Chương 01

Tần Vũ

Trời đang là mùa đông, tuyết rơi dầy khắp nơi, toàn kinh thành như được phủ thêm một lớp áo màu bạc. Viêm kinh thành rất lớn, khả dĩ có thể chứa số nhân khẩu là trăm vạn, người chịu trách nhiệm quản lý ba quận đông vực chính là Trấn Đông vương Tần Đức, phủ đệ cũng đặt tại kinh thành.

Phủ đệ của Trấn Đông vương chiếm một khoảng đất cực lớn, chính môn cả ngày lẫn đêm đều mở rộng. Cửa chính vào phủ rất rộng, có thể cùng lúc sáu bẩy người đi vào.

Tại đại môn có luôn hai người đứng hai bên tả hữu của lối vào. Chỉ thấy đó là hai đại hán dũng mãnh thân trên không mặc y phục mà cởi trần. Họ đứng yên tựa như nham thạch điêu khắc mà thành, hai mắt luôn lạnh lùng nhìn lướt qua những người bộ hành đi ngang, sau lưng đeo huyết hồng sắc chiến đao, khí thế bức nhân.

Trong tiết đông lạnh giá hoa tuyết lất phất bay, nhiệt độ hạ xuống thấp mặt sông đều đã kết tinh thành băng nhưng hai đại hán hai thân trên vẫn cởi trần không hề mặc thêm gì cả. Nhưng điều làm cho mọi người kinh hãi chính là bên hai đại hán bất ngờ xuất hiện một lão hổ hung mãnh.

Lão hổ toàn thân hồng sắc rực lửa, thân thể dài khoảng hơn hai thước, đuôi ve vẩy trong không trung khiến không khí nhất thời xao động, từ đôi mắt hổ phát xuất tia hàn khí. Lão hổ chính thị được gọi là *"Liệt Hổ"*

Lúc đó từ Trấn Đông vương phủ xuất hiện hai đại hán giống như hai đại hán cởi trần đang đứng trước cửa, chỉ phân biệt nhờ

vào liệt hổ hung mãnh họ dẫn theo, rồi họ thay đổi vị trí với nhau. Bên ngoài phủ đệ, dù là hào gia quý tộc hay là bình dân du dân tại Viêm kinh thành đều tự giác tránh đường đến gần Trấn Đông vương phủ.

Trong một tiểu viện u tĩnh tại Trấn Đông vương phủ.

Một trung niên nhân vận thanh y đang ngồi trên thạch kỷ, bên cạnh là một tiểu nam hài khả ái. Đứng trước mặt trung niên nhân là mười hai người, lão giả có, mĩ phụ có, hoặc là thanh niên cũng có…nhưng cả mười hai người này đều có điểm chung là đều mặc tử y.

"Phụ vương, sao người lại gọi nhiều vị lão sư vậy?" Hài tử Tần Vũ mới sáu tuổi đang ngồi trên đùi phụ thân, trong tay đang nghịch tuyết cầu, nghi hoặc nhìn phụ thân Tần Đức.

Tần Đức hòa ái nhìn nhi tử Tần Vũ, khẽ xoa đầu đoạn hướng về phía mười hai người kia điềm đạm nói: *"Các vị dậy dỗ Vũ nhi một khoảng thời gian, cũng đã tốn công không ít, không cần phải cân nhắc nữa, xin cho ta biết nhận xét. "*

Mười hai người kia nhìn nhau, sau cùng một lão giả có chòm râu bạc trắng tiến lên một bước, cung kính nói: *"Bẩm vương gia, chúng tại hạ đã quan sát về các phương diện, nhận thấy tam điện hạ đối với kỳ môn xảo kĩ rất có hứng thú, tuy nhiên đối với các vấn đề quyền thế không hề có chút hứng thú. Căn cứ vào những điều đó có thể phán đoán rằng tam điện hạ khó có khả năng phù hợp trở thành một người có vị trí cao."*

Chỉ bằng vào vài ngày tiếp xúc với nam hài họ đã có thể đưa ra phán đoán như vậy, tựa như chém đinh chặt sắt. Tất nhiên Tần Đức trong lòng không thể hoài nghi được.

Tần Đức thở dài một tiếng, nhìn sang hài tử Tần Vũ ngây thơ chưa biết gì, cười khổ nói: *"Ta hiểu, Vũ nhi giống hệt mẹ nó, đối với*

quyền thế của thế tục không có một tia hứng thú, tuy nhiên nó sinh ra đã được định sẵn để trở thành…"

Tần Đức đang nói đột nhiên ngừng lại, quay về phía sau phất tay nói: *"Thời gian qua đã làm phiền các ngươi nhiều, các người có thể li khai vương phủ." "Vương gia, chúng tại hạ cáo từ!"*

Mười hai tử y nhân đồng thời cúi người, sau đó lần lượt rời khỏi tiểu trang viện u tĩnh.

Thời khắc đó, trong trang viện chỉ còn Tần Đức và nhi tử Tần Vũ. Tần Đức trầm mặc không nói gì, hồi lâu sau nhìn sang Tần Vũ, trong mắt chứa nhiều hàm ý khiến Tần Vũ mới chỉ là một đứa bé sáu tuổi không thể hiểu được.

"Phụ vương, sao phụ vương không nói gì vậy?" Tần Vũ trong lòng rất thắc mắc, nhưng nó vốn là đứa trẻ rất thông minh nên không tiếp tục làm phiền phụ thân. Từ nhỏ Tần Vũ đã mất mẫu thân, trong lòng nó thì phụ thân là trọng yếu nhất, ngoài ra còn có hai ca ca nữa. Rất lâu sau đó, Tần Đức vẫn ngồi như vậy và Tần Vũ cũng tiếp tục ngồi trên đùi của cha.

Đột nhiên, một tiếng hạc vang lên.

Chỉ thấy từ không trung một đạo bạch sắc tiên hạc bay tới, cưỡi phía trên là một trung niên tuấn nhã mang vẻ tiên phong đạo cốt, từ từ điều khiển tiên hạc hạ xuống trang viện. *"Phong huynh, Vũ nhi đan điền có vấn đề, huynh phải giúp ta tìm ra giải pháp…"* Tần Đức nhìn sang người trung niên, lo âu nói.

Phong Ngọc Tử nhìn sang Tần Đức, trong lòng đã tự nhiên đã hiểu rõ sự tình của hảo bằng hữu, chỉ thở dài: *"Vương gia, tại hạ đã nói rồi. Vũ nhi tại đan điền thập phần quái dị, hiện tại tu luyện nội công căn bản không có một tia hi vọng. Đã không thể tích tụ nội lực thì tự nhiên cũng không thể tu luyện nội công. Đan điền căn bản là do thiên sinh, trong hàng vạn người cũng không thể tìm được một người*

thứ hai nào như vậy, Phong Ngọc Tử ta thật sự không thể tìm ra giải pháp." Nghe lời đó, Tần Đức từ từ ngồi xuống trầm tư hồi lâu.

"Phụ vương, nội lực là gì, đan điền không thể tích tụ nội lực là gì? Những vị lão sư lúc nãy cũng nói đến việc này, điều đó có nghĩa gì?" Hài tử sáu tuổi Tần Vũ hai mắt nghi hoặc hỏi phụ thân. Lúc trước nó đã hỏi nhưng không được trả lời.

Tần Đức trong lòng chỉ biết cười khổ, ngoài miệng nhẹ nhàng nói: *"Vũ nhi, con hỏi nhiều như vậy làm gì, chẳng phải con đang rất vui sao? Không phải học nữa, con có thích trở về Vân Vụ sơn trang không?*

*Tần Vũ nhất thời mắt sáng lên như ngọc trong đêm, phấn chấn nói: "*A, con không phải học những quyển sách khô khan đó nữa sao? Về Vân Vụ sơn trang con thích ôn tuyền (suối nước nóng) ở đó, con còn thích ngắm sao, ngắm cảnh mặt trời mọc."

Tần Đức cười đáp: *"Tốt, tốt lắm Vũ nhi, con thích là tốt rồi, cha sẽ cho người đưa con về Vân Vụ sơn trang. Cả nghìn tinh binh ở đó đều do con sai bảo, nếu như con muốn gì thì có thể trực tiếp nói với Liên gia gia"*

"Vâng, tuyệt quá, oa, Vân Vụ sơn trang là của con rồi, con có thể ngâm mình trong suối nước nóng cả ngày, sẽ tuyệt lắm đây." Tần Vũ hưng phấn nói, sắc mặt hồng lên.

Trên mặt Tần Đức là một nụ cười hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh, có điều Tần Vũ không thể phát hiện được.

"Con thích là được rồi. Vũ nhi, trước tiên con phải ngủ một giấc đã, khi nào đến Vân Vụ sơn trang thì Liên gia gia sẽ gọi con dậy." Tần Đức cười nhẹ và xoa đầu Tần Vũ. *"Phụ vương tái kiến, Phong bá bá tái kiến."* Tần Vũ vẫy hai tay, trực tiếp chạy thẳng về phòng mình.

Tần Đức nhìn Tần Vũ vào phòng rồi, sắc mặt bỗng trở nên

nghiêm nghị rồi chuyển thân, hóa thành một đạo bóng mờ rồi biến mất trong hậu viện. Phong Ngọc Tử tựa như đã quen nên không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Trong mật thất của vương phủ có ba người là Tần Đức, Phong Ngọc Tử và một hắc y thư sinh tay cầm chiết phiến. *"Vương gia, người thực sự đã quyết định rồi chứ?"* Hắc y thư sinh nhìn Tần Đức nghi hoặc hỏi. Tần Đức gật đầu đáp: *"Vũ nhi không thể trở thành người lãnh đạo, và cũng không thể trở thành cao thủ cấp tiên thiên, nó lại không hứng thú lĩnh hội tốt những gì được dậy dỗ. Đan điền quái dị của nó, ài, điều ta có thể làm cho nó có lẽ chỉ là cuộc sống khoảng mười năm vui vẻ yên bình, đợi chúng ta bắt đầu đầu kế hoạch cuối cùng, Vũ nhi nó sẽ không thể có những ngày yên ổn."* Phong Ngọc Tử suy nghĩ hồi lâu rồi quyết định nói. *"Vương gia, kế hoạch này thực sự phải thực hiện sao, người phải biết rằng khi chúng ta thực hiện kế hoạch sẽ không thể biết được kết quả sẽ ra sao?"* Phong Ngọc Tử hỏi lại một lần nữa. Tần Đức thần sắc tức thời nghiêm túc, trong mắt hàn quang chớp động *"Ta không quản. Bất kể là vì tổ tiên Tần gia chúng ta hay là vì Tĩnh Di, kế hoạch này vẫn nhất định phải được thực hiện. Tĩnh Di lưu lại cho ta ba nhi tử, tuy nhiên Vũ nhi đan điền có vấn đề. Nhưng Phong nhi và Chính nhi một văn một võ, khả dĩ có thể thành đại sự. Từ Nguyên, đệ nhất "ám kì" đã bắt đầu triển khai chưa?"* Hắc y thư sinh Từ Nguyên hạ phe phẩy quạt nói: *"Vương gia yên tâm, mọi việc nhất thiết đều trong tầm kiểm soát." "Tốt, rất tốt."* Tần Đức trong mắt phát xuất một tia sát khí kinh nhân. Trấn Đông vương Tần Đức ở tại Tiềm Long đại lục. Tiềm Long đại lục diện tích rất lớn, cho đến giờ vẫn chưa ai có thể hiểu hết được. Phía đông của Tiềm Long đại lục là Hồng Hoang Vô Biên, trong vùng hồng hoang là núi non trùng điệp, cây cối dầy đặc, trong đó có vô số yêu thú. Càng đi sâu vào trong thì yêu thú càng lợi hại, đó là nguyên nhân khiến thượng tiên trên Tiềm Long đại lục không thể thăm dò toàn bộ vùng Hồng Hoang Vô Biên. Phía tây của Hồng Hoang Vô Biên có ba quốc gia lớn. Sở vương triều, Minh vương triều, Hán vương triều ba đại vương triều nhân khẩu tổng cộng

gần trăm ức (1 ức = 100,000), diện tích rộng lớn khiến người ta phải kinh hãi. Trong ba vương triều thì Sở vương triều là cường đại nhất, trong Sở vương triều có một gia tộc tách riêng độc lập là Tần gia. Tần gia chiếm cứ ba quận đông vực trong mười hai quận của Sở vương triều. Tại ba quận đông vực gần Hồng Hoang Vô Biên. Tần gia truyền qua hơn trăm năm tại ba quận đông vực căn cơ vô cùng thâm hậu, cho dù là hoàng đế của Sở vương triều đích thân đối phó thì cũng thập phần gian nan bởi vì Tần gia có một binh chủng đặc thù là Liệt Hổ quân.

Liệt hổ toàn thân xích hồng, thân hình to lớn, chính thị lão hổ. Phương pháp nuôi dưỡng liệt hổ trên quy mô lớn chính là điều cơ mật trọng yếu hạng nhất của Tần gia. Tần gia nắm trong tay sáu mươi vạn đại quân, trong đó có năm vạn Liệt Hổ quân, mỗi chiến sĩ trong Liệt Hổ quân đều cưỡi liệt hổ khi ra trận. Liệt hổ có lực công kích kinh thế hãi nhân, thêm vào chiến sĩ phía trên phối hợp có thể quét sạch mọi chướng ngại vật.

Duy chỉ năm vạn liệt hổ là có thể sử dụng hổ hống, khả năng này có thể triệt hạ hoàn toàn sĩ khí quân địch. Năm vạn liệt hổ quân có thể tiêu diệt hơn mười vạn đại quân kị binh phổ thông.

Tiềm Long đại lục vũ lực cực cao, ba quốc gia lớn đều có các tu tiên giả trấn quốc. Mỗi tu tiên giả tồn tại trong mắt phàm nhân đều tựa như thần tiên. Phi kiếm xuất ra có thể lấy đầu người ngoài trăm ngàn dặm, ngự kiếm phi hành bay lên đến tận chín tầng trời, chẳng phải là khả năng của thần tiên sao?

Vân Vụ sơn trang ngự tại Đông Lam sơn. Đông Lam sơn cao hơn ba nghìn thước, là một ngọn núi rất cao.

Hai năm sau. Lúc này Tần Vũ đã tám tuổi và cũng cao lên nhiều, trong mắt hiện lên vẻ trí tuệ tuy nhiên sâu trong đó lại ẩn chứa chút u buồn. Tần Vũ đang một mình đi trên sơn đạo, trên vai là một con ưng đen. *"Tiểu Hắc, đã qua hai năm rồi nhỉ, suốt hai năm phụ vương chỉ ghé qua thăm ta đúng một lần."* Tần Vũ cắn hai môi,

quay sang hắc ưng nói.

Con ưng nhỏ này một năm trước Tần Vũ du lãm Đông Lam sơn đã phát hiện ra, tiện thể bên thân có ưng đái nên kết bạn với nó. Tần Vũ thực sự rất cô độc. Sáu tuổi trở về trước còn có phụ thân bầu bạn, hai năm gần đây kể từ khi sáu tuổi chỉ nhìn thấy phụ thân đúng một lần.

Hắc ưng vỗ cánh, lông vũ bay vào mặt Tần Vũ khiến nó nhất thời nở một nụ cười.

Đi được một đoạn Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy phía trước có một dựng phụ (phụ nữ có mang) gánh một gánh củi đang khó khăn đi tới, liền quay sang hắc ưng nói: *"Tiểu Hắc, chúng ta tới giúp a di kia nhé?"*

Hắc ưng tức thì vỗ cánh, rời khỏi vai Tần Vũ. Tần Vũ nhanh chóng chạy về phía dựng phụ nọ.

"A di, a di để cháu gánh củi giúp cho." Tần Vũ hướng về phía phụ nhân nọ nói.

Phụ nhân nghe thấy thanh âm bèn nhìn lại bó củi trên vai, đưa tay áo lên lau mồ hồi rồi nhìn sang tiểu hài đồng Tần Vũ, cười nói: *"Tiểu oa nhi, cảm ơn cháu, ai di có thể mang được, chỉ còn một dặm nữa là đến tiểu thôn rồi"* nói rồi xốc lại bó củi trên vai rồi tiếp tục đi tới.

"Tiểu oa nhi? Cháu không còn nhỏ nữa, cháu đã tám tuổi rồi, bó củi đó cháu có thể mang được." Tần Vũ nhìn sang dựng phụ, đột nhiên giành lầy bó củi rồi vác lên vai.

Bó củi đối với người bình thường thì không nặng lắm, nhưng với một hài tử mới tám tuổi thì đúng là rất nặng. Chỉ là Tần Vũ tại Vân Vụ sơn trang thường ngâm mình trong suối nước nóng nên thân thể cường tráng không giống như những đứa trẻ tám tuổi

khác, ngang nhiên vác bó củi trên vai.

"A di nhìn xem, cháu có thể mang được đúng không? Hà, a di không được gọi cháu là tiểu oa nhi nữa nhé." Tần Vũ đắc ý nói, không kể trên mặt mình có dính một vết nhọ.

Phụ nhân nọ cười nói: *"Khí lực quả không nhỏ, bất quá còn một dặm nữa, oa nhi cháu sẽ không chịu được đâu, thôi nhường lại để a di còn đi tiếp."*

"Ai nói cháu không thể chịu đến cùng."

Tần Vũ nhìn dựng phụ, hất tay một cái rồi nhanh chóng tiến về phía trước. Đang đi bỗng nhiên quay đầu lại nói: « Adi, cháu đã lên Đông Lam sơn nhiều lần rồi, được biết là ngoài một tiểu thôn trang ra thì không có nơi nào khác, chắc chắn là nơi đó đúng không. Nhanh lên, nhanh lên nào, a di đừng để cháu phải chờ đó!"

*Phụ nhân nọ bật cười: "*Hài tử này, không biết là con nhà ai, có đứa con thế này cha mẹ nó hẳn phải hạnh phúc lắm."

*Tần Vũ mang bó củi trên vai bắt đầu cảm thấy khó khăn. Sau khi đi được một đoạn đường nó cảm thấy hai chân như nhũn ra. Có thể thượng sơn, sau lưng lại mang một bó củi thì thân thể Tần Vũ quả thật cường tráng. Bất quá nó mới chỉ là đứa trẻ tám tuổi. Một lúc sau, hai chân của Tần Vũ đột nhiên khịu xuống. "*Oa nhi…*"phụ nhân kêu thất thanh.*

*"*Cháu không sao đâu, chuyện này bình thường thôi." *Tần Vũ quay đầu lại cười nói, trong ngữ khí phảng phất như là một đại lực sĩ. Nhưng sơn đạo gồ ghề, Tần Vũ lại va phải một hòn đá, không trụ được nên ngã xuống. "*Rầm!" *Tần Vũ toàn thân đập xuống đất*

Dựng phụ tại vội vàng đi tới, nhặt những phiến gỗ lên và giúp Tần

Vũ đứng dậy. Tần Vũ mồ hôi nhễ nhại, trên mặt đầy đất.

Tần Vũ buồn phiền nhìn phụ nhân nói: "Adi, kỳ thật…cháu có thể mang được, chỉ là vấp phải hòn đá nên mới ngã."

"Cháu giỏi lắm, a di biết là cháu có thể mang được, nhưng thôn trang đã ở phía trước rồi, cám ơn cháu."

Phụ nhân thu lại bó củi nhìn thấy Tần Vũ mặt dính bẩn bèn lau mặt cho nó, kiểm tra kĩ càng không thấy nó bị thương bèn bắt nó phải hứa sẽ về ngay nhà. Thấy Tần Vũ gật đầu đáp ứng mới quay về thôn trang.

Tần Vũ nhìn thôn trang còn cách hơn trăm bộ về phía trái, lắc đầu nói: "Tiểu Hắc, chúng ta phải tìm đường khác thôi" *rồi cười nói:* "A di đã nghỉ ngơi được một lát, chắc đã có thể về làng được rồi."

Tần Vũ nở một nụ cười, trong lòng rất vui vẻ.

Từ một nơi bí mật gần đó, ba bóng nhân ảnh nhìn nhau. Họ chính là ba cao thủ ngầm đi theo để bảo hộ Tần Vũ. Tần Vũ chính là nhi tử của Trấn Đông vương, đường đường tam điện hạ. Làm sao có thể để nó đi một mình trên núi thế này được?

"Tam điện hạ chỉ là một hài tử, tâm tư lương thiện, sao vương gia lại để tam điện hạ một mình tại Vân Vụ sơn trang nhỉ. Đã hai năm trôi qua rồi, mỗi lần nhìn bóng dáng tam điện hạ ngồi cô độc trong gió lạnh ban đêm lòng ta lại cảm thấy khó chịu." *Một nhân ảnh thở dài nói.*

Một nhân ảnh khác gật đầu tiếp: "Mỗi lần tam điện hạ nhìn lên bầu trời đêm, thần tình đó khiến tim ta đau nhói, vương gia…ài!"

"Tóm lại, chắc vương gia có việc cần làm chúng ta không thể hiểu được. Việc chúng ta cần làm là phải tập trung bảo vệ tam điện hạ."

Đột nhiên…Tại sơn đạo xuất hiện một đại hán hung mãnh phi thường, nhãn thần sắc như dao cưỡi trên xích hồng sắc lão hổ phóng tới. Vừa nhìn thấy Tần Vũ từ xa đã cao giọng nói: "Tam điện hạ, đại điện hạ và nhị điện hạ tới."

"Đại ca và nhị ca đã tới!"

Tần Vũ hai mắt hưng phấn, lập tức chạy tới chỗ đại hán, trèo lên trên lưng hổ cấp thiết thúc giục: "Vương thúc, nhanh lên, chạy nhanh lên về Vân Vụ sơn trang nào."

Đại hán nọ giữ lấy Tần Vũ, sau đó điều khiển liệt hổ cấp tốc hạ sơn, để lại sau lưng một đám bụi mù mịt.

Chương 02

Quyết Tâm

Vân Vụ sơn trang tọa lạc tại Đông Lam sơn. Bên ngoài luôn có một đội dũng sĩ dũng mãnh ngày đêm bảo hộ sơn trang nhưng những cao thủ ẩn mặt bên trong thì ngoại nhân căn bản không thể biết được. Hơn nữa Vân Vụ sơn trang là sơn trang của Trấn Đông vương, chỉ có ai chán sống mới có ý định xâm phạm.

Tại đại môn của Vân Vụ sơn trang có hai đại hán dũng mãnh như sư tử, toàn thân mặc hắc sắc chiến giáp đứng tại lối vào. Ánh mắt họ loang loáng lướt qua xung quanh hiện lên vẻ ngạo khí. Trên thân thể họ tự nhiên phát tán sát khí, quả đúng là thứ sát khí chân chính của những chiến sĩ tài năng đã kinh qua huyết chiến nơi sa trường hun đúc mà thành.

"Tam điện hạ!" Hai hắc giáp chiến sĩ đột nhiên quỳ xuống cung kính nói.

Tần Vũ vừa từ trên lưng hổ hạ xuống, hắc ưng đậu trên vai. Tần Vũ thời khắc đó rất hưng phấn và cao hứng liền nhanh chóng chạy vào trong đại môn đồng thời quay sang hai vị chiến sĩ cười hi hi nói: *"Hai vị thúc thúc, nhanh đứng lên nào."*

Hai hắc giáp chiến sĩ đứng dậy, nhìn bóng thân ảnh nhỏ bé của Tần Vũ chạy vào trong trang viện trong mắt hiện lên một tia quan ái.

"Hi hi, ta chắc chắn là đại ca và nhị ca đang ngâm mình ở ôn tuyền."

Tần Vũ căn bản không cần nghĩ nhiều, trực tiếp nhắm ôn truyền ở Tây uyển của Vân Vụ sơn trang chạy tới, miệng lẩm bẩm: *"Hà hà, hai vị ca ca tới Vân Vụ sơn trang, chưa được sự đồng ý của*

gia chủ đã tự động tiến nhập ôn tuyền…"

Lát sau, Tần Vũ đã tới Tây uyển trong sơn trang.

Tần Vũ xoa hai tay, đột nhiên đưa tay phải lên chỉ thẳng vào hai bóng người ở trong ôn tuyền, ra giọng phẫn nộ nói: *"Các ngươi giỏi thật, chưa thèm hỏi ý kiến bổn trang chủ đã tự động tiến nhập ôn truyền trọng địa, a…"*

Tần Vũ đang cao hứng nói đột nhiên bị một cánh tay kéo xuống, đồng thời thân hình bất ổn chúi thẳng vào ôn tuyền.

"Đệ chưa cởi y phục đâu, a!" Tần Vũ hét lên thất thanh, chỉ thấy *"ầm"* một tiếng đã ngã vào ôn tuyền làm cho nước bắn lên tung tóe. Hắc ưng trên vai Tần Vũ hoảng loạn vỗ cánh bay lên cũng bị nước từ ôn tuyền bắn vào chút ít, suýt nữa thì từ hùng ưng biến thành một con gà mắc mưa.

"Hắc hắc, Tần Vũ đệ không phải định làm cho hai vị đại ca, nhị ca chúng ta sợ chết khiếp đấy chứ, ta nghe mà cứ tưởng thật. Nhị ca và đại ca thì vất vả cả ngày còn Tần Vũ đệ thì suốt ngày vui vẻ ngâm mình trong ôn tuyền, hơn nữa lại là ôn tuyền của Vân Vụ sơn trang nữa cơ đấy!" Một vị thiếu niên phẫn nộ đáp trả nhưng trong mắt lại ẩn chứa một tia vui vẻ.

"Phì" Tần Vũ phun ra một ngụm nước, toàn thân ướt đẫm tức giận nhìn sang thiếu niên.

"Nhị ca, đệ biết đúng là huynh làm mà. Chỉ có huynh mới kéo đệ xuống nước, đại ca không đời nào làm như vậy cả."

Tần Vũ cởi bỏ y phục chỉ để lại một cái quần ngắn khi ngâm mình trong ôn tuyền, nhìn sang nhị ca Tần Chính.

"Đệ nói đến đại ca hả? Ha ha, huynh ấy đang ngủ đó." Tần Chính cười ha hả nói.

"Nhị đệ, đệ nghĩ rằng đại ca ta như lão trư, chỉ biết ăn và ngủ thôi phải không?"

Bên cạnh ôn tuyền chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn đang lười biếng mở mắt nhìn Tần Chính hỏi, đoạn quay sang Tần Vũ nói: *"Tiểu Vũ, ôn tuyền tại Vân Vụ sơn trang quả nhiên thần hiệu. Ngâm mình trong đó khiến huynh cảm thấy toàn thân thư thái, nếu đệ chịu khó ngâm mình trong đó hàng ngày thì toàn thân đệ cũng sẽ tráng kiện như huynh."*

Thiếu niên đó chính là đại ca Tần Phong của Tần Vũ, niên kỉ là mười sáu nhưng vì tu luyện võ đạo nên phảng phất trông như thiếu niên đã mười tám tuổi. Đại ca Tần Phong là người mà Tần Vũ rất sùng bái, đã một lần nó tận mắt nhìn thấy đại ca một quyền xuất ra đã khiến một khối gỗ to lớn tan thành bụi phấn khiến Tần Vũ rất hâm mộ.

Nghe thấy đại ca nói rằng ôn tuyền thần hiệu, Tần Vũ tiến sâu hơn để nước ngập hơn ngực chỉ lộ đầu lên, đắc ý nói: *"Đúng vậy, ôn tuyền tại Vân Vụ sơn trang quả thật thần hiệu đúng như huynh nói vậy, hà không cảm ơn trang chủ là đệ đệ của huynh đi à!" "Tiểu tử này!"*

Đại ca Tần Phong và nhị ca Tần Chính đều mỉm cười.

Tần Vũ và hai vị thân sinh ca ca đã không gặp nhau một thời gian dài, từ khi tất cả đều chỉ mới là những đứa trẻ, bất quá Tần Phong và Tần Chính rất quý Tần Vũ. Đối với vị thân sinh đệ đệ này Tần Chính và Tần Phong thập phần sủng ái. Cùng cảnh không có mẫu thân, tự nhiên họ rất quan tâm đến đệ đệ. Đùa giỡn hồi lâu, Tần Vũ mới chịu ngồi yên trong lòng của ôn tuyền, Tần Phong và Tần Chính cũng ngồi xuống.

"Phụ vương..." Tần Phong tựa hồ như phát hiện bản thân đã lỡ lời, tức thì nói, *"kỳ thật không có gì cả, chỉ là quân đội tạm thời không có việc gì cả nên phụ vương đã cho phép huynh đến đây. Huynh*

giữa đường gặp nhị đệ nên đã đi cùng đệ ấy đến đây."

Tần Chính gật đầu quay sang Tần Vũ cười nói: *"Đệ chắc không biết lần này huynh về đây là có thời hạn, bất quá sau khi nghỉ ngơi cả nửa ngày trời đã đến lúc phải quay về."*

"Huynh cũng vậy, huynh phải đi cùng nhị đệ." Tần Phong hối lỗi nói.

"Ôi, chỉ có nửa ngày thôi." Tần Vũ lên tiếng nói giọng điệu có phần thất vọng, vẻ hưng phấn hoàn toàn biến mất.

Tần Vũ có ba thân nhân chính là phụ thân và hai vị ca ca. Phụ thân thì bận rộn, hai năm nay chỉ đến thăm nó đúng một lần. Khó khăn lắm mới thấy mặt hai vị ca ca nhưng sau nửa ngày đã lại một thân một mình, có lẽ chỉ còn Tiểu Hắc trên vai làm bạn. Tần Phong và Tần Chính nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

"Đại ca, phụ vương phải đến Hồng Hoang Vô Biên chẳng phải là không dạy được huynh nhiều về cách điều binh?" Tần Vũ đột nhiên cười đoạn tiếp tục hỏi: *"Đệ biết phụ vương điều binh vô cùng lợi hại, Liên gia gia thường kể với đệ."*

"Đúng vậy, phụ vương cầm quân đích thực rất lợi hại. Huynh đã theo phụ vương tiến hành quân kỳ diễn luyện cũng được dạy dỗ hơn nửa năm, tạm đáp ứng được yêu cầu của phụ thân."

Tần Phong tựa như đang hồi tưởng lại khi đó, bất giác nói: *"Phụ thân điều binh thật sự lợi hại phi thường!" "Đại ca!"*

Tần Chính nhìn vào mắt Tần Phong, Tần Phong đột nhiên hiểu ra, chỉ cười khổ biết bản thân mình đã lỡ lời.

Tần Vũ tựa hồ như không để ý đến những điều đó, trên thần sắc hưng phấn liên tục hỏi Tần Chính, Tần Phong về sự tình của họ thời gian đã qua. Ba huynh đệ trong ôn tuyền hàn huyên cho đến khi bóng tối buông xuống, đã đến lúc Tần Phong và Tần Chính

phải ra về. Bên ngoài Vân Vụ sơn trang.

Tần Vũ mặc cẩm bào đen, nhìn sang Tần Phong và Tần Chính hai vị ca ca vẫy vẫy tay.

"Đại ca nhị ca tái kiến." Trong mắt Tần Vũ tựa như sắp khóc.

Tần Phong và Tần Chính quay đầu lại cười với Tần Vũ. Hai người cưỡi liệt hổ, phía sau là trăm tinh binh khởi hành chỉ một lát sau là thân ảnh biến mất trên sơn đạo.

oOo

Dưới sơn đạo, Tần Phong và Tần Chính cưỡi liệt hổ song hành cùng nhau.

"Đại ca, huynh cũng thấy đấy, Tiểu Vũ tâm tính không hợp với việc bày mưu tính kế và quyền mưu chi thuật, lại vì đan điền có vấn đề nên đã vô pháp tu luyện thành võ tướng. Như vậy, văn võ đều bất thành. Phụ vương lại tập trung hết tinh lực vào việc quân, Tiểu Vũ cả năm hiếm khi gặp phụ vương bản thân rất cô độc. Huynh nói phụ vương cùng huynh diễn luyện quân kỳ đến cả nửa năm, Tiểu Vũ sẽ cảm thụ thế nào." Tần Chính nhìn sang Tần Phong nói, thần sắc hiển nhiên rất không vui.

Tần Phong cười khổ nói: *"Nhị đệ, là huynh nhất thời không chú ý, bây giờ rất hối hận."*

Thần sắc Tần Phong đột nhiên lạnh lùng nói: *"Nhị đệ, Tiểu Vũ thiên sinh đan điền đã có vấn đề, văn võ đều bất thành, không có khả năng tự bảo vệ bản thân. Chúng ta phải là người bảo hộ hảo Tiểu Vũ, tuyệt đối không để bất cứ kẻ nào khinh thường."*

"Bất cứ kẻ nào dám khinh thường Tiểu Vũ, đệ nhất định sẽ bắt kẻ đó phải trả một cái giá cực đắt!" Trong mắt Tần Chính hiện lên một tia hàn quang.

Hai huynh đệ cùng với hộ vệ phía sau từ từ rời khỏi Đông Lam sơn, nhắm Viêm kinh thành thẳng tiến.

oOo

Đêm đã khuya, trên Đông Lam sơn.

Từng đợt hàn phong thổi tới, một bóng dáng nhỏ bé đứng đó, trên vai là một con hắc ưng. Tần Vũ ngắm nhìn những ngôi sao trên trời, trong mắt hiện lên vẻ thành thục so với lứa tuổi. Chỉ một mình đọc sách tại thư phòng, hoặc giả chỉ một mình lặng lẽ suy nghĩ, điều đó làm cho tư duy của Tần Vũ vượt xa một hài tử mới chỉ tám tuổi

"Tiểu Hắc." Tần Vũ đột nhiên gọi nhưng mắt vẫn nhìn lên bầu trời đầy sao. Hắc ưng trên vai Tần Vũ động đậy, hai mắt chuyển động không hiểu tiểu chủ nhân gọi nó vì việc gì.

Trên mặt Tần Vũ đột nhiên hiện lên một nụ cười hạnh phúc: *"Tiểu Hắc ngươi có biết không, phụ vương thường bên cạnh ta, đối với ta thập phần quan ái. Sau khi mời mười hai vị lão sư tới, phụ vương đã để ta học tập với mười hai lão sư. Tuy ta không thích học những thứ đó nhưng bản thân vẫn nỗ lực tự học để có thể làm phụ vương vui lòng. Năm sáu tuổi ta đã biết đọc, phụ thân cũng gọi ta là thần đồng nhưng sau đó thì…"* Tần Vũ trầm mặc không nói tiếp.

"Lúc sáu tuổi ta vẫn nhớ rõ, tại u tĩnh tiểu viện trong vương phủ bị mười hai lão sư đã nói rằng ta không thể trở thành người có địa vị lãnh đạo, sau đó Phong bá bá lại nói đan điền ta có vấn đề, không thể tích tụ nội lực nên không thể tu luyện võ công. Sau khi ta tới Vân Vụ sơn trang. Thì…Phụ vương không hề đến thăm, không quan tâm đến ta. Ta lúc đó vẫn không hiểu đan điền là gì, địa vị lãnh đạo là gì chỉ nghĩ là phụ vương cho ta tới đây để du ngoạn, nhưng…"

Tần Vũ cắn hai môi, trong mắt hiện vẻ u buồn: *"Đã hai năm rồi,*

ta cũng đã có lần tò mò hỏi Vương thúc thúc đan điền và người có địa vị lãnh đạo là gì. Ta nghĩ ta cũng đã minh bạch được vì sao phụ thân không cho ta biết nguyên nhân."

Tần Vũ lại trầm mặc ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao.

"Ta thực sự không thích quyền mưu chi thuật trong sách. Thật ra ta đã cố ép bản thân mình học. Ta rất muốn nhìn thấy nụ cười trên mặt phụ vương, muốn phụ vương tự hào vì ta nhưng thực sự ta không đủ thâm độc để thực hiện những âm mưu trong sách…Ài, ta đã cố gắng ép bản thân học những thứ đó nhưng những gì mà ta cần biết là tâm kế mưu quyền thuật ta lại không thể đạt được. Con không thể đạt được, phụ vương, con không thể đạt được!"

Tần Vũ khóc thầm, thân thể khẽ run lên. Bên cạnh Tiểu Hắc nhìn sang Tần Vũ, dùng đôi cánh của nó chạm vào mặt Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn lên hắc ưng trên vai mình, ôm lấy hắc ưng và để nó trong lòng mình. Hắc ưng yên lặng ở trong lòng Tần Vũ, tựa hồ như hiểu được tâm tình của tiểu chủ nhân: *"Tiểu Hắc, ta thật sự rất muốn phụ vương khen ngợi, muốn nhìn thấy nụ cười trên mặt phụ vương, ta thực sự thực sự rất muốn…"*

Tần Vũ giọng ngày càng nhỏ dần.

oOo

Tại nơi bí mật, ba cao thủ đang âm thầm bảo hộ Tần Vũ trong lòng cũng cảm thấy ngậm ngùi.

Đột nhiên…

Một đạo tinh quang phá không gian nhất thời từ trong không trung xuất hiện, quang mang chói mắt. Lưu tinh mang ánh sáng siêu việt át hết tất cả các ngôi sao khác. *"Lưu tinh!"*

Tần Vũ hai mắt sáng lên, tức thì thả Tiểu Hắc khỏi lòng, nhanh

chóng nhắm mắt hai tay chắp lại phía trước: *"Xin hãy để phụ vương quan tâm đến ta như người đối đãi với đại ca và nhị ca. Hãy đánh ta, trừng phạt ta đi ta không quản, ta sẵn sàng chấp nhận mọi giá."* Tần Vũ chầm chậm mở mắt, nhìn lưu tinh lúc này đã tới nơi cuối chân trời.

"Phụ vương năm đó đã nói, nếu khấn nguyện điều gì khi lưu tinh xuất hiện thì việc đó sẽ trở thành hiện thực. Phụ vương không khi nào lừa ta, nhất định việc đó sẽ trở thành hiện thực." Nhìn lên bầu trời đầy sao, nét mặt Tần Vũ hiện lên vẻ kiên định. Đột nhiên, trong lòng Tần Vũ lóe lên một ý nghĩ.

Tần Vũ trong mắt hiện lên tia phấn chấn, vỗ vỗ đầu mình nói: *"A, mình thật là ngốc quá, văn võ, văn võ, văn không thể thành công còn võ thì thế nào? Vương thúc đã nói trong thiên hạ tâm pháp nội công có vô số, chẳng lẽ không thể tìm được một loại phù hợp với đan điền của mình. Không cần phải nghĩ nữa, chẳng nhẽ luyện võ công nhất định phải luyện nội công?"*

Tần Vũ hoàn toàn mới chỉ là một hài tử mới tám tuổi nhưng vì chỉ có một thân một mình nên thường đọc sách, tâm trí thành thục hơn hẳn những đứa trẻ khác. Trong quá khứ Phong Ngọc Tử từng nói đan điền nó có vấn đề không thể tu luyện, khiến nó hình thành tư duy như vậy, thời khắc này đột nhiên tỉnh ngộ. Đan điền quái dị, thực sự không thể tu luyện võ công?

"Ai dà, thời gian còn dài, chỉ cần ta nỗ lực giống như phụ vương từng nói thì chắc chắn sẽ thành công." Tần Vũ gật đầu tự đồng ý với những lời mình nói, trong mắt có một sự tự tin vô tả, thể hiện một sự quyết tâm vô cùng kiên định. *"Tiểu Hắc, chúng ta phải quay lại sơn trang!"* Tần Vũ nói, trong lòng có mục tiêu nên thực sự đã có thay đổi.

Hắc ưng đậu lên vai, Tần Vũ vô cùng cao hứng liên tục huýt sáo, vừa đi vừa nhún nhảy trên đường về Vân Vụ sơn trang. Lúc đó ba bóng nhân ảnh xuất hiện, biến thành ba bóng mờ nhắm hướng

Tần Vũ đuổi theo.

Chương 03

Dạ Đàm

"Là ai?" Một hắc giáp chiến sĩ của Vân Vụ sơn trang lạnh giọng hỏi, người hắc giáp chiến sĩ còn lại mắt hướng về bóng người phía xa. Lúc hai hắc giáp chiến sĩ nhìn rõ người tới không ngờ là tam điện hạ Tần Vũ, trong lòng thất kinh vội vàng quỳ xuống cung kính chào *"Tam điện hạ!"*

Tần Vũ gật đầu, trên trán lấm tấm mồ hôi, hai mắt sáng lên, gương mặt hồng hào nói: *"Hai vị mau đứng dậy đi."*

Nói xong cười với hai hắc giáp chiến sĩ rồi vội vã đi vào trong Vân Vụ sơn trang. Hai hắc giáp chiến sĩ nghi hoặc nhìn theo bóng Tần Vũ.

"Tam điện hạ thượng sơn để ngắm sao trời, thường tới canh hai mới quay về, sao bây giờ đã về rồi nhỉ?" Hắc giáp chiến sĩ bên trái nghi hoặc hỏi.

Hắc giáp chiến sĩ bên phải cũng mê hoặc gật đầu, hiển nhiên cũng không rõ nguyên nhân.

oOo

Liên Ngôn chính là người được Tần Vũ gọi là Liên gia gia. Liên Ngôn là một lão nhân ở Tần gia, đến như đương kim Trấn Đông Vương Tần Đức cũng do một tay ông ta nuôi nấng, Liên Ngôn tại Tần gia rất có ảnh hưởng. Hai năm trước, Tần Đức đã bảo Liên Ngôn tới Vân Vụ sơn trang để chiếu cố cho Tần Vũ. Tần Vũ như một cơn gió, trực tiếp nhằm thư phòng của Liên Ngôn tiến tới. Đến bên ngoài phòng liền lập tức đưa tay lên gõ cửa.

"Cốc!""Cốc!""Cốc!""Cốc!""Cốc!"…

"Liên gia gia mau mở cửa, là Tiểu Vũ đây, con có điều khẩn yếu cần hỏi, gia gia mau mở cửa" Tần Vũ cấp thiết gọi.

Một lát sau trong phòng phát ra ánh đèn: *"Tiểu Vũ đó à, gia gia vừa mới chợp mắt thì bị con đánh thức đó."*

Một âm thanh thân thiết vang lên, cửa phòng đã mở. Một lão nhân hiền hòa khoảng lục tuần, trên người khoác áo mỏng xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

"Ai chà, Tiểu Vũ có chuyện gì vậy con? Sao con lại mồ hôi mồ kê nhễ nhại thế này?" Liên Ngôn nhìn sang Tần Vũ.

Tần Vũ muốn nói gì đó, nhưng vì vừa gắng sức chạy đến đây nên giờ thở không ra hơi.

Liên Ngôn thấy vậy bèn nói: *"Lại đây, trước tiên vào phòng đã rồi nói tiếp."*

Vừa nói vừa kéo Tần Vũ vào trong phòng. Hai người vào phòng bèn ngồi xuống ghế.

"Không phải vội, có chuyện gì chờ cho bình tĩnh rồi hãy nói." Liên Ngôn nhìn sang Tần Vũ nói.

Tần Vũ hít vào một hơi thật sâu, sau đó quay sang Liên Ngôn, giọng nói thập phần kiên định: *"Liên gia gia, con phải tu luyện."*

"Tu luyện?" Liên Ngôn hơi kinh ngạc, sau đó nở một nụ cười nói: *"Tiểu Vũ à, sao tự nhiên con lại nghĩ đến việc tu luyện?"*

Tần Vũ hơi khựng lại, sau đó hào hứng nói: *"Không có gì cả, chỉ là con nhìn các vị thúc thúc trong sơn trang ai cũng lợi hại cả, nên muốn tu luyện võ công. Liên gia gia, con có thể tu luyện võ công không?"*

Đối với khát vọng được phụ thân yêu quý vốn chôn vùi tại nơi

sâu nhất trong tâm linh Tần Vũ tưởng chừng như đã bị vùi lấp trong tâm tưởng, về sau phải nỗ lực không ngừng, vì giờ đây đã có mục tiêu để phấn đấu.

*"Tiểu Vũ, con có biết võ công là gì không?"*Liên Ngôn không trả lời luôn mà chỉ hỏi lại.

Tần Vũ lắc đầu nói: *"Con chỉ biết là tu luyện võ công sẽ rất lợi hại, những thứ khác con không rõ lắm, hình như còn có cái gì gọi là nội công."*

Là một hài tử mới tám tuổi, tuy đã đọc nhiều sách, nhưng bản thân nó vẫn có nhiều thứ không thể biết.

"Vậy trước hết ta sẽ giảng lại tử tế cho con biết." Liên Ngôn cười nói.

Tần Vũ tức thì hai mắt sáng lên, nhìn chăm chú vào Liên Ngôn, tập trung tinh thần lắng nghe.

"Trước tiên ta sẽ nói đến cao thủ. Cao thủ phân ra các cấp hậu thiên cao thủ, tiên thiên cao thủ…Hơn xa tiên thiên cao thủ chính là các thượng tiên." Liên Ngôn cười nói .

"Ngày nay hậu thiên cao thủ tại Tiềm Long đại lục nhiều như lá rừng, không thể đếm hết được. Còn tiên thiên cao thủ tính riêng Sở Vương triều thôi đã có hơn trăm người."

"Cả trăm người?" Tần Vũ cả kinh, *"Sở Vương triều có hơn bốn triệu người, làm sao lại ít tiên thiên cao thủ được, chẳng nhẽ trong hàng nghìn hàng vạn người lại không có được một?"*

Liên Ngôn thở dài nói: *"Hậu thiên cao thủ nếu có phương pháp tu luyện đúng đắn cũng khả dĩ có thể đạt được nhưng để trở thành cấp tiên thiên cao thủ thì còn nhiều gian nan lắm. Để trở thành tiên thiên cao thủ thì phải đạt được hai yêu cầu: Thứ nhất, phải đạt đến cảnh giới viên mãn của hậu thiên. Thứ hai, phải có những cảm ngộ về*

tự nhiên thiên đạo."

Tần Vũ nhất thời nghi hoặc nói: *"Tự nhiên thiên đạo là cái gì vậy gia gia?"*

Liên Ngôn liền cười xòa: *"Tự nhiên thiên đạo chẳng là gì cả, nhưng mỗi người đều phải tự bản thân lãnh ngộ, không thể nói bằng lời. Có người đạt đến cảnh giới viên mãn của hậu thiên chỉ trong vòng mười năm nhưng vì vô pháp cảm ngộ không thể đột phá được bước cuối cùng nên tựu chung không thể trở thành tiên thiên cao thủ được. Một khi đã trở thành tiên thiên cao thủ, thọ mệnh có thể là năm trăm năm."*

"Năm trăm năm cơ ạ!" Tần Vũ há hốc mồm kinh ngạc.

Liên Ngôn nhìn thấy biểu tình khả ái đó lại cười nói: *"Muốn trở thành tiên thiên cao thủ quả thập phần gian nan bởi vì khi trở thành tiên thiên cao thủ tự nhiên có thể sống lâu, thọ mệnh đến ngũ bách tuế. Tiên thiên cao thủ tu luyện tiên thiên chân khí bản chất khác hẳn với hậu thiên cao thủ, là hai đẳng cấp khác nhau hoàn toàn."*

"A! Liên gia gia, phía trên tiên thiên cao thủ chẳng phải là còn thượng tiên sao, họ rất lợi hại đúng không?" Tần Vũ hai mắt sáng lên.

Tiên thiên cao thủ đã lợi hại như vậy, thượng tiên làm sao kém được?

"Thượng tiên có thể dễ dàng mà thành sao?" Liên Ngôn thở dài nói, *"thượng tiên đến hoàng đế gặp phải còn phải hành lễ gọi thượng tiên vô cùng kính trọng vì dù là hoàng đế nhưng họ vẫn có thể bị thượng tiên lấy mạng. Thượng tiên có thể ngự kiếm phi hành cao đến chín tầng trời, căn bản không phải là phàm nhân nữa!"*

"Cao đến chín tầng trời?"

Trong lòng Tần Vũ tự nhiên xuất hiện một bức tranh mình chân đạp phi kiếm bay cao đến chín tầng trời. Sự sảng khoái đó

không thể mô tả được nhưng trong lòng tiểu Tần Vũ đang liên tưởng rằng mình có thể trở thành thượng tiên.

"Cả Sở Vương triều có gần trăm tiên thiên cao thủ, có điều…cả trăm năm nay Sở Vương triều không xuất hiện được một thượng tiên. Hiện tại Sở vương triều có không quá ba vị thượng tiên. Trong ba đại thượng tiên thì có hai vị đã trở thành thượng tiên từ hơn ba trăm năm trước, ba trăm trở lại đây trở thành thượng tiên thì có Phong bá bá của con."

"Phong bá bá?" Tần Vũ nhớ lại Phong bá bá thân vận bạch y, thường cười hạc. Phong bá bá chính là thượng tiên?

Liên Ngôn tiếp tục nói: *"Bất quá muốn trở thành thượng tiên thì tốt nhất là nên tới Hải Ngoại tiên đảo bái sư học nghệ. Hải Ngoại tiên đảo trừ thượng tiên của các nước, ai biết được là ở đâu? Những người bình thường nếu gặp mặt thượng tiên, họ có tư cách để hỏi lộ tuyến đến Hải Ngoại tiên đảo chăng?"*

"Dù cho biết được, thì Hải Ngoại tiên đảo ở rất xa Tiềm Long đại lục, mỗi năm Tiềm Long đại lục có cả vạn người tìm đường ra Hải Ngoại tiên đảo mong bái sư học nghệ. Nhưng rời khỏi đất liền ra đại hải tất nhiên ẩn chứa rất nhiều nguy cơ, nghìn người tài năng ra đi thì chỉ có một người có thể sống sót đến được Hải Ngoại tiên đảo." Liên Ngôn cảm thán nói.

Tần Vũ tức thì hai mắt sáng lên hỏi: *"Liên gia gia, một năm có hơn mười người đến được Hải Ngoại tiên đảo, tại sao Tiềm Long đại lục lại có ít thượng tiên vậy?"*

Theo như lí giải của Tần Vũ, một năm có mười thượng tiên tại sao Tiềm Long đại lục lại không nhiều thượng tiên?

Toàn bộ Tiềm Long đại lục số thượng tiên đích thực rất nhỏ, trăm năm ngàn năm qua cộng lại chỉ có mười vị.

"Cứ đến được Hải Ngoại tiên đảo là có thể trở thành thượng tiên chăng?" Liên Ngôn lắc đầu nói, *"thượng tiên rất đặc biệt, đâu phải ai ai cũng có khả năng tu luyện thành, phải tu luyện đúng phương pháp. Cả ngàn người may ra mới có một người có tư chất tu luyện."*

"A, không phải vậy chứ. Những người tới Hải Ngoại tiên đảo một năm chỉ có mười người, cả trăm năm mới có thể tu luyện thành thượng tiên?" Tần Vũ nhất thời cảm khái với sự khó khăn khi tu luyện thành thượng tiên.

Liên Ngôn đột nhiên đứng đậy, nhìn ra ngoài song cửa sổ.

"Thượng tiên? Đó chỉ là một danh tự thôi. Tại đại lục có vô số cao thủ phong cuồng, vô số cao thủ muốn trở thành thượng tiên. Phi kiếm xuất ra sát nhân ngoài ngàn dặm chẳng phải là thần thông sao?"

Liên Ngôn trong mắt có một tia khát vọng, nhưng sau đó lại cảm thán nói: *"Như phụ vương của con, thời khắc quan trọng cần có thượng tiên tương trợ. Nếu như quả thật thượng tiên tương trợ phụ vương con thì mục tiêu của phụ vương con có thể thực hiện."*

Tim Tần Vũ đột nhiên đập mạnh.

"Mục tiêu của phụ vương?"

Đồng thời một cỗ khí ấm áp lưu chuyển toàn thân, khiến Tần Vũ lập tức cảm thấy toàn thân sung mãn liền nói:

"Nếu như con tu luyện có thể trở thành thượng tiên chắc chắn rằng phụ vương sẽ rất cao hứng. Lúc đó con có thể tương trợ phụ vương."

Tưởng tượng rằng mình trở thành thượng tiên, bản thân có thể tương trợ phụ vương vương thì sẽ được phụ vương coi trọng, khát vọng được phụ thân yêu mến biến thành ngọn lửa trong tâm của Tần Vũ. *"Vì phụ vương, ta nhất định sẽ trở thành thượng tiên."* Tần Vũ cắn chặt môi, trong mắt hiện lên tia kiên định.

Chương 04

Phụ Tử

Đêm đã khuya, ngoài phòng gió lạnh rít lên, nhưng trong phòng Tần Vũ toàn thân nóng bừng kích động.

"Liên gia gia, nói cho con biết tu luyện thế nào, con phải tu luyện, con nhất định tu luyện thành thượng tiên, dù cho không thành được thượng tiên, cũng phải tu luyện thành thiên tiên cao thủ!"

Tần Vũ mắt sáng lên kiên định. Trong đầu Tần Vũ bắt đầu hiện ra cảnh tượng tương lai, hắn thậm chí còn tưởng tượng ra ánh mắt khen ngợi của phụ vương nhìn hắn.

Hắn không cần gì khác, chỉ cần tình cảm của phụ thân. Phụ thân khen ngợi, phụ thân cười, thậm chí là phụ thân phê bình hoặc trừng phạt, để cho Tần Vũ cảm thấy tình cảm của phụ thân hiện hữu, hắn chỉ đơn thuần cần tình cảm của phụ thân.

Hiện tại, hắn đã tìm ra phương pháp, tìm ra biện pháp để phụ thân yêu quý. Đó là nỗ lực tu luyện, giống như đại ca Tần Phong, trở thành một võ giả dũng mãnh, lợi hại, thậm chí là…vượt xa cả người thường – thượng tiên. Tần Vũ trông chờ nhìn Liên Ngôn.

"Tiểu Vũ." Liên Ngôn không còn cách nào, không muốn nhưng cũng phải nói thật, *"muốn trở thành tiên thiên cao thủ, tất phải tu luyện nội công, nội công vượt qua cảnh giới hậu thiên đột phá tới cảnh giới tiên thiên. Nhưng ngươi trời sinh đan điền vô pháp tích tụ nội lực, làm sao ngươi luyện nội công được? Làm sao mà trở thành tiên thiên cao thủ?"*

"Đan điền của con có vấn đề, nhưng bọn Vương thúc đã từng nói rằng thiên hạ nội công tâm pháp nhiều kinh người, nói không chừng có loại con có thể tu luyện. Dù cho không thể luyện nội công, nhưng vẫn

còn ngoại công, con vẫn có thể trở thành tiên thiên cao thủ!" Tần Vũ nói vội. Hắn tuyệt đối không chịu chấp nhận bản thân không thể trở thành cao thủ.

Bởi vì…Trong trái tim thuần khiết của một đứa bé tám tuổi, chỉ có duy nhất biện pháp đó để lấy được tình thương của phụ thân.

"Ngoại công? Ngoại công chỉ là các phương pháp rèn luyện thân thể, làm cho thân thể mạnh mẽ hơn, tốc độ thân thể nhanh nhẹn hơn, đây chỉ là tiểu đạo, từ xưa tới nay, dù cho là người trời sinh thần lực, dù cho thân thể tôi luyện lợi hại tới đâu, cũng chưa có ai ngoại công đạt tới cảnh giới tiên thiên, tu luyện ngoại công ngoài rèn luyện thân thể, đơn giản không thể trở thành tiên thiên cao thủ." Liên Ngôn không muốn Tần Vũ luyện công phu vô dụng, trực tiếp nói thẳng.

"Không có một hy vọng nào? Một chút cũng không có?" Tần Vũ run rẩy, sắc mặt đồng thời tái nhợt.

Cuối cùng mọi hi vọng đã tan biến, Tần Vũ cảm thấy lạnh lẽo.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Tần Vũ, Liên Ngôn cảm thấy tâm trạng chùng xuống: *"Hắn vẫn còn là một đứa trẻ!"*

Liên Ngôn vội vàng nói, *"Tiểu Vũ, thật ra ngoại công cũng có lợi hại, ngoại công là sức mạnh của cơ bắp, chịu đựng rất dai. Không như nội lực tiêu hao rất nhanh. Còn nữa…"* Liên Ngôn trong lúc an ủi Tần Vũ, trong đầu suy nghĩ các lợi thế của ngoại công, nghe Liên Ngôn nói, mắt Tần Vũ sáng rực.

"Còn nữa, ngoại công tuy luyện tập gian nan, nhưng thân thể là điểm cơ bản nhất của con người. Trong Liệt Hổ quân có một đại hán trời sinh thần lực, chỉ dựa vào tập luyện ngoại công công pháp, có thể dùng một tay nhấc thạch đôn nặng tám trăm cân."

"Tám trăm cân? Một tay?" Trong tâm trạng của Tần Vũ hy vọng

lại nổi lên, hắn có thể tưởng tượng được sức mạnh đó, cử một cái búa lớn bổ người, đơn giản như cắt lúa.

"Đúng, tám trăm cân, một tay có thể nâng thạch đôn nặng tám trăm cân, vũ khí của hắn là một người đồng một chân, trên chiến trường, dù là tiên thiên tiền kỳ cao thủ, cũng không dũng mãnh bằng hắn, độc cước đồng nhân vung lên, bổ địch trong cả một vùng lớn." Liên Ngôn không ngừng nói về lợi ích của ngoại công.

Cuối cùng, Liên Ngôn tổng kết: *"Tuy không ai tập ngoại công thành tiên thiên cao thủ, nhưng tu luyện tới hậu thiên cực trí, thân thể đạt tới cực hạn, uy lực cũng rất khủng khiếp, không kém tiên thiên tiền kỳ cao thủ."*

Liên Ngôn nhìn Tần Vũ sắc mặt đã tốt lên, cuối cùng cũng giấu thở phào một tiếng, hắn đã thấy Tần Vũ trưởng thành, biết rõ tính khí của Tần Vũ.

"Ngoại công tu luyện tới hậu thiên cực trí, có thể so với tiên thiên tiền kỳ cao thủ?" Tần Vũ dò hỏi lại lần nữa.

Liên Ngôn gật đầu liên tục, làm sao hắn dám phủ nhận? Hắn lắc đầu, Tần Vũ còn có thể cảm thấy tồi tệ hơn.

"Liên gia gia, người nói, trước đây chưa một ai tu luyện ngoại công đạt tới tiên thiên cảnh giới?" Tần Vũ hỏi, Liên Ngôn lúng túng gật đầu, nhưng Tần Vũ thực sự vẫn hưng phấn, huy quyền nói, *"Tốt, trước đây chưa có ai tu luyện tới tiên thiên cảnh giới, thì con nhất định sẽ tới."*

Liên Ngôn lập tức ngạc nhiên.

"Trước đây chưa một ai làm được, không có nghĩa là không thể. Ta phải tin vào bản thân!" Ánh mắt Tần Vũ sáng lên.

Liên Ngôn cười khổ.

Ngoại công?

Kiểu tu luyện đó, so với tu luyện nội công thì khổ sở hơn không biết bao nhiêu lần, ngoại công là rèn luyện thân thể, chủ yếu là để thân thể đạt đến cực hạn, các phương pháp tu luyện, tuyệt đối làm cho thân thể biến đổi, cái kiểu thống khổ đó chắc chắn người bình thường khó mà chịu nổi. Làm sao Liên Ngôn để Tần Vũ chịu khổ.

"Tiểu Vũ, luyện ngoại công công phu, khổ sở nhiều lắm, so với chịu một trăm roi mỗi ngày còn thống khổ hơn. Ngươi là nhi tử của Trấn Đông vương, có người bảo hộ ngươi, đâu cần phải chịu đựng khổ cực như thế." Liên Ngôn khuyên nhủ, hắn không nhẫn tâm nhìn tiểu hài tử này chịu khổ. Tần Vũ lắc đầu chậm chạp.

"Không!" Miệng hắn buông một tiếng rành mạch, tỏ ý không muốn bàn cãi.

Liên Ngôn bất lực nghĩ: *"Sao người Tần gia ai cũng giống ai, chẳng kể thế nào, điều cơ bản nhất là có mục tiêu thì không chịu quay đầu, phụ thân nó đã thế, bây giờ nó cũng thế."* Tần Vũ đột nhiên mỉm cười, hắn biết Liên gia gia quan tâm đến mình.

"Liên gia gia, đừng lo, nói không chừng còn có nội công tâm pháp con có thể tu luyện được, người tìm vài thứ nội công tâm pháp cho con xem, nếu như thật sự không thể tu luyện nội công, con chuyển qua tu luyện ngoại công cũng không muộn." Tần Vũ bước tới gần Liên Ngôn, *"Liên gia gia, đừng có lo, trong sơn trang có y sinh giỏi nhất, cao thủ các loại, còn có ôn tuyền thần kỳ, người lo lắng cái gì?"*

Liên Ngôn suy nghĩ theo Tần Vũ, trên mặt nở nụ cười hòa nhã. Hắn tự nhiên biết Tần Vũ không muốn để mình lo lắng.

"Tốt rồi, Tiểu Vũ, về ngủ đi, chuyện này cứ giao cho ta." Liên Ngôn nói.

Tần Vũ đột nhiên ngẩng đầu nói: *"Liên gia gia, người còn phải giúp con tìm một cao thủ tu luyện ngoại công tới, có người chỉ dậy thì tốt."*

"Yên tâm, gia gia biết rồi." Liên Ngôn cười, Tần Vũ lập tức mỉm cười, lập tức hôn ngay vào mặt Liên Ngôn, sau đó chạy ra ngoài cửa, nhưng vẫn gọi, *"Liên gia gia ngủ ngon, con cũng về ngủ đây!"* Tiếng vừa dứt, người đã ra khỏi phòng.

Liên Ngôn lập tức lấy bút lông và giấy, viết một bức thư tín…

oOo

Viêm kinh thành, trong thư phòng vương phủ Tần Đức.

Tần Đức đứng giữa thư phòng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài song cửa, lúc này đã rạng sáng.

Một người hắc y chính là Từ Nguyên bước vào, trong tay cầm một phong thư tín, đi tới gần bên Tần Đức, nói: *"Vương gia, đây là thư tín Liên Bá phi cáp truyền tới, là người chăm sóc Tiểu Vũ, người xem xem."*

Tần Đức nhận thư tín, nhìn nội dung bên trong, ánh mắt có vẻ phức tạp, đã lâu mà tay vẫn không buông bức thư.

"Vương gia…"

Tử Nguyên nói nhỏ, Tần Đức lập tức thanh tỉnh, một đạo hỏa diễm trong bàn tay bùng lên, trực tiếp thiêu thư tín thành tro, sau đó lấy lại vẻ lãnh khốc, bình tĩnh nói: *"Từ Nguyên, lấy trong phủ nội các loại nội công bí tàng và ngoại công bí tịch, tất cả sao ra, rồi chuyển đến Vân Vụ sơn trang."*

Tử Nguyên kinh ngạc, hắn đã biết Tần Vũ không thể luyện nội công, hắn cũng biết nội công bí tàng trân quý đến nhường nào, dù cho cùng với bí tàng trong nội cung của Sở vương triều so sánh,

nội công bí tàng của Trấn Đông vương còn trân quý hơn nhiều.

Bao nhiêu bí tàng trân quý giao cho một người không thể tu luyện nội công là Tần Vũ, không phải lãng phí sao?

*"Vương gia, toàn bộ? Cả "*Tổ Long quyết*" nữa? Tiểu Vũ nó không thể tu luyện nội công..."* Từ Nguyên hỏi dò.

"Chưa nghe ta nói thế nào à?" Tần Đức lạnh lùng nói, Từ Nguyên gật đầu, không nói gì tiếp, hắn có thể phát hiện lúc này Tần Đức có tâm sự, cũng đoán được tâm tình của Tần Đức.

"Còn nữa..." Tần Đức trùng giọng nói, *"Vũ nhi nó cần người tu luyện ngoại công cao thủ, mang tới ba ngoại công cao thủ trong Liệt Hổ quân, còn nữa, tìm ngoại công cao thủ tại tại ba quận đông vực, tất cả mang tới."*

"Vâng!" Từ Nguyên tuân mệnh nói.

Tần Đức đang vội, đột ngột nói: *"Từ Nguyên, truyền lệnh tới Vô Biên Hồng Hoang, để tướng quân Triệu Vân Hưng tới Vân Vụ sơn trang, nếu Vũ nhi tuyển hắn làm lão sư, để hắn lại Vân Vụ sơn trang một năm."*

"Tướng quân Triệu Vân Hưng?" Từ Nguyên kinh ngạc.

Tần Đức gật đầu, sau đó đi ra khỏi thư phòng, Từ Nguyên đột nhiên cất tiếng: *"Vương gia, lần này trở về Viêm kinh thành, sao không tới Vân Vụ sơn trang thăm Tiểu Vũ, lần trước thăm Tiểu Vũ, cũng đã hơn một năm trước đây, chúng ta không bỏ chút thời gian đi được sao?"*

Tần Đức cúi người, bình tĩnh nói: *"Không cần."*

Sau đó trực tiếp bước ra khỏi phòng, Từ Nguyên nhìn bóng Tần Đức, lắc đầu thở dài: *"Không rõ có phải người Tần gia đều như thế này? Người nào người nấy cố chấp. Vì thệ ngôn trước đây, tình*

phụ tử cũng không chăm lo?"

Từ Nguyên thở dài một tiếng, bước ra khỏi thư phòng, chỉ còn lại bức thư tín đã hóa thành tro dưới sàn.

Chương 05

Tu Luyện Công Pháp Bí Tàng

Trời đầy thanh khí, tại ôn tuyền trong Vân Vụ sơn trang.

"A, thật là thoải mái!"

Tần Vũ mặc quần đùi nằm duỗi người tại ôn tuyền, không kể mùa đông hay mùa hè, tại ôn tuyền không cần để ý nhiệt độ, ôn tuyền ở Vân Vụ sơn trang không giống những ôn tuyền khác, có công hiệu thần kỳ, theo một cao thủ nghiên cứu y đạo nói, trong ôn tuyền này có chất có lợi cho thân thể không nhỏ.

"Tiểu Hắc, ngươi xuống đây!" Tần Vũ đột nhiên với tay, tóm lấy Tiểu Hắc, kéo xuống ôn tuyền.

Tiểu Hắc vẫy cánh loạn lên, đáng tiếc là khi nó th oát được, lông trên người nó đã ướt, chân chính biến thành một con gà nhúng nước sôi, trên thân Tiểu Hắc nước nhỏ giọt, u oán nhìn Tần Vũ, tựa hồ trách tiểu chủ nhân đã chơi khăm nó.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Hắc, Tần Vũ lập tức ngẩng đầu cười lớn: *"Ha ha, Tiểu Hắc, ngươi thật là dễ thương, tới đây, theo ta ngâm trong ôn tuyền, rất thoải mái. Ngươi sau này là hùng ưng bay lượn chín tầng trời, ngươi lên được trời, thì cũng phải xuống được nước, không thì thật là vô dụng."*

Tần Vũ trêu đùa Tiểu Hắc, Tiểu Hắc dang cánh, rũ nước trên thân, đồng thời nhìn chằm chằm Tần Vũ, dường như đang bất mãn.

"Tiểu Vũ." Liên Ngôn cười cười bước từ tây uyển tới, qua giả sơn xuất hiện trước Tần Vũ, Tần Vũ quay đầu, lập tức cười tươi: *"Liên gia gia."*

"Ta phải nói cho ngươi biết một tin tốt lành." Liên Ngôn cười thần bí.

Tần Vũ tâm trạng lập tức vui mừng lẫn ngạc nhiên, *"Tin tốt lành? Không phải phụ vương tới chứ?"*

Nghĩ như vậy, nhưng Tần Vũ chưa nói ra, hắn khát vọng nhìn Liên Ngôn.

Liên Ngôn cười nói: *"Các loại bí tịch ngươi muốn đã có rồi."*

Tần Vũ hơi cảm thấy thất vọng, nhưng từ thất vọng sau đó khôi phục, Tần Vũ đột nhiên nhẩy ra ôn tuyền, mặc vội y phục, ánh mắt tràn đầy hưng phấn: *"Liên gia gia, mau dẫn con đi, bí tịch ở đâu?"*

"Đi theo ta."

Liên Ngôn cười dẫn đường, Tần Vũ tâm trạng kích động đi theo sau Liên Ngôn, suy nghĩ hạ quyết tâm. Trước đây Tần Vũ không hiểu biết, không có việc gì ngồi tại thư phòng đọc sách, hoặc là ngắm sao buổi đêm, hoặc giả tắm ôn tuyền, chơi đùa cùng Tiểu Hắc. Nhưng lúc này Tần Vũ đã có mục tiêu, cả người sốt sắng, biến thành không giống trước đây.

Vân Vụ sơn trang, trong mật thất dưới đất tại bắc uyển.

Mật thất dưới đất có có mười mấy phòng bí mật, Liên Ngôn dẫn Tần Vũ vào một phòng, trong phòng này, có một cái giường, một cái bàn dài, một cái ghế và các đồ vật sinh hoạt hàng ngày, có vẻ như rất giản dị. Lúc này trên chiếc bàn dài, có một chiếc hộp đen khá đẹp.

"Tiểu Vũ, các bí tịch ở trong hộp này." Liên Ngôn chỉ chiếc hộp đen nói, Tần Vũ nghe thấy, mắt sáng rực lên, bước nhanh về phí trước chiếc hộp đen. Hành động này làm Liên Ngôn giật mình.

"Tiểu Vũ, đừng mở!" Tay phải Liên Ngôn đột nhiên như ảo ảnh lóe lên, đột ngột giữ Tần Vũ lại, kéo hắn ra sau lưng, cực kỳ nghiêm túc nói, *"Tiểu Vũ, cái hộp này không phải là một chiếc hộp bình thường, không thể mở như thế!"*

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Liên Ngôn.

"Tiểu Vũ ngươi còn nhỏ quá, chưa hiểu được sự trân quý của bí tịch này." Liên Ngôn lắc đầu cười, *"Ngươi phải biết, bí tịch này trân quý còn hơn cả bí tàng của hoàng cung Sở vương triều. Vì thế cái hộp này được cấu tạo rất đặc biệt, cố dùng sức mở ra hoặc tùy tiện mở, có thể làm hỏng bí tịch bên trong."* Vừa nói, Liên Ngôn tay như ảo ảnh, chớp nhoáng điểm vào mười hai vị trí trên chiếc hộp, mỗi điểm là một vị trí khác nhau.

"Bồng!" một tiếng, trên chiếc hộp bỗng nhiên xuất hiện một cái lỗ khóa.

Tần Vũ mắt mở trừng trừng, hắn có thể nhớ rõ ràng, vừa mới lúc trước chiếc hộp không có lỗ khóa, hắn cũng nghĩ chiếc hộp này mặt ngoài một dạng, chỉ là một chiếc hộp đựng bình thường, không ngờ cấu trúc bên trong lại đặc biệt phi thường.

"Dù cho bị người khác đoạt mất, cũng không thể tìm được lỗ khóa, thêm vào lại không có chìa khóa." Liên Ngôn vừa nói liền lấy ra một chiếc chìa khóa màu vàng, đút vào trong lỗ khóa, *"cạch"* một tiếng, chiếc hộp đã tự mở ra. Tần Vũ lập tức ngó đầu nhìn.

Nhìn hết một lượt, trong hộp có những quyển sách rất mỏng, mỗi quyển hầu như chỉ có trên mười tờ, mỏng hơn thì chỉ có vài tờ, dầy nhất cũng chỉ hơn hai mươi tờ, nhưng có nhiều quyển sách mỏng, không ngờ lại chứa đầy cả hộp.

"Trong này có nội công bí pháp các cấp, có sáu mươi tám các loại bí tịch, còn có hai mươi tám bí tịch ngoại công. Tiểu Vũ, sau này ngươi xem bí tịch này, tất phải tới mật thất, nhất thiết không được mang ra

ngoài, ngươi biết không?" Liên Ngôn sắc mặt nghiêm túc, đối mặt Tần Vũ nói.

Tần Vũ gật đầu dứt khoát.

"Được rồi, ngươi sáu tuổi đã biết đọc chữ, hai năm gần đây cũng đọc rất nhiều sách, những bí tịch này ngươi cũng có thể hiểu được, ngươi từ từ mà xem, gia gia ra trước." Liên Ngôn cười nói, rồi sau đó bước ra khỏi mật thất.

Ngay sau buổi đêm, Tần Vũ mang các bí tịch, bỏ tất lên bàn, tổng cộng chín mươi sáu bí tịch, toàn bộ trải ra.

Nhìn những cuốn bí tịch trước mặt, trong mắt Tần Vũ sáng lên.

"Hoàng Hạc phú", *"Bá Câu chưởng"*, *"Kim Đỉnh ca"*, *"Thải Kim ca"*, *"Thủy Nguyên chú"*…

Mỗi cuốn nội công bí tịch, từng cuốn đều là những bí tịch khiến người luyện võ điên cuồng, Tần gia đã tồn tại lâu, bí tịch của ba đại vương triều mang hết ra, cũng không thể sánh với Tần gia, bí tịch của Tần gia không ít là những thứ đã thất truyền vài trăm năm.

"Tổ Long quyết, dường như lúc bé phụ thân đã cho ta xem?" Tần Vũ nhìn cuốn bí tịch cuối cùng mỏng nhất, đồng thời cũng là thứ trân quý nhất, Tổ Long quyết dùng giấy vàng viết, thậm chí ba chữ Tổ Long quyết làm cho người ta cảm thấy một sự áp bức. Xem qua sáu mươi tám nội công công pháp, Tần Vũ chuyển qua hai mươi tám ngoại công bí tịch.

"Thiết Sa Chưởng", *"Đại Lực Kim Cương Chưởng"*, *"Long Trảo Thủ"*, *"Thiết Bố Sam"*, *"Kim Cương Tráo"*, *"Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện"*, *"Bá Vương Thần Quyền"* …Hai mươi tám loại ngoại công bí pháp, nhất nhất trải ra trước mặt Tần Vũ.

Đầu tiên, Tần Vũ tùy ý mở ra chầm chậm đọc, trong mật thất, Tần Vũ suy nghĩ thế nào cũng không thể biết bao nhiêu thế hệ Tần gia đã thu thập các loại tu luyện bí tịch trân quý.

Chương 06

Duy Nhất Đích Tuyển Trạch

Trong mật thất, Tần Vũ cưỡi ngựa xem hoa tùy ý lướt hết một loạt, hai mươi tám ngoại công bí tịch Tần Vũ một lúc đã xem xong.

"Liên gia gia nói không sai, tu luyện ngoại công thật sự rất khổ cực." Tần Vũ cau mày.

Đọc xong hai mươi tám bí tịch, Tần Vũ đối với tu luyện ngoại công đã có hiểu biết nhất định, tu luyện ngoại công, chính là các phương pháp nỗ lực làm cho sức mạnh nhục thể tăng cường, nó là loại tu luyện không ngừng nghỉ, để vượt qua cực điểm của sự mệt mỏi, vượt qua giới hạn.

Tu luyện nội công, là phương pháp hấp thu thiên địa linh khí, qua trình tu luyện không có cực nhọc gì, không khác gì tập cho tinh thần thanh tĩnh. Nhưng ngoại công là thúc đẩy thân thể đến cực hạn, để thân thể trải qua sự tôi luyện với mức độ nặng nhất, thống khổ gian nan tột cùng. Đó là điểm căn bản giữa hai phương pháp tu luyện.

Ngoại công, khổ, mệt, nhưng lại không thể trở thành tiên thiên cao thủ. Hầu như chỉ dân thường, những người gia thế bần cùng mới chọn tu luyện ngoại công, thế gia để tử chân chính đa phần đều tu luyện nội công, còn Tần Vũ? Sáu mươi tám loại nội công công pháp, thứ nào cũng lợi hại cực kỳ, nhưng hắn có khả năng luyện không?

"Trước tiên xem nội công tâm pháp, tuy ta đan điền kỳ dị, nhưng nói không chừng có nội công tâm pháp khả dĩ tu luyện được." Tần Vũ cầu may, rồi tràn đầy hy vọng mở bí tịch, nhìn vào hắn ngây người.

Thần Đình huyệt, Bách Hội huyệt, Phong Trì huyệt, Kỳ Môn huyệt…Tam Tiêu Thủ Thiếu Dương chi mạch, Thủ Thái Âm, Thận Túc Thiếu Dương chi mạch…*"Cái này…"* Tần Vũ tròn mắt.

Hắn đã đọc không ít sách, đã nghe qua những từ này, nhưng mấu chốt là…Hắn biết Phong Trì huyệt, nhưng không biết Phong Trì huyệt tại vị trí nào trên cơ thể người. Trong những quyển sách đó có hình vẽ, nhưng rất mơ hồ, chỉ có vài tuyến kinh mạch. Nội công không thể luyện tập lung tung, khí nhập loạn đường, có thể ảnh hưởng đến tính mạng.

"Xem ra trước tiên phải tìm thư phòng tử tế học tập những kinh mạch hữu quan trong thư tịch, ít ra cũng phải biết được kinh mạch vị trí của huyệt." Tần Vũ không làm khác được, liền lấy sách ra khỏi mật thất.

Sáu ngày sau. Tần Vũ vào lại mật thất.

"Ha ha, lần này ta chắc chắn cả mười, sáu mươi tám quyển mang ra thí nghiệm, xem có thể tu luyện cái gì." Tần Vũ sắc mặt hưng phấn, dù sao Tần Vũ cũng chỉ là một hài đồng tám tuổi, thường xuyên mơ mộng thành cao thủ.

Nghiên cứu kinh mạch, vị trí huyệt đạo sáu ngày, để hoàn toàn minh bạch, Tần Vũ bảo hạ nhân trong Vân Vụ sơn trang đẽo một người gỗ, lại để một y đạo cao thủ Ông Nhàn lão tiên sinh, đánh dấu các kinh mạch huyệt vị rõ ràng. Kết hợp thư tịch, người gỗ, lại thường xuyên hỏi Ông Nhàn lão tiên sinh, Tần Vũ cuối cùng cũng tự tin chuẩn bị bắt đầu tu luyện nội công.

*"Đầu tiên tu luyện gì đây? Cái này, "*Thủy Kinh chú*"."* Tần Vũ tự nói rồi tùy ý chọn một bổn bí tịch, *"Thủy Kinh chú"* đã nổi danh vài trăm năm trước, nhưng hiện tại không có bao nhiêu người biến được công pháp tu luyện. Tần Vũ theo phương pháp tu luyện, ngồi khoanh chân, bắt đầu tu luyện.

Tu luyện nội công bước đầu tiên là cảm khí, có thể cảm nhận tự hấp thu một lượng cực nhỏ cực nhỏ thiên địa linh khí, thực tế người bình thường vô ý vẫn hấp thu thiên địa linh khí nhưng vì liều lượng quá ít, căn bản không thể cảm nhận được. Tu luyện, chính là hấp thu một cách có ý thức, hấp thu nhiều hết mức có thể.

Một lúc lâu sau, Tần Vũ tâm đã loạn, không kiên trì nổi.

"Khí cảm, khí cảm, Liên gia gia nói thiên tư có, tu luyện sẽ có khí cảm, ta đã tu luyện một lúc lâu rồi, sao chẳng thấy một chút khí cảm?" Sắc mặt Tần Vũ tràn đầy vẻ bất lực, ngồi khoanh chân lâu như vậy, chân đã tê rần. Đứng lên hoạt động một lúc, Tần Vũ lại tập Thủy Kinh chú tiếp.

oOo

Sau hai ngày.

Tần Vũ ăn xong điểm tâm, liền tiếp tục tu luyện, Tần Vũ rất cố chấp, hắn tiếp tục tu luyện *"Thủy Kinh chú"* từ ngày đầu tiên, thực tế hắn cần cảm thụ được khí cảm, mà các loại nội công bí tịch cơ bản không có khác biệt lớn. Cố chấp.

Tần Vũ lại ngồi khoanh chân, trong đầu bắt đầu ảo tưởng khí lưu tại kinh mạch lưu chuyển, sau đó Tần Vũ không suy nghĩ gì, trong tâm tưởng toàn một mảng không minh, cứ như thế…Đột nhiên.

Tần Vũ cảm thấy một luồng khí lưu cực mỏng trong thân thể lưu động, hơn hai ngày kiên trì, cuối cùng lúc này cũng thành công, lập tức tâm trạng Tần Vũ kích động, đồng thời trạng thái tĩnh lặng trong tâm khảm biến mất, Tần Vũ không còn cảm thụ được khí lưu.

"Bình tĩnh, bình tĩnh." Tần Vũ tự nhủ,sau đó lại chiếu theo

phương pháp Thủy Kinh chú tiến vào trạng thái vừa rồi, sau một lúc, quả nhiên Tần Vũ cảm nhận lại được một luồng khí lưu mỏng manh trong thân thể.

Lúc này, Tần Vũ chiếu theo phương pháp của Thủy Kinh chú, bắt đầu để khí lưu tại kinh mạch vận hành một vòng, trong lúc lưu chuyển, Tần Vũ càng cảm nhận khí lưu tăng dần, sau khi vận chuyển xong một vòng, Tần Vũ khống chế luồng linh khí nhập vào trong đan điền. Theo giảng thuật trong bí tịch, khí lưu tiến nhập đan điền, có thể dễ dàng lưu lại đan điền.

Nhưng…

"Sao lại thế này? Sao đan điền của ta không thể lưu lại nội lực?" Tần Vũ choáng váng, hắn phát hiện linh khí vận chuyển khắp nơi tới đan điền đột nhiên tiêu tán, trở lại tự nhiên, đan điền giống như trước đây, trống rỗng.

"Xem ra lúc trước Phong bá bá nói không sai, đan điền của ta không giống với bình thường, hoàn toàn không thể lưu nội lực. Tu luyện nội công, tất cả đều phải trữ tồn nội lực trong đan điền, đan điền của ta không thể lưu được, luyện tập có gì hữu dụng đâu?" Tần Vũ lúc này cuối cùng đã hiểu. Các phương pháp tu luyện nội công trong thiên hạ tuy vô số, mỗi loại một khác. Nhưng đều có một điểm tương đồng.

Đó là tu luyện hấp thu chuyển hóa nội lực giữ lại Khí Hải huyệt, cũng là trong đan điền. Đan điền vô pháp tích tụ nội lực, tu luyện có tác dụng gì?

Đột nhiên, Tần Vũ vô ý phát hiện cuốn Tổ Long quyết màu vàng, trong đống nội công thư tịch này, duy nhất chỉ có cuốn giấy vàng đó rất bắt mắt, Tần Vũ với tay lấy Tổ Long quyết. Tổ Long quyết rất mỏng, chỉ có ba tờ, nhưng trên giấy vàng chữ viết rất nhỏ, ba tờ giấy vàng đó thực sự nội dung không ít.

Tần Vũ thử theo khẩu quyết tu luyện của Tổ Long quyết, một lúc, Tần Vũ cảm thấy một luồng khí lưu trong người, Tổ Long quyết này quả nhiên lợi hại, hấp thu thiên địa linh khí so với lúc trước nhiều hơn rất nhiều, thêm vào tốc độ vận chuyển lại cực nhanh, tới lúc Tần Vũ đưa nội lực tồn trữ vào đan điền, tình huống tương tự lại lặp lại. Đan điền dường như một cái phễu, đổ vào bao nhiêu nội lực lại ra bấy nhiêu, thật sự không thể giữ lại.

Tần Vũ cười khổ, biết rằng không xong.

Nhưng sau đó hắn lại cười: *"Xem ra ta lại lười biếng rồi, ta tưởng không cần khổ, muốn tìm một phương pháp tu luyện nội công, đan điền như cái phễu, bao nhiêu nội lực vào thì ra bấy nhiêu, làm sao tu luyện nội công đây?"* Nhưng nét mặt Tần Vũ vẫn có gì đó không vừa lòng.

Trên thực tế, Tần Vũ đã chuẩn bị nhận thất bại, trước đây người nói hắn không thể tu luyện nội công là Phong Ngọc Tử, một trong ba thượng tiên tại Sở vương triều, một nhân vật như thế đã nói, khả năng sai lầm chẳng mấy.

"Ngoại công, bắt đầu từ hôm nay, ta toàn lực tu luyện ngoại công." Trong mắt Tần Vũ lóe lên, nhìn hai mươi tư loại ngoại công bí tịch, Tần Vũ tươi cười, *"từ trước tới nay Tiềm Long đại lục chưa có người luyện ngoại công đạt tới tiên thiên cảnh giới, có thể ta là người đầu tiên ngoại công đạt tới tiên thiên!"* Tần Vũ chỉ là một hài đồng tám tuổi, tâm tính thực đúng trẻ con.

Ngoại công đạt tới tiên thiên cảnh giới, chính xác là chưa từng thấy, cái cao thủ ngoại công tiên thiên cảnh giới, có gì lợi hại? Thật là một điều bí ẩn.

oOo

Hai ngày sau đầu giờ ngọ, Tần Vũ ở trong thư phòng.

Tần Vũ đang cầm một quyển sách, bình tĩnh đọc, gần bên Tần Vũ, có hai giá sách rất lớn, nhìn thoáng qua, trên hai giá sách đó ít cũng hơn một nghìn quyển các loại, Tiểu Hắc cũng chạy tới chạy lui trong thư phòng, quấy rối tiểu chủ nhân của nó.

"Tam điện hạ, có tám người ngoại công cao thủ tới, có cả vương phủ phó tổng quản đại nhân, nói là đưa ngoại công lão sư tới cho tam điện hạ." Một bầy tôi đứng ngoài thư phòng, cung kính nói.

Ánh mắt Tần Vũ lập tức sáng lên, bỏ ngay sách trong tay xuống, tâm trạng hưng phấn, lúc đầu hắn và Liên Ngôn nói đến việc này, Liên Ngôn đã truyền tin nói với người trong vương phủ, Trấn Đông vương Tần Đức biết được chuyện, đặc biệt bố trí vài đại cao thủ trong quân doanh và ngoại công cao thủ tại ba quận đông vực cùng tới.

"Chờ hai ngày cuối cùng cũng tới, Khang An, nhanh, đi trước dẫn đường!" Tần Vũ hưng phấn ra lệnh.

"Vâng." Khang An lập tức cung kính đi trước dẫn đường, Tần Vũ theo sau ra khỏi thư phòng, đi về tây uyển.

Chương 07

Trạch Sư

Tây uyển cách ôn tuyền không xa có một nơi gọi là Luyện Công trường. Đang có rất nhiều người tụ tập ở đó.

"Liên bá, tám vị đại cao thủ ngoại công này mỗi người đều là nhất đẳng cao thủ. Bốn người đến từ quân đội, còn lại thì đến từ ba quận Đông vực đều là cao thủ ngoại công rất lợi hại. Ngài nhìn, ngân phát lão giả kia chính là Ưng Trảo Vương, còn nữa..." Chỉ thấy phó tổng quản của Vương phủ nhìn Liên Ngôn thao thao bất tuyệt.

Liên Ngôn gật đầu, nhìn sang tám đại cao thủ ngoại công. Mục quang quét qua những người đó, đến Ưng Trảo Vương thì ngừng lại một chút.

Luyện ngoại công, hoặc chỉ luyện thủ chỉ luyện trảo, hoặc giả chỉ luyện cước pháp, các bộ phận đó đối với thường nhân có sự bất đồng, ví dụ như tu luyện trảo công thì ngón tay thô đại, có nhiều vết chai. Liên bá nhìn thoáng qua những chỗ đó.

"Ồ?" Liên bá đột nhiên trong mắt sáng lên, nhìn vào người đứng cuối cùng là một hắc y nhân có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Nam tử đó không cường tráng, cơ thể không giống những người khác phát triển bên ngoài, tay không có vết chai và nhiều thứ khác nữa nhìn qua căn bản không hề giống một cao thủ ngoại công. Mục quang của Liên bá dừng lại hai ba giây trên thân của hắc y nam tử. Hắc y nam tử với bộ mặt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt của Liên bá, trong mắt của hắn đột nhiên bạo phát một tia sáng như thiểm điệm.

"Triệu Vân Hưng! Thì ra ra chính là Triệu tướng quân. Vương gia

đã thỉnh Triệu tướng quân tới đây, nếu Tiểu Vũ quả như có thể bái tướng quân làm sư phụ sau này nhất định không khó để trở thành cao thủ." Liên bá cười nói, nhìn sang Triệu Vân Hưng nói rành mạch từng câu.

Triệu Vân Hưng sắc mặt vẫn lạnh lùng: *"Vương gia đã nói tam điện hạ sẽ tự chọn sư phụ, đều tùy vào nhãn quang của điện hạ, Liên tiền bối không nên âm thầm đề tỉnh điện hạ, nếu không…Cho dù có chọn đúng Vân Hưng, Vân Hưng cũng không thể nhận làm đệ tử."*

"Điều đó tự nhiên ta hiểu. Tất cả nhất thiết đều do Tiểu Vũ tự chọn." Liên Ngôn gật đầu cười nói.

Tám đại cao thủ ngoại công này đều vô cùng lợi hại, bất cứ người nào về ngoại công cũng đều đã tu luyện đến cảnh giới của nhất đại tông sư. Tần Vũ chọn ai cũng tốt cả không khác nhau nhiều lắm, bất quá trong lòng Liên Ngôn âm thầm có sự đãi ngộ, mong Tần Vũ chọn đúng Triệu Vân Hưng vì Liên Ngôn biết rằng Triệu Vân Hưng quả thực rất lợi hại. Một lát sau, bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Tần Vũ thần sắc hưng phấn đang bước vào, nhìn sang bát đại cao thủ, Tần Vũ tức thì hai mắt sáng lên.

"Tiểu Vũ, đây chính là tám vị đại cao thủ ngoại công đã được tuyển chọn. Con hãy chọn một người làm sư phụ của con." Liên Ngôn cười nói.

Tần Vũ cẩn thận quan sát từng người một. Bát đại cao thủ đều vai hùm lưng gấu, chỉ cánh tay thôi đã to lớn bằng Tần Vũ rồi. Cánh tay đó mà đánh xuống thì Tần Vũ không thể hoài nghi uy lực. Tức thời trong lòng Tần Vũ rất hưng phấn.

"Chọn một người? Tại sao lại không được chọn cả tám người hả gia gia." Tần Vũ quay sang Liên Ngôn hai mắt nhướn lên nghi hoặc hỏi.

Liên Ngôn ngạc nhiên, tám đại cao thủ bao gồm cả Triệu Vân

Hưng đều trố mắt nhìn, tựa như đang cố nhịn cười.

"Khụ." Liên Ngôn ho khan một tiếng, sau đó cẩn trọng nói với Tần Vũ, *"Tiểu Vũ à, luyện công không như đọc sách. Đọc sách có thể có nhiều vị sư phụ, nhưng học võ công thì không giống như vậy. Nếu như đồng thời học nhiều loại nội công thì có thể bị tẩu hỏa nhập ma."*

"Nhưng mà con học ngoại công cơ mà?" Tần Vũ đáp trả.

*"Ngoại công cũng không khác là bao, ngoại công chuyên luyện thân thể để thân thể có thể đột phá cực hạn. Mỗi cao thủ ngoại công đều có những phương pháp khác nhau, phải trải qua vô số thế hệ tích lũy kinh nghiện thực tiễn, mới có thể bảo chứng được sự rèn luyện của thân thể. Vì vậy…nếu như con đồng thời học nhiều vị sư phụ, sẽ có nhiều phương pháp khác nhau, nên…"*Liên Ngôn cúi đầu khẽ thở dài, ý tứ hiển nhiên đã rõ ràng. Ngoại trừ những nguyên nhân trên, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác.

"Bản thân tám người này tự họ không ai nguyện ý có chung một đệ tử cả." Đoạn nhìn sang nam tử nọ và những người kia khẽ cười.

Tám người này đều là cao thủ ngoại công đạt mức tông sư, ai ai trong tâm lý cũng kiêu ngạo làm sao nguyện ý cùng nhau nhận một đệ tử được? Bất quá khi nghe Tần Vũ nói, tất cả đều không để tâm lắm vì nó mới chỉ là một hài tử tám tuổi.

"Con đã minh bạch rồi." Tần Vũ gật đầu.

Đột nhiên, trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia giảo hoạt, Liên Ngôn tức thì trong lòng máy động, lão biết rằng Tần Vũ tuy tâm tính thiện lương nhưng thường hay hí lộng người khác. Các cận vệ trong Vân Vụ sơn trang cũng đã hứng chịu không ít khổ sở.

"Tám vị thúc thúc bá bá, nghe Liên gia gia nói rằng các vị đều là cao thủ ngoại công được tuyển chọn để trở thành sư phụ của cháu, nhưng trước khi các vị biểu diễn công phu thì làm sao cháu lựa chọn

được?" Tần Vũ chớp mắt, nhìn sang tám vị đại cao thủ ngoại công.

Lẽ nào họ lại không hiểu? Không biểu diễn trước thì làm sao lựa chọn?

"Ha ha, nói hữu lí lắm, ta sẽ biểu diễn trước, Man Đống ta phải biểu diễn gì đây nhỉ? Ta có rất nhiều tuyệt kĩ có thể sử dụng."

Đại hán to lớn nhất trong tám người bước tới phía trước, trong thay cầm một độc cước đồng nhân, suy nghĩ một chút rồi cười nói, *"được rồi, ta sẽ biểu diễn khí lực."*

Man Đống đặt độc cước đồng nhân xuống đất, mắt nhìn quanh Tây uyển rồi dừng lại trên một cự thạch dùng để trang trí cao khoảng nửa thân người, trọng lượng ước chừng khoảng nghìn cân. Man Đống đi lại gần đó, hai tay vòng qua hai bên ôm cự thạch. *"Hây!"*

Man Đống hét lên một tiếng, Tần Vũ đột nhiên thấy từ mũi của hắn thở hắt ra một luồng khí, chỉ nhìn thấy hai tay cơ bắp cuồn cuộn, trùng điệp chồng lên nhau giống như điều khắc bằng nham thạch, trong đó ẩn chứa thần lực kinh hồn. *"Lên!"*

Man đống lại hét lên một tiếng thật lớn, cả khối cự thạch khổng lồ đó đã bị hai tay hắn nhấc lên.

Tần Vũ trợn mắt há hốc mồm, cự thạch nặng đến ngàn cân, Man Đống có thể nâng được nó lên quá đầu quả thật thần lực kinh nhân. Lực tay hắn tuyệt đối có thể cử hơn ngàn cân, nâng cự thạch lên cao quá đầu rồi lại hạ xuống.

Man Đống trụ tấn trầm ổn, xuất song thủ giữ chặt cự thạch ở phía trước. Khi cự thạch hạ xuống có thể thấy thân trên của Man Đống vẫn vững vàng trước một trọng lượng như vậy, sức mạnh của hắn quả thật không phải bàn cãi.

"Lợi hại quá." Tần Vũ mở lớn hai mắt nhìn.

Man Đống cười ha ha, tựa như không để tâm nói: *"Một tay của Man Đống có thể nâng khoảng tám trăm cân, hai tay hợp lại có thể nâng hơn nghìn cân."*

Man Đống thiên sinh thần lực, chính là một trong tam đại cao thủ ngoại công của Liệt hổ quân, có danh hiệu là *"Man Hùng."*

"Lợi hại, lợi hại, còn ai nữa không?" Tần Vũ lúc đó rất hưng phấn, nhìn thấy màn biểu diễn đó bảo sao nó không hưng phấn được. Nó tưởng tượng sau này mình cũng có được sức mạnh như vậy nên càng hưng phấn. Có điều Tần Vũ không biết là Man Đống thiên sinh thần lực, Tần Vũ muốn luyện thành trình độ đó thì thập phần gian nan.

Một nam tử cao gầy mũi ưng bước lên nói: *"Ta tu luyện Thiết Sa Chưởng."*

Tần Vũ nhìn vào tay của nam tử đó, quả nhiên khác hẳn với thường nhân, da tay xù xì thô ráp, thậm chí có chỗ còn chuyển sang màu xanh. Nam tử mũi ưng bước tới tảng đá gần đó, đột nhiên đánh ra một chưởng. Tảng đá tức thì chấn động phát ra một tiếng lớn, sau một chưởng đó thì vỡ ra thành hơn chục mảnh. Chưởng đó quả thật kinh thế hãi nhân.

Tần Vũ nhìn sang lão đại, thực sự chấn kinh khi nhìn thấy nam tử mũi ưng thi triển công lực. Nếu như chưởng đó mà đánh vào thân người, ai có thể chịu nổi?

Chương 08

Triệu Vân Hưng

Tần Vũ vẫn nghi hoặc. Nhìn sang tám người, mỗi người tu luyện ngoại công đều đã đạt đến cấp tông sư một phái ai ai cũng có thực lực cường hãn, đối địch với hậu thiên cao thủ cũng có thể thủ thắng. Có lẽ chỉ tiên thiên cao thủ mới có thể kiềm chế được họ.

Với trình độ ngoại công này tay chân đều cứng như thép còn lợi hại hơn cả binh khí, ra chiêu có thể tan vàng nát đá. Bất quá khi tu luyện ngoại công không chỉ cần nỗ lực mà còn phải cần chút thiên tư. Tại đông vực có đến hơn trăm vạn người nhưng để tu luyện đến cảnh giới đó thì cũng chỉ có khoảng mười người Tần Vũ mở to mắt cẩn thận nhìn, mỗi cao thủ ngoại công đều đang tự biểu diễn tuyệt chiêu.

oOo

"Bồng!"

Ngân phát lão giả dùng trảo thủ nắm trong tay vài mảnh vỡ của thanh thạch, chỉ thấy ngũ chỉ dụng lực tức thì khối thanh thạch nát vụn thành phấn. Sau đó ngân phát lão giả lãnh ngạo quay về vị trí, nhẹ giọng nói: *"Ưng Trảo công."*

Đây là vị cao thủ thứ sáu biểu diễn.

Một nam tử đầu trọc bước lên, từ trên thân trần tựa hồ như có một tia kim quang lưu động.

"Thiết Thối công." Nam tử đầu trọc cười nhẹ nói, sau đó huy động chân.

"Hô!" Không khí tức thì xao động phát ra âm thanh, một cỗ khí lưu trùng trùng phát ra nhắm vào phía trên của thanh thạch kích tới, thanh thạch tức thì bị lăn ra xa.

Chỉ bằng vào tốc độ khủng bố do chân huy động sản sinh ra khí lưu có thể khiến tảng đá lăn xa vậy, nếu như một cước đó trúng phải thân người thì kết quả sẽ ra sao?

"Lợi hại." Tần Vũ trong lòng tự nói, sau đó nhìn sang vị cao thủ cuối cùng là hắc y nam tử có khuôn mặt lạnh lùng. Hắc y nam tử này chỉ lạnh lùng nhìn các cao thủ khác biểu diễn ngoại công, trong mắt không hề có biểu hiện gì cả. *"Tại sao ngươi không biểu diễn?"* Tần Vũ nhìn sang hắc y nam tử, không nhịn được hỏi.

Triệu Vân Hưng lắc đầu thờ ơ nói: *"Ta trảo công không bằng Ưng Trảo vương, khí lực không bằng Man Đống, thối công không được như vị huynh đệ này, vì sao phải xấu mặt biểu diễn?"* Tần Vũ nhất thời ngây ra.

"Nhưng ngươi phải có tuyệt chiêu gì chứ." Tần Vũ nhìn sang hắc y nam tử, trong lòng muốn từ dị biệt trên thân thể mà tìm ra tuyệt chiêu của hắn nhưng Tần Vũ đã thất bại. Nó không thể tìm thấy một điểm đặc thù nào cả.

"Tuyệt chiêu?" Triệu Vân Hưng cười nhạt, sau đó nhìn sang Tần Vũ, trong mắt lóe lên một tia hàn ý lạnh lùng nói: *"Đã là tuyệt chiêu thì chỉ đến thời khắc tối hậu sát nhân mới thi triển, có điều, nếu như ta trở thành lão sư của người, ta cũng không thể dậy cho ngươi tuyệt chiêu sát nhân."*

Tần Vũ không bị khí thế của Triệu Vân Hưng áp đảo, nghi hoặc hỏi lại: *"Ngươi không thể dậy ta tuyệt chiêu, vậy ngươi sẽ dậy ta cái gì?"*

"Tu luyện thân thể." Triệu Vân Hưng nhẹ giọng.

Tần Vũ đột nhiên nở một nụ cười: *"Tốt, ta chọn ngươi."*

Triệu Vân Hưng sắc mặt bất giác xuất hiện một tia kinh ngạc, cả bẩy đại cao thủ ngoại công kia cũng nhìn vào Tần Vũ, không thể hiểu được vì sao Tần Vũ không chọn mình, thay vào đó lại chọn người chỉ nói một câu *"tu luyện thân thể."*

"Tốt lắm, tam điện hạ đã có sự lựa chọn, từ hôm nay Triệu Vân Hưng sẽ là lão sư của tam điện hạ." Lý phó tổng quản cao giọng nói.

Bẩy cao thủ ngoại công kia đều kinh dị nhìn vào Tần Vũ.

Man Đống giọng sang sảng: *"Tam điện hạ, tại sao lại không chọn ta? Ta có thể khiến điện hạ có được khí lực như đại ngưu, cầm đại phủ thì chỉ cần một chiêu chém xuống là đủ lấy mạng địch nhân."*

Nhìn sang bẩy đại cao thủ ngoại công phía trước, trên môi Tần Vũ nở một nụ cười bí hiểm: *"Hắc hắc, đấy là bí mật."*

Lúc đó Triệu Vân Hưng bước lại gần nhìn Tần Vũ, trên mặt có một chút tiếu ý, đoạn hỏi: *"Ta cũng rất muốn biết, vì sao lại chọn ta làm lão sư? Tam điện hạ, có thể nói cho ta biết nguyên nhân?"*

Tần Vũ lắc đầu, đắc ý nói: *"Ngốc quá, chuyện đó làm sao mà nói ra được. Các ngươi đều ngốc cả."*

Nói rồi chuyển thân rời khỏi.

Liên Ngôn đi bên cạnh, bước lại gần Tần Vũ hỏi: *"Tiểu Vũ, tại sao con lại chọn Triệu Vân Hưng?"*

Tần Vũ lập tức thần bí thì thầm với Liên Ngôn: *"Liên gia gia, để con nói cho gia gia biết. Khi nhìn vào thần thái của họ trong tám người thì Triệu Vân Hưng đứng cuối cùng không ai dám lại gần. Hơn nữa khi Triệu Vân Hưng nhìn những người khác biểu diễn tựa hồ như không quan tâm. Với cả…Liên gia gia, người nhìn vào mắt của Triệu Vân Hưng sẽ thấy có sự khác biệt với những người khác…hi hi!"*

Nói xong, Tần Vũ chạy khỏi Tây uyển. Trong mắt của tám đại cao thủ ngoại công hiện vẻ kinh dị. Bản thân họ là những cao thủ nên thính lực tất nhiên vô cùng linh mẫn đã nghe toàn bộ những lời Tần Vũ nói.

"Tam điện hạ tâm tư quả nhiên cẩn mật, có lẽ cuối cùng ta cũng có thể thu nhận một đệ tử, bất quá…không biết nghị lực như thế nào." Triệu Vân Hưng trong mắt xuất hiện một chút tiếu ý.

Bẩy đại cao thủ trong lòng hiển nhiên đều rất thán phục sự thông tuệ của tam điện hạ.

"Triệu tướng quân, thuộc hạ phải trở về quân doanh." Man Đống chính là một trong tam đại cao thủ ngoại công của Liệt hổ quân cung tay nói, thần thái vô cùng tôn kính xuất phát từ nội tâm.

Về phần Triệu tướng quân mà nói thì có thể ngang hàng với các tiên thiên cao thủ, trong quân đội không có ai giống như Triệu tướng quân.

"Triệu huynh, chúc mừng huynh đã thu nhận được cao đồ, bọn ta phải cáo từ." Ưng Trảo vương và những người khác vòng tay cung kính nói.

Nội công cao thủ có xếp hạng nhưng ngoại công cao thủ cũng có sự xếp hạng. Toàn bộ Tiềm Long đại lục có rất nhiều cao thủ ngoại công trong đó Triệu Vân Hưng là nhân vật đặc biệt có thể xếp vào cấp đế vương được các cao thủ ngoại công khác tôn kính, hơn nữa Triệu Vân Hưng về phương diện điều binh khiển tướng cũng rất lợi hại. Trấn Đông vương Tần Đức đã để Triệu Vân Hưng ở lại một năm để dạy dỗ Tần Vũ, lúc đầu đã làm cho Từ Nguyên kinh dị không thôi.

oOo

Ngày thứ hai, tại Luyện Công trường rộng lớn trong Vân Vụ

sơn trang. Triệu Vân Hưng mặc võ phục hắc y cô ngạo đứng đó, một cử động cũng không có.

"Lão sư!" Tần Vũ mặc võ phục hào hứng chạy đến trước Triệu Vân Hưng, cung kính nói.

Triệu Vân Hưng khẽ gật đầu rồi nói: *"Từ sáu giờ sáng phải có mặt tại Luyện công tràng, bây giờ đã là tám giờ. Ngươi đã đến muộn nên ta phạt ngươi chạy từ Vân Vụ sơn trang xuống núi, sau đó lại từ dưới núi chạy về Vân Vụ sơn trang."* (Mọi người nên biết là tại Tiềm Long đại lục thời gian chia ra làm hai mươi bốn giờ, một tháng có ba mươi ngày, một năm có ba trăm sáu mươi ngày.)

Tần Vũ ngạc nhiên, tức thì phẫn nộ nói: *"Lão sư, đây mới là lần đầu tiên, trước đây người không hề nói với ta là phải đến trước sáu giờ."*

"Thực hiện mệnh lệnh của ta, không được hoài nghi. Điều ngươi cần làm là…chấp hành." Triệu Vân Hưng hai mắt lạnh lùng nhìn Tần Vũ không hề có chút nhượng bộ.

Tần Vũ cắn môi, lập tức nói: *"Vâng, lão sư!"* nói xong bắt đầu chạy.

Vân Vụ sơn trang ngự tại bên dốc Đông Lam sơn. Từ Vân Vụ sơn trang đi xuống núi khoảng trên dưới hai nghìn mét, cả đi cả về là bốn nghìn mét, hơn nữa lúc về lại phải đi lên núi nên càng khó khăn, căn bản không phải là thứ mà một hài đồng tám tuổi có thể chịu được.

Triệu Vân Hưng nhìn Tần Vũ bắt đầu chạy trên miệng xuất hiện một chút tiếu ý, khẽ gật đầu sau đó lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng. Triệu Vân Hưng cũng lập tức theo sau ngay khi Tần Vũ bắt đầu chạy. Triệu Vân Hưng bước chân nhẹ nhàng, cả người như một cơn gió mỗi bước vượt vài mét theo sau Tần Vũ. Tần Vũ trong mắt lóe sáng, mím môi chạy.

Trước đây nó thường đi lên núi, đã từng chạy từ Vân Vụ sơn trang lên đến đỉnh, mỗi lần cũng hơn hơn một nghìn mét, điều này làm cho sức chịu đựng của Tần Vũ rất tốt, thêm vào đó tại Vân Vụ sơn trang thường xuyên ngâm mình trong ôn tuyền nên thân thể khỏe mạnh bền bỉ hơn xa những đứa trẻ cùng tuổi.

Chạy được khoảng hai nghìn mét, vì là hạ sơn nên Tần Vũ không phải phải cố gắng lắm. Chạy hơn hai nghìn mét thì nó chỉ hơi thở mạnh. Tần Vũ quay đầu ngoái lại rồi lại tiếp tục chạy về. Xuống núi dễ, lên núi mới khó.

Chạy được khoảng trăm mét Tần Vũ đã cảm thấy hô hấp vô cùng khó nhọc, mỗi bước tiến thêm đều cố toàn lực. Tần Vũ cảm thấy cơ chân như nhũn ra, mỗi bước đi đều phải rất cố gắng nhưng Tần Vũ vẫn cảm giác được Triệu Vân Hưng đang theo ngay bên cạnh mình. Tần Vũ là đứa cứng cỏi lại cố chấp cao ngạo, nên cắn chặt hàm răng lại rồi tiếp tục kiên trì.

Đã đến cực hạn…hô hấp khó khăn, lồng ngực nhấp nhô liên tục cố hấp thu thêm dưỡng khí.

"Ngươi không tốt chăng?"

Đạt đến sinh lí cực hạn, Tần Vũ cảm thấy vô cùng thống khổ: *"Phụ vương."*

Nghĩ đến phụ thân, Tần Vũ lại cắn chặt răng kiến trì tiến tới. Càng ngày càng thống khổ, thậm chí Tần Vũ cảm thấy bản thân có thể chết đi bất cứ lúc nào…Nhưng đột nhiên, như đã vượt được qua đỉnh cao, Tần Vũ cảm thấy hô hấp dễ dàng hơn. Vượt qua được sinh lý cực hạn, Tần Vũ bắt đầu duy trì trạng thái tiếp cận với cực hạn.

Chạy thêm hơn một nghìn mét tới lúc thấy được đại môn của Vân Vụ sơn trang, Tần Vũ đã đạt đến sinh lí cực hạn lần thứ hai.

"Đã về Vân Vụ sơn trang rồi." Tần Vũ trong lòng cảm thấy thoải mãi, có thể dừng lại nghỉ.

Nhưng …

"Chạy thẳng đến Luyện Công trường." Phía sau thanh âm lạnh lùng của Triệu Vân Hưng vang lên.

Triệu Vân Hưng hơi thở không chút khó khăn, thậm chí giọng nói cũng không chút thay đổi. Thường nhân khi lên núi thì thở hồng hộc gấp gáp nhưng hắn thì không có một điểm gì biến hóa cả.

"Hộc hộc …" Tần Vũ không nói gì cả, chỉ thở dốc, chạy thẳng đến Luyện Công trường. Khi đến Luyện Công trường Tần Vũ cảm thấy hai chân đã phát nhuyễn, không chịu được, liền ngồi xuống.

"Đứng lên, không được ngồi." Triệu Vân Hưng thân hình chớp động đã xuất hiện trước mắt Tần Vũ, nhẹ nhìn Tần Vũ, sắc mặt so với lúc lên xuống núi cũng không chút thay đổi.

Tần Vũ trong lòng xuất hiện một luồng ngạo khí, cố giữ cho mình đứng yên, quay sang nhìn Triệu Vân Hưng.

Triệu Vân Hưng gật đầu nói: *"Có thể chạy tới đây, ngươi cũng đã cảm nhận được cực hạn sinh lí. Tốt lắm, kể từ hôm nay ngươi sẽ chính thức là đệ tử của Triệu Vân Hưng này."*

Triệu Vân Hưng ý tứ đã rõ ràng, nếu như quả thật Tần Vũ không thể chạy được, Triệu Vân Hưng sẽ trực tiếp li khai, không dạy dỗ Tần Vũ nữa.

Tần Vũ chỉ nhìn sang Triệu Vân Hưng, không phải nó không muốn nói chỉ là lúc này căn bản nó không thể nói ra hơi, đây là lần đầu tiên nó chạy kịch liệt thế này.

"Đã là ngoại công, dù Thiết Sa chưởng, hay Thiết Thối công,

hoặc những thứ khác đều luyện một bộ vị trên thân thể, làm cho cứng như thép, lực công kích kinh nhân, cũng đều là phương pháp công kích. Bất kể là loại ngoại công nào, thân thể chính là căn bản, thân thể là cơ sở. Tốc độ nhanh như chớp, lực cử ngàn cân chính là tu luyện ngoại công, dù Bá Vương thần quyền, hay Thiết thối công muốn lợi hại thì p hải chịu lao lực." Triệu Vân Hưng quả quyết.

Tần Vũ lúc này đã bớt thở gấp, nghe Triệu Vân Hưng nói liền hỏi: *"Lão sư, con đã minh bạch rồi. Thân thể là cơ sở, thân thể như một khối ngọc, điêu khắc thế nào thì ra thế đó. Thân thể yếu đuối như một khối ngọc bị lẫn tạp chất không tốt, cho dù tay nghề cao siêu thì cũng không thể trở thành ngọc tốt."*

Triệu Vân Hưng trên mặt hiện lên một nụ hiếm hoi nói: "Tốt lắm, hiểu là tốt. Ta chỉ có thể dậy dỗ ngươi trong thời gian một năm. Trong một năm đó ta sẽ rèn luyện thân thể ngươi về các phương diện lực lượng, tốc độ, sự mềm dẻo, tính bạo phát, khả năng chịu đòn, làm cho thân thể ngươi không ngừng thay đổi. Còn phương pháp công kích, ta không thể dậy ngươi, ta chỉ huấn luyện ngươi cách rèn luyện nên một thân thể hoàn mĩ. Cách sử dụng bản thân để tấn công người khác, sát nhân…ngươi đều phải tự lĩnh ngộ."

"Phương pháp huấn luyện của ta là…phương pháp huấn luyện cực hạn. Chạy được một lúc ngươi đã cảm thụ được sự tồn tại cực hạn sinh lí, nhưng so với huấn luyện của ta thì điều đó chỉ là trò trẻ con. Đương nhiên ngươi có thể bỏ cuộc. Ngươi bỏ cuộc thì ta càng thoải mái, những binh sĩ của ta tất nhiên kiên cường hơn một đứa hài đồng như ngươi." Triệu Vân Hưng lạnh lùng nhìn Tần Vũ nói. Trong mắt Tần Vũ hiện lên vẻ kiên định.

Cực hạn?

Tần Vũ cảm thấy bản thân thực sự thích cái cảm giác khi vượt qua cực hạn, đúng vậy, thích.

"Lão sư, bắt đầu thôi." Tần Vũ ngang nhiên nhìn vào Triệu Vân Hưng.

Triệu Vân Hưng hai mắt hơi nhướn lên, kinh dị khi thấy tâm tính kiên cường của đệ tử, trên mặt hiện lên một nụ cười mãn ý.

Nhưng Tần Vũ đột nhiên hiện lên vẻ khổ sở, hai mắt nhìn sang Triệu Vân Hưng liên tục nói, *"lão sư à, có thể cho con nghỉ được không, chạy một quãng dài như vậy con mệt quá. Trước tiên con sẽ uống nước, sau đó ngâm mình trong ôn tuyền, rồi để Ông gia gia xoa bóp cơ thể và các bắp thịt."*

Triệu Vân Hưng như hóa đá, trên mặt đanh lại. Lúc này khó có thể hình dung được tâm trạng hắn tốt không, chỉ là…hắn không biết là nên cười hay nên khóc nữa.

Chương 09

Tinh Túy

"Trước khi huấn luyện ta phải nói cho ngươi hiểu rõ tinh túy trong phương pháp huấn luyện của ta. Một năm sau khi ta phải quay về ngươi cứ chiếu theo tinh túy trong công pháp huấn luyện mà tiếp tục luyện tập." Triệu Vân Hưng lạnh lùng nhìn sang Tần Vũ nói. Nghe thấy hai từ *"tinh túy"* Tần Vũ hai mắt sáng lên liền tập trung tinh thần để nghe giảng.

"Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ thì phương pháp luyện ngoại công có vô số nhưng đại đa phần các phương pháp đó đều phải tu luyện từng bộ phận cơ thể." Triệu Vân Hưng điềm tĩnh giảng, thời khắc đó hắn phảng phất trông như một bậc đế vương đứng trước giang sơn khi phê bình các phương pháp tu luyện ngoại công khác.

"Tần Vũ ngươi phải nhớ cho kĩ khi tu luyện ngoại công tất phải nghiên cứu thấu y đạo!" Triệu Vân Hưng nhìn sang Tần Vũ nhấn mạnh.

"Y đạo?" Tần Vũ trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn ghi nhớ lại trong lòng.

Triệu Vân Hưng tiếp tục nói: *"Tại sao con người phải tu luyện? Thứ nhất là để trường thọ, thứ hai là để tăng cường lực công kích của bản thân. Những người tu luyện ngoại công thì tưởng là tay chân cứng như kim cương và đích xác là họ đã đạt được điều đó. Có điều… quyền đầu có cứng thế nào thì cũng đâu thể ngạnh tiếp được chiến đao chế luyện từ huyền thiết?"* Tần Vũ hai mắt nhíu lại.

Huyền thiết rất là trân quý, khi luyện thành vũ khí thì đích thực lợi hại hơn xa vũ khí luyện từ thép thường. Huyền thiết chiến đao lại càng lợi hại tuyệt đối có thể hơn quyền cước của cao thủ.

"Ví dụ như Man Đống có thể luyện đến mức cực cao của lực lượng khí lực là vô cùng, cơ thể khỏe mạnh nhưng…tốc độ thì lại ngược lại rất chậm chạp. Ta chỉ cần dùng chủy thủ là có thể áp sát rồi cắt cổ!" Triệu Vân Hưng lạnh giọng, trên thân tự nhiên phát xuất một luồng sát khí.

Thời khắc đó Tần Vũ căn bản không hề hoài nghi lời của Triệu Vân Hưng, hai mắt sáng lên lắng nghe Triệu Vân Hưng nói như nuốt từng lời.

*"Nghiên cứu y đạo thì có thể hiểu được cấu tạo cơ thể và tự nhiên sẽ biết được công dụng của chúng. Nếu như chỉ tập trung huấn luyện một thứ sẽ cho kết quả không tốt. Lực lượng thì lớn nhưng tốc độ chậm chạp. Hoặc giả tay chân mạnh mẽ nhưng thân thể lại không linh mẫn. Tốc độ nhanh nhưng thân thể cũng phải đạt trình độ cường hãn tương đương…"*Triệu Vân Hưng điềm đạm nói.

Tần Vũ thời khắc đó hoàn toàn minh bạch được ý tứ của Triệu Vân Hưng, lập tức hưng phấn nói: *"Lão sư con đã minh bạch rồi, phải luyện tập tất cả các bộ phận để có cơ thể hoàn hảo?"*

"Không." Triệu Vân Hưng lắc đầu nói, *"nếu muốn luyện tập toàn bộ cơ thể thì ngươi không thể luyện được."*

Tần Vũ ngạc nhiên.

Toàn thân cơ nhục có rất nhiều và muốn luyện toàn bộ quả thật là rất khó. Cần phải trải qua kinh nghiệm thực tiễn và biết bao thế hệ đã nghiên cứu tìm tòi mong có thể thực hiện được điều này.

"Hơn nữa cho dù đã có biện pháp thì ngươi cũng không thể thực hiện được. Muốn sở hữu cả cương nhu trong cơ thể thì ngoại công không như vậy, không thể chỉ luyện tập mà thành. Giống như là ngươi không thể đọc được nếu không suy nghĩ, bất cứ luyện tập thế nào thì cuối cùng cũng không thể phân phối tinh lực được khiến mọi sự đều

không thành." Triệu Vân Hưng lắc đầu nói.

Tần Vũ vẫn mơ hồ.

Luyện tập một bộ phận không phải, luyện tập toàn thân cũng không phải, vậy thì phải luyện tập thế nào mới đúng?

"Một thân thể hoàn mĩ thì lực lượng phải mạnh, tính linh động phải tốt, lực bạo phát phải mạnh mẽ, tốc độ phải nhanh chóng, khả năng chịu đựng phải bền bỉ." Triệu Vân Hưng nói ra một loạt các yêu cầu khiến Tần Vũ nhất thời ngây ra, với những yêu cầu như vậy thì phải tu luyện như thế nào?

Triệu Vân Hưng nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của Tần Vũ liền nở một nụ cười hiếm hoi: *"Không phải lo lắng, ta tự có biện pháp để huấn luyện ngươi."*

Tần Vũ đột nhiên liên tưởng đến Ưng Trảo vương hoặc Thiết Thối cao thủ. Một trảo đó có thể dễ dàng khiến cho đá phải nát vụn thật là một chỉ lực thực sự khủng khiếp, nhưng chẳng phải là Triệu Vân Hưng đã giải thích lý do tại sao phải huấn luyện cục bộ?

"Lão sư, tại sao Ưng Trảo công không luyện cả trảo và cước?" Tần Vũ hỏi lại.

Triệu Vân Hưng nghe Tần Vũ hỏi vậy rất cao hứng liền đáp: *"Tần Vũ ngươi nói hữu lý lắm. Ví như công phu Ưng trảo công hoặc Thiết Sa chưởng phải tu luyện năng lực thì tất nhiên phải luyện chỉ lực nhưng ngoại trừ thứ đó ra thì còn phải thường xuyên sử dụng dược tửu để cho hai tay hấp thu dược lực của dược tửu không lúc nào ngừng, khiến cho thủ chưởng cứng như thép."* Tần Vũ nghe vậy bèn gật đầu.

Nó đã hiểu qua phương pháp tu luyện ngoại công chính là không ngừng tu luyện lực lượng đồng thời bên ngoài thì dùng dược tửu để cho thủ chưởng trở nên cứng cáp và nhiều thứ nữa.

"Luyện tập như vậy, đơn giản chỉ là…sự ngu ngốc!" Triệu Vân Hưng đột nhiên mắng chửi, thái độ đối với các phương pháp huấn luyện đó rất là khinh thị.

"Lão sư, Ưng Trảo công vô cùng lợi hại tại sao lại là sự ngu ngốc?" Tần Vũ ý nghĩ thành thục hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi.

Mặc dù chỉ là một đứa bé nhưng nó đã thấy Ưng trảo công và Thiết sa chưởng vô cùng lợi hại nên không thể hiểu được ý tứ của Triệu Vân Hưng.

Triệu Vân Hưng kiêu hãnh nói: *"Ưng Trảo công? Thiết Sa chưởng? Sử dụng dược tửu thậm chí cả độc tính để làm cho da biến thành cứng rắn, chịu cảm giác đau đớn đơn giản chỉ để trở thành một thứ hộ thủ. Tần Vũ, ngươi nhìn ta đây."* Triệu Vân Hưng đưa tay phải ra, tay phải của hắn vẫn bình thường thậm chí còn có cảm giác mềm mại.

Chỉ thấy một đạo bạch quang lóe sáng, không thể biết được tại sao trên tay Triệu Vân Hưng lại xuất hiện một đôi hộ thủ. Triệu Vân Hưng lạnh lùng nói: *"Hộ thủ này làm từ tơ thiên tằm, tuy rằng nó rất trân quý khác hẳn với phàm vật ở chỗ đã được kết hợp với huyền thiết nhưng chỉ cần thời gian lâu ngày là có thể sở hữu được."*

Tần Vũ sinh ra tại Vương phủ tự nhiên hiểu rất rõ. Có rất nhiều vật phẩm kết hợp với cương thiết bình thường. Hộ thủ bằng tơ thiên tằm này kết hợp với huyền thiết thì quả thật có không nhiều, bất quá vẫn không thể được gọi là bảo vật. Bảo vật chính là để gọi tất cả những thứ thu hoạch được từ trong Hồng Hoang Vô Biên.

Ví như trong Hồng Hoang Vô Biên có rất nhiều yêu thú vô cùng lợi hại, mỗi yêu thú đều có thể sánh ngang với tiên thiên cao thủ thậm chí có khi còn lợi hại hơn cả thượng tiên. Những bộ phận của chúng như da, lông hoặc móng vuốt, sừng đều chính là bảo vật cao cấp.

"Tơ thiên tằm mềm dẻo vô cùng lại có thể bền chắc hơn cả trảo thủ của Ưng Trảo vương." Triệu Vân Hưng cầm một khối đá lên, tay phải dụng lực chỉ thấy khối đá đã tan thành bụi phấn, thậm chí so với Ưng Trảo vương còn lợi hại hơn.

Triệu Vân Hưng nhìn sang Tần Vũ nói: *"Tần Vũ, chỉ lực của ta không yếu hơn Ưng trảo vương. Chỉ lực thì phải tu luyện nhưng không cần thiết phải biến da thịt của bản thân thành cứng rắn, ngươi đã minh bạch ý tứ của ta chưa?"*

Tần Vũ gật đầu nhưng lại nghi hoặc hỏi lại: *"Lão sư, ý của người là có thể dùng hộ thủ để bảo hộ thủ chưởng, không cần giống như luyện Ưng Trảo công hoặc Thiết Sa chưởng khiến da thịt biến dạng, nhưng mà…luyện như vậy có lợi gì. Còn thân thể thì sao? Chẳng nhẽ con phải mặc khải giáp khi đối phó với địch nhân?"* Triệu Vân Hưng hai mắt sáng rực gật đầu tán thưởng. Dậy dỗ một đệ tử thông tuệ thế này quả thật rất thoải mái, nhiều việc chỉ cần nói một lần đã hiểu.

"Để bảo hộ thủ chưởng, không để thủ chưởng hoàn toàn cương hóa. Khi công kích thì tay có thể cầm đao, cầm kiếm kiếm và sử dụng các loại vũ khí đó sẽ bảo hộ được thủ chưởng. Phải giữ cho xúc giác của tay được bảo trì ở trạng thái hoàn mĩ nhất chính là mục đích tu luyện của cao thủ. Thậm chí có rất nhiều cao thủ ngâm tay trong sữa hàng ngày để giữ trạng thái hoàn mĩ của xúc giác." Triệu Vân Hưng trả lời Tần Vũ lập tức cảm thấy bất ngờ.

Khi công kích thì có thể sử dụng vũ khí, đao kiếm đều cần bàn tay sử dụng. Khi xúc giác ở vào trạng thái hoàn mĩ thì hoàn toàn không cần cương hóa thủ chưởng để xúc giác và thủ chưởng tương hỗ thì tự nhiên có thể khống chế sự chính xác khi xuất đao kiếm.

Khi sát nhân thì không cho phép có một chút bất cẩn.

"Đối với chân thì lực bạo phát phải mạnh, tốc độ phải nhanh hơn

nữa phải rất linh mẫn. Bất kể là chiến đấu với cao thủ hay đang ở trong thiên quân vạn mã nếu hai chân có thể đạt tới tốc độ cực nhanh, độ linh mẫn đạt tới mức tối cao thì thậm chí ngay cả trong thiên quân vạn mã cũng có thể không bị thương tổn." Triệu Vân Hưng nói.

Chân chính là yếu tố quyết định thân pháp của mỗi cá nhân. Tốc độ, lực bạo phát và phản ứng linh mẫn đương nhiên là điều trọng yếu.

Tần Vũ thời khắc đó rất hưng phấn tha hồ tự tưởng tượng ra cảnh mình di chuyển liên tục giữa thiên quân vạn mã, đưa tay là có thể sát địch mà địch nhân không thể đụng vào một sợi tóc của bản thân. Đối với thân pháp và tốc độ thì chân là vô cùng trọng yếu.

"Tay thì phải có tốc độ cực nhanh và có sự linh hoạt, sức mạnh không được như chân thì có thể sử dụng vũ khí để công kích. Chân thì khác, cơ bắp bản thân ở chân cường đại hơn ở tay nên lực công kích cực lớn, hơn nữa thân pháp quyết định bởi sự di chuyển. Cả hai chân đều phải trầm ổn, đối với thân trên thì phải giữ được trọng tâm cơ thể…"

Ngày huấn luyện thứ nhất Triệu Vân Hưng đã truyền cho Tần Vũ hiểu được phương pháp huấn luyện tinh túy tối cơ bản của bản thân và những nguyên lý tối cơ bản. Tần Vũ lắng nghe cẩn thận, mỗi lời nói của Triệu Vân Hưng đều khắc sâu trong trí não…

Chương 10

Cực Hạn Huấn Luyện (1)

Trao đổi một lúc, Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu nguyên lí huấn luyện của mỗi lão sư, đồng thời Tần Vũ càng bội phục Triệu Vân Hưng hơn, hắn hoàn toàn xác định, nếu theo phương pháp tập luyện của Triệu Vân Hưng, tuyệt đối luyện ra một thân thể hoàn mỹ. Sức mạnh, tốc độ, linh mẫn, thêm vào sự hài hòa hoàn hảo.

Thợ muốn lành nghề, tất phải có đồ tốt.

Luyện tập một thân thể hoàn mỹ, sau này lại huấn luyện công kích, các phương pháp giết người. Có sắt tốt và quyết tâm chẳng lẽ không luyện được đao tốt? Sau đó, huấn luyện bắt đầu…

oOo

Vân Vụ sơn trang trên Đông Lam sơn cách trăm mét có một hồ nước rất đẹp, Triệu Vân Hưng đứng tại ven hồ, bên cạnh hắn có một đồng hồ quả lắc, cái đồng hồ quả lắc này do một cao thủ kỳ quan tinh vi chế ra, vì chế tạo khó khăn, chỉ có con nhà quý tộc mới có được. Đồng hồ quả lắc chia ra làm hai tư tiếng, mười hai phần, mỗi tiếng sáu mươi phút.

"Nhanh, bơi nhanh nữa lên!" Triệu Vân Hưng lạnh lùng nói.

Tại giữa hồ có một thân hình không ngừng di chuyển, đó là Tần Vũ, theo lời Triệu Vân Hưng, bơi tuy đơn giản, thực ra là một phương pháp cực tốt bồi dưỡng sự hài hòa của thân thể, vì thế Tần Vũ được lệnh bơi trong hồ không ngừng nghỉ.

"Muốn ngừng quá." Tần Vũ cắn chặt răng, không ngừng huy động tay, hai chân cũng đạp nước, hắn đã bơi tới lui mười lần, cái hồ này tới lui khoảng hai trăm mét, mười lần tới lui đã là hai

nghìn mét.

Tần Vũ lúc trước thường tắm tại ôn tuyền, giữa ôn tuyền mực nước cũng rất sâu, Tần Vũ thường bơi ở đó, kỹ thuật bơi rất tốt, nhưng bơi không ngừng nghỉ thế này, thêm vào lại phải bơi trong sự gò bó về thời gian, đối với Tần Vũ mà nói, thật quá khó khăn. Chân, tay nhức mỏi, trí óc căng ra.

"Phụ vương!" Mỗi lần nhớ đến khuôn mặt tươi cười của phụ vương, Tần Vũ lại cắn răng kiên trì chịu đựng, dù cho đã đạt tới cực hạn, nhưng hắn vẫn kiên trì như trước.

"Nhanh, nhanh lên chút nữa." Triệu Vân Hưng không một chút cảm tình lạnh lùng thúc.

"Ánh mắt Tần Vũ có một chút cứng cỏi nhìn về phía trước, nghe thấy lời Triệu Vân Hưng, Tần Vũ tự nhủ phải nhanh lên, sau đó, tâm trạng Tần Vũ đang căng thẳng đột nhiên như được giải phóng, hai tay hai chân dường như có lại khí lực."

Tần Vũ cảm nhận rõ ràng, từ trong thân thể không ngờ lại sản sinh một luồng sức mạnh, luồng sức mạnh này không biết tới từ đâu, như tự nhiên sinh ra. Ánh mắt Tần Vũ đầy hưng phấn. Vượt qua cực hạn.

Hắn tận hưởng cảm giác này, mỗi lần vượt qua cực hạn, thân thể không một chút khí lực một lần nữa lại sinh ra một luồng sức mạnh, hắn thậm chí cảm nhận được thân thể đang biến hóa, khơi dậy tiềm năng từ tận cùng thân thể.

"Tốt, chậm ba phút." Triệu Vân Hưng nhìn ra giữa hồ, lãnh đạm nói.

Tần Vũ gặp khó khăn khi vào bờ, lúc này hắn khó mà di động, đặc biệt hai tay đã không cử động được, chân đau nhức, Tần Vũ thở dốc, tận lực hít thở không khí trong lành, cố để thân thể phục

hồi nhanh hơn một chút.

"Ngươi chậm ba phút, hiện tại phạt ngươi chạy từ đây về Tây uyển, sau đó tại Luyện Công trường ở Tây uyển xuống tấn một trăm lần." Triệu Vân Hưng ra mệnh lệnh.

"Chạy từ đây về Tây uyển? Lại còn..." Tần Vũ thở không ra hơi, nhìn Triệu Vân Hưng nghi ngờ, lúc này chân hắn đã không bước nổi, Triệu Vân Hưng không ngờ lại bắt hắn chạy, lại còn xuống tấn một trăm lần. *"Ngươi c ó ý kiến gì?"* Triệu Vân Hưng bình thản hỏi.

"Con có ý kiến, vượt qua cực hạn thân thể có thể tôi luyện thân thể, nhưng, nếu vượt qua nhiều quá, thân thể con hết cỡ thật, con cảm giác đã tới cực hạn, bây giờ không thể luyện tiếp, lão sư, lúc bơi, con đã hai lần cảm thấy cái cực hạn đó rồi, con cảm thấy không thể chịu một lần cực hạn nữa." Tần Vũ nhìn thẳng Triệu Vân Hưng.

Triệu Vân Hưng lạnh lùng nói: *"Ta là lão sư, mệnh lệnh của ta ngươi không được không phục tùng, nếu ngươi cảm thấy phương pháp huấn luyện của ta có vấn đề, không muốn tiến hành huấn luyện, ta có thể lập tức ly khai. Ngươi cái loại đệ tử lười biếng, ta không quan tâm."* Sắc mặt Tần Vũ biến động.

Nhưng sau đó Tần Vũ nhìn Triệu Vân Hưng, hít sâu một hơi, cố gắng điều khiển hai chân bước, bước đầu tiên kinh thật kinh khủng, đau nhức dữ dội, nhưng chạy được một lúc, chân đã bắt đầu có khí lực.

"Chuyện gì thế này?" Tần Vũ sửng sốt.

Triệu Vân Hưng phía sau khóe miệng có chút hài lòng: *"Tên tiểu tử này, tưởng ta không biết cực hạn thật sự của ngươi sao? Sau khi bơi hai tay ngươi dụng lực so với chân thì hơn nhiều, bản thân cơ chân so với tay lại phát triển hơn, tay đã chịu được, chân cũng có thể tiến hành huấn luyện tiếp một đợt."*

Lại nhớ đến bộ dạng trách vấn của Tần Vũ vừa xong, Triệu Vân Hưng cười nhẹ.

"Tên tiểu tử này." Vừa cười vừa lắc đầu, Triêu Vân Hưng theo sát sau Tần Vũ.

oOo

Buổi tối, tại ôn tuyền ở Tây uyển.

Vừa trải qua một ngày cực hạn huấn luyện, lúc này Tần Vũ ngâm mình trong ôn tuyền, cảm thấy cơ bắp rã rời, thậm chí còn cảm thấy cơ bắp đang có biến đổi.

Tần Vũ nét mặt thoải mái, cảm xúc trào dâng vung hai tay nói lớn: *"Cả ngày, cuối cùng cũng thật sự được hưởng thụ!!!"*

Tiểu Hắc cũng luyện đập cánh bên cạnh không ngừng, dường như cũng rất cao hứng.

Triệu Vân Hưng sắc mặt uy nghiêm đi tới, dừng lại bên bờ ôn tuyền nói: *"Ôn tuyền tại Vân Vụ sơn trang này có tác dụng trị liệu cực kỳ hữu hiệu, đối với thân thể của ngươi rất có lợi. Sau khi ngươi ngâm mình ba tiếng, ngươi tới chỗ Ông lão tiên sinh, bóp rượu thuốc, hấp thu dược tính trong rượu thuốc, đối với thân thể của ngươi cũng rất tốt."*

"Vâng, rõ…" Lúc này Tần Vũ đang rất dễ chịu, hua tay nói bừa. Triệu Vân Hưng cũng không để ý, quay đầu bước đi.

oOo

Trên Luyện Công trường, Triệu Vân Hưng đứng ngay ngắn, Tần Vũ cũng đã tới một lúc lâu, chuyện này Tần Vũ không thể muộn được, nói cũng lạ, dù ngày hôm qua huấn luyện đạt tới cực hạn, nhưng qua hiệu dụng của ôn tuyền, lại thêm công hiệu của dược tửu, hôm nay không ngờ sức lực vẫn tràn đầy.

"Ngoại công có thể tập luyện đến cực hạn, quái lạ lại toàn đệ tử con nhà phú gia quyền thế." Triệu Vân Hưng cảm thán.

Tu luyện ngoại công, không ngừng vượt qua nhục thể cực hạn, nhưng không phải thân thể chỉ có đơn giản sản sinh ra lực lượng, nó đồng thời cũng cần hấp thu năng lượng, phú gia đệ tử, ăn uống đại bổ, ăn thức ăn đặc biệt có dược tính tốt, lại thêm dược tửu trân quý, còn mời được cao thủ y đạo xoa bóp giải trừ đau nhức. Có điều kiện như vậy, luyện ngoại công tự nhiên sẽ khác.

"Hiện tại, chúng ta tiến hành huấn luyện sức mạnh, cầm thiết bổng, tiến hành xuống tấn, trước tiên một trăm lần." Triệu Vân Hưng tùy ý chỉ một cây thiết bổng, cây thiết bổng đó tính ra không nặng lắm, khoảng trên dưới mười cân, đối với người lớn thì không phải nghĩ, nhưng đối với đứa trẻ tám tuổi như Tần Vũ, thật sự khác biệt.

"Hừm!"

Tần Vũ hai tay dụng lực, một tiếng nâng thiết bổng tới tầm ngực, rồi hi hi cười nói: *"Lão sư, thoải mái lắm."*

"Hoàn thành một trăm lần đi rồi hãy nói." Triệu Vân Hưng nghiêm túc nói.

Tần Vũ bắt đầu xuống tấn, lúc mới bắt đầu rất dễ, chẳng phải có mỗi việc đứng thẳng người, rồi lại ngồi xuống sao? Nhưng sau ba mươi lần liên tiếp, Tần Vũ cảm thấy hai chân đau nhức, cố thêm mười cái nữa, chân đứng đã run rẩy. Một trăm lần?

Chỉ bốn mươi lần Tần Vũ cũng khó mà chịu nổi?

"Hô!" Hít mạnh một hơi, tranh thủ lúc đứng, cơ chân phục hồi một chút, Tần Vũ tiếp tục xuống tấn, sau khuôn mặt thống khổ, ánh mắt Tần Vũ sáng lên ngoan cường, không ngừng cắn răng kiên trì. Thở tới lần thứ bẩy mươi, Tần Vũ thậm chí cảm thấy bước

chân không đủ sức đứng vững.

"A!"

Đột nhiên hét lớn một tiếng, có vận hết sức lực, không ngờ đứng được, trong mắt Tần Vũ lóe lên tia lửa, đó là tia lửa hưng phấn.

"A!"

Lại một tiếng hét lớn, Tần Vũ lại đứng lên tiếp.

Mỗi một tiếng hét, là mỗi lần nỗ lực sử dụng sức mạnh tiềm tàng bên trong hai chân, hai chân dần dần nóng lên, một luồng sức mạnh từ sâu bên trong cơ bắp bùng lên, như phép màu, Tần Vũ hét lớn một tiếng cuối cùng, hắn không ngờ đã hoàn thành đủ một trăm lần. Tần Vũ tuy bước chân siêu vẹo, như có thể ngã ra bất cứ lúc nào, nhưng trong mắt hắn bừng cháy vẻ hưng phấn.

Bên cạnh Triệu Vân Hưng bí mật gật đầu.

"Hiện tại tiến hành huấn luyện chỉ lực." Triệu Vân Hưng nét mặt uy nghiêm như trước, cơ bản không cho Tần Vũ một chút thời gian nghỉ ngơi, ra lệnh ngay. Thật ra huấn luyện được Triệu Vân Hưng thiết kế rất bài bản, vừa rồi Tần Vũ tuy bước chân đã rã rời, nhưng hai tay vẫn chưa đạt tới cực hạn, Triệu Vân Hưng tiện thể tiến hành huấn luyện chỉ lực.

"Lão sư, chỉ lực là huấn luyện cái gì?" Tần Vũ tuy bước chân đã chẳng còn khí lực, nhưng vẫn hi hi cười hỏi Triệu Vân Hưng.

Tần Vũ càng ngày càng thích cái cảm giác mỹ diệu lúc vượt qua cực hạn, trong khoảnh khắc vượt qua cực hạn đó, hắn cảm thấy một thứ kích thích sinh mệnh, đúng. Cái cảm giác đó thật kỳ lạ.

Chương 11

Cực Hạn Huấn Luyện (2)

"Chỉ lực, biện pháp tốt nhất là luyện riêng từng ngón tay, nhưng hiện tại chỉ lực của ngươi rất yếu, đầu tiên chiếu theo phương pháp Thiết Sa chưởng, đây là găng tay Thiên Tàm ti, trước tiên ngươi đeo vào, luyện chỉ lực tuyệt đối không được để cơ nhục trên tay bị thương tổn."

Triệu Vân Hưng sớm đã chuẩn bị găng tay Thiên Tàm ti đưa cho Tần Vũ. Tần Vũ vui vẻ nhận găng Thiên Tàm đeo vào tay.

"Đây là cát biển trắng, hai tay ngươi dùng toàn lực xúc vào, không được ngưng, chờ tới lúc ta bảo ngưng mới được ngưng." Triệu Vân Hưng đứng ngay cạnh chậu cát trắng nói.

"Rõ, lão sư!"

Tần Vũ nghĩ kiểu huấn luyện này như chơi đùa, nhưng hai chân đau nhức, cố nhịn đau, cắn răng bước tới chậu cát cách đó mười mét, Tần Vũ mang găng Thiên Tàm ti, không ngừng xúc xuống, lần nào cũng rất nỗ lực.

"A!"

Tần Vũ không kiềm chế được than một tiếng, tuy có găng Thiên Tàm ti bảo hộ ngón tay, nhưng mỗi lần xúc tay xuống, hành động đó thực sự ảnh hưởng không nhỏ lên tay.

Xúc nhanh đến cùng cực, lực cản của bạch sa phản lại làm cho ngón tay Tần Vũ dần dần nhức kinh khủng. Tần Vũ không còn cách nào liền bí mật giảm độ sâu của cú xúc, bình thường xúc tới tận đáy, nhưng hiện tại xúc bình thường, dễ chịu hơn rất nhiều.

"Xúc tới đáy, không được lười." Triệu Vân Hưng uy nghiêm nói.

Tần Vũ giật mình, chỉ cắn răng tiếp tục chịu đựng.

Dù Tần Vũ thích cái cảm giác vượt qua cực hạn, nhưng mười ngón tay nối liền với tim, mười ngón tay đau nhức không ngừng làm cho hắn thực sự đau đớn, hắn chỉ là một hài đồng tám tuổi, lại còn là con thứ ba của Trấn Đông vương, địa vị tôn quý, trước đây có bao giờ phải chịu khổ.

"Phốc!"

Bàn tay mạnh mẽ chọc thẳng xuống tận cùng, sự đau đớn mãnh liệt làm nước mắt Tần Vũ không kìm được trào ra.

Triệu Vân Hưng bình thản nhìn, nhìn đứa trẻ mới chỉ tám tuổi rơi lệ không ngừng xúc tay vào chậu cát, Triệu Vân Hưng dường như không có một chút tình cảm, không ngừng thúc dục…Khóc, nhưng vẫn phải xúc.

oOo

Luyện tập đã được nửa năm, mỗi ngày luyện tập, mỗi ngày hấp thu thực phẩm một tăng, làm cho thân thể Tần Vũ cường tráng hơn rất nhiều so với trước đây. Dưới thác nước tại Đông Lam sơn.

"A!"

Triệu Vân Hưng song phi, đá bay mấy khối đá lớn rơi xuống thác nước, lúc này, dưới thác nước những khối đá đã tạo thành một nơi người có thể đứng được, thác nước từ trên cao đổ xuống, đập vào trên mặt đá, tóe ra vô số bụi nước trắng.

"Hai chân vững như núi, di chuyển nhanh như điện, thác nước này không kể là lớn, xuống tấn đã lâu như vậy, bước chân của ngươi cũng khả dĩ có thể trụ được dưới thác nước này." Triệu Vân Hưng

chỉ vào thanh thạch nói, *"đứng lên đó, nhất định phải đứng vững."*

"Thác nước này không kể là lớn?" Tần Vũ ngước nhìn rất cao nơi thác nước đổ xuống, sức đẩy mạnh mẽ đập lên trên tảng đá, phát ra tiếng nổ dễ sợ, thác nước này không kể là thác nước lớn, còn cái thác nước nào lớn nữa? Trải qua nửa năm huấn luyện xuống tấn, lúc này cước bộ của Tần Vũ so với quá khứ không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

"Vâng!" Tần Vũ chầm chậm dừng lại bên thanh thạch, thác nước đổ xuống, bên cạnh thanh thạch áp lực tất nhiên không lớn, Tần Vũ đứng tại bên cạnh thanh thạch, gồng bước chân, xem ra có thể dễ dàng chịu được áp lực này.

"Đứng vào giữa." Triệu Vân Hưng lạnh lùng nói.

Tần Vũ chẳng còn cách nào, chỉ đành từ từ di chuyển bước chân, hướng trung tâm bước, càng tới gần giữa, áp lực nước chảy đổ xuống càng mạnh, Tần Vũ đã cảm thấy thân thể đã bắt đầu bị đẩy lùi, nhưng vẫn chưa tới vị trí trung tâm.

"Không ổn!"

Tần Vũ cảm thấy thân thể lắc mạnh, bước chân không trụ nổi, bị đẩy văng xuống hồ.

"Tiếp tục!" Triệu Vân Hưng bình thản nói.

oOo

Trời đêm, Tần Vũ nằm tại ôn tuyền, hai mắt thư thái khép hờ, ngày ngày lúc tại ôn tuyền là lúc Tần Vũ thoải mái nhất, trước đây không hề có cảm giác này, nhưng hiện tại mỗi ngày đều rèn luyện tới cực hạn, lúc vào lại ôn tuyền, toàn thân cơ bắp đang ê ẩm, thật khỏe người.

Tiểu Hắc sau hơn nửa năm, chỉ thấy trên đầu nó đột nhiên

xuất hiện một nhúm lông màu vàng, những chỗ khác vẫn đen như trước. Tốc độ lớn của Tiểu Hắc thực sự rất chậm so với những con ưng bình thường, lúc này Tiểu Hắc cũng tại bờ ôn tuyền, chạy tới chạy lui loạn lên. Tần Vũ đã ngủ, ngủ tại ôn tuyền.

Ban ngày hắn huấn luyện cả ngày, buổi tố i ngâm mình trong ôn tuyền sáu tiếng, ngâm mình trong ôn tuyền ngủ luôn, chờ tới nửa đêm, nhờ y đạo cao thủ Ông Nhàn giúp hắn xoa bóp dược tửu, sau đó Tần Vũ tiện thể đi đọc sách. Có thể nói, hắn không lãng phí dù chỉ một chút thời gian.

Bên bờ ôn tuyền, đột nhiên xuất hiện hai bóng người, chính là Liên Ngôn và Triệu Vân Hưng, hai người nhìn chăm chú Tần Vũ đang ngủ.

"Tiểu Vũ còn chưa đủ chín tuổi, vẫn còn là một đứa bé."

Nhìn khóe miệng Tần Vũ còn chảy ra nước dãi, lại thêm khuôn mặt nhỏ non nớt, Liên Ngôn cảm thấy nhẫn tâm, chăm lo cho Tần Vũ từ lúc bé, Liên Ngôn hoàn toàn coi Tần Vũ như tôn tử của chính mình.

Triệu Vân Hưng hiếm khi cười, nhìn Tần Vũ, gật đầu nói: "Tiểu Vũ nó là một hài tử kiên cường phi thường, ta huấn luyện tuyệt đối đạt tới cực hạn của nó, nếu như vượt qua giới hạn đó, thân thể nó có thể gục ngã. Nó không ngờ lại chịu được…Trước đây lúc Vương gia để ta luyện quân, ta chọn mười vạn người trong đại quân tiến hành cực hạn huấn luyện, hoàn toàn đạt tới cực hạn của một quân nhân bình thường, nhưng thực sự chịu được một năm, chỉ có khoảng một nghìn người."

Triệu Vân Hưng lúc đó huấn luyện quân sĩ, đa số quân nhân bình thường không được ăn uống, thuốc thang bồi bổ như Tần Vũ, lại thêm ôn tuyền giải trừ mệt mỏi, rồi cao thủ y đạo giúp xoa bóp vân vân. Nhưng…

Những quân nhân đó đều là người trưởng thành, còn Tần Vũ chỉ là một hài tử. Một hài tử có khả năng kiên trì chịu được, càng làm cho Triệu Vân Hưng ngạc nhiên hơn.

Nhìn dáng vẻ say ngủ của Tần Vũ, Liên Ngôn và Triệu Vân Hưng mỉm cười rồi bỏ đi, chỉ còn lại Tần Vũ ngủ say như trước, hồn nhiên không biết có người tới, miệng khép hờ, trên khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc, khóe miệng chảy ra nước dãi. Có thể… trong giấc mơ, hắn và phụ vương đang ở cùng nhau. Phụ vương, hai năm trôi qua quá nhanh chưa một lần tới

oOo

Huấn luyện chạy mang theo vật nặng, huấn luyện xuống tấn mang vật nặng, huấn luyện bước chân dưới thác nước, khả năng chống chịu liên tục được huấn luyện tới cực điểm, luyện quyền dưới trở lực của thác nước, hoạt động mọi ngày đều đeo thêm vật nặng, huấn luyện sự linh hoạt, huấn luyện chỉ lực, huấn luyện phản ứng linh mẫn, huấn luyện tốc độ…

Các phương pháp huấn luyện, chiếu theo một quy luật nhất định, Triệu Vân Hưng tiến hành huấn luyện cho Tần Vũ tất cả các lĩnh vực. Tần Vũ dưới sự huấn luyện của Triệu Vân Hưng, không ngừng đột phá cực hạn sinh lý, kỹ năng thân thể cũng nhanh chóng đề cao. Một năm sau.

Tần Vũ chín tuổi mặc quần dài, nửa t hân trên cởi trần, cơ bắp toàn thân hắn không nở mà hiện lên một vẻ lưu tuyến hoàn hảo, trông giống như một con báo săn.

"Tần Vũ, ngươi ý chí kiên cường, cực hạn huấn luyện gì cũng không phải lo nữa, tối quan trọng là ý chí kiên cường." Triệu Vân Hưng nhìn Tần Vũ, nở nụ cười chưa từng thấy nhìn Tần Vũ, *"lão sư phải trở về quân đội, hãy nhớ, cực hạn, thách thức cực hạn, chừng nào ngươi không ngừng nỗ lực, ngươi cuối cùng nhất định có ngày thành công."*

Tần Vũ nhìn lão sư trước mắt, một năm qua, Tần Vũ thậm chí còn thầm trách lão sư vô tình, mỗi lần Tần Vũ không ngừng rơi lệ lúc huấn luyện, nhưng hôm nay nhìn khuôn mặt lão sư tươi cười thỏa mãn, hắn đột nhiên hiểu ra tất cả.

"Lão sư, con nhất định không làm người thất vọng." Tần Vũ nhìn Triệu Vân Hưng, kiên quyết nói.

Triệu Vân Hưng hài lòng gật đầu, sau đó lập tức quay người, bước dài bỏ đi, trực tiếp ra khỏi Vân Vụ sơn trang, liền đó một tiếng liệt hổ gầm vang, mắt Tần Vũ đã hơi đỏ, Tần Vũ hiểu, bắt đầu từ hôm nay…Hắn một mình cô độc sẽ tự huấn luyện bản thân.

Chương 12

Thự Quang (1)

Bên trong Hồng hoang vô biên là núi non trùng điệp cây cối chen chúc nhau mọc, yêu thú ẩn tàng sâu trong đó. Diện tích của Hồng hoang là rất lớn căn bản không thể hiểu hết được. Tại đông vực tam quận tổng cộng được biết đến có sáu mươi vạn đại quân thì có đến bốn mươi vạn quân đồn trú gần Hồng hoang.

Hai mươi vạn đại quân còn lại thì đóng tại Hắc Thủy Sơn mạch. Hắc Thủy Sơn mạch có đến gần hai mươi vạn sơn tặc chính là nơi sơn tặc tập trung nhiều nhất trong thiên hạ. Vì sơn tặc thập phần thông thạo địa hình của Hắc Thủy Sơn mạch lại chiến hữu địa lợi nên Trấn Đông Vương phải để hai mươi vạn đại quân đồn trú bên ngoài Hắc Thủy Sơn mạch nhằm trấn áp Hắc Thủy sơn tặc.

Gần Hồng hoang là Thiết Phong Thành. Tại một gian phòng trong một phủ đệ uy nghiêm, thời khắc đó Trấn Đông Vương Tần Đức đang yên lặng đọc sách.

"Vương gia." Triệu Vân Hưng đứng ngoài cửa cúi người nói.

"Vân Hưng, ngươi tới đây." Tần Đức căn bản không hề quay đầu mà trực tiếp nói. Triệu Vân Hưng vào phòng và ngồi một bên yên lặng chờ Tần Đức phát thoại. Đối với Trấn Đông Vương Tần Đức thì trong lòng Triệu Vân Hưng vô cùng sùng kính.

Tần Đức hạ sách xuống, quay sang Triệu Vân Hưng nở một nụ cười nói: *"Vân Hưng ngươi đã dậy dỗ Vũ nhi cũng một năm, nói cho ta nghe xem Vũ nhi có tiền đồ về ngoại công không?"*

"Vương gia, Tam điện hạ khắc khổ phi thường, nỗ lực phi thường, nghị lực kiên định tuyệt không kém những người đã thành niên." Triệu Vân Hưng tức thì trả lời, trên mặt Tần Đức xuất hiện một nụ cười.

Triệu Vân Hưng tiếp tục nói, *"Tam điện hạ thiên sinh tư chất thông tuệ. Có thể tu luyện ngoại công đến cực trí đại đa số đều là người có tư chất trời sinh cực cao. Có ôn tuyền ở Vân Vụ Sơn Trang bồi dưỡng lại thường xuyên sử dụng các dược liệu trân quý, tam điện hạ hoàn toàn có hi vọng đạt được ngoại công cực trí."*

Ngoại công cực trí gần với hậu thiên cực trí và tiếp cận với tiên thiên cảnh giới. Ngoại công tu luyện như vậy cho dù gặp đối thủ là nội công tiên thiên tiền kỳ cao thủ thì cũng có thể bình thủ.

"Cần bao nhiêu lâu?" Tần Đức hỏi lại.

Triệu Vân Hưng tư lự một lát rồi nói: "Phải cần khoảng ba mươi năm, đấy là nếu Tam điện hạ tu luyện nhất mực kiên trì. Khi tu luyện ngoại công càng về sau thì càng khó tiến bộ. Ví như lực khí, Tam điện hạ tu luyện mười năm thì một tay có thể nâng được ba bốn trăm cân không thành vấn đề. Muốn đạt đến ngoại công cực trí một tay có thể nâng bẩy tám trăm cân thì càng về sau càng gian nan. Ba mươi năm là một khoảng thời gian tương đối để đạt được mức đó."

Tần Đức lắc đầu thở dài: *"Ba mươi năm là quá dài, bất quá mười năm đã có năng lực tự bảo vệ bản thân thì rất tốt."*

"Được rồi, Vân Hưng ngươi có thể lui."

Tần Đức nói xong Triệu Vân Hưng lập tức cúi người nói: *"Thuộc hạ cáo lui."*

Sau khi Triệu Vân Hưng rời khỏi thì gian phòng chỉ còn một mình Tần Đức lưu lại bên trong. Rất lâu sau đó, trong căn phòng chỉ vang lên tiếng thở dài…

oOo

Phía dưới thác nước Tần Vũ đang trầm ổn mã bộ, kiên trì như tảng đá chống lại sức nước.

Cảm thấy thác nước trùng trùng lực đẩy trong lòng Tần Vũ tự nhiên hiện lên sự phấn khích và bắt đầu tiến hành tu luyện. Được Triệu Vân Hưng chú trọng rèn luyện năng lực chịu đựng của cơ thể, lại thường xuyên được sử dụng dược tửu khắp toàn thân nên lúc này năng lực chịu đựng của Tần Vũ là không nhỏ, nói cách khác căn bản nó có thể chịu được lực công kích trùng trùng của thác nước *"Kiên trì."*

Liên tục từ trong lòng Tần Vũ tự vang lên câu nói đó. Triệu Vân Hưng đã không còn ở đây, không có ai yêu cầu nó cả và có lúc Tần Vũ đã có ý nghĩ thu lại ý niệm ban đầu. Một mình cô độc tự huấn luyện không có ai giáo huấn, hơn nữa nó mới chỉ là một hài tử. Bất quá…ý niệm vừa bắt đầu đã bị bóp nghẹt.

Tự so sánh với đại ca, tự so sánh với nhị ca, thậm chí tự so sánh bản thân với cả phụ thân thì nó không thể lười biếng, không thể yếu hèn.

Bản thân là con cháu Tần gia, thân là nhi tử của Trấn Đông Vương Tần Đức tự nhiên không thể là kẻ yếu đuối.

Nỗ lực!

"Kiên trì, kiên trì!" cảm thấy chân mình phát nhuyễn, trong lòng Tần Vũ không ngừng tự nhắc nhở bản thân.

Tần Vũ có thể cảm nhận được từng chuyển động của cơ thịt, mỗi khi kiên trì thì sâu trong cơ thịt lại tái xuất hiện lực lượng. Đột nhiên…

Bị lùi lại một bước, Tần Vũ làm vang lên một tiếng *"ầm"* và đã rơi vào trong hồ nước.

oOo

Tại luyện công trường, chung quanh là rất nhiều bao cát lớn tổng cộng có sáu bao cát. Tần Vũ đang đứng yên tại trung tâm.

"Hây!"

Tần Vũ hét lên một tiếng lớn, mạnh mẽ tung một quyền vào phía trên bao cát đầu tiên sau đó liên tục đánh vào các bao cát xung quanh. Các bao cát đó lập tức chuyển động hỗn loạn.

Chúng chuyển động không theo quỹ đạo nào cả. Những bao cát căn bản không bằng phẳng, khi va đập vào những bao cát khác lập tức quỹ đạo liền thay đổi. *"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"*

Tần Vũ hai mắt phát sáng, hai tay nhanh chóng kích vào các bao cát mỗi khi chúng chạm vào nhau đổi hướng, điều này sẽ huấn luyện tốc độ phản ứng. Tốc độ phản ứng kết hợp với cơ thịt đồng thời sẽ tạo thành phản ứng đã qua huấn luyện để tăng cao khả năng phản xạ. Cao thủ chiến đấu với nhau sinh tử chỉ trong đường tơ kẽ tóc thì chỉ cần phản ứng nhanh nhẹn hơn lập tức có thể đoạt tính mệnh kẻ địch.

Cùng với tốc độ tấn công của Tần Vũ tăng lên thì những bao cát lại càng chuyển động nhanh. Tần Vũ đã cảm nhận được áp lực tăng lên, đột nhiên phía sau bị kích trúng khiến Tần Vũ không tự chủ được loạng choạng đồng thời ba bốn bao cát khác cũng kích trúng thân mình nó.

"Bồng!"

Tần Vũ đã ngã lăn ra đất, xương cốt như tan ra từng mảnh.

"Phù…"

Tần Vũ hớp một hơi thanh khí rồi nhìn lại đầu gối. Đầu gối nó đã bị ma sát làm bị thương và máu đang tuôn ra. Trên mặt đá có dấu máu hiển nhiên là khi đầu gối nó chạm vào đá đã khiến máu rơi ra.

"Bất ngờ không thể dự đoán được." Tần Vũ không ngờ tới, trước khi huấn luyện nó không lường trước được, ai mà lường trước

được.

"Tiếp tục."

Không hề nghĩ đến thương thế, Tần Vũ đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp tục quay lại bao cát ở trung ương và lại bắt đầu tiến hành huấn luyện phản ứng.

oOo

Chỉ mặc một cái quần ngắn nằm dài trên ghế tựa, toàn thân Tần Vũ đang được xoa bóp bởi dược tửu tại Viện lang trung, trên tay cầm cuốn sách. Lúc đó tại Viện lang trung chỉ có những chiếc đèn lồng đang chiếu sáng. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn Tần Vũ có thể đọc được các ký tự trong sách

Mặc dù lão sư Triệu Vân Hưng đã quay về nhưng Tần Vũ không hề giảm yêu cầu thậm chí còn đặt ra một nghiêm lệ cho mình mỗi ngày huấn luyện cả ngày, cho đến nửa đêm thì ngâm mình trong ôn tuyền để hấp thu khoáng chất và bồi dưỡng cơ thể giúp cho thân thể khôi phục. Đó cũng là lúc Tần Vũ tranh thủ thời gian để ngủ. Có điều lúc đó là sau khi Ông Nhàn xoa dược tửu lên người nó và cũng là thời gian nó đọc sách.

"Đã lâu rồi ta không thượng sơn để ngắm sao trời." Tần Vũ nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời, trên môi bỗng hiện một tia tiếu ý, *"nhưng mà trong viện cũng có thể ngắm sao mà, Tiểu Hắc ngươi cũng nghĩ vậy phải không? Ài, Tiểu Hắc ta đã nói ngươi không phải là chim ưng rồi, đã lâu như vậy mà tại sao chỏm lông trên đầu ngươi vẫn có màu vàng?"* Tần Vũ nhìn sang *"Tiểu Hắc."*

Tiểu Hắc hai mắt ẩn hiện ánh sáng, hai cánh đập liên hồi tựa hồ như không cho phép Tần Vũ nói xấu nó, sau đó kiêu hãnh ngẩng cao đầu biểu thị thái độ cao ngạo. Tần Vũ lập tức cười vang.

"Lại tính toán với ta rồi, bất hòa với ngươi chỉ lãng phí thời gian. Ta phải tập trung đọc quyển sách này để còn phải tiếp tục luyện tập vào ngày mai."

Tần Vũ lập tức nhìn vào quyển sách y đạo trong tay. Tần Vũ nhớ rất rõ ràng

Triệu Vân Hưng đã nói rằng muốn trở thành ngoại công cao thủ chân chính thì phải tinh thông cả y đạo.

Gần đó, Liên Ngôn đang âm thầm ẩn tàng thân ảnh từ hòa nhìn Tần Vũ.

Đặc biệt khi nghe thấy Tần Vũ nói rằng không lãng phí thời gian để chơi đùa với hắc ưng, trong lòng Liên Ngôn trào lên một tia trìu mến. Tần Vũ mới chỉ chín tuổi nhưng lại không lãng phí một giây phút thời gian nào. Mỗi một phân thời gian Tần Vũ đều có kế hoạch hoàn hảo. Tất cả đều nhằm khổ công tu luyện, tuy nhiên tất cả những điều này để làm gì? Tần Đức đã rất lâu rồi không tới Vân Vụ sơn trang.

Mải mê đọc sách Tần Vũ bất giác vô ý đã ăn hết số bánh ngọt đặt gần ghế.

Tần Vũ để quyển sách xuống ngẩng đầu nhìn lên trời, cảm thấy toàn thân thống khoái thỏa mãn hét lớn: *"Khi bình minh lên chính là lúc ngày mới bắt đầu. Tần Vũ, mày phải nỗ lực hơn nữa. Chỉ có nỗ lực thì mới có thể thành công."*

Một ngày huấn luyện mới lại bắt đầu.

Chương 13

Thự Quang (2)

Trong ôn tuyền, Tần Vũ ánh mắt kiên định đứng ngay giữa.

Tất nhiên Tần Vũ không ngâm mình trong ôn tuyền, hắn xuống nước chạy để tiến hành huấn luyện sức chống lại trở lực. Huấn luyện chống lại trở lực dưới nước, có tác dụng nâng cao sức mạnh thân thể. Nếu như luyện trong nước nơi khác, chắc chắn không bằng luyện trong ôn tuyền, trong ôn tuyền mỗi luồng nước lại có một dạng trở lực, hai là không ngừng bổ dưỡng thân thể, một mũi tên bắn hai đích.

Xuất quyền! Thu quyền!

Xuất cước! Thu cước!

Tần Vũ trong nước rất nhanh xuất quyền tung cước, mỗi lần Tần Vũ đều dùng hết sức lực, để tốc độ đạt đến nhanh nhất, Tần Vũ bộ pháp vững chắc, trong nước cũng không lắc, đây là kỹ năng do tu luyện bộ pháp lâu ngày.

Nước chảy cuồn cuộn, có quỹ đạo đặc thù, Tần Vũ mỗi lần quyền cước tốc độ lại nhanh hơn, tự nhiên quyền cước quỹ đạo có biến hóa để rẽ nước. Xuất quyền theo quỹ đạo nào? Thẳng? Cong?

Không đúng! Mọi sự không có gì là tuyệt đối, thẳng cong tương hỗ phối hợp, tất cả làm cho quyền xuất nhanh hơn, trở lực giảm đi, muốn cho sức mạnh mạnh mẽ hơn, tốc độ nhanh hơn, Tần Vũ không ngừng công kích.

Lúc này cánh tay và chân Tần Vũ phảng phất như phủ một phiến thép mỏng…

oOo

Trên Luyện Công trường, Tần Vũ mặc quần ngắn, cước bộ vững vàng, bên cạnh có một đại hán hộ vệ, trên tay đại hán cầm một cây mộc bổng, lúc này Tần Vũ đang tiến hành huấn luyện chịu đòn, thân thể không ngừng chịu đòn, hấp thu dược tửu, có thể làm cho thân thể cường hãn, huấn luyện đến cực hạn, thậm chí có thể kháng cự đao thương.

"Dương thúc, lực yếu quá." Tần Vũ rất không vừa ý nói với đại hán Dương Sơn đối diện.

Dương Sơn liên tục thuyết phục: *"Tam điện hạ, không nên tập nhiều, nên kết thúc thôi."*

Dương Sơn nhìn trên thân Tần Vũ vết vết đỏ, lại thấy sắc mặt Tần Vũ như không quan tâm, tâm trạng lo lắng, Tần Vũ lúc sáu tuổi, lúc đó cùng bọn họ tới Vân Vụ sơn trang, ba năm qua, bọn họ đều nhìn hài tử này lớn lên, ai lại nhẫn tâm đi đánh hài tử này? Nhưng Dương Sơn thực ra vẫn bị bắt phải đánh, bởi vì đây là huấn luyện ngoại công, huấn luyện chịu đòn.

"Ta để người đánh là đánh thật sự, thế này, ta tự đánh vậy." Tần Vũ lắc đầu cười, vừa nói vừa với lấy mộc bổng.

Dương Sơn nhìn thấy, vội vàng lùi lại, không để Tần Vũ lấy mộc bổng, hoang mang nói: *"Rồi, rồi, ta tiếp tục đánh, lực mạnh lên chứ gì, ta biết rồi."*

Dương Sơn không dám để Tần Vũ tự đánh, Tần Vũ tự đánh, chắc chắn đánh tới cực hạn, Dương Sơn vẫn nhớ cái ngày toàn thân thể Tần Vũ bị đánh bầm dập. Bộp! Bộp! Bộ p! Bộp!…

Mộc bổng đập vào người Tần Vũ, Tần Vũ mím môi, vươn vai lên, không nói một tiếng, những vệt đỏ xuất hiện trên thân thể Tần Vũ, làm Dương Sơn cảm thấy không chịu nổi, lúc hắn hơn chín

tuổi vẫn còn ở nhà chăn bò. Còn Tần Vũ – Trấn Đông vương vương phủ Tam điện hạ lại không hề lãng phí thời gian, luyện tập không ngừng, phải đạt tới cực hạn thân thể.

Tần Vũ mắt sáng như sao, nhìn ánh mắt đó có thể biết quyết tâm của Tần Vũ vững vàng như núi Thái sơn không thể lay động.

oOo

"Tiểu Vũ, hôm nay huấn luyện hơi quá, ngày mai phải giảm số lượng đi một chút."

Tần Vũ nằm sấp, một lão giả đầu bạc trắng vừa xoa bóp vừa nói vẻ quan tâm với Tần Vũ, lão giả này là Ông Nhàn, là một cao thủ y đạo, ở trong Trấn Đông vương vương phủ còn là cao thủ y đạo số một số hai, Tần Đức trước đây phái Ông Nhàn đến Vân Vụ sơn trang, làm người trong vương phủ kinh ngạc không ít, vì lí do gì mà lại phái một y đạo cao thủ tới sơn trang.

"Không sao, Ông gia gia thủ pháp xoa bóp độc đáo của người, thêm dược tửu vào, ngày mai ta chẳng cảm thấy gì nữa." Tần Vũ nhếch môi, không để ý tới.

Ông Nhàn động tác song thủ không nhanh, nhưng thật ra rất có quy luật, hoặc chặt, hoặc bóp, hoặc điểm, hoặc vỗ, mỗi loại phương pháp đều khác nhau, thêm vào trên tay Ông Nhàn còn xoa đầy dược tửu, cộng với bí pháp xoa bóp độc đáo của lão, dược hiệu của dược tửu rất nhanh thấm vào trong thân thể Tần Vũ. Nhìn bộ dạng của Tần Vũ, Ông Nhàn cười rồi lắc đầu, đồng thời điều khiển chân khí trong thân thể dung nhập vào bí pháp xoa bóp.

"Thật khỏe người." Tần Vũ cảm giác thân thể không ngừng ấm lên, không tự chủ được kêu lên.

Ông Nhàn mỉm cười, nếu không phải lão muốn, người ngoài dù thân phận cao mấy, lão cũng không dùng toàn lực, nội lực trong

thân thể đã không còn nhiều, nhưng đối với Tần Vũ, Ông Nhàn rất quan tâm, đã thấy một hài đồng mỗi ngày luyện tập như thế, lão làm sao không mềm lòng được?

"Tốt rồi, Tiểu Vũ, lần sau sau khi huấn luyện không cần cố quá, Triệu Vân Hưng cũng vậy, phương pháp huấn luyện cực hạn cái gì, nếu như không có Vân Vụ sơn trang ôn tuyền cả ta hàng ngày đả thông kinh mạch, dung nhập dược tửu dược hiệu vào thân thể ngươi, hài tử ngươi làm nuốt sao trôi được!" Ông Nhàn thở dài, hiển nhiên bất mãn đối với Triệu Vân Hưng.

Tần Vũ đối mặt Ông Nhàn cười tươi: *"Biết ạ, Ông gia gia người thật tốt. Ông gia gia ngủ sớm, tái kiến!"*

Ông Nhàn lập tức mỉm cười gật đầu, Tần Vũ liền ra khỏi phòng của Ông Nhàn. Đêm nay, trời đầy sao, sáng lấp lánh.

"Lão sư đi rồi, suốt ngày huấn luyện, thân thể ta càng ngày càng mạnh, khối lượng huấn luyện tất phải tăng lên, ngoài ra…cũng nên tìm thêm vài phương pháp huấn luyện khác." Tần Vũ nhìn sao trời, nghĩ thầm.

Sau đó Tần Vũ đi thẳng tới mật thất tại Bắc uyển, các phương pháp khai mở cơ quan Tần Vũ đã nắm rõ trong lòng.

Bước vào mật thất có chứa bí tịch, trên chiếc bàn dài có một đống bí tịch, bí tịch trong này Tần Vũ không dọn dẹp, phương pháp khai mở mật thất chỉ có hắn và Liên Ngôn biết, Tần Vũ lập tức tìm xem hai mươi tám loại ngoại công bí tịch. Mỗi loại ngoại công bí tịch có phương pháp tu luyện riêng, Tần Vũ nghĩ có thể trong đó có phương pháp phù hợp với mình.

Đột nhiên kim sắc vô tình thu hút sự chú ý của Tần Vũ, chín mươi sáu quyển bí tịch, trong đó chỉ có một quyển làm bằng giấy vàng, sáng lên ánh vàng, rõ ràng nổi bật vô cùng, chính là *"Tổ Long quyết."* Một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu Tần Vũ.

"Trước đây ta tu luyện nội công không không thành, nhưng hiện tại ta luyện thân thể cũng đã hơn một năm, so với trước đã mạnh hơn rất nhiều, nói không chừng vấn đề với đan điền đã tự biến mất."

Tần Vũ nghĩ vậy, người bình thường thân thể có bệnh, sau khi tu luyện công phu, những bệnh bình thường tự động khỏi. Nhưng Tần Vũ đã quên, đan điền của hắn với thường nhân không giống, đó không phải là bệnh. Mà là thiên sinh.

Nhưng Tần Vũ vẫn còn là đứa trẻ, lại luôn hy vọng sức mạnh bản thân nhanh chóng đề cao, nghĩ như vậy cũng là bình thường.

"Không kể thế nào, trước tiên thử rồi nói sau, không được lãng phí thời gian." Tần Vũ liền khoanh chân ngồi lên giường, lấy Tổ Long quyết rồi chiếu theo nội dung đệ nhất thiên bắt đầu tu luyện, tâm linh trống rỗng, bước vào trạng thái mờ ảo…

Một lúc sau, Tần Vũ cảm thấy thiên địa linh khí bị hấp thu vào trong thân thể thành một luồng nhiệt di chuyển, so với hơn một năm trước thì luồng nhiệt lớn hơn nhiều.

"Quả nhiên, thân thể khỏe mạnh, hấp thu thiên địa linh khí nhanh hơn nhiều. Bắt đầu vận chuyển thôi."

Tần Vũ lập tức dùng ý niệm không chế luồng nhiệt trong thân thể vận chuyển, chiếu theo quỹ đạo từ Tổ Long quyết, luồng nhiệt không ngừng chuyển dịch, sau đó bị dung nhập vào trong đan điền. Tần Vũ kích động, chú ý cảm nhận xem luồng nội lực nhỏ này có bị tán ra không hội tụ được hay không.

"Nhất định không được tán ra, nhất định không được." Tần Vũ hi vọng, tập trung chú ý, toàn bộ tinh thần cảm nhận luồng nội lực. Cực hạn huấn luyện, phần lớn là luyện tinh thần, Tần Vũ luyện đã lâu như vậy, sức mạnh tinh thần so với thường nhân hơn xa, so với lúc mới tu luyện cũng hơn không biết bao nhiêu lần.

Hắn cảm thấy rõ ràng nội lực trong đan điền từ từ tan ra, sau đó phân ra bốn phương tám hướng rời đi.

"Lại thất bại nữa." Tần Vũ thở dài.

Đột nhiên…

"Không đúng!" Tần Vũ như vừa phát hiện một bí mật động trời, tinh thần hoàn toàn tập trung tại luồng nội lực bị tán khai, luồng nội lực đó tuy đa số từ tứ chi tán nhập vào không khí, nhưng có phần không ngờ lại nhập vào cơ nhục xương cốt.

Nói chính xác, cơ nhục và xương cốt của Tần Vũ như cát khô, nội lực như nước chảy, nước chạy trên cát khô, bị hấp thu một phần nước. Đó là sự hiển nhiên, nội lực tuy chạy ra bên ngoài, nhưng có phần nội lực năng lượng đã bị hấp thu. Ánh mắt Tần Vũ đồng thời rực sáng.

"Tốt quá, tốt quá, tốt quá." Tần Vũ toàn thân run rẩy kích động, *"hấp thu dược hiệu của dược tửu, tuy làm cho thân thể cơ bắp bổ sung, nhưng làm sao mà so được với nội lực? Ta vô pháp tích tụ nội lực, thực ra cơ bắp cũng có thể hấp thu năng lượng của nội lực, làm cơ bắp mạnh mẽ, khiến ngoại công tu luyện nhanh chóng hơn."* Tần Vũ lúc này kích động vô cùng, hắn thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

"Phụ Vương, ta nhất định có thể thành công." Tần Vũ mắt sáng rực, cho tới bây giờ chưa có lúc nào Tần Vũ lại tự tin như vậy.

Tần Vũ tu luyện ngoại công, bước trên con đường gian hiểm tăm tối, một tia sáng bình minh chợt lóe lên…

Chương 14

Cực Tốc Thuế Biến (1)

Năng lượng nội lực dung nhập vào cơ bắp khiến cơ bắp của Tần Vũ không ngừng biến đổi hấp thu năng lượng. Sự linh hoạt và tiềm lực của cơ bắp không ngừng tăng cao làm cho thân thể của Tần Vũ được tôi luyện liên tục. Thực sự chưa từng có người nào có tốc độ gia tăng nhanh như vậy. Thời gian thấm thoát trôi qua…

Sức mạnh của Tần Vũ đã nhanh chóng tăng cao.

Hơn một năm sau.

Triệu Vân Hưng rời khỏi cũng được hơn một năm, lúc này Tần Vũ đã mười tuổi.

Phía trên Đông Lam sơn, ánh mắt Tần Vũ sắc như chim ưng, hoàn toàn hướng về phía trước, hai chân bước dài nhanh như chạy. Người ngoài căn bản không thể tưởng tượng được là trên hai tay nó đang mang giáp bảo vệ tay được chế bằng sắt nặng đến năm cân. Hai chân cũng mang giáp bảo vệ bằng sắt nặng đến mười cân, trên người thì mang thêm giáp sắt hộ tâm đến hai mươi cân. Tần Vũ chạy rất nhanh căn bản không hề dừng lại.

Mang theo vật nặng trên người ở những bộ vị khác nhau làm cho quá trình di chuyển cũng kh ó khăn hơn nhiều. Nếu như mang toàn bộ vật nặng trên thân thì chí ít hai chân bước đi còn dễ chịu nhưng mang thêm vật nặng ở chân và tay thì phải có khí lực cực lớn mới đáp ứng được. Đúng vậy, đây chính là biện pháp huấn luyện lực bạo phát tay chân của Tần Vũ.

Nhìn thấy đỉnh núi trên mặt, Tần Vũ không nhịn được hiện lên một nụ cười thoải mái.

"Mới nửa năm mà sức mạnh tiến bộ còn hơn cả một năm được huấn luyện. Tiềm lực và sự bền bỉ của cơ bắp đều được tăng cường, hơn nữa có thể hấp thu nội lực nâng cao tính linh hoạt của cơ bắp, hơn xa hiệu quả của các phương pháp huấn luyện khác. Phải tiếp tục nỗ lực!"

Ánh mắt Tần Vũ hiện lên sự hưng phấn. Hơn nửa năm trôi qua mỗi đêm khuya nó đều không ngừng tu luyện nội công. Tuy đan điền không thể tích tụ nội lực nhưng cơ bắp lại hấp thu một phần nội lực bị phân tán ra. Lúc này cơ bắp của Tần Vũ về tính hài hòa, linh hoạt thậm chí cả tiềm lực bên trong đều cao vô cùng.

Tam đại cao thủ nội công đang bí mật đi theo Tần Vũ trong lòng kĩnh hãi vô tả.

Ba vị cao thủ này không ngừng bí mật đi theo để bảo hộ Tần Vũ, trong lòng chỉ lo lắng Tần Vũ trong lúc tự huấn luyện không trụ được mà thụ thương thì bản thân họ có thể xuất thủ cứu trợ. Nhưng hơn nửa năm trôi qua họ chỉ thấy Tần Vũ không ngừng gia tăng độ khó khi huấn luyện, gia tăng đến mức độ mà ba vị cao thủ nội công trong lòng phải kinh hãi nhưng Tần Vũ vẫn có thể chịu đựng được. Phía dưới thác nước.

Tần Vũ mang vật nặng, trụ mã bộ phía dưới thác nước tiếp thụ lực công kích trùng trùng của thác nước.

"Hây!"

Dưới sự công kích của thác nước Tần Vũ hét lên một tiếng đồng thời nhanh chóng xuất song quyền. Quyền ảnh như sấm chớp khi xuất quyền tấn công vào thác nước. Tập như vậy để huấn luyện lực công kích của tay. Nước bị bắn ra tung tóe khắp nơi được ánh sáng chiếu vào phát ra ánh sáng bảy màu trông thật ngoạn mục.

Tần Vũ mã bộ trầm ổn như một cây cổ tùng thân động nhưng

gốc không động.

"Tăng thêm trọng lượng quả nhiên áp lực lên chân cũng tăng theo." Tần Vũ cắn môi nỗ lực giữ hai chân nguyên vị.

Lúc này hai chân Tần Vũ không những chỉ phải chịu lực công kích trùng trùng của thác nước mà còn phải chịu thêm trọng lượng của những vật nặng trên thân khiến việc kiên trì bám trụ trở nên rất gian nan. Bất quá mang thêm vật nặng trên người cũng làm cho trọng lực của Tần Vũ tăng lên giúp trọng tâm ổn định hơn. Dưới áp lực trùng trùng của thác nước hai chân của Tần Vũ chịu áp lực càng lớn hơn. Để đạt đến trạng thái cực hạn thì phải kiên trì.

Đạt đến đỉnh của cực hạn sinh lý, Tần Vũ cảm thấy rõ ràng. Từ cơ bắp xuất hiện một luồng nhiệt lưu, hai chân tái xuất hiện lực lượng. Nhân vì cơ bắp hấp thu nội lực nên bây giờ mỗi khi đột phá đạt đến mức cực hạn Tần Vũ đều cảm thấy sức mạnh tăng nhiều hơn so với trước đây, làm cho nó tiến bộ thần tốc. Ban đêm.

Tần Vũ nhắm mắt ngồi khoanh chân trên giường, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí, chuyển hóa thành nội lực đưa vào đan điền. Sau khi nội lực phân tán ra khắp nơi liền bị các cơ bắp của Tần Vũ, vốn đã qua huấn luyện như hành nhân đang khát nước giữa sa mạc, không ngừng hấp thu nội lực. Sau một đêm Tần Vũ mở mắt ra.

"Đúng như ta nghĩ. Càng tăng lượng luyện tập thì cơ bắp càng hấp thu nhiều nội lực, hôm nay đã có thể hấp thu hơn một phần năm tổng số nội lực."

Tần Vũ sắc mặt xuất hiện sự hưng phấn. Nội lực phân tán với tốc độ rất nhanh, đại bộ phận lại tan biến vào không gian xung quanh chỉ có một phần là bị hấp thụ. Hiện tại nó có thể hấp thụ một phần năm số đó đã là rất nhiều rồi.

Tần Vũ lập tức bật dậy, liền cảm thấy toàn thân tràn đầy sức

mạnh. Nội lực bị hấp thụ vào trong cơ bắp làm khơi dậy tiềm lực ẩn tàng trong đó.

"Ngày mới đã tới, tiếp tục luyện tập thôi." Tần Vũ cười nhẹ rồi chạy khỏi gian phòng.

oOo

Mỗi một ngày đều là ngày huấn luyện. Thân thể Tần Vũ đã phát sinh biến hóa, cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác thì Tần Vũ cũng đã đến tuổi dậy thì.

Đây chính là thời kỳ sinh lý của con người nhanh chóng đề cao.

Lập tức sức ăn của Tần Vũ tăng đột biến, thân thể cũng nhanh chóng cao lên. Năm từ mười tuổi cho đến mười một tuổi, là năm Tần Vũ đạt được nhiều tiến bộ nhất trong ba năm huấn luyện. Riêng trong năm nay không chỉ cơ thể phát triển mà cả xương cốt và cơ bắp cũng phát triển, hơn nữa mỗi ngày cơ bắp đều hấp thu nội lực càng ngày càng nhiều. Mười một tuổi Tần Vũ đã cao đến một mét sáu, sức mạnh toàn thân chỉ có thể nói là đã tiến tới rất nhiều.

Tại Luyện Công trường, Tần Vũ mặc luyện công phục màu đen tùy ý ngồi xuống, không để phí một chút thời gian nghỉ ngơi nào cả.

Trên thân mặc luyện công phục, từ biểu hiện bên ngoài căn bản không thể nhìn rõ hai tay Tần Vũ lúc đó hai tay mang hộ thủ nặng mười cân, hai chân mang hộ thối nặng hai mươi cân, trên người lại mang thêm giáp nặng bốn mươi cân, tổng cộng trên cơ thể mang một trăm cân. Bất quá đối với cực hạn huấn luyện thì ba năm đã qua của Tần Vũ căn bản không đáng kể.

"Ta nhớ lại khí lực khi đó."

Tần Vũ lúc đó đang nghĩ về tám vị cao thủ ngoại công bất giác nhớ lại lúc đó. Man Đống một tay có thể nâng được tám trăm cân và toàn thân có thể mang được nghìn cân một cách dễ dàng. Tần Vũ so với họ còn kém nhiều lắm.

Nhưng Tần Vũ đã quên một điều là nó mới chỉ tu luyện ba năm. Nếu không phải sau khi Triệu Vân Hưng rời khỏi nó phát hiện ra diệu dụng của việc tu luyện nội lực thì không thể đạt tới cảnh giới đó mà phải mất ít nhất sáu bẩy năm. Hơn nữa con đường tu luyện của Tần Vũ so với các ngoại công cao thủ bình thường khác rất nhiều. Đối với thân thể thì không chỉ nói đến lực lượng mà còn phải nói đến sự linh hoạt, tốc độ, lực bạo phát, khả năng chịu đựng và nhiều thứ nữa.

Lực lượng của Tần Vũ không thể được như Man Đống nhưng luận về tốc độ thì Man Đống còn kém Tần Vũ rất nhiều. Tần Vũ có tốc độ phi thường, hơn nữa thân thể nó lại linh hoạt hơn xa những cao thủ ngoại công bình thường. Một khối gỗ nổi trên mặt nước, không chỉ nhìn vào phần nổi lên, mà còn phần chìm bên dưới, sự cân bằng rất quan trọng!

Nhìn lướt qua, Tần Vũ đang ngồi trên ghế toàn thân uyển chuyển, mạnh mẽ như một con báo.

Ba năm rèn luyện, thân thể cũng đã phát triển. Tần Vũ cao một mét sáu đã từ một hài đồng trở thành thiếu niên, có thể so với những người đã thành niên, còn so với những thiếu niên khác thì lợi hại hơn rất nhiều.

Khi đó Tần Vũ đang trầm tư.

"Lão sư đã nói rèn luyện ngoại công trước tiên phải rèn luyện một thân thể hoàn mĩ sau đó mới thông qua thân thể để học tập các loại phương pháp chiến đấu. Bất quá phương pháp chiến đấu hay sát nhân không phải một hai ngày có thể học được, ta phải bắt đầu học thôi."

Hai mắt Tần Vũ hiện lên vẻ thông tuệ.

Ba năm qua, sách y đạo trong thư phòng và nhiều loại sách khác Tần Vũ đều đã đọc hết. Đọc càng nhiều sách thì năng lực tư duy của Tần Vũ càng tăng cao, đã có thể giác ngộ nắm bắt được bản chất của vấn đề. Bằng vào kinh nghiệm nó đã hiểu được thâm ý trong lời nói của Triệu Vân Hưng.

"Bắt đầu từ hôm nay thì nửa ngày ta sẽ dùng để tiếp tục tu luyện thân thể, nửa ngày còn lại ta sẽ dùng để lĩnh hội các phương pháp công kích của bản thân."

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy trực tiếp rời khỏi Luyện Công trường đi tới thư phòng, trên thân vẫn mang theo vật nặng. Tần Vũ mang vật nặng hai mươi bốn giờ trong ngày ngoại trừ lúc tắm rửa còn lại hầu như không hề tháo chúng ra khỏi thân mình. Một thân thể hoàn mĩ đã hình thành nhưng sử dụng thân thể này để tiến hành công kích như thế nào?

Triệu Vân Hưng đã tự có phương pháp thì Tần Vũ đương nhiên cũng phải tự có phương pháp. Sử dụng phương pháp công kích do bản thân tự nghiệ m ra chính là tốt nhất, là phương pháp công kích có uy lực lớn nhất. Tần Vũ hiện tại đã có các yếu tố cần thiết chỉ cần tự lĩnh hội sáng tạo ra các dạng phương pháp công kích.

Chương 15

Cực Tốc Thuế Biến (2)

Thời gian cứ thế trôi. Ngoại trừ thời gian dành để tu luyện thì đại bộ phận thời gian còn lại Tần Vũ đều sử dụng để tự lãnh ngộ phương pháp công kích. Nó đã tự lãnh ngộ ra được rằng phương pháp công kích các yếu tố đều dựa trên ba phương diện: Thân pháp, công kích cận chiến và vũ khí. Thân pháp.

Thân pháp kết hợp với sự di chuyển có liên quan đến khả năng phòng ngự, khả năng cận chiến và liên quan đến cả khả năng truy tung hay đào thoát. Đối với thân pháp Tần Vũ đã đặt ra những yêu cầu sau: Tốc độ phải nhanh như thiểm điện và linh mẫn như thỏ. Nghiên cứu thân pháp thì phải nghiên cứu cả thuật kỳ môn độn giáp đồng thời phải nghiên cứu các chủng loại thân pháp khác nhau. Cận chiến.

Trong quá trình huấn luyện Tần Vũ phát hiện bản thân giống như đang khiêu chiến với cực hạn, giống như nhiệt huyết đang dâng trào khi lựa chọn công kích, lựa chọn tu luyện…Cận chiến! Cận chiến lập tức có thể quyết định sinh tử và vô cùng hung hiểm đối với sinh mệnh tràn đầy sự kích thích. Vũ khí!

Cho đến giờ Tần Vũ vẫn chưa quyết định sẽ sử dụng vũ khí nào. Đao thương côn bổng và thập bát ban vũ khí các loại mỗi vũ khí đều có đặc thù riêng. Tần Vũ vẫn thích sử dụng quyền cước, chí ít tạm thời vẫn chưa thể quyết định sẽ sử dụng vũ khí nào.

Trong thư phòng.

Tần Vũ trong tay cầm một quyển sách có tên là *"Kinh Dịch"*

"Ồ, chương này nói về đạo lí tựa hồ…tựa hồ giống như trang thứ ba của Tổ Long Quyết, nói về thân pháp Vân Long Cửu Hiện có phần

giống nhau."

Tần Vũ nói thầm sau đó đóng quyển sách trên tay lại trong lòng tự nhiên đang bắt đầu sắp xếp lại các kiến thức đã có. Một loạt các loại nguyên lý thân pháp đã biết qua, hoặc là thuật kỳ môn độn giáp không ngừng chạy qua suy nghĩ của Tần Vũ…

"Lục nghi, tam kỳ, bát môn, cửu tinh bố cục lại thành thế kỳ môn độn giáp. Bát môn tạo thành đỗ, thương, cảnh, hưu, sinh, tử, kinh, khai. Kỳ môn phân ra thiên, môn, địa ba loại tức là tam tài…" các khái niệm cơ bản của kỳ môn độn giáp xuất hiện trong đầu Tần Vũ.

Đó là những điều tối cơ bản nhưng cũng là những cơ sở quan trọng nhất. Vô số trận pháp độn thuật đều từ những đạo lý tối cơ bản đó biến hóa mà thành. Các loại thân pháp huyền ảo hoặc ít hoặc nhiều đều bị ảnh hưởng.

Tần Vũ vì tu luyện ngoại công nên thân thể không hề có nội lực. Các loại khinh công thân pháp bình thường không thể tu luyện được phải tự sáng chế ra thân pháp dành riêng cho bản thân. Sáu mươi tám loại bí tịch nội công hầu như đều có kèm theo các loại quyền pháp nội công, đao pháp, thân pháp và nhiều thứ khác. Thậm chí hai mươi tám bí tịch ngoại công đều có dậy các phương pháp công kích.

Tần Vũ bao gồm sở học trăm nhà quan sát chín mươi sáu phương pháp công kích nội ngoại công và các loại thân pháp sau đó kết hợp với những hiểu biết về kỳ môn độn giáp và kinh dịch của bản thân tổng hợp lại, theo đuổi một loại thân pháp tiềm tàng. Thực sự điều này khó khăn phi thường nhưng Tần Vũ cả ngày và đêm sau khi kết thúc huấn luyện thân thể đều nỗ lực nghiên cứu.

oOo

Muốn tu luyện đến ngoại công cực trí tất phải nghiên cứu y

đạo, đó chính là điều đầu tiên Triệu Vân Hưng dạy Tần Vũ. Lúc này Tần Vũ đang nhìn qua các loại thư tịch y đạo. Ba năm qua Tần Vũ đã đọc rất nhiều sách y đạo và trong lòng đã hiểu được rất nhiều điều.

Mỗi một phân lực lượng, mỗi một phân công kích đều phải khiến cho địch nhân trả giá cao nhất. Một chưởng tấn công vào bụng đối phương, cùng lắm cũng chỉ làm cho đối phương đau đớn, nhưng cũng là một chưởng đó có thể cắt cổ họng lấy mạng địch nhân. Tần Vũ gập quyển sách lại hai mắt lóe sáng.

Cơ thể con người có những điểm nào yếu hại trong đầu Tần Vũ đã nhớ rất rõ. Tại thân thể thì những chỗ khớp xương chính là nơi kinh mạch giao hợp, khí huyết lưu thông. Công kích chỗ yếu hại chính là công kích các trọng huyệt, công kích vào những chỗ yếu, hoặc dùng cầm nã thủ để bẻ gẫy các khớp xương của đối phương và nhiều điều khác.

Tổng hợp lại Tần Vũ đã hiểu nguyên lý công kích: Mỗi phân lực lượng sử dụng phải gây ra những chấn thương lớn nhất tuyệt đối không được lãng phí một chút lực lượng!

Một tay có thể nâng được trăm cân thì có thể đạt đến lực công kích đến hai trăm cân đối với cao thủ, thậm chí có thể gia tăng lực công kích lợi hại hơn nữa!

Muốn đạt được điều đó thì phải từ các phương pháp nỗ lực, thân pháp, công kích chỗ yếu hại, lợi dụng thiên thời địa lợi xung quanh, lợi dụng biến hóa tâm lí của đối thủ và nhiều loại tình huống khác để thực hiện, về điều này Tần Vũ rất tự tin. Nó có tốc độ, lực bạo phát, sự linh hoạt và nhiều phương diện nữa về mặt thân thể, lại có các loại bí tịch khác để tham khảo. Lúc chính ngọ tại Luyện Công trường.

Những mộc nhân cơ giới được đặt khắp nơi trong Luyện Công trường thành mộc nhân hạng. Những mộc nhân này là thành quả

tuyệt đỉnh của những đại sư về cơ giới. Vượt qua mộc nhân hạng thực sự là vô cùng khó khăn, có thể làm được điều đó tuyệt đối phải là những người phi thường. Hôm nay Tần Vũ quyết định lợi dụng mộc nhân hạng để luyện tập khả năng cận chiến của bản thân.

Tần Vũ đứng trước mộc nhân hạng không hề chuyển động rồi đột ngột tiến nhập vào trong mộc nhận hạng, khiến cho toàn thân va chạm mạnh vào mộc nhân đầu tiên làm cho toàn bộ mộc nhân hạng khởi động. Tần Vũ trong mắt thể hiện sự bình tĩnh.

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!"…

Hai tay như chớp cực nhanh công kích trực tiếp tới những khớp nối của mộc nhân. Hai chân thì tập trung phòng ngự nhưng khi có cơ hội thì một cước có thể đoạn mộc. Tốc độ của Tần Vũ cực nhanh vì lúc đó nó đã tháo hết những vật nặng mang trên người. Tần Vũ đã minh bạch rằng nếu như mang cả trăm cân vật nặng trên người thì căn bản nó không thể phá được mộc nhân hạng.

Tháo bỏ trăm cân vật nặng trên người nên tốc độ của Tần Vũ cực nhanh, có điều…mộc nhân hạng có quá nhiều mộc nhân. Tần Vũ hoàn toàn bị vây giữa những mộc nhân và bị công kích liên tục. Nó chỉ kịp lăn mình xuống dưới và lập tức thoát khỏi mộc nhân hạng.

"Tốt, mỗi một mộc nhân đều có các khớp nối tương tự với thân thể con người. Hiệu quả của việc tu luyện sẽ rất tốt." Tần Vũ hai mắt phát sáng, lại tiến nhập hạng mộc nhân.

Mộc nhân hạng trong kế hoạch của Tần Vũ bất quá chỉ là phương pháp huấn luyện dễ dàng. Trên mộc nhân hạng còn có đồng nhân hạng đương nhiên không chỉ dùng đồng để thiết kế đồng nhân mà còn có vỏ làm từ đồng thiết.

Mộc nhân hạng: những con rối bằng gỗ, dùng luyện tập võ công.

Như vậy khi đồng nhân công kích dĩ nhiên phải có sức phòng ngự cao hơn nhiều.

oOo

Tần Vũ vẫn chưa có chủ ý quyết định sẽ sử dụng vũ khí nào. Đêm đã khuya, tại mật thất Tần Vũ đang cẩn thận quan sát các phương pháp công kích trong mỗi quyển bí tịch. Trong đó đa phần là đao kiếm, có một số ít là các loại vũ khí đặc dị.

"Hừm?"

Tần Vũ đột nhiên mở một quyển bí tịch nội công trong một chương có giảng về kiếm pháp: *"Tàn ảnh kiếm pháp của bổn môn là loại kiếm pháp chuyên dùng để ám sát, tuy nhiên nói về kiếm pháp ám sát cận chiến thì đứng đầu phải kể đến Vu thị nhất kiếm. Bất kể là giết ai, sát thủ Vu thị đều chưa hề thất bại, năm đó còn được xưng tụng là đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết của tổ chức sát thủ mang tên Thiên Võng."* Tần Vũ thất kinh.

Cái tên Thiên Võng Tần Vũ đã được nghe qua. Đó là một tổ chức sát thủ cổ xưa có đến hàng ngàn năm lịch sử, thế lực ảnh hưởng lên toàn Tiềm Long đại lục. Lịch sử của ba quốc gia tại Tiềm Long đại lục cũng không lâu dài bằng Thiên Võng. Sát thủ của Vu thị đã được xưng tụng là đệ nhất sát thủ thì thủ đoạn sát nhân khẳng định phải vô cùng lợi hại.

Đột nhiên.

"Vu thị nhất kiếm, Vu thị nhất kiếm, trong trang thứ ba của Tổ Long quyết hình như đã đề cập đến điều này." Tần Vũ cẩn thận xem xét Tổ Long quyết, trong trang giấy màu vàng thứ ba của Tổ Long quyết thì gần một nửa là bí tịch nội công, nửa còn lại là nói về

thân pháp Vân Long Cửu Hiện, quyền pháp Viêm Long quyền, kiếm pháp Cửu Dương Liệt Thiên kiếm, còn cái gọi là Vu thị nhất kiếm thì chỉ được miêu tả một ít ở dưới cùng, lúc đầu Tần Vũ không hề để ý nhìn đến.

Lúc này Tần Vũ mới minh bạch được Vu thị nhất kiếm trông ko hề bắt mắt trong Tổ Long quyết lại là thứ kiếm pháp của đệ nhất sát thủ trong truyền thuyết.

Nội công tâm pháp trong Tổ Long quyết hấp thu linh khí thiên địa với tốc độc cực nhanh, trong các loại nội công tâm pháp thì tuyệt đối là đệ nhất. Thân pháp Vân Long Cửu Hiện, quyền pháp Viêm Long quyền, kiếm pháp Cửu Dương Liệt Thiên kiếm đều vô cùng lợi hại nhưng đều cần nội công Tổ Long quyết phối hợp để tu luyện nên Tần Vũ chỉ có thể nhìn mà không thể luyện Trong phần cuối của trang giấy Tần Vũ cuối cùng cũng tìm thấy những tin tức liên quan đến Vu thị nhất kiếm.

"A, ta hoàn toàn có thể tu luyện theo phương pháp của Vu thị nhất kiếm."

Tần Vũ hai mắt sáng lên, trong lòng như vừa trải qua một trận bão tố. Mọi người không ai có thể tưởng tượng được là trong Tổ Long quyết lại có phương pháp tu luyện Vu thị nhất kiếm. Tần Vũ lập tức đọc một cách cẩn thận, nhưng càng đọc thì sắc mặt càng trắng bệch, sau cùng thậm chí còn hơi tái xanh.

Chương 16

Cực Tốc Thuế Biến (3)

Vu thị nhất kiếm chính là kiểu phương pháp tu luyện tàn khốc phi thường, là tuyệt kĩ bí truyền của Vu thị gia tộc nhưng không hiểu vì sao lại xuất hiện tại Tổ Long Quyết.

Mỗi thế hệ của Vu thị đều chọn những bé trai làm hậu nhân kế thừa Vu thị nhất kiếm. Từ khi những bé trai đó mới sinh ra đã bị hủy dung mạo sau đó Vu thị gia tộc ân thầm phân p hối những đứa bé đó vào các khu phố nghèo khó.

Đứa bé phải chịu đựng thân phận kẻ hầu người hạ thêm vào đó khuôn mặt lại bị hủy hoại nên phải chịu sự ghẻ lạnh của mọi người khiến tâm tính biến chuyển trở thành vô cùng phẫn hận thế gian. Sau đó Vu thị gia tộc sẽ đưa chúng trở lại và truyền cho nội công chuyên môn đồng thời tiến hành đặc huấn Vu thị nhất kiếm.

Đặc huấn này rất đơn giản chỉ là huấn luyện cách sát nhân. Trước tiên sử dụng tử thi để huấn luyện khiến cho người được tuyển chọn không ngừng việc công kích vào những chỗ yếu hại của tử thi. Mỗi một tử thi đều bị công kích vào những chỗ yếu hại, trên người bị đâm hàng trăm nhát cho đến khi thối rữa mới được thải hồi. Cho đến khi tuyển nhân đạt đến mức nhắm mắt cũng có thể dễ dàng công kích vào chỗ yếu hại của địch nhân thì sẽ liên tục giao nhiệm vụ cho để thực hiện. Vu thị nhất kiếm nhất kích sát nhân cộng lại chỉ có hai bước: *"tàng kiếm, xuất kiếm."*

Vu thị nhất kiếm không xuất thì thôi, đã xuất tất sát nhân.

Đơn giản, đơn giản đến phi thường, đơn giản khủng khiếp nhưng lại được xưng tụng là ám sát đệ nhất kiếm.

"Những bé trại bị hủy dung mạo chịu đựng sự ghẻ lạnh và kỳ thị

của thế nhân, không hề có bằng hữu thân tình tương trợ lại thường xuyên luyện tập thời gian dài cùng với tử thi không ngừng cho đến khi tử thi mục nát ra. Thật là một kiểu huấn luyện biến thái đầy ác tâm." Tần Vũ sắc mặt đanh lại.

Tưởng tượng đến những đứa bé bị hủy dung mạo, lại sử dụng tử thi để huấn luyện chúng thì cái gọi là Vu thị nhất kiếm khiến cho Tần Vũ cảm thấy được sự hiểm ác của nó. Thật là một phương pháp quá biến thái để bồi dưỡng nên một sát thủ.

"Sát khí của Vu thị truyền nhân tối quỷ dị và kinh thế hãi nhân!"

Trên Tổ Long Quyết cuối cùng cũng đưa ra đánh giá và phán định về Vu thị nhất kiếm như vậy khiến trong lòng Tần Vũ như đông cứng lại. Suy nghĩ một lát Tần Vũ đã hoàn toàn minh bạch vì sao Vu thị nhất kiếm lại đáng sợ như vậy, vì sao Vu thị nhất kiếm lại được tôn xưng là ám sát đệ nhất kiếm.

Tần Vũ sắc mặt tràn ngập sự kinh hãi: "Đáng sợ, đáng sợ, kẻ đã thiết kế ra phương pháp huấn luyện Vu thị nhất kiếm này quả thật vô cùng đáng sợ. Những đứa bé bị hủy dung mạo từ khi mới sinh ra phải nhận sự kỳ thị không có ai thân tình nên tâm lý hoàn toàn bị bóp méo, sau đó lại có thời gian dài huấn luyện cùng với tử thi, cả ngày kết hợp với tử thi và chỉ biết không ngừng chấp hành nhiệm vụ. Chính là vì lệ khí tự nhiên hình thành trong những đứa bé đó kết hợp với lệ khí từ những tử thi thì càng khủ ng bố kinh nhân. Một khi chúng sát nhân thì bạo phát ra một cỗ lệ sát khí khủng bố khiến cho đối thủ tâm thần đại loạn."

Tần Vũ hít thở sâu hai hơi dài mới cảm thấy bình tĩnh lại. Vì thường chỉ cô độc một mình nên Tần Vũ đã tự tạo thành một thói quen khảo nghiệm kĩ các sự tình.

"Vu thị nhất kiếm được xưng tụng là ám sát đệ nhất kiếm tổng lại chỉ có hai phương diện, đầu tiên là bồi dưỡng thành khí thế hãi nhân, thứ hai là xuất kiếm tối đơn giản." Tần Vũ trong lòng tự tổng kết.

"Bé trai từ khi sinh ra đã bắt đầu bồi dưỡng nên lệ khí ẩn trong thân mình, đến khi thành niên thì lại càng thập phần khủng bố. Khi sát nhân thì bạo phát một cỗ lệ khí khiến cho đối thủ tâm cảnh đại loạn, vào thời điểm đó thì xuất kiếm cực nhanh nhất kiếm sát địch." Vu thị nhất kiếm tựu chung lại chỉ có hai bước *"tàng kiếm, xuất kiếm"*

Đối với cừu địch, *"tàng kiếm"* làm cho người khác không cảm giác được kiếm của mình tồn tại. *"Xuất kiếm"* chính là lợi dụng khi người ta căn bản không kịp phản ứng mà tấn công đồng thời nhất kiếm sát địch không để xảy ra một sai sót nào.

"Bồ dưỡng nên khí thế đáng sợ đó thì xuất kiếm vô cùng tàn ác, thật sự đó là một khí thế hãi nhân. Vu thị nhất kiếm chính là phương pháp ám sát đệ nhất." Tần Vũ trong lòng khẽ thở dài, tuy rằng *"tàng kiếm, xuất kiếm"* vô cùng giản đơn nhưng thực sự là tinh túy vô cùng.

Bất quá Tần Vũ đã minh bạch một điểm nếu không có lệ khí đáng sợ đó Vu thị nhất kiếm tối đa chỉ là một loại kiếm pháp ám sát lợi hại chứ không thể được xưng tụng là ám sát đệ nhất kiếm.

"Ta không thích phương pháp biến thái này bất quá Vu thị nhất kiếm có cái gọi là *"tàng kiếm, xuất kiếm"* thập phần hợp với tâm ý của ta." Tần Vũ trong lòng vô cùng cao hứng.

"Bình thường ta tàng kiếm chỉ sử dụng phương pháp cận chiến, đến khi bất đắc dĩ mới xuất kiếm. Tốt, ta sẽ sử dụng vũ khí là đoản kiếm."

Tần Vũ thích nhất là sử dụng quyền pháp và cước pháp để chiến đấu. Sở dĩ nó chọn đoản kiếm là vì đoản kiếm có thể giấu sát trong thân mình, tại sát na xuất kiếm có thể trực tiếp lấy tính mạng địch nhân. Nghĩ đến thời khắc quyết định sinh tử đó Tần Vũ cảm thấy như có ngọn lửa cháy trong cơ thể, nhiệt huyết dâng lên đối với các phương thức chiến đấu.

Cận chiến, phân cân thác cốt, trực tiếp sử dụng quyền cước công kích vào chỗ yếu hại của địch nhân.

Tay có thể biến thành quyền nhưng cũng có thể biến thành trảo, có thể biến thành đao…

Chân có thể biến thành tiên cũng có thể biến thành đao, có thể biến thành côn, có thể b iến thành phủ…

"Cận chiến khiến cho con người hưng phấn nhất." Tần Vũ nhìn vào bề mặt của mộc nhân được chế tạo như bộ xương người, biến tay thành trảo tấn công vào các khớp của mộc nhân cùng lúc hai tay giống như ảo ảnh tấn công tới. Những khớp nối của mộc nhân đã hoàn toàn bị biến thành bụi phấn.

oOo

Trong ôn tuyền ở Tây uyển.

Tần Vũ trong đó như du long giỡn nước đồng thời hai tay không ngừng xuất quyền, thậm chí phía dưới có thể nhìn thấy được bóng của quyền ảnh. Tốc độ của Tần Vũ quả thật rất nhanh.

Sau ba năm huấn luyện không ngừng nghỉ Tần Vũ đã nắm bắt được đặc tính của nước. Khi ở trong nước nó có thể kết hợp với thủy thế nên nước căn bản không biến thành trở lực. Ở trong nước thì Tần Vũ như một tiểu ngư nhi vô vùng linh hoạt.

"Tần Vũ à." Liên Ngôn vừa cười vừa bước vào Tây uyển.

"Bồng!"

Tần Vũ đột nhiên vọt lên khỏi mặt nước rồi nhảy lên bờ, hai tay chạm vào mặt đất lộn một vòng rồi hạ xuống.

"Liên gia gia." Tần Vũ vừa cười vừa đi về phía Liên Ngôn, đột nhiên…một cơn gió nổi lên thổi vào thân thể của Tần Vũ, Tần Vũ

bất giác thân hình hơi chuyển động bất ngờ hướng tới Liên Ngôn với một tốc độ kinh nhân khiến Liên Ngôn không ngăn được sự kinh ngạc. Trong mắt Tần Vũ đột nhiên bạo phát một tia sáng với lực lượng kinh nhân, thời khắc đó nó như bị lôi điện kích trúng nên toàn thân bất động

"Vừa rồi, vừa rồi..."

Tần Vũ với sự việc vừa phát sinh vừa rồi kinh hãi vô cùng. Khi ở trong nước Tần Vũ sử dụng phương pháp lợi dụng hỗ trợ của thủy thế để gia tăng tốc độ lên rất cao. Nhưng trên mặt nước khi cơn gió vừa rồi nổi lên thì Tần Vũ trong lòng đang nghĩ đến Liên Ngôn tự nhiên không để ý đã sử dụng cùng phương pháp hỗ trợ của thủy thế, kỳ thật là sử dụng với cơn gió.

"Nước có trở lực, gió có trở lực, không khí có trở lực...kỳ thật mọi thứ đều có trở lực, chỉ là nước có trở lực rất lớn nên ta có thể sử dụng thủy thế. Tại sao lại không sử dụng phong thế để tăng tốc độ di động và gió sẽ không còn là trở lực nữa!" Tần Vũ trong lòng vô cùng kích động.

*"Tần Vũ, con..."*Liên Ngôn nhìn thấy vẻ hoảng hốt đó bèn nói.

Tần Vũ căn bản không hề quay đầu lại chỉ khua tay nói, *"Liên gia gia, có gì để nói sau nhé."*

Nói rồi nhắm mắt lại tự bản thân chìm trong cảm ngộ. Sử dụng thân thể để cảm nhận được trở lực vô hình của gió.

Tốc độ!

Tốc độ của con người rất nhanh, bình thường khi di chuyển không thể cảm nhận được trở lực của không khí, nhưng khi di chuyển, tốc độ càng nhanh thì trở lực của không khí càng lớn. Khi tốc độ đạt đến cực hạn thì trở lực của không khí chính là một trở ngại rất lớn.

"Làm thế nào để trở lực không còn là trở lực để có thể gia tăng tốc độ?" Nghĩ đến vấn đề này trong lòng Tần Vũ lập tức có mục tiêu liền lập tức rà soát lại thân pháp của bản thân.

Thời khắc đó Tần Vũ đột nhiên minh bạch được rằng đây chính là con đường đi cho thân pháp của bản thân nó. Nó nhắm chặt hai mắt chầm chậm bước đi. Cảm thụ trở lực của gió giống như là cảm nhận trở lực của nước.

Chỉ là trở lực của gió nhỏ hơn trở lực của nước rất nhiều, muốn thuận theo phong thế là điều vô cùng khó khăn. Tần Vũ đã có kinh nghiệm với thủy thế, thời khắc đó cảm nhận được tốc độ nhanh hơn đồng thời thuật kỳ môn độn giáp đã bị Tần Vũ hữu ý dung hợp vào trong đó.

oOo

Ngày qua ngày.

Chống lại áp lực của nước, mang theo vật nặng trên người, luyện chỉ lực, luyện năng lực phản ứng trong trận pháp bao cát, luyện cường độ thân thể bằng mộc bổng…luyện cận chiến trong mộc nhân hạng, thi triển Vu thị nhất kiếm trên hình nhân, cảm ngộ thân pháp từ phong lực của không khí…Hấp thu nội lực tăng cường sự bền bỉ và tiềm lực của cơ bắp.

Sức ăn tăng lên, xương cốt và cơ bắp cũng nhanh chóng biến đổi theo, lúc này chính là giai đoạn cơ thể dậy thì của Tần Vũ. Cực hạn huấn luyện hoàn mĩ không ngừng làm cho cơ thể trở nên hoàn hảo, sức mạnh cũng nhanh chóng tăng lên. Thân pháp đã gần như hoàn thành giúp Tần Vũ di động cực nhanh, đối với trở lực của gió và không khí càng ngày càng nhỏ.

oOo

Trong phủ của Trấn Đông Vương tại Thiết Phong Thành.

Tần Đức đang nhìn vào địa đồ quân sự, trên đó có các ấn kí với màu sắc khác nhau. Đông vực tam quận màu đen, địa phận của Sở vương triều màu hồng. Tần Đức nhìn vào địa đồ quân sự trong mắt lóe lên sát ý. Mỗi ngày y đều tới đây hai lần và đứng bất động nhìn vào địa đồ.

"Vương gia, từ Vân Vụ sơn trang truyền đến tin tức." Một hắc y nhân chính là Từ Nguyên đi tới.

Nghe thấy từ Vân Vụ sơn trang sự chú ý của Tần Đức rốt cuộc cũng rời khỏi địa đồ, liền quay đầu lại hỏi: *"Nói đi, có tin tức gì?"*

Từ Nguyên lập tức đáp: *"Vương gia, trong thư nói vương gia an bài ba vị cao thủ nội công chuyên môn âm thầm bảo vệ Tiểu Vũ nhưng họ quyết định sẽ quay trở về quân đội."*

Tần Đức không ngăn được sự nghi hoặc vì ba người này Tần Đức hiểu rất rõ. Tuy họ chỉ là hậu thiên cao thủ nhưng khi liên thủ lại thì sức tấn công là rất lớn lại tuyệt đối trung thành. Thật sự y khô ng hiểu vì sao họ lại tùy ý làm ngược lại mệnh lệnh của mình.

"Nói đi, nguyên nhân là gì?" Tần Đức lạnh giọng hỏi.

Từ Nguyên nhìn sang bức thư trong tay, trên mặt hiện lên tia quái dị nói: *"Theo như trong thư nói vương gia nguyên đã biệt phái ba vị cao thủ nội công âm thầm bảo hộ Tiểu Vũ, có điều, có điều…"*nói đến chỗ đó Từ Nguyên tựa hồ như thấy có điểm không hợp lý. *"Không cần biết đó là nguyên nhân gì, nói nhanh lên!"* Tần Đức quay sang Từ Nguyên tra hỏi.

Từ Nguyên thần sắc quái dị chỉ có thể nói: *"Vương gia, theo như trong thư nói Vương gia tuyển ba vị cao thủ nội công, chỉ là hiện tại họ căn bản không thể theo kịp tốc độ di chuyển của Tiểu Vũ nên không thể âm thầm bảo vệ Tiểu Vũ được."*

"Cái gì, không thể theo kịp, không có khả năng!" Tần Đức im lặng,

lúc đó chỉ biết trợn tròn mắt.

Năm đó Tần Vũ mới mười hai tuổi.

Chương 17

Ngư Trường Kiếm

Tần Đức không cách nào tin kết quả lại như vậy, Từ Nguyên cũng giống vậy rất khó tin, có lẽ nào người của Vân Vụ Sơn Trang dám lừa dối Tần Đức.

"Vương gia…" Từ Nguyên quan sát Tần Đức.

Tần Đức đã bình tĩnh lại, chỉ còn lại đôi chút trầm tư, sau đó đưa mắt nhìn Từ Nguyên nói: *"Ba nội công cao thủ bí mật bảo hộ Vũ nhi khả dĩ có thể quay về rồi, từ nay về sau, không cần có người bí mật bảo vệ Vũ nhi nữa!"*

Tần Đức nhìn qua song cửa sổ, hướng lên bầu trời, trên mặt hé lộ một tia vui mừng, thầm nói: *"Vũ nhi trưởng thành rồi, không cần sự bảo bọc của ta nữa, điều nó cần là kinh lịch phong vũ, cuối cùng rồi cũng vỗ cánh bay cao, bay xa tận cửu thiên!"*

"Vương gia, có nên để Tiểu Vũ tham dự vào kế hoạch không?" Từ Nguyên đột nhiên nói.

Tần Đức sắc mặt lạnh đi, không một chút do dự trực tiếp nói: «Không được, Vũ nhi tuy thực lực không tồi, nhưng cùng thập vạn đại quân thậm chí bách vạn đại quân chiến đấu, một khi bị bao vây, bản thân căn bản không có chút hữu dụng. Trừ phi bản thân nó thực lực đạt tới tiên thiên cảnh giới, có khả năng tại thiên quân vạn mã có thể bảo trụ tiểu mệnh. Hơn nữa Vũ nhi nó chưa từng dụng binh, sở dĩ…trừ phi đạt tiên thiên cảnh giới, nếu không tuyệt đối không thể để nó tham dự kế hoạch được."

"Vâng!" Từ Nguyên tuân mệnh nói.

"Từ Nguyên, vài ngày nữa là ngày giỗ của Tĩnh Di…" *Tần Đức đột nhiên trở nên thương tiếc, bên cạnh Từ Nguyên khẽ gật đầu không nói.*

oOo

*Tần Vũ không ngừng khắc khổ hu ấn luyện, ban đêm thì vận "*Tổ Long quyết*", dùng nội lực dung nhập xâu vào cốt nhục, khiến cho cơ bắp toàn thân ngày càng dẻo dai. Trong lúc khắc khổ rèn luyện thân thể, đồng thời huấn luyện cận chiến, không ngừng hoàn thiện thân pháp, cùng với tu luyện "*Vu Thị nhất kiếm", mỗi ngày duy chỉ có ba giờ ngâm mình trong Ôn Tuyền là thời gian Tần Vũ nghỉ ngơi. Trong lúc huấn luyện kịch liệt, thời gian không ngừng trôi, chớp mắt Tần Vũ đã được mười ba tuổi.

Trời khuya đầy sao, Tần Vũ lúc này không tu luyện nội công hấp thu nội lực mà lại đang ngắm sao trên trời, bên cạnh chỉ có một hắc ưng dáng vẻ rất hãi nhân, làm cho khí thế càng trở nên lăng lệ.

Vô luận là chòm lông màu vàng trên đỉnh đầu như vương miện, hay lớp lông đen tuyền, cùng với chiếc mỏ và móng vuốt sắc lạnh, tất cả những thứ đó làm cho Tần Vũ rất ngạc nhiên vì sự lợi hại của Tiểu Hắc, nhưng không cách nào biết được là Tiểu Hắc thuộc về loại chim nào.

"Tiểu Hắc à, năm bảy tuổi ta thu thập người, tới nay đã sáu năm rồi, sáu năm ta không ngừng tìm hiểu xem ngươi là loại chim gì, người có phải là chim ưng không?" Tần Vũ sờ lên đầu Tiểu Hắc thân thiết nói.

Tiểu Hắc rất thích được Tần Vũ vuốt ve, con mắt linh lợi nhìn Tần Vũ phát ra vẻ lưu luyến mãnh liệt.

Cực hạn huấn luyện đã trọn vẹn được năm năm.

Thân thể Tần Vũ biến đổi một cách phiên thiên phúc địa, nếu Triệu Vân Hưng có tới nhất định không thể tin được, tất cả nội lực dung nhập vào trong cơ bắp làm cho thân thể Tần Vũ biến đổi càng nhanh hơn, năm năm cực hạn huấn luyện với người thường ngỡ như là mười năm.

Thêm vào ôn tuyền đặc biệt ở Vân Vụ sơn trang, thủ pháp mát xa của y đạo cao thủ Ông Nhàn kết hợp với bôi dược tửu, cùng các trân quý dược liệu mà với thế lực to lớn của Trấn Đông Vương có được. Đương nhiên…quan trọng nhất là bản thân Tần Vũ huấn luyện khắc khổ. Nhưng không kể hoàn cảnh thế nào, tối trọng yếu là do nỗ lực của mỗi cá nhân.

Trong tâm Tần Vũ huấn luyện kiên định, năm năm ngày nào cũng như ngày nào, khiến cho Tần Vũ mười ba tuổi đã trở thành một ngoại công cao thủ. Tần Vũ lúc này thân cao gần mét bảy, toàn thân cơ bắp vô cùng hòa hợp, dáng vẻ thuôn dài, quan sát kĩ thân thể Tần Vũ, tựu chung mọi người đều không tự chủ mà nghĩ tới hai cụm từ "sức mạnh bùng nổ" *và* "tốc độ".

"Tiểu Hắc, tới Vân Vụ Sơn Trang tổng cộng được bảy năm rồi, phụ vương tới được bốn lần." *Tần Vũ nhìn lên tinh không, ánh mắt có vẻ thư thái.*

Năm năm cực hạn huấn luyện, tâm tính Tần Vũ đã được tôi luyện, như vào hoàn cảnh này, tựa như tâm lí của một người trưởn g thành. Cùng với độ tuổi trưởng thành, Tần Vũ dần hiểu được phụ vương, đoán ra được vài chuyện.

"Phụ vương người rất quan tâm tới ta, ta có thể cảm nhận được. Như nhiều năm nay, phụ vương liên tục khổ tâm hoạch định kế hoạch, sở dĩ không có thời gian lại kèm cặp ta, đại ca nhị ca đã tham dự vào kế hoạch đó. Chỉ còn ta…một mình vô tư lự tại Vân Vụ Sơn Trang hưởng phúc." *Trong mắt Tần Vũ mang theo một chút*

bất lực.

Phiên thiên phúc địa: Ngiêng trời lệch đất.

"Dù cho đó là kế hoạch gì, ta không biết. Phụ vương người không nói với ta, nhìn phụ vương mệt mỏi, ta càng không nên gây thêm bận rộn." *Tần Vũ lắc đầu cười khổ nói.*

Kế hoạch đó có những gì, Tần Vũ không hề biết, làm sao hắn có thể giúp? Huống chi phụ vương Tần Đức căn bản không nói cho hắn một điều gì.

"Phụ vương tại Hồng hoang bên trong quân đội, đại ca đã ở đó, nhị ca cũng đã tới đó. Bọn họ tất cả đều nỗ lực tiến hành kế hoạch thần bí đó, ta không nên gây thêm phiền toái."

Tần Vũ nhớ lại lần Tần Đức tới nói với hắn – "Vũ nhi, con đừng hỏi, đợi tới khi con trở thành tiên thiên cao thủ, phụ vương sẽ để con tham gia vào kế hoạch này."

"Tiên thiên à!" *Tần Vũ ngửng mặt lên trời than, sau đó mặt điểm một nụ cười.*

Tần Vũ nói: «Được rồi, không quản thế nào, không tham gia thì không tham gia. Nỗ lực tu luyện là quan trọng nhất."

Trên mặt Tần Vũ hiện lên tia bất cần, trong tâm trí hắn đang nghĩ gì?

Tần Vũ ngửng đầu lên nhìn trời sao, bên cạnh Tiểu Hắc cũng nhìn theo.

Đêm dài man mắc, một người một ưng yên tĩnh quan sát, đột

nhiên bầu trời bỗng tỏa sáng, chỉ thấy một đạo lưu tinh từ không trung loáng qua, chỉ chốc lát, hơn chục đạo lưu tinh, địch thị là mưa lưu tinh hiếm gặp. *"Mưa lưu tinh!"*

Tần Vũ ngạc nhiên vui mừng kêu lên, sắc mặt vô cùng hưng phấn, mưa lưu tinh, vô cùng hiếm khi xuất hiện, dù chỉ một lần, ít nhất là Tần Vũ trong quá khứ chưa từng thấy qua, chỉ được nghe Liên Ngôn nói qua về sức hấp dẫn của mưa lưu tinh, rất rực rỡ. Quả nhiên…

Nhiều đạo lưu tinh bắt mắt và sáng lạng. Chúng hoàn toàn che đi những vì sao khác, mỗi đạo lưu tinh đều bùng lên quang mang vào lúc tối hậu của sinh mệnh, thiêu đốt những năng lượng cuối cùng, phát ra quang hoa khiến nhân tâm rung động.

Tần Vũ bình tĩnh quan sát, trong mắt hiện lên nhiều sắc thái thần bí.

"Lưu tinh, mặc dù ngắn, nhưng thực sự phát ra quang mang mạnh mẽ nhất, chói lọi. Nhân sinh tại thế, thậm chí cả tiên thiên cao thủ cũng chỉ hơn trăm năm. Trong một đời người, sao không học như lưu tinh, kích thích sinh mệnh hữu hạn bùng cháy, nhiệt huyết mênh mông trong mạch máu, khiến cho sinh mệnh phát quang mang sáng chói. Như vậy, có thể chết mà không hối tiếc." Tần Vũ nhìn những đạo lưu tinh đang dần dần tiêu thất, bất giác cảm khái nói.

Cực hạn huấn luyện, khiến cho tâm tính Tần Vũ phấn khích vô cùng, thâm chí hoan hỉ như thể nhiệt huyết trong người muốn sôi lên. Điều này cũng là nguyên nhân tại sao Tần Vũ chọn cận chiến. Như thời khắc này nhìn mưa lưu tinh, trong tâm Tần Vũ có được thêm nhiều lĩnh ngộ.

"Tiểu Hắc, ta đã nửa năm rồi không tới Viêm kinh thành, ngày mai chúng ta đi dạo một phen rồi, thuận tiện qua Vương phủ lấy theo thanh đoản kiếm – Ngư Trường kiếm." Nhìn lên đầu Tiểu Hắc Tần Vũ nói, Tiểu Hắc nhìn Tần Vũ phát xuất một tiếng kêu vang dội cả

không trung, hiển nhiên là rất cao hứng.

Ngư Trường kiếm, một thanh kiếm được luyện từ sắt từ trên trời rơi xuống, sau khi Tần Vũ tu luyện *"Vu Thị nhất kiếm"*, nghe Liên Ngôn giảng giải qua về sự tình của Ngư Trường kiếm, Tần Vũ quyết định về vương phủ lấy thanh Ngư Trường kiếm đó. Bầu trời, dần trở nên tối hơn, đây là lúc trước khi trời rạng sáng, đợi đến bình minh, Tần Vũ phải trở lại Viêm kinh thành.

Chương 18

Nhất Nộ Sát Nhân (1)

"Hây!" Tần Vũ toàn thân vận trang phục mầu đen, cưỡi trên một con hắc mã cao lớn lao nhanh trên đường, một mình thẳng tiến đến Viêm kinh thành. Bay phía trên Tần Vũ là một con hắc ưng đang tung cánh, chính là sủng vật của Tần Vũ *"Tiểu Hắc"*. Cảm thụ được những luồng gió tạt tới, Tần Vũ thích thú.

"Ha ha, cảm giác này thật sảng khoái. Bỏ hai trăm cân vật nặng trên người ra toàn thân ta phiêu diêu phảng phất như mây như gió." Tần Vũ hưng phấn lộn một vòng, giang rộng hai tay để cảm thụ gió thổi sau đó chuẩn xác hạ xuống trên lưng ngựa.

Tám tuổi Tần Vũ đã bắt đầu được huấn luyện. Trải qua cực hạn huấn luyện suốt năm năm, gần như nó không để lãng phí một khắc thời gian nào. Thêm vào đó cơ bắp toàn thân lại không ngừng hấp thụ nội lực và biến đổi, khiến Tần Vũ tu luyện năm năm đã bằng người khác trải qua cực hạn huấn luyện mười năm. Tần Vũ xứng đáng được coi là một cao thủ ngoại công tại kinh thành.

Thân pháp nhẹ nhàng phiêu dật, tốc độ nhanh như thỏ, lực bạo phát và sức mạnh, tất cả đều không phải là thứ mà các cao thủ bình thường có thể đạt được.

"Hây, hây!"

Tần Vũ hưng phấn điều khiển tuấn mã phi tới để lại sau lưng một đám bụi mù, bóng người đã biến mất nơi phía cuối con đường.

oOo

Ngựa lao tới, cảnh vật hai bên đường nhanh chóng tuột lại

sau, Tần Vũ đột nhiên giảm tốc độ và dừng lại, sau đó liền nhảy xuống ngựa chạy theo con đường nhỏ dẫn đến một thôn làng. Tần Vũ mỗi năm đều một hai lần đến kinh thành, lần đầu tiên rời Vân Vụ sơn trang đến kinh thành nó đã vào thôn này xin nước uống và cùng với những hài đồng trong thôn kết thành hảo hữu. *"Đại Sơn, Tiểu Lộ."* Tần Vũ vừa chạy vào làng vừa hét lên.

"Tiểu Vũ." Một thanh niên tráng kiện trong tay cầm xẻng vui mừng chạy tới.

Thân trên của thanh niên cởi trần để lộ ra cơ bắp cuồn cuộn, trong đó ẩn chứa sức mạnh rất lớn. Đó chính là hảo hữu của Tần Vũ năm nay mười sáu tuổi tên là Thiết Sơn.

"Vũ ca ca." Từ phía sau xuất hiện một tiểu nữ hài chạy tới ôm lấy cổ Tần Vũ. Tiểu nữ hài này chính là muội muội của Thiết Sơn tên là Thiết Tiểu Lộ năm nay mới tám tuổi.

"Tiểu Vũ tới đó à." Chung quanh vài người thôn dân nhiệt tình chào hỏi, đối với Tần Vũ vô cùng quen thuộc.

Tần Vũ liền vẫy tay chào lại họ. Tần Vũ không phải là người thường nhưng đối đãi với mọi người rất tốt, đó chính là lý do những thôn dân rất quý Tần Vũ.

"Tiểu Lộ, Đại Sơn, đã hơn nửa năm ta không tới đây các người vẫn ổn chứ." Vừa âu yếm xoa đầu Tiểu Lộ, Tần Vũ vừa hỏi.

"Mọi việc đều hoàn hảo." Thiết Sơn cười đáp.

Bên cạnh đó Tiểu Lộ hai mắt bỗng mở lớn đột nhiên sáng lên nói, *"Vũ ca ca huynh khát nước rồi, để muội đi lấy nước cho huynh"* nói rồi không chờ Tần Vũ trả lời đã chạy vào trong nhà. Lần đầu tiên Tần Vũ tới nơi này vì nó khát nước nên đến xin nước uống.

"Đại Sơn, ta phải đi ngay tới kinh thành. Các ngươi có muốn mua gì không ta sẽ mua giúp cho."

Nghe Tần Vũ hỏi, Thiết Sơn nghĩ một lát rồi lúng túng cười nói, *"ta muốn mua một thanh chiến đao. Ta đã để dành một số tiền để có thể mua một thanh đao tốt."*

"Ngươi cứ giữ lại tiền để dành, mọi việc cứ để ta lo! Ta sẽ mua một thanh chiến đao thật tốt cho ngươi." Tần Vũ vỗ vai Thiết Sơn cười nói.

Thiết Sơn hơi lúng túng nhưng lập tức nói, *"như vậy sao được, một thanh chiến đao tốt đắt lắm đó, làm sao…"*

"Vũ ca ca, nước nè." Tiểu Lộ mang một cốc nước chạy tới.

Tần Vũ đón lấy cốc nước, cười vui vẻ rồi nói với Tiểu Lộ: *"Tự nhiên lại quan tâm thế này, có chuyện gì, nói đi, để Vũ ca ca giải quyết."* Tần Vũ đã nhìn thấu tâm tư của tiểu nha đầu Tiểu Lộ.

"Ách…chuyện đó!"

Tiểu Lộ cúi đầu xuống, sắc mặt hơi hồng lên sau cùng ngượng ngùng nói: *"Vũ ca ca, muội muốn có một con búp bê vải, trên đầu có thêu một bông hoa màu hồng thật lớn!"*

Tần Vũ vừa cười vừa véo mũi Tiểu Lộ một cái nói: *"Ta rõ rồi, một con búp bê vải trên đầu có thêu một bông hoa màu hồng thật lớn. Muội yên tâm, huynh nhất định sẽ mua cho muội."*

Tần Vũ rất quý tiểu nha đầu Tiểu Lộ. Khi Tần Vũ tới đây lần đầu thì Tiểu Lộ mới bốn năm tuổi.

Uống nước xong Tần Vũ đưa cốc lại cho Tiểu Lộ, nhìn sang Thiết Sơn và Tiểu Lộ nói: *"Đại Sơn, Tiểu Lộ, ta phải tới kinh thành đây. Khi quay lại ta sẽ mang về các thứ các ngươi cần."*

"Tiểu Vũ, còn tiền." Thiết Sơn trong tay cầm một đồng tiền, không biết nói gì cho phải.

Nhưng Tần Vũ đã chạy tới tuấn mã, nhảy cao hai ba mét rồi trực tiếp ngồi trên lưng ngựa, sau một tiếng ngựa hí vang, Tần Vũ đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

"Vũ ca ca, tái kiến." Tiểu Lộ vẫy vẫy tay chào.

oOo

Về đến Viêm kinh thành Tần Vũ liền trực tiếp hướng tới Vương phủ.

"Lý thúc, giữ ngựa hộ ta!"

Tần Vũ từ trên lưng ngựa lộn một vòng rồi hạ xuống đất với tốc độ cực nhanh. Từ trên bầu trời hắc ưng cũng hạ xuống đậu thẳng lên vai Tần Vũ.

Hai vụ đại hán thủ vệ của Trấn Đông Vương phủ nhìn thấy Tần Vũ liền cung kính quỳ xuống nói: *"Tham kiến tam điện hạ."*

Tần Vũ mỗi lần đến Viêm kinh thành đều quay về vương phủ nên mọi gia nhân trong vương phủ đều biết Tần Vũ. Lần này có lẽ Tần Vũ muốn thăm phụ vương nên quay về.

Tổng quản Vương phủ Cát Mân lập tức bước tới nói: *"Tiểu Vũ đó à, vương gia chưa quay về."*

Cát Mân trực tiếp nói vì Cát Mân biết mỗi lần Tần Vũ về vương phủ đều đến thăm vương gia nên đã nói trước để Tần Vũ khỏi mất công.

"À."

Tần Vũ thở dài một cái, nhưng lập tức cười nói, *"Cát gia gia, gia gia đưa ta đến Tàng Binh khố."*

"Ngươi đi với gia gia." Cát Mân cười nói.

Tàng Binh Khố không phải là nơi mà phàm nhân có thể đi vào. Trong vương phủ có một số nơi vô cùng bí mật như Tàng Binh khố, Bí Tịch Tàng các, bất quá có thể vào nơi này cũng có vài người. Ngoài vương gia Tần Đức và ba vị điện hạ còn có Từ Nguyên, Liên Ngôn và tổng quản của vương phủ. Phó tổng quản của vương phủ cũng không có tư cách tiến nhập. Đình đài lầu các, nóc mái chạm trổ, hành lang quanh co, đình viện trùng trùng.

Vương phủ chiếm một diện tích rất lớn, Tần Vũ đi theo sau Cát Mân một lúc lâu mới đến bí khố. Bí khố nằm sâu dưới lòng đất chính là Tàng Binh khố, mỗi loại binh khí trong đó đều là những thứ binh khí khó tìm.

"Tiểu Vũ ngươi cứ chọn bất cứ binh khí gì ngươi cần. Gia gia lui trước đây." Cát Mân cười nói.

"Cát gia gia, gia gia cho người chuẩn bị cho ta một thanh chiến đao, là huyền thiết chiến đao nhé! Với cả chuẩn bị cho ta một con búp bê vải, nhớ là trên đầu phải có thêu một bông hoa màu hồng thật lớn." Tần Vũ hướng về Cát Mân thúc giục.

Viêm kinh thành cực lớn, Tần Vũ biết nơi để mua chiến đao nhưng không biết phải mua búp bê ở đâu. Để cho gia nhân trong phủ lo liệu là tốt nhất.

Cát Mân ngây người: *"Búp bê vải? Trên đầu thêu một bông hoa thật lớn màu hồng?"*

Cát Mân cẩn thận nhìn sang Tần Vũ, không thể tưởng tượng được một người cao lớn như Tần Vũ lại thích một con búp bê vải. Bất quá Tần Vũ đã yêu cầu thì lão không thể cự tuyệt.

"Được rồi, Tiểu Vũ đã thích búp bê vải có thêu một bông hoa thật lớn màu hồng thì gia gia sẽ sai người đi mua ngay."

Cát Mân vừa cười nói vừa rời khỏi Binh Khí bí khố.

"Nhưng..." Tần Vũ nhất thời chấn động, *"ta thích búp bê vải có thêu một bông hoa màu hồng thật lớn?"*

Tần Vũ lập tức phản ứng, quay người cấp thiết nói: *"Cát gia gia..."* nhưng lúc đó Cát Mân đã sớm rời khỏi.

Tần Vũ chẳng biết làm gì, chuyện như thế này. Tự nhiên bị ngộ nhận là bản thân thích búp bê vải có một bông hoa màu hồng thật lớn trên đầu.

"Không tính toán nữa."

Tần Vũ cười một tiếng sau đó quay lại cẩn thận tìm kiếm Ngư Trường kiếm. Trong Binh Khí bí khố có vô số binh khí, tất cả đều thuộc loại tiên phẩm. Đại đa số đều từ các khoáng vật tìm thấy trong Hồng hoang và nhiều thứ khác luyện hóa mà thành. Binh khí được phân ra làm phàm phẩm và tiên phẩm.

Phàm phẩm là những binh khí từ các khoáng vật và nguyên liệu của Tiềm Long đại lục chế xuất mà thành. Còn tiên phẩm thì vô cùng khó để sở hữu, phải từ khoáng vật trong Hồng hoang hoặc lấy nguyên liệu từ các bộ phận của yêu thú trong Hồng hoang chế tạo thành. Tất nhiên đối với phàm phẩm có sự phân biệt thành thượng trung hạ thì tiên phẩm cũng có sự phân biệt thượng trung hạ tiên phẩm. Ngư Trường kiếm chính là một đoản kiếm thuộc loại hạ cấp tiên phẩm. Bất quá trong các loại trung, đoản kiếm thì nó là thứ duy nhất.

"Ngư Trường kiếm."

Tần Vũ nhìn vào thanh đoản kiếm. Đoản kiếm rộng khoảng một thốn dài hơn bẩy thốn, bề mặt có màu đen trông rất tầm thường. Nhưng thanh đoản kiếm màu đen này thực sự rất quý hiếm, *"từ chất liệu đặc thù của vẫn thiết rơi từ vũ trụ xuống chế tạo mà thành."*

Tần Vũ cầm lấy thanh đoản kiếm, màu đen trên thân kiếm căn bản không hề phản chiếu ánh sáng. Trong đêm tối sát nhân thì tuyệt đối không thể bị phát giác.

"Hây!"

Tần Vũ hươ tay một cái, Ngư Trường kiếm đã hoàn toàn biến mất trong tay Tần Vũ.

Vu thị nhất kiếm có nói đến tàng kiếm, xuất kiếm. Tần Vũ tu luyện trong hai năm kĩ năng tàng kiếm đã đến mức lô hỏa thuần thanh. Đoản kiếm đã giấu thì ngoại nhân cản bản không thể phát hiện được, hơn nữa Ngư Trường Kiếm chỉ dài có bẩy thốn đối với khả năng cận chiến của Tần Vũ thì không hề ảnh hưởng. Đột nhiên Tần Vũ lại huy động hữu thủ, trong không khí xuất hiện hai âm thanh nhưng tay phải của Tần Vũ vẫn như bình thường không có gì khác lạ

Nếu như có cao thủ thì sẽ nhìn thấy ngay thời khắc đó Ngư Trường Kiếm xuất hiện trên tay Tần Vũ, nhanh chóng huy động hai lần sau đó lại biến mất trong tay với tốc độ cực nhanh, hiển nhiên là đã đạt đến cảnh giới tàng kiếm.

"Phương pháp tàng kiếm trong Vu thị nhất kiếm quả nhiên vô cùng lợi hại, bất quá trong Tổ Long quyết đã miêu tả rằng để luyện đến cảnh giới tàng kiếm thì phải mất đến mười năm Có vẻ như mô tả trong Tổ Long Quyết không hoàn toàn chính xác." Tần Vũ cảm thán nói. Tần Vũ đã sai.

Đối với các cao thủ bình thường chính xác phải cần đến mười năm nhưng trên thân Tần Vũ cơ bắp được hấp thu nội lực nên tính linh hoạt cực lớn. Hơn nữa Tần Vũ lại thường xuyện luyện tập tốc độ và sự linh mẫn của thủ chỉ, đối với cơ bắp thì năng lực khống chế cực cao. Cơ bắp linh hoạt khiến cho khả năng điều khiển cơ bắp lớn, nên Tần Vũ có thể dễ dàng ẩn dấu Ngư Trường kiếm. Những cao thủ bình thường làm sao có thể tu luyện đến cảnh giới

như vậy?

Tần Vũ mới tu luyện tàng kiếm hai năm nhưng cũng bằng người khác tu luyện cả mười năm. Lúc này có thể thấy điều Triệu Vân Hưng nói *"trước tiên phải luyện một thân thể hoàn mĩ, sau đó mới luyện các phương pháp công kích"* nguyên lý này hoàn toàn chính xác. Mài đao không để chặt củi thì là đạo lý gì!

Trong Binh Khí khố có nhiều loại binh khí khác, đao thương côn bổng và nhiều thứ nữa nhưng Tần Vũ căn bản không hề nhìn qua.

"Nếu ta tăng cường thêm lực công kích thì rất tốt."

Tần Vũ cẩn thận nhìn quanh. Lực công kích của Tần Vũ là rất lớn nhưng không thể kết hợp với các thần binh lợi khí để chiến đấu, nếu như có thể có thêm hộ thủ để bảo hộ quyền đầu thì rất tốt.

Chương 19

Nhất Nộ Sát Nhân (2)

Tìm được một lúc, Tần Vũ rất tiếc phải đầu hàng, trong Tàng Binh khố chỉ có một cái hộ quyền, cũng hoàn toàn bọc hết cả thủ chưởng, loại hộ quyền đó Tần Vũ cơ bản không thích, đeo loại hộ quyền này trên tay, Tần Vũ không thi triển được một vài loại công kích.

"Đành vậy, sau này kiếm được khoáng vật tốt luyện chế sau." Tần Vũ chỉ có thể tự an ủi, sau đó rời Tàng Binh khố.

oOo

Ngựa chạy như bay, hơn trăm người cưỡi ngựa rất nhanh chạy trên đường lớn, người đi đầu thân cao gần hai mét là một đại hán man rợ cơ bắp cực kỳ phát triển, trên thân đại hán đó vận một bộ hắc bào, trùm kín cả người, ánh mắt lạnh lùng, rất âm ám.

"Dừng!" Đại hán man rợ dẫn đầu đột nhiên giơ tay lên, quát một tiếng, lập tức hơn trăm kị binh đột nhiên dừng lại.

"Lão tam, dẫn một đội nhân mã, cướp toàn bổ tiền tài và nữ nhân của thôn đó, cho ngươi năm phút. Ta và lão nhị đi trước. Chờ ngươi tại dốc núi La Đình sơn." Đại hán man rợ dẫn đầu hạ lệnh.

"Một cái tiểu thôn như thế, năm phút? Thời gian quá đủ rồi, đại ca yên tâm! Các huynh đệ, đi." Một nam tử gầy độc nhãn mang loan đao dài hét một tiếng, rồi dẫn năm mươi người phóng tới thôn trang gần đó.

Còn tên dã man đại hán cường tráng dẫn theo hai đội nhân mã thẳng hướng La Đình sơn.

Nửa thân trên cởi trần, Thiết Sơn tại đầu thôn cuốc đất, mồ hôi lấm tấm trên lưng hắn, Tiểu Lộ đứng cạnh nhìn hoa hai bên đường, ánh mắt ngó nghiêng, thả hồn theo suy tư.

"Ca ca, Vũ ca ca lúc nào về?" Tiểu Lộ ngước nhìn trời, trên trời một tầng mây đen, hiển nhiên thời tiết không tốt lắm.

Thiết Sơn cười nói: *"Tiểu Lộ, yên tâm, Tiểu Vũ hắn không quên đâu."*

Lúc này tâm trạng Thiết Sơn không kìm được lại nghĩ về chiến đao mà Tần Vũ sẽ mua, Thiết Sơn bình thường vẫn thích thương, lộng, bổng, nhưng thích nhất vẫn là một cây chiến đao sắc bén.

"A, có tiếng ngựa, Vũ ca ca tới rồi." Tiểu Lộ hưng phấn nhìn ra phía xa.

Thiết Sơn cảm thấy mặt đất chấn động kịch liệt: *"Không phải, không phải một người."*

Thiết Sơn tử tế quan sát, chỉ thấy xa xa mấy chục bóng người ngựa nhanh chóng tới gần, Thiết Sơn nghĩ đến một khả năng, không tự chủ được sợ đến hồn phi phách tán.

"Tiểu Lộ, chạy nhanh!"

Thiết Sơn ôm Tiểu Lộ vội vàng chạy về phía thôn, quay đầu nhìn lại, lúc này mấy chục tên mã tặc đã tới gần, một tên mã tặc giơ chiến đao trong tay lên, Thiết Sơn lập tức hướng về thôn hét lớn: *"Mã tặc tới. Mã tặc tới rồi!"*

Mã tặc so với cường đạo bình thường lợi hại hơn nhiều, bọn chúng có ngựa, tới không thấy bóng bỏ đi không thấy dấu vết, lại còn khát máu. Cường đạo bình thường nhiều lắm cũng chỉ cướp bóc thôn dân. Nhưng mã tặc giết sạch cả thôn thì thật là một chuyện kinh hoàng. Mã tặc tới rồi!

Cả thôn hoảng loạn, những người trưởng thành đều lấy vũ khí trong nhà, hoặc là xẻng, hoặc rìu chặt củi, phụ nữ người già trẻ em thì nấp ở phía sau.

"Hây!"

Độc nhãn nam tử giục ngựa chạy nhanh, ánh mắt lạnh lùng, tốc độ của ngựa rất nhanh, đuổi theo Thiết Sơn, người trong thôn đều lo lắng cho huynh muội Thiết Sơn, nhưng không ai dám xông lên phía trước.

Cự ly giữa Thiết Sơn tới thôn còn xa khoảng trăm mét, phía sau độc nhãn man tử chỉ cách hắn có mười mét, một tia sáng lóe lên, một thanh loan đao dài xuất hiện trên tay độc nhãn nam tử, ánh mắt độc nhãn nam tử đỏ rực như máu.

"Dừng tay!" Đột nhiên, một người cường tráng xông tới, đó là phụ thân của Thiết Sơn.

Độc nhãn nam tử nhếch mép cười lạnh, đột nhiên vung cánh tay, thanh loan đao trong bàn tay hóa thành một luồng sáng bay thẳng về hướng Thiết Sơn, Thiết Sơn lúc này đang chú ý sau lưng, thấy thế liền lộn mình lăn dưới đất, may là bình thường vẫn thường luyện tập nên Thiết Sơn tránh được một đòn đó.

Độc nhãn nam tử sắc mặt biến động, hừ một tiếng lạnh lẽo, đột nhiên chân đạp một cái, trực tiếp từ trên lưng ngựa phi tới, loan đao đột ngột vòng lại, độc nhãn nam tử dễ dàng bắt lấy.

"Viu!"

Lại một luồng sáng, Thiết Sơn vội vàng lăn người, thoát được một đao hiểm, nhưng…

"A!"

Tiểu Lộ hét một tiếng đau đớn, Thiết Sơn quay đầu nhìn, cánh

tay phải của Tiểu Lộ đã bị chặt đứt, cánh tay đó rơi bên cạnh, Tiểu Lộ sắc mặt trắng bệch. Lúc Thiết Sơn vừa né được, hắn thấy cánh tay của Tiểu Lộ thật sự đã rời thân, bị chặt đứt liền chạy tới đó. Nhưng phụ thân Thiết Sơn xông lên cản, thấy cảnh đó, mở to mắt nhìn như rách khóe mắt.

"Phốc!"

Loan đao thiểm động, đầu phụ thân Thiết Sơn bay ra, chớp mắt đã bị giết. Một nông phu làm sao có thể so cùng một trong ba tên đầu lĩnh mã tặc đây?

"Các ngươi nghe đây, có bao nhiêu tiền tài và nữ nhân trẻ tuổi mang hết ra, ta tự nhiên sẽ tha cho tiểu thôn của bọn ngươi, còn không…giết sạch."

Độc nhãn nam tử cười lạnh, tay cầm thanh loan đao nhỏ máu. Những tên mã tặc còn lại cưỡi ngựa xông lên, bao vây thôn dân.

"Chết!"

Một luồng gió lướt qua, một cái xẻng mang theo một luồng sức mạnh cương mãnh đập chính giữa đầu một tên mã tặc.

"Oanh!" âm thanh đó vang vọng vô cùng, đầu tên mã tặc bị đập vỡ, máu chảy đầy đất. Sắc mặt méo mó hung tợn Thiết Sơn hai tay cơ bắp cuồn cuộn, nắm chặt xẻng sắt trong tay căm hận nhìn tên mã tặc trước mặt.

"Ồ, dám giết một huynh đệ của ta. Các huynh đệ, thẳng tiến tiêu diệt cả cái thôn này. Chỉ được lưu lại nữ nhân." Độc nhãn nam tử chầm chậm nói, lúc này hắn đang rất tức giận.

Những tên mã tặc khác cũng phẫn nộ không kém, trong mắt chúng một cái thôn bình thường chỉ như thịt cá, ai ngờ một huynh đệ lại chết nơi này.

"Cha, Tiểu Lộ." Phụ thân đã bị giết, lại thêm muội muội bị chặt tay đang ngất, Thiết Sơn bừng bừng phẫn nộ, hắn hiện tại chỉ muốn báo cừu, trừng mắt như rách cả khóe nhìn độc nhãn nam tử trước mặt. Tay đứt rơi ra, máu tươi bắn tung tóe.

Độc nhãn nam tử dễ dàng sát tử từng thôn dân một, những người thôn dân bị hắn giết không chống trả được chút nào, một người bình thường làm sao so được với một nội công cao thủ? Từng người thôn dân một, từ đại thúc, đại thẩm, đều bị giết chết, Thiết Sơn hai mắt đỏ rực, trừng rách cả khóe mắt.

"Tới đây, giết ta đi." Thiết Sơn với lấy chiến đao trên thân tên mã tặc vừa bị hắn giết, hướng phía độc nhãn nam tử, nhưng tên độc nhãn nam tử đó dường như đang chọc tức hắn, không hề giết hắn mà lợi dụng khinh công cao minh dễ dàng giết người khác, để Thiết Sơn sau lưng không ngừng đuổi theo.

Nhìn người người thân quen bị giết, Thiết Sơn đau đớn phát điên.

"Dừng tay!"

Đột nhiên…một tiếng hét lớn như chớp nổ vang lên, lập tức làm tất cả mọi người rung động.

Một tay huyền thiết chiến đao, một tay búp bê vải, Tần Vũ xuất hiện.

Độc nhãn nam tử nhìn Tần Vũ, nhíu mày rồi cười nói: *"Vị bằng hữu, tại hạ "*Hắc Phong*" mã tặc lão tam – Bạch Tam, mọi người gọi là Loan Đao Tam, không biết bằng hữu xưng hô thế nào?"*

Tên Bạch Tam là một nội gia cao thủ, hắn nhận ra thiếu niên trước mặt không phải là người thường.

"Tiểu Lộ."

Tần Vũ nhìn Tiểu Lộ bị chặt đứt tay sắc mặt tái nhợt, tâm trạng đau đớn. May mà Tần Vũ tinh thông y đạo, lập tức điểm huyệt cầm máu cánh tay bị chặt.

Tiểu Lộ từ từ mở mắt, thấy Tần Vũ, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười: *"Vũ ca ca."*

Tiểu Lộ lại nhìn phụ thân đã chết bên cạnh cùng những người trong thôn, không cầm được nước mắt trào ra.

"Cha, đại bá, thúc!"

Nước mắt Tiểu Lộ không ngừng tuôn rơi, đồng thời không chịu được đau nhức, đối với một tiểu nữ hài, sự đau đớn do bị chặt đứt cánh tay thật là khủng khiếp.

Tần Vũ nhìn mới nửa ngày trước những thôn dân này vẫn còn nhiệt tình chào hắn lúc này đã chết nhiều, sát huyết ẩn chứa trong huyết mạch Tần gia bắt đầu bùng lên, ánh mắt đột nhiên như có tia lửa. Tần Vũ cẩn thận bỏ con búp bê vải bên cạnh Tiểu Lộ, sau đó đứng dậy, lập tức ném huyền thiết đao trong tay qua cho Thiết Sơn: *"Đại Sơn, tiếp đao."*

Thiết Sơn tiếp nhận huyền thiết chiến đao, lúc này có huyền thiết chiến đao quả là hữu dụng.

Tần Vũ lại nhìn cánh tay nhỏ bé bị chặt đứt cạnh đó, hắn biết đó là cánh tay của Tiểu Lộ, từ nay về sau, Tiểu Lộ vĩnh viễn là một người tàn tật.

Độc nhãn nam tử Bạch Tam lúc này vội cười nói: *"Bằng hữu, ngươi cũng là một cao thủ, sao lại vì đám dân thường này mà đối đầu với "*Hắc Phong*" bọn ta? Thế này đi, những nữ nhân này ngươi tùy ý chọn một người. Thế nào?"*

Bạch Tam có thể nhận ra Tần Vũ là một cao thủ, bình thường cao thủ nào cũng có sư thừa, Bạch Tam không muốn tùy tiện đắc

tội với người. Thêm vào thực lực thiếu niên trước mặt không tồi, muốn giết thiếu niên đó, mã tặc chết cũng không ít, không đáng.

"Bọn ngươi…" Tần Vũ lạnh lùng nhìn mấy chục tên mã tặc trước mặt, *"tất cả phải chết!"* Tần Vũ nghiến răng nói.

Đột nhiên…

Tần Vũ xuất hiện bên cạnh một tên mã tặc, thủ chưởng cong hình ưng trảo bóp vào yết hầu tên mã tặc đó, Tần Vũ lạnh lùng nhìn tên mã tặc, trong ánh mắt tên mã tặc đầy vẻ kinh hoàng. Tần Vũ ưng trảo dụng lực, cách một tiếng, tên mã tặc lập tức đoạn khí.

Đồng thời thân hình Tần Vũ chớp động, nhanh như chớp hướng tới tên mã tặc khác. Bước chân như sét, một cước hoành không, phá tan không khí, mạnh mẽ đập vào đầu tên mã tặc, *"oanh!"* một tiếng vỡ đầu, lại một tên mã tặc chết.

"Các huynh đệ, không cần lưu tình, giết!" Lúc này Bạch Tam đã tức giận, liền huy động mã tặc xông tới giết Tần Vũ.

Thân hình Tần Vũ cực nhanh, cả người nhanh chóng tránh ra xa.

"Bồng!"

Tần Vũ dùng chân đá bay một người, sau đó nhẩy lên dùng gối nện vỡ đầu đối phương.

"Cách!"

Tần Vũ xông lên tung cước đá thẳng vào yết hầu, một cước đoạt mạng.

"A!"

Tần Vũ hét lớn, quyền chỉ mạnh bạo xuyên thủng bụng đối phương, gan bị bóp nát, tên mã tặc mắt mở trừng trừng, quả thật

đã chết rồi.

"Bồng!"

Tần Vũ xoay người đá, cước thẳng vào chỗ yếu đốt xương sống, tên mã tặc lập tức tê liệt cả người không động đây.

oOo

Tần Vũ thân pháp huyền diệu, người như gió lốc, bóng quyền bóng cước liên miên công kích, mỗi tên mã tặc riêng lẻ vô pháp chống lại sự công kích của Tần Vũ, bình thường Tần Vũ chỉ một chiêu giết chết đối phương, tối đa cũng chỉ hai chiêu giết chết đối phương. Công kích chỗ yếu hại, uy lực cực lớn.

Nguyên trước đây các kế hoạch huấn luyện của Tần Vũ đều rất hoàn mỹ, hiện tại nói ra Tần Vũ một tay có thể nâng vật nặng hơn trăm cân, lúc bình thường thân thể chịu được hai trăm cân mà nhẩy được. Sức mạnh quyền cước chắc chắn cực kỳ lợi hại, tuyệt đối có thể dễ dàng dồn địch nhân vào tử địa.

Còn thân pháp của Tần Vũ, gió không còn là trở lực nữa, lại dung hợp thêm thuật kỳ môn độn giáp, trên có tốc độ bản thân, thân pháp của Tần Vũ còn xa đám người này mới có thể đạt tới.

"Làm sao có khả năng? Làm sao có khả năng?"

Độc nhãn nam tử giữ chặt loan đao, ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một bóng người với tốc độ khủng khiếp đang di động…

Quyền nhanh như điện, cước nặng như núi!

Quyền xuất người đảo, cước xuất người bay.

Từng tên mã tặc trong khoảnh khắc đã bị giết, trong nửa phút ngắn ngủi, gần năm mươi tên mã tặc chết gần một nửa.

"Dừng lại, đánh với ta!" Độc nhãn nam tử nhanh chóng dùng khinh công truy cản.

Nhưng thân pháp của Tần Vũ quả là huyền diệu, sự rung động rất kỳ lạ dường như chứa đựng đạo lý huyền ảo, thoát ra ngoài vài mét, cơ bản không để hắn bắt kịp. Độc nhãn nam tử Bạch Tam giương đao, điên cuồng truy sát, nhưng chéo áo của Tần Vũ cũng không đụng nổi. Hắn đuổi theo không ngừng, ánh mắt nhìn từng tên mã tặc bị giết mà không làm gì được.

"Ngươi đánh với ta, có bản lãnh thì đừng chạy, ngươi không được chạy!" Bạch Tam điên cuồng hét, nhưng hét mấy cũng chẳng có tác dụng, từng tên mã tặc bị giết, thậm chí có vài tên lên ngựa định chạy cũng không thoát. Bởi vì…tốc độ của Tần Vũ còn nhanh hơn ngựa.

Tần Vũ lăng không như lốc tung cước, tại vị trí hiểm ở đầu một tên mã tặc đang kinh hoàng, chính là vị trí Thái Dương huyệt, tên mã tặc vỡ đầu, ngã vật ra đất chết ngay. Tần Vũ nhẹ nhàng hạ xuống đất, lạnh lùng nhìn tên mã tặc cuối cùng – Bạch Tam. Trong một phút ngắn ngủi, năm mươi tên mã tặc chỉ còn lại một người, *"Hắc Phong"* mã tặc lão tam – Bạch Tam.

Tay năm chặt loan đao, con mắt độc nhất của Bạch Tam không ngừng lóe sáng, cổ học phát ra một tiếng gào, một phút ngắn ngủi, toàn bộ thủ hạ của hắn chết hết, cả đoàn Hắc Phong mã tặc tổn thất một phần ba, Bạch Tam không kinh hoàng sao cho được.

"Chết đi!"

Bạch Tam thi triển khinh công nhanh chóng xông tới Tần Vũ, loan đao trong tay phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tần Vũ đứng im không động, nhìn Bạch Tam tới. Bạch Tam mắt đỏ rực, nội lực trong cơ thể toàn bộ bùng phát, loan đao trong tay như chớp phát ra đạo đạo quang mang, thân thể hắn đã đạt tới

cùng cực, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ, những nông dân may mắn sống sót xung quanh thấy Tần Vũ vẫn bất động, ai ai cũng lo lắng, trong khoảnh khắc đó…Đột nhiên thân thể Tần Vu rung lên, phóng tới cạnh Bạch Tam, một cước từ bên trực tiếp kích cho đầu gối hắn gẫy gập.

"Cách!"

Khớp gối là chỗ chịu lực rất kém, chớp mắt đã bị kích gẫy.

"A!" Bạch Tam lập tức hét lên thảm thiết, người run lên, Tần Vũ liền quặp tay phải thành trảo, bóp lấy cổ tay Bạch Tam, đột ngột vận lực. Cùng với tiếng xương gẫy, cổ tay phải của Bạch Tam bị bẻ gập.

"Phanh!"

Quyền chỉ xuất, trực tiếp kích vào yết hầu Bạch Tam, sức mạnh toàn thân Tần Vũ hoàn toàn tập trung một điểm tại ngón tay, lực phát ra mãnh liệt xuyên thủng, một tiếng gào thảm thiết, Bạch Tam hai mắt mở trừng trừng rồi ngã vật ra đất, không còn nhúc nhích. Một đội nhân mã Hắc Phong mã tặc năm mươi người chỉ trong hơn một phút, bị giết toàn bộ!

Chương 20

Sinh Tử (1)

Những tiếng ngựa kêu vang lên không dứt. Mã tặc chết hết nên những con ngựa liền hoảng loạn gõ mạnh bốn vó chạy tản ra khắp nơi để lại sau lưng đầy bụi. Tần Vũ đứng đó giữa chiến trường trong đám bụi mờ.

Những thôn dân may mắn còn sống kinh hoàng nhìn thân hình Tần Vũ mơ hồ trong đám bụi. Nguyên trong mắt họ thì Tần Vũ là một thiếu niên thiện lương lễ độ, không ai có thể tưởng tượng được thiếu niên này chỉ vừa mới trước đây đã giết toàn bộ đám mã tặc khủng bố đó, bọn mã tặc thậm chí không thể có một chút phản kháng nào. Chúng nhân ánh mắt đều nhìn trên người Tần Vũ, lúc đó Tần Vũ đang hơi cúi đầu thở gấp.

Không ai biết lúc này Tần Vũ đang nghĩ gì, Tần Vũ chỉ cúi đầu thở gấp. Vì không nhìn vào mắt Tần Vũ nên họ không thể tưởng tượng được lúc đó trong lòng Tần Vũ đang vô cùng kích động. Tuy rằng sát nhân với thủ đoạn tàn độc nhưng đây mới là lần đầu tiên nó giết người. Đúng vậy, lần đầu tiên!

Tần Vũ đối xử với mọi người rất chân thành, rất hiếm khi nổi sát tâm với người nào. Lần này nhìn thấy Tiểu Lộ khả ái bị chém cụt một tay, những thôn dân thuần phác lại bị giết mấy chục người nên sát tâm của Tần Vũ mới bùng lên trong cơn tức giận đã giết sạch toàn bộ đám mã tặc.

"Ta đã làm gì vậy?" trong lòng Tần Vũ cảm thấy khủng hoảng.

Tuy rằng tâm trí của Tần Vũ rất kiên định nhưng nói gì thì nói nó bất quá mới chỉ là một thiếu niên mười ba tuổi. Bình thường Tần Vũ đối đãi với mọi người rất mực thiện lương chân thành lần

này lại một lúc sát hại năm mươi người nên trong tâm trí xuất hiện sự khủng hoảng. Không tự chủ được, thân hình Tần Vũ khẽ run.

"Tiểu Vũ." Thiết Sơn lại gần vỗ nhẹ lên vai Tần Vũ, trong mắt hơi có chút bàng hoàng.

"Tiểu Vũ, ta biết ngươi cảm thấy thế nào bởi vì ta cũng lần đầu tiên sát nhân nhưng ngươi phải minh bạch một điều chúng là ác ma và chúng đáng bị giết. Nếu ngươi không giết chúng thì toàn bộ dân làng sẽ bị chúng giết hết. Giết những kẻ ác nhân đó có thể cứu cả trăm người. Những kẻ ác nhân đó đáng phải chết, chúng đáng chết hàng ngàn lần!" Thiết Sơn nói với Tần Vũ bằng giọng nói đầy cừu hận.

Phụ thân đã chết, muội muội lại bị chặt đứt tay nên Thiết Sơn đối với đám mã tặc vô cùng phẫn nộ. Tần Vũ thân hình chấn động.

"Giết một kẻ ác nhân có thể cứu cả trăm người." Tần Vũ mím môi, lại cúi đầu xuống như trước.

Thiết Sơn nhìn vào biểu tình trên mặt của Tần Vũ không thể biết được lúc đó Tần Vũ đang nghĩ gì.

Một lát sau Tần Vũ cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trong mắt lóe sáng quay sang Thiết Sơn nói: *"Đa tạ huynh Đại Sơn, ta nghĩ…ta đã minh bạch rồi."*

Đột nhiên Tần Vũ trên mặt xuất hiện một nụ cười: *"Đại Sơn, còn không mau cứu người."*

"A, đúng vậy." Thiết Sơn đã bị cừu hận bao phủ trong đầu được Tần Vũ đề tỉnh bèn lập tức cùng với những thôn dân khác cứu giúp những người bị trọng thương.

Trong nhà của Tiểu Lộ. Tiểu Lộ sắc mặt trắng bệch đang nằm hôn mê trên giường.

Tần Vũ ở bên cạnh im lặng nhìn Tiểu Lộ trong mắt hiện lên tia phức tạp: *"Tiểu Lộ, ta xin lỗi, tại ta tới muộn. Ta xin lỗi, thành thật xin lỗi muội."*

Tần Vũ nhận huyền thiết chiến đao và búp bê vải từ vương phủ, tiện thể dạo một vòng quanh Viêm kinh thành rồi mới quay về. Nếu như nó nhanh hơn thì Tiểu Lộ đã không bị chặt cụt tay.

"Xin lỗi."

Tần Vũ hồi ức lại hình ảnh Tiểu Lộ cầm cốc trà đến cho nó thật đáng yêu, trong lòng lại dậy lên nỗi buồn phiền.

Đột nhiên.

Tần Vũ đứng dậy hai mắt bạo xuất tia hàn quang hãi nhân nhìn ra ngoài khung cửa sổ, trên mặt toát ra sự kiên nghị: *"Phụ vương và đại ca nhị ca họ đã nói là Tiềm Long đại lục có cả trăm triệu người và có đủ mọi loại hạng người. Có những người không lạm dụng lòng tốt của người khác, chân thành đối đãi với mọi người rất tốt, nhưng cũng có những kẻ trong lòng đầy ác ý. Những kẻ đó phải giết, phải giết sạch!"*

Tần Vũ trong lòng như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Tần Chính, Tần Phong và Trấn Đông Vương Tần Đức đối với Tần Vũ không hề cảm thấy yên tâm bởi vì họ biết Tần Vũ tâm tính quá lương thiện, mà tâm tính như vậy tại Tiềm Long đại lục nơi mà cường giả được tôn sùng thì chỉ chịu thiệt thòi. Nhưng mà bọn Tần Đức tin rằng Tần Vũ sớm muộn cũng sẽ hiểu ra…cách đối nhân xử thế như thế nào. Tần gia trong lịch sử chưa từng xuất hiện một người nào lương thiện như vậy. Đã là người của Tần gia thì sâu trong huyết mạch luôn ẩn dấu một sự ham thích giết người tàn bạo.

"Bất quá…lúc nãy chiến đấu thật khiến cho nhiệt huyết sôi lên."

Tần Vũ hai mắt lóe sáng, trong đầu đang hiện lại cảnh chiến đấu lúc nãy. Sử dụng lực lượng ít nhất công kích những bộ vị yếu hại nhất, mỗi phân lực khí phát ra đều là lực công kích lớn nhất sử dụng tốc độ cực nhanh trực tiếp kết liễu tính mạng kẻ địch.

Cận chiến chỉ trong đường tơ kẽ tóc cũng có thể quyết định sinh tử.

"Trong bọn chúng chỉ có tên độc nhãn là hơi khó khăn còn lại đều yếu cả. Chỉ khi chiến đấu với cao thủ cùng đẳng cấp thì ta mới có thể tăng cường khả năng chiến đấu, tại giờ phút sinh tử mới có thể bạo phát lực chiến đấu mạnh nhất…giống như là lưu tinh." Tần Vũ lại nhớ đến cảnh tượng khi lưu tinh xuất hiện.

Lúc đó Thiết Sơn đi vào căn phòng, trực tiếp nhìn vào thân thể của Tiểu Lộ sau đó lại nhìn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lộ. Mẫu thân của họ khi sinh Tiểu Lộ vì sinh khó nên đã qua đời ngay sau đó, hiện tại phụ thân cũng đã chết. Thiết Sơn chính là thân nhân duy nhất của Tiểu Lộ.

"Tiểu lộ, xin lỗi muội, đại ca xin lỗi muội." Thiết Sơn nhìn vào thần sắc của Tiểu Lộ trong mắt hiện lên sự bi thống.

"Đại Sơn."

Tần Vũ vỗ nhẹ lên vai Đại Sơn, cả hai đều quan ái nhìn Tiểu Lộ đang ngủ. Họ không thể tưởng tượng được khi Tiểu Lộ tỉnh lại sẽ chấp nhận sự thật này như thế nào. Đoàn mã tặc Hắc Phong lúc đó đang nghỉ ở La Đình sơn không xa thôn trang lắm.

"Đại ca, có vẻ không ổn rồi. Tại sao Bạch Tam tiểu tử lại không quay lại? Thời gian đã khá lâu rồi." Một trung niên nhân toàn thân mặc hắc y đi lại gần một đại hán trông man dại gần đó nhíu mày nói.

Trung niên nhân đó chính là lão nhị của Hắc Phong mã tặc

đoàn tên là Cổ Minh. Hắn nội công vô cùng thâm hậu được biết là đã đạt đến hậu thiên hậu kỳ, mạnh hơn xa lão tam của Hắc Phong mã tặc đoàn.

Đại hán man dại rất cao lớn và khỏe mạnh, cơ bắp phát triển đến cực độ. Theo đạo lý thì cơ bắp đã phát triển thì đầu óc rất đơn giản, có điều lão nhị của Hắc Phong mã tặc đoàn đối với lão đại vô cùng ùy kị bởi vì ngoài thực lực của bản thân thì hắn còn có tâm tư vô cùng thâm độc.

Lão đại của Hắc Phong mã tặc đoàn chính là Ô Đoàn. Bản thân hắn thực lực đã đạt đến hậu thiên cực trí, một thân nội công đã đạt đến mức vô cùng khủng bố. Lão tam Bạch Tam một chiêu của Ô Đoàn cũng không thể tiếp được.

"Hừm!"

Ô Đoàn hừ lạnh một tiếng rồi đột nhiên vỗ mạnh một cái vào cự thạch ở bên cạnh. Cự thạch chấn động rồi phát ra một tiếng *"oanh"* vô cùng mãnh liệt, vô số mảnh vụn văng ra. Thực lực cường đại của Ô Đoàn hoàn toàn có thể so sánh với tám vị cao thủ ngoại công được Tần Vũ tuyển chọn và hơn xa Tần Vũ lúc đó. Hắc Phong mã tặc đoàn nổi danh chính là vì nhờ có thanh danh của cá nhân Ô Đoàn. Trong mắt Ô Đoàn hàn quang lóe lên.

"Phế vật, Bạch Tam chỉ là phế vật làm lãng phí thời gian. Các ngươi lên ngựa theo ta đi xem đã phát sinh sự tình gì!" Ô Đoàn toàn thân mặc hắc y phi lên ngựa lập tức xuất ra mệnh lệnh thanh âm lạnh lẽo vô tả.

Trăm tên mã tặc bao gồm cả lão nhị Cổ Minh liền theo lệnh lên ngựa. *"Đi!"*

Ô Đoàn ra lệnh cả trăm tên mã tặc lập tức điều khiển ngựa nhanh chóng nhắm hướng thôn dân tiến tới.

Chương 21

Sinh Tử (2)

Tần Vũ song thủ khoanh trước ngực, mục quang nhìn qua song cửa hướng lên bầu trời vô tận, một hắc ưng yên lặng đậu trên vai hắn, mới trở lại từ Viêm kinh thành, hắc ưng đã bay đi đâu đó lúc này mới quay lại, Tần Vũ biết hắc ưng ra ngoài để tìm thức ăn. Trong lúc ở Vân Vụ Sơn Trang phần lớn thời gian ra ngoài của hắc ưng đều là để đi kiếm thức ăn. *"Mã tặc lại tới!"*

Hàng loạt tiếng hét kinh khủng từ bên ngoài thôn vang tới, Tần Vũ bất giác nhíu mày, hai chân cảm giác rõ ràng mặt đất đang rung lên.

"Mã tặc lại tới!"

Thiết Sơn ở bên cạnh Tiểu Lộ tức thì đứng lên, tay quơ lấy thanh huyền thiết chiến đao bên cạnh.

Tần Vũ lúc này đã ra chạy ra trước cửa phòng: *"Đại Sơn, số người tới rất đông, ước lượng phải trên dưới trăm người!"*

Lời nói vừa dứt, Tần Vũ đã biến mất, hắc ưng trên vai đã cất mình bay thẳng lên trời cao. Thiết Sơn lập tức nắm chặt huyền thiết chiến đao, sát khí đằng đằng nhằm hướng ngoài thôn phóng đi.

Bên ngoài thôn.

Ô Đoàn, một đại hán tướng mạo man rợ choàng kín hắc bào đang đi lại bên cạnh thi thể Bạch Tam, cẩn thận quan sát.

"Ồ, không ngờ được địa phương nhỏ này lại có ngoại công cao thủ!" Miệng Ô Đoàn từ từ cất tiếng, ngạo nghễ nhìn thôn dân phía

trước, những thôn dân đó tất cả đều rất hoảng sợ, tay cầm rìu đang run lên.

Ô Đoàn cười khinh thị một tiếng rồi đảo mắt đi nơi khác, đột nhiên mục quang Ô Đoàn hoàn toàn tập trung lên thân thể Tần Vũ vừa xuất hiện, cẩn thận quan sát y phục trên người Tần Vũ, Ô Đoàn cười nói: *"Bằng hữu này tựa hồ không phải người của thôn."*

Trang phục trên người Tần Vũ tuy rằng phổ thông, nhưng nhãn quang Ô Đoàn nhanh chóng nhận ra chất liệu trân quý của y phục trên người Tần Vũ, đó không phải là thứ mà người bình thường mặc được.

"Phải."

Tần Vũ hỏi lại: *"Người là thủ lĩnh của Hắc phong mã tặc?"*

"Thông minh. Bạch Tam là do ngươi giết phải không?" Ô Đoàn chỉ vào thi thể dưới chân, nói có vẻ như bất cần.

Tần Vũ nhẹ gật đầu, thấy Tần Vũ gật đầu, khuôn mặt tươi cười của Ô Đoàn tức thì biến mất, mục quang trở nên lạnh lẽo.

"Biết bọn ta là Hắc phong mã tặc đoàn, ngươi vẫn dám xuất thủ?" Ô Đoàn toàn thân bộc phát khí thế, hắc bào đang mặc tung bay, hiện ra các cơ bắp cực kỳ khủng khiếp, *"các huynh đệ, mọi người nói xem xử lý thế nào?"*

Ô Đoàn nhìn đám người sau lưng. *"Giết!"*

Tất cả bọn mã tặc nhìn thấy thi thể của năm mươi người đã cực kỳ giận dữ, lúc này tên nào tên đấy đều tuốt chiến đao.

Ô Đoàn nhìn Tần Vũ: *"Tiểu huynh đệ, hai chúng ta chơi đùa, ai thua phải chết."*

Thân thể Tần Vũ hơi động, cả người như kêu răng rắc, mười

ngón tay nắm chặt, ánh mắt Tần Vũ lóe sáng nhìn Ô Đoàn trước mặt: *"Ngươi so với tên Bạch Tam đó mạnh hơn, nhưng đừng để ta thất vọng."*

"Lão nhị, tàn sát bọn thôn dân, còn tên tiểu tử kia để ta chơi đùa." Ô Đoàn hạ lệnh.

"Vâng, đại ca!"

Ánh mắt Cổ Minh lập tức sáng lên, hào hứng nói: *"Các huynh đệ, tàn sát thôn này nhưng nhớ là phải lưu lại vài nữ nhân, hắc hắc, động thủ!"*

Trong tay Cổ Minh xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, đứng một bên nhìn Ô Đoàn và Tần Vũ, hắn không chuẩn bị tham dự cuộc đồ sát, vì hắn cho rằng, người trong thôn cơ bản không đáng để một hậu thiên hậu kỳ cao thủ như hắn xuất thủ.

"Cái gì, đồ sát thôn dân?" Tần Vũ chấn động, đồng thời cảm thấy lo âu, *"bất kể thế nào, tuyệt đối không thể để bọn chúng tàn sát thôn dân, bắt giặc trước phải bắt tướng, đầu tiên giết tên lão đại rồi tính."*

Tần Vũ như gió nhẹ thổi, thân thể di chuyển theo một quỹ tích kỳ diệu tới trước Ô Đoàn.

"Tốc độ thật nhanh, thân pháp thật tinh diệu." Ô Đoàn kinh ngạc, nhưng thân thể vẫn không hề động.

"Phốc!"

Một cú tạt ngang nhanh như chớp, Tần Vũ thường luyện cước lực dưới thác nước, lại mang thêm vật nặng, hoặc phụ trọng trường bào, đối với sức mạnh đôi chân đã đạt đến cực điểm, toàn thân Tần Vũ nơi công kích mạnh mẽ nhất là chân. Lần đầu Tần Vũ đã sử dụng đòn tấn công mạnh nhất.

"Bồng!"

Chân phải Tần Vũ đạp vào bắp chân Ô Đoàn.

"Cái gì!" Tần Vũ sắc mặt đại biến, một luồng khí lạnh khủng khiếp đột nhiên từ chân Ô Đoàn truyền tới, không chỉ chống lại đòn tấn công của Tần Vũ mà còn công kích lại Tần Vũ.

"Muốn chết!" Ô Đoàn bổ một cước từ trên cao xuống, giống như bổ đại đao, lập tức Tần Vũ dùng song thủ đẩy, toàn thân như chim bay thẳng lên trời, sau đó lộn ngược ra sau.

Một cước của Ô Đoàn bổ thẳng vào mặt đất, một tiếng động lớn phát ra, bụi đất bắn tung lên, sau khi bụi tan đi, một lỗ lõm sâu hoắm xuất hiện trước mắt mọi người, chỉ một chân mà đạt tới uy lực như vậy, sức mạnh của Ô Đoàn quả nhiên cực kỳ khủng khiếp.

"Tên tiểu tử đáng chết." Ô Đoàn đại nộ.

"Cờ rắc!"

Cong tay thành trảo, trực tiếp bẻ gẫy xương sống một tên mã tặc, Tần Vũ thân hình chớp động, linh động như gió, nhanh nhẹn như chớp, Tần Vũ đã rèn luyện tính linh hoạt cùng sức mạnh tạo nên thân thể hoàn mỹ thi triển thân pháp xuyên qua từng tên mã tặc. Một chiêu giết người!

Không hề lãng phí một chút thời gian, thân hình Tần Vũ hiện ra ở đâu, nơi đó mã tặc tất tử.

"Tên đó thật khủng khiếp, nội công tu luyện đến cảnh giới đó, theo lời Liên gia gia nói chính là cao thủ tu luyện nội công đến cực trí, so với tám ngoại công cao thủ trước kia không hề kém một ai, thật quá mạnh, đòn tấn công của ta không thể phá sự phòng ngự của hắn."

Tần Vũ chấn kinh, *"trước tiên giải quyết bọn mã tặc bình thường rồi tính."*

Tần Vũ dùng kế *"bắt giặc trước bắt tướng"*, sau khi thất bại, lo là người trong thôn bị giết nhiều, vì vậy trước tiên cần giết bọn mã tặc bình thường.

Tất cả bọn mã tặc đều tràn ngập kinh hoàng, tên thiếu niên này thật khủng khiếp, một chiêu cũng có thể diệt bọn chúng, bọn chúng không phải là nội gia cao thủ, bọn phổ thông mã tặc thực lực mạnh lắm cũng chẳng bằng Bạch Tam, Bạch Tam dễ dàng bị Tần Vũ giết, những kẻ này làm sao có khả năng hoàn thủ.

"Các huynh đệ, mọi người hợp lại giết hắn."

Một tên mã tặc cao giọng, bọn mã tặc còn lại lập tức ngưng lại, không còn tên nào chăm chú giết thôn dân. Cả bọn quây lại xông vào Tần Vũ tấn công.

"Cẩn thận." Thiết Sơn hét lên lo lắng, những thôn dân khác cũng lo cho Tần Vũ.

Tần Vũ không để ý cười một tiếng.

"Quần công? Tốc độ thân pháp đạt tới cực hạn, giữa thiên quân vạn mã cũng có thể không hề thụ thương. Hiện tại cùng lắm cũng chỉ là vài chục tên mã tặc, đáng là gì."

Tần Vũ thân hình như chớp giật, xông thẳng vào đám mã tặc. Tuy những tên mã tặc này tấn công điên loạn, nhưng thân hình Tần Vũ dễ dàng tránh né, mỗi cước, mỗi quyền đều có thể giết một tên mã tặc.

"Tiểu tử, cỏ bản lãnh thì đừng chạy." Ô Đoàn nhanh chóng xông tới cản.

"Tên này rất mạnh, trước tiên phải tránh." Tần Vũ bắt đầu nới rộng phạm vi di động thân hình ra xa, từ ngoài công kích từng tên mã tặc một, Ô Đoàn tuy thực lực cường hãn, nhưng dường như thân pháp còn kém Tần Vũ.

"Lão nhị, nhanh lên!" Ô Đoàn hét lớn.

Cổ Minh cũng lập tức lao tới, khinh công thân pháp của Cổ Minh so với Ô Đoàn có tiến bộ hơn chút, nhưng trước thân pháp quỷ dị của Tần Vũ cũng chẳng có biện pháp nào, chớp mắt đã bị bỏ lại sau vài mét.

"A!"

Một tên mã tặc hai mắt mở trừng trừng, hét thảm một tiếng, đầu đã bay, Tần Vũ đá một thanh đao cực nhanh, bắn trực tiếp vào đầu một tên. Đó là tên mã tặc bình thường cuối cùng, trên dưới năm phút ngắn ngủi, gần một trăm tên mã tặc đã bị giết toàn bộ. Chỉ còn Ô Đoàn và Cổ Minh hai đại cao thủ bên cạnh, Tần Vũ liền giảm tốc độ công kích.

"Vút!"

Chân đạp, Tần Vũ lao vút lên trời, không ngờ đã nhẩy lên một cây cổ thụ ngoài thôn, đứng trên cây cổ thụ, Tần Vũ lạnh lùng nhìn hai tên cao thủ phía dưới.

"Tên khốn này đã giết hết huynh đệ của ta, nhất định phải xé xác hắn!" Ô Đoàn cực kỳ giận dữ, sức mạnh toàn thân bạo phát, hắc bào trên thân đột nhiên rách toang thành từng mảnh, bay bay trong không khí, ánh mắt Ô Đoàn phát ra từng luồng khí lạnh lẽo, cơ bắp toàn thân rung bần bật.

"Mãng Ngưu Kính", tuy là nội công tâm pháp, nhưng là tâm pháp dung hợp sức mạnh cơ bắp và nội công. Ô Đoàn trời sinh thần lực, thêm vào tu luyện *"Mãng Ngưu Kính"*, nội ngoại kết hợp đã đạt tới hậu thiên cực hạn, thực lực vô cùng khủng khiếp.

"Lão đại, để ta chém hắn!"

Ánh mắt Cổ Minh hàn quang bạo phát, nội lực trong cơ thể cuồn cuộn lưu động, chỉ luận nội lực, hắn tương đương với Ô

Đoàn. Ô Đoàn vì nội công và sức mạnh dung hợp, nên mới mạnh hơn hắn, hai đại cao thủ này Bạch Tam hay những người bình thường làm sao so sách được?

Nhìn hai đại cao thủ trước mắt, Tần Vũ thầm kêu khổ: *"Tên mã tặc lão đại đã đạt tới hậu thiên cực hạn, có thể so với tám ngoại công cao thủ trước đây. Còn tên mã tặc lão nhị cầm nhuyễn kiếm cũng không kém là bao, vũ khí của hắn còn là nhuyễn kiếm, khi truyền nội lực vào, tấn công chắc chắn cực kỳ quái dị."*

Chương 22

Sinh Tử (3)

"Dù cho cùng một tên chính diện giao thủ, khả năng thắng cũng không lớn."

Tần Vũ phán đoán thực lực, nhất thời hắn không biết làm thế nào cho tốt, dù sao hắn cũng chỉ mới mười ba tuổi, tuy cũng là một ngoại công cao thủ, nhưng còn xa mới đạt đến mức ngoại công tông sư như Triệu Vân Hưng. Tần Vũ chỉ có thể dựa vào thân pháp của hắn cùng với các phương pháp công kích cận thân đã nghiên cứu.

"Tiểu tử, chịu chết đi!" Cổ Minh hét, ánh mắt phảng phất vẻ lạnh lẽo, nhuyễn kiếm chỉ thẳng phía Tần Vũ, cả người như mũi tên bắn thẳng lên trời, thẳng hướng Tần Vũ đang ở trên cây.

Tần Vũ thân hình di động, linh hoạt như loài khỉ, loanh quanh trên cây rồi hạ xuống mặt đất.

"Đừng hòng chạy thoát!" Cổ Minh lập tức từ trên cây hạ xuống.

Tần Vũ đột nhiên cười lạnh một tiếng: *"Đường đường mã tặc thủ lĩnh, không ngờ lại đi đánh lén."*

Miệng vừa dứt lời, Tần Vũ đã vượt ra ngoài mười mấy mét, chỗ hắn vừa đứng đã bị Ô Đoàn đá thủng một hố lớn. *"Không ngờ biết được ta từ sau lưng đánh lén, có chút bản lãnh."* Ô Đoàn nhíu mày.

Tần Vũ thực sự rất tin tưởng, nguyên lý tu luyện thân pháp của hắn là gì? Là cảm ứng thế gió, biến trở lực của gió thành trợ lực. Có thể nói, thế gió xung quanh Tần Vũ nhắm mắt cũng có thể dùng thân thể để cảm nhận.

Người xung quanh dù chỉ một cử động, chắc chắn làm gió biến động, tự nhiên là bị Tần Vũ phát hiện. Cũng là lúc Tần Vũ tấn công trong đám người, còn có thể dễ dàng tránh né, vung tay giết người.

"Muốn đánh lén ta, đúng là nằm mơ!" Tần Vũ nhìn chằm chằm hai tên đại địch, tâm trạng cực kỳ tức giận.

"Lão nhị, tên tiểu tử này thân pháp quái dị, cùng lên đi!" Ô Đoàn hạ lệnh, liền đó Cổ Minh và Ô Đoàn đồng thời khởi động nội lực trong cơ thể thi triển thân pháp cực nhanh xông tới Tần Vũ, tốc độ của Cổ Minh và Ô Đoàn phát ra gió mạnh, tương phản với Tần Vũ. Chỉ thấy thân hình Tần Vũ lắc mạnh, nhẹ nhàng như đầu bếp thịt trâu, tốc độ tuy nhanh, nhưng sản sinh ra gió rất ít, đến gần mới có thể nghe thấy.

"Thân pháp còn chưa đại thành, nếu đại thành, tốc độ như chớp cũng không làm nổi chút gió nào."

Tần Vũ thở dài, nhưng lúc này sau lưng hán, hai người đang mang theo tiếng gió động đuổi tới, Tần Vũ cười khinh, chỉ mới chốc lát đã vượt hơn trăm mét thoát xa khỏi hai tên đó.

"Đừng có chạy!" Ô Đoàn và Cổ Minh đại nộ, nhưng không có biện pháp nào, Tần Vũ ở phía trước bọn chúng mạnh như báo săn, tinh ranh như thỏ, thậm chí người di động không có cả tiếng gió.

"Hai tên già cổ lỗ kia, có bản lãnh thì đuổi đi." Tần Vũ cười đùa.

Một đối hai, hắn một chút hy vọng cũng không có. Chỉ có thể dựa vào thân pháp.

Tần Vũ chạy, phía sau hai người đuổi, nhưng càng đuổi bọn Ô Đoàn càng phẫn nộ, bọn chúng thực sự không có cách nào đuổi kịp Tần Vũ, càng đuổi khoảng cách càng lớn, Tần Vũ lại không ngừng chọc tức, đột nhiên…

"Tiểu tử nếu chạy tiếp ta sẽ tàn sát cả cái thôn đó." Ô Đoàn đột

ngột hét lớn, Tần Vũ như bị sét đánh liền dừng lại.

"Ngươi muốn làm gì!" Tần Vũ từ từ quay người, lạnh lùng nhìn hai tên.

"Hắc hắc, ngươi cuối cùng cũng không chạy rồi." Ô Đoàn ngẩng đầu ha hả cười lớn, sau đó như bò cạp độc lườm Tần Vũ, *"ngươi còn hỏi ta làm gì, ngươi giết hơn trăm huynh đệ của ta, ta còn chưa hỏi ngươi làm gì? Hắc hắc hắc, nói năng thật tức cười!"* Cổ Minh đứng cạnh cũng lạnh lùng nhìn Tần Vũ.

"Tiếp tục chạy, ngươi có thể chạy được, nhưng bọn thôn dân kia không thể. Cái tiểu thôn đó cũng có hơn trăm người, giết bọn đó thật dễ dàng. Tiểu tử, ngươi sao lại không chạy thế?" Ô Đoàn dường như rất nghi hoặc nhìn Tần Vũ hỏi.

Nhìn sắc mặt Ô Đoàn, Tần Vũ chỉ có thể dùng một từ để miêu tả Ô Đoàn – tâm lý biến thái!

"Tiểu Vũ, mau chạy, đừng có lo cho chúng ta, mau chạy đi!" Thiết Sơn sắc mặt đỏ rực lớn tiếng.

Lúc nẫy thấy Ô Đoàn một chân đá ra một tiếng nổ lớn, Tần Vũ dù đối phó với bọn mã tặc bình thường một chiêu là giết chết, nhưng cũng phải chạy, hiểu nhiên Tần Vũ không phải là đối thủ của hai tên mã tặc này. Sắc mặt Tần Vũ không có chút tình cảm, chỉ nhìn chằm chằm Ô Đoàn và Cổ Minh trước mắt.

"Rất tốt, rất hiệp nghĩa phải không? Vì bọn người vô dụng này mà không chạy." Hai bàn tay Ô Đoàn nắm chặt phát ra tiếng kêu rắc rắc, lạnh lùng nhìn Tần Vũ, *"tiểu tử, ta là người rất quang minh chính đại, không cần ngươi phải thúc thủ chịu trói, miễn là ngươi không chạy, có thể cùng ta đánh một trận."*

"Muốn đánh thì đánh, đừng nhiều lời!" Sắc mặt Tần Vũ không chút biểu tình.

Ô Đoàn ngớ người, sau đó bắt đầu ha hả cười lớn: *"Bội phục, nhỏ tuổi như thế mà đã có khí phách, có tấm lòng hiệp nghĩa. Tiếc là, người có tấm lòng hiệp nghĩa cuối cùng cũng sẽ chết."*

Vừa nói Ô Đoàn bước từng bước về phía Tần Vũ.

Tâm trạng Tần Vũ bình lặng, toàn bộ tinh thần tập trung vào Ô Đoàn, hắn hiểu thực lực của Ô Đoàn hơn xa hắn, hắn phải bình tĩnh, phải nắm được chỗ yếu của người, hắn chỉ có thể chờ đối thủ lộ ra điểm yếu, cuối cùng xuất ra một đòn trí mệnh.

"Hắc hắc, đỡ một quyền của ta!" Ô Đoàn chạy tới, đột nhiên thân hình như trâu rừng mạnh mẽ húc tới, bên trong thân thể Mãng Ngưu Kính đạt tới hậu thiên cực hạn hoàn toàn bùng nổ, cơ bắp toàn thân phình ra, gân xanh nổi rõ, trên quyền phải đạo đạo khí lạnh vây quanh, không một ai hoài nghi uy lực của quyền đó.

Tần Vũ đột nhiên nheo mắt, thân hình như hồ điệp bốc lên, đồng thời thủ hóa thành trảo, tóm thẳng vào khớp cổ tay phải Ô Đoàn.

"Gẫy cho ta!" Tần Vũ trừng mắt, hét lớn một tiếng! Đồng thời chỉ lực hoàn toàn bạo phát, chỉ lực khủng khiếp trải qua huấn luyện cực hạn năm năm, gạch ngói cũng có thể bóp vỡ. Chỉ lực mạnh mẽ của Tần Vũ cơ bản không phải hoài nghi, lúc này Tần Vũ nắm đúng vị trí khớp nối cổ tay phải.

"Hừm!"

Ô Đoàn cười lạnh một tiếng.

"Cái gì!" Tần Vũ cảm thấy từ năm ngón tay một luồng khí lạnh lẽo tràn vào, phảng phất như điện giật làm năm ngón tay tê buốt, *"không xong!"* Tần Vũ không có thời gian tấn công tiếp, liền nhanh chóng nhún người, lăn ra đất, cả người nép sát vào mặt đất, thoát sang một bên.

"A!"

Một cước nặng nề của Ô Đoàn đạp xuống vị trí mà Tần Vũ vừa đứng, nếu Tần Vũ chậm một chút thì đã bị đòn đó của Ô Đoàn đánh trúng.

Sắc mặt Tần Vũ biến động, lập tức thân hình tránh ra ngoài, một cảm giác kịch liệt đau đớn truyền lại từ vai trái, Tần Vũ tránh hai lần đã bỏ ra ngoài mười mấy mét, quay đầu lạnh lùng nhìn kẻ vừa mới đánh lén – Cổ Minh.

"Nguy hiểm quá." Tần Vũ nhìn Cổ Minh, vai trái không chỉ đau nhức vô cùng mà còn đang rỉ máu.

Sau khi tấn công Ô Đoàn rồi lui lại để tránh thì tên Cổ Minh chuẩn bị đánh lén, Tần Vũ vừa chạm đất, nhuyễn kiếm của Cổ Minh đã tới sau lưng Tần Vũ, thẳng hướng tâm tạng, may mà Tần Vũ kịp thời lách sang ngang, khiến cho một kiếm đó xuyên thủng vai trái.

"Phản ứng thật là nhanh, vẫn còn chưa chết." Cổ Minh thè lưỡi liếm máu tươi trên thanh nhuyễn kiếm, Cổ Minh đột ngột trừng mắt, hưng phấn nói, *"máu này mùi vị thật tuyệt, không có chút tạp vị nào, ngươi vẫn còn là một tên đồng nam."*

Tần Vũ đang suy nghĩ nên đối phó hai tên này thế nào.

Dù cho sức mạnh bản thân không tồi, nhưng so với tu luyện Mãng Ngưu Kính tới mức hậu thiên cực trí, trời sinh thần lực Ô Đoàn, cơ bản không có cách nào. Chưa kể còn tên Cổ Minh nham hiểm như độc xà, nhuyễn kiếm trên tay lúc nào cũng chực tấn công lén! *"Đừng có chạy, ngươi chạy ta giết cả thôn này."* Ô Đoàn cười nham hiểm bước tới.

Tần Vũ nhìn Ô Đoàn, lại nhìn những thôn dân thuần phác xa xa không có một chút sức lực phản kháng, hai tay nắm chặt,

nhưng vai trái truyền lại từng cơn nhức nhối, chí ít…tay trái tấn công cũng bị ảnh hưởng.

"Tốc độ, tên Ô Đoàn tốc độ không nhanh bằng ta, phải dùng tốc độ." Tần Vũ phán đoán.

"Tiểu tử, chịu chết đi!" Ô Đoàn cười lạnh, đại thủ như cánh quạt chém xuống.

Tần Vũ linh hoạt như khỉ, lách sang một bên, một quyền toàn lực đấm vào nách, Ô Đoàn thu cánh tay nhẹ nhàng đỡ chiêu này. *"Bồng!"* Quyền của Tần Vũ va vào vai Ô Đoàn như va phải tảng đá.

"Ngươi tấn công quá yếu." Ô Đoàn khinh bỉ nói.

Quả thật, Mãng Ngưu Kính dung hợp cơ bắp và nội công, phòng ngự cực mạnh. Tương đương với Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện chỉ pháp tu luyện đến cực điểm, Tần Vũ tấn công cơ bản không phá được phòng ngự của hắn.

"Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang…"

Tần Vũ di chuyển cực nhanh, hai tay lúc thì thành quyền, lúc thì thành chưởng, khi lại thành chỉ, các loại công kích không ngừng tấn công các chỗ yếu hại, Ô Đoàn phòng ngự thật khủng khiếp, các điểm yếu hại thật sự, Ô Đoàn kiên quyết bảo vệ, các khớp xương và những chỗ như thế, Tần Vũ không phá nổi.

"Chết!" Tần Vũ tại trước mặt Ô Đoàn, đột nhiên ánh mắt lóe lên hàn quang.

Cuối cùng Tần Vũ cũng tung đòn sát thủ, hắn đã chờ cơ hội này, chờ có cơ hội công kích điểm yếu hại, Vu thị nhất kiếm phải một kiếm giết địch, lần đầu xuất thủ thất bại, lần thứ hai chắc chắn địch nhân đã có chuẩn bị.

"Cái gì!"

Ô Đoàn cảm thấy một đạo hắc quang lóe lên.

Vu thị nhất kiếm, tàng kiếm – xuất kiếm!

Tần Vũ từ dùng chưởng tấn công, đột nhiên trên tay xuất hiện một thanh đoản kiếm mầu đen, thậm chí Ô Đoàn cũng không kịp phản ứng, Ngư Trường kiếm hóa thành một đạo hắc quang, hớt thẳng vào yết hầu Ô Đoàn. Mãng Ngưu Kính trong thân thể Ô Đoàn tự động bạo phát, tiếc là…Ngư Trường kiếm không phải thanh kiếm bình thường, cũng gần thuộc loại tiên phẩm, tuy chỉ gần bằng tiên phẩm hạ cấp. Ngư Trường kiếm phá vỡ Mãng Ngưu Kính cắt thủng yết hầu Ô Đoàn!

"Phụt!"

Máu tươi phun ra, ánh mắt Ô Đoàn có vẻ bất cam, chỉ là một tên tiểu tử có thể dễ dàng giết chết, hắn chỉ muốn chơi đùa với Tần Vũ, trong quan điểm của hắn, tên tiểu tử này chắc chắn không thể phá được chút nào phòng ngự của hắn, nhưng chơi đùa Tần Vũ, cuối cùng phải vứt bỏ tính mạng, bị một tên thiếu niên sát tử.

oOo

"Chết!"

Thấy cơ hội đến Cổ Minh hét lớn một tiếng, sau khi Tần Vũ dùng Ngư Trường kiếm cắt yết hầu Ô Đoàn, nhuyễn kiếm của Cổ Minh đã tới sau lưng Tần Vũ, Tần Vũ không kịp di chuyển sang bên, xem ra sắp phải bỏ mạng.

Ánh mắt Cổ Minh tràn đầy tia máu, từng người thôn dân hoảng hốt, Tần Vũ lúc này không kịp suy nghĩ gì, Cổ Minh ánh mắt thậm chí còn hưng phấn, hắn biết thiếu niên trước mắt nhất định chết trong tay mình.

"A!"

Đột nhiên hai móng vuốt sắc từ trên trời lao xuống, trực tiếp bấu nát đầu Cổ Minh, Cổ Minh bị móng vuốt bám vào đầu nhấc bổng lên khỏi mặt đất thảm tử, đồng thời từng tiếng ưng kêu chói tai truyền lại. Tần Vũ nhìn thi thể Ô Đoàn yết hầu bị cắt đứt, lại nhìn Cổ Minh bị nát đầu, trong lòng cảm thấy sợ hãi. Ngẩng đầu thấy Tiểu Hắc đôi mắt sắc bén cũng nhìn Tần Vũ.

"Tiểu Hắc, đa tạ."

Tần Vũ hít sâu một hơi, sau lưng cảm thấy hơi lạnh, tâm trạng dậy sóng. Suýt nữa đã bị giết rồi, cái cảm giác vùng vẫy giữa sinh tử thật không thể dùng lời mà nói, tâm trạng Tần Vũ cũng đã thay đổi.

"Có lẽ…ta nên cải biến phương pháp tu luyện." Tần Vũ nhìn bầu trời vô tận, trong lòng thầm quyết định.

Lần chiến đấu này Tần Vũ giết một trăm năm mươi người, lại còn suýt chết, người ngoài thực sự không thể tưởng tượng cuộc chiến này ảnh hưởng tới Tần Vũ thế nào.

Chương 23

Bát Niên Hậu Đích Tần Vũ (1)

Thời gian trôi nhanh, cuộc đại chiến giữa một người và hơn trăm mã tặc đã là chuyện quá khứ ba năm trước, Tần Vũ từ một đứa bé tám tuổi cắn răng khổ tu biến thành một ngoại công cao thủ mười sáu tuổi, mười sáu tuổi tại Tiềm Long đại lục đã được coi là trưởng thành.

Tiểu Lộ thụ trọng thương, được Tần Vũ đưa về Vân Vụ sơn trang liệu dưỡng, Thiết Sơn cũng được đưa tới Vân Vụ sơn trang, cùng với các cao thủ tại Vân Vụ sơn trang tu luyện, hai người phụ mẫu đều đã mất, cũng yên tâm ở lại Vân Vụ sơn trang, chỉ là thỉnh thoảng vẫn hay về thôn thăm hỏi. Gió thổi vi vu, cuộn những chiếc lá rơi, nơi đại môn Vân Vụ sơn trang, hai người thủ vệ đang cười nói.

"Tiểu Thiên, lần này ra ngoài tam điện hạ dường như đã đi được nửa tháng chưa về nhỉ?" Một đại hán cao to đã có tuổi nhìn một thủ vệ khoảng hơn hai mươi tuổi nói.

Người thủ vệ trẻ gật đầu cười: *"Ba năm trước đây sau khi trở về tam điện hạ thường hay ra ngoài, mỗi lần ra ngoài mười ngày nửa tháng cũng bình thường. Chỉ là tam điện hạ thực sự là người nỗ lực tu luyện, mỗi lần từ ngoài về lại sơn trang đều luyện tập suốt ngày."* Nói xong, người thủ vệ trẻ tuổi cảm thán.

Người đứng tuổi gật đầu nói: *"Tiểu Thiên, đấy là ngươi không biết, ngươi mới tới có mấy năm, không biết tam điện hạ huấn luyện khắc khổ thế nào. Lúc tam điện hạ tám tuổi đã huấn luyện khủng khiếp thế, làm cho chúng ta không dám nhìn. Tám tuổi, ngươi không tưởng tượng được, trẻ con tám tuổi các nhà khác còn vui chơi, tam điện hạ lại từ bình minh đến tối mịt huấn luyện, so với Liệt Hổ quân*

còn tàn khốc hơn nhiều!"

Người trẻ tuổi gật đầu.

Tinh binh thủ vệ của Vân Vụ sơn trang, từ đầu đã quí mến tiểu Tần Vũ, nhưng cùng với cực hạn huấn luyện của Tần Vũ, bọn tinh binh thủ vệ cùng người làm càng bội phục Tần Vũ, ba năm gần đây, Trấn Đông vương Tần Đức chỉ tới Vân Vụ sơn trang một lần.

"Tiểu Thiên, xem kìa, tam điện hạ về rồi!" Người thủ vệ đứng tuổi ánh mắt đột nhiên sáng lên, chỉ lên trời nói, đồng thời người trẻ tuổi cũng ngẩng đầu nhìn.

Phía trên không trung, một con hắc ưng lớn dang cánh, hắc ứng đó so với những con ưng bình thường to hơn nhiều, đầu có một nhúm lông mầu vàng như hình tia sét, ánh mắt sắc như dao dọi xuống khắp nơi, cánh đập làm không khí rung động kinh người, móng vuốt ánh lên vẻ lạnh lẽo, không một ai hoài nghi độ sắc của nó. Hắc ưng to lớn như thế, có thể từ đất đưa người lên cao.

Trên mình hắc ưng, một thanh niên vận hắc y ngồi khoanh chân, chỉ là hắc ưng bay quá cao, trong một lúc không thể nhìn rõ khuôn mặt người thanh niên đó.

Đột nhiên, cự đại hắc ưng lao xuống, người thanh niên cũng đứng lên trên lưng hắc ưng, lúc này thủ vệ phía dưới hoàn toàn nhìn rõ khuôn mặt thanh niên, người này cao khoảng trên dưới mét tám, đường nét khuôn mặt phân minh, luôn luôn tươi cười thân thiện. Trên thân hắn chỉ vận một thứ hộ tâm mầu đen và một chiếc quần dài cũng mầu đen, hộ tâm mầu đen không che nổi cơ bắp toàn thân.

"Tiểu Hắc, ngươi tự đi tìm thức ăn đi." Thanh niên vỗ vào sau cổ hắc ưng nói, từ trên cao cả trăm mét, thanh niên đột nhiên nhẩy từ lưng ưng vút xuống đất, thân hình nhanh như chớp, lúc chạm tới

đất, tốc độ nhanh như vậy không ngờ lại không gây ra một tiếng động nào.

"Bái kiến tam điện hạ!" Hai người thủ vệ lập tức quỳ xuống cung kính nói.

"Lam thúc, A Thiên, hôm nay hai người trực ban à, ta vào trước, nói chuyện sau."

Tần Vũ nhìn hai người thủ vệ cười, cũng không bảo thủ vệ không quỳ, hắn cũng hiểu, đây là quy củ của vương phủ. Tần Vũ đi thẳng tới Tây uyển, trên đường người làm nhìn thấy Tần Vũ đều rất vui mừng.

"Ha ha, khổ tu bên ngoài, thực ra còn không thoải mái bằng ở trong sơn trang."

Tần Vũ cởi hộ tâm, *"bồng!"* ném xuống mặt đất, hộ tâm rơi xuống đất không ngờ lại vang lên tiếng động lớn, phảng phất như sắt rơi.

Hộ tâm này là *"Hắc Kim ti"* làm thành, cực kỳ nặng, hắc kim cực kỳ trân quý so với vàng còn quý hơn trăm lần, mời luyện khí cao thủ làm hắc kim thành chỉ, sau đó dệt thành hộ tâm. Hắc kim hộ tâm này nặng một trăm cân là một bảo vật vô giá, lần trước Tần Đức tới Vân Vụ sơn trang đã đưa cho Tần Vũ. Hắc kim hộ tâm, không chỉ bảo vệ thân thể mà còn là một trang bị huấn luyện phụ trọng cực tốt, Tần Vũ tất nhiên là rất cao hứng nhận. Bỏ hộ thủ ở hai tay cùng hộ cước, Tần Vũ cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng.

Một đôi huyền thiết hộ thủ, một đôi hộ cước, thêm vào hắc kim hộ tâm, trọng lượng đạt tới ba trăm cân, dù lúc khổ tu hay đi ngủ Tần Vũ cũng không cởi ra. Lúc này muốn xuống ôn tuyền tẩy rửa, bỏ ba trăm cân phụ trọng ra, Tần Vũ cực kỳ thoải mái.

"Ha ha, ôn tuyền, ta nhớ ngươi quá!" Tần Vũ ha hả cười lớn, cởi

áo lộ ra nửa thân hình cường tráng rồi bước xuống ôn tuyền.

"Ha, sảng khoái quá." Tần Vũ thoải mái hít sâu một hơi, ôn tuyền trong Vân Vụ sơn trang tuy có khả năng thần kỳ cải biến thể chất, nhưng Tần Vũ thường xuyên ngâm mình từ bé, bây giờ cũng không còn c ải thiện thể chất được, nhưng công hiệu giải trừ mệt nhọc vẫn như trước kia.

Ngâm trong nước được nửa tiếng thì Liên Ngôn đã tới Tây uyển.

"Tiểu Vũ, ta biết ngươi về nhất định tới đây, chừng nào toàn thân chưa thoải mái còn chưa rời đâu." Liên Ngôn chờ được nửa tiếng, ước lượng Tần Vũ đã ngâm mình khiến toàn thân thoải mái mới tới.

"Liên gia gia, chờ một chút."

Tần Vũ lấy hắc kim hộ tâm, hộ cước, hộ thủ tẩy rửa, rồi đi thẳng vào một căn phòng cạnh đó thay quần áo, chỉ trong chốc lát Tần Vũ đã thay y phục sạch bước ra. Liên Ngôn nhìn Tần Vũ, ánh mắt hòa nhã, nhìn một hài đồng trưởng thành, Liên Ngôn tràn đầy hài lòng.

"Tiểu Vũ, còn có ba tháng nữa là ngươi tròn mười sáu tuổi, phụ vương ngươi đã thỉnh tân khách tới dự lễ thành nhân của ngươi. Ngươi nhất định phải nhớ, đừng có ra ngoài du ngoạn quá mức, để đến lúc đó lại không về kịp." Liên Ngôn cười nói.

"Yên tâm, ngày sinh của mình làm sao con có thể quên được, lễ thành nhân, tới lúc đó vương phủ nhất định có rất nhiều khách." Tần Vũ cảm thán, hắn nhớ lại lễ thành nhân của nhị ca Tần Chính bốn năm trước, lúc đó quả thật người đông đến phát sợ.

"Chuyện đó không cần nói nhiều, lễ thành nhân của Trấn Đông vương thế tử, dù là hoàng đế cũng phải phái người tới, cả Sở vương

triều quyền quý đa số cũng tới." Liên Ngôn cười nói, có một chút ngạo khí, tại Sở vương triều Trấn Đông vương địa vị cực cao, có thể nói là chỉ kém Sở vương triều hoàng đế, *"tốt lắm, Tiểu Vũ, ta không quấy rầy ngươi nữa, à, Tiểu Sơn và Tiểu Lộ về thôn thăm hỏi rồi. Ngươi về thật không đúng lúc."*

"Ồ, thảo nào vừa rồi con cảm thấy kỳ quái, trước đây mỗi lần con về, Tiểu Lộ lập tức tìm con ngay, hôm nay tới giờ này mà vẫn không tới, hóa ra là vậy." Tần Vũ gật đầu.

Liên Ngôn sau đó bỏ đi, Tần Vũ liền tới nơi huấn luyện.

Bên cạnh huấn luyện trường có một đống thanh thạch, đống thanh thạch đó xếp theo trọng lượng gia tăng, nhỏ nhất cũng hơn trăm cân, nặng nhất hơn nghìn cân.

"A!"

Ánh mắt Tần Vũ đột nhiên sáng lên, hét lớn một tiếng, dùng chân hất một khối thanh thạch ba trăm cân lên cao bảy tám mét, Tần Vũ vươn tay phải ra, chỉ bằng một tay đã giữ được tảng thanh thạch nặng ba trăm cân, chịu khoảng mười giây, hữu thủ Tần Vũ khẽ rung, hất khối thanh thạch sang một bên.

"Thân mang phụ trọng, một tay ba trăm cân, gần như là cực hạn của hiện tại rồi." Tần Vũ tự nhủ.

Một tay có thể nâng vật nặng ba trăm cân, sức mạnh cú đấm từ cánh tay đó thật khủng khiếp, quá ngàn cân cũng có thể, sức nâng của một tay so với sức tấn công hoàn toàn không giống nhau. Hiện tại Tần Vũ nếu như gặp lại tên Ô Đoàn đó, tuyệt đối có thể không dùng Ngư Trường kiếm vẫn giết được Ô Đoàn.

Tần Vũ thân mang phụ trọng, bước tới giữa một đống bao cát, xung quanh Tần Vũ treo đầy những bao cát lớn, một bao động tất cả động theo, yêu cầu người tập linh hoạt phải thật cao.

"Bồng!"

Tần Vũ đột ngột xuất quyền, lập tức những bao cát bắt đầu di động, một động toàn bộ động, xung quanh Tần Vũ bao cát đập lẫn nhau, Tần Vũ cười rồi nhắm hai mắt, song quyền đánh lui những bao cát tới gần thân. Nói thật ra, lúc này tốc độ của Tần Vũ không nhanh, nhưng vẫn chống lại được công kích của những bao cát.

Đó là vì sự ảo diệu của thân pháp, mỗi bao cát công kích tới, đều tác động tới thế gió xung quanh, Tần Vũ cảm giác không khí biến động, dễ dàng chống lại sực công kích của bao cát. Thực tế lúc này Tần Vũ muốn thì còn nhanh hơn

nhiều, trên thân mang ba trăm cân, mà hắn di chuyển nhanh như chớp, thật là khủng khiếp.

"Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!"

Đột nhiên từng tiếng nổ lớn phát ra, mỗi bao cát bị một quyền của Tần Vũ đấm vỡ, cuối cùng Tần Vũ mở mắt, sắc mặt có vẻ hài lòng, *"ta tự sáng chế thân pháp này – Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang Vũ, sau khi đại thành công hiệu quả nhiên không tồi."*

Lúc này Tần Vũ nhớ lại trận chiến đêm qua, cảnh tượng hắn dùng Ngư Trường kiếm giết địch dưới ánh trăng, bởi vì thân pháp này dung hợp kỳ môn độn giáp *"thất tinh"* làm chủ, dưới ánh trăng thì đạt đại thành nên mới có tên *"Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang Vũ"*, thân pháp đại thành, không chỉ có công hiệu của kỳ môn độn giáp giúp mê hoặc đối thủ, mà còn không bị không khí trở lực, động tác không làm nổi lên dù chỉ một chút gió.

Chương 24

Bát Niên Hậu Đích Tần Vũ (2)

Một tháng sau, trên đường phố một tòa thành trì, trời đã quá khuya trên đường không còn bóng người, gió lạnh như dao cắt làm Hách Tham thân mặc y phục hoa lệ đang đứng giữa phố không dằn được nheo mắt lại, toàn bộ sự chú ý của hắn đều dồn vào nam tử mang mặt nạ màu bạc trước mắt. Ngân sắc diện cụ nam tử này cao chừng một mét bảy mươi lăm, khoanh tay đứng trên đường. Chiếc mặt nạ bạc chỉ để lộ đôi mắt, cái miệng và mũi.

"Hách Tham, chuẩn bị đàng hoàng chưa, ta sắp xuất thủ đây." Thanh âm nam tử mang mặt nạ bạc hời hợt lạnh lùng.

"Hừ, từ khi nào Ngân Bài sát thủ của Thiên Võng lại quang minh chính đại vậy." Hách Tham cười lạnh nói, *"Ngân Bài sát thủ, chỉ có sát thủ từng giết chết Hậu Thiên cực hạn cao thủ mới có đủ tư cách mang chiếc mặt nạ bạc, đáng tiếc…sát thủ đều ẩn núp trong bóng tối tập kích, nếu như ngươi ám toán ta, nói không chừng ngươi có thể thành công nhưng ngươi lại chặn ta trên đường…"*

Trong lòng Hách Tham chắc chắn, công lực của hắn đạt đến mức Hậu Thiên cực hạn, Ngân Bài sát thủ cũng thuộc vào hạng Hậu Thiên cực hạn cao thủ, hai người tương đương. Tên sát thủ trước mặt không biết uống nhầm thuốc gì lại quang minh chính đại chặn đường, Hách Tham đến bây giờ vẫn khó tin.

"Sự tình không hay rồi, người nào trong Thiên Võng có cừu hận với ta mà đưa ra nhiệm vụ giết chết ta? Nếu đúng như vậy thì gay go rồi." Trên trán Hách Tham bất giác toát mồ hôi lạnh.

Thiên Võng, tập đoàn sát thủ đệ nhất. Có bề dầy lịch sử hơn ngàn năm, thế lực phân bố rộng khắp Tiềm Long đại lục. Căn cơ

rất sâu, thậm chí cả ba vương triều đều không sánh kịp, ba đại vương triều cũng không có cách nào xác định được thủ lĩnh của Thiên Võng rốt cuộc là người nào. Thực lực mạnh mẽ của Thiên Võng trước giờ chưa có ai dám nghi ngờ. Thiên Võng chia thành Nội võng, Ngoại võng.

Nội võng chính là các sát thủ do chính tay Thiên Võng bồi dưỡng ra, đối với Thiên Võng tuyệt đối trung thành. Còn Ngoại võng do một số cao thủ khác muốn kiếm tiền, những cao thủ này không muốn tận tâm gia nhập Thiên Võng nên trở thành thành viên của Ngoại võng.

Thành viên Ngoại võng hết sức phức tạp, nói không chừng có cả bậc tông sư cũng là thành viên trong đó. Nhưng bất kể là ai cũng không biết được thân phận của thành viên Ngoại võng. Dù cho là Thiên Võng, trước giờ cũng không điều tra thân phận chân chính của thành viên Ngoại võng.

Sát thủ chia làm Kim Bài, Ngân Bài, Đồng Bài. Đồng Bài có thể giết Hậu Thiên trung kỳ cao thủ, Ngân Bài có thể giết Hậu Thiên cực hạn cao thủ, Kim Bài có thể giết Tiên Thiên cao thủ.

Thiên Võng có Nội võng, Ngoại võng hai đại hệ thống, điểm này khiến họ trở thành nỗi ám ảnh cực kỳ khủng bố. Sở vương triều lớn nhất Tiềm Long đại lục bất quá chỉ có gần một trăm tiên thiên cao thủ, còn Ngoại võng có hơn hai mươi tên Kim bài sát thủ, trong Nội võng có bao nhiêu Kim bài sát thủ không một ai biết. Nhưng không có người nào dám hoài nghi sự khủng khiếp của cao thủ trong Nội võng.

Đó chính là Thiên Võng, một tập đoàn sát thủ siêu cấp trong bóng tối lưu truyền qua ngàn năm, thế lực phân bố trên khắp ba đại vương triều ở Tiềm Long đại lục. Tên của mình được ghi trên bảng nhiệm vụ của Thiên Võng, đó mới là nỗi lo âu của Hách Tham.

"Chu ẩn bị chưa." Nam tử mang mặt nạ bạc nói đều đều.

Hách Tham lập tức tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Ngân Bài sát thủ trước mắt, nội lực trong thể nội bắt đầu dịch chuyển cực nhanh sẵn sàng phát ra đòn tấn công mạnh nhất. Khóe môi ngân sắc diện cụ nam tử hơi nhếch lên mỉm cười.

Tàn ảnh!

Một ngân sắc diện cụ nam tử lại xuất hiện hai đạo tàn ảnh, một trước một sau, một trái một phải, phút chốc một đạo khí kình vút đến trước mặt Hách Tham, tóc trên đầu hắn bị thổi bay lất phất, Hách Tham bất giác nheo mắt lại.

"Tốc độ thật kinh người!" Trong lòng Hách Tham hoảng sợ, hắn chỉ có thể dồn sự tập trung lên đôi mắt mới miễn cưỡng nhìn rõ một chút thân hình, không thể nhìn thấy các thứ khác, Hách Tham bắt đầu điên cuồng tấn công vào điểm thân hình trước mặt, cước ảnh bao trùm không trung, tập kích lên toàn thân ngân sắc diện cụ nam tử.

"A!"

Hách Tham đột nhiên cảm thấy chân phải nhói đau dữ dội, không dằn được trợn mắt kêu lên một tiếng đau đớn, đồng thời tiếng xương gãy *"răng rắc"* vang lên cả người Hách Tham bị ném bay, đập mạnh lên bức tường gần đó.

Thanh âm lạnh nhạt của ngân sắc diện cụ nam tử cất lên: *"Tốc độ còn kha khá, đáng tiếc lực bộc phát quá tệ!"*

Trong một sát na ngắn ngủi, ngân sắc diện cụ nam tử đã trực tiếp bẻ gãy khớp xương cổ chân phải của Hách Tham.

"Hừ."

Một tay Hách Tham vịn lên tường đứng dậy, ánh mắt oán độc

nhìn ngân sắc diện cụ nam tử trước mặt.

"Chỉ lực quả nhiên mạnh mẽ, tốc độ cũng rất nhanh. Đáng tiếc, muốn giết ta vẫn còn chưa đủ."

Hách Tham có thể cảm thụ được sự cường hãn của chỉ lực đối phương, thoáng chốc đã phá vỡ chân khí phòng ngự của hắn.

"Thật không?" Khóe môi ngân sắc diện cụ nam tử lần nữa nhếch lên, đồng thời thân hình ảo biến, tàn ảnh lại xuất hiện.

Hách Tham lập tức trợn tròn đôi mắt, khí kình toàn thân hoàn toàn phát động, tập hợp toàn bộ sự chú ý dán mắt vào thân hình ngân sắc diện cụ nam tử: *"Cho dù thọ mệnh đại tổn cũng phải xuất ra được một chiêu."*

Trong mắt Hách Tham lóe lên một tia ác ý, lập tức sắc mặt hắn bắt đầu chuyển sang màu xanh. Ngân sắc diện cụ nam tử tựa hồ đã chú ý đến biến hóa của Hách Tham, nhưng vẫn tiếp tục công kích.

"Diệt Hồn trảo!"

Hách Tham đột nhiên quát lớn một tiếng, vẻ mặt trở nên hung ác, dữ tợn, song trảo tấn công cực nhanh vào ngân sắc diện cụ nam tử trước mặt, tốc độ đạt tới một trình độ kinh khiếp thậm chí giữa song trảo còn có những luồng chân khí đen kịt nối kết qua lại.

Trảo công hai người đều trúng đích, nhưng hình như Diệt Hồn Trảo của Hách Tham quỷ dị hơn, luận tốc độ hắn không thua kém ngân sắc diện cụ nam tử, thậm chí cả tay đối phương còn chưa chạm tới, thế nhưng…

"Trúng chiêu này!" một luồng hắc sắc khí kình đã trói chặt song thủ ngân sắc diện cụ nam tử trước ngực Hách Tham, hắn cực kỳ hưng phấn *"hắc hắc, ta nghĩ ngươi nhanh nhưng ngươi nhanh hơn Diệt Hồn Tàm Ti của ta sao? Hai tay ngươi đã bị trói chặt, ngươi chờ*

chết đi, hắc hắc, ồ, sao ngươi không vận nội lực phản kháng?" Hách Tham nghi hoặc nhìn ngân sắc diện cụ nam tử.

"Ngươi cao hứng quá sớm rồi."

Một đạo hắc quang vút qua.

"Sao…có thể được?" Hách Tham trợn trừng con mắt, sau đó vô lực ngã mạnh xuống đất.

"Trảo công này quả nhiên kỳ diệu, lại sản sinh ra một loại khí kình giống như tơ tằm."

Ngân sắc diện cụ nam tử kéo mặt nạ xuống, lộ ra một nam tử lạ mặt. Đột nhiên thân hình nam tử này lắc lư phát ra tiếng kêu lắc rắc lốp cốp, thân thể bỗng cao lên, nét mặt bắt đầu biến hóa từ từ. Giây lát sau, ngân sắc diện cụ sát thủ cao một mét bảy lăm đột nhiên biến thành Tần Vũ thân cao một mét tám.

Nếu như có người nào nhìn thấy cảnh này chắc chắn giật mình đến chết. Ban nãy Tần Vũ thi triển chính là thuật Dịch Hình Hoán Cốt, có thể xem là đỉnh cao của Dịch Dung thuật. Dịch Hình Hoán Cốt thông qua việc kiểm soát cơ nhục gân cốt cải biến hình dạng gương mặt, khống chế chiều cao.

Thông thường chỉ có Tiên Thiên cao thủ mới có thể miễn cưỡng dùng Tiên Thiên chân khí cải biến dung mạo, nói như vậy, người ngoài cũng xem như Dịch Hình Hoán Cốt chỉ có Tiên Thiên cao thủ mới có thể sử dụng.

Th ế nhưng Tần Vũ thuở bé tôi luyện cũng tiện thể cố gắng khống chế cơ nhục gân cốt toàn thân, tu luyện tám năm, hơn nữa còn thường hấp thu nội lực dung nhập vào cơ nhục gân cốt, sự dẻo dai của chúng đã đạt đến mức độ kinh nhân, Tần Vũ đã có thể làm được việc dịch hình hoán cốt.

"Làm nhiều điều bất nghĩa tất tự đào mồ cho mình!" Tần Vũ lấy

đi thủ cấp của Hách Tham sau đó vọt thẳng lên trời, ở phía trên cao bên cạnh chính là Tiểu Hắc, bên mình Tiểu Hắc có một chiếc rương nhỏ, Tần Vũ ném thủ cấp vào trong rương sau đó tiện thể ngồi xuống lưng Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, chúng ta đi!" Tần Vũ vỗ vỗ thân mật vào cổ Tiểu Hắc.

Lập tức Tiểu Hắc gáy lên một tiếng vui mừng, vọt thẳng lên trời cao.

Ngồi trên lưng Tiểu Hắc, Tần Vũ thoáng nhìn xuống mặt đất bao la bên dưới rồi ngẩng đầu cảm nhận cơn gió mạnh mẽ của đêm khuya.

Kể từ trận đại chiến hôm đó, Tần Vũ quyết định tu luyện chiến đấu bên ngoài, mục tiêu phần lớn là những tên ác nhân, qua một khoảng thời gian Tần Vũ gia nhập vào Ngoại võng của Thiên Võng, biệt hiệu sát thủ là Lưu Tinh! Tần Vũ chọn lựa nhiệm vụ đối tượng đều là những tên làm cho thiên nộ nhân oán. Như thế một là có thể giết chết những kẻ cặn bã, hai là có thể thật sự tu luyện thuật cận chiến.

"Tiểu Hắc, nộp xong nhiệm vụ, trực tiếp quay về Vân Vụ sơn trang. Chúng ta đi!" Tần Vũ vừa cười vừa nói, Hắc ưng lập tức gáy lên một tiếng hưởng ứng, tốc độ tăng vọt, hóa thành một đạo lưu quang bay về hướng đông.

Chương 25

Bí Mật (1)

Thành Viêm Kinh, Trấn Đông vương vương phủ ngày hôm nay đăng đèn kết hoa, hiện tại chưa quá sáng sớm mà trước cửa vương phủ đã đông đảo những xe ngựa, kiệu rồng. Những phú thương hào môn, vương tôn quý tộc của Sở triều nhất tề dặn dò, mang quà mừng lễ cũng như thiếp mời đến bước vào trong Vương phủ. Hôm nay là ngày mà Trấn Đông vương tam thế tử Tần Vũ làm đại lễ thành nhân.

Lễ thành nhân được tổ chức trọng thị tại lục địa Tiềm Long, mức độ trước giờ hầu như chưa có. So sánh với hồi tổ chức sinh nhật cũng không trọng thị bằng, lúc đó là sinh nhật mười sáu tuổi của Tần Vũ, chỉ có một số người trong vương phủ vây quanh chúc mừng, còn lễ thành nhân thì đi phát thiệp mời, thậm chí Sở vương cũng có khả năng đến. Nhớ hồi tám năm về trước, lúc đại ca của Tần Vũ là Tần Phong làm lễ thành nhân, đích thân hoàng đế của Sở Vương là Hạng Nghiễm đến chúc mừng.

Sáng sớm. Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ - cả ba huynh đệ đều cùng một lúc đến phòng của Tần Đức để thỉnh an thân phụ. Đại ca Tần Phong có dáng vóc cao nhất, có lẽ gần một mét chín mươi, thân thể lúc nào cũng như có một luồng khí lạnh bao quanh, trên gương mặt hiếm khi nở nụ cười, chỉ có những khi đối diện với hai huynh đệ thì Tần Phong mới hay cười mà thôi. Tần Chính và Tần Vũ thì dáng vóc ngang nhau, không cao lắm.

"Nhi thần bái kiến phụ vương."

Ba huynh đệ cùng nhìn Tần Đức, khấu đầu thỉnh an.

Tần Đức nhìn thấy ba nhi tử của mình, trong lòng rất đỗi vui

mừng vì cả ba đứa đều là nhất biểu nhân tài. Con trai trưởng Tần Phong theo nghiệp võ, không những là đại tướng quân đội mà quá khứ còn trở thành tiên thiên cao thủ từ năm ngoái, danh tiếng đồn xa. Khắp cả Sở triều tiên thiên cao thủ không quá trăm người nhưng chưa quá hai mươi ba tuổi mà đã là tiên thiên cao thủ thì quả thật là cực kỳ hiếm có.

Đứa con thứ là Tần Chính quản lý triều chính và chính bản thân Tần Chính cũng có tài năng như Tần Đức, hiện nay chuyện lớn nhỏ của ba quận phía Đông thành đều do Tần Chính thủ quản. Tới phiên người con thứ 3 là Tần Vũ…

Tần Đức xoay đầu liếc nhìn Tần Vũ, trong lòng Tần Đức không khỏi cảm thấy tự hối tiếc.

"Ngoại công làm sao có thể đạt đến tối cao chỉ sau một ngày luyện thành, hơn nữa lại không thể thành cao thủ tiên thiên, chung quy cũng chỉ bước vào đường cùng mà thôi. Trong lòng Tần Đức có một cái nhìn u ám, sau đó Tần Đức xem lại, trong chính ba đứa con trai của mình Tần Vũ là người có ít khả năng đạt thành nghiệp lớn nhất. "

Nếu như có đủ khả năng đạt đến cấp độ đó, tuy không bằng tiên thiên nhưng lực công kích cũng có đủ khả năng hơn tiên thiên tiền kỳ cao thủ. Chỉ tiếc là, để đạt đến cảnh giới đó cần phải ít nhất những ba mươi năm tu luyện. Như nay Vũ nhi đã tu luyện tám năm nhưng, vẫn còn phải tu luyện hơn hai mươi năm nữa. Thật tiếc, Tần Đức không biết Tần Vũ cơ bắp tiếp thu nội lực, tiến bộ rất nhanh, vượt quá nhiều lần so với ước tính của Triệu Vân Hưng.

Tần Đức cười bảo: *"Các người đi trước đi."* rồi nhìn Tần Vũ mà nói: *"Vũ nhi, hôm nay là lễ thành nhân của con, là sinh nhật, là một ngày trọng đại. Qua hôm nay thì con đã là người lớn rồi, có xảy ra chuyện gì thì còn cũng phải nỗ lực mà đối diện đó!"*

Tần Vũ gật đầu đáp: *"Phụ vương an lòng "*

Tự mình đối diện với cuộc sống? Hơn ba năm trước, một mình Tần Vũ mang theo con hắc ưng đi ngao du bốn phương, với tốc độ của hắc ưng đã đích thân tới gần Sở vương triều nhiều phen. Trải qua nhiều kinh nghiệm, Tần Vũ đã biết cách tự nhìn nhận và cảm thụ cuộc sống.

"Tốt, hiện tại bên ngoài khách đã đến đông đủ, các con hãy theo cha ra chào hỏi khách." Tần Đức nói rồi dẫn đầu các con, Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ – ba huynh đệ cùng nhau bước ra cổng.

Trong ngày, vương phủ của Trấn Đông vương vô cùng huyên náo, tất cả vương tôn quý tộc, tất cả những phú thương đều đến chúc mừng, đương nhiên là những người này đối với Trấn Đông vương vô cùng tôn trọng. Nhưng đại quyền tương đương với Trấn Đông vương còn hai người nữa: một là Trấn Nam vương, một là Trấn Bắc vương.

Trấn Nam Vương của khu vực ba quận phía nam là Mộc Lam thân chinh đến chúc mừng, Trấn Bắc Vương của hai quận phía bắc là Thương Quan Hồng cũng thân chinh đến chúc mừng còn bốn thành bốn quận là của hoàng tộc Hạng gia chiếm quản, lần này hoàng đế Hạng Nghiễm không tới, phái đích thân đệ đệ của mình là Hạng Sóc tới.

Bữa yến tiệc không biết đã chiêu đãi bao nhiêu bàn. Có bao nhiêu khách tới tham dự, Tần Vũ đều không biết rõ. Nhưng hắn biết một điểm, là nhận được rất nhiều quà chúc mừng đến nỗi chất đầy cả hai gian phòng, có lẽ khách đến cũng rất nhiều. Tất nhiên cử hành lễ chính là thế tử của Trấn Đông vương. Một ngày huyên náo, đãi tiệc đến đêm khuya, khách đã ra về, Vương phủ lại trở về yên tĩnh.

Mật thất.

Căn mật thất này, Tần Vũ chưa bao giờ bước vào trong, lúc này đã quá nửa đêm. Trong căn phòng bí mật có năm người: Tần

Đức, Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ còn có Từ Nguyên. Trong năm người ngoài Tần Vũ trên mặt lộ vẻ nghi hoặc, còn ngoài ra thì những người còn lại trong lòng đều có biết ít nhiều.

"Mọi người ngồi trước đi!" Tần Đức khi đi trước trên một các ghế bành thái sư, ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Tần Vũ chờ bốn người lần lượt ngồi xuống bộ trường kỉ rồi mới dám ngồi, Từ Nguyên phe phẩy cây quạt trong tay, nhìn Tần Vũ rồi khẽ mỉm cười.

"Phụ vương, người cho mời con đến đây, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Tần Vũ hỏi, hiện tại hắn vẫn còn u mê mù mịt trong đầu.

Tần Đức bình tĩnh, gật đầu bảo: *"Vũ nhi, chẳng phải con luôn nghi hoặc phụ vương làm điều gì, đang mưu tính những gì hay sao? Chính xác! Ta có một chuyện không nhỏ mà trước giờ luôn giấu diếm con. Hôm nay, con đã mười sáu tuổi rồi, ta sẽ kể hết cho con nghe mọi bí mật."* Tần Vũ nhất thời mắt sáng lên.

Hắn từ trước đã sớm biết phụ vương thân chinh tiến hành kế sách, hắn cũng nghi hoặc, lỡ như Tần Đức nhất quyết không nói cho hắn biết. Hiện tại nghe đích thân phụ vương nói, những sự việc mà bản thân chưa biết hãy còn rất nhiều. Hôm nay phụ vương quyết định phải nói rõ chuyện đó.

Tần Đức hỏi Tần Vũ: *"Vũ nhi, con có biết là tại trong lịch sử của Tiềm Long đại lục là đã từng có một triều đại nào đó thống nhất cả Tiềm Long đại lục."*

Tần Vũ mỉm cười: "Điều này cũng đã nói, trước đây rất lâu, tình huống của Tiềm Long đại lục thực ra là phân tán, đúng một nghìn năm về trước, nguyên cả Tiềm Long đại lục chưa từng bị thống trị dù chỉ là một phần, thống trị nguyên cả Tiềm Long đại lục chính là nhà Tần. Tần Thủy Hoàng Doanh Chính đại danh hiện thời như sấm nổ bên tai, chỉ tiếc rằng nhà Tần tồn tại quá ngắn

ngủi, thống trị chỉ hơn có một trăm năm thì đã bị tan rã, Tần triều Doanh thị nguyên cả một họ đã bị diệt sạch không còn một mống."

Tần Đức khẽ lắc đầu: *"Hôm nay, ta sẽ cho con biết một bí mật chính là…Tần gia chúng ta chính là hậu đại trực hệ của Tần Thủy Hoàng."*

Tần Vũ chỉ cảm nhận như bị một tiếng sấm bổ xuống não, thời gian như ngừng trôi lại.

Sau một thời gian dài, Tần Vũ vừa mới tỉnh một phần rượu, thần trí khó mà minh mẫn, nhìn thấy phụ thân, vừa xem coi đại ca, nhị ca cùng Từ Nguyên thú c thúc, nhưng tất cả mọi người đều nhìn Tần Vũ, trong mắt hàm ý Tần Vũ đều hiểu rõ. Tần Vũ tuy một tấm lòng trung nhưng vẫn hỏi cho ra nhẽ: *"Dòng chính của Tần Thủy Hoàng không phải họ Doanh sao?"*

Tần Đức đau đầu: "Nhà Tần diệt vong, cả thiên hạ truy cùng sát tận hậu nhân của Doanh thị, chúng ta liệu có đủ can đảm mang họ Doanh chăng? Còn bằng đổi họ thì cũng giống như chúng ta đã quên đi tổ tông của chúng ta là Tần Thủy Hoàng. Vũ nhi, con có biết chăng, Tần gia chúng ta truyền công pháp nguyên bản không phải gọi là Tổ Long quyết mà gọi là Thủy Hoàng Tổ Long quyết. Vũ Nhi, hãy nhớ lấy, huyết mạch đang chảy trong người con cháu Tần gia chúng ta chính là huyết mạch của Tần Thủy Hoàng." Ánh mắt Tần Đức sáng lên.

Chương 26

Bí Mật (2)

Tâm trí của Tần Vũ đột nhiên trở nên khích động vô cùng, khó lòng chế ngự.

Tần Thuỷ hoàng, trong tâm mỗi thần dân ở Tiềm Long đại lục, luôn đại biểu cho địa vị chí tôn vô thượng. Không chỉ vì Tần Thuỷ hoàng đã thống nhất thiên hạ, mà còn bởi bản thân ông có tu vi cực cao. Bằng cả quyền thế lẫn tu vi cá nhân, ông đã đạt đến vị trí tột đỉnh, không ai sánh kịp, bất cứ ai được là hậu nhân của ông cũng không thể toạ thị điềm nhiên, chả trách vì sao Tần Vũ chấn động như vậy.

"Vũ nhi, thân là tử tôn của Thuỷ hoàng đế, nhất định không thể quên sự huy hoàng của đế chế Đại Tần. Con biết Thuỷ hoàng đế băng hà như thế nào không?" Hướng mục quang về phía Tần Vũ, Tần Đức thăm dò.

Hồi tưởng lại những điều được đọc trong sách, Tần Vũ thưa: *"Tần Thuỷ hoàng công lực cực cao, nghe nói đã đạt đến thượng tiên cảnh giới, sống trên ngàn năm cũng là điều dễ hiểu, nhưng sau này đã bị tuyệt thế cường giả Tây Sở Bá Vương trảm sát, đó cũng là đệ nhất hoàng đế Sở vương triều Hạng Vũ."*

"Đúng, chính là Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ." Mục quang Tần Đức chợt phát xạ một luồng sáng kinh nhân, *"Tây vực tứ quận chính là đại bản doanh của Hạng gia, kinh doanh đã trên ngàn năm, sinh ý của gia tộc phụ thuộc vào tây vực tứ quận, bắt đầu chinh chiến thiên hạ. Đương thời thượng tiên cao thủ, tề danh đệ nhất chính là Hạng Vũ. Tây Sở Bá Vương đã sát hại tiên tổ của chúng ta, nếu như Thuỷ hoàng đế không băng hà, Tần triều của chúng ta cũng không đến nỗi bị diệt vong? Bất quá..."*

Tần Đức cười lạnh: *"Bất quá Tây Sở Bá Vương chỉ một năm sau, đã bị lưỡng đại cao thủ thượng tiên của Tần triều sát tử, kim đan bị phá, rơi xuống sông thảm tử."* Mặc dù Sở vương triều là do Hạng Vũ khai sáng, nhưng y cũng không được hưởng cuộc sống vinh hoa vương giả một cách lâu bền.

"Chúng ta là hậu nhân của Thuỷ hoàng đế, phải lấy việc khôi phục vinh quang của người làm trọng, tuy vậy cũng cần cân nhắc không hành động lỗ mãng. Đế chế Đại Tần bị sụp đổ chủ yếu bởi Hạng gia. Vì thế để đạt được mục đích trước hết chúng ta phải tiêu diệt Hạng gia, đoạt lấy Sở vương triều."

Nhãn quang của Tần Đức một lần nữa phát xuất một tia sát khí kinh nhân. Diệt Hạng gia, chiếm đoạt Sở vương triều.

Tần Vũ lúc này đang cố gắng chấn tĩnh tinh thần. Sự việc phụ vương nói với hắn hôm nay không khác nào tiếng sét giữa trời quang.

Hạng Vũ sát tử Tần Thuỷ Hoàng, diệt Tần triều. Đổi lại, Tần triều tuyệt đỉnh cao thủ đã liên thủ với nhau hạ sát Hạng Vũ, nếu không bằng thực lực khủng bố của họ Hạng cộng với lực lượng hùng hậu của Hạng gia, thâu tóm lưỡng đại thế lực còn lại là chuyện nằm trong tầm tay. Cục diện tam quốc phân tranh như hiện nay ở Tiềm Long đại lục cũng sẽ không diễn ra.

Tần Chính đặt tay lên vai Tần Vũ, hắn liền quay đầu về phía nhị ca của mình.

Tần Chính trịnh trọng nói: *"Tam đệ, ta và đại ca đã cùng phụ vương nỗ lực bao nhiêu năm trời vì việc này, đệ hãy nhớ, chúng ta là tử tôn đích truyền của Tần Thuỷ Hoàng, nhất định phải khôi phục uy danh của tổ tiên."*

Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính và Từ Nguyên cùng sát cánh bên nhau, nhất tề nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lần lượt đối mặt với từng người, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng gật đầu.

"Năm năm sau, tất cả sẽ sẵn sàng, đó chính là lúc Tần gia chúng ta động thủ, nhất định phải tiêu diệt Hạng gia và nhất thống toàn bộ Sở vương triều."

Trên thân Tần Đức bỗng phát ra luồng luồng sát khí, còn quang mang trong mắt thì khiến người khác không khỏi ớn lạnh. Tần Vũ nghe xong trên trán liền nhíu mày, hắn cũng đã biết toàn bộ lãnh thổ của Sở vương triều.

Sở vương triều, chủ yếu phân làm tứ đại gia tộc. Thứ nhất là hoàng tộc Hạng gia, hoàn toàn khống chế tây vực tứ quận, nắm trong tay tám mươi vạn hùng binh, thiết kị Hạng gia chừng hai mươi vạn, vốn đã lừng danh trong các cuộc viễn chinh.

Đệ nhị gia tộc Tần gia chiếm giữ đông vực tam quận, tinh binh sáu mươi vạn, trong đó khiến bát phương khiếp đảm nhất là năm vạn Liệt Hổ quân. Tuy nhiên, hai mươi vạn tinh binh Tần gia đang đồn trú tại Hắc Thuỷ sơn mạch để kiềm chế đại bản doanh của Hắc Thuỷ sơn tặc là nơi tập trung nhiều sơn tặc nhất trong thiên hạ, nên thực tế binh mã dụng được chỉ có bốn mươi.

Đệ tam gia tộc, nam vực tam quận Mộc gia, cũng có chừng sáu mươi vạn quân. Còn gia tộc đệ tứ ở vùng tây vực nắm giữ hai quận, Thượng Quan gia, toàn quân được bốn mươi vạn.

Đây là quy định ban đầu của hoàng tộc Hạng gia, mỗi quận chỉ được chiêu binh không quá hai mươi vạn xuất đinh. Sở Vương triều có mười hai quận, bị phân chia bởi tứ đại gia tộc. Mặc dù vậy hai trong số đó là thân cận của Hạng gia, quan hệ với nhau vô cùng nồng hậu.

"Phụ vương, nếu diệt Hạng gia, lưỡng đại gia tộc kia chẳng nhẽ lại để yên cho chúng ta? Ví bằng họ có toạ thị điềm nhiên, thì khi

chúng ta đánh bại Hạng gia, họ không tiêu diệt chúng ta thì cũng sẽ khiến ta hao tổn lực lượng? Vậy chẳng phải rất bất lợi sao?" Tần Vũ đang trầm tư mặc tưởng bỗng nhiên thắc mắc.

Tần Đức cười nhẹ.

Tần Chính liền đáp lời: *"Tam đệ chớ lo. Trong lưỡng đại gia tộc kia, Mộc gia đích thực là thân cận của Hạng gia. Bất quá lưỡng quận bắc vực Thượng Quan gia vốn là kẻ ba phải, chưa đánh đã bại. Hà huống chi …Tần gia đánh đông dẹp bắc bao năm nay, cũng chỉ cần dựa vào sáu mươi vạn tinh binh đó thôi. "*

Tần Vũ lắc đầu: "Không, nhị ca à, Hạng gia là hoàng tộc đại gia, khẳng định là có bộ phận tình báo giám sát khắp thiên hạ. Đại quân Tần gia ta sáu mươi vạn, cứ cho là chỉ tập hợp chừng mười vạn quân nhân thôi thì lương thảo và vũ khí cung cấp cũng sẽ là con số vô cùng lớn. Đại quân như vậy muốn che mắt bộ phận tình báo của Hạng gia là chuyện vô cùng nan giải. Huống hồ, Mộc gia là thân tín của Hạng gia, hai bên cùng nhau nắm giữ tới bảy quận. Tuy lão đầu của Thượng Quan gia là kẻ gió chiều nào che chiều đó, nhưng những kẻ như vậy khẳng định là sẽ không đầu phục Tần gia ta. Hơn nữa thực lực của Tần gia ta cũng chỉ ngang ngửa với Hạng gia thôi. Tần Vũ đối với kế hoạch nhất thống Sở Vương triều thực chất đến nửa điểm tin tưởng cũng không có. "

"Hơn nữa, Hắc Thuỷ sơn mạch là đại bản doanh của Hắc Thuỷ sơn tặc, chúng tuyên bố có hai mươi vạn binh mã nhưng số lượng thực tế thì người ngoài khó lòng nắm bắt được. Chúng ta có hai mươi vạn quân nhân trấn thủ, đủ sức kiềm chế bọn chúng. Tuy nhiên có quá nhiều sơn tặc như vậy, một khi trùng nhập được vào lục địa, đông vực tam quận tất loạn. Chúng ta có thể huy động bốn mươi vạn quân, cứ cho là thêm mười vạn kỳ binh đi nữa, cũng mới chỉ có năm mươi vạn quân. Làm sao đương đầu được với Hạng gia đây? Liệt Hổ quân của Tần gia ta tuy mạnh, nhưng năm vạn Liệt Hổ quân tối đa cũng chỉ bằng hai mươi ba vạn thường

binh. Hai mươi vạn thiết kỵ binh Hạng gia càng không phải loại thiện nam tín nữ."

Tần Vũ lo âu. Tần Vũ đột nhiên phát hiện có rất nhiều vấn đề nan giải.

"Bên cạnh đó, khi Tần gia ta và Sở vương triều khai chiến, Hán vương triều và Minh vương triều sẽ thừa nước đục thả câu. Một khi lưỡng đại vương triều nhúng tay vào, thiên hạ sẽ đại loạn." Tần Vũ phân tích.

Qua đó có thể thấy rõ hắn khó lòng tin tưởng vào khả năng thống nhất Sở Vương triều.

Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong cũng như Từ Nguyên nhất tề nhìn Tần Vũ cười mỉm, mục quang lộ vẻ tán thưởng.

"Hảo, Vũ nhi, thật không ngờ hài nhi lại có nhãn quan đối với đại cục sâu sắc như vậy, trong thời gian ngắn có thể thấy rõ vô số nan đề. Tuy nhiên chiến tranh không đơn giản như con nghĩ đâu, không phải chỉ có sức mạnh đơn thuần là đủ, nội việc lo lương thảo tác chiến thôi cũng vô cùng phức tạp. Hơn nữa Sở vương triều tứ đại gia tộc vốn bằng mặt không bằng lòng, cũng không lo được nhiều như vậy, Tần gia ta đã chuẩn bị cả trăm năm, từng phần trong kế hoạch cũng đã được phân công cụ thể. Năm năm sau, con sẽ được chứng kiến cảnh chúng ta làm cỏ Hạng gia." Tần Đức đanh thép nói.

Tần Vũ nhìn phụ vương, lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Hắn vẫn không thể hiểu, tứ đại thế gia, Mộc gia và Hạng gia đương nhiên là tâm phế tương thông, còn Thượng Quan gia thì khó lòng ngả theo Tần gia, vậy phụ vương dựa vào đâu mà tự tin như vậy? Vài trăm năm chuẩn bị, sáu mươi vạn quân chẳng nhẽ có thể biến thành tám mươi vạn quân? Huống chi Tần gia binh đoàn trấn thủ tại Hắc Thuỷ sơn mạch hoàn toàn không thể vọng động.

Đông vực tam quận là cơ sở của Tần gia, chỉ cần một quận có biến thì kết cục cũng không thể tưởng tượng nổi.

"Yên tâm đi, phụ vương đã có an bài." Tần Đức hạ giọng mỉm cười.

Tần Vũ không biết trong lòng phụ vương đang nghĩ gì, bản thân hắn cho rằng việc Tần gia quyết tâm nhất thống Sở vương triều chắc chắn rất khó khăn. Hán vương triều và Minh vương triều càng không phải loại ăn không ngồi rồi. Nhưng khi đối diện mục quang của phụ vương, thâm tâm Tần Vũ đột nhiên cảm thấy cực kỳ tin tưởng.

Chương 27

Lưu Tinh Lệ (1)

Tần gia là thần tử của Sở vương triều, hàng trăm năm trước không hề động thủ, vậy tại sao chỉ mới quyết định động thủ sau cả trăm năm?

Tần Vũ suy nghĩ về điểm này, đoạn nhìn về phía Tần Đức thắc mắc hỏi: *"Phụ vương, kế hoạch của Tần gia ta không phải bắt đầu hàng trăm năm trước sao, vậy tại sao chỉ thực sự tiến hành khoảng năm năm trở lại đây? Để tiêu diệt Hạng gia không phải cần chuẩn bị cả trăm năm sao? Nếu phải bắt đầu, đáng lẽ nên sớm hơn mới phải."*

Tần Vũ không thể tin sự thật này.

"Vũ nhi" trên gương mặt Tần Đức đột nhiên toát nên vẻ chán nản, *"con đã hỏi thì ta cũng sẽ kể cho con một bí mật khác."*

Trong khoảng khắc, diện mạo của đại ca Tần Phong trở nên lạnh lùng, còn trên dung mạo tươi tỉnh của nhị ca Tần Chính cũng không khỏi có nét đau thương, Từ Nguyên cũng đã ngừng phe phất quạt. Nhưng Tần Vũ cũng cảm giác được, không khí căng thẳng của toàn bộ gian mật thất có sự thay đổi, trong thâm tâm hắn tự hiểu sự việc phụ vương sắp nói hệ trọng phi thường.

Mục quang của Tần Đức phảng phất như xuyên qua không gian và thời gian, thanh âm nhè nhẹ: *"Vũ nhi, mười bốn năm trước, khi đại ca con được mười tuổi, mẫu thân của con qua đời, khi đó đã xảy ra một trận đại hoả hoạn. Ta đã từng nói với con…mẫu thân con chết vì hoả hoạn. Nhưng sự thực là, ài da, mẹ con bị hạ sát!"*

Cơ mặt Tần Đức chợt rung lên bần bật, còn mục quang tràn ngập sự đau buồn và uất hận.

"Oanh!" Đầu Tần Vũ như bị lôi chấn đánh trúng, sắc mặt trở nên trắng bệch.

"Kẻ nào đã sát hại mẫu thân của ta?"

Nhất thời tâm tưởng của Tần Vũ trở nên vô cùng hỗn loạn, hai tuổi hắn đã không còn mẫu thân. Lúc đó hắn còn quá nhỏ, hắn nhiên là ký ức về nhũ nương của mình bất quá chỉ như làn khói. Mộng tưởng về mẫu thân.

Trong tâm thức của Tần Vũ, hình ảnh đầu tiên là bức họa lúc hắn đầy tháng, một bức chân dung được họa sự hoạ lại, hình ảnh một thiếu phụ đang bồng một hài nhi và nhìn nó âu yếm nở nụ cười, ánh mắt ấm áp như gửi cả tình mẫu tử thiêng liêng và niềm hãnh diện khôn tả.

Thời ấu thơ Tần Vũ đã không biết bao nhiêu lần si ngốc nhìn bức bán hoạ đó và tự nhủ: *"Đó là mẫu thân."*

Trong tâm trí khắc sâu hình ảnh mẫu thân ân cần trìu mến. Hình ảnh đọng lại trong vô số giấc mộng chung quy lại vẫn là hình ảnh mẫu thân hắn. Và mỗi lần tại Viêm kinh thành nhìn những hài tử khác có mẫu thân chăm sóc, hắn lại nhớ mẫu thân da diết. Hắn cũng đã từng khóc bên phụ vương đòi mẹ.

Khi đã dần trưởng thành, tiểu Tần Vũ không còn rơi lệ nữa. Nhưng khi nhớ nhũ nương, hắn lại nhìn lên các vì tinh tú, bởi Liên gia gia đã từng nói nhân loại khi chết đi sẽ hoá thành các tinh tú trên bầu trời, đó là lý do vì sao Tần Vũ thích ngắm thiên tinh. Hiện tại, tiểu Tần Vũ đã lớn. Nhưng hắn vẫn cảm thấy chấn động…mẫu thân mình bị sát hại chứ không phải chết trong hoả hoạn.

"Kẻ nào đã sát hại mẫu thân của con!" Tần Vũ hướng về phía phụ vương gào lên, mục quang đỏ ngầu.

Mẫu thân duy nhất, với những cảm xúc sâu tận đáy lòng, hình

ảnh mẫu u thân như pha lê đột nhiên vỡ nát, từ sâu trong tâm khảm Tần Vũ một luồng sức mạnh tuôn trào ngập khắp nội thể, đó là nỗi căm hận, là sự cuồng nộ bùng phát.

"Kẻ nào là hung thủ?" bắp thịt trên hai tay Tần Vũ cơ hồ rung bần bật, đem lại cho mọi người một trường xúc cảm phi thường.

Ánh mắt Tần Phong và Tần Chính trao đổi nhau lúc này cũng ngập tràn cừu hận.

"Khó nói vậy sao…"

Từ tâm trung của Tần Vũ đột nhiên có ánh dị quang tràn qua, dường như đã đoán ra điều gì đó, liền hướng mục quang về phía phụ vương: *"Phụ vương, hung thủ sát hại mẫu hậu là người của Hạng gia, phải vậy không?"*

"Phải, là người của Hạng gia, hơn nữa hung thủ còn là đương kim hoàng đế của Sở quốc, Hạng Nghiễm. Hắn đã sát hại mẫu thân con ngay trước mắt đại ca của con." Tần Đức thanh âm lãnh khốc.

Cả mật thất trong khoảng khắc tựa hồ biến thành mộ địa.

"Hạng Nghiễm, hắn tưởng đã bức tử Tĩnh Di rồi ngụy tạo bằng một vụ hoả hoạn mà thần bất tri quỷ bất giác, hắn tưởng sẽ che mắt được ta. Nhưng…hắn không thể ngờ Phong nhi lúc đó mới mười tuổi, từ phòng của Tĩnh Di đã chứng kiến tất cả." Tần Đức sát ý bùng phát.

"Lúc đó, nếu không có Phong bá bá, mạng ta khẳng định đã xong, cái chết của mẫu thân là bí mật hắn không thể để ai biết." Tần Phong thanh âm lạnh lẽo. Sự thật đã được phơi bày.

Tất cả đã rõ.

Tần gia là dõng dõi huyết thống Tần Thuỷ hoàng, hàng trăm năm sau, Tần gia toạ trấn ba quận Đông vực, mặc dù chủ trương

sống tiêu diêu tự tại không lệ thuộc, nhưng mục tiêu phục quốc từ tay Sở vương triều càng ngày càng trở nên xa vời, không những vậy Tần gia cơ hồ đã sụp đổ. Vài trăm năm gần đây, quyết tâm phục quốc của Tần gia đã không còn vững chắc nữa, không thể vứt bỏ cuộc sống an nhàn hiện tại để lật đổ Sở quốc. Tuy vậy sau cái chết của ái thê, Trấn Đông vương Tần Đức đã hạ quyết tâm sắt đá, bởi vậy mười bốn năm sau, Tần Đức đã bắt đầu kế hoạch, thậm chí là bắt đầu một kế hoạch đã được hàng trăm năm trước đó.

"Phụ vương, con phải cầm quân đi báo cừu cho mẫu thân." Tần Vũ kiên định nhìn Tần Đức, quyết tâm báo thù thậm chí chỉ có thể dùng một trong hai cách, hoặc là ám sát, hoặc là tiêu diệt hết Hạng gia, rồi sau đó mới có thể dễ dàng hạ sát Hạng Nghiễm. Ám sát Hạng Nghiễm?

Tần Vũ mặc dù có thể vứt bỏ tất cả, nhưng Hạng Nghiễm thân là hoàng đế Sở quốc, bên cạnh cao thủ như mây, ngay cả bậc tiên thiên cao thủ cũng bó tay thúc thủ, tu luyện cực hạn ngoại công cũng không có nghĩa gì. Do vậy đành phải theo sự bố trí sắp đặt của phụ vương.

"Nói xàm!"

Tần Đức quay sang khiển trách Tần Vũ: *"Tiểu tử kia, ngươi không học thuật dụng binh, cũng không học thuật trị quốc, vậy cầm quân thế nào được?"*

"Vậy hài nhi sẽ cầm một đạo tiểu binh, lãnh ấn tiên phong." Tần Vũ năn nỉ, tự biết việc hắn có thể lãnh binh xông pha chiến trận là vô kế khả thi, nhưng cũng không thể chấp nhận việc mình bó gối ngồi im, trong khi mọi người tham chiến để báo cừu rửa hận.

"Tiên phong? Tiểu binh." Tần Đức cả kinh lắc đầu, *"hành quân xuất chiến, tiêu diệt Hạng gia, toàn quân thập vạn phải như nhất. Trong chiến trận, cả quân đoàn bị nghiền nát cũng chỉ trong chốc lát.*

Trong cuộc đồ sát đó, cá nhân ngươi có thể làm gì? Ngay cả một tiên thiên cao thủ thực sự, trong đám loạn quân e rằng cũng khó giữ nổi tính mạng!"

Tần Vũ im lặng.

"Có thể…" Tần Vũ phản ứng yếu ớt.

Tần Đức tiến đến bên Tần Vũ, đặt tay lên vai hắn, dịu giọng: "Vũ nhi, con phải minh bạch rằng, con là hậu duệ của Tần gia, huyết mạch của Tần gia tuyệt đối không thể bị huỷ diệt hoàn toàn, đại ca con thân là đại tướng, bản thân cũng đã đạt đến tiên thiên cảnh giới, ta tuyệt đối có thể yên tâm, nhị ca con ngồi lại hậu phương lo chuyện chính sự, ta cũng hoàn toàn tin tưởng. Giờ con xin đi làm quân tiên phong, vạn nhất có mệnh hệ gì, con bảo phụ vương làm sao giao phó với liệt tổ liệt tông, làm sao dám đối mặt với mẫu thân con chốn cửu tuyền đây?"

"Vũ nhi, đừng cố chấp nữa, con gia nhập quân đoàn, lại khiến cho phụ vương càng thêm phân tâm lo lắng. Vũ nhi, con đã trưởng thành, không thể không biết cân nhắc cho đại cục chứ." Tần Đức nhìn Tần Vũ nhắc nhở.

Trong khoảnh khắc tâm trí Tần Vũ quay cuồng với bao suy nghĩ.

Hắn đương nhiên minh bạch, trong việc xử lý chính sự, bản thân hầu như không giúp được gì ngược lại có thể trở thành gánh nặng. Việc duy nhất có thể làm là xuất lãnh một đạo tiểu binh đi tiên phong, tuy vậy lại có thể khiến phụ vương phân tâm lo lắng. Trong đám thiên quân vạn mã, sức mạnh của của một cá nhân chẳng có tác dụng gì.

Tần Vũ tâm cơ máy động không ngừng, tự biết nếu cố tình gia nhập quân đội, không chừng lại làm bất lợi cho việc quân.

"Phụ vương, con đã rõ, con không làm khó người nữa." Tần Vũ nói dứt lời, đoạn chuyển thân ly khai đương trường.

Tần Đức nghe những lời đó, nỗi lo lắng trong tâm khảm lại trào lên. Tần Phong, Tần Chính và Từ Nguyên dõi theo Tần Vũ, cũng không khỏi có chút không an tâm.

Tần Vũ tiến lại phía cổng đột nhiên đình bộ, chuyển thân nhìn lại phía mọi người: *"Phụ vương, đại ca, nhị ca, Từ thúc thúc, huyết thù của mẫu thân xin nhờ cả vào mọi người."*

"Tam đệ, hãy phấn chấn lên, chúng ta sẽ tiêu diệt Hạng gia." Tần Chính kiên định nói, Tần Phong cũng trịnh trọng hạ quyết tâm, Tần Đức và Từ Nguyên mục quang hướng về phía Tần Vũ, khiến cho Tần Vũ có thể minh bạch ý tứ hai người.

"Đa tạ!"

Tần Vũ ngửng cao đầu rời gian mật thất, bước trên hành lang, lúc đó trời đã tối hẳn, muôn vàn tinh tú lấp lánh trên bầu trời, gió lạnh trong đêm tối khiến toàn thân run lên.

Tần Vũ đột nhiên quay người, nhìn về phía căn phòng kín đáo gần hành lang, tự nhủ: *"Có lẽ mọi người đang bàn bạc kế hoạch, chỉ hận ta vô dụng không giúp gì được."*

Tần Vũ cười khổ, đoạn quay người bỏ đi.

Chương 28

Lưu Tinh Lệ (2)

Bình minh ngày thứ hai, Tần Vũ đã lặng lẽ rời vương phủ quay về Vân Vụ sơn trang, bạn đồng hành chỉ có mình Tiểu Hắc.

Về Vân Vụ sơn trang được một ngày, bài huấn luyện của Tần Vũ nặng hơn, thậm chí vì Tần Vũ nóng lòng muốn đối mặt thù nhân, thời gian ra ngoài làm sát thủ đột ngột giảm đi, hầu hết thời gian đều không ngừng luyện tập nâng cao bản thân. Tần Đức khi biết việc này chỉ cười khổ trong lòng, tuyệt không nói một lời nào. Nửa tháng sau, một đêm khuya.

Tần Vũ rời phòng, đứng tại trung tâm đình viện, đột nhiên dưới chân phát lực, thân hình dao động vô cùng lăng lệ nhún một cái đã vút lên trên mái nhà. Ngồi trên mái nhà, Tần Vũ trầm mặc nhìn vô biên tinh không, bên cạnh hắn, Tiểu Hắc đứng lặng yên.

Vân Vụ sơn trang vốn nằm bên sườn núi, từ trên mái nhà Tần Vũ thậm chí nhìn thấy vách núi không xa, trong vách núi sâu thẳm từng đợt từng đợt hàn phong ào ào thổi, Tần Vũ lại như không hề hay biết.

"Tiểu Hắc, ta cảm thấy ta chỉ là một kẻ vô dụng, thậm vô dụng." Tần Vũ ngồi sát bên Tiểu Hắc, thanh âm trầm trầm.

Đôi ưng nhãn sáng như sao của Tiểu Hắc hướng về phía Tần Vũ, đồng thời giang đôi cánh rộng như đậu lên vai Tần Vũ, tựa hồ như đang vỗ về an ủi hắn.

Quan sát tinh không, vọng vào thính giác Tần Vũ là những thanh âm nhè nhẹ, dường như đó chính là tiếng lòng đau khổ và chua xót: "Từ lúc ta còn nhỏ, phụ vương đã không mấy quan tâm đến ta, sở dĩ ta nỗ lực tập luyện cũng chỉ nhằm mục đích tranh thủ

sự quan tâm của người. Tuy nhiên mãi sau này, ta mới phát hiện, phụ vương thực sự rất quan tâm đến ta. Chỉ là…Người có đại sự phải lo, không thể mỗi chốc lại lo lắng cho ta. Tiêu diệt Hạng gia hoàng tộc, báo thù cho mẫu thân, đây quả thực là vấn đề khó khăn. Phụ vương, đại ca, nhị ca, mọi người đều nhất mực cố gắng, nhưng ta…"

"Ta thì đến một chỗ trong kế hoạch cũng không có. Xử lý chính sự thì ta không thông, lãnh binh xuất chiến ta chẳng thạo. Một thân công phu tu luyện này, giữa đám thiên quân vạn mã e rằng chẳng làm nên cơm cháo gì."

Tần Vũ đột nhiên nắm chặt bàn tay, *"kỳ thực, ta rất muốn tương trợ phụ vương, kỳ thực, ta rất muốn đóng góp sức mình, tốt xấu gì, được góp một phần sức lực dù là nhỏ nhặt cũng tốt lắm rồi."* Hận vì học nghệ chưa tinh.

Tần Vũ hận, hận bản thân vô dụng.

Từ nhỏ đến lớn, Tần Vũ luôn cảm thấy bản thân quá cô độc, mặc dù hắn biết phụ vương đối với hắn vô cùng quan tâm, nhưng từ lúc hắn sáu tuổi đến khi mười sáu tuổi, mười năm trời đằng đẵng mà khoảng thời gian hai cha con đoàn tụ thực tế không vượt quá một tháng. Hắn không dám trách phụ vương, chỉ hận bản thân vô dụng.

Hắn đã biết phụ vương đang làm gì. Hắn cũng rất muốn được giao phó bất cứ việc gì. Hắn muốn góp sức cho phụ vương, nhưng sự thực là hắn chẳng giúp được gì.

"Có lẽ đối với phụ vương, ta là một gánh nặng. Tiên Thiên cảnh giới, không biết đến bao giờ mới có thể đạt thành đây. Mặc dù hiện tại công lực của ta tiến bộ thần tốc, nhưng để đạt đến ngoại công cực hạn, có lẽ cũng cần ít nhất năm, sáu năm nữa." Tần Vũ nhất thời cảm thán.

Một lúc lâu sau, Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, hít một hơi thanh khí, trong mắt bỗng nhiên phát xuất một luồng sáng tràn đầy nhiệt tâm.

"Đại ca, nhị ca, phụ vương, mọi người đang nỗ lực không ngừng, chuẩn bị cho trận chiến năm năm sau. Hài nhi cũng sẽ cố gắng tu luyện, chí ít là trong vòng năm năm…Hài nhi nhất định đạt đến cảnh giới của lão sư Triệu Vân Hưng, đạt thành hậu thiên cực trí." Tần Vũ hạ quyết tâm.

Giá trị, nhân loại sinh sống trên thế gian đều phải có giá trị. Dẫu chỉ có một chút giá trị trong mắt đấng sinh thành, thì cũng có thể coi là sống không uổng kiếp người. Thân là một vương tử nhưng Tần Vũ không vì thế mà trở thành một công tử bột, hắn cần phải có thành tựu, dù nhỏ đến đâu…miễn là được trợ lực cho phụ vương là mãn nguyện lắm rồi.

oOo

Tiềm Long đại lục đất đai rộng lớn khôn cùng, tuy nhiên so với Tiềm Long đại lục, đại dương bên ngoài còn rộng lớn gấp mười gấp trăm lần. Bỗng nhiên…

Bi ển cả mênh mông đột nhiên chấn động ầm ầm, không hề có một cơn cuồng phong nào, vốn là nguyên nhân chính dẫn đến những cơn bão biển, đồng thời thiên địa linh khí chuyển động khôn cùng, sóng biển dâng cao trăm trượng, rồi đổ ập như thác lũ, các tu luyện giả đều cảm nhận được thiên địa linh khí vô cùng hỗn độn, căn bản nhất thời không thể hấp thụ.

"Hưu!"

Từ trong thiên không, giữa lưng chừng trời xuất hiện một lưu tinh cực nhỏ, thành một đường thẳng bay về hướng Tiềm Long đại lục, tốc độ vô cùng lăng lệ, thậm chí còn truyền đi thanh âm rú rít không ngừng, chỉ khoảnh khắc sau, đã biến mất không chút dấu

vết. Mặc dù vậy thiên địa linh khí cũng đã hoà dịu trở lại, biển cả mênh mông cũng khôi phục vẻ bình yên thường ngày.

oOo

"Lưu tinh!"

Tần Vũ từ xa đã thấy lưu tinh quang trên cực cao từng không bay lại, lập tức từ trên mái nhà cẩn thận quan sát. Mắt thấy lưu tinh đột nhiên nhằm thẳng hướng mình phóng tới, Tần Vũ nhãn quang loé lên, cười thầm tự nhủ: *"Lưu tinh này sẽ không bay thẳng đến Vân Vụ sơn trang đâu."*

Tuy nhiên Tần Vũ cũng biết được, ở đâu đó ngoài kia có nhiều sao băng, do mưa lưu tinh rơi xuống tạo thành.

"Biết đâu có thể tìm được ở ngoài kia một khối sao băng lớn nhỉ?" trong thâm tâm Tần Vũ, có một chút thất vọng, đó là lưu tinh đang bay giữa từng không, hơn nữa lưu tinh cũng đang dần tiêu biến khỏi mục quang của hắn.

"Dẫu không thu được gì, bất quá có thể được mục kích lưu tinh cũng là may mắn lớn rồi." Tần Vũ cười nhẹ, đoạn chuyển thân nhảy từ mái nhà xuống đất, nhưng khi thân thể còn đang ở trên không, mục quang chợt loé lên.

"Kia là cái gì thế?" Tần Vũ thoáng trông thấy có luồng sáng yếu ớt đang le lói tại Tây uyển, không nén được sự nghi hoặc trong tâm. Tần Vũ lập tức chạy thẳng về phía Tây uyển. Tới nơi, hắn cẩn thận quan sát xung quanh, nhất thời cũng không thấy gì bất thường. Tần Vũ bước lại gần ôn tuyền, hốt nhiên cảm thấy có cái gì đó phản quang dưới đất.

"Kia là cái gì."

Tần Vũ mơ hồ quan sát một vật thể dạng thuỷ tinh dưới đất, hắn ngồi xổm xuống thận trọng xem xét, nó là một hồng sắc tinh

thể, cỡ bàn tay, đây chính là tinh thể hình giọt lệ.

"Huyết hồng sắc, tinh thể giọt lệ, chắc là thuỷ tinh."

Tần Vũ quan sát tinh thể này, trong tâm bất giác cảm thấy hiếu kỳ với khối *"thuỷ tinh"* này.

"Khảm nạm *"thuỷ tinh"* này vào sợi dây cũng hay, nếu đem tặng Tiểu Lộ, Tiểu Lộ nhất định sẽ rất thích. À, nên gọi là gì bây giờ?" Tần Vũ nhíu mày suy nghĩ, đoạn mục quang bừng sáng: *"Sau khi thấy lưu tinh, lại tìm được tinh thể hình giọt lệ, hay gọi nó là "*Lưu Tinh Lệ*" đi."*

Lưu Tinh Lệ, Tần Vũ đối với danh tự mới nghĩ ra này vô cùng thoả mãn.

Tần Vũ lướt nhẹ về phía trước, đầu gục gặc mãn ý, bỗng hắn cảm giác thủ tâm nhẹ bẫng, trong sát na khối *"thuỷ tinh"* đột n hiên…đột nhiên biến mất một cách quỷ dị. Từ trong thủ tâm Tần Vũ, Lưu Tinh Lệ bỗng tan biến không chút dấu vết. Tần Vũ hai mắt trợn trừng trừng.

"Phải chăng gặp quỷ?" Trong tâm Tần Vũ tự nhiên chấn động, hắn chưa từng thấy qua một sự kiện quỷ dị tương tự.

Vật trong tay đột nhiên biến mất, cứ như thể chưa từng tồn tại quả là sự kiện ngoài sức tưởng tượng, nhưng Tần Vũ vô cùng quả quyết, vài phút trước hắn đích thực đã tìm được một tinh thể huyết hồng sắc nhãn lệ, hơn nữa còn đặt tên cho nó là Lưu Tinh Lệ.

"Nó biến đi đâu được nhỉ? Hay là có tiên thiên hoặc thượng tiên cao thủ nào, dùng cách không nhiếp vật chi pháp, lấy nó đi rồi?"

Tần Vũ tâm trung xáo động: "Không đúng, cảm khác của ta khá là linh mẫn. Giả dụ có cách không nhiếp vật, trong tay ta chẳng nhẽ không cảm thấy khối *"thuỷ tinh"* chuyển động sao. Làm sao tự

nhiên biến mất được?" Tần Vũ không thể tưởng tượng được, cách không chuyển vật, đó là một loại pháp thuật thần thông.

"Thượng tiên cao thủ cũng không thể thi triển pháp thuật này, trừ phi là có siêu cấp cao thủ nào đó đang đêm muốn hí lộng ta đây?" Tần Vũ nhất thời lúng túng. Trong Tây uyển, Tần Vũ suy nghĩ láo liên một lúc lâu, cũng vẫn không tìm ra đáp án, đành mang mối nghi ngờ của mình mà ly khai Tây uyển.

Chương 29

Nhất Phi Trùng Thiên (1)

"Không khí sáng sớm thật sảng khoái, cảm giác mình đang ở trạng thái tốt nhất từ trước giờ a."

Tần Vũ duỗi người, hít sâu luồng không khí trong lành, bỗng trong mắt Tần Vũ thoáng qua một tia quang mang sắc bén, *"được, bắt đầu nỗ lực, trong năm năm nhất định phải đạt đến đỉnh cao Hậu Thiên."* Trong lòng Tần Vũ tràn đầy niềm tin, lập tức bắt đầu tập luyện từ sáng sớm.

Trên người Tần Vũ luôn luôn mang thêm ba trăm cân nặng, hắn cứ như vậy xuất phát từ Vân Vụ sơn trang chạy thẳng đến chân núi. Từ chân núi lên đỉnh núi, từ đỉnh trở về chân núi, Tần Vũ cứ băng băng chạy đi chạy lại như thế. Như thường lệ, Tần Vũ phải chạy liên tục đến khi nào không còn sức chạy tiếp mới dừng lại.

"Hô"

Tần Vũ không ngừng thở dốc, mồ hôi từng giọt từng giọt từ cằm hắn nhỏ xuống, bây giờ hắn đã hoàn toàn đạt đến cực hạn, mỗi ngày chạy như thế, Tần Vũ đã sớm biết được mức độ cực hạn, thế nhưng ai ngờ được hôm nay lại chạy nhiều hơn ngày hôm qua một lần đi về. Hơn nữa…hắn thật sự không còn khí lực.

Mặc dù mệt mỏi cực độ nhưng Tần Vũ lại rất cao hứng: *"Tình hình hôm nay quả rất tốt, nếu như ngày nào cũng tiến bộ như vậy, muốn đạt đến cảnh giới một tay cử tám trăm cân, đao thương bất nhập xem chừng không còn xa nữa, dường như lão thiên đang giúp đỡ ta rồi."*

Tần Vũ bất giác mỉm cười.

Tần Vũ có thể cảm thụ rõ ràng phản ứng của cơ nhục toàn thân, hắn biết bây giờ là cực hạn sinh lí đầu tiên.

Đột nhiên…

Một cỗ thanh lưu hết sức dễ chịu bắt đầu lan tỏa đến từng nơi trên toàn thân, phảng phất như một lữ khách đang khát nước trong sa mạc đột nhiên uống được một ngụm nước mát, Tần Vũ cảm thấy cơ nhục đã đạt đến mức cực hạn tranh nhau hấp thu cỗ thanh lưu này.

Tần Vũ hoàn toàn sững sờ, hắn cảm nhận rõ ràng cơ nhục vốn dĩ đạt đến cực hạn sinh lí đã mệt mỏi đau nhức lại khôi phục nhanh chóng, hắn có thể cảm thụ sức mạnh cơ nhục đang phục hồi…thậm chí còn gia tăng thêm. *"Việc này là sao?"* Tần Vũ chợt dừng lại *"cỗ thanh lưu có sức mạnh thần bí này ở đâu ra? Rốt cuộc là sao?"*

Quá kỳ lạ, huấn luyện tám năm trước giờ chưa từng có, mỗi lần đạt đến cực hạn sinh lý, Tần Vũ đều phải cố gắng vượt qua, ai ngờ hôm nay lại xuất hiện nguồn năng lượng thần bí mà Tần Vũ căn bản không cảm thấy sự tồn tại trong kinh mạch, dường như cỗ thanh lưu này không liên hệ với kinh mạch mà trực tiếp ngấm vào toàn thân, cơ nhục hấp thu cỗ thanh lưu này càng tăng thêm sức mạnh.

Chân mày Tần Vũ nhíu lại, trong lòng suy nghĩ về sự xuất hiện đột ngột của thanh lưu, thế nhưng nghĩ một hồi lâu hắn vẫn y cũ không hiểu vì sao như thế.

"Tiếp tục tập luyện, xem thử đạt đến cực hạn sinh lý lần nữa thì tình hình ra sao." Tần Vũ lập tức chạy nhanh lần nữa, quãng đường chạy lần này còn dài hơn lần đầu tiên, buổi tập luyện sáng sớm hôm nay quãng đường chạy dài nhất từ trước giờ.

"Cuối cùng cũng đến!" Tần Vũ cảm thấy bản thân đạt đến cực

hạn sinh lý lần nữa, tuy hai chân đang chạy cực nhanh nhưng phần lớn tinh thần lại tập trung vào thể nội.

"Ở ngực." ánh mắt Tần Vũ sáng lên *"căn nguyên của năng lượng thần bí ở ngực."* Tần Vũ cảm thấy nguồn năng lượng này di chuyển khắp thân thể thật dễ chịu, thứ cảm giác này so với lúc ngâm trong ôn tuyền khoan khoái hơn, so với lúc Ông Nhàn lão tiên sinh đấm bóp cho càng khoan khoái hơn nữa. Tần Vũ đột nhiên kéo bung hắc kim bối tâm trước ngực, mắt nhìn chăm chú…

Một ấn ký mờ nhạt, nếu không nhìn kĩ gần như không thấy, hình dạng ấn ký chính là hình dạng của Lưu Tinh Lệ, thế nhưng trước giờ ngực Tần Vũ không có ấn ký này, bản thân hắn nhớ rất rõ hôm qua ngâm trong ôn tuyền không phát hiện nhưng bây giờ lại có.

"Lưu Tinh Lệ, Lưu Tinh lệ ngày hôm qua!"

Mắt Tần Vũ mở rất to, trong lòng kinh ngạc căn bản không nói nên lời, Lưu Tinh Lệ hôm qua đột ngột biến mất khiến Tần Vũ giật mình nghi hoặc một lúc lâu, thế nhưng bây giờ trên ngực xuất hiện ấn ký Lưu Tinh Lệ làm Tần Vũ không thể không liên tưởng đến một việc.

"Lẽ nào thanh lưu có sức mạnh thần bí vừa xuất hiện liên quan với ấn ký này, còn ấn ký với Lưu Tinh Lệ thần bí hôm qua có quan hệ không?" Tần Vũ vẫn không thể hiểu những chuyện này tóm lại là sao.

Bất quá Tần Vũ không phải là một tiểu tử quê mùa ngốc nghếch, hắn là Trấn Đông Vương Thế tử, biết có một thiên địa trân bảo đã dung nhập vào thể nội. Vật này vượt quá phàm phẩm, vượt quá vũ khí tiên phẩm, thông thường chỉ vũ khí của thượng tiên mới có thể dung nhập thể nội. Còn một khối tinh thể dung nhập thể nội, Tần Vũ chưa từng nghe nói nhưng mà hắn nghĩ đến việc xảy ra ban nãy, hắn biết…

Hắn đã được hưởng lợi!

Cực hạn huấn luyện.

Để liên tục đột phá cực hạn thân thể, bất quá mỗi lần đột phá thân thể, cơ nhục, xương cốt đều chịu áp lực rất lớn đòi hỏi phải dùng nhiều phương pháp hồi phục, trong quá khứ Tần Vũ sau khi cố gắng vượt qua cực hạn đến lúc không thể kiên trì được nữa thì cần phải ngâm ôn tuyền, xoa bóp bằng dược tửu chờ hồi phục lại từ từ.

Thế mà có cỗ thanh lưu thần kỳ này không cần lãng phí thời gian khôi phục, có thể liên tục đột phá cực hạn hơn nữa thanh tuyền dung nhập cơ nhục dường như còn tăng thêm năng lực của cơ nhục.

*"Trời đã giúp ta, trời đã giúp ta!"*Tần Vũ nắm chặt bàn tay, trong mắt lóe quang mang lăng lệ ghê người,*"lão thiên giúp đỡ ta rồi, vốn dĩ để đạt tới cấp độ như Triệu Vân Hưng lão sư phải cần đến năm sáu năm, có Lưu Tinh Lệ ước chừng hai năm là đủ!"*

Trong mắt Tần Vũ lập lòe thứ ánh sáng hết sức kích động.

Từ nhỏ đến lớn trong mắt phụ vương, Tần Vũ không như đại ca, nhị ca, đại ca dẫn binh đánh trận hơn nữa còn là Tiên Thiên cao thủ, nhị ca tinh thông chính sự. Duy chỉ có lão tam hắn, đan điền thiên sinh vô pháp tích tụ nội lực là vô dụng nhất. Tuy vậy… Lưu Tinh Lệ này lại là một bước ngoặt.

Bước ngoặt cải biến vận mệnh.

"Phụ vương, con không phải là thứ vô dụng, con không thể trốn tránh sau lưng mọi người để sống cho qua ngày, con phải cho cha biết con cũng xuất sắc giống như đại ca và nhị ca."

Trong lòng Tần Vũ thanh âm vang dội, bây giờ hùng tâm hắn bốc cao vạn trượng.

"Tốt, bắt đầu huấn luyện!"

Tần Vũ lập tức tiếp tục bắt đầu cuộc tập luyện.

Tập luyện điên cuồng, so với quá khứ còn điên cuồng hơn, dù Triệu Vân Hưng tự mình đế n, đoan chắc bị sự tập luyện của Tần Vũ làm cho khiếp sợ. Bởi vì ngày hôm nay sự tập luyện của Tần Vũ căn bản không xem xét thân thể chịu đựng đến mức độ nào hoàn toàn là đày đọa thân thể a!

Nhưng người ngoài đều không biết, mỗi lần Tần Vũ đạt đến cực hạn sinh lý, thanh lưu thần bí liền ngấm vào trong cơ nhục khiến cơ nhục giải trừ mệt mỏi. Còn cơ nhục đột phá cực hạn sức mạnh càng tăng thêm. Liên tục đột phá cực hạn, điều này khiến mức độ tiến bộ của Tần Vũ giống như một bước lên trời.

Xế bóng, Tần Vũ quay trở về Vân Vụ sơn trang, gương mặt hết sức tự tin. Trải qua một ngày tập luyện điên cuồng nhất, khối lượng tập luyện hơn quá khứ mười lần dù vậy cơ nhục toàn thân đến giờ lại sung mãn sinh lực.

Chương 30

Nhất Phi Trùng Thiên (2)

Đêm đó, Tần Vũ ngồi xếp bằng trong phòng. Mỗi lần đêm về, Tần Vũ luôn vận dụng tâm pháp Tổ Long Quyết lấy thiên địa linh khí chuyển hóa thành nội lực, sau đó mặc cho nó tán phát để cơ nhục toàn thân bắt đầu hấp thu số nội lực này. Đêm nay cũng thế, Tần Vũ lại vận khởi Tổ Long Quyết. Chỉ thấy…

Từng cỗ thiên địa linh khí bàng bạc nhanh chóng hướng đến Tần Vũ xoay tròn xung quanh, số lượng nhiều đến mức khiến người ta kinh sợ, bởi vì số lượng quá nhiều nên những thiên địa linh khí này tạo thành một lớp sương mù màu xanh bao bọc cả người Tần Vũ, bóng dáng hắn hiện lên mờ mờ ảo ảo. Linh khí vật chất hóa!

Linh khí vật chất hóa trong truyền thuyết!

Nếu như cảnh tượng này để bất kỳ nội gia cao thủ hay tiên thiên cao thủ nhìn thấy chắc chắn đều trơ mặt ra khiếp sợ, tốc độ hấp thu linh khí tự nhiên đại biểu cho tốc độ tiến bộ tu vi của một người. Đạt đến linh khí vật chất hóa, tốc độ tu luyện đã chạm mức khủng khiếp.

Trong truyền thuyết, chỉ có thượng tiên có tốc độ hấp thu linh khí đạt mức linh khí vật chất hóa, còn dù là tiên thiên cao thủ cũng vô pháp đạt đến trình độ như thế. Hiện tại, điều đó lại phát sinh nơi một người tu luyện ngoại công, trên mình một thanh niên chỉ mới mười sáu tuổi.

Cả gương mặt Tần Vũ đỏ rực, thân thể run nhè nhẹ, giống như đang chịu sự biến đổi rất lớn, thậm chí trên trán tuôn ra từng giọt mồ hôi, biểu hiện trên mặt vừa thống khổ vừa kinh ngạc, còn linh

khí cuồn cuộn vẫn không ngừng rút vào thể nội Tần Vũ.

"Sao có thể như vậy, sao nhiều linh khí quá." Trong lòng Tần Vũ kinh hãi không nói nên lời.

Khi hắn vận khởi Tổ Long Quyết, linh khí trong thiên địa lại hết sức ngoan ngoãn bị hắn hấp thu cấp tốc, nhưng những thiên địa linh khí này thật quá nghe lời, quá dễ dàng điều động, cho nên…Tần Vũ trong phút chốc hấp thu thiên địa linh khí vượt hơn bình thường gấp mười lần.

"Lẽ nào chính Lưu Tinh Lệ là nguyên nhân."

Trong lòng Tần Vũ tự nhiên nghĩ đến vật này, nhưng hắn lập tức cười khổ, *"lão thiên, ông muốn lấy mạng ta à!"*

Trong thể nội Tần Vũ, thiên địa linh khí ồ ạt đổ vào trong kinh mạch, cũng na ná như bình thường tối đa số người có thể đi cùng lúc là ba, còn bây giờ là mười người đi cùng lúc, hơn nữa lại đổ vào liên tục không ngừng nghỉ, có thể tưởng tượng được sự chen chúc của nó. Kinh mạch trong thể nội Tần Vũ đã chật chội quá mức bình thường, thiên địa linh khí vượt xa lúc trước hoàn toàn tắc nghẽn trong đó.

"Hấp thu thiên địa linh khí quá nhiều không phải là việc tốt, bây giờ làm sao đây?" Tần Vũ cảm thấy kinh mạch rạn nứt đau buốt từng cơn, muốn thiên địa linh khí lưu thông trong kinh mạch hắn cố hết sức nhưng thiên địa linh khí quá nhiều, nội việc khống chế cũng đã khó khăn.

Ví như một quản giáo điều khiển hành động một trăm người hoàn toàn đơn giản, nhưng để y một mình điều khiển hành động một ngàn người thì không có tác dụng.

"Đau quá, lẽ nào ta muốn kinh mạch đứt đoạn mà chết sao?" Tần Vũ cười khổ, *"vốn dĩ Lưu Tinh Lệ là bảo vật, bây giờ xem ra lại là tai*

nạn của mình. Thiên địa linh khí nhiều như thế đủ để kinh mạch của ta rạn nứt." Tần Vũ có thể cảm nhận mỗi đoạn kinh mạch trên toàn thân phát ra cảm giác đau nhói từng cơn.

Trước đây kinh mạch Tần Vũ thích ứng với một lượng linh khí nhất định, hôm nay đột nhiên tăng lên gấp mười lần, kinh mạch tiếp nhận ra sao? Kinh mạch hoàn toàn căng cứng hơn nữa còn bắt đầu bị rạn nứt toàn bộ, Tần Vũ chỉ có thể nhìn mọi chuyện phát sinh mà không có biện pháp gì để xử lý.

"Bựt bựt…"

Một đoạn kinh mạch cuối cùng không chịu nổi áp lực đã nứt toác.

"Không ổn!" Sắc mặt Tần Vũ lập tức tái mét.

"Bựt bựt …" Phút chốc kinh mạch quanh thân từng đoạn từng đoạn liên tiếp nứt vỡ.

"Phụ vương, con vốn dĩ cho rằng bản thân còn có chút hữu dụng, còn có thể giúp đỡ phụ thân, nhưng xem ra…Con vẫn như cũ là đồ vô dụng." Tần Vũ trong lòng thất vọng, tuy đối mặt cái chết hắn tịnh không chút sợ hãi, không chút đau buồn.

"Có lẽ chết rồi, phụ vương mới vì ta thương tâm." Tần Vũ không hiểu sao lại nghĩ đến điều này.

Tuy nhiên, trong lúc Tần Vũ nghĩ ngợi lung tung, Lưu Tinh Lệ trên ngực hắn lần nữa phát ra từng cỗ từng cỗ thanh lưu, những thanh lưu này lập tức lan tỏa khắp người Tần Vũ, thanh lưu thần bí không biết là năng lượng gì mà các kinh mạch bị nứt vỡ lại hình thành lần nữa một cách nhẹ nhàng. Kinh mạch mới tái tạo so với trước rộng hơn không ít.

"A." Tần Vũ trong lòng kinh ngạc sững sờ nhìn cảnh tượng này.

Hình như…Lưu Tinh Lệ tịnh không đơn giản như Tần Vũ nghĩ.

Thế nhưng do linh khí so với trước nhiều gấp mười lần thậm chí còn vượt quá mười lần, kinh mạch mới tái tạo lại giống như cũ quá chật hẹp, qua giây lát sự lưu thông chậm dần, tắc nghẽn càng lúc càng nghiêm trọng, kinh mạch lại nứt vỡ lần nữa. Lần này Tần Vũ không nản lòng, hắn thận trọng chờ đợi thần bí thanh lưu của Lưu Tinh Lệ.

Quả nhiên, Lưu Tinh Lệ không để Tần Vũ thất vọng, lại một cỗ thanh lưu từ trong nó lan tỏa ra, thật nhẹ nhàng, nơi nào thanh lưu đi qua có thể cảm thụ tốc độ khôi phục nhanh chóng, giây lát kinh mạch mới tái tạo lần nữa và rộng rãi hơn lần trước. Nứt vỡ, tu bổ!

Dù cho thiên địa linh khí của hắn nhiều hơn nữa, kinh mạch cứ liên tục trải qua quá trình nứt vỡ, tu bổ cuối cùng cũng có thể hoàn toàn chịu đựng được. Tần Vũ cuối cùng đã thành công dù nỗi thống khổ kinh mạch bị nứt vỡ liên tục so với nỗi khổ khi tu luyện ngoại công còn đáng sợ hơn nhiều.

Từng cỗ nội lực hùng hậu chảy vào đan điền sau đó lan tỏa theo tứ chi xương cốt, cơ nhục gân cốt của Tần Vũ giống như cát khô không ngừng hấp thu nội lực, hấp thu càng nhiều sự biến đổi càng lợi hại. Bất quá theo thời gian, lượng nội lực hấp thu vào cơ nhục gân cốt giảm dần đi.

Sau hai giờ, Tần Vũ mở to mắt.

"Quả nhiên đúng như ta dự tính. Khối lượng tập luyện càng lớn, cơ nhục gân cốt càng mạnh, lượng nội lực hấp thu càng nhiều. Khối lượng tập luyện một ngày trước so quá khứ còn nhiều gấp mười lần, bây giờ tuy chỉ hấp thu hai giờ nhưng lượng nội lực hấp thu xấp xỉ mười lần hơn." Trên mặt Tần Vũ mồ hôi đầm đìa.

Nỗi thống khổ kinh mạch nứt vỡ ban nãy khiến toàn thân Tần

Vũ toát mồ hôi.

"Cơ nhục gân cốt hấp thu nội lực nhiều như thế, cảm giác bây giờ…" Hai chân Tần Vũ buông xuống đất dồn sức đá ra dậy lên tiếng gió rít, hai tay không ngừng đấm khuấy động không khí trước mặt,*" cảm giác…toàn thân sung sức!"* Mắt Tần Vũ lóe sáng, cực kỳ hưng phấn.

Trải qua một ngày huấn luyện này, hắn cảm thấy rõ ràng tốc độ quá trình nâng cao bản thân rất nhanh.

"Hai năm, có cần không?" Khóe môi Tần Vũ treo một nụ cười tự tin, đạt đến hậu thiên cực hạn rốt cuộc cần bao nhiêu thời gian, dự đoán cũng vô dụng chỉ có thể trải qua tập luyện thật sự, dùng sự thật để nói chuyện. Thời gian trôi qua.

Tần Vũ bắt đầu tập luyện điên cuồng, hắn hoàn toàn không đếm xỉa đến khối lượng tập luyện mỗi ngày, hoàn toàn là đột phá mức độ chịu đựng của thần kinh con người. Dù cho tiên thiên cao thủ đến xem, đoan chắc sẽ bị tên điên này dọa đến chết mới thôi. Kiểu tập luyện như vầy đơn giản chỉ là giết người.

Mang ba trăm cân sức nặng, hai tay nâng cao cự thạch vài trăm cân sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy một giờ rồi sau đó ném tảng đá trên đầu đi, vẫn mang ba trăm cân phụ trọng bơi trong hồ vòng đi vòng lại hơn trăm lần, rồi lặp lại…Những điều này vượt quá sự tưởng tượng của con người, căn bản không thể lý giải người này sao có thể chịu đựng được?

Song Tần Vũ lại vui sướng, cơ nhục ngày qua ngày càng kiên cố, mềm dẻo hơn, tốc độ ngày càng nhanh hơn, ánh mắt càng sắc bén.

Tần Vũ mang ba trăm cân sức nặng kiểm tra sức mạnh một tay, sức mạnh một tay từ ba trăm cân biến thành bốn trăm cân, năm trăm cân, sáu trăm cân…., bảy trăm cân…thế nhưng theo sự

đề thăng, sức mạnh một tay của Tần Vũ dường như không có giới hạn. Hậu thiên cực hạn, một tay cử bảy tám trăm cân sao?

Tóm lại, chỉ một năm sức mạnh một tay Tần Vũ đã vượt quá cái gọi là cực hạn của sức mạnh, sức mạnh, tốc độ thậm chí năng lực chống đỡ kích đả của toàn thân đều không ngừng thách thức cực hạn trên lý thuyết của ngoại công Tiềm Long đại lục. Tốc độ đề thăng của Tần Vũ vẫn như cũ, không mảy may gọi là có chiều hướng giảm dần.

Hậu thiên cực hạn của Tần Vũ rốt cuộc lớn đến mức nào không một ai biết, tóm lại Tần Vũ hôm nay đã không thể dùng lý luận thông thường để suy đoán, một kỳ tích của ngoại công sắp sửa do hắn khai sáng…

Chương 31

Thạch Trung Thạch (1)

Đông Lam sơn cao đến hơn ba nghìn mét, núi cao như vậy đương nhiên cây cối rậm rạp, tại nơi rừng sâu núi thẳm, thậm chí còn có dã thú ẩn hiện.

Tuy nhiên vài lúc này, ở sâu trong một khu rừng phía sau Đông Lam sơn, một nhân ảnh di chuyển cực nhanh qua lại như con thoi, nhanh như hắc báo, phảng phất lại linh xảo tựa viên hầu, thậm chí mỗi bước còn nhẩy xa mười mấy mét, từ những chạc cây cách nhau hàng chục mét, dễ dàng di chuyển từ chạc cây này sang chạc cây khác. Quái dị nhất là, mặc dù nhân ảnh kia có tốc độ cực nhanh, tuy nhiên lại không hề có chút phong thanh.

Nhân ảnh lại như thiểm diện từ trên cao vài chục mét bất ngờ hạ xuống *"bồng"* mãnh liệt đáp xuống một tiểu hồ giữa tùng lâm, làm cho tiểu hồ mỹ lệ kia, nước trong suốt như mỹ ngọc, nhất thời nổi từng đợt sóng nước lăn tăn, vô danh tiểu hồ này vào những buổi bình minh, thậm chí còn có thể nhìn rõ từng viên sỏi nhỏ dưới đáy hồ.

"Thật sảng khoái."

Tần Vũ từ dưới nước lắc mạnh đầu, từng hạt nước bay ra tứ phía.

Một năm rưỡi trước, Tần Vũ đã có được lưu tinh lệ, nửa năm sau, sức mạnh của hắn đã đạt đến cảnh giới như thiên sinh thần lực của Man Đống, tốc độ không ai sánh kịp, đao thương thông thường giờ không thể đả thương được hắn, tính bền bỉ dẻo dai cũng không cần nhắc đến. Thậm chí khi không mang bao tay, ngón tay của Tần Vũ vẫn có thể dễ dàng bóp vụn thanh thạch, hơn nữa

da tay vẫn mềm mại như thường. Điều này hoàn toàn không phù hợp với lý luận của Triệu Vân Hưng, ngón tay của cao thủ có thể vừa bảo trì sự linh mẫn, lại có thể biến thành dẻo dai vô bỉ.

Theo lý mà nói, Tần Vũ cũng đã đạt đến cảnh giới của Triệu Vân Hưng, thậm chí có phần vượt trội, nên cũng đã đạt đến cái gọi là hậu thiên cực hạn.

Tuy vậy…thân thể Tần Vũ từng kỹ năng đều được nâng cao với tốc độ cực kỳ kinh nhân, hắn cảm giác quá trình tiến bộ vô cùng khủng bố, vì không muốn người trong sơn trang bàn tán nên đích thân tiến nhập sơn lâm trực tiếp huấn luyện.

Huấn luyện tại sâu trong sơn lâm, cự thạch có thể tìm thấy ở mọi nơi, hơn nữa cũng rất tốt khi huấn luyện thân pháp *"Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang vũ"*, bất quá tại sơn lâm căn bản không hề có đường đi, đối với các chủng loại khác có thể là trở ngại, nhưng trong tình huống này là thuận lợi vô cùng khi huấn luyện sức tải.

"Gần một năm rưỡi, sức mạnh đơn thủ đã đạt đến nghìn cân, ài, nếu nói ra…" trên mặt Tần Vũ nhất thời xuất hiện nét cười.

Lực hỗ trợ của đơn thủ, với sức mạnh của một quyền xuất ra, hoàn toàn là hai khái niệm riêng biệt, luyện đơn thủ đích thực khó khăn hơn. Đơn thủ nghìn cân, một quyền phát xuất khẳng định có thể đạt đến hơn vạn cân. Quả thật là một sức mạnh khủng khiếp, ước lượng ngoại công lực lượng tối cường như Man Đống cũng phải choáng váng.

"Trong nửa năm nay, với sức nặng gần ba trăm cân mang theo, không hiểu khi bỏ phụ trọng ra, tốc độ của ta có thể đạt đến cảnh giới nào." Tần Vũ thầm nghĩ, nếu để ngoại nhân nghe được khẳng định là không thể tin nổi.

Tần Vũ bản tính cương nghị, lúc này di chuyển cực nhanh trong tùng lâm, tốc độ này dù một ngoại công cao thủ bình thường

cố hết sức cũng không thể sánh kịp. Hơn nữa lúc này hắn còn mang trên mình ba trăm cân phụ trọng.

"Bồng!"

Lập tức cùng với thanh âm vang lên, huyền thiết hộ tí trên người Tần Vũ, cùng huyền thiết hộ thối và hắc kim bối tâm tuột khỏi người rơi xuống bên cạnh.

"Ha, xem nào".

Tần Vũ đột nhiên như tên rời dây cung bắn thẳng lên trời, phi thân thẳng xuống nước, thân thể ở trên không uốn lượn nhẹ nhàng, bỗng nhiên…dừng lại! Phải, dừng lại trên không, mặc dù chỉ trong vòng hai ba giây mà thôi. Đó là sự ảo diệu của thân pháp Tần Vũ dựa theo phong lực.

"Viu!"

Tần Vũ thân hình chấn động, đã cực tốc hạ xuống đất.

"Bồng!"

Chân vừa chạm đất, Tần Vũ chỉnh người *"xoát"* một tiếng đã mất dạng, sau đó cây đại thụ bên cạnh chấn động không ngừng, âm thanh mơ hồ xuyên qua sơn lâm. Chạm đất!

Tần Vũ đột nhiên xuất hiện gần hồ, nét mặt biểu thị hưng phấn khôn cùng: *"Bỏ đi ba trăm cân phụ trọng, tốc độ đã tiến thêm được một tầng, quả thật rất nhanh, chỉ là…"*

Tần Vũ nhíu mày, *"chỉ là tốc độ mặc dù nhanh, trở lực của gió lại trở nên quá lớn, thậm chí bây giờ tu vi "*Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang Vũ*" của ta, vẫn hoàn toàn vô phương hoá giải trở lực.*

Tốc độ càng nhanh, trở lực của gió càng lớn, tốc độ Tần Vũ đạt đến cảnh giới chưa từng có. Trong quá khứ hắn có thể dễ dàng thoát

khỏi ảnh hưởng của trở lực, nhưng hiện tại với tốc độ cực nhanh, hắn lại vô pháp hoá giải trở lực triệt để.

"Xem ra ta vẫn chưa đủ mạnh, còn cần cố gắng nhiều, ta cần phải xác định hiện tại, cực hạn của bản thân ở đâu." Trong mắt Tần Vũ bất giác bùng lên những tia hưng phấn.

oOo

Tần Vũ tại sâu trong sơn lâm Đông Lam sơn tiếp tục khổ tu…

Đêm khuya, tại kinh thành hoàng cung Sở vương triều, trong Hoa Dương cung.

Hoa Dương cung là tẩm cung của Ngọc Quý phi, đêm nay Sở Vương triều hoàng đế Hạng Nghiễm ngự giá tới Hoa Dương cung của Ngọc Quý phi, cùng nhau vầy một trận mây mưa, Hạng Nghiễm cùng Ngọc Quý phi đang say sưa giấc điệp, hai cung nữ ngoài cửa cũng đã ngủ gật, mặc dù trước đó cũng đã nỗ lực mở mắt chong chong.

Hạng Nghiễm đang say sưa ngủ, thân thể đột nhiên rung động, trên trán không ngừng xuất hạn, phảng phất như trong trạng thái kích động khủng hoảng cực độ.

"Không, không cần, không cần…" *Hạng Nghiễm mấp máy môi liên tục, thanh âm trầm sâu hỗn loạn, căn bản khó lòng nghe được gì, tuy nhiên cả người Hạng Nghiễm giật mạnh, Ngọc Quý phi nằm bên cạnh cũng đã tỉnh giấc.*

"Hoàng thượng, hoàng thượng người làm sao vậy, hoàng thượng." *Ngọc Quý phi thấy Hạng Nghiễm sắc mặt đỏ bừng, nhất thời giật mình hoảng hốt.*

"Chết đi!" Hạng Nghiễm, hai mắt vẫn nhắm nghiền, bất ngờ

gào lên như sấm, song thủ huy lên, đánh thẳng vào ngọc thể của Quý phi.

"Bồng!"

Ngọc Quý phi bị đánh văng khỏi long sàng, tại hoa khẩu tiên huyết phún ra, nhìn Hạng Nghiễm đầy vẻ lo sợ, nàng là phi tử được hoàng thượng sủng ái nhất. Hạng Nghiễm lúc này đã tỉnh giấc, mắt thấy Ngọc Quý phi bị mình đả thành trọng thương, không ngờ sắc mặt vẫn lãnh đạm vô cùng.

"Người đâu, truyền ngự y." *Hạng Nghiễm ra lệnh, không bận tâm đến Ngọc Quý phi, trực tiếp mặc y phục bên mình vào rồi đi qua Ngọc Quý phi thân đang trọng thương ra ngoài, thậm chí chẳng thèm nhìn ai.*

Một lúc sau, Hạng Nghiễm xuất hiện tại ngự thư phòng, một gã hắc y nam tử mũi ưng cung kính đứng bên cạnh.

"Đông vực tam quận là do Dương Lực phụ trách à." *Hạng Nghiễm thanh âm lãnh mạc*

"Vâng, thưa hoàng thượng." *nam tử mũi ưng cung kính nói.*

Hạng Nghiễm đột nhiên đứng dậy, nhìn nam tử mũi ưng nói:
"Mang tất cả những tin tức tình báo liên quan đến Tần Đức tổng hợp lại rồi báo cáo trẫm, còn nữa, gia tăng lực lượng giám sát ba quận Đông Vực, trẫm không tin hắn có thể chiêu nạp được mười vạn binh sỹ. Tần Đức trong tay còn quân bài gì, nhất định phải điều tra kỹ lưỡng. Dương Lực nhiều năm giám sát không ngờ lại chỉ thu được kết quả không đáng kể, thật là vô dụng. Bắt đầu từ hôm nay, công tác tình báo tại Đông vực tam quận sẽ do Chân Từ đảm nhiệm, Dương Lực triệu hồi kinh sư."

"Vâng!" *Nam tử mũi ưng Đan Tất quỳ xuống thưa.*

"Cho lui." *Hạng Nghiễm vừa phất tay, nam tử mũi ưng liền cung thân, đoạn thân hình như chớp biến mất khỏi ngự thư phòng.*

Hạng Nghiễm mắt nhìn phía trước, trong lòng lại liên tưởng đến điều gì đó.

"Chừng nào chưa điều tra rõ chân tướng của Tần Đức ngươi, trẫm thật ăn không ngon, ngủ không yên." Hạng Nghiễm vừa có cơn ác mộng kinh hoàng, trong mộng y bị Tần Đức sát tử. Y lo nhất là sự tình trong quá khứ bị Tần Đức phát hiện, liền muốn tru lục Tần gia, tuy nhiên Tần gia toạ trấn Đông vực tam quận đã hàng trăm năm, gốc rễ bền chắc, căn bản không thể nói diệt là diệt ngay được.

Hiện tại Hạng Nghiễm định sách lược giám sát Tần Đức, như quả Tần Đức có dấu hiệu tạo phản, lập tức phát động lực lượng toàn quốc tiêu diệt Tần gia. Đương nhiên nếu Tần Đức không biết được những chuyện trước đây, sẽ không tính đến chuyện dấy binh tạo phản.

"Dương Lực là tên nô tài ngu ngốc vô dụng, bất quá, Chân Từ khẳng định sẽ được việc. Tần Đức, ngươi tốt nhất không nên biết gì cả, an phận thủ thường mà giữ chức Trấn Đông vương của ngươi, như quả ngươi thực muốn

tạo phản, thì…" Nhãn trung Hạng Nghiễm bất chợt phát xuất một tia hàn quang.

Chương 32

Thạch Trung Thạch (2)

Đông Lam sơn, ở sâu trong tùng lâm, cạnh tiểu hồ.

"Mười ngày đã qua." Tần Vũ lưng dựa vào một khối cự thạch, trên môi ngậm một cọng cỏ, mắt nhìn về phía tiểu hồ lộ vẻ không cam tâm.

Từ lúc tám tuổi cho đến nay khi đã mười tám tuổi, Tần Vũ mười năm thân thể biến hoá tiến bộ không ngừng, đặc biệt sau khi có được *"lưu tinh lệ"*, Tần Vũ như một bước lên trời. Tuy nhiên một khoảng thời gian trước Tần Vũ phát hiện quá trình tiến bộ của hắn đã bắt đầu chậm lại, cho đến mười ngày gần đây, lại cơ hồ một bước cũng không thể tiến bộ thêm.

"Xem ra…ta đã đạt đến hậu thiên cực hạn rồi!" Tần Vũ bất chợt cười mỉm, "người khác đạt hậu thiên cực hạn thì một tay có thể nâng được bẩy tám trăm cân, giờ ta đang mang ba trăm cân phụ trọng, một tay có thể cử được vật nặng một nghìn bốn trăm cân, nếu bỏ phụ trọng ra, nâng một nghìn năm trăm cân hẳn cũng có khả năng.

Tốc độ, so sánh với sức mạnh, tốc độ của Tần Vũ đã đạt đến hạng tối cường, từ việc mang vác trọng vật ngộ ra thân pháp, trở lực của gió dưới tốc độ cực hạn đã bị hoá giải, nếu như Tần Vũ toàn lực di động, cả người sẽ tựa như bóng mờ, với công lực non yếu sẽ khó lòng thấy được. Sức mạnh, tốc độ, linh mẫn, thân thể mạnh mẽ. Tần Vũ đã đạt đến cảnh giới phi nhân.

Chỉ luận về thân thể, tiên thiên cao thủ còn lâu mới bằng hắn, bất quá tiên thiên cao thủ sử dụng tiên thiên chân khí bên trong cơ thể, Tần Vũ muốn thắng được quả là khó khăn. Tiên thiên cao thủ

được tiên thiên chân khí hỗ trợ, nếu không phải vậy sao gọi là tiên thiên. Tiên thiên, hậu thiên bản chất khác nhau.

"Hậu thiên đạt cực hạn, tối hậu đột phá sang cảnh giới tiên thiên. Nhưng ta tu luyện ngoại công, ngoại công để đạt đến tiên thiên, cần phải làm sao đây?" *Tần Vũ khẽ lẩm bẩm, nhất thời quên mất rằng từ trước đến giờ chưa từng có ai tu luyện thân thể đạt đến tiên thiên cảnh giới.*

Đột nhiên từ trên trời cao có tiếng đại ưng vang dội, rồi có thanh âm sắc nhọn nhằm hướng Tần Vũ phóng thẳng đến, một con cự đại hắc ưng, từ thiên không hạ xuống, xuất hiện cạnh Tần Vũ.

"Tiểu Hắc, ngươi đến rồi, lần này ra ngoài đã ba ngày, ta tưởng ngươi quên ta rồi chứ!" *Tần Vũ vuốt ve* "hoàng quan" *của hắc ưng, âu yếm nói.* "Hoàng quan" *(Hoàng quan: túm lông vàng trên đỉnh đầu) của Tiểu Hắc chỉ có Tần Vũ mới vuốt ve được, người khác không thể chạm vào.*

Hắc ưng không ngờ chỉ mới hai năm đã to lớn phi thường, khi đứng cao tới gần hai mét, một khi hai cánh vươn ra, Tần Vũ trên lưng Tiểu Hắc nằm rạp không dám ngồi dậy. Trong quá khứ "hoàng quan" *đích thị là mầu hoàng kim, hiện tại ở trung tâm nhúm lông vàng đã xuất hiện sắc hồng rực, phảng phất như một đoá hoả diệm.*

Hắc ưng cau có nhìn Tần Vũ, đồng thời đập cánh đầy vẻ lo âu, Tần Vũ thấy vậy cười cười. Bao năm qua, hắc ưng và Tần Vũ ở cùng nhau, Tần Vũ chỉ nhìn ánh mắt hắc ưng là hoàn toàn minh bạch ý tứ của nó.

"Tốt lắm, tốt lắm, ngươi đã không quên ta, ta hiểu lầm ngươi rồi, hảo." *Tần Vũ cười đáp.*

Đầu hắc ưng gật gật, Tần Vũ lại không nén được cười tủm.

"Tiểu Hắc, lại đây, đã lâu chúng ta không so tài, thử xem nào." Tần Vũ lời nói chưa dứt, thân hình trong sát na phóng về phía hắc ưng, thủ biến thành trảo bổ về phía hắc ưng không hề khoan nhượng.

Hắc ưng phát hoảng, rồi tựa hồ như rất thống khoái, đưa cánh lên dễ dàng tiếp chiêu của Tần Vũ. Ưng trảo của Tần Vũ vừa chạm tới cánh của hắc ưng, đột nhiên trong không khí vang lên thanh âm như hai miếng thép va vào nhau. Chỉ lực của Tần Vũ mặc dù đã đạt đến cường đại như trảo thủ của Ưng Trảo Vương, nhưng vẫn không thể làm hắc ưng bị tổn thương.

"Hắc sắc vũ mao của ngươi có thể sánh với huyền thiết đấy." Tần Vũ thối một bước, mắt thấy cường chỉ lực đã đạt đến tối ngoại tầng của mình công kích lên vũ mao của Tiểu Hắc lại không chút dấu vết, thực sự không cam tâm.

Vũ mao của hắc ưng, phát ra huyền quang, sắc bén vô bỉ. Hơn nữa trên cánh hắc ưng có lớp lông mao dày, Tần Vũ muốn dùng trảo thủ nắm lấy một mảng vũ mao cũng là vô phương, có thể tưởng tượng khả năng phòng ngự của hắc ưng khủng bố thế nào. Hắc ưng đắc ý lúc lắc đầu, đập loạn hai cánh.

"Đừng vội đắc ý, nhìn đây, xem ra phải dùng chiêu này rồi." Tần Vũ trút bỏ huyền thiết hộ tí, huyền thiết hộ thối và hắc kim bối tâm, chỉnh cá nhân tức thì có cảm giác phiêu hốt nhẹ như lông hồng.

Khả năng phòng ngự mạnh mẽ của hắc nhất thời rơi vào thế hỗn loạn. Đòn công kích thật kinh người, song ưng trảo cương mãnh tựa huyền thiết dễ dàng phá vỡ trảo thủ, tuyệt đối có thể so với thần binh lợi khí cấp tiên phẩm. Tần Vũ dùng nhục thể đối chọi với huyền thiết binh khí, rõ ràng là chịu thiệt thòi, lập tức ly khai ưng trảo của Tiểu Hắc.

"Ha ha, ngươi sẽ biết tay ta." *Thân hình Tần Vũ vẫn di chuyển cực tốc như thiểm điện.*

Đúng vậy, đấu pháp duy nhất của hắn là dụng tốc độ.

Tại thiên không tốc độ của hắc ưng cực nhanh, xuống đến mặt đất cũng rất nhanh nhẹn. Tuy vậy so với tốc độ biến thái không ai bì kịp của Tần Vũ, vẫn còn cách một khoảng. Tần Vũ đã trút bỏ phụ trọng, liền dùng tốc độ để áp chế hắc ưng.

"Hưu!"

Chân chạm nhất điểm, tức thì thân ảnh Tần Vũ hoá thành bóng mờ, khi cước chạm thụ mộc hay thạch đầu, Tần Vũ vẫn giữ nguyên cực tốc liền thay đổi phương hướng, tốc độ nhanh đến cực hạn, phảng phất xuất hiện ở tứ diện bát phương nhất tề công kích hắc ưng.

Hắc ưng song dực như cánh quạt, cũng đạt cực tốc di chuyển, song dực quét qua, lập tức đổi hướng. Và với thân pháp khinh khinh, thân thể hắc ưng hoàn toàn là một cỗ máy siêu tốc, trở lực của gió trở nên không đáng kể. Một người một ưng dùng cực tốc để tương hỗ công kích.

"Hãy nếm Đại Lực Kim Cương chỉ của ta!"

Tần Vũ biến chỉ như lợi tiễn, xé toạc không khí, ngạch kích thẳng vào ngực hắc ưng. Chỉ lực tối cường, gần như phá vỡ nhất phiến vũ mao của hắc ưng, mặc dù lớp vũ mao trên ngực hắc ưng rậm dày như mặc áo len. Hắc ưng tựa hồ như rất giận dữ, tốc độ đột nhiên gia tăng. Trong khoảng khắc, tại đương trường chỉ nhìn thấy một đạo tàn ảnh.

"Oa, mi điên rồi a."

*Tần Vũ kêu lớn, tốc độ đã hoàn toàn đạt đến cực hạn. Dựa vào "*Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang Vũ", Tần Vũ một thân tựa như võ giả hạ thế từ ánh trăng, không ngừng di động cực tốc quanh thân thể phiêu hốt của hắc ưng, song thủ không ngừng công kích. Hắc ưng tốc độ tuy nhanh, nhưng mỗi lần công kích đều bị Tần Vũ sớm phát hiện, thân pháp Tần Vũ dựa trên cơ sở cảm ứng thế gió. Hắc ưng vừa công kích, không khí lay động, Tần Vũ đã lập tức phát hiện. Đột nhiên…

Một tiếng ưng kêu vang vọng như sấm, hắc ưng cuối cùng cũng phát nộ.

"Hô hô…" *hai cánh hắc ưng quạt ra từng đợt cuồng phong, lập tức chu vi cả một vùng như có gió bão, cây cối trong phạm vi đó cũng bị quạt đổ văng đi, từng tiếng "*rắc rắc*" vang lên, vô số cành cây bị chấn gãy, sức gió khủng bố tự nhiên cũng ảnh hưởng đến hành động của Tần Vũ. Tần Vũ cười một tiếng.*

*"*Mi hãy theo ta nào."

Tần Vũ thân hình cực tốc phóng về hướng bắc, một người một ưng thường xuyên giao thủ, với hành động của đối phương đã quá tường tận, không cần câu nệ làm gì. Vừa gọi hắc ưng xong, Tần Vũ đã nhằm hướng một nơi khác phóng tới Thạch lâm (rừng đá)!

Thạch lâm, đúng như tên gọi, là một địa phương có vô số cự thạch, là nơi Tần Vũ và hắc ưng đại chiến nhiều lần, chung quanh vô số những tảng đá nhỏ hoặc bị phá huỷ hoặc bị đánh văng đi, chỉ còn lại những cự thạch nặng thiên cân vạn cân.

Trong thạch lâm.

Tần Vũ phiêu hốt qua lại tới lui, hắc ưng thì như hắc sắc thiểm điện truy theo. Thực tế so sánh về tốc độ di động thì hai đối thủ là một chín một mười, nhưng sự linh mẫn của hắc ưng vẫn

kém xa Tần Vũ. Tần Vũ có thể đang di động trong sát na cải biến phương hướng. Vừa đang nhằm hướng đông cực tốc di chuyển, lại có thể lập tức chuyển sang hướng tây.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"

Tần Vũ song thủ lúc biến thành chưởng đao, lúc thành thiết quyền, lại thành quyền chỉ công kích, khi hắc ưng dùng mỏ và song dực phối hợp công kích, thì song lợi trảo cũng dừng lại, chỉ khi bay lên mới dùng lợi trảo để công kích Tần Vũ. Khi hắc ưng phi lên, Tần Vũ chỉ biết bị động chống đỡ. Tất nhiên Tần Vũ vô pháp để bay lên, nhất thời cũng không tìm được biện pháp phản công.

"Bồng!"

Cánh hắc ưng vung lên, Tần Vũ nghiêng mình tránh né, một cánh liền đánh thẳng vào một cự thạch kề bên. Cánh của hắc ưng kiên ngạch không chút tỳ vết, còn cự thạch đã bị đánh vỡ vụn.

Tần Vũ đột nhiên một chưởng đánh về phía sau gáy hắc ưng, cánh hắc ưng liền múa lên, ly khai tức thì, trọng chưởng của Tần Vũ uy mãnh kích thẳng lên một cự thạch khác. Đương nhiên, cự thạch bị nhất chưởng của Tần Vũ đả vỡ. Chưởng lực của Tần Vũ, sự lợi hại hoàn toàn có thể sánh với cao thủ Thiết Sa chưởng trong bát đại cao thủ ngoại công, vô luận về sức mạnh hay về sự bền. Một người một ưng tiếp tục giao thủ, thạch lâm cơ hồ như trong cơn kiếp nạn. Mỗi khi họ đánh hụt một chiêu, là một cự thạch nát vụn thành phấn.

"A!"

Tần Vũ kêu to một tiếng, đột nhiên từ trên trùng thiên hạ xuống phách kích hắc ưng. Hắc ưng lúc này sau lưng là cự thạch, căn bản không lối đào thoát. Nhưng hai cánh hắc ưng bỗng máy động, nhanh chóng chuyển thân thoát sang bên cạnh vài mét, trọng chưởng Tần Vũ

tiện tay đánh thẳng vào cự thạch phía sau lưng hắc ưng.

"Oanh!"

Cự thạch vỡ vụn, nhưng Tần Vũ đột nhiên bất động.

"Tiểu Hắc, dừng lại."

Tần Vũ vừa rồi nhục chưởng cảm giác có gì không đúng, bởi hắn cảm thấy cự thạch có sức phản chấn cường liệt. Tất nhiên khi đánh vỡ những cự thạch khác cũng có sức phản chấn, nhưng ở cự thạch này sức phản chấn thật mạnh, thủ chưởng của hắn thậm chí cảm giác ê ẩm. Hắc ưng nghe tiếng Tần Vũ, liền lộ vẻ hoài nghi nhìn tới.

"Đây…đây là cái gì."

Tần Vũ chấn kinh nhìn hoả hồng sắc thạch đầu trước mắt, không thể nói đó là đá, nhưng có vẻ là tinh thạch, chỉ cần bỏ ánh sáng hồng sắc đi thì nó không phải cũng là một tảng đá sao?

Đánh vỡ cả vạn cân cự thạch, ai nghĩ được trong đó lại có hoả hồng sắc tinh thạch, hơn nữa tinh thạch này lại thật lớn, cơ hồ cao bằng nửa Tần Vũ, lại là một trụ tròn gần đến mức hoàn hảo, chuẩn xác mà nói, là một cây thạch côn, chỉ là cây thạch côn này nếu so với những đoản côn thông thường khác, có vẻ ngắn và dầy hơn nhiều. Tần Vũ song thủ nắm lấy tinh thạch hình trụ, nhất thời cảm giác ấm vô cùng.

"Ồ, nặng ghê."

*Tần Vũ kinh ngạc phát hiện khối tinh thạch nặng hơn bình thường, tức thì song thủ dụng lực, khẽ kêu một tiếng nhấc bổng hoả hồng sắc tinh thạch lên, Tần Vũ tức thì trừng mắt nói, "*lão thiên ơi! Cái tiểu viên trụ này, không ngờ lại nặng đến gần hai nghìn cân."

Chương 33

Luyện Khí Tông Sư (1)

"Đây là cái gì nhỉ?" Tần Vũ nhíu mày, cẩn thận quan sát hoả hồng sắc tinh thạch trên tay, *"tinh thạch này trọng lượng thật phi thường, lại phát ra ánh sáng sắc hoả hồng, bản thân tinh thạch lại âm ấm."*

Tần Vũ tại Bảo khố trong vương phủ, đã thấy vô số bảo bối, tại Vân Vụ sơn trang lại đọc không ít thư tịch, nhận biết được rất nhiều bảo vật tại Tiềm Long đại lục, tuy nhiên đối với hoả hồng sắc tinh thạch này, hắn hoàn toàn không có khái niệm. Tần Vu buông hoả hồng sắc tinh thạch xuống đất, một tiếng *"Oanh!"*vang lên, trọng lượng đích thực kinh nhân.

"Trước hết thử xem ngươi cứng như thế nào, tinh thạch này nặng như vậy, một chưởng của ta đánh vào, cự thạch vỡ mà tinh thạch không sao, xem ra rất cứng."

Tần Vũ thủ biến thành trảo, triển khai Ưng Trảo công, hướng về phía hoả hồng sắc tinh thạch đánh tới. Tiếng va chạm của kim thiết vang dội khắp nơi, hoả hồng sắc tinh thạch vẫn trơ trơ không chút tỳ vết.

"Chà!"

Tần Vũ liền hít một hơi lãnh khí, cảm giác của ngũ chỉ vừa công kích trở nên tê dại, tự nghĩ bản thân dùng toàn lực tấn công cũng không để lại một chút dấu vết nào, có thể tưởng tượng độ cứng của tinh thạch như thế nào, liền lắc đầu nói: *"Tiểu Hắc, ngươi thử đi, xem tinh thể này cứng rắn đến đâu."*

Tiểu Hắc hưng phấn gật đầu hai cái, song dực vũ động, trước tiên bay vọt lên trời, rồi từ trên cao đáp xuống, song lợi trảo toàn

lực bổ xuống tinh thạch.

Một lần nữa tiếng kim thiết lại vang rền, tinh thạch vẫn không hề hấn gì. Tiểu Hắc hạ xuống, cặp nhãn chớp chớp nhìn Tần Vũ, lộ vẻ chán nản, tựa như vì lợi trảo của bản thân thất bại mà buồn bực trong lòng.

Tần Vũ trừng mắt há mồm lộ vẻ si ngốc, một lúc lâu sau nhãn tình mới xuất hiện tia hưng phấn: *"Ha, phát tài, phát tài, ưng trảo của Tiểu Hắc có thể xé toạc huyền thiết dễ dàng như xé giấy, độ cứng có thể sánh với tiên phẩm vũ khí, có thể làm tê liệt ưng trảo của ngươi, tinh thạch trên tối thiểu cũng là luyện khí tài liệu trân quý hạng nhất, à, có lẽ nên dùng Ngư Trường kiếm để thử."*

"Hưu!"

Tần Vũ đơn thủ huy lên, một đạo hắc quang loé sáng, phóng thẳng về phía hoả hồng sắc tinh thạch.

Thanh âm lại một lần nữa vang dội, Tần Vũ trong tay nắm chặt Ngư Trường kiếm, hưng phấn nhìn hoả hồng sắc tinh thạch trước mắt: *"Khoáng thạch lớn như vậy, chắc chắn là vật báu vô giá. Nói không chừng có thể luyện thành tiên phẩm thượng cấp binh khí."* Ngư Trường kiếm, tiên phẩm hạ cấp binh khí.

Khoáng thạch, trải qua nhiều trình tự phức tạp, cuối cùng tinh luyện thành binh khí, binh khí đích thực so với nguyên bản khoáng thạch còn kiên ngạnh hơn. Ví như lúc đầu từ vẫn thạch chế luyện thành Ngư Trường kiếm, tuyệt đối vô phương phủ nhận sự sắc bén của nó. Hoả hồng sắc tinh thể có thể va chạm với Ngư Trường kiếm mà không chút dấu vết, độ cứng rắn của nó tuyệt đối đạt đến cảnh giới kinh nhân.

Ngay cả trung kỳ tiên phẩm khoáng thạch, chịu một trảm của Ngư Trường kiếm cũng phải có ngân tích lưu lại, vậy thì hoả hồng sắc tinh thể này là gì?

"Khoáng thạch thượng cấp tiên phẩm, không phải…có lẽ còn hơn thế nữa." Tần Vũ song nhãn phát quang, một tu luyện cao thủ có được tối thượng cấp binh khí là điều cầu mà không được, căn bản không ai có thể tưởng tượng nổi, Tần Vũ đương nhiên mộng tưởng có được một món thần binh lợi khí.

Chỉ riêng bản thân tinh thạch này, độ cứng rắn đã không kém gì Ngư Trường kiếm, nếu quả luyện chế thành binh khí, thì…

"Tiểu Hắc, chúng ta về sơn trang." Tần Vũ cởi áo khoác ngoài chùm lên hoả hồng sắc tinh thạch, rồi ôm lấy nhấc lên. Đối với trân bảo, Tần Vũ cũng hiểu không nên cho nhiều người biết, cho dù hắn không lo sợ, nhưng cũng hiểu rõ quy củ trong vương phủ, ngay Ngư Trường kiếm còn là binh khí tối bảo mật, huống hồ là thứ trân quý như hoả hồng sắc tinh thể.

Vác theo khối tinh thể nặng hai nghìn cân, Tần Vũ lập tức chạy một mạch về Vân Vụ sơn trang, có lẽ chỉ có tài năng biến thái của hắn mới làm được điều này. Tại Vân Vụ sơn trang, Tần Vũ nhẹ nhàng chui vào mật thất.

"Mang theo hai nghìn cân chạy từ trong sơn lâm về đây, quả là có chút mệt mỏi."

Tần Vũ vung mạnh hai tay, trên mặt biểu thị nét tiếu ý, tâm trạng khi có được trân bảo đương nhiên rất tốt, *"nếu phụ vương biết điều này, khẳng định sẽ rất cao hứng."*

Tần Vũ vừa cười vừa đi về phía phòng của Liên Ngôn, đột nhiên có hai người âm thầm đến trước mặt, một người là thanh niên cao sấp sỉ hắn, người kia là một lục y thiếu nữ dáng vẻ nhu nhược,,thanh niên thì vô cùng cường tráng, còn lục y thiếu nữ có ngũ quan thanh tú, mặc dù khí chất nhu nhược nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

"Vũ ca ca."

Lục y thiếu nữ vừa nhìn thấy Tần Vũ, nhãn tình tức thì phát sáng, chạy nhanh tới, *"Vũ ca ca, lần này huynh ra ngoài tu luyện lâu quá, không thèm ngó ngàng gì đến ta."* Thiếu nữ lầm bầm nói.

"Tiểu Lộ, chờ khi ta rảnh rỗi, nhất định sẽ bù đắp cho muội." Tần Vũ âu yếm xoa đầu Tiểu Lộ.

Lục y thiếu nữ này chính là Tiểu Lộ, còn thanh niên bên cạnh là Thiết Sơn. Huynh muội họ đã bái Liên Ngôn làm sư phụ. Tiểu Lộ không thích chém chém giết giết, nên chỉ tu luyện nội công, bình thường rất hay thổi sáo, ngọc địch nàng đeo ở eo lưng chính là của Tần Vũ tặng cho.

"Lúc nào cũng nói vậy, nhưng huynh có lúc nào rảnh rỗi đâu, Vũ ca ca, chẳng lẽ huynh không thể nghỉ ngơi sao." Tiểu Lộ có chút bất mãn, Vũ ca của nàng thường nói nếu rảnh sẽ chơi với nàng, nhưng có lúc nào hắn rỗi rãi đâu?

"Nghỉ ngơi ư?" Tần Vũ khẽ run run, từ lúc mới tám tuổi, đến giờ khi đã mười tám tuổi, thời gian rảnh rỗi chân chính của hắn có thể tính được trên đầu ngón tay. Trong tâm hắn luôn chỉ có nỗ lực tu luyện, nỗ lực tu luyện, hy vọng có thể sớm trợ giúp cho phụ vương, có thể trở thành tả hữu tin cậy của người.

"Tiểu Lộ, không được sinh sự nữa." Thiết Sơn giáo huấn, rồi quay sang Tần Vũ cười nói: *"Tiểu Vũ, ngươi tìm sư phụ phải không, người đang nghỉ trong đình viện."*

"Phải, ta đang kiếm Liên gia gia." Tần Vũ nói lớn, đoạn bước nhanh về phía đình viện của Liên Ngôn.

Tiểu Lộ tức thì ngưng mi nhìn theo bóng dáng Tần Vũ, mũi hơi nhăn lại: *"Vũ ca ca huynh ấy luôn bận rộn, dường như không có phút nào thảnh thơi."* Tiểu Lộ sống ở Vân Vụ sơn trang đã gần năm năm, tự nhiên biết Tần Vũ tu luyện cực kỳ khắc khổ.

"Tiểu Lộ, đừng nói vậy, Tiểu Vũ và chúng ta không giống nhau, hắn ta mặc dù là tam thái tử tôn quý của Trấn Đông Vương, nhưng lại tu luyện tối khổ ngoại công. Nhớ khi trước ta đã có lần thấy hắn ta dùng tay không để xúc thiết sa."

Thiết Sơn tựa hồ như hồi tưởng lại cảnh đó. Xúc thiết sa, Tần Vũ chỉ bắt đầu luyện sau khi chỉ lực đã đạt đến trình độ cực cao. Như quả ngay từ đầu đã dùng thiết sa, thủ chỉ của hắn tuyệt đối không thể toàn vẹn.

Thiết Sơn nhãn trung biểu lộ sự kinh ngạc tột độ: "Xúc thiết sa, ngón tay hắn đau buốt như kim châm. Mười ngón tay thông với tim, nỗi thống khổ đó muội khó lòng cảm nhận được. Tuy nhiên mỗi ngày huấn luyện, rèn luyện chỉ lực chỉ là một phần trong cực hạn huấn luyện của hắn. Từ sáng sớm đến tối mịt, Tần Vũ mỗi lần huấn luyện đều công kích thân thể cực hạn. Thân thể luôn phải chịu sự tổn thương cực hạn hắn là không dễ dàng gì. Vả lại phương pháp huấn luyện này…hắn ta đã bắt đầu khi mới tám tuổi." Thiết Sơn nhìn theo hướng Tần Vũ, tỏ ra kính phục vô cùng.

Trong mắt Tiểu Lộ lúc đó loé lên tia sáng rực rỡ.

Trong tim nàng, Vũ ca ca vĩnh viễn là ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, là vị huynh trưởng cực tốt, là vầng thái dương đem lại hơi ấm cho mọi người. Vũ ca ca, thân là thế tử của Trấn Đông vương, từ khi mới tám tuổi đã bắt đầu biết dùng cực hạn để huấn luyện thân thể bất chấp tổn thương.

Tuy vậy khi đã có Lưu Tinh lệ, lại có thể phát huy hiệu lực của nó, đã giúp Tần Vũ huấn luyện đến cực hạn sinh lý. Ngón tay luyện đến mức đau đớn như muốn gãy, tập xuống tấn để huấn luyện cơ chân đến mức đầu óc choáng váng, bắp chân nứt ra…chỉ đến khi đạt cực hạn sinh lý, Lưu Tinh lệ mới phát huy hiệu lực thần kỳ của nó. Muốn đạt được điều gì, tất nhiên phải trả giá.

Để đạt được đến cảnh giới như bây giờ, cái giá Tần Vũ phải

trả thật nhiều, vô cùng nhiều.

Trong đình viện của mình, Liên Ngôn nằm dài trên trường kỷ, uống trà và hưởng thụ sự tĩnh mịch.

"Liên gia gia."

Vừa nghe thấy tiếng gọi quen thuộc, nhãn tình Liên Ngôn liền lộ nét tiếu ý, quay đầu về phía Tần Vũ cười nói: *"Tiểu Vũ a, hiếm khi con có thời gian rảnh rỗi như lúc này."*

Nhìn Tần Vũ, ông không nén nổi cao hứng trong lòng. Tựa như gia gia chợt gặp mặt tôn tử của mình, không kiềm chế nổi niềm cao hứng. Tần Vũ từ viên môn bước tới, hiện đã có hoả hồng sắc tinh thạch, Tần Vũ cần tìm một luyện khí cao thủ, đương nhiên, khi tìm luyện khí cao thủ, Tần Vũ nghĩ ngay đến Liên Ngôn.

Chương 34

Luyện Khí Tông Sư (2)

"Liên gia gia, con vừa tìm được một khoáng thạch cực kỳ trân quý, câu con đoán chắc là khoáng thạch tiên phẩm thượng cấp." Tần Vũ đầu vừa dứt, Liên Ngôn đã đứng bật dậy.

Trong mắt Liên Ngôn nhất thời chấn kinh, nhìn Tần Vũ đầy vẻ hồ nghi, một lúc lâu sau mới nói: *"Tiểu Vũ, đây không phải là chuyện đùa, tiên phẩm thượng cấp a, loại khoáng thạch đó tiên thiên cao thủ dẫu nằm mơ cũng không dám nghĩ đến, để luyện chế vũ khí thì tuyệt đối là thần binh. Loại thượng cấp khoáng thạch đó làm sao có khả năng tìm được."*

Đối với nhân loại tại Tiềm Long đại lục, vũ khí đơn giản có thể phân chia làm hai loại: phàm phẩm và tiên phẩm. Tiên phẩm lại phân chia làm thượng, trung, hạ tam cấp, khoáng thạch cũng như vậy. Trấn Đông vương quyền thế rất lớn, trong tàng binh khố thu gom được chừng vài chục kiện, đại đa số là tiên phẩm hạ cấp, một bộ phận là tiên phẩm trung cấp, tiên phẩm thượng cấp chỉ có hai kiện mà thôi.

"Liên gia gia, con cũng đã nghi ngờ như người, đã dùng Ngư Trường kiếm chém thử một nhát, nhưng không hề có dấu vết. Nếu không phải tiên phẩm thượng cấp thì là gì?" Tần Vũ liền giải thích.

"Ngư Trường kiếm chém xuống, lại không để lại dấu vết sao?" Trong tâm Liên Ngôn đã minh bạch, nếu quả thực Ngư Trường kiếm cũng không thể để lại ngân tích, đó tuyệt đối phải là khoáng thạch tiên phẩm thượng cấp, *"Tiểu Vũ, khoáng thạch đó có hình dạng như thế nào, có to không, có bằng một nắm tay không?"*

Khoáng thạch càng trân quý, thì càng nhỏ. Nếu nó nhỏ bằng

một nắm tay, thì tốt nhất là dùng để luyện chế loại binh khí như đoản đao đoản kiếm.

"Nắm tay?" Tần Vũ kinh ngạc hỏi.

Hoả hồng sắc tinh thạch hắn tìm được cao đến gần một mét, hình dạng trên to dưới bé, nhưng xem ra lớn hơn nắm tay rất nhiều.

"Nếu nhỏ hơn một nắm tay, thì chỉ có thể chế tạo loại vũ khí như chuỷ thủ, đó là cách tốt nhất, bởi vì đó là loại tiên phẩm thượng cấp vũ khí nhỏ nhất." Liên Ngôn cười đáp, nhưng Tần Vũ ở bên cạnh đã hiểu ý tứ của ông ta, không nín nổi cũng bật cười.

"Liên gia gia, con tìm được một khoáng thạch rất lớn, có hình trụ, cao một mét, trên to dưới bé, và lớn hơn nắm tay rất nhiều." Tần Vũ diễn tả.

Liên Ngôn tức thì song nhãn trừng trừng, da mặt đỏ bừng xúc động.

"Hình trụ, cao một mét?"

Liên Ngôn không phải là Tần Vũ, ông nghĩ đến cái lớn hơn, đại khoáng thạch kia, hơn nữa còn là tiên phẩm thượng cấp, ví như luyện chế chiến đao, có thể luyện chế đến vài chục chiếc, đó là vài chục kiện tiên phẩm thượng cấp thần binh. Vài chục kiện, đó là một khái niệm rõ ràng.

"Đương nhiên là thật, lại còn phải hỏi." Tần Vũ đáp lời Liên Ngôn, ba phần như hỏi lại với vẻ không cam tâm, hắn đương nhiên không biết Liên Ngôn trong chốc lát khó lòng tin được đó là sự thật, vận may từ trên trời rơi xuống, khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi. *"Nhanh, dẫn ta đến xem."* Liên Ngôn vừa dứt lời, Tần Vũ liền gật đầu đồng ý, đoạn nhanh chóng dẫn Liên Ngôn xuống mật thất dưới đất.

Trong gian mật thất dưới đất, Liên Ngôn nhìn hoả hồng sắc tinh thạch, hai mắt phát sáng.

Hoả hồng sắc tinh thạch phát ra ánh hồng quang mông lung mờ nhạt, trong suốt có thể nhìn thấu qua, thậm chí có thể nhìn từng đường nét ở trong tinh thạch. Vừa thấy hình dạng tinh thạch, Liên Ngôn biết ngay đây đích thị là bảo vật vô giá. So với nó, trân châu mã não cũng phải còn kém xa.

Liên Ngôn từ eo lưng kéo ra, một thanh tử sắc nhuyễn kiếm đột nhiên xuất hiện, ông vẫy tay một cái, tử sắc nhuyễn kiếm tức thì thẳng như bút, sau đó hoá thành một đạo tử quang phách thẳng lên hoả hồng sắc tinh thạch.

"Quả nhiên." trong mắt Liên Ngôn phát ra tia sáng lăng lệ, nhìn thẳng vào hoả hồng sắc tinh thạch trước mắt, *"đến Tử Tâm nhuyễn kiếm của ta cũng không thể để lại dấu vết, tuyệt đối là tiên phẩm thượng cấp."*

Liên Ngôn quay đầu sang bên cạnh nhìn Tần Vũ, trịnh trọng nói: *"Tiểu Vũ, hãy lập tức dùng ngựa đem trọng bảo kia về vương phủ, con cần luyện chế thần binh gì, có thể mời luyện khí tông sư Hắc tiên sinh giúp con luyện chế, nhiều tinh thạch như vậy, bất kể con luyện chế binh khí hay chiến giáp, đều sẽ còn dư, số dư ra sẽ lưu lại cho phụ vương con. Có được không?"* Tần Vũ nghe lời Liên Ngôn, trong chốc lát đã hoàn toàn minh bạch.

Với khoáng thạch trân quý trên, nếu chế luyện binh khí tuyệt đối sẽ là thần binh, nếu số thần binh đó ở trong tay phụ vương, khả dĩ trên chiến trường có thể phát huy uy lực thần kỳ. Tần Vũ đối với tiền tài, bảo vật tuyệt không để ý.

"Tất nhiên, con chỉ cần một phần mười hoả hồng sắc tinh thạch thôi, còn lại giao hết cho phụ vương." Tần Vũ cười nói.

Liên Ngôn nhìn Tần Vũ, mục quang đầy vẻ tán thưởng: *"Tiểu*

Vũ, ở tuổi con, không ngờ lại không bị trọng bảo mê hoặc, tâm tính của con đích thực vượt xa thường nhân."

Một người có thể đối diện với bảo vật mà sắc mặt không đổi, tâm cảnh tu vi của người đó thường nhân tuyệt đối không thể so sánh được. Một vũ giả muốn đột phá về mặt tâm tưởng, tất nhiên tâm tính và ngoại cảnh phải có sự phối hợp tương hỗ lẫn nhau.

Tần Vũ đối diện với mục quang của Liên Ngôn, xấu hổ nói: *"Liên gia gia, đừng nhìn con như vậy. Con không quen được người khác khen đâu."*

Thấy bộ dạng ngại ngùng của hắn, Liên Ngôn không nhịn được bất giác phá lên cười.

Tâm tính của con người đích thực cần được rèn rũa, nhất là một thanh niên hiểu biết như Tần Vũ. Mỗi lần đột phá cực hạn, là một lần tâ m tính được rèn luyện, Tần Vũ đã bắt đầu rèn luyện từ năm lên tám tuổi, nên sự kiên cường cứng cỏi của hắn người thường không thể so bì.

Một kẻ cô độc, thì trên đường đời phần lớn là độc hành, tự tạo lập nên phong cách của riêng mình. Bởi vì người đó luôn cô đơn, nên mọi thứ có thể tự nhiên lĩnh hội được. Chiêm nghiệm về cuộc đời, về giá trị của bản thân, về nhiều thứ, thật nhiều thứ đã từng gặp, từng cảm nhận.

Tần Vũ là một kẻ như vậy, ngay từ khi ấu thơ hắn đã là một kẻ cô độc, một mình quan sát tinh tú, sau đó tự rút ra bài học cho mình, hiện giờ khi tâm trí đã thành thục, Tần Vũ hoàn toàn minh bạch cách đối nhân xử thế ra sao: con người sinh ra trên đời, tối quan trọng chính là tình thân, là tình cảm cùng chung huyết thống. Cho dù tiền tài, linh bảo nhiều như nước thì sao, chẳng qua cũng chỉ cần bảo đảm cho những sinh hoạt cơ bản là đủ, còn lại biết làm gì? Nếu hai nghìn lạng bạc đủ để sử dụng cả đời, thì có mười vạn lạng bạc không phải quá thừa thãi sao? Do vậy hắn tự nhiên

không bao giờ có lòng tham.

Nhân loại đều có mộng tưởng, Tần Vũ cũng vậy. Cảm tình thân thuộc đứng thứ nhất, mộng tưởng đứng thứ hai. Sinh mệnh ư? Thiếu đi tình thân, không có mơ ước, cuộc sống chỉ là vô nghĩa.

Sau mỗi lần đột phá cực hạn, thì Tần Vũ vô cùng vui sướng với cảm giác nhiệt huyết trào dâng, hắn thích được cận thân chiến đấu, thích những tình cảm tuôn trào trong sát na quyết định sinh tử. Mộng tưởng của Tần Vũ là tự đốt cháy sinh mệnh của bản thân bằng sự nhiệt tình vô hạn, cũng giống như lưu tinh trong phút giây bùng cháy, nhân sinh, rất cần những ngọn lửa nhiệt huyết như vậy để thắp sáng thế gian…

"Liên gia gia, đã chuẩn bị nhân mã để hộ tống hoả hồng sắc tinh thạch về vương phủ chưa?" Tần Vũ cười nói.

"Đã xong, Mã Sơn đã bố trí nhân lực rồi." Liên Ngôn vội vàng nói, cũng bởi đây là việc đại sự, nên ông không thể trễ nải dù chỉ một chút, tất bật lo chuẩn bị nhân mã.

Tần Vũ liếc nhìn hoả hồng sắc tinh thạch, nói thầm trong bụng: *"Không thể tưởng tượng nổi tinh thạch này lại hữu dụng với phụ vương, thật quá tốt."* Hắn ta vừa cười vừa ly khai mật thất.

Vương phủ Trấn Đông vương, trong chốc lát tại biệt viện, đã có không ít người tụ tập, ba vị thế tử của Trấn Đông vương, Liên Ngôn, tổng quản Cát Mân, ba đại hán nửa thân trên để trần, và cuối cùng là một người trung niên áo đen, mọi người đang chăm chú quan sát hoả hồng sắc tinh thạch. *"Hắc tiên sinh, ông có khả năng luyện chế được không?"* Liên Ngôn đối mặt với hắc y trung niên hỏi.

Hắc y trung niên không trả lời, chỉ tiến lại gần hoả hồng sắc tinh thạch, song nhãn mở to trừng trừng, cẩn thận quan sát hoả hồng sắc tinh thạch từng ly từng tý một, tập trung tinh thần cao

độ, bọn Tần Vũ ở bên cạnh thấy vậy, liền tự giác im lặng không dám làm phiền vị luyện khí tông sư này.

Chương 35

Luyện Khí Tông Sư (3)

Hắc y trung niên ngắm nhìn một lúc lâu, trên mặt liền lộ vẻ thoả mãn cực độ, quay đầu về phía Tần Vũ giọng tán thưởng: *"Bình thường chỉ ở những nơi cực kỳ nguy hiểm không nơi nào bằng như Hồng hoang mới có khả năng xuất hiện loại trọng bảo này, tam điện hạ lại có thể ở một địa phương bình thường như Đông Lam sơn tìm được trọng bảo, quả là khiến người khác khó lòng tin được." "Do vận khí mà."* Tần Vũ cười nói.

Hắc y trung niên hướng về phía Liên Ngôn: *"Liên tiền bối, từ khi ở Đông Lam sơn phát hiện bảo vật, ông có tìm kiếm xung quanh nơi tìm được tinh thạch này xem có sót lại gì không?"*

"Đương nhiên là đã tìm." Liên Ngôn thở dài, *"bất quá với thiên địa chi bảo phải có duyên mới tìm được, Tiểu Vũ do vô ý mà tìm được kỳ trân, còn ta tuy phái xuất vài trăm cao thủ cơ hồ lật tung cả thạch lâm lên, đập nát toàn bộ cự thạch, nhưng đến một mẩu khoáng thạch cũng không phát hiện ra.*

*Tần Phong liền nói: "*Chỉ riêng khối hoả hồng sắc tinh thạch này đối với chúng ta cũng là quá đủ, Tiểu Vũ hữu duyên mà phát hiện được hoả hồng sắc tinh thể, chúng ta lại cố cưỡng cầu để tìm, không tìm không chịu được."

"Phải, một khối cực phẩm khoáng thạch khổng lồ như vậy, tại hạ đến nay cũng chưa từng nghe qua." *Hắc y trung niên nhìn trân trân khối hoả hồng sắc tinh thể, phảng phất giống như mèo nhìn thấy cá.*

"Hắc tiên sinh, ông có nắm chắc có thể luyện chế được hoả hồng sắc tinh thạch không?" Tần Vũ ở bên cạnh nghi hoặc hỏi, mọi người nhất tề nhìn về phía vị luyện khí tông sư, luyện binh khí tuyệt nhiên không phải việc đơn giản, có vật tư tốt đã đành, nhưng cũng cần cả một luyện khí cao thủ tài năng nữa.

Vị Hắc tiên sinh trên, Trấn Đông vương Tần Đức để mời về đã phải trả một cái giá cực lớn, đã sống tại vương phủ được mười năm.

Hắc tiên sinh lắc đầu, chúng nhân liền chết lặng.

"Nếu không thử, tại hạ quả thực không dám chắc chắn." *Hắc tiên sinh liền cởi áo khoác ngoài, lộ ra nửa thân trên vô cùng tráng kiện, Hắc tiên sinh bất giác trên môi lộ nét tiếu ý, biểu thị sự hưng phấn cực độ,* "tại hạ đã lâu không phải toàn lực xuất thủ."

"Đem Lam Viêm thuỷ lại đây!" *Hắc tiên sinh hạ lệnh.*

"Vâng!"

Một đại hán cởi trần tức thì chạy nhanh về phòng, lát sau mang ra một chiếc bình thuỷ tinh, trong bình có chứa một thứ nước màu xanh lam, quả thật rất kỳ quái, trên bề mặt nước mầu xanh không tưởng tượng nổi lại có một đốm hoả diệm nhàn nhạt. Hắc tiên sinh đón lấy bình thuỷ tinh, đột nhiên, song thủ của ông ta bắt đầu đỏ rực, một luồng nhiệt lượng bắt đầu ngập tràn khắp nơi.

Bên cạnh là ba đại hán cởi trần mục quang không chớp.

"Sư phụ chúng ta cuối cùng cũng chịu xuất thủ, đã lâu rồi không thấy người trịnh trọng như vậy."

"Phần Thiên quyết của sư phụ đã đạt đến cảnh giới cực cao,

không biết sẽ lợi hại đến đâu." *Ba đại hán sôi nổi đàm luận với nhau, cả ba người đều là chân truyền đệ tử của Hắc tiên sinh, đương nhiên cũng là đối tượng được Trấn Đông vương phủ đặc biệt bồi dưỡng. Tần Vũ, Tần Phong, Tần Chính, Liên Ngôn và Cát Mân đều chăm chú nhìn Hắc tiên sinh.*

Hắc tiên sinh mở chiếc bình thuỷ tinh, đồng thời khẽ nghiêng bình, "Lam Viêm thuỷ" *lập tức chảy xuống, trực tiếp rỏ lên hoả hồng sắc tinh thạch, liền có thanh âm vang lên* "xèo xèo", *Lam Viêm thuỷ phát sinh biến hoá kịch liệt.* "Hoả hồng sắc tinh thể quả nhiên lợi hại, đến Lam Viêm thuỷ cũng không thể để lại dấu vết." *Một đệ tử của Hắc tiên sinh kinh ngạc nói.*

Một lúc sau, Lam Viêm thuỷ hoá thành một màng mỏng màu bạc, hoàn toàn bao bọc lấy khối hoả hồng sắc tinh thể.

"Hừ!"

Hắc tiên sinh kêu lên một tiếng, tinh quang trong mắt đột nhiên loé sáng, song thủ tức thì phát xuất hai làn hoả diễm nóng bỏng đánh thẳng vào màng bạc bao quanh hoả hồng sắc tinh thể, màng bạc đó là do Lam Viêm thuỷ hoá thành, tuy nhiên hoả hồng sắc tinh thể đến một biến hoá nhỏ cũng không có.

"Sư huynh, Phần Thiên Hoả Diễm của sư phụ kết hợp với Lam Viêm thuỷ, không ngờ lại không có chút kết quả, sao lại có chuyện đó được?" *Một đệ tử của Hắc tiên sinh chấn kinh.*

"Phần Thiên Hoả Diễm của sư phụ lại không có khả năng biến đổi tinh thạch tiên phẩm thượng cấp, chuyện này…" *Một đệ tử khác nghi hoặc.*

Hắc tiên sinh nhãn trung càng thêm hưng phấn, đột nhiên, sắc mặt

ông ta trở nên hồng rực, rồi chợt chuyển thành xanh xám, đồng thời trên tay ông xuất hiện một đoá tiểu hoả diễm, nhiệt độ trong đình viện bỗng nhiên tăng vọt.

"Quá mạnh." Tần Vũ nhất thời kinh hãi, hắn hoàn toàn cảm giác được sự khủng bố của đoá hoả diệm, trong tâm thức của hắn như có cảm giác…hắn hiện giờ tuyệt không phải là đối thủ của Hắc tiên sinh. Hắn cảm giác không khí tron g đình viện vì nhiệt lượng tăng cao mà lay động.

Tần Vũ suy đoán cực kỳ chính xác, Hắc tiên sinh vốn là một luyện khí tông sư, bản thân đã đạt đến đỉnh cao tiên thiên, là cao thủ nhất nhì của Trấn Đông vương.

"Đặc thù của tiên thiên chân khí là sản sinh ra hoả diễm, uy lực so với lửa thường lợi hại hơn nhiều, vậy mà cũng không thể dung hoá nổi tiên phẩm khoáng thạch." *Tần Vũ than thở, ngây người nhìn hoả hồng sắc tinh thể. Giống như lần đầu, hoả hồng sắc tinh thể vẫn không chút biến hoá.*

"Hử!"

Sắc mặt của Hắc tiên sinh đột nhiên đen sạm, "Oanh!" thanh âm vừa vang lên, Hắc tiên sinh toàn thân bốc lửa, hoả diễm thiêu cháy sạch sẽ y phục của ông ta, chỉ còn sót lại chiếc khố trên người, chiếc khố được dệt bằng hắc kim ti.

Tông phái của Hắc tiên sinh, hiển nhiên biết rõ khi vận công tới cực hạn, toàn thân sẽ phát hoả, do vậy hắc kim khố được truyền qua nhiều đời tới giờ, nó được dệt từ hắc kim ti, sư môn trưởng bối của Hắc tiên sinh dã dành dụm rất lâu được một số lượng lớn hắc kim.

"Cái khố này với cái hắc kim bối tâm của ta như cùng một chất liệu." *Tần Vũ thầm tự nhủ.*

Tức thì hoả diễm trong tay Hắc tiên sinh thu nhỏ hơn, và nhiệt lượng cũng gia tăng hơn trước, cả đình viện như bị lật nhào bởi từng cơn sóng nhiệt, mọi người trong đình viện không chịu nổi đều lùi ra xa.

"Hoả diễm này, ví thử là thân thể của một tiên thiên cao thủ, cũng bị đốt ra tro, không sót một mảnh." Tần Vũ than khẽ trong lòng, hoả diễm này, có thể dung hoá tiên thiên khoáng thạch, huống hồ là thân thể thường nhân.

Ba huynh đệ Tần Vũ, Liên Ngôn…cũng như ba sư huynh đệ, trừng mắt nhìn hoả hồng sắc tinh thể, trong lòng hy vọng tinh thể sẽ bị dung hoá, nếu quả vô phương dung hoá, làm sao có thể luyện chế đây? Từng phút từng giây trôi qua, mục quang mọi người hoàn toàn ngưng tụ trên hoả hồng sắc tinh thể. Bỗng nhiên…

"Phụt!"

Từ miệng Hắc tiên sinh một đạo tiên huyết phún ra, sắc mặt đang sạm đên bỗng nhiên trở nên trắng bệch, hoả diễm toàn thân cũng lập tức biến mất.

"Sư phụ!"

Một đệ tử đằng sau lập tức dâng áo khoác lên, Hắc tiên sinh liền mặc vào, mắt nhìn hoả hồng sắc tinh thể thở dài một tiếng, rồi quay đầu lại nói với bọn Tần Vũ: "Các vị, đối với hoả hồng sắc tinh thể này tại hạ quả thật vô phương."

Mắt thấy một nhất đại luyện khí tông sư như Hắc tiên sinh sắc mặt trắng bệch, mọi người đều hiểu ông ta đã tận lực.

"Sao lại thế? Vài năm trước Hắc tiên sinh cũng đã luyện chế cho ta một tiên phẩm thượng cấp thần binh, sao hiện tại lại không

thể dung hoá?"

Tần Phong tay nắm chặt chiến đao ở eo lưng, chất vấn Hắc tiên sinh, sau khi Tần Phong đạt đến cảnh giới tiên thiên, Tần Đức để thưởng cho hắn, đã cho luyện hoá một khối khoáng thạch tiên phẩm thượng cấp thành thần binh cấp cho Tần Phong.

Hắc tiên sinh mắt nhìn chiến đao, khẽ lắc đầu cười khẩy: "Đồ ngốc, vậy mà cũng không hiểu. Khối tinh thể hoả hồng sắc này đương nhiên tốt hơn cả tiên phẩm thượng cấp."

Tần Vũ thất kinh, nghi hoặc hỏi: "Chẳng nhẽ khoáng thạch này lại là tiên phẩm thượng cấp tối cao?" *Trong tâm hắn binh khí phân làm phàm phẩm, tiên phẩm. Theo lý mà nói thì tiên phẩm thượng cấp chính là tối cao rồi mới phải. Chẳng nhẽ lại còn có cấp cao hơn tiên phẩm thượng cấp?*

"Cậu tương đối hiểu rồi đấy." *Hắc tiên sinh trong mắt liên phát xuất luồng khí tức ngạo nghễ.*

Trong nghề luyện binh khí, hắn tuyệt đối là một nhân vật đứng trên đỉnh Kim tự tháp.

"Cái gì mà binh khí được phân phàm phẩm và tiên phẩm, đó chỉ là hiểu biết của bọn phàm nhân chúng ta. Ta hỏi mọi người, chúng thượng tiên họ sử dụng loại binh khí gì? Hừm, kể cả chiến đao tiên phẩm thượng cấp, khi đối đầu với phi kiếm của thượng tiên, cũng sẽ dễ dàng bị chém nát như xé giấy." Trên môi Hắc tiên sinh bất chợt có nét tiếu ngạo.

Tại đương trường, mọi người tức thì trong lòng chấn động.

Phải rồi, ngao du chín tầng mây, giết địch ngoài ngàn dặm chính là các thượng tiên, vậy vũ khí của họ phải ở đẳng cấp nào?

Bọn Tần Vũ cũng đã từng nghe nói họ có thể dụng kiếm phi hành đi rất xa, giết người ngoài ngàn dặm, nếu quả như vậy, ngay cả tiên phẩm thượng cấp vũ khí cũng không thể bì kịp.

"Phàm phẩm, tiên phẩm chỉ là cách phân biệt của bọn phàm nhân chúng ta. Nhãn giới của chúng ta cũng thật quá rộng, căn bản không thể tưởng tượng nổi thế giới thượng tiên như thế nào. Nhưng tinh thể hoả hồng sắc này, nếu ta không lầm, có thể là vật chất để luyện chế vũ khí thượng tiên." *Hắc tiên sinh nhìn hoả hồng sắc tinh thể, giọng quả quyết.*

Tần Vũ lại quan sát tinh thể hoả hồng, thấy nó không chút hư tổn, vẫn phát tán một luồng hồng quang ảm đạm.

"Tinh thể hoả hồng sắc này chẳng nhẽ không có tác dụng gì, không thể dung hoá, vậy làm sao luyện chế thành vũ khí được." *Tần Vũ buồn bã lắc đầu, bọn Tần Vũ, bao gồm cả Liên Ngôn, đều lộ rõ vẻ chán nản. Phải a, không dung hoá được, thì sao luyện chế thành vũ khí được?*

Tần Vũ lại lắc đầu cười khổ: "Thế là xong, ngay cả Hắc tiên sinh cũng vô phương dung hoá, thiên hạ này không còn ai khả dĩ có thể dung hoá luyện chế được rồi."

"Hì, tam điện hạ, đừng quá thất vọng. Mặc dù tại hạ không thể dung hóa, nhưng một luyện khí tông sư chân chính sẽ có thể dung hoá luyện chế mà." *Hắc tiên sinh cười cười, ông ta vừa dứt lời, mọi người, kể cả ba vị đồ đệ của ông, đều nhìn vẻ nghi hoặc. Luyện khí tông sư chân chính?*

"Vị luyện khí cao thủ nào có thể sánh được với Hắc tiên sinh? Tần Chính nghi hoặc hỏi, mọi người tại đương trường đều nhìn Hắc tiên sinh với vẻ hoài nghi.

Hắc tiên sinh tự tin cười nói: "Vì mọi người không biết, ta sẽ kể cho nghe một bí mật, các người sẽ minh bạch, thực tế mỗi thượng tiên tuyệt đối không chỉ là một cao thủ vô địch, hơn nữa… mỗi thượng tiên còn là một luyện khí tông sư."

"Hả?" mọi người ở đây đều biết thượng tiên vô địch, thượng tiên dễ dàng phi kiếm sát nhân, nhưng không ai biết chúng thượng tiên còn là tông sư luyện khí.

"Mỗi thượng tiên có thể sử dụng một loại hoả diễm, hoả diểm này so với chân khí hoả diễm của ta thì lợi hại gấp trăm lần. Có hoả diễm thượng đẳng này, luyện chế nhất kiện vũ khí cũng không mấy khó khăn. Kỳ thực mọi người thử suy nghĩ xem, chúng thượng tiên có phi kiếm, nhưng họ lấy phi kiếm ở đâu, chắc chắn không phải tự nhiên mà có, rõ ràng là do luyện chế." Hắc tiên sinh đối mặt với chúng nhân thần bí giảng giải. Chúng nhân lập tức tán đồng.

"Đúng rồi, ta sẽ lập tức phái người đi mời thượng tiên Phong Ngọc Tử." Liên Ngôn bỗng nói.

Tần Vũ ngửa cổ kêu to một tiếng, rồi quay lại nói với chúng nhân: *"Tốc độ của Tiểu Hắc cực nhanh, ta và Tiểu Hắc sẽ đi mời Phong bá bá."* Trong sát na, từ trên không trung một đạo hắc quang đáp thẳng xuống, chính là hắc ưng, Tần Vũ nhanh như điện xẹt, nhảy lên mình Hắc ưng, Hắc ưng kêu to một tiếng, nhằm bên ngoài bay đi cực nhanh.

Chương 36

Tu Chân Giới (1)

Dịch thuật: Duy ngã độc tôn

Tiềm Long đại lục có nhiều loại dã thú, cũng có không ít người thuần dưỡng phi cầm tẩu thú (Phi cầm tẩu thú: chim bay thú chạy), bất quá những loài này chỉ trung thành với chủ nhân của chúng, người khác không cách gì cưỡi được, lại càng khó mà thuần dưỡng ở quy mô lớn. Bình thường đây cũng là cách Tần Vũ truyền tin mời người.

Một khi đại chiến nổ ra, chủ nhân phi cầm đa số trở thành người điều tra tình hình địch, cũng có thể tập hợp lại thành phi đội tập kích từ trên cao. Cách thức chiến tranh ở Tiềm Long đại lục rất phong phú, sử dụng chim bay thú chạy càng làm chiến đấu thêm khốc liệt, càng khó dự đoán. Hơn nữa trong quân đội đều có người tu luyện nội công, như quân đội dưới trướng Trấn Đông Vương, mỗi người lính nhập ngũ một năm đều có tư cách để được tu luyện. Ở cấp bậc thấp nhất cũng có tài năng hơn người, một tiểu binh đủ thực lực giết được bẩy tám người bình thường. Quân công càng cao, địa vị càng cao, càng có thể tu luyện lên cấp cao hơn.

Tại Tiềm Long đại lục một khi đại chiến nổ ra, khẩn cấp chiêu binh, những binh lính này không cách gì so được với quân chính quy, chí ít về tố chất thì chênh lệch không biết bao nhiêu mà nói. Một quân đoàn chính quy hai mươi vạn quân có thể tiêu diệt đại quân trăm vạn người bình thường. Ngồi trên lưng Hắc ưng, Tần Vũ quan sát bên dưới, phút chốc hắn đã ra khỏi Viêm kinh thành.

"Luận tốc độ, ta chưa thấy có loài phi cầm nào có thể so được Hắc ưng" Tần Vũ mỉm cười vuốt ve cổ Hắc ưng.

Tốc độ Hắc ưng cực nhanh, ít nhất là theo Tần Vũ biết, không có loài phi cầm nào có thể đạt tốc độ như vậy. Cho dù loài ưng tốc độ vốn rất nhanh, nhưng Hắc ưng của Tần Vũ là loại đặc biệt, so với chim ưng thông thường nhanh gấp hai đến ba lần.

Hắc ưng chúi xuống, bay thẳng về phía lều cỏ. Lều cỏ này là nơi Phong Ngọc Tử thường cư trú, có một hồ nước bao quanh, xung quanh thật yên tĩnh, không một bóng người, khó có ai đến để quấy nhiễu hắn được.

Lúc này trong hồ nước cách lều cỏ không xa, một tiên hạc bay lên, nó chính là vật cưỡi của Phong Ngọc tử, Phong Ngọc Tử lúc này đứng ngoài lều cỏ, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ đang từ trên trời hạ xuống, trên mặt lộ rõ nụ cười.

"Phong bá bá" Tần Vũ nhảy thẳng từ Hắc ưng xuống, hưng phấn hét lên.

"Tần Vũ, sao lại đến chỗ ta?" Phong Ngọc tử cười nói.

Niên kỷ của Ngọc Phong Tử so với Liên Ngôn cao hơn không biết bao nhiêu mà nói, nhưng hắn với Tần Đức vẫn đối đãi nhau như huynh đệ. Phong Ngọc Tử là loại người không coi trọng tuổi tác. Tần Vũ đang muốn nói chợt phát hiện mục quang Phong Ngọc Tử tập trung vào Hắc ưng.

"Phong bá bá, sao vậy, người biết Tiểu Hắc là gì à?" Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Phong Ngọc tử nhìn chằm chằm Hắc ưng, Hắc ưng lại không thèm để Phong Ngọc tử vào mắt.

Lúc lâu sau, Phong Ngọc tử lắc đầu nói *"Kì quái, nhìn chòm lông trên đỉnh đầu nó kìa, tựa hồ như "*Kim Diễm ưng*", là vua của loài ưng, nhưng "*Kim Diễm ưng*" không chỉ có mào kim sắc hỏa diễm, lông toàn thân cũng là sắc hoàng kim hơn nữa lại có hỏa diễm hừng hực,*

nhưng người Hắc ưng toàn là màu đen, cả móng vuốt cũng màu đen lạnh giá. Phong Ngọc Tử trong chốc lát vẫn chưa nhìn ra được.

"Hơn nữa, thực lực *"Kim Diễm ưng"* cực kì cường đại, ngay cả khi còn nhỏ chừng vài tuổi, chỉ với kim diễm hộ thể cũng có thể đối phó kim đan tu chân giả. Còn Hắc ưng rõ ràng tối đa chỉ so với cỡ tiên thiên cao thủ mà thôi, so với *"Kim Diễm ưng"* kém hơn nhiều." *Phong Ngọc Tử cau mày nói.*

Tần Vũ nghe nói vậy, hắn hiểu rõ Phong Ngọc tử vẫn chưa nhìn ra Hắc ưng loài phi cầm nào.

"Phong bá bá, người nói gì? Cái gì là kim đan tu chân giả, đó là gì vậy? Theo ý tứ của người có vẻ như còn lợi hại hơn tiên thiên cao thủ. So lợi hại với tiên thiên cao thủ không phải là thượng tiên sao?" *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

"À."

Phong Ngọc tử thu hồi chú ý đến Hắc ưng, nhìn ánh mắt nghi hoặc của Tần Vũ lắc đầu cười, "kim đan tu chân giả, Phong bá của ngươi chính là Kim đan tu chân giả."

"Phong bá bá?" *Tần Vũ nhíu mày.*

Trong tâm tưởng của Tần Vũ, tiên thiên cao thủ đã là cực kỳ lợi hại, cao hơn tiên thiên cao thủ chính là thượng tiên vô địch. Giờ nghe Phong Ngọc Tử nói hắn chẳng qua là kim đan tu chân giả, thực ra là ý tứ gì? Tu chân giả là gì? Thêm nữa Kim đan là gì?

Phong Ngọc Tử cười nói "Thôi, chuyện này để sau hãy nói, đúng rồi, sao ngươi lại đến chỗ ta, không phải chỉ là đến thăm Phong bá

bá thôi chứ?"

*Tần Vũ liền nhớ đến việc của bản thân, bỏ những cái "*Kim đan tu chân giả*" gì gì qua bên, liền nói: "*Phong bá bá, con có được 1 khối tinh thể màu hỏa hồng, tinh thể này thật là cực kì kiên ngạnh, Hắc tiên sinh dùng hết sức cũng không làm xước được nó một vết nào, Hắc tiên sinh nói."

*"*Hả?*" Phong Ngọc Tử đột nhiên chấn kinh.*

Tần Vũ bị Ngọc Phong Tử làm cho giật mình kinh ngạc, trong ý nghĩ của hắn, Ngọc Phong Tử luôn bình thản mỉm cười, sóng to gió lớn cũng không màng, tựa hồ không có gì có thể làm hắn phải kinh ngạc, nhưng không ngờ vị thượng tiên này đang trợn to mắt nhìn chăm chăm Tần Vũ.

"Tiểu tử họ Hắc ở vương phủ cũng không lưu lại nổi một vết xước sao?*" Phong Ngọc Tử muốn xác nhận lại lần nữa.*

Tần Vũ chỉ có thể gật gật đầu, không đoán ra được ý tứ của Phong Ngọc Tử.

*Mắt Phong Ngọc Tử lập tức phát sáng "*Phần thiên quyết của Hắc tiểu tử đã luyện đến cảnh giới cực cao, thêm nữa tông phái của hắn còn đặc chế được *"Lam Viêm thủy"*, với khoáng thạch thông thường, đều có thể dung hóa dễ dàng, nhưng hiện tại hỏa hồng sắc tinh thể không lưu lại một dấu vết nào. Tinh thạch hỏa hồng này là loại khoáng thạch trân quý nào vậy?"

"Tinh thể hỏa hồng đó giờ đâu rồi?*" Phong Ngọc Tử nhìn Tần Vũ hỏi.*

"Trong vương phủ" *Tần Vũ lập tức trả lời.*

"Tốt, chúng ta đến lúc đi rồi" *Phong Ngọc Tử không gọi tiên hạc, dưới chân chợt xuất hiện một thanh phi kiếm, phi kiếm to lên, nắm Tần Vũ kéo lên trên, cũng không thèm để ý đến Hắc ưng, liền bay thẳng về Viêm Kinh thành.*

"Phong bá bá, họ muốn con đến." *Tần Vũ vội nói, tuy hắn đến mời Phong Ngọc Tử để luyện hóa tinh thể hỏa hồng nhưng sự việc đó lại không nói tới.*

Phong Ngọc Tử cười nói: "Không cần nói, ta biết vì sao ngươi tới đây, loại khoáng thạch trân quý như vậy các ngươi căn bản không có khả năng luyện hóa được, chỉ có tam muội chân hỏa của tu chân giả mới có thể luyện hóa nó."

Phong Ngọc Tử nói xong, Tần Vũ lập tức minh bạch, bất quá hắn vẫn thấy có chút thắc mắc, tam muội chân hỏa rút cục là gì?

Trong chốc lát, sự chú ý của Tần Vũ chuyển lên phi kiếm. Hắn cũng không lo lắng gì đến Hắc ưng vì hắn biết nó có thể dễ dàng tìm ra hắn, cho dù hắn có đến đâu đi nữa, Hắc Ưng vẫn tìm ra được Tần Vũ, có thể nói trong khoảng mười năm trở lại đây, một người một ưng đã nảy sinh một thứ cảm ứng đặc biệt.

"Đây chính là phi kiếm." Tần Vũ ánh mắt Tần Vũ dán chặt lên phi kiếm to lớn, trong lòng kinh ngạc.

Trên thân phi kiếm có ấn ký nổi lên, lập tức tỏa ra khí tức lăng lệ. Tần Vũ khẳng định, trong trường hợp Phong Ngọc Tử muốn giết người, chỉ với kiếm khí lăng lệ của phi kiếm đã có thể giết được cao thủ đạt cấp độ tiên thiên. Phi kiếm có thể to nhỏ đều được, thật là thần kỳ, tốc độ lại nhanh, so với Hắc Ưng thì nhanh hơn nhiều.

Trong chớp mắt, hai người đã vào trong Vương phủ, không cần Tần Vũ hướng dẫn, Phong Ngọc Tử hạ thẳng xuống đình viện. đứng sẵn trong đình viện có Tần Phong, Tần Chính, Liên Ngôn, Hắc tiên sinh.

Mọi người thấy Ngọc Phong tử đều hành lễ nói: "Ra mắt thượng tiên." *Ánh mắt Ngọc Phong Tử lại hoàn toàn tập trung vào Hỏa hồng tinh thể trước mặt.*

"Thạch trung diễm sí thiết, ôi." *Phong Ngọc Tử tựa như nhớ lại lúc bản thân còn ở tiên đảo ngoài biển tu luyện. Trưởng lão của tông phái tìm được từ trong lòng biển sâu một khối Thạch trung diễm sí thiết đã hưng phấn như thế nào, chế luyện ra phi kiếm ban cho vị tiền bối lập được đại công là Nguyên anh kỳ tiền bối. Nhưng khối thạch trung diễm sí đó kích thước cũng không được một phần mười của khối đá hồng trước mặt.*

"Của ai vậy?" *Phong Ngọc Tử nhìn mọi người hỏi.*

"Là do Tiểu Vũ vô tình tìm được ở phía đông núi Lam Sơn" *Liên Ngôn đáp.*

Phong Ngọc Tử quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, trong lòng vẫn khó tin được điều đó. Hắn đã từng bỏ ra vài năm tìm kiếm trong Hồng hoang vô biên, cuối cùng cũng chỉ tìm được vài loại khoáng thạch thông thường. Hắn cũng không nghĩ ở Tiềm Long Đại Lục trừ Hồng Hoang Vô Biên lại có loại khoáng thạch này.

"Tốt, ta sẽ luyện chế tinh thạch này. Tiểu Vũ ngươi là chủ nhân của nó, ngươi có quyền quyết định, đi với ta." *Phong Ngọc Tử phất tay, một cỗ năng lượng hùng hậu bao quanh tinh thể màu lửa đỏ, nâng khối tinh thể hai ngàn cân bay lên.*

"Dạ" tuy trong lòng nghi hoặc, nhưng Tần Vũ vẫn đi theo sau.

Trong Vương phủ Phong Ngọc Tử có vài mật thất, ngay cả Trấn Đông vương Tần Đức nếu không được sự đồng ý của Phong Ngọc Tử cũng không được vào. Phong Ngọc Tử lúc này dẫn Tần Vũ vào mật thất chuyên dùng để chế luyện linh khí.

Chương 37

Tu Chân Giới (2)

Cầm tách trà trong tay, ánh mắt Tần Đức lại xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

"Từ Nguyên, Thượng Quan Hồng cũng nên đến rồi chứ." Tần Đức nói chầm chậm.

Đứng sau lưng Tần Đức, Từ Nguyên trong bóng tối gật đầu nói: *"Theo tin tình báo, Trấn Bắc vương Thượng Quan Hồng đã đến, ngày mai vừa hay là ngày đàm phán, với tính tình lão hồ ly Thượng Quan Hồng tuyệt đối không đợi đến ngày cuối cùng mới đến. Từ Nguyên đột nhiên nói: "*Vương gia, đến lúc đại sự bắt đầu còn tới ba năm, vì sao gấp rút hội ngộ Thượng Quan Hồng như thế?"

Từ Nguyên cũng rõ, người của Trấn Nam vương Mộc thị nhất tộc hết sức trung thành, tuyệt đối đứng về phía Hạng gia hoàng tộc. Trấn Đông vương Tần Đức đối với việc lôi kéo Trấn Nam vương căn bản không ôm hy vọng, chỉ có Trấn Bắc vương Thượng Quan gia luôn giữ thái độ trung lập mới có khả năng lôi kéo. Lần này phải lôi kéo cho được Thượng Quan gia.

Tần Đức đặt tách trà xuống, khóe môi hơi nhếch lên: "Từ Nguyên, không còn cách nào khác, theo ta biết bây giờ thủ lĩnh tổ chức tình báo của Hạng gia ở ba quận Đông vực đã đổi sang người khác, biến thành Chân Từ."

*"*Chân Từ!*" Trong đầu Từ Nguyên lập tức xuất hiện một đôi mắt âm lãnh.*

"Đúng, chính là Chân Từ, khả năng của tên thủ lĩnh cũ ta biết

rất rõ, hắn tuyệt đối không điều tra ra thực lực thật sự của quân đội chúng ta. Tuy nhiên tên Chân Từ này không phải loại vô dụng như tên tiền nhiệm, theo ta đoán chừng nửa năm thời gian đủ để hắn phát hiện số lượng thật sự của quân đội chúng ta."

Sắc mặt Tần Đức có phần ngưng trọng. Từ Nguyên cũng là người hết sức thông minh, thoáng cái đã hiểu rõ ý tứ của Tần Đức.

"Vương gia, con át chủ bài lần đàm phán này của ngài không phải là…" *trong lòng Từ Nguyên không dằn được sự khâm phục đối với Tần Đức.*

"Đúng, chính là như thế." *Trên mặt Tần Đức chỉ có vẻ tươi cười,* "tiện thể xem phản ứng sau đó, ta phải xác định Thượng Quan Hồng này rốt cuộc đầu kháo bên nào. Đương nhiên, hy vọng của chúng ta không thể ký thác trên người hắn."

Từ Nguyên gật đầu nói: "Chỉ cần khiến Thượng Quan Hồng không bắt cá hai tay cũng đủ rồi."

"Vương gia, thuộc hạ còn có một tin tốt." *Từ Nguyên gương mặt tươi cười rạng rỡ trình lên Tần Đức một phong thư.*

"Hả!"

Tần Đức nhận bức thư, vừa nhìn lập tức đôi mắt sáng lên, sau đó cao giọng cười lớn: "Vũ nhi nó đã giúp ta một việc lớn a, khối khoáng thạch lớn như thế hơn nữa còn là tiên phẩm thượng cấp, có thể luyện chế biết bao nhiêu thần binh. Đây đúng là tin tốt."

Phong thư này do chính tay Liên Ngôn viết, ông ta cũng viết thư

cho Tần Chính và Tần Phong, hai người họ đang quay trở về vương phủ còn Tần Đức vì có việc quan trọng chưa thể về. Tần Đức căn bản không biết khối hỏa hồng sắc tinh thể đó vốn không phải là quáng thạch tiên phẩm thượng cấp, mà là Thạch Trung Diễm Sí Thiết so với tiên phẩm thượng cấp còn trân quý hơn nhiều.

"Tốt, tốt, trở về nhất định phải thưởng cho Vũ nhi mới được." *Tâm tình Tần Đức lập tức trở nên rất tốt,* "Từ Nguyên, ngươi đi chuẩn bị cẩn thận cho việc ngày mai một lần nữa, không được để xảy ra một chút sơ suất."

"Vâng, thuộc hạ cáo lui!" *Tần Nguyên cung tay nói, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng.*

Tần Đức cầm lá thư trong tay, trên mặt có một vẻ tươi cười của bậc từ phụ.

Viêm kinh thành Trấn Đông vương vương phủ, trong mật thất chuyên dùng luyện khí của Phong Ngọc Tử.

*Mật thất phía trên hình tròn, ở dưới hình vuông ng*ụ "Trời tròn đất vuông"*, trung tâm mật thất có một Lưu kim sắc Bát quái (kim sắc bát quái: kim sắc bát quái mạ vàng) , đồng thời đạo đạo quang mang lưu chuyển ở giữa Bát quái, một cổ khí tức cuồn cuộn tự nhiên lan rộng tràn ngập cả luyện khí mật thất, bên ngoài Bát quái có ba tấm bồ đoàn, lúc này Phong Ngọc Tử ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn chính giữa, Tần Vũ ngồi kế bên.*

"Đi!" đơn thủ Phong Ngọc Tử vừa chỉ, Thạch Trung Diễm Sí Thiết liền bay thẳng đến chính giữa Bát quái, Phong Ngọc Tử thu hồi chân nguyên lực, Thạch Trung Diễm Sí Thiết lại nổi bồng bềnh phía trên Bát quái tựa như Lưu kim sắc Bát quái này có sức mạnh thần kỳ chống đỡ khối Thạch Trung Diễm Sí Thiết. Tần Vũ nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ này trong lòng hết sức chấn động, đối với

thế giới của những thượng tiên Tần Vũ càng hiếu kỳ hơn.

Phi kiếm, Kim đan kỳ tu chân giả, tam muội chân hỏa, bát quái thần kỳ trước mắt…

Tất cả những điều này khiến cho Tần Vũ tò mò, thế giới của các thượng tiên rốt cuộc là thế giới như thế nào.

"Tiểu Vũ, Thạch Trung Diễm Sí Thiết do con phát hiện ra, tự nhiên là sở hữu của con. Ta muốn có một ít Thạch Trung Diễm Sí Thiết, lớn chừng nắm tay, không biết được hay không?" Phong Ngọc Tử có chút ngượng ngùng nói.

Lưu Ông một vị thượng tiên lại yêu cầu bảo bối của một tên hậu sinh, thật sự ông cảm thấy rất hổ thẹn.

Thế nhưng Phong Ngọc Tử đối với Thạch Trung Diễm Sí Thiết này hết sức trông mong, phi kiếm của ông tuy được xem là không tệ nhưng luận về chất liệu căn bản không thể sánh bằng Thạch Trung Diễm Sí Thiết, đối với người tu chân, đan dược, tinh thạch quí hiếm có sức hấp dẫn rất lớn.

"Đương nhiên có thể, Phong bá bá cứ lấy." *Tần Vũ không còn là đứa bé như lúc trước, hắn hiểu rất rõ. Phong Ngọc Tử này là cao thủ số một bên mình phụ vương, hơn nữa phi kiếm càng mạnh hơn cũng chính là thực lực của Phong Ngọc Tử được đề thăng, lại thêm kích thước Thạch Trung Diễm Sí Thiết như thế, một nắm tay bé tí hắn không quan tâm.*

"Dĩ nhiên ta lấy Thạch Trung Diễm Sí Thiết lớn cỡ nắm tay cũng là nợ con một phần đại ân. Nếu con có bất kỳ yêu cầu gì cứ nói ra, Phong bá bá đáp ứng hết." *Phong Ngọc Tử vội nói, ông đường đường là bậc thượng tiên muốn có bảo bối người khác tất nhiên phải tặng lại một cái gì đó.*

"Yêu cầu gì cũng được phải không?" *Mắt Tần Vũ sáng lên.*

Phong Ngọc Tử khẽ mỉm cười gật đầu: "Đúng, chỉ cần ta có khả năng làm được đều có thể."

"Vậy có thể nói cho con nghe về thế giới của những thượng tiên được không, bá bá đã nói qua tu chân giả, tam muội chân hỏa gì đó, con rất tò mò." *Tần Vũ nói nhanh.*

"Chỉ có yêu cầu này sao?" *Phong Ngọc Tử ngẩn người ra.*

Tần Vũ cười nói: "Vâng, chỉ có yêu cầu này. Thật ra điều mong muốn nhất trong lòng con chính là đan điền biến trở lại bình thường, có thể để cho con tích tụ nội lực cho phép con tu luyện thành tiên thiên cao thủ, thậm chí trở thành thượng tiên. Hai yêu cầu này tùy Phong bá bá lựa chọn." *Tần Vũ cười hì hì.*

Phong Ngọc Tử lắc đầu cười khổ.

"Đan điền của con ta quả là không còn biện pháp nào hết, thôi được, ta giảng giải cẩn thận cho con về thế giới tu chân giả vậy."

Phong Ngọc Tử thầm sắp xếp lại mọi chuyện một chút rồi nói: "Thực tế tất cả *"Thượng tiên"* trên Tiềm Long đại lục tịnh không phải là tiên thật sự, chỉ là tu chân giả truy cầu việc trở thành tiên nhân mà thôi."

"Tu chân giả?" *Tần Vũ nghi hoặc nói.*

Phong Ngọc Tử nói tiếp: "Đúng, một phàm nhân muốn trở thành tiên cần trải qua vô số kiếp nạn. Trước tiên phải đạt đến cảnh giới

tiên thiên, khi đạt đến tiên thiên đại thành sẽ gặp Tứ cửu tiểu thiên kiếp, nếu như vượt qua tiểu thiên kiếp thành công thì bước vào hàng ngũ tu chân giả, Phong bá bá của con chính là Kim đan kỳ tu chân giả."

"Tứ cửu tiểu thiên kiếp?" *Tần Vũ đối với tên gọi này hoàn toàn không biết.*

Phong Ngọc Tử nở nụ cười nói: "Tu luyện chính là nghịch thiên, đương nhiên phải chịu thiên kiếp, tứ cửu tiểu thiên kiếp so với hai đại thiên kiếp sau đó còn nhẹ nhàng hơn. Cảnh giới tu chân giả chia thành: Kim đan kỳ, Nguyên anh kỳ, Đổng hư kỳ, Không minh kỳ, Độ kiếp kỳ, Đại thành kỳ. Mỗi một cảnh giới đều phân ra tiền kỳ, trung kỳ, hậu kỳ. Chỉ có trải qua vô số kiếp nạn, sau khi đạt đến Đại thành kỳ mới có thể phi thăng, cuối cùng trở thành một tiên nhân danh tiếng. Nói thật ta bất quá vừa mới bước chân vào hàng ngũ tu chân giả mà thôi, nhưng ở Tiềm Long đại lục được xưng là thượng tiên thật sự rất hổ thẹn"

Tần Vũ bây giờ mới hiểu, những người được Tiềm Long đại lục gọi là cao thủ thượng tiên chỉ là Kim đan kỳ tu chân giả, còn cách tiên nhân một quãng rất xa.

"Con đường tu chân giả kiếp nạn trùng trùng, sau khi vượt qua Tứ cửu tiểu thiên kiếp đạt đến Kim đan kỳ, thọ mệnh kéo dài hơn ngàn năm, Nguyên anh kỳ tu thọ mệnh chân giả có thể hơn năm ngàn năm. Đạt đến Nguyên anh kỳ hậu kỳ, lúc sắp đến điểm giới hạn sẽ dẫn khởi Lục cửu đại thiên kiếp, chỉ có trải qua Lục cửu đại thiên kiếp mới có thể tiến nhập Đổng hư kỳ. Khi đó Nguyên

anh kỳ hòa hợp với linh hồn mới có thể nguyên anh xuất thể, vậy mới là trường sinh bất tử"

Trong mắt Phong Ngọc Tử phát ra đạo đạo tinh quang.

"Đáng tiếc, Lục cửu đại thiên kiếp quá đáng sợ, hơn nữa Lục cửu đại thiên kiếp tịnh không phải người nào cũng có thể gặp được. Nguyên anh kỳ và Đỗng hư kỳ là sự biến đổi căn bản nhất của linh hồn. Rất nhiều cao thủ đạt đến Nguyên anh hậu kỳ vài ngàn năm, cuối cùng đành chịu chết mà không cách nào có đột phá, nghênh đón Lục cửu đại thiên kiếp." Phong Ngọc Tử than thở.

Trong lòng Tần Vũ lại sôi sục như biển cả có sóng to gió lớn.

Ngàn năm?

Tuổi thọ của tu chân giả dùng ngàn năm làm đơn vị, đến Đỗng hư kỳ trở nên trường sinh bất tử, đó là loại thế giới gì.

Chương 38

Tu Chân Giới (3)

"Tuy nhiên, Tứ cửu tiểu thiên kiếp và Lục cửu đại thiên kiếp lại không cách nào so sánh với Cửu cửu trọng kiếp cuối cùng của Độ kiếp kỳ. Sự đáng sợ của Cửu cửu trọng kiếp căn bản không phải ta một Kim Đan kỳ tu chân giả nhỏ bé có thể tưởng tượng được, Độ kiếp kỳ cao thủ mỗi người dù có sức mạnh hủy thiên diệt địa, nhưng dưới Cửu cửu trọng kiếp trong mười người không chắc chắn có một người còn sống vượt qua, cả linh hồn cũng phải hồn phi phách tán vĩnh viễn không luân hồi."

Trong mắt Phong Ngọc Tử tràn ngập sự hoảng sợ. Trong sự truyền ngôn của trưởng bối sư môn, Cửu cửu trọng kiếp tuyệt đối là tai họa.

"Mười không còn một? Hồn phi phách tán?"

Trong lòng Tần Vũ hoàn toàn kinh ngạc, hắn đã hiểu rõ tu chân giả rốt cuộc tồn tại như thế nào. Đó là một nhóm người làm chuyện nghịch thiên, vì truy cầu cực hạn của con người mà tranh đấu cùng thiên địa. Bọn họ không sợ bất cứ chuyện gì.

Trời cao giáng hạ thiên kiếp, tu chân giả chỉ có liều mạng chống cự, thành công tiếp tục tiến bước trên con đường cầu đạo thênh thang, thất bại tức thì hồn phi phách tán.

Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ bất giác than: "Kim đan kỳ, Nguyên anh kỳ, Đổng hư kỳ, Không minh kỳ, Độ kiếp kỳ, Đại thành kỳ. Mỗi một cảnh giới tựa hồ rất khó đột phá. Muốn bước vào Kim đan kỳ buộc phải tiếp nhận tiểu thiên kiếp, muốn vào Đổng hư kỳ phải đón nhận đại thiên kiếp. Đợi đạt đến Độ Kiếp kỳ còn phải tiếp nhận Cửu cửu trọng thiên kiếp. Tam đại thiên kiếp kể như ba

bước ngoặc trong tu chân đồ, sau cùng thật sự có thể đắc đạo thành tiên vốn đã ít lại còn ít hơn nữa a."

Phong Ngọc Tử nghe Tần Vũ nói thế tựa như bị dẫn khởi nộ ý trong lòng, cười lạnh: "Đâu chỉ là đã ít lại còn ít hơn, muốn vượt qua Cửu cửu trọng kiếp để thành tiên không những thiên tư rất cao còn phải có cực phẩm linh khí bảo hộ, cần có linh đan…Thế nhưng người bình thường làm sao có khả năng lấy được cực phẩm linh khí, lượng lớn kim đan. Lúc ta đạt đến Kim đan kỳ, sư môn có ban thưởng một cây phi kiếm chẳng qua là hạ phẩm linh khí mà thôi. Như ta, nếu không có thượng phẩm linh khí muốn sau này vượt qua Đại thiên kiếp hoàn toàn là nằm mơ giữa ban ngày. Không phải không có lý do, ta một tên đệ tử quèn trong môn phái sao có thể nhận được thượng phẩm linh khí." Tần Vũ vừa nghe đã hoàn toàn hiểu rõ, thầm nói trong lòng: *"Xem ra lúc trước Phong bá bá tu chân trên tiên đảo không nhận được sự coi trọng."*

"Phong bá bá, linh khí linh đan gì đó rốt cuộc là sao?" Tần Vũ truy hỏi.

Phong Ngọc Tử hít sâu một hơi bình ổn tâm tư nói: *"Tiểu Vũ, tu vi của tu chân giả giống như tu vi nội lực của một võ giả, còn linh khí tương đương với vũ khí. Có linh khí tốt dĩ nhiên thực lực đại tăng."* Với ví dụ này, Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Giống như năm Tần Vũ mười ba tuổi, hắn đấu một trận với Ô Đoàn thủ lĩnh mã tặc, thực lực của hắn rõ ràng thua kém Ô Đoàn nhưng phút cuối cùng dựa vào Ngư Trường kiếm lại chọc thủng hộ thân chân khí Ô Đoàn, trực tiếp giết chết y, đó cũng là điều lợi của vũ khí.

"Linh khí của tu chân giả rất nhiều, phần lớn là phi kiếm nhưng cũng có dùng một số vũ khí kỳ môn khác. Những loại này thống nhất gọi là linh khí. Linh khí chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm còn có cực phẩm bốn cấp. Còn như linh đan chính là các loại đan dược công hiệu khác nhau, lúc độ kiếp, chân nguyên

lực bản thân tiêu hao nghiêm trọng phục đan dược bổ sung quả là rất tốt. Linh đan cũng giống vậy chia làm hạ, trung, thượng, cực phẩm bốn cấp." Phong Ngọc Tử nói cẩn thận.

Tần Vũ tiếp thu tất cả, không ngừng sắp xếp lại. Thực lực tu chân giả, phân chia tu vi bản thân cho đến công dụng linh khí, linh đan. Tam đại thiên kiếp, sáu đại cảnh giới từ Kim đan kỳ đến Đại thành kỳ, Tần Vũ ghi nhớ rất kĩ.

"Chân nguyên lực? Lẽ nào là cách xưng hô sức mạnh bản thân tu chân giả?" Tần Vũ hỏi thăm.

"Đúng, khi kết thành kim đan năng lượng của thể nội từ tiên thiên chân khí biến thành chân nguyên lực." Phong Ngọc Tử mỉm cười nói.

Sau đó ông than một tiếng: "Tiểu Vũ, thế giới tu chân giả không tốt đẹp như con tưởng đâu, trong tu chân giới, đôi bên vì thiên địa trân bảo cũng có thể chém giết lẫn nhau, vì một kiện khoáng vật quí chẳng hạn như Thạch Trung Diễm Sí Thiết này thậm chí dẫn đến cuộc đại chiến giữa các tu chân giả, đặc biệt với công lực cao đến mức Đỗng hư, Không minh những siêu cấp cao thủ có thể phiên giang đảo hải, hủy thiên diệt địa. Thiên địa linh bảo, linh đan, linh khí phi kiếm…đều có khả năng khiến tu chân giả trở nên điên cuồng. "Phong Ngọc Tử khẽ cười nói.

Trong lòng Tần Vũ lại giống như phiên giang đảo hải.

Hắn tưởng tượng đến cảnh tu chân giả đại chiến, một Kim đan kỳ tu chân giả đã lợi hại như thế, ở Tiềm Long đại lục có thể nói tuyệt đối vô địch, còn những Nguyên anh kỳ, Đỗng hư kỳ thậm chí Không minh kỳ, Độ kiếp kỳ…cuộc đại chiến nổ ra sẽ đáng sợ đến mức nào. Tu chân giả một khi nộ hỏa trùng thiên ra tay tru diệt là sơn băng địa liệt, phiên giang đảo hải, phàm nhân chắc chắn tử thương vô số.

Tu chân giả nếu như thúc thủ, thì ngự kiếm phi hành là bay

lượn trên chín tầng mây, tuyệt tích thiên nhai, phàm nhân căn bản vô pháp đuổi kịp.

Tóm lại.

Tu chân giả và phàm nhân hoàn toàn là hai tầng lớp khác nhau, bất luận muốn chém muốn giết như thế nào, phàm nhân không có chút sức phản kháng.

"Có lẽ, trong con mắt tu chân giả, họ quan sát người trong cả đại lục giống như cảnh con người nhìn con kiến, đây hoàn toàn là hai thế giới khác nhau. Thế giới tu chân giả theo đuổi thiên đạo vô tận, truy cầu việc độ kiếp thành tiên. Còn phàm nhân lại theo đuổi quyền lực, chém giết lẫn nhau." Tần Vũ cảm thán thầm nghĩ.

Hắn lý giải được tu chân giả làm gì, đồng dạng tư tưởng hắn càng mở rộng hơn.

Thượng tiên Tiềm Long đại lục? Chẳng qua là vài Kim đan kỳ tu chân giả hết sức bình thường nơi hải ngoại tiên đảo mà thôi, trong thế giới tu chân giả Kim đan kỳ chỉ là tầng lớp thấp nhất. Tuy nhiên vài Kim đan kỳ tu chân giả này ở Tiềm Long đại lục lại được tôn xưng là thượng tiên, địa vị chí cao vô thượng. Tần Vũ đột nhiên chấn động trong lòng.

"Phong bá bá, con thấy tu chân giả hình như truy cầu cực hạn của con người, tranh đấu với thiên địa. Tuy nhiên người muốn theo đuổi cực hạn chỉ có bước vào Kim đan kỳ như Phong bá bá đã nói, sau đó lại luyện tiếp nguyên anh sao? Lẽ nào chưa từng có một con đường nào khác?" Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Theo suy nghĩ của Tần Vũ, đã là truy cầu cực hạn nhân thể đương nhiên mỗi người mỗi vẻ.

Phong bá bá suy nghĩ rồi nở nụ cười lắc đầu nói: "Tiểu Vũ, đừng nghĩ bậy bạ. Ai là người tu chân đầu tiên ta không biết,

không chừng vài triệu, vài mươi triệu hay một tỉ năm trước đã có người tu chân. Con đường khác nhau như con nói thì có, người hoặc tu tiên hoặc tu ma. Phi cầm tẩu thú phần lớn tu yêu. Nhân tu ma tu tiên tuy đường đi khác nhau nhưng đều kết kim đan thành nguyên anh. Phi cầm tẩu thú thì thành nội đan, còn tu yêu ta không rõ lắm."

"Nhất định phải kết kim đan, tu nguyên anh?" Tần Vũ nói thầm.

Lẽ nào tất cả các con đường đều quy về một chỗ sao?

"A, đúng rồi." Phong Ngọc Tử đột nhiên nói, *"Tiểu Vũ, trước đây rất lâu rất lâu, dĩ nhiên lúc đó ta chưa ra đời. Tiềm Long đại lục từng phát sinh một sự kiện rất trọng đại — Quần tiên đại chiến. Hình như trong quần tiên đại chiến có một thần bí nhân rất có khả năng không phải kết nguyên đan tu nguyên anh."*

Chương 39

Tam Pho Đồ

"Quần tiên đại chiến?" Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Phong Ngọc Tử nhãn quang phát sáng nói: *"Đúng, đó là thời gian ta đang tu luyện ở Hải Ngoại tiên đảo thì có nghe các tiền bối của tông phái nói qua. Tham dự đại chiến có một số tán tiên, cộng với vài chục cao thủ Không minh kỳ và Độ kiếp kỳ, thậm chí dẫn đầu là một Đại thành kỳ tu chân giả…" "Sao cơ, tán tiên là gì vậy?"* Tần Vũ vội vàng hỏi.

Phong Ngọc Tử lắc đầu mỉm cười: *"Ta đã quên mất không nói cho ngươi biết tán tiên là gì rồi. Lúc gặp Cửu cửu trọng kiếp, sẽ có một số tu chân giả tự biết không thể độ kiếp thành công, nên tự mình nỗ lực bảo tồn nguyên anh linh hồn, nhục thể bị huỷ diệt, bọn họ chỉ có thể tu thành tán tiên. Nhưng phải biết rằng thực lực của tán tiên cực mạnh, so với một cao thủ độ kiếp kỳ thực còn mạnh hơn một chút."*

"Tán tiên mạnh vậy sao? Một tu chân giả Đại thành kỳ độ kiếp thành công, vài tán tiên, cộng với vài chục cao thủ Không minh kỳ và Độ kiếp kỳ, họ làm gì vậy?" Tần Vũ thúc giục.

"Hạ sát một người, chỉ để hạ sát một người thôi." Phong Ngọc Tử sắc mặt nghiêm trọng.

"Giết một người, bao nhiêu cao thủ như vậy, chỉ để giết một người thôi sao?" Tần Vũ không thể tưởng tượng, quần tiên tụ họp không ngờ chỉ để hạ sát một người.

Người đó là ai, trong lòng Tần Vũ thậm chí đã nghĩ đến tiên nhân.

Phong Ngọc Tử gật đầu: *"Phải, căn cứ vào truyền thuyết trong tu chân giới, có một kẻ thần bí căn bản không phải là tu Nguyên anh. Cuối cùng, ông ta trở nên cuồng loạn, bạo phát ra một luồng nhiệt lượng sáng chói, phảng phất như…như thái dương, huỷ thiên diệt địa, tức thì các cao thủ tại đó, bao gồm cả vị Đại thành kỳ tu chân giả kia, bị hạ sát toàn bộ!"* Phong Ngọc Tử kích động kể lại.

"Tiểu Vũ, ngươi có biết chuyện gì đã xảy ra không? Ngươi biết không?" Phong Ngọc Tử toàn thân kích động, nắm chặt vai Tần Vũ, trừng mắt nhìn hắn nói.

Tần Vũ vội lắc đầu.

Hắn không thể tưởng tượng một người đột nhiên lại có sức mạnh cường đại như vậy, có thể tiêu diệt cao thủ Đại thành kỳ cộng thêm một số tán tiên.

"Đám người tu chân công lực thấp kém ẩn nấp đằng xa không dám lại gần đó đột nhiên phát hiện…Sau khi thần bí nhân kia sát hại rất nhiều người, bắt đầu trải qua độ kiếp, là Cửu cửu trọng kiếp. Lão thiên ơi, thần bí nhân kia có thể hạ sát Đại thành kỳ cao thủ, cùng nhiều tán tiên và Độ kiếp kỳ cao thủ, không ngờ lại không thể độ kiếp thành công!" Phong Ngọc Tử toàn thân lại run lên. *"Ông ta lại không thể độ kiếp thành công, không thể vượt qua độ kiếp mà thực lực của bản thân đã cường bạo như vậy, nếu độ kiếp thành công thì…"* Tần Vũ cũng bị chấn động.

Một người không thể vượt qua độ kiếp, lại có thể giết chết Đại thành kỳ cao thủ, cộng với vài chục Không minh, Độ kiếp kỳ cao thủ và vô số tán tiên. Căn bản không thể tưởng tượng nổi sự tình lúc đó, nếu như là một dạng tu Kim đan, luyện Nguyên anh liệu có khả năng đạt đến cường đại như vậy không?

"Rất nhiều vị tiền bối cùng khẳng định một điều, thần bí nhân là một tu chân giả, nhưng tuyệt đối không phải là tu ma hay tu tiên, cũng không phải tu yêu, ông ta có lẽ là một chủng loại mới.

Bản thân ông ta lúc tối hậu trong nội thể lại có thể bạo phát một luồng nhiệt sức mạnh tinh thuần như mặt trời, căn bản không một cao thủ Độ kiếp kỳ nào làm được điều đó, ngay cả Đại thành kỳ cao thủ khi đối mặt với lực lượng cường đại đó, cũng phải vong mệnh." Phong Ngọc Tử như đang hồi tưởng lại cảnh quần tiên đại chiến. Trong lòng Tần Vũ cũng đang tưởng tượng về trận chiến đó.

Một lúc lâu sau, Phong Ngọc Tử bình tâm lại, nhìn Tần Vũ cười nhẹ nói: *"Tiểu Vũ, trận Quần tiên đại chiến đó đã được lưu truyền rộng rãi, không những gần như mọi người ở Hải Ngoại tiên đảo đều biết, thậm chí cũng có không ít người tại Tiềm Long đại lục đã từng nghe qua."*

"Hả, có nhiều người ở Tiềm Long đại lục cũng biết sao?" Tần Vũ trong lòng chấn động, nếu không phải do tu chân giả kể, đám phàm nhân ở Tiềm Long đại lục sao có thể biết được?

Phong Ngọc Tử khẽ gật đầu, tiếp tục nói: *"Đừng lo, lúc đó rất nhiều tiền bối ở Hải Ngoại tiên đảo từ xa nhìn lại, thấy vị thần bí cao thủ kia trải qua độ kiếp."*

"Ông ta có vượt qua được không?" Trong tâm Tần Vũ lại có chút quan tâm đến thần bí nhân.

*"Phong Ngọc Tử lắc đầu: "*Ông ta đã thất bại, thất bại dưới Cửu cửu trọng kiếp, thần bí nhân đã tự biến mình thành vầng thái dương, đã dựa vào tu vi của bản thân để ngang nhiên đối kháng, không giống như đám tu chân giả chúng ta dùng linh khí để kháng lại thiên kiếp. Sau khi đại chiến với quần tiên, thần bí nhân căn bản không cần nghỉ ngơi lập tức nghênh tiếp thiên kiếp. Và đến khi đệ cửu thiên lôi đánh xuống, thần bí nhân đã không thể kháng cự nổi, nhục thể bị tan nát, công lực bị tổn thương nghiêm trọng."

"Bất quá ông ta không chết ngay lập tức, liền cố tụ tập một nguồn năng lượng tối hậu, hướng về Tiềm Long đại lục, bao gồm

cả đám tu chân giả trong đó, nói một câu…*"Ngọc Phong Tử như đang sống trong hồi ức.*

Tần Vũ mặc dù trong lòng rất hiếu kỳ, nhưng cũng không dám làm đứt đoạn dòng hồi tưởng của Phong Ngọc Tử.

"Tung hoành trong cõi vũ trụ vô hạn, chiêm nghiệm diễn biến của vũ trụ. Phiêu lưu cả ngàn năm, đi qua vô số tinh cầu, không ngờ hôm nay linh hồn lại bị tiêu tán, trời không giúp ta, tinh thần chi biến, vầng kiêu dương kia cũng chung nguồn gốc. Hỡi ôi! Hỡi ôi! Nhân loại trên đại lục hãy nghe, hôm nay ta truyền lại *"Thông Thiên"* tam đồ, nếu ai có được ba đồ hình trên, lại ngộ ra sự kỳ ảo của nó, sẽ được truyền lại công pháp của ta. Ha ha…tai hoạ, tai hoạ…" Phong Ngọc Tử từng lời tuôn ra, thanh âm phiêu hốt.

Tần Vũ trầm tư nghĩ về hàm nghĩa của những câu trên, cõi vũ trụ là gì, vũ trụ là gì, tinh cầu là gì, và cái gì là tinh thần chi biến. Tần Vũ vô phương minh bạch tinh cầu nghĩa là gì, nhưng cũng có thể hiểu rõ ý tứ tối hậu trong lời nói của thần bí nhân, hiển nhiên là trong cái *"Thông Thiên"* tam đồ gì gì đó có ẩn chứa việc thần bí nhân kia truyền thụ pháp công của ông ta. Bất quá đằng sau câu tai hoạ, tai hoạ ẩn chứa điều gì? Chẳng lẽ có được công pháp, lại là tai hoạ?

"Trước khi thần bí nhân chết, bằng năng lượng cường đại của mình, đã tạo ra ba bộ đồ hình, đó chính là Thông Thiên tam đồ, Thông Thiên tam đồ đã thất tán ở Tiềm Long đại lục, bao nhiêu năm qua, thậm chí chúng nhân tại Hải Ngoại tiên đảo cũng đã một lần thu thập được Tam phó đồ. Từ đó đến nay, không biết bao nhiêu người đã được sở hữu Tam phó đồ tuy nhiên không ai có khả năng lĩnh ngộ được sự ảo bí của nó, trở thành truyền nhân của thần bí nhân." *Phong Ngọc Tử thở dài.*

Sưu tập ba pho đồ, đối với tu chân giả đích thực không khó, tuy

vậy lại không có ai có khả năng lĩnh ngộ được ảo bí của Thông Thiên tam đồ.

"Đương thời tổ tông Tần Thuỷ Hoàng của ngươi cũng đã có được ba pho đồ, đáng tiếc là ông ta cũng không thể ngộ ra sự ảo bí của nó. Nếu ông ta lĩnh ngộ được, có lẽ ông ta đã không chết." *Phong Ngọc Tử cười.*

Tần Vũ trong lòng như có cơn xung động, sâu trong tâm thức hắn khao khát hướng về thế giới tu chân giả.

"Tu chân giả, hoặc là ngự kiếm lên tận cửu thiên, hoặc hạ xuống biển sâu vô tận, hoặc khám phá hồng hoang vô cùng, hoặc chém giết hồng hoang yêu thú. Bình thường hấp thụ thiên địa linh khí, truy cầu thân thể đạt tới thượng đỉnh, chiến đấu với trời đất, hay động thủ cùng đồng cấp cao thủ, vượt ra ngoài sinh tử, cuộc sống đó thật là thống khoái." Tần Vũ trong lòng than thở, lặng nghe thế giới tu chân giả, tận sâu trong tâm thức vô cùng ao ước được như vậy. Tần Vũ hít một hơi sâu.

Dựa trên lời kể của Phong bá, thế giới tu chân đã được hình thành trong tâm trí Tần Vũ, Tần Vũ hiểu rõ, bản thân bất quá là một phàm nhân, mà phàm nhân thì không thể đạt đến tiên thiên cảnh giới, thậm chí nếu tại Tiềm Long đại lục có đến ngàn vạn phàm nhân, thì hắn cũng không thể trở thành nhân vật trên đỉnh Kim tự tháp.

Kì thực mà nói, Thông Thiên tam đồ là một cái gì đó rất mơ hồ, Tần Vũ hi ện tại hoàn toàn dựa vào…Lưu Tinh Lệ cũng như nỗ lực của bản thân hắn. Dựa vào sự thần kỳ của Lưu Tinh Lệ, cộng với bản thân luôn nỗ lực tu luyện sao cho sức mạnh ngoại công có thể đạt đến cảnh giới tiên thiên tiền kỳ. "Tiểu Vũ, ngươi cần linh khí gì, bá bá sẽ chế luyện giúp ngươi". *Phong Ngọc Tử quay lại phía Tần Vũ hỏi.*

Những sự tình về tu chân giới đích thực như một truyền thuyết mơ hồ, từ trình độ hiện tại của Tần Vũ đến cảnh giới đó quả thực như cách nhau trăm sông nghìn núi vậy, tại Tiềm Long đại lục hắn chỉ là thế tử Sở vương triều Trấn Đông vương, tu luyện tối gian khổ ngoại công, một cao thủ bình thường quả thật khó lòng đạt đến cảnh giới tiên thiên.

"Linh khí?" *Tần Vũ kinh hãi.*

"Dùng Thạch Trung Diễm sí thiết luyện chế, đương nhiên phải là linh khí. Bất quá ngươi không hề có chút chân nguyên lực nào, bản thân chỉ có thể dựa vào sự lợi hại của linh khí, vô phương biến hoá linh khí thành to nhỏ, tạo thành một loại hình tấn công đặc thù." *Phong Ngọc Tử lắc đầu,* "nếu như linh khí có thể dung nhập được với cơ thể, sự lợi hại của nó sẽ vượt xa so với binh khí phàm phẩm của ngươi, hộ thân tuyệt đối không thành vấn đề, ta hy vọng ngươi sẽ chế luyện một kiện chiến giáp tốt nhất."

Tần Vũ cả cười: "Không cần đâu, bá bá giúp ta dựa theo hình dạng của Ngư Trường kiếm chế luyện một kiện đoản kiếm, còn nữa, chế luyện thêm một đôi quyền sáo để bảo hộ ngón tay. Còn lại tuỳ thuộc vào việc phụ vương cần gì, để lại toàn bộ cho người."

"Chỉ vậy thôi sao?" *Phong Ngọc Tử tưởng mình nghe lầm.*

Đoản kiếm, quyền sáo, cần dùng bao nhiêu Thạch Trung Diễm sí thiết chứ. Có vẻ như Tần Vũ không quá coi trọng Thạch Trung Diễm sí thiết.

"Vậy là đủ, tu luyện ngoại công, nếu quá ỷ lại vào ngoại vật, đối với quá trình tu luyện của bản thân thực không có lợi. Phong bá bá, ta đi trước đây, không làm phiền người nữa." *Tần Vũ liền vòng tay cung kính chào, sau đó chuyển thân ly khai.*

Phong Ngọc Tử nhìn theo bóng dáng Tần Vũ, khi không gian đã vắng lặng trở lại, liền nói: "Luyện chế linh khí, cần rất nhiều thời gian, có thể mất đến ba mươi lăm ngày."

Chờ cho Tần Vũ đi khuất, Phong Ngọc Tử cảm thán: "Tiểu tử này chỉ cần một ít sí thiết để luyện chế, hẳn là muốn để lại phần lớn Thạch Trung Diễm sí thiết cho phụ vương của hắn đây."

Rời khỏi mật thất, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này trời đã tối hẳn, gió lạnh thổi ào ào từng cơn.

"Từ bé đến giờ ta chưa giúp gì được cho phụ vương, giờ chính là lúc để phụ giúp người." *Trên Tần Vũ sắc mặt chợt hiện nét tiếu ý, rồi nhanh chóng biến mất,* "chà, có ba mươi lăm ngày, khoảng thời gian này phải nỗ lực tu luyện, hơn nữa phải với khối lượng cực lớn, xem ngoại công có khả năng đạt đến tiên thiên cảnh giới không."

Tần Vũ đang suy nghĩ, chợt rú lên một tiếng dài, Hắc ưng lập tức hạ xuống, chờ cho Tần Vũ nhảy lên lưng, liền trực tiếp ly khai Vương phủ, rời khỏi thành Viêm Kinh.

Chương 40

Mưu Toán (1)

Sở Vương triều là nước lớn nhất ở Tiềm Long đại lục, Tần gia và Thượng Quan gia trong tứ đại gia tộc đều đang ở trong một tiểu viện u tĩnh.

Tần Đức ngồi cạnh cái bàn đá, sắc mặt bình tĩnh, Từ Nguyên đứng bên cạnh cũng im lặng chờ.

"Há há…Tần Đức huynh, đã lâu không gặp a." Một lão giả đầu bạc rảo bước tới, trên tai lão giả này không ngờ lại đeo một chiếc khuyên kim sắc, song nhãn phát ra tia sáng âm lãnh vô cùng, tuy nhiên lúc đó lại tràn đầy nhiệt tình.

Tần Đức đứng dậy, chỉ sang bên cạnh: *"Thượng Quan huynh, mời ngồi."*

Thượng Quan Hồng, Trấn Bắc vương của Sở vương triều, tay nắm Bắc vực lưỡng quận. Lúc đó có bốn người trong viện, Tần Đức, Từ Nguyên, Thượng Quan Hồng cùng thủ hạ của lão ta là Trang Quân. Tuy nhiên ở ngoài viện, có vô số cao thủ âm thầm cảnh giới.

"Tần Đức huynh, ông tìm lão đầu ta có việc gì thế." Thượng Quan Hồng khẽ sửa sang mái tóc bạc trên đầu, sau đó mới ngồi xuống, hiển nhiên đối với mái tóc của mình lão ta vô cùng cẩn trọng.

Tay thủ hạ Trang Quân đứng ngay sau lưng lão ta.

Tần Đức cười nhẹ: *"Ta không muốn vòng vo. Ông hãy giúp ta, chúng ta cùng đoạt lấy Sở Vương triều."*

Thượng Quan Hồng khẽ run người một cái, lão chưa bao giờ

nghĩ Tần Đức là con người đơn giản như vậy, tuy lão cũng đã đoán được bí mật trong ý tứ của Tần Đức tại cuộc gặp này, liền cười lớn: *"Cái này, Tần Đức huynh, ông thật biết nói đùa, đây là chuyện mất đầu, ta sẽ không làm nếu không rõ sự tình."*

Tần Đức khẽ lắc đầu nói: *"Ta hỏi ông, có tham gia hay không?"*

Thượng Quan Hồng không trả lời, lặng yên một hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên hỏi: *"Nếu chúng ta liên thủ, ông nắm được mấy phần thành công?"*

"Tám phần!" Tần Đức lãnh đạm.

Thượng Quan Hồng tức thì mỉm cười, nói: *"Tần Đức huynh, ông không gạt ta chứ, Mộc gia có sáu mươi vạn đại quân, Tây vực tứ quận có tám mươi vạn đại quân. Bắc vực lưỡng quận của ta tổng cộng chỉ có mười vạn quân, ông bất quá cũng có chừng sáu mươi vạn quân, làm sao có thể nắm được tám phần?"*

"Ta muốn diệt Hạng gia, đâu phải chỉ có sáu mươi vạn đại quân." Tần Đức cả cười.

Thượng Quan Hồng nheo mắt: *"Ồ? Tựa hồ Tần Đức huynh có không ít ám binh thì phải. Hạng gia và Mộc gia nếu cộng lại có khoảng một triệu bốn trăm quân, ông có được bao nhiêu nhân mã bí mật đây, lại dám nói là nắm chắc tám thành, cho dù ám binh của ông có nhiều hơn họ, cũng làm sao qua mắt được tình báo của Hạng gia!"* Thượng Quan Hồng hiển nhiên không hề tín nhiệm.

"Ám binh của ta cũng được hai mươi vạn." Tần Đức lại cười, *"cộng lại cũng được tám mươi vạn, Liệt Hổ quân của ta tuy chỉ có năm vạn, nhưng sức tấn công chân chính có thể sánh được với hai ba mươi vạn đại quân."* Ánh mắt Thượng Quan Hồng lóe sáng.

Lão đương nhiên hiểu sự lợi hại của Liệt Hổ quân, trong lòng suy tính một lúc, đoạn cười nói: *"Chính xác, nếu luận về tố chất*

quân đội, quân đội Đông vực tam quận của ông là mạnh nhất. Như quả hai mươi vạn ám binh là có thật, thì có chút hy vọng rồi. Tuy nhiên theo ta được biết, bọn sơn tặc ở Hắc Thuỷ sơn mạch cũng cần dùng đến hai mươi vạn quân đội để chấn nhiếp. Giả sử bọn chúng hoành hành tại Đông vực tam quận, chẳng phải sẽ làm loạn trong địa bàn của ông sao."

Tần Đức tựa hồ như không quan tâm nói: *"Điều đó không đáng lo, bất quá chỉ có một nhúm sơn tặc mà thôi, tuy nhiên Hắc Thuỷ sơn mạch vô cùng rộng lớn, nếu muốn tiễu diệt bọn chúng cực kỳ gian nan, nhưng có một điểm…bọn sơn tặc ở Hắc Thuỷ sơn mạch chung quy cũng chỉ là sơn tặc. Chờ khi bàn bạc xong xuôi, cấp cho chúng một mảnh đất tốt, bọn chúng sẽ yên ổn sinh sống.*

*Trong mắt Tần Đức đột nhiên phát sáng: "*Đó, quân đội ta hoàn toàn có khả năng công kích, ông phải biết rằng, Đông vực tam quận của ta chính là ở cạnh Hồng hoang, quân đội bình thường vẫn luyện tập ở Hồng hoang, chiến đấu với Hồng hoang yêu thú, quân đội Tây vực tứ quận vốn từ vài chục đến cả trăm năm nay không hề tham chiến sẽ không thể nào bì kịp." Tần Đức tràn đầy tự tin.

Thượng Quan Hồng cũng gật đầu khẳng định.

Chính xác, tứ đại gia tộc đều có quân đội riêng, tuy nhiên nếu luận về sức chiến đấu của quân đội, thì quân Đông vực tam quận tuyệt đối là mạnh nhất, cũng bởi đại bản doanh của quân đội Đông vực tam quận là ở Hồng hoang biên cảnh, bình thường vẫn chiến đấu với Hồng hoang mãnh thú, nên thấy cảnh đầu rơi máu chảy là thường. Nhưng quân đội của Hạng gia, Mộc gia và Thượng Quan gia có lẽ từ vài chục đến hàng trăm năm nay không tham gia một trận chiến nào.

Thượng Quan Hồng trong lòng không ngừng suy tính, một lúc sau ngẩng đầu lên nói: "Vậy thì ta sẽ được lợi gì? Có gì đảm bảo

rằng sau khi ông tiêu diệt Hạng gia, không quay sang diệt Thượng Quan gia ta?"

Tần Vũ khẽ cười, nói: "Rất đơn giản, trong Tây vực tứ quận thì hai quận sát cạnh bắc phương hải dương sẽ thuộc về ông, cộng với hai quận cũ của ông, tổng cộng là bốn quận, cả bốn quận ở sát cạnh nhau, sau lưng lại là đại dương, ông có trong tay bốn quận, lưng giáp với biển, chẳng lẽ lại sợ ta trở mặt thành thù. Sao hả?"

"Bốn quận nằm kề biển?" Thượng Quan Hồng tức thì mục quang phát sáng, hiển nhiên trong lòng chấn động không yên.

Bốn quận nằm cạnh nhau cùng tương hỗ, tất cả thuộc về Thượng Quan Hồng, giả sử sau đó Tần Đức muốn diệt lão ta cũng rất khó khăn. Sau lưng có biển rộng là bức tường thiên nhiên bảo hộ, nắm trong tay bốn quận, tối thiểu thì tự bảo vệ mình tuyệt đối không thành vấn đề, huống hồ sau khi đại chiến, Tần gia cũng chẳng còn bao nhiêu lực lượng để đối phó với lão. "Nếu giả sử Hán Vương triều thừa cơ công kích, thì làm thế nào?" *Thượng Quan Hồng tiếp tục vặn hỏi.*

Tần Đức đứng dậy, vung tay nói: "ông cứ yên tâm không cần lo lắng, Hán vương triều tuyệt đối không có cơ hội. Còn như Minh vương triều, bọn người đó chỉ có thể ngồi yên chờ người khác đến đánh, tin rằng cái loại vương triều toàn kẻ chỉ chờ bị người đánh, không dám công kích đó chẳng cần phải quan tâm đến." *Thượng Quan Hồng trầm mặc.*

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Hồng khẽ gật đầu: "Ta tin ông, có điều nhân mã quân đội của Bắc vực lưỡng quận ta tuyệt đối không làm tiên phong."

"Được, một lời đã định".

Tần Đức và Thượng Quan Hồng kích chưởng minh thệ.

"Há há…" Tần Đức và Thượng Quan Hồng cùng nhìn nhau cười lớn, tuy nhiên không ai biết trong lòng đối phương nghĩ gì. Kích chưởng minh thệ có nhất định phải tuân thủ không? Tại Tiềm Long đại lục này, chắc không có mấy người tin vào kích chưởng minh thệ.

oOo

Ngày thứ hai, trong một trang viện, Thượng Quan Hồng đang ngồi cạnh bàn sách cầm bút viết nhanh, bên cạnh là Trang Quân cung kích đứng hầu.

Một lúc sau, Thượng Quan Hồng đã viết xong, cẩn thận quan sát khắp nơi, không dấu nổi vẻ thỏa mãn vô cùng.

"Hừm, Tần Đức thật ngu ngốc, không ngờ lại muốn tạo phản, lại còn lôi kéo ta vào cuộc. Ta yên ổn làm Trấn Bắc vương như hiện giờ chẳng phải tốt lắm sao? Tuy nhiên…bốn quận quả thật khiến người ta phải động lòng. Tiếc lắm thay". *Thượng Quan Hồng nhìn mảnh giấy trên bàn, không nén nổi liền mỉm cười.*

Trang Quân ở bên cạnh nói: "Vương gia, điều kiện của Tần gia cũng rất tốt, hơn nữa lại hoàn toàn chân thành. Thực sự không cho họ chút hy vọng nào sao?"

Thượng Quan Hồng quay đầu nhìn Trang Quân, cả cười: "Trang Quân, chúng ta không thể thất bại, ngươi biết tại không? Bởi vì chúng ta có thể từ biên giới hai nhà đánh xuống. Bất kể là Tần gia thắng, hay là Hạng gia thắng, chúng ta cũng đều có lợi." *Trang Quân vẫn không hiểu.*

Thượng Quan Hồng liền mỉm cười, Trang Quân là thuộc hạ trung thành nhất của lão, là nhân vật thứ hai ở hai quận Bắc vực, Trang Quân cũng đã từng cứu Thượng Quan Hồng hai mạng. Thượng Quan Hồng đối với Trang Quân đương nhiên cực kỳ xem trọng. "Trang Quân, mọi việc tự ta biết lo liệu, ngươi không cần quan tâm, ngươi hãy lui đi." *Thượng Quan Hồng cười nhẹ.*

"Thuộc hạ xin cáo lui." *Trang Quân lập tức ly khai khỏi phòng.*

Thượng Quan Hồng sắc mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lùng: "Lập tức trình phong thư này lên Hoàng thượng." *Đột nhiên có một hắc ảnh như thiểm điện loé lên, phong thư trên bàn của Thượng Quan Hồng đã biến mất.*

Thượng Quan Hồng nhíu mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thầm tự nhủ: "Tần Đức à, Thượng Quan gia ta và Hạng gia đích thực có quan hệ, điều này ngươi làm sao có thể nghĩ đến chứ. Chỉ trách vận khí của ngươi không tốt, ví như không có hai quận của ta giúp đỡ, xem người làm cách nào kháng cự được với Hạng gia và Mộc gia, đợi khi Đông vực tam quận bị tiêu diệt, nói không chừng ta cũng thu được ít nhiều lợi ích." Thượng Quan Hồng đang mơ giấc mộng đẹp, nhưng có phải niềm hy vọng của Tần gia phụ thuộc cả vào lão ta hay không?

Chương 41

Mưu Toán (2)

Tại ngự thư phòng trong hoàng cung ở kinh thành.

"Ha ha." Hạng Nghiễm tay nắm chặt hai phong thư, không nín nổi phá lên cười cuồng dại.

"Chân Từ quả nhiên không khiến người khác phải thất vọng, tàng binh hai mươi vạn, một đạo quân hùng hậu như vậy chỉ riêng việc chi tiêu mua bán thôi cũng là con số cực lớn, nếu quả Tần Đức không có lòng tạo phản, thì xây dựng quân đội lớn như vậy làm gì? Thừa tiền sao?" Hạng Nghiễm cười lạnh.

Chân Từ phụ trách công tác điều tra tình báo ở ba quận Đông vực, đã được gần nửa năm, đã nắm được nhiều tin tức đặc biệt.

"Tâu Hoàng thượng, hiện giờ Tần Đức đã âm thầm chiêu binh được hai mươi vạn, nhưng để kiềm chế bọn Hắc Thuỷ sơn tặc, hắn ta sẽ không dám cho toàn quân xuất động, nếu bọn sơn tặc đó vào sào huyệt của hắn làm loạn, căn bản cũng lo không xuể." Nam tử mũi ưng ở góc khuất phía sau nói.

Hạng Nghiễm vứt phong thư trên tay xuống, nói: *"Ngươi biết gì chứ? Mặc dù Hắc Thuỷ sơn tặc thực lực không tồi, nhưng sơn tặc rốt cuộc vẫn chỉ là sơn tặc, chỉ cần cấp cho chúng một địa bàn tốt, chúng sẽ không làm loạn. Lúc đó Tần Đức sẽ có thể đem tám mươi vạn đại quân khai chiến với Trẫm."*

"Hoàng thượng anh minh." Nam tử mũi ưng cung kính hô.

"Chân Từ đã điều tra, lương thảo vật chất tại ba quận Đông vực đang được chuẩn bị tích trữ rất nhiều, lại bí mật điều thêm hai mươi vạn đại quân, hơn nữa hai mươi vạn đại quân này đã được điều động

trên năm năm, còn trước cả tinh binh của kinh thành. Không cần phải nói cũng biết, Tần Đức đã thực sự muốn tạo phản!" Hai mắt Hạng Nghiễm tức thì phát ra lãnh quang hung bạo.

Nam tử mũi ưng tịnh không dám lên tiếng.

"Tốt lắm, tạo phản rồi." sắc mặt Hạng Nghiễm không ngờ lại có chút đắc ý, *"truyền lệnh xuống, lập tức phái người đi giao thiệp với Hắc Thuỷ sơn tặc, ban cho vô số kim ngân châu bảo hoặc là tài vật… để bọn chúng triển khai đại chiến, tất sẽ làm rúng động hang ổ của Tần Đức!"*

Nam tử mũi ưng không ngừng suy tính: *"Vạn nhất bọn sơn tặc đó lòng tham vô đáy thì sao?"*

"Ngu ngốc!" Hạng Nghiễm đột nhiên quay người nhìn thẳng về phía nam tử mũi ưng: *"Tốn kém bao nhiêu cũng không tiếc, nhất định phải đáp ứng yêu cầu của chúng, thậm chí nếu chúng có thể chiến thắng thì sau đó sẽ ban hẳn cho một quận."*

"Ban cho một quận?" Nam tử mũi ưng run người một cái, sau đó đã minh bạch, *"thuộc hạ đã rõ, thậm chí nếu có ban cho chúng, nhưng cũng phải xem bọn chúng có phúc để hưởng thụ hay không."*

Đi theo Hạng Nghiễm đã bao năm, đối với tính cách của y, ông ta rõ ràng hơn ai hết.

Hạng Nghiễm gật đầu hài lòng: *"Thông minh, sau khi diệt trừ được Tần Đức, đối với bọn tiểu tặc Hắc Thuỷ sơn, trẫm sẽ truyền lệnh xuống, diệt trừ tận gốc không còn manh giáp. Hiện tại vẫn đang là lúc cần sự giúp đỡ của chúng."*

"Hoàng thượng anh minh, thuộc hạ đã biết phải làm gì." Nam tử mũi ưng liền đáp lời.

Hạng Nghiễm đọc một phong thư khác, nói: *"Lá thư của Thượng Quan thúc thúc đã chứng thực những gì Chân Từ điều tra*

được."

Nam tử mũi ưng hai mắt chuyển động vòng quanh, hốt nhiên nói: *"Tâu Hoàng thượng, hay là, bắt giặc phải bắt thủ lĩnh, chúng ta trước hết hãy âm thầm phái người đi ám sát Tần Đức. Đến lúc đó, bọn chúng như quần long vô thủ, nếu chúng ta phái quân đội đến, khẳng định là dễ dàng tiêu diệt Tần gia."*

"Ngu xuẩn!" Hạng Nghiễm cười lạnh.

Thân thể nam tử mũi ưng tức thì run lên.

"Nếu hiện tại trẫm phái người đi ám sát, chưa cần nói có thể thành công hay không, cho dù có thành công đi chăng nữa, Tần gia có thể lập tức đổi chủ, theo trẫm được biết, ba nam tử của hắn, trừ đứa con thứ ba không biết thế nào, còn hai đứa kia có thể nói đều là rồng trong loài người, đến lúc đó Tần gia điên cuồng tấn công, thì tám mươi vạn đại quân Tần gia không phải là chuyện đùa." Hạng Nghiễm lại cười lạnh.

"Hơn nữa, chỉ cần chúng ta phái người đi ám sát một lần, là Tần gia đã có thể đoán chắc đã bị Thượng Quan Hồng bán đứng. Lúc đó đối với chúng ta thì được không bằng mất. Ngươi hiểu chứ?" Hạng Nghiễm trừng mắt nhìn nam tử mũi ưng hỏi.

"Thuộc hạ ngu đần!" Nam tử mũi ưng vội vàng đáp.

Trên mặt Hạng Nghiễm có chút đắc ý: *"Chúng ta hiện tại không ám sát, đến lúc Tần gia tạo phản, sẽ phải nhờ sự giúp đỡ của Thượng Quan gia. Đợi lúc Tần gia sau lưng không có chút phòng bị, trong thời khắc đại chiến diễn ra, Thượng Quan gia đột nhiên quay lại, từ sau lưng cho Tần gia một đao, hừm, để xem Tần gia có trụ nổi không!"*

Ánh mắt nam tử mũi ưng tức thì phát sáng, vội nói: *"Hoàng thượng anh minh, trong lúc xảy ra đại chiến, sau lưng bị lãnh một đao, trước mặt lại bị thiết kỵ của chúng ta công kích, tuyệt đối có thể*

dễ dàng tiêu diệt Tần gia."

Hạng Nghiễm đối với kế sách của mình vô cùng hài lòng, khẽ gật đầu, lãnh đạm nói: *"Tốt lắm, bây giờ ngươi hãy đi lo việc đi, dùng mọi phương pháp để lôi kéo cho được bọn sơn tặc tại Hắc Thuỷ sơn mạch, kim ngân, châu bảo, tài vật và mỹ nữ, nhất thiết đều có thể cung ứng, nhất định phải khiến cho bọn chúng trong lúc xảy ra đại chiến làm loạn hậu phương Tần gia. Còn việc giữa Tần gia và Thượng Quan gia, chúng ta xem như chưa biết."*

"Thuộc hạ đã rõ, thuộc hạ xin cáo lui." Nam tử mũi ưng vòng tay thưa, sau đó nhanh chóng biến mất.

Một lúc sau, nam tử mũi ưng xuất hiện trong một trang viện.

"Tướng công đã trở về." Một mỹ phụ bước tới.

"Phụ thân."

Một tiểu hài khả ái cũng chạy tới, nam tử mũi ưng liền ôm chặt hài tử của mình, sau đó ôm mỹ phụ nói: *"Phu nhân, hãy về phòng đi, kẻo nhiễm phải phong sương sẽ bị cảm lạnh."*

Gia nhân trong trang viện đối với chủ nhân rất mực cung kính.

Vừa vào trong phòng, mỹ phụ lặng lẽ hỏi: *"Tướng công, có phải hoàng thượng đã giao việc gì khó khăn cho chàng đi làm không, lúc nào chàng phải đi, cứ như thế này, thiếp thấy thật không yên lòng."*

Nam tử mũi ưng vừa vào liền ôm chầm lấy mỹ phụ yêu thương vỗ về nói: *"Phu nhân, nàng cứ an tâm, chẳng lẽ tướng công nàng từng trải như vậy lại không biết làm việc này thực sự nguy hiểm sao, nhưng ta đã biết quá nhiều bí mật của Hoàng thượng, ông ta chưa đến lúc thì tuyệt đối không xuống tay. Yên tâm đi, dù Hạng Nghiễm có chút trí tuệ, tướng công nàng vẫn có thể ứng phó được mà."*

Nam tử mũi ưng đột nhiên cau mày, trong lòng thầm nghĩ: *"Với*

cá tính của Hạng Nghiễm, nếu biết Tần Đức thực sự tạo phản, sẽ tính đến việc sai người ám sát hắn ta, nhưng tại sao ông ta đột nhiên lại bình tĩnh như vậy, còn giả bộ như không hề hay biết, để cho Thượng Quan gia lúc tối hậu mới phản lại Tần gia."

Nam tử mũi ưng thân là thủ lĩnh mật thám trong bóng tối của Hạng Nghiễm, làm sao có thể là kẻ ngu ngốc.

Chuyện diễn ra trong thư phòng đều là giả vờ, nếu muốn Hạng Nghiễm yên tâm với ông ta, nhất định phải để Hạng Nghiễm phát giác ra nhược điểm của ông ta, nhưng làm sao có thể để Hoàng đế nắm được nhược điểm chân chính của mình, nên cách tốt nhất là cố ý bộc lộ một vài nhược điểm giả tạo ra.

Nam tử mũi ưng tính toán không lầm, đúng là có người đứng sau lưng Hạng Nghiễm, nếu như Hạng Nghiễm quả thực thông minh, thì năm đó đã không ngu ngốc mà phạm tội ác kia.

oOo

Trong trang viện trước đó, Tần Đức đứng chắp tay sau lưng, ngẩng mặt lên nhìn trời.

"Với tính cách của Hạng Nghiễm, sẽ tính đến việc trực tiếp ra tay với ta." Tần Đức cười nhạt, đối với con người Hạng Nghiễm, trong lòng Tần Đức tuyệt không hề coi trọng, cho dù Hạng Nghiễm không phải kẻ u mê, nhưng luận về mưu lược, y còn xa mới được tính là cao thủ.

Từ Nguyên ở bên cạnh nói: *"Vương gia, nếu có ngày Hạng Nghiễm phái người đi ám sát, cũng không thể chứng minh rằng Thượng Quan gia không đáng tin. Chân Từ có khả năng tra xét từng sự việc nhỏ ở đây, thì Hạng Nghiễm cũng có thể từ những gì Chân Từ điều tra được mà xác định rõ chúng ta muốn tạo phản, để phái người đi hành thích vương gia."* Chính xác.

Dù có thích khách đến ám sát, cũng vô phương chứng minh Thượng Quan gia đã bán đứng họ.

"Liệu chúng ta có nhất thiết cần làm rõ xem Thượng Quan gia có bán đứng chúng ta không?" Tần Đức cười lớn.

Từ Nguyên cũng cười.

Phải, chúng ta có làm biết rõ hay không?

Mục đích của cuộc hội đàm này, tuyệt đối không phải nhằm lôi kéo Thượng Quan gia, mà chính là tung ra chút hoả mù, miễn là có thể đạt kết quả như Tần gia mong đợi là được.

Từ Nguyên gật đầu nói: *"Chính xác, lúc này chúng ta chẳng qua chỉ là tung ra chút hoả mù, không cần biết Thượng Quan gia có bán đứng chúng ta hay không, kết cục của bọn chúng cũng đã được định đoạt. Nếu chúng ta giả bộ như hợp tác với bọn Thượng Quan gia trên chiến trường thì cũng là tạo cơ hội cho bọn chúng đằng sau lưng đâm ta một đao."* Điều đó không cần lo, Tần gia chưa từng mắc sai lầm, sẽ không cho Thượng Quan gia một cơ hội nhỏ nào.

"Theo như ta dự đoán, Hạng Nghiễm tất sẽ mang vô số tài vật ban cho bọn Hắc Thuỷ sơn tặc." Tần Đức cả cười.

Từ Nguyên cũng cười lớn.

"Bẩm báo, ở biên giới vương phủ có mật thư đưa tới." Một nam tử chạy vào trong viện, trình một bức mật thư lên, Từ Nguyên liền nhận lấy, rồi trình lên cho Tần Đức.

"Vương phủ có việc gì thế nhỉ?" Tần Đức mở mật thư ra xem qua, tức thì mục quang phát sáng, *"há há, trời giúp ta rồi, Vũ nhi đã lập được đại công, ta vì hai tên thượng tiên của Hạng gia mà vô cùng phiền não, giờ có trọng bảo rồi, ta cũng có thêm tự tin. Ha ha, thật quá tốt rồi."* Tần Đức lúc đó hưng phấn đến độ căn bản không thể tả bằng lời.

"Có đại hỉ sự gì thế?" Từ Nguyên ở bên cạnh tò mò hỏi, Tần Đức liền đưa mật thư cho ông ta đọc, Từ Nguyên vừa xem xong cũng vui mừng khôn xiết, liền nói: *"Chúc mừng vương gia, chúc mừng vương gia."*

Tần Đức cười ha hả nói: *"Vũ nhi đã lập được đại công, khi nào về phải trọng thưởng cho nó mới được. À, Từ Nguyên, hãy nhanh phái người, chúng ta lập tức lên ngựa về vương phủ!"*

"Vâng!" Từ Nguyên tức thì cung kính đáp, Tần Đức không nén nổi liền mỉm cười, ông ta không thể ngờ tam hài tử Tần Vũ của mình lại dâng lên một món quà bất ngờ như vậy, nguyên bản chỉ nghĩ là tiên phẩm thượng cấp khoáng thạch, hiện tại xem ra, rất có khả năng luyện chế bảo bối linh khí. Linh khí a!

Từ Nguyên ở bên cạnh hoàn toàn minh bạch tầm quan trọng của Thạch Trung Diễm Sí Thiết đối với Tần Đức, thậm chí còn quan trọng không kém gì hai mươi vạn đại quân, chả trách Tần Đức lại hưng phấn đến phát cuồng như vậy.

Chương 42

Linh Khí Thành (1)

Trong vương phủ Trấn Đông vương lan can ngọc trạm trổ, đình đài san sát, lầu gác trùng trùng, quả thực là khí thế ngút trời, đám hộ vệ từng người dẫn theo liệt hổ đi tuần tra khắp nơi, canh phòng cẩn mật, lúc đó là giữa đêm khuya, trên mái một tòa lầu, có một cặp người ưng đang ngồi, chúng hộ vệ mặc dù biết rõ, lại coi như không thấy gì.

"Ba ngày khổ luyện, sức mạnh của bản thân cũng không tăng được mấy." Tần Vũ trong lòng ngao ngán.

Từ sau khi Phong Ngọc Tử bắt đầu luyện khí trong mật thất, bản thân Tần Vũ cũng bắt đầu đơn độc khổ luyện, hắn biết Phong Ngọc Tử cần ba mươi lăm ngày để luyện khí. Vì thế Tần Vũ ra ngoài ba ngày luyện tập khắc nghiệt rồi quay trở về, bởi qua ba ngày đó, Tần Vũ đã hoàn toàn đạt đến cực hạn của mình, liều mạng tu luyện, thậm chí cả với sự khôi phục thần kỳ của Lưu Tinh Lệ, thân thể lại hầu như không có tiến bộ. Hắn đã quá rõ, bản thân quả thật đã đạt đến hậu thiên cực hạn rồi.

"Tiểu Hắc, khi tu luyện nội công, từ hậu thiên sang tiên thiên có thể học hỏi kinh nghiệm của các vị tiền bối, nhưng ngoại công của ta cần đột phá, thì có cách gì đây? Ta không hề có một phương pháp tiền lệ nào để tham khảo." Tần Vũ nhìn Tiểu Hắc đứng bên cạnh nói, tuy nhiên nếu hỏi Tiểu Hắc, chẳng phải là Tần Vũ đang tự hỏi mình hay sao?

Tiểu Hắc giang đôi cánh khổng lồ nhè nhẹ vỗ lên người Tần Vũ, đồng thời giương mắt nhìn hắn, Tần Vũ cũng cảm nhận được Tiểu Hắc đang an ủi mình, hắn liền mỉm cười, Tiểu Hắc tựa hồ đã thấu hiểu tâm tình của Tần Vũ. Đột nhiên Tần Vũ run người một

cái.

"Tham khảo a, phải rồi." hai mắt Tần Vũ bỗng nhiên phát sáng, vỗ mạnh lên đầu mình một cái, *"Tần Vũ ngươi thật là ngu ngốc mà, ngươi không thể học hỏi các vị ngoại công tiền bối, nhưng ngươi có thể bắt chước các vị nội công tu luyện giả, tu luyện nội công làm thế nào để đột phá sang tiên thiên cảnh giới."*

Trong đầu Tần Vũ lập tức vang lên những lời trước đây Liên Ngôn đã từng nói: *"Hậu thiên cao thủ, nếu có phương pháp tu luyện có thể đạt thành, nhưng muốn nhảy vọt sang cấp tiên thiên cao thủ, thực là vô cùng gian nan. Nếu muốn đạt đến đẳng cấp tiên thiên cao thủ, cần có hai yêu cầu: Thứ nhất, phải đạt đến đẳng cấp hậu thiên đại viên mãn. Thứ hai, là có thể cảm ngộ được thiên đạo tự nhiên.*

*Tần Vũ trầm giọng tự nhủ: "*Hậu thiên đại viên mãn, như tu vi ngoại công của ta bây giờ cũng có thể xem là hậu thiên viên mãn, chỉ có điều đối với việc cảm ngộ thiên đạo. thì thật là khó hiểu."

Cái gì gọi là có cảm ngộ đối với thiên đạo, Tần Vũ không hề biết. Điều này căn bản vô phương truyền thụ, nếu có thể truyền thụ, thì số tiên thiên cao thủ tại Tiềm Long đại lục cũng không đến nỗi quá ít như bây giờ, cũng không quá trân quý như vậy. Tần Vũ trong lòng không ngừng tự hỏi bản thân.

"Cảm ngộ thiên đạo, cảm ngộ tự nhiên, được, ta phải cảm thụ một lần, xem tự nhiên là cái vật gì."

Bỗng dưng, Tần Vũ nhắm mắt lại, phảng phất như cảm thụ cảm giác thu nhận nội khí lúc trước, tâm thần hoàn toàn rơi vào trạng thái hư không, nhưng không hề hấp thụ chút thiên địa linh khí nào, Tần Vũ như đang trong trạng thái hư không thoát tục, cảm nhận sự chuyển động của khí lưu trong tự nhiên. Tĩnh lặng.

Từng giây từng phút trôi qua, Tần Vũ vẫn như bất động, thân

bất động, tâm bất động.

Không nghe, không ngửi, không nhìn.

Tần Vũ không hề suy nghĩ, dần dần, sau cùng Tần Vũ hoàn toàn như hoà nhập cùng vạn vật, từng đạo thiên địa linh khí như có ý thức hướng về tập trung trên thân thể Tần Vũ, hay nói đúng hơn, là tập trung về phía Lưu Tinh Lệ, Tần Vũ trở thành trung tâm của dòng xoáy linh khí.

Cảm giác thật mỹ diệu, phảng phất như đang ngâm mình trong dòng nước ấm, thiên địa linh khí xung quanh, Tần Vũ đột nhiên có thể cảm nhận được, một loại cảm giác thân thiết thật khiến người ta không muốn rời xa, khiến Tần Vũ quên đi tất cả, sau cùng hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác nồng ấm mỹ diệu ấy. Đồng thời, Lưu Tinh Lệ đột nhiên phát xuất một luồng năng lượng ấm áp.

Không giống như nguồn năng lượng thanh lưu trong quá khứ, đây là một luồng năng lượng ấm áp, luồng năng lượng phảng phất như một dòng lưu thuỷ nồng ấm uốn lượn, từ từ nhập vào trong tâm trí của Tần Vũ, ở sâu trong tâm trí, cũng phảng phất như có một dạng năng lượng tròn đầy, xung quanh vòng tròn là từng tia điện uốn lượn, đó chính là thứ cơ sở nhất của thân thể – linh hồn!

Linh hồn cũng theo sự tu luyện của con người, sẽ càng ngày càng mạnh, Tần Vũ từ nhỏ đã quen huấn luyện cực hạn, linh hồn so với người thường mạnh hơn nhiều.

Từng luồng năng lượng như nước chảy trong chốc lát đi sâu vào tâm thức, linh hồn vừa tiếp xúc với luồng năng lượng đó dường như vô cùng hưng phấn, thu hút không ngừng nghỉ, gần một khắc sau, mầu sắc vòng tròn cũng trở nên đậm nét hơn, thậm chí như thêm phần chân thực.

Nguyên bản vòng tròn chỉ là một điểm hư vô, hiện tại lại tức thì như có vầng quang mang bẩy sắc chiếu sáng, bản thân cũng có

chút chân thực, tia điện chạy quanh vòng tròn bẩy sắc càng mạnh.

"Nhị đệ, hiện nay Hạng Nghiễm đã phái Chân Từ đến ba quận Đông vực làm công tác điều tra tình báo, hành động của chúng ta đã có chút gian nan hơn trước, thủ hạ của gã Chân Từ này đều là những kẻ có nghề, hoạt động điều tra dò xét vô cùng lợi hại. Đặc biệt càng về sau này, khi hoạt động của chúng ta càng phát triển, sẽ khó lòng thoát khỏi cái mũi chó săn của bọn chúng. Khó rồi đây!"

"Đại ca đừng quá lo, lần này phụ vương ra ngoài, nhất định có biện pháp giải quyết chuyện này. Bất quá Chân Từ có thêm đồng đảng, đúng là có chút khó chơi, hắn ta cũng giống như một dạng thuốc cao đang dần dần bám chặt lấy chúng ta."

oOo

Tần Vũ đột nhiên tỉnh lại.

Trong khoảnh khắc lúc mở mắt, thiên địa linh khí bỗng dưng lại như trước đây, Tần Vũ không thể cảm thụ rõ ràng được nữa, đồng thời Lưu Tinh Lệ cũng khôi phục hình dạng ban đầu, luồng năng lượng ấm áp đã biến mất, nhưng bản thân Tần Vũ như đã có sự biến hoá cực lớn. Mắt tinh tai thính, âm thanh vọng vào tai vô cùng rõ ràng, còn mắt nhìn thấy người ở rất xa.

Nhưng giống như Tần Vũ, ngoài kia mấy chục mét đại ca và nhị ca hắn nhỏ giọng nói gì hắn đều nghe thấy rõ ràng, tiếng con giun bò ngoài xa hắn cũng phân biệt được, mắt cũng nhìn thấy con giun đó đang bò từng bước một. Nói như vậy có thể hình dung ra hắn mắt tinh tai thính thế nào rồi chứ?

"Đại ca nhị ca hai người." Tần Vũ nhất thời không chú ý, trong đầu óc toàn những lời của đại ca nhị ca hắn.

Tần Vũ đã biết kế hoạch của phụ vương hắn, muốn tiêu diệt

Hạng gia đoạt lấy giang sơn của Sở vương triều, hiện tại tựa hồ như tay thủ lĩnh phụ trách việc điều tra ba quận Đông vực của Hạng gia là một nhân vật khó chơi.

Trong tâm trí Tần Vũ chốc lát suy nghĩ đến rất nhiều vấn đề, những lời của đại ca nhị ca mà Tần Vũ đột nhiên liên tưởng đến, việc phụ vương ly khai, quan hệ qua lại giữa tứ đại gia tộc, gã thủ lĩnh điều tra tình báo, từng điều từng điều một, cứ lần lượt diễn ra trong đầu Tần Vũ, vô cùng sáng rõ.

"Ta." *Tần Vũ tức thì kinh hãi, chỉ trong khoảnh khắc, hắn lại nghĩ đến bao nhiêu vấn đề:* "Sao đầu óc ta lại biến đổi trở nên lanh lợi thế."

Tần Vũ rốt cuộc cũng phát hiện ra sự biến hoá cực lớn của bản thân, nhìn quanh một lượt, Tần Vũ trừng mắt há mồm vẻ si ngốc.

"Cái gì đã diễn ra trước đó vậy, tại sao ta lại phát sinh biến hoá lớn như thế này?" *Tần Vũ trong thời khắc phát hiện bản thân có sự biến hoá kinh nhân, tĩnh lặng một lúc lâu, cúi đầu nhìn ấn ký Lưu Tinh Lệ trước ngực, Tần Vũ lắc lắc đầu, đoạn nhảy từ trên nóc lầu xuống đất. Cả người Tần Vũ rung động lách đi trong nháy mắt, hoá thành hai đạo tàn ảnh hạ thân xuống mặt đất.*

"So với quá khứ thì cảm thụ đối với sức gió đã rõ ràng gấp bội."

Tần Vũ cảm thấy thân pháp của mình cũng thêm phần hoàn mỹ, "tựa hồ như sự linh hoạt của thân thể cũng hơn trước rất nhiều."

Nếu là ngoại nhân thì khó lòng phán đoán ra, nhưng Tần Vũ tự mình đã rõ sao động tác của mình lại tự nhiên như vậy, thân thể lại phiêu hốt như vậy, giống như đang đi tản bộ, hắn cảm nhận được bản

thân dường như đã phát sinh biến hoá.

"Chẳng lẽ ta đã từ hậu thiên cực hạn bước qua cánh cửa tiên thiên, đã đạt đến tiên thiên cảnh giới sao?" *Tần Vũ trong tâm tự nhủ, nhưng hắn cũng không dám chắc chắn, bởi hắn chưa cảm nhận thấy có tiên thiên chân khí trong nội thể. Đột nhiên mục quang Tần Vũ hướng về đình viện phía đằng xa, dưới đình viện có một căn mật thất, chính là nơi Phong Ngọc Tử đang luyện khí, bất ngờ Tần Vũ nghe thấy có thanh âm vọng ra từ cánh cửa mật thất đang khai mở.*

"Chẳng lẽ đã luyện chế linh khí thành công?" Tần Vũ lập tức chạy về phía đình viện.

Chương 43

Linh Khí Thành (2)

Tần Vũ vừa bước vào đình viện, Phong Ngọc Tử cũng vừa từ trong mật thất đi ra, nhìn thấy Tần Vũ, không kìm được ngẩn người ra, sau đó cười nói: *"Tiểu Vũ, quả nhiên xảo hợp, ta vừa luyện chế thành công, ngươi đã tới rồi."*

Tần Vũ vừa nghe xong, tức thì trong lòng chấn động.

Linh khí, là thứ vũ khí chỉ có chúng thượng tiên mới có thể sở hữu, chính là lúc Tần Vũ đang kích động, Tần Phong và Tần Chính từ phòng bên cạnh lập tức bước ra, mắt nhìn Phong Ngọc Tử, sắc mặt hai người cũng lập tức trở nên hưng phấn, nói: *"Phong bá bá, vũ khí của Tiểu Vũ đã luyện chế thành công rồi sao?"*

"Thành công rồi, thành công rồi, Tiểu Vũ, đây là quyền sáo để bảo hộ các đốt ngón tay của ngươi cũng như thanh đoản kiếm phỏng theo hình dáng Ngư Trường kiếm." Phong Ngọc Tử duỗi tay một cái, tức thì một đôi quyền sáo cùng một thanh đoản kiếm phi thẳng về phía Tần Vũ.

Quyền sáo, có sắc ám hồng, thậm chí bề ngoài còn có đốm hoả diễm nhàn nhạt, đoản kiếm thực sự là ám hắc, hoả diễm hoàn toàn ngưng tụ ở bên trong, giống như một dạng kiếm khí biểu hiện trên bề mặt phi kiếm.

"Đa tạ Phong bá bá." Tần Vũ cố nén sự kích động trong lòng, tiếp nhận lấy quyền sáo và đoản kiếm.

Phong Ngọc Tử thở dài một tiếng nói: "Tiểu Vũ a, đối với hạn chế của tu vi bản thân Phong bá bá, đẳng cấp của tam muội chân hoả không đủ, bởi vậy nên đối với một vật liệu trân quý như Thạch Trung Diễm Sí Thiết, ta bất quá cũng chỉ luyện chế được

thành trung phẩm linh khí, nếu như để cho Đổng hư kỳ cao thủ luyện chế, luyện chế thành thượng phẩm linh khí là chắc chắn. Còn nữa, linh khí so với vũ khí phàm nhân có sự bất đồng, ngươi chỉ cần trích huyết lên là có thể khiến linh khí thu nhập vào cơ thể, hoàn toàn có thể tuỳ tâm ý mà xuất hiện trên tay."

Thạch Trung Diễm Sí Thiết, đích xác là tinh thạch luyện khí trân quý, bản thân Phong Ngọc Tử bất quá chỉ là Kim đan trung kỳ, tam muội chân hoả cũng ở đẳng cấp yếu nhất, tự nhiên không thể hoàn toàn phát huy được công hiệu của Thạch Trung Diễm Sí Thiết, chỉ có thể luyện chế thành trung phẩm linh khí.

"Vậy là đủ rồi, trung phẩm linh khí đối với con là quá tốt rồi." Tần Vũ mặc dù không hiểu trung phẩm linh khí tại tu chân giới là đại biểu cho cái gì. Nhưng trong quá khứ phi kiếm của Phong Ngọc Tử bất quá cũng chỉ là hạ phẩm linh khí mà thôi. Điều làm Tần Vũ kích động nhất chính là sau khi trích huyết nhận chủ, có thể tuỳ tâm ý thu nhập vào trong cơ thể.

"Tiểu Vũ, sao đệ không luyện chế một kiện chiến giáp." Tần Chính hơi nhíu mày, nói.

Tần Phong cũng nói: "Thạch Trung Diễm Sí Thiết có khối lượng rất lớn, cho dù có luyện chế một kiện chiến giáp, tính ra chỉ cần một phần ba khối lượng là đủ. Nếu có chiến giáp, đại bộ phận các điểm yếu hại trên thân có thể được bảo hộ. Tại sao đệ lại luyện chế một thanh đoản kiếm, lại thêm một đôi quyền sáo gần như chỉ bảo hộ ngón tay, chứ không phải loại quyền sáo có thể che phủ hoàn toàn (cả nắm tay). Thêm vào hai dạng vũ khí này có đáng là bao so với khối Thạch Trung Diễm Sí Thiết kia."

Hai huynh đệ Tần Phong Tần Chính, trong lòng họ quan trọng nhất chính là tam đệ này, mẫu thân mất sớm, hơn nữa Tần Vũ lại vô phương tu luyện nội công, hai người tự nhiên rất quan tâm đến Tần Vũ. *"Tiểu Vũ chỉ cần dùng một phần nhỏ Thạch Trung Diễm Sí Thiết thôi, còn lại đa phần để lưu lại cho phụ vương hắn."* Phong

Ngọc Tử ở bên cạnh nói.

Tần Phong và Tần Chính thân hình run lên, tức thì không nói nên lời, chỉ biết trân trân nhìn Tần Vũ, trong khoé mắt dường như có chút hoe đỏ.

Tần Vũ cười nói: *"Đại ca, nhị ca, có vấn đề gì đâu. Mọi người cũng biết đấy, tu luyện ngoại công, nếu có chiến giáp bảo hộ, tốc độ tiến bộ trong tu luyện của đệ tự nhiên bị chậm lại. Thật không tốt chút nào. Hơn nữa có đôi quyền sáo và đoản kiếm này đã là đủ rồi."* Rõ ràng là gạt mình gạt người.

Tần Phong và Tần Chính đều là nhân vật anh kiệt, tự nhiên không thể bị những lời nói đơn giản của Tần Vũ lừa gạt. Đó là linh khí chiến giáp, nếu không cần chiến giáp bảo hộ, có thể trực tiếp thu nhập chiến giáp vào trong nội thể. Như quả gặp phải nguy hiểm vô phương tránh khỏi, sẽ lại dùng chiến giáp hộ thân. Tần Phong và Tần Chính cũng có thể hoàn toàn thấu hiểu tâm can của Tần Vũ.

"Tiểu Vũ, đệ là người phát hiện ra nó, nên nó thuộc về đệ. Đệ cần luyện chế bao nhiêu linh khí, bất cứ ai cũng không có ý kiến. Thậm chí là phụ vương cũng tôn trọng quyết định của đệ." Tần Chính nhìn thẳng vào Tần Vũ nói.

Tần Vũ lắc đầu cười, cũng không nói nữa.

"Linh khí quả nhiên là phi thường." Tần Vũ bắt chéo tay, mở đầu bằng tiếng cười ha hả, trong phút chốc hắn cũng đã trích huyết phân biệt lên trên quyền sáo và đoản kiếm, chỉ gần một sát na, trong lòng Tần Vũ chấn động một cái, quyền sáo và đoản kiếm đã hoàn toàn biến mất ở trên tay hắn. Tần Phong và Tần Chính trong khi chú ý cũng truyền lực đến linh khí.

"Quả nhiên lợi hại, như quả trong khi chiến đấu, lúc đầu trên tay không có vũ khí, sau lại xuất hiện vũ khí trong tay, có thể xuất kỳ bất

ý sát tử đối thủ." Ánh mắt Tần Phong sáng lên, có thể phán đoán lợi thế xuất chiêu của linh khí.

Trong tâm Tần Vũ có cảm giác rõ ràng về quyền sáo và đoản kiếm trong không gian vô biên tại đan điền.

Đan điền cho dù chỉ là một bộ vị nhỏ trên cơ thể, lại như một thể giới sỏi đá, đó là một dạng đạo lý, giống như nhật nguyệt trong hồ, quyền sáo và đoản kiếm chỉ như một điểm, lọt vào một góc trong đan điền. Tần Vũ song quyền đột nhiên nắm chặt, trên song quyền bỗng nhiên xuất hiện quyền sáo, quyền sáo màu ám hồng, bảo hộ các đốt ngón tay.

Bộ vị công kích tốt nhất của tay là các đốt ngón tay, có quyền sáo cấp trung phẩm linh khí bảo hộ, quyền của Tần Vũ có thể ngạnh tiếp với một đạo thần binh, mà không lo tay bị thương tổn. Cảm giác thoải mái nhất của Tần Vũ chính là quyền sáo này phảng phất như một dạng da tay, hoàn toàn không làm ảnh hưởng đến sự linh hoạt biến hoá của các đốt ngón tay.

"Hô!"

Một đạo hắc quang loé lên, trên tay Tần Vũ vốn là không có gì, chỉ một sát na, một thanh hắc sắc đoản kiếm đột nhiên xuất hiện trên tay hắn, sau đó lại biến mất.

"Là do Thạch Trung Diễm Sí Thiết luyện thành, vậy thủ sáo này sẽ gọi là Diễm Sí quyền sáo, đoản kiếm sẽ gọi là Diễm Sí kiếm." Tần Vũ khẽ cười nói, lúc đó trong lòng Tần Vũ tràn đầy hưng phấn, với một người luyện võ, có được một vũ khí như vậy là điều vui mừng nhất, đây đương nhiên là một đại hỷ sự.

Phong Ngọc Tử cười nói: *"Tiểu Vũ, thanh đoản kiếm này đã bị ta nhập cấm chế vào, do đó ánh sáng hoàn toàn bị thu vào, trở thành ám hắc sắc. Tốt rồi, ta quay về mật thất tiếp tục chế luyện đây."*

Phong Ngọc Tử nói xong quay về mật thất, chủ yếu là để luyện chế phi kiếm của bản thân. Có được Thạch Trung Diễm Sí Thiết, phi kiếm nguyên bản cấp hạ phẩm linh khí tự nhiên có thể bỏ đi.

"Tiểu Vũ." Tần Phong và Tần Chính cùng nhìn về phía Tần Vũ.

"Đại ca, nhị ca…" Tần Vũ đối diện với cái nhìn của hai người, trong lòng không khỏi cười khổ, liền nói: *"Tiểu Hắc, chúng ta về thôi."* Từ trên không trung Hắc ưng lập tức hạ xuống, Tần Vũ chân dậm mạnh, nhảy lên lưng Hắc ưng, tựa như kẻ chạy trốn ly khai khỏi vương phủ. Tần Phong và Tần Chính nhìn nhau, thực sự cảm thấy bất lực.

"Chúng ta đối với Tiểu Vũ quá ít quan tâm." Tần Phong thở dài một tiếng, Tần Chính cũng không nói gì, bọn họ là người làm đại ca nhị ca, cũng giống như Tần Đức là người làm phụ vương, đã quá bận rộn vì công việc của mình, không có bao nhiêu thời gian quan tâm đến tam đệ của họ.

Nếu không phải vì Tần Vũ tìm được Thạch Trung Diễm Sí Thiết là chuyện đại sự, thì kể ra Tần Phong và Tần Chính cũng đã bù đầu vào công chuyện của bản thân rồi.

oOo

Ba ngày sau.

Phong Ngọc Tử xuất quan sắc mặt vui mừng mãn nguyện, ông ta cuối cùng cũng luyện chế thành phi kiếm của mình, phi kiếm này có thể là trung phẩm linh khí, mặc dù trung phẩm và hạ phẩm gần nhau chỉ cách có một bậc, nhưng uy lực lại có sự cách biệt gấp bội, có được trung phẩm linh khí, Phong Ngọc Tử cũng có dũng khí cùng Kim đan hậu kỳ cao thủ tranh tài cao thấp, đương nhiên điều kiện trước tiên là Kim đan hậu kỳ cao thủ dùng hạ phẩm linh khí.

"Phong huynh, chúc mừng, chúc mừng." Tần Đức chắp tay hướng về phía Phong Ngọc Tử nói, Tần Đức vừa mới về vương phủ từ chiều tối hôm trước. Một thanh ám hồng sắc phi kiếm bay lòng vòng trên đỉnh đầu Phong Ngọc Tử, sau đó trực tiếp dung nhập vào cơ thể.

"Ha ha, Vương gia, cần phải cảm tạ Tiểu Vũ. Có được Thạch Trung Diễm Sí Thiết, ta đã luyện được bảo bối a." Sắc mặt Phong Ngọc Tử hiển thị sự cao hứng tột độ. Tần Đức cũng gật đầu.

Phong Ngọc Tử nói tiếp: *"Vương gia, không phải ông luôn phiền não vì hai đại thượng tiên trong trận doanh của Hạng gia sao? Hai lão già này, một là Kim đan trung kỳ, một Kim đan hậu kỳ, có Thạch Trung Diễm Sí Thiết, ta cũng đủ để đối phó với tên nô tài Ngũ Đức, còn với Kim đan trung kỳ Ngũ Hành, nếu cho các cao thủ cấp tiên thiên dùng trung phẩm linh khí bao vây công kích, cũng có thể có hiệu quả."* Phong Ngọc Tử cười nói.

Vô luận là Kim đan kỳ cao thủ hay là Nguyên anh kỳ cao thủ, một khi nhục thể bị huỷ diệt, linh hồn cũng theo nhục thể mà hồn phi phách tán. Chỉ khi đạt đến Đổng hư kỳ, linh hồn mới có thể náu tại Nguyên anh, có thể sống lâu vô hạn.

Tuy nhiên, thậm chí cả khi là Đổng hư kỳ, Không minh kỳ hay Độ kiếp kỳ cao thủ, một khi không có nhục thể, thì chỉ có thể tu thành Tán tiên. Do đó nhục thể đối với tu chân giả vô cùng quan trọng.

Theo như lời Phong Ngọc Tử, phái xuất vài tiên thiên cao thủ sử dụng trung phẩm linh khí đánh lén tên Kim đan trung kỳ Ngũ Hành, một khi nhục thể của y bị huỷ diệt, là đại sự đã thành công. Tu chân giả hộ thể bằng chân nguyên lực, binh khí bình thường không thể phá vỡ được, thực tế là linh khí mới có khả năng. Tần Vũ có được Thạch Trung Diễm Sí Thiết, tầm quan trọng của nó có thể so với hai mươi vạn đại quân.

"Tiểu Vũ lần này đích thực là lập được đại công, trong lòng ta luôn phiền não vì hai đại thượng tiên của đối phương, hiện giờ ta nắm chắc có thể giải quyết chúng." Tần Đức khen ngợi, sau đó ông ta lại phản ứng, nói: *"Tiểu Vũ đâu? Tiểu Vũ sao không thấy trở về?"*

Tần Đức vừa hồi vương phủ, liền cho người triệu Tần Vũ trở về.

"Tiểu Vũ cùng Hắc ưng có về Vân Vụ sơn trang một lần, sau đó không biết nó đi đâu, Hắc ưng này bay rất cao, hơn nữa lại rất nhanh, căn bản vô phương tìm ra tung tích của Tiểu Vũ." Liên Ngôn ở bên cạnh liền đáp.

Tần Đức khẽ gật đầu: *"Lần này chắc chắn phải thưởng cho Tiểu Vũ thật hậu."* Tần Đức đột nhiên nhìn về phía Phong Ngọc Tử nói, *"Phong huynh, Thạch Trung Diễm Sí Thiết còn lại bao nhiêu? Cũng được một nửa chứ hả?"*

"Ta và Tần Vũ bất quá chỉ dùng hết một phần năm mà thôi." Phong Ngọc Tử đơn thủ phất lên một cái, một luồng chân nguyên lực lập tức phóng thẳng về hướng mật thất, sau đó từ cửa mật thất có tiếng vọng lại, Thạch Trung Diễm Sí Thiết liền nhẹ nhàng bay đến, từ đó có thể thấy được thần thông của tu chân giả. Mắt thấy Thạch Trung Diễm Sí Thiết bay đến, độ cao giảm thiểu đi một ít, ngoài ra căn bản không có thay đổi gì.

"Tiểu Vũ luyện chế cái gì vậy? Sao dùng ít nguyên liệu vậy?" Tần Đức nghi hoặc hỏi.

Theo như suy nghĩ của Tần Đức, nếu bản thân là Tiểu Vũ tìm được Thạch Trung Diễm Sí Thiết, tính ra cũng phải dùng đến một nửa, có thể để lại cho ông ta một nửa cũng là tốt lắm rồi, tuy nhiên Tần Vũ lại sử dụng rất ít, thực tế khiến cho Tần Đức cảm thấy không thể tin nổi.

"Tiểu Vũ gần như chỉ luyện chế một thanh đoản kiếm, cùng một

đôi quyền sáo để bảo hộ các đốt ngón tay, ngay cả hộ thân chiến giáp cũng không muốn luyện chế." Tần Phong thở dài nói.

"Nó muốn lưu lại phần lớn Thạch Trung Diễm Sí Thiết cho phụ vương."

Tần Chính cũng thở dài một tiếng nói: *"Cũng chẳng ngờ Tiểu Vũ lại nói, quan trọng là khi bản thân tu luyện, nếu có hộ thân chiến giáp bảo hộ, sẽ khó có thể có sự đột phá."*

Tại đương trường không ai không phải là tinh anh, tự nhiên minh bạch hộ thân chiến giáp cấp trung phẩm linh khí có thể dung nhập vào cơ thể. Hơn nữa…tu luyện ngoại công, từ trước đến nay, có tối cường giả ngoại công nào, lực phòng ngự của thân thể sánh kịp với trung phẩm linh khí hộ thể chiến giáp không?

Ngoại công luyện đến tối cường, phòng ngự của thân thể cũng không thể so sánh với trung phẩm linh khí hộ thể chiến giáp, vậy sao Tần Vũ lại không cần hộ thể chiến giáp? Đáp án căn bản không cần phải nói. Tất cả chỉ là vì Tần Đức phụ vương của hắn.

Tần Đức trong lòng không ngăn nổi cơn ba đào trỗi dậy, Thạch Trung Diễm Sí Thiết là bảo vật, nhưng nam tử của ông ta lại không quá xem trọng, chỉ dùng một ít, còn lại đại bộ phần hoàn toàn để lại cho ông ta.

"Tiểu Vũ." Tần Đức nhất thời không nói nên lời, ông ta cũng nhớ lại, lúc trước trong mật thất sau khi nói ra bí mật cho Tần Vũ, Tần Vũ đã từng khẩn thiết yêu cầu ông ta cho gia nhập quân đội, muốn được chiến đấu. Tuy nhiên đã bị Tần Đức cự tuyệt, Tần Đức nhớ rõ cảnh nam tử của mình ly khai lúc đó bóng dáng thật là tịch mịch. Từ bé đến lớn, đứa con này chưa bao giờ ngưng khổ luyện, thực tế mục đích chính của việc khổ luyện là muốn được sánh cùng với đại ca và nhị ca nó.

"Đáng hận là lão thiên bất công, Vũ nhi nhiều lần khổ luyện, ngoại

công tối đa đạt cực trí, cũng vô phương đạt thành tiên thiên cao thủ a. Theo như dự kiến của Vân Hưng, hiện tại tu vi ngoại công của Tần Vũ tính ra cũng chỉ mới đạt đến đâu đó ở hậu thiên trung kỳ thôi." Tần Đức trong lòng thầm than thở.

Nội công cao thủ, người ngoài có thể căn cứ vào nội lực để phán đoán tu vi. Nhưng với ngoại công cao thủ, thậm chí là tu chân giả, cũng vô phương phán đoán sức mạnh cơ bắp của đối phương mạnh yếu ra sao, phán đoán quả thật là rất khó khăn, chỉ có thể dùng sức nâng của đơn thủ để đoán định mà thôi.

Trong tâm Tần Đức, trong ba người con, Tần Vũ khổ tu ngoại công, cuối cùng cũng không còn là một đứa trẻ.

"Khi nào tìm thấy Tần Vũ, dẫn nó đến gặp ta. Còn với việc dùng Thạch Trung Diễm Sí Thiết để luyện chế cái gì, buổi tối mọi người sẽ cùng thương nghị lại." Tần Đức nói xong, trực tiếp chuyển thân ly khai, trong thời khắc đó tâm tình của Tần Đức cũng có chút không yên…

Chương 44

Kim Bài Nhiệm Vụ (1)

Đêm khuya, Tần Vũ ngồi khoanh chân trên lưng Hắc ưng, Hắc ưng lúc này đang bay lượn trong mây mù.

Gió lạnh gào thét, giống như dao cắt lên mặt Tần Vũ, Tần Vũ thậm chí toàn thân bất động, cả thân thể được bao bọc bởi thiên địa linh khí khí lưu dưới dạng sương khói trông thật hãi nhân, thiên địa linh khí không ngừng thẩm thấu vào cơ thể Tần Vũ.

Dựa vào tâm pháp *"Tổ Long Quyết"*, thiên địa linh khí chuyển hoá thành nội lực, sau đó thẩm thấu xâm nhập vào các ngóc ngách trên toàn thân, từng sợi cơ nhỏ bé to àn thân Tần Vũ, thậm chí đến từng tế bào cũng thay đổi biến đổi không ngừng, phát sinh biến hoá mà ngoại nhân vô pháp minh bạch. Sự biến hoá này, đã bắt đầu kể từ ngày hấp thụ dòng khí lưu Lưu Tinh Lệ nồng ấm trên nóc lầu ở Trấn Đông Vương vương phủ…

Đột nhiên, hai mắt Tần Vũ mãnh nhiên khai mở, xạ xuất hai đạo lệ mang vô cùng hãi nhân.

"Cảm giác này thật là quá mỹ diệu." Tần Vũ song nhãn phóng quang, đây là loại cảm giác chưa từng có từ trước đến giờ, hắn tu luyện ngoại công, chính là truy cầu cái cảm giác như thế này, tuy vậy hiện tại hắn cảm thấy, *"toàn thân nhập làm một, sự mềm dẻo, sức mạnh, linh mẫn vân vân, tất cả…tất cả dung nhập vào trong nội thể. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay!"* Sự làm chủ, Tần Vũ hiện tại chính là có loại cảm giác như vậy.

Thân thể được tôi luyện hoàn hảo trở lại, sức mạnh cường thịnh trở lại, xương cốt cũng cứng cáp, nhưng nếu là lợi dụng không tốt thì cũng là vô dụng, Tần Vũ không ngừng huấn luyện

tính dẻo dai, là muốn dễ dàng khống chế bất cứ hành động nào, tuy nhiên trải qua sự biến đổi lột xác khó lý giải được, hiện tại đối với Tần Vũ, hắn đã tự nhận ra sự dẻo dai cứng cỏi của bản thân đã đạt đến cảnh giới tối hoàn mỹ.

Thân thể hoà làm một, một quyền xuất ra công kích, sức mạnh toàn thân hoàn toàn có thể tụ tập lại một điểm, khả năng điều khiển sức mạnh toàn thân đạt đến cảnh giới hoàn toàn mới.

"Tiểu Hắc, hạ xuống." Tần Vũ bỗng nhiên mỉm cười, Hắc ưng liền hạ xuống, dần dần, Tần Vũ nhìn xuống dưới thấy một toà cự đại thành trì, ở thành trì này Tần Vũ cũng đã từng mua một phòng ốc với thân phận khác.

Đột nhiên, cơ nhục toàn thân Tần Vũ bắt đầu từ từ chuyển động, cơ mặt cũng có chút thay đổi, gần một khắc sau, Tần Vũ từ một thanh niên cao một mét tám như ánh dương quang cương nghị biến thành một lãnh tuấn nam tử thân chỉ cao có một mét bẩy mươi lăm. Dịch hình hoán cốt!

"Tiểu Hắc, ngươi đi chơi đi, nhưng nhớ là không được làm bại lộ thân phận của ta nghe chưa." Tần Vũ cả cười, từ trên không cao vài trăm mét nhảy xuống dưới.

Nếu như là trước đây, Tần Vũ hẳn không có khả năng nhảy từ trên cao như vậy xuống đất, nhưng hắn ta hiện tại đối với thân thể của mình rất có tín tâm. Hai mắt nhắm lại, hưởng thụ luồng gió cực tốc khi rơi xuống.

Đột nhiên, thân thể Tần Vũ rung lên, như chiếc lá phiêu diêu theo làn gió, đang hạ cánh với tốc độ khủng bố bỗng nhiên chậm lại, Tần Vũ thân hình lại rung lên lần nữa, tốc độ rơi không ngờ lại tăng lên, khi thì cực tốc khi thì thong thả, Tần Vũ chạm đất thực sự là không để lại chút phong thanh. Hai mắt Tần Vũ nãy giờ vẫn nhắm bỗng nhiên khai mở.

"Hưu!"

Giống như một mũi tên, Tần Vũ rơi thẳng xuống đất, thẳng tắp một đường, trong không khí sản sinh một tiếng rít sắc nhọn, thời khắc đó Tần Vũ căn bản không thi triển thân pháp, trong sát na chạm đất, Tần Vũ đạt đến độ khinh xảo như ly miêu, một tay chống lên mặt đất. Đơn giản với lực của cước bộ và lực tay, áp lực đè lên cả người không ngờ đã hoàn toàn tan biến.

"Quả nhiên, mỗi sợi cơ nhỏ bé ẩn giấu trong cơ thể ta giờ đều có thể khống chế." Tần Vũ mắt nhìn bàn tay mình, sắc mặt lộ vẻ hoan hỉ, nếu có Triệu Vân Hưng ở đây, ông ta sẽ hoàn toàn minh bạch một chiêu của Tần Vũ lợi hại như thế nào, cũng là ngoại công cực hạn trong lý tưởng của Triệu Vân Hưng, đáng tiếc là Triệu Vân Hưng suốt mấy chục năm trời thực sự là vô phương đạt đến cảnh giới này.

Song cước giản đơn cùng với cơ nhục thủ bộ, đã có thể dùng lực để triệt tiêu lực, đối với việc cơ nhục khống chế lực trực tiếp thế này quả thực đã đạt đến cảnh giới cực hạn.

"Cảm giác tiên thiên quả là khác biệt." Tần Vũ cười nhẹ, hốt nhiên, Tần Vũ khẽ cau mày, hắn nghe thấy rõ ràng ở cách xa khoảng vài trăm mét có một đạo tặc đang đến rất nhanh, Tần Vũ không muốn cùng người kia tương ngộ, tức thì thân hình loé lên, biến mất tại ngã tư đường lúc nửa đêm. Tiên thiên cảnh giới.

Tần Vũ vào cái ngày ly khai khỏi vương phủ, đã đoán rằng bản thân đột nhiên biến hoá có khả năng đã bước vào cánh cửa tiên thiên, nhưng tự hắn cũng không thể xác định rõ. Sau này hắn có nhớ lại là tiên thiên cao thủ có khả năng làm một việc…tiên thiên thai tức.

Tần Vũ tức thì nhảy xuống hồ để nín thở, nhưng hắn không biết được rằng bản thân kỳ thực chỉ vừa mới bước vào cánh cửa tiên thiên, việc nhịn thở khiến sắc mặt Tần Vũ đỏ bừng, cuối cùng

Tần Vũ hoàn toàn dựa vào nghị lực bản thân để kiên trì, tối hậu ở dưới đáy hồ não của Tần Vũ thậm chí trở nên mơ hồ…Hắn thậm chí không phân biệt nổi phương hướng nữa, rơi vào trạng thái tỉnh tỉnh mê mê, rốt cuộc toàn thân chấn động một cái, mỗi lỗ chân lông trên khắp cơ thể dường như mở rộng ra, hấp thụ thiên địa linh khí, Tần Vũ cuối cùng cũng bước qua giới hạn này.

Tần Vũ tịnh không biết, mặc dù hắn vì tu luyện cực hạn ngoại công khiến linh hồn của bản thân cường đại, sau đó tiến nhập vào không minh cảnh giới không thể giải thích được bằng lời, để cho Lưu Tinh Lệ thần kỳ phát xuất ra một cổ năng lượng ấm áp thần bí, linh hồn của hắn đã hấp thụ cổ năng lượng này, đã phát si nh sự lột xác cực tốc không thể ngờ được.

Linh hồn của Tần Vũ rất cường đại, thậm chí so với linh hồn của tiên thiên cao thủ còn mạnh hơn, chiếu theo đạo lý, khi lặn xuống nước, Tần Vũ đang trong thời gian có thể tiến nhập tiên thiên cảnh giới. Bất quá vì Tần Vũ quá nôn nóng, nên cưỡng bách bản thân dưới đáy hồ, may mắn là cuối cùng đã thành công. Do vậy, Tần Vũ đã trở thành tiên thiên ngoại công cao thủ đầu tiên tại Tiềm Long đại lục.

Tiên thiên ngoại công cao thủ có thực lực mạnh yếu ra sao? Không một ai tại Tiềm Long đại lục có thể biết, kể cả phụ vương Tần Vũ là Tần Đức, Tần Đức, thậm chí nếu trong thời khắc này, cũng vì lời phán đoán của Triệu Vân Hưng, trong lòng nghĩ Tần Vũ một tay tối đa cũng chỉ nâng nổi ba trăm cân như một ngoại công vũ giả phổ thông mà thôi.

Sức mạnh cơ bắp của ngoại công cao thủ, thậm chí ngay đến tu chân giả cũng vô phương phán định nó mạnh như thế nào, đặc biệt là Tần Vũ, cơ nhục của hắn hấp thụ nội lực, lại hấp thụ thanh khí thần kỳ của Lưu Tinh Lệ, sức mạnh hoàn toàn tiềm ẩn, nếu đơn giản nhìn bề ngoài, chỉ có thể nói Tần Vũ khiến người ta cảm nhận được nguồn sức mạnh giống như một con báo. Tần Vũ đang

đứng ở ngoài một khu nhà lớn, lúc này hắn ta đã đeo mặt nạ bạc lên.

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!"

Gõ vài cái lên cửa, lúc sau có một người ra mở cửa lớn, mắt nhìn Tần Vũ đang mang ngân sắc diện cụ, lập tức lùi sang một bên để Tần Vũ đi vào, tòa nhà này chính là một phân đà trọng yếu của tập đoàn sát thủ đệ nhất *"Thiên Võng"*.

"Thực lực thật cường đại, năm tiên thiên cao thủ, cũng có nhiều hậu thiên cao thủ nữa." Tần Vũ tiến lại một bước, hắn đã cảm ứng được trong tòa nhà có một số cao thủ.

Từ sau khi linh hồn hấp thụ luồng sức mạnh thần bí tại vương phủ, sức cảm ứng của Tần Vũ so với trước đây mạnh hơn rất nhiều, trong phạm vi vài trăm mét, không ai có khả năng thoát khỏi cảm giác của Tần Vũ, trừ phi cảm giác của đối phương vượt xa hắn. Tần Vũ không hề biết, sự thần kỳ trên của sức cảm ứng, chính là *"linh thức"* mà chỉ tu chân giả mới có.

"Thiên Võng" có vài phân đà trọng yếu công khai đối ngoại, đây là một trong số đó, nhưng từ cổ chí kim trải qua ngàn năm, không một người nào biết được tổng bộ của *"Thiên Võng"* nằm ở đâu. Lúc này chỉ riêng phân đà trọng yếu này đã có năm đại tiên thiên cao thủ, Tần Vũ cũng có thể tưởng tượng được thực lực của Thiên Võng cường đại như thế nào.

Tần Vũ trong lòng chấn kinh vì thực lực của Thiên Võng, đã bước vào tiểu viện tiếp nhận nhiệm vụ chuyên môn, trung tâm tiểu viện có một nữ tử thanh tao diễm lệ.

"Ngân bài sát thủ, đây là danh sách chi tiết nhiệm vụ, ngươi muốn chọn nhiệm vụ nào." Diễm lệ nữ tử đó thanh âm không ngờ lại rất lạnh lùng, cầm danh sách nhiệm vụ vứt đến trước mặt Tần Vũ, Tần Vũ liền giở danh sách nhiệm vụ ra. Là một ngân bài sát thủ,

cũng có thể nhận *"kim bài nhiệm vụ"* nào đó, chỉ cần thành công một lần là có thể trở thành kim bài sát thủ. Đương nhiên một ngân bài sát thủ không hẳn là kẻ liều mạng, kim bài nhiệm vụ, là loại nhiệm vụ Thiên Võng đã nhận định chỉ có tiên thiên cao thủ mới có khả năng hoàn thành.

Hôm nay, Tần Vũ trực tiếp mở phần *"Kim bài nhiệm vụ"*

Kim bài nhiệm vụ tịnh không có nhiều, chỉ có mười ba loại, trong đó chỉ có năm loại là nhiệm vụ trong Sở vương triều, còn nhiệm vụ tại ba quận Đông vực chỉ có một…*"Chân Từ!"* Lông mày Tần Vũ nhướng lên một cái.

Tần Vũ tức thì nhớ lại cái ngày mà hắn không nghi ngờ gì nữa đã nghe được đàm đạo của đại ca nhị ca hắn, hiển nhiên Chân Từ chính là thủ lĩnh điều tra của hoàng tộc Hạng gia tại ba quận Đông vực, nhưng trên nhiệm vụ này, tư liệu liên quan đến Chân Từ, thực sự là rất ít.

Đọc những tư liệu có liên quan đến Chân Từ, Tần Vũ lông mày khẽ cau lại, nhiệm vụ này thực sự là rất khó khăn, căn cứ vào đạo lý vừa đạt đến tiên thiên cảnh giới, trước hết hãy làm chơi một nhiệm vụ đơn giản đã rồi nhận lại, nhưng sau khi suy nghĩ chừng một khắc, Tần Vũ lãnh đạm nói: *"Kim bài nhiệm vụ thứ mười hai."*

Diễm lệ nữ tử vừa nghe xong, tức thì hai mắt phát sáng, đoạn cười nói: *"Xin hãy đợi một chút, xin lỗi, tung tích tình báo có liên quan đến Chân Từ không ở chỗ ta."* Sau khi diễm lệ nữ tử vừa dứt lời, một lão giả đột nhiên xuất hiện, nhìn Tần Vũ một lượt, rồi đặt một phong thư ra trước mặt Tần Vũ.

"Đây là một vài nơi trong mấy ngày gần đây Chân Từ đã từng ở. Được được…nhận kim bài nhiệm vụ, thật đáng tiếc, nhiệm vụ đó khó khăn vô cùng, đã từng có vị kim bài sát thủ vì nó mà mất mạng. Người có muốn rút lui không?" Lão giả trừng mắt nhìn Tần Vũ hỏi. Tần Vũ tiếp nhận phong thư, lạnh lùng nhìn lão giả một cái, sau đó liền

trực tiếp chuyển thân ly khai.

Diễm lệ nữ tử lấy ra một quyển sách màu đen, trên bề mặt quyển sách có hai chữ…Lưu Tinh!

*"Ngày mùng tám tháng mười một, đêm khuya canh hai, sát thủ Lưu Tinh tiếp nhận kim bài nhiệm vụ…giết Chân Từ!"*Một hàng chữ nhỏ rõ ràng xuất hiện trên cùng của một trang mới.

Chương 45

Kim Bài Nhiệm Vụ (2)

Trong một căn nhà xưa cũ, trong một gian phòng u ám, trên bàn sách chỉ độc có một cây nến, cây nến toả ra vầng quang mang u tối chỉ đủ chiếu sáng nửa mặt của một nam tử ngồi trước bàn, dựa theo ánh lửa leo lét của ngọn nến kia, khuôn mặt nam tử cũng hiện ra một cách lờ mờ.

Chỉ có đôi mắt, đôi mắt phát ra tia hàn quang lạnh lẽo ảm đạm khiến cho người khác nhìn thấy không khỏi rét run. Hiện giờ đôi mắt đó đang nhìn trừng trừng xuống mặt bàn, tay cầm bút viết không ngừng nghỉ. Một lúc sau, liền gác bút.

Đột nhiên đốm hoả diễm từ ngọn nến loé lên, chiếu sáng rõ ràng dung mạo của nam tử…tuấn mỹ, trắng xanh. Thoáng nhìn, mặc dù nam tử đó cũng đã sấp sỉ bốn năm mươi tuổi rồi, nhưng vẫn có thể tạo cho người khác cảm giác của một nam tử tuấn mỹ bệnh nhược, nhưng khi phối hợp cùng với cặp mắt kia, khí chất trên toàn bộ con người nam tử kia liền biến đổi.

Đó chính là nhân vật thiên tài tuyệt đối của tổ chức tình báo hoàng tộc Hạng gia Chân Từ, là nhân vật cường thế đầu não của tổ chức tình báo khiến người khác có cảm giác run sợ, đồng thời cũng là nhân vật được Hạng Quảng tán thưởng nhất.

Từ trong tay Chân Từ xuất hiện một khối ngọc hình vuông, khối ngọc này phát tán ra ánh sáng mầu êm dịu, tựa hồ như tại trên bề mặt khối ngọc vuông có một vài ấn ký, Chân Từ cẩn thận dò xét các ấn ký này, đoạn khẽ lắc đầu nói: *"Thông Thiên Đồ, đây là đệ nhất khối Thông Thiên Đồ, tiếc thay, ta đã nghiên cứu nửa năm mà không có chút thành quả nào, đành dâng lên hoàng thượng vậy, hoàng thượng kể ra cũng chẳng hơn gì ta."*

Từ cạnh bàn Chân Từ lấy ra một cái hộp sắt, đồng thời đút phong mật thư cùng khối ngọc vuông vào trong đó, đoạn đóng hộp sắt lại, rồi dùng chìa khoá khoá hộp sắt.

"Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!" "Phanh!"

Bỗng nhiên Chân Từ liên tục điểm lên trên hộp sắt, thanh âm từ hộp sắt vang lên, sau đó cái lỗ khoá đã thực sự biến mất không thấy đâu nữa, bí quyết này với bí quyết mở khoá của Tần gia khi trước cùng chung một nguyên lý, nếu là người khác không biết phương pháp khai mở thì căn bản là vô dụng. Vào thời khắc đó ở bên ngoài phòng ốc, tại giữa sân của căn nhà cổ này, có một kẻ mang ngân sắc diện cụ đang đứng trơ trơ.

Tần Vũ đang nhắm mắt.

"Thông Thiên Đồ." Trong tâm Tần Vũ chấn động một cái, cảm tri lực thần kỳ của hắn có thể cảm ứng rõ ràng chắc chắn những gì xảy ra trong các phòng ốc ngoài xa vài chục mét, bao gồm cả việc Chân Từ điểm kích vài cái lên hộp sắt, trong đầu Tần Vũ hoàn toàn ghi nhớ.

Linh hồn của Tần Vũ thu được lợi ích từ Lưu Tinh Lệ, sức mạnh sánh ngang với tu chân giả, sự cường đại của linh hồn khiến cho Tần Vũ có được cảm tri lực thần kỳ, cảm tri lực đó cũng chính là *"linh thức"* của tu chân giả, linh hồn càng ngày càng mạnh, thì phạm vi bao trùm của linh thức cũng càng ngày càng rộng.

Tần Vũ di động hoàn toàn không để lại chút phong thanh nào, lúc đó hắn lại hoàn toàn che dấu hô hấp. Nhất thời Chân Từ trong phòng ốc không thể ngờ cũng không phát hiện được Tần Vũ ở bên ngoài.

"Tiểu đệ, hãy lên ngựa đem hộp sắt này dâng lên Hoàng thượng, nhưng phải nhanh lên, và phải giấu kỹ chìa khoá. Đây có thể là Thông Thiên Đồ, không thể xem nhẹ." Chân Từ hốt nhiên nói. Từ trong góc

tối có một nam tử bước thẳng tới, nam tử này khiến người ta có cảm giác, phảng phất như một gã thiếu niên, nhưng Chân Từ thực tế biết rõ, nam tử có hình dạng thiếu niên trước mắt cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, và cũng đã theo gã được hơn hai mươi năm.

Hai thủ hạ đại tướng của Chân Từ – Nạp Lan Phong, Nạp Lan Đan.

Nạp Lan huynh muội vô cùng quái dị, mặc dù đã qua tuổi bốn mươi, nhưng lại có bộ dạng như thiếu niên thiếu nữ, căn cứ theo huynh muội Nạp Lan mà suy đoán, chắc là từ hồi niên thiếu đã ăn được một chủng linh quả nào đó, Nạp Lan huynh muội chỉ nghe mệnh lệnh của Chân Từ, thậm chí đối với hoàng đế Hạng Quảng cũng không để trong mắt.

"Đại ca, an tâm đi. Đệ sẽ đem chiếc chìa khoá của huynh cất vào chùm chìa khoá của đệ." Nạp Lan Phong lấy ra một chùm chìa khoá, sau đó xâu chiếc chìa khoá hộp sắt vào trong đó. Nạp Lan Phong hốt nhiên từ trong chùm chìa khoá ra một chiếc chìa khoá khác, tựa hồ như vô cùng trịnh trọng đeo trước ngực. *"Tiểu đệ, ngươi vẫn thích làm trò này."* Chân Từ cười nhẹ nói.

Nạp Lan Phong lông mày nhướng lên nói: *"Đại ca, cẩn tắc vô ưu, giả sử có người hạ sát đệ, khẳng định cũng nghĩ là chiếc chìa khoá trước ngực, cũng không thể ngờ chiếc chìa khoá chân chính lại ở trong chùm chìa khoá, hơn nữa…chùm chìa khoá này đệ cũng để trên người của thủ hạ."*

"Phong, huynh bao giờ cũng làm việc chu đáo." Một thanh âm rõ ràng lạnh lẽo cất lên, một lãnh khốc nữ tử cũng từ trong góc tối đi ra, đầu lưỡi thè ra liếm vào lòng bàn tay, trong lòng bàn tay là…

"Trái tim."

Ở ngoài phòng thân hình Tần Vũ mãnh nhiên chấn động một cái, không nén được loé lên một tia sáng mãnh liệt trong mắt, linh

thức của Tần Vũ đã nhìn thấy rõ ràng trong tay nữ tử kia là cái gì. Đó là một trái tim rất bé, có lẽ không phải là của người lớn.

Nạp Lan Phong hơi nhíu mày nói: *"Đan, muội sao vẫn không thể từ bỏ thói quen của mình, vẫn thích ăn tim trẻ con, cũng không nên ăn trước mặt bọn ta chứ hả? Ta đã nói với với muội không biết bao năm qua, không ngờ muội một điểm cũng không chịu nghe."*

"Biết rõ là có nói cũng vô ích, vậy mà bao nhiêu năm nay huynh vẫn cứ nói mãi, đã hai mươi năm rồi, huynh tựa hồ như vẫn không chịu bỏ cuộc, Phong à, huynh thật là phiền phức quá đi." Nạp Lan Đan lạnh lùng đáp.

"Bằng hữu, nửa đêm gà gáy ghé thăm hàn xá của ta, có việc gì vậy?" Chân Từ hốt nhiên lãnh đạm nói, thanh âm rõ ràng lạnh lẽo, lan truyền đi khắp khu nhà, tuy nhiên thật là quái dị, đám gia nhân của cả khu nhà phảng phất ngủ say như chết, không có một ai chạy lại. Tần Vũ khẽ cười, nhân vì linh thức phát hiện ra tim trẻ con ở trong tay nữ tử, trong lòng chấn hãi, khí tức xao động, tức thì bị Chân Từ phát hiện.

"Có việc gì à? Tại hạ Thiên Võng sát thủ, các hạ nói xem tại hạ đến có việc gì?" Tần Vũ lãnh đạm nói.

Tần Vũ hắn tiếp nhận nhiệm vụ sát thủ, thường là không ám sát trong bóng tối, mà luôn quang minh chính đại giáp mặt với đối tượng mà sát tử, lần này cũng không ngoại lệ. Tuy nhiên Tần Vũ phát hiện, Nạp Lan Phong và Nạp Lan Đan này cũng đều là tiên thiên cao thủ.

"Bồng!"

Cửa phòng đột nhiên khai mở, một đạo hắc sắc quang mang bắn thẳng lên trời, sau đó hạ xuống giữa sân, đó là thân hình của một hắc y thiếu niên. Đồng thời cũng có một đạo hắc sắc quang mang khác bay thẳng lên trời, sau đó hạ xuống bên cạnh hắc y

thiếu niên kia, chính là một hắc y thiếu nữ.

Cuối cùng, một bạch y tuấn mỹ trung niên nhân sắc mặt trắng xanh từ từ đi tới, toàn thân hiện rõ vẻ bệnh nhược. Song với đôi mắt thâm sâu lãnh hàn, thực tế tạo cảm giác như con sói cô đơn khiến mọi người trong tâm phát lãnh.

"Ngân bài sát thủ?" Chân Từ khẽ cau mày nhìn chòng chọc vào Tần Vũ.

"Nói cho đúng hơn là ngân bài sát thủ Lưu Tinh." Tần Vũ lạnh lùng nói.

Tần Vũ chưa bao giờ bận tâm về việc đem danh tự sát thủ của mình cáo tố với đối phương, rốt cuộc cũng sẽ sát tử đối phương, vậy cũng phải cho đối phương biết là bị ai hạ sát chứ, không phải sao?

"Lưu Tinh."

Chân Từ hơi nhếch mép, *"Dám đến giết ta, lại có thể đứng một lúc lâu ở trong sân mà không bị ta phát giác, ngươi chắc cũng là tiên thiên cao thủ. Bất quá thật kỳ quái, không thể ngờ ta lại không nhìn thấu được ngươi."* Chân Từ tỏ ra hơi kinh ngạc nói.

Tần Vũ nhìn nhanh một lượt về phía Nạp Lan huynh muội, cũng nhìn một lượt về phía Chân Từ, nói: *"Ta cũng rất kinh ngạc, một thủ lĩnh tình báo ở Đông vực tam quận nhỏ bé này lại là tiên thiên cao thủ thì thật là vô cùng khác thường, hơn nữa hắn còn có hai thủ hạ là tiên thiên cao thủ nữa. Cả Sở Vương triều bất quá chỉ có khoảng trăm tiên thiên cao thủ thành danh, ở đây ngươi lại có đến ba người."*

"Ngươi lắm lời quá." Nạp Lan Đan đột nhiên nói. *"Sát thủ thì không nên lắm lời."*

"Vậy sát thủ cũng không nên quang minh chính đại mà giết người chứ, phải không? Tiểu cô nương thích ăn tim trẻ con kia." Tần Vũ

cười, *"À, phải rồi, tuổi tác thực tế của ngươi có lẽ vượt xa tuổi tác của một tiểu cô nương. Hoặc giả nên xưng hô với ngươi một tiếng đại nương nhỉ."*

Nạp Lan Đan tức thì biến sắc, ả ghét nhất người khác nói về tuổi tác thực sự của mình.

Tần Vũ nhìn một lượt vào phòng ốc qua cánh cửa mở rộng, hắn biết trên bàn sách giữa phòng có hộp sắt đựng Thông Thiên Đồ, đương nhiên muốn chiếm được Thông Thiên Đồ, Tần Vũ hắn tất phải tiêu diệt ba tên trước mặt kia, hơn nữa ba tên đó lại cũng là tiên thiên cao thủ. Nạp Lan Đan liếc qua Chân Từ một cái, Chân Từ khẽ gật đầu.

"Sát thủ Lưu Tinh là cái gì? Đáng tiếc, sinh mệnh của lưu tinh đều là rất ngắn ngủi." Nạp Lan Đan cười lạnh, đoạn thân hình rung lên, toàn thân như một đạo lãnh phong, hoàn toàn bao phủ xung quanh Tần Vũ, lúc đó xung quanh Tần Vũ không thể ngờ cũng xuất hiện vài đạo tàn ảnh.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ tiến hành trận chiến sinh tử cùng tiên thiên cao thủ, hơn nữa bên cạnh còn có hai tiên thiên cao thủ danh tiếng khác theo dõi.

Chương 46

Lưu Tinh Chi Danh

Dịch thuật: quangnho

Hiệu đính: nhiephon

Nạp Lan Đan đang dùng thân pháp sở trường di động cực nhanh quanh Tần Vũ, muốn Tấn Vũ không thể phân biệt ả đang ở đâu, nhưng Tần Vũ lại đứng yên nhất động bất động, dưới ngân sắc diện cụ lạnh lẽo, căn bản không ai thấy khóe miệng của Tần Vũ nhếch lên cười lạnh. So tốc độ?

Thân thể Tần Vũ tu luyện mạnh nhất là tốc độ. Năm mười ba tuổi, Tần Vũ đơn thủ bất quá chỉ nâng trăm cân mà thôi, còn tốc độ đã vượt qua hậu thiên cực hạn cao thủ, hiện nay Tần Vũ đột phá trở thành tiên thiên cao thủ, cơ nhục tế bào phát sinh biến hóa, khi còn là hậu thiên cực hạn Tần Vũ đơn thủ đã nâng một ngàn năm trăm cân, bây giờ sức mạnh Tần Vũ có lẽ không dưới hai ngàn cân. Tốc độ của hắn đạt đến mức độ nào?

Hơn nữa luận về khống chế lực, dĩ nhiên cơ nhục so với tiên thiên chân khí càng dễ dàng điều khiển hơn. Luận sức bền, sức mạnh cơ nhục so với tiên thiên chân khí càng kéo dài hơn.

"Ta ghét nhất người khác gọi ta là đại nương". Thanh âm lạnh lùng vô tình của Nạp Lan Đan lọt vào tai Tần Vũ, đôi ngọc thủ móc tim trẻ con của Nạp Lan Đan như liên hoa nở rộ hóa ra vô số huyễn ảnh tấn công Tần Vũ.

"Cao thủ tu luyện ngoại công đầu tiên từ cổ chí kim đạt đến tiên thiên cảnh giới thì sức mạnh cường đại đến đâu?" Tần Vũ thầm nghĩ sau đó mỉm cười nhìn vô số huyễn ảnh đang công đến, *"Mượn ngươi thử nghiệm vậy."* Một quyền toàn lực không lưu lại một chút

của Tần Vũ bộc phát.

Nhất động bất động: không một cử động.

Đi thẳng!

"Chiu…" Tiếng không khí rít lên cực kì bén nhọn, hữu quyền Tần Vũ với uy thế nặng tựa Thái Sơn đánh thẳng vào Nạp Lan Đan.

Nghe tiếng rít sắc bén đáng sợ, Nạp Lan Phong và Chân Từ đều biến sắc, Nạp Lan Đan chưa kịp ứng phó quyền đầu đã đến trước mặt, quyền phong táp vào mặt của ả rát như kim châm, không thể chú ý nhiều, song thủ như liên hoa nở rộ đột nhiên thu lại, tiên thiên chân khí trong thể nội điên cuồng bố trí giữa song thủ, nhưng căn bản không để cho ả tập trung được bao nhiêu tiên thiên chân khí, quyền đầu đã đến! Bùng!

Giống như đại thiết chùy nện vào chính giữa song thủ Nạp Lan Đan, thân thể ả bay ngược ra sau, sắc mặt rất khó coi.

Sức mạnh vượt quá hai ngàn cân, một quyền toàn lực. Vốn dĩ Nạp Lan Đan không sở trường về sức mạnh, hơn nữa ả bất quá là tiên thiên tiền kỳ mà thôi, một quyền này khiến hai tay ả đau âm ỉ, Nạp Lan Đan nhất thời không dám tiếp tục tấn công. *"Thằng nhãi này là quái vật, sức mạnh quá cường hãn."* Nạp Lan Đan lạc giọng.

Chân Từ khẽ cười nói: « Sức mạnh như vậy, chắc là tu luyện Mãng Ngưu Kình một loại tâm pháp chú trọng sức mạnh, đạt đến cao thủ tiên thiên."

Nếu trên thế gian không xuất hiện Tần Vũ, suy đoán của Chân Từ có thể xem như đúng. Dù là tiên thiên cao thủ, muốn đạt được sức mạnh khủng khiếp như thế cũng rất khó khăn.

"Tiểu đệ, tiểu muội cùng lên đi." Mệnh lệnh của Chân Từ vang lên.

Nạp Lan Đan sau khi lưu chuyển tiên thiên chân khí, hai tay không còn đau nhức chỉ có một chút cảm giác không thoải mái, vẫn có thể tiếp tục trận chiến. Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong nhìn nhau đột nhiên hóa thành hai đạo tàn ảnh tấn công Tần Vũ một lần nữa, lúc này hai người đều có vũ khí: Loan đao.

Loan đao hình bán nguyệt, tỏa hàn quang lạnh lẽo.

Hai mắt Tần Vũ nheo lại, chợt song thủ cùng lúc nắm chặt thành thiết quyền kích về hai hướng, giống như giao long xuất thủy với sức mạnh cường đại của tiên thiên ngoại công cao thủ. "Binh*", "*binh*" Song quyền Tần Vũ vừa vặn nện vào bề mặt hai thanh loan đao. "*Ầm…*"*

Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong đều chấn động thân thể.

*"*Đan, sao thằng nhãi này chỉ là ngân bài sát thủ, ngay cả trong kim bài sát thủ, tên này tuyệt đối xem là nhân vật hàng đầu. Nạp Lan Phong truyền âm, lúc này hắn cảm thấy sức mạnh đáng sợ của một quyền đối thủ, va chạm kịch liệt khiến ngực hắn khó chịu. *"Phong, tốc độ, chỉ có thể dựa vào tốc độ."* Thanh âm Nạp Lan Đan truyền tới.

Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong rất khổ não.

Quyền đầu (Quyền đầu: nắm đấm) của Tần Vũ thực sự quá nặng, một quyền của hắn so với bị khối cự thạch giáng xuống còn khó chịu đựng hơn. Cự thạch hai ngàn cân giáng xuống dù sao bề mặt tiếp xúc cũng lớn nhưng quyền của Tần Vũ lại tập trung hoàn toàn sức mạnh hơn hai ngàn cân lên quyền đầu, lực xung kích càng mạnh hơn. Tần Vũ vẫn như cũ nhất động bất động mặc cho hai người di động cực nhanh quanh hắn.

"Binh!" "binh!" "binh!" "binh!"……

Tần Vũ xuất quyền nhẹ nhàng song mỗi quyền đều giống như

cự thạch thiết chùy đập vào, Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong đều nhanh chóng nổi khùng, vừa đến gần liền bị nhất quyền oanh xuất khiến chúng luôn duy trì cực hạn tốc độ, tiên thiên chân khí tiêu hao cực lớn. Chân Từ đứng nhìn lãnh đạm, trong đồng tử chỉ có hình ảnh Tần Vũ tấn công, không biết hắn đang nghĩ gì.

"Ta vừa mới đạt ngưỡng tiên thiên cảnh giới, theo lý được xem là tiên thiên tiền kỳ, nhưng ta là tiên thiên tiền kỳ ngoại công cao thủ, chúng chỉ là tiên thiên tiền kỳ nội công cao thủ." Tần Vũ trong tâm thầm nhủ: *"Song chúng quá yếu, rồi, giải quyết chúng thôi!"*

Tần Vũ đang chơi đùa, dù đây là lần đầu tiên hắn tỉ thí với tiên thiên cao thủ.

Tần Vũ đã sai không phải đối phương yếu kém mà hắn tiên thiên ngoại công cực kỳ biến thái. Người khác tu luyện ngoại công đạt đến hậu thiên cực hạn bất quá đơn thủ cử bảy tám trăm cân cũng không thể xem thường rồi. Nhưng hậu thiên cực hạn của hắn lại là một ngàn năm trăm cân khiến người ta khiếp sợ. Khi Tần Vũ đạt ngưỡng tiên thiên cảnh giới, thực lực của hắn các tiên thiên tiền kỳ cao thủ bình thường há thể so bì?

"Kết thúc nào!" Đột nhiên mắt của Tần Vũ bạo phát tinh quang.

"Không ổn!" Chân Từ vừa phát hiện bất diệu song…đã quá muộn.

Chỉ thấy thân hình Tần Vũ chớp mắt hóa ra mấy tàn ảnh sau đó tàn ảnh hợp nhất, Tần Vũ vẫn đứng tại vị trí ban đầu như cũ phảng phất chưa từng di động. Còn Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong nhất động bất động giống như pho tượng, đột nhiên…*"Bịch!" "bịch!"*

Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong đổ ập xuống mặt đất rất dứt khoát, trong sát na vừa rồi Tần Vũ như thiểm điện dụng quyền chỉ kích nát yết hầu hai người, chết ngay lập tức. *"Thật ra…Điểm mạnh*

nhất của ta tịnh không phải sức mạnh mà là tốc độ!" Thanh âm hờ hững của Tần Vũ vang lên trong khoảng sân tĩnh lặng.

"Tiểu đệ, tiểu muội." Chân Từ nhìn thi thể của Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong hạ giọng nói chầm chậm ẩn chứa nỗi bi thương cực độ.

Sau đó Chân Từ nhìn Tần Vũ chằm chằm, hàn quang trong mắt khiến Tần Vũ cảm thấy toàn thân phát lạnh, đồng thời khí thế Chân Từ bỗng trở nên lăng lệ.

Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong theo Chân Từ hơn hai mươi năm cả hai chỉ nghe lệnh Chân Từ, ba người tình như thân huynh đệ thân huynh muội. Nhưng Tần Vũ xuất thủ quá nhanh đợi Chân Từ có phản ứng đã không kịp. Một tiếng rống trầm hết sức thống hận vang lên.

"Uỳnh…"

Không khí đột nhiên chấn động, dây buộc tóc Chân Từ chợt đứt đoạn, mái tóc dài phiêu đãng tùy ý, một cỗ sức mạnh đáng sợ như núi lửa phun trào bạo phát từ thể nội Chân Từ, tiên thiên chân khí cuồng bạo che phủ hoàn toàn bên ngoài Chân Từ. Dưới lớp tiên thiên chân khí, thân thể hắn hiện lên mơ hồ không rõ chỉ có đôi mắt lạnh lẽo khiến người ta thấy rét run.

Mặc dù Chân Từ không phải là người đứng đầu cục tình báo của Hạng gia hoàng tộc nhưng địa vị cũng không kém bao nhiêu, nhiều năm gần đây hắn chưa bao giờ để Hạng Quảng thất vọng, Hạng Quảng cực kỳ tin tưởng viên thần bí đại tướng này.

Tuy nhiên….thực lực của hắn, người ngoài thực sự không lường hết được. Người nhìn có vẻ bệnh hoạn này rốt cuộc rất mạnh.

Đôi mắt như độc xà của Chân Từ nhìn chằm chằm Tần Vũ chỉ

nói một câu: *"Chịu chết đi." "Uỳnh!"*

Không khí một phen chấn động giống như gợn sóng hoàn toàn rối loạn, thân hình Chân Từ bỗng nhiên biến mất, tái xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

"Oanh!"

Tần Vũ kinh ngạc đồng thời lui về sau rất nhanh, một cỗ sức mạnh cuồng bạo tập kích lên người hắn.

"Keng" tức thì diện cụ trên mặt hắn vỡ nát, đồng thời áo khoác trên ngườI Tần Vũ hóa thành vô số mảnh vải rách nát rơi vãi đầy trời, Tần Vũ lui ra xa xa kinh hãi nhìn Chân Từ. Chỉ một chiêu, Tần Vũ chỉ còn lại Hắc kim bối tâm trên người cả diện cụ cũng bể nát.

"Hảo tốc độ, chân khí đáng sợ. Hộ thể cương khí cường hãn như thế phải là tiên thiên hậu kỳ cao thủ." Trong lòng Tần Vũ khẳng định chắc chắn. Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong hợp lại đối mặt với Chân Từ ước chừng bị giết trong vòng một hai chiêu. Tên Chân Từ này quả thật quá mạnh. Hai tiên thiên tiền kỳ cao thủ căn bản vô pháp so sánh với một tiên thiên hậu kỳ cao thủ.

Chân Từ nhìn Tần Vũ nhếch mép lạnh giọng nói: « Tốc độ tạm được, đáng tiếc, tốc độ nhanh nhất của ngươi còn kém ta, sức mạnh không tệ nhưng ta quán thâu tiên thiên chân khí tấn công, lực xung kích so với quyền đầu của ngươi còn mạnh hơn. Công kích, tốc độ, phòng ngự của ngươi còn thua ta quá xa, ngươi lần này nhất định phải chết." *Chân Từ nói ra nhận xét của hắn.*

"Tốc độ chỉ tạm tạm thôi ư?" *Tần Vũ bật cười,"* Thật có lỗi, thỉnh chờ một chút."

*Dưới ánh mắt kinh dị của Chân Từ, Tần Vũ tháo huyền thiết hộ thủ, huyền thiết hộ thối ở tay và chân. "*Bình" *Tần Vũ ném huyền thiết*

hộ thối, hộ thủ xuống đất, với âm thanh kim thiết va chạm trọng lượng có thể tưởng tượng được. Chân Từ kinh ngạc.

Lúc này hắn mới biết thì ra tốc độ cực nhanh ban nãy của Tần Vũ vẫn trong tình trạng mang huyền thiết hộ thối và huyền thiết hộ thủ. Một khi cởi bỏ tốc độ còn nhanh đến mức độ nào?

"Lấy xuống hai trăm cân phụ trọng, cả người nhẹ đi một nửa a. Tốc độ dù không tăng lên gấp đôi nhưng ít nhất phải hơn năm phần. Cách biệt không nhiều so với tên này, hắc kim bối tâm không cần tháo ra, bỏ hai trăm cân là đủ, hơn nữa sức phòng ngự hắc kim bối tâm rất mạnh." *Tần Vũ thầm nhủ.* "Dường như ta phải đánh giá ngươi lại." *Trong đồng tử Chân Từ ánh lên thân ảnh Tần Vũ, trong đầu vạch ra kế hoạch chuẩn xác.*

Tần Vũ tập trung tinh thần theo dõi nhất cử nhất động của Chân Từ.

"Véo!" "Véo!"

Hai thân ảnh chợt tan biến, đồng thời tiếng rít xé gió vang động vang lên, chính xác tiếng gió rít chỉ có một. Chân Từ di động tuy rất nhanh, thân pháp cũng xảo diệu nhưng kình phong gào rít lực cản cực đại. Tần Vũ chớp động khoái tốc mà nhẹ nhàng vô thanh vô tức. Hai người truy đuổi lẫn nhau, vì lực cản của gió luận tốc độ Tần Vũ trội hơn một chút.

"Đoạn!"

Tần Vũ bỗng nhiên hét khẽ cước phải đá thẳng tới trước như thiểm điện với sức mạnh hai ba ngàn cân, đá rất dứt khoát vào bên hông chân trái của Chân Từ. Tuy nhiên, hộ thể cương khí của hắn một phen chấn động ngăn cản được đòn đá cực mạnh của Tần Vũ.

"Xoẹt!" "xoẹt!" "xoẹt!" "xoẹt!"……

Âm thanh sắc bén phá không khí vang lên, sắc mặt Tần Vũ đại biến: «ám khí!". Đây là phản ứng đầu tiên của Tần Vũ, song linh thức của hắn phát hiện rõ ràng vật phát ra âm thanh phá không khí – thủ chỉ (Thủ chỉ: ngón tay), lợi trảo của Chân Từ. Giống như vuốt chim ưng, năm đầu ngón tay tả thủ Chân Từ đều tỏa kim sắc quang mang, lần nữa phá không công tới.

"Lui!"

Tần Vũ tòan lực thối lui.

"Xoẹt!…." Năm tiếng rít bén nhọn truyền đến, linh thức của Tần Vũ phát hiện chỉ mang trên ngón tay Chân Từ lại thoát li thủ chỉ, năm đạo kim sắc chỉ mang tiếp tục xạ tới cực nhanh. Tốc độ Tần Vũ tuy nhanh nhưng không nhanh bằng chỉ mang a, hắn chỉ kịp nhảy vọt lên. Năm đạo chỉ mang có hai đạo xạ vào khoảng không còn ba đạo bắn vào bụng Tần Vũ.

Hắc kim bối tâm không hổ danh bảo vật hộ thể, *"bùng"* chỉ mang xạ trúng song không thể phá vỡ Hắc kim bối tâm. Nhưng lực xung kích cường đại của chỉ mang vẫn như cũ, thấu qua Hắc kim bối tâm tiến vào khiến thân thể Tần Vũ chấn động.

"Thực lực không tệ đáng để ta dùng vũ khí, đây là tiên phẩm thượng cấp binh khí – Huyết Hồn Trảo, Huyết Hồn Trảo chính là lợi trảo của một con yêu thú trong hồng hoang, trải qua hơn mấy mươi lần tôi luyện mới hoàn thiện." Chân Từ bình thản nói, trên tay phải xuất hiện cự đại huyết hồng sắc trảo. Mắt Tần Vũ hơi nheo lại, đích thực là móng vuốt của yêu thú, không giống luyện chế từ khoáng thạch hay cương thiết.

"Cơ hội chỉ xuất hiện một lần phải nắm chặt!" Tần Vũ thầm nhủ.

"Hắc hắc, để ngươi cảm thụ tuyệt chiêu mạnh nhất của ta thử

xem – Vạn Trảo Xuyên Tâm!" Chân Từ trong sát na ngắn ngủi đôi mắt chợt trở nên đỏ như máu cùng một màu với Huyết Hồn Trảo, đồng thời ở đầu ngón tay Huyết Hồn Trảo tụ tập đạo đạo chỉ mang. "Xoẹt!" "xoẹt!" "xoẹt!" "xoẹt!"…

Không biết Chân Từ dùng cách nào, tiên thiên chân khí cuồn cuộn trong thể nội liên tục dồn vào Huyết Hồn Trảo hình thành kim sắc chỉ mang, sau đó bắn ra, chỉ mang lại tiếp tục hình thành rồi bắn ra, trong sát na ngắn ngủi có mấy mươi đạo chỉ mang xạ xuất. Quái lạ nhất, những đạo chỉ mang tựa hồ được Chân Từ điều khiển.

"Đây là chiêu số gì?" Tần Vũ căn bản nhìn không ra," *Mặc kệ, không còn kịp rồi."* Tần Vũ nghiến chặt răng, thân hình đột nhiên chạy xéo theo một hướng, sau đó dừng lại vọt sang hướng khác cực nhanh.

Tần Vũ di chuyển như chớp giật nhưng tuyệt nhiên không gây ra một chút phong thanh. Chỉ có chỉ mang càng lúc càng nhiều công kích Tần Vũ, mặc dù chỉ mang vô pháp xuyên thủng Hắc bối kim tâm nhưng đầu Tần Vũ không thể chống đỡ chỉ mang, hắn chỉ có thể tận lực tránh né, vô pháp tránh né liền dùng Hắc bối kim tâm ngăn cản. *"Một chiêu cuối cùng!"* Đôi mắt của Tần Vũ đột nhiên sáng rực.

Cả người hắn hóa thành một đạo lưu quang lao thẳng vào Chân Từ.

"Hắc hắc, không dùng tốc độ đào thoát ngược lại tự tìm cái chết." Chân Từ trong lòng hưng phấn, trên mặt bất giác nở nụ cười đắc ý, Huyết Hồn Trảo xé rách không khí chộp vào đầu Tần Vũ, trong mắt Tần Vũ quang mang lóe sáng. Diễm Sí quyền sáo!

Tần Vũ hai tay rực sáng, quyền sáo bảo vệ đầu quyền, tay trái hắn xuất ra ngang nhiên ngạnh tiếp Huyết Hồn Trảo.

"Tìm chết!"

Chân Từ ngầm xem thường, Huyết Hồn Trảo là tiên phẩm thượng cấp hắn còn e ngại điều gì, thậm chí tốc độ Huyết Hồn Trảo tăng thêm một chút.

"A!"

Chân Từ kinh ngạc, tay trái Tần Vũ lại cầm cự được Huyết Hồn Trảo trên tay phải của hắn, hình như quyền sáo trên tay trái Tần Vũ cực kì quái dị, cả sức mạnh xé nát cường hãn của Huyết Hồn Trảo cũng không mảy may sợ hãi. Chính lúc này quyền phải của Tần Vũ đã công tới. *"Bùng!"*

Tay trái Chân Từ chặn quyền phải Tần Vũ song trên quyền phải Tần Vũ có Diễm Sí quyền sáo, Chân Từ chỉ có thể dùng tiên thiên chân khí hùng hậu phòng ngự. (!)

"Tiểu tử, như vầy thì ta không thể giết được ngươi à?" Chân Từ nhếch miệng cười lạnh, trên đầu ngón tay Huyết Hồn Trảo đang giằng co với tay trái Tần Vũ xuất hiện đạo đạo kim sắc chỉ mang lần nữa, khoảng cách quá gần căn bản Tần Vũ không thể tránh né. Chân Từ không kiềm chế được sự hưng phấn đang dâng trào, hắn hình như thấy được cảnh đầu Tần Vũ bị bắn nổ tung.

Mắt Tần Vũ chợt lóe sáng – trung phẩm linh khí Diễm Sí kiếm!

"Xoẹt!"

"A!" Chân Từ kêu lên thảm thiết.

Trên tay phải Tần Vũ vốn đang giằng co chợt xuất hiện một thanh hắc sắc đoản kiếm, hắc sắc đoản kiếm cực kì sắt bén trảm đứt bàn tay trái Chân Từ tiện đà cắt vào yết hầu, cự li gần như thế căn bản không kịp tránh. Chân Từ quát lớn cố chịu đựng cơn đau dữ dội khi bị trảm đứt bàn tay, hộ thể cương khí trên người rung động kịch liệt.

"Chết!" Trong mắt Chân Từ lóe lên một tia tàn khốc.

Chân Từ biết không tránh kịp, chỉ có thể đặt hy vọng vào hộ thể cương khí của bản thân, đồng thời trong lòng hắn nảy ý nghĩ ác độc kim sắc chỉ mang càng sáng rực, đột ngột bắn ra muốn phá nát đầu Tần Vũ. Kim sắc chỉ mang sắc bén như thế đầu Tần Vũ tự nhiên vô pháp chịu đựng.

Thời khắc sinh tử, tay phải Tần Vũ bất chấp kiên quyết dùng Diễm Sí kiếm chọc thủng hộ thể cương khí, kế đó cắt vào yết hầu của Chân Từ. Cùng sát na tay trái mang Diễm Sí quyền sáo thi triển đòn tấn công có lực xuyên thấu mạnh nhất – quyền chỉ công kích, công thẳng vào chưởng tâm Huyết Hồn Trảo. *"Phụp!"*

Máu tươi bắn vọt!

Là máu tươi phun ra từ yết hầu bị cắt đứt của Chân Từ, cũng là máu tươi từ lỗ hổng bị xuyên thủng trên tay trái Tần Vũ chảy ra, còn có máu tươi phún xuất từ miệng Tần Vũ.

Trong sát na ban nãy, Tần Vũ nhờ quyền chỉ công kích khiến chưởng tâm Huyết Hồn Trảo của Chân Từ rung lên một chập, dĩ nhiên Huyết Hồn Trảo cũng chịu ảnh hưởng hướng xạ kích của chỉ mang đột nhiên thay đổi, hai đạo chỉ mang xạ vào tay trái, những đạo khác bắn vào ngực.

Trên tay trái xuất hiện hai lỗ thủng rất rõ ràng máu tươi chảy ròng ròng. Phần ngực tuy được hắc kim bối tâm bảo vệ nhưng chỉ mang tiếp xúc quá gần, lực xung kích quá lớn, khiến Tần Vũ phải phun một búng máu tươi thụ nội thương. *"Nguy hiểm quá!"*Tần Vũ đưa mắt nhìn Chân Từ đã chết do cắt đứt yết hầu, hít sâu một luồng không khí trong lành sau đó thở ra thật dài.

Diễm Sí kiếm dùng đúng thời cơ mới có hiệu quả, nếu như mới bắt đầu đã xuất ra, với tâm cơ của Chân Từ tuyệt đối không cho đoản kiếm Tần Vũ có cơ hội đả thương hắn. Tần Vũ sở dĩ sát

tử được Chân Từ còn dựa vào đến phút cuối cùng Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm mới liên tục xuất hiện khiến

Chân Từ không kịp phản ứng. Cho dù như thế, Tần Vũ vẫn xém chút nữa xong đời.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ chợt thấy hắc ưng xuất hiện trước mặt, Tiểu Hắc nhìn chăm chăm Tần Vũ.

Ban nãy Tần Vũ và Chân Từ cận chiến, trong sát na hai người phân sinh tử, hắc ưng căn bản không kịp hỗ trợ, nhưng dù sao hắc ưng cũng không phải phàm vật đã nhìn ra nguy cơ ban nãy của Tần Vũ. bản thân thật sự không dễ chịu. Nó chưa kịp đến giúp đỡ Tần Vũ nên cảm thấy khó chịu.

"Tiểu Hắc, ta không sao."

Tần Vũ hít một khẩu lương khí, nhìn qua thương thế trên tay trái. Nội thương vẫn ổn, thế nhưng hai lỗ hổng này, thương thế nghiêm trọng như thế có thể khôi phục hay không rất khó nói hơn nữa Tần Vũ cảm thấy hình như …. Gân mạch xương cốt tay trái đều chịu tổn thương nghiêm trọng.

Tần Vũ nhìn lướt qua ba người đã chết, nhanh chóng lấy thiết hạp có Thông Thiên Đồ và chìa khóa, cắt thủ cấp Chân Từ, sau đó nhảy lên lưng của hắc ưng. Hắc ưng rung động hai cánh vọt thẳng lên trời rời khỏi thành thị.

Sâu trong một hạp cốc vô danh, có một trang viện lẻ loi. Trong trang viện cao thủ rất nhiều, tiên thiên cao thủ hơn mười người. Phía ngoài trang viện là rừng trúc có dòng suối nhỏ, cạnh dòng suối, một trung niên nhân đang ngồi trên trúc ỷ lặng lẽ uống trà ngắm phong cảnh, không ai biết ông ta đang nghĩ gì. Đột nhiên, một hôi y một lam y lão giả đến sau lưng trung niên nhân, điều khiến người ta kinh hãi hai lão già đều là tiên thiên hậu kỳ cao thủ.

"Bẩm báo thủ lĩnh, Chân Từ đã chết." Hôi y lão giả cung kính nói.

"Hả?" Tách trà trong tay trung niên nhân hơi dừng lại, *"Thuật lại chi tiết tình hình."*

*"Hồi bẩm thủ lĩnh, nơi Chân Từ bị giết chết còn có thi thể hai thủ hạ hắn là Nạp Lan Đan và Nạp Lan Phong. Hơn nữa ở nơi phát sinh sự việc còn có mảnh vỡ ngân sắc diện cụ, ắt hẳn của ngân bài sát thủ thi hành nhiệm vụ "*Lưu Tinh*". Lam y lão giả nói.*

*"*Ngân bài sát thủ? Lưu tinh? *"trung niên nhân đặt tách trà xuống đứng lên,"* Hừ, không, Lưu Tinh nên xem như là kim bài sát thủ. Các ngươi lập tức điều tra tư liệu liên quan đến tên Lưu Tinh này.*"*

Sát tử một tiên thiên hậu kỳ cao thủ cùng hai tiên thiên tiền kỳ cao thủ, kim bài sát thủ như thế, dù là thủ lĩnh Thiên Võng cũng cảm thấy vô cùng hứng thú.

*"*Thủ lĩnh, dù sao trong quãng thời gian này, sát thủ Lưu Tinh vẫn chưa nạp thủ cấp hoàn thành nhiệm vụ. Căn cứ vết máu tại hiện trường ngoài ba người đã chết còn có vết máu người khác, chúng thuộc hạ xác định Lưu Tinh nhất định bị trọng thương.*" Lam y lão giả khom người nói.*

*"*Hừ, bất quá hắn đã có thể rời khỏi hiện trường chắc chắn chưa chết. Nhân vật như thế không thể chết một cách dễ dàng.*"* Trung niên nhân cười nhạt. Sau đó trung niên nhân bình thản nói,*"* Được rồi, lập tức chuẩn bị, ta phải quay về Viêm kinh thành.

"Dạ" Hai lão già khom lưng nghe lệnh.

Trung niên nhân hạ giọng thì thầm: « Vũ nhi ra ngoài đã lâu sao một chút tin tức cũng không có."

Trung niên nhân xoay người, chân mày nhíu lại, thủ lĩnh Thiên võng thần bí thật ngạc nhiên chính là Trấn Đông Vương – Tần Đức.

Chương 47

Đệ Nhất Khối Thông Thiên Đồ (1)

Dịch thuật: Nhằn Mòn Quần

"Phế vật, phế vật, phế vật!"

"Bùng" nghiên mực quẳng mạnh rơi xuống đất, vỡ vụn ra.

Hạng Quảng trông giống như dã thú muốn ăn tươi nuốt sống người ta, nhìn chằm chằm năm tử mũi quặp, tức giận nói: *"Ngươi là đồ bỏ đi, Chân Từ không ngờ bị giết chết, toàn bộ sự việc là thế nào, ngươi bẩm báo rõ ràng, nếu không…ngươi cái chức thủ lĩnh mật thám không cần làm nữa."*

Hạng Quảng hoàn toàn nổi giận đến mức hồ đồ.

Nam tử mũi két run rẩy, hắn là thủ lĩnh mật thám biết nhiều bí mật của hoàng đế, một khi không làm nữa, kết quả cũng chỉ có một -- bị xử lý! Tên mũi quặp như nghĩ ra điều gì, liền cúi người nói: *"Hoàng thượng, theo chúng thần điều tra, Kim bài nhiệm vụ của Thiên Võng chính là giết chết Chân Từ. Tuy chúng ta chưa biết ai tiếp nhận nhiệm vụ nhưng căn cứ vào hiện trường, chúng thần có thể khẳng định giết chết Chân Từ là một Ngân bài sát thủ."*

"Phế vật, thực lực của Chân Từ trẫm biết rất rõ, Ngân bài sát thủ? Rắm thối, tỷ đệ Nạp Lan thủ hạ của hắn cũng có thể giải quyết dễ dàng. Tỷ đệ Nạp Lan đều là tiên thiên cao thủ, thực lực Chân Từ càng vượt xa tỷ đệ Nạp Lan, với ba người như vậy ngươi nói bị một tên Ngân bài sát thủ giết chết, ngươi nói trẫm tin nổi không? Hay ngươi nghĩ ta là thằng điên?" Hạng Quảng giận dữ nhìn nam tử mũi quặp.

Tên mũi két trong lòng cười khổ, nói thật ngược lại không tin.

"Hoàng thượng, Chân Từ quả thực rất mạnh, cả thuộc hạ còn lâu mới bằng, an toàn của Chân Từ đều do một tay hắn an bài, thuộc hạ cũng không biết được. Lần này hắn bị người giết chết, tại hiện trường có một diện cụ của Ngân bài sát thủ, nhưng thuộc hạ nghĩ hung thủ rất có khả năng là Kim bài sát thủ, mang Ngân sắc diện cụ đánh lừa Chân Từ, khiến cho hắn khinh địch không đề phòng nên bị hạ độc thủ" Nam tử mũi két nói.

Hạng Quảng trầm ngâm lúc lâu, nam tử mũi quặp thấy Hạng Quảng có vẻ không tin, trong lòng chuyển động, lại nói: *"Hoàng thượng, còn một khả năng nữa. Chính là Trấn Đông Vương Tần Đức sợ Chân Từ cản trở hắn nên phái cao thủ tuyệt đỉnh giết Chân Từ, còn ngân sắc diện cụ bị vỡ đó có khả năng là Trấn Đông Vương dùng để mê hoặc chúng ta."*

Gã mũi quặp thầm nói: *"Trấn Đông Vương, thật có lỗi, thời khắc quan trọng chỉ có thể đổ lên mình ngươi."*

Trong lòng hắn biết rõ Quảng Hạng đối với Tần Đức luôn nghi ngờ, có việc gì cứ đổ hết l ên người Tần Đức phần lớn có thể thành công. Quả nhiên.

"Phải, khẳng định là Tần Đức, hắn muốn tạo phản nhưng lo lắng bị Chân Từ tra ra nên phái người hạ thủ, lại sợ trẫm phát hiện là do hắn ra tay nên dùng một ngân sắc diện cụ bể nát, hừ, thằng ngu, sao không dùng kim sắc diện cụ, không phải là càng làm cho trẫm tin tưởng hơn sao" Hạng Quảng tự nói cho mình nghe, trong mắt lấp loáng tia lạnh lẽo: *"Bất quá, trẫm không dễ bị lừa dối như vậy. Tần Đức, ngươi muốn tạo phản, trẫm đã xác định như vậy không còn nghi ngờ gì nữa. Giờ ngươi giết chết Chân Từ, chặt đứt một tay của trẫm, giỏi, giỏi lắm!"* Hạng Quảng nộ khí xung thiên.

Chân Từ đối với hắn phải nói là cực kỳ quan trọng. Hai mươi mấy năm lại đây, Hạng Quảng nếu như nghi ngờ ai có dị tâm, ai bất trung với hắn, hoài nghi ai giấu trọng bảo…Những việc khó làm này đều đẩy cho Chân Từ tìm hiểu giải quyết. Chân Từ chưa

từng làm cho hắn thất vọng bao giờ. Có được Chân Từ, Hạng Quảng hắn có thể yên tâm kê cao gối ngủ.

Dù Tần Đức thủ đoạn thế nào, Chân Từ vẫn có thể tra ra nhiều bí mật của Trấn Đông Vương. Chân Từ đối với Hạng Quảng quan trọng thế nào cũng có thể tưởng tượng được. Nhưng Chân Từ đã chết.

Tuy dưới trướng của thủ lĩnh mật thám có rất nhiều thủ hạ, nhưng đám mật thám này còn xa mới có được sự lợi hại như Chân Từ. Chân Từ chết, Quảng Hạng bị gãy mất một cánh tay, làm sao không phẫn nộ, sao không bặm môi nghiến răng. Mối thù này, hắn ghi hết lên người Tần Đức.

Nhiều năm lại đây, hắn thường xuyên gặp ác mộng. Sau đó lại phát hiện Tần Đức muốn tạo phản. Hiện tại kẻ quan trọng nhất đối với hắn là Chân Từ lại bị Tần Đức giết chết.

"Tần Đức, trẫm không diệt được Tần gia làm sao cam tâm." Hạng Quảng bóp nát tách trà trong tay, trong mắt nộ hỏa bừng bừng. Lúc này, trong đầu Quảng Hạng đưa ra một quyết định khác: *"Gọi Dịch Ngôn tới gặp trẫm, ngươi lui ra trước."*

Tên mũi két lén lén thở phào một hơi, hiển nhiên Hạng Quảng không vì việc này mà tức giận với gã, làm bạn với vua như làm bạn với hổ, bẩm tấu việc gì với hoàng đế đều phải cực kỳ thận trọng.

"Rõ, thuộc hạ cáo lui." Gã mũi két cúi người nói.

Hạng Quảng đứng trong Ngự thư phòng, nhìn chằm chằm nghiên mực bị ném vỡ nhất động bất động. Tuy mắt nhìn nghiên mực nhưng Hạng Quảng rõ ràng đang nghĩ đến việc khác. Một lát sau bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

"Dịch Ngôn, vào đây." Hạng Quảng gọi.

Cửa mở, một người trẻ tuổi cao ráo có vẻ tà dị tiến vào, đó chính là Dịch Ngôn, thủ lĩnh *"Bá Long quân"*. Nếu nói những mật thám là để điều tra tin tình báo, *"Bá Long quân"* này chính là đội quân bí mật trong bóng tối tiêu diệt mọi trở ngại của hoàng tộc Hạng gia.

Dịch Ngôn trông thật tà dị, mặt tuy còn trẻ nhưng thực tế đã đạt đến cảnh giới tiên thiên cao thủ hơn bốn mươi năm, chủ yếu tiên thiên cao thủ thọ mệnh năm trăm năm, đạt đến cảnh giới tiên thiên tốc độ già lão chậm lại.

"Hoàng thượng." Dịch Ngôn khẽ nghiêng người nói.

Hạng Quảng suy nghĩ một chút, nghiến răng nói: *"Được, nói với Chu Tam trẫm đáp ứng. Bất quá trên thân yêu thú Kiếm Xỉ Hổ có vật liệu gì đều thuộc về trẫm, đặc biệt mười sáu thanh lợi kiếm, tuyệt đối không thiếu một thanh."*

Dịch Ngôn nhướng mày, khóe miệng hơi nhếch lên, cúi mình nói: *"Hoàng thượng anh minh, Chu Tam đã bảo chứng chỉ cần có được một khối Thông Thiên Đồ, toàn bộ thi thể của yêu thú Kiếm Xỉ Hổ đều chuyển giao, tuyệt đối không giữ lại một vật."*

"Biết vậy thì tốt." Hạng Quảng cười khan, *"Có cho tên Chu Tam cũng không dám giở thủ đoạn lừa dối trẫm."*

Chu Tam xưng là Tiềm Long đại lục đệ nhất phú hào, trụ sở tại Minh Vương triều, phú hào Chu Tam buôn bán khắp Tiềm Long đại lục, thế lực ngầm cũng cực lớn. Đám thủ hạ tinh anh của Chu Tam không biết dùng thủ đoạn gì giết được một yêu thú.

Yêu thú Kiếm Xỉ Hổ hình dáng cự đại lão hổ, trên lưng có mười sáu thanh trường kiếm sắc bén, uy lực có thể so với vũ khí tiên phẩm thượng cấp. Móng vuốt cũng có thể chế thành vũ khí, săn được một con Kiếm Xỉ Hổ, đó là một bảo tàng sống a. Sự lợi hại của Kiếm Xỉ Hổ có lẽ chỉ có thượng tiên mới có thể so sánh.

Không ai biết được Chu Tam đã dùng thủ đoạn gì.

"Hoàng thượng, căn cứ bí mật của Chu Tam rất nhiều, lần này săn được Kiếm Xỉ Hổ ở hồng hoang nên giờ vẫn còn ở trong thành trì bí mật gần hồng hoang, bọn chúng không cách gì đường hoàng vận chuyển về Minh triều, chỉ có thể trước tiên xẻ thịt sau đó phân ra chuyển về. Tuy nhiên thành trì đó nằm trong cương thổ Đông vực tam quận." Dịch Ngôn nghiêng người nói.

Nghe tới đó Hạng Quảng biết việc này có chút rắc rối.

Vô biên hồng hoang ở cực Đông của đại lục còn Sở vương triều tiếp giáp vô biên hồng hoang. Đông vực tam quận của Sở vương triều chính là ba quận nằm sát vô biên hồng hoang, thông thường muốn tiến vào vô biên hồng hoang phải đi qua Đông vực tam quận. Đông vực tam quận chính là địa bàn của Tần Đức. Trong quá khứ Tần Đức không dám ra mặt cướp đoạt nhưng Tần Đức ngày nay thật khó nói.

"Dịch Ngôn, để phụ thân người Ngữ trưởng lão dẫn một đội cao thủ đến Đông vực tam quận giao dịch với chúng." Hạng Quảng nghiêm túc ra lệnh.

Dịch Ngôn lập tức gập người nói: *"Rõ, có phụ thân đại nhân xuất mã nhất định không gặp bất trắc."*

Hạng Quảng chợt nở nụ cười: "Ha ha, vật của trẫm bất quá là khối Thông Thiên Đồ thứ nhì, nếu không tập hợp đủ ba khối Thông Thiên Đồ căn bản không có cách gì tra ra thần bí công pháp huyền ảo, vả lại trong lịch sử biết bao nhân vật thiên tài thậm chí tu chân giả từng có đủ ba khối Thông Thiên Đồ nhưng không có người nào ngộ ra được ảo bí bên trong. Trẫm có một khối kể như vô dụng, dùng một khối Thông Thiên Đồ vô dụng trao đổi một yêu thú cũng đáng giá."

Dịch Ngôn cúi người nói *"Chẳng qua Chu Tam có sở thích sưu*

tập bảo vật, hắn chính là muốn kiếm được một khối chơi đùa mà thôi."

"Tốt, Dịch Ngôn, lần này không được để xảy ra một chút thất thố, có được Kiếm Xỉ Hổ tức là trẫm có được không ít tiên phẩm thượng cấp vũ khí. Không chỉ Ngữ trưởng lão còn phái thêm mấy tiên thiên cao thủ đi theo. Nhớ, tuyệt không để sai lầm xảy ra". Hạng Quảng nhắc lại lần nữa.

Trong trường hợp thi thể của Kiếm Xỉ Hổ bị Tần Đức cướp lấy, Hạng Quảng giống như may áo cưới tặng cho người ta, bản thân không có được vũ khí tốt, trái lại còn tặng cho Tần Đức số lớn vũ khí thượng phẩm. Hắn không cho phép việc như thế phát sinh. *"Hoàng thượng an tâm, phụ thân lão nhân gia xuất mã nhất định không làm hoàng thượng thất vọng."* Dịch Ngôn khom người.

Hạng Quảng nghĩ đến Ngữ trưởng lão, phụ thân của Dịch Ngôn, trong lòng cũng yên tâm.

Chương 48

Đệ Nhất Khối Thông Thiên Đồ (2)

Dịch thuật: umbla2000

Hiệu đính: nhiephon

Trong tiểu viện ở một hương trấn thuộc Đông vực tam quận, đây là một trong những tòa tiểu viện Tần Vũ đã mua, lúc trước sau khi trở thành Ngân bài sát thủ, kiếm được không ít tiền, nhân tiện mua luôn mười mấy nơi cư trú trong phạm vi tam quận để Tần Vũ bình thường có chỗ lui tới nghỉ chân.

"Trương đại nương không cần mang đến đại sảnh, bày thức ăn trên chiếc bàn đá này luôn đi, hôm nay con thưởng thức bữa tối ở ngoài sân." Tần Vũ mỉm cười nói, lúc này hắn đã trở lại dáng vẻ thật của mình, hắc ưng không biết bay đi nơi nào kiếm thức ăn.

Một đại nương mặc áo bông vải trắng muốt mang thức ăn đến bàn đá gần chỗ Tần Vũ, cười cười nói: *"Tiểu Vũ à, con ăn cơm nhé, ta quay về trước đây."*

Trương đại nương này vốn là người ở tửu điếm lân cận, Tần Vũ nghỉ ngơi hồi phục thân thể ở đây bình thường vẫn gọi người của tửu điếm mang thức ăn đến. Tần Vũ rất tự do, dù sao phụ vương Tần Đức cùng đại ca, nhị ca đang thảo luận chuẩn bị khởi binh, Tần Vũ căn bản không thể nhúng tay vào.

"May nhờ có thanh lưu thần bí của lưu tinh lệ, bằng không tay trái ta biết đến khi nào mới hồi phục lại được." Tần Vũ nhìn lướt qua tả thủ, trong lòng bất đồ cảm thán.

Tay trái của Tần Vũ bị chỉ mang trước lúc lâm tử của Chân Từ xuyên qua thành hai lỗ, thương thế rất nghiêm trọng. Nhưng nhờ

đạo đạo thanh lưu từ lưu tinh lệ thẩm thấu, thương thế lại khôi phục với tốc độ kinh nhân, trong vòng ba ngày trên tay trái Tần Vũ chỉ còn vết sẹo mờ, không phải là hai lỗ hãi hùng như trước.

Ăn xong bữa tối không lâu, hắc ưng cũng quay trở về.

"Tiểu Hắc, tên tiểu tử ngươi còn biết quay về à, đi từ hôm qua đến giờ mới về. Thật là, tìm được cô em ưng cái xinh đẹp nào rồi chứ gì, gặp bạn liền quên luôn ta, đúng là đồ sắc ưng." Tần Vũ cầm đũa gõ gõ vào đầu hắc ưng vừa cười vừa nói. Hắc ưng nghe thấy bất giác ngẩng cao đầu, bộ dạng rất coi thường.

Hiển nhiên hắc ưng căn bản coi rẻ chim ưng cái thông thường.

"Hắc, kiêu ngạo gớm nhỉ, à, ba ngày này luôn dưỡng thương vẫn chưa xem xét kỹ Thông Thiên Đồ." Mắt Tần Vũ chợt sáng lên liền đi vào trong nhà, hắc ưng hiếu kỳ nhấp nháy mắt hai ba cái rồi chạy theo vào.

"Hây!"

Tần Vũ co tay thành trảo bấu vào khối cự thạch lát trên nền nhà, nhẹ nhàng rung tay hất sang một bên. Dưới khối đá là hai hộp sắt, Tần Vũ cầm lấy một cái trong đó.

"Thông Thiên Đồ, đã nghe nhiều nhưng trước giờ chưa từng thấy qua."

Tần Vũ cười *"hắc hắc"*, tay liên tục điểm xuống hộp sắt mấy lần, một tiếng cách vang lên, hộp sắt liền xuất hiện lỗ khóa.

Tần Vũ nhướng mày, mỉm cười nhìn chiếc chìa khóa xuất hiện trong lòng bàn tay, chiếc chìa khóa này lấy trên người Nạp Lan Phong. Trước đây khi Nạp Lan Phong dùng chìa khóa hắn nhìn thấy rõ ràng, đưa chìa khóa vào trong rồi nhẹ nhàng vặn một cái.

"Cách."

Nghe thấy thanh âm mong đợi, Tần Vũ mỉm cười mở nắp hộp, nhìn qua thấy trong hộp sắt có hai vật, một cái là bức mật hàm, cái còn lại là khối ngọc hình vuông tỏa quang hoa nhu hòa không giống ngọc thường, vô cùng kỳ dị.

"Mật hàm, gửi cho Hạng Quảng sao?" Tần Vũ xé bì thư tiện tay rút thư mật ra.

Vừa xem qua, Tần Vũ hơi tái mặt, bức thư chủ yếu có hai việc, thứ nhất là việc Thông Thiên Đồ. Còn thứ hai nói về việc tạo phản của Tần Đức trong đó kể hết sức chi tiết, thậm chí có cả tin tức về một số đội quân đặc biệt của Đông vực tam quận.

Tần Vũ thở hắt ra thầm kêu lên: *"Hầy, nguy hiểm quá, gã Chân Từ điều tra thật rõ ràng, nhiều việc cả ta còn không biết. Nếu như để Hạng Quảng biết được, thật sự bất diệu, may mà ta đã ngăn lại được."*

Tần Vũ thực ra không hề biết, Chân Từ thông thường cứ sau một thời gian tra xét mới tổng kết, viết một phong mật thư khai báo thành quả điều tra gần nhất. Mật thư Tần Vũ chặn được nói về một số đội quân đặc biệt có quan hệ với Đông vực tam quận, là thành quả lớn nhất từ khi Chân Từ đến Đông vực tam quận.

Các đội quân đặc biệt trong chiến tranh cũng có tác dụng đặc biệt. Kỳ binh phải xuất kỳ bất ý, một khi bị địch nhân biết được sự tồn tại của các đội quân này, trước tiên có chuẩn bị và tác dụng xuất kì bất ý cũng không còn. Đáng tiếc, Hạng Quảng đã không thể biết được những tin tức này.

Dẫu sao Chân Từ đã chết, mật thư cũng bị ngăn chận. Cho dù hắn phái người khác đến đảm nhiệm thủ lĩnh mật thám Đông vực tam quận, muốn tra xét ra được cũng khó. Tên tiền nhiệm của Chân Từ điều tra hơn mười năm cũng không có được một tin tức trọng yếu, Chân Từ thuộc dạng thiên tài mật thám, rất khó gặp.

"Phừng…"

Hữu thủ nắm lại, kình khí cường liệt bao quanh lòng bàn tay, mật hàm hóa thành tro bụi.

"Thư đã bị hủy, Hạng Quảng lão tặc đừng hòng biết được." Tần Vũ thầm nói, trong mắt bất giác phát hàn quang, hắn biết mẫu thân bị chính Hạng Quảng lão tặc hại chết, mối thù giết mẹ, biểu sao Tần Vũ không ghi hận với Hạng Quảng.

"Keng!" "keng!"

Hai tiếng động giòn giã vang lên làm Tần Vũ bừng tỉnh, hắn vừa nhìn vội nói: *"Tiểu Hắc, đừng làm càn, mỏ ngươi rất sắc bén muốn phá nát Thông Thiên Đồ sao."* Tần Vũ vừa nói vừa đẩy Tiểu Hắc ra.

"Còn may, chưa hư." Tần Vũ nhìn Thông Thiên Đồ, khối ngọc hình vuông so với hình dạng ban nãy vẫn chưa bị sứt mẻ mới ngầm thở phào nhẹ nhỏm, Tần Vũ cáu kỉnh quay lại nhìn Tiểu Hắc, nhưng Tiểu Hắc lại đập đập hai cánh, lúc lắc cái đầu, ra vẻ rất đắc ý.

Khối ngọc hình vuông Thông Thiên Đồ truyền lại không biết đã bao nhiêu năm, bảo vật này không giống ngọc thông thường, không dễ dàng phá hỏng.

"Không lãng phí thời gian với ngươi nữa, ta phải đi nghiên cứu Thông Thiên Đồ một lúc đã".

Tần Vũ tay cầm Thông Thiên Đồ bước ra khỏi phòng, đi đến trong sân. Vào ban đêm, Tần Vũ rất thích đắm mình trong ánh sao, đêm khuya dưới bầu trời đầy sao có ý vị rất riêng. Lúc này trời vừa mới sụp tối, bất quá đối với việc Tần Vũ xem Thông Thiên Đồ không chút ảnh hưởng.

"Đây là đệ nhất khối Thông Thiên Đồ, sao nhỉ? Không có cái gì

khác ngoài một vài đồ hình."

Tần Vũ cẩn thận quan sát một lúc lâu, thậm chí sử dụng *"linh thức"* tra xét tỉ mỉ. Tuy vậy, cả khối ngọc vuông trừ những đồ hình trên bề mặt ra không có bất kỳ một biểu hiện khác. Mặt ngoài phía trên khối ngọc có dòng chữ — *"Thông Thiên Đồ Nhất"* — là loại chữ viết thông dụng ở Tiềm Long Đại Lục.

Ở các mặt dưới dòng chữ là những tấm tiểu đồ, đồ hình vô cùng nhỏ, tổng cộng có ba mươi sáu tấm, mỗi tấm là một động tác của con người, các động tác hình như rất quái dị, ít nhất Tần Vũ nghĩ như vậy. Ngoài ba mươi sáu đồ hình chẳng còn gì khác nữa.

"Thông Thiên Đồ rốt cuộc là sao, đệ nhất khối Thông Thiên Đồ chỉ là ba mươi sáu đồ hình mà thôi, ba mươi sáu hình người này cũng không chuyển động theo đường lối nội công, chỉ là ba mươi sáu động tác quái dị, lẽ nào học những động tác này là xong sao?" Tần Vũ nghi hoặc nói.

Tần Vũ cũng biết rằng ba khối Thông Thiên Đồ vốn có từ rất lâu, qua tay vô số người nhưng chưa ai khám phá ra bí mật của nó, nếu như đơn giản chỉ học các động tác như thế, khẳng định một năm không biết bao nhiêu người học được. Tần Vũ vắt óc nghiên cứu nghĩ cách, phí cả nửa đêm đến khi trăng lên đỉnh đầu, Tần Vũ vẫn chưa nghĩ ra bất kì biện pháp nào.

"Mặc kệ, trước hết thử học những động tác này xem có tiến triển gì không." Tần Vũ đứng bật dậy.

Linh thức Tần Vũ rất lợi hại, các động tác miêu tả trên đồ hình hắn nhớ hoàn toàn rõ ràng, lập tức Tần Vũ chiếu theo các động tác tuần tự diễn lại, thân thể Tần Vũ tuyệt đối mềm dẻo, linh động không thể chê vào đâu. Dù vậy, khi Tần Vũ mô phỏng các động tác này vẫn giữ nguyên cảm giác rất quái dị.

Nhưng Tần Vũ vẫn nhẫn nại lập lại từng động tác một, độ

mềm dẻo của thân thể Tần Vũ rất tốt, những động tác này tuy kỳ lạ nhưng học rất nhanh. Các động tác cứ thế tuần tự triển khai…

"Sao thế này, việc gì đang xảy ra với thiên địa linh khí?" Tần Vũ kinh ngạc phát hiện thuận theo sự biến hóa thân hình hắn, đạo đạo thiên địa linh khí từ tứ chi toàn thân tiến nhập thể nội sau đó thẩm thấu trực tiếp vào cơ nhục gân cốt. Tốc độ hấp thụ cực nhanh, vượt xa mức hấp thụ nội lực trước đây.

Nội lực từ đan điền phân tán, cơ bắp hấp thụ được bao nhiêu thì hấp thụ, còn lúc này thiên địa linh khí lại trực tiếp thẩm thấu vào trong thân thể, căn bản không phân tán. Hoàn toàn hấp thụ vào cơ nhục gân cốt, khiến cơ nhục gân cốt không ngừng hấp thu biến đổi.

Việc này rốt cuộc là sao, Thông Thiên Đồ chỉ đơn giản thế thôi sao?

Tần Vũ không rõ, nhưng hắn biết một điều, ít nhất hắn rất thích những động tác này.

Chương 49

Tình Thiên Phích Lịch (1)

Cơ thể con người đích thực là một kho báu, sự huyền bí của nó biết bao người theo đuổi cả đời cũng vô pháp vén màn bí mật.

Sâu trong cơ nhục trên thân thể Tần Vũ, tế bào cơ bản nhất cấu thành thân thể rất khác biệt với người bình thường. Nhiều năm gần đây, cực hạn huấn luyện không ngừng nghỉ lại thêm hấp thụ nội lực và thanh lưu thần kỳ của lưu tinh lệ, tế bào nhỏ nhất trên thân thể Tần Vũ phát sinh một số biến hóa thần kỳ. Nhưng lúc này khi Tần Vũ không ngừng diễn luyện các động tác, tế bào lại liên tục hấp thụ thiên địa linh khí và bắt đầu biến hóa lần nữa.

Mỗi tế bào tựa như cái động không đáy, những thiên địa linh khí hút vào nháy mắt bị nuốt trọn, dù thiên địa linh khí hoàn toàn bao phủ toàn thân Tần Vũ thậm chí kết thành sương mù, nhưng nhiều thiên địa linh khí như thế vẫn không đủ cho thân thể hấp thu. Một tế bào đã hấp thu nhiều vậy, toàn thân Tần Vũ có bao nhiêu tế bào, điều đó đủ giải thích tiềm lực vô cùng của con người.

"Thông Thiên Đồ ba mươi sáu đồ tượng thần bí này quả nhiên uy lực thần kỳ." Tần Vũ cố khống chế sự kích động trong lòng, diễn luyện rất chú tâm ba mươi sáu động tác, mỗi động tác đều nỗ lực đạt mức hoàn mỹ, kể cả cử động nhỏ nhất của ngón tay, phải giống hoàn toàn. Tần Vũ phát hiện, động tác càng chuẩn xác, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí càng tăng nhanh hơn.

Ba mươi sáu động tác, khi mới bắt đầu diễn luyện, Tần Vũ cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên khi tập luyện không ngừng, động tác càng lúc càng hoàn mỹ, thực hiện ba mươi sáu động tác Tần Vũ cảm thấy rất thoải mái, cảm giác cơ nhục gân cốt toàn thân từ

trong ra ngoài thư thái dễ chịu.

Trăng chầm chậm hạ xuống, trời dần dần sáng, nhưng Tần Vũ vẫn chìm đắm trong các động tác, động tác của hắn càng lúc càng tự nhiên hơn, mặc dù động tác đặc biệt, nhưng Tần Vũ thi triển đã không còn cảm giác khó chịu quái dị. Trôi chảy, tự nhiên.

Tần Vũ cuối cùng cũng cảm thấy thứ cảm giác kỳ diệu, việc thi triển ba mươi sáu động tác hắn đã đạt tới cảnh giới *" trôi chảy, tự nhiên"*, điều khiến Tần Vũ ngạc nhiên nhất chính là thiên địa linh khí bao quanh thân thể hắn đã biến hóa.

Không còn hình dạng sương mù như ban nãy mà hình thành ba mươi sáu đạo khí lưu lớn cỡ bắp tay, thẩm thấu dung nhập vào toàn thân Tần Vũ, tốc độ so quá khứ nhanh hơn rất nhiều. Còn khi đạt đến cảnh giới ba mươi sáu đạo khí lưu lớn cỡ bắp tay vây quanh thân thể, thời gian trôi qua đã…Ba ngày ba đêm!

Trong ba ngày ba đêm, thời gian dài như thế Tần Vũ không ăn không uống hoàn toàn chìm đắm trong các động tác, hơn nữa lúc hắn dừng lại mới cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của cơ thể.

"Tinh thần sảng khoái, một chút cảm giác đói cũng không có. Thứ cảm giác này thật dễ chịu." Trong mắt Tần Vũ bạo phát đạo đạo tinh mang, lúc này hắn ngầm kích động, *"Thông Thiên Đồ này bất kể có bí ẩn gì nhưng chỉ những đồ tượng bên ngoài đã khiến ta có biến hóa lớn như thế. Điều này cũng đủ làm ta thỏa mãn."* Cho dù lúc này không có khối Thông Thiên Đồ, Tần Vũ cũng không lưu tâm bởi vì Tần Vũ đã hoàn toàn ghi nhớ ba mươi sáu đồ hình trong đầu.

Đương nhiên Tần Vũ không tin bí mật của Thông Thiên Đồ chính là ba mươi sáu đồ hình đơn giản đó, nếu chỉ diễn luyện những đồ hình mà có thể thành công, nhiều năm trước chắc chắn sớm có người ngộ được bí ẩn bên trong. Hơn nữa Tần Vũ không tin rằng chỉ luyện cơ thể thì có thể đạt đến trình độ như người trong truyền thuyết năm đó.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ thấy hắc ưng đang chợp mắt trong viện, nở nụ cười rồi quát lên.

Tiểu Hắc chợt mở mắt thấy Tần Vũ cuối cùng cũng ngừng tu luyện, liền đập cánh một cách hưng phấn, ba ngày nay Tần Vũ huấn luyện không ngừng khiến nó buồn chán đến chết.

*"Thời gian dài như vậy cũng nên giao nộp nhiệm vụ, không quay lại giao nộp, Thiên Võng sẽ đoán định nhiệm vụ của ta thất bại. "*Tần Vũ thầm nghĩ, hắn lập tức cầm lấy hộp sắt có thủ cấp Chân Từ, sau đó ngồi lên lưng hắc ưng rời khỏi tiểu trấn đó. Hắc ưng nhanh như chớp, tốc độ của nó cực kỳ nhanh.

oOo

"Ta hiện tại đã là kim bài sát thủ."

Tần Vũ trong bộ dạng Dịch hình hoán cốt đeo kim sắc diện cụ, cất một lượng lớn ngân phiếu vào lòng rời khỏi một phân bộ của Thiên Võng.

"Hề hề, tên phụ trách Thiên Võng này biết ta là sát thủ Lưu Tinh vậy mà nhiệt tình như thế, điều này trước giờ chưa từng có." Tần Vũ thầm cảm thán.

Ban nãy khi hắn giao nạp nhiệm vụ, tên phụ trách rất nhiệt tình với hắn, trước đây lúc Tần Vũ giao nạp nhiệm vụ, tên phụ trách lại đưa cái mặt lạnh tanh phục vụ một cách máy móc. Chẳng trách Tần Vũ cảm thán như thế. Tần Vũ vốn không biết, Kim bài sát thủ địa vị cực cao, hơn nữa dù là Kim bài sát thủ, trong đó cũng phân ra làm thượng, trung, hạ.

Sát tử tiên thiên cao thủ tiền kỳ là Kim bài sát thủ, sát tử tiên thiên trung kỳ cũng là Kim bài sát thủ, sát tử tiên thiên hậu kỳ vẫn đồng dạng Kim bài sát thủ. Ba loại Kim bài sát thủ này đương nhiên không thể đánh giá như nhau.

Chân Từ bị Tần Vũ giết chết là tiên thiên hậu kỳ cao thủ, Tần Vũ ngày nay dù ở trong Kim bài sát thủ nhưng thuộc vào hàng thượng đẳng, nhân vật tinh anh như vậy một tên nhân viên phụ trách phân bộ nhỏ xíu tự nhiên phải hết sức nhiệt tình.

Tần Vũ mới vừa bước ra khỏi phân bộ, tên phụ trách Thiên Võng lại ra mệnh lệnh ngay tức khắc: *"sát thủ Lưu Tinh vừa li khai, mau điều tra thân phận hắn."*

Thiên Võng có quy củ không kiểm tra thân phận thành viên Ngoại Võng, song Kim bài sát thủ là tiên thiên cao thủ, hơn nữa thủ lĩnh Thiên Võng đích thân hạ lệnh tra xét thân phận sát thủ Lưu Tinh, Thiên Võng tự nhiên phải tra, thế nhưng người của chúng vừa muốn bám theo lại phát hiện…

"Đại nhân, Đông nhai không có bóng dáng của sát thủ Lưu Tinh."

"Đại nhân, Tây nhai cũng không có bóng dáng sát thủ Lưu Tinh."

oOo

Tên phụ trách tức thì nghi hoặc: *"Quái lạ, tên Lưu Tinh này có thể phi thiên độn địa hay sao? Sao tìm không thấy."*

Chính xác, Tần Vũ có thể phi thiên. Lúc này hắn đang ngồi trên lưng hắc ưng bay lượn trên chín tầng mây rất cao, cả cái bóng dưới mặt đất căn bản cũng không nhìn thấy, thật sự hắc ưng bay quá cao quá nhanh muốn điều tra thân phận Tần Vũ khó còn hơn lên trời. Trên chín tầng mây, Tần Vũ cảm thụ từng luồng gió mạnh lướt qua.

"Phụ vương luôn không chấp nhận ta tham gia kế hoạch của người, hôm nay ta đã là tiên thiên cao thủ…"

Trong lòng Tần Vũ lúc này kích động không ngớt, vừa nghĩ đến việc phụ vương biết được mình là tiên thiên cao thủ, Tần Vũ liền rất kích động, hơn nữa hắn Tần Vũ còn là tiên thiên ngoại công

cao thủ đầu tiên xưa nay chưa từng có của Tiềm Long đại lục.

Tần Vũ lúc nhỏ còn chưa hiểu chuyện, hắn xem chuyện phụ vương không đến thăm là không thương yêu hắn, nên mới khắc khổ nỗ lực tu luyện. Sau khi lớn lên, Tần Vũ hiểu rõ chân tướng sự thật, phụ thân hắn tập trung toàn bộ tinh thần và thể xác vào kế hoạch tiêu diệt Hạng gia. Đại ca, nhị ca đều tham dự, Tần Vũ cũng rất muốn giúp đỡ phụ vương hắn. Nhưng phụ vương hắn lại cự tuyệt vì lý do hắn chưa đạt đến mức tiên thiên. Cuối cùng…Tần Vũ đã trở thành tiên thiên cao thủ.

"Tiểu Hắc, bay thẳng đến Viêm kinh thành."

Tần Vũ bóp nát kim sắc diện cụ, bỏ tất cả đồ vật có thể bộc lộ thân phận sát thủ sau đó liền thi triển Dịch hình hoán cốt trở lại diện mạo Tần Vũ nguyên thủy. Trong lòng Tần Vũ có phần cấp bách.

Tiểu Hắc tựa hồ thấu hiểu tâm tư Tần Vũ, rít một tiếng sắc bén, hai cánh rung lên, tốc độ gia tăng lần nữa hóa thành một đạo hắc quang bay thẳng đến Viêm kinh thành.

Chương 50

Tình Thiên Phích Lịch (2)

Dịch thuật: Ryu Kenshin

Hiệu đính: nhiephon

Bên trong một trạch viện cổ, đại đội nhân mã của Chu Tam đệ nhất phú hào tại Tiềm Long đại lục, đội cao thủ do Sở vương Hạng Quảng phái xuất, nhân mã hai bên tụ tập tại nơi này. Hai bên đều tỏ ra vô cùng cẩn thận, thế nhưng lực lượng lại khác biệt về đẳng cấp, không biết vì sao trong đội ngũ Chu Tam phái đến chỉ có một tiên thiên cao thủ hơn nữa lại là tiên thiên tiền kỳ. Trong khi người của Hạng Quảng toàn cao thủ, trong số đó có không ít tiên thiên cao thủ.

"Tại hạ Dịch Phong, hàng của chúng ta đã mang đến, của các ngươi đâu?"

Người vừa phát thoại là một nam tử tuấn mĩ trên môi điểm nụ cười tà dị. Tên Dịch Phong này chính là phó thống lĩnh Bá Long quân, cũng chính là thân đệ của Dịch Ngôn thống lĩnh đội quân bí mật Bá Long quân.

Đầu lĩnh bên Chu Tam là một lão già hói đầu to béo, lão mỉm cười đáp: *"Các vị còn lo lắng gì nữa? Bọn ta cho dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám lừa các vị. Đây là thi thể Kiếm Xỉ Hổ hoàn chỉnh vô khuyết, mang ra đây!"*

Lão béo quát lớn lập tức có bốn đại hán từ phòng trong khiêng ra thi thể một ám hồng sắc lão hổ dài năm mét, mười sáu thanh lợi kiếm đại biểu cho thân phận lão hổ- yêu thú Kiếm Xỉ Hổ.

"Yêu thú quả nhiên là yêu thú, thời gian lâu như vậy mà thi thể

vẫn không thối rữa." Dịch Phong mỉm cười.

Lão béo lắc đầu nói: *"Dịch tiên sinh, yêu thú dĩ nhiên vẫn là nhục thể nhưng bọn ta đã rắc một ít "*Lan Kiền Phấn*" lên thi thể Kiếm Xỉ Hổ, điều này mới bảo đảm thi thể Kiếm Xỉ Hổ không bị hủ nát."*

"Chậc chậc, Lan kiền phấn, thiên hạ đệ nhất phú hào quả không hổ danh thiên hạ đệ nhất phú hào a."

Dịch Phong chắc lưỡi tán thưởng *"Tốt lắm, bọn ta có thêm kinh nghiệm, hàng của chúng ta các ngươi xem xem."*

Dịch Phong phất tay, một người sau lưng lập tức dâng lên ngọc hạp. Khai mở ngọc hạp, một khối ngọc hình vuông đang tán phát đạo đạo thất thải quang mang.

Lão béo hơi nheo mắt ngắm khối ngọc hình vuông, tinh quang lập lòe, thoáng chốc cười nói: *"Không cần kiểm tra tỉ mỉ, chúng ta tin tưởng uy tín hoàng gia. Tốt, mọi người hợp tác vui vẻ, tương lai lão bản chúng ta sẽ hợp tác buôn bán nhiều hơn với hoàng tộc Hạng gia."*

Dịch Phong gật đầu hài lòng.

"Người đâu, thu lấy thi thể Kiếm Xỉ Hổ." Dịch Phong vừa ra lệnh lập tức sau lưng có bốn người bước ra nâng thi thể to lớn lên, còn lão béo tiếp lấy Thông Thiên Đồ. Hai bên hợp tác chân thành hết sức vui vẻ.

Ngay khi ấy, từng làn khói mờ nhạt phiêu hốt không ngừng phân tán, lập tức người người vô lực ngã xuống, bốn tên đại hán đang nâng thi thể Kiếm Xỉ Hổ nháy mắt đổ vật ra, thất khiếu lưu huyết chết không kịp ngáp.

"Cẩn thận, trong khói có độc." Thanh âm lão béo đồng thời vang lên.

Chỉ trong chốc lát, phe lão béo ngoại trừ lão toàn bộ trúng độc

tử vong. Còn bên Dịch Phong liên tục ngã xuống phần lớn nhân mã, chỉ còn lại tám người đứng vững, tám người này chính là tiên thiên cao thủ trong số người đến đây lần này.

Tiên thiên cao thủ có thể dừng hô hấp tiến hành tiên thiên thai tức. Độc vụ tự nhiên vô dụng, dù có hít vào một chút dùng tiên thiên chân khí vẫn có thể vận công bức độc nhanh chóng.

"Người của Tần Đức." Thanh âm Dịch Phong lạnh lẽo cất lên, *"Tần Đức, việc của hoàng thượng các ngươi cũng dám nhúng tay vào lẽ nào muốn tạo phản sao!"* Giọng Dịch Phong rất lớn truyền thẳng ra ngoài đình viện.

Nơi đây là đất của Đông vực tam quận, ngoại trừ Trấn Đông Vương Tần Đức còn ai biết được chuyện này. Cho dù biết còn ai đủ can đảm nhúng tay vào.

*"Tạo phản? Hạng Quảng có Chân Từ giúp đỡ chắc hẳn cũng biết được việc làm của vương gia. Tuy việc đến nước này nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ, bọn ta tạm thời chưa công khai diệt Hạng gia ngươi, nhưng mà…chỉ cần giết sạch các ngươi Hạng Quảng cũng không đủ chứng cứ. "*Một giọng nói già nua vang lên.

Liên Ngôn dẫn đầu, tổng cộng ba người đi vào trong đình viện. Thấy bộ dạng ba người không sợ độc hiển nhiên đều là tiên thiên cao thủ. Bất quá chỉ có ba người mà thôi, còn bên Dịch Phong có tám người, chưa kể lão béo kia cũng là tiên thiên cao thủ. Dù vậy sắc mặt Dịch Phong vẫn cực kỳ khó coi.

"Trấn Đông Vương, lão bản chúng ta là…" Lão béo vừa mở miệng định nói, nhưng…

"Xoẹt!"

Một đạo hàn quang nhoáng qua, lão béo chỉ kịp trợn trừng mắt lên rồi lăn ra chết tốt.

Một hắc y lão giả phía sau Liên Ngôn nở nụ cười lãnh khốc, một chiêu xuất ra liền giết đi một tiên thiên cao thủ, lão béo căn bản không thể phản kháng. Bên Trấn Đông Vương Tần Đức tổng cộng ba người.

Hai tiên thiên hậu kỳ cao thủ, còn Liên Ngôn ông ta đạt đến mức tiên thiên đại viên mãn siêu cấp cao thủ. Tiên thiên đại viên mãn chính là đỉnh cao của tiên thiên hậu kỳ. Đạt đến tiên thiên đại viên mãn sẽ nhanh chóng tiếp nhận *"Tứ cửu thiên kiếp."*

Dịch Phong lạnh lùng nói: *"Trấn Đông Vương quả nhiên thực lực mạnh mẽ, thế nhưng chỉ ba người đến cướp đoạt có phần quá xem thường bọn ta."*

Sau Dịch Phong còn bảy người, bảy người này chỉ có một tiên thiên hậu kỳ những người khác là tiên thiên trung kỳ và tiên thiên tiền kỳ, bản thân Dịch Phong bất quá là tiên thiên trung kỳ mà thôi, luận về so sánh thực lực Tần Đức phái đi ba đại cao thủ, đặc biệt là Liên Ngôn tiên thiên đại viên mãn căn bản không ai có thể chống cự nổi.

Liên Ngôn bình thản nói: *"Hai vị, đừng phí lời với chúng, động thủ thôi."*

"Vâng, Liên tiền bối!" Hai hắc y lão giả khom người đáp lời.

Dưới trướng Tần Đức, địa vị Liên Ngôn cực cao, bất kỳ cao thủ nào gặp mặt đều xưng hô một tiếng *"Liên tiền bối"*, điều này không chỉ do thực lực Liên Ngôn cường đại mà còn vì sự từng trải lão luyện của ông.

Hai mắt Dịch Phong loé hàn quang: *"Vây công, tiêu diệt tiên thiên hậu kỳ trước."*

Tức khắc…

Tám tiên thiên đại cao thủ kể cả Dịch Phong liền áp sát ba

người Liên Ngôn, còn Liên Ngôn lại cười nhạt nhất động bất động, hai hắc y lão giả sau lưng ông cùng kề vai lướt tới. *"Xoẹt!"*

Thân hình Liên Ngôn vụt lóe lên rồi đột nhiên biến mất.

Tiên thiên hậu kỳ cao thủ duy nhất trong tám người Dịch Phong bỗng cảm thấy bất diệu, chiếu theo sự sợ hãi trong lòng đột ngột bổ nghiêng một đao ra phía sau.

"Bùng!".

Thân hình Liên Ngôn xuất hiện phía trước hắn mỉm cười: *"Phản ứng nhanh nhạy thật."*

Đột nhiên, một đạo đao mang sáng rực thịnh khai.

Tên tiên thiên hậu kỳ cao thủ vội vã cử đao lên chống đỡ, song xuyên qua đao thể, một cỗ tiên thiên đao khí truyền đến công thẳng vào thể nội gã, *"Bùng!"* thân thể tiên thiên cao thủ này vỡ nát. Tiên thiên hậu kỳ cao thủ duy nhất đã chết, Liên Ngôn bất giác mỉm cười.

Nhưng Liên Ngôn chưa kịp thu đao sắc mặt chợt biến, thân hình chớp lên tránh ra xa song một tiếng rít sắc nhọn vang lên trên mặt Liên Ngôn xuất hiện vết máu, trận hỗn chiến lập tức đình chỉ. Một trung niên nhân mặc y phục màu đỏ cười nhạt nhìn Liên Ngôn.

"Khinh Ngữ, là ngươi." Hai mắt Liên Ngôn phát ra những tia nhìn cừu hận.

"Phụ thân đại nhân." Dịch Phong nhìn thấy nghĩa phụ trung niên nhân mặc áo đỏ vội khom người chào. Trung niên nhân này là Ngữ trưởng lão thủ lĩnh thật sự của đội giao dịch lần này, cũng chính là phụ thân của Dịch Ngôn thủ lĩnh Bá Long quân, thủ lĩnh tiền nhiệm Bá Long quân. Dịch Khinh Ngữ là tên của Ngữ trưởng lão.

"Liên Ngôn, phong độ không kém năm xưa a, ta xuất thủ chậm một chút ngươi đã lấy mạng một tiên thiên hậu kỳ cao thủ. Bất quá… lần này ngươi chạy không thoát đâu." Dịch Khinh Ngữ nở nụ cười tươi như hoa đào nở. Ngón tay thon thả lập lòe một đạo hàn quang.

Chương 51

Tình Thiên Phích Lịch (3)

Dịch thuật: Ryu Kenshin

Liên Ngôn nhìn Dịch Khinh Ngữ không chớp mắt, trong mắt lão ánh lên những tia nhìn đầy thống hận như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ, nếu như Tần Vũ có mặt tại đương trường chắc sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Ngày thường Liên Ngôn là người vô cùng bình tĩnh điềm đạm, lúc còn ở Vân Vụ sơn trang, lão vẫn thường ngồi yên trầm mặc hàng giờ liền, ít khi tỏ ra hưng phấn chứ đừng nói là tỏ ra kích động như bây giờ. Liên Ngôn nhếch mép khẽ cười hỏi: *"Khinh Ngữ, ngươi còn nhớ chuyện một trăm sáu mươi năm về trước chứ?"*

Dịch Khinh Ngữ cúi đầu im lặng, lát sau khẽ cười đáp: *"Có phải là trận quyết đấu một trăm sáu mươi năm trước giữa hai ta phải không? Đáng trách lúc đó ngươi công phu tu luyện còn kém quá, ngay cả tính mạng thê tử cũng không bảo toàn nổi, lần đó nếu không phải vào lúc tối hậu có Trấn Đông Vương xuất hiện giải vây thì cái mạng nhỏ của ngươi cũng toi rồi, để xem lần này ngươi chạy đâu cho thoát?"*

Người đạt đến tiên thiên cảnh giới thọ mệnh kéo dài hơn năm trăm năm, Liên Ngôn và Dịch Khinh Ngữ đã hơn trăm tuổi cũng không có gì kỳ lạ, cả hai đều đã đạt đến cảnh giới tiên thiên đại viên mãn. Nhưng cả hai vẫn chưa tiếp nhận tứ cửu thiên kiếp. Thế mới nói có người vừa đạt được tiên thiên đại viên mãn đã phải chịu tứ cửu thiên kiếp, có người cả đời là tiên thiên đại viên mãn vẫn không gặp được tứ cửu thiên kiếp. Tất cả chỉ phụ thuộc vào duyên số, không thể cưỡng cầu.

"Chạy ư? Tại sao lại phải chạy? Ta đã chờ cả trăm năm chỉ để có

được ngày hôm nay."

Song nhãn Liên Ngôn bất ngờ phát xuất lệ mang: *"Các người giải quyết bọn chúng, Dịch Khinh Ngữ giao cho ta đối phó."*

"Dạ!" Hai hắc y lão giả lập tức khom người vâng mệnh.

Ngay khi Liên Ngôn tập trung đấu khí về phía Dịch Khinh Ngữ một cỗ khí thế lăng lệ ngất trời lập tức gây áp đảo lên đối thủ của lão, tay cầm đao cũng đã không ngừng vận công sẵn sàng khai chiến, Dịch Khinh Ngữ lắc đầu khẽ cười, ngón tay thủ thế Lan Hoa Chỉ, tiến lên nghênh tiếp Liên Ngôn. Hai kẻ tử thù đối mặt, không ai dám khinh xuất ra tay trước.

Tiên thiên đại viên mãn nếu không phải là người may mắn gặp được thiên tài địa bảo hay có được tuyệt đỉnh thần công, muốn đạt đến trình độ này tối thiểu phải mất một trăm năm. Trừ phi có được "Tổ Long quyết" là loại công pháp huấn luyện thần tốc hay tìm được thiên tài địa bảo tại hồng hoang biên cương thì chỉ cần tối đa 10 năm.

"A!"

Tiếng kêu gào thảm liệt không ngừng vang lên hoà với âm thanh chém giết liên tu bất tận. Hai hắc y lão giả tung hoành trong trận địa của phe Dịch Phong, đi đến đâu chém giết đến đấy, tứ chi kẻ địch bị đứt lìa vương vãi khắp nơi, máu văng tung toé nhuộm đỏ nền đất, hai vị hắc y lão giả kia cũng đã thụ thương không ít, vậy mà liên đấu với kẻ địch bẩy người vẫn giết được một tên và loại thêm một tên nữa ra khỏi vòng chiến đấu. Liên Ngôn và Dịch Khinh Ngữ căn bản không có thời gian lo lắng cho đồng đội.

"Choeng!"

Liên Ngôn chiến đao rời vỏ, đạo đạo đao mang nhất thời thịnh khai, nhanh như chớp bao lấy thân hình Dịch Khinh Ngữ, nhắm

vào những nơi yếu hại công tới. Liên Ngôn người đao hợp nhất, thân mình như điện xẹt hoà nhập vào thế đao hết chiêu này đến chiêu kia muốn tận sát Dịch Khinh Ngữ.

Đao quang loé lên, nhân ảnh tan biến.

Đao mang tựa như chiếc bóng đeo bám theo thân hình Dịch Khinh Ngữ còn thân hình Dịch Khinh Ngữ không khác gì loài quỷ mỵ thoắt ẩn thoắt hiện như hư vô vô tận.

"A!"

Một vị hắc y lão giả chợt kêu lên thảm thiết, chỉ thấy giữa trán ông ta hiện ra một chấm tròn bé xíu thân hình lảo đảo chậm mất vài nhịp, lập tức bị đám người Dịch Phong từ phía sau ùa tới phân thây thành trăm mảnh. Thân hình Dịch Khinh Ngữ lại xuất hiện lánh sang một bên, trên bàn tay ngọc ngà xuất hiện một chiếc kim thêu dài bé xíu.

Dịch Khinh Ngữ nhẹ nhàng phất tay nói: *"Liên Ngôn, ngươi không biết tốc độ của ta là nhanh nhất sao? Ngươi chọn sai phương thức chiến đấu rồi."*

Vừa nói xong sắc mặt chợt biến vì phát hiện thân hình Liên Ngôn mất hút, lập tức Dịch Khinh Ngữ nhắm mắt tập trung tinh thần.

Thân hình Dịch Khinh Ngữ cũng lập tức biến mất đồng thời một loạt âm thanh kim thiết giao tranh liên tiếp vang lên, thân hình hai người lại hiện ra trước mắt chúng nhân rồi lại biến mất sau vài sát na ngắn ngủi…

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Âm thanh giao chiến vang rền khắp bốn phương, tốc độ hai người đều đã lên đến cực hạn khiến cho những người chung quanh chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy hình.

"Ha ha ha! Thống khoái! Thống khoái!" Liên Ngôn sảng khoái cười lớn thành tiếng, âm thanh sung mãn thể hiện hào khí ngất trời.

"Liên Ngôn, không ngờ ngươi tiến bộ nhanh như vậy, khá lắm!" Dịch Khinh Ngữ cất giọng âm nhu khen ngợi, máu hai người văng ra bị tốc độ cực cao làm tan biến thành muôn điểm huyết hoa trên không trung, chỉ thấy hai người tinh thần cực khoái, chiến đấu đến độ lâm ly kỳ ảo người khác chỉ có thể nhìn mà không thể hiểu, đột nhiên…

Hai bóng người lại xuất hiện tại đương trường hình thành thế đối lập.

Trên ngực Liên Ngôn xuất hiện một lỗ nhỏ máu tươi không ngừng rỉ ra. Còn Dịch Khinh Ngữ cũng đã mất hết vẻ tiêu sái tự tại, đầu tóc rối bù, trên vùng bụng xuất hiện một vết đao chém, máu chảy ròng ròng. *"Ha ha!"* Liên Ngôn đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài.

"Hoa tàn hoa nở, xuân qua thu về, không biết đã bao nhiêu năm trời Liên Ngôn ta mong chờ ngày hôm nay. Từ khi thê tử bị sát hại, ta cũng đã mất hết hứng thú hưởng thụ cuộc sống, cuộc sống này quá tàn nhẫn với ta, sao ta còn cố bám lấy nó? Kim tiền, quyền lực, ta coi như gió thoảng mây trôi, mỗi khi ta nhớ đến cái chết của thê tử, thứ duy nhất giữ ta còn sống chính là…là phải phân thây ngươi. Thế nhưng bao nhiêu năm nay ngươi ẩn nấp sâu trong sào huyệt của Phách long quân, giá như…"

Mục quang của Liên Ngôn hoàn toàn hướng về phía Dịch Khinh Ngữ: *"Hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi. Ha ha, Dịch Khinh Ngữ, lại đây, chiến đấu với ngươi ta cảm thấy thật thống khoái."*

Một đạo kình khí vàng rực lần theo cơ thể của Liên Ngôn bạo phát ra ngoài, toàn thân Liên Ngôn như được bao bọc trong vầng

thái dương rực rỡ chói loà ngoạn mục, thân thể lão đang được bao bọc bởi một loại tiên thiên cương khí cường đại nhất, khí thế cương mãnh, vượt xa thứ cương khí hộ thân của Chân Từ. Dịch Khinh Ngữ cảm thấy cương khí của Liên Ngôn vô cùng khó đối phó, nhất thời nhíu mày tỏ ra khó chịu.

"Lão già cứng đầu này đúng là khó đối phó, hà!" Dịch Khinh Ngữ thở dài đầy phiền não, trên mình cũng xuất hiện một đạo ngân sắc quang mang, đầu tóc hắn cũng hoá thành trắng xoá, cuối mỗi sợi tóc cũng phát ra tia sáng màu bạc, nhìn không khác mấy so với mũi kim thêu trên tay của Dịch Khinh Ngữ.

"Rầm!"

Bầu không khí chợt rung động phát ra âm thanh như sấm rền, từ trung tâm giữa Liên Ngôn và Dịch Khinh Ngữ áp lực kinh nhân bạo phát toả ra chung quanh hơn mười thước.

Tại đương trường chỉ còn một vị hắc y lão giả đấu với bốn người bên phía Dịch Phong, người này vốn đã hạ thêm được một tên địch trước đó không lâu nhưng toàn thân cũng đã thụ thương nghiêm trọng. Một tiên thiên cao thủ đấu bốn tiên thiên trung kỳ cao thủ, cho dù có là tiên thiên hậu kỳ cao thủ cũng không tránh khỏi thụ trọng thương, một người muốn giết 4 người càng khó khăn hơn. Đột nhiên…

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ sân sau đình viện rung lên như động đất, bụi trên mặt đất bị hất tung lên mù mịt, lực lượng cuồng bạo chấn lùi hắc y lão giả cùng 4 người bọn Dịch Phong thối lui vài bước, bất giác tất cả cùng đình chỉ chiến đấu nhìn như ngây dại vào trận đấu nơi trung tâm đình viện.

"Vạn tiễn xuyên tâm!"

Dịch Khinh Ngữ cất giọng the thé hét lên, tóc trên đầu hắn hoá thành muôn vạn mũi lợi tiễn nhằm về phía thân hình Liên Ngôn xạ

tới. Vẻ mặt Dịch Khinh Ngữ đầy cao ngạo, tin chắc mỗi mũi lợi tiễn hàm chứa ngân phát công kích lực thừa sức công phá hộ thể cương khí của Liên Ngôn. Tuy nhiên sát chiêu thực sự của hắn… chính là mười mũi kim thêu đã được giấu kín trong muôn ngàn sợi tóc trắng kia.

"Ầm!"

Chiến đao của Liên Ngôn chém thẳng xuống, Dịch Khinh Ngữ chắp hai tay chặn lấy sống đao, khiến cho đao của Liên Ngôn không tiến thêm được một phân nào, đồng thời muôn ngàn sợi tóc cứng rắn như lợi tiễn nhằm hướng toàn thân Liên Ngôn công kích, không ai biết ẩn trong số đó còn có mười mũi kim thêu hàm chứa khí kình khủng khiếp ẩn trong đám tóc công tới.

Liên Ngôn vốn đã phát hiện ra những mũi kim thêu này từ lâu nhưng lão giả vờ không hay biết để dẫn dụ địch nhân sập bẫy. Báo cừu rửa hận, dĩ nhiên phải nghiên cứu võ công đối phương thật cẩn thận. *"Ha ha ha!"*

Liên Ngôn đột nhiên ngửa mặt cười dài, tiếng cười vang động khắp thiên không.

"Á!"

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Dịch Khinh Ngữ đầu lìa khỏi cổ bắn văng lên không, hai mắt hắn vẫn còn trợn trừng như không thể tin nổi, toàn bộ tóc của cũng bị chém đứt lìa. Thủ cấp Dịch Khinh Ngữ lăn lông lốc trên mặt sân, lấm lem bụi đất, những cao thủ phe Dịch Phong đang đứng quan chiến ngẩn người ra như si ngốc.

Trên ngực của Liên Ngôn cũng đã xuất hiện mười lỗ thủng, mười mũi kim thêu đều đã trúng đích nhưng miệng lão vẫn mỉm cười, trên tay trái lão xuất hiện một thanh chiến đao màu đỏ bầm vẫn còn dính đầy máu tươi.

Thanh chiến đao này vốn là do thạch trung diễm sí thiết chế luyện thành trung phẩm linh khí, Liên Ngôn đã hấp thu dấu vào trong cơ thể. Không cần phải nói đây chính là quân bài lợi hại mà Liên Ngôn đã cất công chuẩn bị sẵn, chính vào thời khắc tối hậu nhất lão mới triệu hồi trung phẩm linh khí chém đứt toàn bộ đầu tóc Dịch Khinh Ngữ rồi tiện tay hớt luôn thủ cấp đối phương.

Thân pháp Dịch Khinh Ngữ quả đã đạt đến độ xuất thần nhập hoá, nếu ngay từ đầu hắn biết Liên Ngôn dùng đến linh khí chiến đao chắc đã vội vã cao chạy xa bay chứ không ngu ngốc ở lại đối địch.

oOo

Ngồi trên lưng hắc ưng bay cao đến chín tần mây, Tần Vũ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Khí lực thật cường đại. Tiểu Hắc, ngừng!"

Tần Vũ cảm thấy bên dưới mặt đất bốc lên một cỗ khí lực cường đại hết sức khủng bố, mặc dù từ trên không xuống dưới đó rất xa tuy nhiên cỗ khí lực này cũng rất mạnh nên vẫn có thể cảm nhận sức mạnh rất rõ ràng, từ khi trở thành tiên thiên cao thủ, năng lực cảm nhận khí tức của Tần Vũ không ngừng phát triển linh mẫn dị thường, tự nhiên có cảm giác mạnh mẽ hơn người khác. *"Chính là khí tức của Liên gia gia."* Tần Vũ nhanh chóng nhận ra tung tích của cỗ khí tức kia.

"Tiểu Hắc, mau hạ xuống!" Tần Vũ cảm thấy không yên tâm, lệnh cho Tiểu Hắc nhanh chóng hạ xuống, một lúc sau đã thấy một tiểu đình viện bên dưới. Cũng vừa đúng lúc Liên Ngôn chém rơi đầu Dịch Khinh Ngữ. *"Ha ha ha!"*

Liên Ngôn ngửa mặt cười không ngớt, nhiệt lệ tuôn trào.

Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng trên ngực Liên Ngôn có mười lỗ

thủng do mười mũi kim thêu xuyên qua. Vốn tinh thông y đạo, chỉ cần nhìn qua Tần Vũ cũng biết rõ mười lỗ thủng kia toàn nằm ở những vị trí yếu hại trên cơ thể, cơ hội cứu sống hầu như không có, Tần Vũ như bị sét đánh ngang tai nhất thời đứng yên như trời trồng.

Chương 52

Bồi Táng (1)

Dịch thuật: Ryu Kenshin

Tâm trí Tần Vũ hoàn toàn trống rỗng, cảm giác đau khổ xâm chiếm khiến hắn cảm thấy đầu đau nhức như bị trúng quyền, phải hơn một khắc trôi qua Tần Vũ mới dần lấy lại được cảm nhận.

"Liên gia gia!" Tiếng gọi thê lương của Tần Vũ làm rung động cả mặt đất, hắn điều khiển hắc ưng gấp rút hạ xuống rồi nhanh chóng nhào lại ôm chầm lấy thân hình của Liên Ngôn.

Liên Ngôn cúi đầu xuống nhìn thấy Tần Vũ, miệng lão khẽ điểm nụ cười hiền hoà: *"Tiểu Vũ, sao con lại đến đây? Trước khi chết còn được gặp con lần cuối, quả thật ông trời đối đãi với ta không bạc."*

Mặc dù đang bị trọng thương thập tử nhất sinh, giọng nói của Liên Ngôn vẫn trầm ấm dịu dàng như thường ngày.

"Liên gia gia…" Tần Vũ nghẹn ngào không biết nói gì, nhìn thấy vết thương trên ngực lão không ngừng rỉ máu, hắn chỉ biết nấc lên thành tiếng, nhiệt lệ tuôn trào. *"Tiểu Vũ, đừng khóc, sinh lão bệnh tử vốn lẽ thường tình, Liên gia gia đã sống thừa quá lâu rồi. Sống chết đối với ta không còn quan trọng nữa."*

Liên Ngôn gắng gượng đưa tay lau nước mắt cho Tần Vũ, nhẹ nhàng khuyên nhủ hắn, đột nhiên lão chợt chau mày, toàn thân vô lực từ từ ngồi bệt xuống đất. *"Liên gia gia, ráng chịu đựng, con đưa người đi tìm đại phu."* Tần Vũ đỡ lấy thân hình Liên Ngôn cố gắng bồng lão đến chỗ Hắc Ưng.

Liên Ngôn mỉm cười lắc đầu: *"Tiểu Vũ à, bất tất phải làm vậy, ta*

biết con tinh thông y đạo, thấy ta bị thương thế này con nghĩ còn cứu được sao? Ta tự biết nội thương của mình còn nặng hơn nhiều, chút hơi tàn này là do dồn hết tiên thiên chân khí tu luyện bao lâu nay mới duy trì được."

Tần Vũ cắn môi lắc đầu, trong lòng không muốn thừa nhận sự thật phũ phàng, mặc dù hắn biết Liên gia gia chưa hề nói dối hắn bao giờ. Liên Ngôn quả thật đang dốc cạn tiên thiên chân khí để duy trì tâm mạch.

"A...a, phụ thân...con thề phải báo thù cho người, trước tiên là giết chết tên hắc y lão giả, sau đó phải băm vằm lão bất tử kia để tế vong linh người." Âm thanh oán hận của Dịch Phong cất lên. Hắn thấy rõ Liên Ngôn đang cận kề cái chết, căn bản không có khả năng chống cự. Trong mắt Tần Vũ chợt loé lên một tia nhìn lạnh lẽo.

"Tiểu Vũ, đừng manh động, chạy mau đi con. Bốn kẻ đó đều là tiên thiên trung kỳ cao thủ còn hắc y lão giả kia là thủ hạ của phụ vương con, bọn ta đều đã bị trọng thương sợ không thể ngăn cản bọn chúng được lâu."

Liên Ngôn vội nắm lấy tay Tần Vũ khuyên nhủ, nhưng nay Tần Vũ đã bước vào tiên thiên cảnh giới, hắn vốn không để tâm đến lời khuyên của Liên Ngôn.

Xét về thực lực của các cao thủ tại Tiềm Long đại lục phải nói đến *"khí lực"* của từng người. Đạt đến tiên thiên cảnh giới nghĩa là đan điền có thể dễ dàng hấp thụ tiên thiên chân khí, đây chính là kiến thức căn bản. Thế nhưng trường hợp của Tần Vũ so với các tiên thiên cao thủ khác hoàn toàn không giống nhau, đan điền của hắn hoàn toàn không tích tụ chân khí.

Vũ khí mạnh nhất của Tần Vũ chính là thân thể hắn, đặc biệt là tốc độ. Dưới con mắt tinh đời của Liên Ngôn vẫn không thể nhìn thấu thực lực của Tần Vũ. Toàn bộ cơ nhục của hắn đều là lực

lượng cường đại mà người khác không thể phân biệt được.

Tần Vũ tự hào khoe với Liên Ngôn: *"Liên gia gia hãy yên lòng, mọi việc còn lại cứ tin tưởng để con giải quyết. Nói cho Liên gia gia biết một bí mật, thật ra con đã tu luyện ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới. Ngoại công tiên thiên cảnh giới khác xa nội công. Theo con thấy còn mạnh hơn nhiều."*

Trong mắt Liên Ngôn lộ vẻ chấn động: *"Ngoại công có thể đạt đến tiên thiên cảnh giới?"*

Từ xưa đến nay chưa từng có ai luyện ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới, Liên Ngôn tuy bán tín bán nghi, nhưng lão cũng biết Tần Vũ không hề dối gạt mình. Lão cũng cảm thấy yên tâm phần nào dần dần bình tâm lại.

"A!" Vị hắc y lão giả còn lại kêu thảm một tiếng sau khi bị bốn tên tiên thiên cao thủ hợp kích giết chết.

"Ha ha lão già kia, ngươi dám ngang nhiên sát tử phụ thân của ta, ta phải tự tay băm ngươi thành trăm mảnh. Làm sao có thể để ngươi chết yên bình như vậy được!" Dịch Phong nghiến răng hăm doạ, trong mắt hắn hiện lên vẻ thống hận cực điểm, gương mặt anh tuấn hoàn toàn biến dạng thành vẻ mặt của một ác ma.

Liên Ngôn lúc này sắc mặt dần chuyển sang trắng bệch. Tần Vũ cũng thất kinh vì biết rõ lão không còn chịu được bao lâu nữa, hắn ôm chặt lấy thân hình lão. Hắn chỉ cầu mong sao cho Liên gia gia có thể ra đi thật thanh thản.

Liên Ngôn ngước nhìn lên trời, đôi mắt lão thật xa xăm như nhìn thấy thê tử đang từ trên không hạ xuống để rước lão đi theo:

"Lộ hoa đảo ảnh, yên vụ trám bích, linh chiểu ba noãn.

Kim liễu diêu phong thụ thụ, hệ thải phảng long chu diêu ngạn.

Thiên bộ hồng kiều, tham soa nhạn xỉ, trực xu thủy điện.

Nhiễu kim đê, mạn diễn ngư long hí, thốc kiều xuân la khỉ, huyên thiên ti quản

…

viêm kinh thành, kim phượng trì, y nhân thiến ảnh y cựu

…"

Miệng lão khe khẽ ngâm bài thơ tả lại khung cảnh diễm lệ trong Viêm kinh thành.

Đến tận giây phút cuối cùng trên môi Liên Ngôn vẫn còn điểm một nụ cười.

Tần Vũ hãy còn ít tuổi, có nhiều chuyện hắn vẫn chưa từng trải qua vì thế không thể hiểu hết tâm sự của Liên Ngôn. Tuy nhiên hắn cũng cảm nhận được lão ra đi rất bình thản không còn gì để nuối tiếc.

"Liên gia gia!" Tần Vũ thương tâm hét lên một tiếng bi thảm để tiễn biệt lão.

Từ nhỏ đến lớn, người thường xuyên ở bên cạnh chăm sóc hắn chỉ có Liên Ngôn, mỗi khi có việc phải quay về vương phủ, hắn lúc nào cũng muốn mau chóng quay về Vân Vụ Sơn Trang để được gặp mặt Liên Ngôn. Có thể nói trong suốt ngần ấy năm Liên Ngôn đã thay thế hình ảnh của Tần Đức trong lòng của hắn.

"Tiểu tử kia, mi đau lòng làm gì." Dịch Phong khinh khỉnh cười lạnh.

Dịch Phong trước sau không thèm để Tần Vũ vào mắt vì gã chỉ căm hận mỗi Liên Ngôn, tuy nhiên gã tức giận vì bị tiếng hét của Tần Vũ làm cho giật mình, làm mất hết uy phong của thống lĩnh

của một quân đoàn cấm vệ quân. Một phần cũng vì gã căm hận Liên Ngôn thảm sát phụ thân gã mà không có chỗ để phát tiết.

Dịch Phong quỳ trước thi thể Dịch khinh Ngữ khấn: *"Phụ thân đại nhân, hài nhi bất hiếu, nay hài nhi xin thay người báo cừu!"*

Rồi chuyển mình đứng dậy, lạnh lùng ra lệnh: *"Động thủ, giết chết tên tiểu tử, còn thi thể của lão già đã hại chết nghĩa phụ ta thì để đó, tự tay ta sẽ băm vằm lão ra thành trăm mảnh để tế vong linh phụ thân đại nhân!"*

"Dạ!" Ba tên tiên thiên trung kỳ cao thủ lập tức cúi đầu vâng lệnh, trong mắt bọn chúng, Tần Vũ chẳng qua chỉ là một tiểu tử không lấy gì làm nguy hiểm.

"Ngươi vừa nói gì?" Tần Vũ nhẹ nhàng đặt thi thể của Liên Ngôn xuống đất, từ từ đứng lên, mục quang băng lãnh lăng lệ chiếu thẳng vào mặt Dịch Phong.

Dịch Phong không thèm để ý nheo mắt nhìn qua bên cạnh Tần Vũ: *"Không biết nên phân thây lão già đáng ghét kia theo kiểu gì bây giờ nhỉ?"*

Trên gương mặt gã xuất hiện một nụ cười thâm độc, hất hàm bảo bọn thuộc hạ: *"Ba người các ngươi thay ta giáo huấn tên tiểu tử kia, cho nó biết nhúng mũi vào chuyện người khác sẽ có hậu quả gì!"*

Tên lùn nhất bọn cười hắc hắc bảo: *"Nhị vị huynh đệ, nhường tên tiểu tử này cho ta giải quyết nhé! Hè hè…"*

Tần Vũ nheo mắt nhìn đối thủ, khoé mắt ẩn lộ đạo đạo hàn quang.

"Tiểu tử, chịu chết đi!" Tên lùn lắc mình một cái trên tay liền xuất hiện một thanh trường đao nhằm thẳng vào Tần Vũ chém tới, tốc độ không thua kém gì huynh muội Nạp Lan đã bại dưới tay Tần Vũ, chỉ tiếc, Tần Vũ sau khi hạ sát Chân Từ đã không còn

giống với Tần Vũ trước đây nữa. Hắn nắm chặt nắm đấm lại, trên các ngón tay liền xuất hiện một màu đỏ bầm mờ mờ, chính là trung phẩm linh khí Diễm Sí Quyền Sáo.

Tần Vũ thân hình chớp động liền xuất hiện 3 đạo tàn ảnh, đồng thời *"Ầm!"* một tiếng kim thiết va chạm nhau, trung phẩm linh khí lập tức phát huy diệu dụng đập nát tiên phẩm chiến đao đồng thời tiện đà đấm thẳng vào yết hầu của tên lùn kia.

Quyền chỉ công kích xuyên qua cương khí hộ thể!

Tên lùn đang kinh hãi vì chiến đao bị đấm vỡ hoàn toàn không có thời gian phản ứng, quyền của Tần Vũ đánh ra đã gom đủ sức mạnh vạn cân tập trung vào một điểm, "Bình!" một tiếng, trên cổ tên lùn kia lập tức xuất hiện một lỗ thủng to tướng.

"Phịch!"

Tên lùn tròng mắt lòi cả ra ngoài, ngả sụp xuống đất như một cây chuối mà không hiểu vì sao mình chết.

Dịch Phong cùng hai tên đồng bọn đều là đỉnh đỉnh đại danh tiên thiên trung kỳ cao thủ thế nhưng chính mắt nhìn thấy đồng bọn bị sát hại mà cả thời gian phản ứng cũng không có. Cả bọn trợn tròn mắt nhìn Tần Vũ, không biết ở đâu chui ra một tiên thiên cao thủ có thể dùng tay không đấm vỡ tiên phẩm chiến đao vô cùng cứng rắn, nhất thời tâm thần chấn động sém chút vãi cả ra quần.

"Ba người các ngươi chuẩn bị đi theo bồi táng cho Liên gia gia của ta!" Tần Vũ vận hết toàn thân sức mạnh, thậm chí từng tế bào nhỏ nhất cũng liên tục sản sinh ra lực lượng, từ khi đạt đến cảnh giới tiên thiên ngoại công cao thủ, hắn vẫn chưa thử qua lực công kích mạnh nhất gồm toàn bộ công lực của mình sẽ như thế nào?

Chương 53

Bồi Táng (2)

Dịch thuật: Ryu Kenshin

Ánh mắt Tần Vũ lạnh băng phát ra sát khí, nhìn chăm chăm ba người trước mặt. Cái chết đột ngột của Liên Ngôn khiến trong lòng Tần Vũ tràn đầy phẫn hận, không chút cam lòng. Ba người trước mặt lúc này đương nhiên trở thành đối tượng phát tiết của Tần Vũ. Hơn nữa ba tên này đã cùng Dịch Khinh Ngữ hợp công giết chết Liên gia gia.

"Hừ, chẳng qua chỉ là một thằng lỏi. Lúc nãy lão tử sơ ý, bị nó dọa sợ chết khiếp."

Dịch Phong đột nhiên hất đầu, tiếp đó ánh mắt tàn độc dán chặt lên thân hình Tần Vũ giống như độc xà.

"Sấu tử, Sửu nhân, cả ba chúng ta cùng lên, liên thủ giết chết thằng nhóc này trả thù cho nghĩa phụ."

Hai tên thủ hạ vâng mệnh của Dịch Phong cùng gật đầu. Một tên đồng bọn của chúng vừa bị Tần Vũ giết trong một chiêu xuất kỳ bất ý khiến trong lòng chúng không khỏi giật mình kinh sợ. Chỉ khi ba người liên thủ bọn chúng mới còn đủ dũng khí. Bọn Dịch Phong ba tên nhìn chằm chằm Tần Vũ, toàn thân tiên thiên chân khí bắt đầu sôi lên. Chân khí ba người phát tán ra, hoàn toàn bao trùm Tần Vũ. Tần Vũ lúc này đã giống như cá nằm trong rọ.

"Bùng! Bùng!"

Huyền Thiết hộ tý cùng Huyền Thiết hộ thối được tháo ra, tùy ý quăng qua một bên, đập xuống đá xanh trong đình viện tạo ra tiếng tiếng va đập trầm trọng. Tức thì bọn Dịch Phong ba người

sắc mặt đại biến, tốc độ của Tần Vũ lúc nãy nhanh đến vậy, không ngờ vẫn còn mang thêm vật nặng.

"Liên gia gia, người chờ một chút, đợi con giết hết đám này, con sẽ mang người trở về." Tần Vũ khấn nhỏ với vong linh Liên gia.

Tần Vũ không ngăn được nhớ tới những lúc còn ở cùng với Liên Ngôn, thuở ấu thơ, suốt ngày quấn quít bên Liên Ngôn, van nài Liên Ngôn kể chuyện xưa cho nghe. Cùng những câu chuyện cổ tích của Liên Ngôn, Tần Vũ vẫn thường đắm mình trong những giấc mộng đẹp nhất. *"Ngày xưa có một tài tử, học hành cực khổ suốt mười năm ròng…"*

Mỗi lần kể chuyện xưa, Liên Ngôn luôn bắt đầu bằng: *"Ngày xưa có một…"*

Tần Vũ nhắm mắt nhớ lại những lúc Liên Ngôn ngồi bên giường thì thầm kể chuyện xưa cho hắn ngủ, kỷ niệm đó thật ấp áp biết bao. Từ nay về sau, hắn không còn được gặp Liên gia gia hiền lành tốt bụng nữa. Không còn nghe thấy tiếng người nói! Không còn nghe thấy tiếng người cười! Tần Vũ không thể nào ngăn được đôi dòng nhiệt lệ nóng hổi tuôn trào.

"Hừ!"

Thân hình chớp lên, không chút phong thanh, Tần Vũ đã biến mất.

"A!"

Tần Vũ nghiến răng dùng toàn lực đấm thẳng vào bụng Sấu Tử một quyền chí mạng, một tay của Tần Vũ giờ đây có thể nâng hơn ba ngàn cân, lực công của một quyền đánh ra thực sự đạt hơn vạn cân. Xung lực thật ghê gớm

"Oành!"

Bụng Sấu tự đột nhiên chấn động mãnh liệt, tuy vùng bụng không đến nỗi bị rách toát ra nhưng cơn đau thấu xương khiến tròng mắt hắn lòi cả ra ngoài, thất khiếu lưu huyết. Thật ra trong người hắn lục phủ ngũ tạng đã bị xung lực vạn cân của 1 quyền đánh cho vỡ nát. Với xung lực vạn cân, chân khí tiên thiên trung kỳ của Sấu Tử không cách nào chống nổi.

Ghê ghớm thay cho nhất quyền đoạt mạng một tiên thiên cao thủ trung kỳ.

Tuy nhiên trong tâm trí Tần Vũ lúc này chỉ còn đọng lại từng đoạn hình ảnh hồi ức ấu thơ lần lượt hiện ra trong đầu, thật ấm áp, thật rõ ràng. Suốt đời Tần Vũ từ nay về sau vĩnh viễn không thể nào quên những hình ảnh tuyệt vời đó.

"Liên gia gia, mau mở cửa, con là Tần Vũ đây, con có chuyện muốn nói với người, mau mở cửa đi!" Tần vũ cấp thiết kêu gọi, Trong chốc lát, ánh đèn trong phòng như sáng lên *"Tiểu Vũ à, ta vừa mới ngủ được một chút đã bị ngươi gọi dậy rồi."* Cùng với thanh âm thân thiết biết nhường nào, cửa phòng chầm chậm mở ra.

Một lão ông hiền từ độ chừng sáu mươi tuổi khoác áo choàng xuất hiện trước mặt Tần Vũ.

Tối đó, Liên gia gia tự mình giảng giải sự khác biệt giữa nội công, ngoại công; sự khác biệt giữa hậu thiên cao thủ, tiên thiên cao thủ và cả thượng tiên. Suốt đêm đó, giọng nói thân thiết của Liên gia gia đã vẽ lên cho Tần Vũ cả một thế giới tu luyện khiến cho hắn được mở rộng tầm mắt tiến lên một cảnh giới mới.

Gương mặt Tần Vũ thoáng hiện nụ cười hiền hoà, hắn như trở lại căn phòng nhỏ tối hôm đó, trong phòng có Liên gia gia hiền từ như tiên ông trong cổ tích.

"Sửu Nhân, cẩn thận!" Dịch Phong thét lớn, một chùm lãnh quang từ trong tay bắn thẳng vào Tần Vũ.

Tần Vũ căn bản không thèm tránh né, lại một quyền xuất ra vang lên hàng loạt tiếng kim thiết va chạm, cả đám kim thêu bị đánh nát hóa thành bụi phấn, thân hình Tần Vũ như một cơn gió cuộn đến bên người Sửu Nhân.

"Chết đi!"

Sửu Nhân chém một đao cực kỳ ác liệt về phía Tần Vũ.

"A!"

Sửu nhân đột nhiên cất tiếng kêu thảm, Tần Vũ phóng ra một cước với tốc độ kinh nhân, lực lượng kinh khủng ngang nhiên chấn gẫy đầu gối Sửu nhân. Tiếp đó đơn thủ thành trảo, trực tiếp bấu vào chỗ yếu hại dọc xương sống Sửu Nhân. Chỉ lực truyền qua diễm sí quyền sáo được độ cứng của quyền sáo nhân lên mấy chục thành trực tiếp đánh vào chỗ yếu hại đó.

Một tiếng thét ai oán nữa vang lên, Sửu Nhân thân thể vô lực ngã nhào ra đất, toàn thân không ngừng co giật, từng búng máu tươi trào ra khỏi miệng. Cột sống của hắn đã bị trảo công phá nát khiến thân hình hắn hoá thành mềm oặt, chết rất khủng khiếp.

Tần Vũ vẫn chìm đắm trong những ký ức ấm áp, những khi hắn cùng Liên Ngôn vui vẻ trò chuyện, nụ cười từ ái của lão mỗi khi hắn mắc phải lỗi lầm, bất giác gương mặt hắn cũng nở một nụ cười, nụ cười ngây thơ tận đáy lòng dành cho người thân yêu nhất.

Tần Vũ ngửa mặt đón từng làn gió thổi mát rượi, rồi quay sang Dịch Phong khẽ cười bảo: *"Chỉ còn lại mình ngươi."*

Dịch Phong nhìn thấy nụ cười của Tần Vũ mà trong lòng phát run, chỉ trong vài sát na ngắn ngủi mà hai tiên thiên trung kỳ cao thủ bị sát tử dễ dàng, Dịch Phong bất quá mới vừa lên được tiên thiên trung kỳ, hỏi sao lại không sợ…Chạy!

Hồi ức lại quay về, cảnh sắc trong đầu Tần Vũ lại trở về lúc hắn từ trên lưng hắc ưng nhìn thấy cảnh Liên Ngôn bị trúng kim cả người nhuốm máu, trên ngực có mười lỗ thủng hết sức khủng khiếp, sắc mặt Tần Vũ xám lại, nhìn thẳng về phía Dịch Phong đang tính co giò bỏ chạy. Thân hình chớp động, Tần Vũ hoá thành muôn đạo tàn ảnh.

"Chết đi, đừng đuổi theo ta nữa, chết hết đi!" Dịch Phong gào lên kinh hãi, đồng thời hướng về phía Tần Vũ ném ra cả nắm kim thêu.

Nhìn thấy những ngọn kim thêu phóng vút về phía mình, trong mắt Tần Vũ ánh lên những tia nhìn đầy cừu hận, tựa như tận mắt thấy từ mũi từng mũi kim thêu găm vào cơ thể Liên Ngôn.

"Á…"

Chỉ nghe thấy tiếng la đứt đoạn vì kiệt lực của Dịch Phong, mặc cho hắn cố sức chạy như thế nào, tàn ảnh của Tần Vũ vẫn như bóng ma theo đuổi gã. Dịch Phong đã dồn hết tiên thiên chân khí vào khinh công, tốc độ khả dĩ đạt đến cực hạn kinh người mà vẫn không sao cắt đuôi kẻ đang truy sát mình được. Thấy không còn đường thoát, Dịch Phong vừa la hét như điên như dại vừa móc ra từng nắm kim thêu ném loạn xạ vào tàn ảnh của Tần Vũ.

"Bùng!" "Bùng!" "Bùng!"

Châm đến!

Tay đỡ!

Bất kỳ kẻ nào được chứng kiến cảnh này cũng chỉ có thể trợn mắt le lưỡi ghê ghớm thay cho sức mạnh, tốc độ, sự chính xác đến hoàn hảo của Tần Vũ.

oOo

Tiếng kim thiết va chạm cùng với tiếng thét vì đau đớn kinh hoàng của Dịch Phong xé toạt không gian.

Tần Vũ liên tiếp đấm nát kim thêu ném về phía mình, rồi tiến lên đấm gãy đôi tay của Dịch Phong, sau đó quyền hoá thành chỉ công kích vào huyệt mi tâm ở giữa trán Dịch Phong, cương kình xuyên thấu chân khí hộ thân đi vào não bộ hắn. Thu tay lại, Tần Vũ xoay mình chuyển hướng đi về phía thi thể của Liên Ngôn mà không thèm ngoái nhìn thảm trạng của Dịch Phong.

"Rầm!"

Thân hình Dịch Phong đổ ụp xuống đất đánh sầm một tiếng, máu hoà với não chảy thành dòng nơi mũi miệng của hắn, dĩ nhiên Dịch Phong đã hồn lìa khỏi xác.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, tứ đại tiên thiên trung kỳ cao thủ lần lượt bị Tần Vũ sát tử dễ dàng.

Tu luyện ba mươi sáu bức đồ hình trong Đệ nhất khối Thông Thiên Đồ, thực lực của Tần Vũ đã gia tăng không ít, chưa kể hắn còn có trong tay trung phẩm linh khí, có thể nói thực lực đã hoàn toàn ngang ngửa với đẳng cấp của Chân Từ. Thế nhưng đối phương lên đến bốn tên tiên thiên trung kỳ cao thủ, theo lý thuyết có thắng cũng phải rất chật vật.

Tuy nhiên võ công Tần Vũ phát huy hiệu quả cao nhất là khi… quần chiến, hắn không cần lo lắng đối phương có ba hay bốn tên, với thân pháp kinh người của Tần Vũ, hễ tiếp cận người nào là kẻ đó phải chân chính giao thủ với hắn, chẳng khác gì lấy một chọi một. Tần Vũ bế xốc thi thể Liên Ngôn lên, cất giọng thân thiết, trìu mến nói: *"Liên gia gia, để con đưa người về nhà."*

Cứ như lúc bình thường hai người vẫn thường trò chuyện, Tần Vũ tựa như thấy được Liên Ngôn khẽ mỉm cười gật đầu với hắn.

Chương 54

Độc Tự Nhất Nhân (1)

Dịch thuật: dtkh

Hiệu đính: nhiephon

Lúc này bên ngoài đình viện, tiếng bước chân dồn dập chợt vang lên, hòa với tiếng gió thổi, một lam y lão giả dẫn đầu đội nhân mã xuất hiện ở bên trong đình viện, ngay khi lam y lão giả này trông thấy cảnh tượng bên trong đình viện, sắc mặt liền biến đổi.

Tần Vũ hơi ngẩng đầu lên nhìn lam y lão giả với ánh mắt lạnh lẽo.

Lam y lão giả nhìn thấy nét mặt Tần Vũ, tức khắc quỳ xuống nói: *"Tham kiến tam điện hạ, thuộc hạ đã đến muộn."*

"Đến muộn?" Tần Vũ khẽ lặp lại lời nói trong lòng đầy phẫn nộ.

Nếu đến sớm hơn một chút, đoán rằng Liên gia gia của hắn đã không chết, tuy nhiên những người này đã đến trễ. Vả lại, Tần Vũ từng thấy qua lam y lão giả này ở bên cạnh phụ vương, biết rằng lão là một trong những kẻ tâm phúc của phụ vương.

"Vật ở đây các người hãy mang về vương phủ, còn Liên gia gia, tự ta đưa về." Thanh âm Tần Vũ lạnh lẽo không có một chút cảm tình.

Tần Vũ đeo huyền thiết hộ tí và huyền thiết hộ thối rồi mới ôm Liên Ngôn vào lòng. Theo tiếng huýt dài của Tần Vũ, hắc ưng hóa thành một đạo hắc quang từ trên lao xuống, thân hình Tần Vũ loáng một cái, đã ngồi trên lưng hắc ưng.

"Tiểu Hắc, trở về vương phủ." Tần Vũ nhẹ nhàng nói.

Hắc ưng tự hồ cảm thấy được sự đau đớn trong lòng Tần Vũ, không đùa bỡn như lúc trước, lập tức vỗ hai cánh, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía vương phủ tại Viêm kinh thành.

Lam y lão giả nhìn theo Tần Vũ ngồi trên hắc ưng biến mất ở chân trời, đầu mày hơi cau lại, sau đó quay sang ra lệnh cho thủ hạ: *"Mau, khiêng Kiếm Xỉ Hổ lên lập tức đưa về vương phủ thật nhanh."*

Lam y lão giả tự mình cất giữ đệ nhị khối Thông Thiên Đồ.

"Liên Ngôn đã chết, song tên Dịch Khinh Ngữ cũng chết, xem như không quá lỗ vốn. Bất quá vương gia ông ấy và Liên Ngôn tình cảm vô cùng sâu đậm..."

Đầu mày lam y lão giả cau lại nhiều hơn, hiển nhiên lão cảm thấy được sự việc có chút không hay.

oOo

Viêm kinh thành, trong vương phủ.

Dưới một gốc cổ thụ, Tần Đức và Từ Nguyên ngồi đối diện yên lặng chơi cờ vây.

"Vương gia, người lại thua rồi." Từ Nguyên khẽ đặt xuống một con cờ trắng xuống cười nói.

Tần Đức nhìn một lúc lâu, vừa lắc đầu cười vừa nói: *"Từ Nguyên kỳ nghệ của ngươi ngày càng tinh tiến, cả ta cũng không địch nổi ngươi."*

Từ Nguyên nhìn Tần Đức, lắc đầu nói: *"Không phải kỳ nghệ Từ Nguyên tiến bộ mà hôm nay trong lòng vương gia không yên tĩnh."*

Tần Đức thở dài nói: *"Chính xác, hôm nay ta luôn cảm thấy hồi*

hộp, trong lòng không được yên. Ta đúng là lo lắng về việc của Liên bá bá, theo lý mà nói, với thực lực của Liên bá bá thêm hai vị tiên thiên hậu kỳ cao thủ, giải quyết việc này không thành vấn đề."

"Vương gia yên tâm, Liên tiền bối thực lực rất mạnh, bên Hạng Quảng chẳng có mấy người có khả năng đả thương Liên tiền bối." Từ Nguyên cười nói.

Đột nhiên, Tần Đức đứng dậy, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hắc ưng từ trên lao xuống, bay thật nhanh đến chỗ Tần Đức, trên lưng hắc ưng chính là Tần Vũ đang ngồi xếp bằng, lập tức Tần Đức nở nụ cười, ông luôn chờ Tần Vũ quay trở về, Tần Vũ để lại nhiều Thạch Trung Diễm Sí Thiết như thế, với ông đúng là một tài sản khổng lồ, đương nhiên ông phải khích lệ Tần Vũ một phen. Song nét mặt tươi cười của Tần Đức đông cứng lại, bởi vì ông trông thấy trong lòng Tần Vũ còn có một người nữa.

"Bịch!"

Tần Vũ từ trên lưng hắc ưng nhảy xuống đất.

Ôm chặt Liên Ngôn, Tần Vũ cứ thế đứng yên không cử động nhìn Tần Đức. Tần Đức nhìn thấy Liên Ngôn trong lòng Tần Vũ, sắc mặt lập tức trắng bệch, ông cố gắng khống chế bản thân từng bước từng bước đi tới, khuôn mặt trắng bệch vẫn đang mỉm cười của Liên Ngôn hiện lên trong mắt ông.

"Phụ vương, Liên gia gia đã chết." Trong tiếng nói bình tĩnh của Tần Vũ lại chứa đựng sự đau khổ vô cùng.

"Tại sao ra nông nổi này, Liên bá người còn thở không?"

Trong nháy mắt Tần Đức đã rớm lệ, một lúc sau, đột nhiên Tần Đức quay qua Tần Vũ hỏi, *"Vũ nhi, ta hỏi con, bên Hạng Quảng có một tên gọi là Dịch Khinh Ngữ phải không?"*

Tần Vũ lắc đầu nói: *"Không biết, con không biết thân phận của những kẻ ấy."*

Tần Đức nhìn những lỗ thương tích trên người Liên Ngôn, than một tiếng nói: *"Đây là vết thương do Tú Hoa châm gây ra, bên Hạng Quảng kẻ có thể sử dụng Tú Hoa châm, lại đả thương Liên bá bá chỉ có Dịch Khinh Ngữ. Liên bá người cuối cùng đã được giải thoát."* Một đời Tần Đức đã trải qua nhiều sự việc, tự nhiên ông có thể nhìn ra tâm sự của Liên Ngôn.

"Kẻ giết Liên gia gia đã bị Liên gia gia một đao chém chết." Tần Vũ liền nói, hắn lúc đầu ở trên lưng hắc ưng bị thu hút bởi khí thế đại chiến của Liên Ngôn hai người, khi hắn hạ xuống đúng lúc thấy Liên Ngôn giết chết đối phương, sau đó ngẩng mặt cười dài.

Tần Đức hít sâu một hơi, nhè nhẹ gật đầu: *"Liên bá người đã được giải thoát, Vũ nhi, con không nên quá đau buồn. Trái lại, con phải cảm thấy cao hứng cho Liên gia gia con."*

Tuy nhiên, Tần Vũ không nói gì cả, chỉ nhìn Liên Ngôn trong lòng, một lúc sau có người hầu trong vương phủ tiếp lấy thi thể Liên Ngôn, Tần Vũ nhìn thi thể Liên Ngôn được đưa đi một lúc lâu vẫn không nói tiếng nào, sau đó hời hợt nói: *"Phụ vương, tâm trạng con không được tốt, con xin trở về nghỉ trước. Đừng để bất kỳ ai đến quấy rầy con."*

Tần Vũ nói xong liền xoay người đi về phía độc viện (nhà riêng)của riêng hắn.

Bên trong độc viện.

Tần Vũ yên tĩnh ngồi ở trên ghế đá nhìn cây liễu phía trước, cành liễu rung rinh, Tần Vũ phảng phất thấy cảnh lúc nhỏ hắn và Liên Ngôn nô đùa ở nơi này.

"Hô!"

Thân hình Tần Vũ chợt động, lại bắt đầu vũ động trong đình viện, hoàn toàn chiếu theo ba mươi sáu động tác trên khối Thông Thiên Đồ thứ nhất, Tần Vũ căn bản không suy nghĩ nhiều chỉ liên tục thực hiện cực nhanh những động tác đó.

Ba mươi sáu đạo thiên địa linh khí to bằng bắp tay tương hỗ đan xen tạo thành một hình tròn, phảng phất một áo giáp bao bọc Tần Vũ, sau đó những linh khí này thẩm thấu vào trong thể nội Tần Vũ. Nước mắt Tần Vũ lặng lẽ tuôn rơi.

Tốc độ Tần Vũ lại càng lúc càng nhanh, căn bản hắn không phải luyện công chỉ là trút bớt nỗi buồn mà thôi, tự nhiên động tác cũng càng lúc càng nhanh hơn, ba mươi sáu động tác càng lúc càng nhanh cuối cùng cả người hóa thành một cơn gió chớp động ở bên trong độc viện.

Thiên địa linh khí càng lúc càng hùng hậu, tốc độ của Tần Vũ càng nhanh, thiên địa linh khí càng hùng hậu. Cuối cùng khi Tần Vũ trở nên giống như một cơn gió nhẹ phiêu đãng, khí trụ của ba mươi sáu đạo thiên địa linh khí lại sản sinh ngân quang nhàn nhạt, khi khí trụ chứa ngân quang dung nhập thể nội, toàn bộ cơ nhục đột nhiên run lên.

"A!"

Một cơn đau nhức nhối theo nội thể truyền lại, đột nhiên Tần Vũ dừng lại, cơ nhục trên mặt run run nước mắt trào ra, không một chút ức chế ngẩng mặt gầm lớn, không biết bởi cơn đau nhức nhối trong cơ thể hay nỗi đau trong lòng, Tần Vũ cứ như vậy gầm lên rất lâu, thanh âm thanh liên miên bất đoạn, cho tới khi không còn chút hơi nào trong cơ thể mới dừng lại, sau đó Tần Vũ không ngừng hít thở hồng hộc.

"Vũ nhi…" Âm thanh của Tần Đức ở bên ngoài vang lên.

Tần Vũ hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh nói: *"Phụ vương, con*

cần một khoảng thời gian để bình tâm lại, trong giai đoạn này đừng để bất kỳ ai đến quấy rầy con. Chỉ cần một thời gian thôi, được không?"

Bên ngoài độc viện yên tĩnh một lúc lâu, sau đó tiếng bước chân từ từ rời đi.

Chương 55

Độc Tự Nhất Nhân (2)

Độc viện bên cạnh bàn đá, Tần Vũ ngồi im như thế không một cử động.

Ngồi như vậy suốt một ngày một đêm, Tần Vũ hoặc cười, hoặc bi thương, chợt Tần Vũ hơi mỉm cười, nụ cười giống như cơn gió nhẹ thổi đi mọi thương tâm âu sầu. Tần Vũ từ từ đứng dậy ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

"Người đã chết rồi, tiếp tục thương tâm cũng vô dụng. Liên gia gia, người ở trên trời hãy xem, con tuyệt đối sẽ không để người thất vọng." Tần Vũ trong lòng bình tĩnh nói, sau đó một tiếng *"ục ục"* vang lên, Tần Vũ mỉm cười, *"Không ngờ một ngày một đêm không ăn không uống, cái bụng đến bây giờ mới đói."*

Nói xong, Tần Vũ sau đó trực tiếp truyền lệnh cho hạ nhân đem đến một ít thức ăn.

oOo

Tần Đức đang nhìn chăm chú vào bức địa đồ quân sự trên tường trong thư phòng.

"Vương gia, Tiểu Vũ nó vừa truyền lệnh cho hạ nhân đem đến một ít thức ăn, xem giọng nói thần thái của tam điện hạ chắc khôi phục lại khá nhiều rồi." Từ Nguyên đi tới bên Tần Đức cười nói.

"Sao?" Chân mày đang nhíu lại của Tần Đức giãn ra, trên mặt nở một nụ cười, *"Vũ nhi nó tâm tính cứng rắn, không phải thứ vô dụng hoàn toàn đắm chìm trong bi thương."*

Nghe tin này, Tần Đức cũng cởi bỏ được hòn đá trong lòng.

"Tốt rồi, hiện tại Tần Vũ không cần trông nom nhiều nữa, Từ Nguyên, ngươi đến xem xem, nơi này, nếu như chúng ta phái ba vạn liệt hổ quân ở…" Tần Đức tức thì bắt đầu thảo luận với Từ Nguyên.

oOo

Tần Vũ dùng món ăn ngon thịnh soạn, trong lòng lại nghĩ đến những việc khác.

"Phụ vương người phải hoàn thành đại sự, ta nhất định phải tham gia, trong quá khứ người cự tuyệt ta vì ta chẳng phải là tiên thiên cao thủ, hiện nay ta đã là tiên thiên cao thủ, hơn nữa lại là tiên thiên ngoại công cao thủ, nếu như ta nói cho phụ vương biết…" Trong mắt Tần Vũ loé tinh quang.

Nhiều năm qua, Tần Vũ không ngừng nỗ lực. Điều chờ đợi chính là sự khẳng định của phụ vương.

Tiên thiên ngoại công cao thủ, điều này cũng đủ để làm phụ vương mình kinh ngạc và khen ngợi rồi chứ.

"Đúng rồi, ngày ta vừa trở về độc viện, tựa hồ trong lúc vũ động ba mươi sáu động tác trong khối Thông Thiên Đồ thứ nhất, khi tốc độ đạt đến mức cao nhất, khí trụ thiên địa linh khí không ngờ nảy sinh ra ngân quang, ngân quang đó lại sinh ra sự đau đớn kịch liệt."

Tần Vũ hồi tưởng lại tình hình lúc ấy. Tần Vũ lúc đó tuy nhớ đến việc này, nhưng hắn chìm đắm trong sự đau đớn bởi cái chết của Liên Ngôn nên không suy nghĩ nhiều.

"Thêm nữa hình như lúc tu luyện, tốc độ càng nhanh hấp thu thiên địa linh khí càng hùng hậu. Chà, thử một lần nữa xem sao!"

Trong lòng Tần Vũ hạ quyết tâm, hối hả ăn xong bữa cơm, sau đó ném đũa, thân thể hóa thành cơn gió, bắt đầu vũ động trong độc viện. Tốc độ!

Tốc độ tu luyện những động tác này của Tần Vũ ngày càng tăng, khí trụ do ba mươi sáu đạo linh khí trời đất hình thành xoắn lấy nhau, tạo thành hình một áo giáp bao bọc Tần Vũ. Tốc độ tăng nhanh mức độ ngưng tụ của khí trụ cũng không ngừng tăng lên. Điểm điểm ngân quang sinh ra, rất ít, trên cột khí cũng có mấy điểm ngân quang nhỏ xíu.

"Là tốc độ này!"

Mắt Tần Vũ sáng lên, lập tức khống chế không tăng thêm tốc độ, hắn cảm nhận được thiên địa linh khí có chứa ti ti ngân quang dung nhập nội thể khiến cơ nhục, thậm chí cả tế bào đều phát sinh biến đổi dồn dập, tế bào nứt vỡ song lại tái tạo một lần nữa. Cơn đau kịch liệt sinh ra từ nơi sâu nhất khiến sắc mặt Tần Vũ bất giác trở nên tái xanh.

May mắn thay, Tần Vũ chưa gia tăng tốc độ, ngân quang hiện tại còn rất ít, cơn đau buốt ở một vài vị trí Tần Vũ vẫn có thể chịu được, nếu như ngân quang quá nhiều, toàn thân đều đau đớn kịch liệt như thế, cho dù là Tần Vũ xem chừng cũng đau đến chết.

Cơ bắp toàn thân không ngừng hấp thu điểm điểm ngân quang, Tần Vũ phát hiện ngân quang dường như là một loại năng lượng cực kỳ tinh túy, so với thiên địa linh khí còn tinh túy hơn nhiều, tốc độ tôi luyện biến hóa cơ nhục hoàn toàn có thể cảm thấy tăng nhanh dần, đồng thời khí trụ không ngừng bổ sung năng lượng tiếp tục dung nhập nội thể Tần Vũ.

*"Tốt lắm, quả nhiên, "*Thông Thiên Đồ*" không đơn giản chút nào, sao có khả năng chỉ hấp thu chút thiên địa linh khí mà thôi, không biết đệ nhị khối và đệ tam khối có bí ẩn gì đây?"*

Tần Vũ thầm suy nghĩ, nhưng động tác bản thân lại hơi tăng thêm một bậc.

Ngay lập tức, tinh quang trôi nổi lấp lánh trên khí trụ trở nên

nhiều hơn, cơn đau nhức trong thể nội Tần Vũ cũng tăng lên kịch liệt, đầu mày Tần Vũ hơi cau lại, trên mặt lại xuất hiện một nụ cười mỉm.

Thời gian cứ thế trôi đi, hai ngày sau, những ngân quang hầu như di chuyển khắp toàn thân Tần Vũ, đợi ngân quang một lần nữa đi qua chỗ ban đầu, Tần Vũ không còn cảm thấy đau đớn kịch liệt, chỉ có một chút cảm giác tê dại, còn cơ nhục không tiến bộ nhanh như lúc mới đầu. Chỉ hai ngày luyện công, sức lực cơ nhục Tần Vũ tuyệt đối tăng lên gấp đôi và cũng không dừng lại.

"Tốc độ, tăng tốc lần nữa!" Tần Vũ tiếp tục vận động, suốt hai ngày vận động không ngừng, Tần Vũ một chút cảm giác đói cũng không có, hấp thu nhiều thiên địa linh khí như vậy cũng đủ bổ sung năng lượng tiêu hao. Theo sự gia tăng tốc độ của Tần Vũ, ngân quang trong khí trụ tiếp tục tăng lên.

"Vù vù!"

Khí trụ thiên địa linh khí chứa đựng ngân quang thẩm thấu qua da, di động cực nhanh từ khối cơ nhục này sang khối cơ nhục khác cho tới khi bị hấp thu hoàn toàn. Tốc độ càng nhanh, nhất định ngân quang đặc biệt đó càng nhiều sao?

"Việc này là sao? Tốc độ của mình tăng lên, ngân quang trái lại càng ít là sao?" Tần Vũ cuối cùng cũng phát hiện được vấn đề này. Tốc độ hiện tại căn bản là chưa đạt đến cực hạn của Tần Vũ, nên biết lúc này Tần Vũ vẫn mang phụ trọng.

"Được rồi, giữ tốc độ như thế." Tần Vũ không tăng tốc độ thêm, chiếu theo tốc độ tốt nhất này không ngừng thực hiện các động tác.

Theo động tác của Tần Vũ, ba mươi sáu đạo khí trụ chứa ngân quang không ngừng thẩm thấu vào thể nội Tần Vũ, từng đợt từng đợt cảm giác tê tái mĩ diệu không ngừng sản sinh, sức mạnh cơ

nhục toàn thân cũng từ từ tăng lên, đang lúc Tần Vũ chìm đắm trong loại cảm giác mĩ diệu này…

"Tiểu Vũ, suốt ba ngày rồi, con chưa ăn một chút gì sao?" Tiếng Từ Nguyên ở bên ngoài độc viện vang lên.

Tần Vũ vừa nghe bất giác phân tâm, động tác cũng tự nhiên chậm lại, ngay sát na chậm lại ngân quang trong ba mươi sáu khí trụ bao bọc toàn thân Tần Vũ đột nhiên đại thịnh, mật độ không ngờ tăng lên gấp nhiều lần.

"Từ thúc…" Tần Vũ chỉ mới nói chữ này liền phát hiện cảm giác tê tái trong nội thể tăng lên rất nhiều, hắn cũng phát hiện biến hoá kinh người ban nãy.

"Việc này là sao? Ban nãy đang không phải trạng thái tốt nhất à, sao trong sát na mình chậm lại ngân quang càng tăng lên nhiều." Đột nhiên mắt Tần Vũ lóe sáng, phảng phất ngọn đuốc cháy trong đêm tối, hốt nhiên trong lòng Tần Vũ nảy sinh một cơn kích động. Hình như động tác trong ba mươi sáu đồ hình đó tịnh không đơn giản như thế.

"Tiểu Vũ." Thanh âm Từ Nguyên lại vang lên, Tần Vũ vội đáp: *"Từ thúc, con đang chuyên tâm tu luyện, thúc đừng lo lắng. Chỗ con vẫn còn một ít thức ăn và nước uống, Từ thúc, con không ra ngoài độc viện này, thúc đừng để ai đến quấy rầy. Con phải chuyên tâm tu luyện…chính là bế quan!"*

Bế quan, thông thường cao thủ vì tránh bị quấy rầy, sẽ chuẩn bị một ít thức ăn và nước uống, song tại một nơi không bị quấy rầy mới bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

"Bế quan?" Từ Nguyên hơi sững sờ, nhưng Từ Nguyên không phải người bình thường liền cười nói, *"tốt, Tiểu Vũ, ta lập tức cho người chuẩn bị một ít thức ăn và nước uống, con cứ an tâm tu luyện ở đây, sẽ không ai quấy rầy con."*

"Đa tạ Từ thúc." Tần Vũ nói xong đợi cho người hầu đem thức ăn và nước uống đến, sau này, hắn mới một mình một bóng bế quan, hết lòng nghiên cứu xem ba mươi sáu đồ hình *"Thông Thiên Đồ"* rốt cuộc có bí ẩn gì?

Chương 56

Bạo Phát (1)

Dịch thuật: dtkh

Hiệu đính: nhiephon

Trong độc viện của Tần Vũ, hoàn toàn không người lai vãng, Tần Vũ hóa thành vô số ảo ảnh không ngừng di động giữa sân.

"Không đúng, tốc độ giảm xuống mật độ vẫn không tăng, nhưng lúc mới rồi…" Đầu mày Tần Vũ nhíu lại, lúc này hắn sử dụng động tác trong ba mươi sáu bộ đồ tượng với tốc độ giảm xuống, nhưng ba mươi sáu khí trụ bao quanh bên ngoài thân thể thậm chí cả ngân quang cũng không có.

Tần Vũ nhớ rất rõ, ban nãy lúc hắn nghe tiếng Từ Nguyên bắt đầu giảm dần tốc độ, mật độ ngân quang trong khí trụ thiên địa linh khí đột nhiên gia tăng, những ngân quang trong phút chốc giống như lưu sa trực tiếp dung nhập thể nội.

"Chẳng lẽ?" Tần Vũ hốt nhiên nghĩ đến một khả năng.

Ngay lập tức, động tác Tần Vũ lại nhanh lên, ba mươi sáu đạo khí trụ vây quanh phát ra điểm điểm ngân quang một lần nữa, không ngừng dung nhập nội thể Tần Vũ. Tốc độ đó chính là tốc độ thích hợp nhất lúc ban đầu của Tần Vũ, đột nhiên…Tốc độ hắn giảm xuống. Gió nổi lên, thiên địa linh khí một phen rung động, mật độ ngân quang trong ba mươi sáu đạo khí trụ xoay quanh thân thể Tần Vũ bỗng gia tăng.

Tần Vũ trợn tròn mắt, những ngân quang dày đặc giống như ngân sa dung nhập thể nội, những điểm sáng bạc, từng điểm từng điểm dung nhập cơ nhục, gân cốt, kinh mạch toàn thân Tần Vũ,

một cảm giác tê tái cực độ lan khắp cơ thể.

"Thật sảng khoái!" Tần Vũ không tự kiềm chế hét lên.

Loại cảm giác đó đích xác là sự sảng khoái chưa từng có, còn dễ chịu hơn xoa bóp vạn lần. Tuy nhiên, chỉ trong giây lát mật độ ngân sắc quang điểm đột nhiên giảm đi thậm chí còn kém hơn khi bắt đầu vận động với tốc độ bình thường.

"Việc này là thế nào?" Tần Vũ cuối cùng dừng lại, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

"Xem ban nãy, tốc độ luôn luôn nhanh cũng vô dụng, tốc độ giảm xuống một mạch trạng thái càng không tốt. Còn khi mới bắt đầu nhanh, ở động tác thứ mười sáu đột nhiên chậm lại, trái lại hiệu quả rất tốt…" Tần Vũ thầm suy nghĩ.

"Chẳng lẽ…" Mắt Tần Vũ sáng lên, "chẳng lẽ động tác này phải nhanh chậm phù hợp, cần nhanh thì nhanh, nên chậm thì chậm, đan xen tương hỗ mới thích hợp nhất sao? Tần Vũ vừa nghĩ đến điều này, lập tức bắt đầu thử nghiệm.

Trước tiên, chiếu theo tốc độ vận động nhanh cố định, đột nhiên trong vài động tác, tốc độ tăng lên hoặc giảm xuống, từ đó xác định động tác nào thích hợp nhanh hay chậm. Song khi Tần Vũ nghiên cứu sâu hơn cũng bắt đầu cảm thấy phiền não.

Tỷ như động tác thứ mười sáu chậm là đúng, thế nhưng chậm phải có mức độ, rốt cuộc chậm đến mức nào. Tương tự, nhanh, cần nhanh đến mức nào? Hơn nữa động tác không được quá cứng cần có sự điều hòa tương hỗ.

Chuyển đổi giữa hai động tác, động tác thứ ba tay phải đặt xiên phía dưới, nhưng động tác thứ tư tay phải đặt xiên bên trên. Chỉ riêng quỹ đạo chuyển đổi đòi hỏi phải nghiên cứu thật kỹ lưỡng, quỹ đạo khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau. Tóm lại, chỉ

dựa vào ba mươi sáu đồ tượng huyền ảo này, phải tổng kết ra công pháp hoàn mĩ, xét đến cùng thật khó khăn.

Một lần rồi lại một lần nghiên cứu, Tần Vũ hoàn toàn tĩnh tâm thể hội, thời gian cứ thế trôi đi. Sau một tháng ròng rã, Tần Vũ mới gần như tổng kết được một loại công pháp rèn luyện chân chính, một công pháp Thông Thiên Đồ hoàn toàn mới xuất hiện. Một tháng sau.

Chỉ thấy thân hình Tần Vũ như một làn gió mềm mại nhẹ nhàng lay động bên trong độc viện.

Khi nhanh, lại tạo cho người khác một cảm giác chậm chạp.

Nhưng lúc chậm, cả người lại sinh ra đạo đạo tàn ảnh.

Quái lạ, cực kỳ quái lạ.

Quái lạ nhất chính là bên ngoài cơ thể Tần Vũ bất ngờ xuất hiện một áo giáp ngân sắc, không, không phải áo giáp ngân sắc mà là ba mươi sáu đạo khí trụ thuần túy ngân sắc xoắn quanh Tần Vũ tạo nên hình dạng một áo giáp ngân sắc, ba mươi sáu đạo ngân sắc khí trụ không ngừng dung nhập thể nội Tần Vũ, đồng thời hấp thụ thiên địa linh khí bên ngoài để bổ sung.

"Ha, thật thống khoái!" Tần Vũ đột nhiên dừng lại, thân thể một phen lay động, ba mươi sáu đạo ngân sắc khí trụ cũng tan biến không thấy.

Mật độ ngân sắc quang điểm từ điểm điểm nhỏ xíu lúc bắt đầu đến bây giờ cả khí trụ hoàn toàn do ngân sắc quang điểm cấu thành, một tháng qua cơ thể Tần Vũ biến hóa phát sinh theo từng ngày, sức mạnh cùng tốc độ đều tăng lên gấp nhiều lần. Mắt Tần Vũ hơi khép lại.

Ba mươi sáu đồ tượng cấu thành một bộ động tác hoàn mỹ, từng chiêu từng thức của bộ động tác này lần lượt được diễn dịch

trong đầu Tần Vũ, lúc nhanh lúc chậm. Bộ công pháp thứ nhất của Thông Thiên Đồ cuối cùng được Tần Vũ nghiên cứu ra. Mắt Tần Vũ đột nhiên mở ra tán phát quang mang sáng rực.

"Không biết trong đệ nhị khối Thông Thiên Đồ và đệ tam khối Thông Thiên Đồ chứa đựng bí mật gì." *Trong lòng Tần Vũ bắt đầu trông mong, trong lúc nhục thể không ngừng tiến bộ Tần Vũ cũng rất thích thụ hưởng thứ cảm giác tuyệt diệu ấy, hắn tự nhiên mong mỏi hai khối Thông Thiên Đồ kia.*

"Ta nhớ…" *Tần Vũ hốt nhiên nhớ lại đình viện nơi Liên Ngôn bị sát hại, khi hắn ở bên thi thể Liên Ngôn, linh thức sớm phát hiện khí tức của một khối Thông Thiên Đồ khác, chỉ là Tần Vũ lúc đó chìm đắm trong đau thương không chú ý đến việc này.*

"Phụ vương thu được đệ nhị khối Thông Thiên Đồ nhất định cất trong *"trân bảo bí khố"." Ngay lập tức Tần Vũ nở nụ cười, trân bảo bí khố, Tần Vũ có đủ tư cách để đi vào. Ngay cả lấy đi bất cứ trân bảo nào, chỉ cần báo cho Tần Đức là xong.*

Tần Vũ lấy đệ nhất khối Thông Thiên Đồ trong lòng ra mỉm cười nói: "Khối Thông Thiên Đồ này đối với mình đã không còn tác dụng gì lớn, nên âm thầm cho nó vào trân bảo bí khố thôi."

Tần Vũ không muốn bị phụ vương hắn biết sát thủ Lưu Tinh là hắn, dĩ nhiên Tần Đức không nhất định biết đệ nhất khối Thông Thiên Đồ bị sát thủ Lưu Tinh lấy đi, nhưng đề phòng vạn nhất, Tần Vũ chỉ âm thầm giấu nó ở một chỗ khó thấy trong trân bảo bí khố. Suốt một tháng rèn luyện nay, Tần Vũ chưa từng ăn uống.

Hiện tại nghĩ lại, Tần Vũ rất ngạc nghiên, theo hắn biết, muốn đạt đến cảnh giới tích cốc không ăn không uống, chí ít tốc độ hấp thu linh khí thiên địa phải đạ t mức độ kinh người. Bản thân Tần Vũ do Lưu Tinh Lệ hấp thu linh khí thiên địa đã cực nhanh rồi. Bây

giờ, lại rèn luyện thêm công pháp thần bí của khối Thông Thiên Đồ thứ nhất, thiên địa linh khí hấp thu thậm chí biến thành ngân sắc quang điểm.

"Rèn luyện nhanh như thế đúng là việc tốt. Cần gì quan tâm đến nguyên nhân, Lưu Tinh Lệ thần bí, còn có công pháp Thông Thiên Đồ thần bí, nguyên lý mình đều không thể suy đoán ra được." *Tần Vũ nở một nụ cười nói.*

Sau đó, Tần Vũ liền rời khỏi độc viện đi đến nơi Tần Đức ở, dù sao nên báo Tần Đức trước rồi đi tới trân bảo bí khố cũng không muộn.

"Tam điện hạ." *Hai thủ vệ bên ngoài nơi Tần Đức ở quỳ xuống chào.*

"Thông báo một tiếng, ta muốn gặp phụ vương." *Tần Vũ nói.*

Một trong hai tên thủ vệ trả lời: "Tam điện hạ, vương gia đã bế quan từ nửa tháng trước đến giờ vẫn chưa xuất quan, vương gia có ra lệnh bất kỳ ai cũng không được quấy rầy trong lúc người bế quan." *Tần Vũ nghe xong bất giác ngây người, phụ vương hắn lại bế quan.*

"Được rồi, các ngươi tiếp tục canh gác." *Tần Vũ mỉm cười xoay mình cất bước tiến về trân bảo bí khố, dù không báo trước cũng không có gì đáng ngại.*

Thủ vệ tập trung khá đông trong hành lang ngoài bảo khố, nhìn thấy Tần Vũ họ không có bất kỳ cản trở, Tần Vũ cứ đi thẳng vào một tòa lâu các sâu nhất, bước vào một căn phòng trong lâu các, Tần Vũ khai mở cơ quan.

Trong lúc tiếng "cách cách" vang lên, trên tường căn phòng hiện ra một thạch môn — thạch môn dẫn đến trân bảo bí khố, Tần Vũ tiến thẳng vào trong, sau đó thạch môn chuyển động đóng lại.

Chương 57

Bạo Phát (2)

Dịch thuật: dtkh

Hiệu đính: nhiephon

Trân bảo bí khố là một gian mật thất không lớn lắm, hai bên mật thất có hai cái tủ làm bằng gỗ trầm hương lâu năm, trong tủ đặt trân trọng từng món từng món trân bảo, giữa mật thất có một trúc ỷ và một kỷ trà. Ở vị trí sát tường phía trước mặt đang đốt cổ hương, làn khói mờ mờ lan tỏa khắp nơi khiến mật thất có cảm giác yên tĩnh thiền định.

*"Đệ nhất khối "*Thông Thiên Đồ*" này nên giấu ở khe hở giữa cạnh trái tủ và tường."* Tần Vũ đi đến góc tường rồi lấy đệ nhất khối *"Thông Thiên Đồ"* trân quý đó từ trong ngực áo ra, nhìn qua cẩn thận một lượt sau đó mới đặt vào khe hở ở góc tường.

Tần Vũ đứng dậy hài lòng gật gật đầu: *"Chà, đợi khi phụ vương phát hiện ra khối Thông Thiên đồ này không biết đã qua bao nhiêu năm tháng rồi, người cũng không thể hoài nghi ta."*

Đối với thân phận sát thủ *"Lưu Tinh"* của mình, Tần Vũ tịnh không muốn nói cho phụ vương hắn biết, bởi vì Tần Vũ nhận thấy việc ấy chẳng đáng khoe khoang. Giấu xong khối Thông Thiên đồ, Tần Vũ vừa lướt qua trân bảo trên tủ cổ mộc bất thình lình phát hiện một ngọc hạp đặt trong tủ.

"Ta có cảm giác, nó chính là cái ta đang tìm!"

Tần Vũ mỉm cười nhấc nắp ngọc hạp lên, một khối ngọc hình vuông xuất hiện ở trước mặt Tần Vũ, ánh sáng nhu hoà bao bọc cả khối ngọc vuông, nhìn bề ngoài hầu như không có một nét khác

biệt với khối thứ nhất. Tần Vũ cầm khối *"Thông Thiên đồ"* trên tay, trên mặt trước khối Thông Thiên Đồ có vài chữ – *"Thông Thiên đồ nhị."*

"Là đệ nhị khối!"

Trong lòng Tần Vũ rất vui mừng, theo hắn biết ba khối Thông Thiên đồ chắc chắn có quan hệ với nhau. Hắn đã tu luyện xong đệ nhất khối, có được đệ nhị khối đúng là tốt nhất, nếu là đệ tam khối nói không chừng vô pháp tu luyện. Tần Vũ nhìn đệ nhị khối *"Thông Thiên Đồ"* đột nhiên mắt sáng lên, toàn bộ sự chú ý đều tập trung trên Thông Thiên Đồ.

Ba mươi sáu đồ tượng.

"Quả nhiên gần giống như ta dự liệu, vẫn là ba mươi sáu đồ tượng chỉ là đồ tượng này hoàn toàn khác với khối thứ nhất."

Tần Vũ trải qua biến hóa lần trước, linh hồn cường đại hơn nhiều thậm chí có được linh thức. Linh thức vừa quét qua, những gì Tần Vũ trông thấy đều dễ dàng ghi nhớ trong đầu.

Điều Tần Vũ muốn có được nhất chính là ba mươi sáu đồ tượng, những thứ khác Tần Vũ không nghĩ đến nhiều, hơn nữa nghĩ nhiều không nhất định tìm được. Cho đến bây giờ Tần Vũ vẫn cho rằng công pháp thần bí của siêu cấp cao thủ được nói đến trong *"Quần Tiên Đại Chiến"* truyền thuyết, tuyệt đối không phải đồ tượng trên bề mặt Thông Thiên Đồ. Người có một chút thông minh cũng nhận định như thế, nếu đơn giản như vậy nhiều năm qua phỏng đoán sớm có người lĩnh ngộ.

Quan trọng nhất chính là…chỉ tôi luyện nhục thể thì có thể đạt được sự lợi hại như thần bí nhân trong truyền thuyết sao?

Linh thức kiểm tra cẩn thận một lượt đệ nhị khối Thông Thiên Đồ, vẫn như cũ không tìm thấy những chỗ bí ẩn khác.

Tần Vũ chỉ có thể cười cho qua chuyện: *"Tần Vũ ngươi ngốc quá vậy, trong quá khứ ba khối Thông Thiên Đồ không biết qua tay bao nhiêu tu chân giả, họ vẫn không phát hiện được bí ẩn gì, chút linh thức này của ngươi sao có thể phát hiện được?"* Có được ba mươi sáu đồ tượng của đệ nhị khối Thông Thiên Đồ Tần Vũ đã hết sức thỏa mãn rồi.

"Hắc hắc, vẫn chưa xem xét cẩn thận trong trân bảo bí khố rốt cuộc có những bảo vật gì?"

Tần Vũ mỉm cười sau đó triển khai linh thức bao phủ cả trân bảo bí khố. Phạm vi linh thức Tần Vũ đạt tới vài trăm mét, chỉ một tiểu mật thất tự nhiên dễ như trở bàn tay.

"Miêu nhãn lớn như vậy thật rất hấp dẫn người ta. Cây phất trần đó dường như không có gì khác thường..." Tần Vũ đang cười đùa bình phẩm giá trị đột nhiên vẻ tươi cười trên mặt Tần Vũ đông cứng lại.

"Không, không thể nào..." Linh thức Tần Vũ rõ ràng phát hiện một bí mật, bất giác khiến Tần Vũ không nói nên lời.

Tần Vũ ngờ nghệch đưa tay cầm khối Thông Thiên Đồ trong ngọc hạp lên một lần nữa. Sau đó...Tần Vũ ấn nhẹ một cơ quan nhỏ bên hông ngọc hạp, một tiếng tách, bất ngờ Tần Vũ dễ dàng mở ra thêm một tầng trong ngọc hạp.

Ngọc hạp này lại có hai tầng, Tần Vũ vốn cho rằng hộp ngọc này chỉ khá dày ở phần đáy mà thôi, té ra có hai tầng. Mà tầng thứ hai...lại một khối ngọc hình vuông, ánh sáng nhu hòa và chữ viết rõ ràng nói cho Tần Vũ biết lai lịch của khối ngọc vuông này...Đệ tam khối Thông Thiên Đồ!

"Trời ạ, vận khí ta không phải tốt đến thế sao, đây..." Tần Vũ lúc này hết sức hưng phấn, ba khối Thông Thiên Đồ trong truyền thuyết không ngờ hắn tìm được hết, đương nhiên bí ẩn bên trong

Tần Vũ vô pháp hiểu thấu, điều hắn cảm thấy hứng thú chỉ là ba mươi sáu đồ tượng thần bí.

Tần Vũ thở dài một hơi, ngầm than nói: *"May mắn a, nếu không dùng linh thức tra xét ta đã không biết bên dưới ngọc hạp lại có một khối Thông Thiên đồ."* Đệ tam khối Thông Thiên Đồ và hai khối trước không khác biệt lắm, cùng một dạng chỉ khác ở ba mươi sáu đồ tượng. Tần Vũ lập tức ghi nhớ cẩn thận đồ tượng này.

Tần Vũ tịnh không biết, năm đó Tần Thủy Hoàng cùng lúc thu được ba khối Thông Thiên đồ, tuy nhiên vô pháp tham thấu bí ẩn bên trong. Cũng từng giống như Tần Vũ học các động tác đồ tượng nhưng Tần Thủy Hoàng chỉ phát hiện những động tác này căn bản không có một chút hữu dụng, tự nhiên ông ta vứt bỏ.

Tần triều bị diệt, đệ nhất khối và đệ nhị khối trong ba khối Thông Thiên Đồ bị thất lạc trong lúc nhốn nháo hoảng loạn, chỉ có đệ tam khối Thông Thiên Đồ một ngàn năm trở lại đây luôn được Tần gia giấu kín. Tần Đức thu được đệ nhị khối Thông Thiên Đồ đương nhiên cất chung một chỗ với đệ tam khối.

oOo

Giữa trưa ba ngày sau.

Tần Vũ ở trong độc viện của mình cẩn thận thể hội động tác của ba mươi sáu đồ tượng trong đệ nhị khối Thông Thiên Đồ, chỉ thấy động tác Tần Vũ lúc nhanh lúc chậm. Lúc nhanh so với lúc nhanh nhất khi tu luyện đệ nhất khối còn nhanh hơn nhiều, lúc chậm so với lúc chậm nhất khi tu luyện đệ nhất khối còn chậm hơn. Tuy nhiên dù là động tác chậm, cả người Tần Vũ lại xuất hiện vài đạo ảo ảnh rất quái dị.

Người ngoài không biết, bản thân Tần Vũ lại hiểu được nguyên nhân, luyện thể công pháp thần bí này Tần Vũ tạm thời đặt tên là *"Thông Thiên huyền công"*, tu luyện công pháp này, trong chu

vi hai, ba mét quanh Tần Vũ đều chịu ảnh hưởng của hắn, không khí bên ngoài thân thể Tần Vũ đều phát sinh sự bóp méo, điều này mới sinh ra ảo ảnh.

Bên ngoài thân thể Tần Vũ như trước có ba mươi sáu đạo khí trụ bao quanh, chỉ là khí trụ này từ ngân sắc khí trụ biến thành màu trộn lẫn giữa ngân sắc và kim sắc, Tần Vũ có dự cảm khi bản thân hoàn toàn tu luyện thành công ba mươi sáu đồ tượng của đệ nhị khối *"Thông Thiên Đồ"*, ba mươi sáu đạo ngân sắc khí trụ có thể biến thành kim sắc khí trụ.

"Tam điện hạ, vương gia xuất quan, triệu tập tam điện hạ đến Minh Thiện các." Bên ngoài độc viện truyền đến thanh âm của người hầu.

Tần Vũ vừa nghe liền ngừng tu luyện: *"Phụ vương xuất quan rồi."*

Tần Vũ lấy khăn lau sơ một tý, hơi duỗi lưng toàn thân kêu răng rắc một hồi, sức lực cơ nhục mạnh mẽ giống như là thủy ngân lan truyền bên trong thể nội.

Tu luyện công pháp này thân thể Tần Vũ tiến bộ thần tốc, sức mạnh và tốc độ đều đạt tới một cảnh giới hoàn toàn mới, Tần Vũ ngày nay dù đối phó với Chân Từ phỏng chừng có thể dễ dàng giết chết đối phương. Tần Vũ hoạt động cơ nhục trên mặt một chút, cười cười rồi rời khỏi độc viện đi thẳng tới Minh Thiện các.

Tần Đức, Từ Nguyên, Tần Phong, Tần Chánh, Tần Vũ, tổng quản vương phủ Cát Mân, lam y lão giả, hôi y lão giả, tu chân giả Phong Ngọc Tử tổng cộng chín người, chín người này chính là tầng lớp cao nhất bên phía Tần Đức. Chung quanh Minh Thiện các đã được Phong Ngọc Tử bố trí một cấm chế thần bí, âm thanh căn bản không thể truyền ra ngoài. Sắc mặt Tần Đức và Phong Ngọc tử đều rất nghiêm túc, Tần Vũ thấy không khí như vậy liền cảm thấy sự việc dường như rất trọng đại.

Chương 58

Bạo Phát (3)

Dịch thuật: sollos

Hiệu đính: nhiephon

Tần Đức quét mắt nhìn lướt qua mọi người, sau đó nói: *"Khẩn cấp triệu tập tất cả mọi người lại như thế này là có một việc rất quan trọng. Bất quá việc này là tốt hay xấu cả ta cũng khó nói rõ."*

Trên mặt Tần Đức có một nụ cười khổ, Phong Ngọc Tử bên cạnh cũng như thế.

"Phụ vương, rốt cuộc là có việc gì mà phụ vương lo lắng như thế?" Tần Chính lập tức hỏi, Tần Vũ, Tần Phong tất cả những người khác đều nhìn Tần Đức.

Tần Đức lắc đầu bất lực nói: *"Ta đạt được tiên thiên đại viên mãn bất quá hơn một năm ngắn ngủi mà thôi, nhưng ở lần bế quan gần đây, ta đột nhiên dự cảm…hơn nửa năm tới, Tứ cửu thiên kiếp của ta sẽ đến. Tứ cửu thiên kiếp!*

*Thiên kiếp đầu tiên khi muốn trở thành tu chân giả, Tứ cửu thiên kiếp còn gọi là "*Tiểu thiên kiếp."

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, đạt tới siêu cấp cao thủ tiên thiên đại viên mãn, có người khiếp sợ Tứ cửu thiên kiếp, nhưng cũng có người muốn vượt qua Tứ cửu thiên kiếp để trở thành tu chân giả. Tuy nhiên, Tứ cửu thiên kiếp không dễ gặp được.

Có người đạt đến tiên thiên đại thành vài chục đến trăm năm vẫn không gặp được Tứ cửu thiên kiếp. Có người mới đạt đến tiên thiên đại viên mãn liền cảm ứng được Tứ cửu thiên kiếp của mình

khi nào đến. Đó chính là sự quyết định ở một cá nhân đối với sự lĩnh ngộ thiên đạo tự nhiên mà thôi. Ai ngờ Tần Đức tu luyện vài chục năm trên con đường võ đạo so với Liên Ngôn còn lợi hại hơn, lại cảm ứng được Tứ cửu thiên kiếp đến.

Nhưng đây có phải là việc tốt không?

Muốn vượt qua Tứ cửu thiên kiếp, đặc biệt với phương pháp tu luyện của Tiềm Long đại lục, không có tu chân sư môn giúp đỡ, muốn vượt qua, căn bản là thập tử nhất sinh. Giờ đây, ngày cử binh gần kề, nếu Tần Đức độ kiếp thất bại chết tại đương trường, việc đó vậy là xong. Song nếu độ kiếp thành công, phía Tần gia thêm một tu chân giả, thực lực đúng là đại tăng. Đáng tiếc tỷ lệ độ kiếp thành công quá thấp.

"Sao có khả năng? Liên tiền bối nhiều năm tu luyện vẫn chưa gặp được Tứ cửu thiên kiếp, Vương gia ngài…" *Trong lòng Từ Nguyên thình lình trở nên rối loạn, y theo Tần Đức nhiều năm như vậy, hai người ngoài quan hệ chủ công và thuộc hạ còn có cảm tình huynh đệ. Tứ cửu thiên kiếp a! Khả năng thành công quá thấp, trong ba đại thiên kiếp của tu chân giả, thiên kiếp sau so với thiên kiếp trước còn biến thái hơn.*

"Phụ vương!"

Tần Vũ, Tần Phong, Tần Chính ba huynh đệ đều nhìn Tần Đức, trong mắt đều lo âu. Tứ cửu thiên kiếp a, điều này có nghĩa phụ vương của họ hơn nửa năm sau rất có khả năng qua đời, tuy họ yêu mến phụ vương của mình, nhưng họ phải thừa nhận, Tứ cửu thiên kiếp quả thật quá gian nan.

"Vũ nhi, cả Phong nhi, Chính nhi các con hai người làm ca ca, người nào cũng trưởng thành sao vẫn còn bộ dạng này. Nam tử hán đại trượng phu, đã đối diện Tứ cửu thiên kiếp, có trốn cũng

không trốn được vậy cứ độ một lần cho xong, thành công là việc đáng mừng, thất b ại cũng không sao." *Gương mặt cương nghị của Tần Đức rất là tiêu sái và thống khoái.*

"Nhưng phụ vương, Tứ cửu thiên kiếp này…" *Trong lòng Tần Vũ nhói đau, Liên gia gia vừa mất đi không lâu, nếu như phụ vương hắn cũng mất đi trong lần thiên kiếp này, đó…*

Nghĩ đến đây, Tần Vũ cảm thấy run sợ trong lòng.

"Vũ nhi, ta biết Tứ cửu thiên kiếp nguy hiểm, gia gia ngươi đã mất đi trong lúc độ qua Tứ cửu thiên kiếp. Song thiên kiếp không thể trốn thoát được. Nam nhi phải dám đối diện. Dù phải chết, cũng phải gắng sức vượt qua mới được." *Giọng Tần Đức đã trở nên kiên định.*

Nhìn thấy mục quang của Tần Đức, Tần Vũ chỉ có thể gật gật đầu.

"Hôm nay, ta triệu tập mọi người để an bài sự việc sau này. Từ bây giờ trở đi, việc lớn nhỏ của Tần gia đều do Chính nhi phụ trách. Nói cách khác, từ nay về sau, ta chỉ phụ trách chỉ đạo đằng sau, quyết định sự việc do Chính nhi tự mình phán đoán hạ lệnh." *Tần Đức trực tiếp hạ lệnh nói.*

"Vâng, phụ vương!" Giọng Tần Chính tịnh không có chút kích động nào.

Vài năm trước đây, việc bình thường do Tần Chính quản lý ra quyết sách, lời Tần Đức hôm nay chính là tuyên bố đem đại quyền hoàn toàn giao cho Tần Chính.

Ba nhi tử của Tần Đức, con trai trưởng Tần Phong giỏi về lĩnh binh tác chiến, con trai thứ Tần Chính giỏi về chính sự, con trai

thứ ba Tần Vũ rất tự do, ít nhất Tần Đức tịnh không ước thúc Tần Vũ nên làm gì, Tần Vũ muốn làm gì thì làm.

"Phong nhi con phải nỗ lực, quân đội Tần gia hoàn toàn do quân công quyết định địa vị con." *Tần Đức nhìn chăm chú Tần Phong nói.*

Tần Phong gật đầu tán thành, Tần Phong bản thân chính là tiên thiên cao thủ, lại thêm lĩnh binh tác chiến cực kỳ xuất sắc, dưới trướng có mười vạn quân, tuổi còn trẻ mà có địa vị như vậy. Tuy thân phận thế tử vương phủ cũng có ảnh hưởng, nhưng thực lực bản thân mới là quan trọng.

*"*Vũ nhi…*" Tần Đức nhìn Tần Vũ.*

*Trên thực tế, trong lòng Tần Đức cảm thấy mắc nợ đứa con thứ ba nhiều nhất, song trong hoàn cảnh này Tần Đức không muốn nói nhiều những lời đa sầu đa cảm, chỉ nhìn chăm chú Tần Vũ hồi lâu, Tần Đức chầm chậm nói: "*Vũ nhi, con muốn làm gì thì làm, phụ vương sẽ không ước thúc con. Tuy nhiên, phụ vương chỉ muốn tặng con một câu – *"Nhớ kĩ, việc gì tin là đúng cứ làm, nam nhi Tần gia, không thể sợ đầu sợ đuôi, khiếp sợ cái chết!"*

Tần Vũ nghe được lời dặn dò này trong lòng sôi sục một cổ nhiệt huyết.

"Vâng, phụ vương!" Tần Vũ kiên định nói.

Tần Đức mỉm cười, Phong Ngọc Tử bên cạnh bắt đầu nói: *"Ta cùng vương gia đã thương lượng qua, đợi hơn nửa năm sau khi việc này đến, mọi việc của Tần gia vẫn tiến hành như bình thường, ta và vương gia đồng thời dẫn theo vài tiên thiên cao thủ đi đến một nơi bí mật nghênh đón thiên kiếp. Về ba vị thế tử, toàn bộ không được đi theo.*

"Đúng thế, những người đi theo ta đã quyết định xong, đến lúc đó Cát tổng quản và một số tiên thiên cao thủ, còn có thêm những cao thủ khác đi theo ta. Chính nhi ba người các con không được đi theo." Lời Tần Đức như đinh đóng cột, tuyệt đối không tiếp nhận bất kỳ sự phản đối nào.

Tần Đức độ thiên kiếp, khó đoán Hạng Quảng có biết được tin tức hay không, một khi bắt được tin tức, Hạng Quảng nhất định sẽ phái cao thủ đến phá hoại. Tiên thiên cao thủ đi theo Tần Đức đều gặp nguy hiểm, Tần Đức không thể để nhi tử của mình mạo hiểm. Tần Chính là Trấn Đông vương tương lai, quản lý đại quyền tự nhiên không thể gặp rủi ro.

Tần Phong là thống soái trong quân cũng không thể dùng như hộ vệ cao thủ thông thường, một khi xảy ra điều bất trắc thì không thể cứu vãng.

Còn Tần Vũ…

"Phụ vương, con đi theo người!" *Tần Vũ cất cao giọng nói,* "con biết đi theo phụ vương sẽ gặp nguy hiểm, đại ca nhị ca bọn họ thân mang trọng trách không thể gặp rủi ro, nhưng con đối với việc cử binh không có tác dụng đáng kể, con không thể quản chính sự, không thể quản quân sự…"

"Không được!" *Tần Đức đột nhiên ngắt lời Tần Vũ.*

"Tại sao?" *Tần Vũ lập tức đứng dậy nói,* "tại sao không được, phụ vương, người vẫn nhớ lời người vừa nói chứ? Việc gì tin là đúng cứ làm. Nam nhi của Tần gia, không thể sợ đầu sợ đuôi, khiếp sợ cái chết! Hiện tại con phải theo phụ vương vì con tin như vậy là đúng. Cái chết, con tuyệt đối không sợ, con chỉ muốn đi cùng phụ vương!" *Tần Vũ nhìn Tần Đức chăm chú, căn bản không có một chút nhượng bộ.*

"Vũ nhi, con biết việc này nguy hiểm không?" Hạng Quảng có bao nhiêu tiên thiên cao thủ ta không biết, ta cũng không quan tâm, nhưng…bọn chúng có hai đại thượng tiên, hai người a. Phong bá bá con một mình chỉ có thể ngăn chặn một người, nếu như cả hai đại thượng tiên cùng đến, nguy hiểm rất lớn, con biết không?" Tần Đức nói liên tục.

"Nguy hiểm, có thể khiếp sợ nguy hiểm sao?" Tần Vũ bình thản mỉm cười, căn bản hắn không chấp nhận Tần Đức cự tuyệt.

Tần Đức lắc đầu nói: *"Vũ nhi, đi lần này đều là cao thủ, toàn là tiên thiên cao thủ, con một người tu luyện ngoại công đi theo có tác dụng gì? Con đi một chút tác dụng cũng không có, trái lại lúc nguy hiểm có thể liên lụy đến chúng ta. Cho nên con bỏ ý nghĩ đó đi!" "Tiên thiên?"* Tần Vũ mỉm cười.

Sau khi trở thành tiên thi ên cao thủ, Tần Vũ muốn nói cho phụ vương hắn biết tin này, nhưng cái chết của Liên Ngôn khiến Tần Vũ trong lòng đau buồn quên báo cho phụ vương hắn biết. Sau đó Tần Vũ lại bắt đầu tu luyện công pháp trong *"Thông Thiên Đồ"*, Tần Đức lại bế quan, hắn tự nhiên chưa có dịp nói cho phụ vương hắn hay.

"Tiếp chiêu!" Tần Vũ đột nhiên hét lớn, thân hình hóa thành một đạo thiểm điện bắn thẳng về phía lam y lão giả.

Lam y lão giả và hôi y lão giả đều là thủ hạ cao thủ siêu cấp của Tần Đức cùng cấp bậc với Liên Ngôn, bình thường quản lý công việc trong Thiên Võng. Lam y lão giả thân là tiên thiên đại viên mãn cao thủ với thực lực mạnh kinh khủng, đang quan sát Tần Vũ công kích đến.

"Tam điện hạ!" Lam y lão giả mỉm cười duỗi một tay ra.

"Hừm!" Tần Vũ hừ lạnh một tiếng, toàn bộ không khí đều bắt đầu chấn động, hữu quyền hóa thành bôn lôi. Sau khi tu luyện

khối Thông Thiên đồ thứ nhất và thứ hai đại thành, lần đầu tiên Tần Vũ bộc lộ thực lực chân chính của mình. Thân thể trải qua thời gian dài biến hóa, thực lực hắn cuối cùng đạt đến cảnh giới nào? Mọi người tại trường chợt biến sắc.

Lam y lão giả biết không ổn, ngay lập tức vận khởi tiên thiên chân khí trong cơ thể, hữu chưởng biến thành kim sắc.

Quyền đối chưởng!

Bùng!

Sau âm thanh chấn động kịch liệt, lam y lão giả chỉ cảm thấy một sức mạnh cường đại và kinh khủng. Thuần túy sức mạnh nhục thể không có một tý chân khí, sức mạnh đáng sợ đó thấu qua thủ chưởng của lão tiến vào, sức mạnh nhục thể tinh thuần và cương mãnh.

Lam y lão giả không tự chủ lùi về phía sau, sau một tiếng *"rầm"* lan can vỡ thành nhiều mãnh vụn, lam y lão giả cuối cùng đụng vào cấm chế Phong Ngọc Tử bố trí mới dừng lại. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt chỉ có sự kinh ngạc.

Mặt Tần Vũ không chút biểu hiện, chỉ nhìn thẳng Tần Đức: *"Phụ vương, người nói xem con đủ tư cách đi theo người không? Tiên thiên cao thủ, tiên thiên ngoại công cao thủ đầu tiên trong lịch sử Tiềm Long đại lục cũng tính là tiên thiên cao thủ."* Thanh âm Tần Vũ khiến những người tại trường đều sững sờ. Tiên thiên ngoại công cao thủ!

Từ cổ chí kim khi nói đến ngoại công, thiên hạ sẽ nghĩ đến *"gian nan, thống khổ, cố hết sức vẫn không thu được kết quả tốt, không có tiền đồ, tối đa chỉ đạt đến hậu thiên cực hạn."* Tuy nhiên từ hôm nay trở đi, những người tại đây biết được ngoại công cũng có thể đạt đến tiên thiên cảnh giới!

"Quá mạnh, nếu như tam điện hạ sử dụng trung phẩm linh khí, thuộc hạ có là đối thủ hay không rất khó nói!" Lúc này lam y lão giả cảm thấy xương tay phải của mình rất đau đớn, sức mạnh của Tần Vũ đã vượt xa cảnh giới ngày hắn cùng Chân Từ quyết chiến.

Tu luyện *"Thông Thiên huyền công"*, trải qua cải tạo của thần bí ngân quang và kim quang, Tần Vũ so với lúc hắn cùng Chân Từ quyết chiến đã phát sinh biến hóa triệt để.

Tần Đức nhìn Tần Vũ, lúc này không ai biết được trong lòng ông rốt cuộc chấn động đến mức nào. Trước mắt là đứa con thứ ba từ trước đến giờ ông chưa từng đặt nhiều hy vọng, đứa con thứ ba tu luyện ngoại công gian khổ nhất, không có tiền đồ nhất, không ngờ đến năm mười tám tuổi, khi người làm phụ thân như ông không hề phát giác, thực lực đã đạt đến cảnh giới đáng sợ như vậy, hơn nữa trở thành tiên thiên ngoại công cao thủ xưa nay chưa từng có.

"Phụ vương!" Tần Vũ lại lên tiếng, hắn đang chờ câu trả lời của Tần Đức.

Tần Đức im lặng hồi lâu rồi chầm chậm lắc đầu: *"Không được!"*

Chương 59

Tình Cảm

Hiệu đính: nhiephon

Đem chuyện mình trở thành tiên thiên cao thủ cáo tố với phụ vương, Tần Vũ trong lòng có chút hưng phấn, hắn muốn được phụ vương khẳng định, được phụ vương tán dương. Hôm nay, hắn rốt cuộc cũng có thể khiến cho phụ vương hắn hiểu rằng, hắn không phải là một kẻ vô dụng.

"Không được!"

Vừa nghe rõ lời Tần Đức, Tần Vũ thân hình chấn động, sắc mặt tức thì trắng bệch, mắt trừng trừng nhìn Tần Đức đầy vẻ phẫn nộ và khó mà tin: *"Vì sao? Vì sao không được…"*

Tần Vũ không ngừng chất vấn, tựa hồ căn bản không thể tiếp thụ hồi đáp của Tần Đức.

Ánh mắt Tần Vũ trở nên tối sầm, từ lúc tám tuổi đã bắt đầu nỗ lực, nỗ lực ngày đêm, mỗi ngày đều không ngừng huấn luyện cực hạn. Không chơi đùa cùng bạn đồng lứa, không có sự quan hoài của phụ mẫu, thậm chí cả một người bạn cùng tuổi cũng không có. Mười năm như một ngày, sự cần cù phấn đấu khắc khổ của bản thân cộng thêm một chút may mắn, cuối cùng đạt đến thực lực như bây giờ.

Mười năm khổ luyện như thế, Tần Vũ chưa từng một câu oán thán, vì cái gì?

Còn không phải vì có thể tu luyện đến tiên thiên cảnh giới, có thể giúp đỡ phụ vương hắn, khiến phụ vương hắn cao hứng, khiến phụ vương tự hào vì hắn, kiêu ngạo vì hắn.

"Phụ vương, không phải người vừa nói tiên thiên cảnh giới thì có thể sao, con hiện tại thực lực vượt xa tiên thiên cao thủ thông thường, dù là cao thủ tiên thiên đại viên mãn, con cũng có thể đối đầu, vì sao, vì sao không chấp thuận cho hài nhi đi theo người?" Tần Vũ nhìn chòng chọc phụ vương hắn, trong mắt tràn ngập phẫn nộ lẫn không cam tâm. Mục quang phẫn nộ bất cam tâm của Tần Vũ khiến cho Tần Đức trong lòng khẽ run lên.

"Vũ nhi, bình tĩnh lại." Tần Đức lạnh lùng quát một tiếng.

Tần Vũ hít một hơi sâu, nói: *"Được, hài nhi bình tĩnh rồi, phụ vương người nói đi, rốt cuộc nguyên nhân là gì, nếu như người không thuyết phục được con, vô luận thế nào con cũng không bỏ cuộc."*

"Tốt." Tần Đức liền nói, "Một khi ta phải độ kiếp, ta quyết định lựa chọn một địa điểm kín đáo, Phong bá bá con đi cùng ta. Đương nhiên tin tức ta độ kiếp phải hết sức bảo mật. Chỉ có hai tình huống xảy ra, một, nếu như Hạng Quảng chúng không điều tra ra tin tức ta độ kiếp, không có kẻ nào đến quấy rầy, mọi việc tự nhiên tốt đẹp. Con đi cũng vô ích. Hai, nếu Hạng Quảng biết được ta độ kiếp, hai đại thượng tiên cùng đến, Vũ nhi, con mặc dù thực lực không tệ, nhưng các thượng tiên trải qua Tứ cửu thiên kiếp thành tu chân giả, thực lực căn bản con khó tưởng tượng nổi!"

Tần Đức thở dài: *"Mặc dù chỉ là Tứ cửu thiên kiếp, nhưng một tiên thiên đại viên mãn cao thủ bình thường so với tu chân giả giống như một trời một vực. Tu chân giả chỉ công kích một chiêu phi kiếm đơn giản, thì có thể dễ dàng cắt thủ cấp con, con đi không có chút tác dụng chỉ có thể chết oan uổng thôi!"*

"Do vậy…trong cả hai tình huống, con đi đều không thể giúp được một chút nào, thậm chí có khả năng bị giết." Tần Đức nhìn Tần Vũ, *"Vũ nhi, đó là nguyên nhân vì sao ta không cho con đi theo!"*

Tần Vũ nghe xong liền im lặng.

Tần Vũ mặc dù lặng im lại tán phát khí thế hỗn loạn, linh hồn càng mạnh, khí thế sản sinh ra càng mạnh hơn, Tần Vũ mặc dù vô ý, nhưng khí thế sản sinh khiến mọi người đều cảm thụ được, không ai biết vào lúc này Tần Vũ đang nghĩ gì.

"Tiểu Vũ." Tần Chính và Tần Phong nhất tề hướng về phía đệ đệ của họ.

"Phụ vương, người còn nhớ chăng?" Tần Vũ căn bản không hề để ý đến hai ca ca của hắn, mà tự nói một mình, *"Trước năm con sáu tuổi người rất quan tâm đến con, thường chơi đùa với con. Khi đó con rất vui vẻ, vô ưu vô lự. Trong tim con, phụ vương tối anh minh tối lợi hại. Song năm con tròn sáu tuổi, con được đưa đến Vân Vụ sơn trang."*

Tần Vũ cúi đầu, thanh âm trầm lắng, tựa hồ tự nói cho hắn nghe, lại giống như đang nói với Tần Đức. Mọi người đều im lặng.

"Tại Vân Vụ sơn trang, chỉ có con một hài tử sáu tuổi, những người khác là gia nhân hoặc hộ vệ, không ai cùng con chơi đùa, con một kẻ cô độc, lúc đó con ngắm bình minh, xem hoàng hôn, mong mỏi lúc nào phụ vương có thể đến thăm con. Không biết trải qua bao nhiêu lần thất vọng, cuối cùng phụ vương cũng đến, nhưng người ra đi thật nhanh, sau đó con lại tiếp tục chờ mong. nhưng con chờ đợi vô ích, hai năm trời đằng đẵng, phụ vương chỉ ghé qua Vân Vụ sơn trang có một lần." Tần Vũ vẫn chầm chậm nói.

Mọi người tại trường đều đang nghĩ đến cảnh tượng một hài tử sáu, bảy tuổi, nhìn mặt trời mọc rồi lặn, trông ngóng phụ thân ghé thăm, nhưng lần nào cũng thất vọng.

Khoé môi Tần Đức hơi giật giật, nhưng không nói ra một lời nào. Ông ta không biết nên nói gì! Trong ba đứa con, ông ta cảm thấy áy náy nhất chính là với đứa thứ ba, thời gian bầu bạn với Tần Vũ ít nhất, chăm sóc ít nhất, kề cận cũng ít nhất.

"Con đã nghĩ, tại sao phụ vương không đến thăm con? Chẳng lẽ con không nghe lời khiến người giận dữ, hay là con quá nghịch ngợm khiến người chán ghét, nếu con làm việc gì không tốt, chẳng lẽ người không thể dạy bảo con, con có thể sửa mà…Bất quá con không phải đồ ngốc, đại ca huynh ấy tu luyện vũ đạo, nhị ca học tập những gì liên quan đến chính trị, phụ vương thường dạy bảo đại ca nhị ca, thường đến thăm bọn họ, con rốt cuộc cũng hiểu… phụ vương nghĩ rằng con là kẻ bất tài, nên không quan tâm đến con." Tần Vũ cắn chặt môi, trong mắt lập lòe điểm điểm quang mang.

"Nghĩ tới nghĩ lui, con quyết định tu luyện thành một cao thủ. Nhưng đan điền con không thể lưu giữ nội lực, chỉ có thể tu luyện ngoại công. Năm đầu tiên là sư phụ Triệu Vân Hưng dạy con, mỗi ngày từ lúc trời còn mờ sáng đã bắt đầu tu luyện, cực hạn huấn luyện, đúng ra là huấn luyện vượt quá sinh lý cực hạn, mỗi lần con đau đớn mỏi mệt cùng cực, con mệt, thực sự không thể kiên trì, nhưng một khi trong lòng con nghĩ đến sau này có thể khiến phụ vương cao hứng, con liền cắn răng tiếp tục kiên trì đến cùng." Tần Vũ chậm chậm nói. Còn mắt Tần Đức đã ươn ướt.

"Năm con mười sáu tuổi, phụ vương kể cho con một vài bí mật, con cuối cùng hiểu rõ, phụ vương tịnh không phải không thương con, mà người có nỗi khổ riêng, người không có thời gian chiếu cố con. Nhìn phụ vương đại ca nhị ca mọi người vất vả vì đại sự tương lai, con cùng là tử tôn Tần gia nhưng một chút giúp đỡ cũng không có, chỉ có thể đứng bên cạnh theo dõi, đêm đó, phụ vương từng nói, trừ phi con đạt đến tiên thiên cảnh giới mới cho phép con cầm quân giết địch, con lúc đó quyết định vô luận thế nào phải trở thành tiên thiên cao thủ!"

Trên mặt Tần Vũ đột nhiên hơi tươi cười: *"Mười năm, mười năm đằng đẵng, con cuối cùng cũng thành công, con có may mắn lẫn khổ luyện, nhưng vô luận thế nào, con đã đạt đến cảnh giới như bây giờ!"*

Tần Vũ chợt ngẩng đầu, một cổ khí thế lăng lệ từ thân thể hắn tán phát ra ngoài, *"Từ cổ chí kim, mọi người đều nói ngoại công không có tiền đồ, căn bản vô phương đạt đến tiên thiên cảnh giới, nhưng con không tin, con luôn nỗ lực không ngừng, quả nhiên, cuối cùng con cũng làm được!"*

Trên mặt Tần Vũ có chút ngạo khí, một người mới mười tám tuổi, đã tu luyện đến cảnh giới có thể so sánh với tiên thiên đại viên mãn nội gia cao thủ, sao không thể có ngạo khí? Hơn nữa Tần Vũ tu luyện ngoại công so với những người luyện nội công thực gian nan hơn nhiều.

"Tiên thiên cao thủ ngoại công, như con hiện tại so với lúc vừa bước vào cảnh giới tiên thiên tiến bộ hơn rất nhiều, thực lực cũng cao hơn nhiều. Con muốn báo tin này với phụ vương, bởi vì con tin rằng, một khi phụ vương biết con là tiên thiên cao thủ, người sẽ xem con giống như đại ca nhị ca, cũng sẽ trọng dụng, con cũng có thể trợ giúp cho người."

Tần Vũ nhìn chăm chú Tần Đức, sắc mặt đột nhiên bi thương, *"Hắc hắc…con sai rồi, con sai rồi, sai lầm rất lớn!"*

Tâm tình Tần Vũ đột nhiên kích động, cao giọng nói: "Phụ vương, khi công lực con yếu nhược, người không dùng con, không cho con giúp đỡ, con không trách người, con tự cắn răng nỗ lực, nhưng hôm nay con vượt xa tiên thiên cao thủ, đạt đến thực lực như vậy, người vẫn không cho con giúp đỡ, vẫn để con trốn tránh một bên nhìn mọi người trải qua nguy hiểm, còn con bình chân như vại, phụ vương, người làm vậy vì quan tâm đến con, không, một chút cũng không, con ngược lại cảm thấy thương tâm!"

"Hắc hắc, ngày đêm khổ luyện, bỏ qua hoan lạc cùng bạn đồng lứa, bỏ qua tất cả, toàn tâm toàn ý tu luyện, mười năm, hắc hắc, mười năm ư, con tu luyện mười năm rốt cuộc để làm gì. Tu luyện đến cảnh giới như bây giờ có tác dụng gì?" Trên mặt Tần Vũ nước mắt chảy xuống căn bản không thể kiềm chế.

Mục tiêu, mục tiêu mười năm trời, hôm nay khi Tần Vũ phát hiện sự cố chấp kiên định nhất trong tâm suốt mười năm là một trường hư không, làm sao hắn không thương tâm đến vậy.

"Phụ vương, con biết Tứ cửu thiên kiếp rất lợi hại, một khi người độ kiếp thất bại..." Tần Vũ thân thể run lên, hắn vô pháp tưởng tưởng phụ vương hắn một khi mất đi, đả kích đối với hắn lớn cỡ nào, *"Nếu người không còn tại thế, mười năm kiên trì của con trở nên vô nghĩa sao? Con tu luyện, nhưng một điểm hữu dụng cũng không có. Vô luận thế nào, phụ vương, chí ít có thể cho con phát huy một chút hữu dụng cũng được, như vậy, con dù chết cũng không nuối tiếc."*

"Nhưng...Người không cho con cơ hội, nửa phần cơ hội cũng không cho. Người chỉ nói, con tham gia một chút hữu dụng cũng không có. Phụ vương a, người ngay đến cơ hội cũng không cho con, vì sao dám khẳng định con vô dụng? Vì sao, vì sao chứ!" Mắt Tần Vũ đỏ ngầu hướng về Tần Đức hét lớn khản cả giọng.

Đột nhiên Tần Vũ bi thương cười phá lên: *"Con rõ rồi, phụ vương, trong tâm người đứa con thứ ba này luôn là đồ vô dụng, đúng không? Bất kể làm gì, con đều không có chút hữu dụng, cho dù con tu luyện đến tiên thiên cảnh giới, vẫn là vô dụng. Quá khứ vô dụng, hiện tại cũng vô dụng. Phụ vương, con nghĩ, nếu sau này có cử binh, con một tiên thiên cao thủ, xem chừng người vẫn không coi trọng!"* Tần Đức không thể nói gì.

Đích xác, dù tương lai đại chiến, khi đó dùng quân đoàn mười vạn đơn vị đại chiến, một tiên thiên cao thủ trong cuộc đại chiến như thế đích xác tác dụng không lớn, Tần Đức căn bản không quan tâm trong đại chiến tương lai Tần Vũ có tác dụng gì. Thấy biểu hiện của Tần Đức, Tần Vũ cả cười.

"Hắc hắc...ta đúng là vô dụng, một kẻ tối vô dụng, vô luận ta nỗ lực ra sao, vô luận ta tu luyện đến cảnh giới nào, ta vĩnh viễn là kẻ tối vô dụng. Thật đáng cười, bao nhiêu năm nay, ta tu luyện vì cái gì, ta tu luyện để làm gì, ta tu luyện có tác dụng gì chứ?" Tần Vũ cười lớn,

sau đó lại khóc không thành tiếng, nước mắt chầm chậm tuôn rơi.

Tần Đức nhìn Tần Vũ trước mặt, đứa con trai thứ ba bản thân từ trước đến giờ chưa từng quan tâm nhiều, đột nhiên cảm thấy đau lòng và hổ thẹn vô cùng, nhưng ông có mở miệng, căn bản một câu cũng không thể nói ra, ông không biết nên nói gì.

Đích xác, trong lòng của Tần Đức, Tần Vũ không có chút tác dụng trong kế hoạch của ông, bất luận Tần Vũ nói điều gì cũng không sai.

"Ta khờ khạo, thật khờ khạo." Tần Vũ lắc đầu cười khổ.

"Tiểu Vũ."

Tần Chính và Tần Phong muốn nói điều gì đó, Tần Vũ lại đưa tay ngăn lại, hắn hít sâu một hơi, nhìn Tần Đức, bình tĩnh nói: *"Phụ vương, thật xin lỗi, con đã thất thố."*

Lần đầu tiên, tình cảm ức chế trong lòng bao nhiêu năm qua hoàn toàn bộc phát. *"Vũ nhi, phụ vương..."*

Thấy Tần Đức muốn nói điều gì đó, Tần Vũ cười khổ: *"Phụ vương, con hiện tại tâm tình rất rối loạn, cần yên tĩnh một thời gian, phụ vương, người yên tâm, con không làm phiền người nữa, tối thiểu hơn nửa năm trước khi độ kiếp, con không quay lại làm phiền người."*

Tần Vũ hướng về Phong Ngọc Tử nói, *"Phong bá bá, giúp con giải khai cấm chế xung quanh được không?"*

Phong Ngọc Tử liền phát xuất đạo đạo chân nguyên lực, giải trừ cấm chế. Tần Vũ ngẩng đầu lên huýt một tiếng, sau đó một đạo hắc sắc thiểm điện từ trên không bổ xuống.

Tần Vũ thân hình như thiểm điện, lưu lại vài đạo tàn ảnh, người đã ở trên lưng hắc ưng cao mười mét trong không trung, Tần Vũ đang ngồi hốt nhiên hơi nghiêng người ôm lấy cổ hắc ưng,

bao nhiêu năm nay, Tiểu Hắc luôn luôn bầu bạn cùng Tần Vũ, tựa sát vào bộ lông ấm áp của Tiểu Hắc, lòng Tần Vũ tĩnh lặng trở lại.

Vỗ nhè nhẹ Tiểu Hắc, nói: *"Tiểu Hắc, chúng ta đi, về Vân Vụ sơn trang."*

Tiểu Hắc cũng cảm nhận được nỗi bi thương lúc này của Tần Vũ, hai cánh vừa rung kình phong nổi lên, hắc ưng đã bay thẳng lên cao không, chỉ trong chốc lát đã biến mất phía chân trời.

Tần Đức sắc mặt trắng xanh, phảng phất người bệnh, Tần Đức trông lên trời, ông biết Tần Vũ đã li khai, chí ít hơn nửa năm nữa không gặp lại, hơn nửa năm này có thể là hơn nửa năm cuối cùng Tần Đức còn tại thế.

Lời Tần Vũ giống như đao từng nhát từng nhát cứa vào tim ông, tuy nhiên Tần Đức cũng hiểu, nhi tử ông so với ông còn thống khổ hơn nhiều, Tần Đức tuy đau buồn, sự hổ thẹn càng nhiều hơn, hết sức hổ thẹn. Cuộc đời này, Tần Đức còn kịp bù đắp không?

Chương 60

Liễu Ám Hoa Minh (1)

Dịch thuật: bangphong

Hiệu đính: nhiephon

Đỉnh Đông Lam sơn, một kim sắc thân hình di chuyển cực nhanh, giống như một làn khói mờ ảo không thật, ở bên cạnh là một hắc sắc hùng ưng to lớn vũ động đôi cánh, song nhãn sắc bén nhìn chăm chú vào kim sắc thân ảnh, một ưng và kim sắc thân ảnh chính là Tiểu Hắc và Tần Vũ.

Tu luyện như vậy, Tần Vũ đã tiến hành đều đặn hơn hai mươi ngày, trong hơn hai mươi ngày này, Tần Vũ chưa từng nghỉ ngơi, cũng không hề ăn uống, nhưng tinh thần Tần Vũ càng ngày càng tốt, so với lúc mới li khai vương phủ, Tần Vũ mạnh mẽ hơn rất nhiều. Đột nhiên thân hình kim sắc dừng lại, ba mươi sáu đạo kim sắc khí trụ hoàn toàn tiêu tán, xuất hiện thân ảnh cô đơn của Tần Vũ.

"Ba mươi sáu đồ tượng của đệ nhị khối Thông Thiên Đồ hoàn toàn thành công rồi."

Tần Vũ nhìn lớp da toàn thân, có quầng sáng kim sắc mờ mờ lưu chuyển rất thần kỳ dưới lớp da, hơn nữa Tần Vũ còn phát hiện thân thể đã đạt đến một cảnh giới mới. Sức mạnh? Tần Vũ cũng vô pháp đánh giá chuẩn xác sức mạnh thân thể hiện nay.

"Tiểu Hắc, chúng ta đi."

Tần Vũ cất tiếng gọi Tiểu Hắc, Tiểu Hắc tức thì kêu lên vài tiếng hưng phấn, sau đó Tần Vũ ngồi lên lưng Tiểu Hắc, Tiểu Hắc rung cánh li khai Đông Lam sơn, bắt đầu một hành trình khác.

Bên trong một phân bộ của Thiên Võng, lúc này đang là mùa đông giá rét tuyết trắng tung bay đầy trời, đình viện của phân bộ Thiên Võng bị bao phủ bởi một lớp tuyết dầy, Tần Vũ bước đi trên tuyết chỉ lưu lại một hàng dấu chân mờ mờ, tuyết hoa rơi xuống giây lát dấu chân biến mất không còn thấy.

"Lưu tinh tiên sinh, mời ngồi." Một nữ nhân kiều mị đặt trước mặt Tần Vũ một danh sách liệt kê nhiệm vụ.

Tần Vũ lật thẳng đến phần kim bài nhiệm vụ, nhìn thoáng qua phần tóm tắt mục tiêu một số nhiệm vụ, Tần Vũ tiếp nhận nhiệm vụ không quan tâm thực lực đối phương, chỉ xem đối phương sống như thế nào, nếu là người làm chuyện ác, Tần Vũ liền tiếp nhận, còn gặp người lương thiện, Tần Vũ bỏ qua, đương nhiên Tần Vũ không đến bảo hộ những thiện nhân đó.

"Kim bài nhiệm vụ thứ sáu." Tần Vũ lãnh đạm nói.

Nữ nhân kiều mị lập tức xác nhận nhiệm vụ rồi hơi nháy mắt với Tần Vũ, trêu chọc: *"Lưu Tinh tiên sinh, hiện tại tuyết rơi đầy trời, tiên sinh ngủ lại đây một đêm, đợi trời sáng tuyết ngừng mới đi cũng chưa muộn a."*

Nói đến đây nữ tử kiều mị liền đưa bàn tay nhỏ nhắn ra nắm lấy tay Tần Vũ.

Tần Vũ bình tĩnh quát: *"Buông ra."*

Nữ tử kiều mị che miệng cười nói: *"Lưu Tinh tiên sinh thật…"* ả mới vừa nói tới đây liền cảm thấy một cỗ chấn kình trên tay Tần Vũ truyền đến, bàn tay tê dại không tự chủ buộc phải buông ra, Tần Vũ xoay người bước thẳng vào bầu trời đầy tuyết. Kiều mị nữ tử nhìn thân ảnh trong trời tuyết, chợt thấy thân ảnh biến thành mấy tàn ảnh, sau đó biến mất trong tầm mắt.

oOo

"Dám đến giết ta, đúng là tìm chết, Quỷ Diễm Thủ, giết chết nó cho ta." Một gã mập kiêu ngạo nói.

Tần Vũ đang mang kim sắc diện cụ khẽ cười nhạt.

"Dạ."

Một độc tý nam tử đầu trọc nhìn Tần Vũ cười lạnh nói: *"Kim bài sát thủ, ngươi thân là sát thủ lại không bí mật ám sát, trái lại quang minh chính đại ngăn cản bọn ta, quả thật ngu xuẩn cùng cực. Để ngươi chết dưới Quỷ Diễm Thủ của ta, ngươi cũng đủ kiêu ngạo rồi."*

Tần Vũ khe khẽ lắc đầu thầm nhủ: *"Tiên thiên trung kỳ, quá yếu."*

"Vút!"

Tần Vũ hoá thành một đạo lưu quang, lướt qua bên cạnh độc tý nam tử đầu trọc, còn tên độc tý nam tử đầu trọc này lại hoàn toàn ngây dại, sau đó liên tục hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, bóng hình Tần Vũ cũng biến mất, hoàn thành xong nhiệm vụ, Tần Vũ dĩ nhiên li khai.

"Tay phải của ta, a, tay phải của ta." Quỷ Diễm Thủ nhìn cánh tay duy nhất của mình, kinh hãi kêu lên.

Vừa rồi tốc độ Tần Vũ quá nhanh, căn bản không cho hắn một chút phản kháng đã dùng tay làm đao chặt đứt cánh tay duy nhất của hắn, sau lại dùng tốc độ kinh nhân, một nhát trảm đứt đầu gã mập rồi mang thủ cấp gã mập lướt đi mất. Lúc bắt đầu đến khi kết thúc, bất quá trong một sát na.

"Quả nhiên, sau khi tu luyện đệ nhị khối Thông Thiên Đồ thành công, thực lực hoàn toàn được nâng cao lên một tầng. Hơn nữa bỏ đi huyền thiết hộ tí, huyền thuyết hộ thối cùng với hắc kim bối tâm, tốc độ càng nhanh hơn, tính ra cao thủ tiên thiên đại viên mãn so với ta

chênh lệch không nhiều." Tần Tũ nét mặt vui vẻ tự tin.

Tu luyện xong đệ nhị khối Thông Thiên Đồ, Tần Vũ thực lực đại tăng, thân thể cũng được cải biến, chỉ luận về mức độ cường hãn của thân thể, vũ khí huyền thiết thông thường không thể gây thương tích, lực phòng ngự của nhục thể Tần Vũ đã vượt qua Hắc kim bối tâm. Nên Tần Vũ bỏ đi Hắc kim bối tâm và huyền thiết hộ tí, hộ thối, dù sao phụ trọng tu luyện đạt đến cảnh giới như Tần Vũ căn bản không còn tác dụng bao nhiêu.

oOo

"Lưu Tinh tiên sinh thật là nhanh a, nhiệm vụ trong chốc lát đã hoàn thành." Nữ tử tiếp đãi Tần Vũ cười quyến rũ nói.

Tần Vũ nhận thù lao, lật xem qua danh sách chi tiết nhiệm vụ rồi nói: *"Kim bài nhiệm vụ thứ ba!"*

oOo

Trong vòng ba tháng, Tần Vũ tiếp nhận chín kim bài nhiệm vụ bình quân một tháng ba vụ, chín kim bài nhiệm vụ Tần Vũ đều dễ dàng hoàn thành. Gặp đối thủ nào Tần Vũ cũng trực tiếp đối mặt sát tử, vô luận cấp biệt của cao thủ ra sao. Thậm chí trong đó có hai tiên thiên hậu kỳ cao thủ.

Cho dù tiên thiên hậu kỳ cao thủ, Tần Vũ vẫn chưa từng sử dụng Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo, chỉ dựa vào song thủ giết chết đối phương, thậm chí đối phương không có được một chút sức phản kháng, thực lực Tần Vũ hiện nay, dùng tay không cũng đủ giao đấu với tiên thiên đại viên mãn cao thủ. Ngân quang và kim quang của hai khối *"Thông Thiên Đồ"* cải biến thân thể quả thật quá lớn, đây chính là nguyên nhân Tần Vũ tiến bộ như vậy.

oOo

"Lưu Tinh tiên sinh vì sao đột nhiên ngừng tiếp nhận nhiệm vụ?"

Nữ tử tiếp đãi Tần Vũ nghi hoặc hỏi, ả nhìn qua bản ghi chép hiển nhiên thấy Tần Vũ đã liên tục tiếp nhận chín lần nhiệm vụ, nên mới nghĩ là tiếp tục nhận nhiệm vụ.

"Lẽ nào ta tiếp tục lãng phí thời gian cho những nhiệm vụ này, hừ, mục tiêu của những nhiệm vụ đó không còn tính thách thức." Tần Vũ thu lấy thù lao, lạnh nhạt nói hết câu liền li khai, hiển nhiên tâm tính Tần Vũ đã thay đổi, chẳng còn giống ba tháng trước đã trở nên lãnh đạm.

Từ phía sau đại sảnh nơi tiếp đãi nhiệm vụ bước ra một người, nhìn theo bóng dáng Tần Vũ đi khỏi, khẽ cau mày nói: *"Không có tính thách thức sao? Cả tiên thiên hậu kỳ cao thủ cũng không có tính thách thức ư?"*

Bên trong một khu rừng vô danh.

Tần Vũ lưu lại trong khu rừng vô danh này đã hơn hai tháng, tu luyện liên tục đệ tam khối Thông Thiên Đồ. Có kinh nghiệm tu luyện hai khối trước đây, Tần Vũ tu luyện khối Thông Thiên Đồ này tự nhiên dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng điều khiến cho tần vũ ngạc nhiên chính là…đệ tam khối Thông Thiên Đồ này và hai khối trước hoàn toàn khác nhau.

Bởi vì…đệ tam khối Thông Thiên Đồ đột nhiên sản sinh tử sắc tiên thiên chân khí, những tiên thiên chân khí này thẩm thấu dung hợp vào các bộ vị cơ nhục trên toàn thân Tần Vũ, vô luận là đan điền, cơ nhục, xương cốt, kinh mạch….chỉ cần là thân thể Tần Vũ thì có sự tồn tại của tiên thiên chân khí.

"Hây"

Tần Vũ toàn thân được ba mươi sáu đạo tử sắc khí trụ vây quanh giống như thiểm điện từ trên cao lao xuống, sau đó chân phải Tần Vũ đạp mạnh lên mặt đất, điều quái dị mặt đất hoàn toàn không có chút tổn hại, nhưng dưới mặt đất lại bắt đầu ngầm chấn

động, giây lát sau…

"Oành!"

Mặt đất trong phạm vi mấy chục mét chợt bùng nổ, khói bụi mù mịt, đến khi bụi khói tan mất, một cái hố lớn chu vi mấy chục mét sâu mười mét xuất hiện.

"Đệ nhất khối cùng đệ nhị khối Thông Thiên Đồ chỉ tu luyện một tháng thì đại thành, còn đệ tam khối Thông Thiên Đồ này lại hao phí hơn hai tháng."

Tần Vũ dừng lại, trên người ba mươi sáu đạo tử sắc khí trụ cũng tan biến, riêng quầng sáng tử sắc trên bề mặt thân thể dần dần tiềm phục vào bên trong. Từ ngoài vào trong.

So với hai khối Thông Thiên Đồ trước, đệ tam khối Thông Thiên Đồ mới lợi hại nhất, không những cường hoá thân thể, còn sinh ra tử sắc tiên thiên chân khí đặc biệt của *"Thông Thiên huyền công."*

"Đã nửa năm trôi qua, thời gian phụ vương độ kiếp cũng sắp tới." Tần Vũ ngầm cảm thán, lập tức mất đi nỗi vui mừng công lực đại tăng.

Chương 61

Liễu Ám Hoa Minh (2)

Hiệu đính: nhiephon

Trong nửa năm nay, Tần Vũ luôn suy nghĩ hắn tồn tại ở trên thế gian này để mưu cầu điều gì, chẳng lẽ giống người bình thường hòa vào dòng chảy kết hôn sinh con nối dõi, sau đó già lão? Không, trong lòng Tần Vũ căn bản không thể tiếp thụ con đường đó, từ nhỏ đến lớn, Tần Vũ đã xác định mục tiêu trở thành cao thủ, có thể giúp đỡ phụ vương hắn. Nhưng hiện tại…

"Hoặc giả ngay từ đầu ta đã nghĩ sai, con người không thể chỉ sống vì người khác, làm như vậy, không những bản thân mệt mỏi, mà phụ vương cũng chịu áp lực rất lớn."

Tần Vũ từ từ đi đến bờ một hồ nhỏ nằm trong rừng, nhìn gợn sóng lăn tăn Tần Vũ trong lòng không ngừng tự hỏi. Trong nửa năm nay, Tần Vũ mặc dù liên tục tu luyện và tiếp nhận nhiệm vụ, nhưng trong tâm hắn chưa bao giờ ngưng suy nghĩ.

"Ta tồn tại vì cái gì?" Đó là điều Tần Vũ vẫn thường tự hỏi.

Sâu trong tâm khảm Tần Vũ luôn có khát vọng, một khát vọng giấu kín, nhưng Tần Vũ không dám bộc lộ hoàn toàn khát vọng của hắn, trong lòng Tần Vũ thích nhất hưởng thụ thứ khoái cảm chém giết sinh tử, hưởng thụ cảm giác đột phá cực hạn.

"Tu chân giả, hải ngoại tiên đảo, tu chân giới!"

Đây là khát vọng tiềm phục trong lòng Tần Vũ, ngày đó nghe Phong Ngọc Tử miêu tả về tu chân giới, Tần Vũ đã tràn đầy khát vọng đối với tu chân giới này, lúc trước thực lực bản thân không đủ song *"Thông Thiên Đồ"* đã mang lại thời cơ. Tần Vũ hít một hơi

thật sâu.

Điều hắn hướng tới chính là sinh hoạt của tu chân giả, cao đến cửu thiên chí cao, thấp đến vạn lý thâm hải, cùng yêu thú huyết chiến, cùng tu chân giả đoạt bảo, truy cầu sinh mệnh cực hạn! Điều Tần Vũ hướng tới chính là cuộc sống nhiệt huyết cuồn cuộn, sung mãn cảm xúc mạnh mẽ, nhưng chọn cuộc sống như thế, thứ nhất cần có thực lực, thứ hai cần có quyết tâm. Cần có thực lực của tu chân giả, cần có quyết tâm của một người cô độc.

Phụ vương huynh đệ không có khả năng cùng hắn mạo hiểm, không thể theo hắn phiêu bạc, Tần Vũ nỡ rời bỏ những người thân của hắn sao?

"Ghi nhớ, nhận thấy đúng cứ làm, nam nhi Tần gia ta không sợ bóng sợ gió, không sợ tử vong!"

Lời phụ vương văng vẳng bên tai Tần Vũ, hắn hốt nhiên mỉm cười: *"Đúng, con người sinh ra trên đời, tại sao phải sợ bóng sợ gió. Hơn nữa cuộc sống trong quá khứ của ta là sai lầm, ta không nên sống vì người khác, như thế cả ta và phụ vương đều mệt mỏi, ta phải sống vì bản thân mình. Phụ vương đã có đại ca nhị ca, ta có thể truy cầu cuộc sống của chính mình!"*

Mắt Tần Vũ trở nên sáng rực.

"Tiểu Hắc, chờ sau khi phụ vương độ kiếp xong, ta đi tìm cuộc sống của chính mình, ngươi muốn theo ta không?" Tần Vũ xoa đầu Tiểu Hắc hỏi, Tiểu Hắc lập tức giương cánh vỗ nhè nhẹ vào lưng Tần Vũ, đầu gật liên tục. Tần Vũ thấy vậy bèn cả cười.

Bất quản ra sao, hắn tối thiểu có Tiểu Hắc bầu bạn.

"Tiểu Hắc, chúng ta đi, cuộc sống nhàm chán này thật lãng phí thời gian, đi xem xem có nhiệm vụ Thiên Võng nào khó khăn hay không." Tần Vũ nhảy lên lưng Tiểu Hắc, Tiểu Hắc lập tức rung

cánh hoá thành lưu quang biến mất không nhìn thấy.

oOo

Tần Đức ngồi trên ghế chủ toạ, lam y lão giả, tổng quản Cát Mân, Phong Ngọc Tử bốn người cùng ngồi theo thứ tự.

"Địa điểm đã chọn mọi việc coi như xong, tất cả chỉ còn chờ ba mươi bảy ngày sau." Tần Đức lạnh lùng nói, thời gian càng gần, Tần Đức càng cảm giác rõ ràng ngày thiên kiếp đến, ba mươi bảy ngày sau chính là ngày Tần Đức độ kiếp.

Lam y lão giả gật đầu nói: *"Trong hồng hoang, yêu thú rất nhiều, yêu thú đạt đến Kim Đan kỳ cũng không hiếm, dù Ngũ Đức, Ngũ Hành phát hiện trong hồng hoang xuất hiện thiên kiếp, cũng cho rằng yêu thú độ kiếp. Do vậy, một khi vương gia độ kiếp thành công, Hạng gia ngược lại sẽ không đoán ra bên phía chúng ta còn có vương gia thuộc cấp cao thủ này." "Địa điểm vương gia quyết định đúng là vô cùng tuyệt diệu."* Cát Mân cũng tán đồng.

Tần Đức lắc đầu cười: *"Mọi việc phải đợi ta sống sót vượt qua thiên kiếp rồi nói tiếp, được rồi, Phong huynh, và cả Cát tổng quản, hai người hãy về trước đi. Ta cùng lam y có chút việc cần bàn."*

"Vương gia, cáo từ." Cát Mân khom người chào, còn Phong Ngọc Tử chỉ hơi chắp tay, sau đó hai người đi khỏi.

Lam y lão giả, hôi y lão giả, là hai người phụ trách cao nhất của Thiên Võng, thông thường Tần Đức chỉ gọi danh hiệu *"Lam y" "Hôi y"* của hai lão giả, tên thật chưa từng gọi qua. Lần này đến địa điểm độ kiếp trong hồng hoang, Tần Đức để lam y lão giả theo bên cạnh, hôi y lão giả tiếp tục chủ trì hoạt động của Thiên Võng.

*"Lam y, lần này trong "*Ám tiễn*" lúc trước vốn do Liên bá phụ trách, phái ra năm tiên thiên hậu kỳ cao thủ do Cát tổng quản chỉ huy. Bên Thiên Võng của ngươi, Nội Võng, tìm vài tiên thiên hậu kỳ cao*

*thủ, đồng thời…mời sát thủ "*Lưu Tinh*" đi theo."* Khóe môi Tần Đức có chút tiếu ý. Lam y lão giả cũng mỉm cười.

Thiên Võng phân thành *"Nội Võng"* và *"Ngoại Võng"*, bất quá người của *"Ngoại Võng"* bọn họ không trực tiếp chưởng quản, chỉ có thể mời gọi. Đối với sát thủ *"Lưu Tinh"* này, Tần Đức Thiên Võng thủ lĩnh luôn quan tâm chú ý.

"Sát thủ Lưu Tinh này thực lực rất mạnh, thủ hạ hồi báo hắn liên tục tiếp nhận chín nhiệm vụ đều dễ dàng thành công. Trong đó có cả mục tiêu là tiên thiên cao thủ hậu kỳ, đối mặt với sát thủ *"Lưu Tinh"* chỉ có con đường chết. Thực lực của hắn ta phải đạt đến tiên thiên đại viên mãn." Lam y lão giả bình luận. Hiện tại Tần Đức cần chính là cao thủ, cao thủ tuyệt đối.

Ngày đó, Tần Đức từng nói với Tần Vũ, tiên thiên đại viên mãn so với tu chân giả không có chút sức phản kháng. Có thể nói đúng và cũng không hẳn hoàn toàn đúng. Nếu đơn đả độc đấu đương nhiên như thế, nhưng nếu năm, sáu tiên thiên đại viên mãn cao thủ liên thủ, đồng thời có trung phẩm linh khí hỗ trợ, mọi chuyện sẽ khác.

Cao thủ tiên thiên đại viên mãn tốc độ rất nhanh, giống như thiểm điện, năm, sáu người đồng thời hạ sát thủ, Kim đan kỳ tu chân giả muốn giải quyết vẫn có khó khăn. Một khi nhục thể bị huỷ diệt, tu chân giả coi như xong. Tu chân giả chỉ có chân nguyên lực huyền diệu, kết cấu nhục thể không khác biệt nhiều với thường nhân, một khi tâm tạng bị nát vụn bọn họ vẫn phải chết. Tần Đức cần chính là tiên thiên cao thủ đại viên mãn, tối thiểu cũng phải là tiên thiên cao thủ hậu kỳ.

Song tiên thiên đại viên mãn rất khó kiếm, hiện tại theo Tần Đức phán đoán sát thủ *"Lưu Tinh"* này là một tiên thiên đại viên mãn cao thủ, hơn nữa căn cứ vào các nhiệm vụ sát thủ *"Lưu Tinh"* tiếp nhận càng củng cố thêm niềm tin.

"Lam y, ông tự mình đi mời hắn, nếu muốn có thể dùng vũ lực uy hiếp hắn một chút. Đương nhiên, địa điểm độ kiếp không thể cho hắn biết, thân phận của ta cũng vậy, đến lúc đó đưa hắn đi theo chúng ta." Tần Đức nói.

Ông không hề lo sát thủ *"Lưu Tinh"* lai lịch bất minh là nhân vật nào, thậm chí là địch nhân thì sao, suy cho cùng ông không thể cho Lưu Tinh biết bất cứ việc gì.

"Vâng, thuộc hạ sẽ tự mình đi mời." Lam y khom người nói.

oOo

Tần Vũ cảm thấy rất kỳ quái, lần trước tiếp nhận nhiệm vụ, người phụ trách phân bộ Thiên Võng nói với Tần Vũ, đại trưởng lão cao nhất Thiên Võng muốn mời hắn đàm đạo. Tần Vũ thân là sát thủ đỉnh cao của Thiên Võng cũng biết Thiên Võng có hai đại trưởng lão, hôm nay đại trưởng lão này muốn mời hắn làm gì đây? Y ước Tần Vũ đến một trà lâu, lúc này trong trà lâu không có khách nhân nào, Tần Vũ khẽ cau mày.

"Lưu Tinh tiên sinh đã đến, vì sao không lên đây?" Từ lầu hai có tiếng cười truyền xuống.

Tần Vũ dưới chân vừa động, cả người chợt biến mất tiếng gió di động cũng không có, sau đó xuất hiện tại cầu thang lầu hai, độ nhanh của tốc độ đơn giản đã đạt đến cảnh giới hãi nhân.

"Tốc độ thật nhanh, hơn nữa không chút tiếng gió!"

Lam y trưởng lão trong lòng kinh ngạc, lão biết tốc độ đó ngay cả lão cũng không thể sánh kịp. Lam y trưởng lão nhìn về phía cầu thang, có một người đang đứng cao khoảng một mét bảy lăm, phong thái rất lạnh lùng. Nhưng Lam y trưởng lão có cảm giác kỳ diệu kẻ đang đứng trước mặt tựa hồ như rất thân quen.

Tần Vũ nhìn lão giả trước mặt, vừa nhìn thoáng qua hắn đã n

hận ra người trước mặt được gọi là đại trưởng lão Thiên Võng, không ngờ chính là lam y trưởng lão thần bí thường ngẫu nhiên xuất hiện bên cạnh phụ vương hắn. Lam y trưởng lão và hôi y trưởng lão bình thường hành tung vô cùng quỷ bí, chỉ là ngẫu nhiên xuất hiện tại vương phủ, cả vương phủ cũng chỉ có Tần Vũ cùng một vài người nữa biết sự tồn tại của lam y trưởng lão và hôi y trưởng lão.

"Thiên Võng đại trưởng lão?" Tần Vũ trên khoé môi có chút tiếu ý cao thâm mạc trắc, nhìn lam y trưởng lão trước mặt nói.

Chương 62

Nguy Cơ (1)

Dịch thuật: langtu114

Hiệu đính: Thuahoi

"Nguyên lai là Thiên Võng thủ lĩnh…" Tần Vũ trong lòng khẽ chấn động, khẽ mỉm cười, bước tới đối diện với Lam y trưởng lão, cũng không khách sáo, ngồi luôn xuống.

Lam y trưởng lão mỉm cười, thong thả nói: *"Lưu Tinh tiên sinh như thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi, liên tục trong ba tháng đã hoàn thành chín nhiệm vụ kim bài, toàn bộ đều hoàn thành một cách hoàn mĩ. Ban đầu khi lão hủ xem đến cũng kinh ngạc không sao tả xiết, sau mới được biết, nguyên lai Ngoại Võng trong Thiên Võng vẫn có những cao thủ như Lưu tiên sinh.*

*"*Kim bài nhiệm vụ? Một chút khó khăn cũng không có, tại hạ mong cầu một đối thủ, lại không được toại nguyện, thật là…*" Tần Vũ nói giọng đầy ngạo khí.*

Tần Vũ vì muốn tránh bị người khác phát hiện ra thân phận chân chính của mình, đồng thời cũng muốn biến Lưu Tinh thành một cao thủ truy cầu vũ đạo tuyệt đích, ngoại trừ vũ đạo, còn những thứ khác tịnh không nghĩ tới.

*"*Một chút khó khăn cũng không có, lẽ nào Lưu tiên sinh đã đạt tới tiên thiên đại viên mãn cảnh giới?*" Lam y trưởng lão hỏi.*

*Tần Vũ đột nhiên cười lớn đáp: "*Đại trưởng lão, thử để biết được chứ? Khó mà gặp được cao thủ như Đại trưởng lão đây."

Vừa dứt lời hữu thủ của Tần Vũ đã đột ngột xuất chiêu.

Tần Vũ từ nhỏ đã rèn luyện chỉ lực các ngón tay, đồng thời cũng rèn luyện các ngón tay tới trình độ linh hoạt, trải qua nhiều lần đột phá, chỉ lực của Tần Vũ như hiện nay đã đạt tới trình độ hãi nhân, chỉ thấy Tần Vũ duỗi ngón trỏ hữu thủ, huyễn hoá thành mười chỉ ảnh.

Lam y trưởng lão mục quang sáng ngời, cũng duỗi ngón trỏ hữu thủ ra, một đạo quang mang chói mắt xuất hiện tại đầu ngón tay.

"Phanh!"

Chỉ đối chỉ, chánh diện giao kích, tuy nhiên bất phân cao thấp.

Tần Vũ khoé miệng hơi nhếch lên, một đạo tử sắc quang mang đột nhiên xuất hiện tại đầu chỉ xuyên ra phía ngoài. Lam y trưởng lão chợt cảm thấy một cỗ lực lượng lợi hại xuyên qua đầu chỉ thâm nhập vào trong nội thể, trong tâm không khỏi đại chấn, lập tức thu chỉ đồng thời từ đan điền vận tiên thiên chân khí tiêu trừ cỗ chân khí dị chủng.

"Ha ha, Lưu Tinh tiên sinh quả nhiên lợi hại, lão hủ bội phục, bội phục!" *Lam y trưởng lão mục quang sáng ngời, cười lớn nói.*

Lần này Lam y trưởng lão phụng mệnh Tần Đức đến mời Tần Vũ, đầu tiên nhân tiện cũng muốn xác định trình độ của Tần Vũ xem đã đạt đến trình độ nào, từ sau cuộc đấu chỉ lần này, Lam y trưởng lão khẳng định chắc chắn rằng thực lực của Lưu tiên sinh trước mắt tuyệt đối không dưới lão.

"Đại trưởng lão cũng không xuất toàn bộ thực lực, ta cũng chỉ là thắng lợi bề ngoài thôi." *Tần Vũ điềm nhiên nói.*

*Tần Vũ có khả năng nhìn ra lần này Lam y trưởng lão không toàn lực xuất thủ, nhưng quả thật nếu Tần Vũ xuất thủ thực sự, Tần Vũ tin chắc chắn rằng, muốn đối phó với Lam y trưởng lão, chỉ cần sử dụng tử sắc tiên thiên chân khí tu luyện được ở khối "*Thông Thiên Đồ*" thứ ba, tuyệt đối có thể tiêu diệt được Lam y trưởng lão.*

"Lưu Tinh tiên sinh thực lực quả là cực cao, xem ra Lưu Tinh tiên sinh đủ tư cách tiếp nhân nhiệm vụ hạng nhất rồi." *Lam y trưởng lão thần bí nói.*

*Tần Vũ mắt hơi nhíu lại, Tần Vũ cũng biết, mình đóng vai Lưu Tinh tiên sinh là một con người truy cầu vũ đạo, truy cầu cực hạn của bản thân, Tần Vũ tức thì nói: "*Hả? vừa rồi là trưởng lão tới khảo nghiệm tại hạ, hiện tại nói tại hạ có đủ tư cách tiếp nhận nhiệm vụ, dường như nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm? Tại hạ xin lắng nghe."

*Lam y trưởng lão thần bí nói: "*Vô cùng nguy hiểm, Lưu Tinh tiên sinh, tham gia nhiệm vụ lần này cùng với tiên sinh, một biệt cấp cao thủ cũng chỉ có vài người. Nhưng tham gia nhiệm vụ này thì sinh tử phải gác qua một bên."

"Hả?" *Tần Vũ trong lòng chấn động.*

*Tần Vũ biết rằng thực lực của bản thân hiện nay, trong suy nghĩ của Lam y trưởng lão, Lưu Tinh sát thủ quả thực là tiên thiên đại viên mãn cao thủ. Nhưng Lam y trưởng lão nói, tham gia nhiệm vụ lần này cùng với mình, một biệt cấp cao thủ còn có một vài người khác, điều này không phải nói lên rằng những người đó cũng là tiên thiên đại viên mãn cao thủ hay sao? "*Nhiệm vụ gì vậy, lẽ nào…" *Trong lòng Tần Vũ có một chút dự cảm.*

"Ha ha…cần tới vài người cao thủ như tại hạ, dường như nhiệm vụ này rất khó a, lẽ nào là đi thích sát thượng tiên?" Tần Vũ cười hỏi.

*Lam y trưởng lão lắc đầu nói: "*Không phải thích sát thượng tiên, là bảo vệ một người, thời gian không quá một tháng, nếu như tiên sinh nguyện ý tham gia, thì nội trong tháng này, ngài sẽ phải bảo vệ thật tốt cho cố chủ." *Lam y trưởng lão chăm chú quan sát xem phản ứng của Tần Vũ.*

*"*Bảo vệ? Hừ, mời ta đi làm bảo vệ." *Tần Vũ lạnh lùng nói.*

*Lam y trưởng lão tự tin nói: "*Lưu Tinh tiên sinh xin cứ yên tâm, ngài không cần phải nghi ngờ về độ khó của nhiệm vụ này, nhiệm vụ lần này tuyệt đối khó khăn. Và thực lực của địch nhân xuất hiện cũng cũng tuyệt đối khiến ngài hài lòng. Điều quan trọng nhất là…nhiệm vụ này thành công, chúng tôi có thể tặng ngài một tiên phẩm thượng cấp thần binh." Tiên phẩm thượng cấp tại Tiềm Long đại lục trong mắt phàm nhân là vũ khí mạnh nhất.

Còn về linh khí, thì đó quả thật là thứ tu chân giả muốn có, Tần Vũ thu được khối thạch trung diễm sí thiết nhưng phải nhờ đến Ngọc Phong Tử mới luyện chế thành linh khí, phàm nhân há có thể có được linh khí hay sao? Lam y trưởng lão nói thù lao nhiệm vụ là vũ khí tiên phẩm thượng cấp, đã là thù lao cực cao rồi. Thần binh cực phẩm, đối với mỗi võ giả quả thật có một hấp lực không thể cưỡng lại.

"Ồ…*"Trong mắt Tần Vũ ý nghĩ thoáng động.*

*Lam y trưởng lão thấy thần tình của Tần Vũ như vậy, biết là có hy vọng rồi, bèn tức thì nói: "*Lưu Tinh nhiệm vụ lần này cực kỳ khó gặp, nếu quả thật muốn tham gia thì ba ngày nữa hãy đến trà lâu

đợi ta, tới lúc đó ta sẽ đưa ngài đi."

"Bảo vệ người, bảo vệ ai? cần phải tới nơi nào?" *Tần Vũ truy hỏi?*

Lam y trưởng lão lắc đầu nói: "Ta chỉ có thể cho ngài biết, người cần được bảo vệ gọi là Doanh tiên sinh, còn những vấn đề khác ngài không cần phải hỏi, đến lúc đó chỉ cần đi cùng với chúng ta là được." *Lam y trưởng lão nhìn Tần Vũ, chờ phản ứng của Tần Vũ.* "Doanh tiên sinh?" *Tần Vũ trong tâm nhất động, càng khẳng định thêm sự nghi ngờ của mình.*

"Được, ta sẽ tham gia nhiệm vụ lần này, ba ngày nữa tại trà lâu chúng ta sẽ gặp lại." *Tần Vũ cất tiếng cười lớn, thân hình từ cửa sổ lầu hai phóng ra bên ngoài, chỉ thấy vài đạo tàn ảnh rồi Tần Vũ biến mất không thấy nữa, Lam y trưởng lão nhìn theo thân ảnh của Tần Vũ, khẽ gật đầu hài lòng. Đêm khuya, bên trong ngự thư phòng.*

"Hoàng thượng, đây là mật báo của *"Ám Kì"*." *Một trung niên tuấn nhã đưa lên một phong thư, Hạng Quảng ngồi xuống nhanh chóng tiếp lấy, Hạng Quảng mở thư xem nội dung bên trong, tức thì trán nhăn đứng bật dậy:* "Cái gì, Tần Đức sắp phải chịu tứ cửu thiên kiếp, và lần độ kiếp này còn chưa tới một tháng nữa."

Trên mặt Hạng Quảng biểu tình không ngừng biến đổi.

Tần Đức chính là tâm bệnh của Hạng Quảng, không trừ Tần Đức thì như ngồi trên đống lửa không có ngà y nào yên ổn. Lần này nghe tin Tần Đức chịu tứ cửu thiên kiếp, Hạng Quảng có chút lo sợ, Hạng Quảng mong Tần Đức độ khiếp thất bại bị chết, nhưng lại lo lắng nếu Tần Đức độ kiếp thành công trở thành kim đan tiền kỳ cao thủ. Nếu như thế Tần gia sẽ có hai thượng tiên, một khi Tần gia tạo phản thì khả năng uy hiếp sẽ là rất lớn.

Hạng Nghiễm suy nghĩ hồi lâu, quay đầu đưa mắt nhìn trung niên tuấn nhã hỏi: "Lam tiên sinh, Ngũ Hành Ngũ Đức từng nói rõ ràng rằng sẽ chỉ bảo hộ cho ta, chứ không vì ta mà xuất thủ, thật là khó đây, Lam tiên sinh, không biết lão tổ tông có chỉ thị gì không?"

*Lam tiên sinh khẽ mỉm cười, từ trong lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc rất nhỏ, đưa ra trước mặt Hạng Quảng rồi nói: "*Hoàng thượng đây chính là Xích Thịnh Đan, tin rằng hoàng thượng đã rõ ý của lão tổ tông."

*Hạng Nghiễm nghe ba chữ "*Xích Thịnh Đan *"nhất thời thất kinh, trên mặt sau đó lộ vẻ tàn ác: "*Xích Tịnh Đan, sau cùng là một viên Xích Thịnh Đan, lão tổ tông quả là rộng lượng. Được, yên tâm, Lam tiên sinh chuyển lời tới lão tổ tông, Trẫm nhất định không để lão tổ tông thất vọng, hắc, Ngũ Hành, Ngũ Đức hai người lòng tham quả thật quá độ, nhưng…vì để tiêu diệt Tần Đức thì cũng không còn cách nào khác."

"Cho dù như thế nào, tuyệt đối không để cho Tần Đức độ kiếp thành công, nếu không phía Tần gia sẽ có hai vị kim đan kỳ cao thủ, đến lúc xẩy ra đại chiến với quân đội của đông vực tam quận, nếu không có cách nào tạo phản thành công, cũng làm cho Hạng gia nguyên khí đại thương, nhất định không thể để điều đó xẩy ra." Hạng Quảng nắm chặt bình ngọc trong tay nói.

Lam tiên sinh khẽ gật đầu rồi nhàn nhã theo cửa chính đi ra ngoài.

Hạng Quảng ở lại Ngự Thư phòng, cả đêm không ngủ, đợi đến sáng sớm hôm sau, Hạng Quảng đích thân mang theo cao thủ bí mật rời khỏi hoàng cung.

Chương 63

Nguy Cơ (2)

Dịch thuật: langtu114

Hiệu đính: Thuahoi

Trong một trang viện yên tĩnh. *"Hai vị thượng tiên, Tần Đức có mưu đồ tạo phản hòng phá hoại cơ nghiệp vạn thế của Hạng gia, nhưng lần này sắp phải chịu qua tứ cửu thiên kiếp. Tần gia vốn đã có Phong Ngọc Tử là một thượng tiên rồi, nếu như Tần Đức độ kiếp thành công, Tần gia sẽ có hai vị thượng tiên, đối với Hạng gia cũng như hai vị quả là điều bất lợi"*, Hạng Quảng nói với hai vị thanh y nam tử trước mặt.

Ngũ Đức, Ngũ Hành là hai vị tu chân giả bảo vệ Hạng gia đã được trăm năm, địa vị đã đạt đến chí tôn chí kính.

Ngũ Đức có bộ tóc dài buông xõa, tiêu sái phóng khoáng vô cùng, công lực đã đạt đến kim đan hậu kỳ, là cao thủ tuyệt đối. Ngũ Hành cũng có bộ tóc dài nhưng đã dùng khăn vấn lại, cặp lông mày trắng cũng như đôi mắt đó khiến toàn thân Ngũ Hành hiện ra khí thế lăng lệ. Tu vi của Ngũ Hành đã đạt tới kim đan trung kỳ, cao hơn một cấp so với Phong Ngọc Tử. *"Sư huynh, năm đó chúng ta đã cùng Hạng Ương ước định, tự hồ chúng ta sẽ chỉ bảo vệ Hạng gia"*, Ngũ Hành nhìn Ngũ Đức nói.

Hạng Ương được cho là vị Hoàng đế trong các Sở vương triều đời trước có thể sánh được với anh minh Hoàng đế Bá Vương Hạng Vũ. Hạng Vũ tuy là khai quốc Hoàng đế, nhưng Hạng Vũ lại bị những cao thủ của Tần vương triều báo thù giết chết. Hạng Vũ đã có được thiên hạ nhưng lại không trị được thiên hạ. Sau khi Hạng Vũ chết, người con duy nhất là Hạng Ương lên thay trở

thành Sở vương triều Hoàng đế. Hạng Ương văn thao võ lược đều vô cùng tài giỏi, võ công thiên phú không hề kém phụ thân Hạng Vũ, về phương diện trị quốc thì Hạng Vũ quả không thể bằng được.

Ngũ Đức, Ngũ Hành năm đó chính là do Hạng Ương khi còn tại vị mời đến phù trợ Hạng gia.

"Sư đệ!" Ngũ Đức hơi đưa mắt nhìn Ngũ Hành, Ngũ Hành lập tức ngừng nói.

Ngũ Đức nhìn sang Hạng Quảng cười nói: *"Hạng Quảng, ngươi có việc gì thì cứ nói rõ ra, đừng có úp úp mở mở như vậy, ngươi muốn nhờ huynh đệ ta việc gì?"*

Hạng Quảng vui mừng liền nói: *"Hai vị thượng tiên, nếu có thể, hãy giúp ta…giết chết Tần Đức!"*

"Ồ, giết y ư?" Ngũ Đức mỉm cười nhưng không nói tiếp, không cự tuyệt cũng chẳng chấp thuận, chỉ đứng dậy, đi lấy một quyển sách, ung dung đọc.

Thật là chuyện đùa! Tu chân giả là những người chống lại ý trời, bọn họ chẳng có chút thiên lương, cũng chẳng có chút bác ái, hầu hết đều là những kẻ vô cùng tự tư tự lợi, trừ khi là giúp đỡ hảo bằng hữu của mình, còn với những người khác thì đừng có nói tới giảng giải nhân tình gì hết. Nếu không phải việc có lợi khiến họ lưu tâm thì muốn họ giúp tuyệt đối chỉ là nằm mộng thôi.

"Hai lão già tham lam vô độ này!", Hạng Quảng trong lòng chửi thầm, có điều hắn quên rằng, làm sao mà hai vị tu chân giả phải vô duyên vô cớ giúp lão ta chứ?

Hạng Quảng mặt tươi cười nói: *"Đương nhiên, nếu hai vị thương tiên giúp ta giết chết Tần Đức, Hạng gia nhất định sẽ trọng tạ!"*

Ngũ Đức và Ngũ Hành vẫn y như cũ, đến một phản ứng nhẹ

nhất cũng không có.

Ngũ Hành ngạo nghễ đưa mắt nhìn Hạng Quảng, đầy vẻ giễu cợt. Muốn nhờ chúng ta làm việc ư, còn phải đợi xem cái ngươi đem ra báo đáp, sư huynh đệ Ngũ Đức ta có dùng được hay không đã. Hạng Quảng hơi nhíu mày lại, tay nắm chặt lấy bình ngọc đưa ra, Ngũ Hành cùng Ngũ Đức nhãn thần tức thì lóe sáng, Hạng Quảng liền nói: *"Hai vị thượng tiên, trong bình ngọc này có một viên linh đan, chính là loại Xích Thịnh Đan trân quý. Viên Xích Thịnh Đan này xin tặng cho hai vị, Hạng gia chỉ nhờ hai vị giết chết Tần Đức, hai vị đồng ý chứ?"*

Ngũ Hành khẽ nhướng đôi mày bạc, cùng sư huynh Ngũ Đức đưa mắt hội ý rồi cùng cười lớn: *"Hạng Quảng, việc này cứ giao cho hai huynh đệ chúng ta đi. Chỉ là một tên Tần Đức, ha, sư huynh đệ ta đồng thời xuất thủ, phía Tần gia bất quá cũng chỉ có một mình Phong Ngọc Tử, tuyệt đối không cần đến cả hai người bọn ta, ngươi yên tâm đi!"*, Ngũ Hành cười lớn, tiện thể thu lấy bình ngọc.

Hạng Ngiễm trong lòng xót xa nhưng vẫn cố gắng nặn ra bộ mặt tươi cười: *"Hạng Quảng này xin đợi tin tức tốt lành của hai vị thượng tiên. Phải rồi, nhị vị thượng tiên, nơi tên Tần Đức độ kiếp chính là Thanh Liên sơn mạch ở biên giới Hồng hoang, còn Thanh Liên sơn mạch ở đâu thì không rõ. Ngày hắn độ kiếp chắc chỉ nội trong một tháng nữa"*

"Ồ, Thanh Liên sơn mạch?", Ngũ Đức khẽ nhíu mày.

oOo

Tần Vũ, với *"dịch hình hoán cốt"* chi pháp biến thành hình dạng của sát thủ Lưu Tinh, đi thẳng tới nơi ước định là trà lâu.

Nếu đi cùng Tiểu Hắc, Tần Vũ lo rằng thân phận thật sự của mình sẽ bị phát hiện, nên đã để Tiểu Hắc bay trên cao vạn mét, với độ cao như vậy, đến nhãn lực của Tần Vũ cũng không có cách nào

nhìn rõ, còn với linh thức của Tần Vũ, thì không cần phải nói, phạm vi linh thức của Tần Vũ không quá một trăm mét, còn Tiểu Hắc có thể nhìn rõ ngoài vạn mét.

Nhưng mắt của Tiểu Hắc quả thật sắc bén vô cùng, thậm chí trên cao vạn mét vẫn có thể nhìn thấy Tần Vũ phía dưới một cách rõ ràng. Từ đó có thể tưởng tượng được sự sắc bén của mắt Tiểu Hắc, so với những con hùng ưng còn lợi hại hơn nhiều lần.

Vừa đặt chân vào trà lâu, Tần Vũ đã đưa mắt quan sát xung quanh, sau cùng chú ý đến một hắc y lão giả đang ngồi trong một góc yên tĩnh, hắc y lão giả đó chính là Lam y lão giả. Lam y lão giả đứng dậy, làm như không quen biết với Tần Vũ, lập tức cùng với Tần Vũ đi rời khỏi trà lâu.

"Lưu Tinh tiên sinh, xin mời theo lão hủ", truyền âm của Lam y lão giả vang lên trong tai Tần Vũ.

Tần Vũ theo chân Lam y lão giả, hai người một trước một sau đi vào trong một hẻm nhỏ dẫn vào một căn độc viện. Độc viện này hiển nhiên là do Lam y lão chuẩn bị một cách cẩn thận, trong độc viện đã có sẵn một con Ngân vũ kim nhãn điêu cực lớn.

"Lưu Tinh tiên sinh, kim nhãn này là do lão hủ nuôi dưỡng. Nào, mời tiên sinh cùng lão hủ lên lưng điêu." Lam y trưởng lão cười nói.

Ngân vũ kim nhãn điêu kêu lên một tiếng, giang rộng đôi cánh bạc khổng lồ. Chim điêu trời sinh vốn đã to lớn hơn chim ưng nhiều, Tiểu Hắc tuy cũng là một loại chim ưng nhưng luận về kích cỡ quả thật không hề thua kém ngân vũ kim nhãn điêu này bao nhiêu.

Giang rộng hai cánh, ngân vũ kim nhãn điêu mang Tần Vũ và Lam y trưởng lão ngồi vững vàng trên lưng, bay thẳng lên trời nhằm hướng đông bay đi.

"Kim nhãn điêu này mặc dù to không kém gì Tiểu Hắc, nhưng luận về tốc độ thì còn lâu mới bằng được Tiểu Hắc", Tần Vũ nghĩ thầm. Lưng kim nhãn điêu vô cùng rộng rãi, hai người bọn họ ngồi trên mà không hề cảm thấy chật chội, bay trên cao, gió từng đợt thổi vào, hai người vẫn ngồi rất vững vàng.

"Lưu Tinh tiên sinh, xin hãy nhớ kỹ, đợi đến khi gặp cố chủ, ngài không nên hỏi gì cả, ngài chỉ cần biết là ngài phải bảo vệ Doanh tiên sinh là được rồi", Lam y trưởng lão dặn trước.

"Có cho tại hạ hỏi, tại hạ cũng chẳng muốn hỏi", Tần Vũ điềm nhiên nói.

Quá nửa ngày, kim nhãn điêu thu cánh hạ thẳng xuống giữa một độc viện, lam y trưởng lão nhảy xuống trước, Lúc này lam y trưởng lão căn bản không chú ý thấy nhãn thần của Tần Vũ lóe lên bởi linh thức của Tần Vũ đã nhận biết một cách rõ ràng những người trong độc viện.

"Doanh tiên sinh, Lưu Tinh tiên sinh đã đến", Lam y trưởng lão cung kính nói.

Từ trong gian phòng phía sau độc viện có hơn mười người bước ra, đi đầu chính là Tần Đức và Phong Ngọc Tử, phía sau Tần Đức là nhóm người Cát Mân.

Lần này Cát Mân tổng quản dẫn theo năm cao thủ tiên thiên hậu kỳ trong *"Ám Tiễn"*; Lam y trưởng lão thì ngoài sát thủ Lưu Tinh, còn dẫn theo năm tiên thiên hậu kỳ trong Thiên Võng.

"Lưu Tinh tiên sinh?!" Tần Đức tươi cười bước tới.

Tần Vũ ngẩng nhìn phụ thân của mình. Trước đây khi nghe Lam y trưởng lão nói về nhiệm vụ này thì Tần Vũ đã đoán ra, nhưng thực sự Tần Vũ lại không thể ngờ được rằng thế lực thật sự đứng sau Thiên Võng chính là Tần gia.

Đối mặt với câu chào hỏi của Tần Đức, Tần Vũ hơi cúi đầu đáp: *"Doanh tiên sinh, thì ra ngài là cố chủ, tại hạ sẽ toàn lực bảo vệ an toàn cho ngài."*

Tần Đức gật đầu cười, quay lại đằng sau nói lớn: *"Các vị, tất cả sẵn sàng, bắt đầu khởi hành thôi"*.

Tần Đức đi thẳng về phía một ngân sắc bạch hổ, trên thân bạch hổ có một đôi cánh, đích thực là vua trong loài - phi thiên bạch hổ.

"Lưu Tinh tiên sinh, ta đối với tiên sinh rất có hảo cảm", Tần Đức đột nhiên quay đầu nhìn Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ mỉm cười lễ độ, Tần Đức cưỡi lên lưng phi thiên bạch hổ.

"Hảo cảm?", Tần Vũ mỉm cười, phụ vương không thể ngờ được rằng vị *"Lưu Tinh tiên sinh"* chính là người con thứ ba của mình - Tần Vũ. Tần Vũ vẫn như trước, cùng Lam y trưởng lão cưỡi trên lưng ngân vũ kim nhãn điêu, còn những tiên thiên cao thủ còn lại hoặc cùng người khác hoặc một mình đều bước lên phi kị. Mười lăm người nhóm Tần Đức bay thẳng lên trời nhằm phương đông bay tới.

Chương 64

Thanh Sơn Liên Mạch (1)

Dịch thuật: nhan588

Hiệu đính: beocon

Đoàn người Tần Đức mười lăm người ngồi trên tọa kị tại thiên không dùng tốc độ nhanh nhất bay về hướng cao nhất ở phía Đông.

"Ta đợi lâu như vậy cuối cùng cũng được chiến đấu bên phụ vương, sự việc lần này phát triển quả kỳ diệu không phải cầu mà được. Ai mà nghĩ được với thân phận sát thủ Lưu Tinh hiện tại đem đến cho mình một hi vọng mới, thân phận Lưu Tinh từ giả thành thật biến chuyển huyền diệu làm sao."

Tần Vũ nhìn thấy tiền phương Bạch Hổ quân do phụ vương chỉ huy trên môi bất giác nở một nụ cười. Tần Vũ căn bản không biết lần độ kiếp này diễn ra ở đâu, thân phận hắn chẳng qua chỉ là một bảo tiêu mà thôi.

Bay được ba ngày ba đêm trong đó chỉ dừng lại nghỉ ngơi ăn uống một lần, đoàn người đã đến địa phương đầu tiên là một tiểu thành gần Hồng Hoang Biên Cảnh: Thanh Thạch Thành.

"Hạ xuống."

Phát mệnh lệnh xong Tần Đức đưa mọi người lao xuống, những người bay sau cũng xuống theo trực tiếp đáp xuống tại biên giới phía bắc của Thạch ThanhThành. Nhưng lúc này Tần Vũ có cảm giác Tiểu Hắc đang ở trên đầu mọi người hằng dặm.

Tần Vũ từ năm bảy tuổi đã mang Tiểu Hắc theo, bây giờ Tần

Vũ đã mười chín, nó đã theo được mười hai năm. Trong mười hai năm người và chim hầu như không bao giờ tách ra, nên bọn họ thậm chí có thể đọc được ý nghĩ của nhau điều này căn bản không thể dùng ngôn ngữ có thể miêu tả được.

"Doanh tiên sinh, chúng ta phải nghỉ tại đây một đêm rồi." Lam y lão nhân nói với Tần Đức.

Lam y trưởng lão mang theo năm sát thủ có tiếng của Thiên Võng chỉ biết trung thành với thủ lĩnh, nhưng ngay cả bọn họ cũng không biết rằng thủ lĩnh Thiên Võng là người của Tần Gia. Tần Đức lần này để đề phòng chuyện bất ngờ nên đã bảo Lam y trưởng lão và Cát Mân gọi mình là Doanh tiên sinh.

"Ở lại đây một đêm đi. Bắt đầu từ sáng mai mọi người đã tiến nhập Hồng Hoang rồi, bởi vậy tối nay mọi người phải nghỉ ngơi cho thật đầy đủ."

Tần Đức mỉn cười nói với Cát Mân: *"Cát lão, lão thu xếp chỗ ăn ở cho mọi người."*

Cát Mân cung kính nói: *"Vâng, tiên sinh."*

Trời tối mọi người chiếm giữ một vùng đất rộng bắt đầu ăn uống, sau đó phần lớn những người còn lại đã bắt đầu ngủ. Ngày mai sẽ tiến nhập Hồng Hoang vô biên bất chấp là người của Thiên Võng cũng có thể bị ám toán của địch, nhưng đối với chuyến đi này bọn họ một chút oán thán cũng không có.

Dù là cái chết bọn họ cũng không sợ, bởi vì bọn họ được huấn luyện từ lúc ban đầu coi thường sự sống chết của bản thân.Tuy nhiên, thời gian này lại có một người ngoài cuộc với bọn họ đó là sát thủ Lưu Tinh bản thân đạt đến tiên thiên cảnh giới. Ánh trăng lan tỏa khắp nơi giữa bầu trời sao tỏa sáng, Tần Vũ không ngủ được nên đang ngắm trăng sao.

"Hồng Hoang vô biên thật không ngờ được rằng nơi độ kiếp của phụ vương lại an bài trong đó. Hồng Hoang à."

Tần Vũ thở dài cảm thán: *"Tại những chỗ thâm sâu nhất của Hồng Hoang có nhiều yêu thú cường đại, bất quá ta mong rằng phụ vương sẽ không gặp phải địa điểm độ kiếp tại nơi sâu nhất của Hồng Hoang vô biên."*

Bỗng nhiên Tần Vũ cau mày dừng suy nghĩ, cảm nhận được có người đang tiến đến gần.

"Lưu Tinh tiên sinh, làm cho ngài mất ngủ rồi, có một vấn đề cần tâm sự với ngài." Tần Đức trên gương mặt nở một nụ cười vừa đi vừa nói.

Nhưng một âm thanh khác lại vang lên: *"Doanh tiên sinh, Hồng Hoang tất có những yêu thú lớn nhất. Bọn chúng ta sẽ tiến vào nơi sâu nhất của Hồng Hoang nếu quả gặp yêu thú đó sẽ là một nguy hiểm lớn, ngài Lưu Tinh đây có lẽ sẽ biết được con đường ít nguy hiểm nhất"*. Phong Ngọc tử vừa đi vừa nói.

Tần Đức vô ý mở lời: *"Lưu Tinh tiên sinh nếu ngài nghĩ là nguy hiểm chắc chắn có thể bỏ nhiệm vụ này, chúng tôi sẽ không trách ngài đâu rừng Hồng Hoang là một nơi nguy hiểm vô cùng."*

Tần Đức không muốn nói cho Tần Vũ biết địa điểm sẽ đến là Thanh Liên Sơn Mạch bất quá tại biên cảnh của Hồng Hoang Vô Biên. Hồng Hoang là một nơi thâm sâu rộng lớn Thanh Liên Sơn Mạch chỉ là một dãy núi cao có nhiều mãnh thú, nhưng thực lực của Tần Đức tuyệt đối có xâm nhập được.

"Dừng lại, đương nhiên tôi chỉ nghĩ rằng thời gian này tiến vào Hồng Hoang không phải là tốt nhất có thể gặp được yêu thú. Một vài con có thể có cấp độ của tiên thiên cao thủ và thậm chí một số có thể ở cấp độ thượng tiên, một số có thể lợi hại hơn cả thượng tiên nữa. Nếu như gặp quái vật cỡ thượng tiên thì tôi sẽ giao chiến sinh tử với

nó, tôi và yêu thú chỉ có thể còn một sống một còn mà thôi." Tần Vũ lãnh đạm nói.

"Hai vị, tại hạ mời hai vị hãy trở về mà nghỉ ngơi." Tần Vũ vòng tay nói.

"Lưu Tinh tiên sinh ngài cũng nghỉ ngơi đi, chúng tôi không quấy rầy ngài nữa."

Tần Đức cũng như Phong Ngọc Tử cũng hiểu ý Tần Vũ, nhưng chỉ có Tần Vũ trực tiếp trở về lều của mình còn Tần Đức Và Phong Ngọc Tử hai người vẫn còn ở ngoài sân. Phong Ngọc Tử khoa tay một lệnh cấm đơn giản bao xung quanh bọn họ, cô lập bọn họ tách rời với mọi âm thanh xung quanh.

"Phong huynh, huynh thấy gì ở tên Lưu Tinh này. Sao trên cơ thể hắn ta tôi cảm thấy được khí tức của Vũ nhi vậy?"

Tần Đức cau mày nói. Đạt đến cảnh giới của Tần Đức đã có một tinh thần cảm ứng chung, nếu quả chỉ dựa vào Dịch Hình Hoán Cốt có thể lừa dối được Tần Đức thì không có khả năng. Phải người có sức mạnh cỡ tiên thiên cao thủ mới thi triển được Dịch Hình Hoán Cốt, hơn nữa bên cạnh Tần Đức còn có một vị tu chân giả Phong Ngọc Tử có kiến thức hơn người.

Phong ngọc Tử cau mày nói: "Tôi sử dụng Linh Thức tinh thần tra về cái khí của Lưu Tinh này, phát hiện được rằng có khí tức rất giống của Tiểu Vũ. Mặc dù khí tức giống Tiểu Vũ có là rất nhỏ nhưng sau đó cũng phát hiện ra Lưu Tinh này có chân khí đặc thù của tiên thiên cao thủ, mà chân khí này thì mạnh vô cùng khủng khiếp. Tiểu Vũ là một tiên thiên ngoại công cao thủ tịnh không có nội lực, Lưu Tinh tiên sinh thực sự là tiên thiên chân khí cao thủ nên tuyệt đối không phải cùng là một người."

Tần Đức Giật mình nói: *"Tôi cảm ứng cẩn thận Lưu Tinh này thì thấy hơi thở thật dài, cũng có sự khác nhau với Tiểu Vũ."*

Khí tức của một người được quyết định bởi sự điều hoà của hơi thở. Thần bí Lưu Tinh Lệ dung nhập với cơ thể Tần Vũ, Tần Vũ thì không suy nghĩ nhiều khi Lưu Tinh Lệ thần bí dung nhập vào nội thể của hắn. Làm cơ thể của Tần Vũ không ngừng biến hoá, nên nửa năm trước nội thể Tần Vũ phát sinh đại biến hóa.

Bởi vậy Tần Vũ và Tần Đức tuy mới xa nhau có nủa năm mà khi gặp lại lần nữa, bọn họ không dám xác định trăm phần trăm Lưu Tinh này là Tần Vũ. Hơn nữa ban đầu Tần Vũ nói với bọn họ mình là tiên thiên cao thủ ngoại công thì nhục thể là lực lượng, nhưng Lưu Tinh này lại sở hữu tiên thiên chân khí.

Tần Đức thì không biết được rằng Tiên thiên chân khí mà Tần Vũ tu luyện đã đạt tới đệ tam cấp Thông Thiên Đồ. Bất quá…trong tim ông thì cảm nhận rằng Lưu Tinh này thì đáng tin cậy. Tần Đức nở một nụ cười yếu ớt nhìn ngắm mặt trăng, vào thời điểm này ông ấy nghĩ tới ba người con ở nhà.

"Tiểu Vũ cha nợ con rất nhiều, thực sự không biết đến bao giờ cha mới có cơ hội gặp lại con đây." Tứ Cửu Thiên Kiếp dù cho Tần Đức chuẩn bị chu đáo thế nào thì cũng không có được sự bảo đảm mười phần thành công.

Sáng sớm, mọi người đã sẵng sàng chuẩn bị lên đường. Tiến nhập Hồng Hoang mọi người chỉ có thể đi bộ, trong đó người yếu nhất cũng là tiên thiên cao thủ hậu kỳ. Mọi người thi triển khinh công chạy dọc theo một con đường nhỏ.

Trong đoàn người, Tần Đức thường xuyên nói chuyện nhiều nhất là Tần Vũ, như thể Tần Đức rất có ấn tượng với nhân vật Lưu Tinh thần bí này. Mọi người dừng lại vì đang phải đối diện với ba con đường, bọn họ đang phải đối diện với giới hạn Hồng Hoang vô biên. Nhưng Hồng Hoang vô biên thực sự không biết được giới hạn của nó ở đâu, vì diện tích của nó lớn hơn gấp nhiều lần so với các quốc gia.

Sau khi vào Hồng Hoang, đoàn người Tần Đức làm theo kế hoạch di chuyển với vận tốc cao nhất đi vào một con đường an toàn nhất. Trong Hồng Hoang vô biên mỗi yêu thú đều có một lãnh địa riêng, Tần Đức đang đi giữa ranh giới lãnh địa của hai yêu thú nào đó.

Đương nhiên Tần Đức có thực lực và sức mạnh nên không sợ những con yêu thú trong Hồng Hoang Vô Biên, nhưng bọn họ không muốn lãng phí sức lực cho một nguyên nhân vô ích nào.

Vì đi dọc theo tuyến đường mòn nên mọi người bỏ ra mất năm ngày đường, nhưng cuối cùng đã đến đích Thanh Liên Sơn Mạch. Vài trăm dãy đá khổng lồ lởm chởm kéo dài hàng dặm, thật sự không thể tính toán được gì trong bên trong Hồng Hoang này.

Chương 65

Thanh Sơn Liên Mạch (2)

Hiệu đính: beocon

"Thanh Liên Sơn Mạch có chiều dài vài trăm dặm, phạm vi cực rộng chúng ta hiện tại cứ tuỳ tiện chọn một địa phương thích hợp làm địa điểm độ kiếp đi." Tần Đức mắt nhìn Sơn Mạch cười lớn nói.

Trải qua một quảng thời gian dài như vậy mọi người cuối cùng tuy có chút kinh hãi, nhưng không gặp ngộ hiểm nào đã đi đến được Thanh Liên Sơn Mạch.

Phong Ngọc Tử cười nói: *"Vương gia, việc tìm nơi Độ Kiếp cứ giao cho ta."*

Phạm vi linh thức của Phong Ngọc Tử so với Tần Vũ rộng hơn một chút có thể đạt đến hơn ngàn mét, tại linh mạch của dãy Thanh Liên này dùng linh thức tìm kiếm đúng là tốt nhất.

"Mọi việc xin làm phiền Phong huynh." Tần Đức gật đầu nói.

Sau đó Phong Ngọc Tử đi trước, những người còn lại đi theo sau Phong Ngọc Tử tiến nhập vào trong Thanh Liên Sơn Mạch. Toàn bộ Thanh Liên Sơn Mạch đều thuộc sơn mạch trong Hồng Hoang ở đó cũng có không ít mãnh thú, thiên địa linh khí trong Hồng Hoàng so với những địa phương khác của Tiềm Long lục địa thì đậm đặc hơn nhiều.Vì nguyên nhân đó đã làm nên sự lợi hại của yêu thú trong Hồng Hoang. Tần Vũ đi theo Phong Ngọc Tử không ngừng tiến về phía trước, đồng thời luôn quan sát tứ phía.

Trong quá trình tìm địa điểm Độ Kiếp, Tần Vũ đã gặp một bầy khỉ, gặp một Độc Giác Liệp Báo đạt đến tiên thiên cảnh giới.Và thậm chí còn đối mặt với một Phi Thiên Bạch Hổ tiên thiên cảnh

giới nhưng chúng nhân không hề sợ đám yêu thú này, đám Hồng Hoang yêu thú này tựa hồ cũng cảm giác được sự lợi hại của bọn Tần Đức và Phong Ngọc Tử nên không hề xâm phạm đến. Đi được gần nửa ngày, sau đó trời cũng tối dần…

"Có rồi, không thể ngờ lại có địa điểm tuyệt diệu như thế này."

Sắc diện Phong Ngọc Tử biểu lộ sự kinh ngạc hoan hỉ, rồi lại nói tiếp: *"Các vị, theo ta đến đây."*

Nói xong Phong Ngọc Tử trực tiếp tiến về sơn mạch phía đằng xa, hướng đến một sơn động rất bình thường, bọn Lam y trưởng lão liền đi theo đến đó.

Chúng nhân tiến nhập hắc ám sơn động, sơn động này hoàn toàn tối om căn bản không có một chút ánh sáng nào may mà chúng nhân đều có thể nhìn thấy mọi vật trong bóng tối. Càng tiến vào sâu, thông đạo trong sơn động lại càng thu nhỏ, nhỏ đến độ chỉ cho phép từng người một khom lưng tiến nhập. Cúi người đi thêm khoảng vài chục mét nữa sơn động bỗng biến thành rộng rãi, vào sâu thêm thì mọi người có thể đi được cùng nhau đồng thời trong mắt cũng xuất hiện chút ánh sáng.

Sơn động này chỉ có một thông đạo. Khi chúng nhân vừa rời khỏi sơn động thì quang cảnh trước mắt hiện ra, đó là một vùng thảo địa rộng lớn với bức tường đá bao quanh tứ phía, từ trước đến giờ vùng tạp thảo này tính ra cũng chỉ có bọn hắn là tiến đến từ đường thông đạo. Đương nhiên nếu là tu chân giả thì có thể bay từ trên không xuống. *"Cỏ hoang rậm rạp khắp nơi, cũng không hiểu nổi địa phương này tốt ở điểm nào."* Tổng quản Cát Mân cười nói.

Tần Vũ cũng nhìn không ra địa phương này tốt ở điểm nào, trên đất là tạp thảo cùng vài bụi dã thảo và tạp hoa, phía xa xa lại có mấy con Dã Mã. Tuy nhiên trong lúc đang quan sát Tần Vũ đã thực sự cảm nhận được một chút huyền hoặc.

"Địa phương này có điểm quỷ dị."

Tần Vũ lập tức đưa ra phán đoán, đầu tiên hắn nghĩ đến là thuật kỳ môn độn giáp trận pháp. Tuy nhiên đối với thuật trận pháp bác đại tinh thâm thời gian nghiên cứu của Tần Vũ lại quá ngắn ngủi, tối đa cũng chỉ có khả năng hiểu được những nét bên ngoài mà thôi.

"Thiên Nhiên Huyễn Trận ẩn giấu Bát Quái Chi Hành, đúng là địa phương khó kiếm, đợi ta đi cải biến một chút đã nhé." Phong Ngọc Tử phá lên cười ha hả, sau đó một đạo hoả hồng sắc phi kiếm từ trong tay ông ta phóng ra. Chớp mắt hoả hồng sắc phi kiếm đã biến thành to lớn, hoá thành một thanh cự kiếm dài đến mười mét hung bạo nhằm hướng bức tường đá cao như núi chém tới. Giống như cắt đậu hủ, phi kiếm làm bức tường đá bị chia cắt biến dạng đi. Ngay lập tức Phong Ngọc Tử mãn ý thu hồi phi kiếm, cùng lúc đó hình dạng của cả sơn cốc cũng có chút cải biến.

"Vương gia, có thiên nhiên bát quái trận thế này hỗ trợ ta lại còn bố trí một phản bát quái trận thế xung quanh ông. Chính phản bát quái trận thế kết hợp hấp thụ thiên địa tự nhiên chi lực xung quanh lại bảo hộ ông, lúc này Độ Kiếp thì chắc chắn có thêm nhiều tiện ích chứ hả?" Phong Ngọc Tử nói xong cười ha hả.

Tần Đức vừa nghe sắc mặt cũng tức thì lộ vẻ hoan hỉ, lập tức nói: *"Mọi việc xin làm phiền Phong huynh."*

Sau đó Phong Ngọc Tử ngầm bố trí trận pháp cấm chế để giúp cho Tần Đức Độ Kiếp thêm phần chắc chắn, chúng nhân cũng bị ước thúc trong phạm vi trận pháp.

Sư huynh đệ Ngũ Hành, Ngũ Đức đã đến Thanh Liên Sơn Mạch từ sớm vì họ thi triển thuật phi kiếm mà đến, mỗi người bọn họ đều đem theo hai lão giả đến. Bốn lão giả đi theo này không phải là hạng người bình thường, bốn người đều là tiên thiên đại viên mãn cao thủ, là siêu cấp cao thủ ẩn tàng của Hạng gia. Ở trên đỉnh

một ngọn núi của Thanh Liên Sơn Mạch, bọn Ngũ Đức Ngũ Hành sáu người tạm thời dừng chân.

"Hai vị tiền bối, theo tin tình báo thì bọn Tần Đức đã đến Thanh Liên Sơn Mạch được vài ngày rồi, chúng ta hãy mau chóng tra ra địa điểm bọn chúng chọn lựa tiến hành Độ Kiếp." Người đứng đầu bốn lão giả là một bạch phát lão giả hướng về phía Ngũ Đức Ngũ Hành nói.

Ngũ Đức tóc dài bồng bềnh khẽ cười khẩy, còn bạch mi Ngũ Hành lãnh đạm nói: *"Không cần quá khẩn trương, Thanh Liên Sơn Mạch bất quá cũng dài vài trặm dặm là cùng, với tốc độ phi kiếm của huynh đệ ta lại thêm linh thức truy tìm sớm muộn gì cũng tra ra vị trí của bọn chúng."*

Ngũ Đức tiếp lời: *"Sư đệ, thế này đi, bây giờ chúng ta hãy cẩn thận tra xét một lượt xem Tần Đức tên cáo già này đang ẩn náu ở đâu."*

"Đúng rồi công lực của sư huynh vượt xa tên Phong Ngọc Tử, nếu mà linh thức của sư huynh tra xét thì tên Phong Ngọc Tử sẽ không cảm giác được đâu."

Ngũ Hành trên mặt có chút ngạo khí, đối với nhiệm vụ lần này Ngũ Hành căn bản không có một chút b ận tâm gì. Đối phương tính cả một Phong Ngọc Tử là Kim Đan trung kỳ cũng chỉ có một chút rắc rối, nhưng đối với trình độ bọn họ Ngũ Đức Ngũ Hành căn bản không coi vào đâu. Tu chân giả có chân nguyên lực hộ thể, ngay cả cái gọi là tiên phẩm thượng cấp vũ khí thì cũng không thể gây được chút tổn thương nào cho bọn hắn. Đêm khuya vầng trăng sáng treo lơ lửng trên không trung, Tần Đức và Tần Vũ hai người không phân cao hạ ngồi xuống đất cùng đàm luận.

"Lưu Tinh tiên sinh, ta thực hiếu kỳ không biết ông khổ luyện như vậy là vì cái gì?" Tần Đức cười nhẹ nói.

Đến Thanh Liên Sơn Mạch cũng đã được vài ngày, nhưng đây là cuộc đàm luận riêng đầu tiên giữa Tần Đức và Lưu Tinh tiên sinh thần bí.

Tần Vũ cười nói: *"Khổ luyện?"*

Đầu tiên hắn nghĩ đây là phụ vương của mình nhưng trong nháy mắt nhớ đến thân phận hiện tại, liền nói: *"Ta khổ luyện thứ nhất là vì thân nhân của mình, thứ hai là muốn truy cầu cực hạn tu luyện."*

Cho rằng Tần Đức cũng không biết được thân phận của mình, Tần Vũ liền trực tiếp nói ra ước muốn trong lòng.

Tần Vũ gật đầu nói tiếp: *"Phải, thực tế ta luôn hướng về thế giới tu chân giả. Có thể dùng ngự kiếm phi hành vạn dặm tiêu dao nơi chân trời góc biển, giận thì nhất kiếm xuất giết người ngoài ngàn dặm! Quyết đấu cùng thiên địa, chiến đấu với lũ yêu thú."*

Tần Vũ như có chút kích động, sau đó lắc đầu cảm thán nói: *"Tiếc thay, thực lực của ta còn xa mới đạt tới cảnh giới đó."*

"Ta tin, sau này một ngày nào đó ông nhất định sẽ thực hiện được mục đích của mình." Tần Đức cười nói.

"Có lẽ thế." Tần Vũ nhìn phụ vương đang ngồi trước mặt, trong lòng thực sự là có chút ấm áp.

Từ khi lên sáu tuổi đã tiến nhập Vân Vụ sơn trang, đến nay đã qua bao nhiêu năm, thời gian tiếp xúc với phụ vương lâu nhất đó lại chính là thời gian họ cùng đến đây. Mấy ngày qua hai người giống như hảo hữu thường cùng nhau trò chuyện vui vẻ.

Một hình bát quái khổng lồ do cả sơn cốc thiên nhiên hình thành, đồng thời bị Phong Ngọc Tử sắp đặt thành trận thế dùng chân nguyên lực thông suốt. Hiện tại đã hoàn toàn có khả năng khởi động uy lực của bát quái thiên nhiên, bát quái thiên nhiên này

hấp thu thiên địa linh khí sau đó men theo tám nhánh thông đạo tập trung về trung tâm sơn cốc. Tại trung tâm sơn cốc là một tiểu hình phản bát quái trận thế, Tần Đức đang ngồi xếp bằng tròn tại trung tâm của phản bát quái này.

Thiên địa linh khí được đồ hình bát quái thiên nhiên hấp thụ thông qua tám nhánh thông đạo đi vào trong phản bát quái, hấp thụ được ba ngày, phản bát quái cũng đã hấp thụ được đầy đủ. Lúc đó, trong phản bát quái có một lực lượng khủng bố không ngừng lưu chuyển, Tần Đức thời khắc đó cũng đã dùng một cỗ lực lượng của bản thân hình thành nên khiên tự bảo hộ cho chính mình.

"Mười ba người các ngươi nghe ta nói đây." Phong Ngọc Tử nhìn chòng chọc về phía đám người Tần Vũ nói.

Cát Mân đem theo năm người của Ám Tiễn, Lam y trưởng lão đem theo năm người của Thiên Võng cộng thêm Tần Vũ tổng cộng có mười ba người. Mười ba người trên đang nghe mệnh lệnh điều phái của Phong Ngọc Tử.

"Đồ hình bát quái thiên nhiên chưa hoàn toàn được khởi động hết, một khi khởi động, ảo cảnh thiên nhiên cũng sẽ sản sinh ra sau đó thì chúng ta cũng sẽ bị chịu ảnh hưởng. Do vậy trước hết ta sẽ bố trí một tiểu hình bát quái trận pháp trên thân thể mọi người, nhờ vậy các người sẽ không chịu ảnh hưởng của ảo cảnh nữa." Phong Ngọc Tử nói với chúng nhân.

Vô luận là đồ hình bát quái thiên nhiên hay là phản bát quái xung quanh Tần Đức đều được chân nguyên lực của Phong Ngọc Tử thông suốt. Vì vậy hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Phong Ngọc Tử, chỉ là Phong Ngọc Tử muốn dùng chân nguyên lực của bản thân để bố trí một bát quái trận pháp trên thân thể bọn hắn. Để đồ hình trận pháp này không ảnh hưởng gì đến bọn hắn.

"Nếu như có địch nhân tới ta sẽ lập tức khởi động đồ hình bát

quái thiên nhiên này để ngăn trở địch nhân, bọn chúng một khi vào trận sẽ chịu ảnh hưởng của ảo cảnh, nhưng các ngươi sẽ không chịu ảnh hưởng. Do đó các ngươi nhất định phải tranh thủ thời gian sát tử địch nhân." Phong Ngọc Tử mắt nhìn chúng nhân giảng giải rất rõ ràng.

Mọi người đều minh bạch địch nhận bị ảo cảnh ảnh hưởng, bọn họ không bị ảnh hưởng đó là thời cơ tốt nhất để giết địch nhân.

"Đương nhiên, cũng không nhất định là địch nhân sẽ xuất hiện ta bất quá cũng chỉ nhắc nhở các ngươi thôi. Tuy nhiên…các ngươi phải nhớ một điểm, không thể để bất cứ người nào tiếp cận Vương gia." Ngọc Phong Tử nghiêm túc nói, chúng nhân tất cả cũng gật đầu.

Từ đó trở đi Tần Đức ngồi xếp bằng tu luyện trong phản bát quái, nỗ lực đạt đến trạng thái tốt nhất để nghênh tiếp Tứ Cửu Thiên Kiếp đương nhiên cũng không có thời gian để cùng Tần Vũ trò chuyện nữa.

"Phụ vương." Tần Vũ mắt nhìn Tần Đức đang tu luyện trong phản bát quái, trong lòng tĩnh lặng trông chờ. Chờ đợi phụ vương hắn có thể tu luyện thành công, nửa ngày cùng Tần Đức trò chuyện với Tần Vũ là quảng thời gian vui sướng khoái lạc nhất trong mười năm qua của hắn.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày. Sau khi Tần Đức đã tu luyện được ba ngày, thì ông ta cuối cùng cũng đình chỉ tu luyện.

"Hôm nay, chắc chắn thiên kiếp sẽ đến." Tần Đức nói với chúng nhân.

Chương 66

Độ Kiếp Chi Chiến (1)

Trời cũng đã dần tối, Tần Đức ngồi xếp bằng trong Phản Bát Quái Trận tại trung tâm sơn cốc, Phong Ngọc Tử và bọn Tần Vũ lần lượt ngồi xung quanh Tần Đức, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mười lăm người trong sơn cốc hiểu rõ thiên kiếp đang sớm đến gần, mỗi một người trong lòng căng thẳng như dây đàn.

"Phụ vương."

Tần Vũ khẽ quay đầu, mắt nhìn Tần Đức đang tĩnh toạ bên trong, lúc đó sắc mặt Tần Đức rất bình tĩnh, Tần Vũ trong lòng hốt nhiên run sợ, uy lực của thiên kiếp, phàm nhân muốn kháng cự lại thật gian nan vô cùng, cho dù Tứ Cửu Thiên Kiếp là cấp thấp nhất.

"Vô luận thế nào, con cũng sẽ không để cho bất kỳ ai kinh động đến người." Nhãn thần của Tần Vũ càng thêm lăng lệ.

"Các vị, Tứ Cửu Thiên Kiếp là tiểu thiên kiếp, có bốn đạo thiên lôi giáng hạ, tại thời điểm đó, tất cả chúng ta nhất định phải bảo đảm cho Doanh tiên sinh không bị bất cứ ai quấy nhiễu. Còn nữa… mọi người cũng chớ có vọng tưởng sẽ trợ giúp Doanh tiên sinh ngăn chặn thiên lôi. Thiên kiếp là thử thách đối với người độ kiếp, một khi các người giúp đỡ để kháng cự lại, đối với Doanh tiên sinh không có chút hỗ trợ nào, ngược lại các ngươi cũng phải nhận lấy thiên lôi trừng phạt." Phong Ngọc Tử căn dặn chúng nhân.

Phong Ngọc Tử đã từng vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp nên có kinh nghiệm, chúng nhân tại tràng, tức thì ghi nhớ trong lòng.

"Phong huynh, các người cũng quá khẩn trương đấy, ta tuyển chọn Thanh Liên sơn mạch để độ kiếp, cũng không có mấy người biết. Không nhất định sẽ có người đến quấy phá đâu." Tần Đức nhãn tình

khai mở mỉm cười nói.

Mặc dù thiên kiếp đang đến gần, Tần Đức vẫn vui vẻ nói cười như thường.

Đột nhiên…

Cuồng phong nổi lên, cuốn sạch cả thiên địa, gió cuốn mây tan, đám phù vân trong phạm vi mười dặm phía trên sơn cốc lúc đó không hiểu bị thổi bay đi đằng nào, đồng thời sắc trời phía trên sơn cốc dần dần biến đổi, biến thành sắc hồng ảm đạm.

"Thiên kiếp sắp đến rồi!" Phong Ngọc Tử tức thì kêu to, chúng nhân mỗi người trong lòng lập tức căng thẳng như dây đàn, còn Tần Vũ trái tim nhảy liên hồi.

Ám hồng sắc thiên không phảng phất như tụ lại trên đỉnh đầu, đem lại cho mọi người áp lực cường đại, sau đó ám hồng sắc thiên không bắt đầu u quay tròn, phảng phất như một dòng nước xoáy cự đại giữa biển khơi không ngừng xoay chuyển, từng đạo tử sắc điện xà phảng phất như sinh ra giữa không trung, xuất hiện từ trong sắc trời hồng ảm đạm, sau đó bị hút vào dòng xoáy cự đại này.

Dòng xoáy lại càng chảy xiết, trong phạm vi vài trăm dặm vuông thiên địa linh khí hoàn toàn hỗn loạn, đạo đạo cự đại điện xà uốn lượn ngoằn ngoèo trong dòng xoáy, dần dần, dòng xoáy cũng ngừng xoay chuyển, biến thành một đoá tử sắc kiếp vân. Thiên không ám hồng sắc, kiếp vân tử sắc, trong kiếp vân điện xà loé sáng.

Chúng nhân trong sơn cốc nhìn lên thiên không, Tần Vũ cũng vậy, chứng kiến thiên uy, khí thế khủng bố như vậy, Tần Vũ cảm thấy trong tâm hắn như bị tảng đá đè lên, có cảm giác khó thở, Tần Vũ nghiến răng, nhãn trung loé sáng, trong chốc lát lại quan sát phụ vương của hắn.

"Phụ vương, người nhất định phải thành công!" Tần Vũ trong lòng kỳ vọng.

"Oanh!"

Một tiếng sấm vang lớn, một dòng tử sắc lôi điện phảng phất như thần long uốn lượn hướng về phía Tần Đức ở trung tâm sơn cốc đánh xuống, tại tràng mọi người đều hiểu, Tứ Cửu Thiên Kiếp gồm có bốn đạo thiên lôi, đạo sau lợi hại hơn đạo trước, đây bất quá là đạo thiên lôi đầu tiên, nhưng khí thế của đệ nhất đạo như vậy, có thể tưởng tượng được sự khủng bố của thiên kiếp.

"Lên!"

Tần Đức tại trung tâm Phản Bát Quái lập tức đứng dậy, khởi động Phản Bát Quái trận thế, đạo đạo quang mang ở xung quang Phản Bát Quái trận thế không ngừng lưu chuyển, sau đó hình thành nên bức màn khí bao trùm xung quanh Phản Bát Quái, bảo hộ vững chắc toàn bộ thân thể Tần Đức.

Với sự trợ giúp của linh khí tại cự hình thiên nhiên bát quái, lại thông qua chính Phản Bát Quái tăng thêm hiệu quả, trong gần ba ngày đã hấp thụ đầy linh khí, hình thành nên bức màn khí cấm chế bảo hộ, uy lực đúng là rất mạnh.

"Oanh!"

Tử sắc lôi điện oanh kích lên trên bức màn khí thanh sắc này, thanh sắc thiên địa linh khí trong Phản Bát Quái vội vã lưu chuyển, bức màn khí cũng chấn động một hồi, nhưng thực tế đã kiên cường trụ lại trước đạo thiên lôi đầu tiên. Tần Vũ thấy vậy trong lòng thở phào một cái.

"Bát Quái thiên nhiên này quả nhiên đủ mạnh, cấm chế khí tráo (màn khí) do Bát Quái hình thành nên có thể chịu được đạo thiên lôi đầu tiên mà không tan biến." Phong Ngọc Tử trên mặt hơi có sắc

hoan hỉ.

oOo

Lúc đó cách sơn cốc không xa, Ngũ Đức, Ngũ Hành mỗi người đạp trên một cự hình phi kiếm, đồng thời dẫn theo hai lão giả.

"Sư huynh, gã Tần Đức này không ngờ lại vượt qua được đệ nhất đạo thiên lôi, hơn nữa Tần Đức lại có thể tìm được vị trí của Bát Quái thiên nhiên, cũng kể là có chút vận rắm chó." Ngũ Hành cười lạnh nói.

Ngũ Đức không bận tâm nói: *"Không cần quản nhiều như vậy, Tứ Cửu Thiên Kiếp có bốn đạo thiên lôi, đạo sau lợi hại hơn đạo trước, đệ nhất đạo bất quá là món khai vị thôi. Tần Đức muốn vượt qua cả bốn đạo, khó lắm. Huống chi hắn thậm chí có vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp thành công, khẳng định là cũng trọng thương, lúc đó với thực lực của chúng ta sẽ dễ dàng sát tử hắn."*

Độ kiếp thành công, thân thể cũng sẽ bị trọng thương, một tiểu nhân vật vừa bước vào Kim Đan Tiền Kỳ lại bị trọng thương, sao có thể là đối thủ của Kim Đan Trung Kỳ Ngũ Hành và Kim Đan Hậu Kỳ Ngũ Đức được.

"Hai vị tiền đối, chúng ta hiện tại có thể xuất thủ được chưa?" Hạng Đông thủ lĩnh trong tứ đại lão giả tức thì cung kính nói, bốn lão giả này, trong nội bộ Hạng gia xưng hiệu là Tứ Phương Tử Thần, đại danh phân thành Đông, Nam, Tây, Bắc cùng chung họ *"Hạng"*.

Ngũ Đức nghe xong hơi gật đầu: *"Sư đệ, bây giờ đệ nhị đạo thiên lôi đang tích tụ năng lượng, một khi đệ nhị đạo thiên lôi bắt đầu, bọn chúng nhất định sẽ phân tâm chú ý đến trường độ kiếp, chúng ta ngay lập tức thiểm điện công kích, một đòn diệt sạch bọn chúng!"*

"Vâng, sư huynh." Ngũ Hành cũng rất hưng phấn.

oOo

Tử sắc kiếp vân không ngừng vần vũ, từng cỗ áp lực cường đại khiến cho chúng nhân trong sơn cốc kinh hãi, đệ nhị đạo thiên lôi hiển nhiên phải cực kỳ cường đại.

"Hứ!"

Một tiếng hét trầm trầm từ phát ra từ miệng Tần Đức, đồng thời trên cơ thể Tần Đức xuất hiện long hình hộ thể cương khí, đúng ra mà nói hộ thể cương khí này tựa hồ như đã thực chất hoá, chính là phép hộ thể do tu luyện Tổ Long Thuỷ Hoàng quyết đến tiên thiên cực trí mà có được.

Đồng thời một thanh ám hồng sắc trường kiếm xuất hiện trên tay Tần Đức, chính là trung phẩm linh khí, cũng là binh khí để Tần Đức dựa vào nó mà độ kiếp.

Tần Vũ tập trung toàn lực chú ý lên thân thể phụ vương hắn, đám người Phong Ngọc Tử, Lam y trưởng lão cũng quan tâm đến trường độ kiếp trước mắt của Tần Đức, sức ép không khí khiến mọi người rất khó thở, áp lực không khí thật lớn. Hốt nhiên thiên không chấn động một hồi.

"Oanh!"

Lại là một đạo tử sắc thiên lôi từ cao không cực tốc đánh xuống, đạo thiên lôi này so với đạo thứ nhất, lại càng lớn hơn, tử sắc quang mang cũng càng thêm chói mắt, trong sát na thiên lôi đánh xuống, đám người Tần Vũ tức thì trở nên khẩn trương, bỗng cùng lúc đó…

"Có địch tập kích!"

Thanh âm của Phong Ngọc Tử đột nhiên vang lên bên tai mười ba người bọn họ, bọn Tần Vũ đồng thời đại kinh, Phong Ngọc Tử không kêu to thành tiếng vì sợ làm kinh nhiễu Tần Đức, do vậy chỉ

dùng truyền âm, đồng thời Phong Ngọc Tử hai tay kết thủ ấn, cả thiên nhiên Bát Quái trận thế trong sơn cốc liền khởi động, từng đạo đạo chân nguyên lực liên tục xuyên qua trận thế.

"Há há, Phong Ngọc Tử, đám trận thế như vậy mà cũng muốn ngăn trở sư huynh đệ ta sao, không phải là nằm mộng chứ?" Bạch Mi Ngũ Hành cười lạnh nói, chân đạp trên cự hình trường kiếm, theo sau là hai lão giả từ cao không phi xuống.

Ở bên cạnh, Ngũ Đức trường phát tung bay cũng đạp trên một cự hình trường kiếm, dẫn theo hai lão giả hạ xuống.

"Hai tên tu chân giả." Tần Vũ đại kinh, sau đó nghiến răng, song nhãn toé lửa nhìn trừng trừng hai thượng tiên kia, *"Đành liều một phen, bất kể như thế nào cũng không thể để bọn chúng kinh động phụ vương độ kiếp."*

Chương 67

Độ Kiếp Chi Chiến (2)

Đồng thời…*"Ầm!"* Đạo thiên lôi thứ hai với thiên uy ghê người đánh trúng chính giữa Bát Quái hộ tráo, lập tức hộ tráo rung động kịch liệt giống như mặt nước, sức mạnh của thiên lôi và hộ tráo không ngừng triệt tiêu nhau đồng thời đạo phù triện từ bên trong hộ tráo hiện lên trên bề mặt.

"Không tốt." linh thức Tần Vũ triển khai, phân tâm chú ý đến phụ vương hắn, hắn cảm nhận rõ ràng năng lượng hộ tráo yếu đi rất nhanh.

Bát Quái hộ tráo đột nhiên tan rã, đồng thời đạo phù triện nổi trên mặt hộ tráo cũng tiêu biến đi mất, hộ tráo do Chánh Phản Bát Quái cấu thành từ bây giờ xem như bị phá vỡ, may mà năng lượng đạo thiên lôi thứ hai cũng đã cạn kiệt.

"Tần Đức, coi như ngươi gặp vận may, có thể tìm được thiên nhiên Bát Quái triệt tiêu hai đạo thiên lôi. Đáng tiếc, Tứ Cửu Thiên Kiếp có bốn đạo thiên lôi càng về sau càng lợi hại, hai đạo trước so với hai đạo sau rất khác biệt đó!" Bạch mi của Ngũ Hành kéo dài đến tận tóc mai toát lên khí thế lăng lệ.

"Sư đệ, đừng lãng phí thời gian, động thủ!" Ngũ Đức quát một tiếng hạ lệnh.

"Được, sư huynh và bốn người các ngươi giết những tên Tiên Thiên cao thủ kia. Phong Ngọc Tử để ta đối phó cũng được." Trong mắt Ngũ Hành lóe lên một tia tàn khốc, còn bốn lão già nhìn nhau gật đầu sau đó đồng loạt nhảy từ trên phi kiếm xuống áp sát đến thiên nhiên Bát Quái trận.

Bốn lão già toàn thân vận hôi y, thực lực không thể xem

thường.

"Cẩn thận, trận pháp này bao hàm huyễn cảnh, bế nhãn giết địch." Hạng Đông vừa xâm nhập trận pháp liền biết không ổn, lập tức quát lớn.

"Dạ, đại ca!" ba lão kia tức thì nghe lệnh, đã đến cảnh giới tu luyện của họ cho dù bế nhãn cùng người giao chiến cũng không ảnh hưởng gì, tuy vẫn chưa có linh thức nhưng có thể cảm ứng mơ hồ hơn nữa họ có thể lắng nghe âm thanh phân biệt vị trí.

Trong trận pháp, bốn người đều nhắm mắt không có một chút cử động nào.

"Bốn Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ, có chút phiền toái đây."

Phong Ngọc Tử trong đầu suy nghĩ nhanh như chớp, giây lát hạ lệnh: *"Cát Mân, ngươi dẫn Ngũ Hành Bộ đối phó Ngũ Hành, Ngũ Đức giao cho ta. Những người khác đối phó bốn lão già."*

Lúc này kiếp vân lần nữa đảo lộn hạ thấp xuống, trong không trung tiếng sấm nổ ì ầm chính là đang tập trung sức mạnh lôi điện, càng về sau lôi điện càng mạnh mẽ, thời gian tiêu hao tích tụ lực lôi điện càng dài hơn, Tần Đức toàn tâm chuẩn bị nghênh tiếp Thiên Kiếp, căn bản không có lòng dạ chú ý cuộc đại chiến.

"Ha ha…" Ngũ Đức cao giọng cười lớn, sau đó nhìn chăm chăm vào Phong Ngọc Tử nói: *"Hừ, Phong Ngọc Tử, ngươi một Kim Đan Trung kỳ nhỏ bé cũng vọng tưởng đòi đấu với ta một trận sao."*

Hắn nghe được lời Phong Ngọc Tử nói đương nhiên trong tâm đại nộ, dù sao hắn cũng là Kim Đan Hậu kỳ, Phong Ngọc Tử chẳng qua chỉ là một Kim Đan Trung kỳ chênh lệch nhau rất lớn.

"Phong Ngọc Tử, ngươi lại phái vài Tiên Thiên cao thủ đến đối phó ta? Hô hô…" Ngũ Hành giận đến mức cười phá lên.

Trong mắt Ngũ Hành, Tiên Thiên cao thủ ngay cả phòng ngự của hắn cũng không phá nổi, Phong Ngọc Tử an bài như thế tự nhiên khiến hắn cảm thấy bị coi thường.

Phong Ngọc Tử chỉ cười nhạt không nói gì, ông có trung phẩm linh khí chính là một bí mật. Trung phẩm linh khí so với hạ phẩm linh khí uy lực còn cao gấp mấy lần, một tiểu hài cầm súng trong tay có thể giết chết một người trưởng thành cầm dao, đó là cái lợi của vũ khí.

"Sát!" Ngũ Đức và Ngũ Hành đột nhiên quát lớn.

Thân hình nhanh như điện, Ngũ Đức ngự kiếm xông thẳng vào Phong Ngọc Tử, Ngũ Hành cũng đạp phi kiếm xâm nhập đại trận, tuy trận pháp này có huyễn cảnh chi phối nhưng đối với Ngũ Đức và Ngũ Hành trực tiếp dùng linh thức quan sát, căn bản không bị ảnh hưởng bởi trận pháp đơn giản này.

Thiên nhiên Bát Quái trận bất quá lợi dụng địa lý tự nhiên hình thành một vài huyễn tượng đơn giản, dùng linh thức quan sát một điểm nhỏ cũng hiện ra. Chân chính huyễn trận cao cấp dù có linh thức vẫn phải chịu ảnh hưởng. Đáng tiếc, Phong Ngọc Tử còn chưa đạt đến thực lực đó.

"A!"

Một loạt âm thanh bạo phát, một tiếng kêu thê thảm vang lên, máu tươi bắn tung tóe. Một người ngã ầm xuống đất chết ngay tức khắc. Tất cả chợt sững sờ bao gồm số người Ngũ Đức cũng hơi chú ý sang nơi đó. Hạng gia phái đi Tứ Phương Sát Thần, lão tam Hạng Tây vừa tiến lên đã bị một người giết chết.

"Tam đệ!"

"Tam đệ!"

Ba người Hạng Đông tức thì hết sức phẫn nộ, bốn người bọn

họ ở bên nhau hơn trăm năm so với huynh đệ ruột thịt còn thân thiết hơn, thậm chí giữa họ còn nảy sinh cảm ứng đặc biệt. Ban nãy lão tam chết đi, họ đều cảm giác được. Hôm nay lão tam thoáng chốc đã bị sát tử nhưng do ảnh hưởng huyễn cảnh, họ căn bản không thể biết được ai đã ra tay.

"Lưu tiên sinh, bội phục!" Truyền âm của Lam y trưởng lão lọt vào tai Tần Vũ.

Tần Vũ cười nhạt.

Nghe âm thanh đoán vị trí? Nếu như không nghe được âm thanh làm sao phân biệt.

Thân pháp Tần Vũ mới thi triển đơn giản không phát ra một chút tiếng gió. Tuy Tứ Phương Sát Thần của Hạng gia đều là Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ, có một ít cảm ứng. Thế nhưng bản thân Tần Vũ một khi thu liễm khí tức những người như Hạng Tây cũng không thể cảm ứng được. Thu liễm khí tức đòi hỏi không được vận động nội lực trong thể nội. Như thế người khác không thể phát giác ra.

Nhưng khi đại chiến, mọi người đều sử dụng Tiên Thiên chân khí hoặc chân nguyên lực làm sao có khả năng thu liễm khí tức được? Riêng Tần Vũ có thể, bởi vì hắn ban nãy tịnh không sử dụng Tử Sắc Tiên Thiên chân khí, hắn chỉ dựa vào sức mạnh nhục thể.

Ba người Hạng Đông hết sức kinh hãi, lúc này huyễn cảnh làm cho họ căn bản không nhìn thấy những người khác, còn người bên Tần Đức không chịu ảnh hưởng trận pháp. Cái chết của Hạng Tây khiến chúng bắt đầu hoảng loạn.

"Dám quấy nhiễu phụ vương ta Độ Kiếp, chết đi!" Truyền âm của Tần Vũ trực tiếp vang lên bên tai Hạng Nam.

Hạng Nam kinh ngạc *"Phụ vương?"*

Hạng Nam còn chưa minh bạch liền bị một quyền bất ngờ nện vào ngực trái giống như bị quả đại chùy đập lên ngực phá nát tâm tạng, mắt trợn tròn té xuống đất chết ngay tức khắc.

"Nhị đệ!" Hạng Đông đau đớn gọi.

"Nhị ca!" Hạng Bắc cũng vội vã hét lên, *"Là ai, ra đây, đấu với ta một trận quang minh chính đại."*

Việc này làm Hạng Bắc hết sức tức giận, chỉ trong chốc lát hai huynh đệ hắn đã ra đi.

"Tiểu tử đó thật phiền phức, di động không phát ra tiếng gió, còn khí tức một chút cũng không lộ ra."

Linh thức Ngũ Hành xác định ngay Tần Vũ lập tức quát lớn *"Tiểu tử, mau mau chịu chết."*

Tần Vũ nhìn thoáng qua Ngũ Hành trong lòng hơi chấn động.

"Nên sử dụng Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo hay không?" Tần Vũ thầm suy nghĩ.

Lực công kích tu chân giả quá mạnh, vào thời khắc quan trọng phải dựa vào hai trung phẩm linh khí Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo. Không dùng trung phẩm linh khí, hắn đối đầu với tu chân giả một chút hi vọng cũng không có nhưng một khi sử dụng thân phận ắt phải bộc lộ.

"Ngũ Hành Bộ lên, bố trận!" Giọng Cát Mân cất lên.

Năm Ám Tiễn Tiên Thiên hậu kỳ cao thủ ngăn chặn phía trước Tần Vũ, Ngũ Hành muốn giết Tần Vũ buộc phải giết sạch năm người trước mặt, Ngũ Hành cười gằn: *"Vài con kiến muốn chết, đừng trách ta vô tình."*

Ngũ Hành vừa dứt lời tay chỉ vào phi kiếm, phi kiếm lập tức

bắn tới một người trong số đó. Kim Đan hậu kỳ Ngũ Đức và Kim Đan trung kỳ Phong Ngọc Tử cuối cùng cũng bắt đầu xung đột mạnh mẽ.

"Oành!"

Một âm thanh kinh khủng vang lên, một hỏa hồng sắc phi kiếm, một kim sắc phi kiếm, hai cây phi kiếm đâm vào nhau cực mạnh, trên mặt Ngũ Đức hiện lên vẻ tươi cười, thực lực hắn vượt xa Phong Ngọc Tử đối chọi cứng rắn như vầy là điều hắn rất thích.

Trong lúc va chạm kịch liệt, sắc mặt Ngũ Đức lập tức tái đi, khóe miệng một dòng máu nhỏ rỉ ra, đồng thời nhìn Phong Ngọc Tử với vẻ khó tin: *"Ngươi, phi kiếm của ngươi …"*

Sắc mặt Phong Ngọc Tử cũng trở nên trắng bệch nhưng trong mắt thần quang lập lòe, cười lạnh nói: *"Ngũ Đức, hôm nay ta nhất định phải cho ngươi biết hạ phẩm linh khí và trung phẩm linh khí rốt cuộc chênh lệch lớn như thế nào!"* Phong Ngọc Tử lúc này thần tình vô cùng hưng phấn. Đòn tấn công của tu chân giả đều dựa vào linh khí, bọn họ tu luyện phi kiếm thì sức tấn công nằm trên phi kiếm.

"Bùng!"

Trong tay một người của Ám Tiễn Ngũ Hành Bộ xuất hiện ám hồng đoản đao trực tiếp ngăn chặn phi kiếm đồng thời thân hình lách sang bên thoát khỏi lực xung kích, trong lúc Ngũ Hành giật mình kinh ngạc, Ngũ Hành Bộ đồng loạt xuất ra đoản đao lập tức áp sát bao vây Ngũ Hành.

Nhìn năm cây trung phẩm linh khí áp sát mình, Ngũ Hành kinh hãi: *"Trung phẩm linh khí, trời ạ, sao nhiều trung phẩm linh khí thế!"* Hắn căn bản không dám dùng hộ thể chân nguyên lực chống đỡ, với sức tấn công của trung phẩm linh khí, hộ thể chân nguyên lực không thể ngăn cản một cách đơn giản, hơn nữa hắn chỉ có một cây phi kiếm trong sát na nhiều nhất chỉ giết được một người

trong khi đối phương lại có đến năm người. *"Vù!"*

Ngũ Hành chân đạp phi kiếm bay thẳng lên không trung. Hắn chỉ có lợi thế khi Ngũ Hành Bộ không thể bay. Trong mắt Ngũ Hành và Ngũ Đức quang mang rực cháy, trung phẩm linh khí, ngay cả ở hải ngoại tiên đảo dựa vào thực lực của họ căn bản cũng không thể có được trọng bảo như vậy, bây giờ lại xuất hiện nhiều trung phẩm linh khí, điều này khiến họ trở nên kích động.

"Sư đệ!"

"Sư huynh!"

Ngũ Hành và Ngũ Đức gần như cùng lúc truyền âm cho nhau hỏi thăm ý kiến.

Liều!

Cho dù trọng thương cũng phải lấy được trung phẩm linh khí.

Ngũ Hành và Ngũ Đức lúc mới bắt đầu chỉ xem như trò đùa trẻ con mà thôi, bây giờ lại bất chấp vì trung phẩm linh khí có trọng thương cũng đáng. Hai đại tu chân giả một khi quyết tâm liều mạng lực công kích không giống như ban đầu.

"Ầm!"

Ngũ Đức vừa chỉ tay, phi kiếm hóa lớn chém nát căn cơ trận pháp, đồng thời từ trong phi kiếm xuất ra mấy đạo cự đại kiếm khí phá hủy vách núi, tức thì cả thiên nhiên Bát Quái trận bị phá huyễn cảnh biến mất không còn tung tích.

"Huyễn cảnh đã phá, vì huynh đệ chúng ta báo cừu, hung thủ là tên hắc y tiểu tử." Ngũ Đức quát lớn.

Hạng Đông và Hạng Bắc lập tức mở mắt, mục quang hướng về phía Tần Vũ.

"Oành!"

Một cỗ tử sắc cự long từ cửu thiên ập xuống với uy thế khiến mọi người cảm thấy bị dồn ép, đánh thẳng vào Tần Đức đang ở trung tâm sơn cốc, đây là đạo thiên lôi thứ ba, lần này Tần Đức không còn hộ tráo bảo vệ ông chỉ có thể dựa vào chính bản thân.

"Phụ vương!" Sự chú ý của Tần Vũ đặt một phần nơi Tần Đức.

"Chịu chết đi!" Hạng Đông và Hạng Bắc hai mắt đỏ rực, nội lực hoàn toàn bành trướng bộc phát lực công kích mạnh nhất vào Tần Vũ.

Chương 68

Độ Kiếp Chi Chiến (3)

Mắt nhìn hai người tiến lại, Tần Vũ nhãn tình hơi nhíu lại, đạo đạo hàn quang từ nhãn trung xạ xuất ra ngoài, hốt nhiên Tần Vũ hơi nhếch mép, đồng thời thân hình như gió, trực tiếp…quay về hướng khác cực tốc phóng đi, Tần Vũ lúc đó không ngờ lại không ứng chiến, lại phóng thẳng về phía tận cùng sơn cốc, hai đại cao thủ Hạng Đông và Hạng Bắc tức thì đại nộ.

"Chớ chạy!"

Hai huynh đệ đã chết, Hạng Đông và Hạng Bắc đối với Tần Vũ hận đến xương tuỷ, vừa nổi giận quát lớn, hai người cũng nhằm hướng Tần Vũ truy đuổi.

"Phụ vương, nhất định phải thành công đấy!" Tần Vũ tại sao không ứng chiến, là bởi vì hắn lúc đó căn bản vô pháp dùng toàn bộ thân thể tinh thần tiếp nhập chiến đấu, bởi vì đạo thiên lôi thứ ba cũng đã đánh xuống, Tần Vũ cực tốc di động, đồng thời linh thức luôn quan tâm chú ý đến Tần Đức.

Tần Đức trên thân thể là Long Hình cương khí bao quanh, tay nắm chặt trung phẩm linh khí ám hồng sắc trường kiếm, trung phẩm linh khí uy lực cực lớn, lúc trước Phong Ngọc Tử dựa vào một thanh hạ phẩm linh khí cũng đủ để độ qua Tứ cửu thiên kiếp, đương nhiên tình huống khi đó là có tu chân sư môn của Phong Ngọc Tử hỗ trợ. Tần Đức ngẩng đầu nhìn về phía tử sắc thiên lôi, ám hồng sắc trường kiếm trong tay phát xuất đạo đạo quang mang chói mắt.

"Oanh!" Thiên lôi lập tức đánh xuống đầu!

"Hừ!" Tần Đức giơ ám hồng sắc trường kiếm lên chống đỡ,

đồng thời từng cổ Tiên Thiên chân khí thâu nhập vào trong ám hồng sắc trường kiếm.

Tử sắc lôi điện đánh lên trường kiếm, ám hồng sắc trường kiếm không ngừng rung lên, nhưng trung phẩm linh khí cứng rắn vô bỉ, thiên lôi của Tứ Cửu Thiên Kiếp đánh xuống cũng hoàn toàn không gãy. Gần sát na, tử sắc lôi điện lập tức biến mắt, chỉ để lại vài đạo điện xà lưu chuyển trên ám hồng sắc trường kiếm. Tần Đức sắc mặt có chút trắng xanh.

"Ha ha...có trung phẩm linh khí này, vượt qua Tứ cửu thiên kiếp quả nhiên rất nhẹ nhàng." Tần Đức lúc đó lại tràn đầy tín tâm, đối với đạo thiên lôi sau cùng đã nắm chắc mười phần, chỉ thấy năng lượng trong nội thể Tần Đức cuồn cuộn xuất ra, năng lượng trên trường kiếm bất ngờ gia tăng nhiệt độ càng thêm chói mắt. Tần Vũ trong lòng đang căng thẳng cũng chùng xuống.

Cuối cùng phụ vương hắn cũng an toàn vượt qua đạo thiên lôi thứ ba.

"Tên tạp toái kia, đừng có chạy trốn nữa!" Hạng Đông và Hạng Bắc khoé mắt như muốn rách toạc, không ngừng truy đuổi phía sau lưng Tần Vũ, nhưng luận về thân pháp, Tần Vũ khi thoát khỏi phụ trọng, tốc độ đã vượt xa Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ.

"Ha ha…hai tên hề kia, xơi một quyền của ta này!" Không thể ngờ Tần Vũ vốn đang cực tốc chạy trốn lại đột nhiên chuyển thân, song quyền như du long xuất động, phóng về hướng hai người.

Hạng Đông và Hạng Bắc năng lượng thể nội vô cùng dồi dào đã đạt đến cực trí, nhìn thấy Tần Vũ bất ngờ không chạy nữa, tức thì cả mừng, hai người dồn đủ năng lượng đón lấy một quyền xuất tới của Tần Vũ, hai người đều đã tu luyện hơn trăm năm, hai người liên thủ, lực công kích sẽ mạnh đến mức nào?

Song quyền của Tần Vũ, chia ra va chạm với song quyền của

hai người Hạng Đông.

"Bồng!"

Sự đụng độ kịch liệt thậm chí khiến cho không khí phát xuất ra một cơn sóng khí nhàn nhạt có thể nhìn thấy được.

Thân thể Tần Vũ bay lên khỏi mặt đất, đồng thời cơ nhục toàn thân chấn động một hồi, quá nửa trùng kích lực của Hạng Đông hai người được Tần Vũ dựa vào nhục thể cường tuyệt khống chế giải trừ, bộ phận còn lại đối với nhục thể Tần Vũ mà nói, căn bản không đáng kể gì. Hạng Đông và Hạng Bắc nhìn nhau, nhãn trung đỏ ngầu đầy vẻ hưng phấn.

Bọn họ cũng cảm nhận được đối phương có thực lực rất mạnh, nhưng lần giao thủ trên cho thấy, đối thủ trước mắt chỉ có thể đối phó được với từng người bọn họ, nhưng một khi huynh đệ bọn họ liên thủ, Tần Vũ tuyệt không phải đối thủ.

"Giết!"

Hạng Đông và Hạng Bắc hoá thành hai đạo thiểm điện, mang theo lệ khí vô biên, cùng nhau tiến về phía Tần Vũ.

Tần Vũ thực tế lại cười lạnh, đã tu luyện xong khối Thông Thiên Đồ thứ ba, Tần Vũ không chỉ sản sinh ra Tử Sắc Tiên Thiên chân khí, hơn nữa Tử Sắc Tiên Thiên chân khí này cũng đã cải tạo lại nhục thể của hắn, lực phòng ngự nhục thể của hắn đã đạt đến cảnh giới không sợ huyền thiết binh khí, lần giao thủ vừa rồi, hắn bất quá cũng chỉ mới sử dụng một chút năng lượng nhục thể thôi. Như một làn gió, Tần Vũ thân hình lay động, liền dễ dàng lách qua hai người.

"Đại trưởng lão, các người hãy đối phó với bọn tu chân giả, hai lão già này một mình ta đối phó cũng đủ rồi." Thanh âm Tần Vũ vang dội khắp cả sơn cốc.

Lam y trưởng lão nghe xong liền cười ha hả nói: *"Lưu Tinh tiên sinh, Tứ Phương Sát Thần này đại danh đỉnh đỉnh, ngài đã hạ sát hai tên, hai tên còn lại ngài đã có hứng thú thì giao luôn cho ngài. Chúng hài nhi, Song Ảo Ngũ Hành trận."*

Lam y trưởng lão vừa kêu to một tiếng, năm Thiên Võng sát thủ và năm Ám Tiễn cao thủ bất ngờ sáp lại cùng một chỗ thành từng cặp.

Năm Ám Tiễn cao thủ có đoản đao trung phẩm linh khí, còn năm Thiên Võng sát thủ thì không có. Nhưng trận pháp có tên là *"Song Ảo Ngũ hành trận"* này, vốn là được cải tạo trên cơ sở Ngũ Hành trận, chỉ thấy mười người vây quanh Ngũ Hành, nhưng đồng thời giao thủ cùng với Ngũ Hành chỉ có năm người.

Năm Thiên Võng sát thủ cùng năm Ám Tiễn cao thủ lần lượt cùng nhau giao hoán công kích, lúc thì ba Ám Tiễn cao thủ cùng hai Thiên Võng sát thủ đồng thời xuất thủ, lúc thì hai Ám Tiễn cao thủ cùng ba Thiên Võng sát thủ. Tóm lại, cùng một thời gian tổng số luôn là năm người.

"A…trung phẩm linh khí sao lại nhiều như vậy!" Ngũ Hành cực kỳ tức giận, chỉ có thể dựa vào linh thức cùng cực tốc thân pháp không ngừng né tránh. Khiến cho hắn phẫn nộ nhất là mười người kia căn bản không sợ chết, thậm chí có chết, cũng phải dùng trung phẩm linh khí đánh vào chỗ yếu hại của hắn. Trong thời khắc đó.

Trong sơn cốc phân thành ba đại chiến trường, một là Tần Vũ và hai người Hạng Đông, Hạng Bắc.

Một là tu chân giả Ngũ Hành và năm Ám Tiễn cao thủ, cộng thêm năm đại cao thủ Thiên Võng.

Phong Ngọc Tử cũng đang cầm trung phẩm linh khí trong tay, cùng hạ phẩm linh khí của Ngũ Đức đại chiến, trận chiến thứ ba này khí thế mạnh mẽ nhất, trận chiến giữa Phong Ngọc Tử và Ngũ

Đức, thanh âm dền vang không dứt, tường đá đổ nhào đá núi nát vụn. Lam y trưởng lão cùng Cát Mân đứng cách Ngũ Hành không xa, lúc đó chuẩn bị tiến vào tập kích.

"Hai lão già thối tha, chuẩn bị…chết đi!" Tần Vũ cười lạnh nói.

"Đại ngôn không biết thẹn!" Hạng Đông cười lạnh một tiếng, Hạng Đông Hạng Bắc hoá thành hai đạo lưu quang cùng nhau tiến lại giết Tần Vũ.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu lớn.

"Lưu Tinh tiên sinh, ta đến giúp ngài đây!" Cát Mân hoá thành điện mang trực tiếp phóng về hướng Hạng Bắc, lớp phòng thủ của Hạng Đông và Hạng Bắc trước sau đều thụ địch, lập tức phân khai, Hạng Bắc tay cầm vũ khí trực tiếp phóng tới Cát Mân, còn Hạng Đông tiếp tục công kích về phía Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ cau mày một cái, Cát Mân này chẳng lẽ lại rỗi rãi quá nên quản nhiều chuyện? Bất quá người khác đến trợ giúp cho hắn, hắn cũng không khen lời nào.

Tần Vũ tay co lại thành trảo, Tử Sắc chân khí vận chuyển, trong một thoáng hữu thủ Tần Vũ trong suốt như tử ngọc có thể nhìn thấu qua, xé toạc không khí trực tiếp bổ về phía Hạng Đông, Hạng Đông vừa thấy hữu thủ như tử ngọc của Tần Vũ, tức thì biết là không ổn. *"Tên tiểu tử này vừa rồi đã giấu diếm thực lực!"* Hạng Đông nhãn tình trừng trừng.

Nhưng đã muộn.

Chỉ thấy hữu trảo Tần Vũ giống như thiểm điện, quỹ tích phiêu hốt không thể đoán được, thực tế lại không có chút phong thanh, trong sát na đã phóng đến trước thân thể Hạng Đông.

"Rắc!" Tiếng xương cốt gãy nát vang lên, hữu trảo Tần Vũ phiêu hốt bất định, bất ngờ lại cuốn vào hữu thủ Hạng Đông, trực

tiếp bóp nát cổ tay phải của Hạng Đông, Hạng Đông chỉ nhìn thấy một đạo tử sắc ảo ảnh, cổ tay liền đau đớn khôn tả, đồng thời…Ý thức cũng dần dần tiêu tán.

Trong sát na vừa rồi, Tần Vũ không ngừng phá nát cổ tay phải của Hạng Đông, lại trực tiếp dùng chỉ lực âm thầm chọc thủng cổ họng Hạng Đông, tốc độ quá nhanh, do đó Hạng Đông chỉ có thể thấy được một đạo tử sắc ảo ảnh.

"Quả nhiên, Tử Sắc Tiên Thiên chân khí này vô cùng huyền diệu, không những có thể giống như Tiên Thiên chân khí rời khỏi thân thể công kích, mà còn có thể dung nhập vào trong cơ nhục, khiến cho tốc độ của ta một lần nữa lại được gia tăng." Tần Vũ thời khắc đó trên mặt hơi xuất hiện nét hưng phấn.

"A!"

Một thanh âm đau đớn, rên rỉ.

Hạng Bắc đau đớn kêu lên ngã vật xuống đất, còn Cát Mân tức thì trọng thương vô lực bắn tung lên, thân thể vô lực của Cát Mân bị văng lên cao không, sau đó rơi xuống. Thật khéo, Cát Mân bất ngờ lại vừa hay rơi xuống vị trí Tần Đức. Tần Đức đúng lúc này đang chuẩn bị nghênh tiếp đạo thiên lôi cuối cùng. Kiếp vân lúc này cuồng phong vần vũ, khí thế áp lực khổng lồ làm mọi người kinh hãi, hiển nhiên là đạo thiên lôi thứ tư sắp sửa đánh xuống.

"Cát Tổng quản!" Tần Đức mắt thấy Cát Mân bị trọng thương, không kiềm chế được sự quan tâm, đưa tay nhấc thân thể Cát Mân vẫn đang nằm dưới đất lên. *"Vương gia, thuộc hạ…không…sao."* Cát Mân quay đầu nhìn Tần Đức nói, lúc đó sắc mặt Cát Mân trắng bệch, khí tức rất yếu.

Đột nhiên…

"Bồng!"

Sắc mặt Tần Đức đột nhiên trắng bệch, tiên huyết trong miệng phảng phất như thuỷ tiễn phún xuất ra ngoài, tất cả mọi người đều ngẩn người ra kinh hãi. Một trọng chưởng của Cát Mân đã kích trúng bụng Tần Đức.

"Ha ha…Tần Đức, ta xem lần này người có chết hay không!" Cát Mân loáng cái thân hình đã tránh ra xa, trên mặt tràn đầy kích động. Cùng một sát na, Hạng Bắc vốn đang đau đớn kêu rên dưới đất cùng lập tức đứng dậy, Hạng Bắc lúc đó cũng cực kỳ hưng phấn. *"A Mân, trăm năm tiềm nhập, hôm nay quả nhiên lập được đại công."* Hạng Bắc cười ha hả.

Tần Vũ mắt nhìn thấy vậy, trong tâm lại căng lên như dây đàn: *"Phụ vương!"*

Hắn muốn hét thật to, nhưng hắn không hét thành tiếng được, chỉ có thể quan tâm đến phụ vương ở trong lòng, đồng thời Tần Vũ nhìn về phía Cát Mân và Hạng Bắc, nhãn trung ngập tràn sát ý.

"Cát Mân, tên tặc tử ngươi!" Lam y trưởng lão cũng nổi giận gầm lên.

Tần Đức mắt nhìn Cát Mân, chỉ cười buồn bã: *"Cát Mân, lần này ta chọn Thanh Liên sơn mạch để độ kiếp, chỉ có vài người biết, nhưng thực tế lại bị Hạng Quảng phát hiện ra, còn phái xuất hai đại thượng tiên. Ta lúc đó đã hoài nghi có nội gian."*

"Tuy nhiên, trong số vài người biết, ngươi và Lam y, cũng như bọn Từ Nguyên, đều là những người ta tin tưởng nhất, kẻ nào ta không thể tin tưởng thì là nội gian. Nhưng…" Tần Đức thở dài một tiếng.

Đột nhiên, trong kiếp vân tại ám hồng sắc thiên không phát xuất vô số tiếng ầm ầm, tại thiên không không khí phảng phất như bị một lực nào đó nén lại, trong chốc lát áp lực đã gia tăng lên một tầng mới. Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đạo thiên lôi thứ tư sắp giáng xuống.

Chương 69

Thân Tử (1)

Đạo thiên lôi thứ tư sắp đánh xuống, nhưng Tần Vũ tức thì nhìn thấy trên miệng Tần Đức vẫn còn vết máu chưa kịp lau. Mắt thấy phụ vương sắc diện trắng xanh, toàn thân đầy máu, Tần Vũ như bùng cháy, nhãn trung cũng dần dần đỏ ngầu. Một cỗ lệ khí sát ý trong tận đáy lòng không ngừng cuộn chảy.

Lúc tiếp nhận nhiệm vụ này, khi phát hiện mục tiêu của nhiệm vụ giống như phán đoán của bản thân, là phụ vương của mình, Tần Vũ không biết đã cao hứng đến mức nào, tận đáy lòng đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải bảo hộ cho phụ vương không bị bất cứ kẻ nào quấy nhiễu. Nhưng hiện tại…

"Phụ vương đã bị trọng thương, còn đệ tứ đạo thiên lôi lợi hại nhất lại sắp đánh xuống, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!"

Tần Vũ trong lòng vô cùng nóng ruột. Hắn rất đau lòng, phụ vương trước khi đối mặt với đệ tứ đạo thiên lôi lại bị trọng thương, cơ hội vượt qua quả là rất thấp, nhưng là độ kiếp thì người khác không thể giúp được!

"Đều tại ta, nếu như ta sớm giết chết Hạng Bắc, tên Cát Mân kia sẽ không có cơ hội giả bộ trọng thương để tiếp cận phụ vương!"

Mặc dù khó có thể trách Tần Vũ, nhưng trong thâm tâm Tần Vũ lại tự trách mình vô cùng. Vốn là trong lòng đã hạ quyết tâm, bất kể thế nào cũng phải khiến cho phụ vương không bị bất cứ ai quấy nhiễu, nhưng hiện tại phụ vương lại bị người khác đánh trọng thương.

"Tất cả các ngươi đều phải chết, tất cả!" Tần Vũ mục quang quét về phía Hạng Bắc và Cát Mân, sát cơ loé lên.

Tần Vũ song quyền nắm chặt, tử sắc Tiên Thiên chân khí trong nội thể điên cuồng nổi lên, không ngừng dung nhập toàn thân, nhục thể cường hãn của Tần Vũ liền hấp thu Tiên Thiên chân khí này, toàn thân phảng phất như thành hình tử ngọc, mãnh liệt bạo phát tử sắc Tiên Thiên chân khí mạnh nhất, toàn thân như bị tử quang hoàn toàn bao phủ.

"Hưu!"

Một đạo cuồng phong thanh âm sắc nhọn điên cuồng nổi lên, một đạo tử sắc quang ảnh tạo thành một đường thẳng bắn về phía Hạng Bắc. Hạng Bắc nhìn thấy tử sắc quang ảnh này, cảm thụ khí tức của nó, thực sự đã có thể xác định được chính tử sắc quang ảnh này của Tần Vũ đã sát tử ba huynh đệ của hắn.

Hạng Bắc nhãn trung tức thì cũng trở nên cuồng loạn, nhiệm vụ lần này vốn dĩ đã hoàn thành, hắn không tin Tần Đức đã trọng thương lại có thể vượt qua đệ tứ đạo thiên lôi mà vẫn còn sống. Ba vị huynh trưởng đã chết, thậm chí nếu Hạng Bắc còn sống để đào tẩu, thì cũng thống khổ vô cùng.

"Cùng chết!"

Mắt thấy Tần Vũ tiến lại, Hạng Bắc điên cuồng gầm lên một tiếng, từ trong thể nội Tiên Thiên chân khí căn cứ theo tuyệt chiêu liều mạng cuối cùng Bá Vương Nghịch Thiên quyết trong chốc lát hoàn toàn bùng nổ, phảng phất như tạc đạn, lực lượng đạt đến cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn của Hạng Bắc từ trong thể nội hoàn toàn bạo phát, còn Tần Vũ như một vẫn thạch hung bạo lao vào thân thể Hạng Bắc. Uy lực khủng khiếp có thể dễ dàng huỷ diệt đối phương.

"Chết đi!"

Tần Vũ nghiến chặt răng, hắn căn bản không sử dụng quyền cước, nâng công lực lên đến mức cao nhất, Tử sắc chân khí dung

hợp nhục thể, lại hình thành hộ thể cương khí, sau đó biến bản thân thành dạng một vẫn thạch, dùng tốc độ nhanh nhất lao vào Hạng Bắc. Hắn định đụng chết Hạng Bắc.

"Bồng"

Trong sát na, toàn thân Hạng Bắc kích trúng Tần Vũ, hoàn toàn nổ tung, xương thịt bay tứ phía, tiên huyết phun khắp trường không, còn Tần Vũ toàn thân như một tử sắc lưu tinh ngay lập tức xuyên qua thân thể Hạng Bắc. Tất cả đều thất thần. Sát nhân, một va chạm cũng có thể sát nhân như vậy sao?

Tất cả mọi người đều nhìn tử sắc quang ảnh Tần Vũ, trong mắt bọn họ, công kích lực của gã sát thủ "Lưu Tinh" *này thật quá khủng bố, hơn nữa vừa rồi lại dùng cách va chạm để giết chết một Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ.*

"Tự huỷ, tự huỷ…đáng tiếc, sự cường mãnh của nhục thể ta, các ngươi cũng không thể tưởng tượng nổi."

*Tần Vũ khoé môi có chút lãnh tiếu, chiêu tự huỷ sau cùng của Hạng Bắc mặc dù mạnh, nếu là Tiên Thiên cao thủ khác chắc chắn là chết. Đáng tiếc, Tần Vũ là Tiên Thiên ngoại công cao thủ chưa từng có từ trước đến nay, nhục thể cường hãn của Tiên Thiên ngoại công cao thủ vượt xa sự tưởng tượng của mọi người. Hơn nữa, trải luyện qua ba khối "*Thông Thiên Đồ*", công pháp không ngừng biến đổi, sự mạnh mẽ của bản thân cũng đã tiếp cận đến tầm của tiên phẩm vũ khí, lại có tử sắc Tiên Thiên chân khí thần kỳ dung hợp, gia tăng thêm hộ thể cương khí. Ngay cả tiên phẩm vũ khí cũng khó lòng phá vỡ phòng ngự của Tần Vũ.*

"Cát Mân, ngươi…tội không thể tha!" *Tần Vũ lại trừng mắt nhìn Cát Mân.*

Cát Mân bị Tần Vũ trừng mắt nhìn đến nỗi lông tóc dựng lên, sau đó cười nói: "Lưu Tinh tiên sinh, ngài là một sát thủ. Hà tất phải vì Tần Đức mà bán mạng, phần thưởng cho nhiệm vụ của ngài không phải là một vũ khí tiên phẩm thượng cấp sao. Chỉ cần ngài giúp đỡ ta đối phó với bọn chúng, Hoàng thượng người sẽ trọng thưởng cho ngài còn nhiều hơn thế."

"Oành!"

Một cỗ phích lịch khủng bố vang dội, đạo thiên lôi cuối cùng, đệ tứ đạo thiên lôi, giống như một tử sắc cự long từ trong Kiếp vân mãnh liệt bay ra, trực tiếp đánh xuống phía dưới, toàn thể mọi người xung quanh Tần Đức trong chốc lát đình chỉ công kích, bọn họ đều nhìn về phía Tần Đức.

Tần Đức hét lên một tiếng trầm trầm, sắc mặt đột nhiên đỏ rực. Đột nhiên, một đạo thanh âm chấn thiên như long ngâm từ trong thể nội Tần Đức vang lên, một cự long hoàng kim sắc đã gần thực chất hoá do khí kình hình thành, mãnh liệt ly khai thân thể Tần Đức, hung bạo nghênh tiếp đệ tứ đạo thiên lôi. "Oành!"

Tử sắc lôi điện mãnh liệt va chạm với kim sắc khí kình cự long, tạo nên một cỗ lực lượng cuồng bạo hoành hành ngang ngược. Gần một khắc sau, kim sắc khí kình cự long liền tiêu tán, tử sắc lôi điện cũng yếu đi quá nửa, nhưng phần tử sắc lôi điện còn lại vẫn tiếp tục đánh xuống.

"Bồng!"

Ám hồng sắc trường kiếm chỉ thẳng lên trời, trực tiếp nghênh đón tử sắc lôi điện. Lôi điện trực tiếp đánh trúng ám hồng sắc trường kiếm, trường kiếm cũng phát xuất một đạo quang mang chói mắt, sắc mặt Tần Đức đột nhiên trắng bệch, toàn thân rung lên bần bật. Gần một khắc sau, lôi điện chi lực này bất ngờ tiêu tán. Tần Đức toàn thân vô lực, mệt mỏi nằm co quắp trên mặt đất.

"Thành công rồi?" Tần Vũ đứng sửng sốt, mắt nhìn mọi người đang không biết như thế là có ý nghĩa gì.

Tần Đức đã độ kiếp thành công. Dựa vào thiên nhiên Bát Quái trận thế và thanh trường kiếm trung phẩm linh khí này, Tần Đức mặc dù trọng thương, nhưng vẫn độ kiếp thành công. Tuy nhiên Tần Đức lúc này đang nằm tê liệt ở trên mặt đất, hiển nhiên thương tích của ông ta cực nặng. Kiếp vân tại thiên không đã từ từ tiêu tán, ám hồng sắc thiên không đã khôi phục lại như trước, mọi người lại thấy quần tinh xuất hiện khắp bầu trời.

Tần Vũ trong tâm tràn ngập nỗi vui mừng cực độ. Mặc dù phụ vương hắn đã bị trọng thương, nhưng bất kể thế nào cũng đã vượt qua được Tứ Cửu Thiên Kiếp. Với bảo bối của Tần gia thì thương thế này sẽ khôi phục rất nhanh chóng, Tần Đức cũng sẽ kết Kim Đan rất mau để trở thành tu chân giả.

"Cát Mân!" *Tần Vũ nhìn về phía Cát Mân, trong mắt toàn là sát ý.*

Cát Mân khi đó vẫn đang nhíu mày nhìn Tần Đức: "Thật không thể tưởng tượng nổi! Ai có thể tưởng tượng nổi là hắn cũng giống như Thuỷ Hoàng năm xưa, luyện thành cảnh giới chí đại Tổ Long Hộ Thể. Kể cả không có trung phẩm linh khí, tin rằng Tần Đức hắn cũng đủ khả năng để vượt qua thiên kiếp".

Hốt nhiên Cát Mân rúng động, hắn đã cảm thấy sát khí ở cách đó không xa, liền nhìn lại, chính là Tần Vũ.

Nghĩ đến cảnh Tần Vũ vừa sát tử Tứ Phương Sát Thần, Cát Mân tự nhiên hiểu rõ không phải đối thủ của hắn, trong lòng phẫn uất: "Nếu như có một kiện trung phẩm linh khí, ta há lại phải sợ tên sát thủ Lưu Tinh này? Lúc trước, Tần Đức hắn dùng Thạch Trung Diễm Sí Thiết luyện chế trung phẩm linh khí, bởi số lượng vật liệu có hạn, nên đã luyện chế chiến đao cho Liên Ngôn, sau đó luyện

trường kiếm cho bản thân, số còn lại chỉ đủ luyện chế năm thanh đoản đao, cấp cho năm thủ hạ *"Ám Tiễn"* tổ lập thành chiến trận, còn ta và đám người Lam y đều không có trung phẩm linh khí"

Thạch Trung Diễm Sí Thiết, vốn cũng có khá nhiều. Lúc trước luyện chế đoản kiếm và quyền sáo cho Tần Vũ, lại thêm phi kiếm cho Phong Ngọc Tử, đã tiêu hao mất một phần năm. Trường kiếm của Tần Đức cũng tiêu hao mất một phần năm nữa, lại thêm một phần năm tiêu hao cho chiến đao của Liên Ngôn. Còn phần còn lại được hai phần năm tiêu hao cho năm thanh đoản đao. Còn đối với bọn Cát Mân, Lam Y thực tế không có trung phẩm linh khí, Liên Ngôn mặc dù đã chết, nhưng trung phẩm linh khí của ông ta để lại sau khi chết cuối cùng đã bị Tần Đức cấp cho Tần Phong.

"Há há…ngu độn a, thật ngu độn…Tần Đức, ngươi cứ chuẩn bị mà chết đi, dù sao ta cũng phải cảm tạ ngươi đã cho ta trung phẩm linh khí a!" Ngũ Hành đang bị năm đại cao thủ Ám Tiễn và năm đại cao thủ Thiên Vông vây công đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, giống như điên cuồng, tựa như đã nghĩ ra chiêu số nào đó để đối phó với mười tên cao thủ liều mạng này.

Chương 70

Thân Tử (2)

Đang bị năm đại cao thủ Thiên Võng cùng năm đại cao thủ Ám Tiễn vây công, Ngũ Hành đột nhiên vô cùng cuồng bạo.

"Mười con kiến hôi thối kia, chết đi!"

Ngũ Hành nhãn trung loé lên hàn quang hung bạo, từng luồng chân nguyên lực to bằng cánh tay từ trong thân thể Ngũ Hành trực tiếp trùng xuất ra ngoài, giống như mười con Thanh Sắc Du Long bay đi bốn phương tám hướng, hơn nữa căn bản không công kích mười người kia, khiến cho bọn họ vô cùng kinh ngạc. Mười đạo chân nguyên lực giống như Du Long kia phân bố khắp nơi trong phạm vi mười mấy mét vuông xung quanh mười đại cao thủ.

Hốt nhiên sắc mặt Ngũ Hành trở nên dữ tợn, điên cuồng quát: *"Nổ"*

"Đừng!"

Ngũ Hành vừa quát xong, tiếng nổ không ngừng nổi lên, vài đạo chân nguyên lực kia hoàn toàn bùng nổ, mặc dù thực lực của mười Tiên Thiên cao thủ kia thật mạnh, nhưng gặp phải lực nổ cường liệt như vậy do chân nguyên lực hình thành nên cũng không thể nào kháng cự nổi. Tiếng kêu la đau đớn vang rền, tàn chi đứt đoạn bay tứ tung, tiễn huyết phun đầy trời…

Trong nháy mắt thập đại cao thủ vừa vây khốn Ngũ Hành đã bị sát tử bởi đạn nổ hình thành từ chân nguyên lực. Từ trước tới giờ Ngũ Hành chưa từng dùng qua phương thức công kích này, mặc dù uy lực của đạn nổ chân nguyên lực không tệ, nhưng chủng loại công kích này, căn bản không phá được phòng ngự của chân nguyên lực tu chân giả.

Không có tu chân giả nào sử dụng loại công kích cấp thấp này, họ đều dùng phi kiếm, tập trung chân nguyên lực trên phi kiếm, thông qua trận pháp trên phi kiếm phát xuất công kích mạnh nhất.

Vừa nãy khi Ngũ Hành thấy Hạng Bắc tự nổ, cũng đã có linh cảm. Dùng chân nguyên nội lực trong cơ thể cũng hình thành đạn nổ. Chân nguyên lực thực tế ở một tầng cao hơn so với Tiên Thiên chân khí, uy lực to lớn tuyệt đối vượt trên lực tự nổ của Hạng Bắc. Mặc dù đạn nổ này không đủ để uy hiếp tu chân giả, nhưng đối với Tiên Thiên cao thủ thì hoàn toàn dư sức.

Quả nhiên, thập đại cao thủ bị nổ tung thành từng mảnh, ngay cả một thi thể lành lặn cũng không còn. Còn năm kiện trung phẩm linh khí cũng rơi xuống mặt đất, chỉ thấy ba đạo lưu quang phóng tới. Một là Tần Vũ, một là Lam y trưởng lão, đạo còn lại là Phong Ngọc Tử, bọn họ đều muốn cướp đoạt năm kiện đoản đao trung phẩm linh khí kia.

"Sư đệ, nhanh!" Ngũ Đức truyền âm vào tai Ngũ Hành, chỉ thấy một đạo phi kiếm trực tiếp cấp tốc phóng về phía Phong Ngọc Tử, Phong Ngọc Tử cũng dùng phi kiếm đỡ lấy, hai đạo thần binh vừa va chạm, hai đại cao thủ lại tiếp tục quấn lấy nhau. *"Cút!"*

Ngũ Hành quát to một tiếng, tay áo phất lên, năm kiện trung phẩm linh khí đã trực tiếp bị Ngũ Hành dùng lăng không nhiếp vật hút vào tay, sau đó lại trực tiếp bị Ngũ Hành thu nhập vào trữ vật thủ trạc (vòng tay để trữ vật). Còn hai đạo lưu quang đang phóng tới tức thì bị chân nguyên lực cuồn cuộn kích lui. Tần Vũ thân hình liên tục quẫy động, thoát khỏi lực lượng cường đại kia. Lam y trưởng lão thân hình bay ra phía sau, khoé miệng cũng đã rướm máu.

"Các người cũng chỉ là phàm nhân, lại muốn đoạt lấy trung phẩm linh khí, rõ ràng là nằm mộng giữa ban ngày!" Ngũ Hành nhìn Tần Vũ và Lam y trưởng lão, sắc mặt lộ vẻ khinh bỉ. Tu chân giả vượt xa phàm nhân, bọn họ đều có tâm lý coi thường phàm nhân, tất nhiên

là không để phàm nhân trong mắt.

"Tốt lắm, sư đệ, làm rất tốt, ha ha, trung phẩm linh khí a!"

Ngũ Đức cũng cười lớn, đồng thời cũng gia tăng hưng phấn cùng Phong Ngọc Tử tiếp tục đại chiến, *"Phong Ngọc Tử, ngươi hiện tại dựa vào trung phẩm linh khí kia mà coi thường hạ phẩm linh khí của ta, đã có thể bình thủ giao đấu với ta, đợi khi ta luyện hoá xong trung phẩm linh khí, xem ngươi làm sao đấu lại ta đây!"*

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"…

Sơn thạch vỡ nát, thạch bích đổ nhào, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Ngũ Đức vừa nói, vừa giao đấu cùng Phong Ngọc Tử, Phong Ngọc Tử sắc mặt lạnh lùng không nói lời nào. Năm kiện trung phẩm linh khí bị cướp, đúng là tổn thất cực đại. Trận chiến giữa hai người đích thị là hôn thiên ám địa. *"Tiền bối, người là thành viên của Hạng gia, vạn lần hy vọng tiền bối sẽ sát tử ba tên Tần Đức, Lưu Tinh và Lam y trưởng lão."* Cát Mân khom lưng nói.

Ngũ Hành ha hả cười lớn: *"Được, hôm nay tâm tình của ta rất tốt. Vốn là ta đáp ứng với Hạng Quảng sẽ giết chết Tần Đức, còn hai con kiến hôi kia, ta cũng tiêu diệt luôn thể!"*

Ngũ Hành lúc đó vui sướng nhẹ nhàng vô cùng, lấy được trung phẩm linh khí, hơn nữa đối phương chỉ có duy nhất một tu chân giả là Phong Ngọc Tử cũng đã bị kiềm chế. Ngũ Hành hắn một điểm cũng không cần bận tâm, thích giết ai là sẽ giết kẻ đó.

"Trước hết hãy thu lấy một thanh đoản đao, đợi sau khi trở về sẽ chuyên tâm luyện hoá." Ngũ Hành lúc đó cực kỳ thoải mái, xem ra vận mệnh của đám người Tần Đức hoàn toàn nằm trong tay hắn nên không vội vã lập tức giết ngay, ngược lại xem trọng nhất chính là trung phẩm linh khí vừa đoạt được.

Ngũ Hành trong tay xuất ra một đoản đao trung phẩm linh khí, lập tức trích huyết nhận chủ. Sau đó đoản đao này liền thuộc về Ngũ Hành, một tu chân giả muốn chân chính nắm trong tay một kiện linh khí, không chỉ đơn giản phải trích huyết nhận chủ, đồng thời còn phải dùng chân hoả thể nội để tái luyện hoá, để có thể hoàn toàn khống chế được trong tay. Bất quá lúc đó Ngũ Hành cũng không thể lãng phí thời gian nữa.

Đêm tối trong sơn cốc, hàn phong thổi ào ào từng cơn.

"Chết đi!"

Trong tai Cát Mân hốt nhiên nghe thấy một thanh âm, tức thì đại kinh, nhưng chỉ trong sát na cả đại não liền cảm thấy chấn động…

"Oanh!"

Đại não Cát Mân giống như quả dưa hấu liền nổ tung, một thân hình xuất hiện. Tần Vũ lạnh lẽo nhìn thi thể Cát Mân.

"Ngươi…" Ngũ Hành lúc đó vừa trích huyết nhận chủ, trông thấy cảnh đó không kìm được đại nộ, *"Ngươi cái tên hỗn đản tiểu tử kia, không ngờ lại thừa lúc ta trích huyết nhận chủ để hạ sát lão đầu tử đó."*

Ngũ Hành lúc đó vô cùng giận dữ, bất kể thế nào, Cát Mân kia cũng kể là người bên cạnh hắn.

Tần Vũ trong lòng tức thì nói với bản thân: *"Bình tĩnh, bình tĩnh, Tần Vũ, ngươi phải thật bình tĩnh!!!"*

Theo như tình hình hiện tại, ở trên chiến trường, Phong Ngọc Tử đã hoàn toàn bị Ngũ Đức kiềm chế. Hắn và Lam y trưởng lão phải giết chết Ngũ Hành, thật là quá nan giải. Ngũ Hành lấy được trung phẩm linh khí, thực lực bây giờ so với lúc trước còn cường bạo hơn. Còn Tần Đức vừa vượt qua bốn đạo thiên lôi, thương tích

rất nặng. Hiện đang ngồi xếp bằng nhắm mắt tĩnh tọa dưỡng thương.

"Cơ hội duy nhất!", ánh mắt Tần Vũ loé lên hàn quang.

Cơ hội duy nhất chính là trung phẩm linh khí của Tần Vũ, Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo. Công kích lực của trung phẩm linh khí có thể đột phá qua phòng ngự của tu chân giả, nhưng hắn chỉ có một cơ hội, một khi bị Ngũ Hành kia phát hiện hắn có trung phẩm linh khí, căn bản sẽ không cho hắn cơ hội để tiếp cận.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Tần Vũ một mực không dùng Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo, tuy nhiên dù không dùng trung phẩm linh khí cũng đủ sức để hạ sát mấy tên lúc nãy. Lá bài duy nhất trong tay!

"Há há…tất cả các người đều sẽ bị ta hạ sát!" Ngũ Hành đột nhiên cười lớn.

Chỉ thấy một đạo ám hồng sắc quang mang xạ xuất ra, rồi quang mang tối dần trên thân thể Lam y trưởng lão, trong sát na Lam y trưởng gào to một tiếng ngã vật ra đất, ông ta dĩ nhiên đã chết, đối diện với sự công kích của tu chân giả, lại không có linh khí nên ông ta căn bản không có chút lực kháng cự nào.

"Trung phẩm linh khí mặc dù chưa luyện hoá, tốc độ đã gần như nhanh hơn một chút so với phi kiếm của ta, uy lực này quả không hổ danh." Ngũ Hành tâm ý chấn động, phi đao vừa xạ xuất đã phi hồi lại trên tay hắn.

Mắt nhìn đoản đao trong tay, Ngũ Hành cực kỳ kích động.

"Lão già chết tiệt này mạnh quá, một kích, chỉ có một cơ hội, chỉ có tiếp cận hắn thì sau đó mới có thể dùng Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo." Tần Vũ nghiến chặt răng, cái chết của Lam y trưởng lão, hắn cũng không có chút xung động, hắn nhất định phải nắm

chắc cơ hội duy nhất này. Một khi thất bại, hắn sẽ xong đời, phụ vương hắn cũng phải chết. Không thể thất bại!

"Trấn Đông Vương Tần Đức, quyền thế của ngươi trong nhân gian cũng đã cực đại, đáng tiếc, ngươi lại phải chết trong tay ta." Ngũ Hành thời khắc đó vô cùng đắc ý, nhẹ nhàng phất tay, muốn lập tức xạ xuất đoản đao sát tử Tần Đức, ngay lúc đó…

Không có một chút phong thanh.

Nhưng linh thức của Ngũ Hành tức thì đã phát hiện thân hình Tần Vũ đang cực tốc di động, với cự ly vài chục mét, trong sát na Tần Vũ đã tiếp cận gần trước thân hắn.

"Oanh!"

Ngũ Hành phất tay một cái, một đạo chân nguyên lực lập tức xạ xuất ra đồng thời nổ tung, còn trên thân thể Tần Vũ đột nhiên tử sắc quang mang bùng cháy, lớp da bên ngoài cơ thể trở nên trong suốt như một loại tử ngọc, chân nguyên lực bùng nổ bất ngờ lại không làm hắn bị thương. Tần Vũ kiên cường chấn áp sự kích động trong tâm, một quyền lập tức đánh về phía Ngũ Hành.

Mắt thấy quyền đầu của Tần Vũ công kích tới, Ngũ hành trong tâm chấn động: *"Tên hạ đẳng này ở bên cạnh Tần Đức, nói không chừng là một con cờ bí mật, cũng có thể có trung phẩm linh khí trong tay. Bất kể thế nào, tuyệt đối không thể mạo hiểm."* Trong lòng một ý niệm loé lên.

"Chết!"

Tần Vũ nhãn trung loé lên chút lệ sắc, trong tay đột nhiên xuất hiện Diễm Sí kiếm. Nhưng khi Diễm Sí kiếm của Tần Vũ còn chưa hoàn toàn phát xuất, thì Ngũ Hành đã bắt đầu động thân, đợi khi Diễm Sí kiếm trong tay Tần Vũ xuất ra, Ngũ Hành đã tránh ra ngoài xa vài chục mét. Ngũ Hành nhìn thấy trên tay Tần Vũ xuất

hiện Diễm Sí kiếm, ngọn lửa phẫn nộ trong mắt bốc lên bừng bừng.

"Tiểu tử kia, không ngờ lại ám toán ta!" Ngũ Hành cực giận, may mắn là sát na tối hậu hắn hoá thành đạo linh quang tránh thoát được. Nghĩ lại tình cảnh bấy giờ, Ngũ Hành trong tâm một phen sợ hãi, đồng thời cũng càng thêm phẫn nộ, chân nguyên lực từ thể nội mãnh nhiên nhập vào trong đoản đao trung phẩm linh khí.

Chỉ thấy một đạo ám hồng sắc quang mang từ Ngũ Hành phóng tới Tần Vũ.

"Bồng!"

Tần Vũ không có sự lựa chọn, liền vội vã dùng Diễm Sí kiếm kháng cự, Tần Vũ sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn chỉ cảm thấy một cổ năng lượng vô cùng khủng bố từ trong đoản đao truyền lại, cỗ năng lượng sắc nhọn và cường mãnh mang tính xuyên phá đó trực tiếp công kích lên người Tần Vũ. *"Bồng!"*

Tần Vũ phảng phất giống như túi cát bắn tung lên, đồng thời tiễn huyết phun ra, sau đó vô lực rơi xuống đất.

Đang cùng Ngũ Đức đại chiến, linh thức của Phong Ngọc Tử tức thì chú ý đến cảnh đó, trong lòng ông ta chấn động: *"Diễm Sí kiếm, đó là Diễm Sí kiếm, sát thủ Lưu Tinh này…chẳng lẽ là Tiểu Vũ? Không đúng, Tiểu Vũ không phải tu luyện ngoại công sao, sao lại có chân khí. Nhưng khí tức của Tiểu Vũ cũng rất giống với sát thủ Lưu Tinh kia, chẳng lẽ sự thật…"* Lúc đó Phong Ngọc Tử mặc dù trong lòng hoài nghi, nhưng ông ta căn bản không thể thoát thân, Ngũ Đức kia không ngừng quấy nhiễu ông ta.

"Thất bại rồi!" Tần Vũ trong lòng cảm thấy đau xót. Hắn không thể minh bạch tại làm sao, vào lúc tối hậu khi hắn xuất nhất kích tất sát, Ngũ Hành bất ngờ thoái lui, chẳng nhẽ hắn biết mình muốn xuất chiêu sao? Tần Vũ căn bản vô phương minh bạch vì sao lại

như vậy.

Cổ họng Tần Vũ thấy ngòn ngọt, tiên huyết lại muốn phun ra. Vừa rồi trong tình huống Ngũ Hành cực kỳ giận dữ, rõ ràng đã hạ sát chiêu, truyền chân nguyên lực cực mạnh vào trong đoản đao, đoản đao này cũng là trung phẩm linh khí, Diễm Sí kiếm của Tần Vũ cũng là trung phẩm linh khí. Nhưng trong đoản đao hàm chứa chân nguyên lực cực mạnh, chân lực mạnh như vậy đã xuyên thấu qua đoản đao trung phẩm linh khí công kích, uy lực đúng là cực đại. Vũ khí cùng đẳng cấp, người sử dụng lại chênh lệch quá xa.

Từng đạo thanh lưu từ trong Lưu Tinh Lệ phát tán ra ngoài, bắt đầu tan ra len lỏi trên khắp toàn thân Tần Vũ, thương thế của Tần Vũ liền được khôi phục với tốc độ nhanh đến khủng bố. Đáng tiếc là việc hắn có trung phẩm linh khí đã bị Ngũ Hành biết được.

"Chẳng lẽ lão thiên muốn cắt đứt đường sống của phụ vương ta sao." Tần Vũ đang nằm trên mặt đất liếc mắt nhìn Tần Đức ở đằng xa.

Tần Đức vẫn tiếp tục bình tĩnh ngồi nhắm mắt tĩnh toạ, trận chiến vừa rồi Tần Đức căn bản không hề chứng kiến. Thực tế Tần Đức bây giờ, căn bản không có chút tinh lực nào để chú ý đến mọi việc xung quanh, thể nội ông ta đang phát sinh một biến hoá nghiêng trời lật đất. Vượt qua thiên kiếp, mặc dù bị trọng thương rất nặng, nhưng Tiên Thiên chân khí toàn thân thực sự đã phát sinh biến hoá đặc thù.

Như một đại dương mênh mông, trong đan điền lúc này như một khoảng không gian rộng lớn. Từng đạo *"thuỷ lưu"* lưu chuyển trong không gian ở đan điền, *"thuỷ lưu"* này không ngừng lưu chuyển, sau đó bắt đầu tụ tập, tụ thành một quả cầu tròn.

Năm đó khi Thuỷ Hoàng vượt qua thiên kiếp, cũng kết xuất thành Kim đan, phương pháp này Tần Đức cũng biết. Lúc đó Tần Đức bắt đầu vận chuyển bí pháp này, *"thuỷ lưu"* tụ tập hình thành

"thuỷ cầu" thể tích khá lớn so với nó, đột nhiên thể tích nhỏ đi một nửa, sau đó lại một lần nữa biến to ra một chút. Thu nhỏ, rồi từ nhỏ lại hơi biến thành lớn. Cứ biến to biến nhỏ như vậy, *"thuỷ cầu"* không ngừng nhỏ đi, màu sắc cũng liên tục biến hoá, bắt đầu từ từ chuyển biến sang kim sắc, cứ chuyển biến như thế chín chín tám mươi mốt lần, một quả cầu màu vàng nhạt kích thước phảng phất như quả trứng bồ câu xuất hiện, chính là Kim Đan. Xung quang Kim Đan có đạo đạo khí lưu lưu chuyển.

"Cuối cùng cũng thành công". Tần Đức trong lòng thư thái vô cùng, tức thì từng đạo chân nguyên lực từ dòng khí lưu xung quang Kim Đan xuất ra, bắt đầu chảy khắp toàn thân, Kim Đan mặc dù đã thành, nhưng lục phủ ngũ tạng vừa phải chịu thượng tổn cực lớn, thậm chí là chân nguyên lực đối với thương hại của thân thể cũng cực khó khôi phục, lúc đó Tần Đức chỉ có thể từ từ khai mở nhãn thần.

Vừa mở mắt, Tần Đức đã thấy một việc kinh nhân, một đạo ám hồng sắc quang mang ập đến.

"Đừng!"

Tần Đức căn bản là phản xạ không điều kiện, chân nguyên lực truyền qua, trực tiếp dùng trường kiếm của bản thân đỡ lấy ám hồng sắc quang mang kia, đồng thời Tần Đức thân hình chấn động, liền lánh ra đằng xa.

"Không ngờ đã kết thành Kim Đan, tốc độ thật nhanh, đáng tiếc, ngươi vừa kết thành Kim Đan, thực lực cũng rất yếu. Hơn nữa thương thế trên thân thể cũng rất nặng, ài…kể ra ngươi là tu chân giả đoản mệnh nhất. Vừa trở thành tu chân giả đã phải chết, thật đáng tiếc" Ngũ Hành ngự không bay lên, chân đạp phi kiếm, sắc mặt đầy ngạo khí.

Tần Vũ thở phào một cái, vừa thấy Ngũ Hành muốn giết phụ vương mình. Tần Vũ liền trở nên khẩn trương, tiếc là, thứ nhất

hắn đang trọng thương, thứ hai tốc độ cao nhất của hắn cũng không theo kịp tốc độ phá không của đoản đao. May mắn thay thời khắc tối hậu Tần Đức đã kết thành Kim đan. Kim Đan tiền kỳ Tần Đức, thân thể đang bị trọng thương, có một trường kiếm trung phẩm linh khí.

Kim Đan trung kỳ Ngũ Hành, thân thể không có chút thương thế, có một phi kiếm hạ phẩm linh khí, ngoài ra còn thêm một đoản đao trung phẩm linh khí.

Kinh nghiệm khống chế chân nguyên lực của Ngũ Hành cũng vượt xa Tần Đức, tại trường đại chiến này, hai người căn bản là không cùng đẳng cấp. Tần Vũ trong lòng vừa nghĩ qua như vậy, lập tức khẩn trương trở lại, nhưng ngay cả thực lực của Tần Vũ hắn kết hợp với phụ vương vẫn không thể bằng.

"Muốn giết ta?" Tần Đức cười lạnh, lúc đó Tần Đức cũng đã thấy cục diện tại trường. Phong Ngọc Tử bị Ngũ Đức cầm chân, sát thủ Lưu Tinh thì trọng thương, còn thủ hạ của bản thân thì chết sạch. Ông ta không có một ai để nương tựa, chỉ có thể dựa vào bản thân.

"Hứ, một tiểu gia hoả vừa bước vào tu chân giả cũng càn rỡ nhỉ, ta có hảo tâm muốn tiễn ngươi đi một đoạn!" Ngũ Hành cười lạnh một tiếng, sau đó căn bản không nói lời thừa, thanh đoản đao trung phẩm linh khí hoá thành lưu quang, không ngừng công kích cực nhanh.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"

Trong sát na, Tần Vũ chỉ mới hai lần hô hấp, hai người đã mấy chục lần giao thủ, độ kịch liệt thậm chí không thua kém trận đại chiến của Phong Ngọc Tử và Ngũ Đức. Nhưng Tần Vũ dần dần biến sắc, hắn đã thấy rõ trên khoé môi của phụ vương đã bắt đầu ứa máu. Mỗi một lần giao thủ, thương thế trong nội thể Tần Đức lại càng thêm trầm trọng.

"Há há…"

Ngũ Hành cất tiếng cười lớn điên cuồng, công kích càng thêm kịch liệt, hắn hoàn thàn thấy được thương thế trên thân thể Tần Đức rất trầm trọng. Thương tích trên thân thể, thật sự là rất khó khôi phục. Giao chiến kịch liệt như vậy, tiên huyết trong miệng Tần Đức không ngừng tuôn ra.

"Cút đi!" Phong Ngọc Tử cực kỳ sốt ruột, mãnh liệt gia tăng phi kiếm công kích, muốn giải cứu cho Tần Đức đào tẩu.

"Nằm mơ!" Ngũ Đức ha hả cười lớn, chân nguyên lực trong thể nội điên cuồng truyền vào phi kiếm, Ngũ Đức ỷ vào công lực thâm hậu, ngạnh tiếp khiến Phong Ngọc Tử phải đứng lại.

"Phụ vương!" Mắt thấy sắc mặt Tần Đức càng lúc càng trắng xanh, thương thế cũng càng thêm trầm trọng. Tần Vũ chỉ cảm thấy trong tim như có vạn con kiến cắn xé, rất sốt ruột thống khổ đến mức hô hấp cũng khó khăn, nóng ruột quá, khiến cho tâm can đau đớn, đại não tất cả đều sinh ra ảo giác.

Tần Đức bỗng nhiên hét lớn một tiếng, sắc mặt đỏ bừng, trường kiếm của ông cùng đoản đao của Ngũ Hành va chạm một cú mạnh nhất.

"Phốc…"

Tiễn huyết phún mạnh ra, thương thế trên thân thể Tần Đức tiếp tục nặng hơn, trực tiếp ngã xuống mặt đất, còn sắc mặt Ngũ Hành cũng hơi có chút trắng xanh, Ngũ Hành thu hồi đoản đao, trong mắt đều là cười nhạo: *"Đáng tiếc a, tên tiểu tử mới gia nhập tu chân giới!"*

Nói xong đoản đao lại loé sáng trong tay hắn ta, từng đạo chân nguyên lực được thâu nhập vào trong đao.

"Dừng tay!" Phong Ngọc Tử cũng biết là không ổn, điên cuồng

quát lớn một tiếng, nhưng Ngũ Đức cũng phát cuồng, ngang nhiên kiềm chế Phong Ngọc Tử.

Tần Vũ thấy phụ vương bị trọng thương ngã xuống đất, lại thấy quang mang từ thanh đoản đao đang gia tăng nhiệt độ, trong lòng đột nhiên chấn động, gần một sát na, toàn bộ ký ức mười chín năm như thiểm điện lướt qua đầu hắn, mười chín năm khắc khổ tu luyện là vì cái gì. Vì muốn biểu hiện giá trị của bản thân, muốn phụ vương vì hắn mà kiêu ngạo, vì khiến cho phụ vương hiểu rằng, hắn cũng hữu dụng như đại, ca nhị ca của mình.

"Chết đi!" Ngũ Hành khẽ nói, tay hơi chuyển động, đoản đao trong tay với năng lượng đạt đến cực trí lập tức hoá thành ám hồng sắc lưu quang trực tiếp bắn về phía Tần Đức đang trọng thương, Ngũ Hành nhãn tình hơi rũ xuống, trên khoé môi hiện ra chút tiếu ý, hắn chuẩn bị chứng kiến cái chết của Tần Đức.

Tần Vũ tại thời khắc Ngũ Hành xuất thủ, liền cực tốc phóng về phía Tần Đức, đợi Ngũ Hành xạ xuất đoản đao, Tần Vũ đã cực tốc di động đến.

Ngũ Hành cách Tần Đức cự ly trên trăm mét, Tần Vũ thì ở cạnh Tần Đức, cự ly cách nhau chỉ có vài chục mét thôi. Mặc dù chỉ là vài chục mét, nhưng tốc độ của đoản đao quá nhanh, Tần Vũ căn bản cản không được, chỉ biết nhìn đoản đao cực tốc di chuyển tới. Trong lòng Tần Vũ chỉ còn duy nhất một tín niệm là *"Chặn lấy đoản đao"*.

"Chặn lấy!" Thanh âm trong lòng Tần Vũ đột nhiên vang lên, tốc độ hoàn toàn đạt đến cực trí, tuy nhiên tốc độ như vậy vẫn chưa đủ. Tâm can phảng phất như bị vô số côn trùng cắn xé vô cùng đau đớn, đại não như muốn nổ tung, lúc đó nhãn thần của Tần Vũ đã hoàn toàn đỏ ngầu.

Đột nhiên, một đạo thanh lưu băng lãnh lưu nhập vào trong đầu Tần Vũ, Tần Vũ đột nhiên trở nên trong suốt, trong khoảnh

khắc đó, cả thế giới hoàn toàn tĩnh lặng, thời gian cũng hoàn toàn đứng yêu, trong đầu Tần Vũ hốt nhiên xuất hiện ba mươi sáu bộ đồ tượng của ba khối *"Thông Thiên Đồ"*. Tổng cộng một trăm linh tám bộ đồ tượng, từ bộ đồ tượng đầu tiên đến bộ cuối cùng, trong khoảnh khắc, Tần Vũ có cảm giác minh ngộ.

"Oanh…"

Trên cơ thể Tần Vũ liên tục xuất hiện ba mươi sáu đạo ngân sắc khí trụ, ba mươi sáu đạo kim sắc khí trụ, ba mươi sáu đạo tử sắc khí trụ, tổng cộng là một trăm linh tám đạo khí trụ tương hỗ quấn quít lấy nhau, hình thành nên một đồ hình tam sắc khải giáp vô cùng hoàn mỹ tự nhiên. Đồng thời cái cảm giác thời gian ngừng lại vừa rồi biến mất, đoản đao vẫn tiếp tục cực tốc phi hành.

"Có điểm khác biệt!" Tần Vũ chiếu theo tốc độ của mình, tâm trung trong nháy mắt phán đoán ra điểm khác biệt, tuy nhiên…

"Vút!"

Với một trăm linh tám đạo khí trụ vây quanh Tần Vũ giống như mũi tên rời dây cung, tốc độ đột nhiên nhanh hơn gấp hai lần, chớp mắt đã xuất hiện phía trước Tần Đức, song thủ mãnh nhiên xuất ra, Diễm Sí quyền sáo tự nhiên xuất hiện trên tay. Tần Vũ song thủ giống như ưng trảo, chụp thẳng về phía đoản đao dưới dạng lưu quang.

Ngũ Hành lúc đó đã hạ sát chiêu, năng lượng trong đoản đao mạnh đến đáng sợ.

"Bồng!" Diễm Sí quyền sáo trong tay Tần Vũ mặc dù đón trước đoản đao, nhưng đạo đao khí từ đoản đao vẫn tiếp tục phóng đến, bắn thẳng vào người Tần Vũ, tam sắc khải giáp này nhìn thì tựa như có uy lực rất lớn, trên thực tế chỉ có khí thế thôi, căn bản không thể phòng ngự.

Vài chục đạo đao khí liên tục bắn vào người Tần Vũ, Tần Vũ nhục thể tuy mạnh, nhưng vẫn bị bắn xuyên qua bụng, chỉ thấy vết thương trên bụng Tần Vũ rất đáng sợ, tiên huyết phun ra như mưa, mất máu nhanh làm thân thể Tần Vũ run lên.

"Diễm Sí quyền sáo!" Trong phút giây nỗ lực đứng dậy Tần Đức đã thấy quyền sáo trên tay Tần Vũ, nhất thời ngây người ra, *"Sát thủ Lưu Tinh này tại sao lại có Diễm Sí quyền sáo, không phải chỉ có Vũ nhi mới có sao?"*

Tần Đức nghĩ lại cái ngày mình cùng Phong Ngọc Tử phán đoán thân phận thực sự của sát thủ Lưu Tinh.

"Chẳng lẽ…" Tần Đức trong lòng chấn động, *"bất quá Vũ nhi không có chân khí mà."*

"Hừ hừ…" Ngũ Hành đại nộ, thân hình loé lên lập tực phóng đến, đồng thời đơn thủ chỉ tới, phi kiếm nguyên bản của hắn lập tức phóng về hướng Tần Vũ, Tần Vũ bị đao phí phá thủng bụng, bị thương ở nơi yếu hại, căn bản không kịp tránh né. *"Phốc…"*

Một đạo phi kiếm tựa như chạm vào đoản đao trên tay Tần Vũ, trước tiên bay đi đâm thủng lồng ngực Tần Vũ, sau đó đâm thủng tim Tần Vũ. Cùng lúc đó Lưu Tinh Lệ phát xuất từng đạo thanh lưu không ngừng chảy đến khôi phục, tiếc rằng trái tim là chỗ yếu hại trên cơ thể con người.

"Phụ vương!" Tần Vũ nhìn về phía phụ vương, nỗ lực tạo ra một chút tiếu dung, thời khắc đó thanh âm của hắn đã khôi phục lại thành thanh âm của Tần Vũ. *"Cái gì!"* Tần Đức cuối cùng đã biến sắc, sát thủ Lưu Tinh thực sự là nhi tử của mình!

"Tái kiến…hiện tại xem ra, con cũng có chút hữu dụng…" Tần Vũ nỗ lực mỉm cười, tuy nhiên vết thương yếu hại trên ngực khiến cho cơ nhục trên mặt Tần Vũ hơi giật giật. Đột nhiên trong mắt Tần Vũ xuất hiện vẻ quyết tâm liều mạng vô cùng dữ dội. *"Cả hai*

cùng chết đi." Ngũ Hành đã phóng tới.

"A…"

Tần Vũ mãnh nhiên ngửa cổ hú dài một tiếng, sắc mặt trở nên dữ tợn, tốc độ của song thủ đang nắm đoản đao liền đạt đến cực hạn, chỉ thấy bóng long trảo mơ hồ liên tiếp phóng đến, một trăm linh tám đạo khí trụ trên thân thể Tần Vũ đều vội vã lưu động. *"Xích…"*

Song trảo của Tần Vũ tốc độ cực nhanh, thậm chí vượt qua cả tốc độ phi hành cực tốc vừa rồi của đoản đao, trực tiếp cắm thẳng vào ngực Ngũ Hành, Tần Vũ hữu thủ mãnh liệt nắm chặt, tâm tạng của Ngũ Hành liền trực tiếp bị Tần Vũ bóp nát.

"Không thể nào…" Ngũ Hành nhãn tình trợn tròn, mắt nhìn song thủ xuyên qua ngực mình, sắc mặt lộ vẻ khó tin, vừa rồi phi kiếm cũng đã xuyên qua ngực Tần Vũ, trực tiếp đâm thủng trái tim. Thậm chí ngay cả tu chân giả cũng phải chết, nhưng tại sao Tần Vũ lại có thể kiên trì lâu như vậy?

Ngũ Hành căn bản không biết, Tần Vũ vừa thụ trọng thương, Lưu Tinh Lệ liền vội vã phát xuất đạo đạo thanh lưu không ngừng dung nhập vào trái tim, khiến cho Tần Vũ có thể kiên trì một lúc lâu, lại tung ra một kích tối hậu.

"Sư đệ!" Ngũ Đức điên cuồng gào lên một tiếng.

Hốt nhiên…

Một tiếng ưng kêu thê lương chợt vang lên, một đạo lưu quang tử cao không vạn mét trên chín tầng mây hạ xuống, chính là Tiểu Hắc. Tiểu Hắc bay ở rất cao, phát hiện thấy sinh mệnh Tần Vũ đang gặp nguy hiểm liền vội vã phóng xuống, Tiểu Hắc điên cuồng ai oán kêu lớn cực tốc bay xuống.

Tần Vũ trái tim bị đâm xuyên qua, thậm chí là Lưu Tinh Lệ

cũng không có khả năng khôi phục, Tần Vũ chỉ cảm thấy trước mắt dần dần tối sầm, cũng không thể hô hấp được, hắn biết rõ… hắn sắp phải chết. Ánh mắt của hắn mờ đi rất nhanh. Đồng thời, thân hình Tần Vũ cũng bắt đầu biến đổi, khôi phục lại hình dạng vốn có của Tần Vũ. Lúc này Tần Vũ không thể tiếp tục duy trì hình dạng đã được Dịch Hình Hoán Cốt nữa.

Mắt thấy biến hoá trên thân hình Tần Vũ, Tần Đức chỉ cảm thấy trong tim nhói đau như bị thắt lại, nước mắt căn bản không thể kiềm chế nổi đã chảy ròng ròng, Tần Vũ nhìn Tần Đức, trên mặt bất ngờ lại có chút tiếu dung, sau đó nhãn thần hoàn toàn tắt lịm.

"Vũ nhi chết rồi!"

Tần Đức toàn thân chấn động, cả thân thể phảng phất như bị lôi điện tập trung.

"Nhưng…cha không cho con cơ hội, một chút cơ hội cũng không cho con. Cha chỉ nói, con tham gia cũng không có chút hữu dụng. Phụ vương à, cha không cho con cơ hội, sao dám khẳng định con không hữu dụng? Vì sao, vì sao chứ!"

"Hắc hắc…ta đúng là vô dụng, một kẻ tối vô dụng, vô luận ta nỗ lực ra sao, vô luận ta tu luyện đến cảnh giới nào, ta vĩnh viễn là kẻ tối vô dụng. Thật đáng cười, bao nhiêu năm nay, ta tu luyện vì cái gì, ta tu luyện để làm gì, ta tu luyện có tác dụng gì chứ?"

Thanh âm trong quá khứ của Tần Vũ vọng về bên tai, toàn thân Tần Đức trở nên run rẩy, ông nhớ rõ câu nói cuối cùng nhi tử của mình lưu lại: *"Tái kiến…Bây giờ xem ra, con cũng có chút hữu dụng…"*

"A…"

Tần Đức ngửa mặt lên trời gào lớn, cực kỳ bi thương.

Lúc đó cả thiên không đột nhiên xuất hiện sắc hồng u ám, phảng phất như lúc mới bắt đầu thiên kiếp, tuy nhiên lần này diện tích bao phủ rộng lớn hơn, nhìn qua thấy cả thiên không toàn sắc hồng ảm đạm, ở trung tâm ám hồng sắc là một đám mây hoả hồng sắc, phảng phất như Kiếp vân.

"Oa!" Tiểu Hắc xoè cánh ra, quạt về phía Tần Đức một cái, không ngừng kêu lên đau đớn, từ trong ưng nhãn của Tiểu Hắc nước mắt chảy ra như vô số hạt trân châu, nhưng Tần Vũ vẫn bất động. Tần Đức bị Tiểu Hắc quạt tới, tức thì ngã ngồi xuống đất.

"Oanh!"

Hoả hồng sắc Kiếp vân từ thiên không bỗng nhiên vang lên một tiếng, một đạo quang trụ cực kỳ to lớn từ thiên không giáng xuống, đạo quang trụ này kể ra phải ba bốn người trưởng thành mới ôm xuể, hoả hồng sắc quang trụ cự đại này phảng phất như thiên lôi đánh xuống. Mục tiêu là Tần Vũ.

Lúc đó song thủ của Tần Vũ vẫn nằm trong ngực Ngũ Hành, còn Tiểu Hắc dùng hai cánh ôm chặt Tần Vũ, ngay cả khi quang trụ khủng bố từ thiên không bổ xuống, thì nó vẫn bất động.
"Oanh!"

Quang trụ đánh thẳng lên người bọn Tần Vũ, phạm vi của quang trụ rất rộng, bao trùm lên cả Tần Vũ, Ngũ Hành lẫn Tiểu Hắc.

"Vũ nhi!" Lúc đó Tần Đức đã tỉnh lại, bất kể thế nào, ngay cả khi nhi tử đã chết, cũng không thể chết không toàn thây chứ, nhưng đợi khi quang trụ tiêu thất, ở địa phương vừa bị tập kích, thậm chí ngay cả vũ khí chiến đấu của hai người cũng biến mất, không còn sót lại vật gì.

"Vũ nhi!" Tần Đức nghiến chặt răng, toàn thân lại run lên, từng chuyện trong quá khí hoàn toàn xuất hiện trong đầu, cảnh nhi tử

trách vấn mình lại không ngừng hiện ra: *"Hắc hắc…con đúng là vô dụng, một kẻ tối vô dụng, vô luận con nỗ lực ra sao, vô luận con tu luyện đến cảnh giới nào, con vĩnh viễn là kẻ tối vô dụng. Thật đáng cười, bao nhiêu năm nay, con tu luyện vì cái gì, con tu luyện để làm gì, con tu luyện có tác dụng gì chứ?"*

Trong lòng Tần Đức tràn đầy sự đau thương, căn bản không ngăn được nước mắt đầm đìa trên mặt. Nam nhi không dễ dàng rơi lệ, chỉ là vì quá thương tâm.

"Hạng Quảng! Ngũ Đức!" Tần Đức đột nhiên nhìn về phía Ngũ Đức, lúc đó trong lòng Tần Đức ngập tràn cừu hận, nếu không phải là Hạng Quảng, nếu không phải là hai tên tu chân giả, với thực lực của nhi tử, làm sao có thể chết được. Tần Đức không đếm xỉa đến vết thương trên thân thể, mãnh liệt huy động chân nguyên lực, cầm trường kiếm trong tay nhắm hướng Ngũ Đức phóng tới.

Ngũ Đức vốn đang giao tranh bất phân cao thấp với Phong Ngọc Tử, mắt thấy Tần Đức điên cuồng phóng tới truy sát, tức thì cả kinh, bất kể thế nào, Tần Đức cũng là Kim Đan tiền kỳ, trong tay lại có trung phẩm linh khí, vả lại còn thêm Phong Ngọc Tử cũng đang cuồng loạn công kích.

Ngũ Đức lập tức ngự trên phi kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất như một làn khói trực tiếp phá không bay đi, công kích lực của hắn cực cao, tốc độ phi hành cũng vượt qua tốc độ truy đuổi của bọn Tần Đức. Thấy Ngũ Đức chạy thoát, Tần Đức cuồng nộ công tâm bỗng nhiên thổ xuất một tia tiễn huyết, lục phủ ngũ tạng của ông đã bị thương rất trầm trọng.

"Vương gia, hãy bình tĩnh, ông hãy bình tĩnh lại!" Phong Ngọc Tử vội vã đỡ Tần Đức xuống, ông biết lúc này vết thương của Tần Đức rất nghiêm trọng, tuy vậy trong mắt Tần Đức là nỗi uất hận cực độ, *"Ngũ Đức, Hạng Quảng, thê tử của ta đã chết, bây giờ, nhi tử của ta cũng chết! A…Hạng Quảng, Ngũ Đức. Tần Đức ta tại đây xin thề, không giết chết các ngươi, Tần Đức ta sẽ chết không chỗ chôn!!!"*

"Phong huynh, cùng ta trở về thôi. Mọi kế hoạch đề ra trước đây, nhanh chóng khởi động. Nửa năm sau nhất định phải chuẩn bị xong xuôi. Ta phải dẫn trăm vạn đại quân đạp bằng Hạng gia, tiêu diệt toàn bộ gia tộc họ Hạng. Và khiến cho tên Ngũ Đức kia hồn phi phách tán!" Tần Đức nghiến răng ken két, nhãn thần đỏ ngầu cuồng dại, khiến người khác cảm thấy khiếp đảm.

Chương 71

Tinh Thần Biến

Người dịch : Nhiephon

Chiều, tịch dương tây hạ, ánh sáng tuy không rực rỡ nhưng chiếu sáng cả mặt đất.

Song trong một tòa đình viện vương phủ Trấn Đông Vương có phần âm u lạnh lẽo.

Tần Phong, Tần Chính, Từ Nguyên, Phong Ngọc Tử bốn người đều ngồi cạnh bàn đá, Tần Đức một mình chắp tay sau lưng đứng trong đình viện, ngẩng đầu nhìn một cây liễu. Đình viện này là độc viện của riêng Tần Vũ tại vương phủ, cây liễu do Tần Đức và Tần Vũ cùng nhau trồng lúc Tần Vũ còn bé.

Bất luận Tần Phong, Tần Chính hay Từ Nguyên trên mặt đều không có một chút tươi cười.

"Tiểu Vũ đã chết."

Tần Phong và Tần Chính khi mới nghe được tin này đều ngẩn người, họ vô pháp tưởng tượng tam đệ của mình đã chết như vậy, hơn nữa chết không toàn thây, bị một đạo lôi điện bí mật đánh không còn gì cả.

Tần Phong và Tần Chính vẫn nhớ lời hứa của mình.

Họ phải bảo vệ thân đệ đệ của mình song họ vô pháp tiếp tục thực hiện lời hứa.

"Mọi kế hoạch toàn bộ tăng tốc, thời gian nửa năm, Chính nhi, thời gian nửa năm lương thảo hậu cần, giáp trụ vũ khí,… các thứ đó có thể chuẩn bị tốt hay không ? " Thanh âm Tần Đức đang chắp tay

sau lưng hốt nhiên vang lên trong đình viện thông thoáng.

Tần Chính chân mày hơi nhíu lại suy nghĩ giây lát rồi gật đầu nói : *" Nửa năm… phụ vương, lương thảo các thứ hoàn toàn chuẩn bị xong, nửa năm cũng đủ nhưng đưa số trang bị này đến các đội quân cần một khoảng thời gian. Nếu như kéo dài một chút, tám tháng có thể hoàn thành tốt đẹp. Nếu đích xác phải chạy đua với thời gian, nửa năm có thể miễn cưỡng hoàn thành."*

*"Ừm. Từ Nguyên, thời gian nửa năm tiến trình trong kế hoạch "*Phi Ưng*" có thể hoàn thành không ?"* Tần Đức tiếp tục hỏi.

Từ Nguyên suy nghĩ chốc lát rồi nói : *" Vương gia, án theo kế hoạch ban đầu chúng ta phải có thời gian hai năm chuẩn bị, bây giờ muốn tăng tốc chuẩn bị tốt trong vòng nửa năm, thời gian có chút khẩn trương. Bất quá mười mấy năm nay luôn tiến hành, nếu tăng tốc trong nửa năm vẫn có thể miễn cưỡng khởi động toàn bộ kế hoạch."*

"Tốt !"

Tần Đức đột nhiên xoay người nhìn mấy người kia nói : *" Như vậy, hơi kéo dài ra chút, sau bảy tháng phát động tổng tấn công toàn diện, chiếu theo kế hoạch nhất định trong vòng nửa năm thống nhất cả Sở vương triều."* Trong mắt Tần Đức hàn quang lăng lệ ghê người.

" Vâng, phụ vương (vương gia) !"

Tần Phong, Tần Chính và Từ Nguyên tức khắc đứng dậy khom người nhận lệnh.

" Phong nhi, ngươi lập tức quay về quân đội. Trang bị quân đội, lương thảo,… toàn bộ giao cho Chính nhi, thống nhất điều động quân đội do ta nắm giữ toàn cục." Tần Đức trực tiếp nói, *"Được rồi, tất cả có thể đi lo liệu việc. "*

Tần Phong, Tần Chính, Từ Nguyên lập tức cúi người đi ra.

" Vương gia, người nên điều dưỡng nghỉ ngơi nhiều một chút, người vẫn còn mang thương tích." Phong Ngọc Tử hơi lắc đầu than một tiếng nói.

Tần Đức lại xoay người nhìn cây liễu : *"Điều dưỡng nghỉ ngơi ? Ta còn lòng dạ thảnh thơi đó sao, không đạp bằng Tây vực tứ quận, diệt Hạng gia nhất tộc giết Hạng Quảng, Ngũ Đức khiến chúng hồn phi phách tán, ta sao có thể an tâm nghỉ ngơi."*

Phong Ngọc Tử bất giác cười khổ, dù sao ông không quá lo lắng, với linh dược trong vương phủ lại thêm Tần Đức hiện giờ thực lực đã đạt đến Kim đan tiền kì, thương thế trong thể nội một tháng có thể hoàn toàn khôi phục.

"Vương gia, ta trở về trước, người có việc gì thì phái người đến tìm ta." Phong Ngọc Tử hơi cung tay nói.

"Phong huynh thong thả, ta không tiễn." Tần Đức bình tĩnh nói.

Phong Ngọc Tử khẽ gật đầu sau đó phá không mà đi.

" Bảy tháng sau phát động, nội trong nửa năm trăm vạn đại quân nhất định phải đạp bằng Tây vực tứ quận, tiêu diệt Hạng gia nhất tộc ! " Tần Đức tự nói thầm, sát khí tràn ngập trong mắt.

******

"Cút!"

Một tiếng quát lớn từ trong nhà truyền ra, Hạng Quảng bên ngoài bất giác run người.

Lần này Hạng Quảng rất oan uổng, vừa nghe thượng tiên trở về hắn lập tức vội vã chạy đến. Hắn muốn biết Tần Đức rốt cuộc sống hay chết, trên đường từ hoàng cung đến nơi trong lòng hắn luôn kích động.

Nhưng hắn mới vừa mở miệng đã bị mắng.

" Mẹ nó, tên Ngũ Đức này, trẫm giao cho cho chúng Xích thịnh đan rồi, lẽ nào hắn chưa giết được Tần Đức đã quay về ?" Hạng Quảng nộ khí dâng trào nhưng hắn biết một điều, bất luận thế nào cũng không thể đắc tội thượng tiên, dẫu sao thượng tiên chính là chỗ dựa của Hạng gia hắn.

Xích thịnh đan là phần thưởng để Ngũ Đức hai người giết chết Tần Đức. Nếu như chưa giết được Tần Đức, Hạng Quảng dĩ nhiên phẫn hận mà không biết làm sao.

"Hoàng thượng!" Thái giám bên cạnh Hạng Quảng lập tức khom người.

"Tránh ra !" Tay áo Hạng Quảng phất lên gạt thái giám sang bên, sau đó cố gắng nặn vẻ tươi cười nói : *"Thượng tiên …"*

"Hạng Quảng tiểu nhi, hôm nay bổn thượng tiên tâm tình không vui, đừng quấy rầy ta." Ngũ Đức lạnh giọng quát.

Hạng Quảng nuốt cái ực, giữ điệu bộ tươi cười nhạt nhẽo nói : *"Thượng tiên, lần trước không phải ta đã đưa Xích thịnh đan cho tiền bối, thỉnh tiền bối giúp đỡ sát tử Tần Đức sao ? Không biết Tần Đức sống hay chết ? "* Bất kể như thế nào, Hạng Quảng vẫn phải hỏi cho ra vấn đề này.

Hơn nữa Hạng Quảng cũng không tin tên Ngũ Đức đó dám giết hắn.

"Bùng !"

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy tung hai cánh cửa đập lên cạnh tường. Ngũ Đức trường phát tung bay mặt đầy nộ khí bước ra, trong mắt lấp loáng phẫn nộ và oán độc nhìn chằm chằm Hạng Quảng. Hạng Quảng bị bộ dạng Ngũ Đức làm cho khiếp sợ liên tục thối lui về sau.

" Đừng nói điều gì về Tần Đức với ta, việc lần này cả sư đệ ta cũng vì thế mà mất đi tính mạng, ngươi còn nói Xích thịnh đan với ta, còn hỏi ta làm gì Tần Đức. Cút cho ta. Đừng tưởng ngươi là con cháu Hạng gia, Ngũ Đức ta không dám động đến ngươi."

Nộ khí trên người Ngũ Đức giống như thực chất áp bức lên Hạng Quảng.

Hắn và sư đệ hai người làm bạn mấy trăm năm tình cảm rất sâu đậm, lần này cái chết của Ngũ Hành là một đả kích rất lớn đối với Ngũ Đức. Hơn nữa năm cây đoản đao trung phẩm linh khí Ngũ Hành khi đó thu được cũng bị đạo quang trụ xuất hiện đột ngột lúc cuối oanh mất.

Chuyến đi lần này, Ngũ Đức một chút lợi lộc cũng không có lại mất đi sư đệ, hắn làm sao không tức giận ?

"Thượng tiên nguôi giận, ta đi ngay không quấy rầy thượng tiên nghĩ ngơi. Thượng tiên nguôi giận …" Hạng Quảng bị hù dọa đến té đái vãi phân lập tức dẫn thủ hạ một đám người chạy xa khỏi nơi Ngũ Đức ở, trông hết sức nhếch nhác.

Hạng Quảng quay đầu nhìn chỗ ở Ngũ Đức xa xa hừ lạnh một tiếng rồi vội quay về hoàng cung.

****

Hồng hoang vô biên, đến ngày nay vẫn chưa người nào có thể nói chính xác diện tích hồng hoang, càng vào sâu hồng hoang thiên địa linh khí càng hùng hậu đồng thời yêu thú cũng càng lợi hại. Một nơi nào đó cách biên giới hồng hoang gần mười vạn dặm.

Đương nhiên quãng đường mười vạn dặm này trong hồng hoang bất quá là cự ly không xa, dẫu sao hồng hoang quả thật quá lớn.

Nơi này có một cái hồ rất lớn, bên cạnh hồ là một công trình

kiến trúc hình ngọn núi to lớn, tòa kiến trúc có hai tầng cao xấp xỉ tám, chín mét mà thôi. Song phần diện tích chiếm trên mặt đất lại lớn kinh người, chiều dài chiều rộng đều hơn trăm mét. Bên trong tòa kiến trúc mỗi gian phòng rất lộng lẫy, trong phòng thậm chí có các loại ánh sáng đèn Tiềm Long đại lục chưa từng nhìn thấy, phát ra đủ loại màu sắc.

Bên trong kiến trúc tại một đại sảnh rộng rãi, sàn nhà thuần màu bạc.

Trên sàn nhà màu bạc đang nằm một thanh niên bị thương ở phần ngực, một trung niên nhân bạch mi kéo dài tận tóc mai, còn có một con hắc ưng. Chính là Tần Vũ, Ngũ Hành và hắc ưng bị mất tích.

Dưới sự quan sát của Tần Đức, ánh mắt Tần Vũ hoàn toàn ảm đạm, tim nhảy mạch đập cũng không còn, đình chỉ cả hô hấp.

"Đây chính là cảm giác đã chết sao ?"

Tần Vũ mang máng nhớ tiếng kêu bi thương của tiểu Hắc song Tần Vũ căn bản vô pháp lên tiếng, thậm chí cả ngón tay cũng không thể cử động một chút, nhưng linh hồn ý thức vẫn tồn tại như cũ. Theo sự đình chỉ của cơ năng thân thể, linh hồn Tần Vũ bắt đầu một phen chấn động.

Một cổ hấp lực không thể kháng cự từ ngoài giới truyền vào, tác dụng trực tiếp lên linh hồn Tần Vũ phảng phất muốn hút đi linh hồn Tần Vũ.

"Ta đã chết, linh hồn phải tiến nhập luân hồi sao ?" Tần Vũ căn bản vô pháp kháng cự, linh hồn ý thức hắn chỉ có thể cảm thụ được cổ hấp lực. Cổ hấp lực này bá đạo và rất mạnh, linh hồn Tần Vũ bồng bềnh bắt đầu bay lên phảng phất muốn bay khỏi thân thể Tần Vũ.

Đột nhiên …

Một cổ nhiệt lưu từ vị trí ấn kí Lưu tinh lệ trên ngực tuôn ra trực tiếp bao bọc linh hồn ý thức của Tần Vũ.

"Ấm quá, giống như đang được nước ấm bao bọc." Ý thức Tần Vũ chỉ có cảm giác như thế đồng thời được cổ nhiệt lưu cách ly khỏi hấp lực, linh hồn Tần Vũ vẫn lưu lại trong thân thể hắn không bị hút đi.

Linh hồn Tần Vũ được nhiệt lưu của Lưu tinh lệ bao bọc, Tần Vũ vô pháp phát giác ngoại giới rốt cuộc phát sinh điều gì, thậm chí một đạo hỏa hồng sắc quang trụ từ trên trời bắn lên mình Tần Vũ hắn cũng không có chút cảm giác.

Lưu tinh lệ đồng thời phát xuất đạo đạo thanh lưu liên tục ngấm vào vết thương Tần Vũ, thương tích trên mình hắn phục hồi không ngừng song vết thương tim bị xuyên thủng tốc độ phục hồi rất chậm, nhưng vẫn từ từ phục hồi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Linh hồn Tần Vũ hưởng thụ sự ấm áp phảng phất đứa bé đang hấp thu cổ năng lượng ấm áp, linh hồn hắn cũng chầm chậm biến đổi thực chất hóa hơn. Linh hồn trở thành hình dạng dĩa tròn bảy màu, màu sắc bổn thân linh hồn rất rực rỡ tươi đẹp hấp dẫn người khác, đồng thời xung quanh linh hồn năng lượng không ngừng lập lòe giống như thiểm điện. Tùy theo linh hồn hấp thu nhiệt lưu, những *"thiểm điện"* càng lập lòe mạnh mẽ.

Chớp mắt bảy ngày trôi qua.

Vết thương cực lớn trên ngực Tần Vũ thậm chí một vết sẹo cũng không có. Sở dĩ hao phí bảy ngày có lẽ tâm tạng khó phục hồi nhất, vết thương nhục thể thông thường chỉ nửa ngày cả vết sẹo cũng biến mất, tâm tạng lại mất trọn bảy ngày.

Linh hồn Tần Vũ vẫn ở trong sự ấm áp.

Đột nhiên, Tần Vũ cảm nhận sự ấm áp tan biến đồng thời một thứ cảm giác quen thuộc chầm chầm trở về. Hắn rất thích thứ cảm giác này đó là cảm giác điều khiển cả thân thể, linh hồn và nhục thể hoàn toàn liên hệ.

Mắt Tần Vũ đột nhiên mở to, hai tay lúc này vẫn còn dính chặt trên ngực Ngũ Hành, hắn đương nhiên không thể sống. Tần Vũ rút mạnh tay ra đồng thời hai tay chấn động cơ nhục rung rung cực nhanh, máu tươi liền bị bắn tung.

"Hô!"

Tần Vũ lồm cồm bò dậy nhìn bốn phương tám hướng, hắn vừa nhìn đã thấy tiểu Hắc cách mình không xa. Tiểu Hắc đang ngẩn người nhìn chăm chú Tần Vũ, giây lát liền kêu lên hưng phấn, tiếng ưng gáy không ngừng vang vọng đồng thời nhanh chóng chạy đến, đôi cánh to lớn ôm chặt Tần Vũ vẫn kêu rú inh ỏi.

"Ha ha, tiểu Hắc, được rồi, oái, nước miếng ngươi chảy lên mình ta rồi kìa."

Tần Vũ và tiểu Hắc đùa giỡn ầm ĩ.

*"Hoan nghênh chủ nhân, không ngờ chủ nhân cả tâm tạng bị xuyên thủng vẫn có thể được cứu sống, thật sự khiến "*tiểu tinh*" quá kinh ngạc."* Tiếng trẻ con trong trẻo vang lên trong đại sảnh rộng thênh thang, Tần Vũ và tiểu Hắc đều giật cả mình.

Linh thức Tần Vũ mở rộng ra, đây là một kiến trúc hết sức quái dị căn bản không giống kiến trúc Tiềm Long đại lục, song Tần Vũ tịnh không phát hiện người nào.

"Ngươi là ai ?" Tần Vũ lập tức nói, *"Lẽ nào là ngươi cứu sống ta ?"*

" Tôi là tiểu Tinh a, bất quá không phải tôi cứu người, là người tự cứu sống mình." Tiếng trẻ con trong trẻo dễ nghe lại vang lên.

Tần Vũ hơi nhíu mày, hắn nhớ lại cảnh tượng hắn bị Ngũ Hành xuyên thủng tâm tạng hình như Lưu tinh lệ không ngừng phát ra đạo đạo thanh lưu phục hồi tâm tạng. Tuy rất chậm nhưng vẫn có thể phục hồi, còn khi cơ năng thân thể hoàn toàn đình chỉ linh hồn bị hấp thu, lại là một cổ nhiệt lưu bao bọc linh hồn hắn.

"Lẽ nào là Lưu tinh lệ cứu ta ? " Tần Vũ thầm nói.

Lưu tinh lệ này quả thật rất thần kì, chí ít Tần Vũ hiện tại căn bản không thể lý giải vì sao cả tâm tạng bị xuyên thủng bản thân lại vô sự. Nên biết dù là tu chân giả nếu như dưới cảnh giới Đổng hư kì, một khi tâm tạng bị xuyên thủng chỉ có thể chết.

Nếu là cao thủ từ Đổng hư kì trở lên, tâm tạng bị xuyên thủng nhục thể vẫn bị hủy, chỉ có thể dựa vào linh hồn nguyên anh tu tán tiên. Từ trước giờ chưa từng nghe qua tâm tạng bị xuyên thủng vẫn có thể sống trở lại.

Tạm thời không suy xét vấn đề này, Tần Vũ chỉnh đốn tâm tình một chút hỏi : *"Ngươi là tiểu Tinh, tiểu Tinh lại là ai ? Ngươi vì sao lúc đầu gọi ta chủ nhân, nói rõ ràng mọi việc được không ? Hơn nữa ánh sáng đèn nơi đây sao kì lạ vậy ? "*

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn phía trên.

Đó là một chế phẩm hình vuông to lớn trong suốt, bên trong tán phát ra ánh sáng năm sáu màu rực rỡ đẹp đẽ.

"Tiểu Tinh là quản gia của tòa nhà này, là một trí tuệ nhân tạo. Căn biệt thự do chủ nhân đầu tiên Lôi Vệ kiến tạo, tôi theo chủ nhân Lôi Vệ phiêu bạt trong vũ trụ, chủ nhân không ngừng tu luyện thể ngộ. Nguyên bổn chúng tôi ở trong một vũ trụ khoa học kỹ thuật rất phát triển, biệt thự này được chủ nhân luyện chế thành sau đó thu vào

*trong "*trữ tồn giới chỉ*". Có một lần chủ nhân mạo hiểm tiến nhập lỗ đen, bị lỗ đen hút vào sau khi còn sống trở ra thì đến một vũ trụ khác, chủ nhân tiến nhập một tinh cầu chính là tinh cầu người đang sống."*

Tiếng trẻ con trong trẻo nói rất hưng phấn.

Tần Vũ lại nhíu mày.

Trí tuệ nhân tạo ? biệt thự ? khoa học kỹ thuật ? lỗ đen ? tinh cầu ?

Tần Vũ hoàn toàn không hiểu, Tần Vũ cũng không hiểu bản thân vì sao đến nơi này.

"Tinh cầu này lại hoàn toàn thuộc về tu chân, vũ trụ ban sơ của chúng tôi cũng có tu chân nhưng trong một vũ trụ khoa học kỹ thuật tung hoành người tu chân rất ít, cực kì ít, nhưng người tu chân của tinh cầu này cực kì nhiều, hàng ngàn hàng vạn. Trải qua một quãng thời gian tại tinh cầu, chủ nhân phải độ thiên kiếp, người lo lắng độ kiếp thất bại nên sớm lưu tôi lại trong hồng hoang này, dặn tôi đợi chủ nhân đời thứ hai. Quả nhiên, đợi bao nhiêu năm cuối cùng truyền tống trận pháp đã khởi động đưa đến chủ nhân người."

Tần Vũ hơi minh bạch một chút nhưng đối với một số tên gọi khoa học kỹ thuật lại không hiểu.

"Tiểu Tinh sao ngươi nãy giờ không xuất hiện, ra đây nói chuyện với ta." Tần Vũ căn bản không biết trí tuệ nhân tạo là vật gì nên nói thế.

"Đợi một chút, tiểu Tinh không có thực thể chỉ có thể dùng ảnh ảo thôi !" Chỉ thấy hình ảnh xuất hiện phía trước Tần Vũ, chính là hình dạng một con mèo nhỏ. Tần Vũ không nói nên lời tay bất giác đưa tới, nhưng tay lại xuyên qua thân thể của tiểu miêu.

Ảnh ảo này nhìn qua giống y như thật, chỉ có tiếp xúc mới

phát hiện đó bất quá là ảnh ảo mà thôi.

"Hi hi, chủ nhân là người Tiềm Long đại lục, căn bản không biết khoa học kỹ thuật là gì. Lôi Vệ chủ nhân vốn dĩ sớm chuẩn bị một quyển sách viết bằng ngôn ngữ Tiềm Long đại lục, người từ từ xem nha, xem xong người sẽ hiểu rõ mọi chuyện, cần lật trang nào gọi tôi một tý là xong.

Một quyển thư tịch cổ xưa nổi bồng bềnh trước mặt Tần Vũ, dĩ nhiên đây cũng là ảnh ảo.

Tần Vũ ngơ ngác nhìn, lúc lâu sau nuốt nước bọt ực một cái mặc kệ bắt đầu xem cẩn thận. Tần Vũ càng xem một nền văn minh mới mẻ hoàn toàn khác với văn minh tu chân, xuất hiện trước mặt hắn.

Lôi Vệ là một người cực kì thông minh, một quyển sách vài chục vạn chữ giúp Tần Vũ hiểu rõ ý nghĩa nền văn minh khoa học kỹ thuật, chí ít Tần Vũ biết phương pháp sử dụng căn biệt thự.

"Hóa ra … ta được truyền tống đến ngôi biệt thự này." *Mặt Tần Vũ hơi tươi cười.*

Hắn hoàn toàn minh bạch mọi chuyện.

*"*Tinh Thần Biến*" muốn tu luyện nhất định ngoại công đạt đến tiên thiên đại viên mãn, cũng chính là hoàn toàn tu luyện thành công "*Thông Thiên tam đồ*". Tiêu chí tu luyện đạt đến cực điểm chính là bên ngoài thân thể bao trùm tam sắc áo giáp do một trăm lẻ tám đạo khí trụ hình thành.*

*Một khi tam sắc áo giáp hình thành, cự đại truyền tống trận thần kì sẽ cảm ứng được, trực tiếp truyền tống Tần Vũ vào trong ngôi biệt thự chuẩn bị sẵn này, đồng thời "*tiểu Tinh*" cũng tự động tiếp nhận máu Tần Vũ tiến hành nhận chủ.*

" Meo… chủ nhân, chủ nhân đời thứ nhất từng lưu lại một đoạn hình ảnh trong đó có một số việc ông ấy cần nói với người, người muốn xem không ?" *tiểu Tinh nhấp nháy đôi mắt vung vẫy cái đuôi nhỏ.*

Tần Vũ bất giác thầm kinh ngạc, đối với Lôi Vệ này hắn thật sự rất kính ngưỡng.

Hiển nhiên, Lôi Vệ chính là cao thủ thần bí giết chết Đại thành kì cao thủ, vài tán tiên, còn có mấy mươi Độ kiếp kì, Không minh kì. Còn lai lịch càng kì quái, thậm chí không thuộc thế giới tu chân này.

Muốn gặp tiền bối đó không ?

"Tiểu Tinh, cấp quyền ra vào biệt thự cho tiểu Hắc, còn nữa đợi ta xử lý xong thi thể lão quỷ này, a, đây là …" Mới nhìn thi thể Ngũ Hành, Tần Vũ liền phát hiện một việc.

Ngũ Hành chết đi phi kiếm, đoản đao còn có trữ vật thủ trạc(1) trong thể nội hắn lại tự nhiên rơi bên cạnh. Phi kiếm và đoản đao Tần Vũ tịnh không quá xem trọng nhưng trữ vật thủ trạc Tần Vũ trước giờ chưa từng thấy qua.

Cầm trữ vật thủ trạc lên, trữ vật thủ trạc này chủ nhân lúc trước đã chết là vật vô chủ. Tần Vũ lập tức trích huyết nhận chủ, một giọt máu tươi nhỏ lên trữ vật thủ trạc sau đó được trữ vật thủ trạc hấp thu hoàn toàn.

"Thật thần kì, lại có không gian lớn như một căn phòng." *Vừa đeo trữ vật thủ trạc, Tần Vũ liền cảm thụ được không gian bên trong trữ vật thủ trạc.*

Tần Vũ đeo trữ vật thủ trạc trong lòng một phen hoan hỉ, tâm ý vừa động vật trong trữ vật thủ trạc liền xuất hiện trên tay, sát na lại

nhập vào bên trong thật hết sức thuận tiện huyền ảo, Tần Vũ bất giác ngầm cảm thán trữ vật thủ trạc quả thần kì.

"Tiểu Hắc, người từ nay có thể đi lại tùy tiện trong ngôi biệt thự này, đến đây, đi chôn thi thể lão quỷ này với ta." *Tần Vũ chộp thi thể Ngũ Hành sải chân bước ra khỏi đại sảnh ban nãy.*

"Chủ nhân, đến đây, đi bên này, ban nãy là luyện vũ sảnh, tường và sàn màu bạc xung quanh luyện vũ sảnh do đương sơ chủ nhân du lịch vũ trụ thu thập được một loại khoáng thạch tại một tinh cầu có lực hút rất lớn luyện chế thành. Độ cứng đặc biệt cao, dù thứ tu chân giới này gọi là thượng phẩm linh khí cũng chỉ có thể lưu lại vết tích mà thôi."

Tần Vũ lại ngầm tắc lưỡi, luyện vũ sảnh những bức tường, sàn không ngờ kiên ngạnh như thế. Tần Vũ không biết Lôi Vệ phiêu bạc mạo hiểm trong vũ trụ gặp qua rất nhiều tinh cầu đặc biệt, có một vài tinh cầu lực hút rất lớn thậm chí cả Lôi Vệ cũng không dám tiến vào.

Bước ra khỏi đại môn khách sảnh gặp một hồ bơi trong nhà khá lớn, đi vòng qua hồ bơi thì ra khỏi căn biệt thự.

"Quả thật rất đẹp."

Tần Vũ vừa ra trước mắt là một hồ nước sóng gợn lăn tăn, bên cạnh hồ nước là đồng cỏ xanh biếc, căn biệt thự cũng tọa lạc bên hồ. Bên ngoài đồng cỏ là một khu rừng rất lớn, nhìn thoáng qua có thể thấy đủ loại dã thú.

Nhìn lại căn biệt thự bề ngoài nó giống như ngọn núi, Tần Vũ cười nói : " Biệt thự, từ này thật không quen, căn biệt thự do Lôi Vệ tiền bối kiến tạo lại giống như hình ngọn núi, thôi gọi nó là " *Lôi sơn cư*" vậy."" Tần Vũ đặt cái tên cho có phong cách Tiềm Long đại lục.

Sau đó, Tần Vũ tùy tiện mai táng thi thể Ngũ Hành ở một nơi không xa.

"Tiểu Hắc, ngươi chơi đùa quanh đây đừng bay quá xa. Nơi đây là hồng hoang nói không chừng có yêu thú cường đại, nếu như gặp nguy hiểm lập tức quay về." Tần Vũ khẽ vỗ vỗ lên đầu tiểu Hắc nói, tiểu Hắc đập đập cánh gật đầu hưng phấn.

Tần Vũ cười cười rồi quay vào trong Lôi sơn cư.

Lôi sơn cư rất lớn phân làm hai tầng, tầng trệt có luyện vũ sảnh, khách sảnh, luyện khí phòng, luyện đan phòng, trữ tàng thất, ngoài cùng là hồ bơi, phía sau là hậu hoa viên. Trong hậu hoa viên có hoa cỏ đến từ một số tinh cầu kì dị.

Trong tầng trệt không có bất kì vật khoa học kỹ thuật để hưởng thụ mà là nơi tu luyện và luyện khí luyện đan, còn tầng trên thì ngược lại. Tầng trên có dục thất, trù phòng, phòng giải trí, ngọa thất, thư phòng những nơi nghỉ ngơi thư giãn.

Lúc này Tần Vũ đang ở trong luyện vũ sảnh.

"Tiểu Tinh, không phải nói Lôi Vệ tiền bối lưu lại một đoạn ảnh tượng sao, ngươi mở cho ta xem xem." Tần Vũ đứng trong luyện vũ sảnh tim lại có phần đập mạnh, dù sao hắn sắp nhìn thấy hình ảnh Lôi Vệ thần bí.

"Meo… đợi một chút!"

Tiểu Tinh cái đuôi nhỏ phất qua phất lại sau đó nó biến mật, đồng thời … trên tường cả luyện vũ sảnh đều xuất hiện hình ảnh vũ trụ tinh thần. Nhất thời Tần Vũ giống như ở trong vũ trụ, sàn nhà dưới chân chuyển thành hình ảnh một vùng hư không, căn bản không nhìn thấy nền nhà.

"Vũ trụ, đây là vũ trụ sao ?"

Tần Vũ trong lòng có chút hiếu kì song chính lúc này một thân hình chợt xuất hiện phía trước hắn. Thân ảnh đứng chắp tay quay lưng với Tần Vũ, rất lâu sau thở dài một hơi rồi xoay người lại.

Cô ngạo, lăng lệ.

Đây là cảm giác đầu tiên của Tần Vũ về Lôi Vệ, Lôi Vệ đột nhiên mỉm cười nói : *"Ngươi khỏe không, nếu ngươi nhìn thấy hình ảnh này chứng tỏ Lôi Vệ ta thật sự độ kiếp thất bại."*

Tần Vũ minh bạch, nếu như Lôi Vệ không độ kiếp thất bại khẳng định quay về Lôi sơn cư, tự nhiên không có cảnh tượng ngày hôm nay. Lôi Vệ lúc này mỉm cười tỏ ra là người bình dị dễ gần, Tần Vũ trái lại không còn khẩn trương.

Ánh mắt Lôi Vệ có chút mê muội dường như nhớ lại cuộc đời của mình.

"Ta là hoàng tử của một ngân hà hệ đế quốc song ta không thích hoàng quyền, chỉ thích mạo hiểm trong vũ trụ và tu luyện. Nơi ta sống tu chân giả chỉ một tinh cầu có đó là địa cầu, điều này khi ta tu luyện đến trình độ nhất định mới biết."

*"Ta năm đó không ngừng tu luyện, về sau thu được một quyển bí tịch—"*Thông Thiên tam đồ", chỉ có ba trang giấy, mỗi trang có ba mươi sáu đồ hình. Muốn tu luyện Thông Thiên tam đồ nhục thể cần phải đạt đến tiên thiên cảnh giới. Ta suy nghĩ mọi biện pháp khắc khổ tu luyện, trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng đã thành công. Ta vất bỏ địa vị hoàng tử dùng tàu vũ trụ mạo hiểm giữa các vì sao, đồng thời tu luyện liên tục Thông Thiên tam đồ. Cuối cùng có một ngày Tứ cửu thiên kiếp đến ta may mắn độ qua, song ta lại không có pháp quyết tiếp tục tu luyện. "

Trên mặt Lôi Vệ có phần hài lòng và vui vẻ, ông hình như đang nhớ lại những năm tháng mạo hiểm.

"Khi mạo hiểm phiêu lãng trong vũ trụ, ta có nghe qua thuyết kim đan nguyên anh nhưng lại chưa từng thu được bất kì công pháp tu chân, thứ này thật quá trân quý. Đương thời ta chưa có bất kì công pháp tu chân đã lựa chọn tự sáng tạo một con đường khác. Ta biết tu luyện là truy cầu thiên đạo… thiên đạo là gì ? Lẽ nào là kết kim đan, tu nguyên anh ?" Lôi Vệ có chút ngạo khí và tự tin.

*"Không, ta tịnh không cho rằng là vậy, ta cho rằng thiên đạo chính là thứ tự nhiên nhất nguyên thủy nhất, không phải những gì người ta áp đặt định sẵn. Nhìn vũ trụ tinh thần tự nhiên diễn biến, ta dần dần có lĩnh ngộ bắt đầu chiếu theo lĩnh ngộ của mình sáng tạo ra một bộ công pháp tu luyện mới. Công pháp dựa trên những thu thập từ diễn biến vũ trụ tinh thần nên gọi là "*Tinh thần biến*" (2)"*

Tần Vũ thầm chấn động, *" Tinh thần biến "*, lẽ nào chính là công pháp thần bí đó ?

Lôi Vệ tiếp tục nói : *" Sau khi trải qua hàng loạt cuộc mạo hiểm giao chiến, ta cuối cùng biết được căn cứ địa của tu chân giả trong cả vũ trụ--- địa cầu. Tại địa cầu, ta trải qua trăm năm thời gian, cũng thu được vài bộ pháp quyết tu chân, nhưng … theo ta nhận định căn bản không bằng "*Tinh thần biến*" do ta sáng tạo."*

Lôi Vệ tự nhiên tán phát một cổ khí thế kiêu ngạo.

"Ta rời khỏi địa cầu không ngừng mạo hiểm trong vũ trụ, sau cùng có một ngày ta bị một lỗ đen hút vào trong, lỗ đen thật sự quá mạnh sức người không thể chống cự. Ta đến một không gian mới, đồng thời ta phát hiện một tinh cầu gần nhất, tinh cầu này rất lớn, lớn một cách khác thường, so địa cầu tại ngân hà hệ lớn hơn vạn lần. Đến khi tiến nhập vào trong ta mới phát hiện tu chân giả của tinh cầu nhiều kinh người, dùng vạn làm đơn vị.

Lôi Vệ chợt cười thất vọng : " Nhóc con, trong thư phòng ta có chứa một số công pháp tu luyện đều là công pháp của tu chân giả. Ta thu thập không ít, địa cầu có của thế giới này cũng có. Ngươi

nếu muốn tu luyện cũng được."

Tần Vũ nhíu mày, lẽ nào Lôi Vệ này không muốn truyền "Tinh thần biến" *của mình sao ?*

" Nhóc con, *"Tinh thần biến"* là một bộ công pháp không hoàn thiện đi con đường tiền nhân chưa từng đi qua. Ta phiêu bạc vũ trụ mấy ngàn năm mới sáng tạo ra sáu đại cảnh giới đầu – Tinh vân, Lưu tinh, Tinh hạch, Hành tinh, Độ kiếp, Hằng tinh. Hơn nữa Hằng tinh bất quá do ta tưởng tượng ra, phần sau đó ta chưa nghĩ tới. Nếu ngươi dựa theo tu luyện của ta cho dù độ kiếp thành công đạt tới Hằng tinh cảnh giới phi thăng tiên giới, nhưng sau đó ngươi lại không có bất kì công pháp để tu luyện." Lôi Vệ cười nhạt nói.

Tần Vũ cũng biết chỗ không tốt của *"Tinh thần biến"*.

Tu luyện đến Độ kiếp kì hoàn hảo, Lôi Vệ đã trải qua, cảnh giới Hằng tinh là Lôi Vệ tự mình tưởng tượng. Còn về sau thì chưa có công pháp, một khi hắn đi theo con đường này, tu luyện đến Hằng tinh cảnh giới hắn nhất định phải kế tục sáng tạo để đi tiếp. Vì các tu chân giả khác tu nguyên anh, phương pháp tu luyện người khác căn bản không giúp được hắn.

Nhưng tự mình sáng tạo công pháp là điều dễ dàng sao ? Một khi sáng tạo thất bại tẩu hỏa nhập ma sẽ chịu hình thần câu diệt, hồn phi phách tán.

""Tinh thần biến", hắc hắc… tu luyện *"Tinh thần biến"* là phúc ? hay họa ? rất khó nói. Được rồi, nhóc con, tự ngươi quyết định chọn lựa thôi. Nếu như ngươi không tu luyện sau này có cơ hội giúp ta tìm một truyền nhân vậy. Đáng tiếc, *"Tinh thần biến"* buộc ngoại công đạt đến tiên thiên cực trí, dùng Thông Thiên tam đồ làm nền tảng, muốn tìm truyền nhân sợ không dễ, bất quá… Điều

này ngươi về sau cần suy nghĩ."

Lôi Vệ cười thất vọng, khẽ than một tiếng : " Ngân hà, mộng ảo tinh …"

Sau đó hình bóng Lôi Vệ hoàn toàn tan biến.

Tần Vũ hơi trầm tư giây lát, sau đó mắt lóe lên một tia lệ quang, tức tốc rời khỏi luyện vũ sảnh bước lên tầng trên vào thư phòng. Thư phòng có không ít thư tịch bằng giấy, trong đó có một số thư tịch thiên văn địa lý, có thư tịch tu luyện. Lôi Vệ này cũng kì lạ lại viết các loại công pháp tu luyện lên thư tịch bằng giấy.

Một quyển thư tịch trên cao nhất chính là *"Tinh thần biến"*.

"Phúc họa ?, đạt đến Hằng tinh cảnh giới thì có thể phi thăng. Cho dù về sau không có công pháp tu luyện, chẳng lẽ Lôi Vệ sư tôn có thể sáng tạo ta không thể sáng tạo sao ? Nếu không có một chút thách thức thì chẳng có nhiều ý nghĩa, tu luyện công pháp như thế mới khiến người ta nhiệt huyết sục sôi a !"

Tần Vũ ngồi trên ghế lật mở quyển *"Tinh thần biến"*.

"Kim đan nguyên anh, nhất định là tu luyện chính đạo ? Gọi là truy cầu thiên đạo vậy thiên đạo là gì ? Theo dõi vũ trụ diễn biến, ta sáng tạo ra công pháp này cũng xem như một con đường tu chân. Công pháp chia làm sáu đại cảnh giới, trước tiên luận về đệ nhất thiên—Tinh vân thiên."

" Thông thường tu luyện giả sau khi độ kiếp thành công, trong đan điền vô biên tiên thiên chân khí trở thành trạng thái dịch thể, chắc chắn ngưng kết tại một chỗ giống như thủy cầu sau đó luyện hóa thành kim đan. Nhưng nhất định phải như vậy, nhất định phải tụ lại sao ? *"Tinh thần biến"* của ta bước đầu tiên chính là tán, biến tiên thiên chân khí trở lại dạng khí, tán khai, không những tán

khắp đan điền thậm chí tán đến thân thể bên ngoài, dùng đan điền làm tâm (3) lấy thân thể làm cầu nối, gắn liền vũ trụ với bổn tâm cùng diễn biến với thiên đạo tự nhiên.

Tần Vũ nhìn công pháp này trong lòng bất giác một cơn kích động bành trướng.

Những tu chân giả làm sao kết kim đan làm sao tu nguyên anh, luôn luôn hấp nạp linh khí không ngừng sau đó luyện hóa trong đan điền, quả thật rất kém. Muốn hợp nhất với thiên địa xem chừng đạt đến Đổng hư kì đủ để nguyên anh li thể mới có thể hơi cảm thụ được.

Song *"Tinh thần biến"* này vừa khởi đầu chính là tán, trở thành dạng khí tán khai, dùng đan điền làm tâm, dùng thân thể làm cầu nối gắn liền vũ trụ và bổn tâm, hấp nạp vũ trụ tinh thần chi lực.

" Được, Lôi Vệ sư tôn, " Tinh thần biến*" đệ tử sẽ tu luyện tiếp theo, cho dù đến thiên Hằng tinh cuối cùng tu luyện hoàn tất chưa có công pháp, đệ tử vẫn kế tục sáng tạo hoàn thiện. Dù đệ tử thất bại, đệ tử cũng có truyền nhân tiếp tục tu luyện, đời này truyền sang đời khác, cuối cùng có một đời hoàn toàn thành công."*

Tần Vũ trong mắt quang mang lấp loáng, càng nắm chặt quyển *"Tinh thần biến"* trong tay.

Tu luyện thử *"Tinh thần biến"* chắc chắn có sáng tạo thất bại gặp tẩu hỏa nhập ma mà chết. Nhưng Tần Vũ sợ điều gì ? Sợ bóng sợ gió, sợ tử vong, đó là Tần Vũ sao ? Tiếp cận tử vong, Tần Vũ trái lại có thứ cảm giác hưng phấn nhiệt huyết cuộn trào, cuộc đời như thế mới tràn ngập cảm xúc mạnh mẽ, mới không hổ thẹn đã sinh ra làm người.

Chương 72

Tiền Đề Thiên Kiếp

"Tàng thất này lớn thật!"

Tần Vũ ngạc nhiên khi đi vào trong sảnh lớn của Lôi Sơn Cư, tuy nhiên cái mà khiến Tần Vũ phải kinh ngạc là sự xuất hiện của rất nhiều các loại quang thạch khác nhau. Màu đỏ, xanh, vàng, bạc, đen, trắng, …Mỗi quang thạch đều tỏa ra màu sắc hấp dẫn kinh người, Tần Vũ cảm giác được các quang thạch này cực kỳ trân quý tuy nhiên vẫn không bằng được Thạch Trung Diễm Sí.

"Chủ nhân, năm đó Lôi Vệ chủ nhân trong lúc lưu lạc trong vũ trụ đã đến được một tinh cầu rất kỳ dị. Tinh cầu này tuy không to nhưng đích thị là có nhiều tinh thạch trân quý, chủ nhân thấy vậy đã khai thác rất nhiều tinh thạch. Theo tu chân giới pháp quyết chúng đều là tinh thạch cực phẩm, đều có thể chế luyện thành thương phẩm linh khí".

Cùng với tiếng nói một tiểu miêu xuất hiện bay bên cạnh Tần Vũ. Tần Vũ không thể kiềm chế sự kinh ngạc. Tinh thạch luyện chế cực phẩm linh khí Tần Vũ liền nhớ lại lần đối thoại cùng Phong Ngọc Tử tại Hải Ngoại Tiên Đảo, một thượng phẩm linh khí là cực kỳ trân quý thật không ngờ hiện tại lại một mình đứng trong một tàng thất có nhiều cực phẩm tinh thạch như vậy.

Tần Vũ không kể là cấm địa, xuất thủ đánh một quyền vào một khối tinh thạch gần kề, tuy nhiên….

"Bùng."

Một quyền của Tần Vũ không làm suy chuyển tinh thạch, ngược lại còn bị phản lực của tinh thạch làm cho rung chuyển thân hình. Tiểu Tinh bên cạnh nói: *"Chủ nhân, đương thời Lôi Vệ*

chủ nhân nói với Tiểu Tinh là để uổng phí tinh thạch thật là tội lỗi. Nếu công lực của chủ nhân không đạt đến Tinh Hạch kỳ, thì tuyệt đối không thể sử dụng cực phẩm tinh thạch".

"Ồ… Sư tôn suy nghĩ quả thật là chu toàn, tu chân giả chỉ cần có tinh thạch tốt khả năng đã rất mạnh, huống hồ là cực phẩm tinh thạch". Tần Vũ cười rất to, sau đó cẩn thận nhìn lại *"Số lượng tinh thạch lớn thế này, thực sự chỉ có thể nhìn chứ làm sao mà mang đi được".*

Tiểu Tinh vẫy đuôi đắc ý nói: *"Meo, chủ nhân Lôi Vệ đã chuẩn bị tất cả cho ngài. Chủ nhân hãy nhìn xem ở góc phòng, trong góc phòng đó có một chiếc nhẫn gọi là Không Gian Giới Chỉ. Nó cho phép ngài chứa rất nhiều vật bên trong không gian của nó".*

Ngay khi Tiểu Tinh vừa nói xong, Tần Vũ ngay lập tức đi đến cuối phòng lấy chiếc nhẫn. Sau khi trích huyết nhận chủ, Tần Vũ lập tức đeo lên tay. Ngay lập tức, Tần Vũ cảm nhận chiếc nhẫn này thực sự là có không gian thật kỳ diệu. Bên trong rất rộng, nhìn vào thực sự làm người ta ngạc nhiên.

"Để xem không gian giới chỉ này to đến nhường nào?" Tần Vũ cẩn thận quan sát. Tàng thất chứa vật này tuy có kích thước to nhưng với Không Gian Giới Chỉ chiều rộng và dài hơn vạn mét, cao hơn vạn mét kỳ thực không thể đo được thì không đáng để so sánh. Nếu gặp phải một tòa núi lớn, chắc chắn có thể dễ dàng cho vào trong được.

Tiểu Tinh không ngừng vẫy đuôi vui mừng, nói: *"Về mặt luyện khí, Lôi Vệ chủ nhân ở tu chân giới nếu nói mình đứng vị trí thứ hai thì tuyệt đối không có ai đứng thứ nhất. Với Mộng Ảo Giới Chỉ này, Lôi Vệ chủ nhân vì nhớ đến tinh cầu ở quê nhà đã luyện chế ra Không Gian Giới Chỉ tuyệt hảo này. Lôi Vệ chủ nhân còn nói Mộng Ảo Giới Chỉ này so với tu chân giới đệ nhất giới chỉ Minh Hư Giới Chỉ thì còn lớn hơn nhiều lần".*

Tần Vũ tâm ý linh động, Mộng Ảo Giới Chỉ này tuyệt đối không thể đem ra ngoài được. Hiện tại tu vi bản thân mình còn rất yếu, đương nhiên nếu gặp phải đối phương có thực lực sẽ nhìn ra sự lợi hại của giới chỉ này chắc chắn sẽ bị tranh đoạt. Tần Vũ đương nhiên hiểu rõ đạo lý bảo vật không có tội , mà người mang bảo vật thì có tội, đặc biệt khi công lực của mình trong tu chân giới còn rất yếu.

"À, bên trong nhất định phải có một số thứ". Tần Vũ phát hiện bên trong Mộng Ảo giới chỉ này có một số tàng phẩm, cẩn thận quan sát một vài tinh thạch. Tuy nhiên những tinh thạch này không giống với các cực phẩm tinh thạch ở tàng thất.

Tiểu Tinh đắc ý: *"Chủ nhân, đây là những trung phẩm tinh thạch và một vài thượng phẩm tinh thạch mà Lôi Vệ chủ nhân lưu lại cho ngài để luyện khí. Ngoài ra còn có một bình Bích Chu Đan rất tốt cho việc phục hồi thương thế".*

Tần Vũ nở nụ cười nhẹ, thương thế ư? Ít nhất Tần Vũ cũng cảm thấy Bích Chu Đan này thực sự là linh đan cực tốt, nhưng so với Lưu Tinh Lệ thì thực sự không thể so được.

"Đến lúc phải tu luyện rồi, để có thể trở về được nếu không thể đạt được Tinh Vân Kỳ (tương đương với Kim Đan Kỳ) thì căn bản không có khả năng thành công quay về".

Tần Vũ ngay lập tức ly khai căn phòng bắt đầu trở lại tu luyện. Tần Vũ tu luyện Thông Thiên Tam Đồ dĩ nhiên đã đạt đến cảnh giới Khải Giáp Tam Sắc, một trăm lẽ tám đạo khí trụ đồng thời xoay quanh thân thể. Tuy nhiên Tần Vũ không thể cảm nhận được thiên kiếp đến. Hắn hiểu rằng cần phải tự ngộ ra được thiên đạo. Thoáng một cái đã qua bảy ngày Tần Vũ đã xem qua rất nhiều tu chân thư tịch, các thư tịch chỉ dẫn làm thế nào để đạt đến hậu Tiên Thiên đại viên mãn và làm thế nào để cảm thụ được thiên kiếp đang đến gần. Sau đó, Tần Vũ đã tìm ra được một phương pháp tu luyện.

Bên ngoài Lôi Sơn cư tại trung tâm Bích Ba hồ, Tần Vũ nhắm mắt tĩnh lặng hai chân đứng trên mặt hồ nước toàn thân phát ra một trăm lẽ tám đạo khí trụ bao quanh thân thể. Trong quá khứ khi thực hiện các động tác trong Thông Thiên Tam Đồ quanh Tần Vũ chỉ hình thành nên ngân sắc, kim sắc và tử sắc khí trụ. Tuy nhiên, trong trận chiến tại Thanh Liên Sơn thì Tần Vũ đã có bước đột phá khi xuất hiện Tam Sắc Khải Giáp.

Thế nhưng, để đạt đến mức đứng trên mặt hồ mà không chìm thì Tần Vũ đã có bước đột phá mới. Tinh thần minh mẫn, thân thể phiêu diêu dung hòa vào trời đất. Đối với các động thực vật ở xung quanh mấy dặm, Tần Vũ có thể cảm thụ được mọi hoạt động của chúng.Trong vòng bảy ngày ngắn ngủi đích thực là Tần Vũ đã có tiến bộ kinh người. Đột nhiên xuất hiện một tiến nổ .

"Oanh".

Tinh thần Tần Vũ bị chấn động mãnh liệt, cả người không còn duy trì được cảnh giới hiện tại rơi thẳng xuống nước, tại khoảng khắc đó Tần Vũ nhanh chóng phản ứng tay đánh nhanh xuống nước toàn bộ thân thể khôi phục trạng thái ban đầu. Thời khắc hiện tại, thân thể Tần Vũ bị bao phủ bởi rất nhiều màu sắc.

"Năm tháng nữa, sau năm tháng nữa sẽ là tứ cửu thiên kiếp của ta. Tốt, quả thật là quá tốt".

Tần Vũ rất hưng phấn, một năng lượng rất lớn đã xâm nhập vào bên trong não của Tần Vũ để thông báo là thiên kiếp đang đến gần thực sự rất huyền diệu.

Cùng vào thời điểm hiện tại, Hắc Ưng đang trực tiếp đi săn mãnh thú. Hắc ưng hiện tại đã là Tiên Thiên mãnh thú, các mãnh thú khác căn bản không phải đối thủ của nó.

Trong lúc Tần Vũ tu luyện tại Hồng Hoang không ai làm phiền thì tại thành đô Sở vương triều nhận được hung tin, Tần gia đã

điều động hàng trăm nghìn binh mã. Theo báo cáo của mật thám Hạng gia, thì Tần gia muốn tạo phản. Hạng gia khi hay tin đã không thể giữu được bình tĩnh.

"Thế này là thế nào? Mật thư của Thượng Quan Hồng đã nói là sau hai năm nữa Tần gia mới tạo phản, thế mà hiện tại đột nhiên lại điều binh khiển tướng tiến thẳng đến biên giới là sao?"

Hạng Nghiễm hiển nhiên đang rất tức giận. Làm sao mà Hạng Nghiễm không tức giận cho đượơc? Nếu hai năm sau Tần gia tạo phản, Hạng gia tự nhiên có những kế sách đối phó. Nay đột nhiên lại sớm tạo phản, việc này quả làm Hạng Nghiễm phải lo lắng không yên.

"Lũ sơn tặc tại Hắc Thủy sơn mạch đã quyết định chưa? Chúng tồn tại ở đó từ hàng trăm năm trước, thế lực ngày càng lớn mạnh hiện tại không thể tiêu diệt. Nhưng lúc này quả là cơ hôi tốt, hãy để chúng cản chân của Tần gia". Hạng Nghiễm cười lớn.

Nam tử mũi ưng nói: *"Hoàng thượng, thuộc hạ có việc quan trọng cần bẩm báo, lũ sơn tặc tại Hắc Thủy sơn mạch đó rất lớn mật, thuộc hạ không dám tự tiện quyết định"*. Nói xong liền rút ra một phong thư trình lên Hạng Nghiễm.

"Không cần nói nhiều, hiện tại ta có quá nhiều việt để lo lắng rồi". Hạng Nghiễm vừa tức giận nói, vừa tiếp lấy phong thư. Mở phong thư ra đọc, Hạng Nghiễm mặt mày biến sắc: *"Khốn kiếp, không ngờ một lũ sơn tặc lại ra nhiều điều kiện như vậy với trẫm, lại còn cả trang bị cho quân đội nữa chứ. Thật là …. Thật là ….."*.

Hạng Nghiễm tức giận nắm chặt hai tay. Sau đó Hạng Nghiễm thở ra, lạnh lùng nói: *"Tốt, ta đáp ứng bọn chúng, chúng càng không ngờ ta dám đáp ứng và dễ dàng chấp nhận. Đợi sau khi tru diệt Tần gia xong trẫm sẽ lôi đám sơn tặc này ra đòi nợ…. cả vốn lẫn lãi"*.

"Vâng, hoàng thượng!" Nam tử mũi ưng cúi đầu nghe lệnh.

"Đi mau".

Hạng Nghiễm xua tay nói. Nam tử lập tức li khai.

Chương 73

Huyết Chiến Thiên Kiếp

Tại Trấn Đông Vương phủ, trong độc viện của Tần Vũ.

Tần Đức đứng gần cây liễu, mắt nhìn lên cây gần như là bất động. Kể từ khi trở về, ông thường xuyên đến độc viện nơi Tần Vũ ở lúc xưa. Có khi ông đứng đó suốt cả ngày, khi đứng đây thì không ai dám làm phiền ông. Mỗi khi nhắm mắt lại, trong tâm trí của Tần Đức lại hiện lên trận chiến độ kiếp lúc đó.

"Á…."

Tần Vũ thét lên uy mãnh, rung động song thủ tạo thành hình vuốt rồng mang theo sức mạnh phá tan không khí.

"Xích …"

Âm thanh của huyết nhục bị phá, song trảo của Tần Vũ đánh vào giữa ngực Ngũ Hành. Mắt Tần Vũ loé lên một tia lạnh lùng, tay phải hung mãnh xuyên vào bên trong bóp nát ngũ tạng của Ngũ Hành.

……

Trong trận chiến đó, Tần Vũ thật hung mãnh khí thế uy hãn có thể sát thần. Hết tên nội gian Cát Mân rồi đến Ngũ Hành lần lượt bị Tần Vũ hạ sát. Tần Vũ bất chấp tính mạng, lần lượt kết liễu từng người bọn chúng. Tất cả là vì cái gì ? Nghĩ đến đó, trong tim Tần Đức lại nổi lên một nỗi bi thương. Ông đương nhiên biết rằng Tần Vũ vì sao lại làm vậy. Ông không thể quên được mỗi hành động của Tần Vũ, mỗi bước di chuyển và mỗi chiêu thức của nhi tử mình hung mãnh giết chết địch nhân rồi cùng Ngũ Hành đồng qui u tận. Tất cả những việc đó, vĩnh viễn ông không thể quên.

"Vũ nhi, là phụ vương có lỗi với con. Nhưng hiện tại, phụ vương lại không thể làm gì để bù đắp cho con được. Phụ vương chỉ có thể san bằng Hạng gia, giết chết Hạng Nghiễm và Ngũ Đức để bồi táng cho con. Con cứ yên nghỉ đi sẽ nhanh thôi chỉ mất nửa năm, chỉ sau nửa năm nữa thôi thì đại chiến sẽ bắt đầu".

Trong mắt Tần Đức lúc này hiện lên tia hàn quang lạnh lẽo.

Tuy nhiên, Tần Đức hoàn toàn không biết lúc này Tần Vũ đang đối diện với nguy hiểm trùng trùng khi tu luyện tại Hồng Hoang.

Tại Hồng Hoang. Trong khu rừng rậm một con Thanh Sắc Cự Lang nhìn giống như một con hổ đang chầm chậm tiến lên phía trước, cặp huyết nhãn đang nhìn xung quanh thì đột nhiên cả thân cự lang bốc lên cao và đồng thời trên thân cự lang xuất hiện một đạo hỏa diễm bao quanh thân thể.

"Bùng"

Cự lang rên lên một tiếng đau đớn đồng thời giống như bao cát bị đá đi, bay thẳng đến cây cổ thụ. *"Rắc"*. Cây cổ thụ liền bị gãy đồng thời làm đổ liên tiếp các cây khác.

"Đồng Đầu Thiết Cốt yêu quả nhiên không phải là đồ giả".

Thân hình Tần Vũ xuất hiện ngay bên cạnh cự lang. Hiện tại khi nhìn thân hình Tần Vũ mặc đồ da thú mới thấy được cơ thể hoàn hảo, thời khắc này toàn thân Tần Vũ phát ra chân khí thật hung hãn.

Thân thể Thanh Sắc Cự Lang hoàn toàn bị gẫy đôi, hiển nhiên đã bị một cước của Tần Vũ làm cho gãy hết xương. Nhưng cự lang này quả thật là mãnh thú hung hãn phi thương, đích thì là Thanh Hỏa lang.

"Ngao". Thanh Hỏa lang tru lên một tiếng mạnh mẽ.

Muốn gọi đồng bọn ư? Thật đáng tiếc, hiện tại nếu muốn đánh với ta, bọn ngươi thực sự không có khả năng. Linh thức của Tần Vũ hiện tại cảm nhận được phạm vị trên vài ngàn mét, tuy nhiên khu rừng này quá lớn những con Thanh Hỏa lang để đến được thì cần phải có thời gian.

"Tê"

Một Thanh Hỏa lang tiềm phục ngay gần, mắt cự lang tràn ngập hung quang toàn thân hỏa diễm bùng cháy. Tuy nhiên Thanh Hỏa lang này hiện tại chỉ đạt đến Tiên Thiên cảnh giới căn bản không thể tổn thương Tần Vũ. Ngay lập tức Thanh Hỏa lang tấn công Tần Vũ, hai móng vuốt mang sức mạnh như muốn làm tê liệt không khí lao đến Tần Vũ. Thân thể Tần Vũ sản sinh vô số đạo ảo ảnh tránh được đòn tấn công, sau một lúc thì trở lại nguyên vị trí giống như là bất động.

Thanh Hỏa lang lúc này không thể phi thân tấn công lại. Lúc này hai móng vuốt của hỏa lang bị gãy làm đôi, đầu cũng bị bẻ. Ngay khi thực hiện né tránh cự lang, Tần Vũ đã dựa vào tốc độ của thân mình cùng với hai tay lúc bấy giờ đã bẻ gẫy hai móng vuốt, chấn gãy đầu khi Thanh Hỏa lang lao vào.

"Tốc độ của Thanh Hỏa lang quả rất nhanh".

Lúc này, linh thức của Tần Vũ phát hiện trong phạm vi một cây số xuất hiện liên tiếp ba Thanh Hỏa lang đang lao đến chỗ Tần Vũ đứng với tốc độ cực nhanh. Ba Thanh Hỏa lang xuất hiện trong tầm mắt của Tần Vũ. Khi chúng nhìn thấy đồng bọn kêu gọi chúng đến đã chết, ngay lập tức nhất loạt tấn công Tần Vũ.

Tần Vũ vẫn bất động, ngay khi ba Thanh Hỏa lang tiếp cận Tần Vũ thì ….*"Hây..a.a.a"*. Tần Vũ đột nhiên hét lên một tiếng trong mắt bùng lên tia bạo quang, đồng thời thân thể xuất hiện một trăm lẻ tám đạo khí trụ bao quanh. Lúc đó, một Tần Vũ hóa thành ba người đồng thời tung ra một quyền trúng vào đại não của

ba Thanh Hỏa lang.

"Bùng". Cả ba Thanh Hỏa lang đều ngã xuống đất. Bên ngoài không hề có biểu hiện thương tích gì nhưng thực chất trong não đã bị quyền của Tần Vũ chấn vỡ. Một chiêu, tam lang cùng chết.

"Thông Thiên Tam Đồ tu luyện cực cao, dùng trong cận chiến quả thật là tuyệt kỹ tối thượng". Trong mắt Tần Vũ tràn đầy hưng phấn, vượt qua trận chiến thiên kiếp đầu tiên vì để cứu được phụ vương Tần Vũ đã lĩnh ngộ được Thông Thiên Tam Đồ. Một trăm lẻ tám đạo khí trụ bảo vệ toàn thân, trong hoàn cảnh đó thì tốc độ của Tần Vũ đã tăng lên nhiều lần. Tuy nhiên, sau hai tháng tập luyện tại Hồng Hoang này Tần Vũ đã phát hiện ra rất nhiều tác dụng của một trăm lẻ tám đạo khí trụ này.

"Oái! Chết một thì đến ba, chết ba thì đến cả chục thôi lão tử không chơi nữa". Tần Vũ cười một tiếng, thân hình di chuyển trong rừng chỉ lưu lại đạo tàn ảnh căn bản giống như là tàng hình.

Hàng chục Thanh Hỏa lang đến, Tần Vũ có thể chiến đấu được. Nhưng chục con này chết thì hàng trăm, hàng ngàn con khác lại đến. Xung quanh Lôi Sơn cư, có hàng nghìn Thanh Hỏa lang. Đương nhiên, Tần Vũ không thể chiến đấu với chúng.

Rời khỏi khu rừng, Tần Vũ tiến đến tòa sơn mạch gần Lôi Sơn cư.

"Gừm". Một Hắc Sắc hổ vừa quan sát Tần Vũ vừa không ngừng gầm rú. Nó cảm nhận Tần Vũ rất lợi hại nên không dám công kích.

Đột nhiên, tiếng chim ưng cất lên. Một bóng đen từ trên trời lao xuống nhắm thẳng vào Hắc Sắc hổ. *"Phập"*. Hắc sắc hổ bị song trảo của bóng đen quật nát.

"Tiểu Hắc, thế là thế nào ? Ngươi giết bao nhiêu mãnh thú thế chưa đủ sao. Mãi ta mới gặp được Tiên Thiên cực hạn Hắc Sắc Ban

Văn hổ thì ngươi lại giết chết trước".

Tần Vũ bất mãn nói. Tiểu Hắc mở to đôi cánh vừa nhảy, vừa kêu. Thấy vậy, Tần Vũ không kìm được cười rất lớn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát Tần Vũ ở tại Hồng hoang này được ba tháng. Đột nhiên.

"Ào"

Cuồng phong bốc lên các cây đại thụ không ngừng lay động, không thấy động tĩnh của dã thú mà có cảm giác như sắp có một sự kiện lớn. Trên bầu trời, mây bay đi hết đột nhiên trên trời xuất hiện ánh sắc hồng. Nhãn thần Tần Vũ đột nhiên mở to, nhìn lên trên không cảm giác rất quen thuộc giống hệt như lần phụ vương độ kiếp.

"Tứ cửu thiên kiếp?" Tần Vũ ngạc nhiên. *"Không hiểu loại yêu thú cường hãn nào lại có thể độ kiếp? Ta đã ở đây lâu như vậy, xung quanh mười dặm làm sao lại có loại yêu thú nào mạnh như vậy".*

Khi ám hồng sắc xuất hiện cả bầu trời sản sinh ra một đạo lôi điện, đạo lôi điện bị hấp thụ bởi ánh hồng sắc rồi lập tức chuyển hóa thành vùng mây tử sắc. Cực kỳ quái lạ …. Vùng mây tử sắc tụ ngay trên đầu Tần Vũ….

"Như vậy… thiên kiếp, là thiên kiếp của ta?" Tần Vũ nhớ rõ ràng thiên kiếp của hắn phải hơn hai tháng nữa mới tới, sao tự nhiên lại xuất hiện luôn hơn nữa lại còn có vùng mây tử sắc xuất hiện ngay trên đầu hắn nữa.

Phải chăng thiên kiếp đến sớm ?

"Tiểu Hắc, giúp ta hộ pháp, chú ý không được để bất cứ yêu thú nào đến quấy nhiễu ta độ kiếp." Tần Vũ quay đầu về phía Tiểu Hắc quát lên.

Tuy nhiên Tiểu Hắc lại vỗ mạnh đôi cánh cự đại, không ngừng kêu lớn, đồng thời ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào Tử Sắc Kiếp Vân tại thiên không. Từng đạo hỏa diễm ẩn dấu dưới lớp lông mao trên cơ thể Tiểu Hắc bất ngờ xuất ra, Tiểu Hắc liền phát tán một khí thế chưa từng có.

Nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Hắc, nhìn lên Tử Sắc Kiếp Vân đang vần vũ trên thiên không, Tần Vũ phúc chí tâm linh, trừng mắt nhìn Tiểu Hắc nói vẻ khó tin: *"Chẳng lẽ... ngươi phải độ kiếp?"*

Tiểu Hắc đắc ý quạt mạnh đôi cánh, không ngừng kêu lớn.

Tần Vũ lập tức giận dữ quát: *"Tiểu Hắc, đừng có vênh mặt lên nữa, nhanh nhanh chuẩn bị tốt để nghênh tiếp thiên kiếp. Ta sẽ làm hộ pháp cho ngươi, ta lo sẽ có yêu thú đến quấy nhiễu ngươi độ kiếp."* Tần Vũ cũng không dám lơ đễnh, năng lượng thể nội bắt đầu giống như khí châu thẩm thấu ra các bộ vị trên toàn thân, trên lớp da toàn thân Tần Vũ lờ mờ hiện ra ánh tử ngọc quang vựng.

Thiên kiếp như vậy sẽ tạo ra chấn động lớn, một vài yêu thú phụ cận khẳng định cũng biết, nếu như có yêu thú lợi hại nào tiến lại thì có thể gây ra nguy hiểm. Độ kiếp đến thời khắc cuối cùng kỵ huý nhất là bị kinh động.

"Xuy xuy... ..."

Kiếp vân không ngừng vần vũ, điện xà trong Kiếp vân uốn lượn lung tung. Đột nhiên, một cỗ áp lực cực đại được sản sinh từ Kiếp vân hướng về mặt đất phía dưới nén xuống, trong chớp mắt cả không gian phía dưới chịu một áp lực lớn hơn trước rất nhiều, Tần Vũ cảm thấy rất khó thở.

"Không ổn rồi, khí thế độ kiếp này tựa hồ như so với lần phụ vương độ kiếp còn mạnh hơn, chẳng lẽ giữa người và yêu thú có sự bất đồng, nên uy lực của Tứ Cửu Thiên Kiếp cũng không giống nhau?" Tần Vũ trong lòng kinh hãi, hắn còn nhớ rõ ràng áp lực của Kiếp

vân lúc phụ vương độ kiếp, nhưng so với lúc ấy áp lực bây giờ còn lớn hơn nhiều.

Con đường nghịch thiên tự nhiên phải chịu sự trừng phạt của thiên địa, cho nên sẽ có thiên kiếp. Công lực càng lợi hại, sự trừng phạt của thiên địa càng lớn.

"Oanh!"

Một thanh âm cự đại vang lên, một đạo tử sắc thiểm điện khổng lồ phảng phất như một con giao long uốn lượn từ Kiếp vân xuất ra, sau đó đem theo một khí thế chưa từng có từ trước đến nay chiếu theo một đường thẳng phóng xuống phía dưới, phảng phất như thần ngăn thì sát thần, ma cản thì tru ma, uy lực hiển nhiên là cực lớn.

Tần Vũ linh thức hoàn toàn phát tán ra bao trùm trong phạm vi cả dặm, lúc đó Tần Vũ lo lắng nhất là có yêu thú mò đến quấy nhiễu Tiểu Hắc độ kiếp.

Tiểu Hắc hai cánh xoè rộng, cất lên một âm thanh hưởng triệt thiên địa, đồng thời há mỏ ra bất ngờ... hút lấy tử sắc thiểm điện kia vào miệng. Trong sát na cả tử sắc giao long lôi điện bị Tiểu Hắc hoàn toàn nuốt xuống, đồng thời có đạo đạo điện xà rực rỡ bên ngoài cơ thể Tiểu Hắc.

"Cái này, cái này... ..." Tần Vũ chứng kiến mọi việc liền chấn kinh.

Đạo thiên lôi đầu tiên không ngờ lại bị Tiểu Hắc... nuốt gọn vào bụng. Độ kiếp là việc kháng cự thiên lôi, Tần Vũ chưa từng nghe nói qua việc nuốt thiên lôi, mắt thấy bộ dạng Tiểu Hắc tựa hồ như ăn rất dễ dàng, đang đắc ý kêu to.

Lôi thanh cuồn cuộn, Tử Sắc Kiếp Vân càng thêm điên cuồng vần vũ, điện xà hối hả thiểm động. Qua thời khắc đó, khí thế lại

càng gia tăng, hiển nhiên đạo thiên lôi thứ hai cũng sắp giáng hạ. Đột nhiên một đạo thiểm điện uốn lượn như thần long từ cao không trực tiếp phóng xuống, đánh thẳng về phía Tiểu Hắc đang đương đầu ở phía dưới.

"Oanh!"

Tiểu Hắc hai cánh chụm lại hình thành một màn điện quang bảo hộ, đạo đạo điện quang sáng rực bên ngoài lớp lông cánh.

Lôi điện kích lên đôi cánh của Tiểu Hắc. Chỉ thấy điện quang trên màn bảo hộ loé lên cực nhanh, không thể ngờ gần nửa luồng lôi điện bị màn bảo hộ hoá giải số còn lại tức thì bị đôi cánh của Tiểu Hắc kiên ngạnh đỡ lấy.

Đôi cánh của Tiểu Hắc cuối cùng cứng rắn đến mức nào, bản thân Tần Vũ cũng vô phương xác định, nhưng tối thiểu cũng phải cường hãn hơn so với nhục thể của Tần Vũ.

Tần Vũ đột nhiên biến sắc.

Linh thức của hắn đã phát hiện có một số Thanh Hỏa lang trong sơn lâm cách đây không xa đang bắt đầu phóng tới cực nhanh, vừa nhìn qua, trước mặt lập tức có vài chục Thanh Hỏa lang từ trong phạm vi sơn lâm chạy ra, trực tiếp nhằm hướng Tần Vũ và Tiểu Hắc phi đến.

Tần Vũ và Tiểu Hắc ở trong Hồng hoang tự nhiên đã giết không ít Thanh Hỏa lang, loài Thanh Hỏa lang này cũng rất giảo trá, lại nhằm ngay vào thời khắc khó khăn này để đến.

"Ngao...."

Tiếng một cự đại lang không ngừng tru lên, vô số Thanh Hỏa lang liên tục chạy ra từ trong sơn lâm, liên miên bất tuyệt. Ngay lập tức Tần Vũ phát hiện đã có hơn trăm con Thanh Hỏa lang tiến về phía hắn, nhưng Thanh Hỏa lang từ trong sơn lâm vẫn liên tục

chạy ra.

"Mẹ ơi, không ngờ tất cả Thanh Hỏa lang đều đến đây." Tần Vũ trừng mắt nhìn đám Thanh Hỏa lang từ xa chạy đến, trong lòng rất khẩn trương.

Trong sơn lâm có hơn ngàn con Thanh Hỏa lang, hơn nữa loại yếu đuối cũng đạt đến Tiên Thiên cảnh giới, còn Thanh Hỏa lang mạnh nhất đều đạt đến Tiên Thiên cực hạn. Đám Thanh Hỏa lang này một khi vây công, chỉ cần gần trăm con cũng có thể khiến cho Tần Vũ phải thụ thương, một khi cả vài trăm con vây công, Tần Vũ hắn sẽ rất thảm.

"Nhiều Thanh Hỏa lang như vậy, trong một lúc ta không thể ngăn trở hết được, nếu như Tiểu Hắc đang độ kiếp bị kinh động thì... ..." Tần Vũ lo lắng.

Vài chục con Thanh Hỏa lang cùng tiến tới một lúc, Tần Vũ hắn lợi hại cách mấy cũng chỉ chặn được vài con. Tiểu Hắc đang phải độ kiếp, hai đạo thiên lôi vừa rồi cũng chỉ là loại yếu nhược, hai đạo thiên lôi chân chính lợi hại căn bản còn chưa xuất ra. Tiểu Hắc nếu bị Thanh Hỏa lang công kích thì mọi việc sẽ hỏng bét.

"Bọn ác lang khốn kiếp này lại tính thừa cơ báo thù!"

Tần Vũ phẫn nộ quát lớn, một trăm linh tám đạo khí trụ đồng thời bao trùm thân thể, hình thành tam sắc khải giáp. Chỉ thấy thân thể Tần Vũ lay động, bắt đầu triển khai Bắc Đẩu Thất Tinh Nguyệt Quang Vũ, toàn thân giống như bóng trăng mờ ảo không thật, trong sát na lập tức nhập vào giữa quần lang.

Toàn thân Tần Vũ nổi lên tử ngọc quang mang, Diễm Sí quyền sáo hoàn toàn xuất hiện, thời khắc này căn bản không cần dấu diếm thực lực.

"Rắc!"

Tay trái Tần Vũ trực tiếp bóp nát yết hầu của một con Thanh Hỏa lang, sau đó tay phải như giao long xuất động, tối cường lực của quyền chỉ thấu qua Diễm Sí quyền sáo xuyên vào đại não một con Thanh Hỏa lang khác, *"Phanh!"* một tiếng, đại não con Thanh Hỏa lang đó xuất hiện một lỗ to, mọi thứ trong não đều bị chấn đến nát bét.

Hơn trăm con Thanh Hỏa lang xuất hiện đầu tiên lập tức bao vây Tần Vũ, điên cuồng công kích.

"Ngao..."

Tiếng con Thanh Hỏa lang đầu lĩnh tối cường tru lên giữa bầy hơn trăm con Thanh Hỏa lang bao vây xung quanh, tức thì đám Thanh Hỏa lang đình chỉ công kích. Trong sát na, Tần Vũ đã giết hơn chục con Thanh Hỏa lang, nhưng trên thân thể Tần Vũ cũng có những vết máu nhỏ, công kích lực từ móng vuốt của Thanh Hỏa lang thực sự quá mạnh

"Bầy Thanh Hỏa lang này làm gì vậy?" Tần Vũ nhìn đám Thanh Hỏa lang xung quanh, bầy Thanh Hỏa lang hơn trăm con đang bao vây ba vòng trong ba vòng ngoài xung quanh Tần Vũ lại không hề công kích.

Nhưng từ trong sơn lâm vẫn liên tục có Thanh Hỏa lang chạy ra, gần một phút, số lượng Thanh Hỏa lang vây công Tần Vũ đã gia tăng, tổng số Thanh Hỏa lang đã đạt đến ba bốn trăm, Thanh Hỏa lang lúc này hiển nhiên là đang chuẩn bị để đánh một trận kết thúc, muốn tiêu diệt Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Hơn trăm con Thanh Hỏa lang bao vây Tần Vũ, những con còn lại không bận tâm đến Tần Vũ, trực tiếp đi về phía Tiểu Hắc.

"Hỏng rồi." Tần Vũ biết là không ổn, hắn lúc này hoàn toàn bị Thanh Hỏa lang bao vây, căn bản không thể đến bảo hộ Tiểu Hắc, còn Tiểu Hắc chính lúc đang độ kiếp, đối mặt với sự công kích của

hơn trăm con Thanh Hỏa lang làm sao còn có khả năng an tâm độ kiếp? Nếu là bình thường, để Tiểu Hắc đồng thời đối mặt với hơn trăm Thanh Hỏa lang cũng là vô cùng nguy hiểm chứ đừng nói tình cảnh hiện tại.

"Cút ngay!" Tần Vũ nghiến chặt răng, năng lượng trong nội thể hoàn toàn bạo phát, phẫn nộ quát một tiếng thân thể hoá thành thiểm điện trực tiếp phóng về phía Tiểu Hắc.

Đồng thời...

"Ngao... " Thanh Hỏa lang thủ lĩnh tru lên một tiếng, hơn trăm con Thanh Hỏa lang đang từ trạng thái bao vây không công kích, trực tiếp chuyển sang điên cuồng công kích, từ bốn phương tám hướng không tiếc mạng nhắm hướng Tần Vũ công kích.

Cào cấu, cắn xé, ngoạm không gì không được sử dụng. Trong một thoáng Tần Vũ chỉ cảm nhận được khắp bốn phương tám hướng đều là lang ảnh, vô số lang trảo bổ lên người Tần Vũ.

Tập 4 – Tinh Thần Biến

Một trăm linh tám đạo tam sắc khí trụ hoàn toàn bao phủ bên ngoài cơ thể. Trong phạm vi bao trùm của khí trụ, Tần Vũ toàn thân đột nhiên hoá thành đạo đạo ảo ảnh, hai tay Tần Vũ giống như Thiên Thủ Quan Âm, hoặc là biến thành thủ chỉ, hoặc là quyền chỉ, hoặc giả lợi trảo, hoặc là thiết quyền, hoặc là chưởng đao.

"Oanh!"

Mười mấy cái đầu Thanh Hỏa lang gần Tần Vũ nhất bỗng nhiên bay ra bốn phương tám hướng, đồng thời đám Thanh Hỏa lang lớp kế cận cũng đã tiến lại. Tần Vũ lúc đó trong mắt đằng đằng sát khí trừng trừng nhìn Thanh Hỏa lang xung quanh, đồng thời linh thức cũng chú ý đến toàn bộ đám Thanh Hỏa lang xung

quanh.

Bầy Thanh Hỏa lang xung quanh lại càng điên cuồng công kích Tần Vũ, thuật cận chiến của Tần Vũ hoàn toàn được thể hiện đến cực trí, Diễm Sí quyền sáo càng phát huy công kích lực cường đại, một quyền đánh xuống là một đại não Thanh Hỏa lang phải nát vụn.

Một tiếng xương đầu vỡ vụn răng rắc vang lên, một Thanh Hỏa lang cổ họng bị đứt ngã vật ra đất không dậy nữa, thậm chí còn không thể kêu lên một tiếng đau đớn.

Chân bổ như đao, một ngọn đao chân trực tiếp chém đứt xương sống một Thanh Hỏa lang làm nó nằm lăn ra đất không thể lại đứng dậy nữa.

.....

Thân hình Tần Vũ trong phạm vi ba bước tạo thành đạo đạo ảo ảnh, tuy phạm vi hẹp nhưng lại có thể khiến Thanh Hỏa lang mắc sai lầm, liên tục bị Tần Vũ sát tử. Y phục trên người Tần Vũ bị cào rách, trên cơ ngực thậm chí xuất hiện vài vết thương, tiên huyết từ từ chảy ra.

Trong Thanh Hỏa lang cũng phân thành cường giả và nhược giả, cường giả đạt đến Tiên Thiên cực hạn, một trảo bổ xuống, Tần Vũ cũng không dám đỡ. Vết thương trên ngực Tần Vũ chính là do một Thanh Hỏa lang cấp Tiên Thiên hậu kỳ gây ra. Đương nhiên kết cục của Thanh Hỏa lang đó không cần phải hỏi, bị Tần Vũ trực tiếp chém đứt đầu.

"Cút!"

Tần Vũ lại một lần nữa bạo phát tử sắc chân khí trong nội thể, trong nháy mắt tốc độ được nâng lên, lại một lần nữa đồng thời sát tử hoặc đánh tàn phế mười mấy Thanh Hỏa lang ở gần nhất.

Trong phút chốc chúng Thanh Hỏa lang hơi dừng lại, bất ngờ đình chỉ công kích.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ chú ý đến hoàn cảnh của Tiểu Hắc, tức thì trong lòng lo lắng.

Chỉ thấy hơn trăm con Thanh Hỏa lang từng con đều như liều mạng nhảy đến chỗ Tiểu Hắc.

"Ầm ù... ..." Tử Sắc Kiếp Vân hối hả vần vũ, khí thế phảng phất như một dạng sức ép thực chất đè xuống, Tần Vũ biết đạo thiên lôi thứ ba cũng sắp đánh xuống, nhưng lúc đó trên trăm con Thanh Hỏa lang lại bất ngờ không tiếc mạng thừa cơ công kích Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ngẩng đầu kêu to một tiếng, đột nhiên vỗ mạnh đôi cánh cự đại bất ngờ hình thành một trận toàn phong cường kình hất mấy con Thanh Hỏa lang đang nhảy đến tung về phía sau. Bất quá Thanh Hỏa lang này không phải loại sói bình thường, từng con đều là yêu thú đạt đến Tiên Thiên cảnh giới trong Hồng hoang, mấy con Thanh Hỏa lang vẫy vùng trên không trung vừa rơi xuống đất lại tru lên nhảy chồm về phía Tiểu Hắc cắn xé.

Chỉ thấy Tiểu Hắc hai cánh vỗ mạnh, liền phi vút lên không, bay cao vài chục mét. Đám Thanh Hỏa lang này cũng nhảy theo, nhưng bọn chúng mặc dù lợi hại, cũng chỉ nhảy được đến bảy tám mét, thực sự còn xa mới lên được đến độ cao của Tiểu Hắc.

"Oanh!"

Từ trong Kiếp Vân một đạo tử sắc lôi điện cự đại xuất ra, hướng về Tiểu Hắc bên dưới trực tiếp đánh xuống.

"Không hay rồi." Tần Vũ biến sắc, trong số các tu chân bí tịch của Lôi Vệ mà hắn thu giữ được, có đọc được một chút liên quan đến yếu điểm của độ kiếp, độ kiếp ở trên không so với độ kiếp dưới mặt đất nguy hiểm hơn nhiều. Bất quá Tiểu Hắc là phi cầm,

không phải là người, nói không chừng lại là việc hay, nhưng trong lòng Tần Vũ vẫn rất lo lắng.

Tiểu Hắc kêu lên một tiếng thê lương, từng đạo điện quang sáng rực trên hai cánh vô cùng chói mắt, hai cánh hợp lại, hình thành vòng bảo hộ trực tiếp chống đỡ thiên lôi.

"Oanh!"

Tử sắc lôi điện phảng phất như chùy của lôi thần, lập tức giã lên hai cánh Tiểu Hắc, *"bồng"* một tiếng, Tiểu Hắc từ cao không bị ném thẳng xuống mặt đất làm mặt đất bị chấn động. Đạo thiên lôi thứ ba này so với đạo thứ hai thì uy lực lớn hơn nhiều, Tiểu Hắc chỉ hoá giải được một phần nhỏ lôi điện, đại bộ phận còn lại đều phải gánh chịu.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ vô cùng kinh hãi.

"Ngao..." Thủ lĩnh Thanh Hỏa lang đang ngạo nghễ đứng trên một tảng cự thạch ven hồ liên tục tru lên.

Từ trong sơn lâm vô số Thanh Hỏa lang vẫn liên tục chạy ra, phảng phất như không có điểm kết thúc, lúc này số Thanh Hỏa lang tràn tới đã đạt đến sáu bảy trăm. Nghe theo mệnh lệnh của Thanh Hỏa lang thủ lĩnh, có gần bốn trăm Thanh Hỏa lang vây quanh Tần Vũ, còn hai ba trăm con công kích Tiểu Hắc.

Vài trăm con Thanh Hỏa lang cùng tru lên, nhảy chồm về phía Tiểu Hắc đang rơi xuống. Trong sát na lập tức có vài chục con Thanh Hỏa lang nhảy lên người Tiểu Hắc, lang nha sắc nhọn loé lên, bắt đầu cắn xé.

Ba tầng ngoài ba tầng trong, vài trăm con Thanh Hỏa lang tầng tầng lớp lớp hoàn toàn bao vây chế trụ Tần Vũ, Tần Vũ căn bản vô phương chạy ra khỏi vòng vây đó, quái dị nhất là vài trăm con Thanh Hỏa lang này chỉ vây kín Tần Vũ, không ngờ lại không công

kích.

"Tiểu Hắc!"

Thấy vô số lang nhảy về phía Tiểu Hắc, Tần Vũ trái tim như bị dao cắt. Tiểu Hắc là người bạn tốt nhất của Tần Vũ. Từ khi còn thơ ấu cho đến bây giờ, quá nửa thời gian Tần Vũ sống cùng Tiểu Hắc, Tần Vũ quét ánh mắt về phía mấy trăm Thanh Hỏa lang, sát ý bừng bừng.

Đột nhiên, một đạo ưng thanh sắc nhọn vang lên, từng đạo tử sắc thiểm điện bất ngờ hoàn toàn bạo phát, xuyên qua thân thể đám Thanh Hỏa lang trên người Tiểu Hắc, chỉ nghe một tiếng sói tru ai oán, toàn bộ đám Thanh Hỏa lang này bỗng dưng co giật, sau đó *"Oanh!"* một tiếng, đám Thanh Hỏa lang này liền bị Tiểu Hắc dùng chiếc cánh cự đại quạt một cái bắn đi.

Tiểu Hắc nhìn về phía Tần Vũ, đôi mắt ưng phát tán một dạng tình cảm như của con người.

Tần Vũ cảm nhận được rõ ràng tình cảm của Tiểu Hắc.

"Há há... Tiểu Hắc, chớ lo, chỉ là vài trăm con sói con, ngươi hãy an tâm độ kiếp, ta sẽ tiêu diệt bọn chúng." Tần Vũ hào khí ngút trời, *"Lâu rồi, lâu lắm rồi không có cái cảm giác nhiệt huyết sục sôi này... ..."* Năng lượng toàn thân Tần Vũ cuồn cuộn tuôn ra.

Thanh Hỏa lang thủ lĩnh tựa như cũng cảm thấy bất diệu, lập tức tru lên, vài trăm Thanh Hỏa lang lập tức phóng về phía Tần Vũ công kích.

"Lưu Tinh Lệ, nhờ vào ngươi!" Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Vết thương vừa rồi trên ngực Tần Vũ trong phút chốc bất ngờ hoàn toàn khôi phục, chỉ lưu lại một vết sẹo mờ mờ, Lưu Tinh Lệ khôi phục thương thế rất nhanh, là điểm mạnh nhất Tần Vũ có thể dựa dẫm. Chỉ thấy cả thân thể Tần Vũ lại bắt đầu chuyển động.

Tàn ảnh, quyền ảnh, thối ảnh, kiếm ảnh.

Chỉ cần ảnh tử lướt qua, từng con Thanh Hỏa lang kêu thảm ngã ra đất, hoặc chết, hoặc lăn lộn kêu rên, một trăm linh tám đạo khí trụ hoàn toàn phủ kín thân thể, Tần Vũ phối hợp tốc độ với thân pháp, dĩ nhiên đạt đến cảnh giới hãi nhân, sát chiêu trầm trọng cũng có thể nhẹ nhàng tung ra. Cho dù là một chỉ nhẹ nhàng điểm, hoặc Diễm Sí kiếm hoa tuỳ ý, đều là chiêu tuyệt sát.

"Ngao ngao ngao..." Thanh Hỏa lang thủ lĩnh càng hối hả thúc dục.

Tốc độ của vài trăm con Thanh Hỏa lang tăng lên, trước đổ, sau lên điên cuồng cắn xé, cái chết của đồng bọn và tiên huyết của đồng bọn chỉ khiến chúng thêm phần cuồng dại bất kể sinh mệnh. Đám Thanh Hỏa lang này chỉ để lại trên thân thể Tần Vũ vài vết sẹo, Diễm Sí quyền sáo, Diễm Sí kiếm toàn bộ đều được sử dụng, Tần Vũ bạo phát công kích lực mạnh nhất.

"Phốc xích..."

Một Thanh Hỏa lang cào lên bụng Tần Vũ, tiên huyết tức thì ri rỉ chảy ra.

"Phốc!"

Một đạo kiếm ảnh loé sáng, đầu Thanh Hỏa lang kia liền rơi xuống.

"Không ngờ lại là Thanh Hỏa lang Tiên Thiên cực hạn, lực công kích so với Thanh Hỏa lang thủ lĩnh không kém là mấy." Tần Vũ điểm huyệt lia lịa, nỗ lực làm cho vết thương chậm chảy máu, tuy nhiên vết thương ở bụng thật quá lớn, lại có vô số Thanh Hỏa lang công kích không tiếc mạng, hắn căn bản không có thời gian trị liệu.

Tiểu Hắc thê lương kêu lớn, xung quanh nó cũng có hai ba trăm con Thanh Hỏa lang như vậy.

"Ầm ù..." Lôi thanh cuồn cuộn, một cỗ áp lực lại bao trùm xuống, thậm chí khiến cho tốc độ của Thanh Hỏa lang chậm lại, quá hiển nhiên, đệ tứ đạo thiên lôi lợi hại nhất của Tứ Cửu Thiên Kiếp sắp giáng xuống, Tiểu Hắc không thể bận tâm đến xung quanh, chỉ có thể đằng không chuẩn bị nghênh tiếp đạo thiên lôi thứ tư.

Chương 74

Linh Thức Truyền Âm

Một cảm giác mát lạnh từ miệng vết thương trên bụng truyền lại, từng dòng thanh khí không ngừng phát ra từ Lưu Tinh Lệ rồi dung nhập vào vết thương. Thương thế của Tần Vũ khôi phục với tốc độ nhanh trông thấy, lượng tiên huyết phun ra cũng từ từ giảm đi.

"Lũ sói này thật khó giải quyết!" Tần Vũ chửi nhỏ một câu. Động thủ tiếp thì vô tình tàn nhẫn nhưng gã căn bản không dám ngừng chiến. Tốc độ hoàn toàn đạt tới cực hạn, Tần Vũ không ngừng di chuyển, đồng thời dùng Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo sát tử lũ Thanh Hỏa lang. Trung phẩm linh khí Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm uy lực vô cùng lớn.

Vừa rồi vây quanh Tần Vũ có chừng bốn năm trăm con Thanh Hỏa lang, nhưng chỉ trong khoảng khắc Tần Vũ đã giết được hơn trăm con.

"Ngao ngao… ngao ngao ngao …" con Thanh Hỏa lang đầu đàn ngẩng đầu tru lên lần nữa. Ngay lập tức mấy trăm con Thanh Hỏa lang đang bao vây Tần Vũ đồng loạt phóng tới. Từ trong rừng Thanh Hỏa lang cũng không ngừng xuất hiện, số lượng tăng lên rất nhiều, lúc này đã có tới tám trăm con. Cộng thêm với khoảng trăm con Tần Vũ đã giết, có thể nói, bầy Thanh Hỏa lang trong khu rừng này đã toàn lực xuất động.

"phốc phốc …"

Sau lưng bất chợt rát bỏng. Linh thức của Tần Vũ xuất hiện rõ rệt cho gã biết sau lưng đã bị cắn phải. Thân hình Tần Vũ lập tức đảo nhanh, hữu thủ sử Diễm Sĩ kiếm quét một đường đơn giản.

Con Thanh Hỏa lang đó tru lên thảm thiết, đổ gục xuống đất không còn đứng dậy nổi. Thân hình Tần vũ đã xuất hiện cách xa mấy bộ.

"Tốc độ! Tốc độ!"

Trong lúc bị bao vây chỉ còn cách dựa vào tốc độ không ngừng di động, cố gắng mỗi lần chỉ đối mặt với nhóm địch nhân có số lượng nhỏ. Một khi ngừng di động, vô số Thanh Hỏa lang sẽ lao tới, Tần Vũ gã dù rất lợi hại cũng sẽ không có biện pháp gì.

"phốc phốc …"

Trên bụng Tần Vũ liên tục xuất hiện hai vết thương. Một con Thanh Hỏa lang gian giảo đã cắn vào bụng Tần Vũ. Tần Vũ tả thủ biến chưởng thành đao, Tử Sắc chân khí từ thủ chưởng hình thành đao phong sắc bén. Một đao chém xuống. Tần Vũ trực tiếp chém đứt đầu con Thanh Hỏa lang đó. Tuy nhiên răng của nó vẫn cắn chặt trên bụng Tần Vũ, khiến gã đau đớn vô cùng, tiên huyết không ngừng phun ra. Tần Vũ căn bản không có thời gian giải quyết cái đầu dính trên bụng vì xung quanh đàn sói đang bao vây dày đặc.

"Ngao ngao …" Con Thanh Hỏa lang đầu dàn dường như thấy được thắng lợi đang đến gần, lập tức tru lớn. Tức thời, mấy chục con Thanh Hỏa lang đồng thời nhảy lên, nhe nanh múa vuốt, nhằm thân trên của Tần Vũ chộp tới. Trên mặt đất mấy mươi con khác cùng lúc cũng sáp vào công kích Tần Vũ.

Bốn phương tám hướng, lên trời không được, xuống đất không xong.

"Hắc!" Tần Vũ trong mắt lóe lên một tia hung tàn. Đôi thiết quyền được bảo vệ bởi Diễm Sí quyền sáo trùng xuất bằng tốc độ nhanh nhất. Trong chớp mắt, song thủ của Tần Vũ phảng phất như biến thành mấy mươi cánh tay, thành ưng trảo, thành chỉ kiếm ….

"phanh!" một tiếng, trên cổ một con Thanh Hỏa lang đang từ trên cao bổ tới xuất hiện một cái lỗ. Máu như suối phun ra tứ bề, cả chiến trường ngập mùi máu.

Một con Thanh Hỏa lang đột nhiên bị Tần Vũ chộp vào hai chân sau. Tần Vũ hét lớn một tiếng, tựa như đang sử roi, tay nắm chân con Thanh Hỏa lang mãnh liệt vung quật. Tử Sắc chân khí trong cơ thể toàn bộ tập trung trên cánh tay, công phu tu luyện ngoại công Tiên Thiên cực trí lực lượng vượt quá vạn cân cũng hoàn toàn bộc phát.

Tần Vũ cầm con Thanh Hỏa lang chết dở sống dở làm vũ khí, toàn thân mãnh liệt đột vây.

"Bùng!" Tử Sắc chân khí lực mạnh tựa vạn cân bạo phát. Thân thể con Thanh Hỏa lang giống như tạc đạn nổ tung, mỗi khối xương thịt đều giống như ám khí bắn ra tứ phía. Bầy Thanh Hỏa lang nhất loạt tru thảm, đồng thời một loạt Thanh Hỏa lang đổ gục xuống.

Tuy nhiên trước bầy Thanh Hỏa lang điên cuồng cắn xé, thân thể Tần Vũ không ngừng thêm thương tích. May mắn là hắn có Lưu Tinh Lệ, những vết thương nhẹ nhanh chóng liền miệng, những vết thương thương lớn thì phải mất thời gian.

Tần Vũ dù lợi hại cũng không thể ngăn cản vô số Thanh Hỏa lang không ngừng công kích.

Tiểu Hắc tại lưng chừng không thấy Tần Vũ bị mấy trăm con Thanh Hỏa lang vây công, thân thể tắm máu, trên bụng lại xuất hiện vết thương kinh nhân, bèn không ngăn được cất tiếng kêu thê thảm. Nhưng kiếp vân không ngừng xoay chuyển điên cuồng, khí thế kinh người, cho thấy đạo thiên lôi thứ tư sắp đánh xuống.

"Oành!"

Tử sắc lôi điện như du long từ chín tầng trời, theo Kiếp vân trên không trùng trùng đánh xuống, mang theo khí thế hãi người hủy thiên diệt địa, nhằm thẳng hướng Tiểu Hắc.

Đột nhiên, một tiếng ưng kêu vang trời cất lên, âm thanh chói tai, nhưng lại như chứa đựng một cỗ khí thế cô ngạo bá tuyệt, khí thế này phát tán bao trùm bất ngờ từ trên cao đồng loạt vây công sáu bảy trăm Thanh Hỏa lang. Tần Vũ dùng linh thức liên tục quan sát Tiểu Hắc.

Đối diện với đệ tứ đạo thiên lôi, Tiểu Hắc toàn thân mạnh mẽ giương đôi cánh cứng như thiết luyện phát ra từng đạo lôi hỏa quang mang. Lôi hỏa này tịnh không phải là lôi điện thêm với hỏa diễm, mà là một đạo lôi điện lóe giật bên ngoài, cộng thêm hỏa diễm thiêu đốt bên trong.

"Hô…"

Chớp mắt, từng đạo lôi hỏa từ toàn thân Tiểu Hắc phát ra, tụ hợp lại thành một dải, phảng phất như giao long bay thẳng lên nhằm hướng đệ tứ đạo thiên lôi đánh tới.

"Oành!"

Lôi hỏa thất tán, tuy nhiên đệ tứ đạo thiên lôi uy lực giảm đi rất nhiều. Chỉ thấy Tiểu Hắc đột nhiên giương cánh cực tốc vũ động. Linh thức của Tần Vũ thấy rõ Tiểu Hắc trong khoảnh khắc vũ động đôi cánh đột nhiên biến thành chín đạo tàn ảnh.

"Bồng … bồng … bồng …"

Liên tục chín tiếng nổ phát ra, Tiểu Hắc vũ động đôi cánh với tần suất cực nhanh khiến Tần Vũ phải kinh ngạc. Uy lực của đệ tứ đạo thiên lôi qua chín lần chạm nổ đã tiêu giảm không ít, lôi điện cơ hồ mất hết, điểm lôi điện còn lại cuối cùng bị Tiểu Hắc há mỏ nuốt lấy.

Tứ Cửu Thiên Kiếp, Tiểu Hắc đã thành cộng độ quá.

"Tiểu Hắc qua thời gian không lâu sao lại mạnh thế?" Tần Vũ kinh tâm.

Tiểu Hắc vẫn luôn theo sát gã, Tần Vũ hiểu rất rõ, Tiểu Hắc vốn không có kĩ thuật đặc thù nào. Khoảnh khắc vừa rồi, Tiểu Hắc không những xuất lôi hỏa, còn sử dụng kỹ xảo thập phần cao minh, vũ động đôi cánh trong chín lần trong khoảng thời gian rất ngắn, nên biết khoảng thời gian đó là cực ngắn.

"phốc phốc ...."

Tần Vũ cảm thấy một cơn đau kịch liệt ở sau lưng. Gã vì vừa rồi một phên thất thần nên đột nhiên bị trúng chiêu.

"Lũ sói đáng ghét!" Tần Vũ trong lòng giận giữ chửi rủa. Tiểu Hắc độ kiếp thành công, Tần Vũ đã yên tâm, lúc này toàn tâm tập trung vào trận chiến, tốc độ tự nhiên nâng cao thêm một chút. Giữa mấy trăm con Thanh Hỏa lang xuất hiện một cơn mưa máu, tàn chi đoạn cốt bay tứ tán khắp nơi.

Đột nhiên, tiếng ưng kêu vang vọng cất lên. Tiểu Hắc vừa độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp liền mở rộng hai cánh, cực tốc bay xuống, tiếp cận bầy Thanh Hỏa lang. Chỉ thấy Tiểu Hắc một lần nữa hai cánh vũ động thực hiện những chấn động cực nhanh. Lượn qua lượn lại như thiểm điện.

"Hưu ..."

Như Tần Vũ cũng chỉ thấy một đạo quang mang màu đen liên tục ẩn hiện, sau đó mấy mươi con Thanh Hỏa lang bị phân thành hai ba đoạn, những con Thanh Hỏa lang đó dường như bị lợi dao sắc bén chặt ra. Trong nhất thời cả bầy Thanh Hỏa lang bị chấn sững.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ thất kinh.

Tiểu Hắc phi lên cao, lại kêu lên một tiếng, thi triển lại tuyệt kỹ khi nãy. Lần này Tiểu Vũ dùng linh thức quan sát mười phần cẩn thận, gã nhìn rõ Tiểu Hắc vung cánh theo một quỹ đạo vô cùng kì diệu, mỗi lần chấn động là giống như hắc sắc thiểm điện chớp lóe xuyên qua bầy Thanh Hỏa lang.

Hai cánh của Tiểu Hắc cứng rắn vô cùng. Vốn đã như sắt thép, hiện tại còn đạt tới cấp bậc linh khí. Hai cánh như lợi đao, lúc bay xuyên qua, trực tiếp phân đoạn Thanh Hỏa lang ra thành nhiều phần.

"Ngao ngao …" Thanh Hỏa lang đầu đàn vội vã tru lớn. Con Thanh Hỏa lang đầu đàn này trí tuệ không thấp, nó đã nhìn ra Hắc Ưng đã độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp phát sinh biến đổi mới chính là nguyên nhân uy hiếp. Hắc Ưng có thể bay còn Thanh Hỏa lang bọn chúng thì không thể. Hắc Ưng chỉ cần bổ xuống vài lần đã có thể diệt mấy trăm Thanh Hỏa lang.

Theo tiếng tru của Thanh Hỏa lang đầu đàn, mấy trăm con Thanh Hỏa lang lập tức triệt thối, tất cả nhằm thẳng hướng sơn lâm bỏ chạy.

"Hô! … Hô!" Giống như chiếc tàu lượn, Tiểu Hắc cực tốc nhằm bầy Thanh Hỏa lang tấn công mấy lần, khiến số Thanh Hỏa lang bị giết lên tới gần trăm. Cuối cùng toàn bộ số Thanh Hỏa lang chạy thoát vào trong rừng, lưu lại trên chiến trường bốn năm trăm thi thể.

Tiểu Hắc kêu to một tiếng như muốn đuổi vào rừng.

"Tiểu Hắc, không cần đuổi nữa." Tần Vũ gương mặt nhăn nhó. Lúc này trên thân Tần Vũ bị hơn trăm vết thương, nhưng phần lớn đều là ngoại thương ngoài da, thật sự nguy hiểm chỉ có bốn năm vết. May mắn là Lưu Tinh Lệ không ngừng phát ra những luồng thanh khí chữa trị.

Tiểu Hắc hai cánh vỗ mạnh, bay qua hồ nước, rồi hạ xuống bên cạnh Tần Vũ. Tiểu Hắc quan sát vết thương của Tần Vũ, tựa hồ có điểm lo lắng.

"Không sao, chỉ là mấy vết thương ngoài da. Tâm tạng bị xuyên qua còn không chết, mấy vết thương nhỏ này tính làm gì. Đi, bọn ta về nhà nghỉ ngơi." Tần Vũ cười ha hả một tràng đầy hào khí, rồi lập tức cùng Tiểu Hắc quay về Lôi Sơn cư, để lại trên mặt đất la liệt thi thể Thanh Hỏa lang.

Một trận chiến, Tần Vũ sát tử ba bốn trăm con Thanh Hỏa lang.

Tần Vũ vì đạt tới ngoại công cao thủ Tiên Thiên cực trí, đã tu luyện Thông Thiên Tam Đồ đến cực hạn, toàn thân cơ nhục rắn như kim cương, lại thêm Tử Sắc chân khí hình thành cương khí hộ thể. Một lũ Thanh Hỏa lang tiền kì, trung kì chỉ có thể lưu ngoại thương trên cơ thể, làm cản trở hoạt động của Tần Vũ mà thôi. Chỉ có Thanh Hỏa lang Tiên Thiên hậu kì và Tiên Thiên cực hạn mới có thể thật sự gây thương tích cho Tần Vũ. Mà Tần Vũ sở trường quần chiến, còn sở hữu hai món trung phẩm linh khí, thân thể lại không ngừng khôi phục thương thế nhờ Lưu Tinh Lệ, chiến tích như vậy cũng là bình thường.

.....

Lôi Sơn cư, luyện võ sảnh. Tần Vũ bàn tọa trên mặt đất tĩnh tâm tu luyện. Tiểu Hắc đứng ở một bên, trên cánh phát ra đạo đạo quang mang, hiển nhiên cũng đang tu luyện.

Qua nửa thời thần, trên thân thể Tần Vũ các vết thương vốn dày đặc cơ hồ đã toàn bộ biến mất. Ngay cả mấy vết thương lớn kinh khủng lúc này cũng chỉ còn là những vết sẹo mờ. Lưu Tinh Lệ quả thật là thần kì vô song.

Thanh khí đi qua, từng cơn cảm giác dễ chịu tại vết thương

không ngừng sinh ra. Tần Vũ hưởng thụ loại cảm giác này một cách say mê. Tần Vũ tự hiểu Tử Sắc chân khí tựa hồ đã gia tăng tinh thuần hơn một bậc.

"Này, xin chào!" một đạo thanh âm băng lạnh, rõ rệt, đột nhiên vang lên trong đầu Tần Vũ. Tần Vũ trong lòng chấn động: *"có người!"*. Gã lập tức mở mắt, quan sát tứ phía. Gã đột nhiên phát hiện lúc này Tiểu Hắc chính đang chăm chú nhìn gã, trong mắt đầy sự kích động. Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nhưng gã có điểm khó tin.

"Tiểu Hắc, là ngươi sao?" Tần Vũ sững sờ, nhìn Tiểu Hắc một cách nghi hoặc.

"Đúng, là đệ. Đệ tự đặt cho mình một cái tên, gọi là Hắc Vũ …" Tiểu Hắc lần đầu tiên dùng linh thức truyền âm, ban đầu có điểm khẩn trương nhưng sau đã tốt hơn. Nó lấy tên là Hắc Vũ, hẳn nhiên với việc danh tự của Tần Vũ có chữ *"Vũ"* là có quan hệ.

"Ha ha…! Thật quá tốt! Thật quá tốt!" Tần Vũ xúc động hai mắt sáng lên, sau đó giang tay ôm lấy Tiểu Hắc nói: *"Từ nay về sau, chúng ta có thể tùy ý nói chuyện. Thật là tuyệt diệu! Ha Ha! Tiểu Hắc, ta lớn hơn ngươi bảy tuổi, gọi ta là đại ca. Ha ha, mau gọi!"* Tần Vũ hưng phấn nói một tràng.

Tiểu Hắc có phần hưng phấn, cuối cùng cũng dùng linh thức truyền âm gọi: *"Đại, đại ca!"*

Tần Vũ và Tiểu Hắc kích động một lúc lâu, sau cùng Tần Vũ mở đầu phát thoại truy vấn nghi hoặc trong lòng.

"Tiểu Hắc, thanh âm của đệ sao lại vang lên trong đầu ta? Còn nữa, lúc trước khi độ kiếp, đệ sao đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Ta nhớ trước đây đệ có lợi hại như vậy đâu." Tần Vũ hiếu kì vô cùng, *"đúng rồi, ta nhớ rằng một khi độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp phần lớn yêu thú đều có thể biến thành nhân hình, đệ sao lại không?"*

Tiểu Hắc ngạc nhiên một hồi. Tần Vũ tự biết mình đã hỏi quá nhiều, bèn lập tức nói: *"Không vội! Đệ cứ từng chuyện mà nói."*

Tiểu Hắc vừa nghĩ vừa đáp: *"Khi đệ đạt Kim Đan kì, tự nhiên có thêm năng lực linh thức truyền âm. Rất tiếc, đệ muốn biến thành nhân hình thì cần phải độ quá Cửu Cửu Trọng Kiếp mới khả dĩ. Thêm nữa, khi độ Tứ Cửu Thiên Kiếp, tự nhiên trong đầu đệ hiện lên rất nhiều yêu thú công pháp thích hợp cho đệ tu luyện, có một cái tối cơ bản, đệ đã tự nhiên vận dụng.*

"Độ quá Cửu Cửu Trọng Kiếp mới có thể biến thành nhân hình?" Tần Vũ toàn thân chấn động. Gã đã biết qua khá nhiều tu chân thư tịch, yêu thú càng lợi hại càng khó biến thành nhân hình, những yêu thú càng yếu ngược lại càng dễ biến thành nhân hình. Xem ra Tiểu Hắc như vậy chính là yêu thú rất lợi hại.

*Rất tiếc, Tần Vũ tịnh không hiểu Tiểu Hắc khi nói câu "*trong đầu đột nhiên hiện lên công pháp tu luyện thích hợp*" là có ý tứ gì. Nếu như là một tu chân giả kiến thức uyên bác thì chắc đã có thể hiểu, "*truyền thừa ký ức*" chính là đại biểu cho ý tứ đó.*

"Đệ chỉ có thể linh thức truyền âm mà không nói được sao?" Tần Vũ hỏi.

*Tiểu Hắc lắc đầu "*Không thể, cổ họng của đệ và của loài người khác nhau, rất khó để nói tiếng người, chỉ có thể linh thức truyền âm. Bất quá, linh thức truyền âm cũng không tồi, trong tâm vừa nghĩ liền có thể truyền đi, tốc độ rất nhanh."

*Tần Vũ gật đầu: "*Thôi được rồi, chúng ta hãy ở lại Lôi Sơn cư tu luyện . Trong khoảng hai tháng tới ta sẽ độ kiếp. Khoảng thời gian này ta tất phải tu luyện thực sự." *Tần Vũ đối diện Tiểu Hắc*

nói, Tiểu Hắc gật đầu liên tục, linh thức truyền âm nói: "đại ca, huynh an tâm tu luyện, đệ vừa đạt tới Kim Đan kì, có rất nhiều việc phải làm."

Trong đầu Tiểu Hắc xuất hiện không ít bí pháp thích hợp để nó tu luyện, tự nhiên phải nghiên cứu một phen.

Tần Vũ tại Lôi Sơn cư tĩnh lặng tu luyện, sau hai tháng sẽ nghênh đón Tứ Cửu Thiên Kiếp.

Thời gian ngày lại qua ngày, Tần Vũ và Tiểu Hắc không quản đến chuyện bên ngoài, hoàn toàn tập trung vào việc tu luyện. Chu vi Lôi Sơn cư một vùng yên tĩnh, Thanh Hỏa lang không còn dám đến nữa. Ngược lại, lúc này ở Tiềm Long đại lục Sở vương triều thực tế sóng ngầm cuồn cuộn chảy.

Chương 75

Lôi Điện Chi Lực

Sở vương triều Hoàng đế Hạng Quảng cầm bức mật thư trong tay, không nén được kích động *"Ha ha, trời đã giúp ta, trời đã giúp ta…Thật quá tốt, quá tốt!"*. Nam tử mũi ưng bên cạnh như rất cao hứng *"Đã đến lúc tiêu diệt họ Tần, chứng tỏ với thiên hạ hoàng thượng mới là chân mệnh thiên tử"*.

Hạng Quảng đột nhiên ý khí dâng cao *"Tần Đức ơi là Tần Đức, ngươi cả đời thông minh, lại mấy lần muốn cướp đoạt vật trên tay ta, cuối cùng đem cơ nghiệp mấy trăm năm của Tần gia nhà ngươi hủy đi rồi"*. Nếu khi bình thường, Hạng Quảng không đủ can đảm để phát động chiến tranh, nói cho cùng, quân đội Tần gia không ít, hơn nữa đã nhiều năm kinh nghiệm thao luyện tại Hồng Hoang biên cảnh, ba đại gia tộc còn lại chẳng thể bì được .

"Hoàng thượng, từ lần Tần Đức cùng Trấn Bắc Vương bí mật hội ngộ, Tần Đức xuất động ba mươi vạn quân vượt qua lãnh thổ Trấn Bắc Vương tới công kích chúng ta, ba mươi vạn đại quân, ngài nói, Trấn Bắc Vương sẽ thắng hay bị quân đội Tần Đức đả bại? Quân đội của Tần Đức thực lực khẳng định là rất mạnh". Nam tử mũi ưng nói .

Thì ra đạo mật thư do chính Thượng Quan Hồng đã phái người mang tới, nội dung có giải thích việc cùng với Tần Đức gần đây hội ngộ.

Hạng Quảng thoáng trầm tư suy nghĩ, rồi cười: "Đừng lo, Thượng Quan gia với Hạng gia chúng ta quan hệ mật thiết, quân đội Tần Đức một khi tiến vào phạm vi quản lý của Trấn Bắc Vương, tức nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Lúc đó trẫm lại xuất đại quân Hạng gia, cùng Thượng Quan gia nội ngoại tập kích. Hắc,

đem ba mươi vạn quân của Tần gia một lần tiêu diệt, làm cho Tần gia tổn thất một nửa binh mã, nếu quả như vậy, xem Tần gia làm sao còn có thể trấn áp được Hắc Thủy sơn tặc ?"

Nam tử mũi ưng vội nói: *"Bẩm báo hoàng thượng, Hắc Thủy sơn tặc hay được hoàng thượng đáp ứng yêu cầu của chúng, tất cả đều thề sẽ dốc sức vì ngài. Hoàng thượng xin hãy an tâm, bọn giang hồ hỗn tạp này rất xem trọng lời hứa."*

Hạng Quảng hài lòng cười: "Rất tốt, có Hắc Thủy sơn tặc trong địa phận của Tần gia, làm sao hai mươi vạn quân của Tần gia có thể đi đâu được, trừ phi hắn muốn địa phận của mình bị rối loạn. Ngay cả khi hắn chiêu mộ hai mươi vạn quân, bộ binh của hắn bất quá chỉ sáu mươi vạn, hừ, trong địa hạt của Thượng Quan gia lại bị tiêu diệt hết ba mươi vạn quân, cứ cho là điều động toàn bộ Liệt Hổ quân, ta xem Tần gia sau này làm sao đấu với trẫm?"

"Hoàng Thượng anh minh" nam tử mũi ưng cúi người.

Hạng Quảng mãn ý gật đầu nói: *"Rất tốt, chuyện Hắc Thủy sơn tặc ngươi xử lý rất tốt, có công trẫm sẽ ban thưởng, trẫm nghe nói ngươi thích tranh họa ngôn tịch, bức họa "*Mẫu Tử đồ*" này ban cho ngươi."* Nói rồi Hạng Quảng cầm lấy họa quyển trực tiếp tặng nam tử mũi ưng .

"Tạ ân điển hoàng thượng " nam tử mũi ưng ngay lập tức tiếp nhận bức họa .

"Tốt, cho ngươi lui". Hạng Quảng vẫy tay nói, tâm tình Hạng Quảng lúc này đặc biệt tốt, nhìn nam tử mũi ưng li khai, Hạng Quảng nói: *"Nhớ kỹ, bức họa Mẫu Tử đồ này, thực sự là phải nghiên cứu rất nhiều, may ra mới có thể lĩnh ngộ ngôn tịch tinh túy của đại sư họa " .*

"Tuân mệnh". Nam tử mũi ưng cúi người, rồi lui ngay ra khỏi ngự thư phòng.

Trên đường về nhà, nam tử mũi ưng trong lòng cười khinh bỉ: *"Mẫu Tử đồ? Hạng Quảng ngươi lòng thật tàn độc"*. Điều quan trọng nhất với nam tử này là thê tử cùng hài tử, Hạng Quảng ban cho bức Mẫu Tử đồ, hàm ý hắn tự nhiên là rất minh bạch.

Khuôn mặt Triệu Vân Hưng hiện lên vẻ lãnh khốc, quan sát địa đồ quân sự trên tường.

"Tướng quân!". Một thanh niên đứng sau lưng Triệu Vân Hưng cúi người lên tiếng.

"Chuyện gì?"

Người thanh niên nói: *"Tướng quân, vương gia lệnh cho chúng ta tiến nhập Bắc vực lưỡng quận, thuộc hạ thấy có điều không ổn."*

"Không ổn chỗ nào ?" Khóe miệng Triệu Vân Hưng lộ tia tiếu ý, nhưng vẫn không quay người lại .

Người thanh niên đứng thẳng dậy trả lời: *"Vương gia cùng Thượng Quan gia đàm phán kết thúc tốt đẹp, sau đó chúng ta đem quân tiến nhập Thượng Quan gia, mượn đường công kích Hạng gia. Tuy nhiên có thật Thượng Quan gia hướng về chúng ta? Bắc vực lưỡng quận đều thuộc địa bàn của Thượng Quan gia, nếu như Thượng Quan gia ngoài mặt có vẻ hợp tác với chúng ta, bên trong lại bắt tay với Hạng gia, sự tình lúc đó sẽ trở nên tồi tệ"*.

"Ngươi nghĩ rằng Vương gia chưa nghĩ tới điểm này?" Triệu Vân Hưng hỏi lại .

Người thanh niên liền nói: "Vương gia tự nhiên đã nghĩ qua điểm này, có điều Nam vực tam quận Mộc gia với Hạng gia vô cùng trung thành, lưỡng gia hợp nhất, thực lực chiếm quá nửa quân lực của Sở Vương Triều. Vương gia không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc nhờ sự tương trợ của Trấn Bắc Vương, thuộc hạ nghĩ rằng, Vương gia đương nhiên nghĩ qua, nhưng tình thế

bức bách, chỉ có thể cùng Thượng Quan gia hợp tác. Nhưng đến khi đại chiến, Thượng Quan gia lâm trận phản bội, lúc đó chúng ta thực sự rất thảm."

"Ngôn Vân à, góc độ nhìn nhận của Vương gia và ngươi khác nhau, Vương gia có cái nhìn toàn cục, tất cả đều được ngài nắm rõ trong tay. Vương gia muốn cử sự lật đổ thì những việc nhỏ đó há có thể làm khó được vương gia. Không quá hai tháng sau, ngươi tự nhiên sẽ minh bạch." Triệu Vân Hưng chuyển người cười.

Khuôn mặt của người thanh niên giãn ra, lộ ra tiếu dung: *"Vương gia đã nắm chắc mọi việc trong tay, thuộc hạ cũng cảm thấy an tâm."*

"Rất tốt, Ngôn Vân, ngươi lui trước đi." Triệu Vân Hưng cười nói.

"Tuân mệnh!" người thanh niên chuyển thân ly khai, ra đến cửa thì dừng lại, bỗng quay đầu về phía Triệu Vân Hưng, khẽ nói: *"Phụ thân, giờ đã là nửa đêm, phụ thân cũng nên đi nghỉ sớm, đại chiến sắp tới, thân thể phụ thân rất quan trọng"*. Nói xong người thanh niên liền rời khỏi.

Triệu Vân Hưng nghe thấy, trên khuôn mặt không thể kiềm chế được nụ cười. Dù con trai Triệu Vân Hưng là Triệu Ngôn Vân cũng trong quân đội, nhưng Triệu Vân Hưng có lệnh, trong quân, phụ tử chỉ có quan hệ thượng cấp và hạ cấp, vì vậy bình thường Triệu Ngôn Vân gọi Triệu Vân Hưng là tướng quân .

Đại chiến đến gần,Tần gia và Hạng gia thường bí mật nghe ngóng tình hình của nhau, hệ thống gián điệp tình báo đã hoàn toàn hoạt động. Chủ yếu là âm thầm dùng tiền hối lộ một số nhân vật trọng yếu, hãm hại các đại tướng của đối phương, hoặc ám sát những nhân vật quan trọng; li gián kế, mĩ nhân kế tất cả đều được sử dụng. Cùng với sự điều động quân đội của Tần gia tại Hồng Hoang biên cảnh, chính đang bao vây vương triều nước Sở dưới

một áp lực vô hình.

Hơn nữa Tần gia sau khi thắng Hắc Thủy sơn tặc bỗng xuất trọng lễ, Hắc Thủy sơn tặc bất ngờ nhận lấy. Tuy nhiên Hạng gia đối với việc này thật sự lại không sinh chút nộ khí nào. Ngoài ra, đệ nhất sát thủ của tập đoàn *"Thiên Võng"* cũng đã tuyên bố thoái ẩn, tạm thời không tiếp nhận chức quan của Sở vương triều. Tóm lại, áp lực này, gần như tất cả mọi người đều cảm nhận được. Có lẽ chỉ có Tần Vũ đang tĩnh tâm tu luyện tại Hồng hoang biên là không cảm nhận được.

Cạnh Lôi Sơn cư, trên Bích Thủy hồ.

Tần Vũ ngồi bắt chéo chân, ngồi trên mặt nước, từng đạo khí màu tím lưu chuyển trên cơ thể. Những đạo tử khí này chính là Tử Sắc chân khí nội thể của Tần Vũ, trải qua nhiều tháng khổ luyện, Tử Sắc Thiên Tiên chân khí như thủy ngân, một số gần như dịch hóa.

Lực lường cường đại trong nội thể chuyển động không ngừng, toàn thân cơ nhục, thậm chí cả tế bào trong cơ thể. Tần Vũ có thể hoàn toàn cảm nhận được sự bành trướng của năng lượng cơ thịt, Tử Sắc chân khí lưu chuyển mọi nơi, liên tục cải tạo lại cơ nhục gân cốt .

Đột nhiên, gió nổi lên, mặt hồ gợn sóng, nước trong hồ khẽ dao động, Tần Vũ ngồi trên mặt nước, như lục bình trôi theo những dao động của của nhũng cơn sóng nhỏ.

"Ầm!"

Cuồng phong nổi lên, nước trong hồ vang lên một tiếng nổ lớn tạo nên con sóng lớn, một cơn sóng cao đến mười mấy mét. Toàn bộ mặt hồ như bị cự nhân nhấc lên, Tần Vũ giận dữ vì bị quấy rối, ngay lập tức, điểm cước trên mặt hồ. Cả người trực tiếp nhảy thoát ra ven hồ, đồng thời ra vẻ nổi giận nhìn vào Tiểu Hắc đang

hùng hổ quạt nước.

"Tiểu Hắc, ta biết cánh của ngươi có thể tạo ra cuồng phong, nhưng ngươi không được trêu chọc ta, biết không?" Tần Vũ nhìn chằm chằm vào cánh của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc thu cánh lại kết thành Kim Đan, tức thì mặt hồ trở nên bình lặng, sau khi tu luyện một số công pháp lưu lại trong kí ức, khí thế Tiểu Hắc trở nên vô cùng cô ngạo lăng lệ, Tần Vũ hiện tại đã chẳng thể là đối thủ của nó.

"Đại ca, đệ chỉ huấn luyện tính cảnh giác cho huynh, đệ đối tốt với đại ca, sao lại trách cứ đệ ?" Thanh âm của Tiểu Hắc vang lên trong tâm trí của Tần Vũ.

Tần Vũ cười nói: *"Tốt, hiện tại ngươi đã độ quá Thiên Kiếp, đem ra so với ta, ta chẳng đấu lại ngươi, tối mai ta phải vượt qua độ kiếp, đợi ta độ quá Thiên Kiếp, tu luyện xong Tinh Thần Biến, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của ta"*.

"Tinh Thần Biến? - Đại ca, đệ tu luyện không ít thần kì công pháp, chưa chắc đã chịu thua" Tiểu Hắc đắc ý quạt đôi cánh nói. Sau khi kết thành Kim Đan, Tiểu Hắc đã tu luyện một số loại bí pháp bản thân thực lực mãnh tiến thần tốc, lúc này chính là đang rất tự tin.

Tần Vũ cười: *"Đến lúc đó, chẳng phải sẽ biết ai lợi hại hơn ai ư ?"*

Mấy ngày hôm nay, Tần Vũ đã đọc rất nhiều thư tịch tu luyện một cách tỉ mỉ, *"Tinh Thần Biến"* đương nhiên được xem từ đầu đến cuối, không chỉ nhớ khẩu quyết tu luyện trong tâm trí, mà mỗi lần cứ nghĩ đến khi Lôi Vệ mới bắt đầu tu luyện, hoặc lúc độ kiếp thì thấy nhiệt huyết trào dâng. Đối với việc đối đầu với Tứ Cửu Thiên Kiếp, Tần Vũ cảm thấy ngày càng tự tin.

Ngày thứ hai, Tần Vũ tĩnh tọa trên thảm cỏ ven bờ hồ Bích

Thủy, bình tĩnh chờ đợi Thiên Kiếp, thật hiếm thấy một ngày Tiểu Hắc lại không quấy rầy Tần Vũ, tĩnh lập một bên an tâm tu luyện, trước thì được Tần Vũ hộ pháp, bây giờ hộ pháp cho Tần Vũ.

Mặt trời ngả về phía Tây, toàn bộ Hồng Hoang được bao phủ bởi ánh sáng màu đỏ. Cuồng phong nổi lên, trong sơn lâm cự thụ lúc lắc điên cuồng, lá rơi tứ tung, cự thụ gãy liên tiếp phát ra tiếng động, bầu trời ngay lập tức tối sầm lại, thiên khí cự biến, làm cho Tần Vũ và Tiểu Hắc phải ngừng tu luyện.

"Ha ha, cuối cùng Thiên Kiếp cũng đã đến, Tiểu Hắc, thời điểm này rất quan trọng với ta, nếu có yêu thú tới, giết sạch chúng cho ta." Tần Vũ nói to.

Tiểu Hắc vỗ cánh, linh thức truyền âm: *" Đại ca yên tâm, trong chu vi trăm dặm là địa bàn của đệ, không có yêu thú nào dám đến quấy nhiễu. Nếu có yêu thú mò tới, đệ sẽ tiêu diệt toàn tộc của nó".* Ngày hôm nay, chu vi trăm dặm này đích thị là địa bàn của Tiểu Hắc .

Bầu trời trở thành màu hồng sậm, khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Dòng xoáy khổng lồ xuất hiện tại trung tâm bầu trời, nhiều đạo lôi điện xuất hiện tại hồng sắc thiên không, một luồng điện xà đã bị dòng xoáy điện hấp thụ, một lúc sau, dòng xoáy điện đơn thuần xoay vòng, biến thành tử sắc Kiếp vân khổng lồ. Lôi điện lấp lánh ánh sáng, mọi sự chỉ rằng Thiên Kiếp sẽ đến.

Tần Vũ tĩnh lập đứng bất động, Tiểu Hắc tức thì linh tức phân tán, chú ý mọi sự trong chu vi, bất kể ra sao tuyệt đối không cho phép yêu thú tiếp cận gây nhiễu loạn.

Tiên Thiên ngoại công cao thủ tu luyện đến cực trí, Thiên Kiếp sẽ giáng xuống mạnh hơn? Nên biết người khác nhau thì uy lực của Thiên Kiếp cũng khác nhau. Thực lực của Tần Vũ trội hơn

nhiều so với Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ, vậy uy lực của Tứ Cửu Thiên Kiếp đạt đến mức nào?

"Đạo thiên lôi đầu tiên, uy lực yếu nhất, có thể coi nhẹ." Tần Vũ ngửa mặt lên trời, cười nhẹ, vẻ mặt tiếc nuối.

Nhớ trong *"Tinh Thần Biến"*, Lôi Vệ có một vài mô tả độ kiếp, thậm chí còn đề xuất phương án vượt qua độ kiếp, Tần Vũ quyết định, đối mặt với đạo thiên lôi đầu tiên sẽ sử dụng một trong mười phương án độ kiếp đã được biết đến.

Kiếp vân cuồn cuộn, lôi thanh liên tiếp nổ ra, trực tiếp tạo áp lực với bên dưới.

"Oành"

Một đạo tử lôi điện từ trên cao đánh xuống đầu Tần Vũ, nhưng Tần Vũ vẫn bình tĩnh hướng về phía tử sắc lôi điện, bất ngờ chuyển thành bất động, nhãn thần hiện lên sự phong cuồng. Tử sắc lôi điện trực tiếp kích vào người Tần Vũ, chỉ thấy thân thể Tần Vũ hoàn toàn bị tử sắc lôi điện bao bọc .

"ha, thống khoái, thống khoái"

Tần Vũ không hề phòng ngự, hoàn toàn dùng nhục thể kháng cự, Tiên Thiên ngoại công tu luyện đến kim đích cảnh giới, nếu như không thể kháng cự đạo thiên lôi thứ nhất này thì Tiên Thiên ngoại công đã tu luyện vô ích, *" Tinh Thần Biến"* kể lại, mượn uy lực của thiên lôi để tu luyện thân thể, mãnh tiến tăng cường sức mạnh. Đương nhiên, uy lực của thiên lôi không thể quá mạnh, nếu không thì thân thể của Tần Vũ không thể chịu đựng nổi.

Lôi điện xuyên qua vào trong toàn thân gân cốt, tế bào cơ nhục, không ít năng lượng lôi điện bị thôn phệ, cơ nhục đã đạt đến cực hạn ngay lập tức phát sinh biến đổi, trở nên mạnh hơn.

"Sảng khoái, thực sự sảng khoái, Tiểu Hắc, nhìn ta kháng cự đạo

thiên lôi thứ nhất như thế nào ?" Tần Vũ trở lại vẻ bình thường cùng Tiểu Hắc bên cạnh đùa giỡn.

Tiểu Hắc không nói gì, linh thức hoàn toàn chú ý xung quanh.

Tần Vũ sau khi vượt qua đạo thiên lôi thứ nhất, năng lượng nội thể không bị tiêu hao, ngược lại sức mạnh cơ nhục còn tăng thêm, thực lực được tăng lên đáng kể. Người khác mỗi lần độ quá Thiên Kiếp, năng lượng đều tiêu hao, Tần Vũ ngược lại năng lượng lại tăng thêm, như đến như đi, thực sự khác biệt.

"Đại ca, cần lưu ý, đạo lôi điện này mạnh hơn hẳn đạo thứ nhất, phương pháp vừa rồi không thể sử dụng lại đâu" Tiểu Hắc nhắc nhở.

Trên trời, Kiếp vân liên tục giáng xuống, hiển nhiên đang chuẩn bị cho đạo lôi kiếp thứ hai, đạo lôi kiếp đầu tiên khả dĩ còn có thể hấp thụ, đạo lôi kiếp thứ hai này uy lực lớn hơn nhiều, Tần Vũ không dám hùng hổ như lần trước, cẩn thận đề phòng.

"An tâm, ta biết lúc nào nên dừng lại" Tần Vũ thực sự cảm nhận được sự quan tâm của Tiểu Hắc.

Lôi thanh cuồn cuộn, áp lực với phía dưới ngày càng tăng, đạo lôi điện thứ hai giáng xuống, Tần Vũ lập tức toàn thân tiến nhập trạng thái chuẩn bị kháng cự, cùng với tiếng nổ của đạo lôi điện, một đạo tử sắc giao long mãnh nhiên thoát khỏi kiếp vân, trực tiếp hướng về phía Tần Vũ lao xuống.

"Đến đây". Trong ánh mắt Tần Vũ hiện lên sự hưng phấn, năng lượng nội thể ngay lập tức dâng lên, toàn thân phát ra tử quang, giống như một khối tử ngọc, Tử Sắc chân khí bao bọc toàn thân, hình thành hộ thể cương khí, thậm chí còn xuất hiện điện quang bao quanh cơ thể.

Chương 76

Tinh Thần Chân Hỏa

Tử sắc thiên lôi như Lôi Thần tấn công mãnh liệt, nhắm thẳng thân thể Tần Vũ giáng xuống, hộ thể cương khí của Tần Vũ dần dần như bị phá hủy, lôi điện hoàn toàn kích trúng ngực Tần Vũ .

So với lần kháng cự đạo thiên lôi thứ nhất, thân thể Tần Vũ đã hoàn toàn dung hợp Tử Sắc chân khí , như một khối tử ngọc, lực phòng ngự tăng cường đáng kể . Từ lúc bắt đầu hộ thể cương khí đã tiêu kháng dần lôi điện, bất quá đạo thiên lôi thứ hai uy lực thực sự rất mạnh .

"Quá bất cẩn …… " Tần Vũ cau mày, cảm thấy được một phần xác thịt bị thiêu đốt , đồng thời cảm giác nóng bỏng trên da từng hồi truyền lại, sức mạnh của đạo lôi điện đã làm ngực Tần Vũ bốc cháy, cơ nhục đã có điểm tổn thương

"Đại ca." Tiểu Hắc thấy ngực Tần Vũ bốc cháy, không kìm nén được lo lắng .

"Không có gì, chỉ bị ngoại thương thôi" Tần Vũ không chú ý nói .

Tiểu Hắc thở nhẹ một hơi, rồi cẩn thận nhắc nhở: *"Đại ca, Độ Kiếp không phải chuyện nhỏ, huynh không phải có trung phẩm linh khí sao, có trung phẩm linh khí mà không dùng, như vậy Độ Kiếp , thân thể của huynh dù có hồi phục cũng sẽ lại thụ thương ."*

Tần Vũ cười nói : *" Lúc trước quả thật có chút bất cẩn, tưởng rằng Tử Sắc chân khí có thể dung hợp vào nhục thể , tăng cường cương khí hộ thể có thể kháng cự được, không tưởng được đạo thiên lôi thứ hai này uy lực vượt quá suy nghĩ của ta."*

Lúc Tần Vũ nói, trong cơ thể, Lưu Tinh Lệ tái sinh nhiều đạo

thanh lưu làm lành các cơ nhục bị tổn thương, cảm giác sảng khoái truyền lại, các vết thương trong cơ thể hoàn toàn hồi phục, có Lưu Tinh Lệ , Tần Vũ vẫn dám làm lại như trước .

" Đại ca, Thiên Kiếp của huynh uy lực mạnh hơn nhiều so với đệ. Đại ca không nên bất cẩn." Tiểu Hắc ở bên cạnh nhắc nhở .

Tần Vũ cười, tự bản thân cũng biết rằng Tiểu Hắc rất quan tâm tới hắn.

Cùng với thời gian trôi đi, tử sắc Kiếp vân giáng xuống ngày càng cấp thiết. Điện xà phát xuất thoát ra cuồng bạo trong phạm vi mấy chục dặm, đạo thiên lôi thứ ba không ngừng súc tích. Trong cơ thể Tần Vũ, Tử Sắc chân khí tái khởi .

Oanh !

Một Tử Sắc Du Long từ Kiếp vân trực tiếp bắn ra, hướng về phía Tần Vũ lao xuống , khí thế thiên lôi thật sự cường bạo hãi nhân, làm cho nhân tâm có cảm giác bị đè nén .

"Ha ha"

Tần Vũ cười lớn, song mục bạo xuất tinh quang , nhìn chằm chằm vào đạo tử sắc thiên lôi đang đánh xuống , đồng thời Tần Vũ đem quyền đầu mạnh như vạn quân chi lực, như thạch nhất bàn kính cấp tốc trực tiếp hướng về phía thiên lôi .

"Oanh"

Xung đột cường liệt, không khí hoàn toàn bị bóp méo, cả người Tần Vũ bị đẩy mạnh lún xuống đất ngập tới chân, nhưng đạo thiên lôi thứ ba không ngờ đã bị một quyền đó của Tần Vũ đánh tan, hóa thành những tia điện lấp lóe trên người Tần Vũ.

Trên bàn tay phải Tần Vũ, thượng đích Diễm Sí quyền sáo tựa hồ không bị tổn hại.

"Đạo thiên lôi thứ ba, thật tầm thường " Tần Vũ cười nói .

Trên tay Tần Vũ có Diễm Sí quyền sáo, đầu quyền quá đủ để đối phó với đạo thiên lôi thứ ba. Phải biết năm xưa Phong Ngọc Tử chỉ dựa vào hạ phẩm linh khí đã độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp, Tần Vũ có Diễm Sí quyền sáo, đối với thiên lôi đương nhiên coi thường.

"Còn một đạo thiên lôi, Độ Kiếp xong, ta có thể tu luyện Tinh Thần biến, đã là tu chân giả". Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn Kiếp vân trên không trung. Trong tâm tưởng hình dung đến việc sau khi độ quá Thiên Kiếp, nghĩ đến việc được tu luyện Tinh Thần biến, trong tâm Tần Vũ có đôi chút phấn khích .

Kiếp vân giáng xuống, lôi thanh không gián đoạn, một đạo tử sắc thiểm điện bắt đầu từ Kiếp vân không ngừng lóe sáng, đột nhiên tại sơn lâm biên thượng, xuất hiện một Thanh Hỏa lang, Tiểu Hắc ngay lập tức quắc mắt nhìn , Thanh Hỏa lang lập tức trở về sơn lâm .

"Thanh Hỏa lang tộc tưởng muốn bị diệt tộc " Tần Vũ nhìn thoáng qua, rồi nhìn về phía Kiếp vân . Chỉ thấy một đạo tử sắc lôi điện từ kiếp vân trùng trùng xuất .

"Oanh"

Cuồng phong gào thét, tử sắc lôi điện sáng lấp lánh, như tử sắc thần long hạ lai nhiếp bàn, trực tiếp hướng về phía Tần Vũ, đây chính là đạo thiên lôi cuối cùng. Độ quá đạo thiên lôi này, Tần Vũ sẽ trở thành tu chân giả .

" Phá hủy ta đi "

Chỉ thấy Tần Vũ ha hả cười lớn, cơ bắp toàn thân căng mạnh lên, song quyền mang theo khí thế bạt núi, giống như hai khối vẫn thạch khổng lồ đánh tới thiên lôi đó, Diễm Sí quyền sáo trên tay

phát tán ám hồng sắc quang mang.

"Oanh" Một đạo chấn thiên vang như long ngâm, lôi điện cùng trung phẩm linh khí Diễm Sí quyền sáo công kích lẫn nhau, hoàn toàn hội tán, điện xà lấp lánh .

Chính diện va chạm cực mạnh !

Cả người Tần Vũ phảng phất như bị sắt nung đóng mạnh lên, nửa người đã bị ngập sâu trong đất, Tần Vũ lắc mạnh đầu , lần sụt xuống đất kịch liệt vừa rồi cho dù có là Tần Vũ cũng cảm thấy song quyền tê bại, trong miệng phát ngọt, một ngụm tiễn huyết trào lên cổ họng .

"Bồng" Tần Vũ đơn thủ tách đất ra, cơ thể nhân đó vọt lên .

Tiểu Hắc cười, âm thanh vang lên trong não của Tần Vũ: *"Đại ca, lực phản chấn của đạo thiên lôi đó như thế nào ?"*

"Thường thường " . Tần Vũ nuốt ngụm tiễn huyết, trong tâm có chút gắt gỏng: *"Sai lầm, đạo thiên lôi thứ tư uy lực mạnh hơn rất nhiều so với đạo thứ ba, không chỉ làm tê bại song quyền, còn làm cho huyết dịch nội thể sôi lên "*.

Tiểu Hắc vỗ cánh , đột nhiên hạ xuống cạnh Tần Vũ phát ra thanh âm vô cùng vui mừng . Dùng cánh của mình vỗ nhẹ về phía Tần Vũ, biểu lộ sự chúc mừng .

"Đại ca, cung hỉ huynh đã độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp ". Tiểu Hắc cảm thấy Tần Vũ rất cao hứng .

"Cảm ơn, Tiểu Hắc này, từ mai ngươi tự tu luyện, ta chuẩn bị bế quan, chuyên tâm tu luyện Tinh Thần Biến, như Tinh Thần Biến lục đại cảnh giới , nhập môn Tinh Vân kì tu luyện vô cùng khó khăn". Tần Vũ nói với Tiểu Hắc .

Tần Vũ đã xem bí tịch Tinh Thần Biến, những gì mà Lôi Vệ

giảng giải, Tần Vũ tự minh bạch Tinh Vân kì tu luyện vô cùng gian nan.

Tiểu Hắc gật đầu , linh thức tiếp tục truyền âm: *"Đại ca an tâm tu luyện , khi tu luyện xong , đại ca với đệ xem ai lợi hại hơn"*.

Tần Vũ nghe xong không kiềm được mỉm cười: *"Tốt, hãy đợi ta tu luyện thành công, khi đó sẽ ra đấu với ngươi"*.

Sau đó hắn tiến nhập Lôi Sơn cư để bế quan, Tần Vũ độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp , biểu lộ vẻ rất đắc ý .

Người bình thường khi độ quá Tứ Cửu Thiên Kiếp, nếu có hạ phẩm linh khí , khả năng thành công là rất cao. Nếu có trung phẩm linh khí, sẽ gặp cực kì ít nguy hiểm. Tiềm Long đại lục sở dĩ Độ Kiếp thành công trăm người không có tới một, là vì không có trung phẩm linh khí.

Còn Tần Đức, vừa có một trung phẩm linh khí thì đã bị Cát Mân đánh lén, tuy bị trọng thương nhưng cuối cùng vẫn độ kiếp thành công, từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của trung phẩm linh khí này.

Tại luyện vũ trường, ngân sắc tụ hội tại trung tâm .

Tần Vũ toạ bàn ở trên cao , não bộ nhớ lại những khẩu quyết của Tinh Thần Biến .

Từ khi còn nhỏ, tu luyện cho đến bây giờ có thể tu luyện vào Tinh Thần biến, cuối cùng cũng bước chân vào thế giới của tu chân giả. Tu chân giả, điều đó cho thấy Tần Vũ đã tiến nhập vào một cảnh giới mới, thế giới mới, sau này giao lưu tranh đấu là những kẻ phi thiên độn địa tu chân giả.

Đột nhiên

"Chủ nhân , theo như chủ nhân Lôi Vệ giao phó, nếu ngài chính

thức tu luyện Tinh Thần Biến, trước tiên tái tu luyện , sẽ dễ dàng thành công ." Tần Vũ mở khai nhãn tình, trong tâm có chút nghi hoặc. Từ khi tiếp thụ công pháp Tinh Thần biến, trong tâm dĩ nhiên coi Lôi Vệ là sư tôn, Tần Vũ nói: *"Tiểu Tinh , cho ta xem nào "*.

Ngay khi Tiểu Tinh hất đuôi mèo, lập tức biến mất .

Luyện võ trường lúc này như hư vô khởi lai, xuất hiện hình ảnh của vũ trụ. Luyện Võ trường phảng phất như không gian vũ trụ, khoảng cách giữa các vì sao bị đốt cháy, những tinh cầu vô sinh mệnh phập phù, tinh không u ám.

Hốt nhiên

Xung quanh luyện võ trường ảo ảnh biến chuyển, vũ trụ tinh không biến mất không còn nhìn thấy . Trong mắt của Tần Vũ , xuất hiện một cự đại tinh vân.

Tinh vân này như cự đại vân vụ phiêu đãng trong vũ trụ, đồng thời quay tròn, hấp thụ năng lượng của vũ trụ, tụ thành một khối tròn, không biết trải qua bao nhiêu năm, chuyển về tụ tập tại trung tâm.

Cùng với mỗi loại diễn biến, một vì sao dần hình thành .

Diễn biến của vũ trụ, tất cả đều hiện ra trước mắt của Tần Vũ .

Tần Vũ bắt đầu chìm vào trong những ảo ảnh , đồng thời tâm trí nhớ lại các bí pháp tu luyện Tinh Thần Biến, tức thì đã tự minh bạch, không biết bao lâu, ảo ảnh cuối cùng hình thành một ngôi sao khổng lồ, bộc phát hỏa diễm, năng lực cực đại tới kinh nhân.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ lúc Phong Ngọc Tử nói về Quần Tiên chi chiến, sau khi sư tôn Lôi Vệ vượt Cửu Cửu Trọng Kiếp thất bại, truyền cho người sau di ngôn:

"Tung hoành trong hoàn vũ vô hạn, chiêm nghiệm diễn biến của vũ trụ. Phiêu lưu cả ngàn năm, đi qua vô số tinh cầu, không ngờ hôm nay linh hồn lại bị tiêu tán, trời không giúp ta, tinh thần chi biến, vầng kiêu dương kia cũng chung nguồn gốc. Hỡi ôi! Hỡi ôi! Nhân loại trên đại lục hãy nghe, hôm nay ta nhập vào Thông Thiên Tam Đồ, nếu ai có được ba đồ hình trên, lại ngộ ra sự kỳ ảo của nó, sẽ có thể nhận được pháp công của ta. Ha ha... tai hoạ, tai hoạ..."

Tần Vũ lúc này hoàn toàn minh bạch tâm trạng lúc đó của Lôi Vệ

Nguyên lai Lôi Vệ có đủ năng lực để độ quá Cửu Cửu Trọng Kiếp , có điều trước khi độ kiếp, bị Tán Tiên, Đại Thành kỳ cao thủ, Độ Kiếp kỳ, Không Minh kỳ cao thủ cùng lúc tấn công, dĩ nhiên Lôi Vệ trọng thương, cuối cùng lại phải kháng cự Cửu Cửu Trọng Kiếp, làm thế nào để kháng cự lại đây ?

Vì vậy Lôi Vệ cảm thấy phẫn nộ , thiên bất trợ tha .

Công pháp Tinh Thần Biến uy lực cực đại, Lôi Vệ chưa qua Độ Kiếp, đã có khả năng sát tử Đại Thành kỳ cao thủ, Tán Tiên cùng Độ Kiếp kỳ, Không Minh kỳ các loại cao thủ. Sau khi sát tử các cao thủ, vẫn kháng cự Cửu Cửu Trọng Kiếp, năng lực này có thể tưởng tượng .

Tinh Thần Biến uy lực có thể tưởng tượng, tuy nhiên công pháp Tinh Thần Biến tu luyện khác với tu chân giới, chỉ tu luyện một lần, về sau Tần Vũ phải tạo hậu diện cảnh giới, như quả thất bại, lập tức tẩu hỏa nhập ma, hồn phi phách tán.

Tần Vũ đột nhiên đứng lên , cười lớn : "Phúc ư? Họa ư? Ha ha...Phúc họa luôn đi liền với nhau, việc gì phải quan tâm nhiều đến chuyện hắn làm, nếu cả đời cứ sợ hãi rụt đầu rụt cổ, chỉ biết dần dần từng bước tu luyện theo công pháp của tiền nhân thì thật quá nhàm chán. Sư tôn , người đã sáng tạo lục đại cảnh giới, cảnh

giới tiếp theo sẽ do Tần Vũ sáng tạo ra . Ngay cả tẩu hỏa nhập ma hồn phi phách tán thì đã sao ? Con đường này sẽ dành cho đệ tử đời sau.

Tại thời điểm này trong tâm của Tần Vũ bừng lên một cỗ hào khí .

"Tốt , hiện tại bắt đầu tu luyện".

Tần Vũ ổn định tâm tình , tĩnh tâm ngồi xuống bắt đầu tu luyện Tinh Thần Biến.

Tinh Thần Biến đệ nhất cảnh giới – Tinh Vân Kì.

Theo kỹ xảo bí pháp, Tần Vũ bắt đầu chuyển hóa Tử Sắc thủy lưu, kinh qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, Tử Sắc chân khí hoàn toàn biến thành chất lỏng, tùy theo Tần Vũ khống chế, tại thân thể Tần Vũ, Tử Sắc thủy ngày càng hội tụ lại .

Hội tụ trước hết là hội tụ tại Đan Điền .

Tâm trí chìm vào bên trong, cảm giác Đan Điền rộng vô hạn , Tần Vũ chưa từng nhìn Đan Điền của người khác , cũng không biết Đan Điền của mình và của người khác có điểm gì khác biệt nhưng hắn không quản những chuyện như vậy trực tiếp khống chế dịch thể.

Đan Điền như vũ trụ nhất bàn vô biên vô tế, " hô hô … *" Dịch Thái chân khí phảng phất như thủy lưu tại Đan Điền lưu chuyển, tụ thành một thủy cầu, nếu như là tu luyện Kim Đan, có thể đã tu luyện xong.*

Tuy nhiên Tần Vũ lại không tu luyện kim đan.

"Trước tụ sau tán". Trong não Tần Vũ nhớ lại công pháp để tu luyện, chiếu theo đó để phân tán, đột nhiên.

Một cỗ lực lượng đặc biệt xuất hiện trong đan điền, tựa như lực li tâm, tác động tới mọi hướng, thủy cầu tự nhiên bị ảnh hưởng, thủy cầu tiếp nhận lực li tâm kì dị ấy, trực tiếp vỡ mạnh, phân tán khắp tứ phương bát hướng .

Thân thể Tần Vũ chợt xuất hiện một trận lãnh hàn, nước da bỗng chốc trở nên xanh xao.

"Không tốt".

*Tần Vũ dù thế nào cũng không tưởng được rằng đúng vào lúc quan trọng này đan điền quái dị của hắn lại phát sinh biến cố, nên biết, khi tiến nhập Tinh Vân kì, quan trọng nhất là "*Tán*", tán như thế nào, tán tới viên mãn như thế nào vô cùng quan trọng , tuyệt đối không thể sai sót .*

*Tinh Vân vận chuyển là theo đạo của vũ trụ tự nhiên, ban đầu Lôi Vệ cũng phải cảm ngộ rất lâu mới nghĩ ra được phương pháp "*Tán*".*

" Lúc nhỏ tu luyện nội công, đan điền không thể lưu giữ nội lực, bây giờ cũng thế*". Tần Vũ băn khoăn , nhưng không buồn về việc Tử Sắc Dịch Thái chân khí có thể biến mất, tức là ra khỏi đan điền, Tử Sắc Dịch Thái chân khí hoàn toàn có thể được Tần Vũ dung nhập vào toàn thân .*

Nhưng …

Tử Sắc Dịch Thái chân khí bị ảnh hưởng bởi lực li tâm tại đan điền quái dị, làm sao hắn có thể khống chế được sự hình thành của Tinh Vân quỹ đạo .

"Tu luyện nội công bất thành, nay tu luyện Tinh Thần Biến cũng bất thành, đan điền quái dị thật là …". Tần Vũ trong tâm bực tức, Tử Sắc Dịch Thái chân khí phân tán , ly khai khỏi Đan Điền

của Tần Vũ, thậm chí ly khai khỏi cơ thể của Tần Vũ.

Chương 77

Quy Đồ

Tần Vũ trong lòng chấn động, cố ❓iến đổi đưa Dịch Thái chân khí trở về nội thể, chân khí này vốn là Tần Vũ tu luyện mà ra, nên có thể dễ dàng khống chế nó.

Đột nhiên... ...

Tần Vũ trên mặt xuất hiện vẻ cuồng hỉ, cực độ cuồng hỉ .

Tần Vũ tâm ý vừa động, sau khi khống chế luồng Tử Sắc chân khí như sương khói này trở về cơ thể, Tử Sắc chân khí cứ tự nhiên thuận theo tâm ý của Tần Vũ tiếp nhập vào nội thể của hắn, Tần Vũ vừa bắt đầu dẫn luồng Tử Sắc chân khí trong nội thể tới đan điền, thì đám Tử Sắc chân khí trong nội thể này cũng đã mãnh liệt tiến nhập vào đó.

"Ly Tâm lực" trong đan điền quái dị của Tần Vũ, có thể khiến cho Tử Sắc chân khí này biến đổi lại một lần nữa, sau đó mới tán xuất ra ngoài.

Tuần hoàn!

Một vòng tuần hoàn gần đạt đến độ hoàn mỹ .

Trong Đan điền xuất hiện một dòng Tinh Vân như suối chảy qua, liên tục có Tử Sắc chân khí từ trong thể nội tiến nhập, chịu ảnh hưởng của *"Ly Tâm lực"* liền biến chuyển, sau đó chiếu theo quỹ tích của Tinh Vân một lần nữa tán xuất ra ngoài.

Từ đan điền đột phá qua cơ nhục gân cốt ra bên ngoài cơ thể, sau đó lại từ thể ngoại vượt qua cơ nhục gân cốt để vào trong đan điền.

Vòng tuần hoàn thật hoàn mỹ.

Bởi vì đan điền tự nhiên sản sinh ra Ly Tâm lực, khiến cho trong đó hình thành một dòng suối tựa như Tinh Vân.

"Ha ha ! Nhờ lão thiên giúp đỡ, Đan điền quái dị của ta không những không bị hư hại, trái lại... ...trái lại còn là đại hảo sự." Tần Vũ đột nhiên mở mắt, nhãn trung ánh lên vẻ cuồng hỉ, thời khắc đó hắn căn bản không cần quan tâm đến việc khống chế nội thể nữa.

Tần Vũ lúc đó không ngừng kích động.

"Tinh Vân, quỹ tích của Tinh Vân này gần đạt đến sự hoàn mỹ, thậm chí so với sư tôn, sự cảm ngộ của quỹ tích này còn hoàn mỹ hơn. Há há... ...cái này, cái này thật là... ..." Tần Vũ hưng phấn đến độ không nói nên lời, chỉ muốn biết người trong nội dung Tinh Thần Biến, minh bạch thêm về quỹ tích của Tinh Vân kỳ để đến gần hơn Tự Nhiên Chi Đạo, xem nó đại biểu cho cái gì .

Tần Vũ hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, sau đó ngồi xếp bằng tròn bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Mặc dù không cần khống chế cũng có thể tự động tu luyện, nhưng nếu chuyên tâm tu luyện như vậy thì tốc độ càng nhanh hơn.

Làn sương mù Tử Sắc chân khí tán xuất ra có phạm vi hai, ba mét bao trùm xung quanh cơ thể Tần Vũ, đám Tử Sắc vân vụ này cũng không ngừng biến đổi, toàn thân Tần Vũ phảng phất như bị một đám mây Tử Sắc bao quanh. Màn sương tím này hấp thụ Thiên Địa Tinh Thần chi lực, sau đó mãnh liệt xâm nhập vào trong cơ nhục gân cốt.

Tinh Thần chi lực sau khi đột phá qua cơ nhục gân cốt, cơ nhục gân cốt tự nhiên hấp thụ một phần, đồng thời được tôi luyện, sau đó một ít Tử Vụ mang Tinh Thần chi lực quay về trong

đan điền, lúc vượt qua dòng suối Tinh Vân ở trong đan điền, nó bị chiếm đoạt hơn nửa năng lượng, đám Tử Vụ ít ỏi này liền tán xuất ra ngoài.

Mỗi một vòng tuần hoàn, Tinh Thần chi lực đều được hấp thụ, tôi luyện gân cốt cơ nhục khiến cho năng lượng trong Tinh Vân được gột rửa càng thêm cường đại.

Mỗi vòng tuần hoàn trôi qua, Tần Vũ hoàn toàn chìm đắm trong một thứ cảm giác mỹ diệu, dần dần, không biết đã qua bao nhiêu lâu, màu sắc của Tử Sắc vân vụ dần dần nhạt đi, nhưng năng lượng của nó thực tế lại càng tinh thuần thêm, trong suốt hơn một tháng trời, Tần Vũ chỉ tịnh tâm tu luyện.

Hơn một tháng sau.

Lúc này bên ngoài thân thể Tần Vũ môt đám Ngân Sắc vân vụ nhàn nhạt thoắt ẩn thoắt hiện, không ngừng hấp thụ Tinh Thần chi lực, và khi thân thể đã kinh qua sự tôi luyện của Tinh Thần chi lực trong hơn một tháng trời, dĩ nhiên cũng trở nên giống như là một loại bảo thạch kim cương vậy.

Trong đan điền.

Một dòng Tinh Vân hoàn mỹ ở bên trong, Tinh Vân này là do từng viên từng viên Ngân Sắc cấu thành, mỗi một chỗ trên đan điền đều có một vài hạt Ngân Sắc phân bố, chúng hấp thụ phần lớn tinh hoa được hình thành bởi Tinh Thần chi lực, sau đó thì trở thành nguồn năng lượng của Tần Vũ.

Ở trung tâm Tinh Vân, là một đốm hoả diễm, đốm hoả diễm này có màu sắc nhàn nhạt.

Nguyên là khi đang ngồi xếp bằng Tần Vũ đã khai mở nhãn tình, hắn liền đình chỉ tu luyện, Ngân Sắc năng lượng nhạt màu lập tức xông thẳng vào nội thể, Tinh Vân lại chịu ảnh hưởng của

lực lượng đan điền như trước, chầm chậm biến chuyển hoàn toàn, càng khiến cho năng lượng của Tinh Vân tăng thêm độ tinh thuần.

"Đạm thanh sắc hoả diễm, quả nhiên, tu luyện Tinh Thần Biến đạt được Tinh Thần chân hoả, uy lực nếu so bì với Tam Muội chân hoả thì mạnh hơn không ít." Tần Vũ đột nhiên đứng dậy.

Trong nội thể của mỗi một tu chân giả đều có chân hoả, ở tu tiên giả thì gọi là *"Tam Muội chân hoả"*, ở tu ma giả thì gọi là *"Ma Sát chân hoả"*, ở tu yêu giả thì gọi là *"Yêu Phách chân hoả"*. Nhưng Tinh Thần Biến không phải là tu tiên hay tu ma, cũng không phải tu yêu, vậy chân hoả trong nội thể tạm gọi là *"Tinh Thần chân hoả"*.

Tần Vũ chạy đến cửa Luyện Vũ đại sảnh, đại môn tức thời tự động khai mở.

Một đạo hắc sắc tử ảnh giống như giọt mực bay nhẹ nhàng trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tần Vũ, chính là Tiểu Hắc. Tiểu Hắc suốt hơn một tháng qua luôn thui thủi một mình, nó vẫn luôn quan tâm đến Tần Vũ, thân thích duy nhất của nó đã bế quan suốt hơn một tháng, thời khắc thấy hắn đi ra nó mới an tâm.

"Ca." Trong mắt Tiểu Hắc có chút phấn khích.

Tần Vũ cười nói: *"Tiểu Hắc, theo ta đi."*

"Đi đến đâu vậy?" Tiểu Hắc liền nghi hoặc. Tần Vũ không nói gì, trực tiếp đi sang một hướng khác, Tiểu Hắc cũng theo sau Tần Vũ, Tần Vũ đi đến Lôi Sơn Cư, vào trong luyện khí phòng ở tầng một.

Cửa luyện khí phòng tự động mở ra.

"Đại ca, huynh muốn luyện khí à?" Tiểu Hắc lúc đó hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tần Vũ khẽ cười một tiếng, nói: *"Ừ, ban đầu khi ta nhặt được*

Thạch Trung Diễm Sí Thiết, Phong bá bá vì Tam Muội chân hoả của người cảnh giới không đủ, chỉ có thể luyện chế thành trung phẩm linh khí, thực tế Thạch Trung Diễm Sí Thiết có thể luyện chế thành thượng phẩm linh khí, hơn nữa ta cũng có một ít thượng phẩm tinh thạch, có thể dung hợp làm một, ta sẽ đem Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm luyện chế biến đổi lại xem sao."

"Thượng phẩm tinh thạch? Đại ca, huynh có thượng phẩm tinh thạch à?" Âm thanh kinh hỉ của Tiểu Hắc vang lên trong đại não Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ gật đầu, sau đó cười nói: *"Thế nào hả, chẳng lẽ ngươi cũng muốn một ít?"*

Ưng đầu của Tiểu Hắc gật lia lịa, linh thức truyền âm nói: "Trong ký ức của đệ cũng có một loại phương pháp lợi dụng *"Yêu Phách chân hoả"* để luyện khí, tiếc là đệ không có một viên tinh thạch tốt nào, cực phẩm tinh thạch ở trong Trữ Tàng Thất đó cũng chỉ được nhìn mà không được sờ vào, đệ cũng không biết đại ca kiếm đâu được thượng phẩm tinh thạch."

"Được, đệ muốn mấy khối?" Tần Vũ trong tâm chấn động, tinh thạch ở trong Môn Hoán giới chỉ Tần Vũ hoàn toàn biết rõ.

Trong cái không gian giới chỉ này đại đa số là trung phẩm tinh thạch, cũng có một ít thượng phẩm tinh thạch, mặc dù không nhiều. Nhưng cũng có vài chục khối, từng khối đều được so sánh tính toán kỹ càng. Ở trên Thạch Trung Diễm Sí Thiết là một khối rất nhỏ.

"Một khối là đủ rồi, đại ca, huynh có thể cho đệ tự lựa chọn được không? Đệ cần một khối bé thôi đủ để ngậm trong mỏ." Tiểu Hắc giải thích.

Tần Vũ đơn thủ phất lên, ngay lúc đó có vài chục khối thượng phẩm tinh thạch lập tức xuất hiện trong luyện khí phòng. Tiểu Hắc

cúi xuống thận trọng nhìn một khối lam sắc tinh thạch, lập tức mừng khôn tả dùng lăng không nhiếp vật hút lấy, rồi không thể ngờ lại mổ một cái nuốt luôn.

"Đại ca, huynh ở đây luyện khí, đệ cũng tuỳ tiện tìm một địa phương luyện khí đây." Tiểu Hắc cười cười, truyền âm nói.

Tần Vũ gật gật đầu, sau đó hắn chọn ra hai khối thượng phẩm tinh thạch, một khối tinh thạch màu hoàng kim, cùng một khối thượng phẩm tinh thạch xanh đen màu đất. Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm nguyên bản một lần kinh qua Tinh Thần chân hoả luyện hoá, đại đa số tạp chất sẽ bị luyện hoá, thể tích trở nên nhỏ hơn.

Hơn nữa cũng có thể thuộc tính của Thạch Trung Diễm Sí Thiết tịnh không quá tốt. Dung hợp với kim thuộc tính và ám thuộc tính của hai khối tinh thạch, độ kiên ngạnh của Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm được sẽ tăng lên rất nhiều, bên cạnh đó quang mang cũng nhạt dần đi. Thậm chí còn có công năng thôn phệ.

"Luyện khí phòng, sư tôn đã sớm bố trí nhiều trận pháp ở đây, nên giờ ta luyện khí đơn giản tiện lợi hợn nhiều." Tần Vũ vừa cười, đơn thủ vừa búng một cái. Diễm Sí kiếm cùng Diễm Sí quyền sáo lập tức từ thể nội phóng ra ngoài, trực tiếp bay lên trên cái lò bát quái luyện khí.

Đồng thời một đoá hoả diễm màu xanh nhạt từ thể nội Tần Vũ phi xuất ra, bay vào trong lò bát quái, tức thì lửa trong lò bừng bừng cháy.

"Thiên Môn, Bát Quái, chính!"

Tần Vũ đơn thủ phát xuất vài đạo Ngân Sắc Tinh Thần chi lực mê ảo, bắn thẳng vào trong mấy cái lỗ nhỏ trên lò bát quái, tức thì lò bát quái sáng rực lên, xạ xuất ra ngoài từng đạo quang mang, hình thành nên bùa chữ Triện huyền ảo, nhưng sức nóng của hoả

nhãn màu xanh nhạt đột nhiên tăng vọt.

Tần Vũ cười cười, Tinh Thần chân hoả ở hai bên, thông qua trận pháp khống chế, có thể biến Tinh Thần chân hoả thành Thái Dương chân hoả và Thái Âm chân hoả.

"Vù vù..." Lúc đó Tinh Thần chân hoả ở trong trạng thái của Thái Dương chân hoả, Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo cả hai đều bị dung hoá hoàn toàn, đồng thời tạp chất cũng liên tục bị thiêu đốt sạch sẽ, thể tích tự nhiên nhỏ hơn trước nhiều, Tần Vũ đơn thủ búng một cái, hai khối thượng phẩm tinh thạch cũng phi nhập vào trong.

Thái Dương chân hoả lại tiếp tục dung hoá hai khối thượng phẩm tinh thạch, thiêu sạch tạp chất ở trong đó, thể tích của hai khối tinh thạch bị thu nhỏ lại đến bốn năm lần.

... ...

Tần Vũ nhớ lại phép luyện khí tối giản đơn của giảng thuật Tinh Thần Biến, Thái Dương chân hoả dung hoá tạp chất, Thái Âm chân hoả tạo thành hình. Hơn nữa trong phương pháp tối giản đơn này, thực sự là khiến cho Tần Vũ tay chân luống cuống, khó nhất và cũng chủ yếu nhất chính là khống chế thế lửa.

"Địa Môn, Bát Quái, nghịch!"

Vài đạo đạm Ngân Sắc Tinh Thần chi lực vừa bắn vào mấy cái lỗ trên lò bái quái, đạo quang mang phát xuất ra từ lò bát quái cũng biến đổi không giống như lúc trước, nhiệt độ của Tinh Thần chân hoả trong nháy mắt phảng phất hạ xuống, lửa bên ngoài cũng có sắc băng nhàn nhạt.

... ...

Trải qua một thời gian dài chế luyện, Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm cuối cùng cũng trở lại thành hình, Tần Vũ liền khắc

hai trận pháp lên trên Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm, một loại là công kích trận pháp, một loại là phòng ngự trận pháp.

Hai loại trận pháp này Tần Vũ đã từng đọc trong một bí tịch ở thư phòng.

"Ta đối với trận pháp nghiên cứu quá nông cạn, chiếu theo cuốn bí tịch đó mà nói, sự lợi hại của cao thủ có lẽ là ở chín trận pháp công kích được khắc trên lưỡi phi kiếm, hình thành nên tuần hoàn, uy lực cực kỳ lớn." Tần Vũ trong tâm thầm nói, nếu như suy nghĩ trong lòng Tần Vũ bị Phong Ngọc Tử biết được, kể ra Phong Ngọc Tử cũng phải lấy làm hổ thẹn.

Tần Vũ mắt nhìn tu chân bí tịch, chính là tu chân bí tịch lúc trước Lôi Vệ đùa bỡn tại tu chân giới mà tìm được, hai loại trận pháp được Tần Vũ khắc lên là loại cực kỳ huyền ảo, vốn là không truyền cho ngoại nhân.

Lúc trước Phong Ngọc Tử luyện khí giống như Tần Vũ bây giờ, cũng chỉ giản đơn bố trí một trận pháp vô cùng thô sơ giản lược mà thôi.

Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm bay đến trước mặt Tần Vũ.

Lúc đó, cả Diễm Sí quyền sáo và Diễm Sí kiếm đều có màu ám kim, đồng thời cũng biến thành thượng phẩm linh khí, Diễm Sí kiếm so với một phi kiếm không to nhỏ hơn là mấy, đã có thể trở thành đoản kiếm công kích, mà cũng có thể trở thành phi kiếm công kích, quả thực là vô cùng xảo diệu.

... ...

Tháng bảy cũng đã qua, ngày mai là ngày Tần gia quyết định cử binh, ở trong một quân doanh lân cận Hắc Thuỷ sơn mạch, lúc đó tứ đại tướng quân cùng Tần Đức, Tần Chính đều tụ tập ở một chỗ.

Tần Đức, Tần Chính hai người mặc cẩm y, Tần Phong, Khương Đào, Phục Bính, Phàn Vũ tứ đại tướng quân mặc chiến bào.

"Các vị, Tần gia ta đã chuẩn bị hàng trăm năm, chỉ là chờ cuộc bạo phát ngày mai, trận đầu tiên là chư vị xuất động, Tây Vực tứ quận, Lôi Huyết quận nhất định phải một trận là giành được." Tần Đức trừng mắt nhìn tứ đại tướng quân trước mặt sang sảng nói.

Phàn Vũ tướng quân là nữ lưu duy nhất trong số tứ đại tướng quân, nàng cũng có thân phận khác - Tổng thủ lĩnh sơn tặc Hắc Thuỷ sơn mạch.

"Vương gia an tâm, Hắc Thuỷ sơn mạch tích tụ vài trăm năm, là để chờ ngày này, ba mươi vạn đại quân chỉ chờ một lệnh ban xuống là có thể trực tiếp công hãm Lôi Huyết quận." Phàn Vũ kiên định nói, Hắc Thuỷ sơn mạch qua mấy trăm năm, đúng là để chờ đợi ngày này.

Tuyên truyền ra ngoài là hai mươi vạn sơn tặc, thực chất là ba mươi vạn.

"Phàn Vũ tướng quân, không cần nóng vội, trận chiến này nhất định đã đánh là thắng, vì vậy ta để cho ba vị tướng quân cùng nhau tiến quân. Ba mươi vạn quân chính quy Tần gia, cộng thêm ba mươi vạn Hắc Thuỷ đại quân, tổng cộng là sáu mươi vạn, nhất định phải như Hồng Thuỷ vỡ đê tràn tới, một trận là thắng." Tần Đức quang mang trong mắt loé sáng.

Tần Phong nói: *"Phụ vương an tâm, quân đồn trú ở Lôi Huyết quận bất quá được hai mươi vạn, vả lại còn phân bố ở các thành thị, muốn công phá thật là rất dễ dàng. Chúng ta chủ yếu cần đề phòng Nam vực tam quận Mộc gia, Lôi Huyết quận có thể nương tựa vào Mộc gia."*

"Tần Phong tướng quân, chúng ta có sáu mươi vạn đại quân, Nam vực tam quận này tổng cộng cũng chỉ có sáu mươi vạn đại quân, hơn

nữa cũng cần phải trú thủ đất ở ba quận, không thể uy hiếp được chúng ta." Khương Đào tướng quân liền cười giải thích.

Tần Chính ở một bên cũng cười nói: *"Các vị tướng quân, an bài hiện tại của phụ vương, cũng bao gồm cả việc chấn nhiếp ý tứ của Nam vực tam quận và Tây vực tứ quận, có sáu mươi vạn đại quân, lưỡng phương thế lực bọn chúng nếu muốn công hạ cũng sẽ rất gian nan."*

"Tốt, trận đầu tiên, phải làm phiền các vị." Tần Đức cười ha hả nói.

Bốn vị tướng quân cũng đã thập phần tin tưởng, sau đó không phân biệt địa vị cao thấp trong quân đội tuỳ ý đàm luận.

"Ồ, Tần Phong tướng quân tựa hồ như đã đạt đến tiên thiên hậu kỳ. Tần Phong tướng quân năm nay xem ra chưa đến hai mươi tám tuổi nhỉ?" Khương Đào tướng quân nhãn tình phát sáng kinh ngạc hỏi.

Tần Phong mỉm cười, khẽ gật đầu.

"Tần Phong tướng quân quả nhiên vô cùng lợi hại, chưa đến hai mươi tám tuổi, đã đạt đến tiên thiên hậu kỳ, trong đám thanh niên thời nay tại Tiềm Long đại lục, tính ra Tần Phong tướng quân là người đứng đầu rồi." Phục Bính cũng mỉm cười nói, Phàn Vũ ở bên cạnh hai mắt phát sáng, nhìn chòng chọc vào Tần Phong.

"Là người đứng đầu sao?" Tần Phong lắc đầu cười khổ.

Tần Đức và Tần Chính cùng thở dài một hơi, Tần Chính quay về phía mấy vị tướng quân kia, nói: *"Lúc trước tam đệ ta mới tròn mười tám tuổi, đã có thể tu luyện ngoại công đến tiên thiên cảnh giới, hơn nữa còn đạt đến tiên thiên đại viên mãn cảnh giới, thậm chí đám người Tây Sở Bá vương trong lịch sử, cũng còn thua xa."*

Tần Chính lúc đó thực sự trong lòng rất phiền muộn, đau khổ.

Tam đệ của hắn kỳ tài ngút trời, làm sao có thể chết trẻ như vậy được, thậm chí thanh danh cũng không được lan truyền rộng rãi.

"Ngoại công? Tiên thiên đại viên mãn cảnh giới? Mười tám tuổi?" Mấy vị tướng quân kia trợn mắt há mồm si ngốc. Từ xưa đến nay, tại Tiềm Long đại lục chưa từng có người nào tu luyện ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới, hiên tại bọn họ nghe nói một thanh niên mười tám tuổi đã đạt đến cảnh giới này, tư nhiên là khó lòng tin tưởng.

"Tam điện hạ người ở đâu?" Phàn Vũ hiếu kỳ hỏi.

"Vì cứu bổn vương, Vũ nhi hạ sát năm cao thủ tiên thiên đại viên mãn, sau đó cùng thượng tiên Ngũ Hành của Hạng gia đồng quy tử tận!" Tần Đức vừa nói xong, mấy vị tướng quân liền hít một hơi lãnh khí, đưa mắt nhìn nhau, thực sự không thể nói được một lời nào.

... ...

Trong Hồng hoang.

"Tiểu Hắc, chuẩn bị đi, chúng ta cùng lên ngựa trở về." Tần Vũ đứng bên ngoài căn nhà của Lôi Sơn hướng về phía Tiểu Hắc kêu to một tiếng, sau đó lại hạ giọng lầm rầm tự nói với bản thân: *"Bảy tháng rồi, không biết phụ vương và mọi người ra sao, kể ra bọn họ cũng chưa biết ta vẫn còn sống."*

Nghĩ vậy, Tần Vũ càng nóng lòng muốn về nhà hơn.

Chương 78

Kim Diễm Ưng

"Đại ca, cuối cùng huynh cũng trở về rồi?" Tiểu Hắc thân hình như thiểm điện từ trong Loi Sơn Cư phóng ra ngoài, song nhãn ưng thậm chí phát tán linh khí. Tiểu Hắc cuối cùng cũng đã tu luyện đạt thành, vốn bản thân nó khi sinh ra cũng đã vô cùng khác thường, linh khí có thể so bì với nhân loại.

Tần Vũ ngắm nhìn xung quanh một lượt, khẽ gật đầu nói: *"Cũng đã trải qua bảy tháng ở trong Hồng Hoang rồi, chúng ta cũng đã vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, hơn nữa theo bức địa đồ được lưu lại ở nhà của sư tôn, chúng ta đang ở khu vực cách rất xa với vùng đất sâu trong trung tâm Hồng Hoang. Từ đây đến biên cảnh bất quá cũng chỉ có mười vạn dặm thôi."*

Mười vạn dặm!

Cũng chỉ khi đạt đến Tinh Vân kỳ, Tần Vũ mới dám nói như vậy. Nếu như ở thời điểm trước khi độ kiếp, Tần Vũ muốn vượt qua khoảng cách mười vạn dặm tối thiểu cũng cần vài năm, trên con đường mười vạn dặm này có thể thấy được vô số chủng loại yêu thú.

Tiểu Hắc đột nhiên có chút không tình nguyện nói: *"Mặc dù đã rất lâu không quay về, đệ cũng không có chút tưởng nhớ nào đến nhân gian ở Tiềm Long đại lục, ở đó cũng hiếm khi gặp được bọn Tiên Thiên cảnh giới yêu thú."*

Tần Vũ tự nhiên minh bạch suy nghĩ trong lòng Tiểu Hắc, thân là một cường giả, thực sự là trong đám nhược giả không có đối thủ, cái loại cảm giác này khó tiếp thụ phi thường, đó cũng là cảm giác khi Tần Vũ hướng về tu chân giới, là nguyên nhân của việc

muốn tiến nhập tu chân giới.

"Mười vạn dặm này, ngươi và ta có thể vừa đi, vừa chiến đấu với yêu thú để tu luyện." Tần Vũ cười một tiếng, *"Bây giờ trở về, sợ phải đợi không biết bao lâu nữa mới có cơ hội, Tiểu Hắc, như hiện nay chúng ta cũng đã là tu chân rồi, đợi khi sum họp cùng phụ vương, hoàn tất mọi việc của phàm nhân, chúng ta sẽ ly khai Tiềm Long đại lục, đi đến nơi chân trời góc bể, mặc kệ mọi việc cùng nhau ngao du."*

Có chút xa xăm ánh lên trong mắt Tần Vũ.

Ngày đó nhân vì phụ vương Tần Đức không đồng ý cho hắn đi theo bảo hộ ông độ kiếp, Tần Vũ trước mặt thân nhân đã phát tiết ra những tình cảm đã đè nén suốt mười mấy năm, sau đó trong nửa năm ly khai Tần Vũ luôn luôn suy nghĩ, cuối cùng cũng đã minh bạch, con người chính là nên sống vì chính bản thân mình.

Như quả sống vì người khác, không những cuộc sống của bản thân rất mệt mỏi, mà còn khiến cho người khác chịu áp lực lớn. Thắt gút trong lòng cuối cùng đã được khai mở, Tần Vũ tiếp đó lại xảo hợp nhận nhiệm vụ bảo hộ *"Doanh tiên sinh"*, kết thúc nhiệm vụ Tần Vũ đã liên tiếp hạ sát năm đại Tiên Thiên đại viên mãn cao thủ, rồi cùng Ngũ Hành đồng ư quy tận.

Tần Vũ cũng đã có quyết tâm, đợi khi trở về sum họp với phụ vương xong sẽ bắt đầu bước đi trên con đường của chính mình, tất cả đều phụ thuộc vào chính mình, nhân gian ở Tiềm Long đại lục, con sông này quả thực là quá nhỏ không thể dung nổi Tần Vũ, con cá vượt long môn, là điều dĩ nhiên.

"Thật sao?" Tiểu Hắc nhãn tình phát quang, *"Đại ca huynh có thể từ bỏ tất cả ly khai phụ vương chăng?"*

Trong tâm Tiểu Hắc cũng chỉ có cảm tình với Tần Vũ. Đối với Tần Đức cùng những người bên cạnh, chính vì quan hệ với Tần Vũ nên có cũng chút ít quan tâm, thực tế tịnh không có bao nhiêu cảm

tình. Còn như với đám nhân loại khác, đối với nó cũng giống như đã chết, kể ra Tiểu Hắc không có chút bận tâm.

Ưng, vốn là loài cô ngạo.

"Phụ vương? Trên thực tế, chỉ cần có tình cảm hà tất phải nhất định sống cùng nhau? Hà huống nếu đổi lại là phụ vương, người cũng sẽ tán đồng ta. Xong xuôi mọi việc sẽ lên trời xuống đất, ngao du cửu thiên. Bước trên lữ trình xa xăm, chẳng phải là điều mà tu chân giả chúng ta hiện vẫn làm sao."

"Được. Đại ca, huynh đi đâu đệ theo đến đấy, kể cả lên trời xuống đất, bất kể đến nơi nào đệ cũng đi theo huynh. Tin rằng cuộc sống sau này sẽ không còn quá tẻ nhạt nữa." Trong mắt Tiểu Hắc lóe lên đạo đạo quang mang rực rỡ.

Tần Vũ vỗ lên lưng Tiểu Hắc, trên mặt khẽ cười thỏa mãn.

"Tốt, chúng ta cũng không lãng phí thời gian nữa, hiện tại hãy bắt đầu hành trình thôi." Tần Vũ chuyển thân nhìn lại Lôi Sơn cư, trong tâm máy động, cả toà Lôi Sơn cư bắt đầu bay lên và thu nhỏ lại, sau đó giống như một toà biệt thự cực nhỏ bay lên tay Tần Vũ.

Tần Vũ trong tâm ý máy động, toà Lôi Sơn cư này bị thu nhập vào trong Mộng Ảo giới chỉ.

"Phép luyện khí của sư tôn quả nhiên lợi hại, cả một căn phòng lớn như vậy cũng luyện chế thành" Tần Vũ khen ngợi. Luyện chế tiên phủ thậm chí đối với cả tu chân giới cũng kể là thủ đoạn thông thiên. Bản thân Tinh Thần chi lực đã hàm chứa hỏa tính, tu luyện Tinh Thần Biến đạt đến Tinh Thần chân hỏa tự nhiên rất lợi hại. Lúc trước Tiểu Tinh nói Lôi Vệ luyện khí thuỷ bình trở thành đệ nhất tu chân giới, quả không phải là nói bừa.

Tiểu Hắc thực sự vô cùng kinh hãi, nó cũng biết toà Lôi Sơn cư này khác thường, nhưng lại không thể tưởng tượng nổi có thể tuỳ

ý biến thành nhỏ giống như một dạng linh khí.

"Tốt rồi, Tiểu Hắc, chúng ta đi thôi"

Tần Vũ thân hình như làn khói xanh, trực tiếp bay thẳng lên trời, *"Á! Huynh lại bay trước."* Tiểu Hắc kêu to một tiếng, sau đó hai cánh vỗ mạnh phóng vọt lên trời, thoáng chốc đã đến bên cạnh Tần Vũ. Một người một ưng song song phi hành, trực tiếp bay về hướng tây.

Vây quanh thân thể Tần Vũ là những dải ngân sắc Tinh Thần chi lực nhàn nhạt, toàn thân thực tế không chịu một chút trở lực nào, ngự không phi hành với tốc độ cực nhanh.

"Ha, đại ca, Tinh Thần Biến này thật là phi thường. Trong ký ức của đệ biết rất nhiều chuyện về tu chân giả, nhưng một Kim Đan kỳ tu chân giả ngự không phi hành tốc độ cực chậm cực chậm a." Tiểu Hắc vẫn phi hành bên cạnh Tần Vũ, truyền âm nói.

Tần Vũ cười đáp: *"Tiểu Hắc, tu luyện Tinh Thần Biến này ở mức tiền đề thì thân thể đã đạt đến Tiên Thiên cực trí. Ngươi có biết là tại sao không?"*

"Không biết." Tiểu Hắc nhấp nháy hai mắt, truyền âm hồi đáp.

Tần Vũ lóe lên đạo quang mang nghiêm trọng, cười nói: "Đệ nhất cảnh giới của Tinh Thần Biến là Tinh Vân kỳ, khi tu luyện thì trong đan điền hình thành nên Tinh Vân, đồng thời lực lượng xuyên qua cân cốt cơ nhục phát tán ra ngoài cơ thể, ở bên ngoài cơ thể cũng hình thành một Tinh Vân cực đại, không ngừng hấp thu Tinh Thần chi lực. Tinh Thần chi lực lại xuyên trở lại qua cân cốt cơ nhục trở lại bên trong Tinh Vân ở đan điền, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ."

"Điều quan trọng nhất trong vòng tuần hoàn này chính là thân thể. Bởi vì không quản việc Tinh Thần chi lực từ đan điền xuất ra

ngoài cơ thể, hay Tinh Thần chi lực hấp thụ thiên địa quay trở về Tinh Vân ở trong đan điền, đều phải xuyên qua cơ nhục cân cốt. Cơ nhục bị giam hãm nếu không được giải thoát sẽ sớm bị uy lực cực đại của Tinh Thần chi lực làm cho căng ra đến rách toạc, do vậy phải cần có một thân thể cực kỳ lợi hại."

"Kỳ thực, quá trình tu luyện không ngừng hấp thụ Tinh Thần chi lực cũng là quá trình tu luyện nhục thể, mỗi lần Tinh Thần chi lực vượt qua cơ nhục cân cốt, cơ nhục cân cốt đều nhận được sự tôi luyện đồng thời hấp thụ một phần Tinh Thần chi lực."

Nghe Tần Vũ nói xong, Tiểu Hắc hơi ngẩn người ra một lúc, hồi lâu sau mới truyền âm nói: *"A, đây không phải là luyện khí sao, biến thân thể trở thành một dạng linh khí để tu luyện."*

"Cũng gần đúng, chỉ là nhục thể quá quan trọng, nó không giống như việc luyện khí, không thể trực tiếp kinh qua chân hỏa để tôi luyện, chỉ có thể dùng Tinh Thần chi lực từ từ tôi luyện, thông quá một thời gian dài tu luyện, nhục thể cũng có thể càng ngày càng mạnh, tối hậu cũng có khả năng như một siêu việt linh khí." Tần Vũ cảm thụ kình phong quất vào mặt, trong lòng thực sự vô cùng thoải mái.

Thời khắc đó Tần Vũ như con thoi xuyên giữa lớp sương mù, từ trên cao nhìn xuống phía dưới. Núi non trùng điệp, ao đầm bình nguyên tất cả đều liên tục bị vượt qua.

Thân thể của một tu chân giả khi phi hành sẽ gặp phải trở lực cực đại, còn thân thể của Tần Vũ có thể so bì với linh khí, thực sự cũng như một loại linh khí phi hành, nhẹ nhàng vô bỉ. Đối với Tiểu Hắc, nguyên là một phi cầm, phi hành càng lợi hại.

Chính lúc cặp người ưng đang hưởng thụ quá trình phi hành, hốt nhiên y phục chịu áp lực cực đại từ phía trước truyền lại, đồng thời một cơn sóng hỏa nhiệt cũng từ đằng xa bay lại đập thẳng vào mặt. Nhiệt độ xung quanh Tần Vũ liền vọt lên đến vài trăm độ.

Tần Vũ sắc diện biến đổi, hắn biết là đã gặp phải yêu thú. Tiểu Hắc cũng dừng lại, cẩn thận nhìn về phía trước.

Chỉ trong sát na, một cự đại ưng sắc lông vàng chói xuất hiện trước mắt Tần Vũ, cự đại ưng này không những trên đỉnh đầu có lớp mao vũ màu hoàng kim giống như hoàng quan, mà lông vũ toàn thân cũng là màu hoàng kim, cả thân thể con ưng này là một khối hỏa diễm bừng bừng. Thân thể con ưng này thậm chí so với Tiểu Hắc còn lớn hơn một chút.

Kim Diễm ưng, thần tình Tần Vũ chợt trở nên trầm trọng, hắn lúc ở Lô Sơn cư cũng đã đọc qua không ít tu chân thư tịch.

"Một tu chân giả nhỏ bé? Lại thêm một tạp chủng ưng nữa? Không ngờ lại dám to gan tiến nhập lãnh địa của ta." Kim Diễm ưng ngạo nghễ nhìn Tần Vũ và Tiểu Hắc. Giống như hoàng đế đang nhìn một khất cái vậy, tựa hồ như đang nắm trong tay sinh tử của đối phương. Hơn nữa đây là tình huống thực tế.

"Nguyên Anh kỳ!"

Tần Vũ sau khi cảm thụ khí thế của đối phương liền đưa ra phán đoán, Kim Diễm ưng này tuyệt đối không phải là Kim Đan kỳ, rõ ràng là hắn không có một chút năng lực phản kháng.

"Đại ca, chạy mau!"

"Tiểu Hắc, chạy mau!"

Tiểu Hắc và Tần Vũ đồng thời cùng truyền âm cho nhau, cả hai đều phán đoán rằng Kim Diễm ưng trước mặt căn bản là không thể địch nổi. Bản thân Kim Diễm ưng đã là ưng trung vương giả, thiên phú dị bẩm, lại đạt đến Nguyên Anh kỳ, cả hai căn bản không thể địch nổi.

Sau đó một người một ưng ngầm thỏa thuận với nhau nhằm hướng bắc tức tốc bay tới, còn hướng tây đã bị Kim Diễm ưng này

chặn lại. Chỉ thấy Tiểu Hắc hai cánh liên tục vỗ rất nhẹ chín lần, tức thì hóa thành thiểm điện. Vừa mãnh liệt lóe lên đã ly khai đi rất xa.

Tiểu Hắc một điểm cũng không bận tâm đến Tần Vũ. Bởi vì cả hai đã từng tỉ thí qua về tốc độ.

Tiểu Hắc có truyền thừa kí ức thân pháp bay lượn của loài ưng ... Thệ Điện Cửu Thiểm, bản thân Tần Vũ cũng có Nhân Khí Hợp Nhất thân pháp trong Tinh Thần Biến. Chỉ thấy thượng phẩm linh khí Diễm Sí kiếm ám kim sắc bay xuống chân Tần Vũ.

Đồng thời Tinh Thần chi lực màu bạc mê ảo từ thể nội Tần Vũ xuất ra, hoàn toàn xuyên qua thân thể Tần Vũ tiến đến Diễm Sí kiếm, Tần Vũ và Diễm Sí kiếm như nhập làm một, tốc độ toàn thân Tần Vũ đột nhiên tăng gần mười lần, một sát na trôi qua đã chỉ còn là một cái bóng.

Kim Diễm ưng ngây ngốc nhìn hai món *"đồ chơi nhỏ"* trong sát na đã bỏ xa mình phía sau lưng.

"Một tạp chủng ưng Kim đan tiền kỳ bỗng nhiên có tốc độ như vậy, khẳng định là có bí quyết thân pháp tuyệt đỉnh." Nghĩ vậy, quang mang trong mắt Kim Diễm ưng tức thì bừng bừng cháy, Kim Diễm ưng của nó cũng là truyền từ mẫu thân của nó, hơn nữa Kim Diễm ưng chỉ truyền cho nó phương pháp tu luyện đơn giản.

Mới gần Kim đan tiền kỳ đã đạt đến tốc độ như vậy, khẳng định là một công pháp phi thường. Mỗi yêu thú ở Hồng Hoang đều chỉ truyền đời này qua đời khác cái công pháp tối giản cơ bản, làm gì có yêu thú nào có vận may giống như Tiểu Hắc, tự nhiên từ truyền thừa ký ức ra quyết định tu luyện công pháp, thậm chí còn có thể tự mình luyện khí.

"Vù!"

Thực lực của Nguyên Anh kỳ trong nháy mắt hoàn toàn bạo phát, tốc độ của Kim Diễm ưng đột nhiên tăng lên vài lần, hóa thành một đạo kim sắc quang mang nhanh chóng truy đuổi một người một ưng trước mắt.

"Đại ca, tốc độ của chúng ta thật nhanh, phút chốc đã bỏ rơi con ưng ngốc kia ." Tiểu Hắc truyền âm nói, lúc đó Tiểu Hắc cũng đã thoải mái hơn nhiều, Tần Vũ cũng hơi mỉm cười. Trong thời gian ở Hồng Hoang, hắn đã biết mỗi một yêu thú cũng chỉ có vài tu luyện tối cơ bản, căn bản không giống như tu chân giả khi luyện khí, luyện đan các loại có thể dùng rất nhiều thủ đoạn.

Còn đối với dạng quái thai như Tiểu Hắc thì không tính, nó sử dụng rất nhiều công pháp thần kỳ khiến Tần Vũ cũng cảm thấy chấn kinh.

"Tạp chủng ưng, mau giao cho ta thân pháp bí quyết, ta sẽ tha mạng cho mi." Một cỗ sóng nhiệt từ đằng sau phóng lại, hai đạo thanh âm đồng thời vang lên trong não Tần Vũ và Tiểu Hắc, Tần Vũ và Tiểu Hắc vừa giảm tốc tức thì hét vang một tiếng, tốc độ một lần nữa lại gia tăng.

Một đạo hắc quang, một đạo đạm ngân sắc quang mang tựa hồ sánh vai cực tốc phi hành, ở ngay sau lưng là một đạo kim sắc quang mang cực đại.

"Ta là Kim Diễm ưng, là vương giả trong loài ưng, vốn sở trường nhất là phi hành, cũng đã đạt đến Nguyên Anh kỳ, không ngờ lại không truy bắt kịp một Kim Đan kỳ tiểu tạp chủng ưng. Thân pháp này khẳng định là thân pháp cực kỳ phi thường." Càng không đuổi kịp, khát vọng trong lòng Kim Diễm ưng đối với loại thân pháp này càng tăng.

Mặc dù Kim Diễm ưng truy đuổi không kịp, nhưng Tần Vũ và Tiểu Hắc trong nhất thời cũng khó lòng bay thoát được.

"Tiểu Hắc, tạm thời không cần liều mạng." Tần Vũ truyền âm nói, hắn biết Tiểu Hắc có tuyệt chiêu trong chớp mắt gia tăng tốc độ lên vài chục lần, nhưng đó cũng có thể là một dạng chiêu số liều mạng, một dạng chiêu số mà Tần Vũ hắn cũng đang sở hữu.

Mặc dù hiện tại không thoát khỏi sự truy đuổi của Kim Diễm ưng, tuy nhiên Kim Diễm ưng cũng không đuổi kịp.

Phi hành một lúc lâu, không ngừng vượt qua sơn lâm ở bên dưới, Tần Vũ hốt nhiên nhãn tình lóe sáng, hắn nhìn thấy một hồ nước cực đại phía dưới, hồ nước này tối thiểu cũng rộng vài trăm dặm.

"Tiểu Hắc, xuống nước!"

Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói, sau đó hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp phóng thẳng xuống nước, Tiểu Hắc cũng vỗ cánh một cái phóng theo xuống hồ nước, Kim Diễm ưng kêu to một tiếng sắc nhọn như dao, cũng cực tốc phi xuống.

Phi cầm vốn kị việc rơi xuống nước, nhưng vô luận là Tiểu Hắc hay là Kim Diễm ưng, đều không phải là phi cầm bình thường, chúng đều là yêu thú đã trải qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, tiến nhập vào trong nước chỉ ảnh hưởng đến tốc độ. Nhưng đối với Kim Diễm ưng vốn có thuộc tính của hỏa, việc tiến nhập vào trong nước có ảnh hưởng khá lớn.

"Hoàng mao ưng, chúc may mắn... há há..."

Tần Vũ hốt nhiên cười lớn, với tốc độ của Tần Vũ tiến nhập vào trong nước không có ảnh hưởng gì lớn, Nhân Khí Hợp Nhất, giống như một đạo phi kiếm nhân hình, trong chốc lát đã vượt rất xa. Trên cánh Tiểu Hắc hốt nhiên điện mang lóe lên, dòng thiểm điện này chạy ngang dọc trong phạm vi vài mét xung quanh thân thể Tiểu Hắc.

Nước có thể truyền điện, Tiểu Hắc ở trong nước cực tốc xuyên qua, dòng nước đối với nó ảnh hưởng cực nhỏ, Tiểu Hắc trong chốc lát cũng biến mất không thấy đâu nữa.

Kim Diễm ưng chỉ biết bất lực nhìn hai con mồi nhỏ của mình trong nháy mắt đã vượt rất xa không thấy bóng dáng đâu nữa. Nó mặc dù có linh thức, nhưng phạm vi cũng chỉ đến vài chục nghìn mét thôi, Tần Vũ và Tiểu Hắc trong chớp mắt đã vượt ra ngoài phạm vi linh thức của nó.

Từ trên cao có thể nhìn thấy hai đạo quang mang trong phút chốc đã thoát ra khỏi mặt hồ, sau đó lóe lên một cái đã chạy vào trong một sơn lâm cự đại, sơn lâm này cực kỳ rộng, nhìn qua một lượt cũng không thể nhìn đến tận cùng. Rất lâu sau, Kim Diễm ưng không tìm thấy Tần Vũ và Tiểu Hắc liền phẫn nộ kêu to, sau cùng bay trở về tổ của nó với vẻ không cam tâm.

Trong rừng cổ thụ, Tần Vũ và Tiểu Hắc trong lòng đều run sợ, nếu thật sự phải chiến đấu, bọn họ không phải là đối thủ của Nguyên Anh kỳ Kim Diễm ưng thiên phú dị bẩm.

"Tiểu Hắc, chúng ta không phi hành nữa. Đi dưới mặt đất thôi, đồng thời chúng ta cũng nên tu luyện một lúc, chiến đấu với một vài yêu thú Kim Đan kỳ." Tần Vũ cười nói, Tiểu Hắc cũng liên tục đập cánh biểu thị tán đồng.

Sau đó, cả hai liền thôi không phi hành trên không nữa, cho dù họ không gặp chút trở ngại nào nữa trên đường, thì việc tu luyện vẫn là quan trọng hơn. Đương nhiên nếu gặp đối tượng tu luyện đạt đến Nguyên Anh kỳ thì có chút quá sức.

* phi cầm: chim

Chương 79

Tồi Khô Lạp Hủ

Trong lúc Tần Vũ cùng Tiểu Hắc xuyên qua Hồng Hoang biên cảnh, giao chiến cùng từng yêu thú, thì tại Tiềm Long đại lục Sở Vương triều, những đè nén trong nửa năm qua trong tối nay sẽ bạo phát.

Tích Dương trấn, một thị trấn nhỏ ở lân cận Mặc Thuỷ sơn mạch, bây giờ là tổng bộ chỉ huy phát động đại chiến của Tần gia, toạ trấn ở đây chính là Trấn Đông vương Tần Đức cùng quân sư Từ Nguyên, Tần Đức cùng Từ Nguyên lúc này đang chơi cờ vây cùng nhau.

"Trời cũng đã tối rồi, đã đến lúc quân đội của Tần Phong tướng quân nhanh chóng phát động đợt công kích đầu tiên". Từ Nguyên thân mặc hắc sắc cẩm bào, mắt nhìn lên thiên không, cười nhẹ nói với Tần Đức, chiếc quạt trong tay vẫn nhè nhẹ chầm chậm phe phẩy. Cùng với sự chuẩn bị vài trăm năm của Tần gia, tất cả là để cho cuộc bạo phát tối nay.

Bình tĩnh? Tần Đức có thể bình tĩnh chăng? Thê tử chết, nhi tử vong, lúc này Tần Đức dẫu có là Đại La Kim Tiên, cũng không thể bình tĩnh trở lại được.

…

Bầu trời cũng dần dần trở nên hôn ám, Dương Lâm thành - một toà tiểu thành ở tận cùng phía đông Lôi Huyết quận, lúc đó phòng bị hoàn toàn cẩn mật, cho thấy Hạng gia cũng đã biết Tần gia muốn tiến công. Dương Lâm thành này kể ra cũng không đáng ngại, bất quá chỉ là một tiểu thành, tuy nhiên căn cứ vào tình báo Hạng gia, Tần gia không đủ thực lực để công phá Lôi quận, do đó

quân đồn trú ở Dương Lâm thành này cũng chỉ có vài vạn mà thôi.

"Cổng thành đã đóng, muốn ra khỏi thành hãy đợi đến ngày mai đi!"

Vài chục thành môn thủ vệ nhìn thấy có người đến gần liền quát lớn.

"Quan gia, phụ thân tiểu nhân lâm trọng bệnh, tiểu nhân phải rời thành ngay, liệu có thể châm chước không?" Hai thanh niên hình dạng thư sinh chạy đến bên cạnh thành môn thủ vệ, tay cầm một túi tiền. Khi mở túi tiền ra, trong đó không ngờ lại có vài đại kim nguyên bảo.

Trong đêm tối, quang mang của đại kim nguyên bảo khiến cho đám thủ vệ này ngẩn người ra một lúc.

Hốt nhiên... ...

Ngoài thành Dương Lâm, từng toán nhân ảnh tráng kiện cầm thuẫn bài từ trong một tiểu thụ mộc ở bên ngoài đang cực tốc chạy ra. Vài tên thủ vệ trên tường thành làm sao có thể tưởng tượng ra có người núp trong cây cổ thụ đó, hơn nữa cây cổ thụ này cũng không lớn.

Tốc độ của toán sĩ binh này từng người một đều cực nhanh, một bước đi đến vài mét, đó đều là nội gia cao thủ, chứng kiến tốc độ của đám binh sĩ Tần gia này, mấy thủ vệ trên cổng thành lập tức sắc mặt trắng bệch, bọn họ đều thấy rõ toán người kia so với họ có sự chênh lệch lớn.

"Địch nhân đến tập kích, địch nhân đến tập kích!" Trên tường thành lập tức vang lên tiếng hô thất thanh.

"Cút mau!" tên thủ vệ cầm đầu chụp lấy kim nguyên bảo, đồng thời đẩy mạnh thư sinh kia một cái, hiển nhiên là muốn cướp lấy.

Hai thư sinh tức thì thân thể chấn động, giống như một dạng ảo ảnh, lập tức có vài thanh âm trầm khàn vang lên, hàng loạt thủ vệ mắt trợn tròn, tay ôm lấy yết hầu đổ vật xuống, huyết lưu đầy đất, hai thư sinh thu chuỷ thủ lại, nhìn nhau cười mỉm.

Trận chiến đầu tiên của Tần gia tuyệt đối phải cực kỳ nhanh, cực kỳ triệt để, phải biết rằng Tần Phong tướng quân tự mình cầm đầu mười vạn đại quân. Tiến hành trận chiến đầu tiên tuyệt đối là tinh anh trong mười vạn đại quân của Tần Phong, Vương Bài quân đội - Phá Kiên quân.

Phá Kiên quân chỉ có ba nghìn người, tuy nhiên đó là ba nghìn người được tuyển chọn trong mười vạn người, từng cá nhân thân thủ bất phàm, đều đã tu luyện nội công lợi hại. Hai thư sinh kia thực chất là tiên thiên cao thủ trong *"Ám Tiễn"* của Tần gia, hai tiên thiên cao thủ hạ sát vài chục tiểu binh, đích xác là chỉ trong nháy mắt.

"Bắn tên, mau bắn tên!"

Vài tên quân quản đang kinh hoàng thất thố trên tường thành lập tức gào lên. Tuy nhiên các cao thủ Phá Kiên Quân dùng thuẫn bài chặn đứng mưa tên lại, các cao thủ trong Phá Kiên quân chạy thẳng đến cổng thành, vừa đến nơi liền tiến vào.

Cổng thành đã khai mở.

"Cổng thành sao lại mở ra thế kia? Mau đóng lại, đóng lại." Quân quản đứng trên tường thành lập tức quát lớn.

Ba nghìn cao thủ giống như tên rời dây cung lập tức tràn lên tiến nhập vào thành, hai cao thủ Ám Tiễn sau khi mở cổng thành, đồng thời mạnh mẽ xé bỏ thư sinh y phục trên thân, bọn họ mặc bên trong một bộ dạ hành y. Cổng thành vừa mở rộng, ba nghìn Phá Kiên quân với thế như nước lũ đã dễ dàng quét sạch cả toà tiểu thành.

"Vút!" Một mũi tên lệnh bắn thẳng lên trời.

"Há há, đã phá xong Dương Lâm thành, lập tức phát động đợt công kích thứ hai, phải liên tục công phá bốn thành phía đông của Lôi Huyết quận." Tần Phong vừa thấy mũi tên tín hiệu, lập tức truyền lệnh ba tiếng, ông căn bản không hề hoài nghi về trận chiến đầu tiên. Một toà Dương Lâm thành nhỏ bé, dùng đến ba nghìn Phá Kiên quân tối tinh anh, hơn nữa lại có hai cao thủ ra tay trước, nếu như không thể phá được, chúng cao thủ này chỉ có thể tự sát tạ tội.

Tần Phong vừa truyền lệnh xuống, vài đạo tên lệnh lập tức được bắn lên trời. Tức thì bốn thành trì ở biên giới phía đông của Lôi Huyết quận không có bất cứ một tình huống chuẩn bị nào, đối diện với vài vạn đại quân cường bạo công kích, trong gần một đêm, cả bốn thành trì đều bị phá, đồng thời Khương Đào, Phục Bính mỗi người dẫn theo mười vạn đại quân thông quá bốn thành trì này, bắt đầu tiến hành thảo phạt đối với Lôi Huyết quận.

Còn ba mươi vạn *"Hắc Thuỷ quân"* tiền thân là Hắc Thuỷ sơn tặc do Phàn Vũ tướng quân thống lĩnh, trực tiếp công hạ thành trì phía nam Lôi Huyết quận, ba mươi vạn quân, phân thành từng toán quân đội, có sự khác biệt từ hai vạn đến mười vạn.

"Phốc!" Một binh sĩ Tần quân giơ chiến đao lên, thanh đao trên tay không hề có chút lưu tình nhắm vào đám địch nhân đang phản kháng tiến hành đồ sát, một đao trực tiếp chém bay đầu một binh sĩ địa phương. *"Ha ha, bọn trẻ ranh miệng hôi sữa này chưa từng thấy máu, hoàn toàn để cho chúng ta chém giết. Liên Lang lão tử ta đã chém rơi mười mấy cái đầu."*

"Chúng tôi đầu hàng, chúng tôi đầu hàng!" Nhiều binh sĩ Hạng gia gào to.

Tần gia trước khi khai chiến cũng đã nêu rõ *"Đầu hàng thì sống"*, Tần gia đích xác cũng tuân thủ các quy định này, khiến cho

binh sĩ Tần gia hầu hết đều chưa giết người.

Nhưng quân đội Tần gia ở biên giới Hồng Hoang, thường chiến đấu cùng mãnh thú, sức chiến đấu tự nhiên không giống nhau.

Nửa tháng, gần nửa tháng. Sáu mươi vạn đại quân giống như dòng nước quét sạch cả Lôi Huyết quận, thực lực của các chiến sĩ Tần gia cũng dần được biểu hiện ra ngoài, những chiến sĩ đã từng chiến đấu ở Hồng Hoang, sức chiến đấu vượt xa so với đám chiến sĩ phổ thông của Hạng gia vốn chưa từng có kinh nghiệm chiến đấu. Lúc này Tần gia quyết không nương tay, mà nhất nhất dùng phương pháp cương ngạnh công kích cả Lôi Huyết quận.

Tuy Lôi Huyết quận hoàn toàn bị công hạ, nhưng với ba quận còn lại của Hạng gia, lúc này mà cương ngạnh giao chiến là cực khó. Lúc này Hắc Thuỷ quân đang phòng thủ ở một toà thành trì ở biên giới phía nam Lôi Huyết quận, dùng để chấn nhiếp các thành trì phía nam của tam quận Mộc gia.

"Choang!" Chén trà bị ném mạnh xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh.

"Rầm!" Tại Ngự thư phòng, chiếc bàn chuyên để các thư tịch của Hoàng đế bị lật tung lên, mọi thứ ở trên bàn sách đều rơi xuống đất, lúc đó Hạng Quảng bạo nộ giống như sư tử, nhãn thần trợn trừng đỏ như máu, như thể muốn nuốt sống người khác vậy.

"Một quận, nguyên một quận, đã thành ra thế này. Hoàn toàn đảo lộn rồi, kế hoạch hoàn toàn đảo lộn rồi."

Hạng Quảng hổn hển thở một hơi dài, chòng chọc nhìn đám người trước mặt.

"Quan tình báo, trẫm đối với ngươi trọng thị dường nào, hả? Ngươi trả lời trẫm đi. Sáu mươi vạn đại quân, đã nghe chưa hả? Tần

gia đánh Lôi Huyết quận của trẫm đã dùng đến sáu mươi vạn đại quân. Ở đâu ra vậy? Ngươi cho trẫm câu trả lời xem nào, sáu mươi vạn đại quân đáo để ở đâu ra vậy?"

Hạng Quảng không ngừng thở hồng hộc.

Một quận. Đó là một vùng đất cực kỳ rộng lớn, trên trăm thành trì, hơn nữa đây là một trong số bốn quận Hạng gia đã khổ tâm kinh doanh mà có được, chỉ gần nửa tháng đã hoàn toàn bị công phá.

"Kế hoạch lúc trước chẳng phải rất tốt sao, ngươi cũng nói, tất cả đều đã điều tra rõ ràng, Hắc Thuỷ sơn tặc có thể khiến cho hai mươi vạn đại quân của Khương Đào, Phục Bính không dám động đậy, chỉ có mười vạn quân của Tần Phong, mười vạn quân này muốn phá Lôi Huyết quận của trẫm đơn giản là nằm mơ. Như hiện tại thì sao?" Hạng Quảng trừng mắt nhìn nam tử mũi ưng.

Nam tử mũi ưng sợ hãi quỳ xuống nói: *"Thuộc hạ cũng không biết, bọn Hắc Thuỷ sơn tặc này không ngờ lại không tuân thủ giao ước, bọn chúng bất ngờ hoàn toàn quy thuận Tần gia. Ba mươi vạn Hắc Thuỷ quân trước kia nguyên là Hắc Thuỷ sơn tặc."* Nam tử mũi ưng cũng rất kinh hãi.

"Há há… đầu hàng, quy thuận?" Hạng Quảng ngửa cổ cười lớn.

"Hắc Thuỷ sơn tặc, Hắc Thuỷ sơn tặc đã có lịch sử hơn trăm năm, hơn nữa vài trăm năm trở lại Tần gia đã từng tiễu diệt Hắc Thuỷ sơn tặc vài chục lần, thậm chí trong vài lần còn có mấy vạn người tử thương. Chẳng lẽ tất cả đều là giả ư? Hả, đều là giả đúng không? Bọn chúng có thể nào lại quy thuận Tần gia, có thể nào!!" Hạng Quảng giận dữ gầm lên.

Dịch Ngôn, thủ lĩnh Phách Long quân nói: *"Hoàng thượng, hiện tại xem ra, Tần gia này vốn đã hai lòng, hơn nữa lại có kế hoạch hàng trăm năm. Hắc Thuỷ sơn tặc cũng là con cờ lợi hại được Tần gia sắp*

đặt từ trước, thực chất là dùng để mê hoặc chúng ta. Như vậy có thể giải thích, vì sao hai bên hàng trăm năm nay nhiều lần giao chiến với nhau, hiện tại Hắc Thuỷ sơn tặc lại không nói một lời lập tức quy thuận Tần gia."

Hạng Quảng không muốn tin nhất là điều này, nhưng hiện tại cho thấy, tựa hồ đúng như lời Dịch Ngôn nói.

Hạng Văn toàn thân sầu lãnh: *"Vài trăm năm, trời ơi, bọn Tần gia không thể ngờ lại chuẩn bị đến vài trăm năm, bọn chúng còn có bao nhiêu con cờ bí mật nữa? Chuẩn bị vài trăm năm ư, một khi bạo phát, sẽ khủng bố đến mức nào."* Lúc đó những suy nghĩ của Hạng Quảng làm cho bản thân hắn kinh sợ.

Những người ở đây đều là người khiến Hạng Quảng tín nhiệm nhất, tuy nhiên thời khắc đó không ai dám nói một lời nào.

Hạng Quảng cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, bọn Dịch Ngôn thực sự không ai dám làm phiền.

"Ha ha... " Hạng Quảng trầm giọng cất tiếng cười, ngẩng đầu trừng mắt nhìn chúng nhân nói: *"Được, một quận đáng là gì, ba mươi vạn Hắc Thuỷ quân của bọn Tần gia đáng là gì, được, trẫm sẽ khiến cho Tần Đức phải minh bạch, ai là chúa tể ở Sở Vương triều."*

Hạng Quảng đã lầm. Hắc Thuỷ sơn tặc biến thành quân Tần gia, Tần gia thực sự chỉ có ba mươi vạn đại quân sao? Không phải. Là năm mươi vạn đại quân, bởi vì hai mươi vạn đại quân nguyên là để chấn nhiếp Hắc Thuỷ sơn tặc khi trước bây giờ đã có thể tham gia chiến tranh. Trước kia Tần gia nguyên là có sáu mươi vạn đại quân, cộng thêm hai mươi vạn quân trong bóng tối, ngoài ra còn ba mươi vạn Hắc Thuỷ quân, tổng công là một trăm mười vạn đại quân. Hơn nữa sức chiến đấu của Tần gia quân đội cao hơn so với sức chiến đấu của ba nhà bọn chúng.

"Hoàng thượng, lão tổ tông cho gọi người." Một đạo thanh âm

thanh vang lên bên tai Hạng Quảng, Hạng Quảng tức thì toàn thân chấn động: *"Các ngươi toàn bộ đi ra cho ta, thu thập tin tức rồi báo lên cho trẫm, lần này còn sai sót, đừng trách trẫm vô tình."*

"Vâng!" Chúng nhân tại tràng tức thì khom lưng rút lui.

Sau khi đám người ly khai, Hạng Quảng sửa sang lại y trang, rồi trực tiếp ly khai ngự thư phòng, trước khi trời tối đi gặp vị lão tổ tông kia.

…

Hoàng cung có một vài địa phương không cho phép ngoại nhân đến gần, *"Vị Ương cung"* là một nơi cấm địa, lúc đó Hạng Quảng tiến vào Vị Ương cung, ở trong Vị Ương cung, Hạng Quảng và Lam tiên sinh đều đứng bên ngoài phòng ngủ, mặc dù cửa phòng ngủ chỉ có mành châu che chắn, nhưng thực tế khôngcó ai dám đột phá vào.

Hạng Quảng đứng bên ngoài tấm mành châu, khom lưng nói: *"Quảng nhi bái kiến lão tổ tông."*

"Quảng nhi, đem tất cả tình hình chiến sự nói cho ta nghe." một đạo thanh âm thân thiết từ trong gian phòng truyền lại, nhìn thấu qua mành châu, có thể thấy mờ mờ một người đang xếp bằng tròn trên một chiếc giường, tại chiếc giường này phóng ra ánh quang mang lờ mờ.

Hạng Quảng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu nói: *"Lão tổ tông, đám Hắc Thuỷ sơn tặc không ngờ lại đổi tên thành Hắc Thuỷ quân, trở thành một đạo quân của Tần gia, bất chợt dùng sáu mươi vạn đại quân, trong nửa tháng đã chiếm cứ Lôi Huyết quận của ta. Do vậy, Tần gia đang nắm quân đội một trăm mười vạn người. Hơn nữa theo suy đoán của Quảng nhi, Tần gia bây giờ có thể tạo phản, là đã có sự chuẩn bị hàng trăm năm rồi."*

"Hàng trăm năm? Ngươi có thể phán đoán như vậy tính ra cũng là thông tuệ." Thanh âm từ bên trong có chút khích lệ.

Hạng Quảng không hề đỏ mặt: *"Thậm chí bây giờ, con đối với việc trừ diệt Tần gia nắm chắc trong lòng. Theo con được biết, Tần gia cũng đã phái ba mươi vạn đại quân lặng lẽ tiến nhập Bắc vực lưỡng quận. Đợi sau khi Tần gia bắt đầu công kích chúng ta, Thượng Quan Hồng sẽ trực tiếp quay lại, cùng Hạng gia ta nội công ngoại kích."*

"Ồ?"

Hạng Quảng trong tâm chấn động, nghĩ tới một khả năng, vội nói: *"Lão tổ tông, Thượng Quan Hồng này có đáng tin cậy không? Tần gia đã chuẩn bị cả trăm năm, loại người như Thượng Quan Hồng, nói không chừng đã thực sự đầu hàng Tần gia, việc này xem ra quá bất lợi."*

"An tâm đi, Thượng Quan Hồng cho dù chết đi, cũng không thể đầu hàng Tần gia." Thanh âm bên trong phảng phất thập phần tự tin.

Hạng Quảng nghe xong, tức thì trong lòng thư thái hơn nhiều, đối với Lão tổ tông, Hạng Quảng sùng bái đến mê muội.

Hốt nhiên thanh âm bên trong của Lão tổ tông trở nên nghiêm trọng: *"Quảng nhi, cơ quan tình báo của con đã không tra ra những việc liên quan đến tên tam Thái tử Tần Vũ đã chết của Tần gia, đặc biệt là tên Tần Vũ này đã tu luyện như thế nào à?"*

"Tần Vũ? Tên tam Thái tử vô dụng ấy à?" Hạng Quảng thộn mặt ra.

Hạng Quảng trên thực tế hoàn toàn không biết quá trình đại chiến nơi Tần Đức độ kiếp, nhân mã của hắn trừ Ngũ Đức ra toàn bộ đã chết, nhưng Ngũ Đức cũng không thèm kể cho Hạng Quảng về tình huống thực tế xảy ra.

"Vô dụng? Tứ Phương Sát Thần và Cát Mân. Không ai không phải tiên thiên đại viên mãn cao thủ! Một tên tiểu tử mười chín tuổi sát tử năm đại viên mãn cao thủ, cộng thêm thượng tiên Ngũ Hành, tên tiểu tử này trước khi chết còn có thể hạ sát thượng tiên Ngũ Hành. Ngươi lại dám nói hắn là vô dụng?" Lão tổ tông có chút nộ khí.

Hạng Quảng lại ngẩn người ra. Hắn ta đối với những gì liên quan đến đại nhi tử và nhị nhi tử Tần gia luôn chú ý theo dõi, còn đối với tam nhi tử, căn bản là chưa bao giờ để tâm. Nhưng hiện tại, Lão tổ tông thần bí không ngờ lại rất chú tâm đến tên Tần Vũ này.

"Ngươi hãy mau chóng điều tra. Rốt cục là thứ công pháp gì có thể khiến cho một hài tử mười chín tuổi đạt đến thực lực như vậy. Ta tuyệt đối không tin thiên tư của một cá nhân có thể đạt đến trình độ cao như vậy, tuyệt đối là phải có một công pháp đỉnh cao. Nếu Tần gia có loại công pháp như vậy, huấn luyện ra thêm một tuyệt đỉnh cao thủ, thì thật là tai hoạ!" Lão tổ tông thanh âm trở nên trầm trọng, hiển nhiên đã giận dữ vô cùng.

Hạng Quảng từ trước đến nay chưa từng chứng kiến qua những lời phẫn nộ như vậy của Lão tổ tông, tức thì vội vã nói: *"Vâng, con sẽ điều tra ngay."* Nói xong Hạng Quảng vội vàng ly khai Vị Ương cung.

Chương 80

Hình Thế Đẩu Chuyển

Mặt trời lặn về phía tây, tại con đường chính của Bắc vực lưỡng quận, Du Long quân di chuyển như cơn lốc tiến về phía trước. Một hàng quân như không thể thấy điểm cuối cùng. Đại quân được chia làm bốn hàng song song, họ di chuyển rất nhanh. Tinh thần của quân được đẩy lên cao độ vì mỗi cá nhân đều dâng cao sát ý, là lực lượng Tần gia quân chính quy. Tại Hồng Hoang cùng dã thú chiến đấu bao năm nên sức chiến đấu của mỗi cá nhân kì thật đã rất đáng sợ.

Đặc biệt hai đội ngũ thân cận của tướng quân Triệu Vân Hưng. Đội thứ nhất, Triệu Vân Hưng theo phương pháp *"cực hạn huấn luyện pháp"* tối thượng ngoại công mà huấn luyện, quân số một ngàn; Thứ hai là đội ngũ thân vệ đội của Triệu Vân Hưng nhân số ba trăm. Lưỡng quân này cùng với Triệu Vân Hưng tạo thành một đội thế lực cường mãnh.

Ở giữa hai quân, đi đầu là hồng mao sư tử, toàn thân con hồng mao sư tử phảng phất như hỏa diễm. Triệu Vân Hưng cưỡi trên hồng mao sư tử, tại trung quân khống chế đại cục.

"Tướng quân, trong nửa thời thần sẽ tới được Lam Sơn thành. Trấn bắc Vương Tảo quân doanh đã chuẩn bị tốt, một khi tới Lam Sơn thành chúng ta sẽ dừng chân nghỉ ngơi."

Văn sĩ cưỡi trên tuấn mã mầu hồng nhìn Triệu Vân Hưng nói. Triệu Vân Hưng gật đầu cười: *"Tuyệt lắm, chúng ta được an bài lúc tối hậu sẽ tiến vào Bắc vực lưỡng quận, Vương gia giống như đã có kế hoạch"*

Văn sĩ đó gật đầu nói: *"Tại thời điểm này tiến đến Bắc vực lưỡng*

quận có ba quân đoàn, quân đội của tướng quân vô kế khả thi khi tấn công một đội quân hùng mạnh như vậy. Tuy nhiên Vương gia vẫn đưa quân đội của hai vị tướng quân Ti Mã và Âu Dương tiến vào Bắc vực lưỡng quận. Hai vị tướng quân này thuật công kích cũng khá, nhưng thật sự hai vị ấy vang danh vì thuật phòng thủ. Vương gia an bày như vậy tất có thâm ý."

Triệu Vân Hưng gật đầu: *"Vương gia an bài tất có đạo lí. Nhiều sự tình chúng ta không thể nhìn thấu ngay bây giờ, vài tháng nữa sẽ thấy được những an bài thâm ý của Vương gia.*

"Hắc Thủy sơn tặc như thoáng qua, ba mươi vạn Hắc Thủy sơn tặc trở thành quân đội Tần gia - Hắc Thuỷ quân. Ngay khi tin tức này thông báo, không ai mà không bội phục Vương gia."

Văn sĩ hiển nhiên đối với Tần Đức thật sự bội phục.

Sau cùng thì quân đội của Triệu Vân Hưng tiến vào Bắc vực lưỡng quận.

……

Bản thân Tần Đức và Thượng Quan Hồng bí mật quyết định "tiến quân" kế hoạch hoàn mĩ tiến hành, bước đầu tiên là đem ba mươi vạn đại quân hoàn toàn tiến vào liễu Bắc vực lưỡng quận. Đương nhiên, theo thoả thuận Thượng Quan Hồng không cần cung cấp quân đội mà chủ yếu là cung cấp vật tư.

Trước nhất, quân đội ở Lôi Huyết quận tiến ra biên giới cố thủ lực lượng, nhân số đạt bốn mươi vạn. Trong đó mặc dù chỉ có ba mươi lăm vạn quân Tần gia nhưng toàn là lực chiến đấu kinh nhân; hơn nữa còn có năm vạn Liệt Hổ quân.

Sở vương triều hình thành một cục diện mới.

Phía nam:

Ba mươi vạn Hắc Thủy quân chiếm cứ phía nam Lôi Huyết quận đối kháng cùng Mộc gia Nam vực tam quận. Nam vực tam quận Mộc gia mặc dù có sáu mươi vạn đại quân, nhưng quân đội cần bảo vệ tam quận do đó có khả năng công kích tối đa còn khoảng ba mươi tới bốn mươi vạn là cùng.

Hắc Thủy quân không công kích mà chỉ phòng thủ. Nam vực tam quận muốn công phá ba mươi vạn Hắc Thủy quân căn bản là không có khả năng. Công thành muốn thắng, thì bên công phải có quân số hơn hẳn bên thủ thành.

Phía tây:

Tần Phong phục binh đại quân của Khương Đào trấn thủ tại phía tây Lôi Huyết quận đối kháng cùng tứ quận của Hạng gia, đích là Thượng Tước quận và kinh thành của Hạng gia cùng quận biên giới. Cùng đối kháng với ba mươi vạn đại quân Hạng gia. Đồng thời, còn năm vạn Liệt Hổ quân ở Lôi Huyết quận đảm nhiệm tiếp ứng.

Ở phía bắc:

Bắc vực lưỡng quận. Tần gia ba mươi vạn quân tiến đến Bắc vực lưỡng quận để di chuyển lên hướng Tây. Hiển nhiên chuẩn bị công kích Hạng gia tứ quận, đích trước hết là Trấn Dương quận.

Tần gia tam phương động binh, Đông vực tam quận còn có mười lăm vạn đại quân. Trong mười lăm vạn đại quân có năm vạn là Tần gia cấm vệ quân chuyên môn bảo hộ gia quyến Tần gia, còn lại là chiến lực cực cường quân đội.

Hạng gia gần như không có động tĩnh nào lớn, hành động thì giản đơn. Lân cận Bắc vực lưỡng quận, tại Trấn Dương quận an bài hai mươi vạn đại quân.

Lân cận Mộc gia là Thượng Tước quận, biên giới chỉ có ba vạn quân đội. Hạng gia bốn mươi vạn đại quân đại bộ phận đóng tại biên giới Hán vương triều.

Mặc dù Hán vương triều tạm thời không có tiến công, nhưng vẫn cần chuẩn bị. Hạng gia công bố có tám mươi vạn đại quân, nhưng tại thời điểm này họ có một trăm vạn.

……

Ở trên bình nguyên, quân đội được bố trí toàn chu vi. Ở giữa là quân chủ lực.

"Ti Mã tướng quân, Âu Dương tướng quân, Vương gia của ta hỏi hai vị giờ đây lộ trình chỉ còn một ngày là tới Hạng gia Trấn Dương quận. Tại sao hai vị lại hạ trại, mà không phát động tiến công?"

Trang Quân, nhân vật đứng thứ hai tại Bắc vực lưỡng quận rất trung thành với Thượng Quan Hồng, từng cứu mạng Thượng Quan Hồng vài lần hỏi.

*Ti Mã và Âu Dương nhìn nhau, sau đó Âu Dương lên tiếng: "*Trang Quân huynh, xin hãy báo cáo Vương gia vấn đề này là sự bí mật quân sự của Tần gia. Chúng ta không thể phụng cáo, Vương gia sẽ hiểu rõ ràng khi chiến tranh kết thúc."

*Trang Quân suy nghĩ trong đâu , rồi tự nói với mình: "*Bí mật quân sự à?"

*Rồi nói: "*Ti Mã tướng quân, Âu Dương tướng quân, Vương gia của ta nói ta là đại diện của ngài kết hợp với Tần gia. Nếu Tần gia có thể công phá Trấn Dương quận thì Thượng Quan gia của ta sẽ cung cấp hai mươi vạn quân cho Tần gia."

Trang Quân nói rồi nhìn Ti Mã, Âu Dương hai vi tướng quân. Hai người nhìn nhau cười tựa hồ tỏ vẻ không hề kinh ngạc và không hề quan tâm.

"Tấn công Trấn Dương quận không khó, chúng ta bất động đó là chiến lược quân sự, khi nào tiến công Tần gia quân đội sẽ quyết định Trấn Bắc vương không cần lo lắng. Tuy nhiên vẫn cảm tạ hảo ý của Trấn Bắc vương."

Ti Mã nói. Trang Quân không còn gì để nói đành thoái lui.

……

Mười ngày sau, quân đội của Ti Mã, Âu Dương gồm hai mươi vạn tập trung tại bình nguyên mà không tiến quân. Trong vòng thời gian này họ đã dự trữ một lượng lớn lương thực vật tư. Trang Quân lại đến.

"Ti Mã tướng quân, Âu Dương tướng quân mười ngày trôi qua mà hai mươi vạn đại quân không tiến một bước Vương gia chúng ta đang hoài nghi thành ý của Tần gia. Các người không tiến công cũng không rút lui, thật ra đang muốn gì đây? Phải chăng Tần gia đã quên hiệp nghị trước đây."*Trang Quân giận dữ nói.*

Ti Mã đứng lên, cười rồi nói: "Trang Quân huynh mời ngồi, xin hãy bình tĩnh. Tần gia chúng ta, nếu như không có thành ý thì đã không viễn chinh tới đây."

Trang Quân ngồi xuống, lên tiếng: "Tần gia các người tại Lôi huyết quận phòng thủ đại bộ phận binh lực. Trước không công kích, hai mươi vạn đại quân không động thân. Ở phía sau, Triệu Vân Hưng tướng quân mang mười vạn đại quân tiến tới đây. Vương gia của ta nghi ngờ các người bí mật đàm phán với Hạng gia, có thể phản lại Bắc vực lưỡng quận. Các người hãy li khai

khỏi đây. Bắc vực lưỡng quận lân cận Hạng gia, có thể thừa sức chống trả sự trút giận của Hạng gia. "

"Ha ha….. đàm phán ? Tần gia chúng ta sao có thể cùng Hạng gia đàm phán. Người về nói với Trấn Bắc vương hãy yên tâm, trong vòng năm ngày chúng ta sẽ cho ông ta thấy kết quả!" *Âu Dương nói.*

"Năm ngày?"

Trang Quân chau mày rồi nói: "Tốt, năm ngày thì năm ngày. Ta và Vương gia của ta sẽ chờ tin tức tốt lành của hai vị tướng quân."

Trang Quân nói xong, cùng thân vệ đi khỏi.

"Năm ngày? Âu Dương a, năm ngày thì quá ngắn."

Ti Mã nhìn Âu Dương nghi ngờ nói. Âu Dương thần bí đáp: "Ta cũng không biết, nhưng đây là bí mật quân lệnh của Vương gia chúng ta chỉ biết tuân thủ. Vương gia khẳng định là có mưu kế, Ti Mã à, Vương gia chúng ta thật lợi hại."

Ti Mã đồng ý gật đầu.

Trong thế hệ các tướng quân này, hầu hết là do Tần Đức tự thân đề bạt. Do đó họ rất trung thành với Tần Đức.

……

Bắc thành lưỡng quận, Thượng Quan gia ngự lâm quân trong nội thành. Tại tiểu viện, Trang Quân đang đứng trước một phòng trung tâm, nơi này chính là nơi ở thê thiếp của Thượng Quan Hồng.

"Vương gia."

Trang Quân đứng ngoài lên tiếng thưa. Phía ngoài màn trướng có thể nhìn thấy một cái giường xa xỉ, và một vài người đang ngủ.

"Ồ, Trang Quân hả, để ta thay y phục đã."

Thượng Quan Hồng từ trong nói vọng ra. Một giọng nói truyền lại: "Vương gia nghỉ ngơi chút nữa đi."

Thượng Quan Hồng mỉm cười thỏa mãn nói: "Tiểu Tuyết đừng ồn ào, ta có việc đại sự cần phải bàn thảo."

Nữ tử im lặng khi nghe xong.

Trong chốc lát Thượng Quan Hồng mặc y phục rồi đi tới, nữ tử cũng nhanh chóng thay y phục rồi rời khỏi. Nữ tử này chính là thê thiếp của Thượng Quan Hồng mặt hơi ửng hồng tán phát khí tức như tiểu miêu, nhìn và làm nũng với Thượng Quan Hồng.

"Vương gia."

Trang Quân nhãn thần tham ý.

"Tiểu Tuyết, ra ngoài thưởng ngoạn ta có chính sự cần bàn với Trang Quân."

Thượng Quan Hồng vỗ nhẹ tay Nhan Tuyết, một tay lấy tử sắc ngọc trong túi đặt vào tay Nhan Tuyết, cô ta hôn Thượng Quan Hồng, cười rồi nhanh chóng li khai.

Trong đại sảnh cửa đã được đóng lại, trong phòng chỉ còn lại Trang Quân và Thượng Quan Hồng.

"Vương gia, thuộc hạ đến gặp Âu Dương và Ti Mã hai vị tướng quân."

Trang Quân nói: "Hừm, mười ngày không một động tĩnh bọn chúng giải thích như thế nào? Đừng nói với ta rằng, lại là bí mật quân sự xuẩn ngốc đó."

Thượng Quan Hồng lạnh lùng nói.

Theo kế hoạch với Hạng gia, ngay khi Tần gia tấn công Trấn Dương. Thì Thượng Quan gia sẽ tấn công mặt sau quân Tần gia; chính diện Tần quân đại chiến với Hạng gia. Lúc đó Tần quân sẽ đại loạn và bị tiêu diệt. Nhưng tại thời điểm này không hành động làm cho Thượng Quan Hồng lo lắng, không lẽ Tần gia biết Thượng Quan gia cùng Hạng gia liên minh.

"Vương gia, họ nói trong vòng năm ngày sẽ có đáp án cho Vương gia."

Trang Quân cung kính đáp.

"Năm ngày?"

Thượng Quan Hồng nhăn mày, đột nhiên Thượng Quan Hồng biến đổi sắc mặt đứng lên nói: "Đi, trước về vương phủ."

Thời điểm này Thượng Quan Hồng như hiểu ra sự tình gì, lập tức nhanh chóng chạy ra cửa.

Hốt nhiên…

"Phập!"

Thượng Quan Hồng ngây ngốc đứng lại sắc mặt tái xanh, quay đầu lại nhìn Trang Quân nói:

"Ngươi…"

Bấy giờ giữa ngực Thượng Quan Hồng có một ngọn chủy thủ, tiên phẩm trung cấp chủy thủ. Thượng Quan Hồng do không đề phòng nên bị Trang Quân đạt đến tiên thiên hậu kì, phá đi hộ giáp của Thượng Quan Hồng và công vào điểm yếu hại.

"Thông minh."

*Trang Quân cười trong khoảnh khắc, rồi đột nhiên nói: "*Trên đó có phải Phách Long quân cao thủ, xin lộ diện."

*Ngay tức thời một đạo khí đột hiện, một nam nhân xuất hiện tại giữa phòng ánh mắt của người này thật quỷ dị hàm chứa ánh lục quang. Thời điểm này, nam nhân sát khí đằng đằng, Trang Quân cười nhìn hắn nói: "*Đừng trách ta? Nhiệm vụ của ngươi là truyền thông tin giữa Thượng Quan gia và Hạng gia, đồng thời giữ nhiệm vụ bảo hộ Thượng Quan Hồng đáng thương thay à …"

Lục nhãn nhân nhìn vào mắt Thượng Quan Hồng, biết rằng Thượng Quan Hồng bị trọng thương không thể kéo dài được lâu.

"Ngươi, phải chết !"

Lục nhãn nhân lạnh lùng nói.

Vào thời điểm Thượng Quan Hồng li khai phòng ốc đi tới qua Trang Quân, Trang Quân bất thình lình lập tức xuất thủ Lục nhãn nhân không kịp xuất thủ cản trở. Làm Thượng Quan Hồng bị thương tại chỗ yếu hại, sẽ chết trong giây lát.

"Trang Quân, tại sao lại ám sát ta? Ta đối xử ngươi không tệ mà?"

Cảm thấy sinh mệnh khí lực dần dần tiêu tan, Thượng Quan Hồng như thể không tin nổi.

Có nhiều kẻ đã từng ám sát Thượng Quan Hồng, có những lúc Thượng Quan Hồng chắc phải chết thì chính Trang Quân cứu mạng hắn vài lần. Nhưng hiện tại lại ám sát hắn, Thượng Quan Hồng trong thâm tâm khó mà tiếp thụ.

"Vương gia, người đãi ta rất tốt. Tội nghiệp thay ta là Tần gia Phi Ưng Kế Hoạch, một trong Tam ưng. Kế hoạch này được sắp đặt từ rất lâu trước đây. Lý do ta giết người là khi ngài chết, Tần gia sẽ tiếp thụ quân đội Bắc vực lưỡng quận."

Trang Quân cười đáp.

"Phi Ưng Kế Hoạch? Một trong Tam ưng? Khống chế quân đội Bắc vực lưỡng quận?"

Thượng Quan Hồng trong sát na thâm tâm đã hiểu rõ, hoàn toàn hiểu rõ. Hắn biết mình không thể thắng Tần Đức, nhiều năm Trang Quân theo hắn. Thủ hạ đệ nhất của hắn lại là người của Tần gia cài đặt.

Tối quan trọng chính là Phi Ưng Kế Hoạch của Tần gia là kế như thế nào? Tiên Thiên hậu kì cao thủ tiềm phục trong một thời gian dài, thậm chí đã từng giúp Trang Quân tiêu diệt một vài tên Tần gia cao thủ.

"Tần gia chờ đợi cả trăm năm, Hắc Thủy sơn tặc, rồi đến Phi Ưng Kế Hoạch. Không biết còn gì là bí mật nữa. Bội phục! Bội…… phục……"

Thượng Quan Hồng miệng rỉ máu, rồi phun ra nhiều máu sau đó thì chết.

Mặc dù, trong phòng có âm thanh quái dị bên ngoài cũng không có thân vệ nào tiến vào.

Chương 81

Lão Tổ Tông Xuất Mã

Tuy Thượng Quan Hồng chết đi nhưng trên gương mặt lại không hề có nét oán hận. Xét cho cùng, một kẻ kiêu hùng như hắn coi trọng nhất chính là lý tưởng, chứ không phải tính mạng. Kể từ lúc thất bại hắn đã hiểu ra điều này. Tranh đoạt thiên hạ, bại có nghĩa là chết.

Lục nhãn nhân vẫn nhìn Trang Quân chăm chăm, sát ý hoàn toàn tập trung vào Trang Quân. Hắn hiểu rằng Trang Quân là đối thủ cường mãnh, cần phải nhất kích tất sát.

Bỗng nhiên …

"Có thích khách, có thích khách!"

Trang Quân đột nhiên cao giọng la lớn, đồng thời một chưởng tự đánh lên tay trái của mình, toàn thân bay ngược đập mạnh vào cửa phòng. Toàn thể thân vệ ở phòng ngoài dường như đều hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hai đạo nỏ tiễn liên tiếp bắn về phía người mắt xanh.

Những thân vệ này hẳn là do Trang Quân đã an bài, cũng là nhân mã của Tần Đức.

Tần Đức có thể giết Thượng Quan Hồng bất cứ lúc nào, nhưng một mực đợi đến thời khắc này. Tần Đức lão sao lại không biết Thượng Quan Hồng và Hạng gia đã bố trí cạm bẫy chờ lão nhảy vào. Tuy nhiên, Tần Đức lão tương kế tựu kế, khi quân đội của Tần gia tiến vào Bắc vực nhị quận, Thượng Quan Hồng tất nhiên phải tuyên bố trước quân đội của mình -- Thượng Quan gia ủng hộ Tần gia.

Ngoài mặt tuyên bố như vậy, nhưng một số người ở địa vị cao vẫn bí mật được biết Thượng Quan gia là cùng một phe với Hạng gia. Chỉ là bố trí kế hoạch như vậy, trước mắt bọn chúng không dám cẩu thả tiết lộ tin tức này cho quan quân bậc trung, càng không thể tiết lộ với binh lính thông thường.

Ngoại trừ một số người ở địa vị cao, hầu như nhân mã Bắc vực nhị quận đều tin rằng Thượng Quan gia ở cùng một phe với Tần gia. Kế hoạch Phi Ưng vì thế có thể phát động, mục tiêu - một cái cất tay khống chế cả Bắc vực nhị quận.

"Chết!"

Lục nhãn nhân lách người né tránh, đồng thời trong tay cầm một loại vũ khí bề ngoài giống như đoản đao chủy thủ vung lên, gạt đỡ tên nỏ. Cả người hắn giống như thiên thạch hướng thẳng về phía Trang Quân vọt tới. Cho dù có chết, hắn cũng phải giết Trang Quân.

Lục nhãn nhân này là tử sĩ của Hạng gia, từ lâu đã ẩn thân nơi bí mật bên cạnh Thương Quan Hồng. Hắn biết Trang Quân là con cờ quan trọng của Tần gia trong việc nắm giữ Bắc vực lưỡng quận, tất nhiên phải giết đi.

"Thời khắc đã đến, phát tín hiệu!"

Xung quanh phạm vi nơi bí mật này cũng có một vài hộ vệ. Lúc này bọn chúng vì bị tiếng quát to khi nãy của Trang Quân gây chú ý nên tiến lại. Vào tới bên trong lạc viện, nhìn thấy Thượng Quan Hồng nằm chết trong phòng, bọn chúng liền lập tức phát tín hiệu. Một đạo tên rít gió bay vút lên trời. Trang Quân nhìn thấy cảnh này, khóe miệng lộ nét cười lạnh. Nhưng sau đó gã thảm thiết gào lên: *"Các vị, tên thích khách này đã giết Vương gia. Chư vị hãy theo sau ta cùng giết hắn báo thù cho Vương gia."* Đồng thời, Trang Quân nắm chặt chuôi chiến đao, xông thẳng về phía trước.

Trong mắt lục nhãn nhân mục quang màu xanh chớp lóe, cả người hắn cũng nhằm hướng Trang Quân phóng tới.

"Giết, vì Vương gia báo thù!"

Tất cả hộ về đồng loạt xông vào. Những hộ vệ này đều là cao thủ bảo hộ vòng ngoài trang viện này của Thượng Quan Hồng, nhằm ngăn cấm ngoại nhân tiến vào. Lúc này, bọn chúng trông thấy lục nhãn nhân xuất hiện một cách khó hiểu như thế, tự nhiên đều nhận định kẻ này là thích khách.

Vương gia chết, những hộ vệ này kẻ nào cũng khó thoát khỏi trách nhiệm, vì thế họ đều nỗ lực giết thích khách.

"Choang!"

Đao quang kiếm ảnh. Động tác của Trang Quân và người mắt xanh cực nhanh, hai người trong nháy mắt đã giao thủ hơn mười chiêu. Mấy hộ vệ, kẻ nào cũng là hảo thủ, ngấm ngầm bắn tiễn gây khó khăn cho người mắt xanh. Theo tín hiệu được phát ra khi nãy, người kéo tới càng lúc càng nhiều.

"Hừ!" Người mắt xanh hừ lạnh một tiếng. Lưng hắn lúc này đã bị một phi đao cắm vào, cương khí hộ thể không ngăn chặn được. Hiển nhiên kẻ phóng phi đao cũng là một cao thủ.

Mắt Trang Quân sáng lên.

"Vù!"

Một ngọn phi đao từ trong tay Trang Quân bay ra, cự ly giữa hai người rất gần. lục nhãn nhân vừa mới bị thương nên có chút phân thần, vì thế ngay lập tức bị một đao xuyên qua bụng. Đồng thời còn có một phi đao từ phía sau hắn công kích đến.

Phía sau lục nhãn nhân có một hán tử trung niên. Thân hình người trung niên này cùng Trang Quân cơ hồ cùng một lúc mạnh

mẽ phát động, vọt qua như ánh chớp. Đến khi trung niên nhân này cùng Trang Quân dừng lại, lục nhãn nhân ánh mắt ảm đạm, cả người vô lực gục xuống đất. Đồng thời, nữa thân trên và nữa thân dưới không ngờ phân thành hai khúc.

"Roạt …"

Y phục ở tay của lục nhãn nhân đã chết bị xé toạc ra. Trên tay trái của hắn có một ấn ký hình Điêu Long. Trang Quân nhếch miệng cười lạnh, sau đó điên cuồng hô to: *"A, là tử sĩ Phách Long quân, Phách Long quân của Hạng gia."*

Theo thời gian, một vài đại nhân vật đã vội vàng đến, trông thấy cảnh tượng ở hiện trường tất cả đều ngây ngốc ngẩn người.

"Vương gia lần này ủng hộ Tần gia, Hạng gia nhất định ghi hận trong lòng. Nhất định là như thế." Một lão giả giận dữ nói.

Trang Quân đột ngột chạy tới bên cạnh thi thể Thượng Quan Hồng - *"Binh!"* một tiếng – quỵ xuống khóc: *"Vương gia! Trang Quân ta theo ngài đã nhiều năm. Ngài ngày hôm nay bị địch nhân ám sát mà thiệt mạng. Trang Quân ta lập thệ tại đây, nhất định phải mang binh Bắc vực nhị quận tiêu diệt Hạng gia, vì Vương gia ngài báo thù!!!"*

Nói xong Trang Quân liên tiếp dập đầu ba cái.

Đột nhiên …

"Không hay rồi, đại Điện hạ vừa rồi ở Yến Tầm lâu đã bị người ám sát!" - Bên ngoài có một người chạy nhanh vào, ngay lập tức hướng về Trang Quân bẩm báo. Xét cho cùng, phần lớn các việc trong Bắc vực nhị quận đều là do Thượng Quan Hồng hạ lệnh, Trang Quân chấp hành.

Trang Quân nghe được tin này đột nhiên mắt đỏ hoe: *"A! Hạng gia! Quân chó má! Chúng hiện tại đúng là đang điên cuồng tiến hành báo phục. Ta đưa di thể Vương gia trở về Vương phủ, các ngươi vài*

người đi theo ta. Những người còn lại cấp tốc đi bảo vệ các vị Thế tử." Trang Quân quát lên.

"Vâng, đại nhân!"

Thân vệ có mặt xung quanh đều lập tức quỳ xuống hô.

… …

Bắc vực nhị quận đã hoàn toàn hỗn loạn. Những vụ ám sát liên tiếp phát sinh, không ít đại nhân vật của Thượng Quan gia đã chết, Trang Quân cũng thụ trọng thương. Đồng thời, trong tình trạng mang trọng thương, Trang Quân vẫn lãnh binh tiêu diệt một phân nhánh bí mật của Phách Long quân ở Bắc vực nhị quận.

Sát phạt!

Cả Bắc vực nhị quận hoàn toàn ở trong trạng thái điên cuồng, lần lượt từng người có liên quan tới Hạng gia đều bị xử tử. Thậm chí còn có mấy đại nhân vật bị phát hiện, nguyên lai là những kẻ được Hạng gia gài vào. Tuy những đại nhân vật này đều không thừa nhận, nhưng mật tín âm thầm gửi đi bị tra ra đã là chứng cớ rành rành.

Trong tứ đại tướng quân của Bắc vực nhị quận, một người bị ám sát, một người thân thể không khỏe nên được thay bằng một tướng quân khác. Hai vị tướng quân còn lại không có thay đổi gì, Trang Quân chính là một trong hai vị tướng quân này.

Nhân vật trọng yếu của Thượng Quan gia, địa vị thấp hơn thế tử, đã bị giết mất không ít người. Thượng Quan gia chỉ còn lại một huyết mạch, một hài tử ba tuổi. Thượng Quan gia từ nay trở đi hoàn toàn suy sụp, mọi sự đều do Trang Quân nắm giữ. Sau đó, Trang Quân dùng danh nghĩa báo thù, lấy ra bốn mươi vạn quân binh của Bắc vực nhị quận, ba mươi vạn trong số đó cùng quân binh Tần gia chuẩn bị hợp lực tấn công Hạng gia.

Hạng Quảng cả người vô lực tê liệt ngồi phịch xuống ghế, đầu óc một phen rối loạn.

"Sao lại có thể như thế? Sao lại có thể như thế? Rốt cuộc việc này là thế nào, ai có thể cho trẫm biết, rốt cuộc việc gì đã xảy ra, mới vài ngày trước, cục thế vốn là hoàn hảo, hiện tại....." Hạng Quảng chỉ cảm thấy đau đầu, vô cùng đau đầu.

Kế hoạch ban đầu có thể xem là hoàn mỹ. Nhưng dù có sao đi nữa thì cũng chỉ là một kế hoạch mà thôi. Kế hoạch có được thực hiện rồi mới tính là chân thực, không thực hiện thì chỉ có thể xem như là việc hão huyền vậy.

"Phách Long quân, ha ha.....Dịch Ngôn, ngươi nói xem, tử sĩ Phách Long quân có thể giết Thượng Quan Hồng sao? Có thể sao?" Hạng Quảng nhìn Dịch Ngôn cúi người bên cạnh, run run hỏi quẩn quanh.

Dịch Ngôn khẳng định đáp: *"Không thể, lục nhãn nhân là tử sĩ trung thành nhất, ưu tú nhất của Phách Long quân chúng ta, tuyệt đối không thể giết Thượng Quan Hồng. Huống chi, hắn ở bên Thượng Quan Hồng nhiều năm như thế, muốn giết thì đã sớm giết rồi, sao lại chờ tới bây giờ chứ?"*

Hạng Quảng nhìn đám người trước mặt, tâm tình để nổi giận cũng không còn nữa.

"Cút, tất cả cút hết cho trẫm!"

Hạng Quảng chợt vẫy tay mệt mỏi quát lên, lúc này trong lòng hắn đã hoàn toàn rối loạn. Hắn chỉ biết cái ngai vàng và cái tiểu mệnh của hắn đang bị nguy hiểm.

Đám người Dịch Ngôn lần lượt từng người nhanh chóng rời khỏi ngự thư phòng. Sau đó thân vệ nghiêm cẩn đóng cửa lớn của ngự thư phòng lại. Hạng Quảng buông mình ngồi xuống ghế, yên

tĩnh ngồi, cũng không biết trong đầu hắn rốt cuộc đang nghĩ gì. Một lúc rất lâu sau .....

…

"Bùng!"

Cửa ngự thư phòng không người đẩy đã tự động mở ra, một trận kình phong thổi vào ngự thư phòng làm Hạng Quảng không khỏi nheo mắt lại.

"Đóng cửa, mau đóng cửa cho trẫm..." Còn chưa nói hết lời, Hạng Quảng đã không dám nói tiếp nữa.

Chỉ thấy một lão giả với khí thế lăng lệ từ bên ngoài theo cửa lớn đi thẳng vào, mái tóc đen dài của lão bay phất phơ, trên thân khoác trường bào rộng tay, trường bào giống như một loại áo chắn gió bị gió thổi tung lên. Hai mắt lão giả như hai mũi tên lạnh lẽo sắc bén.

Ở phía sau lão giả có bốn người, chia làm hai hàng. Khí chất của bốn người này kỳ dị vô bì, vị lam tiên sinh chính là một trong bốn người. Bốn người ở phía sau lão giả sắc mặt không có chú biểu tình gì. Năm người một trước một sau như thế đi vào ngự thư phòng. Thủ vệ ngự thư phòng dường như đều chết lặng cả.

"Lão.....lão tổ tông!" Hạng Quảng nhìn lão giả trước mặt sững sờ. Lão tổ tông đã bao nhiêu năm không ra khỏi Vị Ương cung, dù có đi ra ngoài chắc hẳn Hạng Quảng hắn cũng không biết được, chí ít lão tổ tông đã không hề rời Vị Ương cung đến gặp hắn một lần.

Hạng Quảng đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng quỳ thụp xuống nói: *"Quảng nhi tham kiến Lão tổ tông!"*

"Giỏi, giang sơn của Hạng gia ta, truyền đời đã gần ngàn năm, nhưng chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, đã mất đi nửa giang sơn.

Ngươi rốt cuộc là Hoàng đế kiểu gì vậy?" Lão giả lạnh lẽo nhìn Hạng Quảng khiển trách, căn bản không chút lưu tình.

Hạng Quảng ngay lập tức đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, chỉ cần lão giả hạ lệnh một tiếng, cái ngôi vị Hoàng đế của hắn sẽ biến mất. Ở Hạng gia, lão giả này chính là thần trong lòng mọi người!

"Lão tổ tông, không thể trách ta à. Ngài cũng biết Tần gia thực lực rất mạnh, hơn nữa việc Hắc Thủy sơn tặc hiển nhiên đã được chuẩn bị vài trăm năm, còn nữa lần này không biết tử sĩ đó có phải là đầu óc vấn đề không, bất ngờ lại đi ám sát Thượng Quan Hồng....." Hạng Quảng hấp tấp nói, giờ phút này đầu óc hắn đã hoàn toàn hỗn loạn, hắn chỉ còn biết trốn tránh trách nhiệm.

"Câm miệng!" Hàn quang trong mắt lão giả chớp lên. Cả ngự thư phòng dường như trở nên lạnh lẽo. Hạng Quảng lập tức trong lòng phát run, một lời cũng không thể nói ra được.

"Không trách ngươi, việc ngươi làm năm đó ở Trấn Đông vương phủ, ngươi nghĩ ta không biết sao? Nếu như không phải vì việc năm đó khiến vương phi của Tần gia chết đi, sự việc làm sao có thể phát triển tới hoàn cảnh này?" Lão giả giận dữ trách mắng.

Hạng Quảng trong lòng hoảng sợ nhưng trên miệng vẫn còn nói thêm một câu: *"Không lẽ Tần gia hắn không phải đã có chuẩn bị vài trăm năm rồi sao?"*

"Chuẩn bị vài trăm năm à. Nếu như hắn muốn tạo phản thì đã tạo phản từ lâu rồi, vì sao phải chờ tới bây giờ. Hừm, nhiều năm trước, cuộc sống của Tần gia hắn rất thư thản, đã trải qua mấy trăm năm, dĩ nhiên là không muốn tạo phản. Nếu như không phải tại ngươi, bọn chúng há có cơ hội tạo phản sao?" Lão giả lạnh lùng nói.

Hạng Quảng không dám nói tiếp nữa.

"Không nói chuyện này nữa. Tần gia đã có lòng phản bội, việc

ngươi làm chỉ như cái ngòi nổ. Bất quá, chọn ngươi làm Hoàng đế, phụ thận ngươi thật là có mắt không tròng. Ngươi nghĩ tử sĩ đó giết Thượng Quan Hồng thật sao? Hừm, hiện tại Bắc vực lưỡng quận nằm trong tay Trang Quân, thậm chí ngay cả quân binh Bắc vực lưỡng quận cũng nghe theo sự phân phó của Tần gia. Hiển nhiên, tất cả những việc này đều là âm mưu của Tần gia, Trang Quân cũng là người của Tần gia! Một chút mưu kế nhỏ nhoi này mà ngươi cũng không nhìn ra, ngươi làm Hoàng đế của Hạng gia, chính thật là làm hại giang sơn của Hạng gia mà." Lão giả tức giận mắng.

Hạng Quảng sợ hãi câm như hến.

"Từ bây giờ trở đi, tất cả những việc có liên quan đến chiến tranh sẽ do ta tự mình quyết định. Trong khoảng thời gian này, ngươi tốt nhất là nên phản tỉnh, cút về tẩm cung của ngươi mà nghĩ lại cho tốt." Lão giả một tiếng hạ lệnh đã trực tiếp tước quyền hoàng đế của Hạng Quảng.

Hạng Quảng trong lòng hết sức kinh hãi, Lão tổ tông trước mặt bao nhiêu năm không quản lý đến việc của hoàng gia, rõ ràng với tình hình hiện tại, Lão tổ tông này đã không thể ngồi yên được nữa.

Tuy vậy, sau đó trong lòng Hạng Quảng lại vô cùng vui mừng, cái chính sự rối bời này, hiện tại hắn không có tâm tình để giải quyết, giao hết cho Lão tổ tông quản lý, hắn cũng được vui vẽ thoải mái. Hắn bèn nói: *"Quảng nhi xin lập tức trở về phản tỉnh."*

Nói xong, Hạng Quảng liền đi thẳng ra khỏi ngự thư phòng. Từ lúc này trở đi, hắn đã trở thành một Hoàng đế hữu danh vô thực.

Lão giả chuyển mình, nhìn chăm chăm ra bên ngoài, ánh mắt dường như xuyên qua cả không gian.

"Tần gia, ta sẽ nhìn xem ngươi có bao nhiêu thủ đoạn. Đừng bức bách ta phải sử dụng phương pháp tối hậu. Nếu phải dùng tới bước đường cùng đó thì dù có thắng cũng không thú vị gì." Lão giả nhếch mép cười lạnh lùng, tóc dài tung bay, trường bào cuộn lên, cả người toát ra một loại khí thế ngạo thị thiên hạ.

Lam tiên sinh, rồi cả bốn đại cao thủ bên cạnh, đều không dám lên tiếng quấy rầy vị lão tổ tông này.

…

Không quản lúc này ngũ triều rối loạn tới mức nào, Tần Vũ và Tiểu Hắc ở bên trong Hồng Hoang thực tế là đang chuyên tâm tu luyện. Dựa vào ký ức của Tần Vũ, hiện nay vẫn còn cách ngày Tần gia phát động khởi binh hai năm, gã tất nhiên không gấp, trên đường về vừa đi vừa khổ tu luyện tập.

Tần Vũ và Tiểu Hắc đang vượt qua giữa một vùng rừng tùng vô tận. Lúc này, nửa thân dưới của Tần Vũ vấn trường khố, thân trên mặc chiếc áo ngắn không tay, cơ bắp thân trên đều hoàn toàn lộ ra. Y phục này là do Tần Vũ tìm thấy trong phòng ngủ tầng thứ hai tại Lôi Sơn cư. Trước đây, khi Tần Vũ đặt chân đến Lôi Sơn cư, y phục trên người đã bị rách nát. Về sau, hắn đã phát hiện ra bên trong ngọa thất có không ít y phục, trường khố và áo ngắn này cũng có ở Tiềm Long đại lục.

Chỉ là chất liệu của bộ y phục này rất kỳ quái. Không ngờ cùng là linh khí như nhau có thể trích huyết nhận chủ. Sức phòng ngự cũng cực cao, Tần Vũ bèn trích huyết thu lấy. Mặc y phục này trên người thay đổi, xác thực trở nên rất thoải mái. Tần Vũ cũng không muốn lúc người nào cũng trần truồng hoặc giả khoác một lớp da thú.

Chân Tần Vũ hầu như không chạm đất, giống như ánh sáng lung linh chớp lên qua lại giữa rừng tùng. Đột nhiên, thân hình Tần Vũ đang từ tốc độ cực nhanh tiến về phía trước bỗng đứng

phắt lại, Tiểu Hắc cũng lập tức dừng lại.

"Có khí tức yêu thú, là Kim Đan kỳ."

Một người một ưng nhìn thẳng về một phương trước mặt. Một người một ưng này căn bản không tránh né, chỉ thấy một tử y nữ tử kiều mỵ xuất hiện trong tầm nhìn của hai người. Tử y nữ tử ấy tựa hồ rất kinh ngạc, đưa cánh tay nhỏ nhắn che chiếc miệng anh đào của nàng.

Chương 82

Luyện Hoá Kim Đan

- Tiểu Hắc, hồ li….đều là loài yêu thú giảo hoạt như nhau.

Tần Vũ khoé miệng khẽ nhếch lên nhìn vào tử y nữ tử vận linh thức truyền âm, cuối cùng linh thức Tần Vũ cũng phát hiện ra được chân thân của tử y nữ tử.

Hai mắt ưng của Tiểu Hắc cũng giống như thứ lợi kiếm xuyên tâm nhìn chòng chọc vào tử y nữ tử yêu mị truyền âm:

- Hừ, một hồ li Kim Đan tiền kỳ, giết cô cũng dễ dàng thôi.

Vào bên trong Hồng Hoang đã lâu, Tần Vũ cùng Tiểu Hắc cũng đã thích ứng với sự tàn khốc của Hồng Hoang.

Sinh vật đều trãi qua sự chọn lọc của tự nhiên, các loài yêu thú trong Hồng Hoang thường rất hung tàn. Ngàn vạn lần khác biệt với xứ sở lừa bịp bên ngoài, ở đây yêu thú khi biến thành hình dạng con người đều có khả năng quyết định dung mạo bản thân.

- Vị công tử này, người là nhân loại sao?

Vị tử y nữ tử nhấp nháy đôi mắt to trong veo như nước, phảng phất lại rất lo sợ dò hỏi. Vẻ mặt Tần Vũ bỗng chốc giãn ra khẽ cười nói:

- Vị cô nương này ta là người, cô có thể gọi ta là Tần công tử. Không biết cô nương đây gọi là gì?

Tần Vũ trong lòng xuất hiện một chút hứng chí cùng với tiểu

hồ li này đùa bỡn chơi, thử xem tiểu hồ li đáo để này như thế nào. Tử y nữ tử e thẹn mỉm cười đáp:

- Nô gia là Yến Tuyết, nô gia là lần đầu tiên được gặp Tần công tử là con người. Không biết nô gia có được vinh hạnh mời công tử đến nơi ở của nô gia để nghĩ ngơi hay không?

Nói xong đôi mắt to lung linh như nước lại nhìn vào Tần Vũ mỉm cười khúc khích.

- Cô nương đã có lời mời, ta thật vui vô cùng. Tiểu Hắc, đi chơi thôi.

Tần Vũ lập tức nói. Đầu ưng Tiểu Hắc khẽ gật gật, đồng thời linh thức truyện âm nói với Tần Vũ:

- Đại ca, thứ tiểu hồ này không biết đùa giỡn được mấy chiêu để ý một chút là được.

Tiểu Hắc là yêu thú đã có truyện thừa ký ức tuy là Kim Đan tiền kì nhưng mà thực lực bản thân có thể so với Kim Đan trung kỳ, một khi mà sử dụng ra truyện thừa kí ức trong các loại thần khí công kích chi pháp lúc đó có thể so sánh với Kim Đan hậu kí yêu thú, chẳng lẽ lại đi sợ một Kim Đan tiền kì như tiểu nào li?

- Tốt quá, Tần công tử mời theo nô gia.

Yến Tuyết nói xong quay người đi , nhẹ nhàng di chuyển tuy nhiên tốc độ lại rất nhanh. Động tác phi hành quả thật động lòng người, giống như người bình thường. Tần Vũ cùng Tiểu Hắc nhẹ nhàng theo chân Yến Tuyết, đi khoảng mười dặm cuối cũng đã đến nơi.

Những ngày trước Tần Vũ liên tục ở trong chiến đấu chém

giết, lại không có hứng thú gì. Lúc này Tần Vũ nhìn thấy một toà lầu các rất mỹ lệ, lầu các này dùng cây đào để dựng nên bao quanh chu vi là đào hoa lâm vô cùng mỹ lệ

- Tần công tử, đây là nơi thư muội nô gia cùng cư ngụ. Đại thư cùng nhị thư nô gia lúc này chắc là đang ở bên trong.

Thanh âm Yến Tuyết nhẹ nhàng vang lên bên tai Tần Vũ. Tần Vũ lông mày khẽ xếch lên linh thức của hắn đã cảm nhận được hai yêu hồ ở bên trong nơi này, theo lời Yến Tuyết nói thì là đại thư và nhị thư. Bất quá luận thực lực hai yêu hồ trong lầu các mà nói, thì chỉ có một là đã đạt đến Kim Đan trung kì.

- Đại thư, nhị thư ta mang khách nhân về này!

Yến Tuyết cao giọng hướng về lâu các gọi lớn.

- Tần công tử, bọn ta đi vào chứ.

Yến Tuyết cười nói, cũng cùng lúc bên trong lâu các lại đi ra hai mĩ nữ vô cùng mỹ lệ. Một hắc y mỹ nữ trông như ba mươi tuổi toàn thân toát lên một thứ khí tức phụ nữ thành thục , người còn lại khoảng hai mươi tuổi đều mang một thứ cảm giác yêu mị

Yêu hồ nhất tộc, quả nhiên yêu mị vô cùng.

- Công tử hữu lễ, nô gia Yến Tử và đây là nhị muội ta Yến Lam. Còn đây là tam muội ta Yến Tuyết nghĩ công tử đã biết rồi, đào hoa các của ta khó có được con người ghé qua nô gia vui vô cùng, nhanh nhanh mời vào.

Nói xong Yến Tử liền duỗi tay kéo lấy Tần Vũ, Tần Vũ cũng không kháng cự thuận theo lôi kéo của Yến tử. Bàn tay Yến Tử trông giống như một phiến ngọc truyền lại một cổ cảm giác kì

diệu, tuy nhiên Tần Vũ thật sự lại không có lấy tí ảnh hưởng gì.

- Yêu hồ này không biết sẽ nghĩ ra được bao nhiêu thủ đoạn đây.

Tần Vũ trong lòng cười thầm

Yến Tử đột nhiên nhìn vào mắt của Tiểu Hắc quang mang trong mắt loé lên, sau lại cười nói:

- Tần công tử, con ưng này thật vô cùng hung mãnh là người thu phục phi cầm này sao?

Yến Tử đưa thân thể lại gần bám lấy cánh tay của Tần Vũ hỏi.

- Thu phục phi cầm? Không, hắn chính là huynh đệ của ta.

Tần Vũ tâm tính kiên nhẫn vô cùng, khí tức trên người yêu hồ cũng không thể làm lay động đến bản tâm của Tần Vũ.

Tám năm kiên trì phương pháp cực hạn huấn luyện, như thế nhiều năm tâm tính Tần Vũ sao mà người thường có thể so sánh cho được. Trong những năm Tần Vũ dưới hoá danh Lưu Tinh tiến hành sát thủ nhiệm vụ đã từng kinh qua thế tục, cũng có không ít mỹ nữ dụ hoặc thứ này bất quá cũng như trò trẻ con mà thôi.

Yến Tử tươi cười nói:

- Nhị muội, tam muội nhanh nhanh đi chuẩn bị trà và bánh.

- Dạ.

Thanh âm Yến Tuyết và Yến Lam nhẹ nhàng vang lên, phút chốc thư muội họ như một cơn gió nhanh nhẹn lẫn vào bên trong lầu các. Tần Vũ cũng theo chân yến tử bước vào bên trong khách sảnh, rồi ngồi lên một cái ghế ở khách sảnh.

Bỗng chốc, Yết Tuyết cùng Yến Lam lại bưng trà bánh bước ra.

- Bánh này là do nô gia tự mình làm lấy, Tần công tử hãy nếm thử.

Yến Tuyết đưa một miếng tới bên miệng Tần Vũ, giống như chăm sóc cho Tần Vũ vậy. Tần Vũ liền dùng tay tiếp lấy, trực tiếp cắn một cái. Đồng thời có một cổ tinh thần chi lực trực tiếp mạnh mẽ hoà vào trong miệng Tần Vũ bao phủ bên ngoài lớp bánh, phảng phất như liệt diễm từ trên một phần bánh biến hoá ra.

Khoé miệng Tần Vũ xuất hiện một nét tiếu ý.

- Mê hồn hương ư?

Tần Vũ nhìn chòng chọc vào ba thư muội đứng trước mặt cười nói. Tức thì sắc mặt ba thư muội khẽ biến đổi. Đồng thời, hương khí sắc hồng phấn từ trên người của ba thư muội họ lập tức phóng ra bay khắp nơi trong phạm vị khách sảnh. Tay Tần Vũ lay động một trận cuồng phong nổi lên, thứ hương khí này lại y như trước ngập tràn trong khách sảnh gió thổi cũng không tan.

- Tần công tử, viên Kim Đan của chàng tính ra cũng khả dĩ giúp cho thư muội bọn ta vài trăm năm tu luyện đó .

Yến Tử kiều mị cười nói, đồng thời một đạo bạch quang từ trên người Yến Tử phóng ra. Sau lại hoá thành một bạch sắc võng cực lớn, cái võng này từ trên không hạ xuống trực tiếp hướng về Tần Vũ cùng Tiểu Hắc.

- Thư muội chúng ta, chuẩn bị hưởng thụ một bữa tiệc đây.

Ba thư muội Yến Tử trong mắt tán phát ra thứ quang mang nóng bức nhìn vào Tần Vũ.

- Tiểu Hắc, tránh ra đi để ta xuất thủ!

Linh thức truyền âm của Tần Vũ hướng vào trong đầu Tiểu Hắc. Thứ mê hồn hương này bởi không nhập vào cơ thể thì không thể gây tổn hại gì, một khi mà tiến nhập nội thể thì sẽ tác hại rất lớn. Tần Vũ đã có phòng bị , tự nhiên là không trúng phải chiêu này.

- Cũng tốt, hành động nhanh lên nha.

Tiểu Hắc cũng không phản đối.

- Hừ!

Một đạo ánh kim sắc nhanh như chớp phóng vào bên trong không gian khách sảnh, trực tiếp xuyên phá bạch sắc võng.

- Bùm!

Một tiếng, bạch sắc võng bị phân thành hai mảnh Yến Tử nhất thời sắc mặt trắng bạch đồng thời lập tực linh thức truyền âm nói:

- Là trung phẩm linh khí đó, thư muội chúng ta cùng xông lên.

Yến Tử lại đoán trật lất, có thể phá nát hạ phẩm linh khí không phải nhất thiết cứ phải là trung phẩm linh khí. Cũng có khả năng là thượng phẩm linh khí thậm chí là cực phẩm linh khí nữa, hiển nhiên Yến Tử căn bản cũng nghĩ tới một tu chân giả Kim Đan kì may mắn cũng có thể có thượng phẩm linh khí.

Yến Tuyết cũng Yến Lam nghe thấy truyền âm của Yến Tử lập tức thân hình di động phóng về hướng Tần Vũ. Nhưng Tần Vũ căn bản lại không công kích hai ngươi này.

Phi kiếm ánh kim sắc hình dạng giống như tú hoa châm nhằm hướng Yến Tử xạ tới, Yến Tử vội kéo lấy dây lưng trên người trường bào rộng thùng thình rơi xuống. Khiến người ta ngạc nhiên là bên trong trường bào Yến Tử lại không mặc một thứ gì, hình dáng xinh đẹp mê người của Yến Tử lại trần truồng xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

Cũng vừa lúc kéo lấy dây lưng đột nhiên làm thành một thanh nhuyễn kiếm mạnh mẽ phóng ra, trực tiếp hướng về Tần Vũ xạ tới.Có thể đoán được tục cảnh này cũng là chiêu số.

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, đơn thủ duỗi ra trực tiếp cắp lấy nhuyễn kiếm. Chỉ lực xuyên qua bất ngờ bẻ gãy thanh nhuyễn kiếm, dĩ nhiên hiện này đạt tới thượng phẩm linh khí uy lực của diễm si quyền sáo quả nhiên tăng cường rất nhiều. Cùng lúc này Yến Tuyết cùng Yến Lam nương từ phái sau của Tần Vũ một trái một phải công kích tới.

- U*ng Trảo công!*

Hai tay Tần Vũ hoá thành ưng trảo cũng không cần quay lại tránh lấy vũ khí của Yến Tử cùng Yến Lam, lại trực tiếp chụp lấy cổ tay hai người,

Chỉ lực quán xuyên trực tiếp phế đi cổ tay hai người sau đó ưng trảo nắm lại thành quyền, trái phải quyền chỉ trực tiếp công tới bộ vị mi tâm của Yến Tuyết và Yến Lam.

Lập tức Yến Lam cùng Yến Tuyết ngã người xuống, cuối cùng hoá thành hai con hồ li.

- *Tam muội, nhị muội.*

Yến Tử thét to, rồi như một cơn cuồng phong phóng tới Tần Vũ. Khiến cho Tần Vũ rất cảm thấy ngạc nhiên, sau khi Yến Tử

phóng tới Tần Vũ bất ngờ phương hướng lại chuyển biến. Nhanh chóng vọt bay ra phía bên ngoài, tự nhiên là biến thành gấp gáp trốn chạy.

- Chạy ư? Cùng ta so sánh tốc độ sao?

Tần Vũ giống như một cơn gió vô thanh gần như nháy mắt đã đến bên thân của Yến Tử. Sau khi Yến Tử nhanh chóng phi hành bỏ trốn, quay đầu lại nhìn rồi tự nói trong lòng:

- Tiểu tử không có đuổi theo sao?

Tuy nhiên lúc cô ta quay đầu lại đã thấy Tần Vũ đang mỉm cười đứng trước mặt

- Á!

Yến Tử lập tức phát ra tiếng kêu cao vút, Tần Vũ nghe thấy tiếng kêu chói tai này cũng không kiềm được đôi mày khẽ cau lại. Yến Tử tức thời trong mắt một thấp thoáng hàn quang tay hoá thành lợi trảo chụp tới Tần Vũ, Tần Vũ thực sự tiếp lấy một quyền đánh vỡ lợi trảo của Yến Tử. Đồng thời trực tiếp đánh mạnh vào bụng của Yến Tử, Yến Tử toàn thân như bị sét đánh sau đó thân người ngã xuống đất bất động. Sau cùng hoá thành một con hồi li.

- Ba con yêu hồ.

Khoé miệng Tần Vũ vô ý hiện hữu một nét cười khẽ.

- Tiểu Hắc, yêu thú bên trong Hồng Hoang vô luận là chủng loại gì phần lớn đều muốn kết liễu đối phương để mưu toán việc chiếm lấy Kim Đan. Như ba con yêu hồ này tưởng rằng có thể giết chết bọn ta để đạt lấy Kim Đan.

Cánh tay Tần Vũ duỗi ra một đạo hoả diễm xuất hiện trực tiếp thiêu đốt thi thể hồ li, một viên Kim Đan xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ vẫy tay trực tíếp thu lấy bỏ vào không gian giới chỉ, rồi mới bay vào trong đào hoa các.

Tiểu Hắc nhìn vào Tần Vũ, linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, lộ trình đi qua cũng chưa hết một nữa thật sự lại giết được khá nhiều yêu thú Kim Đan kỳ, chúng ta thường không vô duyên vô cớ giết chết bọn họ. Nhưng bọn yêu thú đó tâm thái vốn độc địa cứ muốn đoạt lấy Kim Đan bọn ta, nhưng thực lực của chúng lại quá yếu.

- Không phải thực lực của bọn chúng yếu, mà do nhãn quang bọn chúng quá kém. Tiểu Hắc, hai viên Kim Đan ngoài kia thuộc về ngươi bọn ta cùng tìm một địa phương bí mật luyện hoá Kim Đan đi.

Tần Vũ cười nói

Miệng Tiểu Hắc mở ra xạ xuất hai đạo thiểm điện trực tiếp bắn lên thi thể hai yêu hồ, hai viên Kim Đan lập tức bay lên bị Tiểu Hắc há miệng nuốt vào bụng, sau đó nói:

- Đại ca, hai viên Kim Đan này tính ra cũng phải cần ba ngày để luyện hoá. Đi, trước tiên tìm một địa phương đã.

Tần Vũ cùng Tiểu Hắc một người một ưng nhanh chóng li khai đào hoa các

Yêu thú trong Hồng Hoang đều muốn chém giết muốn chiếm đoạt Kim Đan hoặc giả nguyên anh của đối phương để gia tăng thực lực, đương nhiên để chiếm lấy được Kim Đan của kẻ khác

thực lực cũng phải đủ mạnh. Yến Tuyết cảm thấy Tần Vũ cùng Tiểu Hắc thực lực đều là kim đàn tiền kỳ chênh lệch không nhiều liền quyết định động thủ.

Biết sao được, vô luận là Tần Vũ hay là Tiểu Hắc đều là không thể nhìn vẻ bên ngoài mà phán đoán thực lực bọn họ được. Trên đường đi đã có vài yêu thú do xem nhẹ Tần Vũ cùng Tiểu Hắc nên bị đánh mất Kim Đan.

Ban đêm nước lạnh cóng, Hồng Hoang về khuya gió lại càng khốc liệt. Tại một vô danh sơn mạch bên trong Hồng Hoang có Tần Vũ cùng Tiểu Hắc đang ở chính giữa một động huyệt, bên ngoài động huyệt được bố trí một ảo trận đơn giản.

Tần Vũ ngồi xếp bằng, một viên Kim Đan lơ lửng bay trước người Tần Vũ. Bất ngờ hai mắt Tần Vũ mở to, chỉ thấy Tần Vũ đơn thủ xuất chỉ. Một đạo thanh sắc hoả diễm nhàn nhạt theo tay Tần Vũ nhẹ nhàng phát xuất bọc lấy viên Kim Đan, chỉ nghe thấy tiếng :

- Xuy, xuy…

Kim Đan liên tục bị thiêu đốt cuối cùng hoá thành thứ kim sắc dịch thể hỗn độn, kim sắc dịch thể này không ngừng quấn lấy chung quanh Tần Vũ.

- Hừm!

Xung quanh Tân Vũ không khí đều bị chấn động, bỗng chốc từng đạo ánh kim sắc tinh thần chi lực bên trong cơ thể Tần Vũ không ngừng toả ra. Đồng thời hình thành một cơn lốc mây cực lớn bao quanh mà Tần Vũ ở chính giữa của con lốc xoáy này, dịch thể kim sắc hoá thành đạo năng lượng lại bị cơn lốc cực lớn này hút lấy.

Ánh kim sắc tinh thần chi lực hình thành một vòng tuần hoàn, đưa thứ Kim Đan năng lượng hoà nhập vào bên trong đan điền. Chính giữa đan điền lại có một tinh vân không ngừng xoay chuyển, tuy nhiên lúc này tinh thần chân hoả bên trong tinh vân lại nóng bức vô cùng.

- *Xuy xuy….*

Kim sắc năng lượng xuất ra lại tiến nhập đan điền trước tiên phải lần lượt tôi luyện lại tinh thần chân hoả, đốt cháy.

Như một yêu thú trực tiếp nuốt lấy Kim Đan, sau cùng hấp thu lực lượng cho bản thân sử dụng. Tần Vũ lại không như thế, hắn hoàn toàn dùng thứ Kim Đan luyện hoá trước sau nhiều lần. Thứ năng lượng hỗn tạp sau khi toàn bộ được luyện hoá, cuối cùng lại dùng để tăng sinh mệnh tinh hoa trọng yếu của tu luyện giả

Tinh hoa lực lượng cơ bản nhất này vừa bị Tần Vũ hấp thu, tuy nhiên trải qua quá trình luyện hoá tinh thần chân hoả Kim Đan lực lượng sẽ mất đi tới chín thành. Cũng bởi Tần Vũ vĩnh viễn ghi nhớ trong Tinh thần biến Lôi Vệ tiền bối coi trọng nhất là một điểm…..thuần khiết

Lực lượng nhất định phải thuần khiết, căn cơ tuyệt đối phải vững chắc

Bên trong đan điền Tần Vũ tinh vân không ngừng xoay chuyển hình thành một vòng xoáy, mỗi một vòng xoáy đều có một lớp ngân sắc nhỏ li ti. Lớp ngân sắc li ti này mỗi một điểm đều hàm chứa thứ năng lượng cường đại, lúc tối hậu luyện hoá thành thứ năng lượng cực kì thuần khiết rồi được ngân sắc li ti hấp thụ.

Một viên Kim Đan bị luyện hoá mất chín thành, lực lượng tối thuần khiết dư ra này mới là sinh mệnh tinh hoa của tu luyện giả.

Bên ngoài cơ thể Tần Vũ lơ lững kim sắc dịch thể, từng chút

một lần lượt bị Tần Vũ luyện hoá một điểm nhỏ. Tần Vũ cũng không vội, mà muốn vội cũng không được vỏn vẹn gần hết ba ngày ba đêm Tần Vũ chung quy cũng luyện hoá sạch sẽ hoàn toàn hấp thụ.

Tần Vũ mở mắt ra nhìn vào Tiểu Hắc ở bên cạnh y cũng vừa kết thúc tu luyện.

- Đại ca, huynh luyện hoá thành công rồi ư? Đệ cũng vừa luyện hoá thành công.

Linh thức truyền âm của Tiểu Hắc vọng đến. Tần Vũ khe khẽ gật đầu mỉm cười.

- Đại ca, bọn ta mỗi lần hấp thu đều mất cùng một thời gian. Những yêu thú khác đoạt lấy Kim Đan lại nhanh hơn nhiều bất quá bọn chúng đều nguyện vẹn mà nuốt lấy, giống như là càng nhiều càng tốt vậy.

Tiểu Hắc nói với vẻ khinh thị.

Các loại yểu thú khác đều chỉ có phương pháp tu luyện cơ bản nhất, thì biết được bao nhiêu đạo lý ? Làm thế nào mà cùng với Tiểu Hắc so sánh được, chung quy trong kí ức của Tiểu Hắc có chứa rất nhiều phương pháp tu luyện thần bí.

Thân hình Tần Vũ loáng một cái đã trực tiếp phóng ra ngoài động huyệt, cái ảo trận Tần Vũ vung tay liền bị giải khai. Tiểu Hắc cũng cùng một lúc xuất hiện ở bên ngoài, một người một ưng tiếp tục lữ trình tu luyện tại Hồng Hoang

Chương 83

Huyết Chiến

Trong khi Tần Vũ và Tiểu Hắc đang tiếp tục hành trình, thì ở trong tổng bộ chỉ huy ở Tích Dương Trấn, lúc này trăng sáng sao thưa, Tần Đức đứng trong sân, ngửng đầu nhìn ánh trăng, hai tai chắp sau lưng.

"Đại cục đã định!"

Trong mắt Tần Đức quang mang sáng rực, hiển nhiên trong lòng đang rất kích động. Hành động lần này cử tay một cái nắm cả Bắc vực lưỡng quận có thể gọi là hoàn mỹ, từ đầu đến cuối đều trong kế hoạch của Tần Đức. Lúc trước ông cố ý hội ngộ hiệp định cùng Thượng Quan Hồng, muốn cùng liên minh với lão ta, là vì ngày này.

Vô luận Thượng Quan Hồng thực tâm muốn liên minh, hay giả bộ cùng ông liên minh, rồi sau đó phản lại, Thượng Quan Hồng nhất định ngoài mặt phải tuyên bố đứng về bên Tần Đức, tối thiểu cũng phải bỏ đi chút địa vị tuyệt đối, những quân sỹ bình thường đều không hiểu rõ chân tướng sự việc. Như vậy có thể triển khai kế hoạch, cất tay một cái là nắm được cả Bắc vực lưỡng quận.

Như cục diện hiện nay, Tần gia chỉ cần làm chút thủ đoạn, thì toàn bộ Bắc vực lưỡng quận sẽ không thuộc về Thượng Quan gia nữa, mà sẽ là của Tần gia.

"Tĩnh Di, Vũ nhi, mọi người ở trên trời hãy chứng kiến cho ta. Ta nhất định phải vì các người báo cừu. Hạng gia... ... nhất định phải bị ta đạp bằng, Hạng Quảng, Ngũ Đức, cũng phải chết không nghi ngờ gì nữa." Nhãn quang Tần Đức đột nhiên trở nên lăng lệ, hai tay chắp sau lưng cũng mãnh nhiên nắm chặt, các ngón tay đều trắng bệch.

Cừu hận!

Ẩn tàng trong tâm khảm Tần Đức, vô luận là cái chết thê tử yêu thương nhất, hay là cái chết của nhi tử nhỏ nhất, mỗi đêm đều như ngàn vạn con kiến (mã nghĩ) cắn xé tâm tạng của ông, không diệt được Hạng gia, không giết được Hạng Quảng và Ngũ Đức, Tần Đức ông không có lấy một đêm an giấc.

Trước khi bình minh khi màn đêm đang dần biến mất, Tần Đức dĩ nhiên đã thấy ánh rạng đông của chiến thắng.

"Một tháng, trong vòng một tháng sẽ thống nhất cả Sở Vương triều. Tiêu diệt Hạng gia, giết chết Hạng Quảng, Ngũ Đức." Tần Đức trong lòng tự nhủ, mặc dù lúc này mới bước vào cục diện đối đầu, nhưng trong lòng Tần Đức đã mười phần tín tâm.

Hạng gia tổn thất một quận, cộng thêm Mộc gia thì hiện giờ tổng cộng chiếm cứ sáu quận. Tần gia có thêm hai quận của Thượng Quan gia, cũng có sáu quận. Thực lực của hai bên là tương đương. Mặc dù quân lực Tần gia mạnh hơn một chút, nhưng Hạng gia là bên phòng thủ. Tần gia là bên công kích, khi công thành, binh sĩ của bên công kích sẽ chết nhiều hơn của bên phòng ngự.

Nói tóm lại, hai bên thực lực tương đương, bước vào thời kỳ giằng co. Nhưng Tần Đức lại có tín tâm trong vòng một tháng thống nhất cả Sở Vương triều.

... ...

Trong Hồng hoang, Tần Vũ và Tiểu Hắc như con thoi hối hả xuyên qua.

"Lại có kẻ không tiếc mạng."

Tần Vũ và Tiểu Hắc một lần nữa dừng lại.

"Một báo tử Kim Đan tiền kỳ, là Hắc Phong Báo, trong đại gia tộc nhà báo thì Hắc Phong Báo có thể xem là một loài cực kỳ đặc dị, tựa như có chút phiền phức khó khăn rồi đây." Tần Vũ truyền âm với Tiểu Hắc, linh thức của Tần Vũ đã phát hiện một nam nhân ở ngoài xa vài nghìn mét.

Yêu thú tu luyện. Càng là yêu thú lợi hại thì càng khó hoá thành hình người. So với Kim Diễm ưng, Vương giả của loài ưng, Tần Vũ và Tiểu Hắc lúc gặp phải, căn bản không có chút kỳ vọng liên hoàn thủ, trực tiếp chạy thoát thân.

Nhưng ba con hồ ly đã sát tử mấy ngày trước, chỉ có thể liệt vào loại yêu hồ phổ thông trong hồ ly tộc. Đối với Hắc Phong Báo này, mặc dù đã vượt qua Tứ cửu thiên kiếp có thể hoá thành hình dạng con người, tựa hồ như không mấy lợi hại, nhưng là Hắc Phong Báo thì thực tế rất đặc thù.

Hắc Phong Báo thực sự là vô cùng khó chịu, là bởi vì tốc độ của Hắc Phong Báo.

Báo tộc vốn đã lừng danh về tốc độ, luận về tốc độ của các loài thú chạy dưới đất, không có bất cứ một yêu thú này có thể so bỉ với Báo tộc, nhưng trong Báo tộc thì Hắc Phong báo là chủng tộc có tốc độ ưu việt nhất, có thể tưởng tượng được tốc độ của Hắc Phong Báo nhanh như thế nào, tốc độ quá nhanh, nếu muốn hạ sát cũng rất khó khăn.

"Tiểu Hắc, nó đến đấy." Linh thức của Tần Vũ hoàn toàn khoá chặt đối phương.

Linh hồn của Tần Vũ không thời khắc nào không nhận được sự săn sóc ân cần dịu nhẹ của Lưu Tinh Lệ, linh hồn cũng càng lúc càng mạnh, sức mạnh linh thức của Tần Vũ so với thực lực bản thân hắn cũng không tương đồng. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Tần Vũ phát hiện ra Hắc Phong Báo sớm hơn Tiểu Hắc.

"Đại ca, tựa như con Hắc Phong Báo này muốn công kích chúng ta." Tiểu Hắc cô ngạo nói.

Một đạo hắc sắc thiểm điện từ đằng xa bắn tới, mục tiêu chính là Tần Vũ. Trong mắt Tần Vũ tinh quang mãnh liệt phát xuất ra ngoài, đồng thời toàn thân hoá thành vô số đạo ảo ảnh, hai tay hoá thành ưng trảo, như thiểm điện cùng kẻ đến đánh lén giao thủ vài chục chiêu.

"Không tự lượng sức!"

Tần Vũ khẽ nhếch mép cười khẩy, Hắc Phong Báo này không ngờ lại tự chui đầu vào chỗ chết, Tần Vũ cũng trở nên hung bạo, chỉ thấy ưng trảo đột nhiên thành kiếm chỉ, đạm ngân sắc tinh thần chi lực mờ nhạt hình thành kiếm ảnh, Tần Vũ một chỉ đã phá thủ chưởng của Hắc Phong Báo.

Hắc Phong Báo tung người ra sau vài trăm mét, sau đó đứng ở trên không, tuy nhiên bàn tay phải đã lập tức xuất hiện một lỗ thủng, tiên huyết chảy ra.

Hắc Phong Báo Kim Đan kỳ vẫn trong hình dạng con người, toàn thân có một cổ khí tức dũng mãnh, cơ nhục trên người trở thành các đường rãnh, khá giống với cơ nhục của Tần Vũ, nói đúng hơn, thân thể Hắc Phong Báo này gần giống thân thể của Tần Vũ, chỉ là khí tức so với của Tần Vũ thì dũng mãnh hơn.

"Có phải ba tỷ muội Yến thị là do các ngươi giết chết không? Nói!" Hắc Phong Báo này có vẻ như không nhận thức được sự chênh lệch giữa đôi bên, ngược lại quát lớn một tiếng.

Tần Vũ hai tai khoanh trước ngực, nhẹ nhàng xoa cằm cười nói: *"Ồ? Giết thì sao, mà không giết thì sao? Chẳng lẽ ngươi muốn báo cừu, hoặc giả hãy nói người và tam tỷ muôi Yến thị có quan hệ gì, hay bọn chúng là bạn cũ của ngươi?"* Tần Vũ cợt nhả nói.

Mặc dù tốc độ của Hắc Phong Báo này nhanh, nhưng bất quá chỉ là Kim Đan tiền kỳ, so với tốc độ bình thường của Tần Vũ thì không có nhiều khác biệt, Nếu là Hắc Phong Báo Kim Đan trung kỳ, Tần Vũ sẽ phải hết sức nỗ lực. Còn nếu gặp Hắc Phong Báo Kim Đan hậu kỳ, tốc độ của Tần Vũ tính ra cũng không thể theo kịp, Tần Vũ cũng sẽ không thoải mái như vậy.

Đáng tiếc, tên hạ đẳng trước mặt chỉ là Kim Đan tiền kỳ.

"Hừm, hai ngươi không biết từ đâu đến đây, chẳng lẽ không biết trong phạm vi ba nghìn dặm quanh đây, là địa bàn của huynh đệ Thân thị ta? Ta là Thân Y trong Thân thị huynh đệ. Ba tỷ muội Yến thị là người của Thân thị huynh đệ bọn ta, ngươi không ngờ lại dám sát hại ba tỷ muội Yến thị?" Trong mắt Thân Y ánh quang mang oán độc không ngừng loé sáng.

Thân Y này toàn thân là da thú, cân cốt trên thân thể giống như đồng thiết, tỏ ra vô cùng dũng mãnh. Tiếc rằng Tần Vũ thực sự không mấy quan tâm khiến hắn phát nộ.

"Ồ, xem ra huynh đệ Thân thị các ngươi đã tìm chúng ta rất lâu để tính sổ." Tần Vũ cười nhạt.

Thân Y sắc mặt tối sầm, đích xác, sau khi bọn hắn phát hiện Yến thị tam tỷ muội đã chết, liền lập tức bắt đầu truy tìm hung thủ. Bọn hắn mười phần xác định, là không có yêu thú nào trong phạm vi lãnh địa của mình dám đối phó với Yến thị tam tỷ muội, thậm chí muốn đối phó cũng không đủ thực lực.

Do vậy, chỉ có thể là yêu thú bên ngoài đi vào. Thân thị huynh đệ liền bắt đầu tìm kiếm, sau cùng Tần Vũ và Tiểu Hắc đã bị Thân Y này phát hiện.

"Ngươi xứng là đối thủ của ta?" Tần Vũ cười nói.

"Không!" Thân Y không chút hổ thẹn. Hung quang trong mắt

hắn loé sáng, trừng trừng nhìn thẳng vào Tần Vũ, *"Các ngươi một người một ưng, thực lực mặc dù không tệ, tiếc là... ... ta không chỉ có một mình! Ngaooooo"* Thân Y đột nhiên ngửng đầu hú lên một tiếng, thanh âm vang vọng trong phạm vị vài trăm dặm.

Tần Vũ hơi biến sắc.

"Đại ca, tên này giao cho đệ, trước hết hãy giết hắn đã, sau đó sẽ nhẹ nhàng đối phó với huynh đệ của hắn!" Linh thức truyền âm của Tiểu Hắc vừa vang lên trong đầu Tần Vũ, Tiểu Hắc đã hoá thành một đạo lưu quang phóng về phía Thân Y, Thân Y thấy một cự đại hắc ưng tung cánh cấp tốc bay tới, lập tức lùi ra sau.

Đôi băng lãnh lợi trảo của Tiểu Hắc bổ tới, bất ngờ xé toạc không khí, Thân Y sắc mặt kinh biến, dùng cả thủ cước toàn thân, trong sát na tránh thoát khỏi.

"Ngao ngao ngaooo"

Thân Y vội vã hú lên, đồng thời hình dạng con người của Thân Y bất ngờ biến hoá, chỉ trong sát na. Đang là một hán tử uy dũng, hiện tại lại biến thành một Hắc Phong Báo, Hắc Phong Báo có hình dạng tương tự loài báo thông thường.

Tuy nhiên trên lưng Hắc Phong Báo có thanh sắc vằn vện loang lổ, và khiến người ta kinh ngạc nhất là trên bốn lợi trảo bất ngờ xuất hiện lỗ thủng.

"Tiểu Hắc, để giải quyết một Hắc Phong Báo Kim Đan tiền kỳ cần mất bao nhiêu thời gian? Làm sao nói trước được. Có thể nói, đệ so với Kim Diễm ưng cùng cấp cũng phải mạnh hơn, Kim Diễm ưng lại lợi hại hơn Hắc Phong Báo nhiều, đệ... ..." Tần Vũ ở một bên xem trò vui cười nói.

Tiểu Hắc giận dữ nhìn Tần Vũ một cái. Sau đó trừng mắt nhìn Hắc Phong Báo linh thức truyền âm nói: *"Tiểu Báo tử, xin lỗi, ngươi*

sẽ lập tức phải chết, hãy nhanh chóng hưởng thụ những thời khắc cuối cùng của cuộc đời đi."

Hắc Phong Báo nghe xong tức thì đại nộ, nhảy lên một cái, trong sát na đã nhảy qua vài trăm mét.

"ba!"

Quang mang từ hai mắt Tiểu Hắc sáng rực, hai đạo tử sắc thiểm điện bất ngờ từ trong nhãn tình Tiểu Hắc xạ xuất ra, trực tiếp oanh kích lên thân thể Hắc Phong Báo Thân Y đang không có chút phản ứng, chỉ nghe thấy một tiếng rú đau đớn, trên người Hắc Phong Báo thiểm điện loé sáng, ngã xuống đất toàn thân co giật. Còn Tiểu Hắc hai cánh vỗ mạnh, trong chớp mắt cấp tốc vỗ vài cái, phảng phất như ánh lửa lập loè, Tiểu Hắc vụt cái đã biến mất.

"Rắc!"

Hai ưng trảo của Tiểu Hắc trực tiếp bóp vỡ đầu Hắc Phong Báo, Hắc Phong Báo lập tức mất mạng, Tiểu Hắc liền trực tiếp lấy Kim Đan của Hắc Phong Báo nuốt chửng luôn.

"Đại ca, Hắc Phong Báo này còn có huynh đệ, Kim Đan của đám huynh đệ hắn sẽ nhường cho huynh." Tiểu Hắc trực tiếp linh thức truyền âm nói.

Tần Vũ cả cười, hắn hiểu rõ hảo ý của Tiểu Hắc, Thân Y này bất quá là Kim Đan tiền kỳ thôi, huynh đệ của hắn thực lực tối thiểu cũng phải là Kim Đan tiền kỳ. Nói không chừng còn là Kim Đan trung kỳ. Tần Vũ nghĩ đến cảnh vừa rồi khi Tiểu Hắc sát tử Hắc Phong Báo, nghi hoặc hỏi: *"Tiểu Hắc, tại sao lúc đó nhãn tình của đệ lại có thể phát xuất ra thiểm điện vậy?"*

Theo Tần Vũ được biết, thân thể Tiểu Hắc có thể phát xuất ra thiểm điện, trong mỏ cũng có thể phát xuất thiểm điện, nhưng là

nhãn tình, nhãn tình yếu nhược không ngờ cũng có thể phát xuất thiểm điện sao?

"Đại ca, đó là bí mật của đệ. Ưng nhãn là ưu thế của ưng tộc, ưng nhãn của đệ tốc độ phát xuất thiểm điện so với tốc độ thổ xuất thiểm điện từ mỏ còn nhanh hơn, uy lực cũng không cách biệt bao nhiêu." Tiểu Hắc nhẹ nhàng đập cánh, giải thích cho Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng thầm thở dài, Tiểu Hắc này thật sự quá thần bí.

Ít nhất khi Tần Vũ động thủ cùng Tiểu Hắc, Tần Vũ cũng không nắm chắc có thể đánh bại Tiểu Hắc. Các chủng công kích thần bí của Tiểu Hắc liên tục xuất ra không có điểm dừng, đặc biệt là khi trước Tiểu Hắc đã từng đề nghị Tần Vũ cho một khối thượng phẩm tinh thạch để luyện khí, nhưng từ đó đến giờ Tần Vũ chưa từng thấy Tiểu Hắc sử dụng qua.

"Tiểu Hắc... ... đệ nói Kim Đan của huynh đệ hắn đều là của ta? Đệ đừng hối hận nhé?" Tần Vũ hốt nhiên cười nói.

Tiểu Hắc lắc đầu nói lớn: *"Đệ sao phải hối hận chứ, đệ... ..."* Vừa nói được nửa câu, Tiểu Hắc tức thì dừng lại, *"Hai Hắc Phong Báo yêu thú, hơn nữa lại là... ..."* Tiểu Hắc lúc này cũng nghiêm nghị trở lại, không phóng túng như vừa rồi nữa.

Tần Vũ khẽ gật đầu, nhìn về hướng tây bắc nói: *"Phải, hai Hắc Phong Báo đều là Kim Đan hậu kỳ, luận về tốc độ, có thể còn vượt trội hơn ta."*

"Một tiểu tử Kim Đan tiền kỳ, không ngờ lại có hai huynh đệ, hơn nữa là hai Hắc Phong Báo Kim Đan hậu kỳ. Đại ca, sự việc xem ra đã có chút rắc rối rồi. Kim Đan hậu kỳ ư. Hơn nữa lại là hai tên Hắc Phong Báo tốc độ cực nhanh. Có lẽ chúng ta đã gặp phải đối thủ lợi hại nhất sau một thời gian dài rồi." Tiểu Hắc nói.

Kim Diễm ưng lợi hại lúc trước từng gặp, chỉ là một Kim Diễm ưng Nguyên anh kỳ, Tần Vũ và Tiểu Hắc trong đầu đều không hề có ý niệm đối địch động thủ với nó.

Nhưng với hai Hắc Phong báo này, Tần Vũ và Tiểu Hắc tức thì trở thành đối thủ giao chiến.

"Tam đệ!"

Hai đại hán da thú với bộ dạng gần giống Thân Y xuất hiện cạnh thi thể của hắn. Hai đại hán này thân thể gần như hoàn mỹ, chỉ nhìn riêng thể hình đã có thể thấy được là sựu vượt trội nhất về tốc độ, còn trong lực lượng cơ nhục cũng có thể nhìn ra lực lượng của bọn họ.

"Ta, Thân Báo!" Đại hán lông mi màu xanh trừng mắt nhìn Tiểu Hắc và Tần Vũ nói.

"Ta, Thân Dư!" Đại hán kia cũng nói.

"Giết tam đệ của bọn ta, các ngươi chuẩn bị chôn cùng đi." Đại hán thanh sắc mi mao đứng bên trái lạnh lùng nói.

Trên người hai cao thủ Kim Đan kỳ của Hắc Phong Báo tộc này phát tán ra một khí thế kinh nhân, hai cao thủ Kim Đan hậu kỳ, cái chết của đệ đệ đã khiến hai cao thủ Hắc Phong Báo tộc này trong tâm cực kỳ cuồng nộ, trong lãnh địa ba ngàn dặm của bọn họ, chưa từng có kẻ nào dám khi phụ đệ đệ của họ.

Tên tam đệ này thực lực bất quá chỉ là Kim Đan tiền kỳ, nhưng ở trong vòng bảo hộ của hai vị đại ca Kim Đan hậu kỳ của hắn, cũng không ai dám khi phụ. Hai huynh đệ Thân Báo, Thân Dư coi Thân Y như bảo vật, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khi phụ tam đệ của họ... ... nhưng giờ đây tam đệ của họ đã chết!

Lực lượng của hai người Thân Báo, Thân Dư không ngừng được tích tụ, vả hai đều chuẩn bị để đến thời điểm thích hợp sẽ

bạo phát.

"Tiểu Hắc, chạy thôi, chúng ta cũng không chân chính muốn tham gia trận đại chiến này." Tần Vũ truyền âm nói.

Tiểu Hắc trong mắt cũng phát tán chiến ý cường liệt: *"Đại ca, Kim Diễm ưng kia cường lực vượt xa, còn các yêu thú khác, cũng chỉ có một Kim Đan trung kỳ là mạnh nhất, hơn nữa lại là yêu thú phổ thông. Bất cứ là quá yếu hoặc quá mạnh, sức chiến đấu chân chính đều không thể bạo phát, gặp được hai Hắc Phong Báo Kim Đan hậu kỳ này, chúng ta cũng có thể đại chiến một phen."*

Tần Vũ cảm thấy nhiệt huyết của bản thân cũng đã tràn trề trở lại, phảng phất giống như cảm giác lúc huấn luyện cực hạn sau khi đột phá qua cực hạn sinh lý vậy.

"Tên bên trái là của ta, tên còn lại là của đệ." Tần Đức truyền âm nói.

Trong mắt Thân Báo phảng phất như lôi điện toé ra, hung bạo quát lên một tiếng: *"Giết!"*, Thân Dư ở bên cạnh khí thế cũng trở nên lăng lệ, hai huynh đệ xuất thân từ Hắc Phong Báo yêu tộc, tốc độ hoàn toàn đạt đến cực hạn, hai đạo hắc sắc thiểm điện nhằm hướng Tần Vũ và Tiểu Hắc cấp tốc phóng đến.

"Giết!"

Khí thế của Tần Vũ và Tiểu Hắc cũng mãnh liệt lên tới tận đỉnh núi, một tiếng quát lơn xen lẫn tiếng ưng kêu nhất tề vang lên, cả hai cũng đã bạo phát sức chiến đấu mạnh nhất, hoá thành hai đạo thiểm điện chủ động phóng về phía đối thủ của mình!

Chương 84

Tinh Thần Lĩnh Vực

Thân Báo và Tần Vũ hóa thành hai đạo tàn ảnh màu đen, giao thủ vô cùng nhanh chóng.

- Bùng! Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!...

Mỗi lần giao thủ đều phát ra tiếng nổ rung trời. Hai người lúc thì bay lượn trên cao, lúc thì giao chiến dưới mặt đất, chỗ nào tàn ảnh lướt qua là chỗ đó các cây cổ thụ trong rừng lần lượt bật văng lên rồi rơi xuống ầm ầm.

- Ha!

Tần Vũ đấm thẳng một quyền, xuyên phá không khí trực tiếp đánh thẳng tới ngực Thân Báo. Ánh mắt Thân Báo lóe lên sắc bén, cả người nhẹ nhàng rung lên, trong nháy mắt đã sinh ra mấy đạo tàn ảnh, một quyền trầm trọng đó của Tần Vũ liền đánh lên cây cổ thụ phía sau lưng Thân Báo.

Đột nhiên…

- Bùng!

Như tiếng sấm nổ, cây cổ thụ cao mấy chục mét đó lập tức biến thành vô số khối gỗ vụn, phảng phất như bị hoàn toàn chặt nát ra. Mỗi khối gỗ vụn đó tối đa chỉ lớn bằng bàn tay, vì vậy cây cổ thụ hóa thành vô số mảnh gỗ vụn bắn tung ra bốn phương tám hướng.

Thân hình Thân Báo sau khi rung lên hai cái liền lùi lại một

trăm mét, sau đó bay lên không trung đứng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng bất động nhìn Thân Báo.

"Con vật này còn chưa biến thành chân thân của Hắc Phong báo mà tốc độ đã tương đương với ta, một khi biến thành chân thân thì tốc độ chắc còn tăng nữa. Vậy thì ta chắc chắn không bằng nó rồi." Tần Vũ nhìn Thân Báo hoàn toàn phong bế khí tức đứng trước mắt, trong lòng thầm suy tính phương pháp đối phó con Hắc Phong báo này.

Luận về tốc độ thì Tần Vũ căn bản không thể chiếm ưu thế, thậm chí còn rơi vào thế yếu.

Tần Vũ đột nhiên sáng mắt lên, miệng lộ ra nụ cười: *"Đúng rồi, Hắc Phong báo mạnh về tốc độ, nhưng sức lực lại không nhiều, cho dù nó có thể so sánh tốc độ với ta thì sức lực lại không đủ. Với sức lực của ta, lại dung hợp với Tinh Thần lực thì uy lực chắc sẽ vượt qua được nó!"*

Thân Báo liếc nhìn những mảnh gỗ vụn hoàn toàn bị phá nát, cười nhạt nói:

- Quả nhiên có chút thực lực. Thảo nào có thể giết tam đệ của ta. Bất quá… chút thực lực đó không đủ làm đối thủ của ta.

Thân Báo ngoài miệng nói vậy, thực ra đã khiếp sợ uy lực một quyền vừa rồi của Tần Vũ.

Một quyền vừa rồi của Tần Vũ nếu quả thật đánh trúng người Thân Báo thì nó không chết cũng trọng thương.

- Đừng lắm lời, cứ ra tay rồi sẽ biết.

Tần Vũ trong lòng đã đoán ra tâm tư của đối phương, hiển nhiên Thân Báo này đã phát hiện ra sức lực của Tần Vũ cường

mạnh.

- Đã như vậy, đương nhiên sẽ muốn dùng sở trường, tránh sở đoản.

Tần Vũ lại tiếp tục giống như một mũi tên sắc bén lao về hướng Thân Báo. Mới nhìn thì Tần Vũ có vẻ theo quỹ tích đường thẳng, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện trong lúc Tần Vũ phi hành thì thân hình vô cùng nhẹ nhàng tự nhiên, khe khẽ phiêu dạt.

Phi hành không có chút tiếng gió nào.

Cơ hồ trong nháy mắt Tần Vũ đã tiến đến trước mắt Thân Báo.

- Gió? Đối với việc không chế gió, hắn có thể sánh với Hắc Phong báo chúng ta sao?

Thân Báo miệng nói, thân thể vẫn nhẹ nhàng rung lên, tránh khỏi công kích của Tần Vũ, cách di động của Thân Báo cũng giống hệt như vậy, hoàn toàn không tạo ra tiếng gió.

- Sao chứ!

Tần Vũ biến sắc, Thân Báo này không ngờ lại có thể dựa vào gió mà di động giống như mình, không chịu nửa điểm cản trở nào của gió.

Đột nhiên một tiếng kêu sắc nhọn cao xa của chim ưng vang khắp bầu trời.

- Tiểu Hắc sao rồi?

Thân hình Tiểu Vũ cấp tốc lùi lại, đồng thời mở rộng phạm vi quan sát đến cực đại, hoàn toàn bao quát nắm rõ tình hình chiến

đấu của Tiểu Hắc và đối thủ. Lúc này Thân Báo cũng đã ngừng chiến đấu, nó cũng quan tâm tới tình trạng của nhị đệ mình.

Thân Báo hóa thành Hắc Phong báo, những đốm màu xanh trên ngực thậm chí còn phát sáng nhàn nhạt, lúc này lông khắp người Thân Báo dựng đứng lên, mắt báo nhìn trừng trừng vào Tiểu Hắc, không ngừng rống lên trầm trầm nhưng chưa công kích.

Vù vù…

Tiểu Hắc giang rộng đôi cánh to lớn, lông cánh màu đen giống như sắt thép lạnh lẽo sáng bóng, đồng thời trên lông khắp người lấp lóe những tia điện. Từng đạo hỏa diễm từ toàn thân Tiểu Hắc bay lên, khí thể cường đại khiến mọi người đều bắt đầu kinh hãi.

Hắc Phong báo không ngừng rống lên trầm trầm, lông dựng đứng rung lên.

U…

Một âm thanh cực kỳ chói tai từ miệng Tiểu Hắc phát ra, trực tiếp kích vào tai mọi người, kể cả Tần Vũ trong lòng cũng phải phát run. Y nhìn tình cảnh đó liền biết Tiểu Hắc đã hoàn toàn phát cuồng rồi. Tiểu Hắc vẫy đôi cánh, đã trực tiếp bay thẳng lên không.

Đột nhiên…

Từng đạo sấm sét điện chớp từ toàn thân Tiểu Hắc phát ra, nháy mắt Tiểu Hắc như đã hòa thành lôi thần, vô số lôi điện từ trên người Tiểu Hắc phát ra, trực tiếp đánh xuống Hắc Phong báo phía dưới.

Hắc Phong báo di động với tốc độ tối đa, nhưng tốc độ của điện chớp còn nhanh hơn, thêm vào đó lại còn quá nhiều nên từng đạo điện chớp đã đánh trùng Hắc Phong báo. Hắc Phong báo đột nhiên gầm lên, sau đó trực tiếp vùng mạnh một cái, bay thẳng lên

trời.

Tiểu Hắc há miệng ra.

Một đạo lôi hỏa khổng lồ nhanh chóng phát ra, giữa đạo lôi hỏa đó còn có một đạo điện chớp. Đạo điện chớp đó bên trong có điện thế khiếp người, bên ngoài lại có hỏa diễm sáng lóe. Khiến người qua cảm thấy quái dị nhất là điện chớp và hỏa diễm đó giống như một cơ thể sống vậy.

"Trời ơi, lực lượng của đạo công kích đó cuối cùng mạnh đến bao nhiêu? Nếu quả thật bị đánh trúng thì cho dù là ta cũng phải bị trọng thương mất." Tần Vũ trong lòng kinh hãi, đồng thời cũng càng cảm nhận được sự thâm sâu khó dò của Tiểu Hắc *"Sự lợi hại của Tiểu Hắc thật vvô cùng rồi."*

Đạo lôi hỏa đó nhắm Hắc Phong báo phóng tới.

Hắc Phong báo không ngờ thân hình ảo hóa giữa không trung, dễ dàng tránh khỏi lôi hỏa tập kích, sau đó há miệng đớp tới Tiểu Hắc.

- Bùng!

Đạo lôi hỏa bị tránh khỏi đó đột nhiên như được điều khiển, lượn một vòng rồi lại đánh trúng lên người Hắc Phong báo. Một tiếng nổ chấn động cực mạnh vang lên, đồng thời một tiếng rũ thê lương thảm khốc cũng vang lên. Tần Vũ còn ngửi thấy mùi da, lông bị đốt cháy.

- Nhị đệ!

Thân Báo thấy Thân Dư bị trọng thương, lập tức gấp gáp, thân hình lao tới Tiểu Hắc, trong lúc bay lên thì cả người đã trực tiếp hóa thành một con Hắc Phong báo, và trong đầu Tần Vũ cũng đột

nhiên vang lên thanh âm của Tiểu Hắc.

- Đại ca, mau chặn nó lại, năng lượng của đệ đã tiêu hoa gần hết rồi.

- Không hay rồi.

Tần Vũ lúc này mới biết Tiểu Hắc phát xuất được đạo lôi hỏa có năng lượng hại người kia cũng có cái giá của nó. Lúc này Tần Vũ đã không còn quan tâm tới những điều khác nữa.

Tinh Thần lực mờ ảo màu trắng nhạt nháy mắt đã tập hợp quanh Tần Vũ, tạo thành hình dạng như tinh vân bắt đầu quay tròn rất nhanh. Trong chớp mắt Tần Vũ như hoàn toàn liên thông với trời đất, tốc độ của Tần Vũ đột nhiên tăng lên…

- Tìm cái chết ư!

Ánh mắt Tần Vũ phát ra vẻ tàn nhẫn.

- Ngao…

Thân Báo sau khi hóa thành Hắc Phong báo liền gào lên một tiếng rồi tấn công tới Tiểu Hắc. Trước khi Thân Báo tấn công, Tiểu Hắc đã vẫy cánh bay về phía Tần Vũ. Hắc Phong báo ở trên không đảo một cái rồi lại tiếp tục công kích về phía Tiểu Hắc.

- Đại ca, giao cho huynh đấy!

Thanh âm của Tiểu Hắc vang lên trong đầu Tần Vũ, trên mặt Tần Vũ lại hiện lên nét cười.

Sư tôn trước đây chưa đạt tới Độ Kiếp kỳ mà đã có thể giết được cao thủ Đại Thừa kỳ, lại còn mấy vị tán tiên và mấy chục vị

cao thủ Độ Kiếp kỳ, Không Minh kỳ. Ta làm đệ tử của ông ấy, nếu một yêu thú Kim Đan kỳ cũng không giết nổi thì đến phải tự sát mất!

Tinh Thần lực tràn đầy quanh người Tần Vũ, khu vực khuyếch tán của nó chính là khu vực mà công kích của Tần Vũ vô cùng mạnh mẽ, trong khu vực này tốc độ của Tần Vũ cũng vô cùng nhanh chóng.

- Ngao…

Hắc Phong báo nhe răng ranh, đớp về phía Tần Vũ, đồng thời song trảo cũng chụp tới Tần Vũ, lại chụp trúng vào song thủ có Diễm sí quyền sáo của Tần Vũ, trở thành ngạnh đấu với nhau.

- Ngu ngốc!

Tay phải của Tần Vũ mạnh mẽ chụp lấy trảo của Hắc Phong báo, Tinh Thần lực và sức lực mạnh mẽ của cơ thể bùng phát. Chỉ nghe một tràng tiếng xương gãy kêu lên răng rắc, một trảo của Thân Báo đã bị Tần Vũ bẻ gãy.

Thân Báo liền trở nên khẩn cấp.

- Ngao…

Đột nhiên gào lên một tiếng điên cuồng, bốn cái móng vuốt sắc nhọn như mũi tên từ trên trảo bắn vọt ra, Tần Vũ căn bản không nghĩ tới móng vuốt trên trảo của Hắc Phong báo lại có thể rời khỏi cơ thể để công kích.

- Không hay rồi!

Tần Vũ biến sắc mặt, y đã dùng trảo chụp lấy trảo của Hắc

Phong báo nên lúc này đứng rất gần Hắc Phong báo. Con vật nửa người nửa thú này quả thật quá gần, Tần Vũ vừa phát hiện thì căn bản đã không còn kịp tránh né nữa rồi.

- Phựt! Phựt!

Tinh Thần lực trong người Tần Vũ hoàn toàn bùng phát, cả người như một mũi tên lao vọt sang một bên. Cho dù tránh né rất nhanh nhưng hai cái móng vuốt đã cắm trúng vòa thân thể, một cái cắm vào tay trái Tần Vũ, còn một cái cắm vào giữa các xương lồng ngực của Tần Vũ.

Phựt!

Tần Vũ phun ra một búng máu. Tuy cơ thể bản thân mạnh không thua gì linh khí nhưng công kích bằng móng vuốt tối hậu của Hắc Phong báo đó quả thực uy lực quá lớn. Móng vuốt của Hắc Phong báo là tự nhiên sinh ra, một khi đứt rời ra để công kích thì phải mấy mấy chục tới một trăm năm mới mọc dài trở lại.

Con Hắc Phong báo đó cũng đột nhiên từ hình dạng báo biến thành hình dạng người.

Thân Báo hung dữ nhìn Tần Vũ:

- Bẻ gãy một trảo của ta, buộc ta phải bắn ra bốn móng vuốt, nếu không giết ngươi, nuốt chửng kim đơn của ngươi thì sao ta có thể bớt được mối hận trong lòng này?

Thân Báo cũng không còn cách nào khác, một trảo đã gãy, nó cho dù có giữ hình dạng Hắc Phong báo cũng không thể duy trì tốc độ như lúc trước được nữa.

Tần Vũ đột nhiên đẩy bật cái vuốt cắm vào giữa các xương sườn ra. May mà cơ thể mạnh mẽ, móng vuốt cắm vào không sâu,

nếu quả thật cắm sâu thêm vài phân nữa thì có thể đã xuyên vào các cơ quan trọng yếu trong cơ thể rồi.

Tần Vũ lập tức điểm huyệt để chặn hết huyết mạch lưu động.

- Đại ca.

Thanh âm của Tiểu Hắc vang lên.

Tần Vũ đưa tay ra ngăn lại, nói:

- Đừng lo cho ta, mẹ nó, nếu không giết con súc sinh này thì ta sẽ không tu luyện nữa. Xem đây!!!

Mắt Tần Vũ hơi đỏ lên, cả người có khí thế điên cuồng hung dữ, có vẻ giống như một con sói cô độc sau khi bị thương thì lại càng thêm điên cuồng.

Cảm thấy lưu tinh lệ đang nhẹ nhàng dồn tới miệng vết thương, Tần Vũ không kìm được khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Thân Báo thì sao?

Ánh mắt Tần Vũ ngưng đọng nhìn Thân Báo, miệng vết thương trên tay trái của Tần Vũ đang phục hồi với tốc độ cực nhanh, mắt thường cũng có thể thấy rõ. Chỉ cần không bị thương ở chỗ yếu hại thì vết thương ngoài da sẽ được lưu tinh lệ khôi phục rất nhanh.

- Để cho ngươi cảm thụ … uy lực của Lĩnh Vực Tinh Thần một phen đây!

Tinh Thần lực màu trắng nhạt bên ngoài cơ thể Tần Vũ vận chuyển nhanh chóng, đồng thời tinh vân trong đan điền của Tần

Vũ cũng chuyển động cực nhanh, từng hạt đều phát ra quang hoa trắng bạc. Tinh Thần lực trong nháy mắt đã đạt đến cực đại, tràn đầy mọi chỗ trên cơ thể Tần Vũ.

- Sao!

Thân Báo còn chưa rõ ý tứ trong câu nói vừa rồi của Tần Vũ, Tần Vũ đã lao tới cực nhanh. Thân Báo chỉ cười nhạt nhìn Tần Vũ, vừa rồi nó có thể thấy ngực Tần Vũ bị móng vuốt cắm vào, hiển nhiên đã bị trọng thương rồi.

- Chết đi!

Tần Vũ đột nhiên quát to một tiếng, trong nháy mắt cả người Tần Vũ đã biến thành sáu bảy cái ảo ảnh.

Trong phạm vi của tinh vân do Tinh Thần lực màu trắng nhạt hình thành, sáu bảy Tần Vũ cùng xuất hiện quanh người thân Báo, cái thì tay hóa thành thiết quyền, cái thì tay hóa thành đao, cái thì xòe tay thành cương trảo, cái thì thu tay thành kiếm chỉ.

- Rầm!

Quyền chỉ như xuyên vượt thời gian, trực tiếp đánh lên ngực Thân Báo, tức thì tiếng nổ bộc phát, một cái hố sâu hiện ra.

- Phựt!

Kiếm chỉ cắt đứt bàn tay phải của Thân Báo

- Rắc!

Cương trảo chụp đứt xương sống của Thân Báo.

Thân ảnh hợp nhất.

Tần Vũ tựa như chưa từng ra tay, lúc này thản nhiên nhìn Thân Báo. Thân Báo trợn đôi mắt cứng đờ nhìn Tần Vũ:

- Đó… là… tốc độ gì vậy?

Thân Báo vốn tự hào về tốc độ mà vừa rồi dưới công kích của Tần Vũ căn bản hoàn toàn không có sức phản kháng.

Chết vì Lĩnh Vực Tinh Thần, ngươi cũng có thể tự hào rồi.

Tần Vũ căn bản không nhìn con Thân Báo đó, chỉ nghe một tràng tiếng răng rắc, xương cốt toàn thân của Thân Báo đã vỡ nát, lập tức lảo đảo ngã xuống đất, sau đó không ngừng có rút, thất khiếu chảy máu, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm:

- Lĩnh… Vực… Tinh… Thần…

Sau đó không còn tiếng động gì nữa. Còn Thân Dư kia dĩ nhiên đã bị Tiểu Hắc giết rồi.

Tần Vũ đột nhiên mặt đỏ bừng lên, nội tạng như loạn lên, một ngụm máu từ trong người trào lên cổ họng. Tần Vũ căn bản không có cách nào không chế, máu từ miệng phun ra rồi ngồi bệt xuống đất.

- Đại ca!

Tiểu Hắc vẫy cánh bay tới bên mình Tần Vũ.

- Không sao, ta hiện giờ có thể coi là Tinh Vân tiền kỳ, còn chưa đủ để triển khai Lĩnh Vực Tinh Thần, đợi ta nghỉ ngơi nửa giờ là bình thường thôi.

Tần Vũ dùng linh thức truyền âm rồi im lặng điều hòa năng lượng đang cuồng loạn trong cơ thể.

Lĩnh Vực Tinh Thần thuộc về giai đoạn công pháp đạt đến cực điểm của *"Thông Thiên tam đồ"*. Trước đây lúc *"Thông Thiên tam đồ"* tạo áo giáp ba màu bao quanh Tần Vũ thì tốc độ của Tần Vũ đã tăng gấp mấy lần, Lĩnh Vực Tinh Thần cũng hoạt động theo đạo lý này. Chỉ là uy lực lớn hơn, tốc độ cũng cao hơn nhiều.

Sau nửa giờ.

- Đại ca, hai viên kim đan.

Tiểu Hắc đặt hai viên kim đan ở trước mặt Tần Vũ. Tần Vũ bình tĩnh thu lấy một viên kim đan, sau đó nói:

- Tiểu Hắc, năng lượng của một viên kim đan hậu kỳ này lớn gấp tám, chín lần kim đan bình thường. Ta một viên, ngươi một viên.

Tiểu Hắc nhìn viên kim đan còn lại, lập tức dùng linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, đệ đã ăn viên kim đan của Thân Y rồi, đệ đã nói những viên còn lại đều để cho đại ca.

- Ta chỉ luyện hóa một viên. Kim đan của Kim Đan tiền kỳ có thể vứt đi khi so với Kim Đan hậu kỳ. Ngươi nếu quả thật không muốn thì có thể ném đi.

Tần Vũ nói xong liền bắt đầu trực tiếp luyện hóa viên kim đan đó, căn bản không nhìn tới Tiểu Hắc.

Hai mắt ưng của Tiểu Hắc nhìn Tần Vũ hồi lâu rồi mới thu lấy viên kim đan còn lại.

Chương 85

Canh Tân Thời Gian

Kim Đan của Kim Đan hậu kỳ mang năng lượng quá lớn, thậm chí còn vượt quá năng lượng mà bản thân Tần Vũ đang có. May thay Tần Vũ tịnh không như yêu thú trực tiếp thôn phệ Kim Đan. Gã lại dùng Tinh Thần chân hỏa để luyện hóa Kim Đan, cuối cùng mới hấp thụ tinh hoa thuần khiết của Kim Đan.

Trong đan điền của Tần Vũ, Tinh Thần chân hỏa không ngừng hỏa luyện từng phần năng lượng của Kim Đan, hỏa luyện tới mức cực hạn để rồi cuối cùng chỉ còn lại phần tinh hoa. Phần tinh hoa này bị tinh vân trong đan điền của Tần Vũ xoáy tròn xung quanh trực tiếp thôn phệ, bị tinh vân xuyên qua hấp thụ từng lớp từng lớp các hạt ngân sắc nhỏ.

Thời gian từng ngày trôi qua, một hạt ngân sắc trên tinh vân trong nội thể của Tần Vũ bắt đầu lớn lên. Đột nhiên …, cũng giống như viên đá vỡ thành nhiều mảnh, hạt ngân sắc đó bỗng nhiên vỡ ra làm hai nửa, sau đó các hạt ngân sắc liên tiếp vỡ thành hai nửa, trong phút chốc các hạt ngân sắc trên tinh vân trong nội thể của Tần Vũ tất cả đều vỡ thành hai.

Tại thời điểm này, trong đan điền, lượng hạt ngân sắc trên tinh vân đã tăng lên gấp hai lần. Mật độ vòng xoáy các hạt ngân sắc trong mỗi lớp hạt ngân sắc cũng tăng gấp bội.

"Tinh Vân trung kỳ!" Lúc này trong lòng Tần Vũ cực kỳ vui mừng, cuối cùng cũng đã đạt được mức Tinh Vân trung kỳ. Nhớ lại khi ở Lôi Sơn cư tu luyện thành công, tiến được vào Tinh Vân tiền kỳ. Bây giờ từ Tinh Vân tiền kỳ tiến vào Tinh Vân trung kỳ, nếu như chỉ dựa vào tu luyện thì ít nhất cũng phải mất mười năm đến một trăm năm.

Tuy nhiên từ khi Tần Vũ đến đây, cùng không ít yêu thú đại chiến, sát tử không ít Kim Đan kỳ yêu thú, hấp thụ được không ít tinh hoa của Kim Đan. Hiện tại lại vừa mới hấp thụ được tinh hoa của Kim Đan hậu kỳ nên lập tức nhất cử vượt qua Tinh Vân tiền kỳ, tiến vào Tinh Vân trung kỳ.

Tinh vân xuyên qua các hạt ngân sắc trong nội thể Tần Vũ vừa dày vừa nhiều, tạo thành một vòng xoáy tròn không ngừng chuyển động. Nhưng Tần Vũ vẫn tiếp tục luyện hóa tinh hoa của Kim Đan, không ngừng hấp thụ. Không biết bao lâu, cuối cùng thì Tần Vũ cũng mở mắt ra.

"Tiểu Hắc hắn đã đạt tới Kim Đan trung kỳ." Tần Vũ thấy lúc này Tiểu Hắc vẫn đang luyện hóa Kim Đan, nên không vội vàng, ngồi bắt chéo chân từ từ đợi. Yêu thú càng lợi hại thì việc tăng mức độ tu luyện diễn ra càng lâu, nhưng nhìn thì đều giống nhau, thực lực bọn chúng thật khó có thể phán đoán bằng vẻ bên ngoài.

Khi Tiểu Hắc và Thân Dư quyết chiến, hắn chính là Kim Đan tiền kỳ, chỉ dựa vào tuyệt chiêu - *"Lôi Hỏa công kích"* - mà đánh bại được Kim Đan hậu kỳ Hắc Phong Báo. Tiểu Hắc có *"Truyền thừa kí ức"*, thực lực đích xác càng lợi hại.

"Đại ca" Tiểu Hắc lúc này tỉnh lại, thanh âm cực kỳ hưng phấn truyền vào trong tâm trí của Tần Vũ. Công lực Tần Vũ và Tiểu Hắc tăng trưởng khá giống nhau, hiện tại cơ hồ lại tiến thêm một bước.

"Tiểu Hắc, đi thôi. Bọn ta tiếp tục lên đường. Không biết trước mặt còn có yêu thú nào đang chờ chúng ta không nữa." Tần Vũ và Tiểu Hắc trực tiếp rời khỏi vùng đất tu luyện, bắt đầu lại cuộc hành trình. Tu luyện bên trong Hồng Hoang đích xác nhanh hơn nhiều so với ở Tiềm Long đại lục.

Thế nhưng, bên trong Hồng Hoang nơi nào cũng có nhiều nguy hiểm. Tỉ như Ngũ Đức, Ngũ Hành, nếu bọn chúng gặp phải hai

Kim Đan hậu kỳ Hắc Phong Báo thì có lẽ là xong đời. Huống hồ, trong Hồng Hoang thâm sâu này còn có những yêu thú lợi hại không kém gì Hắc Phong Báo!

Trong Vị Ương cung nơi hoàng cung tại Phách Sở quận. *"Sư tôn, tất cả đều như kế hoạch của sư tôn. Lúc này hai mươi vạn thiết kỵ của Hạng gia tiến hành mấy chục đợt công kích, các cánh quân phối hợp trợ giúp nhau, hiện tại đã hạ ba thành trấn tại Lôi Huyết quận."* Lam tiên sinh từ bên ngoài rèm châu cung kính nói.

Bên trong rèm châu, trên chiếc giường ngọc phát ra ánh sáng đầy màu sắc mơ hồ có một thân ảnh đang ngồi. *"Ừm, rất tốt! Từ giờ trở đi, tất cả đều phải tiến từng bước một, không thể vội vàng. Còn kế hoạch ở Bắc vực lưỡng quận tiến hành tới đâu rồi?"* thanh âm của Lão tổ tông truyền ra, nghe rất bình tĩnh.

Lam tiên sinh cung kính nói: *"Sư tôn, hiện tại đã tìm được một người trong tộc Thượng Quan gia. Người này hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh chúng ta. Chỉ cần thời cơ đến sẽ ra tay hạ sát Trang Quân."*

"Ừm." âm thanh lão tổ tông ậm ừ, nhưng sau đó không thấy nói gì nữa.

Đột nhiên …, một bóng người màu lục từ bên ngoài rất nhanh tiến vào, đồng thời cất tiếng la lớn: *"Sư tôn, đại sự không tốt rồi, đại sự không tốt rồi!"* Lục y trung niên này cùng với Lam tiên sinh đều là đệ tử của Lão tổ tông.

"Làm gì mà hốt hoảng vậy? Chẳng ra thể thống gì!" Thanh âm lạnh lẽo từ trong rèm châu truyền ra.

Lục y trung niên lập tức dừng lại, rồi vội vã nói: *"Sư tôn, đại sự không tốt rồi. Thượng Tước quận đã bị phá, Thượng Tước quận đã bị phá rồi!!!"*

"Ầm!"

Rèm châu bị một đạo kình khí mãnh liệt chấn tung, các hạt châu đứt văng tung tóe. Thân ảnh bất động của lão giả tóc đen từ bên trong phiêu dật bay ra. Vi Ương cung lúc này bị bao bọc bởi một áp lực mãnh liệt.

Lão tổ tông trong mắt lấp lánh hàn tinh, ngưng thần chăm chú nhìn lục y trung niên. Trên trán lục y trung niên từng giọt mồ hôi lạnh không ngừng tiết ra.

"Nói lại một lượt xem"

Lục y trung niên cất giọng đầy vẻ sợ hãi: *"Lão tổ tông, theo tin tức mới vừa đưa về thì Thượng Tước quận đã bị phá rồi, mấy mươi vạn đại quân của Tần gia đã hoàn toàn tiến vào Thượng Tước quận. Binh lính phòng thủ Thượng Tước quận căn bản không chút ngăn cản"*.

Trên người Lão tổ tông toát đầy nộ khí, không khí xung quanh dường như bị chấn động rung chuyển. *"Mộc gia làm ăn kiểu gì vậy?"* Lão tổ tông lạnh lùng quát.

Phía Nam Thượng Tước quận tiếp giáp với lãnh địa của Mộc gia ở Nam vực tam quận. Vì thế Thượng Tước quận chỉ có ba vạn quân trấn thủ, cơ hồ không cần phải phòng vệ gì. Ai ngờ được nơi tựa hồ an toàn nhất lại có thể bất ngờ lộ sơ hở như vậy.

"Mộc gia?! Mộc gia đã phản bội chúng ta đầu hàng Tần gia rồi!" lục y trung niên lập tức trả lời.

Lão tổ tông toàn thân chấn động, sắc mặt liện tục thay đổi, nhưng cuối cùng một nét cười xuất hiện trên gương mặt lão tổ tông: *"Ha ha … Tần gia, giỏi cho Tần gia. Hạng gia ta sai Thượng Quan gia giả đầu phục Tần gia, Tần gia bọn ngươi lại sai Mộc gia giả đầu phục Hạng gia ta!"*

Lão tổ tông cơ hồ trong chớp mắt đã hoàn toàn minh bạch mọi chuyện.

Gia tộc trung thành như Mộc gia, không hiểu từ lúc nào đã quy phục Tần gia, lại nhằm đúng thời khắc tối quan trọng của Hạng gia mà đột nhiên phản lại, nhất cử công phá Thượng Tước quận, chiếm giữ toàn bộ Thượng Tước quận.

Khi xưa có Mộc gia, Hạng gia thêm vào Mộc gia là đã sở hữu sáu quận của Sở vương triều. Với quân lực như vậy, lúc đó hoàn toàn có khả năng cùng Tần gia khai chiến. Nhưng ngày hôm nay, Mộc gia đột nhiên quay đầu, đồng thời lại mở tuyến phòng ngự Thượng Tước quận. Lúc này, Hạng gia tuyệt đối ở vào thế yếu nhược.

Hạng gia căn bản không biết Thượng Tước quận hiện thời có bao nhiêu quân binh Tần gia. Thực tế, tiến nhập Thượng Tước quận có ba mươi vạn Hắc Thủy quân, lại thêm ba mươi vạn quân của Nam vực tam quận, cộng lại là sáu mươi vạn quân. Với sáu mươi vạn đại quân khí thế bao trùm, thẳng đường quét tới, các thành trì lần lượt đầu hàng hoặc nhanh chóng bị công phá.

Cùng lúc này, ba mươi vạn đại quân của Tần gia tại Bắc vực lưỡng quận, cộng thêm ba mươi trong bốn mươi vạn quân của Bắc vực lưỡng quận, cả thảy sáu mươi vạn đại quân cũng bắt đầu tấn công vào Trấn Dương quận

"Ha ha … Tần gia! Hay cho Tần gia! Bội phục, bội phục! Bất quá là ngươi ép Hạng Ương ta phải đi nước cờ cuối cùng!" Lão tổ tông lạnh lùng cười lớn. Sau rồi lão phất mạnh tay áo, trường bào tung bay, cả người phi thẳng lên không, từ Vi Ương cung bay đi.

Lam tiên sinh cùng Lục y trung niên nhìn theo.

"Sư tôn, không lẽ muốn dùng vũ lực tuyệt đối?" Lục y trung niên thất kinh lẩm bẩm.

Lam tiên sinh nhìn theo nhân ảnh Lão tổ tông đang mất dần, từ từ gật đầu đáp: *"Trong hoàn cảnh hiện nay, nếu chỉ dựa vào quân*

binh của Hạng gia thì căn bản không có một chút hy vọng. Chỉ có thể dựa vào thực lực kinh thiên của sư tôn thôi. Không biết sư tôn đã đạt tới cảnh giới nào sau gần ngàn năm, thật cũng muốn xem xem." Trong mắt Lam tiên sinh phát ra quang mang rực rỡ.

"Sư tôn xuất thủ! Cái này …." Trong mắt Lục y trung niên chan chứa hy vọng.

Đứng giữa không trung, Lão tổ tông thân mặc hắc bào nhìn xuống phía dưới chầm chậm nói lớn: *"Ngũ Đức, lão bằng hữu đã tới, còn không ra gặp mặt?"*

Từ một căn phòng bên dưới cửa mở ra, Ngũ Đức thân mặc thanh y ngẩng đầu nhìn lên, rồi thân thể hóa thành lưu tinh bay thẳng lên trên không trung, cuối cùng đối diện với Lão tổ tông, tử tế nhìn Lão tổ tông một hồi rồi nói: *"Hạng Ương huynh, chúng ta đã kết giao gần cả ngàn năm. Ban đầu huynh bất quá chỉ mới là tiên thiên đại viên mãn, ta là Kim Đan tiền kỳ. Vậy mà hiện nay ta chỉ đạt đến Kim Đan hậu kỳ cực hạn, còn huynh thì đã đến Nguyên Anh kỳ."*

Hạng Ương, con của Tây Sở bá vương Hạng Vũ. Năm đó Hạng Vũ tử chiến, Hạng Ương nối ngôi tiếp quản Sở Vương triều, sau đó trở thành đệ nhất hoàng đế của Sở Vương triều, trong thời gian đó đã anh minh trị vì biến Sở Vương triều thành lãnh thổ đệ nhất trong ba vùng lãnh thổ của Tiềm Long đại lục.

Hạng Ương luận về tư chất võ học thậm chí còn lợi hại hơn phụ thân Hạng Vũ. Cùng lúc vừa xử lý quốc gia đại sự, vừa tu luyện, vậy mà cũng giống như phụ thân Hạng Vũ tiến vào cảnh giới Kim Đan kỳ. Sau đó lão thối vị lui về tĩnh tu tại Vị Ương cung, qua nhiều năm tu luyện, Hạng Ương đã tiến vào cảnh giới Nguyên Anh tiền kỳ.

Trong suy nghĩ của Hạng gia tử đệ, luận địa vị thì vị đệ nhất hoàng đế của Sở vương triều Hạng Ương này còn vượt qua cả phụ thân Tây Sở bá vương Hạng Vũ.

"Trên đường tu luyện, khi có cơ hội, Ngũ Đức huynh nói không chừng không bao lâu là có thể đột phá giới hạn của Kim Đan kỳ, tiến vào cảnh giới Nguyên Anh kỳ. Đợi xong xuôi việc này, ta sẽ đem kinh nghiệm ta tiến vào Nguyên Anh kỳ nói cho Ngũ Đức huynh nghe, có được không?" Hạng Ương cười cười nói.

Mắt của Ngủ Đức sáng lên. Với tu chân giả, từ Kim Đan kỳ tới Nguyên Anh kỳ rất cần tài năng để đột phá. Từ Nguyên Anh kỳ tới Đỗng Hư kỳ thì càng khó đột phá hơn. Để đột phá giới hạn của mỗi cảnh giới, nếu như không có tiền bối chỉ đạo, chỉ tự mình thì thật sự rất khó. Hiện Ngũ Đức rời bỏ môn phái tự mình tu luyện, muốn đột phá cảnh giới thật sự rất khó khăn. Nhưng nếu có sự chỉ dẫn của Hạng Ương, mọi việc tự nhiên sẽ dễ dàng hơn.

"Ồ, Hạng Ương huynh thứ lỗi. Không biết Hạng Ương huynh có chuyện gì, nếu như Ngũ Đức có thể dùng được, xin cứ phân phó." Ngũ Đức biết Hạng Ương không vô duyên vô cớ đưa lợi ích tới cho hắn. Huống chi thực lực của Hạng Ương mạnh hơn hắn nhiều, hắn quả không thể cự tuyệt.

Hạng Ương gật đầu, đồng thời quay người nhìn về hướng Đông, trong mắt hàn quang chớp hiện, toàn thân toát ra hàn khí.

Ngũ Đức trong lòng thất kinh *"không biết tên biến thái này muốn gì? Sát khí thật quá nặng."*

"Đi với ta về hướng Đông một chuyến. Ta muốn tìm Tần Đức để nói chuyện, nghe bảo Tần Đức vừa mới tiến vào cảnh giới Kim Đan kỳ. Một kẻ Kim Đan tiền kỳ, lại còn có một kẻ Kim Đan trung kỳ là Phong Ngọc Tử, hà hà …." Trong ngữ khí của Hạng Ương có chút cảm giác xem thường.

Cao thủ Nguyên Anh tiền kỳ so với Kim Đan tiền kỳ hoàn toàn không cùng đẳng cấp, tự nhiên không xem là gì. *"Chỉ cần Hạng Ương huynh yêu cầu, ta tất nhiên nguyện ý cùng huynh đi một chuyến."* Ngũ Đức cười nói, chẳng để Tần Đức và Phong Ngọc Tử

vào đâu. Bằng vào quá khứ của Hạng Ương, không lẽ lại sợ hai tiểu Kim Đan kỳ tu chân giả đó sao?

Hạng Ương nhìn Ngũ Đức gật đầu: *"Chúng ta đi thôi!"*

Sau đó, Hạng Ương cùng Ngũ Đức hai người nhắm thẳng hướng Đông tăng tốc phi hành, hắc bào lất phất, thanh bào theo gió tung bay. Hai siêu cấp cao thủ nhanh chóng bay về hướng Đông.

Trong Hồng Hoang, Tần Vũ và Tiểu Hắc đang cực tốc phi hành. Trên đường đi, nhiều yêu thú thực lực yếu kém đều không dám tiếp cận Tần Vũ và Tiểu Hắc, trước sau chỉ gặp một Kim Đan hậu kỳ Địa Bạo Nhãn Hùng và một Kim Đan hậu kỳ Xích Huyết Lang công kích, cả hai bị Tần Vũ và Tiểu Hắc dễ dàng giải quyết.

Nghỉ ngơi một đếm, Tần Vũ và Tiểu Hắc lại mau chóng lên đường.

"Tiểu Hắc, thảo nguyên kia thật lớn a." Tần Vũ đột nhiên dừng lại, nhìn về phía trước. Một thảo nguyên rộng lớn xuất hiện trước mắt Tần Vũ. Hắn chưa bao giờ thấy thảo nguyên lớn như vậy, vượt quá cả tầm nhìn.

Tiểu Hắc cũng rất ngạc nhiên: *"Đại ca, bất kể nó to lớn thế nào, chúng ta tiếp tục đi thôi"* Tiểu Hắc nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ gật đầu đáp *"Đi!"*

Hai người đi thẳng vào giữa thảo nguyên. Tuy đi trên thảo nguyên nhưng Tần Vũ và Tiểu Hắc thực tế là phi hành, hai chân tả hữu cách mặt đất chừng nửa bộ cứ thế mà đi. Cỏ nơi thảo nguyên rất cao, đạp trên cỏ mà phi thân với tốc độ cao, cảm giác quả không tồi.

"Yêu thú trên thảo nguyên này thực lực chắc không kém." Linh thức của Tần Vũ trải rộng mấy vạn bộ.

"Toàn là bình thường cả, nếu có gặp yêu thú Kim Đan tiền kỳ thì chúng cũng không dám lại gần bọn ta, từ xa đã đào tẩu." Tiểu Hắc truyền âm nói. Hiển nhiên đối với yêu thú thông thường, Tiểu Hắc đã từ lâu không coi ra gì.

Tần Vũ và Tiểu Hắc càng lúc càng kinh ngạc đối với sự rộng lớn của thảo nguyên. Thảo nguyên này chí ít cũng dài ngàn dặm.

Tần Vũ và Tiểu Hắc đã một mạch phi hành rất lâu không gặp cố sự gì, một khẩu chân khí phi hành cả ngàn dặm, cảm giác đích thật không tồi. Đột nhiên, Tần Vũ biến sắc, truyền âm nói gấp: *"Tiểu Hắc, có điểm quái lạ, trước mặt trong phạm vi hơn mười ngàn bộ, không hề có một con yêu thú nào cả."*

Thân hình Tần Vũ đột nhiên dừng lại, Tiểu Hắc dừng theo.

"Đại ca, ta có một linh cảm bất an." Tiểu Hắc đã phát hiện phía trước căn bản không hề có yêu thú, thậm chí yêu thú phổ thông nhất cũng không có, điều này thật kỳ quái. Thảo nguyên rộng lớn như vậy không ngờ không có lấy một con yêu thú nào.

Tần Vũ khẽ nhíu lông mày nói: *"Cự ly rời khỏi Hồng Hoang cũng đã hơn vạn dặm, bọn ta quay lại thôi. Nếu như đi vòng quanh thảo nguyên này, bằng vào việc thảo nguyên xa quá tầm nhìn, ai biết được là có bao nhiêu đường. Huống chi không phải sâu trong Hồng Hoang chắc không gặp phải yêu thú quá lợi hại, sợ gì."*

"Đúng, sợ gì? Bọn ta đã đối mặt với Nguyên Anh kỳ Diễm Ưng rồi, còn sợ gì nữa." lời nói của Tiểu Hắc đầy ngạo khí, dường như đối với nó chẳng có gì là nguy hiểm cả.

"Tốt, bọn ta đi!"

Tần Vũ và Tiểu Hắc nhìn lại thảo nguyên một lần nữa. Trải dài trước mặt là thảo nguyên không hề có yêu thú.

Chương 86

Sinh Tử Nhất Tuyến (Sinh Tử Mong Manh)

Thảo nguyên mênh mông lại tuyệt không có bóng dáng một con yêu thú nào, bằng không đã chẳng có cảm giác ức chế thế này. Càng tiến sâu vào thảo nguyên, Tần Vũ và Tiểu Hắc càng đề phòng, linh thức hoàn toàn trải ra, một người một ưng đều cảm thấy nguy cơ vô hình đang rình rập.

- Tiểu Hắc, đằng kia có một ngọn núi nhỏ.

Đưa mắt nhìn tới mấy ngàn thước phía trước, Tần Vũ chợt cảm thấy ngọn núi nhỏ này có điều quỷ dị.

Trên thảo nguyên trải dài mênh mông, đa phần là hồ nhỏ hoặc là cỏ dại, trước mặt đột nhiên xuất hiện một ngọn núi nhỏ, người đầu óc đang căng thẳng như Tần Vũ dĩ nhiên phải cẩn thận. Tiểu Hắc thoáng nheo mắt ưng rồi truyền âm nói:

- Đại ca, chúng ta hãy bay vòng qua ngọn núi nhỏ đó.

Cho dù là Tiểu Hắc kiêu ngạo lúc này cùng hết sức cẩn thận.

- Được, bay vòng qua thôi.

Tần Vũ và Tiểu Hắc tăng tốc bay vòng qua phía tây của ngọn núi nhỏ đó. Ngọn núi nhỏ hiện ra với màu hồng sậm, nham thạch sắp xếp một cách rất quy củ, khi họ đã bay qua được một nửa thì đột nhiên…

- Nhân loại, tiểu Hắc Ưng.

Một đạo linh thức truyền âm vang lên trong đầu của Tần Vũ và Tiểu Hắc.

- Tiểu Hắc, chạy mau.

Tần Vũ căn bản là không quản đến tiếng nói này, lập tức dụng linh thức truyền âm hối thúc Tiểu Hắc, đồng thời tự mình tăng tốc bay gấp hơn. Hắn dĩ nhiên đoán được tại thảo nguyên quỷ dị này nhất định tồn tại một yêu thú cực kỳ lợi hại đến mức ngay cả linh thức của y cũng không thể phát hiện được.

- Muốn chạy ư?

Đột nhiên, một cỗ khí thế kinh người từ đằng xa ép tới, áp chế mạnh mẽ lên người Tần Vũ và Tiểu Hắc. Khí thế này còn lớn hơn uy lực thiên lôi của Tứ Cửu Thiên Kiếp, bọn họ chỉ cảm thấy tiếng tim đập thình thịch không ngừng vang lên trong tai.

- Đại ca, khí thế đáng sợ thật.

Tiểu Hắc không kìm nổi ngóc đầu lên nhìn về phía khí thế phát ra.

Tần Vũ cũng quay đầu nhìn lại.

Che phủ bầu trời phía sau họ là một đám mây đen khổng lồ, đám mây đen khổng lồ này rung lên rồi tiến đến trước Tần Vũ và Tiểu Hắc, tốc độ quá nhanh khiến Tần Vũ và Tiểu Hắc trợn mắt há miệng. Hiển nhiên tốc độ của quái vật này nhanh hơn bọn họ nhiều.

- Nhân loại, tiểu Hắc Ưng, gặp ta mà các ngươi còn muốn chạy sao?

Thanh âm của con quái vật trước mắt lại vang lên trong đầu của Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Tần Vũ nhìn quái vật trước mắt, bất giác cảm thấy như ngẹn thở. Con quái vật đó toàn thân màu hồng sậm, thân thể dài hơn một trăm mét, cao mấy chục mét, toàn thân khoác một lớp vảy giáp giống như đá nham thạch màu hồng sậm. Cổ nó có sáu cái gai lớn sắc nhọn, trên trán có một cái sừng màu vàng.

- Thần thú Long Nham sư!

Cổ họng khô khốc, Tần Vũ chợt nhớ lại truyền thuyết về Long Nham sư mà mình đã xem qua trong một bí tịch tu chân trong thư phòng ở Lôi Sơn Cư. Con Long Nham sư này thân hình cực lớn, theo truyền thuyết là do thần thú Long kết hợp với thần thú Hỏa Nham sư mà sinh ra.

Thần thú ư!

Yêu thú được chia làm nhiều cấp độ, trong đó cấp độ cao cấp nhất chính là thần thú. Thần thú thực lực cường đại, căn bản không có cách nào nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá được. Một thần thú ở Nguyên Anh kỳ thậm chí có thể lợi hại ngang với một tu chân giả ở Đỗng Hư kỳ.

Thần thú, dưới con mắt của tu chân giả, chính là một đại danh từ cường mạnh.

Cùng là Đại Thành kỳ, một con thần thú đã vượt qua Cửu Trọng thiên kiếp có khả năng đấu với mười tu chân giả Đại Thành kỳ, sự khác biệt quả thật quá lớn.

- Đại ca, khí tức thật là cường đại. Cho dù là Kim Diễm ưng Nguyên Anh kỳ cũng chưa từng khiến chúng ta khó khăn như thế này.

Tiểu Hắc lúc này đã cảm thấy áp lực ghê gớm.

Tiểu Hắc và Tần Vũ lúc này hoàn toàn không hề có ý niệm bỏ chạy. Bọn họ lúc nãy đã được nhìn thấy tốc độ của Long Nham sư, tốc độ đó còn cao hơn tốc độ nhanh nhất của Tần Vũ mấy lần, bọn họ căn bản không có chút hy vọng nào.

Long Nham sư hai mắt chăm chú nhìn Tần Vũ và Tiểu Hắc, sau đó dùng linh thức truyền âm nói:

- Các ngươi không ngờ dám tiến vào cấm vực của ta, các ngươi có vẻ là ngoại nhân, căn bản không biết quy củ ở đây.

Tần Vũ biết trí tuệ của thần thú tuyệt không thấp hơn con người, lập tức cung kính nói:

- Tại hạ là Tần Vũ, cùng với nhị đệ là Hắc Vũ muốn trở về Tiềm Long đại lục, trước đây chưa bao giờ tới thảo nguyên này nên không biết quy củ đó. Kính mong tiền bối cho hai người chúng tôi đi.

Đạo lý người sống dưới mái nhà thấp thì không thể không cúi đầu, Tần Vũ đã biết quá rõ.

- Tiền bối, chẳng hay có thể hỏi ngài đã đạt đến cảnh giới nào không? Vãn bối cảm thấy tiền bối lợi hại hơn nhiều Kim Diễm ưng thuộc Nguyên Anh kỳ.

Tiểu Hắc không thể hiểu nổi tại sao Tần Vũ lại hỏi điều đó vào lúc này.

Long Nham sư nhìn chăm chú Tiểu Hắc, không ngờ cũng trả lời:

- Kim Diễm ưng Nguyên Anh kỳ? Chắc là Hoàng mao ưng cách đây bảy mươi vạn dặm về phía đông. Ta tuy giống hắn đều là Kim Diễm ưng, chỉ là Kim Diễm ưng đó là loại chim nhỏ bé, cho dù có mười tên đến thì ta cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Từ thân thể Long Nham sư tán phát ra khí thế trấn áp, sau cùng nhìn Tiểu Hắc hứng thú nói:

- Tiểu Hắc Ưng, trên người ngươi tựa hồ như có một luồng khí tức rất hấp dẫn với ta. Ta có cảm giác… nếu ăn thịt ngươi thì đối với ta sẽ rất có lợi.

Tần Vũ và Tiểu Hắc tức thì trong lòng chấn động. Ban đầu, khi Long Nham sư chịu nói chuyện thì trong lòng họ vẫn mong còn có chút hy vọng. Không ngờ hiện tại Long Nham sư lại nói ra như vậy.

- Tiểu Hắc Ưng, ngươi có vẻ có tình cảm với nhân loại kia, nếu quả ngươi đồng ý để ta ăn thịt ngươi thì ta sẽ tha cho nhân loại đó đi. Ăn thịt nhân loại đó đối với ta cũng chẳng có lợi gì, ta cũng chẳng muốn ăn. Ngươi nghĩ xem như vậy có tốt không. Kỳ thực ta cũng rất không muốn miễn cưỡng những yêu thú khác, chỉ là… nếu như ngươi phản kháng thì chính là ép ta phải ăn thịt cả hai ngươi.

Thanh âm của Long Nham sư lại vang lên trong đầu của Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc cảm nhận được khí thế của Long Nham sư, so với Kim Diễm ưng còn khủng bố gấp mười lần, tự biết căn bản không có khả năng chống lại. Có lẽ ngay cả tu chân giả cảnh giới Đỗng Hư kỳ gặp phải thần thú Long Nham sư Nguyên Anh kỳ này cũng không dám chắc thắng chứ đừng nói tới Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc nhìn về Tần Vũ, trong mắt hiện lên những tình cảm

phức tạp, Tần Vũ lại đều cảm nhận được rất rõ ràng.

- Đại ca…

- Tiểu Hắc, không được nghĩ quẩn. -Tiếng Tần Vũ lạnh lùng hét lên trong đầu của Tiểu Hắc. - Tiểu Hắc, nếu quả thật không thể liều mạng một phen, để ngươi vì ta mà chết thì ta có sống cũng hối hận cả đời. Huống gì… chúng ta không phải là không có hy vọng chạy thoát.

Tần Vũ trong lòng nhớ lại phần giới thiệu về Long Nham sư trong thư tịch tu chân.

- Ta đã xem qua giới thiệu về Long Nham sư, Long Nham sư là thần thú, thực lực cường mạnh phi thường, tốc độ cũng cực nhanh. Long Nham hộ giáp đó có khả năng phòng ngự mạnh ghê gớm, nghe nói không thua gì khả năng phòng ngự của rồng. Có điều nó cũng không phải là hoàn hảo. Vì thân thể nó quá khổng lồ nên thiếu đi sự linh hoạt, xoay sở né tránh là điểm yếu của nó. Nó chỉ có tốc độ di chuyển theo đường thẳng là nhanh thôi.

Tần Vũ nói tới đó, Tiểu Hắc đã hoàn toàn hiểu rõ ý của Tần Vũ.

- Đại ca… Tiểu Hắc hiểu rõ, tuy Tần Vũ nói có lý nhưng Long Nham sư vẫn là một thần thú, chỉ cần hơi sai lầm một chút là sẽ bị Long Nham sư giết chết.

- Đừng nói nữa, nếu phải chết thì cả hai cùng chết. Mặc kệ nó là thần thú gì.

Tần Vũ trong lòng đã quyết.

Trong huyết mạch của Tần Vũ có sự cao ngạo của con cháu Tần gia được lưu truyền từ Tần Thủy Hoàng Doanh Chính. Mỗi

đời con cháu Tần gia, cho dù là Tần Đức hay Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ người nào cũng đều là kẻ cao ngạo.

- Hai đứa trẻ kia sử dụng linh thức truyền âm bàn tính cái gì. Tiểu Hắc Ưng, cuối cùng ngươi thấy đề nghị của ta được chứ?

Hai mắt của Long Nham sư nhìn xuống hai sinh vật nhỏ bé trước mắt, Tần Vũ và Tiểu Hắc trong mắt Long Nham sư quả thật là *"nhỏ bé không đáng kể"*.

- Tiền bối, ta chấp nhận.

Tiểu Hắc dụng linh thức truyền âm trả lời.

Long Nham sư nghe xong lập tức ha hả cười lớn, thanh âm vang xa đi cả hàng trăm dặm. Tần Vũ mắt chợt sáng lên, lập tức dùng linh thức truyền âm nói:

- Tiểu Hắc, chạy thôi, chạy về phía tây, phải bay theo quỹ đạo linh hoạt biến ảo.

Tiểu Hắc triển khai Thệ Điện Cửu Thiểm, hai cánh liên tục chấn động nhẹ, liền như tia chớp ngoằn nghèo bay vụt lên không trung.

Còn Tần Vũ lúc này dưới chân xuất hiện thượng phẩm linh khí Diễm Sí kiếm, đem tinh thần lực ngân sắc vận lên toàn thân thể và Diễm Sí kiếm, nhục thể của Tần Vũ liền như biến thành linh khí, người khí hợp nhất. Tần Vũ chân đạp phi kiếm, cả người nhắm thẳng hướng tây bay đi.

Một người một ưng chia thành hai bên Long Nham sư bay đi.

Long Nham sư thấy một người một ưng hết sức bay đi lập tức biết đã bị lừa, không khỏi nổi giận, ngửa mặt lên trời gầm lớn một tiếng, linh thức truyền âm vang lên trong đầu của một người một ưng:

- Hai đứa trẻ các ngươi không ngờ dám lừa ta, ta phải ăn thịt cả hai ngươi.

Long Nham sư thân thể chợt động, trực tiếp phá không bay lên, nhắm thẳng hướng Tần Vũ đuổi theo, tốc độ nhanh đến cùng cực.

- Hô!

Tần Vũ giống như đang đạp lên ngọn sóng, chân đạp phi kiếm cả người lập tức quay ngoắt 90 độ, đã tránh khỏi công kích từ phía sau của Long Nham sư. Long Nham sư thân hình rung lên, lại thay đổi phương hướng nhắm Tần Vũ đuổi tới.

- Thân thể to lớn như vậy mà linh hoạt cũng rất ghê gớm - Tần Vũ hít một hơi thanh khí - Không biết trên quyển tu chân bí tịch là ai đã mô tả về Long Nham sư, đúng là viết lăng nhăng.

Tần Vũ trong lòng tức giận, bất quá trong lòng y cũng không hẳn là tuyệt vọng.

Tuy sự linh hoạt của Long Nham sư không tệ nhưng dù sao thân thể cũng quá to lớn, nếu luận về tính linh hoạt thì căn bản không có cách nào so được với Tần Vũ đã người khí hợp nhất.

- Con Long Nham sư này nói về điên cuồng thì không bằng Hắc Phong báo.

Tần Vũ chân đạp phi kiếm, cả người như lá bay trong gió, không ngừng cẩn thận bay lượn, dễ dàng lần lượt tránh được Long Nham sư.

Đột nhiên…

Một đạo hỏa diễm từ miệng của Long Nham sư bắn ra nhắm thẳng về Tần Vũ.

- Hết rồi!

- Đại ca!

Tiểu Hắc ở đằng xa lo lắng kêu lên

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, nháy mắt sự chú ý của cả người đều tập trung lên đạo hỏa diễm đó, đạo hỏa diễm xanh đậm này căn bản không cần nghĩ cũng biết uy lực vô cùng to lớn. Tốc độ của hỏa diễm còn nhanh hơn cả tốc độ của Long Nham sư.

Vào thời khắc sinh tử đó, bên ngoài thân thể Tần Vũ tinh thần lực ngân sắc mờ nhạt đột nhiên tăng mạnh lên.

Lĩnh Vực Tinh Thần!

Chỉ trong chớp mắt, bên ngoài thân mình Tần Vũ hình thành một đám mây khổng lồ, bên trong tinh vân di chuyển với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt cả cơ thể Tần Vũ như một biến thành hai, đương nhiên đó là hiện tượng khi tốc độ của Tần Vũ đạt đến cực hạn.

Vào lúc tưởng như không thể, Tần Vũ cuối cùng đã tránh thoát được, y thậm chí còn cảm thấy lúc đạo hỏa diễm lướt qua một bên người phát ra nhiệt độ khủng khiếp.

Phạm vi của Lĩnh Vực Tinh Thần chính là phạm vi của đám mây bên ngoài thân thể, Tần Vũ không thể di động quá xa, hơn

nữa Lĩnh Vực Tinh Thần phải dùng năng lượng của đám mây bên ngoài cơ thể, may mà Tần Vũ đã tiến vào Tinh Vân trung kỳ, chỉ sử dụng trong nháy mắt thì đối với y cũng không có gì nghiêm trọng.

Nhanh chóng dừng Lĩnh Vực Tinh Thần, Tần Vũ lại điên cuồng bay về phía tây, cả người bay theo một quỹ đạo căn bản không có chút quy luật nào cả.

- Đại ca.

Trong thanh âm của Tiểu Hắc lúc này có sự kích động.

- Đừng lãng phí thời gian, mau tăng tốc độ.

Tần Vũ lúc này đã bay lên cao, như con thoi qua lại trong mây, con Long Nham sư có vẻ đã phẫn nộ, lúc thì đuổi theo Tần Vũ, lúc lại đuổi theo Tiểu Hắc, chỉ là so với nó Tần Vũ và Tiểu Hắc tựa như những con kiến, cực nhỏ mà lại cực linh hoạt.

Đột nhiên…

- Tiểu Hắc, mau, bay về phía tây nam.

Trong linh thức của Tần Vũ đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức cường đại ở phía tây nam, thậm chí không dưới Long Nham sư. Lúc này Tần Vũ đã không còn suy nghĩ gì nhiều, nếu tiếp tục bị truy đuổi như thế này thì chẳng biết bao lâu sẽ bị giết hết.

Nháy mắt, Tần Vũ và Tiểu Hắc đã bay được hàng trăm dặm về phía tây nam.

Một tiếng kêu vô cùng trong trẻo vang lên.

- Long Nham sư, đây là vùng trời của ta, ngươi mau cút về tổ của ngươi đi.

Một đạo linh thức khổng lồ bao trùm lấy bọn Tần Vũ, linh thức thanh âm xuất hiện trong đầu của Tần Vũ và Tiểu Hắc. Tần Vũ lập tức vô cùng mừng rỡ.

Phía trước có một con chim cực lớn màu hồng, dài mấy chục mét, toàn thân cháy rực hỏa diễm, lông cánh màu hồng mỹ lệ mê người phát tán khí tức cao quý, Tần Vũ nhìn là đoán ra ngay.

- Thần thú Hồng Loan!

Tần Vũ ngẩn người ra, y không thể tưởng được có thể ngẫu nhiên liên tục gặp tới hai con thần thú. Có điều Tần Vũ nháy mắt liền vô cùng kinh hãi mừng rỡ, vội truyền âm nói với Tiểu Hắc:

- Tiểu Hắc, mau lượn lách đáp xuống phía dưới, đừng trêu vào con Hồng Loan đó.

- Ha ha, biết rồi, để hai đứa bọn chúng đánh lẫn nhau!

Tiểu Hắc kêu lên quái dị, lập tức chúi người lao xuống phía dưới, Tần Vũ cũng cấp tốc lao theo.

Long Nham sư căn bản không để ý tới Tần Vũ và Tiểu Hắc, Hồng Loan cũng không quan tâm tới bọn họ. Trong mắt của hai con thần thú khổng lồ này thì một người một ưng chỉ là nhỏ bé không đáng kể. Đối với Long Nham sư mà nói thì Tần Vũ và Tiểu Hắc chỉ là đồ ăn, có hay không cũng được, còn thần thú Hồng Loan thì chính là đối thủ lâu đời của Long Nham sư.

- Ngươi dám đòi ta cút?

Long Nham sư cực kỳ phẫn nộ.

Hồng Loan giang đôi cánh dài gần bằng người, Hồng Loan thiên sinh cao quý, khí tức cao quý tự động phát ra, nói:

- Long Nham sư, đây là địa phận của ta, ngươi tới chỗ của ta lại còn ngang ngược với ta, có phải là muốn quyết chiến một trận không.

Long Nham sư tức giận, không nghĩ nhiều nữa, tức thì ngửa mặt lên trời gầm lên cuồng dại, khiến toàn bộ không khí đều bị chấn động.

……

Ầm…

Phía sau lưng tiếng nổ ầm ầm liên tục truyền đến, uy lực so với Tứ Cửu Thiên Kiếp còn lớn hơn, Tần Vũ và Tiểu Hắc đều cảm thấy không khí xung quanh chấn động liên tiếp, không khỏi cùng cảm thấy hãi hùng, uy lực của thần thú đại chiến đúng là vô cùng khủng bố.

- Đừng quản nhiều chuyện, Tiểu Hắc, mau chạy thôi.

Tần Vũ người khí hợp nhất, cấp tốc bay về phía tây. Tiểu Hắc cũng không ngừng thi triển Thệ Điện Cửu Thiểm, một người một ưng dốc hết sức không ngừng bay về phía tây, tốc độ cực nhanh. Bọn họ không dám giảm tốc độ, ai biết được Long Nham sư sau khi đánh xong lại không truy đuổi theo giết họ.

Với thực lực của Long Nham sư, chỉ cần bọn họ trúng đòn là nhất định phải chết.

Lần bay này hết ba thời thần, trong ba thời thần đó Tần Vũ hoàn toàn dùng tốc độ phi hành nhanh nhất của mình. Trước đây cho dù người khí hợp nhất phi hành thì cũng chưa từng dốc sức

bay như vậy. Sau ba thời thần, Tần Vũ và Tiểu Hắc đột nhiên nhìn thấy…

Xa xa là từng dày phòng ốc, hồng hoang linh khí cũng đã giảm đi đáng kể.

- Ha ha, Tiểu Hắc, cuối cùng chúng ta cũng về tới rồi.

Tần Vũ tỉnh lại sau một hồi chạy trối chết, hiển nhiên vừa rồi cuộc chạy trốn điên cuồng vừa rồi đã giúp y trực tiếp từ hồng hoàng trở về đến Tiềm Long đại lục. Trải qua mấy tháng rong ruổi trong hồng hoang, Tần Vũ và Tiểu Hắc cuối cùng cũng đã sống sót trở về.

Chương 87

Canh Tân Thời Gian – Thời Thế Thay Đổi

Tần Vũ và Tiểu Hắc đều thở phào nhẹ nhõm, không như lúc nãy phải chạy bạt mạng. Hai huynh đệ một người một ưng cùng xuyên qua tầng mây nhắm thẳng hướng Vương phủ bay tới. Trong lúc này tại Tịch Dương trấn đang tiếp đón hai nhân vật khủng khiếp.

Trường bào màu đen tung bay, Hạng Ương đứng giữa trời, hai mắt nhìn khắp Tịch Dương trấn như xuyên qua cả không gian. Bên cạnh là Ngũ Đức trường bào màu xanh tung bay theo gió.

Hạng Ương căn bản không che giấu thực lực của mình, khí tức to lớn từ Hạng Ương làm trung tâm hoàn toàn phát tán, chụp lấy toàn bộ Tịch Dương trấn. Gần như tất cả mọi người trong Tịch Dương trấn đều cảm thấy có một áp lực nặng nề. Lúc này tại trang viên của Tần Đức ở Tịch Dương trấn.

- Két két..

Tần Đức mở cửa, từ trong phòng đi thẳng ra sân, ngẩng đầu nhìn lên trời, trên khóe miệng lại mỉm cười.

- Ồ, Hạng Ương cuối cùng đã tới.

Tần Đức nhẹ giọng khẽ nói, đồng thời Từ Nguyên cũng đã ra khỏi phòng, y cảm giác được cảm giác khủng bố áp chế, ngẩng đầu nhìn lên hai ngươi đang đứng trên không trung.

- Vương gia, bọn họ là…

Từ Nguyên kinh hãi.

Tần Đức quay đầu nhìn Từ Nguyên nói:

- Từ Nguyên, còn nhớ cái cẩm nang ta đưa cho ngươi hồi trước chứ? Lát nữa ngươi trở về mở cẩm nang, y theo các bước ta định sẵn trong đó mà làm.

- Tần tiểu nhi, mau ra đây gặp ta.

Một âm thanh như tiếng sấm động lan khắp Tịch Dương trấn, trong thanh âm ẩn chứa lực lượng khủng bố khiến cho các binh sĩ tại Tịch Dương trấn mặt đều trắng bệch, người nào thân thể yếu đuối thậm chí còn trực tiếp ngất đi.

- Nhớ kỹ, quay về lập tức mở cẩm nang.

Tần Đức trịnh trọng nói với Từ Nguyên. Từ Nguyên là người có trí tuệ cực cao, nhìn biểu hiện như vậy của Tần Đức liền đoán ra vài phần, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Vương gia yên tâm, Từ Nguyên nhất định sẽ không làm cho vương gia thất vọng.

Trên khuôn mặt Tần Đức có chút vui mừng, sau đó dưới chân xuất hiện ra một thanh phi kiếm. Chân đạp phi kiếm, Tần Đức bay thẳng lên trên không.

Tần Đức ngự kiếm phi hành một chút đã gặp Hạng Ương đang đứng trên không. Hạng Ương tóc đen với trường bào màu đen cùng phất phơ bay , nhưng cặp mắt lạnh lẽo lại phảng phất như phát ra ánh mắt nhìn thấu tâm gan của con người, thật khiến cho người ta khiếp sợ.

- Hạng Ương, quả nhiên không hổ danh là người ưu tú nhất của Hạng gia.

Tần Đức trong lòng đối với Hạng Ương trái lại có chút kính phục, khi xưa Tây Sở bá vương vô cùng bá đạo, khi tranh bá thiên hạ đã đắc tội với vô số thế lực. Sau khi Tây sở bá vương chết đi thì Hạng gia cũng trở thành mục tiêu công kích của mọi người. May mắn lúc đó Hạng Ương còn nhỏ tuổi đã anh hùng xuất thế, kết giao xa đánh gần, cuối cùng chia ba thiên hạ với hai thế lực hùng mạnh còn lại.

Sau đó Hạng Ương thống lĩnh Sở vương triều trong mấy chục năm, nghiễm nhiên làm cho Sở vương triều trở thành cường mạnh nhất trong ba đại vương triều. Hạng Ương không chỉ trị quốc rất lợi hại mà về võ học nghe nói thiên phận thậm chí không dưới phụ vương Hạng Vũ. Trong tình huống phải phân tâm để trị quốc mà cuối cùng vẫn đạt tới cảnh giới Kim Đan.

Những kẻ tung hoành thiên hạ ông đã gặp đều mười phần bá đạo nhưng lại không đủ lòng nhân. Còn Hạng Ương lại gần như hoàn mĩ, hoặc nhân từ hoặc tàn nhẫn, hoặc quang minh chính đại hoặc lén lút ám sát, tất cả các thủ đoạn ông ta đều có thể tiện tay sử dụng, tuyệt đối là một hoàng đế trời sinh.

- Tần Đức bái kiến Hạng Ương tiền bối.

Tần Đức khẽ cười cung tay chào, không hèn kém cũng không cao ngạo.

Hạng Ương nhìn Tần Đức, chỉ thấy đối phương nhìn mình không chút khẩn trương, liền nghĩ tới cháu mình Hạng Quảng so với Tần Đức còn thua xa. Tuy nhiên dù gì thì Hạng Ương ông ta cũng là người của Hạng gia. Khóe miệng Hạng Ương lộ nét cười.

- Tần Đức! - Hạng Ương nhìn kỹ Tần Đức rồi cười nói - Quả

nhiên là một nhân vật đáng kể, thảo nào có thể chỉ trong một thời gian ngắn đã chiếm hơn một nửa lãnh thổ của Sở vương triều. Hạng Ương ta đối với ngươi rất coi trọng. Bất quá… Hạng Ương ta lại là người của Hạng gia, ngươi là người thông minh chắc đã biết tại sao ta lại tới đây?

Tần Đức đưa mắt nhìn Hạng Ương và Ngũ Đức, lúc nhìn tới Ngũ Đức, trong mắt ông ta thấp thoáng vẻ lạnh lẽo.

- Ngũ Đức.

Tần Đức nhớ lại cảnh con trai mình Tần Vũ và Ngũ Hành đồng quy vu tận. Ngũ Đức cũng nhìn Tần Đức, trong mắt thoáng qua một tia sát ý, cái chết của sư đệ y chưa từng bao giờ quên.

Hạng Ương thanh âm bỗng trở nên trầm trọng hỏi:

- Tần Đức, chẳng lẽ ngươi không nghe ta hỏi sao?

Tần Đức nhìn về Hạng Ương nói:

- Hạng Ương tiền bối, ta quả thật không hiểu ngài mở cờ gióng trống tới đây cuối cùng để làm gì.

Tần Đức tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì.

Hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh lẽo hắn đi:

- Ồ, người thông minh như Tần Đức mà cũng không đoán ra ư? Vậy thì ta sẽ rõ, hiện tại ta muốn quân đội Tần gia của ngươi triệt thoái cho ta. Như vậy, ba quận Đông vực vẫn là của Tần gia, Tần gia của ngươi vẫn là thần tử của Hạng gia chúng ta, thậm chí sự vụ của Tần gia ở ba quận Đông vực Hạng gia ta đều không quản tới. Coi như là "quốc gia trong quốc gia". Ngươi thấy thế nào?

- Quay về? Quốc gia trong quốc gia?

Tần Đức đột nhiên ha ha cười lớn, tiếng cười hàm ý trào phúng vô tận. Hạng Ương lại không hề đổi sắc mặt, ông ta bình thản chờ Tần Đức trả lời. Tần Đức chợt nghiêm mặt nhìn Hạng Ương nói:

- Hạng Ương tiền bối, ta kính trọng ngài là một đời vua thánh minh của Sở vương triều, có điều hiện tại ngài đang nằm mơ. Tình thế hiện tại Tần gia của ta đã chiếm được mười quận trong số mười hai quận của Sở vương triều, ngài kêu ta quay lại sao? Có khả năng đó ư?

Hàn khí trên người Hạng Ương bộc phát:

- Tần Đức, chẳng lẽ ngươi không nhìn rõ tình thế ư?

- Tình thế, tình thế như thế nào?

Tần Đức nhìn Hạng Ương không hề nhượng bộ, hai người đối mặt, Tần Đức không chút sợ hãi nói tiếp:

- Huống gì ngài dù là một người tu chân, nhưng ngài có thể so sánh với hai trăm vạn đại quân sao?

Khí thế của Tần Đức ngược lại tăng vụt lên.

Hạng Ương đột nhiên cười rồi nói:

- Giỏi, Tần Đức giỏi lắm. Ta chỉ muốn cho ngươi biết, ta đã đạt tới Nguyên Anh kỳ, tuy chỉ là Nguyên Anh tiền kì nhưng tin rằng ngươi cũng biết ý nghĩa mà nó đại biểu. Ngươi hãy nghĩ cho kỹ.

- Nghĩ cái gì?

Tần Đức không hề do dự nói.

Hạng Ương hơi biến sắc mặt, cho dù tu dưỡng rất cao nhưng ông ta cũng phải tức giận. Tên Tần Đức này dám giả ngốc trước mặt ông ta.

- Ngươi tuy đã đạt tới Kim Đan tiền kì nhưng chỉ cần một chọi một ta có thể giết được ngươi, cho dù có thêm lão Phong Ngọc Tử gì đó ta cũng dễ dàng giết hết. Tướng lĩnh cầm quân của Tần gia nhà ngươi ta đều có thể giết từng tên. Ngươi hiểu ý ta rồi chứ?

Hạng Ương nói từng câu một.

Tần Đức vẫn giữ vẻ cười cợt nhẹ nhàng.

- Hạng Ương tiền bối, ta cùng với Phong Ngọc Tử đều là tu chân giả ở Kim Đan kỳ, linh thức của ngài chắc dễ dàng tìm ra. Nhưng còn các tướng lĩnh còn lại của Tần gia, ngài biết hết họ sao? Cho dù họ có đứng trước mặt thì ngài cũng không có cách nào biết chắc có phải là tướng lĩnh của Tần gia chúng ta hay không.

Tần Đức nhìn thẳng vào Hạng Ương nói.

Tu chân giả nếu dùng linh thức để tìm kiếm ai đó thì chí ít cũng phải biết khí tức của người đó. Nếu không thì xác định bằng cách nào bây giờ?

- Trong quân đội, lều của đại tướng cầm quân và lều của binh sĩ đều giống nhau, ngài căn bản không có cách nào tìm ra ai là tướng quân, ngài làm thế nào giết được tướng lĩnh của Tần gia.

Tần Đức nhìn Hạng Ương, từng câu từng câu chất vấn.

- Còn nữa, hiện giờ sáu mươi vạn đại quân của hai quận Bắc vực đã công nhập vào Trấn Dương quận. Hạng gia của ngài có hai mươi vạn đại quân thì có tới mười vạn đã đầu hàng, còn lại mười vạn bất

quá là duy trì chút hơi tàn. Hắc thủy quân cùng với quân đội của Mộc gia hợp lại được sáu mươi vạn hầu như cũng đã chiếm được toàn bộ Thượng Tước quận.

Tần Đức đem tin tức vừa nhận được nói ra.

Hạng Ương biến sắc mặt.

Ông ta đã sớm biết có hai mươi vạn đại quân Trấn Dương quận khẳng định không thể ngăn cản sáu mươi vạn đại quân của đối phương, nhưng ông ta không ngờ lại có mười vạn đại quân đầu hàng. Bất quá nghĩ lại chuyện này cũng rất bình thường, chỉ cần không phải ngốc cũng có thể nhìn ra Hạng gia như mặt trời sắp lặn đằng tây, chỉ cần bỏ ra tiền bạc, quyền lợi dụ dỗ thì khiến địch nhận đầu hàng cũng không phải khó.

- Chưa nói Thượng Tước quận. Nếu Trấn Dương quận phía Bắc cùng sáu mươi vạn đại quân của Tần gia chúng ta, thậm chí nếu tính cả đám quân đội đầu hàng từ Hạng gia của ngài, lại thêm bốn mươi vạn quân Lôi Huyết quận đang tiến đến gần, ba mặt giáp công thì Hạng gia của ngài chỉ còn Bá Sở quận. Chỉ cần Tần gia chúng ta hạ lệnh một tiếng, bất chấp tất cả thì tuyệt đối có thể trong vòng một ngày đánh vào trong Bá Sở quận của ngài.

Tần Đức mười phần tự tin nói.

Ba mặt tấn công thì Hạng gia chỉ còn lại một quận. Cả ba mặt đều phải phòng ngự chống lại Trấn Dương, Thượng Tước, Lôi Huyết ba quận thì binh lực Hạng gia cho dù còn lại năm, sáu mươi vạn chăng nữa nhưng phải chia làm ba mặt để phòng thủ thì chưa chắc đã ngăn được dù chỉ một phía.

Thật sự không cần Tần Đức nói, Hạng Ương cũng hiểu được tình thế như thế nào.

Ông ta tuy là tu chân giả nhưng nếu cả hai trăm vạn đại quân

cùng tiến đánh thì dù ông ta có lợi hại như thế nào cũng chẳng thể ngăn cản hai trăm vạn đại quân. Một chiêu phi kiếm có thể giết chết chục người nhưng muốn giết vài chục vạn người thì Hạng Ương phải mất không biết bao nhiêu thời gian.

- Tần Đức, đến hiện tại ngươi vẫn chưa hiểu ý ta.

Hạng Ương cười nói.

- Ồ, mong được nghe rõ.

Tần Đức thản nhiên cười nói.

Hạng Ương nói:

- Với thân phận Trấn Đông Vương, gia chủ Tần gia của ngươi, nếu như ta giết ngươi thì tin chắc rằng Tần gia sẽ đại loạn.

Tần Đức cười nói:

- Cho ngài biết một việc, ta đã chuẩn bị hết rồi. Chỉ cần tôi chết, Tần gia sẽ có chủ nhân mới xuất hiện, đồng thời quân đội của Tần gia lập tức bất chấp tất cả ba mặt giáp công san bằng Hạng gia.

Trong mắt của Hạng Ương lóe lên hàn quang

Ba mặt tấn công. Nếu quả thực cùng lúc hai trặm vạn quân tiến đánh thì dù cá nhân Hạng Ương ông ta có mạnh như thế nào cũng không thế ngăn vô số binh sĩ chém giết. Tuy binh sĩ không giết được ông ta nhưng ông ta cũng không có cách nào ngăn cản được bọn họ. Dù sao thì địch nhân cũng quá đông.

Hạng gia bị diệt, đó là điều mà Hạng Ương không muốn thấy nhất

- Bất quá… nếu có thể sống thì ta cũng muốn sống, vì vậy ta có thể hạ lệnh không tấn công quân đội bên ta không đánh vào Bá Sở quận, ngài cũng không được làm hại bất cứ người nào của Tần gia. Thế nào? Nếu ngài ra tay thì lập tức đại quân tại Lôi Huyết quận, Thượng Tước quận, Trấn Dương quận ba hướng sẽ đánh vào Bá Sở quận!

Tần Đức cười nói.

Hạng Ương nhìn Tần Đức hồi lâu, cuối cùng từ từ gật đầu nói:

- Được, hãy nhớ lấy lời nói của ngươi, không được tấn công vào Phách Sở quận, nếu không ta sẽ một mình tiêu diệt toàn bộ Tần gia.

Hạng Ương hắc bào tung bay, thân hình trực tiếp phá không bay đi. Ngũ Đức đưa mắt nhìn Tần Đức rồi cũng ngự kiếm bay đi mất.

Tần Đức nhìn theo Hạng Ương rời đi, nhíu chặt mày: *"Sự tình có chút rắc rối rồi. Không thể tưởng là Hạng Ương lại đạt đến cảnh giới Nguyên Anh tiền kì. Ban đầu ta nghĩ nhân vật thiên tài này của Hạng gia tối đa cũng chỉ đạt đến cảnh giới Kim Đan hậu kì, nếu vậy còn có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng Nguyên Anh tiền kì… Cho dù Tần gia chúng ta có đoạt được thiên hạ thì Hạng Ương lão muốn giết cũng sẽ giết được toàn bộ Tần gia."*

Tần Đức đứng trên không nghĩ ngợi hồi lâu cũng không tìm ra được cách nào, việc Hạng Ương đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ đã khiến kế hoạch của Tần Đức không có cách nào hoàn toàn viên mãn.

…..

Tần Vũ và Tiểu Hắc đang bay giữa tầng mây, lúc này Tần Vũ tâm tình có chút kích động.

"Phụ vương bọn họ chắc vẫn nghĩ là ta đã chết rồi." Tần Vũ nghĩ vậy lại càng muốn gặp phụ vương hơn. Đột nhiên Tần Vũ nhìn thấy kinh thành phía dưới lớn dần, lập tức nói với Tiểu Hắc:

- Tiểu Hắc, đến vương phủ rồi, mau lên.

Tần Vũ lúc này hóa thành lưu quang cùng với Tiểu Hắc mau chóng nhắm thẳng hướng vương phủ bay xuống

- Đại ca, không biết khi phụ vương thấy huynh thì sẽ như thế nào nhỉ?

Tiểu Hắc truyền âm nói với Tần Vũ. Tần Vũ không kiềm được trên mặt lộ nét cười, với tốc độ của Tần Vũ chớp mắt đã đến tới trên không vương phủ.

Linh thức mau chóng quát qua toàn bộ vương phủ.

- Ý, đại ca, nhị ca và phụ vương đều không có mặt ở đây.

Tần Vũ trực tiếp bay thẳng vào trong vương phủ.

Vương phủ tổng quản Lý tổng quản đang nhẹ nhàng tản bộ trong vương phủ, tin tức tốt lành từ tiền tuyến truyền về khiến vị Lý tổng quản này rất thoải mái, từ khi Cát Mân chết, Lý phó tổng quản được thăng lên làm tông quản, quyền lực cũng lớn hơn nhiều.

Đột nhiên một đạo tàn ảnh xuất hiện trước mặt Lý tổng quản rồi sau đó một nhân ảnh hiện rõ.

- A!

Lý tổng quản không kìm được kinh hãi kêu lên. Ông ta dù sao

cũng là tổng quản vương phủ, việc gì có thể khiến ông ta kinh hãi như vậy. Có điều lúc này người xuất hiện trước mắt ông ta lại là tam thế tử Tần Vũ tưởng đã chết.

- Tam điện hạ.

Lý tổng quản vẻ mặt khó tin.

Ông ta đã vì cái chết của tam thế tử mà đau lòng rất lâu, hiện tại lại có một người sống nhăn nghiễm nhiên xuất hiện trước mắt mình. Nhưng nét cười của Tần Vũ khiến Lý tổng quản bất giác tin rằng đó chính là tam điện hạ Tần Vũ của vương phủ.

- Lý thúc, hiện tại người đã là tổng quản rồi a. Còn phụ vương, người đang ở đâu?

Tần Vũ cười hỏi.

Lý tổng quản biến sắc rồi nhìn Tần Vũ nói:

- Nói mau, ngươi là ai? Đừng nghĩ là ta không biết Tiên Thiên cao thủ có thể thay hình hoán cốt. Vương gia đã chính mắt trông thấy tam điện hạ đã chết, không ngờ ngươi lại dám tới lừa ta?

- Lý thúc, con cũng không biết rõ hết, nhưng còn nhớ được lần trước thúc đưa tới tám vị cao thủ ngoại công để con chọn lựa sư phụ? Lần đó con đã chọn Triệu Vân Hưng sư phụ mà.

Tần Vũ đành nói.

Lý tổng quản tuy trong lòng tin người trước mặt đúng là Tần Vũ, có điều cái chết của Tần Vũ là vương gia tự mắt nhìn thấy, người chết không thể sống lại, đó là quy luật không thể thay đổi.

- Ta đưa tới tám vị cao thủ ngoại công cho tam điện hạ tuyển, việc này không ít người biết, không thể chứng minh được thân phận của ngươi.

Lý tổng quản nghiêm mặt, bất quá ông ta cũng không gọi hộ vệ mà trái lại còn chờ xem Tần Vũ sẽ nói tiếp điều bí mật gì.

Tần Vũ lắc đầu cười, đành nói:

- Được rồi, còn nhớ khi con lên năm, Liên gia gia đang chơi với con, con buồn đi tiểu, đã trực tiếp tiểu vào mặt của thúc, thúc còn nhớ không?

Lý tổng quản nhất thời câm lặng.

Việc đó chỉ có Liên Ngôn và ông ta biết, việc xấu hổ đó ông ta chưa từng nói ra ngoài, sau khi đến Vân Vụ sơn trang cũng chưa từng nói qua, còn Liên Ngôn cũng không ngu ngốc đến vậy, đương nhiên là không nói việc đó ra rồi.

- Còn nữa, khi con rời vương phủ tới Vân Vụ sơn trang, thúc còn đưa cho con một con ngựa gỗ do chính tay thúc khắc. Còn nữa, khi con mười tuổi, lúc con tới vương phủ, thúc…

Y vừa cười vừa nói, nhưng Lý tổng quản đã không thể kìm chế được mắt ươn ướt.

- Tam điện hạ.

Lý tổng quản ôm thật chặt lấy Tần Vũ, mắt không kìm được lệ rơi. Lý tổng quản đã nhìn y trưởng thành, khi còn là phó tổng quản vương phủ tình cảm với y đã rất sâu đậm, hiện giờ nói ra những việc chỉ có Tần Vũ mới biết, thêm vào nét cười và thần thái của Tần Vũ, không cái nào không giống như Tần Vũ trong lòng ông ta.

- Được rồi mà Lý thúc.

Tần Vũ cảm nhận được tâm trạng kích động Lý thúc:

- Lý thúc, phụ vương, đại ca, nhị ca tại sao đều không có trong vương phủ?

Lý tổng quản buông Tần Vũ ra, lập tức cười nói:

- Vương gia? Mấy tháng trước vương gia đã phát động chiến tranh với Hạng gia rồi.

- Phát động chiến tranh với Hạng gia rồi?

Tần Vũ giật mình.

Chương 88

Gia Nhân Đoàn Tụ

Người dịch: bachthao82

Hiệu đính: Nhiephon

*"Đã khởi sự rồi, sao nhanh quá vậy ? Hiện tại tình thế như thế nào? Bọn sơn tặc tại hắc thủy sơn mạch giải quyết ra sao? Còn phía Thượng Quan gia có thật lòng hợp tác với ta không?"*Tần Vũ hỏi Lý tổng quản không kịp thở.

Tần Đức khởi sự sớm như vậy hiển nhiên làm cho Tần Vũ cực kì kinh ngạc. Căn bản hắn không thể ngờ phụ vương hắn khởi sự sớm như thế. Thuở trước Tần Vũ hết sức lo lắng về sự nghiệp thống nhất Sở vương triều của Tần gia, dẫu sao Hạng gia thực lực quá mạnh, Tần gia hắn còn bị sơn tặc uy hiếp.

*"Tam điện hạ xin cứ an tâm. Vương gia khởi sự tất chuẩn bị mọi việc chu đáo. Ngay từ khi hạ lệnh chúng ta quân đội hầu như không bị tổn thất gì, hiện tại đã chiếm được mười quận của Sở vương triều rồi."*Lý tổng quản vung tay nói. Ông ta còn chưa biết là Trấn Dương quận đã bị công phá, tin tức này vẫn chưa truyền về.

Tần Vũ thất kinh *" Cái gì, Mười quận?"*

Tần Vũ không thể tưởng tượng trong một thời gian ngắn phụ vương hắn giải quyết xong Mộc gia và Thượng Quan gia.

" Ha ha, tam điện hạ. Vương gia bày mưu lập kế có nhiều việc điện hạ không biết. Ba mươi vạn sơn tặc tại hắc thủy sơn mạch đã sớm bí mật hiệu trung với Tần gia chúng ta. Còn Thượng Quan gia muốn ám toán Tần gia, ngược lại bị vương gia dùng thủ đoạn nhất cử khống chế được Bắc vực lưỡng quận. Nam vực tam quận… ta không

rõ như thế nào lại về phe vương gia một cách kì diệu."

Trong lòng Tần Vũ bất chợt mơ hồ hiểu rõ quá trình chiến tranh.

"Bắc vực lưỡng quận, ám toán?" Tần Vũ biết phụ vương hắn khống chế được Bắc vực lưỡng quận đại khái sử dụng một số thủ đoạn như ám sát, hãm hại …

Tần Vũ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia sáng *" Lý thúc, phụ vương con hiện tại đang ở đâu? Còn đại ca, nhị ca?"*Tần Vũ rất muốn gặp lại thân nhân của mình sau bao ngày xa cách, huống chi hắn bây giờ đã có thể giúp đỡ."

Lý tổng quản hơi suy nghĩ một chút nói : " Vương gia đang ở trong Tích Dương trấn gần hắc thủy sơn mạch. Đại điện hạ thì đang lĩnh binh tại Lôi Huyết quận. Nhị điện hạ ở tại Ô Tuyết trấn bên cạnh Tích Dương trấn.

"Tích dương trấn ?" Mắt của Tần Vũ vụt sáng.

Tần Vũ năm mười ba tuổi đã rời khỏi Vân Vụ sơn trang, bắt đầu tiếp nhận nhiệm vụ sát thủ thường cùng Tiểu Hắc bôn ba khắp nơi trong Sở vương triều. Vì vậy đối với rất nhiều thành thị thậm chí là các tiểu trấn đều quen thuộc. Vừa nhắc tới Tích Dương trấn Tần Vũ bất chợt muốn lập tức lên đường.

……

Trong đình viện của Tích Dương trấn.

" Vương gia, nếu như Hạng Ương thật sự hạ độc thủ vương gia không phải mất đi tính mạng sao. Bất kể như thế nào, vương gia không nên đem tính mạng của mình ra làm trò đùa được" Từ Nguyên với giọng đầy oán trách nhìn Tần Đức nói

Dù sao thấy Tần Đức vẫn còn sống, Từ Nguyên ngầm thở phào nhẹ nhỏm.

Tần Đức lưu lại cho cẩm nang của ông, trong đó nói rõ một khi Tần Đức chết đi mọi việc của Tần gia nên xử lý như thế nào. Đọc qua nội dung của cẩm nang, Từ Nguyên đã cảm thấy bất diệu. May mắn Tần Đức cuối cùng còn sống từ trên không bay xuống.

"Từ Nguyên, đối với một cao thủ Nguyên anh tiền kì cao thủ tu chân giả như ta căn bản không thể tránh né. Trong phàm nhân giới, ta đạt đến Kim đan kì giống như ngọn đèn trong đêm tối, hắn có thể tìm ta rất nhanh". Tần Đức cười nhạt nói.

Từ Nguyên có thể minh bạch ý tứ Tần Đức nhưng vẫn nói : *" Vương gia, Hạng Ương thật sự lợi hại vậy sao ? Cả người và Phong Ngọc Tử thượng tiên cũng không thể đối phó ?"*

Từ Nguyên mặc dù thông minh hơn người nhưng đối với tu chân giới lại không hiểu nhiều.

Tần Đức bất giác cười khổ nói : *" Dù ta và Phong Ngọc Tử có hợp lại cũng không thể làm cho Hạng Ương bị tổn hao một sợi lông. Nguyên anh tiền kì a. Khoảng cách thực lực quá lớn ! "* Tần Đức thầm lo, lo làm sao đối phó với Hạng Ương.

Nếu như không thể giải quyết được Hạng Ương dù Tần gia có thể đoạt được thiên hạ, xem chừng Hạng Ương bạo nộ giết sạch người của Tần gia.

"Chỉ có thể tạm thời cho quân đội ngừng không tấn công nữa. Nếu không giải quyết được vấn đề khó khăn này, tái công kích chỉ dẫn tới sự nổi giận lão quỷ Hạng Ương. " Tần Đức nhíu chặt mày. Ngay khi Hạng Ương vừa rời khỏi, Tần Đức đã cho người thong báo các nơi -- đình chỉ tấn công.

Hạng Ương !

Siêu cấp cao thủ Nguyên anh tiền kì, giải quyết thế nào đây ?

Tần Đức đau đầu suy nghĩ. Tu chân giả song phương khoảng cách thực lực quá lớn, âm mưu quỷ kế đều vô dụng.

"Vương gia, Ngũ Đức hồi nãy đến đây ? " Một thanh âm trong trẻo truyền đến. Tần Đức ngẩng đầu nhìn lên thấy Phong Ngọc Tử đạp phi kiếm từ trên không bay vào trong sân, trong mắt Phong Ngọc Tử có chút lo lắng.

"Ngũ Đức? Nếu chỉ có mình hắn thì quá tốt. Nhưng lão tổ tông của Hạng gia cũng đi chung với hắn." Tân Đức lắc đầu cười nói.

Phong Ngọc Tử nghe tới tên của Hạng Ương, khẽ nhíu hàng mi lại nói: *" Hạng Ương? Hoàng đế đầu tiên của Hạng gia ? Nếu như quả y còn sống cũng tu luyện gần ngàn năm, thực lực có lẽ gần bằng với Ngũ Đức."*

"Gần bằng? Nếu chỉ gần bằng thì ta đâu cần phải phiền não như vậy. Nguyên anh tiền kỳ" Tần Đức nói *" Hạng Ương đã đạt đến Nguyên anh tiền kì."*

"Cái gì? Trời ạ, Nguyên anh tiền kì, sao có thể như thế được? Khoảng cách quá lớn, quá lớn đi" Phong Ngọc Tử hoàn toàn biến sắc. Một Nguyên anh tiền kì có thể đối phó với ba bốn Kim đan hậu kì, ông bất quá chỉ là Kim đan trung kì, Tần Đức Kim đan tiền kì. Căn bản không thể so sánh.

"Hạng gia bỗng nhiên xuất hiện một siêu cấp cao thủ, như vậy kế hoạch của chúng ta sẽ ra sao?" Đối với kế hoạch của Tần Đức, Phong Ngọc Tử hiểu rất nhiều, ông chỉ biết một điều…

Nguyên anh tiền kì cao thủ không thể dùng chiến thuật biển người giết chết, ông và Tần Đức cũng không có khả năng giết.

Tần Đức thất vọng cười lớn *" Phong huynh, không cần phải suy nghĩ nhiều, ngồi xuống chúng ta cùng chơi một ván rồi bàn tiếp. "* Tần

Đức thông thường gặp vấn đề đau đầu không cách giải quyết đều đặt nó qua một bên, thư giãn nghỉ ngơi trước rồi tiếp tục suy nghĩ.

Phong Ngọc Tử gật gật đầu nói : *" Vậy ta cùng vương gia phân cao thấp một ván."*

Lúc này, Tần Đức và Phong Ngọc Tử cùng ngồi xuống bắt đầu yên tâm chơi cờ vây.

……

Lôi huyết quận, trong phòng nơi Tần Phong cư ngụ.

" Tướng quân, vương gia có lệnh, chỉ giữ vững thành trì không được xuất thành tấn công" Một tên binh sĩ truyền lệnh báo cáo Tần Phong lệnh của Tần Đức một cách quang minh chính đại. Tần Phong nghe mệnh lệnh không kìm được hỏi : *" Vậy đến khi nào mới khai chiến ?"*

Truyền lệnh binh nói : *" Vương gia nói tạm thời không đánh trừ khi vương gia lại hạ lệnh"*

Tần Phong khẽ nhíu mày phất tay cho tên binh sĩ lui xuống, trong lòng bắt đầu suy nghĩ *" Phụ vương hạ mệnh lệnh như vậy, không phải khiến chúng ta không tiếp tục khai chiến sao. Hơn nữa không đưa ra thời hạn cụ thể nào, cuộc chiến thắng lợi trước mắt, tại sao phụ vương lại…"*

"Tướng quân, vương gia có mệnh lệnh gì à ?" Một trung niên nam tử độ khoảng tứ tuần tiến vào.

Tần Phong gật đầu nói *"Không sai, phụ vương ta hạ mệnh lệnh, chỉ cần thủ cững thành trì không được xuất thành công kích, hơn nữa thời hạn không xác định."*

Trung niên nam tử khẽ nhăn mày nhưng lại không nói tiếng nào.

"Tây Môn huynh, tạm thời mười vạn đại quân ta giao cho huynh. Huynh hãy nhớ kỹ, chỉ cần thủ thành tuyệt đối không được xuất thành tấn công. Ta cần phải đích thân tới gặp phụ vương xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì." Tần Phong từ lúc tiếp nhận mệnh lệnh cảm thấy không an tâm.

Tần Phong không lo lắng mình rời khỏi sẽ xảy ra việc gì, dẫu sao muốn tiếp tục khai chiến, phụ vương hắn nhất định cho người truyền lệnh khi đó hắn ở Tích Dương trấn tự nhiên nhận được mệnh lệnh.

"Vương gia, người phải đi sao?" Tây Môn Tín nghi hoặc hỏi.

Tần Phong gật gật đầu trả lời *" Ta phải đi ngay bây giờ, đây là lệnh bài của ta. Hãy nhớ kiên thủ thành trì, ta tin vào tài năng của huynh. Về phương diện phòng thủ ta đúng là không bằng huynh."* Tần Phong cười nói, giao việc phòng thủ cho một người lão luyện như Tây Môn Tín, hắn hoàn toàn yên tâm.

Tần Đức và Phong Ngọc Tử liên tục đánh cờ suốt trong sáu bảy canh giờ, dường như quên cả thời gian.

Từ Nguyên đứng bên cạnh xem không hề nói tiếng nào. Hắn biết Tần Đức và Phong Ngọc Tử không phải phàm nhân dù không ăn cũng không sao. NÊn chừa từng quấy rầy Tần Đức và Phong Ngọc Tử, trái lại Từ Nguyên đã ăn xong một lần.

Tần Đức cầm quân trắng trên tay suy nghĩ rất lâu vẫn chưa thể đặt xuống. Phong Ngọc Tử chỉ nhìn chứ không hề thúc giục.Một lúc lâu sau đột nhiên trên mặt Tần Đức có chút vui mừng đặt quân cờ trắng *"cạch"* xuống.

"Phong huynh, ta nghĩ huynh…… ý "

Tần Đức và Phong Ngọc Tử hai người đứng bật dậy nhìn về hướng Đông.

"Cao thủ, cao thủ vượt chúng ta rất xa." Sắc mặt Tần Đức cực kỳ nghiêm túc. Xuất hiện một tên Hạng Ương ông đã đau đầu, bây giờ ở phía xa đang có hai đạo khí tức cường hoành bay tới nhanh chóng. Chỉ nhìn tốc độ cũng thấy kinh người.

Sắc diện của Phong Ngọc Tử cũng đanh lại.

"Vù ! "

Một đạo hắc sắc tàn ảnh, lại còn có một đạo đạm ngân sắc tàn ảnh từ trên không hạ xuống giống như lưu tinh, gần như sát na đã đến trong đình viện. Dung mạo của hai thần bí cao thủ cũng hiện ra.

Tần Đức thoáng ngây người.

Phong Ngọc Tử và Từ Nguyên cũng ngẩn người.

Cả ba người rất khó tin nhìn thanh niên xuất hiện trước mắt. Khí tức rất quen thuộc, nhá mắt rất quen thuộc thậm chí cả hắc ưng bên cạnh cũng rất quen thuộc.

"Phụ vương"

Tần Vũ ngen ngào cuối cùng cũng kêu lên một tiếng. Trong hồng hoang ròng rã hơn mười tháng, đi xuyên qua hơn mười vạn dặm khổ tu cuối cùng cũng đã quay về, cuối cùng cũng đã được nhìn thấy phụ vương. Tiếng kêu khiến cho toàn thân Tần Đức chợt chấn động.

Trong mắt của Tần Đức vừa khó tin vừa kích động vui mừng điên cuồng.

Căn bản không thể khiến người ta tin rằng ánh mắt một người lại có nhiều hàm nghĩa như thế.

"Vũ…Vũ nhi" Tần Đức run rẩy gọi *" Là con, con còn sống ? Ta*

không phải đang nằm mộng chứ ?" Tần Đức không thể tin vào việc này. Hôm đó tâm tạng Tần Vũ chỗ yếu hại bị xuyên thủng ngay trước mặt của ông, hiện tại lại còn sống sờ sờ ở đây. Nhưng Tần đức cũng nghĩ nhi tử mình thật sự còn sống.

Tần Vũ liên tục gật đầu, trong mắt hơi ươn ướt : *" Phụ vương, con còn sống, con vẫn còn sống"*

Phụ tử hai người chỉ chăm chú nhìn nhau, không ai nói câu nào. Tất cả tình cảm đều đươc gửi qua ánh mắt của mình.

Khí tức mỗi người tùy theo cảm ngộ tu vi dần dần biến hóa, bất qua biến hóa không lớn. Phong Ngọc Tử cũng phát hiện người giống hệt Tần Vũ đứng trước mắt khí tức cũng tương cận Tần Vũ, chỉ là so với Tần Vũ lúc trước khí tức càng trầm ổn đồng thời ẩn chứa khí thế lăng lệ hơn.

Còn Tần Đức thật sự không cần hoài nghi, ánh mắt Tần Vũ, ánh mắt hai người giao nhau Tần Đức đã xác định chắc chắn. Còn có cảm ứng huyết mạch giữa cha con, trong lòng Tần Đức trăm phần trăm khẳng định người trước mắt chính là nhi tử của mình.

Tuy nhiên ông ta thật sự không hiểu tại sao nhi tử mình vẫn còn sống.

Nhưng cần phải truy cứu sao ? Nhi tử của mình còn sống đã là rất may mắn, Tần Đức đã cảm tạ thiên địa cần gì phải tìm hiểu vì sao Tần Vũ sống lại ?

…

Dù đang đêm khuya, Tần Đức cũng lập tức kêu thuộc hạ chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn. Từ lúc độ kiếp trở về tới giờ, chưa bao giờ Tần Đức lại cảm thấy vui sướng như bây giờ. Thậm chí ăn uống cũng không cần xem trọng, Tần Đức đột ngột hưng phấn muốn chuẩn bị yến tiệc khiến các đầu bếp thủ hạ người nào cũng đỏ lửa

ngất trời.

Đêm khuya, cả Tích Dương trấn lại ánh lửa nơi nơi, trong đình viện Tần Đức, Từ Nguyên, Phong Ngọc Tử, Tần Vũ bốn người ngồi cạnh bàn đá, từng món thức ăn được mang lên đặt đầy bàn mới tạm dừng lại.

Cách bàn tiệc không xa, một con dê nướng lớn được chuẩn bị cho tiểu Hắc.

" Tiểu hắc, ta thì ra không biết ngươi vốn dĩ thích thức ăn nấu chín a. Trước đây ta cứ nghĩ ngươi chỉ thích ăn dã thú." Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói với tiểu Hắc. Ban nãy khi trên bàn họ bắt đầu đặt thức ăn, tiểu Hắc chợt dùng linh thức truyền âm nói Tần vũ là hắn muốn ăn thịt dê nướng.

Tần Vũ đương nhiên nói lại phụ vương, Tần Đức có thể cảm nhận tiểu Hắc rất mạnh, thầm cảm thán sự lợi hại của hắn, nghe Tần Vũ nói vội kêu người chuẩn bị dê nướng.

" Trách ta sao ? Đại ca, quá khứ chưa độ kiếp, linh trí không xem quá cao, sau khi độ kiếp lại khổ tu trên đường trở về. Chân hỏa huynh và đệ muốn nướng dã thú xem chừng chỉ một chút khiến dã thú hóa thành tro bụi." Tiểu Hắc bất lực nói.

Độ qua Tứ cửu thiên kiếp, linh trí tiểu Hắc xấp xỉ như con người, tự nhiên có rất nhiều suy nghĩ.

"Vũ nhi, thật sự không thể tưởng tượng quang trụ giống như thiên kiếp đó lại là phép truyền tống. Con tu luyện trong hồng hoang lâu như vậy sớm vượt qua tứ cửu thiên kiếp, phụ vương cảm giác thực lực của con chẳng những hơn ta cả Phong bá bá cũng vượt quá." Tần Đức cảm thán nói

Tần Vũ cười nói *" Tại hồng hoang yêu thú vô số, con giết yêu thú luyện hóa kim đan chi lực mới tiến bộ nhanh như thế. Còn thực lực*

của con đối phó với cao thủ Kim đan hậu kì không thành vấn đề. "

Tần Vũ nói vẫn còn khiêm tốn. Hắn và tiểu Hắc không thể nhìn bề ngoài phán định thực lực của họ. Lúc trước Tần Vũ Tinh vân tiền kì, tiểu Hắc Kim đan tiền kì, một người một ưng bạo phát tuyệt chiêu sát tử hai con hắc phong báo Kim đan hậu kì, sau đó luyện hóa hai kim đan của Kim đan hậu kì Tần Vũ và tiểu Hắc đều tiến thêm một bước.

Hôm nay Tần Vũ Tinh vân trung kì, tiểu Hắc Kim đan trung kì, Muốn đối phó Kim đan hậu kì quả thật rất dễ dàng.

Tần Vũ vừa dứt lời, ở ngoài đình viện tiếng vó ngựa vang vọng.

"Phụ vương" một thanh âm quen thuộc vang lên, đại môn đình viện mở ra. Tần Phong vội vã lên đường cuối cùng cũng tới Tích Dương trấn, hắn chạy thẳng đến đình viện,*" Phụ vương, người sao lại hạ lệnh….a, tiểu Vũ!"*

Tần Phong nhìn Tần Vũ, cả người như bị lôi điện đánh trúng ngẩn người ra.

Chương 89

Tinh Thần Biến

"Đại ca". Tần Vũ đang ngồi liền đứng bật dậy, trong ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn và kích động.

Tuy nhiên, lúc này sự chấn động của Tần Phong còn lớn hơn nhiều so với Tần Vũ, khi vừa mới biết Tần Vũ chết, Tần Phong đã đau lòng thống khổ suốt một thời gian dài, lần này đại chiến Tần Phong cũng ôm lòng vì tam đệ của mình mà báo thù. Không ngờ lúc này tam đệ của y lại vẫn sống nhăn đứng trước mặt.

"Tiểu Vũ…" Tần Phong thật sự không biết phải nói gì.

"Phong nhi, mau ngồi xuống đi. Việc của Vũ nhi lát nữa con sẽ biết. Đừng nhìn nữa, là tam đệ của con, tam đệ của con vẫn còn sống mạnh khỏe đó." Tần Đức cười lên sung sướng, đã lâu rồi ông chưa từng cười thoải mái đến như vậy.

Tần Phong gật mạnh đầu, khẻ nói: *"Chỉ cần tam đệ của mình không chết thì đã là việc rất đáng mừng "*.

Tần Phong tức thì ngồi xuống. Năm người ngồi xong, Tần Đức mới nói:

"Vũ nhi, con tiếp tục kể chuyện của con khi ở Hồng Hoang đi."

Lúc nãy Tần Vũ đã nói đến việc bị quang trụ đánh trúng rơi vào Hồng Hoang, còn việc sau đó thì chưa kịp nói.

Tần Vũ cười rồi nói:

"Lúc đầu, sau khi bị đẩy tới chỗ ở của sư tôn con trong Hồng Hoang, con mới bắt đầu yên tâm tu luyện, sau đó lại cảm thấy Tứ Cửu Thiên Kiếp cũng đang tới gần. Bất quá… Tiểu Hắc còn vượt qua Tứ

Cửu Thiên Kiếp trước cả con."

Tần Vũ mỉm cười nhìn Tiểu Hắc.

Mấy người Tần Đức, Tần Phong, Phong Ngọc Tử, Từ Nguyên đều nhìn về phía Tiểu Hắc, trong mắt đầy vẻ kinh dị.

Tần Vũ năm bảy tuổi đã thu một con ưng nhỏ. Việc đó mấy người Tần Đức đều biết, bọn họ tất nhiên cũng có thể tính ra thời gian tu luyện của Tiểu Hắc. Những yêu thú linh trí thấp ,tu luyện so với nhân loại thì khó khăn hơn nhiều, muốn mới mấy chục tuổi ít ỏi mà đạt tới cảnh giới Tứ Cửu Thiên Kiếp, cơ hồ là việc khiến người nghe phải kinh hãi.

"Tiểu Vũ". Phong Ngọc Tử than : *"Hắc Ưng của con ban đầu ta cũng không cách nào xác định rõ thuộc chủng loại nào, hiện giờ nó có thể tiến vào Kim Đan cảnh giới nhanh như vậy, xem ra con Hắc Ưng này nhất định là một loại yêu thú mười phần đặc biệt."*

Tiểu Hắc vẫy vẫy hai cánh, bộ dạng cực kỳ cao hứng, bất quá Tiểu Hắc không thể dùng linh thức truyền âm với những người còn lại."

"Ha ha… Tiểu Vũ đệ cùng với con Hắc Ưng đó đều kinh nhân mà. Ta lúc còn ít tuổi như vậy đạt đến Tiên Thiên hậu kỳ đã là ghê gớm lắm rồi, còn đệ hiện tại chưa tới hai mươi tuổi đã vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, lại còn Tiểu Hắc nữa. Một người một ưng này thật là… quái thai, quái thai!!!" *Tần Phong uống rượu rồi ha ha cười nhỏ nói.*

Tần Đức cũng uống một chén rượu, nhìn Tần Phong nói:

"Phong nhi, tam đệ con đả dễ dàng vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp, hiện tại Vũ nhi có thể đánh bại cả cao thủ Kim Đan kỳ. Không lâu trước đây, ta và Phong huynh dùng linh thức phát hiện

được Vũ nhi và Hắc Ưng , tốc độ của nó rất nhanh, so với ta ngự kiếm phi hành còn nhanh hơn không chỉ mười lần.!!"

Tần Vũ tu luyện Tinh Thần Biến, tinh thần lực đi từ ngoại tinh vân đến nội tinh vân hình thành nên một vòng tuần hoàn luân chuyển. Tinh thần lực như con thoi không ngừng luân chuyển qua da thịt gân cốt, cũng chính là quá trình không ngừng tôi luyện, cải thiện gân cốt. Thân thể Tần Vũ có thể so sánh với linh khí.!

Không cần dùng phi kiếm, khi đạt đến Tinh Vân trung kỳ thì Tần Vũ đã phi hành nhanh hơn Tần Đức rồi. Một khi chân đạp phi kiếm, tốc độ càng nhanh, còn nếu sử dụng Nhân Khí Hợp Nhất thì vượt quá Tần Đức mấy chục lần cũng là chuyện bình thường.

Tốc độ phi hành của tu chân giả phản ánh một phần thực lực của cá nhân đó. Tốc độ của Tần Vũ nhanh như vậy khiến Tần Đức và Phong Ngọc Tử đều tin vào thực lực của y.

"Phụ vương, người nói thế con hổ thẹn muốn chết mất, tiểu Vũ có thể đánh bại Kim Đan hậu kỳ , còn con mới chỉ là Tiên Thiên hậu kỳ, bảo con sao có thể làm đại ca đây.*"Tần Phong ngoài miệng nói vậy, thực tế lại cực kỳ cao hứng.*

Ở bên cạnh, Từ Nguyên nói:

*"*Được lắm, các cậu người nào cũng khiêm nhường! Tần Phong cậu trẻ như vậy đã đạt đến Tiên Thiên hậu kì mà vẫn hổ thẹn, vậy lão già ta đây còn chưa đạt đến Tiên Thiên cảnh giới chẳng phải đau lòng lắm ư?"

Mọi người ở đó nghe Từ Nguyên nói đều không kìm được cười ầm lên.

Từ Nguyên về phương diện võ thuật tư chất quả thật bình thường, nhiều năm như vậy cũng chưa đạt tới cảnh giới Tiên Thiên.

"Được rồi, Vũ nhi kể tiếp đi, sau đó con ở Hồng Hoang còn phát sinh việc gì nữa??" *Tần Đức cười hỏi, những người khác cũng nhìn Tần Vũ, đối với Hồng Hoang thần bí ai cũng đều rất hiếu kì. Thâm nhập vào sâu tới mười vạn dặm tuy chưa phải là chổ sâu nhất trong Hồng Hoang ,nhưng trong quá khứ chưa mấy vị thượng tiên dám làm.*

Tần Vũ uống cạn chén rượu rồi tự tin nói tiếp:

"Thiên Kiếp của con và Tiểu Hắc thì chỉ có lần Thiên Kiếp của Tiểu Hắc là nguy hiểm thôi, chủ yếu là vì trong rừng hôm đó có gần ngàn con Thanh Hỏa lang. Thanh Hỏa lang đó tuy không con nào đạt tới cảnh giới Kim Đan kỳ nhưng yếu nhất cũng là Tiên Thiên tiền kì, hơn nữa số lượng lại quá nhiều, không ngờ gần ngàn con Thanh Hỏa lang lại vây công bọn con đúng vào lúc Tiểu Hắc chịu Tứ Cửu Thiên Kiếp."

Tất cả nghe vậy đều ngưng ăn uống..

Bị gần ngàn yêu thú đạt Tiên Thiên cảnh giới vây công, hơn nữa Tần Vũ lúc đó chưa vượt Thiên Kiếp, thực lực chỉ ở mức cao nhất của cảnh giới Tiên Thiên. Tuy nhìn Tần Vũ lúc này sống sót ,khỏe mạnh nhưng trong lòng vẫn lo lắng thay cho Tần Vũ lúc đó.

"Đại ca, việc tôi có Truyền Thừa Kí Ức không nên nói ra." *Trong đầu của Tần Vũ chợt truyền lại thanh âm của Tiểu Hắc*

Tần Vũ cười ,dùng linh thức truyền âm nói: "Yên tâm, ta sẽ không đem bí mật của đệ nói cho mọi người biết đâu."

Tần Vũ tiếp tục kể lại sự việc khi đó:

"May mắn là lúc đó con có Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo mới liều giữ được mạng. Sau khi Tiểu Hắc vượt qua Tứ Cửu Thiên

Kiếp thực lực tăng vọt, giết một hơi không ít hỏa lang, bọn Thanh Hỏa lang đó mới hoảng sợ bỏ đi."

Tần Đức và mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng bọn họ biết Tần Vũ nói thì đơn giản chứ tình hình tại chỗ khi đó chắc chắn là thảm khốc vô cùng. Nói cho cùng thì gần ngàn con Thanh Hỏa lang bao vây, chắc chắn bốn phương tám hướng sẽ tràn ngập Thanh Hỏa lang.

Sau một hồi lâu, cuối cùng Tần Vũ cũng kể xong tóm tắt về chuyến đi trong Hồng Hoang. Đương nhiên việc Lôi Vệ sư tôn đến không gian vũ trụ riêng biệt cũng như về bí pháp Tinh Thần Biến Tần Vũ không hề nhắc tới.

"Thần thú Long Nham sư! Thần thú Hồng Loan!" *Phong Ngọc Tử hít một hơi dài.*

Nghe Tần Vũ kể về đoạn cuối, thậm chí bọn họ có thể từ lời nói của Tần Vũ mà cảm nhận được sự lợi hại của hai con thần thú. Thần thú chính vậy mới là thần thú, trời sinh lợi hại. Thần thú mới sinh thì không hẳn đã mạnh, nhưng đây là thần thú Nguyên Anh kỳ, đối với bọn Phong Ngọc Tử mà nói thì là những sinh vật tuyệt đối vô địch.

"Ít nhất cũng là Nguyên Anh kỳ à. Hơn nữa còn là Long Nham sư có lực phòng ngự và công kích siêu việt, lại thêm một con Hồng Loan không kém gì phượng hoàng nữa. Hai con đại thần thú này cho dù là Nguyên Anh kỳ thì cũng tuyệt đối hơn đứt tu chân giả Đỗng Hư kỳ.." Phong Ngọc Tử là một tu chân giả biết rõ về đám yêu thú đó.

Tần Đức và mọi người đều im lặng.

Tu chân giả Đỗng Hư kì?

Điều đó quả thật vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ. Từ Nguyên Anh kỳ đến Đỗng Hư kỳ phải vượt qua Lục Cửu đại Thiên

Kiếp, giữa Nguyên Anh kỳ và Đỗng Hư kỳ là một hố sâu ngăn cách. Một Hạng Ương chỉ mới Nguyên Anh tiền kỳ trong mắt Tần Đức và Phong Ngọc Tử đã là vô địch rồi.

Đỗng Hư kỳ tu chân giả, trước mặt cao thủ như vậy Tần Đức và Phong Ngọc Tử giống như đứa bé trước người khổng lồ vậy.

"Còn tốt, còn tốt." *Tần Đức phải sợ hãi thay cho con trai mình khi đó.*

Tần Vũ đành nói:

"Không có cách nào khác, bọn chúng thực sự quá mạnh, may mắn là cuối cùng Hồng Loan xuất hiện đại chiến với Long Nham sư. Nếu không con và Tiểu Hắc chắc đã bị long Nham sư ăn thịt. Long nham sư… thật sự quá mạnh."

Tần Vũ nhớ lại tình cảnh lúc đó, vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

"Đâu chỉ mạnh, lực phòng ngự của Long Nham sư so với rồng ở cùng đẳng cấp còn mạnh hơn một chút. Nguyên Anh kỳ long nham sư thì cho dù là tu chân giả Đỗng Hư kỳ cũng còn phải cần đến thượng phẩm phi kiếm mới có thể công phá khả năng phòng ngự. Nếu là tu chân giả đạt Nguyên Anh kỳ thì dù có dùng thượng phẩm phi kiếm cũng không thể làm Long Nham sư bị thương chút nào. Còn như với Hồng Loan, phi kiếm còn chưa tiếp cận được đã bị hỏa diễm hộ thể của Hồng Loan trực tiếp đốt chảy mất." *Phong Ngọc Tử hơi lộ vẻ kích động nói.*

Mọi người đều trầm mặc.

Thần thú như vậy, ngay cả đám người Phong Ngọc Tử khổ tu Kim Đan kỳ lúc này nói tới cũng đều phải ngưỡng mộ.

Nhưng cũng tốt, những thần thú đó lại không rời khỏi Hồng

Hoang, còn lo lắng gì nữa.

Phong Ngọc Tử nhìn vẻ mặt mọi người, vội lên tiếng an ủi, nhưng Phong Ngọc Tử chợt như nhớ điều gì lắc đầu cười nói:

"Thảo nào, thảo nào, Hồng Hoang có những yêu thú như vậy, cho dù là tu chân giả ở Tiên Đảo Hải Ngoại cũng chẳng có mấy người dám thâm nhập Hồng Hoang, chỉ dám loanh quanh ở bên ngoài mà thôi..!!"

Còn chưa đến nơi thâm sâu trong Hồng Hoang mà đã xuất hiện tới hai con thần thú ít nhất là Nguyên Anh kỳ, vậy thì tại chỗ sâu nhất của Hồng Hoang còn có những sự vật nào nữa đây?

"Tới nơi thâm sâu của Hồng Hoang? Chắc cao thủ Đại Thành kỳ cũng chẳng dám?" Tần Vũ thầm nghĩ, y từ trong bút ký thư tịch của Lôi Vệ biết được sự khủng bố của nơi thâm sâu trong Hồng Hoang, cho dù là Lôi Vệ có thực lực gần đạt tới cảnh giới Đại Thành kỳ thì khi tới gần nơi thâm sâu của Hồng Hoang cũng không dám tiến vào gần hơn nữa.

Sau khi bàn luận về chuyến đi của Tần Vũ ở Hồng Hoang, mọi người lại nói về quá trình Tần gia gây chiến với Hạng gia…., rất lâu sau, khi mọi người đã ăn uống rất nhiều, thì lúc này trời đã bắt đầu sáng dần, thì ra là bình minh đang lên.

Nhưng bữa tiệc nửa đêm đó vẫn chưa kết thúc.

"Phụ vương, lần này người hạ lệnh chúng ta không được tấn công mà chỉ cố thủ thành trì là vì lý do gì? Chúng ta hiện tại đã chiếm được mười một quận, giờ đây chỉ cần ba hướng đều tấn công thì phá Bá Sở quận chỉ là việc cất nhẹ tay là làm được." *Đến lúc này Tần Phong mới nhớ tới mục đích mình tới đây.*

Tần Đức nghe xong chỉ cười khổ.

Từ Nguyên liền nói: "Tần Phong, tại ngươi không biết, hôm qua Hạng Ương của Hạng gia đã đến đây."

Hạng Ương!

Tần Vũ và Tần Phong gần như đồng thời kêu lên, Tần Vũ nói tiếp:

"Không phải là hoàng đế đầu tiên thực sự khai sáng Sở vương triều, Hạng Ương chứ?"

Tần Phong cũng nhìn Tần Đức và Từ Nguyên, trong lòng vô cùng kinh dị.

" Đúng vậy, chính là ông ta." - *Tần Đức gật đầu nói* – "Hơn nữa ông ta còn đạt tới cảnh giới Nguyên Anh tiền kỳ."

Tần Vũ hơi biến sắc, lòng thầm suy nghĩ.

"Hạng Ương đó đã đạt tới Nguyên Anh tiền kỳ. Nhớ lại lúc trước khi mình đạt tới Tinh Vân tiền kỳ đã có thể giết được Hắc phong báo ở Kim Đan hậu kỳ. Lúc này mình đã tiến thêm một bước, đạt tới cảnh giới tinh vân trung kì, về lý thì có thể cùng với Hạng Ương so cao thấp."

Chỉ là từ Kim Đan hậu kỳ tới Nguyên Anh tiền kỳ không chỉ đơn giản dựa vào lực lượng của bản thân mà có sự khác biệt về cảnh giới cảm ngộ đối với thiên đạo. Sự khác biệt về cảnh giới đó không dễ bổ khuyết, Tần Vũ lúc này cũng không dám chắc chắn.

"Nếu như ta cùng với Tiểu Hắc liên thủ, cộng thêm với các tuyệt chiêu thì nói không chừng có thể thành công." *Tần Vũ thầm tính.*

Tần Đức lại nói tiếp:

"Lão Hạng Ương đó hết sức ngang ngược, ngang nhiên đòi Tần gia chúng ta phải trực tiếp lùi về ba quận phía đông." - *Tần Đức cười nhạt* – "Hừ, ông ta chỉ là một tu chân giả mà lại muốn dùng vũ lực tuyệt đối khiến ta khuất phục sao, làm gì có chuyện đó chứ?"

Tần Phong đứng bật dậy nói: "Sợ gì chứ, đại quân chúng ta ba hướng đánh tới, một mình ông ta cho dù có mạnh thì cũng vô dụng."

Tần Đức lại thở dài nói: "Đúng, ông ta không thể cản được đại quân, nhưng… ông ta có thể diệt toàn bộ người của Tần gia."

Tần Phong nghe vậy lập tức nghẹn lời, một cao thủ Nguyên Anh tiền kỳ nếu như thực sự nổi điên lên thì muốn giết hết toàn bộ người của Tần gia cũng không phải là chuyện khó.

"Vì vậy… ta chỉ có thể thỏa hiệp. Đồng thời dùng đại quân uy hiếp ông ta, nếu ông ta động tới người của Tần gia, thì ta dù cho cả nhà bị giết cũng có thể diệt toàn thể Hạng gia, như vậy mới có thể khiến lão già đó úy kỵ." *Tần Đức thở dài nói.*

Tần Phong lúc này mới hiểu rõ được cái khó của phụ vương.

"Diệt hết người của Tần gia, trước đây thì có thể, nhưng hiện giờ thì không được nữa rồi." *Thanh âm lạnh lẽo của Tần Vũ cất lên.*

Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Tần Phong, Từ Nguyên tất cả đều nhìn Tần Vũ, họ có chút không dám tin tưởng những lời bá đạo vừa rồi lại nghiễm nhiên từ miệng Tần Vũ thốt ra, nhưng khí thế lăng lệ trên người và hàn quang trong mắt Tần Vũ lúc này đã nói lên quyết tâm của y.

"Tiểu Vũ, con không phải là đối thủ của ông ta!" - *Phong Ngọc Tử nói* – "Tuy con có thể giết được cao thủ Kim Đan hậu kỳ, nhưng giữa cao thủ Kim Đan hậu kỳ và Nguyên Anh tiền kỳ có sự khác biệt rất lớn, sự khác biệt về cảnh giới đó khó có thể dùng lực lượng mà lấp đầy được. Người ta tu luyện gần ngàn năm, còn con bất quá mới gần hai mươi năm, về cảnh giới sao có thể so được?"

Tần Vũ hiểu những gì Phong Ngọc Tử nói nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Tần Vũ cũng không biết cảnh giới của mình đang ở đâu, nhưng y biết rõ một điều, mỗi giờ mỗi phút năng lượng của lưu tinh lệ đều từ từ thấm dần vào linh hồn của mình, cảnh giới tu vi của Tần Vũ cơ hồ giờ nào phút nào cũng không ngừng từ từ nâng cao.

Tuy từ từ nhưng hơn ở chỗ không lúc nào ngừng lại.

"Vũ nhi, con không cần phải lo lắng. Chúng ta rất giỏi nhẫn nhịn, khi con không có ở đây thì ta không có cách nào, nhưng hiện giờ con trở về thì ta đã có cách rồi. Trước hết con phải nhẫn nại, con mới hai mươi tuổi mà đã đạt đến cảnh giới này, với tốc độ tu luyện đó con cứ tu luyện thêm một hai chục năm nữa. Đến khi mười phần chắc chắn thì sẽ lập tức động thủ không chậm trễ." *Tần Đức biết trong ba đứa con trai của mình thì Tần Vũ rất nóng nảy, một khi đã quyết định thì căn bản là không có cách nào thuyết phục được, ông chỉ có thể dùng cách này để khuyên giải.*

Tần Vũ gật gật đầu nhưng vẫn không nói gì, y không muốn làm cho phụ vương phải lo lắng.

"Tiểu Hắc, ngươi cùng ta liên thủ có chắc đối phó được với tu chân giả Nguyên Anh tiền kỳ không?" *Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói.*

"Gặp loại thần thú như Long Nham sư mà còn không chết, đại ca sao có thể bị một tu chân giả Nguyên Anh tiền kỳ dọa được..." Linh thức truyền âm của Tiểu Hắc vang lên trong đầu của Tần Vũ, Tần Vũ nghe vậy không kiềm được nở nụ cười.

Tự nhiên, tần Vũ lúc này đã quyết định.

Chương 90

Tiêu Thất

Tần Vũ quay về. Tần Đức lập tức cho người thông báo cho Tần Chính tại Ô Tuyết trấn. Tại Tịch Dương trấn gia nhân của Tần gia lấy lại được vẻ linh hoạt nói cười vui vẻ.

Vào lúc này tại Vị Ương cung trong hoàng cung ở Phách Sở quận

- Truyền lệnh xuống, hai mươi vạn thiết kị của Hạng gia lập tức xuất quân. Phàm gặp quân của Tần gia ở ngoài thành thì hoặc truy sát hoặc bắt làm tù binh. Không cần phải e dè.

Từ đằng sau tấm rèm truyền ra thanh âm của Hạng Ương. Lam tiên sinh nghi hoặc hỏi:

- Sư tôn, người nói chúng ta xuất quan ra tấn công quân đội của Tần gia.

- Không sai.

Hạng Ương bình đạm nói. Lam tiên sinh lập tức khom người nói:

- Sư tôn, đại quân của Tần gia đang ba hướng bao vây Phách Sở quận của chúng ta.Vào lúc này binh lực của chúng ta phòng thủ còn không đủ, sao vẫn còn điều động hai mươi vạn thiết kị? Việc này…..

- Tuyết Mưu, ngươi đã theo ta được bao lâu rồi.

Hạng Ương hỏi. Lam Tuyết Mưu cung kính trả lời:

- Đệ tử đã theo sư tôn cũng gần một trăm năm rồi.

- Gần một trăm năm, lúc đầu ta nghĩ trong đám đệ tử ngươi là người thông tuệ nhất. Chỉ tiếc hiện tại nhìn lại…ngươi thật sự khiến ta thất vọng.

Hạng Ương cất tiếng than. Nghe thấy tiếng than từ trong rèm phát ra trong tâm của Lam Tuyết Mưu như bị điện giật. Đột nhiên, Tuyết Mưu chợt nhớ tới một điều đó là võ công của sư tôn.

- Có phải giữa sư tôn và Tần Đức đã có hiệp ước?

Lam Tuyết Mưu thận trọng hỏi. Hạng Ương phát ra một tràng cười lớn nói:

- Kể ra ngươi cũng không đến nỗi ngu lắm. Dĩ nhiên là giữa ta và Tần Đức có hiệp ước. Chỉ cần ta không đích thân rat tay thì đại quân ba hướng của hắn cũng không được tấn công. Bọn ta hiện tại duy trì thế cân bằng.

Lam Tuyết Mưu nghi hoặc hỏi:

- Cân bằng? Không lẽ khó phá thế giằng co đến vậy sao?

- Đương nhiên không!

Thanh âm của Hạng Ương cất lên mãnh liệt:

- Dù cho thế nào giang sơn của Hạng gia là do ta và phụ thân đánh được. Gần cả ngàn năm nay, ta lúc nào cũng nhìn giang sơn của Hạng gia. Dù cho thế nào đi nữa cũng không ai có khả năng đoạt nó từ trong tay của ta.

Tuyết Mưu lại nói:

- Như vậy có nghĩa là sư tôn đã có đối sách?

Hạng Ương bình tĩnh lại, thản nhiên cười và nói :

- Hiện tại ta chỉ cần thời gian, chỉ cần qua thời gian này thôi. Tứ sư đệ của ta, người có tư chất nhất trong Hạng gia đã theo mệnh lệnh của ta đến một nơi rất bí mật.

Lam Tuyết Mưu gật đầu đồng ý, tự nghĩ sư tôn hiện tại đang còn ở tại Hạng gia dẫn dắc thì chuyển từ thế yếu sang mạnh có khó khăn gì.

- Trong vòng một năm, thủ lĩnh quân đội các phương của Tần gia ta đều sẻ uy hiếp sinh mạng của chúng để bọn chúng phải dựa vào ta, chuyện này đối với ta rất dễ dàng. Đương nhiên, lúc này phản công chỉ là ta muôn nâng cao sĩ khí cho đại quân.

Hạng Ương thản nhiên nói. Tuyết Mưu ngầm gật đầu.

- Không sai, là sĩ khí.

Trong quân đội mà nói sĩ khí cực kì quan trọng. Trong thời gian này, đại quân của Tần gia chiếm lấy ba quận trong bốn quận của Hạng gia quá nhanh khiến cho sĩ khí của quân đội Hạng gia sụt giảm nghiêm trọng. Vì vậy lúc này việc quan trọng nhất là phải khôi phục lại sĩ khí.

- Bất kể là Mộc gia hay là Thượng Quan gia đã từng đầu phục Tần gia. Nhưng còn các tướng quân, hoặc là phó tướng ta không tin một trăm phần trăm bọn chúng đều trung thành với Tần gia. Chính vì vậy ta lấy cái chết uy hiếp bọn chúng. Hừm, tin chắc rằng bọn chúng quay lại đầu phục ta là chuyện bình thường.

Thanh âm lạnh lẽo của Hạng Ương lại vang lên :

- Lúc này là thời điểm đặc biệt, ta phải dùng tới thủ đoạn đặc biệt. Tần gia thế mạnh, ta phải làm loạn lòng quân và hạ sĩ khí bọn chúng. Khi thời cơ đến đại quân của Hạng gia phản công, thủ lĩnh của bọn chúng bị ta uy hiếp lúc đó lo gì mà không thắng chứ.

Lam Tuyết Mưu lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ.

- Hiện tại phái thiết kị ra ngoài tấn công một vài nhóm quân lẻ tẻ nhằm nâng cao sĩ khí của Hạng gia. Tần gia không đán tấn công chỉ có thể phòng ngự. Ha ha…sư tôn quả nhiên cao minh.

Hạng Ương hiệp ước với Tần Đức chỉ là một kế hoãn binh mà thôi, tiếp theo Hạng Ương làm tiêu hao lực lượng và uy hiếp tướng lĩnh của đối phương. Đồng thời củng cố lực lượng chờ khi đối phương xuy yếu để lật ngược thế cờ.

Cuối cùng Hạng Ương tại Sở vương triều vẫn là một đại hoàng đế đáng sợ.

Hơn nữa, Hạng Ương đã có sự chuẩn bị sẵn. Giả như tấn công thất bại thì con cháu của Hạng gia sớm cũng đã được an bài tại một nơi cực kì bí mật cùng với tất cả tiền tài của Hạng gia. Còn nếu như Hạng Ương vẫn còn sống thì việc Hạng gia một lần nữa đứng dậy không phải là chuyện khó.

- Được rồi, Tuyết Mưu cứ theo như lời ta nói mà làm. Sai thiết kị của Hạng gia làm những chuyện nhỏ thế này thật đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.

Hạng Ương thản nhiên cười nói. Thiết kị Hạng gia tất cả tuyệt đối đều là tinh anh, mỗi một người đều đã từng kinh qua các cuộc huyết chiến. Hạng gia thiết ki dưới thời của Tây sở bá vương đã cực kì hiển hách. Sau này do chính Hạng Ương huấn luyện không lúc nào buông lơi.

Trong Lôi Huyết quận bị Hạng gia thiết kị binh công kích. Các đội quân lẻ tẻ bị đội quân Hạng gia thiết kị tiêu diệt. Làm quân đóng trong Lôi Huyết quận phải được lệnh rút lui.

Nhất thời sĩ khí của quân Hạng gia đại tăng. Quân đội Hạng gia đi từ thành này tới thành khác, đứng bên ngoài thành khiêu chiến. Tần gia quân đội chỉ có thể treo miễn chiến bài làm cho quân đội Hạng gia càng them ngông cuồng.

Quân của Tần gia mặc dù rất căm giận nhưng quân lệnh như núi, không ai dám chống lại.

Tuy nhiên có một đạo quân dám đi từ thành này sang thành khác. Đó chính là Liệt Hổ quân, năm vạn Liệt Hổ quân. Liệt Hổ quân tuy chỉ có năm vạn nhưng đó lại chính là tinh anh của quân đội Tần gia.

Luận tố chất thì tướng sĩ Liệt Hổ quân cùng với Hạng gia thiết kị đều kiên dũng như nhau. Tuy nhiên khả năng tấn công của liệt hổ thì hơn xa tuấn mã. Tướng sĩ Liệt Hổ quân ai cũng cỡi liệt hổ điều này làm mạnh càng them mạnh. Hơn nữa, chỉ cần năm vạn liệt hổ cùng gầm lên, khí thế tuyệt đối có thể làm cho thiết kị mất cả đảm khí.

Năm vạn liệt hổ quân, thật sự khiến cho hai mươi vạn thiết kị Hạng gia không dám tấn công.

Bất quá năm vạn liệt hổ quân có tài cũng bó tay. Vì quân đội tại Lôi Huyết quận tất cả đều phải theo quân lệnh mà rút lui. Chỉ là không ai biết là tình trạng này sẽ kéo dài tới bao giờ.

Tại Tích Dương trấn.

- Đại ca, nhị ca cạn chén.

Tần Vũ, Tần Phong và Tần Chính ba huynh đệ ngồi xung

quanh bàn đá tại đình viện uống rượu. Tần Chính sau khi nhận được tin Tần Vũ trở về lập tức vui mừng từ Ô Tuyết trấn vội vàng tới Tích Dương trấn.

Nghĩ tới những năm Tần Vũ còn ở Vân Vụ sơn trang, cảnh ba huynh đệ cùng trong suối ôn tuyền chơi đùa như hiện ra trước mắt. Hiện tại đã trải qua nhiều năm cả ba người ai nấy đều đã có thành tựu. Tần Phong thống lãnh toàn quân công phá Lôi Huyết quận. Hiện tại chỉ mới hai mươi tám tuổi nhưng đã đạt cảnh giới tiên thiên hậu kì. Tần Chính, tương lai sẽ là đại gia chủ của Tần gia thậm chí sau này có thể trở thành hoàng đế của vương triều mới. Tần Vũ, tuy niên kỉ nhỏ nhất…

- Trước mắt đã nhìn thấy sẻ thống nhất Sở vương triều. Ai ngờ đâu xuất hiện ra một lão gia đạt đến cảnh giới siêu cấp cao thủ Nguyên Anh tiền kì.

Tần Phong uống hết chén rượu rồi ném mạnh chén xuống đất, dáng vẻ cực kỳ tức giận. Tần Chính củng than :

- Phụ vương có nói thực lực của Hạng Ương quá mạnh. Cho dù phụ vương cùng Phong bá bá liên thủ cũng không tiếp được một chiêu của ông ta.

Tần Phong nhìn Tần Vũ nói:

- Tiểu Vũ hãy nhớ kỹ, Tần gia chúng ta đặt tất cả hy vọng trên người đệ. Đệ phải luôn nhớ là dù trong trường hợp nào, chúng ta cũng không được thua. Chỉ cần đệ thất bại thì Tần gia chúng ta cũng coi như kết thúc. Vì vậy đệ cần phải nhẫn, nhẫn nại, nhẫn nại cho tới khi nào đệ đủ lực để chiến đấu.

Tần Phong nhìn Tần Vũ tràn đầy hy vọng.

- Tiểu Vũ, đệ nhất định phải nhẫn nhịn.

Tần Chính cũng nhìn về Tần Vũ nói

- Đại ca, nhị ca…

Trong tâm của Tần Vũ lúc này đang suy nghĩ rất nhiều. Tuy nhiên đối diện với đại ca, nhị ca hắn chỉ có thể gật đầu.

Đêm tối, trong phòng của Tần Đức

- Vương gia hiện tại quân của Hạng gia không úy kị cái gì, cứ nhằm vào quân đội của chúng ta tấn công. Một vài thành trì hiện không đủ lương thực. Thậm chí ngay cả Liệt Hổ quân cũng phải đi vận chuyển lương thực. Thật sự là…

Từ Nguyên than. Nhưng để cho Liệt Hổ quân vận chuyển lương thực khiến cho Từ Nguyên không thể nhịn được.

Tần Đức nhìn qua song cửa sổ, long mi khẽ nhíu lại.

- Từ Nguyên, tình thế hiện tại đối với chúng ta vô cùng bất lợi tuy nhìn Hạng Ương uy hiếp đại quân của chúng ta nhưng ta thật sự không dám làm cái gì. Nhưng mà…Hạng Ương là người nào chứ? Là người đã thiết lập ra Sở vương triều, là người khiến cho Sở vương triều từ tam đại vương triều thành một vương triều hùng mạnh.

Tần Đức thất vọng nói.

Tây Sở bá vương chết đi, Hạng gia khi đó trở thành mục tiêu của rất nhiều người. Dưới tình huống đó, Hạng Ương có thể thống lĩnh Hạng gia kiến lập Sở vương triều. Hơn nữa còn thống nhất tam đại vương triều thành một Sở vương triều hùng mạnh. Những thủ đoạn của Hạng ương sử dụng thậm chí còn được ghi chép lại lưu truyền cho đời sau. Trí tuệ của Hạng Ương, tuyệt đối không

thể coi thường.

Lão bất tử đó giảo hoạt phi thường, là người đứng đầu của Hạng gia thủ đoạn thì không lường.

- Chúng ta không thể động thủ để Hạng Ương mượng cớ mà thì triển thủ đoạn gì chúng ta thật sự cũng không biết. Hơn nữa cá nhân hắn…bản thân thì quá mạnh là Nguyên Anh tiền kì, chúng ta không thể uy hiếp hắn được.

Tần Đức than dài. Từ Nguyên nói :

- Còn tiểu Vũ và Hắc Ưng, bọn họ không phải là có thể đối phó với Kim Đan hậu kì sao. Bọn họ liên thủ nói không chừng là có thể đối phó với Hạng Ương

Tần Đức nghe nói đến Tần Vũ tức thì cười vui sướng nói :

- May mắn là Tần gia ta có Tần Vũ…nhưng tình hình hiện tại là quan hệ sống chết của Tần gia. Bất quá…..hiện tại không thể để Vũ nhi xuất thủ. Ngươi không phải là tu chân gia nên không thể biết được sự hơn kém giữa hai cảnh giới như thế nào. Sự hơn kém này thật sự rất khó để bù đắp.

Trong ánh mắt của Tần Đức thập phần chắc chắn.

-Tại sao? Vương gia, chúng ta không thể lui nữa. Nếu lui nữa thì chúng ta sẽ rất nguy hiểm. Ai biết được Hạng Ương hắn sẽ chuẩn bị những thủ đoạn gì chứ.

Từ Nguyên đối với Hạng Ương rất e sợ. Một lão già sống gần ngàn năm, không từ thủ đoạn gì lại thêm thực lực bản thân quá mạnh thật sự khó đối phó.

Tần Đức chầm chậm nói :

- Mười năm, hoặc giả là hai mươi năm. Với tốc độ tu luyện của Vũ nhi mà nói thì sau một trăm hai mươi năm nhất định chắc chắn là giết chết được Hạng Ương. Lúc đó để cho Vũ nhi xuất thủ thì Tần gia chúng ta không thể thất bại.

- Một trăm hai mươi năm ư? Một trăm hai mươi năm đủ để phát sinh nhiều chuyện. VớI từng ấy năm đủ để cho Hạng Ương trở mình rồi.

Từ Nguyên lo lắng nói.

- Trở mình?

Tần Đức lãnh khốc nói :

- Hiện tại với thế cục như vậy Tần Đức ta không thể không hạ mình. Nhưng Hạng Ương muốn trở mình thì ít nhất cũng phải giữ được thực lực quân đội. Hạng Ương cá nhân đối với thủ lĩnh quân đội tối đa cũng chỉ có thể uy hiệp được mà thôi, để ta tăng ảnh hưởng của mình trong quân đội và nâng cao ảnh hưởng của Tần gia.

-Vương gia, với trình độ của Hạng Ương thì muống ổn định đại cuộc cho Hạng gia thì lão nhất định sẻ ám sát người của Tần gia.

Từ Nguyên lo lắng nói.

- Ám sát.

Tần Đức lạnh lùng cười nói :

- Hắn có thể giết nhiều người, ta cũng có thể chết nhưng chỉ cần

tiểu Vũ không chết thì sau đó nó sẽ giết Hạng Ương và Hạng gia khi đó cũng sẽ tuyệt…. Nếu hiện giờ chúng ta lấy được thiên hạ nhưng Hạng Ương còn sống thì Tần gia chúng ta ngồi trên giang sơn cũng không yên ổn đâu.

Từ Nguyên khẽ lắc đầu than, trong lòng không thể không thừa nhận là nhẫn nhịn bây giờ là biện pháp tối ưu nhất.

Trong phòng của Tần Vũ

Tần Vũ ngồi trên giường, hai mắt mở ra. Trong mắt dường như bị che đậy bởi nước mắt.

- Phụ vương.

Linh thức của Tần Vũ lúc này đã hoàn toàn hiểu rõ, trong ánh mắt của Tần Vũ lấp lánh tia sáng .

- Phụ vương người yên tâm. Bất luận như thế nào con cũng sẽ không làm người thất vọng. Một trăm hai mươi năm, thật sự quá dài để xảy ra nhiều chuyện. Con không thể chịu đựng sự thống khổ nếu mất phụ vương, mất huynh đệ được.

Tần Vũ đột nhiên trở lại thái độ ung dung nói:

- Sư tôn, xin người hãy phù hộ cho con trong cuộc chiến này.

Nguyên cả ngày, Tần Vũ tại Tích Dương trần rất vui. Ba huynh đệ cùng với Tần Đức thường cùng nhau ngồi trò chuyện. Đã nhiều năm qua, cha con họ hiếm khi nào mà được vui như thế.

Sáng sớm, Tần Đức vừa bước ra khỏi cửa phòng thì đột nhiên…

- Phụ vương, phụ vương tiểu Vũ không thấy đâu cả. Nó chỉ để lại một cái hộp ngọc, con không thể mở được.

Tần Chính cầm cái hộp chạy tới.

- Không thấy.

Tần Đức biến sắc lập tức cầm lấy hộp ngọc. Ông nhìn chăm chú vào cái hộp thấy nó đã bí phong tỏa bởi thủ pháp cấm chế. Chỉ cần là tu chân giả thì đều có thể mở. Tất nhiên nếu không phải là tu chân giả thì căn bản không thể nào mở ra được.

Tần Đức trong lòng chấn động cảm thấy có gì đó bất an lập tức mở phong thư ra xem.

" Phụ vương, khi người mở phong thư này ra thì chắc hài nhi đã đang ở Phác Sở quận rồi. Thiết nghĩ Phụ vương chắc cũng biết tốc độ của hài nhi. Hài nhi bảo đảm trong cuộc chiến này bất luận như thế nào, Hạng Ương chắc chắn phải chết. Tổ Long Quyết do Thủy Hoàng lưu lại chỉ có ghi chép công pháp tu luyện Kim Đan kì.. Nay con lưu lại ba quyển bí tịch trong đó miêu tả cách thức tu luyện để đại thành cảnh giới của Kim Đan, chỉ có điều công pháp của Hải Ngoại Tiên Đảo và công pháp tu chân không giống nhau. Người cũng đừng lo lắng về chuyện này, hài nhi cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Vũ nhi lưu bút"

Chương 91

Nguyệt Viên Dạ, Ô Giang Thượng

Hai tay của Tần Đức run rẩy nắm chặt lấy lá thư. Những biểu tình trên khuôn mặt thay đổi liên tục.

"Phụ vương, tiểu Vũ như thế nào rồi? Trong thư tiểu Vũ viết những gì?", Tần Chính gấp gáp hướng về Tần Đức hỏi. Vào lúc này trong tâm của Tần Chính chợt xuất hiện những dự cảm không hay, nhất là khi nhìn thấy biểu hiện của Tần Đức.

Cơ mặt của Tần Đức giật giật, cặp mắt thoáng đỏ. Sau cùng ông ta hít một hơi thật sâu, lồng ngực như đang cố hấp thu lấy hơi khẩu khí này, nỗ lực áp chế tâm tư xao động trong nội thể mà ông đang phải chịu đựng.

"Vũ nhi", Tần Đức hai mắt đẫm lệ, trao bức thư cho Tần Chính.

"Vũ nhi, con bảo phụ vương phải đối xử với con như thế nào bây giờ đây?", Tần Đức ngẩng đầu lên, gương mặt chan chứa đau khổ, *"Phụ vương đối xử với con không tốt nhưng con lại liên tục giúp phụ vương. Lần trước con vì phụ vương mà cùng người khác đồng quy ư tận. Lần này con lại…."*

Thâm tâm Tần Đức chợt nhớ lại câu nói *" Hài nhi bảo đảm là trong cuộc chiến này, bất kể như thế nào, Hạng* Ương *nhất định phải chết"*

Bản thân Tần Đức đối với đứa con thứ ba này rất hiểu, một khi nó đã bảo chứng như vậy thì chắc chắn sẽ thành công. Chỉ là… đứa con này chỉ cần đạt được mục đích thì ngay cả sinh mạng nó cũng không màng! Đó chính là con trai của ông ta, Tần Vũ…

"Phụ vương, tiểu Vũ nó…nó thật quá hồ đồ. Chúng ta có thể đợi

mà. Dù gì cũng đã chờ đợi suốt mười mấy hai mươi năm rồi. Bây giờ…" Lúc này Tần Chính thật sự hoảng loạn. Tuy nhiên hắn cũng không có biện pháp, duổi theo ư? Từ đây tới Bá Sở quận, nếu là người như Phong Ngọc Tử thì cần phải mất cả một ngày, nhưng Tần Vũ thì chỉ cần một hai giờ là tới, bọn họ hoàn toàn không có cách nào có thể đuổi kịp. Tốc độ của Tần Vũ thật sự quá nhanh.

"Giờ thì sao đây? Một hai chục năm là một khoảng thời gian quá dài. Trong khoảng thời gian đó đã có rất nhiều chuyện xảy ra." Tần Đức lúc này hoàn toàn hiểu rõ những suy nghĩ và tâm ý của đứa con mình. Nhưng hiểu thì sao đây, trong tâm của ông vẫn cảm thấy đau đớn.

"Tiểu Vũ, tam đệ!", trên khuôn mặt của Tần Chính tràn đầy vẻ đau khổ, hắn đã hoàn toàn hiểu tam đệ muốn gì.

"Nhị đệ, Tiểu Vũ có chuyện gì thế, mọi người làm sao thế này" Tần Phong lúc này cũng vừa chạy đến.

Tần Đức quay sang Tần Chính nói *" Chính nhi, trong phong thư còn có ba bản bí tịch là bảo vật cực kỳ quan trọng của Tần gia, con nhất định phải bảo vệ cho thật tốt. Hãy nhớ là từ hôm nay, tất cả mọi chuyện của Tần gia sẽ do con quyết định. Con chính là đại diện cho Tần thị gia tộc, bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được kích động"*. Tần Đức đặt ba quyển bí tịch vào tay Tần Chính.

Tần Chính không khỏi kinh ngạc, nhìn tần Đức nghi hoặc hỏi *" Phụ vương, vậy còn người?"*

" Vũ nhi lần này đi, khi nó nói nó có thể giết Hạng Ương thì ta tin rằng nó nhất định sẽ thành công, Hạng Ương chắc chắn phải chết. Tuy nhiên…tính khí của Vũ nhi chúng ta ai cũng biết là trận chiến này nó không hề màng đến cái chết. Lần này, có thể giết được Hạng Ương , e rằng Vũ nhi cũng khó có thể trở về", thanh âm của Tần Đức trở nên cực kỳ nặng nề.

Đứng một bên, Tần Phong và Tần Chính đều nghe rõ. Cùng là huynh đệ với nhau, bọn họ đương nhiên là hiểu rõ tính nết của tiểu Vũ là như thế nào, vì vậy, vừa nghe xong, tức thì Tần Chính và Tần Phong cùng biến sắc.

"Ha ha…bất kể có xảy ra chuyện gì, một phụ vương như ta vẫn phải gặp được nó. Chừng nào còn chưa gặp được thì chừng đó trong lòng ta còn cảm thấy bất an. Chính nhi, con hãy nhớ kỹ, Tần gia mọi việc đều giao lại cho con. Phong nhi, hãy nhớ là phải bảo vệ Tần gia thật tốt!" Tần Đức tin cậy phó thác lại cho hai đứa con của mình.

Nhìn hai con, Tần Đức nhắc lại: *" Tất cả mọi chuyện của Tần gia giờ nhờ cậy hết nơi hai con!"*

Tần Chính và Tần Phong đều cắn chặt răng, hai mắt đều đỏ lên, cả hai huynh đệ đều kiên định gật đầu. Nhìn phản ứng của hai đứa con, Tần Đức khẽ cười, trong nụ cười lộ rõ sự thư thái.

"Ha ha... Tần Đức ta đã sống cũng lâu rồi, việc làm ta đắc ý và tự hào nhất chính là ba đứa con này". Dưới chân Tần Đức xuất hiện một thanh phi kiếm. Quay đầu nhìn hai đứa con lần nữa, Tần Đức ngự phi kiếm bay thẳng lên không trung.

"Phụ vương!", Tần Chính và Tần Phong cùng ngẩng đầu nhìn Tần Đức bay đi.

"Vũ nhi!", trong mắt của Tần Đức dường như hiện lên hình bóng của Tần Vũ, *"Phụ vương đã nợ con quá nhiều, đến lúc này, làm sao ta có thể núp ở phía sau để con phải ở phía trước tử chiến chứ ? Có phải chết, phụ vương cũng phải chết bên cạnh con"*. Tần Đức ngự kiếm bay tới, tứ ý phiêu tán, không hề quan tâm đến xung quanh, toàn thân thực sự chẳng còn cảm giác gì nữa.

Tần Đức tự biết trong người đang rất kích động. Một người đã luôn luôn sống bằng lý trí, tới từng tuổi này như ông cũng đã không thể tránh khỏi thấy mệt mỏi. Đến giờ, tình cảm dồn nén bấy

lâu trong tâm của Tần Đức hoàn toàn bộc phát, ông bất chấp tất cả. Mọi việc trên dưới của Tần gia đã giao phó cho hai con, ông thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Giờ khắc này, thậm chí trong ông còn xuất hiện sự bốc đông, liều lĩnh … thực sự ông đang thích thú tận hưởng những cảm giác ấy.

Tần Đức chân thúc phi kiếm, hóa thành một đạo lưu quang, nhắm thẳng hướng Tây rồi tiêu thất.

***

Tần Vũ và Tiểu Hắc lúc này cũng đã tiến nhập vào bên trong Bá Sở quận, chỉ còn cách kinh thành một đoạn.

"Tiểu Hắc, cuộc chiến này chắc chắn sẽ thập phần nguy hiểm", Tần Vũ dùng linh thức truyền âm cho Tiểu Hắc.

"Đại ca, đừng nói những lời vô nghĩa như thế chứ. Chúng ta bao nhiêu năm nay chưa từng chia cách. Cả khi đối mặt với thần thú, chúng ta cũng còn chưa từng sợ hãi, huống hồ đây chỉ là một tu chân giả Nguyên Anh tiền kì. Đại ca, sau này đừng nói những lời như thế đối với ta nữa", Hắc Ưng đưa cặp mắt sắc bén nhìn Tần Vũ, trong mắt chứa đầy tình thâm.

Tần Vũ chỉ cười: *"Ha ha, Tiểu Hắc, chúng ta là huynh đệ sinh tử chi giao, cuộc đời ta có được như vậy cũng chẳng còn gì hối tiếc nữa"*. Quả thực Tần Vũ trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, thống khoái.

"Phải rồi đại ca, bất quá chúng ta cũng không cần phải tìm chết, đệ nghĩ dù thế nào thì chúng ta cũng phải nghĩ ra một giải pháp để đối phó Hạng Ương", Hắc Ưng truyền âm nói, trí tuệ của nó đích xác tuyệt không dưới con người.

Tần Vũ gật đầu, trong tâm trí cũng bắt đầu suy nghĩ. Tiểu Hắc đột nhiên dùng linh thức nói *" Đại ca, tối mai đã là đêm trăng tròn rồi. Trong ký ức được truyền lại của đệ có một tuyệt chiêu, trong đêm*

trăng tròn, nếu thi triển tuyệt chiêu thì uy lực so với Lôi Hỏa lúc đó còn lớn hơn nhiều. Hừm…bất kể là Hạng Ương có thế nào… chỉ với một chiêu này của đệ chí ít cũng đánh trọng thương được hắn".

Trong lòng Tần Vũ thoáng chấn động. Tiểu Hắc đích thị rất tự cao, nhưng với việc này cũng chỉ dám nói *" chí ít là đánh trọng thương hắn"*, cho thấy Tiểu Hắc đối với Hạng Ương Nguyên Anh tiền kì cao thủ cũng có chút kiêng sợ.

"Được rồi, bất quá...chúng ta lúc này cũng không cần phải sử toàn lực với hắn" Tần Vũ nhếch mép cười.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Tốc độ của Tần Vũ và Tiểu Hắc, ngay cả Nguyên Anh cảnh giới như Kim Diễm ưng cũng không bằng. Những người đồng cảnh giới với họ, cho dù ngự kiếm phi hành thì cũng tuyệt không thể bằng với loài chuyên phi hành như phi cầm. Tần Vũ và Tiểu Hắc tự tin là tốc độ của Hạng Ương khẳng định không bằng bọn hắn.

Tần Vũ và Tiểu Hắc hóa thành hai đạo tàn ảnh, chỉ trong chốc lát đã xuất hiện trên tầng không của hoàng cung kinh thành Phách Sở quận.

Một người một ưng đứng tĩnh tại trong không trung. Toàn thân Tần Vũ bao trùm bởi tầng tầng ngân sắc Tinh Thần chi lực mê ảo. Toàn thân trong Tinh Thần chi lực như mê vụ, thoắt ẩn, thoắt hiện. Tiểu Hắc cũng vung đôi cánh to lớn, từng tia điện mang bắn ra không gian. Khí thế cường đại của một người một ưng như cơn cuồng phong muốn cuốn sạch hoàng cung.

"Hạng Ương, mau mau ra đây!", Tần Vũ cao giọng nói, thanh âm mang theo Tinh Thần chi lực phảng phất âm vang như sóng truyền, lấy hắn làm trung tâm lan xuống khắp kinh thành. Đồng thời không gian phía trên kinh thành không ngừng bị chấn động.

Lúc này, tất thảy người trong kinh thành đều sợ hãi, ai nấy

đều ngẩng đầu nhìn lên không trung. Những người có công lực cao một chút thì đều thấp thoáng thấy bóng một nhân ảnh và thân hình của Hắc Ưng.

"Hạng Ương, mau mau ra đây!", thanh âm của Tần Vũ không ngừng vang lên, lan truyền khắp không gian. Tất cả người trong hoàng cung, người của Hạng gia ai cũng đều nghe thấy. Cùng lúc, một tiếng kêu của chim ưng cũng xuyên qua không trung vang dội. Tiểu Hắc tựa như hoà cùng với từng lời của Tần Vũ, tiếng ưng cao vút, không ngừng vang dội, cùng với thanh âm của Tần Vũ tương hỗ lẫn nhau. Toàn bộ mọi người trong kinh thành đều bị thanh âm làm chấn động.

"Đứng giữa không trung a, đúng là thượng tiên, là thượng tiên!!!", trên nhai đạo của kinh thành, một nội gia cao thủ nhìn thân ảnh mê ảo, trong lòng không khỏi kinh hãi, *"Vị thượng tiên đó nói cái gì Hạng Ương, A, Hạng Ương, có phải là đệ nhất hoàng đế của Sở vương triều chăng? Chỉ là cùng tên, hay là đúng là một người?"*

Trong kinh thành, mọi người đều bàn tán xôn xao, đối với nhân ảnh trên không trung, trong tâm trí đều hết sức kính ngưỡng. Có thể đứng giữa không trung thì chỉ có thực lực của thượng tiên, thượng tiên chứ không thể là phàm nhân được.

***

Tại nơi ở của Ngũ Đức. Ngũ Đức nghe thanh âm truyền tới, tức thì mở cửa phòng bước ra, ngước nhìn bóng nhân ảnh mờ ảo trên không, trong lòng bỗng thấy kinh hãi. *"Hạng Ương, người này dám gọi đích danh Hạng Ương khiêu chiến, thực lực có vẻ rất cường hãn mãnh liệt"*. Ngũ Đức nín thở, thân ảnh chiến đấu mơ hồ kia tựa hồ đối với Nguyên Anh tiền kì cao thủ như Hạng Ương, căn bản Ngũ Đức không thể so sánh.

"Bồng"

Trong tẩm cung của Hạng Quảng, Hạng Quảng bỗng nhiên mở cửa phòng bước ra. Chỉ thấy Hạng Quảng trong bộ áo ngủ màu vàng đứng ngoài tẩm cung ngẩng đầu nhìn thân ảnh mờ ảo trên trời, toàn thân như bị si ngốc.

"Thượng tiên, thượng tiên muốn quyết đấu với lão tổ tông?!"

Thâm tâm Hạng Quảng cảm thấy kinh hoàng. Lúc này Hạng gia chỉ còn duy nhất một chỗ dựa vững chắc là lão tổ tông. Giả như Hạng Ương bị thượng tiên giết chết thì tất cả sẽ hỏng bét hết.

Đột nhiên…

"Tiểu tặc phương nào dám ngang nhiên la lối trên thượng không của hoàng cung?", một đạo thanh âm từ trong Vị Ương cung truyền ra. Thanh âm này so với thanh âm của Tần Vũ không kém hùng hồn, thậm chí còn có phần siêu việt hơn. Ngay khi thanh âm vừa phát ra, một thân ảnh áo đen cũng từ Vị Ương cung bay lên trên không. Tấm trường bào màu đen tung bay, mái tóc dài đen phất phơ theo gió, cặp mắt sắc lạnh đến cùng cực chiếu thẳng vào bọn Tần Vũ. Khí thế của Hạng Ương như một ngọn cuồng phong cuồng bạo quét qua thiên không, ép tới Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Lúc này, bất luận là người trong kinh thành, người trong hoàng cung, hay người của Hạng gia, kể cả vị thượng tiên Ngũ Đức, tất cả nhất nhất đều ngẩng đầu nhìn lên trời. Tinh Thần chi lực mê ảo như những đám mây dập dờn xung quanh thân thể Tần Vũ khiến cho khí thế đó không tiếp cận được một chút nào. Trên thân Tiểu Hắc điện quang lấp lánh, hỏa diễm bừng bừng, khí thế lăng lệ không ngừng bành trướng.

"Một người một ưng, cả hai đều còn chưa đạt đến cảnh giới Nguyên Anh kì mà dám đến làm phiền ta, sao không hỏi là mình có đủ tư cách chưa?", giọng của Hạng Ương lạnh lùng vang lên, trong lòng tràn đầy nộ khí. Câu nói của Tần Vũ : *"Hạng Ương, mau mau ra đây"* thật sự đã làm cho ông ta kích động.

Linh thức Tần Vũ rất mạnh, Lưu Tinh lệ có sự giúp đỡ vô cùng lớn đối với sự tăng trưởng của Tần Vũ, không chỉ là chữa lành thương tích, mà khí lưu ấm áp của Lưu Tinh lệ cũng không ngừng bồi dưỡng cho linh hồn Tần Vũ, làm cho linh thức Tần Vũ trở nên rất ngoan cường, bền bỉ.

"Nguyên Anh tiền kì? Hạng Ương, thực lực của ngươi quả thật rất mạnh, đáng tiếc… cũng chỉ là tự bản thân một mình tu luyện thôi", Tẫn Vũ lãnh đạm nói.

"Lão phu khổ luyện đã gần ngàn năm, đã đột phá cảnh giới Kim Đan kì để tiến lên Nguyên Anh kì. Được thế cũng là do lão phu tự mình ngộ ra cảnh giới đột phá, đồng thời cũng từ đó ngộ ra phương pháp luyện công của Hạng gia đạt cảnh giới Nguyên Anh kì," thanh âm của Hạng Ương tràn đầy ngạo khí. Công pháp Hạng gia lưu truyền lại được xem là tương đương với *"Tổ Long quyết"* của Tần gia. Khi xưa Hạng Vũ chỉ đạt đến mức Kim Đan kì, tới Hạng Ương đã tìm ra phương pháp đạt đến cảnh giới Nguyên Anh kì.

Tần Vũ chỉ mỉm cười: *"Hạng Ương, thiên tính của ngươi quả thực rất cao, tiếc là… ngươi chỉ một mình lãnh ngộ. Ta hỏi ngươi ngươi có biết sử dụng Phi Thiên kiếm quyết không? Ngươi có biết Cấm Chế chi pháp không? Ngươi có biết đạo Luyện Khí huyền bí chi pháp không?"*

Hạng Ương chợt biến sắc. Một mình tu luyện, tinh lực đương nhiên cũng chỉ co giới hạn. Có thể đạt cảnh giới Nguyên Anh kì thật sự đã quá khủng khiếp rồi. Những cái gọi là Phi Thiên kiếm quyết, Cấm Chế bí pháp, Luyện Khí huyền bí chi pháp này, ngay các môn phái tu chân cũng phải truyền qua bao nhiêu vạn năm, trải qua vô số các đời đệ tử thiên tài mới sáng tạo ra được. Một mình Hạng Ương thì sáng tạo thế nào được?!

Thân hình của Tần Vũ chợt di chuyển hóa thành một đạo tàn ảnh nhắm đến trước Hạng Ương, ngón trỏ biến thành kiếm chỉ, phát xuất ra vô số đạo Tinh Thần chi lực kiếm mang. Đồng thời

một tay Tần Vũ nắm lại đánh thẳng một quyền về phía Hạng Ương.

"Hanh!"

Hạng Ương lạnh lùng hét lớn, vận hết chân lực hình thành xung quanh mình một áo giáp. Kiếm mang của Tinh Thần chi lực xạ thẳng tới áo giáp tạo nên một chấn động.

"Đùng"

Tần Vũ một quyền đánh thẳng lên người của Hạng Ương làm cho tấm áo giáp chấn động kịch liệt, tuy nhiên nó lại không hề mảy may bị tổn hao gì. Cả người Tần Vũ nhất động lùi về lại chỗ cũ.

"Bất quá cũng chỉ đến thế", Hạng Ương lạnh lùng nói nhưng trong tâm thì cảm thấy kinh hãi trước tốc độ của Tần Vũ. Tần Vũ chỉ cười. Vừa rồi, căn bản hắn còn chưa sử dụng đến Diễm Sí quyền sáo mà chỉ dùng sức mạnh của đôi tay để tấn công. Giờ thì hắn đã biết thực lực của Hạng Ương.

" Hạng Ương, phụ thân ngươi, Tây Sở bá vương cũng chết trên dòng Ô Giang phải không?", Tần Vũ đột nhiên nói.

Trong mắt của Hạng Ương lóe hàn quang. Ông ta cực kỳ căm thù những ai nói đến cái chết của phụ thân. Trong suy nghĩ của ông ta, phụ thân Hạng Vũ là bá vương vô địch. Tuy nhiên cuối cùng cũng bị các thượng tiên của Tần gia vây công giết chết trên dòng Ô Giang.

" Ngày mai, vào đêm trăng tròn, hai huynh đệ chúng ta sẽ cung hầu đại giá. Nếu như ngươi sợ thì… hahaha", Tần Vũ cười lớn, chân đạp phi kiếm, cả người hóa thành lưu tinh thiểm điện, trong nháy mắt đã biến mất trước mặt Hạng Ương. Tiểu Hắc cũng vẩy mạnh đối cánh, thì triển Thệ Điện Cửu Thiểm biến mất trong không trung.

Hạng Ương nhìn thấy biến sắc, không ngờ tốc độ của người và ưng thần bí này lại quá kinh hãi.

"Ngày mai, trong đêm trăng tròn, trên sông Ô Giang.... Hạng ương, nhìn ngươi có vẻ bất an...." thanh âm trên không trung liên tục truyền đi, không ngừng âm vang. Cặp mắt của Hạng Ương lại càng phát lãnh.

Chương 92

Ngũ Đức Chi Tử

Tần Vũ và Tiểu Hắc cùng nhau phi hành.

"Ô Giang, dài hơn hai ngàn dặm, quanh co phức tạp, là con sông lớn nhất tại Bá Sở quận này, xuyên qua hơn mười thành trì, khi xưa cũng là nơi Tây Sở bá vương chết, cách kinh thành không xa lắm", Tần Vũ cùng với Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm nói.

"Đại ca, Ô Giang dài như vậy mà đại ca cùng Hạng Ương lại chỉ hẹn quyết chiến trên Ô Giang thi ai biết là chỗ nào trên sông chứ? Đại ca cùng Hạng Ương vẫn chưa nói rõ mà!", Tiểu Hắc nghi hoặc hỏi. Cả Tần Vũ và Hạng Ương đều không phải là những người sơ ý, Tiểu Hắc đoán là bọn họ đã xác định địa điểm nên hồi nãy không hỏi gì, giờ tiện thể nó hỏi luôn.

Tần Vũ cười nói*" Còn nhớ hồi nãy ta cùng Hạng Ương nói gì không?"*

Tiểu Hắc nhớ lại những gì Tần Vũ nói, tức thì mình bạch. *"Ha ha, đại ca, đại ca thật là âm hiểm nha. Thảo nào Hạng Ương nghe thấy lại biến sắc như vậy"*, trí tuệ của Tiểu Hắc cực cao, chỉ cần nghĩ kỹ đương nhiên là sẽ hiểu rõ.

Nguyên là khi Tần Vũ và Hạng Ương đang nói, đột nhiên lại hỏi *" Hạng Ương, có phải phụ thân Tây Sở bá vương của ngươi chết trên dòng Ô Giang?"*, rồi lại hướng về Hạng Ương đề nghị quyết đấu. Hạng Ương là một đại nhân vật đương nhiên hiểu rõ bọn họ muốn nói địa điểm quyết đấu là nơi Tây Sở bá vương đã chiến tử. Ý tứ của Tần Vũ rất rõ ràng, hắn muốn nơi Tây Sở bá vương chết cũng là nơi Hạng Ương phải chết.

"Hừm, ngàn năm trước, thượng tiên của Tần gia tại Ô Giang này

đã giết chết Kim Đan kì Hạng Vũ. Ngàn năm sau, hai huynh đệ chúng ta cũng tại địa điểm đó sát tử Hạng Ương", Tần Vũ cười nói.

Tiểu Hắc cũng dụng linh thức truyền âm cười lạnh : *" Để phụ tử cùng chết một chỗ, được như vậy chắc Hạng Ượng cũng mãn nguyện ".*

Tiểu Hắc đối với ngoại nhân, trừ Tần Vũ ra, còn thì đều không quan tâm. Người của Tần gia, do có quan hệ với Tần Vũ nên Tiểu Hắc cũng còn có chút ý tốt, còn ngoài ra thì không để ý. Riêng đối với người của Hạng gia, vì tình cảm với Tần Vũ, nó coi họ như là kẻ thù.

"Tiểu Hắc, từ giờ cho tới ngày mai, chúng ta vẫn còn có chuyện phải làm. Ngươi có đoán được chuyện gì không?" Tần Vũ cười nói.

"Vẫn còn có chuyện nữa à?", Tiểu Hắc trầm ngâm suy nghĩ một lát, *"Đại ca, mọi chuyện người đã nói với gia đình rồi thì đúng ra không còn cái gì để lo lắng… À, đệ biết rồi"*, ánh mắt sắc bén của Tiểu Hắc lấp lánh quang hoa, *"Ngũ Đức, đúng không?"*

Tần Vũ linh thức truyền âm nói: *"Thông minh. Ngày mai, trong đêm trăng tròn trên Ô Giang, chúng ta cùng Hạng Ương quyết chiến, tuyệt đối không được phép sai lầm. Không chỉ riêng cái mạng của chúng ta mà còn cả Tần thị nhất tộc. Bởi vậy….nếu để cho Ngũ Đức-cao thủ Kim Đan hậu kì còn sống, ta thật sự không an tâm để chiến đấu"*. Ý tứ của Tần Vũ đã quá rõ. Giả như khi Tần Vũ và Tiểu Hắc đang cùng Hạng Ương quyết chiến, Ngũ Đức bất chợt tấn công thì tình thế chắc chắn sẽ thay đổi. Đó cũng là một khả năng. Còn một khả năng nữa là nếu bọn họ cùng chết với Hạng Ương thì sẽ lưu lại cho Tần gia một mối cừu hận là Ngũ Đức, đối với Tần gia mà nói chính là một sự uy hiếp lớn lao. Bất kể có chuyện gì, việc đầu tiên cứ phải là tiêu diệt Ngũ Đức.

" Được, Ngũ Đức, sư đệ của hắn suýt chút nữa đã giết đại ca, để đệ thay đại ca hóa kiếp hắn", Tiểu Hắc căm hận nói.

"Tiểu Hắc, không cần ngươi ra tay đâu. Sư huynh đệ hai người bọn chúng tất cả sẽ do chính tay ta tiễn lên đường". Trong mắt Tần Vũ thoáng hiện hàn ý. Giết Ngũ Hành, giữa hắn và Ngũ Đức có một mối thù không cho phép cả hai cùng tồn tại. Tần Vũ đối với mọi người rất chân thành nhưng đối với địch nhân thì lại tuyệt không có thương hại.

Tiểu Hắc tán đồng: *" Đúng rồi, đại ca, thế thì phải cho đệ được nhìn thấy sự lợi hại của đại ca đấy!"*

"Tối nay, kinh thành sẽ là nơi Ngũ Đức kết thúc sinh mệnh của hắn. Tiểu Hắc, trước hết chúng ta hãy cứ tìm một nơi để nghỉ ngơi đã, để tối nay còn hành động". Tức thì Tần Vũ và Tiểu Hắc hạ xuống, một người một ưng tùy tiện chọn lấy một đỉnh núi để nghỉ ngơi.

***

Kinh thành, Sở triều đã trải qua năm đời, mỗi khi đêm xuống thì kinh thành sáng ánh đèn của vạn nhà, có thể gọi là Bất dạ chi thành (thành không có ban đêm), người qua lại khắp nơi, phồn hoa huyên náo không đấu ánh kịp. Tuy nhiên, từ khi bắt đầu cuộc đại chiến với Tần gia thì không khí xa xỉ hủ bại trong thành cũng bắt đầu giảm đi.

Tại một trang viện yên tĩnh, bên trong có một cái bàn đá cùng hai thạch đôn. Hai thạch đôn này khi xưa là nơi Ngũ Đức và Ngũ Hành thường ngồi, từ khi Ngũ Hành chết đi thì một cái ghế vẫn khuyết chưa có ai ngồi. Trong phòng, chính giữa một cái giường ngọc có đặt một trà kỉ. Cạnh đó, Ngũ Đức đang ngồi nhắm mắt tĩnh tọa, bộ tóc dài buông xõa.

"Ai…" Ngũ Đức mở mắt ra nhìn vào trà kỉ bên cạnh. Nhớ khi xưa, trà kỉ vốn chia không gian trên ngọc sàng thành hai phần, ông ta với Ngũ Hành mỗi người một bên an tĩnh tu hành, cứ vậy đã gần ngàn năm nay. Giờ không còn Ngũ Hành, cảm giác thật là trống trải.

"Sư đệ, ngươi đừng lo. Hạng Ương nhất định sẽ mang phiền toái tới cho Tần gia. Khi thời cơ đến, ta chắc chắn sẽ tiêu diệt Tần gia để báo thù cho sư đệ", trong mắt Ngũ Đức lấp lánh hàn quang. Phải phân ly sư đệ, ông ta không lúc nào có thể quên.

Đột nhiên, cửa phòng bật mở. Gió đêm lạnh lẽo trùng trùng tràn vào trong phòng, thổi mái tóc Ngũ Đức tung bay. Ngũ Đức vừa khẽ hé mắt, khí thế trong người vụt tăng cao.

"Ai?", Ngũ Đức vừa nói xong vụt biến sắc.

"Oành!"

Chiếc ngọc sàng của Ngũ Đức đặt sát bức tường trong phòng vỡ tung ra như bị oanh tạc, bay ra bốn phương tám hướng. Một quyền nhanh như chớp nhắm thẳng, lưu quang tựa như chùy sắt đã đánh vỡ giường ngọc. Ngũ Đức như một tàn ảnh vội lui lại. Tuy nhiên, tốc độ của quyền đầu thật quá nhanh.

Ngọn quyền đánh thẳng vào bối hậu Ngũ Đức. Từ phía sau người Ngũ Đức phát ra một đạo thanh sắc quang mang, đồng thời toàn thân Ngũ Đức một lần nữa tăng tốc như tên bắn ra ngoài phòng. Một bóng nhân ảnh cũng xuất hiện phía bên trong phòng.

Ngũ Đức đứng bên ngoài nhìn trân trối vào trong phòng. Trên khóa miệng đã rỉ máu.

"Là ai? Mau ra đây!", Ngũ Đức lạnh lùng hét lớn. Nhưng lúc này, trên đầu Ngũ Đức đã lấm tấm đổ mồ hôi lạnh. Lần đầu giao thủ, ông ta đã cảm nhận được tốc độ cực nhanh của đối phương. Mặc dù đã phát hiện ra sát khí của đối phương nhưng ông ta vẫn không tránh khỏi bị trúng một quyền tại bối hậu. Lực quyền của đối phương quá mạnh đã xuyên qua chân nguyên hộ thể, đánh ông ta trọng thương.

Thật cao thủ!

Chân nguyên bên trong cơ thể Ngũ Đức bắt đầu được vận lên tối đa, ánh mắt đề phòng tập trung vào nhân ảnh trong phòng. Khi bóng người đó bước ra khỏi phòng, Ngũ Đức chợt biến sắc.

"Là ngươi?", trong mắt của Ngũ Đức lộ vẻ không thể tin được, *" Sao có thể như vậy được? Ngươi không phải đã chết rồi sao? Chính mắt ta đã nhìn thấy ngươi đã cùng chết với sư đệ ta, tại sao ngươi vẫn còn sống? Không thể nào, không thể có khả năng như vậy được!"*

Đứng trước mặt của hắn đích thị là *"Lưu Tinh tiên sinh"* hay cũng chính là Tần Vũ.

" Thật sự không có khả năng ư? Không phải ta đang đứng trước mặt ngươi sao, Ngũ Đức tiên sinh?", Tần Vũ cười chế nhạo.

Sắc mặt của Ngũ Đức liên tục biến đổi, sau cùng trở nên băng lãnh nhìn Tần Vũ nói: *"Tần Vũ, ta không cần biết ngươi vì sao lại không chết nhưng…. ngươi nghĩ với thực lực hiện tại của ngươi có thể đấu với ta sao? Ta nhớ khi đó ngươi còn chưa độ kiếp. Hiện tại cùng lắm thì ngươi chỉ đạt tới cảnh giới Kim Đan tiền kì, vẫn chưa phải là đối thủ của ta"*, ngữ khí của Ngũ Đức thập phần chắc chắn. Có lẽ ông ta cũng chỉ đang tự trấn an mình mà thôi. Mới vừa tiếp đối phương một quyền, Ngũ Đức đương nhiên là phát hiện ra đối phương rất lợi hại.

"Ngũ Đức, cứ ở đó nói đi… ngươi có nhiều nhất là năm giây thôi", Tần Vũ không nói thêm gì khác, chỉ cười và bắt đầu chuyển động gân cốt, toàn thân kêu lên răng rắc, lẩm bẩm đếm: *" năm, bốn, ba…"*. Khởi động xong, thân thể thực sự rất dễ dàng chuyển động.

"Ngươi đang nằm mơ ư?!", Ngũ Đức lạnh lùng trả lời. Ông ta không tin vào điều đó, nhưng tâm lý lo sợ cũng bắt đầu xuất hiện. Toàn lực vận hết chân nguyên bên trong cơ thể, đồng thời ông ta cũng điều khiển phi kiếm bay trên đỉnh đầu chờ thời khắc tấn công.

Tần Vũ khẽ nhếch mép cười: *"một"*.

Vừa đếm xong *"một"*, Tần Vũ, được bao bọc bởi tầng lớp ngân sắc Tinh Thần chi lực mê ảo, như lưu tinh bay thẳng về phía Ngũ Đức. Chỉ còn cách nhau mười mét, Tần Vũ trong chớp mắt đã đến trước người Ngũ Đức. Ngũ Đức đột nhiên mở mắt ra, phi kiếm theo ý chuyển động tấn công thẳng vào người Tần Vũ.

"Bùng!"

Một quyền của Tần Vũ cường mãnh phát ra, kim sắc quang mang lưu chuyển trên Diễm Sí quyền sáo công nhiên đánh thẳng vào phi kiếm. Trong nháy mắt phi kiếm đã bị chấn nát thành từng mảnh. Đánh vỡ phi kiếm nhưng Tần Vũ cơ hồ vẫn không hề ngừng lại.

"Vù!"

Phi kiếm vỡ nát, Ngũ Đức không kìm được thổ ra một đạo tiên huyết. Nhưng lúc này, sát khí từ song thủ của Tần Vũ cũng đã tới rất gần.

Tinh Thần lĩnh vực.

Tần Vũ như biến thành nhiều người hoàn cùng lúc bao vậy, tấn công Ngũ Đức. Mỗi người công kích không giống nhau, hoặc chỉ hoặc kiếm, hoặc tham thủ hoặc liệt trảo, hoặc nắm chặt thành thiết quyền, hoặc xoè ra thành chưởng đao…. gần như cùng một lúc trảo, quyền, chưởng, chỉ, kiếm cùng lúc đánh thẳng vào người Ngũ Đức.

Sắc mặt của Ngũ Đức bất chợt ngưng lại, chân nguyên đã bị tổn thương nghiêm trọng.

"O!"

Nhân ảnh hợp nhất, Tần Vũ thản nhiên cười quay người bay

lên không trung. Cùng lúc, một tiếng *"ầm"* vang lên, cả người Ngũ Đức nổ tung, tiên huyết bắn ra khắp nơi.

Tần Vũ quay người lại, hữu thủ tuỳ ý hướng về thi thể vụn của Ngũ Đức. Một đạo ngân sắc Tinh Thần chi lực giống thanh sắc ti đái (sợi dây thanh sắc) nhẹ nhàng lơ lửng, bao lấy một khối Kim Đan từ bên dưới trực tiếp bay lại.

" Đại ca, thật là đơn giản! A, thật đúng là Tinh Thần lĩnh vực!", Tiểu Hắc bay trên không trung nói với Tần Vũ.

Trước đó, Tần Vũ có nói cần năm giây nhưng thật sự tấn công chỉ mất có một giây. Nói thì lâu, nhưng do tốc độ của Tần Vũ quá nhanh, thi triển Tinh Thần lĩnh vực đánh nát phi kiếm, kích sát Ngũ Đức… tất cả bất quá chỉ cần một giây.

"Cái tên Ngũ Đức này, ngay đến Hắc Phong báo cũng chưa chắc hẳn đã đánh được", Tiểu Hắc nói.

Tần Vũ cười nói: *"Không hẳn, thực lực bọn chúng là tương đương nhau. Chỉ là khi ta giết Hắc phong báo thì mới đạt đến cảnh giới Tinh Vân tiền kì, còn hiện tại ta đã đạt đến Tinh Vân trung kì, đương nhiên lực công kích mạnh hơn rất nhiều, việc giết cao thủ cỡ đó vì thế cũng nhẹ nhàng hơn nhiều"*.

"Được rồi, Tiểu Hắc. Giờ thì chúng ta đã được yên tâm nghỉ ngơi, chờ đến đêm trăng tròn trên Ô Giang sẽ quyết chiến với Hạng Ương", lúc này, trong lòng Tần Vũ đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Đã giết được Ngũ Đức, hiện tại chỉ còn một mục tiêu duy nhất là Hạng Ương mà thôi.

***

Mặt trời buổi sáng tràn trề ánh nắng ấm áp, buổi sáng ở kinh thành vẫn phồn hoa vui vẻ nhộn nhịp như trước. Một thanh y trung niên đang bước đi trên con đường trong kinh thành. Đó

chính là Tần Đức, vừa từ Tịch Dương trấn tới kinh thành trong Bá Sở quận. Tần Đức tự biết không nên tiết lộ thân phận nên đã thi triển Dịch hình hoán cốt cải biến dung mạo.

Tần Đức tiến vào một trà quán, sau khi ngồi xuống liền tùy ý lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho tiểu nhị hỏi: *"Tiểu nhị, tại kinh thành có phát sinh chuyện gì lạ không?"*

Tiểu nhị cầm lấy ngân phiếu, mắt sáng lên, vội ân cần nói: *"Thưa khách quan, kinh thành tối qua đúng là phát sinh một chuyện lớn. Một vị thượng tiên từ trên không trung đã lớn tiếng gọi một người có tên là Hạng* Ương. *Sau đó vị thượng tiên đó bỏ đi. Bất quá trước khi đi có nói một câu mà mọi người trong kinh thành ai cũng đều nghe thấy cả"*

Trong lòng Tần Đức nhẹ nhõm hẳn, đương nhiên là vì Tần Vũ và Hạng Ương vẫn chưa bắt đầu đại chiến. *"Nói câu gì?"*, Tần Đức vội hỏi.

"Ngày mai, vào đêm trăng tròn, trên dòng Ô Giang…Hạng Ương, *nhìn ngươi không dám tới đâu… Khách quan, thanh âm của vị thượng tiên đó rất lớn, trên trời dưới đất đều có thể nghe thấy, trong kinh thành không ai là không biết. Từ hôm qua đã có vô số cao thủ, thậm chí là Tiên Thiên cao thủ đi tới Ô Giang. Tất cả mọi người đều nói là có thể chính là địa điểm mà Tây Sở bá vương đã chết"* tiểu nhị khẳng định.

Tần Đức khẽ cười, trong lòng cũng thấy phải gật đầu đồng ý.

Trên dòng Ô Giang?

Ô Giang dài như vậy, ai biết là nằm ở đoạn nào? Nói tới địa điểm nổi bật của Ô Giang thì có lẽ chỉ có nơi Tây Sở bá vương đã chiến tử, lại thêm liên hệ với bản thân Hạng Ương thì có thể khẳng định điều đó.

Uống xong chén trà, Tần Đức liền rời khỏi kinh thành, tới thẳng Ô Giang.

***

Vị Ương cung.

Cánh cửa của Vị Ương cung tự động bật mở. Hạng Ương, mặc áo đen từ trong cung bước ra. Tối nay mới quyết chiến nhưng dù trời còn đang sáng, Hạng Ương vẫn quyết định tới địa điểm quyết đấu. Hạng Ương thật sự rất cẩn thận. Trước khi chiến đấu, điều đầu tiên vẫn là phải quan sát, đề phòng đối phương thiết lập trận pháp hay cấm chế. Nếu không sớm phát hiện thì khi quyết chiến sẽ rất bất lợi.

"Sư tôn, không tốt rồi, Ngũ Đức đã chết", Lam Tuyết Mưu từ xa đang vội vã tiến đến, nhìn thấy Hạng Ương lập tức kêu lên.

Hạng Ương nhẽ nhướng mày: *"Ta biết rồi"*. Hạng Ương không nói tiếng nào, trong lòng ông ta chỉ khẽ cười lạnh: *"Hừm, bọn ngươi một người một ưng muốn hạ uy thế của ta. Tiếc là…. một Kim Đan kì Ngũ Đức đối với ta mà nói chỉ là đồ vô dụng"*.

Hạng Ương, trường bào tung bay, toàn thân bay thẳng lên không, nhắm Ô giang bay tới.

Chương 93

Chiến Vu Ô Giang Chi Thượng

Mặt trăng ở trên cao chiếu sáng cả bầu trời, bên dưới dòng sông Ô Giang đang chầm chậm chảy về hướng Đông.

Tối nay, gió thổi rất mạnh.

Mặc dù dòng nước chảy rất mạnh nhưng trên mặt nước tuyệt không hề có lấy ngọn sóng lớn nào thậm chí có thể nhìn thấy cả bóng trăng trên mặt sông. Tại hai bên bờ sông Ô Giang có hơn vạn người, đa số trong đó là những người dân bình thường thích xem nào nhiệt, tuy nhiên cũng có không ít người là cao thủ.

Tất cả mọi người đều nhìn thân ảnh trên sông Ô Giang một cách kính ngưỡng.

Thượng tiên!

Hắc bào phất phơ, mái tóc đen tung bay trong gió. Hạng Ương hai tay khoanh ở phía trước, đội mắt lạnh lẽo hiện đang khép lại. Đứng tĩnh lập trên không trung, Hạng Ương bình tĩnh chờ đối phương, trên mặt không có vẻ gì là nôn nóng.

Bên bờ sông Ô Giang, Tần Đức mặc thanh y nhìn Hạng Ương đứng trên không trung, trong lòng không kìm được nôn nóng.

"Hạng Ương hắn đã tới sớm như vậy, khí định thần nhàn, không biết Vũ nhi sẽ dụng cách gì để đối phó với hắn". Trong lòng của Tần Đức có chút lo lắng. Ông ta lo lắng vì lát nữa sẽ khai chiến, còn đối với việc Tần Vũ có đến không thì ông ta tuyệt đối tin tưởng, vì Tần Vũ là con trai của ông ta

Tần Đức đã biến đổi dung mạo. Người ngoài tuyệt không thể

nhận ra ông ta

"Tần Đức"

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đầu của Tần Đức.Tần Đức chợt biến sắc *" Linh thức truyền âm "* .Lập tức ông ta quay đầu nhìn người đã dùng linh thức truyền âm nói với ông ta. Khi thấy Tần Đức bất giác nở nụ cười thì ra là Phong Ngọc Tử.

"Phong huynh, huynh hăm dọa làm tim ta muốn nhảy ra ngoài" Tần Đức dùng linh thức truyền âm cười nói.

Phong Ngọc Tử nhìn xung quanh rồi sau đó nhìn ánh trăng trên trời nghi hoặc nói *" Hình như Hạng Ương hắn đã tới rồi, tiểu Vũ tại sao lúc này lại chưa xuất hiện nhỉ? Tới sớm để biết hoàn cảnh xung quanh thì sẽ tốt hơn chứ. Với lại bây giờ nó cũng đâu có việc gì làm nữa mà"*

Không chỉ có Tần Đức và Phong Ngọc Tử cảm thấy nôn nóng mà những người tới quan chiến cũng cảm thấy sốt ruột.

Thời gian từng từng, từng phút trôi qua…. nửa giờ…một giờ.....

Tần Vũ, một người, một ưng vẫn chưa thấy xuất hiện. Hai bên bờ sông Ô Giang mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao. Hiển nhiên là vì một bên vẫn chưa tới làm cho mọi người thấy nôn nóng lại và trong lòng không đuọc thoải mái.

Đột nhiên

Cặp mắt của Hạng Ương đột ngột mở ra mang theo hai đạo quang mang nhìn thẳng về hướng Tây. Đồng thời khí thế lăng lệ của Hạng Ương cũng tăng vọt lên……

Cuồng phong đột nhiên nổi lên mang theo đất đá bay tứ tung. Hầu hết mọi người hai bên bờ sông Ô Giang vội vã lui lại, chỉ còn

một số ít cao thủ có thực lực là đứng tại sát bờ sông. Tần Đức và Phong Ngọc Tử cũng khổng thể kìm được phải nheo mắt lại nhìn lên trên không trung

"Ầm Ầm Ầm" nước sông Ô Giang chợt gầm rú rồi dậy sóng giống như một con giao long đang trở mình. Từng ngọn sóng cuồn cuộn nổi lên đánh thẳng vào bờ sông. Tiếng sóng vỡ nghe như muốn điếc lỗ tai. Phía trên không trung của sông Ô Giang, Hạng Ương như không hề bị ảnh hưởng gì.

Khi mặt trăng lên tận đỉnh đầu, hai bóng tàn ảnh cũng bay tới.

" Chính là Vũ nhi"

"Tiểu Vũ đã tới. Hắc Ưng của nó thực lực quả thật kinh hãi. Đôi cánh của nó làm chấn động khiến cho sông Ô Giang phải dậy sóng" Phong Ngọc Tử kinh hãi khi thấy thực lực của Tiểu Hắc. Phong Ngọc Tử còn chưa biết khi Tiểu Hắc chưa vượt qua Tứ Cửu Thiên Kiếp đã có thể dẫn phát cuồng phong. Hiện tại thì nó đã đạt đến Kim Đan trung kì, thực lực đương nhiên mạnh hơn xưa rất nhiều.

Những người đang đứng quan sát hai bên sông Ô Giang lập tức hưng phấn, mỗi một người đều nhìn chăm chú vào thân ảnh trên không.

Tàn ảnh dừng lại tức thì hiện ra một người một ưng. Những ngọn sóng trên sông Ô Giang cũng từ từ giảm đi để rồi chì một lúc đã trở lại vẻ yên bình như ban đầu không hề có lấy một đợt sóng nhỏ.

Gió lạnh buổi tối không ngừng thổi, hai bên bờ sông Ô Giang mọi người đều nín thở theo dõi

"Các ngươi cuối cùng cũng đã tới" Trên mặt Hạng Ương hiện nu cười lạnh lùng.

Tần Vũ và Tiểu Hắc đối diện với Hạng Ương, Tần Vũ thản

nhiên cười và nói *" Hạng Ương, ngươi nôn nóng chờ bọn ta sao? Huynh đệ bọn ta tới trễ cũng là để ngươi sống thêm một thời gian. Ngươi không cảm tạ bọn ta sao?"*

"Nói khoác không mắc cỡ" Hạng Ương lạnh lùng nói

Đồng thời, tầng tầng năng lượng ánh huyết hồng sắc tuôn ra từ người Hạng Ương để rồi hình thành vụ khí huyết sắc như một huyết vân nhắm thẳng Tần Vũ và Tiểu Hắc đi tới. Chỉ trong một chốc huyết vụ đã hoàn toàn bao phủ lấy hai người

"Hạng Ương, đây chỉ là cách thức của một nội gia cao thủ phổ thông. Nếu chân chánh là tu chân giả thì không cần phải làm vậy đâu" Ngân sắc Tinh Thần chi lực cũng tuôn ra không ngừng hình thành một đóa tinh vân

Tinh vân bao trùm toàn thân khiến cho huyết vụ không có cách nào xâm nhập

"Hừm" Hạng Ương hừm lạnh lùng. Trong mắt ông ta thì đối với tên thanh niên tu chân giả này cực kỳ tức giận. Trong cuộc gặp gỡ hôm qua Tần Vũ còn dám châm biếm ông ta không biết tu chân giả trận pháp cấm chế, không biết Phi Kiếm quyết, không biết Luyện Khí luyện đan chi pháp.

Hiện tại Tần Vũ lại còn châm biếm thủ đoạn của mình là lạc hậu.

" Hạng Ương, ngươi bế quan một mình tự tu luyện, về cách tấn công chắc chắn không tránh khỏi đơn độc. Một mình ngươi dù cho có thông minh thế nào đi nữa thì cũng không bao giờ bằng được một môn phái tu chân đã tích lũy hàng ngàn năm kinh nghiệm cả" Tần Vũ thản nhiên cười nói

Với câu trên, Tần Vũ đã bắt đầu kích nộ Hạng Ương

Cao thủ chiến đấu tâm lý rất là quan trọng, đặc biết là đối với

siêu cấp cao thủ như Hạng Ương, một khi tâm lý bị ảnh hưởng thì cảnh giới không có cách nào viên mãn dẫn tới công lực cũng vì thế mà yếu đi

"Ngũ Đức là do ngươi giết?" Hạng Ương nhíu mày nói *" Ta hiện tại rất thắc mắc, các ngươi thật sự là ai, tại sao lại đối địch với ta? Thật sự mà nói Hạng Ương lúc này vẫn không biết tại sao lại đối địch với tu chân cao thủ này*

"Ta?" *lông mi của Tần Vũ nhướng lên rồi chầm chậm nói"* Ta họ Tần"

"Tần?" *Hạng Ương nhìn chăm chú vào Tần Vũ nghiêm túc nói "* Nếu là người của Tần gia ở Đông Vực tam quận thì ngươi là đệ nhất cao thủ ? Mà hình như Tần gia không có một cao thủ nào đạt tới cảnh giới như ngươi. Ngươi là trưởng bối của Tần Đức?"

Tần Vũ cười

"Nói cho ngươi biết tên của ta là…!" *Tần Vũ chầm chậm nói*

Hạng Ương nhìn chằm chằm vào Tần Vũ chờ câu trả lời

"Ta tên là…"

Khóe miệng của Tần Vũ khẽ cười " Tần Vũ"

"Tần Vũ!!!"

Sắc mặt của Hạng Ương đại biến. Ông ta hoàn toàn thất kinh. Chỉ thấy Tần Vũ vừa nói xong cả người lập tức như một tia sét đánh thẳng tới Hạng Ương. Một ngọn ngân sắc quyền xuất hiện đánh thẳng tới ngực Hạng Ương.

Ầm

Chân nguyên hộ thể của Hạng Ương ánh lến huyết hồng sắc trực tiếp đón lấy quyền của Tần Vũ. Chỉ thấy quyền của Tần Vũ trong nháy mắt biến thành chưởng đao, sau khi đánh trúng lại biến thành kiếm chỉ tấn công tiếp.

Liên tục công kích

"Bùng! Bùng" hai âm thanh vang lên. Chân nguyên lực hộ thể của Hạng Ương bị hữu thủ của Tần Vũ công phá. Tần Vũ nhếch mép cười lạnh lùng Diễm Sí kiếm mau chóng đánh ra một chiêu sát tử Hạng Ương. Nếu như thành công thì thực sự quá dễ dàng, tuy nhiên Tần Vũ thật sự không hề nghĩ là sẽ thành công đơn giản như vậy

Diễm Sí kiếm

Tâm ý của Tần Vũ vừa máy động tức thì Diễm Sí kiếm xuất hiện đánh thẳng về tâm tạng của Hạng Ương, tốc độ cực nhanh

"Cang"

Một tiếng âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên, tay của Tần Vũ chấn động, cả người không kìm được lui về phía sau. Tần Vũ nghiến chặt răng, cả người lập tức xoay chuyển nương theo kinh lực giống như một cơn gió tay biến thành đạo chém về phía Hạng Ương.

"Cang"

Tay trái của hạng Ương vung lên trực tiếp đón lấy hữu thủ của Tần Vũ . Kết quả Tần Vũ lui trở về phía sau, Hạng Ương cũng phải lui lại nhiều bước.

Nói thì có vẻ chậm nhưng thực tế thì hai ngươi giao thủ nhanh như thiểm điện. Từ đầu đến cuối những người bình thường quan

chiến hai bên sông Ô Giang chỉ thấy hoa mắt, hai đại cao thủ đã lui về phía sau, tốc độ thật sự rất nhanh.

Những người quan chiến hai bên bờ sông đều há hốc miệng hoàn toàn không hiểu hai người giao chiến như thế nào. Ngay đến hai cao thủ Kim Đan kì như Tần Đức và Phong Ngọc Tử chỉ thấy thân hình Tần Vũ biến mất, sau đó không khí chấn động rồi hai người lui lại về phía sau.

"Hừm, Tần Vũ, Ngươi đừng hòng lừa ta, bất quá… âm mưu của ngươi cũng rất thâm hiểm đích thực làm cho ta một phen cũng thất kinh, làm cho ta không chuẩn bị hết sức. Đáng tiếc là…thực lực của ngươi vẫn còn hơi kém" Hạng Ương lạnh lùng cười nói

Hạng Ương lúc này trong tâm nghĩ lại mà thấy lo lắng. Trước mắt ông ta Tần Vũ có tâm cơ hơi cao. Ban đầu làm cho tâm trí ông ta chấn động lại đồng thời cùng lúc tấn công. Nếu như chiêu cuối cùng hắn tính đúng thì có lẽ lúc này tâm tạng đã bị đâm xuyên qua mà chết rồi.

Tần Vũ lúc này nhìn lên Hạng Ương, sắc mặt chợt biến sắc

Lúc này trên người Hạng Ương xuất hiện lấy một tấm hồng sắc chiến giáp bao bọc bên ngoài. Tấm chiến giáp này không chỉ bao bọc toàn bộ phía trên của hạng Ương mà còn bảo hộ cả bắp chân, cánh tay, bàn chân. Cả người Hạng Ương lúc này đều được chiến giáp bảo hộ khiến cho Tần Vũ không thể không kinh sợ.

"Chiến giáp của ta như thế nào có thể so sánh với trung phẩm linh khí. Trong quá trình tu luyện cách đây hơn ba trăm năm có thu được linh thạch. Sau đó học luyện khí chi pháp từ Ngũ Đức để luyện chế được chiến giáp này" *Hạng Ương nhìn chiến giáp trên người, trong mắt cực kỳ mãn ý.*

Tần Vũ trong tâm kêu không hay.

Tiểu Hắc bên cạnh khẽ vẫy cánh

"Đại ca, xem ra chúng ta cần phải liên thủ thôi" *Tiểu Hắc dụng linh thức truyền âm nói với Tần Vũ. Tần Vũ nhẹ gật đầu. Có chiến giáp bảo hộ thân thể xem ra Tần Vũ muốn sát tử Hạng Ương cực kỳ khó khăn.*

Trung phẩm linh khí trong tay Nguyên Anh tiền kì cao thủ uy lực tuyệt không thua thượng phẩm linh khí. Tất nhiên là do thực lực của chính mình cũng không bằng đối phương

"Hạng Ương, thực lực của ngươi quả thực không tệ. Hai huynh đệ chúng ta phải liên thủ tấn công thôi" *Tần Vũ thản nhiên nói*

Hạng Ương lạnh lùng nói " Huynh đệ? Các ngươi một người, một súc sinh ngang nhiên gọi là huynh đệ. Ta thấy bọn ngươi đều là lũ súc sinh thôi" *Hạng Ương muốn kích nộ Tần Vũ khiến cho tâm lý của Tần Vũ bị ảnh hưởng. Tuy nhiên nhìn Tần Vũ thì thấy một điểm ảnh hưởng cũng không có.*

Nhưng

Một tiếng ưng minh lảnh lót vang lên. Tần Vũ không tức giận nhưng Tiểu Hắc thì thật sự đã phát nộ

"Đùng"

Hai mắt của Tiểu Hắc vụt sáng, hai đạo thiểm điện từ trong hai mắt Tiểu Hắc phát ra bắn thẳng về phía người của Hạng Ương, bởi vì khoảng cách giữa hai người không xa

Thiểm điện phát ra từ hai mắt với tốc độ quá nhanh nên Hạng Ương hoàn toàn bị đánh trúng

" Dám chửi đại ca ta, đáng chết"

Tiểu Hắc thật sự phát cuồng, không ngừng vang lên . Từ hai cánh thiểm điện không ngừng phát ra liên tục oanh kích lên người Hạng Ương

"Súc sinh"

Hạng Ương thật sự nổi giận. Thiểm điện ông ta hoàn toàn có thể kháng cự nhưng liên tục bị oanh kịch thì toàn thân như muốn cảm thấy tê liệt

Chỉ thấy Hắc Ưng hai cánh vẫy động tức thì thi triển Thê Điện Cửu Thiểm

Chỉ thấy Hắc Ưng không ngừng di chuyển quanh người Hạng Ương với tốc độ cực nhanh. Hạng Ương thật sự không có cách nào ngăn cản, Hắc Ưng thật sự giống như một tia điện

Thiểm điện không ngừng tấn công Hạng Ương

"Đỡ lấy, ai bảo ngươi dám chửi đại ca ta, đánh ngươi chết, đánh ngươi chết" Linh thức truyền âm của Tiểu Hắc không ngừng vang lên trong đầu Hạng Ương khiến cho ông ta không kìm được tức giận

Trong cơn điên cuồng ông ta thấy Hắc Ưng thật sự đáng ghét. Chỉ là lúc này một đạo lưu quang cũng từ xa đánh tới.

Cả người Tần Vũ hóa thành lưu quang hét lớn một tiếng. Tinh vân quanh người cùng với tinh vân trong đan điền tức thì chấn động, đồng thời các hạt ngân sắc trong tinh vân đan điền đồng thời phát sáng phát ra một lực lượng cuồng bạo bao phủ toàn thân.

Tinh Thần lĩnh vực

Tần Vũ cả người giống như giao long từ một biến thành sáu

người đồng loạt tấn công về Hạng Ương

"Hoành tảo thiên quân"

Một âm thanh vang vọng trong không gian, một luồng ánh sáng màu đen giống như giao long tuôn ra từ người Hạng Ương *giống như cuồng phong quét khắp tám phương bốn hướng, mỗi hướng đều công kích. Chỉ trong nháy mắt Tiểu Hắc và sáu ảo ảnh của Tần Vũ đều phát ra một tiếng*"Bùng".

Sáu bóng người của Tần Vũ hợp lại, cả ngươi chấn động đứng giữa không trung. Bên cạnh Tiểu Hắc cũng dừng lại, một người một ưng nhìn chăm chú Hạng Ương

Hạng Ương *trong tay cầm một cây hắc sắc trường thương, nhìn Tần Vũ một người một ưng chấm chậm nói: "* Phách Vương Nghịch Thiên quyết của Hạng gia ta bắt đầu chân chánh tấn công.

" Không phải dụng phi kiếm mà dùng thương pháp công kích, đây chính là tuyệt thế thần binh đã từng tung hoành thiên hạ của phụ vương ta Tây Sở bá vương – Phách Vương thương

Chỉ thấy trên mình cây trường thương đen bóng có một đạo huyết ngân lấp lánh phát ra.

Chương 94

Lưu Tinh Phá Không, Song Nguyệt Cao Huyền

Cận thân thương pháp công kích!

"Quả nhiên lợi hại." Tần Vũ song nhãn băng lãnh, vội nuốt ngụm máu muốn phun ra bởi đòn thế vừa rồi. Bản thân hắn thi triển Tinh Thần lãnh vực cận thân công kích, không ngờ Hạng Ương dùng chiêu *"Hoành Tảo Thiên Quân"* trực tiếp phá vỡ.

Tu chân giả thi triển cận thân công kích?

Đúng thật quái dị, tu chân giả thường dùng phi kiếm công kích, trong khi Hạng Ương từ võ đạo tu luyện, không như các môn phái tu chân khác, chỉ dựa vào cảm ngộ bản thân đạt tới cảnh giới bây giờ nên đã tự ngộ ra một đường lối riêng cho mình.

"Đại ca, không ngờ Hạng Ương lại lợi hại hơn chúng ta tưởng tượng, đã tự mình hoàn thiện kĩ năng cận thân công kích. Hắn không chỉ có một bộ chiến giáp mà còn thêm một cây trường thương, thật đúng là công thủ cực kỳ lợi hại." Tiểu Hắc linh thức truyền âm nói.

"Tối hậu nhất chiêu… tốt!" Tiểu Hắc thanh âm kiên quyết nói xuống.

Tần Vũ nhìn thẳng vào Hạng Ương cười lạnh. *"Hạng Ương, lần đầu ta xuất thủ ngươi nhờ mang chiến giáp mới bảo vệ được tiểu mạng. Đến khi ta dùng tuyệt chiêu, ngươi lại nhờ vào Phách Vương thương nên lại thoát được một mạng. Lần kế… để ta xem ngươi dùng gì để bảo mệnh!"*

Tần Vũ hai lần ra tay sát thủ, lần lượt đều bị Hạng Ương phá giải.

Hạng Ương khóe miệng nở một nụ cười quái dị.

Lần trước Hạng Ương dùng chiêu *"Hoành Tảo Thiên Quân"* thì hơn nửa uy lực bị Tần Vũ lãnh trọn, nên theo Hạng Ương suy nghĩ, khẳng định là thân thể Tần Vũ đã bị trọng thương.

Chỉ là Hạng Ương đã quá xem thường thực lực của Tần Vũ. Tần Vũ không chỉ thân thể vô cùng cường hãn, trên thân lại mang loại vô tụ hãn sam(1) do Lôi Vệ khi xưa luyện chế. Đó vốn không phải là vật tầm thường, khi mặc vào rất thoải mái, khi chịu công kích thì có thể dĩ nhu hóa cương làm giảm một nửa lực công kích vào thân.

"Ồ? Uy lực của thương pháp cũng khá lắm. Nhưng vẫn chưa thể uy hiếp ta được" Tần Vũ bắt đầu vận động lực lượng trong cơ thể, *"bất động như sơn, động như bôn lôi"*(2). Tần Vũ đối với công kích cận chiến của bản thân thập phần tin tưởng. Hắn đã phí rất nhiều tâm lực để giúp cho công kích bản thân lên đến cực đại.

"Phốc!"

Không khí giữa Tần Vũ và Hạng Ương khẽ rung động.

Hạng Ương nhãn tình bạo phát, hữu thủ nắm chặt lấy thương, hắc sắc Phách Vương thương di chuyển một cách cực tốc phá không nhằm thẳng vào Tần Vũ. Bởi vì tốc độ quá lớn nên mũi thương phiêu diêu bất định. Cùng lúc mũi thương di động, không khí như bị hút hết.

Một cơn hắc sắc toàn phong như giao long cuốn thẳng tới Tần Vũ

"Hát!"

Tần Vũ thân thể phiêu động như gió, hữu thủ giương lên như là lợi trảo xuất hiện tại không trung hắc ám, trực tiếp đánh thẳng vào Phách Vương thương. Nhờ vào Diễm Sí quyền sáo giúp song

thủ Tần Vũ có thể trực tiếp đối kháng với Phách Vương thương của đối phương.

"Hanh!"

Hạng Ương hừ lạnh, tay khẽ dụng lực, Phách Vương thương vốn đang từ đâm thẳng cực nhanh bất ngờ chuyển thành thế hoành tảo.

Không!

Không phải hoành tảo mà là liên tục hoành tảo công kích!

Hữu thủ Tần Vũ vốn có thể bắt được Phách Vương thương, không ngờ trong phút chốc khi thương chạm vào chưởng tâm Tần Vũ thì lại nhanh chóng chuyển thành hoành tảo, cứ như huyễn ảnh, liên tục năm sáu thương tấn công vào tay của Tần Vũ.

"Một tấc dài, một tấc mạnh. Cận thân!"

Tần Vũ cố gắng chịu cơn đau, áp sát vào Hạng Ương để sử dụng cận thân công kích. Phách Vương thương khiến hắn phải sử dụng hai tay để chống đỡ, hắn không thể áp sát tấn công Hạng Ương nhưng Hạng Ương có thể lợi dụng độ dài của thương nhằm công kích hắn.

"Nằm mộng đi." Thấy Tần Vũ tìm cách tiếp cận mình, Hạng Ương cười lạnh và di động thân hình tạo ra tàn ảnh, đồng thời thương pháp cũng hóa thành vô số đạo thương ảnh tấn công Tần Vũ.

"Ba!"

Nhất đạo phích lịch trực tiếp tấn công lên Hạng Ương. Hạng Ương toàn thân chấn động, động tác công kích bị chậm lại, Tần Vũ nắm lấy cơ hội trực tiếp tấn công vào thân Hạng Ương. Song thủ linh hoạt hóa thành các dạng vũ khí tấn công như mưa vào Hạng

Ương.

Tất cả đều phụ thuộc vào thân thể của Tần Vũ, điều đó thật khủng bố phi thường!

Song thủ khi biến thành quyền, lúc biến thành chưởng, có khi lại biến thành chỉ để công kích, Tần Vũ toàn thân hóa thành một cơn lốc tiến tới tấn công những nơi mà chiến giáp Hạng Ương không che kín, đặc biệt tại cuống họng, eo, và phần trên tay.

Hạng Ương sắc mặt biểu lộ một chút coi thường.

Trường thương vũ động, lúc đó Hạng Ương tựa giống như miệng phễu, vô số thương ảnh từ Hạng Ương phóng xuất, Phách Vương thương được sử dụng đến mức cực hạn, lúc thì như giao long xuất động, lúc thì như mãng xà quyển không……

Kì thật, luận về tốc độ Hạng Ương thua xa Tần Vũ, chỉ vì nhờ có Phách Vương thương biến hóa. Cộng thêm lợi dụng các quán tính phản đạn lực giúp cho việc tiến hành công kích.

"Ba!" "Ba!" "Ba!"……

Tiểu Hắc vòng vòng tại cao không, nhất đạo lôi điện cực tốc nhằm vào đỉnh đầu Hạng Ương giáng xuống. Lôi điện uy lực không lớn, đối với Hạng Ương không phải là mối đe dọa lớn. Chỉ là nó làm ảnh hưởng đến hành động mẫn tiệp của Hạng Ương.

"Hát!"

Tần Vũ nhãn trung xuất ra sát ý, tinh thần chi lực trong thân được sử dụng, lực lượng toàn thân hoàn toàn tụ tập tại hữu thủ, nhất quyền trực tiếp đánh thẳng vào ngực Hạng Ương, quyền đầu đột xuất quyền chỉ, toàn bộ lực công kích thông qua quyền chỉ bạo phát nhằm hướng đối phương phóng tới. Vốn quyền đầu nhằm thẳng cổ Hạng Ương, nhưng do Hạng Ương nhanh chóng lùi lại nên mục tiêu dời xuống trước ngực.

"Hanh!"

Hạng Ương sắc mặt chợt trở nên trắng bệch, cùng lúc đó, Phách Vương thương cũng nhanh chóng thu về.

"Đồ súc sanh!" Hạng Ương linh thức truyền âm giận dữ truyền thẳng tới não của Tiểu Hắc.

Hạng Ương trở nên giận dữ, Hắc Ưng như âm hồn bất tán không ngừng sử dụng lôi điện công kích. Luận về tốc độ và linh hoạt, tại không trung hắn không thể so bì với Tiểu Hắc. Trong lúc hắn dùng thương đánh bật quyền đầu của Tần Vũ, nhưng lại bị lôi điện làm chậm lại. Lực công kích tối cường chứa đựng tinh thần lực của Tần Vũ lập tức xuyên thấu chiến giáp. Hạng Ương cảm thấy hô hấp bị áp bức, trước ngực nhức nhối, một khẩu tiên huyết rỉ ra hai bên mép.

"Tiểu Hắc, phối hợp tốt" Tần Vũ cười hướng về Tiểu Hắc, sau đó hướng về Hạng Ương nói. *"Hạng Ương ngươi giỏi về cận thân công kích, có khả năng đối phó với cận thân công kích chi pháp của ta, tốt, để xem ngươi đối phó với phi kiếm công kích như thế nào!"*

Tần Vũ đã nghĩ thông suốt.

Nếu đã tinh thông cận thân công kích, vậy nếu sử dụng phi kiếm công kích thì sẽ như thế nào?

Một đạo ám kim sắc đoản kiếm phiêu phù trên đỉnh đầu Tần Vũ, chính là Diễm Sí kiếm. Diễm Sí kiếm phóng xuất có thể là phi kiếm, trong tay có thể là đoản kiếm. Tần Vũ tâm ý nhất động, Diễm Sí kiếm lập tức hóa thành nhất đạo ám kim sắc lưu quang xạ hướng Hạng Ương.

"Hô!"

Phảng phất giống như đạo lưu quang màu hồng, Diễm Sí kiếm phát xuất quang hoa làm cho mọi người quan chiến chấn động

nhân tâm.

"Phanh!" "Phanh!"•••••

Hạng Ương sử dụng Phách Vương thương, tuyệt đối là tông sư trong tông sư, tại Tiềm Long đại lục không ai có thương pháp sánh bằng Hạng Ương. Một cây thương này có thể giúp Hạng Ương đánh xa và gần.

Nhưng, vô luận như thế nào Phách Vương thương vẫn không thể linh hoạt như phi kiếm.

"Phốc!"

Phi kiếm chém thẳng một nhát trên chiến giáp của Hạng Ương, chiến giáp huyết hồng sắc năng lượng dễ dàng chống lại. Không phải là Tần Vũ không dụng phi kiếm đánh vào những chỗ yếu hại của Hạng Ương. Chỉ là Hạng Ương phòng ngự vững chắc, chuyên tâm bảo vệ yết hầu và những chỗ yếu hại.

"Ba!"

Một đạo thiểm điện đánh thẳng xuống đầu.

"Giỏi, súc sanh Hắc Ưng, Tần Vũ ngươi gọi Hắc Ưng súc sanh là huynh đệ, vậy thì đúng là một cặp súc sanh, hôm nay ta sẽ cho các ngươi thấy sự lợi hại của Phách Vương Song Long thương." Hạng Ương đã động chân hỏa, một tay rút thương. Phách vương trường thương đột nhiên biến thành hai đoản thương.

Mỗi tay cầm một đoản thương.

"Ngươi dám chửi cả đại ca ta ư, quả thật là bất kính."

Tiểu Hắc nghe Hạng Ương nói quả nhiên đã động chân hỏa, trực tiếp truyền linh thức vào não hải của Hạng Ương. Đồng thời Tiểu Hắc song dực phi xuất thiểm điện không ngừng. Tần Vũ trong

lòng lo lắng linh thức truyền âm nói: *"Tiểu Hắc, Hạng Ương trường thương tốc độ đã rất nhanh, nếu hai cây đoản thương tốc độ sẽ còn nhanh hơn, công kích lực khẳng định sẽ cực lớn. Đệ đừng có lỗ mãng."*

Tiểu Hắc dường như không quan tâm tới điều đó.

"Đại ca cứ yên tâm về đệ, đệ sẽ để cho hắn biết sự lợi hại của đệ." Tiểu Hắc trực tiếp truyền âm với Tần Vũ *"Đại ca đã công kích từ trước, hiện tại đến lượt đệ, huynh dùng Diễm Sí kiếm tìm thời cơ để thu thập hắn."*

"Hạng Ương ngươi là lão hỗn đản, đáng bị thiên lôi đánh!"

Tiểu Hắc nguyền rủa, hai cánh vẫy mạnh, cùng lúc đạo đạo lôi điện phảng phất như mưa nhắm thẳng vào Hạng Ương đánh xuống.

"Ngươi đúng là Hắc Ưng súc sanh, ta giết ngươi trước." Hạng Ương đối diện với Hắc Ưng không thể chịu đựng được, hai thanh đoản thương biến thành một đạo lưu quang tấn công Hắc Ưng, Hắc Ưng hai cánh vẫy mạnh, bay ngược về phía sau.

Tần Vũ hai mắt sáng rực, Diễm Sí kiếm đâm thẳng vào Hạng Ương.

"Phanh!"

Hai cây đoản thương của Hạng Ương như một cơn lốc xoáy đánh văng Diễm Sí kiếm của Tần Vũ, đồng thời tiếp tục nhằm thẳng vào Hắc Ưng truy sát. Hạng Ương mắt lộ hung quang, không quan tâm đến Tần Vũ, trong lúc này chỉ nhằm dồn sức tấn công vào Hắc Ưng.

"Ngươi đúng là súc sanh, chỉ biết trốn chạy!" Hạng Ương tức giận hét.

Tiểu Hắc chính là Kim Đan kì yêu thú, hơn nữa sự cô ngạo

khiến Tiểu Hắc ghét nhất người nào nhục mạ nó. Nhục mạ Tần Vũ, nhục mạ nó sẽ khiến Tiểu Hắc bạo nộ, Tiểu Hắc một khi bạo nộ thì sẽ như…

"Oanh!"

Một đoàn lôi hỏa từ miệng Tiểu Hắc phát xuất, Hạng Ương cảm thấy cỗ lôi hỏa này lực lượng rất mãnh kiệt, thân thể như thiểm điện né qua một bên, nhưng trong mắt Tiểu Hắc bắn ra một tia lãnh quang, lôi hỏa đột nhiên biến đổi, nhằm thẳng vào Hạng Ương khiến hắn không kịp né tránh

"Phá!"

Một tiếng vang lên, hai thanh đoản thương hóa thành hai đạo hắc sắc du long trên thân thể Hạng Ương tăng tốc cực đại, cùng với huyết hồng sắc chân nguyên lực kết hợp lại, hai thanh đoản thương biến thành phong cuồng trực tiếp ngạnh đấu lôi hỏa.

Tần Vũ sắc mặt biến đổi, hắn biết rằng đạo lôi hỏa đó chính là nhất đại tuyệt chiêu của Tiểu Hắc, bây giờ bị phá tan, Hạng Ương thực lực đúng là quá mạnh.

"Đại ca xem tuyệt chiêu của đệ!"

Tiểu Hắc linh thức truyền âm vang lên tại não hải Tần Vũ, Tần Vũ sắc mặt đột biến, hắn nhớ tới Tiểu Hắc ước định. Tiểu Hắc sở dĩ yêu cầu tiến hành quyết chiến trong đêm trăng tròn là bởi vì trong đêm trăng tròn tuyệt chiêu của Tiểu Hắc thi triển rất tốt, xác xuất thành công rất cao.

"Thu"

Tiểu Hắc hai cánh vẫy mạnh, đột ngột bay thẳng lên bầu trời, đồng thời một tiếng ưng kêu đột nhiên vang lên. Tiếng ưng kêu như hóa thành thực chất vang khắp bốn phương tám hướng, ngay lúc đó nước sông Ô giang cuộn sóng.

Một đạo quang mang tại hoàng quan của Tiểu Hắc phát xuất. Đồng thời trên không trung ánh sáng mặt trăng bắt đầu tụ tập lên trên đầu Tiểu Hắc, sau đó lan ra khắp toàn thân, cuối cùng toàn thân Tiểu Hắc phát tán nguyệt sắc quang mang cực kỳ bắt mắt.

Hạng Ương sắc mặt đại biến, hắn có thể cảm thấy ngay bây giờ lực lượng trên thân Tiểu Hắc cực kì khủng bố.

Một cỗ huyết hồng sắc chân nguyên lực ngay lập tức nhập vào chiến giáp, Hạng Ương tăng lực phòng ngự lên tối đa, đồng thời một tay ném tới, một thanh đoản thương nhằm thẳng vào Tiểu Hắc xạ tới. Đoản thương có thể dùng để đánh xa.

"Phốc" đoản thương dễ dàng bị nguyệt sắc quang hoa chấn khai.

Hai cánh Tiểu Hắc đưa ra, chầm chậm giơ lên, nguyệt sắc quang hoa trực tiếp tụ tập tại hai bên cánh, sau đó hóa thành hai đạo quang hoa hình bán nguyệt bắn xuống phía dưới, hai đạo bán nguyệt quang hoa hợp lại và nhắm thẳng vào Hạng Ương.

Hạng Ương thân thể nhanh chóng di động. Nhưng bất kể hắn đi đâu, hai đạo bán nguyệt quang hoa vẫn nhằm thân thể y mà truy sát.

Muốn tránh cũng không thể tránh.

"A" Hạng Ương ngửa mặt lên trời hét lớn, toàn thân lực lượng bạo phát, vì không thể né tránh nên chỉ có thể ngạnh đấu.

"Bồng!"

Chân nguyên lực của Nguyên Anh tiền kì thật là cường dũng. Hai đạo bán nguyệt quang hoa vô cùng quỷ dị, trực tiếp đánh thẳng vào huyết hồng sắc chiến giáp của Hạng Ương, cùng lúc bán nguyệt quang hoa từ từ biến nhỏ. Thậm chí bán nguyệt quang hoa đã hoàn toàn tàn phá chiến giáp.

Vốn là một chiến giáp hoàn mĩ, cuối cùng đã bị bán nguyệt quang hoa phá hủy hoàn toàn.

"Hạng Ương, ngươi còn dám nhục mạ nữa không!"

Linh thức truyền âm của Tiểu Hắc vang lên trong não của Hạng Ương, Hạng Ương trong lòng cực kỳ phẫn nộ, chiến giáp bị hủy phần lớn, trong lòng rất đau khổ, cực kì phẫn nộ, nhưng trong lúc đó tiếng ưng lại vang lên, đồng thời một đạo điện mang cực tốc từ miệng Tiểu Hắc xạ xuất trực tiếp nhằm vào Hạng Ương đánh xuống.

"Thiểm điện?" Hạng Ương đối với thiểm điện của Tiểu Hắc không quan tâm lắm, bởi vì thiểm điện căn bản không thể thương hại đến hắn. Đột nhiên Hạng Ương sắc mặt đại biến, bởi vì trong thiểm điện có lẫn tiêm trùy, nhất cá tiêm trùy, tiêm trùy khí thế phá không.

Linh khí luyện chế của Tiểu Hắc cuối cùng cũng dùng đến.

Linh khí của Tiểu Hắc đến Tần Vũ cũng không thể biết, bởi vì Tiểu Hắc án chiếu bí pháp truyền thừa kí ức luyện chế, uy lực cực đại, thậm chí vượt quá sự tưởng tượng của Tần Vũ, khí thế của tiêm trùy phá không làm sắc mặt Hạng Ương hoàn toàn biến đổi.

Hạng Ương hét lên một tiếng giận dữ, chân nguyên lực trong cơ thể không ngừng phát ra. Hạng Ương như sư tử bạo nộ không ngừng thôi động chân nguyên, trong tình trạng này mà điên cuồng sử dụng chân nguyên sẽ làm nguyên anh tổn thương nghiêm trọng, tuy nhiên lúc này Hạng Ương vẫn cố gắng vận lực.

"Bồng!"

Đoản thương cùng điện mang tiêm trùy trực tiếp ngạnh đấu, đoản thương vô lực rơi xuống, tiêm trùy điện mang tấn công trên thân Hạng Ương.

"Bồng!" Hạng Ương toàn thân chân nguyên lực huyết hồng sắc chấn động mạnh, một đạo tiên huyết tại miệng Hạng Ương phún xuất, tản mạn tại trường không. Nhưng tiêm trùy điện mang do tiếp xúc với đoản thương uy lực đã giảm quá nửa chỉ có thể làm Hạng Ương trọng thương.

Trước tiên bị hai đạo bán nguyệt quang hoa làm trọng thương, sau lại bị tiêm trùy điện mang kích trúng, lúc này Hạng Ương thể lực tổn thương nghiêm trọng.

"Đại ca, trông chờ nơi huynh!" Tiểu Hắc sau khi xạ xuất tiêm trùy điện mang lập tức linh thức truyền âm với Tần Vũ.

Tối hậu nhất chiêu, Tiểu Hắc và Tần Vũ đã sử dụng tới tối hậu nhất chiêu. Với Hạng Ương thi triển một chiêu trí mạng cuối cùng chính là do Tần Vũ xuất thủ, chiêu cuối cùng này của Tần Vũ nhất thiết phải là một chiêu trí mạng. Lúc này Tần Vũ toàn thân như lửa.

"Tinh Thần lĩnh vực, Lưu Tinh nhất kích"

Tinh vân trong đan điền Tần Vũ hoàn toàn chấn động, ngân sắc khoả lạp trong chốc lát hoàn toàn bị thiêu đốt hết, tốc độ ngân sắc khỏa lạp giảm thiểu nhanh chóng, đồng thời với việc thiêu đốt ngân sắc khỏa lạp bên trong hình thành tinh thần chi lực, bên ngoài hình thành nhất cự đại tinh vân.

"Hô!"

Tinh vân khổng lồ, Tần Vũ ngoài cơ thể xuất hiện tinh vân khổng lồ, có bán kính vài chục mét. Tinh thần chi lực bên trong tinh vân này so với tinh thần lĩnh vực Tần Vũ thi triển trước kia còn lớn hơn gấp mười lần, tinh vân thâm chí bao phủ cả Hang Ương.

"Hô!"

Tần Vũ sắc diện lạnh lẽo, thân thể biến thành chín đạo tàn ảnh, đại tinh vân hình thành cơn lốc xoáy, tại vùng ngoại vi do tinh vân hình thành có chín đạo tàn ảnh, chín đạo tàn ảnh trong tay đều cầm Diễm Sí kiếm.

Mỗi thanh Diễm Sí kiếm đều chứa tinh thần chi lực, phát xuất nhất đạo kiếm quyết.

Khi triển khai tinh thần lĩnh vực, Tần Vũ tốc độ đạt tới cực hạn. Chín đạo tàn ảnh thực tế là do Tần Vũ triển khai chín loại động tác khác nhau, bởi vì tốc độ quá nhanh chín động tác như cùng thời gian xuất hiện, đồng thời chín đạo kiếm quyết cũng xuất hiện.

"Cửu Tinh hợp nhất!"

Chín đạo tàn ảnh hợp nhất, Tần Vũ toàn thân phát xuất tinh thần quang hoa chói mắt vô cùng, làm cách xa trăm dặm vẫn có thể nhìn thấy. Toàn thân Tần Vũ như một đạo lưu tinh, trực tiếp oanh kích Hạng Ương. Nói ra thì chậm, nhưng thực tế Hạng Ương thân vừa mang trọng thương bởi Tiểu Hắc, bây giờ gặp phải công kích của Tần Vũ, tốc độ phối hợp quả thật hoàn hảo.

Hạng Ương căn bản không kịp trở tay.

"A!"

Cuồng loạn, Hạng Ương song thương như hai con giao long trực tiếp xạ hướng Tần Vũ, Nhưng thân thể Tần Vũ lại biến hóa, tay cầm Diễm Sí kiếm, Tần Vũ thân hình biến thành các đạo tàn ảnh, chỉ có thể nhìn thấy ánh chớp thoáng qua.

Hạng Ương thân thể rung động, nhìn Tần Vũ với vẻ không tin, ngay lúc này Hạng Ương thân thể, tâm tạng, hầu hết các chỗ yếu hại đều bị Tần Vũ dùng Diễm Sí kiếm xuyên thấu, cửu tinh hợp nhất, dùng ngân sắc tinh thần lực lượng dung hợp, công kích lực

thật đáng sợ.

"Ngươi……"

Tuy bị xuyên qua chỗ yếu hại nhưng Hạng Ương vẫn chưa chết, bởi vì khi đạt nguyên anh kì, thành tựu nguyên anh, linh hồn trở nên rất lợi hại.

Hốt nhiên, Hạng Ương khóe miệng nở ra một nụ cười quái dị.

Tần Vũ sắc mặt đột biến, tinh thần lĩnh vực lập tức triển khai tra xét, ngay lập tức hướng đến Tiểu Hắc cấp thiết linh thức truyền âm nói: *"Tiểu Hắc, chạy mau."* Tần Vũ tốc độ tăng lên cực hạn, nhưng ngay lúc đó…

"Oanh!"

Hạng Ương toàn thân bộc phát, nguyên anh tự bạo, nguyên anh kì cao thủ tự bạo. Một cỗ lực lượng khủng bố hủy diệt phát ra bốn phương tám hướng. Tại hai bên bờ Ô giang cao thủ chỉ cảm giác như một vầng thái dương xuất hiện trước mắt chúng nhân.

"Cẩn thận!"

Phong Ngọc Tử cùng Tần Đức lập tức vận chân nguyên lực hộ thể nằm xuống mặt đất. Giống như địa chấn, Ô giang hai bờ đều rung lên, phàm nhân trong chu vi một dặm lập tức thất khiếu lưu huyết chết ngay lập tức, ngay cả nội gia cao thủ cũng chết.

Ngay cả bên ngoài chu vi một dặm tiên thiên cao cũng bị trọng thương.

Nguyên anh kì cao thủ tự bạo đã đạt đến uy lực kinh thiên hãi địa, trong đêm tối, quang hoa chói sáng khiến cho mọi người trong Phách Sở quận đều nhìn thấy, trong chốc lát, thiên địa đột phát một trận thanh âm oanh long.

Tại Phách Sở quận mọi người đều thấy một đạo lưu tinh phá không, sau đó là một mặt trăng sinh ra, tại hai bờ Ô giang mọi người có cảm giác nhìn thẳng vào thái dương, bên ngoài trăm dặm thì có cảm giác xuất hiện một vầng trăng trên bầu trời.

Ánh chớp lóe lên làm mọi người có một cảm giác thấy hai mặt trăng cùng chiếu sáng, làm nổi bật cảnh tượng huy hoàng và mê li.

"Lưu tinh phá không, song nguyệt cao huyền… cuộc chiến này thật là khủng bố. Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ra làm sao rồi?" Ở quận Lôi Huyết, Tần Phong nhìn về phương hướng của cuộc chiến đầy vẻ quan tâm.

(1) loại áo không có ống tay

(2) không động thì vững như núi, động thì nhanh mạnh như sấm sét

(3) tự phát nổ

Chương 95

???

Đại chiến sau cùng cũng bắt đầu, Hạng Quảng vô cùng lo lắng, vì trận chiến này trực tiếp quan hệ đến sự tồn vong của cả Hạng gia.

Đứng tại thành môn Lâu Thượng nhìn về hướng diễn ra đại chiến trên Ô giang, bất chợt phát hiện một đạo lưu quang thoáng lướt qua, khiến Hạng Quảng toàn thần chú ý.

"Lưu tinh, tại sao lại xuất hiện Lưu tinh?" Hạng Quảng khẩn trương thốt.

Hắn căn bản không biết đó là Tần Vũ, do cơ thể tự thiêu đốt tinh vân dạng vòng sáng màu bạc (cũng là ngân sắc tinh thần), tạo nên dạng năng lượng kinh khủng này , khi dụng thử tuyệt chiêu, thì tinh thần ngân đan của Tần Vũ bị tự nhiên thiêu đốt thu nhỏ thể tích , nên lực lượng phát ra là vô cùng mạnh..

Tiếp theo đó, một vụ nổ kinh thiên xảy ra, bán kính vụ nổ tạo nên hình ảnh *"mặt trăng tròn"* có thể so sánh với mặt trăng trên trời. Nguyên Anh kì cao thủ tự bạo uy lực thật sự đáng sợ.

" Một mặt trăng năng lượng." Hạng Quảng hô hấp trở nên nặng nề, đứng ở thành lâu hai mắt trợn nhìn về hướng trận chiến..

Sau khoảng thời gian chấn kinh mọi người, khi vụ nổ kết thúc , mọi vậy đều trở nên yên tĩnh..

"Ai, ai cho ta biết? kết quả ra sao, lão tổ tông có giết hết địch nhân không ?" Hạng Quảng trong lòng không ngừng tự hỏi , thậm chí trán đẫm mồ hôi, hắn biết rõ một điều, một khi lão tổ tông tử vong, Hạng gia của hắn cũng xong đời.

Hạng Quảng xoay người nhìn sang bên cạnh, lập tức hỏi: *"Dịch Ngôn, trẫm hỏi ngươi, giờ phút này, trên Ô giang thực ra đã xảy ra sự tình gì?"* Hạng Quảng cũng biết tại Ô giang trận chiến diễn ra kịch liệt, nhưng hắn không cách nào phán đoán được kết quả.

Dịch Ngôn trong lòng phát khổ, hắn nào phải thần tiên, làm sao biết được? Nhưng Hạng Quảng như thể dựa vào hắn, hắn có thể trả lời không biết được sao?

Dịch Ngôn cúi người đáp: *"Hoàng Thượng, chúng ta ở quá xa chiến trường, tình huống tường tận thật không thể khẳng định, bất quá "*Lưu Tinh*" vừa rồi chắc là một chiêu cường đại công kích do một thượng tiên phát ra, còn hình mặt trăng xuất hiện lúc cuối cùng là do Kim Đan Nguyên Anh của một thượng tiên tự bạo phát gây ra vụ nổ khủng khiếp."*

"Là ai tự bạo? kết quả như thế nào?" Hạng Quảng nhãn tình sáng ngời, vội vàng hỏi tiếp.

Dịch ngôn vội đáp: *"Hoàng Thượng, thực lực của lão tổ tông nào phải người không biết? Nếu lâm chiến, khẳng định lão tổ tông thắng chắc."* Vào thời điểm trọng yếu này. Dịch Ngôn còn có thể nói gì đây? Hắn chỉ có thể nói vậy để làm an lòng Hạng Quảng.

"Phải rồi." Hạng Quảng nghe xong câu này, như được uống tiên đan, cả người đều chứa đầy sinh khí, mắt rực sáng, *"Trên khắp Tiềm long đại lục, khắp bốn phương chưa có ai là đối thủ lão tổ tông, trẫm nghe nói là Ngũ đức cũng còn thua xa. Nhất định là như thế, là thượng tiên kia đấu không lại lão tổ tông, tuyệt vọng tự sát."*

Hạng Quảng đã tin như vậy, nên từ Dịch Ngôn trở xuống ai nấy đều phụ họa theo, khiến Hạng Quảng càng khẳng định niềm tin .

"Hảo! chư vị hồi cung với trẫm, chúng ta cùng chờ lão tổ tông trở về, mở tiệc mừng công." Hạng Quảng tâm tình cực tốt, quay sang

mấy tâm phúc đại thần chung quanh hạ lệnh. Rồi sau đó trở về hoàng cung, bắt đầu chuẩn bị tiệc mừng công.

Sau trận chiến kinh người, nước sông Ô giang đã khôi phục lại sự phẳng lặng, cơ hồ như trước trận chiến không có gì thay đổi. Chỉ có phần thượng đê hai bên bờ sông là bị san bằng, vụ nổ khủng khiếp làm hàng loạt đại thụ gãy đoạn, vỏ lá nổ bay tung tóe, người thường càng bị sức ép trực tiếp chấn cho đến thất khiếu đổ máu mà chết.

"Phốc!"

Tần Đức chồm lên từ dưới lớp đất đá, phun ra một miếng cỏ, vùng đứng dậy. Lúc này trên người Tần Đức đầy đất cát không khác gì kẻ ăn mày. Cạnh bên Phong Ngọc Tử cũng đứng lên. Quả thật vụ nổ vừa rồi uy lực thật quá dữ dội.

Tần Đức không để ý đến bụi đất trên người, nhanh chóng nhìn về phía trước, tầm mắt quét qua mặt nước mênh mông kéo dài hàng dặm, chỉ thấy nước sông Ô giang đang chảy về hướng đông, trên mặt sông tuyệt nhiên không có bóng người.

"Vũ nhi đâu?" Tần Đức lo lắng, linh thức cũng theo đó triển khai, nhưng do mới đạt tới kim đan tiền kỳ nên linh thức cũng chỉ trong phạm vi một dặm , trong phạm vi này cơ bản không phát hiện được khí tức của Tần Vũ.

"Vũ nhi!"

Tần Đức đột nhiên gào lên, thanh âm vang vọng trên bầu trời Ô giang ..

"Vương gia, đừng lo lắng." Phong ngọc tử nhìn Tần Đức nói, *"Linh thức của ta có phạm vi lớn hơn, nhường ta xét lại cẩn thận đã."* Tần Đức nghe xong lập tức điều hoà khí tức để bản thân bình tĩnh lại, kỳ vọng nhìn Phong ngọc tử .

Phong ngọc tử linh thức hướng về bốn phương tám hướng kiểm tra lần lượt, một lúc lâu sau, Phong ngọc tử bất lực hướng về Tần Đức nói: *"Vương gia, không có phát hiện."*

Tần Đức biến sắc, chợt nhớ lại vụ nổ vừa rồi, nhãn tình loé sáng, nói: *"Phong huynh, ta nhớ rõ vào thời điểm vụ nổ xảy ra thì Vũ nhi hướng về Ô giang. Hiện tại nên kiểm tra đáy sông Ô giang."*

Phong ngọc tử lắc đầu đáp: *"Ô giang sâu thẳm, linh thức của ta chỉ hơn một dặm , muốn xem thấu đáy sông. E là không có khả năng……"*

"Bồng!"

Đột nhiên nước Ô giang bắn tung tạo thành cột sóng, một thân hình theo đó phóng lên, ngay theo sau là một âm thanh nữa vang trên mặt nước, hắc ưng cũng từ dưới theo nước phóng lên không. Một người, một ưng bay trên bầu trời Ô giang.

Tần Đức cùng Phong ngọc tử đã nhận ra thân ảnh.

"A, là Vũ nhi." Tần Đức kích động, chỉ thấy một người một ưng hoá ra hai đạo lưu quang, trực tiếp hướng về Tần Đức và Phong ngọc tử bay tới. Thoáng chốc, người và ưng đã tới trước mặt..

Tần Vũ nhìn Tần Đức, mặt tái nhợt nhưng vẫn tươi cười: *"Phụ vương, chúng ta thành công rồi!"*

Tần Đức chỉ cảm thấy toàn thân tê liệt, mắt không tự kìm hãm được lệ rơi, trên mặt chỉ thấy sự kích động hưng phấn. Không màng gì hết ôm ghì lấy Tần Vũ, Tần Vũ cũng ôm lấy Phụ vương. phụ tử ôm chầm lấy nhau.

"Phụ vương, người …… trông hôi quá."

Lúc then chốt , Tần Vũ bất ngờ vọt ra một câu làm hỏng cả phong cảnh , Tần Đức lặng người , nhìn lại trên người, vụ nổ vừa

rồi làm Tần Đức toàn thân đầy bụi đất, lúc Tần Đức ôm Tần Vũ, cũng quên không có phủi bụi bậm trên người đi.

"Cái thằng xú tiểu tử này."

Tần Đức cười mắng, sau đó vận chân nguyên chấn bụi bậm bay đi.

"Ha ha, Phụ tử hai người các ngươi thật ồn ào, mau đến đây." Phong ngọc tử ha hả cười to, đến cạnh Tần Vũ, tùy ý giáng một quyền lên ngực, *"Tiểu tử này, không nghĩ được là mới chỉ bấy nhiêu năm tu luyện? Ngay cả cao thủ Nguyên Anh kì cũng nhất loạt bị ngươi giết tuyệt.."*

Phong Ngọc Tử đã từng thấy sự trưởng thành của Tần Vũ, tự nhiên đối với Tần Vũ cũng nảy sinh tình phụ tữ, thấy Tần Vũ có thành tựu được như bây giờ, ông cũng thật là cao hứng lắm.

Tần Vũ thân hình hơi chấn động, sắc mặt tái nhợt.

"Tiểu vũ, ngươi làm sao vậy?" Phong Ngọc Tử biết không ổn, vừa rồi một quyền mặc dù có hơi mạnh nhưng đối với một tu chân giả mà nói, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Tần Vũ lắc đầu cười: *"Không có gì, chỉ là vừa rồi thi triển tuyệt chiêu con cũng bị thương nhẹ. Không có gì đâu, chỉ cần trở về an tâm tu dưỡng, rất nhanh có thể khôi phục."* Tần Vũ tươi cười..

"Hừ, cái gì thương nhẹ?, đệ thi triển 'Ám Nguyệt' đệ nhất tầng bí quyết, công lực tổn hao ba phần. Một chiêu của huynh uy lực so với đệ còn lớn hơn. tổn thất ít nhất cũng nửa thân công lực. phỏng chừng kinh mạch, gân cốt toàn thân đều thụ thương nghiêm trọng. cái đó là thương nhẹ hả, vậy thế nào mới là thương nặng đây?" Tiểu Hắc bất mản dùng linh thức truyền âm nói.

Tần Vũ trừng mắt nhìn Tiểu Hắc.

Đích xác, Tần Vũ thụ thương nghiêm trọng, tại đan điền là nơi năng lượng tinh vân dạng vòng sáng màu bạc cư trú.Vì Tần Vũ thi triển tuyệt chiêu thiêu đốt năng lượng , nên vòng sáng bạc giảm chỉ còn một nửa.

Hơn nữa, nhiều năng lượng như thế bạo phát cùng một lúc, thì cả thân thể Tần Vũ cũng không chịu được, nên kinh mạch, gân cốt tổn thương nghiêm trọng .

"Phụ vương, chúng ta hãy quay về đã, khi mà Hạng Ương đã chết, thì cũng không còn gì có thể ngăn trở Tần gia, con cũng an tâm tu dưỡng. Người bất tất phải lo lắng." Tần Vũ nhìn Phụ vương mình, an ủi.

Tần Đức nghe qua cũng thầm gật đầu, Hạng Ương đã chết, Tần Vũ tự nhiên có thể an tâm dưỡng thương.

"Vũ nhi, khó cho ngươi rồi." Tần Đức vỗ vai Tần Vũ, rồi cười: *"Tốt, chúng ta trở về Tích Dương trấn."*

Tần Đức, Tần Vũ, Hắc Ưng và Phong ngọc tử phá không bay đi, hướng về Tích Dương trấn.

Trận chiến vừa qua ảnh hưởng thật lớn, dân chúng ở trăm thành trì xung quanh chứng kiến cảnh đại chiến kinh hoàng. Không chỉ có lưu tinh phá không, còn có Nguyên Anh tự bạo tạo ra năng lượng kinh khủng, như cùng với vầng nguyệt tranh sáng.

Lưu tinh phá không, song nguyệt cao huyền.(tạo ra hai mặt trăng trên trời)

Truyền thuyết về cuộc chiến được cả Tiềm Long đại lục cao thủ truyền tụng, thượng tiên của cả Hán vương triều và Minh vương triều sau khi đến hiện trường khám xét, cũng không thể không thừa nhận, thực lực chiến đấu của song phương vượt xa bọn họ.

Cuộc chiến này đã trở thành truyền thuyết của Tiềm Long đại lục, làm mỗi cao thủ phải hoài niệm và phấn đấu.

Những cao thủ tiên thiên còn sống sau cuộc chiến ở hai bên bờ Ô giang lưỡng ngạn đã kể lại về cuộc chiến truyền thuyết giữa hai bên. Một bên là Hạng Ương của Hạng gia.Bên còn lại thì rất thần bí. Gồm một người với một ưng. Một người một ưng này cuối cùng là ai, nhiều người đã tìm cách truy tìm. Nhưng khó mà tra ra rõ ràng, nên điều này cũng đã thành một điều bí ẩn của Tiềm Long đại lục.

"Ha ha, cạn chén, cạn chén!!!" Từ Nguyên trên mặt có sắc hồng, giọng đã có vẻ ngà ngà say.

Từ lúc Hạng Ương chết, thì cuộc chiến đã không còn khó khăn, Tần gia cũng hoàn toàn phóng túng, Từ Nguyên vốn là tổng quân sư, thường khuyên mọi người không uống rượu, bảo trì thanh tỉnh, giờ phút này cũng uống đến quên cả ý tứ, cơ bản là không hề cố kị nữa.

Tại thời điểm này, Tần gia nếu như thất bại, thì các vị tướng quân chỉ còn biết mỗi người đập đầu vào đậu hủ chết đi.

"Đã bao năm rồi, Vương gia, ngày này đã chuẩn bị bao năm rồi ..haha.., rốt cục cũng thành công. Vương gia, chúng ta thành công rồi, chỉ cần ngày mai Vương gia hạ lệnh một tiếng, phát động lần tổng tấn công, thì vùng đất cuối cùng của Sở vương triều là Bá Sở quận sẽ đến tay." Từ nguyên cảm thán khi đã say một nửa rồi.

Tần Đức cũng cạn một ly, gật đầu nói: *"Mười tám năm rồi, đã Mười tám năm. Suốt Mười tám năm qua, ta không có một ngày một đêm ngủ yên, rốt cục …… rốt cục cũng thành công."* Tần Đức cả người khí chất bất đồng.

Không quá khí thế, chỉ có là tùy lòng mà nói.

"Không, nào chỉ Mười tám năm… Phụ vương cùng Tần gia tiền bối đã chuẩn bị cả trăm năm rồi, các vị tiền bối mỗi đời đều vì tương lai mà có sự chuẩn bị, vô luận là Mộc gia, hay là Thượng Quan gia, nếu không phải mấy trăm năm chuẩn bị như thế, khó có cục diện như bây giờ." Tần Chính cả người cũng kích động.

"Đúng vậy." Tần Đức đột nhiên gật đầu, *"Tần gia tiền bối trăm năm chuẩn bị, bao năm kì vọng, còn có …… Tĩnh Di, nàng chờ cái ngày hôm nay cũng đã thật lâu, thật lâu rồi."* Tần Đức hốt nhiên cả người trầm mặc.

Ông đang hồi tưởng lại dĩ vãng.

"Phụ vương" trong mắt Tần Phong hàn quang lấp loáng, *"Hạng Quảng, hài nhi định phải lấy thủ cấp hắn để an ủi linh hồn mẫu thân ở trên trời."* Năm đó lúc Tần Phong mười tuổi đã phải chứng kiến cái chết thê thảm của mẫu thân. hắn cũng vì lẽ đó mà một lòng chờ đợi ngày này.

Tần Đức gật gật đầu, nói: *"Chính nhi, Hạng gia trong kinh thành nhất cử nhất động đều phải hoàn toàn giám thị cẩn thận, tuyệt đối không để bọn họ trốn mất."*

Tần Chính tự tin nói: *"Xin Phụ vương yên tâm, hạng gia mỗi một cá nhân con đều nắm trong tay, cả hoàng đế Hạng Quảng, hắn cũng đừng mơ tưởng đến việc trốn khỏi kinh thành hoàng cung."* tới bây giờ, Tần gia kỳ binh cũng hoàn toàn do Tần Chính điều khiển.

Tần Đức gật đầu, hướng về phía Tần Vũ, lúc này Tần Vũ đang đưa một con vịt quay cho Tiểu Hắc, Tần Đức mỉm cười nhìn đứa con thứ ba này, suốt buổi chỉ cười chứ không nói gì.

"Phụ vương."

Tần Vũ thấy Tần Đức chỉ nhìn mình cười, không khỏi có điểm lúng túng.

Tần Đức cười, ẩn chứa trong đó là sự mãn ý cực độ của người cha đối với con mình, đó là nụ cười vui sướng. Có con như thế, Tần Đức sống cũng cảm thấy tự hào.

Ngày thứ hai, Tần Đức mình mang Chiến Giáp đứng từ ngoài tây môn Tích dương trấn, nhìn về hướng tây, phía sau là Tần Chính, Tần Phong, Tần Vũ, Từ Nguyên và mọi người, còn có một nhóm chiến sĩ tinh anh bảo vệ nòng cốt của Tần gia.

"Trăm năm chuẩn bị, một sớm thành công." Tần Đức trong mắt quang hoa lóe lên.

Phương tây, mục tiêu là sở quận.

Tần Đức đột nhiên quay người truyền lệnh cho phía sau ,quát: *"Truyền lệnh xuống, đem toàn bộ binh mã ba quận Lôi Huyết quận, Thượng Tước quận, Trấn Dương quận toàn lực vây công sở quận. Trong vòng nữa tháng, ta muốn toàn bộ Bá Sở quận đều được bình định."*

"Tuân lệnh!"

Truyền lệnh binh lĩnh mệnh, sau đó thả phi cầm đưa thư trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh.

Trong ba quận mỗi nơi có đến mười vạn đại quân, theo quân lệnh, hơn một trăm sáu mươi vạn đại quân trực tiếp tiến vào Bá Sở quận, Hạng gia thống lĩnh quân đội, nhiều người thấy tình thế không ổn đều đã sớm đầu hàng.

Trong có gián điệp Tần gia dùng trọng kim mua chuộc, ngoài có đại quân uy hiếp. Hạng gia cuối cùng căn bản không chịu nổi một đòn, giống như tồi khô lạp hủ (cỏ khô củi mục), bị đại quân Tần gia càn quét.

Công thành kiểu này vốn là một cuộc chạy đua, kỵ binh không ngừng cản lộ, chiếm lĩnh xong một thì để lại một ít quân đội

phòng thủ, còn lại tất cả tiếp tục tiến công. Sau khi phái xuất ra một lộ quân ở lại giữ thành trì, đến cuối cùng, tam lộ đại quân còn hơn trăm vạn, binh mã hội sự ở bên ngoài kinh thành.

Chương 96

Mạt Lộ

Năm vạn Liệt Hổ quân Tần gia hoàn toàn bao vây kinh thành, mỗi chiến sĩ Liệt Hổ quân mắt đều ánh lên niềm kiêu hãnh, hiển nhiên là do chuyện khởi binh chưa quá nửa năm nay cả Sở vương triều đều lọt hết vào tay Tần gia, bọn họ vốn là tướng sĩ tinh anh của Tần gia lòng cũng rất tự hào.

Quân cấm vệ của hoàng cung đã sớm tan tác, viên thống lĩnh cấm vệ quân thật ra là phần tử tinh anh của Hạng gia, nhưng hắn lại bị tên phó thống lĩnh ham sống sợ chết giết tươi rồi mang đầu hướng về Tần gia đầu hàng, cấm vệ quân hoàn toàn hỗn loạn.

Con cháu Hạng gia vốn là dòng dõi Hạng Vũ, mỗi người đều hào khí ngất trời, nhưng qua nhiều năm xa hoa hoàng tộc Hạng gia đều hủ bại đọa lạc, thấy Hạng gia sắp đến hồi kết thúc, người nào cũng lo thu vén của cải, lo đầu hàng vì đối sách của Tần gia lại không tịch thu tài sản, bỏ tù họ.

Giờ phút này hoàng cung trên dưới hỗn loạn. Gia tộc Hạng gia có người tuyệt vọng tự sát. Quần thần, thái giám, cung nữ, cấm vệ chạy ra Liệt Hổ quân cầu sống. Cũng có cấm vệ quân trung thành rượt giết những kẻ ham sống sợ chết kia.

Loạn, loạn, loạn!

Ngày tàn của Hạng gia đã đến, cả hoàng cung lòng người hỗn loạn, giành nhau cướp giật châu báu, tàn sát lẫn nhau. Năm vạn Liệt Hổ quân mỗi người đều thần tình lãnh đạm đứng nhìn mọi điều xảy ra, tuyệt không nhúng tay.

Trên đại điện, trên long ỷ chỉ còn lại mình Hạng Quảng và một lão thái giám râu tóc bạc phơ đứng ở bên.

"Hoàng Thượng."

Thái giám tổng quản Vương Mạnh nhìn vị hoàng đế của Sở Vương triều Hạng Quảng trước mắt. Vương Mạnh từ nhỏ đã nhập cung, người thân duy nhất còn lại là muội muội thì đã có cháu, Vương Mạnh đã sớm an bài cho muội muội và cháu chạy sang Minh Vương triều. Còn bản thân Vương Mạnh năm nay đã chín mươi tuổi rồi nên không còn muốn bỏ chạy nữa.

Ngồi trên long ỷ, Hạng Quảng phảng phất như ngủ mê, nghe tiếng Vương Mạnh hồi lâu mới bị đánh thức, ngẩng đầu lên, mắt vô thần nhìn thoáng qua Vương Mạnh: *"Ha, Vương tổng quản, cuối cùng chỉ còn ngươi ở với trẫm."*

Vương Mạnh nói: *"Hoàng Thượng vì sao không đào tẩu chứ? Chỉ cần người giữ lại tánh mạng, há không thể Đông Sơn tái khởi sao?"*

Hạng Quảng lắc đầu: *"Bất luận kẻ nào đều có thể trốn, trẫm không thể trốn."* Bất chợt trong mắt ngấn một tia lãnh lệ *"Tần gia chuẩn bị nhiều năm như thế tuyệt không phát động bởi vì bọn họ vốn chỉ mong hưởng thụ địa vị và quyền lực của cái chức Trấn Đông Vương. Chỉ vì trẫm gây ra chuyện, buộc chúng bây giờ nổi loạn."*

"Vì trẫm, Tần gia nổi loạn mục tiêu là trẫm." Hạng Quảng cả người như điên loạn.

"Lão tổ tông đã an bài con cháu Hạng gia vì tiền đồ sau cùng ẩn núp tại một nơi khác, đây là lão tổ tông đề phòng vạn nhất, xem ra bây giờ lại là biện pháp duy nhất cho việc truyền lại dòng dõi của Hạng gia. Bây giờ họ mới là mục tiêu quan trọng nhất cho Hạng gia. Trẫm tuyệt đối không thể trốn, một khi trẫm trốn, Tần gia sẽ huy động tất cả thủ hạ truy lùng trẫm, thậm chí có trốn thoát, con cháu có thể bị tìm ra." Hạng Quảng tính toán vẫn có chút chiến ý.

Hạng Quảng cười buồn: *"Trẫm không thể bỏ chạy. Không có lão*

tổ tông, trẫm tuyệt đối không thể chạy thoát khỏi thiên la địa võng của Tần gia. Đã như vậy trẫm sẽ chờ Tần Đức đến, giết ta rồi hắn sẽ không toàn lực truy sát con cháu Hạng gia. Có bốn đại đệ tử của lão tổ tông bảo hộ, những con cháu sớm bỏ trốn có thể giữ được mạng. Trẫm chỉ mong một ngày nào đó họ có cơ hội báo cừu diệt quốc, trẫm dù chết cũng cam lòng."

Vương Mạnh nhìn Hạng Quảng hồi lâu, phảng phất như lần đầu tiên biết Hạng Quảng, rồi thở dài: *"Hoàng Thượng, lão thần cũng vì Hoàng Thượng"*

"Cũng vì trẫm hoang đàng, cũng vì trẫm hôn quân, đúng không?" Hạng Quảng điềm đạm cười.

Vương Mạnh không phủ nhận, nói: *"Ít gì khi Hoàng Thượng can đảm chờ Tần Đức, lão thần trong lòng cũng bội phục Hoàng Thượng. Lão thần bây giờ cũng già rồi, sống lâu hơn cũng không có ý nghĩa gì. Chuyện khó thì không thể làm, cùng Hoàng Thượng chờ chết đơn giản như vậy thật còn có thể làm."*

Hạng Quảng liếc nhìn Vương Mạnh mà không nói gì.

Sau một lúc lâu, một bóng hắc y đột nhiên xuất hiện tại đại điện, nhìn Hạng Quảng cúi người nói: *"Bẩm Hoàng Thượng, nhiệm vụ đã hoàn thành, các vị nương nương phi tử, công chúa cùng hậu cung nữ quyến, kể cả hoàng hậu, toàn bộ qua đời rồi."*

Vương Mạnh nghe xong biến sắc, hắn bất ngờ hiểu ra tất cả, Hạng Quảng hạ lệnh giết hết nữ quyến.

Hạng Quảng mặt không có biểu tình, điềm đạm phất tay nói: *"Tốt lắm, kiếp này trẫm lệnh cho các ngươi một mệnh lệnh cuối cùng, các ngươi mỗi người thay y phục cấm vệ quân. Hễ quân Tần gia tiến vào hoàng cung, các ngươi có khả năng giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu."*

"Tuân lệnh."

Hắc y thân ảnh mặt không có biểu tình đáp. Rồi lập tức cấp tốc rời khỏi đại điện.

"Vương gia!"

Tiếng hô vang, Liệt Hổ quân san sát kề nhau hầu như toàn bộ cùng lúc quỳ xuống tung hô, cha con Tần Đức đứng giữa vạn người. Tần Đức cùng Tần gia tam huynh đệ, Từ Nguyên đi thẳng về hướng hoàng cung, kế đó là năm vạn Liệt Hổ quân ùn ùn theo sau.

Giờ phút này Tần Đức vẻ mặt lạnh lùng, không chút vẻ tươi cười.

Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ tam huynh đệ, Từ Nguyên cũng không một nụ cười, hướng về hoàng cung đại điện thẳng tiến như thể đã biết nơi Hạng Quảng đang ở, Liệt Hổ quân lại toàn thần chú ý.

"Phốc!"

Đao xuất, môt Hạng gia cấm vệ bị chém thành hai khúc, Liệt Hổ quân tướng sĩ lạnh lùng thu đao lại.

Đường đi vào hoàng cung đại điện có không ít cấm vệ quân không sợ chết tấn công Liệt Hổ quân, nhưng chỉ như đi tự sát. Chỉ một lúc sau, đại điện dĩ nhiên đã trong tầm nhìn, Tần Đức trong mắt hiện lên một tia sáng rực, không tự kìm hãm được bước chân nhanh hơn.

Đột nhiên.

Từ xa, ba gã trang phục đúng như Hạng gia cấm vệ đột nhiên gia tăng tốc độ, phảng phất như tam đạo ảo ảnh xông vào Liệt Hổ quân, chỉ thấy máu tươi tóe lên, thân người vỡ nát bay tung, gần

như sáu bảy chiến sĩ Liệt Hổ quân bị giết chết.

"Hanh!"

Một tiếng hừ lạnh đột khởi, chỉ nghe ba tiếng la thảm, rồi sau đó ba đạo ảo ảnh ngã xuống đất bất động, trên trán đều có lỗ thủng, đó là thạch tử xạ xuyên qua, trong đó một người chính là hắc y nhân đã gặp Hạng Quảng.

Tần Đức quay đầu thoáng nhìn ba thi thể, rồi tiếp tục bước đi đến cửa đại điện .

Tần Đức ở ngay ngoài cửa đại điện, Hạng Quảng ngay bên trong đại điện, hai người nhìn thẳng vào nhau. Tần Đức nhìn trừng Hạng Quảng, từng bước đi vào đại điện. Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ, Từ Nguyên bốn người theo ngay sau Tần Đức.

Tần Đức phía dưới điện, Hạng Quảng phía trên điện. Tần Đức dù mặc dù ngửa đầu nhìn Hạng Quảng, trong mắt đã có ý vị.

"Ngươi đã đến rồi..." Hạng Quảng khoé miệng mỉm cười.

Tần Đức lạnh lùng nói: *"Phải, ta đến rồi, đến lúc này mà ngươi còn làm ra dáng không sợ sống chết. Hạng Quảng, ta biết ngươi không trốn vì muốn bảo vệ con cháu tinh anh Hạng gia. Ngươi bảo ta nói đúng không?"*

Hạng Quảng thong thả hí mắt, rồi điềm đạm cười. *"Trẫm nói không đúng, ngươi tin sao?"*

"Trẫm? Giờ phút này ngươi còn muốn tự xưng trẫm?" Tần Đức trong mắt hàm nổi giận. Hạng Quảng căn bản không quan tâm: *"Trẫm là trẫm, Tần Đức, ngươi đến giết trẫm, muốn giết cứ giết, đừng phí thời gian nữa, Trẫm cũng mệt mỏi lắm rồi."*

Tần Đức nhìn kỹ Hạng Quảng *"Trẫm, ngươi tự xưng trẫm thì cứ xưng, bất quá... ta không có nghĩ đến, ngươi đột nhiên không sợ chết."*

"Ngươi cho ta tự xưng trẫm thì ta xưng sao? Tần Đức, ngươi vĩnh viễn không thể ra lệnh cho ta. Dù ta có chết, ngươi cũng đừng hòng uy hiếp." Hạng Quảng ngược lại tự xưng ta, hắn lúc này cứ đối kháng với Tần Đức.

"Ha… ta nhớ rõ, chuyện con cái Hạng gia tinh anh…" Tần Đức muốn thấy Hạng Quảng kinh hoảng.

Nhưng Hạng Quảng lại không chút quan tâm: *"Tần Đức, ta minh xác nói cho ngươi biết, tinh anh con cháu Hạng gia trốn đi nơi nào, đối với ta một chút quan hệ đều không có. Ngươi muốn đối phó bọn họ như thế nào thì tùy ý."*

Tần Đức sắc mặt sầm xuống.

Hạng Quảng tiếp tục cười nói: *"Nói cho ngươi biết một chuyện nữa, là chuyên sanh tử của ta, ngươi cũng đừng hòng quản đến. Bởi vì…"* Hạng Quảng cười, sắc mặt cực nhanh phát tím, rồi hai dòng máu màu tím đen tuôn ra từ mũi Hạng Quảng.

Không cần nói, Hạng Quảng dĩ nhiên đã chết, nhưng trên mặt hắn vẫn còn đọng lại nụ cười đó. Cạnh hắn, Vương Mạnh cũng cười, trong tay hiện ra một bình nhỏ, mở miệng dốc hết chất dịch trong bình vào miệng.

"Hoàng Thượng, lão thần theo người đây."

Vương Mạnh thất khiếu đổ máu rồi cũng ngã xuống đất chết.

Tần Đức nhìn Hạng Quảng đã chết, sắc mặt cực kì phức tạp. Nhất thời mọi người không thể tưởng tượng giờ phút này Tần Đức trong lòng suy nghĩ gì. Vì Hạng Quảng chết mà cao hứng, hay là vì không thể tự tay giết hắn mà cảm thấy tiếc nuối?

"Hạng Quảng giữ chân phụ vương có phải vì bảo vệ con cháu tinh anh của Hạng gia sớm ẩn núp chăng?" Tần Phong nhìn thi thể Hạng Quảng, trong mắt có lãnh ý.

Tần Đức lắc đầu nói: *"Phong nhi, ngươi lầm rồi. Là địch nhân cúa một người như hắn phải hiểu tính cách hắn rõ ràng, Hạng Quảng tính tình lãnh bạc, cả thê tử, nữ nhân đều có thể sát hại. Hắn làm sao quản Hạng gia đệ tử được?"*

"Vậy hắn vì cái gì lại giữ chân chúng ta, mà không mau chạy trốn?" Tần Phong hỏi.

Tần Chính lạnh lùng nói: *"Đại ca, nghe câu nói cuối cùng của Hạng Quảng là có thể đoán ra là Hạng Quảng tự biết chúng ta dứt khoát tróc nã, hắn căn bản trốn không thoát. Tính như vậy thà trước mặt phụ vương diễu võ dương oai một phen rồi tự sát là xong việc."*

Tần Chính thấy rõ, Hạng Quảng muốn cho Tần Đức minh bạch, sanh tử của hắn không phải do Tần Đức có thể nắm trong tay, nếu có phải chết thì phải chính là tự sát.

Tần Vũ điềm đạm cười: *"Hạng Quảng ngu muội cực kỳ, sanh tử của hắn không phải do phụ vương nắm trong tay sao? Nếu không phải đại quân phụ vương ép bức tới mức như vậy, hắn đâu phải tự sát. Đã tự sát, hắn cũng vì bị phụ vương bức bách. Chỉ mình Hạng Quảng cho rằng sanh tử của hắn trong tay hắn mà thôi.*

"Tự lừa mình thôi" *Từ Nguyên phụ họa..*

Tần Đức bước đến long ỷ, đá thi thể Hạng Quảng ra, rồi nhìn long ỷ hồi lâu. Đột nhiên quay người, nhìn ra ngoại đại điện, cất cao giọng nói: "Sở vương Hạng Quảng đã chết, từ hôm nay trở đi, Sở vương triều hoàn toàn bị tiêu diệt."

Quá trăm năm chuẩn bị, còn có Tần Đức mười tám năm chuyên tâm sắp đặt, Tần gia lấy Đông vực tam quận làm nền tảng, nắm trong tay Bắc vực lưỡng quận, liền với Nam vực tam quận, sau đó cùng ngang vai tiến công, chỉ lúc khẩn thiết này, Hạng gia lão tổ tông Hạng

Ương *xuất hiện.*

Nhưng tiếp đó trong truyền thuyết "Song nguyệt", Tần Vũ cùng Tiểu Hắc liên thủ giết Hạng gia cao thủ cũng chính là đệ nhất hoàng đế Hạng Ương.

Sau đó, Tần Đức xuống lệnh một tiếng, một quận Phách Sở cuối cùng của Hạng gia cũng bị tiêu diệt, Hạng gia nhất tộc bị diệt, Sở Vương cũng bị diệt theo.

Một tháng sau, cả mười hai quận của Sở vương triều đều được tiến hành chỉnh đốn, Hạng gia tàn dư đều bị giết, thế lực Tần gia trong dân gian đối với việc truy bắt tàn dư còn lại của Hạng gia có tác dụng thật lớn.

Hán vương triều cùng Minh vương triều từ đầu muốn nhân cơ hội kiếm lời, chỉ vì Sở vương triều nội chiến, thực lực quân sự cơ hồ không tổn thất. Thay vì nguyên bản chia ra bốn nhà, lúc này lại hoàn toàn tập hợp lại.

Bắc vực lưỡng quận của Thượng Quan gia hoàn toàn nắm trong tay Tần gia, Mộc gia cam tâm dâng lên Nam vực tam quận lúc trước thuộc về Hạng gia, giờ phút này chỉ Tần gia mới chánh thức nắm trong tay mười hai quận. Còn vì sao Mộc gia phản lại Hạng gia, vì sao dâng lên nam vực tam quận dễ dàng như thế?

Nguyên nhân là…

Nam vực tam quận của Mộc gia, căn bản khi xưa đã cùng Tần gia phân chia.

Nhưng Mộc gia vẫn tiếp tục ẩn dấu, thậm chí ra vẻ trung thành không hai lòng với Hạng gia, xuyên suốt trăm năm cho tới bây giờ Mộc gia đều là theo bước Hạng gia, thậm chí Hạng Ương cho rằng Mộc gia thực sự trung thành. Mộc gia cùng Tần gia phân chia mật ước này cũng chỉ có mỗi nhà nhất đại gia chủ, và gia tộc

trưởng lão mới biết.

Trong vương phủ Viêm kinh thành.

Một mặt Tần Vũ an tâm tu luyện, khôi phục tu vi đã tổn thất lúc trước do cuộc chiến với Hạng Ương, mặt khác lại cùng Phong Ngọc Tử, Tần Đức đàm luận vấn đề tu chân. Tần Vũ thương thế dần hồi phục.

Trong biệt viện của Tần Vũ trong Vương phủ, Tần Vũ, Tần Phong, Tần Chính, Tần Đức, Phong Ngọc Tử năm người ngồi ở thạch trác bàng, lúc này trên thạch trác trải ra ba quyển bí tịch, là ba quyển bí tịch mà lúc trước Tần Vũ lưu lại.

"Tiểu Vũ, ba quyển bí tịch ngươi đưa, ta và Phong bá bá đều xem qua rồi. Phong bá bá nói, ba quyển bí tịch mỗi một quyển đều là Tu Chân Giới tối thượng tu chân bí tịch, Phong bá bá ngươi bây giờ đã vứt bỏ phương pháp tu chân trước kia để tiến hành tu chân theo những phương pháp này." *Tần Đức cười nói.*

Phong Ngọc Tử cũng cảm thán thở dài: "Tiểu Vũ, dù là mật pháp tu luyện của tông môn, bất quá ta cũng chỉ biết đạo Nguyên Anh khí bí quyết mà thôi, hơn nữa rõ ràng không tinh thâm bằng phương pháp tu luyện huyền diệu như thế. Phỏng chừng tông môn trấn tông bảo điển của chúng đều thua kém."

Tần Vũ lại không thuyết giảng, ngược lại một tay duỗi ra, năm ngọn trung phẩm linh khí đoản đao cùng với một cây trường thương màu đen nổi bồng bềnh trên lòng bàn tay.

Chương 97

Tân Đích Chinh Trình

Năm thanh đoản đao, một ngọn hắc sắc trường thương treo lơ lửng trên không.

"Phụ vương, năm thanh đoản đao và trường thương này xin tặng cho người." Tần Vũ cười nói.

"A, cái này... ..." Trên mặt Tần Đức có chút cuồng hỷ, *"Đây chẳng phải là năm thanh đoản đao bị Ngũ Hành cướp lấy sao."* Tần Đức đột nhiên hiểu ra, Ngũ Hành đã chết, Tần Vũ tự nhiên thu lấy bảo bối của Ngũ Hành.

Tuy nhiên một người sau khi lấy được bảo bối như vậy, làm sao có thể đem tất cả mọi thứ đem cho người khác được.

Phong Ngọc Tử nhìn ngọn hắc sắc trường thương kinh thán nói: *"Ngọn trường thương này chính là "*Phách Vương thương*" của Hạng gia đây mà, trong trận chiến Ô Giang, ta mặc dù đứng ở bờ bên kia Ô Giang, nhưng vẫn thấy được Phách Vương thương này lợi hại đến nhường nào. Tiểu Vũ, con đã giết Hạng Ương, không ngờ lại có thể tuỳ tiện mang ngọn Phách Vương thương của lão ta về, thật là... ..."*

Tần Vũ cả cười: *"Đáng tiếc là kiện chiến giáp của lão ta bị tuyệt chiêu của Tiểu Hắc làm cho bị ăn mòn quá nửa, không hề còn tác dụng nữa."*

Tiểu Hắc ở đằng xa lập tức linh thức truyền âm nói: *"Đại ca, đáng tiếc cái gì chứ? Nếu không phải chiến giáp của lão bị đệ dùng Ám Nguyệt chiêu số làm cho ăn mòn quá nửa, huynh muốn đường hoàng giết lão ta thực khó khăn vô cùng. Huynh cũng thật là, đã bị trọng thương như vậy, mà vẫn lặn dưới nước sâu như vậy chỉ vì ngọn*

thương này."

Đối mặt với lời trách vấn của Tiểu Hắc, Tần Vũ căn bản không hồi đáp.

"Phụ vương, ba bản bí tịch này là của sư tôn con ban cho, bất quá con không dùng đến. Ba bản bí tịch này con có thể bảo chứng, tuyệt đối là công pháp tu luyện đỉnh cao của tu chân giới, nhưng đối với một tu chân giả mà nói, tu chân công pháp chỉ là cây cầu, con đường chân chính thì phải tự mình bước đi từng bước một. Có bí tịch này, Phong bá bá và phụ vương vẫn phải tự mình nỗ lực, công dụng của bí tịch này tịnh không quá lớn." Tần Vũ cười nói.

Phong Ngọc Tử lắc đầu nói: "Tiểu Vũ, con chớ khiêm nhường như vậy, trong bộ tu chân bí tịch này đồng thời có sự đồng bộ giữa các chủng công kích chi pháp, thậm chí nếu ở cấp độ thấp hơn đối phương, chúng ta cũng có thể dựa vào sự lợi hại cao thâm của công kích chi pháp để cùng với đối phương thẳng thắn giao thủ.

Giữa các trận chiến đấu của tu chân giả, quyết định vẫn là chiến đấu lực.

Chiến đấu lực tuỳ theo linh khí, tu vi, các phương pháp công kích. Nói một cách khác, trong các trận chiến đấu của tu chân giả, quyết định chính là linh khí linh đan, tu vi bản thân, cũng có một chút phương pháp công kích đặc thù. Giống như là Tần Vũ và Tiểu Hắc.

Sau cùng Tần Vũ thi triển "TinhThần Lĩnh Vực, Lưu Tinh Nhất Kích*", Tiểu Hắc cũng thi triển Ám Nguyệt chiêu thứ nhất lợi hại như lôi hoả luân phiên mới có thể giết được Hạng Ương với thực lực siêu cường. Phương pháp công kích và binh khí đều quan trọng như nhau.*

*"*Phụ vương, ở đây con có mười viên linh đan... ... *"Bích Chu đan"*, đối với tu chân giả mà nói, hiệu quả liệu thương cực kỳ tốt."

Tần Vũ lấy ra từ trong không gian giới chỉ của mình một cái bình, trong đó có mười viên Bích Chu đan.

Bích Chu đan, thánh dược liệu thương, những thương thế trong lục phủ ngũ tạng, nếu tu chân giả muốn tu phục thực khó khăn vô cùng, nhưng nếu ăn một viên Bích Chu đan thì sẽ có thể khôi phục rất nhanh.

Tần Vũ đã có Lưu Tinh Lệ. Bích Chu đan này có cũng được mà không có cũng được, bất quá Tần Vũ chỉ đổ vào trong tay hơn nửa bình Bích Chu đan của Lôi Vệ để lại. Ba viên còn lại hắn cho vào một bình khác. Đây là hắn chuẩn bị cho Tiểu Hắc.

"Bích Chu đan, con nói là Bích Chu đan." *Phong Ngọc Tử đột nhiên nhãn tình trợn tròn.*

Tần Vũ tức thì ngẩn người ra, Phong bá bá có kinh ngạc thái quá không vậy.

"Ừm... ...Vâng, là Bích Chu đan, Phong bá bá, có gì không đúng sao?" *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

Phong Ngọc Tử trừng mắt nhìn cái bình ngọc, chấn kinh nói: "Bích Chu đan, hơn nữa lại những mười viên, Tiểu Vũ a, sư tôn của con đáo để là ai vậy, Bích Chu đan này là thượng phẩm linh đan. Thậm chí ngay đến một viên cũng vô cùng trân quý. Con không ngờ lại có đến mười viên."

"Thượng phẩm linh đan?"

"Phải, ta nói con nghe, một viên Bích Chu đan là vô cùng quan trọng. Tu chân giả một khi tổn hao chân nguyên lực có thể tu luyện bổ sung, nhưng một khi lục phủ ngũ tạng bị tổn thương, muốn khôi phục lại khó khăn vô cùng." *Phong Ngọc Tử cảm thán,*

"Lục phủ ngũ tạng vô cùng yếu ớt, chỉ có thể dùng chân nguyên lực từ từ thấm nhuần vào. Nhưng nếu có Bích Chu đan, lập tức có thể trong vài ngày đã tu phục xong."

Đối với tu chân giả mà nói, đan dược bổ sung công lực không đáng kể gì. Nhưng đan dược khôi phục lục phủ ngũ tạng trong thể nội thì cực kỳ trân quý.

Ngay cả là tu chân giả, đã đạt đến Đỗng Hư kỳ, một khi thân thể bị huỷ hoại thì chỉ có thể vứt bỏ thân thể tu thành Tán tiên. Nhưng nếu chưa đạt đến Đỗng Hư kỳ, thì sẽ trực tiếp hồn phi phách tán hoàn toàn.

"Tiểu Vũ, Bích Chu đan này của con thì con hãy lưu giữ đi, sư tôn của con đã để lại cho con, thì nó là bảo bối bảo mệnh sau này của con đấy." *Phong Ngọc Tử khẩn thiết nói với Tần Vũ, ngay cả là mười viên thượng phẩm linh đan, Phong Ngọc Tử cũng không có tham tâm.*

"Vũ nhi, trên con đường tu luyện sau này của con không thể nói trước là sẽ gặp phải những nguy hiểm gì. Bích Chu đan này con nhất định phải đem theo người phòng chuyện vạn nhất có thể xảy ra." *Tần Đức căn dặn Tần Vũ.*

Tần Vũ trong lòng không cam tâm, luận về hồi phục thương thế trong nội thể, có gì sánh nổi với Lưu Tinh Lệ chứ?

Ngay cả khi tâm tạng bị đâm xuyên qua có thể sẽ bị tử thương. Lưu Tinh Lệ đều có khả năng hồi phục, công hiệu như vậy, thì loại thượng phẩm linh đan như linh đan kia làm sao bì kịp. Kể cả tiên đan trong truyền thuyết xem ra cũng không bằng.

"Phụ vương, Phong bá bá, hai người chớ bận tâm, con vẫn còn Bích Chu đan mà. Mười viên này chỉ để biếu hai người thôi." *Tần*

Vũ lấy từ trong đống bình ra cái ngọc bình đựng ba viên Bích Chu đan, mở nắp bình ra, Tần Đức và Phong Ngọc Tử vừa ngửi thấy thanh hương của Bích Chu đan, trong lòng cũng đã tin.

Tần Vũ vội vàng nói: "Phụ vương, đây là tâm ý của hài nhi, nếu cha không nhận, hài nhi cũng không thể an tâm ly khai Tiềm Long đại lục."

"Ly khai Tiềm Long đại lục!!!"

Tần Chính, Tần Phong, Tần Đức đều kinh hô, trong một thoáng họ quên luôn chuyện về Bích Chu đan.

"Vâng, ly khai Tiềm Long đại lục, con chuẩn bị cùng Tiểu Hắc bước vào cuộc lữ trình phiêu lãng, tiến nhập thế giới tu chân giả." *Tần Vũ gật đầu kiên định nói, một quyết định mà hắn đã sớm muốn thực hiện, tại Tiềm Long đại lục hắn căn bản không còn mục tiêu phấn đấu nữa.*

Cũng chỉ có bước trên lữ trình tràn đầy nguy hiểm, tràn đầy cơ hội, cuộc sống mới có thể biến thành hữu tư hữu vị trở lại.

Tần Đức thở dài một tiếng, sau đó lại tươi cười: "Vũ nhi, từ khi con trở về từ Hồng hoang, ta cũng đã biết con đã phát sinh biến hoá phiên thiên phúc địa (nghiêng trời lật đất). Giờ đây con lại hạ sát Hạng Ương, đúng, con giờ mới hai mươi bốn tuổi, mà đạt đến cảnh giới như vậy, Phong huynh, thành tích của Vũ nhi nó, kể ra nhìn khắp tu chân giới cũng tính là thiên tài chứ hả."

Phong Ngọc Tử gật đầu kinh thán nói: "Đâu phải chỉ là thiên tài, mà xem ra còn là vạn năm khó gặp ấy chứ."

*Tần Đức gật đầu nói: "*Đúng a. hai mươi bốn tuổi đạt đến cảnh giới như vậy, tại Tiềm Long đại lục dĩ nhiên không hề có chút thách thức. Ta đã sớm nghĩ đến. Vũ nhi con sẽ không chấp nhận bị bó buộc ở Tiềm Long đại lục cái địa phương nhỏ bé này."

"Vũ nhi, phụ vương ủng hộ con! Con người nên sống vì chính mình, vì mục tiêu của mình mà oanh oanh liệt liệt xông tới. Ha ha, nói không chừng vài nghìn năm sau, Tần gia ta cũng có thể có một tiên nhân phi thăng phải không, Vũ nhi, con nói sao?" *Tần Đức nhìn Tần Vũ cười nói.*

*Tần Vũ gật đầu nói: "*Đa tạ phụ vương."

*Phong Ngọc Tử lại mỉm cười: "*Cha con các người, thật là điên hết cả rồi, các người nghĩ phi thăng dễ thế sao? Sư môn của ta không biết đã mấy trăm vạn năm, trong lịch sử chỉ có hai vị tiền bối đã từng phi thăng, vả lại hại vị tiền bối phi thăng đều là câu chuyện của trăm vạn năm trước rồi."

*Tần Đức tức thì nói: "*Phong huynh, nói vậy là không đúng, huynh đã thấy ai như Vũ nhi, hai mươi bốn tuổi đạt đến cảnh giới như vậy chưa?"

*Phong Ngọc Tử khẽ rung lên, sau đó lắc đầu: "*Không có."

"Vậy là đúng rồi, Vũ nhi đã đạt được kỳ tích này, há lại không thể phi thăng sao. Ta đối với nhi tử của mình có trăm phần trăm tín tâm." *Tần Đức nhìn Tần Vũ, trong mắt toàn là quan ái của bậc làm phụ thân.*

*Tần Vũ cũng gật mạnh đầu nói: "*Con cũng rất có tín tâm."

*Phong Ngọc Tử không nén nổi đành cười khổ nói: "*Phụ tử các người thật hợp nhau a. tốt lắm, các người hãy từ từ mà lưu luyến nhau đi."

Một thời gian sau đó, Tần Vũ và Tần Chính, Tần Phong ba huynh đệ thường nhàn tản trò chuyện với nhau, Tần Chính và Tần Phong đều hiểu sau khi đăng cơ Tần Vũ sẽ ly khai, do vậy cũng tận dụng thời gian cuối cùng để vui vẻ trò chuyện cùng Tần Vũ

Tần Vũ bình thường tĩnh tâm tu luyện, hoặc là cùng trò chuyện với người thân. Đã đến những giây phút cuối cùng ở Tiềm Long đại lục.

Chỗ ở của Phong Ngọc Tử.

"Phong bá bá, đây là?*" Tần Vũ nghi hoặc nhìn ngọc giản trong tay.*

*Phong Ngọc Tử cả cười nói: "*Tiểu Vũ, trong cái ngọc giản này có hải đồ của tông phái ta. Hải vực rộng lớn vô biên, con nếu như đui mù chạy loạn, ai biết được con sẽ phải đến địa phương nào. Nói không chừng con đi vào Ma đảo, ngược lại bị người khác nuốt mất Kim đan nguyên anh, thì sẽ thảm đấy."

*"*Đa tạ Phong bá bá.*" Tần Vũ đương nhiên biết dụng ý của Phong Ngọc Tử khi cấp hải đồ cho hắn.*

*"*Phong bá bá, người vừa nói Ma đảo gì đó, người có thể nói cho con nghe chuyện về Hải Ngoại tiên đảo được không, tựa hồ như rất phức tạp thì phải.*" Tần Vũ nghi hoặc.*

*Phong Ngọc Tử tĩnh lặng suy nghĩ một lúc, sau đó nói: "*Ta sẽ nói tỉ mỉ cho con một lúc, tông phái của Phong bá bá con gọi là *"Thanh*

Kiếm môn", ở cách biên giới phía nam của Tiềm Long đại lục hơn mười vạn dặm có một tiên đảo gọi là *"Thanh Phong đảo"*, trên Thanh Phong đảo có hai đại tông phái, Thanh Kiếm môn là một trong số đó."

Tần Vũ yên lặng lắng nghe.

"Trên thực tế, Thanh Phong đảo thuộc về một trong số những tiên đảo phổ thông rất gần Tiềm Long đại lục. Hải Ngoại tiên đảo, càng là tiên đảo ở thâm hải viễn xứ thì càng lớn, tông phái cũng càng cường đại, còn ở về phía nam cách Tiềm Long đại lục không biết bao nhiêu ức vạn dặm, có hạch tâm của Hải Ngoại tiên đảo... *"Bồng Lai tiên vực"*, Bồng Lai tiên vực này là do hàng trăm cự đại tiên đảo hợp thành, những môn phái gây dựng trong đó, kể ra phải có đến vài vạn tu chân cao thủ." *Phong Ngọc Tử từ từ giảng giải.*

"Nói ra thật xấu hổ, Bồng Lai tiên đảo này tiếng tăm vang dội, ta từ trước tới giờ lại chưa từng đi tới, bởi thực tế là ở quá xa, công lực của ta lại quá thấp, muốn bay đến đó không biết phải mất bao lâu, vả lại trên đường đi có nhiều nguy hiểm, nói không chừng chưa kịp tới, đã tao ngộ bất trắc rồi." Phong Ngọc Tử thở dài nói.

Thoáng chốc trong đầu Tần Vũ đã có hình dạng bên ngoài của Hải Ngoại tiên đảo.

Ở phía nam sát cạnh hải vực, ngoài xa mười mấy vạn dặm có một tiên đảo, nơi đó có rất nhiều tiểu đảo hỗn độn, trong đó không ít tiểu đảo đều có tông phái tu chân giả chiếm hữu. Còn tại tận cùng phía nam không biết bao nhiêu dặm, là vùng đất hạch tâm của Hải Ngoại tiên đảo ...Bồng Lai tiên vực.

"Phong bá bá, người vừa nói cái gì Ma đảo, vậy Ma đảo có gì thế?" *Tần Vũ truy hỏi.*

Phong Ngọc Tử cười đáp: "Ma đảo là tiểu đảo do tu ma giả chiếm giữ, tu ma giả không giống tu tiên giả. Tu ma giả vì truy cầu phi thăng, không việc xấu nào là không dám làm, những hành vi hiểm ác như nuốt Kim Đan Nguyên Anh của người khác cũng dám dùng."

"Nuốt lấy Kim Đan Nguyên Anh?" *Tần Vũ trợn trừng mắt.*

Phong Ngọc Tử thập phần căm phẫn nói: "Phải, tu ma giả là hiểm ác như vậy, giết chết các tu chân giả khác, nuốt lấy Kim đan nguyên anh đoạt lấy tu vi của người khác, phẩm hạnh này thật vô cùng đê tiện."

Tần Vũ mồ hôi toát ra.

Từ trong Hồng hoang trên con đường trở vệ, Tần Vũ và Tiểu Hắc cũng đã nuốt không ít Kim đan. Lúc Hạng Ương tự bạo Nguyên anh, Tần Vũ đã từng cảm thán vì lãng phí Nguyên anh. Việc nuốt lấy Kim đan này vốn là thủ đoạn của tu ma giả.

"Tu chân, phân thành tu tiên, tu ma, tu yên ba loại lớn. Tu tiên chú trọng thanh tịnh vô vi, tu ma chú trọng lực lượng cao nhất. Tu yêu... ...tu yêu tạm thời không bàn đến. Tiểu Vũ con phải nhớ rõ. Nếu gặp tu ma giả chạy trốn được thì tốt, phần lớn tu ma giả hung tàn háo sát vô cùng. Nếu bị người khác hút mất Kim Đan của con thì thật là không ổn." *Phong Ngọc Tử đề tỉnh.*

Tần Vũ cười thầm trong lòng: "Hung tàn háo sát? Cũng không biết là ai sẽ nuốt Kim đan của ai. Vả lại ta cũng không có Kim đan mà."

Tu luyện công pháp của Tần Vũ không hề giống bất kỳ ai, đã không phải tu tiên, cũng không phải tu ma, lại càng không phải tu yêu.

*Ở phía nam trong vô biên Hải Vực, có tiểu đảo là tông phái của tu tiên giả, song lại có tiểu đảo là tông phái của tu chân giả tông phái. Thậm chí ở cách không xa Bồng Lai tiên vực có vài trăm hòn đảo tụ hợp lại thành hạch tâm của Ma đảo... "*Tử Diễm ma ngục*". Tử Diễm ma ngục có danh khí tương đương Bồng Lai tiên vực, tranh đấu với nhau cũng vô cùng kịch liệt."* Phong Ngọc Tử giới thiệu.

Tần Vũ đã rõ.

"Tiểu Vũ, ta kể cho con, tại vô biên hải vực, thế lực to lớn nhất, không phải là tu tiên giả, cũng không phải là tu ma giả! Không phải là Bồng Lai tiên vực, cũng không phải là Tử Diễm ma ngục." Sắc mặt Phong Ngọc Tử trở nên nghiêm túc.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

"Thế lực mạnh nhất chính là tu yêu giả!" Phong Ngọc Tử nói vẻ thập phần khẳng định, *"Diện tích lớn nhất ở vô biên hải vực là cái gì? Không phải là hải đảo, mà là thuỷ vực, trong vô biên thuỷ vực có các chủng yêu thú dưới nước, càng là ở sâu dưới đại hải, thì càng là yêu thú cường đại!"*

Tần Vũ trong tâm giật mình.

Hải vực vô biên rộng lớn, toàn bộ thuỷ vực đều là địa bàn của yêu thú. Chính xác là tu yêu giả mạnh nhất.

"Thuỷ vực càng sâu, thì thuỷ áp (áp lực dưới nước) càng lớn. Khi thâm nhập xuống từ vài nghìn đến hơn vạn mét, các tu tiên giả tu yêu giả đều căn bản không thể chịu nổi thuỷ áp khủng bố đó, còn sống dưới thuỷ áp như vậy là một vài yêu thú khủng bố."

"Tiểu Vũ, hãy nhớ, trong thuỷ vực ở hải ngoại, yêu thú vô cùng đáng sợ. Thuỷ vực vô biên là địa bàn của một vài yêu thú, không ai biết được địa phương nào có đại bản doanh của yêu thú. Vô luận là Tử Diễm ma ngục, hay là Bồng Lai tiên vực đều khẳng định một điểm,

thế lực của yêu thú là to lớn."

Phong Ngọc Tử thực tế đối với những điều trên cũng chỉ là nghe kể lại, nhưng đó là điều mỗi tông phái đều thận trọng căn dặn đệ tử của mình.

"Ở sâu dưới biển, có các chủng thiên tài linh bảo. Càng ở chỗ sâu, bảo bối càng nhiều, tuy nhiên càng ở chỗ sâu, thuỷ áp cũng càng lớn. Ở độ sâu vài vạn mét, ngay cả tu yêu giả cao thủ cũng vô phương lặn xuống, ở dưới đó đáo để có bao nhiêu bảo bối, căn bản không phải là con có thể tưởng tượng nổi." Phong Ngọc Tử trong mắt cũng phóng ra quang hoa.

Hiển nhiên trong đầu Phong Ngọc Tử đang nghĩ đến những bảo bối ở cực sâu dưới đại hải.

Nếu đủ thực lực, nhất định phải lặn xuống biển sâu thám hiểm một phen." Tần Vũ kìm lòng không được liền quyết định.

... ...

Nhờ cuộc đàm thoại, đã khiến cho Tần Vũ đối với thuỷ vực ở hải ngoại vô biên có rất nhiều nhận thức, tại Hải Ngoại tiên vực, có nhiều tu chân giả, nhiều tu ma giả, nhưng càng nhiều hơn là số lượng yêu thú ở dưới nước.

Vì thiên tài linh bảo, cùng nhau sống mái.

Hải Ngoại tiên đảo. Diện tích đảo vực cực lớn, thậm chí có đảo diện tích có thể sánh ngang với diện tích của Sở Vương triều. Song loại đảo này ở đại hải thường có thể phát hiện. Bồng Lai tiên vực là do vài trăm hòn đảo như vậy hợp lại thành. Diện tích cực lớn, thậm chí vượt qua cả diện tích của toàn bộ Tiềm Long đại lục.

Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma ngục, còn có đại bản doanh của yêu thú dưới nước thần bí không thể đoán định, tất cả cấu thành nên toàn bộ hải ngoại tu chân giới. Ở tít sâu dưới đại hải có

bao nhiêu bảo bối, không ai biết được.

... ...

Nửa năm sau, Tần Chính chính thức đăng cơ, phế Sở Vương triều, thành lập Tần Vương triều, Tần Chính thành Tần Minh Hoàng. Lúc trước Tần gia quyết định "Tần Vương triều này, có lẽ đã thương lượng rất lâu. Nếu sử dụng Tần Vương triều, không phải là trùng hợp với Tần Vương triều của nghìn năm trước sao?

Cuối cùng là một câu của Tần Đức đã giải quyết vấn đề.

"Thực tức là hư, hư tức là thực, chúng ta đúng sai vẫn là họ Tần, kiến lập nên Tần Vương triều cũng là đúng đắn. Huống chi, mười hai quận đã hoàn toàn nằm trong tay chúng ta, nếu là Hán Vương triều và Minh Vương triều muốn gây chiến với chúng ta, cũng phải xem có đủ sức hay không."

Do vậy, liền quyết định kiến lập Tần Vương triều.

Tần Đức báo xong đại cừu, làm sao muốn bôn ba nữa, Phong Ngọc Tử bản tính nhàn tản, hai người liền an tâm tu luyện tại Tiềm Long đại lục, đại sự ở Tần Vương triều đều do Tần Chính nắm giữ.

... ...

Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Tần Minh Hoàng Tần Chính, Tần Phong, Từ Nguyên tụ tập tại Viêm kinh thành.

"Phụ vương, đại ca, nhị ca, Phong bá bá, Từ thúc, các người không nên đưa tiễn nữa." Tần Vũ nhìn những thân nhân trước mặt cười nói. Tiểu Hắc ở bên cạnh cũng vỗ cánh phần phật, phảng phất như sắp bước vào lữ trình mà hưng phấn.

Tần Đức bước tới một bước, nhìn Tần Vũ nói: *"Vũ nhi... ... tu chân giới vô cùng hung hiểm, Phong bá bá con cũng vì hoàn cảnh không*

thích hợp mà đến Tiềm Long đại lục, con nhất định phải cẩn thận, đối với người khác nhất định phải chú ý nhiều đến ánh mắt của họ, đối với người khác, không cần quá chân thành."

Tần Đức đối với nhi tử của mình hiểu rất rõ, ông bận tâm nhất là Tần Vũ đối đãi với mọi người chân thành thái quá, ngược lại có thể bị người khác bán đứng thì hỏng bét.

"Phụ vương an tâm, hài nhi trong lòng đã rõ." Tần Vũ gật đầu nói.

Sau đó Tần Vũ quay sang Tần Phong Tần Chính, chạy đến trước mặt hai người nói: *"Đại ca nhị ca, sau này phụ vương xin nhờ hai người chiếu cố."* Tần Phong và Tần Chính trong mắt đều không nỡ xa rời, mặc dù đã biết sẽ có ngày này, nhưng khi ngày hôm nay đã đến, bọn họ vẫn khó lòng chấp nhận.

"Tiểu Vũ."

Tần Phong, Tần Chính và Tần Vũ ôm chầm lấy nhau, ba huynh đệ rất lâu sau mới buông tay.

Tần Vũ bỗng nhiên hít một hơi sâu, liên tục lùi ra sau vài bước, nói với chúng nhân: *"Ha ha, phân ly thật khó chấp nhận, phụ vương, đại ca, nhị ca, Phong bá bá, Từ thúc thúc, sau này gặp lại."* Tần Vũ đột nhiên quay người.

"Tiểu Hắc, chúng ta đi!" Tần Vũ kêu lớn, sau đó trực tiếp phá không bay lên không trung, Tần Vũ nhìn lại một lần nữa những thân nhân của mình bên dưới, sau đó kìm nén không rơi lệ, tăng tốc nhằm hướng nam bay tới.

Đồng thời một đạo ưng minh cao vút cực kỳ hưng phấn cũng vang lên, Tiểu Hắc triển khai hai cánh, phá không bay đi.

Một người một ưng cứ như vậy trực tiếp bay về phía nam, gần sát na, cặp người ưng đã hoá thành hai chấm đen ở chân trời phía

nam.

Lữ trình tu chân giới của Tần Vũ, Tiểu Hắc cuối cùng cũng bắt đầu, liệu tương lai có gì nghênh tiếp bọn họ đây?

Hắc hắc, như đã hẹn trước, tiền của bạn, động lực của tôi!!

Chương 98

Phiêu Lưu

Tần Vũ cùng Tiểu Hắc một người, một ưng phi hành với tốc độ cực hạn tiến về phương nam.Thành trì, núi non, thảo nguyên, sông hồ tất cả đều bị bỏ lại sau lưng. Đột nhiên một đại sâm lâm hiện ra trước mắt.

- Tiểu Hắc hạ xuống cùng ta.

Tần Vũ đột nhiên dùng linh thức truyền âm. Tiểu Hắc tức thì ngừng bay nghi vấn hỏi:

- Đại ca, chúng ta cách biển phía nam Tiềm Long Đại Lục không xa. Sao không tiếp tục phi hành mà lại muốn tiến vào sâm lâm.

- Ha ha, điều này đệ không biết rồi.

Khuôn mặt Tần Vũ hiện nét cười giải thích:

- Đệ có biết Hải Nguyên Tiên Đảo cách Tiềm Long Đại Lục bao xa không?

- Không rõ nhưng chắc phải rất xa.

Tiểu Hắc nghi vấn nhìn Tiểu Vũ không hiểu Hải Nguyên Tiên Đảo cách Tiềm Long Đại Lục bao xa quan hệ gì với việc tiến vào đại sâm lâm.

Tần Vũ vừa cười vừa nói:

- Mặc dù Hải Nguyên Tiên Đảo cách đây mười vạn dặm, nhưng

bồng lai tiên vực hàng vạn dặm hoang vu và biển cả rộng lớn thế nào căn bản không thể tưởng tượng. Chúng ta phi hành không nghỉ trên biển cả không khỏi quá buồn chán.

- Đại ca, ý người là gì?

Tiểu Hắc đột nhiên hiểu ra chút

- Chúng ta tạo một chiếc thuyền rồi cho vào không gian giới chỉ. Trên dòng chảy bất tận của biển lớn chúng ta ngồi thuyền đánh cá và phơi mình dưới ánh dương quang nghe gió biển hiu hiu thổi. Phi hành liên tục không khỏi quá buồn chán sao ?

Tu chân thời gian kéo dài vô cùng vô hạn và phiêu lưu mạo hiểm trên đại hải cũng là một dạng tu luyện.

Tiểu Hắc tinh thần phấn chấn nói:

- Hay lắm, đại sâm lâm này khẳng định có nhiều đại thụ chúng ta mau tìm kiếm.

Tiểu Hắc không chờ Tần Vũ mà tự mình hạ xuống tiến nhập sâm lâm.

Tần Vũ mỉm cười hạ xuống theo.

Tiến nhập đại sâm lâm, Tần Vũ và Tiểu Hắc phát hiện sâm lâm không có dấu chân người,cây cỏ mọc um tùm khẳng định thập phần đây là nguyên thuỷ sâm lâm.

Tiểu Hắc và Tần Vũ tốc độ cực nhanh xuyên qua sâm lâm. Người và ưng đều không muốn gây sự chú ý của mãnh thú nên thân thể chỉ phát ra chút khí tức, làm cho mãnh thú vô phương phát hiện.

- A, một cây thủy sam rất to.

Tiểu Hắc thình lình linh thức truyền âm nói. Tần Vũ cũng đồng thời phát hiện, cây sam thụ đường kính đến vài mét đích thị có thể coi là đại thụ trong nguyên thuỷ sâm lâm. Tần Vũ cảm thán nói:

- Đáng tiếc, trước đây tại Hồng Hoang có bao nhiêu cự thụ khổng lồ chúng ta lại không nghĩ đến chuyện chặt cây làm thuyền.

Vì tại Hồng Hoang trăm vạn năm qua không có dấu chân người nên có nhiều cây cổ thụ đường kính tới bảy tám mươi mét và có một số còn đến cả hàng trăm mét, nhưng loại đường kính trên trăm mét rất hiếm gặp.

- Đại ca. Khu rừng này khả dĩ nằm trong lãnh thổ tam đại vương triều nên dù hiếm có dấu chân người nhưng với cao thủ Tiên Thiên vẫn có thể di chuyển qua lại. Đại thụ rất có giá trị nên có khả năng đã bị đốn hạ hết rồi.

Tiểu Hắc nói. Tần Vũ không cam tâm, dù cự thụ đường kính vài mét tuy không nhỏ nhưng so với mong muốn vẫn còn nhỏ.

- Sâm lâm này rất lớn, chúng ta tiếp tục tìm kiếm khả dĩ vẫn còn đại thụ to hơn.

Tần Vũ quyết định, Tiểu Hắc không phản đối cùng Tần Vũ phi hành. Một người, một ưng phi hành tiện thể triển khai linh thức truy tìm đại thụ.

Tiềm Long đại lục không ít tu chân giả, nhưng tu chân giả lợi dụng linh thức truy tìm cự thụ đích thực hiếm thấy.

Tiểu Hắc cùng Tần Vũ chạy xuống phía dưới qua hơn trăm dặm, có lần Tần Vũ phát hiện cự thụ đường kính hơn hai mươi mét. Nhưng Tiểu Hắc cùng Tần Vũ vẫn tiếp tục tìm kiếm, xuyên

qua hơn bảy tám trăm dặm .Với Tần Vũ mà nói khoảng cách này đích thực không xa.

- Tiểu Hắc, cách đây sáu dặm có một đại thụ to lớn phi thường.

Tần Vũ kích động la lớn.

- To lớn phi thương? Có thật không vậy?

Tiểu Hắc cũng ngạc nhiên. Lập tức Tần Vũ cùng Tiểu Hắc tiếp cận cự thụ.

- Ồ, một cây hồng sắc thật to.

Tỉểu Hắc ngạc nhiên nói, Tần Vũ khuôn mặt lộ vẻ hưng phấn. Bên ngoài hồng sắc cự thụ mọc ra vô số cành cây toả ra xung quanh với dáng vẻ tựa như nham thạch đúc thành, hiển nhiên kiên cố vô cùng.

Đường kính cự thụ khiến người ta giật mình không ngờ hơn năm mươi mét và nhìn không khác gì một bức tường.Dù cự thụ không này thể so sánh với cự thụ tại Hồng Hoang, nhưng tại ngoại vi Hồng Hoang đích thực hãn hiếm.

- Hay lắm, cự thụ này củng đủ rồi.

Tần Vũ mãn ý gật đầu và Diễm Sí kiếm xuất ra khỏi cơ thể, Diễm Sí kiếm phát suất từng đạo Tinh Thần kiếm quang huyền ảo. Tinh Thần kiếm quang dài hàng chục mét, cự thụ tuy kiên cố vô bì nhưng hoàn toàn không so bì với kiếm quang cường đại này.

Tần Vũ mỉm cười vung tay Diễm Sí kiếm xuyên qua cự thụ,tinh thần kiếm quang xuyên qua cự thụ. Cây cự thụ ngã xuống tạo tiếng ầm ầm.

Tinh thần kiếm quang chặt từng cành cây, cây cự thụ chiều dài tới ba bốn trăm mét. Nhưng với Tần Vũ thì dài quá cũng không hữu dụng, nên Tần Vũ trực tiếp chặt một đoạn hơn hai trăm mét và bắt đầu tạo thuyền.

Tạo thuyền đích thực đơn giản.

Làm theo sách nói là chia đôi thân cây, sau đó khoét bên trong kiến tạo thành không gian nghỉ ngơi rộng hơn ba mươi mét và dài tám mươi mét.

- Ha ha, tuỳ tiện bố trí một đạo phòng ngự cấm chế thì chiếc thuyền này vững chắc không kém đại đô chiến thuyền.

Tần Vũ lộ vẻ tiếu ý rồi bố trí phòng ngự cấm chế trên thuyền, Tần Vũ tin tưởng trừ khi gặp bão lớn ngoài ra đại thuyền khẳng định không có vấn đề.

Tiểu Hắc thổ ra một đạo linh khí truỳ trạm khắc trên thuyền một lượt , một đường dài trang trí hiện ra và đơn giản một chiếc thuyền được tạo thành.

- Đẹp, rất đẹp.

Tiểu Hắc với tác phẩm của mình mãn ý phi thường. Tần Vũ nhấc hải thuyền tâm ý chuyển động đem nó ném vào không gian giới chỉ. Chiếc thuyền lớn thế này có lẽ chỉ có không gian giới chỉ của Tần Vũ mới chứa nổi mà thôi.

- Tiểu Hắc, đi thôi.

Tiểu Vũ cười lớn cùng Tiểu Hắc phi hành. Cảm giác tạo một đại hải thuyền thực vô cùng cao hứng, tự thân làm so với đi mua cảm giác quả thực khác biệt.

Tần Vũ chân đạp Diễm Sí kiếm cùng Tiểu Hắc rời đi. Dù Tần Vũ không thi triển nhân khí hợp nhất và Tiểu Hắc cũng không thi triển Thiểm Diện Cửu Điểm nhưng tốc độ cũng đã rất nhanh.

Sau một lúc, cuối cùng Tần Vũ cùng Tiểu Hắc cuối cùng cũng tới biển phía nam Tiềm Long Đại Lục

Nhìn biển xanh dưới ánh dương quang rạng rỡ chiết xạ ra vô số mầu sắc mĩ lệ, cảm giác quả thật sảng khoái.

- Đại dương thật rộng lớn vô cùng,Tiềm Long Đại Lục quả thật không thể so sánh.

Tần Vũ ngắm nhìn đại hải cảm thán nói:

- Nhìn xung quanh xem, đại dương bề mặt thật yên tĩnh ai biết bên trong bao nhiêu ám lưu đang hỗn loạn chẩy. Có bao nhiêu quái vật tồn tại và nơi viễn hải kia liệu có bao nhiêu tiên đảo, ma đảo đây?

Tiểu Hắc hưng phấn nói:

- Ha, tu chân giới, tu ma giới và các loại ma thú có thể có bao nhiêu bảo vật đây chỉ tượng tượng thôi đã khiến người kích dộng. Đại ca không cần quản mấy chuyện đó, đi nhanh thôi.

Tiểu Hắc vung cánh hướng tới vô biên hải vực phi hành. Tần Vũ mỉm cười trong tâm bừng lên hào khí: *"Vô biên hải vực, đích thị tu chân thế giới"* Tần Vũ thân như thiểm điện hướng tới vô biên hải vực.

Trên bờ biển có một tiểu hài đang nghịch vỏ sò, thần tình ngây ngốc khi nhìn thấy một người một ưng phi hành tới vô biên hải vực. Trong nháy mắt biến mất vào đường chân trời.

- Oái! Mình có bị hoa mắt không sao người có thể bay, hơn nữa lại có thể nhanh vậy?

Tiểu hài dụi hai mắt nhìn chăm chú xung quanh, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh như thể một người, một ưng chưa từng xuất hiện.

- Chắc mình bị hoa mắt thật rồi.

Tiểu hài mỉm cười tiếp tục nghịch vỏ sò

Hai mươi năm, Tiềm Long Đại Lục đa xuất hiện một thiên tài là Kim Đan hậu kì cao thủ, tam đệ của Tần Vương, Vũ thân vương Tần Vũ đã rời khỏi Tiềm Long Đại Lục. Tần Vũ hai mươi năm nay cùng Tần gia tận diệt Hạng Gia thống nhất vương triều Sở và sáng lập ra vương triều nhà Tần.

Tu chân giới thọ hạn vô cùng nên hai mươi năm chỉ là một thoáng qua, vài chục năm, hàng trăm năm hay hàng nghìn năm liệu còn lại gì?

A, A..

Biển cả bao la.

- Ha ha, thật sảng khoái.

Tần Vũ đạp sóng bước đi, hai tay thì vung mạnh.Tần Vũ lúc này mặc quần áo do Lôi Vệ chế tạo, hạ thân mặc trường khố và thân trên mặc áo lót mầu đen làm cơ bắp trên thân hoàn toàn hiện ra.

Tần Vũ toàn thân sung mãng sức lực đạp sóng lướt đi, phảng phất như là hải vương

- Phách.

Tần Vũ đột nhiên vẫy tay thì một đại thuỷ trụ lưu chuyển quanh người Tẫn Vũ, giống như khi xưa Tần Vũ tu luyện Thông Thiên Tam Đồ. Tuy nhiên luồng nước cường đại hơn gấp mười lần khi xưa.

Thuỷ trụ vòng quanh cơ thể Tần Vũ như muống phát tiết ra .

Đột nhiên một con cá to ngoi lên thở Tần Vũ đơn thủ mở ra, thi triển lăng không nhiếp vật tức thì đại ngư bị Tần Vũ bắt lấy.

- Tiểu Hắc, chuẩn bị nướng cá ăn.

Tần Vũ hướng về Tiểu Hắc mỉm cười vẫy tay. Trên biển xuất hiện một đại thuyền, hải thuyền dài hơn hai trăm mét và rộng hơn năm mươi mét đã được bố trí phòng ngự cấm chế . Lực phòng ngự của những chiếc thuyền từ tam đại vương triều từ xưa đến nay chưa có chiếc nào có thể so sánh.

- Nướng cá nào, ha ha.

Tiểu Hắc hạ thân xuống đầu thuyền.

Tần Vũ chuyển thân nhẩy lên đầu thuyền, tiếp đó đi tới khoang giữa. Khoang này rộng hơn ba mươi mét, dài hơn tám mươi mét, và cao hơn mười mét. Trong khoang chứa rất nhiều thứ như giường, nước, cần câu, lò nướng v.v .

Năm xưa, Lôi Vệ trôi dạt trong vũ trụ nhưng luôn rất biết hưởng thụ, nên đồ đạc mang theo nay Tần Vũ để cả trong khoang thuyền.

- Sư tôn xưa kia làm chiếc lò nướng này thật là tốt.

Tần Vũ vô cùng thán phục, lò nướng này đích xác có thể so bì với lò bát quái chuyên chế luyện linh khí nhưng tính năng thì hơn xa. Với thực phẩm thông thường dùng tinh thần chân hoả khẳng định lập tức biến thành tro.Vì vậy lò nướng có những chế độ đặc biệt.Với cấm chế trung tâm lò nướng, tinh thần biến chân hoả được điều hoà vô cùng thích hợp với việc nấu nướng.

- Đại ca, nói thật gia vị trên Tiềm Long Đại Lục so với của sư tôn lưu lại thật khác nhau quá xa.

Tiểu Hắc vừa nhìn bếp lò vừa nói. Tần Vũ không thể không thừa nhận Lôi Vệ lưu lại rất nhiều loại gia vị, những gia vị này trộn lẫn với thực phẩm đều có mùi vị rất thơm ngon.

- Xuy, xuy, xuy.

Mỡ từ cá bắt đầu chẩy ra.Tiểu Hắc nước bọt chẩy ra vì dù sao vẫn phải chờ cho chín hẳn.

- Chín rồi.

Tần Vũ cắt đôi con cá, mỗi người một nửa vui vẻ ăn.

Đột nhiên.

- Bùng.

Đại thuyền bỗng nhiên rung động. Tần Vũ linh thức nhất động, rồi mỉm cười nói:

- Một đàn cá mập định phá thuyền, đáng tiếc thuyền này không dễ phá đâu.

Với đạo phòng ngự cấm chế hiển nhiên cá mập vô phương phá

thuyền. Tần Vũ mỉm cười nói:

- Không lật thuyền nổi sao ?

Tần Vũ nhẩy xuống biển, từ trong vài chục con cá mập Tần Vũ chọn con đầu đàn nhẩy lên tay nắm vây. Cá mập đầu đàn cảm nhận trên thân có người lập tức vùng vẫy điên cuồng .

- Ngoan ngoãn nào.

Tần Vũ song thủ dụng lực kẹp chặt đồng thời vận tinh thần lực vận chuyển khắp cơ thể con cá mập, cảm thấy Tần Vũ đích thực lợi hại, cá mập không dám vọng động.

- Tiến lên cho ta.

Tần Vũ ngồi trên con đầu đàn theo sau là một đàn cá mập, Tiểu Hắc điều khiển thuyền đi theo và cá mập thủ lĩnh dưới sự khống chế của Tần Vũ liên tục tiến về phía trước. Tiểu Hắc cũng bắt đầu bắt cá. Mùi vị cá nướng đích thực không tệ.

Chương 99

Hải Để Yêu Thú Thế Giới

Bọn Tần Vũ tiến nhập vô biên hải vực đã được nửa tháng. Trong nửa tháng này, Tần Vũ lúc thì ngự kiếm phi hành, đạp mặt sóng mà đi, lúc thì nghỉ ngơi trên đại thuyền, trong nửa tháng Tần Vũ cùng Tiểu Hắc chỉ gặp được vài hòn đảo, các hòn đảo này đều chỉ là những hòn đảo hoang nhỏ và không hề có bóng người.

Cư li đến hải ngoại tiên đảo thực sự hãy còn rất xa.

"Tiểu Hắc à, đệ cũng muốn học câu cá với ta sao? Không phải là đệ trực tiếp ra biển bắt cá thì sẽ nhanh hơn sao?" Tần Vũ ngồi xuống mạn thuyền, thoải mái hưởng thụ gió biển, trong tay cầm một cần câu, một đạo tinh thần lực gắn kết Tần Vũ với cần câu.

Ngay khi có một động tĩnh nào Tần Vũ có thể dễ dàng câu cá lên.

Một đạo ám kim sắc năng lượng từ trên thân Tiểu Hắc quán nhập trực tiếp lên cần câu, Tiểu Hắc không ngờ cũng câu cá. Tiểu Hắc nghe Tần Vũ hỏi liền dùng linh thức truyền âm đáp: *"Vậy tại sao đại ca lại câu cá, không phải đại ca ra biển bắt cá thì nhanh hơn câu cá sao?"*

"Ý cảnh, câu cá chính là để hưởng thụ ý cảnh, ý cảnh, đệ hiểu không?". Tần Vũ cười nói.

Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm nói: *"Ý cảnh, câu cá là để hưởng thụ ý cảnh! Hắc, quá đơn giản, đạo lý này ai mà không biết, đại ca không thấy là đệ cũng đang hưởng thụ ý cảnh sao?"* Tiểu Hắc đắc ý vỗ cánh.

"……" Tần Vũ không nói gì.

Qua một lúc.

"Còn ý cảnh gì nữa, hiện tại đến một con cá cũng không có!". Tiểu Hắc không nhẫn nại được, ném bỏ cần câu lên thuyền, sau đó vỗ cánh như một mũi tên trực tiếp xuyên nhập đại dương, chỉ một lát đã bay lên trong lưỡng trảo quắp chặt một con cá.

Tiểu Hắc dương dương đắc ý: *"Đại ca, đại ca cứ từ từ mà hưởng thụ ý cảnh, đệ đi nướng cá đây!"*

Tiểu Hắc rất thông minh, chỉ cần nhìn nướng cá một lần là hoàn toàn nắm bắt được cách làm, trực tiếp đem cá đi nướng. Tần Vũ thật sự bất lực, bất ngờ cần câu rung động, Tần Vũ vung tay chộp lấy cần câu, tuỳ ý *"hắc"* một tiếng kéo cần câu lên.

"Ha ha, một con cá rất lớn".

Câu cá cảm giác so với trực tiếp bắt cá thì thống khoái hơn nhiều, Tần Vũ tâm tình thư sướng tháo con cá xuống ném vào trong chiếc lu đựng cá trong khoang thuyền. Tiểu Hắc hết nhìn con cá lại nhìn Tần Vũ.

"Không… Mà sao đệ lại không câu được cá nhỉ?" Tiểu Hắc trong lòng không thoải mái *"Mà đại ca cũng chỉ là câu được một con cá thôi, có gì mà đắc ý. Làm sao nhanh bằng đệ trực tiếp bắt cá chứ"*.

Tần Vũ nghe Tiểu Hắc linh thức truyền âm, không kìm được ngạc nhiên: *"Tiểu Hắc, ta không hề có đắc ý, lẽ nào… đệ lại ghen tỵ ?"*

o0o

Thỉnh thoảng cùng Tiểu Hắc nhàn đàm, còn chủ yếu thì Tần Vũ chỉ lo tu luyện trong lúc giết thời gian. Hôm nay sau khi nhanh chóng thưởng thức xong bữa tối, Tần Vũ với Tiểu Hắc chuẩn bị tĩnh tâm tu luyện trên thuyền.

Trời tối, biển về đêm trông có vẻ dễ sợ, gần như không thấy một chút ánh sáng nào, chỉ có biển lớn náo động.

Nhưng đối với Tần Vũ và Tiểu Hắc mà nói thì sự hùng dũng của sóng biển không có gì đáng gọi là nguy hiểm, lướt sóng mà đi đối với họ chỉ là chuyện cực kỳ đơn giản, thậm chí cưỡi gió phi hành cũng là việc dễ dàng không đáng nói.

Trong thuyền lúc này cực kỳ yên tĩnh, Tần Vũ và Tiểu Hắc đang tu luyện, xung quanh Tần Vũ tinh vân toả sáng ngân sắc mê ảo. Còn trên thân Tiểu Hắc thì từng đạo thiểm điện lưu chuyển khắp thân.

Bất ngờ…

Tần Vũ tai khẽ rung động cùng lúc mắt mở ra, thân hình trực tiếp từ khoang thuyền phóng lên sàn thuyền, mắt hướng về phương nam, không khỏi kinh ngạc: *"Lão thiên, thật cao, thật lớn a!"*

"Đại ca, phát sinh chuyện gì vậy ?" Tiểu Hắc cũng rời khoang, ngay khi nhìn về phương nam, Tiểu Hắc cũng đờ người ra.

Chỉ thấy phương nam sóng cao tới trăm mét, tựa như thiên quân vạn mã đang hướng về phương bắc. Phía sau những đợt sóng là một trận cuồng phong khủng khiếp hoạt động trong phạm vi rất lớn. Chỉ nhìn qua, Tần Vũ đánh giá cơn bão này tối thiểu kéo dài cũng hàng trăm dặm về phía nam.

"Hây, đại ca, có muốn thử xuyên qua sóng gió không?" Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm nói.

Tần Vũ nhìn những đợt sóng khổng lồ phía xa, trống ngực đập liên hồi nói: *"Được, nhưng trước hết phải thu hồi thuyền lại đã, sóng lớn như thế này, thuyền e là khó có thể vượt qua được."* Tần Vũ trực tiếp thu hồi thuyền vào trong không gian giới chỉ.

"Ô… Lướt sóng!" Tiểu Hắc vỗ cánh trực tiếp phá không mà đi,

dọc theo mặt biển hướng về những con sóng, chỉ thấy Tiểu Hắc dang rộng hai cánh tựa như một lưỡi đao trực tiếp tiến nhập một cách liều lĩnh.

"Tiểu Hắc, chờ ta với".

Tần Vũ cũng đạp sóng mà đi, trực tiếp hướng về những ngọn sóng vô biên, từng đợt từng đợt sóng lớn không ngừng hướng về phương bắc, cuối cùng cũng đụng vào Tần Vũ. *"Bồng"* một tiếng, Tần Vũ trực tiếp xuyên qua đợt sóng thứ nhất, tiếp ngay sau đó là đợt sóng thứ hai, thứ ba.

Con sóng dữ dội cao hơn trăm mét đổ xuống, một âm thanh chấn động màng nhĩ vang lên.

Tần Vũ cảm giác một âm thanh chấn động vang lên, lúc đó tiếng Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm vang lên trong đầu: *"Đại ca, tốc độ của huynh chậm quá, mau bắt kịp tiểu đệ xem nào".*

"Tiểu tử đừng phách lối". Tần Vũ lúc thì như thiểm điện, lúc thì phiêu lãng trên đầu ngọn sóng, lúc lại như hải thần cưỡi trên đầu ngọn sóng, không biết trải qua bao lâu, bọn Tần Vũ hướng phương nam mà đi vào những cơn sóng biển đang mải miết đổ về phương bắc, cuối cùng cũng vào được bên trong những cơn sóng. Tuy nhiên…

Tần Vũ ngây ngốc nhìn về phương nam.

"Lão Thiên".

Tần Vũ cuối cùng hiểu được nguyên nhân gây ra sóng lớn. Trận bão này tuy lớn nhưng không thể làm gì Tần Vũ và Tiểu Hắc. Nhưng nguyên hung gây ra những trận bão và sóng gió vô tận đó thì lại khiến Tần Vũ cảm thấy thật sự khó mà đối phó.

"Đại ca, chuyện gì đó ?"

Tiểu Hắc bay đến bên cạnh Tần vũ, bọn họ nhìn về phương Nam, chỉ thấy tại khoảng cách mười dặm về phía nam mây đen giăng kín bầu trời, che phủ mặt biển, từng đạo thiểm điện không ngừng giáng xuống, một dòng xoáy vĩ đại không ngừng chuyển động.

Dòng xoáy vĩ đại này không ngừng hấp thu thiểm điện trong trời đất tạo thành bên trên nó một long quyển phong (gió xoáy) khổng lồ, long quyển phong chọc trời này dẫn khởi xung quanh nó hàng trăm cơn bão, Tần Vũ nhìn từ xa có thể khẳng định với long quyển phong này cho dù vận dụng toàn lực cũng không thể đề kháng được.

"Đại ca, giờ chúng ta làm sao?" Tiểu Hắc tựa hồ cũng không biết phải làm sao.

Một người, một ưng đứng trên đầu ngọn sóng nhìn trận bão táp gió xoáy khủng khiếp ở đằng xa.

Tần Vũ mở miệng nói: *"Cái này… Mặc dù ta thích loại kích thích này, nhưng… ta không muốn trở thành trò chơi cho long quyển phong đó, một khi đã bị cuốn vào bên trong, thì không thể nào tránh khỏi bị đầu váng mắt hoa rồi bị cuốn vào dòng xoáy đó. Tuyệt đối không thể ngừng lại đâu"*.

"Chúng ta…" Tiểu Hắc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mặt hiện nụ cười: *"Lặn xuống, nghe nói đáy biển là địa bàn của yêu thú, ta cũng muốn thử kiến thức qua một lần"*. Với chuyện này Tiểu Hắc không có dị nghị gì, bọn chúng lập tức tiến hành lặn xuống.

Khi lặn xuống nước, áp lực của nước dần dần tăng lên.

"Tiểu Hắc, tiểu đệ thật lợi hại. Tất cả các loại phi cầm đều không quen khi ở dưới nước, nhưng đệ thì ngay một điểm ảnh hưởng nhỏ

cũng không có". Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói.

Tiểu Hắc nói: *"Đại ca, phi cầm thì không thích hợp với nước, đó là loại phi cầm thông thường, đạt đến Kim Đan kỳ thì phi cầm đã là Tu yêu gia, đương nhiên có thể xuống nước. Hà huống đệ không chỉ là Kim Đan yêu thú, hơn nữa cũng không phải là một yêu thú thông thường"*.

Lúc xưa Tiểu Hắc từng có đàm luận với Tần Vũ, đã biết mình không phải là loại yêu thú bình thường, độ qua Tứ Cửu Thiên Kiếp mà không thể biến hình, hơn nữa lại có Truyền Thừa ký ức, loại yêu thú như vậy các yêu thú bình thường sao có thể sánh bằng?

Cơ thể Tần Vũ và Tiểu Hắc đều cường hãn, áp lực nước với họ ảnh hưởng thật không lớn.

"Dưới nước thật là yên tĩnh". Tần Vũ và Tiểu Hắc một hơi lặn hơn cả dặm. Lúc này trong vòng một dặm rất là yên tĩnh, một con cá bảy màu bơi qua, tựa hồ không hề sợ bọn họ, bơi từ phía Tần Vũ qua bên Tiểu Hắc.

Cũng có những con cá nhỏ thân phát ra ánh sáng. Trong biển… cá là nhiều nhất, từng đoàn cá dày đặc xuất hiện. Ngoài ra cũng có các chủng loại động vật khác.

Tần Vũ và Tiểu Hắc tiếp tục lặn, khi lặn đến hơn hai nghìn mét.

"Một con kình ngư rất lớn. Tối thiểu cũng vài trăm năm tuổi". Tần Vũ nhìn ra xa thấy một con kình ngư khổng lồ dài hơn trăm mét, trong lòng thầm kinh hãi. Nhưng Tiểu Hắc ở bên cạnh lại tỏ ra hưng phấn.

Điện quang trên thân Tiểu Hắc từ từ phát tán.

Tần Vũ cảm thấy thân thể chấn động. Nguyên lai là do điện quang phát tán lên thân Tiểu Hắc.

"Tiểu Hắc, đệ làm gì đó?" Tần Vũ nghi hoặc nhìn Tiểu Hắc. Tiểu Hắc hưng phấn dùng linh thức truyền âm nói: *"Đại ca, con kình ngư này sinh mệnh tinh khí thật là sung túc, trong Truyền Thừa ký ức của đệ có một cách dùng để thôn phệ tinh huyết của nó"*.

Chỉ thấy chín đạo điện quang từ trên thân thể Tiểu Hắc phóng ra trực tiếp bám lên những bộ vị khác nhau của kình ngư.

Chỉ nghe thấy một âm thanh đau đớn vang lên, cự đại kình ngư bị co rút lại với một tốc độ kinh nhân, từng đạo tinh huyết không ngừng theo chín đạo điện quang lưu nhập vào thể nội Tiểu Hắc.

Tần Vũ trợn mắt há mồm.

Chỉ một lúc, tinh huyết của con kình ngư dài trăm mét đã hoàn toàn bị thôn phệ, chỉ còn lại bộ da bọc xương. Dù thôn phệ một con kình ngư nhưng Tiểu Hắc không ngờ lại chẳng có bất cứ biến hoá gì, Tần Vũ căn bản không hiểu là tinh huyết của con kình ngư dài cả trăm mét đã đi đâu.

"Oa, thật là sảng khoái, luyện hoá tinh huyết, dung hợp sinh mệnh tinh khí, con kình ngư này dù chỉ là Tiên Thiên cảnh giới nhưng sinh mệnh tinh khí thì không kém hơn một Kim Đan kỳ yêu thú". Tiểu Hắc tán thán.

Tần Vũ không biết nói sao luôn.

"Tiểu Hắc, con đại kình ngư đó, đệ làm sao tiêu hoá được vậy?" Tần Vũ hỏi Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc đáp: *"Đại ca… Đệ không có ăn, chỉ là thôn phệ lấy tinh huyết, luyện hoá thành sinh mệnh tinh khí, bất quá… thôn phệ huyết nhục tinh huyết chuyển hoá thành sinh mệnh tinh khí cũng là một loại tuyệt kỹ, theo như Truyền Thừa ký ức thì loại tuyệt kỹ này không có nhiều yêu thú biết được đâu."*

Tần Vũ không nói nên lời.

Cái gì mà không có nhiều yêu thú biết được. Tần Vũ đã từng xem qua các loại tu chân bí tịch, bên trong có giảng giải về những chuyện có liên quan đến yêu thú. Chỉ thấy nói đến yên thú có khả năng thôn phệ Kim đan Nguyên anh, chứ chưa hề nghe nói đến thôn phệ máu thịt tinh huyết.

"Đại ca, huynh có muốn học không? Nếu huynh muốn tiểu đệ có thể dạy." Tiểu Hắc hướng về Tần Vũ nói.

Tần Vũ giật mình một cái.

"Ha ha… đùa đại ca đấy thôi, loại công phu thôn phệ huyết nhục này chỉ thích hợp với bản thân tiểu đệ thôi, do đệ là "ám điện" nên mới thi triển được". Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm nói, thôn phệ máu thịt tinh huyết của yêu thú khác, loại tuyệt chiêu này quả thật yêu thú bình thường không thể có được.

Cũng chỉ có những loại yêu thù mang tính chất đặc thù được mô tả mới có thể sử dụng loại tuyệt chiêu này

Ví như thần thú Hồng Loan cũng không thể sử dụng loại tuyệt chiêu này, điều này không có nghĩa là Tiểu Hắc lợi hại hơn thần thú Hồng Loan, tỷ như Xích Huyết mãng xà dù không phải là thần thú nhưng lại có thể thôn phệ máu thịt tinh huyết. Loại tuyệt chiêu này chỉ có thể đại biểu cho tính đặc thù của Tiểu Hắc.

"Tốt rồi, tiếp tục lên đường, cho đến hiện tại vẫn chưa phát hiện thấy yêu thú nào lợi hại cả". Tần Vũ cười trong lúc truyền âm.

Sau đó Tần Vũ và Tiểu Hắc lại tiếp tục lặn xuống, trên đường đi xuống Tiểu Hắc cũng một lần thôn phệ thêm ba khối thịt nữa, sau khi thôn phệ ba khối nữa thì Tiểu Hắc cũng không còn thôn phệ nữa, có vẻ như nó đã đạt đến cực hạn, cần phải quay lại để tiêu hoá.

Đi xuống đến khoảng ba bốn nghìn mét Tần Vũ cuối cùng cũng phát hiện được một con Kim Đan kỳ yêu thú đầu tiên, đó là một con Thanh Xác Ô Quy (rùa đen mai xanh), con ô quy này vừa thấy bọn họ thì lập tức sợ hãi, biến hoá thành hình người, bỏ chạy nhanh như chớp.

Tần Vũ cùng Tiểu Hắc kinh ngạc nhìn con thanh xác ô quy bỏ chạy.

"Đại ca, chuyện gì vậy, sao nó lại bỏ chạy, chúng ta đâu có tìm cách giết nó?", Tiểu Hắc lên tiếng, một phút trước nó đã dùng linh thức truyền âm nói chuyện hoà hảo với con ô quy.

Tần Vũ cũng lắc đầu không hiểu.

Tần Vũ cùng Tiểu Hắc đi xuống độ sâu năm nghìn mét. Ở độ sâu này có nhiều yêu thú, tuy nhiên những con yêu thú nhỏ yếu vừa nhìn thấy bọn Tần Vũ liền lập tức bỏ chạy, điều quái dị nhất là những con yêu thú này khi gặp phải những yêu thú công lực cao cường thì lại không hề bỏ chạy.

Có vẻ như… những con yêu thú yếu kém này sợ bọn Tần Vũ.

Quái dị, thật là quái dị.

"Hắc hắc, coi bộ mấy tên không biết từ đâu đến này không thông hiểu quy củ, ta cá là tụi nó không sống quá nửa ngày". Một Kim Đan hậu kì yêu thú từ xa nói với một con yêu thú khác, tức khắc hai con yêu thú biến hoá thành nhân hình.

Hai con yêu thú này không tránh né bọn Tần Vũ thậm chí còn dùng linh thức truyền âm nói cho bọn họ nghe.

"Nửa ngày? Hai tên mới đến này ta cá chỉ một giờ là tụi nó chết." Một con yêu thú hình người khinh thường nói.

Tần Vũ cùng Tiểu Hắc nhìn nhau, thật sự cảm thấy kỳ lạ. Thật

ra là có chuyện gì?

"Những người khác biến đi, hai tên đó là của ta". Bất ngờ xuất hiện một luồng linh thức to lớn bao trùm chu vi xung quanh, tiếng linh thức truyền âm vang lên trong đầu tất cả yêu thú. Đám yêu thú nhân hình tức khắc quay đầu bỏ chạy.

"Không hay".

Tần Vũ dụng linh thức phát hiện sự tình bất diệu, tuy nhiên ngay lập tức gần mười con thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư (bạch tuộc tám chân) khổng lồ từ bốn phía đã kéo đến, bọn Tần Vũ căn bản không có chỗ để mà chạy, mười con thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư này đã đạt đến Kim Đan kỳ

"Ha ha ha…" Lúc đó một tiếng cười vang lên, một con hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư khổng lồ xuất hiện, con này so với những con khác còn to lớn hơn bốn năm lần, khí tức cực kỳ khủng bố, tám cái xúc tu tựa như giao long khiến người sợ hãi.

Tần Vũ và Tiểu Hắc mặt mày lập tức đổi sắc.

Con hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư này mắt loé sáng nhìn bọn Tần Vũ, trong mắt hiện rõ vẻ tham lam.

Chương 100

Tử Vong Nguy Ky

Tần Vũ và Tiểu Hắc sắc mặt biến thành khó coi.

Lúc này xung quanh bọn Tần Vũ đã có đến mười sáu con thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư, trong đó có mười hai con đã lập thành trận thế, từng đạo yêu nguyên lực tựa như thiên la địa võng bao vây bọn Tần Vũ vào giữa.

"Thập nhị môn Thiên La Địa Võng trận". Tần Vũ trong lòng phát lạnh.

Thập nhị môn Thiên La Địa Võng trận không phải là trận pháp cao thâm gì, nhưng bố trận lại là mười hai Kim Đan kỳ Bát Trảo Chương Ngư, mà Bát Trảo Chương Ngư thân thể cực đại, sở hữu nhiều yêu nguyên lực, cùng là Kim Đan kỳ nhưng chúng còn lợi hại hơn nhiều yêu thú khác.

Nếu không sử dụng trận pháp thì với lực lượng liên thủ của mười hai Kim Đan kỳ yêu thú này Tần Vũ và Tiểu Hắc còn có thể phá được. Nhưng giờ trận pháp đã phát huy tác dụng kìm hãm bọn họ.

"Không sớm ly khai giờ phải kẹt tại đây." Tần Vũ trong lòng chỉ biết cười khổ.

Ngày hôm nay Tần Vũ cùng Tiểu Hắc lúc trước ở trên mặt biển hãy còn phiêu lưu thưởng ngoạn rất thoải mái. Nhưng đó chỉ là lúc trên mặt biển, còn lúc này đối mặt với yêu thú dưới đáy biển Tần Vũ mới thực sự nhận ra con đường tu chân thật chẳng tốt đẹp gì.

Không lạ gì khi Phong Ngọc Tử lại không dám tiến nhập thâm hải, cũng không lạ gì khi nói tại hải vực thế lực đáng sợ nhất là

yêu thú ở dưới biển.

"Đại ca, thế nào?" Tiểu Hắc hỏi.

Tần Vũ tim đập liên hồi, nhưng nhìn đại trận này cũng không nói nên lời.

Mười hai Kim Đan kỳ Bát Trảo Chương Ngư bố trí thành đại trận, một người một ưng bọn họ không chắc có thể phá được.

Tần Vũ trong lòng quyết tâm: *"Bất kể là ai nếu muốn đối phó với ta thì ta nhất định không để kẻ đó yên lành."* Tần Vũ mặc dù bình thường đối đãi với bằng hữu chân thành nhưng một khi đã xuất thủ thì quyết không mềm lòng.

"Đại ca, mười sáu con Kim Đan kỳ yêu này thì có bốn con Kim Đan hậu kỳ không tham gia bố trận, nhưng đáng sợ nhất chính là hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư, nó đã đạt Nguyên Anh kỳ rồi". Tiểu Hắc thanh âm lạnh lẽo, không có vẻ gì hoảng loạn.

"Chạy trốn không xong rồi, giờ chuẩn bị chiến đấu."

Lực lượng cơ nhục toàn thân Tần Vũ như thể bừng tỉnh, bất kể đụng phải chuyện gì, hắn cũng phải loại người yếu đuối để cho người ta bắt nạt, Tần Vũ lại còn có vũ khí mạnh mẽ là Diễm Sí kiếm và Diễm Sí quyền sáo

Bọn Tần Vũ dùng linh thức quan sát địch nhân xung quanh, không dám thả lỏng người, chuẩn bị sẵn sàng công kích.

Hai huynh đệ, một người một ưng hoàn toàn cảm nhận được nguy hiểm.

Nguy hiểm chết người!

Mười hai đầu Kim Đan kỳ Bát Trảo Chương Ngư bố trí thành *"Thập nhị môn Thiên La Địa Võng trận"*, bên ngoài còn có bốn đầu

Kim Đan hậu kỳ yêu thú, đồng thời còn có Nguyên Anh kỳ hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư, khí thế cuồng bạo không ngừng tán phát.

Hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư thân thể chuyển động biến hoá thành nhân hình.

Cả người hắn cao khoảng hai mét, trên thân khoác một tấm hồng bào, tấm hồng bào này rất lớn như thể bao trùm lấy toàn bộ thân thể. Trên miệng hắn ta nở một nụ cười.

Mục quang tham lam nhìn lên Tiểu Hắc, hắn bất ngờ cười lớn: *"Ha ha… một con Kim Đan kỳ phi cầm không ngờ lại dám xuống biển, thật đúng là muốn chết, phi cầm ở trong nước thực lực suy giảm rất lớn, ngươi hãy đợi Tang Mặc này đến đồ sát đi"*.

Tiểu Hắc nhãn quang sắc bén hướng về Tang Mặc, khí thế toát ra một điểm cũng không chịu kém đối thủ.

Tang Mặc ngay khi nhìn thấy Tần Vũ, nhãn tình lập tức rực sáng: *"A, không ngờ lại là… Tu tiên giả. Tang Mặc ta thật là may mắn, kim đan và thịt của Tu tiên giả rất thuần tịnh, hấp thu vào cảm giác thật là… sảng khoái"*.

Giống như sắc lang gặp phải mỹ nữ, tên Bát Trảo Chương Ngư Tang Mặc này thấy Tần Vũ thì rất hưng phấn, tự hồ như ngay cả nước dãi cũng chảy ra.

"Ồ! Ngươi nói ta là Tu tiên giả!" Tần Vũ bật cười hỏi ngược lại.

Tại thời điểm này Tần Vũ tựa hồ không có lấy một điểm khẩn trương, cũng không bận tâm việc chạy trốn, thay vào đó đối thoại với Tang Mặc.

Tang Mặc như thể đang thấy đồ ăn ngon, thân thiết nói : *"Ôi, thật hợp khẩu vị của ta, nhưng ta có thể cảm thấy ngươi không hề có khí tức của yêu thú, ngươi khẳng định là nhân loại. Thêm nữa khí tức*

do ngươi tán phát ra là…"

Cổ họng bị hồng bào che khuất của Tang Mặc phát ra âm thanh cao vút: *"Khí tức nóng bỏng, hơn nữa lại rất thuần tịnh! Tu ma giả năng lượng phần lớn là có tính chất ăn mòn, tà ác, hỗn tạp, chỉ có những ma đạo tông phái cấp cao mới có năng lượng thuần tịnh, nhưng môn phái nào lại có tên đệ tử ngu ngốc như ngươi? Dám chạy xuống đáy biển!"* Tang Mặc không có vẻ gì hấp tấp lo lắng.

Trong phạm vị một vạn dặm là địa bàn của Tang Mặc, kể có cao thủ khác đến cũng không thể cùng với hắn ta tranh đoạt. Nếu không sẽ vi phạm quy củ, một khi đã vi phạm quy củ thì…

Do vậy Tang Mặc không một chút lo lắng.

Tần Vũ hơi nhíu mày.

Hắn còn nhớ rõ khi cùng Tiểu Hắc lặn xuống biển, những con yêu thú nhỏ yếu vừa thấy bọn họ là bỏ chạy, còn những con to lớn mạnh mẽ thì lại đánh cá bọn họ khi nào chết, có vẻ như chúng đã nhận ra bọn họ là bên ngoài đến.

"Tại sao lại ngu ngốc chạy xuống đáy biển?" Tần Vũ cũng giả vờ ngu đần, hà huống đối với vấn đề này hắn cũng không biết gì.

"Có vẻ như ngươi rất là ấu trĩ, bất quá… khi ngươi chết một cách không cam lòng thì thịt da sẽ có thớ gân. Ta thích nhất là loại da thịt này. Do vậy ta sẽ không nói cho ngươi biết. Ha ha… Ngươi hãy chuẩn bị một cái chết không cam lòng đi."

Tiếng cười sắc nhọn của Tang Mặc từ trong hồng bào phát ra.

"Phụ thân, Tu tiên giả con chưa từng được thưởng thức qua, chậc…chậc…, thật là muốn nếm thử quá, cấp cho con một cái được không vậy?" Một Kim Đan hậu kỳ thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư ở bên cạnh biến thành một thanh niên tà dị nói với Tang Mặc.

Tang Mặc hàm dưới khẽ hạ xuống: *"Tiểu tử này… thôi được rồi, cấp cho ngươi một cái chân."* Tang Mặc đối với nhi tử của mình có điểm dung túng.

Thanh niên tà dị lập tức hưng phấn: *"Thật là tốt quá, phụ thân, con chim ưng đó cũng giao cho con nha?"*

"Tang Đồ!" Tang Mặc sắc mặt trầm xuống, mắt phát một đạo hồng quang: *"Ta ghét nhất những kẻ… được voi đòi tiên, cho dù là nhi tử của ta, ta cũng chỉ cấp cho ngươi một cái chân của Tu tiên giả, ngươi còn nói nữa thì đừng trách ta vô tình."*

Tang Đồ lập tức không dám nói nữa, Tang Mặc nếu mà nổi giận thì cho dù không giết hắn nhưng có thể bắt nhốt hắn khoảng vài trăm năm trong ngục.

Tang Mặc nhìn về phía mười hai con Bát Trảo Chương Ngư đang bố trận, nhẹ nhàng vung tay.

Bọn Tần Vũ bị khốn trong đại trận sớm đề thăng lực lượng chuẩn bị tấn công mạnh mẽ bất cứ lúc nào.

"Đại ca!", thanh âm Tiểu Hắc vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ toàn thân cân cốt kêu lên, truyền âm nói: *"Tiểu Hắc, trận chiến này không thể bất cẩn, chuẩn bị xuất toàn lực, muốn thoát khỏi trận phải dựa vào tốc độ, có thể thoát được người nào tốt người đó."*

"Mẹ nó, cả bọn lên đây, cho dù có chết, ta cũng phải kéo theo vài đứa." Tiểu Hắc cũng phát cuồng.

Bất ngờ…

"Tung lưới!" Tang Mặc trên mặt nụ cười sáng lạn, tuyên bố mệnh lệnh.

Mười hai đầu thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư lập tức truyền yêu nguyên lực vào trong trận, trận pháp liền hình thành lên lưới năng lượng trực tiếp khống chế bọn Tần Vũ. Đồng thời bọn chúng cũng chuẩn bị tiến hành vây công.

Đám Bát Trảo Chương Ngư này cũng hiểu rõ, Thập nhị môn Thiên La Địa Võng đại trận này dùng để vây khốn người thì lợi hại nhưng lực công kích thì lại bình thường.

"Mười hai tiểu tử này liên thủ lại là đủ thắng tên Tu tiên giả cùng con ưng đó." Tang Mặc lòng đầy tự tin, hắn phải lo gì chứ, hắn vốn là Nguyên Anh tiền kỳ yêu thú, hơn nữa còn là Bát Trảo Chương Ngư có lực công kích mạnh mẽ.

Cùng là Nguyên Anh tiền kỳ nhưng Tang Mặc này so với Hạng Ương còn lợi hại hơn nhiều.

Một thần thú đồng đẳng cấp có thể dễ dàng sát tử mười tu tiên giả cùng đẳng cấp. Tang Mặc dù không phải thần thú nhưng cũng có thể ngang hàng với hai ba tu tiên giả cùng cấp.

"Tiểu Hắc!"

Tần Vũ hét lên một tiếng, đồng thời Diễm Sí kiếm đột nhiên xuất hiện tại thủ tâm, trực tiếp phách một kiếm lên lưới năng lượng. Lưới năng lượng tất nhiên không bị phá nhưng cùng với tiếng hét của Tần Vũ, Tiểu Hắc cũng vung trảo hướng tới.

"Phốc!"

Lưới năng lượng rách toang, năng lượng tán phát.

Một tiếng ưng kêu sắc nhọn từ miệng phát ra, Tiểu Hắc vỗ cánh trực tiếp hướng lên trên không mà chạy. Tám ngọn trảo to dài của một con Bát Trảo Chương Ngư từ dưới bất ngờ như thiểm điện phóng lên, đồng thời…

Tám cột nước khổng lổ bắn lên theo, uy lực tám cây côn thịt này quả thật rất lớn. Tiểu Hắc hai mắt loé sáng…

"Bang!"

Lưỡng đạo thiểm điện từ hai mắt Tiểu Hắc phóng ra bắn lên thân thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư. Thân thể nó liền run lên. Nhưng khi Tiểu Hắc muốn chạy thì sáu bảy đầu Bát Trảo Chương Ngư đã hoàn toàn lấp kín chỗ trống.

Mỗi một Bát Trảo Chương Ngư đều sở hữu tám cái nhục trụ (chân) to lớn, những nhục trụ này vô cùng linh hoạt, hoàn toàn chặn hết mọi ngả của Tiểu Hắc.

"Oan gia ngõ hẹp, kẻ mạnh là người thắng, tới đây đi!"

Tần Vũ nghiến chặt răng, toàn thân lập tức hoá thành một trận cuồng phong.

"Chát!"

Âm thanh vang lên, đồng thời một tiếng thét đau đớn cũng vang lên, ba khối nhục trụ bị chém xuống, Tần Vũ tay nắm Diễm Sí kiếm, trên Diễm Sí kiếm ẩn chứa Tinh Thần lực hoá thành Tinh Thần kiếm mang, nhục trụ dù có lợi hại hơn cũng không thể chống lại sự công kích của thượng phẩm linh khí.

Từ đằng xa quan sát, Tang Mặc cười lạnh vài tiếng: *"Lão tam, ngươi lên chơi với hắn đi!"*

"Vâng, đại ca!"

Bên cạnh Tang Mặc lúc này là bốn Kim Đan hậu kỳ thanh sắc Bát Trảo Chương Ngư, trong bốn con này ngoại trừ nhi tử của Tang Mặc còn lại là ba vị huynh đệ của Tang Mặc. Tang Mặc sớm đã nhìn ra một người một ưng này chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ.

"Chặt đứt trảo của ta, chết!"

Linh thức truyền âm vang lên trong đầu Tần Vũ, con Bát Trảo Chương Ngư bị chặt đứt ba nhục trụ điên cuồng vũ động năm nhục trụ còn lại, đồng thời một luồng khí đen bất ngờ trào ra bao trùm chu vi cả trăm mét.

"Có độc!"

Tần Vũ lập tức nín thở, không ngờ độc khí này lại qua da thâm nhập vào trong cơ thể, ngay lập tức Tần Vũ cảm giác một vài chỗ bị tê liệt, liền vội vàng vận chuyển tinh thần lực ngăn chặn hoàn toàn độc khí này.

"Bồng!"

Khi Tần Vũ đang ngăn trở độc khí thì đồng thời một cỗ lực lượng khủng bố trực tiếp quật vào hông, cả người lập tức bị quật bay đi, đồng thời đám nhục trụ liên tục *"phanh… phanh…"* quật lên người Tần Vũ, không để hắn có cơ hội ổn định lại, tựa như một bao cát bị đánh qua đánh lại.

Tần Vũ dùng Diễm Sí quyền sáo chộp lấy một nhục trụ, trực tiếp nhổ đứt nhục trụ, sau đó lại muợn lực né tránh, tranh thủ lấy một giây an tĩnh. Khoé miệng khẽ rỉ máu, Tần Vũ liền nhổ ngụm máu trong miệng ra, trong mắt xuất hiện hàn quang.

"Mẹ nó, một đám bát trảo hỗn đản!"

Tần Vũ thân thể rất là cường hãn có thể so sánh với linh khí, thêm vào đó hơn phân nửa lực công kích lên thân đã bị loại bỏ nên bản thân hiện tại không hề bị vết thương nào lớn. Lúc này Tiểu Hắc cũng bị sáu bảy đầu Bát Trảo Chương Ngư bao vây.

Đám Bát Trảo Chương Ngư lại tiếp tục tấn công, từng cây nhục trụ không ngừng bổ xuống, trên mỗi cây đều lưu động yêu nguyên lực.

"Cái đám trảo tử này thật là nhiều." Tần Vũ vừa tránh thoát một đòn tập kích thì lại có sáu bảy cái nhục trụ quật tới, yêu nguyên lực khủng bố không ngừng bành trướng oanh kích, Tần Vũ tựa như một con cá đang nằm trong lưới.

Tần Vũ dụng linh thức hoàn toàn tán phát, đối với đại cục đã hoàn toàn nắm trong lòng bàn tay.

Lúc này Tiểu Hắc đang lâm vào cảnh nguy hiểm, thiểm điện tối đa chỉ làm bọn yêu thú tạm thời tê liệt một lúc, còn nếu muốn dùng lôi hoả để giết một con yêu thú thì không biết phải phát xuất bao nhiêu đạo lôi hoả đây? Còn những tuyệt chiêu khác thì đều lại là loại tuyệt chiêu trí mạng.

"Con yêu thú Nguyên Anh kỳ hiện vẫn chưa xuất thủ, giờ mà không tung ra toàn lực thì đừng hòng mà trốn thoát!" Khoé mắt Tần Vũ run run, nhãn tình đỏ rực, ngay lập tức lực lượng trong cơ thể đạt đến trạng thái cao nhất.

"Tiểu Hắc, chuẩn bị Thệ Điểm Cửu Thiểm!"

Thanh âm Tần Vũ vang lên trong đầu Tiểu Hắc, nghe xong Tiểu Hắc dùng truyền âm nói: *"Đại ca, tiểu đệ giờ đang bị hơn mười cái nhục trụ bao vây, làm cách nào mà thi triển Thệ Điểm Cửu Thiểm?"* Tiểu Hắc cũng lo lắng, nhưng ngay khi đang nói thì phát sinh sự kiện làm bản thân kinh ngạc.

"Bang!"

Tiểu Hắc nhìn qua là hiểu rõ Tần Vũ đang sử dụng Tinh Thần lĩnh vực, chỉ thấy Tinh Thần lực lưu chuyển với tốc độ cực nhanh hình thành một vầng tinh vân bao lấy thân thể Tần Vũ, tốc độ cá nhân Tần Vũ lập tức tăng lên gấp mười lần.

"Rắc… rắc… rắc!"

Tần Vũ như một đạo thiểm điện, không hướng về Tang Mặc

công kích mà hướng về phía Tiểu Hắc, một đám nhục trụ cản đường bị Tần Vũ dùng Diễm Sí kiếm điên cuồng chém xuống, không để một cái nào chạm vào thân.

Máu phun ra khi nhục trụ bị cắt xuống cũng không cản được tầm nhìn của Tần Vũ, Tần Vũ hướng về Tiểu Hắc thét lớn :

"Tiểu Hắc, chạy!"

Ngay khi Tần Vũ quấy động, nguyên bản mười đầu Bát Trảo Chương Ngư liền bị rối loạn, Tiểu Hắc lập tức tỉnh ngộ, vội vàng thi triển Thệ Điện Cửu Thiểm nhanh chóng hướng lên trên không bỏ chạy, Tần Vũ cũng liền ngự kiếm nhanh chóng bỏ chạy.

Hốt nhiên…

"Bồng!" một cây nhục trụ thô đại trực tiếp giáng xuống thân thể Tần Vũ, lực lượng so với lúc trước đáng sợ hơn nhiều lần, Tần Vũ như bị đập mạnh, toàn thân run lên, máu từ miệng phun ra như suối.

"Đại ca !!!" Tiểu Hắc hai cánh rung động, bất ngờ bay ngược lại.

Chương 101

Tái Kiến Liễu, Tiểu Hắc

"Hừm, ngươi còn muốn chạy". Một hồng sắc bát trảo chương ngư khổng lồ xuất hiện bên cạnh Tần Vũ, so với nhục trục của thanh sắc chương ngư thì nhục trụ của nó phải dài đến bốn năm mươi mét.

Quang mang loé sáng, hồng sắc bát trảo chương ngư biến thành hình người

"Sách sách (tiếng chắt lưỡi), nhận một đòn của ta mà không chết, xem ra ngươi cũng có bản lĩnh". Tang Mặc khen ngợi Tần Vũ. Ngay lúc đó đám bát trảo chương ngư cũng từng con từng con biến hình thành người, con chương ngư lúc trước bị chém đứt trảo khi biến thành hình người không ngờ tứ chi vẫn hoàn hảo.

Đặc tính của loại bát trảo chương ngư này là một khi trảo tử bị chặt đứt thì có thể mọc dài lại, cái này đối với công phu tu vi không hề có liên quan. Không như thần thú Long Nham Sư, một khi chi bị chặt mất thì trừ khi phi thăng, bằng không tuyệt đối không thể mọc lại.

"Lão tam, ta để cho ngươi xuất thủ, không ngờ lại chẳng làm gì được hắn". Tang Mặc giọng đầy bất mãn.

Tên lão tam sợ hãi nói: *"Đại ca, không phải tại đệ, đệ đã chuẩn bị xuất thủ rồi, nhưng tên tu chân giả này tốc độ bất ngờ tăng lên gấp mười lần, nhanh đến kinh khủng, đệ căn bản không thể theo kịp, may là có đại ca xuất thủ kịp thời"*.

Tang Mặc hắng giọng: *"Điều này cũng phải, tốc độ tiểu tử này đúng là quỷ dị, lúc đó ta cũng phải dựa vào bản lãnh cộng thêm độ dài của nhục trụ mới có thể đón đầu hắn, nếu hoàn toàn chỉ dựa vào tốc*

độ của cơ thể thì ta tối đa là chỉ bằng hắn".

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Vừa rồi là do hắn thi triển *"Tinh thần lĩnh vực"*, như quả trong tình huống bình thường luận tốc độ không thể nào bằng được với Tang Mặc.

"Có vẻ như muốn đào tẩu thực sự rất khó". Tần Vũ không ngừng cân nhắc suy nghĩ, thực sự không quan tâm đến thương thế bản thân.

Tần Vũ mặc dù thụ thương trầm trọng, bất quá từng đạo thanh lưu không ngừng lưu biến, toàn thân không ngừng khôi phục lại với tốc độ kinh nhân. Tần Vũ tin chắc không lâu sau thương thế sẽ có thể hoàn toàn khôi phục. Có điều hắn cũng rất kinh hãi trước lực công kích của Tang Mặc.

"Đại ca". Tiểu Hắc bay đến bên cạnh Tần Vũ, cánh đập nhẹ vào lưng hắn.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn Tiểu Hắc, mặt đầy vẻ giận dữ.

"Tiểu Hắc, tại sao đệ lại không chạy đi, tại sao!!!" Tần Vũ trừng mắt nhìn Tiểu Hắc, dùng linh thức truyền âm trách mắng, hắn lúc này trong lòng vô cùng phẫn nộ. Dù đang bị Tần Vũ trừng mắt Tiểu Hắc vẫn nói: *"Đại ca, nếu anh không thể chạy được thì thà để cả hai ta cùng chết"*.

"Hỗn đản!!!" Tần Vũ bất ngờ mắng.

Tiểu Hắc rùng mình.

Tiếng Tần Vũ dùng linh thức truyền âm từng lời từng lời trầm trọng vang lên trong đầu Tiểu Hắc: *"Nhớ lấy, bất kể như thế nào chúng ta cũng phải đào xuất được một người, nếu như ta và ngươi đều chết cả thì còn nói gì đến việc báo thù nữa chứ"*. Trong thanh âm

Tần Vũ ẩn hàm hung ác.

Từ khi tám tuổi Tần Vũ đã không hề biết nhận thua, chiến thắng ai là khó nhất? Chiến thắng bản thân là khó nhất.

Tần Vũ năm tám tuổi đã từng chiến thắng chính mình. Bất kể chuyện gì hắn cũng không chịu đầu hàng, ngay khi còn có một điểm hy vọng thì nhất định không bỏ cuộc. Tâm tính hắn vốn vô cùng kiên cường, chết hắn vốn không sợ, chỉ sợ phải chết một cách uất ức.

"Ha ha……" Tần Vũ bất ngờ ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tang Mặc lạnh lẽo hỏi: *"Ngươi cười cái gì?"*

"Ta cười ta quá ngốc". Tần Vũ nhãn tình có vẻ mênh mang, hai mươi năm kinh lịch hiện lên trước mắt, *"Ta không những đã nghĩ sẽ phiêu đãng trên mặt biển, cảm thụ cái kinh tâm động phách của tu chân giới, thậm chí còn ngu ngốc muốn tiến vào biển sâu để một lần biết qua thế giới yêu thú dưới biển, kinh tâm động phách thì đã cảm thụ được rồi, có điều đây có lẽ là lần cuối cùng ta cảm thụ được cái cảm giác kinh tâm động phách như thế này."*

Tần Vũ cảm thán nói.

Tiểu Hắc trong lòng thực sự hoài nghi, nó đối với Tần Vũ vốn hiểu rất rõ, khi đối mặt với nguy hiểm, Tần Vũ nếu như chưa đến phút cuối cùng tuyệt đối không bỏ cuộc, lúc này tại sao lại nói chuyện với địch nhân với khí chất tang thương như vậy? Trực giác của Tiểu Hắc nhắc nhở…

Có vấn đề!

"Ngươi đúng thật ngu ngốc, hải vực vô hạn này cho dù là tu ma giả hay tu tiên giả đều không dám tiềm nhập vào sâu, ngay cả các cao thủ tu tiên giả hay tu ma giả dám tiến vào thì cũng đều phải nhanh chóng li khai ngay."

Tang Mặc khẳng định tu tiên giả ở trước mặt rõ ràng đã bị trọng thương, trúng phải một kích toàn lực đó của hắn mà không chết thì đã là may phúc rồi. Tang Mặc lúc đầu còn lo là nhục thể của Tần Vũ bị hắn đánh nát mất.

Lúc này nhìn thấy không khí tang thương của Tần Vũ, ngạo khí của Tang Mặc tự nhiên tăng lên.

"Thương thế phục hồi cũng được khoảng chín phần rồi". Tần Vũ trong lòng âm thầm tính toán, linh thức tiếp tục xác định vị trí những kẻ xung quanh, kế hoạch vạch ra trong tâm duyệt lại một lần nữa, Tần Vũ xác định không có vấn đề gì.

Tần Vũ quay đầu nhìn Tiểu Hắc.

Tiểu Hăc cảm nhận được ánh mắt Tần Vũ, trong lòng không khỏi run lên, nó biết Tần Vũ khẳng định là đã có quyết định.

"Đại ca, huynh muốn làm gì? Mau mau nói cho đệ biết đi". Tiểu Hắc lo lắng.

Tần Vũ linh thức truyền âm kiên định nói: "Tiểu Hắc, ngươi phải nhớ kỹ, như quả cơ hội đào tẩu xuất hiện một lần nữa thì nhất định phải nắm lấy, bất kể như thế nào ngươi nhất định phải đào tẩu, chúng ta đào tẩu được kẻ nào thì hay kẻ đó, ai có thể đào tẩu thành công nhất định sau này phải trả thù cho kẻ không bỏ chạy được, nếu cả hai đều có thể đào tẩu thành công thì đúng là việc đáng mừng, còn nếu không ai đào tẩu được thì chỉ còn biết tự trách số phận đen đủi"

Tiểu Hắc rùng mình, nó cảm nhận được quyết tâm liều mạng của Tần Vũ.

Tiểu Hắc lâu nay vốn ở cùng với Tần Vũ, giữa tâm linh một người một ưng đã nảy sinh một cảm giác đặc thù, thậm chí cảm nhận được ttình cảm của đối phương. Cảm giác này thật là vô

cùng huyền diệu.

"Đại ca, yên tâm đi, đệ nhất định không để huynh thất vọng".

Hốt nhiên…

Một tiếng ưng kêu bất ngờ cất lên, đồng thời một cỗ lực lượng khủng bố từ trên thân Tiểu Hắc bạo phát, nó há mồm phun ra một đoàn lôi hoả cực tốc hướng về phía Tang Mặc, so với lôi hỏa trong quá khứ thì có điểm bất đồng, tại hạch tâm đoàn lôi hoả có ẩn chứa đoàn ám hắc sắc điện quang.

"Trò trẻ con".

Tang Mặc khinh thị vung tay áo lên, một đạo hồng sắc ti đái (sợi dây màu đỏ) từ trong áo bay ra nghênh tiếp đoàn lôi hoả của Tiểu Hắc, đoàn lôi hoả bất ngờ quang mang đại thịnh, chỉ chốc lát đã thiêu cháy hoàn toàn sợi ti đái.

Tang Mặc sắc mặt biến đổi.

"Đại ca, chạy nhanh". Thanh âm Tiểu Hắc vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ sắc mặt biến đổi, Tiểu Hắc không ngờ xuất thủ nhanh hơn hắn, chỉ tiếc là… hắn hiểu rằng kế hoạch của Tiểu Hắc rất giản đơn, gần như không thể thành công. Nhưng Tần Vũ không để tâm cơ của Tiểu Hắc phải lãng phí.

"Hưu!"

Tần Vũ chân đạp phi kiếm, thân thể cực tốc bay về phương nam.

"Muốn chạy?"

Mười sáu cái nhục trụ của hai con Kim Đan hậu kỳ bát trảo chương ngư lập tức vung lên chặn đường Tần Vũ. Bên cạnh đó,

hai con Kim Đan hậu kỳ khác cũng đã chuẩn bị để chặn đứng lộ tuyến di chuyển của Tần Vũ.

So với con ưng kia thì đám bát trảo chương ngư này thích thôn phệ nhục thể của tu tiên giả hơn, huống gì lúc trước Tần Vũ đã trảm đoạn không ít nhục trụ của chúng, mối phẫn hận của chúng đối với Tần Vũ vì thế cũng lớn hơn nhiều so với Tiểu Hắc.

Đạo lôi hoả của Tiểu Hắc lúc này cũng đã bắn tới trước mắt Tang Mặc.

Tang Mặc hống lên một tiếng, cả người biến thành hồng sắc bát trảo chương ngư, trên những cái nhục trụ dài bốn năm mươi mét không ngờ lại có đạo đạo kim quang sáng chói, quan sát cẩn thận có thể nhận ra bên ngoài những cái nhục trụ có một loại hộ giáp linh khí bao bọc lấy.

"Oanh!"

Nhục trụ ẩn hàm luồng yêu nguyên lực khủng bố trực tiếp nghênh đón đoàn lôi hoả. Lôi hoả bị phá vỡ tan, nhưng ám hắc sắc thiểm điện không ngờ lại giống như dịch thể rơi lên trên lớp linh khí bên ngoài nhục trụ.

"Xuy xuy"

Linh khí hộ giáp liền bị ăn mòn, Tang Mặc lập tức cảm nhận một trận đau đớn kịch liệt liền vội vàng khống chế yêu nguyên lực trong cơ thể nỗ lực ngăn chặn loại ám hắc sắc thiểm điện quái dị có tính chất ăn mòn mãnh liệt này.

"Các ngươi đừng hòng chạy được một ai!"

Thanh âm trầm thấp ẩn hàm cực độ phẫn nộ vang lên trong đầu Tần Vũ và Tiểu Hắc, tám cái nhục trụ dài tựa như những con mãng xà khổng lồ hoàn toàn chặn ngang bốn phía Tiểu Hắc, trên mỗi nhục trụ đều hàm chứa một lực lượng cuồng bạo.

"Đại ca" Tiểu Hắc nhìn tám cái nhục trụ đang bao vây nó, rồi lại nhìn Tần Vũ đang bị bốn Kim Đan hậu kỳ bát trảo chương ngư bao vây, thật sự không nói nên lời.

Trong mắt Tần Vũ loé lên một tia tiếu ý. Mặc dù chỉ thoáng qua rồi mất, nhưng khi Tiểu Hắc nhìn thấy tia tiếu ý trong mắt Tần Vũ thì nó có mười phần xác định tia tiếu ý đó là do đạt thành kế hoạch. Tiểu Hắc không khỏi lo lắng.

"Hùm ~~~~ Ngươi, không ngờ lại dám phá đi một kiện trung phẩm linh khí hộ giáp của ta, ta phải xé xác ngươi, sau đó hút lấy tinh huyết, đập nát hồn phách của ngươi". Thanh âm trầm thấp của Tang Mặc vang lên trong đầu bọn Tần Vũ.

Tiểu Hắc cẩn thận phân tích thực lực bản thân và Tang Mặc, cuối cùng phát hiện, kể cả khi nó sử dụng tuyệt chiêu trí mạng cũng không có khả năng kích bại yêu thú Nguyên Anh tiền kỳ trước mặt, kẻ còn mạnh hơn Hạng Ương gấp ba lần.

Nhưng lúc này Tần Vũ đã...

"Rất tốt, chính là lúc này". Khoé miệng Tần Vũ xuất hiện một nụ cười. Linh thức hắn đã hoàn toàn khoá chặt Tang Đồ, cũng đồng thời là nhi tử của Tang Mặc. Lúc này Tang Đồ tự hồ quan tâm đến sự tình của phụ thân nên đã quay đầu qua nhìn.

Ngay giây phút hắn ta quay đầu đi.

"Lưu tinh nhất kich!"

Toàn thân Tần Vũ lập tức vận chuyển, hai tay nắm chặt Diễm Sí kiếm, tinh thần lực bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích kỳ dị, thoáng chốc toàn thân hoá thành một tiêm truỳ, tại đầu của tiêm truỳ chính là Diễm Sí kiếm.

"Tang Đồ!"

Một Kim Đan hậu kỳ Bát Trảo Chương Ngư trong cuộc đã phát hiện ra sự tình, nhưng với tốc độ của hắn không thể kịp Tần Vũ, hắn chỉ còn cách dùng linh thức truyền âm truyền đến mọi yêu thú có mặt lúc đó, bọn chúng cũng đã phát hiện ra.

"Tang Đồ!" khi Tang Mặc nhìn qua, hắn chỉ thấy một đạo tiêm trùy màu sắc mê ảo tinh thần đang trực tiếp phá nát bổn thể não đại con trai hắn. Sau đó là một luồng kim quang bắn về phương Nam.

Luồng kim quang này Tang Mặc biết rõ, chính là kim đan.

Kim đan của ai?

"Oanh!" nhục thể Tang Đồ rơi xuống mặt đất. Trong tình trạng không kịp chuẩn bị, trúng phải một kích trí mạng của Tần Vũ, hắn lập tức chết ngay. Thực tế cho dù có chuẩn bị thì hắn cũng chống không nổi một kích trí mạng này của Tần Vũ.

So với con người thì yêu thú yêu thương con cái hơn nhiều.

Tang Mặc tính tình lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng đối với nhi tử lại rất yêu thương, nhi tử của hắn có thể đạt đến Kim Đan hậu kỳ, thực lực ngang hàng với các huynh đệ của Tang Mặc là do Tang Mặc tự thân giết những yêu thú khác, đem kim đan cho nhi tử thôn phệ.

"Ba…"

Một thanh âm sắc nhọn tựa như một làn sóng lan ra bốn phương tám hướng, đồng thời tám cái nhục trụ của Tang Mặc đồng loạt đập xuống, thân thể lập tức như thiểm điện bắn đi trong nước, truy đuổi theo hướng của Tần Vũ.

Tiểu Hắc trừng mắt nhìn.

"Tiểu Hắc chạy nhanh đi, đây là cơ hội cuối cùng đó, đừng để ta

phải thất vọng, nếu không… ta có chết cũng không nhắm mắt!" tiếng Tần Vũ linh thức truyền âm vang lên trong đầu Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc ngay lập tức minh bạch.

Một âm thanh bi ai từ miệng Tiểu Hắc phát ra, trong âm thanh bi ai này ẩn hàm cực độ đau thương, bất cam, oán hận, thương tâm. Nhưng Tiểu Hắc không còn sự chọn lựa khác, nó liền thi triển *"Thệ Điểm Cửu Thiểm"* bay về phía Tây.

Đám Bát Trảo Chương Ngư lúc này mới tỉnh ngộ, vội đuổi theo Tiểu Hắc. Nhưng…

"Tốc độ của con chim ưng này không ngờ giống như tu tiên giả, nhanh đến mức đáng sợ". Con Kim Đan hậu kỳ bát trảo chương ngư nhìn tốc độ của Tiểu Hắc đành tự giác bỏ cuộc không đuổi theo. Bọn chúng về tốc độ còn thua kém một bậc, trừ khi cũng giống như lão đại Tang Mặc, đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ thì lúc đó truy đuổi mới có hy vọng.

"Chúng ta không đuổi theo à?" Lão tam nhìn lão tứ và lão nhị.

Lão nhị khiển trách: *"Đuổi cái gì mà đuổi, Tang Đồ chết rồi, lão đại khẳng định phát cuồng. Chúng ta còn không mau giúp lão đại đuổi theo tu tiên giả, con chim ưng đó không quan trọng, lỡ để cho tu tiên giả đó chạy mất thì các người chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của lão đại đi."*

Lão tam, lão tứ nghĩ đến tính khí của Tang Mặc thì lập tức toát mồ hôi lạnh.

"Đi".

Ba tên Kim Đan hậu kỳ yêu thú nhanh chóng đuổi về phương nam.

Lúc này Tần Vũ đang đạp trên phi kiếm triển khai thế hợp

nhất, toàn thân như một đạo thiểm điện bắn đi trong nước, tốc độ đạt đến cực trí. Nhưng từ phía sau tám cái nhục trụ của con hồng sắc bát trảo chương ngư đang điên cuồng vì mất con trong nháy mắt bất ngờ xuất hiện.

"Phốc!"

Một đạo nhục trụ giáng xuống, cơ thể Tần Vũ vào sát na cuối cùng chuyển mình một cách quỷ dị, khó khăn lắm mới thoát được một kích này. Kế tiếp sau đó là vô số đạo nhục trụ liên tiếp giáng xuống, tốc độ Tần Vũ tức thì giảm xuống rõ rệt.

Tần Vũ nghiến răng.

"Phải xem vận khí rồi". Thân thể Tần Vũ bất ngờ chuyển đỏ tựa như đang sôi sục, trên mặt Tần Vũ xuất hiện một nụ cười, hắn đối với tốc độ của Tiểu Hắc hiểu rất rõ, không có Tang Mặc truy kích thì Tiểu Hắc khẳng định có thể đào tẩu.

"Tạm biệt Tiểu Hắc!"

Tần Vũ trong lòng chậm rãi nói. Toàn thân bất ngờ biến thành đỏ rực, trong mắt loé lên ánh sáng ngoan cường, một đạo hoả diễm bất ngờ từ trên tay Tần Vũ bắt đầu bùng cháy…

(đến chương số 2, tại hải vực rộng lớn vô biên có vô số thế lực bàn cứ, Tần Vũ căn bản là không biết gì lại dám chạy xuống đáy biển, gặp phải tai hoạ cũng là bình thường. Ở những chương sau sẽ vén lên bức màn bí ẩn về cơ cấu to lớn của hải ngoại tu chân giới… cố sự của Tần Vũ so với lúc ở Tiềm Long đại lục sẽ hấp dẫn hơn, điên cuồng hơn!)

Chương 102

Vong Mệnh

Gần như cùng lúc đó, Tần Vũ toàn thân như hóa thành một đạo lưu tinh nhanh chóng đuổi theo chạy về phương Nam, thông thường khi Tần Vũ thi triển *"Nhân khí hợp nhất"* tốc độ sẽ tăng lên hàng trăm lần, do đó chỉ trong thời gian một cái chớp mắt, thân ảnh Tần Vũ đã hoàn toàn biến mất.

Một đạo hồng sắc tám tua lớn ẩn hiện không kịp đuổi theo, chính là do hồng bào yêu nhân Tang Mặc hoá thành.

Trong cái bóng đỏ đó, ẩn hiện thân hình Tang Mặc, luồng nhãn tuyến màu lục xạ ra chung quanh, đứng im tại đó hồi lâu không nói gì, cuối cùng khẽ rít lên thanh âm đầy oán hận:

- Huyết độn? Không thể nào… Không lý nào … rõ ràng hắn ta không phải là tu ma giả.

- Tu tiên giả kia, bất kể ngươi tu luyện pháp môn gì, ta cũng nhất định giết ngươi báo thù cho con ta.

Tang Mặc thân hình chớp động, chuyển hướng quay về lại hang ổ.

Hơn nửa ngày sau, Tang Mặc đi đến một tòa cung điện trang nhã, bên ngoài cung điện bố trí hai đạo Thủy hệ cấm chế, tuy nhiên hoạt động bên trong cung điện đó hoàn toàn không bị ảnh hưởng, Tang Mặc theo thuỷ đạo trực tiếp đi vào cung điện.

- Tộc trưởng!

Hai tiếng ngắn gọn từ hán tử trọc đầu đang cúi mình trước

Tang Mặc phát ra, Tang Mặc không nói gì trực tiếp đi vào cung nội, thanh âm lạnh lẽo hạ lệnh:

- Truyền lệnh tất cả mọi người trong cung lập tức tập trung ở đại điện, nếu chậm trễ sẽ bị "Sắc" hình.

Tiếng nói Tang Mặc vang lên khắp cung điện, đủ cả ư, thời gian quá ngắn, nhưng mọi tộc nhân cũng phải toàn lực nhanh chóng tập trung giữa đại điện. Trong vòng mười hơi thở, trong cung điện đã tập trung gần trăm người.

Tất cả đều là nhân hình, mọi tộc nhân khi tiến vào cung điện đều mang hình dáng loài người đích thực. Bên trong cung điện tuyệt không bố trí phương pháp chống đỡ lại cấm chú cự đại kia để đề phòng tập kích, nhưng có thể hóa thành hình người, đủ chứng minh những tộc nhân này chí ít cũng phải đạt tới Kim Đan kỳ cao thủ.

- Tộc trưởng, người bất ngờ triệu tập tất cả tộc nhân không biết đã xảy ra đại sự gì?

Một trung niên nhân mặc áo tro cúi đầu hỏi.

Tang Mặc cất giọng lạnh lùng quát lên:

- Hừ, việc đại sự gì ư? Con trai ta, Tang Đồ, vừa bị địch nhân sát tử. Tang Mạn ngươi nghĩ đó không phải là đại sự sao?

Song mục Tang Mặc phát xạ hàn quang nhìn trung niên áo tro Tang Mạn, Tang Mạn đối diện với hàn quang nhất thời cảm giác mồ hôi toát ra đầm đìa.

Tang Mạn trong tâm rét run thầm nghĩ:

- Tang Đồ tiểu tử quả nhiên đã bị giết, không lạ khi Tộc trưởng phẫn nộ như vậy, ta thật hồ đồ lại đi rước lấy cơn giận của tộc trưởng.

Tang Mạn biết tình hình không tốt, vội vã nói với Tang Mặc:

- Đại sự, đương nhiên là đại sự, Tộc trưởng, ngài hãy nói ra kẻ nào to gan hạ sát Tang Đồ, tiểu nhân sẽ đích thân phân thây hắn thành muôn vạn đoạn trả thù thay cho ngài.

- Ngươi lui xuống!

Tang Mặc khẽ nói.

Tang Mạn lập tức lui xuống đứng vào giữa hàng, trong lòng nhẹ nhõm nhẹ thở phào một cái.

- Tang tộc chúng ta tuy không phải là đại tộc gì, nhưng trong phạm vi quản hạt của Xích Huyết động phủ lại xuất hiện một tu tiên giả dám cả gan giết chết con trai ta, rõ ràng đã quá coi thường Tang tộc chúng ta.

Tang Mặc phát ra khí thế âm lãnh khủng bố nêu rõ tình hình.

Mọi tộc nhân đều không dám lên tiếng phản bác. Tại Tang tộc, Tang Mặc tuyệt đối không nói hai lời.

- Lúc cuối cùng, tiểu tử kia sử dụng công pháp tương tự như tu ma giả là Huyết độn phương pháp, nhân lúc trọng thương tự gia tăng thực lực lên gấp mười lần để tẩu thoát. Xích Huyết động phủ tại tám trăm vạn dặm thủy vực có nhiều tu ma đảo, tu tiên đảo, nhưng ta khẳng định tuyệt đối không có tên tiểu tử thứ hai nào sử dụng năng lượng nhiệt hạch giống như tên kia.

Tang Mặc trầm tư nói, đột nhiên một thanh âm lăng lệ cất lên:

- Tại Tang tộc chúng ta vốn sở hữu một phương pháp truyền tin cấp kỳ, chỉ cần tiểu tử đó còn ở trong phạm vi mười vạn dặm, nhất định sẽ ẩn thân trên một tu tiên đảo không người, tộc trưởng cho truyền lệnh truy nã hắn nhất định sẽ tìm thấy.

- Đúng!

Giữa đại điện gần trăm người lập tức ứng tiếng.

- Tốt! Lập tức hành động.

Tang Mặc vừa ra lệnh, tức thì gần trăm người mỗi người một hướng phấn khởi lập công nhanh chóng rời khỏi cung điện. Tang Mặc lùi lại nhìn một khối hắc sắc lệnh bài, phía trên lệnh bài điêu khắc một số đồ hình, đó chính là kỳ bảo Truyền Tấn lệnh.

Tang Mặc đặt mình vào trạng thái tập trung, phát huy tinh thần lực lên đồ hình, chỉ một thời gian sau tin tức đã được truyền cho trên dưới trăm vạn dặm xung quanh Xích Huyết lĩnh.

Xích Huyết lĩnh, phạm vi cách tám trăm vạn dặm từ trung tâm thủy vực, Xích Huyết động phủ là trung tâm tối cao của tám trăm vạn thủy vực, Xích Huyết động phủ có một vị động chủ, hai vị phó động chủ, thủ hạ bên dưới còn có mười ba vị hộ pháp. Mười ba vị hộ pháp này của Xích Huyết động phủ thực lực cường hoành, người yếu nhất cũng là Kim Đan hậu kỳ. Nếu luận thực tế công kích lực thì Kim Đan hậu kỳ hộ pháp đó một điểm cũng không thua so với Nguyên Anh tiền kỳ tu yêu giả, phải trải qua nhiều thử thách mới có thể đứng trong hàng ngũ của Thập tam hộ pháp. Như Tang Mặc trước khi có thân phận hiện tại cũng đã từng là một trong Thập tam hộ pháp.

Trong Xích Huyết động phủ.

- Phó Động chủ, Tang Mặc hộ pháp vừa truyền đến tin tức, mong người hạ Huyền Thưởng lệnh để truy nã địch nhân.

Tin tức phát ra từ một đại hán tóc vàng hướng về một nam tử cao gầy mà nói, nam tử cao gầy đó chính là một hai vị phó Động chủ tên là Tra Qua.

Xích Huyết động phủ, Động chủ tên là Tra Hồng, thực lực rất là khủng bố, đã đạt đến Đổng Hư cảnh giới, bên cạnh đó nguyên thể của hắn vốn là một con trăn nước có thiên phú dị bẩm, công kích lực cực kì mạnh, tại vô biên hải vực này được xếp vào hàng cường giả hạng nhất.

Hai vị phó động chủ, thực lực không thể tính toán, sở dĩ lên làm phó Động chủ vì cả hai đều là em ruột Tra Hồng.

Lão nhị Tra Phách, công lực không yếu, đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, như lão tam Tra Qua cũng là Nguyên Anh tiền kì, so với công lực của hộ pháp thì chỉ ở mức tương đương, nhưng nhờ có anh cả là Tra Hồng nên Tra Qua có thể ngang nhiên hoành hành tại hải vực.

- Cái gì, nhờ ta giúp đỡ?

Tra Qua quay người lại, gương mặt hiện rõ nhãn tình băng lãnh giống như mãng xà.

- Thưa vâng, nguyên do con trai của Tang Mặc hộ pháp vừa bị một tu tiên giả sát hại...

Đại hán tóc vàng trả lời, Tra Qua cười lớn:

- Có thể nào như vậy? Tiểu tử bảo bối của hắn bị người ta sát hại, xem ra Tang Mặc không nổi điên lên mới lạ, nhưng nói gì thì nói, Tang Mặc chỉ mới mất đi một đứa con, xem ra chưa xứng tầm để ta

phải xuất thủ.

Kim phát đại hán nói:

- Phó Động chủ, Tang Mặc hộ pháp đã treo giải thưởng một kiện trung phẩm linh khí, đồng thời cũng nói nếu người nào bắt được tu tiên giả, sẽ nợ người đó một điểm ân tình.

Nghe nhắc đến trung phẩm linh khí, phó Động chủ Tra Qua trên mặt lộ một chút thất vọng:

- Tang Mặc thật là bủn xỉn, chỉ ra giá một kiện trung phẩm linh khí cùng với chút xíu ân tình mà muốn ta truyền đi Huyền Thưởng lệnh, thôi kệ, không mất gì, dù sao Tang Mặc cũng là Xích Huyết động phủ Hộ pháp, giúp hắn hướng về tám trăm vạn dặm hạ lệnh giúp đỡ.

- Đồ chảnh chẹ!

Đại hán tóc vàng thầm chê bai:

- Người là phó Động chủ, trung phẩm linh khí đương nhiên không coi vào mắt. Trung phẩm linh khí thêm vào một điểm ân tình kể cũng đáng giá, nhưng không đâu quơ lấy một tên biết sử dụng Huyết độn đại pháp chắc cũng là Kim Đan kì tu tiên giả, chắc là không dễ nuốt trôi, chà chà...

Đương nhiên, đại hán tóc vàng không hở môi nói ra.

Tu yêu giả luyện khí kĩ thuật không như tu tiên giả, một hạ phẩm linh khí có thể đơn giản chế xuất ra, nhưng một trung phẩm linh khí thì lại khó tìm, do đó có được trung phẩm linh khí phần lớn là Nguyên Anh kì tu yêu giả.

Một kiện trung phẩm linh khí cùng với Tang Mặc thân tình. Tang Mặc là thập tam hộ pháp thứ nhất, đương nhiên thân tình

với hắn thập phần hữu dụng.

- Theo đánh giá tình hình hiện tại đồng ý xuất Huyền Thưởng lệnh, cho thuyền lớn bọc sắt có tập hợp Kim Đan kì tu yêu giả xuất phát, đối tượng truy bắt hiện đang trong trạng thái yếu nhất... sau khi thi triển loại thuật tai hại như Huyết Độn thuật, khẳng định nguyên khí đã tổn thương nghiêm trọng, công lực có thể chỉ còn kém ba thành so với bình thường.

Đại hán tóc vàng gật đầu cười, sau đó đi ra bắt đầu phát lệnh truy nã.

Phó Động chủ Tra Qua sau một thời gian trầm tư, môi mím lại tức giận nói:

- Tang Mặc thật là keo kiệt, giấu biệt cái thượng phẩm linh khí "Lôi chùy" lại không chịu đem ra.

Tra Qua đối với Tang Mặc bảo bối *"Lôi chùy"* này thèm muốn đã lâu.

Tuy nhiên đại ca Tra Hồng đã hạ lệnh nghiêm cấm tranh chấp nội bộ do đó hắn có muốn cũng không thể ra mặt chiếm đoạt.

* * *

Cùng với Huyền Thưởng lệnh phát ra, Xích Huyết động phủ trên dưới cả tám trăm vạn dặm hải vực, mỗi tu yêu giả đều hạ thuyền xuất thủy, thậm chí cả Nguyên Anh kỳ cao thủ cũng phải ra mặt. Huyền Thưởng lệnh tuy chỉ miêu tả tương đối về Tần Vũ nhưng rất rõ ràng.

Dựa vào tin tức trên để phán đoán, đối tượng cần truy tìm là tu tiên giả có lực lượng nhiệt khí vô cùng tinh thuần và đang ở không xa lục địa quanh mười vạn dặm hải vực.

Sỡ dĩ nói mười vạn dặm hải vực là vì con mồi này đã bị thương nên không thể di chuyển thường xuyên, càng không thể ra xa khỏi khu vực của tu yêu giả. Trong số những thợ săn kia, hăng hái truy tìm Tần Vũ nhất chính là tám đạo tộc nhân của Tang tộc.

***

- Aaaaaaa...

Một cơn đau đớn kịch liệt từ tay trái truyền lại, Tần Vũ toàn thân hóa thành một đạo lưu tinh không ngừng nhắm hướng nam bay đi rất nhanh, đó chính là một trong những độn thuật dùng để đào thoát khỏi vòng vây, Lưu Tinh độn trong Tinh Thần Biến công pháp.

Giống như lưu tinh bừng cháy, đạt đến tốc độ cao nhất.

- Sử dụng Lưu Tinh độn, cảm giác thật khó chịu muốn chết đi được.

Tần Vũ nghiến răng nén cơn đau đến tận xương tuỷ để tiến tới, toàn thân đều là hồng sắc, phảng phất như hỏa diễm từ trong cơ thể xuyên thấu da thịt để ra ngoài, trên cánh tay cơ nhục máu huyết như bị thiêu đốt từng chút một.

Cứ đau đớn như vậy, sau đó là đến mệt mỏi, tự mình đốt cháy cơ nhục tinh huyết, sự đau đớn đã vượt qua mức cực hạn con người. Do Tần Vũ từ nhỏ đã tu luyện tâm tính nên thừa lòng kiên trì, khi linh hồn tiếp nhận lưu tinh lệ thì sự kiên cường cũng tăng lên mấy bậc, tới mức Tần Vũ thực sự xem như cảm giác đau đớn không có trong từ điển của mình. Nhưng không phải Tần Vũ đã hoàn toàn mất đi cảm giác đau đớn, như tình huống hiện giờ Tần Vũ thấy mình phải cấp tốc quay về phương nam, nhưng đến khi tay trái cùng nửa thân trên da thịt bị đốt cháy quá nửa, Tần Vũ buộc phải dừng lại.

- Tất cả là bao nhiêu vạn dặm?

Tần Vũ cả cơ mặt cũng bắt đầu co giật, cố giữ cho ý thức của mình không bị gián đoạn trước cảm giác bị thiêu đốt, nếu là người khác chắc đã quỵ ngã từ lâu.

- Lưu tinh lệ, tất cả là nhờ ở ngươi đó.

Tần Vũ tìm được một hòn đảo san hô gần đó để hạ xuống, đứng yên như tượng, chờ cho từ Lưu tinh lệ phát xuất ra một cỗ thanh lưu không chút gián đoạn đi đến hồi phục lại những nơi bị thiêu cháy. Tay trái của Tần Vũ cơ hồ bị cháy sạch, chỉ còn lại một chút cơ nhục gân cốt bầy nhầy, nhìn vào khiến người ta có cảm giác kinh khủng muốn nôn mửa.

- A ...

Toàn thân Tần Vũ không ngừng run lên. Thanh lưu của Lưu tinh lệ dung nhập gây ra cảm giác gò bó cực kỳ khó chịu để cho thương thế có thể không ngừng hồi phục, thậm chí cơ nhục và máu huyết bị thiêu cháy cũng được tái sinh. Nhưng huyết nhục tái sinh cũng sinh ra cảm giác thống khổ giống như khi bị đốt cháy.

Mồ hôi không ngừng từ toàn thân Tần Vũ toát ra, cơ nhục gân cốt khắp người Tần Vũ run lên từng hồi như phát sốt.

- Tiểu Hắc, mau mau làm gì đó để giúp ta đi.

Tần Vũ trong lòng đột nhiên nghĩ đến Tiểu Hắc, nhưng ngay lúc đó từ ngực truyền đến một cơn đau kịch liệt, một đoạn xương tay bị đốt cháy đang được chầm chậm tái sinh, nhưng lại kèm theo một cơn đau kinh người khi từng đoạn dây thần kinh được phục hồi. Tần Vũ nghiến răng, gập người chịu đựng, toàn thân mồ hôi

túa ra đầm đìa như tắm.

Tại thời điểm Tần Vũ hoàn toàn mất đi tri giác, chỉ còn biết gồng mình chịu đựng sự thống khổ, Lưu tinh lệ lại truyền đến một cơn sảng khoái khi tái tạo xong một bộ phận, tại một vết thương khác cơ nhục gân cốt một lần nữa sinh ra cơn đau thấu linh hồn, vừa sảng khoái vừa đau đớn, đơn giản là hai thái cực khác nhau gộp chung lên người Tần Vũ...

Tần Vũ trôi nổi giữa hai thái cực đó từ từ hồi tỉnh lại.

Nhưng đối với lưu tinh lệ mà nói, gân cốt bị thương tốc độ phục hồi nhanh hơn và dễ dàng hơn so với nội tạng gấp nhiều lần. Chỉ hơn hai ngày, căn bản thương thế kinh người đã bình phục hơn nửa, tay trái Tần Vũ bất ngờ cũng khôi phục được cỡ tám thành.

Cơ nhục gân cốt đã được tái sinh một lần nữa.

- Lưu tinh lệ quả nhiên không làm ta thất vọng

Tần Vũ nhường cho Tiểu Hắc bỏ chạy, chỉ là đánh cuộc vào sự thần kỳ của Lưu tinh lệ, nhưng Tần vũ cũng không thể ngờ được Lưu tinh lệ lại có khả năng trùng sinh mạnh mẽ như vậy. Nhớ đến lần khôi phục cả tâm tạng, tốc độ trùng sinh không biết có phải cũng đã tăng lên hay không. Chỉ biết vì Tiểu Hắc, Tần Vũ chấp nhận đánh liều một canh bạc không có nhiều phần thắng, và ngay bây giờ có thể nói đã thắng được một ván lớn.

- Tốt! Hiện giờ thương thế đã khôi phục được hơn nửa.

Tần Vũ nỗ lực ngồi xếp bằng điều tức, ngay lập tức thấy toàn thân lấm tấm một số nơi máu theo lỗ chân lông mới hồi phục ứa ra, Tần Vũ đau đớn, hơi thở nặng nhọc, hít vào một đạo không khí, nhưng vẫn kiên trì ngồi như cũ, dùng tay phải không bị thương lấy

ra một viên kim đan chính là kim đan lấy được từ nội thể của Tang Đồ.

- Đây là thời gian rất nguy hiểm, phải nhanh chóng luyện hóa kim đan để tự nâng cao công lực.

Tần Vũ bất chấp thương thế chưa hoàn toàn hồi phục, lập tức vận khởi tinh vân trong thể nội, xung quanh thân thể hình thành một khối tinh vân huyền ảo, bắt đầu luyện hóa kim đan lần nữa.

Phương pháp luyện hoá của Tần Vũ là hướng dòng năng lượng ở ngoại tinh vân xuyên qua toàn thân gân cốt chảy vào trong nội tinh vân nơi đang điền.

Nhưng hiện tại thân thể Tần Vũ ở trạng thái bị thương nặng, tinh thần lực cùng với kim đan tinh hoá chảy xuyên qua gân cốt kinh mạch như từng nhát dao cứa vào vết thương cũ, toàn thân Tần Vũ nhè nhẹ run lên, đau đớn đến mức sống không bằng chết.

Chỉ là từ nhỏ quen trải qua cực hạn huấn luyện, Tần Vũ đã từng không ít lần nếm trải cảm giác này trong quá khứ. Nhưng Tần Vũ biết một điều, hễ tu luyện càng khó khăn thì trình độ càng được nâng cao. Vô biên hải vực thật sự là nơi long đàm hổ huyệt, ở một địa phương xa lạ nguy hiểm như thế này, Tần Vũ trước tiên cần phải đề cao thực lực, sau đó mới có khả năng tìm hiểu về hải vực.

Ngoài ra còn có Tang Mặc, nhất định sẽ không buông tha cho Tần Vũ.

- Tang Mặc chắc chắn sẽ huy động đại bộ phận lâu la để truy bắt bản thân ta, lúc đó Tiểu Hắc sẽ được an toàn.

Tần Vũ vừa thầm nghĩ, vừa chịu đựng khi toàn thân vẫn giữ nguyên tình trạng không ngừng truyền lại các cơn đau từ gân cốt,

Tang Đồ kim đan theo đó không ngừng bị luyện hóa hấp thu.

* * *

Tại một nơi động huyệt thâm u hẻo lánh, chỉ tồn tại hai đạo thanh mang thiểm điện lập loè trong bóng tối, đó chính là hai đạo nhãn quang phát xuất từ Tiểu Hắc. Tiểu Hắc trên thân có một vết đen dài chính là vết thương đang được thiểm điện lấp lánh không ngừng chữa lành, trải qua một thời gian dài, một đạo kim sắc khí lưu từ thể nội tiểu hắc xuất ra lấp kín vết thương.

- Đại ca, huynh nhất định phải kiên trì đến cùng, rất nhanh thôi, đệ sẽ đến cứu huynh.

Tiểu Hắc cùng Tần Vũ cả hai có thần giao cách cảm rất đặc thù nên có thể cảm giác được Tần Vũ đang hồi phục dù ở cách nhau rất xa, nhưng cũng hiểu được đối diện với sự truy sát điên cuồng của Tang Mặc, Tần Vũ sẽ nhanh chóng rơi vào hiểm cảnh. Vì thế, Tiểu Hắc buộc phải sử dụng đến *"cấm thuật"* lưu lại trong truyền thừa ký ức.

Một đợt gió u ám rền rĩ từ cổ họng Tiểu Hắc hổn hển xuất ra, toàn thân nó không ngừng phát sinh biến hóa.

- Đại ca, hãy cố chờ đệ!

Chương 103

Ma Thư "vô Danh"

"Xuy xuy" Kim đan chi lực không ngừng xuyên qua cân cốt cơ nhục Tần Vũ, cân cốt cơ nhục vốn bị tổn thương đều lần lượt rung lên, những giọt máu nhỏ li ti liên tục từ trong các lỗ chân lông của Tần Vũ thấm ra ngoài, Tần Vũ liền cắn chặt răng chịu đựng.

Phải biết tận dụng thời gian!

Tinh Vân ở đan điền Tần Vũ, thanh sắc hoả diễm không ngừng thiêu đốt Kim Đan khí lưu, đốt cháy hết tạp chất chỉ lưu lại tinh hoa, bị từng hạt từng hạt ngân sắc trong Tinh Vân của Tần Vũ hấp thu, lúc Tần Vũ thi triển tuyệt chiêu một kích liều mạng cùng Hạng Ương, khiến cho các hạt ngân sắc nhỏ đi rất nhiều, cho dù đã qua một thời gian khôi phục, nhưng chỉ khôi phục được già nửa mà thôi.

Lúc này các hạt ngân sắc trong Tinh Vân của Tần Vũ đã vượt qua trạng thái tốt nhất của hắn trong quá khứ.

"Chỉ cần nửa ngày, nửa ngày nữa thực lực của ta lại có thể đạt đến trạng thái tốt nhất." Tần Vũ trong lòng ngầm tự đặt ra mục tiêu, luyện hoá Kim Đan tịnh không cần quá để ý, cho rằng quá trình luyện hoá này cực kỳ đơn giản, chỉ cần hơi lưu ý một chút là được.

"Nhưng, cho dù công lực của ta có khôi phục cũng làm sao có thể làm được điều đó?" Trong lòng Tần Vũ lại có chút lo âu.

Hải ngoại tu chân giới rộng lớn này, đặc biệt là thế giới tu yêu giả thế lực lớn nhất dưới đáy biển, Tần Vũ căn bản không hoàn toàn hiểu hết, ví như lần đầu tiến nhập xuống đáy biển liền bị tu yêu giả khác phán định là ngoại lai giả, cuối cùng sẽ có chuyện gì

xảy ra?

Nếu điểm này không được làm rõ, kể ra hắn một bước cũng khó tiến.

"Tu yêu giả ở đáy biển cao thủ như mây, lợi hại hơn so với hắn khẳng định là hầu như, nếu không hoàn toàn lý giải được thế giới tu yêu giả, hắn kể ra cũng phải bắt chước loài rùa đen gan nhỏ trở lại nhà ở Tiềm Long đại lục." Tần Vũ căn bản không thể tha thứ cho bản thân nếu phải rút lui như vậy.

Nhưng liệu có biện pháp gì không?

Hỏi người khác? Nếu đi hỏi tu yêu giả nào lại có khi chưa hỏi xong thì chúng đã lập tức công kích Tần Vũ.

"A, phải rồi!"

Trong đầu Tần Vũ linh quang chợt loé lên, hắn hốt nhiên nhớ lại lúc trước tại Lôi Sơn cư đã đọc một số tu chân giả thư tịch, trong đó có tu tiên giả bí tịch, tu ma giả bí tịch, có cả tu yêu giả bí tịch. Hơn nữa còn có một số tu chân bí tịch của tu chân thánh địa địa cầu tại một vũ trụ khác.

Trong đó có một bản tựa như là bản bí tịch của tu ma giả địa cầu, Tần Vũ đại khái đã lật qua, đọc được hai chữ... Sưu Hồn! (đoạt hồn)

Bất quá bởi vì một vài phương pháp tu luyện của tu ma giả thực sự quá tàn nhẫn, ví như dùng nhau thai gì đó của phụ nữ có thai, Tần Vũ đương nhiên không cảm thấy hứng thú, nên chỉ giở qua. Bất quá cái ma đạo bí kế *"Sưu Hồn"* này khiến Tần Vũ chú ý một lúc.

"Được, đợi khi luyện hoá xong Kim Đan sẽ bắt đầu nghiên cứu tu luyện." Tần Vũ trong lòng tràn đầy hứng khởi.

Đến thời khắc này, ngược lại những đặc thù kỹ nghệ ma đạo kia lại có thể giúp hắn. Nghĩ đến *"Sưu Hồn"* Tần Vũ cũng đã nghĩ tới một vài ma đạo bí kế khác được ghi trong bản bí tịch này, mỗi loại bí kế đều cực kỳ quỷ bí.

Tuy nhiên đối với Tần Vũ lúc này mà nói, thực sự lại khá thích hợp.

Trong lúc Tần Vũ đang đại hỉ, đột nhiên...

"Không hay rồi, có người!"

Tần Vũ biết là không ổn, linh thức của hắn phát hiện rõ ràng ở phía trên có hai tu yêu giả, hai tu yêu giả này đều trong hình dạng con người phi hành trong nước, bất quá là hai tu yêu giả này công lực tịnh không cao. Tên mạnh nhất cũng chỉ đến Kim đan hậu kỳ.

Linh hồn của Tần Vũ vô cùng cường nhận, khiến cho linh thức của hắn cũng cực kỳ lợi hại, linh thức bao trùm xuống. Hai tu chân giả này lại không có chút phát giác.

"Sư huynh, nghe nói Bát Trảo Chương Ngư (con bạch tuộc tám vuốt) con trai tộc trưởng Tang tộc đã chết, tộc trưởng Tang tộc liền hạ Huyền Thưởng (treo giải thưởng) lệnh, một khi bắt được hung thủ, sẽ được một kiện trung phẩm linh khí hay một lễ vật của tộc trưởng Tang tộc a." Tên tu yêu giả dáng người cao quay về phía tên tu yêu giả dáng người thấp hơn cười đùa tuỳ tiện nói.

Tên sư huynh khinh thường nói: *"Sư đệ, chớ mơ tưởng nhiều, có thể giết chết nhi tử của tộc trưởng Tang tộc, công lực khẳng định không yếu đâu. Đừng nằm mơ nữa."*

Tên tu yêu giả cao hơn lại không tán đồng: *"Sư huynh, chưa nghe Huyền Thưởng lệnh nói qua à? Tên tu tiên giả kia cuối cùng thi triển một loại độn thuật tự phóng huyết, khẳng định là nguyên khí đã đại thương, hơn nữa công lực bản thân hắn ta cũng chưa đạt đến*

Nguyên Anh kỳ. Sư huynh à, Huyết Độn là một loại độn thuật đào mệnh, nếu không có một năm tu dưỡng tuyệt đối không có khả năng khôi phục."

"Nói vậy cũng đúng, loại độn thuật đào mệnh như Huyết Độn muốn khôi phục thật khó khăn vô cùng." Tên sư huynh gật đầu tán đồng.

Tần Vũ đang ở phía dưới dùng linh thức quan sát toàn bộ trong lòng thầm hô may mắn, nếu không có Lưu Tinh Lệ, bản thân muốn khôi phục tu vi công lực, nếu không mất một năm thì thực sự không thể, Hơn nữa tay trái bị thiêu đốt cũng càng không thể hồi sinh trở lại.

Mấy tên tu yêu giả này đều nghĩ có thể dễ dàng tróc nã Tần Vũ, vấn đề chỉ là tìm kiếm hắn mà thôi. Một tên nhân loại không có tu yêu giả khí tức thật sự rất dễ phân biệt.

Nhưng, Tần Vũ có Lưu Tinh Lệ.

Điều này toàn bộ đám tu yêu giả đều không thể tưởng tượng được, nó khiến cho con đường sống trở lại của Tần Vũ có một tia hy vọng.

"Phải a, sư huynh, tên tu tiên giả này khẳng định vô cùng hư nhược, hay là... chúng ta kiểm tra một lượt, dùng linh thức tra xét, phi hành đến đâu truy tìm đến đấy, nói không chừng chúng ta lại có thể gặp hắn đấy." tu yêu giả cao hơn kiến nghị.

Trong lòng Tần Vũ thực sự chấn động. Trong sát na phảng phất như tim đập liên hồi, sau đó tiếng tim đập phảng phất như chấn động trong đầu.

"Không ổn rồi. Cho dù ta luyện hoá viên Kim Đan này vẫn thành công. Nếu không chuẩn bị chút kế hoạch chạy thoát, thậm chí có thủ tiêu hai tên này, cũng sẽ bị rất nhiều tu yêu giả truy sát." Qua bài học

lần trước, Tần Vũ cũng hiểu không thể lỗ mãng.

Bất kể thế nào, nhất thiết phải có sự chuẩn bị thật chu đáo.

"Sư đệ, đừng nằm mơ nữa. Hải Vực rộng lớn vô hạn, phạm vi linh thức chúng ta có được bao nhiêu đâu. Nếu như... ...linh thức của chúng ta phát hiện ra yêu thú lợi hại khủng bố nào, chọc tức yêu thú đó, thì đệ chuẩn bị chết đi là vừa." Tên sư huynh quở trách.

Linh thức tuỳ tiện tra xét một kẻ công lực cao hơn mình, là một việc rất bất kính.

Tu yêu giả cao hơn vừa nghe, không kìm được run sợ nói: *"Phải, sư huynh nói phải lắm."*

"Đi thôi, nếu là của ngươi thì sẽ là của ngươi, không phải là do ngươi cưỡng cầu mà được." Tên sư huynh hiển nhiên vô cùng thận trọng, sau đó mang theo sư đệ, sư huynh đệ hai người tiếp tục tiến lên phía trước bay qua đầu Tần Vũ.

Hải Vực vô hạn, nói không chừng mỗi một nơi dưới đáy biển đều có một yêu thú lợi hại đang an tĩnh tu luyện, mặc dù xác suất rất nhỏ, nhưng so với xác suất tìm được Tần Vũ khẳng định lớn hơn. Bởi Tần Vũ chỉ là một cá nhân, trong khí yêu thú tiềm phục dưới đáy biển khẳng định không chỉ có một.

Nếu linh thức làm kinh động đến một loại yêu thú lợi hại, nếu không chừng bọn chúng còn bị ăn thịt.

"Hô."

Tần Vũ trong lòng thầm hô một tiếng, mặc dù hắn không sợ hai tên tu yêu giả kia, nhưng nếu vì bọn chúng mà tự bại lộ thân phận, thì thực là không hay. Vả lại căn cứ vào câu chuyện của hai tên tu yêu giả, Tần Vũ phát hiện ra một việc không ổn.

Huyền Thưởng lệnh!

"Không hay rồi, tên Tang Mặc không ngờ lại hạ Huyền Thưởng lệnh." Tần Vũ một sát na trong lòng suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng xác định một điểm, bất kể thế nào cũng phải trước hết nhất định phải học được bí kế *"Sưu Hồn"* của Ma đạo, còn đối với các bí kế khác, tạm thời không cần quan tâm đến.

Học xong Sưu Hồn, trước hết sẽ đi tìm một tu yêu giả để thử qua, ít nhất cũng biết được những nét khái quát về thế giới tu yêu giả, như vậy sẽ càng có sự chuẩn bị. Chỉ có tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bất bại.

Sau nửa ngày, Tần Vũ cuối cùng đối với Kim đan này đã luyện hoá sạch sạch sẽ sẽ.

"Quá tốt rồi, trạng thái hiện tại tốt nhất từ trước đến giờ." Tần Vũ nhãn tình khai mở, lúc đó hắn ở dưới một cây san hô, Tần Vũ trực tiếp sử dụng Tinh Thần Chi Lực khiến cho đất ở xung quanh bị chấn rung lên, đồng thời linh thức hoàn toàn tiến nhập vào trong không gian giới chỉ.

Trongkhông gian giới chỉ, linh thức của Tần Vũ đều có thể dễ dàng vượt qua, linh thức của Tần Vũ trực tiếp tiến nhập vào thư phòng trong Lôi Sơn cư.

"Vô danh?"

Trong lúc linh thức của Tần Vũ khống chế lật giở từng trang của bản bí tịch, Tần Vũ lại bất ngờ chú ý đến tên gọi của bản ma đạo bí tịch này. *"Vô danh"* không phải là không có tên, mà là tên gọi của bản ma đạo bí tịch này là *"Vô danh"*.

Tần Vũ trực tiếp bỏ qua vài phương pháp tu ma gì đó ở bên ngoài, chỉ xem những gì liên quan đến phương pháp tu luyện ma đạo bí kế, trước kia Tần Vũ không hề để ý đến những thứ này hoặc nếu có thì cũng không quá để tâm, giờ đây hắn bắt đầu cẩn thận xem xét từng chút một.

"Linh thức là vật gì? Có phải là vật mà khi đạt đến Kim đan cảnh giới linh hồn đủ cường mạnh tự nhiên sản sinh ra không? Tương truyền từ xa xưa, tu chân giả có linh thức, tiên nhân có tiên thức, là thiên kinh địa nghĩa, ta vốn cũng đã tin là như vậy, nhưng sau đó ta lại phát hiện, căn bản không phải là như vậy... ..."

Đọc đến đoạn này Tần Vũ lập tức đắm chìm trong nó.

Linh thức quan sát đúng là rất nhanh. Những gì liên quan đến các chủng bí kế trong bản ma đạo này Tần Vũ lập tức xem xét toàn bộ với tốc độ rất nhanh, Tần Vũ có cảm giác đối với hắn nhận thức của linh hồn đều đã hoàn toàn đạt đến một cảnh giới mới.

Tần Vũ nhãn tình khẽ mở, một đạo quang mang hưng phấn loé sáng.

"Quyển *"Vô danh"* không được tiền bối ký tên này, thành tựu tuyệt đối không dưới tu luyện công pháp "Tinh Thần Biến*" do sư tôn sáng tạo ra."* Đã đọc xong quyển sách, Tần Vũ tận đáy lòng vô cùng bội phục vị tu chân tiền bối trong địa cầu của một vũ trụ khác này.

Vị tiền bối này đã vạch ra một thế giới mới, liên quan đến những bản chất nhất của thế giới linh hồn.

"Được rồi, giờ bắt đầu bước đầu tiên thí nghiệm." Trong đầu Tần Vũ loé lên từng bộ từng bộ ma đạo bí kế, hơn nữa toàn bộ bí kế từng bộ đều căn bản... ...tuỳ tâm sở dục bị linh hồn chi lực khống chế, cái gì là linh hồn chi lực?

Linh thức chính là linh hồn chi lực!

Căn cứ theo lý đó tiên thức trong truyền thuyết cũng là linh hồn chi lực. Chỉ là linh hồn đạt đến trình độ cường đại nhất định thì linh hồn chi lực cũng phát sinh biến hoá bản chất.

Tần Vũ hồi ức lại những miêu tả về bước thứ nhất tu luyện.

"Loại công pháp này bước tu luyện đầu tiên là gian nan nhất. Linh hồn chi lực vô cùng huyền ảo, tu chân giả bình thường chỉ có thể phát tán bao trùm ra ngoài thôi. Còn muốn thực hiện những biến hoá khác, ví như biến linh hồn chi lực thành hình xoáy trôn ốc, thành hình tròn v.v... đều cực khó, muốn làm điều này phải xem thiên phú từng người, chỉ có thể thí nghiệm từng lần một, căn bản không có kỹ xảo gì."

Đức tính kiên nhẫn của Tần Vũ được thiên phú khá cao.

"Toàn chuyển, toàn chuyển." (xoay tròn, xoay tròn) Tần Vũ trong lòng mặc niệm, nỗ lực khống chế linh hồn chi lực biến hoá theo tâm ý mình, trong thư tịch đã nói, linh hồn chi lực thật sự rất khó khống chế. Tựa như chỉ có hai công năng khếch tán và thu gọn mà thôi.

Linh hồn chi lực khếch tán, là khi quan sát bằng linh thức, linh hồn chi lực thu gọn là khi không sử dụng linh thức.

Một đạo nhiệt lưu yếu ớt từ trong Lưu Tinh Lệ chầm chậm chảy vào não hải (đầu)Tần Vũ, ở sâu trong não hải có một nguồn năng lượng hình cầu, xung quanh quả cầu này có từng đạo điện xà không ngừng uốn lượn, đồng thời từ từ phóng ra từng đạo quang mang bảy sắc.

Đạo nhiệt lưu yếu nhược đã bị quả cầu này dần dần thôn phệ (nuốt chửng).

... ...

Tần Vũ vẫn tiếp tục thử nghiệm, thử nghiệm khống chế linh hồn chi lực, cái hư vô này nhãn tình căn bản không thể nhìn thấy, linh hồn chi lực chỉ có thể cảm thụ, từng lần thí nghiệm, Tần Vũ đều không bỏ cuộc. Bởi vì trong bản ma đạo thư tịch đã từng nói qua.

Đệ tử thiên tài nhất trong môn phái của họ trải qua ba ngày thí nghiệm, mới chỉ khống chế được một chút linh hồn chi lực, nhưng sáng tạo giả (nguyên văn: sang thuỷ giả -创始者) người viết nên cuốn sách này đã phải mất khoảng thời gian ròng rã một năm.

Hư vô linh hồn chi lực vốn đang an tĩnh trong não hải, quay xung quanh linh hồn đột nhiên chấn động.

"Động nào!"

Trong lòng Tần Vũ một nỗi kinh hỉ (vui sướng kinh ngạc) đột nhiên trào dâng, hắn căn bản không thể ngờ mới chỉ gần một canh giờ đã thí nghiệm thành công, hắn căn bản không thể lý giải vì sao mình lại có thể dễ dàng khống chế linh hồn chi lực như vậy.

"Sưu Hồn!"

Tần Vũ trong chốc lát chợt nhớ đến Sưu Hồn chi pháp, hắn căn bản không lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu tiếp tục tu luyện. Linh hồn chi lực trong não hải chưa đến nửa canh giờ sau, đã có một phần mười có thể hoàn toàn tuân theo sự khống chế của tần Vũ.

Phải, hoàn toàn không chế được một phần mười, con số này xem ra tựa như quá nhỏ, nhưng cũng để đạt được đến một phần mười, người sáng tạo ra cuốn sách đã phải hao phí năm mười năm trời.

Nhưng dù Tần Vũ có thí nghiệm lại thế nào đi chăng nữa, cũng không thể khống thế thêm một chút nào.

"Được rồi, trước hết hãy cố định hậu phương đã." Tần Vũ khống chế một phần mười linh hồn chi lực kia bắt đầu di động, linh hồn chi lực này căn cứ theo đường xoáy trôn ốc, cùng với những linh hồn chi lực khác đang bao bọc lấy linh hồn bên trong hạch tâm.

Tại địa cầu, đây là phương pháp phòng ngự để phòng ngừa

người khác dùng linh hồn chi lực công kích, cho dù không thể cương ngạnh chống đỡ, cũng có thể dùng từng lớp từng lớp vòng xoáy trôn ốc để hoá giải.

Linh hồn chi lực hình xoáy trôn ốc này bắt đầu từ từ chuyển động, đột nhiên Lưu Tinh Lệ trong thể nội Tần Vũ chấn động một lúc, một cỗ khí lưu ấm áp mạnh mẽ trực tiếp từ trong Lưu Tinh Lệ chảy ra, đi lên phía trên, tiến thẳng đến não hải của Tần Vũ.

Vòng trôn ốc căn bản không thể ngăn cản, dòng chảy ấm áp ngang nhiên tiến tới, trực tiếp va chạm vòng trôn ốc do Tần Vũ hình thành.

"Không hay rồi!"

Lần đầu tiên Tần Vũ dùng linh hồn chi lực để hình thành vòng xoáy, nhưng trong chốc lát đã bị bức bách phải chịu sự tấn công, linh hồn chi lực này bất ngờ trở nên hỗn loạn, hơn nữa còn dẫn theo phần linh hồn chi lực còn lại Tần Vũ chưa thể khống chế cũng trở nên hỗn loạn.

Trong tình huống linh hồn chi lực còn an tĩnh, Tần Vũ có thể miễn cưỡng khống chế một phần mười, hiện tại tất cả đã hoàn toàn hỗn loạn, Tần Vũ trong lúc đó cũng phát hoảng.

Nhưng đúng lúc đó, ở đằng xa phía trên Tần Vũ có một tu yêu giả Nguyên Anh trung kỳ đang từ từ bay tới, linh thức phát tán ra ngoài vô cùng ngạo nghễ, căn cứ theo phương hướng của nó, hắn ta đang tiến về phía Tần Vũ, linh hồn chi lực của Tần Vũ lúc này đang hỗn loạn, tuyệt đối không thể thoát khỏi sự dò xét của gã tu yêu giả kia.

"Căn cứ vào Huyền Thưởng lệnh mà nói, trong phạm vi mười vạn dặm quanh đây rất có khả năng có tên tu tiên giả kia, Tang Mặc cái gã đần độn ấy, không ngờ đến một tên tu tiên giả chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ cũng bắt không được." Tên đại hán đầu mang độc giác đang

nhanh chóng và lạnh lùng phi tới.

Chương 104

Sưu Hồn

Thời khắc đó, Tần Vũ căn bản không biết là có một Nguyên Anh trung kỳ tu yêu giả sắp đến truy tìm tại khu vực này, toàn bộ sự chú ý tập trung tại bên trong não bộ.

Nhiều đạo nhiệt khí thanh sắc đang xâm nhập phá hủy sức mạnh linh hồn ở trong khu vực đó.

Nước không có hình dạng cố định, linh hồn chi lực cũng hư vô như vậy, cho dù có bị xáo trộn thì sau một thời gianvẫn có thể tự nhiên bình lặng trở lại. Đương nhiên thời gian khôi phục không thể cho là ngắn.

Tại não bộ.

Cùng với sự lớn mạnh linh hồn chi lực, tại hạt nhân của linh hồn chi lực phát ra tầng tầng lớp lớp các đạo điện xà uyển chuyển len lỏi tới trung tâm thực sự của mỗi người - Linh hồn! Linh hồn và linh hồn chi lực đương nhiên liên quan đến nhau, cũng như mặt trời và ánh sáng của nó vậy.

Linh hồn chính là bản thể. Tần Vũ, với việc tu luyện hiện thời, chỉ có thể hiểu một chút về linh hồn chi lực, còn đối với linh hồn chân chính, thực sự là một chút hiểu biết căn bản cũng không có.

Linh hồn chính là một cấm địa mà tu chân giả không có khả năng tiếp cận.

"Lưu Tinh Lệ phát ra đạo thanh sắc khí lưu này nhằm mục đích gì nhỉ?" Toàn bộ sự chú ý của Tần Vũ tập trung vào đạo thanh sắc khí lưu đột nhiên xuất hiện đó. Những đạo thanh sắc khí lưu không có dấu hiệu dừng lại, xuyên qua khu vực linh hồn chi lực, trực tiếp

hướng tới linh hồn.

Khu vực linh hồn chi lực hình thành nên một biển hỗn loạn. Tại trung tâm hỗn loạn đó hiện hữu một tiểu đảo hình tròn, đó chính là linh hồn.

Ngay khi thanh sắc khí lưu bay tới trung tâm của tiểu đảo, linh hồn đã trực tiếp hấp thu lấy những đạo khí lưu đó, đồng thời phát ra những đạo điện xà. Quang mang bảy sắc bùng lên mãnh liệt, ánh sáng xanh vừa trào lên, lập tức khôi phục lại như cũ.

Tại giây phút đó, chu vi lớn mạnh của linh hồn chi lực thanh quang nhất thiểm, phảng phất như có thay đổi, nhưng bản thân Tần Vũ lại phát sinh biến hóa lớn.

"Cảm giác thật là tuyệt diệu!"

Hai mắt Tần Vũ đột nhiên mở ra, nhãn trung xạ xuất tinh quang. Ý niệm lực, khống chế lực! Thời khắc đó ý niệm khống chế lực của Tần Vũ đã vượt xa lúc trước, có thể thấy khống chế lực có rất nhiều tác dụng, mà khống chế sự vận chuyển chân nguyên lực bên trong là một ví dụ.

Lực khống chế đó quả thật quá mạnh. Lúc này, chân nguyên lực của Tần Vũ thực sự đã chịu tuân theo điều khiển, những lần công kích sau này, lực khống chế còn tăng đến thế nào.

"Vấn đề là linh hồn chi lực có vẻ rất khó khống chế!" Tần Vũ sau khi thử khống chế linh hồn chi lực lại lần nữa thì phát hiện linh hồn chi lực đã phát sinh biến hóa. Nếu lúc trước linh hồn chi lực chỉ như một thư sinh yếu nhược, thì hiện tại đã là một đại hán cường tráng, hữu lực. Biến hóa phát sinh khó diễn đạt thành lời, tựa như gia tăng khống chế là một vấn đề nan giải vậy.

Tần Vũ đột nhiên gia tăng lực khống chế linh hồn nhưng cũng chỉ có thể khống chế được một phần mười linh hồn chi lực.

Khống chế lực tăng lên, linh hồn chi lực phát sinh biến hóa nhưng Tần Vũ vẫn chỉ khống chế được một phần mười. Như vậy có nghĩa là gì? Tần Vũ dù nghi hoặc nhưng căn bản là không có cách nào minh bạch được. Vô luận là lực khống chế linh hồn hay bản chất linh hồn thì vốn là không thể đột nhiên tăng lên.

Khống chế lực, ban đầu bao giờ cũng phải thử khống chế, sau đó mới từ từ gia tăng. Đến như linh hồn chi lực cũng phải tùy thuộc công lực, càng cao thì linh hồn chi lực càng biến hóa nhiều.

Trước đây, khả năng khống chế lực và linh hồn chi lực của Tần Vũ cùng tiến bộ như nhau. Việc đó đối với tu chân giả bình thường là không có khả năng, tất cả là nhờ có đạo thanh sắc nhiệt khí Lưu Tinh Lệ.

"Lưu Tinh Lệ rốt cục là gì đây?" Tần Vũ càng lúc càng hiếu kỳ về Lưu Tinh Lệ bên trong cơ thể.

Tần Vũ đang thử phát tán linh hồn chi lực thì lập tức phát hiện một Nguyên Anh trung kỳ cao thủ lướt qua phía trên và đang dùng linh thức tra thám xung quanh.

Linh thức khi quét qua Tần Vũ vốn là không thể phát hiện được gì, nhưng cả khi Tần Vũ tán phát linh thức, đối phương cũng chẳng có chút cảm giác nào.

Hai cấp độ linh thức là Nguyên Anh trung kỳ và tu yêu giả đối với linh thức của Tần Vũ còn kém một chút, thì căn bản là không thể phát hiện được. Nguyên lý này thì Tần Vũ căn bản là không hiểu chút nào vì thực sự điều này rất thâm sâu, khó hiểu.

Tần Vũ chỉ biết được rằng linh thức cường đại có thể phát hiện được linh thức yếu hơn, còn linh thức yếu nhược thì không thể phát hiện được linh thức mạnh hơn.

Một lúc sau, Tần Vũ thân như thiểm điện xuyên qua rặng san

hô rời đi. Lúc này, trạng thái của Tần Vũ rất tốt, thi triển Lưu Tinh Độn đã không còn bị ảnh hưởng gì nữa, chính là Tần Vũ đã học được Sưu hồn chi pháp.

"Tiểu Hắc giờ đang ở hướng Tây Bắc, có điều lại rất xa!" Tần Vũ nhắm mắt, cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Tiểu Hắc.

Từ khi còn nhỏ, Tiểu Hắc và Tần Vũ đã cùng hình thành một cảm giác đặc biệt. Đó chính là khả năng cảm nhận được sự tồn tại của nhau.

Tần Vũ từ từ hé mắt, tư lự tính toán tình hình: *"Cứ theo như hiện tại, Tang Mặc đã vì cái chết của nhi tử mà hạ Huyền thưởng lệnh. Bọn tu yêu giả ở đáy biển này lại có thể dễ dàng nhận ra mình có phải là tu yêu giả hay không. Thậm chí một con yêu thú yếu nhược cũng phân biệt được."*

Tần Vũ nhớ lại khi cùng Tiểu Hắc tiềm nhập biển sâu, những con nhược yêu tiểu thú đều chạy trốn khi nhìn thấy Tiểu Vũ.

"Tu yêu giả có thể phân biệt mình, lại thêm Huyền thưởng lệnh nữa, việc di chuyển của mình ở thế giới này có vẻ thật nan giải. Mà đối với giới tu yêu giả ở đây mình lại chẳng biết chút gì. Hiện tại, quan trọng nhất là ngầm sát hại một tu yêu giả rồi dùng Sưu hồn chi pháp tìm hiểu về tu yêu giả nơi đáy biển này mới biết được phải làm gì."

Tần Vũ hiểu rất rõ, tại một môi trường xa lạ, tự mình phải biết cẩn thận, luôn luôn cẩn thận.

Tần Vũ tán phát linh thức ra ngoài, đối với linh thức của chính mình vô cùng tin tưởng. Một Nguyên Anh trung kỳ cao thủ còn không phát hiện ra thì có thể tưởng tượng linh thức của Tần vũ lợi hại như thế nào.

Hóa thành một đạo lưu quang, Tần Vũ trực tiếp hướng về phương nam phóng đi.

Nhưng không được bao lâu, Tần Vũ phát hiện cách đó không xa có tám tu yêu giả, tức thì đình chỉ sử dụng tinh thần chi lực, thu khí tức lại, tuy nhiên linh thức không hề e ngại, tất cả tám tu yêu giả đó bất quá chỉ là Kim Đan kỳ.

"Tang Than đại ca, Tộc trưởng hiện giờ cứ như phát cuồng, bắt chúng ta không ngừng tìm kiếm, chẳng cho nghỉ ngơi chút nào."

Một tu yêu giả nói. Tám tu yêu giả này chính là tám con Bát Trảo Chương Ngư, tộc nhân Tang tộc. Nếu như tám người hợp lại, liên thủ hành động, mỗi người phụ trách một khu vực thì tốc độ tìm kiếm hẳn đã nhanh hơn rất nhiều.

"Mẹ nó, không biết cuối cùng thì cái tên tu tiên giả kia đã trốn đi đâu? Phạm vi mười vạn dặm quanh đây không có một đảo tu chân giả nào cả. Đã tìm lâu như vậy, Tộc trưởng còn phát Huyền thưởng lệnh, mỗi trăm dặm đều có người truy tìm, thế mà một cái bóng cũng không thấy!", Tang Than tức giận nói.

Dùng linh thức tra xét xa hơn, Tần Vũ biến sắc mặt.

Tần Vũ cũng biết Huyền thưởng lệnh khiến nhiều tu yêu giả truy tìm mình, nhưng không thể tưởng tượng được là trung bình cứ mỗi trăm dặm lại có một tu yêu giả như thế. Phải biết là một trăm dặm đối với tu yêu giả vốn không phải là xa.

Tuy nhiên Tần Vũ không biết rằng, trong phạm vi mười vạn dặm truy tìm, đại bộ phận tu yêu giả chỉ tập trung tìm trong khu vực chúng nhận định là có khả năng có Tần Vũ. Đối với khu vực ở xa hơn, nhân lực tìm kiếm ít hơn nhiều, phần lớn tu yêu giả chỉ tra xét một lần.

Tu yêu giả bình thường tu luyện mãi cũng buồn tẻ vô cùng, cho nên đối với việc truy tìm tu tiên giả rất nhiệt tình.

"Tám tu yêu giả này," Sau khi khảo sát khả năng sát tử cả tám

yêu giả, Tần Vũ khẽ lắc đầu: *"Không thể giải quyết cùng một lúc được. Hơn nữa, Tang Mặc tung tộc nhân ra ngoài nhất định phải có biện pháp truyền tin. Giả sử mình có hạ sát hết cả tám tên, tin tức truyền đi, những người truy bắt sẽ tập trung cả lại, như thế chẳng có gì tốt cả."*

"Vận khí của bọn các ngươi vẫn còn tốt đấy!"

Tần Vũ không sử dụng tinh thần chi lực nội thể, chỉ với sức của nhục thể cũng thuận lợi xuyên hành trong nước. Hồi đầu Tần Vũ tu luyện thân pháp chính là nguyên lý biến trở lực của nước thành trợ lực cho nhục thể của Tần Vũ, lại thêm thân pháp thượng thủy trung xuyên, tốc độ cũng đã rất nhanh rồi.

Chỉ trong chốc lát đã rời xa tám tu yêu giả.

"Chỉ đơn thuần sử dụng sức để di chuyển trong nước thì không thể so với khi sử dụng Tinh thần chi lực phi hành được". Linh thức Tần Vũ cho thấy xung quanh không có một tu yêu giả nào thì bắt đầu chuẩn bị sử dụng Tinh thần chi lực, tăng tốc tiến lên phía trước, tuy nhiên…

Tần Vũ chợt biến sắc mặt.

Phía trước không ngờ lại xuất hiện hai tu yêu giả, hơn nữa lại đang phát linh thức truy tìm, không chừng là đang tìm chính Tần Vũ.

"Mới có mười mấy dặm đã thấy người truy tìm mình rồi!", Tần Vũ cuối cùng cũng thấy rõ số người truy đuổi mình nhiều thế nào, đặc biệt trong phạm vi mười vạn dặm trở lại. Tóm lại, khi có chuyện, mỗi tu yêu giả đều có thể tùy tiện triển khai linh thức truy tìm.

Hai tu yêu giả đó thập phần cường tráng, trong đó có một tên trọc đầu, trên thân có mang chiến giáp. Cạnh đó là một tên cơ bắp

cuồn cuộn, toàn thân hiện sắc xanh thẫm, trong tay thấy cầm một cây hắc côn.

"Hắc… Lão huynh! Hôm nay thật là chán quá! Gần đây huynh có thấy trên mặt nước có gì không?" Nam tử trọc đầu mặc chiến giáp quay sang thanh sắc cự hán hỏi.

Thanh sắc cự hán thần bí nở nụ cười nói: *"Đương nhiên là có rồi. Lúc trước ta có tới gần một đại lục lân cận khu vực truy tìm hiện thời, vận khí thật tốt. Ta thấy một ngư thuyền, trên có mười mấy người, toàn là nữ nhân. Ta lúc đó hóa thành bản thể, một hơi ăn hết một nửa, còn lại đã bị ta thu thập vào vòng tay này. Hà hà, những người đó thấy bản thể của ta là hét toáng lên "*Thủy quái!*"*.

"Có thể nhượng lại cho huynh đệ ta không..." Nam tử trọc đầu nhìn thanh sắc cự hán một cái.

Thanh sắc cự hán cười nói: *"Nói hay, hay..."* Thanh sắc cự hán dĩ nhiên không thể nói hết câu, một quyền đã trực tiếp xuyên qua ngực, lại đúng tại vị trí tâm tạng, đương nhiên tâm tạng đã bị nát vụn.

"Đáng chết!"

Nhãn trung Tần Vũ hiện lên một tia tàn nhẫn. Từ lúc nghe bọn chúng nói chuyện, Tần Vũ đã quyết định giết chết cả hai tên này.

Tên đầu trọc thất kinh nhìn Tần Vũ: *"Ngươi là ai?"*. Hắn thực sự sợ hãi, vốn dĩ không cảm nhận được một chút khí tức nào tiến tới, thế mà Tần Vũ một quyền đã giết chết huynh đệ của hắn, tốc độ thực là kinh người.

Tần Vũ nhìn qua hán tử trọc đầu, nhếch môi cười lạnh: *"Giờ ngươi chính là mục tiêu Sưu hồn của ta đó!"*

"Sưu hồn ư? Như thế là ý gì?" Hán tử trọc đầu trong tâm ngạc nhiên.

Để Sưu hồn thì cần phải giữ lại linh hồn đối phương. Một người khi chết đi, linh hồn sẽ nhanh chóng rời khỏi thân thể, tiến nhập luân hồi. Vì vậy, Sưu hồn phải hội đủ hai yêu cầu: thứ nhất là phải tự mình tìm được linh hồn người sống, thứ hai là khi sát tử đối phương phải lập tức sưu tra ngay khi linh hồn chuẩn bị rời khỏi cơ thể.

Nhưng thanh sắc cự hán đó đã chết được một lúc, linh hồn dĩ nhiên đã rời khỏi thân thể, vì vậy Tần Vũ tính dùng Sưu hồn trên thân thể hán tử đầu trọc mang chiến giáp này.

"Ngươi là… là tu tiên giả đã sát tử Tang Mặc nhi tử?" Hán tử đầu trọc bất ngờ thốt lên.

Tần Vũ nhướng mày, đối phương quả nhiên nhận biết được xuất xứ.

"Ngươi quả nhiên nhận ra được ta. Nói ta nghe, làm thế nào ngươi có thể phân biệt được?", Tần Vũ trừng mắt hỏi.

Hán tử trọc đầu thầm thở ra một hơi. Đối phương đã không lập tức xuất thủ là đã cho hắn một chút cơ hội thoát thân.

Không cần đấu với Tần Vũ, chỉ cần nhìn thấy Tần Vũ một chiêu giết chết bằng hữu, hắn đương nhiên xác định được thực lực của Tần Vũ.

Hán tử trọc đầu cười nịnh nọt, nói: *"Thực ra cũng rất đơn giản thôi. Trên thân thể ngươi không có khí tức của yêu thú. Khí tức của ngươi và bọn ta lại bất đồng. Tu yêu giả dám tiến thâm nhập hải địa, trừ phi là công lực cực cao hơn tu tiên giả, còn thì đều là những tên ngang ngạnh. Nhưng ở khu vực này khả năng không…"*

Hán tử đầu trọc đang nói bỗng thấy cách đó mười mét, thân hình Tần Vũ vừa lay động đã đến ngay trước mặt hắn.

"A!"

Hán tử trọc đầu lập tức có phản ứng, có thì có, nhưng quyền đâu cũng chỉ kịp xuất ra.

"Bùng!"

Một mảnh xương vỡ văng ra, quyền đầu của Tần Vũ đã trực tiếp chấn vỡ quyền đầu của tên trọc. Hán tử đầu trọc chưa kịp ngạc nhiên, quyền đầu đã xuyên qua lồng ngực phá nát tâm tạng. Đồng thời, tay trái Tần Vũ mạnh mẽ chộp lên đại não tên trọc.

Ma đạo - Sưu hồn!

Một khoảng khắc sau đó, Tần vũ thu tay phải lại, đồng thời thu lấy Kim Đan của hai tu yêu giả. Hai tu yêu giả đó đã đạt đến mức Kim Đan trung kỳ.

Sở dĩ Tần Vũ để hán tử trọc đầu cơ hội mở miệng chính là vì không muốn gặp sai lầm. Vừa giết xong thanh sắc cự hán lại lập tức muốn giết hán tử trọc đầu thì nhất định tên trọc đó sẽ toàn tâm toàn ý phòng ngự.

Giả như tự bạo một lần nữa, Tần Vũ cũng phải tránh ra, lúc đó lại chính là thời gian linh hồn đối phương phiêu dật thoát ra. Vì vậy Tần Vũ mới để chho đối phương giải thích, rồi ngay khi hắn đang nói thì động thủ.

"Hủy thi diệt tích"

Tần Vũ đem thi thể hai tu yêu giả cũng như áo giáp, binh khí của chúng ném cả vào không gian giới chỉ. Thường thì không gian giới chỉ của người khác đều không thật rộng rãi cho lắm, vì thế thường xuyên phải dọn dẹp những vật vô dụng đi, nhưng Tần Vũ thì chẳng cần phải quan tâm đến điều đó.

Đem tất cả thi thể bỏ vào không gian giới chỉ, tuyệt đối là phương pháp hủy thi diệt tích tốt nhất.

Hấp thu ký ức của hai tu yêu giả đó, Tần Vũ đối với toàn bộ thế giới tu yêu giả đáy biển này hoàn toàn minh bạch, vì thế nghi hoặc trong giây lát hoàn toàn biến mất. Tần Vũ miệng không mở ra nhưng gương mặt vẫn hiện nét cười tự tin: *"Thì ra là như thế!"*

Chương 105

Vô Xử Khả Đào

Hải vực rộng lớn vô biên, những đảo trên mặt biển là địa bàn của tu ma giả và tu tiên giả. Thế giới vô biên hải để (đáy biển) là địa bàn của tu yêu giả. Thế lực của tu yêu giả từ lâu đã vượt qua tu tiên giả và tu ma giả

Thế giới đáy biển của tu yêu giả tồn tại ba đại thế lực, có thể xem là ba đại đế quốc.

Thứ nhất là Thanh Long cung. Bản thể của cung chủ Thanh Long cung đương nhiên là thần thú Thanh Long, được xưng là hải ngoại tu giả giới đệ nhất cao thủ, cho dù là tu tiên giả hay tu ma giả siêu cấp cao thủ cũng không thể so sánh được với Thanh Long cung chủ.

Thứ hai là Cửu Sát điện. Cửu Sát điện có chín vị thủ lĩnh, bản thể chính là biến chủng của giao long - Tử Sát giao long. Tuy thực lực mỗi vị điện chủ không được bằng Thanh Long cung chủ, nhưng mỗi người trong chín vị huynh đệ cũng đều là siêu cấp cao thủ.

Cuối cùng là Bích Thủy phủ. Bích Thủy phủ chủ nhân là một biến dị thần thú - Tam Nhãn Bích Tình Thiềm - với con mắt thứ ba có uy lực cực kỳ lợi hại, công kích rất quỷ dị. Tuy thực lực hắn so với Thanh long cung chủ có thấp hơn một chút, nhưng vì hắn có tam chỉ nhãn quỷ dị nên dù là Thanh Long cung chủ cũng không thể chắc chắn chiến thắng.

Tại thế giới tu yêu nơi đáy biển này, ba thế lực đại siêu cấp đó cứ như ba đại đế quốc, chiếm lĩnh gần vạn dặm chu vi thủy vực. Đó là những đại siêu cấp thế lực không ai dám động đến, là những

bá chủ tuyệt đối.

Dưới ba đại siêu cấp thế lực đó lại phân chia ra những tiểu thế lực.

Cửu Sát điện khống chế phạm vi chín ngàn dặm thủy vực, có tám thế lực dưới trướng. Tám thế lực này hoàn toàn do Cửu Sát điện khống chế, nhưng Xích Huyết động phủ, đứng đầu bát đại thế lực, trong tay lại nắm giữ đến tám trăm vạn dặm hải vực tại vùng viễn bắc của Cửu Sát điện.

"Bố cục rất rõ ràng. Cũng giống như Tiềm Long đại lục, Thanh Long cung, Cửu Sát điện và Bích Thủy phủ đó tương đương tam đại vương triều. Xích Huyết động phủ chỉ là một nhóm thủ hạ của Cửu Sát điện, nhưng hiện giờ lại là thế lực khống chế trong phạm vi hải vực này.

Tần Vũ thâm tâm đã hiểu.

Lúc trước, vì không có bất cứ thông tin gì về thế giới tu yêu giả nơi hải vực này nên tự nhiên trong tâm mới lo lắng. Một người chỉ sợ hãi khi họ không biết gì về đối phương. Giờ đã rõ ràng, Tần Vũ tuy biết cao thủ tu yêu giả nhiều vô số nhưng trong tâm lại nhẹ nhàng, thoải mái hơn nhiều.

Hiển nhiên là thế giới tu yêu giả dưới biển so với Tiềm Long đại lục thì còn lớn hơn nhiều. Số lượng cao thủ đã nhiều hơn, cấp bậc lại không hề đơn giản. Trong giới tu yêu giả đáy biển này, tùy tiện xuất ra mười tu yêu giả cũng có thể dễ dàng chinh phạt cả Tiềm Long đại lục.

Phàm nhân đại lục và tu yêu giả hải vực căn bản là hai thứ bậc khác nhau.

"Aa, thì ra vì thế mà mấy tên đó mới nhìn qua đã biết ta là ngoại nhân"

Trong tay Tần vũ hiện ra hai khối ngọc bài.

*Những ngọc bài đó chính là vật lấy được trên thân hai tu yêu giả vừa bị giết. Nửa trên hai khối ngọc bài có hai chữ "*Cửu Sát*", nửa dưới lại có hai chữ "*Xích Huyết*", mỗi chữ đều phát ra những khí tức đặc thù.*

*Trước đó, Cửu Sát điện "*Đại điện hạ*" từng ra lệnh: trong khu vực cai quản của Cửu Sát điện, những tu yêu giả đạt tới Kim Đan kì đều được phân cho "*Thân Phân ngọc bài*". Trong phạm vi Cửu Sát điện, những tu yêu giả thế lực như nhau thì không được chém giết lẫn nhau.*

*Tu yêu giả trong Cửu Sát điện lại có tổng cộng chín loại "*Thân Phận ngọc bài*".*

*"*Cửu Sát-Xích Huyết*" "*Cửu Sát-Cự Giáp*".....

*Trong Cửu Sát điện, Xích Huyết động phủ được xếp vào đại thế lực, đương nhiên "*Cửu Sát-Xích Huyết*" chính là loại ngọc bài đứng đầu trong tám thân phận ngọc bài đại điện thế lực. Nhưng thân phận cao nhất vẫn là ngọc bài Cửu Sát, trực thuộc Cửu Sát điện, không nằm trong tiêu chí khống chế của bát đại thế lực tu yêu giả.

Tu yêu giả có được ngọc bài Cửu Sát thì các tu yêu giả khác thuộc Cửu Sát điện đều không được giết. Nếu bị giết thì ngay lập tức, hộ vệ của Cửu Sát điện sẽ đến thực thi chấp pháp.

Với những tu yêu có được "Cửu Sát-Xích Huyết*" Thân Phận ngọc bài, tu yêu giả cùng có ngọc bài "*Xích Huyết-Cửu Sát*" thì không được giết, nhưng với tu yêu giả có ngọc bài loại khác thì vẫn được sát hại.*

Mệnh lệnh đó của Cửu Sát điện là để tám đại thế lực dưới

trướng tương hỗ tư sát, làm tổn hao thực lực của nhau…nhưng bản thân tu yêu giả đã bị khống chế thì kẻ khác lại không thể giết. Thành thử những tu yêu giả trực thuộc càng ngày càng nhiều.

Tần Vũ cười nhẹ.

"Từ giờ ta đã là người thuộc về Cửu Sát điện, một thành viên của Xích Huyết động phủ rồi đây". Tần Vũ đem một khối ngọc bài trích huyết nhận chủ rồi dung nhập vào thể nội, khối còn lại thì bỏ lại vào không gian giới chỉ.

Cửu Sát điện vốn chưa từng lo người ngoài sẽ đoạt mất ngọc bài định thân phận. Trước giờ chưa có cao thủ nào thu được thân phận ngọc bài theo kiểu này.

Một khi có được thân phận ngọc bài thì có thể cảm nhận tín tức từ ngọc bài của người khác. Nếu là cùng loại ngọc bài thì sẽ biết là người cùng tộc, còn nếu không phải thì có thể chém giết lẫn nhau.

Đương nhiên có thể giết người cùng chủng tộc, nhưng đó là khi người đó tự tin là có thể khiến chấp pháp đội không biết điều đó, tự tin là có thể chống lại chấp pháp đội

Lúc trước, chính vì Tần Vũ và Tiểu Hắc không có Thân Phận ngọc bài nên khi cùng tiềm nhập đáy biển đã bị một tu yêu giả phát hiện được.

"Có điều… có Thân Phận ngọc bài rồi nhưng trên thân ta lại không có khi tức của tu yêu giả". *Tần Vũ nhè nhẹ nhắm mắt lại. Bình thường, tu yêu giả khí tức, còn gọi là "*yêu khí", ở thế giới của tu yêu giả rất dễ dàng phân biệt, vì vậy kẻ khác mới vừa nhìn thấy đã bảo Tần Vũ là tu tiên giả.

Tần Vũ cảm thấy có chút phức tạp.

Nhưng khi đã có Thân Phận ngọc bài, thường thì người khác

sẽ cảm ứng được khí tức của ngọc bài, nếu không quá chú ý thì có thể nhầm về thân phận của Tần Vũ. Còn nếu cẩn thận quan sát khí tức của Tần Vũ mà phát hiện không có yêu khí thì rất nguy hiểm.

"Yêu khí !", *Tần Vũ đầu mày nhíu lại, khẽ than.*

Trong đầu không ngừng suy nghĩ. Tu yêu giả vừa dựa vào ngọc bài để phân biệt thân phận, lại vừa phân biệt qua yêu khí. Tu yêu giả đều có nhân hình, so với tu tiên giả thì không có khác biệt gì lớn.

"Đúng rồi, Bắc Minh"

Khuôn mặt Tần Vũ khẽ hiện nét cười.

*Bắc Minh, ma đạo bí kĩ. Độ khó còn cao hơn "*Sưu Hồn*" vài bậc.* "Bắc Minh" chính là một loại ma đạo bí kĩ thực hiện kết hợp Linh Hồn chi lực với bản thể chân nguyên chi lực. Bắc Minh có hai công năng: vừa có thể thu ẩn khí tức, vừa có thể gia tăng tốc độ tu luyện.

Khi muốn thu giấu khí tức, chỉ cần nhẹ nhàng thi triển Linh Hồn chi lực, khí tức toàn thân sẽ hoàn toàn bị thôn phệ.

Để gia tăng tốc độ tu luyện thì cần sử dụng nhiều Linh Hồn chi lực hơn. Khi đó thì không chỉ khí tức mà cả thiên địa linh khí bên ngoài cũng bị hấp thu. Khi ngoại nhân nhìn thấy, thi triển Bắc Minh chi pháp chỉ phảng phất như một cái hố đen thôn phệ mọi linh khí trong khu vực đó.

Dùng linh thức tra xét mỗi cá nhân vừa tra xét được linh thức đối phương, vừa có thể xem xét khí tức của bản thân phát ra như thế nào.

"Một khi sử dụng Bắc Minh, khí tức của ta sẽ không bị phát tán ra ngoài. Người khác căn bản không cảm ứng được khí tức của ta

thuộc loại nào, khí tức của tinh thần chi lực cũng không thể cảm ứng được. Đối phương có thể cho rằng ta tu luyện một dạng tu yêu chi pháp đặc biệt nào đó".

Đó có thể là một biện pháp.

Tần vũ không phải là tu yêu giả. Bản thân tu yêu giả tự nhiên đã có chứ không thể hình thành được yêu khí. Chỉ có hấp thu hết khí tức thì người khác mới không phát hiện căn nguyên.

Khi không thấy chút khí tức nào của Tần Vũ, có thể cho Tần Vũ là một cao thủ thần bí.

Tần Vũ mải suy nghĩ về việc tu luyện ma đạo Bắc Minh, không để ý thấy một Thanh Sắc tiểu ngư cách đó không xa.

Trong phạm vi linh thức tra xét của Tần Vũ, tất cả các loại tôm cá đều không để ý đến, chỉ những kẻ đã đạt đến Kim Đan kì mới quan tâm.

Có điều Thanh Sắc tiểu ngư này là một tiên thiên cảnh giới tiểu ngư, trong biển sâu rất thường gặp.

***

Trong cung điện Tang tộc.

Một mình Tang Mặc ngồi trong đại điện, sầu muộn uống hết ly này đến ly khác. Đã nhiều ngày mà không tìm được Tần Vũ làm sao

Xưng "nhìn khắp bốn bể*", đứng trong tam thập cao th*ủ "Thanh Nhãn ngư tộc".

"Tang Mặc tiền bối, đã có tin tức của hung thủ rồi*", một Thanh Sắc ngư lân nam tử đi nhanh vào đại điện, đến trước mặt cúi chào Tang Mặc,*

cười nói.

Tang Mặc dừng ngay ly rượu trong tay lại.

*"*Ngươi nói… đã tìm được hung thủ rồi?*", Tang Mặc, nhãn trung sang rực, phát ra một đạo sát ý.*

*Thanh nhãn ngư tộc nam tử tự ngạo nói: "*ở khu vực cách đây chưa dầy mười vạn dặm, ba mươi tộc nhân của ta đã cùng lúc tìm thấy, mỗi người đó đều nắm trong tay

hơn nghìn ngư nhi. Đáy biển này ngư nhi thì vô số, nhất là điều ngư*".*

*"*Ha ha, mau nói cho ta hắn đang ở đâu?*", Tang Mặc vui mừng cực độ.*

Thanh nhãn ngư tộc lập tức trình lên Tang Mặc một khối ngọc, dù sao thì cũng khó dùng lời mà nói cho hết được. Dùng linh thức sẽ đơn giản và rõ ràng hơn nhiều.

Tang Mặc dùng linh thức lướt qua một lượt liền biết ngay được vị trí hiện tại của Tần Vũ.

*"*Tốt, chờ khi bắt được hung thủ, ta nhất định sẽ trọng tạ ngươi*", Tang Mặc lúc này cực kì kích động.*

*Thanh nhãn ngư tộc hán tử cười nói: "*Tang Mặc tiền bối, để tôi đi cùng tiền bối. Dù hung thủ có di chuyển tôi cũng có thể biết được vị trí của hắn

để báo cho tiền bối*"*

"Được lắm, thế thì ngươi đi cùng ta ",

Tang Mặc nói rồi liền hóa thành một đạo hồng sắc lưu quang rời cung, cấp tốc hướng tới phương hướng hiện tại của Tần Vũ truy đuổi. Thanh nhãn ngư tộc cũng gắng sức phi theo.

Trong lúc phi hành, Tang Mặc đã bắt đầu triệu tập tộc nhân tập hợp lại khu vực đó.

"Lần này bất kể có chuyện gì cũng không thể để hắn đào thoát một lần nữa!", Tang Mặc nhãn trung hung quang lóe lên, toàn thân không ngừng tràn đầy sát ý.

***

Tần Vũ tiềm nhập vào trong một sơn thạch, bắt đầu thử tu luyện Bắc Minh ma đạo bí kĩ.

Sưu Hồn chỉ sử dụng lực của linh hồn, rất đơn giản, còn Bắc Minh là dung hợp Linh Hồn chi lực và chân nguyên lực của bản than. Tần Vũ vốn đã có

Tinh Thần chi lực, chỉ còn cần cùng dung hợp bản thân với tinh thần chi lực thôi.

Từ trong đan điền, một đạo Tinh Thần chi lực được xuất ra, lên đến não hải thì cùng tiếp xúc qua lại với một đạo Linh Hồn chi lực.

"Dung hợp? Dung hợp cách nào đây?"

Tần Vũ phát hiện ra rằng Tinh Thần chi lực và Linh Hồn chi lực vốn là hai loại năng lượng khác nhau, căn bản là không thể dung hợp. Thậm chí Linh Hồn chi lực còn có thể

xuyên qua tinh thần chi lực. Linh Hồn chi lực là một dạng hư vô

trong khi tinh thần lực lại là thực thể.

"Chả trách trong bí tịch nói tu luyện Bắc Minh là cực kì khó khăn, lại là bước chặn ngay sau khi độ kiếp xong", *Tần Vũ khe khẽ nhíu mày.*

Linh Hồn chi lực và Tinh Thần chi lực căn bản là hai loại khác biệt, đúng là quỷ mới biết làm thế nào để dung hợp được

***

"Tang Mặc tiền bối, nhi tử của tôi báo lại rằng hung thủ hiện đang ở trong một sơn thạch cách đây ba trăm dặm về phía Tây Nam, hình như đang tu luyện"

thanh nhãn ngư tộc nam tử cười nói với Tang Mặc, bộ dạng rất mực tự tin.

Tang Mặc nhãn tình phóng quang, phía sau là hơn hai mươi tộc nhân, xung quanh cũng có tộc nhân Tang tộc tập trung lại.

"Ba trăm dặm ư, tốt lắm!"

Tang Mặc cảm thấy nhiệt huyết toàn thân bắt đầu gia tăng, trong đầu hiện lên hình ảnh nhi tử bị công phá não đại, kim đan bị cướp mất.

Tang Mặc tựa như không thể khống chế cơn phẫn nộ.

"Đi."

Tang Mặc hồng sắc trường bào tung bay, tốc độ lại tăng lên một bậc, hướng về vị trí hiện tại của Tần Vũ truy đuổi. Một bên là thanh nhãn ngư tộc nam tử,

còn có hơn hai mươi tộc nhân có tiếng tăm đi theo để truy bắt Tần Vũ.

Ba trăm dặm, đối với tu yêu giả tuyệt không phải là một khoảng cách xa xôi gì.

Không lâu sau, Tang Mặc chỉ còn cách Tần Vũ chưa đến mười dặm.

Trong sơn thạch, Tần Vũ, vốn luôn để linh thức cảnh giới, đột nhiên biến sắc, nhãn tình bật mở. Linh thức Tần Vũ thấy rõ từ phía Đông Bắc,

Tang Mặc mang theo không ít cao thủ đang đuổi đến. May mà linh thức của Tần Vũ đã mạnh hơn trước rất nhiều, phạm vi tra xét cũng tăng lên không ít.

Nhìn Tang Mặc hướng thẳng đến, lại thấy biểu tình trên mặt hắn, Tần Vũ mười phần hết chín tin chắc Tang Mặc đã biết nơi ở của mình.

Chỉ là vốn không rõ đối phương bằng cách nào có thể biết được vị trí hiện tại, Tần vũ nhanh chóng li khai sơn thạch, chân ngự kiếm, triển khai Nhân khí hợp nhất, nhanh chóng hướng về phương Nam . Tang Mặc không thi triển tốc độ cực đại của bản thân, đương nhiên tốc độ không thể bằng Tần Vũ.

***

"Không hay rồi, hình như hung thủ đã phát hiện ra chúng ta nên đang chạy về phía Nam rồi*", thanh nhãn ngư tộc vội vã nói.*

Tang Mặc biến sắc.

*Thanh nhãn ngư tộc nam tử lại tiếp: "*Tốc độ của hung thủ nhanh quá, hài nhi của tôi căn bản không theo nổi. Hay là tôi để

tộc nhân khống chế hắn trước"

Có thể phát hiện ra hung thủ đương nhiên còn có những tộc nhân khác trong cung điện Tang tộc

"Không cần, ta đã bố trí tộc nhân khắp nơi rồi"

Trên mặt Tang Mặc xuất hiện sát khí, nháy mắt hồng sắc trường bào bay lên, toàn thân đã hiện hình thành hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư. Tám nhục trụ (vòi bạch tuộc) nhất chấn, hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Nam truy đuổi, tốc độ so với Tần Vũ còn nhanh hơn một chút

***

… Đang khi cực tốc phi hành về phía Nam, Tần Vũ đột ngột dừng lại.

"Có người!"

Linh thức đã phát hiện ra cách đó trên dưới mười dặm có khoảng một chục tộc nhân Bát Trảo Chương Ngư, nhưng mới chỉ biết là có mười người,

không biết còn bao nhiêu nữa đây. Kết hợp với việc Tang Mặc trực tiếp truy đuổi, Tần Vũ có một phán đoán.

"Tang Mặc biết ta ở đây và đang cho bao vây".

Khi Tần Vũ dừng lại, linh thức đồng thời cũng cho thấy khoảng mười dặm phía sau có một cự đại hồng sắc Bát Trảo Chương Ngư đang đuổi đến.

"Là Tang Mặc." Tần Vũ sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Chương 106

Sát Lục Đảo Kế Thời

Tần Vũ bây giờ bất quá mới chỉ là Tinh Vân trung kỳ còn Tang Mặc là Nguyên Anh tiền kỳ, hơn nữa bản thể lại là bát trảo chương ngư tộc có lực công kích cực mạnh, Tần Vũ nếu lỡ gặp phải Tang Mặc thì tuyệt đối rơi vào thế hạ phong, do vậy phản ứng của Tần Vũ là...

"Phía tây!"

Tần Vũ căn bản không kịp chú ý đến điều gì khác, trực tiếp thay đổi phương hướng hoả tốc phóng về phía tây, tốc độ nhanh đến kinh người. Phạm vi linh thức của Tần Vũ rộng hơn Tang Mặc một đoạn, một đoạn đó đủ để Tần Vũ có thể phát hiện Tang Mặc, còn Tang Mặc lại không thể phát hiện Tần Vũ.

Tang Mặc vẫn đang tiếp tục chạy nhanh về hướng nam.

Trong sát na, cự ly của hai người đã cách xa trăm dặm.

"Quả nhiên." Trong mắt Tần Vũ hàn quang loé lên, linh thức của hắn đã phát hiện rõ ràng ở hướng tây cũng có vài chục bát trảo chương ngư đang chờ sẵn, Tần Vũ nghiến chặt răng, dùng tốc độ nhanh nhất bất chấp tất cả trực tiếp phóng về hướng tây.

Khu vực phía tây cũng rất rộng, đối phương có vài chục bát trảo chương ngư đang dùng linh thức bao trùm lên một khu vực cực lớn.

"Hưu!"

Một đạo lưu quang xuyên qua khu vực bao trùm của một bát trảo chương ngư, gã tộc nhân Tang tộc này lập tức phát ra một

tiếng rống trầm trầm quái dị: *"Hung thủ, là hung thủ!"* Thứ ngôn ngữ đặc trưng của Tang tộc có thể làm cho vài chục tộc nhân Tang tộc ở xung quanh đều nghe được.

Tên thủ lĩnh trong đội ngũ này lập tức lấy ra một khối Truyền Tấn lệnh.

"Tộc trưởng, hung thủ đã chạy thoát về phía tây."

.....

Bát trảo chương ngư khổng lồ đã di chuyển trên trăm dặm về phía nam, đột nhiên cảm ứng được tin tức của Truyền Tấn lệnh, y lập tức biến sắc, phát xuất ra một tiếng gầm cực kỳ tức giận, đồng thời thân hình lại một lần nữa phóng về phía tây.

Tốc độ bản thể của Tang Mặc vốn cực kỳ nhanh, tuy nhiên trong lúc đó phương hướng của Tần Vũ lại biến hoá lần nữa.

"Hừm, muốn truy đuổi ta, vẫn còn chậm lắm."

Tần Vũ lại thay đổi phương hướng lần nữa, bất ngờ không chạy về phía tây mà lại còn cực tốc phi hành về phía nam. Lần này không ai có thể thông báo cho Tang Mặc hành tung của Tần Vũ. Mặc dù Tang Mặc có tốc độ nhanh, nhưng căn bản là không cùng hướng, cự ly của hai bên chỉ càng lúc càng xa.

Cực tốc phi hành nghìn dặm về phía nam!

Sau đó tiếp tục đổi hướng, lại phi hành nghìn dặm về phía đông!

Sau lại phóng về phía đông nam...

Do căn bản không biết Tần Vũ đi về hướng nào, sau nửa ngày truy đuổi Tang Mặc cũng không tìm ra một chút tung tích, hắn không thể không thừa nhận lần này đã truy tung thất bại, chỉ có

thể phẫn nộ cam chịu trở về sào huyệt của mình.

Trong cung điện Tang tộc.

Nam tử Thanh Nhãn ngư tộc khẽ cười nói: *"Kính xin Tang Mặc tiền bối hãy yên tâm, lần này ông đã mời ba mươi tộc nhân chúng tôi, với phương pháp tìm người của chúng tôi, hung thủ kia tuyệt đối không thể đào thoát."* Nam tử Thanh Nhãn ngư tộc biểu thị mười phần tự tin.

Bộ hồng sắc trường bào của Tang Mặc bay tung lên, ngồi trên ghế chủ toạ đại điện mà nộ khí đùng đùng.

Giương đại kỳ đi bắt người lại bị địch nhân trốn thoát, Tang Mặc sao không giận cho được.

Đúng lúc đó, có ba nam tử Thanh Nhãn ngư tộc đều có vẩy cá trên mặt từ trong cung điện chạy vào đại điện. Ba nam tử này vừa gặp Tang Mặc liền cung kính vái chào, sau đó một người nói: *"Tang Mặc tiền bối, đám hài nhi của chúng tôi đã tìm được tung tích của hung thủ."*

"Nói đi." Tang Mặc mười phần tức giận, khí thế toàn thân bốc lên.

Nam tử trên liền nói: *"Trong lúc tiền bối truy sát tên hung thủ, hắn trước hết phi hành về hướng tây, sau đó lại phóng về hướng nam, mặc dù không rõ trong quá trình đó đi đến những đâu, nhưng sau cùng hắn đã đi thẳng về hướng nam. Hiện tại đại khái là ở phía nam cách địa điểm tiền bối truy sát hắn tầm bảy nghìn dặm."*

Mỗi nam tử Thanh Nhãn ngư tộc đều khống chế không dưới nghìn ngư nhi (cá nhỏ), mỗi một ngư nhi đều là con mắt của chúng, không những chúng phi hành rất nhanh mà còn không có yêu khí, thật dễ dàng nhận ra thân phận của Tần Vũ.

Không có yêu khí, tốc độ lại nhanh như vậy, mười vạn dặm

trong khu vực trừ Tần Vũ không còn tu tiên giả nào khác.

"Tốt lắm."

Toàn thân Tang Mặc đột ngột đứng dậy, sau đó hừ lạnh nói với một tộc nhân trong đại điện, *"Tang Lan Phố, để các ngươi xử lý công việc thật không có tác dụng. Hãy đưa lại Truyền Tấn lệnh cho tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc đi."* Tang Mặc đối với hiệu quả làm việc của tộc nhân Tang tộc hiển nhiên rất không hài lòng.

Tên tộc nhân Tang Lan Phố lập tức lấy Truyền Tấn lệnh ra, sau đó đưa cho một nam tử Thanh Nhãn ngư tộc.

Tang Mặc trừng mắt nhìn nam tử Thanh Nhãn ngư tộc lạnh lùng nói: *"Lần này vô luận thế nào ta cũng không để cho tên hỗn đản ấy trốn thoát lần nữa, người của Thanh Nhãn ngư tộc các ngươi ở trong cung điện, ba mươi huynh đệ cùng đồng tâm hiệp lực, thấy bất cứ tin tức gì đều dùng Truyền Tấn lệnh báo cáo cho ta."*

Lần trước bất lợi là không có bất cứ một tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc nào chuyển tin được, lần này Tang Mạc đã khôn ngoan hơn.

Trực tiếp đưa Truyền Tấn lệnh cho một kẻ trong số chúng, để cho ba mươi tên đều ở trong cung điện, bất cứ tên nào có tin tức đều có thể thông báo cho hắn, *"Tang Mặc tiền bối, xin hãy yên tâm, số ngư nhi ba mươi tộc nhân chúng tôi khống chế cả trăm dặm đều có, chỉ cần hung thủ di động là bị ngư nhi phát hiện. Hắn sẽ không thể chạy thoát khỏi bàn tay chúng tôi."*

Nam tử Thanh Nhãn ngư tộc vô cùng tự tin.

Tang Mặc hài lòng gật gật đầu.

"Tiền bối, đây là khu vực hung thủ lúc này đang trú ngụ."

Lấy một ống nhòm bằng ngọc trực tiếp dâng lên Tang Mặc,

linh thức của Tang Mặc quét qua một lượt đã biết rõ khu vực đó, trên sắc mặt Tang Mặc xuất hiện nét tiếu dung ác độc, *"Lần này, vô luận thế nào ngươi cũng chạy không thoát đâu, tên tạp toái tu tiên giả."*

Tang Mặc hồng bào quấn quanh người liền trực tiếp phi ra khỏi đại điện.

.....

Tần Vũ mệt mỏi rã rời tựa vào một khối đá ngầm dưới đáy biển, trên thân mặc y phục có hiệu quả ngăn nước. Lúc này mi đầu của Tần Vũ nhíu lại, hiển nhiên là đang suy tư.

"Gã Tang Mặc rốt cuộc đã dùng cái gì để tra ra nơi tàng thân của ta."

Lúc này Tần Vũ cũng không thể hiểu nổi, hắn đã vô cùng thận trọng. Căn cứ theo trí nhớ của mình thì hắn đã không để lại bất cứ dấu vết nào. Suy nghĩ một lúc, Tần Vũ tức thì bấm lên thái dương huyệt, từ lúc ly khai Tiềm Long đại lục đến thế giới yêu thú dưới đáy biển này, Tần Vũ không có phút nào được yên tĩnh nghỉ ngơi cả.

Quá mệt mỏi rồi.

"Phụ vương người hiện tại hẳn đang rất khoái lạc." Trên sắc mặt Tần Vũ không kìm được liền hiện ra một chút tiếu dung điềm tĩnh.

Phụ thân hắn hiện tại đang hưởng thụ cuộc sống yên ả ở Tiềm Long đại lục, còn Tần Vũ lại sống trong cảnh sinh tử đào vong.

Hơn nữa địch nhân có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

"Ngư nhi dưới biển thật là đẹp." Tần Vũ vung tay một cái, vài trăm con cá nhỏ đủ loại liền khoan khoái bơi qua. Trong đại hải quần ngư là nhiều nhất, cùng một lúc có thể có vài nghìn đến vạn vạn ngư nhi cùng du động.

Bơi trong đám ngư nhi, đó cũng là một loại hưởng thụ.

Nhưng Tần Vũ căn bản không biết, trong vài trăm con cá này lại có một ngư nhi có chút bất đồng, tuy vậy đó là bí kỹ đặc trưng của Thanh Nhãn ngư tộc. Căn bản Tần Vũ không có khả năng phát hiện.

Nghỉ ngơi một lúc, Tần Vũ lại tiếp tục lên đường.

Trong hải vực có rất nhiều tu yêu giả, nhưng trong mười vạn hải vực này phần lớn tu yêu giả cũng chỉ có tu vi Kim Đan kỳ, một số ít đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ, nhưng trước khi phát hiện được Tần Vũ thì đã sớm bị linh thức của hắn phát hiện rồi.

Tần Vũ trên đường đều tránh né, mặc dù kinh hãi nhưng cũng không gặp nguy hiểm lớn nào.

*"Tốt lắm, ở đây tu luyện lại một lần nữa "*Bắc Minh chi pháp*" này."* Tần Vũ thấy một núi san hô cự đại tầng tầng lớp lớp. Tần Vũ liền xuyên qua một lỗ hổng vào bên trong, sau đó Tinh Thần chi lực chấn động, trực tiếp hình thành động huyệt.

Ngồi trong động huyệt này, Tần Vũ chỉnh lý sơ qua một lượt.

Đối với phương diện công kích của bản thân nhất định phải ngày càng lợi hại. Không chỉ là sở trường cận thân công kích của mình, mà còn có thể thao túng *"Diễm Sí kiếm"* tấn công ra xa. Hơn nữa còn có thể thi triển vài tuyệt chiêu *"Tinh Thần Biến"*.

Còn với phương diện đào tẩu bảo mệnh, thân thể của bản thân hắn có thể so với linh khí, trong khi phi hành tựa như không có chút trở ngại nào, một khi nhân khí hợp nhất, tốc độ đúng là nhanh đến kinh người.

Ngoại trừ việc đó ra, bản thân còn biết được một kỹ nghệ quỷ dị đặc thù có thể so bì được với... Ma Đạo bí kỹ!

"Bất kể là đào mệnh hay là thể nghiệm thế giới tu chân giả, nhất định phải học được "Bắc Minh"." Tần Vũ lập tức ngồi khoanh chân bắt đầu tu luyện. Lại một lần nữa khống chế Tinh Thần chi lực đi lên não hải.

Linh Hồn chi lực bồng bềnh hư vô, phảng phất như không hề tồn tại.

Còn Tinh Thần chi lực đúng là lực lượng thực chất, Tinh Thần chi lực không ngớt xuyên qua Linh Hồn chi lực, Tần Vũ căn bản cũng không thể hiểu rõ, Tinh Thần chi lực này rốt cuộc làm sao có thể cùng Linh Hồn chi lực tương hỗ dung hợp. Nhưng trên thư tịch ma đạo chỉ có hai chữ... Thường Thí (thí nghiệm).

Không ngừng thí nghiệm, thậm chí là sáng tạo giả cũng thí nghiệm không biết bao nhiêu lần, sau cùng cũng đã thành công một cách kỳ diệu. Thậm chí là sáng tạo giả cũng không biết rốt cuộc nguyên nhân thành công là gì.

Từng lần thí nghiệm, Tần Vũ đều không gấp gáp.

Hắn đã chuẩn bị rất chu đáo, lần này dự định bế quan một tháng để thử nghiệm một phen. Kể ra một tháng sau, lão Tang Mặc không tìm được hắn, việc truy sát cũng có thể giảm hoãn. Sau đó Tần Vũ vừa mới tu luyện được nửa ngày.

"Tang Mặc tiền bối, căn cứ vào tin tức của đám hài nhi của ta, hắn nhất định đang ở phía nam cách tiền bối khoảng từ một trăm đến hai trăm dặm, còn về vị trí cụ thể, ta cũng không biết." Nam tử Thanh Nhãn ngư tộc truyền tin đến.

Tang Mặc đầu lưỡi đỏ hồng thè ra ngoài, trên mặt hơi chút cười khẩy, cũng không hoá thành bát trảo chương ngư mà vẫn dùng nhân hình lặng lẽ tiến tới gần vị trí của Tần Vũ, đồng thời linh thức cũng mở ra đến cực hạn, cẩn thận tra xét khắp nơi.

Tần Vũ đang lúc tu luyện, từng lần thử nghiệm đều không gấp gáp nóng nảy, mỗi lần đều phân tích sự sai lầm của bản thân, thí nghiệm từng bước từng bước một.

"Tang Mặc!"

Nhãn tình Tần Vũ lập tức khai mở, ngay lập tức đình chỉ việc tu luyện. Thậm chí ngay cả khi tu luyện linh thức của Tần Vũ vẫn trong trạng thái cảnh bị. Ngay lập tức, hắn phát hiện ra Tang Mặc đang đến gần. Nhưng trong giây lát, Tang Mặc kích tố xuyên hành đã vượt qua cự ly giữa linh thức của hắn và Tần Vũ. *"Hưu!"*

Tần Vũ căn bản không để ý đến điều gì khác, trực tiếp oanh nhiên phá vỡ san hô phóng ra ngoài, sau đó trực tiếp ngự kiếm, triển khai nhân khí hợp nhất, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía đông. Linh thức của Tang Mặc vừa phát hiện được khí tức của Tần Vũ, nhưng sau đó Tần Vũ đã chạy mất.

"Lần nay ngươi đừng mong chạy thoát." Trên mặt Tang Mặc liền xuất hiện một chút lãnh tiếu, thân thể nhanh chóng hoá thành một hồng sắc bát trảo chương ngư cực đại.

Đồng thời Tang Mặc cũng thông qua Truyền Tấn lệnh, hạ lệnh xuống cho ba mươi tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc tại cung điện Tang tộc: *"Đám tộc nhân Thanh Nhãn vũ tộc các ngươi hãy khống chế cho cẩn thận, liên tục truyền đạt tung tích của tên tu tiên giả cho ta."*

Dùng linh thức truyền tin đi, Tang Mặc vẫn tiếp tục đuổi theo Tần Vũ.

Mặc dù tốc độ của Tang Mặc nhanh hơn của Tần Vũ một chút, nhưng Tang Mặc lại phát hiện linh thức của hắn cũng không tìm được khí tức của Tần Vũ. Tang Mặc lập tức phán định, tên tu tiên giả khả ố này đã lại thay đổi phương hướng.

Tần Vũ rốt cuộc đã đi về hướng nào? Tang Mặc không thể

phán đoán được.

"Tang Mặc tiền bối, tên hung thủ kia ở phía nam cách tiền bối một trăm năm mươi dặm, lúc này đang cực tốc phi hành về phía nam."

Tin tức của nam tử Thanh Nhãn vũ tộc truyền tới khiến Tang Mặc đại hỉ, Tang Mặc lập tức nhanh chóng phóng về phía Tần Vũ đang có mặt. Tuy còn cách nhau một trăm năm mươi dặm, nhưng do cả hai cùng phi hành theo một hướng nên chỉ một lúc sau, Tang Mặc đã có thể dần dần tiếp cận Tần Vũ.

Tần Vũ triển khai linh thức trong chốc lát đã phát hiện Tang Mặc cách vài chục dặm phía sau lưng.

"Tang Mặc hắn vì sao lại biết ta chạy về hướng nào?" Tần Vũ biết là không ổn, lập tức lại thay đổi phương hướng, đồng thời lại gia tăng khoảng cách.

.....

Một lúc sau, Tần Vũ lại phát hiện tung tích của Tang Mặc ở sau lưng mình không xa, Tần Vũ liền mang theo sự phẫn nộ và hoang mang tiếp tục cải biến phương hướng, lập tức gia tăng cự ly với Tang Mặc.

Tuy vậy chỉ một thoáng sau, Tang Mặc lại tới gần.

"Tên hỗn đản này làm sao biết ta thay đổi phương hướng." Trong mắt Tần Vũ hàn mang loé sáng, hiển nhiên lửa giận bùng cháy.

Tang Mặc ở đằng sau cũng vừa truy đuổi vừa giận dữ: *"Tu tiên giả, tu tiên giả khả ố, làm sao ta cứ mãi không thể truy tung được hắn, hắn luôn cải biến phương hướng trước, chẳng lẽ linh thức của hắn còn rộng hơn của ta."* Tang Mặc không thể tiếp nhận được kết quả này.

Người bị truy đuổi, cùng với người đang truy đuổi đều bừng

bừng hoả khí.

"Phía đông!"

Tần Vũ một lần nữa lại thay đổi phương hướng, nhưng lần này Tần Vũ thực kém may mắn, bởi khu vực hắn cải biến phương hướng đang có một ngư nhi, hơn nữa còn là một ngư nhi do Thanh Nhãn ngư tộc khống chế.

"Tang Mặc tiền bối, phía đông, hắn chạy về phía đông!"

Tang Mặc tựa hồ lần này không đi vào oan uổng lộ, trực tiếp phi hành về phía đông, trong chốc lát đã thu hẹp cự ly với Tần Vũ. Tần Vũ lại bị Tang Mặc đuổi kịp vốn dĩ đã sợ đến toát cả mồ hôi lạnh, đồng thời hoả khí cũng bừng lên.

"Kẻ yếu cũng có ba phần khí lực, Tang Mặc, chớ khinh ta quá."

Sát ý trong lòng Tần Vũ bắt đầu nổi lên.

...

Động huyệt dưới đáy biển u ám lúc này phảng phất như một lỗ đen không ngừng thôn phệ các loại thiên địa linh khí, thậm chí một vài yêu thú dưới nước bơi qua bên cạnh cũng trực tiếp bị hút vào trong động huyệt, không thể chạy thoát ra.

Thoáng cái, lực thôn phệ của động huyệt đột nhiên biến mất.

Trong động huyệt.

Hai đạo thanh quang từ trong động huyệt bắn ra, đó là nhãn tình của một con hắc ưng. Trải qua *"truyền thừa ký ức"* cấm thuật, Tiểu Hắc đã phát sinh biến hoá phiên thiên phúc địa, lúc này Tiểu Hắc gầy mòn đi rất nhiều, cũng không có chút khí thế nào.

"Đại ca, đệ đến đây."

Khí thế trên mình Tiểu Hắc đột nhiên mạo xuất, giống như... một loại lợi đao băng lãnh. Tiểu Hắc di động thân hình, phảng phất như một khối băng phiến bạc bạc, trong chốc lát xuyên qua dòng nước biến mất không thấy đâu nữa, tốc độ so với khi thi triển *"Thệ Khứ Điện Cửu Thiểm"* trước đây còn nhanh hơn rất nhiều.

Chương 107

Tần Vũ Hồng Nhãn, Tang Mặc Điên Cuồng

Hiệu đính: Gio

Thân thể và đôi cánh của Tiểu Hắc gầy ốm hơn trước rất nhiều, tuy nhiên nếu có người nào đo lường thể trọng của Tiểu Hắc sẽ phát hiện so với trước khi thi triển cấm thuật thì lúc này Tiểu Hắc nặng hơn rất nhiều. Đó có thể là do Tiểu Hắc đã thôn phệ không ít tinh huyết của các yêu thú bơi qua động khẩu để dung nhập vào bản thân.

"Trạng thái lúc này mặc dù khác với trong ký ức, nhưng tốc độ cùng sự công kích so với trong dự liệu còn mạnh mẽ hơn."

Tiểu Hắc rất hài lòng về trạng thái hiện tại, hốt nhiên linh thức của Tiểu Hắc phát hiện ra một tu yêu giả Kim Đan tiền kỳ, thế giới tu yêu giả mặc dù là tàn sát lẫn nhau, nhưng nếu như cùng thuộc về một thế lực thì sẽ không chém giết lẫn nhau.

Tên hổ sa (cá hổ sa) tu yêu giả này bản thân cũng rất tự tại, lắc lắc lư lư tha thẩn dưới đáy biển.

Hốt nhiên một đạo hắc quang trực tiếp xuyên qua tên hổ sa tu yêu giả này, chỉ nghe được một tiếng rống khàn khàn vang lên, sau đó hổ sa liền hoàn toàn bị hắc quang kia thôn phệ, tinh huyết và huyết nhục đều bị thôn phệ hoàn toàn, đạo hắc quang liền biến thành một hắc ưng.

"Trong thời gian thi triển cấm thuật, ta căn bản vô phương khống chế bản thân, mặc dù đã thôn phệ yêu thú Kim Đan kỳ, nhưng ngọc bài thân phận lại không bị khí kình huỷ diệt." Tiểu Hắc lấy ngọc bài thân phận của tu yêu giả hổ sa kia ra.

Phương pháp thôn phệ này của Tiểu Hắc không những thôn phệ tinh huyết nhục thực toàn thân, mà còn tước đoạt cả ký ức của đối phương. Còn về việc thôn phệ linh hồn, Tiểu Hắc lại không dám chắc có thể làm được hay không.

.....

Tần Vũ không ngừng thay đổi phương hướng, mỗi lần bị Tang Mặc tiếp cận Tần Vũ lại thay đổi phương hướng, còn Tang Mặc dựa vào thông báo mỗi lần của Thanh Nhãn ngư tộc, cũng không bị Tần Vũ bỏ rơi quá xa, hai người này một chạy trốn một truy đuổi đã được nửa ngày.

"Lại có người!"

Trong lòng Tần Vũ thầm chửi, lúc đó linh thức của hắn phát hiện phía trước đột nhiên xuất hiện tộc nhân Tang tộc, Tần Vũ lại lập tức cải biến phương hướng, hắn lúc này không những muốn thoát ly khỏi sự truy đuổi của Tang Mặc, mà còn phải lo lắng Tang Mặc sẽ phái tộc nhân Tang tộc vây bắt xung quanh.

Từ khi Tang Mặc bị Tần Vũ bỏ rơi lần đầu, đã liền ra lệnh cho tộc nhân Tang tộc bắt đầu bủa vây trong phạm vi vạn dặm xung quanh, Tần Vũ biết rõ sẽ có rất nhiều phiền phức. Rõ ràng vừa mới đi chệnh hướng thoát khỏi Tang Mặc, nhưng đột nhiên lại phát hiện có tộc nhân Tang tộc ở không xa.

"Tang Mặc tiền bối, hắn ở phía nam cách ông khoảng một trăm hai mươi dặm." Tin tức của Thanh Nhãn ngư tộc lại truyền đến.

Lúc này trong mắt Tang Mặc đã hơi đỏ lên, hiển nhiên là nộ hoả đang bùng cháy trong lồng ngực. Thậm chí nhận được tin này, hắn cũng không quá hưng phấn. Bởi hắn biết rằng, ngay cả khi có Thanh Nhãn ngư tộc thường xuyên thông báo, hắn muốn bắt được hung thủ cũng thật vô cùng gian nan.

"Cái tên tu tiên giả này trơn tuột như con cá trạch vậy." Đến tận bây giờ Tang Mặc vẫn không biết tên của Tần Vũ.

Tuy vậy mối thù giết con không thể không báo, Tang Mặc lại tiếp tục truy đuổi.

Rất lâu sau...

Lần này Tang Mặc không sao có thể tiếp tục truy đuổi, cũng không thể phát hiện Tần Vũ. Ngay cả bọn tộc nhân Tang tộc cũng không phát hiện được Tần Vũ, thậm chí kể cả đám Thanh Nhãn ngư tộc cũng không thể phát hiện được khí tức của Tần Vũ. Tần Vũ giống như là đột nhiên biến mất vậy.

Gần như cứ một trăm dặm lại có một ngư nhi giám sát, ngoài ra còn có cả linh thức của Tang Mặc cùng tộc nhân Tang tộc càn quét, vậy mà Tần Vũ lại biến mất không thấy đâu nữa.

"Tộc trưởng."

Một đám tộc nhân Tang tộc nhìn Tang Mặc, đều không biết phải làm thế nào. Không thể tìm được người, bọn chúng còn có thể làm gì đây?

Trong lòng Tang Mặc vô cùng giận giữ, dùng trận thế như vậy, còn mời cả Thanh Nhãn ngư tộc, tộc trưởng Tang tộc hắn lại đích thân truy đuổi rất lâu. Vậy mà không bắt được một gã tu tiên giả bé nhỏ. Tang Mặc hắn có thể không nổi giận chăng?

"Tu tiên giả kia, rồi sẽ có ngày ta lột sống da hắn, đem hắn ném vào tổ kiến, khiến hắn phải chịu vạn con kiến cắn xé, đau đớn gào khóc ba ngày rồi mới đoạn khí." Trong mắt Tang Mặc tràn đầy oán độc.

Cái chết của nhi tử đã sớm khiến cho Tang Mặc cực kỳ phẫn nộ, lần này lại truy đuổi rất lâu mà không bắt được Tần Vũ, đương nhiên khiến cho Tang Mặc càng thêm phẫn nộ.

"Tộc trưởng, để hả nỗi giận này, trước tiên chúng ta nhất định phải cắt đứt mệnh căn của hắn. Nhớ lại ở phía tây cách cung điện của chúng ta không xa có một đám yêu dâm côn, hãy để bọn chúng luân phiên đối phó ba ngày với hắn rồi sẽ nói sau..." Một tên tộc nhân Tang tộc nịnh bợ hiến xuất một phương pháp trừng trị.

Tang Mặc tức thì trước mắt loé sáng, tựa như rất hài lòng.

Một tộc nhân Tang tộc khác cũng vội vàng nói: *"Tộc trưởng, tôi cũng đã từng nghe nói đến một hình phạt "*toạ hình*", lấy ra một khối sắc có hình dạng dao khắc. Sau đó căng hai chân hắn ra và cho hắn ngồi xuống, chúng ta phong toả Kim Đan của hắn, khiến cho mệnh căn đồn phùng (mông đít) của hắn cảm thụ điều đó..."*

Mỗi tộc nhân Tang tộc đều hiến xuất một phương pháp trừng phạt độc địa. Đám tu yêu giả này tu luyện một thời gian dài, cũng có vài tu yêu giả hết sức buồn chán, liền nghiên cứu một số phương pháp hành hạ con người. Và cũng từng bắt một vài phạm nhân đến một vài hoang đảo tiến hành thực nghiệm.

Tang Mặc lắng nghe vô cùng hài lòng.

Chỉ có như vậy, mới có thể xả hết nỗi hận của hắn.

"Tốt lắm, bất quá nếu không bắt được hắn thì tất cả đều không có ý nghĩa gì." Tang Mặc nghĩ đến việc khó lòng bắt được Tần Vũ, sắc mặt tối sầm. *"Được rồi, tạm thời đình chỉ truy bắt."* Đồng thời Tang Mặc thông qua Truyền Tấn lệnh hạ lệnh cho Thanh Nhãn ngư tộc.

"Các vị Thanh Nhãn ngư tộc, các ngươi nhất định phải cẩn thận chú ý, một khi tu tiên giả kia xuất hiện, các ngươi phải lập tức báo cho ta ngay."

Sau khi hạ mệnh lệnh, bản thân Tang Mặc ly khai trước tiên. Tốc độ của hắn so với một bát trảo chương ngư tương tự còn nhanh hơn nhiều, hắn ta có lẽ không thể nhẫn nại đợi mấy tên tộc

nhân kia chậm chậm phi hành. Mấy tộc nhân kia cũng túm năm tụm ba, hoặc trở về cung điện Tang tộc, hoặc đi đến chỗ khác.

Nửa canh giờ sau khi bọn chúng ly khai, bất ngờ ở chỗ bọn Tang Mặc vừa đứng, lớp thổ nhưỡng dưới đất bỗng lồi lên, sau đó một thân hình từ dưới đất phóng ra, chính là Tần Vũ.

"Tang tộc." Trong mắt Tần Vũ toàn là băng lãnh.

Nửa canh giờ trước, lúc Tần Vũ bị Tang Mặc truy đuổi cũng như bị lửa cháy sau lưng đến mức không chốn để đi. Liền trực tiếp tiềm nhập xuống dưới đất, đồng thời thu lại toàn bộ Tinh Thần chi lực, không sử dụng một chút Tinh Thần chi lực nào, thu liễm toàn bộ khí tức.

Ván này đã thắng.

Tang Mặc thực sự không hề phát hiện ra Tần Vũ, một người một khi không sử dụng chút năng lượng nội thể nào đồng thời thu liễm khí tức, người khác căn bản vô phương phát hiện ra khí tức. Trừ phi phát hiện được linh thức của đối phương, nhưng linh thức của Tần Vũ còn cao hơn của Tang Mặc.

Tần Vũ giống như lợi tiễn bắn thẳng lên trời, lúc đó Tần Vũ chỉ cách mặt biển chừng bốn năm nghìn mét, Tần Vũ trong chốc lát xé nước bay lên, trực tiếp bay vào không trung.

"Có người."

Trong phút chốc Tần Vũ phát hiện có tu yêu giả trên mặt biển. Tựa như đang tra xét điều gì, hơn nữa Tần Vũ thoáng cái đã phát hiện tu yêu giả đang tra xét này cũng có thân hình rất quen thuộc. Đó là một tên tộc nhân Tang tộc Tần Vũ đã từng gặp qua.

"Xem ra Tang Mặc không hề từ bỏ."

Nhanh chóng tiềm nhập vào trong nước, trong lòng Tần Vũ

tràn đầy nộ hoả. Mặc dù đang bị truy đuổi phải chạy trốn, Tần Vũ cũng không hề nghĩ đến việc chạy trốn trên mặt biển, bởi Tần Vũ biết rất rõ, ở trên mặt biển hắn càng gặp nguy hiểm hơn.

Thứ nhất, tu yêu giả cũng có thể phi hành như hắn. Hơn nữa một tu yêu giả tiềm nhập xuống biển sâu lắm cũng chỉ đến bốn năm nghìn mét, còn phạm vi linh thức của cao thủ lại vượt quá mười nghìn mét. Linh thức mỗi lần quét qua không những có thể quét đến hải vực mà còn có thể quét lên trên không.

Thứ hai, trên mặt biển trống không chả có gì, một khi có nhân ảnh lập tức sẽ bị phát hiện, còn ở dưới đáy biển ngoài rất nhiều san hô tiều thạch thậm chí còn có thể dùng sơn mạch dưới đáy biển để ẩn nấp.

Thứ ba, mười vạn dặm xung quanh nơi Tần Vũ đang đứng đều thuộc về cận hải, như vậy hải vực cận hải hoàn toàn là thiên hạ của tu yêu giả. Còn tu tiên giả và tu ma giả gần nhất đều ở cách xa mười mấy vạn dặm, vài hoang đảo trên cận hải nói không chừng cũng có vài tên tu yêu giả.

Bốn, ngoài ra có một nguyên nhân là thiên không tịnh không phải cứ muốn bay cao là có thể bay cao.

Tần Vũ biết rất rõ. Bay lên càng cao, nguy hiểm trên thiên không càng lớn. Tần Vũ bay đến độ cao nhất định cũng không thể bay cao hơn được, hơn nữa căn cứ vào sự miêu tả của sư phụ Lôi Vệ, ở tít cao trên thiên không sẽ có rất nhiều nguy hiểm khủng bố.

Không thể bay quá cao trên không. Hơn nữa trên không lại rất trống trải, một khi bị người khác phát hiện biết chạy đi đâu. Tần Vũ làm sao có thể tìm được biện pháp nào khác? Hắn chỉ có thể lựa chọn đáy biển, xét cho cùng ở dưới đáy biển cũng có thể mượn gió bẻ măng.

"Tộc trưởng đã nói, gã tu tiên giả kia nói không chừng đang ngự

kiếm phi hành, chúng huynh đệ phải cẩn thận quan sát." Một gã tộc nhân Tang tộc quát lớn

Một tộc nhân Tang tộc khác khinh thường nói: *"Đại ca, đừng quá nghiêm trọng như vậy. Không những chỉ có người của Tang tộc chúng ta mà còn rất nhiều tu yêu giả vì tham lam trung phẩm linh khí mà âm thầm lưu ý, chỉ cần tên tiểu tử tu tiên giả kia sơ suất, hắc hắc hắc."* gã Tang tộc nhân này cười vô cùng âm hiểm.

Tần Vũ hai tay dụng lực, phảng phất như một ngư nhi bơi lội trong đại hải. Trải qua tôi luyện, thân thể Tần Vũ so với cường lực của linh khí còn đáng sợ hơn, mặc dù chỉ dùng lực lượng cơ nhục. Tần Vũ giống như lợi tiễn bay tới bay lui.

"Tang Mặc, không thể để ngươi cứ mãi truy đuổi ta, cũng phải thay đổi cảm giác chứ."

Tần Vũ triển khai linh thức, hai tay chấn động, toàn thân như một con cá nhỏ cực tốc phóng đi. Không sử dụng Tinh Thần chi lực, đơn giản chỉ dựa vào lực lượng kể ra tốc độ của Tần Vũ chỉ bằng một phần mười lúc trước, nhưng đối với Tần Vũ mà nói thế cũng đủ rồi.

.....

"Này, lão ca, ngươi nói tên tu tiên giả kia rút cục đã trốn đến chỗ nào rồi."

"Không quan tâm, tất cả đã theo tộc trưởng trở về. Chúng ta cũng nghỉ ngơi thôi."

Hai tộc nhân Tang tộc này sánh vai nhau đi, mấy ngày nay chúng tộc nhân Tang tộc vì Tần Vũ mà thường xuyên phiền não.

"Lão ca, lại có lại có một tên yêu thú bất thành khí đến công kích kìa." Một tên Tang tộc nhân khoái trá kêu a a, đột nhiên quay người bổ một cú, thế nhưng Diễm Sí kiếm của Tần Vũ đã ánh lên

trong mắt hắn, một kiếm trực tiếp xuyên qua yết hầu của hắn.

Gần như cùng một lúc, tay trái của Tần Vũ cũng sáp nhập vào lồng ngực của tên tộc nhân Tang tộc kia.

"Yêu thú bất thành khí?" Tần Vũ lấy hai viên Kim Đan rồi trực tiếp ly khai.

Lúc đó Tần Vũ không dùng Tinh Thần chi lực phóng tới, mặc dù tu yêu giả không cảm ứng được, nhưng khi Tần Vũ tập kích, thì thuỷ lưu ba động sẽ khiến cho mấy tên địch nhân bị tập kích cảm ứng được, mấy tên này vốn tưởng chỉ là một loài sa ngư (cá mập) phổ thông công kích, bởi cuối cùng hắn cũng không cảm ứng được một chút năng lượng khí tức nào.

Phản kích của Tần Vũ, cuối cùng cũng bắt đầu như vậy!

.....

Trong vòng vây công của Tang Mặc với chúng nhân mà không bị tóm, Tần Vũ muốn tránh khỏi cuộc truy sát thật quá dễ dàng.

Ngày đầu tiên, Tần Vũ chỉ giết hai người, sau đó lại bị Thanh Nhãn ngư tộc phát hiện ra dấu vết, nhưng lại tiếp tục để Tần Vũ trốn thoát, lần này Tần Vũ ẩn dật trong ba ngày, ba ngày đó Tần Vũ đã dần dần luyện hoá Kim Đan.

Khi có tu yêu giả Tần Vũ liền đình chỉ luyện hoá, tu yêu giả ly khai Tần Vũ lại tiếp tục luyện hoá, mất khoảng thời gian ba ngày, hai viên Kim Đan đã bị Tần Vũ luyện hoá sạch sẽ.

Sau đó Tần Vũ một lần nữa lại xuất động.

Bất quá lần này Tần Vũ thật không may mắn, mất vài ngày mới phát hiện được tộc nhân Tang tộc, hơn nữa lại là ba tên một lúc, lần này Tần Vũ phát cuồng lên, Tinh Thần chi lực bạo phát, phát động cận thân chi chiến, ba tên tộc nhân Tang tộc gồm hai

Kim Đan trung kỳ và một Kim Đan hậu kỳ đã bị Tần Vũ sát tử cùng một lúc.

Sau đó Tần Vũ lại tiếp tục ẩn dật.

Lần này Tần Vũ ẩn thân suốt mười ngày, sau mười ngày Tần Vũ lại xuất động...

.....

Suốt ba tháng trời, Tần Vũ đã giết chết mười sáu tộc nhân Tang tộc, đám tộc nhân Tang tộc khi biết tộc nhân của mình từng người một bị sát hại, tựa hồ như sợ hãi quá nên đã tụ tập cùng nhau, hành động của Tần Vũ cũng đã khó khăn hơn.

Nhưng đảm lược của Tần Vũ rất lớn.

Thậm chí là với một đám tộc nhân Tang tộc tụ tập Tần Vũ cũng dám thâu tập, sau đó triển khai nhân khí hợp nhất bay lên. Cùng với công lực từ từ được nâng cao, tốc độ *"nhân khí hợp nhất"* của Tần Vũ cũng nhanh hơn chút ít, thậm chí đã gần tiếp cận với tốc độ nhanh nhất của bản thân Tang Mặc.

Tập kích, nhân khí hợp nhất bay lên, sau đó thu liễm Tinh Thần chi lực dùng lực lượng cơ nhục xuyên phá trong nước, khiến địch nhân căn bản không cảm giác được tung tích của hắn. Thậm chí Thanh Nhãn ngư có phát hiện được, cũng có thể dựa vào linh thức mà đào tẩu trước.

Giết đến đỏ mắt, Tần Vũ đã giết đến đỏ mắt.

.....

"Tang Mặc, ngươi muốn đối phó với ta trước, vậy chớ trách ta sẽ tiêu diệt tộc Tang thị của ngươi!"

Tang Mặc cầm ngọc giản trong tay, trong ngọc giản là thông

điệp do Tần Vũ dùng linh thức lưu lại. Đây là tấm ngọc giản trong một lần sát hại tộc nhân Tang tộc Tần Vũ đã lưu lại. Tang Mặc cảm thấy rất rõ sát ý trong lời nói, đối với sát ý của Tần Vũ căn bản không cần hoài nghi, nửa năm ngắn ngủi, ba mươi hai tộc nhân đã chết, đó chính là chứng cứ.

Tay Tang Mặc rung lên, cơ nhục trên mặt co rúm lại.

Tang Mặc hắn căn bản vô phương bắt được Tần Vũ, nửa năm truy đuổi, trong lòng Tang Mặc đã thừa nhận hắn không thể bắt được.

"Được, được, được!"

Tang Mặc cực nộ liên tiếp nói ba tiếng được, sau đó trong mắt ánh lên hồng quang, Tang Mặc từ trong lòng lấy ra một Truyền Tấn lệnh, suy nghĩ một lúc, sau đó nghiến răng nghiến lợi trực tiếp dùng linh thức truyền tin nói: *"Phó động chủ, hãy nâng giải thưởng của Huyền Thưởng lệnh lên, không chỉ một kiện trung phẩm linh khí, đồng thời... thêm cả "*Lôi Chuỳ*" của ta nữa!"*

Lôi Chuỳ, thượng phẩm linh khí, trong lòng Tang Mặc thậm chí có thể so với nhi tử.

Đưa ra quyết định này, đơn giản là cắt một miếng thịt từ trong tâm đầu của Tang Mặc. Thượng phẩm linh khí a, ngay cả là Nguyên Anh kỳ cao thủ cũng cực kỳ thèm khát. Tang Mặc cũng biết có rất nhiều Nguyên Anh kỳ cao thủ thèm muốn thượng phẩm linh khí *"Lôi Chuỳ"* này, trong đó có Phó động chủ *"Tra Qua"* quyền lực ngạo thiên của Xích Huyết động phủ.

"Muốn tiêu diệt tộc của ta, xem ngươi còn mạng để chống lại vài Nguyên Anh kỳ cao thủ hay không." Tang Mặc trầm giọng từ từ nói, nhưng thanh âm trầm đục lại vang khắp đại điện, khiến cho kẻ khác sởn cả gai ốc.

Chương 108

Tiểu Hắc Quy Lai

Xích Huyết lĩnh, bên trong Xích Huyết động phủ.

- Ha ha, quả nhiên Tang Mặc đã không thể ngồi yên được nữa, cả món bảo bối Lôi Chùy đó hắn cũng không tiếc đem ra.

Tra Qua khoác trường bào đỏ hồng trên người nét mặt tươi cười phát biểu, hiển nhiên tâm tình hắn đang rất thoải mái. Tra Qua đúng là luôn luôn mong đợi có một ngày như thế này.

Ngân giáp Hộ pháp đứng bên cạnh hắn thì thầm truyền tin, sau đó hơi khom người nói:

- Phó động chủ, bảo vật Lôi Chùy này đúng là linh khí thượng phẩm, vả lại đối tượng truy sát lần này là một tu tiên giả cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa đạt đến, quả thực là điều kiện quá dễ dãi. Cao thủ Nguyên Anh kỳ ở Xích Huyết lĩnh chúng ta cũng có không ít, thuộc hạ đoán là phần lớn cao thủ Nguyên Anh kỳ có thể đều đã xuất phát rồi.

- Ngươi lầm rồi, nhiệm vụ lần này không đơn giản thế đâu.

Tra Qua đứng dậy, cằm hơi hất lên, có ý thách thức, cả cười mà hỏi rằng:

- Ta hỏi ngươi, đối tượng truy sát bất quá chỉ là một tu tiên giả cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa đạt đến, vì sao đã qua một thời gian dài mà Tang Mặc vẫn không thể tóm được?

Ngân giáp Hộ pháp lúc này mới nghi hoặc lên tiếng:

- Dạ đúng! Một tu tiên giả cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa đạt đến, tại sao phải vất vả truy lùng như vậy?

Tra Qua rõ ràng đã mưu tính mọi việc đâu ra đấy kỹ càng, liền nói:

- Còn một việc ta cần phải đề tỉnh ngươi. Tang Mặc đã đích thân mời ba mươi tộc nhân nổi danh của Thanh Nhãn ngư tộc tham gia vụ này.

- Tộc nhân của Thanh Nhãn ngư tộc cũng tham gia sao?

Ngân giáp Hộ pháp thất kinh kêu lên. Vốn những tộc nhân này sinh sống ở nơi thủy vực xa xăm về phía bắc đến hơn mười vạn dặm, cách Xích Huyết lĩnh này một quãng rất xa, bọn chúng cai quản một vùng thuỷ vực trải dài đến mấy trăm vạn dặm, rõ ràng thực lực không tệ. Tang Mặc quả nhiên đã vận dụng đủ mọi thủ đoạn tàn độc nhất để truy sát cho bằng được Tần Vũ mà người bình thường không thể nào hình dung ra.

Tra Qua cũng phải nhờ đến hệ thống tình báo tinh vi của Xích Huyết động phủ mới điều tra ra được những tin tức này.

- Những tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc đó nghe nói đang sở hữu một bí tịch rất lợi hại truyền thụ cách khống chế các loài cá khác phục vụ cho họ. Tu tiên giả này không toả yêu khí đúng ra rất khó tìm nhưng không thể né tránh tất cả các động vật thuỷ sinh. Nếu như toàn bộ thuỷ sinh vật đều truy tìm hắn cộng thêm thực lực của Tang Mặc hùng hậu, cơ hội để bắt được tu tiên giả đó đúng là rất cao, thật quá dễ dàng.

Ngân giáp Hộ pháp nói lên sự phỏng đoán của mình.

Nhưng khi nhớ đến kết quả trong suốt một thời gian dài mà Tang Mặc vẫn chưa thể bắt được tu tiên giả đó, Ngân giáp Hộ pháp suy nghĩ mãi không tìm ra nguyên do.

- Tại sao vẫn không thể bắt được chứ? Không hiểu tu tiên giả này có bí kỹ gì lợi hại như vậy?

Ngân giáp Hộ pháp lẩm bẩm một mình. Nan đề này quả thật hắn nghĩ mãi không thông.

Tuy nhiên, Tra Qua nhìn lại Ngân giáp Hộ pháp, mỉm cười tự tin nói:

- Đúng vậy, rốt cuộc là vì sao? Ta thấy không ngoài hai đáp án. Thứ nhất tu tiên giả đó có bí kỹ để ẩn tàng khí tức khiến Tang Mặc không thể truy tìm ra hắn, thứ hai là tốc độ ngự kiếm của tu tiên giả đó phải rất nhanh khiến Tang Mặc giả sử tìm được cũng không có khả năng đuổi kịp hắn.

Ngân giáp Hộ pháp hiểu ra vấn đề nên gật đầu lia lịa.

- Ở ngay trước mũi Tang Mặc mà ẩn tàng đi khí tức, khẳng định không có tu tiên giả nào bản thân chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ có khả năng thực hiện được.

Ngân giáp Hộ pháp nói ra suy nghĩ của mình.

Tra Qua gật đầu nói:

- Đúng, do đó chỉ còn một khả năng là tốc độ của tu tiên giả này rất nhanh, Tang Mặc căn bản không đuổi theo kịp. Hơn nữa căn cứ theo tin tức ta thu thập được, Tang Mặc đã từng nhiều lần đích thân truy sát tu tiên giả đó, thậm chí có khi song phương đã tiếp cận nhau trong khoảng cách vài chục dặm, tu tiên giả đó vẫn đào thoát thành công.

Ngân giáp Hộ pháp kinh ngạc nói:

- Tốc độ ghê gớm thật, phó động chủ, bản thể của Tang Mặc là Bát Trảo Chương Ngư. Khi tốc độ của gã hoàn toàn triển khai, cả thuộc hạ cũng không thể truy cản kịp. Tên tu tiên giả chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ đó sao lại có thể cho Tang Mặc ngửi khói được chứ?

Vẻ mặt tươi cười của Tra Qua rạng rỡ hẳn lên, hắn đắc ý nhẹ nhàng buông ra hai chữ:

- Phi kiếm!

Ngân giáp Hộ pháp ngẩn người ra suy nghĩ. Tuy nhiên chỉ một khoảnh khắc sau hai mắt sáng rực lên ra chiều hiểu ý.

Công lực tu vi có thể không cao nhưng tốc độ ngự kiếm phi hành lại nhanh chóng. Chỉ có thể là đã hợp nhất với phi kiếm có thứ bậc linh khí thuộc hàng cao cấp, đương nhiên cũng có khả năng là do đặc thù của pháp quyết ngự kiếm phi hành. Nhưng trong suy nghĩ của Tra Qua thì tin rằng tu tiên giả chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ không thể có pháp quyết ngự kiếm thượng thặng được, khả năng tu tiên giả này sở hữu phi kiếm linh phẩm cao cấp thực tế hơn.

- Chiếu theo tin tức ta thu được, có thể phỏng đoán rằng phi kiếm của tu tiên giả này chí ít cũng đạt đến thượng phẩm linh khí.

Tra Qua vốn định nói thẳng ra rằng phải là cực phẩm linh khí mới đúng, dù sao thực lực hắn cũng ngang hàng với Tang Mặc nên biết rõ tốc độ của Tang Mặc dị thường đến mức nào.

Thế nhưng một tu tiên giả chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ lại sở hữu trong tay cực phẩm linh khí, làm sao lại có khả năng này?

Suy cho cùng, khả năng một cao thủ thuộc Đổng Hư cảnh giới có thể sở hữu một món cực phẩm linh khí, cũng đã là một việc may mắn phi thường rồi. Xét cả tu chân giới ở hải ngoại này, chắn

chắn không có bất kỳ môn phái nào dám mạo hiểm cấp một kiện cực phẩm linh khí cho một tu tiên giả ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa đạt đến.

Cho dù có cấp thượng phẩm linh khí cũng đã rất khó tin rồi.

- Hay là tu tiên giả đó đã gặp được cơ duyên xảo hợp, ngẫu nhiên đạt được một món thượng phẩm linh khí.

Tra Qua thầm ước đoán như vậy.

Thình lình…

- Bốp! Bốp! Bốp!...

Có tiếng vỗ tay từ phía sau truyền lại, một nam tử hết sức giống Tra Qua nhưng lớn tuổi hơn đi đến. Y như khuôn đúc, chỉ có điều trông khuôn mặt nam tử này không khỏi khiến người ta liên tưởng đến thâm hiểm độc xà. Nam tử này chính là một vị phó động chủ danh tiếng khác - Tra Phách.

- Tam đệ, đoán hay lắm. Chắc đệ không để bụng việc ta cũng tróc nã tu tiên giả này với đệ phải không?

Tra Phách híp mắt cười nói chen vào.

Tra Qua tuy chỉ hơi biến sắc mặt nhưng trong lòng thầm nguyền rủa Tra Phách thậm tệ.

- Mẹ nó! Tra Phách, không như ngươi, ta đây không có nổi một món thượng phẩm linh khí nào, ta đang sốt ruột mong chờ sự xuất hiện của Lôi Chùy, vừa hay tin tức đem đến có thể đoán ra tu tiên giả đó chí ít cũng có một món thượng phẩm linh khí nữa. Vốn đang là song hỷ lâm môn, ngay lúc này ngươi lại xuất hiện tỏ ý muốn cướp đoạt,

còn gì là tình huynh đệ nữa chứ!

Trong lòng Tra Qua đã rất phẫn nộ nhưng vẫn cố kiềm chế khiến cho sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

- Nhị ca! Còn nhớ thượng phẩm linh khí lần trước đại ca lấy được đã đưa cho ngươi rồi, còn ta chưa có gì cả.

Tra Qua căm phẫn lẫn bất bình nói, hắn cũng không thèm dài dòng, huỵch toẹt đi thẳng vào vấn đề.

Tra Phách nghe xong đương nhiên minh bạch tam đệ của hắn hoàn toàn không đồng ý cùng hắn tranh đoạt linh khí. Lập tức cười ha ha đánh trống lảng nói:

- Tam đệ có hơi nhỏ mọn đấy. Ngươi nên hiểu rõ nhị ca của ngươi là người như thế nào chứ. Ta vốn đã có một món thượng phẩm linh khí, há lại tiếp tục thèm muốn cái khác nữa. Bất quá ta ngồi chơi xơi nước trong động phủ đã lâu nên cảm thấy buồn chán tẻ nhạt, đang định đến rủ ngươi ra ngoài dạo mát một vòng cho giãn gân cốt thế thôi.

- Thật không?

Tra Qua đối với lời nói của nhị ca hắn một điểm cũng không tin.

Tra Phách bỗng nhiên trừng mắt nói:

- Tam đệ! Lời ta nói có trời bảo chứng, nếu ta có nửa lòng ham muốn linh khí gì đó, trực tiếp cho một đạo thiên lôi tới đánh chết ta đi. Mẹ nó! Đều là thân huynh đệ với nhau, ngươi nghĩ ta là loại người thích đi giành giật bảo bối của huynh đệ mình hay sao?

Tra Qua thâm tâm máy động đã hơi tin tưởng. Đối với tính

cách của nhị ca mình, gã dĩ nhiên hiểu rõ lắm, bất quá do ban nãy lo xa quá độ thành ra rối loạn nghi ngờ lung tung, hắn lập tức gõ đầu mình một cái tự phạt rồi cười ha ha nói:

- Nhị ca! Đừng giận đệ mà, tốt rồi, bây giờ chúng ta đi ngay chứ?

Tra Phách cũng cười ha ha nói:

- Vậy mới phải chứ! Tốt lắm, ta đã cấp báo cho Tang Mặc mời ba mươi tộc nhân danh tiếng của Thanh Nhãn ngư tộc giúp bọn ta giám thị hải vực, bất cứ tình huống gì bất thường xảy ra họ cũng sẽ thông tri ngay cho chúng ta.

- Tuyệt diệu! Huynh đệ chúng ta cũng phải mau chóng tham gia.

Tra Qua cũng bật cười, sau đó hai vị phó động chủ Xích Huyết động liền song song bên nhau rời khỏi Xích Huyết động phủ. Hai huynh đệ Tra Qua và Tra Phách vốn bản thể chính là hai con Xích Huyết Thủy Mãng, trong số các giống mãng xà phải xếp vào hàng thượng đỉnh.

Luận về thực lực, cho dù Tra Qua cũng là Nguyên Anh tiền kỳ nhưng so với Tang Mặc thì chỉ hơn chứ không kém. Không cần nhắc đến Tra Phách vốn đã tu luyện lên đến hàng Nguyên Anh trung kỳ.

o0o

Một dãy hải đảo xanh xanh gồm vô số núi non nối liền không dứt, chiều dài không hơn vài ngàn dặm, trong đó có một đỉnh núi đặc biệt. Sâu trong ngọn núi đó có một hang núi tự nhiên được cây cối che phủ um tùm, có một bóng người ngồi trong u tối xếp bằng tu luyện, bao quanh thân thể người đó là một màn vân vụ mờ mờ không ngừng chuyển động, đồng thời có ba viên kim đan bồng

bềnh xoay quanh thân thể hắn.

Rất lâu sau đó, vân vụ mờ ảo ấy hoàn toàn bị thu liễm dung nhập vào nội thể của nhân ảnh đó. Lúc này, diện mạo của nhân ảnh mới hiện ra rõ ràng. Chính là Tần Vũ. So với bản thân hắn nửa năm về trước, Tần Vũ hiện giờ đã có thêm nhiều nét phong trần, lạnh lùng từng trải hơn.

Khi song nhãn Tần Vũ lặng lẽ khai mở, mục quang băng lãnh lạnh lùng xạ ra chung quanh.

- Đã luyện hóa được nhiều kim đan như thế. Không ngờ ngay cả Tinh Vân hậu kỳ cũng chưa đạt đến.

Trên mặt Tần Vũ thoáng hiện vẻ bất nhẫn.

Luyện hóa kim đan, đại bộ phận năng lượng hỗn tạp không thuần chất đều bị Tinh thần chân hoả luyện hóa, cuối cùng chỉ còn lại khoảng một phần mười tinh hoa bị hấp thụ mà thôi. Khoảng nửa năm nay, tuy Tần Vũ hạ sát hết ba mươi hai tộc nhân của Tang Mặc, tuy nhiên trong số ba mươi hai tộc nhân này phần lớn đều là Kim Đan tiền kỳ, chỉ có một số ít Kim Đan trung kỳ, Kim Đan hậu kỳ tổng cộng mới được ba mạng.

Theo sự tính toán của Tần Vũ, ít nhất phải luyện hóa thêm ba viên kim đan của Kim Đan hậu kỳ mới có thể đạt đến Tinh Vân hậu kỳ.

Trong nửa năm nay hắn đã luyện hóa ba mươi hai viên kim đan, tổng cộng lại không ngờ cũng không chất lượng bằng mười viên kim đan của Kim Đan hậu kỳ. Bất quá sự chênh lệch này nếu tính kỹ ra cũng không lớn lắm. Hơn nữa, Tần Vũ mỗi ngày đều chăm chỉ tu luyện, hắn cảm nhận được thời khắc bản thân đạt đến Tinh Vân hậu kỳ đã không còn xa.

- Bây giờ ta gần như đã đạt đến tột đỉnh của Tinh Vân trung kỳ, so về tốc độ cỡ như Tang Mặc cũng phải chào thua.

Trên mặt Tần Vũ có chút tươi cười.

Trong nửa năm gần đây, Tần Vũ không bao giờ bén mảng đến gần phạm vi mười vạn dặm quanh khu vực phía bắc, bởi vì Tần Vũ hiểu rõ quanh khu vực này có nhiều nhân thủ tuần tra nhất. Vì lẽ đó, Tần Vũ cho dù có phải chạy trốn cũng luôn luôn nhắm về phía nam.

Hoặc rẽ sang phía tây, hoặc ngoặc về phía đông, hoặc phải xuống phía nam, nhưng Tần Vũ không bao giờ quay về phía bắc.

Nữa năm qua, Tần Vũ hoặc tu luyện hoặc truy sát, hoặc toàn lực đi nhanh về phía nam, không ngờ cũng đã bôn tẩu được hơn trăm vạn dặm. Mỗi khi Tần Vũ giết được những tộc nhân của Tang tộc, hắn đều sử dụng qua Sưu Hồn chi thuật. Cuối cùng, Tần Vũ đã minh bạch tại sao mình lúc nào cũng bị phát hiện.

- Tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc.

Tần Vũ cố gắng cách mấy cũng không nghĩ ra biện pháp để tránh khỏi bọn này.

Những loại cá bị tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc điều khiển và loại cá thông thường không có chút khác biệt nào, ít nhất Tần Vũ không thể phát hiện điểm khác biệt nào giữa chúng. Hơn nữa, trong đại hải vô biên loài cá chiếm số lượng đông đảo nhất, quả thực Tần Vũ khó mà tránh khỏi sự dòm ngó của ngần ấy loài cá.

Cho nên Tần Vũ phải hết sức cẩn thận cố gắng đi vòng để né tránh đàn cá, khả năng bị phát hiện cũng ít hơn trước đây. Dùng tri thức để dò ra lối di chuyển của từng đàn cá, nay Tần Vũ có thể đi được một quãng dài mà không bị phát hiện.

- Không ngờ tốc độ của Tiểu Hắc so với ta còn nhanh hơn và vẫn luôn ở về hướng tây nam so với ta.

Tần Vũ nhắm mắt, trong lòng hắn liền cảm ứng được đại khái phương hướng di chuyển của Tiểu Hắc. Lúc trước, Tần Vũ đã từng cảm nhận được khoảng cách giữa hắn và Tiểu Hắc tính ra không xa lắm. Thế nhưng đôi lúc Tiểu Hắc tựa hồ như bị ai đó truy sát, không ngừng bay nhanh về hướng nam.

Những lúc đó Tần Vũ lo lắng lắm. Tiểu Hắc không đến tìm hắn mà trái lại cấp tốc trốn đi, khẳng định là đã gặp phải nguy hiểm gì đó. Đôi lúc, Tần Vũ liều mạng đuổi theo về phía nam nhưng không hiểu sao khoảng cách giữa hắn và Tiểu Hắc hoá ra lại càng lớn.

Đương thời, Tần Vũ bèn đưa ra một sự phán đoán, tốc độ của Tiểu Hắc đại tiến quá nhanh, so với quá khứ dù đã thi triển Thệ Điện Cửu Thiểm đến độ chót vẫn không nhanh bằng hiện giờ, thậm chí hiện nay có khả năng còn nhanh hơn gấp bội. Tần Vũ luôn đuổi theo không kịp, cuối cùng chỉ có thể bó tay chịu thua.

Tốc độ của Tiểu Hắc tại sao lại nhanh như vậy, Tần Vũ đã từng thử phán đoán nguyên nhân. Hắn đã từng nghĩ qua có thể là do Tểu Hắc đã thôn phệ rất nhiều yêu thú nên công lực đại tăng, cũng từng nghĩ phải chăng Tiểu Hắc lại thi triển bí kỹ gì đó từ truyền thừa ký ức để bỏ chạy.

Thế nhưng Tần Vũ lại chưa từng nghĩ qua việc Tiểu Hắc mạo hiểm thi triển Cấm Thuật để hoàn toàn cải biến bản thân. Từ trình độ tiến triển mà suy ra, Tiểu Hắc đích xác là đã thoát thai hoán cốt, so với quá khứ hoàn toàn như hai cá thể bất đồng. Bất quá về phần Cấm Thuật do cưỡng ép thực hành nên chưa được hoàn mỹ lắm.

- Ta và Tiểu Hắc xa cách đã được nửa năm trời.

Tần Vũ hơi mỉm cười rồi hoá thành một đạo lưu quang trực tiếp rời khỏi động huyệt, sau đó liền hướng về phía nam đi gấp. Tần Vũ dưới tình huống thông thường sẽ hướng về phương vị của Tiểu Hắc mà đi, trừ phi giữa đường gặp tu yêu giả nào đó cần phải né tránh.

- Ồ, *Tiểu Hắc cũng hướng về phía ta mà bay đến.*

Trên gương mặt Tần Vũ chợt hiện lên vẻ vui mừng, hắn cũng lập tức mau chóng đi về phương hướng của Tiểu Hắc. Bất quá nếu theo lối này mà trên đường đi gặp phải bất kỳ yêu thú nào, hoặc giả gặp phải tộc nhân của Tang Mặc truy đuổi hắn, Tần Vũ sẽ hạ thủ ngay không chút lưu tình.

o0o

Vừa đi, vừa tu luyện, ba tháng trôi qua trong chớp mắt.

Trong ba tháng vừa qua thật là quái dị. Tộc nhân Tang tộc tựa hồ đình chỉ việc truy sát, Tần Vũ hầu như không phát hiện ra bất kỳ tộc nhân Tang tộc nào, tự nhiên đi đường cũng thoải mái hơn nhiều, cự ly đi được trong ba tháng ngắn ngủi so với nửa năm trước đây xấp xỉ nhau.

Tần Vũ đã bay được hơn một trăm vạn dặm, cứ bay mãi như thế, Tần Vũ không khỏi cảm thấy mỏi mệt.

Tiểu Hắc tuy cũng đang bay về hướng của hắn nhưng một người một ưng phi hành đã lâu mà vẫn chưa thể gặp nhau, có thể tưởng tượng Tiểu Hắc ở cách hắn xa đến cỡ nào. Hiện tại Tần Vũ cách Tiềm Long đại lục khoảng ba trăm vạn dặm. Ba tháng qua, Tiểu Hắc đã bay được một quãng đường so với của Tần Vũ không kém hơn bao nhiêu.

Nói cách khác, trong nửa năm đầu Tiểu Hắc chí ít đã bay được bốn năm trăm vạn dặm, thậm chí còn dài hơn nữa.

Tuy Tiểu Hắc trên đường không bị truy sát nhiều lần như Tần Vũ, nhưng trong nửa năm ngắn ngủi có thể bay xa như thế, thử tưởng tượng tốc độ phi hành đó khủng khiếp đến chừng nào.

Chân đạp trên phi kiếm, Tần Vũ bay qua mặt biển rông mênh mông, trong lòng tràn ngập sung sướng lẫn hoan hỉ. Hắn thử cảm giác thì biết được lúc này khoảng cách giữa Tiểu Hắc cách hắn chỉ còn vài vạn dặm mà thôi, hai huynh đệ không cần mất đến một ngày là lại có thể gặp mặt nhau. Loại cảm giác này đích thực vô cùng kỳ diệu, nhưng Tần Vũ thập phần tin tưởng vào nó.

- Tiểu Hắc, ta đến đây!

Toàn thân như lưu quang cắt ngang bề mặt thủy hải vô tận như rẽ nước mà đi, tốc độ của Tần Vũ hoàn toàn đạt đến cực hạn.

o0o

Giữa biển toàn là cá tôm và san hô đầy rẫy, hai huynh đệ Tra Qua và Tra Phách chân đạp trên kiếm bay qua lại như con thoi, ba tháng nay, hai huynh đệ này chu du trên biển rất thoải mái, một mặt gấp rút đi về phía đông, một mặt ghé thăm quý phủ của mấy tu yêu giả quen biết ăn nhậu thả cửa một phen.

- Nhị ca, đám tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc đó thật là vô dụng.

Tra Qua căm hờn nói.

Tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc hiện tại hiệu quả điều tra tin tức của Tần Vũ thấp hơn trước rất nhiều. Đương nhiên, khi Tần Vũ sử dụng Sưu Hồn thuật biết được các đàn cá tên biển thường xuyên tiết lộ thông tin về vị trí của mình nên luôn tìm cách né tránh, đó chính là nguyên nhân. Tộc nhân Thanh Nhãn ngư tộc hiện tại phải mất đến một, hai ngày mới có thể đem về một mẩu tin tức vô giá trị.

Hôm kia vừa mới truyền đến tin tức, Tần Vũ chỉ còn cách huynh đệ chúng một quãng gần mười vạn dặm mà thôi.

Tra Phách liền cười nói:

- Đừng lo lắng, căn cứ vào tin tức hôm kia thu được về tốc độ của tu tiên giả đó, có thể phỏng đoán rằng tu tiên giả đó còn cách chúng ta không bao xa, trong hai ngày nay bất cứ lúc nào cũng có khả năng gặp hắn. Đệ đừng quên cẩn thận dùng linh thức tra xét hắn.

- Yên tâm đi, đệ tuyệt đối không tha cho hắn.

Tra Qua nhếch mép cười tà dị, đối với thượng phẩm linh khí kia hắn vốn đã thèm đến chảy nước miếng.

Bỗng nhiên, mắt Tra Phách sáng lên nói:

- Ah, một hắc ưng thuộc Kim Đan hậu kỳ, phi cầm không ngờ lại tìm đến vùng biển này, thật là hiếm thấy. Tam đệ ngươi ở đây, ta đã lâu rồi không nếm mùi vị của phi cầm rồi.

Nói xong, Tra Phách liền hóa thành lưu quang bắn về hướng bắc.

- Nhị ca chờ đệ với, đệ cũng muốn nếm thử phi cầm!

Tra Qua bật cười ha hả, cũng hóa thành lưu quang bám theo Tra Phách.

Chương 109

Lưỡng Huynh Đệ Vs Lưỡng Huynh Đệ

- Đại ca!

Tiểu Hắc hoá thành một đạo hắc quang cực tốc phóng tới, cặp ưng nhãn loé lên chút kích động. Nó đã cảm giác được cự ly của Tần Vũ ở rất gần nó, không lâu nữa hai huynh đệ bọn họ một người một ưng sẽ có thể tương ngộ với nhau. Rốt cuộc thì hai huynh đệ bọn họ cũng đã chia tay rất lâu rồi.

Lúc còn ở Tiềm Long đại lục, Tần Vũ và Tiểu Hắc chưa từng chia ly quá lâu như thế, lúc này sắp được tương ngộ, đương nhiên là vô cùng kích động.

- Không ổn, có người.

Linh thức của Tiểu Hắc trong chốc lát đã phát hiện hai tu yêu giả đang cực tốc phóng lại. Chỉ cần dựa vào cảm ứng của linh thức, Tiểu Hắc liền xác định hai tu yêu giả này là cao thủ tuyệt đối. Tiểu Hắc không giống như Tần Vũ có Lưu Tinh Lệ bảo vệ, linh thức của nó tịnh không kể là lợi hại, bọn Tra Phách này lại là Nguyên Anh trung kỳ, Tiểu Hắc tự nhiên không bằng bọn chúng.

Trong sát na, hai nhân ảnh xuất hiện trước mặt Tiểu Hắc, chính là hai phó động chủ Xích Huyết động phủ Tra Qua và Tra Phách.

- Hắc! Quả nhiên là một phi cầm, phi cầm chạy xuống đáy biển, rõ ràng là tìm chết mà.

Tra Qua giọng nói âm dương quái khí, trong mắt lúc đó thiểm xuất ra tia quang mang âm lãnh, đồng thời huyết hồng sắc trường bào trên người cũng thiểm phát ra khi tức âm lãnh.

Tra Phách mắt nhìn Tiểu Hắc, trực tiếp chộp một trảo về phía Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc trừng mắt nhìn hai tu yêu giả, đột nhiên đôi cánh quạt một cái, bởi vì tốc độ cực nhanh, giống như một đạo hắc sắc tàn ảnh quạt lên tay Tra Phách. Tay của Tra Phách lại bị một quạt đánh thương, máu tươi từ trên cánh tay phún xuất ra ngoài.

- Ngươi lại dám đánh ta bị thương!

Quang mang trong mắt Tra Phách đột nhiên sáng rực, hiển nhiên cực nộ.

Một phi cầm Kim Đan hậu kỳ, trong mắt Tra Phách căn bản với tay là tóm được, dẫu sao đối với hai người bọn chúng căn bản không cần cùng ra tay.

- Há há... Nhị ca! không ngờ huynh lại bị thương, hơn nữa lại bị một phi cầm chưa đạt đến Nguyên Anh cảnh giới đánh thương. Thật là quá buồn cười đi!

Tra Qua đứng một bên hạnh tai lạc hoạ (vui mừng khi thấy người khác bị tai hoạ) ôm bụng há há cười lớn.

Tra Phách tự nhiên hiểu rõ Tra Qua đang cố ý.

- Phi cầm bé nhỏ, không ngờ lại làm ta bị thương, vậy chớ trách ta sẽ tâm ngoan thủ lạt!

Sau khi thanh âm lãnh lẽo vừa rời khỏi miệng, toàn thân Tra Phách hoá thành tàn ảnh trực tiếp công kích về phía Tiểu Hắc. Gã

Tra Phách này rốt cuộc vẫn là Nguyên Anh trung kỳ cao thủ, thậm chí không cần biến đổi về bản thể, tốc độ so với Tang Mặc lúc biến thành bản thể vẫn nhanh hơn nhiều.

Sao mà thế được! Tiểu Hắc lúc này đã không giống như Tiểu Hắc nửa năm trước nữa.

Do thôn phệ rất nhiều yêu thú, lúc này Tiểu hắc đã từ Kim Đan trung kỳ đột phá lên Kim Đan hậu kỳ. Lại thêm Cấm Thuật cải tạo, tốc độ của Tiểu Hắc so với nửa năm trước không chỉ dừng lại ở nhanh hơn gấp bội. Hiện tại kể cả Tần Vũ cũng đã kém xa Tiểu Hắc.

Một đạo thiểm động cực tốc.

- Tốc độ nhanh quá, gã phi cầm dưới hải để (đáy biển) này làm sao có thể đạt đến tốc độ nhanh như vậy?

Tra Qua đứng bên ngoài quan chiến không kìm được liền chấn kinh, trong chốc lát hắn phát hiện ra tốc độ của Tiểu Hắc thậm chí còn nhanh hơn của Tra Phách.

Lập tức giao thủ cực tốc, trong chớp mắt Tra Phách và Tiểu Hắc đã phân khai.

Tra Phách lạnh lùng nhìn Tiểu Hắc:

- Chả trách một tên phi cầm Kim Đan hậu kỳ lại dám hoành hành dưới đáy biển, nguyên lai là có chút bản lĩnh đặc thù. Tốc độ quả nhiên là nhanh, so với ngươi thì không thể kiếm được tu yêu giả cùng đẳng cấp nào có tốc độ tương đương.

Trong khi đang nói, không ngờ tiên huyết trên tay trái Tra Phách vẫn chảy tí tách.

- Ta đang có việc quan trọng, đừng có cản đường.

Linh thức Tiểu Hắc băng lãnh truyền âm tới. Nó cũng đã phát hiện đối thủ có thực lực cường đại, hơn nữa đối thủ lại chưa hề triển khai bản thể. Do vậy Tiểu Hắc cũng không muốn cường hành công kích.

- Oa, nhị ca! Không ngờ huynh lại bị một phi cầm Kim Đan hậu kỳ đả thương a.

Nhãn tình Tra Qua loé lên, đổ dầu vào lửa nói:

- Đã không đánh được người, lại bị người khác đánh, mặt khác nếu huynh bị gã phi cầm này giết chết thì không hay chút nào. Nếu không... tam đệ ta đến giúp huynh nhé?

Sắc mặt Tra Phách lãnh hàn, giận giữ quát:

- Không cần, ngươi đứng một bên mà nhìn đi.

- Ái chà! Xem nhị ca của ta biểu diễn nào!

Tra Qua đứng một bên theo dõi, cũng không nói thêm gì nữa. Hắn cũng biết lúc nào phải dừng. Nói cho cùng một khi nhị ca hắn phát cuồng, thì đó sẽ là một việc vô cùng khủng bố.

Song thủ Tra Phách duỗi ra, trên tay đột nhiên xuất hiện hai thanh chuỷ thủ, trên mũi đao của hai thanh chuỷ thủ này đều có thanh quang, hiển nhiên là có kịch độc.

- Ta ghét nhất là kẻ khác phóng túng ngạo mạn với ta, đặc biệt là những kẻ không có thực lực mà cũng lên mặt.

Tra Phách nói giọng lạnh lẽo. Tuy vậy Tiểu Hắc căn bản không

nói lời nào, cặp ưng nhãn trừng trừng nhìn phảng phất như muốn xuyên thấu tâm linh của Tra Phách.

Tra Phách bị Tiểu Hắc nhìn chòng chọc thật vô cùng khó chịu

- Hầm!!!

Một tiếng hống đê trầm từ miệng Tra Phách phát ra. Tra Qua đứng cạnh liền biến sắc. Trong lòng tự nhủ:

- Chết tiệt, nhị ca phát cuồng thật rồi, gã phi cầm này thật sự đáng để cho nhị ca phát cuồng sao?

Tra Qua lập tức lùi ra xa vài mét.

Mỗi tay nắm một thanh chuỷ thủ, tốc độ toàn thân Tra Phách đạt đến cực hạn, hoá thành một đạo lưu quang công kích về phía Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc song nhãn loé sáng, trong chớp mắt phát xuất ra hai đạo thiểm điện huyết hồng sắc. Đúng là huyết hồng sắc, xem ra có cảm giác như một đạo huyết hồng sắc hoả diễm biến thành thiểm điện bắt đầu bổ xuống. Đó cũng là biến hoá phát sinh sau khi Tiểu Hắc thi triển Cấm Thuật.

Tốc độ của Tra Phách tuy nhanh, cũng không đuổi kịp tốc độ của thiểm điện, trong nháy mắt bị đánh trúng người. Thực sự không thể kìm được toàn thân tê dại. Đồng thời Tra Phát hiện một cổ lực lượng quỷ dị xuất hiện, phảng phất như có năng lực thôn phệ hủ thực. (tạm dịch: ăn tươi nuốt sống).

- Cái quái gì vậy?

Tra Phách kinh hãi, lập tức năng lượng trong thể nội bị kích động phát tán ra, cái thứ năng lượng hủ thực quỷ dị này thực sự

rất mạnh, trong sát na liền lưu lại trên người Tra Phách một vết thương, may mắn Tra Phách đã nhanh chóng dùng Yêu Nguyên lực trong nội thể phá năng lượng của Tiểu Hắc.

Không dám coi thường như trước, toàn thân Tra Phách huy động Yêu Nguyên lực hộ thể, lúc này đang chuẩn bị nghênh tiếp đợt công kích của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hai cánh vỗ mạnh. Từng đạo huyết hồng sắc thiểm điện bổ ra, đều có thể so sánh với đạo thiểm điện ban đầu. Bản thân thiểm điện có thuộc tính công kích lực bất biến của lôi điện, đồng thời còn có hiệu quả hủ thực thôn phệ, vài chục đạo thiểm điện bổ tới, cũng khiến cho Tra Phách tay chân luống cuống.

- À-uồm!!!

Tra Phách há to miệng rống lên, sau đó miệng của Tra Phách bắt đầu to ra, biến thành miệng của một con mãng xà cự đại. Còn thân thể Tra Phách thì biến thành thân thể uốn éo hãi nhân một con Huyết Hồng Sắc Mãng cự đại.

Xích Huyết Thuỷ Mãng, dài gần trăm mét, thân thể thì to gấp đôi một cái thùng nước.

Cái đuôi rắn quăng đi, toàn thân thể trăm mét liền chuyển động, trong chốc lát trong phạm vị trăm mét tất cả mọi thứ đều bị bao trùm bởi lực công kích của Xích Huyết Thuỷ Mãng. Tốc độ của Xích Huyết Thuỷ Mãng nhanh đến đáng sợ, sau trăm lần biến đổi hoàn toàn trở thành hồng sắc tàn ảnh.

- Bồng!

Mặc dù Tiểu Hắc có tốc độ kinh nhân, nhưng sau khi Nguyên Anh trung kỳ Tra Phách này hoá thành bản thể, thì tốc độ của hắn càng thêm khủng bố. Chỉ thấy một đạo hồng sắc tàn ảnh loé sáng,

sau đó Tiểu Hắc bị kéo ra.

Tiểu Hắc trong phút chốc liền bị đuôi mãng xà quấn chặt lấy người kéo ra.

- Ta thích nhất là thôn phệ yêu thú có thực lực!

Linh thức truyền âm của Tra Phách vang lên trong đầu Tiểu Hắc. Chỉ thấy Tra Phách hoá thành Xích Huyết Thuỷ Mãng cự đại há to cái mồm hãi nhân giống như một đạo lưu quang cực tốc phóng về Tiểu Hắc.

Cặp ưng nhãn của Tiểu Hắc có thể nhìn được, mặc dù tốc độ của Xích Huyết Thuỷ Mãng rất nhanh, nhưng Tiểu Hắc vẫn có thể thấy rõ nhất cử nhất động của Xích Huyết Thuỷ Mãng, thậm chí còn nhìn rõ cả đầu lưỡi của Huyết Thuỷ Mãng đang phóng tới.

- U...

Từ trên đỉnh đầu Tiểu Hắc loé sáng ánh quang hoa, một tiếng ưng minh lạnh lẽo vang lên, sóng âm khiến cho cả một vùng dưới đáy biển không ngừng chấn động kịch liệt, đồng thời không ngừng truyền âm đi bốn phương tám hướng, hình thành làn sóng ngầm cường liệt cuồn cuộn, trong lúc đó quang hoa mặt trăng từ phía chân trời trực tiếp đáp thẳng vào đại hải.

- Làm sao có chuyện đó được?

Tra Phách run lên.

Chỉ thấy quang hoa của mặt trăng hoàn toàn chiếu lên người Tiểu Hắc, bao phủ toàn thân Tiểu Hắc. Tiểu Hắc bị nguyệt lượng quang hoa hoàn toàn bao phủ phát ra một khí thế khủng bố. Trong lòng Tra Phách cũng trở nên chấn kinh. Hắn cảm giác được rõ ràng cái khí tức khủng bố đó.

o0o

- Không ổn! Tiểu Hắc thi triển tuyệt chiêu này, chẳng lẽ đang gặp nguy hiểm gì?

Tần Vũ nghe tiếng ưng minh thê lương liền biết ngay là không ổn. Lần trước Tiểu Hắc cũng đã dùng chiêu này để đối phó với Hạng Ương, Tần Vũ lập tức gia tăng tốc độ.

Làm sao...

Tốc độ của Tần Vũ cũng đã sớm đạt đến cực hạn, thậm chí lúc đó có liều mạng đi chăng nữa, bất quá cũng chỉ gia tăng tốc độ thêm được chút ít thôi.

o0o

Tra Phách cảm thấy bất diệu, trong chốc lát mạnh mẽ quăng mãng thân lại. Mãng thân đã phóng trúng thân thể Tiểu Hắc, tuy vậy lúc này toàn thân Tiểu Hắc dường như được bao phủ một lớp màng khí, trừu kích của mãng thân Tra Phách hoàn toàn bị gạt bay đi.

Tiểu Hắc triển khai hai cánh, nhẹ nhàng như chiếc lá. Quang hoa lập tức tụ tập bên cạnh hai cánh, sau đó hoá thành hai đạo quang hoa nhạt màu hình bán nguyệt xạ thẳng về phía Tra Phách. Căn bản không cho Tra Phách né tránh, hai đạo quang hoa hình bán nguyệt này cực tốc xạ kích lên người Tra Phách.

- Xuy!

Mãng lân bị hủ thực cường liệt, Tra Phách rống lên đau đớn, đồng thời mệt mỏi huy động từng đạo Yêu Nguyên lực chảy cuồn cuộn thông suốt toàn thân, gần một khắc sau hai đạo quang hoa hình bán nguyệt đã biến mất.

Bản thể của Tra Phác, Xích Huyết Thuỷ Mãng dài trăm mét, trong đó chia làm hai đoạn, mỗi đoạn đều chia thành từng khúc dài hai, ba mét, mãng lân trên hai đoạn này hầu hết đã bị ăn mòn. Bì nhục đã lộ ra ngoài, bất quá mới chỉ bị thương bì nhục thôi.

- À-uồm...

Tra Phách phát ra tiếng rống điên cuồng, sau đó toàn thân Xích Huyết Thuỷ Mãng hoà thành một đạo hồng sắc xà diên không ngừng thiểm điện phóng về phía Tiểu Hắc, Tiểu Hắc cũng hoá thành một đạo hắc quang liên tục tránh né. Một ưng một xà kịch liệt kích đấu.

- Không ổn, Yêu Nguyên lực của con mãng xà này thực mạnh đến khủng bố.

Tiểu Hắc có cảm giác bất diệu. Yêu Nguyên lực của Nguyên Anh trung kỳ so với nó đã mạnh hơn gấp bội, hơn nữa Xích Huyết Thuỷ Mãng cũng là loại mãng xà cực kỳ khủng bố, trong chốc lát Xích Huyết Thuỷ Mãng đã có vết thương xuất hiện trên mãng lân, chỉ là ở chỗ mãng lân vô cùng yêu nhược thôi.

Rắn vẫn thường lột da, Xích Huyết Thuỷ Mãng đạt đến Nguyên Anh trung kỳ muốn tái sinh mãng lân cũng không phải chuyện khó. Chỉ là phòng ngự không được mạnh như trước thôi.

- Đi chết đi!

Thanh âm của Tra Phách hốt nhiên vang lên trong não hải của Tiểu Hắc. Một đạo thanh sắc quang hoa từ trong miệng Xích Huyết Thuỷ Mãng xạ thẳng về phía Tiểu Hắc. Tiểu Hắc với kinh nghiệm chiến đấu phong phú đã sớm cẩn thận chú ý, linh thức quét qua đạo thanh sắc quang hoa kia đã biết đây là một đạo phi kiếm thanh mảnh.

Tiểu Hắc cũng há to mồm, một đạo phích lịch bắn ra.

- Bồng!

Phích lịch va chạm với thanh sắc quang hoa, Tiểu Hắc liền thống khổ kêu lên một tiếng. Tiên huyết từ yết hầu phún xuất ra. Phích lịch này chính là thượng phẩm linh khí Tiêm Truỳ (cái dùi nhọn) mà Tiểu Hắc đã luyện chế thành, mặc dù vũ khí của Tra Phách cũng là thượng phẩm linh khí, nhưng Yêu Nguyên lực của Tra Phách so với Tiểu Hắc thì mạnh hơn gấp bội.

Dĩ cường đối cường, Tiểu Hắc đã bị trọng thương.

- Ha, thượng phẩm linh khí!

Tra Phách trở nên hưng phấn.

Tiểu Hắc lại chấn động hai cánh, hoá thành một đạo hắc quang bạc bạc, xé toạc thuỷ lưu cực tốc phóng đi.

- Ngươi muốn chạy ư!

Thân thể Xích Huyết Thuỷ Mãng cự đại của Tra Phách giống như một đạo hồng sắc thiểm điện xuyên đi trong nước, cặp ưng và xích huyết thuỷ mãng này, một đuổi một chạy trong chốc lát đã biến mất không còn dấu vết. Nhưng lúc đó Tiểu Hắc lại chạy về... phía nam!

Tiểu Hắc biết rõ thực lực của Tần Vũ. Bản thân vừa đạt đến Kim Đan hậu kỳ, sau khi thi triển Cấm Thuật cũng địch không lại Tra Phách, Tần Vũ đến chỉ có chết chung. Do vậy bản thân Tiểu Hắc không thể chạy về phía Tần Vũ.

Một đạo lưu quang đuổi tới, sau đó dừng lại. Chính là Tra Qua.

Tra Qua nhìn về phía Tra Phách vừa biến mất, hừ lạnh một tiêến trong tâm cảm thấy vô cùng bất lực, tốc độ của hắn so với Tra Phách chậm hơn rất nhiều, hắn bất quá chỉ có thể đuổi được vài chục dặm, trong phạm vi linh thức của hắn đã không còn tung tích của Tra Phách và Tiểu Hắc.

o0o

- Tiểu Hắc, đệ ngàn vạn lần chớ xảy ra chuyện gì nhé!

Trong lòng Tần Vũ vô cùng khẩn trương, cực tốc phóng về phía Tiểu Hắc, phá sóng xẻ nước tiến lên phía trước, tốc độ đạt đến cực trí. Hơn một khắc sau, Tần Vũ cảm thấy một cổ khí tức hỗn loạn, lập tức dừng lại.

Thấy có huyết tích trôi nổi trong nước, Tần Vũ có thể cảm ứng rõ ràng khí tức của Tiểu Hắc.

Nơi đây chính là chiến trường vừa xảy ra đại chiến giữa Tiểu Hắc và Tra Phách, huyết tích ở đây là của Tiểu Hắc và cũng của Tra Phách.

- Tiểu Hắc vừa chiến đấu ở đây, hơn nữa còn bị trọng thương.

Tần Vũ trong nháy mắt đưa ra phán đoán, cảm ứng được lúc này Tiểu Hắc đang phi tốc di động về phía nam, hiển nhiên lúc này Tiểu Hắc đang bị kẻ khác truy đuổi, hơn nữa vì không muốn liên luỵ đến hắn, nên đã chạy về phía nam.

- Há há, không ngờ nhị ca hắn đi truy đuổi hắc ưng, ta quay trở lại vận khí lại khá hơn. Tu tiên giả thân ái, ta đã tìm ngươi rất lâu rất lâu rồi.

Cùng với tiếng cười lớn, một nam tử rất gầy gò khoác hồng

bào xuất hiện cách Tần Vũ không xa, trong mắt nam tử này thiểm xuất ra từng tia quang mang sí nhiệt.

Tần Vũ biến sắc, vừa rồi bởi phát hiện ra huyết tích của Tiểu Hắc, Tần Vũ nhất thời trong lòng run lên lo lắng cho Tiểu Hắc, nên cũng không chú ý xung quanh, không thể ngờ được vào lúc này, Tra Qua không truy đuổi kịp nhị ca của hắn đã thất vọng quay về, liền phát hiện ra Tần Vũ.

Tra Qua phát hiện trên người Tần Vũ không có yêu khí, lại thêm thông báo của Thanh Nhãn ngư tộc, gã tu tiên giả lại xuất hiện ở nơi này, hai việc kết hợp tự nhiên đưa ra phán đoán.

- Nguyên Anh tiền kỳ, hơn nữa yêu khí còn mạnh hơn của Tang Mặc.

Tần Vũ chớp mắt đưa ra phán đoán.

- Ta bất quá chỉ là Tinh Vân trung kỳ, hiện tại ngay cả Tang Mặc cũng không đối phó được, gã trước mặt tựa như không dưới Tang Mặc.

Trong lòng Tần Vũ đã có quyết định.

- Ngươi là ai?

Tần Vũ lạnh lùng hỏi.

- Ta là...

Tra Qua ngạo nghễ nói, nhưng hắn vừa nói *"ta là"*, Tần Vũ liền lập tức chân đạp phi kiếm, thi triển nhân khí hợp nhất chạy về phía tây, gần một sát na đã chạy đến ngoài nghìn mét.

Tra Qua đại nộ:

- Lại dám đùa bỡn ta!

Tra Qua lập tức chân đạp phi kiếm đuổi theo. Loài Xích Huyết Thuỷ Mãng thiên phú dị bẩm so với Bát Trảo Chương Ngư còn lợi hại hơn nhiều. Loài Bát Trảo Ngư mới còn có một tộc, còn Xích Huyết Mãng vô cùng khó gặp chỉ có vài con thôi.

- Nhanh quá!

Tần Vũ chấn kinh phát hiện Tra Qua bụng đạp phi kiếm đuổi phía sau không ngờ lại không bị mình bỏ rơi. Truy đuổi một lúc, Tra Qua phát hiện không thể thu hẹp khoảng cách liền gầm lên một tiếng, hoá thành một Xích Huyết Thuỷ Mãng dài bảy tám mươi mét cực tốc truy đuổi.

Tốc độ của loài thuỷ mãng ở đại hải đơn giản là nhanh đến đáng sợ, cự ly của Xích Huyết Thuỷ Mãng và Tần Vũ đã nhanh chóng bị rút ngắn.

Chương 110

Kịch Độc

Thân thể mãng xà của Xích Huyết Thuỷ Mãng cự đại đi xuyên dưới hải để, khiến cho dòng nước biển trở nên chảy xiết. Cặp mắt mãng xà hồng sắc loé lên hàn ý sâm lãnh, trực tiếp trừng trừng nhìn về phía Tần Vũ đang bôn đào phía trước.

Cự ly hai bên càng lúc càng gần.

- Tốc độ của con mãng xà này không ngờ lại nhanh hơn cả Tang Mặc.

Tần Vũ quay đầu nhìn qua. Hàn ý trong mắt ngưng đọng. Trong sát na Tần Vũ nghiến răng bất ngờ dừng lại. Xích Huyết Thuỷ Mãng tựa hồ như không dự liệu trước Tần Vũ sẽ đột nhiên dừng lại, nhưng nó phản ứng rất nhanh, phóng đến trước mặt Tần Vũ rồi đứng lại.

Cặp mắt hồng sắc của mãng xà nhìn chòng chọc vào Tần Vũ, sau đó toàn thân chấn động đã biến trở lại hình người.

- Tang Mặc! Ta đã tìm được tên đó rồi, ngươi hãy đợi và chuẩn bị giao ra Lôi Chuỳ đi nhé, há há…

Tra Qua đắc ý dùng Truyền Tấn lệnh truyền tin cho Tang Mặc. Lúc này Tra Qua cảm thấy thập phần tin tưởng. Cảm nhận khí tức của Tần Vũ, chỉ trong khoảng Kim Đan trung kỳ, tên tu tiên giả này thậm chí có thượng phẩm linh khí cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

- Phó Động chủ, ta đợi tin tức tốt lành của ngài!

Khoé miệng Tra Qua có chút lãnh tiếu, chăm chú nhìn Tần Vũ trước mặt.

- Tu tiên giả, chào ngươi!

Tra Qua chào hỏi trêu chọc Tần Vũ. Trong phạm vi lĩnh vực của Xích Huyết động phủ, Tra Qua từ trước tới giờ chưa từng sợ kẻ nào. Lúc này tốc độ của Tần Vũ không bằng hắn, Tra Qua thực sự hoàn toàn có cảm giác như mèo vờn chuột.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ. Từ câu nói đầu tiên *"ta đã đợi ngươi rất lâu"* Tần Vũ đã đoán định được, tu yêu giả trước mặt đến để truy sát hắn cũng vì giải thưởng của Tang Mặc.

- Tu yêu giả, ta thấy công lực của ngươi không yếu hơn Tang Mặc. Một nhân vật như ngươi, chẳng lẽ lại vì một trung phẩm linh khí của Tang Mặc mà truy sát người khác? Hay là muốn món nợ ân tình của hắn sao?

Tần Vũ nhìn Tra Qua phán đoán.

Tần Vũ tạm thời cũng không muốn chạy trốn. Rốt cuộc thì sau khi Tần Vũ thí nghiệm lần thứ nhất nỗi thống khổ của Lưu Tinh Độn, cũng không thể dễ dàng thử nghiệm lần thứ hai.

- Há há… Tang Mặc, ngươi nói Tang Mặc cái tên ngu ngốc đó à?

Tra Qua phá lên cười ngặt nghẽo, lại ẩn chứa ngạo khí.

- Một kiện trung phẩm linh khí, là cái quái gì, làm sao có thể khiến ta truy sát ngươi?

Tra Qua đối với một trung phẩm linh khí vô cùng khinh thường.

- Ồ, Xem ra là vì nhân tình của Tang Mặc rồi.

Tần Vũ cười nói.

Tra Qua lắc đầu nói:

- Nhân tình? Không!

Tra Qua trừng trừng nhìn Tần Vũ, trong mắt có chút tiếu ý.

- Với một chút thực lực và địa vị của Tang Mặc, ân tình của hắn đối với ta không có nghĩa lý gì. Ta nếu như muốn, có thể trực tiếp ra lệnh cho hắn làm việc, ta cần ân tình của hắn làm gì?

Trong lòng Tần Vũ run lên.

Kẻ trước mặt không ngờ lại có thể ra lệnh cho Tang Mặc. Tần Vũ vốn cũng chỉ cho rằng Tra Qua tối đa cũng chỉ là một nhân vật khác ngang hàng với Tang Mặc, nhưng hiện tại xem ra bản thân đã đánh giá thấp nhân vật trước mặt.

- Vậy ngươi vì cái gì mà truy sát ta?

Tần Vũ rất bình tĩnh.

- Ồ, tu tiên giả khả ái. Xem ra ngươi hoàn toàn không biết Tang Mặc vì truy sát ngươi, đã nâng giải thưởng lên rất cao rồi.

Tra Qua tuỳ tiện cười nói.

- Bất quá, ta đến truy sát ngươi, không đơn thuần là vì kiện thượng phẩm linh khí giải thưởng của Tang Mặc, mà cũng vì kiện thượng phẩm linh khí trên mình ngươi nữa.

- Thượng phẩm linh khí trên mình ta?

Tần Vũ nhìn Tra Qua, trong giây lát nét mặt ngưng trệ.

- Há há… chớ có phủ nhận, phi kiếm ngươi phi hành vừa nãy, khẳng định là thượng phẩm linh khí, nếu không làm sao tốc độ của ngươi có thể nhanh như vậy được? Một tu tiên giả Kim Đan trung kỳ có tốc độ nhanh như vậy, nói một câu thật lòng, ta nghĩ rằng, ngay cả thượng phẩm linh khí cũng không thể khiến ngươi có tốc độ nhanh như vậy, ngươi nhất thiết không cần nói với ta, phi kiếm của ngươi là cực phẩm linh khí.

Trong nhãn tình Tra Qua tức thì sí nhiệt bừng lên.

Mặc dù hắn không thể tin được một tu tiên giả Kim Đan kỳ lại có cực phẩm phi kiếm, nhưng tốc độ vừa rồi của Tần Vũ đã khiến Tra Qua vô cùng kinh ngạc. Ở dưới biển, tốc độ của Xích Huyết Thuỷ Mãng nhanh vô cùng, một Nguyên Anh tiền kỳ như hắn, lại thi triển bản thể, cũng chỉ nhanh hơn Tần Vũ một chút thôi. Có lẽ… thực sự là cực phẩm phi kiếm sao?

- Cực phẩm linh khí? Thế này được không, ta đưa phi kiếm này cho ngươi, ngươi coi như chưa từng gặp ta.

Tần Vũ trong lòng chấn động, lại cười nhẹ nói. Đồng thời trên tay xuất hiện Diễm Sí kiếm, rồi khống chế Diễm Sí kiếm nổi lên.

Tra Qua run lên, nhãn châu chuyển động, sau đó cười *"hắc hắc"* nói:

- Thực tế ta cũng chỉ muốn một kiện linh khí thôi, ngươi đã biết điều như vậy, ta cũng không thích rắc rối, đưa phi kiếm đây.

Nói xong thân hình Tra Qua chuyển động, liền chộp tới một cái. Đúng là cái tên tiểu tử này thật ngu ngốc. Trước hết hãy lấy

phi kiếm của hắn, trực tiếp luyện hoá. Sau đó giết sẽ luôn tên tiểu tử này.

Nếu đối phương có thượng phẩm linh khí, lại giao thủ cùng hắn, Tra Qua hắn cũng có chút cảm giác phiền phức.

Đối phương đã đưa vũ khí đến, hắn đương nhiên vui vẻ đoạt lấy.

Tra Qua nhìn lại, công lực của đối phương cũng khoảng Kim Đan trung kỳ, linh hồn so với hắn cũng không mạnh bằng. Cường hành luyện hoá phi kiếm của đối phương cũng là việc không mất nhiều thời gian.

Đột nhiên…

- Hô hô…

Tinh Thần chi lực trong nháy mắt tuôn trào ra khỏi thể nội của Tần Vũ, sau đó hình thành Tinh Vân có hình dạng một lốc xoáy cự đại, hàn quang trong mắt Tần Vũ loé sáng, Tinh Vân trong thể nội cũng cực tốc xoay chuyển, Tinh Thần chi lực bùng phát mãnh liệt.

Tinh Thần Lĩnh Vực!

- Không ngờ ngươi…

Tra Qua đã để ý đối phương muốn động thủ, hắn cũng không ngu xuẩn nắm lấy phi kiếm đang bay tới. Xét cho cùng đối phương dễ có khả năng khống chế phi kiếm công kích

- Ngu xuẩn.

Tần Vũ trong chớp mắt một người chia thành vài ảo ảnh, bất quá không hiểu vì sao Tần Vũ tịnh không dùng Diễm Sí quyền sáo,

vài ảo ảnh Tần Vũ bao vây Tra Qua, tựa như mấy ảo ảnh ấy đồng thời liên tục công kích lên mình Tra Qua, hoặc là thiết quyền, hoặc là kiếm chỉ, hoặc là chưởng đao…

- Há há…

Tra Qua ngửa cổ cười lớn, Yêu Nguyên lực toàn thân cuồn cuồn tuôn trào, toàn bộ công kích của Tần Vũ bất ngờ bị đẩy lùi.

Tần Vũ cắn răng, trong chốc lát bất ngờ hoá thành sáu ảo ảnh, đồng thời sáu ảo ảnh cùng lắc lư eo lưng, toàn thân xoay tròn mãnh liệt, đồng thời chân phải như bánh xe gió mãnh liệt xoay tròn, sau đó cực lực trừu kích lên cổ Tra Qua.

- Bồng!

Sau khi toàn bộ công kích lên cổ Tra Qua, sáu ảo ảnh liền biến mất, sau cùng trở lại thành một người Tần Vũ. Chân Tần Vũ đang đặt trên cổ Tra Qua.

- Luận về năng lực chống lại kích đả, Xích Huyết Thuỷ Mãng chúng ta có thể không yếu hơn thần thú đâu.

Tra Qua lúc này nói với Tần Vũ, trên cổ Tra Qua bất ngờ nổi lên một tầng vẩy cứng, cận thân công kích của Tần Vũ không ngờ lại không có kết quả.

Tần Vũ nghiêng người ra sau, rồi lùi ra xa.

Cận thân công kích, đối với nhục thể tương đối yếu ớt của nhân loại có tác dụng rất lớn, còn đối với tu yêu giả không có hiệu quả gì, bởi vì không ít tu yêu giả cấp cao đã nâng cấp nhục thể lên vô cùng lợi hại. Ví dụ như Xích Huyết Thuỷ Mãng, Giao Long, Cầu Long (rồng có sừng) v.v…

- Năng lực chống lại kích đả quả nhiên rất mạnh!

Tần Vũ kinh thán nói.

Tra Qua thấy Tần Vũ tán thưởng, càng trở nên kiêu ngạo, nhưng vẫn nói:

- Mặc dù ngươi là tu yêu giả, bất quá lực lượng nhục thể cũng rất cường hoành, thực ra vừa rồi một kích tối hậu của ngươi cũng khiến ta phải dùng đến Hộ Thể lân giáp.

Tần Vũ khen ngợi:

- Ta công kích như vậy vẫn không phá được phòng ngự của ngươi, hơn nữa ngươi cũng chưa dùng đến bản thể, đúng là so với các tu tiên giả cùng đẳng cấp chúng ta ngươi lợi hại hơn rất nhiều, bất quá… ta chưa nhận thua đâu.

- Nếu như không vì thượng phẩm linh khí, ta thật muốn tha chết cho ngươi.

Mồm vừa nói xong, thân hình của Tra Qua đã giống như rồng. Trên tay xuất hiện hai thanh chuỷ thủ, trực tiếp đâm về phía Tần Vũ, trên ngọn chuỷ thủ này cũng có thanh sắc lãnh mang.

Kịch độc.

- Chết đi!

Trong lòng Tần Vũ mặc niệm, Tinh Vân quanh thân thể một lần nữa lại cực tốc xoay chuyển, một lần nữa thi triển Tinh Thần Lĩnh Vực Với những chiêu số như lúc nãy. Tần Vũ khống chế Diễm Sí kiếm ngăn chuỷ thủ lại, nhưng sau đó song quyền lại đánh về phía Tra Qua.

Sắc mặt Tra Qua không kìm được lộ ra chút tiếu ý.

Trải qua đợt công kích vừa rồi của Tần Vũ, Tra Qua biết rõ lực công kích của Tần Vũ, tối thiểu hắn cũng không thể bị thương. Để bảo hiểm, Tra Qua vẫn giữ nguyên một tầng Hộ Thể lân giáp nổi ra ngoài cơ thể. Hộ Thể lân giáp này là do mãng lân hình thành.

Đương nhiên không thể có sức phòng ngự kinh nhân như sau khi biến thành bản thể, nhưng lúc này sức phòng ngự cũng rất cao rồi.

- A!

Tần Vũ cắn răng nghiến lợi, thậm chí phun ra cả máu tươi. Trong mắt mãnh liệt phát xuất ra một đạo hàn mang sâm lãnh. Đang kích đả bằng song quyền đột nhiên các đốt ngón tay duỗi ra, biến thành công kích bằng xuyên thấu lực mạnh nhất của quyền chỉ, đồng thời xuất hiện Diễm Sí quyền sáo.

- Phụp! Phụp!

Xuyên thấu lực cường liệt, phối hợp với thượng phẩm linh khí, đơn giản là không có gì không thể phá nổi. Song quyền của Tần Vũ trực tiếp xuyên phá lân giáp, sau đó xuyên vào bên trong muốn bóp nát lục phủ ngũ tạng để lấy đi tính mạng của con Xích Huyết Thuỷ Mãng này.

Tuy nhiên…

- À-uồm

Trong sát na lân giáp bị xuyên qua, một tiếng gầm lớn vang lên. Thân thể Tra Qua trong nháy mắt bất ngờ biến thành một Xích Huyết Thuỷ Mãng dài bảy tám mươi mét. Thân thể mãng xà này trong chốc lát cuốn quanh Tần Vũ như muốn bóp chết hắn.

- Tên tu tiên giả giảo hoạt, ta phải ăn thịt ngươi!

Thanh âm phẫn nộ của Tra Qua vang lên trong não hải của Tần Vũ, hắn đã bị Tần Vũ cho vào tròng đến hai lần.

Lần thứ nhất, Tần Vũ trước hết đàm thoại cùng hắn, nhưng nói được nửa câu Tần Vũ đã bỏ chạy. Lần thứ hai, Tần Vũ lần đầu công kích tịnh không dùng Diễm Sí quyền sáo, khiến cho Tra Qua tính sai về thực lực của đối phương.

Sau lần đầu Tần Vũ công kích, Tra Qua không thèm để ý, nên đã phải trả một cái giá cực đắt.

Thân hình Tần Vũ như điện, loé lên đã chạy thoát khỏi thân thể mãng xà, lập tức linh thức truyền âm nói:

- Con mãng xà ngươi, vừa rồi xem ra vận khí ngươi tốt, không ngờ lại không thể một nhát giết chết được ngươi. Bất quá… cho dù không đâm thủng được tâm tạng của ngươi, nhưng tâm tạng của ngươi đã bị xuyên thấu lực của ta chấn động, cũng thụ thương không nhẹ đâu.

Tra Qua đương nhiên bị thương, hơn nữa là bị thương rất nặng.

Bởi vì căn bản qua lần cận thân công kích đầu tiên của Tần Vũ, Tra Qua đã đoán định được thực lực của Tần Vũ, cho rằng Hộ Thể lân giáp thừa sức chống đỡ, thậm chí cũng hoàn toàn không hình thành Yêu Nguyên lực hộ thể, lần thứ hai Tần Vũ dùng quyền chỉ công kích, dựa vào thượng phẩm linh khí Diễm Sí quyền sáo, trực tiếp phá lân giáp.

Hơn nữa xuyên thấu lực của quyền chỉ không cần hoàn toàn công kích vào bản thể. Xuyên thấu lực của quyền chỉ Tần Vũ thậm chí xuyên qua bì nhục Tra Qua vào bên trong, tổn thương đến tâm

tạng.

- A a a a…ta tức chết đi!

Thân thể Xích Huyết Thuỷ Mãng không ngừng quẫy động, làm rối loạn hoàn toàn thuỷ vực xung quanh. Sau đó từ trong miệng Xích Huyết Thuỷ Mãng phún xuất một bụm máu tươi. Tâm tạng là nơi yếu hại, Xích Huyết Thuỷ Mãng này mặc dù chỉ bị xuyên thấu lực của Tần Vũ truyền qua làm cho chấn thương, nhưng cũng là bị trọng thương.

Tần Vũ tay bắt thủ quyết, thần tình nghiêm trọng, lập tức hét lớn:

- Diễn Ảo kiếm quyết… Phồn Tinh Điểm Điểm!

Chỉ thấy Diễm Sí kiếm của Tần Vũ phóng lên phía trên, sau đó chớp mắt hoá thành một đám lờ mờ, vô số kiếm ảnh từ đám lờ mờ kia xạ xuất ra, trực tiếp bắn về phía Xích Huyết Thuỷ Mãng. Tần Vũ thấy vậy, trên mặt xuất hiện chút tiếu dung.

Tu tiên giả, tu yêu giả và tu ma giả đều có đặc thù, các loại kiếm quyết của tu tiên giả thực không dễ có được. Còn với tu ma giả, rất nhiều linh khí của tu ma giả uy lực cũng vô cùng lớn. Tần Vũ có không ít tu chân giả thư tịch, tự nhiên cũng học được một số kiếm quyết.

Diễn Ảo kiếm quyết là một loại kiếm quyết trọng điểm Tần Vũ đã học.

- À-uồm…

Xích Huyết Thuỷ Mãng hống lên một tiếng trầm trầm, sau đó cái đầu cự đại của mãng xà trừng trừng nhìn Tần Vũ. Cặp hồng sắc nhãn tình phát xuất ra hồng sắc quang mang dễ dàng thấy

được, chỉ thấy đầu mãng xà chuyển động, trong sát na hoá thành tàn ảnh phóng đến trước mặt Tần Vũ.

Luận về tốc độ, tốc độ của đầu mãng xà còn nhanh hơn tốc độ thân thể rất nhiều.

- Xuy, xuy, xuy, xuy…

Từng đạo kiếm ảnh bắn trúng người Xích Huyết Thuỷ Mãng. Trên lân giáp ngoài da của Xích Huyết Thuỷ Mãng chỉ xuất hiện chút huyết tích, tịnh không có vết thương nào lớn, Xích Huyết Thuỷ Mãng căn bản không thèm để ý đến công kích của Tần Vũ, há rộng cái miệng to như chậu máu đớp về phía Tần Vũ.

Một mùi hôi thối tanh tưởi xộc tới, Tần Vũ liền bắt thủ quyết, bản thể Diễm Sí kiếm từ trên trời phóng xuống, cực tốc đâm vào Xích Huyết Thuỷ Mãng, còn bản thân Tần Vũ nhẹ nhàng trôi theo chuyển động của dòng nước, tránh khỏi cú đớp của Xích Huyết Thuỷ Mãng.

- Ba!

Một tàn ảnh hồng sắc, sau đó Tần Vũ thổ huyết văng đi.

- Mẹ ơi, cái đuôi của con mãng xà này còn nhanh hơn đầu của nó nữa.

Tần Vũ thổ một ngụm máu, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong thể nội đều đã thụ thương, vừa rồi hắn chỉ nhìn thấy một đạo hồng sắc tàn ảnh, sau đó đã quật thẳng lên người hắn.

So với tốc độ của đầu mãng xà còn nhanh hơn gấp hai ba lần, thật quá khủng bố. Nhưng trong khi đó Diễm Sí kiếm cũng đã công kích tới, trực tiếp đâm vào đại não của mãng xà.

- À-uồm!

Mãng xà ngẩng đầu lên, lại không chút sợ hãi nhằm Diễm Sí kiếm của Tần Vũ đớp lấy trong mắt Tần Vũ có chút tàn độc, tâm ý khống chế, Diễm Sí kiếm gia tăng tốc độ, trực tiếp đâm vào miệng mãng xà.

- Ngươi đớp à, ta sẽ đâm thủng cổ họng của ngươi.

Tần Vũ trở nên tàn độc.

- Hưu!

Một đạo hoàng quang bay ra khỏi miệng mãng xà, trực tiếp bắn thẳng lên Diễm Sí kiếm, sau đó Tần Vũ bỗng phát hiện phi kiếm không ngờ lại nặng hơn rất nhiều, tốc độ cũng chậm đi rất nhiều, phảng phất như không thể khống chế được, Tần Vũ có thể thấy rõ một hoàng sắc dịch thể đang bám lên Diễm Sí kiếm, đồng thời phát xuất ra đạo đạo hoàng sắc vụ khí.

Chương 111

Hoán Mệnh

Nhìn thấy phi kiếm bị độc dịch bám vào, Tần Vũ tâm ý liền chuyển động. Chỉ thấy trên bề mặt Diễm Sí kiếm đột nhiên xuất hiện hỏa diễm, phần lớn độc dịch ở trên bề mặt Diễm Sí kiếm bị hỏa diễm đốt cháy phát ra những tiếng *"xuy xuy"*. Tần Vũ có cảm giác điều khiển Diễm Sí kiếm dễ dàng trở lại.

"Hống"

Mãng xà há cái miệng cực lớn muốn đớp một phát. Tần Vũ điều khiển Diễm Sí kiếm cực nhanh bắn về phía mình rồi nhanh chóng chụp lấy. Vừa mới bị thân thể màu vàng tối của mãng xà bắt lấy một lần, Tần Vũ không dám để cho Diễm Sí kiếm bị mãng xà cắn lần nữa, ai mà biết được con mãng xà này còn có thủ đoạn gì.

Rốt cuộc đối phương dám cắn như vậy, chắc chắn đã có phương pháp đối phó với phi kiếm.

"Ha ha, quả nhiên là phi kiếm tốt. Ta trước tiên phải ăn thịt ngươi rồi đoạt lấy phi kiếm của ngươi". Linh thức truyền âm của Tra Qua truyền vào trong não bộ của Tần Vũ, đồng thời thân thể cực kỳ to lớn của mãng xà bắt đầu lao tới cực nhanh, hóa thành một đạo hồng sắc ảo ảnh.

Triển khai Tinh Thần Lĩnh Vực, Tần Vũ di động cực nhanh.

"Tốc độ của tên khốn này thực sự là rất nhanh, đặc biệt là đầu và đuôi của nó". Tần Vũ hiện tại đang rất đau đầu, bản thân triển khai Tinh Thần Lĩnh Vực mới khả dĩ né tránh được, nhưng Tinh Thần Lĩnh Vực lại tiêu hao quá nhiều năng lượng. Chính vì vậy mà Tần Vũ không thể tiếp tục duy trì tình trạng như thế này.

Tần Vũ đột nhiên lao tới bụng của Xích Huyết mãng xà.

Đơn thủ thành trảo, một trảo của Tần Vũ trực tiếp xuyên qua lân giáp phần bụng của Xích Huyết Thủy Mãng. Uy lực của Diễm Sí quyền sáo căn bản không cần phải hoài nghi, mãng xà đau đớn hống lên một tiếng rất to, niêm dịch (nước nhầy) màu vàng và độc nha (răng độc) băng lãnh trong miệng đều hiện rõ.

"Ba"

Hồng sắc tàn ảnh lao tới, Tần Vũ trong lòng đã sớm muốn di chuyển nhưng không kịp nên bị mãng xà quật trúng.

Tần Vũ bị kích trúng một đòn rất nặng vào phần ngực. Tiếng xương gãy vang lên, xương cốt của Tần Vũ giống như bị gãy làm đôi, đồng thời lục phủ ngũ tạng đều bị chấn động kịch liệt, máu từ miệng Tần Vũ phun ra ngoài.

"Nếu tiếp tục như vậy, chắc chắn sẽ bị mãng xà giết chết. Sử dụng Lưu Tinh Độn chạy trốn thì khôi phục mất rất nhiều thời gian, không bằng… cùng với nó liều mạng."

Tần Vũ trong lúc đang bị Xích Huyết Thủy Mãng truy đuổi đột nhiên ngừng lại, sau đó Tần Vũ nghĩ ra một phương pháp. Trong tình huống bất đắc dĩ này chỉ có thể sử dụng phương pháp đó mà thôi. Ngay lập tức, Tần Vũ đã quyết định là sẽ sử dụng phương pháp đó.

"Nghiệt súc"

Tay Tần Vũ giống như như liệt trảo, mạnh mẽ xuyên qua lớp vẩy của Xích Huyết Thủy Mãng. Lập tức Xích Huyết Thủy Mãng đau đớn hống lên một tiếng cực lớn, đuôi nó lại một lần nữa quật đến Tần Vũ, tay Tần Vũ vẫn tiếp tục xuyên qua lớp vẩy của mãng xà đồng thời thân thể xoay chuyển, ngay lập tức chuyển tới phía trước cổ của mãng xà. Cái đuôi của mãng xà đâm xuyên qua vị trí

lúc trước của Tần Vũ.

"Hống"

Mãng xà phát hiện Tần Vũ đột nhiên xuất hiện ở phía cổ của nó, tức thì một cơn giận dữ xuất hiện trong đầu. Miệng của mãng xà há ra như một chậu máu, lao tới Tần Vũ. Trong suy nghĩ của Tra Qua lúc này, chắc chắn Tần Vũ sẽ phải tránh đi.

Bởi vì, nếu bị cắn trúng phát này, thân thể chắc chắn sẽ bị phá hủy, vậy Tần Vũ chắc chắn sẽ chết.

Tuy nhiên…..

"Một mạng đổi một mạng"

Tần Vũ đột nhiên hét lên một tiếng, Diễm Sí kiếm nắm trong tay, Tinh Thần Chi Lực hoàn toàn nối liền, lực lượng cơ nhục trên thân thể cường hãn cũng hoàn toàn bạo phát. Tần Vũ áp chế thương thế cú quật trước, một kiếm dùng hết sức lực chém đến mãng xà.

"Ta xem nếu mất đầu thì liệu ngươi có sống được không?". Âm thanh lạnh lẽo của Tần Vũ truyền đến não bộ của Xích Huyết Thủy Mãng Tra Qua.

Cái miệng cực lớn của Xích Huyết Thủy Mãng đã mở, độc nha của nó cũng đã thấy rõ ràng. Mắt nhìn thấy miệng đã sắp cắn trúng, sau đó linh thức truyền âm của Tần Vũ lại khiến cho Xích Huyết Thủy Mãng chấn động.

Đầu rơi rồi, liệu có còn sống không?

Không thể, linh hồn được dấu trong não bộ, đầu rơi thì chắc chắn phải chết không cần phải nghi ngờ. Tra Qua từ trước tới này chưa bao giờ nghĩ tới cái chết, mặc dù đang phát cuồng, nhưng hắn vẫn chưa bao giờ nghĩ qua bản thân mình sẽ phải chết. Rốt

cuộc hắn đường đường là phó động chủ của Xích Huyết Động Phủ cơ mà.

"Chẳng lẽ lại cùng với một tên tu tiên giả đồng qui vu tận?"

Một cơn đau kịch liệt truyền lên não bộ, hắn lịm đi. Diễm Sí kiếm của Tần Vũ đã xuyên qua cổ hắn. Sau đó Diễm Sí kiếm của Tần Vũ tại cổ của Tra Qua đột nhiên xoay tròn. Tra Qua dường như thấy cái chết trước mặt đột nhiên phát cuồng há miệng cắn Tần Vũ một phát.

Đầu của mãng xà rơi xuống, đôi mắt đỏ lạnh lẽo của Xích Huyết Thủy Mãng Tra Qua mở trừng trừng nhìn Tần Vũ. Tận đến phút cuối cùng hắn vẫn không thể tin được, hắn mà cũng bị giết chết ư?

Mặc dù đầu rơi xuống nhưng ý thức thì vẫn giữ lại một chút.

"Phốc"

Chỗ cổ của mãng xà máu tiếp tục phun ra, thân thể cực lớn của mãng xà không đầu vẫn không ngừng lắc lư quằn quại.

Thân thể của Tần Vũ đã bị cái đầu của Xích Huyết Thủy Mãng cắn phá. Bụng bị hai cái răng độc xuyên qua xuất hiện một lỗ hổng lớn cực kỳ ghê người, lá lách cũng đã bị xé ra thành những mảnh nhỏ, cơ thể đã bị thụ thương trí mệnh.

Nhìn vào vẻ không tin trong song nhãn màu đỏ mở to của Tra Qua, miệng Tần Vũ xuất hiện nét tiếu ý.

Cảm giác được thân thể đang quay cuồng, Tần Vũ vung tay mang thân thể cực lớn và cái đầu của Xích Huyết Thủy Mãng vào trong không gian giới chỉ, hủy thi diệt tích là rất quan trọng. Tần Vũ biết rất rõ, dù cho có Lưu Tinh Lệ không ngừng duy trì, nhưng Tần Vũ cũng không còn có thể duy trì được bao lâu nữa.

"Phá"

Tần Vũ trực tiếp xâm nhập vào rặng san hô, sự khống chế đối với cơ thể càng ngày càng yếu đi.

"Đành trông chờ vào ngươi thôi, Lưu Tinh Lệ".

Ngay khi Tần Vũ mất sự khống chế đối với cơ thể, hấp lực của thiên địa xuất hiện để thu hút linh hồn của Tần Vũ. Linh hồn của Tần Vũ phiêu diêu muốn bay, tự hồ muốn thoát ra khỏi thân thể của Tần Vũ. Đúng lúc này, không khiến cho Tần Vũ thất vọng, một dòng nhiệt lưu quen thuộc bao bọc lấy linh hồn của Tần Vũ.

Tần Vũ không còn cảm thấy cỗ hấp lực đó nữa, cảm giác được cỗ nhiệt lưu quen thuộc, Tần Vũ không còn phải suy nghĩ nhiều nữa.

Tĩnh lặng, thân thể của Tần Vũ bắt đầu chầm chậm khôi phục…

Cùng lúc đó, một nữ tử đang phiêu phiêu phi hành xuyên qua hải để (đáy biển). Trước ngực nữ tử có mang một chiếc cổ cầm. Bộ ngực mềm mại căng tròn ẩn hiện sau chiếc áo màu xanh, có một chiếc dây lưng màu trắng thắt quanh vòng eo thon thả, mái tóc đen tuyệt đẹp dài đến tận lưng được cột lên bằng một sợi dây màu xanh, nụ cười nhẹ nhàng luôn hiện diện trên khuôn mặt.

Thanh sam nữ tử căn bản không hề ngự kiếm phi hành. Nhìn bên ngoài thì tựa hồ rất chậm nhưng thực sự công phu *"Xúc Địa Thành Thốn"* rất hiệu quả. Thân hình thực sự có thể bay qua ngàn dặm, so với Tần Vũ thì không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

"Hum?"

Thanh sam nữ tử đột nhiên dừng lại, thần tình ưu nhã, mục quang hướng đến chỗ san hô ẩn tàng của Tần Vũ, phảng phất như hoàn toàn nhìn thấu được qua san hô. Trên mặt thanh sam nữ tử

thoáng xuất hiện một tia kinh dị nhưng sau đó lại xuất hiện nụ cười nhẹ nhàng.

Tay áo vung lên, cánh tay trắng như tuyết lộ ra.

Tại thời khắc đó, trong dãy san hô, thân thể Tần Vũ đột nhiên biến mất không thấy đâu. Sau đó thanh sam nữ tử vẫn ôm thanh cổ cầm tiếp tục cất bước, trong nháy mắt cũng biến mất.

Xích Huyết lĩnh, bên trong mật thất Xích Huyết động phủ.

Xích Huyết động chủ Tra Hồng đang ngồi khoanh tròn trên một chiếc bồ đoàn. Một đạo yêu nguyên lực đang không ngừng bắn đến một hắc sắc ngọc hạp (chiếc hộp bằng ngọc màu đen) bay lơ lửng phía trước mặt. Hắc sắc ngọc hạp này rất đơn giản và cổ kính. Trên mặt hộp có hình rồng bay, phượng múa, ở giữa hộp có hai chữ *"Cửu Kiếm"*.

Tra Hồng, thủ lĩnh chân chính của Xích huyết động phủ, nắm quyền sinh sát trong phạm vi tám trăm dặm. So với hai vị đệ đệ của lão, thực lực của Tra Hồng không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Đổng Hư tiền kỳ!

Đấy chính là sức mạnh của Tra Hồng. Nguyên Anh kỳ là nhất lưu cao thủ trong thế giới tu yêu giả đáy biển, Đổng Hư cảnh giới đương nhiên là siêu cấp cao thủ. Phải biết rằng, trong tam đại thế lực hiện tại ở đáy biển thì Cửu Sát Điện bao gồm chín Tử Sát Giao Long, tất cả cũng đều đã đạt đến cảnh giới Đổng Hư cảnh giới.

Lúc lấy được chiếc hộp đen này 100 năm trước, Tra Hồng cực kỳ hưng phấn. Kể từ đó, Tra Hồng giao mọi sự tình của Xích Huyết động phủ cho hai vị đệ đệ của hắn, còn hắn thì thường xuyên bế quan. Mỗi lần bế quan thường là mấy năm liền.

Lần này, hắn đã bế quan được ba năm.

Cùng với tiếng thở dài cảm thán, Tra Hồng thu lại đạo yêu nguyên lực. Cẩn thận quan sát chiếc hộp ngọc, Tra Hồng khẽ gật đầu nói: *"Nhanh thật, chỉ trong ba năm có thể sẽ thành công. Nỗ lực cả trăm năm qua dường như cũng không bằng được ba năm này."*

Mong muốn mở được hộp ngọc ra, trong 100 năm qua Tra Hồng không ngừng cố gắng làm tiêu hao năng lượng của phù ấn để có thể mở được hộp ngọc.

Chỉ đơn giản là một đạo *"Khứ Trần phù ấn"* không ngờ lại lợi hại như vậy. Thực lực của người phong ấn thực quá khủng bố. Trên mặt của Tra Hồng đầy vẻ kính ngưỡng *"Không thẹn là tiên nhân, thực lực như vậy chỉ cần cất tay là có thể tiêu diệt ta rồi"*.

"Khứ Trần phù ấn" tại tu chân giới chỉ là phù ấn cấp thấp nhất, thông thường được sử dụng để ngăn ngừa bụi đất.

Phù ấn ngăn ngừa cát bụi mà cường đại tới như vậy sao? Nếu hàm ấn lợi hại như vậy, trong một thời gian ngắn chịu sự công kích thì có khả năng phản kích lại. Nhưng *"Khứ Trần"* phù ấn chỉ là bảo hộ vật phẩm không bị nhiễm cát bụi, không có khả năng phản kích.

May mắn là không có khả năng phản kích, nếu không với thực lực của Tra Hồng, dựa vào cái gì mà đòi mở được hộp ngọc?

Chỉ là *"Khứ Trần"* phù ấn đơn giản nhất mà Tra Hồng đã như Ngu Công dời núi, mất tới tận trăm năm, liên tục bế quan để tiêu trừ năng lượng của Khứ Trần phù ấn, trải qua bao nhiêu năm dài như vậy, năng lượng trong Khứ Trần phù ấn mới tiêu hao hết được.

"Bồng Lai Tiên Vực, Tử Diễm Ma Ngục, Thanh Long Cung, Cửu Sát Điện, Bích Thủy Phủ. Chắc rằng các người cũng không ngờ Cửu Kiếm lại nằm trong tay ta. Hừ, rồi một ngày, hải để tu yêu tam đại thế lực sẽ biến thành tứ đại thế lực."

Trong mắt Tra Hồng lấp lánh tinh quang.

Trong mắt Tra Hồng tràn đầy tham vọng, và tham vọng của hắn thì lại phụ thuộc vào chiếc hộp ngọc này.

"Bất quá, hiện tại thực lực của ta vẫn chưa đủ, thấp nhất là phải đạt tới Đổng Hư hậu kỳ mới có đủ tư cách cùng bọn chúng nói chuyện. Hiện tại, quan trọng nhất là ẩn nhẫn, không thể để chúng biết ta nắm giữ chiếc hộp này". Tra Hồng nhớ lại quá trình lúc trước đoạt được chiếc hộp ngọc.

Suy nghĩ cẩn thận một lần nữa, Tra Hồng xác định toàn bộ những ai biết sự tình đều bị hắn giết, không có ai lọt lưới, tuyệt đối không có khả năng xuất hiện bất kỳ vấn đề gì.

Không lạ khi Tra Hồng phải cẩn thận như vậy. Một bảo vật quan trong như vậy một khi bị Thanh Long Cung, Cửu Sát Điện đại thế lực biết được, dựa vào sức mạnh của Tra Hồng, căn bản không thể ngăn cản địch nhân đến cướp đoạt. Không có thực lực mà lại có được bảo vật, như vậy thật là tai họa.

Vì vậy, cần phải ẩn nhẫn.

"Bồng, bồng, bồng …"

Đột nhiên thạch môn bên ngoài mật thất không ngừng có âm thanh truyền tới, dường như có người đang đập cửa.

Tra Hồng rất tức giận, trong lúc hắn bế quan thì tuyệt đối không ai được phép quấy rầy hắn. Bởi vì hắn ở trong căn mật thất này tiêu trừ phù ấn năng lượng, Tra Hồng tự nhiên trong lòng cảm thấy bất an, người khác đến gần cửa hắn đều cảm thấy lo lắng.

"Ai đó? Không biết ta đang bế quan sao mà dám gõ cửa, ngươi muốn chết à?"

Âm thanh của Tra Hồng truyền ra một cách hung dữ.

"Động chủ, có việc lớn xảy ra rồi, Phó động chủ đã chết".

Tra Hồng chấn động thân hình, lập tức biến mất khỏi mật thất, nhưng chiếc hộp ngọc đen cũng đồng thời biến mất….

Bên ngoài thạch môn, ba vị hộ pháp cung kính đứng tại cửa, biểu tình trên mặt rất khẩn trương.

"Dát dát ~~~". Thạch môn mở ra. Xích Huyết động chủ Tra Hồng sắc mặt âm trầm bước ra, mắt hướng đến tam đại hộ pháp hét lên: *"Nói đi, rốt cục là ai chết? Đem toàn bộ tình hình nói cho ta biết rõ ràng."*

Trong ba hộ pháp thì ngân giáp hộ pháp trước mặt nói: *"Động chủ, Phó động chủ Tra Qua ba tháng trước cùng với Phó động chủ Tra Phách ra ngoài để truy sát một tên tu tiên giả. Hiện tại, Phó động chủ Tra Qua đã chết rồi".*

"Truy sát tu tiên giả?"

Tra Hồng mặc dù đang rất tức giận vì quan tâm đến em trai nhưng hắn vẫn rất sáng suốt. Muốn hoàn thành đại sự, tuyệt đối không thể tùy ý nổi nóng được.

*"Động chủ, lúc trước nhi tử của Tang Mặc hộ pháp bị một tu tiên giả giết chết. Sau đó, Tang Mặc hộ pháp tiến hành truy sát tu tiên giả đó, tuy nhiên hắn không có khả năng truy sát được tên tu tiên giả đó. Không những không thể truy sát mà dường như còn bị tu tiên giả đó sát hại không ít tộc nhân. Sau đó hắn phải đem cả thượng phẩm binh khí "*Lôi Trùy*" ra làm phần thưởng."*. Ngân giáp hộ pháp đã nói lại toàn bộ sự tình.

Tra Hồng nghe đến đây đã nắm được đại khái tình hình xảy ra.

Tam đệ của hắn quả thực luôn muốn có một thượng phẩm linh khí, nhưng thượng phẩm linh khí không phải cứ muốn là được. Tra Hồng từng có một thượng phẩm linh khí không dùng đến

nhưng sau đó đã cho nhị đệ Tra Phách của hắn rồi.

Bởi vì Tra Hồng thấy được thực lực của Tra Phách rất mạnh, nếu có thêm thượng phẩm linh khí thì mạnh càng thêm mạnh, phía hắn sẽ có thêm một cao thủ. Nhưng nếu cho tam đệ của hắn thì khác, tam đệ của hắn bất quá chỉ là một Nguyên Anh tiền kỳ, dùng thượng phẩm linh khí đó thì thật là rất lãng phí.

Tra Qua đương nhiên là luôn mong muốn một thượng phẩm linh khí, chính vì vậy mà không quá khó để đoán ra vì sao mà Tra Qua xuất thủ.

"Lão tam chết rồi sao? Nhưng hắn đi cùng lão nhị cơ mà? Lẽ nào tu tiên giả đó lại thực sự lợi hại như vậy?" Tra Hồng nghi hoặc hỏi.

Ngân giáp hộ pháp nói: *"Thực lực của tu tiên giả đó rất yếu, chưa đến được Nguyên Anh kỳ. Tang Mặc không thể truy sát hắn ta bởi vì tốc độ của kẻ này rất nhanh. Còn vì sao phó động chủ bị chết, thuộc hạ căn bản cũng không minh bạch".*

Tra Hồng khẽ gật đầu.

Nếu tu tiên giả đó lợi hại như vậy, có thể giết chết Tra Qua thì Tang Mặc đã sớm bị giết rồi.

"Lão nhị không đi cùng lão tam phải không? Nếu có lão nhị ở đó, lão tam sao bị giết được?". Tra Hồng hét lên.

Ngân giáp hộ pháp lắc đầu nói *"Thuộc hạ không rõ, nhưng Phó động chủ Tra Phách có lẽ không sao, Linh Hồn Ngọc Giản của Phó động chủ không bị vỡ. Thuộc hạ ngay khi phát hiện Phó động chủ Tra Qua đã tử nạn, liền nhanh chóng báo cáo lại với Động chủ, chưa kịp hỏi thăm Tra Phách Phó động chủ.*

Tra Hồng lập tức xuất truyền mệnh lệnh.

"Lão nhị, lão tam chết rồi. Ngươi đang làm gì vậy?"

Thời khắc này Tra Phách đang truy sát Tiểu Hắc cũng vô cùng sốt ruột. Tốc độ bản thể của hắn không thể so được với Tiểu Hắc, đặc biệt là khi Tiểu Hắc hóa thành hắc quang, trực tiếp xuyên qua những chỗ hẹp, thân thể Tra Phách quá to lớn, chỉ có thể cưỡng hành xuyên qua, tốc độ tự nhiên phải chậm lại.

"Cái gì, tam đệ chết rồi sao!" *Tra Phách giật mình.*

"Ngươi đang làm gì?"

"Đệ đang truy sát một con hắc ưng".

"Ngươi nhanh chóng trở về ngay, nhanh nhất có thể." Trong lời nhắn của Tra Hồng ẩn chứa sự tức giận cực độ. Tra Phách tự nhiên biết rằng chính vì cái chết của tam đệ mà đại ca của hắn phẫn nộ như vậy. Không quan tâm đến hắc ưng nữa, với tâm trạng hoang mang hắn dùng tốc độ nhanh nhất quay trở lại Xích Huyết động phủ.

Chương 112

Lập Nhi Cô Nương

Không biết trải qua bao lâu, Tần Vũ dần dần cảm nhận lại được sự tồn tại của cơ thể, hắn khẽ động ngón tay, chỉ lát sau, cảm giác hoàn toàn khống chế được cơ thể đã quay trở lại, khóe miệng Tần Vũ xuất hiện một nụ cười.

Khi mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là mái nhà được làm từ tre trúc.

"Không phải núi san hô!"

Tần Vũ sắc mặt đại biến, lập tức ngồi bật dậy, mắt lóe tinh quang, đảo một vòng quan sát bốn phía, thoáng chốc đã nắm vững tình huống xung quanh. Đây là bên trong một tòa trúc ốc u tĩnh, tuyệt không có bất cứ người nào.

Lúc trước Tần Vũ vốn ở trong núi san hô, nhưng khi tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong một tòa trúc ốc, sao không khỏi khiến hắn chấn kinh? Tần Vũ dùng linh thức quan sát tình trạng bản thân bao gồm linh hồn và đan điền thể nội.

Nhận ra rằng thân thể không có gì thay đổi, liền ngấm ngầm thở phào một cái.

Trong lúc Lưu Tinh Lệ tiến hành trạng thái tu phục, Tần Vũ khả dĩ có thể theo dõi được nhưng bản thân không còn một chút năng lực phản kháng. Hiện tại xem ra người khác đối với bản thân không hề gây thương hại gì.

Tần Vũ nhìn ra bên ngoài, kinh ngạc khi phát hiện ra bên ngoài tòa trúc ốc chính là biển cả bao la, rõ ràng là bên ngoài tòa nhà này có bố trí cấm chế, trực tiếp ngăn chặn nước biển, khiến cho tòa

trúc ốc này không bị ảnh hưởng gì. Tần Vũ triển khai linh thức.

Tòa trúc ốc này phía trước có ba gian, sau ba gian, ở giữa là một đình viện.Trong phạm vi đình viện không hề có chút nước biển nào, còn bên ngoài tòa trúc ốc là sóng biển vô tận, nhưng tại nơi tiếp khách của đình viện lại không thấy một ai.

"Chủ nhân nơi này là ai?" Tần Vũ rời khỏi giường bước ra ngoài, ngay khi vừa bước ra thì linh thức hắn cảm nhận được có một người từ ngoài đình viện đi tới, hắn liền bước hai bước rời khỏi phòng.

Vững chãi!

Nhìn nam nhân đứng trước mặt, cảm giác đầu tiên đến với Tần Vũ là sự vững chãi của người đó, nhãn tình bình tĩnh tựa hồ như có thể nhìn xuyên thấu linh hồn người khác. Diện mạo của nam nhân trước mắt khoảng bốn mươi tuổi.

Nam nhân cười nhẹ hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi tỉnh rồi à?

Tần Vũ trong lòng cảnh giác, hắn đơn giản không biết tại sao người ta cứu hắn về. Nếu hắn vừa mới bị thương xong đã được cứu về thì đối phương khẳng định là biết được thương thế của hắn vô cùng trầm trọng, lá nách bị dập, gan bị tổn thương nghiêm trọng, bụng thủng một lỗ lớn. Chắc chắn phải chết không cần nghĩ.

Bây giờ lại có thể hoạt động lại được, nếu quả là người thường khẳng định là kinh hãi vô cùng.

- Tại hạ Lưu Tinh, không biết tiên sinh là… a, người là nhân loại!

Tần Vũ chấn động, ngay khi dùng linh thức kiểm tra đã phát

hiện người đứng trước mặt không hề có yêu khí, tuy nhiên hắn căn bản không thể xác định được tu vi của người đó.

Căn cứ theo hiểu biết của Tần Vũ thì bản thân có thể phát hiện được Nguyên Anh tiền kỳ. Do vậy người đứng trước mặt tối thiểu phải là Nguyên Anh trung kỳ.

- Ngươi có thể gọi ta là Lan thúc, phải, ta đúng là nhân loại, ừm… ngươi cũng có thể coi ta là tu tiên giả.

Lan thúc cười nhẹ nói.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi, một tu tiên giả lại dám tiến nhập đáy biển, đây cũng như là đặt sinh mệnh vào vòng nguy hiểm. Người có công lực cao thâm còn không dám ở đây lâu, nguyên do cũng là vì ở đây có quá nhiều cao thủ tu yêu giả.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

- Lan thúc, người là tu tiên giả, tại sao lại sống dưới đáy biển?

Tần Vũ không hề để tâm nghĩ đến lời nói lúc trước của Lan thúc *"ngươi có thể coi ta là tu tiên giả"*, nếu đã thực là tu tiên giả thì tại sao lại còn nói như vậy, lúc này điều mà Tần Vũ quan tâm chính là bí mật về Lưu Tinh Lệ bị người phát hiện, dù có ngạc nhiên là Lan thúc dù là nhân loại nhưng lại không hề để ý đến điểm khác thường này.

Lan thúc tựa hồ có ấn tượng tốt đối với Tần Vũ, cười giải thích:

- Ta sống dưới đáy biển là do Lập Nhi thích hoàn cảnh ở đây. Do đó ta đã dắt nó đến đây.

"Lập Nhi ?" Tần Vũ trong lòng máy động.

- Là Lập Nhi đã cứu ngươi về đó. Bất quá hiện tại nó đã ra ngoài, đến đây, thưởng thức trà ta pha đi.

Lan thúc nhiệt tình nói, sau đó dẫn Tần Vũ vào trung tâm của đình viên, hai người ngồi đối diện.

Lan thúc rót hai chén trà, sau đó cả hai bắt đầu nói chuyện.

Mặc dù cuộc nói chuyện rất thoải mái. Nhưng Tần Vũ luôn để tâm lo lắng bí mật bản thân đã bị người biết hay chưa, bản thân thụ trọng thương như vậy mà không chết, nếu là tu chân giả bình thường sao lại không kinh ngạc lẫn tò mò.

- Lan thúc.

Một thanh âm thanh nhã vang lên, Tần Vũ quay đầu nhìn.

Chỉ thấy một mái tóc dài đen như mực thả dài qua má, cặp mắt khiến cho người có cảm giác thư thái thanh thản, lớp da ngoài tinh ánh như ngọc, trên người mặc một chiếc áo xanh rất rộng, một chiếc dây lưng màu trắng bó lấy chiếc eo nhỏ.

Tay trái cô ta đang cầm một chiếc giỏ trúc, bên trong là một vài loại cỏ.

Lan thúc cười nói:

- Lưu Tinh, đây là Lập Nhi, là nó đã cứu ngươi về.

Tần Vũ nhìn Lập Nhi cô nương trước mặt, lúc xưa hắn cũng là Vương phủ thế tử, nha hoàn trong nhà cũng đều là loại mỹ nữ. Nhưng Lập Nhi cô nương này… khách quan mà nói, Lập Nhi cô nương có lớp da tinh ánh như ngọc, khí chất cao nhã, gò má lại hơi cao.

Tần Vũ nghiêng người nói:

- Lập Nhi cô nương, đa tạ ơn cứu mạng.

Lúc này Tần Vũ trong lòng vô cùng cảnh giác, hắn không biết Lập Nhi cô nương trước mắt cứu hắn ta khi nào, nếu cô ta cứu hắn ta sau đó, thương thế hắn đã hồi phục được quá nửa, Lập Nhi không phát hiện vết thương trí mạng của hắn, như thế thì tốt cho hắn.

- Lưu Tinh tiên sinh, không cần ngài phải cảm ơn, mặc dù là tôi đã mang ngài về đây, nhưng cho dù tôi không ra tay thì ngài vẫn có thể tự chữa lành cho mình.

Đôi mắt trong suốt của Lập Nhi nhìn Tần Vũ, trong đôi mắt đó hiếm hoi xuất hiện một tia hiếu kỳ.

Tần Vũ bất ngờ cau mày.

Tần Vũ phát hiện, trong tình huống trước kia, Lưu Tinh Lệ bất quá chỉ phát xuất một tia nhiệt lưu để nuôi dưỡng linh hồn, nhưng hiện tại lượng nhiệt lưu phát xuất lại hơn quá khứ gấp ba lần, không biết là tại sao, nói một cách chính xác thì khi Lập Nhi cô nương xuất hiện thì nhiệt lưu do Lưu Tinh Lệ phát xuất đã tăng lên.

- Lưu Tinh tiên sinh và Lan thúc ở lại nói chuyện, tôi xin phép về phòng.

Lập Nhi như biết ý, sau đó liền đi về hướng ba gian nhà phía sau của tòa trúc ốc, đi vào một gian đựng vật tư. Ba gian đầu chính là chỗ của Lập Nhi. Lan thúc cũng ở trong ba gian đầu.

Tần Vũ hiện tại chiếm một gian.

- Lan thúc, Lập Nhi cô nương tựa hồ công lực không cao, tại sao người lại yên tâm để cô ấy một mình đi lại trong thế giới của tu yêu giả vậy?

Tần Vũ uống một ngụm trà rồi cười hỏi, lúc trước hắn dùng linh thức kiểm tra, đã phát hiện ra Lập Nhi cô nương không ngờ thực lực mới chỉ đạt Kim Đan tiền kỳ.

Kim Đan tiền kỳ, hơn nữa lại là nhân loại tu tiên giả. Chút thực lực như vậy ở trong thế giới tu yêu giả thật đúng là quá nguy hiểm.

Lan thúc nhắm mắt thưởng thức hương vị của trà, sau đó cười nói:

- Lập Nhi có một số kỹ năng đặc thù, cho dù đánh không lại tu yêu giả nhưng nếu chỉ để tự bảo vệ bản thân trong thế giới tu yêu giả này thì không hề có vấn đề gì.

"Kỹ năng đặc thù?" Tần Vũ trong lòng thầm ghi nhớ.

Đột nhiên.

Một tiếng đàn thanh u vang lên, tựa như tuyền thủy đinh đông (1), cao sơn lưu thủy (2), không gian như trong lành thư thái, Tần Vũ không để ý tự đặt chén trà xuống, cẩn thận nhắm mắt cảm thụ tiếng đàn. Lan thúc ở bên cạnh cũng giống như hắn.

Tiếng đàn về sau cao lên, như những ngọn sóng biển, từng đợt hướng tới. Qua một lúc tiếng đàn lại biến đổi, tựa như một khu rừng rộng lớn như biển, những ngọn thông dập dờn như sóng. Tiếng đàn lúc cuối khiến cho toàn thân Tần Vũ như rơi vào trong hồ tuyết.

Tựa hồ mọi nơi đều là một màu tuyết trắng.

Tiếng đàn dừng lại, rất lâu sau Tần Vũ mới từ từ hồi phục lại.

Tần Vũ từ từ mở mắt, tâm hồn cảm thấy thư thái. Kể từ khi bất cẩn đi vào thế giới của tu yêu giả, sau đó chịu khổ bị Tang Mặc truy sát, thậm chí còn đại chiến với một con Xích Huyết Mãng Xà, đám người đó khiến hắn không được ngừng nghỉ.

Trong lúc này, trong lòng Tần Vũ mới hiếm hoi bình tĩnh thư thái lại được.

- Lập Nhi cô nương cầm nghệ tuyệt đối đã đạt đến đẳng cấp đại sư rồi.

Tần Vũ thực lòng khen ngợi. Hắn cũng đã từng ở Vương phủ nghe những vị cầm sư lợi hại biểu diễn, nhưng nếu đem so sánh với vị Lập Nhi cô nương này thì đúng thật là hai tầng cách biệt.

Khi nghe được khúc nhạc này tâm cảnh của Tần Vũ như được tẩy rửa sạch sẽ. Một khoảng thời gian giết chóc khiến cho lòng hắn trở nên tàn khốc hung bạo, nhưng giờ đây cảm nhận được khúc nhạc này đã làm tâm hồn hắn như được thăng hoa.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

- Cầm nghệ của Lập Nhi cô nương cũng chính là đại biểu cho tâm cảnh tu vi của cô ấy. Vãn bối cảm thấy tâm cảnh tu vi của Lập Nhi cô nương tựa hồ rất cao.

Bên trong tiếng đàn có một khí thế bàng bạc, trong lành thư thái, khiến cho Tần Vũ có cảm giác thân như rơi vào kỳ cảnh, đạt đến kỳ nghệ như vậy, tâm cảnh tu vi làm sao có thể thấp được, một người như vậy tại sao mới chỉ đến Kim Đan tiền kỳ?

Lan thúc cười:

- Lập Nhi đối với tu luyện không có tiến triển đáng kể dù cho rất có thiên tư. Nếu nó thực sự chịu tu luyện thì đã sớm vượt qua ta rồi, nhưng mà nó lại không hề muốn tu luyện cho nên tu vi mới chậm tiến như vậy.

Tần Vũ lúc này cũng hiểu ra.

Linh thức quả không dối mình, Lập Nhi cô nương đích xác mới chỉ đạt Kim Đan tiền kỳ.

- Lập Nhi tỷ tỷ.

Cùng với tiếng kêu lớn, một con viên hầu từ bên ngoại chạy vào, Tần Vũ chỉ thấy một luồng kim quang lóe lên thì đã thấy viên hầu đứng ngay trước mắt rồi. Linh thức hắn vừa nhìn qua đã kinh hãi, con viên hầu trước mặt không ngờ đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ.

Lúc này Tần Vũ tin chắc một điều, linh thức bản thân đã tương đương với Nguyên Anh trung kỳ. Trong lúc Tần Vũ quan sát viên hầu thì nó cũng nhìn lại Tần Vũ một cái.

- Dát dát… Ngươi chắc là người bị thương được Lập Nhi tỷ tỷ mang về. Ta tự giới thiệu trước, ta gọi là Hầu Phí, dát dát… thực lực, cao hơn ngươi!

Nói xong, viên hầu gãi đầu cười *"dát dát"*.

Lan thúc la mắng:

- Mao hầu, đối với khách nhân phải lễ phép.

Viên hầu nghe xong lập tức thu liễm lại ngạo khí nói:

- Sư tôn à, trong sơn cốc này có bao nhiêu cao thủ đâu cơ chứ, người trước mặt dù công lực không cao nhưng cũng có thể đánh cùng con một trận, tất cả bọn yêu thú ở đây chẳng đứa nào dám giao thủ với con.

Tần Vũ lòng thầm kinh hãi.

Nguyên lai viên hầu Nguyên Anh trung kỳ này không ngờ lại là đồ đệ của Lan thúc, đồ đệ mà đạt đến Nguyên Anh trung kỳ vậy thì thực lực Lan thúc mạnh đến mức nào? Ít nhất Tần Vũ không cách nào nhìn thấu, càng không thể nói chắc.

- Suốt ngày chỉ biết gây chuyện ầm ĩ, ngươi để ta chút yên tĩnh coi.

Lan thúc nghiêm túc nói, Hầu Phí đứng bên cạnh liền không dám nói gì nữa.

Lan thúc nhìn Tần Vũ cười nói:

- Lưu Tinh, ngươi trông thấy Hầu Phí ồn ào như vậy, nhưng thật ra nó chính là thần thú "Hỏa Tình Thủy Viên" hiện tại trong thế giới tu yêu giả cũng không thể tìm thấy được một con thứ hai đâu.

Tần Vũ trong lòng ngầm kinh hãi.

Thần thú, còn là cái gì Hỏa Tình Thủy Viên, trong các bí tịch của Tần Vũ cũng có giảng thuật qua một số loại thần thú nhưng cũng không thấy nói đến cái gọi là Hỏa Tình Thủy Viên. Có điều Tần Vũ không hề nghi ngờ lời nói của Lan thúc.

Hầu Phí ở bên cạnh rên rỉ nói:

- Dát dát, bổn thần thú đây chính là độc nhất vô nhị, nhưng sư tôn lại không cho ta li khai cốc, nói rằng công lực ta còn thấp, hic hic...

Tần Vũ trong lòng thực sự chấn động.

Công lực không đủ? Thần thú đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ mà vẫn không cho xuất cốc, Lan thúc này đối với đồ đệ cũng yêu cầu hơi quá cao. Đối với thần thú không thể sử dụng cảnh giới để phán đoán, bọn chúng nếu so sánh với cao thủ cùng cấp thì mạnh hơn gấp mười lần.

Thần thú Nguyên Anh trung kỳ có thể sánh ngang với tu yêu giả đã đạt đến Đỗng Hư cảnh giới.

Trong đình viện tòa trúc ốc, Tần Vũ và Lan thúc nói chuyện một lúc lâu, không biết tại sao vị Lan thúc này lại như rất có hứng thú với hắn, bản thân cùng đệ tử Hầu Phí nói chuyện phiếm với Tần Vũ đã hơn nửa ngày trời.

Hầu Phí bị Lan thúc bắt phải gọi Tần Vũ là *"đại ca"*, giống như lúc trước Hầu Phí gọi Lập Nhi là *"tỷ tỷ"*.

Tần Vũ lúc này đang ở trong phòng, hắn đã nhờ Lan thúc đừng để ai đến quấy nhiễu hắn do bản thân cần tu luyện, Lan Thúc cũng không nói gì trực tiếp bố trí cấm chế xung quang căn phòng, không để ai vào ra ảnh hưởng đến Tần Vũ.

"So với Hầu Phí, thực lực của ta hãy còn kém xa, nói gì đến so với Lan thúc" Tần Vũ cảm nhận được sự cách biệt, do đó quyết định luyện hóa nguyên anh của Xích Huyết Thủy Mãng.

Tần Vũ linh thức tiếp nhập vào không gian giới chỉ, trong không gian to lớn của không gian giới chỉ là thi thể của một con Xích Huyết Thủy Mãng, tâm trung Tần Vũ máy động, một đoàn tử quang mờ ảo xuất hiện trong lòng bàn tay. Trong tử quang chính là nguyên anh, không còn linh hồn, nguyên anh giống như tinh thể năng lượng.

Tần Vũ ngồi xếp bằng, Nguyên Anh trôi nổi trước mặt, tinh

thần lực mê ảo phát ra, biến hóa xoay chuyển hình thành dạng tinh vân, đồng thời một đạo tinh thần chân hỏa bao lấy nguyên anh, nguyên anh bắt đầu từ từ dung hóa, tạp chất bị luyện hóa, chỉ còn lại năng lượng án chiếu theo sự điều khiển của tinh thần lực bắt đầu xoay chuyển...

(1) tuyền thủy đinh đông: *"nước suối chảy mùa đông"*

(2) cao sơn lưu thủy: *"núi cao nước chảy"*

Chương 113

Nhạ Họa Liễu (Rước Họa)

Năng lượng tạp chất hoàn toàn bị luyện hóa tinh thuần, cuối cùng tinh hoa sinh mệnh bị Tần Vũ hấp thụ. Đạt được Nguyên Anh, hơn nữa lại là Nguyên Anh của Xích Huyết Thủy Mãng, năng lượng tất nhiên nhiều hơn yêu thú cùng đẳng cấp.

Trong Đan Điền.

Các hạt ngân sắc thể tích rất lớn, hạt tiếp hạt, hình thành các vòng tròn, tạo nên một vòng xoáy lớn. Tại trung tâm của vòng xoáy là một ngọn hỏa diễm *"Tinh thần chân hỏa"* màu xanh. Thời gian trôi qua, các hạt ngân sắc càng lúc càng lớn.

"Rắc!"

Đột nhiên một hạt ngân sắc vỡ ra thành hai nửa. Ngay sau đó các hạt ngân sắc trong nội thể Tần Vũ liên tục từng hạt từng hạt phân liệt. Một lát trong nội thể Tần Vũ lượng hạt ngân sắc đã tăng gấp bội, hình thành một vòng xoáy dày đặc các hạt ngân sắc. Tinh Vân hậu kỳ!

Nguy hiểm lớn, đồng nghĩa với nhận được kết quả cao.

Tới thế giới tu yêu giả hải vực chưa đầy một năm, công lực của Tần Vũ lại có bước đột phá, đạt đến Tinh Vân hậu kỳ. Lúc này năng lượng nội thể của Tần Vũ đã hùng hậu hơn quá khứ rất nhiều, tinh thuần hơn nhiều. Thực lực đại tăng.

Nhưng mà để đạt tới Tinh Vân hậu kỳ, năng lượng của khối Nguyên Anh đã tiêu hao phần lớn. Tần Vũ tiếp tục hấp thụ… Thời gian trôi qua, Tần Vũ mất hết chín ngày, cuối cùng cũng luyện hóa hết khối Nguyên Anh đó.

Tần Vũ mở mắt, trong ánh mắt có một tia hoan hỉ.

"Nếu như lúc này ta cùng Xích Huyết Thủy Mãng tương ngộ lần nữa, chắc sẽ không khổ cực như vậy." Trong lòng Tần Vũ thập phần tin tưởng.

"Tinh Thần Biến" bắt nguồn từ Lôi Vệ. Ngày trước Lôi Vệ chưa qua Độ Kiếp trung kỳ, không hoàn thành độ kiếp, nhưng lại là người duy nhất giết được một Đại Thành Kỳ cao thủ, nhiều Tán Tiên, và mấy mươi Độ Kiếp Kỳ, Không Minh Kỳ cao thủ.

Cơ bản là giết người vượt đẳng cấp.

"Tinh Thần Biến" không giống các tu chân công pháp khác. Ở các tu chân công pháp khác tuy sự cách biệt giữa cấp độ là rất lớn, nhưng không phải không có cách vượt qua. Nhưng mỗi cảnh giới của *"Tinh Thần Biến"* cơ bản là không cùng khái niệm.

Tinh Vân cảnh giới, chỉ là cảnh giới phổ thông nhất của Tinh Thần Chi Lực.

Lưu Tinh cảnh giới, thực chất là cô đọng ngân sắc tinh thần thành một điểm kim sắc tinh hoa, chính là *"Lưu tinh"*. Năng lượng của lưu tinh đó so với Tinh Thần Chi Lực của Tần Vũ lúc này cơ bản không phải là một sự tiến bộ.

"Ta hiện tại đạt tới Tinh Vân hậu kỳ, đối phó với Nguyên Anh tiền kỳ không thành vấn đề, đối phó với yêu thú cùng cấp với Xích Huyết Thủy Mãng tuy có khó khăn nhưng miễn cưỡng có thể hoàn thành. Nếu như đạt tới Lưu Tinh tiền kỳ, khả dĩ có thể trực tiếp đối phó Đỗng Hư tiền kỳ cao thủ."

Tần Vũ đối với công pháp của bản thân đã thông suốt, một khi đạt tới Lưu Tinh cảnh giới, tức là đồng đẳng cấp với thần thú đã biến thành nhân hình.

Đáng tiếc, từ Tinh Vân hậu kỳ đến Lưu Tinh tiền kỳ, thậm chí

thôn phệ Nguyên Anh tiền kỳ yêu thú, cũng phải dùng tối thiểu tám chín cái. Nếu tự mình tu luyện, không phải mấy mươi năm hay trăm năm thì gần như không có khả năng.

"Tốt, vòng trữ vật của Xích Huyết Thủy Mãng cũng không tồi a."

Trong tay Tần Vũ xuất hiện một chiếc vòng tay, chiếc vòng tay này chính là thuộc về Xích Huyết Thủy Mãng Tra Qua. Tra Qua đã chết, chiếc vòng trữ vật trở thành vật vô chủ. Tần Vũ đưa linh thức vào bên trong chiếc vòng tay, bắt đầu cẩn thận quan sát một lượt.

"Chậc chậc, tài sản của Xích Huyết Thủy Mãng đó thật sự sung túc a."

Không gian bên trong chiếc vòng tay rất rộng, chiều dài và rộng phải đến hai mươi thước. Lúc này trong chiếc vòng chứa một khối hoàng kim, hoàn toàn do hoàng kim cấu thành, bên cạnh khối hoàng kim là một đôi cột tử kim cao nửa thước, cũng là một loại khoáng vật.

Hoàng kim là phàm vật, nhưng tử kim khả dĩ có thể luyện thành phi kiếm. Ngàn cân hoàng kim bất quá chỉ bằng hai ba cân *"tử kim"*. Nếu như đơn thuần sử dụng tử kim luyện chế phí kiếm, cũng được hạ phẩm phi kiếm.

Tuy nhiên nếu tử kim được dùng như phụ trợ cuối cùng, luyện hóa thành tử kim dịch thể, rồi thành tử kim phù triện ấn ký khắc vào thân phi kiếm, thì hiệu quả sẽ phi thường. Nên biết tử kim dịch thể này có thể nói là nguyên liệu tốt nhất để làm phù triện.

Các chủng loại tinh thể khoáng vật, đại đa số chỉ luyện thành hạ phẩm linh khí, chỉ một số ít có thể luyện chế trung phẩm linh khí.

"Ồ, lệnh bài?"

Tần Vũ phát hiện một khối lệnh bài ở trong góc của vòng tay trữ vật. Tâm ý nhất động, lệnh bài trực tiếp bay lên lòng bàn tay. Lệnh bài màu đen, ở bên trên chỉ thấy hai chữ *"Xích Huyết"*. Quan sát lệnh bài sắc mặt Tần Vũ lập tức thay đổi.

"Xích Huyết hắc lệnh, chỉ tam vị động chủ mới có." Sắc mặt Tần Vũ lập tức trắng bệch.

Xích Huyết động phủ cai quản khu vực rộng tám trăm vạn dặm, gồm một động chủ và hai phó động chủ, ba nhân vật này có lệnh bài *"Xích Huyết hắc lệnh"*. Còn thập tam danh hộ pháp thì có *"Xích Huyết huyết lệnh"*.

Chỉ tam vị động chủ là có *"Xích Huyết hắc lệnh"* ở nơi này. Hắn tự nghĩ mình đã giết con mãng xà nào đây?

"Không lẽ… con mãng xà đó chính là Xích Huyết Thủy Mãng trong truyền thuyết?" Tần Vũ cảm thấy tâm thần rối loạn, ban đầu bị Tra Qua truy sát, Tra Qua hóa thành một con cự đại mãng xà, hắn chỉ nghĩ nhất tộc mãng xà ở đại hải quả là một loài to lớn.

Con mãng xà đó tịnh không một chút làm Tần Vũ liên hệ đến Xích Huyết Thủy Mãng.

"Đúng rồi, tên đó có nói qua, bản thân có thể ra lệnh cho Tang Mặc." Tần Vũ nhớ lại lời nói của Tra Qua, điều này ấn chứng cho sự nghi ngờ của Tần Vũ. Tự nghĩ rất có thể hắn đã giết Xích Huyết động phủ phó động chủ.

Còn động chủ, Tần Vũ không dám tưởng tới, trong ký ức được xưng là vô địch động chủ, tự biết bản thân hắn không thể giết được.

"Là…Truyền Tin lệnh?" Tần Vũ trong vòng trữ vật phát hiện ra Truyền Tin lệnh, Tần Vũ một lần thi triển Sưu Hồn, biết được từ Truyền Tin lệnh có thể tìm hiểu đại khái sự tình tại Xích Huyết

động phủ. Linh thức lướt qua Truyền Tin lệnh, sắc mặt Tần Vũ đột biến.

- Phó động chủ, người sẽ giết tên tu tiên đó chứ. Cung hỉ, chiếc "Lôi chùy" này có khả năng tới tay phó động chủ rồi.

- Phó động chủ, có chuyện gì thế? Chưa giết tên tu tiên giả đó sao?

- Tu tiên giả, chiếc Truyền Tin lệnh này không thể ở trong tay ngươi, ngươi không ngờ dám giết phó động chủ, ngươi cũng có chút thực lực, hắc hắc... Bất quá không cần Tang Mặc ta treo thưởng, ngươi giết phó động chủ, ngươi đơn giản chỉ còn đường chết, ngươi hãy chờ mà nghênh tiếp nộ hỏa của động chủ.

Ba đạo linh thức tryền tới từ Truyền Tin lệnh.

Lúc Tần Vũ thấy qua một lần, tim đập liên hồi, quả nhiên như hắn sở liệu. Hắn đúng là đã giết Xích Huyết phó động chủ.

Gặp họa!

Gặp đại họa!

Trong khuôn viên tám trăm vạn dặm, Xích Huyết động phủ tựa như hoàng đế, tin tức hắn có được bằng thuật Sưu Hồn đã cho biết như vậy. Tại Xích Huyết động phủ, tối khủng bố chính là động chủ, hắn trong vòng tám trăm vạn dặm căn bản là vô địch.

Tần Vũ nhất thời tâm loạn, sát tử Xích Huyết động phủ phó động chủ, Xích Huyết động phủ có khả năng bỏ qua sao?

"Hiện tại chỉ còn một biện pháp..." Ánh mắt Tần Vũ lóe lên sắc tử lệ, nếu muốn an toàn xuyên qua thế giới của tu yêu giả hải vực, phải lĩnh ngộ được ma đạo bí kĩ *"Bắc Minh"*, để có thể thu liễm hoàn toàn khí tức bản thân, làm kẻ khác cơ bản không cách nào

xác định được khí tức của mình.

Đầu tiên thu liễm khí tức, sau đó cải biến dung mạo, thậm chí cả khí chất!

Cải biến khí chất là tối trọng yếu, một khi khí chất được cải biến, dẫu là bản thân Tang Mặc, cũng không rõ ràng phân biệt được Tần Vũ có phải là tu tiên giả đó không. Muốn cải biến khí chất, Tần Vũ đầu tiên cải biến cách ăn mặc, thứ hai là lĩnh hội *"Bắc Minh"*.

Để lĩnh hội *"Bắc Minh"*, Tần Vũ điều chỉnh bản thân thành một dạng như lỗ đen hấp thu khí tức xung quanh, bá đạo vô cùng. Khí chất cải biến rõ ràng, sau đó dung mạo cùng phục trang cải biến theo, Tang Mặc tên đó cơ bản không cách gì phân biệt được.

"Ma đạo bí kĩ *"Bắc Minh"*, lĩnh hội *"Bắc Minh"* là tối quan trọng." Tần Vũ hạ quyết tâm. Không những để đề phòng bị truy sát, mà còn vì tương lai, hắn buộc phải tu luyện ma đạo bí kĩ *"Bắc Minh"*.

Trải qua ba ngày tu luyện, Tần Vũ không thể không thừa nhận, muốn tu luyện *"Bắc Minh"* thành công, cơ bản không phải là chuyện của một hai ngày đêm.

- Quác quác, một lũ xuẩn ngốc, thật quá yếu nhược, quá yếu nhược!

Thanh âm khoa trương từ xa truyền tới. Tần Vũ nghe thấy không nhịn được cười một tiếng, thanh âm đó nghe một lần là biết của Hỏa Tình Thủy Viên *"Hầu Phí"*, Tần Vũ rời khỏi phòng trúc, bước ra ngoài.

Ở đây một thời gian dài, Tần Vũ chưa một lần tử tế nhìn quanh.

Phòng trúc này nằm trong một thung lũng tại thâm hải. Thung

lũng này có thiên nhiên làm thành bình phong mê hoặc ngoại nhân. Bên ngoài cốc khẩu Thả Lan thúc còn bố trí cấm chế, ngoại nhân muốn thâm nhập cơ hồ thật không có khả năng.

Trong thung lũng, phong cảnh thật mỹ lệ, có đủ các loài ngư nhi với màu sắc khác nhau, các cây thủy tinh phát ra thanh sắc quang mang lấp lánh, các cây cỏ mầu tím, các loài tôm cua ngân giáp trong suốt, còn có đại ô quy dài bảy tám thước.

Không thể không nói, trong cốc thật sự rất mỹ lệ. Lúc này trong cốc, Hầu Phí múa một thanh hắc bổng đại chiến cùng ba tên tu yêu giả.

"Oành!" tên đại hán cầm lưỡng tiêm đao, trên người mang chiến giáp, bị Hầu Phí một gậy đánh bay.

Hắc bổng của Hầu Phí nháy mắt biến thành ba đạo ảo ảnh. Tên gầy gò hai tay cầm trường thương chỉ kịp dùng trường thương đỡ được hai đạo ảo ảnh, đạo ảo ảnh còn lại trực tiếp nện xuống, tên gầy gò cũng bị đánh bay.

- Quác quác, đi!

Lúc gậy đập xuống, chân Hầu Phí nhẹ nhàng xuất ra, gã béo mang chiếc mai rùa bị đá văng đi.

Một đánh ba, Hầu Phí dễ dàng thủ thắng.

- Quác quác… đúng thật vô dụng, bọn ngươi dụng khí lực đi, đánh lại, đánh lại.

Hầu Phí vung chiếc hắc bổng, đứng trước mặt ba tên tu yêu giả thuyết đạo. Đôi hỏa nhãn lấp lánh chiến ý.

- Lão đại, ngươi thật lợi hại, bọn ta nhận thua, bọn ta nhận thua.

Tên đại hán mặc ngân giáp mang lưỡng tiêm đao nói, một bên tên gầy gò dùng thanh trường thương mau mắn nói:

- Lão đại, lão là vô địch, lão cần gì đấu với bọn ta.

Gã béo mang chiếc mai rùa liên tục chớp đôi lục đậu nhãn một cách đáng thương hại.

Đột nhiên lục đậu nhãn của gã béo chuyển động, phát hiện ra Tần Vũ, nói:

- Lão đại, tên đang đến, ta thấy khí thế ấy, trông như long hành hổ bộ a, tuyệt đối là cao thủ, cũng chỉ lão đại mới đủ tài so với hắn.

Hầu Phí huy động hắc bổng, quay đầu lại nhìn.

"Đại ca." Hầu Phí nhãn tình lóe sáng, nhãn trung hiện chiến ý, nói :

- Đại ca, lại đây đại chiến vài trận với ta.

Cơ bản không để ý xem Tần Vũ có đáp ứng không, hắn lập tức huy vũ hắc bổng cấp tốc đánh tới.

Tần Vũ thời gian này không được động thủ, tay cũng ngứa ngáy.

Thấy hắc bổng bay tới, Tần Vũ nhãn tình lóe sáng, trên tay lập tức xuất hiện Diễm Sí quyền sáo. Tần Vũ một tay trảo trụ hắc bổng, cảm thấy hắc bổng hàm chứa một khí lực khủng bố, ngay lập tức tay hóa xà hình, trườn theo hắc bổng, một tay biến thành kiếm nhắm lòng bàn tay Hầu Phí đâm tới.

"Bồng!"

Tần Vũ chỉ cảm thấy kiếm chỉ của mình phảng phất như đánh phải kim cương, phát ra âm thanh cương thiết chạm nhau, Tần Vũ không kìm được toàn thân chấn động, đấu với Diễm Sí quyền sáo của mình, ngạc nhiên là tay của Hầu Phí lại không bị tổn hại, sức phòng thủ của Hầu Phí thật quá khủng bố.

- Quác quác, thống khoái, bất quá khí lực điểm tới quả rất mạnh.

Hầu Phí vô cùng hưng phấn, đơn thủ vi vi nhất chiến, đồng thời hắc bổng hóa thành một đạo bổng ảnh nhằm vào Tần Vũ đập tới. Tần Vũ vừa né tránh, Hậu Phí thủ chỉ đẩy nhẹ vào hắc bổng, hắc bổng trong quá trình đột nhiên hạ xuống, rung động dữ dội, quỹ tích vô cùng quỷ dị. Hầu Phí khẽ nhếch miệng hiện nét đắc ý trên gương mặt. *"Thống khoái"* nhìn thấy chiêu thức quá tinh diệu, trong tâm Tần Vũ liền kích động. Song thủ như liên hoa nở, từng ngón tay nhu hòa chạm vào hắc bổng, vài lần tiếp xúc, quỹ tích của hắc bổng tựu trung đã bị ảnh hưởng, Tần Vũ đột nhiên song thủ chụp vào hắc bổng.

"Đi nào!"

Tần Vũ mãnh liệt tiến tới, đồng thời chân trái xuất động trực tiếp đá vào hữu thủ cầm hắc bổng của Hầu Phí.

"Bồng!" Tần Vũ liên tiếp đá mạnh vào hữu thủ của Hầu Phí, tuy nhiên Hầu Phí dường như không một cảm giác, nhe răng cười với Tần Vũ, lộ ra vài chiếc răng trắng ởn. Sau đó cánh tay Hầu Phí chuyển động, một cỗ ám kính cường đại theo hắc bổng đánh tới song thủ Tần Vũ. Tần Vũ lùi lại, cỗ ám kính không ngờ làm song thủ Tần Vũ tê liệt, phải biết Tần Vũ còn mang Diễm Sí quyền sáo. Nhìn Hầu Phí, trong tâm Tần Vũ không thể không thừa nhận, Hầu Phí thật sự mạnh.

Thần thú Nguyên Anh trung kỳ a. Trong cùng một năm Tần Vũ gặp thần thú Long Nham Sư, thần thú Hồng Loan có khả năng cùng

cấp với Đổng Hư cảnh giới của giới tu chân. Tần Vũ với người khác có sự chênh lệch rất lớn, tuyến phòng ngự không thể phá vỡ.

- A, Lập Nhi tỷ tỷ, tiểu ngư nhi bị tên đầu ngư ngoài cốc đánh, nhanh nhanh cứu nó.

Cùng với tiếng thất thanh, một đạo kim quang xẹt tới, bay qua Tần Vũ, vào trong trúc ốc.

Tần Vũ liền quay người chạy theo.

Tới khi đạo kim quang dừng lại Tần Vũ mới nhìn rõ, đó là một tiểu cô nương, mi tâm của tiểu cô nương này có kim sắc ngư lân, lúc này đang ôm một tử sắc ngư nhi. Bụng ngư nhi bị đánh vỡ, hiển nhiên nguy hiểm tới tính mạng. Chỉ thấy một đạo thanh sắc ảo ảnh bất ngờ xuất hiện tại trúc ốc đình viện, tại vị trí đó chính là Lập Nhi cô nương.

- Tiểu Kim, không việc gì đâu, ngươi không phải lo. Yên Tử, vì sao ngươi lại cùng kẻ sắp đạt tới Kim Đan Kỳ đó quyết đấu vậy.

Lập Nhi cô nương cười nhẹ nói, sau đó vung hữu thủ tới vết thương của tiểu ngư nhi, lập tức toàn thân Lập Nhi cô nương xuất hiện thanh sắc quang mang.

Được bao phủ bởi thanh sắc quang mang, Lập Nhi cô nương trông thật ưu nhã thánh khiết.

Trông thấy khi Lập Nhi cô nương chữa trị cho tiểu ngư nhi, Tần Vũ hốt nhiên cảm khái. Thời khắc trị liệu cho người khác của Lập Nhi cô nương đối với hắn là lúc có mị lực nhất, thậm chí trong lòng Tần Vũ cũng có một chút cảm giác, Tần Vũ không cầm được lắc đầu cười.

Chương 114

Tương Tụ

Vết thương của Tử Sắc ngư nhi dưới thanh sắc quang mang liền lành lại, hồi phục nhanh trông thấy. Một lúc sau Tử Sắc ngư nhi đã hoàn toàn hồi phục, trông như chưa từng bị thương, không thể không khiến người ta kinh dị.

- Lập Nhi tỷ tỷ thật lợi hại!

Tiểu nữ hài với Kim Sắc ngư lân tại mi tâm hưng phấn reo lên.

Tử Sắc ngư nhi khôi phục lại sinh lực, hưng phấn bơi qua bơi lại bên cạnh Lập Nhi cô nương. Lập Nhi cô nương hòa ái nhìn theo Tử Sắc ngư nhi, giáo huấn:

- Yên Tử, hôm nay ngươi đã biết sự lợi hại của tên đầu ngư, sau này không được sính cường nữa nhé!

Tử Sắc ngư nhi tiểu nhãn xoay chuyển, không ngừng vẫy đuôi giống như một đứa bé nghịch ngợm.

Lập Nhi cô nương mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng quay đầu lại, cười nói:

- Lưu Tinh tiên sinh! Tại sao huynh cứ nhìn ta như vậy, mặt ta có vết gì sao?

Khóe miệng Lập Nhi cô nương khẽ động biểu hiện ý đùa cợt.

- A…

Tần Vũ tỉnh lại, sau đó điều chỉnh lại tâm tình, nói:

- Chỉ vì khi nãy nhìn thấy Lập Nhi cô nương chữa bệnh, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên. Thanh sắc năng lượng đó có tính chất tựa hồ rất khác thường. Không ngờ đối với thương thế lại có công hiệu đặc biệt như vậy.

Tần Vũ thầm thở phào một hơi. Hắn cũng không khỏi bội phục mình nhanh chóng tìm được câu trả lời.

Lập nhi cô nương điềm đạm cười nhẹ nói:

- Thanh sắc năng lượng này là bản lĩnh đặc thù của tộc chúng tôi. Người ngoài thực tế không thể học được. Quả thực đối với vết thương thân thể có hiệu quả tốt phi thường. Chỉ cần là chưa chết, tất cả đều có thể cứu chữa.

- Ồ, quả thật thần kỳ!

Tần Vũ nói.

Lập Nhi cô nương cười một tiếng rồi chuyển thân về phòng riêng. Tần Vũ tự cười một tiếng. Vừa rồi không ngờ bị thần thái của Lập Nhi cô nương khi trị bệnh hấp dẫn, suýt chút nữa đã lộ xấu ra, may mà bản thân phản ứng nhanh nhẹn.

- Hắc, Tần Vũ đại ca, tới đây đánh với ta một trận nữa nào.

Hầu Phí huy vũ hắc bổng cười nói.

Tần Vũ lúc này nào có tâm tình cùng Hầu Phí chiến đấu, hà huống còn là đả đấu với Nguyên Anh trung kì thần thú, vậy không phải là tự tìm đòn sao? Tần Vũ tuy vẫn thích chiến đấu, nhưng không hề hoan hỉ vì như bị ngược đãi.

o0o

Thời gian trôi qua. Chớp mắt Tần Vũ đã ở trong cốc được nửa tháng. Trong nửa tháng này, Tần Vũ thỉnh thoảng đấu tay đôi với Hầu Phí, còn hầu hết thời gian dùng để tu luyện Tinh Thần biến để có khả năng luyện ma đạo bí kỹ Bắc Minh.

Tần Vũ có một thú vui để hưởng thụ đó là nghe đàn.

Tiếng đàn của Lập Nhi cô nương, Tần Vũ không thể không thừa nhận, nghe được một lần đã là đại vận khí. Tần Vũ hắn đã nghe một thời gian dài. Căn bản thì Lan thúc và Lập Nhi cô nương đối với hắn rất tốt, theo như Hầu Phí nói, căn trúc ốc này, ngay cả Hầu Phí cũng không được cư ngụ.

Tần Vũ là ngoại nhân lại được cư ngụ, Hầu Phí nghĩ mãi mà không thể thông.

Tần Vũ bản thân tự có cảm nhận, thái độ Lan thúc đối với hắn quả không tồi. Lập Nhi cô nương đối đãi với Tần Vũ cũng rất tốt. Đương nhiên Lập Nhi cô nương đối với tất cả yêu thú trong cốc đều rất tốt, nên điều đó không nói lên nhiều. Nhưng Lan thúc lại khác. Lan thúc đối với các yêu thú rất nghiêm túc uy nghiêm.

- "Nguyên Anh trung kỳ thần thú cũng không được vào mà họ lại cho ta vào. Không lẽ… bởi vì ta là con người?"

Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có đáp án đó.

Thực tế, trong lòng Tần Vũ còn có một đáp án khác, nhưng Tần Vũ thể không nghĩ Lan thúc cùng Lập Nhi cô nương lại bất hảo như vậy.

Đáp án đó là … bọn họ là vì Lưu Tinh lệ của mình.

Tần Vũ vẫn không biết bản thân được cứu như thế nào, không

hiểu Lập Nhi cô nương đó gặp mình ra sao, tự biết thương thế bản thân hồi phục rất nhanh. Nếu như Lập Nhi cô nương phát hiện mình mang tử thương, hiện tại lại hoàn toàn hồi phục, khẳng định sẽ đoán mình có bảo bối gì đó.

Mặc dù Lưu Tinh lệ đã dung nhập thân thể, ngoại nhân không thể phát hiện. Nhưng ngoại nhân có thể đoán là có bảo bối.

- "Hi vọng Lập Nhi cô nương và Lan thúc không vì Lưu Tinh lệ mà đối đãi với ta như thế."

Tinh thần của Tần Vũ trước giờ luôn băng lãnh kiên ngạnh, tựa hồ chưa cảm thụ qua tình mẹ, tinh thần lại càng kiên cường, khác với cả những nam nhân khác.

Tần gia nam nhi trong huyết mạch đều hàm chứa thiết huyết.

Tần Vũ để tâm sự vào nơi thầm kín trong tâm, đối với hai thần bí tu tiên giả này luôn cảnh giác.

Hít một hơi dài, sau đó chầm chậm thở ra, ý niệm giữ kín trong tâm, Tần Vũ bình tĩnh lại. Một lần nữa hắn lại bắt đầu tu luyện Bắc Minh. Ma đạo bí kỹ Bắc Minh đối với Tần Vũ mà nói, là tối quan trọng,

Cho dù để đến Tu Tiên đảo, hay để trốn thoát khỏi sự truy sát của Xích Huyết động phủ Động chủ Tra Hồng.

Bởi vì, thứ nhất, hải ngoại tu yêu giả thế lực vượt xa tu tiên giả cũng như tu ma giả. Tra Hồng chiếm cứ phương viên tám trăm vạn dặm, không một môn phái tu tiên giả nào có thể đối địch.

Thứ hai, cho dù đến được Tu Tiên đảo, người khác không nhất định giúp mình. Vả lại đối diện với Tra Hồng, làm sao đám tu tiên giả dám vì mình mà đắc tội với Tra Hồng được?

Tổng hợp hai điểm trên, hắn tất phải học Bắc Minh, nhằm giúp hắn tránh sát tử của Tra Hồng.

o0o

Trong tâm tưởng mênh mông mờ ảo, vô biên vô tận, Linh Hồn Chi Lực phiêu đãng giữa hư vô, bản thân Tần Vũ có thể cảm thụ được Linh Hồn Chi Lực, mười phần có một phần tối ngoại vi là do Tần Vũ khống chế ổn định.

Tuy nhiên phần Linh Hồn Chi Lực còn lại hoặc thành dòng chảy, hoặc cực tốc lưu chuyển, hoặc công kích lẫn nhau, vô cùng hỗn loạn. Tại khu vực trung tâm là linh hồn viên bàn, đạo đạo thiểm điện từ linh hồn phóng ra lấp lánh.

Một tia Tinh Thần Chi Lực yếu ớt lưu nhập vào não hải.

Tần Vũ không thể khống chế phần lớn Tinh Thần Chi Lực, càng nhiều thì càng khó khống chế. Mặc dù hết sức hắn vẫn còn ít, chỉ một tia Tinh Thần Chi Lực, tuy nhiên giả sử thêm một tia nữa, Tần Vũ cũng vô pháp dung hợp với Linh Hồn Chi Lực.

Cố gắng một lần nữa.

Ba khắc thời thần nhanh chóng trôi qua, trong khoảng thời gian đó đã cố gắng không biết bao nhiêu lần? Tần Vũ không biết được. Cũng giống như dùng chỉ xuyên kim, một lần thử một lần thất bại, thất bại liên tục trong ba khắc thời thần, cho dù tâm tính có tốt cũng xuất hiện nộ khí.

Thực tế đây cũng là một biện pháp để huấn luyện tâm tính.

- "Lại thất bại rồi, đã nửa tháng trôi qua. Khi nào mới có thể tu luyện thành công triệt để Bắc Minh đây? Khó nói là ta một ngày lại vô pháp tu luyện thành công, cần phải bỏ cuộc chăng?"

Tần Vũ nhãn trung xuất hiện một tia oán khí.

Hắn ban đầu vì sao phải ly khai Tiềm Long đại lục, khi đạp bước trên con đường tu hành vô tận, hắn cứ tưởng sẽ oanh oanh liệt liệt một phen. Nhưng không ngờ lại quay đầu chạy trốn cừu địch.

- Tưng…

Dây huyền cầm rung động, âm thanh hưởng khởi.

Lập Nhi cô nương lại bắt đầu chơi đàn. Nghe tiếng đàn, oán khí của Tần Vũ do không tu luyện thành công Bắc Minh lập tức bị dẹp sang một bên. Hắn nhắm mắt an tĩnh hưởng thụ cầm thanh chấn động tâm thần. Tiếng đàn ngừng lại. Tần Vũ vẫn đắm chìm trong dư âm.

- Lưu Tinh!

Lan thúc sải bước tiến tới, nhìn thấy bộ dạng Tần Vũ liền bật cười lớn.

- Ngươi đấy! Cầm thanh của Lập Nhi làm ngươi mê hoặc biến thành bộ dạng thế này, ngươi thật là …

- Lan thúc, chính là tiếng đàn của Lập Nhi cô nương, ta như đắm chìm vào đó. Cầm thanh thông thường, ta không thể nhập trầm mê như vậy!

Tần Vũ cười nói.

Lan thúc cười:

- Thật đáng cười, tiểu tử ngươi cũng thật khác người nha.

Tần Vũ khóe miệng khẽ cười, nhưng không trả lời. Lan thúc đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Lưu Tinh! Lan thúc cùng ngươi quen biết đã nhiều ngày qua, ngươi chắc đã hiểu con người của Lan thúc.

Lan thúc nói xong không khỏi trở nên nghiêm túc.

Tần Vũ nhìn Lan thúc, lúc này cũng trở lên nghiêm túc, gật đầu đáp:

- Lan thúc, người có chuyện gì xin cứ nói.

Lan thúc nói với giọng đề tỉnh:

- Lưu Tinh, ta đề tỉnh ngươi. Ngươi với Lập Nhi ngàn vạn phần khác biệt, không có hi vọng gì, tốt nhất đừng thích nó. Nếu không… ngươi không những thống khổ cả đời, mà còn có khả năng mất mạng.

Tần Vũ sững sờ, sau đó cười đáp:

- Lan thúc, người nói gì vậy? Đừng đùa thế chứ!

Lan thúc không hề có một tia tiếu ý nào:

- Ta không nói đùa, nói thẳng ra, ngươi rất có tiền đồ, phóng mắt nhìn cả tu yêu giả thế giới, tương lai không một ai cản được ngươi. Nhưng có một điểm ta phải nói với ngươi. Một khi ngươi thích Lập Nhi, ngươi dẫu lợi hại nữa thì cũng vô dụng thôi. Theo đạo lý, ta đáng ra không cần đề tỉnh ngươi, bất quá ta thật sự không muốn ngươi bị hủy diệt.

Tần Vũ hoang mang.

- Tốt, coi như ta đa sự. Nhưng cuộc nói chuyện hôm nay, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ, coi như ta đã khuyến cáo ngươi.

Lan thúc ngưng thần nhìn vào nhãn tình Tần Vũ thuyết giáo.

Tần Vũ cảm thấy trong lòng một phen rúng động. Lời Lan thúc vừa nói thật vô cùng kinh ngạc. Đầu tiên nói hắn có tiền đồ, cả tu yêu giới không ai có thể cản được. Lan thúc nghĩ mình là người như thế nào, nhìn người chính xác đến đâu?

- Lan thúc, ta nhớ rồi.

Tần Vũ cười nói.

Bất quá vô luận là Tần Vũ hay Lan thúc đều vô pháp xác định một chuyện, tình cảm không theo ý nghĩ, cơ bản không thể khống chế. Khi đã phát sinh tình cảm, muốn ngăn trở cũng không thể ngăn trở.

- Tốt lắm, nỗ lực tu luyện cho tốt.

Lan thúc vỗ vai Tần Vũ rồi rời đi.

Tần Vũ trầm tư nhìn theo bóng lưng Lan thúc xa dần.

Lời Lan thúc nói không biết có ý tứ gì? Tựa hồ bản thân nếu yêu thích Lập Nhi cô nương thì sẽ có khả năng bị hủy diệt, nhất định là có sự tình. Hồi ức về Lan thúc và Lập Nhi cô nương trùng trùng hiện lên. Hiển nhiên Lan thúc và Lập nhi cô nương thuộc về một bộ tộc đặc biệt.

- "A a, hoặc có thể Lan thúc cùng Lập Nhi cô nương thuộc về một một bộ tộc thập phần lợi hại. Bất quá… nếu ta hoan hỉ một ai đó, kể cả tiên nhân cũng không có cách gì cản trở, chứ đừng nói chỉ là bộ tộc nào đó của bọn họ. Huống hồ ta còn chưa luyến ái người nào."

Tần Vũ bật cười một tiếng không chủ ý. Hắn vốn không phải là người vì lo sợ mà chùn bước.

Không ai có khả năng áp bức hắn, kể cả kẻ cường đại hơn hắn, như Xích Huyết Động chủ Tra Hồng. Tần Vũ chính là đang âm thầm tu luyện nơi này, để có thể ẩn tàng thân phận mà sớm tái xuất. Tần Vũ không biết sợ, nhưng tịnh không thuộc loại không biết quý tính mạng của mình.

o0o

- Tay ta gãy rồi, bị Hầu lão đại đánh gãy.

Hán tử cầm lưỡng tiêm đao mặc áo giáp khổ sở nói, lúc này cánh tay của hắn bị bẻ quặt theo một góc độ rất quái dị, hiển nhiên một cánh tay bình thường không thể co lại theo tư thế như vậy.

Lập tức Hầu Phí trợn trừng hỏa nhãn, nói lớn:

- Hắc hắc, ngươi dám đến phàn nàn với Lập Nhi tỷ tỷ, ta bẻ xác ngươi ra thành từng khúc giờ!

- Phí Phí, đừng làm vậy!

Một thân bạch y chính là Lập Nhi cô nương hướng tới Hầu Phí la lớn. Hầu Phí liền cúi đầu không nói, bộ dạng như nhận lỗi. Lập Nhi cô nương hóm hỉnh cười cười, sau đó quay đầu, đưa tay ra, đặt vào cánh tay gãy của đại hán.

Đúng lúc đó, Tần Vũ đi vào đình viện, nhãn tình không ngăn được lóe sáng.

Đứng giữa quầng thanh quang là Lập Nhi cô nương, diện mạo hiện lên vẻ thánh khiết, cơ thể như ngọc, phát ra từng đạo thanh

quang. Nhìn Lập nhi cô nương trị thương lúc này, trong tâm Tần Vũ xuất hiện một cảm giác ôn nhu xúc động.

Tần Vũ chưa bao giờ được cảm thụ tình thương của mẹ, từ lúc nhỏ đã rất kiên cường, thâm tâm chỉ muốn phụ thân để ý đến. Tuy nhiên lúc này mẫu tính của Lập Nhi cô nương thật sự lộng lẫy khiến Tần Vũ lòng đầy xúc động.

Tần Vũ lập tức cảnh tỉnh.

- "Lưu tinh, ta đề tỉnh ngươi. Ngươi với Lập Nhi vạn phần khác biệt, không có hi vọng gì, tốt nhất ngươi đừng thích nó. Nếu không ..."

Trong tâm Tần Vũ lại vang lên lời cảnh báo của Lan thúc, Tần Vũ lập tức thoát khỏi trạng thái vừa rồi.

- Tốt rồi, sau này ngươi đừng đánh với Phí Phí nữa. Ngươi đánh với hắn thể nào cũng thụ thương.

Lập Nhi cô nương nói.

Vết thương của đại hán lúc này đã hoàn toàn bình phục, khiếu nại:

- Đánh với hắn? Tỷ tưởng ta muốn đánh với hắn ư, Hầu lão đại …a, cùng với Hầu lão đại giao thủ là một vinh hạnh. Ta vô cùng quang vinh, hưng phấn.

Gã đại hán nhìn thấy mục quang của Hầu Phí lập tức đổi lời.

Lập Nhi cô nương bật cười, quay lại liền phát hiện ra Tần Vũ.

- Lưu Tinh tiên sinh, xin chào!

Tần Vũ lễ độ nói:

- Xin chào Lập Nhi cô nương! Một lần nữa được nhìn tuyệt kỹ trị thương của Lập Nhi cô nương, thật sự làm người ta không thể không kinh ngạc.

Đột nhiên sắc mặt Tần Vũ xuất hiện một tia hỷ sắc, Tần Vũ cảm thấy rõ ràng Tiểu Hắc đang nhanh chóng bay tới.

- Lưu Tinh tiên sinh, hình như ngài đang có việc gì cao hứng?

Lập Nhi cô nương hiếu kỳ hỏi.

Tần Vũ gật đầu hưng phấn nói:

- Huynh đệ của ta Tiểu Hắc hiện đang tới, chừng vài ngày nữa có thể tới đây.

- Ồ, cung hỉ Lưu Tinh tiên sinh, khi nào huynh đệ của tiên sinh tới nơi, xin trước hết hãy báo với ta một tiếng. Ngoài cốc có một cấm chế, ngoại nhân nếu không có người trong cốc dẫn đường, rất khó có thể vào được.

Lập Nhi cô nương cười nói.

- Vậy làm phiền Lập Nhi cô nương.

Tần Vũ gật đầu nói.

Lập Nhi cô nương cười:

- Lưu Tinh tiên sinh đang bận, ta về phòng trước đây.

Nói xong nhẹ nhàng chuyển thân về phòng riêng.

Tần Vũ nhìn bóng Lập Nhi đi vào phòng, cười nhẹ, sau đó

chuyển thân về phòng riêng tiếp tục tu luyện. Mỗi ngày đều tu luyện Tinh Thần biến cùng với ma đạo bí kỹ Bắc Minh, Tần Vũ không tiêu phí thời gian.

Nhiều ngày trôi qua.

Tần Vũ cảm thấy rõ ràng Tiểu Hắc đã đến gần, thậm chí trong khoảng một trăm dặm, tuy nhiên thấy Tiểu Hắc dừng lại. Tần Vũ biết rằng Tiểu Hắc bị cấm chế cản trở ở bên ngoài. Tần Vũ lập tức khởi thân chuẩn bị thỉnh Lập Nhi cô nương giúp đỡ.

Chương 115

Li Khứ

Rời khỏi phòng, điều khiến Tần Vũ kinh ngạc chính là Lập Nhi cô nương cũng đã rời phòng ra đến đình viện, vừa nhìn thấy Tần Vũ đi ra liền cười nói:

- Lưu Tinh tiên sinh, ta vừa mới biết vị huynh đệ của ngài đã đến, bọn ta cùng đi ra chứ.

Tần Vũ cười nhẹ tiến đến bên cạnh Lập Nhi cô nương, hai người sánh vai thẳng hướng cốc khẩu nhanh chóng đi ra.

Mái tóc dài bay bay, Tần Vũ thậm chí còn ngửi thấy hương thơm từ Lập Nhi cô nương. Hương thơm thật quyến rũ mê người, khóe miệng Tần Vũ hiện một tia tiếu ý.

Càng tới gần cốc khẩu, trong lòng Tần Vũ càng kích động hưng phấn vì sắp được gặp Tiểu Hắc.

Tần Vũ cùng Lập Nhi cô nương dễ dàng đi thẳng ra ngoài cốc khẩu mà có gặp cầm chế gì đâu? Tuy nhiên khi quay đầu lại, động khẩu đột nhiên biến thành hòa lẫn vào vách đá, đúng là một loại ảo thuật.

Đúng là một ảo thuật cao minh phi thường, ngay cả Tiểu Hắc cũng không phát hiện ra.

Nhìn thấy nơi không xa chính là Tiểu Hắc đang không tìm thấy đường, nhãn tình Tần Vũ lập tức lóe sáng. Kể từ khi phân ly do bị Tang Mặc truy sát, Tần Vũ chưa được cùng Tiểu Hắc tương tụ. Thời gian trước, khi Tần Vũ và Tiểu Hắc sắp gặp nhau thì bị hai người Tra Qua, Tra Phách bắt gặp, nên cũng chưa gặp nhau được.

- Tiểu Hắc!

Thanh âm có chút run run của Tần Vũ vang lên.

Tiểu Hắc mãnh liệt chuyển thân, nhìn thấy Tần Vũ, lập tức hưng phấn kêu lên một tiếng. Ưng thanh thậm chí làm quần ngư xung quanh hoảng sợ bỏ chạy:

- Đại ca!

Thanh âm hưng phấn của Tiểu Hắc vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ nhanh chóng phi thân tới bên Tiểu Hắc, ôm lấy Tiểu Hắc. Tiểu Hắc cũng dùng cánh trùm lên Tần Vũ.

Lập Nhi cô nương đứng một bên, trên khuôn mặt cũng xuất hiện một nụ cười.

- Tiểu Hắc, ngươi đã thay đổi so với trước? Không chỉ một chút, cả khí tức cũng cải biến. Có chuyện gì vậy?

Lúc này Tần Vũ đã phát hiện biến hóa kinh người của Tiểu Hắc, nếu như không có tâm linh cảm ứng, Tần Vũ cũng không thể xác định được.

Tiểu Hắc gầy đi nhiều, khí tức bá đạo lăng lệ, song nhãn so với trước còn sắc nhọn lãnh khốc hơn.

- Đại ca, đệ đạt tới Kim Đan hậu kỳ thì chuẩn bị đi giết Tang Mặc, tuy nhiên gặp phải nguy hiểm, cơ thể đệ đã thi triển Cấm Thuật cải biến. Theo đạo lý có thể đối phó với Nguyên Anh tiền kỳ cao thủ dễ dàng. Ai ngờ hôm cùng đại ca tương tụ lại gặp một tên đại mãng xà, thực lực của nó còn cường đại hơn cả Tang Mặc, theo đệ tối thiểu là Nguyên Anh trung kỳ.

Khẩu khí của Tiểu Hắc vô cùng phẫn nộ.

- Cấm Thuật?

Tần Vũ kinh ngạc.

Tiểu Hắc dùng linh thức truyền âm nói:

- Theo ký ức của đệ thì nó là một loại bí thuật, một khi thi triển có thể làm toàn thân thoát thai hoán cốt, thậm chí nếu cảnh giới bản thân không biến đổi, lực công kích cũng có thể gia tăng rất nhiều.

Tiểu Hắc đạt tới Kim Đan hậu kỳ, kể cả nếu không thi triển Cấm Thuật, nó vẫn đủ khả năng đối phó với Nguyên Anh tiền kỳ cao thủ. Một khi thi triển Cấm Thuật, thậm chí có khả năng so sánh cùng Nguyên Anh trung kỳ.

Ngày đó Tiểu Hắc gặp Tra Phách, không chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, mà còn là Xích Huyết Thủy Mãng. Xích Huyết Thủy Mãng thuộc về thượng cấp yêu thú, gần với thần thú. Nguyên Anh trung kỳ Xích Huyết Thủy Mãng so với Nguyên Anh trung kỳ tu tiên giả lợi hại hơn nhiều.

Vì vậy, hôm đó Tiểu Hắc rơi vào thế hạ phong, cuối cùng đào thoát được. Tra Phách cũng không truy đuổi lâu, rồi Tra Phách lại nhận được mệnh lệnh của đại ca, nên đã quay về động phủ.

- Từ đó đến hôm nay đệ cứ nhắm tới hướng tây mà bay?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Với tốc độ của Tiểu Hắc, phải nhanh hơn nhiều mới đúng.

Tiểu Hắc linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, khi đó đào thoát khỏi sự truy sát của mãng xà, đệ đầu tiên muốn giết Tang Mặc. Nhưng sau đấy biết được toàn bộ Xích Huyết động phủ đang toàn lực truy sát huynh, Tang Mặc cùng hai Nguyên Anh tiền kỳ yêu thú cùng tới Xích Huyết động phủ. Ba tên ở cùng một nơi. Đệ không dám tấn công.

Tra Qua trước khi cùng Tần Vũ quyết đấu, đã khoa trương nói với Tang Mặc, để Tang Mặc chuẩn bị Lôi Chùy. Sau đó hắn chết, Tang Mặc chắc đoán được là do Tần Vũ, vì thế đến bẩm báo với Tra Hồng.

Trong cơn phẫn nộ Tra Hồng lệnh cho Tang Mặc lập tức quay về Xích Huyết động phủ. Không chỉ Tang Mặc, thậm chí hộ pháp bên ngoài cũng điều về, Tang Mặc và hai hộ pháp cùng nhau trở về Xích Huyết động phủ.

Tiểu Hắc đuổi theo một đoạn dài, rồi chỉ còn cách quay đầu đi tìm Tần Vũ, quay qua quay lại đã vượt quá trăm vạn dặm.

- Đại ca, huynh hiện tại không thể ra ngoài, bên ngoài đang truy sát huynh.

Tiểu Hắc đề tỉnh.

Tần Vũ nhè nhẹ gật đầu, từ khi biết bản thân giết chết Xích Huyết động phủ Phó Động chủ, Tần Vũ đã có thể đoán được như vậy. Phải biết rằng, Huyền Thưởng lệnh của Tang Mặc treo thưởng, cùng với sự truy đuổi của Xích Huyết động phủ căn bản là hai khái niệm khác nhau. Huyền Thưởng của Tang Mặc đúng là hấp dẫn người tới.

Nhưng cường hành mệnh lệnh của Xích huyết động phủ thì khiến tu yêu giả trong phương viên tám trăm vạn dặm truy lùng hắn, đây là mệnh lệnh. Bởi vì Xích Huyết động phủ chính là nơi quản lí phương viên tám trăm vạn dặm!

o0o

Sau khi trở vào cốc, Tiểu Hắc và Tần Vũ ở cùng một chỗ. Bất quá Tiểu Hắc đến, làm Hầu Phí vô cùng cao hứng, vì Tiểu Hắc thường cùng hắn giao thủ. Hơn nữa Tiểu Hắc lại thi triển nhiều loại kỳ chiêu, Hầu Phí phải dùng nhiều công phu mới đánh bại được.

Một tháng an tĩnh trôi qua.

Một ngày nọ, Tần Vũ và Tiểu Hắc đang đàm luận trong đình viện.

- Đại ca, trong cốc này thật an nhàn, đệ tính ra ngoài vùng vẫy một phen.

Tiểu Hắc hắng giọng hồi lâu, cuối cùng cũng nói ra sự tình của bản thân.

Tần Vũ hơi run, tức thì hoàn toàn minh bạch.

Tiểu Hắc là chim ưng, ưng thì phải cao tại cửu thiên. Tuy Tiểu Hắc vì mối quan hệ với Tần Vũ đã ở lại trong cốc một tháng, nhưng mong muốn lớn nhất trong tâm Tiểu Hắc chính là ra ngoài cốc hô gió, gọi mưa, tranh đấu thiêu đốt sinh mạng liên miên.

- Tốt thôi, Tiểu Hắc!

Tần Vũ cười đáp.

Mắt Tiểu Hắc nhấp nháy, nó đúng là có điểm không nỡ rời Tần Vũ.

- Đại ca… hay là, huynh cũng cùng đệ ra ngoài du ngoạn đi.

Tiểu Hắc thuyết phục Tần Vũ:

- Với công lực của huynh và đệ, thậm chí có khả năng đối phó với Nguyên Anh trung kỳ yêu thú. Trong cả phạm vi Xích Huyết động phủ, vượt quá Nguyên Anh trung kỳ yêu thú, cũng chỉ giới hạn một vài tên. Chúng ta chỉ cần để tâm chú ý thì có thể tránh gặp bọn chúng.

Tần Vũ nghe kiến nghị của Tiểu Hắc, tự nhiên tâm động.

Huyết mạch Tần Vũ sôi nên, sung mãn nhiệt tình. Xích Huyết động phủ cao thủ tịnh không nhiều, Tần Vũ cùng Tiểu Hắc để tâm một chút, tất sẽ không gặp chuyện lớn gì. Loại tu yêu giả thường thường mà truy sát bọn họ thì cũng như là cung cấp cho Tần Vũ nguồn Kim Đan và Nguyên Anh đại bổ.

- Không. Không phải vội. Chờ huynh tu luyện tốt Bắc Minh thì sẽ nói chuyện lại. Tiểu Hắc, đệ cứ yên tâm. Huynh sẽ sớm tu luyện thành Bắc Minh.

Tần Vũ không đáp ứng.

Tần Vũ lưu tại đây, thật là chỉ để tu luyện Bắc Minh?

Tiểu Hắc rời khỏi rồi, nhưng ngày tháng trong cốc vẫn trôi qua bình thường. Tần Vũ mỗi ngày đều tu luyện Tinh Thần Biến cùng với ma đạo bí kỹ Bắc Minh. Lần lượt thất bại, Tần Vũ vẫn không vội. Trong tiềm thức nếu Bắc Minh không tu luyện thành công, Tần Vũ có thể an tâm ở lại an toàn trong cốc.

Mỗi ngày tu luyện, mỗi ngày đều nghe thấy Lập Nhi cô nương trị thương cho một vài yêu thú, thậm chí trong tâm còn có ý nghĩ để cho Hầu Phí đả thương, sau khi bị thương có thể được Lập Nhi cô nương chữa trị.

Đương nhiên, ý nghĩ đó vừa xuất hiện đã bị Tần Vũ chôn sâu

vào trong lòng.

Nháy mắt ba năm đã trôi qua.

Đối với tu chân giả mà nói, ba năm là một khoảng thời gian rất ngắn. Khoảng thời gian này Tiểu Hắc có quay lại một lần, nhưng sau khi ở lại một tháng lại rời cốc. Trong khoảng thời gian này, Yên Tử tiểu ngư đã hóa thành nhân hình.

Một ngày nọ, Tần Vũ đang ngồi bắt chân chữ ngũ trên giường, một lần nữa tu luyện Bắc Minh.

Lưu Tinh lệ trong ba năm nay rất dồi dào, làm linh hồn của Tần Vũ mạnh hơn trước rất nhiều, cả Tinh Thần Chi Lực cũng mạnh lên. Tần Vũ đã có thể khống chế một phần tám Linh Hồn Chi Lực, tuy nhiên bí kỹ Bắc Minh qua ba năm vẫn chưa có một tia thành công.

Đột nhiên.

Tần Vũ toàn thân run lên, trên mặt xuất hiện vẻ cực kỳ vui mừng.

Lúc này trong tâm trí, một tia Tinh Thần Chi Lực cùng với một tia Linh Hồn Chi Lực đột nhiên quấn lại vào nhau, tựa như cùng một loại vật chất bện cùng nhau. Phải biết rằng khó khăn lớn nhất cuả Tần Vũ chính là Linh Hồn Chi Lực và Tinh Thần Chi Lực căn bản không thể hình thành liên kết thực sự.

Tần Vũ kiên nhẫn nén kích động, tiếp tục chờ đợi.

Một thoáng trôi qua, Tinh Thần Chi Lực và Linh Hồn Chi Lực quấn lấy nhau bắt đầu hòa vào làm một, không biết đã qua bao nhiêu thời gian. Tinh Thần Chi Lực và Linh Hồn Chi Lực nhập vào nhau thành công, không thể chia rời.

Tần Vũ mở mắt, trong mắt phát ra hai đạo tinh quang.

Thành công rồi!

Cộng thêm vào những năm tháng bị truy sát, Tần Vũ đã tu luyện được hơn ba năm, cuối cùng cũng thành công. Tinh Thần Chi Lực với Linh Hồn Chi Lực hòa làm một, ba năm a, mỗi ngày đều thử. Tần Vũ thậm chí còn tạo thành một loại thói quen.

- "Kết hợp Tinh Thần Chi Lực và Linh Hồn Chi Lực, cỗ năng lượng này gọi là… Hồn Lực đi."

Tần Vũ thở mạnh.

Hồn Lực đó, cùng Tinh Thần Lực cũng như Linh Hồn Lực có điểm khác nhau, tuy nhiên rất ít, chỉ một chút. Nhưng nó chính là chìa khóa của Bắc Minh.

Tần Vũ nhắm mắt lại, chiếu theo Bắc Minh bí kĩ, tia Hồn Lực bắt đầu biến hóa, một tia Hồn Lực chiếu theo một bức họa kì dị hình thành một đạo phù triện, lập tức một loại cảm giác kì dị hiện nên trong đầu.

Tần Vũ có cảm giác, lập tức tâm ý nhất động, sau đó hoàn toàn thu thu liễm khí tức của bản thân. Tất cả là do phù triện được hình thành từ Hồn Lực. Thậm chí nếu gia tăng lực hút, khí tức xung quanh đều bị hấp thu, người ngoài nhìn vào Tần Vũ chỉ thấy như một loại hố đen.

Bên ngoài hơi khống chế uy lực của phù triện, toàn thân Tần Vũ bắt đầu thôn phệ khí tức xung quanh, thân hình phảng phất trông như một lỗ đen, khí chất cũng biến đổi vô cùng quỷ dị.

- "Thành công rồi. Ha ha… cuối cùng cũng thành công."

Trong mắt Tần Vũ tinh quang lấp lánh, khuôn mặt đầy hưng phấn. Chờ đợi bao lâu nay đã thành công. Khi cần sử chiêu này khí

chất biến hóa, thêm vào đó diện mạo cũng cải biến, thậm chí người thân cũng không thể nhận ra.

Ngay lúc đó, nụ cười trên khuôn mặt Tần Vũ biến mất.

- "Thành công rồi, phải li khai thôi, nhất định phải li khai?"

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy mất mát. Trong ba năm tiếng đàn mỗi ngày đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của Tần Vũ. Hình dạng thánh khiết của Lập Nhi cô nương khi chữa trị cho người khác vĩnh viễn khắc sâu trong tim.

Lan thúc từ bên ngoài tiến vào, cười nói:

- Lưu Tinh, ngươi đột nhiên tu luyện liền chín ngày không biết đã thành công chưa?

Chín ngày?

Tần Vũ ngạc nhiên, không nghĩ một tia Tinh Thần Chi Lực cùng với một tia Linh Hồn Chi Lực dung hợp với nhau mất tới chín ngày. Đã tu luyện thành công chưa ư? Đương nhiên Tần Vũ đã tu luyện thành công, bây giờ đã có thể tùy ý thay đổi khí tức.

- Thành công ư? Không, đấy mới chỉ là có tiến bộ, vẫn cần một thời gian nữa mới có thể thành công.

Tần Vũ nói với Lan thúc.

- Ồ! Có tiến bộ là tốt, ba năm trước ngươi một điểm tiến bộ cũng không có, ta nghĩ, ngươi cũng nên nghĩ đi tới đến hải ngoại tu chân giới vô biên phiêu lưu một phen, lưu danh thiên hạ.

Lan thúc mỉm cười.

Tần Vũ chỉ có thể gật đầu.

- Tốt lắm, nỗ lực lên nhé.

Lan thúc vừa đang quay đầu, đột nhiên quay lại đối diện với Tần Vũ, lúc này Lan thúc có vẻ nghiêm túc, huấn thị:

- Nhớ cuộc nói chuyện của ta và ngươi ba năm trước đấy.

Cuộc nói chuyện ba năm trước?

Tần Vũ trầm tư nhớ lại. Lan thúc đã rời khỏi phòng môn.

Tần Vũ mở cửa sổ của phòng trúc, qua cửa sổ có thể nhìn ra phía sau phòng trúc. Lúc này Lập Nhi cô nương đang ngồi bên cửa sổ, cổ cầm đặt trước mặt, toàn thân chăm chú chuẩn bị chơi đàn.

Từ vị trí này, có thể nhìn thấy gương mặt của Lập Nhi cô nương.

Lúc trước khi Lập Nhi cô nương chơi đàn, Tần Vũ đều nhắm mắt lắng nghe, chưa bao giờ thử quan sát cẩn thận tư thế chơi đàn của Lập Nhi cô nương. Một âm thanh mĩ diệu phát ra từ dây đàn, khuôn mặt của Lập Nhi cô nương như đang tỏa ra vầng hào quang mê người.

Thời khắc này, Tần Vũ như si ngốc.

o0o

Ngày tiếp ngày trôi qua, nửa tháng sau sự an bình trong cốc bị phá vỡ, bởi vì bên ngoài cốc phát hiện ra một đoàn tu yêu giả. Đoàn tu yêu giả này điên cuồng cẩn thận tra xét xung quanh, như là đang truy tìm một ai đó.

- Lập Nhi tỉ tỉ, không tốt rồi, vừa rồi ta ra ngoài du ngoạn bị một tên tu yêu giả truy hỏi, hiện tại Xích Huyết động phủ đang truy sát một tu tiên giả đấy.

Một thân tử y chính là Yên Tử vội vàng hấp tấp chạy tới, lớn tiếng nói.

Trong phòng, lông mày Tần Vũ nhướng lên.

Xích Huyết động phủ truy sát hắn. Tần Vũ đương nhiên biết. Nhưng từ khi Xích Huyết động phủ bắt đầu phái đội nhân mã đại khái sử dụng linh thức để tìm kiếm, trải qua hai năm, dùng linh thức đã tìm kiếm toàn bộ lãnh địa Xích Huyết động phủ nhưng vẫn không tìm thấy.

Tần Vũ nguyên lai cho rằng Xích Huyết động phủ có thể đã bỏ cuộc, không ngờ Xích Huyết động phủ đột nhiên phát động tu yêu giả đại quy mô cẩn thận tìm kiếm. Lúc này đã lục soát tới đây. Tuy nhiên ảo thuật đó thật huyền diệu.

Nhưng ai biết được, nói không chừng, nó có thể bị ai đó nhìn thấu.

Nếu như quả thật bị nhìn thấu, nhân mã Xích Huyết động phủ tiến vào thì…

- Yên Tử, đừng lo, những người đó không thể tới đây được.

Lập Nhi cô nương mỉm cười điềm đạm nói.

Lan thúc đang uống trà tại đình viện cũng không để ý.

- Lan thúc, Lập Nhi cô nương, công phu Bắc Minh ta đã luyện thành công. Ta đang chuẩn bị ly khai.

Tần Vũ cười nhẹ đi ra khỏi phòng, đồng thời tâm trí Tần Vũ

bắt đầu khống chế Hồn Lực hình thành phù triện.

Đồng thời, Tần Vũ điều chỉnh cá nhân như biến thành lỗ đen, không những không phát ta một chút khí tức, mà còn hấp thu khí tức xung quanh bao gồm cả thiên địa linh khí.

Khuôn mặt Tần Vũ cũng bắt đầu chầm chậm cải biến, tuy nhiên cải biến rất ít, nhưng toàn thân biến đổi lãnh khốc hơn nhiều. Chính là diện mạo của sát thủ Lưu Tinh năm nào, đồng thời trên thân Tần Vũ xuất hiện một hắc sắc trường bào, chính là tại Lôi sơn cư của Lôi Vệ luyện chế thành.

- Tin rằng không một ai có thể nhận ra ta.

Nhìn Lập Nhi cô nương và Lan thúc, cùng với Yên Tử tiểu cô nương, Tần Vũ cười nhẹ nói.

Tóc Tần Vũ chỉ dài một thốn, nửa thân trên trùm trong hắc sắc trường bào, Tần Vũ thật sự trông rất anh tuấn. Điều chỉnh toàn thân như một lỗ đen hấp thụ khí tức xung quanh, khiến cho người ta không ngăn nổi có cảm giác băng lãnh trong lòng.

- Tốt, tốt!

Lan thúc nhìn Tần Vũ, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Tần Vũ cười nhẹ, hắn luôn cảm thấy Lan thúc thâm bất khả trắc, phảng phất như có thể hoàn toàn nhìn thấu tư tưởng của hắn.

Lập Nhi cô nương nhìn hình dạng lúc này của Tần Vũ, trong ánh mắt cũng có một tia tán thưởng nói:

- Bí pháp của Lưu Tinh tiên sinh quả thật vô cùng huyền diệu, người ngoài chắc chắn không thể nhìn ra.

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên.

- Lưu Tinh đại ca, đệ phải ra ngoài cùng huynh, sư tôn, người cho con ra ngoài nhé. Công lực của Hắc Vũ chỉ bằng con mà hắn có thể ra ngoài, người cho con ra ngoài đi.

Hầu Phí khẩn thiết, nói không ngừng.

Ánh mắt Hầu Phí không ngừng hướng về phía Tần Vũ, nhãn thần không ngừng thúc dục, đồng thời dùng linh thức truyền âm nói:

- Lưu Tinh đại ca, giúp với!

Tần Vũ bật cười, nói với Lan thúc:

- Lan thúc, Phí Phí là thần thú, với công lực của hắn, tại thế giới tu yêu giả hải vực cũng không có nguy hiểm gì, hà huống phải trải qua phong vũ lịch luyện, thì hắn mới trưởng thành được, thúc để hắn ra ngoài đi.

Phí Phí là cách xưng hô, Tần Vũ quen biết Hầu Phí ba năm, lúc này cũng đã dùng cách xưng hô này.

Hầu Phí lập tức hướng một cái nhìn đáng thương tới Lan thúc.

Lan thúc gật đầu cười khổ nói:

- Được rồi, vì lời nói của Lưu Tinh, ngươi cùng với Lưu tinh ra ngoài đi, nhưng ngươi phải nhớ, nếu như không gặp trường hợp không thể tránh, ngươi không được tiến nhập trạng thái bạo cuồng để chiến đấu, có nhớ hay không?

Lan thúc nghiêm túc nhìn Hầu Phí.

- A, nghe rồi!

Hầu Phí lập tức hưng phấn nhảy lên.

Hầu Phí ghì chặt lấy Tần Vũ, tuy nhiên đó là một cái ôm nhiệt tình:

- Cảm ơn Lưu Tinh đại ca, đại ca, chúng ta đi thôi, bây giờ đệ không muốn ở lại một khắc nào nữa.

Tim Hầu Phí như đã bay ra ngoài cốc rồi, hắn hiện tại vô cùng kích động.

Tần Vũ nhẹ nhàng gật đầu, đột nhiên Tần Vũ nhìn Lan thúc cùng Lập Nhi cô nương nói:

- Lập Nhi cô nương, Lan thúc, trước khi đi, ta muốn nói với các người một chuyện, Lưu Tinh chỉ là biệt danh của ta thôi, tên thật của ta là Tần Vũ.

- Phí Phí, chúng ta đi!

Tần Vũ căn bản không muốn nói thêm gì nữa, trực tiếp ra khỏi trúc ốc.

- Ha ha, ta ra ngoài rồi, các loại yêu thú chuẩn bị bị ta đánh đi, quác quác…

Hầu Phí vô cùng hưng phấn.

Tần Vũ không quay đầu nhìn lại một lần nào, bởi vì hắn không muốn nhìn.

- Đây rồi, ta đã trở lại sao?

Tần Vũ tự hỏi, tuy nhiên hắn không thể tự mình trả lời, Tần Vũ đột nhiên bật cười,

- Có lẽ, ta nên thuộc về Tinh phong huyết vũ, ta lại bắt đầu cuộc sống tự do, nhiệt tình, thiêu đốt sinh mạng a!

Chương 116

Hỏa Tình

Ra khỏi cốc, toàn thân Hầu Phí lập tức đầy hoạt lực, đôi hỏa nhãn nhìn xung quanh vô cùng hưng phấn. Thấy một con cá voi to lớn bơi qua trên biển, Hầu Phí kêu lên một tiếng kì quái rồi đưa tay ra, lập tức đạo đạo quang mang bao phủ con cá voi.

Con cá voi nhanh chóng chỉ còn lại một mảnh da rồi từ từ chìm xuống,.

"Quác quác, tinh huyết thật sung túc, ở trong cốc chỉ giết vài con cá cũng bị quở trách. Bên ngoài này quả nhiên vô cùng thống khoái. Quác quác…" Hầu Phí hưng phấn nhảy múa, gãi gãi lên phần tai. Chắc hẳn là cao hứng vô bì.

Tần Vũ cảm thấy hơi sợ hãi, thôn phệ tinh huyết là pháp môn vô cùng hiếm có của yêu thú, không ngờ Hầu Phí cũng có chiêu này, quả không thẹn là thần thú.

"Phí Phí, thế giới tu yêu giả ở hải vực vô cùng tàn khốc, một lời không hợp cũng có khả năng gây lên cuộc tàn sát. Thần thú tiềm lực kinh nhân, một khi bị kẻ khác phát hiện đệ là thần thú, có thể một vài cao thủ để tránh hậu họa sau này sẽ trực tiếp giết đệ đấy. Bởi vậy…"

"Đại ca, đệ biết rồi, quác quác, đệ tự biết ẩn dấu, hắc hắc." Hầu Phí chớp chớp đôi hỏa nhãn cười nói.

Tần Vũ và Hầu Phí ở cùng nhau đã ba năm, hắn biết rằng Hầu Phí rất thông minh.

"Sư tôn đã từng nói, sau này không được thi triển trạng thái chiến đấu bạo cuồng, ta tự thu lại ít đòn đánh, bảo trì lại ba phần thực lực." Hầu Phí nghĩ đi nghĩ lại, sau đó liền quyết định.

Trạng thái chiến đấu bạo cuồng Tần Vũ đã nghe qua, trong trạng thái này Hầu Phí vô cùng khủng bố. Chưa tiến nhập vào trạng thái đó Hầu Phí đã mạnh phi thường rồi, một khi tiến nhập vào trạng thái đó, căn bản là khủng bố!

"Tiếp lấy."

Tần Vũ ném cho Hầu Phí một khối Ngọc Bài Thân Phận, Tần Vũ đã giết không ít tu yêu giả, nên tự nhiên kiếm được không ít Ngọc Bài Thân Phận, giờ hắn tùy tiện lấy ra một khối giao cho Hầu Phí. Một khi có được Ngọc Bài Thân Phận, gặp chuyện cũng dễ dàng hơn.

"Quác quác, vật này là cái gì?" Hầu Phí nhận lấy Ngọc Bài Thân Phận, lần lượt xem xét trên dưới.

"Phí Phí, đó là ngọc bài dùng để giám định thân phận, đệ nhỏ máu vào nó để thu vào trong người. Dựa vào nó người khác có thể biết được đệ là người ở phương nào. Người của cùng một doanh trại không được phép giết hại nhau. Người khác doanh trại có thể giết lẫn nhau. Nhưng nếu có Ngọc Bài Thân Phận 'Cửu Sát' thì không thể giết.

Nhưng… Đó chỉ là lời của một tu yêu giả bình thường." cuối cùng Tần vũ nói một câu.

Giết thì làm sao? Bất quá chỉ là kéo đến sự truy sát của mấy tên chấp pháp hộ vệ ở Xích Huyết động phủ. Đương nhiên vấn đề đầu tiên là đối phương phải có khả năng phát hiện hung thủ.

Chỉ cần hạ thủ sạch sẽ, không để lại tí dấu vết nào… ai mà không thể giết?

"Điều ấy đệ hiểu, đệ sẽ không tham gia vào các cuộc tranh đấu thực lực nọ kia, khì khì, đến lúc nào đó đệ chiếm được vùng đất tốt, chiêu binh mãi mã làm thủ hạ, tự mình lên làm lão đại." Hầu Phí vô cùng bướng bỉnh kiêu ngạo.

Tần Vũ bật cười: *"Đừng có mơ tưởng viển vông, đi thôi, huynh trên đường sẽ từ từ giải thích các đại thế lực ở hải vực tu yêu giả cho đệ. Muốn làm lão đại, không đơn giản như đệ nghĩ đâu."*

Hai người cùng đi, Tần Vũ kể lại cho Hầu Phí phân bố của các đại thế lực tại thế giới tu yêu giả ở hải vực, cùng với các kiến thức cơ sở cần biết, đương nhiên, chúng là do năm đó Tần Vũ thi triển *"Sưu Hồn"* thu được.

"Ê, hai người bọn ngươi dừng lại, bọn ta là hộ vệ của Xích Huyết động phủ đây."

Một tiếng hét vang tới, một đội ngũ năm mươi người xuất hiện trước mặt Hầu Phí và Tần Vũ, năm mươi tu yêu giả này công lực không tồi, nhưng thủ lĩnh tối cao cũng chỉ là Kim Đan hậu kì. Đối với Tần Vũ và Hầu Phí mà nói thì không cần để ý đến làm gì.

"Quác quác, gọi bổn đại gia làm gì". Hầu Phí cười quái dị, nhìn chằm chằm vào tên Sấu Tử đầu lĩnh.

Tên tu yêu giả đầu lĩnh bị Hầu Phí nhìn vào toàn thân lông dựng đứng, trong tâm run lên: 'Tên khỉ này nghe thấy ta là hộ vệ mà một điểm cũng không để ý, nhìn vào khí thế của con khỉ này, chắc là Nguyên Anh cao thủ. Còn bên cạnh…..

Nhìn Tần Vũ, tên Sấu Tử tu yêu giả sắc mặt biến xanh.

Cơ ngực nở nang, trên đầu là mái tóc ngắn hiếm thấy, trường bào màu đen quanh thân bay phấp phới, toàn thân Tần Vũ được bao trùm bởi khí tức cương ngạnh. Thêm nữa cả người Tần Vũ như một lỗ đen hấp thụ khí tức xung quanh còn bản thân lại không phát ra một chút khí tức nào.

Sấu Tử tu yêu giả nhìn thấy nhãn tình của Tần Vũ trong tâm liền run lên.

"Độc đoán, lãnh đạm, hơn nữa còn tàn nhẫn!"

Tên Sấu Tử tu yêu giả vừa nhìn qua đã nhận định được. Hắn có khả năng trở thành đội trưởng tiểu đội hộ vệ cũng phải có một chút nhãn quang.

"Không nghe ông nội ngươi hỏi gì à?" Âm thanh quái dị của Hầu Phí vang lên một lần nữa.

Sấu Tử tu yêu giả lập tức nhìn Hầu Phí, hắn bị đôi hỏa nhãn của Hầu Phí nhìn chằm chằm nên hơi run, lập tức nói:

"Hai vị tiền bối, vãn bối phụng mệnh động chủ tìm một vị tu tiên giả. Vị tu tiên giả này khí thế to lớn mênh mông, trên người lại không có một chút yêu khí, lực lượng sí nhiệt vô cùng tinh thuần! Nếu hai vị tiền bối nhìn thấy xin nói với vãn bối."

Tên Sấu Tử tu yêu giả lúc này thật vô cùng cung kính, nói hết ra toàn bộ đặc tính của tu tiên giả.

Tần Vũ khóe miệng có một chút tiếu ý.

To lớn mênh mông?

Ban đầu Tần Vũ mới tiến nhập hải để, khí thế đúng là to lớn mênh mông, năng lượng khí tức tinh thuần sí nhiệt đó đúng là dễ dàng dùng để phân biệt với người khác. Nhưng từ khi tu luyện thành công *"Bắc Minh"*, Tần Vũ đã điều chỉnh khí chất bản thân hoàn toàn biến thành tương phản.

"Ừm… Các ngươi có thể cuốn xéo." Hầu Phí xua xua tay nói.

Sấu Tử tu yêu giả vừa nghe liền thấy đại hỉ, cơ bản không để ý đến sự khinh thị của Hầu Phí, cúi người nói: *"Vậy vãn bối xin cáo lui."* Rồi lập tức quay về phía thủ hạ ra lệnh: *"Tất cả đến khu vực phía nam tìm kiếm, đi nhanh."* Nói xong hấp tấp dẫn mọi người đi mất.

Sấu Tử tu yêu giả đương nhiên biết rõ, mặc dù có quy định

không cho phép những người cùng một thế lực chém giết lẫn nhau, nhưng một số người không quan tâm đến quy định này.

Họ có thể hủy thi diệt tích, không lưu lại dấu vết nào.

"Phí Phí, đệ nói chúng ta đi đâu đây?"

"Hắc hắc, một lũ tiểu quỷ chết nhát, mới lúc nãy còn muốn ăn thịt ta." Hầu Phí trong hoả nhãn phát ra một tia hồng quang, Tần Vũ đứng bên cạnh mỉm cười, trước đây khi hắn cùng Lan thúc nói chuyện, Lan thúc đã nói, Tên Hỏa Tình Thủy Viên này bản tính kiêu ngạo bất thuần, đồng thời bạo ngược hiếu sát, đó là thiên tính.

Trong mắt Hầu Phí quang mang lấp lánh:

"Còn phải hỏi ư? Không phải huynh vừa nói trong phạm vi Xích Huyết động phủ này thông thường các tu yêu giả phân tán khắp nơi, chỉ có Xích Huyết Lĩnh mới có rất nhiều tu yêu giả, chúng ta tới đó đi!"

Tần Vũ nhướng lông mày.

Xích Huyết Lĩnh? Đại bản doanh của Xích Huyết động phủ. Ở đó tập trung đến một nửa tu yêu giả trong phương viên tám trăm vạn dặm này.

Minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành! (Biết núi có hổ, nhằm hướng núi mà tiến.)

"Tốt, Xích Huyết Lĩnh. Chúng ta tới đó."

Tần Vũ trường bào lay động, trong mắt tinh quang lấp lánh. Bên cạnh hắn Hầu Phí hưng phấn cười kì quái, sau đó Tần Vũ cùng Hầu Phí nhanh chóng tiến tới Xích Huyết Lĩnh. Hắc bào quấn lại, ánh mắt băng lãnh của Tần Vũ phát ra một đạo lệ mang

Xích Huyết Lĩnh?

Dù hắn có đứng trước mặt Tang Mặc còn chưa chắc phát hiện ra hắn. Hơn nữa Tần Vũ còn sợ cái gì? Cùng lắm thì hắn với Hầu Phí tàn sát một trận tại Xích Huyết Lĩnh.

Kẻ có thực lực đều muốn được tự do làm liều, còn nếu không dám làm thì thà rằng đừng bước chân vào con đường tu hành vừa gian nan vừa nguy hiểm này.

……

Hai người tốc độ cực nhanh, Tần Vũ tâm ý chuyển động, Diễm Sí kiếm lập tức biến thành hắc sắc, phát tán ra ám hắc khí tức. Tần Vũ hoàn toàn có thể biến Diễm Sí kiếm thành hồng sắc, phát tán hỏa diễm. Cũng như có thể biến Diễm Sí kiếm thành kim sắc.

Chân đạp hắc sắc Diễm Sí kiếm, trên người mặc một bộ hắc bào, dáng vẻ Tần Vũ trông vô cùng lãnh đạm.

"Quác quác, thú vị, thú vị." Đôi hỏa nhãn của Hầu Phí đột nhiên phát ra hồng quang mơ hồ nhìn ra xa. Hầu Phí mới lần đầu đi ra thế giới bên ngoài, liên tiếp thấy được những sinh vật kỳ lạ ở hải vực, tự nhiên vô cùng hưng phấn.

Đột nhiên…

"Đại ca, dừng lại." Trong chớp mắt, hồng quang trong đôi hỏa nhãn của Hầu Phí đột nhiên lóe sáng. Trực tiếp bắn tới một tòa sơn thạch ở hải vực.

"Chuyện gì thế?" Tần Vũ dừng lại nhìn Hầu Phí, tên Hầu Phí này có một vài bản lĩnh đặc biệt. Hắn muốn Tần Vũ dừng lại tự nhiên là có đạo lí của hắn.

Hầu Phí trông dữ tợn, vô cùng đắc ý: *"Đại ca, cái này thì huynh không biết rồi, hỏa tình (con ngươi) này của đệ có phép thần thông, công lực càng cao, hỏa tình cũng càng lợi hại, hiện tại hỏa tình đã có thể phát hiện ra một vài thiên tài địa bảo."*

Tần Vũ ngạc nhiên.

Nhãn tình có thể phát hiện bảo bối?

"Quác quác, vỡ cho ta!" Hầu Phí cười quái dị, vươn tay ra, hắc bổng đột ngột xuất hiện đồng thời nhanh chóng dài ra, kịch liệt đập vào sơn thạch, sơn thạch lập tức bị đánh vỡ bắn tung mảnh vỡ ra khắp nơi. Trong trung tâm sơn thạch đột nhiên xuất hiện một khối noãn thạch phát ra hồng quang.

Linh thức của Tần Vũ lập tức quét qua.

"Không ngờ là một khối thượng phẩm noãn ngọc, trong đá sinh ngọc, hảo bảo bối." Tần Vũ kinh ngạc đánh giá, khối thượng phẩm noãn ngọc này có không ít công hiệu đặc biệt, ví như để trên thi thể sẽ khiến cho thi thể vĩnh viễn không bị thối rữa.

Ngoài ra mang trên người còn có thể làm cho tâm trạng bình tĩnh, đối với việc tu luyện vô cùng thuận lợi, noãn ngọc còn có thể luyện chế thành pháp bảo linh khí.

"Đại ca, thế nào, hỏa tình của đệ lợi hại chứ." Hầu Phí đắc ý phi thường

"Quả nhiên phi thường" Tần Vũ tán dương một lượt. Tên Hầu Phí này thật vô cùng quái dị, không ngờ không cần khối noãn ngọc, trực tiếp vứt cho Tần Vũ. Tần Vũ vốn nghĩ tên Hầu Phí này không thích bảo bối. Khi tiếp tục đến con đường phía trước, Tần Vũ phát hiện mình đã sai.

Theo đường này đi tới Xích Huyết Lĩnh còn không xa, chỉ khoảng tám mươi ngàn dặm. Trên con đường này, Hầu Phí không ngờ phát hiện ra bảy món bảo vật, năm món đưa cho Tần Vũ, nhưng hai món còn lại thì giữ lại cho mình.

Tần Vũ cuối cùng cũng phát hiện, Hầu Phí thích một vài luyện khí khoáng thạch chứ mấy thứ linh chi dị thảo, liên noãn ngọc,

thạch tinh vụn, nguyệt hoa âm tinh gì đó đều không thích.

Trong lúc Tần Vũ cùng Hầu Phí đi tiến đến Xích Huyết Lĩnh, động chủ Xích Huyết động phủ xuất quan một lần nữa.

……

Xích Huyết động phủ đại điện.

Ngồi trên cao, sắc mặt Tra Hồng rất không tốt, hắc sắc ngọc hạp đó cho đến giờ vẫn chưa mở được, *"Khứ Trần cấm chế"* cơ sở nhất đã làm Tra Hồng tiêu phí mất một trăm năm. Hắn vừa mới từ mật thất cảm thán đi ra.

Cho dù phải mất thêm vài năm nữa cũng phải mở được hắc sắc ngọc hạp.

Lúc trước bế quan, hắn biết phải mất một thời gian dài nên tâm trạng hoàn toàn bình tĩnh. Bây giờ thời khắc tối hậu đang đến, Tra Hồng lại lo được lo mất, lúc thì lo lắng về Cửu Sát Điện, Thanh Long Cung, Bích Thủy Phủ tam đại thế lực biết được, lúc thì lo thủ hạ biết được việc này phản bội mình.

"Bái kiến Động chủ."

Bên dưới mười ba hộ pháp đồng thời cúi người nói, mười ba hộ pháp của Xích Huyết động phủ mỗi người đều là cao thủ, thậm chí hộ pháp yếu nhất cũng đạt tới Kim Đan hậu kì, lực công kích thực tế có thể so với Nguyên Anh kì.

Hộ pháp mạnh nhất thực lực thậm chí gần bằng Tra Hồng. Tra Qua tuy là phó động chủ nhưng cũng không bằng hộ pháp mạnh nhất.

"Đã bắt được tên tu tiên giả chưa?"

Thanh âm của Tra Hồng từ bên trên tuyền tới, bên dưới mười

ba hộ pháp cũng như phó động chủ không thể nói được gì.

"Đại ca, tên tu tiên giả đó vô cùng giảo hoạt, đệ đã tra xét tất cả các tu tiên môn phái trong vòng tám trăm vạn dặm thủy vực, căn bản không thấy tu tiên giả nào có lực lượng sí nhiệt thuần tịnh như thế." Tra Phác tiến lên một bước cúi người nói.

Tang Mặc cũng tiến lên một bước: *"Động chủ, tên tu tiên giả này vô cùng giảo hoạt, ba năm gần đây không có một chút tung tích. Thuộc hạ hoài nghi hắn có lẽ đã chạy sang phạm vi của thế lực khác."*

"Hừm!"

Mục quang băng lãnh của Tra Hồng quét qua Tang Mặc, Tang Mặc trong tâm run lên.

"Truy bắt một tên tu tiên giả trong ba năm, huy động đến tam đại thế lực của Cửu Sát Điện, ta thậm chí còn nhờ thế lực của các động chủ khác giúp đưa ra lệnh bắt, tuy nhiên cho đến nay vẫn chưa có một tin tức gì. Phạm vi thế lực của Cửu Sát Điện rộng đến chín triệu vạn dặm, ngươi có nghĩ một tên tu tiên giả bé nhỏ trong vòng ba năm ngắn ngủi có thể vượt qua chín triệu vạn dặm?"

Tra Hồng bất quá chỉ là Cửu Sát Điện cấp thấp trong Bát đại động phủ nên tối đa chỉ có thể thỉnh các động chủ khác giúp đỡ. Nhưng Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ đều là những thực lực siêu cấp, Tra Hồng căn bản không có tư cách nhờ giúp đỡ.

"Tang Mặc, ta nhớ rằng ngươi có lần nói tới một con hắc ưng?" Tra Hồng đột nhiên hỏi.

Tang Mặc lập tức trả lời: *"Bẩm động chủ, cùng ngày bổn môn đối phó với tên tu tiên giả đó, tên tu tiên giả cùng với hắc ưng ở cùng một chỗ, hình như tên tu yêu giả cùng với hắc ưng có cảm tình rất tốt, kẻ nào cũng cố gắng tạo cơ hội đào thoát cho đối phương."*

Diễn biến trận chiến hôm đó Tang Mặc đương nhiên nhớ rất

rõ, nên biết được rằng Tần Vũ và Tiểu Hắc mỗi người đều tạo cơ hội đào thoát cho đối phương.

"Ồ?"

Trên đại điện Tra Hồng đáp một tiếng, sau lại không nói gì. Những người khác đều không dám gây tiếng động, một lúc sau Tra Hồng đột nhiên nói: *"Truyền lệnh, kể từ hôm nay không chỉ truy sát tên tu tiên giả, mà còn đồng thời truy bắt hắc ưng, nhớ rằng chỉ bắt, không được giết."*

"Rõ!"

Mười ba hộ pháp cũng như phó động chủ đồng thời ứng mệnh.

Tay áo lay động, Tra Hồng liền biến mất khỏi đại điện, mười ba hộ pháp cùng với phó động chủ đều rất rõ, Tra Hồng thường xuyên bế quan. Đôi khi ra ngoài một lúc rồi lại bế quan, hơn nữa trong lúc bế quan tối kị người khác làm phiền.

"Bắt hắc ưng, tu tiên giả sẽ quyết định thế nào, không phải cảm tình giữa bọn chúng rất tốt ư?" Trong mắt Tra Hồng phát hàn quang, sau đó đi vào mật thất.

Mối thù của huynh đệ cũng quan trọng nhưng không bằng được sự quan trọng của hắc sắc ngọc hạp. Lúc này, Tần Vũ cùng Hầu Phí trên đường tầm bảo cuối cùng cũng đến đại bản doanh của Xích Huyết động phủ - Xích Huyết Lĩnh.

Chương 117

Hộ Pháp

Phạm vi thế lực của Xích Huyết động phủ bao trùm lên một chu vi tám trăm vạn dặm, mà trong chu vi tám trăm vạn dặm đó thì Xích Huyết Lĩnh đóng vai trò là trung tâm của khu vực. Có tới một nửa số tu yêu giả tu tập tại đây. So với các nơi khác của hải để ở đây rõ ràng là địa phương phồn hoa, hấp dẫn hơn nhiều.

Lúc này, Tần Vũ cùng Hầu Phí đã tiến vào Xích Huyết Lĩnh.

Tu yêu giả trong chu vi tám trăm vạn dặm dưới sự cai quản của Xích Huyết động phủ có xấp xỉ trên dưới khoảng mười vạn. Trong một nghìn tu yêu giả mới có thể có một Nguyên Anh kỳ. Hay nói cách khác, trong chu vi tám trăm vạn dặm có gần một trăm cao thủ Nguyên Anh kỳ. Bất quá, phần lớn các cao thủ ẩn mình trong các động phủ của mình.

Xích Huyết Lĩnh trên thực tế là một dãy núi khổng lồ nằm dưới biển. Trên đỉnh của các ngọn núi đều xây dựng những tòa động phủ cung điện. Bình thường bên trong cung điện có khoảng mười đến mười hai tu yêu giả, đồng thời còn có vài nghìn Tiên Thiên cảnh giới yêu thú nghe lệnh.

Cung điện lớn thì thậm chí có hơn trăm tu yêu giả, yêu thú canh thì vô số.

- Há há! Đám tu yêu giả này bọn chúng thực là biết cách hưởng thụ a, huynh nhìn xem, những cái động phủ đằng kia... thật là lộng lẫy!

Hầu Phí nhìn từng tòa cung điện ở phía xa nằm trên đỉnh ngọn núi, không nhịn được khen ngợi nói.

Tần Vũ nhìn lướt những tòa cung điện nằm phía xa, tịnh không quá kinh ngạc:

- Tu yêu giả không phải phàm nhân, kiến tạo động phủ tự nhiên rất là dễ dàng. Hơn nữa bọn chúng còn có thể sai khiến bọn yêu thú Tiên Thiên cảnh giới giúp đỡ, những tảng đá to vạn cân ở thế tục di chuyển rất khó khăn, đối với tu yêu giả lại rất dễ dàng... Ô!

Tần Vũ mục quang đột nhiên nhìn sang hướng bắc trên đỉnh của một ngọn núi lớn.

Hầu Phí hai mắt cũng sáng lên, nhìn hướng xa trên đỉnh của một ngọn núi lớn. Trên đỉnh núi đó có một tòa cung điện cực kỳ lộng lẫy, nếu so với Hoàng Cung của phàm giới thì khác biệt không bao nhiêu.

Cung điện to nhất đó nằm trên đỉnh núi cao nhất của Xích Huyết Lĩnh. Đỉnh của ngọn núi đó bị cắt phẳng, hình thành một vùng mặt bằng chu vi hơn mười dặm. Chính giữa mặt bằng rộng lớn đó có một tòa cung điện cực kỳ lộng lẫy - Xích Huyết động phủ.

Các cung điện khác vây quanh, Xích Huyết động phủ nằm ở chỗ cao nhất.

Xích Huyết động phủ, chiếm một vùng chu vi hơn mười dặm. Bên trong, khắp nơi đều là đình viện, lầu các. Bên ngoài cung điện có một đội tu yêu giả hộ vệ tuần tra, ở bên trong cung điện còn có một số nữ yêu mị tu yêu giả đảm trách nhiệm vụ như thị nữ, vũ nữ…

Xích Huyết Động Phủ.

Tần Vũ xa xa nhìn qua mấy chữ lớn đó. Hầu Phí cũng rất lấy làm kinh ngạc khi nhìn thấy toà cung điện đó. Nhưng Hầu Phí so với Tần Vũ cũng có chỗ khác biệt lớn. Tần Vũ cho dù thế nào thì

tại Tiềm Long Đại Lục đã từng thấy qua Hoàng Cung, mặt khác bản thân sống tại Vương phủ cũng không ít thời gian. Nhưng Hầu Phí trước tới giờ thì cũng chỉ nhìn qua Trúc Ốc.

- Con bà nó! Thực là lãng phí quá. Cung điện lớn như thế này, Xích huyết động phủ lại mới chỉ có vài người. Nhưng mà, nếu để ta sống trong đó… sẽ không làm mai một cái cung điện to lớn và lộng lẫy như thế này!

Hầu Phí chớp mắt ở bên cạnh nói.

- Thằng ngốc!

Ba tu yêu giả từ phía bên kia phi qua, nghe thấy những lời của Hầu Phí,khinh bỉ nói.

Ở trong Xích Huyết Lĩnh, tu yêu giả tụ tập thành từng nhóm nhỏ từ đỉnh núi này phi sang đỉnh núi khác, Tần Vũ đưa mắt nhìn qua thấy gần nghìn tu yêu giả bốn phía phi hành. So với những nơi khác thì tu yêu giả ở Xích Huyết Lĩnh đích xác là rất nhiều.

- Khốn kiếp, đứng lại cho gia gia bọn ngươi!

Hầu Phí đột nhiên hét to một tiếng. Hoả nhãn phát xuất quang mang hãi nhân trực tiếp phóng thẳng tới ba tu yêu giả, khiến cho ba tu yêu giả thất kinh. Dường như bọn chúng đã bị Hầu Phí hét cho một tiếng đứng chết lặng tại chỗ.

Hầu Phí toàn thân lông khỉ đều bắt đầu dựng đứng cả lên:

- Con bà nó! Bọn ngươi mà dám chửi gia gia bọn người sao? Bọn ngươi nghe ta nói đây, gia gia của bọn ngươi danh gọi là Hầu Phí…

Không để Hầu Phí nói hết câu, bên cạnh ba tu yêu giả cũng cao

giọng hét trả lại.

- Cái con khỉ nhà ngươi mà cũng dám diễu võ dương oai ở đây sao, Xích Huyết Lĩnh này ai mà không biết ba huynh đệ bọn ta. Giết hắn đi!

Nói xong ba tên tu yêu giả liền tự xuất vũ khí để động thủ.

Hầu Phí trong mắt ánh lên một ít huyết hồng.

Bồng! Bồng! Bồng! Bồng! Bồng! Bồng!...

Chỉ thấy ba đạo hắc sắc bổng ảnh lóe lên, một loạt âm thanh xương cốt vỡ vụn vang lên, ba tên tu yêu giả đau đớn kêu thảm một tiếng bay ra ngoài.

- Hắc hắc! đấu với ta à, tìm chết!

Hầu Phí ngạo nghễ múa thanh Hắc Bổng.

Linh thức của Tần Vũ quét qua một lượt, phát hiện hai chân của ba tu yêu giả đã bị vỡ nát. Hầu Phí tịnh không một chút phát cuồng mà sát tử hết cả ba tên, suy cho cùng đây là đại bản doanh của Xích Huyết động phủ. Hầu Phí cũng biết việc gì nặng việc gì nhẹ.

- Yên tâm, bọn chúng không chết đâu!

Hầu Phí chống cây Hắc Bổng xuống đất khinh thường nói, đột nhiên song hỏa nhãn của Hầu Phí lại bắt đầu sáng lên.

o0o

Hai tay chắp sau lưng, Tra Phách trực tiếp theo cửa chính của Xích Huyết động phủ phi ra ngoài. Theo sau hắn bốn trong số

mười ba tên hộ pháp, phân biệt là Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc và Trang Chung. Trong bốn tên hộ pháp thì Bạch Âm đứng đầu.

- Đi! Đến Nghiễn Liên Phong!

Tra Phách trực tiếp nói.

- Phó Động chủ! Rượu của Nghiễn Liên Phong thực rất ngon, thật không biết lão gia hỏa Nghiễn Liên cuối cùng đã chế luyện như thế nào.

Bạch Âm bên cạnh Tra Phách cười nói. Bạch Âm trên thân bạch sắc chiến giáp, thể hiện nét phong lưu tiêu sái anh tuấn bất phàm.

Nhiễm Lam cười lạnh nói:

- Nghiễn Liên đó nghĩ hắn là ai chứ, trực tiếp bắt hắn giao ra phương pháp chế luyện, nếu không giết quách cho xong.

Nhiễm Lam tóc trên đầu một nửa màu xanh, một nửa là màu đen, mặt của hắn cũng một nửa màu đen một nửa màu xanh.

Mục Húc thì tàn ác không nói lời nào.

Trang Chung thì có bộ dạng của lão nhân phúc hậu, luôn luôn mỉm cười, nhưng các hộ pháp khác lại biết rằng Trang Chung rất nhiều thủ đoạn âm hiểm.

Năm tên đi được nửa đường, đột nhiên…

- Ầm!

Tiếng đá vỡ từ xa truyền tới, Bọn người Tra Phách đồng thời nhìn về hướng đó, chỉ thấy một đạo ánh sáng nhàn nhạt tán phát

ra, bọn người Tra Phách ánh mắt đồng thời sáng lên, dường như trong nháy mắt cùng hướng về phía đó lao tới.

- Hắc hắc… Đại ca thấy thế nào? Đệ xuất thủ không tồi đấy chứ?

Hầu Phí lần nữa nghịch ngợm đưa ra một thứ bảo bối - Ngũ Dạ Tử Hoa. Bông hoa này đã nở hết cỡ, nếu như quá năm ngày không ai hái, nó tự động úa rũ mất hết hiệu quả dược liệu.

Tần Vũ ánh mắt sáng lên:

- Ngũ Dạ Tử Hoa, thật là dược liệu luyện đan bảo bối. Giá trị tuyệt có thể so sánh với một kiện thượng phẩm linh khí.

Về các chủng loại luyện đan bảo bối Hầu Phí lại không thích, đưa luôn cho Tần Vũ. Tần Vũ đưa tay cầm lấy.

- Dừng tay!

Cùng lúc đó một một tiếng hét lớn, năm đạo nhân ảnh ngay sau đó xuất hiện trước mặt Tần Vũ, chính là năm người bọn Tra Phách. Bọn người Tra Phách trong mắt vừa thấy bảo bối của Hầu Phí đưa ra, Nhiễm Lam Hộ pháp trong bọn không kể gì đến Hầu Phí, trực tiếp lao người tới cướp đoạt.

Tân Vũ trong mắt hàn quang lóe lên, hét lên một tiếng giận dữ:

- Quay lại!

Nhanh như chớp, Tần Vũ tung ra một cước.

- Bồng!

Tần Vũ cùng Nhiễm Lam đồng thời bay lùi lại, hai người rốt

cuộc bất phân cao thấp. Tần Vũ dùng linh thức quét qua liền phát hiện đối phương đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ. Tần Vũ mỗi lần tu luyện quá trình điều gắn liền cùng với nhục thể tôi luyện, thân thể so với yêu thú còn mạnh hơn nhiều. Mặc dù Nhiễm Lam là Nguyên Anh tiền kỳ, nhưng luận về nhục thể lại không thể so được với Tần Vũ.

Tần Vũ cùng Nhiễm Lam đối mắt nhìn nhau. Cùng có cảm giác không nên trêu vào đối phương. Bọn Tra Phách cũng phát hiện Tần Vũ cùng Hầu Phí tịnh không phải là những người dễ dàng khi phụ.

Tuy vậy Bạch Âm vẫn tiến lên phía trước một bước.

- Ngũ Dạ Tử Hoa này là vật của Xích Huyết động phủ bọn ta. Phó Động chủ bọn ta sớm đã biết nơi này có Ngũ Dạ Tử Hoa, mà hơn nữa Ngũ Dạ Tử Hoa phải nở trọn vẹn mới có thể hái. Và cũng không thể trì hoãn quá lâu, trì hoãn quá năm đêm, Ngũ Dạ Tử Hoa này cũng vô dụng thôi. Bọn ngươi nên trả vật về nguyên chủ.

Bạch Âm cười nhẹ nói, dáng vẻ rất lễ độ tao nhã.

- Rắm thúi!

Hầu Phí lúc này nổi giận đùng đùng, lông toàn dựng đứng lên. Cười hắc hắc quái dị nói:

- Cái gì mà Động chủ nhà ngươi nhìn qua là biết ở đây có bảo bối. Nếu sớm biết vì sao không chuyển đến bên cạnh động phủ đi. Hơn nữa, Ngũ Dạ Tử Hoa này nằm trong lòng núi đá, bọn ngươi làm thế nào mà biết được?

Hầu Phí song hỏa nhãn quang mang bắn ra tứ phía, khí thế toàn thân bạo phát, bất ngờ trấn áp bọn người đối phương.

Vật này bản thân hắn tự tay hái được, giờ mấy tên này lại

muốn đoạt của hắn. Hầu Phí sao lại không bất bình, sao lại không nổi giận?

- Khốn kiếp. Nghe đến một chữ cũng không lọt tai, bọn ngươi biết điều thì cút đi. Nếu không Hầu gia ta trực tiếp đập bọn người thành bánh thịt bây giờ!

Hầu Phí trừng mắt nhìn bốn tên giận dữ nói, hung dữ quả thật là rất kinh người. Khí thế của thần thú thực sự không thể đem ra làm trò đùa.

Nhưng bọn người Tra Phách lại không nhận ra được Hầu Phí là thần thú.

Bình thường phân biệt thần thú, là bằng hình dạng và đặc tính. Hầu Phí là Hoả Tình Thuỷ Viên thực sự là rất hãn hữu. Theo như lời Lan thúc từng nói, cả thế giới tu yêu giả đáy biển chỉ tồn tại có một. Bọn người này trước tới giờ chưa từng thấy qua, tự nhiên là không biết rõ căn nguyên của Hầu Phí.

- Ta là Tra Phách Phó Động chủ của Xích Huyết động phủ, vật này là của Xích Huyết động phủ bọn ta, các ngươi chưa từng nghe tới hay sao?

Thanh âm của Tra Phách vang lên, trong lời nói ẩn chứa quyền thế tuyệt đối.

- Tra Phách? Xích Huyết động phủ?

Phía bên cạnh Tần vũ cười lạnh nói.

Bọn người Tra Phách chính thị là những nhân vật đứng đầu của Xích Huyết Lĩnh. Bình thường ai dám tranh đấu với bọn chúng. Hiện tại trước mắt là hai kẻ dường như không một chút để bọn chúng ở trong mắt. Một Phó Động chủ ngoài ra còn có tứ vị hộ

pháp há có thể nhịn được những lời như vậy.

- Động thủ!

Tra Phách đột nhiên hét lên.

- Hắc hắc! Đến rất tốt!

Bọn người Bạch Âm còn chưa xuất thủ, Hầu Phí đã hưng phấn hắc hắc cười quái dị, múa thanh Hắc Bổng xông về phía bọn chúng. Hầu Phí là ai chứ? Nguyên Anh trung kỳ thần thú, bọn người trước mắt này, mạnh nhất là Tra Phách và Bạch Âm là Nguyên Anh trung kỳ, Nhiễm Lam, Mục Húc là Nguyên Anh tiền kì, còn Trang Chung chỉ là Kim Đan hậu kì, đương nhiên Trang Chung chân chính thực lực so với Nhiễm Lam, Mục Húc thì kém hơn chút ít.

Một Nguyên Anh trung kỳ thần thú đem so với Đổng Hư kỳ cao thủ, còn có phần mạnh hơn.

- Oanh!

Hắc Bổng mang sức mạnh của vạn quân, như một dòng nước có sức phá hoại mạnh mẽ, như chớp giật đập lên lưỡng tiêm đao của Bạch Âm.

Thậm chí còn khiến cho lưỡng tiêm đao trực tiếp đập thẳng vào người Bạch Âm, Bạch Âm phun máu tươi cả người bị bắn thẳng ra ngoài.

- Hắc hắc! Thống khoái! Thực là thống khoái!

Hầu Phí hưng phấn cười lớn. Lúc trước vô luận là cùng Tần Vũ động thủ, hay là cùng các yêu thú trong cốc động thủ, Hầu Phí

đều không dám dùng toàn lực, chỉ sợ sát thương người. Lúc này Hầu Phí không chút cố kị, sớm đã một bổng tận lực huy vũ.

Tra Phách, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung bốn người sắc mặt đại biến.

Một bổng đánh bay Nguyên Anh trung kỳ Bạch Âm? Bạch Âm đến một chút phản kháng cũng không có!

- Hắc hắc! Tiếp tục nào!

Hầu Phí song nhãn phát ra ánh sáng. Hắc Bổng biến ảo thành năm sáu bổng ảnh như chớp giật đập tới. Chỉ nghe thấy một tiếng hét to, một người trên tay xuất hiện một thuẫn bài cực lớn, tất cả bổng ảnh đều đập lên trên thuẫn bài đó.

Ngay sau đó là tiếng nổ như sấm rền, cả người Trang Chung bị đập bay chui vào vách đá.

- Dừng lại, dừng lại, hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi!

- Đỡ tiếp ta một bổng!

Hầu Phí chẳng quan tâm Tra Phách hét cái gì, lại đập một bổng. Tần Vũ cũng kinh dị trước tốc độ Hắc Bổng của Hầu Phí lúc này, chỉ cảm thấy Hầu Phí vừa mới dụng lực, Hắc Bổng đã đến trước mặt đối phương, lực lượng cùng tốc độ, tất cả đều đạt đến mức độ khủng bố.

Hầu Phí đột nhiên nhếch mép cười có chút tà dị. Bất ngờ Hắc Bổng trong lúc đập tới, hông dụng lực đột nhiên làm Hắc Bổng chấn động.

Hắc Bổng tức thì như biến thành nhiều khúc, sau đó đột nhiên quay lại xoay vòng tròn rồi lao về hai phía.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!...

Một bổng đó vừa mới tiến sát vào giữa Nhiễm Lam và Mục Húc hai người. Hắc Bổng quay lại đập lên trên thân hai tên, Yêu Nguyên lực của hai tên căn bản không chịu nổi đòn tấn công mạnh như vậy, đều bị đập bay ra ngoài.

- Đỡ Hầu gia ta một bổng!

Hậu Phí đột nhiên nhảy lên, thi triển toàn lực huy động Hắc Bổng rồi thì đột nhiên đập thẳng vào đầu của Tra Phách. Tra phách trong chớp mắt hoá thành một con Xích Huyết Thuỷ Mãng cực lớn dài hơn trăm mét, nhưng căn bản Tra Phách cũng không kịp phản ứng. Hắc Bổng của Hầu Phí đã sát trên đầu của Xích Huyết Thủy Mãng xà.

Không! Chuẩn xác mà nói, Hắc Bổng cách Xích Huyết Thuỷ Mãng cự li chỉ bằng sợi chỉ.

- Hô hô!

Vì kình phong đánh tới quá nhanh làm cho nước dưới đáy biển nổi lên cuồn cuộn. Hai mắt của Xích Huyết Thủy Mãng xà trở nên đỏ rực chớp liên tục, ngẩn nhìn Hắc Bổng cách đầu mình cự li chỉ bằng sợi chỉ, mới giật mình tỉnh lại, rồi liền biến lại thành hình người.

- Tại hạ Tra Phách, gặp được cao thủ như tiên sinh đây, thực là vui mừng không sao kể xiết, vừa rồi đều do tại hạ lỗ mãng.

Tra Phách thay đổi sắc mặt thật là nhanh. Đứng bên cạnh Tần Vũ lãnh khốc cũng không nhịn được hơi mỉm cười, Tra Phách đã như thế, thì bốn tên hộ pháp cũng đều bắt đầu trở nên cung kính.

Tầm Vũ trong tâm ngầm tán thưởng Hầu Phí biết nặng nhẹ.

Đánh thì cũng cần phải biết tính toán. Nếu như giết Tra Phách, phía sau hắn Tra Hồng chắc chắn sẽ xuất thủ. Tuy nhiên Tra Hồng là Đổng Hư cảnh giới cao thủ, lại là Xích Huyết Thuỷ Mãng. Xích Huyết Thủy Mãng đạt đến Đỗng Hư cảnh giới thì Hầu Phí cũng không chắc chắn thắng được.

Hầu Phí dường như rất thích sự cung kính của bọn Tra Phách. Đánh nhau rồi sau đó làm rõ thân phận, thậm chí còn xưng huynh gọi đệ.

- Hầu Phí huynh đệ, hai người đến Xích Huyết Lĩnh này có chỗ ở hay chưa?

Tra Phách, hãn châu chuyển động, tức thì hỏi Hầu Phí.

Hầu Phí không để ý nói:

- Chưa có, ta tại nơi này nhàn rỗi dạo chơi. Ta và đại ca ta tới nơi này là để dạo chơi mà. Xích Huyết Lĩnh tu yêu giả chính xác rất nhiều, so với các nơi khác thì nhiều hơn hẳn, ở lại nơi này cũng không đến nỗi nào.

Tra Phách cười nói ngay:

- Ồ, thì ra là thế! Vậy hãy ở lại Xích Huyết động phủ đi. Hầu Phí huynh đệ thực lực cao siêu, dư sức đảm đương chức vị hộ pháp Xích Huyết động phủ. Nếu huynh đệ đảm nhiệm, ta trực tiếp cấp cho ngươi một nghìn hộ vệ để ngươi điều phối, thế nào?

- Ồ, hộ pháp?

Hầu Phí mắt sáng lên dường như có chút động tâm, đột nhiên nhìn về phía Tra Phách nói:

- Việc này vẫn phải xem đại ca Lưu Tinh của ta, đại ca mà đồng ý thì ta cũng đồng ý.

Thế giới của tu yêu giả, thực lực đại biểu cho tất cả. Tra Phách nhìn thấy thực lực kinh nhân của Hầu Phí đương nhiên là muốn lôi kéo, giờ đây nghe Hầu Phí nói, lại nghĩ đến vừa rồi Tần Vũ cùng Nhiễm Lam giao thủ, thực lực xem ra cũng không kém với một Hộ Pháp bình thường, lập tức có kế sách.

- Lưu Tinh huynh đệ, nếu gia nhập Xích Huyết động phủ của ta, cũng xin mời ngươi đảm đương chức vị hộ pháp của Xích Huyết động phủ ta, thế nào? Huynh đệ bọn ngươi cùng với bọn ta tiêu diêu tự tại. Ta dám đảm bảo trong chu vi tám trăm vạn dặm không một ai dám khinh thường ngươi.

Tra Phách cam đoan nói.

- Ta, hộ pháp?

Tần Vũ nhìn về phía Tra Phách, trên mặt có chút tiếu ý.

Chương 118

Kham Bỉ Tế Châm

Trong chớp mắt, hàng loạt ý nghĩ tràn vào trong đầu Tần Vũ. Để tiến nhập Xích Huyết động phủ đại bổn doanh, mình phải làm hộ pháp sao?

- Lưu Tinh huynh đệ!

Tra Phách chăm chú nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí một lúc, sau đó đạm nhiên nói:

- Nếu như Phó Động chủ đã có thành ý như thế, Phí Phí hắn cũng muốn đảm đương Hộ pháp, ta không tiện cản trở. Tốt thôi, vấn đề này ta đáp ứng.

Tần Vũ nói thế rồi cũng không nói thêm nữa.

Tra Phách đối với Tần Vũ luôn luôn cảm thấy có chút nhỏ bé tự ti.

Đặc biệt, Tần Vũ như một dạng Hắc đỗng (hố đen), thôn phệ tất cả khí tức, tất cả làm cho người ta trong tâm có cảm giác bất an, run sợ. Nếu phải cùng bọn Tần Vũ nói chuyện, thì Tra Phách nguyện ý cùng Hầu Phí nói chuyện hơn. Mặc dù Hầu Phí có chút hung tợn, nhưng chính yếu ban đầu nói chuyện thấy thoải mái hơn.

- Hà hà… Hầu Phí huynh đệ, Lưu Tinh huynh đệ, cùng đi theo ta nào!

Tra Phách dẫn hai đại cao thủ theo hướng Xích Huyết động thủ bay về. Lúc này, Tra Phách trong tâm cực kỳ cao hứng. Hải để thế giới, các đại thế lực không nhìn vào sự truyền thừa mà nhìn ở thực lực. Thực lực càng cao thì địa vị đạt được càng cao.

Tra Phách phán định, Hầu Phí thực lực tuyệt đối có thể so bì cùng đệ nhất Hộ pháp Cầu Long Đẳng Tất.

Tra Phách cùng Tần Vũ, Hầu Phí ở phía trước phi hành. Còn Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung, bốn người ở phía sau. Mười ba vị hộ pháp đã bị phân chia thành các nhóm. Bách Âm tứ nhân đã là một nhóm, hiện tại hai vị tân Hộ pháp này đã hình thành một nhóm nữa mà trong tương lai cũng phải để ý đến.

- Bạch Âm! Cái gã Lưu Tinh này cũng dễ đối phó, thực lực so với ta cũng tương đương. Nhưng cái gã Hầu tử…

Nhiễm Lam quay về phía Bạch Âm nói.

Bạch Âm xoa cằm trầm tư một lúc nói:

- Tạm thời không nên động đến Hầu Phí. Cái con hầu tử đó thực lực quá mạnh. Chắc chỉ Đẳng Tất huynh đệ mới có thể so bì với nó. Còn như Lưu Tinh thì…cái gã gia hỏa ấy.

Bạch Âm nói chung đối với Tần Vũ cực kì khinh bỉ.

- Không lên quá cẩu thả. Hãy để tâm một chút. Gã Lưu Tinh xem ra tu luyện đặc thù công pháp. Ngươi xem hắn toàn thân khí tức không tán phát lấy một điểm thì tự hiểu. Ta cho rằng, công kích của hắn khẳng định quỷ dị phi thường.

Trang Chung ở bên cạnh đề tỉnh nói.

Mục Húc cũng trở lên khinh bỉ nói:

- Quản đến bọn hắn nhiều làm gì. Mọi người còn nhớ Phó Động chủ từng nói không, một nghìn hộ vệ, mà tổng cộng chỉ có năm nghìn. Vậy một nghìn hộ vệ đó ở đâu ra?

Ngay lập tức, các đại Hộ pháp trở lên trầm mặc.

Một Hộ pháp đối với thực chất quản lý quân đội hộ vệ xem lại rất quan trọng. Số hộ vệ nhiều hay ít đánh giá thực lực cá nhân. Hai nữa, thủ hạ của mình càng nhiều thì địa vị bản thân tự nhiên càng cao.

Mười ba vị hộ pháp, mỗi người số lượng hộ vệ không giống nhau. Ví dụ như đệ nhất hộ pháp Cầu Long Đẳng Tất, tuy hắn đích thị chỉ có một mình nhưng trong năm nghìn hộ vệ thì hắn lắm giữ một nghìn. Đấy là sức mạnh thực lực! Đồng nghĩa đại diện cho địa vị của hắn.

o0o

- Đại ca! Đại ca, ta có việc khẩn!

Tra Phách ở phía ngoài mật thất cao giọng gọi. Hắn trong tâm có điểm bất mãn:

- Đại ca thật là… chỉ luôn luôn bế quan thôi. Mà khi bế quan thì lại không cho phép ai quấy nhiễu, thậm chí đến cả truyền tấn lệnh cũng không dùng.

Mỗi khi có việc quan trọng cần cầu kiến Tra Hồng, tất phải đứng ở bên ngoài như thế cao giọng gọi.

Cùng với một loạt tiếng động, thạch môn liền mở ra. Tra Hồng nét mặt lạnh lùng đi ra, nhìn thấy Tra Phách liền quát:

- Lão nhị, ta cương tài bế quan, ngươi ở bên ngoài sao lại làm ầm ĩ lên vậy. Có việc gì quan trọng không, mau nói đi!

Tra Hồng tuy tức giận, nhưng Tra Phách đã đến gọi hắn, khẳng định không phải việc nhỏ.

- Đại ca, ta mời được hai vị Hộ pháp.

Mặt Tra Phách trở nên thần bí.

- Hơn nữa, trong đó có một người mạnh phi thường.

Tra Hồng nhất thời ánh mắt sáng rực.

Tại hải để tu yêu thế giới, hộ pháp càng, càng có lợi. Đối với các đại thế lực mà nói, muốn mời một người cũng chưa chắc được. Dĩ nhiên hộ pháp tối thiểu phải đạt Nguyên Anh kỳ cao thủ, công kích lực càng nhiều thực lực càng mạnh.

- Mạnh hi thường? Đạt đến mức nào mà là mạnh?

Tra Hồng trong tâm đại hỉ

Hắn đã lấy được Hắc Sắc Ngọc Hạp. Hắn tin chắc có một ngày tự đối diện với tam đại thế lực. Mà xem ra đi đối chọi với tam đại thế lực, tất yếu phải có nhân mã, cao thủ. Hắn hiện tại quá ít loại siêu cấp cao thủ này.

- Đệ và bọn Bạch Âm bốn người, tất cả cộng lại là năm người. Đại ca nói xem có phải là rất mạnh hay không. Thế mà bọn ta liên thủ, chỉ trong chớp mắt bị cái gã gia hoả đánh thối lui, căn bản không chút phản kháng. Ta cảm giác cái gã gia hoả đó so với Đằng Tất không thể yếu hơn!

Tra Phách tự đắc nói. Mời được hộ pháp cao thủ như thế, hắn đương nhiên rất cao hứng.

- Không yếu hơn so với Đằng Tất?

Tra Hồng trên mặt không cầm được xuất hiện nét cười nhẹ. Ban đầu chỉ có một Đằng Tất làm hộ pháp, Tra Hồng hắn đã có được biết bao nhiêu thực lực, thế mà hiện tại lại có thêm được một cao thủ đẳng cấp như Đằng Tất nữa.

Tra phách cười nói:

- Đại ca, không lên nghĩ nhiều, theo đệ đi nào. Đại ca có thể chuẩn bị chính thức công nhận bọn hắn Hộ pháp chi danh và cung cấp Xích Huyết Huyết lệnh nhận mệnh!

Cấp Xích Huyết Huyết lệnh!

Việc cấp Xích Huyết Huyết lệnh, chỉ có Động chủ mới có tư cách. Tra Phách làm phó Động chủ, có thể bổ nhiệm một người làm hộ pháp, nhưng đại sự như thế tất phải Động chủ đích thân đến.

- Hảo! Ta quay lại chuẩn bị nhất hạ Xích Huyết Huyết lệnh. Ngươi mau đến đại điện triệu tập các vị Hộ pháp cùng với các vị hộ vệ đội trưởng. Ta cũng sẽ nhanh đến thôi.

Tra Hồng lập tức khẩn trương, trực tiếp theo hướng điện tàng bảo các đi đến.

Nhận mệnh hộ pháp, có phải là đại sự.?

Không chỉ có mười ba vị hộ pháp, một số hộ vệ tiểu đội trưởng đã tụ tập tại đại điện. Theo lý thuyết, các hộ vệ tiểu đội một trăm người một đội ứng với năm mươi hộ vệ đội trưởng. Tuy

nhiên có không ít người đang đi truy lùng Tần Vũ.

o0o

Xích Huyết động phủ ở phía đông có hai khu liền nhau tại Lân Địa độc viện trở thành trụ sở của Tần Vũ và Hầu Phí ở Xích Huyết động phủ. Mỗi một độc viện có ba nữ tu yêu giả. Những nữ tu yêu giả này trên mặt mỗi người đều rất yêu mị, đồng thời cũng rất thông minh biết nghe lời.

Đông khu có hơn mười mấy độc viện cộng với một hoa viên. Tần Vũ cùng Hầu Phí ngồi tại chiếc bàn đá tại hoa viên, xem ra đang cười nói.

- Cung hỉ! Tại hạ là Ba Minh, đây là nhị đệ Ba Kiếm, còn đây là tam đệ Ba Sơn. Ba huynh đệ ta cũng là hộ pháp của Xích Huyết động phủ.

Ba người đó xem ra rất giống nhau. Một đại hán thân mặc huyền thanh sắc chiến giáp đi lại phía này, cùng Tần Vũ, Hầu Phí đánh động giới thiệu.

Hầu Phí ánh mắt sáng lên, cười hắc hắc quái dị nói:

- Rùa đen! Ta gọi Hầu Phí, còn đây đại ca ta Lưu Tinh. Ba vị huynh đệ trông cũng chắc chắn đấy. Sau này thế nào cũng phải so tài cùng ta.

Ba huynh đệ sắc mặt nhất biến. Ba Minh liền cười nói:

- Hầu Phí huynh đệ! Bọn ta đã nghe nói về sự lợi hại của huynh rồi. Trang Chung mang Địa Kình Thiên Giáp còn không đỡ được công kích của huynh, ba huynh đệ bọn ta cũng chắc chắn là trụ không nổi rồi. Huynh cần gì phải để ý đến bọn ta.

Ba Minh ba huynh đệ này xem ra cũng rất thông minh, trực tiếp nhận thua.

- Mất cả hứng!

Hầu Phí xem ra rất thất vọng.

- Hà hà, Ba Minh ba người bọn ngươi không ngờ có thể tự nhận thua đơn giản như thế. Hiếm thấy đấy! Tuy nhiên là Hầu Phí huynh đệ thực lực quá mạnh. Cũng không thể trách ba người các ngươi được.

Bạch Âm cười nói, từ xa tiến. Bên cạnh hắn còn có Nhiễm Lam, Mục Húc cùng Trang Chung.

Ba Minh tam huynh đệ nhìn Bạch Âm một cái hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

- Ô, hôm nay ở đây thật là đông người. Cái vị đẹp trai kia là ai thế, xem ra cũng là Hộ pháp!.

Hai mĩ nữ đi lại, một người toàn thân mặc màu xanh, người còn lại y phục toàn màu hồng.

Thanh y nữ tử cười nói:

- Nô gia là Yến Thanh , xin ra mắt hai vị.

Bên cạnh, hồng y nữ tử kiều mỵ nói:

- Còn nô gia là Tây Diễm, ra mắt hai vị.

- Ha ha, bọn lưỡng cá xà nữ người đến đây dụ hoặc ai thế, a ha ha…..

Theo tiếng cười lớn, hai đại hán tiếp đó đi đến. Tần Vũ dùng linh thức quét qua phát hiện bổn thể bọn này là hai điều hổ鯊.

- Vu Đồng!

- Vu Phong!

Hai vị đại hán lập tức giới thiệu nói.

- Đại ca ta là Lưu Tinh, ta là Hầu Phí!

Hầu Phí lơ đãng, tuỳ tiện nói vài câu.

- Bạch Âm bọn hắn bốn người, ba vị huyền quy, hai vị hổ 鯊 , hai vị mỹ nữ , tính ra là mười một người, còn hai người nữa là ai thế?

Ngay lúc sau, phía xa vang vọng tiếng cười lớn.

- Vu Đồng, Vũ Phong hai vị, bọn ngươi quả nhiên không đợi ta. Ha ha, đến muộn, tạ hạ Tang Mặc, ra mắt hai vị.

Tang Mặc đột ngột xuất hiện, cười lớn đi đến.

Ngồi ở bên cạnh đó, Tần Vũ nhẹ nhàng quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Tang Mặc.

- Tang Mặc! Ta tên gọi Lưu Tinh.

Tần Vũ đã đứng dậy, ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ trên thân Tang Mặc. Trên mặt lộ ra một nét cười cao thâm mạc trắc, làm người khác không sao lý giải vì sao Tần Vũ cười.

Tang Mặc trên mặt cười gượng.

Lúc bọn người khác đến, Tần Vũ đơn giản không nói một lời.

Hơn nữa, toàn thân Tần Vũ toát ra một vẻ làm người khác cho rằng hắn là con người vô cùng lạnh lùng, vì thế chẳng ai dám đến bắt chuyện với hắn. Giờ thấy Tần Vũ lại nói chuyện với Tang Mặc nên tất cả đều lấy làm kỳ quái.

- Tang Mặc hộ pháp?

Tần Vũ nói tiếp.

Tang Mặc giật minh kinh tỉnh trở lại, nhìn chăm chú Tần vũ, sau đó cười nhẹ nói:

- Lưu Tinh huynh đệ, hiện tại ta nhìn ngươi, có cảm giác như gặp lại cố nhân, vì thế có sự thất thố.

Tang Mặc này nói dối căn bản không hề chớp mắt.

Tần Vũ cũng cười nhẹ, sau đó tiếp tục ngồi xuống tự uống trà một mình.

Tang Mặc trong não không ngừng tìm tòi suy nghĩ. Bởi vì nhìn thấy Tần Vũ lần đầu lúc trước, trong lòng hắn xuất hiện một loại cảm giác như là đã gặp người này rồi. Nhưng hắn nghĩ mãi không ra là làm sao trước đây mình lại gặp qua được Lưu Tinh Hộ pháp.

- Gã Lưu Tinh này xem ra quỷ dị. Nếu như ta đã gặp qua, khẳng định ta không thể quên. Nhưng chắc chắn là ta cùng hắn đã gặp qua.

Tang Mặc khẳng định rất chắc chắn. Cái cảm giác trong tâm, căn bản không thể hoài nghi.

Một thời gian sau, một trung niên thanh y tiến lại.

- Hầu Phí huynh đệ, Lưu Tinh huynh đệ! Đây là Đằng Tất lão đại.

Đằng Tất lão đại thực lực rất mạnh, có thể tính là đã đạt tới Đổng Hư cảnh giới.

Yến Thanh cười mê hoặc nói, thậm chí còn đánh mắt với Đằng Tất.

Đằng Tất nhìn hướng Hầu Phí, ánh mắt sáng lên, nói:

- Đằng Tất!

Đằng Tất trên thân khí thế đột nhiên trực tiếp bắt đầu tăng lên, chiến ý. Đằng Tất phát hiện thấy Hầu Phí bất phàm, chiến ý lập tức tăng lên.

Hầu Phí nào có thể sợ chứ?

- Hắc hắc! Ngươi chính là người bọn hắn nói là Đằng Tất. Thật không tồi! Ta gọi Hầu Phí.

Hầu Phí cười quái dị, chỉ là đối với khí thế của Đằng Tất không có để tâm, đồng thời trên thân Hầu Phí tán phát như một dạng cái thế hung thú khí tức rất khủng bố.

Cảm thụ được khí tức của Hầu Phí cùng Đằng Tất, những Hộ pháp khác cùng trợn cả mắt lên.

Từ ngày hôm nay, trong số các hộ pháp đã xuất hiện một siêu cấp cao thủ mà bọn hắn không thể theo kịp.

- Rất tốt. Khu vực này quá nhỏ. Sau này chúng ta sẽ tìm một chỗ khác tái chiến.

Đằng Tất kết thúc ngắn gọn.

Hầu Phí lắc lắc cái đầu, tay cầm hắc bổng múa lên hai cái, cao

ngạo nói:

- Hắc hắc! Không cần quan tâm là lúc nào, nếu ngươi tìm ta thì ta sẽ đấu với ngươi.

Hầu Phí trong mắt rõ sự hưng phấn căn bản không một chút nào yểm sức.

- Cầu Long, thiên phú dị bẩm! Nguyên Anh hậu kỳ Cầu long! Nếu ta không tiến nhập trạng thái cuồng bạo thì cũng không chắc có thu thập được hắn.

Hầu Phí liếm môi, hấp háy mắt, thầm nghĩ.

Nhưng một lúc sau, Tang Mặc đứng ở bên cạnh suy nghĩ, đôi mắt đột nhiên mở to ra.

- Tu tiên giả, phải rồi chính là tu tiên giả!

Tang Mặc đột nhiên phát hiện, người trước mắt cho hắn một cảm giác giống như tên tu tiên giả. Tuy nhiên hai người khí chất sai lệch cực rất lớn.

Tang Mạc nhìn một lúc Tần Vũ, trong tâm hốt nhiên nhất động:

- Phương pháp tu luyện quả là quái dị. Thôn phệ nhất công khí tức, ai có thể nói chính xác hắn là tu tiên giả hay tu yêu giả, thế nhưng hắn cũng không một chút khí tức tu tiên giả, cũng không một tý khí tức tu yêu giả.

Căn cứ vào cảm giác trong lòng, Tang Mặc có đôi chút hoài nghi Tần Vũ. Tần Vũ không một chút khí tức, tuy nhiên vô pháp xác định hắn có phải là tu tiên giả, mà Tần Vũ cũng có khả năng là

một tu tiên giả.

- Lưu Tinh huynh đệ!

Tang Mặc mỉm cười đi đến phía Tần Vũ.

Tần Vũ nhường mắt lên, sau đó tiếp tục uống trà, căn bản không lý tới Tang Mặc

- Chính yếu đã cùng ta giao thủ, khẳng định có thể đoán ra. Một con người có thể thay đổi nhưng hắn tu luyện vài chục năm đến cả trăm năm rồi thì tính chất năng lượng không thể cải biến được.

Tang Mặc trong tâm rất là khẳng định. Nếu như trước mắt chính thị là tu tiên giả, ngoại biểu khí chất cải biến, nhưng nội bộ công lực năng lượng chất thì tuyệt đối không thể thay đổi.

Tang Mạc cười nói:

- Lưu Tinh huynh là đại ca của Hầu Phí huynh, nhất định công lực bất phàm. Ta, Tang Mặc, cũng muốn thử một chút, có thể được không?

Tần Vũ mở to mắt nhìn Tang Mặc một lúc, nói:

- Ngươi ư?

Tang Mặc cười cười gật đầu.

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Tốt, ta đáp ứng ngươi!

Đồng thời mọi người ở đó bắt đầu tập trung tinh thần để nhìn,

còn Tang Mặc trên mặt xuất hiện sự vui mừng, nói:

Xin mời Lưu Tinh huynh đệ xuất thủ!

Tần Vũ ánh mắt đột nhiên sáng lên, đồng thời một đạo hắc sắc phi kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu Tần Vũ. Nhìn thấy hắc sắc phi kiếm của Tần Vũ, Tang Mặc đã có chút thất vọng. Hắn nhớ bản thân truy sát tu tiên giả tịnh không nhìn thấy hắc sắc phi kiếm

- Diễn Ảo Kiếm Quyết đệ tam thức - Tật Phong Ảo Ảnh!

Cùng với kiếm quyết của Tần Vũ, hắc sắc phi kiếm tốc độ nhanh như thiểm điểm, chọt biến mất khỏi tầm mắt mọi người, những người trong trường chỉ hấy vài tia hắc sắc kình phong. Tang Mặc căn bản không kịp tránh né, liền bị hắc sắc kình phong *"xuy phất"* đánh vào người.

Ngay lập tức y phục toàn thân của Tang Mặc bị cắt nát, cả người dường như trần như nhộng, tóc tai tán loạn.

- Ha ha… Tang Mặc ngươi xem ra rất trắng đấy!

Nhiễm Lam ha hả cười lớn nói.

Yến Thanh ôm miệng cười nói:*" Tang Mặc hộ pháp sao bảo bối của người không bằng một cây kim thế kia."*

"Không bằng một cây kim, oa ha ha…" Hầu Phí cười ầm ĩ, bọn người khác cũng bắt đầu cười lớn.

- Không biết tự lượng sức!

Tần Vũ nói rồi tiếp tục ngồi xuống, thong thả thưởng trà, căn bản không để ý đến sắc mặt khó coi của Tang Mặc.

Chương 119

Truy Sát Lệnh

- Không phải? Thực không phải là năng lượng có tính chất sí nhiệt, thay vào đó lại có tính âm lãnh và hủ thực?

Tang Mặc lòng vô cùng thất vọng,dù hắn vẫn có điểm nghi ngờ,do cảm giác tâm linh khó nói thành lời khiến hắn khó có thể bỏ qua cho Tần Vũ.

Nhưng ngay lúc đó Tang Mặc từ trong thâm tâm hồi tỉnh lại.

- A!

Nhìn thấy biểu hiện khó coi của mình,lại nghe thấy tiếng cười của những hộ pháp khác, sắc mặt Tang Mặc hoàn toàn biến đổi, yêu nguyên lực phát ra dữ dội, bao kín lấy thân thể, sau đó triển khai thân pháp phóng thẳng vào độc viện của hắn.

Hầu Phí trỏ tay về độc viên của Tang mặc cười ha hả:

- Hắc hắc… Đường đường một đại nam nhân không ngờ cái đó lại nhỏ vậy, thật đúng là buồn cười quá, A, phải rồi, vừa rồi các người so sánh cái gì nhỏ như kim ấy nhỉ, thật ra cái gì vậy?

Chúng nhân lại được một phen cười lớn, Yến Thanh và Tây Diễm cũng che miệng cười. Đứng không xa là bọn thị nữ đang đứng chờ nghe mệnh lệnh cũng che miệng cười. Lúc này chỉ có mình Tần Vũ là nhẹ nhàng uống trà, không cười cũng không nói gì.

Liếc nhìn về phía độc viên, khoé miệng Tần Vũ hơi nhếch lên.

Tâm tư của Tang Mặc, Tần Vũ sao lại không hiểu? Ngày hôm

nay Tần Vũ khi chuẩn bị ẩn tàng thân phận, những vấn đề có dẫn đến khả năng tiết lộ thân phận đều đã được hắn nghĩ qua.

Tần Vũ hiểu tâm linh cảm giác của một người là vô cùng huyền diệu, cũng giống như Tần Vũ và Tiểu Hắc, dù ở cách nhau rất xa nhưng vẫn cảm nhận được nhau. Tần Vũ vẫn thường lo việc Tang Mặc có thể hoài nghi thân phận

của mình.

Do đó mà Tần Vũ đã sớm chuẩn bị trước.

Tinh Thần chân hoả của Tần Vũ vốn có hai mặt. Thông qua trận pháp có thể cải biến thành Thái Dương chân hoả hoặc Thái Âm chân hoả. Tinh Thần Chi Lực của hắn cũng có thể thông qua trận pháp để cải biến tính chất, do vậy trên Diễm Sí kiếm Tần Vũ đã dùng tử kim bố trí thành trận pháp cấm chế.

Tinh Thần Chi Lực ở bên trong Diễm Sí kiếm, khi đi qua trận pháp cấm chế, liền tự động chuyển hoá thành năng lượng Thái Âm.

Đương nhiên nếu như Tần Vũ muốn, hắn có thể bố trí trận pháp tương phản, như vậy có thể chuyển hoá Tinh Thần Chi Lực thành năng lượng Thái Dương.

- Ha ha, các vị Hộ pháp đều tụ tập tại đây à. Động chủ có lệnh, yêu cầu mọi người tụ tập tại đại điện. Các vị Hộ pháp mau chấp hành lệnh, Hầu Phí và Lưu Tinh huynh đệ chuẩn bị đi, Ồ, Tang Mặc hộ pháp đâu?

Tra Phách nghi hoặc.

Yến Thanh cười bỡn:

- Tang Mặc hộ pháp vừa rồi cùng Lưu Tinh hộ pháp đùa giỡn,

chắc giờ đang chịu đả kích nặng nề.

- Đại tỷ, người không đi an ủi vết thương lòng của Tang Mặc à?

Tây Diễm cười nhìn Yến Thanh. Yến Thanh ấn tay vào huyệt mi tâm Tây Diễm nói:

- Muốn đi thì ngươi đi đi, đối với Tang Mặc ta không còn chút hứng thú!

Trải qua một lúc huyên náo, mười ba vị Hộ pháp và Tần Vũ, Hầu Phí cũng tiến vào trung ương đại điện.

o0o

Tần Vũ vào đến đại điện, lòng không khỏi cảm thán. Luận về quy mô lớn nhỏ, đại điện của Xích Huyết động phủ này thậm chí còn hơn cả hoàng cung đại điện của Tiềm Long đại lục. Chỉ cần nhìn một cây cột vàng to lớn là có thể hiểu. Trong hoàng cung cũng có cột vàng, nhưng thực ra bên trong vẫn là sắt, chỉ là tráng một lớp vàng bên ngoài mà thôi.

Nhưng những cây cột vàng này đều là đồ thật cả.

Tra Hồng khuôn mặt vui vẻ bước lên trên, dung mạo hào sảng khí khái to lớn ngồi xuống. Bên dưới là các Hộ pháp cùng hơn hai mươi Hộ vệ tiểu đội đội trưởng.

- Bái kiến Động chủ!

Tra Phách và mười ba vị Hộ pháp lập tức nghiêng mình nói, bọn Tần vũ cũng bắt chước nghiêng mình. Nhưng đám người đằng sau gồm hơn hai mươi Hộ vệ tiểu đội trưởng thì quỳ hẳn xuống, rất là cung kính.

Tra Hồng vung tay nói:

- Tất cả đứng lên.

Hơn hai mươi Hộ vệ tiểu đội trưởng liền đứng lên. Thật ra vốn có năm mươi vị hộ vệ tiểu đội trưởng. Nhưng phần lớn đã ra ngoài truy bắt Tần Vũ rồi.

- Lưu Tinh cùng Hầu Phí đằng kia mau tiến lên phía trước!

Tra Hồng cười nói. Lúc này dù thái độ Tra Hồng rất vui vẻ, nhưng cả mười ba vị Hộ pháp đều rõ Tra Hồng vốn là con người lạnh lùng, tâm ngoan thủ lạt.

Tần Vũ cùng Hầu Phí tiến lên phía trước.

- Động chủ, ta chính là Hầu Phí!

Hầu Phí nhìn thẳng vào Tra Hồng, căn bản là không có chút tôn trọng nào.

Tra Hồng nhìn Hầu Phí, linh thức quét qua không khỏi cảm thấy rất hài lòng. Hắn đã biết Hầu Phí là cao thủ có thể ngang với Cầu Long Đằng Tất. Sau đó hắn nhìn Tần Vũ liền giật mình. Khí tức xung quanh Tần Vũ như bị thôn phệ mất thật khiến người kinh hãi.

- Tại hạ Lưu Tinh!

Tần Vũ không chút nhún nhường nói

- Lưu Tinh, ngươi học lại công pháp gì mà không phát ra một chút khí tức nào vậy ?

Tra Hồng tra hỏi.

Thực tế là Tra Hồng cũng có điểm hoài nghi. Nói về tâm pháp huyền diệu thì tu yêu gia không như tu tiên giả hay tu ma giả. Công pháp huyền diệu như vậy xuất hiện trên thân tu yêu giả khẳng định sư môn của người đó không hề giản đơn.

- Đây là bí kỹ của sư môn, không có truyền ra ngoài.

Tần Vũ trực tiếp nói.

Tần Vũ trong lòng cũng có điểm lo lắng:

- Tra Hồng này công lực cực cao, ta hiện tại lại không có khí tức của tu yêu giả, cũng không có khí tức của tu tiên giả, khí tức gì ta cũng không có. Nếu hắn nghi ngờ thân phận của ta thì sẽ có chuyện phiền phức.

Từ biểu tình của Tra Hồng, Tần Vũ căn bản không đoán ra được trong lòng Tra Hồng nghĩ gì.

- Ô, hoá ra là như vậy!

Tra Hồng vẫn cười vui vẻ, tựa hồ không có chút giận dữ. Chỉ nhìn Tần Vũ một cách có dụng ý, rồi lại nhìn Tang Mặc một cái. Trong lòng Tần Vũ có chút lo sợ, nhưng trên mặt vẫn không có biến đổi gì.

- Tra Hồng đã biết sự tình phát sinh vừa rồi, không biết có nghi ngờ không?

Tần Vũ thầm nghĩ.

Nhưng hắn cũng không quá khẩn trương, nếu đánh không lại

thì chạy… hà huống… còn có thần thú Hầu Phí bên cạnh, Tra Hồng muốn đối phó với bọn họ cũng không dễ.

- Xích Huyết động phủ của ta có thể mời được Hầu Phí, Lưu Tinh huynh đệ các vị làm Hộ pháp thật đúng là vinh hạnh cho Xích Huyết động phủ. Đây là Xích Huyết huyết lệnh, cũng là Hộ pháp lệnh bài của Xích Huyết động phủ. Có lệnh bài này trong phạm vi tám trăm vạn dặm tuyệt đối không ai dám làm phiền các người.

Tra Hồng cười rồi lấy từ trong người ra hai khối lệnh bài. Lập tức một thị nữ đang đứng hầu bên cạnh liền tiếp lấy lệnh bài rồi đi xuống, đến bên cạnh Tần Vũ và Hầu Phí.

- Hai vị Hộ pháp vui lòng tiếp nhận Xích Huyết huyết lệnh, kể từ hôm nay, hai người trở thành Đệ thập tứ Hộ pháp và Đệ thập ngũ Hộ pháp của Xích Huyết động phủ.

Tra Hồng cười nói. Thứ tự hộ pháp tịnh không án chiếu theo công lực mà xắp xếp, chỉ là theo thứ tự đảm nhiệm mà xắp xếp.

Tần Vũ cùng Hầu Phí liền tiếp lấy lệnh bài.

- Cung hỷ Hầu Phí huynh, Lưu Tinh huynh!

Đằng Tất không ngờ lại là người đầu tiên đứng ra. Nhìn Tần Vũ một cái rồi mục quang Đằng Tất tập trung trên thân Hầu Phí:

- Hầu Phí huynh, đừng quên ước định lúc trước giữa hai chúng ta!

- Hắc hắc… Yên tâm đi, Hầu gia ta có cơ hội sẽ phụng bồi!

Hầu Phí không hề để tâm.

Những người còn lại trong mười ba Hộ pháp tất cả cũng đến

chúc mừng. Dù cho bọn họ làm ra vẻ như vậy, nhưng hình như là bị buộc phải làm.

- Được rồi, giờ bàn đến vấn đề kế tiếp. Quy củ của Xích Huyết động phủ mọi người cũng đã biết. Bản thân mỗi một Hộ pháp đều có hộ vệ trực thuộc. Hiện tại có thêm hai vị hộ pháp mới là Lưu Tinh và Hầu Phí nên nhân số của các vị Hộ pháp cần phải điều chỉnh một chút.

Tra Hồng nói.

Ngay lập tức những người trong đại điện liền yên tĩnh lại.

Mười ba Hộ pháp nhìn nhau, không ai nói lời nào. Hôm nay tụ họp tại đại điện chủ yếu cũng chính là vì vấn đề này. Xích Huyết huyết lệnh kia chỉ đại biểu cho thân phận. Còn hộ vệ trực thuộc mới là thực lực thực sự.

Mọi người có mặt đều im lặng chờ mệnh lệnh của Tra Hồng

- Lão nhị, hãy công bố một lượt về hộ vệ trực thuộc của các vị hộ pháp!

Tra Hồng đạm nhiên nói.

Tra Hồng tiến lên một bước nói:

- Nhóm Ba Minh gồm Huyền Quy ba huynh đệ cả bọn có tám trăm hộ vệ. Vu Đồng, Vu Phong hai huynh đệ có sáu trăm hộ vệ. Tang Mặc có ba trăm, Yến Thanh và Tây Diễm cùng nắm giữ sáu trăm hộ vệ. Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung cộng lại một nghìn hai trăm. Đằng Tất hộ pháp có một nghìn. Còn dư năm trăm hộ vệ trực thuộc tại đệ.

Thực tế là Phó Động chủ và Động chủ không cần hộ vệ. Vì

ngay khi có Xích Huyết hắc lệnh thì có thể tuỳ ý điều động hộ vệ.

Mặc dù những hộ vệ này đều trực thuộc Hộ pháp nhưng Phó Động chủ và Động chủ vẫn có quyền điều động.

- Đại ca, huynh định phân phối như thế nào?

Tra Phách cung kính nói.

Trên đại điện, mười ba hộ pháp đều chú tâm lắng nghe mệnh lệnh của Tra Hồng. Dù Tần Vũ cùng Hầu Phí cũng lắng nghe nhưng lại không để tâm lắm, chỉ là vì việc hộ vệ nhiều hay ít cũng quyết định đến địa vị về sau tại Xích Huyết động phủ. Những hộ vệ này về sau sẽ nghe mệnh lệnh của mình, theo ý mình mà điều động.

"Tra Phách lúc trước nói sẽ cấp một nghìn, để ta xem các người lấy đâu ra một nghìn người". Tần Vũ linh thức quét qua, biểu tình những người có mặt Tần Vũ đều nắm rõ, có mặt ở đây ngoại trừ Đằng Tất không quá quan tâm ra, những người khác đều có vẻ rất khẩn trương.

- Lão nhị, ta nhớ sau khi lão tam chết thì năm trăm hộ vệ trực thuộc của đệ ấy được phân phối cho các Hộ pháp, vậy đã phân chia như thế nào?

Tra Hồng phát thoại.

Tra Phách cân nhắc một lúc rồi nói:

- Sau khi tam đệ chết, năm trăm hộ vệ của đệ ấy có một trăm là cấp cho Vu Đồng, Vu Phong hai huynh đệ, một trăm khác cấp cho Yến Thanh tỷ muội, còn lại ba trăm hộ vệ thì cấp cho bọn Bạch Âm bốn người".

Nghe đến đây, mọi người trong lòng cũng hiểu được một phần.

Có vẻ như những ai đã nhận được hộ vệ lúc trước giờ đều phải nôn ra.

Yến Thanh tỷ muội, Vu Phong, Vu Đồng cùng Bạch Âm bốn người sắc mặt đều khó coi. Lúc trước để có được đám hộ vệ đó bọn họ đã phải thương nghị với những người khác, đều phải tốn hao nhiều mới có thể đạt được. Hiện tại nếu như bị lấy lại thì bọn họ có thể coi như là mất trắng.

Trên mặt Tần Vũ xuất hiện một nụ cười, hắn đã đoán ra được ý tưởng của Tra Hồng.

- Được lắm, vậy thu hồi lại năm trăm hộ vệ, thêm vào đó năm trăm hộ vệ của lão nhị, vậy là được một nghìn hộ vệ. Một nghìn hộ vệ này sẽ do Hầu Phí, Lưu Tinh hai vị Hộ pháp đồng quản lý. Mọi người có ý kiến gì không?

Tra Hồng quét mắt nhìn mọi người.

Mười ba vị Hộ pháp còn có thể nói gì, tự nhiên chỉ còn biết nghe lệnh.

- Rất tốt! Vậy sau khi một nghìn hộ vệ cùng mọi người quay trở lại sẽ tiến hành xắp xếp.

Tra Hồng cười nhẹ.

Nhưng ngay lúc đó, một Hộ vệ tiểu đội đội trưởng từ bên ngoài chạy vào, sắc mặc đầy vẻ kinh hoàng nói:

- Động chủ, đại sự không hay rồi, chết rồi, tất cả đều chết rồi.

- Đừng có hốt hoảng như vậy, nói rõ ràng ta nghe.

Tra Hồng bình tĩnh hét lên, nhưng sắc mặt hắn thực sự tái đi, hắn nghe *"chết rồi, tất cả đều chết rồi"* là đã có một dự cảm không hay, các Hộ pháp dưới điện cũng có dự cảm không hay.

Chúng nhân đều hướng về gã Hộ vệ tiểu đội đội trưởng.

Tiểu đội trưởng đó hít lấy một hơi dài rồi nói:

- Động chủ, lúc trước chúng tôi theo mệnh lệnh của người ra ngoài truy bắt hắc ưng, các tu yêu giả trong phạm vi tám trăm vạn dặm tự nhiên cũng được chúng tôi theo dõi, rất nhanh chúng tôi đã phát hiện được con hắc ưng đó.

Nghe đến đây, trong lòng Tần Vũ chấn động một cái.

Truy bắt hắc ưng?

"Họ chắc là truy bắt Tiểu Hắc!" Tần Vũ trong lòng rất nhanh tự suy ngẫm, *"Tại sao họ phải truy bắt Tiểu Hắc, án theo đạo lý thì Tang Mặc và Tra Hồng nên truy bắt ta mới đúng"*. Hốt nhiên linh quang loé lên trong lòng hắn liền hiểu ra mọi chuyện.

Tần Vũ trong lòng cười khổ.

Tiểu Hắc bị truy bắt khẳng định là vì chuyện của mình. Tang Mặc đã biết quan hệ giữa mình và Tiểu Hắc, khẳng định là muốn bắt Tiểu Hắc để dẫn dụ mình xuất hiện.

- Nói, sau khi phát hiện hắc ưng thì sao?

Tra Hồng tái mặt quát.

Hộ vệ tiểu đội trưởng nuốt khan một cái rồi nói tiếp:

- Sau đó một phân đội gồm năm mươi người thuộc tiểu đội của

tôi, thêm vào đó là gần chục tu yêu giả xung quanh đó đã liên thủ cùng tróc nã hắc ưng. Ai mà nghĩ… ai mà nghĩ được hắc ưng lại quá sức khủng bồ. Quá sức khủng bố...

- Chỉ huy phân đội năm mươi người cũng chính là phó đội trưởng trong tiểu đội của tôi, hắn ta trước khi chết chỉ kịp truyền tấn đến tôi… *"Hắc quang, toàn bộ chết rồi!"* Nửa ngày sau đó tôi mới phát hiện được truyền tấn từ một số thi thể của các tu yêu giả, nói với tôi rằng phân đội cùng với chục tu yêu giả toàn bộ chết cả, không một ai còn sống sót!

Hộ vệ tiểu đội trưởng lúc này vẫn còn cảm thấy khó tin.

Không khí đại điện lập tức như bị đè nén. Nhiều năm nay, trong lãnh địa của Xích Huyết động phủ không có ai dám khoa trương như vậy, trực tiếp tiến hành giết chóc với hộ vệ của Xích Huyết Động Phủ. Cả những cao thủ thực lực Nguyên Anh kỳ cũng đều biết đạo lý nặng nhẹ.

Một khi giết chết hộ vệ thì sẽ kích động Tra Hồng, kết quả sẽ là thảm khốc.

Tần Vũ thầm thở ra một hơi:

- Tốt quá, Tiểu Hắc cuối cùng không có chuyện gì.

Tra Phách tiến lên một bước nói:

- Đại ca, hắc ưng thực lực rất ư cường hoành, đại khái công lực cũng cỡ Nguyên Anh trung kỳ, những hộ vệ công lực yếu kém có bị giết thì cũng không tránh được. Muốn đối phó với hắc ưng này, chúng ta chỉ có cách là để cho các Hộ pháp xuất thủ.

Tra Hồng cũng gật đầu.

Đích xác, lúc này chính là lúc để các Hộ pháp xuất thủ. Hộ

pháp tồn tại cũng chính là để đối phó với những cao thủ như thế này.

- Lần này hộ vệ đã bị tổn thất một phần, do đó khi sự việc kết thúc, cần chiêu thu thêm hai trăm năm mươi hộ vệ. Năm mươi người trong đó bổ sung cho tiểu đội bị tổn thất, hai trăm hộ vệ kia sẽ dùng ban thưởng cho vị hộ pháp nào bắt được hắc ưng.

Trong mắt Tra Hồng có tia sát khí.

Dám giết hộ vệ của hắn, Tra Hồng trong lòng dĩ nhiên đã động sát ý.

- Thuộc hạ nguyện ý đi!

Bạch Âm tiến lên một bước nói,

Bạch Âm này cũng là cao thủ Nguyên Anh trung kỳ, công lực cũng gần Tra Phách. Hắn biết Tra Phách đã từng đánh bại hắc ưng, hắc tự nhiên cũng có khả năng đó, huống gì hắn không chỉ có một người.

Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung cũng đồng thanh nói:

- Thuộc hạ nguyện ý đi!

Tần Vũ trong lòng lập tức lo lắng, bọn Bạch Âm lúc trước không tiếp nổi một kích của Hầu Phí, nhưng thực lực của chúng không thể coi thường, Tần Vũ lúc trước có giao thủ một chiêu với Nhiễm Lam, đã nhận ra Nhiễm Lam tương đương với mình.

Bạch Âm đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, Tiểu Hắc có thể đối phó được không?

Bốn vị cao thủ vây công, Tiểu Hắc còn có cơ hội sao?

- Động chủ!

Tang Mặc bất ngờ bước lên trước một bước:

- Động chủ đã phân phối một nghìn hộ vệ cấp cho Hầu Phí hộ pháp và Lưu Tinh hộ pháp cùng cai quản. Hầu Phí hộ pháp thực lực cường mãnh nên không ai có gì dị nghị, bất quá Lưu Tinh hộ pháp thực lực như thế nào thì lại khó nói, tôi nghĩ sao không để cho Lưu Tinh hộ pháp có cơ hội đi bắt đồng thời cũng là một cơ hội để biểu lộ thực lực của mình.

Tang Mặc nói xong cười nhìn Tần Vũ.

"Hừm, để ta xem ngươi ứng đối thế nào. Nếu ngươi muốn cứu lấy hắc ưng thì phải phản lại Động chủ, đến lúc đó thì ngươi chỉ có chờ chết. Còn nếu ngươi tuân theo mệnh lệnh của động chủ thì ngươi phải nhìn hắc ưng đó chết, để ta xem ngươi chọn lựa thế nào ! Trừ phi ngươi không phải là tu tiên giả đó."

Chọn lựa?

- Tang Mặc, ngươi muốn chết!

Hoả nhãn Hầu Phí lấp loáng quang mang, toàn thân phát ra khí tức khủng bố của loài hung thú, hắc bổng trong tay cũng xuất ra, tựa hồ chỉ cần một câu không hợp là sát tử Tang Mặc ngay tại trận.

- Thuộc hạ nguyện ý đi!

Tần Vũ tiến lên một bước cười nói, sau đó nhìn lại Tang Mặc một cái:

- Tôi sẽ theo như lời Tang Mặc hộ pháp nói, đi bắt hắc ưng kia, cũng là để biểu lộ thực lực.

Chương 120

Vĩ Tùy

Tang Mặc đồng tử co rút lại.

Hiển nhiên đối với việc Tần Vũ mau mắn tiếp nhận nhiệm vụ như vậy, Tang Mặc cũng cảm thấy kinh ngạc. Bất quá sau một lúc tư lự, Tang Mặc đã có quyết định:

- Lưu Tinh? Ta phải xem coi ngươi có thực sự đi giết hắc ưng không.

Tần Vũ nhận nhiệm vụ này có hai kết quả. Một là Tần Vũ giết hắc ưng, vậy thì Tang Mặc cũng không còn cách gì, hai là Tần Vũ lúc lâm trận phản bội, thay vào đó giết các hộ pháp khác. Nếu là tình huống thứ hai thì cho dù Tang Mặc không có chứng cứ xác nhận Lưu Tinh Hộ pháp là tu tiên giả, vẫn có thể dùng tội danh phản bội để ép Tra Hồng xử tử Tần Vũ.

- Hắc hắc…

Một tràng quái thanh phát ra từ miệng Hầu Phí, toàn thân phát ta khí tức hung thú, trừng trừng nhìn Tang Mặc, sau đó nhìn Tần Vũ nói:

- Đại ca, cái tên Tang Mặc này nói để người đi là người đi sao, hắn mà có ý đồ gì, Hầu gia liền một bổng đập dẹp hắn luôn.

Lập tức Hầu Phí nhìn Tra Hồng, ngửng đầu nói:

- Động chủ, Hầu gia ta nhận chức Hộ pháp này là vì nể mặt Tra Phách huynh đệ, cái gì mà một nghìn hộ vệ. Đó chỉ là vì chức

trách nên Hầu gia ta mới nhận lấy, ta với đại ca cùng quản lý một nghìn hộ vệ có gì không được? Lại còn muốn biểu lộ thực lực nữa chứ, như quả Động chủ người cho rằng đại ca ta không được. Hắc hắc, vậy cũng tốt, ta cùng đại ca lập tức đi ngay, cái chức Hộ pháp này ta cũng không thèm.

Hầu Phí không chút để tâm, lập tức quay đầu không thèm nhìn Tra Hồng, mà hướng sang Tra Phách, tựa như từ trong lòng rút ra những lời thành khẩn nói:

- Tra Phách huynh đệ, không phải Hầu Phí này không nể mặt người, mà chỉ là ta không chấp nhận được nỗi oan ức này thôi.

Tra Phách vội nói:

- Hầu Phí huynh đệ, xin bình tĩnh lại, ta biết tính ngươi vốn thẳng thắn, đại ca cũng chưa nói gì cơ mà?

Tra Hồng nhíu mày, mục quang hướng về Tần Vũ.

Tần Vũ trước nhìn Hầu Phí nói:

- Phí Phí, không cần nóng vội, chẳng qua chỉ là truy bắt hắc ưng thôi mà? Chúng ta khi đã là Hộ pháp của Xích Huyết động phủ thì cũng phải làm vài việc chứ, bằng không ngồi lên chức Hộ pháp mà chẳng làm việc gì thì ta cũng cảm thấy áy náy.

Nói xong Tần Vũ liếc nhìn Tang Mặc một cái.

Tang Mặc ngược lại nhìn Tần Vũ cười nói:

- Lưu Tinh hộ pháp tích cực và động chủ như vậy, ta cũng cần phải học tập lòng trung thành của Lưu Tinh hộ pháp.

- Câm miệng! ai cần ngươi nói, đồ hai mặt này, ta nhìn ngươi là đã thấy ngứa mắt!

Cặp hoả nhãn Hầu Phí lấp loáng hung quang. Hắc bổng trong tay tựa như chuẩn bị xuất thủ, Tang Mặc nghe vậy sắc mặt lập tức biến đổi, nhưng hắn cũng không dám nói gì.

Tần Vũ hướng về Tra Hồng nói: Động chủ, đối với chuyện này, thuộc hạ xin vì Động chủ đi bắt hắc ưng.

Hầu Phí trừng mắt nhìn Tang Mặc, nhưng cũng không nói gì nữa.

- Ha ha… Tốt! Lưu Tinh hộ pháp trung thành như vậy, bổn Động chủ trong lòng rất vui mừng a, Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung, Lưu Tinh, năm vị Hộ pháp nghe lệnh!

Thanh âm của Tra Hồng bất ngờ vang lên một cách uy nghiêm.

Bạch Âm bốn người cùng Tần Vũ lập tức nghiêng mình nghe lệnh.

- Bổn Động chủ lệnh năm người các ngươi nửa ngay sau cùng xuất phát, bắt cho được hắc ưng, đến lúc nguy cấp, giết chết cũng không sao.

Tra Hồng hung ác nói, trong lời nói có ẩn hàm sát khí, việc giết chết năm mươi hộ vệ quả thật đã khiến Tra Hồng trong lòng phẫn nộ.

Tần Vũ, Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung năm người cùng nghiêng người nói:

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Tra Hồng để bọn họ nửa ngày sau mới xuất phát cũng chính là để bọn có nửa ngày chuẩn bị. Tần Vũ cùng Hầu Phí trực tiếp quay về nơi mình ở, bọn Bạch Âm bốn người cũng quay về. Có điều họ không quay về độc viện của mình mà tập trung tại độc viện của Bạch Âm.

o0o

Trong Xích Huyết động phủ, mỗi một khu độc viện đều có một thị nữ xinh đẹp mang các loại vật thực qua lại trên hành lang giữa các nơi. Tang Mặc mặc hồng bào dáng vẻ âm lãnh không quay về độc viện của mình, thay vào đó đi về hướng độc viện của Bạch Âm.

Một lục y thị nữ đứng nơi hành lang nhìn thấy Tang Mặc đi tới liền cung kính nói:

- *Hộ pháp!*

- Ừ!

Tang Mặc hắng giọng, căn bản không thèm nhìn thị nữ trực tiếp đi thẳng đến độc viện của Bạch Âm.

Trong Bạch Âm độc viện, bọn Bạch Âm, Nhiễm Lam bốn người đang tụ tập, cười nói bàn luận ồn ào, nhìn thấy Tang Mặc đi vào, trong bốn người Mục Húc hắng giọng một tiếng, sắc diện tỏ vẻ không vui.

- *Tang Mặc bái kiến các vị!*

Tang Mặc chắp tay hướng về bốn người nói.

Bạch Âm vẫn mỉm cười. Nhiễm Lam cùng Trang Chung thì không quan tâm, chỉ Mục Húc là cười lạnh nói:

- Tang Mặc đại tộc trưởng, hôm nay thật đúng là một ngày đẹp trời, không ngờ ngài lại đến thăm chúng tôi, thật là khiến cho tôi đây lo sợ a.

Trong mười ba hộ pháp, Mục Húc và Tang Mặc bản thể đều là Bát Trảo Chương Ngư, có điều Tang Mặc thuộc Bát Trảo Chương Ngư *"Tang tộc"*, còn Mục Húc thuộc Bát Trảo Chương Ngư *"Mục tộc"*. Hai tộc trước nay vì tranh ngôi vị đệ nhất tộc Bát Trảo Chương Ngư mà đã kết thành oán cừu lâu dài.

Trong lòng Tang Mặc nộ khí bốc lên, nhưng hắn nhanh chóng đèn nén nộ khí bản thân xuống.

- Mục Húc tộc trưởng, ta đến cũng là vì việc sinh tử của các người, nếu ngươi không quan tâm đến sinh tử của bản thân cũng như sinh tử của ba vị hộ pháp còn lại thì ta đi đây!

Tang Mặc nhìn những hộ pháp còn lại.

Mục Húc cười âm hiểm:

- Ồ, sinh tử? Nghe ngươi nói có vẻ rất quan tâm đến chúng ta, muốn bảo vệ tiểu mệnh chúng ta, từ khi nào mà Tang Mặc trở thành người tốt vậy, trong ấn tượng của ta, ngươi phải là đang mong chúng ta chết hết chứ.

- Câm miệng, ta đúng là mong ngươi chết, chứ không phải những hộ pháp khác!

Tang Mặc trong mắt xuất hiện hàn quang:

- Nếu không phải vì ba vị hộ pháp cũng cùng đi lần này, ta đã không thèm tố cáo với các người đại bí mật này.

- Đại bí mật ? Hừm!

Mục Húc cười lạnh.

Nhưng Bạch Âm thì chau mày, hắn nghe thấy câu nói của Tang Mặc *"nếu không phải vì ba vị hộ pháp cũng cùng đi lần này"*, liền từ câu nói đó đoán ra Tang Mặc vì chuyện truy bắt hắc ưng mà đến. Nếu nói ai là người hiểu về tu tiên giả và hắc ưng kia nhất thì người đó chắc chắn phải là Tang Mặc.

- Nói không chừng Tang Mặc thực sự biết được bí mật nào đó.

Bạch Âm trong lòng khẽ động, tức thì nói lớn:

- Mục Húc, Tang Mặc hộ pháp đã đến đây, chúng ta không thể thất lễ được.

Bạch Âm nói xong, Mục Húc hừm một tiếng đứng qua một bên không nói với Tang Mặc nữa. Bạch Âm là thủ lĩnh trong nhóm bốn người này một phần là vì hắn có công lực cao nhất, phần khác cũng là tâm cơ của hắn khiến người bội phục.

Bạch Âm tức thì nhìn Tang Mặc cười nói:

- Tang Mặc hộ pháp, không biết lời ngài nói là có ý gì, bì mật gì mà lại có liên quan đến sinh tử của chúng ta?

- Vào trong phòng rồi nói!

Tang Mặc đi thẳng vào một phòng, Bạch Âm dừng lại một chút rồi cũng đi vào trong phòng, đồng thời Bạch Âm khéo léo bố trí cầm chế, không để cho người ngoài dò xét.

- Tang Mặc, có bí mật gì thì ngươi nói đi!

Tang Mặc đứng tại giữa phòng, quay lưng về phía Bạch Âm.

Khi cảm ứng được Bạch Âm bố trí cấm chế, hắn liền hài lòng quay đầu nhìn Bạch Âm từ từ nói:

- Cái tên Lưu Tinh hộ pháp vừa mới đến, tuy ta không dám xác định nhưng rất có khả năng hắn là tu tiên giả, chắc là ngươi cũng hiểu ý nghĩa điều này.

Bạch Âm sắc mặt liền biến đổi.

Vừa nghe xong phản ứng đầu tiên của hắn là nghi ngờ Tang Mặc lừa hắn, sau đó hắn suy sét lại thì thấy Tang Mặc lừa hắn thì được cái gì ? Cân nhắc suy nghĩ cẩn thận thì thấy trên thân Lưu Tinh vốn không phát ra một chút khí tức, như vậy nói không chừng rất có thể là tu tiên giả.

Nếu những gì Tang Mặc nói là thật!

Thì…

Lưng Bạch Âm toát mồ hôi lạnh, tu tiên giả cũng cùng một nhóm với hắc ưng, nếu phút cuối trong lúc năm vị Hộ pháp đang cây công hắc ưng, Tần Vũ đột nhiên công kích bọn họ, mà họ vốn không để tâm phòng bị thì tối thiểu có thể mất mạng hai người.

Hắc ưng cộng thêm thực lực của Tần Vũ thì rất có khả năng cả bốn người đều bị giết.

- Bạch Âm hộ pháp, đây chính là lời cảnh cáo duy nhất của ta, ta cũng không dám hoàn toàn xác định, tin rằng ngài tự có kế sách.

Tang Mặc cười nói, sau đó trực tiếp giải trừ cấm chế, đi qua một bên Bạch Âm ra khỏi phòng.

Tang Mặc hiểu rất rõ tính cách của Bạch Âm, chỉ cần có một điểm hoài nghi, một chút nguy hiểm là Bạch Âm khẳng định sẽ chuẩn bị sao cho tuyệt đối an toàn.

Bạch Âm sắc mặt âm trầm, biểu tình biến đổi liên tục, sau đó quay người nhìn Tang Mặc biến mất tại ngoài cửa đình viện, khoé miệng hắn xuất hiện một nụ cười, hắn dĩ nhiên đã có quyết định.

o0o

Dưới đáy biển các dòng ngầm chảy ầm ầm, Tần Vũ chân đạp hắc sắc phi kiếm, hắc bào cực tốc lao đi, Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung cũng thi triển các loại thủ đoạn lao đi trong nước, thấy năm đại cao thủ cùng phi hành các tu yêu giả thông thường đều tránh xa.

Lần này Xích Huyết động phủ đã ra lệnh cho người của Thanh Nhãn ngư tộc giúp đỡ trong việc giám sát tung tích của hắc ưng. Xích Huyết động phủ không phải như Tang Mặc, khi xưa Tang Mặc nhờ vả ba mươi người của Thanh Nhãn ngư tộc thì đều phải trả công, nhưng Xích Huyết động phủ hạ lệnh một tiếng thì cả trăm người của Thanh Nhãn ngư tộc cùng lúc bắt đầu tiến hành giám sát.

Cả trăm người cùng lúc giám sát thì đủ để bao quát một khu vực rộng hàng trăm vạn dặm.

- Lưu Tinh hộ pháp, ngài nói nếu chúng ta gặp được hắc ưng thì nên xuất thủ như thế nào? Dù chúng ta có năm người cũng nên vạch ra một kế hoạch cẩn thận a

Bạch Âm phi hành tiếp cận Tần Vũ, đồng thời cười nói.

Nhiễm Lam, Mục Húc, Trang Chung ba người cũng tiếp cận để nghe Tần Vũ nói.

Tần Vũ nhìn Bạch Âm một cái, mục quang tựa như xuyên thấu tâm linh Bạch Âm, trong lòng Bạch Âm không khỏi chấn động, không ngăn được bản thân càng cảnh giác hơn đối với Tần Vũ.

Bạch Âm không biết là Tần Vũ tu luyện ma đạo bí kỹ, đối với việc vận dụng lực lượng linh hồn thì cách thức nguyên thuỷ sử dụng Linh Hồn chi lực của tu chân giả không thể so với hắn được, trong các cách thi triển Linh Hồn chi lực của ma đạo bí kỹ có một số cách phải thông qua ánh mắt để thi triển.

Thoáng chốc Tần Vũ thu hồi mục quang thản nhiên nói:

- Bạch Âm hộ pháp sớm đã có kế sách rồi, tại sao lại còn hỏi tôi. Trong năm người chúng ta, Bạch Âm hộ pháp thực lực cao nhất, lần tiễu phạt này, cứ lấy Bạch Âm hộ pháp làm đầu, ngài chỉ cần ra lệnh, còn tôi chỉ nghe lệnh mà làm thôi.

Bạch Âm cười nói:

- Đã là như vậy thì để ta nói.

Tần Vũ nhìn Bạch Âm, hắn cũng muốn xem Bạch Âm đối phó Tiểu Hắc như thế nào.

- Một khi phát hiện ra hắc ưng, Lưu Tinh hộ pháp cùng Nhiễm Lam, Mục Húc liên thủ công kích, tin rằng ba vị liên thủ đủ để chống cự với hắc ưng, còn ta thực lực mạnh nhất thì chờ cơ hội thâu tập, một kích cuối cùng này nếu có thể bắt thì bắt, nếu không được thì trực tiếp giết chết hắc ưng, còn lại Trang Chung thì chuẩn bị đề phòng có tình huống bất ngờ phát sinh.

Bạch Âm nhìn mọi người một cái cười nói:

- Các vị, đối với kế hoạch này có gì không đồng ý, cứ tự nhiên nói.

Mục Húc và Nhiễm Lam nhìn nhau, sau đó cùng gật đầu. Họ cũng đã nghe Tra Phách nói qua thực lực của hắc ưng, không nói đến ba người liên thủ, chỉ hai người bọn họ thôi thì cho dù hắc

ưng có muốn giết họ cũng không dễ dàng gì.

Trang Chung thì không có ý kiến, hắn không phải động thủ thì đương nhiên là vui mừng thoải mái.

- Còn Lưu Tinh hộ pháp? Bạch Âm nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng gật đầu.

Kể từ lúc đó, kế hoạch được thông qua.

Nhưng lúc này đứng đằng sau mọi người Trang Chung nhìn Tần Vũ một cái, sau đó lại nhìn Bạch Âm một cái, trong mắt thoáng qua một tia âm lãnh, nhưng ngay lập tức biến mất, khôi phục lại bộ dạng khờ khạo tốt bụng.

o0o

Khi bọn năm người Tần Vũ ly khai Xích Huyết Động Phủ chưa lâu, thì Tang Mặc cũng một mình ly khai động phủ, trực tiếp bám theo hướng bọn năm người Tần Vũ.

- Lưu Tinh, ta phải xem chân diện mục của ngươi, ngươi và công pháp quỷ dị của người trong quá khứ không có chút tiếng tăm nào, thật là quá xảo hợp, tu tiên giả đó hiện tại cũng biến mất không thấy đâu.

Tang Mặc không cẩn thận kiểm tra một lần thì hắn không thể yên lòng.

- Bạch Âm tên gia hoả này, nếu như có phát hiện thân phận chân chính của Tần Vũ thì nên cho ta một cơ hội để thừa gió bẻ măng a.

Tang Mặc cười âm hiểm, hoá thành một đạo hồng quang trực tiếp đuổi theo, Tang Mặc hắn cũng được Thanh Nhãn ngư tộc cung

cấp tin tức.

Bọn Thanh Nhãn ngư tộc này sau khi thông báo cho bọn Bạch Âm tung tích của hắc ưng, thuận tiện cũng thông báo cho Tang Mặc.

o0o

Tần Vũ không ngừng phi hành, hắn có thể cảm giác được khoảng cách đối với Tiểu Hắc càng lúc càng gần.

"Thanh Nhãn ngư tộc này thật là đáng ghét, Tiểu Hắc nó không thể biến thành hình người, nếu có thể biến thành hình người thì không khác mấy so với các tu yêu giả khác, lúc đó Thanh Nhãn ngư tộc chắc là khó mà tìm ra được nó, có điều hình dạng hắc ưng của nó thật dễ gây chú ý, nơi đáy biển thật khó mà tìm được một con hắc ưng".

Tần Vũ thật không biết làm sao, lần này toàn tộc Thanh Nhãn ngư tộc giám sát, Tiểu Hắc căn bản là không có khả năng thoát khỏi sự giám sát của đám ngư nhi này.

Hốt nhiên, Tần Vũ sắc mặt biến đổi.

- Không hay, Tiểu Hắc không ngờ lại đi về hướng mình.

Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng Tiểu Hắc đang rất nhanh bay về phía mình, Tiểu Hắc chắc cũng cảm giác được mình đang bay về phía nó, Tiểu Hắc cũng nghĩ rằng Tần Vũ đang tìm nó nên đã bay về hướng Tần Vũ.

Như vậy thì sẽ gặp Tiểu Hắc càng sớm hơn.

Qua một lúc, Bạch Âm cười sảng khoái nói:

- Thanh Nhãn ngư tộc chuyển đến tin tức, hắc ưng không ngờ lại bay đến hướng này của chúng ta, ha ha, địa ngục không cửa mà nó lại

dám tiến vào a, các vị hộ pháp, chuẩn bị kỹ càng, hắc ưng cũng không phải là dễ xơi đâu.

- Chúng ta đã phải giết nó, nó cũng giống chúng ta, ta cũng không cần mềm lòng.

Nhiễm Lam khuôn mặt nửa đen nửa trắng cười âm hiểm.

Bạch Âm, Trang Chung, Mục Húc cũng cười sảng khoái, tựa như bọn chúng đối với việc sát tử Tiểu Hắc không có chút lo lắng, dư quang trong mắt Bạch Âm tức thì quét qua Tần Vũ một cái, rồi lập tức hướng về ba vị huynh đệ của hắn.

Chương 121

Phát Nan

Cùng với sự phi hành của năm vị hộ pháp thì khoảng cách của năm người với hắc ưng càng lúc càng gần, bọn Bạch Âm cũng chỉ dựa trên tin tức của Thanh Nhãn ngư tộc mà miễn cưỡng phán đoán, chứ không thể xác định chính xác. Nhưng Tần Vũ thì hoàn toàn cảm nhận rõ ràng vị trí của Tiểu Hắc.

"Hiện tại chỉ còn biết dựa vào phạm vi linh thức của ta lớn hơn bọn họ mà thông báo trước cho Tiểu Hắc". Tần Vũ phát tán linh thức, trải qua ba năm tu luyện trong cốc, linh hồn của Tần Vũ được Lưu Tinh Lệ không ngừng nuôi dưỡng, hiện tại đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ đính phong.

Kỳ lạ hơn, trong thời gian Tần Vũ ở trong cốc, nhiệt lưu do Lưu Tinh Lệ phóng ra so với lúc ở bên ngoài cao hơn hai, ba lần. Hiện tại Tần Vũ đã rời cốc thì tốc độ phóng ra nhiệt lưu của Lưu Tinh Lệ giảm hẳn xuống, Tần Vũ cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Nước chảy xiết, cá tụ tập từng đàn, năm vị hộ pháp hoá thành năm đạo hồng quang cực tốc đi xuyên qua.

"Thanh Nhãn ngư tộc truyền đến tin tức, khoảng cách giữa hắc ưng và chúng ta chỉ còn khoảng hai ngàn dặm, lúc này chúng ta có thể tuỳ thời đụng độ nó, mọi người dừng lại nào, chúng ta phải dùng thế dĩ dật đãi lao, chuẩn bị tấn công hắc ưng bất cứ lúc nào.

Thanh âm Bạch Âm vang lên, lập tức bốn vị hô pháp còn lại đều dừng lại.

Nơi mà bọn Tần Vũ dừng lại hoàn toàn là một biển nước mênh mông, không có một vật trở ngại nào. Nên biết rằng bình thường các địa phương trong hải để vô biên này đều sâu đến cả vạn mét,

những kiến trúc như cung điện của tu yêu giả bình thường đều xây trên những sơn mạch ở một số nơi dưới biển, cũng chỉ vì ở nhưng nơi quá sâu mà xây dựng cung điện thì rất khó.

Nhưng độ sâu hàng vạn mét cũng chả là gì.

Trong đại dương vô biên này, tại một số vực sâu, độ sâu có thể đạt đến chục vạn mét, thậm chí còn sâu hơn, dưới những độ sâu đó, áp lực nước đạt đến mức độ khủng bố, Tần Vũ vẫn chưa có đủ thực lực để đi xuống đến mức đó.

Dương nhiên dưới những độ sâu như vậy thì bảo bối cũng nhiều hơn, có điều muốn thu thập bảo bối thì cần phải có đủ thực lực mới đi xuống được.

"Lưu Tinh hộ pháp, Nhiễm Lam cùng Mục Húc, ba người hãy chuẩn bị cẩn thận, chính diện chống cự với hắc ưng chính là ba người. Ta cũng tức thời chuẩn bị thi triển một chiêu đoạt mạng". *Bạch Âm hướng về nhóm người Tần Vũ mà nói.*

Tần Vũ trong lòng cũng đang suy nghĩ về chuyện đối phó với việc này.

"Trong bốn người này, Bạch Âm thực lực là cao nhất, tốt nhất là nên giết hắn trước. Nhiễm Lam con người này âm độc giảo trá, Mục Húc chỉ là kẻ khoa trương thực không đáng lo. Còn Trang Chung……" *Tần Vũ nhìn Trang Chung một cái, thực tế là đối với con người có vẻ ngoài hiền lành này Tẩn Vũ luôn cảnh giác đề phòng.*

Trang Chung công lực chỉ là Kim Đan hậu kỳ, nhưng lại có thể trở thành hộ pháp, luận về lực công kích, Nhiễm Lam Mục Húc cũng không thể vượt qua.

"Bạch Âm là Nguyên Anh trung kỳ, Nhiễm Lam cùng Mục Húc bất quá Nguyên Anh tiền kỳ, thu thập thì phải thu thập kẻ mạnh.

Trước phải diệt đi kẻ lợi hại, sau đó liên thủ với Tiểu Hắc sẽ đỡ hơn nhiều". *Tần Vũ nhìn Bạch Âm một cái, sau đó trực tiếp bay qua.*

Bạch Âm thấy Tần Vũ bay đến, tức thì trong lòng đề phòng. Chỉ thấy trên thân Bạch Âm quang mang nhất thiểm, một bộ chiến giáp phát xuất ra ngân bạch sắc quang mang xuất hiện trên thân Bạch Âm, đồng thời từng đạo yêu nguyên lực lưu động lưu động trên thân, cùng lúc đó Bạch Âm nói lớn : "Mặc dù năm người chúng ta hợp kích đánh một, nhưng vẫn cần phải đề phòng, mọi người trước nên bảo đảm an toàn cho bản thân.".

Bạch Âm lại cười nhìn Tần Vũ nói : "Lưu Tinh hộ pháp, sao người tự tin vậy, không cần bảo vệ cơ thể à ?"

Tần Vũ trong lòng thầm hận.

Không biết là Bạch Âm này vô tình hay là cố ý. Bất quá như vậy thì muốn thu thập giết chết Bạch Âm sẽ khó hơn nhiều.

"Lẽ nào Bạch Âm này đối với ta hoài nghi ?" *Tần Vũ trong lòng chấn động, nếu là như vậy thì tình huống có vẻ tệ, tối thiểu có thể khẳng định là Bạch Âm luôn đề phòng hắn, hắn nếu muốn ám sát Bạch Ân sẽ khó hơn nhiều,*

Tân Vũ trong lòng cân nhắc, cuối cùng lạnh đạm nói : "Hộ thể ? Điểm này Bạch Âm hộ pháp không cần phải lo lắng

Tân Vũ quét một lần qua ba người còn lại.

Trang Chung trên thân cũng mang một bộ áo giáp cực lớn, nhưng Nhiễm Lam và Mục Húc thì lại không có chiến giáp gì cả. Tần Vũ suy nghĩ một chút là hoàn toàn minh bạch. Trang Chung nguyên bổn thể là *"Cự Kình Giải"* (con cua khổng lồ). Bạch Âm bổn thể là *"Ngân Giáp Hà"* (con tôm vỏ bạc). Chiến giáp của bọn chúng

chính là tự thân mà có.

Phải biết rằng đối với phòng ngự linh khí. Muốn luyện thành thứ nhất cần phải có nhiều loại khoáng thạch, số lượng cũng phải lớn, thứ hai độ khó rất cao. Đối với Tu yêu giả mà nói, luyện chế chiến giáp đúng là cực kỳ khó. Bình thường những tu yêu giả có mang chiến giáp đều chính là do thiên sinh mà có.

Nhiễm Lam là Hắc Hoàn Thuỷ Mãng, Múc Húc là Bát Trảo Chương Ngư, thiên sinh không có chiến giáp. Do vậy bọn họ lúc này vận dụng tối đa yêu nguyên lực để hộ thể.

"Tốt, trước hãy giết đi Nhiễm Lam và Mục Húc, bốn mất đi hai, Bạch Âm mặc dù khó chơi, nhưng liên thủ với Tiểu Hắc thì đối phó với hai đứa còn lại sẽ không còn khó khăn nữa". Tần Vũ trong lòng thầm tính toán, đồng thời ngoài mặt vẫn cùng Nhiễm Lam, Mục Húc chuẩn bị cẩn thận.

Tần Vũ, Nhiễm Lam và Mục Húc ba người đứng kề vai nhau, đợi khi đụng độ hắc ưng sẽ cùng lúc ra tay tiến hành vây công.

… …

"Bạch Âm, lẽ nào ngươi định để Mục Húc đi chết sao ?" Nhiễm Lam dùng linh thức truyền âm cho Bạch Âm.

Bạch Âm ngoài mặt không có biến hoá gì, nhưng lại dùng linh thức truyền âm nói : *"Mục Húc cái tên chỉ biết hung hăng này, tâm cơ không có sâu xa, nếu như mà nói cho hắn biết tin tức này, khẳng định là sẽ bị tiết lộ, Nhiễm Lam ngươi thì lại không như vậy, ngươi vốn rất âm hiểm độc lạt, đối với mọi chuyện đều không có thái độ vẻ không tốt. Kể cả khi ngươi có thái độ bất hảo với Lưu Tinh thì hắn cũng không thể hoài nghi.*

*Nhiễm Lam nghe Bạch Âm nói mình "*âm hiểm độc lạt*", trái lại còn cảm thấy cao hứng.*

"Hanh hanh, phải xem xem Lưu Tinh có phải là tu tiên giả hay không. Chỉ đáng thương cho Mục Húc". *Nhiễm Lam linh thức truyện âm nói, mặc dù nói như thế nhưng thực tế Nhiễm Lam đối với chuyện sinh tử của Mục Húc vốn không quan tâm.*

… …

Tiểu Hắc lúc này đang cực tốc theo hương tây bắc bay đến, nó đã lâu rồi không gặp Tần Vũ, lúc này có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Tần Vũ, thậm chí cự li cách mình chỉ còn vài trăm dặm, đúng lúc Tiểu Hắc trong lòng đang hưng phấn.

"Tiểu Hắc, dừng lại".

Thanh âm linh thức của Tần Vũ vang lên trong đầu Tiểu Hắc, nghe thấy âm thanh quen thuộc này Tiểu Hắc căn bản không có chút nghi ngờ, lập tức dừng lại. Chỉ là lúc này cự li giữa Tần Vũ và Tiểu Hắc xa tới cả trăm dặm, Tần Vũ có thể dùng linh thức truyện âm truyền đến Tiểu Hắc, nhưng Tiểu Hắc thì không thể truyền âm đến Tần Vũ.

"Tiểu Hắc, tại chỗ ta lúc này có bốn vị hộ pháp của Xích Huyết Động Phủ dang chuẩn bĩ giết ngươi, còn ta cũng đang lẫn lộn với bọn họ. Ngươi nhớ này, phải toàn lực hướng về phía tây cách ta khoảng mười mét. Nhìn thấy một người mình mặc bạch sắc chiến giáp, giết ngay cho ta. Nhớ lấy, phải toàn lực hướng đến, nhất định phải khiến hắn trở tay không kịp.

Tần Vũ nói xong, Tiểu Hắc hoàn toàn hiểu rõ.

Chỉ thấy năng lượng bên Tiểu Hắc vận động, sau đó trên cánh xuất hiện huyết hồng sắc thiểm điện lưu động. Tiểu Hắc vỗ cánh một cái, lập tức hoá thành một đạo huyết hồng sắc thiểm điện, chỉ thấy loé lên một cái đã biến mất về hướng tây bắc, tốc độ đơn giản là nhanh đến mức kinh hãi

… … Ngũ đại hộ pháp mỗi người đều dùng linh thức kiểm tra cẩn thận, chuẩn bị tấn công khi cần thiết.

Tần Vũ, Nhiễm Lam, Mục Húc ba người đứng ở phía trước, Bạch Âm ở phía tây cách ba người 10 mét, còn Trang Chung ở phía sau cùng. Cả năm vị đại hộ pháp đều không nói một câu nào, vì tất cả đều biết lúc này hắc ưng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào !

"Đến rồi !"

Tiếng linh thức truyện âm của Bạch Âm vang lên trong đầu mọi người, Hắn đã đến Nguyên Anh trung kỳ, linh thức vì thế cao hơn mọi người. Bất quá Bạch Âm căn bản không biết là linh thức Tần Vũ lợi hại như thế nào.

Thanh âm Bạch Âm vừa vang lên trong đầu, linh thức mọi người đã phát hiện ra một đạo huyết hồng sắc quang mang đang cực tốc trực tiếp lao đến đây, tốc độ nhanh đến mức khiến cho trong lòng mọi người phát lạnh, chỉ một phương diện tốc độ này đã nói lên thực lực rồi.

Tần Vũ, Nhiễm Lam, Mục Húc ba người gần như đồng thời lao về phía huyết hồng sắc quang mang.

Bạch Âm thấy vậy, khoé miệng xuất hiện một nụ cười, nhưng ngay lập tức, nụ cười trên mặt hắn trễ xuống, bởi vì đạo huyết hồng sắc quang mang trong có vẻ như đang hương về ba đạo nhân ảnh, bất ngờ bẻ góc cực nhanh hướng thẳng về phía hắn.

"Vây công !"

Linh thức truyện âm của Bạch Âm đồng thời vang lên trong đầu mọi người, nguyên bổn Nhiễm Lam, Tần Vũ, Mục Húc đang hướng về phía huyết hồng sắc quang mang không ngờ lại bị nó bỏ rơi, tốc độ của hắc ưng quá nhanh, Tần Vũ ba ngươi cơ bản là cản không kịp, cả ba liền đổi hướng đuổi theo hắc ưng.

Lúc này !

Tần Vũ, Mục Húc, Nhiễm Lam ba người cùng đuổi theo, còn hắc ưng lại lao về phía Bạch Âm. Trang Chung cũng ở phía sau Bạch Âm. Trong tình huống như vậy, án theo đạo thì phải là năm người vây công hắc ưng.

Nhưng vào giờ phút này, tình huống bất ngờ cải biến, vì Tần Vũ cuối cùng đã xuất thủ !

"Phốc !"

Diễm Sí quyền sáo ngay lập tức xuất hiện trên song thủ Tần Vũ. Tả thủ của hắn trực tiếp xuyên nhập vào ngực Mục Húc, một phát trực tiếp bóp nát trái tim Mục Húc. Mục Húc do không có sự chuẩn bị nên ngay một chút yêu nguyên lực phòng ngự cũng không có để chống lại Diễm Sí quyền sáo.

Cạnh đó hữu thủ của Tần Vũ như lợi tiễn đánh thẳng vào sau lưng Nhiễm Lam.

"Bồng !"

Tay của Nhiễm Lan như đoán trước được liền chặn lại. Có điều uy lực từ lực lượng khủng bố của Tần Vũ cùng với Diễm Sí quyền sáo đã vượt qua sự tưởng tượng của Nhiễm Lam, một âm thanh vang lên xương tay Nhiễm Lam liền vỡ vụn, nhưng hắn đã kịp mượn lực bay lùi lại.

"Quá tệ !" Sắc mặc Tần Vũ biến đổi.

Mục Húc bị bóp nát trái tim khẽ ngây ngốc nhìn Tần Vũ, sắc mặc hiện rõ vẻ khó tin : *"Ngươi, ngươi, ngươi… …"* Lời còn chưa nói hết, linh hồn hắn đã bị hấp nhập vào luân hồi, đáng tiếc là hắn vẫn chưa đạt đến Đổng Hư kỳ, nếu hắn đạt đến Đổng Hư kỳ thì đã có thể dung nhập linh hồn vào Nguyên Anh.

"Lưu Tinh chính là tu tiên giả !"

Nhiễm Lam rít lên dữ dội, lúc này trong mắt hắn tràn ngập sự oán độc phẫn hận, tay đã bị gãy, cả xương cốt cũng bị vỡ vụn, vĩnh viễn không thể tái sinh, trừ phi Nhiễm Lam độ quá Cửu Cửu Trọng Kiếp, phi thăng thượng giới thì mới có thể.

Bạch Âm đã chuẩn bị một kích toàn lực từ lâu, nguyên bổn là định một chiêu lấy mạng hắc ưng, lúc này đối diện với công kích của hắc ưng, hắn chỉ còn cách chính diện phát động công kích, lợi trảo của hắc ưng và lưỡng tiêm đao của hắn đập mạnh vào nhau.

"Bồng". Đụng độ dữ dội, hắc ưng không ngờ chẳng bị một chút thương tích nào, lại còn bức Bạch Âm phải bay ngược về sau.

"Sát tử Lưu Tinh !"

Bạch Âm thanh âm rít lên cao vút, còn Trang Chung ở phía sau cũng giận dữ hét lớn : *"Lưu Tinh, nguyên lai ngươi chính là tu tiên giả ! Nhiễm Lam hộ pháp, chúng ta liên thủ giết hắn, Bạch Âm hộ pháp, ngài cầm chân hắc ưng"*.

Bạch Âm đã biết thực lực Tần Vũ, cũng biết được thực lực Trang Chung và Nhiễm Lam, tức thì đáp ứng đề nghị này, liền sau đó cánh tay giấu phía sau của Nhiễm Lam xuất hiện truyện tấn, chỉ nháy mắt truyện tấn lệnh lại biến mất.

"Tang Mặc là kẻ hận thù tu tiên giả nhất, nên cho hắn biết việc này". Bạch Âm sắc mặt xuất hiện nụ cười lạnh lẽo, tốc độ của hắn rất nhanh, tay lại giấu phía sau nên Tần Vũ và hắc ưng không chú ý đến. Nhưng Trang Chung thì lại thấy rõ.

Bạch Âm thân thể quang mang loé lên, lập tức biến thành Ngân Sắc Đại Hà (con tôm bạc) khổng lồ dài tới mười mét, hà xác (vỏ tôm) nhìn qua giống như nham thạch, luồng khí tức khủng bố từ trên thân đại hà bành trướng phát ra, chỉ thấy hà vĩ (đuôi tôm)

quẫy một cái, Ngân Sắc Đại Hà đã đến gần bên hắc ưng.

Hai cái càng khổng lồ cực tốc hướng tới hắc ưng.

Bạch Âm công kích hắc ưng, còn Trang Chung và Nhiễm Lam lập tức gần như đồng thời lao đến Tần Vũ, Diễm Sí Kiếm lập tức xuất hiện trong tay Tần Vũ, Tần Vũ niệm kiếm quyết một cái liền thi triển *"Diễm Ảo kiếm quyết"*, nhưng ngay sau đó hai cảnh tượng gần như đồng thời phát sinh làm cho Tần Vũ chỉ còn biết trợn mắt há mồm.

thứ nhất !

"Bồng !"

Chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, hữu quyền của Trang Chung không ngờ lại đập thẳng vào đầu của Nhiễm Lam ở bên cạnh, lập tức cái đầu như quả dưa tây vỡ toang, máu và óc bắn ra tung toé. Trang Chung tức thì hướng về Tần Vũ cười nói : *"Lưu Tinh hộ pháp, đây là lễ vật đầu tiên"*.

Thứ hai !

Hai cái càng Nguyên Anh trung kỳ Ngân Giáp Hà uy lực rất lớn, tốc độ cũng cực nhanh. Đối diện với công kích của Ngân Giáp Hà, hai cánh của Tiểu Hắc đập một cái đã né thoát được, Ngân Giáp Hà vừa định công kích tiếp.

Bất ngờ - -

Một tiếng rít chói tai từ miệng Tiểu Hắc phát ra, đồng thời Tần Vũ cảm nhận được rõ ràng khí thế của Tiểu Hắc tăng thêm một bậc.

Đối diện với đòn công kích từ hai cái càng khổng lồ của Ngân Giáp Hà, Tiểu Hắc không ngờ lại biến thành hắc quang trực tiếp lao về phía Ngân Giáp Hà, đồng thời cặp hắc sắc ưng trảo băng

lãnh, trong nháy mắt bất ngờ lớn lên gấp mười lần, biến thành một cặp huyết hồng sắc ưng trảo.

"Phốc !" "Phốc !"

Tựa như là bóp đậu hũ vậy, cái đầu của Nguyên Anh trung kỳ Ngân Giáp Hà bị Tiểu Hắc trực tiếp bóp nát, chết ngay lập tức.

Hai cảnh tượng này gần như đồng thời phát sinh khiến cho Tần Vũ kinh dị một trận.

"Tiểu hắc, từ khi nào mà biến thành lợi hại vậy ?" Tần Vũ nhìn Tiểu Hắc một cách khó tin, vừa rồi huyết hồng sắc lợi trảo to lớn gấp mười lần bình thường, sát khí mạnh đến khủng bố, độ sắc bén cũng đã đạt đến trình độ kinh người. Có thể ngay lập tức trực tiếp xé nát phòng ngự của Nguyên Anh trung kỳ Ngân Giáp Hà.

Linh thức quét qua một cái, Tần Vũ lúc này mới phát hiện Tiểu Hắc đã hoàn toàn đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ.

"Ba năm trước đệ đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ rồi, sau cái lần hồi cốc thì đã đạt đến Kim Đan đỉnh điểm, gần đây lại vừa có sự đột phá. Thêm nữa trong ký ức của đệ cũng có nhiều bí kỷ đã có thể học được rồi, một chiêu vừa rồi cũng là vừa mới học xong. Tiểu Hắc cười he he nói.

Tiểu Hắc mang Truyền Thừa Ký Ức, lại trải qua Cấm Thuật, nên mặc dù mới chỉ đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ nhưng lực công kích trong thực tế đã đến mức hãi nhân.

Chương 122

Trang Chung Đích Bí Mật

Nguyên bổn đang trong quá trình phi hành Tang Mặc bất ngờ dừng lại, trực tiếp lấy ra Truyền Tấn lệnh, linh thức cùng biểu hiện trên mặt thoáng chốc đình trệ, liền sau đó cơ nhục trên mặt hắn đầy vẻ kích động, hung quang trong mắt loé sáng.

"Ha ha… …" Tang Mặc cười điên cuồng đầy vẻ tà ác, thanh âm như quạ kêu điên cuồng cất lên.

Tang Mặc thu lại tiếng cười, trong mắt ngập tràn sát ý và sự hưng phấn cực độ : *"Lưu Tinh, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, ngươi đúng là tu tiên giả, ha ha, trời giúp ta rồi, ngươi dám giết con ta, đồ sát tộc nhân của ta, khiến cho ta bị mất mặt trước mặt các vị hộ pháp, bây giờ ta đã nắm được việc ngươi phản bội động chủ, hanh, nếu không khiến ngươi hồn phi phách tán thì ta làm sao còn mặt mũi để sống nữa"*.

Cười gian trá, Tang Mặc hồng bào rung lên, cả người hoá thành một đạo hồng quang, đổi phương hướng trực tiếp hướng về Xích Huyết động phủ.

Từ khi hắc ưng xuất hiện, cho đến lúc Bạch Âm bị giết, thời gian chỉ khoảng vài giây. Trong đoạn thời gian này Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc đều bị giết, còn Trang Chung thì lâm trận quay đầu, giết chết Nhiễm Lam. Thật sự khiến cho người ta kinh hãi.

"Đại ca, đạt đến Nguyên Anh kỳ, thật lực của đệ tăng lên gấp mấy lần. Giết một tiểu tử Nguyên Anh trung kỳ thật là dễ dãng. Cho dù là cao thủ Đồng Hư tiền kỳ đệ cũng có thể đối phó". Hắc Vũ vỗ cánh đắc ý nói.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

"Ha ha, Tiểu Hắc, đệ nói Đồng Hư tiền kỳ, đừng có thổi phồng nha, đệ nghĩ đệ là thần thú chắc ?" Tần Vũ cười nói.

Hắc Vũ thật sự nổi giận đùng đùng, phẫn nộ nói : *"Huynh thì biết cái gì, đây là bí mật của đệ, huynh nghe đây, cùng với sự đề cao về công lực, đệ cũng có những biến đổi lớn. Lúc xưa trải qua Cấm Thuật, chịu nhiều thống khổ, đệ chịu đựng khốn khổ vì cái gì ?"*

Chuyện này Tần Vũ hiểu rõ.

Dựa theo theo những gì Tiểu Hắc nói lúc xưa, cần trải qua Cửu Cửu Trọng Kiếp mới có thể hoàn toàn hoá thành nhân hình, bình thường chỉ có thần thú mới cần như vậy.

Nhưng nếu như Tiểu Hắc là thần thú, thì tại sao ba năm trước khi nó đạt đến Kim Đan hậu kỳ, cũng đã trải qua cấm thuật. Thế nhưng so với Nguyên Anh trung kỳ Tra Phách lại có vẻ kém hơn một bậc ? Điểm này Tần Vũ suy nghĩ bất thông, tổng chung cảm thấy Tiểu Hắc so với thần thú kém hơn một chút.

Tần Vũ và Tiểu Hắc dùng linh thức giao lưu, nhưng Trang Chung lại không cử động một bước.

"Tiểu Hắc, đệ nói nên xử trí này thế nào ?" Tần Vũ cố ý nói, đồng thời nhìn Trang Chung. Hắc Vũ cũng quay người nhìn Trang Chung, trong mắt thanh quang thiểm thước, một cỗ khí tức tà dị áp đến Trang Chung.

Trang Chung liền nói trước : Lưu Tinh hộ pháp, ta tự biết rằng vị hắc ưng tiền bối này cùng ngài liên thủ, bọn Bạch Âm cho dù có thêm ta đi nữa cũng không phải là đối thủ. Khi đã không phải là đối thủ thì ta cũng không muốn chết oan. Sau khi Lưu Tinh hộ pháp thu dụng ta, cho dù Lưu Tinh hộ pháp có muốn thay thế Tra Hồng, ta vẫn đứng về phía ngài".

"Ô ?"

Tần Vũ nhìn Trang Chung thực sự không nói gì. Nhưng lại phất tay một cái, từng đạo Tinh Thần Chi Lực phóng ra, trực tiếp thu lấy Nguyên Anh của Nhiễm Lam, Mục Húc và Bạch Âm, đồng thời thu luôn trữ vật thủ trạc (giống không gian giới chỉ) cùng linh khí.

"Ba người này, đến phút cuối không ngờ lại không có Nguyên Anh tự nổ". *Tần Vũ nghĩ đến cảnh lúc xưa Hạng Ương tự nổ, không khỏi bật cười.*

Nếu ba người tự nổ thì tối thiểu Tần Vũ cũng không thu được Nguyên Anh ba người rồi.

Trang Chung tức thì phát thanh : "Lưu Tinh hộ pháp, Nguyên Anh tự nổ, cái đó chỉ có thằng ngốc mới làm".

"Sao lại là hành động ngu ngốc ?" *Tần Vũ hỏi ngược lại.*

Trang Chung trực tiếp nói : "Vào lúc Tu yêu giả bị giết, linh hồn vẫn có một khoảng thời gian rất ngắn, thời gian này đủ để tự nổ. Nhưng có điều kiện để tự nổ là một chuyện, còn dám tự nổ hay không lại là một chuyện khác".

"Thứ nhất, Nguyên Anh một khi tự nổ, kẻ địch ở bên cạnh đã sớm cảm nhận được năng lương ba động, liền cực tốc li khai. Lúc đó cho dù tự bạo cũng chỉ có thể gây thương tích địch nhân chứ không giết được. Nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân tối trọng yếu. Một khi Nguyên Anh tự nổ thì bản thân linh hồn cũng sẽ bị làm cho hồn phi phách tán à !" *Trên mặt Trang Chung xuất hiện một nụ cười.*

"Một là không giết được địch, hai là lại còn làm cho bản thân hồn phi phách tán, vậy thì còn tu yêu giả nào dám chứ ? Bọn họ đối với hồn phi phách tán hiểu rõ kinh khủng, một khi bị hồn phi phách tán thì cũng như chân chánh vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian này". Mặt Trang Chung xuất hiện nét nghiêm túc.

Tần Vũ và Hắc Vũ nhìn nhau.

Trang Chung này nói thực là không sai, bình thường Nguyên Anh tự nổ khó mà có thể giết được kẻ địch, là vì muốn tự bạo cũng cần một khoảng thời gian khởi động, đủ để cho địch nhân chạy ra xa rồi. Cho dù có khiến kẻ địch trọng thương thì cũng không thể chết. Giết không được kẻ địch thì ai lại nguyện ý để bản thân hồn phi phách tan chứ ?

"Bất quá Nguyên Anh tự nổ, chỉ có một chỗ lợi là không để cho kẻ địch đoạt được Nguyên Anh của mình". *Trang Chung cười nói.*

Tần Vũ cũng cười theo.

Cuộc chiến lần này, một hơi đoạt được ba cái Nguyên Anh, Nguyên Anh này chính là năng lượng chủ yếu của tu yêu giả. Lần này quay về tu luyện cẩn thận, khẳng định là có tiến bộ lớn.

"Bạch Âm ba người này vì sao lại không tự nổ chứ ?" *Tần Vũ nói :* "Bọn họ tự nổ thì đã khiến ta không lấy được Nguyên Anh rồi ? Có vẻ như lá gan nhỏ quá".

Trang Chung khinh bỉ nói : "Tự nổ, bọn chúng dám sao ? Hà huống gì Nhiễm Lam và Mục Húc căn bản không có cơ hội tự bạo, một quyền của tôi trực tiếp đập nát đầu của Nhiễm Lam đồng thời diệt luôn linh hồn của hắn. Hắc ưng tiển bối cũng vậy, huỷ đi não đại của Bạch Âm đồng thời diệt luôn linh hôn. Không có linh hồn, bọn chúng muốn tự nổ cũng không có cách nào làm được , chỉ có Mục Húc, hắn chết rồi nhưng vẫn muốn Nguyên Anh được sử

dụng, cái loại người tự tư đó, làm gì có dũng khí để bản thân hồn phi phách tán".

Trang Chung nhìn Tần Vũ nghi hoặc nói : "Lưu Tinh hộ pháp, lẽ nào người không biết, linh hồn vô cùng yếu ớt, chỉ cần một lực oanh kích, là có thể diệt đi linh hồn".

Tần Vũ đỏ mặt.

Phương diện này Tần Vũ quả là không có đi sâu, bất quá chỉ là muốn cẩn thận xác định. Vừa rồi khi Tần Vũ giết Mục Húc, cũng chỉ là huỷ đi tâm tạng, nếu như trực tiếp huỷ đi não đại chấn toái linh hồn, thì đó mới là biện pháp đơn giản nhất.

Giết địch phải là khiến cho kẻ địch hồn phi phách tán, vĩnh viễn không thể phiên thân chi địa ! (phiên thân chi địa : đứng lên từ thất bại)

"Không chỉ có linh hồn, cho dù là linh linh hồn đã dung hợp với Nguyên Anh thì cũng vẫn yếu dị thường. Người xem những siêu cấp cao thủ bị mất cơ thể đi, tại sao họ cần phải tu theo tán tiên ? Cũng là vì Nguyên Anh tuy năng lượng nhiều nhưng bản thân phòng ngự quá thấp, căn bản là không dám cùng địch nhân công kích".

Tần Vũ suy nghĩ qua liền minh bạch.

Cho dù là đạt đến cao thủ biệt cấp Đổng Hư kỳ, cũng không dám phóng Nguyên Anh đã dung hợp linh hồn ngoài cùng người khác chiến đấu.

Một là Nguyên Anh phòng ngự không đủ mạnh, hai là Nguyên Anh dung hợp với linh hồn, một khi Nguyên Anh tổn thương thì rất dễ dàng khiến linh hồn bị tổn thương, đó mới là chuyện trí mạng. Mất đi thân thể thì siêu cấp cao thủ vẫn còn có thể tu tán tiên, tu tập tán tiên chi thể để bảo vệ cho hạch tâm Nguyên Anh.

Tần Vũ lúc này đối với Trang Chung đã có chút hảo cảm.

"Trang Chung, lần này ngươi phản bội động chủ. Nếu như ngươi không chết, thì ngươi ăn nói làm sao với động chủ ? Nhổ cỏ mà không trừ gốc thì cũng không phải là biện pháp tốt. Ta không có lí do để tha ngươi". *Tần Vũ trầm ngâm nói.*

Nghe Tần Vũ nói như vậy, sắc mặc Trang Chung liền chuyển thành nghiêm túc.

Trang Chung giơ tay lên nghiêm túc nói : "Trang Chung ta đối thiên lập thệ, nếu như ta phản bội Lưu Tinh hộ pháp, tiết lộ bí mật của ngài. Thì xin để cho thiên lôi đánh chết, hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh". Thanh âm Trang Chung vang lên hiện rõ sự nghiêm túc.

Tần Vũ và Hắc Vũ đều cảm ứng được một loại cảm giá đặc thù, loại cảm giác mà chỉ có tâm linh mới cảm ứng được.

Cảm giác thiên địa ba động !

Thân là tu chân giả, Tần Vũ đối với việc phát thệ hiểu rất rõ. Đối với những lời thệ ngôn này nếu mà phản bội thì khẳng định sẽ bị ứng nghiệm, có thể là phàm nhân giới vì không biết gì nên phàm nhân mới có thể tuỳ tiện mà phát thệ, nhưng những người như Tần Vũ thì không dám tuỳ tiện phát thệ.

"Bất quá, ngươi cùng nhị đệ Hắc Vũ của ta trước nên ẩn trốn một thời gian, đợi cho đến thời điểm tất cả an toàn, ta sẽ trực tiếp thông qua truyện tấn lệnh thông tri cho ngươi". *Tần Vũ trong lòng tính toán, rồi lập tức nói với Trang Chung.*

Tần Vũ cười, có một thuộc hạ thông minh, đặc biệt là thuộc hạ này không dám phản bội, cha này thật không tệ.

"Lưu Tinh hộ pháp, thuộc hạ có một sự kiện cần báo với ngài. Sự kiện này rất trọng yếu, nếu như thất bại thì kế sách của ngài e rằng cũng không thể thi được". *Sắc mặt Trang Chung xuất hiện nét trịnh trọng, Tần Vũ cũng nhìn Trang Chung, chuẩn bị nghe hắn nói.*

"Lưu Tinh hộ pháp, Bạch Âm trước khi chết đã thông qua Truyền Tấn lệnh, đem tin tức ngài phản bội truyền đi".

Tần Vũ sắc mặt lập tức đột biến.

Tệ rồi !

Sau lưng Tần Vũ lập tức toát mồ hôi lạnh, tin tức mình phản bội một khi truyền đi, động chủ Xích Huyết động phủ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn, Xích Huyết Thuỷ Mãng, bổn thân đã là yêu thú cực kỳ lợi hại, lại còn đạt đến Đổng Hư tiền kỳ.

Chân chánh thực lực của Tra Hồng mạnh đến mức nào, cũng thật là khó nói.

"Lưu Tinh hộ pháp không cần lo lắng". *Trang Chung đầy tự tin.*

Tần Vũ lúc này nhìn Trang Chung, nhìn biểu tình đầy tự tin cửa hắn, không khỏi có một tia kỳ vọng, lập tức hỏi : "Không biết là Trang Chung ngươi có phương pháp, cứ tận tình nói ?"

Trang Chung gật đầu nói : "Lưu Tinh hộ pháp, các hộ pháp do Xích Huyết động phũ phái đi mỗi người đều có tinh toán riêng, có ai là tuyệt đối trung thành ? Cho dù Bạch Âm có báo tin tức này cho các hộ pháp khác, thì bọn họ có dám đứng ra nói không ? Thực lực của Hầu Phí hộ pháp không thể đùa được.

Lời vừa thốt ra, Tần Vũ liền cảm thấy an tâm

Có Hầu Phí bên cạnh, bọn họ dám chống đối Tần Vũ sao ?

"Hà huống gì Bạch Âm hộ pháp nói chắc gì đã đúng ?" Trang Chung cười quái dị.

Tần Vũ run lên một cái, sau đó cũng bật cười.

Phải a, tin tức do Bạch Âm hộ pháp truyền đi có chắc là đúng không ? Lẽ nào không có khả năng Bạch Âm làm thể để hại Tần Vũ, quan trọng là toàn bộ chúng nhân tại đây đã chết rồi, chết là không có đối chứng, nói đến đó mà Tần Vũ vẫn không biết phải làm sao thì đúng thật là thằng ngốc.

"Bạch Âm, ngươi nói ta phản bội, lẽ nào ta không thể nói ngươi phản bội sao ? hơn nữa ta còn có chứng nhân".

Phát hiện ra chuyện này, kế sách của Tần Vũ liền cải biến, nguyên bổn là định để Trang Chung quay về, trước nên trốn ở ngoài một thời gian. Nhưng hiện tại thực sự nên để Trang Chung quay về, đây là một chứng nhân rất tốt, chủ yếu là vì trong quá khứ Trang Chung giống như một người thật thà.

Trang Chung cũng gật đầu.

"Bất qua Lưu Tinh hộ pháp cần phải giết một người, người đó chính là Tang Mặc, Tang Mặc vốn có thù với ngài, hắn mà biết được tin tức này, khẳng định là sẽ tìm mọi cách để cổ hoặc động chủ. Động chủ ta biết rõ, mặc dù cũng có thể coi là kiêu hùng, chỉ là nghi tâm thành bệnh. một khi Tang Mặc giá hoạ thành công, khi đó… …"

Tần Vũ nghe Trang Chung nói vậy, trong lòng cũng hiểu rõ.

Người ngoài có thể bị sự lợi hại của Hầu Phí chấn nhiếp, không dám động đến Tần Vũ. Cho dù có đi thông báo, đối với họ cũng chẳng được lợi lộc gì. Nhưng Tang Mặc thì không như vậy. Hắn khẳng định là sẽ tìm mọi cách để đối phó Tần Vũ.

"Không hay, hắn hiện tại đang ở trong động phủ, cho dù ta có toàn lực quay về, cũng cần phải mất nửa ngày trời". Tần Vũ sắc mặt biến đổi.

Trang Chung cười nói : *"Như quả thuộc hạ đoán không sai thì Tang Mặc khẳng định là đã bám theo chúng ta từ lúc xuất phát, hiện tại Lưu Tinh hộ pháp truyền tấn cho Hầu Phí hộ pháp, để cho Hầu Phí hộ pháp kiểm tra một phen, nếu như Tang Mặc có tại động phủ thì trực tiếp giết chết. Còn nếu không có trong động phủ thì để Hầu Phí hộ pháp chờ ở ngoài động, chuẩn bị ngăn trở giết chết Tang Mặc"*.

Tần Vũ thực sự nghĩ đến một chuyện khác.

Nếu như Tang Mặc biết được tin tức này, trực tiếp thông qua Truyền Tấn lệnh báo cho động chủ, lúc đó thì thật quá tệ.

Trang Chung tựa hồ như đoán ra được điều Tần Vũ suy nghĩ liền nói : *" Hộ pháp yên tâm, động chủ khẳng định là chưa biết, từ trăm năm trước động chủ đã liên tục bế quan, hơn nữa trong thời gian bế quan tối kị nhất có ai đến phá rối. Thậm chí khi bế quan ngay cả Truyền Tấn lệnh cũng không mang theo, chuyện này tựa hồ mỗi hộ pháp đều biết rõ"*.

Tần Vũ bật cười.

Hắn cùng Hầu Phí vừa mới đến Xích Huyết động phủ, sự tình này quả thật là không biết.

"Phí Phí, mau đi kiểm tra, xem Tang Mặc có ở trong động phủ không, nếu có thì trực tiếp giết ngay, nếu như không thì đệ hãy chuẩn bị chờ ngoài cửa động phủ ngăn trở giết chết Tang Mặc, bất kể thế nào cũng không được để Tang Mặc gặp được động chủ".

Hầu Phí gan to bằng trời, giao hắn giải quyết chuyện này chính là tốt nhất, Tần Vũ cũng rất yên tâm.

"Lưu Tinh hộ pháp, thuộc hạ vẫn còn một bí mật muốn cáo tố với

hộ pháp". Trang Chung lần này vì muốn biểu hiện lòng trung, tựa hồ có chuyện gì cũng đều nói ra hết, thực tế là Trang Chung cũng biết rõ, nếu như hắn mà giấu diếm bí mật, đợi cho đến một ngày Tần Vũ phát hiện ra hắn giấu diếm, lúc đó chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Trang Chung này cũng đã thấy rõ, Tần Vũ hiện tại có Hắc Vũ và Hầu Phí lưỡng đại siêu cấp cao thủ, căn cứ theo hắn phán đoán, thực lực của Hầu Phí và Hắc Vũ tối thiểu cũng phải Nguyên Anh hậu kỳ, thậm chí còn cao hơn, có thế lực như vậy, hắn có nương tựa cũng không có vấn đề

Tần Vũ sắc mặt xuất hiện vẻ cười : *"Ô, bí mật gì ?"*

Lúc này Tần Vũ đối với Trang Chung thập phần mãn ý.

Trang Chung nghiêm túc nói : "Một người tu luyện cần cù, cũng không cần đến gần trăm năm để bế quan. Hơn nữa căn cứ theo như thuộc hạ tra xét, Tra Hồng trăm năm trước cũng không có chăm chỉ như vậy, ngoài ra trăm năm trước Xích Huyết động phủ có hơn hai mươi vị hộ pháp, nhưng không biết phát sinh sự tình gì mà số hộ pháp bất ngờ giảm đi hơn một nửa".

"Kết hợp với việc hắn bế quan liên tục cả trăm năm, tôi nghĩ Tra Hồng bế quan suốt trăm năm nay là vì một sự tình nào đó, hơn nữa sự tình này khẳng định là có liên quan đến việc bất ngờ biến mất của các hộ pháp lúc xưa". Trong mắt Trang Chung quang mang thiểm thước.

Chương 123

Hầu Phí Bạo Nộ

Bên trong Xích Huyết động phủ.

- Để tỳ nữ bóp vai cho đại nhân.

Một thị nữ nhu mì đứng bên cạnh Hầu Phí nói, nói rồi đi đến bóp vai cho Hầu Phí, còn một thị nữ khác thì bưng một khay đựng thuỷ quả đến trước mặt Hầu Phí, còn tỷ mỉ giúp gọt vỏ cho Hầu Phí.

Cặp hoả nhãn của Hầu Phí nhấp nháy , toàn thân như hoá thành đá, nhưng liền ngay sau đó, giận dữ hét lên.

- Ra ngoài, ra ngoài !

Song hoả nhãn của Hầu Phí trừng lên giận dữ, toàn thân giống như cực kỳ phẫn nộ, trực tiếp tống khứ hai thị nữ ra ngoài, Hầu Phí nhìn theo hai thị nữ do chính mình tống ra ngoài, thở một hơi dài :

- Nha đích, mấy nữ nhân này đúng là hồng thuỷ mãnh thú".

Lúc này nó cảm thấy những chỗ mình bị thị nữ chạm vào như nổi da gà lên.

- Tra Phách này thật là không biết tốt xấu gì, tại sao lại đi phái mấy nữ nhân này chứ ? Hầu Phí hầm hầm nói.

Lúc đó Hầu Phí bất ngờ kêu *"Ý"* một tiếng:

- Lúc này ai lại truyền tấn cho ta nhỉ ?

Tay liền giở lên. Một khối Truyền Tấn lệnh xuất hiện trong

lòng bàn tay.

Một khi đã thành hộ pháp, Xích Huyết động phủ cũng cấp cho Tần Vũ và Hầu Phí mỗi người một Truyền Tấn lệnh.

- Tang Mặc ?

Hầu Phí thè cái lưỡi hồng liếm môi một cái, một đạo hung quang tử trong mắt bắn ra, cười quái dị:

- Đại ca cuối cùng cũng mở miệng rồi, ha ha, Hầu Phí ta sớm đã thấy tên Tang Mặc này không thuận mắt rồi.

Nói xong, Hầu Phí trực tiếp phát tán linh thức, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm.

Xích Huyết động phủ này diện tích tuy lớn, nhưng vẫn bị linh thức Hầu Phí hoàn toàn phủ kín, Hầu Phí này cũng thật là to gan, dám trực tiếp tìm người như thế. Trong Xích Huyết động phủ lúc này, linh thức cao siêu so được với Hầu Phí cũng có hai người, một là Đẳng Tất, hai là Tra Hồng.

Lúc này Đẳng Tất đang ngồi tĩnh tọa trong phòng nhãn tình liền khai mở, tự nói với mình :

- Linh thức Hầu Phí này đang tìm kiếm gì vậy ?

Suy nghĩ một lúc, Đẳng Tất bật cười, hắn đối với chuyện của người khác không hề cảm thấy hứng thú, thứ hắn thấy hứng thú chính là cùng Hầu Phí đánh một trận.

Còn Tra Hồng thì chính đang nỗ lực đả khai phong ấn hắc sắc ngọc hạp, căn bản là không có tâm tình để nghĩ xem Hầu Phí làm chuyện gì.

- Không có.

Mũi Hầu Phí thở ra một hơi nặng nề, trong mắt hung quang

thiểm thước, *"coi như là ngươi gặp may mắn, tạm thời có thể không chết. Bất quá Hầu Phí ta mà xuất thủ, ngươi đừng hòng có hy vọng mà sống sót"*. Hầu Phí cười lên hai tiếng quái dị, toàn thân hoá thành một đạo tàn ảnh trực tiếp phóng ra ngoài độc viện của mình.

Hai thị nữ bi tống ra ngoài lúc này còn đang oán trách Hầu Phí, con khỉ chết toi này không hiểu chuyện phong tình, bất ngờ *"hô"* một luồng gió tử cửa lớn độc viện thổi qua.

- Nghiên nhi, đại nhân ra ngoài à ? Một thị nữ có khuôn mặt trái xoan chớp đôi mắt to nói.

Thị nữ kia gật đầu, bất quá bọn họ vẫn kinh dị vì tốc độ của Hầu Phí, dù gì bọn thị nữ này cũng đã đạt đến Kim Đan kỳ, nhưng ngay cả thân hình Hầu Phí mà những tu yêu giả này cũng không thể nhìn thấy thì có thể tưởng tượng ra được tốc độ của Hầu Phí.

… …

Thân hình bất ngờ xuất nhình tại cửa vào Xích Huyết động phủ.

- Đại nhân

Đám thủ hộ giữ cửa Xích Huyết động phủ vừa nhìn thấy Hầu Phí, một người trong đó liền cung kính nói:

- Không biết đại nhân có chuyện quan trọng gì, thuộc hạ có thể giúp đỡ được gì không ?

Đám hộ vệ này tất cả đều biết vị hộ pháp mới có hình dáng giống nhi tử này lợi hại thế nào.

Hầu Phí nhìn đám hộ vệ hai bên, hắc hắc cười nói :

- Hầu gia ta cũng không có chuyện gì cả, chỉ là chờ người thôi,

phải rồi, Tang Mặc ra ngoài bao lâu rồi ?

Một hộ vệ trong đó liền nói :

- Bẩm báo đại nhân, Tang Mặc hộ pháp ra ngoài đã được nửa ngày rồi.

Hầu Phí nghe thấy lời này, trong tay liền xuất hiện một Truyền Tấn lệnh, trực tiếp truyện cấp tin tức cho Tần Vũ. Sau khi thu lại Truyền Tấn lệnh, Hầu Phí đến ngồi dựa ở cửa động, cặp hoả nhãn nhìn chằm chằm ra ngoài động phủ, chờ đợi Tang Mặc quay về.

****

- Đại ca, cái tên Tang Mặc đó không có trong động phủ, đã đi ra ngoài được hơn nửa ngày rồi, bất quá đại ca yên tâm, đệ đang ngồi chở ở cửa động, ngay khi nhìn thấy Tang Mặc liền sẽ đập hắn thành đống thịt ngay, dát dát… …

Khi thấy tin tức, Tần Vũ hân thưởng nhìn hướng Trang Chung.

Trang Chung dự liệu thật chính xác.

- Theo tin tức thì Tang Mặc đã ra ngoài được hơn nửa ngày rồi, có vẻ như Tang Mặc đúng là đã bám theo chúng ta! Tần Vũ cười nói.

Nhãn tình Trang Chung sáng lên , vội nói :

- Lưu Tinh hộ pháp, luận tốc độ ngài so sánh với Tang Mặc, ai nhanh ai chậm ?

Luận tốc độ ?

Ba năm trước, cho dù Tang Mặc dùng bổn thể phi hành cũng không thể đuổi kịp tốc độ Tần Vũ, ba năm sau, tốc độ Tần Vũ so với Tang Mặc còn nhanh hơn nhiều.

- Cho dù Tang Mặc dùng bổn thể phi hành cũng không thể bằng

tốc độ của ta! Tần Vũ cười một cái nói.

Trang Chung vội nói :

- Khi mà Tang Mặc đã đi theo chúng ta, vậy thì lúc này khoảng cách giữa hắn và chúng ta cũng không quá xa, nếu bây giờ chúng ta đuổi theo thì vẫn có hi vọng vượt lên trước hắn. Nếu như có thể giết hắn trước khi về đến động phủ thì sự tình còn gì hay hơn nữa.

Tiểu Hắc linh thức truyền âm nói :

- Luận tốc độ, đại ca không bằng đệ. Để đệ đi.

Nói rồi, Tiểu Hắc định truy đuổi theo.

- Tiểu Hắc, đệ hiện tại còn đang bị truy bắt, đệ không thể tiến nhập vào phạm vi của Xích Huyết Lĩnh, thế này đi, đệ truy đuổi được thì cứ truy, nếu như đuổi đến hơn nửa quảng đường mà vẫn không được thì lập tức bỏ cuộc đi, không cần đuổi theo nữa.

Tần Vũ nhấn mạnh giọng.

Tiểu Hắc gật cái đầu ưng.

Nó cũng tự hiểu là Tần Vũ muốn tốt cho nó. Lúc này chưa phải là lúc để chánh diện đối đầu với Tra Hồng.

- Hanh, đại ca, bất kể là đệ có truy đuổi kịp Tang Mặc hay không, sau đó đệ sẽ trực tiếp li khai. Chờ đến khi huynh xử lý tốt chuyện ở Xích Huyết động phủ, huynh hãy trực tiếp thông tri cho đệ, huynh đệ chúng ta tại hải để tu yêu giả thế giới này cũng cần có địa bàn, đệ thấy Xích Huyết Động phủ cũng không tệ.

Hắc ưng trong mắt thiểm thước sâm hàn quang mang.

Tần Vũ cười nhẹ một cái.

Địa bàn ?

Nếu như đến đây không phải là vì lãnh địa của Tra Hồng, thì hắn đã đâu phải giả tình giả ý với Tra Hồng làm gì. Một khi có Hầu Phí và Tiểu Hắc bên cạnh, Tra Hồng muốn đối phó với hắn cũng khó. Nhưng nếu muốn đoạt lấy Xích Huyết động phù thì cũng có chút khó khăn.

Một, năm ngàn hộ vệ đó mặc dù thực lực cũng bình thường nhưng số lượng đông, hơn nữa Tần Vũ hoài nghi bọn chúng có thể hợp lại thành trận pháp công kích. Với số lượng đông thì khi khi hợp kích sẽ rất khủng bố.

Hai, mấy tên hộ pháp kia cũng không dễ đối phó. Nếu như chánh diện đối kháng tất nhiên sẽ dẫn đến chém giết giữa các hộ pháp và bọn hắn. Do vậy chuyện này giải quyết nội bộ sẽ dễ dàng hơn.

- Yên tâm đi Trang Chung , ngươi tốc độ chậm, cứ ở phía sau, ta và Tiểu Hắc đi trước một bước.

Tần Vũ trực tiếp nói, Tiểu Hắc rít lên một tiếng, huyết hồng sắc điện quang bắt đầu từ từ xuất hiện trên đôi cánh, Tiểu Hắc đập cánh một cái, hoá thành một đạo hồng quang vọt đi xa bỏ mặc lại Tần Vũ, Tần Vũ cũng giá ngự phi kiếm, triển khai nhân khí hợp nhất đuổi theo.

****

Tang Mặc cực tốc lao đi trong làn nước.

- Thật là không thể chờ được đến khi thấy tên Lưu Tinh bị đuổi chạy, bị truy sát, lần này hắn tuyệt đối chạy không thoát. Ha ha ~~~

Tiếng cười tà quái từ miệng Tang Mặc vang lên. Sau đó toàn thân Tang Mặc hoá thành bát tráo chương ngư khổng lồ.

Tang Mặc hoá thành bổn thể, tốc độ lập tức nhanh hơn nhiều.

Tang Mặc lúc đầu chỉ là theo dấu năm vị hộ pháp mà đi, cho nên đã dần dần đã bị bỏ xa, sau đó nhận được tin tức của Bạch Âm liền trực tiếp đi ngay. Thêm vào đó sau khi Tần Vũ giết bọn người Bạch Âm, lại còm đàm luận một hồi làm hao phí thời gian. Nói cách khác Tang Mặc từ rất sớm đã bắt đầu quay về Xích Huyết động phủ rồi.

Khi xuất phát đi, Tang Mặc chỉ du nhàn phi hành, nhưng khi quay về lại dùng bổn thể cực tốc lao đi, hai tốc độ này căn bản là hoàn toàn bất đồng, tự nhiên là khi về thời gian hao phí cũng ngắn hơn.

******

Một đạo hồng quang vọt qua, lao đi trong nước, các dòng chảy theo đó hỗn loạn. Bất ngờ đạo hồng quang chợt dừng lại.

"Không ngờ lại không đuổi kịp". Cặp ưng nhãn của Tiểu Hắc nhìn về phía trước, Sau đó quyết định bỏ cuộc. Thực tế là nó không muốn làm Tần Vũ lo lắng, chỉ còn nửa quãng đường nữa là bắt kịp, với tốc độ của Tiểu Hắc, nếu tiếp tục truy đuổi khẳng định là có thể bắt kịp Tang Mặc.

Nhưng mà hiện tại Tiểu Hắc đang bị Xích Huyết động phủ truy bắt. Hơn nữa còn cách không xa Xích Huyết động phủ.

- Với thực lực của cái tên Phí Phí này, Tang Mặc căn bản là không qua nổi một chiêu. Ta có đuổi theo cũng chỉ phí công, đành để cho Phí Phí xuất thủ vậy.

Tiểu Hắc sau đó trực tiếp truyền tấn cho Tần Vũ, còn bản thân thì bay về một hướng khác.

Theo Tiểu Hắc thấy thì có Hầu Phí ở đó, Tang Mặc khẳng định là chết chắc.

Chỉ một lúc sau, Tần Vũ cũng đã bay đến chỗ Tiểu Hắc vừa rời

khỏi.

- Không biết Tang Mặc ở vị trí nào mà Tiểu Hắc không còn truy đuổi nữa, hơn nữa hắn ta lại đi trước mình khá lâu rồi.

Tần Vũ tốc độ không dừng lại, trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất nhắm đến Xích Huyết động phủ. Hắn chỉ là tận lực truy đuổi mà thôi, đuổi không kịp thì cũng không quan trọng.

******

"Hô !"

Cự đại bát trảo chương ngư hoá thành một đoàn cự đại hồng quang xuyên qua Xích Huyết lĩnh, các tu yêu giả trong Xích Huyết lĩnh cảm thụ được một khí tức cường đại, tất cả đều nhanh chóng tránh ra xa. Tang Mặc đã về đến Xích Huyết lĩnh.

Không lâu sau song huyết hồng nhãn tình của Tang Mặc đã nhìn thấy Xích Huyết động phủ đằng xa.

Nhưng lúc tại đại môn Xích Huyết động phủ đang chờ ở đó, cặp hoả nhãn đang nhắm liền mở lớn, một luồng quang mang từ trong mắt Hầu Phí phóng ra, trức tiếp hướng về phía Tang Mặc. Đồng thời toàn thân Hầu Phí bất ngờ bắn vọt lên trời.

"Dát dát ~~ Tang Mặc ác tặc !"

Không biết vì sao mà trong mắt Hầu Phí như có lửa, lông khỉ toàn thân dựng đứng lên, tựa như cực kỳ phẫn nộ, hắc bổng trong tay tán phát ra sát khí tử vong.

Tang Mặc thiên tân vạn khổ mới về được đến nơi vừa nghe thấy tiếng hét của Hầu Phí, lập tức sợ đến cả người run bắn lên. Thực lực của Hầu Phí, Tang Mặc cũng đã nghe qua. Bạch Âm, Tra Phách bọn chúng liên thủ mà đều suýt chút nữa bị đập chết.

"Hầu Phí, ngươi muốn làm gì ?" Tang Mặc biến hoá thành nhân hình, quay về phía Hầu Phí hét lên.

Động thời Tang Mặc để tay ra sau lưng, bất ngờ xuất hiện Truyền Tấn lệnh, trong nháy mắt Truyền Tấn lệnh lại biến mất. Khoé môi Tang Mặc xuất hiện một tia tiếu ý, đối diện với Hầu Phí không thể dùng biện pháp cứng, chỉ có thể dùng cách mềm mỏng.

"Ngươi còn hỏi ta làm gì à, ngươi vẫn còn mặt mũi để hỏi ta muốn làm gì à ?" Hầu Phí toàn thân giận run lên, khí thế bạo loạn phát ra.

Xích Huyết động phủ thấy hai vị hộ pháp đối đầu nhau, đương nhiên không dám dính vào.

"Hầu Phí hộ pháp tại sao lại phẫn nộ như vậy ?"

"Còn phải nói nữa, khẳng định là Tang Mặc hộ pháp đắc tội với người rồi, ngươi cũng biết mà, Tang Mặc hộ pháp này quan hệ với người khác rất kém. Trong mười ba hộ pháp thì ai cũng có đồng minh, trừ Tang Mặc hộ pháp và Đằng Tất hộ pháp là không có. Đằng Tất hộ pháp thì thực lực cường nên không thèm. Tang Mặc hộ pháp thì thái độ quá kém".

"Nói cho cùng thì những người khác vì bị chấn nhiếp bởi uy nghiêm của động chủ nên không dám động đến Tang Mặc. Bất quá Hầu Phí hộ pháp tựa hồ tính cách rất táo bạo, có vẻ như lần này Tang Mặc đụng đầu vào tường rồi.

… …

Đám hộ vệ bắt đầu bàn luận, bọn chúng đối với các hộ pháp cũng hiểu rất rõ. Bất quá bọn chúng nói cũng đúng, trong mười ba vị hộ pháp thì chỉ có Đằng Tất và Tang Mặc là một thân một mình. Đằng Tất thì thực lực cường hãn, còn Tang Mặc thì có điểm quỷ dị âm độc, quan hệ không tốt với người.

Tang Mặc bị Hầu Phí hỏi đến mức hồ đồ.

"Ta đắc tội ngươi ở chỗ nào ?" *Tang Mặc nghĩa không ra, nhìn thấy Hầu Phí giận đến lông tóc dựng lên như vậy, khiến Tang Mặc cũng tự nghĩ là mình đã đắc tội với Hầu Phí ở chổ nào đó. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng không nghĩ ra được đáp án.*

"Lẽ nào nguyên nhân là vì Lưu Tinh hộ pháp, không đúng a, trên đại điện cho dù ta khiến Lưu Tinh hộ pháp đi giết hắc ưng thì cũng không đáng để Hầu Phí hộ pháp giận như vậy".

Tang Mặc nghĩ không ra nguyên nhân.

Giận quá hoá cường, Hầu Phí ngưỡng thiên cuồng hống, hét lên : "Tên khốn Tang Mặc nghe đây, từ ngày hôm nay, có ngươi là không có ta, có ta là không có ngươi, ăn đòn !" *Hầu Phí vung hắc bổng , toàn thân hoá thành một đạo lưu quang, tựa như sao băng bắn tới Tang Mặc.*

Nghe thấy từ ăn đòn, toàn thân Tang Mặc chấn động, đến lúc này hắn đã hiểu Hầu Phí muốn giết hắn.

Hầu Phí muốn giết hắn !

Hắn thì lại không có cách gì đối địch với kẻ muốn giết hắn !

"Hống ~~~"

Đối diện với tử vong, Tang Mặc trong nháy mắt hoá thành cự đại hồng sắc bát trảo chương ngư, đồng thời một cơn phẫn nộ cực độ bùng phát, một tiếng hống khủng khiếp vang lên, tiếng hống vang vọng trong phương viên hàng trăm dặm, hấp dẫn sự chú ý của một số lượng lớn tu yêu giả.

Hắc bổng liền biến dài, từ một cây bổng phổ thông dài ra tới hơn mười mét.

"Oanh !"

Vào giờ phút khẩn yếu quan đầu, sự sợ hãi tử vong đã khiến Tang Mặc phát huy vượt xa sức mạnh mức bình thường, tám cái nhục trụ của hắn quẫy mạnh, cực tốc li khai. Tuy nhiên, kể cả khi phát huy vượt xa mức bình thường thì cũng còn xa mới bằng được Nguyên Anh trung kỳ thần thú !

"Oanh !"

Tựa như một vụ nổ, tiên huyết nổ văng ra xa, nhục trụ bị đứt văng tứ phía, tiên huyết nhiễm hồng phạm vi cả trăm mét.

Hầu Phí trong lòng thầm kinh ngạc.

Một bổng vừa rồi không ngờ lại không giết được Tang Mặc, đối mặt với tử vong Tang Mặc đã phát huy sức mạnh vượt xa thông thường, tốc độ nhanh hơn so với quá khứ nhiều. Mặc dù một bổng của Hầu Phí đã đập nát ba cái nhục trụ nhưng thực sự không đập trúng đầu.

Phải biết rằng, vừa rồi Hầu Phí chính là muốn đập vào đầu Tang Mặc.

- Tang Mặc, ngươi không ngờ lại dám chạy, không ngờ ngươi còn mặt mũi để chạy, nếm đón !

Biểu hiện trên mặt Hầu Phí càng thêm phẫn nộ, cuồng hống nhất thanh, toàn thân hợp cùng hắc bổng tiếp tục tái công kích, một đạo hắc sắc bổng ảnh tựa như cự trụ kình thiên (cột lớn chống trời) cực tốc huy xuất.

"Dừng tay !" *Tra Phách từ trong động phủ lao ra hét lớn.*

Nghe thấy tiếng Tra Phách hét lên, khoé miệng Hầu Phí xuất hiện một nụ cười lạnh tàn khốc, tốc độ hắc bổng bất ngờ lại tăng lên. Tốc độ thật là quá nhanh, dòng thuỷ lưu trong biển phản ứng không kịp, phảng phật như thời gian cũng dừng lại, nước biển căn bản không chảy nữa.

"Cái gì?"

Nhìn thấy cự đại hắc bổng tựa hồ như đột nhiên xuất hiện trước mắt, Tang Mặc trợn trừng mắt.

- Oanh !

Nguyên lai do như thời gian đứng yên nước biển bất ngờ nổ tung, đồng thời nổ tung còn có thi thể cự đại bát trảo chương ngư, thi thể bát trảo chương ngư vỡ vụn thành vô số mảnh bắn ra bốn phương tám hướng, ngư huyết trôi nổi nhuộm đỏ phạm vi cả ngàn mét.

Hầu Phí thân hình rung lên đã quay về đến bên ngoài cửa Xích Huyết động phủ.

- Hầu Phí, ngươi vì sao không dừng tay?

Tra Phách giận dữ hét, lúc này trong tay hắn là Truyền Tấn lệnh, bên trong Truyền Tấn lệnh có tin tức mà Tang Mặc vừa mới truyền đạt cho hắn.

Ở chương trên có một số độc giả thắc mắc:

- Vấn đề một: trong quá trình năm đại hộ pháp chiến đấu với hắc ưng, vì sao thanh nhãn ngư tộc lại không biết? Nếu như bọn họ biết, không phải là phát hiện ra được ai phản bội, sao không đem sự tình này báo cho Xích Huyết động phủ?

- Đáp: nên biết trong phạm vi vài trăm dặm chỉ có một con ngư nhi giám sát. Vài trăm dặm nghĩa là gì? Là bằng từ Dương Châu

đến Tô Châu, một cự li xa như vậy, tuỳ tiện chọn ra một điểm thì chỉ với một ngư nhi làm sao giám sát được? Nếu như thật có sự xảo hợp thì đúng là quái lạ!

Bọn người Tần Vũ chọn đại một chỗ nào đó. Bất quá cái đó cũng quá lớn, vài trăm dặm a, cái này cũng như bạn có một người bạn từ Dương Châu đến Tô Châu trên đường đi qua một số địa phương, bạn tuỳ tiện chọn một địa phương xem có thể gặp được người ấy không? Cho dù chọn trên trăm lần cũng chưa thể gặp được kìa.

- Vấn đề hai: Tang Mặc vì sao lúc đầu không nghĩ được Hầu Phí muốn giết người diệt khẩu?

- Đáp: 1) Tang Mặc lần này là bí mật bám theo, hắn không nghĩ được Tần Vũ có thể đoán ra là hắn bám theo.

2) Hắn đã về đến Xích Huyết động phủ. Xích Huyết động phủ là đại bản doanh của Tra Hồng, Tang Mặc hắn cũng là một hộ pháp, nên biết là minh văn đã có quy định không cho phép bản thân cùng người khác giết chóc. Tại Xích Huyết động phủ dám ra tay giết một hộ pháp khác, Tang Mặc bản thân cũng không nghĩ là Hầu Phí to gan như vậy.

****

Lúc này vài ngàn hộ vệ trong chu vi Xích Huyết động phủ đều nhìn, theo quy định của Cửu Sát Điện, phàm cùng một thế lực tuyệt đối không được giết lẫn nhau. Xích Huyết động phủ này lại là đại bản doanh của Tra Hồng, trước cửa vào Xích Huyết động phủ, một hộ pháp lại đi giết một hộ pháp khác, đây quả thật là một đại sự đặc biệt.

Tra Phách cũng phẫn nộ, hắn không nào ngờ Hầu Phí lại thực sự dám sát tử Tang Mặc.

- Nói, nghe thấy mệnh lệnh của ta, vì sao ngươi lại không dừng lại!

Tra Phách lại hét lên.

Hầu Phí căn bản không nhìn Tra Phách, nhưng lại nhìn vào bên trong động phủ, hốt nhiên Hầu Phí vuốt sống mũi, cái lưỡi hồng liếm môi dưới rồi liếc qua nhìn Tra Phách, cặp hoả nhãn phát xuất ra tinh quang như xuyên kim phá thạch!

- Ngươi nói lại lần nữa coi?

Hầu Phí ngưng mắt nhìn nhãn tình Tra Phách, từ từ nói.

Tra Phách bất ngờ giật mình, trong một lúc không nói được lời nào. Hầu Phí vẫn ngưng mắt nhìn Tra Phách, khí thế cường đại áp bách hắn. Chỉ một lát đã thấy trán Tra Phách mồ hôi xuất ra, sau lưng cũng ươn ướt. Lúc này Tra Phách mới tỉnh lại.

- A, ta đang nói chuyện với ai đây, cái con khỉ này lúc xưa vì Ngũ Dạ Tử Hoa ngay cả ta là Phó động chủ Xích Huyết động phủ không phải vẫn ra tay với ta sao?

Tra Phách hồi tưởng lại lúc kết giao với Hầu Phí.

Tra Phách có chút hối hận, muốn đối phó con khỉ này cần phải có đại ca Tra Hồng củahắn mới được. Tra Phách hắn thật sự không là phải đối thủ của Hầu Phí.

- Nghe cho rõ lời Hầu gia đây, ta bất kể là quy củ gì. Ngay khi có người gây sự với ta thì đừng trách ta vô tình. Hanh, kể cả hắn là hộ pháp hay người gì đi nữa, ta cũng không có lưu tình. Nhớ cho rõ, người không đụng ta, ta không đụng người, người đụng ta thì hãy chuẩn bị biến thành đống thịt dưới bổng của ta đi!

Hầu Phí nhìn chòng chọc Tra Phách cười lạnh nói, sau đó không ngờ vẫn đứng tại chính giữa cửa động của Xích Huyết động

phủ.

Nghe Hầu Phí nói, sau đó lại nhìn thân thể bát trảo chương ngư bị nổ tung nát vụn trôi nổi trong biển. Tra Phác thầm hít một hơi khí lạnh. Hắn lúc này càng lúc càng nhận thức rõ, Hầu Phí cái con khỉ này đúng là không sợ trời không sợ đất.

- Ta lấy danh nghĩa Phó động chủ hỏi ngươi, vì sao sao ngươi giết Tang Mặc? Lúc này thanh âm Tra Phách đã hoà hoãn lại.

Hầu Phí "hắc hắc" cười quái dị, quay đầu lại, cặp hoả nhãn nhìn Tra Phách nói:

- Ngài hỏi xem sao ta lại không dừng tay mà vẫn giết hắn? Hầu gia ta không thích nói ra.

Hầu Phí điệu bộ càn rỡ khoa trương khiến cho hộ vệ ai cũng kinh ngạc.

Tra Phách sắc mặc chuyển thành khó coi. Hầu Phí này đúng là không nể mặt hắn.

Hầu Phí bất ngờ cười bỡn nói:

- Tra Phách phó động chủ, thực tế vấn đề này còn cần phải hỏi sao. Đáp áp rất đơn giản, là hắn chọc tức ta, ngài cũng hiểu mà, là hắn chọc cho ta nổi giận, nếu hắn không đắc tội với ta, ta giết hắn làm gì.

Tra Phách cau mày, cái này cũng gọi là đáp án sao? Đây chẳng phải là bằng như không nói gì cả.

Tra Phách mở miệng ra định tiếp tục hỏi Tang Mặc là đã đắc tội gì với Hầu Phí.

Tra Phách định nói thì có tiếng linh thức truyện âm nói: "Tra Phách tiểu tử, ở nơi đây đông người nên ta mới cố ý nể mặt ngươi,

chúng ta nên giữhoà khí. Bằng không chọc tức bổn Hầu gia, mặt mũi bị mất hết vậy thì lúc đó thật không hay.

Linh thức truyện âm, Tra Phách lời nói lên đến cổ rồi lại phải nuốt xuống.

Đúng vào lúc này - -

“Phí Phí!”

Cùng thanh âm một đạo hắc sắc tàn ảnh cực tốc xạ tới rồi sau đó dừng lại, chúng nhân nhận ra là Tần Vũ chân đạp hắc sắc phi kiếm bay đến. Nhưng khi nhìn hình dạng lúc này của Tần Vũ, những người có mặt đều kinh hãi, bụng của Tần Vũ có một vết thương khủng khiếp, vết thương khiến người ta phát sợ, sắc mặt Tần Vũ trắng bệch, môi tím đen.

“Đại ca, huynh thế nào?” Hầu Phí cả người như bị kích động, lông toàn thân dựng đứng lên.

Tra Phách nhìn thấy thương thế của Tần Vũ cũng phải hít lấy một hơi khí lạnh, hắn dù sao cũng là Nguyên Anh trung kỳ cao thủ, chỉ nhìn một cái là có thể phán định, thương tích của Tần Vũ khẳng đinh là do có người dùng lợi khí đâm vào bụng, thậm chí là đã xâm nhập vào bên trong bụng.

Bị thương nặng như vậy mà Tần Vũ vẫn còn sống sót quay về thì đúng thật là vận khí lớn.

- Đại ca, là ai làm huynh bị thương.

Hầu Phí khẩn trương, trực tiếp đỡ lấy Tần Vũ, lúc này Tần Vũ còn có thể ngự kiếm bay về được thì đúng thật là hạnh vận. Hung quang trong mắt Hầu Phí thiểm thước:

- Đại ca, bất kể là ai gây thương tích cho đại ca, ta đều diệt hết!

Toàn thân Hầu Phí bạo phát ra một khí thế cuồng ngạo.

- Phí Phí, được rồi.

Tần Vũ nỗ lực nặn ra một nụ cười nói.

- Lưu Tinh hộ pháp, hung thủ là ai, ngươi cứ việc nói ra, phàm là kẻ nào dám động hộ pháp của Xích Huyết động phủ thì chúng ta tuyệt đối không để cho kẻ đó tự do bất quản được.

Tra Phách lúc này cũng đứng đó, có điều trong lòng hắn vẫn còn nhớ đến truyền tấn của Tang Mặc.

Tần Vũ nén đau nói:

- Phó động chủ, lần này chúng tôi phụng mệnh động chủ đi giết hắc ưng. Nhưng không ai nghĩ được rằng Bạch Âm, Nhiễm Lam hộ pháp không ngờ lại đi câu kết với hắc ưng, quay lại công kích chúng tôi, lúc đó Mục Húc trực tiếp bị Bạch Âm hộ pháp đánh lén, chết ngay tại trận.

Nghe Tần Vũ nói vậy, Tra Phách nhướng mày.

- Ngươi nói một mình Lưu Tinh hộ pháp ngươi, thêm vào Trang Chung hộ pháp đã kích bạo được Bạch Âm, Nhiễm Lam cùng với hắc ưng?" Tra Phách hỏi ngược lại.

Tần Vũ lắc đầu nói: "May mắn là Trang Chung hộ pháp cơ cảnh, vào lúc Mục Húc hộ pháp bị sát tử, Trang Chung hộ pháp trực công Nhiễm Lam. Còn tôi nhắm hướng Bạch Âm mà giết, may mắn lúc xưa khi li khai sư tôn, người có cấp cho tôi một khối bảo bối "Thiên Lôi phù", để khi sinh mệnh nguy cấp mà sử dụng. Tôi đã trực tiếp sử dụng "Thiên Lôi phù" sát tử Bạch Âm hộ pháp. Thương thế của tôi là do hắc ưng gây ta, bất quá tôi cũng có tuyệt chiêu nên hắc ưng cũng bị thụ thương, do vậy không dám cùng tôi liều mạng, Nguyên Anh của Bạch Âm hộ pháp và Mục Húc hộ pháp đều bị hắc ưng đoạt mất, Trang Chung hộ pháp thì lấy được

Nguyên Anh Nhiễm Lam hộ pháp, thuộc hạ tốc độ nhanh nên quay về trước báo cáo với động chủ".

Nói xong, một tử sắc Nguyên Anh tinh oánh xuất hiện trong tay Tần Vũ.

- Nguyên Anh này thỉnh Phó động chủ thu lấy, thuộc hạ hiện tại cần đi trị thương.

Sắc mặt Tần Vũ nhợt nhạt thêm mấy phần.

Tra Phách nghe Tần Vũ nói, lại nhìn Nguyên Anh trước mặt, trong lòng nhớ đến truyện tấn của Tang Mặc, sau đó lại nhìn vết thương khủng khiếp của Tần Vũ, nhất thời trong lòng rối loạn,

- Đại ca, đừng nói nữa, mau quay về trị thương.

Hầu Phí không để cho Tần Vũ nói thêm, trực tiếp đỡ Tần Vũ về chỗ ở. Bất quá Tra Phách vẫn chưa thu lấy Nguyên Anh Nhiễm Lam, nên Nguyên Anh vẫn còn ở trước mặt Tra Phách.

Tra Phách nghiến rằng một cái, trực tiếp thu lấy Nguyên Anh, rồi cũng tiếp nhập vào trong động phủ, qua một lúc, Trang Chung cũng mang thương tích nhẹ về đến, trực tiếp tiến nhập chỗ của mình trong Xích Huyết động phủ.

… …

Bên ngoài mật thất Tra Hồng bế quan.

Tra Phách sắc mắt đầy vẻ lo lắng đứng ngoài mật thất la lớn:

- Đại ca, mau ra đây, có chuyện lớn rồi. Huynh đừng có bế quan nữa, mau ra nhanh một chút!

Tra Phách chỉ là không thể nhẫn nại. Nghĩ đến những chuyện phát sinh là trong lòng cảm thấy phiền toái.

Chỉ một lát sau, mật thất đại môn đã mở ra.

- Chuyện gì mà hối hả vậy. Nhưng ngày này bế quan mà không cách nào yên tĩnh để bế quan được, nói nhanh, đại để là có chuyện gì, ta hiện tại không có thời gian cùng ngươi lãng phí.

Tra Hồng lạnh lùng nói lớn.

Tra Hồng lúc này chính đang là giờ phút tối hậu giải trừ phong ấn cấm chế.

Tra Phách giận dữ nói:

- Không có thời gian lãng phí? Đại ca, huynh có biết sự tình phát sinh lớn thế nào không? Bạch Âm hộ pháp chết, Mục Húc chết, Nhiễm Lam chết, trừ tam vị đại hộ pháp đó, liên Tang Mặc hộ pháp cũng bị sát tử rồi.

Tra Hồng sắc mặt cứng lại.

Biểu tình trên mặt Tra Hồng biến đối mấy lần, sau đó bình tĩnh lại, nhẹ nhàng nói:

- Đem quá trình câu chuyện nói cho ta nghe.

Tra Phách thấy đại ca mình lãnh tĩnh như vậy, hắn cũng bị ảnh hưởng tâm dần tĩnh hạ lại, liền nói:

- Chuyện này cũng có điểm rối loạn, đệ sẽ nói giản lược, cái chết của Bạch Âm tam đại hộ pháp, căn cứ theo lời Lưu Tinh hộ pháp thì Bạch Âm, Nhiễm Lam hộ pháp câu kết với hắc ưng định hại Lưu Tinh, Trang Chung, Mục Húc tam đại hộ pháp. Lưu Tinh hộ pháp nhờ có "Thiên Lôi phù" do sư tôn hắn lưu lại nên sát tử được Bạch Âm, hơn nữa còn toàn lực đấu với hắc ưng, khiến hắc ưng kinh hãi bỏ chạy.

"Sư tôn của Lưu Tinh? Thiên Lôi phù?" Tra Hồng lông mày

nhíu chặt

Lúc xưa khi nhìn thấy công pháp tu luyện kỳ đặc của Tần Vũ, hắn đã hỏi về sư môn Tần Vũ, nhưng mà Tần Vũ lại không nói.

- Nhưng Tang Mặc hộ pháp lại truyện tấn cho đệ, nói Lưu Tinh hộ pháp chính là… … tu tiên giả!

Tra Phách có hơi dừng lại rồi lại nói tiếp, - Liền sau đó, Hầu Phí hộ pháp không biết vì sao phát khùng đi giết Tang Mặc hộ pháp!

Tra Phách nhìn đại ca của mình, xem đại ca có phản ứng gì.

Nhãn tình Tra Hồng hẹp lại, hàn quang từ bên trong xuất ra.

- Đệ nói tiếp đi.

Tra Hồng khôi phục lại bình tĩnh.

Tra Phách nói tiếp:

- Nhưng mà vừa rồi, khi Lưu Tinh hộ pháp quay trở về, trên thân lại mang trọng thương, trực tiếp xé rách vùng bụng đâm vào bên trong, nếu như công kích nặng thêm một chút nữa, có lẽ Lưu Tinh hộ pháp đã chết tại trận rồi, kể cả như vậy, Lưu Tinh hộ pháp nếu không có một năm rưỡi thì đừng hòng hồi phục được.

- Đại ca… … đệ lúc đầu hoài nghi Lưu Tinh hộ pháp tự thương tàn, nhưng mà thương thật quá hãi nhân, nếu như một chút không cẩn thận có thể dẫn đến tự sát a. Đệ nghĩ không có ai lại dám tự gây thương tích như vậy. Hơn nữa hắn đã dâng lên Nguyên Anh của Nhiễm Lam, bất quá Tang Mặc hộ pháp trước khi chết có truyền tấn.

Tra Phách nhíu mày nói.

Tra Hồng nhìn Tra Hồng nói:

- Lão nhị, nghe cho rõ đây, sự tình này không được để truyền ra ngoài, đệ cần phải thủ khẩu như bình, đồng thời đệ cũng không cần phải quản chuyện này, chuyện này có giao hết cho huynh xử lý, đệ mau triệu tập các hộ pháp đến đại điện.

- Rõ!

Tra Phách gật đầu, rồi tức thì chuyển thân li khai.

Tra Hồng tự nói một mình: "Sư tôn, Thiên Lôi phù? Không biết là thiệt hay giả, Lưu Tinh hộ pháp này có chín phần là tu tiên giả. Tu tiên giả đương nhiên không cần Nguyên Anh. Ai, nếu như sự tình này xảy ra một năm sau thì ta đã có thể giải quyết dễ dàng rồi.

… …

Trên đại điện, mười một hộ pháp còn lại đều tụ tập tại đại điện, chuyện lần này thật quá lớn, không ngờ một lúc chết đi Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Tang Mặc tứ đại hộ pháp. Hơn nữa Tang Mặc còn bị Hầu Phí hộ pháp giết giữa ban ngày ban mặt tại Xích Huyết động phủ.

Huyền Quy tam huynh đệ, Hổ Sa huynh đệ, Lưỡng Xà nữ, Cầu long Đẳng Tất, Trang Chung, Tần Vũ, Hầu Phí tất cả mười một người đứng phía dưới của đại điện, Tra Phách cũng đã đến, chúng nhân đều đang chờ Động chủ Xích Huyết động phủ Tra Hồng.

Phiến khắc, Tra Hồng đã đi lên bảo toạ, trường bào tung lên một cái trực tiếp ngồi xuống.

Tra Hồng ánh mắt nhìn qua một lượt chúng vị hộ pháp ở phía dưới, sau đó trầm trọng nói:

- Các vị, lần này Xích Huyết động phủ gặp phải tai nạn mà từ trước giờ mới có, nhóm Bạch Âm tứ đại hộ pháp không ngờ đều chết cả. Riêng Tang Mặc hộ pháp thì bị Hầu Phí hộ pháp sát tử tại

động khẩu của Xích Huyết động phủ.

- Hầu Phí!

Tra Hồng bất ngờ hét lên.

Hầu Phí bước lên trước một bước nhìn thẳng vào Tra Hồng, khoé miệng xuất hiện một nụ cười tà ý.

- Cửu Sát Điện đã định ra quy củ, Xích Huyết động phủ cùng với bát đại động phủ cũng phải kiên trì tuân theo quy củ đó. Người của cùng một thế lực thì tuyệt đối không được mang tâm giết chóc lẫn nhau, nhưng ngươi, thân là hộ pháp của Xích Huyết động phủ chúng ta, không ngờ lại công nhiên không chút kỵ huý, dưới sự quan sát của rất nhiều tu yêu giả, trực tiếp giết chết Tang Mặc hộ pháp, vậy ngươi để Xích Huyết động phủ ở đâu? Ngươi để Cửu Sát Điện ở đâu? Ngươi để Tra Hồng ta ở đâu?

Tra Hồng hét lên giận dữ.

Tra Hồng khi bạo nộ đã bạo phát ra một luồng khí tức khủng bố.

Tựa như ngày tàn đã đến, một cỗ cường đại khí tức vây bọc lấy người trong thoáng chốc bao phủ lấy cả đại điện, hoàn toàn hướng tới Hầu Phí, áp chế hoàn toàn nó. Tra Hồng bao năm nay chưa xuất thủ, khiến cho nhiều người hoài nghi thực của Tra Hồng.

Nhưng chỉ với khí thế bạo phát thôi đã khiến các hộ pháp bên dưới không còn chút ti hào hoài nghi.

Hầu Phí thè cái lưỡi hồng liếm môi dưới, bất ngờ ngẩng cao đầu, giận dữ nhìn Tra Hồng, trong mắt bạo phát chiến ý kinh nhân, từ trước đến nay nó chưa bao giờ mong muốn một trận chiến như vậy. Được chiến đấu với một siêu cấp cao thủ.

“Phí Phí, có nắm chắc không?” Tần Vũ linh thức truyền âm nói.

Hầu Phí vẫn nhìn chằm chằm Tra Hồng, đồng thời truyền âm nói:

- Không tiến nhập bạo cuồng trạng thái, thì một điểm cũng không nắm chắc, thực lực của Tra Hồng này rất mạnh, phi thường mạnh, nhưng… … đệ thích vậy!

Lúc này, trên đại điện áp lực vô cùng to lớn, Hầu Phí và Tra Hồng đều ở trạng thái đối chọi, tựa hồ có thể động thủ bất cứ lúc nào.

Tra Hồng lòng thầm kinh hãi:

- Con khỉ này thực lực không ngờ lại mạnh vậy, bình thường có thể so sánh với cao thủ Đổng Hư tiền kỳ. Bất quá nếu như muốn đối địch với ta, một điểm hy vọng nó cũng không có.

Tra Hồng trong lòng đầy tự tin.

- Động chủ, bổn Hầu gia ở đây là để làm hộ pháp, chứ không phải để làm kẻ chết thế. Tang Mặc chọc tức ta, vậy là đáng chết, hắn nếu như không chọc ta, thì ta sao có thể giết hắn? Thanh âm Hầu Phí vang khắp đại điện.

- Ưm, hắn chọc tức ngươi?

Tra Hồng trầm tư một lúc:

- Hầu Phí hộ pháp, Ừm, điều quy củ này đích xác là có vấn đề, nếu như hắn khinh ngươi, chọc tức ngươi. Ngươi vì qui củ mà không thể đối phó hắn, đích xác là làm khó ngươi.

Lời vừa phát ra, tức thì không khí trên đại điện không còn kích động hẳn như trước.

Tần Vũ nghe Tra Hồng nói vậy, trong lòng an tâm một chút.

- Tốt, chuyện này tạm thời gác qua, sau này ta sẽ điều tra lại cẩn thận.

Tra Hồng nói xong, quay qua nhìn Tần Vũ nói tiếp:

- Lưu Tinh hộ pháp, cái chết của Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc tam đại hộ pháp không ngờ ngươi lại nói bọn Bạch Âm câu kết với hắc ưng.

- Khái, chính xác là như vậy, động chủ.

Tần Vũ sắc mặt nhợt nhạt, nhưng vẫn nói.

Tra Hồng dụng linh thức quét qua thương thế Tần Vũ cũng thầm kinh hãi, nghe Tra Phách nói Tra Hồng cũng đã nghĩ thương thế Tần chắc là rất nghiêm trọng, ai mà tưởng được hôm nay xem ra thương thế Tần Vũ còn nghiêm trọng hơn. Tra Hồng thậm chí còn hoài nghi với thương tích nặng như vậy sao Tần Vũ vẫn còn có thể đứng được?

Tần Vũ trong lòng thực cũng không biết làm sao.

- Lưu Tinh Lệ à Lưu Tinh Lệ, năng lực khôi phục của mi cũng thật là quá mạnh đi, chỉ tiến nhập vào độc viện nghỉ ngơi có một thời gian mà đã phục hồi được một bộ phận lớn rồi, khiến cho ta không thể không tự gây thương tích lần nữa.

Thương thế Tần Vũ đương nhiên là do hắn tự gây ra.

Có Lưu Tinh Lệ, thương thế Tần Vũ đúng là làm người ta phát sợ.

Nhưng năng lực khôi phục của Lưu Tinh Lệ quá mạnh, quay về độc viện nghỉ ngơi một lúc không ngờ đã khôi phục được phần lớn, Tần Vũ lại phải tự gây thương lần nữa.

- Lưu Tinh hộ pháp đúng là thương tích nặng nề. Không phải là ta không tin Lưu Tinh hộ pháp, chỉ là Bạch Âm hộ pháp bọn họ ở tại Xích Huyết động phủ đã nhiều năm, chưa bao giờ có hành động phản bội. Lần này… … Ta thật sự cảm thấy khó tin.

Tra Hồng trịnh trọng nói:

- Vậy đi, Lưu Tinh hộ pháp ngươi hãy đem quá trình chiến đấu nói lại lần nữa.

Tần Vũ thở lấy một hơi nhẹ rồi nói: - Động chủ, lúc đầu thuộc hạ cùng Bạch Âm hộ pháp bốn người cùng nhau truy sát hắc ưng, đến khi gặp được hắc ứng, chúng tôi đã theo như kế hoạch bắt đầu truy sát hắc ưng, nhưng Bạch Âm không hề có báo trước gì bất ngờ tập kích Mục Húc hộ pháp.

Những người có mặt nghe đến, trong lòng không khỏi giao động.

Chương 124

Tra Hồng Dữ Hầu Phí

Nguyên Anh trung kỳ Bạch Âm tập người không có chút phòng thủ như Mục Húc, kết quả thế nào cũng có thể nghĩ ra.

- Mục Húc tức thì bị giết chết. Trang Chung hộ pháp vốn rất cảnh giác, vừa nhìn thấy cảnh đó liền phát hiện ra Nhiễm Lam hộ pháp cũng đang định giết ông ta. Trang Chung hộ pháp liền cùng Nhiễm Lam hộ pháp đại chiến. Cuối cùng ngược lại đã giết được Nhiễm Lam. Còn thuộc hạ trực tiếp tấn công Bạch Âm hộ pháp, sử dụng cả "Thiên Lôi phù" do sư tôn ban cho, trực tiếp giết chết Bạch Âm.

Tần Vũ thổi đuôi bò mà không nháy mắt.

"Thiên Lôi phù" này không phải loại phù bình thường, phù ấn cũng phân cấp bậc cao thấp, bình thường "Thiên Lôi phù" chỉ có phù ấn cao thủ bản thân công lực cực cao mới có thể chế tạo ra được.

"Thiên Lôi phù!"

Đằng Tất nãy giờ luôn nhắm đứng ngoài cuộc bất ngờ mở mắt ra, trong mắt chỉ có sự chấn kinh.

Tần Vũ trong lòng cười thầm, "Thiên Lôi phù" hắn làm gì có, hắn cũng chỉ là từ trong thư tịch tu chân mà biết được cách chế tác và giảng thuật về uy lực của nó, bởi vì loại phù ấn lợi hại này chế tạo cực khó mà tại liệu cũng cực khó tìm.

- Sư tôn Lưu Tinh hộ pháp quả nhiên thực lực cao cường.

Tra Hồng ngưỡng mộ, rồi lại nói:

- Chắc là Lưu Tinh hộ pháp và hắc ưng đại chiến, thân dù thụ trọng thương cũng vẫn đẩy lui được hắc ưng.

Tần Vũ gật đầu.

Từ đầu đến cuối, Trang Chung hộ pháp một lời cũng không thốt ra, chỉ có sắc mặt là khó coi. Trang Chung hộ pháp, con người thật thà tốt bụng, những hộ pháp khác đều hiểu rõ. Trang Chung đối đãi với mỗi hộ pháp đều rất tốt, quan hệ với người cực tốt.

Trang Chung hộ pháp, quá trình có đúng như Lưu Tinh hộ pháp nói không". Tra Hồng nhìn Trang Chung hỏi, Tần Vũ và những người khác cũng nhìn Trang Chung, chỉ bằng lời nói một phía của Tần Vũ thì không thể xác định được, lời nói của Trang Chung cũng rất quan trọng.

Trang Chung thở dài một tiếng:

- Ai, động chủ, tâm lý thuộc hạ thật rất khó xử.

Mọi người tại đó đều nghi ngờ, nếu như Trang Chung phản bác lại lời Tần Vũ, vậy tình cảnh lúc đó sẽ ra sao?

- Mọi người đều biết Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc cùng với thuộc hạ tình cảm rất tốt.

Trang Chung không trả lời câu hỏi, các hộ pháp cũng gật đầu, bốn người Bạch Âm xưa nay như một ai cũng biết. Trang Chung nói tiếp,

- Bạch Âm mặc dù có điểm giả dối, nhưng đối với chúng tôi cũng hoàn toàn không tệ. Nhiễm Lam đối với người mặc dù có oán độc nhưng cũng có điểm nghĩa khí.

Các hộ pháp chửi thầm trong lòng. Nghĩa khí? Nhiễm Lam âm độc giảo hoạt ai mà không biết. Còn Bạch Âm càng giỏi trong việc vỗ mông ngựa, giả dối thành tính.

Tần Vũ nói Bạch Âm và Nhiễm Lam cầu kết với hắc ưng trên đại điện cũng có hộ pháp tin.

- Nhưng mà, tôi không thể nào hiểu được, hai người bọn họ không ngờ lại câu kết với hắc ưng, muốn giết tôi, Mục Húc cùng Lưu Tinh hộ pháp. Thuộc hạ đã nghĩ bọn họ không phải là vì kim đan Nguyên Anh của chúng tôi, mà chính là vì thượng phẩm linh khí của Lưu Tinh hộ pháp.

Trang Chung than một tiếng:

- Không tưởng được là bọn họ tham lam đến mức như vậy. Thậm chí từ đầu đến cuối cũng không hề nói với tôi tiếng nào".

Huyền Quy tam huynh đệ, Xà Nữ lưỡng nhân ai cũng cười thầm. Nói chuyện với loại người thật thà như ngươi?

Đồng thời đám hộ pháp này ai cũng kinh ngạc nhìn Tần Vũ, bọn họ không tưởng được là Tần Vũ lại có thượng phẩm linh khí. Mặc dù Tần Vũ đã từng sử dụng hắc sắc phi kiếm động thủ với Tang Mặc, nhưng mà phi kiếm chỉ nhìn bên ngoài thì thật khó mà xác định được.

Tra Hồng cũng than:

- Trang Chung không cần phải thương tâm, bọn họ không đáng để ngươi thương xót.

- Được rồi, đến lúc này sự tình đại khác cũng đã rõ, Bạch Âm, Nhiễm Lam hai người vì ham muốn linh khí và Nguyên Anh kim đan của hộ pháp khác đã câu kết với hắc ưng, tưởng là thần không biết quỷ không hay, chết cũng không hết tội. Tra Phác, đem Nguyên Anh của Nhiễm Lam đưa cho Lưu Tinh hộ pháp, Lưu Tinh thân mang trọng thương, luyện hoá Nguyên Anh này chắc là cũng có thể đề cao được công lực bồi bổ lại cơ thể.

Nghe Tra Hồng nói, Tra Phách một tay xoè ra, Nguyên Anh của

Nhiễm Lam liền xuất hiện trên tay.

Các hộ pháp đều thực sự không quan tâm. Thôn phệ Nguyên Anh, loại chuyện này với tu yêu giả không có nhiều tác dụng. Thứ nhất là Nguyên Anh năng lượng của người khác không giống như năng lượng bản thân, hấp thu năng lượng người khác, năng lượng trong bản thân sẽ trở nên bác tạp, ngược lại trong tương lai đối với bản thân sẽ có hại.

Hơn nữa cho dù chân chánh luyện hoá hấp thu, bất quá chỉ có thể hấp thu được một phần mười mà thôi.

Các hộ pháp phần lớn đều là Nguyên Anh tiền kỳ, hấp thu Nguyên Anh đồng đẳng cấp, cho dù có hấp thu tinh hoa, bất quá cũng chỉ tăng được một phần mười nên bọn họ thực sự không quá quan tâm.

- Lưu Tinh hộ pháp, nhận lấy đi, đây cùng có thể coi là hảo ý của đại ca ta.

Tra Phách phóng Nguyên Anh qua, trong lòng thực sự hoài nghi,

- Hanh, thôn phệ Nguyên Anh, ta muốn xem ngươi có dám luyện hoá không. Nghe nói tu tiên giả thì không thể luyện hoá Nguyên Anh, chờ lát nữa, để xem ngươi có luyện hoá Nguyên Anh không là mọi chuyện đều rõ.

- Tạ động chủ!

Tần Vụ trực tiếp thu lấy Nguyên Anh của Nhiễm Lam.

… …

Trong mật thất của Xích Huyết động phủ, lúc này trong mật thất chỉ có hai người Tra Hồng, Tra Phách.

“Đại ca, tại sao huynh không để Lưu Tinh hộ pháp luyện hoá Nguyên Anh ngay trên đại điện, để cho chúng ta tự thân nhìn thấy. Hanh, nếu như hắn không dám luyện hoá Nguyên Anh, hoặc là khi luyện hoá bị tẩu hoả nhập ma vậy thì nói lên rằng hắn chính là tu tiên giả!

Tra Phách vẫn luôn hoài nghi thân phận của Tần Vũ.

Tra Hồng thản nhiên cười, hắn lúc này không nghĩ đến việc kiếm chuyện với Tần Vũ.

Nhân vì hắc sắc ngọc hạp trong vài tháng là có thể bị phá khai, bất kể là sự tình gì, đem so sánh với hắc sắc ngọc hạp thì đều không đáng kể cả.

- Lão nhị, ngươi nghe rõ cho ta, trong nửa năm này, người đừng có đi gây sự với bọn Hầu Phí, phải giả vờ như tín nhậm bọn chúng, đối với bọn chúng hữu hảo, bất kể là chuyện gì, chờ đến nửa năm sau hãy nói, nửa năm này cần nhất là ổn định Xích Huyết động phủ.

Tra Hồng nghiêm túc nói.

Tra Phách nghe đại ca mình nói nghiêm túc như vậy, tức thì gật đầu.

- Tốt rồi, lão nhị, ngươi ra ngoài đi, trong khoảng thời gian này ngươi đừng có đến làm phiền ta, ta cần phải chuyên tâm tu luyện.

Tra Hồng cười nói.

Tra Phách mắt sáng lên nói:

- Đại ca, lẽ nào trong nửa năm huynh sẽ có đột phá?

Tra Phách căn bản là không biết chuyện hắc sắc ngọc hạp, nghe Tra Hồng nói cái gì trong nửa năm không để xảy ra chuyện

ngoài ý muốn, thì chỉ nghĩ là trong nửa năm đại ca định đột phá.

Tra Hồng cười một tiếng, rồi gật đầu.

Bản thân công lực đích xác là sắp đột phá, nhưng không phải là nửa năm mà là trong hai, ba năm.

Đừng thấy hắn không ngừng tiêu hao công lực năng lượng cho Khứ Trần Cấm Chế trên hắc sắc ngọc hạp. Đồng thời với lúc tổn hao hắn cũng không ngừng hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện, tự thân Nguyên Anh cũng từ từ tăng trưởng, trăm năm qua, Tra Hồng đã đạt đến cấp đính phong (đỉnh điểm)của Đổng Hư tiền kỳ.

… …

Chưa đến nửa ngày thương thế Tần Vũ đã hoàn toàn hồi phục.

- Phí Phí, trong khoảng thời gian này ta cần bế quan tu luyện, đệ đừng để bất cứ ai đến làm phiền ta. Trừ khi phát sinh chuyện gì đại sự.

Tần Vũ nói với Hầu Phí ở bên cạnh.

Hầu Phí cười một cái nói:

- Yên tâm, lúc này đệ đang giữ Nguyên Anh của bốn người Bạch Âm, Nhiễm Lam, Mục Húc, Tang Mặc. Bất quá đệ đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, luyện hoá hấp thu căn bản là vô dụng, cho dù là Tiểu Hắc tác dụng cũng không lên, chỉ có đưa cho đại ca thôi.

Tần Vũ trên mặt hiện một nụ cười.

- Cần gì phải hấp tấp luyện hoá? tứ đại Nguyên Anh, huynh chỉ cần Nguyên Anh của Bạch Âm, đối với huynh mà nói là hoàn toàn đủ rồi. Con những Nguyên Anh khác tạm thời lưu trữ. Luyện hoá Nguyên Anh, không phải là càng nhiều càng tốt, công lực đạt

đến một tầng nhất định là đủ.

Tần Vũ hiện tại mong muốn nhất là đạt đến đệ nhị cảnh giới Lưu Tinh kỳ trong lục đại cảnh giới của Tinh Thần Biến.

- Tốt, đại ca, đệ ở ngoài hộ pháp cho huynh, tuyệt đối không để cho ai đến làm phiền.

Hầu Phí cười hi hi rồi đi ra ngoài, Tần Vũ cũng đi vào ngoạ thất của mình, sau đó ngồi trên giường, trong đầu nhớ lại nội dung của Tinh Thần Biến.

Tinh Thần Biến phân thành Tinh Vân, Lưu Tinh, Tinh Hạch, Hành Tinh, Độ Kiếp, Hằng Tinh lục đại cảnh giới, trong đó Tinh Vân cảnh giới chỉ là củng cố cơ sở, còn tại phương diện công kích thì không mạnh. Nhưng khi đạt đến Lưu Tinh cảnh giới thì công kích bắt đầu tăng lên đột biến.

Lúc xưa Lôi Vệ chỉ Độ Kiếp trung kỳ mà một mình giết chết Đại Thành kỳ tu luyện giả, vài vị tán tiên, vài chục vị Độ Kiếp kỳ, Không Minh kỳ tu chân giả. Sau đó lại còn độ kiếp Cửu Cửu Trọng Kiếp, liên tục độ quá bát đại thiên kiếp, chỉ đến một kiếp cuối cùng thì mới phải thất bại không cam lòng.

Thực lực mạnh đến mức hãi nhân.

Tuyệt đối sánh với thần, thậm chí còn mạnh hơn. Nhưng mà lúc này Tần Vũ vẫn còn chưa quá lợi hại như vậy, cũng là vì hắn mới chỉ đến cơ sở củng cố là Tinh Vân cảnh giới mà thôi.

“Lưu Tinh cảnh giới, dung hợp vạn thiên ngân sắc tinh thần, thối luyện thành một điểm kim sắc tinh hoa, cũng là thể nội hạch tâm.”

“Lưu Tinh” Tần Vũ trên mặt hiện lên một nụ cười, Lưu Tinh tiền kì và Tinh Vân hậu kỳ, khác biệt thật là quá lớn.

Lưu Tinh, chú trọng ở tốc độ, trọng ở ngưng tụ và bạo phát tức thời!

Hiện tại Tinh Thần Chi Lực chỉ là phổ thông Tinh Thần Chi Lực, nhưng khi đạt đến Lưu Tinh cảnh giới, vạn thiên ngân sắc tinh thần thối luyện thành một điểm kim sắc tinh hoa Lưu Tinh, từ bên trong phát xuất ra kim sắc năng lượng nhỏ như quang tuyến.

Nhỏ, đồng thời cũng đại biểu cho sự ngưng tụ năng lượng.

Lực công kích hoàn toàn tụ lại một điểm, uy lực lớn vô cùng, đồng thời kim sắc Tinh Thần Chi Lực khi dung nhập thân thể, tốc độ của Tần Vũ tối thiểu nhanh hơn hiện tại gấp mười lần, thậm chí không chỉ dừng lại ở đó.

“Người mới tu luyện đến Tinh Vân kỳ của Tinh Thần Biến thì nên tìm một chỗ kín đáo từ từ tu luyện, đạt đến Lưu Tinh kỳ mới đủ để đi khắp nơi, cùng các tu chân giả khác chiến đấu!”

Tần Vũ nghĩ đến những giải thích có liên quan đến Lưu Tinh kỳ và những cảnh giới về sau, liền tự cảm thấy máu huyết sôi lên, hiện tại thực lực còn kém hơn Tiểu Hắc, kém hơn Hầu Phí, nhưng nếu như đạt đến Lưu Tinh tiền kỳ thì sẽ không còn như vậy nữa.

- Tốt, bắt đầu tu luyện.

Tần Vũ nhắm mắt ngồi xuống.

Tuy nhiên tại thời đểm đó, một âm thanh nổ vang từ bên trong Xích Huyết động phủ truyền đến, sao đó là một trận hoảng loạn, các hộ vệ từ bốn phía đổ xô đến.

- Hầu Phí hộ pháp, Phó động chủ đã bị một kẻ thần bí giết, hắn ta cũng đã biến mất. Ngài mau đi điều tra hung thủ.

Một hộ vệ chạy đến bên Hầu Phí cung kính nói, Hầu Phí sắc mặt biến đổi hét lên:

- Ngươi ra ngoài trước đi.

Hầu Phí tức thì chạy vào phòng Tần Vũ, nhưng Tần Vũ lúc này cũng đã ra khỏi phòng, lời nói của tên hộ vệ mới vừa rồi Tần Vũ cũng đã nghe rõ.

- Đại ca?

Hầu Phí nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cảm thấy sự tình có điểm bất diệu, Tra Phách dù gì cũng là Phó động chủ, không ngờ lúc này lại bị giết chết. Bất quá vết thương ở bụng của Tần Vũ đà hoàn toàn khỏi, hắn không thể để cho người ngoài phát hiện được.

- Phí Phí, không cần để ý chuyện này, nếu như có người đến, cứ nói ta hiện tại đang bế quan, không thể làm phiền, ta cảm giác hiện tại đang có chuyện rối loạn, ta cần phải nhanh chóng đề thăng thực lực.

Tần Vũ tức thì nói với Hầu Phí.

Hầu Phí gật gật đầu, tức thời trực tiếp ngồi tại đình viện trong độc viện của Tần Vũ, không để ai đến làm phiền Tần Vũ.

Tần Vũ không quan tâm chuyện khác, trực tiếp tiến nhập gian phòng.

Bây giờ là thời khắc quan trọng, đề thăng thực lực bản thân là việc khẩn yếu nhất, đạt đến Lưu Tinh cảnh giới rồi, Tần Vũ không còn phải chịu bó tay bó chân nữa.

Đồng thờ một thanh âm đê trầm giận dữ vang vọng khắp Xích Huyết động phủ.

- Năm ngàn hộ vệ, mười một hộ pháp nghe lệnh, kể từ ngày hôm nay nghiêm mật giám thị các nơi, bất kể là ai đều không được

phép ra vào Xích Huyết động phủ, trái lệnh giết không tha!

Tức thì hộ pháp và hộ vệ có mặt cẩn thận nhiều hơn, thậm chí nhãn thần càng thêm lăng lệ.

Tại Xích Huyết động phủ, một toán quân liên tục di chuyển tuần tra. Chỉ thấy những thị nữ cũng thận trọng di chuyển qua lại trên hành lang, không như mọi khi đong đưa cười nói với đám hộ vệ xung quanh. Toàn bộ không khí trong Xích Huyết động phủ dường như rất căng thẳng.

Các đại hộ pháp Yến Thanh nhị tỉ muội, Huyền Quy tam huynh đệ, Hổ Sa nhị huynh đệ, Đằng Tất, Tần Vũ, Hầu Phí, Trang Chung đều ở tại chỗ của mình, không một ai lang thang bên ngoài.

Từng ngày trôi qua dưới sự tập trung cảnh giác cao độ.

Bên trong Cửu Sát Đại Điện.

Nơi chính giữa đại điện có một bảo tọa, còn mỗi bên trái phải đều có bốn bảo tọa. Mỗi một vị trí có một người đang ngồi tổng cộng là tám người. Duy chỉ có bảo toạ thứ hai bên phải ở dưới đại điện là khuyết một vị trí.

Nơi chính điện tối cao, một đại hán mày râu rậm rạp, trên thân thể phát ra một khí thế bá đạo.

Lúc này tử bào đại hán nắm giữ một thanh trường kiếm làm bằng ngọc dài ba thốn cẩn thận xem xét:

- Cửu Kiếm trong truyền thuyết, lại đứng thứ sáu, quả thực là hảo kiếm, hảo kiếm!

Miệng tử bào đại hán lộ vẻ kinh ngạc, song nhãn đột nhiên lóe lên một tia bá đạo.

Dưới đại điện, tử bào đại hán đứng đầu hàng bên phải, tỏ vẻ

bất mãn:

- Đại ca, có gì đáng chú ý đâu. Không phải chỉ là cực phẩm linh khí sao? Tuy nhiên cực phẩm dù có là trân quý nhất, nhưng cũng đâu đáng giá thế, trừ phi có công dụng đặc biệt, bằng không ngọc kiếm này có giá trị gì đâu?

- Đệ thì biết gì!

Tử bào đại hán đứng trên mỉm cười.

Bổn thể của chín huynh đệ Cửu Sát điện chính là chín con giao long. Dù không phải là thần thú nhưng cũng gần vậy. Mỗi con Tử Sát Giao Long có thể đánh bại năm sáu tu tiên giả cùng đẳng cấp. Chín con Tử Sát Giao Long liên thủ đã trở thành một trong ngũ đại thế lực tại hải để này.

Người ngồi trên chính là Địch Long đứng đầu chín huynh đệ.

Địch Long chăm chú nhìn vào Ngọc kiếm nói:

- Công dụng đặc biệt của nó, các huynh đệ đã hiểu. Tuy nhiên bản thân Ngọc kiếm này cũng rất khác thường. Huynh nói cho các đệ biết, nguyên liệu luyện chế ra ngọc kiếm này, lại chỉ là một khối Hàn Băng Bích Ngọc.

- Sao lại có thể như thế?

Bảy vị huynh đệ bên dưới vô cùng kinh ngạc.

Hàn Băng Bích Ngọc bất quá chỉ là nguyên liệu trung phẩm, không có khả năng chế luyện thành thượng phẩm linh khí chứ đừng nói đến cực phẩm linh khí.

Địch Long khóe miệng lộ nét cười:

- Các đệ không biết thanh Ngọc kiếm này là chìa khóa để mở Tiên phủ. Để chế tạo ra Ngọc kiếm này, thực lực của tiên nhân

phải mạnh mẽ đến thế nào, căn bản các đệ không tưởng tượng được. Chỉ có điều năng lực thần kỳ này giờ đã biến mất.

- Dùng trung phẩm nguyên liệu để chế luyện thành cực phẩm linh khí, đã thể hiện sức mạnh của tiên nhân. Bên trong Tiên phủ ẩn chứa thứ gì? Chìa khóa đã là chín bộ cực phẩm linh khí, bên trong còn ẩn tàng thứ gì khác?"

Địch Long hai mắt phát sáng.

Cả bảy huynh đệ khác cũng đều đang tưởng tượng đến bảo bối trong Tiên phủ, mắt mọi người đều sáng lên.

Lão tam Địch Húc nói:

- Đại ca, theo thông tin tình báo của chúng ta, hiện giờ chín Ngọc kiếm đã xuất hiện tới bảy. Bồng Lai Tiên vực có một thanh, Tử Diễm Ma ngục quần ma vận khí tốt không ngờ lại có hai thanh, Thanh Long lão đầu của Thanh Long cung có một thanh, Bích Thuỷ phủ của Tam Nhãn lão quái đắc thủ một thanh. Lúc này xem ra Thanh Long và Tam Nhãn lão đầu đó đang tranh đoạt thanh Ngọc kiếm thứ bẩy.

Yêu giả dưới hải để thực lực thật cường đại. Muốn có được ngọc kiếm cũng phải xem phản ứng của các bên.

Lão đại Địch Long lắc đầu cười nhẹ:

- Bồng Lai Tiên vực có không ít môn phái tu tiên giả, lại chỉ có một thanh Ngọc kiếm. Thế nên sớm muộn hỗn loạn cũng sẽ sảy ra. Hiện giờ thanh Ngọc kiếm thứ bảy đã xuất hiện, chúng ta nên tham gia hay là để Thanh Long và Tam Nhãn lão quái đó đấu nhau đến chết đã.

Thanh Long của Thanh Long cung và Tam Nhãn Bích Tình Thiềm của Bích Thuỷ phủ đều là hai thần thú thực lực vô cùng cường hãn. Dù Cửu Sát điện có thực lực nhưng cũng không thể so

tài.

- Đại ca, hiện mới chỉ xuất hiện bảy thanh Ngọc kiếm. Hai thanh còn lại ở đâu?

Lão cửu Địch Loan hỏi.

Địch Long khẳng định:

- Thanh thứ chín tạm thời không ai rõ, nhưng….thanh thứ tám ta lại biết rõ. Bát đệ tự thân hành động vì bát Ngọc kiếm. Nếu như đúng như ta dự đoán, Bát đệ chắc hẳn sẽ đắc thủ.

Lão tam Địch Húc nói:

- Lão cửu, sự tình đúng như vậy. Đại ca sai ta phái người đi thu thập tất cả tin tức, đồng thời tìm kiếm nơi tồn tại của Ngọc kiếm. Thông tin về Ngọc kiếm thứ tám, ta cũng ngẫu nhiên biết.

Tìm kiếm Ngọc kiếm.

Dĩ nhiên không phải chỉ có Cửu Sát điện tìm kiếm. Bồng Lai Tiên vực, Tử Diễm Ma ngục, Thanh Long cung, Bích Thuỷ phủ, ngũ đại thế lực đều phái các cao thủ tìm kiếm tung tích Ngọc kiếm, không chỉ ở các hải đảo và dưới hải để, đồng thời còn đến cả Tiềm Long đại lục để tìm kiếm.

Chỉ có điều những yêu tà, tu tiên giả, tu ma giả tiến nhập Tiềm Long đại lục chỉ để truy tìm Ngọc kiếm chứ tuyệt không can dự vào chuyện nội bộ của Tiềm Long đại lục. Nếu không tam đại vương triều không thể yên ổn.

- Ngọc kiếm tìm được càng nhiều càng tốt. Có được càng nhiều Ngọc kiếm thì sau khi Ngũ đại thế lực khai mở Tiên phủ, trọng lượng tiếng nói lại càng lớn. Bát Ngọc kiếm chúng ta có khả năng chiếm lấy. Hiện giờ chúng ta cần tập trung tinh lực điều tra thanh Ngọc kiếm thứ chín.

Địch Long đứng dậy, hướng xuống các huynh đệ nói:

- Các vị huynh đệ, tung toàn bộ nhân lực tìm kiếm thông tin về thanh Ngọc kiếm thứ chín!

- Vâng! Thưa đại ca!

Bảy vị tử bào đại hán đồng loạt đứng dậy hưởng ứng.

o0o

Thời gian trôi qua hơn ba tháng, Xích Huyết động phủ lại trở nên tĩnh lặng như trước đây.

Lúc này tại mật thất.

Tra Hồng ngồi tọa thiền, trước thân người là Hắc Sắc Ngọc Hạp. Hắc Sắc Ngọc Hạp không ngừng phát tán đạo đạo quang mang, một cỗ yêu nguyên lực cường đại liên tục tiêu hao năng lượng Khứ Trần cấm chế. Đến lúc này tâm tình Tra Hồng như biển lớn nổi sóng.

Tra Hồng thu hồi song thủ, đình chỉ yêu lực. Trên đầu hắn từng giọt mồ hôi lớn tuôn ra.

- Hô!

Tra Hồng toàn thân đổ mồ hôi. Đắc thủ Hắc Sắc Ngọc Hạp đã nhiều năm nay, đến lúc này Tra Hồng mới xác định rõ, Hắc Sắc Ngọc Hạp này có thể nhanh chóng khai mở được. Lúc đó hắn sẽ thu thập được bảo bối. Kỳ thực dã tâm của hắn cũng có chút cơ sở.

o0o

Tu tiên giả của Bồng Lai tiên vực, Tu ma giả của Tử Diễm Ma vực, hải để Thanh Long Cung, Cửu Sát điện, Bích Thuỷ phủ đã hình thành nên Ngũ đại thế lực tối cường tại hải ngoại.

Xích Huyết động phủ chỉ là một trong Bát đại động phủ trực thuộc Cửu Sát điện. So với Ngũ đại thế lực, căn bản không có khả năng chống cự. Vì thế, Tra Hồng phải cúi đầu ẩn nhẫn, lại vô cùng cẩn thận. Sau khi đắc thủ Hắc Sắc Ngọc Hạp, lại càng cúi đầu hơn.

- Tra Hồng ta đã chờ đợi hàng trăm năm. Cấm chế quỷ quái này cuối cùng cũng bị phá huỷ. Chà, cấm chế tiên nhân bố trí, chỉ tùy tiện sử dụng một điểm lực lượng, không ngờ lại phải sử dụng năng lượng lớn như vậy.

Tra Hồng thở dài.

Lúc này tâm tình Tra Hồng rất hồi hộp.

- "Hy vọng lúc tối hậu không xảy ra việc gì. Nhưng… không kể là ai, ta không cho phép bất kỳ kẻ nào chiếm đoạt bảo bối của ta."

Tra Hồng nhãn trung loé một tia sáng lạnh lùng, sau khi nghỉ ngơi, tiếp tục tập trung năng lượng để giải khai Khứ Trần cấm chế.

o0o

Xích Huyết động phủ, đông khu bên trong độc viện của Tần Vũ.

Hầu Phí đả tọa bên trong độc viện, hắc bổng gần thân thể hắn. Lúc này Hầu Phí đã tu luyện hơn ba tháng, nhưng hắn không hoàn toàn tập trung tu luyện mà vẫn sử dụng linh thức tra xét bên ngoài.

Không kể là ai, tuyệt đối không được phép làm phiền đến sự tu luyện của Tần Vũ.

Trong phòng dưới sự bảo hộ của Hầu Phí, Tần Vũ đang tu luyện. Lúc này toàn thân Tần Vũ phát ra từng điểm tinh quang mộng ảo, tạo thành một đám tinh vân bao quanh lấy Tần Vũ. Tần

Vũ đang đả toạ trên giường.

Lúc này Tần Vũ lại ngồi giữa không trung.

Đột nhiên!

Tinh vân đột nhiên gia tăng tốc độ di chuyển, đồng thời mặt trời trên biển không ngờ lại phát ra năng lượng xuyên qua nước biển, xuyên qua biển sâu tới tận trong căn phòng ở Xích Huyết động phủ nơi Tần Vũ tu luyện. Năng lượng trực tiếp dung nhập vào sâu trong tinh vân.

Tức thời màu sắc của tinh vân chuyển sang màu vàng, Tần Vũ hoàn toàn bị ánh kim quang bao bọc.

Từng đợt âm thanh chấn động toàn bộ thân thể, Tần Vũ ngẩng đầu đổ ra những giọt mồ hôi lớn. Toàn thân Tần Vũ đau đớn kịch liệt, nhưng hắn cố gắng chịu đựng như lúc trước, bởi vì đây là khoảnh khắc tối hậu.

Tần Vũ thể nội.

Tại đan điền tập trung Tinh Thần ngân sắc mật độ cao gấp nhiều lần so với quá khứ. Vô số Tinh Thần Lực xoay chuyển liên hồi, đồng thời phát sinh nguồn siêu năng lượng từ thể nội. Toàn thân Tần Vũ rung chuyển mạnh.

Thân thể, cơ nhục, mỗi tế bào trong cơ thể hắn đều có sự thay đổi. Sự chắc chắn dẻo dai của thân thể gia tăng gấp bội.

Nóng!

Như bị lửa thiêu, trong nội thể của Tần Vũ, Tinh Thần như ngọn lửa rực cháy. Tại đan điền vô số ngân sắc Tinh Thần kịch liệt chuyển động. Khác với trước đây, lúc này toàn bộ chân khí vô tận tập trung tại trung tâm.

- Xuy! Xuy!

Tinh Thần chân hoả được hoả lực nguyên thủy thái dương hỗ trợ. Uy lực đại tăng, ngân sắc Tinh Thần liên tục bị luyện hóa, tốc độ càng lúc càng gia tăng. Theo thời gian, ngân sắc Tinh Thần này di chuyển càng lúc càng nhanh.

Hơn nữa ngân sắc Tinh Thần dần dần tập trung vào trung tâm vòng tròn.

Tự nhiên ngân sắc phía ngoài đã nhiều, càng vào trong càng nhiều hơn. Ở trung tâm số ngân sắc tinh thần tập trung càng không lồ. Đan điền tựa như một không gian rộng lớn.

Tất cả ngân sắc Tinh Thần điên cuồng tập trung ngay tại đan điền.

Thái dương chân hoả thuần túy lớn mạnh hỗ trợ Tinh Thần chân hoả, liên tục luyện hóa cơ thể.

Đồng thời, một luồng thanh lưu từ Lưu Tinh Lệ đi đến mọi nơi trong thân thể Tần Vũ khiến cho thân thể Tần Vũ phục hồi sức lực nhanh chóng, sau đó luồng chân hoả lại tiếp tục hoành hành.

Lưu Tinh Lệ và chân hoả khôi phục rồi lại luyện hóa, thân thể Tần Vũ càng lúc càng vững chãi.

Lôi Vệ xuất toàn bộ sức lực với sự hỗ trợ của thái dương chân hỏa, nhưng Lôi Vệ chỉ dựa vào phục hồi tự nhiên của bản thân. Vì thế Lôi Vệ không thể bắt kịp sự phục hồi với tốc độ cao của Lưu Tinh Lệ. Tốc độ hồi phục tăng cao cũng khiến tốc độ luyện hóa thân thể tăng không biết bao nhiêu lần.

o0o

Bên ngoài Hầu Phí nhãn tình nghiêm trọng nhanh chóng tiến vào nhìn chằm chằm vào Tần Vũ trong phòng.

Lúc này một cỗ chân khí cường đại làm Hầu Phí rất kinh ngạc.

- Hầu Phí hộ pháp, phát sinh chuyện gì vậy?

Trang Chung hộ pháp lập tức nhanh chóng chạy đến. Lão ta cũng cảm nhận được luồng chân khí cường đạo, đồng thời nhị xà nữ cũng nhanh chóng chạy đến, cũng cảm thấy kinh ngạc trước nguồn năng lượng khổng lồ.

Nếu chỉ là tu luyện, nguồn năng lượng cũng không thể lớn như vậy.

- Lùi ra!

Hầu Phí trừng song nhãn quát, thần thái dữ tợn, song nhãn lóe hung quang. Trang Chung hộ pháp và Yến Thanh tỷ muội tâm thần rung động, không dám nói gì. Nhưng họ biết Hầu Phí trực tiếp giết Tang Mặc tại Xích Huyết động phủ.

Hầu Phí quay người nhìn vào trong phòng.

- Sao lúc trước lại có chân hoả từ lưu vân?

Trong lòng Hầu Phí đầy nghi hoặc. Phòng cấm chế của Tần Vũ. Thậm chí nguồn năng lượng còn kinh động đến hộ pháp. Hơn nữa nguồn chân hoả đó còn dễ dàng phá huỷ cấm chế.

Hiện tại là lúc tối hậu quan đầu của Tần Vũ. Nguồn năng lượng đó làm cho các hộ pháp chú ý.

Tất cả các hộ pháp bắt đầu tụ tập chung quanh.

- Hắc! Yến đại mĩ nữ, chuyện gì bên trong vậy?

Hổ Sa huynh đệ cùng là hộ pháp hỏi Yến Thanh. Vu Đồng thấy Hầu Phí bảo vệ bên ngoài, tự nhiên hắn không dám tự tiện chạy qua Hầu Phí kiêu ngạo hung hăng, điều này mọi người hiểu.

Yến Thanh nói:

- Không biết, có lẽ Lưu Tinh hộ pháp đang tu luyện.

- Tu luyện? Sao hắn lại không bố trí cấm chế. Nguồn năng lượng này tất cả chúng ta đều cảm nhận được, chẳng lẽ hắn không biết lúc này tại Xích Huyết động phủ đang trong trạng thái khẩn trương vô cùng à?

Huyền Quy tam huynh đệ nhíu mày nghi hoặc hỏi.

Lúc này các đại hộ pháp liền thảo luận.

Trong phòng năng lượng khủng khiếp đột nhiên từ từ thu lại.

Trong phòng.

Ngồi đả toạ lơ lửng trên không trung, trên mặt tần Vũ có chút tiếu ý. Chỉ thấy Tần Vũ mở mắt, miệng khẽ mở. Một phần ba Nguyên Anh đã bị Tần Vũ trực tiếp luyện hóa vào trong.

Tinh vân cũng tiêu biến.

Tại đan điền của Tần Vũ.

Chính giữa đan điền bên trong thanh sắc Tinh Thần chân hoả, chính là một hạt kim quang chói lọi. Cẩn thận nhìn kỹ thì là một hạt màu vàng nhỏ, được gọi là Lưu Tinh. Lưu Tinh quang trong lúc này thực sự đốt cháy, xung quanh những luồng sáng vàng này, là những đạo ngân sắc tinh thần.

Dù trong quá khứ diện tích đã lớn, không gian vô hạn bên trong đan điền càng to lớn gấp bội.

Nguyên Anh đó đã bị Tần Vũ thu thập.

Chỉ nghe một âm thanh đốt cháy, một phần ba Nguyên Anh hoàn toàn bị luyện hóa dưới Tinh Thần chân hoả. Ngân sắc tinh

thần chuyển động mạnh, những ngân sắc tinh thần cũng to hơn gấp bội lúc trước.

- Vạn thiên tinh thần, với sự hỗ trợ của thái dương chân hoả, cuối cùng chỉ luyện hóa ra một điểm kim sắc tinh thần. Nguyên thuỷ thái dương chân hoả này năng lực thực sự lớn, một phần ba Nguyên Anh trong chớp mắt đã hoàn toàn bị luyện hóa.

Tần Vũ cảm thán.

Đột nhiên khóe miệng Tần Vũ lộ nét cười.

- Để xem tốc độ tăng lên bao nhiêu?

Đột nhiên đạo kim sắc tinh thần từ trong phát ra, hòa vào trong kinh mạch toàn thân

- Hắc!

Tần Vũ như một đạo kim sắc tiêu biến mất trong phòng, tốc độ vượt trội gấp đôi, đơn giản thật làm cho người khác kinh ngạc. Ngoài phòng Hầu Phí song nhãn không thể tin. Hắn cảm thấy khí tức của Tần Vũ trong phòng đột nhiên biến mất.

- Phí Phí!

Tần Vũ đột nhiên xuất hiện trước mặt Hầu Phí, nở nụ cười nhìn Hầu Phí đang thất kinh.

Thấy Tần Vũ xuất hiện trước mặt, hỏa nhãn của Hầu Phí đột nhiên bùng sáng, phát xạ hai đạo quang mang phủ trùm lấy Tần Vũ, nhãn thần lộ vẻ ngạc nhiên.

- Đại ca, huynh ăn được tiên đan gì rồi sao?

Hầu Phí nhìn Tần Vũ rồi hỏi. Trong lòng hắn hiếu kỳ khi nhận ra Tần Vũ trong thời gian ngắn đã có sự đột phá vượt quá mức tưởng tượng một lần nữa. Thậm chí thực lực của Tần Vũ bây giờ

hoàn toàn có thể so sánh với hắn, làm Hầu Phí cũng cảm thấy bị uy hiếp.

- Các ngươi nhìn cái gì, cút!

Hậu Phí quay đầu lại quát những hộ pháp kia. Trang Chung hộ pháp trong số đó lại cười với Tần Vũ nói:

- Cung hỷ Lưu Tinh hộ pháp. Xem ra Lưu Tinh hộ pháp được Động chủ ban thưởng Nguyên Anh của hộ pháp Mục Húc. Người hấp thu xong Nguyên Anh đó công lực đại tăng, đã đạt cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ chăng?

Yến Thanh chau mày liễu cất tiếng:

- Không thể nào! Mục Húc bản thân đã là Nguyên Anh tiền kì. Hấp thu bấy nhiêu năng lượng mà mức tăng trưởng công lực cực cao sao? Nếu nói vậy trước đây Lưu Tinh hộ pháp đã đạt đến mức cực hạn Nguyên Anh tiền kỳ, sao ta cảm thấy Lưu Tinh hộ pháp bản thân năng lượng không cường đại lắm.

Tần Vũ mỉm cười.

Đạt đến cảnh giới Lưu Tinh, năng lượng bản thân so với trước đây được thu liễm vào nội thể. Sở dĩ lúc trước năng lượng bạo phát vì Tần Vũ chỉ vừa mới đạt đến cảnh giới Lưu Tinh, nhưng đến thời khắc này đa số năng lượng Lưu Tinh tụ tập tại trung tâm đan điền.

Hơn nữa sử dụng ma đạo bí kỹ Bắc Minh nên một điểm nhỏ khí tức cũng không phát tán ra ngoài, ngoại nhân rất khó thấy được công lực của Tần Vũ.

- Chư vị hộ pháp cũng đã từng so sánh công lực của huynh đệ chúng ta. Công lực của sư đệ Phí Phí đã sớm vượt qua ta, vì thế ta là đại ca tự nhiên là phải nỗ lực. Chư vị hộ pháp, ta đang có chuyện cần bàn, thỉnh chư vị hộ pháp tạm thời trở về.

Tàn Vũ vẫn không nói mình đã đạt đến cảnh giới nào.

Thần bí.

Đó là điều cần thiết cho Tần Vũ.

Yến Thanh và Tây Diễm nhẹ nhàng thi lễ:

- Tỷ muội chúng tôi xin cáo từ, nếu có thể sau này Lưu Tinh hộ pháp nhớ ghé thăm tỷ muội chúng tôi nhé.

Hai tỷ muội yêu kiều nhìn Tần Vũ rồi lập tức li khai.

- Cung hỷ Lưu Tinh hộ pháp công lực đại tiến, ba huynh đệ chúng tôi cũng xin cáo từ.

Huyền Quy tam huynh đệ mặt mày vui vẻ ly khai.

Với thái độ hài lòng về Tần Vũ, tất cả hộ pháp từng người một ly khai. Qua quan hệ trước đây của Tần Vũ và Hầu Phí, các hộ pháp cũng đã có ấn tượng tốt với Tần Vũ, nhưng quan trọng nhất vẫn là thực lực cường đại của bản thân Tần Vũ đã làm họ tôn kính.

Lần trước Tần Vũ đã giải thích khi đánh trọng thương hắc ưng, lực công kích của hắn đã tiếp cận Nguyên Anh trung kỳ, bây giờ tu luyện tăng tiến thêm nữa nên trong tâm các hộ pháp đều minh bạch.

Thực tế bây giờ thực lực của Tần Vũ đã cường mạnh hơn.

Cầu Long Đẳng Tất phóng nhãn quang nhìn Tần Vũ, kinh ngạc la lên:

- Ta cứ nghĩ ngoài Động chủ, chỉ có Hầu Phí hộ pháp mới có khả năng chiến đấu với ta, nhưng bây giờ xem chừng với công lực đại tiến thì Lưu Tinh hộ pháp cũng có thể đấu với ta rồi.

Đằng Tất nói một cách thẳng thắn. Tần Vũ cười thay lời đáp.

- Lưu Tinh hộ pháp, ta cáo từ ngài, sau này ta mong có thể đấu với ngài.

Đằng Tất miệng nói cáo từ rồi lập tức ly khai.

Lúc này chỉ còn lại Tần Vũ và Hầu Phí trong khuôn viên.

Hầu Phí bố trí cấm chế, rồi nhìn thẳng vào Tần Vũ hỏi:

- Đại ca, nói thật nhé, huynh tu luyện cách nào vậy? Đệ là Hỏa Tinh Thủy Viên, bộ tộc đệ chuyên luyện thủy hỏa giao tương cho nhục thể đến mức cực hạn nên thân thể đệ cực kỳ cường hãn. Nhưng khi đệ dùng hỏa nhãn nhìn huynh lúc nãy thì thân thể của huynh cũng cường hãn gần như đệ.

Thần thú Hậu Phí là Nguyên Anh trung kỳ, Tần Vũ là Lưu Tinh tiền kỳ nhưng trình độ cường hãn của nhục thể thì ngang nhau.

- Nguyên nhân là vì tâm pháp của huynh. Công pháp đó có tên là Tinh Thần Biến. Cơ sở tu luyện là rèn luyện thân thể cường mạnh hơn, tu luyện nhanh hơn để đột phá đạt đến Lưu Tinh kỳ. Vì những nguyên nhân đặc biệt này nên mức độ bền bỉ của thân thể huynh có sự tiến triển vượt quá những gì ghi chép trong sử ký Tinh Thần Biến.

Tần Vũ đáp lại Hầu Phí, tuyệt không ẩn giấu công pháp Tinh Thần Biến. Thực tế thì danh tự Tinh Thần Biến tại tu chân giới không nhiều người biết đến. Trong quá khứ chưa bao giờ có thứ công pháp này, cho đến khi Lôi Vệ xuất hiện ở tu chân giới và tuyên truyền công pháp của ông ta.

- Tinh Thần Biến sao? Trong ký ức được truyền lại của đệ chưa bao giờ nghe qua. Vậy đáng lẽ không phải là loại công pháp cao thâm chứ.

Hầu Phí chớp mắt đáp. Tần Vũ run người.

Truyền Thừa ký ức?

Đúng là Truyền Thừa ký ức! Hắc Vũ được Truyền Thừa ký ức, Hầu Phí cũng được Truyền Thừa ký ức, chỉ là sự hiểu biết của Tần Vũ về thần thú quá ít nên vô pháp phán đoán ra chuyện đó. Nếu không cùng thần thú đối đáp thì hắn vốn không có khả năng biết về việc Truyền Thừa ký ức.

- Thân thể cường mạnh thì rất có lợi khi cận chiến. Đại ca, đệ cảm giác được tốc độ của huynh cực nhanh. Chỉ đơn giản dùng lực lượng nhục thể, huynh khả dĩ sẽ chiến thắng những Nguyên Anh kỳ cao thủ.

Hầu Phi khẳng định nói. Trong tâm Tần Vũ rất rõ. Chiếu theo lời giảng giải trong Tinh Thần Biến, bây giờ hắn có thể đấu với Đỗng Hư tiền kỳ cao thủ. Hơn nữa vì trong quá trình tu luyện thái dương chân hỏa để rèn luyện thân thể, đợc sự trợ giúp của Lưu Tinh Lệ, thân thể Tần Vũ theo Tinh Thần Biến còn mạnh hơn rất nhiều.

Lưu Tinh Kỳ là năng lượng đến từ những tinh vân, năng lượng ngưng tụ gấp nhiều lần, phát ra Tình Thần chi lực với kim sắc quang tuyến tập hợp năng lượng tinh túy nên có lực công phá cực mạnh.

- Phí Phí, vài ngày tới huynh cần củng cố tu vi, mấy ngày đó không cần đệ bảo vệ cho huynh. Đúng rồi, lần trước về cái chết của Tra Phách, cuối cùng đệ đã điều tra được điều gì?

Tần Vũ vẫn cảm thấy cái chết của Tra Phách rất quỷ dị. Lúc đó Tần Vũ đang bận tu luyện nên không để tâm nhiều.

Hầu Phí quay đầu lại trả lời:

- Chưa tra ra được gì. Theo lời các hộ pháp khác thuật lại, có

thần bí nhân công kích Tra Phách, tựa hồ như một chiêu đã trực tiếp giết chết Tra Phách và căn bản như Tra Phách không có chút lực phòng ngự nào. Khi mọi người phát hiện tiếng nổ và tìm kiếm thì cái bóng của thần bí nhân cũng không thấy.

- Phí Phí, chẳng phải đệ nói từ đầu đến cuối trên thực tế không ai nhìn thấy thần bí nhân sao?

- Đúng vậy. Căn cứ theo lời các hộ pháp kể lại, đích thật là vậy.

Hầu Phí gật đầu trả lời.

- Tra Phách chết ở chỗ nào?

Ánh mắt của Tần Vũ lóe sáng.

- Ở chỗ Tra Hồng bình thường bế quan, ở bên ngoài mật thất.

Hầu Phí trả lời mà trong lòng cũng thấy nghi hoặc.

- Theo lời kể lại, lúc đó Tra Hồng đang ở trong mật thất, còn Tra Phách thì chết ở ngoài mật thất. Tra Hồng không bắt được hung thủ, thì tên hung thủ đó phải rất mạnh.

- Ở ngoài mật thất?

Tần Vũ thoáng suy nghĩ ánh mắt đột nhiên sáng lên. Rồi gật đầu mỉm cười nói:

- Rất tốt, Phí Phí, trước hết đệ về nghỉ đi. Những ngày qua vì bảo vệ cho huynh, chắc đệ cũng mệt rồi.

Hầu Phí vươn vai.

- Hừm, đúng là có hơi mệt thật. Thôi, đệ về nghỉ đây.

Hầu Phí tinh thần trở nên linh hoạt.

Sau thời gian Tần Vũ củng cố tu vi, hiểu rõ được phương pháp công kích của Lưu Tinh kỳ. Nhiều phương thức công kích được miêu tả trong Tinh Thần Biến nhưng nói tóm lại là Lưu Tinh kỳ chuyên nhờ vào tốc độ để phát hiện nhược điểm của địch. Khi gặp cú đánh trí mệnh, đánh không lại thì biến thành nhiều nhân ảnh để trốn tránh.

Đương nhiên cũng có thể trực tiếp đối đầu dùng cứng chọi với cứng, nhưng như vậy là làm lãng phí ưu thế của tốc độ bản thân.

Vài ngày sau.

- Huynh cần phải tu luyện, nghe huynh dặn đừng để ai bước vào đây. Phí Phí, đệ ở ngoài làm hộ vệ cho huynh, đừng để ai quấy rối huynh. Đây là thời khắc bế quan trọng yếu, tất cả thành hay bại là ở lúc này.

Tần Vũ căn dặn Hầu Phí, đồng thời cũng ra lệnh cho thị nữ đúng bên cạnh trong sân viện.

- Vâng!

Thị nữ nghe giọng nói nghiêm trọng của Tần Vũ, lập tức làm theo lệnh.

Hầu Phí chớp mắt rồi cất giọng sang sảng:

- Đại ca, huynh yên tâm, ai dám quấy rối huynh thì đệ sẽ trực tiếp dùng bổng đập nát hắn ta.

Tần Vũ nghe Hầu Phi nói vậy thì mỉm cười, lập tức quay người đi vào phòng.

Vừa bước vào phòng, Tần Vũ liền thử độn thổ dựa theo phương pháp ghi chép trong tu tiên giả bí tịch, trực tiếp đột nhập vào lòng đất, sau đó thần bất tri quỷ bất giác lặng lẽ li khai độc viện. Vừa rời khỏi độc viện, Tần Vũ bay lượn trên mặt đất.

- Ta phải xét trong mật thất xem có bí mật gì không.

Khóe môi Tần Vũ hiện lên tiếu ý, trong đầu lập tức xử dụng Bắc Minh Phù Ấn vận chuyển tốc độ. Điều chỉnh một chút, Tần Vũ thôn phệ khí tức xung quanh để không phát tán ra khí tức nào cả, đây là phương pháp thu liễm khí tức rất tốt.

Để đảm bảo, Tần Vũ thậm chí không dùng đến năng lượng nội thể, chỉ sử dụng lực luợng của nhục thể.

Thân thể nhất động, biến thành một đạo hắc quang hướng về phía bắc của Xích Huyết động phủ nhanh nhẹn bay đi, một chút khí tức cũng không có. Trong độc viện, các hộ pháp không phát hiện được sự tình, đều đã đi qua khu vực phía đông. Những địa phương khác thực lực hộ vệ tối cường cũng chỉ là Kim Đan hậu kỳ nên Tần Vũ dễ dàng ẩn mình rời khỏi.

Tiến nhập khu vực phía bắc, Tần Vũ đi đến gần hòn núi giả. Giả sơn đó chính là cổng vào của mật thất.

- Tra Phách bị giết ở ngoài mật thất, khẳng định có người đến gần mật thất. Sao lại phải đến gần mật thất nhỉ? Chắc chắn là không đến để giết Tra Phách ngay tại đó rồi.

Trên sắc mặt Tần Vũ lộ ra nét cười, nhớ lại sự việc. Theo những gì đã nghe kể, gần trăm năm nay Tra Hồng luôn bế quan trong mật thất.

Chắc chắn là có bí mật gì rồi.

Kết hợp việc Tra Phách bị thần bí nhân sát tử tại mật thất, Tần Vũ quyết định bí mật dò xét. Tần Vũ không dám trực tiếp đến gần môn khẩu của mật thất ở hòn giả sơn nên đi vòng một vòng thật lớn, rồi như hóa thành làn gió nhanh chóng tiếp cận. Từ đầu đến cuối Tần Vũ không dùng chút Tinh Thần Chi Lực nào. Nhưng sau khi đến gần hòn giả sơn, Tần Vũ có cảm giác rất nguy hiểm, trong

lòng phát sinh cảm giác bất diệu. Tần Vũ đứng yên bất động, tại giả sơn xúc giác xuyên nhập xuống lòng đất rồi bất động. Cảm giác của Tần Vũ khẳng định xung quanh có người đang tiềm phục.

Hơn nữa, thực lực của người này rất mạnh. Tần Vũ không dám sử dụng linh thức, Bắc Minh hoàn toàn thu liễm khí tức, chỉ dùng tai để nghe ngóng âm thanh. Thời gian như thế trôi qua, tâm linh của Tần Vũ luôn có cảm giác nguy hiểm nên toàn thân đứng bất động tại giả sơn. Giây phút này cần nhẫn nại.

o0o

Trong mật thất Xích Huyết động phủ.

Tra Hồng ngồi khoanh chân hướng lên trên. Một đạo nguyên lực kỳ dị không ngừng làm giảm sút Khứ Trần cấm chế. Hắc sắc phát tán từ Ngọc Hạp càng lúc càng mờ dần. Tra Hồng nhãn quan hừng hực, ẩn hiện tia máu đỏ. Hiển nhiên lúc này Tra Hồng vô cùng kích động.

- Cạch!

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, nhưng đối với Tra Hồng thì như tiếng sấm động. Toàn thân Tra Hồng rung động, lập tức hoàn toàn thu lại nguyên lực kỳ dị. Tra Hồng nhãn thần quang mang hoàn toàn tập trung vào Hắc Sắc Ngọc Hạp.

- Cuối cùng cũng thành công!

Tra Hồng phấn chấn run lên bắt đầu mở Hắc Sắc Ngọc Hạp.

Hắc Sắc Ngọc Hạp được mở ra tịnh không có kỹ xảo nào. Sau khi khai mở, phát hiện một thanh Ngọc kiếm dài mười ba thốn nằm bên trong. Thân Ngọc kiếm trong suốt như thủy tinh, trên chuôi kiếm khắc một chữ “Bát” theo lối cổ. Trên thân kiếm có một ngọc giản. Tra Hồng trực tiếp lấy đi ngọc giản. Linh thức hắn lập tức chấn động, trên mặt lộ vẻ vui mừng vô cùng.

- Ha ha, quả nhiên, quả nhiên giống như trong truyền thuyết, Cửu Kiếm Tiên Phủ, được tiên nhân lưu lại trong động phủ. Đây chính là thanh Ngọc kiếm thứ tám.

Tra Hồng toàn thân kích động mãnh liệt.

Không cần biết là ai, khi đã tốn thời gian một trăm năm, không ngừng nghỉ ngày nào để tiêu hao năng lượng để giải trừ Khứ Trần cấm chế, đến bây giờ mới thành công hỏi ai không kích động cơ chứ? Huống chi Ngọc kiếm này có thể giúp Tra Hồng đạt được mộng tưởng. Chỉ riêng bản thân Ngọc kiếm cũng đáng để trân quý vì Ngọc kiếm chính là cực phẩm linh khí.

Cực phẩm linh khí đối với Bồng Lai Tiên vực, Thanh Long cung, Cửu Sát điện, Bích Thủy phủ - Ngũ đại thế lực mà nói, là vật rất trân quý, nhưng đều không dễ dàng mà có được. Nhưng với Tra Hồng mà nói, đây là bảo bối cao cấp. Linh khí bản thân Tra Hồng chỉ tựu được thượng phẩm linh khí thôi.

- Bang!

Cùng với một tiếng động vang lên, một nhân ảnh xuất hiện bên trong mật thất. Những phòng ngự của mật thất đối với người này không có tác dụng gì cả. Người vừa xuất hiện là một đại hán khôi ngô, trên thân bao bọc tử sắc kình trang. Đại hán này đang nhìn chòng chọc vào Tra Hồng, trong ánh mắt có nét tiểu ý.

Tra Hồng mãnh liệt nhìn về hướng tử y đại hán, sắc mặt biển đôi tức thì.

- Địch Đồng!

Tra Hồng nhìn thấy lão bát của Của Sát điện, thần sắc liền trầm xuống, đồng thời trong tim khởi lên chút hoảng sợ. Chín huynh đệ Cửu Sát điện công lực không đồng nhau. Lão đại Địch Long tài nghệ mạnh nhất, còn Địch Đồng tuyệt đối được xếp hạng

ba trong chín huynh đệ.

- Tra Hồng, ngươi đã tốn trăm năm giúp Cửu Sát điện phá giải cấm chế trên Hắc Sắc Ngọc Hạp, ta cũng phải nói lời cảm tạ ngươi.

Địch Đồng mỉm cười nói tiếp:

- À, đúng rồi, về những hộ pháp khác, thứ nhất ta đã giết chết họ, thứ nhì ta cũng hạ một cấm chế tại chu vi giả sơn rồi.

Tra Hồng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh:

- Bát điện hạ, Tra Hồng tôi tự hỏi việc sở đắc một trong Cửu kiếm, việc này không có ai hay biết, sao ngài lại biết được?

Địch Đồng mỉm cười:

- Những người biết chuyện thì không ai còn sống, nhưng những người bị ngươi giết không có ai ghi chép lại sao?

Nghe điều này Tra Hồng không nén được cười khổ. Lúc đầu hắn cũng nghĩ những người này cũng có khả năng ghi chép lại, bởi vậy hắn đã hủy đi tất cả đồ vật của họ.

Nhưng họ nhất định có ghi chép lại trên những đồ vật ngoại thân? Muốn hủy đi toàn bộ thật thì khả năng con người không thể làm được.

- Tốt, Địch Đồng, nghe nói ngươi đã đạt đến Đổng Hư trung kỳ, xem ra ta không phải là địch thủ của ngươi!

Tra Hồng nói giọng yếu ớt, nhưng ngay lúc ấy một giọt máu thấm sâu vào thân Ngọc kiếm, thoáng chốc giọt máu của Tra Hồng giúp Ngọc kiếm nhân ra chủ nhân. Có được cực phẩm linh khí, Tra Hồng cũng gia tăng được thực lực lên nhiều.

Địch Đồng không tỏ ra lo âu khi phát hiện việc này, khóe

miệng hơi lộ vẻ khinh khỉnh. Nhưng tại lúc này, bên ngoài mật thất có người đang đứng trong góc tối âm thầm lén nghe, chính là Tần Vũ. Cấm chế của Địch Đồng ngay lúc này chỉ bố trí xung quanh giả sơn chứ hắn không nghĩ đến ở dưới giả sơn có người đang âm thầm ẩn tàng dưới lòng đất. Tần Vũ nghe thấy cửa mật thất bị chấn nổ, đợi một chút rồi âm thầm tiến lại.

Giả sơn ở khu vực phía bắc Xích Huyết động phủ chiếm diện tích cực lớn, mật thất nằm dưới lòng đất tại địa phương đó thật khiến người ta đầu óc rối loạn, cái này tiếp cái kia, tựa như mê cung, toàn bộ cấu trúc chiều dài, chiều rộng tối thiểu là ngàn mét.

Tần Vũ dựa người vào một góc tường.

- Hắc Sắc Ngọc Hạp, một trong Cửu Kiếm, Bát điện hạ Địch Đồng?

Tần Vũ nghe được nội dung đối thoại của Tra Hồng nói, trong lòng cũng đại khái minh bạch được sự tình.

Hiển nhiên là Hắc Sắc Ngọc Hạp rất khó mở, nên Tra Hồng hao phí tới thời gian trăm năm mới mở được. Nhưng khi một trong Cửu kiếm phóng ra từ trong Hắc Sắc Ngọc Hạp, đúng lúc đó Bát điện hạ của Cửu Sát điện lại đến để chiếm đoạt một trong Cửu kiếm.

“Tra Hồng hắn ta hao phí toàn bộ trăm năm mới đả khai được Hắc Sắc Ngọc Hạp, hơn nữa luôn luôn tiểu tâm đề phòng, nhưng đến phút cuối lại để Bát điện hạ của Cửu Sát điện đích thân đến cướp đoạt”. Tần Vũ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, ngay cả Cửu Sát điện mà cũng khẩn trương như vậy, vậy thì đây là loại bảo vật gì?

Tần Vũ hoàn toàn ở trong trạng thái thai tức, ma đạo bí tịch Bắc Minh đã khiến Tần Vũ không tán phát một chút khí tức nào.

“Không thể dùng mắt để nhìn, Tra Hồng và Địch Đồng đều là cao thủ Đổng Hư kỳ, hơn nữa còn thiên phú dị phẩm, nếu như ta nhìn bọn họ, không chừng mục quang có thể khiến bọn họ chú ý”. Đến lúc này, Tần Vũ tuyệt đối không thể để cho bản thân phạm chút sai lầm nào.

Tần Vũ dựa sát vào tường, toàn bộ lực lượng tụ tập vào tai, lúc này chỉ có thể dựa vào tai để nghe hai ngươi đàm thoại mà phán đoán tình thế nội bộ.

Trong mật thất.

Địch Đồng không kiêu căng hấp tấp, cũng không có vẻ lo lắng, thản nhiên nhìn Tra Hồng. Theo hắn quan sát, Tra Hồng căn bản là không có chút lực khản kháng nào, chỉ cần hắn xuất thủ thì vật sẽ về tay, cho nên Tra Hồng tích huyết nhận chủ thu lấy Ngọc kiếm, Địch Đồng vẫn không vội vã.

- Ngọc kiếm đã dung thể nội rồi, chuẩn bị xong chưa?

Địch Đồng cười chế nhạo Tra Hồng, mặc dù khí thế không thật quyết liệt, nhưng thực sự lại có một cảm giác chắc thắng.

Đối diện với Địch Đồng, Tra Hồng sau khi nhỏ máu nhận chủ với Ngọc kiếm cũng không biểu hiện chút sợ hãi nào.

- Địch Đồng, nhị đệ của ta có phải bị ngươi giết không? Tra Hồng hỏi.

Địch Đồng cười khẩy gật đầu.

- Tại sao, nhị đệ ta bất quá chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, đối với ngươi căn bản không có chút uy hiếp, ngươi vì sao lại giết nhị đệ của ta?

Sắc mặt Tra Hồng chuyển thành khó coi, nhưng mà Địch Đồng lại cười lớn.

- Ha ha, thật là huynh đệ tình thâm a. Ha ha… … thật đúng là khiến ta cười đến chết mất.

Địch Đồng cười như điên dại, bên trong ẩn hàm sự khinh bỉ.

Sau đó, Địch Đồng nhìn Tra Hồng lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần ra cái vẻ huynh đệ tình thâm, ngươi vừa rồi mới nhỏ máu nhận chủ với Ngọc kiếm, nhưng mà ngươi căn bản là chưa có dùng chân hoả của mình luyện hoá, hiện tại có lẽ ngươi đang dùng yêu phách chân hoả trong thể nội để luyện hoá Ngọc kiếm".

- Hừm, ngươi bây giờ nói chuyện với ta, bất quá chính là để kéo dài thời gian, hòng luyện hoá Ngọc kiếm để dễ dàng khống chế thôi.

Địch Đồng đã nhìn ra mục đích của Tra Hồng.

Tra Hồng sắc mặt không thay đổi, không phủ nhận mà cũng không thừa nhận.

- Cũng tốt, ta có thể chờ ngươi.

Địch Đồng hai tay khoanh lại trước ngực, cằm hơi nhấc lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tra Hồng. Hắn đang chờ Tra Hồng luyện hoá Ngọc kiếm, đối với trận chiến này, Địch Đồng hoàn toàn tự tin.

Luận bổn thể, Tử Sắc Giao Long đương nhiên mạnh hơn Xích Huyết Thuỷ Mãng.

Luận công lực, Đổng Hư trung kỳ Địch Đồng cũng vượt qua Đổng Hư tiền kỳ Tra Hồng.

Luận linh khí, Địch Đồng cũng có thượng phẩm linh khí, hơn nữa còn là binh khí sở trường của Địch Đồng. Nhưng Tra Hồng thì

không có sự lựa chọn nào cả, chỉ có thể duy nhất sử dụng là cực phẩm linh khí Ngọc kiếm.

Luận trình độ tu luyện công pháp tinh diệu, Cửu Sát điện Bát điện hạ đương nhiên là hơn Tra Hồng.

Có thể nói là bất kể mặt nào Tra Hồng cũng đều không bằng Địch Đồng.

- Địch Đồng, chín anh em các ngươi chẳng qua là dựa vào xuất thân Tử Sắc Giao Long, hơn nữa còn chín người liên thủ nên mới kiêu căng như vậy, hiện tại ngươi chỉ có một mình, Tra Hồng ta muốn xem xem một mình ngươi thì mạnh đến đâu.

Tra Hồng lạnh lẽo nói, đồng thời nhãn thần cũng trở nên lăng lệ tựa như xuyên kim phá thạch.

Tra Hồng biết mình ở thế yếu, do vậy hắn chỉ có thể dựa vào đảm thức và khí thế!

Liều!

Đã ở vào tình huống kém, Tra Hồng hắn chỉ có thể liều, phải liều mạng đánh một trận, bất kể là như thế nào, Tra Hồng hắn không thể thua, một khi thua rồi, hắn cái gì cũng mất hết. Đừng nói đến dã tâm, cũng đừng nói đến Ngọc kiếm, bao gồm cả cái tiểu mệnh của hắn cũng không còn.

Ẩn nhẫn đã bao lâu nay rồi, lúc này sao có thể cúi đầu nhận mệnh được?

Nhìn Địch Đồng, trong mắt Tra Hồng tràn đầy quyết tâm không đổi, bất kể thế nào, đánh một trận sống chết rồi hãy nói, thế giới tu chân ai có nắm đấm lớn thì người đó có quyền phát ngôn.

- Xem ra cũng có chút đảm thức, tuy nhiên không chỉ phải có dã tâm mà lại phải có tâm cơ, quan trọng nhất là phải có thực lực!

Thanh âm Địch Đồng bất ngờ mạnh lên, hàn quang trong mắt rực sáng.

- Quan trọng nhất chính là xem nắm đấm của ai cứng hơn!"

Địch Đồng, Tra Hồng hai người đều chú mục nhìn nhau.

Áp bức, trong mật thất khí thế áp bức đến kinh người, hai người đều tập trung chú ý đối phương, chú ý đến từng động tác của đối phương. Một khi lực chú ý giảm đi một chút thì có khả năng sẽ phải tiếp thụ thế công kích liên miên bất tuyệt của đối phương.

Tần Vũ mặc dù ở bên ngoài mật thất, nhưng vẫn thực sự cảm nhận được sự áp bức của khí tức.

Hốt nhiên - -

Như lợi kiếm phá không, không gian áp bức thoáng chốc bị phá vỡ, tức thời từng loạt thanh âm kim thiết chạm nhau vang lên ròn rã, đồng thời có cả thanh âm đê trầm do không khí bị tê liệt, Tần Vũ căn bản là không dám dụng mắt để nhìn, hắn chỉ có thể dựa vào âm thanh tai nghe được mà đoán định tình hình cuộc chiến.

Trong mật thất.

Địch Đồng, một thân tử y kình trang nắm trong tay một cây trường thương, trường thương trong tay Địch Đồng giống như vật sống, so với Hạng Ương khi xưa, thương thuật đánh cận chiến của Địch Đồng không hề kém tí nào, ngược lại về phương diện lợi dụng trường thương tiến hành viễn công Địch Đồng còn lợi hại hơn.

Trường thương khi thì rời tay, hoá thành một đạo thiểm điện nhắm vào những chỗ yếu hại trên thân thể Tra Hồng, khi thì ở trong tay Địch Đồng như hoá thành một con giao long tung hoành.

Trực tiếp hoàn toàn bao vây lấy Tra Hồng, khiến Tra Hồng căn bản là không có cách nào bỏ chạy.

Đối diện với một chiêu này, Tra Hồng chỉ có thể liều!

“Nha nha ~ ~ ~ Phá!”

Bị vô số thương ảnh bao vây dồn vào thế kém khiến hai mắt Tra Hồng bừng lên giận dữ, bất ngờ hét lên một tiếng, Ngọc kiếm bất ngờ thể tích biến lớn, hoá thành một thanh cự kiếm, Tra Hồng nắm lấy cự kiếm tiện đó quét ngang một cái. Một lực đạo mạnh mẽ liền quét ra.

Đạo đạo thương ảnh biến mất, nhưng Địch Đồng lại cười lạnh, bất ngờ trường thương rung lên.

Đầu ngọn trường thương rung lên, trong nháy mắt đụng hàng trăm lần vào cự kiếm, liền đó hoàn toàn triệt phá đi lực lượng của cự kiếm, tay Địch Đồng duỗi ra, trường thương hốt nhiên như rắn men theo cự kiếm lao lên.

“Không hay!”

Tra Hồng biến sắc, vô luận hắn động dụng cự kiếm thế nào, đầu thương của Địch Đồng vẫn bám lấy cự kiếm của hắn, hơn nữa gần như ngay lập tức, thương đầu như mãng xà thổ tín men theo cự kiếm cực tốc lao tới bổn thân Tra Hồng.

- Địch Đồng điện hạ, khả năng cận chiến thật lợi hại!

Tra Hồng la lên, đồng thời cự kiếm trong nháy mắt hoá thành dài còn ba tấc, còn bản thân Tra Hồng liên tiếp thối lui vào một góc mật thất, Địch Đồng cũng không đuổi theo. Mà thu thương đứng lại, nhưng từng đạo tử sắc quang mang trên thân Địch Đồng bắt đầu phóng ra.

- Tra Hồng, ngươi chiến đấu với ta không ngờ lại dám chỉ dùng

nhân hình, có vẻ như ngươi muốn chết rồi, khi mà ngươi đã muốn chết, thì ta cũng không nhẹ tay nữa, để cho ngươi thưởng thức tuyệt kỷ của Tử Sắc Giao Long ta.

Từng đạo tử sắc quang mang bao vây lấy Địch Đồng, khí thế tăng trưởng với tốc độ kinh nhân.

Chương 125

Cửu Sát Chi Nộ

Tra Hồng biến sắc, “Không hay, có vẻ như phải dùng chiêu đó trước thôi”. Tra Hồng tức thì hét lên một tiếng, liền đó người biến mất khỏi chỗ đứng.

Tàn ảnh!

Bất ngờ xung quanh Địch Đồng xuất hiện một số tàn ảnh, chỉ thoáng chốc tàn ảnh đã bố trí xung quanh Địch Đồng, đồng thời một đại kiếm quang cực tốc xạ đến, Địch Đồng tự nhiên đứng ở trung ương, một cây trường thương khi thi triển giống như mạn thiên thương ảnh (thương ảnh đầy trời), căn bản là không có chỗ hở nào, thậm chí khu vực mà trường thương Địch Đồng biến bố còn hình thành nên một khối chân không.

“Hống!”

Một tiếng hống đê trầm khủng bố vang lên. Đồng thời một cái đầu mãng xã khổng lồ bất ngờ xuất hiện trước mặt Địch Đồng, cái miệng khổng lồ của nó há to ra lao đến Địch Đồng, tựa như là muốn trực tiếp ăn sống Địch Đồng.

- Đúng là trò nhỏ mọn!

Địch Đồng không thèm để tâm, trường thương giống như trường tiên ngoan ngoan đập vào đầu mãng xà, nhưng tại thời điểm đó - -

“Hưu!”

Một đạo thanh quang từ trong miệng mãng xà bắn ra như thiểm điện, nháy mắt đã đến trước mặt Địch Đồng, Địch Đồng căn

bản là không kịp chặn, chỉ có thể nỗ lực dịch chuyển thân thể, nhưng vẫn bị Ngọc kiếm trực tiếp xuyên qua xương bả vai.

Địch Đồng sắc mặt thoáng chốc chuyển thành khó coi.

Từ khi bắt đầu đến giờ Địch Đồng tâm thái chỉ như đùa giỡn cuối cùng đã nổi giận, vừa rồi khi Tra Hồng dụng bổn thể Xích Huyết Thuỷ Mãng định nuốt lấy hắn, hắn cũng không để ý, ai mà nghĩ được chiêu nuốt đó chỉ là đánh lừa, thực tế công kích chính là Ngọc kiếm từ trong mồm phóng ra.

Địch Đồng bị thương đồng thời cũng bạo nộ.

- Tra Hồng, ngươi chết đi!

Khuôn mặt Địch Đồng nguyên bản vốn lạnh lùng giờ đã hoàn toàn méo mó đi, trong mắt hồng quang ẩn hiện, gân xanh bất ngờ nổi lên đầy mặt, nanh ác đến hãi người. Địch Đồng hốt nhiên há miệng ra, đồng thời thân thể cực tốc biến thành một con giao long đáng sợ.

“Hống… …”

Thanh âm cuồng bạo vang lên.

“Oanh long long - -“

Tường của mật thất dưới sự va chạm với thân thể cự đại của Tử Sắc Giao Long đã lập tức sụp đổ, từng trận oanh long long vang lên, con Tử Sắc Giao Long cường đại không ngừng đung đưa, đồng thời đụng vào từng lớp tường, từng nhóm mật thất dưới lòng đất lần lượt bị phá huỷ.

Tần Vũ nguyên bổn đang ở bên ngoài nghe lén, khi phát hiện đuôi của một con Xích Huyết Thuỷ Mãng lướt qua cửa mật thất liền biết là không hay.

- Hai tên tiểu tử này biến thân rồi!

Tần Vũ lập tức phóng nhanh ra ngoài.

Hắn không dám tiếp tục ở bên ngoài mật thất, nếu còn tiếp tục ở đó, cùng với sự biến thân của Địch Đồng, mật thất khẳng định là bị phá huỷ, bản thân cũng bị phát hiện, nếu như bị hai cái tên tiểu tử đang điên đó phát hiện thì Tần Vũ kể như gặp nguy hiểm.

Mặc dù đã đạt đến Lưu Tinh tiền kỳ, nhưng so sánh với Địch Đồng, Tra Hồng thì Tần Vũ cũng chẳng nắm được phần thắng nào.

Tần Vũ vừa mới cực tốc li khai khỏi bức tường, Địch Đồng thân đã thành Tử Sắc Giao Long, cái đuôi đập một cái vào bức tường làm gạch đá bay lung tung, cùng với cơn bạo nộ của Địch Đồng thân thể cũng điên cuồng đung đưa, quật nát mọi chướng ngại vật, tức thì có tiếng một phiến thạch bích bị đập nát.

“Oanh long long… …”

Tần Vũ không dám dùng Tinh Thần Chi Lực để chạy, mặc dù lúc này sử dụng Tinh Thần Chi Lực thì Tra Hồng và Địch Đồng trong lúc đang điên cuồng cũng có thể không phát hiện ra, nhưng mà Tần Vũ không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên chỉ dựa trên lực lượng nhục thể, Tần Vũ như một làn khói xanh xuyên qua đám gạch đá đổ nát.

Liền đó Tần Vũ đã đến được động khẩu của mật thất dưới lòng đất này, Tần Vũ liền dựa vào đổng khẩu để quan sát bên trong.

Huỷ diệt vẫn tiếp tục, Tử Sắc Giao Long và Xích Huyết Thuỷ Mãng điên cuồng tương hỗ qua lại, từng ngôi mật thất bị đập nát vụn, may mắn là xung quanh giả sơn này có bố trí cấm chế, tại đây thanh âm có lớn hơn thì bên ngoài cũng không nghe thấy gì.

Một lúc trôi qua, thanh âm bạo tạc đổ nát đã ngừng lại.

Lúc này đám mật thất dưới đất đã bị huỷ đi một nửa, trong đám mật thất đó xuất hiện một mật thất đặc biệt lớn dài rộng tới sáu, bảy trăm mét, tại mật thất mới hình thành này là hai con cự đại quái vật giống rắn đang đối lập nhau.

Tần Vũ thân hình như gió, bay đến gần một phiến toái thạch, thông qua kẽ nứt của toái thạch Tần Vũ lén nhìn qua.

Vừa nhìn Tần Vũ đã hít lấy một hơi khí lạnh.

Trong vùng đất dài rộng sáu, bảy trăm mét đó, bên phải có một cự đại hồng sắc thuỷ mãng đang đung đưa, chính là Xích Huyết Thuỷ Mãng, đánh giá bằng mắt cũng thấy con Xích Huyết Thuỷ Mãng này phải dài hơn trăm mét, có một cái miệng nước rất to, lớp vảy của nó phát xuất ra hàn quang.

Ở bên trái, chuyển động qua lại trong không trung là một con Tử Sắc Giao Long, dài khoảng bảy, tám chục mét, cũng có cái miệng nước rất to. Nếu chân chánh so với rồng thì con rồng này chỉ có một cái sừng, đồng thời trên lưng còn có một hàng gai lưng tử sắc, một cái gai đều giống như trường thương Địch Đồng lúc nãy chỉ là nhỏ hơn,

“Bên phải là Xích Huyết Thuỷ Mãng, bên trái là Tử Sắc Giao Long”.

Tần Vũ cảm thụ được khí tức bàng đại của lưỡng đại yêu thú, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Nếu như nói Tra Hồng không có biến thân thì Tần Vũ còn có thể đối phó, nhưng Tra Hồng sau khi biến thân, Tần Vũ cũng chỉ có thể dựa trên Lưu Tinh Lệ mà giữ mạng khi đụng độ mà thôi, hơn nữa kết quả cũng không dự liệu được, còn như Địch Đồng thì thực lực còn mạnh hơn.

Cặp mắt tử sắc của Tử Sắc Giao Long nhìn chằm chằm về phía

Xích Huyết Thuỷ Mãng tràn đầy nộ ý.

Huyết hồng sắc nhãn tình của Xích Huyết Thuỷ Mãng cũng nhìn về phía Tử Sắc Giao Long, khí thế quyết không chịu thua sút một chút nào, xà tín (hơi của rắn) từ miệng không ngừng hít vào thở ra, chuẩn bị thời khắc công kích.

Trốn trong đám toái thạch Tần Vũ không dám cử động, hắn căn bản không thể hoàn toàn nhìn hai con vật khổng lồ này, Tần Vũ chỉ có thể sử dụng chút dư quang trong mắt để quan sát một chút, bất quá giả sử Tần Vũ trực tiếp nhìn thì lúc này Xích Huyết Thuỷ Mãng và Tử Sắc Giao Long cũng không để ý.

Nhân vì bọn họ không dám phân tán lực chú ý.

“Hống… …”

Tử Sắc Giao Long nhân vì vừa rồi bị đâm bất ngờ hét lên một tiếng, đuôi rồng vung lên, toàn thân Tử Sắc Giao Long như luồng sóng tử sắc dữ dội hướng về phía Xích Huyết Thuỷ Mãng. Đến lúc này Xích Huyết Thuỷ Mãng cũng hống lên một tiếng, cái đầu cực tốc phóng ra, há to cái miệng như chậu máu trực tiếp hướng về Tử Sắc Giao Long mà táp.

Khu phía đông Xích Huyết động phủ trong độc viện do Tần Vũ sở hữu, Hầu Phí đang ngồi xếp bằng trên đất yên tĩnh bảo hộ cho “Tần Vũ” đang ở trong phòng phía sau, mặc dù Hầu Phí trong lòng đã biết Tần Vũ khi mới tiếp nhập vào phòng đã lập tức đi ngay, chuyện này Tần Vũ và Hầu Phí đã thương lượng xong rồi, cho nên tự nhiên Hầu Phí mới làm ra bộ dáng đó.

Bất ngờ, Hầu Phí mở mắt ra nhìn về phía thân ảnh vừa đột nhiên xuất hiện trước mắt.

- Đại ca!

Hầu Phí trên mặt lập tức xuất hiện một tia hỉ sắc.

Nhưng nhìn qua thấy hữu thủ của Tần Vũ bị xuyên thủng, miệng vết thương thật đáng sợ, Tần Vũ mặt mũi tái xanh dặn dò:

- Phí Phí, đừng có hỏi nhiều, mau cùng ta vào trong phòng.

Nói xong, Tần Vũ thân hình loé lên liền trực tiếp tiến nhập vào trong phòng, Hầu Phí trong lòng nghi hoặc nhưng cũng lập tức tiến vào phòng, đồng thời vung tay trực tiếp bố trí cấm chế bên ngoài căn phòng, không để cho người ngoài biết được bên trong phát sinh chuyện gì.

Vào đến trong phòng, Tần Vũ trực tiếp ngồi xếp bằng trên giường, sau đó mới thở ra một hơi dài. Lúc này Tần Vũ tịnh không có để ý đến bàn tay phải đã bị xuyên thủng, vừa rồi còn cùng với Địch Đồng trong một phút quyết định sinh tử, mãi đến bây giờ về đến phòng của mình, Tần Vũ mới hoàn toàn tĩnh tâm lại được.

- Đại ca, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì? Hầu Phí vội vàng hỏi.

Tần Vũ hồi tưởng lại thu hoạch của lần này, trên mặt không kìm nổi một nụ cười:

- Phí Phí, bây giờ chính là lúc xuất thủ, không còn phải sợ đầu sợ đuôi nữa, bằng không cơ hội trôi qua sau này có hối cũng không kịp a. Muốn đạt được lợi ích này thì cũng cần phải chấp nhận nguy hiểm chứ.

Đầu óc Hầu Phí như bị sương mù bao phủ, chớp mắt nghi hoặc nói:

- Đại ca, huynh nói vậy là sao?

- Thống khoái, thống khoái a!

Tần Vũ không trả lời, trực tiếp vung tay, chỉ thấy lưỡng đại Nguyên Anh nhè nhẹ bay ra, Nguyên Anh đã mất đi sự khống chế của linh hồn, hiện tại hoàn toàn chỉ còn là năng lượng kết tinh.

Lúc này vẫn còn ẩn hiện tán phát tử sắc quang mang.

Hầu Phí cặp hoả nhãn lập tức sáng lên, hai luồng ánh sáng như thực chất hoá chiếu lên lưỡng đại Nguyên Anh.

- Năng lượng thật mãnh mẽ!

Hầu Phí kinh hãi:

- Tối thiểu cũng là Đổng Hư kỳ, đại ca, huynh lấy được hai cái Nguyên Anh này khi nào vậy? Có hai Nguyên Anh này, đối với huynh mà nói có sự hỗ trợ rất lớn.

Hầu Phí tán thán.

Tần Vũ nhìn Hầu Phí nói:

- Câu này có lẽ sai rồi, không chỉ là bang trợ đối với ta, đối với đệ và Tiểu Hắc cũng có sự bang trợ.

Tần Vũ tự trước giờ không có ý nuốt lấy một mình.

- Lưỡng đại Nguyên Anh này, một là Nguyên Anh của Đổng Hư trung kỳ Tử Sát Giao Long, một là Nguyên Anh của Đổng Hư tiền kỳ Xích Huyết Thuỷ Mãng, năng lượng Nguyên Anh của bọn chúng so sánh với tu tiên giả đồng đẳng cấp thì lớn hơn nhiều. Nguyên Anh của Tra Hồng đối với ta cũng là đủ rồi, còn lại của Địch Đồng, Phí Phí đệ và Tiểu Hắc cùng nhau luyện hoá đi.

Hầu Phí lắc đầu:

- Không được, Nguyên Anh của Đông Hư trung kỳ Tử Sát Giao Long, năng lượng quá lớn. Đệ hấp thu không nổi, khi đệ li khai khỏi nội cốc ra bên ngoài, rồi trong lúc làm hộ pháp cho huynh tâm cảnh cũng có chút đột phá, linh hồn cũng hầu như đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi, đại ca, huynh hiểu ý đệ chứ?

Hầu Phí bổn thân tu vi lúc này là Nguyên Anh trung kỳ, nhưng

linh hồn lại là Nguyên Anh hậu kỳ cấp biệt.

Hầu Phí tiếp tục nói:

- Đệ tối đa chỉ đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ thì không thể tái hấp thu năng lượng nữa. Nếu như luyện hoá hấp thu quá nhiều, năng lượng bản thân một khi vượt quá Linh Hồn Cảnh Giới, thì rất dễ dàng tạo thành việc năng lượng thể nội không thể khống chế, thậm chí có thể xuất hiện khả năng năng lượng bạo loạn, nghiêm trọng có khi dẫn đến tẩu hoả nhập ma trực tiếp hồn phi phách tán.

Tần vũ đối với chuyện này cũng hiểu rõ phi thường.

Linh hồn là căn bản, lực khống chế của ý thức bản thân có mạnh đi nữa, nếu như năng lượng vượt quá lực khống chế của bản thân, một là khi chiến đấu việc khống chế sẽ bất tiện, ngược lại còn không bằng khi năng lượng ít, hai là có thể tạo thành năng lượng bạo hành.

- Điểm này ta cũng rõ, bất quá Phí Phí, đệ bản thân tu vi sớm đã đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, nếu như muốn đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, nghĩ rằng chỉ cần luyện hoá một phần Nguyên Anh cũng được mà, Tiểu Hắc nó ……

Tần Vũ nghĩ đến Hắc Vũ liền trực tiếp lấy ra một Truyền Tấn lệnh.

Hầu Phí thấy Tần Vũ lấy ra Truyền Tấn lệnh liền biết Tần Vũ truyền tấn cho Tiểu Hắc.

- Tiểu Hắc, chờ huynh một thời để huynh ổn định mọi chuyện ở Xích Huyết động phủ. Huynh sẽ truyền tấn kêu đệ tới, phải rồi, huynh đang có một Nguyên Anh cỡ Đỗng Hư cảnh giới, đệ có thể hấp thu được bao nhiêu? Tần Vũ cũng hoài nghi năng lực của Tiểu Hắc.

Chỉ một lát Tiểu Hắc đã nhanh chóng truyền tấn lại.

- Đổng Hư kỳ? Đại ca, huynh giết đại nhân vật nào vậy? Không phải là Tra Hồng chứ. Còn đệ có thể hấp thu bao nhiêu ư, mặc dù đệ đã trải Cấm Thuật cải tạo, đã thoát thai hoán cốt, tốc độ tu luyện so với quá khứ nhanh hơn nhiều, bao quát cả việc đề thăng Linh Hồn Cảnh Giới, nhưng mà… … đệ tu luyện thời gian quá ngắn. Hiện tại Linh Hồn Cảnh Giới bất quá chỉ cỡ Nguyên Anh tiền kỳ, đệ cũng không dám tái luyện hoá hấp thu nữa.

Hồi đáp của Tiểu Hắc khiến Tần Vũ bó tay.

Tại hải ngoại tu yêu giả thế giới mặc dù có người luyện hoá kim đan Nguyên Anh.

Nhưng mà cao thủ chân chánh đều không dám để công lực tu vi bản thân vượt quá Linh Hồn Cảnh Giới. Vô luận là Hầu Phí hay là Hắc Vũ tự nhiên đều hiểu Tần Vũ đưa Nguyên Anh cho họ luyện hoá hấp thu thì bọn họ cũng thật sự không dám hấp thu quá sức mình.

Lôi Vệ năm xưa cũng là vì tốc độ đề thăng Linh Hồn Cảnh Giới chậm, nên mặc dù ông ta có thừa thực lực sát tử địch nhân nhưng cũng không dám tuỳ ý luyện hoá.

Muốn bản thân công lực tiến bộ thì cũng còn có biện pháp, một cách là thu thập các loại linh thảo luyện hoá ra đan dược làm tăng gia công lực, phương pháp này khó là ở chỗ tìm đâu ra các loại kỳ hoa dị thảo, phương pháp luyện hoá thì cũng phức tạp.

Cách thứ hai là luyện hoá kim đan Nguyên Anh của những tu chân giả khác.

Nhưng còn linh hồn muốn đột nhiên tăng tiến mạnh, cái đó lại khó. Tối thiểu là đến nay không có biện pháp nào khiến Linh Hồn Cảnh Giới bất ngờ đề thăng. Do vậy các tu chân giả thôn phệ luyện hoá kim đan Nguyên Anh cũng không có nhiều, muốn cho bọn họ dám luyện hoá hấp thu thì tối thiểu Linh Hồn Cảnh Giới phải đủ

cao.

- Bất quá đại ca à, đệ ở trong nội cốc nghe Lập Nhi cô nương đánh đàn, cảm giác thấy tâm cảnh đề cao rất nhanh, đệ có lẽ không cần nhiều thời gian thì Linh Hồn Cảnh Giới sẽ đạt đến Nguyên Anh trung kỳ, đến khi đó đệ sẽ tìm huynh.

Tiểu Hắc lại nhanh chóng truyền tấn nói.

- Tốt, Xích Huyết động phủ ta cũng còn nhiều chuyện cần phải xử lý.

Sau đó Tần Vũ chấm dứt liên lạc với Tiểu Hắc.

- Phí Phí, Nguyên Anh Đỗng Hư trung kỳ này, công lực đệ cao hơn ta, trước nên luyện hoá một phần đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ rồi hãy nói tiếp.

Tần Vũ bản thân không vội vã, ngược lại để cho Hầu Phí luyện hoá trước, Hầu Phí cũng không chối từ, trực tiếp ngồi xuống xếp bằng.

Chỉ thấy Hầu Phí há mồm ra, tức thì một đoàn chân hoả xạ xuất, bao khoả lấy Nguyên Anh của Địch Đồng.

Dưới sự thiêu đốt của chân hoả, Nguyên Anh từ từ dung hoá, từng đạo tử sắc dịch thể từ trong Nguyên Anh lưu hạ xuống, sau đó trực tiếp dung nhập vào thể nội Hầu Phí, luận tốc độ tu luyện, so với tốc độ luyện hoá của Tần Vũ thì nhanh hơn gấp mười lần, Tần Vũ ở bên cạnh yên tĩnh thủ hộ.

Nửa ngày sau.

Nguyên Anh hầu như bị luyện hoá đi hai phần, nguyên bổn đang ngồi xếp bằng Hầu Phí bất ngờ mở hoả nhãn ra, phát xuất quang huy.

Tần Vũ dụng linh thức kiểm tra liền phát hiện Hầu Phí đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, tức thì cười nói:

- Cung hỉ cung hỉ, Phí Phí đệ hiện đã đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ, nếu cùng Tử Sát Giao Long Địch Đồng giao chiến thì có lẽ cũng có thể liều mạng với hắn được đó.

Hầu Phí vô cùng hưng phần, dát dát cười nói:

- Địch Đồng? Mặc dù hắn là Đổng Hư trung kỳ, bổn thể là Tử Sát Giao Long, thật lực so với tu tiên giả đồng đẳng cấp thì mạnh hơn nhiều. Trong quá khứ đệ khẳng định là đánh không lại hắn, còn hiện tại. Dát dát……

Hầu Phí biểu hiện vẻ tự đắc.

- Đại ca, huynh mau tu luyện đi, không hiểu tại sao linh hồn của huynh lại tiến bộ nhanh vậy chứ, nếu như Linh Hồn Cảnh Giới của đệ cao như huynh, thì đệ đã một hơi luyện hoá toàn bộ Nguyên Anh rồi.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ không kìm được lời nói.

Tần Vũ bật cười.

Lưu Tinh Lệ, cho dù đến tận bây giờ, Tần Vũ đối với Lưu Tinh lệ cũng không hiểu được gì, thậm chí cũng không thể khống chế được những thứ mà Lưu Tinh Lệ phát xuất ra. Tất cả đều là Lưu Tinh Lệ tự vận hành phát xuất các loại năng lượng, thực đúng là vận khí, mà cũng có thể xưng là “duyên phận”.

- Tốt rồi, Phí Phí, đệ ở ngoài làm hộ pháp cho ta, huynh cần phải toàn tâm ý hấp thu Nguyên Anh này!

Sau khi hấp thu hai phần năng lượng của Nguyên Anh Địch Đồng. Lần này lại bị Tần Vũ luyện hoá hấp thu, luận Linh Hồn Cảnh Giới, lúc này Tần Vũ đã đạt đến Đổng Hư tiền kỳ, thực tế là

Tần Vũ cũng cảm thấy kinh dị trước sự phi tốc đề thăng Linh Hồn Cảnh Giới của mình.

Bất quá… …

Tần Vũ Linh Hồn Cảnh Giới đề thăng đã gọi là nhanh chưa?

Chỉ riêng Tiểu Hắc, sau khi trải qua Cấm Thuật, linh hồn tốc độ đề thăng cũng cực kỳ nhanh, chỉ vài năm ngắn ngủi đã từ Kim Đan tiền kỳ đạt đến Nguyên Anh tiền kỳ hiện tại. Nhưng tu chân giả một khi có cảm ngộ thì Linh Hồn Cảnh Giới đột phi mãnh tiến cũng chuyện rất bình thường,

Cái này chỉ có thể khả ngộ bất khả cầu (có thể gặp mà không thể cầu), thời khắc này Tần Vũ chính là tiến hành ổn định đề thăng.

Từ lúc đó, Tần Vũ ở trong phòng yên tâm luyện hoá Nguyên Anh, còn quản xem bên ngoài phát sinh chuyện gì. Hầu Phí cũng ở bên ngoài phòng chuyên tâm hộ pháp, bất kể là ai, đừng hòng tiến nhập một bước vào phòng Tần Vũ.

… …

Xích Huyết động phủ bắc khu

Khu mật thất dưới lòng đất ở giả sơn hạ phương mặc dù bị phá huỷ gần nửa, nhưng vì nằm dưới lòng đất, nên phần giả sơn ở trên mặt đất hầu như không có chút biến hoá nào, nếu nói biến hoá thì chỉ có phần động khẩu thông đến mật thất dưới đất là bị phá nát.

Nhưng động khẩu lại nằm trong khu giả sơn nên nếu không quan sát tử tế thì không thấy được.

Khu mật thất dưới đất này cho dù có đội ngũ hộ vệ của Xích Huyết động phủ, muốn lần đi tuần qua đây, cũng chỉ cần đi lượn

qua mà thôi, nhân vì động chủ Tra Hồng đã có lệnh, lúc xưa Tra Hồng ở trong mật thất luyện hoá Hắc Sắc Ngọc Hạp, tự nhiên là không hi vọng có người đến gần.

Tần Vũ phá khai cấm chế quay về phòng của mình đã được nửa ngày, trong nửa ngày này cũng có tới mười lần tuần hành, nhưng vì mỗi lần chỉ lượn qua giả sơn nên đám hộ vệ căn bản là không chú ý nhận ra động khẩu của nhóm mật thất dưới đất đã bị phá huỷ.

Lại một đội ngũ tuần hành đi qua, đội trưởng dẫn đầu là người to lớn thô kệch, mắt như chuồng đồng, lúc này hắn đang trừng cặp mắt bò quan sát bốn phía, nhưng đang ngay trong quá trình tuần hành, tên đội trưởng bất ngờ dừng lại.

- Tuyên Khôi đội trưởng, phát sinh chuyện gì vậy, sao lại dừng lại?

Một người thấp lùn nói.

Tuyên Khôi đội trưởng thực sự cảm thấy khó tin khi nhìn về phía giả sơn, thực tế là những đội ngũ tuần hành đều chỉ đi lượn qua mà thôi, còn động khẩu của nhóm mật thất dưới đất thì lại nằm bên trong giả sơn, trên lộ tuyến tuần hành chỉ có lần này Tuyên Khôi đội trưởng lại đứng ở đúng vị trí có góc nhìn có thể thấy được một góc nhỏ của đại môn động khẩu. Đi quá khỏi điểm đó thì căn bản là nhìn không thấy động khẩu.

- Đi với ta!

Tuyên Khôi đội trưởng hét lớn lên, nói xong hắn cực tốc nhắm tới giả sơn.

- Đội trưởng, lộ tuyến tuần hành không cho phép đến đó.

Người thấp lùn vội la lên, nhưng Tuyên Khôi đội trưởng khi đến gần giả sơn bất ngờ hét lớn lên:

- Đại sự không hay! Động khẩu nhóm mật thất dưới đất bị phá huỷ rồi, mau đi thỉnh hộ pháp đại nhân.

Động khẩu của mật thất dưới đất bị phá huỷ?

Hộ vệ có mặt tại đó liền náo động, bọn họ cũng minh bạch tính nghiêm trọng của sự tình, nếu như chỉ ra vào bình thường thì làm sao có thể phá huỷ được cả cửa lớn của động khẩu? Tức thì từng hộ vệ cực tốc chạy đi thông tri cho các vị hộ pháp.

Tuyên Khôi đội trưởng tay nắm chặt mộ cây đại phủ, trừng cặp mắt bò nhìn vào bên trong động khẩu, trên bề mặt thông đạo nối liền với động khẩu có vô số gạch đá đổ nát.

- Tuyên Khôi, phát sinh chuyện gì? Trang Chung là người đầu tiên đến nơi, liền hướng về Tuyên Khôi đội trưởng nói, Tuyên Khôi đội trưởng chính là hộ vệ của Trang Chung, Tuyên Khôi đội trưởng vội nghiêng người nói:

- Thuộc hạ cũng không biết, ngay khi phát hiện sự tình ở đây liền thông tri cho các vị hộ pháp.

Một lúc sau, Huyền Quy tam huynh đệ, Hổ Sa lưỡng huynh đệ, Xà Nữ tỷ muội, Trang Chung và Đằng Tất đều đến nơi.

- Hầu Phí và Lưu Tinh hộ pháp đâu? Yến Thanh nghi hoặc nói.

Trang Chung cười nói:

- Yến Thanh muội muội, Lưu Tinh hộ pháp tự hồ nửa tháng trước tái bế quan, Hầu Phí hộ pháp ở bên ngoài thủ hộ, có vẻ như lúc này Lưu Tinh hộ pháp vẫn còn chưa xuất quan đâu. Cửu đại hộ pháp nói xong liền đi vào trong động khẩu.

Nhìn thấy động khẩu bị phá huỷ, cửu đại hộ pháp cảm thấy có điều bất diệu.

Dọc theo thông đạo đi xuống, trực tiếp tiến nhập vào nhóm mật thất dưới đất, nhưng ngay khi tiến nhập vào nhóm mật thất, cửu đại hộ pháp trừng mắt há mồm nhìn cảnh tưởng trước mặt.

Nguyên bổn từng gian mật thất đã bị phá huỷ hoàn toàn, gạch đá đổ nát bị quét văng ra xung quanh, ở giữa nhóm mật thất là một không gian trống rỗng, dài rộng đều khoảng sáu, bảy trăm mét, gạch đá đổ nát từ những bức tường mật thất đều tu tập xung quang đó.

- Nhìn này, có vết máu!

Xà Nữ Tây Diễm chỉ vào một nơi la lên.

Tám hộ pháp còn lại đều nhìn theo hướng ngón tay chỉ, quả nhiên là có một vệt máu rất lớn, đây chính là huyết tích mà Xích Huyết Thuỷ Mãng và Tử Sát Giao Long chém giết nhau mà tạo ra.

- Nhìn vết lún sâu trên đất này đi, có vẻ như là mặt đất bị đuôi mãng xà khổng lồ đập xuống.

Đằng Tất chỉ vào một vết đất bị lún sâu xuống bình tĩnh nói.

Huyền Quy Ba Minh tam huynh đệ, Hổ Sa Vu Đồng, Vu Phong nhị nhân, Xà Nữ Yến Thanh và Tây Diễm, còn có Trang Chung và Đằng Tất, chín người cẩn thận phân tích khung cảnh hiện trường, đã có thể xác định được nơi đây đã xảy ra một trường đại chiến.

Hơn nữa một trong những nơi này có khả năng là chỗ mà Tra Hồng bế quan.

Cửu đại hộ pháp nhìn nhau, nơi đây xảy ra một trường đại chiến mà bọn họ lại thật sự không biết chút gì, lúc này Tra Hồng đáo để là sống hay chết bọn họ cũng không biết, kết hợp với cái chết của Tra Phách trong khoảng thời gian trước, chúng hộ pháp đều cảm thấy có điều bất diệu.

- Đi, xem xem Linh Hồn Ngọc Giản của động chủ đã vỡ nát chưa!

Công lực cao nhất là Đằng Tất liền ra lệnh, cử đại hộ pháp lập tức li khai mật thất dưới đất đó, chạy đến xem căn phòng có chứa Linh Hồn Ngọc Giản của mỗi người. Căn phòng chứa Linh Hồn Ngọc Giản mỗi ngày đều có người kiểm tra một lần, bên ngoài còn có thủ vệ.

Hai hộ vệ thấy cửu đại hộ pháp cùng đi đến, lập tức trong lòng chấn kinh.

- Bái kiến các vị đại nhân.

Lưỡng đại hộ vệ quỳ xuống nào.

Đằng Tất nhìn những hộ vệ đó, Yến Thanh tức thì không chờ được đã hét lên:

- Hai người các ngươi, mau mau mở cửa ra.

Cửa căn phòng này dùng cấm chế để đóng lại, bọn người Yến Thanh cũng không dám dụng lực phá cửa, đành ra lệnh cho hộ vệ mở cửa.

- Rõ, đại nhân.

Một hộ vệ đứng lên, một tay phóng ra vài đạo yêu nguyên lực vào trong cửa, chỉ thấy một đạo thanh quang lướt qua, cửa tự động từ từ mở ra.

Cửa vừa mở ra, cửu đại hộ pháp ở ngoài phòng đều nhìn vào chiếc bàn gỗ ở giữa phòng bên trên có đặt từng khối Linh Hồn Ngọc Giản, nhưng lúc này khối Linh Hồn Ngọc Giản ở trên cao nhất đã vỡ nát rồi, Linh Hồn Ngọc Giản đó chính là thuộc về Xích Huyết động chủ Tra Hồng!

Sắc mặc chín vị đại hộ pháp đồng thời đại biến.

Tra Hồng chết rồi!

Nhìn thấy Linh Hồn Ngọc Giản của Tra Hồng đã bị nát vụn, có thể thấy người sở hữu nó đã xảy ra chuyện gì.

Xích Huyết Động Phủ giờ đã thành quần long không đầu. Giờ phút này, căn bản chẳng ai quan tâm rốt cuộc kẻ nào đã giết chết Tra Hồng, mà thậm chí có tra ra chăng nữa, kẻ đã giết được Tra Hồng, đám hộ pháp này có thể đối phó được chăng? Hiện giờ, việc quan trọng nhất là … tìm ra một động chủ mới.

Thần tình chín đại hộ pháp đều có sự biến đổi.

Ba anh em Huyền Quy Ba Minh quay sang nhìn nhau; hai anh em Vu Thanh, Vu Đồng; Yến Thanh, Tây Diễm tỉ muội hai người; Đằng Tất, Trang Chung, mỗi người trong đầu đều có những suy nghĩ khác nhau.

“Các vị, giờ động chủ đã mất rồi, lại không hề có chút tin tức gì về hung thủ cả. Quan sát kĩ hiện trường mật thất dưới đó, có thể thấy là hung thủ đã trực diện cùng động chủ giao chiến, thậm chí cả hai còn phải hiện nguyên bản thể. Lão đại Ba Minh trong ba anh em Huyền Quy nói.

Vu Phong gật đầu đồng tình “Đúng vậy, có thể chính diện giết chết động chủ, thực lực của hung thủ chí ít cũng đã đạt tới Đổng Hư Kì”

“Ôi, Đổng Hư Kì, nói thì đơn giản, Trong phạm vi Cửu Sát Điện này, số cao thủ Đổng Hư Kì cũng có ít nhiều, nhưng cao thủ đã đạt tới trình độ ấy vì sao phải giết động chủ của chúng ta chứ? “ Yến Thanh the thé giận dữ nói “Động chủ còn bị giết, đám hộ pháp chúng ta có thể làm gì nữa đây?”

Đằng Tất lạnh lùng “Chưa đánh đã lùi, chẳng có chút đảm khí

nào cả.”

Trang Chung liền cười “Đằng lão đại, thực lực của ngươi rất mạnh mẽ, chẳng bao lâu nữa là đạt đến Đổng Hư cảnh giới rồi. Ngươi có thể cùng hung thủ liều mạng, chứ bọn ta thì một chút hi vọng cũng chẳng có. Việc tối quan trọng bây giờ không phải là báo thù mà là lựa chọn một thủ lĩnh mới, một động chủ mới.”

Nghe được một câu ấy, đám hộ pháp người nào người nấy mắt đều sáng rực.

Tất cả những lời khác đều là nói thừa, lựa chọn một tân thủ lĩnh là điều quan trọng nhất.

“Để được chọn làm tân động chủ thì ít nhất võ lực cũng phải khiến chúng ta khâm phục. Ta thấy nếu Đằng lão đại trở thành động chủ thì mấy người chúng ta đều tuyệt đối tán đồng. Thực lực của Đằng lão đại, chắc có thể chiếm được chức động chủ kia.”Ba Minh cười híp cả mắt nói.

Xà nữ Tây Diễm cũng đong đưa cười “Thực lực của Đằng lão đại chẳng có gì phải nghi ngờ cả. Đằng lão đại trở thành động chủ, chị em chúng ta sẽ tuyệt đối phục tùng.”

Vu Đồng cũng phụ hoạ “Bọn ta cũng không có ý kiến gì, ai có thế lực mạnh, người ấy làm động chủ, đó là quy củ xưa nay rồi. Thực lực của Đằng lão đại mạnh hơn huynh đệ bọn ta nhiều, bọn ta đương nhiên không phản đối lão làm động chủ!” Hai huynh đệ họ Vu cũng đã thể hiện thái độ.

““Khặc.. khặc..” Trang Chung ho khan hai tiếng rồi cười nói “Tất cả đều rõ quy củ, ai mạnh thì làm động chủ. So với chúng ta, Đằng lão đại quả thực mạnh hơn nhiều, có làm động chủ thì chúng ta cũng chẳng có ý kiến gì. Nhưng chúng ta không có ý kiến gì không có nghĩa là những hộ pháp khác cũng đều không có ý kiến. Mọi người đừng quên là vẫn còn hai đại hộ pháp nữa chưa tới

đấy.”

Đối với việc làm động chủ, Đằng Tất chẳng nhiệt tình lắm nhưng cũng không từ chối.

Làm thủ lĩnh có thể ra lệnh cho thuộc hạ làm việc, cái cảm giác đó đương nhiên hay hơn chỉ làm đại hộ pháp nhiều. Đằng Tất rất coi trọng vũ lực, dù không trở thành động chủ thì hắn cũng không quan tâm lắm. Có điều, kẻ nào muốn tranh đoạt với hắn cũng phải đánh bại được hắn đã.

“Phải, vẫn còn hai vị đại hộ pháp nữa. Lần trước, trên đại điện, Hâu Phí hộ pháp cũng đã từng đối đầu với động chủ. Thực lực của Hầu Phí hộ pháp mạnh đến mức nào cũng khó mà nói được. Lại còn tên đại ca của hắn nữa chứ, thần thần bí bí như thế, chắc chắn không đơn giản như bề ngoài đâu.”Yến Thanh cũng thêm vào.

Lúc này, các hộ pháp đều đang suy nghĩ xem ai có thể trở thành động chủ, chẳng quan tâm đến cái chết của Tra Hồng nữa. Tra Hồng đã chết rồi, ba huynh đệ hắn liền trở thành quá khứ, ai còn để ý đến, tự nhiên cũng chẳng quan tâm tới chuyện báo thù cho hắn. Quan trọng là đám hộ pháp này cũng chẳng dám báo thù.

Đằng Tất vẻ mặt lạnh băng nói “ Nói nhiều làm gì, tới thẳng chỗ Lưu Tinh hộ pháp rồi tính. Tất cả các hộ pháp cùng tới đó, vô luận là tỉ đấu hay làm gì, cùng quyết luôn ai sẽ làm động chủ. Như vậy được chứ?”

“Chủ ý hay! Mọi người, chúng ta cùng đi thôi.”Yến Thanh buông tiếng cười trong như chuông bạc.

Lập tức chín vị hộ pháp cùng phi hành thẳng tới độc viện phía đông của Tần Vũ. Xich Huyết động phủ to lớn thế nào chứ, vậy mà với tốc độ của Cửu đại hộ pháp, chẳng mấy chốc đã đến bên ngoài độc viện của Tần Vũ.

Ba thị nữ đang cười đùa bên ngoài độc viện, thấy chín đại hô pháp hạ xuống, vội đứng dậy cung nghênh.

“Các vị đại nhân, đại nhân nhà chúng tôi hiện đang bế quan. Người đã sớm có lệnh, bất kì ai cũng không được vào.” Một thị nữ áo xanh vội nói. Lúc trước, Tần Vũ đã truyền lệnh, cô ta hẳn còn nhớ rõ.

Đằng Tất cau mày, các hộ pháp khác nghe thấy cũng không hài lòng.

Đang muốn nhanh chóng quyết định ai sẽ nhậm chức tân động chủ, vậy mà không ngờ Lưu Tinh hộ pháp lại bế quan, lại còn không cho bất cứ ai vào nữa.

“Các ngươi tránh ra. Lần này tất cả hộ pháp chúng ta cùng đến đương nhiên là có chuyện quan trọng.” Vu Phong quát ba thị nữ. Ba người thấy bộ dạng hung dữ của Vu Phong, sợ hãi tránh qua một bên. Bọn họ dù sao cũng chỉ là thị nữ, làm sao dám chống lại các hộ pháp.

Chín vị hộ pháp lần lượt vượt qua cửa chính, tiến vào độc viện.

Ngoài cửa lớn của chính đường, Hầu Phí đang ngồi xếp bằng, hiển nhiên là muốn chặn không cho chúng nhân tiến vào phòng. Thậm chí cả khi chín đại hộ pháp đã vào đến trước cửa, Hầu Phí vẫn ngồi nguyên như cũ, không hề động đậy.

Chín đại hộ pháp cùng dàn hàng ngang, thấy thế đều quay sang nhìn nhau hoang mang.

“Hầu Phí hộ pháp, động chủ Tra Hồng đã chết, hộ pháp chúng ta phải thảo luận xem ai sẽ tiếp nhận nhận chức tân động chủ. Bởi vậy, chín hộ pháp chúng ta cùng đến tìm nhị vị, tất cả hộ pháp cùng đồng ý thì tân động chủ mới được chính danh.”

Trang Chung rành rẽ nói.

Nghe Trang Chung nói vậy, Hầu Phí lặng lẽ mở mắt, tức thì phát ra hai đạo mục quang, lần lượt quét qua từng hộ pháp một, chỉ ánh mắt thôi cũng đã khiến cho các hộ pháp cảm nhận được áp lực to lớn, đáng sợ.

Đằng Tất cảm nhận được áp lực của mục quang liền biến sắc.

“Chúc mừng, Hầu Phí hộ pháp” Đằng Tất cất tiếng. Lúc này, Đằng Tất cảm thấy trước đây cùng Hầu Phí giao đấu vẫn còn có chút hi vọng, nhưng hiện giờ xem ra chút hi vọng đó cũng không còn nữa. Bất quá… hắn vẫn muốn đại chiến một trận đã.

Cũng giống như trước đây Đằng Tất đã cùng Tra Hồng giao chiến.

“Ai da, không ngờ Hầu Phí hộ pháp đã có đột phá. Xem ra đại chiến lần này sẽ hoành tráng lắm đây. Nói không chừng tân động chủ nhận chức lần này sẽ là Hầu Phí hộ pháp với công lực đại tiến này đó nha.” Yến Thanh đùa, Hầu Phí cũng chỉ nhếch mép.

“Ta không làm tân nhiệm động chủ.” Cuối cùng Hầu Phí cũng lên tiếng.

Mọi người đều sửng sốt.

Lão đại Ba Minh của Huyền Quy tam huynh đệ liền nói “Hầu Phí hộ pháp có vẻ khiêm tốn, hay ngài không chắc có thể thắng được Đằng lão đại? Không thể nào, không phải khi trước ngay cả động chủ Hầu Phí ngài cũng không sợ sao. Hiện giờ công lực đã đại tiến, sao lại không nắm chắc?”

Các hộ pháp khác cũng cho là Hầu Phí khiếm tốn.

“Ta sẽ là tân nhiệm phó động chủ” Hầu Phí nói câu thứ nhì.

Mọi người lại một lần nữa sửng sốt.

Vị trí mà Hầu Phí nói đến đó, chín vị hộ pháp cuối cùng cũng hiểu được ý tứ. Một người làm phó động chủ, chỉ có thể là vì huynh đệ của mình mà chấp nhận vị trí đó. Còn ai là huynh đệ của Hầu Phí ư, đương nhiên là vị Lưu Tinh hộ pháp bí ẩn kia rồi.

“Hầu Phí hộ pháp, ngài nói vậy không đúng rồi. Cho dù thực lực của ngài đã tăng tiến, cho dù thực lực của ngài có thuyết phục được các hộ pháp khác thì chỉ ngài mới có thể trở thành động chủ, không có nghĩa là Lưu Tinh hộ pháp có thể làm động chủ. Vị trí động chủ phải do thực lực, không thể do nhường lại mà có được” Yến Thanh bất mãn nói.

Hầu Phí chỉ nhăn nhó cái mặt khỉ cười hắc hắc không nói gì.

“Thực lực của Lưu Tinh hộ pháp đúng là rất mạnh, nhưng muốn trở thành động chủ thì ít nhất cũng phải vượt qua cửa ta đã” Đằng Tất lạnh lùng nói.

Đằng Tất kính trọng nhất là kẻ mạnh. Một kẻ yếu ớt, nếu chỉ dựa vào huynh đệ mà leo lên chức động chủ thì đương nhiên hắn không thể phục, cũng không thể nghe lệnh. Không chỉ Đằng Tất mà tất cả trong lòng đều có tâm tư này.

Tu chân giới, nhìn thấy mới công nhận thực lực.

“Ô, xem ra nhà ngươi muốn giao thủ với đại ca ta?” Hầu Phí cười một cách kì quái “Không phải vội, đại ca ta hiện giờ đang tĩnh tu, chỉ cần chờ thêm một hai canh giờ nữa đại ca ta lập tức có thể ra đây. Trong thời gian đó, ngươi cứ chuẩn bị cho tốt đi”

Đằng Tất nhìn thẳng Hầu Phí, lạnh lẽo nói “Chuẩn bị? Đối với ta, hắn không phải là uy hiếp gì lớn, ta muốn trước tiên khiêu chiến với ngươi”

“Khiêu chiến ta?” Hầu Phí giật mình.

Các hộ pháp khác đều bật cười. Ba Minh như sợ không đủ loạn đế vào "Hầu Phí hộ pháp, ngài đáp ứng đi. Đằng lão đại thực sự là rất mạnh, có thể nói hai ngài mạnh nhất trong đám hộ pháp chúng ta. Hai người giao thủ chắc chắn sẽ hoành tráng phi thường"

Hầu Phí nhìn mọi người, suy nghĩ một lát rồi đành chịu "Thôi được, ngươi xuất chiêu trước đi." Hầu Phí cầm cây hắc bổng đứng đó, không hề có chút cảnh giới nào, không phòng bị nhìn Đằng Tất trước mặt.

Đằng Tất tung song quyền, ngân quang tầng tầng lớp lớp từ quyền đầu phát ra.

"Được, xem chiêu!" Lúc này, Đằng Tất tràn ngập chiến ý. Hắn có thể cảm thấy áp lực của Hầu Phí lên hắn nhưng diều đó chỉ làm hắn thêm hưng phấn. Hai mắt hắn dần chuyển thành màu đỏ, song quyền mạnh mẽ duỗi ra thành liệt trảo.

Hầu Phí vung tay phải lên, chỉ thấy hắc bổng vốn đang bất động chỉ trong sát na biến thành một đạo hắc sắc điện quang tốc độ kinh người, đập thẳng lên bóng Đằng Tất đang lao tới. Chỉ nghe "bùng" một tiếng, Đằng Tất đã bị đánh bay đi.

Không chút lực phản kháng!

Các hộ pháp còn lại đều kinh hãi đến ngơ ngẩn. Trong suy nghĩ của bọn họ bao năm nay, Đằng Tất tuyệt đối là cao thủ lợi hại, thậm chí đã tiếp cận được Động Hư cảnh giới. Bọn họ căn bản không thể hiểu tại sao Hầu Phí mới chỉ đạt đến Nguyên Anh hậu kì lại có thực lực tương đương cao thủ Động Hư hậu kỳ.

Chênh lệch hai bên quá lớn!

Thân thể bị đánh bay ra hàng chục mét, sau khi trụ lại được, Đằng Tất bay về bên cạnh các hộ pháp khác.

"Hầu Phí hộ pháp quả thực rất mạnh, Đằng Tất ta chịu thua"

Đằng Tất vốn chẳng có chút thất vọng, nói tiếp "Căn cứ vào cảm giác của ta, thực lực của Hầu Phí hộ pháp còn cao hơn Tra Hồng động chủ. Nếu ngài trở thành đông chủ, ta đương nhiên không có ý kiến gì. Có điều, nếu Lưu Tinh hộ pháp bản thân không có thực lực có thể phục chúng thì tuyệt đối ta không thể chấp nhận"

Hầu Phí cười khẹc khẹc "Đồ ngốc nhà ngươi, muốn thử thực lực của đại ca ta cũng được thôi, đợi thêm một chút nữa đi, ngươi sẽ được như ý. Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, một gậy vừa nãy của ta đã khiến ngươi bị thương rồi, hãy mau liệu thương đi. Ngươi chữa xong thì đại ca ta cũng vừa kịp xuất quan"

Đằng Tất gật đầu, lập tức khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Các hộ pháp còn lại đều chấn động và kinh ngạc trước thực lực của Hầu Phí, lại thấy hắn tin tưởng vào Tần Vũ như vậy, cũng bắt đầu hiếu kì muốn xem thực lực Tần Vũ đến đâu. Với họ, quả thật Tần Vũ quá thần bí.

Hầu Phí cười thầm "Đừng coi thường đại ca ta. Hiện giờ thời gian quá ngắn, một lúc nữa đại ca mới chỉ đạt đến Lưu Tinh trung kì; nếu thêm vài ngày nữa đạt đến Lưu Tinh hậu kì, ta muốn thắng được cũng phải tiến nhập trạng thái bạo cuồng để chiến đấu. Có điều, dù đại ca ở mức Lưu Tinh trung kì chắc cũng đã vượt xa Tra Hồng rồi.

Vừa rồi Hầu Phí nói muốn làm phó động chủ là vì Tần Vũ đã nghe được thanh âm của chín đại hộ pháp kia, lập tức truyền âm cho Hầu Phí.

Để trở thành động chủ, đương nhiên phải tự mình lập uy mới được.

Trong phòng, Tần Vũ đang ngồi xếp bằng, bao quanh là tầng tầng lớp lớp kim quang. Nguyên Anh màu tím đã ngừng bị luyện

hóa. Bây giờ Tần Vũ cũng đang đến lúc khẩn yếu, từ Lưu Tinh tiền kì đạt tới Lưu Tinh trung kì.

Trong đan điền.

Một lượng lớn ngân sắc tinh thần trong không gian vô biên của đan điền đã tạo thành một vùng tinh vân mông lung, nhanh chóng xoáy tròn. Một viên kim châu to cỡ quả trứng gà từ giữa đám tinh vân phát ra lớp lớp kim quang.

“Tách tách”

Cùng với tiếng nứt vỡ giòn tan, viên kim châu bỗng nhiên bị tách ra làm ba. Sau khi trở lại dạng cầu, ba viên kim châu bắt đầu xoay quanh nhau, tác động qua lại. Chính giữa ba hạt kim châu đang xoay tròn là Tinh Thần Chân Hỏa.

Ngay khi viên kim châu bị vỡ, vô số hạt màu bạc cũng tách ra làm hai, lập tức tăng số lượng lên gấp đôi.

Chỉ trong chốc lát, đan điền của Tần Vũ đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Tần Vũ mở mắt khẽ cười, rành mạch nói “Đằng Tất hộ pháp, mời ngài hãy chuẩn bị, ta đã có thể xuất quan rồi”

Ngoài sân.

Lời Tần Vũ vang lên rõ ràng trên không, các hộ pháp đều có thể nghe thấy. Ba anh em Huyền Quy Ba Minh, hai chị em Xà Nữ, bọn hai người Vu Đồng và Trang Chung lập tức chăm chú quan sát. Đằng Tất, thương thế vốn cũng nhẹ, đã sớm phục hồi, cũng lập tức tập trung công lực.

Đằng Tất toàn thân tràn đầy khí thế, công lực cũng được tăng đến mức tối đa, đã chuẩn bị đòn tấn công mạnh nhất dành cho Tần Vũ.

Đột nhiên.

Một tia sáng kim sắc từ trong phòng bắn ra, tốc độ nhanh kinh người. Đằng Tất cảm nhận rất rõ đó là khí tức của Tần Vũ, lập tức xuất ra một quyền mãnh liệt. Tuy nhiên, quyền đầu còn chưa kịp xuất ra hết, thân hình hắn đã lập tức bị đánh bay.

Bị văng đi như một bao cát ra ngoài trăm trượng, máu tươi cũng liên tiếp phun ra.

Lúc này mọi người mới thấy rõ Tần Vũ đang đứng tại vị trí vừa rồi của Đằng Tất.

"Tốc độ thật kinh người" Mấy hộ pháp đều trợn tròn mắt, há hốc miệng ngơ ngẩn, ngay cả Hầu Phí cũng phải sửng sốt. Trước kia, khi Tần Vũ mới đạt đến Lưu Tinh tiền kì, tốc độ đã khiến Hầu Phí kinh ngạc, tốc độ hiện tại của Tần Vũ còn khủng khiếp hơn nhiều.

Khi đạt đến cảnh giới Lưu Tinh, chiến đấu phải tùy thuộc vào tốc độ cũng như tính chất ngưng tụ cực nhanh của kim sắc Tinh Thần Chi Lực bản thân.

"Các vị hộ pháp, đối với việc đại ca ta làm động chủ, ta làm phó động chủ, các vị có còn ý kiến nào khác không?" Hầu Phí quay sang mấy hộ pháp đang chấn kinh và Đằng Tất bị trọng thương còn đang không tin nổi vừa mới quay lại, nheo nheo mắt cười hỏi.

Tần Vũ, thân mang hắc bào, đưa mắt nhìn các hộ pháp, thấy được phản ứng của họ, khóe miệng hơi nhếch lên, hiển nhiên biết rõ trong lòng các hộ pháp đang nghĩ gì.

***

Cửu Sát Điện, nơi lưu giữ Linh Hồn Ngọc Giản.

Mỗi ngày đều có một người chuyên đến phòng lưu giữ Linh

Hồn Ngọc Giản một lần để xem xem trong Cửu Sát Điện có ai bị chết không. Lúc này đã đến giờ kiểm tra của ngày hôm nay, một vị hộ vệ đội trưởng mở cấm chế, đi vào trong phòng.

Trên một cái giá có rất nhiều tầng, tầng cao nhất để chín khối ngọc giản, đại diện cho chín vị điện hạ của Cửu Sát Điện.

Như thường lệ, hộ vệ đội trưởng liếc qua tầng cao nhất để Linh Hồn Ngọc Giản của chín vị điện hạ. Bất ngờ… đồng tử trong mắt hắn nở to, nét mặt kinh hãi, ngơ ngẩn nhìn trân trối vào tầng cao nhất ấy.

Chỉ thấy trên đó, khối Linh Hồn Ngọc Giản thứ tám đã bị vỡ vụn.

“Bát điện hạ đã chết!”

Hộ vệ đội trưởng sắc mặt trắng bệch, giật mình tỉnh lại, vội vàng hóa thành một đạo lưu quang, lấy tốc độ nhanh nhất phóng về phía cung đại điện hạ Địch Long. Hắn không biết ai đã hạ sát Bát điện hạ nhưng đương nhiên có thể dự liệu được cơn giận dữ của các vị điện hạ Cửu Sát Điện cũng như kết cục của hung thủ.

Sơn mạch dưới đáy biển lớn là nơi những sinh vật sống tụ tập. Từng toà động phủ mỹ lệ cao quý toạ lạc trên đỉnh sơn mạch, trên sườn núi hay trên đồng bằng. Hàng nghìn động phủ ở đây tất cả hợp thành vùng đất nơi tu ma giới sinh sống.

So sánh với Xích Huyết Lĩnh thực không biết bên nào phồn hoa hơn.

Tại sơn mạch trung tâm dưới đáy biển, một toà Cửu Sát điện hùng vĩ nằm toạ lạc. Những ngọn đồi xung quanh và kiến trúc của các động phủ khác đều không thể so bì về chiều cao càng làm nổi bật địa vị độc tôn của vùng Cửu Sát điện.

Cửu Sát điện gồm mười hai khu hợp thành, mười hai khu trấn

này giữ mười hai yếu điểm. Kiến trúc ở giữa các khu lại là hoa viên, độc viên, lầu các trùng trùng. Hộ vệ Cửu Sát điện lên đến hơn một vạn người.

Có thể nói, chỉ riêng số người trong Cửu Sát điện cũng đủ lực lượng để cùng Xích Huyết Lĩnh phân tranh.

Cửu Sát điện đại Điện hạ Địch Long sống tại Địch Long điện.

Địch Long thân mang tử sắc kim bào, ngồi trên ghế dựa từ từ thưởng thức mỹ tửu, bộ dạng đích thực rất biết hưởng thụ. Cả người Địch Long phát xuất khí thế bức nhân.

Chén rượu vừa vơi, thị nữ mỹ lệ bên cạnh lập tức rót đầy.

- Đời người kéo dài vô hạn, càng phải tận tình hưởng thụ mỗi khắc. Nha đầu các ngươi thấy bổn điện hạ nói đúng không?

Địch Long vuốt râu hướng về hai mỹ tỳ hỏi.

Nhị tỳ vội vàng nói:

- Điện hạ nói rất đúng! Điện hạ thật anh minh!

Địch Long mãn ý gật đầu.

Hai bên thái dương của nhị tỳ, mồ hôi túa ra. Đại Điện hạ tính khí cổ quái lại bá đạo. Nếu chúng không làm Điện hạ mãn ý thì kết cục dễ đoán là...

Trong lúc chúng đang hoảng sợ, Địch Long vẫn đang hưởng thụ mỹ tửu.

- Đại Điện hạ! Đại Điện hạ! Lớn chuyện rồi! Lớn chuyện rồi!

Âm thanh đột nhiên từ ngoài Địch Long điện truyền vào.

Địch Long lập tức nhíu mày, hàn quang trong mắt loé lên.

- Tên kia dừng lại! Không được phép mà tiến vào Địch Long điện, chém chết không tha!

Cận vệ hét to. Tức khắc, Hộ vệ đội trưởng tức thì dừng lại, trong tâm run sợ. Vừa nghe tin Bát Điện hạ tử nạn, Hộ vệ đội trưởng tinh thần hoảng loạn, đột nhiên quên mất quy định của Cửu Sát điện là chưa được phép mà xông vào thì lập tức bị tử hình.

- Đại Điện hạ, tiểu nhân là Linh Hồn Ngọc Giản hộ vệ...

- Cho hắn vào!

Địch Long nghe đến mấy từ Linh Hồn Ngọc Giản lập tức trong tim dâng lên cảm giác lo âu. Hộ vệ đội trưởng mà vội vã thế này, khẳng định đã phát sinh đại sự. Hộ vệ đội trưởng nghe lệnh lập tức tiến vào đại điện.

- Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?

Địch Long lạnh lùng hỏi.

Hộ vệ đội trưởng nghe thấy dừng lại, đầu gối quỵ xuống, mồ hôi túa ra, hoảng loạn nói:

- Đại Điện hạ, đại sự không tốt, tiểu nhân kiểm tra thường kỳ Linh Hồn Ngọc Giản, phát hiện… phát hiện...

Hộ vệ đội trưởng không nói nên lời, cổ họng tự nhiên khô khốc.

- Mau nói nhanh lên và rõ ràng vào, nếu không ta giết ngươi ngay!

Địch Long bừng bừng nổi giận nhìn Hộ vệ đội trưởng. Có vấn đề quan trọng nhất lại ấp úng mãi không nói được.

Hộ vệ đội trưởng hoảng sợ nói:

- Bát Điện hạ… là Bát Điện hạ…

- Bát Điện hạ làm sao? Ngươi nói linh tinh gì thế? Nếu ngươi cứ mãi ấp úng như thế thì ta sẽ cho ngươi hồn phi phách tán!

Địch Long đứng dậy giận dữ hét lên.

Địch Long tự nhiên có phán đoán nhưng không dám tin vào phán đoán của mình.

- Bát Điện hạ đã chết, Linh Hồn Ngọc Giản của Bát Điện hạ đã vỡ!

Hộ vệ đội trưởng lo sợ nói:

- Thưa Điện hạ, tiểu nhân chắc chắn, tiểu nhân đã nhìn tận mắt.

Địch Long mặt trắng bệch.

Trong nháy mắt Địch Long nhớ lại hồi ức ấu thơ. Chín tiểu giao long đã có một thời kỳ gian nan sinh tồn. Khi sinh mạng bị uy hiếp, chín người bọn họ hợp lực lại, không giết người đoạt tài thì ăn thịt các loại quái vật khác mà sống. Từng bước, từng bước, chín người bọn họ hợp lực giết người, đạp lên xác địch nhân bước lên đỉnh cao.

Cuối cùng, qua bao thiên niên kỷ, chín Tử Sát Giao Long vượt qua Lục Cửu Thiên Kiếp hoá hình người, thanh thế đồng thời vang dội đứng đầu trong ba thế lực lớn nhất của tu ma giới dưới đáy biển. Chín anh em tại Cửu Sát điện cùng xưng điện hạ, không cao không thấp. Thực lực Địch Long cao cường nhất cũng chỉ tự xưng Đại Điện hạ tuyệt không làm Điện chủ.

Chín anh em họ cùng chung dòng máu tình cảm sâu nặng đó người ngoài vô phương thấu hiểu.

- Bát đệ! A… Aa… Aaa…

Địch Long đau đớn hét lên. Hai mắt đỏ ngầu.

- A… Aa… Aaa…

Địch Long giơ cao hai tay, thống khổ hét lên.

Khí tức cuồng bạo lấy Địch Long làm trung tâm bạo phát ra tứ phương. Đằng sau hai tỳ nữ nổ tung, xương cốt hoá bụi, vô phương kháng cự. Hộ vệ đội trưởng hoảng sợ lách mình chạy trốn, nhưng chưa kịp thối lui đã bị nổ tung.

Địch Long điện tức thời huyết hoa tràn ngập.

- Địch Thanh, Địch Húc, Địch Dương, Địch Phong, Địch Tiến, Địch Loan, Địch… Tất cả lập tức theo ta tới Linh Hồn Ngọc Giản!

Địch Long hét to.

Dứt lời Địch Long trực tiếp phá không phi hành về Linh Hồn Ngọc Giản.

Linh Hồn Ngọc Giản ẩn dấu trong một toà lâu các nhỏ, từ trước đến nay hiếm người lui tới. Trừ Hộ vệ đội trưởng cùng chín vị Điện hạ thi thoảng tới. Hiện tại, những đạo tử quang từ trên trời cùng hạ xuống.

Quang mang hoá thành dạng người, tám huynh đệ cùng hạ xuống ngoài Linh Hồn Ngọc Giản.

Bẩy vị điện hạ nhìn nhau, đều cảm thấy bất thường. Mọi khi Địch Long thường nhiệt tình gọi nhị đệ, tam đệ, hoặc giả gọi lão nhị, lão tam chứ chưa từng gọi trực tiếp danh tự thế này.

- Đại ca, chuyện gì vậy?

Nhị Điện hạ Địch Thanh hỏi.

- Đại ca, người gọi bọn đệ đến đây chắc là có người tử nạn. Nhưng thủ hạ Cửu Sát điện chết cũng đâu cần tất cả chúng ta tới đây, thật không đáng!

Tứ Điện hạ nói. Đột nhiên lão tứ nghĩ ra điều gì, biến sắc hỏi nhanh:

- Đại ca, liệu có phải...

Địch Long khuôn mặt xám xịt, trực tiếp xuất ra một cước, yêu lực cường đại lập tức làm liễu na cấm chế bị tê liệt.

- Ầm!

Cửa lâu các vỡ tung. Địch Long, Địch Thanh… tám vị Điện hạ trực tiếp thấy Linh Hồn Ngọc Giản của bát đệ bị vỡ. Bẩy vị điện hạ biến sắc.

Phẫn nộ, sát ý, thống khổ...

Bẩy vị điện hạ thần sắc xám xịt, trong tim nỗi thống khổ vò xé. Sát khí toả ra tràn ngập căn phòng, xuyên ra bên ngoài. Cảm giác khủng bố tràn ngập Cửu Sát điện.

Hàng nghìn năm nay, chín huynh đệ tương trợ nhau, đối với kẻ địch đều tâm lang thủ lạt. Thảm sát địch nhân chưa từng cau mày. Nhưng chín huynh đệ chưa từng chĩa đao vào nhau, tình cảm vô cùng thâm hậu.

- Đại ca! Ai giết Bát đệ? Là ai? Đệ phải giết hắn!

Địch Húc hét lên.

Địch Long trầm lặng không nói.

- Giết!!! Là ai?... Ai giết Bát đệ ta? Ta phải vì Bát đệ báo thù, vì Bát đệ báo thù!

Địch Thanh không kìm nổi phẫn nộ hét lên.

Cửu Sát điện, bảy vị Điện hạ đang hận không ăn thịt uống máu hung thủ, nhưng dù sao Địch Long cũng là người chịu trách nhiệm cao nhất. Họ không biết hung thủ là ai, chỉ biết Bát đệ đã chết...

Cửu Sát điện xung quanh phạm vi chín vạn mét vuông, ai có thể giết Đổng Hư trung kỳ Tử Sắc Giao Long?

- Đại ca!

Giọng nói lạnh băng của lục đệ Địch Tiến vang lên.

Tử sát Giao long chín huynh đệ, luận về thực lực lão đại Địch Long đạt đến Đổng Hư hậu kỳ, lão bát Địch Đồng mới đạt Đổng Hư trung kỳ, nhưng mạnh thứ nhì lại là lục đệ Địch Tiến cũng đã đạt tới Đổng Hư hậu kỳ.

- Ai nói cho ta tên hung thủ, ta sẽ đem hắn về!

Địch Tiến trong mắt hàn quang dày đặc nói.

Các huynh đệ đều hiểu hàm ý của Địch Tiến. Tại sao lại phải giết hung thủ. Cứ bắt hung thủ về đây từ từ giày vò, khiến hắn sống khổ hơn chết, chịu từng đạo cực hình, làm cho hắn sống không được chết không xong, chỉ có thế mới khiến họ cam tâm.

Địch Long nhìn các huynh đệ, ánh mắt tràn đầy sát ý, lắc đầu nói:

- Hiện giờ hung thủ là ai ta cũng không rõ, sức mạnh của Bát đệ thế nào mọi người đều hiểu rõ, ai có thể giết hắn được đây? Ta chỉ biết hai năm trước ta phái Bát đệ tiềm nhập Xích Huyết động phủ, tai nạn của Bát đệ có thể có quan hệ với Xích Huyết động phủ.

- Xích Huyết động phủ?

Địch Thanh nhíu mày nói:

- Xích Huyết động chủ Tra Hồng thực lực không thấp, nhưng chưa phải đối thủ của Bát đệ!

Địch Tiến ánh mắt băng lạnh nói:

- Không cần nói nhiều, trước tiên đến Xích Huyết động phủ điều tra, chắc chắn có manh mối, nếu thực sự không tìm ra hung thủ, thì.... tất cả đều là hung thủ, giết hết!

Chỉ giết không tha.

Đối với lời nói của Địch Tiến, tất cả các huynh đệ không ai phản đối. Trong mắt họ là những tia sát ý kinh nhân.

Hải để vốn là tu ma thế giới, với các cao thủ có địa vị, việc điều tra thực không khó. Với tám huynh đệ đồng tâm bọn họ, kẻ dám giết Bát đệ của bọn tự nhiên là kẻ thù chung.

Địch Long lập tức ra lệnh:

- Được lắm! Bát đệ đạt tới Đổng Hư trung kỳ nên hung thủ ít nhất cũng đạt đến Đổng Hư kỳ. Đổng Hư kỳ cao thủ tại hải để này không nhiều. Nhưng tận sát là hạ sách nên trước tiên phải điều tra. Nếu quả không điều tra ra mới dùng đến hạ sách này. Các anh em, ai nguyện ý đến Xích Huyết động phủ điều tra?

- Đại ca trấn thủ Cửu Sát điện, để đệ đi!

Địch Tiến lạnh lùng nói.

Các huynh đệ khác đều đồng ý. Luận về tu vi, Địch Tiến chỉ dưới đại ca Địch Long, hơn nữa các huynh đệ còn hoài nghi Địch Tiến thậm chí đã vượt qua Địch Long, cả hai đều đạt đến cảnh giới Đổng Hư hậu kỳ cao thủ.

Địch Tiến nhận trách nhiệm, mọi người đều cảm thấy bớt căng

thẳng.

Địch Loan sát khí đằng đằng nói:

- Đệ cũng đi cùng! Đệ phải xem ai đã giết Bát đệ.

Địch Long nhìn các huynh đệ, thấy ai cũng muốn đi bèn nói:

- Lão nhị, lão lục, lão thất ba người đi điều tra, tên nào không cần mạng sống, cứ giết hết. Còn lại tất cả cùng ta trấn thủ Cửu Sát điện.

Bọn Địch Tiến ba người cùng xuất thủ thì lực lượng đích thực cường đại. Muốn tiêu diệt họ ngoài Thanh Long Môn chủ và Bích Thuỷ phủ Tam Nhãn lão nhân thì không ai có thể làm được. Nhưng hai lão này tại hải để địa vị cao cao tại thượng, sao có thể vứt bỏ thân phận tru sát họ?

- Đại ca, việc này không thể trì hoãn, bọn đệ lập tức khởi hành!

Địch Thanh cùng Địch Tiến ôm quyền cáo biệt mọi người.

- Lão nhị, lão lục, lão thất! Chuyện của Bát đệ trông cậy cả vào ba người!

Địch Long cùng bốn huynh đệ ôm quyền hướng tới ba người cáo biệt.

Sau đó bọn Địch Tiến ba người hoá thành lưu quang ly khai Cửu Sát điện.

Trong Xích Huyết động phủ đại điện.

Tần Vũ, trường bào tung bay, ngồi trên đại điện, bên cạnh toạ bảo là chỗ ngồi của Hầu Phí, chỗ còn lại trống không, là nơi Tần Vũ an bài cho Hắc Vũ.

- Bái kiến Động chủ!

Huyền Quy Ba Sơn tam huynh đệ, Hổ Sa Vu Đồng, Vu Phong nhị huynh đệ, xà nữ Yến Thanh, Tây Diễm thư muội hai người, tất cả chín đại Hộ pháp đồng thời cung kính tham bái. Tận mắt trông thấy Tần Vũ nhất kích đả bại Đằng Tất, chín đại Hộ pháp không còn hoài nghi thực lực của Tần Vũ. Còn thực lực của Hầu Phí càng không cần bàn cãi.

- Bái kiến động chủ!

Cùng lúc năm mươi Hộ vệ đội trưởng đồng thời quỳ xuống. Họ đại diện cho năm nghìn hộ vệ quân, họ cũng biết Tra Hồng đã chết và Động chủ mới là Lưu Tinh hộ pháp.

- Tại đây, ta sẽ tuyên bố vài quy định!

Tần Vũ nhìn xuống cửu đại Hộ pháp và năm mươi Hộ vệ đội trưởng nói.

Bên dưới, tất cả chúng nhân đều cung kính lắng nghe.

- Bắt đầu từ hôm nay, Xích Huyết Động chủ không phân thành chánh phó Động chủ như trước nữa, mà thành Nhất Động chủ, Nhị Động chủ và Tam Động chủ. Ba Động chủ địa vị thực sự ngang nhau giống như Cửu Sát điện có chín vị Điện chủ. Chư vị Hộ pháp nghe rõ chứ?

Tần Vũ nói điều luật đầu tiên làm chúng nhân chấn kinh.

Đối với Tần Vũ, địa vị Động chủ không hề quan trọng. Sở dĩ chiếm Xích Huyết động phủ chỉ để các huynh đệ có chốn dung thân. Tần Vũ càng không muốn chỉ tay ra lệnh. Hơn nữa Tần Vũ càng minh bạch sau cái chết của Địch Đồng, Cửu Sát điện khẳng định sẽ báo thù. Đối diện với Cửu Sát điện, Tần Vũ càng cần đoàn kết cùng anh em, ba anh em đồng tâm hiệp lực nào sợ chi trời long đất lở.

Tuy nhiên, Tần Vũ lúc này lại không biết tình cảm Cửu Sát huynh đệ thâm sâm dường nào, không biết trong tim tám vị Điện hạ còn lại đang tràn ngập phẫn nộ cùng cừu hận, càng không biết bọn Địch Tiến ba người sắp tới nơi.

Chương 126

Cửu Kiếm Chi Bí

Trong Xích Huyết động phủ đại điện, chín đại hộ pháp cùng năm mươi Hộ vệ đội trưởng đều chưa hết ngạc nhiên. Điều luật thứ nhất khác nào Tần Vũ thân làm Động chủ lại tự giảm thanh thế bản thân, trong khi Phó Động chủ lại là huynh đệ của mình.

- Hừm, chư vị Hộ pháp có ý kiến gì chăng?

Tần Vũ lạnh lùng nói. Các đại hộ pháp từ trạng thái kinh ngạc dần tỉnh lại.

- Không có ý kiến, đương nhiên không có ý kiến. Động chủ có tấm lòng bao dung, chúng thuộc hạ cảm kích Động chủ còn không kịp còn có ý kiến gì chứ.

Huyền Quy lão đại Ba Minh vỗ mông ngựa nói. Tất cả các đại hộ pháp đều không có ý kiến.

Có thể có ý kiến gì đó nhưng đấy đâu phải phận sự của đại hộ pháp. Việc Chánh Phó Động chủ chế độ thay đổi thành Động chủ, Nhị Động chủ, Tam Động chủ gì đó và việc giảm thanh thế của Động chủ đối với hộ pháp bọn họ đâu có quan hệ gì.

- Hầu Phí huynh đệ là Nhị Động chủ mọi người đều biết, vậy Tam Động chủ là ai?

Đằng Tất hỏi. Tần Vũ đơn giản không trả lời trực tiếp mà nói:

- Tam Động chủ là ai các vị không cần đa tâm. Khi thời cơ đến các vị tự nhiên sẽ rõ. Ta chọn ai làm Tam Động chủ chắc không cần chư vị hộ pháp đồng ý phải không?

Chư vị Hộ pháp giật mình vội vàng gật đầu.

- Vậy thì tốt, ta tiếp tục tuyên bố điều luật thứ hai.

Tần Vũ nhìn cửu đại hộ pháp nói. Cửu đại hộ pháp cùng năm mươi hộ vệ đội trưởng đều tự phỏng đoán. Điều luật thứ nhất đã kinh nhân như vậy điều thứ hai không biết thế nào đây.

- Từ hôm nay, triệt tiêu truy tung tu chân giả cùng hắc ưng. Hừm! Cừu hận của Tra Hồng với Tang Mặc không phải chuyện của ta, chư vị hộ pháp nên minh bạch.

Rõ ràng Tần Vũ biểu lộ không tôn trọng với tiền Động chủ. Nhưng cửu đại hộ pháp nghe rõ, trong lòng không chút hậm hực.

Tra Hồng khi xưa cai trị hung dữ, bạo ngược. Số người chết khiến người ta hồn phi phách tán, ai còn dám nhiều chuyện. Tang Mặc đã chết, Tra Hồng cũng đã chết. Mệnh lệnh truy lùng tu chân giới cùng hắc ưng cũng tự động phá bỏ.

- Chúng thuộc hạ xin tuân lệnh Động chủ. Tu chân giới cùng hắc ưng cùng cảm tạ Động chủ bao dung.

Huyền Quy lão đại Ba Minh tiếp tục tâng bốc.

Tần Vũ không để ý tiếp tục nói:

- Đệ tam điều lệnh.

Các đại hộ pháp cùng các Hộ vệ đội trưởng liền chăm chú lắng nghe. Tần Vũ lần đầu ngồi trên bảo toạ trên đại điện, cũng lần đầu dùng quyền lực của Động chủ nên biểu hiện lần đầu tiên của các hộ pháp cũng trịnh trọng phi thường.

- Trước kia ta giao thủ cùng hắc ưng nhận thấy công lực không hề thua kém Đằng Tất hộ pháp. Cao thủ như thế mời về được sẽ tăng cường sức mạnh của Xích Huyết động phủ. các hộ pháp truyền lệnh xuống, nếu ai phát hiện tung tích hắc ưng lập tức thông báo cho ta.

Tần Vũ chính là đã tính toán trước.

Trước kia các đại hộ pháp vốn muốn lôi kéo hắc ưng nhập bọn, nay nghe vậy các Hộ pháp không quá ngạc nhiên

- Vâng! Xin tuân lệnh Động chủ.

Tất cả hộ pháp khom lưng tuân lệnh, trong lòng các thực sự rất vui mừng. Trước kia truy sát hắc ưng, giờ nghe mệnh lệnh của Động chủ thì hắc ưng lại có khả năng trở thành người nhà. Thế gian sự tình quả thật kỳ diệu.

Các đại hộ pháp dù sao cũng không quá ngạc nhiên. Trong thế giới tu yêu giả này, trước là cừu địch nhưng một thời gian ngắn lại có thể thành bạn hữu không có gì lạ.

- Rất tốt! Cuối cùng để các đại hộ pháp khỏi hồ nghi thì bổn Động chủ tên là Lưu Tinh, họ là Tần. Bắt đầu từ hôm nay ta bế quan, gặp chuyện gì gấp chỉ cần thông báo với Nhị Động chủ. Các vị có thể ly khai.

Tần Vũ nói xong chuyển thân ly khai, Hầu Phí cũng rời theo.

- Cung tiễn Động chủ!

Các đại hộ pháp khom người nói. Sau khi Tần Vũ rời đi thì mọi người vui vẻ đàm luận.

- Nguyên lai động chủ họ Tần. Động chủ quả thật là thần bí. Ta không sao nhìn thấu sức mạnh của người, thậm chí ban đầu Động chủ giao đấu với lão đại đã dùng toàn lực hay chưa cũng khó nói, lão đại ngươi thấy sao?

Chung Vi vui vẻ hỏi Đằng Tất. Đằng Tất trả lời:

- Ta không rõ.

- Ồ, Đằng lão đại, cái gì mà ngươi không biết, chẳng lẽ người không có cảm giác gì sao?

Yến Thanh bất mãn nói. Đằng Tất giải thích:

- Lúc trước cùng Động chủ giao thủ, tốc độ của Động chủ thật quá nhanh, vượt xa ta. Ta không có thời gian chống cự. Hơn nữa ta cảm thấy khí kình Động chủ thập phần lanh lẹ, ngưng tụ mà không tán, không chút phí phạm năng lượng.

Các hộ pháp đều biến sắc.

Khi cao thủ xuất phát cường lực công kích thì khí xuất ra như cuồng phong, khí phát ra càng to lớn thì công kích càng mạnh mẽ. Điều này giải thích năng lượng công kích luôn chứa một phần năng lượng vô ích không thể công kích hoàn toàn vào người địch thủ.

- Động chủ giao đấu với Đằng lão đại, không tổn hao chút năng lượng thừa à?

Vu Phong thất kinh hỏi. Vu Đồng gật đầu nói:

- Động chủ quả thực cao thâm khó lường.

Các đại hộ pháp thán phục thực lực của Tần Vũ. Đương nhiên là họ không hiểu đặc tính công pháp Tinh Thần Biến. Tu luyện qua cảnh giới Lưu Tinh thì năng lực bản thân sẽ ngưng tụ lại thành sợi dài, khi tấn công thì công lực vô cùng tập trung lại nên một chút cũng không lãng phí.

- Mọi người, Động chủ vừa gặp đã bế quan. Động chủ Tra Hồng cũng thường xuyên bế quan. Các Động chủ có thực sự cần bế quan như vậy không?

Tây Diễm lười nhác nói. Các hộ pháp khác cũng gật đầu.

Vừa trên cương vị Động chủ một ngày, Tần Vũ đã tiếp tục bế quan.

- Hừm, điểm này mà các ngươi cũng không hiểu sao?

Đằng Tất lạnh lùng nói. Chúng hộ pháp đều đưa mắt nhìn Đằng Tất.

- Động chủ muốn bảo trì địa vị của mình thì công lực cần vượt chúng nhân, vì thế phải thường xuyên bế quan tu luyện nhằm nâng cao công lực. Ngươi chỉ nhìn thấy Động chủ công lực cao cường mà không hiểu nguyên nhân. Nếu ngươi có ý chí thì hoàn toàn có thể đuổi kịp Động chủ. Ta cũng chuẩn bị bế quan đây, thôi ta cáo từ.

Đằng Tất nói xong chuyển thân rời khỏi đại điện. Các đại hộ pháp cảm thấy lúng túng, bất quá Đằng Tất nói rất có đạo lý, chúng nhân không khỏi xúc động.

o0o

Trên đường lên khu bắc, Tần Vũ và Hầu Phí cùng đi.

- Phí Phí, sau khi huynh bế quan thì mọi việc của Xích Huyết động phủ đều giao cho đệ đó. Việc quan trọng nhất là ổn định nội bộ. Nội bộ mà bất ổn thì một khi người của Cửu Sát điện đến sẽ phiền phức lắm.

Tần Vũ dùng Linh Thức Truyền Âm nói. Hầu Phí tán đồng nói:

- Đại ca, vấn đề này không cần lo. Xích Huyết Lĩnh vốn yên bình thì ổn định lại cũng không khó. Nhưng đại ca đã hạ sát Địch Đồng thì tám huynh đệ hắn quyết sẻ không bỏ qua. Tám người bọn chúng đều là cao thủ đấy.

- Ta lần này bế quan sẽ đạt đến cảnh giới Lưu Tinh hậu kỳ. Đạt tới Lưu Tinh hậu kỳ ta có thể đối phó với Đổng Hư hậu kỳ của tu chân giả. Nhưng đối với Đổng Hư hậu kỳ Tử Sát Giao Long thì không dám chắc.

Tần Vũ hiểu rất rõ Tử Sát Giao Long có thiên phú dị bẩm. Đổng Hư hậu kỳ Tử Sát Giao Long có thể sánh ngang Không Minh kỳ của tu chân giả. Đối phó với loại cao thủ này Tần Vũ tuyệt không thể nắm chắc được, chỉ có thể dựa vào Lưu Tinh Lệ liều mạng.

Không phải nói liều mạng là cứ liều mạng. Nếu đối phương sát tử Tần Vũ phá hủy đại não tiêu diệt linh hồn, thì Lưu Tinh Lệ có mạnh nữa cũng vô dụng. Hoặc giả đối phương huỷ đan điền Tần Vũ thế thì lớn chuyện rồi. Vì thế không phải là bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể liều mạng.

- Đổng Hư hậu kỳ của Tử Sát Giao Long, căn cứ vào Truyền

Thừa Ký Ức của đệ, khách quan mà nói thực rất khó đối phó.

Hầu Phí than vãn:

- Hơn nữa khi chúng trọng thương sẽ tiến nhập trạng thái cuồng bạo, nếu cố tử chiến đến cùng thì thắng lợi cũng chỉ năm phần.

Tần Vũ cùng Hầu Phí đàm đạo một lúc, cuối cùng đều cảm thấy lực lượng của Cửu Sát điện thật lớn mạnh.

Bất quá, Tần Vũ cùng Hầu Phí cũng minh bạch một điều, với thực lực hiện tại thì chưa đủ quét sạch Cửu Sát điện cùng với thất Đại Động chủ cho dù lúc này Xích Huyết động phủ có Tần Vũ, Hầu Phí cùng Tiểu Hắc với thực lực vượt xa quá khứ.

- Động chủ, Nhị Động chủ!

Tuần la hộ vệ thấy hai người lập tức khom mình chào.

- Ha ha… tin tức truyền thật nhanh, ta vừa mới truyền lệnh trên đại điện thì những Hộ vệ này đã biết đệ là Nhị Động chủ.

Tần Vũ khen ngợi nói. Trên thực tế các Hộ vệ đội trưởng vừa rời khỏi đại điện đã thông tri cho cấp dưới biết liền.

Hầu Phí hưng phấn hai mắt phát sáng nói:

- Hắc hắc… bổn Hầu Gia nay đã có thuộc hạ thì ta phải bắt tay huấn luyện thôi!

Bọn lính tuần nghe Hầu Phí nói đều cảm thấy bất ngờ. Nhị Động chủ huấn luyện bọn họ sao, chuyện này là thật sao? Bọn họ cũng biết Nhị Động chủ thực lực rất khủng bố.

o0o

Xích Huyết động phủ khu bắc nơi có quần thể mật thất. Mật thất dưới đất nơi Tra Hồng cùng Địch Đồng đánh nhau vốn đã bị phá huỷ quá nửa. Tuy vậy cũng còn rất nhiều mật thất trong tình trạng tốt. Tần Vũ sai người dọn dẹp đống đá rồi tiến nhập một gian mật thất bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Gian mật thất hình vòng cung, chính giữa có một tấm đệm đan bằng cỏ, Tần Vũ đang ngồi lên trên.

Bị Tần Vũ hấp thụ một phần, Nguyên Anh của Địch Đồng nhỏ hơn xưa, lúc này bay từ trong người Tần Vũ ra. Một đạo chân hoả bao quanh Nguyên Anh, Tần Vũ bắt đầu tiếp tục luyện hoá Nguyên Anh Địch Đồng.

Từng đám kim quang từ người Tần Vũ phát ra, như ánh mặt trời.

Kim sắc từ toàn thân Tần Vũ phát ra tạo thành tinh vân liên tục quay tròn, tử sắc Nguyên Anh phát xuất từng đạo tử sắc dịch thể quay tròn cùng kim sắc tinh vân và dần dần hấp thụ vào đan điền Tần Vũ.

Bên trong đan điền, trung tâm tinh vân là ba hạt kim sắc vận chuyển không ngừng. Ba hạt kim sắc di chuyển qua vô số quỹ đạo cuối cùng gặp nhau tại một điểm rồi dung hợp lẫn nhau tạo thành một hình cầu. Tử sắc dịch thể dần bị Tam Muội Chân Hoả luyện hoá không ngừng, tạp chất liên tục bị phân huỷ.

Thời gian dần trôi đi, ba hạt kim sắc từ từ to ra và trong tinh vân những hạt ngân sắc dần lớn ra giống như vô số vì sao hợp lại.

Tần Vũ tĩnh lặng tu luyện, không ai dám làm phiền. Ba ngày đã qua.

- Ca sát!

Âm thanh tinh thuần vang lên. Bên trong đan điền, ba hạt kim sắc dần biến to như ba quả trứng nhỏ và rồi đột nhiên mỗi hạt phân thành ba. Chín hạt kim sắc theo quỹ đạo chuyển động liên tục không ngừng. Vô số hạt ngân sắc cũng đồng thời chia đôi. Số lượng liền tăng gấp bội.

Lưu Linh hậu kỳ!

Tần Vũ cuối cùng cũng đạt tới Lưu Tinh hậu kỳ và lúc này Nguyên Anh của Địch Đồng bị luyện hoá quá nửa. Tần Vũ không lãng phí thời gian tiếp tục luyện hoá. Thời gian dần trôi qua, cuối cùng Tần Vũ hoàn toàn hấp thu Nguyên Anh của Địch Đồng. Tần Vũ cuối cùng cũng đạt đến Lưu Tinh hậu kỳ. Từ Lưu Tinh hậu kỳ đạt tới Đổng Hư tiền kỳ, cần không ít năng lượng.

Trong đan điền, chín hạt kim sắc quay tròn không ngừng, chín hạt kim sắc tương hỗ sản sinh một cảm giác kì diệu. Chỉ thấy trung tâm chín hạt kim sắc hình thành một luồng điện mỏng manh như con rắn. Luồng điện mỏng manh kết nối chín hạt kim sắc với nhau, dù rằng chín hạt vẫn quay tròn theo quỹ đạo riêng.

- Cửu tinh hợp nhất, Tinh Hạch tạo thành! Nhưng ta hiện tại với Cửu tinh hợp thành vẫn còn một khoảng cách.

Tần Vũ mở mắt mỉm cười nói. Đạt Lưu Tinh hậu kỳ, giữa trung tâm và cửu tinh kim sắc sản sinh lực hấp dẫn. Khi lực hấp dẫn này đủ lớn thì cửu tinh hợp nhất thành Tinh Hạch. Tần Vũ sẽ bước vào cảnh giới Tinh Hạch. Nhưng trước tiên Tần Vũ cần độ qua Lục Cửu Thiên Kiếp.

- Cửu Sát điện Bát Điện hạ đã bị ta giết. Giờ tám con giao long kia chắc chắn tới đây điều tra. Xích Huyết động phủ gần Tiềm Long đại

lục nhất, Cửu Sát điện cách đây hơn tám trăm vạn dặm. Với thực lực Tử Sát Giao Long đẳng cấp Đồng Hư kỳ cũng phải một năm nữa mới tới đây được."

Tuy nhiên một năm với Tần Vũ là thời gian quá ngắn. Nếu cho hắn mười năm, Tần Vũ tin tưởng đạt tới Tinh Hạch tiền kỳ. Nếu đạt tới Tinh Hạch tiền kỳ, hắn chắc chắn có thể cùng Cửu Sát điện lấy cứng chọi cứng.

- Binh đến tướng ngăn, nước đến đất ngăn. Phí Phí, Tiểu Hắc cùng ta ba người liên thủ còn sợ gì chứ.

Tần Vũ không nghĩ đến mối đe doạ từ Cửu Sát điện, lấy ra vài thứ từ không gian giới chỉ.

Cực phẩm linh khí trường thương, một Ngọc kiếm trong cửu kiếm và có cả Hắc Sắc Ngọc Hạp.

Mở Ngọc Hạp, cầm lấy Ngọc giản trong tay, Tần Vũ dùng linh thức quét qua.

- Ô, chín Ngọc kiếm của Tiên phủ cũng là chín chìa khoá để mở Tiên phủ, nghe nói cửu kiếm Tiên phủ kỳ lạ vô cùng. Thanh Ngọc kiếm của ta chắc là chìa khoá thứ tám, bất quá..

Tần Vũ mỉm cười nói tiếp:

- Cho dù bọn chúng có thu thập đủ tám thanh Ngọc kiếm kia, không có thanh kiếm của ta cũng thành vô dụng.

Tần Vũ phân tích. Dù thực lực bản thân yếu nhược nên không thể đưa Ngọc kiếm ra, nhưng người khác cho dù có thu thập tám thanh kiếm cũng bằng vô dụng. Tần Vũ vẫn ẩn nhẫn tu luyện đến khi thực lực ngang bằng Bích Thuỷ phủ, Thanh Long cung và Cửu

Sát điện thì mới ra mặt tương tranh. Đến lúc đó mới xuất ra Ngọc kiếm.

Tiếc là Tần Vũ không biết Cửu sát huynh đệ nghĩa nặng tình thâm. Họ sao có thể cho Tần Vũ thời gian ẩn nhẫn, cho Tần Vũ thời gian tăng cường lực lượng được. Lúc này Địch Tiến ba người đã đến. Địch Tiến đã đạt đến Đổng Hư hậu kỳ, Hầu Phí không thể trực tiếp đối địch được.

Chương 127

Nội Loạn

Hải để thâm sâu, Địch Tiến, Địch Thanh, Địch Loan thân mặc tử bào, cùng nhau bước đi. Nước biển dâng trào, sóng cuồn cuộn sóng.

- Lão thất, cái chết của bát đệ thực kỳ quái. Xích Huyết động phủ ở cực bắc, tiếp giáp Tiềm Long Đại Lục của phàm nhân. Khoảng cách từ Bích Thuỷ phủ cùng Thanh Long phủ đến đây so với Cửu Sát điện còn xa hơn. Hung thủ có lẽ không phải người của Bích Thuỷ phủ cùng Thanh Long phủ.

Địch Thanh trầm tư hồi lâu, cuối cùng mở miệng nói.

Địch Thanh nói đích thực có đạo lý. Địch Đồng tiềm nhập Xích Huyết động là chuyện bí mật, thậm chí Cửu Sát điện hạ bảy người còn không biết. Ngoại nhân sao có thể nắm rõ.

Kể cả Bích Thuỷ phủ cùng Thanh Long phủ biết thông tin Địch Đồng đến Xích Huyết động cũng không đủ thời gian.

Địch Loan trong Cửu Sát huynh đệ mưu kế cao thâm. Thời khắc này trầm suy nghĩ, hắn gật đầu nói:

- Nhị ca, huynh có nhớ chúng ta truyền âm truy vấn Tra Hồng không? Hắn sao không có chút phản ứng?

- Có hai khả năng. Một là Tra Hồng đã chết, hai là hắn không biết đã dùng thủ đoạn âm hiểm gì giết bát đệ, vì thế hắn ẩn trốn. Dưới sự truy vấn của chúng ta, tự nhiên là không có hồi đáp.

Địch Thanh phán đoán.

Thời điểm này Địch Thanh bọn họ vô phương đoán định Tra Hồng còn sống hay đã chết.

Trên thực tế, Cửu Sát điện sở hữu Bát đại động phủ. Cửu Sát điện không tự trông coi mà giao cho Bát đại Động chủ đại diện quản lý. Cửu Sát điện chỉ tự trông coi chín nghìn vạn dặm thuỷ vực. Linh Hồn Ngọc Giản của bát đại Động chủ, Cửu Sát cũng đều không thu thập.

- Cứ truy hỏi lần lượt, ở đây suy đoán làm gì?

Lão lục Địch Tiến lãnh khốc nói.

Nghe lời nói của lão lục, Địch Loan mắt loé tinh quang nói:

- Hai vị đại ca, ý của đệ là Tra Hồng còn sống hay đã chết cũng giúp đỡ chúng ta tra xét việc sát hại bát đệ rất nhiều.

Địch Tiến cùng Địch Thanh vui vẻ hiểu ra, lập tức nhìn Địch Loan.

- Trước tiên, gần Xích Huyết động nhất là Cự Giáp động. Cự Giáp Động chủ khẳng định nắm rõ tình hình Xích Huyết động. Trước tiên cần hỏi thăm Cự Giáp Động chủ.

Địch Loan mỉm cười nói.

Địch Loan tức thời truyền âm truy hỏi Cự Giáp động phủ. Lập tức Cự Giáp động phủ liền hồi đáp. Địch Long mỉm cười nói:

- Quả như như ta sở liệu. Nguyên Xích Huyết động chủ Tra Hồng đã chết. Tin tức đã truyền khắp toàn bộ khu vực Xích Huyết động. Cự Giáp động chủ cũng đã biết.

- Tra Hồng đã chết!

Địch Thanh nghe thấy điểm này, trong tâm tự nhiên có suy đoán:

- "Vậy ai là tân Động chủ?"

Địch Thanh hiểu rõ. Nếu là sát nhân đoạt vị, có khả năng tân Động chủ đã giết Tra Hồng. Có thể sát tử Tra Hồng, thì cũng có thể sát tử Địch Đồng.

- Nhị ca, vì thế đệ suy đoán...

Địch Loan chờ Cự Giáp Động chủ nói xong tin tức nhíu mày nói:

- Nhị ca, lục ca, theo tin tức của Cự Giáp Động chủ thì tân Động chủ là Lưu Tinh hộ pháp. Không rõ tại sao Tra Hồng chết.

- Lưu Tinh hộ pháp?

Địch Thanh tự hỏi.

Địch Tiến, Địch Loan trầm tư suy nghĩ.

- Nhị ca, lục ca, người còn nhớ Xích Huyết động phủ cùng Thanh Huyền lão quy, vài trăm năm trước còn đánh nhau với bọn ta, hai vị chắc còn nhớ?

Địch Loan đột nhiên mỉm cười nói.

Địch Tiến ngẩn người:

- Thanh Huyền lão quy? Ta không biết!

- Lục ca không quản thế sự, không biết là bình thường. Nhị ca, còn người?

Địch Loan hướng về Địch Thanh.

Địch Thanh gật đầu nói:

- Thanh Huyền lão quy ta có biết. Năm xưa khi chúng ta chọn người quản lý Xích Huyết động, Tra Hồng cùng lão tranh giành vị trí, cuối cùng đánh nhau. Mặc dù Tra Hồng mạnh hơn chút, tuy nhiên Thanh Huyền lão quy lực phòng ngự thực kinh người. Tra Hồng cũng không thể giết được lão.

Địch Loan mỉm cười nói:

- Thanh Huyền lão quy lực phòng ngự phi thường. Nay lão đã là Đổng Hư tiền kỳ cao thủ. Nhìn quanh Bát đại động phủ dưới quyền Cửu Sát Điện chúng ta, phần lớn đều không kiểm soát hoàn toàn lãnh vực. Xích Huyết động phủ cũng là một trong số đó. Mỗi một động phủ, lại bao nhiêu cao thủ như thế sao có thể hoàn toàn thuần phục. Xích Huyết động phủ hơn tám nghìn dặm nước. Xích Huyết Động chủ mang danh nghĩa thống trị toàn bộ Xích Huyết động phủ, thực tế chỉ hoàn toàn thống trị Xích Huyết Lĩnh, còn các sơn cốc hạp cốc địa phương, Xích Huyết Động chủ vô phương kiểm soát.

- Thanh Huyền lão quy hiện ở Thanh Huyền Lĩnh không chịu sự kiểm soát của Xích Huyết động phủ. Dù thực lực lão kém hơn Xích Huyết Lĩnh, nhưng nay Tra Hồng đã chết, lão khẳng định không chịu sự khống chế của tân Xích Huyết Động chủ, chúng ta có thể...

Địch Loan mỉm cười nói.

Địch Thanh mắt sáng lên:

- Ha ha! Thất đệ! Đệ thật thông minh. Tân Động chủ Lưu Tinh hộ pháp đó thần bí không ai hiểu rõ, để lão quy làm vật khảo nghiệm rất tốt. Nếu Lưu Tinh hộ pháp có thể giết được Thanh Huyền lão quy, thì... Lưu Tinh hộ pháp đó rất đáng ngờ.

Địch Loan gật đầu.

Tra Hồng chết, tân Động chủ tự nhiên bị nghi ngờ. Nếu vị tân Động chủ thần bí đó có thể giết Tra Hồng, thì cũng có khả năng giết Địch Đồng.

- Cự Giáp Động chủ cùng Thanh Huyền lão quy có chút giao tình, đôi bên cũng có qua lại.

Địch Loan mỉm cười nói tiếp:

- Nhị ca, lục ca, chúng ta sao không trực tiếp lợi dụng lão rùa ấy. Bảo với lão Cửu Sát điện đồng ý cho lão làm tân chủ tể của Xích Huyết động phủ hơn tám trăm vạn dặm nước.

Địch Thanh nghe thấy nhìn Địch Loan cười nói:

- Lão thất à, đệ quả thâm độc!

Khi xưa Thanh Huyền lão quy cùng Tra Hồng tranh giành vị trí, cuối cùng thất bại. Lão vẫn luôn cảm thấy xấu hổ. Nếu như biết Tra Hồng đã chết, Cửu Sát điện lại phong lão làm chúa tể toàn cõi Xích Huyết động thì lão rùa đen ấy sao có thể ngồi yên.

- A, lão thất! Nếu chúng ta nói chọn Thanh Huyền lão quy làm tân Xích Huyết Động chủ, nếu tên Lưu Tinh đó đánh bại Thanh Huyền lão quy rồi cũng sẽ sinh nghi, ảnh hưởng đến việc tra xét của chúng ta.

Địch Thanh nhíu mày

Địch Loan mỉm cười nói:

- Chúng ta có chọn đâu? Chúng ta chỉ nhờ Cự Giáp Động chủ đưa tin. Chuyện của Thanh Huyền lão quy xong, chỉ cần đổ lên thân Cự Giáp Động chủ. Cự Giáp Động chủ có cảm thấy uất ức cũng đâu dám nói ra.

Cửu Sát điện hạ bảo hắn làm, hắn dám nói ra sao?

- Cao kiến, cao kiến! Lão thất lập tức bảo Cự Giáp Động chủ thông tri cho Thanh Huyền lão quy, khiến lão tạo phản đoạt lấy địa vị Động chủ. Lưu Tinh, ta chưa từng nghe danh tự này trước đây. Giờ phải nhìn rõ xem hắn có bao nhiêu thực lực.

Thủ đoạn này nhằm làm rõ thực lực của Lưu Tinh. Nếu quả hắn không có thực lực rồi bị giết chết, Địch Loan ba anh em họ tự nhiên không thèm để ý.

o0o

Thanh Huyền Lĩnh, nơi đây có thể so sánh với Xích Huyết Lĩnh về số lượng sơn mạch, số tu yêu giả lên đến hơn một vạn. Thanh Huyền Lĩnh hoàn toàn có thể xưng quốc trung chi quốc. Trên danh nghĩa bị Xích Huyết động phủ quản lý, thực tế không theo lệnh của Xích Huyết động.

Thanh Huyền Lĩnh Thanh Huyền lão quy Động phủ.

Hai thị nữ cầm hai quạt hai bên quạt nhẹ, Thanh Huyền lão tổ nằm trên thái sư ỷ, khuôn mặt rạng rỡ mỉm cười. Khuôn mặt dài màu xanh, mái tóc đỏ như lửa tung bay, Thanh Huyền lão tổ mi mắt nhấp nháy.

- Không biết lão tổ gặp hỷ sự gì, tự nhiên cao hứng vậy?

Một bạch y nam tử tiến vào cung kính nói.

Thanh Huyền lão tổ không nói, chỉ thấy khuôn mặt biến chuyển không ngừng, cuối cùng hiện vẻ hung tợn, hưng phấn nói:

- Ha ha, Bạch Ngạn, ngươi chắc có biết Cửu Sát điện?

- Đương nhiên biết, Cửu Sát điện thống trị hơn chín nghìn vạn dặm. Tại hải để thế giới tu yêu giả này là một trong ba thế lực lớn nhất. Cửu Sát điện sao con có thể không biết chứ! Nhưng lão tổ nói đến điều này là có ý gì?

Bạch y nam tử nghi hoặc hỏi.

Thanh Huyền lão tổ ngón tay vuốt trường mi, khuôn mặt hoà hoãn nói:

- Ngươi nên biết, Cửu Sát điện sai Cự Giáp Động chủ thông tri cho ta rằng Tra Hồng đã chết, nay chỉ định ta là tân Động chủ. Ha ha, trời giúp ta! Trời giúp ta! Lưu Tinh hộ pháp cái thằng nhóc dơ bẩn không biết từ đâu chui ra, tự nhiên dám cướp chức Động chủ. Không nhìn xem bản thân đủ tư cách không?

- Lão tổ ta nay được Cửu Sát điện chỉ định, là danh chính ngôn thuận rồi.

Thanh Huyền lão tổ mãnh liệt đứng dậy. Bạch Ngạn tức thì khom mình đợi lệnh

- Bạch Ngạn lập tức loan truyền cho ta. Nói rằng ta mới là tân Động chủ được Cửu Sát điện chọn lựa. Cho mọi người biết thằng nhãi Lưu Tinh đó là danh bất chính ngôn bất thuận.

Thanh Huyền lão tổ nhãn quang hiểm độc nói:

- Náo loạn! Náo loạn! Ta phải khiến Xích Huyết Lĩnh hoàn toàn đại loạn. Đến lúc đó lão tổ ta tái xuất nhất cử dẹp loạn.

Bạch Ngạn lập tức khom mình:

- Lão tổ quả nhiên anh minh!

o0o

Xích Huyết động phủ

- Ha ha, Tiểu Hắc ngươi từ trong cốc trở về, không báo trước, lại xuất hiện đột ngột thế này, thật là...

Tần Vũ cười lớn. Lúc này trong nội điện, Tần Vũ, Hầu Phí cùng Tiểu Hắc đang đối ẩm.

Hắc Vũ giang cánh một hơi uống hết chén mỹ tửu rồi đặt xuống.

- He he, Phí Phí à, nghe nói ngươi là Nhị Động chủ. Sao không nhớ hồi xưa ở nội cốc, chúng ta chưa xác định ai cao, ai thấp. Thế này đi, ta làm Nhị Động chủ, ngươi làm Tam Động chủ, thế nào?

Tiểu Hắc nhìn Hầu Phí nói.

Đang uống Hầu Phí liền dừng lại lập tức trừng mắt:

- Nói sao? Sư tôn nói gì ta đều nghe rõ. Hồi xưa sư tôn muốn ta nhận Tần Vũ làm đại ca, ta nhận. Cái đồ lông lá nhà ngươi muốn cưỡi lên đầu ta á? Đừng có nằm mơ!

Lan thúc nói Hầu Phí không dám không nghe.

- Ngươi cái đồ lông lá này, sư tôn không bảo ta nhận ngươi làm nhị ca.

Hầu Phí ngang nhiên nói.

Hắc Vũ đại nộ:

- Bây giờ con khỉ nhà ngươi hung hăng cái gì. Khi xưa Lan thúc không nói ai là nhị ca ai là lão tam, nhưng cũng không nói ngươi đè lên đầu ta.

Hắc Vũ vô cùng kiêu ngạo, căn bản không thể cúi đầu.

Tần Vũ lập tức đau đầu một trận.

Hắc Vũ cùng Hầu Phí hồi xưa tại nội cốc tranh đấu, hai bên đều muốn ngồi lên đầu nhau. Hầu Phí bướng bỉnh, Hắc Vũ thì cao ngạo. Cả hai đều không dễ chịu phục người khác. Hắc Vũ sống từ bé với Tần Vũ, tự nhiên kính phục. Hầu Phí vì mệnh lệnh của Lan thúc, lại thêm chứng kiến tốc độ gia tăng năng lượng chóng mặt của Tần Vũ, cũng khâm phục Tần Vũ. Nhưng Hắc Vũ cùng Hầu Phí với đối phương đều bất phục.

- Đừng tranh chấp nữa! Hai người không phân cao thấp. Nhị Động chủ, Tam Động chủ chỉ là cách gọi. Tiểu Hắc tại đệ ban đầu không có mặt, giờ sự đã rồi!

- Hừm!

Tiểu Hắc bất mãn. Hầu Phí cũng trừng trừng nhìn Hắc Vũ.

Mặc dù Tiểu Hắc cùng Hầu Phí vì địa vị mà cãi nhau tranh đoạt, các vấn đề khác lại rất hoà thuận, ba huynh đệ vừa uống vừa nói chuyện, về công pháp kỳ diệu của từng người, đàm luận không ngừng. Ba huynh đệ uống liên tục ba ngày ba đêm quả thực thống khoái.

Tu chân giả tuổi thọ dài vô hạn, ba ngày chỉ là một thoáng qua.

Tần Vũ nhìn sáu cung nữ mỹ lệ đang cung kính đứng sau, vung tay nói:

- Toàn bộ ra ngoài, không cho người vào.

- Vâng, thưa Động chủ.

Sáu tỳ nữ khom người đáp, cung kính lui.

Nhìn sáu thị nữ lui xuống, Tần Vũ vẫy tay bố trí cấm chế xung quanh, cuối cùng thần bí nhìn Tiểu Hắc nói:

- Tiểu Hắc, Tra Hồng đạt tới đẳng cấp Đồng Hư tiền kỳ, lại là Xích Huyết Thuỷ Mãng, nguyên anh chứa năng lượng rất lớn, đủ cho đệ đạt đến Nguyên Anh hậu kỳ. Đệ hiện tại vì nguyên nhân linh hồn chỉ có thể đạt Nguyên Anh trung kỳ. Linh hồn đột phá là chuyện sau này.

Một luồng tử khí nguyên anh từ người Tần Vũ thoát ra, chính là nguyên thần Tra Hồng. Hắc Vũ không từ chối nhận lấy. Hắc Vũ tiểu ưng này từ lâu đi theo Tần Vũ, luôn chia sẻ mọi thứ cùng nhau. Hắc Ưng cũng đã biết Tần Vũ đạt đến Lưu Tinh hậu kỳ.

- Tam vị Động chủ, không hay rồi!

Âm thanh Trang Chung vang lên bên ngoài. Tần Vũ hiểu rõ con người Trang Chung, nếu không có đại sự đã không đến đây. Hắn lập tức vung tay giải khai cấm chế. Nhìn thấy Trang Chung vội vàng cung kính nói:

- Ba vị Động chủ! Bên trong Xích Huyết Lĩnh lan truyền tin đồn,

nói Động chủ danh bất chính ngôn bất thuận, nói rằng Cửu Sát điện đã chọn Thanh Huyền lão quy làm tân Động chủ. Tin đồn này khiến nhân tâm hoang mang, uy tín Xích Huyết động bị ảnh hưởng nặng nề, thậm chí rất nhiều tu yêu giả đã không còn nghe mệnh lệnh của bổn môn.

Tần Vũ, Tiểu Hắc cùng Hầu Phí tức thì biến sắc. Đương nhiên Tần Vũ không biết đây là khảo nghiệm của Địch Tiến ba người dành cho hắn.

Chương 128

Thanh Huyền Lão Tổ

- Thanh Huyền lão quy? Trang Chung, ngươi nói xem, lai lịch lão khốn kiếp đó ra sao? Theo bổn Hầu gia đoán, tin đồn này chắc chắn có liên quan đến Thanh Huyền lão quy gì đó.

Hầu Phí ném mạnh chén rượu xuống, hai mắt loé sáng, cơn giận bốc lên đến trời, hét lên.

Hầu Phí tức phát điên, hắn tốt xấu gì cũng là Nhị Động chủ Xích Huyết động, sao có thể để ngoại nhân đến đoạt vị?

Tần Vũ cùng Hắc Vũ cũng nhìn Trang Chung, nghe hắn giải thích. Tần Vũ tịnh không biết chút nào về Thanh Huyền lão quy này.

Trang Chung cung kính nói:

- Tam Động chủ! Nói ra, Thanh Huyền lão quy này cũng là một cao thủ siêu cấp. Năm đó, vì tranh giành quyền kiểm soát tám trăm vạn dặm thuỷ vực, Tra Hồng cùng Thanh Huyền lão quy đại chiến một trận. Cuối cùng Tra Hồng chiếm chút ưu thế, chỉ là Thanh Huyền lão quy đúng là một lão quy, lực phòng ngự cực cao, Tra Hồng không giết nổi. Bây giờ, Tra Hồng chết, Thanh Huyền lão quy chắc chắn sẽ quay lại.

Tần Vũ gật nhẹ.

Hầu Phí mắt chớp chớp, cười kỳ quái nói:

- Hắc hắc… Một con rùa già, đến Tra Hồng còn đánh bại được, vậy mà còn muốn làm Động chủ. Thật quá tức cười! Bổn Hầu gia đập một gậy cho nát mai rùa của lão, hắc hắc!

Tần Vũ trong mắt cũng xuất hiện lãnh ý, hỏi:

- Trang Chung, theo ta biết thì việc ta chiếm địa vị Động chủ Xích Huyết động, không ít tu yêu giả ở Xích Huyết động phủ này bất mãn.

Tần Vũ quả thật không có một chút danh tiếng nào trong tám trăm vạn dặm thuỷ vực của Xích Huyết động phủ. Người thường tự nhiên không sợ hắn.

Trang Chung cung kính nói:

- Đấy là bọn chúng chưa thấy sự lợi hại của Động chủ. Nếu biết khẳng định không dám như thế.

- Không biết?

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Thanh Huyền lão rùa đó không chịu yên ổn lặng lẽ sống kiếp chó, lại chạy tới đây tranh ngôi đoạt vị. Chẳng lẽ hắn không biết, trong giới tu chân, thực lực không đủ thì sẽ chết sao? Cũng tốt, để ta dương uy phen này.

Tần Vũ phẩy tay nói:

- Được rồi! Những đồ tép riu tới gây náo loạn không cần phải nói với ta. Khi nào Thanh Huyền lão quy tới lập tức thông báo cho ta. Ngươi có thể lui.

- Rõ, thưa Động chủ!

Trang Chung lập tức cung kính nói, sau đó rời đi.

Hắc Vũ từ đầu chí cuối không nói gì. Nghe Trang Chung nói Thanh Huyền lão quy và Tra Hồng thực lực tương đương, hắn đâu

thèm để ý.

Lúc này với ba huynh đệ bọn họ, những nhân vật thường thường như vậy không đủ uy hiếp họ. Chân chính địch nhân của bọn họ lúc này là tám con Tử Sát Giao Long còn lại của Cửu Sát Điện.

- Tiểu Hắc, đệ đi bế quan bắt đầu luyện hoá Nguyên Anh trước đi. Thời gian sắp tới của chúng ta rất sôi động, thực lực không đủ sao có đủ tư cách tham gia trường nhiệt náo đó!

Tần Vũ lộ chút tiếu ý, mắt rực tinh quang khiếp người. Tần gia tam huynh đệ, từ tướng quân Tần Phong, đương kim hoàng đế Tần Chính, ngay từ thuở đầu đều chưa từng có chút thương xót, yếu mềm. Tần Vũ với những tình huống tương lai cũng đã có dự liệu, chẳng cần biết là lúc nào cũng đều tính tới tình huống xấu nhất. Khi tình huống xấu cũng đã tính đến thì Tần Vũ còn sợ cái gì nữa chứ. Hiện tại Tần Vũ, Tiểu Hắc, Hầu Phí không có người nào yếu, có thể tùy tiện nghiền nát mấy tên bị thịt.

*"Muốn đụng vào ba anh em ta, cẩn thận hai tay bị chém đứt!"*Tần Vũ nhìn ra ngoài phòng.

o0o

Tần Vũ dừng lại trên không cạnh hòn giả sơn ở phía bắc Xích Huyết động.

Chỉ thấy Tần Vũ vung tay, một toà lâu các xuất hiện trên không. Đó chính là Lôi Sơn Cư do Lôi Vệ kiến tạo. Tần Vũ lăng không phi hành tiến thẳng vào phía trong Lôi Sơn Cư, tức thì một thuỷ trì cực lớn hiện ra trước mắt.

Vòng qua thuỷ trì, Tần Vũ tiến vào tầng trệt của phòng khách. Luyện Vũ Thính. Nhìn Luyện Vũ Thính, Tần Vũ nhếch mép mỉm cười nhớ về quá khứ. Nguyên vì bảo hộ phụ vương, Tần Vũ cùng

Ngũ Hành đồng quy ư tận, sau đấy đã bị đưa đến đây. Chính tại Luyện Vũ Thính, Tần Vũ đã tỉnh lại. Trong phòng khách đột nhiên xuất hiện một đoá hoa mĩ lệ, ở giữa có một con mèo nhỏ đang nằm.

- Hoan nghênh chủ nhân!

Tiểu Tinh vẫy cái đuôi mèo nói. Tần Vũ bật cười:

- Tiểu Tinh, ta không ở đây ngươi có thấy cô độc không?

Tần Vũ mặc dù từ thư tịch giải thích những điều liên quan đến văn minh do Lôi Vệ lưu lại đã biết Tiểu Tinh chỉ là một trí tuệ nhân tạo. Nhưng Tần Vũ vẫn không thể không đối xử với Tiểu Tinh như một sinh vật.

Tiểu Tinh chớp chớp mắt mèo nói:

- Cô độc? Cô độc là cái gì?

Tần Vũ hơi ngạc nhiên, lúc này mới chợt nhớ Tiểu Tinh dù gì cũng không phải là sinh vật, không hiểu tình cảm của con người. Tần Vũ không kiềm được, mỉm cười nhìn quanh, lập tức thấy tàng thất môn. Nhìn thấy tàng thất, Tần Vũ có chút cảm thán. Diện tích tàng thất tương đương luyện công phòng, vì thế rất rộng lớn. Ngạc nhiên là cực phẩm tinh thạch chiếm hơn phân nửa phòng. Đi đến cửa tàng thất, Tần Vũ tâm ý chuyển động, cánh cửa tự động mở ra. Tần Vũ lập tức nhìn lướt qua, chỉ thấy khoáng thạch các loại chồng lên nhau chiếm hơn nửa tàng thất, số lượng lên đến hàng vạn.

Hơn nữa, mỗi tinh thạch đều là nguyên liệu cực phẩm, màu lam này, màu đỏ thẩm, màu lục, màu vàng, màu đen....

Mỗi khối tinh thạch lấp lánh cực kỳ hấp dẫn hoa cả mắt. Tần

Vũ cảm thấy hơi thở gấp hơn. Bao nhiêu bảo vật như thế, thực không biết Lôi Vệ đã lang thang bao nơi để thu thập.

Lượng lớn cực phẩm linh thạch này, cho dù là đại thế lực như Bích Thuỷ phủ hay Thanh Long cung cũng không có nổi. Xét cho cùng là cực phẩm tinh thạch. Có cực phẩm tinh thạch chính là biểu thị có thể luyện chế thành cực phẩm linh khí. Những cực phẩm nhiều vậy nhưng Tần Vũ vô phương động vào.

- Sư tôn đã bố trí cấm chế, lại nói đến khi đạt Tinh Hạch kỳ mới có thể mở ra. Ta giờ đã đạt Lưu Tinh hậu kỳ, còn phải độ Lục cửu thiên kiếp là đạt tới Tinh Hạch tiền kỳ.

Tần Vũ không khỏi lộ nét cười miễn cưỡng.

Rời khỏi tàng thất, Tần Vũ quay lại.

Luyện Đan phòng, Luyện Khí phòng xuất hiện trước mắt. Ban đầu, lúc ở Hồng Hoang, Tần Vũ luyện chế linh khí cho mình chính tại Luyện Khí phòng. Sau đó, lúc sát tử Địch Đồng, Diễm Sí kiếm của Tần Vũ bị huỷ, Diễm Sí quyền sáo cũng bị hỏng hết một bên.

- Lần này ta có thể luyện chế được cực phẩm linh khí rồi!

Tần Vũ lật tay một cái, năm khối cực phẩm linh thạch xuất hiện. Những cực phẩm linh thạch này ở đâu ra? Chính là trong không gian giới chỉ của Địch Đồng. Bảo vật thông thường của huynh đệ Cửu Sát thường chứa trong tàng bảo điện. Nhưng những thứ trân quý như cực phẩm linh thạch, chín anh em họ đều mang theo người.

- "Diễm Sí quyền sáo cần rất ít cực phẩm tinh thạch, hai khối cực phẩm tinh thạch là đủ. Còn Diễm Sí kiếm... tái luyện từ trường thương chắc đủ rồi." Tần Vũ không thể lãng phí. Trường thương của

Địch Đồng là cực phẩm linh khí, chỉ là Tần Vũ không thể đem sử dụng được.

Chỉ cần ban ngày ban mặt mà đem ra sử dụng, vậy chẳng khác gì nói với mọi người Địch Đồng chính là hắn giết.

Vừa bước vào Luyện Khí phòng, cửa sắt tự động đóng lại.

Bắt chéo chân trên bồ đoàn, Tần Vũ dùng một tay chỉ ra. Một luồng hoả diễm xanh lè bay đến lò bát quái nằm giữa luyện khí phòng, tức thời hoả diễm trong lò bát quái bùng lên. Đồng thời cây trường thương cũng đã bay lên trên lò bát quái, chính là trường thương cực phẩm linh khí.

- Thiên môn, Bát Quái, chánh!

Tần Vũ quát lên trầm trầm, từ ngón tay xuất ra vài đạo ánh sáng kim sắc, bắn vào trong miệng lò bát quái. Và những phù triện ấn ký lập tức phát sáng lên hợp với những tia sáng trong lò cực kỳ chói mắt.

Tinh Thần Chân Hỏa chính là chân hoả của thái dương.

Trường thương bắt đầu bị dung hóa từ từ, đồng thời, dưới sự thiêu đốt của thái dương chân hỏa, tạp chất cũng bay hơi, kích thước cũng liên tục thu nhỏ lại.

Sau bẩy ngày, Tần Vũ cuối cùng đã hoàn tất việc chế linh khí cho mình. Linh khí trường thương bị tái luyện chế thành một thanh đoản kiếm, tên vẫn là Diễm Sí kiếm như cũ. Phương pháp chế luyện của Tần Vũ hiển nhiên là cao minh hơn Cửu Sát điện.

o0o

Trường thương hơn nửa là tạp chất bị luyện hoá sạch, Diễm Sí kiếm bây giờ dẫu cũng là thượng phẩm linh khí nhưng bền sắc

hơn nhiều. Trên bề mặt còn có phù triện cấm chế kết từ vàng nguyên chất dung nhập vào.

Toàn bộ thanh kiếm màu xanh đen, trên mặt thân kiếm có dấu ấn sắc vàng nguyên chất. Dung dịch tử kim nguyên chất là vật liệu cực tốt để bố trí phù triện ấn ký. Uy lực Diễm Sí kiếm lúc này vượt quá mọi dự liệu của Tần Vũ.

Một cặp quyền sáo do hai khối cực phẩm linh thạch tạo thành, cực mỏng như một lớp da dán lên nắm tay. Dù vậy, uy lực so với thượng phẩm linh khí quyền sáo khi xưa cũng vượt rất xa.

Sau khi luyện xong linh khí, Tần Vũ tại ban công thư phòng an tĩnh đọc sách, thể nội vẫn không ngừng tu luyện.

o0o

Ban công thư phòng nằm trên tầng hai Lôi Sơn Cư. Tần Vũ đang nằm trên chiếc ghế êm ái xem bí tịch liên quan đến những điều kỳ bí của tu chân giới do Lôi Vệ lưu lại trước đây.

Trên ban công, Tần Vũ có thể trông thấy đội lính hộ vệ tuần tra phía xa.

- Bẩm báo Động chủ, hôm nay, trong Xích Huyết lĩnh công khai náo động. Rất nhiều tu yêu giả đàm luận về động chủ một cách bừa bãi, rõ ràng coi khinh Động chủ. Đa số tu yêu giả đều nghĩ rằng Động chủ phải là Thanh Huyền lão quy.

Trang Chung đứng ngoài Lôi Sơn Cư truyền âm vào.

Tần Vũ chăm chú đọc cổ thư, không nhìn Trang Chung thản nhiên nói:

- Chuyện đó không cần lo, khi nào Thanh Huyền lão quy tới thì báo cho ta là được rồi.

Các đại Hộ pháp đều lo lắng. Tần Vũ thì lại ổn định như Thái Sơn, an tĩnh ngồi đọc cổ thư trên ban công.

Trang Chung nhìn Lôi Sơn Cư trước mắt, trong tâm cảm thán:

- Không biết Động chủ kiếm đâu ra cái lầu các này, xuất hiện cực kỳ đột ngột, dù cửa lôi sơn cư luôn mở, nhưng ngoài ba vị Động chủ, kỳ dư không ai có thể bước vào. Thật vô cùng kỳ lạ.

Lôi Sơn Cư tự nhiên có thể phân biệt ai bước vào, ngoại trừ ba người bọn Tần Vũ, ngoại nhân không cách chi vào được.

o0o

Ngày qua ngày, hơn vạn tu yêu giả trong khu vực của Xích Huyết động thường kín đáo bàn luận về tân Động chủ. Lão tổ đắc ý cho người truyền ra bài ca dao, khiến đa số tu yêu giả càng lúc càng ngưỡng mộ cái vị tân Động chủ này. Lúc này, tại Xích Huyết động phủ, một bạch y nam tử đi vào.

- Đưa cho Động chủ của các ngươi.

Bạch y nam tử lấy một phiến Ngọc giản ném về phía hộ vệ, kiêu ngạo nói:

- Lão tổ của ta nói, Cửu Sát động có lệnh, tân Động chủ phải là lão tổ chúng ta. Tên Lưu Tinh gì đó biết điều thì mau mau tự động thoái vị, nếu để động can qua thì cái mạng của hắn khó toàn.

Bạch y nam tử nói xong, quay đầu hoá thành lưu quang bỏ đi.

Đám hộ vệ cầm Ngọc giản nhìn chằm chằm, một lúc sau mới tỉnh lại.

Đám hộ vệ kinh hoảng:

- Đại sự hỏng bét rồi! Thanh Huyền lão tổ kia đến rồi. Huynh đệ ta nói quả không sai, Thanh Huyền lão tổ chắc chắn muốn tới đoạt cái địa vị Động chủ, hiện giờ chính là muốn đánh nhau rồi, không biết Động chủ có địch nổi không.

Hộ vệ dù được nghe nói Tần Vũ có thể đả bại Hộ pháp Đằng Tất, chỉ là bọn chúng đâu nhìn thấy tận mắt. Chưa kể Thanh Huyền lão tổ còn mạnh hơn Đằng Tất hộ pháp.

o0o

Chỉ lúc sau Ngọc giản đã đến tay Tần Vũ.

Ngồi nằm trên ghế mềm, Tần Vũ một tay cầm cổ thư, một tay cầm Ngọc giản. Linh thức quét qua một cái, Tần Vũ liền cười.

Chiến thuật!

Đây là chiến thư của Thanh Huyền lão tổ đưa. Thanh Huyền lão tổ đó tự nhận là cao thủ cùng thế hệ với Tra Hồng. Lão nghĩ Tần Vũ ban đầu chỉ là một hộ pháp, thủ hạ của Tra Hồng, thực lực đương nhiên kém xa. Thực lực mà không bằng Tra Hồng, tự nhiên là Thanh Huyền lão tổ có đủ tự tin giết được Tần Vũ.

"Lưu Tinh tiểu bối!

Ta, Thanh Huyền lão tổ năm xưa cùng tiền động chủ Tra Hồng của ngươi có chút quan hệ, chắc rằng ngươi cũng biết qua. Năm xưa, lão tổ ta nhất thời sơ xuất, chịu bại một trận. Ta khổ tu mấy trăm năm nay, vốn chuẩn bị sắp tới sẽ đại chiến với hắn lần nữa. Ai ngờ hắn chết đột ngột như thế, cũng coi như hắn gặp may.

Vậy cũng được, nay tiểu bối ngươi nhường chức Động chủ cho ta, ta cũng không muốn cùng hạng tiểu bối ngươi tranh cãi. Nhược bằng không, sẽ lấy chân hoả luyện hóa ngươi, khiến ngươi hồn phi phách tán.

Ngươi cứ từ từ cân nhắc.

Không ngại nói với ngươi, thực ra lão tổ ta không muốn giấu ngươi, Cửu Sát Điện đã chỉ định lão tổ ta là tân Động chủ. Lão tổ ta càng không thể nói dối một tiểu bối như ngươi. Sau ba ngày, lão tổ ta sẽ tới Xích Huyết động phủ, ngươi sống hay chết tuỳ ngươi chọn.

Thanh Huyền lão tổ lưu ngôn"

Nhìn Ngọc giản, Tần Vũ không khỏi mỉm cười. Chỉ thấy một luồng lửa xanh lè từ tay Tần Vũ xuất ra, đốt cháy ngọc giản.

- Không tự lượng sức!

Buông ra một câu nhận xét hờ hững, Tần Vũ cũng chẳng nổi giận, tiếp tục đọc cổ thư trên tay.

Ba ngày sau.

Hàng hàng lớp lớp, hàng ngàn tu yêu giả tiền hô hậu ủng, phía trên cùng là bốn người khênh kiệu, ngồi trên kiệu là một lão đầu, mái tóc dài như ngọn lửa xanh tung bay, thỉnh thoảng Thanh Huyền lão tổ đưa tay vuốt trường mi.

Trong khu vực Xích Huyết động, đại đa số tu yêu giả đứng xa xa nhìn. Những tu yêu giả lâu năm đều biết đại danh Thanh Huyền lão tổ. Họ đều biết sự lợi hại của Thanh Huyền lão tổ. Tần Vũ khi xưa chỉ là Hộ pháp, thủ hạ của Tra Hồng, sao có thể bằng Thanh Huyền lão tổ ngang cấp với Tra Hồng.

Một đám tu yêu giả lăng không đứng trước Xích Huyết động hòa vào, đại bộ phần đều hướng về Thanh Huyền lão tổ, đứng đầu đám người này chính là bạch y nam tử Bạch Ngạn.

- Bái kiến lão tổ!

Bạch Ngạn quỳ xuống cung kính nói.

- Bái kiến lão tổ!

Đám tu yêu giả cả ngàn người phía sau Bạch Ngạn cũng quỳ xuống. Trong đám người này, không ít kẻ lúc trước theo Bạch Ngạn đến Xích Huyết lĩnh xúi giục những tu yêu giả khác mới khiến hôm nay có rất nhiều tu yêu giả đứng hai bên Thanh Huyền lão tổ.

Nằm dài trên trường kỷ Thanh Huyền lão tổ mở mắt, nhìn quanh Xích Huyết động.

- Lưu Tinh tiểu bối, sao còn không mau mau ra nghênh tiếp lão tổ của ngươi!

Thanh âm lão tổ liền vang vọng khắp Xích Huyết động. Âm thanh hàm chứa công lực cường hoành khiến những hộ vệ biến sắc, khiến đám tu yêu giả càng được thể kiêu ngạo.

Đang nằm yên tĩnh đọc sách tại Lôi Sơn Cư, Tần Vũ nghe rõ âm thanh không khỏi mỉm cười.

- Ô? Lão rùa đen đó đã tới. Ra chơi cùng lão vậy!

Tần Vũ đặt quyển sách xuống, lắc nhẹ một cái, biến mất khỏi Lôi Sơn Cư.

Tiền hô hậu ủng, thanh thế của Thanh Huyền lão tổ cao vời vợi. Dù lúc này một vài đại hộ pháp Xích Huyết động đã ra, lão tổ vẫn nằm trên ghế không thèm nhìn đám hộ pháp lấy một lần, đó chính là bộ dạng cao ngạo.

- Thanh Huyền, ở tại cửa Xích Huyết động mà lão diễu võ dương oai, thực có phần thái quá đó.

Đằng Tất lạnh lùng nói.

Thanh Huyền mở đôi mắt như cú mèo nhìn Đằng Tất, hung ác nói:

- Hóa ra là đồ cầu long ngươi. Đằng Tất, nếu ngươi đi theo ta, ta sẽ ban cho chức Phó Động chủ, sao hả?

Thanh Huyền hiểu rõ thực lực Đằng Tất, nên liền ra tay thu phục.

- Ai dà, Thanh Huyền lão quy ngoài cửa Xích Huyết động lại dám chiêu mộ Đằng lão đại, không coi Động chủ ra gì, thật là...

Yến Thanh bĩu môi bộ dạng khinh bỉ. Thanh Huyền lão tổ sắc mặt âm trầm, mắt lóe hàn quang.

Yến Thanh liền ôm tay Đằng Tất nói:

- Đằng lão đại, lão rùa này dọa ta, nô gia sợ quá. Ngươi phải bảo vệ ta đó.

Yến Thanh ra bộ dạng rất là hoảng sợ, trong mắt lại lộ vẻ trào phúng. Đằng Tất nhìn Yến Thanh không khỏi mỉm cười.

- Tiện nhân, ta phải phong ấn Nguyên Anh ngươi, lột da rắn ngươi, khiến ngươi chết khổ sở.

Thanh Huyền lão tổ điên cuồng hét. Thanh Huyền lão tổ rất ghét người khác gọi lão là Thanh Huyền lão quy hay lão ô quy. Lão chỉ thích người khác gọi lão là lão tổ. Giờ Yến Thanh liên tục sỉ nhục lão, thì bảo sao lão không giận giữ.

- Ối, nô gia sợ quá!

Yến Thanh tiếp tục ngọt ngào nói. Thanh Huyền lão tổ hai mắt trợn trừng.

- Lão ô quy, đừng phí thời gian nữa, ngươi dám đại ngôn là muốn chiếm đoạt địa vị, thật không tự lượng sức.

Vu Phong, Vu Đồng hai huynh đệ nhìn Thanh Huyền lão tổ cười, trên mặt không chút sợ hãi.

Huyền Quy tam huynh đệ trầm mặc không nói gì. Huyền Quy tam huynh đệ bổn thể là huyền quy. Thanh Huyền lão tổ lại là lão huyền quy, vì khác nhau thời gian tu luyện, nên hiển nhiên Huyền Quy tam huynh đệ thực lực còn kém xa.

- Các ngươi, đã sẵn sàng để lão tổ ta dùng chân hỏa luyện hóa chưa, ta sẽ khiến các ngươi hồn phi phách tán.

Thanh Huyền lão tổ hướng tới chín đại hộ pháp giận giữ khiển trách. Lúc này Thanh Huyền lão tổ thực sự động nộ. Những tưởng với đoàn tùy tùng tiền hô hậu ủng, lão sẽ khiến đám Xích Huyết

động này run sợ hãi hùng. Ngờ đâu lúc này chín đại hộ pháp nhìn lão không chút úy kỵ. Người khác không rõ thực lực Tần Vũ, nhưng chín đại hộ pháp họ lại hiểu rất rõ. Chưa nói đến Tần Vũ, thì thực lực của Hầu Phí, Hắc Vũ cũng đã rất khủng bố.

- Muốn chân hỏa luyện tử hộ pháp của ta, cũng cần hỏi xem bổn Động chủ có đồng ý không. Thanh Huyền lão tổ quản nhiều chuyện quá đó.

Âm thanh Tần Vũ vang khắp hơn trăm dặm.

Xích Huyết Lĩnh năm sáu vạn tu giả tề tựu tại đây liền yên lặng. Vô số tu yêu giả hướng về cửa Xích Huyết động chờ đợi. Chỉ thấy Tần Vũ thân mang hắc bào, bước từng bước tới chỗ cửu đại hộ pháp đối diện với Thanh Huyền lão tổ. Tần Vũ lúc này không giống với khi làm hộ pháp nữa. Lúc này Tần Vũ đứng thẳng, điềm tĩnh mỉm cười, hắc bào chuyển động bây phất phơ.

Thanh Huyền lão tổ nhìn Tần Vũ nhíu mày nghĩ:

"Tiểu bối này tịnh không tầm thường, muốn đánh bại hắn thật không đơn giản."

Nhìn Tần Vũ Thanh Huyền lão tổ không còn mười phần tin tưởng nữa. Tâm niệm lại chuyển động: *"Hừm, tiểu bối này trước kia chỉ là Hộ pháp của Tra Hồng, thực lực chắc không bằng Tra Hồng. Dù là thực lực Tra Hồng còn không làm gì được ta, hà huống tên tiểu bối này."*

Nghĩ đến điểm này Thanh Huyền lão tổ cảm thấy thoải mái một chút.

- Tiểu bối, lão tổ phái người đưa cho ngươi Ngọc giản, ngươi đọc chưa? Ngươi thoái vị để lão tổ làm Động chủ hay ngoan cố chống lại, để lão tổ ta tự mình xử lý ngươi, khiến ngươi hồn phi phách tán.

Thanh Huyền lão tổ lấy lại khí thế lạnh giọng hỏi.

Tần Vũ nhíu mày nói :

- Thanh Huyền, lão thật không tự lượng sức mình!

Lúc này Tần Vũ cũng cảm thấy Thanh Huyền lão tổ thật tự mãn thái quá.

- Hừm !

Thanh Huyền lão tổ chuyển thân đứng bật dậy, mái tóc như những mũi tên xõa ra.Thanh Huyền lão tổ rời khỏi ghế, lăng không lạnh lẽo nhìn Tần Vũ và song mục phát ra hàn quang.

- Tiểu bối, lão tổ ta đã để cho ngươi chút thể diện, ngươi lại nghĩ bản thân mình là Động chủ thật. Dám ngang ngược trước mặt ta thì đừng trách lão tổ ta vô tình.

Thanh Huyền lão tổ cười tà ác, trong ngôn ngữ ẩn chứa sát ý. Tần Vũ mỉm cười, chỉ nhìn Thanh Huyền lão tổ.

Thanh Huyền bị Tần Vũ nhìn nộ hỏa bốc lên nói:

- Tiểu bối, ngươi không biết tại hải để tu yêu giới này thực lực mới là tối cao sao, ngươi tưởng đám Hộ pháp kia nhận ngươi làm Động chủ là ngươi làm Động chủ được sao? Tốt để ta cho ngươi biết thế nào là thực lực.

- À, Thanh Huyền, cuối cùng lão cũng chuẩn bị động thủ sao?

Tần Vũ đưa mắt nhìn đám tu yêu giả tiền hô hậu ủng phía sau lão tổ, cuối cùng nhìn lên người Thanh Huyền lão tổ.

- Ngươi sợ rồi sao?

Thanh Huyền lão tổ cảm thấy chút thỏa mãn. Lão đang chờ đợi Động chủ tự động cúi đầu xưng thần, như thế so với lão giết Tần Vũ đoạt chức Động chủ còn có thể diện hơn.

- Ta đợi lão động thủ từ lâu rồi, chỉ là lão thực quá là ầm ỹ .

Tần Vũ hai tay nắm lại, bất ngờ phát ra một âm thanh chói tai. Toàn bộ đám tu yêu giả biến sắc bao gồm cả Thanh Huyền lão tổ. Các cao thủ đều minh bạch Tần Vũ chỉ nắm hai tay mà khiến không khí dồn ép nổ tung phát ra âm thanh bạo liệt, thể hiện lực lượng cường đại cùng tốc độ kinh nhân.

Thấy vậy, chúng nhân cũng thử nắm tay lại và kể cả các cao thủ cũng vô phương làm được. Không khí lưu động rất nhanh, trừ khi tốc độ quyền đầu vượt qua tốc độ lưu chuyển không khí mới sinh ra cảnh tượng trên.

- Hay! Quả nhiên có chút thực lực, tiếc là trước mặt ta thì ngươi không chịu nổi một kích đâu.

Thanh Huyền lão tổ trường mi tung bay, Bát Lăng chùy xuất hiện trên tay chính là thượng phẩm linh khí chùy, đồng thời trên người xuất hiện Ô Quy Chiến Giáp.

Bên dưới tức thì hoan hô một trận. Đám tu yêu giả đi theo Thanh Huyền lão tổ tựa như thấy Thanh Huyền lão tổ sát tử Tần Vũ trước mắt.

- Đại ca, giải quyết lão rùa này đi.

Một âm thanh tà dị từ Xích Huyết động truyền ra. Một viên

hầu vác cây gậy đen lắc đầu xuất hiện, như là viễn cổ hung thú khí thế phát tán ra xung quanh. Thanh Huyền lão tổ sắc mặt đại biến.

- Thanh Huyền, lão không muốn chân hỏa luyện tử ta sao?

Tần Vũ đột nhiên mỉm cười. Chỉ thấy từ thân Tần Vũ hóa thành một đạo kim sắc quang mang. Nhìn đạo quang, Thanh Huyền lão tổ kinh hoảng, Bát Lăng chùy hoang mang xuất ra, nhưng rồi đột nhiên Thanh Huyền lão tổ dừng lại không di chuyển nữa. Tần Vũ thân hình xuất hiện trở lại, chỉ thấy hữu thủ đang cầm một đoản kiếm mầu xanh xám xuyên qua cổ họng Thanh Huyền lão tổ.

- Lão tổ! Lão tổ!...

Bạch Ngạn kinh hoảng hét. Bạch Ngạn đương nhiên biết lão tổ đã đạt tới Đổng Hư tiền kỳ, linh hồn có thể nhập Nguyên Anh đào thoát. Tuy nhiên hắn không biết rằng, Tần Vũ đã qua Diễm Sí kiếm đưa Tinh Thần chân hỏa xâm nhập thể nội Thanh Huyền lão quy. Nguyên Anh lão quy chưa kịp chạy trốn thì bị Tinh Thần chân hỏa đã trực tiếp bao bọc thiêu đốt Nguyên Anh.

- Tha mạng! Tha mạng, á. á…

Nguyên Anh của lão tổ kinh khủng hét lên.

- Ngươi không phải muốn chân hỏa luyện tử ta sao? Ta phải cho ngươi nếm thử cảm giác đó.

Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói. Tần Vũ khống chế Tinh Thần Chân Hỏa, chân hỏa dù bên trong thể nội Thanh Huyền lão quy nhưng lại không hề gây tổn thương đến bản thể.

Cùng với tiếng kêu thảm khốc, linh hồn lão quy dần tan biến, Tần Vũ lấy Nguyên Anh cho vào không gian giới chỉ. Tần Vũ không khỏi mỉm cười, tự nhiên lại có được Nguyên Anh của Đổng Hư tiền kỳ.

- Phốc!

Tần Vũ rút kiếm ra, máu từ cổ họng lão quy bắn ra và Tần Vũ trong nháy mắt quay trở lại.

- Rầm.

Thi thể Thanh Huyền lão quy rơi xuống, trôi nổi cùng nước biển.

Ngây ngốc!

Vài trăm tu yêu giả của Thanh Huyền lão tổ, năm nghìn cận vệ Xích Huyết động, chín đại hộ pháp và năm sáu nghìn tu yêu giả Xích Huyết lĩnh tất cả đều nhìn ngây ngốc.

- Sao có thể?

Bạch Ngạn không tin vào mắt mình. Những tu yêu giả khác cũng kinh hoảng không nói nên lời.

Một Đổng Hư tiền kỳ cao thủ trước mặt Tần Vũ lại không xuất ra nổi một chiêu, nháy mắt đã bị nhất kiếm xuyên hầu. Hơn nữa mọi người càng kinh sợ tốc độ của Tần Vũ. Cao thủ tại trường ngoại trừ Hầu Phí không ai nhìn thấy động tác của Tần Vũ. Trước đây, mọi người đều cho lực lượng và năng lượng là quan trọng nhất, lúc này họ phát hiện tốc độ càng khủng bố thì công kích càng hãi nhân.

- Các vị.

Tần Vũ vừa nói, đám tu yêu giả không dám ồn ào, tất cả đều lắng nghe cẩn thận. Tu yêu thế giới tối kính ngưỡng cường giả. Tần Vũ thực lực cường đại, ai dám không tôn kính hắn?

- Hôm nay Thanh Huyền muốn chiếm vị trí của ta, nhưng…

Tần Vũ lạnh lùng nói tiếp :

- Muốn đoạt địa vị Động chủ phải có thực lực tương ứng. Thanh Huyền loại người này, không đủ thực lực lại còn muốn tranh đoạt, tự chuốc lấy cái chết.

Tần Vũ mục quang lạnh lẽo nhìn xuống.

- Xích Huyết động phủ nghe lệnh, ta từ nay không muốn thấy xuất hiện loại địa phương như Thanh Huyền lĩnh. Xung quanh tám trăm vạn dặm thủy vực đều phải thuộc quyền quản lý của Xích Huyết động phủ, dám chống lại ta thì chỉ có hồn phi phách tán, tro bay khói diệt.

Thật bá đạo! Không cho dung dưỡng ai phản kháng!

- Xích Huyết động phủ lĩnh hạ Nguyên Anh cao thủ gần trăm vị, bốn năm chục vị tuy không phải Hộ pháp nhưng vẫn ở tại Xích Huyết lĩnh thì từ nay tất cả nghe lệnh Xích Huyết động, Thanh Huyền lĩnh có hai ba chục Nguyên Anh cao thủ cũng phải nghe lệnh.

Tần Vũ hốt nhiên đến trước Bạch Ngạn.

- Ta nói với ngươi, ngươi không nên đi theo con đường lão tổ ngươi, ngươi nên hiểu nếu đi theo con đường lão tổ ngươi thì kết quả cũng chỉ có một dạng.

Tần Vũ nói xong chuyển thân đi về Xích Huyết động.

Bạch Ngạn vốn là người thông minh, đương nhiên hiểu lời Tần Vũ. Như Tần Vũ nói, không muốn có dạng địa phương không nghe lệnh như Thanh Huyền lĩnh, những loại địa phương đó tất cả đều tro bay khói diệt. Nay Bạch Ngạn là đầu lĩnh của Thanh Huyền lĩnh, hắn hiểu Tần Vũ nói với hắn hai điều.

Thuận ta thì sống ! Nghịch ta thì chết!

Bạch Ngạn cắn chặt răng, trong tâm cũng có quyết định.

o0o

Tiến nhập Xích Huyết động, Tần Vũ cùng Hầu Phí cùng đi về lôi sơn cư.

- Ha, ha.. Thống khoái! Thật là thống khoái! Nhất kiếm xuyên hầu!

Hầu Phí cực kỳ hưng phấn. Mang trong mình dòng máu hung bạo, bộ dạng hiện tại chính là đang tưởng tượng đến cảnh một gậy đập chết người. Nếu không phải Tần Vũ ra lệnh từ trước, Thanh Huyền lão tổ thích khoa trương đó sớm đã bị Hầu Phí đập chết. Tần Vũ nghe vậy Hầu Phí nói, liền cảm thấy bất lực.

Tần Vũ lúc này biểu hiện thái độ cường hoành, thực trái với tâm lý hắn. Tần Vũ luôn quan tâm tới mọi người, không thích sai người khác phải làm gì. Nhưng đây là tu yêu thế giới, đối xử mềm mỏng tuyệt đối không có chút hiệu quả lại càng khiến đám tu yêu giả đó càng được đằng chân lân đằng đầu. Nơi đây chỉ có luật rừng, cường giả chính là chí tôn, chỉ có thể lấy sức mạnh để chinh phục người, để mọi người hiểu rằng tám trăm vạn dặm thủy vực này mình chính là chủ tể. Ai dám phản kháng? Phản kháng thì hồn phi phách tán, tro bay khói diệt. Chỉ có như thế mới hoàn toàn

quản lý được tám trăm vạn thủy vực này.

Cùng với thời gian trôi đi, kết quả chứng minh phương pháp của Tần Vũ là đúng đắn. Nhân khẩu Xích Huyết lĩnh đại tăng trưởng, không chỉ tu yêu giả từ Thanh Huyền lĩnh mà còn đám Nguyên Anh tu yêu giả gần đó bị Tần Vũ dọa cũng di cư sang. Thậm chí một số Nguyên Anh tu yêu giả còn xin làm Hộ pháp. Chỉ một tháng, toàn bộ Xích Huyết lĩnh biến thành một khối thống nhất, toàn bộ nghe lệnh của Xích Huyết động. Có thể nói Xích Huyết động phủ giờ thực lực to lớn hơn hẳn thời Tra Hồng làm Động chủ, chính vì Động chủ hiện tại là Tần Vũ thực lực cường đại hơn xa.

Tin tức nhanh chóng lan ra, lân cận Xích Huyết động là Cự Giáp động nhanh chóng nhận được tin tức mới.

Chương 130

Chân Chánh Đích Cao Thủ Lan Thúc

Ngân Trảo động phủ là một trong Bát đại động phủ dưới quyền chỉ huy của Cửu Sát điện. Lúc này tại Ngân Trảo động phủ đang dong trống dương cờ, các loại mỹ thực hảo tửu đã bày lên sẵn sàng. Trên đại điện thì các ca vũ đang biểu diễn. Địch Tiến, Địch Loan, Địch Thanh ba huynh đệ ngồi trên đại điện thưởng thức ca vũ. Từ Cửu Sát điện tới Xích Huyết động khoảng cách rất xa, tam đại cao thủ không thể liên tục phi hành, mười hai ngày trước đã tới động phủ này nghỉ ngơi.

- Tam vị điện hạ, Vưu Thiến kính mời tam vị điện hạ một chén!

Một nữ tử thân mang chiến giáp ngân sắc nâng chén nói.

Nữ tử đó chính là Vưu Thiến, Động chủ của Ngân Trảo động phủ, công lực đạt đến Đỗng Hư tiền kỳ. Vưu Thiến khiến người khác có cảm giác anh thư hào sảng mỹ miều không kém Yến Thanh, Tây Diễm của Xích Huyết động. Hơn nữa Vưu Thiến khí thế băng lãnh, khiến chúng nhân kính sợ. Không khiến chúng nhân kính sợ, Vưu Thiến sao có trở thành Ngân Trảo Động chủ kiểm soát hơn chín trăm vạn dặm thủy vực.

- Thiến nhi, không cần câu nệ lễ tiết.

Địch Thanh mỉm cười nói. Địch Thanh, Địch Tiến và Địch Loan ba người cùng nâng chén uống với Vưu Thiến. Thái độ của Địch Thanh với Vưu Thiến giờ đang vui vẻ hòa hảo, nhưng nếu Địch Thanh phải giết Vưu Thiến thì hắn tuyệt đối không do dự.

Với tu chân giả mà nói thì mỹ sắc chẳng có bao nhiêu lực hấp

dẫn.

Qua ba tuần rượu, Địch Tiến ba người tâm tình rất tốt, vừa uống rượu vừa hân hoan thưởng thức ca vũ. Đột nhiên Địch Thanh nhíu mày, tay phải xuất hiện một khối Truyền Tấn lệnh. Địch Thanh linh thức quét qua thì sắc mặt chợt biến. Địch Tiến cùng Địch Loan đồng thời nhìn về Địch Thanh.

- Nhị ca, chuyện gì vậy?

Địch Loan hỏi. Nhìn sắc mặt Địch Thanh hắn biết đã có việc trọng yếu. Bên dưới Vưu Thiến nhìn biểu tình của tam vị Điện hạ, liền hướng về đám ca vũ phẩy tay. Đám ca vũ dừng hát lập tức rời khỏi điện. Vưu Thiến không nói gì, tránh ảnh hưởng đến tam vị Điện hạ.

Địch Thanh vẫy tay, phía ngoài ba người bố trí một đạo cấm chế. Hắn không muốn Vưu Thiến biết chuyện. Đích Thanh cảm thán nói:

- Thất đệ! Đúng như đệ dự đoán, Thanh Huyền lão tổ đã chết.

Địch Loan cùng Địch Tiến liền biến sắc.

- Nhị ca, cái gã Lưu Tinh đó có thể hắn chính là hung thủ hạ sát hại bát đệ.

Địch Loan mắt xạ hàn quang, đến tận hôm nay hắn mới có thể phán đoán ai là hung thủ.

Địch Tiến mãnh liệt nói:

- Đi! Lập tức khởi hành đi tóm gã Lưu Tinh ấy. Chuyện hắn có phải hung thủ không nói sau.

- Đừng vội, ta còn chưa nói xong.

Địch Thanh bình tĩnh nói. Địch Tiến cùng Địch Loan quay lại nhìn Địch Thanh.

- Nhị ca, lại còn chuyện gì nữa sao?

Địch Loan nghi hoặc hỏi. Địch Thanh gật đầu đáp:

- Theo tin từ Cự Giáp Động chủ truyền đến, tên Lưu Tinh đó sát tử Thanh Huyền lão quy chỉ bằng một chiêu. Sát tử Đổng Hư tiền kỳ cao thủ bằng một chiêu, thực lực đó thật kinh nhân.

- Một chiêu ư ?

Địch Tiến cùng Địch Loan đều kinh hãi.

Trong ba người Địch Tiến đạt đến Đổng Hư hậu kỳ, Địch Thanh đạt đến Đổng Hư trung kỳ, Địch Loan kém nhất mới đạt Đổng Hư tiền kỳ. Tại Cửu Sát điện thực lực Địch Loan cũng thấp nhất.

- Một chiêu giết Đổng Hư tiền kỳ cao thủ, thực lực hắn….

Địch Loan nhíu mày nói:

- Xem ra hắn có đủ thực lực giết bát đệ.

Địch Tiến khuôn mặt không chút biểu tình, hai mắt lộ sát khí mãnh liệt nói:

- Mặc kệ công lực hắn cao thâm thế nào, nhưng hắn chính là hung thủ giết bát đệ. Vậy hắn đừng hòng thoát khỏi tay ta.

Địch Tiến bộ dạng lúc này như sát thần. Địch Thanh từ từ lắc đầu nói:

- Gã Lưu Tinh đó một chiêu sát tử Thanh Huyền lão quy tất nhiên năng lượng cường hãn, nhưng... tốc độ mới thực kinh người.

- Tốc độ ?

Địch Tiến cùng Địch Loan nghi hoặc hỏi. Địch Thanh gật đầu đáp:

- Đúng! Là tốc độ! Theo tin tức Cự Giáp động phủ truyền về thì tốc độ Lưu Tinh đích thực kinh người. Hắn sử dụng tốc độ di chuyển, Thanh Huyền lão tổ vô phương phán đoán quỹ đạo chuyển động của Lưu Tinh Động chủ, cuối cùng bị nhất kiếm xuyên hầu.

- Một chiêu giết Đổng Hư cao thủ! Hảo tốc độ! Quả xứng tên Lưu Tinh.

Địch Tiến nói. Địch Thanh gật đầu nói:

- Hiện tại có thể phán đoán, Lưu Tinh có khả năng là hung thủ.

Địch Loan lắc đầu nói:

- Hai vị đại ca! Đừng vội khẳng định. Nếu huynh giết bát đệ cùng Tra Hồng, chiếm lấy một thanh trong cửu kiếm thì huynh sẽ làm gì? Huynh có quang minh chính đại lên làm Động chủ, lại còn diễu võ dương oai thế không?

Địch Thanh im lặng lúc này tự diễu cợt nói:

- Lão thất! Hai vị đại ca không thông minh bằng đệ, đệ nói nếu ta đoạt được một trong cửu kiếm thì phải trốn đến địa phương không

người để khổ tu à. Đến lúc công lực tương đương Thanh Long cung thì mới tái xuất Ngọc kiếm khai mở Cửu Kiếm động phủ sao?

- Đúng, Xích Huyết động liệu được mấy phần so với Cửu Kiếm động phủ?

Địch Loan cười nói. Địch Thanh gật đầu cất tiếng:

- Ta hiểu ý đệ, gã Lưu Tinh đó bây giờ quang minh chính đại làm Động chủ không có nhiều khả năng là hung thủ sát hại bát đệ, đúng chứ lão thất?

- Không hẳn.

Địch Loan lắc đầu. Địch Thanh cùng Địch Tiến tức thì nhìn Địch Loan.

- Chúng ta không hiểu được tính cách của gã Lưu Tinh. Biết đâu hắn hiểu thấu ý tứ chúng ta, cố ý không ẩn tàng chuyển thành quang minh chính đại. Vì thế Lưu Tinh vẫn là đối tượng tình nghi.

Nghe những lời Địch Loan vừa nói, Địch Tiến cùng Địch Thanh đều mơ hồ.

- Lão thất, đệ vừa giúp Lưu Tinh thoát khỏi hiềm nghi, giờ lại nói hắn đáng nghi. Thế là có ý tứ gì?

Địch Thanh nghi vấn hỏi.

Địch Loan cười nói:

- Nhị ca, lục ca! Đệ nói thế để hai huynh hiểu là Lưu Tinh đáng ngờ, nhưng chỉ là nghi ngờ chứ không chắc là hung thủ. Nếu chúng ta coi hắn chắc chắn là hung thủ, rất có thể để lọt hung thủ.

- Ha ha, lão thất! Ta hiểu rồi. Lưu Tinh đáng ngờ nhưng chúng ta không thể tập trung chú ý lên mình hắn, mà còn phải điều tra những người khác, đúng chứ?

Địch Thanh bắt đầu hiểu rõ. Địch Loan gật đầu nói:

- Đúng! Với mọi đối tượng hiềm nghi chúng ta đều phải chú ý, không thể chỉ chú ý một người nào. Tất cả kẻ tình nghi đều có thể là hung thủ sát hại bát đệ, nếu quả không khẳng định được hung thủ là ai, thì... những ai đáng nghi đều giết sạch.

Địch Loan hai mắt lạnh lẽo. Thà giết nhầm một trăm người, còn hơn bỏ sót một người.

- Tốt! Vậy chúng ta lập tức lên đường. Chúng ta phải điều tra nhanh nhất có thể, càng để lâu càng khó điều tra.

Địch Loan đứng dậy nói. Địch Tiến cùng Địch Thanh gật đầu và giải khai cấm chế.

- Ba vị điện hạ, phòng đã chuẩn bị xong, ba vị điện hạ đã muốn nghỉ ngơi chưa?

Vưu Thiến tươi cười nói.

Địch Thanh lắc đầu nói:

- Thiến nhi, chúng ta phải đi ngay!

Địch Tiến ba người lập tức rời khỏi đại điện phi hành bay đi, một loáng đã biến mất khỏi mắt Vưu Thiến. Vưu Thiến cuối cùng cũng mở miệng nói:

- Kiều Nhi, Lan Nhi lại đây.

Vưu Thiến nhìn hai ca vũ không nói gì, trong mắt ánh lên luồng nhiệt quang...

o0o

Xích Huyết động phủ. Giờ đây số Hộ pháp Xích Huyết động phủ lên đến mười sáu vị. Nguyên là số Nguyên Anh cao thủ đều thỉnh cầu muốn làm Hộ pháp, nhưng đông khu biệt viện phòng ốc có hạn mà người xin làm hộ pháp lại quá nhiều. Người làm hộ pháp thật chất không khác hộ vệ là mấy. Hơn nữa đám cao thủ Nguyên Anh tại Xích Huyết lĩnh này nếu không đảm đương chức vụ Hộ pháp thì vẫn phải nghe lệnh Xích Huyết động.

Lôi Sơn Cư ở tầng hai có cả ban công. Ban công này chiều dài sáu bẩy mét, chiều rộng ba bốn mét diện tích khá rộng rãi.

- Đại ca! Huynh cứ ngồi đây đọc sách thật là không có ý tứ. Hôm nay trên đại điện đệ giáo huấn lũ Hộ pháp đấy, thật là sảng khoái. Bọn chúng thật đáng bị ăn chửi, toàn một lũ thích hưởng thụ mà không thích tu luyện.

Hầu Phí lúc này ngồi xuống cạnh Tần Vũ. Tần Vũ vừa đọc cổ thư vừa cười nói với Hầu Phí :

- Phí Phí, từ khi đệ cai quản Xích Huyết động thì ta thấy đệ rất hưng phấn. Năm xưa đệ nói muốn làm lão đại, ta lại không muốn cai quản mọi người nên từ nay Xích Huyết động giao vào tay đệ đó. Ta và Tiểu Hắc không nhúng tay vào, chỉ khi có sự việc quan trọng mới tìm ta cùng Tiểu Hắc, hiểu chứ?

Tần Vũ từ bé đến giờ vẫn luôn thích cô độc, Tiểu Hắc thì cô ngạo vì vậy hoàn toàn không thích thú quản lý một đám người ngựa.

Hầu Phí ngược lại, thích nhìn đám thủ hạ tiền hô hậu ủng,

cảm thấy làm thủ lĩnh rất vui vẻ.

- Hắc hắc… Tốt.. rất tốt! Trên điện có ba vị trí thì bọn huynh muốn đến thì đến, bất quá mỗi lần đến gặp đệ phải yêu cầu trước đấy.

Hầu Phí hưng phấn, miệng kêu quang quác, gãi tai không ngừng, còn Tần Vũ chỉ mỉm cười. Tu yêu giới địa phương này thì thực lực cá nhân là lực uy hiếp, Động chủ chỉ có tác dụng kêu gọi, không phải quát mắng ra lệnh mỗi ngày. Tuy nhiên có người quản lý tự nhiên vẫn tốt hơn.

- Phí Phí, hắc bổng của đệ chất liệu thật kỳ quái, phẩm chất nó thế nào?

Tần Vũ nhìn Hầu Phí hỏi. Hầu Phí ngẩn người, cuối cùng lắc đầu nói:

- Đệ không biết, nhưng đệ cảm thấy hắc bổng của đệ chí ít cũng không kém cực phẩm linh khí. Khi đệ còn bé, sư tôn đưa cây hắc bổng cho đệ, đệ luôn mang nó từ đó đến giờ. Nó chưa từng làm cho đệ thất vọng.

Tần Vũ gật đầu. Không lấy làm lạ vì sao Tần Vũ lại hỏi vậy. Hạ phẩm linh khí, trung phẩm linh khí, thượng phẩm linh khí và thậm chí cực phẩm linh khí Tần Vũ đều đã nhìn qua. Nhưng hắn lại không nắm rõ được vũ khí của Hầu Phí, chỉ thấy giống một cây gậy đen bình thường, nhưng cây hắc sắc côn này tuyệt không dưới cực phẩm linh khí.

- Đệ nói cây gậy này Lan thúc đưa cho đệ à?

Tần Vũ đột nhiên nhớ lại điều Hầu Phí nói. Hầu Phí gật đầu đáp:

- Đệ luôn đi theo Lan thúc, nên những thứ của đệ đều là Lan thúc đưa cho hồi nhỏ. Không phải Lan thúc đưa thì ai đưa cho đệ đây?

- Này, ta biết thực lực Lan thúc đích thực cường hoành, năm xưa tại nội cốc ta cảm thấy Lan thúc thâm sâu khó lường. Đệ là đồ đệ chắc cũng biết chứ?

Tần Vũ quyết định thăm dò. Hầu Phí trừng mắt nói:

- Đại ca, huynh đừng hoài nghi thực lực của sư tôn. Sư tôn thực sự chí cường, căn bản là đại ca không thể tưởng tượng. Năm xưa khi đệ tiếp nhập trạng thái cuồng bạo, lúc đó đệ cảm thấy rất cường đại, vậy mà đệ bị sư tôn một chưởng đánh cho liền bất tỉnh.

Tần Vũ kinh ngạc. Thực lực Hầu Phí thế nào Tần Vũ hiểu rõ, một khi tiến nhập trạng thái cuồng bạo thì thực lực rất khủng bố. Tần Vũ cho rằng Hầu Phí trong trạng thái đó mạnh ngang với Cửu Sát điện Địch Long. Vậy mà trong trạng thái đó Hầu Phí ăn một chưởng của Lan thúc liền bất tỉnh.

- Hừm! Vậy sau khi đệ ngất đi, tỉnh lại có thấy thương tích gì không?

Tần Vũ hỏi tiếp. Hầu Phí cười cười đáp:

- Không có! Sư tôn mạnh hơn đệ gấp nhiều lần, một chưởng đó chỉ đánh ngất đệ chứ không có chút thương tích, thực không biết công lực chân chính của người thế nào nhỉ?

Hầu Phí lắc đầu cảm thán. Đấy chính là nguyên nhân mà mệnh lệnh Lan thúc Hầu Phí không dám không nghe.

- Hảo cường!

Tần Vũ đại hỉ.

Tần Vũ khi xưa giết Địch Đồng cũng đã suy tính, biết Cửu Sát điện sau này sẽ truy sát. Lúc đó Tần Vũ đã nghĩ đến Lan thúc, chân chính cao thủ, người mà Tần Vũ không thể nhìn thấu. Tần Vũ chỉ cảm thấy Lan thúc rất mạnh, mạnh đến mức Tần Vũ không có chút cảm ứng. Vì vậy Tần Vũ mới dám giết Địch Đồng, ba huynh đệ họ mới dám chiếm Xích Huyết động này.

Nếu như tối hậu bị Cửu Sát điện truy sát, ba huynh đệ hắn sẽ làm một trận đồ sát thống khoái vì thực lực của bọn hắn giờ đã không phải là nhỏ nữa, có thể sính cường với Cửu Sát điện. Mà cho dù thất bại đi nữa thì cũng có thể chạy về chỗ Lan thúc, hoặc là cầu cứu Lan thúc. Luận về tốc độ Tần Vũ rất tự tin.

o0o

Hai ngày sau

Tần Vũ cáo biệt Tiểu Hắc cùng Hầu Phí. Theo tính toán của Tần Vũ thì người của Cửu Sát Điện phải vài tháng nữa mới tới, nên Tần Vũ quyết định về nội cốc một chuyến. Ba huynh đệ bất đắc dĩ phải chia tay.

- Tiểu Hắc, còn hai khối tinh thạch thượng phẩm. Bả Tiêm chùy của đệ bất quá chưa là thượng phẩm linh khí đệ, hãy nâng cấp nó lên. Nếu đệ sợ hai khối tinh thạch chưa đủ thì ta đưa thêm một khối.

Trước khi đi Tần Vũ đưa hai khối tinh thạch cho Hắc Vũ.

- Đại ca! Một khối đủ rồi.

Hắc Vũ chỉ cầm lấy một khối, Tần Vũ cũng không nói nhiều thu lại một khối, giữa anh em họ vốn không cần khách sáo. Bên cạnh Hầu Phí bất mãn nói:

- Đại ca, người cho con mao điểu này một khối cực phẩm tinh thạch, sao không cho đệ.

- Đệ đã có hắc côn không dưới cực phẩm linh khí. Nếu quả cần cực phẩm linh thạch thì đưa hắc côn cho ta.

Tần Vũ cười nói. Hầu Phí tức thì cầm chặt hắc bổng, cuối cùng thì cho nó dung nhập vào nội thể.

- Tốt, không cần nói nhiều, ta đi đây. Hai đệ cứ giải thích với đám hộ pháp là ta bế quan, hiểu chứ?

Tần Vũ nhìn hai huynh đệ. Tiểu Hắc cùng Hầu Phí gật đầu. Chỉ thấy ám thanh sắc Diễm Sí kiếm xuất hiện dưới chân Tần Vũ. Kim sắc tinh thần lực được truyền qua Tần Vũ cùng Diễm Sí kiếm. Tần Vũ biến thành kim sắc ánh sáng biến mất. Tốc độ quả thực quá nhanh.

Chương 131

Vị Bốc Tiên Tri

Nội cốc cách Xích Huyết Lĩnh không quá trăm vạn dặm. Tốc độ Tần Vũ bây giờ nhanh gấp gần chục lần so với khi xưa, với tốc độ tốc phi hành nhanh chóng này, chỉ trong một ngày là đã đến nội cốc. Tốc độ như vậy thì ngay cả những Tử Sát Giao Long của Cửu Sát Điện cũng không dám tưởng tượng.

Lưu Tinh hậu kỳ cao thủ không hề thua kém so với tu tiên giả Đổng Hư hậu kỳ, dựa vào tốc độ và tính ngưng tụ của công kích. Thậm chí có thể nói tốc độ cao nhất của cao thủ Lưu Tinh hậu kỳ còn nhanh hơn tu tiên giả Đổng Hư hậu kỳ một chút, do vậy có thể tưởng tượng được tốc độ của Tần Vũ nhanh đến mức nào.

Tần Vũ bay đến cửa nội cốc, nhìn sơ một lượt, sơn mạch xung quanh nối tiếp nhau, nếu là ngoại nhân thì căn bản không cách nào nhìn ra nơi đây ẩn tàng một nội cốc..

- Lưu Tinh đại ca, không, Tần Vũ đại ca.

Một nữ hài áo tím chừng mười mấy tuổi xuyên qua xuyên lại trong rừng cây thực vật bước ra, vừa thấy Tần Vũ liền hưng phấn kêu to. Tần Vũ quay đầu lại nhìn, không ngăn được nụ cười:

- Tiểu Yến Tử, sao ngươi lại xuất cốc?

- Trong cốc chán lắm mà, ra ngoài đi vòng vòng chơi.

Yến Tử chun cái miệng nhỏ nhắn lại nói, Tử Sắc Ngư Lân nơi my tâm phát sáng, mái tóc màu tím dài ngang hông tung bay.

Đôi mắt Yến Tử đột nhiên lóe sáng, nói:

- Tần Vũ đại ca, đi nào, theo ta vào trong cốc, nếu Lập Nhi tỉ tỉ mà biết đại ca trở về, nhất định sẽ rất cao hứng. Nhanh lên, đừng lề mề chậm chạp như vậy.

Yến Tử nói xong liền kéo tay Tần Vũ chạy thẳng vào vách núi.

Thân hình Tần Vũ và Yến Tử vừa tới vách núi biến mất không còn thấy đâu nữa.

Tiến vào trong cốc, Tần Vũ nhìn khung cảnh cây cối quen thuộc đó, trong mắt không khỏi ngời sáng. Lúc trước, hắn sinh sống tại đây trong suốt ba năm ròng. Giờ quay lại cốc, Tần Vũ phảng phất có cảm giác như mình đã thoát ly khỏi máu tanh ngoài cốc mà khôi phục lại tâm linh yên tĩnh.

"Tang…"

Một tiếng huyền cầm ngân lên, tiếng đàn quen thuộc lại vang lên. Tần Vũ đứng ngoài căn nhà bằng trúc, không kìm được nhắm mắt lại yên lặng lắng nghe, khóe miệng cũng lộ nét cười. Nghe tiếng đàn, thời gian trôi qua thật nhanh.

Đàn ngưng, Tần Vũ từ từ mở mắt ra.

Đến giờ Tần Vũ mới phát hiện Yến Tử đã sớm vào trong căn nhà trúc, lúc này có một số tu yêu giả đã tụ tập lại. Những tu yêu giả này đều là người trong cốc, bọn họ với Tần Vũ biết nhau rất rõ, mọi người cùng cất tiếng chào hỏi nhau.

- Lưu Tinh, ồ, đúng rồi, là Tần Vũ đại ca. Một tên mập lưng đeo mai rùa hưng phấn chạy tới reo lên.

Tần Vũ nhìn thấy liền cười:

- Ra là chú mập, lại còn chú gầy nữa. Bạch Giáp, gần đây Hầu Phí

vắng mặt, không còn ai muốn đánh các ngươi, cuộc sống thật là thư thản ha?

Tần Vũ cười nói với đám tu yêu giả đứng trước mặt.

Tên mập mang mai rùa lúc lắc hai cái đầu, đắc ý nói:

- Đương nhiên là thư thản, ta có thể ngủ một giấc ba ngày ba đêm cũng chẳng ai đến quấy rầy,chưa kể còn cùng mấy tên chơi cờ, cờ vây Lan thúc dạy rất thú vị.

- Chỉ là…

Tên mập nhăn mày:

- Thỉnh thoảng lại nhớ đến Hầu lão đại, lạ thật.

Tên Bạch Giáp mang hai thanh tiêm đao cũng đang chìm trong suy nghĩ, giống như cũng có chút nhớ tới Hầu Phí.

- Ngươi đó, thật là mâu thuẫn quá. Tần Vũ cười đùa nói:

- Được rồi, các ngươi chơi tiếp đi, ta muốn tìm Lan Thúc có chuyện đàm đạo.

Tần Vũ chào mấy người đó rồi đi vào trong nhà.

Bước vào căn nhà trúc, Tần Vũ liền thấy Lan Thúc đang yên lặng thưởng trà trong đình viện.

- Tần Vũ, ngươi tới đây.

Lan Thúc thong thả ngẩng đầu cười nói.

Lan Thúc vẫn giống như ngày trước tại căn nhà trúc. Tần Vũ

gật đầu bước đến, ngồi xuống đối diện. Lan Thúc lật tay một cái liền xuất hiện một chén trà, rót cho Tần Vũ một chén. Tần Vũ thích thú ngửi hương thơm của trà.

- Lan Thúc, đây là Bách Diệp Lan trà của người.

Đối với Bách Diệp Lan trà, Tần Vũ lúc trước ở đây cũng đã uống qua vài lần.

- Xem ra ngươi vẫn còn nhớ! Lan Thúc cười nói:

- Tốt rồi, Tần Vũ, nói đi, tới tìm Lan Thúc có chuyện gì ? Đừng có nói là tới tìm Lan Thúc uống trà nha. Ngươi muốn tìm Lập Nhi thì còn có khả năng! Lan Thúc nói đùa.

Nhắc đến Lập Nhi, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, không kìm được giương tai lên nghe ngóng, thanh âm của Lập nhi cô nương đang trò chuyện với Yến Tử trong phòng Tần Vũ đều nghe thấy hết.

- Yến Tử, đây là hoa gì vậy, từ đâu mà có, thật là xinh đẹp, sao ta chưa từng thấy qua ?

Âm thanh của Lập Nhi vang lên.

- Hi hi, trên mặt biển không xa có một đảo nhỏ, muội hái ở trên đó.Chỗ đó có rất nhiều hoa giống vậy, nhưng mà đây là loài hoa của đất liền, không thích hợp sinh trưởng trong biển, muội phải dấu trong trữ vật thủ mới mang xuống đáy biển được đó.

- Tiểu tử, nghe cái gì vậy ?

Tiếng của Lan Thúc chợt vang lên bên tai Tần Vũ.

- A.

Tần Vũ giật mình tỉnh lại, nhìn vẻ mặt cười mà không cười của Lan Thúc.

- Cái này... à, đúng rồi. Lan Thúc, mới rồi không phải là người hỏi con trở về làm gì sao ? Lần này con trở về đích xác là có một việc vô cùng trọng yếu muốn người giúp đỡ.

Lan Thúc không vui nói:

- Chuyển đề tài hay thật.

Tần Vũ giả ngốc cười trừ.

- Ngươi muốn tìm ta làm gì, ta cũng có thể đoán ra được, chắc chắn là đã gây họa ngoài kia rồi. Thực lực của cừu địch quá mạnh, ngươi không chắc đối phó nổi nên tìm Lan Thúc giúp, đúng không ? Lan Thúc nhìn Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy mục quang Lan Thúc đang nhìn mình, phảng phất xuyên thấu cả nội tâm.

- Cao thủ, quả nhiên cao thủ! Tần Vũ kinh thán trong lòng.

Tần Vũ cũng chẳng nói dối, cứ thật thà kể lại:

- Đã gây ra chút họa, giết chết một con Tử Sát Giao Long, bất quá hiện giờ không còn gọi là nguy hiểm nữa, địch nhân cũng chưa biết con là hung thủ. Chỉ là con đề phòng có chuyện gì, tính khí Hầu Phí thì người cũng biết rồi đó, đến lúc chân chính chiến đấu, không thể không ra tay, người cũng không muốn thấy còn với Hầu Phí bị địch nhân đẩy tới chỗ chết chứ.

- Giết một Tử Sát Giao Long ? Sai rồi, họa của ngươi không

phải ở chỗ đó.

Đôi mắt sắc sảo của Lan Thúc nhìn chăm chăm Tần Vũ:

- Họa của ngươi là đã lấy một thanh Ngọc kiếm, bất quá là phúc hay là họa cũng khó nói.

Tần Vũ ngẩn ngơ.

- Lan Thúc, người…

Tần Vũ nhìn trừng như một kẻ ngốc, vị Lan Thúc này không lẽ là tiên tri, bản thân hắn lấy được Ngọc kiếm cũng đã nói cho Tiểu Hắc và Hầu Phí biết, nhưng mà hai đứa chưa hề nói qua cho Lan Thúc. Lan Thúc làm thế nào lại biết được chuyện này ? Thật là quá khủng bố.

- Bằng vào chút tâm tư đó của ngươi mà cũng muốn hí lộng ta sao ? Thanh Ngọc kiếm này khó mà có được, nhưng thật không ngờ ngươi lại may mắn lấy được! Lan Thúc trầm tư một lúc rồi nói.

Tần Vũ chăm chú lắng nghe.

Càng tiếp xúc với Lan Thúc, Tần Vũ càng phát hiện vị Lan Thúc này cao thâm mặc trắc. Đồng thời tự đáy lòng Tần Vũ cũng nhận ra Lan Thúc đối với hắn rất tốt, hắn cũng tin tưởng Lan Thúc nói được tất làm được, đều là muốn tốt cho hắn cả.

- Lưu Tinh tiên sinh, ồ, Tần Vũ tiên sinh, người đã trở về ?

Một người mặc áo xanh, mái tóc dài chỉ dùng dây buộc lại, chính là Lập Nhi cô nương từ trong phòng đi ra, Yến Tử cũng đứng bên cạnh nàng. Lập Nhi cô nương trông thấy Tần Vũ rõ ràng là rất cao hứng.

Xa cách lâu như vậy, gặp lại Lập Nhi cô nương, Tần Vũ đôi mắt sáng ngời, lập tức đáp lời:

- Lập Nhi cô nương, lần này ta quay về là muốn cùng Lan Thúc đàm đạo một số việc.

Lan Thúc trông thấy biểu tình nơi Tần Vũ, thần tình trên mặt mấy lần thay đổi. Lập Nhi cô nương lúc này trong mắt cũng hơi hồng lên, cũng đã chú ý đến thần tình biến hóa của Lan Thúc. Lập Nhi cô nương mất hẳn vẻ bình đạm tự nhiên, lúc này có vẻ hoảng hốt, vội vã hỏi:

- Lan Thúc, người sao vậy ?

Người ngoài không biết chuyện của Lan thúc, nhưng Lập Nhi thì biết.

Tần Vũ cũng kinh ngạc nhìn Lan Thúc. Khi xưa hắn ở căn nhà trúc này ba năm, trong một lần cùng Lan Thúc đàm luận chuyện bản thân, Lan Thúc cũng đã có thần thái như vậy. Trong ba năm cũng chỉ phát hiện có một lần như vậy mà thôi.

- Tần Vũ, ta khuyên ngươi một câu.

Lan Thúc khôi phục lại sự bình tĩnh, nhìn Tần Vũ điềm tĩnh nói.

Tần Vũ nhìn Lan Thúc.

Lan Thúc nhìn Tần Vũ kiên định nói:

- Mặc kệ sau này có phát sinh chuyện gì, ngươi đều phải kiên trì giữ vững bản tâm của mình. Sinh tồn trong thế giới này nhiều khi cần phải ẩn nhẫn, nhưng có khi ẩn nhẫn quá lại có thể xảy ra nhiều

chuyện khiến ngươi hối hận cả đời. Nhớ lấy . . . bây giờ và mai sau, kể cả lúc chết đi, cũng phải kiên trì giữ vững bản tâm.

- Lan Thúc ! Lập Nhi cô nương nhìn Lan Thúc kinh hãi kêu lên.

Lan Thúc phất tay nói:

- Lập Nhi, ngươi bồi tiếp chuyện với Tần Vũ, không cần để ý đến ta.

Dứt lời, Lan Thúc vươn tay ra, một hòn đá bay thẳng vào tay Lan Thúc, đồng thời tử, lam, lục quang từ hòn đá phát sáng.

Trong chốc lát hòn đá liền biến thành một Truyền Tấn Lệnh.

- Tần Vũ, ta biết lần này ngươi tìm đến ta vì chuyện gì, như quả đến lúc nguy hiểm, hãy dùng linh thức trực tiếp mang tin tức truyền nhập vào Truyền Tấn Lệnh, ta tự nhiên sẽ biết được.

Lan Thúc mang Truyền Tấn Lệnh vừa mới luyện thành đưa cho Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng rất nghi hoặc.

Nếu như hai người muốn truyền tin cho nhau, hắn dùng Truyền Tấn Lệnh của hắn truyền tin đến Truyền Tần Lệnh của Lan Thúc không được sao? Vì cớ gì mà Lan Thúc lại đặc biệt cấp cho hắn một Truyền Tấn Lệnh, lại còn bảo tự hắn dùng linh thức truyền nhập vào Truyền Tấn Lệnh, Lan Thúc tự nhiên sẽ biết ?

Nhận lấy Truyền Tấn Lệnh đó, Tần Vũ liền cảm giác được nó có đặc thù riêng, không giống với những vật thể trước đây, Truyền Tấn Lệnh này cảm giác không hề có chút năng lượng khí tức nào.

- Lan Thúc...

Lúc Tần Vũ ngẩng đầu lên thì phát hiện Lan Thúc đã rời khỏi đình viện quay về phòng.

Lập Nhi cô nương nghiêm túc nhìn Tần Vũ nói:

- Lan Thúc đã cho người vật này, Tần Vũ, hãy nhớ lời khuyên của Lan Thúc vừa rồi, đừng quên nhé.

Nói xong, Lập Nhi cô nương cũng hít vào một hơi, không biết đang nghĩ đến điều gì ?

Trong lòng Tần Vũ rất nghi hoặc.

Nhưng hắn vẫn ghi nhớ kỹ lời khuyên trong lòng.

- Lập Nhi cô nương, không ngờ vừa rồi lại gọi ta là Tần Vũ, thật khó mà có được. Tần Vũ tiên sinh, trước đây cô dường như đều gọi ta là Lưu Tinh tiên sinh mà.

Tần Vũ cười nói.

Lập Nhi lắc đầu cười nói:

- Tần Vũ, trên thực tế ta cảm thấy mình cùng những tu chân giả khác có chút cách biệt, tựa như không phải là người cùng một thế giới, nên phần lớn ta đều kính nhi viễn chi(đứng ở xa mà kính trọng). Được rồi Tần Vũ, sau này đừng gọi ta là Lập Nhi cô nương nữa, gọi ta Lập Nhi là được rồi.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Tần Nhi nói như vậy, không phải là nàng với mình không còn cảm thấy ngăn cách sao?

- Lập Nhi, gọi như vậy, nàng mãn ý rồi chăng.

Tần Vũ không muốn lộ ra tí nào suy nghĩ trong tâm.

Lập Nhi cô nương mỉm cười, sau đó nhìn về hướng phòng của Lan Thúc:

- Tần Vũ, người cũng biết mà, trong tộc của ta, Lan Thúc người tuyệt đối là thiên tài, thực lực đã đạt đến . . . sao ta lại nói với người chuyện này. Phải rồi, ngươi nói chuyện với Lan Thúc xong rồi liền muốn ly khai ngay sao ?

- Không vội, ta cũng chuẩn bị ở lại đây vài tháng.

Trong lòng Tần Vũ tính toán rõ ràng, cho dù Địch Đồng chết, người của Cửu Sát Điện có đến, với tốc độ của cao thủ ở cảnh giới Đổng Hư cũng phải mất vài năm mới đến được Xích Huyết Động phủ.

Lập Nhi cô nương dần dần vui lên.

- Tần Vũ, ta về phòng trước đây, sau này nói chuyện tiếp nha.

Tần Vũ gật đầu, mỉm cười nhìn Lập Nhi cô nương quay về phòng. Tần Vũ luôn cảm giác rằng biến hóa mới rồi của Lan Thúc làm cho thái độ của Lập Nhi cô nương đối với hắn cũng biến hóa theo.

- Lập Nhi và Lan Thúc vẫn nhắc đến trong tộc, thực ra là tộc gì ?

Tần Vũ ngẫm nghĩ một lúc cũng không có kết quả gì, bất quá tâm tình của Tần Vũ lúc này cũng không tệ, bởi vì hắn cảm giác quan hệ giữa hắn và Lập Nhi như đã xích gần lại.

****

Trong tám động phủ dưới trướng Cửu Sát Điện, gần với Xích

Huyết động phủ là Cự Giáp động phủ.

Tên của động chủ Cự Giáp động là Phục Hào.

Lúc này, Phục Hào nằm phưỡn cái bụng tròn quay như có chửa trên chiếc ghế dựa trơn bóng được điêu khắc từ một khối ngọc cự đại, hai thị nữ đứng bóp vai, hai thị nữ đấm chân, lại thêm hai thị nữ đứng hai bên cung kính đút các loại hoa quả trân quý vào miệng Phục Hào.

Trong Bát đại động phủ, nói về tham lam nhất, béo tròn nhất, chính là gã Phục Hào này. Thực lực Phục Hào không thể coi là mạnh, căn bản không bằng được Tra Hồng. Hắn chẳng qua chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng ngôi báu động chủ lại vững như Thái Sơn.

- Tốt, tất cả đều lui hết đi.

Giọng the thé như thái giám của Phục Hào vang lên. Sáu thị nữ lập tức cúi người lần lượt rời khỏi. Phục Hào sờ cái cằm trắng muốt, chau mày lại ngẫm nghĩ.

Khác với bề ngoài béo tốt, Phục Hào da dẻ trắng nõn cực kỳ, ánh mắt của hắn linh động như đứa trẻ.

"Căn cứ vào tin tức từ hai bên mà đoán, bát điện hạ thực sự đã chết. Bây giờ nhị điện hạ, lục điện hạ, thất điện hạ liên thủ đuổi tới Xích Huyết Động Phủ. Cái chết của bát điện hạ đúng là có liên quan đến Xích Huyết động phủ rồi. Với thân phận của bát điện hạ, sao lại đến Xích Huyết động phủ gần Tiềm Long đại lục này làm gì chứ ?"

Phục Hào tư lự một lúc.

"Hay là có bảo vật ?"

Cho dù Phục Hào có thông minh thế nào, hắn căn bản không

biết sự tồn tại của Cửu kiếm, đương nhiên cũng không nghĩ đến.

Đột nhiên.

- Phục Hào.

Một đạo hồng sắc quang mang lóe lên, một bóng người xuất hiện trước mặt Phục Hào.

Người mới đến thân hình ốm nhom, giống như cây gậy thẳng băng. Trên người khoác huyết hồng sắc trường bào, nét mặt lạnh lẽo tàn khốc, nhìn cái bộ mặt đó, ngay cả khi cười cũng khiến cho người khác cảm giác lãnh khốc.

Phục Hào thấy người vừ đến, lập tức mắt lóe sáng đầy vẻ vui mừng, cúi người nói:

- Phục Hào ra mắt Đằng đại nhân. Không biết Đằng đại nhân tìm đến Phục Hào là vì chuyện gì ? Chỉ cần Phục Hào biết, nhất định sẽ không giấu giếm.

Vẻ mặt tươi cười rạng ngời của Phục Hào, phối hợp với thân hình trắng phau mập mạp, thật là khả ái.

- Mấy vị điện hạ nhàn rỗi của Cửu sát điện chắc chắn có truyền lệnh cho ngươi, ta đoán đúng chứ ?

Vị Đằng đại nhân đó cười nói.

Trên mặt thì tươi cười, nhưng ánh mắt lại băng lãnh như hàn tinh.

Chương 132

Tần Vũ Và Lập Nhi

Dịch giả: mdb

Biên dịch: Troioi

Phục Hào trong tâm kinh hãi thầm nghĩ *"Thanh Long Cung quả nhiên rất lợi hại, xem ra bọn chúng đã cài rất nhiều gian tế trong Cửu Sát Điện, chỉ dựa trên suy đoán mà biết Tam điện hạ và ta truyền tin cho nhau, Đằng đại nhân này quả nhiên cũng không kém phần lợi hại."* Nghĩ thoáng qua lập tức nét mặt Phục Hào lộ vẻ sửng sốt, không thể tin được nói:

- Đằng đại nhân, cái này, cái này làm sao ngài biết được?

Đằng đại nhân vẫn với vẻ mặt lạnh lùng tàn khốc, tiếp tục nói:

- Ngươi không cần phải hỏi làm sao ta biết. Bây giờ ta hỏi ngươi câu nào, ngươi phải trả lời cho ta câu đó.

Phục Hào cung kính nói:

- Vâng, xin Đằng đại nhân cứ hỏi.

Đằng đại nhân lạnh giọng nói:

- Hiện nay, ba vị điện hạ rời khỏi Cửu Sát Điện là ba vị điện hạ nào?

Phục Hào biết gì nói nấy, không chút do dự:

- Là Nhị điện hạ, Lục điện hạ và Thất điện hạ.

Đằng đại nhân lại nói:

- Tam vị điện hạ lần này muốn đi tới động phủ nào?

- Xích Huyết động phủ!

Phục Hào trả lời cực nhanh, nhưng bụng thì chửi thầm *"Con rồng này ép người quá đáng, khẳng định đã biết là tam vị điện hạ nào, cũng biết đi tới động phủ nào. Nhưng bây giờ lại hỏi lại ta, chắc chắn là muốn kiểm tra xem ta có nói dối hay không đây."*

Đằng đại nhân nhìn chòng chọc vào mắt Phục Hào:

- Vậy là ngươi biết vì sao ba vị điện hạ tới Xích Huyết động phủ?

Đôi mắt Phục Hào chớp chớp như con nít không hề thay đổi, lập tức trả lời, giọng bất lực:

- Đằng đại nhân, cái này tôi không thể biết được. Thế lực Cự Giáp động phủ của tôi quá nhỏ. Nếu không phải Nhị điện hạ đã truyền tin cho tôi mấy lần thì tôi còn không biết đến việc này nữa là.

Đằng đại nhân gật đầu.

Cái chết của Bát điện hạ vẫn còn là một sự việc cực kì bí mật, ngay cả Cửu Sát Điện đối với việc này cũng thập phần bảo mật. Hắn cũng phải dựa vào tin tức các nơi mới suy ra được Bát điện hạ đã chết. Phục Hào không biết cũng là việc cực kì bình thường.

Mặc dù không nghĩ tới, sắc mặt Đằng đại nhân vẫn trầm xuống.

Nhìn thấy Đằng đại nhân sắc mặt trầm xuống, trên mặt Phục

Hào tựa hồ bắt đầu có chút kinh hoàng.

Đằng đại nhân ngay lập tức nói:

- Ta hỏi ngươi, tam vị điện hạ truyền tin cho ngươi nói gì?

Phục Hào tức thì sợ hãi nói:

- Chuyện này quả thật rất dông dài. Đúng là Nhị điện hạ có vài lần truyền tin cho tôi, tôi biết nói cái nào đây?

Đằng đại nhân sắc mặt thay đổi, quát lớn:

- Hắn truyền tin hỏi cái gì, ngươi nói rõ ràng tất cả cho ta nghe, không được bỏ sót.

- Dạ.

Phục Hào hấp tấp nói liền:

- Nhị điện hạ đầu tiên hỏi tôi xem có thấy Xích Huyết động phủ phát sinh biến cố gì không. Nhưng tôi liền nói cho bọn họ biết Tra Hồng bị giết rồi, một hộ pháp tên là Lưu Tinh đã đảm nhiệm chức động chủ mới.

Đằng đại nhân gật đầu, nét mặt không chút biểu tình.

Phục Hào liếc thấy nét mặt của Đằng đại nhân, liền vội vàng nói tiếp:

- Sau đó, Nhị điện hạ lại lệnh cho tôi truyền tin cho lão rùa Thanh Huyền đó, chỉ định cho lão rùa Thanh Huyền làm tân động chủ của Xích Huyết động phủ.

Đằng đại nhân vừa lắng nghe vừa nhìn chăm chú Phục Hào.

- Về sau lão rùa Thanh Huyền đó tới chiếm quyền, liền bị động chủ mới là Lưu Tinh đó một kiếm giết chết. Vỏn vẹn chỉ có một chiêu là đã bị giết rồi. Tên Lưu Tinh đó thật quá đáng sợ, tôi thấy hắn nhất định phải có thực lực ở Đổng Hư trung kỳ rồi. Ôi, tôi thật sự tưởng tượng không ra được, một cao thủ có thể một chiêu giết chết lão rùa Thanh Huyền mà trước đó lại sẵn sàng chịu làm hộ pháp, thật là quái đản.

Phục Hào càng nói càng cao hứng.

Đằng đại nhân lạnh giọng quát lớn:

- Đừng có nói lời thừa, ta không hỏi ngươi những chuyện khác, chỉ cần ngươi nói về chuyện Địch Thanh truyền tin cho ngươi thôi.

- Dạ, dạ.

Phục Hào vội vàng ứng tiếng đáp:

- Sau khi ba vị điện hạ biết việc này, tựa hồ đối với tên động chủ Lưu Tinh này thập phần quan tâm, lại còn sai tôi lệnh cho người tiềm phục ở Xích Huyết Lĩnh, tra xét tất cả những việc liên quan đến tên Lưu Tinh đó.

Phục Hào đột nhiên ngưng lại, không nói nữa.

- Sao nữa?

Phục Hào kinh hoàng nói:

- Đại nhân, hết rồi.

Đằng đại nhân đó mục quang sắc bén từ từ dịu lại. Sau đó

tiếp:

- Ồ, *chỉ thế thôi à?*

Phục Hào lập tức giải thích thêm:

- Cũng còn hai ba việc nữa, bất quá mấy việc đó tất cả xét hỏi đều liên quan tới Lưu Tinh động chủ, nhưng tôi một điểm tin tức cũng không biết, đương nhiên không thể nói rõ ràng. Những chuyện đã không biết cũng không đáng để nói.

Đằng đại nhân gật đầu, hơi trầm tư một lúc

- Phục Hào.

Đằng đại nhân trên mặt hốt nhiên có chút nét cười:

- Nhớ kĩ, ngươi phục vụ cho bọn ta, bọn ta tự nhiên sẽ không đối xử bạc với ngươi. Chắc không lâu nữa, ba vị điện hạ của Cửu Sát Điện đó chắc chắn sẽ đến Cự Giáp động phủ nghỉ ngơi. Đến lúc ấy, bọn họ khẳng định sẽ tra hỏi ngươi rất nhiều sự tình. Hễ bọn họ tra hỏi sự tình hoặc có nói qua điều gì , tất cả phải truyền tin về cho ta ngay.

Phục Hào cười cung kính nói:

- Dạ, Đằng đại nhân.

Đột nhiên, ánh mắt Phục Hào sáng lên, nhìn chòng chọc lên thủ chưởng của Đằng đại nhân, trên đó là một khối tinh thạch đang lơ lửng.

Phục Hào hô hấp trở nên gấp gáp:

- Cực phẩm tinh thạch?

Bên trong Không Gian Giới Chỉ của Cửu Sát Điện Bát điện hạ bất quá chỉ có năm khối cực phẩm tinh thạch. Có thể tưởng tượng cực phẩm tinh thạch ít thấy và trân quý thế nào. Cấp bậc động chủ của tám đại động phủ dưới trướng Cửu Sát Điện, thông thường rất khó có được tinh thạch cực phẩm

- Phải, hai năm gần đây biểu hiện của ngươi làm bọn ta hoàn toàn mãn ý. Khối cực phẩm tinh thạch này là phần thưởng giành cho ngươi.

Đằng đại nhân phẩy tay, một khối cực phẩm tinh thạch liền bay tới phía trước Phục Hào.

Phục Hào chộp lấy cực phẩm tinh thạch này, vội nói:

- Đằng đại nhân, xin ngài cứ yên tâm. Chỉ cần Phục Hào biết cái gì, khẳng định sẽ nói cho đại nhân cái đó. Trong khoảng thời gian ba vị điện hạ đến này, Phục Hào chắc chắn sẽ đem tất cả những lời nói cũng như hành vi của ba vị điện hạ của họ thông báo cho Đằng đại nhân.

Nghe thấy được câu nói đó của Phục Hào, Đằng đại nhân nở một nụ cười hiếm hoi.

- Rất tốt, ngươi là một kẻ thông minh, làm việc cho bọn ta so với chuyện theo đuôi Cửu Sát Điện sẽ có tiền đồ hơn. Chắc ngươi hiểu ý tứ của ta chứ?

Nói xong, Đằng đại nhân trường bào màu đỏ như máu cuộn lên, tức thì cả người nhanh chóng rời khỏi. Đằng đại nhân này ở tại Cự Giáp động phủ đi hay đến tùy ý, căn bản không chịu ảnh hưởng. Lớp bảo vệ cùng cấm chế của Phục Hào căn bản chỉ tồn tại

trên danh nghĩa mà thôi.

***

Sau ngày mùng một tháng một.

Phục Hào đang ở trên giường ngụp lặn cùng mỹ nữ, đột nhiên thân hình dừng lại.

- Mỹ nhân, nàng lui xuống trước đi.

Phục Hào tuy hạ lệnh một cách bất đắc dĩ nhưng lại lập tức mặc y phục. Đợi khi trong phòng không còn ai khác, trên ngọc ỷ Phục Hào thường nằm đã có một gã béo, so với Phục Hào gã này còn béo và lùn hơn.

Gã béo lùn này lại có ria mép giống như hai lưỡi dao bén vểnh ra hai bên.

- Lâu đại nhân, cũng đã nửa năm rồi, người lại đến muốn ăn bảo bối của tôi sao?

Phục Hào nhìn Lâu đại nhân này, thái độ thực sự không giống lúc thấy Đằng đại nhân. Lúc này Phục Hào rất là thoải mái, tuy nhiên sắc mặt Phục Hào lại trở nên khổ sở.

Gã béo lùn vuốt vuốt bộ râu, cười hắc hắc nói:

- Cái này, Huyết Viêm Phong Mật của ngươi, thật là thơm ngon a. Tình hình này thì không còn cách nào khác. Hay là lại cho ta một bát ?

Phục Hào đột nhiên kêu to, giống như bị chặt một đao:

- Một bát!

Phục Hào tức giận nói tiếp:

- Thật không tưởng được ông lại nói đến chữ bát. Tôi gom hết cũng chỉ có ba bình ngọc nhỏ, cộng lại cũng không đủ một bát!

Nhưng sắc mặt Phục Hào đột nhiên trở nên nhợt nhạt.

Cái vị Lâu đại nhân đó nở nụ cười nham hiểm:

- Hắc hắc, vẫn còn tới ba bình sao. Vậy mà lần trước dám nói với ta chỉ còn mỗi một bình. Hừ hừ, không cho ta mang hai bình đi. Ngươi đừng nghĩ ta để yên cho ngươi, nói, cung kính đưa cho ta, hay là để ta cưỡng đoạt cả ba bình luôn?

Phục Hào cùng vị Lâu đại nhân này cả hai cực kì thích đồ ngọt. Huyết Viêm Phong Mật này ăn vào không những giống như rượu mạnh khiến cho thâm tâm cháy bỏng thống khoái, mà cái vị ngọt đó cũng khiến cho hai gã béo si mê.

- Hai bình sao, ngươi giết ta đi.

Phục Hào thà chết không làm theo.

Qua một hồi ngã giá, không thể không kết thúc. Cuối cùng, Phục Hào cũng bị bức đưa ra một bình rưỡi Huyết Viêm Phong Mật một cách đau khổ cho Lâu đại nhân. Lâu đại nhân, kẻ thu lợi, bộ dạng đắc ý, còn Phục Hào thì trong lòng đau đớn chết đi được.

Lâu đại nhân mở nút bình, khẽ ngửi mùi vị Huyết Viêm Phong Mật, bộ dạng rất là hưởng thụ, miệng lại nói:

- Tốt. Bây giờ bàn chính sự, không cần ta phải nói nhiều. Biết bao nhiêu nói bấy nhiêu.

Phục Hào trong tâm bất lực nghĩ *"Hây a, hai năm gần đây sự việc rốt cuộc là như thế nào, Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ hai phía đều cho người đến tìm ta. Lẽ nào ta đã nổi tiếng thế sao? Dù sao thu hoạch cũng không ít."*

Trên thực tế, Đằng đại nhân và Lâu đại nhân này, trong hai năm vừa qua mới tìm đến Phục Hào, sai Phục Hào làm việc cho họ. Khiếp sợ trước vũ lực cường đại của hai vị cao thủ, Phục Hào đáng thương chỉ còn biết cam tâm làm việc cho họ.

Thêm vào đó, Đằng đại nhân và Lâu đại nhân mỗi lần trước khi tới đều rất lặng lẽ. Không để người khác phát hiện.

Trải qua một lúc đàm thoại, Lâu đại nhân cũng đã thu được những sự tình mà mình muốn biết. Bất quá Lâu đại nhân rõ ràng so với Đằng đại nhân hẹp hòi hơn một ít. Cuối cùng chỉ thưởng công cho một mẩu thượng phẩm linh khí, điều này không thể không khiến Phục Hào chửi thầm.

Nhìn Lâu đại nhân rời khỏi. Phục Hào lúc này mới ngầm thở mạnh một hơi.

"Còn tốt, may mà ta nhanh trí, lúc đó đem chín bình Huyết Viêm Phong Mật nói thành ba bình" Phục Hào trong tâm tự đắc.

Phục Hào lúc này bị kẹp giữa các thế lực đang bung ra. Ngày ngày trôi qua đều kinh hoàng khiếp sợ. Nhưng mà thu hoạch cũng không ít.

Phục Hào không biết rằng, thế lực nhỏ như tám đại động phủ thì Bích Thủy Phủ, Thanh Long Cung và Cửu Sát Điện chẳng coi vào đâu, bình thường chưa từng đưa gian tế vào. Như Thanh Long Cung, cùng lắm cũng chỉ đưa gian tế vào Cửu Sát Điện và Bích Thủy Phủ mà thôi.

Ngay cả Cửu Sát Điện, đối với tám đại động phủ dưới trướng,

cũng không thèm lưu ý.

Hai năm trước Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ đã phát hiện Bát điện hạ của Cửu Sát Điện đã rời khỏi Cửu Sát Điện. Tuy bề ngoài nói là đã bế quan nhưng Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ đưa gián điệp vào Cửu Sát Điện đâu chỉ một năm, hai năm.

Tuy nhiên Địch Đồng hành tung quỷ bí, Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ rất khó tra xét xem Địch Đồng muốn làm cái gì.

Nhưng mà Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ cũng không quá chú ý. Một tên điện hạ của Cửu Sát Điện ra ngoài bí mật hành sự tuy cần phải theo dõi nhưng cũng không cần quá coi trọng. Có điều sau đó bọn họ nhận được một tin tức từ nội bộ của Cửu Sát Điện *"Tám vị điện hạ của Cửu Sát Điện tại chỗ cất giấu Linh Hồn Ngọc Giản tỏ ra vô cùng phẫn nộ."*

Thêm vào đó việc tam vị điện hạ rất nhanh lập tức li khai rời Cửu Sát Điện. Hai tin tức này khiến bọn họ suy ra *"Bát điện hạ"* đã chết.

Lúc này, Thanh Long Cung và Bích Thuỷ Phủ mới nhận thấy chuyện Bát điện hạ bí mật li khai Cửu Sát Điện lúc ban đầu không đơn giản. Lập tức bắt đầu coi trọng trở lại, thậm chí còn phái xuất Đằng đại nhân và Lâu đại nhân hai đại siêu cấp cao thủ hành sự.

Đằng đại nhân và Lâu đại nhân không hẹn mà cùng tìm tới Phục Hào.

Giữa tam đại siêu cấp thế lực có sự tranh đoạt, tám đại động phủ dưới trướng Cửu Sát Điện cũng minh tranh ám đấu. Cự Giáp động phủ, nơi gần Xích Huyết động phủ nhất, trăm năm trước đã cài đặt không ít gian tế bên trong Xích Huyết động phủ. Như quả bàn luận ai hiểu rõ nhất sự tình của Xích Huyết động phủ thì không thể nghi ngờ chính là động chủ Cự Giáp động phủ.

Tự nhiên, Phục Hào lúc này lập tức nhận được sự quan tâm chú ý của tam đại thế lực. Địch Thanh thường liên hệ với hắn thông qua việc truyền tin.

Đằng đại nhân và Lâu đại nhân bình thường cũng liên hệ với hắn bằng cách truyền tin. Chỉ là lần này họ biết ba vị điện hạ sắp tới Cự Giáp động phủ. Tới Cự Giáp động phủ cũng có nghĩa là sắp tới Xích Huyết động phủ. Đằng đại nhân và Lâu đại nhân đương nhiên phải đầu tư cho Phục Hào.

Thanh Long Cung không hổ là đệ nhất trong tam đại thế lực. Cung chủ Thanh Long Cung thật không thẹn được mệnh danh là đệ nhất cao thủ trong hải ngoại tu chân giới, chi ra so với Bích Thủy Phủ khoáng đạt hơn nhiều.

***

- Tần Vũ, nói thật, cờ vây chàng hầu như không biết gì. Còn cờ tướng là do chàng dạy ta. Chàng xem, chiếu tướng này.

Lập Nhi liền di động quân *"Mã"*.

Tần Vũ tức thì ngơ ngẩn, quân tướng của hắn tuy vẫn có thể đi thêm một nước nữa nhưng Tần Vũ lại nhìn thấy một quân *"Mã"* khác của Lập nhi đã đứng chực sẵn. Hắn căn bản không còn nước để đi, đi cũng chết.

- Lập Nhi, nàng lại thắng rồi.

Tần Vũ bất lực nhận thua.

Tần Vũ trong tâm cũng bất lực nghĩ *"Trách ta được sao? Lần nào sau trăm nước cũng bị giết tướng. Khoảng cách quá lớn à. Dự tính được cả trăm nước thì tốt nhất hãy cho ta chút thể diện đi."*

Tần Vũ cùng Lập Nhi chơi cờ vây, nhận thấy một nước cờ của

Lập Nhi có khi phải tới cả trăm nước sau mới phát huy tác dụng, trong tâm Tần Vũ rất ngán ngẩm, cô nàng Lập Nhi này khả năng tính toán thật quá mạnh, có lẽ có bao nhiêu cách đều tính hết cả rồi?

Liền bị bức nhận thua.

Song Tần Vũ là nam tử Tần gia tất nhiên không vui vẻ gì khi nhận thua, vì thế hắn đề nghị chơi *"Cờ Tướng"*. Lập Nhi căn bản không hiểu Cờ Tướng, Tần Vũ thì lại chơi xấu, nhiều quy tắc của Cờ Tướng không chịu nói rõ, đều là Lập Nhi đánh một nước, Tần Vũ nói một nước.

Sau đó... Tần Vũ thắng ván đầu.

Sau một ván, Lập Nhi mới miễn cưỡng hiểu quy củ chơi Cờ Tướng.

Ván thứ hai, Tần Vũ rõ ràng cảm thấy rằng Lập Nhi thực lực đột nhiên tăng cao, dựa vào tích luỹ nhiều năm nay, thêm vào ở tại Vân Vụ Sơn Trang đã xem không ít kì phổ, cuối cùng nỗ lực thắng ván thứ hai. Tuy thế...

Từ ván thứ ba trở đi, Tần Vũ về sau không còn thắng nữa.

Tôn nghiêm của một nam nhân tất cả đều không còn. Tần Vũ tự nhận thông minh, kể cả phụ vương Tần Đức của hắn muốn chơi cờ tướng thắng hắn cũng không dễ dàng. Thế nhưng Lập Nhi lại cực kì nhàn nhã, sau mỗi lần kết thúc ván cờ Tần Vũ lại phát hiện bố cục của Lập Nhi càng nghiêm cẩn hơn.

- Tần Vũ, đừng quá chán nản. Kì thật thực lực của chàng...

Tần Vũ liền nhìn về phía Lập Nhi.

- ... thực sự chỉ kém chút thôi.

Tần Vũ trong tâm không khỏi có chút sầu khổ, thực ra trong lòng Lập Nhi muốn nói là Tần Vũ chơi cờ rất kém, nhưng cuối cùng lại có chút lưu tình. Lập Nhi nhìn dáng vẻ của Tần Vũ lập tức nói như một lão sư:

- Thực lực yếu thì phải chăm chỉ học tập, lát nữa ta phải chơi một ván với Lan thúc, chàng nhớ xem cho kỹ.

Đã hơn nửa năm, Tần Vũ thường xuyên cùng Lập Nhi chơi cờ, cũng thường xuyên chịu thua.

- Được.

Tần Vũ cười nói, thực tế đối với việc thắng thua khi chơi cờ hắn không quá coi trọng, Tần Vũ thích nhìn dáng vẻ của Lập Nhi lúc chơi cờ, có như vậy hắn mới cảm nhận được sự yên tĩnh trong lòng. Hốt nhiên Tần Vũ nghiêm túc nói:

- Lập Nhi có việc này muốn nói với nàng.

Lập Nhi cười nói:

- Việc gì vậy a?

- Ngày mai ta chuẩn bị rời khỏi đây, ta phải quay về Xích Huyết động phủ rồi.

Thực tế Tần Vũ đã phải về từ lâu rồi, nhưng hắn cứ trì hoàn mãi, cho đến lúc này hắn biết rằng người của Cửu Sát Điện một hai tháng nay lúc nào cũng có thể quay lại, hắn phải quay về.

Lập Nhi khẽ run, hơn nửa năm nay cùng Tần Vũ mỗi ngày chơi cờ, Tần Vũ muốn rời đi một thời gian, trong tâm nàng thật sự có chút không muốn.

- Vậy khi nào bọn chàng làm xong việc rồi, rảnh rỗi phải thường xuyên tới thăm ta. Sau khi về, chàng cũng phải nghiên cứu tỉ mỉ về kỳ nghệ đi.

Lập Nhi lại rất nhanh cười nói.

Tần Vũ gật đầu.

- Nhất định!

Tần Vũ khẳng định nói.

Chương 133

Tam Sát Lâm Môn

Tại cốc khẩu, Lan thúc, Lập Nhi và đệ nhất tu yêu giả trong cốc - Yến Tử đều đến tiễn Tần Vũ. Lần này đã lưu lại trong cốc hơn nửa năm trời, Tần Vũ lại cảm giác được Lưu Tinh Lệ trong mình phát ra một lượng nhiệt lưu tăng gấp hai, ba lần.

Cũng giống như lần trước đến đây, khi xuất cốc lại khôi phục trạng thái bình thường. Hơn nửa năm nay, Tần Vũ rất hay được nghe Lập Nhi chơi đàn, tâm cảnh cũng tăng lên không ít, linh hồn đương nhiên lại càng mạnh mẽ hơn, đã đạt tới đỉnh điểm cảnh giới Đổng Hư tiền kỳ, thời khắc này có khả năng lại đột phá lần nữa.

- Mọi người đừng tiễn nữa, việc của Xích Huyết động phủ cũng không phải tính toán nhiều, đợi khi xong việc, ta sẽ lại đến thăm mọi người mà. Dù sao thì từ đây tới Xích Huyết động phủ cũng gần thôi.

Gần trăm vạn dặm đường, cũng phải đạt tới cảnh giới của Tần Vũ mới có thể cảm thấy là không xa.

- Đúng là không xa. Khi không bận việc gì ta cũng sẽ tới thăm chàng. Chàng cũng phải chịu khó nghiên cứu kỳ nghệ (nghệ thuật chơi cờ) hơn đi, đừng để lần sau lại bị ta dễ dàng đánh bại như vậy nữa!

Lập Nhi tươi cười nói. Với Phi Độn Thuật thần kỳ của Lập Nhi, trăm vạn dặm đó đương nhiên nàng có thể vượt qua dễ dàng.

Tần Vũ nghe thấy hai từ *"kỳ nghệ"* thì không khỏi đau đầu, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười:

- Đương nhiên rồi! Lập Nhi, kỳ thật, không phải ta chơi cờ quá tồi mà chính là tài chơi cờ của nàng quá… bất bình thường thôi.

Lập Nhi nghe thế cũng có chút giận dữ, nhưng cũng chỉ là xấu hổ mà giận thôi. Thời gian qua, Tần Vũ vẫn thường hay trêu chọc nàng, làm sao nàng không giận cho được. Nhưng ngược lại, Tần Vũ lại rất thích bộ dạng giận dữ, e thẹn của nàng.

- Tiểu Vũ!

Lan thúc cất tiếng.

Từ sau khi trở về đây hơn nửa năm trước, Tần Vũ đã cùng Lan thúc đàm đạo nhiều. Lan thúc cũng đã dần thay đổi, thái độ đối với Tần Vũ cũng đã khác. Ông đã không còn gọi chàng là Tần Vũ, mà lại như một trưởng bối, gọi chàng bằng Tiểu Vũ. Tần Vũ đương nhiên là không có ý kiến gì.

- Ngươi có nhớ ta đã đưa cho nhà ngươi khối Truyền Tấn lệnh đó chứ. Ta vẫn còn một câu muốn căn dặn.

Lan thúc nghiêm sắc nói, nhưng rồi lại cười lớn:

- Đừng quản nhiều chuyện quá, cứ ở ngoài xông pha cho tốt. Nội cốc là nơi yên ổn, tĩnh tại, nhưng lại không thích hợp với người trẻ tuổi, mới bắt đầu cuộc sống như ngươi.

Tần Vũ gật đầu:

- Lan thúc, ta nhớ rồi.

- Tần Vũ đại ca, lần sau tới nhớ mang quà cho Yến Tử và Kim tỷ tỷ nhé, và quan trọng nhất là quà cho Lập Nhi tỷ tỷ đấy.

Yến Tử đứng bên cười trêu chọc.

Tần Vũ gật đầu, khi quay nhìn những người trong cốc, ánh mắt lại dừng lại chỗ Lập Nhi lâu hơn một chút.

- Mọi người không cần tiễn nữa. Hẹn gặp lại.

Tần Vũ nói xong liền ngự Diễm Sí kiếm, hóa thành một đạo lưu quang hướng về phía Xích Huyết động phủ. Các tu yêu giả quay vào trong cốc rồi, Lập nhi vẫn đứng nhìn Tần Vũ ly khai, tâm tình có chút thất vọng.

- Lập Nhi tỷ tỷ, vẫn còn chưa thôi nhìn theo ư*?*

Yến Tử đứng bên này trêu, bên kia Tiểu Kim thấy thế cũng cười.

Lập Nhi lập tức lấy lại bộ dạng như cũ.

- Hừ, hai tên nha đầu ngươi quả nhiên dám chọc ta. Tần Vũ đi rồi, không có ai chơi cờ với ta nữa, được rồi, hai ngươi thế vào đó nhé.

Lập Nhi phất tay, Yến Tử và Tiểu Kim bỗng nhiên không thể cử động được nữa. Lập Nhi chuyển thân quay về nội cốc, Yến Tử và Tiểu Kim cũng lơ lửng trôi theo phía sau.

Chỉ một chiêu này thôi, Tần Vũ mà thấy cũng đã phải ngẩn người rồi.

Đó mà là thực lực của Kim Đan kỳ tu chân giả sao?

- Lập Nhi tỷ tỷ! Tỷ đại nhân đại lượng đi mà, là bọn muội sai rồi. Bọn muội không biết chơi cờ đâu. Cái thứ đó rắc rối lắm, chỉ khiến

người ta đau đầu thôi.

Yến Tử không động đậy được tay chân nhưng cái miệng lại cứ liến thoắng không ngừng. Tiểu Kim, cùng chung số phận, cũng không ngừng van xin.

- Các ngươi không biết chơi ta vẫn có thể dạy mà. Cờ tướng cũng là do Tần Vũ dạy cho ta, giờ không phải là ta đã trò giỏi hơn thầy rồi sao?

Lập Nhi hi hi cười, một chút cũng không quan tâm đến sự van nài của Yến Tử và Tiểu Kim.

Cốc khẩu.

Lúc này chỉ còn Lan thúc còn ở lại cốc khẩu. Lập Nhi và mọi người đều đã trở lại cốc. Nghe đoạn đối thoại của Lập Nhi và bọn Yến Tử, gương mặt Lan thúc cũng phải điểm một nụ cười.

Lan thúc nhìn về hướng Tần Vũ đã đi, khẽ nói một mình:

- Ta cứ để Lập Nhi và Tiểu Vũ bên nhau như thế có phải là sai không? Có lẽ hồi đó ta không cùng chết với nàng, lại tiếp tục sống qua ngày đoạn tháng thế này cũng là sai phải không?

- Nếu lại cho ta cơ hội một lần nữa…

Lan thúc than khẽ:

- Có lẽ ta có thể chọn cách khác, cho dù cách đó có là tư lộ đi nữa. Mỗi người đều phải tự chọn đường đi cho riêng mình. Tiểu Vũ hắn đã đi theo con đường đó, ta cũng chẳng thể áp đặt hắn được.

Lan thúc nói xong, thân thể như tan vào hư không, trong chốc lát đã về đến trong trúc phòng. Đó chính là Thuấn Di trong truyền

thuyết.

o0o

Tại Xích Huyết động phủ.

- Hả?

Đứng bên ngọn giả sơn bên ngoài động khẩu dẫn vào mật thất dưới lòng đất, Tần Vũ chợt biến sắc, lập tức hướng về phía lính tuần canh phía xa gọi lớn:

- Các ngươi lại đây!

Tiểu đội tuần canh hộ vệ nghe thấy Tần Vũ ra lệnh liền vội chạy đến rồi lập tức quỳ xuống:

- Bái kiến động chủ!

- Nói ngay, mật thất dưới đất đã sửa lại lúc nào mà thành ra thế này?

Tần Vũ hỏi đội trưởng tiểu đội tuần canh hộ vệ, ngữ khí thậm chí có chút tức giận.

Tiểu đội trưởng đó tức thì thất kinh:

- Dạ, quãng nửa năm trước. Nhị động chủ nói khu mật thất dưới đất này ban đầu đã bị đại chiến phá hỏng nên lệnh cho hộ vệ tiến hành làm mới lại.

Nhìn Tần Vũ sa sầm nét mặt. Tiểu đội trưởng hộ vệ nói thêm:

- Động chủ, khu mật thất dưới đất đó đúng là đã hư hỏng cả rồi.

Chắc là Nhị Động chủ nhìn không thuận nhãn nên mới lệnh cho bọn thuộc hạ xây lại.

Tần Vũ đành chịu, không còn biết phải làm sao.

Đây là chiến trường giữa Tra Hồng và Địch Đồng. Chỉ cần là cao thủ thì có thể căn cứ vào những dấu tích lưu lại từ trận chiến mà phần nào đoán định được tình hình. Tần Vũ lúc đầu đã dự định lưu lại những vết tích chiến đấu đó để khiến người của Cửu Sát điện ngộ nhận mà có những phán quyết có lợi cho mình.

Thế nhưng bây giờ, vì đã được xây dựng lại, bề mặt dưới đó sớm đã trở lại bằng phẳng. Xây dựng xong mật thất mới thì những vết tích trước đây hoàn toàn biến mất.

- Được rồi, các ngươi đi đi.

Tần Vũ không còn cách nào khác, đành khoát tay nói.

- Thuộc hạ xin cáo lui.

Chúng hộ vệ cung kính lui ra. Tần Vũ trong lòng cảm thấy không ổn. Những dấu vết đó đều đã không còn, nếu người của Cửu Sát điện đến điều tra, nhìn chiến trường không còn vết tích gì thì chắc chắn sẽ rất giận dữ, muốn đối phó cũng vô cùng khó khăn.

Không có dấu tích chiến trận, người của Cửu Sát điện chắc chắn sẽ quay sang chất vấn Hộ pháp và Hộ vệ của Xích Huyết động phủ, không biết chừng sẽ hỏi ra được những điều bất lợi cho mình.

- Những Hộ vệ và Hộ pháp đó cần phải biết cái gì nên nói, cái gì không.

Tần Vũ cũng chỉ có thể trông mong như vậy chứ đâu thể trực tiếp nói với những hộ vệ đó nên hay không nên nói cái gì. Tất cả cứ để lại giải quyết sau vậy.

Tần Vũ đột nhiên bật cười.

- Quản nhiều chuyện thế làm gì cơ chứ. Hi vọng là Cửu Sát điện đừng quá đáng quá. Bằng không mà đụng chạm đến ta thì huynh đệ ta cũng có thể đại sát một trận thống khoái thôi.

Tần Vũ rời khỏi ngọn giả sơn, quay về Lôi Sơn Cư.

Rảnh rỗi không có việc gì, cứ ở Lôi Sơn Cư đọc sách cũng tốt.

o0o

Cự Giáp động phủ.

Phục Hào phì nộn, trắng nõn, hớn hở hở cúi mình hỏi:

- Ba vị điện hạ, Phục Hào đã chuẩn bị chỗ nghỉ. Ba vị điện hạ có cần nghỉ ngơi đêm hay lại đi ngay? Từ đây tới Xích Huyết động phủ cũng rất gần.

Địch Loan cau mày.

Địch Thanh liền cười nói với Phục Hào:

- Phục Hào, ta rất vừa ý với hồi đáp của nhà ngươi. Được rồi, hảo ý của ngươi chúng ta ghi nhận. Bọn ta còn có việc quan trọng nên không nghỉ lại được.

Nói xong, Địch Loan, Địch Thanh, Địch Tiền ba người liền rời khỏi Cự Giáp động phủ.

Nhìn thấy ba vị điện hạ rời đi, Phục Hào lấy Truyền Tấn lệnh

ra, tính toán một chút rồi dùng linh thức nhập vào đó cuộc đối thoại vừa nãy với ba vị Điện hạ, sau đó lần lượt truyền tới Đằng Đại và Lâu đại nhân.

- Ha, một người làm cho hai người ăn, đúng là không tồi. Có điều… rốt cuộc cái gã Lưu Tinh đó là ai chứ? Xuất hiện thì thần bí, không những thế, Bát điện hạ và Tra Hồng đều đã chết. Nếu quả thật có liên quan cái chết của hai người đó thì có thể thấy tên Lưu Tinh này là một nhân vật nguy hiểm đây. Không nên đụng vào, không nên đụng vào.

Phục Hào khẽ than, sau đó đảo người quay về chỗ ở của mình.

Vì ba vị Điện hạ không ở lại động phủ nên Phục Hào chẳng có gì phải bận tâm, cứ thế mà hưởng thụ cuộc sống.

Xích Huyết động phủ

Thân khoác trường bào màu tím, ba người xuất hiện ngoài đại môn của Xích Huyết động phủ. Đó không phải ai khác mà chính là Địch Tiến, Địch Thanh và Địch Loan. Ba người này vốn không hề thông báo trước cho Xích Huyết động phủ, cứ thế đột ngột tới trước cửa động phủ.

Ba người nhìn đại môn của Xích Huyết động phủ, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, sát khí kinh người.

- Các người là ai?

Hộ vệ trấn giữ cửa Xích Huyết động phủ cũng không dám bá đạo như thường lệ. Ba vị đại hán trước mắt toàn thân tràn đầy sát khí khiến bọn chúng e sợ, hỏi vậy cũng cho thấy bọn chúng đã có sự úy kỵ.

- Gọi Lưu Tinh Động chủ của các ngươi ra gặp ta.

Địch Thanh lạnh lùng quát.

Hộ vệ đó liền biến sắc, lập tức nói:

- Ba vị có lẽ là cao thủ, có điều, Động chủ Xích Huyết động phủ của chúng ta không phải cứ nói gặp là gặp được. Các vị còn muốn Động chủ đích thân ra gặp thì có phần hơi quá đáng đó.

Địch Loan quay sang nhìn tên hộ vệ đó. Nếu là trước đây, hắn là hắn sẽ khen tên lính đó là trung thành với Động chủ, nhưng lần này đến Xích Huyết động phủ, cả ba vị điện hạ này đều mang theo trong lòng sự thống khổ và cừu hận vì cái chết của huynh đệ mình có liên quan tới Xích Huyết động phủ.

- Cút ngay!

Địch Loan lạnh lùng quát, tung chân đá một cái. Tên hộ vệ đó muốn tránh, nhưng mắt hoa lên một cái đã bị đã bay đi.

- Ha ha… tám trăm dặm thủy vực này là phạm vi quản hạt của Xích Huyết động phủ của ta, ba ngươi dám làm loạn ngay trước cổng Xích Huyết động phủ, có vẻ hơi ngạo mạn quá rồi đó!

Tần Vũ, thân mặc trường bào màu đen, xuất hiện tại đại môn Xích Huyết động phủ.

Những hộ vệ đó nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện vội cúi hô:

- Bái kiến Động chủ.

Bọn Địch Loan ba người mắt đều sáng lên, cùng nhìn chằm chặp vào Tần Vũ.

- Ngươi chính là Động chủ?

Địch Loan hỏi.

Tần Vũ gật đầu xác nhận:

- Phải, ta chính là Động chủ Xích Huyết động phủ. Ba vị khí độ bất phàm, công lực cũng cực kỳ cao thâm, nhưng trước cửa Xích Huyết động phủ mà cuồng ngạo như vậy, về nghi lễ mà nói, là hơi quá đáng. Ba vị nên biết là Xích Huyết động phủ trực thuộc Cửu Sát điện. Coi thường Xích Huyết động phủ của ta được nhưng không dễ coi thường chín vị Điện hạ đâu.

Ngay đến Địch Tiến cũng không khỏi đờ người ra.

Ba vị điện hạ của Cửu Sát điện đứng ngay trước mặt mà cái tên Lưu Tinh đó cũng không biết. Ba người Địch Tiến bọn hắn làm sao không thể thấy buồn cười chứ.

"Sao ta lại có thể không biết các ngươi chính là ba Điện hạ của Cửu Sát điện chứ, trường bào tím vốn là đặc trưng cho bọn ngươi kia mà."

Tần Vũ thầm nghĩ, hắn vốn chỉ giả vờ không biết mà thôi. Tần Vũ cao giọng quát:

- Ba vị, có việc gì thì cứ nói, ta không có thời gian lãng phí với ba vị.

Địch Loan rút từ trong ngực ra một khối linh bài.

Cửu Sát Hắc Lệnh!

Tần Vũ biến sắc, ấp úng nói:

- Các vị, các vị là…

Địch Thanh lạnh lùng đáp:

- Phải, bọn ta chính là ba vị Điện hạ của Cửu Sát điện, ngươi không phải muốn để Cửu Sát điện gây khó dễ cho chúng ta sao?

Địch Thanh, Địch Loan và Địch Tiền đều nhìn như muốn cười nhạo Tần Vũ.

Tần Vũ lúng túng nói:

- Ba vị Điện hạ, thuộc hạ Tần Vũ, còn gọi là Lưu Tinh, vừa mới đảm nhận vị trí Động chủ chưa lâu, chưa biết rõ chín vị Điện hạ, vạn mong ba vị lượng thứ.

Tần Vũ hiện tại không muốn đối mặt đấu với người của Cửu Sát điện nên đương nhiên thái độ rất mực cung kính.

Nhìn bộ dạng lúng túng, sợ hãi của Tần vũ, Địch Loan cười khẩy nói:

- Được rồi! Đừng nói mấy lời thừa nữa! Hãy gọi động phủ Hộ pháp của ngươi cùng với Hộ vệ đội trưởng và Phó Động chủ, tất cả tập trung đến đại điện. Ta có việc quan trọng cần hỏi các ngươi.

Ba đại Điện hạ của Cửu Sát điện mới đến đã triệu tập tất cả mọi người, xem ra không có chút thiện ý nào cả.

- Ba vị Điện hạ xin đợi ở đại điện một lúc. Các đại Hộ pháp, Hộ vệ đội trưởng và nhị đệ, tam đệ của thuộc hạ sẽ đến ngay lập tức.

Tần Vũ nói xong liền quay sang đám hộ vệ nghiêm giọng ra lệnh:

- Chúng hộ vệ nghe lệnh! Truyền cho các đại Hộ pháp, các Hộ vệ

đội trưởng, cùng với Nhị Động chủ, Tam Động chủ mau chóng tập hợp tại đại điện.

- Dạ!

Hàng trăm hộ vệ đang đứng xung quanh đồng thời quỳ xuống, cung kính đáp.

Sau đó, những hộ vệ này lập tức chạy đi truyền lệnh.

- Nhị Động chủ, Tam Động chủ?

Địch Loan cau mày hỏi.

Tần Vũ cười, giải thích:

- Điện hạ, đó là nhị đệ và tam đệ của thuộc hạ. Bọn huynh đệ thuộc hạ tình cảm rất tốt nên không phân cao thấp. Cũng giống Cửu Sát điện chư vị Điện hạ, thuộc hạ không lập Phó Động chủ mà lập ra Nhị Động chủ và Tam Động chủ.

Bọn Địch Tiến ba người nghe Tần Vũ nói thế thì trong tâm cũng có chút thay đổi thái độ đối với Tần Vũ.

Chính huynh đệ bọn họ tình cảm cực kỳ tốt nên cũng có đánh giá tốt hơn về người coi trọng tình cảm huynh đệ như Tần Vũ. Có điều, nghĩ tới cái chết của Bát đệ rất có khả năng liên quan tới kẻ trước mắt, chút hảo cảm của họ với Tần Vũ mới nảy sinh cũng tiêu biến hết.

Địch Loan hờ hững hỏi:

- Tần Vũ Động chủ, ngươi đã tu luyện được công pháp gì vậy, không những không để lộ chút khí tức nào mà ngược lại còn thôn phệ cả khí tức xung quanh thế? Tại sao không tạm dừng công pháp đó lại

để bọn ta có thể thấy được Động chủ đã đạt tới cảnh giới nào?

Tần Vũ không chịu thua nói:

- Ba vị điện hạ! Công pháp này của thuộc hạ một khi đã tu luyện sẽ bám rễ sâu vào đan điền, không có lúc nào ngừng lại. Trừ phi… thuộc hạ bị giết chết thì nó mới chịu dừng thôi.

Ý tứ của Tần Vũ đã rất rõ ràng. Muốn ta đình chỉ Bắc Minh để xem thực lực của ta ư, đùng hòng!

Địch Loan gật đầu nói tiếp:

- Phải rồi, Tần Vũ Động chủ, nghe nói ngươi chỉ một kiếm đã sát tử Thanh Huyền lão quy. Lão rùa già đó đã đạt đến Đỗng Hư tiền kỳ, xấp xỉ Tra Hồng, xem ra thực lực của Động chủ đã vượt xa Tra Hồng. Vậy sao ban đầu Tần Vũ Động chủ lại cam tâm tình nguyện làm hộ pháp cho Tra Hồng vậy?

Địch Loan chăm chú nhìn thẳng vào mắt Tần Vũ, chờ câu trả lời của Tần Vũ.

Tần Vũ im lặng.

Địch Loan trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo. Không khí giữa Tần Vũ và ba vị Điện hạ bỗng như ngưng đọng lại.

Chương 134

Vô Ngôn Đích Thẩm Vấn

Công lực của Tần Vũ đã vượt qua Tra Hồng nhưng lại cam tâm tình nguyện làm Hộ pháp của Xích Huyết động phủ, chỉ là bộ hạ của Tra Hồng, một chuyện khó giải thích như thế đương nhiên khiến ba vị điện hạ nảy sinh nghi ngờ với Tần Vũ. Thậm chí cả ba còn hoài nghi Tần Vũ nếu không phải là người của Thanh Long Cung thì cũng là người của Bích Thủy Phủ, lại ngờ rằng mục đích của Tần Vũ chính là vì Cửu Kiếm chí bảo.

- Tần Vũ động chủ sao lại không nói gì thế?

Địch Loan nhìn Tần Vũ cười lạnh, Địch Thanh và Địch Tiến hai người cũng nhìn Tần Vũ chăm chú, ý chừng chỉ chờ Tần Vũ trả lời không thỏa đáng sẽ lập tức bắt lại.

Tần Vũ than:

- Ba vị điện hạ, chuyện đơn giản như vậy cũng phải hỏi sao, chẳng lẽ với trí tuệ của ba vị điện hạ lại không thể nghĩ ra ư?

Tần Vũ hỏi ngược lại khiến ba anh em Địch Loan sửng sốt.

- Ba vị điện hạ, trong phạm vi thủy vực này, thuộc hạ là kẻ chẳng có thanh danh gì. Với kẻ chẳng có tiếng tăm gì như thuộc hạ, nếu nghĩ đến việc tự nhiên đoạt vị, có thể thấy sẽ có không ít người bất phục.

Tần Vũ miễn cưỡng giải thích.

Địch Loan nói ngay:

- Kẻ mạnh thì ở trên, ngươi giết Tra Hồng rồi còn ai dám phản kháng chứ?

Tần Vũ lập tức trả lời:

- Điện hạ, ngài nói giết Tra Hồng ư? Tra Hồng tuy chỉ là một người, nhưng hắn có nhiều hộ pháp như vậy, nếu muốn giết hắn cũng phải giết không ít hộ pháp giỏi, đến khi ta lên làm động chủ không phải chính thuộc hạ đã tự chặt đứt tay mình sao? Chưa kể… lúc đó thuộc hạ chưa có được thực lực như hiện nay.

- Ồ?

Địch Loan nhìn Tần Vũ, vẻ nghi ngờ.

Tần Vũ cười nói:

- Ba vị điện hạ cứ tra hỏi cẩn thận một lượt là biết ngay. Khi đã vào Xích huyết động phủ, thuộc hạ đã từng nhiều lần bế quan, mỗi lần công lực đều đại tiến. Trước đó thuộc hạ tịnh chưa hề chiến thắng được với thực lực của Tra Hồng, nhưng sau khi bế quan, thuộc hạ đã có đủ sức mạnh đánh bại Tra Hồng.

Mát Địch Loan lé lên một tia lạnh lẽo:

- Vậy ngươi bế quan trước hay sau khi Tra Hồng chết?

Địch Loan sắc giọng hỏi.

Địch Loan, Địch Tiến và Địch Thanh đều phát hiện ra vấn đề trong câu trả lời của Tần Vũ. Nếu đúng công lực của Tần Vũ tăng lên trước khi Tra Hồng chết thì không có vấn đề gì, nhưng nếu sau

khi Tra Hồng chết công lực của Tần Vũ mới gia tăng thì rất có khả năng đã giết chết Tra Hồng.

- Trước đó! Tần Vũ khẳng định.

- Ngươi chắc chắn như vậy?

Địch Loan lạnh lùng hỏi:

- Bịa đặt cũng không được đâu, sau đây chúng ta có thể sẽ tra hỏi một người bất kì, mọi người đều có thể"

Tần Vũ cười:

- Điện hạ có thể tra hỏi bất cứ ai. Đã gần trăm năm nay, Tra Hồng dành phần lớn thời gian để bế quan. Cái ngày mọi người phát hiện ra cái chết của Tra Hồng mới bắt đầu thảo luận lựa chọn động chủ mới. Sau đó chúng thuộc hạ tỉ thỉ, thuộc hạ đã đả bại Đằng Tất.

- Thuộc hạ hiểu là ba vị điện hạ nghi ngờ thuộc hạ đã giết chết Tra Hồng rồi lại thôn phệ Nguyên Anh của hắn. Có điều, nếu quả thật thuộc hạ đã giết chết Tra Hồng, muốn thôn phệ Nguyên Anh của hắn cũng phải mất ít nhất một ngày. Nhưng hôm đó thuộc hạ đã cùng tỉ thí với Đằng Tất, nếu thật sự đã giết Tra Hồng thì cũng không kịp thôn phệ Nguyên Anh của hắn.

Tần Vũ nhìn cả ba người cười:

- Tin rằng ba vị điện hạ cũng hiểu ý tứ của thuộc hạ."

Địch Loan, Địch Tiến và Địch Thanh cùng nhìn nhau, không nói lời nào.

Nguyên Anh của Đổng Hư tiền kì, muốn thôn phệ được đúng

là cần có thời gian. Nhưng mỗi ngày đều có người kiểm tra phòng chứa Linh Hồn Ngọc Giản, vì vậy, từ lúc Tra Hồng chết đến lúc được phát hiện ra, khẳng định cũng chỉ trong một ngày, thậm chí là sau khi Tra Hồng chết chẳng bao lâu. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cho dù Tần Vũ có liên tục thôn phệ cũng không có khả năng tăng được bao nhiêu thực lực.

Đột nhiên Địch Thanh lại hỏi:

- Ngươi vừa nói Tra Hồng trong vòng trăm năm trở lại đây thường hay bế quan phải không?

Tần Vũ mừng thầm, đúng như đã nghĩ, việc Bát điện hạ của Cửu Sát Điện bị giết hại tuy là chuyện quan trọng, nhưng một thanh kiếm trong Cửu Kiếm còn hấp dẫn hơn nhiều. Nếu thật sự hướng được sự chú ý của ba vị điện hạ này sang ngọc kiếm thì quả là quá tốt.

- Đó là chuyện mọi người đều rõ, không những thế, Tra Hồng còn ra nghiêm lệnh không cho bất kì ai được đến quấy rầy.

Tần Vũ rất thành thật trả lời.

Địch Thanh và Địch Loan cùng nhìn nhau.

- Lão thất, xem ra Tra Hồng đã phá được Khứ trần cấm chế trong Hắc Sắc Ngọc Hạp rồi. Một Xích Huyết Thủy Mãng đạt tới Đỗng Hư tiền kì muốn phá vỡ Khứ pháp cấm chế của tiên nhân cũng phải mất đến trăm năm công phu. Tên Tra Hồng đó quả là cũng tội nghiệp thật, phí cả trăm năm để phá được cấm chế.

Địch Thanh dùng linh thức truyền âm nói.

Bọn Địch Thanh sở dĩ cay nghiệt như vậy là vì ban đầu khi

chín huynh đệ bọn hắn lấy được Hắc Sắc Ngọc Hạp cũng phải cả chín anh em liên thủ, lại phải mất vài tháng trời mới thành công.

- Nhị ca, Lục ca, có khả năng khi Tra Hồng phá được cấm chế đó, Bát đệ đã nhân thể cướp lấy, chắc là hai người đã đại chiến, cuối cùng cả hai đều chết. Có lẽ còn có kẻ thứ ba xen vào nữa.

Địch Loan truyền âm tới Địch Thanh và Địch Tiến.

Địch Thanh và Địch Tiến cũng đồng ý cách nghĩ này.

- Có điều, hiện tại cũng không biết có phải Bát đệ bị giết ở Xích Huyết động phủ không, hay là khi đã đoạt được Hắc Sắc Ngọc Hạp, rời Xích Huyết động phủ rồi mới bị giết trên đường quay về. Địch Loan lại bắt đầu nghi ngờ, hắn có thể xác định chắc chắn còn có kẻ thứ ba chưa biết đến.

Kẻ thứ ba đó chính xác là ra tay lúc nào đây.

- Tần Vũ, Tra Hồng bị giết như thế nào? Địch Loan lại quay sang lạnh lùng hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ nghiêng đầu nói:

- Điện hạ, Tra Hồng cuối cùng làm sao mà chết thì chúng thuộc hạ quả thật cũng không rõ. Đó là bởi trận chiến lúc đó xảy ra tại mật thất trong lòng đất, nhưng khi các hộ pháp đến đó thì không còn thi thể của bất kì ai"

- Một người cũng không có ư ?

Địch Loan nhíu mày.

- Dạ đúng, một người cũng không có.

Tần Vũ khẳng định.

Làm sao có thể còn thi thể nào nữa đây? Lúc đó, Tần Vũ, vì muốn hủy thi diệt tích, đã bỏ cả hai thi thể vào Không Gian Giới Chỉ của mình, sau đó lại còn dùng chân hỏa luyện hóa bằng sạch rồi.

Bọn Địch Loan ba người lại càng thêm nghi hoặc. Hiện giờ đã có thể xác định là có một chiến trường trong mật thất dưới đất đó, chỉ là tại sao lại không có một thi thể nào chứ?

Hủy thi diệt tích ư? Ba huynh đệ chỉ có thể nghĩ đến chuyện đó.

- Đưa chúng ta xuống mật thất để xem dấu tích của trận đấu.

Địch Tiến bất ngờ quát lớn. Với thực lực của bọn họ, tuyệt đối có thể căn cứ vào dấu tích còn lại mà đại khái suy ra được một vài diễn biến của trận chiến.

Tần Vũ có chút khó xử:

- Chuyện này… cuộc chiến đó cũng đã được một năm rồi, gần nửa quần thể mật thất đã bị hủy diệt, vì vậy mật thất cũng mới được sửa sang lại, cho nên dấu tích của cuộc chiến đã không còn nữa.

- Không còn nữa ?

Địch Tiến, Địch Thanh và Địch Loan cùng nhìn Tần Vũ nghi ngờ. Bọn họ đều ngờ là Tần Vũ đã hủy chứng cứ.

- Ba vị điện hạ, hiện tại, các vị hộ vệ đội trưởng, còn có mười sáu

vị đại hộ pháp đã tập trung tại đại điện, hai huynh đệ của thuộc hạ cũng đã tới. Ba vị nếu có gì nghi ngờ có thể tra hỏi bọn họ.

Tần Vũ nhìn ba vị điện hạ thẳng thắn nói, mắt ánh lên giận dữ.

- Ba vị điện hạ không ngừng tra hỏi thuộc hạ, tựa hồ đối với thuộc hạ không hề có sự tin tưởng. Đã là như vậy, thuộc hạ cũng chẳng có cách nào cả. Ba vị điện hạ có thể tra hỏi bất kì người nào, vàng thật vốn không sợ lửa. Thuộc hạ xin lui ra trước.

Tần Vũ chẳng cần quan tâm ba vị điện hạ đó phản ứng ra sao, đi thẳng tới đại điện.

- Ơ ?

Địch Loan có chút ngạc nhiên. Hắn không thể tưởng tượng được là lúc này Tần Vũ lại có thể ngạo mạn như vậy.

- Một người bình thường, nếu đúng là hung thủ thì khi phải đối mặt với chúng ta nhất định sẽ lo lắng trong lòng, thường thì sẽ một mực cung kính đối với chúng ta. Ta có hỏi thế nào thì trả lời thế ấy, tuyệt đối không dám phản đối gì, thế mà cái tên Tần Vũ ấy lại dám cáu như vậy.

Địch Loan truyền âm nói với Địch Thanh.

Địch Thanh gật đầu nói:

- Uhm, trước hết cứ tra hỏi mấy tên kia đã rồi nói tiếp.

Địch Loan chính là thông minh quá hóa lẫn, thật là giả mà giả

lại là thật, thành thử nhiều chuyện khó mà phán đoán được.

Trên đại điện của Xích Huyết động phủ.

Vị trí trước đây Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ vẫn ngồi, giờ nhường lại cho ba anh em Địch Tiến. Anh em Tần Vũ dẫn đầu mười sáu hộ pháp cùng với các vị hộ vệ đội trưởng của Xích Huyết động phủ đứng ở dưới điện chờ nghe mệnh lệnh của ba vị điện hạ.

- Tần Vũ động chủ, thực lực của nhị đệ và tam đệ của ngươi ra sao?

Địch Thanh ngồi chính giữa quay nhìn Tần vũ hỏi.

Hầu Phí gãi đầu gãi tai, chẳng hề để ý đến ba vị điện hạ nhưng Địch Thanh chẳng hề biết. Tần Vũ sớm đã lệnh cho Hầu Phí và Hắc Vũ thu liễm khí tức, tán phát công lực bản thân. Bọn Địch Thanh đương nhiên sẽ chỉ phát hiện Hầu Phí đạt Nguyên Anh hậu kì và Hắc Vũ là Nguyên Anh trung kì thôi.

- Điện hạ, nhị đệ của thuộc hạ đã đạt tới Nguyên Anh hậu kì, thuộc Thủy Viên dị tộc, dị bẩm thiên phú, có thể sánh với một Đồng Hư tiền kì cao thủ thông thường. Tam đệ của thuộc hạ lại thuộc Ưng tộc, cực kì lợi hại, gần ngang với Kim Diễm Ưng.

Tần Vũ thay Hầu Phí và Hắc Vũ đáp.

Nghe Tần Vũ nói vậy, trong mắt ba vị điện hạ đều có ý khinh thường.

Vô luận là Hỏa Tinh Thủy Viên hay Tiểu Hắc đều là những yêu thú cực kì hiếm có. Như Lan thúc đã từng nói, trong toàn thế giới

tu yêu giả dưới đáy biển này cũng chỉ có một Hỏa Tinh Thủy Viên này mà thôi. Thêm vào đó, Hầu Phí đã thu liễm khí thế lại, ba vị điện hạ sao có thể thấy được sự bất phàm của Hầu Phí chứ. Hoàn toàn giấu đi thực lực, chỉ lộ ra một chút thì Tần Vũ mới nói được là Hầu Phí có thể đấu lại với Đổng Hư tiền kì. Sức mạnh cỡ đó thật không đáng khiến ba vị điện hạ để vào mắt.

- Hộ pháp đầu tiên xuống đến mặt thất và thấy được dấu tích của cuộc chiến thì bước lên. Địch Thanh cao giọng.

Lập tức, ba anh em Huyền Quy, Vu Đồng, Vu Phong hai người, hai xà nữ Tây Diễm, Yến Thanh, còn cả Đằng Tất và Trang Chung cùng tiến lên phía trước. Chín vị hộ pháp đứng trước ba vị điện hạ Cửu Sát Điện không hề có một điểm ngạo khí, người nào người nấy đều mười phần cung kính.

- Chúng ta sẽ dùng Linh Thức Truyền Âm để nói chuyện, mọi người không phải lo những gì mình nói bị người khác nghe được. Nhưng… các ngươi cũng không được gian dối, vì ta sẽ thẩm vấn cả chín người, có thể biết được ai trả lời có sự sai khác với những người còn lại. Nếu có hai người trả lời khác nhau thì cả hai đều phải chết.

Địch Thanh lạnh lẽo nói.

Trong lòng cả chín hộ pháp đều rúng động.

Tần Vũ nhíu mày, lập tức tiến lên một bước nói:

- Điện hạ, nếu quả trong chín hộ pháp có kẻ gian dối trong khi người khác không hề nói dối, như vậy không phải đã hại đến người đã thành thật sao?

Lúc này, Tần Vũ chí ít cũng phải vì người của mình mà ra sức

một chút.

- Tần vũ động chủ, ngươi lui xuống hay muốn chết đây!"

Địch Tiến đang nhắm mắt dưỡng thần bất thần mở lớn hai mắt, lạnh lùng quát Tần Vũ, ánh mắt tràn đầy sát ý lạnh lẽo.

- Đại ca, cái thằng cha này mạnh lắm đấy, ngay cả khi đệ tiến nhập trạng thái bạo cuồng cũng không chắc chắn thành công, cố ẩn nhẫn đi vậy.

Hầu Phí vốn tính tình bạo ngược lúc này không ngờ lại truyền tấn xoa dịu Tần Vũ, Tần Vũ đành nghiến răng lùi lại.

Địch Tiến liếc nhìn Tần Vũ rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Việc thẩm vấn người này là do Địch Loan và Địch Thanh lo liệu. Địch Tiến, là kẻ có vũ lực mạnh nhất, ở đằng sau đề phòng có chuyện gì phát sinh. Xem ra tại Cửu Sát Điện, nếu không phải Tam Nhãn lão yêu của Bích Thủy Phủ và cung chủ Thanh Long Cung đích thân đến thì muốn đối phó Địch Tiến cũng chẳng có mấy khả năng.

Trong lòng chín hộ pháp đều thấy rất căng thẳng. Không một ai dám nói dối, vì chỉ cần một người nói dối thôi

cũng có thể khiến tất cả cùng chết.

Linh thức của Địch Thanh bao phủ cả chín đại hộ pháp, nếu giữa chín hộ pháp có ngầm dùng Linh Thức Truyền Âm trao đổi với nhau, chắc chắn Địch Thanh có thể phát hiện được sự dao động trong linh thức của họ.

Thời gian cứ từng giây từng phút trôi đi, đại điện cũng càng thêm tĩnh lặng.

- Người tiếp theo.

Địch Thanh lạnh nhạt nói. Kẻ đầu tiên bị tra hỏi là Trang Chung lúc này trán đã lấm tấm mồ hôi. Tuy đã bị tra hỏi xong nhưng Trang Chung vẫn chưa coi như thoát khỏi nguy hiểm, nếu có kẻ nào trả lời bất đồng với hắn thì cả hai đều bị giết!

Thời gian tiếp tục trôi.

Lần lượt các hộ pháp đều bị thẩm vấn. Khoảng thời gian này đối với Tần Vũ thật là cực kì khó chịu đựng nổi.

- Đại ca, cái tên Cửu Sát Điện đó thật là đồ khốn, không chỉ làm cho lòng người không yên mà còn làm đệ cáu lắm rồi. Trước hết cứ dùng bổng đập chết một tên, đại ca thì giết cái tên Đổng Hư tiền kì đó, cuối cùng huynh đệ chúng ta sẽ liên thủ đánh gục cái tên mạnh nhất ấy!

Hầu Phí, đối với cái việc thẩm vấn không lời này đương nhiên rất sốt ruột, bởi vì không thể biết được Địch Thanh và Địch Loan tra hỏi những gì, cũng không biết bọn họ biết những gì.

Vừa bắt đầu, sự uy hiếp của Địch Thanh và Địch Loan đương nhiên đã có tác dụng, cả tám vị hộ pháp đã bị tra hỏi xong đều không có vấn đề gì, hiện giờ đang hỏi đến hộ pháp thứ chín, Ba Kiềm trong Huyền Quy tam huynh đệ.

- Ầm!

Địch Thanh bỗng nhiên phất tay một cái, tung ra một đạo tử quang, Ba Kiếm không chút lực đề kháng, bị đánh văng đi.

- Hừ, tên này dám nói dối.

Địch Thanh đứng phắt dậy, mục quang nhanh chóng lướt qua tám hộ pháp còn lại.

Gương mặt cả tám vị hộ pháp lúc này đều trắng bệch, Đằng Tất trong mắt thoáng có tia giận dữ:

- Điện hạ, chúng thuộc hạ tịnh không có nói láo. Nếu quả thật vì có một kẻ gian dối mà những người không hề nói dối như chúng thuộc hạ đều bị sát tử thì chúng thuộc hạ đều không thể phục được.

- Ngươi còn dám lên tiếng ư!

Địch Tiến mở choàng mắt, gầm lên giận dữ. Một luồng khí thanh ba (sóng âm) từ trong miệng Địch Tiến phóng ra với tốc độ khiến người ta kinh hãi. Đằng Tất biến sắc, toàn thân vội vã né tránh, có điều, tốc độ của luồng thanh ba đó quá nhanh, đã ầm đến đánh trúng Đằng Tất, khiến hắn bị bắn ngược ra phía sau, rơi xuống đất liền thổ ra hai bụm máu.

Đằng Tất đã bị trọng thương!

Một Tử Sát Giao Long đã đạt đến Đổng Hư hậu kì hoàn toàn có thể sánh với một tu tiên giả Không Minh kì. Chỉ mới gầm một tiếng đã khiến Đằng Tất bị trọng thương. Các hộ pháp còn lại đều tái xám mặt, họ đều hiểu rõ rằng nếu quả thật ba vị điện hạ này muốn giết họ thì họ cũng chẳng thể có chút lực phản kháng nào.

- Điện hạ!

Tần Vũ cũng phải lên tiếng, lạnh lùng nhìn ba vị điện hạ.

Địch Loan khẽ nhếch mép cười lạnh, giơ tay ngăn Địch Tiến đang phát nộ lại, nói:

- Vì Tần Vũ động chủ đã lên tiếng, được. Vừa rồi, vị hộ pháp cuối cùng đã nói lão, nhưng chúng ta sẽ không liên lụy đến tám vị hộ pháp còn lại.

Yến Thanh cùng tám hộ pháp còn lại cùng thở phào một tiếng.

Tuy nhiên, cả Yến Thanh và tám hộ pháp vốn không biết là Ba Kiếm hộ pháp căn bản không hề nói láo. Câu trả lời của hắn vốn dĩ không hề sai khác so với tám hộ pháp trước đó.

Chương 135

Cân Ngã Môn Tẩu Ba!

Người dịch: Nhiephon, MaiVanLaGa.

Trên đại điện, Ba Kiếm hộ pháp bị đánh thành toái nhục, tiên huyết chảy đầy đất. Cả đại điện Xích Huyết phủ dậy lên mùi máu tanh, còn Địch Tiến, Địch Loan, Địch Thanh ở phía trên thì như ma thần băng lãnh.

"Giống ban nãy, bây giờ ta hỏi năm mươi hộ vệ đội trưởng và bảy vị hộ pháp còn lại, hy vọng chư vị đừng nói dối, nếu không… đừng trách bọn ta". Địch Loan mỉm cười nói, song nụ cười của hắn càng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Mười sáu hộ pháp, chín đại hộ pháp đã được hỏi qua. Bảy vị hộ pháp và năm mươi đội trưởng còn lại đều có chút khẩn trương, nỗi hoảng sợ sâu trong đáy mắt vô pháp che giấu. Đặc biệt nhìn thấy tiên huyết, toái nhục của Ba Kiếm càng sợ hơn.

"Từ trái sang phải, từ trước ra sau, ngươi, lại đây!"

Địch Loan chỉ một đại hán hộ pháp trọc đầu nói, đại hán trọc đầu đó chính là một trong số hộ pháp mới chiêu nạp của Xích Huyết động, bình thường rất cuồng ngạo khí khái xác thật là một đại hán lỗ mãng, lúc này cơ nhục trên mặt lại hơi rung rung.

Trên mặt cố nặn ra nụ cười khó coi, đại hán đầu trọc bước lên phía trước.

Sau đó, Địch Loan liền tiến hành linh thức truyền âm, không ai biết Địch Loan hỏi gì, không ai biết đại hán đó trả lời ra sao. Điều này càng khiến người sắp bị thẩm vấn bên dưới tăng thêm sợ hãi.

"Ngươi, bước lên."

Địch Thanh cũng chỉ một hộ pháp bên cạnh đại hán trọc đầu ban nãy, hắn bắt đầu tra hỏi.

.....

Theo thời gian từng giây từng phút tiến hành, từng người nối tiếp bị tra hỏi, chân mày Tần Vũ càng nhíu chặt.

" Hiện tại xem ra ba tên tiểu tử Cửu Sát điện này không gấp hỏi ta việc liên quan đến Hắc sắc ngọc hạp, ngược lại tra hỏi không ngừng những hộ pháp, đội trưởng. Những hộ pháp, đội trưởng thì biết được gì, tối đa chỉ biết dạo trước có việc chiến đấu tại quần mật thất dưới đất mà thôi. Xem ra ba vị điện hạ này coi trọng cái chết của Địch Đồng hơn Hắc sắc ngọc hạp a."

Nhìn cảnh tượng Địch Thanh và Địch Loan không nề hà vất vả tiến hành tra hỏi từng người, Tần Vũ cuối cùng phát hiện được chỗ sai trong suy đoán của mình.

"Có lẽ kế hoạch ban đầu của ta có sai lầm, vì ta nhìn nhầm chín huynh đệ bọn chúng, tình cảm sâu đậm của chín huynh đệ chúng đã vượt quá sức hấp dẫn của Hắc sắc ngọc hạp". Tần Vũ đang suy nghĩ rất nhanh trong lòng.

Lúc đầu Tần Vũ tưởng rằng người của Cửu Sát điện đến chủ yếu điều tra việc cửu kiếm, Tần Vũ đã chuẩn bị sẵn lý do thoái thác, song bây giờ mới phát hiện sự chú ý của ba vị điện hạ này lại không nằm ở Hắc sắc ngọc hạp. Tần Vũ dĩ nhiên phải suy nghĩ nên ứng phó như thế nào.

Đột nhiên sắc mặt Tần Vũ chợt biến.

"Không ổn, nếu như cảm tình chín huynh đệ sâu đậm vượt quá sức hấp dẫn cửu kiếm, vậy… ta là kẻ hiềm nghi sát nhân. Tuy chúng không xác định, nhưng với tâm tính bọn chúng chắc chắn thà giết

nhầm chứ không bỏ sót."

Tần Vũ cuối cùng phát hiện ra điểm này.

Cái chết của Địch Đồng, rốt cuộc ai là hung thủ. Hiện tại không ai biết nhưng bản thân khẳng định là người đầu tiên bị nghi ngờ. Án theo tâm tính các điện hạ này tuyệt đối không bỏ qua Tần Vũ hắn.

Tần Vũ suy nghĩ trong giây lát, khóe môi hơi nhếch lên.

"Phí Phí, chút nữa bất kể phát sinh chuyện gì, đệ ẩn giấu thực lực thật tốt, ngàn vạn lần đừng xuất thủ. Mọi chuyện để ta ứng phó."

Hầu Phí trong đầu tiếp được linh thức truyền âm của Tần Vũ, tức thì cảm thấy bất diệu, vội hỏi: *"Đại ca, huynh muốn làm gì? Huynh đừng làm ẩu. muốn lên huynh đệ cùng lên, ba người chúng ta đối phó ba tên bọn chúng vẫn có chút hy vọng."*

"Đừng lo lắng, lẽ nào đệ quên lần trước ta trở về nội cốc?" Tần Vũ không chút lo lắng.

Nội cốc?

Hầu Phí lập tức trong lòng vui mừng: *"Đại ca, huynh lần trước đến nội cốc là tìm sư tôn sao?"*

*"Phí Phí, Lan thúc đã đáp ứng, nếu như gặp phải nguy hiểm, trực tiếp truyền tấn cho thúc, thúc nhất định bảo vệ chúng ta chu toàn."*Tần Vũ vừa nói xong, Hầu Phí tức thời trở nên hưng phấn, *"Quá tốt, đã có sư tôn, còn lo lắng cái rắm gì. Ai nha, chúng ta đại sát một trận rồi nói tiếp. "*

Tần Vũ truyền âm nói: *"Phí Phí, ta cũng không muốn làm phiền Lan thúc. Chúng ta chẳng có gì lo lắng cứ tận tình đùa giỡn với Cửu Sát điện bọn chúng. Chỉ cần đến phút cuối cục diện quậy lớn ra, dàn xếp không nổi mới để Lan thúc ra mặt vậy."*

"Khà khà, quá tuyệt, chi bằng trước tiên chiến với ba tên này một trận." Hầu Phí lúc này cũng không để ý.

Không ai rõ thực lực Lan thúc hơn Hầu Phí, nếu như thực lực Hầu Phí giống một khối đá, vậy Lan thúc là một ngọn núi chọc trời, hai người căn bản không cùng một cấp độ.

"Đừng gấp, Xích Huyết động phủ là căn nguyên của chúng ta, nếu như thật sự giao đấu, với thực lực ba tên trước mặt, chúng ta không chút nắm chắc, nói không chừng còn hủy đi Xích Huyết động phủ, đợi rời khỏi Xích Huyết động phủ tìm cơ hội thuận tiện rồi động thủ." Tần Vũ lập tức giao phó.

"Được, mọi chuyện nghe theo đại ca." Hầu Phí lúc này cũng an tâm.

Có sư tôn ở sau lưng còn sợ gì nữa.

Cho dù trời sập xuống cũng có sư tôn chống đỡ.

"Bất quá, tốt nhất vẫn là đừng phiền đến sư tôn, xảy ra chuyện rồi để sư tôn ra mặt có phần quá mất thể diện." Hầu Phí đột nhiên truyền âm nói.

Tần Vũ cười thầm, không ngờ Hầu Phí trời không sợ đất không sợ lại có ý niệm như thế, lập tức truyền âm nói: *"Yên tâm, với bản lĩnh chúng ta, Cửu Sát điện muốn đối phó cũng không dễ dàng gì."*

Đã phán đoán ra Cửu Sát điện rất có khả năng muốn giết mình.

Vậy đối sách Tần Vũ tự nhiên có thay đổi.

Ủy khuất cầu toàn, giả vờ đóng kịch, đối phương muốn giết mình tự nhiên không đắn đo gì, nên… hiện tại phải cải biến địa vị của mình trong lòng đối phương, thậm chí phải để chúng nhất thời không dám giết mình, dù sao… câu chuyện phải tiếp tục đùa cho đẹp.

"Muốn đùa thì phải đùa lớn chút, không biết Cửu Sát điện bọn chúng chịu đùa hay không. "

Ánh mắt Tần Vũ lạnh lẽo nhìn ba vị điện hạ phía trên.

Đột nhiên--

"Hừ, không ngờ dám nói dối, tìm chết!" Địch Thanh chợt quát một tiếng, vừa vung tay lại một đạo thanh quang bắn ra.

Hộ vệ đội trưởng bị tra hỏi sắc mặt trắng bệch. Thậm chí không xuất ra được bất kì động tác phòng ngự, Động hư kì Địch Thanh tuy chỉ phát tùy tiện một đòn nhưng hộ vệ đội trưởng chỉ Kim đan hậu kì há có thể chống đỡ nổi ?

"Bùng!"

Một trận chấn đãng, thanh quang không ngờ bị kích lui.

Chỉ thấy Tần Vũ chầm chậm thu lại quyền đầu. Ban nãy Tần Vũ đeo cực phẩm linh khí –Diễm Sí quyền sáo va chạm với phi kiếm của đối phương. Luận thực lực, Tần Vũ và Địch Thanh cách biệt không bao nhiêu, một kích tùy ý của Địch Thanh, Tần Vũ dụng tâm ngăn chặn, kết quả tự nhiên không cần nói.

Hộ vệ trưởng vốn dĩ tưởng rằng chết chắc phát hiện bản thân không chết tức thì trong lòng đại hỉ, vừa thấy trước mặt lại là Tần Vũ liền trở nên kích động.

"Động chủ, đa tạ động chủ." Hộ vệ đội trưởng kích động không ngớt nói liên tục.

Tần Vũ mỉm cười nói: *"Ngươi đứng sang một bên. Chỗ này đã có ta."* Tần Vũ nhìn ba vị điện hạ phía trên, trong mắt không chút sợ sệt.

"Tần Vũ, ngươi muốn chết." Địch Tiến bế mục dưỡng thần đột

nhiên mở mắt hét lên, dứt lời Địch Tiến liền muốn xuất thủ, song ngay thời khắc này--

"Câm miệng."

Tần Vũ chợt quát lớn, lạnh lùng nhìn Địch Tiến. Địch Tiến bị quát công kích chợt ngừng lại, lập tức càng giận dữ.

"Lục ca, khoan động thủ." Địch Loan nói với Địch Tiến, sau đó nhìn sang Tần Vũ mỉm cười nói: *"Tần Vũ động chủ, Cửu Sát điện bọn ta đang thẩm vấn chúng, vậy mà ngươi dám cản trở… ngươi nói, đây nên coi là tội gì?"*

Tần Vũ lại không chút lưu tâm.

"Ba vị điện hạ, họ đều là người của ta. Ba vị nói giết là giết không khỏi có phần quá đáng, không biết ba vị điện hạ có chứng cớ gì để giết họ không? "

"Chứng cớ? Lẽ nào chúng nói dối, không đáng giết sao? " Địch Loan nhìn Tần Vũ nói.

"Nói dối, họ nói dối điều gì, điện hạ dám xác định?" Tần Vũ nhìn ba vị điện hạ phía trên không chút chùn bước.

Các hộ vệ, hộ pháp phía sau lại rất cảm động, Tần Vũ dám vì họ đối đầu với ba vị điện hạ Cửu Sát điện. Động chủ quan tâm thuộc hạ như thế gần như hiếm thấy. Đặc biệt vị hộ vệ đội trưởng được Tần Vũ cứu mạng thần tình càng kích động hơn.

"Nói dối, hắn trả lời không giống những người khác. Đó là nói dối, lẽ nào ngươi nói đại bộ phận người khác nói dối. Nên giết những người đó?" Địch Loan cười nói: *"Nếu Tần Vũ động chủ cho rằng như thế, bọn ta cũng không quan tâm, giết chết phần lớn người khác vậy."*

Nói xong, Địch Loan liền đưa tay ra.

"Ba vị điện hạ, có phần quá võ đoán." Tần Vũ thản nhiên nói.

"Sao?" Địch Loan nhìn Tần Vũ, trong mắt có một tia chế nhạo, hắn cũng muốn xem xem Tần Vũ hồi đáp ra sao.

"Ví như vết tích chiến trường ở quần mật thất dưới đất, cũng không phải tất cả hộ pháp, hộ vệ đội trưởng đều thấy qua, không ít người trong số họ chỉ nghe nói lại. Còn những việc khác, có mấy ai chính mắt nhìn thấy? Đại nhân hỏi những người này, lời họ nói so với nhau tự nhiên có chút không tương đồng. "

Tần Vũ tiếp tục nói: *"Huống chi, dù là cùng một chiến trường, người khác nhau nhìn thấy cũng sẽ có quan điểm bất đồng. Đây là chuyện rất bình thường. Góc độ mỗi người nhìn khác nhau, kết quả tự nhiên khác nhau, nếu dựa vào đó phán đoán họ nói dối, vậy…"*

Tần Vũ nói đến đây lại không nói tiếp mà nhìn ba vị điện hạ.

"Bốp, bốp.."

Địch Loan mỉm cười vỗ tay nói: *"Xuất sắc, Tần Vũ động chủ quả nhiên giỏi giảo biện."*

"Chú ý dùng từ, đây không phải giảo biện mà là sự thật." Tần Vũ nhìn Địch Loan nói, Tần Vũ phát hiện trong ba vị điện hạ này, vị điện hạ trước mắt nói chuyện với hắn mới là người quyết định.

"Nhị ca, huynh trước hết sưu tra các nơi trong Xích Huyết động phủ, xem xem rốt cuộc có dấu vết gì phán đoán sự việc hôm đó không." Địch Loan truyền âm nói với Địch Thanh.

Địch Thanh gật đầu, sau đó bay thẳng ra khỏi đại điện.

Nhìn Địch Thanh rời khỏi đại điện, Tần Vũ mỉm cười nói: *"Nói nãy giờ ta còn không biết từng người trong chư vị điện hạ là ai? Lẽ nào các điện hạ không tự giới thiệu một chút? "* Tần Vũ nói chuyện đỉnh đạc, giống như đang nói với hảo hữu.

Địch Loan gật đầu nói: *"Ngươi không cần biết chúng ta là ai, ngươi chỉ cần xưng hô ta thất điện hạ, ban nãy vừa li khai là nhị điện hạ, vị này là…"*

*"Lục điện hạ, điều này ta biết, ban nãy thất điện hạ ngài gọi lục ca, ta nghe được."*Tần Vũ tiếp lời.

Địch Loan đột nhiên nói: *"Tần Vũ động chủ, ban nãy ngươi lại có thể ngạnh tiếp một kích nhị ca ta, tuy nhị ca chưa xuất toàn lực nhưng không ngờ ngươi cản được, xem ra thực lực ngươi có thể sánh với Động hư trung kì a."*

"Thất điện hạ quá khen."

Tần Vũ hơi khom người nói, hắn cũng không nói gì khác.

Lời Địch Loan tịnh không phải nói tùy tiện, Đỗng hư trung kì Tử Sát giao long có thể vượt quá Động hư hậu kì tu tiên giả thông thường, một kích tùy tiện của Địch Thanh uy lực cũng rất mạnh, Tần Vũ chính diện kích lui phi kiếm, thật lực đích xác sánh ngang Động hư trung kì.

"Ban nãy ta tra hỏi chư vị hộ pháp biết được một việc, mong Tần Vũ động chủ giải thích một chút." Địch Loan vẫn mỉm cười như cũ.

"Thỉnh Thất điện hạ nói."

Trên người Địch Loan hơi tán phát chút sát khí: *"Hôm đó lúc mấy vị hộ pháp phát hiện Tra Hồng đã chết, quyết định chọn ra tân nhậm động chủ, sau đó mấy vị hộ pháp đến chỗ ngươi ở, và thời điểm đó ngươi đang tu luyện, vì sao để chư vị hộ pháp đợi hai, ba canh giờ ngươi mới xuất thủ? "*

Trong mắt Địch Loan hàn quang lấp loáng.

Tần Vũ cười thoải mái.

"Thất điện hạ, lẽ nào điện hạ không biết có câu như thế này… càng là cao thủ, càng xuất tràng cuối cùng sao?"

Địch Loan ngẩn người.

"Họ muốn ta ra thì ta phải ra, vậy không khỏi quá mất mặt. Ta phải để họ đợi hai, ba canh giờ sau đó mới xuất thủ, như vậy mới có thể biểu lộ địa vị của ta đúng không? Cao thủ thông thường không phải đều thế sao?"

Lời Tần Vũ vừa nói ra.

"Tần Vũ động chủ, không ai đùa với ngươi, giải thích nguyên nhân, vì sao ngươi để người ta đợi ngươi hai, ba canh giờ." Địch Tiến quát.

Tần Vũ khi đó thực tế là đang hấp thu năng lượng nguyên anh, để bản thân từ Lưu tinh tiền kì đột phá đến Lưu tinh trung kì, song sự thật này dĩ nhiên không thể nói.

"Ta giải thích qua rồi, chắc hẳn các điện hạ ban nãy hỏi họ cũng biết, ta dễ dàng kích bại Đằng Tất hộ pháp ra sao. Thực lực ta như thế, không nên ra oai biểu lộ địa vị một chút sao?" Mặt Tần Vũ lộ vẻ nghi hoặc nói.

Địch Loan chân mày nhíu lại.

"Vù!"

Thân hình Địch Thanh vừa động đã đến trên đại điện.

Lão thất, cẩn thận sưu tra xong một lần, cả động phủ tịnh không có gì đặc biệt, dấu vết chiến đấu hôm đó một chút cũng tìm không thấy." Địch Thanh linh thức truyền âm nói.

May mắn Tần Vũ trước khi ba vị điện hạ đến đã sớm thu lại Lôi sơn cư, nếu không thần khí Lôi sơn cư ắt hẳn khiến ba vị điện

hạ khó mà tin được, đó cũng khiến Tần Vũ tự tăng thêm phiền toái.

Mí mắt Địch Loan run lên, sau đó chợt đứng dậy.

Trong Xích Huyết động phủ không có bất kì dấu vết, vậy duy nhất có chút tác dụng chính là Tần Vũ động chủ trước mắt.

"Tần Vũ động chủ, đi theo bọn ta nào, theo bọn ta về Cửu Sát điện gặp đại ca ta, giúp đỡ điều tra sự tình liên quan đến quần mật thất dưới đất hôm đó." Địch Loan nhìn Tần Vũ mỉm cười nói, còn lúc này Địch Thanh và Địch Tiến cũng chiếm lấy vị trí, mục quang nhìn chăm chú Tần Vũ.

Chương 136

Tử Sát Lâu

Địch Loan, Địch Tiến, Địch Thanh ba người đang dùng ánh mắt nói với Tần Vũ chỉ có một lựa chọn—nhất định phải đi theo bọn ta. Không đi chỉ có một chữ, tử.

Tần Vũ cười, ban đầu chỉ cười mỉm sau đó lại cao giọng cười lớn giống như nghe được chuyện cười nào đó.

"Ha ha… ba vị điện hạ thật biết nói đùa a, các vị nếu muốn điều tra đại chiến hôm đó ngay bây giờ hỏi luôn không được ư? " Tần Vũ không chút lưu tâm đến ánh mắt lạnh lẽo của ba vị điện hạ.

"Đi, hoặc là, chết!"

Địch Tiến nhìn Tần Vũ lãnh khốc nói.

Địch Thanh và Địch Loan hai người cũng không để ý, Tần Vũ trong mắt họ rất có khả năng là hung thủ, thà giết lầm còn hơn bỏ sót. Nếu như Tần Vũ này thái quá cuồng ngạo, giết đi họ cũng không quan tâm.

Tần Vũ sắc mặt chợt biến nhìn chăm chú Địch Tiến: *"Chết? Lục điện hạ, thế giới hải để tu yêu giả mênh mông vô hạn, cao thủ vô số, điện hạ thật cho rằng mình vô địch, trực tiếp tuyên phán người tử hình ư? Nên biết, núi cao còn có núi cao hơn."*

"Mạnh hơn ngươi." Lời Địch Tiến rất ngắn gọn.

Bộ dạng phẫn nộ ban nãy của Tần Vũ nháy mắt thu liễm, lại mỉm cười nói: *"Mạnh hơn ta, nếu như các vị không muốn biết việc có quan hệ đến Hắc sắc ngọc hạp, đệ bát ngọc kiếm, các vị cứ giết đi."* Tần Vũ nhắm mắt lại.

Địch Tiến, Địch Loan, Địch Thanh ba người mắt đều sáng lên.

Tuy cừu bát đệ cần phải báo nhưng đệ bát ngọc kiếm vẫn khiến họ thèm thuồng.

Còn lúc này, một hộ vệ đội trưởng và hai hộ pháp phía dưới thần tình hơi động, song không ai chú ý đến họ.

"Kẻ biết bí mật, chết."

Ánh mắt Địch Tiến quét qua các hộ vệ đội trưởng và hộ pháp, họ muốn lập tức tra hỏi Tần Vũ nhưng những hộ vệ đội trưởng và hộ pháp đã biết, họ tự nhiên không thể lưu lại nhân chứng.

"Dừng tay."

Tần Vũ lập tức quát lớn: *"Họ là người của ta, không thể động vào. Huống chi ba vị điện hạ cần chi lo lắng, dẫu sao ta ban nãy chỉ nói vài chữ, họ có thể biết được gì."* Tần Vũ bất luận thế nào cũng phải bảo vệ những người này.

"Tần Vũ động chủ thật muốn bảo vệ chúng?" Địch Loan nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu: *"Dĩ nhiên thật, họ là người của ta, các vị giết xong, Xích Huyết động của ta còn không phải danh tồn thật vong sao. Nếu như ba vị điện hạ giết, vậy sẽ hối hận cả đời!"* Tần Vũ ngoài mặt chính trực vô tư, thực tế trong lòng lại cười thầm, *"Không để vài tên có mưu đồ khác truyền tin tức ra, nước làm sao khuấy đục đây? "*

Hối hận cả đời!

Vừa nghe lời của Tần Vũ, ba vị điện hạ đều biến sắc. Sau đó nghĩ hồi lâu cuối cùng có quyết định.

*"Cút hết ra ngoài."*Địch Loan quát những người phía dưới.

Địch Thanh và Địch Tiến cũng trong lòng khẩn trương, Tần Vũ nếu biết việc Hắc sắc ngọc hạp, rất có khả năng cũng biết bát đệ Địch Đồng của họ rốt cuộc làm sao chết. So với cái chết của bát đệ, Hắc sắc ngọc hạp có thể gạt sang bên.

"Bí mật."

Tần Vũ dáng vẻ trong lòng có sẵn dự tính mỉm cười nói.

"Không nói, chết." Trong mắt Địch Tiến hàn quang lấp loáng.

"Giết xong, điện hạ vĩnh viễn không biết hung thủ giết chết huynh đệ các vị là ai." Tần Vũ xoay đầu không thèm nhìn Địch Tiến. Lời Tần Vũ không sai, nếu như Địch Tiến giết, quả thật vĩnh viễn không biết hung thủ là ai.

Nghe được lời Tần Vũ, ba người mắt đều sáng lên.

Lời Tần Vũ hiển nhiên thừa nhận mình biết hung thủ đó, nhưng nhìn bộ dạng Tần Vũ thủy hỏa bất xâm, ba người cũng rất đau đầu.

"Lẽ nào Tần Vũ động chủ thật không nói? Chết cũng không?" Địch Loan nghiêm giọng nói.

"Đúng, chết cũng không nói."

Tần Vũ nhìn Địch Loan không chút cúi đầu.

"Lão thất, lẽ nào đệ quên Cửu Sát điện ta có một hộ pháp, bản thể là Kinh Chập!" Thanh âm Địch Thanh vang lên trong đầu Địch Loan, hắn tức thì trong lòng đại hỉ, Kinh Chập này cũng thuộc loại yêu thú khá lợi hại.

Công kích có hai loại, một là độc, loại thứ hai chính là thôn phệ!

Thôn phệ hoàn toàn người, thậm chí có thể thu được kí ức kẻ

bị thôn phệ. Loại bí kĩ này giống như phép thôn phệ thần kì tiểu Hắc có được sau khi trải qua cấm thuật cải tạo, đều có thể thu được kí ức đối phương.

"Có phương pháp này, còn bức hỏi làm gì, cho dù bức hỏi Tần Vũ cũng không chắc nói thật."

Địch Loan trong lòng tự nhiên có quyết định.

"Tần Vũ động chủ quả thật không nói?" Địch Loan không dám cáo tố sự thật với Tần Vũ, hắn lo lắng Tần Vũ thề chết không theo hắn đến Cửu Sát điện.

Tần Vũ căn bản không hồi đáp.

"Hừ, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, lục ca, đưa hắn đến Cửu Sát điện, tiểu tử này biết sự tình cửu kiếm và bát đệ. Quan hệ trọng đại nên để chư vị huynh đệ cùng thương nghị sau đó mới quyết định." Địch Loan nói với Địch Thanh và Địch Tiến.

Địch Thanh tự nhiên biết Địch Loan đang diễn trò cũng phối hợp nói: *"Được, đưa về rồi nói tiếp."* Địch Tiến cũng gật đầu.

*"Tần Vũ động chủ, chắc hẳn ngươi biết ai mạnh ai yếu? Nhị ca, phong bế công lực hắn."*Địch Loan nhìn Địch Tiến bên cạnh nói.

Tần Vũ trong mắt phát hàn quang, lạnh lùng nhìn Địch Tiến: *"Theo các ngươi có thể, muốn phong bế công lực ta, nằm mơ!"*

Lúc này Tần Vũ như sư tử nổi giận, tựa hồ Địch Tiến một khi xuất thủ, Tần Vũ liền liều mạng chống cự.

Thấy Tần Vũ như thế, Địch Loan nhíu mày, Địch Tiến cũng ngừng lại. Họ biết mình rốt cuộc muốn làm gì, họ phải đưa Tần Vũ trở về, để Kinh Chập hộ pháp thôn phệ Tần Vũ. Nếu như Tần Vũ chết ở đây, họ không thể biết sự tình quan hệ đến bát đệ và đệ bát ngọc kiếm.

"Lão thất, bỏ đi, dù không phong bế công lực hắn, ta xem hắn làm sao chạy khỏi lòng bàn tay chúng ta." Địch Tiến khinh thường nói.

Trong mắt Địch Tiến, tuyệt đối có thể dễ dàng sát tử Tần Vũ.

"Đấy mới đúng, bất quá… các vị đưa ta đến Cửu Sát điện, ta nghĩ các vị sau này nhất định sẽ hối hận. " Tần Vũ mỉm cười nói.

"Hối hận?"

Địch Loan không chút quan tâm, trong lòng hắn lại cười nhạt. *"Đến lúc đó không biết là ai hối hận."*

……

"Tiểu Hắc, đệ tọa trấn tại Xích Huyết động phủ, ta và ba tên này đến Cửu Sát điện dạo chơi một vòng." Tần Vũ linh thức truyền âm đến Hắc Vũ nói.

"Đại ca, đệ cùng đi với huynh." Thanh âm băng lãnh của Hắc Vũ vang lên trong đầu Tần Vũ.

"Ta đạt đến Lưu tinh hậu kì, về tốc độ dù là Địch Tiến cũng không bằng ta. Đệ không cần lo lắng, đệ đi theo ta trái lại liên lụy ta, biết không?" Tần Vũ nói thẳng. Hắc Vũ cũng hiểu chuyện, cuối cùng đành ưng thuận ở lại.

"Hầu Phí, đệ đi đường vòng đến Cửu Sát điện, ta sẽ thường thông qua truyền tấn lệnh báo vị trí của ta, đệ cứ cách ta vài vạn dặm, đợi lúc trò vui đến ta gọi đệ." Tần Vũ đã bắt đầu bố trí.

Trong linh thức truyền âm của Hầu Phí sung mãn kích động: *"Khà khà, thật quá tốt, đại ca, đệ đi trước một bước."*

……

"Động chủ tên Tần Vũ. Hắn biết Hắc sắc ngọc hạp. Đệ bát ngọc kiếm. Lẽ nào thanh thứ tám ở trong tay hắn." Người đàn ông cao lớn

mặc bộ huyết hồng sắc trường bào nắm một truyền tấn lệnh lẩm bẩm. Trên mặt treo nụ cười băng lãnh.

"Tần Vũ, nhất định phải có được hắn!"

Vị Đằng đại nhân nói một mình. Sau đó lập tức truyền tin đến cung chủ Thanh long cung.

"Cung chủ đối với ta sung mãn tin tưởng, nhưng ta lại không đủ tự tin a." Đằng đại nhân cười khổ, *"tên Địch Tiến kia và ta tuy đều là Động hư hậu kì, song luận linh thức ta thậm chí trội hơn hắn nhưng Tử sát giao long so với Cù long thiên sinh mạnh hơn nhiều, muốn thắng hắn, khó. "*

Đằng đại nhân thật không biết làm sao.

Tu vi linh thức hắn đã đạt đến Động hư hậu kì đỉnh phong, hoàn toàn vượt qua Địch Tiến. Nhưng chân chính giao đấu, Đằng đại nhân lại biết bản thân không phải đối thủ Địch Tiến.

*"Chỉ có thể dùng trí đoạt lấy, Phục Hào a, khối cực phẩm tinh thạch lần trước đưa ngươi không dễ cầm như thế."*Đằng đại nhân lập tức linh thức truyền đến mấy vị hộ pháp dưới trướng hắn.

……

"Đệ bát ngọc kiếm, Tần Vũ động chủ đó không ngờ biết được!" Lâu đại nhân bề ngang thân thể vượt quá chiều cao, nằm trên ghế thịt mỡ như ba đào cuồn cuộn. Lâu đại nhân vuốt vuốt ria mép, *"xem ra, nên ra tay."*

Vị Lâu đại nhân này lập tức cầm lấy khối truyền tấn lệnh.

Giây lát sau, Lâu đại nhân gạt mồ hôi lạnh trên trán: *"Ài, lão tổ vẫn nóng nảy như thế, lần trước tranh đệ thất ngọc kiếm với cung chủ Thanh Long của Thanh long cung cuối cùng thất bại. Lão tổ luôn canh cánh trong lòng a."*

Lâu đại nhân mới vừa truyền tin cho Tam nhãn lão yêu Bích Thủy phủ, Tam nhãn lão yêu nghiêm lệnh Lâu đại nhân phải có được Tần Vũ, sau đó tìm ra đệ bát ngọc kiếm.

"Đằng Sơn chắc cũng ngầm ra tay."

Đồng tử trong mắt Lâu đại nhân nháy mắt hoàn toàn biến thành hồng sắc, hiển lộ hết sức tà dị.

……

Trong hải để thế giới, Địch Loan, Địch Tiến, Địch Thanh còn có Tần Vũ bốn người đang phi hành, nơi nào bốn người qua nước biển lui tránh, sóng nước cuồn cuồn.

"Bay nhanh chút!"

Địch Loan quát Tần Vũ.

"Thất điện hạ, đây đã là tốc độ nhanh nhất của ta." Tần Vũ bất lực trả lời.

Trước đây Địch Tiến ba người phi hành thì án theo tốc độ phi hành của Địch Loan, dù sao tốc độ Địch Loan rất chậm. Song lúc bốn người trở về tốc độ lại giảm phân nửa, tốc độ phi hành của Tần Vũ quả thật quá chậm.

"Bất kì tên Nguyên anh hậu kì nào đều có thể đuổi kịp tốc độ ngươi." Địch Thanh sắc mặt trở nên khó coi.

Tần Vũ tỏ vẻ vô tội: *"Tốc độ ta chậm, ta có thể làm sao đây?"*

"Ngươi cố tình, theo bọn ta biết, lúc ngươi giết Thanh huyền lão quy tốc độ rất nhanh." Địch Thanh nhìn chằm chằm Tần Vũ tức giận mắng, Tần Vũ đành chịu nói: *"Thất điện hạ, đó là thân pháp, ta hiện tại ngự kiếm phi hành. Thân pháp ta nhanh nhưng ngự kiếm thì chậm. "*

Dáng vẻ lười nhác của Tần Vũ cuối cùng khiến ba vị điện hạ nổi giận.

"Lên phi kiếm của ta, ta đưa ngươi phi hành." Địch Thanh quát.

"Không sợ ta đánh lén giết điện hạ sao? " Tần Vũ cười nhìn Địch Thanh, Địch Thanh tức thì biến sắc, hắn đã biết thực lực Tần Vũ, chí ít Tần Vũ kém hắn không bao nhiêu. Nếu Tần Vũ đồng thời ngự một kiếm với hắn, đôi bên gần như thế, Tần Vũ một khi đánh lén, vậy…

"Ta đưa ngươi phi hành." Địch Tiến lạnh lùng lên tiếng.

Tần Vũ cũng vui vẻ ung dung nhảy lên phi kiếm của Địch Tiến. Khi Tần Vũ vừa lên phi kiếm, thân thể Địch Tiến tức khắc xuất hiện yêu nguyên lực hộ thể dày đặc, đồng thời tử sát hộ giáp hộ thân cũng hiện ra.

"Xem ra, điện hạ cũng lo lắng ta đánh lén a." Tần Vũ cười nói.

Bất quá Tần Vũ tịnh không động thủ.

Lần trước khi giết Địch Đồng, Tần Vũ đã biết lực phòng ngự tử sát hộ giáp kinh người ra sao. Huống chi thực lực Địch Tiến này so với Địch Đồng mạnh hơn nhiều, bản thân không nắm chắc một đòn giết chết Địch Tiến. Một khi không thể một đòn sát tử, bản thân bị buộc nghênh tiếp sự trả thù đáng sợ của Địch Tiến.

Tần Vũ lên phi kiếm của Địch Tiến, tốc độ bay tức thì nhanh gấp đôi.

Bay hơn một tháng, bốn người đến Cự Giáp động phủ.

.....

"Ha ha, ba vị điện hạ, nói thật Phục Hào động chủ rất quan tâm đối với chư vị, không ngờ đặc biệt kiến tạo một tòa Tử Sát lâu dùng

nghênh tiếp chư vị điện hạ." Tần Vũ thưởng thức Tử Sát lâu đẹp đẽ trước mặt, miệng thì ca tụng.

Phục Hào da thịt như ngọc, béo mập rất khả ái.

Đôi mắt như trẻ con linh động đảo một vòng, vội cung kính nói: *"Lần trước ba vị điện hạ đi gấp không kịp thăm Tử Sát lâu này. Thị nữ của Tử Sát lâu toàn bộ ở bên ngoài, Phục Hào biết chư vị điện hạ không thích thị nữ quấy nhiễu, nếu cần gì thì trực tiếp ra lệnh chúng."*

Địch Thanh, Địch Tiến và Địch Loan ba người nhìn tiểu lâu hai tầng trước mắt, biểu lộ rất hài lòng.

Tiểu lâu hai tầng tuy xem ra không xa hoa nhưng hết sức mới lạ, cấu tạo cũng đặc biệt hiển nhiên hao phí tâm tư rất lớn.

"Ba vị điện hạ, Tử Sát lâu này chính là nơi cư trú của các điện hạ Cửu Sát điện, ta không thể chiếm phòng trong Tử Sát lâu, vậy ta tùy tiện đến nơi khác ở." Tần Vũ cười xoay người, *"Phục Hào động chủ, giúp an bài chỗ ở nhé."*

Địch Loan lạnh lùng nhìn Tần Vũ nói: *"Không cần, người ở cùng ta, nhị ca và lục ca ở sát vách."*

"Điện hạ? Ngài không sợ ta giết ngài ư?" Tần Vũ cười nhìn Địch Loan.

Phục Hào nghe câu này, sắc mặt hơi thay đổi, vội khom người cười nói: *"Chư vị điện hạ, ở đâu không còn chuyện của Phục Hào, Phục Hào xin thối lui. Chư vị điện ha có việc gì cứ ra lệnh cho những thị nữ."*

"Lục đệ thích thanh tĩnh, lão thất, để ta và hắn ở cùng chỗ tiện thể trông chừng hắn." Địch Thanh lên tiếng.

Trên thực tế cao thủ đều không thích ở cùng một chỗ với

người khác, song lúc này không phải bình thường, Địch Thanh chỉ có thể nhẫn nhịn. Trong lòng Tần Vũ cũng hơi động, nếu giết Địch Thanh không phòng bị, Tần Vũ nắm chắc. Nhưng Địch Thanh có thể không phòng bị sao?

Tần Vũ một chiêu giết không chết Địch Thanh, Địch Tiến ở phòng bên khẳng định xuất thủ.

.....

Phục Hào quay trở về phòng hắn, lau mồ hôi lạnh trên đầu: *"Mẹ nó, lần này có thể lớn chuyện, Thanh Long cung Đằng đại nhân, Bích Thủy cung Lâu đại nhân tối nay chắc chắn đều phải ra tay muốn đoạt Tần Vũ động chủ. Ở đó còn có ba vị điện hạ."*

Nghĩ đến điều này, Phục Hào bất giác nhíu mày: *"Đau đầu, đau đầu a, hy vọng đừng liên lụy đến ta. Nếu không chết chắc, xem ra vật của Thanh Long cung và Bích Thủy phủ không dễ cầm được."*

Cả Cự Giáp động phủ duy có Phục Hào rõ, đêm nay là một đêm không bình thường.

Chương 137

Nhất Tích Huyết Châu

Kết cấu Tử Sát Lâu quả nhiên đặc sắc, từ cửa chính đi vào, là một đại sảnh sáu cạnh, ở mỗi cạnh đều có một lối đi. Trừ cửa ra vào chính, còn năm lối đi khác đều có vài căn phòng.

Tầng một như thế, đứng tại đại sảnh tầng một, ngẩng đầu có thể thấy thuỷ lưu vô tận,cũng bởi vì vị trí tương tự ở lầu hai là khoảng không.

- Bên ngoài nhìn không tồi, bên trong càng làm người vui vẻ.

Tần Vũ đứng trong đại sảnh, ngắm nhìn cách phối hợp các chủng cảnh sắc, Tần Vũ thật muốn tra xem người thiết kế Tử Sát Lâu là ai, không chỉ kết cấu tân kì, cảnh sắc bên trong cũng vô cùng phù hợp.

Thậm chí ba người Địch Tiến cũng nở một nụ cười hiếm hoi.

- Tốt, lên lầu, đi theo lối đi hướng bắc.

Địch Tiến trực tiếp hạ lệnh.

Địch Thanh, Địch Loan cùng gật đầu, còn Tần Vũ…… căn bản không có quyền phản đối, đương nhiên, Tần Vũ cũng không thèm phản bác, thậm chí bị ba vị điện hạ dẫn theo, gương mặt Tần Vũ cũng có nụ cười nhàn nhạt.

Tự hồ Tần Vũ một chút cũng không lo lắng.

- Cười, đợi đến Cửu Sát Điện, ngươi còn cười nổi không.

Địch Loan cười lạnh trong lòng, hắn đương nhiên đang nghĩ đến kết quả Tần Vũ bị Kinh Chập hộ pháp thôn phệ.

Lên đến tầng hai, trực tiếp đi theo hướng bắc, lối đi hướng bắc hai bên có đều có phòng ở, Địch Loan cẩn thận quan sát, sau đó nói với Địch Tiến, Địch Thanh:

- Nhị ca, lục ca, đệ ở phòng bên trái. Lục ca ở phòng bên phải, nhị ca với Tần Vũ ở giữa.

- Được.

Địch Tiến gật đầu, lập tức đi vào phòng bên phải, Địch Thanh thù địch quay về phía Tần Vũ quát:

- Tần Vũ, đi theo ta.

- Đừng nóng giận thế, thả lỏng, thả lỏng!

Tần Vũ cười mỉm nói, cũng thoải mái đi vào trong phòng.

Địch Loan ở phía sau nhắc nhở:

- Nhị ca, cẩn thận, tên Tần Vũ không phải người hiền lành, hắn tương đương với cao thủ Đổng Hư trung kì, tuyệt đối không được khinh xuất. Nghe

Địch Loan đề tỉnh, Địch Thanh chỉ gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn Tần Vũ càng thêm lăng lệ.

Lúc nào cũng không thể nghỉ ngơi.

Tam vị điện hạ Cửu Sát Điện trong tâm biết rõ, muốn bình an quay về Cửu Sát Điện, bọn họ thì muốn, nhưng Thanh Long cung và Bích Thuỷ Phủ lại không nguyện ý, thậm chí ở trong Cự Giáp

động phủ, bọn họ cũng không dám khinh xuất.

Nói cho cùng, Cự Giáp đổng phủ trong mắt các cao thủ của Thanh Long cung và Bích Thuỷ Phủ thì gần như không phòng bị.

Trong phòng, Địch Thanh nhắm mắt ngồi đả toạ, tuy nhiên linh thức vẫn khóa chặt(ý là tập trung) Tần Vũ, không cho phép Tần Vũ có hành vi quỷ bí gì. Tần Vũ tuâm thủ quy củ, tiếp tục nhắm mắt đả toạ, vô cùng an tĩnh.

Đột nhiên, Tần Vũ mở mắt, cười nhìn Địch Thanh.

- Hắc, nhị điện hạ?

Tần Vũ gọi, thấy Địch Thanh không phản ứng, lập tức nói to:

- Địch Thanh!

Tần Vũ tuy nhiên không thể phân biệt diện mạo chín vị điện hạ Cửu Sát Điện, nhưng cũng biết danh tự chín vị điện hạ, biết đây là nhị điện hạ, đương nhiên là biết tên.

Địch Thanh nhíu mày, mở mắt nhìn lướt qua Tần Vũ:

- Câm mồm!

- Nhị điện hạ, ngươi thế này không thấy buồn chán, chúng ta nói chuyện đi.

Tần Vũ đứng dậy, đi về phía Địch Thanh, phảng phất giống như muốn tiếp cận Địch Thanh, Địch Thanh sắc mặt lập tức biến đổi, kháng thể yêu nguyên lực càng thêm cường hãn, Tử Sát hộ giáp sớm đã bảo vệ toàn thân.

- Đứng lại.

Địch Thanh hét to, Địch Thanh dù có lòng tin đánh bại Tần Vũ, tuy nhiên cũng nhìn ra, Tần Vũ với mình cách biệt không nhiều, nếu để tiếp cận quá gần, một khi tiến hành đánh lén, mình thậm chí không chết cũng trọng thương.

- Sao quá khẩn trương vậy?" Tần Vũ mặc dù nói vậy, nhưng nhìn bộ dạng cẩn thận của Địch Thanh, cũng dừng lại.

Địch Thanh lạnh giọng nói:

- Ngươi ngồi vào vị trí của mình, nếu không……

Địch Thanh còn chưa nói xong, Tần Vũ vội vã nói:

- Được, không cần lo lắng, ta trở về. Tuyệt đối không làm phiền.

Tần Vũ vẫn cười, tự hồ không hề tức giận,quay trở lại chỗ ngồi cũ.

- Quá cổ hủ.

Tần Vũ tự nói với mình, sau đó ngồi xuống, nhắm mắt yên tĩnh tu luyện.

Địch Thanh thấy Tần Vũ như thế, cũng nhắm mắt, linh thức không dám có chút buông lơi nhìn tần vũ,đương nhiên

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã ba thời thần trôi qua.

Tần Vũ mở hai mắt, nhìn quanh phòng rồi lại nhắm mắt, trong tâm lại nghĩ:

- Với thế lực Bích Thuỷ Phủ cùng Thanh Long cung, những gì ta nói trên đại điện nhất định truyền đến. Tối nay bọn họ có lẽ cũng đến.

Ngày đó Tần Vũ đối thoại trên đại điện, thậm chí Địch Tiến ba người đã cố diệt khẩu, nhưng tin tức vẫn truyền ra, bởi vì trước khi ba vị điện hạ đến, Tần Vũ đã sớm bố trí nhân thủ, chuẩn bị đem tin tức bí mật truyền ra.

Tần Vũ đoán không sai, người của Thanh Long cung và Bích Thuỷ phủ đều đến.

Nhận được tin của Phục Hào, Lâu đại nhân biết tam vị điện hạ Cửu Sát Điện mang theo Tần Vũ ở tại Tử Sát lâu, Lâu đại nhân ẩn sau một hòn giả sơn cách xa Tử Sát lâu, cả người thu liễm khí tức, thậm chí Đằng đại nhân công lực tương đương có đến, cũng không phát hiện ra.

Lâu đại nhân song nhãn khôi phục lại thanh sắc như bình thường.

Vuốt chùm râu nhỏ, Lâu đại nhân trên mặt có chút thoải mái.

"Lần này cả Địch Tiến cũng đến, thật sự va chạm, ta cũng không chắc là đối thủ của đầu Tử Sát Giao Long này, thậm chí nếu bắt được Tần Vũ, muốn chạy cũng vô cùng khó khăn. Ta ẩn thân ở đây, để Đằng Sơn xuất thủ, không chừng ta có thể làm ngư ông đắc lợi."

Lâu đại nhân nói một mình trong lúc vẫn hoàn toàn chú ý Tử Sát lâu, không dám một chút lỏng lẻo.

So với Lâu đại nhân sớm đến tiềm phục, Thanh Long cung Đằng đại nhân hoàn toàn ngược lại.

"Vừa mới vào Tử Sát lâu, bọn họ tinh thần nhất định khẩn trương, đợi bọn họ nghỉ ngơi ba thời thần rồi hoàn toàn lỏng lẻo, ta lại bí mật bắt Tần Vũ." Đằng đại nhân đứng trên đỉnh núi của một sơn mạch dưới đáy biển, nhìn về Cự Giáp động phủ ở phía xa.

Sau lưng Đằng đại nhân là ngũ vị hộ pháp.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đằng đại nhân gương mặt như được tạc bằng nham thạch, luôn luôn nghiêm túc.

- Thời gian cũng sắp đến rồi.

Đằng đại nhân ánh mắt sáng bừng lên, đồng thời truyền âm nói với ngũ vị hộ pháp sau lưng:

- Tất cả các ngươi chuẩn bị, đợi lúc bản đại nhân bắt Tần Vũ quay về, nhiệm vụ các ngươi là cản trở Địch Tiến.

- Rõ !

Ngũ đại hộ pháp cũng dùng Linh Thức Truyền Âm trả lời.

Lúc mày, họ không dám lên tiếng, dù nơi đây cách Cự Giáp động phủ khá xa. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất,chỉ cần cao thủ đạt đến Đổng Hư hậu kì, linh thức lợi hại trình độ vượt xa khỏi sự tưởng tượng của thường nhân.

Huyết hồng sắc trường bào tung bay, Đằng đại nhân đem trường bào thu vào trong không gian giới chỉ. Là do mầu huyết hồng dưới đáy biển quá nổi bật. Đằng đại nhân toàn thân hắc sắc hoàn toàn chỉ dựa vào lực lượng nhục thể, bắt đầu chuyển động về phía Cự Giáp động phủ.

Cầu Long là yêu thú nhục thể vô cùng cường hãn, Đằng đại nhân dễ dàng tiến nhập Cự Giáp động phủ, trực tiếp tiếp cận Tử Sát lâu.

Đằng đại nhân thân hình phiêu hốt, người của Cự Giáp động phủ căn bản không thấy thân hình Đằng đại nhân, tuy nhiên vẫn có một người nhìn thấy, luôn luôn chú ý xung quanh Tử Sát lâu, vội vã đợi Đằng đại nhân xuất hiện- Lâu đại nhân.

"Đằng Sơn cuối cùng cũng xuất hiện rồi,thời gian dài thế này mới

đến"

Lâu đại nhân tinh thần phấn khởi, ẩn sau hòn giả sơn không hề chuyển động. Hoàn toàn chú ý đến Tử Sát lâu, chờ đợi tình huống sau khi Đằng đại nhân tiến nhập Tử Sát lâu.

"Nếu chiến đấu, ta có khả năng không phải đối thủ của Địch Tiến, nhưng so sánh linh thức, Địch Tiến tuyệt đối không bằng ta." Đằng đại nhân mười phần tin tưởng, bởi vì linh thức hắn đã đạt đến đỉnh điểm của Đổng Hư hậu kì, chính xác mà nói là đạt đến cánh cửa Không Minh tiền kì.

Linh thức mạnh hơn Địch Tiến, cái này không phải nói bừa.

Đằng đại nhân thân hình phiêu hốt, theo cánh cửa bí mật Phục Hào nói lúc đầu, lặng lẽ tiến nhập Tử Sát lâu. Sau đó linh thức phát tán ra, bao bọc cả Tử Sát lâu, Đằng đại nhân đột nhiên phát hiện mục tiêu của mình ở đâu, Tần Vũ cùng Địch Thanh ở chung một phòng.

Địch Tiến ở phòng bên tay phải Tần Vũ, đột nhiên mở mắt.

Địch Tiến trong lòng chợt có cảm giác bất an, nhưng trong nháy mắt từ từ biến mất, Địch Tiến không biết là chuyện gì, nhưng Địch Tiến càng thêm cẩn thận, không dám có chút lơi lỏng.

Giống như một cơn gió.

Đằng đại nhân đến tầng hai Tử Sát lâu hàng lang phía bắc. Cả người hành động không tạo ra chút âm thanh, không phát tán ra chút năng lượng.

Đằng đại nhân thân hình đột nhiên dừng lại.

"Là gian này." Đằng đại nhân nhìn gian phòng Tần Vũ cùng Địch Thanh, ánh mắt sáng lên.

"Một chiêu phải chính xác, trực tiếp trọng thương Địch Thanh, bất quá…… tuyệt đối không thể giết Địch Thanh. Nếu không với tính cách các huynh đệ Cửu Sát Điện, khẳng định cùng Thanh Long cung ta làm loạn lên." Đằng đại nhân đã có quyết định, trong mắt ánh lên sự lăng lệ.

"Hô!"

Mở cửa, gió thổi, một đạo hắc quang trực tiếp bắn vào.

Đich Thanh ánh mắt đột nhiên mở ra, không kịp nói,, quyền đối phương đã công đến, Địch Thanh chỉ có thể dùng tay đỡ. Một âm thanh trầm vang lên *"bồng"*, chính tiếng xương gẫy vụn, tay phải Địch Thanh vỡ tan, xương sường đồng thời cũng gẫy hai cái.

Một người hữu tâm, một người vô tâm.

Một người Đổng Hư hậu kì, một người Đổng Hư trung kì.

Một người toàn lực công kích, nhất kích tức trúng, làm đối phương trọng thương. Bên kia là một người vội vàng chống đỡ.

Địch Thanh muốn không trọng thương cũng không được.

- Ai!

Phòng bên phải lập tức phát ra tiếng quát, âm thanh vang vọng, một đạo thân ảnh trực tiếp phá vỡ bức tường ngăn cách hai gian phòng tiến vào, lúc này Đằng đại nhân đã đến bên cạnh Tần Vũ, nhất trảo vươn tới kéo Tần Vũ lại.

Đồng thời Linh Thức Truyền Âm nói:

- Đừng phản kháng, ta đến để cứu ngươi.

Tần Vũ khoé miệng có một ti tiếu ý, cười thầm:

- Cuối cùng cũng đến.

Không phản kháng?

Muốn Tần Vũ làm vậy, đương nhiên không thể, hắn chính đang đợi cơ hội này.

Đằng đại nhân tuy nhiên truyền âm nói với Tần Vũ, nhưng Đằng đại nhân cũng không nghĩ qua Tần Vũ có cam tâm bị mình bắt, bởi vậy một trảo này Đằng đại nhân vẫn toàn lực xuất thủ, chỉ thấy Tần Vũ giơ song thủ, nháy mắt biến thành kim sắc.

Tần Vũ song thủ vẽ thành hình tròn, kim sắc Tinh Thần Chi Lực tạo thành hình thái cực.

"bồng!"

Tinh Thần Chi Lực cùng trảo của Đằng đại nhân va vào nhau, kim sắc thái cực chỉ chi trì trong giây lát rồi vỡ vụn, tuy nhiên…

"A!"

Tần Vũ lập tức kêu thảm một tiếng, vô lực bị ném bay về phía Địch Thanh. Lúc này gương mặt giận dữ, Địch Tiến trong lúc điên cuồng hét lên:

- Đằng Sơn!!!

Địch Tiến như mãnh hổ xuất sơn, trực tiếp chém thẳng về phía Đằng Sơn.

Đằng Sơn lập tức biết không hay, bản thân không phải đối thủ của Địch Tiến. Bất quá Địch Tiến muốn đuổi theo,cũng rất khó.

- Đằng Sơn!

So với Địch Tiến, Địch Loan phản ứng càng nhan hơn, sớm từ một hướng khác bay tới, trực tiếp ngăn chặn Đằng Sơn. Đối mặt với Địch Loan, Đằng Sơn trên mặt có chút khinh thường, trực tiếp vung tay đánh rơi địch loan rơi xuống Tử Sát lâu.

Đằng Sơn đã thoát ra khỏi cửa sổ.

Địch Thanh, Địch Loan liên tiếp trọng thương.

Lúc này Địch Tiến căn bản không đủ thời gian quan sát thương thế Địch Loan và Địch Thanh, lựa chọn đầu tiên của Địch Tiến là trực tiếp đẩy lùi Đằng Sơn.

Tần Vũ vô lực ném bay xuống, nhìn quỹ tích, điểm Tần Vũ rơi có lẽ ở bên cạnh Địch Thanh.

Tuy vậy, lúc Tần Vũ sắp rơi xuống đất, Tần Vũ thân hình đột nhiên quỷ dị nháy mắt gia tốc, hoá thành đường thẳng trực tiếp bắn về phía Địch Thanh. Bản thân Tần Vũ cùng Địch Thanh cự li cực gần, nháy mắt Tần Vũ tốc độ đạt đến cực trí.

Thêm vào, Địch Thanh bị trọng thương.

- Chết đi!

Tần Vũ dùng Linh Thức Truyền Âm truyền nhập vào trong đầu Địch Thanh, Địch Thanh đang trọng thương lập tức đại kinh, lúc này trong tay Tần Vũ xuất hiện một thanh đoản kiếm, chính là Diễm Sí kiếm, Diễm Sí kiếm trực tiếp hướng đến vị trí Đằng Sơn vừa công kích.

Chỗ này Tử Sắc hộ giáp sớm bị Đằng Sơn công kích phá vỡ, Diễm Sí kiếm của Tần Vũ lại là cực phẩm linh khí, cộng thêm Tần Vũ kim sắc Tinh Thần Chi Lực quán xuyên, bộ vị công kích là mũi kiếm. Luận công kích lực thậm chí siêu quá một kích ban đầu của Đằng Sơn.

"Phốc!"

Âm thanh rất khẽ, Tần Vũ Diễm Sí kiếm trực tiếp xuyên qua ngực, xuyên qua phổi.

Diễm Sí kiếm cực mỏng, mỏng như cánh ve, vết thương gần như không thấy.

Nhìn Tần Vũ ánh mắt lãnh khốc, Địch Thanh kinh khủng lập tức muốn khống chế Nguyên Anh chạy trốn, tuy nhiên một đạo kim sắc Tinh Thần Chi Lực, trực tiếp phát ra từ thân Diễm Sí kiếm, như một dây kim sắc, trực tiếp bao bọc Nguyên Anh của Địch Thanh.

- Tha mạng, Tần Vũ, tha mạng, ngươi tha cho ta, đại ca bọn họ tuyệt đối không làm hại ngươi, tha cho ta.

Thời khắc sinh tử tòn vong, Địch Thanh kinh khủng dùng Linh Thức Truyền Âm.

- Đã quá muộn!

Sát na, sợi dây kim sắc sắc bén như mũi châm, trực tiếp xuyên qua Nguyên Anh, linh hồn Địch Thanh trực tiếp hồn phi phách tán, thân hình Tần Vũ giống như *"trọng thương"*, vô lực nằm bên cạnh Địch Thanh.

Thậm chí Nguyên Anh của Địch Thanh, Tần Vũ cũng không lấy.

Bởi vì Tần Vũ muốn giá hoạ cho Đằng Sơn, năng lượng trong cơ thể Tần Vũ trào dâng, lập tức tiễn huyết từ trong mồm trào ra, muốn giả vờ trọng thương cũng phải làm cho giống. Tần Vũ vô lực nằm dài trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt.

Đột nhiên, một thân hình chợt xuất hiện, chính là Địch Loan,

Địch Loan lúc này trong tay cầm một ngọc bình.

- Nhị ca, huynh sao còn chưa uống Ngọc Hân Hoàn.

Lúc này Địch Loan thương thế tự hồ thuyên giảm hơn nửa, tuy nhiên sau khi Địch Loan ôm Địch Thanh dậy, đột nhiên ngây người. Nháy mắt, một âm thanh vô cùng thương tâm thống khổ vang lên:

- Nhị ca!!!

Đến tận lúc này, một giọt máu mới chầm chậm từ vết thương do Diễm Sí kiếm lưu lại trên người Địch Thanh rỉ ra.

Chương 138

Cửu Sát Điện

Bên ngoài Tử Sát lâu.

- Gã Địch Tiến này quả thật điên cuồng. Ta còn chưa bắt được Tần Vũ mà hắn vẫn cứ đuổi theo ta.

Đằng Sơn tức giận mắng thầm. Hắn đã cố thu liễm khí tức mà không được, toàn thân hóa thành một đạo hắc sắc thiểm điện, cực tốc bỏ trốn. Địch Tiến phẫn nộ đến cực điểm, bất luận thế nào cũng phải giáo huấn Đằng Sơn một trận.

Nấp sau hòn giả sơn, Lâu đại nhân đã nhìn thấy hai đạo nhân ảnh lao vút qua.

- Tuyệt quá rồi!

Mưu kế thành công, lập tức Lâu đại nhân, nhanh như điện, nhằm hướng Tử Sát Lâu phóng tới. Nhưng ngay lúc đó bỗng có tiếng Địch Loan bi thương gào lên:

- Nhị ca!!!

Địch Tiến đang truy đuổi Đằng Sơn, nghe thấy tiếng rống của Địch Loan thì dừng phắt lại, sắc mặt trắng bệch. Lập tức toàn thân bạo phát năng lượng, tốc độ còn nhanh hơn khi truy đuổi Đằng Sơn, vội vã quay về Tử Sát Lâu.

- Không thể nào, tên Đằng Sơn ấy không thể..."

Địch Tiến tự trấn an, nhưng khi về đến cửa tòa thứ hai của Tử

Sát Lâu, vừa nhìn vào phòng Địch Thanh thì thấy Tần Vũ bị thương, gương mặt trắng bệch, đang bị một người cắp theo, từ một phòng khác lao ra.

- Lục ca, mau đuổi theo hắn!

Địch Loan, lúc này đã bị trọng thương, hét lớn.

Địch Thanh nếu quả thực đã chết thì dù có thương tâm cũng vô dụng, quan trọng nhất bây giờ là phải giành lại Tần Vũ.

Cướp Tần Vũ, lại còn sát tử Địch Thanh!

Lúc này, trong lòng Địch Tiến tràn ngập phẫn nộ, cực tốc chuyển thân đuổi theo, nhìn thấy kẻ đang khống chế Tần Vũ là một tên béo lùn. Cả giới tu yêu giả nơi đáy biển này, kẻ béo lùn mà có công lực cao như thế chỉ có…

- Lâu Kha, ngươi không muốn chết thì dừng lại cho ta!

Địch Tiến cuồng nộ quát lớn. Tốc độ của hắn rõ ràng nhanh hơn Lâu Kha nhiều, không những thế, Lâu Kha còn phải mang theo một người, tốc độ đương nhiên giảm đi không ít. Chẳng mấy chốc, Địch Tiến đã sắp đuổi kịp Lâu Kha.

- Huyết Cáp Mô, chúng ta liên thủ, Tần Vũ là của chung, thế nào?

Một đạo linh thức truyền âm truyền tới, chính là tiếng Đằng Sơn.

Lâu Kha trong lòng cực kì tức giận, nhưng nhìn thấy sự cuồng bạo của Địch Tiến, liền phản ứng rất nhanh, lập tức truyền linh thức đáp lại:

- Cầu Long, được, ta đáp ứng ngươi. Chúng ta liên thủ đánh bại Địch Tiến trước đã, những gì Tần Vũ biết về bí mật của ngọc kiếm chúng ta cùng hưởng.

Địch Tiến hai mắt long lên xòng xọc.

Địch Thanh, nhị ca của hắn đã chết. Mấy ngàn năm qua, huynh đệ hắn chín người không hề xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Không ngờ, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, Bát đệ vừa bị giết chưa lâu, giờ Nhị ca cũng bị người ta giết mất.

- Địch Tiến, ngươi còn chưa quay về mà nhặt xác lão nhị ư?

Đằng Sơn xuất hiện bên cạnh Lâu Kha, vẻ mặt lạnh lùng, tàn nhẫn. Giờ thì hắn không bỏ trốn nữa, tiện tay hạ một cấm chế khiến Tần Vũ không thể cử động, rồi sánh vai với Lâu Kha, cùng đối diện với Địch Tiễn.

- Ha, Đằng Sơn, ngươi thực là dám hạ thủ đấy, giết được cả Địch Thanh, bội phục, bội phục!

Lâu Kha quay sang Đằng Sơn, nói.

Đằng Sơn nghi hoặc đáp: - Ngươi nói gì thế, ta tuy có nặng tay thật, nhưng cũng khống chế được nặng nhẹ, cùng lắm hắn chỉ trọng thương thôi. Ngươi vốn cũng biết mà, Luyện Đan thuật của Cửu Sát Điện vang danh hải ngoại tu chân giới, chỉ cần không chết thì việc hồi phục tuyệt đối là dễ dàng.

- Ngươi không giết ư? Nhưng vừa rồi ta chính mắt thấy Địch Thanh đã chết. Ngươi cứ thừa nhận đi.

Kha Lâu cười nói:

- Ngươi lo lắng gì chứ, đã có Thanh Long Cung chống lưng rồi, ngươi giết Địch Thanh, Cửu Sát Điện còn dám làm gì đây?

- Câm miệng!

Địch Tiến quát lớn, Địch Loan cũng đã tới bên cạnh, căm thù nhìn Đằng Sơn:

- Đằng đại nhân, Đằng phó cung chủ. Tuy ngươi có địa vị tôn quý, nhưng nhị ca ta cũng là điện hạ của Cửu Sát Điện. Ngươi giết nhị ca ta là đã trở thành kẻ thù của huynh đệ Cửu Sát Điện chúng ta rồi đó.

- Đằng Sơn, ngươi chuẩn bị mà nhận lấy cái chết đi!

Thanh âm của Địch Tiến càng trở nên lạnh lùng.

***

Lúc này, thân thể đã bị thiết lập cấm chế, Tần Vũ, đang ngồi trên một đám san hô, ngẩng đầu nhìn màn kịch trước mặt.

- Loạn rồi, đã đến lúc loạn rồi.

"So với Tiềm Long đại lục thì hải ngoại tu chân giới cao thủ quả thực rất mạnh. Ngoài Kim Đan kì tu chân giả vốn chẳng cần nói đến, Nguyên Anh kì tại nơi này có thể gọi là cao thủ, nhưng trong mắt Cửu Sát Điện thì ít nhất phải là Đổng Hư kì mới có tư cách nói chuyện."

Trong năm thế lực của Hải ngoại tu chân giới, Bồng Lai Tiên Vực, Tử Diễm Ma Ngục, Thanh Long Cung, Cửu Sát Điện, Bích Thủy Phủ

thì tu yêu giả nơi đáy biển này đã chiếm đến ba. Bao năm qua, Thanh Long Cung, Cửu Sát Điện, Bích Thủy Phủ ba đại thế lực đều cố gắng duy trì sự cân bằng. Nhưng hiện giờ, Tần Vũ đã khiến cho ba đại thế lực đó xâu xé nhau.

Muốn địa vị của Xích Huyết Động Phủ của Tần Vũ muốn được đề cao, thoát khỏi sự áp bức của Cửu Sát Điện, thì phải khiến cho Cửu Sát Điện cùng với Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ đấu đá lẫn nhau. Cảm giác được làm ngư ông (đứng ngoài hưởng lợi) quả là không thể từ chối được.

***

Phía dưới có Tần Vũ đang quan sát, bên trên, cuộc đấu khẩu giữa ba bên đang trở nên kịch liệt.

- Tuy Thanh Long Cung rất mạnh, Thanh Long cung chủ lại là hải ngoại đệ nhất cao thủ, nhưng… Đằng Sơn ngươi đã giết chết nhị ca của ta thì nhất định ngươi phải chết. Địch Tiến đương nhiên đã hạ quyết tâm tru sát kẻ đang đứng trước mắt, toàn thân bắt đầu phát ra khí thế cuồng bạo.

Địch Loan nhẹ nhàng lùi lại, hắn tự biết mình ở lại chỉ làm ảnh hưởng đến lục ca mình mà thôi.

- Lẽ nào ta thực sự đã mạnh tay đến thế ?

Đằng Sơn vẫn còn có chút không thể tin được.

Một quyền đó của hắn tuy có chấn gãy xương ngực của đối phương, nhưng Địch Thanh dù gì cũng là Đổng Hư trung kì cao thủ kia mà, lại có thể chết dễ dàng như vậy ư? Nhưng lúc này, bộ dạng của Địch Tiến hiển nhiên không phải là giả.

- Huyết Cáp Mô, gã Địch Tiến này thực sự muốn động thủ rồi. Đừng quản nhiều chuyện nữa, chúng ta cùng nhau động thủ, hừ, giết một tên điện hạ của Cửu Sát Điện thì đã sao, chẳng lẽ đường đường một phó cung chủ Thanh Long Cung lại không thể giết một tên điện hạ của Cửu Sát Điện ư!

Đằng Sơn rõ ràng toát ra khí thế bá đạo.

- Được, Đằng Sơn, ta với ngươi cùng nhau giết chết tên Tử Sát Giao Long này

Toàn thân Lâu Kha cũng phát ra sát khí.

Trong mắt Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ, Cửu Sát Điện,không nghi ngờ gì, là yếu nhất trong ba đại thế lực. Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ đều dựa vào tuyệt đỉnh cao thủ chống đỡ. Chín điện hạ của Cửu Sát Điện, cho dù là Tử Sát Giao Long cũng vô pháp chống lại Thanh Long cung chủ- Tam Nhãn lão yêu, cũng giống như Đổng Hư trung kì vẫn còn kém hơn Đổng Hư hậu kì vậy.

"Gra ào"

Địch Tiến gầm lên một tiếng, hóa thành một con giao long cực lớn, dài gần trăm mét, toàn thân là một màu tím sẫm, trên lưng là một hàng gai tím phát ra băng linh quang mang, lưỡng trảo lập tức chụp tới hai người Đằng Sơn, Lâu Kha.

- Vừa bắt đầu đã hóa thành bản thể ư!

Đằng Sơn nổi giận, ngẩng đầu hống lớn một tiếng, hóa thành một con cầu long dài gần trăm mét, có gầy hơn giao long một chút, nhưng không kém phần to lớn và dũng mãnh. Trên tấm thân trắng xanh có thể thấy chằng chịt những sẹo vô cùng đáng sợ.

"Oa oa…"

Lâu Kha kêu lên một tràng, toàn thân biến thành một con Huyết Hồng Sắc Cáp Mô cực lớn. Con cáp mô này cao đến bảy tám mét, hai con mắt tròn to thô lố, ẩn hiện lưu chuyển huyết hồng sắc quang mang.

… …

Tử Sát Giao Long không ngừng rống lên, long trảo chụp tới, miệng xuất phi kiếm, độc giác tấn công, long vĩ quật tới, thậm chí đã dùng đến cấm chế toàn thân cồng kích. Đổng Hư hậu kì Tử Sát giao long này xem ra không chỉ cao hơn Địch Đồng một bậc.

Đối mặt với Địch Tiến đang cuồng bạo,

hai cao thủ Đằng Sơn và Lâu Kha có thể nhẹ tay được ư?

Trảo kích của Cầu Long không hề kém hơn Tử Sát Giao Long, tốc độ toàn thân thậm chí còn cao hơn, nhưng luận lực lượng thì không thể bằng Tử Sát Giao Long. Nhưng Huyết Cáp Mô thì thực sự lợi hại, khủng bố hơn nhiều, toàn thân phủ đầy huyết hồng sắc vụ khí.

Độc, kịch độc!

"Oa oa"

Huyết Cáp Mô kêu lên hai tiếng quái dị, hai má phồng lên to như một cái trống lớn, rồi há to miệng phóng ra một phi kiếm đỏ như máu. Phi kiếm đó của Huyết Cáp Mô không hề giống với bất kì phi kiếm của ai khác, phải gọi là *"độc kiếm"*.

Tử Sát Giao Long phải lấy một chọi hai, trong khi đó, Cầu Long và Huyết Cáp Mô, một kẻ áp sát công kích, một kẻ lại dùng độc kiếm.

Thật đúng là đánh đến thiên hôn địa ám.

Toàn bộ Cự Giáp động phủ đều bị kinh động nhưng không ai dám đến gần. Huyết Cáp Mô đó, trong khi chiến đấu kịch liệt như vậy, không ngờ lại không quên bố trí vòng bảo vệ bao trùm khu vực có Tần Vũ bên dưới. Nếu một nhân vật trọng yếu như Tần Vũ lại bị những chấn động của cuộc chiến giữa ba đại cao thủ làm

chết mất thì đúng là thảm họa.

"Graooo!"

Cùng với một tiếng rống điên cuồng vang dội, một luồng tử sắc kình khí cuồng bạo như bão tố ầm ầm lao tới công kích Cầu long và Huyết Cáp Mô, khiến cả hai không đừng được phải phóng lùi lại. Chỉ trong chớp mắt, cả Cầu Long và Huyết Cáp Mô đều trở lại hình người.

Đằng Sơn có chút độc địa, cay đắng nói:

- Không ngờ gã Địch Tiến này mạnh đến thế. Huyết Cáp Mô, lần này coi như chúng ta đã tính sai, đi thôi.

Đằng Sơn không thể quan tâm đến cái gì khác được, chỉ tự mình chạy trốn. Huyết Cáp Mô cũng dứt khoát trốn đi, đến Tần Vũ cũng không cần nữa.

- Lục ca.

Khi Địch Loan tiến đến bên cạnh, Địch Tiến đã khôi phục lại hình người, nhưng lúc này vẫn lộ rõ nét đau đớn. Từng phần yêu nguyên trên cơ thể vẫn còn rúng động, sắc mặt tím ngắt, phải một lúc sau mới ổn định trở lại.

- Ta không sao.

Địch Tiến trút ra một hơi.

Sau đó vung tay hóa giải cấm chế trên người Tần Vũ.

Địch Loan phẫn nộ nhìn Tần Vũ:

- Cũng chỉ tại ngươi, nếu không phải tại ngươi thì nhị ca ta sao

phải chết như vậy?

Địch Loan vừa nói vừa tung ra một chưởng khiến Tần Vũ, vẫn còn đang giả vờ bị trọng thương, cũng cố gắng nhanh né đầu tránh

- Địch Loan, ngươi đừng quá đáng như thế, bằng không, cho dù có chết ta cũng không thể theo ngươi đến Cửu Sát Điện đâu.

Tần vũ trừng mắt nhìn Địch Loan nói.

- Lão Thất, đưa cho hắn Ngọc Hân Hoàn, để hắn nhanh chóng khôi phục vết thương.

Địch Loan cũng biết phân biệt nặng nhẹ, ném cho Tần Vũ một hoàn đan dược. Tần Vũ khẽ cười, cho vào miệng nuốt xuống.

Lập tức, hàng hàng những đạo thanh lưu lưu chuyển toàn thân, nháy mắt đã khôi phục được những thương tích Tần Vũ đã tự tạo ra, thậm chí còn khiến công lực tăng thêm một chút.

- Trong truyền thuyết, đan dược của Cửu Sát Điện đã vang danh hải ngoại tu chân giới. Quả nhiên là danh bất hư truyền.

Tần Vũ khen.

Địch Loan vốn không nhìn đến Tần Vũ. Nếu không phải Tần Vũ có biết tin tức về cây Ngọc kiếm thứ tám thì có thể Địch Loan đã tự tay giết chết Tần Vũ rồi.

Địch Tiến sắc mặt lạnh lùng, tàn nhẫn nhìn về phía Cự Giáp động phủ:

- Hừ, lão Thất. Chúng ta đã ghé qua Cự Giáp động phủ, có điều, chỉ trong một đêm, người của cả Thanh Long Cung và Bích Thủy Phủ

đều tìm đến, có thể khẳng định Cự Giáp động phủ đó có gian tế. Cũng vì gian tế đó mà nhị ca mới mất mạng.

Nhìn Cự Giáp động phủ, mắt Địch Loan lé lên một tia điên cuồng:

- Lục ca, ý huynh là…?

- Giết sạch, trên từ động chủ đến dưới hộ vệ, nô bộc, một tên cũng không tha!

Địch Tiễn lạnh lùng, tàn khốc nói.

Tần Vũ nghe thế cũng phải khẽ run trong lòng.

Giết sạch ư?

Bọn người Địch Thanh lúc còn trong Xích Huyết động phủ của chàng cứ nói giết là giết, Tần Vũ sớm đã có hận ý. Vừa rồi Tần Vũ giết Địch Thanh nhằm giá họa cho bọn người kia cũng là ngầm sòng phẳng. Còn bọn người Cửu Sát Điện này có phần quá độc ác.

Toàn bộ người trong Cự Giáp động phủ.

- Địch Loan, Địch Tiễn, cả động phủ này tính ra cũng mấy ngàn người. Gian tế cùng lắm cũng chỉ có vài kẻ thôi, các ngươi…

Tần Vũ tuy cũng có thủ đoạn, nhưng cũng không thể chỉ nhìn rồi cho qua được.

- Câm miệng.

Địch Tiến lạnh lẽo liếc nhìn Tần Vũ.

…

Huyết dạ.

Toàn bộ Cự Giáp động phủ bị ngập trong máu. Địch Tiến và Địch Loan giết người quá khủng khiếp. Cả hai hóa thân thành Tử Sát giao long, tung hoành khắp nơi. Cả Cự Giáp động phủ vốn chẳng có kẻ nào có khả năng ngăn cản bọn chúng.

Tần Vũ nhớ rõ tiếng gào của Phục Hào khi lâm tử.

- Đi thôi, từ nay trở đi sẽ không ghé vào bất cứ động phủ nào nữa, về luôn Cửu Sát Điện.

Địch Loan quyết định.

Tần Vũ và Địch Loan cùng đứng trên phi kiếm cực lớn của Địch Tiễn, cả ba cùng chung phi kiếm, tốc độ rất nhanh, so với lúc mời rời khỏi Xích Huyết động phủ thì còn nhanh hơn nhiều. Cứ thế, tất cả cực tốc quay về Cửu Sát Điện

…

Qua chuyến đi này, quan hệ hữu hảo giữa Thanh Long Cung, Bích Thủy Phủ với Cửu Sat Điện, mọi sự vụ từ trước cho đến sau đều bị phá bỏ. Sức dụ hoặc của cây Ngọc kiếm thứ tám chính là nguyên nhân dẫn đến việc tan vỡ đó.

Việc Địch Tiến, Địch Loan giết sạch toàn bộ Cự Giáp động phủ đã khiến tất cả các động phủ khác phải kinh hoàng.

Cũng còn may là Địch Tiến và Địch Loan trên đường về Cửu Sát Điện không hề dừng lại, cũng không hề ghé qua bất cứ một động phủ nào. Nếu có ghé qua động phủ nào thì hẳn động chủ động phủ đó phải sợ đến thất kinh hồn vía.

Địch Thanh đã chết.

Cửu Sát Điện trực tiếp trách hỏi Thanh Long Cung, vì cớ gì

Thanh Long Cung phó cung chủ Đằng Sơn lại giết chết Địch Thanh?

Đằng Sơn không thừa nhận đã giết Địch Thanh, chỉ nhận là đã khiến Địch Thanh bị trọng thương mà thôi.

Có điều, hôm đó, sau khi Đằng Sơn một quyền đả thương Địch Thanh cũng không chịu xem lại cho tử tế, đã tiện tay bắt luôn Tần Vũ, vì vậy, ngay Đằng Sơn cũng không dám chắc trăm phần trăm là Địch Thanh có phải do mình giết hay không. Cũng có khả năng khi bản thân dùng yêu nguyên lực phá nát lồng ngực đối phương đã làm thương tổn đến Nguyên Anh, phá nát linh hồn đối phương.

Tóm lại, chỉ trong vòng một năm, toàn bộ thế giới tu yêu giả nơi đáy biển này đều bị chấn động. Đồng thời, đại danh của Tần Vũ có liên hệ với Ngọc kiếm thứ tám cũng được truyền bá khắp thế giới tu yêu giả đáy biển.

…

Bên ngoài cổng Cửu Sát Điện.

Năm huynh đệ Địch Long, Địch Húc, Địch Dương, Địch Phong, Địch Năng yên lặng đứng bên nhau. Cả năm người, thông qua Truyền tấn lệnh, đã sớm biết được Địch Tiễn và Địch Loan sắp về đến nơi. Chỉ một lát sau, cả năm huynh đệ đã thấy được từ xa, Địch Tiễn, Địch Loan, còn có Tần Vũ, đang ngự kiếm bay lại.

Về tới trước mặt năm huynh đệ, trên mặt Địch Tiễn và Địch Loan đều hiện lên vẻ bi thương.

- Lão Lục, lão Thất.

Năm anh em Địch Long cùng nhìn Địch Tiễn và Địch Loan.

- Nhị ca chết rồi!

Địch Tiến chậm rãi nói, các huynh đệ hai mắt đều đỏ hồng lên. Cái chết của Địch Thanh đương nhiên là một sự đả kích cực lớn đối với cả bảy huynh đệ còn lại của Cửu Sát Điện. Một lúc sau, mấy anh em đều khôi phục khỏi sự bị thương, Địch Loan quay sang Tần Vũ, mắt lóe lên lớp lớp tia lạnh lẽo:

- Các huynh đệ, đây là Tần Vũ.

Bọn Địch Long năm người đều quay sang nhìn Tần Vũ.

Với huynh đệ bọn họ, cho dù là cái chết của Địch Đồng hay Địch Thanh đều có quan hệ tới Tần Vũ. Tất cả anh em bọn họ đều muốn giết chết Tần Vũ cho hả cơn thù hận, chỉ có Địch Long vẫn còn giữ được chút bình tĩnh.

Chương 139

Tử Hình

Cửu Sát điện, toàn bộ bao gồm mười hai cửa, tại mười hai vị trí mắt trận lập nên mười hai toà cung điện, muời hai toà cung điện này có thể thấy có hoa viên, độc viện, lầu các các loại … Bên trong mười hai toà cung điện này, có hết chín toà là nơi ở của chín vị điện hạ

Ba tòa bên ngoài chia ra thành càn khôn điện, tàng bảo điện, vũ đường đại điện

Lúc này bảy vị điện hạ của Cửu Sát Điện cùng Tần Vũ đang ở tại đại điện, bảy vị điện hạ phân chia ngồi theo thứ bậc, Địch Long chính ngồi tại đại điện chi thượng, duy chỉ có Tần Vũ một mình đứng trước chúng nhân.

Hắc sắc trường bào khẽ rung lên, Tần Vũ khom người nói:*" các vị động chủ xích huyết động, Tần Vũ xin ra mắt đại điện hạ cùng các vị điện hạ"*

Tần Vũ lúc này không tỏ ra chút kinh sợ, không hề tỏ ra thấp kém, khẽ cười đối diện với chúng nhân

Bản thân cũng là một thế tử vương phủ, đã quen thế giới vương giả, bảy vị điện hạ của Cửu Sát Điện công lực tất nhiên cao siêu nhưng luận về phương diện khí thế, trái lại không như những đế vương của người thường hào hoa xa xỉ, vốn dĩ, xét đến cùng số lượng tu yêu giả cũng không bằng số lượng phàm nhân.

- Tần Vũ, ta hỏi ngươi, bát đệ của ta đã chết thế nào ?

Giọng Địch Long từ trên đại điện truyền xuống hỏi

Tần Vũ cười nói:

- Đại điện hạ, trước khi nói về cái chết của bát điện hạ,có thể để Tần Vũ kể qua về sự tình của mình được chăng? Quả như nghe xong việc này, các vị cũng sẽ hiểu rõ sự tình.

Tần Vũ trả lời đầy tự tin.

Phía dưới chư vị điện hạ đều tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

Các vị điện hạ này đều rất rõ rằng, trực tiếp giam giữ Tần Vũ, về sau có thể dùn phương pháp thôn phệ, không lẽ không trực tiếp biết tất cả tin tức mà hắn biết sao? Bất quá như thế có một điều sai lầm …. làm vậy thì khôgn thể xác định Kinh Chập hộ pháp nói đúng hay sai

- Được, ngươi nói đi.

Địch Long không lo lắng nói

Tần Vũ gật đầu rồi nói:

- Ban đầu, ta tu luyện có chút thành tựu, sau đó cùng Hầu Phí huynh đệ ly khai sư môn, sau đó trên đường lưu lãng đã đến Xích Huyết Lĩnh nơi tụ tập của các tu yêu giả

- Sư môn?

Thất vị điện hạ bao gồm cả Địch Long nghe đên từ này đều nhíu mày lại, bởi lẽ tu yêu giả đại đa số đều tự mình tu luyện, công pháp đều do trong tộc nội truyề, rất hiếm khi có sư môn. Tần Vũ nói đên sư môn, bảo sao chúng không kinh hãi

Tần Vũ tiếp tục:

- Sau đó tại Xích Huyết Lĩnh cùng Tra Qua không đánh không quen đã trở thành hộ pháp của Xích Huyết Lĩnh, ta đã thỉnh ý sư tôn, sư tôn đã đồng ý để ta tại xích huyết động phủ tu luyện, để nâng cao năng lực xử lí quan hệ đối với nhân thế.

- Chỉ là sau đó…

Tần Vũ ánh mắt xa xăm tựa hồ như đang hồi ức lại những ngày qua

Địch Long cùng các vị điện hạ đều trở nên chú ý tập trung , bọn chúng hiểu Tần Vũ nói đến trọng điểm

- Khi bát điện hạ cùng Tra Hồng động chủ đại chiến trong mật thất, trong cuộc chiến đó, Tra Hồng chiến tử. Bát điện hạ đoạt được từ Tra Hồng một Hắc Sắc Ngọc Hạp vốn do Tra Hồng động chủ đã tiêu hao trăm năm phá giải, lấy được thanh ngọc kiếm thứ tám trong đó.

- Bên cạnh đó còn có ngọc giản phải không?

Địch Long đột nhiên nói

- Không biết, sư tôn không nói với ta bên cạnh đó có hay không.

Tần Vũ tự nhiên hồi đáp:

– Bất quá về sau đột nhiên xuất hiện một thần bí nhân trực tiếp ám sát bát điện hạ, kẻ ám sát này bản thân công lực vượt hơn bát điện hạ lại thêm là ám sát nên bát điện hạ bị giết tại đương trường"

- Đáng chết.

- Khốn kiếp.

Trên đại điện chúng vị điện hạ tức thì mở miệng mắng chửi nguyền rủa vang lên

Địch Long đảo mắt sắc mặt bình tĩnh tiếp tục truy vấn:

- Tần Vũ, người nói cứ như ngươi trực tiếp nhìn thấy vậy, làm thế nào ngươi biết được?"

- Sư tôn cho biết.

Tần Vũ cười hồi đáp

Địch Long tiếp tục hỏi:

- Sư tôn ngươi làm thế nào để biết, nếu như linh thức của sư tôn đạt được như thế, thậm chí khả dĩ phát hiện sự tình diễn ra tại sao lại không giết thần bí nhân, đoạt lấy thanh đệ bát Ngọc kiếm?

- Sư tôn thần dũng như thế, thế nào lại không biết gì về thanh đệ bát ngọc kiếm, truyền thuyết về cửu kiếm sư tôn đều đã biết, khi linh thức của người phát hiện ra hắc sắc ngọc hạp dĩ nhiên đã suy đoán ra tất cả, sư tôn nghiên tu thiên đạo, cô ngạo vô cùng, thần bí nhân đoạt được chính là duyên phận của hắn.

Tần Vũ đột nhiên thở dài một hơi

- Ai, sau cuộc đại chiến đó ta cũng không biết thế nào, nếu như biết trước được việc đó, ta đã xin sư tôn giúp đỡ. Tin rằng bát điện hạ tất có khả năng bảo trụ tính mạng. Sư tôn mặc dù cô tịch nhưng đối với ta là đệ tử duy nhất vốn cực kì quan tâm.

Địch Long gật gật đầu

Đột nhiên

- Lão Lục, người tự thân áp giải Tần Vũ tiến nhập Càn Khôn điện, tạm thời giam tại gian "khảm 1".

Địch Long đột nhiên hạ lệnh Địch Tiến đưa Tần Vũ giam tại một gian phòng trong Càn Khôn điện

Tần Vũ cũng không phản kháng.

- Lục điện hạ, bất tất dùng lực, ta đi theo ngươi, với công lực của ngươi lẽ nào còn lo lắng ta đào tẩu?

Nhìn thấy Địch Tiến nắm lấy song thủ của mình, Tần Vũ nói.

- Tốt.

Địch Tiến đối với bản thân rất có niềm tin, trực tiếp đưa Tần Vũ li khai đại điện hướng về Càn Khôn điện đi đến

Tần Vũ không hề biết, Càn Khôn điện chính là lao ngục, thậm chí là lao ngục giam giữ phạm nhân trọng yếu, hộ vệ canh giữ các phòng gian đều là hộ vệ Cửu Sát Điện cực kì tinh yếu, bị giam tại đó muốn đào thoát thật vô cùng khó khăn

…

Tần Vũ cùng Địch Tiến từng bước đặt trên con đường đá xanh trên mặt đất trực tiếp hướng về phía trước đi tới

- Lục điện hạ, các vị giam giữ ta, vốn lo lắng ta đào tẩu, nhưng là không biết rằng giam giữ ta ở đây là vì việc gì. Vừa rồi không phải ta đã nói hết tất cả rồi, nếu như để ta đi, còn vấn đề gì có thể cùng ta nói rõ"

Tần Vũ nhiệt tình cùng Địch Tiến nói chuyện

Địch Tiến vẻ mặt đầy vẻ lạnh lùng, tàn khốc

Trong tâm Địch Tiến, Tần Vũ dĩ nhiên là một người chết, còn muốn đào tẩu? Kinh Chập hộ pháp một khi thôn phệ Tần Vũ thì hắn đến nhục thân cũng chẳng còn

- Ồ, đây là cung điện được gọi là Tàng Bảo Điện? Chắc hẳn rằng lại có rất nhiều bảo bối? Tần Vũ nhìn về phía bên ngoài toà cung điện, trái lại hộ vệ không nhiều, nếu quả thật là tàng bảo điện chân chính, chứa đựng trọng bảo tại sao hộ vệ lại ít thế?

Địch Tiến:

- Tàng Bảo Điện này là nơi chứa đựng những trọng bảo trong thập nhị điện của Cửu Sát Điện chúng ta, bất quá chúng ta tịnh không sợ người đến trộm.

- Ồ, vì sao lại thế?" Tần Vũ thấy hiếu kì

Địch Tiến trong giọng nói hàm trứ ngạo khí:"Ngươi có biết Cửu Sát Điện chúng lợi hại nhất là cái gì không?"

- Đan dược.

Tần Vũ lập tức đáp lời

Địch Tiến khuôn mặt có chút tiếu ý:

- Cần biết rằng luyện đan luyện khí, tu yêu giả căn bản không như nhân loại nhưng thuật luyện đan của Cửu Sát Điện chúng ta khả dĩ có thể so sánh được với tu chân môn phái luyện khí, nguyên nhân chính nhờ tàng bảo các này.

- Tần Vũ xin được lắng nghe.

- Tàng bảo các, để luyện chế linh khí chính thị thiên địa tinh thạch trân quý, đối với những cấp biệt cao thủ mà nói, cực phẩm linh khí có lực hấp dẫn, nhưng cực phẩm tinh thạch cực kì khó cầu được, để lưu

giữ cực phẩm tinh thạch, trữ vật thủ tạc không gian giới chỉ là đủ dùng rồi tại sao lại cần tàng bảo điện.

Nói đến sự tình vô cùng tự hào của Cửu Sát Điện, Địch Tiến không thể ngăn được nét hưng phấn trên khuôn mặt

- Tàng Bảo điện, chính là thông qua cấm chế, hoặc tụ linh trận hoặc cao cấp tụ nguyên trận, cùng các chủng trận pháp kì diệu khác, hấp thụ thiên địa nguyên khí cũng như dương quang… trong Tàng Bảo Điện có tám gian cực lớn, bên trong đều chứa các chủng linh chi tiên thảo, luyện chế linh đan, tài liệu cực kì khó tìm, từng đan dược khả năng cần dùng đến chục loại tài liệu, đại hải rộng lớn, há lại dễ dàng có thể sưu tập tại đây, vốn do huynh đệ ta nỗ lực thu tập các chủng linh chi tiên thảo, về sau tiến hành trồng cấy.

Tần Vũ nghe xong trong tâm không cầm được cảm thán

Trồng cấy?

Linh chi tiên thảo sinh trưởng trong hoàn cảnh vô cùng trọng yếu, có loại cần sống tại nơi cực nóng có loại cần sống tại nơi cực lạnh, có loài cần sống tại nơi khô hạn, có loài cần tại nơi mát mẻ. phần lớn các chủng linh chi tiên thảo đều thực sự không dễ sinh trưởng

Còn có một vấn đề nữa đó là kiên nhẫn

Linh chi tiên thảo sinh trưởng cần một khoảng thời gian rất dài, đương nhiên cũng có những loài đời sống rất ngắn, khả năng vài tháng là đã trưởng thành, nhưng lâu thì thậm chí hàng trăm hàng ngàn năm, thiên địa linh thảo trong truyền thuyết vài nghìn năm đến vạn năm đều có.

Trồng cấy các chủng thực vật này, cần kiên nhẫn chờ đợi, khiến cho một người chờ vài chục năm vài trăm năm, phần kiên nhẫn đó cũng đáng được tán tụng

- Viên ngọc … mà ngươi đã thưởng thức, đó là độc môn đan dược

của Cửu Sát Điện chúng ta, chỉ là tại tàng bảo điện dùng một ít tài liệu luyện chế ra.

Địch Tiến đột nhiên vẻ mặt chợt trở nên lạnh lẽo, đối mặt với Tần Vũ nói:

- Không hỏi nhiều, đi theo ta"

Nói xong, Địch Tiến gia tăng cước bộ, hướng đến phía ngoài một cung điện đi đến

Tần Vũ thầm cười:

- Ta hỏi? Còn không phải người vừa rồi nói trên trời dưới đất sao, một hơi nói bao nhiêu điều, bất quá … Tàng Bảo Điện này đích thực là tốt.

- Lục điện hạ, linh thảo trong tàng bảo điện trân quý như thế, hộ vệ thế nào lại ít vậy?

Tần Vũ ngay lập tức lại mở miệng đem nghi vấn hỏi tiếp

Địch Tiến cười lạnh nói:

- Ai có can đảm đến lấy trộm, tám gian trồng thảo dược, bên ngoài đều có cấm chế bảo vệ, giả như có người tiếp xúc với cấm chế này thì toàn bộ huynh đệ ta đều biết, như thế hộ vệ ở đây cần nhiều để làm gì, có một ít đứng trông là đủ rồi.

Tần Vũ trong lòng bấy giờ đã rõ cũng không hỏi nhiều nữa

Chốc lát, Tần Vũ cùng Địch Tiến đã đến một toà cung điện bên ngoài, chính là Càn Khôn Điện

Mười hai cung điện trong Cửu Sát Điện to nhỏ tương đương, mỗi một toà đều dài một hai dặm, một tòa cung điện to lớn như thế này như quả để phàm nhân đến kiến tạo không biết cần bao nhiêu người bao nhiêu năm mới kiến tạo thành công, nhưng với tu yêu giả đích

thực rất nhẹ nhàng để tạo nên.

- Lục điện hạ.

Hộ vệ Đan Tất tại cửa càn khôn điện quỳ xuống nói

Địch Tiến gật gật đầu, sau đó đưa Tần Vũ trực tiếp vào trong Càn Khôn Điện, lần đầu vào Càn Khôn Điện, Tần Vũ cảm đáo nó phảng phất như một dạng mê cung, không có phương hướng chỉ có tám phương phân ra thành: khảm, li, đoái, chấn, tốn, càn, khôn, cấn.

Địch Tiến tiến nhập phương khảm trực tiếp đi đến bên ngoài lao phòng "khảm 1", lao phòng đầy khí tức áp chế, đường vào do một tảng hắc thạch cấu thành, ngoài ra còn có một cửa sổ, khiến cho trong lao phòng có chút điểm sáng

- Mở ra."

Địch Tiến hướng đến thủ vệ lao phòng "khảm 1" nói

Thủ vệ này ngay lập tức giật mình, vội thi triển pháp quyết đả khai lao phòng, sau đó Địch Tiến nhìn về Tần Vũ, Tần Vũ khẽ cười rồi bước vào trong lao phòng, tên thủ vệ đó tức thì lại thi triển pháp quyết đóng cửa lao gian.

"Tên khốn này, cả càn khôn điện đều là một trận pháp cự đại, một một lao phòng đều bị cấm chế bao vây, thậm chí có thể phá vỡ được hắc thạch cũng không có cách nào phá khai cấm chế" linh thức của Tần Vũ rõ ràng cảm nhận được lực phòng ngự của cấm chế, biết rằng tự sức mình hiện nay không thể phá vỡ được

Ngay đến cửa sổ, mặc dù nhìn thì không có gì, nhưng thi triển thân thủ có thể phát hiện ở đó có một tầng cấm chế thấu qua

- Tần Vũ ngươi hãy ở đây nghỉ ngơi đi.

Địch Tiến nói xong bèn trực tiếp quay đầu li khai

Lao phòng hướng khảm này tổng cộng có tám gian phân ra thành "khảm 1", "khảm 2" … "khảm 8" trong đó "khảm1" dùng để giam giữ những phạm nhân tối trọng yếu. Hơn nữa trong tám phương thì khảm cũng chính là đứng đầu

"khảm 1" cũng là lao phòng đại biểu tối trọng yếu trong Càn Khôn Điện

- Kẻ này là ai thế, không ngờ lại bị giam tại khảm 1.

- Không biết, khẳng định là một cao thủ lợi hại. thế nào thì đó cũng không phải là việc của chúng ta.

…

Những hộ vệ lao phòng nhàn nhã trao đổi, đối với thân phận của địch nhân có khả năng vào tối trọng yếu lao phòng này phỏng đoán

… …

Trên đại điện, Địch Tiến vừa quay lại.

- Đi mời Kinh Chập hộ pháp"

Địch Long hạ lệnh, lệnh này vừa xuất, chúng nhân đã biết ý tứ của Địch Long

Trực tiếp để Địch Long hộ pháp thôn phệ Tần Vũ.

- Đại ca, theo những gì Tần Vũ nói, sư tôn hắn tựa hồ rất khác thường, như quả thực sự là một nhân vật lợi hại như thế, giả như chúng ta giết chết tần vũ, sẽ khiến sư tôn hắn tức giận tìm đến Cửu Sát Điện chúng ta.

Lão tam Địch Dương lo lắng nói

Địch Long khẽ cười nói:

- Lão tam, người bị tên tiểu tử đó làm cho hồ đồ rồi, như những gì tên tiểu tử đó nói, sư tôn hắn là cao thủ đẳng cấp gì chứ? Phóng mắt nhìn khắp hải ngoại tu chân giới, há lại có nhân vật thực lực như thế sao?

- Không nhất định a, đại ca, không biết người đã nghe truyền thuyết chưa? Tại vùng cực nam, khu vực gần Bạo Loạn Tinh Hải, ở đó có một cỗ truyền tống trận…

Địch Dương đề tỉnh nói

Địch long cười nói:

- Ngươi nói sư tôn hắn đến từ địa phương đó?

Địch Dương gật đầu, các điện hạ khác đều khởi lên thần sắc nghiêm túc, nếu như thực sự là tại địa phương đó thì sự tình quả thực có điểm phức tạp

- Các người chưa bỏ được cái nhút nhát đó đi, có kẻ nói sư tôn hắn như thế mà các ngươi cũng tin, về sau Cửu Sát Điện chúng ta còn có thể giết người được không. Huống chi các ngươi còn chưa tử tế nghiên cứu những điều Tần Vũ vừa nói.

Chúng vị điện hạ nhìn Địch Long

Địch Long ngay lập tức nói:

- Như Tần Vũ nói, sư tôn hắn thần dũng như thế, đối với cửu kiếm cũng không thèm đoái hoài. Hừ, Cửu Kiếm tiên phủ là do tiên nhân lưu lại, thậm chí các phương nhân mã đều vì cửu kiếm tiên phủ mà trở nên điên cuồng, vậy mà sư tôn hắn lại không thèm đoái hoài, thực sự là quá khoa trương, ngoài ra …

Nghe được một điểm, những điện hạ đã tin tưởng Địch Long, đúng thế, tu chân giới còn có người đối với Cửu Kiếm tiên phủ không thèm

đoái hoài hay sao?

- Tần Vũ cuối cùng có nói một câu "sư tôn hắn mặc dù cô tịch, đối với ta là đệ tử duy nhất thì cực kì quan tâm" vì sao Tần Vũ cuối cùng nói ra câu đó, hắn vốn muốn chúng ta biết rằng, hắn có một sư tôn siêu cấp cao thủ cực kì quan tâm đến hắn, khiến chúng ta có điểm úy kỵ. Quả nhiên ,lão tam ngươi đã bị hắn làm cho khiếp đảm.

Địch Long vẻ mặt thay đổi:

- Nếu như sư tôn hắn thực sự là một siêu cấp cao thủ như thế, còn để cho chúng ta giam cầm đồ đệ hắn, đối với Cửu Kiếm tiên phủ không thèm. Ta còn không tin trong tu chân giới có cao thủ như thế, được rồi lão tam, truyền lệnh mời Kinh Chập hộ pháp.

Địch Dương ngay lập tức nói:

- Đại ca yên tâm, vừa rồi đích thực ta bị tên tiểu tử đó làm cho khiếp đảm, bất quá hắn nhất định là chạy thoát được, Kinh Chập hộ pháp thôn phệ hắn xong, không chỉ khiến hắn hồn phi phách tán mà còn khiến nhục thể cũng không còn.

Ngay lập tức, Địch Dương chuyển thân, đi mời Kinh Chập hộ pháp.

Chương 140

Nhất Oa Đoan (Hốt Sạch)

Nơi ở của hộ pháp Kinh Chập.

Địch Dương đi tới bên ngoài nơi ở của hộ pháp Kinh Chập, lập tức dùng Linh Thức Truyền Âm nói:

- Kinh Chập hộ pháp, ta là Tam điện hạ, ngươi mau mau ra đây, theo ta tới đại điện, các đại ca ta có sự tình trọng yếu cần ngươi thực hiện.

Gần như lập tức, một nam tử cao gầy đi ra.

Nam tử cao gầy này chính là hộ pháp Kinh Chập. Trên mặt hắn có lằn sẹo hai màu xanh vàng. Hộ pháp Kinh Chập nhìn thấy Địch Dương, lập tức hành lễ nói:

- Tam điện hạ.

- Theo ta.

Địch Dương và Kinh Chập hộ pháp vừa rời đi về hướng đại điện, đột nhiên, một thủ vệ bên cạnh nơi ở của hộ pháp Kinh Chập lấy ra một Truyền Ký lệnh, lập tức truyền ký (viết tường trình?) vào trong.

…

Trên mặt biển, mặt nước rộng lớn mênh mông, ở giữa có một hải đảo, hải đảo này cũng vài ngàn dặm vuông. Tuy nhiên trên hải đảo này lại toàn những khối đá màu đen, thực vật cũng có nhưng cực kỳ hiếm thấy. Bởi vậy nơi này tịnh không có một môn phái tu

tiên nào.

Trên bờ hải đảo, Đằng Sơn và Lâu Kha đứng kề vai nhau.

Đột nhiên, Lâu Kha lấy ra Truyền Tấn lệnh, linh thức quét qua, sau đó hướng Đằng Sơn cười nhẹ, nói:

- Đằng Sơn, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, Cửu Sát điện đó đúng là muốn để Kinh Chập xuất động, trực tiếp thôn phệ Tần Vũ, đoạt lấy ký ức của hắn.

Đằng Sơn gật đầu nói:

- Ta biết rồi, người của ta vừa truyền tin tức đến, Tần Vũ đó bị giam tại phòng giam "Khám 1".

- Khám 1 ? Phòng giam trọng yếu như vậy, người của ta không đảm đương chức thủ vệ phòng giam đó.

Lâu Kha lắc đầu nói, nhưng Đằng Sơn lại cười:

- Người của ngươi không, người của ta cũng không, nhưng… người của ta là thủ vệ của "Khám 2".

Đằng Sơn lập tức lấy ra một Truyền Tấn lệnh, sau đó truyền tin đi.

Càn Khôn điện, bên ngoài phòng giam "Khám 1".

- Uông huynh đệ.

Thủ vệ "Khám 2" hướng về thủ vệ "Khám 1" chào hỏi.

- Ngày nào cũng thủ vệ tại đây thật là chán. Yến huynh đệ, cái gì trong huynh vậy?

Uông Hoài mắt sáng ngời nhìn vào khối tinh thạch trong tay Yến

Trạch. Với nhãn quang của Uông Hoài, nhìn lướt qua cũng nhìn ra thấy tinh thạch này là thượng phẩm tinh thạch.

Yến Trạch đắc ý nói:

- Huynh nghĩ sao ? Uông huynh đệ.Tinh thạch này của lão ca ta không tệ a. Quay về mời người luyện chế một thanh thượng phẩm linh khí.

Uông Hoài hâm mộ nói:

- Thượng phẩm tinh thạch, của ta hiện tại bất quá là trung phẩm linh khí, không biết khi nào ta… Ngươi.

- Đừng làm ồn, nếu không coi chừng cái tiểu mệnh của ngươi.

Yến Trạch cầm đoản kiếm đâm một cái đã xuyên qua cơ thịt ở ngực Uông Hoài. Yến Trạch này dụng lực thật tinh diệu, chỉ đâm qua cơ thịt, không làm bị thương đến mấy chỗ yếu hại nơi tâm tạng. Bất quá đoản kiếm của Yến Trạch chỉ cần đâm sâu thêm một chút, lập tức Kim Đan hậu kỳ Uông Hoài khẳng định chỉ còn đường chết.

- Yến huynh đệ, ngươi muốn làm gì thế?

Uông Hoài linh thức truyền âm, giọng kinh hoàng.

Lúc này đoản kiếm của Yến Trạch đã đâm vào trong cơ thịt, Uông Hoài hắn căn bản không thể ngăn cản. Nói cho cùng, không có loại hộ thể yêu thú hình thành bên ngoài, thể nội muốn chống lại rất khó. Hơn nữa Uông Hoài cũng hiểu thực lực của Yến Trạch không kém hắn.

- Đừng bận tâm, mở cửa phòng giam của ngươi đi.

Dưới sự lựa chọn sinh tử, Uông Hoài cuối cùng thi triển pháp quyết, mở cửa phòng giam. Cánh cửa đó là một loại cửa trượt, ứng với pháp quyết Uông Hoài thi triển, cánh cửa đó lập tức dung nhập vào tường.

…

Tần Vũ đang ngồi khoanh chân trong phòng giam, nhìn qua cửa thông gió thấy hai thủ vệ bên ngoài đột nhiên tiến lại, gần nhau như vậy không biết làm gì. Đột nhiên thủ vệ Uông Hoài không ngờ hai tay thi triển mở ra, cửa phòng giam đó bất ngờ mở ra.

- Tần Vũ đại nhân. Đại nhân của tôi là phó cung chủ Thanh Long cung Đằng Sơn. Ngài lệnh cho ta tới cứu ngài. Ngài rời khỏi Càn Khôn điện, lập tức bay lên mặt biển, sau đó hướng về phía tây nam bay đi, khoảng hơn hai mươi vạn dặm liền có một hắc thạch hải đảo. Đại nhân của tôi và còn có cả Lâu đại nhân ở Bích Thủy phủ đều ở đó. Người của Cửu Sát điện tuyệt đối không thể làm bị thương người một chút nào.

Gần như cùng lúc cánh cửa mở ra Yến Trạch Linh Thức Truyền Âm vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Hơn hai mươi vạn dặm? Thanh Long cung, Bích Thủy phủ?

Tần Vũ trên mặt xuất hiện nụ cười, lập tức thân hình hóa thành một đạo kim quang bay thẳng ra khỏi phòng giam, sát na biến mất khỏi Càn Khôn điện, tốc độ rất nhanh, thậm chí đến cả Yến Trạch và Uông Hoài đều không kịp nhìn thấy rõ. Sau đó Yến Trạch trong chớp mắt đâm xuyên qua tâm tạng Uông Hoài.

Uông Hoài mở to mắt, chết mà vẫn không thể tin.

Trong dãy tổng cộng có tám phòng giam lớn. Thủ vệ chân chính chỉ có ba người, phân biệt ứng với "Khám 1" "Khám 2" "Khám 3". Nói cho cùng, mỗi phòng giam đều bố trí một thủ vệ thì thật là lãng phí nhân lực. Chỉ có ba phòng giam trọng yếu mới bố trí thủ vệ mà thôi.

Còn pháp quyết mở năm phòng giam kia, ba thủ vệ đều biết.

Thủ vệ "Khám 3" tới cánh cửa đã mở của "Khám 1". Yến Trạch lạnh lùng nhìn hắn, thủ vệ "Khảm 3" vô cùng khéo léo nói:

- Yến đại ca, ta không phải đối thủ của huynh. Ta tuyệt đối sẽ không tố giác, huynh tha cho ta.

Thủ vệ đó vừa nói xong, trong tay phía sau lưng lại đã xuất hiện một cái Truyền Ký lệnh.

Yến Trạch mỉm cười gật đầu. Nhưng đột nhiên tay áo vung lên, một đạo thanh quang giống như một loại ngư võng (lưới đánh cá) chớp mắt chụp lấy tên thủ vệ đó, thủ vệ đó thân thể chớp mắt hóa thành nước, sau đó biến thành sương mù.

- Ta cũng nên chạy thôi, nếu không mấy vị điện hạ nổi cơn thịnh nộ chắc chắn sẽ giết ta."

…

Tần Vũ lại không lập tức chạy trốn. Với thực lực của hắn, trừ mấy vị điện hạ, căn bản không ai có thực lực phát hiện hắn. Đặc biệt là tốc độ của Tần Vũ. Ngay cả so với Địch Tiến, Địch Long, Tần Vũ đều cảm thấy thập phần tin tưởng.

- Lo gì chứ, Tàng Bảo điện của bọn chúng không phải rất trân quý sao.

Tần Vũ nhẹ nhàng hướng Tàng Bảo điện đi tới. Trong Lôi Sơn cư có luyện khí phòng, lại có cả luyện đan phòng. Tuy nhiên luyện đan phòng tới giờ chưa từng sử dụng qua, chính bởi vì Tần Vũ không có đủ dược liệu. Luyện đan yêu cầu nguyên liệu quả thực rất nhiều.

Trong chốc lát, Tần Vũ đã tới một góc của Tàng Bảo điện.

Nhìn Tàng Bảo điện khổng lồ hơn một, hai nghìn mét vuông. Nhưng Tần Vũ lại có mười phần tin tưởng, bởi vì Tần Vũ có Mộng Ảo Giới Chỉ của Lôi Vệ để lại. Không Gian Giới Chỉ này quả thực vượt xa cái được gọi là đệ nhất Không Gian Giới Chỉ ở tu chân giới này.

Trước đây sau khi giết chết Địch Đồng, đã lấy được cái Không

Gian Giới Chỉ, dài rộng cũng chỉ một, hai trăm mét mà thôi. Không gian giới chỉ có thể đặt vừa Tàng Bảo điện khổng lồ vào , chí ít tại hải ngoại tu chân giới cũng không thể tìm thấy.

- Mấy vị điện hạ các người cứ từ từ nói chuyện trong đại điện nha, ta trước tiên mang Tàng Bảo điện đi đã.

Tần Vũ đơn thủ nắm vào bức tường Tàng Bảo điện, lập tức tâm ý chuyển động. Tuy nhiên…

Chỉ thấy khắp chu vi quanh Tàng Bảo điện đột nhiên tia sáng lóe lên.

Tần Vũ sắc mặt lập tức biến đổi:

- Không xong, Tàng Bảo điện này không ngờ có Bát Quái trận pháp yểm dưới nền. Có trận pháp như thế chế trụ, ta làm sao có thể thu lấy Tàng Bảo điện này đây?

Tần Vũ lập tức triển khai kim sắc tinh thần chi lực bao trùm toàn bộ Tàng Bảo điện.

Tàng Bảo điện bản thân chính là xây theo bát quái. Nền nhà này cũng là Bát Quái trận pháp.

Trên đại điện, bẩy vị điện hạ vừa triệu tập hộ pháp Kinh Chập.

- Kinh Chập hộ pháp, ngươi không cần lo lắng, chúng ta sẽ lập tức kiềm chế Tần Vũ, ngươi có thể trực tiếp thôn phệ hắn. Nhưng ngươi phải chiếm đoạt được toàn bộ ký ức của hắn. Đại điện hạ Địch Long đối diện Kinh Chập hộ pháp tin tưởng căn dặn.

Kinh Chập hộ pháp lập tức đáp lời:

- Thuộc hạ…

- Không tốt, có người phá hoại căn cơ Cửu Sát điện của ta. Địch Long sắc diện biến đổi. Lập tức linh thức quét ra, sau đó hét lớn:

- Ở Tàng Bảo điện, có người đang phá Bát Quái trận pháp, chư vị huynh đệ, mau mau theo ta.

Vừa nói xong, Địch Long đã lao ra khỏi đại điện.

Địch Dương, Địch Húc, Địch Phong, Địch Tiến, Địch Loan, Địch Hùng sáu vị điện hạ cũng lập tức hướng Tàng Bảo điện mau chóng chạy tới.

Tàng Bảo điện thực ra là điện quan trọng nhất trong Cửu Sát thập nhị điện. Những cung điện khác bị hủy có thể xây dựng lại, nhưng sự trân quý của Tàng Bảo điện không phải là kiến trúc, mà là đan dược ở bên trong. Những đan dược đó đều do Cửu Sát điện dùng thủ đoạn cướp đoạt,. Hơn nữa trong phương viên chín mươi vạn dặm không ngừng sưu tầm. Qua hơn ngàn năm tới giờ mới tích lũy được như vậy.

…

- Phá!

Nắm Diễm Sí kiếm, Tần Vũ hung mãnh một kiếm đâm xuống "Khảm" vị của trận pháp, thanh quang lóe lên, Tần Vũ lập tức phá vỡ cấm chế. Sau đó lập tức một kiếm phá nát thạch trụ chống đỡ ở đó. "Khảm" vị đã bị phá.

Tần Vũ thân hình giống như một lằn chớp màu vàng (kim sắc quang tuyến), lại hướng "Ly" vị cực tốc lao tới. Kim sắc Tinh Thần Chi Lực hoàn toàn thâu nhập vào trong sí kiếm, cực phẩm linh khí Diễm Sí kiếm, lập tức một kiếm phá vỡ cấm chế bảo vệ, sau đó phá nát thạch trụ chôn sâu ở dưới. Tần Vũ thân hình chuyển động lần nữa, tiếp tục lao tới "Đoài" vị.

-Tàng Bảo điện thay đổi bất thường chắc chắn thu hút mấy vị điện hạ đó, nhất định phải tăng tốc lên.

Tần Vũ lúc này tốc độ đạt tới cực hạn. hắn dù nhanh, nhưng bảy vị điện hạ Tàng Bảo điện tốc độ cũng không chậm. Đúng lúc Tần Vũ

phá hủy phương vị chủ trận ở bốn nơi thì bảy vị điện hạ đã chạy tới nơi Tàng Bảo điện.

- Ngăn hắn lại!

Tuy Địch Long không biết đối phương vì sao phá hủy những chủ vị để làm thành trận của Bát Quái trận pháp đó. Như Địch Long thấy, Tàng Bảo điện khổng lồ như thế, tuyệt đối không thể một lần thu hết vào Không Gian Giới Chỉ. Nhưng hiện tại địch nhân hành động như vậy khẳng định phải có đạo lý của hắn.

Điều Địch Long hắn cần làm, là ngăn cản đối phương.

Lập tức Địch Dương, Địch Húc, Địch Phong, Địch Tiến, Địch Loan, Địch Hùng hóa thành sáu đạo quang manghướng tới đạo kim quang đó đuổi theo. Sáu người bao vây một người. Tuy nhiên Tần Vũ thân hình chớp động, dễ dàng lao qua Địch Dương, sau đó lại một kiếm lập tức phá xong "Tốn" vị.

- Tần Vũ, là ngươi!

Địch Long phút chốc nhận ra diện mạo Tần Vũ, lập tức đại nộ.

Hắn không biết tại sao Tần Vũ đang bị giam trong phòng giam "Khám 1" sao lại có thể xuất hiện ở đây, lại còn ở đây phá hủy Bát Quái trận. Địch Long không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức truy sát Tần Vũ.

- Hừm, cản ta? Công lực ta không bằng ngươi, tốc độ thân pháp …

Khóe miệng Tần Vũ xuất hiện một tia tiếu ý, nhẹ nhàng chớp động, vượt qua một bên Địch Long. Địch Long vẻ mặt không thể tin được. Liền đó Tần Vũ lại một kiếm, lập tức phá hủy xong "Càn" vị. Đến lúc này Tần Vũ đã phá hủy xong sáu phương vị trận pháp.

- Tốc độ không ngờ nhanh như vậy.

Địch Long cuối cùng cũng hiểu được bên trong tin tức Tần Vũ sát tử Thanh Huyền Lão Quy. Thanh Huyền Lão Quy tại sao ngay đến một kiếm của Tần Vũ cũng không cản được. cứ theo những gì vừa thấy, tốc độ của Tần Vũ thực so với hắn thậm chí chỉ có nhanh chứ không có kém.

- Ha ha, cản ta, nằm mơ!

Tần Vũ lại một kiếm phá hủy "Khôn" vị. Tần Vũ thân pháp quỷ dị, tốc độ khủng bố khiến cho mấy vị điện hạ vây quanh đều vô cùng phẫn nộ, đột nhiên…

Cửu điện hạ Địch Hùng đứng tại phương vị cuối cùng "Cấn" vị, ha ha cười to nói:

- Đại ca, chỉ cần đứng trên vị trí chủ vị của trận pháp, bất luận thân pháp của hắn huyền diệu thế nào, tốc độ của hắn nhanh thế nào, cuối cùng cũng phải cùng ta lấy cứng chọi cứng thôi.

Mấy vị điện hạ kia trên mặt đều lộ vẻ vui mừng. Tần Vũ bèn dừng thân pháp lại.

- Cửu điện hạ quả nhiên thông minh, bất quá…

Tần Vũ đang bất động trong nháy mắt tốc độ đạt đến cực hạn, tốc độ khủng bố thậm chí phát ra tiếng rít khủng khiếp. Tần Vũ cầm Diễm Sí kiếm, lách qua một vị điện hạ, sau đó một kiếm hướng Cửu điện hạ Địch Hùng chém xuống không không chút nương tay.

Địch Hùng, công lực Đỗng Hư trung kỳ, chân chính chiến đấu từ đầu thì tương đương Tần Vũ. Tuy nhiên Địch Hùng lúc này là nhân hình, không phải là bản thể.

- Bồng!

Khi chiến đao của Địch Hùng và đoản kiếm của Tần Vũ va chạm, Diễm Sí kiếm của Tần Vũ không ngờ trong chớp mắt bay ra khỏi tay,

rơi xuống phía dưới. Nhưng Tần Vũ tự mình một quyền hướng Địch Hùng đấm tới. Song quyền của Tần Vũ đeo Diễm Sí quyền sáo, kim sắc tinh thần chi lực hoàn toàn thấu suốt qua.

So quyền đầu?

Địch Hùng loại yêu thú nhục thể cường hãn đó tự nhiên vui mừng.

- A!

Địch Hùng đột nhiên hét lên mạnh mẽ, hữu quyền hướng tới quyền đầu của Tần Vũ đấm tới. Nhưng chớp mắt hắn cảm thấy hữu thủ đau đớn kịch liệt. Địch Hùng lập tức lùi lại, trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi trước quyền vừa rồi của Tần Vũ. tuy nhiên lúc này Diễm Sí kiếm theo sự khống chế của tâm ý Tần Vũ đâm xuống mặt đất.

- Bồng!

Một thanh phi kiếm không ngờ chặn đường Diễm Sí kiếm của Tần Vũ lại.

Chỉ thấy Địch Long từ phía xa lao tới, sáu vị điện hạ kia cũng tới. Tần Vũ không kịp suy nghĩ nhiều, khống chế Diễm Sí kiếm cản phi kiếm của Địch Long, sau đó một quyền đấm xuống, đánh thẳng xuống thạch trụ bên dưới.

Bên cạnh Tần Vũ, Địch Hùng cũng một quyền đấm tới đầu Tần Vũ.

Tần Vũ nếu như đấm nát thạch trụ, đầu của hắn chắc chắn bị Địch Hùng đánh nát.

- A!

Tần Vũ nghiến răng, đột nhiên cúi xuống đất, đồng thời cả người xoay đi. Một quyền của Địch Hùng nặng nề đấm lên vai Tần Vũ. Lập

tức xương cốt vỡ vụn, máu chảy ròng ròng. Nhưng tay kia của Tần Vũ cũng đã đánh vỡ thạch trụ.

Khảm, Ly, Đoài, Chấn, Tốn, Càn, Khôn, Cấn tám phương vị đều bị phá hủy.

Tần Vũ xương vai hoàn toàn lộ ra, từng cơn từng cơn đau đớn truyền lên óc. Tần Vũ nhịn cơn đau kịch liệt, cả người chớp động liên tiếp tránh né ba vị điện hạ. Rồi thừa cơ chạm tay vào Tàng Bảo điện.

- Thu!

Tần Vũ đột nhiên hét to một tiếng.

Giống như lực phách bạt sơn, cũng như phảng phất muốn mang cơn đau đớn dữ dội trên vai hoàn toàn theo tiếng hét bạo phát ra. Tiếng hét của Tần Vũ vang khắp Cửu Sát điện. Đồng thời ngạc nhiên thấy không khí bùng lên chấn động. Tàng Bảo điện khổng lồ đó chớp mắt biến mất.

Bọn Địch Long mấy người vốn vẫn còn tia hi vọng cuối cùng nhìn thấy vào khoảng đất trống. Vừa mới đây còn là Tàng Bảo điện trân quý nhất của Cửu Sát điện bọn chúng. Lúc này bọn chúng cuối cùng cũng biết Tần Vũ chắc chắn sở hữu Không Gian Giới Chỉ đủ chứa Tàng Bảo điện.

- Ha ha, bảy con tiểu trùng các ngươi, có bản sự thì đuổi tiếp nha.

Tiếng cười lớn của Tần Vũ vang vọng khắp Cửu Sát điện. Rồi hắn liền đạp lên Diễm Sí kiếm, với tốc độ cực hạn hướng tới hắc thạch hải đảo mà Thanh Long Cung, Bích Thủy phủ đề cập lao đi.

- Đuổi theo, đuổi theo, đuổi theo!!!

Địch Long lửa giận đùng đùng rống lên điên cuồng. Sáu vị điện hạ của Cửu Sát điện đứng bên cạnh cũng ngửa mặt lên trời rống lên giận dữ. Sau đó bảy vị điện hạ chớp mắt hóa thành bảy con Tử Sát Giao

Long dài trăm mét. Bảy con Tử Sát Giao Long quẫy mạnh đuôi, như thiểm điện đuổi theo Tần Vũ.

Chương 141

Phản Mục

Như một luồng ánh sáng vàng, Tần Vũ ngự kiếm xuyên phá thủy lưu, nhắm hướng tây nam bay vụt đi.

- Thanh Long cung, Bích Thủy phủ các ngươi tính toán cũng hay lắm, có điều…

Tần Vũ chân đạp phi kiếm, mắt lóe sáng nghĩ tiếp:

- Ta không cho các ngươi được yên thân đâu mà mơ, sẵn đã thế này thì chơi lớn luôn đi.

Tần Vũ chân đạp phi kiếm, người kiếm hợp nhất, tốc độ đã đạt đến mức cao nhất. Ngay cả bọn Địch Long bảy vị Điện hạ còn lại của Cửu Sát điện bay với tốc độ nhanh nhất cũng kém xa, ít nhất ba bốn phần.

Tất nhiên là Tần Vũ cố ý.

Cả bảy Tử Sắc Giao Long lửa giận vọt tận trời, bay đan qua lại dưới đấy biển với tốc độ cũng nhanh kinh người. Lúc này Địch Long và Địch Tiến hợp cùng các Giao Long huynh đệ truy đuổi. Có thực lực mạnh nhất trong các huynh đệ nên Địch Long và Địch Tiến dẫn đầu bay gấp rút đuổi theo Tần Vũ.

Địch Dương, Địch Húc, Địch Năng ba huynh đệ, đều bay ở giữa, tốc độ chậm đều. Tuốt lại phía sau là Tử Sắc Giao Long Địch Loan, Địch Phong hai kẻ yếu nhất.

- Lũ côn trùng này cứ bám riết không thôi, nếu lát nữa tại Hắc

Thạch Hải Điểu khi Đằng Sơn và Lâu Kha thấy ta bị bảy con tiểu trùng rượt phía sau, vẻ mặt sẽ trông ra sao nhỉ?

Tần Vũ mắt lộ tiếu ý, bay xuyên lượn ở đáy biển cực nhanh. Phía sau là những tiếng gầm rú vang dội.

Tuy không phải là tử địch, nhưng thanh Ngọc kiếm thứ tám còn có quan hệ với Tần Vũ. Nếu có khả năng bảy huynh đệ họ buông tha cho Tần Vũ, thì trong lòng bọn họ vẫn phẫn nộ vì Tần Vũ đã cướp đi vật trọng yếu nhất là Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện.

Long nhãn nhìn xuyên dòng nước chiếu ra ánh sáng kinh người, vảy rồng lạnh như băng vượt mọi lực cản, móng vuốt cào dòng nước đáy biển làm tăng thêm tiếng gầm rú điên cuồng.

- Ha ha, bảy con trùng kia, có ngon thì bám theo gót chân ta đi!

Tần Vũ hét lớn, âm thanh vang cả trăm dặm. Bảy huynh đệ của Cửu Sát điện nghe được trong lòng giận dữ càng tăng lên. Tần Vũ trong lúc cười vang, thẳng hướng phía trên mà bay, xuyên qua mặt biển rộng lớn bay thẳng lên bầu trời.

Tần Vũ thấy trời xanh cùng với những đám mây trắng thì trong lòng thật sảng khoái, vì đã lâu Tần Vũ không rời mặt biển.

- Tần Vũ! Đừng hòng chạy thoát!

Tiếng rồng vang dội.

- Chà! Mấy Tử Sát Giao Long này đã hiện bản thể mà vẫn có thể nói chuyện được sao?

Tần Vũ cảm thấy vô cùng kỳ quái. Hắn cũng biết, cổ họng động vật không thích hợp để nói tiếng người. Chuyện này không

đúng với Tử Sắc Giao Long sao?

Tần Vũ thật không biết, giới tu yêu ở hải để có tuyệt kỹ là Phúc ngữ, chính là dùng yêu nguyên lực thi triển, không cần phải có yêu nguyên lực hùng hồn mà chỉ là chút kỹ xảo phi thường thôi. Tu yêu giả cũng có không ít những tuyệt kỹ giống loài người.

Rào… rào…rầm!

Mặt biển lập tức nổi sóng mười phần cuồng bạo, nước cuộn ra hai bên như vòm huyệt động. Tử Sắc Giao Long cơ hồ đồng thời phá thủy xông ra, trong mắt rồng lửa giận ngùn ngụt và đầy sát ý.

Những hạt nước chảy xuống từ thân rồng phản chiếu dưới ánh dương quang, hòa cùng màu tím từ vảy rồng phát ra ánh sáng lòe.

Giao long xuất hải, quang cảnh thật hoành tráng.

Tần Vũ người như lưu tinh màu vàng thẳng hướng tây mà bay đi, bảy Tử Sắc Giao Long vùn vụt đuổi theo sau, gầm rú liên tục.

Rời khỏi mặt biển tốc độ bay của Tử Sắc Giao Long bị giảm đôi chút còn đối với Tần Vũ mà nói, bay trên không thích hợp hơn nhiều. Có điều hắn muốn dẫn dụ bảy Tử Sắc Giao Long đến Hắc Thạch Hải Điểu, cho nên Tần Vũ cũng không gấp gáp làm gì.

o0o

Cẩm Sơn đảo tại hải ngoại tu chân giới là một khu vực tiên đảo bình thường, không lớn lắm chỉ dài độ ngàn dặm. Trên đảo Cẩm Sơn có một môn phái, là Cẩm Sơn phái. Tên đảo cũng vì Cẩm Sơn phái mà ra.

Giờ phút này mười đệ tử Cẩm Sơn phái đang ngự kiếm phi hành trên đảo.

- Sư đệ! Ngươi lần đầu ngự kiếm phi hành nên cẩn thận một chút,

không nên bay cao.

Một đại hán lưng hùm vai gấu quay về người lục y trẻ tuổi mặt mũi thanh tú như thiếu nữ mà dặn dò.

- Tuân lệnh, sư huynh.

Lục y nhân trẻ tuổi cố gắng điều hòa hơi thở đang kích động, khống chế phi kiếm rồi sau đó gượng bay lên.

Lục y nhân từ từ bay đến đích, không dám bay nhanh, cũng không dám bay cao. Vị sư huynh đứng nhìn bên cạnh, thỉnh thoảng đề tỉnh thiếu niên lục y sử lý phi hành yếu quyết. Sau đó một lúc, người lục y trẻ tuổi cuối cùng cũng điều khiển thân mình được bình ổn.

Đột nhiên.

- Vù!

Một lưu tinh sắc vàng phá không gian, thẳng qua bầu trời hoa Cẩm Sơn đảo. Một luồng gió thổi mãnh liệt làm cây cối ngả nghiêng.

- Á!

Lục y nhân đang phi hành bị kình phong thổi bạt đi, chợt hoảng hốt la lên. Thân thể hắn lắc lư như muốn rơi xuống. Nhưng gã cũng có phản ứng nhanh nhẹ khống chế phi kiếm, cuối cùng cũng tạm ổn lại. Nhưng mà, lúc này thì…

- Gừm…Gừm…..

Tất cả tu chân giả trên Cẩm Sơn đảo luống cuống biến sắc mặt

vì tiếng rồng gầm không dứt trên bầu trời. Hai Tử Sắc Giao Long dài cả trăm trượng bay qua thẳng hướng lưu tinh ánh vàng mà rượt theo, sau đó lại là ba Tử Sắc Giao Long, rồi lại là hai Tử Sắc Giao Long nữa.

Liên tiếp thấy bảy Tử Sắc Giao Long giữa trời nên tu tiên giả trên Cẩm Sơn đảo sắc mặt đều tái nhợt. Chưởng môn Cẩm Sơn phái lúc này đã đến, nhìn theo đạo lưu tinh màu vàng cùng bảy Tử Sắc Giao Long, trong mắt đầy kinh hãi.

- Chưởng môn sư huynh! Người có nhìn thấy không vậy?

Một lão già cũng khiếp sợ tiến đến bên cạnh hỏi. Chưởng môn sắc mặt nghiêm túc nói:

- Đúng! Đó là Tử Sắc Giao Long! Tại tu yêu giả hải để thế giới, chỉ có Cửu Sát điện có đại cao thủ như vậy. Bọn họ mỗi một người đều đạt đến Đổng Hư cảnh giới, thực lực rất mạnh, cho dù là cao thủ Không Minh kỳ đến chứa chắc đã cự nổi.

- Cửu Sát điện phái bảy đại cao thủ truy đuổi theo lưu tinh màu vàng, vị đạo hữu kia là ai nhỉ?

Chưởng môn lâm râm tự hỏi. Cửu Sát điện khả năng mạnh ngang ngửa Bồng Lai Tiên vực. Cẩm Sơn phái cao thủ bất quá mới có về sau này, căn bản thế lực không thể so bì với Cửu Sát điện. Khả năng đối địch cùng Địch Long tuyệt đối chỉ có một Không Minh kỳ tu tiên giả.

- Mọi người nhìn cho rõ, thực lực siêu cấp cao thủ có thể tưởng tượng được đã có ngay trước mắt. Các ngươi đều liệu mà bình tâm tu luyện cho tốt đi.

Cẩm Sơn phái chưởng môn quay về phía môn hạ đệ tử quát.

Có thể so sánh đẳng cấp với cao thủ, Cẩm Sơn phái căn bản cũng là không phải môn phái tầm thường.

o0o

Tần Vũ trong lúc phi hành cảm thấy bả vai đau đớn, bị địch nện một quyền vào bả vai nên huyết nhục muống phân ly, xương cốt như tê liệt một nửa. Tuy thời gian vận công không có nhưng Tần Vũ sắc mặt vẫn không đổi, chỉ là tia nhìn nhẹ run thôi.

Phi hành gần nửa ngày thì trước mặt Tần Vũ xa xa có thể nhìn thấy Hắc Thạch đảo. Lúc này Tần Vũ nhìn qua vai phía sau lưng chỉ thấy vài cơn sóng bạc nhàn nhạt hiếm hoi.

Trường bào phất phơ gió thổi, Đằng Sơn đứng trên tảng đá trên núi từ xa thấy Tần Vũ như ánh vàng bay tới thì trên mặt nhất thời lộ vẻ tươi cười. Lâu Kha cũng đứng bên hắn thoải mái nhìn Tần Vũ.

- Tần Vũ huynh đệ!

Đằng Sơn cất cao giọng gọi.

- Đằng đại nhân, Lâu đại nhân, ta bị bảy con trùng nhỏ đả thương. Mong nhị vị cứu mạng.

Tần Vũ giơ cao tay hô lên, đồng thời bay thẳng vào Hắc Thạch hải đảo, đáp xuống ngay phía sau Đằng Sơn và Lâu Kha...

Tần Vũ đồng thời tay xuất Truyền Tấn lệnh:

- Phí Phí! Ta cùng bọn Cửu Sát điện đang ở hai mươi dặm hướng tây nam, trên đảo. Đảo tên là Hắc Thạch, ngươi chạy gấp tới đây nhé. Mau lên nha!

Sau khi truyền gọi cho Hầu Phí tới, Tần Vũ thoải mái nhìn Đằng Sơn và Lâu Kha đang đối mặt với bảy vị Điện hạ của Cửu Sát điện đang giận điên lên.

Đằng Sơn cùng Lâu Kha thấy bảy Tử Sắc Giao Long liên tục bay tới, trên mặt không khỏi có một tia cười khổ.

- Dừng lại!

Đằng Sơn cùng Lâu Kha đồng thét lớn. Đằng Sơn đại diện Thanh Long cung, Lâu Kha đại diện Bích Thủy phủ, cả hai người đã lên tiếng thì Địch Long cũng không dám không nghe. Dù sao luận về chân thực lực, Cửu Sát điện so với Thanh Long cung hay Bích Thủy phủ đều phải nhường đôi phần.

Chỉ thấy ánh sáng chớp lên, bảy con giao long đồng thời lập tức hóa thành bảy đại hán trường bào màu tím đáp xuống, người đứng đầu là Địch Long.

- Đằng Sơn, Lâu Kha, đây là ý gì?

Địch Long quay về Đằng Sơn và Lâu Kha gầm lên hỏi. Sáu huynh đệ cũng mặt mày giận dữ. Tới lúc này dù như thế nào bọn họ cũng nắm được Tần Vũ trong tay rồi, nhưng từ đâu lại lòi ra Đằng Sơn cùng Lâu Kha đứng cản đường.

Đằng Sơn ho khan một tiếng, nói:

- Địch Long, bất tất phải tức giận. Dường như Tần Vũ cùng các ngươi Cửu Sát điện tựa hồ cũng không có cừu oán gì lớn mà. Còn cái chết của Địch Đồng cũng không nhất định Tần Vũ có liên quan. Nếu đã như vậy thì Địch Long điện hạ nể mặt Thanh Long cung ta, cho Tần Vũ một lối thoát đi...

Lâu Kha cũng nói:

- Địch Long, Bích Thủy phủ ta…

- Im mồm!

Địch Long đột nhiên quát lớn. Lúc này các cơ trên mặt Địch Long đều co lại, trong mắt hiện lên vẻ sắc lạnh, hiển nhiên đang giận đến cực độ, giận dữ nói:

- Không có cừu oán gì sao? Các ngươi biết cái gì! Tần Vũ đã đoạt đi Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện bọn ta.

- Không phải là Tàng Bảo điện chứ? Tàng bảo điện, à ngươi nói gì?

Lâu Kha sắc mặt cũng biến đổi.

Theo truyền thuyết về Cửu Sát điện, thì bọn họ có khả năng nhường bốn thế lực lớn ở hải ngoại Tu Chân Giới chính là vì tầm quan trọng của Tàng Bảo điện.

- Nói chơi rồi! Địch Long điện hạ nói chơi rồi. Tàng Bảo điện thể tích lớn dường nào ai mà không biết. Nếu dùng không gian giới chỉ để đựng, thì theo ta biết ở hải ngoại tu chân giới tựa hồ không hề có trong tay không gian giới chỉ nào có thể chứa nổi Tàng Bảo điện. Như quả chôm chỉa được, chỉ nói về lực lượng nhu yếu thì thật kinh khủng. Nhìn Tần Vũ mà xem, hắn có chôm chỉa cũng không đoạt nổi Tàng Bảo điện.

Đằng Sơn nói. Địch Tiến lạnh như băng nói:

- Không tin các ngươi có thể hỏi bản thân Tần Vũ xem có phải Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện đã bị hắn đoạt rồi chưa.

- Không có khả năng!

Lâu Kha miệng nói xong không có khả năng, còn hướng về Tần Vũ mà nói:

- Tần Vũ huynh đệ, ngươi toàn quyền trả lời. Nếu ngươi nói bọn Cửu Sát điện vu khống, thì Bích Thủy phủ cùng Thanh Long cung sẽ minh oan cho ngươi.

Lâu Kha hào khí trùng thiên nói. Tần Vũ trên mặt nở một nụ cười bối rối.

Đằng Sơn với giọng khó tin nói:

- Không phải chứ… Ngươi không lấy Tàng Bảo điện bỏ vào không gian giới chỉ chứ?

Địch Long, Địch Tiến bảy huynh đệ nhìn Tần Vũ với ánh mắt lạnh lùng.

- Thật ra … thì… ta có lấy Tàng Bảo điện.

Tần Vũ cuối cùng thừa nhận. Đằng Sơn cùng Lâu Kha mở to hai mắt to nhìn Tần Vũ. Phía sau Đằng Sơn một vài Thanh Long cung hộ pháp, phía sau Lâu Kha các Bích Thủy phủ hộ pháp môn mọi người cũng sững sờ nhìn Tần Vũ.

Đoạt Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện! Đây quả là một kỳ tích, giờ phút này đại danh của Tần Vũ đã được truyền ra cả hải ngoại tu chân giới rồi.

- Địch Long!

Tần Vũ đột nhiên vẻ mặt hiện lên phẩn nộ nhìn Địch Long quát.

- Ngươi nói ta đoạt Tàng Bảo điện của ngươi thì ta thừa nhận. Nhưng ta hỏi ngươi, có phải ngươi chuẩn bị cho tên Kinh chập hộ pháp kia muốn giết ta, muốn cướp lấy ký ức ta? Ngươi có can đảm thừa nhận không!

Địch Long hơi cau mày, nhưng hắn kiên quyết đáp:

- Đúng, ta thừa nhận.

Tần Vũ mặt lạnh như băng, đầy sát khí nói:

- Hà, ngươi muốn giết ta, thậm chí muốn đoạt ký ức ta. Nếu không phải ta có bí pháp đào mệnh, không chừng giờ phút này tính mạng đã tiêu rồi. Ta vì ba vị Điện hạ mà rộng rãi tiếp đãi ngươi cả năm dài, từ Xích Huyết động phủ cho đến Cửu Sát điện, một mạch chưa bao giờ sơ xuất. Ta đối đãi các Điện hạ với một tấm chân tình, các ngươi đối đãi ta như thế nào? Ngươi muốn giết ta. Ta đoạt Tàng Bảo điện, ngươi còn tính toán gì nữa.

Tần Vũ giận đầy trời:

- Tàng Bảo điện dù trân quý cũng chỉ là vật ngoại thân, làm sa mà so sánh được với tính mạng. Tóm lại, ngươi muốn giết ta, ta đoạt bảo tàng ngươi thì có gì không nên?

- Thân phận ngươi là thứ gì?

Địch Long khinh khỉnh nhìn Tần Vũ nói:

- Ngươi bất quá ở tại Xích Huyết động phủ chỉ là Động chủ mà thôi. Ta muốn giết ngươi, là đã cho ngươi một đại vinh hạnh rồi. Ngươi chẳng những không cảm ân, lại đoạt Tàng Bảo điện ta, cũng là ngươi muốn chết.

Tần Vũ nhìn Địch Long lắc lắc đầu nói:

- Địch Long điện hạ! Lúc đầu ta cho ngươi là kẻ anh hùng, bây giờ ngươi chỉ là một loại cẩu hung mà thôi. Ngươi cứ như thế trong mắt ta, thì ta đây vì sao còn muốn xem trọng ngươi chứ.

Tần Vũ ánh mắt như hàn tinh trừng Địch Long nói:

- Địch Long! Thực tế, với địa vị sư tôn của ta, lấy Tàng Bảo điện của ngươi, đã cho ngươi một đại vinh hạnh. Ngươi chẳng những bất cảm ân, ngược lại truy giết ta, cũng là ngươi muốn chết.

Vừa rồi Địch Long nói giết Tần Vũ là niềm vinh hạnh cho Tần Vũ , Tần Vũ bây giờ đáp lại một cú, không chút nhượng bộ. Điều này làm cho bảy vị Điện hạ tức đến nỗi toàn thân phát run, trên mặt tức muốn chết.

- Các người xin lắng tai nghe! Bắt đầu từ hôm nay Xích Huyết động phủ sẽ không cùng chung với Cửu Sát điện. Cửu Sát điện thì là Cửu Sát điện của ngươi. Xích Huyết động chỉ là Xích Huyết động của ta, không có một chút quan hệ gì với nhau, ngươi mà chỉ tay giơ chân thì ta chặt đứt tay chân ngươi liền!

Tần Vũ cười lạnh nói. Rồi sau đó Tần Vũ nhìn Đằng Sơn cùng các người khác chẳng những không biết ân còn nói:

- Đằng Sơn, ta không cảm ân hai vị đại nhân đâu. Nhưng nếu hai vị đại nhân tống bảy con trùng nhỏ này xéo đi, ta chẳng những đưa tin tức thanh Ngọc kiếm thứ tám nói hết cho hai vị mà đồng thời Tàng Bảo điện cũng hai tay dâng lên.

Đằng Sơn cùng người của hắn đều lập tức nhãn thần sáng ngời. Thanh Ngọc kiếm thứ tám còn ít nhưng Tàng Bảo điện thật là hấp dẫn quá đi.

Tần Vũ mắt như ngọc châu nhìn qua bảy người Địch Long,

giọng giận nói:

- Người không cần lớn lối, ta Tần Vũ không muốn Tàng Bảo điện và cũng sẽ không hạ giọng. Địch Long, bảy tên các ngươi lắng tai nghe đây! Từ hôm nay trở đi ta Tần Vũ sẽ cùng các ngươi đối mặt!

Địch Long bị Tần Vũ liên tiếp nói khích, sát khí đằng đằng, bảy vị điện hạ đều muốn trực tiếp cắt Tần Vũ làm bốn mảnh.

- Tần Vũ, chết đi!

Địch Long dành trước xuất thủ. Đằng Sơn cùng người của hắn nhìn nhau, đều có quyết định, Đằng Sơn lúc này mở lời:

- Địch Long điện hạ, dừng tay!

Nghe tiếng Đằng Sơn, Tần Vũ trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Chương 142

Đại Lục Hợp Thiên Môn Trận

Địch Long mắt đằng đằng sát khí căm tức nhìn Đằng Sơn, Lâu Kha hai người.

- Đằng Sơn, Lâu Kha, có phải ngươi không muốn cho bảy huynh đệ chúng ta sát tử tiểu tặc này sao?

Địch Long định lực thâm hậu, nhưng sáu vị huynh đệ của hắn căm tức trừng mắt nhì hai người, chỉ cần một lời không hợp lập tức sẽ sảy ra động thủ.

Lâu Kha khoa tay nói:

- Địch Long Điện hạ, lần trước lão tổ ta cùng Thanh Long cung tranh đoạt đệ thất Ngọc kiếm, cuối cùng thất bại bị Thanh Long cung chủ đoạt mất. Nay thay vì để Thanh Long cung ôm được hai thanh Ngọc kiếm thì hãy chia cho ta một thôi mà.

- Một thanh thôi hả?

Những lời này bọn Địch Long đương nhiên chỉ nói trong lòng, dù sao đối mặt với lão yêu ba mắt hung mãnh bọn họ cũng không đủ tự tin lắm.

- Lão tổ nhà ta cứ nhớ chuyện cũ hoài. Từ lúc biết tin Ngọc kiếm thứ tám thì đã ra tử lệnh, vô luận ra sao chỉ cần tin tức đến tay thì lão tổ nhà ta có thể đạt được Ngọc kiếm thứ tám. Nay Tần Vũ biết tin tức này....

Lâu Kha nói vậy, Địch Long bảy huynh đệ đương nhiên biết

hắn có ý gì. Địch Long cười lạnh đáp:

- Ngươi muốn biết tin tức của Ngọc kiếm thứ tám, thì Tần Vũ nói bây giờ không phải lúc sao?

- Địch Long.

Tần Vũ nhìn Địch Long nói tiếp:

-Ngươi muốn ta nói bây giờ là ta phải nói sao? Ngươi cho mình là kẻ quan trọng vậy sao? Hừm…

Tần Vũ hừ lạnh xong nói tiếp

- Ta đã sớm nói, nếu đá văng bảy đứa các ngươi đi thì ta tự nhiên giao ra tin tức Ngọc kiếm thứ tám, bằng không cho dù chết cũng không nói.

- Địch Long Điện hạ đã nghe rõ chưa. Tần Vũ tính tình lỳ lợm lắm, lão tổ nhà ta đã có nghiêm lệnh...

Lâu Kha nhìn Địch Long. Địch Long trong mắt lóe sáng hàn quang, không muốn nói thêm.

- Nếu ta cứ muốn giết cho được Tần Vũ, thì ngươi tính sao?

Địch Long nhìn Lâu Kha, tựa hồ bất chấp tất cả.

- Tính sao hả?

Lâu Kha nở nụ cười nói tiếp luôn:

- Lâu Kha ta nào phải đối thủ của Địch Long Điện hạ, đương nhiên đâu có tính sao. Chỉ là, lão tổ ta sẽ vì vậy mà mất hứng, hễ mà

một khi lão tổ mất hứng, thì...

Ý uy hiếp này, Địch Long bảy huynh đệ đều đã nghe rõ. Sáu huynh đệ phía sau Địch Long đều trợn trừng mắt nhìn Lâu Kha, nhưng hắn ta lại thản nhiên mỉm cười.

- Ngươi hăm dọa ta hả?

Lâu Kha khoanh tay trước ngực, thâm trầm quay về hộ pháp ra lệnh:

- Chư vị hộ pháp! Bây giờ có bảy vị Điện hạ ở đây thì thực lực chúng ta không bằng, bảy vị Điện hạ muốn làm ra điều gì, chúng ta căn bản cũng không cản được.

Hộ pháp của Lâu Kha cũng gật đầu lia lịa.

- Bảy vị Điện hạ, các ngươi muốn giết Tần Vũ thì cứ giết đi, chỉ là nếu một khi lão tổ nhà ta nổi giận thì ta đây có muốn giúp cũng lực bất tòng tâm.

Nói xong, Lâu Kha quay về thủ hạ quát:

- Bước qua một bên, không được làm trở ngại bảy vị Điện hạ.

- Tuân lịnh!

Lâu Kha cùng thủ hạ hộ pháp môn bay thẳng lên không đứng cách đó cả trăm trượng.

- Địch Long Điện hạ! Công chủ nhà ta cũng hạ lệnh, đối với thanh Ngọc kiếm thứ tám bằng mọi giá phải lấy được. Địch Long Điện hạ ngươi nếu quả muốn giết bằng được Tần Vũ thì cứ tự nhiên, ta tự cảm thấy không cản nổi rồi.

Đằng Sơn cũng làm ra vẻ rất lễ độ nói tiếp:

- Lựa chọn như thế nào, Địch Long Điện hạ chắc đã rõ rồi. Bất quá Cung chủ nhà ta một khi tức giận thì ngươi cũng biết mà. Thanh Long mà giận lên có khả năng hủy thiên diệt địa.

- Chư vị hộ pháp, chúng ta đứng qua một bên, không nên cản trở bảy vị Điện hạ.

- Tuân lịnh!

Bọn hộ pháp mỗi người cung kính ứng tiếng trả lời, sau đó Đằng Sơn cũng mang theo bọn hộ pháp bay lên đứng cạnh Lâu Kha, cùng lơ lững trên không. Tất cả đám hộ pháp đều thâm trầm nhìn vào bảy vị Điện hạ.

Giờ phút này, trên Hắc Thạch hải đảo chỉ có Cửu Sát điện bảy vị Điện hạ và Tần Vũ.

Trong người Địch Long đang xảy ra một trận tranh đấu, mắt lộ ra hàn quang, hiển nhiên trong lòng là một trận đấu tranh kịch kiệt.

Đằng Sơn, Lâu Kha địa vị tại Thanh Long cung và Bích Thủy phủ đều cao phi thường. Lời nói của bọn họ thậm chí có thể đại diện cho Thanh Long Cung chủ và lão yêu ba mắt. Đối diện sự uy hiếp của cả song phương, Địch Long không khỏi do dự.

- Đại ca, đã đến nước này thì giết quách Tần Vũ đi.

Địch Tiến cất tiếng lạnh như băng. Địch Long hai mắt sáng ngời, rồi sau đó giận dữ nói:

- Tần Vũ cướp Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện đó là thù lớn. Dù cho Thanh Long cung chủ cùng tam nhãn lão tổ đích thân tới ta

cũng không thể bỏ qua. Các huynh đệ, có sao cũng mặc cứ giết phứt Tần Vũ đi.

- Tuân lịnh!

Địch Húc, Địch Dương, Địch Tiến, Địch Phong, Địch Loan, Địch Năng sáu huynh đệ cùng kêu lên, thanh âm phá không gian.

Nguyên lai Địch Long còn muốn từ trên người Tần Vũ tra cho ra tin tức thanh Ngọc kiếm thứ tám để có thể đối địch với đồng tử nhân, nhưng giờ phút này Địch Long giận quá ra lệnh giết tuốt.

Đằng Sơn cùng Lâu Kha đều nhướng mày, tay đã gấp rút ra một Truyền Tấn lệnh (pager).

- Cung chủ, nay Tần Vũ đã đoạt Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện tàng, giờ Cửu Sát điện quyết giết Tần Vũ.

Đằng Sơn chỉ nói lại đại khái sự tình cho Thanh Long Cung chủ, còn Thanh Long Cung chủ có phản ứng như thế nào thì là chuyện của người.

Lâu Kha cũng vội vàng dùng Truyền Tấn lệnh truyền tin tới Tam nhãn lão yêu.

- Lâu Kha! Coi vui quá há! Tần Vũ dám vuốt râu rồng cướp Tàng Bảo điện cho vào không gian giới chỉ. Ta xem ra hắn cũng tuyệt không phải là thứ thường.

Đằng Sơn đứng trên không, khích bác bảy vị Điện hạ và Tần Vũ. Lâu Kha cũng thản nhiên nhìn như xem hát.

- Đằng Sơn! Ta xem bảy vị Điện hạ đồng thời xuất thủ cũng không nhất định hạ thủ được Tần Vũ đâu.

Lâu Kha nhớ lại lúc Tần Vũ bị đuổi, bảy Điện hạ không đuổi kịp Tần Vũ, hiển nhiên tốc độ Tần Vũ cũng cực nhanh.

- Động thủ rồi kìa.

Đằng Sơn nhãn tình sáng ngời, tập trung hoàn toàn lên chiến trường.

- Giết!

Địch Long hét lớn một tiếng. Cùng một lúc bảy huynh đệ hóa ra bảy đạo tàn ảnh, đồng thời hướng về Tần Vũ tấn công.

- Chậm quá đi!

Tần Vũ giờ phút này cũng không màng thân mang thương tích trực tiếp đối diện thế công cường mạnh của bảy huynh đệ. Tần Vũ di động, chẳng những không lùi mà còn tiến tới. Cả người như quỷ mị mạnh bạo phóng về Địch Long, khoảng cách giữa hai người vốn cũng đã gần nên trong nháy mắt Tần Vũ cùng Địch Long mặt đối mặt.

- Bụp!

Địch Long một quyền đánh tới trúng ngay vào ngực Tần Vũ. Địch Long không khỏi mừng rỡ. Nhưng lập tức hắn phát hiện ra Tần Vũ trước mắt không hề chảy máu, đồng thời hình ảnh Tần Vũ chầm chậm tiêu tan, đó là chính là bóng ảnh của Tần Vũ.

- Tam ca! Chớ đối quyền với hắn.

Địch Năng dùng địa linh thức truyền âm hướng về Địch Dương mà nói. Nhưng cơ hồ cùng lúc đó…

- Bùng!

Tần Vũ cùng Địch Dương đã thẳng mặt quyền đối quyền. Thân thể của Tần Vũ mạnh mẽ không thua thần thú nên Địch Dương lập tức bị đánh bay lùi, tay phải hắn đã bị thương.

- Không cần ngươi nói đâu.

Địch Dương quay về Địch Năng truyền âm gắt.

- Cũng không phải lỗi tại đệ mà.

Địch Năng cũng làm hết sức thôi.

Thân hình Tần Vũ hóa thành một đạo ánh sáng vàng, Tần Vũ bất quá mới thi triển chỉ tám phần tốc độ, vì quá gần nhau nên tốc độ này đã nhanh hơn bọn Địch Long. Dù sao bọn Địch Long bảy người cũng không trở lại bản thể.

- Quần công? Cái mà ta không sợ nhất chính là quần công.

Tần Vũ chẳng hề để ý. Tần Vũ qua am hiểu về tốc độ, căn bản không hề lo đối phương vây công. Đối phương có bao nhiêu người cũng không đủ giữ hắn. Mỗi một lần cùng hắn thẳng mặt giao thủ bất quá chỉ một địch nhân mà thôi, Tần Vũ nào sợ gì.

- Hai Đồng Hư tiền kỳ đến, thì ta sẽ cho các ngươi biết hối hận.

Tần Vũ thân hình như quỷ mị, luồn qua lách lại giữa bảy huynh đệ. Bảy huynh đệ căn bản không thể cản trở Tần Vũ, thời gian trôi qua mà bảy huynh đệ hoàn toàn không ghi được một điểm thương tích nào cho Tần Vũ.

- Ha ha! Tốc độ chỉ như thế, nếu ta muốn đào tẩu thì các ngươi

chắc bắt không được ta đâu.

Tần Vũ cười to tiếng nói.

Bảy huynh đệ sắc mặt đều khó coi, nhưng bọn không thể phủ nhận rằng tốc độ Tần Vũ đích xác quá nhanh, nếu quả Tần Vũ thật sự muốn tính chuyện rời khỏi thì bọn họ hoàn tòan không có khả năng cản trở.

- Đại ca, người này tốc độ quá nhanh rồi, có điểm không ổn.

Địch Dương truyền âm nói. Địch Húc cũng truyền âm nói:

- Đại ca! Tốc độ nhanh còn là việc nhỏ. Nhưng nếu một khi để hắn trốn mất mà chúng ta bắt không được, nếu sự tình mà truyền ra … là chúng ta Cửu Sát điện dốc túi ván này mà cũng không thể bắt được địch nhân, còn để địch nhân đem đi Tàng Bảo điện thì…

- Đại ca! Đã làm thì làm tới cùng, chơi tới luôn chứ?

Địch Năng cũng truyền âm nói. Giờ phút này mọi chủ ý đều do lão đại Địch Long quyết định.

- Chuẩn bị lập Lục Hợp Thiên Môn trận vây khốn Tần Vũ lại, sau đó bắt nó như bắt rùa. Bây giờ lão Nhị đã chết, như vậy thì Địch Phong, Địch Loan hai người các ngươi chuẩn bị tối đơn giản cửa Thủy.

Địch Long dùng linh thức truyền âm trực tiếp chỉ đạo các huynh đệ.

- Ta chủ Sanh môn. Địch Tiến, ngươi chủ Tử môn.

Tử môn uy lực lớn nhất, người được bố trí cũng cần công lực

cực cao, sinh tử hai cửa vì vậy do Địch Long cùng Địch Tiến chủ trì.

- Địch Húc, ngươi chủ Càn môn. Địch Dương, ngươi chủ Khôn môn. Địch Năng, ngươi chủ Hỏa môn.

- Địch Loan, Địch Phong các ngươi biết phương pháp bố trí Thủy môn chứ, chỉ tiếc lão Nhị đã chết, chỉ có thể nhờ vào hai ngươi.

Thế nhị long vào giờ phút này cũng không còn cách nào tốt hơn.

Nguyên lai trong Cửu Sát điện chín huynh đệ thì Địch Long và Địch Tiến là Đổng Hư hậu kỳ, Đổng Hư trung kỳ có năm tên, Đổng Hư tiền kỳ chỉ có hai. Bây giờ Địch Đồng và Địch Thanh đều đã chết, nên bố trận chỉ có thể nhờ vào Địch Loan và Địch Phong.

- Đại ca yên tâm, ta lần này sẽ không làm người thất vọng.... A!

Địch Loan dùng linh thức truyền âm đáp, nhưng có một đạo kim quang xẹt tới đó chính là Tần Vũ.

- Đổng Hư tiền kỳ mà cũng can đảm rượt giết ta à?

Tần Vũ dung linh thức nói vào trong óc Địch Loan, đồng thời Tần Vũ lướt tới Địch Loan với tốc độ cực nhanh. Địch Loan căn bản không thể tránh kịp, Địch Loan chỉ có thể cử song chưởng kháng cự lại. Trong lúc một tiếng va chạm vào nhau, Địch Loan nhân cơ hội tá lực lui về phía sau.

- Chết đi!

Tần Vũ lại vọt lên. Một quyền nhắm đầu Địch Loan nện xuống.

Nếu trúng đòn này Địch Loan chết chắc.

- Chú!

Một ngọn phi kiếm bay tới.

Phi kiếm có thể tự do thay đổi phương hướng nên Tần Vũ cũng không dám mặc phi kiếm sấn vô người, liền giơ tay thành trảo một phát nắm được. Nhưng phi kiếm bạo phát ra năng lượng cực kỳ cường đại, chấn vuột khỏi tay Tần Vũ.

Tần Vũ cũng không chú ý lắm, chỉ nhìn Địch Long kẻ đánh lén mình nói:

- Địch Long! thứ như hai con trùng nhỏ này cũng dám đến bắt ta, thiệt là chán sống rồi hả?

Địch Long giờ phút này củng phải nhíu mày. Hắn hiển nhiên phát hiện Địch Loan và Địch Phong khi đối diện với Tần Vũ thì cơ hồ không có sức phản kháng, nếu không có hai bên giúp sức thì với tốc độ của Tần Vũ hoàn toàn có thể bị giết chết tươi rồi.

- Lão thất, ngươi và lão ngũ đi trước đi.

Địch Long hét lớn, đồng thời dùng linh thức truyền âm nói:

- Lão ngũ, lão thất! Các ngươi qua trăm dặm phía bắc Hắc Thạch đảo, chuẩn bị bắt đầu trận pháp.

- Địch Dương, ngươi chuẩn bị qua...

Trong lúc Địch Long ra mệnh lệnh, các Điện hạ đều đã có chuẩn bị rồi.

- Cửu Sát điện khoe mẽ là một trong ba thế lực lớn của hải để, xem ra chỉ như thế.

Tần Vũ cười to nói, đồng thời tốc độ dần dần gia tăng một tầng. Cả người như một đạo sáng vàng tinh tế như thoa xuyên qua khung cửu, hai tay Tần Vũ chính là vũ khí.

Mang diễm sí quyền sáo, Tần Vũ hai tay có thể chọi thẳng với cực phẩm linh khí.

Tần Vũ song thủ còn có thể biến ra các loại vũ khí hoặc kiếm chỉ, hoặc đao chưởng, hoặc thiết quyền...

- Vút!

Thân hình Tần Vũ đột nhiên xuất hiện tại phía trước Địch Húc, nhắm vào đầu Địch Húc bàn tay phải Tần Vũ một chưởng phách xuống. Đến bậc này thì dù thượng phẩm linh khí đều có khả năng bị đánh bạt, kể gì đầu Địch Húc.

Hai tay Địch Húc đột nhiên xuất hiện một đoản bổng.

- Bùng!

Tần Vũ dáng xuống một chưởng, thế như vạn quân đánh bật đoản bổng lên. Đoản bổng không hề bị ảnh hưởng, nhưng lực lượng kinh khủng của Tần Vũ thông qua đoản bổng truyền tới song thủ của Địch Húc, song thủ Địch Húc căn bản không đương nổi mãnh lực kinh khủng của Tần Vũ, thân thể giống như đá rơi, bị Tần Vũ một chưởng phách bay tung.

- Ha ha, thử lần nữa nhé!

Tần Vũ cất tiếng cười to trong chiến trường, trong khoảng chớp mắt đã rõ lập trường. Tần Vũ căn bản không chạy mà thẳng

mặt kháng cự Địch Long. Hắn gộp luôn ba người Địch Dương, Địch Húc, Địch Năng đối mặt chiến đấu một phen mà thôi.

Tần Vũ cực nhanh đuổi tới sát phía sau Địch Húc. Đột nhiên Địch Húc không để ý đến Tần Vũ mà cả người toàn bộ ý lực hoàn toàn tập trung trong tay, ngay cả nhãn tình cũng nhìn tay mình, tinh khí thần lập tức hoàn toàn tập trung nơi trên tay.

Tinh, khí, thần tương hợp là nội hợp.Thủ, nhãn, thân tương thông là ngoại hợp. Nội ngoại tam hợp, tương thông xưng Lục hợp.

- *Hỏa!*

Địch Năng đột nhiên hét lớn một tiếng, tinh khí thần lập tức cực kỳ tập trung. Thân hình thủ thế vừa co lại, đồng thời trùm trên lên người Địch Năng là một đạo hình rồng bốc lửa, cùng lúc đồng thời…

- *Sinh!*

- Tử!

- *Càn!*

- Khôn!

- *Thủy!*

Ngoài kia năm tiếng hét lớn cơ hồ cùng lúc vang lên, đồng thời năm đạo long hình khí phóng lên cao, sáu đạo long hình khí kình hình dáng bất đồng. Tần Vũ một quyền đánh trúng người Địch Húc, nhưng lòng bị bất an nên vội thối lui lại.

Càn, Khôn, Sinh, Tử, Thủy, Hỏa sáu cửa được lập là Lục Hợp Thiên Môn trận hoàn thành!

Lập tức trong phạm vi trăm dặm hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Chương 143

Hầu Phí Xuất Tràng

Các thanh sắc khí cuốn quanh, chằng chịt lẫn nhau, che phủ cả phương viên trăm dặm. Phạm vi của trận pháp đối với người phàm thật rất lớn, nhưng đối với Tần Vũ hay cỡ cao thủ như Địch Long mà nói thì coi nó nhỏ y như sân luyện công đối với người phàm mà thôi.

- Trận pháp.

Tần Vũ thấy trước mắt là Lục Hợp Thiên Môn trận thì trong óc lập tức nhớ lại từng đọc bộ sách tu chân trong đó có chương về trận pháp.

- Lục Hợp Thiên Môn trận, rắc rối to rồi.

Tần Vũ miệng lẩm bẩm, đồng thời cả người như một tia sáng phóng thẳng lên cao, trong tay đột ngột xuất hiện Diễm Sí kiếm đâm thẳng vào quầng ánh sáng.

Giống như đâm vào vải bố vừa cứng vừa dai trơn tuột như thân bạch tuột, Tần Vũ một kiếm hoàn toàn bị quầng sáng hóa giải nhẹ nhàng.

- Đúng là Lục Hợp Thiên Môn trận.

Tần Vũ trong lòng xác định. Đụng đầu vô rễ cây đa rồi.

Lục Hợp Thiên Môn trận là một loại trận thế giam người, không phải trận pháp cấp huyền kỳ, nhưng Lục Hợp Thiên Môn trận phong tỏa các phương hướng, lên trời không được, xuống đất

cũng vô phương. Tần Vũ chỉ có thể ở di động trong phạm vi Lục Hợp Thiên Môn trận thôi.

- Tần Vũ, tốc độ của ngươi không phải nhanh lắm sao?

Thanh âm của Địch Long nghe rung cả đại trận. Giờ phút này Địch Long đứng lơ lửng trên không ở trong vòng đại trận nhìn Tần Vũ, giống như mèo vờn chuột. Các vị Điện hạ cũng ở phía sau Địch Long.

Bảy huynh đệ xem Tần Vũ như là món đồ đã nắm chắc trong tay.

- Ha ha…

Địch Long sắc mặt dữ tợn, điên cuồng cười ha hả, rồi sau đó căm tức nhìn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ, bây giờ ngươi lên trời không lối, xuống đất không cửa, ta xem ngươi chạy thoát bằng cách nào.

- Huynh đệ, động thủ!

Địch Long hét lớn một tiếng. Tất cả các Điện hạ đều phóng người xuống để giết Tần Vũ, trừ Địch Loan hai tay trọng thương đã sớm ra khỏi trận.

- Đao của ta phải nhường cho các vị huynh đệ rồi.

Địch Loan trong lòng căm tức vô cùng. Hắn mong làm khổ Tần Vũ một phen, nhưng song chưởng hắn bị trọng quyền của Tần Vũ đập gãy xương nên lực công kích đã đại giảm. Hắn biết thực lực bản thân cho nên đã lui ra khỏi trận.

Lục Hợp Thiên Môn trận thật kỳ diệu, người bố trận có thể dễ dàng ra vào, người khác không thể ra vô như vậy.

- Lão thất yên tâm, một đao của ngươi ta thế cho.

Gần hắn vài vị Điện hạ đồng thời ứng tiếng, mỗi người sát khí đằng đằng nhắm giết Tần Vũ. Phạm vi của đại trận phương viên không quá trăm dặm, sáu vị Điện hạ như đan thoi không dứt công kích Tần Vũ.

Tần Vũ giờ phút này triển khai thân pháp tối đa. Địch Tiến cùng Địch Long hai vị Điện hạ thì Tần Vũ không dám đụng thẳng, chỉ có thể tìm chổ yếu đánh lén. Tần Vũ không trực tiếp đối địch trong một trượng.

- Ha ha …

Thân hình Tần Vũ đột ngột xuất hiện tại trước mặt Địch Phong. Địch Phong lập tức kinh hãi.

Tần Vũ một quyền đánh ra thì không khí chung quanh đầu quyền lập tức nổ tung. Diễm Sí quyền sáo hoàn mỹ kết hợp tại mu bàn tay Tần Vũ, quyền chỉ phá không khí đánh thẳng vào mặt Địch Phong, khí thế kinh người.

Một quyền xuất, thiên địa băng!

Địch Phong mặc dù kinh hoảng, nhưng hắn hiểu chuyện gì sẻ xảy ra kế đó một khi tránh đòn, dầu một chút hy vọng sống sót củng không có.

Liều mạng!

Địch Phong hai mắt đỏ lên, song chưởng tung ra đỡ đòn, đồng thời Tử Sát hộ giáp hiện lên và nguyên lực hộ thể mạnh mẽ không dứt ngang dọc bảo vệ ngoài thân. Chỉ thấy một quyền rung trời lở

đất của Tần Vũ đụng với song chưởng Địch Phong.

Tiếng xương gãy vang lên, song chưởng Địch Phong bị đánh nát, xương vụn và máu thịt văng tung tóe.

- Ngũ đệ!

Tiếng gào của Địch Long vang lên, nhưng tốc độ Tần Vũ quá nhanh, huynh đệ hắn căn bản cứu không kịp. Trong mắt Địch Phong hiện lên một tia điên cuồng, sau khi song chưởng bị đập nát thì thân thể mượn sức quyền Tần Vũ bay lùi về phía sau.

Hắn lùi thật nhanh, quyền Tần Vũ còn nhanh hơn.

- Bùng!

Tần Vũ quyền đầu đập nát song chưởng, lại lao theo đánh trúng vào ngực Địch Phong.

Địch Phong bị đánh bắn đi nhanh hơn tốc độ bay lùi. Tích tắc sau, Địch Tiến, Địch Long, Địch Dương, Địch Húc, Địch Năng năm người cơ hồ đồng thời nhào tới. Tần Vũ đối diện năm huynh đệ đang giận điên nên chỉ có thể bay lui.

- Ngũ đệ!

Địch Long nâng người Địch Phong lên, trên mặt đầy khẩn trương.

Địch Phong nghiến răng nói:

- Đại ca! Đệ không sao đâu. Chỉ là song chưởng đã bị phế rồi, từ nay về sau công kích chỉ có thể dựa vào linh khí thôi. Tần Vũ kia dù tay quyền lợi hại nhưng bị song chưởng ta hóa giải phần nào sức công

kích, thêm sức bay lùi và cộng với Tử Sát hộ giáp nên thân thể ta thương thế không nghiêm trọng.

Mất song chưởng, nhưng lúc này Địch Phong không hề than thở.

- Đại ca! Người nhất định hết sức báo thù cho ta. Mối thù chặt tay đành nhờ đại ca, nhất định phải giết chết Tần Vũ. Ta ra khỏi trận trước.

Địch Phong không hề uể oải, nói xong bay nhanh thẳng ra khỏi trận. Địch Phong song chưởng bị nát, trong lòng hết sức căm thù Tần Vũ.

Địch Long giờ phút này càng tăng oán hận đối Tần Vũ. Năm huynh đệ càng ra sức vây giết Tần Vũ, Tần Vũ nhanh càng lẹ lách né liên tục, chẳng ra vẻ quan tâm hơn.

- Địch Long.

Tần Vũ vừa lách qua một bên vừa nói:

- Ngươi cũng biết hai tiểu trùng Đổng Hư tiền kỳ kia căn bản không phải đối thủ của ta. Địch Loan kia coi như còn có chút thông minh nên vừa mới bắt đầu đã tránh ra, Địch Phong hắn không đi, đó là muốn chết! Ngươi là đại ca cũng là một con trùng hồ đồ.

Địch Long khí giận ngút trời. Từ lúc bố trí Lục Hợp Thiên Môn trận xong, huynh đệ hắn đều xem Tần Vũ như bắt rùa trong chậu, sau đó giết đi cho khoái chí. Địch Loan cũng vì bị Tần Vũ đánh trọng thương trước nên mới bất lực lùi ra ngoài.

Các Điện hạ đầu óc nóng lên, căn bản quên mất nếu không vì bị vây tại Lục Hợp Thiên Môn trận thì Tần Vũ cũng không háo sát đến vậy.

- Giết!

Địch Long hai mắt giận đỏ ngầu, nanh vuốt lòi ra tua tủa, cắm đầu nhắm Tần Vũ mà lao đến. Hắn cùng bốn vị Điện hạ mỗi người đều thi triển hết thủ đoạn, linh khí bay lượn đánh từ xa, người thì nhào vô sáp lá cà đánh hết sức mình.

o0o

Phía ngoài, Đằng Sơn cùng Lâu Kha vẫn đứng yên, phía sau mỗi người, những hộ pháp nhìn trận chiến không âm thanh đang xảy ra giữa hư không.

Chỉ thấy trong Lục Hợp Thiên Môn trận Tần Vũ một người độc đấu năm Đại điện hạ. Tần Vũ giống như tia sáng vàng, năm vị Điện hạ cũng học khôn ra rồi, ba vị Đổng Hư trung kỳ Điện hạ cùng tiến cùng thoái.

Địch Long một lộ, Địch Tiến một lộ, Địch Húc, Địch Dương và Địch Hùng ba người một lộ, cả ba lộ cùng công kích làm cho Tần Vũ chống lại không xuể.

- Lâu Kha! Đầu ngươi không phải linh hoạt lắm sao? Ngươi nhắm Tần Vũ chịu nổi bao lâu nào?

Đằng Sơn cười hỏi. Giờ phút này Đằng Sơn đối với khả năng sống còn của Tần Vũ căn bản không chút hy vọng.

Dù tốc độ Tần Vũ cực nhanh, nhưng phi hành cực nhanh không dứt như thế thì tiêu hao không ít năng lực tinh thần.

- Bao lâu hả? Nếu Cửu Sát điện năm vị Điện hạ không dứt rượt kiểu ngu si này, ta phỏng chừng bọn họ bắt cũng không được nói gì đến giết Tần Vũ.

Lâu Kha bộ dáng đầy tự tin. Đằng Sơn ngược lại không đồng ý nói:

- Lâu Kha, Lục Hợp Thiên Môn trận thế nào, có phải ngươi không biết? Hoàn toàn phong tỏa thế giới trong ngoài, ngay cả thiên địa linh khí cũng ra vào không nổi. Tần Vũ tốc độ có nhanh, nhưng kiểu chiến đấu kịch liệt như thế tiêu hao năng lượng rất nhiều. Nếu thời gian trận đấu kéo dài thì thiên địa linh khí sẽ bị hấp thu sạch, bọn họ chỉ có thể dựa vào nội lực thôi.

Đằng Sơn đầy tự tin nói:

- Tiêu hao nội lực, thì chỉ trong vòng ba ngày Tần Vũ đi cũng không nổi nữa. Còn năm vị điện hạ hả? Một là bọn họ có giữ đan dược, dùng đan dược bổ sung nguyên lực, hai là làm người bố trận, bọn họ có thể ra phía ngoài trận phục hồi lại. Còn Tần Vũ công lực không khôi phục, cứ như một đi không về, cuối cùng cũng vì công lực kiệt quệ mà bị bắt.

- Lầm to!

Lâu Kha cười nói. Đằng Sơn nhướng mày hỏi:

- Lầm sao được? Ta không nghĩ ra Tần Vũ làm sao thoát được?

Lâu Kha ha hả cười to rồi đi đến nói:

- Đằng Sơn, óc ngươi đông cứng rồi. Đúng là dưới tình huống bình thường thì Tần Vũ tránh không khỏi số chết, chỉ vì ngươi đã quên mất rằng Lão tổ nhà ta và Cung chủ nhà ngươi bây giờ đang thi nhau chạy tới, cần gì ba ngày? Lão tổ, chừng trong vòng một ngày có thể tới …

- Ha ha, ta biết rồi.

Đằng Sơn giật mình hiểu ra nói:

- Thanh Long Cung chủ nhà ta cùng Tam nhãn lão tổ nhà ngươi, bọn họ một khi tới đây rồi, nếu Tần Vũ quả chưa chết, thì việc sống chết của Tần Vũ không còn do người của Cửu Sát điện quyết định nữa rồi. Lục Hợp Thiên Môn trận có sức phòng ngự rất lợi hại, muốn phá được thì phải có sức công khích thắng được sau người bố trận hợp lại. Chỉ có điều Cung chủ muốn phá trận tuyệt đối là quá dễ dàng.

Tần Vũ là đại diện cho thanh Ngọc kiếm thứ tám và đại diện cho Tàng Bảo điện.

Một khi Thanh Long cung chủ và Tam nhãn lão yêu chạy tới, hễ thấy Tần Vũ bị năm vị Điện hạ vây giết thì khẳng định cùng xuất thủ phá trận, sau đó trực tiếp tóm lấy Tần Vũ.

Tốc độ Tần Vũ dù qua mặt Địch Long, Địch Tiến nhưng so ra không bén gót nổi Không Minh tiền kỳ thần thú Thanh Long cùng Đổng Hư hậu kỳ thần thú Tam nhãn Bích Tình Thiềm (cóc ba mắt đồng tử xanh), nên từ chối là sai lầm không phải nhỏ.

Bích Tình Thiềm dù chỉ là Đổng Hư hậu kì nhưng vì là thần thú nếu thật sự phát cuồng thì không để ý thương tích một mình có thể đánh hạ Cửu Sát điện các huynh đệ, không phải tương đương mà là đánh bại. Thần thú Tam nhãn Bích Tình Thiềm thật có khả năng này.

Con mắt thứ ba có sức công kích mạnh đáng sợ, thậm chí Thanh Long đạt được Không Minh tiền kỳ cũng không dám trực tiếp ngạnh đỡ cú công kích từ con mắt thứ ba của Tam nhãn Bích Tình Thiềm. Đó là nguyên nhân vì sao Thanh Long Cung chủ cùng Tam nhãn lão yêu được mọi người liệt hạng cao thủ.

Thanh Long bản thân là thần thú, lại là Không Minh tiền kỳ nên thực lực tuyệt đối so nổi Độ Kiếp kỳ tu tiên giả.

Tại hải ngoại tu chân giới căn bản không có Độ Kiếp kỳ tu tiên giả, nên Thanh Long tự xưng hải ngoại tu chân giới đệ nhất cao thủ cũng kể như là bình thường.

- Tần Vũ, dù thực lực cũng giỏi lắm, nhưng… hoàn không có tư cách so sánh ba thế lực lớn. Không có đủ thực lực mà đắc Tàng Bảo điện, biết sự tình Ngọc kiếm thứ tám và chao ôi có không gian giới chỉ đựng đủ Tàng Bảo điện, nhiêu đó đủ quyết định số mạng thằng ngốc Tần Vũ.

Đằng Sơn thở dài than. Lâu Kha cũng gật đầu. Có được bảo bối cũng cần có đủ thực lực để ép kẻ khác sợ, nếu không bảo bối chỉ có thể hấp dẫn kẻ mạnh tới cướp đoạt mà thôi.

Thực lực Tần Vũ tại hải ngoại tu chân giới dù cũng tính là thượng đẳng cao thủ, nhưng ngay cả Cửu Sát điện Địch Long, Địch Tiến đều không bằng, chỉ hơn Địch Quang, Địch Húc, Địch Hùng một chút mà thôi. Nói đến so sánh với Thanh Long Cung chủ, Tam nhãn lão yêu, thì tự nhiên thực lực yếu kém hơn quá nhiều.

Ví dụ như Tần Vũ, lúc trước trách vấn Địch Long vì sao muốn giết mình? Địch Long trả lời giết ngươi là vinh hạnh cho ngươi lắm, ngươi đáng ra phải cảm ơn! Đây là ý của kẻ mạnh tại tu chân thế giới. Địch Long trả lời mặc dù có tính cuồng ngạo, nhưng cũng nói lên một vài quy tắc tu chân giới.

Ví dụ như Đằng Sơn, dù tính ra không phải siêu cấp cường giả, tại Cửu Sát điện trước mặt các vị Điện hạ mà Đằng Sơn dám giết Địch Thanh, nhưng Cửu sát Điện chỉ dám trách Thanh Long cung, không dám đòi hỏi Thanh Long Cung chủ phải giết Đằng Sơn.

Bởi vì sau lưng Đằng Sơn có hải ngoại tu chân giới đệ nhất cao thủ Thanh Long Cung chủ!

Nếu ngày đó bọn họ giết Đằng Sơn, nói không chừng khi nóng

lên Thanh Long Cung chủ có thể diệt cả Cửu Sát điện.

Vừa đang lúc Lâu Kha và Đằng Sơn đàm luận với nhau, đột nhiên…

- Diễn Huyền kiếm quyết - Hiểu Mang Thủy Hiện!

Tần Vũ hét lớn âm thanh không dứt vang dội. Một đạo kiếm quang giống như mặt trời chói mắt phá trường không hướng về Địch Dương bắn tới.

Địch Dương hoảng hốt quơ kiếm phòng thủ, một bên là Địch Húc, Địch Hùng hai người cũng hoang mang chống đỡ. Nhưng khi một thức Hiểu Mang Thủy Hiện được triển khai thì bọn người Địch Dương chỉ thấy trước mắt giống như mặt trời chói mắt, đồng thời các đạo bóng kiếm cũng mơ hồ không thể xác định được, căn bản không thể xác định được bóng kiếm công kích chuẩn xác nơi nào. Địch Dương ba người không khỏi khẩn trương.

- Che chỗ yếu hại lại!

Thanh âm Địch Long trực tiếp chuyền đến trong óc ba người Địch Dương.

Địch Dương, Địch Húc, Địch Hùng ba người nhất thời tỉnh ngộ. Vô luận Tần Vũ kiếm pháp ma mị cỡ nào nhưng nó chỉ dùng để đả thương người. Hễ đả thương người phải công kích trên thân thể, chỗ yếu được bảo vệ rồi còn cần sợ cái gì nữa?

Sáng rỡ bóng loàng, đạo bóng kiếm cực nhanh phóng tới. Giống như phía trên hai ba đạo kiếm ảnh, phía dưới hai ba đạo kiếm ảnh, trái hai ba đạo kiếm ảnh, phải hai ba đạo kiếm ảnh.

Một kiếm giống như hóa mấy kiếm.

Tần Vũ một kiếm đánh bật trường bổng Địch Húc bay đi,

khiến bọn người Địch Dương không khỏi sợ khiếp.

- Mọi người cẩn thận, đại loại Tần Vũ thiện dùng phi kiếm kiếm quyết tu tiên giả.

Địch Long vội vàng đề tỉnh các huynh đệ.

Tần Vũ lườm hắn rồi không dứt lách tránh. Hắn không muốn tùy tiện công kích, vừa rồi một kiếm đó thuộc về Diễm Ảo kiếm quyết một thức trong những thức lợi hại, vì thế tiêu hao công lực cũng cực lớn. Tần Vũ lúc này cố gắng hấp thu thiên địa linh khí bổ sung.

- Phí Phí! Còn bao lâu nữa ngươi mới tới được đây?

Tần Vũ một tay Truyền Tấn lệnh hỏi.

- Nhanh mà đại ca, chút gặp liền.

Hầu Phí cũng đang chạy tới hướng này.

Tần Vũ hấp thu thiên địa linh khí xong, đột nhiên phát hiện … thiên địa linh khí ít một cách đáng sợ.

- Sao lại thế này?

Tần Vũ dùng linh thức tản ra kiểm tra, kinh ngạc phát hiện thiên địa linh khí phía trong và phía ngoài Lục Hợp Thiên Môn trận bị trận pháp ngăn cách, căn bản không lưu thông được. Ngoài kia năm vị điện hạ cũng đang liều mạng hấp thu thiên địa linh khí, hiển nhiên muốn tiêu hao phần thiên địa linh khí trong trận pháp .

Tần Vũ nhất thời cảm thấy không ổn.

Địch Phong và Địch Loan dễ dàng đi ra ngoài, có thể biết được

người bố trận có thể xuất nhập trận một cách dễ dàng. Cũng là nói anh em Địch Long có thể đi ra ngoài bổ sung công lực, còn hắn không có biện pháp bổ sung công lực. Trong không gian giới chỉ của hắn dù có Xích Huyết động phủ Hộ pháp nguyên anh lúc trước, nhưng luyện hóa nguyên anh không đơn giản giống hấp thu thiên địa linh khí.

- Đại ca, ta tới!

Hầu Phí đột nhiên Truyền tấn khẩn cấp cho Tần Vũ, một lúc sau…

Một tiếng nổ vang, chỉ thấy một viên hầu đột ngột xuất hiện tại phía trước Địch Phong, đồng thời một hắc bổng mang theo sức mạnh vạn quân trực tiếp múa lên phá không khí, vì tốc độ quá nhanh nên thậm chí không khí không kịp sinh ra âm thanh.

Địch Phong hai mắt trợn trừng. Hắc bổng đã tới trước mắt vốn không kịp phản ứng.

- Bùng!

Đúng đỉnh đầu đánh xuống, đầu Địch Phong nhất thời bị nổ tung, lực lượng hắc bổng kinh khủng đến nổi thân thể Địch Phong đều bị đánh nát, xương cốt tan nát, máu thịt bay tung tóe đầy trời. Cách chỗ Địch Phong không xa, Địch Loan dĩ nhiên sợ đến mê đi.

Trong Lục Hợp Thiên Môn trận năm vị điện hạ cũng sửng sốt đến si ngốc nhìn.

Đằng Sơn, Lâu Kha cùng các hộ pháp phía sau mỗi người đều kinh ngạc sợ hãi. Đầu bọn họ nhất thời hoàn toàn trống không. Kể cả Tần Vũ trong Lục Hợp Thiên Môn trận cũng bị Hầu Phí xuất tràng biểu diễn làm cho sửng sờ.

Chương 144

Thanh Long Cung Chủ

Người tại trường, vô luận Cửu Sát điện Điện hạ hay bọn Đằng Sơn, Lâu Kha đều không ngờ thình lình từ đâu nhảy ra một người, không hề lưu tình một bổng đánh chết ngay một vị Điện hạ của Cửu Sát điện.

- Còn muốn chạy hả?

Hầu Phí tay phóng ra một trảo, lập tức một nguyên anh bị Hầu Phí chụp trúng trong lòng bàn tay. Nguyên anh lập tức la thảm:

- Đại ca! Mọi người mau tới cứu ta.

Đó là nguyên anh của Địch Phong. Dù vừa bị một bổng đập bể đầu chết đi nhưng Địch Phong trong giây phút thân tan linh hồn lập tức dung nhập nguyên anh, muốn lén trốn đi. Nếu bay đến bên cạnh huynh đệ mình thì mạng hắn sẽ được ổn.

Dù sao cũng là tu tán tiên, đã đánh mất tính mạng nên Địch Phong hoàn toàn không muốn chết.

- Dừng tay!

Địch Long hét lớn một tiếng, đồng thời muốn nhào tới. Hầu Phí nắm chặt nguyên anh của Địch Phong quát:

- Đứng lại! Ngươi mau đứng lại cho ta. Nếu ngươi động một bước, ta cho hắn hồn phi phách tán ngay. Người kia cũng mau đứng lại cho ta, một khi động rồi thì ha ha…

Chỉ thấy Hầu Phí trên tay bắt đầu cuồn cuộn tràn ra dòng nguyên lực.

Thấy Hầu Phí trong tay dùng nguyên lực, mà bị nguyên lực bao trùm chính là nguyên anh nhỏ xíu, Địch Long năm vị điện hạ đều lo cuống lên nhưng đều không dám nhúc nhích, cả một bước cũng không dám động chân. Dù sao thì mạng Địch Phong cũng đang ở trong tay Hầu Phí.

Còn Địch Loan cách đó không xa, càng không dám có hành động gì. Thực lực hắn với Địch Phong không sai biệt lắm. Hầu Phí giết Địch Phong dễ dàng như thế thì muốn giết hắn tuyệt đối không là chuyện khó khăn gì.

- Ngươi đừng làm bậy nha! Ngươi có biết ngươi vừa bị giết chính là Cửu Sát điện Điện hạ không? Viên Hầu huynh đệ! Nếu ngươi thả Ngũ đệ ta ra thì xem như sự tình vừa rồi không có xảy ra, ngươi thấy có được không?

Địch Long vội nói. Dù sau này dù không báo thù được cho Địch Phong, nhưng có thể lấy nguyên anh quý giá của Địch Phong về thì cũng đã không tệ.

- Hầu Phí! Hắn là Xích Huyết động phủ Nhị Động chủ Hầu Phí!

Địch Loan lúc này cất tiếng nói. Lúc trước hắn cùng Địch Tiến và Địch Thanh ba người từng viếng Xích Huyết động phủ, đã từng thấy qua Hầu Phí. Chỉ là lúc trước Tần Vũ lờ mờ nói về thực lực Hầu Phí làm Địch Loan không để ý, ai ngờ Hầu Phí lợi hại đến nỗi này.

- Xích Huyết động phủ Nhị Động chủ sao?

Địch Long, Địch Tiến năm vị Điện hạ đều chấn động, đồng thời

trong lòng thầm cảm thấy vô cùng lo lắng. Vừa rồi bọn họ truy sát Tần Vũ như vậy, bây giờ chính tính mạng huynh đệ mình lọt vào trong tay huynh đệ đối phương, coi như là đành bất lực rồi.

- Không ngờ Tần Vũ lại lợi hại như vậy, chẳng những bản thân hắn thực lực không tệ mà ngay cả huynh đệ cũng lợi hại như thế.

Lâu Kha mỉm cười tán thưởng.

- Nguyên cũng là ở một bên xem hát, bây giờ xem ra càng lúc càng hay hơn với ngôi sao mới. Bất quá một khi Cung chủ đến nơi thì cũng không còn hấp dẫn nữa rồi.

Đằng Sơn cười nói tiếp:

- Bây giờ mời xem màn hay nhất. Tần Vũ huynh đệ cùng Cửu Sát điện các huynh đệ ngôi sao sáng biểu diễn đây.

Chuyện không liên quan đến mình, nên bọn Lâu Kha và Đằng Sơn cùng một đám người đứng lơ lửng trên cao, căn bản là chỉ xem kịch cho vui.

Tại trong trận thấy Tần Vũ quay về Hầu Phí chỉ ngón cái lên.

- Phí Phí, thật là không tệ!

Tần Vũ cười nói. Hầu Phí nhất thời đắc ý vô cùng, bàn tay lông lá to lớn hung ác nắm nguyên anh Địch Phong như cũ, đôi hỏa nhãn nhìn lướt qua bọn người Địch Long nói:

- Các ngươi nghe cho rõ đây! Bây giờ trước hết hãy dẹp cái trận pháp kia đi, thả đại ca ta ra. Bằng không, các không thể trách ta được đâu.

Nói xong, trong lòng bàn tay Hầu Phi yêu nguyên lực tăng lên thật hùng hậu. Có điều Hầu Phí trong đầu cũng có cân nhắc. Hắn chỉ tăng mạnh yêu nguyên lực bao phủ tại bên ngoài nguyên anh mà thôi, hoàng toàn không có thương hại đến linh hồn của Địch Phong.

- Dừng lại! Ngươi chớ kích động!

Địch Long la lên một tiếng. Hắn bây giờ muốn ổn định tinh thần Hầu Phí trước. Hắn chỉ lo Hầu Phí nổi giận sẽ giết huynh đệ của hắn.

Địch Long trong lòng vô cùng nóng nảy. Bát đệ Địch Đồng đã chết đến bây giờ chưa rõ ai là hung thủ, nhưng bọn họ có thể khẳng định một điểm rằng Tần Vũ có quan hệ đến cái chết này, hơn nữa Tần Vũ cướp lấy Tàng Bảo điện của họ.

- Không thả! Không thả thì Ngũ đệ bị làm sao hả?

Địch Long hừ lạnh có chút bất lực nói.

- Nói tóm lại người còn sống so với người đã chết thì trọng yếu hơn. Bát đệ đã chết, chúng ta không thể để chuyện ngòai ý muốn xảy ra cho Ngũ đệ nữa.

Địch Long thở dài một tiếng, Địch Tiến bốn người nghe xong cũng cảm thấy bất lực thở dài một tiếng. Dù sao bọn họ cũng không thể nhìn Địch Phong chết.

Địch Long lườm Tần Vũ, nhưng Tần Vũ lại nở nụ cười bình thản nhìn Địch Long, làm như chuyện này không liên quan đến mình.

- Hầu Phí! Thả đại ca ngươi cũng không khó, có điều chúng ta có

thêm một điều kiện. Đại ca Tần Vũ của ngươi đoạt Tàng Bảo Điện của Cửu Sát điện bọn ta. Chỉ cần đại ca ngươi trả lại Tàng Bảo điện thì ta lập tức thả đại ca ngươi!

Dưới tình huống bị dồn vào ngõ cụt nên Địch Long phải hết sức rộng lòng cư xử đẹp.

Bắt hắn thả đi Tần Vũ kiểu này, hắn thật không cam lòng nên mới cố thương thảo để lấy Tàng Bảo điện trở về.

Tần Vũ không nói gì, nhưng Hầu Phí rống lớn lên:

- Ta mà chịu bàn đến điều kiện à! Thả đại ca ra là ta thật sự quá nể nang ngươi rồi, ngươi còn muốn đoạt Tàng Bảo điện. Hắc hắc… Tàng Bảo điện đã có cái tên ấy thì ở đấy bảo bối khẳng định rất nhiều.

Tần Vũ nhìn thấy bộ dáng Hầu Phí như thế, không khỏi phì cười.

Hầu Phí nhìn bọn người Địch Long quát:

- Chỉ một câu thôi, thả hay không thả? Nếu không thả thì ta bóp chết tiểu tử này. Ta không bàn điều kiện cái quái gì cả. Ngươi bàn điều kiện cũng như là tự sát!

Địch Long cùng chúng huynh đệ, sắc mặt đanh cứng, rồi sau đó là bất lực. Tới thế này, bọn họ chỉ có thể lựa chọn thả người thôi. Đúng lúc đó…

- Đại ca! Các người bảo trọng!

Một đạo thanh âm lan vào trong óc Địch Long cùng chúng huynh đệ. Là Địch Phong dùng linh thức truyền âm. Địch Long cùng chúng huynh đệ nhất thời biến sắc, nghe Địch Phong linh

thức truyền âm, bọn họ dĩ nhiên biết Địch Phong đã có lựa chọn.

- Muốn chết!

Hầu Phí trong mắt hồng quang chớp lên. Một đạo yêu nguyên lực đâm thẳng vào trong nguyên anh hủy diệt ngay linh hồn trong đó.

Người khác thì không biết, nhưng Tần Vũ thì biết. Nhìn riêng Hầu Phí thật to lớn thô lỗ, thực tế tâm tính tinh tế lắm. Hắn cầm lấy Địch Phong nguyên anh xong thì lập tức đề phòng Địch Phong tự sát nổ tung, yêu nguyên lực đả chuẩn bị đâm vào nguyên anh hủy diệt linh hồn.

Cần biết, tự bạo là lực lượng rất mãnh liệt của nguyên anh, quả thật là một quá trình đáng sợ.

Hầu Phí lúc cảm thấy nguyên anh năng lượng bắt đầu mãnh liệt, không chút do dự diệt ngay linh hồn Địch Phong. Linh hồn một khi tan mất thì nguyên anh hoàn toàn biến thành một loại năng lượng tinh thể, sau đó nguyên anh chớp lên trực tiếp tiêu tan, hiển nhiên bị Hầu Phí thu rồi.

- Ngũ đệ!

Địch Long cùng chúng huynh đệ đều là gầm lên đau đớn, đồng thời Cửu Sát huynh đệ cực kỳ giận dữ vọt ra ngoài Đại Lục Hợp trận pháp, muốn trực tiếp giết chết Hầu Phí, vì ngũ đệ Địch Phong mà báo thù.

- Dám chơi ta!

Diệt xong linh hồn Địch Phong, Hầu Phí hống một tiếng mãnh liệt, thân hình vừa động trong nháy mắt thoắt hiện ra trước mặt Địch Loan. Chỉ nghe được một tiếng thét cuồng bạo, một đạo bổng

ảnh màu đen như từ trời, mãnh liệt giáng xuống.

Quá nhanh!

Địch Loan rốt cục cũng biết cảm giác lúc trước của Địch Phong. Loại tốc độ này chỉ trong đầu thoáng qua một chút nên tay chân vốn không kịp xoay trở gì.

- Dừng tay!

Cùng bay ra khỏi Đại Lục Hợp Thiên Môn trận Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc, Địch Giải đều điên cuồng lao đến. Nhưng vì Địch Phong ý đồ tự bạo và điều này làm cho Hầu Phí giận dữ, Tần Vũ cũng biết rằng tính tình Hầu Phí không tốt cho lắm. Hầu Phí rất dễ nổi hung mà một khi nổi hung lên thì kinh khủng.

- Vút!

Một tiếng rít thanh âm sắc nhọn vang lên, Hầu Phí sắc mặt dữ tợn, biểu lộ thần thái kiêu ngạo. Theo đó là:

- Oành.

Một tiếng nổ mạnh, Địch Loan cả người đều bị tan nát, huyết nhục phân ly. Lúc này…

Cơn giận của Hầu Phí căn bản không cho Địch Loan một chút cơ hội.

Hắc bổng trực tiếp đâm vào nguyên anh Địch Loan đang tính chạy trốn. Hắc bổng công kích quá mạnh mẽ lập tức làm nguyên anh hoàn toàn vở tung. Chỉ nghe được thấy bùng một tiếng, hắc bổng Hầu Phí trực tiếp đánh nguyên anh Địch Loan nổ tung.

Không có chút cơ hội cho bọn người Địch Long đàm phán. Bọn

chúng rõ ràng nhìn thấy hắc bổng trực tiếp đâm vào nguyên anh và cú nổ làm bọn họ mỗi người đờ đẫn choáng váng.

Lão thất đã chết! Lão ngũ mới chết không lâu, giờ thất đệ bọn họ cũng đã mau chết theo.

- Dám chơi ta, muốn chết.

Hầu Phí mắt phóng ra những tia sáng rực, lông đầy mồ hôi dựng đứng, một loại khí thế thật kinh khủng như tuyệt đại mãnh thú trên người Hầu Phí phát ra bao phủ bốn phương tám hướng. Đạo khí tức làm cho người không lạnh mà run.

Một bổng đâm nguyên anh tự bạo nổ, nhưng Hầu Phí thân thể không hề chịu chút thương tích gì.

- Ngươi, ngươi…

Địch Long năm huynh đệ nhìn Hầu Phí chỉ phát ra được một câu nói thôi. Mọi người hai mắt đỏ ngàu, rồi gầm lên và điên cuồng lao tới hướng Hầu Phí. Vừa đụng với cường địch mà cả hai huynh đệ đã chết, làm bọn họ năm người đều phát cuồng rồi.

Địch Loan, Địch Phong, trong cửu huynh đệ chỉ đạt được Đổng Hư tiền kỳ, thế lực cũng yếu nhất. Nếu có gặp sự tình gì nguy hiểm thì Địch Long và mọi người rất ít khi để bọn họ làm vì hắn rất quan tâm đến hai người này. Thế mà giờ đây cả hai đều đã chết.

Địch Long giận dữ phóng kiếm ra!

Trong tay Địch Tiến ánh sáng xanh loang loáng!

Trong tay Địch Húc một cây trường bổng cũng hung hăng rút ra đánh tới!

Năm huynh đệ hung hãn không để ý bản thân, chỉ muốn trực tiếp một kích giết chết Hầu Phí.

- Phí Phí! Không nên liều lĩnh! Tốc độ ngươi tương đương Địch Long, hơn nữa ngươi linh hoạt hơn hắn nên hãy lách tránh thôi.

Tần Vũ lúc này dùng linh thức truyền âm nói. Tốc độ Hầu Phí so với hắn tự nhiên không bằng nhưng so với Địch Long mà nói quả thật một điểm không thua.

Thần thú dù sao cũng là thần thú.

Ngay cả tu chân giới cũng đều có truyền ngôn về độc nhất vô nhị Hỏa tinh Thủy viên, nào có đơn giản gì?

- Đại ca yên tâm. Hắc hắc… Thống khoái, thống khoái… Tiểu tử, ngươi cũng dùng bổng thì hãy đỡ của ta một bổng đi.

Thanh âm Hầu Phí vang dội khắp bầu trời Hắc Thạch hải đảo. Bản thân hắn cũng không dứt bay qua lách lại.

Không hổ là viên hầu, lại là thần thú nên thân thể Hầu Phí linh hoạt cực kỳ, lách tránh nhẹ nhàng không theo quy luật nào. Mặc dù tốc độ bằng Địch Long, nhưng đỡ đòn tấn công của Địch Long, Địch Tiến thì Hầu Phí cũng chẳng gặp khó khăn gì.

- Bùng!

Hắc bổng Hầu Phí cùng trường bổng Địch Húc khua chạm rồi phân ra, Địch Húc cả người bị đánh bật ra mười trượng và Hầu Phí cũng lui về phía sau, nhưng Địch Long bay tới phía sau Hầu Phí, một kiếm chém vào lưng Hầu Phí.

Hầu Phí vung hắc bổng linh hoạt đánh về phía sau, hắc bổng cùng phi kiếm giao kích, thân thể Hầu Phí không khỏi chúi về phía

trước.

- Hắc hắc… Thống khoái… Thử lại lần nữa!

Hầu Phí lại nhào tới hướng Địch Long.

- Muốn chết.

Địch Long nhất thời hưng phấn lên, lực lượng hoàn toàn tập trung, hắn cũng muốn thừa cơ một kích giết chết Hầu Phí. Nhưng mà Địch Long đột nhiên phát hiện giờ phút này trong mắt Hầu Phí tia sáng chói rực, lực lượng khí tức tăng mạnh.

Quả nhiên là dấu thực lực!

Địch Long trong lòng khiếp sợ, bất quá Địch Long cũng liều mạng cứ như lần trước cầm kiếm cùng hắc bổng Hầu Phí cực mạnh xung đột.

Một bên như phá không gian, mang theo tốc độ không bực nào sánh nổi, giống như tia điện cực nhanh phóng ra!

Một bên đánh tan thiên địa, mang theo lực lượng trời long đất lở, giống như trụ chống trời giáng xuống!

- Bùng!

Không gian chấn động, hai người đồng thời dội ra. Bất phân thắng bại!

- Không biến thành bản thể mà muốn đánh bại ta, làm sao có thể được?

Hầu Phí trong lòng bực tức, lúc trước hắn nói cùng Tần Vũ là bản thân mình tiến vào bạo cuồng trạng thái có thể cùng ngang tay

Địch Long, đó là dưới tình huống Địch Long biến thành bản thể. Nếu Địch Long không hiện nguyên hình thì Hầu Phí tự nhiên cũng không được tiến vào trạng thái bạo cuồng.

Vào lúc hai người mãnh liệt giao kích và đều bay lui lại thì đồng thời…

- Cẩn thận!

Tần Vũ dùng linh thức truyền âm nói vào trong óc Hầu Phí.

- Phập!

Hầu Phí liều mạng lách tránh, nhưng y vẫn bị một kiếm đâm trúng vai, kiếm xoáy ra một lổ lớn gần ba bốn mươi phân, huyết nhục bay tung, máu tươi không dứt theo vết thương rộng tràn ra.

- Hầu Phí, chết đi.

Địch Tiến gầm lên một tiếng, hướng Hầu Phí nhào tới. Thân thể Hầu Phí có năng lực hoàn nguyên dù không tệ nhưng cũng không thể bằng Lưu Tinh Lệ của Tần Vũ, vết thương lớn như vậy nên dùng yêu nguyên lực có chút trở ngại, máu tươi như nước không dứt chảy ra…

- Bùng! Bùng! Bùng! Bùng!

Liên tiếp không dứt tiếng oanh kích tại trong Lục Hợp Thiên Môn trận vang ra. Vì quá lo lắng nên Tần Vũ công kích Lục Hợp Thiên Môn trận không ngừng.

Một lần toàn lực công kích.

Nhưng mà Cửu Sát Điện thất vị Điện hạ cộng sức bố trí trận

pháp, Tần Vũ thân mình thực lực còn yếu hơn Địch Long một phần nên muốn phá trận căn bản không có khả năng.

- Làm sao đây? Giờ phải làm sao đây?

Những tiếng lo lắng vang lên. Hầu Phí thực lực không tệ nhưng đối diện Địch Long, Địch Tiến bọn Điện hạ năm người vây công, thì tính ra Hầu Phí cũng dữ nhiều lành ít. Tần Vũ nghiến răng, trong tay xuất hiện một Truyền Tấn lệnh.

Đó là Truyền Tấn lệnh lúc trước Lan thúc giao cho Tần Vũ, nhưng Tần Vũ hoàn toàn không muốn truyền tấn.

- Ha ha… Nơi đây vui quá! Các tiểu tử Cửu Sát điện! Các ngươi có tốt xấu gì thì cũng có chút thân phận, mà lại nhiều người vây công một. Chặc chặc, thật là thái quá rồi.

Chỉ thấy một đạo thanh âm hùng hồn vang suốt Hắc Thạch hải đảo, đồng thời chung quanh nước biển đều trào lên.

Đột nhiên một đạo ảo ảnh xuất hiện tại đương không.

Tần Vũ vừa thấy người này không khỏi thất kinh, nguyên lai người này thân người tay rồng, đích xác quái dị phi thường. Người này thân mặc long bào màu xanh, phát ra khí thế như Thái Sơn áp đỉnh. Tất cả mọi người tại đó cảm thấy một loại áp lực vô hình không thể phản kháng!

- Bái kiến Cung chủ!

Đằng Sơn cùng một đoàn người Thanh Long cung lúc này cúi người, cung kính cực kỳ nói.

Một bên Lâu Kha cùng một đám người cũng cúi người hành lễ nói:

- Bích Thủy phủ Lâu Kha cùng chúng hộ pháp bái kiến Thanh Long Cung chủ.

Lâu Kha cùng một đám người cũng cung kính phi thường.

- Thanh Long Cung chủ?

Trong lòng Tần Vũ kinh hãi vô cùng. Trước mắt người thân người tay rồng mặc nhiên là hải ngoại tu chân giới Đệ nhất cao thủ Thanh Long Cung chủ.

- Thanh Long Cung chủ không phải thần thú yêu, không qua cửu cửu trọng kiếp, hắn vô pháp biến thành hình người yêu sao?

Lúc này trong long Tần Vũ đầy nghi hoặc.

Chương 145

Phá Trận

Nguyên lai là Địch Long, Địch Tiến năm huynh đệ đang điên cuồng công kích Hầu Phí, nay Thanh Long Cung chủ đã đến nên Địch Long năm huynh đệ cũng đành tạm dừng tấn công.

- Địch Long cùng chúng huynh đệ ra mắt Thanh Long Cung chủ!

Địch Long năm huynh đệ cũng bất quá chỉ là nhẹ chắp tay mà thôi, dù sao bọn người Địch Long cũng là Cửu Sát điện Điện hạ. Cửu Sát điện cùng Thanh Long cung cũng đều có tên trong ba thế lực lớn ở hải để. Chỉ vì Thanh Long Cung chủ này thực lực quá mạnh mẽ mà thôi.

Cửu Sát điện cai quản thủy vực phương viên chín ngàn vạn dặm, tu yêu giả cộng lại trăm vạn, nhưng Thanh Long cung cùng Bích Thủy phủ thực lực còn hơn Cửu Sát điện nhiều, quản trị thủy vực đều quá trăm ngàn vạn dặm, tính sơ qua tu yêu giả cũng rất nhiều.

- Địch Long! Nghe Đằng Sơn nói ngươi đang một lòng đuổi giết Tần Vũ, vì sao bây giờ lại theo giết một viên hầu, còn là năm huynh đệ các ngươi liên thủ nữa chứ.

Thanh Long cung chủ nét mặt tươi cười, ân cần hỏi.

Địch Long trong lòng hiểu rất rõ Thanh Long Cung chủ này bình thường đối đãi với người khác cũng không quá tệ, nhưng hễ nổi đóa lên thì bất kể đất trời gì, không hề mềm lòng hay nể nang gì cả.

- Cung chủ chưa biết chứ viên hầu này là huynh đệ của tên Tần Vũ kia, tên là Hầu Phí. Vừa rồi hắn thừa dịp năm huynh đệ chúng ta đang ở trong Lục Hợp Thiên Môn trận rượt giết Tần Vũ, nhân cơ hội giết mất ngũ đệ và thất đệ của ta. Thù này không báo, Cửu Sát điện chúng huynh đệ ta có chết cũng không nhắm mắt được.

Địch Long mặt đầy sát khí, trong lời nói chất chứa sát ý vô tận. Phía sau hắn, bốn huynh đệ cũng sát khí đằng đằng, vừa rồi liên tục hai vị huynh đệ bị giết nên bọn họ không phải chỉ muốn giết Hầu Phí chết liền là đã thỏa lòng.

- Hầu Phí!

Thanh Long cung chủ liếc mắt nhìn Hầu Phí, đột nhiên kinh ngạc kêu lên:

- Kia bất quá chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, các ngươi liên thủ lâu như vậy mà không giết được, xem ra Hầu Phí này cũng là một thần thú. Không được rồi! Không được rồi!

Một tu yêu giả ở mức Nguyên Anh hậu kỳ, có thể chịu nổi bọn Đổng Hư hậu kỳ Địch Long vây công lâu như thế mà không chết thì mười phần có đến tám chín phần chắc là thần thú rồi.

Địch Long nhướng mày, Địch Tiến ở bên cạnh hắn cũng lên tiếng:

- Thanh Long Cung chủ! Hầu Phí này giết chết ngũ ca và thất đệ ta. Bọn ta kỳ này không chết không thôi. Cung chủ, không phải người muốn ngăn trở huynh đệ chúng ta chứ?

Trong mắt Địch Tiến hàn khí lạnh như băng.

Trong Lục Hợp Thiên Môn trận Tần Vũ vừa nghe thì trong lòng cũng có một tia hy vọng.

- Ha ha… Các ngươi muốn giết thì cứ giết, can hệ gì đến ta?

Thanh Long Cung chủ rũ mạnh tay áo, ngự không bay thẳng lên bầu trời Hắc Thạch đảo, theo đó dưới chân xuất hiện một đám mây, đứng trên mây nhìn xuống dưới, đúng dáng kiểu như xem tuồng hát. Đằng Sơn cùng cả đám người vội vàng bay đến phía sau Thanh Long Cung chủ, cung kính đứng.

- Hắc hắc… Một đám tiểu trùng mà vọng tưởng giết bổn Hầu gia. Đúng là nằm mơ!

Hầu Phí cười quái dị một tiếng mang đầy thần tình hung tợn, chỉ thấy hắc bổng vũ động nhắm về Địch Dương như sắp đập vào đầu hắn.

Cửu Sát điện Địch Long năm huynh đệ giờ phút này cũng bạo khởi, lập tức hướng Hầu Phí mà chém giết. Thanh Long Cung chủ đã nói rõ không cản bọn họ giết Hầu Phí, thì nhất định sẽ không ngăn trở. Không cần phải lo lắng nữa, Địch Long năm người tự nhiên phóng tay công kích.

Ở trong Lục Hợp Thiên Môn trận, Tần Vũ thấy tất cả cảnh trước mắt. Thanh Long cung cùng Bích Thủy phủ cả đám người chỉ xem hát, mà Hầu Phí đang bị bọn Địch Long năm người vây công. Tần Vũ nhìn ra thấy Hầu Phí hiển nhiên lọt vào thế kém, tự nhiên trong lòng đầy lo lắng.

- Cháp! Cháp!!!

Một thanh âm chói tai như màn đêm đột nhiên bao trùm cả phương viên ngàn dậm chung quanh Hắc Thạch đảo, lúc đó cả đám người Lâu Kha đều tỏ ra mừng rỡ.

Cửu Sát điện năm huynh đệ đành bất lực tạm dừng tay.

Chỉ thấy một lục y thiếu niên giữa không xuất hiện. Lục y thiếu niên này anh tuấn dị thường, mái tóc xanh biếc rủ dài thõng thượt phủ xuống tận thắt lưng, bềnh bồng đong đưa tạo nên một loại cảm giác thật yêu dị. Điều quái dị nhất chính là ở dọc theo giữa trán lục y thiếu niên có một đường chỉ dài.

- Bái kiến Lão tổ!

Lâu Kha cùng một đám người Bích Thủy phủ vội vàng khom người chào.

"Thanh Long Cung chủ đến, Tam nhãn lão yêu cũng đến." Trong lòng Tần Vũ thầm kinh hãi.

Đột nhiên…

- Cháp! Tam nhãn ngươi tốt xấu gì cũng là thần thú, chỉ có vượt qua cửu cửu trọng kiếp mới có thể hoàn toàn biến thành hình người. Ngươi chỉ mới vượt qua lục cửu thiên kiếp nên nhiều nhất ngươi chỉ biến hóa ra nửa hình dạng con người mà thôi. Nhưng mà con cóc nhà ngươi thích mặt người thật quá chừng, lại còn dụng huyền thuật dối người dối cả mình.

Thanh Long Cung chủ ha ha cười to, nói thẳng ra Tam nhãn lão yêu là giả dạng.

Tần Vũ không khỏi kinh hãi.

"Tam nhãn lão yêu này thật sự lợi hại, hắn thi triển huyền thuật, thế nhưng ta không có có chút phát hiện gì." Tần Vũ nhìn thấy Tam nhãn lão yêu thân thể chỉ là hình dạng thiếu niên, ở đây chỉ có Thanh Long Cung chủ có thể nhìn ra huyền thuật của Tam nhãn lão yêu.

Tam nhãn lão yêu bản thể là Tam nhãn Bích Tình Thiềm (Cóc

xanh ba mắt).

Cóc thì xấu xí, nhưng Tam nhãn lão yêu thích cái đẹp cực kỳ, đối với chính mình hình dạng xấu xí đương nhiên không vui, cho nên học tập huyền thuật làm người khác nhìn vào chỉ thấy hình dạng thiếu niên anh tuấn.

- Thanh Long…

Tam nhãn lão yêu giận dữ, mái tóc dài xanh biếc xù lên dựng đứng.

- Lão xú quỷ nhà ngươi, ngày nào cũng đội đầu rồng nhảy ra nhót vô, ngươi tưởng là cái đầu rồng của ngươi có khí thế lắm sao? Anh tuấn lắm sao?

Tam nhãn lão yêu cũng bắt đầu sỉ vả lại. Thanh Long Cung chủ cười ha ha, không thèm để ý.

- Ít ra cũng anh tuấn hơn con cóc nhà ngươi nhé.

Thanh Long cung chủ làm một điệu bộ đắc ý.

Tam nhãn lão yêu giận đến thân thể phát run. Hắn thích đẹp, mà cóc cũng cực kỳ xấu xí thô kệch, cho nên hắn vô cùng tức giận khi người khác nói hắn là cóc nhái gì gì. Giờ đây người nói là Thanh Long cung chủ, thần thú Không Minh tiền kỳ!

- Thanh Long! Lần trước ngươi đoạt Ngọc kiếm của ta, ta đã không tìm ngươi tính toán, lần này ngươi lại dám nhục mạ ta. Tốt! Chúng ta lại đấu một trận xem sao.

Giận dữ cực hạn đã mở màn trận đánh nhau!

Tam nhãn lão yêu tóc xanh bay múa, thân người trong nháy mắt vọt tới trước Thanh Long cung chủ, một trảo chụp tới với tốc độ cực nhanh, nhanh hơn Tần Vũ không ít.

- Đoạt Ngọc kiếm của ngươi? Thối lắm! Lần trước thanh Ngọc kiếm kia vốn là vật vô chủ, ngươi và ta đánh nhau một trận cuối cùng ta đạt được nNgọc kiếm, làm sao nói ta đoạt của ngươi được.

Thanh Long cung chủ giận giữ rống lên, đánh lại. Mọi người đứng xung quanh đều trợn mắt há mồm.

Tam nhãn lão yêu cùng Thanh Long cung chủ gặp mặt không lâu thì đã xảy ra một trận chiến.

- Oành!

Chỉ thấy từng đạo từng đạo kình khí vang rầm khắp nơi, khắp chốn trên Hắc Thạch đảo bắt đầu bị tàn phá. Tam nhãn lão yêu cùng Thanh Long Cung chủ đánh nhau làm trời đất tối tăm, mọi người đều phải cẩn thận tránh xa kẻo tai bay vạ gió.

Địch Long đám năm người, cũng không có cách gì tấn công Hầu Phí, bởi vì tốc độ của Tam nhãn lão yêu và Thanh Long cung chủ quá nhanh.

Tốc độ của hai đại siêu cấp cao thủ nhanh hơn Tần Vũ rất nhiều, lúc thì ở mấy trăm dặm xa, vụt chút ngay bên cạnh bọn người Địch Long. Như thế làm sao bọn người Địch Long chú tâm chém giết Hầu Phí được cơ chứ? Nói không chừng năm huynh đệ bọn họ không cẩn thận đã bị Thanh Long cung chủ và Tam nhãn lão yêu đánh cho trọng thương!

Hai người đánh giết nhau, kình khí va nhau, khắp bốn phía vang lên rầm trời.

Lục Hợp Thiên Môn trận tự nhiên cũng bị công kích tới, bất quá kình khí kia chỉ là dư kình phát ra của Thanh Long cung chủ, Tam nhãn lão yêu mà thôi. Đại trận này cũng do bảy vị điện hạ lúc trước liên thủ bố trí, bằng vào dư kình của trận đấu hoàn toàn không có khả năng phá đại trận.

- Phí Phí! Không cần sính cường, ngươi mau nhanh rời khỏi nơi đây.

Tần Vũ lúc này gấp rút truyền âm cho Hầu Phí.

Lúc này Hầu Phí cùng Địch Long năm người cũng không còn kịch liệt chém giết như vừa rồi nữa. Hầu Phí đương nhiên dễ chịu hơn nhiều. Vả lại Hầu Phí có thể tùy thời bỏ đi, vì với tốc độ của Hầu Phí, bọn người Địch Long muốn rượt theo được thật sự là một chuyện khó khăn.

- Đại ca, yên tâm! Vừa rồi ta chỉ sơ xuất cho nên mới bị thương. Hơn nữa ta chưa xuất ra bản lãnh thật. Ta còn chưa tiến vào trạng thái bạo cuồng mà.

Hầu Phí giờ phút này nhàn nhã lắm.Trong lòng Tần Vũ cảm thấy nhẹ nhàng đi vài phần.

Quan tâm quá sẽ bị loạn, thấy Hầu Phí bị thương, nên Tần Vũ bỗng nhiên quên mất Hầu Phí còn có thể tiến vào trạng thái bạo cuồng. Nếu Hầu Phí tiến vào trạng thái bạo cuồng thì thực lực có thể tăng vọt lên gấp nhiều lần.

Ở phía sau…

- Tam nhãn! Lão biến thái nhà ngươi bỗng nhiên làm thiệt hả?

Thanh Long Cung chủ giận dữ rống lên. Vừa rồi Tam nhãn lão yêu hai tay chụp rách áo Thanh Long Cung chủ, tự nhiên làm

Thanh Long cung chủ giận dữ rồi. Chỉ thấy Thanh Long Cung chủ trên không tay phải xuất hiện một thanh trường thương màu vàng, ánh sáng lòe chói mắt.

Thanh Long cung chủ huy động thanh trường thương màu vàng, lập tức hoàn toàn áp chế Tam nhãn lão yêu.

Nhìn thấy thế, trong lòng Tần Vũ sợ rét run không thôi. Thanh Long cung chủ không giống như cao thủ của Tiềm Long Đại Lục chỉ thường sử dụng kỷ xảo, chỉ thuần túy lực lượng của tốc độ. Chỉ thấy vô số bóng thương từ trên tay Thanh Long cung chủ nhóang ra, uy lực của mỗi một đạo thương ảnh đều vượt xa ngay cả sức công kích mạnh nhất của Tần Vũ.

- Thanh Long, tiếp chiêu!

Hoàn toàn bị ép xuống, âm thanh bén nhọn của Tam nhãn lão yêu đột nhiên cất lên, đồng thời đường chỉ ở ngay giữa trán Tam nhãn lão yêu tách ra, hiện ra một con mắt, chỉ thấy lấp lóe sáng màu xanh biếc, giống như một luồng ánh sáng bắn ra.

- Ngươi liều cái mạng già hả?

Thanh Long cung chủ sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng chuyển mình tránh. Nhưng luồng ánh sáng xanh kia bắn ra tốc độ quá nhanh, xuyên thủng long bào của Thanh Long cung chủ.

- Tam nhãn, ngươi dùng tới con mắt kia, chớ trách ta làm thật đó.

Thanh Long Cung chủ hai tay vận sức, hai tay trong nháy mắt biến thành long trảo đen nhánh, bóng ánh kim loại lạnh như băng, cả cánh tay cũng phủ đầy vảy rồng màu xanh.

Con mắt thứ ba của Tam nhãn lão yêu có sức tàn phá cực kỳ sắc bén rất đáng sợ. Ngay đến Thanh Long Cung chủ, cũng phải

dùng long trảo sức mạnh nhất mới đỡ nổi vì hộ thể lân giáp của hắn cũng không thể cản được sức công kích của tia sáng xanh này.

Tam nhãn lão yêu phát công, một đạo tia sáng xanh biếc bắn ra.

Vừa thấy Thanh Long Cung chủ ở phía trước mọi người, trên mặt đột nhiên có một nét cười quỷ dị, không hề dùng long trảo đỡ, mà dịch người né qua một bên. Vì bị Thanh Long Cung chủ tránh ra, tia sánh xanh này đương nhiên bắn vào hướng Địch Long.

Địch Long sắc mặt đại biến, không kịp nổi nóng chỉ biết liều mạng né tránh. Nhưng đòn công kích của Tam nhãn lão yêu này bắn ra đâu dễ tránh được.

- Ngao…

Địch Long điên cuồng rống lên một tiếng, chớp mắt đã biến thành một Tử Sát Giao Long dài quá trăm thước, tia sáng xanh biếc cứ như bắn vào một mảnh giấy, xuyên thủng người Địch Long rồi bắn vào hải để mất dạng.

Địch Long trong nháy mắt biến lại thành hình người.

- Tam nhãn lão tổ, vì sao lại đả thương ta?

Địch Long giận dữ nói, giờ phút này bụng hắn có một vết thương nhỏ xíu, dù vậy cũng không thể ngừng rỉ máu.

- Địch Long! Lão tổ ta nếu thật muốn đả thương ngươi, thì ngươi còn toàn mạng sao?

Thanh âm của Tam nhãn lão yêu vang lên, nhưng hắn vẫn cùng Thanh Long Cung chủ đấu với nhau nhanh như chớp, chỉ thấy từng đạo ánh sáng xanh biếc bắn ra. Cả đám người xung

quanh hốt hoảng tránh né, vì sức tàn phá cỡ đó nên không người nào đủ can đảm ngạnh đỡ.

Địch Long trong lòng hiểu được.

Nếu Tam nhãn lão tổ thật sự muốn giết hắn, tia sáng xanh biếc kia bắn ra khi chạm vào người hắn thì đã nổ tung, Địch Long căn bản là phải chết chứ không nghi ngờ gì nữa. Nhưng mà Tam nhãn lão yêu đã không làm tia sáng xanh nổ mạnh trên cơ thể hắn. Nghĩ thông được điểm này, Địch Long lúc này không hề nói gì.

- Hưu!"

Một đạo tia sáng xanh vừa bắn ra, nhưng tia sáng xanh lần này ngẫu nhiên bắn thẳng vào Lục Hợp Thiên Môn trận.

- Phốc! Xịch!

Mặc dù tia sáng xanh có hơi bị khựng lại nhưng cũng vẫn phá tan Lục Hợp Thiên Môn trận, rồi năng lượng tia sáng bắn thủng xuống mặt đất Hắc Thạch đảo tiêu tan biến mất.

Trận tan!

Lục Hợp Thiên Môn trận tan rã!

Tần Vũ sững sờ, đám Cửu Sát điện Địch Long năm huynh đệ vẻ mặt cũng ngơ ngác, Hầu Phí cũng ngây ngốc nhìn.

Sức tàn phá của mắt thứ ba Tam nhãn lão yêu thật mãnh liệt cực độ, sức công kích này ngay cả Thanh Long Cung chủ cũng không dám khinh thương đón đỡ, sức công kích như thế thì Lục Hợp Thiên Môn trận dù lực phòng ngự rất mạnh cũng vẫn bị phá tan.

- Tam nhãn lão tổ! Ngươi…

Địch Long chỉ vào Tam nhãn lão yêu, người giận đến nỗi phát run, thế nhưng một câu cũng nói không ra lời.

Cùng chúng huynh đệ liên thủ, thừa dịp Tần Vũ không chú ý mới lập được Lục Hợp Thiên Môn trận. Giờ đây Địch Loan, Địch Phong đã chết, bọn họ muốn bố trận là điều không thể, với tốc độ của Tần Vũ thì bọn họ còn làm sao có thể vây khốn Tần Vũ trở lại được?

- Tam nhãn, ngươi thật là quá đáng! Địch Long bọn họ bố trí đại trận này cũng cay đắng lắm, lại bị ngươi phá như vậy.

Thanh Long cũng trách cứ Tam nhãn lão yêu. Con mắt thứ ba của Tam nhãn lão yêu cũng giận dữ trừng trừng nhìn Địch Long.

- Địch Long, sao không bày trận nơi nào khác mà lại bố trí ngay chỗ ta và Thanh Long đánh nhau chứ?

Tam nhãn lão yêu hừ lạnh nói. Trong mắt hắn hung quang cũng làm Địch Long năm huynh đệ sợ tim nhảy thót lên, lúc này không dám nói gì thêm, chỉ là trong lòng tức giận sôi sục.

- Tam nhãn, khoan đánh đã, cần để sự việc của Địch Long bọn họ giải quyết xong đi đã.

Thanh Long ra vẻ người tốt nói hộ.

Tam nhãn lão yêu hừ lạnh một tiếng rồi bay tới phía trước bọn người Lâu Kha, cũng không nói gì, hiển nhiên đã chấp nhận đề nghị của Thanh Long. Thì ra là như vậy, Thanh Long và Tam nhãn lão yêu đại phá Lục Hợp Thiên Môn trận xong thì dừng tay lại!

Địch Long năm huynh đệ cũng tức giận đến nỗi không biết nói

cái gì, nhưng bọn họ đều không thể bắt được tia cười sâu trong đáy mắt của Thanh Long Cung chủ và Tam nhãn lão yêu.

- *Tam nhãn! Đóng kịch đúng vai há!*

- Ngươi đóng cũng không tồi, nhưng từ nay về sau cấm nói ta là cóc này nhái kia, nếu không ta sẽ thật sự cùng với ngươi đại chiến một trận.

Chương 146

Bạo Cuồng Trạng Thái

Chỉ thấy một đạo ánh sáng vàng hiện lên, thì đã thấy Tần Vũ xuất hiện bên cạnh Hầu Phí.

- Phí Phí, huynh đệ chúng ta liên thủ nào.

Tần Vũ nắm chặt tay, tức thì Diễm Sí quyền sáo giống như da tay phủ sát trên mặt nắm tay.

Bị nhốt trong Lục Hợp Thiên Môn trận chỉ có thể nhìn Hầu Phí một thân cô độc chiến đấu, Tần Vũ dĩ nhiên muốn xông đến hỗ trợ nhưng chàng làm sao cũng không thể phá được trận, may mắn là Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long cung chủ cùng đến trong lúc vô ý đã phá trận.

- Ha Ha, đại ca, chúng ta huynh đệ liên thủ, là thiên hạ vô địch thủ.

Hầu Phí đắc ý quay lại nói.

Địch Long, Địch Tiến, Địch Dương, Địch Húc, Địch Nải năm huynh đệ trên mặt giống như phủ đầy một lớp sát khí, trừng trừng gừm gừm nhìn Tần Vũ và Hầu Phí. Tần Vũ và Hầu Phí cũng trừng mắt nhìn Địch Long năm người, không chút sợ hãi tránh né.

Địch Long năm huynh đệ đối đầu cùng Tần Vũ, Hầu Phí hai huynh đệ.

Một đoàn người Thanh Long cung và một đoàn người Bích Thủy phủ chỉ đứng xem mặc kệ ai sống chết, không trợ giúp bên nào.

- Tam Nhãn, ngươi xem Địch long năm huynh đệ cùng Tần Vũ hai người, một khi trận chiến đấu bắt đầu thì bên nào sẽ chiếm ưu thế hơn?

Thanh Long cung chủ nhìn đám người Địch Long, Tần Vũ rồi dùng linh thức cùng Tam Nhãn lão yêu nói chuyện với nhau.

- Ưu thế à? Đương nhiên là Cửu Sát điện tiểu tử, mặc dù bọn họ đã chết vài huynh đệ, nhưng còn lại Địch Tiến và Địch Long rất mạnh. Ngươi nên biết Tử Sát Giao Long rất giống thần thú, vượt qua Lục Cửu Thiên Kiếp thì thành hình người. Đồng Hư hậu kỳ như Địch Long một khi biến thành bản thể thì thực lực gia tăng tới mấy lần.

Tam Nhãn lão yêu hiển nhiên nhận định bọn Địch Long năm người chiếm ưu thế.

Lúc trước Địch Tiến một người mà sức lực ngang ngửa hai Đỗng Hư hậu kỳ là Đằng Sơn và Lâu Kha, thậm chí như chừng có lấn hơn. Nên biết bản thể của Đằng Sơn cũng là Cầu Long, bản thể Lâu Kha là cóc đỏ và cũng đã đạt được mức cao vô cùng, vì vậy cho thấy sự lợi hại của Tử Sát Giao Long.

- Tần Vũ, Hầu Phí!

Địch Long hét lớn một tiếng, sau đó năm huynh đệ cùng lúc cực nhanh phóng về Tần Vũ, Hầu Phí hai người.

Tần Vũ và Hầu Phí nhìn nhau, thân hình đồng thời rẽ ra hai bên phóng đi, Tần Vũ y như cũ chỉ sử dụng tám phần tốc độ, dầu tám phần tốc độ tóm lại so với Địch Long nhanh hơn không ít, Hầu Phí lại linh hoạt tới lui qua lại như đầu ngọn bút lông tung hoành khắp nơi.

Trong nháy mắt Tần Vũ đã ra ngoài mấy trăm dặm.

Lơ lửng trên không, Tần Vũ nhắm mắt và hít sâu một hơi.

- Loại cảm giác này thật quá kỳ diệu.

Một nụ cười phát ra từ nội tâm hiện ra trên mặt Tần Vũ, hắn rõ ràng cảm giác được mỗi một bộ phận của thân thể, thậm chí ở mỗi một cơ nhục của bộ phận, mỗi một phân tử trong cơ thể. Cái loại cảm giác hoàn toàn loan tỏa toàn thân nầy thật phi thường tuyệt vời.

Tần Vũ luyện thể, cực kỳ coi trọng tính mềm dẻo.

- Tần Vũ, chết đi.

Địch Long rống to một tiếng, phi kiếm biến thành một thanh trọng kiếm, Địch Long múa trọng kiếm hướng tới đầu Tần Vũ mà bổ. Tần Vũ đối phó với một kích này rất dễ dàng, phần eo cơ thể chuyển động và thân thể tự nhiên di động ra hai ba thước.

- Xúy.

Thân thể Tần Vũ nhanh như điện, đồng thời ngón trỏ và ngón giữa nhập lại thành kiếm chỉ thẳng hướng Địch Long đâm tới. Tần Vũ hoàn toàn ngưng tụ tinh túy của tinh thần lực màu vàng, ở trên kiếm chỉ Tần Vũ phát ra kim quang chói mắt.

Tốc độ Tần Vũ quá nhanh, trọng kiếm ở tay phải Địch Long đỡ không kịp, đành phải biến tay trái thành quyền nhắm hướng kiếm chỉ của Tần Vũ đánh tới. Tại thời gian nắm tay đập tới thì xuất hiện một bao tay có hai màu tím bạc bao bọc nắm tay, đúng là cấp cực phẩm linh khí.

- Bùng!

Kiếm chỉ Tần Vũ và nắm tay Địch Long cứng chọi cứng.

Tinh thần lực màu vàng bén nhọn bạo phát, yêu nguyên lực hung hậu của Địch Long cũng bạo phát ra, Tần Vũ chính là ngưng tụ sức xuyên thấu, mà Địch Long mạnh do nội lực hùng hậu, lúc này cứng đối cứng không phân cao thấp.

- Tam Liên Kích!

Tần Vũ trong mắt xuất hiện một tia tàn khốc, lúc trước giết chết Địch Đồng chiêu số này Tần Vũ đã xử dụng đến. Đầu ngón tay thu lại, kiếm chỉ công kích trong nháy mắt biến thành quyền chỉ công kích tới. Không hề dừng lại, quyền chỉ co lại thành quyền và lại công tới một lần nữa!

Liên tục ba lượt công kích.

Địch Long cho dù cường thịnh cách nào đi nữa thì xương các đốt ngón tay tay trái cũng đau đớn đến kịch liệt. May mắn bao tay hắn dúng vảy rồng dung hợp cực phẩm tinh thạch luyện chế thành lực phòng ngự rất mạnh, nhưng đỡ liên tục ba kích của Tần Vũ làm tay trái hắn cơ hồ mất đi sức công kích.

- Đây là chiêu số quỷ quái gì vậy?

Địch Long khó có thể tin được, hắn thực lực rõ ràng so với Tần Vũ mạnh hơn nhưng vừa rồi lại bị Tần Vũ đã thương tay trái.

Trong mắt Tần Vũ có một tia sáng sắc bén lập lóa:

- Lúc trước ta du lịch tại Tiềm Long Đại Lục đã từng học qua một loại công kích thủ pháp tên là Thốn Kính, chiêu này thóat thai từ Thốn Kính mà ra.

Một chiêu này của Tần Vũ vốn từ Thốn Kính mà phát sinh ra.

Chiêu này tuyệt không phải đơn giản đơn độc một kích, mà là liên tục ba kích.

Nếu thật sự đơn giản, Thốn Kính liên kích thật không khó học như vậy. Sau lần công kích thứ nhất thì thời gian chuẩn bị cho lần công kích thứ hai, địch nhân cũng đã sẵn sàng công kích trả lần thứ hai. Thốn Kính tam liên kích ảo diệu và phù hợp với ý của chữ liên tiếp.

Vô luận là ai, một quyền có sức công kích thì cần có một đọan không gian để khởi động .

Ví dụ như cần đánh một quyền, khi đánh ra nếu quyền đấu bất động, chỉ dùng nội lực trong cơ thể thì lực công kích đương nhiên rất yếu.

Thốn Kính liên kích đó là không cho Địch nhân không gian khởi động, đồng thời liên tục công kích, kiếm chỉ co lại sẽ sinh ra một không gian, nhưng không gian này không thể bị địch nhân lợi dụng phản công. Đó là kỷ xảo kinh nghiệm, nhất định phải có kinh nghiệm mới hiểu thấu chữ liên, không phải chỉ biết nguyên lý là có thể nắm được.

- Người phàm, hừ, thì ra thứ quỷ quái này ngươi đã học từ người phàm.

Trong lời nói Địch Long lộ ra vẻ khinh thường,

- Ta thật muốn xem ngươi có bản lĩnh gì, lần này ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội.

Nói xong, Địch Long không kể gì nữa trực tiếp bằng vào cuồng bạo yêu nguyên lực, nhắm hướng Tần Vũ thi triển cai địa công kích khắp đầy trời.

Khinh người.

Tuyệt đối khinh khi người, Địch Long trước hết lộ ra yêu nguyên lực mạnh mẻ của mình. Hắn khống chế yêu nguyên lực xuất quyền, sau đó hạn chế Tần Vũ hành động, rồi nhắm vào hướng Tần Vũ tiến hành điên cuồng công kích.

Chạy!

Tần Vũ chỉ có thể miễn cưỡng bằng vào tốc độ để né tránh, thỉnh thoảng đánh lén một hai cú. Công kích dựa vào kỷ xảo chỉ có thể sử dụng được đôi lần, sử dụng nhiều địch nhân tự nhiên nghĩ ra phương pháp ứng phó, lúc đó ngược lại có thể chính mình tiêu mạng.

Trên chiến trường. Tần Vũ hóa thành ánh sáng màu vàng, không ngừng luồn lách giữa Địch Long năm huynh đệ, thỉnh thoảng công kích trở lại Địch Dương, Địch Húc, Địch Hải ba người. Hầu Phí nhanh nhạy né tránh, hắc bổng hợp nhất với hình bóng tùy thời mà đập xuống.

Lúc này, trên chiến trường xuất hiện cục diện giao đấu ngang ngửa.

- Tam Nhãn, không phải ngươi nói người của Cửu Sát điện sẽ thắng sao? Sao bây giờ xem ra, thế lực quân bình.

Thanh Long truyền âm mỉa mai nói.

- Thế lực quân bình sao? Không thể nói vậy được, chỉ vì tốc độ Tần Vũ thật rất nhanh. Mặc dù hắn không thể đánh bại bọn người Địch Long, nhưng bọn Địch Long cũng không thể làm thương tổn Tần Vũ. Bất quá ngươi xem, rất nhanh cục diện sẽ chuyển biến.

Tam Nhãn lão yêu rất tự tin dùng Linh Thức Truyền Âm nói.

- Lão tam, lão tứ, lão lục, lão cửu hãy hiện nguyên hình, giết chết bọn chúng.

Địch Long đánh hồi lâu mà không giết nổi Tần Vũ và Hầu Phí, lúc này ra lệnh hiện về nguyên hình.

- Hay.

Địch Tiến, Địch Dương, Địch Húc, Địch Hải bốn người cùng nhìn nhau đồng ý.

Sau đó chỉ nghe được năm tiếng rồng gầm, Địch Long năm huynh đệ đồng thời biến thành năm điều Tử Sát Giao Long, năm Tử Sát Giao Long uốn khúc trên không. Mỗi con thân dài cả trăm thước gây cho người một loại áp lực vô tận, độc giác màu đen lóe lên tia sáng lạnh.

Tần Vũ sắc mặt nhất thời biến đổi.

Hắn từng chính mắt thấy Địch Đồng và Tra Hồng đại chiến, đặc biệt là khi Địch Đồng biến thành Tử Sát Giao Long thì thật lợi hại, một khi biến thành bản thể thực lực bọn họ trở nên mạnh phi thường.

- Phí Phí, bọn họ biến thành bản thể thì thực lực đề cao lên rất nhiều.

Tần Vũ lúc này dùng Linh Thức Truyền Âm nói.

- Yên tâm.

Hầu Phí không thèm để ý tí nào, trong mắt hắn chiến ý càng thêm nóng cháy.

Năm con Tử Sát Giao Long cùng quẩy đuôi, trong nháy mắt

biến thành năm bóng ảnh màu tím, vụt nhắm hướng Tần Vũ và Hầu Phí công kích tới với tốc độ cực nhanh. Lực công kích cực mạnh của chiêu này làm cho Hầu Phí thất kinh, vội vàng một bổng đánh ra.

- Bùng!

Hắc bổng Hầu Phí và hắc độc giác Địch Long va chạm nhau mãnh liệt, Địch Long không hề hấn gì, nhưng mà Hầu Phí bị đánh bay ra.

- Không hay rồi, thực lực chúng thật sự gia tăng rất nhiều, căn bản là chống không nổi Địch Long này.

Giờ phút này Hầu Phí cũng cảm giác sự tình có điểm không ổn.

- Bùng!

Hai đấm Tần Vũ cùng long vĩ của Địch Dương chạm nhau, Địch Dương thối lui đôi chút, Tần Vũ cũng cảm thấy hai tay run lên. Nguyên lai có thể dễ dàng đánh bại Địch Dương, giờ hắn biến thành bản thể thì Tần Vũ nhiều nhất củng chỉ đấu ngang tay với Địch Dương mà thôi.

"Ngày đó giết Địch Đồng, nếu không phải Địch Đồng gãy một tay, và Địch Đồng lúc đó biến thành nhân hình, hoặc không phải ta đánh lén, bất kể thủ đoạn……"

Tần Vũ giờ phút này trong lòng kinh hãi. Mặc dù biết chính mình may mắn, có thể cùng Đổng Hư trung kỳ Địch Dương chiến đấu qua một thời gian, thì Tần Vũ mới phát hiện sau khi biến thành bản thể Địch Dương thật là lợi hại.

Ngày đó Địch Đồng chết thật oan uổng.

Lúc nguy hiểm này Tần Vũ rốt cục có quyết định dung mười thành tốc độ!

Tới giờ phút này, Tần Vũ cũng không thể che dấu tốc độ, trực tiếp tăng tốc độ từ tám phần lên đến mười thành, tám phần đến mười thành, mỗi mức độ là một tầng phi thăng. Nguyên không ai có thể uy hiếp và đến công kích Tần Vũ, giờ phút ngay cả thân thể Tần Vũ đều không ai có thể chạm đến.

Trên chiến trường, năm huynh đệ Địch Long biến thành bản thể thì thực lực tăng nhiều, Tần Vũ nhiều nhất ngang Địch Dương, Địch Húc, Địch Nải. Nếu đối mặt Địch Long, Địch Tiến thì Tần Vũ không thể ngăn cản địch nhân công kích, chênh lệch thật sự rất lớn.

Tốc độ Tần Vũ đề cao đến mức tận cùng, cả người giống như một đạo ánh sáng màu vàng không ngừng xuyên lách, năm Tử Sát Giao Long mặc dù lợi hại nhưnh cũng không đả thương được Tần Vũ.

Hầu Phí so với Địch Dương bọn hắn thì có linh hoạt hơn, đối mặt với Địch Long, Địch Tiến cũng chiến đấu không ngừng. Tuy nhiên tốc độ hắn lúc này không bằng Địch Long, và đã cùng Địch Long, Địch Tiến vài lần liều lỉnh chạm thẳng, Hầu Phí giờ phút này so với Tần Vũ còn có vẻ nguy hiểm hơn.

- Thanh Long, ta nói đúng hay không đúng? Năm huynh đệ Địch Long một khi biến thành bản thể thì thực lực nhất thời tăng vọt, lập tức cản được Tần Vũ và Hầu Phí tức khắc. Bất quá …… Tần Vũ này tốc độ quả thật nhanh, nhanh một cách bất thường.

Tam Nhãn lão yêu kinh ngạc nói. Thanh Long cũng tán thưởng nói:

- Vừa rồi ta cũng ngạc nhiên về tốc độ Tần Vũ, không ngờ mới

vừa rồi hắn lại còn nhanh hơn, hiện về tốc độ, ha ha, phỏng chừng tu yêu hải để thế giới cũng chỉ có ngươi và ta có trăm phần trăm nắm chắc áp chế tốc độ hắn.

Nguyên lai tám phần tốc độ của Tần Vũ đã cực kỳ nhanh, giờ phút này mười thành thì thật nhanh phi thường.

Biến thành bản thể thì Địch Long có nhanh hay không?

Tần Vũ mười thành tốc độ so với Địch Long biến thành bản thể còn nhanh hơn gần như ba bốn thành, trên trường năm Tử Sát Giao Long căn bản không làm gì được Tần Vũ, đáng tiếc Tần Vũ cũng không làm gì được năm điều Tử Sát Giao Long.

- Tam Nhãn, ngươi bây giờ nói đi, năm huynh đệ Địch Long khi nào có thể thắng?

Thanh Long cất tiếng hỏi. Đối với Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu mà nói bất quá là xem một trường hát biểu diễn, bọn họ một chút cũng không quan tâm.

Tam Nhãn lão yêu suy nghĩ, nói:

- Theo ta thấy năm huynh đệ Địch Long muốn giết Tần Vũ thì rất khó. Bất quá tên Hầu Phí kia mặc dù là thần thú có tiềm lực cực lớn, nhưng hắn chỉ đạt tới Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi nên không chịu nổi lâu đâu, ngươi xem, bây giờ hắn lại đã bị thương.

Thanh Long cũng gật đầu đồng ý, đối với tình thế trên đấu trường bọn họ đều thấy rõ ràng.

- Phí Phí, cẩn thận!

Tần Vũ như tia chớp chụp lấy Hầu Phí và đồng thời né tránh long vĩ của Địch Long vừa kích tới.

Nhưng mà vừa mới né tránh được một kích thì có một long trảo to lớn lại từ trên trời giáng xuống, nhấm thẳng trên đầu Tần Vũ và Hầu Phí mà chụp xuống, Tần Vũ lập tức đẩy lùi Hầu Phí, chính mình cũng mượn sức đẩy Hầu Phí mà bay ngược ra, nhờ thế lại tránh liền một kích nữa.

" Năm giao long nếu không biến thành bản thể thì tốc độ Phí Phí còn có đôi chút ưu thế, bây giờ cũng một chút ưu thế còn lại cũng không có." Trong long Tần Vũ thật lo lắng. *"Cũng không biết vì cớ gì tới giờ mà Phí Phí còn không tiến vào trạng thái cuồng bạo nữa".*

Tần Vũ đã nhắc nhở một lần kêu Hầu Phí tiến vào trạng thái cuồng bạo, nhưng Hầu Phí không đáp lại.

- Phí phí, ngươi che dấu thực lực làm gì nữa?

Tần Vũ thông qua Linh Thức Truyền Âm nổi giận nói. Hầu Phí hướng tới Tần Vũ nhe răng nhếch miệng cười nói:

- Đại ca, sau khi xong trạng thái cuồng bạo thì toàn thân đau đớn khó chịu muốn chết, nhưng nghĩ lại thì năm tiểu trùng này thật sự khi người thật thái quá.

Hầu Phí vừa nhanh lẹ tránh khỏi một kích.

- Gừm ~~

Hầu Phí ngửa mặt lên trời giận dữ hét lên một tiếng giống như viễn cổ mãnh thú gầm vang, nhất thời cả hải dương đều bắt đầu gào thét theo. Và nước biển hoàn toàn bao phủ lấy Hầu Phí, toàn thân cơ thể Hầu Phí bắt đầu bành trướng, xương đầu cũng biến dài to ra.

Độ cao thân thể cũng cực nhanh biến cao, lúc đầu độ cao bằng người bình thường rồi vùn vụt bắt đầu tăng lên năm thước, tám

thước, mười thước, hai mươi thước, ba mươi thước ……

Mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Chẳng những Tần Vũ mà thậm chí năm Tử Sát Giao Long cũng kinh hãi đình chỉ công kích, chỉ trong chốc lát thì Hầu Phí ngừng biến hóa. Lúc này cả người Hầu Phí trông thật dữ dằn, hơi thở mạnh kinh nhân, thân cao đạt tới gần năm mươi thước.

Cả người Hầu Phí đúng là cao lớn cở hai mươi sáu hai bảy bộ, hắc bổng của hắn cũng đồng dạng biến đổi vừa lớn vừa dày. Giờ phút này tóc Hầu Phí và màu hải thủy giống nhau, tóc giống như dòng sòng chảy dọc theo cơ thể, ánh mắt cũng màu lửa đỏ rực, phảng phất như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Truyền thuyết trung thần thú - Hỏa Tình Thủy Viên!

Ruốc cuộc Hầu Phí tiềm nhập vào trạng thái cuồng bạo.

Chương 147

Lưu Tinh Chàng Kích

Một viên hầu to lớn kinh khủng, thân cao gần năm mươi thước, nói không chừng có thể so với sự to lớn của Tử Sát Giao Long, dùng thủ thuật liên tiếp thay đổi thân hình, cánh tay bắp thịt cuồn cuộn, cặp mắt đỏ rực tựa ngọn lửa đang phừng phừng cháy. Mọi người chứng kiến nhất thời đều kinh hãi.

- Khà, khà…

Đám người Đằng Sơn, Lâu Kha đứng quan sát toàn đấu trường không thể nghĩ ra một viên hầu tầm thường lúc trước chẳng ngờ bây giờ trở nên kinh khủng đến thế. Thậm chí lúc này Đằng Sơn, Lâu Kha đều không có đủ dũng khí cùng Hầu Phí giao chiến.

Thanh Long Cung chủ cùng Tam nhãn lão yêu sắc mặt biến đổi liếc mắt nhìn nhau.

- Phí Phí! Đây là trạng thái cuồng bạo của ngươi ư?

Vẻ mặt Tần Vũ cũng biểu hiện sự ngạc nhiên. Hắn có nghe Hầu Phí nói qua, khi tiến vào trạng thái cuồng bạo thì thực lực được đề cao lên rất nhiều, nhưng không ngờ Hầu Phí tiến vào trạng thái cuồng bạo, hình dáng lại trở nên như vậy.

Chỉ thấy cự viên ngửa mặt lên trời gầm vang.

- Đại ca! Xem ta đánh tan bọn nó ra sao.

Thanh âm Hầu Phí vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ cười, tự nghĩ bây giờ mình đứng đây cũng chỉ làm vướng chân vướng tay Hầu Phí, chi bằng tránh ra xa để mặc Hầu Phí tự ý chém giết một phen. Tần Vũ nhận thấy vừa rồi Hầu Phí quả so với bọn người Địch Long có yếu hơn ít nhiều, giờ đây chiến khí và khí lực của Hầu Phí đều được tăng cao, đối địch với năm anh em Địch Long tuyệt đối không còn là việc khó khăn nữa.

- Phí Phí! Giao cho ngươi đấy.

Thân hình Tần Vũ vừa động, lập tức hóa thành đạo ánh sáng màu vàng theo một đường cong bay đi, chớp mắt đã ra ngoài hơn mười dặm. Lúc này, hắn từ người trong cuộc biến thành người ngoài cuộc. Năm huynh đệ Địch Long căn bản không có ý ngăn cản Tần Vũ.

Sự chú ý năm huynh đệ bọn họ hoàn toàn tập trung lên người Hầu Phí.

Tốc độ Tần Vũ thật nhanh nhưng sức công kích đối với bọn họ không thật cao nên sự uy hiếp không lớn. Bọn họ muốn giết Tần Vũ thì rất khó khăn, còn Tần Vũ muốn giết bọn họ cũng không dễ dàng gì. Vì vậy bọn họ mặc kệ Tần Vũ, hơn nữa trước mắt cự viên đang gây ra áp lực quá lớn.

- Gừm! Gừm…

Năm Tử Sát Giao Long đằng không bay lượn, quay về phía Hầu Phí mà gầm rú.

Cự viên đột nhiên ngửa đầu lên, hai tay đấm đánh mạnh vào ngực mình như bị điên, đồng thời hú lên vang dội khắp nơi. Cùng lúc, cả ngàn dặm hải vực đột nhiên trở nên cuồng nộ, sóng lớn cuộn dâng cao tới trăm thước, vô số cột nước đều do cự viên khống chế.

Đột ngột cự viên ngưng gầm rú, cặp mắt rực lửa như thiêu đốt giương lên nhìn năm Tử Sát Giao Long trước mắt với lãnh ý vô tận.

- Hô!

Chỉ thấy một bóng ảnh, chính là Hầu Phí từ vài dặm ngoài đã dùng trảo chụp thẳng tới Tử Sát Giao Long Địch Long. Địch Long không chịu thua, nổi giận gầm lên, hắc độc giác trên long đầu nhắm Hầu Phí húc tới.

Hầu Phí vung tay…

- Da!

Bàn tay thật lớn mạnh đánh trúng trên người Tử Sát Giao Long. Cả thân hình Địch Long dài hơn trăm thước bỗng rung mạnh để hoá giải sức mạnh của Hầu Phí, nhanh chóng làm nó tiêu tan, hắc độc giác đồng thời húc vào tay trái Hầu Phí.

- Chết đi!

Cự viên đột nhiên hét lớn với thanh âm mạnh mẽ trầm trọng, hắc bổng to lớn trong tay phải đánh thẳng xuống Địch Long. Chỉ thấy long thân Địch Long rung động thật mạnh rồi vươn thẳng lên. Thân hình Địch Long một khi đứng thẳng lại cao hơn Hầu Phí.

Đối mặt với hắc bổng của Hầu Phí, hắc độc giác trên đầu Địch Long bắt đầu biến dài ra đón lấy hắc bổng.

- Bùng!

Hắc bổng cùng hắc độc giác va chạm mãnh liệt.

Thân hình Địch Long chấn động, toàn thân bay dạt ra ngoài hơn mười dặm, sau đó gượng lại bay lên không trung. Hầu Phí cũng liên tiếp lui lại mấy bước, chân đạp lên sóng biển mà không hề chìm xuống.

- Ha ha! Tiểu trùng ngươi thật sự quá yếu, quá yếu.

Mặc dù biến thành cự viên nhưng lý trí Hầu Phí vẫn như cũ, chỉ là tiếng nói vang lớn hơn rất nhiều.

Vừa rồi hai người đối mặt tử đấu, Hầu Phí bất quá chỉ thối lui vài bước, hóa giải sức công kích của đối phương mà không có một tổn hại nào. Phần Địch Long thì bay tung ra ngoài mười dặm, hiển nhiên đã bị một ít thương thế. Ai mạnh ai yếu, cao thấp thế nào đã thấy rõ.

- Các vị huynh đệ, cùng tiến lên.

Địch Long thi triển Phúc Ngữ bí thuật, thanh âm vang vọng bầu trời hải vực. Cùng lúc, năm Tử Sát Giao Long gầm lên, từ các hướng lao đến Hầu Phí chuẩn bị công kích. Lúc này sắc mặt Hầu Phí trở nên nghiêm túc, hắc bổng trong tay sẵn sàng tùy thời đánh ra.

Nếu chỉ có một mình Địch Long thì Hầu Phí không sợ. Cả khi Địch Long và Địch Tiến hai người liên thủ, Hầu Phí cũng có thể miễn cưỡng xem như ngang tay. Nhưng năm Tử Sát Giao Long cùng công kích thì hắn không thể có ba đầu sáu tay đón đỡ, hà huống đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, lực công kích và phòng ngự mặc dù tăng nhiều, nhưng tốc độ linh hoạt lại giảm xuống không ít.

Trong mắt Hầu Phí đằng đằng ngọn lửa, một tia sáng chợt lóe.

- Một đối năm thì ta không thể thắng, chi bằng ta đây chuyên tâm giết một.

Đối mặt với sự vây công của năm Tử Sát Giao Long, Hầu Phí vẫn không nhúc nhích. Tất cả mọi người đang nhìn không chớp mắt, đột nhiên một tiếng vượn kêu vang lên, chung quanh Hầu Phí vài dặm, hải vực hoàn toàn hỗn loạn giống như rồng cuốn gió, sóng biển cuồn cuộn nổi lên vài trăm thước, thân hình Hầu Phí cũng biến mất trong sóng biển.

Năm Tử Sát Giao Long phát hiện tầm nhìn chung quanh bị sóng che phủ liền nổi giận, lập tức linh thức trải ra, nhất thời mọi người trở nên khẩn trương.

Chỉ thấy hầu viên giơ cao hắc bổng nhắm đúng hướng lão tam Địch Dương trong chúng huynh đệ mà công kích. Địch Dương bất quá là Đổng Hư trung kỳ, mặc dù biến thành Tử Sát Giao Long, nhưng so với Hầu Phí tiến vào trạng thái cuồng bạo lại không phải là địch thủ, công kích đánh lén còn có thể được, chứ đối mặt với một Hầu Phí hung ác thì chỉ có con đường chết.

Địch Dương sắc mặt kinh sợ, hé miệng bắn ra một đạo thanh quang. Đạo thanh quang thấy gió thì vươn dài, phi kiếm bình thường vốn nhỏ, trong chốc lát biến thành mười trượng dài nhắm hướng hắc bổng và Hầu Phí. Hai bên chạm nhau phát ra tiếng kim loại sắc nhọn.

- Da!

Hầu Phí phát ra một tiếng hét giận dữ, phi kiếm lập tức bị đánh bay qua một bên, hắc bổng như cũ nện xuống. Các huynh đệ khác không kịp hỗ trợ, nhưng Địch Dương phản ứng rất nhanh, khi phi kiếm bị bắn ra, trong chớp mắt độc giác cũng trực tiếp biến dài.

- Thương!

Hắc bổng biến thành mười thước chiều dài, dư để đánh độc giác, mọi người đều thấy rõ ràng một bóng ngắn màu đen rơi xuống biển.

- Tam đệ!

- Tam đệ!

Địch Long, Địch Húc, Địch Tiến, Địch Nài bốn huynh đệ vừa lo lắng vừa phẫn nộ vì cái bóng màu đen kia đúng là một đoạn độc giác của Địch Dương. Vừa rồi một kích của Hầu Phí đã đánh gãy một đoạn độc giác, nhưng điều làm bốn huynh đệ hoảng sợ chính là hắc bổng của Hầu Phí có tốc độ quá nhanh.

Một bổng vừa mới qua, bổng thứ hai lại vụt tới.

- Bùng!

Một bổng nặng nề nện trên long thân Địch Dương. Chỉ thấy Địch Dương long khẩu phun ra một vòi máu tươi, cả long thân còn lại bị đánh bắn sang phía tây cực nhanh. Lúc bay đi, Địch Dương đã hiện hình người, không ngừng ói máu, sắc mặt tái nhợt.

Bốn huynh đệ kia nhìn thấy cảnh này đều nổi giận điên cuồng.

Bọn họ biết rõ Địch Dương bị thương quá nặng, nặng đến nỗi không thể duy trì bản thể mà phải trực tiếp biến thành hình người, vì hình người tiêu hao năng lượng ít nhất, long thân khổng lồ nên tiêu hao năng lượng cực kỳ nhiều.

Bốn huynh đệ giận dữ đồng thời xông tới Hầu Phí. Đột nhiên…

- *Phụt! Xịch!*

- Á!

Một tiếng hét thảm vang lên, tức thì long thân Địch Long, Địch Húc, Địch Tiến, Địch Nải bốn huynh đệ đều run rẩy. Bọn họ khựng lại, chuyển hướng bay về chỗ Địch Dương. Chỉ thấy giờ phút này, thân hình Địch Dương hoàn toàn tan nát, còn trong lòng bàn tay Tần Vũ đang cầm lấy một nguyên anh.

Nguyên anh kia đúng là Địch Dương.

Nhìn thấy bốn huynh đệ của Địch Dương đang chú ý tới mình, trong lòng bàn tay Tần Vũ, một tia sáng màu vàng đột nhiên bùng cháy. Chỉ nghe được tiếng kêu thảm thiết chói tai, linh hồn của Địch Dương đã hồn phi phách tán.

- *Đừng…*

Bốn huynh đệ Địch Long nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn choáng váng.

Tần Vũ vốn từ xa xem hát thì phát hiện Địch Dương bị trọng thương đang hướng về phía mình bay tới. Tần Vũ đương nhiên không bỏ qua cơ hội, dùng tốc độ của mình chỉ một chiêu giết địch nhân đang bị trọng thương, chụp lấy nguyên anh đang định chạy trốn, không chút do dự phá tan linh hồn Địch Dương.

- Địch Long! Ta theo Địch Tiến ba vị điện hạ từ Xích Huyết động phủ mất gần một năm mới tới được Cửu Sát điện, trên đường chưa bao giờ chạy trốn và cũng không hề có câu oán hận, tới Cửu Sát điện, ngươi hỏi ta cái gì, ta đều trả lời. Nhưng ngươi đối xử thế nào với ta? Ngươi trực tiếp cho Kinh Chập giết ta, còn nói cái gì ngươi giết ta là vinh hạnh cho ta. Hôm nay những lời này ta trao lại nguyên văn, ta giết tam đệ ngươi cũng là vinh hạnh cho tam đệ ngươi.

- Tam Nhãn!

Thanh Long từ lúc nhìn thấy Hầu Phí biến thân thành cự viên, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

- Thanh Long, có phải ngươi đang lo lắng hoặc là… sợ hãi?

Mái tóc xanh của Tam Nhãn lão yêu cũng bắt đầu không ngừng bay bay. Người quen thuộc với Tam Nhãn lão yêu đều biết, một khi tóc xanh lão yêu bay như thế, đó là dấu hiệu lão nổi sát ý.

Thanh Long cười:

- Ngươi không phải cũng vậy sao?

Tam Nhãn lão yêu gật đầu đáp:

- Ở thế giới hải để tu yêu giả, ngoài bọn chúng ta lại xuất hiện một thần thú. Ta đã nhịn hết nổi rồi, nếu Hầu Phí ở gần mức thần thú bình thường thì ta cũng sẽ chẳng quan tâm, nhưng… hắn lại có thể biến thân, mà khi biến thân thực lực gia tăng quá sức so với đệ tam nhãn của ta.

Thanh Long gật đầu nói:

- Cùng là thần thú, nhưng mỗi loại thần thú cũng có chỗ khác nhau. Tam Nhãn nhà ngươi bất quá là Đồng Hư hậu kỳ, còn ta đã là Không Minh tiền kỳ, so với ngươi cao hơn một bậc. Nếu chính thức giao tranh, ta bất quá miễn cưỡng thắng ngươi một bậc, còn nếu liều mạng sanh tử, ta đoán chừng kết cục hẳn cùng đồng quy ư tận.

- Ngươi biết là tốt.

Tam Nhãn lão yêu có vẻ cao ngạo nói tiếp:

- Ta là Tam Nhãn Bích Tình Thiềm. Theo ta được biết, trong lịch sử chỉ có một mình ta đây. Cùng cấp thần thú, nhưng ngươi làm sao có thể bằng ta? Tuy nhiên, Hầu Phí này nếu cùng đồng cấp với ta thì tuyệt đối sẽ không yếu hơn ta.

- Cho nên Tam Nhãn ngươi sẽ không xuất thủ chứ?

Thanh Long cười nói. Tam Nhãn lão yêu liếc mắt nhìn Thanh Long, truyền âm trả lời:

- Tại sao ta phải ra tay? Ta vì cái gì mà ra tay? Ngươi không phải hải ngoại tu chân giới đệ nhất cao thủ sao? Có ta, ngươi đã rất mất hứng, ngươi còn có thể chấp nhận Hầu Phí này xuất hiện sao?

Vô luận là Thanh Long hay Tam Nhãn lão yêu đều không thể chấp nhận có người cao siêu hơn họ.

Nếu Hầu Phí chỉ là thần thú bình thường, Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu tịnh sẽ không quan tâm, vì dù sao bọn họ cũng là thần thú, hơn nữa công lực cao xa hơn Hầu Phí, nhưng Hầu Phí lại thuộc loại thần thú cực kỳ bất thường hiếm thấy. Vì vậy xảy ra một màn thuyết pháp.

Thanh Long miễn cưỡng nói:

- Ngươi kêu ta ra tay, ta lại nhường ngươi ra tay, cứ như thế đến khi nào mới kết thúc đây? Vậy đi, ngươi và ta cùng khống chế chân tay của Hầu Phí, không cho nó cử động, sau đó cho đám Tử Sắc tiểu trùng ra tay.

Tam Nhãn lão yêu nhướng mày nói:

- Để đám tiểu trùng kia giết một thần thú, nhưng lại không phải thần thú thông thường?

Tam Nhãn Bích Tình Thiềm không phải thần thú thông thường, trong mắt hắn Tử Sát Giao Long căn bản không là thứ đáng nhắc tới. Tam Nhãn lão yêu vốn rất cao ngạo, thậm chí Thanh Long có thực lực vượt qua hắn một tầng, mới có thể so với hắn mạnh hơn một chút. Chỉ luận về Thanh Long và Tam Nhãn Tình Thiềm, tự nhiên Tam Nhãn Tình Thiềm cao quý hơn.

- Ngươi không muốn Tử Sát Giao Long giết Hầu Phí, chẳng lẽ ngươi nguyện ý ra tay sao?

Thanh Long có chút bực dọc.

Tam Nhãn lão yêu trầm tư một lát. Trong lúc bọn họ nói chuyện, bỗng một tiếng hét thảm vang lên, thì ra Tần Vũ đã giết chết Địch Dương, rốt cuộc Tam Nhãn lão yêu gật đầu đồng ý:

- Được rồi, ta kềm hãm hai tay, ngươi trói buộc hai chân.

Thanh Long lập tức nở nụ cười.

- Tần Vũ!

Bốn huynh đệ Địch Long đồng thời giận dữ hét lên, sau đó cùng xông vào Tần Vũ. Tần Vũ giết Địch Dương nên bọn họ bốn người tự nhiên muốn báo thù.

Thân thể Tần Vũ trong nháy mắt hóa thành ánh sáng màu vàng, ngay lập tức hướng về phía đông bắc bay đi. Cũng đứng gần Tần Vũ, Hầu Phí nhìn thấy bốn người Địch Long rượt giết đại ca thì giận dữ múa tít hắc bổng muốn đánh tới.

Đột nhiên…

- Thanh Long.

Tam Nhãn lão yêu mở miệng hô lên, hai tay chập làm một. Chỉ thấy hai đạo lục quang bắn ra với tốc độ cực nhanh, căn bản không cho Hầu Phí né tránh chút nào, trực tiếp cuốn vòng hai tay Hầu Phí, sau đó Tam Nhãn lão yêu thu tay. Cùng lúc Thanh Long cũng phát ra hai đạo thanh quang, trong chốc lát cuốn vòng hai chân Hầu Phí, giống như hai sợi dây xích chế trụ hai tay, hai chân của Hầu Phí, làm Hầu Phí không thể động đậy.

- Gừm, gừm…

Hầu Phí giận dữ hét lên, không ngừng ra sức giãy dụa. Chỉ thấy Hầu Phí vùng vẫy nhưng không làm gì được do hai tay bị trói chặt không thể dùng yêu nguyên lực, hai chân cũng không thể hoạt động.

Tần Vũ nhìn thấy không khỏi rùng mình.

Bốn huynh đệ Địch Long hoàn toàn kinh ngạc.

- Bốn tên các ngươi sao lại đứng ngây ra vậy, không mau giết Hầu Phí kìa?

Thanh âm Thanh Long lạnh lùng vang lên, ẩn chứa uy lực lạnh như băng.

Bốn huynh đệ Địch Long nhất thời mừng rỡ. Lúc này hai tay hai chân Hầu Phí bị trói buộc, nếu quả thật bọn họ vẫn không giết chết được Hầu Phí thì bốn huynh đệ bọn họ nên tự sát đi cho rồi. Địch Long phản ứng nhanh nhất, long vĩ cuộn lại trước tiên hướng tới Hầu Phí công kích.

Ba huynh đệ Địch Tiến, Địch Húc, Địch Nãi đồng thời tỉnh ngộ, cũng vẫy long vĩ hướng Hầu Phí vọt đi.

Hầu Phí giận dữ gầm lên từng trận, biển rộng cuộn sóng dâng

lên cuồn cuộn, nhưng không thể ngăn trở bốn huynh đệ Địch Long tấn công. Cách đó không xa, Tần Vũ nhìn thấy hết, lập tức trên tay xuất hiện Truyền Tấn lệnh của Lan thúc.

"Lan thúc! Mau tới cứu mạng. Cửu Sát Điện hướng tây nam, hai mươi ngàn dặm. Hắc Thạch hải đảo!"

Chỉ trong chốc lát linh thức truyền đi tin tức này. Sau đó cả người Tần Vũ không chút do dự vận khí, tràn ngập toàn thân là kim sắc tinh thần lực, Tần Vũ giống như Lưu Tinh bị bốc cháy, bất chấp tất cả quyết giết Địch Long đang hướng tới Hầu Phí công kích.

Tấm thân màu vàng của Tần Vũ lóe sáng, trong mắt không chút khiếp đảm, phía trước chính là Tử Sát Giao Long dài hơn trăm trượng thật to lớn.

Chương 148

Lan Thúc Chung Hiện

Hầu Phí tuy không cử động được tịnh không ảnh hưởng đến việc hắn dùng linh thức xem xét tình hình xung quanh. Lúc này hắn cảm giác thấy Tần Vũ đang bỏ mặc mọi thứ nhằm vào kẻ đầu tiên tấn công là Địch Long mà phóng đi. Hầu Phí đã biết được thực lực của Tần Vũ và Địch Long nên lo lắng vô cùng.

- Đại ca! Không cần đâu! Đại ca!

Hầu Phí khẩn trương đến độ bật khóc. Hắn tập trung công lực toàn thân không ngừng giãy dụa, nhưng không làm gì được do Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long phát ra yêu nguyên lực thật quá cường đại. Trên thực tế, Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long đều đoán ra thực lực của Hầu Phí nên thi triển yêu nguyên lực thích hợp khi cho dây khóa Hầu Phí.

Tần Vũ nghe được trong đầu thanh âm Hầu Phí, khóe miệng hơi nhếch lên, ánh mắt càng thêm kiên định.

Tia sáng lấp lóe, ánh mắt rung động lòng người. Trước đây Tần Vũ vì cha mà cùng Ngũ Hành chết chung cũng là một kiểu ánh mắt này. Tần Vũ bạn bè không nhiều, nhưng chỉ cần hắn xem là bạn bè huynh đệ, thì hắn có thể liều mạng vì huynh đệ.

- Hầu Phí! Chết đi!

Thân rồng khổng lồ của Địch Long cực nhanh nhằm phía Hầu Phí, nhưng hắn đột nhiên phát hiện cách đó không xa một đạo kim quang chói mắt cực nhanh nhắm hướng hắn mà vọt tới. Liếc thấy đạo kim quang kia giống như một ngọn Lưu Tinh đang cháy thì

trong lòng Địch Long chấn động.

- Tần Vũ!

Linh thức đảo qua, Địch Long phát hiện là Tần Vũ, nhất thời mừng rỡ và lập tức trên mặt Địch Long liền xuất hiện tia tàn nhẫn.

Cùng với Địch Long lấy cứng chọi cứng sao?

Địch Long hóa thành bản thể thì căn bản Tần Vũ không phải là đối thủ, trong lòng Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ điều này. Nhưng tình thế bây giờ không cho phép Tần Vũ lùi bước. Một khi hắn lùi bước thì độc giác của Địch Long sẽ đâm vào cơ thể Hầu Phí đang không hề có sự phòng vệ.

Vùn vụt bay tới, mắt Tần Vũ bỗng lóe lên tia điên dại, hai tay kết thủ ấn và đột nhiên hét lớn:

- Khai!

Tiếng thét vang vọng cả Hắc Thạch hải đảo.

Tinh thần lĩnh vực - Cửu tinh thiểm diệu!

Ánh sáng vàng rực rỡ quanh người Tần Vũ càng lúc càng chói rực, mờ mịt là do ngân sắc tinh thần lực dâng trào. Bây giờ trong đan điền Tần Vũ, ở trung tâm của vô số ngân sắc tinh thần đang có Cửu khắc Lưu Tinh không ngừng xoay tròn, Cửu khắc Lưu Tinh như cùng lúc đang cháy, phát ra chín đạo thuần kim sắc tinh thần lực kinh người và đang bắn ra.

Một đạo nhập bản thể, tám đạo khác hóa thành tám đạo kim sắc ảo ảnh.

Địch Long nhìn thấy một đạo kim quang trong chớp mắt biến thành chín đạo kim quang thì không khỏi rùng mình.

Tần Vũ tay lại lập thủ ấn, đột nhiên hét lớn:

- Phá!

Tần Vũ trước kia cùng Hạng Ương tử chiến, thì ngân sắc tinh thần lực trong nội thể tiêu hao tựa hồ cửu tinh hợp nhất, nhưng lúc đó chỉ đạt tới Lưu Tinh hậu kỳ, bây giờ Tần Vũ vừa hợp chín khối Lưu Tinh thi triển một chiêu, lúc này mới là uy lực lớn nhất.

Chín thân hình bắt đầu xoay tròn, giống như trong đan điền Tần Vũ cửu tinh xoay tròn quỹ tích giống nhau, thình lình thân hình chín đạo kim sắc chớp nhoáng hợp nhất, biến thành một Lưu Tinh vô cùng chói mắt, ánh sáng tỏa ra ngoài ngàn dặm còn có thể nhìn thấy rõ.

Cửu tinh hợp nhất, Lưu Tinh nhất kích!

Long nhãn của Địch Long cũng phát ra hung quang, thân rồng lại vọt đi mau hơn, trong cơ thể bộc phát hoàn toàn yêu nguyên lực, Địch Long cũng đã xuất ra tất cả thực lực.

- Bùng!

Va chạm mãnh liệt làm không gian chấn động, không khí gợn sóng tỏa ra tràn ngập bốn phương tám hướng. Ba Tử Sát Giao Long còn lại kinh sợ đến ngây người, chỉ thấy Địch Long nháy mắt hóa thành hình người và ói máu tươi ra đỏ cả toàn thân.

Tần Vũ cũng vô lực từ không trung hạ xuống, sắc mặt thì trắng bệch, máu tươi cũng đã nhuộm đỏ toàn thân.

Lưỡng bại câu thương!

- Vậy là lưỡng bại câu thương, Thanh Long huynh đệ, xem ra Tần Vũ này cũng có chút tuyệt chiêu mà.

Tam Nhản lão yêu kinh ngạc nói. Thanh Long cũng gật đầu tán thưởng.

Thật sự là lưỡng bại câu thương.

Thân thể Địch Long đã thọ trọng thương, thật không thể tái chiến, nhưng dù sao Địch Long vẫn là nguyên anh Đổng Hư hậu kỳ. Thân thể Tần Vũ mặc dù thương tổn không trầm trọng, nhưng trong cơ thể Tần Vũ quan trọng nhất là hạch tâm, mà chín khối hạch tâm đã thiêu đốt dĩ nhiên là công lực đại tổn.

Cơ thể tê liệt, vì kịch liệt giao kích nên ngũ tạng lục phủ đã thọ thương, Lưu Tinh Lệ tạo ra từng đạo thanh lưu bao phủ các vết thương toàn thân, thanh lưu bao phủ giống như nhiều dòng nước nhỏ, làm cho cực kỳ thư thái, Tần Vũ miễn cưỡng khống chế thân hình, cước đạp Diễm Sí kiếm bay lên không.

Địch Húc trực tiếp hóa thành hình người, ôm lấy Địch Long đang bị trọng thương. Sắc mặt Địch Long đầy lãnh khốc liếc mắt nhìn Tần Vũ, rồi nhìn Hầu Phí hạ lệnh:

- Trước hết giết Hầu Phí, rồi sau đó giết Tần Vũ!

Lúc này Hầu Phí đang không có khả năng phản kháng, còn Tần Vũ đang bị trọng thương.

- Vâng! Đại ca.

Địch Nải và Địch Tiến vẫn giữ thân Tử Sát Giao Long, thanh âm trầm trọng từ bụng vang lên, rồi hai Tử Sát Giao Long cực nhanh nhắm hướng Hầu Phí mà phóng đi. Dĩ nhiên dù đang trọng thương nhưng Tần Vũ vẫn khẩn trương, không để ý đến bất cứ việc gì khác, điều dộng Diễm Sí kiếm bay đi.

Nhưng bây giờ Tần Vũ đang bị trọng thương nên tốc độ phi

hành quá chậm.

- Lan thúc! Vì sao người còn chưa đến?

Tần Vũ cảm thấy chính mình không thể ngăn trở được liền gấp rút gọi Lan thúc.

Mắt sắp thấy hai Tử Sát Giao Long muốn dùng hắc độc giác đâm vào người Hầu Phí.

- Gừm…

Đột nhiên tiếng gầm kinh thiên vang lên. Vốn dĩ bộ dáng Hầu Phí là cự viên đột ngột lại biến hóa. Chỉ thấy Hầu Phí thân hình cực nhanh thu nhỏ lại, chớp mắt đã biến thành hình thể gần bình thường như lúc đầu, chỉ như chiều cao của một người bình thường.

Hai Tử Sát Giao Long đánh vào khoảng không, lập tức hồi thân.

- Hầu Phí, không cần vùng vẫy. Vô luận ngươi biến thân như quỷ, ngươi đều không có khả năng tránh thoát dây mà ta và Tam Nhãn cột chặt trên người ngươi.

Trong mắt Thanh Long có một tia ngạo khí. Nhưng đột nhiên sắt mặt Thanh Long đại biến, sắt mặt của Tam Nhãn lão yêu cũng đại biến.

Hai Tử Sát Giao Long quay trở lại và hướng tới Hầu Phí công kích.

Hầu Phí hai tay hai chân quẫy động, dây trói của Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu đương nhiên bị hắn vùng đứt. Thân hình Hầu Phí như điện, hai đấm đột nhiên đánh ra, Địch Nải bất ngờ bị đánh

bay hóa thành hình người, máu tươi phun ra đầy trời.

Nắm tay nhỏ của Hầu Phí nện trúng người Địch Tiến, Địch Tiến cũng bắn ngược ra vài trăm thước. Tuy vậy nhưng công lực của hắn so với Địch Nải cao hơn, nên không hóa hình người.

- Phí Phí!

Tần Vũ trợn to mắt.

- Có thể nào như thế được chứ?

Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc, Địch Nải bốn người cũng trợn tròn đôi mắt. Trước hết phát hiện ra có điều bất thường đó là Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu cũng dùng một loại ánh mắt như nhìn quái vật mà nhìn Hầu Phí. Còn lại một đám người Đằng Sơn, Lâu Kha chỉ biết ngơ ngác nhìn.

Lúc này mặc dù Hầu Phí chỉ cao bằng một người bình thường, nhưng lông lá thì hoàn toàn bất đồng.

Lông tóc màu bạc, mắt vàng, môi tím.

Bây giờ Hầu Phí gây ra cho người ta cảm giác so với vừa rồi tiến vào trạng thái bạo cuồng càng kinh khủng hơn.

- Biến thân lần nữa!

Thanh Long khó tin được. Thần thú rất lợi hại có thể biến thân, làm cho lực công kích của chính mình cao lên một tầng. Ví dụ như con mắt thứ ba của Tam Nhãn lão yêu làm cho lực công kích của Tam Nhãn lão yêu cao lên một tầng.

Hầu Phí dưới tình huống đã tiến vào trạng thái bạo cuồng lại có thể biến thân lần nữa!

- Làm bị thương đại ca ta, chịu chết đi.

Ánh mắt Hầu Phí lạnh lùng nhìn Địch Long, thân hình vừa động đã vọt tới phía trước Địch Long, tốc độ cực nhanh, thậm chí so với Tần Vũ lúc nhanh nhất còn nhanh hơn. Lúc này Hầu Phí qua biến dạng, mặc dù hình thể nhỏ nhưng lực lượng so với dưới bộ dáng cự viên còn mạnh hơn, thậm chí tốc độ cũng cao hơn một bậc.

Địch Húc đang ở bên cạnh Địch Long không có đủ thời gian để phản ứng, nên trực tiếp hóa thành bản thể, đồng thời trường bổng hướng tới Hầu Phí mà đập. Chỉ thấy bàn tay to bè của Hầu Phí vung lên, hắc bổng đột ngột xuất hiện, trực tiếp đánh dạt trường bổng của Địch Húc.

- Bùng!

Một bổng đánh bay Tử Sát Giao Long Địch Húc, trong nháy mắt Địch Húc biến ra hình người và xơ xác ngã xuống. Gần như chỉ chốc lát bốn huynh đệ Địch Long, thì ba người Địch Long, Địch Húc, Địch Nải hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, duy có Địch Tiến còn có chút sức chiến đấu.

Ánh mắt Hầu Phí nhìn Địch Long, trong lòng Địch Long nhất thời kinh hãi, nhưng Hầu Phí không chút dung tình, một cú đánh xuống. Tại trạng thái bạo cuồng Hầu Phí lại biến thân đó là vì thấy được cảnh vừa rồi Tần Vũ liều mạng cùng Địch Long.

- Hầu Phí, chịu chết đi!

Hắc bổng của Hầu Phí rốt cuộc cũng không thể hạ xuống, bởi vì một đạo yêu nguyên lực cuốn lấy hoàn toàn giữ lại hắc bổng của Hầu Phí. Liền đó một đạo trảo ảnh phá không vụt tới, hắc bổng của Hầu Phí dung nhập trong cơ thể và một cú nhảy thân thể

đã tránh ra hơn mười dặm ngoài.

- Thanh Long!

Hầu Phí nhìn Thanh Long, chân mày khẽ nhướng. Vừa rồi người ngăn trở Hầu Phí chính là Thanh Long. Hầu Phí lúc này thực lực dầu gia tăng không ít nhưng vẫn không phải là đối thủ của Thanh Long. Dù sao Thanh Long cũng là Không Minh tiền kỳ thần thú.

Hầu Phí bất quá là Nguyên Anh hậu kỳ thần thú, cho dù trải qua hai lần biến thân, thực lực chênh lệch so với trước rất lớn nhưng cũng chưa phải là đối thủ xứng đáng của Thanh Long. Giá mà Hầu Phí đạt mức Đỗng Hư hậu kỳ thì tuyệt đối có thể đánh bại Thanh Long. Đáng tiếc Hầu Phí mới chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ.

- Tam Nhãn! Gã Hầu Phí này rốt cuộc là loại thần thú nào, ta nghĩ ngươi vô pháp tưởng tượng được. Có điều với sự uy hiếp như vậy ngươi lại để mặc hắn tồn tại sao?

Thanh Long quay về Tam Nhãn mà cười nói.

- Đương nhiên không thể.

Tam Nhãn lão yêu thi triển ảo thuật biến thành hình dáng một lục y thiếu niên, bây giờ ở mi tâm lục y thiếu niên đột nhiên tách ra, một con mắt theo chiều dọc mở ra, lập tức bắn ra một đạo ánh sáng bích lục nhắm thẳng hướng Hầu Phí xạ tới.

Vừa ra tay, Tam Nhãn lão yêu đã xuất độc chiêu.

- Bùng!

Hầu Phí múa bổng đỡ được một kích đó. Ánh sáng bích lục

bắn trên hắc bổng làm cho thân hình Hầu Phí thối lui, nhưng hắc bổng không hề bị tổn hại gì.

- Hắc bổng kia là linh khí kỳ quái gì vậy?

Tam Nhãn lão yêu kinh hãi kêu lên.

Cực phẩm linh khí trên tay các loại cao thủ uy lực đều khác nhau, nhưng một kích chí mạng của Tam Nhãn lão yêu có uy lực thật lớn, lão yêu nghĩ rằng với thực lực của Hầu Phí thì cho dù cực phẩm linh khí cũng ít nhất có chút tổn hại. Nhưng hắc bổng này hoàn toàn không bị tổn hại chút nào.

- Linh khí quỷ gì à? Thiêu Hỏa bổng của Hầu gia ngươi chuyên dùng để đập chết cóc.

Hầu Phí điên cuồng quát.

Tới giờ khắc này, Hầu Phí cũng không cần nghĩ ngợi nhiều chuyện. Người khác muốn giết hắn, thì tại sao hắn phải đứng yên cho họ giết! Thân hình Hầu Phí nhanh như điện, chỉ trong chốc lát tới bên cạnh Tam Nhãn lão yêu và trực tiếp một bổng đánh xuống.

- Tam Nhãn, không có tay hả?

Thanh Long giận dữ quát lên một tiếng, trong nháy mắt bên ngoài thân Thanh Long phát ra yêu nguyên lực cực kỳ kinh khủng, chớp mắt bao phủ hơn mười dặm không gian. Hầu Phí không kịp tránh ra đã bị yêu nguyên lực vô tận hoàn toàn trói buộc nên nhất thời tốc độ đại giảm.

Chỉ nhìn thấy Hầu Phí vùng vẫy, nhưng lực trói buộc lại càng lúc càng mạnh.

- Hầu Phí! Bản thể ngươi mặc dù cực kỳ hiếm thấy và trân quý nhưng đáng tiếc ngươi chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ. Nếu ngươi Đỉnh Hư hậu kỳ thì hôm nay ta và Tam Nhãn đều không phải là đối thủ của ngươi. Có thần thú như ngươi, Long tộc chúng ta đều không thể yên tâm được. Ta không thể dung thứ cho ngươi được.

Bấy giờ Địch Long đang bị trọng thương cũng nhướng mày hỏi:

- Long tộc à?

Theo như Địch Long biết, thì Thanh Long cung chỉ có một con Thanh Long mà thôi, lấy đâu ra Long tộc? Đột nhiên trong lòng Địch Long chợt lóe lên một tia linh quang. Hắn nghĩ tới một khả năng, có điều Địch Long nghĩ chỉ nên giấu ở đáy lòng, bây giờ giết chết Hầu Phí và Tần Vũ là quan trọng nhất.

Đang lúc thời gian Thanh Long phát xuất sát chiêu…

- Á…

Hầu Phí đột nhiên đau khổ run rẩy, sau đó thân hình từ từ biến hóa, lông tóc màu bạc, tròng mắt màu vàng biến mất, biến thành bộ dáng viên hầu bình thường. Hầu Phí giống như là bị bệnh nặng, không có chút sức lực.

- Ha ha! Xem ra ngươi biến thân cũng không phải không có hạn chế.

Thanh Long bắt đầu cười to.

Hầu Phí cũng giận dữ. Theo trí nhớ của hắn, nếu tiến vào trạng thái bạo cuồng mặc dù sau đó thân thể gân cốt đau đớn, nhưng không có tác dụng phụ gì cả, cũng không có cái quái gì là thời gian hạn chế, nhưng mà sau lần thứ hai biến thân, thì căn bản

bây giờ Hầu Phí hòan toàn không còn sức nữa.

Hầu Phí cũng vô cùng lo lắng, lại phẫn nộ cực hạn. Biết lúc nào mới biến thân thành công đây mà thời gian cũng không còn dài. Hơn nữa lúc này hắn căn bản sức giơ tay lên cũng không có.

- Hầu tử vừa rồi thật dữ dội, bây giờ một chút sức lực đều không có, tùy ý người xử lý.

Tam Nhãn lão yêu cũng cười nói. Bây giờ Tam Nhãn lão yêu cũng không còn khẩn trương nữa. Một thần thú không có sức lực thì có khác gì một xú trùng không đâu.

Tam Nhãn lão yêu liếc nhìn Thanh Long:

- Thanh Long, còn không mau ra tay giết hắn?

- Tam nhãn, cho ngươi một cơ hội xử Hầu tử thần thú này. Cho ngươi giết đó!

Thanh Long ra vẻ bộ dáng nhân từ. Lúc này Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu đều không có chút gì lo lắng cả. Sau đó Thanh Long đột nhiên nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ.

Thanh Long vừa rồi nhìn thấy Tần Vũ vì Hầu Phí mà liều mạng.

Đúng lý ra, bọn họ bây giờ muốn giết Hầu Phí thì Tần Vũ phải đang lo lắng phi thường, nhưng vì sao bây giờ Tần Vũ một chút nóng nảy cũng không có, thậm chí còn có một nét mỉm cười?

- Lan thúc!

Lúc này Tần Vũ thi lễ nói.

Trong lúc nguy cấp Lan thúc đột nhiên xuất hiện, hơn nữa Lan thúc vẻ mặt tươi cười, bộ dáng không hề có vẻ gấp rút. Thì ra Tần Vũ đã biết rõ Hầu Phí tuyệt đối sẽ không thể phát sinh chuyện gì ngoài ý nữa nên trong lòng tự nhiên trở nên nhẹ nhàng.

Hầu Phí nghe được âm thanh Tần Vũ, không thể tin được, mở to mắt kinh hãi nhìn phía xa, vội vàng hô lên:

- Sư tôn!

Thanh Long cùng Tam Nhãn đều chấn động. Nếu có người ở sau lưng bọn họ, làm sao bọn họ không thể phát hiện được, hiển nhiên người nọ thực lực so với bọn họ mạnh hơn rất nhiều. Cả hai vội xoay người nhìn lại…

Lan thúc áo xanh phiêu đãng, trên mặt hiện một nụ cười.

- Phí Phí, ngươi quá xung động rồi.

Lan thúc phất tay áo, một đạo ánh sáng bắn vào trong cơ thể Hầu Phí. Chỉ trong chốc lát thương thế Hầu Phí khỏi hẳn, giống như chưa từng bị thụ thương.

Chương 149

Thuỳ Chi Tội

Nhìn thấy yêu nguyên lực hùng hậu trói buộc Hầu Phí thì Lan thúc nhướng mày, mắt phóng ra một tia hàn quang giống như cửu thiên phích lịch, làm trong lòng Thanh Long và Tam Nhãn đều phát run lên.

- Cút đi!

Lan thúc phất tay áo. Một cỗ năng lượng cực kỳ mãnh liệt nhưng mềm mại, căn bản không để cho Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu một chút kháng cự nào, hai đại cao thủ đứng đầu hải ngoại tu chân giới đã bị cuốn bay đi cả ngoài mấy trăm dặm, không thể cưỡng lại được!

Trợn mắt há mồm!

Bốn huynh đệ Địch Long ngơ ngác nhìn người trung niên đột nhiên xuất hiện này. Quá là mạnh, thật là quá sức tưởng tượng, chỉ phất một tay áo mà hai siêu đại cao thủ đệ nhất và đệ nhị của hải ngoại tu chân giới đều cùng bị bay ra xa mấy trăm dặm.

Đám người Đằng Sơn, Lâu Kha sợ tới mức một câu không dám nói. Chủ nhân bọn họ bị cuốn bay làm bọn họ sợ tới mức trong lòng run rẩy.

- Sư tôn!

Hầu Phí cười hì hì nói.

Trên mặt Tần Vũ đang cố ức chế mọi sự kinh hãi. Mặc dù hắn biết Lan thúc rất mạnh, nhưng mà như thế này thì quá sức mạnh

mẽ, mạnh đến mức phi thường! Thanh Long cung chủ là ai? Là Không Minh tiền kỳ thần thú, có thể so với Độ Kiếp kỳ tu tiên giả, thế mà chỉ cần Lan thúc khoát tay áo một cái đã không cưỡng nổi mà bị cuốn bay ngoài mấy trăm dặm. Năng lực này là cấp bậc gì? Không chừng năng lực Thiên Tiên cũng chỉ đến bực này mà thôi.

- Tiểu Vũ bị làm sao vậy?

Lan thúc cười nhìn Hầu Phí hỏi, Hầu Phí cười khanh khách nói:

- Khẳng định là đại ca quá kinh ngạc trước năng lực của sư tôn. Hì hì…Thanh Long hai tên này mặc dù năng lực không tệ, nhưng ta vẫn có thể cùng bọn họ trao đổi vài chiêu. Bọn họ bức ép ta thì cũng có thể bỏ qua. Nhưng ở trước mặt sư tôn còn dám hung hăng sao?

Hầu Phí lúc này khá giống một con gà trống đắc ý, vênh váo ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía.

Bốn huynh đệ Địch Long ở một bên cũng không dám hó hé. Thực tế bây giờ bốn huynh đệ đang cố gắng dùng Linh Thức Truyền Âm đàm luận.

- Đại ca! Không phải ngươi từng nói, những gì Tần Vũ nói về sư môn là giả sao? Nhưng hiện tại Hầu Phí xưng hô cao thủ kia là sư tôn, Tần Vũ cũng xưng hô cái quỷ gì Lan thúc, xem ra bọn họ đúng là một sư môn rồi.

Địch Húc giống như muốn khóc nói. Trong miệng Địch Long cũng phát đắng nói:

- Ôi, đừng nói vậy mà. Ta làm sao mà biết được? Đâu ngờ Tần Vũ kia nói thật. Nếu hắn thật có chỗ dựa quá mạnh như vậy, thì sao hắn còn cung cung kính kính theo bọn Lục đệ về Cửu Sát điện làm cái quái

gì?

Địch Long bây giờ cũng không còn một chút tức giận nào nữa. Mới một cái phẩy tay áo mà hải ngoại tu chân giới đệ nhất, đệ nhị hai đại cao thủ đã bị bay tuốt mấy trăm dặm. Năng lực này là cấp nào đây? Bọn họ cả một chút sức kháng cự đều không có, chỉ có thể tùy người xử trí. Nguyên lai ôm lòng đi báo thù, bây giờ bọn họ một chút tâm tư báo thù đều không có. Dù sao sự chênh lệch là quá lớn như lấy voi đè kiến, địch nhân nếu muốn giết bọn họ thì chỉ cần phất tay là bốn huynh đệ bọn họ xong đời một cách ngoạn mục.

- Hiện tại chỉ có thể chờ mong vị siêu cấp cao thủ kia chừa cho chúng ta một mạng.

Địch Tiến vốn rất cao ngạo, bây giờ một chút ngạo khí cũng không có. Cao ngạo thì phải có thực lực. Một trẻ con ở trước mặt một cự hán mà cao ngạo, thì đó là đồ ngu ngốc.

Bọn họ chỉ có hy vọng đối phương tha mạng, nhưng liệu đối phương có chịu tha mạng hay không? Vừa rồi bọn họ đối với Tần Vũ và Hầu Phí chỉ muốn giết chết mới thôi. Đối phương tha hay không tha, ít nhất bốn người Địch Long không thể xác định. Hơn nữa quyền quyết định thuộc về đối phương.

Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu bị thổi bay một hồi thì hai người đã biết húc đầu vào đá rồi. Căn bản không để cho bọn họ có chút chống cự, hai người đã bị bay tuốt ngoài mấy trăm dặm, sau đó lực lượng khổng lồ kia trong nháy mắt biến mất. Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu lập tức ổn định thân hình. Nhưng bọn họ không vội vàng chạy trốn. Chạy trốn ư? Bọn họ còn dám sao? Vừa rồi chỉ là một chiêu là bọn họ đã có thể xác định cao thủ kia rốt cuộc năng lực cấp bậc thế nào rồi. Năng lực như thế , bọn họ có chạy đến nơi nào cũng đều vô dụng. Chỉ có thể trở lại đối mặt. Chỉ có đối phương tha bọn họ một mạng, bọn họ mới có thể từ nay về sau

mới có thể an toàn mà sinh sống.

- Thanh Long, ngươi kiến thức uyên bác, nói xem hắn có năng lực quỷ quái gì vậy?

Tam Nhãn lão yêu nuốt ực nước bọt, cố thu hết can đảm kinh hãi nói. Thời khắc này Tam Nhãn lão yêu không còn chút cao ngạo nào nữa. Hắn đã trải qua một trận kinh hoàng vì thấy đối thủ quá mạnh đi.

Thanh Long nhíu mày suy tư một lúc, rồi nói:

- Đại Thành kỳ cao thủ mặc dù có khả năng đẩy lui chúng ta. Nhưng cho dù Đại Thành kỳ cao thủ thật sự động thủ cũng chỉ có thể đẩy chúng ta nghiêng ngửa đến ngoài trăm dặm. Nhưng… chỉ là phất tay áo dễ dàng như thế, lại có thể làm cho chúng ta không có tới một điểm nhỏ sức phản kháng, nhưng không tổn thương chúng ta chút nào, chỉ có…

- Thiên Tiên sao?

Tam Nhãn lão yêu ngập ngừng nói. Thanh Long gật đầu đáp:

- Đúng là Thiên Tiên năng lực.

- Thiên Tiên không phải đều phi thăng sao, làm thế nào…

Tam Nhãn lão yêu mặc dù năng lực đúng là không tệ, nhưng nói về kiến thức thua xa Thanh Long. Dù sao Thanh Long cũng thuộc loại Long tộc trong truyền thuyết, hắn có tiền bối chỉ dạy.

Thanh Long nói:

- Hôm nay để ta đây nói cho ngươi nghe. Thiên Tiên thì phi thăng,

nhưng còn có Tán tiên. Tán tiên có mười hai kiếp, mỗi lần vượt qua một kiếp thì năng lực gia tăng rất nhiều. Chỉ vượt qua đệ tứ thiên kiếp thì năng lực có thể so với cấp một Thiên Tiên.

- Cấp một Thiên Tiên sao?

Tam Nhãn lão yêu nhíu mày hỏi. Thanh Long khinh thường nói:

- Ngươi đương nhiên không biết. Ta nói cho ngươi hay Thiên Tiên cộng lại có chín cấp còn Tán tiên cần phải trải qua mười hai kiếp. Mười hai kiếp Tán tiên năng lực ngang bằng chín cấp Thiên Tiên, bốn kiếp Tán tiên năng lực cùng cấp với một bậc Thiên Tiên. Thế giới này dù không có Thiên Tiên, nhưng có Tán tiên. Trong truyền thuyết mười hai kiếp Tán tiên, năng lực mạnh, giống như…

Thanh Long suy nghĩ hồi lâu, nói thêm:

- À, bóp chết ngươi giống như bóp chết con kiến, bóp chết Đại Thành kỳ cao thủ cũng giống y như bóp chết con kiến.

Tam Nhãn lão yêu bây giờ mới biết được cái gì kêu là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Tại hải ngoại tu chân giới, bọn họ được coi là siêu cấp cao thủ, nhưng so với một Tán tiên này thì căn bản không là gì đáng kể.

- Ngươi xem thần bí cao thủ kia là mấy kiếp Tán tiên vậy?

Tam Nhãn lão yêu nghi hoặc hỏi. Thanh Long suy nghĩ một lát, nhớ lại lúc trước nhìn thấy năng lực tiền bối trong địa tộc, từ tốn nói:

- Thần bí cao thủ quá mạnh mẽ, ta không thể phán đoán chính xác, nhưng… ta có cảm giác rằng thần bí cao thủ kia ít nhất trải qua

sáu kiếp Tán tiên!

- Ít nhất là sáu kiếp Tán tiên sao? Sao không nói ít nhất ba cấp Thiên Tiên đi?

Tam Nhãn lão yêu nuốt nước miếng, chung quy bây giờ hắn đã biết đối phương rất mạnh. Thanh Long gật đầu nói:

- Đi thôi. Cao thủ cỡ này thì cho dù ta có trở về bộ tộc, thì cao thủ của bộ tộc cũng sẽ không cho phép ta đắc tội với cao thủ như thế. Hơn nữa… Sáu kiếp Tán tiên là ta chỉ đoán mức tối thiểu thôi đấy. Cao thủ này năng lực mạnh vô cùng, căn bản vô phương xác định chính xác thực lực.

Tam Nhãn lão yêu trong lòng cũng hiểu rõ, cao thủ siêu việt trải qua rất nhiều thời gian, thật sự vô phương xác định.

Thanh Long chỉ căn cứ vào khí thế đẳng cấp của cao thủ tiền bối trong Long tộc mà phán đoán ra. Năng lực và thân phận địa vị của hắn quá thấp, được gặp qua và ra mắt cực mạnh cao thủ trong tộc bất quá chỉ là sáu kiếp Tán yêu, nhưng cho dù vị tiền bối kia khí thế thật cao nhưng Thanh Long vẫn cảm giác không bằng thần bí nhân vừa rồi. Dù sao đối với bọn người Thanh Long mà nói, vô luận là sáu kiếp Tán tiên, hay mười hai kiếp Tán tiên đều không có khác nhau, bởi vì tóm lại bọn họ không có khả năng kháng cự.

- Trở về đi, nghe người ta sắp xếp.

Thanh Long vội vàng thúc giục. Thanh Long biết, với cao thủ đẳng cấp đó, mình trọng mặt mũi người ta và tùy người ta xử trí, thì người ta có thể vì thân phận địa vị sẽ không đối với mình quá tệ. Còn nếu như mình mà hung hăng cùng người ta, bị lọt xuống kết cục quái quỷ gì, người khác cũng có thể dễ dàng đoán ra.

- Hảo!

Tam Nhãn lão yêu cũng không dám nói nhiều. Lập tức cùng Thanh Long bay trở về.

- Lan thúc! Ta cảm giác năng lực người rất mạnh. Nhưng làm sao cũng không nghĩ ra. Người hiển nhiên…

Tần Vũ cười nói, nhưng chưa dứt lời thì đã bị Hầu Phí cắt ngang.

- Ha ha… Có phải không ngờ sư tôn đệ lại cường hãn đến mức này hả? Đâu cần nói nữa! Sư tôn của Hầu Phí thì còn có người nào có khả năng so sánh nữa.

Hầu Phí đắc ý cười to nói, như thể chính hắn vừa rồi làm Thanh Long và Tam Nhãn bay đi ngoài mấy trăm dặm. Nghe Hầu Phí cười lớn, Tần Vũ chỉ có thể cười cười.

Lan thúc không thèm để ý nói:

- Tiểu Thanh Long và tiểu Cáp Mô kia năng lực tại hải ngoại tu chân giới mặc dù xem như không tệ, nhưng nếu nói chính thức thì tu chân giới thì lớn không có giới hạn, căn bản ngươi không có khả năng tưởng tượng được đâu.

- Hơn nữa, trên tu chân giới còn có Tiên giới. Tiểu Vũ mắt cần phải nhìn xa. Công pháp của ngươi thật rất đặc biệt, ta thấy… tiềm lực rất lớn, nếu ngươi vẫn tiếp tục tu luyện, ta cũng khó có thể phán định thành tựu của ngươi trong tương lai.

Lan thúc nói làm trong lòng Tần Vũ kích động một phen. Đây là lời cổ vũ, Tần Vũ đương nhiên biết, có điều với bí pháp tu luyện của mình là Tinh Thần Biến cũng tự tin cực kỳ. Vô luận tu yêu, tu ma, tu tiên, kể cả kim đan nguyên anh, hắn cũng cải biến vào vô

biên tinh thần.

- Ta sẽ cố gắng.

Tần Vũ gật đầu nói. Lan thúc gật gật đầu, sau đó cười nói :

- Kia tiểu Thanh Long cùng tiểu Cáp Mô đến đấy.

Tần Vũ cùng Hầu Phí lập tức quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Thanh Long cùng Tam Nhãn lão yêu cực nhanh bay tới, trên mặt tràn đầy vẻ cung kính, giống như kiểu cung kính của trẻ nhỏ khi gặp thầy giáo.

- Long tộc Duyên Lang ra mắt tiền bối.

Thanh Long khom người nói.

Cả một đám người Đằng Sơn, Lâu Kha và kể cả Địch Long mọi người đều sáng mắt. Bọn họ cho tới bây giờ đều không biết tên chính thức của Thanh Long, chỉ biết là xưng hô Thanh Long cung chủ. Bây giờ mới nghe được tên chính thức của Thanh Long.

- Tam Nhãn ra mắt tiền bối.

Tam Nhãn lão yêu cung kính nói. Tam Nhãn lão yêu không có bí mật gì lớn, Tam Nhãn Bích Tình Thiềm có một không hai, vì vậy hắn tự gọi mình là Tam Nhãn. Tự cho mình là độc nhất vô nhị.

Lan thúc gật gật đầu nói:

- Long tộc à? Duyên Thị ở trong Long tộc thực lực tính ra là một tộc mạnh.

Lan thúc không thèm chú ý. Nghe được những lời Lan thúc nói

Thanh Long càng thêm cung kính, cao thủ mà có thể biết rõ sự tình bên trong Long tộc thì hiếm thấy phi thường. Cho dù là Tán tiên cũng chẳng thể biết.

Lan thúc liếc nhìn Tam Nhản lão yêu, mỉm cười nói:

- Tam Nhãn Bích Tình Thiềm ở trong tu chân giới không chừng cũng là độc nhất vô nhị.

Nghe được những lời Lan thúc nói Tam Nhãn lão yêu nhất thời mừng rỡ, trên mặt cười tươi như hoa nở. Lan thúc cau mày nói:

- Lần này, đồ đệ cùng cháu ta tới Bạo Loạn Tinh Hải là bắc địa hải ngoại tu chân giới du lịch một phen. Các ngươi vì sao muốn giết đồ đệ ta, lại còn làm trọng thương Tiểu Vũ vậy? Các ngươi giải thích đi.

Mặc dù Lan thúc nói rất bình thản, thậm chí không có chút hỏa khí, nhưng Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu đều rất hoảng sợ. Bọn họ biết rõ rằng, thời khắc trả lời có thể quyết định cái mạng nhỏ của bọn họ.

- Tiền bối! Là… Là Tần Vũ bị đám tiểu trùng Cửu Sát điện khinh người thái quá, thậm chí muốn dùng Kinh Chập để thôn phệ.

- Kinh Chập để thôn phệ à?

Lông mày Lan thúc dựng đứng, sát khí lộ ra. Thời khắc này, phía xa xa cả mấy người Địch Long nhất thời sợ hãi, Địch Long không quản trọng thương, vội vàng xấn tới khom người nói:

- Tiền bối! Vãn bối là Cửu Sát điện Địch Long. Sự thật không phải như Thanh Long cung chủ nói đâu…

- Câm miệng.

Lan thúc nhẹ giọng nói. Địch Long nhất thời không dám nói tiếp nữa, Lan thúc nhìn về phía Thanh Long nói:

- Ngươi tiếp tục kể. Từ nay về sau nói chuyện không cần ngừng lời, từng chuyện mà nói. Tóm lại đây là cơ hội cho ngươi nói, không cần vội vàng.

Lan thúc liếc mấy người Địch Long. Trong lòng bốn huynh đệ Địch Long càng thêm bấn loạn, nhưng bọn họ không dám ngắt lời và chỉ có thể nghe.

Thanh Long gật đầu nói:

- Lão Bát của Cửu Sát điện bị giết, cho nên Cửu Sát điện phái ba huynh đệ đi bắt Tần Vũ đến thẩm vấn.

Lan thúc bây giờ liếc nhìn Tần Vũ mà cười cười. Tần Vũ chỉ có thể giả vờ nhìn chỗ khác. Sự tình hắn giết chết bát Điện hạ thì Lan thúc đã sớm biết, có điều Lan thúc không phải loại người bảo thủ.

- Tần Vũ huynh đệ tốt phi thường, phối hợp chặt chẽ theo ba vị điện hạ đi xuống Cửu Sát điện, dọc theo đường đi không chạy trốn. Nhưng mà khi tới Cửu Sát điện, nghênh đón hắn lại là Kinh Chập muốn thôn phệ Tần Vũ. Cho nên vãn bối và Tam Nhãn thấy chuyện sắp xảy ra liền phái người âm thầm cứu Tần Vũ huynh đệ ra.

Thanh Long nói đến đây, Tam Nhãn lão yêu cũng gật đầu xác nhận.

- Tiểu Vũ, có chuyện này không ?

Lan thúc nhìn về phía Tần Vũ. Tần Vũ lập tức gật đầu cười nói:

- Lan thúc! Lúc ấy ta bị nhốt tại trong lao ngục không thể ra, đích thật là người của Thanh Long cung chủ tiền bối và Tam Nhãn tiền bối đến cứu.

- Tần Vũ huynh đệ! Đừng xưng hô là tiền bối, thúc thúc của hunh đệ là cao thủ như thế thì chúng ta sao có đủ tư cách làm tiền bối ngươi, trực tiếp xưng hô tên chúng ta đi.

Tam Nhãn lão yêu thân thiết nói với Tần Vũ. Lan thúc gật đầu nói:

- Tốt lắm! Kể tiếp đi.

Thanh Long gật đầu nói:

- Tần Vũ huynh đệ biết mình xuýt bị nuốt mất thì trong lòng giận dữ, tiện tay cầm đi Tàng Bảo điện của Cửu Sát điện, cũng chỉ để phát giận thôi. Cửu Sát điện đãi người bất nhân, Tần Vũ huynh đệ trả đũa như thế cũng rất bình thường. Nhưng mà chúng huynh đệ Cửu Sát điện lại xuất mã nhất định phải giết chết Tần Vũ, nên mới có cảnh tại Hắc Thạch hải đảo này.

Tam Nhãn lão yêu liền nói ngay:

- Tiền bối! Tại Hắc Thạch hải đảo này Tần Vũ huynh đệ bị chúng huynh đệ Cửu Sát điện dùng Lục Hợp Thiên Môn Trận vây khốn. Chính là vãn bối dùng đệ tam nhãn phá đại trận, thả Tần Vũ ra.

Thanh Long cùng Tam Nhản lão yêu một xướng một họa, chuyện tốt đều nói cho mình. Chuyện xấu tóm lại đẩy hết trên người của Cửu Sát điện, mà bốn huynh đệ Địch Long đau khổ không thể ngắt lời xen vào, chỉ có thể đứng bên cạnh bứt rứt mà phải cố kềm lại.

Tần Vũ lẳng lặng đứng bên cạnh Lan thúc, cũng không nói xen

vào, còn Hầu Phí cũng rất đắc ý. Lan thúc nghe xong thật lâu, rất bình thản, cũng không có vẻ tức giận đối với người Cửu Sát điện, nhưng mà trong long Cửu Sát điện bốn huynh đệ Địch Long cũng đã hoảng sợ vô cùng.

Chương 150

Tinh Thần Các

Thanh Long cùng Tam Nhãn lão yêu tận lực đem chuyện tốt của mình nói ra, bởi vì bọn họ biết …… việc bọn họ muốn giết Hầu Phí căn bản không chối được. Bây giờ kể nhiều như vậy chỉ hy vọng cuối cùng Lan thúc có thể khoan thứ tha cho bọn họ một mạng.

- Các ngươi cứu tiểu Vũ ra khỏi ngục, cũng từng phá Lục Hợp Thiên Môn Trận cứu tiểu Vũ.

Lan thúc gật gật đầu nói, rồi đột nhiên Lan thúc nhướng mày nói:

- Nhưng ta vừa rồi lại chính mắt nhìn thấy các ngươi muốn giết đồ đệ ta, các ngươi giải thích chuyện này ra sao hả?

Tim của Thanh Long cùng Tam Nhãn lão yêu bắt đầu đập gấp rút lên, miệng thì phát đắng.

- À, Tam Nhãn, ngươi nói trước đi.

Lan thúc nhìn Tam Nhãn lão yêu nói.

Tam Nhãn lão yêu lúc này có hình dáng lục y thiếu niên, bộ dạng rất lanh lợi. Nếu là người phàm thì hoàn toàn có thể lầm tưởng đó là một thiếu niên ngoan ngoản.

- Tiền bối, lúc nảy nói đến.., lúc nảy nói đến ……

Trong lòng Tam Nhãn lão yêu xoay chuyển nhanh như điện,

hắn bây giờ như là kiến bò trong chảo nóng, nhưng hắn buộc phải trả lời vì cái quái gì mà muốn giết đồ đệ người ta. Nếu không chỉ cái cớ này thì người ta đã có đủ lý do giết hắn.

Trong đầu Tam Nhãn lão yêu chợt lóe lên một tia sáng. Tam Nhãn lão yêu nói:

- Tiền bối, chúng ta sở dĩ phải động thủ thì phải nói đến kẻ khởi đầu cũng là các vị điện hạ của Cửu Sát điện.

Tam Nhãn lão yêu mỉm cười liếc mắt nhìn bốn huynh đệ Địch Long, bốn huynh đệ Địch Long càng tức giận Tam Nhãn lão yêu.

- Cửu Sát điện, Bích Thủy phủ, Thanh Long cung là ba thế lực lớn của hải để tu chân giới. Đối với nhau có chút tình bằng hửu. Hầu Phí giết Địch Loan, Địch Phong hai vị điện hạ của Cửu Sát điện, bọn người Địch Long lửa giận ngút trời chỉ muốn giết chết Hầu Phí. Chỉ là thực lực của Hầu Phí huynh đệ quá cường đại nên bọn họ không làm gì được, chúng ta là đồng minh thì tự nhiên cần ra tay giúp đở.

Tam Nhãn lão yêu nói ra được thì trong lòng trở nên nhẹ nhàng.

Thanh Long cũng vội nói:

- Tiền bối, đích xác là như vậy, Cửu Sát điện tốt xấu gì cũng cùng chúng tôi từng có ngàn năm tình nghĩa bằng hửu, chúng tôi không thể nào không ra tay giúp đở.

Trên thực tế Thanh Long cùng Tam Nhãn lão yêu thấy thần thú Hầu Phí thực lực quá mức lợi hại, đối với bọn họ có uy hiếp quá lớn, mới quyết định giết Hầu Phí. Chỉ là tình huống chân thật tự nhiên không thể nói, nếu nói ra thì cái mạng nhỏ của chúng mười phần tám chín phần là chết chắc.

Sắc mặt Lan thúc vẫn lạnh lùng như cũ.

Trong lòng Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long phút chốc lạnh như băng, phảng phất như rơi xuông vực sâu vạn trượng .

Lan thúc lạnh nhạt nói:

- Hôm nay nếu không phải ta rượt tới thì đồ đệ ta có thể thọ độc thủ của các ngươi. Dù nói là các ngươi chỉ giúp người khác, nhưng chuyện muốn giết đồ đệ ta cũng có chứng cớ xác thực không thể chối cãi.

Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long nhìn nhau, lập tức khom người cùng đồng thanh nói:

- Vãn bối nhất thời hồ đồ. Ước mong tiền bối có thể khai ân.

Lan thúc trầm tư, một câu không nói.

Tam Nhãn lão yêu cùng Thanh Long cảm thấy thấp thỏm bất an, bọn họ biết giờ khắc này thần bí cao thủ đang suy nghĩ, giờ khắc này quyết định sự sống chết của bọn họ. Thời gian Lan thúc trầm tư thật không dài, tuy nhiên đối với Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long mà nói thì một giây dài như một năm.

- Ừm, các ngươi muốn giết đồ đệ ta, tội vốn đáng giết không tha. Bất quá niệm tình các ngươi từng cứu trợ tiểu Vũ, nên tạm thời lưu lại tánh mạng các ngươi, nếu sau này tái phạm loại sự tình này thì chớ trách ta vô tình.

Lan thúc lạnh nhạt nói. Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long như từ quỷ môn quan trở về, cả hai cảm thấy cả thế giới dường như đều bừng sống trở lại.

- Tạ ơn tiền bối khai ân.

Tam Nhãn lão yêu cùng Thanh Long vội vàng khom người nói.

- Nhớ kỹ lời sư tôn ta nói. Ngày sau tái phạm, hừ ……

Hầu Phí hừ lạnh nói. Thanh Long vừa nghe trong lòng cũng mắng: *"Chỉ có đồ khùng mới chịu đi giết ngươi, biết sau lưng ngươi có cao thủ ít nhất lục kiếp Tán tiên, ta ngại sống quá lâu sao?"*

Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu đều là người thông minh, đều vâng dạ rối rít.

- Bốn tiểu tử Cửu Sát điện, các ngươi không phải có chuyện muốn nói sao, cứ việc nói đi.

Lan thúc nhìn về phía bốn huynh đệ Địch Long nói.

Địch Long hít sâu một hơi, lúc này áp lực trong lòng Địch Long thật lớn, vì hắn nói tốt hay xấu đều quan hệ đến mạng sống của cả bốn huynh đệ .

- Đại ca, cứ việc nói, trường hợp xấu nhất thì chúng huynh đệ phải chết, bất quá chết chung là cùng.

Địch Tiến nhìn Địch Long nói. Địch Hải, Địch Húc hai người nhìn Địch Long gật đầu. Nếu vẫn còn có một tia hy vọng sống sau thì tu yêu giả có thể nhịn nhục cầu toàn, kiểu như Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu. Nhưng quả hết hy vọng sống còn thì bọn họ tỏ ra mình quật cường trước cái chết.

Bốn người Địch Long vốn cho rằng mình không còn hy vọng sống, tại trường nếu là người khác đối bọn họ kiểu như vậy, thì bọn họ đã sớm giết chết đối phương.

- Tiền bối, sự tình rất đơn giản, Bát đệ ta chết. Ta chỉ mong điều tra ai là hung thủ. Tần Vũ là kẻ biết được chân tướng của hung thủ, nên ta bèn bắt hắn chuẩn bị cho Kinh Chập thôn phệ, và theo trí nhớ của hắn mà truy ra ai là hung thủ. Sau đó Tần Vũ trốn ra, đoạt mất Tàng Bảo Điện của Cửu Sát điện của ta, chúng tôi bèn đuổi giết hắn, một mạch đuổi giết tới nơi này. Sự tình sau đó, hai vị Thanh Long cung chủ và Tam Nhãn lão yêu đã nói qua rồi. Ta không còn gì hơn để nói hết.

Địch Long thẳng thắn nói, chỉ vài câu là xong.

Địch Tiến cũng nói :

- Tiền bối, huynh đệ chi cừu, không báo không được. Như quả tiền bối muốn giết bọn ta, thì cứ việc giết đi.

Địch Hải, Địch Húc cùng nhìn Lan thúc.

- Ha ha ……

Lan thúc đột nhiên bắt đầu cười to.

- Tiểu bối, vốn ta cũng làm biếng tính toán với các ngươi, chuẩn bị mở một sinh lộ cho các ngươi. Nhưng do huynh đệ các ngươi không cần muống được chết, ta đây sẽ theo sở nguyện của các ngươi, đưa các ngươi lên đường.

Nói xong, Lan thúc muốn phất tay áo.

- Khoan đã.

Địch Long lập tức la lớn, Lan thúc liền dừng lại, cười nhạt nhìn Địch Long. Địch Long lập tức quỳ xuống nói :

- Tiền bối, bốn huynh đệ văn bối lỗ mãng, chúng huynh đệ văn bối mộng tưởng có một ngày có thể vượt qua Cửu Cửu Thiên Kiếp và có thể phi thăng. Tiền bối đại lượng, cho văn bối một cơ hội này. Như quả tiền bối vẫn muốn giết người thì cứ giết văn bối đi. Vừa rồi văn bối nói sai, sự tình không liên quan đến huynh đệ văn bối.

Lan thúc trên mặt có nụ cười.

- Địch Long.

Lan thúc cất tiếng. Địch Long lập tức cung kính chịu mệnh.

- Địch Long, huynh đệ Cửu Sát điện ngươi cảm tình với nhau không tệ, tuy nhiên xem sinh mệnh người khác như cỏ rơm, muốn giết thì giết. Như là tiểu Vũ, các ngươi căn bản không có tra ra Tiểu Vũ cùng các ngươi có cừu oán gì, cứ tùy tiện chuẩn bị giết hắn. Ý nghỉ độc ác như vậy, quả là cay độc .

Lan thúc giáo huấn nói.

Bốn người Địch Long khom người nghe lệnh, căn bản không dám cãi lại.

Lan thúc lại nói :

- Mặc dù nói con đường tu chân giả là nghịch thiên mà đi, phần lớn là ích kỷ tìm lợi. Tuy nhiên lúc các ngươi biết Bát đệ các ngươi đã chết, bèn chuẩn bị đem tất cả hung thủ giết hết, thà giết lầm ngàn người chứ không tha lầm một người(1), chính ý nghĩ ác độc đó đã vượt quá mức độ ích kỷ rồi.

Lan thúc cười nói :

- Ta hôm nay có thể báo cho các ngươi là Bát đệ các ngươi do tiểu

Vũ giết. Các ngươi bây giờ tính sao đây?

Nghe Lan thúc nói, sắc mặt bốn người Địch Long liền thay đổi.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng vậy, ngày ấy Địch Đồng giết Tra Hồng vì muốn đoạt đệ Bát ngọc kiếm, sau đó ta bèn ra tay, trực tiếp giết Địch Đồng. Tiện tay bắt sẻ, đoạt được đệ Bát ngọc kiếm.

Tần Vũ liền ngửa tay, một thanh ngọc kiếm xuất hiện trên tay Tần Vũ. Ánh mắt Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu liền sáng ngời.

Bốn huynh đệ Địch Long nhìn nhau, Địch Long lập tức cung kính nói:

- Tần Vũ huynh đệ quả nhiên lợi hại, huynh đệ bọn ta cũng không phải loại người ngu xuẩn không biết xoay sở. Tranh đoạt bảo bối thì ngươi chết ta sống. Bát đệ đấu không lại ngươi, nên mới bị giết chết. Người chết thì đã chết đi rồi, quan trọng là người còn sống cần tiếp tục sống.

Bây giờ lòng báo thù của Địch Long đã nguội lạnh .

Báo cừu? Nếu quả cần báo cừu thì không chửng sợi lông địch nhân còn không đụng tới, mà chính mình cũng sẽ không còn.

Trải qua một phen nói chuyện, chung cuộc Lan thúc không hề giết một ai.

- Tiền bối, vãn bối có một đề nghị.

Thanh Long đột nhiên cất tiếng. Tam Nhãn lão yêu lập tức dùng linh thức truyền âm nói:

- Thanh Long, ngươi phát ngốc hả? Tiền bối này không giết chúng ta, còn không mau mau chạy, để hắn đổi ý thì coi chừng tiêu đời.

Tam Nhãn lão yêu ích kỷ thủ lợi, tự nhiên vô cùng chú ý đến cái mạng nhỏ của mình .

- Nói đi.

Lan thúc nhìn Thanh Long nói. Thanh Long cười nói :

- Hôm nay chín huynh đệ của Cửu Sát điện đã mất năm, chỉ còn lại bốn. Thế lực này căn bản không đủ mạnh để so với Thanh Long cung và Bích Thủy phủ, bọn họ ngày nay đã không còn đủ thực lực để bá chiếm chín ngàn vạn dặm thủy vực.

- Thanh Long cung chủ, ngươi nói vậy là có ý quỷ quái gì đây?

Sắc mặt Địch Long biến đổi nói.

Lúc trước chín huynh đệ bọn họ cùng ở một khỏan thời gian, đủ để chúng huynh đệ bố trí đại trận, liên thủ đối phó Thanh Long hoặc Tam Nhãn lão yêu. Thế mà bây giờ đã chết hết năm huynh đệ, tuy là số huynh đệ còn lại đều năng lực cực mạnh. Nhưng chỉ còn bốn người nên đại trận lợi hại vô phương bố trí, bọn họ đích xác đã hết tư cách so sánh với Bích Thủy phủ và Thanh Long cung.

- Ta có ý tứ quái gì à ?

Thanh Long cười nói tiếp:

- Địch Long điện hạ, lẻ nào ngươi còn cho rằng mình còn đủ sức bá chiếm chín ngàn vạn dặm thủy vực. Ta ở đây đề nghị, chín ngàn vạn dặm thủy vực của Cửu Sát điện, trong đó một nửa thủy vực gần với Tiềm Long Đại Lục nên giao cho Xích Huyết động phủ quản lý. Với

thực lực Tần Vũ huynh đệ cùng Hầu Phí huynh đệ, đủ để đảm đương.

- Hảo!

Tam Nhãn lão yêu lập tức tán thành, nhưng trong lòng thầm mắng Thanh Long muốn lập công.

Ánh mắt Hầu Phí sáng ngời nói:

- Hảo à, Cửu Sát điện còn tám đại động phủ. À ! Không cần phải tính toán chuẩn xác, chúng ta cũng không cần nhiều, gần Xích Huyết động phủ có hai động phủ tóm lại là đưa về cho chúng ta. Nếu thêm lên như vậy thành ra ba động phủ rồi.

Nói đến sự tình này thì Hầu Phí rất là hưng phấn.

- Địch Long điện hạ, ngươi có ý kiến gì không?

Thanh Long nhìn về phía Địch Long. Hầu Phí cũng nhướng mày nhìn về phía Địch Long.

Địch Long đành nói:

- Thực lực của Hầu Phí huynh đệ, mọi người chúng ta đều biết. Thêm vào Tần Vũ huynh đệ, hai người đủ để chưởng quản tam đại động phủ thủy vực, gần như ba ngàn vạn dặm thủy vực nay toàn bộ quy vào quản lý của Xích Huyết động phủ quản lý đi.

Thanh Long đột nhiên lại nói :

- Tần Vũ huynh đệ, Hầu Phí huynh đệ. Đáy vực phía tây Xích Huyết động phủ là địa bàn Thanh Long cung. Ta cũng đưa ra hai đại động phủ trực tiếp quy về quản lý của Xích Huyết động phủ, có được không?

- Ha ha, Thanh Long cung chủ, ngươi thật có hào khí, Địch Long cho chúng ta hai động, ngươi cũng cho chúng ta hai động phủ thủy vực.

Hầu Phí đặc ý nhấn mạnh hai chữ hào khí .

Thanh Long cười khan vài tiếng. Thanh Long cung và Bích Thủy phủ nắm trong tay diện tích thủy vực thật rộng lớn, vượt xa Cửu Sát điện. Đưa ra hai đại động phủ thủy vực trong tay cho Tần Vũ, đối với bọn họ mà nói thì cũng chẳng phải tổn thất to lớn gì.

Hầu Phí lập tức hướng ánh mắt tinh anh về phía Tam Nhãn lão yêu, Tam Nhãn lão yêu lập tức nặn ra nụ cười nói:

- Phía đông Xích Huyết động phủ, hai động phủ của Bích thủy phủ cũng đưa hết quy về cho ngươi.

Do đó bọn Tần Vũ ngay lập tức được tới sáu đại động phủ thêm vào cho mình, bèn có tới bảy đại động phủ thủy vực, trở lại vượt qua năm đại động phủ của Cửu Sát điện.

Hầu Phí nhíu mày nói:

- À, tốt xấu gì chúng ta cũng trở thành hải để tam đại thế lực.

Nghe nói như vậy, sắt mặt bốn huynh đệ Địch Dương càng thêm cay đắng. Hầu Phí nói tiếp:

- Bất quá chúng ta vẫn còn giữ cái tên Xích Huyết động phủ. Mà cái tên Xích Huyết động phủ do lúc trước Tra Hồng đặt, cần đổi, cần đổi hoàn toàn.

Tần Vũ cũng gật đầu, đích xác là cần đổi tên. Người ta là Cửu Sát điện, Thanh Long cung, Bích Thủy phủ; lẽ nào mình lại dùng cái tên Xích Huyết động phủ.

Thanh Long lập tức lớn tiếng cười to kiến nghị:

- Ha ha, ta thấy không những chỉ tên cần đổi, mà hơn nửa kiến trúc bên trong động phủ cần phải sửa lại, làm lớn một phen, quy mô ít nhất gia tăng gấp mười. Có bảy đại động phủ, ít nhất phải có bảy phủ tương xứng.

- Lan thúc, xin ngươi giúp cho một danh tự.

Tần Vũ suy nghĩ rất lâu cũng chẳng quyết định được đặt tên là gì, Lan thúc nghe rồi liếc nhìn Tần Vũ và tiện thể nói :

- Tiểu Vũ, ngươi với tinh thần thật hữu duyên, hay đặt tên là Tinh Thần Các nhé, cho nên kiến trúc không nên quá sức phải xa hoa và chiếm diện tích quá rộng, chủ yếu tinh xảo thì có thể tiết kiệm.

- Hảo, vậy ta đặt tên là Tinh Thần Các.

Trong long Tần Vũ đã quyết định, trên thực tế Tần Vũ cũng không nghĩ nên làm cung điện lớn, xa hoa. Tần Vũ thật không thích phô trương thái quá.

- Tinh Thần Các, một cái tên nghe làm sao sao đó.

Hầu Phí nháy mắt hai tay tát miệng nói tiếp:

- Nên kêu là Hầu Gia Phủ, vậy mới có khí thế, phủ đệ của bổn hầu gia phải là Hầu Gia phủ, ha ha, không tệ, không tệ ……

- Cốp!

Lan thúc gõ trên đầu Hầu Phí một cái, Hầu Phí lập tức không dám nói năng nữa.

- Thanh Long cung chủ, người giúp thông báo ngay đi, ước chửng ba năm sau là ngày Tinh Thần Các ta chánh thức khai các.

Tần Vũ quay về phía Thanh Long hô lên. Thanh Long cung chủ gật đầu cười nói :

- Tần Vũ huynh đệ yên tâm, ta nhất định giúp ngươi thông báo.

- Đi, chổ này khoảng cách tới Xích Huyết động phủ tương đối xa. Ta giúp các ngươi trở về.

Lan thúc nắm lấy cánh tay hai người Tần Vũ và Hầu Phí, sau đó ba người vụt tan biến trong khỏang không.

- Thuấn Di?(2)

Tại tràng mọi người đều chấn động, trong truyền thuyết chỉ có Tiên nhân mới có tài năng thi triển Thuấn Di, lại còn mang theo hai người thuấn di thì năng lực này thật ra là cấp bực nào đây?

- Thanh Long, mang theo hai người Thuấn Di đó là năng lực quái quỷ gì đây?

Tam Nhãn lão yêu nhìn về phía Thanh Long hỏi. Thanh Long thầm thở ra một hơi, bình tĩnh tâm tính rồi sau đó mới nói:

- Không biết, theo ta được biết thì tứ kiếp Tán tiên mới có thể Thuấn Di, tiền bối này có thể mang theo hai người mà Thuấn Di, năng lực này …… ta cũng cần phải hỏi lại tiền bối trong tộc mới có thể xác định. Đúng rồi, ta cần phải thông báo cho Bồng Lai Tiên Vực và Tử Diễm Ma Vực về sự tình Tinh Thần Các.

Tam Nhãn lão yêu cũng gật đầu.

Thực lực Tần Vũ và Hầu Phí vốn cũng không tệ, lại thêm vào đó Lan thúc thần bí kia. Năm thế lực lớn của hải ngoại Tu Chân Giới, trên thực tế từ ngày nay trở đi sẽ biến thành sáu thế lực lớn ở hải ngoại Tu Chân Giới .

---

(1) Trích Tam quốc chí- câu nói của Tào Tháo.

(2) Chớp mắt di chuyển.

Chương 151

Không Gian Tháp Hãm - (Không Gian Sụp Lở)

Tiềm Long Đại Lục phần lớn là người phàm, phía nam là biển cả mông mênh, ở đó có một số tiên đảo. Ở ngàn dặm xa có mấy trăm đảo gần nhau hình thành một khu vực đó là Bồng Lai Tiên vực, đó chính là khu vực trung tâm của hải ngoại tu tiên giả.

Tông phái ở Bồng Lai Tiên vực đông như rừng. Mấy trăm đảo có diện tích rất rộng, nhân số người phàm ở trên mỗi đảo có đến trăm vạn, người tu tiên mỗi đảo là cả ngàn. Người tu tiên ở Bồng Lai Tiên vực tính ra có cả mười vạn người.

Do đó, Bồng Lai Tiên vực có tông phái thật rất nhiều, nhưng tất cả đều do Thanh Hư Quán dẫn đầu.

Đệ tử Thanh Hư Quán không có nhiều, trong các tông phái tại Bồng Lai Tiên vực chỉ có thể tính là hạng trung bình, nhưng đại trưởng lão Ngôn Tự Chân Nhân của Thanh Hư Quán nghiễm nhiên đã đạt tới cảnh giới Không Minh hậu kỳ, chỉ cách Độ Kiếp kỳ một bước, người này chính là nhân vật cao cường nhất của Bồng Lai Tiên vực.

Bồng Lai Tiên vực, Thanh Hư đảo.

Thanh Hư đảo bố trí hơn mười tụ linh trận, trên đảo linh khí dày đặc gấp cả chục lần phía ngoài biển. Càng vào gần giữa đảo linh khí càng đậm đặc, thậm chí làm người ta cảm thấy được Vụ Khí của những linh trận, các tu tiên giả không ngự kiếm, thì ngự không, hoặc đằng vân, hoặc độn quang.

Tại một ngôi lầu cổ kính, có một ngân phát lão giả khuông mặt tròn trĩnh hồng hào như trẻ sơ sinh, ngồi bên cạnh chính là quán chủ Thanh Hư Quán Ngôn Lan Chân Nhân. Ngân phát lão giả kia

chính là đại trưởng lão Thanh Hư Quán Ngôn Tự Chân Nhân.

- Sư huynh, trà Bách Lộ chỉ ở Tử Dương Môn mới có, bọn họ thường xuyên đưa tới cho sư huynh, ta chỉ là hưởng phúc của sư huynh thì mới có thể thường được thưởng thức trà Bách Lộ.

Ngôn Lan chân nhân thích thú nhấp một ngụm trà nói. Ngôn Tự chân nhân cũng nhẹ cười đáp:

- Tử Dương Môn dã tâm rất lớn, mộng tưởng tranh được đệ nhất, Thanh Hư Quán chúng ta dầu không có dã tâm nhưng mà có thực lực. Bọn họ lấy lòng như vậy, cũng không lạ lùng gì.

Ngôn Tự chân nhân ở Bồng Lai Tiên vực thực lực cực mạnh, đúng là đệ nhất nhân vật của Bồng Lai Tiên vực.

- Sư huynh, Tử Dương Môn tại Bồng Lai Tiên vực có cả vạn đệ tử. Chúng ta bất quá vài ngàn. Trên thực tế nếu không phải lúc đầu khai sơn tổ sư có huấn từ, thì số đệ tử của Thanh Hư Quán đã sớm vượt qua bọn họ nhiều. Cho dù chúng ta đệ tử ít, nhưng bất kể ở nơi này hay là ở Đằng Long đại lục bên kia, thì thực lực cao thủ Thanh Hư Quán đều vượt trên bọn họ xa.

Ngôn Lan chân nhân nói tới chổ này, cũng có chút ngạo khí.

- Sư đệ, công pháp tu luyện Thanh Hư Quán ta chỉ xem nặng tâm cảnh, tâm cảnh cần phải yên tỉnh đạm bạc, hướng đi như vậy mới có khả năng đạt mức đại thành. Nếu chúng ta nhận nhiều đồ đệ, kéo bè kết phái, ngược lại làm Thanh Hư Quán ta một mảnh chướng khí đen mờ, đệ tử không thế nào đạt được mức đại thành.

Ngôn Tự chân nhân cười nói. Ngôn Lan chân nhân cũng gật đầu.

- Nếu không phải lúc trước trên Đằng Long Đại Lục cứ tị hiềm, người tu chân cứ tranh đoạt lẫn nhau các thiên tài địa bảo, nhiều cao thủ các môn phái cứ độc chiến với nhau. So với nơi này thật quá loạn. Vì sao ta lại không đi Đằng Long Đại Lục, mà ngược lại cứ ở tại đây?

Ngôn Tự chân nhân nói tới đây cũng thở dài.

Đột nhiên, Ngôn Tự chân nhân ngửa tay hiện ra một Truyền Tấn lệnh, linh thức đảo qua. Ngôn Tự chân nhân bèn cười nói:

- Sư đệ, không ngờ Thanh Long Cung, Thanh Long lại truyền tin cho ta.

- Thanh Long à? Không phải Thanh Long ở long tộc chứ?

Ngôn Lan chân nhân cười hỏi. Ngôn Tự chân nhân gật đầu nói:

- Hội long tộc cái gì chứ? Tại long tộc hắn chỉ là vãn bối, có nào như ở chỗ này tiêu diêu tự tại. Ủa, Tinh Thần Các...

Ngôn Tự chân nhân đột nhiên ngừng nói, chú tâm cùng Thanh Long đàm luận qua Truyền Tấn lệnh.

Một lát sau-

Sắc mặt Ngôn Tự chân nhân có chút nghiêm túc thu hồi Truyền Tấn lệnh, cau mày (1), hiển nhiên đang suy nghĩ.

- Sư huynh, rốt cuộc là sự tình gì mà đáng cho sư huynh suy nghĩ dữ vậy, không lẽ Ngọc kiếm thứ tám xuất hiện, hoặc Ngọc kiếm thứ chín xuất hiện?

Ngôn Lan chân nhân cười nói, đáng cho năm thế lực lớn ở hải ngoại Tu Chân Giới chú ý cũng chỉ có Cửu Kiếm Tiên Phủ.

Ngôn Tự chân nhân gật đầu nói:

- Đúng, Ngọc kiếm thứ tám đã xuất hiện rồi.

- Úi chà! Ở đâu vậy?

Ngôn Lan chân nhân ánh mắt sáng lên nói:

- Sư huynh, Tử Diễm Ma Vực được tới hai thanh Ngọc kiếm, Thanh Long Cung cũng được hai thanh, Bồng Lai Tiên vực chúng ta chỉ có một thanh ... thanh thứ tám và thứ chín tóm lại cũng có một thanh cho chúng ta chớ.

Ngôn Tự chân nhân lắc đầu nói:

- Đừng nghĩ vậy, thanh thứ tám đã là vật có chủ, hơn nửa chủ nhân lai lịch lại thật rất lớn. Hôm nay, hải ngoại Tu Chân Giới ngũ đại thế lực, đã đổi thành Lục Đại Thế Lực rồi.

- Sáu thế lực? Trong Hải Để tu yêu giả ngòai Thanh Long cung, Bích Thủy phủ, Cửu Sát điện lẻ nào lại suất hiện thêm một thế lực?

Ngôn Lan chân nhân ngay lập tức đưa ra phán định, đệ lục thế lực này khẳng định là xuất hiện ở Hải Để tu yêu giả.

Bởi vì tu tiên giả và tu ma giả đều là tập trung ở những khu vực nhất định. Một Bồng Lai Tiên vực, một Tử Diễm Ma Vực, tuyệt đối sẽ không thêm ra. Ngôn Tự chân nhân gật đầu đạo:

- Đúng, tên là Tinh Thần Các.

- Tinh Thần Các? Các chủ là ai?

Ngôn Lan chân nhân lập tức hỏi. Ngôn Tự chân nhân đạm bạc

danh lợi, nhưng Ngôn Lan chân nhân thân là quán chủ Thanh Hư Quán nên rất nhiều sự tình cũng cần phải biết đến.

- Tên là Tần Vũ, bất quá lai lịch Tần Vũ này quả không nhỏ, huynh đệ hắn là một thần thú, hơn nữa là một thần thú cực kỳ lợi hại. Thúc thúc hắn cũng là sư tôn của thần thú kia là một Tán tiên!

Nói đến đây, ngữ khí của Ngôn Tự chân nhân cũng có phần trầm trọng. Ngôn Lan chân nhân trong lòng cũng chấn động.

- Tán tiên?

Trong lòng Ngôn Lan chân nhân suy nghỉ *"Tán tiên làm sao mà chạy đến Bạo Loạn Tinh Hải Bắc Biên, nơi đó cũng đáng cho bọn họ đến sao?"*

- Sư huynh, Thanh Long có nói thực lực của Tán tiên kia ra sao không?

Ngôn Lan chân nhân lập tức hỏi, Thanh Hư Quán này mặc dù tại Bồng Lai Tiên Vực cao thủ có không nhiều, nhưng Đằng Long Đại Lục bên kia cao thủ thật nhiều như mây. Nếu là nhất kiếp đến tam kiếp Tán tiên, bằng vào thanh danh sư môn thì có thể ứng phó.

- Ít nhất là lục kiếp Tán tiên, chủ yếu là Thanh Long không thể khẳng định chính xác, phán đoán này cũng tối thận trọng rồi.

Ngôn Tự chân nhân nói ra lục kiếp Tán tiên thì cảm thấy tâm tình có điểm áp lực.

- Lục kiếp Tán tiên sao?

Sắc mặt Ngôn Lan chân nhân đại biến.

Ngôn Lan chân nhân hiểu được rằng Lục kiếp Tán tiên kia đại biểu cho cái gì, nhân vật cỡ này cho dù tại Đằng Long Đại Lục cũng hô phong hoán vũ, đúng là Thanh Hư Quán trăm ngàn năm cũng không nghĩ đến đắc tội với cao thủ như thế.

Hà huống, Lục kiếp Tán tiên chỉ là đoán, tối thận trọng ước đoán, thực lực thật sự hoàn tòan vô pháp phán đoán.

- Sự tình này cần phải hồi báo cho môn phái bên Đằng Long Đại Lục. Sư huynh, cấp siêu việt tứ kiếp Tán tiên tìm được ở Đằng Long Đại Lục quả đã không nhiều. Cao thủ như thế phải cẩn thận đối đãi, vạn lần chớ đắc tội.

Ngôn Lan chân nhân vội vàng nói. Ngôn Tự chân nhân cười nói:

- Sư đệ cứ yên tâm, ta há có thể đắc tội với cao thủ như thế là sao? Ba năm sau là Tinh Thần Các chánh thức khai các, ta phải đem tin tức này truyền lại cho các tông môn khác ở Bồng Lai Tiên vực nửa. Bồng lai tiên vực chúng ta còn phải tặng lễ trọng nửa.

-Đúng. Lễ trọng!

Ngôn Lan chân nhân gật đầu nói, sau đó lại dặn them:

- Sư huynh, tạm thời cũng không cần cho các môn phái khác biết sự tình sau lưng Tinh Thần Các là ít nhất Lục kiếp Tán tiên. Tạm thời chớ nói rõ ràng cho các tông phái mà chỉ cho bọn họ biết là có vị Tán tiên. Chuyện khác đừng nói.

Cho dù Thanh Hư Quán là môn phái trọng sự đạm bạc yên tỉnh như vậy. Lúc đối mặt một Tán tiên ít nhất Lục kiếp mức độ hay còn cao hơn là khác, bọn họ cũng động đến tâm cơ.

Ngôn Tự chân nhân gật gật đầu.

Bồng Lai Tiên Vực, Thanh Hư Quán cầm đầu, phụ gồm có Tử Dương môn, Lam Ương môn. Sau đó còn có mười hai tông, cùng với hằng loạt môn phái nhỏ lớp lớp.

Tử Diễm Ma Ngục cách xa Tiềm Long Đại Lục mười vạn dặm là chủng loại biển sâu, gồm hơn trăm đảo gần nhau tạo thành. Nhân vật đứng đầu Tử Diễm Ma Ngục cũng là một cao thủ vô môn vô phái . Người ta gọi là 'Tử Phát Ngục Vương' Y Đạt, thực lực cực kỳ cường hãn đã đạt tới Không Minh hậu kỳ.

Ngục Vương đảo là chỗ của Y Đạt, ít người ở dân số chỉ có vài trăm. So sánh với đảo khác mấy trăm vạn người phàm, mấy ngàn tu ma giả. Thì thấy rỏ kích thước quá nhỏ.

Trung tâm Ngục Vương đảo là ngọn núi đơn độc, ngọn núi này nghiên thẳng góc, giống như một phiến kiếm phong.

Tại đỉnh núi, một nam tử anh tuấn nhắm mắt khoanh chân yên lặng ngồi, phía xa xa có hai thị giả cung kính ở phia sau. Đầu nam tử này là một mái tóc dài màu tím, tóc dài tự nhiên buông xõa rủ xuống tận đất, nhưng lạ là không nhiễm chút bụi bặm, người này chính là 'Tử Phát Ngục Vương' Y Đạt.

Y Đạt mở mắt, trong mắt thấp thóang tia tử quang chợt lóe rồi tan biến, một Truyền Tấn lệnh liền xuất hiện trong tay Y Đạt .

Y Đạt liền bắt đầu cùng Thanh Long thận trọng trao đổi qua lại, một lát thì Y Đạt thu hồi Truyền Tấn lệnh, mặt không biểu tình nói về phía sau:

- Truyện lệnh xuống, mời môn chủ Viêm Ma môn và cung chủ Âm Nguyệt cung đến đây, ta có chuyện cần bàn bạc cùng bọn họ.

- Vâng!

Hai thị giả phía sau khom người nói, lập tức biến mất tại đỉnh núi.

- Ít nhất đạt tới Lục kiếp Tán tiên.

Y Đạt cắn môi, vài giọt máu rỉ ra, Y Đạt lè lưỡi liếm cho đến lúc hết hẳn, sau đó lại nhắm mắt khoanh chân tĩnh tọa, phảng phất như không hề xảy ta sự tình gì.

Tần Vũ cùng Hầu Phí nhìn thoáng qua phía trước.

Phía trước chính là Xích Huyết động phủ, Tần Vũ và Hầu phí đều cảm thấy một cơn hoảng sợ. Trời ạ, từ Hắc Thạch Hải đảo tới Xích Huyết động phủ xa đến tám ngàn vạn dặm , khoảng cách xa đến như thế mà cánh nhiên một loáng bọn họ đã trở lại.

"Thuấn Di. Trong truyền thuyết tiên nhân có thể sử dụng Thuấn Di."

Tần Vũ nhớ rõ trong tu chân thư tịch có ghi lại, thế nhưng Lan thúc thật quá khác thường đi, mang theo hai người mà triển khai thẳng Thuấn Di đến nơi này. Công lực mức này, ít nhất hiện tại Tần Vũ căn bản vô phương tưởng tượng.

- Hai đứa ngây ra làm gì vậy, không trở về sao?

Lan thúc cười nói. Hầu Phí lập tức từ trong kinh hài tỉnh táo lại, liền nói:

- Sư tôn à, ta chưa hề có được cảm giác đi qua Thuấn Di này, thật thích quá, người có biết ta từ đây đi theo đại ca tới tận bên Hắc Thạch hải đảo phải mất bao nhiêu thời gian không ? Một năm đó, hiện tại một loáng đã về tới. Sư tôn, người còn có thần thông kiểu gì chưa có phô diễn không, cho ta cảm giác một phen đi.

Hai mắt Hậu Phí sáng lên.

- Thần thông sư tôn ngươi có nhiều lắm, chỉ sợ ngươi không có can đảm nếm thử .

Lan thúc vuốt râu cười nói. Hầu Phí ngạo mạn bất kể nói:

- Ai không có can đảm? Sư tôn, không lẽ người không biết đồ đệ người lợi hại chừng nào chứ, ta còn có sự việc gì mà không dũng cảm làm, nói đi, có thần thông gì cứ việc dùng đi, cho ta cảm thụ một phen.

- Tốt, ta đây cho ngươi cảm thụ một phen …… Ngự Phong thuật của ta.

Lan thúc quay về Hầu Phí cười nói.

Ánh mắt Tần Vũ cũng sáng ngời, liền tới bên cạnh cẩn thận quan sát. Từ lúc biết Lan thúc đến nay, Tần Vũ chưa từng thấy qua Lan thúc xuất thủ quá vài lần. Cao thủ như vậy ra tay, bình thường có muốn nhìn củng nhìn không rỏ.

- Tới đi, cứ việc tới, cho bổn hầu gia cảm giác thử xem, xem Ngự Phong thuật là cái quái quỷ gì.

Hầu Phí hưng phấn nói, hai mắt hồng quang chiếu lóe.

- Chuẩn bị tốt nhé.

Lan thúc nhắc nhở, đồng thời tại phạm vi trăm thước chung quanh Lan thúc bố trí một vài cấm chế. Hắn không nghĩ cho người khác thấy được ít phương pháp của hắn.

Hầu Phí hai tay vội nắm chặt, toàn thân tập trung lực lượng, hắn lúc này chuẩn bị hoàn toàn rất tốt.

Chỉ thấy Lan thúc hai tay thoáng rung động.

- Nhanh quá!

Trong lòng Tần Vũ chấn động mạnh, vừa mới một loáng mà hắn cảm giác Lan thúc dường như kết ra mấy trăm thủ ấn, thậm chí như kết ra cả ngàn thủ ấn, thế nhưng vì tốc độ hết sức là nhanh nên Tần Vũ căn bản vô phương phán đoán Lan thúc rốt cuộc kết ra bao nhiêu thủ ấn.

Lan thúc cười, sau đó ngón tay nhẹ trỏ vào Hầu Phí :

- Xong!

Chỉ thấy một cuộn gió xoáy màu xanh vụt bao phủ Hầu Phí, cơn gió xoáy màu xanh xấp xỉ năm sáu thước cao, đường kính cũng không lớn chỉ vừa đủ bao phủ Hầu Phí thôi. Phạm vi không phải rất lớn. Thậm chí đứng ngay bên cạnh cách đó không xa mà Tần Vũ không bị một chút ảnh hưởng.

Xoay tròn, cực nhanh xoay tròn.

Gió xoáy thành màu xanh, xoay tròn với tốc độ đạt tới mức kinh người. Hầu Phí cũng bắt đầu xoay tít, đồng thời cũng bắt đầu la lên oai oái mấy tiếng kỳ quái.

Bên ngoài gió xoáy, vì gió xoáy cực nhanh xoay tròn nên không gian chung quanh vì vậy không thể chịu nổi áp lực, sau đó lún xuống. Một thoáng, Tần Vũ rõ ràng thấy được không gian sụp lở, phạm vi sụp lở xuống so với gió xoáy lớn hơn một chút.

- Không hay.

Sắc mặt Tần Vũ biến đổi. Vết nứt không gian, Tần Vũ đúng là có nghe nói qua. Một khi rơi vào vết nứt của không gian thì Tán

tiên củng không sống nổi, Tần Vũ không khỏi bắt đầu lo lắng cho Hầu Phí .

Tuy nhiên lúc này vẻ mặt Lan thúc vẫn như trước, trên mặt thoáng cười và không lo âu chút nào, Tần Vũ thấy vậy cũng bình tĩnh một chút, Hầu Phí bây giờ bị gió xoáy cuốn quay không ngừng xoay tròn cực nhanh. Tốc độ như thế, thân thể người thường sớm đã bị xé tan rồi.

Gió xoáy màu xanh kia ở trong phạm vi không gian sụp lở, vậy mà không bị khu vực không gian sụp lở nuốt đi một chút nào năng lượng cường đại. Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng trong phạm vi không gian sụp lở, thông đạo năng lượng len lỏi hỗn loạn, mỗi một đạo năng lượng mãnh liệt đến nổi làm Tần Vũ kinh hồn khiếp đảm, thế nhưng dòng năng lượng kia chạm mạnh vào gió xoáy liền tan biến, không hề tổn thương Hầu Phí mảy may.

- *Dừng.*

Lan thúc chỉ tay lần nữa, chỉ thấy gió xoáy màu xanh kia tốc độ dần dần chậm xuống, vết nứt của không gian sụp lở cũng tự động khôi phục. Dòng nước biển phủ lấp qua, phảng phất chưa từng có một phen không gian sụp lở xảy ra.

Gió xoáy màu xanh cũng tiêu tan, Hầu Phí giống như say rượu một cú té nhào, hai mắt hoa lên, miệng lẩm bẩm nói:

- *Chóng mặt...quá....*

(1) Thành chử 'Xuyên' -川. ý là nhíu mày thật lâu.

Chương 152

Đẳng Long Đại Lục

Tần Vũ lúc này thầm thở phào một hơi, bất quá nhìn thấy Hầu Phí ra bộ dáng như vầy, cũng không khỏi phì cười.

- Phí phí, ngươi không phải rất có can đảm sao, sư tôn vừa rồi bất quá chỉ thi triển một loại thần thông mà thôi, ngươi muốn xem các thần thông mà, vừa rồi chỉ là rất là khai vị, mặt sau tuyệt đối càng lợi hại hơn.

Lan thúc nghiêm trang nói, nhưng trong mắt hiện lên nét tiếu ý.

Nguyên là đầu não choáng váng, tay chân như nhũn ra, Hầu Phí nhất thời đang gượng đứng, phẫy tay lia lịa nhìn Lan thúc nói:

- Sư tôn, đệ tử đã biết sư tôn mạc đại thần thông rồi, đệ tử trong lòng khâm phục vô cùng, sư tôn thần thông thật là cực kỳ tuyệt diệu, xin bỏ qua cho đệ tử nhé.

Song hỏa nhãn đáng thương của Hầu Phí lắp bắp nhìn Lan thúc.

- Tốt lắm.

Lan thúc cười nói:

- Việc này tạm để tính sau. Ngươi tu luyện thật tốt cho ta, thật ra đẳng cấp này về sau ngươi tự nhiên cũng có thể thi triển được.

Giờ phút này trong long Tần Vũ không như trước, vừa rồi với

một màn Lan thúc thi triển Ngự Phong chi thuật, toàn phong uy lực kinh khủng nhưng không ảnh hưởng tới mười thước bên ngoài, thủ đoạn khống chế năng lượng mức này thật là tuyệt vời.

Hơn nữa toàn phong uy lực cuồng mạnh tới mức tạo ra không gian tê liệt, uy lực như thế mà phía trong thân thể của Hầu Phí một chút tổn thương cũng không có.

Lại nữa, về sau không gian sụt lở xóay quanh cuốn tròn Hầu Phí, nhưng lại không hoàn toàn tiến vào khe nức không gian, không có xảy ra sự kiện gì cuối cùng vẩn an toàn. Thần thông mức này bỏ xa cái gọi là không gian tê liệt.

- Tiểu Vũ, phát ngốc cái gì vậy? Các ngươi về động phủ trước nhé.

Lan thúc cười giải khai cấm chế chung quanh. Tần Vũ nói liền:

- Lan thúc, người theo ta đến Xích Huyết động phủ nghỉ ngơi một chút đi, ta trong lòng còn có rất nhiều sự tình khó hiểu cần hỏi.

Hầu Phí cũng vội nói:

- Đúng à, sư tôn, người còn chưa có đến Xích Huyết động phủ chơi, đệ tử dẫn đường cho ngươi tham quan.

Lan thúc bất quá chiều ý Tần Vũ và Hầu Phí, chỉ nói:

- Được rồi, thôi thì đi nghỉ ngơi trước.

Sau đó ba người trở lại Xích Huyết động phủ, Tần Vũ và Hầu Phí trở lại Xích Huyết động phủ, cả Xích Huyết động phủ sôi trào lên. Lúc trước Tần Vũ bị ba vị điện hạ Cửu Sát điện dẫn đi, trong lòng các hộ pháp đều lo lắng Tần Vũ bị giết chết.

Hắc Vũ nhìn thấy Tần Vũ và Hầu Phí trở về, càng hưng phấn lắm. Suốt một năm qua, Hắc Vũ một lòng lo lắng Tần Vũ, hận chính mình không lập tức đi tới Cửu Sát điện được. Bởi vì Tần Vũ ra nghiêm lệnh, hắn phải tọa trấn Xích Huyết động phủ.

Từ lúc quay về, trên dưới Xích Huyết động phủ mở tiệc chúc mừng, nhiệt liệt chúc mừng. Ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ cũng uống một ngày một đêm. Lan thúc lại ở chổ của mình, không đến cùng mọi người huyên náo.

Vài ngày sau. Xích huyết động phủ đã khôi phục sự yên tĩnh ngày xưa.

Phía bắc Xích Huyết động phủ, trong đại thính một lâu các , Tần Vũ và Lan thúc vừa uống trà vừa nói chuyện.

- Lan thúc, lần trước Thanh Long nói cái gì Long tộc. Ta cũng nghe nói cái gì Bạo Loạn Tinh Hải, ngươi không thể không giảng giải cho ta một phen, ta thật sự thắc mắc lắm.

Tần Vũ để chén trà xuống, nhìn Lan thúc chờ Lan thúc trả lời cho mình. Lan thúc vừa nghe Tần Vũ hỏi cười cười.

- Ta đã biết ngươi khẳng định muốn hỏi sự tình này, được rồi, ta sẽ cẩn thận giảng giải cho ngươi.

Lan thúc cũng để chén trà xuống, sắp xếp lại ý nghĩ, rồi từ tốn nói:

- Tiểu vũ. ngươi biết hải vực thực ra bao lớn không?

Tần Vũ nhướng mày, sau đó nói:

- Tiềm Long Đại Lục phía nam thủy vực gần như không cùng, tại

ức vạn dặm xa có Bồng Lai Tiên Vực và Tử Diễm Ma Vực.

- Qua khỏi biên giới phía nam thì sao?

Lan thúc tiếp tục hỏi. Tần Vũ rùng mình, rồi sau đó lắc đầu biểu hiện không biết.

Trên thực tế, Tần Vũ đối với Bồng Lai Tiên Vực và Tử Diễm Ma Vực cũng chỉ là nghe người ta giảng thuật, hắn cũng chưa bao giờ đi qua. Thật ra bao xa, ai cũng không biết. cái gọi là ức vạn dặm xa, bất quá là một con số. Nhưng Tần Vũ biết, khẳng định là hơn một ức dặm.

Lan thúc gật đầu đáp:

- Tiềm Long Đại Lục, cùng với nam bộ Tiềm Long Đại Lục có phạm vi cả ức dặm, là thế giới con người và tu chân giả cùng chung sống. Sau đó quá phía nam, hướng hải dương thật xa mà đến thì sẽ gặp được Bạo Loạn Tinh Hải.

- Bạo Loạn Tinh Hải sao?

Nhãn tình Tần Vũ sáng ngời. Lan thúc gật đầu nói:

- Đúng, là Bạo Loạn Tinh Hải, Bạo Loạn Tinh Hải và hải vực bình thường có chỗ bất đồng, giữa Bạo Loạn Tinh Hải và hải vực bình thường có một cấm chế nhìn không thấy được bên kia, cấm chế này không phải hiệp định cấm chế, mà là một loại quy tắc. Thiên địa quy tắc!

- Thiên địa quy tắc sao?

Tần Vũ rùng mình. Lan thúc gật đầu đáp:

- Đúng, nếu một tu chân giả từ Tiềm Long Đại Lục phi hành về

hướng nam, bay qua khoảng ức dặm hải vực thì đến tận bờ Bạo Loạn Tinh Hải, hắn sẽ phát hiện được ở đó sóng biển dâng tận trời, thiên địa linh khí cuồng bạo phi thường.

- Phạm vi của Bạo Loạn Tinh Hải cực kỳ rộng lớn, theo như ta biết muốn băng qua Bạo Loạn Tinh Hải, với tốc độ của ngươi cũng cần phải trăm năm thời gian.

Lan thúc cười nói.

Tần Vũ tức thì kinh hải. Với tốc độ của bản thân mình một ngày Tần Vũ có thể đạt được trăm vạn dặm, một năm có thể đạt được ba ức dặm xa, Lan thúc nói trăm năm thì không phải nói Bạo Loạn Tinh Hải chiều ngang dài cả trăm ức dặm xa sao?

- Đại tinh cầu như thế quả thật hiếm thấy lắm.

Lan thúc cảm thán thở dài. Tần Vũ lập tức ngẩn người.

- Lan thúc, ngươi vừa rồi nói cái gì ?

Tần Vũ vội hỏi ngay, tu chân giả đến bực ấy có thể không biết khái niệm tinh cầu, nhưng Tần Vũ từ Lôi Sơn Cư biết được rằng trong vũ trụ có vô số tinh cầu, bản thân mình đang ở là một siêu đại tinh cầu hiếm thấy lớn đến mức tận cùng.

Lan thúc cười nói:

- Tiếp tục lời nói vừa rồi, tuy nhiên dù ngươi phí trăm năm có thể xuyên qua khảng cách dài như thế. Nhưng ngươi một khi tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, ta phỏng chừng ngươi trong vòng một ngày thì tiểu mệnh của ngươi sẽ không còn.

- Tại sao vậy?

Tần Vũ kinh hải hỏi.

- Bởi vì Bạo Loạn Tinh Hải thập phần nguy hiểm, nguy hiểm cực kỳ. Cở Độ Kiếp kỳ cao thủ cũng không dám tùy ý xuyên qua, chỉ có Đại Thành kỳ cao thủ và một vài Tán tiên lợi hại mới dám tự ý xuyên qua Bạo Loạn Tinh Hải.

Lan thúc khẳng định nói.

Tần Vũ thấy hải vực này quả là lớn vô cùng, nhưng chỉ cần cho bản thân mình đủ thời gian thì khẳng định có thể xuyên qua. Tần Vũ cảm thấy là loại biển gầm, gió lốc đối với tu chân giả cở bực mình mà nói thì căn bản không có nhiều uy hiếp. Nhưng mà nghe lời nói của Lan thúc thì Bạo Loạn Tinh Hải này không phải hải vực đơn giản đến mức đó.

Lan thúc cười nói:

- Tạm thời không nói nội bộ Bạo Loạn Tinh Hải có cái gì, ngươi bây giờ cũng không cần phải biết. Nhưng nếu mà xuyên qua Bạo Loạn Tinh Hải rồi thì sẻ xuất hiện một hải vực yên tĩnh, giống như hải vực nơi đây chúng ta đang ở.

Tần Vũ cẩn thận lắng tai nghe.

- Hải vực này phạm vi cũng lớn hơn hải vực chúng ta không ít, xuyên qua được hải vực rồi thì sẽ phát hiện một lục địa thật lớn. Lục địa này lớn hơn Tiềm Long Đại Lục gấp trăm ngàn lần, lục địa này có tên là Đằng Long Đại Lục.

Lan thúc nói dài như thế, rốt cục cũng nói tới Đằng Long Đại Lục. Nhãn quang Tần Vũ sáng ngời.

Nguyên lai, ở giửa Đằng Long Đại Lục và Tiềm Long Đại Lục là hai hải vực yên tĩnh rộng lớn, cùng với một Bạo Loạn Tinh Hải

nguy hiểm phi thường. Khoảng cách như vậy thật sự quá xa.

- Tiềm Long Đại Lục là đại lục của người phàm, tóm lại do người phàm quản lý. Sự khác biệt ở Đằng Long Đại Lục là đại lục của tu chân giả, ở đó tu chân giả số lượng đông đúc, nhân số cũng cở số ức.

Lan thúc thở dài nói. Tần Vũ cũng không khỏi bất ngờ.

Dù sao hải ngoại Tu Chân Giới, chỉ nói hải để tu yêu giả có cở trăm vạn, thêm vào tu tiên giả và tu yêu giả tóm lại không tới một ngàn vạn tu chân giả, cũng có tới bảy tám trăm vạn.

Đằng Long Đại Lục kia hiển nhiên là trung tâm của tu chân giả, ở đó tu chân giả nhiều hết mức cũng là chuyện bình thường.

Lan thúc uống một ngụm trà, nói:

- Đăng Long Đại Lục ngay chỗ thủy vực còn được gọi là Bạo Loạn Tinh Hải Chi Bắc, còn phía bắc hải vực yên tĩnh của Đằng Long Đại Lục bị gọi là Bạo Loạn Tinh Hải Chi Nam. Trung ương đó là Bạo Loạn Tinh Hải.

Tần Vũ gật đầu, bây giờ hắn đối với tình cảnh đều hiểu đại khái không sai lắm.

- Đúng rồi, Lan thúc, chiếu theo lời ngươi đã nói, nơi đây tới Đằng Long Đại Lục khoảng cách cực kỳ xa. Cấp cao thủ như Thanh Long làm sao liên hệ được tới Đằng long đại lục vậy?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi. Lan thúc nói:

- Tại nam bộ, phía nam của Bồng Lai Tiên Vực và Tử Diễm Ma Ngục chỗ gần Bạo Loạn Tinh Hải có một hòn đảo, trên đảo có một cỗ truyền tống trận, truyện tống trận này có thể cho tu chân giả bên này

trực tiếp đi qua Đằng Long Đại Lục bên kia, không cần phải đi xuyên qua Bạo Loạn Tinh Hải.

- Cỗ truyện tống trận?

Tần Vũ chậm chậm suy tư. Lan thúc tiếp tục nói:

- Cỗ truyện tống trận này niên đại tồn tại đã không thể khảo cứu, nhưng mà quá trình truyện tống cũng lắm nguy hiểm. Chỉ có thực lực đạt đến Không Minh kỳ mới có thể an toàn xuyên qua. Tu tiên giả công lực dưới mức Không Minh kỳ, đi qua khả năng tử vong rất cao.

- Không Minh kỳ.

Tần Vũ giật mình, nghĩ không được bên kia hải ngoại Tu Chân Giới các cao thủ vượt qua Không Minh kỳ cũng không ít lắm. Chiếu theo suy luận của Tần Vũ tu chân giả không nhiều lắm, nhưng theo năm tháng thì bên kia Độ Kiếp kỳ cao thủ cũng nên có nhiều chứ.

Nhưng bây giờ, Không Minh tiền kì thần thú Thanh Long tự hào xưng hải ngoại Tu Chân Giới đệ nhất cao thủ cũng bình thường, hóa ra tuyệt đỉnh cao thủ phần lớn đều thông qua truyện tống trận mà tới Đằng Long Đại Lục bên kia rồi, như vậy hóa ra không là chuyện lạ sao.

- Tiểu Vũ.

Sắc mặt Lan thúc đột nhiên nghiêm túc, Tần Vũ lúc này cẩn thận lắng nghe.

- Ngươi hãy nhớ kỷ một điều. Ngàn vạn lần không thể vì tò mò mà tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, trừ phi thực lực ngươi ngang với Độ Kiếp kỳ tu tiên giả.

Rõ ràng Lan thúc thấy Bạo Loạn Tinh Hải là nơi đáng sợ, dĩ nhiên cần nhắc nhở.

Tần Vũ gật đầu, nhưng là nghi hoặc hỏi lại:

- Lan thúc, địa phương Bạo Loạn Tinh Hải này cuối cùng nguy hiểm như thế nào vậy?

Lan thúc cười nói:

- Ta đã nói người rồi, tiểu Vũ, không phải cao thủ cở nào, mà chính là mức độ nguy hiểm cở nào. Bạo Loạn Tinh Hải chi bắc nguy hiểm độ là bậc nhất, Bạo Loạn Tinh Hải chi nam bên kia Đằng long đại lục là ba cấp, còn trung tâm Bạo Loạn Tinh Hải là cấp mười!

Một, ba, mười. Thật rõ ràng lấy đó làm ví dụ để Tần Vũ biết độ nguy hiểm của Bạo Loạn Tinh Hải.

- Bạo Loạn Tinh Hải vì cái gì nguy hiểm vậy?

Tần Vũ thật sự tò mò, Bạo Loạn Tinh Hải này bằng vào cái gì nguy hiểm như thế.

Lan thúc rốt cục cũng trả lời Tần Vũ.

- Bạo Loạn Tinh Hải, mặc dù sóng to gió lớn nhưng đối với tu chân giả cũng không tính là nguy hiểm. Chánh thức nguy hiểm đến từ hai thứ, một là trong đáy Bạo Loạn Tinh Hải có vô số hung thú kinh khủng !

Sắc mặt Lan thúc thật nghiêm túc.

- Hung thú ?

Tần Vũ rùng mình. Lan thúc gật đầu đáp:

- Đúng, là hung thú ! Tiểu Vũ, hung thú này và yêu thú có chỗ bất đồng, yêu thú cấp cao huyễn hóa nhân hình, mở mang linh trí, cùng loài người khác nhau không lớn. Nhưng hung thú thật khác biệt, bọn họ linh trí cực thấp, căn bản không hóa nhân hình và tàn bạo hiếu sát kinh khủng, hung thú như vậy đều trên tầm Tử Sát Giao Long, hung thú lợi hại uy lực thậm chí còn hơn cả thần thú .

Tần Vũ giật mình.

Tàn bạo hiếu sát, hơn nữa hung thú đều mạnh hơn Tử Sát Giao Long, lợi hại hơn cả thần thú. Nếu vậy hung thú này còn không phải sống để tàn sát sao?

- Thiên địa quy tắc huyền ảo, ngàn kỳ trăm quái, không gì không có. Ở Bạo Loạn Tinh Hải một nguy hiểm lớn chính là hung thú, như vậy tu chân giả muốn xuyên qua Bạo Loạn Tinh Hải đều bị hung thú công kích.

Lan thúc thở dài. Tần Vũ lúc này hỏi:

- Lan thúc, ngươi không phải nói có hai nguy hiểm lớn sao? Nguy hiểm thứ hai là cái gì thế ?

Lan thúc uống một ngụm trà, cười nói:

- Vô luận là Bạo Loạn Tinh Hải chi bắc, hay Bạo Loạn Tinh Hải chi nam, lịch sử Tu Chân Giới từ đó đến nay hơn trăm ngàn năm, nhiều năm như vậy đương nhiên có số lượng lớn cao thủ trải qua độ kiếp, độ kiếp thất bại thì cũng có hồn phi phách tán, cũng có tu Tán tiên. Tuy trên Đằng Long Đại Lục có Tán tiên, nhưng Tán tiên phần lớn đều ở dưới đáy Bạo Loạn Tinh Hải !

- Á!

Tần Vũ chấn động.

- Bạo Loạn Tinh Hải tuy thật nguy hiểm, nhưng nội đan hung thú cũng là bảo bối của Tán tiên. Ta quên nói, hung thú và yêu thú có chỗ bất đồng, bọn họ tu luyện nội đan, cho dù quá mức Đại Thành kỳ nhưng nội đan vẫn phải tu luyện như trước .

Lan thúc giải thích.

Tần Vũ căn bản vốn nghỉ hung thú là yêu thú đại phát cuồng tính, bây giờ xem ra, vốn là hai loại.

Yêu thú tu kim đan, tu nguyên anh, có linh trí gần giống với loài người. Nhưng hung thú linh trí thấp, tàn bạo thấy là giết, chỉ là tu nội đan và không thể hóa nhân hình.

- Loại dưới tứ kiếp Tán tiên trở xuống cùng lưu lại tại Đằng Long Đại Lục, vì một vài hung thú vượt quá Cửu cửu trọng kiếp, thực lực mạnh như thiên tiên. Còn tứ kiếp Tán tiên trở lên phần lớn tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, vì tứ kiếp Tán tiên có thể so ngang thiên tiên rồi.

Lan thúc trong mắt cũng lấp lóe thần quang nói:

- Phạm vi Bạo Loạn Tinh Hải so với Bạo Loạn Tinh Hải Nam Bắc hai bên đều lớn hơn nhiều lắm, thiên tài địa bảo cũng không biết nhiều hay ít, hung thú càng lợi hại hơn nên trong mắt Tán tiên chính là thuốc bổ tuyệt đỉnh. Có vài Tán tiên tính tình quái dị, nếu gặp phải bọn họ, đừng nói Độ Kiếp kỳ hay là Đại Thành kỳ tu tiên giả, phỏng chừng đều mất mạng hết.

Trong lòng Tần Vũ hiểu rỏ. Tứ kiếp Tán tiên ngang mức thiên tiên, Đại Thành kỳ tu tiên giả chưa bằng Thiên Tiên. Huống hồ trong Bạo Loạn Tinh Hải, còn có tứ kiếp Tán tiên cư ngụ dưới đáy

biển, ngoài ra còn có vài siêu cấp cao thủ ẩn nấp sâu trong Bạo Loạn Tinh Hải. Ai biết có phải là lục kiếp Tán tiên hay thậm chí còn là bát kiếp Tán tiên, thứ này đều là nhân vật hủy thiên diệt địa.

So sánh với hung thú thì bọn Tán tiên tâm tính bất định khó đoán mới là tối nguy hiểm!

Bất quá đối với Tần Vũ bây giờ mà nói, vô luận là thứ tuyệt thế hung thú hay kinh khủng Tán tiên ẩn sâu ở Bạo Loạn Tinh Hải, đều là vô phương để đối địch.

- Lan thúc, ta muốn hỏi người một vấn đề?

Tần Vũ nhìn hướng Lan thúc, hắn đột nhiên rất muốn biết rằng Lan thúc thật ra là mấy kiếp Tán tiên.

Chương 153

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận

- Hả.

Lan thúc nhấp một hớp trà, sau đó cười nói :

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi".

Tần Vũ cảm giác thấy tia nhìn Lan thúc tựa hồ nhìn thấu nội tâm hắn, tự mình muốn hỏi gì Lan thúc dường như đều biết, Tần Vũ thậm chí nghi ngờ Lan thúc có thần thông nhìn thấu suy nghĩ của con người.

Bỏ những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu, Tần Vũ cười nói :

- Lan thúc, hỏi vấn đề này trước, ta muốn hỏi thúc, thúc nói Tán tiên có thập nhị kiếp, còn có tứ kiếp Tán tiên đồng đẳng với Thiên Tiên, vậy có thể giải thích cụ thể thực lực của Thiên Tiên cùng Tán tiên hay không?

Lan thúc gật đầu nói:

- Tiểu vũ, Tán tiên có mười hai kiếp, đại biểu mỗi kiếp có thực lực không giống nhau cũng như Thiên Tiên chia thành chín cấp, tứ kiếp Tán tiên đồng đẳng nhất cấp Thiên Tiên, thất kiếp Tán tiên tương đương tứ kiếp Thiên Tiên, thập nhị kiếp Tán tiên ngang với cửu kiếp Thiên Tiên.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu, nhưng vẫn tiếp tục hỏi:

- Thực lực Nhất kiếp Tán tiên, nhị kiếp Tán tiên, tam kiếp Tán

tiên như thế nào?

Tứ kiếp Tán tiên đồng đẳng với nhất kiếp Thiên Tiên, vây ba kiếp dưới thực lực ra sao?

Lan thúc lắc đầu nói :

- Điều đó rất khó nói, thật khó xác định, vì phàm người đã đạt tới Đổng Hư cảnh giới một lần nhục thể bị huỷ diệt, đều có thể tu luyện Tán tiên. Tiểu Vũ, ta hỏi ngươi, người tu luyện đến Đổng Hư cảnh giới mà nhục thân bị hủy, và Không Minh kỳ mất đi nhục thể sau đó tu luyện thành Tán tiên, so với vượt kiếp thất bại mà tu luyện thành Tán tiên thì thực lực cùng dạng không?.

- Đương nhiên không giống.

Tần Vũ đương nhiên trả lời ngay, điều đó căn bản không cần hỏi, một Đổng Hư cảnh giới ví như Địch Long nhục thể bị huỷ diệt vì thế tu luyện thành Tán tiên, làm sao có thể so với với một Độ Kiếp kỳ cao thủ tu Tán tiên.

- Đúng vậy rồi, đầu tiên thực lực của Tán tiên đều cao thấp không đều, thực lực của nhất kiếp Tán tiên cũng không xác định, nhị kiếp Tán tiên đại khái thực lực tương đương với vượt kiếp hậu kỳ nhưng cũng không hoàn toàn xác định nên rất khó nói, tam kiếp Tán tiên bình thường có thực lực của Đại Thành kỳ tu chân giả.

Lan thúc đưa ra một đáp án mơ hồ. Tần Vũ đối với đáp án đó rất tín phục.

Độ Kiếp kỳ tu chân giả chuyển qua tu Tán tiên, đương nhiên so với Đổng Hư kỳ chuyển tu Tán tiên, lúc bắt đầu đã có mạnh yếu, theo thời gian trôi đi càng về sau khoảng cách của họ càng nhỏ lại, thực tế lên đến trên tứ kiếp Tán tiên thì lúc bắt đầu tu Tán tiên ở cảnh giới nào không còn quan hệ.

- Bất quá chuyển qua tu Tán tiên ở Đổng Hư cảnh giới, thì trận thiên kiếp lần thứ nhất không cách nào qua khỏi. Công lực càng cao, khả năng độ qua thiên kiếp càng lớn, bất quá cả ngàn người độ kiếp, uy lực của thiên kiếp đều không tương đồng.Tính đại khái là người công lực cao, xác xuất thành công càng cao.

Lan thúc khẳng định. Tuy thiên kiếp khảo nghiệm người độ kiếp, nhưng công lực cao, không thể so với công lực yếu, vì khả năng công lực yếu chết cao hơn.

Tần Vũ cười:

- Lan thúc, tốt lắm, ta đã hiểu đại khái sự tình về Tán tiên, Thiên Tiên. Ta muốn hỏi thúc, Lan thúc người là Tán tiên cảnh giới nào?

Nói rồi Tần Vũ ngẩn mặt nhìn Lan thúc chờ đợi. Lan thúc cực kì thần bí.

Thanh Long cùng Tam Nhãn lão tổ ở dưới tay ông tựa như loài kiến. Nếu so thực lực, Tần Vũ nhân định thì chỉ có thể đạt đến Tán tiên. Nhưng mà Lan thúc có thể nhẹ nhàng và dễ dang đem hắn cùng Hầu Phí Thuấn Di trực tiếp đến Xích Huyết động phủ.

Lan thúc cuối cùng thuộc cấp Tán tiên nào đây?

Lục kiếp? Bát kiếp? Thập kiếp? Hoặc là như trong truyền thuyết tiến thêm một bước nữa lập tức thành kim tiên thập nhị kiếp Tán tiên?

- Ngươi hỏi ta thuộc cấp Tán tiên nào sao?

Lan thúc hơi kinh ngạc nhìn Tần Vũ. Tần Vũ thật nghiêm túc gật đầu :

- Đúng.

Sau đó hắn vội tiếp lời:

- Nếu như Lan thúc không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng,bất quá ta thật rất hiếu kì, rất muốn biết Lan thúc người thật ra đến cấp Tán tiên nào?

- Ha ha….

Lan thúc cười to nói:

- Tán tiên,ha ha, Tán tiên, tiểu Vũ à, ngươi không lẽ nói ở phàm nhân giới có thể Thuấn Di nhất định là Tán tiên sao?"

Tần Vũ đương nhiên nói :

- Đó là đương nhiên,có gi chép lại trong rất nhiều thư tịch tu chân, Thuấn Di là thần thông mà Thiên Tiên có thể sử dụng, cũng có thể nói tứ kiếp Tán tiên đều sử dụng được Thuấn Di. Nhưng Thiên Tiên không thể tồn tại ở phàm gian giới. Lan thúc người đem ta cùng Hầu Phí mà Thuấn Di, Lan thúc người còn không phải là Tán tiên thì là cái gì đây?

Tân Vũ nghĩ Lan thúc là Tán tiên, không một chút nghi ngờ.

Lan thúc mỉm cười gật đầu nói:

- Tiểu Vũ, ta nói với ngươi, ở phàm gian giới không chỉ có Tán tiên là có thể Thuấn Di.

Tần Vũ không cầm được ngạc nhiên, nhìn biểu tình lúc này của Lan thúc, trong lòng Tần Vũ liền giật mình, lập tức truy vấn :

- Không lẽ….Lan thúc người không phải là Tán tiên?

Lan thúc gật đầu đáp:

- Đúng, ta tịnh không phải Tán tiên, Tiểu vũ à, vũ trụ thiên địa, thiên đạo khó tìm. Trăm kỳ ngàn quái cái gì không có? Rất nhiều điều nữa ngươi nghĩ cũng nghĩ không ra, Thuấn Di không phải chỉ là chuyên môn của Tán tiên, Thiên Tiên!.

Lan thúc không phải là Tán tiên. Điều này là chính miệng Lan thúc nói ra,Tần Vũ nhìn biểu tình cùng ngữ khí lúc này của Lan thúc,Tần Vũ biết rằng Lan thúc không hề nói dối.

- Lan thúc, người nói vũ trụ thiên địa trăm kỳ ngàn quái, sao rất nhiều thư tịch tu chân đều không nói tới, Thuấn Di là thần thông của Thiên Tiên, làm sao người nói….

Tần Vũ lập tưc truy vấn, hắn không thể tin được bao nhiêu thư tịch tu chân đều viết sai.

Lan thúc trầm tư một lúc, sau đó nhìn Tần Vũ nói :

- Tiểu Vũ, tuy đại thiên thế giới rất nhiều bí mật, nhưng tu chân giả là vô số, lại còn phàm nhân sinh hoạt trên thế giới bình thường, trong những quy tắc bình thường, Ngươi…. hãy miễn cưỡng coi ta thành một tản tiên cao thủ à.

Tần Vũ ngẩn ra. Nói đến câu cuối cùng, Lan thúc không giải thích với mình vì sao, mà ngược lại để mình coi người thành một vị Tán tiên.

Tần Vũ có thể xác định Lan thúc không phải Tán tiên.

- Lan thúc, không lẽ người là Thiên Tiên, Thiên Tiên hạ phàm sao?

Tần Vũ hỏi tiếp. Lan thúc lắc đầu :

- Ngươi đừng truy vấn nữa, tạm thời ngươi còn chưa nên biết. Thực ra, ngươi có thể cứ xem thực lực ta giống Tán tiên được không?

- Được rồi, vậy ta không hỏi nữa, người nói dùm Lập nhi nàng lúc nào rảnh rỗi hay đến đây du ngoạn nha? Đã lâu không thấy nàng rồi.

Tần Vũ cười nhìn Lan thúc nói, Lan thúc cũng cười:

- Kể ra cũng một thời gian nàng không đến đây, ngươi còn phải mau nắm lấy thời gian rảnh xây dựng Tinh Thần Các đi.

Đặt chén trà xuống, Lan thúc đứng lên, đi thẳng ra khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng phiêu dật của Lan thúc,Tần Vũ cảm thấy như dung nhập vào thiên địa một thể. Tần Vũ đặt chén trà xuống, trong lòng thầm than:*"Lan thúc, người cuối cùng là thân phận gì, lại có thực lực như thế, không phải Tán tiên, lại để cho ta cứ xem người như một Tán tiên."*

Thần bí.

Đối với sự thần bí của Lan thúc, Lan thúc đã không nguyện ý nói với mình, Tần Vũ còn có thể làm gì, chỉ có thể cất giữ vào trong tim, hoặc là khi đến lúc, Lan thúc sẽ tự nhiên nói với mình.

…….

Về chuyện xây dựng Tinh Thần Các, phải lập tức đi vào kế hoạch từng ngày.

Tinh Thần Các do Lan thúc tự mình sắp đặt các mô dạng kiến trúc, các phương vị.

Theo Lan thúc giải thích, Tinh Thần Các bố cục trong Chu Tiên Tinh Thần trận đã sớm đã thất truyền trong các án trường truyền

thuyết. Tiếp cận tự nhiên là chủ, nên cần những cung điện cổ bản khổng lồ, như là đình đài lâu các, điêu lương hoạ đống, vật liệu cũng là trân châu mã não, huyền thiết kim thiên...

Dưới Chu Thiên Tinh Thần đại trận, vân vụ phiêu lãng, giống như tiên cảnh, trăng sáng, bình minh cùng xuất hiện ở Tinh Thần Các đều làm người kinh ngạc không ngừng.

Toàn bộ Tinh Thần Các, cách mười bước là một ngôi lầu, năm bước một ngôi các, trong vân vụ bao phủ của Tinh Thần Các, những lầu các và đình đài đều như ở trong mây làm Tần Vũ, Hầu Phí đến những hộ pháp môn nhân ai ai cũng kinh thán.

Kiến tạo Tinh Thần Các, sử dụng vài vạn tu yêu giả, nếu tính đến tiên yêu thú thì số lượng đến trăm vạn, đa số đều khai thác dồng huyền thiết cùng các vật liệu luyện kim. Cuối cùng qua thời gian sáu tháng lẻ ba ngày, Tinh Thần Các cuối cùng cũng đại công cáo thành.

Vì linh khí Chu Thiên Tinh Thần đại trận sung túc, đến mức làm người kinh hãi. Linh khí trong Tinh Thần Các hơn trăm lần bên ngoài, đến như chung quanh Tinh Thần Các cũng có thể thu được phúc tán, linh khí gấp mười lần những chỗ khác.

Đồng thời, ở chung quanh Tinh Thần Các, các loại kiến trúc cấu tạo diện tích so với Tình Thần Các còn rộng hơn mười lần, như các ngôi sao vây chung quanh vầnh trăng, mà Tinh Thần Các ở trung ương.Từ đó phát tán linh khí ra bốn phương tám hướng phủ đầy các kiến trúc xung quanh.

Tinh Thần Các xây xong, cùng lúc các toà nhà cấp cho hộ vệ cư trú ở ngoại vi Tinh Thần Các đều đã hoàn thành. Các toà nhà này nguyên liệu bình thường, tự nhiên xây được dễ dàng nhanh chóng. Kiến trúc Tinh Thần Các nguyên liệu trân quý, các loại cây cỏ quý giá (linh thảo tiên thụ) cũng trồng ở các nơi, tự nhiên tốn nhiều thời gian.

Bên ngoài Tinh Thần Các.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Lan thúc cùng nhóm đông những người hộ pháp, còn có nhóm đông những người hộ vệ, đều ngưỡng mộ ngắm Tinh Thần Các, như tiên gia phúc địa. Tiến lui đều xa xỉ, cư trú trong Tinh Thần Các chỉ có đội trưởng hộ vệ, hộ pháp, cùng ba vị Các chủ và một số ít thị nữ.

- Oa!

Hầu Phí trợn to hoả nhãn, nhìn Tinh Thần Các trước mắt.

- Oa! Oa!

Hầu Phí lại lần nữa phát ra tiếng kinh thán, sau đó Hầu Phí nhìn đến một bên Lan thúc, nước mắt lã chã:

- Sư tôn à, người đối với ta và đại ca có phân biệt quá lớn, quá chừng lớn. Làm ta quá sức đau lòng, lúc ở tại trong cốc, người để ta tuỳ tiện tìm ra Trư sơn động. Còn bây giờ cho đai ca cái này…. thật phúc địa.

Lan thúc đánh lên đầu hầu Phí:

- Tiểu hầu tử, muốn bị đánh à.

- Tinh Thần Các này là của tiểu Vũ, không lẽ không phải của ngươi?

Lan thúc cố ý nghiêm mặt nói. Hầu Phí lập tức ngưng khóc, cười nói :

- Hắc Hắc, sư tôn, ta nói chơi mà, bất quá Chu Thiên Tinh Thần đại trận quả thật lợi hại, thậm chí Chu Thiên Tinh Thần trận mà động

một cái, người ngoài đại trận không tiến được vào, người trong đại trận lại rơi vào huyễn cảnh. Không chỉ có công hiệu vây người còn có công hiệu tạo ảo cảnh, lại còn có công dụng tập trung thiên địa linh khí tinh thần quang hoa.

Trong lòng Tần Vũ cũng vô cùng thoả mãn. Hắn đã từng nhìn thấy mười hai đô môn đại trận của Cửu Sát điện nên còn nhớ rất rõ, nhưng nếu đem so với Chu Thiên Tinh Thần đại trận của nhà mình thì căn bản là em bé so với người lớn. Đại trận nhà mình không những triển khai công kích, còn có công hiệu thu thập thiên địa linh khí nhật nguyệt quang hoá.

Một khi triển khai công kích,còn là một đại trận nhốt người giết, người rất tuyệt vời.

Hơn nữa đại trận này là do Lan thúc tự mình bố trí, Tần Vũ rất tin tưởng rằng ít nhất ở hải ngoại tu chân giới, muốn phá giải được đại trận, căn bản là người si nói mộng.

Nói đến chuyện Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Địch Long ngày ấy cùng Tần Vũ, Lan thúc chia tay, lại lập tức cấp quyền chỉ huy bộ hạ của hai đại động phủ dưới tay, trực tiếp giao cho Tinh Thần Các của Tần Vũ chưởng quản. Những động phủ đó đều cách không xa Xích Huyết động phủ.

Trước khi Tinh Thần Các xây xong ba tháng đều đã đến thăm Tần Vũ.

Vốn dĩ hai động phủ của Cửu Sát điện ở rất gần Tần Vũ là Cự Giáp động phủ và Tật Phong động phủ. Nguyên vì lúc đầu ba huynh đệ Địch Tiến đưa Tần Vũ đến Cửu Sát điện, vì cái chết của Địch Thanh ở Cư Giáp động, Địch Tiến và Địch Loan đến Cự Giáp động phủ đại khai sát giới, vì thế Cự Giáp động phủ bị phá huỷ, bây giờ xây mới động phủ tên là Mang Giác động phủ.

Cửu Sát điện đưa qua hai động lớn Mang Giác và Tật Phong.

Thanh Long cung đưa qua hai động lớn là Hắc Giao cùng Lục Nhật.

Bích Thuỷ phủ đưa qua hai động lớn là Chanh Sí và Tuyết Vũ.

Sáu động phủ đó đều thuộc quản lý của Tinh Thần Các, địa bàn trung tâm Tinh Thần Các là địa bàn Xích Huyết động phủ trong quá khứ, tuyên xưng với bên ngoài là Tinh Thần Các trực tiếp chỉ huy sáu đại động phủ.

Mang Giác, Tật Phong, Hắc Giao, Lục Nhật, Chanh Sí, Tuyết Vũ sáu đại động phủ.

Từ lúc này, địa bàn Tinh Thần Các lớn, thế lực mạnh có thể áp đảo và qua đầu Cửu Sát điện, tạo ra thế lực mới tại giới tu yêu ở đáy biển gần bằng Thanh Long cung cùng Bích Thuỷ cung, tạo ra ba thế lực lớn, đã là một trong sáu đại thế lực cuả hải ngoại tu chân giới.

Đồng thời, Thân Phận ngọc bài nửa năm trước đã sớm bắt đầu hoả tốc luyện chế.

Thân Phận ngọc bài gồm có Tinh Thần-Tinh Thần-, Tinh Thần - Mang Giác-, Tinh Thần-Tật Phong-, Tinh Thần-Hắc Giao-, Tinh Thần-Lục Nhất-, Tinh Thần-Chanh Sí-, Tinh Thần-Tuyêt Vũ tất cả bảy loại, đã qua sự chỉ huy các hậu vệ dưới quyền chế tạo cuối cùng thành công.

Rồi sự xuất hiện của Tinh Thần Các càng làm nhiều cao thủ thâm tàng tại nơi bí ẩn bắt đầu đến đầu quân muốn làm hộ pháp của Tinh Thần Các.

Tần Vũ còn không biết làm sao lại có cao thủ nhiều như thế, bắt đầu trực tiếp hạ lịnh. Giới hạn thấp nhất của hộ pháp là lực công kích phải đạt đến Đổng Hư kì, dầu vậy các hộ pháp lúc đầu như Đằng Tất… vẫn giữ lại.

Các hộ pháp dưới quyền Tinh Thần Các có đến tám người, công lực Đẳng Tất hộ pháp vậy mà thấp nhất.

Tần Vũ còn lưu lai Trang Chung hộ pháp, đảm đương chức hộ vệ đại dội trưởng .

Vì hiện giờ Tinh Thần Các uy lực cực lớn, số người hộ vệ theo đó đã từ khoảng năm nghìn người lên đến hiện tại là ba vạn. Ba vạn nhân mã, một trăm người là một tiểu đội, mười tiểu đội là một đại đội, tổng cộng có ba mươi người hộ vê đại đội trưởng.

Diện tích Tinh Thần Các bình thường chỉ bằng Xích Huyết động phủ trong quá khứ, Xích Huyết động phủ có thể cư trú năm ngàn hộ vệ, giờ lên đông người như vây. Tự nhiên trong Tinh Thần Các chỉ có bát đại hộ pháp, ba mươi hộ vệ đại đội trưởng, ba trăm hộ vệ tiểu đội trưởng, thêm vào một số thị nữ và hộ vệ cần có .

Như thế, Thanh Long cung, Bích Thuỷ cung, Cửu Sát điện so sánh với Tinh Thần Các, tính ra đều chỉ có tiếng mà không có thực lực.

Chương 154

Bát Phương Lai Hạ

Cả Tinh Thần Các đều chiếu theo Chu Thiên Tinh Thần đại trận, không những thiên địa linh khí phiêu lãng bên trong, cả nhật nguyệt tinh thần quang hoa đều tập trung ở Tinh Thần Các. Nhật nguyệt tinh tú quang hoa cùng tụ tập tại Tinh Thần Các, sáng rực rở chói mắt nhất là ở chổ trung tâm Tinh Thần Các, Nhật Nguyệt đại điện.

Nhật Nguyệt đại điện là nơi các hộ pháp, các hộ vệ đại đội trưởng và hô vệ tham kiến ba vị các chủ.

Nhật Nguyệt đại điện không có mái nhà, ngẩng đầu lên còn có thể nhìn thấy vô số vì sao trên cao. Trên đại điện, phía sau thân ba vị các chủ còn có nhật nguyệt quang hoa chiếu sáng, tiến vào nhật nguyệt đại điên là dường như bước vào một thế giới khác, diệu kỳ phi thường.

Tinh Thần Các xây xong đã được gần hai năm. Hai năm này, Tinh Thần Các hoàn toàn tiến vào quỹ đạo vận hành bình thường. Lan thúc, Lập nhi cô nương, Tử Yên mọi người thường đến Tinh Thần Các du ngoạn, Tần Vũ rất vui vẻ tiếp đãi.

Lúc này, trong Nhật Nguyệt thần điện của Tinh Thần Các

Trên đại điện, Tần Vũ ngồi ở chính giữa, Hầu Phí cùng Hắc Vũ ngồi ở hai bên, phía sau ba người là Chu Thiên Tinh Thần đại trận đang tập trung nhật nguyệt quang hoa. Nhật nguyệt quang hoa xông thẳng lên trời, làm cho ba vị các chủ có một cỗ uy áp bức người.

Bát đại hộ pháp, ba mươi hộ vệ đại đội trưởng, ba trăm hộ vệ đội trưởng cùng đứng theo hai hàng trái phải theo thứ bậc trên đại

điện.

Tần Vũ nhân thấy Nhật Nguyệt đại điện so với hoàng cung đại điện ở Tiềm Long Đại Lúc có phần xa xỉ đồng thời lại tăng thêm khí thế, sang sáng như trời. Nhật nguyệt vi mạc, linh khí vân vụ từng cơn phiêu đãng bên trong đại điện, tất cả thuộc hạ đều giống như một loại tiên nhân.

- Tham kiến các chủ, nhị các chủ, tam các chủ.

Hơn ba trăm người, đều cung kính khom người cùng nói. Âm thang vang khắp đại điện.

Nói xong, tất cả thuộc hạ đều cung kính nhìn Tần Vũ, cùng chờ Tần Vũ hạ lệnh. Tám đại hộ pháp cùng ba mươi hộ vệ đại đội trưởng, mục quang đều rất mong chờ, vì hôm này là tuyển chọn tổng quản cho Tinh Thần Các.

Tổng quản Tinh Thần Các là quản lý những sự vụ lớn nhỏ, địa vị rất lớn, chỉ sau ba vị các chủ, cai quản cả tám đại hộ pháp.

Đúng lý ra, đã sớm chọn người đảm nhận tổng quản, chỉ là Hầu Phí thích quản lý người nên đã quản được hai năm. Tần Vũ cũng biết tính Hầu Phí, quả nhiên khi đã quá quen thì Hầu Phí chán những sự việc phiền toái đó.

Vì thế mới phải tuyển tổng quản.

Tổng quản, cần có năng lực, công lực không thể thấp và là nhân vật chỉ đứng dưới các chủ, vì thế các nhân tuyển dự bị phải nhất định là bát đại hộ pháp cùng ba mươi hộ vệ đội trưởng.

- Các chủ, lần trước các chủ nói cần tuyển tổng quản, không biết các chủ đã có đáp án hay chưa?

Chỉ thấy người cúi người nói đó là một trong bát đại hộ pháp

đứng ở bên trái gần trung ương. Vị hộ pháp đó chính là người đứng đầu tám đại hộ pháp của Tinh Thần Các Ngiêm Nhị, biến thành hình một thiếu nữ, công lực rất cao dĩ nhiên đã đạt đến Đổng Hư hậu kỳ.

Nghe lời Ngiêm Nhị nói, những hộ pháp khác cùng ba mươi vị hộ vệ đại đội trưởng đều hồi hộp nhìn về hướng Tần Vũ.

Trên người Tần Vũ mặc một trường bào màu đen ngồi ở chính trung ương, thực tế sắp khánh thành Tinh Thần Các, bọn thuộc hạ từng vì Tần Vũ mà chuẩn bị một bộ đồ xa xỉ phi thường, bất quá Tần Vũ lại thích y phục năm đó sư tôn Lôi Vệ luyện chế.

Lôi Vệ luyện chế trường bào tuy nhìn rất đơn giản, thực tế so với y phục xa xỉ mà thuộc hạ Tinh Thần Các hiến cho hắn dễ chịu hơn nhiều, là kim ngọc trong mọi thứ.

- Ngiêm Nhị hộ pháp, vì việc khẩn cấp, ba huynh đệ ta đã có định luân, hiên tại nhị các chủ sẽ thông báo đáp án với các người.

Tần Vũ nhìn Hầu Phí, đông thời mục quang của hơn ba trăm người ở hiện trường đều nhìn về phía Hầu Phí.

Hầu Phí nhăn răng cười:

- Tổng quản Tinh Thần điện tự nhiên cực kì trọng yếu, vì thế ba huynh đệ chúng ta đã tuyển chọn rất kĩ. E hèm! Hiện tai do ta tuyên bố người được chọn.

Tần Vũ mỉm cười,

Hầu Phí không ngờ lại còn biết cách nói đẩy đưa.

Tam đại hộ pháp, ba mươi hộ vệ đại đội trưởng đều nhìn Hầu Phí, bọn họ bọn họ đều mong chờ vào khả năng có thể trở thành tổng quản chỉ đứng sau ba vị các chủ. Tổng quản có thể quản lý

mọi sự tình, chức vụ Tổng quản còn trống, ích lợi có thể là rất nhiều.

- Khẹc khẹc, tổng quản là Trang Chung.

Hầu Phí cuối cùng cũng tuyên bố đáp án.

Trang Chung không kìm được khích động, lập tức chạy đến trung ương, một chân quỳ xuống nói :

- Tạ long ân ba vị các chủ, thuộc hạ nhất định quản lý tốt sự vụ của Tinh Thần điện, tuyệt không làm cho ba vị thất vọng.

Trang Chung nói với giọng thoả mãn, hưng phấn thật không thể nào che dấu.

Hộ vệ đại đội trưởng tuy quyền lợi không nhỏ, như bây giờ trực tiếp vượt qua tám đại hộ pháp trở thành tổng quản đại nhân, người chỉ đứng dưới ba vị các chủ, làm sao Trang Chung không vui mừng cho được.

Đây không những là tổng quản bình thương, mà là cùng với Thanh Long cung, Bích Thuỷ phủ, Cửu Sát điện là tổng quản của Tinh Thần Các. Quyền lợi vừa nhiều vừa lớn, Trang Chung hiên tại đích xác có thể tính là quyền cao chức trọng.

- Tốt rồi, tổng quản Trang Chung bắt đầu từ hôm nay, sẽ trực tiếp bắt đầu đảm nhiệm tổng quản.

Tần Vũ nói ngay.

- Nửa năm sau là ngày Tinh Thần Các chúng ta khai các, đến lúc đó người của Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma vực, Thanh Long cung, Bích Thuỷ phủ, Cửu Sát điện đều đến chúc mừng, vì thế…

Tần Vũ nói đến đây, sự chú ý của mọi người ở phía dưới đã hoàn toàn đổ vào phương diện đó.

Tinh Thần Các khai các, đại sự như thế. Vì địa vị Tinh Thần Các càng cao, càng làm chấn động hải ngoại tu chân giới, đến lúc các phương và các thế lực lớn đều đến chúc mừng, tuyệt đối sẽ là cuộc tụ tập của các cao thủ tu chân trong hải ngoại tu chân giới.

- Trang Chung, ngươi bắt đầu chuẩn bị. Chổ ở trong Tinh Thần Các còn rất thiếu, ngươi nhất định phải để ngũ phương thế lực cảm nhận được khí độ của Tinh Thần Các chúng ta, còn có thịnh yến trong ngày khai các đều phải chuẩn bị trước, đó là nhiệm vụ đầu tiên khi ngươi đảm nhận chức tổng quản.

Tần Vũ nhìn thẳng vào Trang Chung nói, đối với tài năng của Trang Chung căn bản Tần Vũ không hề hoài nghi, hơn nữa Trang Chung theo Tần Vũ đã lâu, vì thế Tần Vũ đem chức tổng quản giao cho Trang Chung.

- Vâng, thuộc hạ nhất định sẽ không khiến các chủ thất vọng.

Âm thanh của Trang Chung vững vàng, nhãn thần sắc bén kiên định. Thấy vậy, khuôn mặt Tần Vũ nở ra nụ cười vừa ý.

- Dát dát, Trang Chung, ta sẽ thường xuyên đến quan sát, nếu như phát hiện ngươi làm việc gì quá đáng, thì đừng có trách ta.

Hầu Phí cười kỳ quái nói, Trang Trung mỉm cười bảo chứng, không hề để tâm lời Hầu Phí nói.

Hầu Phí tuy là đã nhường cho tổng quản quản lý việc Tinh Thần Điện, nhưng có ai biết lúc nào lòng ngứa ngáy hắn lại đến thẩm tra một lần.

Trên thực tế, Trang Chung đối với chức tổng quản vô cùng cẩn

thận.

- Tốt, nêu không có chuyện gì thì mọi người có thể lui.

Trường bào Tần Vũ khua lên một cái, lập tức ly khai khỏi đại điện. Hắc Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần, nhãn tình đột nhiên mở ra, nhãn thần đó sắc bén đến đáng sợ, đến Đổng Hư hậu kỳ như Nghiêm Nhị nhìn thấy nhãn thần của Hắc Vũ, cũng cảm thấy nhãn thần của Hắc Vũ đáng sợ.

Không phải vì nhãn thần của Hắc Vũ sắc bén, mà vì nhãn thần có một loại cảm giác nuốt người.

Yên tĩnh tu luyện ở trong Chu Thiên Tinh Thần đại trận, cuối cùng Hắc Vũ đã tiến thêm một bước cao, đã đạt đến Nguyên Anh hậu kì. Hắc Vũ đã đạt đến Nguyên Anh hậu kì, thì ngay cả Hầu Phí đã thừa nhân hắn không nắm rõ Hắc Vũ.

Nếu như Hầu Phí đại biểu cho sự cuồng bạo, bạo ngược thì Hắc Vũ đại biểu cho sự băng lãnh và hắc ám.

Hắc Vũ thân hình nhất động, biến mất trên đại điên. Nguyên Anh hậu kì Hắc Vũ tốc độ đã nhanh không dưới Tần Vũ.

Hắc Vũ và Hầu Phí đều đến đỉnh của Nguyên Anh hậu kì, đã đến đỉnh cao rồi thì sẽ không thể để đột phá, bây giờ họ chỉ yên lặng chờ, chờ đợi Lục Cửu Thiên Kiếp đến. Không định được lúc nào bọn họ có thể cảm ngộ được thời điểm Lục Cửu Thiên Kiếp đến.

Ra khỏi đại điện Tần Vũ đi dọc theo những cầu nhỏ của suối nước, đình đài lâu các, hành lang, cuối cùng đến một lâu các lẫn trong mây mù, đó chính là nơi Lập nhi cư trú.

Tử Yên cùng tiểu Kim đang chơi đùa ở trong hồ nước phía bên cạnh lâu các.

- Tần Vũ đại ca, huynh đến rồi. Khẳng định là đến tìm Lập Nhi tỷ tỷ rồi. Lập Nhi tỷ tỷ đang câu cá ở kia.

Tử yên cười nói, Tiểu Kim một bên nháy mắt lia lịa Tần Vũ, sau đó lại nhìn về phía Lập Nhi.

- Hai tiểu a đầu các ngươi.

Tần Vũ mỉm cười, tiện đạp lên ngọn sóng xanh hướng về tiếu đình đài ở trung tâm hồ.

Tinh Thần Các xây dựng xong, căn bản không cần thi triển cấm chế, Chu Thiên Tinh Thần đại trận đó tự nhiên tị thuỷ. Trong Tinh Thần Các hoàn toàn như một không gian mới.

Lập Nhi tóc dài dung dây buộc gọn, toàn thân màu trắng, gần eo dùng một cái đai trắng buộc chăt, lộ ra những đường nét động lòng người. Tân Vũ đứng trong đình đài nhìn Lập Nhi, Lập Nhi đang ngồi ở một bên đình đài chú tâm câu cá.

- Tần Vũ, nhìn cái gì đấy?

Lập Nhi quay đầu lại, cười nói. Khuông mặt tươi cười này làm cho nhãn tình Tần Vũ sáng lên.

- Nhìn muội câu cá đó.

Tần Vũ cười nói và ngồi xuống bên cạnh Lập nhi.

Tần Vũ có cảm giác, Lập nhi dường như ở một thế giới cách biệt thế giới này. Vô luận là với Tử Yên hay với người khác, Lập nhi đều nhiệt tình hữu hảo, nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, chỉ khi ở một mình thì mới có thể xoá đi tầng vỏ bọc.

- Lập nhi, muội từ trước đến nay chưa từng nói qua về cha mẹ muội, muội có thể nói không?

Tần Vũ cười nói. Lập nhi run lên, rất hiếm khi trầm tư, nhưng vẫn trầm tư trong giây lát, sau đó gật đầu nói:

- Phụ thân muội có địa vị rất cao, tóm lại vì ông ta cùng người khác tranh đoạt địa vị quyền lực, vì thế thời gian tiếp xúc cùng muội không nhiều.

Trong mắt Lập nhi có một chút buồn bã.

Trong tim Tần Vũ chấn động, đồng thời long lại cuồn cuộn nổi sóng. Ta chẳng phải cũng như thế sao?

Tần Vũ nỗ lực chế trụ tâm tình chấn đông, sau đó nói:

- Thì ra phụ thân muội là một vị đại nhân vật.

Lập nhi gật đầu nói:

- Đúng, đại nhân vât. Muội từ nhỏ thấy qua rất nhiều người, đều đối với phụ thân tôn kính, nào là cảnh vệ… không ai dám phản khán ông ta. Nhưng cũng vì ông là đại nhân vật nên bọn họ phải tranh đấu, thậm chí chém giết, muội đã chán ghét, vì thế nên cùng Lan thúc đi khỏi nhà lưu lạc bên ngoài.

- Hoặc là duyên số. Muội là nữ tử, ta là nam tử, ta ngẫu nhiên cũng rất giống muội. Phụ thân ta ở Tiềm Long Đại Lục là vương gia, ông một lòng chỉ muốn phục thù, đem kì vọng của tổ tiên ta vài trăm năm nay thực hiện. Ông chuyên tâm giáo dục đại ca, nhị ca, còn đối với đưa con thứ ba văn không thành, võ không xong như ta không hề quan tâm. Bất quá ta không giống với muôi, ta không hề chán ghét chút nào, ta ngược lại nỗ lực khổ luyện, muốn để tự mình vì phụ thân ta mà có chút hữu dụng.

Tần Vũ buồn bã nói, việc cách đã nhiều năm, nhưng giờ nghĩ lại còn cảm thấy một cảm giác tang thương. Hắn dường như nhìn thấy đứa bé đương thời trong hè nắng đông lạnh, không ngừng đeo phụ trọng trên lưng, không ngừng dùng ngón tay xọc vào sa thạch để luyện thạch sa chưởng.

- Một nữ tử sao.

Trong mắt Lập nhi ánh qua một tia bất nhẫn .

- Không, lúc đầu ta cũng giống huynh, chỉ muốn giúp phụ thân, nhưng vì… sau đó phát sinh ra một sự tình làm ta lạnh lòng, làm Lan thúc lạnh lòng.

Trong mắt Lập nhi đầy đau khổ.

Lúc này Tần Vũ nhìn Lập nhi, hắn không biết Lập nhi cuối cùng đã trải qua việc gì, nhưng hắn biết sự tình đó khẳng định rất nghiêm trọng.

- Ý, cá cắn câu rồi.

Đột nhiên nhãn tình Lập nhi sáng lên, thu lại cần trức, một con cá lớn phải năm, sáu cân bị câu lên.

Vừa xong Lập nhi vẫn còn chìm ngập trong hồi ức thương đau, giờ này vì câu được con cá, ngược lai tràn đầy nét cười hưng phấn. Tựa hồ căn bản đã quyên mất sự việc vừa xong.

- Tần Vũ, kỳ nghệ của huynh tăng thêm chút nào chưa? Không phải cờ vây mà còn cờ tướng, đánh cờ tướng muội nhường huynh một pháo và một mã, đánh cờ vây muội nhường huynh bốn con.

Lập nhi chọc ghẹo nhìn Tần Vũ, tay khua lên một cái, hai bàn

cờ xuất hiện.

- Ách, cờ tướng, cờ vây? Cái này…cái này…

Vừa xong Tần Vũ còn tiêu sái nhàn nhã, lúc này lại khẩn trương.

Cùng Lập nhi đánh cờ, đó là bị tàn sát. Đánh cờ tướng nhường một pháo và một mã, đánh cờ vây nhường bốn con cho dù có như thế mình vẫn còn bại không thắng, hòan tòan thảm bại. Lập nhi giỏi phi thường.

Tần Vũ dám bảo chứng, cho dù đến cha mình Tần Đức, cho đến quân sư Từ Nguyên mà để Lập nhi nhường hai người bốn quân, tính cũng không thắng được.

……

Trên biển lớn mênh mang, đột nhiên có từng đấm tường vân bay tới, trên đám mây có mấy mươi vị tu chân giả, người thủ lĩnh chính là Bồng Lai Tiên Vực, Tử Diễm Ma Vực. Khoảng cách Tinh Thần Các với các xứ cực xa, vì thế phi hành cần thời gian gần một năm, tự nhiên mọi người cần phải đi từ sớm, đó chính là lý do lúc trước Tần Vũ nói ba năm sau khai các.

Ngôn Tự Chân Nhân dẫn đầu, hai bên một là một người trẻ tuôi tóc dài màu lửa đỏ, ngoài ra còn một người thanh niên anh tuấn tóc trắng phất phới bay.

- Ngôn Tự đạo nhân, Tinh Thần Các bất quá chỉ là một thế lực của tu yêu dưới đáy biển, tuy nói là sau lưng có tán tiên chống lưng… nhưng làm bọn ta phải đến đến phủ đệ, thật là….

Thanh niên tóc dài màu đỏ lửa có một ánh mắt khinh miệt.

Tu chân giả phần đông đối với phủ đệ của tu yêu giả rất xem

thường, xem là phẩm vị cấp thấp.

- Hoả Văn chân nhân, kiến trúc của tu yêu giả trước nay hinh vị đều thấp, cái gì chết tạo cung điện, làm sao so hơn được nơi ở của tiên gia. Nhừng thực lực cường hãn của tu yêu giả thì không thể nghi ngờ, kiến trúc là vẻ ngoài, thực lực mạnh mới là trọng yếu.

Thanh niên tóc trắng nói. Thanh niên tóc dài màu đỏ lửa nhíu mày nói:

- Địch Phong chân nhân. Ta chỉ nói tu yêu giả kiến trúc tệ, không nói thực lực tệ. Để ta trú tại địa phương đó, ta còn quả thật thấy rất không phục.

- Hoả Văn chân nhân, Địch Phong chân nhân, các người còn chưa nhìn qua Tinh Thần Các, thì không cần cố ý bình luân như vậy. Ngôn Tự chân nhân lãnh đạm nói.

Bất quá Ngôn Tự chân nhân phải nói như vậy, thực tế đến ông ta tự mình cũng coi không ở được nơi ở của tu yêu giả.

Đối với tu yêu giả cùng tu ma giả mà nói, ở mặt chế tạo có tính kỹ xảo như kiến tạo phủ đệ cũng như luyện khí luyên đan đều bọn họ hoàn toàn có quyền không coi tu yêu giả vào đâu. Mỗi tu chân giả đều đàm luân, đàm luận về nơi ở của tu yêu giả còn có nhiều khoảng cách.

- Đến Tinh Thần Các rồi.

Ngôn tự chân nhân bỗng nhiên nói.

Lập tức các vị tu chân giả đều không nói. Hoả Văn chân nhân cùng Địch Phong chân nhân tuy vẻ bên ngoài là thanh niên, nhưng thực tế tuổi tác so với Ngôn Tự chân nhân cũng không khác nhau mấy, hai người còn là đại trưởng lão của Tử Dương môn, Lam

Ương môn.

Ngôn Tự chân nhân, Hoả Văn chân nhân, Địch Phong chân nhân thực tế là những người nắm quyền ở Bồng Lai Tiên Vực

Chỉ nhìn thấy mấy mươi tu tiển giả từ biển bay tới, qua nước, nước biển rẽ ra, không đến gần thân thể họ chút nào, tự động xuất hiện một thông đạo, mấy mươi vị tu chân giả theo đó cực nhanh bay thẳng đến Tinh Thần Các.

Chương 155

Lục Đại Cự Đầu

Ngôn Tự chân nhân, Hoả Văn chân nhân, Địch Phong chân nhân ba người dẫn đầu, thống lĩnh cả mười vị tu tiên giả đi thẳng xuống hướng động phủ dưới đáy biển. Chỗ đi qua tự nhiên bị chân nguyên lực của các vị tu chân giả rẽ ra mở thành một thông đạo. Thoáng chốc, các vị tu chân giả đã đi đến đáy biển, tiến vào nơi trước đây vốn là khu vực Xích Huyết, nay là phạm vi Tinh Thần Các.

Ngôn Tự đạo nhân lãnh đạm nói :

- Mọi người, nơi đây là địa bàn của Tinh Thần Các, mong các vị giữ quy củ, đừng trêu chọc họ, có thể không tốt đâu.

- Chân nhân yên tâm, mọi người chúng tôi đều ghi nhớ.

Đại đa số các tu tiên giả này ứng lời.

Hoả Văn chân nhân đánh giá bốn phía một hồi, cười nói:

- Địch Phong chân nhân, ngươi thấy ta nói không sai chứ, Tinh Thần Các này có tu yêu giả vài mươi vạn, tự nhiên kiến trúc phải rất thô tục, không lẽ bọn chúng còn không thông hiểu trận pháp?

Thanh Hư Quán ở Bồng Lai Tiên Vực địa vị không thể thay đổi, thấp hơnThanh Hư Quán một cấp là Tử Dương môn, Lam Ương môn hai đại môn phái. Vì Ngôn Tự chân nhân công lực cực cao nên tự nhiên địa vị Thanh Hư Quán không thể suy chuyển, hai vị trưởng lão Lam Ương môn và Tử Dương môn như nước lửa bất dung.

Địch Phong chân nhân cười nhạt nói :

- Hừ! Ngươi đã biết nơi đây tu đạo giả có vài mươi vạn, Bồng Lai Tiên Vực chúng ta mỗi môn phái đệ tử tối đa chỉ không quá số vạn, tổng cộng lại không thể quá trăm vạn. Hải để tu yêu giả, trong tứ đại thế lực hiện nay, bất luận là ai, cùng chúng ta khoảng cách không lớn. Thanh Long cung cùng Bích Thuỷ phủ thậm chí còn hơn chúng ta một chút. Hoả Văn chân nhân, phẩm vị chỉ là thứ yếu, thực lực là quan trọng nhất, huống chi … ta thấy ngươi phẩm vị cũng cỡ này.

- Địch Phong, ngươi nói cái gì!

Hoả Văn chân nhân lập tức nổi nóng. Hoả Văn chân nhân mình khóac bảo y, có lẽ Tử Dương môn ở tổng bộ Đằng Long Đại Lục tặng cho hắn, Hoả Văn chân nhân mỗi lúc có đại sự đều mặc bảo y này. Giờ Địch Phong chân nhân lại nói bảo y của Hoả Văn chân nhân là thô tục, phẩm vị thấp.

- Nói cái gì? Có đúng bảo y của ngươi là cái bảo bối gì đó ……

Địch Phong chân nhân phì cười nói.

- Hai vị, cứ cãi qua cãi lại sao.

Âm thanh Ngôn Tự chân nhân chợt lạnh xuống, lập tức Hoả Văn chân nhân và Địch Phong chân nhân hừm lanh một tiếng, bọn họ không nói tiếp với nhau, những tu chân giả khác đã không dám nói thêm. Không lâu sau, các vị tu chân giả cuối cùng đã nhìn thấy Tinh Thần Các phía xa xa.

Đến gần Tinh Thần Các hơn, mỗi vị tu chân giả đều ngẩn người ra, mọi người đều có vẻ mặt như không tin vào mắt mình.

Nhìn từ xa, Tinh Thần Các phát ra nhật nguyệt tinh hoa, ở

dưới đáy biển rất là rực rở, như là một khối minh châu lộng lẩy hấp dẫn lòng người. Linh khí mênh mông càng làm tu chân giả ngạc nhiên khen ngợi không dứt.

- Đây là Tinh Thần Các sao?

Những vị tu chân giả ở đương trường trong long đều không cách nào tin được. Tu yêu giả trong mắt họ là những người thô lỗ, tuy công lực không thấp, nhưng nếu luận kiến trúc, luận luyện khí, luận luyện đan, thứ nào có thể cùng nhân loại so sánh đây? Nhưng Tinh Thần Các ở ngay trước mắt …

Những kiến trúc ở chung quanh Tinh Thần Các, chính là khu vực ở của các hộ vệ. Ba vạn hộ vệ, Bồng Lai Tiên Vực căn bàn không cách nào có thể so sánh được.

- Người đến là ai?

Ở phía ngoài hết. Chính là một đại đội trông coi, tổng cộng một nghìn tu yêu giả, thống lĩnh chính là Vu Đồng hộ pháp lúc đầu của Xích Huyết động.

- Chúng tôi là người đến từ Bồng Lai Tiên Vực.tới chúc mừng Tinh Thần Các khai các, thỉnh đạo hữu vào thông báo một tiếng.

Một đệ tử của Thanh Hư Quán giơ ngay ra một lệnh bài, nói liền.

Vu Đồng đã sớm phát hiện đoàn người này không có yêu khí, hơn nữa sớm đã được thông tri gần đây sẽ có người của ngũ đại thế lực bên ngoài đến, vì thế trong lòng sớm đoán ra, vừa nghe trả lời, lập tức nói:

- Chư vị đạo hữu chờ một chút, ta cấp tốc thông báo.

Vu Đồng nói thế, nhưng trong lòng lại thầm mắng:*"Tu tiên giả, tu chân giả thật là quái dị, không cần gọi đạo hữu cái quỷ gì, xưng hô huynh đệ không thẳng thắn sao?"* Vu Đồng nói xong, lập tức nhanh chóng hướng Tinh Thần Các bay đến. Trong khoảng khắc, Tần Vũ, Hầu Phí hai người dẫn theo tám đại hộ vệ tự thân đến nghênh đón, người lãnh đạo của Tinh Thần các chỉ có Hắc Vũ là lười đến.

- Ha ha …. Chào chư vị đạo hữu.

Tần Vũ thân mặc trường bào, tươi cười, thống lĩnh bát đại hộ pháp dưới quyền nghênh đón người của Bồng Lai Tiên Vực.

- Tại hạ Tần Vũ, Tinh Thần Các chủ, đây là vị huynh đệ của tôi, nhị các chủ Hầu Phí, đây là bát đại hộ pháp của Tinh Thần Các chúng tôi.

Tần Vũ giới thiệu đại khái những người dưới quyền cho đám tu tiên giả trước mắt.Ngôn Tự chân nhân lập tức cười nói:

- Thì ra là Tần Vũ các chủ. Tôi là Thanh Hư đạo quan đại trưởng lão Ngôn Tự chân nhân. Đây là Tử Dương Môn Hoả Văn chân nhân, đây là Lam Ương Môn Địch Phong chân nhân, ngoài ra là những vị đạo hữu theo chúng tôi đến đây, không cần phải giới thiệu từng người một.

- Ngôn Tự chân nhân, Hoả Văn chân nhân, Địch Phong chân nhân.

Tần Vũ kiến lễ từng người một, sau đó cười nói:

- Chư vị mời theo tôi.

Tần Vũ cùng Ngôn Tự chân nhân sánh vai bước, Hầu Phí cùng Hoả Văn chân nhân, Địch Phong chân nhân vội vã theo sau. Bát Đại hộ pháp cùng nhóm tu tiên giả còn lại thì đi sau cùng. Đoàn người

cùng nhau thẳng hướng Tinh Thần Các bay tới.

Càng tiếp cận Tinh Thần Các, Ngôn Tự chân nhân cùng đoàn người càng kinh ngạc tán thưởng.

Đó còn là phủ đệ của tu yêu giả sao?

Động phủ phúc địa của tu tiên giả xem ra còn lâu mới bằng.

Tần Vũ liếc thấy những biểu tình trong mắt của các tu tiên giả, trong lòng cười thầm: *"Tu tiên giả phần lớn khinh thường nơi ở của tu yêu giả, quả nhiên là đúng thật."*

Bước vào bên trong Tinh Thần Các, thì Chu Thiên Tinh Thần trận làm cả phạm vi Tinh Thần Các mây phủ phiêu diêu nhè nhẹ, từng toà lầu các xinh đẹp, con đường đi dài hẹp có mái hiên tựa như kiến trức của tiên gia, làm cho các vị tu tiên giả nhìn đến mê mắt.

Linh khí nồng đặc đến sản sinh sương mù, các môn phái của tu chân giả bọn họ không phải là không có. Nhưng cả phạm vi trong toà Tinh Thần Các linh khí đều đậm đặc như thế, phạm vi thật quá rộng, hơn nữa là đang bình minh, ráng chiều, tinh quang, nguyệt quang, dương quang …

Vì trong Chu Thiên Tinh Thần đại trận giữa ban ngày còn sản sinh ánh sáng của vừng sao càng làm những tu tiên giả ở đương trường khó tin.

- Chư vị đạo hữu, nơi đây là Bồng Lai Uyển, chính vì để tiếp đãi chư vị đạo hữu mà kiến tạo, chư vị đạo hữu mời bước vào, nếu như có việc gì khác thì cứ dặn thị nữ.

Tần Vũ cười cất tiếng nói.

Dù đã nhìn trên đường đến đây, bọn tu chân lão thành rất chấn

kinh, thình lình Tần Vũ nói chuyện, nhưng những tu chân giả này còn chưa kịp hòan hồn.

- Chư vị đạo hữu, không lẽ …đối với nơi đây không vừa ý?

Tần Vũ lại hỏi tiếp.

- À, không.

Trong mắt Ngôn Tự chân nhân đầy hân hoan.

- Nơi đây là phúc địa, lão hủ cũng chưa từng thấy quá, có thể tán thưởng Tinh Thần Các là tiên gia mỹ cảnh, thực tại khiến người ta vừa lòng và vui mắt, sao lại còn không vừa ý chứ?

Địch Phong chân nhân cười nói:

- Tần Vũ đạo hữu, Tinh Thần Các kiến trúc thật là kỳ diệu, dĩ nhiên vượt lên trên tưởng tượng của ta.

Địch Phong chân nhân đột nhiên quay sang Hỏa Văn chân nhân nói móc:

- Hoả Văn chân nhân. Trước khi đến đây, không phải ngươi nói Tinh Thần Các ….

- Địch Phong.

Hoả Văn chân nhân vội nói át đi, nếu để Địch Phong chân nhân nói ra sự thật, hắn quả thật mất mặt, cho dù hắn là nhân vật cao ngạo như thế, sao có thể không không thừa nhận sự thật trước mắt. Tinh Thần Các đích xác cao siêu hơn chổ ở của hắn. Kiến trúc của tông phái hắn so với Tinh Thần Các, ngược lại là phẩm vị thấp hơn.

Địch Phong chân nhân cười, không hề tiếp nói tiếp.

Trước khi người của Bồng Lai Tiên vực đến, thì người của Thanh Long cung đã đến. Theo thời gian trôi qua, trong nửa tháng người của Bích Thuỷ phủ, Cửu Sát điện, Tử Diễm Ma vực cũng lần lượt đến. Như vậy, người của ngũ đại thế lực đều đã đến .

Tinh Thần Các khai các, những động phủ bình thường thiết nghĩ không có tư cách tới, chỉ có ngũ đại thế lực mới có tư cách đến chúc mừng.

Vài ngày sau, ngày khai Các.

Trên Nhật Nguyệt đại điện Tinh Thần Các.

Nhật Nguyệt đại điện diện tích cực lớn, lúc này trên đại điện, bày sẵn mấy chục bàn tiệc, người của ngũ phương thế lực đều kinh ngạc, đỉnh điểm còn là vô số tinh thần quang hoa. Thị nữ ai ai gương mặt cũng xinh đẹp cầm mỗi mâm hảo vị đưa lên, các đại cao thủ của hải ngoai tu chân giới ai ai cũng hoan hỉ .

Phía bên trong cùng, một bàn tiệc được đặt riêng ra.

Ở phía trên cùng, tổng cộng chỉ có sáu người Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Tần Vũ, Địch Long mỗi người đều là người đứng đầu của lục phương thế lực. Con bọn người như Hầu Phí, Hắc Vũ, Địch Tiến, Đằng Sơn, Lâu Kha, Địch Phong chân nhân, Hoả Văn chân nhân, Tư Đồ Huyết bọn họ đều ở bàn khác bên ngoài.

- Tần Vũ huynh khai các, chư vị cùng kính Tần Vũ các chủ một lý nào.

Thanh Long là người nâng cốc đầu tiên.

Lập tức, bọn người Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân, Y

Đạt, Địch Long đều nâng ly chúc mừng, Tần Vũ nâng ly khiêm tốn một phen. Sau khi sáu người uống cạn, họ trên bàn bắt đầu bàn luận, chuyện nói đến phần lớn là những việc nhỏ.

Sáu người đó, tính là sáu đại cự đầu của hải ngoại tu chân giới, hoàn tòan có thể đại biểu cho hải ngoại tu chân giới. Chắc không ai có thể tưởng tượng, nhóm sáu người ở một chỗ, chỉ đàm luân những chuyện chuyện cười ...

- Tần Vũ huynh đệ, ta hỏi người một vấn đề, ngươi nếu như đoán đúng, ta đưa ngươi ba kiện linh khí, thế nào?

Thanh Long tửu ý đến lúc vui thích, cười nói với Tần Vũ. Tần Vũ lúc này nghĩ không cần khách sáo gì nữa nên nói:

- Ba kiện, được, ngươi đến lúc đó đừng có nuốt lời, cứ hỏi đi.

Thanh Long cười hắc hắc nói:

- Tần Vũ ngươi chắc biết ngoại hiệu của Y Đạt là Tử Phát Ngục Vương đúng không? Ngươi biết ngoại hiệu đó từ đâu đến không?

Tần Vũ nhìn Tử Phát Ngục Vương Y Đạt, lập tức đáp:

- Tử Diễm Ma vực, Y Đạt huynh là Tử Diễm Ma vực đệ nhất nhân thì tự nhiên được gọi là Ngục Vương, hắn lại tóc tím vì thế mới được gọi là Tử Phát Ngục Vương, không biết ta nói có đúng hay không?

- Không đúng!

Thanh Long lập tức nói to, sau đó đắc ý cất tiếng cười to nói:

- Ta đã biết là ngươi đoán không đúng mà.

Y Đạt từ từ đặt chén rượu xuống, đồng tử nhướng lên lườm Thanh Long, tử quang trong ánh mắt khiến cho Y Đạt trông rất yêu dị:

- Thanh Long, ta phát giác ngươi lúc nào cũng thích nói đến sự tình của ta, lúc trước trong ngày khai điện của của Cửu Sát điện ngươi đã thúc ta nói …

Ngôn Tự chân nhân trên mặt nở nụ cười ấm áp nói :

- Y Đạt, đừng so đo với Thanh Long, tính của hắn ngươi không phải không biết.

- Thanh Long cung chủ, người còn không nói ngoại hiệu Tử Phát Ngục Vương của Y Đạt huynh từ đâu mà có.

Tần Vũ lập tức hỏi tiếp. Tam nhãn lão yêu lại cất tiếng nói:

- Để ta nói cho, lúc đầu ở Tử Diễm Ma vực, Tiêu Cửu và Tư Đồ Huyết tranh đoạt ngôi vị tu ma đệ nhất nhân, còn Y Đạt vô môn vô phái, không người chống lưng nhưng trực tiếp bắt lấy Tiêu Cửu, Tư Đồ Huyết giam trong ngục suốt ba năm (1). Cũng không hề nói chuyện với Tiêu Cửu và Tư Đồ Huyết. Ba năm sau, Y Đạt mới hỏi họ có công nhận hắn là Tử Diễm Ma vực đệ nhất nhân hay không.

Tần Vũ ngẩn người.

Thanh Long ha ha cười to nói:

- Vì Y Đạt có một tính khí rất quái dị, bắt được người đều giam ở trong ngục, phong tỏa công lực của đối phương, giam vài năm rồi mới tra hỏi. Tại vì Y Đạt thích giam người vào ngục, nên một vài cao thủ mới gọi hắn là Ngục Vương.

Y Đạt uống cạn một cốc rượu, lạnh lùng nói:

- Ta ghét nhất là người nói những lời dư thừa, phong bế võ công của họ, giam ba năm. Tĩnh mịch cũng có thể làm họ phát cuồng, nếu ba năm sau ta bắt họ làm gì mà còn không đáp ứng, thì lại giam thêm hai mươi năm.

Tần Vũ ngạc nhiên.

Phong tỏa công lực, đối phương bế quan tịnh tu cũng không được, lại bị giam giử suốt ngày, không ai nói chuyện đúng là rất đau khổ.

- Lúc trước Y Đạt là Tử Diễm Ma vực đệ nhất nhân, một trận thành ra ma vương, nên Y Đạt bị hóa thành Ngục Vương.

Tam Nhãn lão quái cười nói, nhưng chuyện hắn nói về Y Đạt đều có ý tán dương, rất hiển nhiên Tam Nhãn lão yêu rất tán thành cách hành động cuả Y Đạt.

Ở một bên Địch Long uống cạn rượu buồn.

Lúc đầu là chín huynh đệ sau chết mất năm người, thực lực Cửu Sát điện đại tổn, tự nhiên trong mắt kẻ khác địa vị Cửu Sát điện đã bị hạ thấp.

Mọi người tuỳ ý đàm luận việc của nhau, sau khi đàm luận khá lâu. Đột nhiên Ngôn Tự chân nhân khua tay, chân nguyên lực phát mạnh ra, liền bố trí cấm chế ở xung quanh mọi người, nhất thời cả năm người nghi hoặc nhìn Ngôn Tự chân nhân.

Ngôn Tự chân nhân mỉm cười nói:

- Đặt cấm chế, là vì ta có một việc quan trọng muốn cùng các vị đàm luận.

- Nói, chuyện gì mà thần bí thế?

Thanh Long cười nói. Y Đạt lạnh lùng liếc nhìn Ngôn Tự chân nhân, những người khác đều không lên tiếng, yên lặng chờ Ngôn Tự chân nhân nói chuyện.

Ngôn Tự chân nhân mỉm cười nói:

- Chúng ta ở đây, đều là đại biểu của toàn bộ thế lực của hải ngoại tu chân giới. Hiện tại, chuyện ta muốn bàn có liên quan đến sự tình của Cửu Kiếm Tiên Phủ.

Lập tức Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Y Đạt, Tần Vũ, Địch Long năm người đều đặt chén rượu xuống, bắt đầu chú ý nghe Ngôn Tự chân nhân nói.

Ngôn Tự chân nhân hướng tới Tần Vũ:

- Tần Vũ Các chủ, đệ bát Ngọc kiếm ở trong tay người chăng ?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc. Ngôn Tự chân nhân này muốn đàm luận việc gì đây, hắn đột nhiên nhớ lại lúc nhân mã của Thanh Long cung lần đầu tiên đến Tinh Thần Các, Thanh Long từng nói qua với hắn: "Tần Vũ huynh đệ, Cửu kiếm truyền thuyết, là chỉ chung về chín thanh Ngọc kiếm. Nếu nói ai muốn có được Ngọc kiếm nhất, thì đó là Bồng Lai Tiên vực. Bồng Lai Tiên vực môn phái quá nhiều, môn phái lớn thì có ba phái, nhưng bọn họ chỉ có một thanh Ngọc kiếm, có điểm khó phân chia cho đều.

- Đúng, không biết Ngôn Tự chân nhân hỏi việc này làm gì?

Trong lòng Tần Vũ bắt đầu cảnh giác.

Ngôn Tự chân nhân gật đầu nói:

- Theo như ta biết, Bồng Lai Tiên vực ta có đệ nhất kiếm, Tử Diễm Ma vực có đệ tam và đệ ngũ kiếm, Thanh Long cung có đệ tứ cùng đệ thất, Bích Thuỷ cung có đệ nhị Ngọc kiếm, Cửu Sát điện có đệ lục Ngọc kiếm, Tinh Thần Các có đệ bát Ngọc kiếm. Chư vị, ta nói có đúng không?

Các thủ lĩnh của ngũ đại thế lực đều gật đầu.

- Vì thế ta hy vọng, các vị đều đem những thanh Ngọc kiếm, cho ta mượn dùng!

Ngôn Tự chân nhân mỉm cười nói.

Chương 156

Cửu Ngọc Kiếm Đích Sở Tại

Đừng thấy Ngôn Tự Chân Nhân có dáng vẻ như một lão nhân hiền hòa, nhưng một khi mở miệng làm mọi người đều la lên. Ngang nhiên hỏi chủ nhân mượn Ngọc kiếm. Ngọc kiếm này có thể tùy tiện cho mượn được sao?

- Ngôn Tự, lão không quá già nên hồ đồ chứ. Bọn ta suy tính mọi phương pháp đến cả liều mạng để đoạt được một thanh Ngọc kiếm. Lão ngang nhiên một lời toan tính bậy bạ đòi mượn các thanh Ngọc kiếm, não của lão phát nhiệt không vậy?

Thanh Long cau mày nói.

Địch Long lạnh lùng nói :

- Ngôn Tự Chân Nhân, vấn đề này quá lớn, tại hạ không thể tuân theo.

Địch Long căn bản không cần hỏi gì, trả lời thẳng không đáp ứng.

Y Đạt cười lạnh nói:

- Ngôn Tự Chân Nhân, tốt nhất hãy nói rõ sự việc. Ngọc kiếm nào phải là linh khí bình thường, lão không phải âm thầm có được thanh Ngọc kiếm thứ chin chứ. Tính muốn mượn bọn ta những thanh Ngọc kiếm khác, rồi sau đó một mình đi tìm Cửu Kiếm Tiên Phủ sao?

- Không phải, đương nhiên không phải vậy.

Ngôn Tự Chân Nhân quan sát thấy mọi người đều thay đổi hẳn thái độ, liền mỉm cười nói :

- Bồng Lai tiên vực không hề có đệ cửu Ngọc kiếm, bởi vậy ta mới mượn Ngọc kiếm của các ngươi, để nghiên cứu nơi tọa lạc của đệ cửu Ngọc kiếm.

- Ồ?

Tần Vũ chau mày nói :

- Ngôn Tự Chân Nhân, ý của người là … …tập họp lại tám thanh Ngọc kiếm để tìm nơi hạ lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm sao?

Tần Vũ cũng nghe nói, nếu linh khí đồng thời chế luyện thì có sự cảm ứng lẫn nhau. Thông qua bí pháp có thể làm Ngọc kiếm tự tìm thanh Ngọc kiếm khác.

- Đúng. Chính xác là như thế.

Ngôn Tự Chân Nhân vội giải thích:

- Thanh đệ cửu Ngọc kiếm này cuối cùng ở nơi nào, ai cũng không biết. Đã có tám thanh Ngọc kiếm bày ra, ta nghĩ sẽ không phí thời gian, thông qua tám thanh Ngọc kiếm này trực tiếp tìm thanh Ngọc kiếm khác.

Tấn Vũ, Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu cả ba lúc này không thẳng thừng từ trối như Địch Long, nên đều trầm mặc.

Một lát sau, Tần Vũ gật đầu mỉm cười nói :

- Ngôn Tự Chân Nhân đã có bí pháp tìm kiếm, vậy ta cũng góp it sức mọn. Thanh đệ bát Ngọc kiếm của ta sẽ cho Chân Nhân mượn để

tra cứu. Bất quá… Chân Nhân tốt nhất nên thi pháp tra cứu tại Tinh Thần Các, chớ mang thanh Ngọc kiếm bỏ đi.

Tần Vũ vừa nói xong, Thanh Long cũng vui vẻ nói:

- Việc mượn Ngọc kiếm không thành vấn đề, bất quá lúc ngươi thi pháp tìm kiếm, thì phải ở Tinh Thần Các mà làm. Thi pháp trước mắt bọn ta. Nếu ngươi vọng tưởng mang Ngọc kiếm rời khỏi, bọn ta sẽ liên thủ đối phó với ngươi.

Ngôn Tự Chân Nhân tơ hào không bận lòng, cười nói :

- Thanh Long cung chủ xin hãy an tâm, tại hạ lại chê cuộc sống quá dài sao. Đừng nói lấy một chọi năm, chỉ Thanh Long cung chủ ngươi thì ta cũng không là đối thủ.

- Ta có thể đảm bảo với các vị, ta sẽ thi triển bí pháp tại Tinh Thần Các, tại Bồng Lai Uyển nơi ta cư ngụ. Cùng chọn thời gian để cùng hành động, các vị có thể đưa ta mượn Ngọc kiếm dùng một lần chứ.

Ngôn Tự Chân Nhân nhìn năm người nói.

Sau khi nghe những điều này. Địch Long trước đó không tán thành, cân nhắc một lúc rồi cũng gật đầu.

- Tốt, các vị đều đã cùng đồng ý, vậy là ta nói sơ về quá trình tìm kiếm đệ cửu Ngọc kiếm.

Ngôn Tự Chân Nhân giải thích.

- Bí pháp này của ta là để cho tám thanh Ngọc kiếm cảm ứng được nơi hạ lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm, sau đấy để tám thanh Ngọc kiếm nhắm hướng bay đến thanh đệ cửu Ngọc kiếm, với số

người của chúng ta thì chỉ cần phi hành cùng tám thanh Ngọc kiếm là có thể tìm thấy nơi hạ lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm.

Thanh Long, Tần Vũ, Tam Nhãn Lão yêu, Địch Long đều cau mày.

Đầu tiên nếu chỉ cho Ngôn Tự Chân Nhân mượn một lần thì có thể, bây giờ hiểu được, thì ra để cho tám thanh Ngọc kiếm bay đi về hướng thanh đệ cửu Ngọc kiếm, không phải là bọn họ bay đi tìm sao.

- Đệ cửu Ngọc kiếm hiện không biết ở nơi nào ? Nếu như ẩn tàng ở hải vực, không biết bao nhiêu năm mới có khả năng tìm được nó? Chỉ dựa vào tám thanh Ngọc kiếm này, việc tìm thanh đệ cửu Ngọc kiếm sẽ dễ hơn.

Ngôn Tự Chân Nhân khuyên.

Mọi người đều suy nghĩ về điều đó, chỉ có Tần Vũ trong lòng cười thầm, *"Thanh đệ cửu Ngọc kiếm là quan trọng nhất trong Cửu Kiếm Tiên Phủ. Chỉ cần có một thanh Ngọc kiếm là đủ tư cách để vào Cửu Kiếm Tiên Phủ. Ta cũng không có lòng tham, trước sao cứ thủng thẳng, cần có nhiều Ngọc kiếm hơn để làm gì chứ."*

Tần Vũ lớn tiếng tán đồng ngay:

- Ngôn Tự Chân Nhân đã cân nhắc cho mọi người chúng ta, vấn đề này tại hạ chấp nhận, bằng không thanh đệ cửu Ngọc kiếm, ai biết khi nào mới có được.

Nghe Tần Vũ tán đồng, Ngôn Tự Chân Nhân nhất thời mừng rỡ.

Ngôn Tự Chân Nhân càng nhìn càng thấy Tần Vũ hợp nhãn, cả hai đề nghị của hắn Tần Vũ đều chấp thuận trước nhất.

Y Đạt giọng lạnh lùng nói :

- Việc này tại hạ không có ý kiến.

Cân nhắc thật lâu, Thanh Long cung chủ, Tam Nhãn lão yêu, Địch Long, tất cả cũng đều đáp ứng.

- Tốt, ta phải về chuẩn bị cho tốt, ngày mai các vị trực tiếp đến Bồng Lai Uyển, đến thời điểm ta sẽ thi triển bí pháp, các vị cùng ta truy tìm nơi hạ lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm.

Ngôn Tự Chân Nhân ân cần nói.

Hai ngày sau, tại Bồng Lai Uyển ở Tinh Thần Các tất cả mười người tụ tập lại.

Lục phương thế lực, nhiều là bốn năm người, ít là hai ba người, đều là những nhân vật then chốt. Sự tình hôm nay vô cùng quan trọng nên không cho phép có bất cứ sai sót nào.

- Này, Ngôn Tự Chân Nhân, có thể bắt đầu chưa? Bọn ta thiệt chán quá.

Hầu Phí đứng gần Tần Vũ, không nhịn nổi nói.

Thời khắc này Ngôn Tự Chân Nhân ngồi bắt chéo chân lơ lững giữa không trung, không chút cử động, cũng không bố trí trận pháp gì, như không có gì đáng nói, khoanh chân lăng không bình tĩnh ngồi. Hầu Phí thật sự nhịn không nổi lên tiếng hỏi.

Ngôn Tự Chân Nhân mở mắt, trong mắt như chiếu ra thanh quang.

- Chư vị, mọi việc đã sẵn sàng rồi, mời mọi người hãy cho mượn

Ngọc kiếm trước rồi cùng ta thi triển bí pháp.

Không ai biết Ngôn Tự Chân Nhân vừa rồi khép mắt khoanh chân làm giống gì, nhưng lúc này nghe Ngôn Tự Chân Nhân lên tiếng, tinh thần mọi người đều tập trung lại.

Trong tay Ngôn Tự Chân Nhân xuất hiện một thanh Ngọc kiếm, đó là Ngọc kiếm Bồng Lai tiên vực tìm được.

- Các vị, hãy đưa Ngọc kiếm cho ta, thế nào, các vị đổi ý sao?

Ngôn Tự Chân Nhân cười nói, dù mọi người đều đã đáp ứng, nhưng hiện tại ngược lại không một ai muốn giao ra trước tiên.

Thanh Long ngiêm túc nói :

- Ngôn Tự, ngươi biết Ngọc kiếm này rất là quan trọng đối với chúng ta. Ngươi ngàn vạn lần chớ có ý gian tà, nếu có chuyện ngòai ý gì, đừng trách bọn ta lòng ác. Tốt lắm. Chụp lấy.

Thanh Long động tay, hai thanh Ngọc kiếm xuất ra.

Ngôn Tự Chân Nhân đưa tay đón hai thanh Ngọc kiếm :

- Thanh Long, xin ngươi hãy yên tâm, ở thời khắc này, làm sao ta dám có thủ đọan gì?

- Hy vọng ngươi nhớ kỷ lời ngươi nói.

Thanh Long hoàn toàn tập trung vào Ngôn Tự Chân Nhân.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Ngôn Tự Chân Nhân, trận pháp trong Tinh Thần Các của ta, do chính tay Lan thúc bố trí, chính là thất truyền Chu Thiên Tinh Thần

Đại Trận trong truyền thuyết. Một khi đã chính thức phát động người thật là lên trời không lối, xuống đất không cửa.

Tần Vũ nói xong, liền đưa thanh Ngọc kiếm cho Ngôn Tự Chân Nhân.

Tuy Tần Vũ chỉ nói sơ về Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nhưng hậu quả làm Ngôn Tự Chân Nhân lo sợ.

Tần Vũ thật không buông lời hăm dọa người khác. Ngôn Tự Chân Nhân, Y Đạt đám người này. họ là nhân vật đều đã thành tinh vô cùng giảo hoạt. Họ biết ở phía sau Tần Vũ có siêu cấp cao thủ, thì tự nhiên không dám tùy ý lừa dối.

- Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận?

Lông mày Địch Long dựng lên.

- Tần Vũ Các chủ, Tinh Thần Các của ngươi nói dễ nghe là nơi tiên cảnh; nói khó nghe là một tuyệt cảnh. Nếu ngươi đối với bọn ta giở thủ đoạn, vậy có thể ……

Lúc này Địch Tiến, Địch Dương cùng lạnh lùng nhìn Tần Vũ. Tần Vũ là sự thù hằn của họ, mặc dù họ không dám trả thù nhưng họ và Tần Vũ vẫn là kẻ thù.

Tam Nhãn Lão yêu cười lạnh nói :

- Địch Long, đừng chu mỏ lên. Nếu như Tần Vũ thật muốn giết ngươi, thì ngày đó trên Hắc Thạch đảo, bốn huynh đệ các ngươi đã sớm không còn tánh mạng. Cần phiền phức như vậy làm gì?

Tam Nhãn lão yêu cùng Thanh Long đã biết sự lợi hại của Lan thúc, đối với Tần Vũ thật tốt phi thường.

- Đừng lãng phí thời gian. Hãy mau tìm thanh đệ cửu Ngọc kiếm.

Y Đạt hét lên.

Nhất thời mọi người đều yên lặng, mỗi người mang thanh Ngọc kiếm giao cho Ngôn Tự Chân Nhân.

- Tần Vũ hiện đang làm gì thế?

Bất chợt âm thanh của Lập Nhi vang lên, Lập Nhi mỉm cười đi tới. Thấy cảnh trước mắt, đặc biệt nhìn thấy tám thanh Ngọc kiếm kia, ánh mắt Lập Nhi vụt thu nhỏ, rồi mở ra trong mắt tỏa ra tia sáng rực trí tuệ.

- Tại Tiềm Long Đại Lục?

Lập Nhi nhỏ giọng thì thào tự nói.

Tần Vũ nghe được âm thanh của Lập Nhi, bất kể Ngôn Tự Chân Nhân thi triển bí pháp ra sao, chuyển thân đến chỗ Lập Nhi:

- Lập Nhi nói lầm thầm cái gì thế?

- Không có gì.

Lập Nhi lắc đầu trả lời.

Tần Vũ đưa Lập Nhi đi đến một mái đình, hai người đều ngồi xuống. Tần Vũ không bận lòng Ngôn Tự Chân Nhân ra sao, cánh Thanh Long Cung chủ nhiều người tại đó trông chừng, sợ gì Ngôn Tự Chân Nhân dám chơi thủ đoạn?

- Tần Vũ, tu tiên giả kia làm gì vậy?

Lập Nhi chỉ Ngôn Tự Chân Nhân đang lơ lững trong không

trung.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại, lúc này Ngôn Tự Chân Nhân được tám thanh Ngọc kiếm vây quanh, phát xuất tám đạo quang hoa, hoàn toàn kết nối với Ngôn Tự Chân Nhân, Ngôn Tự Chân Nhân liên tục thi triển các thủ ấn huyền bí.

- Hắn đang tra cứu nơi hạ lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm.

Tần Vũ không dấu diếm nói.

- Đệ cửu Ngọc kiếm ?

Lập Nhi nhíu mày lại. Tần Vũ cười nói :

- Từng có vị tiên nhân cực kỳ lợi hại, không phải Tán tiên, mà từ tiên giới xuống phàm nhân. Có thể từ tiên giới xuống phàm nhân giới. Thì ngươi nên biết tiên nhân đó có năng lực rất cường mạnh.

- Từ tiên giới đi đến phàm nhân, nếu một người có năng lực xuyên qua, thì thực lực tiên nhân này tại tiên giới phải lợi hại phi thường lợi hại.

Lập Nhi gật đầu nói. Tần Vũ tán đồng:

- Nhưng tiên nhân này để lại một tòa Cửu Kiếm Tiên Phủ, chìa khóa là chín thanh Ngọc kiếm, hôm nay chúng ta đã có tám thanh, còn thiếu một thanh Ngọc kiếm. Hôm nay Ngôn Tự Chân Nhân kia thông qua bí pháp, bằng vào tám thanh Ngọc kiếm cảm ứng nơi tọa lạc của thanh đệ cửu Ngọc kiếm.

Ánh mắt Lập Nhi sáng lên :

- Việc này như rất thú vị, Tần Vũ, tìm thanh đệ cửu Ngọc kiếm ta

và ngươi cùng đi, ngươi xem có tốt không?

Tần Vũ cau mày nói:

- Tốt thì tốt, nhưng lúc bắt đầu tìm kiếm, các thanh Ngọc kiếm khẳng đinh phi hành với tốc độ rất nhanh, muội chỉ là Kim Đan kỳ, tốc độ phi hành …

Tần Vũ vẫn chưa hiểu khả năng phi hành của Lập Nhi.

- Hãy an tâm, muội có một đặc dị thần thông, đó là về tốc độ.

Trên mặt Lập Nhi hiện lên vẻ kiêu ngạo.

- Tốt rồi, ta muốn thấy, một Kim Đan kỳ tiểu cô nương thì tốc độ có thể nhanh cỡ nào.

Tần Vũ chọc ghẹo. Lập Nhi tự tin nói :

- Tốt, khi thời gian đến thì huynh sẽ thấy được.

Trong lúc Tần Vũ cùng Lập Nhi trò chuyện, ở bên cạnh Ngôn Tự Chân Nhân đầu đã chảy đầy mồ hôi. Cuối cùng bí pháp cũng thi triển thành công, chỉ nhìn thấy những thanh tiên kiếm bay lên trên không trung, đồng thời Ngôn Tự Chân Nhân lớn tiếng nói :

- Chư vị, hoạt động bình tuyển thành công, tám thanh Ngọc kiếm bắc đầu phi hành để gặp đệ cửu Ngọc kiếm, chư vị theo sát.

- Tần Vũ, chúng ta đi.

Lập nhi ngay lập tức đứng dậy. Tần Vũ cũng đi theo Lập nhi, thẳng hướng đám người Hầu Phí đi tới.

Quả thật, tám thanh Ngọc kiếm trong giây lát bất thình lình bắt đầu bay đi. Nhóm người ngay lập tức bắt đầu phi hành phía sau những thanh Ngọc kiếm.

- Chư vị không cần phải lo lắng, ta có thể điều khiển tốc độ phi hành của Ngọc kiếm. Trừ khi thực lực quá yếu, tốc độ quá chậm, còn ra ta đã khống chế phi kiếm bay với tốc độ tốc độ tương đương Đổng Hư trung kỳ tu tiên giả.

Ngôn Tự Chân Nhân cao dọng nói.

Đổng Hư trung kỳ, đối với sáu thế lực lớn mà nói đây không là việc khó khăn.

- Trang Chung, ngươi quản lý tốt mọi việc Tinh Thần Các, ta và hai Các chủ đi ra ngoài một chuyến.

Tần Vũ quay về Trang Chung bên cạnh ra mệnh lệnh.

- Vâng, Các chủ.

Trong lòng Trang Chung cũng vui vẻ, ba đại Các chủ đều rời khỏi, Tinh Thần Các hắn là người lớn nhất rồi. Bất quá Trang Chung không dám tạo phản, dù sao thực lực Tần Vũ, Hầu Phí đã được truyền tin qua lại. Đã giết chết một số điện hạ của Cửu Sát điện, sức mạnh có thể hình dung được, hơn nữa phía sau Tần Vũ còn có vị Lan thúc kia nông sâu khó dò.

Tinh Thần Các có bốn người rời khỏi là Tần Vũ và Lập nhi cô nương, kẻ thích náo nhiệt Hầu Phí và còn cần đi với Tần Vũ là Tiểu hắc.

Thanh Long cung, Bích Thủy phủ, Bồng Lai tiên vực, Cửu Sát điện, Tử Diễm Ma Ngục đều trên bốn năm người, cùng tám phi kiếm phi hành với tốc độ cực hạn. Sau khi tám thanh phi kiếm rời

khỏi Tinh Thần Các thì nhằm mải hướng Bắc bay đi.

- Hóa ra là phía bắc Tinh Thần Các, thật sự làm mọi người giật mình.

Thanh Long cáp cáp cười to.

Thời khắc này tám thanh phi kiếm bay cùng với nhau, theo sau là hàng tá người, trong số này trừ Lập Nhi, người khác thực lực ít nhất cũng là Đổng Hư hậu kỳ.

Tần Vũ ngự kiếm khi hành, nhưng bên cạnh Lập Nhi ngự không phi hành thật sự dễ dàng theo kịp tốc độ của những người khác.

- Lập Nhi, tốc độ phi hành của muội …

Tần Vũ trợn mắt há mồm.

Ngự không phi hành, đúng ra so với ngự kiếm phi hành phải chậm hơn nhiều, tuy vậy Lập Nhi là Kim Đan kỳ mà ngự không phi hành với tốc độ cực nhanh, dể dàng vượt qua Tần Vũ và những người cùng phi hành, thảo nào Lập nhi quá tự tin.

- Chẳng phải muội đã sớm nói rồi, muội rất tin tưởng vào tốc độ của muội.

Lập Nhi cười tươi nói.

Một bên Hầu Phí ngồi trên Hắc bổng to lớn, lắc qua lách lại, chớp mắt lia lịa, nói lầm bầm :

- Quái vật, tất cả đều là quái vật, Lập Nhi tỷ tỷ thật là quái vật, Kim Đan kỳ mà tốc độ lại nhanh như vậy.

Tần Vũ không khỏi phì cười.

Tất cả đều phi hành đuổi theo, mọi người hướng về phía bắc mà bay không ngừng, thời gian bay càng lúc càng kéo dài. Tiềm Long Đại Lục to lớn xuất hiện từ đằng xa, tâm trạng Tần Vũ bắc đầu rung động: *"Không thể, không thể ở tại Tiềm Long Đại Lục!"*

Tại thời khắc này, trong đầu óc Tần Vũ lóe lên những hình ảnh trùng trùng.

Cảnh thời thơ ấu tái hiện, trên đỉnh núi cao Đông Lam ngắm sao đêm; cảnh cần cù khổ luyện với sư phó Triệu Vân Hưng; cảnh một mình tu luyện ngọai công; cảnh sát thủ Lưu Tinh lần đầu tiên giết người; cảnh Tứ Cửu Thiên Kiếp cùng Ngũ Hành đồng quy u tận; cảnh quyết chiến với Hạng Ương....

"Đáng ra nên về thăm phụ vương."

Tần Vũ nhìn mảnh đại địa quen thuộc, những tình cảm sâu thẳm trong lòng bắc đầu cuồn cuộn dâng trào.

Hải ngoại tu chân giới hơn mười vị cao thủ tuyệt đỉnh, cứ vậy tiến đến Tiềm Long Đại lục…

Tiềm Long đại lục nhân khẩu rất nhiều.

Nhóm mấy chục người Tần Vũ ngự không phi hành xuyên qua mây mù lúc ẩn lúc hiện.

Ở phía dưới khói bếp mịt mù, bóng người đông đảo. So với đại dương vô biên vô tế thì người của Tiềm Long đại lục quá nhiều. Một tòa thành có tới mấy vạn người, tòa thành lớn càng đạt đến mấy chục vạn người.

"Đây là Minh vương triều trong ba đại vương triều của Tiềm Long đại lục."

Tần Vũ hít sâu một hơi. Dù đang ở trong tầng mây, với linh thức nhạy bén của Tần Vũ vẫn cảm nhận được mùi đất quen thuộc. Trong biển cả không thể ngửi được mùi đất này, đây là mùi quê hương.

"Đại ca." Đôi mắt sáng của Hắc Vũ cũng nhìn về phía Tần Vũ, hắn bất giác mỉm cười.

Nhớ khi xưa Tần Vũ cùng Hắc Vũ gắn bó với nhau, một đứa bé trai ở với một con ưng non. Cuối cùng đi chung một đường, sau đó bước ra khỏi Tiềm Long đại lục gây nên sóng gió trong thế giới tu yêu giả dưới đáy biển. Gần mười năm trôi qua, Tần Vũ và Hắc Vũ cũng xem như đã trở về.

"Tần Vũ, ngươi sao vậy? " Lập nhi dịu dàng hỏi nhỏ.

Tần Vũ cười nói: *"Đây là gia hương của ta, nhà của ta chính là ở Tiềm Long đại lục. Hiện dưới chân chúng ta là Minh vương triều trong ba đại vương triều, nhà ta ở Tần vương triều. "* Tần Vũ không chút giấu diếm, cũng không e ngại người khác đang ở bên cạnh.

Người của các phe Thanh Long cung, Bích Thủy phủ, Bồng Lai tiên vực chúng nhân đều nhìn Tần Vũ.

Thính lực của những người này đều đặc biệt tốt tự nhiên nghe được những lời đó của Tần Vũ. Trong mắt bọn họ, Tần Vũ là các chủ Tinh Thần Các, là bá chủ một phương trong hải để Tu yêu giới. Nhưng…..Tần Vũ lại là người của Tiềm Long đại lục sao?

"Thế nào? Chư vị rất tò mò sao, à quên nói cho mọi người ta tịnh không phải yêu thú, ta là nhân loại."

Tần Vũ nhìn chúng nhân tại trường, điềm đạm và ung dung nói.

Hơn mấy chục người phi hành đều kinh ngạc. Ban nãy nghe Tần Vũ nói nhà mình ở Tiềm Long đại lục thì có chút hoài nghi.

Hiện tại Tần Vũ quang minh chánh đại nói ra, cũng xác nhận suy đoán của họ, Tần Vũ chính là nhân loại.

"Các người nhìn ta làm gì? Lẽ nào con người không thể sống tại hải để Tu yêu giới, huống chi nhị đệ Hầu Phí của ta là thần thú. Lẽ nào các người nghi ngờ ta có tư cách đảm đương các chủ Tinh Thần Các hay không?" Tần Vũ nhìn lướt qua chúng nhân, trong mắt chút lạnh lẽo.

Thanh long cười lớn nói: *"Ha ha…Tần Vũ huynh đệ, lão ca bội phục huynh đệ đến chết. Huynh đệ một nhân loại lại dám đến Hải để tu yêu giới. Bất quá tu yêu giả cùng với tu tiên giả, tu ma giả thật ra sai biệt không lớn. Không cần biết người đó thuộc loại tu chân giả nào, thực lực mới là tối quan trọng nhất. Ở đây ai dám hoài nghi tư cách các chủ của huynh đệ ?"*

"Tam Nhãn, ngươi hoài nghi sao?" Thanh Long đưa mắt nhìn về Tam Nhãn lão tổ.

Tam Nhãn lão tổ lục phát bay bay cười nói: *"Hoài nghi cái gì? Tần Vũ huynh đệ thực lực bản thân đã quá đủ, hơn nữa không cần nói đến y, huynh đệ Hầu Phí của y cũng là thần thú. Bọn họ đảm đương các chủ Tinh Thần Các điều đó căn bản không cần hoài nghi."*

Trong ba đại thế lực khác của Hải để tu yêu giả, hiện tại Thanh Long cung và Bích Thủy phủ đã lên tiếng, Cửu Sát điện còn dám chất vấn sao?

"Tần Vũ các chủ quả nhiên có đảm khí. Bội phục, bội phục" Địch Long âm bất âm, dương bất dương nói. Bọn Địch Tiến lại không nói gì.

Tần Vũ dường như không nghe thấy ý châm chọc của Địch Long, gật đầu nói: *" Tiềm Long đại lục là địa bàn của ta, ta cũng xem như địa chủ, tự nhiên phải hết tình địa chủ. Đầu tiên ta giới thiệu một chút về Tiềm Long đại lục với mọi người.*

"Vậy thì cám ơn Tần Vũ các chủ." *Ngôn Tự chân nhân cười nói.*

Y Đạt cũng nhìn Tần Vũ, xem như là có tình hữu nghị.

Tần Vũ nói: "Tiềm Long đại lục này chia làm ba vương triều lớn gồm Tần vương triều, Minh vương triều và Hán vương triều. Nhân khẩu của ba đại vương triều đều hơn mấy chục ức, cộng lại đạt đến con số kinh khủng trăm ức.

" *Trăm ức!*" Thanh Long kinh ngạc tán thán, *"Phàm nhân thật là nhiều, Hải ngoại tu chân giới luận diện tích lớn hơn Tiềm Long đại lục nhiều, nhưng nói về nhân khẩu Hải ngoại tu chân giới cũng không đủ ngàn vạn. Còn phàm nhân nhân này lại gần trăm ức.*

Ngôn Tự chân nhân cười nhạt nói: " Phàm nhân tuy nhiều nhưng thực lực quá yếu. So với tu chân giả chúng ta căn bản không cùng đẳng cấp."

"Ngôn Tự chân nhân nói đúng, trăm ức, hừ nếu như thật sự muốn đại khai sát giới, chỉ cần một trăm tu chân giả tuyệt đối có thể đồ sát sạch sẽ cả đại lục này." *Một đại hán tóc dài đỏ như máu của Tử Diễm Ma Ngục lên tiếng.*

Y Đạt hừ lạnh nói: " Tiêu Cửu, nếu ngươi muốn Viêm Ma Môn của ngươi bị diệt môn thì ngươi cứ việc đồ sát."

Y Đạt lần này mang theo hai người Tiêu Cửu và Tư Đồ Huyết. Hai người này công lực đều đạt đến Không minh tiền kì. Dạo trước cũng là hai người bị Y Đạt nhốt trong lao ngục ba năm ròng rã.

" Chỉ nói vậy thôi." *Tiêu Cửu hắng giọng nói.*

*Tần Vũ tiếp tục: "*Tiềm Long đại lục phàm nhân nhiều nhưng yêu thú cũng rất nhiều. Phía Đông Tiềm Long đại lục có một hồng hoang vô biên, bên trong có rất nhiều yêu thú, càng tiến vào trong yêu thú càng lợi hại, nơi sâu thẳm yêu thú có lẽ cả Độ kiếp kì, Không minh kì cũng có.

Lời này của Tần Vũ tịnh không hề phóng đại.

Khi xưa Lôi Vệ từng lưu lại thư tịch miêu tả hồng hoang. Nơi sâu thẳm của hồng hoang này thậm chí cả Lôi Vệ cũng không dám tiến vào. Từ điều này có thể phán đoán sự lợi hại của yêu thú sâu trong hồng hoang, dầu sao Lôi Vệ có thể giết cao thủ Đại thành kì tu tiên giả.

"Độ kiếp kì, Đại thành kì? "

Bọn người Thanh Long, Tam Nhãn lão tổ, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt đều biến sắc.

Nếu như là yêu thú Độ kiếp kì và Đại thành kì, đám người bọn họ căn bản không thể đối địch.

"Tần Vũ huynh đệ, ngươi xác định chứ? Chuyện này không thể nói đùa được." Thanh Long nghiêm túc nhìn Tần Vũ nói. Thanh Long từng nghe qua trong hồng hoang của Tiềm Long đại lục có yêu thú nhưng Hải ngoại tu chân giới trước giờ đều xem thường Tiềm Long đại lục của phàm nhân, họ tưởng rằng hồng hoang cũng chỉ là một số yêu thú phổ thông mà thôi.

Ai ngờ hôm nay Tần Vũ lại nói trong hồng hoang có yêu thú Độ kiếp kì, Đại thành kì.

"Đương nhiên chắc chắn." Tần Vũ nghiêm túc đáp, *"Chuyện này có miêu tả trong thư tịch của sư môn ta để lại."*

Điều này xác thật có ghi lại trong thư tịch sư môn Tần Vũ, bất quá bọn người Thanh Long khi nghe qua lại liên hệ sư môn Tần Vũ

với Lan thúc.

Nếu là như vậy thì mười phần có tám, chín là thật." *Bọn người Thanh Long trịnh trọng nói.*

Trong Hải ngoại tu chân giới công lực mạnh nhất là Thanh Long, thần thú Không minh tiền kì tương đương với Tu tiên giả Độ kiếp kì tiền kì. Tuy nhiên trong hồng hoang có yêu thú Độ kiếp kì, Đại thành kì, còn tối cao trong yêu thú thông thường đều là thần thú.

"Nếu như là thần thú Độ kiếp kì, Đại thành kì, vậy……" *Nghĩ tới đây, trong lòng Thanh Long thấy khiếp đảm.*

Tức thì bọn người Hải ngoại tu chân giới đều bắt đầu cảm thấy lo lắng.

"Ha ha, chư vị, đừng quá lo lắng. Hồng hoang này càng tiến sâu yêu thú thực lực càng mạnh. Chỉ cần chúng ta không vào sâu, không đụng chạm các yêu thú lợi hại, thế là ổn thôi đúng không? Cần gì lo lắng như vậy." *Tần Vũ lên tiếng khuyên giải.*

"Một đám nhát gan. " *Y Đạt hừ lạnh nói.*

Thanh Long lạnh lùng liếc Y Đạt nói: "Y Đạt, cái dũng của thất phu là chuyện một thằng ngốc làm thôi."

Dù nói Thanh Long là đệ nhất cao thủ trong Hải ngoại tu chân giới, nhưng Y Đạt là Không minh hậu kì Tu ma giả, thực lực so với Thanh Long cũng không kém bao nhiêu. Hơn nữa thủ đoạn công kích của Y Đạt cũng hết sức quỷ dị, hắn tịnh không e sợ Thanh Long.

Chư vị đừng làm ồn nữa. Chúng ta tới đây để tìm Đệ cửu ngọc kiếm, chứ không phải đánh nhau với yêu thú trong hồng hoang." Ngôn

Tự chân nhân cười nói.

Vừa dứt lời tức thì ai nấy đều trở nên nhẹ nhỏm.

"Ha ha, không sai, các ngươi lo lắng làm gì, chúng ta bất quá tìm kiếm Đệ cửu ngọc kiếm mà thôi. Yêu thú trong hồng hoang có lợi hại thế nào liên quan gì đến chuyện của chúng ta?" Lâu Kha đứng cạnh Tam Nhãn lão tổ cười ha hả nói.

Mọi người trên đường bàn luận nhưng vẫn phi hành thật nhanh.

"Tần vương triều, đã đến Tần vương triều"

Trong mắt Tần Vũ lấp loáng ánh sáng.

"Tần Vũ, ngươi nói nhà ngươi tại Tần vương triều, đến nhà rồi phải không? " Lập Nhi cười nói, *"Nếu như đã đến nhà, trước tiên trở về thăm nhà đi. Chắc người nhà ngươi gặp ngươi nhất định sẽ rất vui mừng."*

Tần Vũ nhìn từng thành trấn, lắc đầu nói: *"Phụ vương ta thật sự ở trong Tần vương triều, nhưng lúc này họ rốt cuộc ở đâu ta lại không biết. Có lẽ ta chỉ biết nhị ca đang ở đâu thôi."*

Tần Chính hiện là hoàng đế của Tần vương triều, nếu như không xảy ra chuyện lớn tự nhiên phải ở trong hoàng cung.

"Tần Vũ huynh đệ đừng gấp, trước tiên cứ tìm Đệ cửu ngọc kiếm, rất nhanh có kết quả thôi, khoảng một hai ngày gì đó. Qua một hai ngày này, huynh đệ trở về đoàn tụ với gia đình cũng không muộn." Thanh Long cười ha hả nói, đột nhiên lại nhíu mày hỏi: *"Tần Vũ, huynh đệ gia nhập sư môn tu luyện rốt cuộc đã bao nhiêu năm, phụ mẫu phàm nhân liệu còn tại thế không?"*

Tần Vũ chợt ngẩn người.

"Thanh Long cung chủ, ngươi nhầm rồi, cha ta cũng là tu chân giả." Tần Vũ giải thích.

Thanh Long tức thì cũng hiểu ra.

Mọi người phi hành nhắm thẳng theo hướng Đông mà tiến.

"Bây giờ đã qua Đông vực tam quận, vẫn còn tiến về phía Đông, không lẽ Đệ cửu ngọc kiếm lại nằm trong hồng hoang? " Tần Vũ nhíu mày nói.

Nghe Tần Vũ nói mọi ngươi ai nấy đều nhíu mày lại. Tất cả đều nhìn theo tám thanh ngọc kiếm thấy cả tám thanh đều bay theo hướng Đông căn bản không hề dừng lại. Thời gian cứ trôi qua, mọi người đã bay qua Đông vực tam quận.

Vừa tiến vào biên giới hồng hoang thì cảm nhận được nồng độ linh khí tăng lên rõ rệt.

"Hồng hoang này xem ra cũng là một nơi thật tốt." Thanh Long tán thưởng.

Tần Vũ lập tức cao giọng: "Các vị, thực lực yêu thú trong hồng hoang không thể xem thường. Lần trước ta từng gặp hai con thần thú ở bên ngoài. Vì vậy mọi người cần phải cẩn thận."

"Hai con thần thú? " Thanh Long nhíu mày. Thần thú thiên phú dị bẩm, tốc độ tu luyện cực nhanh, *"Ngoại vi đã có hai con thần thú, hồng hoang này rốt cuộc có bao nhiêu thần thú, từ khi nào thần thú dễ gặp như thế? "*

Hầu phí nói: *" Hê hê, Thanh Long, ngươi sợ rồi sao? Bất quá mật độ yêu thú trong hồng hoang cao hơn nhiều so với Hải ngoại tu chân giới. Mỗi người bay chậm lại, cẩn thận chút."*

Mọi người bất giác đều bắt đầu giảm tốc độ, dẫu sao nơi đây

là hồng hoang.

"Ủa? "

Tần Vũ phát hiện một vùng thảo nguyên. Khi xưa tại thảo nguyên này, Tần Vũ đã gặp qua Long Nham sư, cách chỗ Long Nham sư không xa là thần thú Hồng Loan. Song lúc này Tần Vũ không hề phát hiện sự tồn tại của thần thú. Vùng thảo nguyên đó cũng không giống quá khứ, không hề có yêu thú khác.

Lúc này trên thảo nguyên rải rác các mãnh thú yêu thú.

"Long Nham sư đi đâu rồi? " Tần Vũ cực kỳ nghi hoặc. Thời gian chỉ mới mười năm, Long Nham sư lẫn Hồng Loan lại không thấy đâu.

Đột nhiên---

"Ngọc kiếm sao vậy?" Chúng nhân đều phát hiện tám thanh ngọc kiếm không ngờ bắt đầu rung động, dường như đang chịu ảnh hưởng gì đó. Tám thanh ngọc kiếm như muốn bay theo các hướng khác nhau, đồng thời thanh âm rung động càng lúc càng lớn.

Ngôn Tự chân nhân lập tức hét lớn: *"Các vị, hồng hoang này hết sức thần bí, bí pháp của ta mất công hiệu. Mọi người mau thu lại phi kiếm của mình."*

Tức thì ai nấy đều thu lại ngọc kiếm của mình.

"Ngôn Tự, có chuyện gì xảy ra vậy?" Thanh Long nói lớn.

Ngôn Tự chân nhân cũng nghi hoặc lắc đầu nói: *"Thực tế ta cũng không biết chuyện gì. Theo đạo lý tám thanh ngọc kiếm đúng ra cùng bay theo một hướng, cuối cùng đến nơi chôn giấu Đệ cửu ngọc kiếm. Nhưng lúc nãy….tám thanh ngọc kiếm lại mưu toan bay theo các hướng khác nhau. Điều này không hiểu nổi, Đệ cửu ngọc kiếm chỉ*

có một, khẳng định ở một nơi, vì sao tám thanh ngọc kiếm muốn bay theo các hướng khác nhau? "

Mọi người vừa nghe cũng hiểu được chỗ không bình thường.

Đệ cửu ngọc kiếm nhất định chỉ ở một hướng. Tại sao tám thanh ngọc kiếm muốn bay theo các hướng khác nhau?

"Hiện tại, chỉ còn duy nhất một cách đó là....triệu tập tu chân giả của mỗi phe, mau chóng đến nơi này, rồi sử dụng linh thức lục soát, lục soát từng vùng." Tam Nhãn lão tổ lạnh lùng nói.

Lúc này Tam Nhãn lão tổ và Thanh Long đều rất thất vọng.

Bởi vì Tinh Thần Các gần Tiềm Long đại lục nhất, cho nên khi xưa Thanh Long cùng Tam Nhãn lão tổ mỗi người tự tặng cho Tần Vũ hai động phủ, đều gần với Tinh Thần Các, đồng thời cũng gần Tiềm Long đại lục nhất.

Hồng hoang mênh mông, rừng sâu núi thẳm.

Muốn dựa vào mấy chục người tự thân tìm, ai biết phải đợi đến khi nào, chỉ có thể dựa vào thủ hạ.

Chỉ thấy Thanh Long, Tam Nhãn lão tổ, Địch Long, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân gần như đồng thời lấy ra truyền tấn lệnh, mỗi người bắt đầu hạ lệnh cho thủ hạ điều động nhân mã tập trung tại Tiềm Long đại lục.

Từ thời điểm này, một lực lượng lớn nhân mã của Hải ngoại tu chân giới tập trung tại Tiềm Long đại lục, tự nhiên làm dậy lên một trường phong ba.

"Các vị, ta trở về nhà trước đây. Tần vương triều là nhà của ta, nếu như có ai muốn tham quan ta có thể sắp xếp người giúp đỡ."

Tần Vũ cười cười nhìn mọi người nói.

Tức thì từng nhân vật đầu não trong đám Hải ngoại tu chân giới nói lời từ biệt và đều nói có thời gian nhất định đến tìm Tần Vũ, du ngoạn Tiềm Long đại lục một phen. Sau đó Tần Vũ cùng Lập nhi, Hầu Phí, Hắc Vũ bay thẳng tới Tần vương triều.

"Phụ vương, con đã trở về." Trên mặt của Tần Vũ khó kìm chế sự kích động.

Lập nhi cười nói: "Tần Vũ, nhìn bộ dạng cười tươi như hoa nở. Đúng rồi, khi gặp phụ thân của ngươi, ngươi tính giới thiệu bọn ta như thế nào đây?"

"Phí Phí và tiểu Vũ đương nhiên là huynh đệ của ta, còn cô à, đại muội tử? Không ổn, hay là…..Điều này phụ vương ta rất thông minh, chắc không cần ta nói, da mặt ta hơi mỏng." Tần Vũ cố ý nói, sau đó hắn lập tức gia tăng tốc độ, người như một đạo lưu quang vẽ một đường cực nhanh trên bầu trời.

Lập Nhi vừa ngượng vừa giận, chân vừa động sát na liền đuổi theo.

"Thả tay ra, đau quá." Tiếng Tần Vũ đau đớn truyền lại….

Chương 157

Tam Huynh Đệ Tụ Thủ

Biên dịch, biên tập: Nhiephon

Tần Vũ, Lập nhi, Hầu Phí, Hắc Vũ bốn người trên đường phi hành trước tiên đi qua Viêm kinh thành, sau là Vân Vụ sơn trang. Tuy nhiên, Tần Vũ tịnh không phát hiện người thân của mình liền bay thẳng tới hoàng cung.

"Sư muội, sư muội được chưa."

Dưới *"áp bức"* của Lập nhi, Tần Vũ cuối cùng phải chịu khuất phục.

"Vậy thì tạm được." Lập Nhi cười hài lòng, *"Được rồi, ngươi còn không gọi người của mình đến. Năm phe kia đã gọi người tới tìm Đệ cửu ngọc kiếm. "*

Tần Vũ cười nói: *"Ta không quan tâm và cũng không gấp. Tinh Thần Các của ta ở gần nhất, thôi xong rồi, hay là phái một vạn hộ vệ đến vậy."* Tần Vũ lấy ra truyền tấn lệnh, trực tiếp truyền tin đến tổng quản Tinh Thần Các--Trang Chung.

******

Trong Tinh Thần Các

Trang Chung đang được thị nữ hầu hạ, nhàn nhã ăn các loại hoa quả do các động phủ tiến cống, hết sức thoải mái.

Đột nhiên---

"Trang Chung, cho Nghiêm Nhị, Lương Thản, Ngô Ngôn, Húc Đông tứ đại hộ pháp dẫn theo mười đại đội thị vệ tổng cộng một vạn nhân

mã, mau chóng đến Tiềm Long đại lục, càng nhanh càng tốt." Nhìn mệnh lệnh Tần Vũ truyền về, Trang Chung vội trở mình bò dậy.

Trang Chung trả lời Tần Vũ rồi sau đó lập tức cấp tốc quát lớn ra lệnh.

"Lệnh triệu tập, triệu tập các đại hộ pháp, các đại đội trưởng tức tốc tới Nhật nguyệt đại điện, không được chậm trễ." Trang Chung cao giọng quát, sau đó vội thay y phục nhanh chóng đến Nhật Nguyệt đại điện.

Trên Nhật Nguyệt đại điện.

Tám đại hộ pháp cùng với ba mươi hộ vệ đại đội trưởng đã tụ tập trên đại điện.

Trang Chung gương mặt nghiêm túc, cao giọng nói: *"Các chủ có lệnh."*

"Nghiêm Nhị, Ngô Ngôn, Lương Thản, Húc Đông tứ đại hộ pháp soái lĩnh hộ vệ đại đội đệ nhất đến đệ thập một vạn nhân mã, tức tốc đến Tiềm Long đại lục, chuẩn bị nghe các chủ điều động, không được trì hoãn, lập tức xuất phát." Trang Chung nghiêm túc quát.

"Thuộc hạ tuân lệnh!"

Bọn Nghiêm Nhị tứ đại hộ pháp và các hộ vệ đại đội trưởng khom người nhận mệnh. Sau đó quay người bỏ đi, bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Còn bọn Trang Chung cũng bước ra khỏi Tinh Thần Các đứng tại cửa. Lúc này từng đội nhân mã đang bay ra từ khu vực hộ vệ cư trú, nhất thời cả đáy biển đứng đông nghẹt người, chính là mười đại đội.

Trong nháy mắt, mười đội ngũ đã lăng không đứng yên ổn. Mười đại đội trưởng đứng trước mười đội ngũ, bốn vị hộ pháp

xếp ở hàng đầu tiên.

"Xuất phát!"

Nghiêm Nhị vốn dĩ là thủ lĩnh bát đại hộ pháp, lần hành động này tự nhiên do ả đứng đầu. Lệnh vừa đưa ra, dưới sự chỉ huy của tứ đại hộ pháp, mười đội ngũ một vạn nhân mã rẽ nước mà đi, ngự kiếm bay thẳng đến phương Bắc.

Một vạn người!

Trong không trung tràn ngập bóng người. Tại Tiềm Long đại lục, vài tu chân giả Kim đan kì đã được xưng là thượng tiên, nhưng Tinh Thần Các điều động lại là đội ngũ một vạn người. Hộ pháp dẫn đầu đều từ Động hư kì trở lên.

******

Tiềm Long đại lục Tần vương triều, Thượng Thái quận.

Thượng Thái quận nguyên bổn chính là Bá Sở quận, chỉ là đã thay đổi triều đại Bá Sở quận tự nhiên phải đổi tên. Bởi vì kiến trúc hoàng cung trong kinh thành quá lớn, Tần Đức cũng không muốn hao phí một số lớn tài lực, vật lực để xây dựng lại một hoàng cung vì vậy quyết định đặt thủ phủ tại kinh thành này.

Thượng Thái quận diện tích rộng lớn, kinh thành nằm ở trung tâm.

Bay dọc theo sông Ô Giang, Hắc Vũ đột nhiên lên tiếng. Hắc Vũ này cũng mới học được kĩ xảo *"phúc ng*ữ". *"Phúc ng*ữ" thật ra không xem là bí kĩ lợi hại, trong kí ức truyền thừa của Hắc Vũ tịnh không có, hắn học được khi tán gẫu với Nghiêm Nhị người trong các hộ pháp Tinh Thần Các.

"Đại ca, còn nhớ nơi này không?" Hắc Vũ dùng phúc ngữ lên tiếng.

Bay dọc theo Ô Giang đã khá lâu, còn nơi này chính là nơi Tần Vũ, tiểu Hắc đại chiến với Hạng Ương năm xưa.

"Đương nhiên là nhớ" Tần Vũ cảm thán nói, *"Nguyệt viên chi dạ, Ô Giang chi thượng, ta với đệ cùng nhau đại chiến Hạng Ương và từ trận chiến này Tần gia ta mới hoàn toàn tiêu diệt Hạng gia, cuối cùng thu được thiên hạ thay đổi triều đại."*

Hắc Vũ lãnh khốc nói: *"Nguyệt viên chi dạ, ô giang chi thượng, lưu tinh phá không, viên nguyệt cao huyền. Hừm hừm…hầu tử, sự nghiệp to lớn của ta và đại ca ngươi nào có thể tưởng tượng nổi."*

Hầu Phí tức thì nổi giận hai mắt bốc lửa: *"Tạp mao điểu, khoác lác cái gì, ngươi chẳng qua từ nhỏ đã theo đại ca. Nếu ta sớm theo đại ca thì cái tên Hạng Ương gì đó, một mình ta một bổng cũng đủ nện thành cái bánh thịt."*

Hắc Vũ hừ khẽ quay đầu đi, không thèm nhìn Hầu Phí một cái, Hầu Phí bất giác nộ khí trùng trùng.

Tần Vũ cười nói: *"Phí Phí, tiểu Hắc, đừng tranh cãi nữa. Khi xưa thật ra chẳng có gì. Chỉ là Hạng Ương vào thời khắc quan trọng lại ngăn cản đại quân Tần gia ta, thậm chí còn uy hiếp tiêu diệt huyết mạch Tần gia ta. Vì vậy ta mới cùng tiểu Hắc xuất thủ sớm trừ đi chướng ngại này."*

Trong lúc nói chuyện mấy ngàn dặm chớp mắt đã trôi qua, bốn người Tần Vũ đến ngoại ô kinh thành.

Lúc này trời vừa sáng, cửa thành cũng đã mở, các tiểu thương đều bày hàng buôn bán.

Bốn người của Tần Vũ đứng trên không trung hoàng cung. Linh thức vừa quét, Tần Vũ đã phát hiện nhị ca và đại ca ở gần nhất.

Tần Vũ trầm ngâm nói: *"Lúc này đang tảo triều, nhị ca và đại ca*

đều ở trên đại điện, hay là chúng ta chờ một chút? "

"Chờ cái gì, cứ thi triển cấm chế ẩn thân tiến vào đại điện dạo chơi rồi nói, đệ nghĩ phàm nhân không thể nhìn thấy đâu." Hầu Phí không quan tâm nói. Cấm chế ẩn thân này chỉ đánh lừa con mắt mà thôi, linh thức của tu chân giả vẫn có thể nhìn ra.

Lập Nhi cũng có chút hưng phấn nói: *"Hoàng cung tảo triều, được Tần Vũ, ta chưa bao giờ thấy qua, đi nào."*

Tần Vũ bất lực đành căn dặn: *"Được rồi, nhưng có một việc ta phải nói trước, các tướng lĩnh đại thần đều là phàm nhân, các người đừng trêu chọc bọn họ, đến đại điện thì phải nghiêm chỉnh một chút."*

"Hề hề, yên tâm."

Hầu Phí là người đầu tiên hỏa tốc bay xuống dưới, đồng thời quang mang trên người chợt lóe lên, biến mất giữa thanh thiên bạch nhật. Song đối với tu chân giả vẫn có thể dễ dàng dùng linh thức phát hiện thân hình Hầu Phí đang lao xuống rất nhanh.

Tần Vũ, Lập nhi, Hắc Vũ cũng lập tức theo sau bay xuống.

******

Trên hoàng cung đại điện.

Tần Chính ngồi cao cao trên bảo tọa hoàng đế, tán phát uy nghiêm tự nhiên của hoàng giả. Văn võ bá quan đứng hai bên đại điện, đại ca Tần Phong của Tần Vũ đứng ở vị trí đầu tiên của một hàng. Tần Phong này không chỉ là đại tướng quân, đồng thời cũng là vương gia tự nhiên chiếm thủ vị.

"Bẩm hoàng thượng, Trấn Dương quận cấp báo. Thời gian trước, trời đổ mưa lớn sau đó đê tại Ô Giang bị vỡ, Trấn Dương quận từ Lăng thành, Lan thành các thành trì đều bị hồng thủy gây tai họa nghiêm trọng, hơn trăm vạn nạn dân lưu lạc không nơi sinh sống….."

Nghe đại thần bẩm báo, chân mày Tần Chính nhíu chặt lại.

"Chi tiết tình hình thế nào?" Tần Chính lạnh giọng nói. Lúc này tâm trạng của Tần Chính không được tốt lắm.

Đại thần phía dưới lập tức nói: *"Ở đây có tình hình các thành trì và nơi quản hạt gặp tai ương."* Vị đại thần đó lấy ra một phong thư từ trong tay áo, sau đó thái giám thu lấy phong thư dâng lên cho Tần Chính.

.....

Tần Vũ đứng trong góc đại điện, nhìn nhị ca lo chuyện quốc sự, trên khuôn mặt bất giác nở nụ cười. Tuy tu chân giả không bị ràng buộc bởi chuyện của phàm nhân, bất quá dầu gì Tần Vũ mới rời khỏi nhà mười năm, vẫn còn một chút lòng phàm tục.

"Hiện tại việc trọng yếu chính là thứ nhất phải an trí nạn dân, thứ hai phòng lũ chống thiên tai, hoặc thuận thế dẫn nước, hoặc tu bổ chỗ vỡ ....."

Tần Chính mau chóng hạ mệnh lệnh.

Phái khâm sai hành động còn trực tiếp điều động hai mươi vạn quân của Trấn Dương quận và ba mươi vạn quân dự bị cùng phòng chống thiên tai. Các mệnh lệnh phát lương thực, quần áo cứu trợ thiên tai cũng được truyền đi rất nhanh.

"Bãi triều!"

Thanh âm the thé của thái giám vang lên, sau đó chúng bá quan lũ lượt rời khỏi đại điện.

"Đại ca, nhị ca."

Tần Vũ trực tiếp dùng linh thức truyền âm vang lên trong đầu của Tần Phong và Tần Chính.

Lúc này Tần Chính còn đang suy nghĩ về lũ lụt, thân thể chợt chấn động, sau đó hết sức vui mừng kinh ngạc. Tần Phong vốn dĩ đã lui ra cũng quay đầu đi trở vào đại điện. Quang mang trên người Tần Vũ lóe lên giải trừ cấm chế ẩn thân, xuất hiện trên đại điện.

"Tiểu Vũ!"

Tần Chính và Tần Phong đều không thể tin nổi nhìn Tần Vũ xuất hiện đột ngột trên đại điện.

Tần Vũ bây giờ so với khi xưa rời khỏi Tiềm Long đại lục, khuôn mặt hầu như không thay đổi nhiều. Chỉ là thành thục hơn, đôi mắt sâu hơn, trên người cũng tự nhiên tán phát áp lực, thứ người ở đẳng cấp cao tự nhiên có.

Thái giám tổng quản mới vừa muốn kêu *"thích khách"*, lúc này nhìn thấy lời nói, biểu tình của hoàng đế Tần Chính và vương gia Tần Phong lập tức nuốt câu đó vào bụng.

"Đại ca, nhị ca!" Trên mặt Tần Vũ khó che giấu nỗi vui mừng như điên cuồng.

"Ha ha, tiểu Vũ, không ngờ đệ đi một chuyến đã là mười năm. Mười năm nay một chút tin tức cũng không có, làm cho bọn ta lo lắng muốn chết. Ha ha…." Tần Chính lúc này cười thật lớn, hiển nhiên rất hưng phấn và cao hứng.

Tần Phong cũng ôm chặt Tần Vũ nói: *"Không thể ngờ, không thể ngờ a, mười năm, đã mười năm rồi."*

"Không phải đệ đã trở về rồi sao." Tần Vũ cũng vui sướng cười lớn.

Lúc này Lập nhi, Hắc Vũ, Hầu Phí cũng giải trừ cấm chế xuất hiện trước mặt Tần Chính và Tần Phong. Điều này trái lại khiến Tần Chính và Tần Phong nhất thời kinh hãi. Tiểu Hắc bọn họ

đương nhiên quen nhưng Lập nhi và Hầu Phí bọn họ lại không biết.

"Tiểu Vũ họ là…." Tần Chính nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ cười giới thiệu: *"Tiểu Hắc nhất định các huynh đã biết, vị này là…"*

*"Hê hê, ta tên Hầu Phí, Tần Vũ là đại ca của ta. Hai tiểu tử các ngươi tuy là "*đại ca, nhị ca*" của đại ca ta nhưng thực lực các ngươi quá kém, à thôi bỏ đi, miễn cưỡng nhận hai ngươi làm huynh đệ."* Hầu phí lắc lắc đầu nói.

Tần Phong phì cười nói: *"Tiểu Vũ, huynh đệ này của đệ rất thẳng thắn, thẳng thắn a."*

Tần Phong thân là tướng quân, lúc ở trong quân đội đã sớm quen biết nhiều hán tử thẳng thắn như vậy. Những người này chỉ quan tâm thực lực, bất kể quan hàm ngươi cao cỡ nào chỉ có thực lực ngươi vượt hơn họ, đối phương mới tín phục ngươi.

"Vị này là…đệ muội?" Tần Chính nhìn Lập nhi hỏi.

Tần Vũ lại cố ý im lặng một hồi, đợi tới khi Lập Nhi như muốn nổi giận, hắn mới cười nói: *"Nhị ca, đây là sư muội Lập nhi của đệ, là sư muội, chưa phải đệ muội. "*

"Chưa phải đệ muội ư? Ta hiểu ý tiểu Vũ rồi." Tần Phong bộ dạng như đột nhiên hiểu ra, *"Bây giờ là vậy, tương lai là vậy, ta nói đúng không, tiểu Vũ. Còn có… Lập nhi cô nương sư muội của tiểu Vũ?"*

Lập nhi đôi mắt nhìn chăm chú Tần Vũ.

"Tần Vũ, bổn cô nương đã ghi sổ."

Thanh âm *"hung dữ"* vang lên trong đầu Tần Vũ, hắn lại cười

đắc ý. Hắn biết Lập nhi hay thẹn thùng, nhiều lắm trước mặt người quen mới hoạt bát chút, nhưng trước mặt người lạ lại không thể *"nổi cơn lôi đình"*.

"Đại ca, nhị ca, đừng trêu sư muội đệ nữa. Đúng rồi, phụ vương đâu? Còn Phong bá bá nữa?" Tần Vũ cười hỏi.

Tần Chính lập tức nói: *"Phụ vương và Phong bá bá hiện đang bế quan tu luyện. Đệ trở về thật không đúng lúc, bất quá chừng trong nửa năm sẽ xuất quan. Lần trước phụ vương nói bế quan một năm, bây giờ cũng xấp xỉ qua hơn nửa năm rồi."*

Trong lòng Tần Vũ hơi có chút hối tiếc, vừa trở về không thể lập tức gặp mặt phụ vương.

"Không sao, hiện tại đệ tại Hải ngoại tu chân giới có địa bàn gần nơi này nhất, không cần gấp quay về. Dù sống ở đây một, hai trăm năm cũng không có vấn đề." Tần Vũ cười nói.

Với tốc độ nhanh nhất của Tần Vũ, từ Tiềm Long đại lục đến Tinh Thần Các bất quá thời gian chỉ vài ngày, đặc biệt sau khi công lực Tần Vũ một lần nữa gia tăng. Đợi độ qua Lục cửu thiên kiếp, khi đó Tần Vũ ước chừng trong một ngày đủ để từ Tinh Thần Các đến Tiềm Long đại lục.

"Ha ha, vậy thì quá tốt, ba huynh đệ ta không cần phân ly nữa." Tần Chính cười lớn. Sau đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện nói: *"Tiểu Vũ đệ có biết, đại ca sắp phải độ Tứ cửu thiên kiếp."*

"Hả? "

Tần Vũ trong lòng vui mừng tức thì linh thức quét qua. Tần Phong quả nhiên đã đến cảnh giới Tiên thiên đại viên mãn, tình trạng tùy lúc có thể độ kiếp.

"Tứ cửu thiên kiếp, đại ca huynh có trung phẩm linh khí, độ Tứ cửu thiên kiếp tuyệt đối dễ như trở bàn tay. Ha ha…nhị ca, huynh

cũng phải tu luyện cho tốt đến lúc đó ba huynh đệ chúng ta mới không thể chia lìa. Chỉ là nhị ca hiện tại sao còn chưa đạt tiên thiên cảnh giới?" Với linh thức của Tần Vũ tự nhiên phát hiện ra tu vi Tần Chính.

Tần Chính thất vọng nói: *"Ta không giỏi tu luyện, không có thiên phú đành chịu thôi."*

"Cái gì không thiên phú." Tần Vũ lúc này dầu gì cũng là thủ lĩnh một trong sáu thế lực Hải ngoại tu chân giới, nếu như cả người thân gần nhất cũng không thể làm cho đạt đến cảnh giới tiên thiên, vậy thì quá vô dụng.

"Đừng lo lắng, lúc nào đó đệ sẽ luyện chế một lò đan dược, trực tiếp đưa huynh tiến vào cảnh giới tiên thiên. " Tần Vũ thu được tàng bảo điện, nguyên liệu bên trong rất nhiều, *"Nếu như đợi không kịp, đệ trực tiếp đòi Ngôn Tự chân nhân vài viên trúc cơ đan."*

Tần Vũ nói một cách không hề quan tâm. Trong tu chân giới, thông thường các đệ tử trọng yếu trong môn phái, giai đoạn đầu sẽ trực tiếp phục dụng trúc cơ đan, sớm xây dựng nền tảng đạt thẳng đến cảnh giới tiên thiên.

Cảnh giới tiên thiên, đối với người tu luyện nội công rất khó khăn. Nhưng đối với tu chân giả chỉ là bước khởi đầu mà thôi. Với địa vị của Tần Vũ hôm nay, căn bản là tùy tiện có thể lấy được trúc cơ đan.

Chương 158

Thế Khởi

Biên dịch, biên tập: Nhiephon

"Trúc cơ đan? " Tần Chính thật sự chưa từng nghe qua tên Trúc cơ đan.

Tần Vũ cười nói: *"Nhị ca, Trúc cơ đan dùng để tạo nền móng cơ bản cho tu chân giả. Người bình thường chỉ cần ăn Trúc cơ đan này, hấp thu hoàn toàn xong thì có thể củng cố vững chắc căn cơ, đạt đến cảnh giới tiên thiên. Căn bản không cần phức tạp như tu luyện nội công."*

"Không ngờ có linh dược như vậy, có một lượng lớn linh đan không phải có thể thu được số lớn tiên thiên cao thủ sao?" Tần Chính này dù sao là vua của một nước, suy nghĩ vẫn là lợi ích quốc gia. Tại Tiềm Long đại lục, một tiên thiên cao thủ đã xem như lợi hại rồi.

Nếu như có được số đông tiên thiên cao thủ, điều đó xác thực có thể khiến quân lực bản quốc tăng đề cao lên một tầng.

Tần Vũ lắc đầu cười nói: "Nhị ca, điều này huynh sai rồi. Tiên thiên cao thủ thì xem là gì chứ? Không thành kim đan căn bản không thể coi là tu chân giả. Trúc cơ đan so với một tiên thiên cao thủ trân quý hơn nhiều. Dù Trúc cơ đan là đan dược rất cơ bản nhưng phải cần bảy thứ nguyên liệu, phương pháp luyện đan cũng bí mật. Thông thường môn phái tu chân nhỏ thật không thể có được.

Tần Chính là người rất thông minh đương nhiên hiểu ra: "Ha ha, tiểu Vũ, ta chỉ là một phàm nhân góc độ suy nghĩ đương nhiên khác với các ngươi a. Sau khi nghe đệ nói như vậy, Trúc cơ đan có

thể xem là trân quý, nhưng đệ vẫn lấy ra được. Xem ra tam đệ ngươi trong Hải ngoại tu chân giới cũng không tệ a."

Huynh đệ một nhà nên Tần Chính nói chuyện rất tự nhiên.

"Thường thôi, thường thôi." *Tâm trạng Tần Vũ lhiếm khi tốt như lúc này.*

*Tần Phong lại cười nói: "*Nhị đệ, tiểu Vũ, ha ha… ba huynh đệ chúng ta lại nói chuyện ngay trên đại điện này, hay là kiếm nơi nào đó ngồi xuống đàng hoàng rồi nói tiếp. Huynh đệ chúng ta xa nhau mười năm, phải trò chuyện thật nhiều."

"Đúng, đúng" *Tần Chính nói: "* Xem ta vội quá mới ra thế này. Được, chúng ta đến Bách thần đình trong ngự hoa viên rồi nói chuyện đàng hoàng."

*Tần Chính quay lại ra lệnh cho thái giám bên mình: "*Vương tổng quản, ngươi lập tức cho người gọi hoàng hậu, các vị nương nương còn có những hoàng tử, công chúa của trẫm đến Bách thần đình ra mắt tam thúc và huynh đệ. Đồng thời cũng mau mau mời luôn đại tẩu cùng Phi Nhã quận chúa."

"Dạ, hoàng thượng"

Thái giám tổng quản lập tức đi truyền lệnh.

*Tần Chính trước mặt người khác đều xưng là "*trẫm*" nhưng trước mặt huynh đệ trong nhà lại xưng "*ta*". Một là tình cảm huynh đệ rất tốt. Thứ hai Tần Chính cũng hiểu Tần Vũ là tu chân giả, còn Tần Chính hắn mặc dù là hoàng đế nhưng chỉ là hoàng đế của phàm nhân. Còn Tần Phong là người sắp độ Tứ cửu thiên kiếp.*

Hầu Phí đang ở bên cạnh đang nói chuyện phiếm với Lập nhi, nghe thấy Tần Chính nói đột nhiên ôm bụng cười lớn.

"Ha ha, đại ca à, nghe thấy nhị ca huynh nói gì không? Người ta hoàng hậu, các vị nương nương lại còn các hoàng tử, công chúa . Oa oa, thật đông. Còn huynh, một bà vợ cũng không có. Lập Nhi tỷ tỷ, lúc nào đó giúp đại ca đệ tìm một bà vợ nhé." *Câu sau Hầu Phí lại chuyển sang nói với Lập Nhi.*

Lập Nhi phất tay áo gõ vào đầu Hầu Phí nói: "Phí Phí, ngươi cũng dám chọc ta."

Tiếp đó Lập Nhi lại cười cười nhìn Tần Vũ nói: "Tần Vũ a, đại ca và nhị ca huynh ai nấy đều có thê tử và con cái rồi. Bây giờ chỉ có mình huynh không có. Có khi nào muốn tìm một người không? Nếu như thật muốn ta giúp đỡ, ta cũng không ngại giúp huynh tìm."

Đối mặt với dáng vẻ cười như không cười của Lập nhi, Tần Vũ chỉ biết ngậm miệng để đối phó.

Tần Phong, Tần Chính thấy Tần Vũ và Lập Nhi như vậy, bất giác nhìn nhau cả cười.

"Được rồi, tiểu Vũ. Chúng ta đến Bách thần đình thôi." Tần Phong cười lớn nói. Sau đó ba huynh đệ và Lập Nhi mọi người cùng đi tới Bách thần đình. Trên đường đi, hộ vệ hoàng gia người nào người nấy đều kinh dị nhìn Tần Vũ.

Tần Phong, Tần Chính, Tần Vũ là huynh đệ ruột thịt, dung mạo tự nhiên rất giống nhau.

Các hộ vệ thấy hoàng đế của mình, vương gia đi cùng với một người lạ mặt lại hưng phấn như thế, không hề phân biệt trên dưới

đều lấy làm ngạc nhiên. Trong hoàng cung từ lâu đã lưu truyền Tần Phong và Tần Chính từng có một tam đệ.

Tuy nhiên cả mười năm nay chưa ai gặp mặt, phần lớn hộ vệ hoàng gia còn tưởng rằng đó chỉ là lời đồn. Hôm nay vừa gặp mặt, trong lòng các hộ vệ hoàng gia có phán đoán của mình, tin chắc ngày mai hoàng cung sẽ truyền ra tin tức mới.

Tại Bách thần đình trong ngự hoa viên

Bách thần đình có dạng hình chữ nhật, chiều rộng chừng sáu mét, chiều dài lại đạt đến hai, ba chục mét. Đã nhiều lần Tần Chính giữ một số quan viên ở lại đây cùng hưởng thụ thịnh yến của hoàng gia. Lúc này Tần Chính ngồi ghế chủ tọa, còn Tần Vũ và Tần Phong ngồi hai bên.

"Nhị ca, sao đệ thấy huynh có chút sầu não, lẽ nào có chuyện gì khó giải quyết, nói ra nghe thử xem." *Tần Vũ hỏi.*

Tuy lúc này Tần Chính và Tần Phong dường như rất nhiệt tình nhưng Tần Vũ vẫn phát hiện ra giữa hai hàng lông mày Tần Chính có ý phiền não khó che giấu. Với những gì Tần Vũ biết, tính cách vị nhị ca này của hắn rất mạnh mẽ. Chuyện có thể khiến nhị ca như vậy hẳn không phải chuyện nhỏ.

*Tần Chính hơi ngẩn người nhưng trong nháy mắt liền che giấu, cười nói: "*Không có gì, chỉ là ban nãy biết lụt lội gây họa, trong lòng có chút lo lắng mà thôi. Dầu sao cũng là trăm vạn dân chúng phải lâm vào cảnh không nhà."

"Ừm."

Tần Vũ đáp lời, nhưng hắn trong lòng vẫn có chút không tin. Theo những gì nhìn thấy trên đại điện thấy, nhị ca hắn xử lý việc lũ lụt gây

họa rất nhẹ nhàng. Với tính cách nhị ca tuyệt đối không thể làm cho y trở nên như thế, bất quá nhị ca không muốn nói hắn cũng không thể hỏi nhiều.

"Ngon quá, oa, nói thật sự phàm nhân thực lực tuy kém chút nhưng món ăn so với Tinh Thần Các bọn ta phong phú hơn nhiều." Hầu Phí ngốn một miếng lớn.

Tu chân giả đa số khổ tu, dù là tu yêu giả vẫn có bao nhiêu người chuyên tâm vào trù nghệ ?

Trong lĩnh vực trù nghệ, há có thể so sánh với hoàng gia của phàm nhân. Tại Tinh Thần Các cùng lắm có trái cây mới lạ các nơi cống nạp. Chứ còn về món ăn vạn vạn lần không thể sánh với món ăn hoàng cung.

Lúc này trên chiếc bàn dài trong Bách thần đình đã đặt gần cả trăm món ăn.

"Hầu phí huynh đệ, tu chân giả có thể lên trời xuống đất không gì không thể làm, nhưng luận về trù nghệ ta nghĩ những thượng tiên tu chân giả không có thời gian nghiên cứu cái môn nhỏ bé này." *Tần Chính vừa cười vừa nói. Bảo tu chân giả không có thời gian nghiên cứu trù nghệ chi đạo chẳng khác gì nói mĩ thực của hoàng gia vượt xa thủ nghệ của tu chân giả.*

Hầu phí tán đồng nói: "Không sai, những tu chân giả thậm chí không ít người tích cốc, căn bản không ăn. Ài….không ăn mĩ thực, đây kể như bớt đi một hưởng thụ lớn a. Hề hề, ngon tuyệt." *Chộp lấy một đùi dê nướng, Hầu phí liền há miệng cắn lấy một miếng lớn, ăn nhồm nhoàm.*

"Phí Phí, chú ý hình tượng một chút."

Tần Vũ lên tiếng trách mắng. Hầu Phí ăn uống như thế khiến

Tần Vũ cũng cảm thấy mắc cỡ.

Tại Tinh Thần Các, vì phần lớn là tu yêu giả, Hầu Phí ăn như thế nào Tần Vũ tự nhiên không để ý. Nhưng đây là hoàng cung, Tần Vũ từ nhỏ sinh trưởng trong gia đình đế vương tự nhiên hiểu lễ nghi, điều này trong hoàng cung lại đặc biệt chú trọng.

Hầu phí ăn uống như thế, cả thái giám cung nữ hầu hạ đều mở to mắt ra nhìn.

……

Minh vương triều Tiềm Long đại lục

Hoàng đế đương triều Chu Nham của Minh vương triều lúc này đang theo sau năm vị thượng tiên. Dẫn đầu thượng tiên là một thanh niên anh tuấn, mặc một bộ trường sam màu xanh lục, trông rất phong độ.

"Chu Nham, ngươi không phải luôn muốn gặp đại nhân vật của Hải ngoại tu chân giới sao" *Người thanh niên quay đầu lại cười hỏi.*

Chu Nham trong lòng chợt động tức thì nói: " Đông Phương thượng tiên, lần này lẽ nào muốn giới thiệu cho ta một vị đại nhân vật của Hải ngoại tu chân giới ư? Triều Dương tông của Đông Phương thượng tiên đã là một tông phái rất lớn, chẳng lẽ còn có nhân vật nào lớn hơn đến?"

Vị thanh niên mặc trường sam xanh lục chính là Đông Phương Dụ, thiếu tông chủ cùa Triều Dương tông, công lực đạt đến Nguyên anh tiền kỳ. Trong phàm nhân giới tự nhiên xem là một siêu đỉnh cấp cao thủ.

Triều Dương tông. Một tông phái tu tiên giả lớn nhất nội trong trăm vạn dặm tại phương Nam Tiềm Long đại lục, so với Thanh

Kiếm môn của Phong Ngọc tử lớn hơn nhiều, đệ tử có khoảng hơn hai, ba ngàn người. Nên biết môn phái thông thường có mấy ngàn đệ tử thì chỉ có các đảo trong khu vực hạch tâm--Bồng lai tiên vực. Nằm tại vùng biên giới mà Triều Dương tông lại có nhiều đệ tử như vậy, đích xác được xem là một siêu cấp đại tông phái.

Đông Phương Dụ lần này dẫn theo hai đệ tử, cũng chỉ đến Tiềm Long đại lục du ngoạn một phen. Hai vị thượng tiên của Minh vương triều kia chính là người của Triều Dương tông, tự nhiên tiếp đãi cung kính. Đông Phương Dụ tiện thể tiến vào hoàng cung Minh vương triều.

"Triều Dương tông của ta trong phạm vi trăm vạn dặm không nghi ngờ là đệ nhất tông phái. Bất quá….. tông phái tu tiên giả rất nhiều. Khu vực hạch tâm cũng là Bồng Lai tiên vực cách nơi đây ức vạn dặm, ở đó tu tiên giả vượt quá trăm vạn." *Đông Phương Dụ mặc dù là người cao ngạo nhưng khi nhắc tới Bồng Lai tiên vực vẫn rất cung kính.*

Chu Nham thân là hoàng đế một nước đương nhiên biết không ít chuyện của tu chân giới. Nhưng Bồng Lai tiên vực có hơn trăm vạn tu tiên giả, cách xa nơi đây tới ức vạn dặm nhất thời làm ông ta khiếp sợ.

"Hơn trăm vạn, đây là con số quá lớn." *Chu Nham kinh ngạc than.*

Đông Phương Dụ cười lạnh nói: "Ngươi cũng xem như may mắn mới biết được bí mật này. Ta nói cho ngươi biết, người hôm nay tới chính là nhân vật số một của Bồng Lai tiên vực. Ngươi nghe cho kỹ, nếu như ngươi tiếp đãi chậm trễ đừng nói là ta, dù phụ thân ta đến cũng cứu không nổi Minh vương triều của ngươi." *Động Phương Dụ nghiêm giọng cảnh cáo.*

*"*Nhân vật số một của Bồng Lai tiên vực?*" Chu Nham cảm thấy tiếng tim mình đập như tiếng trống, không ngừng vang vọng bên tai.*

*Hít sâu một hơi, Chu Nham nói: "*Đông Phương thượng tiên, ta nhất định cố hết sức tiếp đón nhân vật số một này. Không biết ta cần phải chuẩn bị những gì?*"*

*Đông Phương Dụ cười nói: "*Không cần chuẩn bị quá nhiều, hạng cao thủ này đối với hưởng thụ vật chất trái lại không đòi hỏi quá lớn. Ghi nhớ, đừng để những phàm nhân đến quấy nhiễu, còn nữa, nơi trú ngụ đẹp và yên tĩnh chút, thái độ cũng phải cung kính, đừng chọc giận các tiền bối."

Đông Phương Dụ mới vừa nhận được truyền tấn từ phụ thân hắn.

Trong truyền tấn phụ thân hắn nói, mấy người đến lần này người nào cũng lợi hại, bất kì ai công lực và địa vị đều vượt xa phụ thân hắn, người đứng đầu càng là đệ nhất nhân tại Bồng Lai tiên vực. Có thể nói như vầy, những người này đại biểu cho tầng lớp tối cao của Bồng Lai tiên vực.

Tầng lớp tối cao của Bồng Lai tiên vực đó cũng chính là tầng lớp tối cao của tu tiên giả trong Hải ngoại tu chân giới.

"Từng người đứng nghiêm chỉnh vào, đừng loạn động. Chúng ta chỉ cần đợi ở đây, các tiền bối công lực cao thâm, linh thức vừa quét tự nhiên biết chúng ta đang ở đây." Đông Phương Dụ quát đám đệ tử Triều Dương tông đang nhấp nhổm không yên bên cạnh.

Tức thì không kẻ nào dám loạn động.

Đợi một hồi lâu---

Chỉ thấy ba bóng người từ chân trời lao tới rất nhanh, sát na đã đến phía trên hoàng cung, sau đó từ trên mây bước thẳng xuống giống như đi dạo. Khí thế tiên gia phiêu nhiên chí cao càng làm cho đám người bên dưới ai nấy đều hết sức cung kính.

Kẻ đến chính là ba người Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân cùng Địch Phong.

"Văn bối Đông Phương Dụ tham kiến tam vị tiền bối, tông chủ Triều Dương tông chính là gia phụ." Đông Phương Dụ cực kỳ cung kính.

Những người đứng sau lưng cả tư cách nói chuyện cũng không có.

Ngôn Tự chân nhân thản nhiên ừm một tiếng, còn Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân thì không chút quan tâm.

Triều Dương tông tuy xem như đệ nhất tông phái trong vòng trăm vạn dặm gần Tiềm Long đại lục, nhưng trong mắt Bồng Lai tiên vực căn bản chẳng là gì. Đệ nhất cao thủ của Triều Dương tông bất quá mới Động Hư tiền kì, còn ba người Ngôn Tự chân nhân đều từ Không minh tiền kì trở lên.

Mắt Hỏa Điền chân nhân đột nhiên sáng lên, thân hình nhoáng cái đến bên cạnh Chu Nham, nhìn hắn cực kỳ hứng thú nói: "Tiểu tử ngươi không có chân nguyên lực, lẽ nào ngươi là cái gì hoàng đế của Minh vương triều?"

" Tiểu nhân chính là Chu Nham hoàng đế của Minh vương triều xin ra mắt tiền bối."

Hỏa Điền chân nhân gật gật đầu hài lòng.

Lần này Ngôn Tự chân nhân đến đây cũng vì có việc cầu Triều

Dương tông, dĩ nhiên thái độ không thể quá ngạo mạn.

"Đông Phương a, lần này ta và phụ thân ngươi có giao ước, để hắn phái một ngàn đệ tử Triều Dương tông và một ngàn đệ tử tập hợp từ các tông phái xung quanh, tổng cộng hai ngàn đệ tử tức tốc đến Tiềm Long đại lục nghe ta chỉ huy, thiết nghĩ chắc người cũng biết." *Ngôn Tự chân nhân điềm đạm cười nói.*

Đông Phương Dụ cung kính nói: "Vãn bối biết, Triều Dương tông vãn bối may mắn được cống hiến sức lực cho tiền bối, chính là vinh hạnh của Triều Dương tông."

Ngôn Tự chân nhân gật đầu hài lòng.

Cũng đúng nếu như không chạy đua với thời gian, dựa vào thực lực của Bồng Lai tiên vực điều động mười vạn tu tiên giả không thành vấn đề. Bất quá hiện tại càng gần càng tốt, càng nhanh càng tốt. Ngôn Tự chân nhân mới truyền tấn cho tông chủ Triều Dương tông.

"Rất tốt, Đông Phương, sắp xếp nơi ở cho ba người bọn ta được rồi. Những việc khác không cần quản nhiều." *Ngôn Tự chân nhân hạ lệnh.*

Hỏa Điền chân nhân cười nói: "Ngôn Tự chân nhân, ông cứ nghỉ ngơi trước. Hiện tại ta quả có chút hứng thú đối với phàm nhân giới, ta sẽ cùng Chu Nham hoàng đế đi ngắm cảnh vật. Chu Nham, đi." *Hỏa Điền chân nhân cười hì hì nhìn Chu Nham.*

" Mời tiền bối theo Chu Nham."

Chu Nham đi trước dẫn đường, tiện thể đưa Hỏa Điền chân nhân hưởng thụ những điều thú vị tại nhân gian.

……

Tần vương triều, tại Bách thần đình trong ngự hoa viên.

" Xin chào tam thúc."

Hoàng hậu Tần vương triều dẫn mấy chục phi tần và mười mấy hoàng tử, công chúa hướng về Tần Vũ hành lễ. Hoàng hậu, các phi tần niên kỉ không lớn, dung mạo đều xinh đẹp như hoa, trầm ngư lạc nhạn. Những hoàng tử, công chúa đứa lớn nhất mới tám, chín tuổi, đứa nhỏ còn đang bú sữa.

Chương 159

Khi Man

Các hoàng tử, công chúa đứa nào cũng mở to đôi mắt đen láy nhìn vị tam thúc chúng chưa bao giờ gặp mặt. Còn hoàng hậu và các phi tần lại sớm nghe kể qua truyền thuyết của tam thúc này. Cuộc chiến trên Ô Giang năm đó hoàn toàn truyền khắp cả Tiềm Long đại lục.

Một bên trong trận chiến Ô Giang chính là tam thúc của bọn họ. Lúc này hoàng hậu cùng các phi tần tự nhiên chăm chú nhìn xem tam thúc rốt cuộc có ba đầu sáu tay hay không.

"Ha ha, tiểu Vũ, hoàng hậu và các vị nương nương, còn có một lũ bé con đều nhìn đệ kìa. Không lẽ đệ không có chuẩn bị chút quà ra mắt sao?" Tần Phong ở bên cạnh nói đùa, Tần Chính cũng hai mắt vụt sáng, cười khà khà nhìn Tần Vũ.

Lập Nhi tức thì cười nói: *"Tần Vũ, mọi người đang nhìn huynh kìa."*

Tần Vũ ngạc nhiên.

Hắn nào có chuẩn bị sẵn lễ vật, nhưng các tẩu tẩu, điệt nhi đều nhìn mình. Nếu chỉ một, hai món vật phẩm trân quý thì Tần Vũ có thể lấy ra được, nhưng tiếc là nhiều người thế này.

Đột nhiên trong lòng Tần Vũ linh quang lóe sáng, hắn nghĩ tới một thứ.

Chỉ thấy Tần Vũ vung tay tức thì bay ra mười sáu thanh phi kiếm, cảnh tượng này trái lại khiến cho Tần Chính và Tần Phong ngẩn người, binh khí có thể bay nhất định là linh khí a. Lẽ nào lễ vật ra mắt của huynh đệ mình lại là linh khí trân quý ư.

"Các bé con, mười sáu thanh phi kiếm này cho các cháu làm đồ chơi." Tần Vũ cười nói.

Tần Chính, Tần Phong cùng các hoàng hậu, nương nương đều một phen ngây người, mười sáu hoàng tử công chúa lại hai mắt sáng rỡ. Linh khí làm đồ chơi ư? Linh khí tại Tiềm Long đại lục trân quý biết nhường nào, cả một nước chỉ có một, hai kiện mà thôi.

"Ài, đại ca, thứ này huynh cũng lấy ra được ư? " Hầu Phí lầu bầu, Hắc Vũ thì đập đập cánh tỏ vẻ khinh thường.

Tần Vũ ngẩn người.

Tinh Thần Các xây dựng đại quân hộ vệ, tự nhiên cần phải có một số binh khí. Vì vậy Tinh Thần Các thu thập các chủng loại khoáng thạch quý báu trong phạm vi mấy ngàn vạn dặm, lệnh cho các hộ vệ đội trưởng, hộ pháp thống nhất luyện chế phi kiếm binh khí để trang bị.

Tần Vũ thân là cao thủ luyện khí. Trong thời gian nhàn rỗi cũng luyện chế ra mấy ngàn kiện hạ phẩm linh khí. Trong không gian giới chỉ của Tần Vũ, loại hạ phẩm linh khí này chất thành đống lớn. Đối với Tần Vũ hiện tại, hạ phẩm linh khí đích thực chỉ là đồ chơi mà thôi.

"Tiểu Vũ, việc này vạn lần không thể. Lễ vật này quá lớn." Tần Chính lúc này mới bừng tỉnh từ trong kinh hãi.

Một thanh linh khí đối với một quốc gia phàm nhân đã cực kỳ quý hiếm. Mười sáu thanh phi kiếm lại cho mấy đứa trẻ con làm đồ chơi, đây không phải quá lãng phí sao?

"Không sao, bất quá trích huyết….ừm, bọn chúng còn quá nhỏ, để đệ giúp tụi nó vậy." Để những hài tử này cắn ngón tay sẽ rất đau, chỉ thấy Tần Vũ chỉ một cái, mười sáu đạo kim sắc quang mang

liền bắn về phía mỗi vị hoàng tử, công chúa.

Sau đó mười sáu giọt huyết châu từ người các hoàng tử, công chúa bay ra nhập vào phi kiếm.

"Ừm, phi kiếm như vầy tuyệt đối không làm các cháu bị thương." Tần Vũ hài lòng gật đầu. *"Mỗi đứa đều phải ghi nhớ, không được dùng phi kiếm đả thương người khác."* Tần Vũ nghiêm giọng nhắc nhở.

Từng thanh phi kiếm bay tới trước mặt của mỗi hoàng tử, công chúa, các hài tử nắm lấy tiểu phi kiếm dài ba tấc. Phi kiếm rất dễ dàng dung nhập vào người chúng, trích huyết nhận chủ, tâm ý tương thông căn bản không cần chỉ dẫn nhiều, tự nhiên biết thao tác ra sao.

Các hoàng tử, công chúa chơi đùa với phi kiếm, lúc thì thu vào người, lúc thì ra lệnh cho phi kiếm bay ra, hưng phấn cười khanh khách.

"Còn không cảm tạ tam thúc."

Tần Chính quát.

Tức thì các hoàng tử, công chúa lớn chút đều quỳ xuống, thanh âm trong trẻo cất lên: *"Đa tạ tam thúc."* Những đứa nhỏ còn bú sữa thì mẫu thân của nó cảm tạ dùm.

Tần Vũ lại vung tay, ba mươi lăm viên trân châu lớn hơn trái banh bàn bay ra. Tại Tiềm Long đại lục, trân châu lớn như thế có lẽ nghe mà chưa thấy. Thông thường có kích cỡ như trái banh bàn không gọi là trân châu nữa, mà phải gọi là long châu.

Hoàng hậu cùng các vị nương nương mắt đều phát sáng, nhìn như si ngốc.

"Long châu lớn như thế này, trong hoàng cung cũng tìm không ra."

Tần Chính kinh ngạc.

Tần Vũ chỉ cười xòa.

Trân châu lớn như vậy Tần Vũ đương nhiên biết tại Tiềm Long đại lục trân quý như thế nào. Tuy nhiên tại hải để tu yêu giới, dù loại trân châu này cũng ít nhưng với địa vị hiện tại của Tần Vũ trong bảo khố trân châu cỡ này chất thành đống.

"Nhị ca, tại Tinh Thần Các của ta trân châu như thế này có rất nhiều, tịnh chẳng là gì. Chư vị tẩu tẩu, mời thu nhận." Tần Vũ vừa cười vừa nói, tức thì ba mươi lăm viên trân châu liền bay tới trước mặt của từng người.

Tức thời, hoàng hậu cùng các vị nương nương đồng thanh nói: *"Đa tạ tam thúc."*

Sau đó, hoàng hậu và các nương nương cũng bắt đầu bàn luận nho nhỏ với nhau, rõ ràng rất hưng phấn. Nữ nhân ai cũng thích trân châu mã não, trân châu lớn thế này tại Tiềm Long đại lục là bảo vật vô giá, bọn họ đương nhiên cực kỳ thích có lẽ sau này đi ngủ cũng ôm lấy mà ngủ.

"Phỉ Nhã đến rồi." Tần Chính đột nhiên nói, *"Phỉ Nhã, lại đây, lại chỗ ta."*

Chỉ thấy từ xa có một thiếu phụ và một bé gái đang ung dung đi tới. Tần Vũ vừa nghe Tần Chính nói liền biết thiếu phụ này là đại tẩu, còn Phi Nhã quận chúa tự nhiên là con gái của đại ca mình.

"Hoàng thượng."

Tiếng trả lời trong trẻo của Phi Nhã vang lên, sau đó bước tới bên cạnh và ngồi thẳng lên đùi của Tần Chính.

"Yên Vân, lại đây, qua chào tam thúc của nàng." Tần Phong cười

nói.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn về Tần Vũ, hai mắt vụt sáng tức thì nói: *"Yên Vân xin chào tam thúc."*

"Đại tẩu, mời đứng dậy." Tần Vũ vội nói. Tần Vũ vừa nhìn đã biết vị đại tẩu của mình có tu luyện võ công, mặc dù ăn mặc lộng lẫy, nhưng cỗ anh khí trên người vẫn không thể che giấu.

Tần Phong cười: *"Tiểu Vũ, Yên Vân đại tẩu của đệ thích nhất luyện võ, bất quá…… về thiên phú, ừm, cũng thường thôi."* Liễu Yên Vân giận lườm Tần Phong một cái, sau đó vì ở trước mặt mọi người tịnh không ra uy, bất quá Tần Vũ cũng xác định vị đại tẩu này tính tình rất thẳng thắn.

Tần Phong cười ồ: *"Ha ha, đã lâu như thế vẫn chưa đạt tới tiên thiên cảnh giới, thiên phú lẽ nào vẫn cao hay sao? Chẳng qua Yên Vân thật sự là một vũ si. Năm đó nàng nghe được trận chiến tại Ô Giang nên luôn ngưỡng mộ đệ, sớm muốn được gặp đệ một lần."*

Liễu Yên Vân nhìn Tần Vũ, có chút khó tin hỏi: *"Tam thúc… thúc…chính thúc giết chết Hạng Ương? "*

Liễu Yên Vân nhìn Tần Vũ lúc này bộ dạng trẻ tuổi chừng hai mươi mấy, làm sao cũng không thể tưởng tượng nổi Tần Vũ chính là siêu cấp cao thủ giết chết Hạng Ương trong truyền thuyết.

Năm đó giết chết Hạng Ương, Tần Vũ khó khăn trùng trùng. Nếu như là Tần Vũ hôm này, có lẽ chỉ dùng một chiêu đủ để giết Hạng Ương.

"Bộ không giống sao? " Tần Vũ cười.

Lập nhi đứng bên cạnh nói: *"Yên Vân tỷ tỷ đừng nghe Tần Vũ khoe khoang. Những chuyện nhỏ nhặt mà huynh ấy cứ luôn đắc ý tự mãn."*

Liễu Yên Vân nhìn thấy Lập nhi trong lòng bất giác ngầm khen ngợi khí chất tự nhiên của nàng, cười nói: *"Vị cô nương này là….là vợ của tam thúc? "* Lời vừa nói ra, tức thì mặt Lập nhi ửng hồng liền hung dữ trừng mắt Tần Vũ một cái. Tần Vũ *"biết ý"* vội giải thích: *"Đại tẩu, đây là sư muội của đệ Lập nhi."*

"Lập nhi cô nương, thật thất lễ. " Liễu Yên Vân vội xin lỗi.

Còn lúc này, Phỉ Nhã quận chúa đang cùng chơi đùa với các tiểu hoàng tử, công chúa.

"Tam thúc…..con cũng muốn cái……"

Phi Nhã chạy tới trước mặt Tần Vũ, nhìn chăm chú hắn.

Tần Vũ bất giác lắc đầu cười rồi vung tay, một thanh phi kiếm lại bay ra: *"Tiểu Nhã phải nhớ nè, không được tùy ý làm bị thương người khác."* Tần Vũ cũng giúp Phi Nhã trích huyết nhận chủ.

Tần Chính đột nhiên nói: *"Tiểu Vũ, những phi kiếm tặng cho đám hài tử, chúng đâu biết gì? Nếu làm bị thương người, vậy không ổn."*

"Đúng" Tần Vũ ngầm tán thành liền nói: *"Thôi như vầy, chúng vẫn còn nhỏ, đệ sẽ bố trí một cấm chế lên phi kiếm, bao bọc bản thân phi kiếm để nó không thể phát huy lực công kích. Đợi lúc bọn trẻ biết làm lễ thành nhân, tùy tiện mời một tu chân giả giải trừ cấm chế cũng được."*

Tần Vũ liền vung tay, song thủ như ảo ảnh trong chớp mắt kết ra thành mười bảy đạo cấm chế, trực tiếp bao bọc mười bảy thanh phi kiếm.

Lũ trẻ đứa nào cũng không có chân nguyên lực, tự nhiên không thể phá giải cấm chế của Tần Vũ.

Cấm chế này uy lực không lớn chỉ phủ một lớp năng lượng lên phi kiếm khiến cho phi kiếm không thể đả thương người mà thôi.

Bất kỳ tu chân giả nào đều dễ dàng dùng chân nguyên lực phá vỡ cấm chế. Bố trí cấm chế này tuyệt không ảnh hưởng tới việc lũ trẻ thu phi kiếm vào trong người.

Các hoàng tử, công chúa đều không cảm thấy phi kiếm có gì biến hóa, vẫn chơi đùa rất vui vẻ.

Liễu Yên Vân chợt thay đổi sắc mặt như nghĩ tới điều gì, vừa muốn nói ra nhưng bị Tần Phong kéo tay, dùng ánh mắt ngăn cản. Liễu Yên Vân hít sâu một hơi, nuốt lời muốn nói vào bụng.

Tần Vũ vẫn phát hiện cảnh này.

"Đại ca, có chuyện gì vậy? Đại tẩu, có chuyện gì cứ nói ra hết." Tần Vũ cười nói.

Tần Phong nói: *"Tiểu Vũ, đại tẩu đệ nhìn thấy hoàng hậu cùng các vị nương nương có trân châu nên tự nhiên cũng muốn có. Ta chỉ ngại mất mặt mà thôi, sao có thể giống như trẻ con đòi quà được? "*

"Sao lại nói vậy." Tần Vũ tức thì lấy ra một viên ngọc mắt mèo lớn, *"Đây là đệ quên mất, viên ngọc mắt mèo này cũng không thua gì trân châu, đại tẩu cứ nhận lấy."*

Liễu Yên Vân đành cười thẹn thùng nói: *"Vậy đa tạ tam thúc."*

Nói xong liền cầm lấy viên ngọc mắt mèo.

Tần Vũ sau đó cười ha hả nói chuyện với Tần Chính, lại chơi đùa với các tiểu hoàng tử, tiểu công chúa và cả Phỉ Nhã quận chúa. Cả Lập nhi cũng gia nhập chơi đùa cùng lũ trẻ. Tần Vũ tâm trạng cực tốt, căn bản không hề chú ý đến Liễu Yên Vân đã thu ngọc mắt mèo, trong mắt vẫn hiện lên chút ưu phiền.

……

"Phong ca, tam thúc đệ ấy một hơi lấy ra nhiều phi kiếm như vậy,

chứng tỏ mười năm nay địa vị của tam thúc tại Hải ngoại tu chân giới tăng lên rất nhiều. Một kiện trung phẩm linh khí khẳng định đệ ấy không quan tâm. Chàng tại sao không xin tam thúc một kiện trung phẩm linh khí? " Liễu Yên Vân hết sức bực bội.

Tần Phong bất lực nói: *"Yên Vân, nàng bảo ta mở miệng thế nào đây?"*

Liễu Yên Vân nói: *"Khi đó tại Bách thần đình, thiếp tính giúp chàng xin một thanh trung phẩm linh khí, lẽ nào tam thúc còn không cho? Như thế không được ư."*

Tần Phong lắc đầu nói: *"Yên Vân, có nhiều việc nàng không biết. Nhìn dáng vẻ hôm nay, tiểu Vũ đích thực có chỗ đứng tại Hải ngoại tu chân giới. Nhưng mà…..nàng có biết tính cách của tam đệ ta không? "* Tần Phong đột nhiên hỏi ngược lại.

Liễu Yên Vân gật đầu nói: *"Thiếp đã sớm nghe chàng nói qua."*

Tần Phong thở dài: *"Đúng, tính tình của tam đệ ta rất kiên trì, bất khuất không chịu bỏ cuộc. Cho dù đan điền không thể tu luyện nội công, vẫn dựa vào khổ tu ngoại công, trở thành tiên thiên cao thủ ngoại công đầu tiên tại Tiềm Long đại lục, sau đó còn bước chân vào hàng ngũ tu chân giả.*

*"*Tam đệ ta là người bất kể lúc nào cũng không bao giờ nhận thua. Với tính tình của tam đệ, tại Hải ngoại tu chân giới nguy cơ trùng trùng có thể chiếm được một địa bàn, ta tin việc đó. Tuy nhiên ta còn biết …..tam đệ vì huynh đệ người thân, kể cả sinh mạng cũng không màng.

Tần Phong lúc này tâm trạng có chút kích động: *"Yên Vân, nếu như ta yêu cầu trung phẩm linh khí, tam đệ sẽ hỏi trung phẩm linh khí của ta đâu rồi? Ta phải trả lời thế nào. Chẳng lẽ ta trả lời…….. "*tam đệ à, đại ca vô dụng, trung phẩm linh khí đã bị người ta cướp mất"

? "

"Chuyện này có thể nói ra ư? Yên Vân, nàng nói xem chuyện này có thể kể cho tam đệ không? " Mắt Tần Phong trở nên hơi đỏ.

Liễu Yên Vân mở miệng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại nói không ra.

"Yên Vân, chuyện này tuyệt đối không thể nói ra. Một khi nói ra, với tính cách tam đệ nhất định sẽ truy hỏi xem ai là người đã cướp trung phẩm linh khí. Một khi tam đệ tra được chuyện này, nhất định sẽ ra một loạt sự tình. Với tính cách của nó khẳng định không chết không thôi! Nàng nói tam đệ nếu như đối đầu với những người kia thì có khả năng sống sót không?"

Tần Phong lắc đầu thở dài: *"Tam đệ mặc dù lợi hại, nhưng…..chỉ mới lăn lộn trong Hải ngoại tu chân giới mười năm mà thôi. Đệ ấy có chút căn cơ nhưng căn cơ đó dày được bao nhiêu. Bất kể thế nào, ta tuyệt đối không thể để tam đệ bị tổn thương. "*

Liễu Yên Vân gương mặt lo âu, muốn nói gì đó nhưng sao cũng nói không ra.

"Nhưng, nhưng….nếu như không có trung phẩm linh khí, Tứ cửu thiên kiếp kia làm sao độ qua? Chàng có chắc chắn không? Không có trung phẩm linh khí xác xuất độ qua Tứ cửu thiên kiếp thấp đi rất nhiều. Thiếp không muốn chàng chết, Phong ca, thật đó, thiếp không muốn chàng chết. " Liễu Yên Vân ôm chặt Tần Phong.

Tần Phong ôm thê tử mình cười khẽ: *"Sinh tử do mệnh, Yên Vân à, dù thế nào cũng không thể kéo tam đệ vào. Tam đệ ta nó…. Cả đời đã chịu khổ quá nhiều. Chúng ta không thể để nó phải tiếp tục liều mạng, cho dù…ta chết."*

Trong lòng Tần Phong, Liễu Yên Vân lệ rơi lã chã.

Qua một hồi lâu…

"Phong ca, nếu như tam thúc gặp phụ hoàng thì sao? " Liễu Yên Vân đột nhiên hỏi, *"Một khi gặp phụ hoàng, với trí tuệ của tam thúc nhất định sẽ đoán ra mọi việc."*

Tần Phong: *"Phụ hoàng đã biết tiểu Vũ quay về, nhưng vì tiểu Vũ phụ hoàng và Phong Ngọc Tử cứ luôn bế quan. Họ không muốn để tiểu Vũ biết chuyện này. Mặc dù chúng ta nói nửa năm sau phụ hoàng xuất quan, nhưng việc bế quan chẳng ai nói trước được, không đúng sao?"*

Liễu Yên Vân ngẩng đầu nhìn Tần Phong, khó tin hỏi: *"Không lẽ vì che giấu việc này, phụ hoàng và Phong bá bá chuẩn bị cứ luôn bế quan không ra ngoài sao?"*

Trên mặt Tần Phong cũng có chút khổ não: *"Không còn cách khác…..tính cách của phụ hoàng và Phong bá bá lẽ nào nàng không biết. Hơn nữa phụ hoàng cho rằng mình thiếu nợ tam đệ, bất luận thế nào cha nguyện bế quan không ra, cha không muốn làm hại tới tam đệ."*

Liễu Yên Vân trong lòng đau khổ nhưng một câu cũng nói không ra. Tần Phong cũng rầu rĩ.

Chương 160

Trùng Thiên Sát Ý

Biên dịch, biên tập: Nhiephon

Chẳng mấy chốc đã hơn một tháng.

Bên ngoài kinh thành Minh Vương triều, sớm trước khi Ngôn Tự chân nhân đến Minh Vương triều đã bắt đầu chặt cây đào đất, không những điều động toàn bộ bốn mươi vạn hộ vệ quân của kinh thành còn huy động một số lớn dân chúng giúp đỡ, trong vòng một tháng ngắn ngủi nhanh chóng kiến tạo nên một khu nhà ở.

Các căn nhà này đại đa số là làm bằng gỗ, bằng trúc hoặc là bằng đá, quang cảnh chung quanh thanh u, có suối có cầu, đến cả Ngôn Tự chân nhân khi nhìn thấy cũng tỏ ra hài lòng.

Buổi tối.

Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân cùng bọn Đông Phương Dụ năm đệ tử Triều Dương tông, còn có hoàng đế Chu Nham Minh vương triều và mấy chục thủ hạ yên lặng chờ đợi ở ngoài thành, họ đều biết đêm nay hai nghìn tu tiên giả của Triều Dương tông cùng với các tông phái chung quanh đến đây.

Vốn dĩ chiếu tốc độ ban ngày có thể đến, chẳng qua Ngôn Tự chân nhân nghĩ đến vào ban ngày có khả năng bị dân chúng phổ thông nhìn thấy, vì thế mới bảo bọn người này nán lại ở bờ biển đợi đến đêm khuya mới tiến vào.

"Hai ngàn thượng tiên, hoàng thượng, có đúng là nhiều thượng tiên như thế không?" Một nữ tử thanh tú đứng bên cạnh Chu Nham hỏi nhỏ, nữ tử này chính là một phi tử Chu Nham sủng ái nhất,

chuyện này tuy cơ mật nhưng Chu Nham vẫn nói cho phi tử này biết hơn nữa còn dẫn nàng tới đây.

Chu Nham hắng giọng nói nhỏ: *"Ta cũng chỉ nghe nói thôi, đừng nói chuyện nữa, yên lặng đợi đi, đến lúc đó sẽ biết."*

Chu Nham và đoàn người dưới trướng ai nấy đều thắc thỏm trong lòng.

Thượng tiên, địa vị chí cao trong lòng mỗi phàm nhân tại Tiềm Long đại lục, nếu nói hoàng đế là đỉnh cao của quyền lực, vậy thượng tiên chính là đỉnh cao của thật lực. Điều đó không thể bàn cãi, nhưng tối nay lại có hai ngàn thượng tiên tới đây.

Hai ngàn người a!

"Đến rồi."

Ngôn Tự chân nhân bình thản nói, trên mặt cũng nở nụ cười.

Ba người Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân là người có địa vị như thế nào, tại Đằng Long đại lục tùy tiện điều động hơn vạn tu chân giả cũng là chuyện thường tình, hai ngàn tu chân giả tự nhiên không làm bọn họ kinh ngạc.

Phút chốc, thấp thoáng trên bầu trời đêm đen kịt xuất hiện vô số nhân ảnh, sau đó từ thiên không hạ xuống cực nhanh, chỉ một sát na hai ngàn tu chân giả đã đặt chân lên mặt đất, người dẫn đầu nhìn qua liền trực tiếp cúi người nói: *"Triều Dương tông Đông Phương Niệm ra mắt chân nhân."*

Sau đó trong hai ngàn tu chân giả chỉ có mấy vị thủ lĩnh tông phái khom người hành lễ, còn các tu chân giả khác đều trực tiếp quỳ xuống, đồng thanh nói: *"Ra mắt chân nhân!"*

Thanh âm vang rền, bất quá hôm nay đã có lệnh giới nghiêm ban đêm, không có bất kì dân chúng nào dám ra nhìn.

"Đông Phương tông chủ, chư vị tông chủ, tạm thời nghỉ ngơi một, hai ngày, việc truy tìm Hắc sắc ngọc hạp qua vài ngày nữa hãy nói. Các ngươi không cần lo lắng, các tông phái trong phạm vi ngàn vạn dặm đã phái nhân mã tới đây, chỉ có lộ trình hơi xa nên vài ngày nữa mới tới." Ngôn Tự chân nhân bình thản cười nói.

Đông Phương Niệm nói: *"Chân nhân có lệnh chúng tôi tự nhiên phải tuân theo. Chân nhân, tiểu nhi thời gian qua có làm phiền chân nhân không."*

Ngôn Tự chân nhân vuốt râu cười: *"Đông Phương tông chủ quả biết dạy con, Đông Phương tiểu tử xác thật rất lễ phép."*

Lúc này tim của hoàng đế Minh Vương triều Chu Nham cùng ái phi và chúng thuộc hạ đang đập thình thịch. Nghe nói có hai nghìn thượng tiên là một chuyện, còn tận mắt nhìn thấy hai nghìn thượng tiên từ không trung bay xuống lại là một chuyện khác.

Ngự kiếm phi hành.

Trong mắt phàm nhân, chỉ cần phi hành được trong không trung chính là tiêu chí của thượng tiên. Bình thường nhìn thấy một thượng tiên bay ngang chân trời đã kinh hãi không thôi. Hôm nay thượng tiên đầy trời bay xuống, đám người này đều kinh hãi ngẩn người ra.

Chu Nham dầu gì cũng là hoàng đế, sức chịu đựng tương đối mạnh, bước lên một bước cung kính nói: *"Đông Phương tông chủ. Khu nhà ở đã sớm được chuẩn bị xong, chuyên dành để cho các vị cư ngụ."*

Đông Phương Niệm nhìn khu nhà cách đó không xa hài lòng gật đầu.

... ...

Mấy tháng qua Tần Vũ rất vui vẻ, không có gì làm thì nói

chuyện huyên thuyên với huynh đệ của mình, hoặc để Lập nhi 'người có kì nghệ cường đại' đày đọa đại ca và nhị ca mình. Kì nghệ đáng sợ của Lập nhi lập tức lan xa ngàn dặm, kể cả kì thánh tại kinh thành cũng không thể không nhận thua.

Tần Vũ cũng quan tâm Tiểu Lộ và Thiết Sơn ngày nay ra sao.

Sau đó biết được mấy năm trước Tiểu Lộ được gả cho một tài tử tên là Đường Nguyên, tự là Biểu Lan. Người này là tài tử trứ danh của Tần vương triều, thư pháp cực kì lợi hại có thể gọi là 'nhất tự thiên kim'. Tình cảm vợ chồng thắm thiết keo sơn. Thiết Sơn là thống lĩnh quân đội của 'Tô Nham thành' nơi Đường Nguyên đang sống, chưởng quản quân đội của cả thành.

Tần Vũ biết Tiểu Lộ sống mĩ mãn như thế cũng không gấp đi thăm cô, hắn muốn chờ để gặp mặt phụ vương rồi mới đi thăm Tiểu Lộ và Thiết Sơn, dầu sao đó là hảo hữu thuở thiếu thời của mình.

... ...

'Vũ Vương phủ' tại kinh thành Tần vương triều.

Lúc này Tần Vũ đang dựa vào lan can đình, còn Lập nhi yên lặng đánh cờ vây cùng một bạch phát lão ông. Đánh đã lâu lắm rồi, đến tận lúc trời tối.

"Hê, Tô lão, ông vẫn còn đánh cờ với Lập nhi nhà ta ư, ài, đấy không phải tìm thua sao?" Tần Vũ cười nói.

Lúc này Lập Nhi không còn phản ứng nữa, có lẽ là Tần Vũ trở về nhà xưa tâm tình rất tốt, ăn nói càng không cố kỵ, thường trêu chọc Lập nhi, ban đầu Lập nhi còn phẫn nộ 'trừng phạt' Tần Vũ— nhéo lỗ tai. Hiện tại Lập nhi lại chỉ trừng mắt nhìn Tần Vũ một cái mà thôi.

Tô lão không phải là người thường, là người được xưng đệ

nhất cao thủ cờ vây của Tần vương triều.

Sau khi kì thánh của kinh thành thua Lập nhi tơi tả, lão tiên sinh này vốn sống ở Thượng Tước quận liền đặc biệt đến kinh thành tìm Lập nhi so tài. Nói thật, kì nghệ của Tô lão đích xác cao siêu đáng sợ.

Bất quá, cao siêu đáng sợ cũng chỉ trong mắt Tần Vũ thôi.

Trong mắt Tần Vũ, bình phẩm đối với kì nghệ của Lập nhi là ' con người không thể đánh được như vậy.'

Trên mặt Tô lão đột nhiên có chút hỉ sắc, nhìn Tần Vũ một cái, cười nói: *" Lập nhi cô nương kì nghệ cao siêu, bất quá -- Vũ vương gia, lão hủ đã chơi cờ cả một đời, có câu gừng càng già càng cay a.*

Lập Nhi vẫn bình thản mỉm cười tiếp tục đánh cờ.

Đánh được một lúc, đợi đến khi Lập nhi đặt xuống một con cờ, Tô lão biến sắc.

*Tô lão nhìn một lúc, lắc đầu nói: "*Lập nhi cô nương, cô, cô. Cô lại nhắm chuẩn cả con rồng lớn của ta, chả trách vừa rồi không hạ độc thủ, nguyên lai là như thế, lấy phòng thủ dụ địch, suy nghĩ quả thật rất tài tình, lão hủ nhận thua."

Tô lão thua tâm phục khẩu phục.

Lọt vào bẫy của người ta, trong lòng còn thấy cao hứng tự đắc. Với sức cờ của Tô lão lại không phát hiện bẫy của Lập nhi, đợi đến khi phát hiện thì đã trễ.

*"*Mỗi ngày đánh cờ với Lập nhi cô nương, lão hủ đều học thêm được một ít a.*" Tô lão cũng là một người tuyệt vời, thua không tức giận ngược lại rất cao hứng.*

Tần Vũ cười nói: "Tô lão, sao ông mỗi ngày cứ thay y phục, ta biết … những người đánh cờ chuyên nghiệp các ông có chút tin vào vận may, nhưng mỗi ngày ông đều thay y phục không phải vẫn thua sao, ta thấy vầy, ngày mai không cần thay nữa đâu."

Tô lão cố chấp nói: "Ngày mai vẫn phải thay."

Tần Vũ không biết nói gì.

Cao thủ cờ vây có không ít người cho rằng một số y phục là trang phục may mắn của mình, sau khi mặc vào xác suất thắng lợi đề cao rất nhiều, không biết sao Tô lão thay hết bộ này đến bộ khác kết quả vẫn thua, trước giờ chưa thắng được một ván.

"Ài, hình như … không còn y phục để thay nữa." *Tô lão đột nhiên nhíu mày nói.* "Thôi vậy, tiết kiệm chút tiền, không thay nữa."

Đến đây đánh cờ nhiều ngày rồi, cho dù gia thế Tô lão rất khá, y phục rất nhiều cũng đã xoay lại một vòng.

"Lập nhi tiểu cô nương, lão hủ đi trước nhé, ngày mai lại tới đánh với cô một ván." *Tô lão cười, Lập nhi cũng cười bảo:* "Tô lão kì nghệ cao siêu, trung cuộc và tàn cuộc đều cực kỳ lợi hại, chỉ có bố cục khai cuộc có chút khiếm khuyết mà thôi"

Tô lão chép miệng hai ba cái nói: "Lập nhi tiểu cô nương, không phải là lão hủ khai cuộc có hơi khiếm khuyết, do cô quá mạnh, cô thiết lập bố cục hết sức tài tình, một chiêu thiên mã hành không, đợi đến vài chục nước, thậm chí cả trăm nước sau mới nhìn ra sự ảo diệu, lão hủ thua tâm phục khẩu phục a."

Tô lão bỏ đi, trong đình chỉ còn Tần Vũ và Lập nhi cô nương.

"Lập Nhi, phụ vương và Phong bá bá cứ luôn bế quan, tuy theo lý còn một hai tháng nữa thì có thể xuất quan, nhưng việc bế quan rất khó nói, ta chuẩn bị đi thăm lão sư Triệu Vân Hưng tướng quân trước đã, dù sao tốc độ của ta cũng nhanh."

Tần Vũ lúc này đột nhiên muốn gặp mặt Triệu Vân Hưng lão sư đầu tiên của mình.

Lập Nhi gật đầu nói: "Được rồi, huynh muốn đi thì đi đi. Người khác có hỏi ta sẽ nói giúp huynh, nếu phụ vương huynh xuất quan ta sẽ trực tiếp thông qua truyền tấn lệnh báo cho huynh biết là được."

"Được, vậy làm phiền Lập nhi cô nương khả ái nhé."

Tần Vũ cười nói, nói xong liền trực tiếp hóa thành lưu tinh phá không đi mất.

... ...

Năm xưa lúc Tần Vũ còn là 'sát thủ Lưu Tinh' có tìm qua nhà của Triệu Vân Hưng, thân là một đại tướng quân, chỗ ở tự nhiên rất dễ tìm được.

Ngự không phi hành, Tần Vũ tịnh không quá gấp gáp.

Nghĩ đến sắp gặp được lão sư của mình, Tần Vũ không khỏi nhớ lại từng cảnh tượng năm xưa, bất luận là lần đầu tiên chọn trúng Triệu Vân Hưng làm lão sư, hay là sự huấn luyện nghiêm khắc của Triệu Vân Hưng sau đó, Tần Vũ đều ghi sâu trong đầu.

"Hử?"

Tần Vũ nhíu mày, sau đó lấy ra một khối truyền tấn lệnh, chính là tin tức của thủ lĩnh bát đại hộ pháp Nghiêm Nhị truyền tới, một vạn

hộ vệ của Tinh thần các dưới sự chỉ huy của tứ đại hộ pháp đã tới Tiềm Long đại lục.

"Rất tốt, tiếp tục phi hành về hướng Bắc, có thể nhìn thấy một khu rừng nguyên sinh rất lớn, các ngươi tạm thời trú ở đó, đợi khi ta an bài xong nơi ở cho các ngươi rồi bay tới Tần vương triều!" Tần Vũ trực tiếp hạ mệnh lệnh cho thủ hạ của mình.

Khu rừng nguyên sinh đó chính là khu rừng Tần Vũ đã chế tạo con thuyền gỗ đơn giản lúc rời khỏi Tiềm Long đại lục năm xưa.

Chỉ phút chốc, Tần Vũ đã tới tướng quân phủ, linh thức quét qua, Tần Vũ bất giác nhíu mày, hắn tịnh không phát hiện lão sư Triệu Vân Hưng chỉ phát hiện con trai của Triệu Vân Hưng là Triệu Ngôn Vân.

... ...

Triệu Ngôn Vân vốn đã được tấn phong làm đại tướng, có thể thay thế phụ thân thống lĩnh đại quân nhưng hiện tại lại bị hoàng đế hạ lệnh ở nhà bình tĩnh suy ngẫm. Triệu Ngôn Vân không hề phản kháng mà ở nhà cùng với thê tử và hài nhi, đồng thời chăm chỉ đọc một số binh thư.

Triệu Ngôn Vân đang yên tĩnh suy nghĩ trong đình đột nhiên nghe thấy một thanh âm thân thiết –

"Ngôn Vân đại ca."

Triệu Ngôn Vân quay đầu lại nhìn bất giác giật mình: "Tam điện hạ!"

Năm xưa, sau khi Tần Vũ sát tử Hạng Ương, các lộ đại quân tề tụ tại kinh thành, sau đó Triệu Vân Hưng dẫn theo nhi tử cũng tới gặp mặt Tần Vũ, trong mấy tháng đó Tần Vũ đã quen biết Triệu Ngôn Vân,

hơn nữa cảm tình rất tốt.

"Tam điện hạ, ngài quay về rồi, tốt quá rồi, ngài về lúc nào vậy?" *Triệu Ngôn Vân hưng phấn nói.*

Tần Vũ cười bảo: "Cũng được một thời gian rồi, đúng rồi, lão sư đâu? Ông sao lại không ở trong tướng quân phủ?" *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

Triệu Ngôn Vân vừa rồi còn hưng phấn lúc này chợt ngẩn người, sau đó than: "Tam điện hạ, phụ thân ông ấy … ông ấy đã chết rồi, là hi sinh trên chiến trường!"

Chết?

Lão sư của mình đã chết?

Chớp mắt sắc mặt Tần Vũ trở nên trắng bệch, đầu giống như bị sét đánh, chỉ cảm thấy một trận lùng bùng, hít sâu vài hơi, thanh lưu trong Lưu tinh lệ chảy qua não mới giúp Tần Vũ bình tĩnh trở lại.

"Ngôn Vân đại ca, huynh nói lão sư đã chết, chết trên chiến trường? Làm sao có chuyện đó được, năm xưa lão sư đã đạt đến đỉnh cao ngoại công, trên chiến trường sao có khả năng bị giết? Tuyệt đối không có khả năng!" *Tần Vũ khó tin nói, hắn không thể nào tin kết quả này.*

Trong mắt Triệu Ngôn Vân bốc lửa: "Đương nhiên không phải do tiểu binh phổ thông giết, là thượng tiên, là thượng tiên của Minh Vương triều, nếu không phải thượng tiên thì 'Gia Lăng quan' của Minh Vương triều đã sớm bị phụ thân ta công phá rồi, nhưng bọn chúng quá đê tiện, lại nhờ thượng tiên giết chết phụ thân ta."

"Thượng tiên? Thượng tiên của Minh Vương triều, ta biết rồi."

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một tia sát ý đáng sợ.

"Vù!"

Chỉ thấy quang mang lóe lên. Tần Vũ liền hoàn toàn biến mất không thấy đâu, Triệu Ngôn Vân nhìn thấy cảnh này bất giác ngây người, nhưng sát na liền kinh ngạc, y biết Tần Vũ muốn làm gì.

... ...

"Nghiêm Nhị, trước tiên hãy mang theo một vạn đại quân tới kinh thành Tần vương triều, đây là địa đồ."

Mắt Tần Vũ lạnh như tiền, trong sát na linh thức ghi ra tin tức sơ lược truyền đi.

Hiện tại không phải đi Minh Vương triều mà là về hoàng cung, hắn cảm thấy có chút không bình thường. Lão sư của hắn bị thượng tiên của Minh Vương triều giết, vì sao đại ca và nhị ca hắn đều không nói cho hắn biết. Với tính cách của người Tần gia, tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?

Chiến tranh có dính dáng đến thượng tiên, tuyệt đối có quan hệ với phụ vương hắn, còn phụ vương hắn hiện tại lại bế quan? Lẽ nào trùng hợp đến thế ư?

... ...

Đêm, bên ngoài thành của hoàng cung.

Bốn người Tần Phong, Tần Chính và Tần Đức, Phong Ngọc Tử vốn bế quan đều yên tĩnh đứng đó, linh thức của bọn họ hoàn toàn phát tán chờ đợi Tần Vũ, từ khi họ thông qua Lập nhi biết được Tần Vũ đến nhà 'Triệu Vân Hưng tướng quân', bọn họ liền biết là

không thể che giấu, hiện tại mọi người đều có mặt chính vì phải ngăn cản Tần Vũ.

"Vù!"

Lưu quang từ chân trời bắn tới rất nhanh.

*"*Vũ nhi.*" mấy người Tần Đức đã phát hiện khí tức của Tần Vũ lập tức linh thức truyền âm nói, chỉ trong sát na Tần Vũ đã hạ xuống.*

*"*Phụ vương, Phong bá bá.*" Tần Vũ nhìn thấy phụ vương hắn xuất hiện đã đoán ra được một ít. Sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, hắn vừa mới tới tướng quân phủ, phụ vương liền xuất hiện, xem ra hắn đã đoán đúng.*

Tần Vũ vừa muốn lên tiếng hỏi đột nhiên sắc mặt đại biến –

Phụ vương hắn, còn có Phong bá bá, không ngờ, không ngờ đều bị chặt mất một tay!!!

*"*Ai làm, phụ vương, rốt cuộc ai làm, có phải là thượng tiên của Minh Vương triều, bọn chúng giết chết lão sư Triệu Vân Hưng còn chặt đứt cánh tay của hai người? Bọn chúng không phải chỉ có hai tên thượng tiên, hai người không phải có trung phẩm linh khí sao? Tại sao lại bị bọn chúng làm cho thế này? Rốt cuộc chuyện này là sao? *"*

Tần Vũ không ngừng hỏi, lúc này cả người hắn như muốn phát cuồng.

*Tần Đức mỉm cười nhìn Tần Vũ: "*Vũ nhi, bình tĩnh chút. Bất quá chỉ bị chặt tay, cũng chưa mất đi tính mệnh, phụ vương biết tính cách của con, ta cũng không giấu con nữa. Đúng, thượng tiên của Minh Vương triều vốn có hai, nhưng hiện tại đã là năm, trong đó

một người còn là thiếu tông chủ của Triều Dương tông."

Phong Ngọc Tử nói: "Tiểu Vũ, Triêu Dương tông là đệ nhất tông phái tu tiên giả trong phạm vi gần trăm vạn dặm, đệ tử hơn mấy ngàn. Thanh Kiếm môn của ta căn bản không thể sánh với người ta, hơn nữa tên thiếu tông chủ đó còn là cao thủ Nguyên Anh tiền kì. Tên thiếu tông chủ đó chỉ chặt một tay của bọn ta, vì … nguyên do xem thường."

Nộ khí trong người Tần Vũ không ngừng bốc cao.

Xem thường?

Chặt một tay của phụ vương hắn và Phong bá bá chỉ vì nguyên do xem thường, đích xác trong mắt của một thiếu tông chủ Triều Dương tông, hai Kim Đan Kì tu chân giả của Tiềm Long đại lục quả chẳng là gì, giết đi cũng ngại bẩn tay.

"Quá ngông cuồng." *Trong mắt Tần Vũ tràn ngập sát ý, trong đầu hắn có thể tưởng tượng được cảnh tượng đó.*

Tên thiếu tông chủ cuồng ngạo đó trực tiếp chặt đi một tay của phụ vương hắn cùng với Phong bá bá, máu tươi phun xối xả ... ...

Tần Đức nhìn Tần Vũ, nghiêm túc nói: "Vũ nhi, nhớ lấy, chưa có đủ thực lực cần phải nhẫn nhịn, phụ vương cụt tay cũng không quan trọng, con tuyệt đối không được lỗ mãng. Chỉ có đủ thực lực con mới có thể báo cừu. Nếu không … con chết rồi, cánh tay bị chặt của ta cũng chẳng là gì, con hiểu không?"

Nắm tay Tần Vũ bóp chặt đến trắng bệch.

Tần Đức biết tính cách con trai của mình.

Ông tin rằng, con trai của mình một khi biết được khoảng cách không thể so sánh giữa bản thân và Triều Dương tông, khẳng định không mạo hiểm đi chết. Chí thiểu phải nắm chắc một nửa, con trai của ông mới liều mạng đi báo cừu.

"Tiểu Vũ, không nên manh động." *Tần Phong và Tần Chính cũng đều nhìn vào Tần Vũ.*

Hi vọng duy nhất của Tần gia đặt trên người Tần Vũ.

"Triều Dương tông! Thượng tiên Minh Vương triều! Chết! ! ! "

Thanh âm trầm trầm của Tần Vũ vang lên, giống như từ địa ngục truyền tới, "Phụ vương, các người đợi ở đây. Con sẽ quay lại nhanh thôi." *Nói xong Tần Vũ đột ngột chuyển thân.*

"Tiểu Vũ, đừng." *Nhìn thấy Tần Vũ như thế, Tần Đức vội nói, ông sao cũng không ngờ Tần Vũ lại lỗ mãng như thế.*

Đột nhiên –

Giống như tên bắn tới ngập trời trên chiến trường, thanh âm tên bắn làm cho bốn người Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Tần Chính, Tần Phong biến sắc.

"Là thanh âm ngự kiếm phi hành cực nhanh, người, nhiều quá!" Sắc mặt Phong Ngọc Tử cuồng biến.

Ngự kiếm phi hành, đó là tu chân giả, thanh âm ngự kiếm như tên bay đầy trời có thể tưởng tượng nhiều đến mức đáng sợ, nhưng căn bản không để mấy người Tần Đức nghĩ nhiều, vô số nhân ảnh giống như tên bắn ngợp trời đã hạ xuống.

Một đoàn người đông đúc trực tiếp hạ xuống bên ngoài thành.

Thanh âm vang lên chỉnh tề, đám đông tu chân giả đều quỳ xuống, bốn người dẫn đầu thì cúi người hết sức cung kính.

"Bái kiến các chủ."

Thanh âm vang dội cả bầu trời!

Chương 161

Sát

Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính, Phong Ngọc Tử bốn người nghe xong đều sững người.

Bái kiến các chủ.?

Ai là các chủ?

Dù là Phong Ngọc Tử hay Tần Đức, bọn họ đều phát hiện đội ngũ tu chân giả đông đúc trước mặt rất khác biệt. Bởi vì các tu chân giả này mặc trang phục tương tự nhau, giống như quân đội của phàm nhân.

Tu chân giả giống quân đội?

Ít nhất với kiến thức của Phong Ngọc Tử tại Thanh Kiếm môn, lão chưa từng thấy qua quần tu chân giả như thế này.

"Tu yêu giả, là tu yêu giả!" Phong Ngọc Tử biến sắc tức thì dùng linh thức truyền âm với Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính và Tần Vũ nói: " Quân đội tu chân giả, ta chỉ nghe qua Bồng Lai tiên vực có quân đội hộ vệ hoàn toàn do tu chân giả cấu thành, hoặc có lẽ Tử Diễm ma ngục cũng có. Nhưng còn quần tu yêu giả chính là đến từ Hải để tu yêu giả thế giới nơi có thế lực hùng mạnh nhất. Vị các chủ này nhất định là thủ lĩnh Hải vực tu yêu giả thế giới, có thể sánh với thế lực của Bồng Lai tiên vực.

Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính kinh hãi.

Bồng Lai tiên vực, bọn họ đã nghe Phong Ngọc Tử nói qua. Nơi đó là hạch tâm của tu tiên giả trong Hải ngoại tu chân giới vô biên. Còn hiện tại, người gọi "các chủ*" lại là thủ lĩnh của Hải để tu yêu*

giả ngang hàng với Bồng Lai tiên vực, đó là nhân vật cỡ nào?

"Vũ nhi, đừng đứng ngẩn người ra ở đây, vị các chủ gì đó khẳng định đang xung quanh. Hướng đại quân tu yêu giả đông ngẹt kia quỳ xuống chính là hướng của chúng ta. Chúng ta mau tránh chỗ khác, nếu vị các chủ đó nổi giận thì thật là một tai họa rất lớn." *Tần Đức chụp lấy vai Tần Vũ muốn kéo hắn sang bên cạnh.*

Tần Phong, Tần Chính và Phong Ngọc Tử cũng nhìn lên trời hoặc nhìn tứ phía, nhưng thật sự không thấy bóng dáng của người được gọi là "các chủ".

*Phong Ngọc Tử đột nhiên linh thức truyên âm nói: "*Chạy mau, đừng nhìn nữa. Vị các chủ đó là nhân vật cỡ nào? Công lực khẳng định là so với môn chủ Thanh Kiếm môn của ta mạnh hơn gấp mười, gấp trăm lần. Với công lực chúng ta há có thể phát hiện ra cao thủ như vậy. Nhân lúc các chủ đó chưa nổi giận mau mau tránh sang chỗ khác."

"Vũ nhi, báo cừu không cần phải gấp rút. Hiện tại việc cần nhất là mau theo ta đi thôi." Tần Đức vừa nói vừa chú ý khắp nơi.

Kinh hoàng.

Dù là Tần Đức hay Phong Ngọc Tử, kể cả hoàng đế nhân gian như Tần Chính, tướng quân như Tần Phong, lúc này trong lòng bọn họ đều rất sợ hãi.

Một tu chân giả Kim đan kỳ đã là thượng tiên của Tiềm Long đại lục. Đại quân tu yêu giả như thế, nhiều đến mức làm người ta hoảng sợ. Không chỉ số lượng rất lớn, dùng vạn làm đơn vị! Hơn nữa đều dùng phi kiếm, thống nhất chỉnh tề như thế chứng tỏ họ là một đạo quân.

Dùng tu chân giả làm quân, môn phái tu chân giả thông thường há có thể bạo tay như thế?

Trong tu tiên giả cũng duy nhất có Bồng Lai tiên vực trong truyền thuyết mới có lực lượng như vậy. Đại quân tu yêu giả trước mắt rất hiển nhiên là quân đội của một siêu cấp đại thế lực tại Hải để tu yêu giới nơi theo truyền thuyết thế lực hùng mạnh nhất. Thủ lĩnh của quân đội như vậy, là nhân vật cỡ nào?

Một câu cũng đủ khiến nhân gian máu chảy ngàn dặm! Một cái lật tay cũng đủ làm cho trời long đất lở.

Một đại nhân vật như thế, một vị các chủ như thế. Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong, Phong Ngọc Tử sao không sợ hãi, sao không kinh hoàng ?

"Đi mau, đừng nghĩ đến báo thù, lúc này phải mau rời khỏi nơi này." *Tần Đức gấp rút muốn kéo Tần Vũ đi nhưng bất kể Tần Đức dụng lực như thế nào, Tần Vũ vẫn đứng yên bất động như tảng đá.*

"Tiểu Vũ."

Tần Chính, Tần Phong, Phong Ngọc Tử nôn nóng kéo Tần Vũ, lúc này họ đầy vẻ lo lắng.

"Phụ vương, mọi người cứ đợi ở đây, hài nhi nhất định sẽ giết chết tên hung thủ đó để trả mối thù chặt tay và sát sư. Rất nhanh, rất nhanh hài nhi sẽ quay về." *Tần Vũ nhìn phụ vương, mắt phát ra ánh sáng kiên định.*

"Vũ nhi!"

Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong cùng Phong Ngọc Tử hết sức lo lắng.

Tần Vũ đột nhiên quay người nhìn một vạn đại quân.

"Nghiêm Nhị, Lương Thản, Ngô Ngôn, Húc Đồng tứ đại hộ pháp nghe lệnh!"

Thanh âm lãnh khốc như gió lạnh phương Bắc của Tần Vũ cất lên.

"Các ngươi dẫn theo một vạn hộ vệ quân, mục tiêu kinh thành Minh vương triều, đi nhanh nhưng không được rời khỏi hộ vệ quân một mình đi trước. Còn như Minh vương triều ở đâu? " *Mục quang lạnh lẽo của Tần Vũ nhìn lướt qua bốn vị hộ pháp,* "Các ngươi chỉ cần theo khí tức của ta tiến tới là được."

Tứ đại hộ pháp cũng cảm ứng được sát ý ngút trời của Tần Vũ, hết sức cung kính nói: "Tuân lệnh các chủ!"

"Xuất phát!"

Tần Vũ quát một tiếng hạ lệnh.

Sau đó Tần Vũ một mình hóa thành một đạo kim sắc quang tuyến vọt lên trời, nhắm thẳng hướng Minh vương triều lao đi cực nhanh, tốc độ đã đạt đến mức khiến người người kinh hãi. Song ngay lúc đó hai đạo hắc quang tốc độ không ngờ chẳng kém Tần Vũ bao nhiêu từ trong kinh thành phóng ra, sau đó theo Tần Vũ lao về hướng Minh vương triều.

Tứ đại hộ pháp tức thì đằng không, mười hộ vệ đại đội trưởng, một trăm hộ vệ tiểu đội trưởng toàn bộ đằng không, dẫn theo một vạn đại quân che kín cả bầu trời bay cực nhanh nhắm thẳng hướng Minh vương triều. Mỗi một tu yêu giả đều ngự trên phi kiếm.

Thanh âm như tên bắn một lần nữa vang lên, cả một đội quân

tu yêu giả hùng mạnh cứ ồ ạt như thế, lướt qua không trung áp sát Minh vương triều!

Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính, Phong Ngọc Tử bốn người như hóa đá.

Si ngốc.

Hoặc giả đầu ốc trống rỗng, nhất thời không thể khôi phục lại bình thường.

Một hồi lâu, Tần Đức là người bừng tỉnh nhìn ba người Tần Chính, Tần Phong, Phong Ngọc Tử, không thể tin nổi hoặc có chút không dám tiếp nhận, giống như khất cái bỗng nhiên thu được của cải có thể nói phú xưng địch quốc: "Chính nhi, Phong nhi, Phong huynh, hồi nãy…bọn họ, bọn họ nói là….."

Tần Chính thân là hoàng đế Tần vương triều, tính cách có thể xem kiên định nhưng lúc này đầu vẫn lùng bùng.

"Hình như, hình như tiểu Vũ là….là các… các chủ đó." Tần Chính lúc này nói câu này, vẫn có chút không thể tin, có cảm giác mình đang nằm mơ.

Bất luận tu chân giả như Tần Đức, Phong Ngọc Tử hay là đế vương nhân gian như Tần Chính.

Thủ lĩnh siêu cấp đại thế lực của Hải để tu yêu giả, theo truyền thuyết có thể sánh với Bồng Lai tiên vực đại bản doanh tu tiên giả. Địa vị của loại nhân vật này không phải một tu chân giả Kim đan kỳ như Tần Đức, Phong Ngọc Tử hay một đế vương nhân gian như Tần Chính có thể so sánh.

Khoảng cách quá lớn.

Cũng giống như một người là đế vương nhân gian, một người

là đế vương tu yêu giả. Còn vị đế vương của tu yêu giả tùy tiện phái mười mấy, hai mươi tu yêu giả cũng đủ càn quét nhân gian. Khoảng cách như thế, quả là khoảng cách giữa trời và đất.

"Hình như tiểu Vũ chính là vị các chủ đó."

Phong Ngọc Tử cảm thấy tim mình đập đã đạt tới tốc độ nhanh nhất từ khi tu chân. Thanh âm không ngừng rền vang giống như thiên lôi đả.

Sát ý.

Sát khí ngút trời!

Chỉ cần nhắm mắt, Tần Vũ có thể nhớ lại hình ảnh phụ vương và Phong bá bá chỉ còn một tay ban nãy. Đồng thời nhớ lại rõ ràng Triệu Vân Hưng lão sư người đã nghiêm khắc chỉ dạy mình tu luyện ngoại công, người đầu tiên dẫn mình vào con đường tu luyện.

Tần Vũ không thể tin Triệu Vân Hưng lão sư nghiêm khắc đã chết! Hắn cũng không thể tin phụ vương, còn có Phong bá bá hòa ái thân thiết bị người ta chặt đứt một cánh tay.

"Thiếu tông chủ Triều Dương tông! Thượng tiên Minh vương triều! "

Mục quang Tần Vũ lăng lệ như kiếm mang xuất vỏ.

Hai đạo hắc quang theo sát phía sau Tần Vũ chính là tiểu Hắc và Hầu Phí. Bọn họ trong kinh thành nghe được thanh âm đại quân Tinh Thần Các liền bay ra, nhìn thấy sát khí trước đây chưa từng có của Tần Vũ. Hắc Vũ và Hầu Phí đều không nói gì.

Bọn họ chỉ theo sau Tần Vũ.

Tần Vũ sát thần họ theo sát thần. Tần Vũ tru ma bọn họ theo

tru ma.

Huynh đệ, chính là trong thời khắc quan trọng không li không rời.

Một kim sắc quang tuyến, hai đạo hắc sắc quang tuyến, một trước một sau lao cực nhanh về hướng Minh vương triều. Nơi đi qua, sát khí ngút trời dù tán phát trên cao vẫn làm một vài tiên thiên cao thủ dưới mặt đất kinh hãi trong lòng.

Chỉ trong giây lát sau.

Thanh âm tên bắn ngập trời khiến cho thủ vệ không ít thành trì khiếp đảm. Bọn họ ngẩng đầu nhìn chỉ thấy thấp thoáng tàn ảnh dày đặc, sát na lướt qua không trung.

Đêm nay.

Trên con đường thẳng tắp từ Tần vương triều đến Minh vương triều, tiên thiên cao thủ hoặc tu chân giả ngẫu nhiên, hay những thủ vệ các thành trì, ai nấy đều bị dọa kinh hồn bạt vía.

Tất cả đều có cảm giác--

Đại sự sắp phát sinh!

……

Thanh Long, Đằng Sơn và hai vị hộ pháp dưới trướng, tổng cộng bốn người đang ở trong một trang viện thưởng thức mĩ tửu.

Đột nhiên---

"Sát khí mạnh quá." *Bình rượu trong tay Thanh Long chợt dừng lại, mắt hơi khép lại. Sát na mỉm cười nói với ba người Đằng Sơn: "* Có kịch hay sắp mở màn, theo ta đi xem không?"

"Cung chủ có lệnh, sao dám không tuân?" Đằng Sơn cười nói.

Trong nháy mắt, trong trang viện không còn bóng người.

Kinh thành Minh vương triều.

Tần Vũ từ trên cao bay qua, hắn quay đầu nhìn về khu vực nhà ở xa xa ngoài thành. Tần Vũ cảm giác rõ ràng ở đó có không ít tu tiên giả. Chẳng qua lần này tới đây, Tần Vũ muốn tìm thượng tiên của Minh vương triều, muốn tìm thiếu tông chủ Triều Dương tông kẻ đã chặt đứt tay phụ vương, giết chết lão sư của mình!

Hoàng cung!

Đứng giữa không trung phía trên hoàng cung, linh thức của Tần Vũ sát na bao trùm toàn bộ hoàng cung, nhưng cả hoàng cung chỉ có hai tu tiên giả yếu ớt.

Lợi tiễn xuyên qua!

Tần Vũ lao thẳng về hướng tẩm cung, sau đó đứng ở bên ngoài. Trong đêm tối, hắc bào của Tần Vũ bay phần phật, sát khí ngút trời khiến hộ vệ tẩm cung động không dám động, thậm chí còn không dám lên tiếng.

Tay phải Tần Vũ đưa ra.

"Ặc…ặc…."

Một trung niên nhân mặc áo ngủ màu vàng từ trong tẩm cung chầm chậm lăng không bay ra. Hắn bộ dạng cực kỳ sợ hãi, hai chân không ngừng giẫy giụa, khuôn mặt đỏ rực giống như bị ai đó bóp chặt cổ họng.

Tần Vũ thu lại tay phải, trung niên nhân rơi thẳng xuống, ngã nhào trên mặt đất.

"Ngươi, ngươi là ai?" *Chu Nham chỉ Tần Vũ kinh hãi nói.*

Tần Vũ lúc này không có tâm tư lãng phí thời gian với Chu Nham: "Nghe, thượng tiên Minh vương triều của ngươi đang ở đâu? Tên thiếu tông chủ của Triều Dương tông ở đâu, hắn tên là gì? Nếu ngươi nói dối, chết!"

Toàn thân Chu Nham bất giác run rẩy.

Hắn không hề hoài nghi người đang đứng trước mặt có thể giết hắn. Dù đã gặp qua rất nhiều tu tiên giả, Chu Nham cũng chưa bao giờ thấy sát khí đáng sợ như thế.

"Chỉ có, chỉ có hai vị thượng tiên còn ở trong hoàng cung, ba vị thượng tiên khác đã tới *"chúng tiên vực". " Trán Chu Nham không ngừng đổ mồ hôi lạnh nhưng vẫn ráng nói tiếp:* "Chúng tiên vực, chúng tiên vực chính là khu nhà ở ngoài thành, ở đó có mấy ngàn tu tiên giả. Thiếu tông chủ Triều Dương tông, thiếu tông chủ Triều Dương tông cũng ở đó. Hắn tên là Đông Phương, Đông Phương Dụ!"

Kinh hồn bạt vía, Chu Nham tóm lại đã nói xong.

"Rất tốt!"

Thân hình Tần Vũ vọt lên không, tốc độ cực nhanh sát na sinh ra tiếng nổ, giống như sinh ra cơn lốc khiến Chu Nham và các hộ vệ tức thì bị cuốn bay. Tẩm cung gần nhất cũng bị tróc nóc.

Tiểu Hắc cùng Hầu Phí đứng trên không trung nhìn tẩm cung.

"Ta từ trước tới giờ chưa từng thấy đại ca phẫn nộ như vậy." *Thanh âm trầm trầm của Tiểu Hắc vang lên.*

Hung quang trong mắt Hầu phí lấp loáng: "Tính khí đại ca thông thường rất tốt, nhưng lại giận dữ như thế chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn gì rồi. Tạp mao điểu, đi, bổn hầu gia muốn xem xem ai dám lớn gan như vậy, ta một bổng nện chúng thành bánh thịt."

Hầu Phí tay cầm hắc bổng, sát khí bừng bừng.

Trong ba huynh đệ, luận về hung tàn Hầu Phí phải xếp hàng đệ nhất.

"Đi."

Hắc Vũ dường như không hề có chút sát khí. Tuy nhiên Hầu Phí biết, Hắc Vũ lạnh nhạt là vậy, lúc giết người so hầu tử hắn càng vô tình càng cay độc hơn. Hơn nữa thủ đoạn sát nhân của Hắc Vũ còn hung tàn quỷ dị hơn Hầu Phí.

Ngoài kinh thành Minh vương triều, ngoài nơi gọi *"chúng tiên vực"*.

Tần Vũ đứng yên trên không, trong mắt lấp loáng hàn quang.

"Triều Dương tông, Đông Phương Dụ, ra đây chịu chết!"

Thanh âm vang vọng khắp *"chúng tiên vực"* thậm chí trong kinh thành Minh vương triều đều nghe rõ, từng cao quan, quý tộc đều kinh hồn khiếp vía, cả hoàng cung Minh vương triều cũng hết sức hoảng sợ.

"Kẻ nào to gan như thế? "

" Đúng là muốn chết!"

"Dám tìm đến Triều Dương tông ta quát tháo, mau báo danh! "

……

Một loạt tiếng ồn ào, từng bóng người ngự kiếm phá không mà đến, sát na hàng trăm nhân ảnh xuất hiện đầy trời, và vẫn còn các tu tiên giả lục tục bay ra từ nơi trú ngụ. Hiển nhiên đối với địch nhân hung hăng dám tới tận cổng, các tu tiên giả đã phẫn nộ.

Trong mắt Tần Vũ sát ý lóe lên.

Tần Vũ trong cơn thịnh nộ tịnh không chú ý việc giết sạch toàn bộ tu tiên giả!

"Triều Dương tông Đông Phương Dụ ra đây chịu chết!" *Thanh âm của Tần Vũ một lần nữa vang lên.*

Các tu tiên giả ai nấy đều nổi giận. Tên tiểu tử đứng giữa không trung trước mắt không khỏi quá ngang ngược, người nào người nấy bực tức mắng mỏ, tức thì ồn ào huyên náo cả một vùng.

"Đông Phương Dụ chết, hoặc là, tất cả người ở đây…. chết."

Tiếng cuối cùng của Tần Vũ ngầm chứa tinh thần chi lực bạo phát, lập tức như một tiếng nổ khí tức đáng sợ lấy Tần Vũ làm trung tâm tỏa ra như cánh quạt cuốn tới đám tu tiên giả, sát na khiến hơn ngàn tu tiên giả im bặt.

Trong mắt Tần Vũ tràn ngập sát ý. Cái chết của lão sư, phụ vương và Phong bá bá bị chặt tay đã làm Tần Vũ giận đến mức điên cuồng.

Đám tu tiên giả trước mắt nếu không biết tiến thối, chào đón chúng chính là…. tử vong!

Chương 162

Nghiêm Nhị, Truyền Ngã Lệnh

Từng đạo thân ảnh ngự kiếm bay ra khỏi lâu các, trong không trung tu tiên giả càng lúc càng nhiều, còn nơi tông chủ Đông Phương Niệm của Triều Dương tông cư ngụ, thiếu tông chủ cũng ở tại đây. Lúc này Đông Phương Dụ nghe thấy thanh âm của Tần Vũ, vô pháp nén giận liền muốn ra ngoài.

"Đứng lại."

Đông Phương Niệm đi ra khỏi phòng lạnh lùng quát.

Đông Phương Dụ lập tức không dám bước thêm một bước, liền quay đầu lại gấp rút nói: *"Phụ thân, tên đó không biết từ đâu đến dám ngang nhiên gọi tên muốn giết con trước mặt nhiều tu tiên giả như thế, nếu con không ra mặt giết hắn thì còn mặt mũi nào mà nhìn các tu tiên giả khác? "*

Sắc mặt Đông Phương Niệm vẫn trầm tĩnh: *"Nghịch tử, ngươi thì biết cái gì? Người đó dám gọi thẳng tên ngươi trước mặt nhiều tu tiên giả như thế, người dám làm điều đó có thể là kẻ yếu không? Ngươi ở lại đây, tuyệt đối không thể đi ra"*

"Phụ thân!" Đông Phương Dụ nôn nóng nói.

"Đông Phương Dụ chết, hoặc là tất cả người ở đây … chết!"

Tiếng cuối cùng của Tần Vũ như sấm động giữa trời quang làm Đông Phương Niệm và Đông Phương Dụ đều biến sắc mặt, Đông Phương Dụ vốn có lòng tin đấu với địch nhân một trận chỉ vì tiếng nói cuối cùng chứa tinh thần chi lực của Tần Vũ mà chùn chân.

"Ngươi ở lại đây, không được đi bất cứ đâu. Ngoài nhà có nhiều đồng đạo như thế cho dù kẻ địch mạnh tới đâu cũng tuyệt đối xông vào không nổi." Đông Phương Niệm ra lệnh, sau đó thản nhiên đi ra đồng thời truyền lệnh: *"Diễm Dương sư điệt, mau đi mời Ngôn Tự chân nhân tới chủ trì đại cục."*

"Vâng, tông chủ."

Diễm Dương ở ngoài phòng lập tức bay tới nơi cư ngụ của Ngôn Tự chân nhân.

Trên mặt của Đông Phương Niệm nở nụ cười lạnh, sau lưng có Ngôn Tự chân nhân với vài nghìn tu tiên giả hắn còn sợ gì nữa. Đông Phương Niệm trực tiếp ngự kiếm, khoanh tay đứng trên kiếm thản nhiên phá không bay lên, quả có phong phạm của tông sư.

"Tại hạ là Đông Phương Niệm tông chủ Triều Dương tông, không biết đạo huynh vì sao lại gióng trống mở cờ đến nơi tại hạ và các đạo hữu cư ngụ. Đạo huynh chắc phải biết đây là chỗ cư ngụ của các tu tiên giả do Bồng Lai tiên vực triệu tập. Hơn nữa bất luận đạo huynh và ta có cừu oán gì, chỉ mỗi việc đạo huynh làm huyên náo ở đây, huyên náo địa bàn của Ngôn Tự chân nhân không khỏi không nể mặt chư vị đạo hữu, không nể mặt Ngôn Tự chân nhân."

Đông Phương Niệm cao giọng.

Mục quang Tần Vũ lướt qua.

Đông Phương Niệm khoanh tay đứng trên kiếm, râu dài phất phơ, đạo bào lất phất cũng có phong thái tiên phong đạo cốt. Ngược lại, Tần Vũ sát khí lan tỏa, hắc sắc trường bào bay phần phật, trông như một sát thần.

"Đông Phương Niệm …" Tần Vũ nhìn thẳng vào Đông Phương

Niệm, 'ngươi chính là phụ thân Đông Phương Dụ, mồm mép rất khá, không ngờ đem chuyện này trút lên người Ngôn Tự chân nhân, bất quá hôm nay ta phải giết Đông Phương Dụ, ngươi giao ra hay không?"

Tần Vũ căn bổn không biết đối phương ai là Đông Phương Dụ, hắn chưa từng gặp Đông Phương Dụ cũng không biết khí tức của y.

Lúc này dù muốn giết Đông Phương Niệm trước mặt, Tần Vũ ít nhất cũng phải tra ra chuẩn xác ai là Đông Phương Dụ, nếu không để Đông Phương Dụ trốn mất thì uổng công chém giết.

"Ha ha... ... "

Đông Phương Niệm ngẩng đầu lên trời cười lớn, "Vị đạo hữu này, nãy giờ ta nói nhiều như thế với đạo hữu, đạo hữu vẫn tiếp tục cuồng ngạo. Đây là nơi cư ngụ của các vị đạo hữu ta những người được lệnh của Ngôn Tự chân nhân, ngươi làm náo loạn trước đại môn lại còn đòi ta giao con ta ra …"

Một hoàng y lão giả khác cũng mắng: "Ngươi một thân một mình hung hăng như thế đúng là không xem chúng ta ra gì mà."

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

"Đừng nói lời thừa."

Hàn quang lóe lên trong mắt Tần Vũ: "Ta chỉ hỏi ngươi giao hay không. Giao, ta giết Đông Phương Dụ, không giao … kẻ nào cản ta, chết!" *Tần Vũ căn bổn không có tâm tình lãng phí thời gian với đám người trước mặt, trực tiếp đưa ra thông điệp tối hậu.*

"Một người mà cũng hung hăng, cả ngàn đệ tử Triêu Dương tông ta đâu thể để ngươi gây rối. Chư vị đạo hữu nơi đây há để ngươi gây rối?" *Đông Phương Niệm cười lạnh. Tuy vậy, trong lòng Đông Phương Niệm có chút nghi hoặc,* "Hừ, Diễm Dương sư điệt đi mời Ngôn Tự chân nhân sao còn chưa thấy? Huống chi cho dù không mời, Ngôn Tự chân nhân thấy ồn ào lớn thế này cũng phải đến xem chuyện gì chứ? "

Đông Phương Niệm không biết vì sao Ngôn Tự chân nhân vẫn chưa xuất hiện nhưng lúc này hắn không hề lo lắng chút nào.

Đối phương mạnh đến mấy thì cũng chỉ là một người.

"Hê hê, đại ca, đừng nói với chúng làm gì, trực tiếp giết sạch toàn bộ là được … bổn hầu gia đã lâu lắm rồi còn chưa nếm mùi huyết tinh." *Một thanh âm hưởng thiên triệt địa đột ngột vang lên, Hầu Phí hắc sắc thân ảnh phảng phất như sinh ra từ hư không xuất hiện bên cạnh Tần Vũ.*

Đồng thời Hắc Vũ xuất hiện tại phía bên kia Tần Vũ.

Vừa rồi Hầu Phí và Hắc Vũ ẩn thân quan sát, nhìn thấy Tần Vũ muốn động thủ bọn họ mới xuất hiện

"Tu yêu giả …" *Yêu khí trên người Hầu Phí và Hắc Vũ liền bị phát hiện.*

Đông Phương Niệm lập tức nộ khí dâng trào, nói lớn: "Chư vị đạo hữu, ba người trước mặt chúng ta không ngờ là tu yêu giả, mấy ngàn tu tiên giả chúng ta tụ tập tại đây ba tên tu yêu giả này lại xem chúng ta như không có, còn bảo kẻ nào cản hắn sẽ chết, đúng là quá khinh người mà."

"Tu yêu giả nhỏ bé cũng dám om sòm, các vị đạo hữu, Tuần

Dương tử nguyện đi đầu giết ba gã này." *Một đạo nhân mỏ nhọn hét lớn.*

Lập tức đạo nhân mỏ nhọn tranh tiên xuất thủ, các tu tiên giả khác ai cũng rùng rùng muốn động thủ. Nhìn thấy cảnh này, Đông Phương Niệm bất giác mỉm cười.

"Bùng!"

Một đạo bổng ảnh từ trên trời nện xuống!

Đạo nhân mỏ nhọn đạt đến Nguyên anh hậu kì không có chút lực phản kháng bị cây hắc bổng đó nện máu huyết bắn tung tóe, linh hồn bị khí kình chấn nát, nguyên anh cũng bị Hầu Phí chụp trong tay.

"Hê hê, Nguyên anh hậu kì nhỏ bé cũng dám hung hăng trước mặt bổn hầu gia."

Hầu Phí cười lớn quái dị, tay chợt nắm chặt lại. Không ngờ trực tiếp bóp nổ nguyên anh, sức nổ nguyên anh của Nguyên anh hậu kì không hề làm tổn thương chút nào đến thân thể Hầu Phí.

Há hốc mồm.

Đám tu tiên giả vừa rồi rùng rùng muốn động thủ hiện tại đều đứng ngây ngốc, quá mạnh.

Nguyên anh hậu kì tại một số môn phái nhỏ chính là thực lực của đệ nhất cao thủ. Còn đại môn phái như Triều Dương tông, đệ nhất cao thủ bất quá cũng chỉ là Động Hư tiền kì. Trong cả giới tu tiên giả, cũng chỉ có khu vực hạch tâm 'Bồng Lai tiên vực' có thực lực mạnh hơn chút.

Chỉ là Bồng Lai tiên vực cách đây quá xa, các tu tiên giả hiện tại đến đây đều là ở trong phạm vi vài trăm vạn dặm, thực lực tối cường cũng chỉ ngang hàng với Đông Phương Niệm.

"Vù vù ---"

Giống như cuồng phong bạo vũ, từ chân trời vô số âm thanh phá không truyền đến, là mưa tên bắn tới ư? Có lẽ chỉ là suy nghĩ của phàm nhân. Tu tiên giả tại trường đều đoán ra đó chính là âm thanh của tu tiên giả ngự kiếm cấp tốc phi hành.

Một vùng đen đặc che kín cả bầu trời.

Bọn tu tiên giả Đông Phương Niệm đều nhìn về quần tu yêu giả từ đằng xa bay tới. Bọn họ vô pháp phán đoán số lượng địch nhân bao nhiêu, nhưng chỉ cần nhìn cũng có thể đoán định địch nhân nhiều hơn họ, hơn nữa còn nhiều hơn không ít!

"Tu yêu giả. Là tu yêu giả! " Tức thì có tu tiên giả kêu lớn.

Sắc mặt các tu tiên giả đều đại biến, vừa rồi mới xuất hiện ba tu yêu giả, hiện tại lại xuất hiện một số lớn tu yêu giả, chỉ cần có chút suy nghĩ cũng liên tưởng được.

Như vô số hắc sắc thiểm điện, từng tu yêu giả có quy luật chiếu theo trận hình vuông hạ xuống mặt đất. Chính là chiếu theo trận bày bố mười đại đội. Đứng đầu tiên là tứ đại hộ pháp do Nghiêm Nhị dẫn đầu.

"Bái kiến các chủ."

Một vạn tu yêu giả cùng quỳ một chân xuống, Nghiêm Nhị và các hộ pháp khom người.

"Các chủ? Quân đội hộ vệ? Tu yêu giả? A, là Tinh Thần Các!" Các tu tiên giả có địa vị cao bất chợt nhận ra.

Các tu tiên giả này đều là tu tiên giả trong phạm vi vài trăm vạn dặm. Phạm vi hải vực do Tần Vũ chưởng quản đạt đến diện tích vài ngàn vạn dặm. Thủy vực bên dưới của các tu tiên giả này

là do Tần Vũ chưởng quản, thủ lĩnh các môn phái này tự nhiên biết 'Tinh Thần Các'.

Hơn nữa, tại Hải để tu yêu giả thế giới có quân đội hộ vệ lại xưng là 'các chủ' duy chỉ có Tinh Thần Các.

Tu tiên giả vừa rồi sĩ khí bừng bừng, ai nấy đều run rẩy. Trời ạ, Tinh Thần Các là thế lực nào? Đó là thế lực ngang hàng với Bồng Lai tiên vực a, mình đối đầu với người ta chắc các chủ chỉ hạ lệnh một tiếng, đại quân hộ vệ của Tinh Thần Các liền từ dưới đáy biển bay lên trực tiếp hủy diệt tông phái, hủy diệt căn cứ của mình.

Đông Phương Niệm lúc này cũng biết không ổn, "Tinh Thần Các, không ngờ là Tinh Thần Các, tuy thủy vực bên dưới Triều Dương tông ta không nằm trong sự quản lý của Tinh Thần Các nhưng chỉ cần hạ lệnh một tiếng có thể trực tiếp tiêu diệt căn cơ của Triều Dương tông ta a." *Đông Phương Niệm hoảng sợ, vội nói:* "Các chủ đại nhân …"

Bất quá Tần Vũ lại không nhẫn nại cho hắn cơ hội.

"Một ngàn nhân mã Triều Dương tông toàn bộ giết sạch, một tên không chừa để an ủi vong linh lão sư ta trên trời." *Tần Vũ hạ lệnh đồ sát.*

"Tuân lệnh các chủ !"

Một vạn tu yêu giả rất có quy củ tiến về trận doanh của tu tiên giả, quân đội và tán binh vĩnh viễn bất đồng chính là ở tính kỉ luật. Rất hiển nhiên, đối diện với rất đông tu yêu giả áp tới, tu tiên giả người nào người nấy đều hoảng lên, hoặc trốn tránh, hoặc thi triển độn thuật, thậm chí công kích mỗi người cũng khác nhau, người dùng cấm chế, kẻ dùng phi kiếm, lại có kẻ khác tung ra hồng lăng quất tới …

Toàn bộ chỉ là một chữ 'Loạn"!

"Năm đại đội phía trước, phi kiếm đồng loạt bắn!" Đại đội trưởng của đại đội thứ nhất hét lên ra lệnh.

Tức thì năm ngàn phi kiếm phá không bắn tới, bởi vì tu tiên giả cũng có kẻ trước người sau, tu tiên giả ở phía trước bất thình lình đối diện với bao nhiêu là phi kiếm, thậm chí bình quân một tu tiên giả phải đối diện với vài chục cây phi kiếm, như thế này thì kết cục là –

Phản ứng nhanh thì độn địa trốn mất, phản ứng chậm thì bị đâm thủng như tổ ong.

Phi kiếm xuyên qua một người vẫn tiếp tục bắn tới phía trước —

Ngay sau đó, năm ngàn phi kiếm toàn bộ đâm xuống đất, một số tu tiên giả độn địa trốn đi cũng bị đâm chết, từng tiếng kêu thảm khốc lại vang lên khắp nơi.

Chỉ một lần phi kiếm đâm tới, một ngàn đệ tử của Triều Dương tông chết hơn nửa, cảnh này làm tất cả các tu tiên giả há hốc mồm, cho dù bọn họ muốn làm như thế cũng không làm được. Bởi vì bọn họ có thể nhìn ra không những một đại đội, thậm chí chỉ một tiểu đội

với trăm cây phi kiếm, khi xuất ra quỹ đạo hết sức xảo diệu phối hợp chặt chẽ với nhau. Đây là thành quả phải huấn luyện vài năm mới có, hơn nữa còn quan hệ tới việc phi kiếm của mỗi người giống hệt nhau.

"Năm đại đội phía sau, chưởng tâm lôi!" lại một mệnh lệnh vang lên.

Năm ngàn tu yêu giả vốn đã sớm chuẩn bị chờ đến lượt mình, trực tiếp bổ xuống chưởng tâm lôi. Chưởng tâm lôi tuyệt không

phải là pháp thuật lợi hại gì, chỉ là thông qua cấm chế hấp thu lực lôi điện mà thôi. Một chưởng tâm lôi chả đáng gì, nhưng năm ngàn chưởng tâm lôi thì sao?

"Bùng!" "Bùng!" "Bùng!" "Bùng!" ... ...

Tiếng nổ liên tiếp vang lên –

... ...

Ngôn Tự chân nhân vì sao một mực không xuất hiện?

Lúc này ở nơi Ngôn Tự chân nhân cư ngụ.

Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân chính là đang uống trà nói chuyện phiếm với Thanh Long.

"Thanh Long cung chủ, ngươi thi triển cấm chế chung quanh không để người khác nghe được thanh âm của chúng ta, lại nói chuyện linh tinh với bọn ta ở đây, ngươi rốt cuộc muốn nói chuyện cơ mật gì?" Hỏa Điền chân nhân hơi bực bội, trước đó không lâu Thanh Long đến đây nói có chuyện 'cơ mật' cần thương lượng.

Tuy nhiên, phong ấn cấm chế đã lâu như thế, Thanh Long lại chỉ nói chuyện phiếm với bọn họ.

Lúc thì nói về Tử Dương môn, lúc thì nói Lam Ương môn.

Thanh Long vào lúc đêm khuya đặc biệt đến tìm còn bố trí cấm chế chung quanh, chỉ để nói chuyện phiếm sao? Bất quá địa vị của Thanh Long cực cao, ba người Ngôn Tự chân nhân cùng với Hỏa Văn chân nhân và Địch Phong chân nhân cũng không dám thất lễ.

Cấm chế này do Thanh Long bố trí, linh thức của người khác vô pháp xuyên qua, nhưng linh thức của Thanh Long lại có thể xuyên qua.

"Ha ha. Đánh nhau rồi, tốt, tuyệt, tuyệt lắm, ây da, tu tiên giả yếu

quá, chỉ có tu yêu giả bọn ta là mạnh thôi." Trong lòng Thanh Long cười ha hả, trên mặt lại mỉm cười nói, *"Ngôn Tự, còn nhớ trận chiến mấy trăm năm trước của chúng ta không? Nhớ lại trận chiến đó, thực là …"*

Ngôn Tự chân nhân khẽ nhíu mày.

Đêm khuya, bố trí cấm chế, lại nói mấy lời thừa thãi này?

"Oành!" "Oành!" "Oành!" "Oành!" … …

Đột nhiên tiếng chấn động dữ dội vang lên, cả mặt đất đều rung động, ly trà của bốn người đều lật nghiêng. Cấm chế vốn có thể cản trở thanh âm nhưng chấn động của năm ngàn chưởng tâm lôi quá dữ dội phảng phất như động đất.

"Không ổn."

Ngôn Tự chân nhân đột nhiên đứng lên, Hỏa Văn chân nhân và Địch Phong chân nhân sắc mặt cũng đại biến. Sau đó ba người đều trừng mắt giận dữ nhìn Thanh Long. Bọn họ biết bên ngoài khẳng định xảy ra đại sự, Thanh Long ở đây cầm chân bọn họ.

"Ha ha… … " Thanh Long ôm bụng cười lớn, *"buồn cười quá, Ngôn Tự a, nói cho các ngươi biết, bên ngoài đánh nhau kịch liệt lắm, ây da, thằng bé con đáng thương kia bị một kiếm đâm thủng nguyên anh!"* Linh thức Thanh Long lúc này đang quan sát trận chiến bên ngoài.

Ba người bọn Ngôn Tự chân nhân cũng không kịp nói nhiều với Thanh Long, ba người trực tiếp lao ra, đồng thời ba đạo phi kiếm bắn tới.

"Bùng!" Phi kiếm trực tiếp đánh thủng cấm chế.

Mặc dù là cấm chế do Thanh Long bố trí, nhưng ba người Ngôn Tự chân nhân liên thủ, hơn nữa còn toàn lực xuất thủ tự

nhiên một chiêu thành công. Ba người phá không bay về hướng đang chiến đấu, Thanh Long chỉ lắc lư tiến tới trước, trong miệng hừ nhẹ: *"Mấy người bọn Đằng Sơn có làm cho loạn thêm không nhỉ? Thú vị, quá thú vị."*

... ...

Ba đạo quang tuyến lấp lánh, một đạo là kim sắc quang tuyến, một là hắc sắc bổng ảnh, một là hắc quang. Trong đó 'hắc quang' của Hắc Vũ quỷ dị nhất, chỉ cần hắc quang xuyên qua người nào thì người đó chết ngay. Cứ như thế, từng tu tiên giả ngã xuống, chỉ sát na bị ba người giết hơn trăm tu tiên giả. Sau đó ba đạo quang tuyến ngừng lại biến thành Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người.

"Đằng Sơn huynh, đủ rồi."

Đằng Sơn và hai thủ hạ dưới quyền cười hăng hắc, Đằng Sơn nói: *"Tần Vũ các chủ, đám tu tiên giả dám giỡn mặt, ta nhìn không ưa nên giúp Tần Vũ các chủ giáo huấn bọn chúng một lúc mà thôi"*

Tần Vũ vốn chỉ chuẩn bị giết đám người của Triều Dương tông, ai biết được Đằng Sơn và hai hộ pháp dưới quyền lại giả trang thành tu yêu giả của Tinh Thần Các đi giết tu tiên giả của các tông phái khác. Tức thì làm loạn rối tinh rối mù, ba huynh đệ Tần Vũ chỉ có thể ra tay giải quyết cho nhanh chóng.

Chỉ trong chốc lát tu tiên giả đã chết mất hơn nửa, vượt quá con số hai ngàn.

Mặc dù mấy tháng trước chỉ mới có hai ngàn tu tiên giả tới, bất quá mấy tháng gần đây tu tiên giả lục tục kéo đến mới tăng số tu tiên giả lên gần bốn nghìn. Lúc này chết hơn nửa làm thực lực của tu tiên giả tổn thất rất lớn. Còn tu yêu giả của Tần Vũ vì lập thành trận pháp không ngờ chỉ tổn thất mấy chục người. Đây chính là sự khác biệt của quân đội và tán binh.

"Đằng Sơn huynh, Ngôn Tự chân nhân lâu thế vẫn chưa xuất hiện chắc chắn do Thanh Long cung chủ ngăn trở." Tần Vũ cười nhạt nói.

Nhìn thấy Đằng Sơn và hai hộ pháp dưới quyền mà không thấy Thanh Long đâu Tần Vũ cũng đã đoán ra.

Đằng Sơn cười hăng hắc.

Tần Vũ quay đầu nhìn Đông Phương Niệm bị phong bế công lực, lúc này Đông Phương Niệm vẫn bộ dạng thà chết không phục, thấy Tần Vũ đang nhìn mình liền nói: *"Vì sao, vì sao không cho ta lấy một chút hi vọng? "*

"Bởi vì … ta không cần ngươi nói cho ta biết." Tần Vũ đi tới.

Đông Phương Niệm lại nói: "Không phải ngươi muốn giết con ta sao, vì sao nhất định phải diệt Triều Dương tông ta? Chỉ cần ngươi đáp ứng không diệt Triêu Dương tông, ta sẽ nói cho ngươi biết con ta đang ở đâu. Cầu xin ngươi đáp ứng ta. "

"Không, ta không đáp ứng."

Tần Vũ đi đến trước mặt Đông Phương Niệm.

Đột nhiên sắc mặt Tần Vũ trở nên hung ác: "Đáp ứng? Ngươi cầu ta đáp ứng, con ngươi khi giết lão sư ta sao không nương tay, con ngươi còn dám chặt một tay của phụ vương ta, chặt một tay của Phong bá bá của ta, chỉ vì khinh thường? Đúng, Triều Dương tông của ngươi là đại tông phái, cái gì Đông Phương Dụ là địa vị cao. Ngược lại địa vị của phụ thân ta là thấp … mạng lão sư ta không đáng tiền …"

"Cút mẹ ngươi đi, Đông Phương Niệm, đừng nằm mơ giữa ban ngày, khi con ngươi giết lão sư ta, chặt một tay của phụ thân và Phong bá bá ta, dù Triều Dương tông của ngươi toàn tông chết

sạch cũng không thể rửa sạch hận trong lòng ta!!!"

Tần Vũ đột nhiên một trảo xuất ra chụp lấy đầu Đông Phương Niệm.

"A~~~!" Đông Phương Niệm kêu lên thảm thiết, sắc mặt biến thành giống như người chết.

Ma đạo bí kĩ -- sưu hồn!

Tần Vũ thu hồi tay phải, bình thản nói: *"Ngôn Tự chân nhân đến rồi vì sao không hiện thân?"* Tần Vũ sớm đã đoán được Ngôn Tự chân nhân thoát li được sự ngăn trở của Thanh Long.

"Tần Vũ các chủ, tên Đông Phương Dụ đó giết lão sư ngươi, chặt một tay của phụ thân và bá bá ngươi là đại cừu, bất quá tha được người thì nên tha, hay là bỏ qua cho tông phái Triều Dương tông vậy." Ngôn Tự chân nhân bước ra, Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân sau lưng cũng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nở nụ cười rạng rỡ nhìn Ngôn Tự chân nhân.

"Nghiêm Nhị, truyền lệnh ta cho Trang Chung hộ pháp, trực tiếp phái hộ vệ quân của Tinh Thần Các đi tiêu diệt toàn bộ Triều Dương tông, phàm ai ngăn trở giết chết không tha." Tần Vũ có thể tự mình truyền lệnh nhưng hắn để Nghiêm Nhị giúp đỡ chính là dùng hành vi biểu hiện cho Ngôn Tự chân nhân xem.

"Tuân lệnh."

Nghiêm Nhị lập tức lấy ra một khối truyền tấn lệnh.

"Tần Vũ các chủ, ngươi …" Ngôn Tự chân nhân biến sắc.

"Ha ha, Tần Vũ huynh đệ, quả nhiên sảng khoái, ta bội phục ngươi, ha ha, ta đứng về phía ngươi, chỉ cần ngươi nói muốn giết đám tu tiên giả này Thanh Long ta sẽ giúp ngươi, ha ha …" Thanh Long

đứng bên cạnh xem kịch đã lâu cũng bước ra, cười lớn đi đến bên cạnh Tần Vũ.

Chương 163

Đảm Thức

"Thanh Long" Ngôn Tự chân nhân nhìn về Thanh Long, hơi có chút phẫn nộ.

Chuyện ầm ĩ đến mức thế này không thể không liên can tới việc Thanh Long trong bóng tối châm dầu vào lửa. Hiện tại Thanh Long còn sợ chuyện chưa đủ lớn nên muốn chống lưng cho Tần Vũ. Ngôn Tự chân nhân cũng nhìn ra Tần Vũ lúc này như một thùng thuốc súng có thể nổ bất kỳ lúc nào.

Thanh Long vỗ vỗ đầu cười nói: *"Ngôn Tự, thế nào? Tần Vũ là hảo huynh đệ của ta, Tinh Thần Các là thế lực của Hải để tu yêu giả chúng ta, Thanh Long cung ta dầu gì cũng người đứng đầu, không giúp huynh đệ trong nhà, lại đi giúp lão quỷ ngươi sao?*

*Mười mấy tu tiên giả bước đến trước mặt Ngôn Tự chân nhân, người dẫn đầu vòng tay nói: "*Ngôn Tự chân nhân, các chủ Tinh Thần Các này dựa vào thế lực cường đại, tùy tiện đồ sát đồng đạo chúng ta. Mong Ngôn Tự chân nhân có thể chủ trì công đạo."

"Mong Ngôn Tự chân nhân chủ trì công đạo." Mười mấy thủ lĩnh của tu tiên giả đồng loạt nói.

Tần Vũ nghe vậy lông mày nhíu lại, mục quang lạnh lẽo quét qua mười mấy thủ lĩnh tu tiên giả. Bọn họ trong lòng bất giác phát lạnh, không tự chủ nhìn về hướng Ngôn Tự chân nhân. Triều Dương tông toàn bộ người bị diệt, Tần Vũ chính tay giết Đông Phương Niệm, mặc dù lúc này trong lòng vẫn còn nộ khí nhưng đủ bình tĩnh suy nghĩ cục diện.

Tần Vũ thực tế không phải là người khát máu. Chỉ là Tần Vũ từ nhỏ đến lớn thân nhân và bằng hữu thật sự không nhiều. Vì vậy mỗi một thân nhân và bằng hữu trong lòng Tần Vũ rất quý trọng. Lão sư bị giết, phụ vương và Phong bá bá bị chặt tay, cừu hận này quá lớn.

Phải biết rằng Tần Vũ vì phụ vương mình thậm chí cam tâm cùng chết với người khác, từ đó có thể tưởng tượng thân nhân trong lòng hắn quan trọng biết nhường nào.

Chặt một tay cùa Tần Đức, Phong Ngọc Tử thật sự là sai lầm lớn nhất trong đời của Đông Phương Dụ. May mắn chỉ là chặt tay thôi, nếu như khi đó hắn giết Tần Đức có lẽ lúc này một chút bình tĩnh của Tần Vũ cũng không còn. Hắn sẽ trực tiếp đồ lục sạch sẽ toàn bộ tu tiên giả, thậm chí cả hoàng thất Minh vương triều cũng chịu liên can.

"Câm miệng, chân nhân biết giải quyết việc này thế nào, chẳng lẽ chân nhân cần các ngươi dạy bảo?" *Hỏa Điền chân nhân giận dữ mắng.*

Mười mấy thủ lĩnh tu tiên giả tức thì im bặt. Các tu tiên giả này chẳng qua là tu tiên giả trong phạm vi trăm vạn dặm đến đây. Về địa vị đương nhiên không thể so với ba vị thủ lĩnh của Bồng Lai tiên vực, bị quát mắng một câu cũng không dám nói.

"Một lũ ngu ngốc, không biết tiến thối" Thanh Long cười nói hiển nhiên là không coi mười mấy thủ lĩnh tu tiên giả này vào đâu.

Đám tu tiên giả lẽ nào không thấy được tình thế sao?

Luận cao thủ, Thanh Long là đệ nhất cao thủ tại Hải ngoại tu chân giới. Luận nhân mã, một vạn nhân mã của Tinh Thần Các đủ để quét sạch hai ngàn tu tiên giả. Các tu tiên giả này còn mưu toan muốn Ngôn Tự chân nhân chủ trì công đạo, Ngôn tự chân nhân là

thằng ngốc sao?

"Các vị, việc này tự ta sẽ xử lý. Các vị hãy về nghỉ ngơi trước đi." *Ngôn Tự chân nhân mỉm cười nói với các thủ lĩnh tu tiên giả.*

Mười mấy thủ lĩnh tu tiên giả thấy nhẹ cả người, lập tức khom người lui xuống rồi dẫn các tu tiên giả may mắn sống sót trở về chỗ ở. Tuy vẫn có một vài tu tiên giả trong lòng rất giận dữ, nhưng khi nhìn thấy đại quân của Tinh Thần Các chỉ dám giận chứ không dám lên tiếng.

"Ủa, Tần Vũ các chủ đâu?" *Ngôn Tự chân nhân vừa nói xong với các tu tiên giả lại phát hiện Tần Vũ đã biến mất.*

Thanh Long cười hắc hắc nói: "Ngôn Tự a, Tần Vũ đã đi qua bên kia rồi, quay đầu nhìn xem. Ai da, Tần Vũ huynh đệ sát khí mạnh quá a, ta đi xem xem, nhất định có kịch hay để xem." Nói xong Thanh Long cũng đi theo.

Ngôn Tự chân nhân quay đầu nhìn cũng phát hiện Tần Vũ đang từng bước từng bước đi đến nơi ở vốn của Đông Phương Niệm.

Thi triển ma đạo bí kĩ – sưu hồn, Tần Vũ dĩ nhiên biết Đông Phương Dụ đang nấp ở đâu. Linh thức Tần Vũ vừa quét liền phát hiện tại chỗ ở của Đông Phương Niệm lúc này chỉ có một người. Người này công lực Nguyên anh tiền kì, chân nguyên lực trong người thuộc về Triều Dương tông nhất mạch, hơn nữa dung mạo rất giống Đông Phương Niệm.

"Đông Phương Dụ." *Khóe miệng của Tần Vũ xuất hiện nụ cười lạnh,* "vẫn rất nghe lời phụ thân hắn."

Trong lòng của Tần Vũ đã xác định chắc chắn người này là Đông

Phương Dụ.

Cứ từng bước đi tới, Tần Vũ căn bản không hề thi triển thuật phi hành chỉ đi từng bước, từng bước. Linh thức bao trùm bên dưới, Đông Phương Dụ đó hoàn toàn không thể thoát khỏi khống chế của linh thức Tần Vũ. Sát khí trên người Tần Vũ từ từ dâng cao.

"Đông Phương Dụ!"

Thanh âm của Tần Vũ đột nhiên cất lên.

.....

Đông Phương Dụ lúc này có cảm giác một ngày dài như một năm. Hắn có thể nghe thấy âm thanh ầm ầm của cuộc chém giết bên ngoài, còn có tiếng kêu thảm thiết của từng tu tiên giả bị giết, và khí thế khủng bố của năm ngàn chưởng tâm lôi oanh kích. Lúc này Đông Phương Dụ đã biết thực lực địch nhân lớn như thế nào.

" Rốt cuộc là ai, rốt cuộc là ai muốn giết ta?"

Đông Phương Dụ thật sự không biết mình đã đắc tội với ai? Hắn tự nhận bản thân hành sự rất thông minh, đối với nhân vật lợi hại tuyệt không dám có chút bất kính. Với phong cách xử sự như vậy, còn đắc tội người ta ư? Đông Phương Dụ không hiểu nổi.

Tiếng chém giết đã ngưng lại nhưng sau đó Đông Phương Dụ vẫn càng kinh hồn bạt vía.

"Kết thúc rồi sao, cuối cùng kết quả như thế nào? Phụ thân sao còn chưa cho một ai tới báo kết quả cho ta. Không lẽ Triều Dương tông đã bại, phụ thân cũng bại? Không thể như vậy, tuyệt đối không có khả năng." *Trên trán Đông Phương Dụ đổ mồ hôi lạnh, không ngừng lắc đầu lẩm bẩm.*

Hắn ta căn bản không dám đi ra khỏi ngôi nhà này nửa bước, hắn chỉ có thể ở yên tại đây.

"Đồng Phương Dụ."

*Thanh âm lại vang lên, Đông Phương Dụ bất chợt xác định được thanh âm này giống hệt thanh âm ban đầu nói "*Đông Phương Dụ chết hoặc tất cả người có mặt…chết!*" Khi nghe thanh âm này, trong lòng Đông Phương Dụ chợt thấy ớn lạnh.*

……

"Đông Phương Dụ, ra đây chịu chết."

Tần Vũ lạnh lùng nói, tiếp tục bước từng bước đi tới.

Dưới sự bao trùm của linh thức, Tần Vũ thấy rõ ràng sự sợ hãi của Đông Phương Dụ hiện thời. Chính vì muốn dày vò hắn, dày vò thần kinh hắn, khiến hắn sợ hãi, khiến hắn hoảng loạn đến điên cuồng, Tần Vũ cứ chầm chậm bước tới mục tiêu.

Ngôn Tự chân nhân và Thanh Long hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa hành động của Tần Vũ.

"Đông Phương tiểu tử đáng thương, ai da, ai bảo đắc tội nhầm người làm chi? *" Thanh Long ở bên cạnh nói mát.*

Đông Phương Dụ giết lão sư Tần Vũ các chủ, lại chặt một tay phụ thân và bá bá các chủ. Tần Vũ các chủ làm như thế chỉ có thể nói Đông Phương Dụ tự làm tự chịu." Ngôn Tự chân nhân thở dài hiển nhiên có chút thương tiếc.

Thanh Long bĩu môi nói: *"Ngụy quân tử."*

Bất luận Thanh Long hay Ngôn Tự chân nhân đã có thể làm thủ lĩnh một phương đều không phải người tâm từ thủ nhuyễn. Lúc này trong lòng bọn họ thực tế không hề có một chút đồng tình với Đông Phương Dụ. Ngôn Tự chân nhân bất quá chỉ nói cho có lệ thôi.

Tu chân giả, làm chuyện nghịch ý trời, đôi bên tranh đoạt các loại thiên tài địa bảo, thực lực trên hết! Ai lòng dạ mềm yếu có lẽ chết từ bao nhiêu năm trước.

Lòng dạ từ bi cũng phải có thực lực. Trừ phi ngươi có thực lực cửu kiếp, thập kiếp tán tiên thậm chí là thập nhị kiếp tán tiên. Ngươi tâm từ thủ nhuyễn, người khác mới tán tụng ngươi nhân từ, ngươi cao thượng.

Nếu như ngươi chỉ là tu chân giả thuộc loại Động hư kỳ thông thường, ngươi nhân từ người khác sẽ cho rằng ngươi ngốc. Ngươi nhân từ, người khác lòng dạ ác độc, ngươi có thể sống sót trong tu chân giới nguy cơ trùng trùng, đó mới xem là quái dị.

Trên con đường nghịch thiên, một bước sai lầm, khổ công ngàn năm hủy trong chớp mắt. Tu chân giả đa số có tính cách kiên định. Dù bề ngoài thiện lương, tâm địa cũng kiên định lãnh khốc. Thời khắc quan trọng há có thể mềm tay?

Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Đằng Sơn, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân và hai hộ pháp Thanh Long cung đều theo sau lưng Tần Vũ, linh thức của họ đều thấy rõ bộ dạng hoảng sợ của Đông Phương Dụ, hoảng sợ trong lời nói của Tần Vũ.

Tử vong không hề đáng sợ, rõ ràng biết tử vong đang tới lại không cách nào trốn tránh, chỉ có thể chờ đợi tử vong giáng xuống, như thế mới là đáng sợ nhất.

Tần Vũ đã bước đến bên ngoài cửa độc viện. Lúc này sát khí từ trên người Tần Vũ ngay cả Đông Phương Dụ trong phòng cũng có

thể cảm thấy.

"A!"

Sắc mặt của Đông Phương Dụ đột nhiên co rúm đáng sợ. Hắn không thể chịu đựng được nữa, rú lên một tiếng, vận dụng công lực toàn thân giá ngự phi kiếm, nháy mắt tốc độ đạt tới cực hạn bay thẳng lên không.

Chỉ thấy Tần Vũ chớp mắt hoá thành một đạo kim sắc quang tuyến---

"Bùng!"

Kim sắc quang tuyến đi sau mà tới trước, xuất hiện phía trên của Đông Phương Dụ. Sau đó nhìn thấy một bàn tay kim sắc cực lớn xuất hiện, *"Bùng"*, bàn tay kim sắc nện thẳng vào lưng Đông Phương Dụ giống như đóng đinh, hắn bất thình lình bị nện rơi xuống bên dưới.

Mặt đất một phen chấn động.

Thân thể Đông Phương Dụ đập mạnh vào những phiến đá xanh lót trong độc viên, tức thì những phiến đá bể nát, toàn thân Đông Phương Dụ đầy máu. Đông Phương Dụ khốn khổ chống hai tay muốn bò dậy, nhưng lục phủ ngũ tạng đau nhói khiến hắn lại phun ra một búng máu.

Thân hình Tần Vũ chợt xuất hiện trước mặt Đông Phương Dụ.

Đông Phương Dụ nằm sấp trên mặt đất trước tiên nhìn thấy chân của Tần Vũ, sau ngước lên nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo của hắn rồi lại ngó xung quanh kinh hoàng nói: *"Phụ thân ta đâu? Phụ thân ta đâu rồi? Còn người của Triều Dương tông ta đâu?*

*"*Triều Dương tông, từ hôm nay, không còn.*" Tần Vũ lạnh lùng*

nói.

Đông Phương Dụ nhất thời chưa kịp phản ứng. Chỉ trong nháy mắt hắn liền minh bạch ý của Tần Vũ. Triều Dương tông của hắn đã bị diệt tông!

"Vì sao, vì sao ngươi phải làm như vậy. Ta đắc tội với ngươi chỗ nào mà ngươi phải đuổi cùng giết tuyệt như vậy?" *Đông Phương Dụ dù trong lúc này tinh thần vẫn chưa sụp đổ. Bởi vì hắn không hề coi trọng người trong tông phái, thứ hắn xem trọng chính là cái mạng nhỏ của mình.*

Sâu trong tâm Đông Phương Dụ vẫn còn một tia hy vọng cuối cùng.

"Ngươi muốn giết ta? Vậy ngươi nói ta rốt cuộc đắc tội ngươi ở chỗ nào. Nếu ngươi không nói rõ, ta cũng không cam tâm." *Đông Phương Dụ nhìn chằm chằm Tần Vũ.*

Đông Phương Dụ tự thấy mình dù thế nào cũng không hề đắc tội với người có thế lực ghê gớm như thế. Người bị hắn giết, đều là tiểu nhân vật hắn có chút khinh thường. Đại nhân vật hắn căn bản không dám giết.

"Tần vương triều, tướng quân Triệu Vân Hưng, trận chiến tại Gia Lăng quan, ngươi giết người đó phải không? Triệu Vân Hưng tướng quân chính là lão sư đầu tiên của ta." Thanh âm lạnh lẽo của Tần Vũ không chút kích động.

Nháy mắt sắc mặt của Đông Phương Dụ tái nhợt.

Hắn nhớ lại, vị tướng quân đó trời sinh có một thứ khí thế lăng lệ, dù đối mặt với Đông Phương Dụ vẫn triển khai công kích ác liệt không màng sinh tử. Lúc bắt đầu Đông Phương Dụ sơ ý

khinh thường không có chân nguyên lực hộ thể thậm chí còn chịu chút thương tích ngoài da, cuối cùng nổi giận giết chết vị tướng quân đó. Cho dù đã chết, vị tướng quân đó vẫn giận dữ nhìn chằm chằm Đông Phương Dụ.

"Hai vị thượng tiên của Tần vương triều ngày nay, một người là phụ thân ta, một người là bá bá của ta." *Tần Vũ lại nói tiếp.*

Đông Phương Dụ cả người mềm ra, thần quang trong mắt cũng biến mất.

"Sao có thể, sao có thể…." *Đông Phương Dụ lẩm bẩm, hai mắt như si ngốc. Hắn ta lúc này chẳng còn chút hy vọng sống sót.*

Trong tay Tần Vũ kim quang lấp lánh, mấy đạo quang hoa nhập vào người Đông Phương Dụ phong ấn hoàn toàn nguyên anh của hắn. Với thực lực hiện thời của Tần Vũ, Đông Phương Dụ một chút khả năng phá phong ấn cũng không có.

"Lương Thản hộ pháp, ngươi dẫn tiểu đội một trăm người áp giải Đông Phương Dụ trở về kinh thành giao cho phụ vương ta xử lý. Sau đó người an bài vấn đề chỗ ở cho các ngươi." *Tần Vũ hạ lệnh. Lương Thản hộ pháp trong tứ đại hộ pháp đứng bên ngoài viện tức thì nhận lệnh.*

.....

Hoàng thượng, bên ngoài Chúng tiên vực thành ngoại xảy ra đại chiến. Thượng tiên vốn ngụ Chúng tiên vực chết rất nhiều." Một lão thái giám đứng bên cạnh Chu Nham cung kính bẩm.

Chu Nham lúc này hoàn toàn không có bộ dạng nhếch nhác như lúc bị Tần Vũ bắt.

"Chết rất nhiều? Lẽ nào do một người mặc áo bào đen gây ra? "

Chu Nham nhíu mày hỏi.

Lão thái giám nói: *"Không, không phải. Căn cứ theo cao thủ trên thành lâu quan sát, hắc bào nhân ban đầu một mình khiêu chiến. Sau đó đến đến… số lớn thượng tiên, che kín cả bầu trời. Số thượng tiên này còn nhiều hơn rất nhiều thượng tiên chúng ta đã đón tiếp. Nhưng đó là thượng tiên bên phe hắc bào nhân đó."*

Chu Nham trong lòng hiểu ra.

Lão thái giám tiếp tục nói: "Sau đó hắc bào nhân hạ lệnh một tiếng tức thì thượng tiên của Chúng tiên vực chết rất nhiều. Hoàng thượng, người biết không, khi đó có vô số lôi điện đánh xuống a, cảnh đó khiến cho tướng sĩ trên thành lâu đều bị dọa ngẩn người ra."

"Hắc bào thượng tiên hiện đang ở đâu? " Chu Nham hơi nhíu mày sau đó hỏi.

Lão thái giám đáp: "Hắc bào thượng tiên vẫn còn ở tại Chúng tiên vực. Theo cao thủ trên thành lâu quan sát, sau đó thủ lĩnh của chúng tiên vực chính là vị chân nhân gì đó xuất hiện, nói chuyện vài câu với hắc bào nhân. Lúc này hắc bào nhân đã tiến vào bên trong Chúng tiên vực."

"

"Ừm…"

Chu Nham lúc này trầm tư, lão thái giám cũng không dám lên tiếng.

Minh vương triều hủ bại nhưng đến đời Chu Nham quốc lực tăng cao, binh lực ngày càng lớn mạnh. Đừng nhìn Chu Nham bề ngoài thích nữ sắc thậm chí còn trọng dụng gian thần, nhưng quốc

lực ngày càng tăng cường, binh lực cũng ngày càng mạnh.

Khởi giá tới Chúng tiên vực, nhất định phải gặp lại chào hỏi vị hắc bào thượng tiên.

"Hoàng thượng." *Lão thái giám kinh ngạc,* "hoàng thượng, hắc bào nhân là tặc nhân phá hoại tẩm cung, thực lực lại đáng sợ như thế…."

"Hừ." Chu Nhan hừ lạnh một tiếng, mục quang lạnh lẽo lướt qua lão thái giám.

Trong tâm lão thái giám chợt ớn lạnh, không dám nói tiếp tức thì lĩnh mệnh. Lão thái giám là thủ lĩnh đạo quân bí mật dưới trướng Chu Nham, thực lực cũng đạt đến tiên thiên đại thành, nhưng dù là cao thủ như vậy đứng trước mặt Chu Nham cũng thấy phát run.

Chương 164

Lập Nhi Đích Thần Thông

"Tần Vũ các chủ, ta có việc này muốn đề tỉnh ngươi." Ngôn Tự chân nhân đột nhiên nghiêm túc nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ lúc này nghe thấy ngữ khí của Ngôn Tự chân nhân tựa hồ có việc gì rất trọng yếu liền kìm chế cơn giận nói: *"Không biết Ngôn Tự chân nhân có điều gì muốn đề tỉnh ta, mời chân nhân cứ nói."*

Ngôn Tự chân nhân gật đầu nói: *"Nghe lời ngươi nói, thân nhân của ngươi là người trong Tần vương triều. Vậy ta hỏi ngươi, phụ thân ngươi là ai? Tần Vũ ngươi có quan hệ như thế nào với hoàng đế Tần vương triều hiện thời? "* Ngôn Tự chân nhân không nói thẳng vấn đề mà hỏi ngược lại tần Vũ.

"Hoàng đế Tần vương triều hiện thời là nhị ca ta, vậy ngươi nói phụ thân ta là ai? " Tần Vũ trả lời.

Ngôn Tự chân nhân cười: *"Quả nhiên."*

Thanh Long không ngờ cũng nói chen vào: *"Ngôn Tự, ta biết ngươi muốn nói điều gì. Tần Vũ huynh đệ, chuyện này quả cần phải đề tỉnh huynh đệ, ta lại quên nói ấy chứ."*

Tần Vũ nhíu mày. Thanh Long cùng Ngôn Tự chân nhân đều nói như thế, rốt cuộc có chuyện lớn gì sao?

Thanh Long cung chủ, Ngôn Tự chân nhân, có việc gì mau nói ra không cần phải úp úp mở mở như vậy, rốt cuộc là chuyện gì đáng để các vị thận trọng như vậy, dường như một chuyện rất quan trọng." *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

Ngôn Tự chân nhân hỏi: "Tần Vũ, nếu sau này Tần vương triều và các vương triều khác tranh đấu ngươi có phái đại quân Tinh Thần Các giúp đỡ không?"

Tần Vũ cười: "Đương nhiên, nếu như xuất hiện tình huống nguy cấp, giúp đỡ cũng là chuyện thường tình. Ta không thể đứng nhìn người thân của ta âu sầu lo lắng mà ta lại không chút động lòng. Đừng nói đến Tinh Thần Các, bản thân đã có thực lực như vậy đương nhiên phải giúp đỡ người thân."

"Huynh đệ tìm chết." *Thanh Long cũng nói.*

Tần Vũ sững người, nghi hoặc nhìn hai người.

Thanh Long liền giải thích: "Tần Vũ huynh đệ a, để lão ca nói cho huynh đệ rõ. Bạo loạn tinh hải, chắc huynh đệ cũng đã nghe nói qua. Các tán tiên trong Bạo loạn tinh hải từng hạ một mệnh lệnh, Tiềm Long đại lục là đại lục của phàm nhân, tu chân giả tuyệt đối không được can thiệp vào việc tranh bá giữa các quốc gia phàm nhân."

"Một khi quốc gia phàm nhân, cuối cùng bị tu chân giả thao túng, vậy ….một khi bị phát hiện. Kết cục chắc chắn phải chết." *Ngôn Tự chân nhân nghiêm túc nói.*

Thanh Long gật đầu tiếp: "Tần Vũ, vị thúc thúc đó của huynh đệ thực lực quả rất mạnh, nhưng mệnh lệnh này của Bạo loạn tinh hải đã có từ vô số năm trước. Đây là quy định do toàn bộ cộng đồng tán tiên đưa ra, Lan thúc của huynh đệ cũng phải thừa nhận quy định này"

Tần Vũ ngẩn người.

" Vậy thượng tiên của các quốc gia hiện tại là sao? " *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

Ngôn Tự chân nhân cười nói: "Những kẻ gọi là thượng tiên bất quá chỉ là vài tu chân giả Kim đan kỳ mà thôi. Những người này làm sao biết được việc như thế. Huống chi một, hai tu chân giả đối với đại cục thế giới phàm nhân ảnh hưởng không lớn."

Thanh Long nói tiếp: "Tần Vũ, hãy nghe cho rõ. Mệnh lệnh của các tán tiên chính là không hy vọng quốc gia của phàm nhân bị tu chân giả can thiệp, thao túng. Ý tứ của bọn họ rất rõ ràng, Tiềm Long đại lục là đại lục của phàm nhân, phải do phàm nhân làm chủ. Ý tứ này, huynh đệ chỉ cần không làm sai là được.

Tần Vũ tức thì minh bạch.

"Thì ra là vậy. Nếu ta phái một số ít thủ hạ bảo hộ thân nhân. Chỉ có tác dụng bảo tiêu, như vậy có xem phạm quy không? " Tần Vũ bất chợt nhìn ra ý nghĩa của mệnh lệnh này.

Thanh Long cười nói: *"Đương nhiên không tính. Hãy nhớ huynh đệ đừng trắng trợn đi giết chết hoàng đế hoặc giả thống lĩnh đạo quân tu yêu giả giết đại quân phàm nhân, đừng khống chế đế vương của phàm nhân, như thế không có chuyện gì."*

Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ ý đồ thâm bất khả trắc của các tán tiên trong Bạo loạn tinh hải.

Các tán tiên muốn Tiềm Long đại lục chỉ đơn thuần là đại lục của phàm nhân. Phàm những ai phá vỡ quy định này lập tức sẽ chịu sự trừng phạt của họ.

"Chân nhân, hoàng đế Chu Nham của Minh vương triều xin cầu kiến" Một đệ tử từ bên ngoài tiến vào thông báo.

"Chu Nham, cho hắn vào đây" Ngôn Tự chân nhân cười nói.

Tần Vũ cũng quay người nói: *"Ngôn Tự chân nhân, Thanh Long cung chủ, ta đi trước."* Đã xong chuyện, không quay về còn ở đây làm gì?

"Tham kiến chân nhân." Chu Nham vừa tiến vào chợt nhìn thấy Tần Vũ, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi không tin, *"Ngươi, ngươi là… hắc bào…"*

Tần Vũ nhìn Chu Nham thản nhiên nói: *"Không sai, ta chính là hắc bào nhân đó. Hắc bào nhân bắt ngươi hỏi Đông Phương Dụ ở đâu."*

Chu Nham dường như rất kinh hãi vì gặp Tần Vũ, sau đó hít một hơi thật sâu áp chế sự sợ hãi, cung kính nói: "Tại hạ Chu Nham, hoàng đế của Minh vương triều, không biết tiền bối là?"

"Ta? " Tần vũ chợt cười cười.

"Tần Chính là nhị ca của ta!"

Thanh âm của Tần Vũ còn vang vọng, người đã biến mất.

"Tần Chính…nhị ca…." hai mắt của Chu Nham trợn tròn, sắc mặt kinh ngạc. Sự kinh ngạc này tuy nhiên có một nửa là giả vờ, nhưng một nửa kia lại là thật. Chu Nham thật không thể ngờ hắc bào nhân lại là huynh đệ của hoàng đế Tần vương triều.

Trong sát na Chu Nham bừng tỉnh, nhìn quanh hỏi: *" Người đâu?"*

……

Vũ vương phủ.

Sáng sớm Lập Nhi đang cẩn thận tưới hoa, trên khóe môi nở

nụ cười tươi tắn.

"Lập Nhi, mới sáng sớm đã dậy tưới hoa, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?" Tần Vũ đi thẳng đến nằm thoải mái lên một chiếc võng làm bằng mây chợp mắt chút, sau đó lại lồm cồm bò dậy.

Lập Nhi vẫn cười cảm thán nói: *"Hoa trên Tiềm Long đại lục có rất nhiều loại đặc biệt, những nơi khác đều không có. Huống chi không khí buổi sáng rất tốt. Thật ra nơi phàm nhân cư trú cũng rất tuyệt."*

Vậy ở lại đây luôn với ta, dầu sao ta cũng không đuổi muội đi." *Tần Vũ cười hì hì nói.*

"Được rồi, đừng đùa nữa. Tối hôm qua huynh đi đâu sao cả đêm không về, đi làm chuyện gì?" *Lập Nhi nghiêm túc hỏi.*

*Tần Vũ ngẩn người, nghiêm chỉnh đáp: "*Chuyện này, nam nhân ban đêm ra ngoài làm gì, chuyện này còn cần phải hỏi sao? Những nơi khác của phàm nhân thì không tốt lắm, chứ thanh lâu phải nói làm ăn rất phát đạt. Huống chi những tài tử phàm nhân chúng ta người nào người nấy đều tung hô *"yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu"*, sau đó ai cũng chui vào thanh lâu. Đây gọi là thời thượng, đêm qua ta cũng đi mở mang một phen."

*Lập Nhi che miệng cười: "*Huynh còn là *"quân tử hảo cầu"* sao? "

"Thế nào, không giống sao? "

"Được rồi, đừng ở đó ba hoa nữa. Đêm qua nhiều tu yêu giả xuất hiện bên ngoài như thế, Huynh cho rằng ta là một phàm nhân không cảm giác được sao? Nói mau, rốt cuộc ra ngoài làm gì? " *Lập Nhi hỏi.*

*Tần Vũ không tiếp tục nằm nữa, mà ngồi dậy uốn người vài cái, sau đó nói: "*Ta không giấu muội nữa. Đêm qua ta nói muội đi thăm lão sư. Chẳng qua…. Lão ta đã bị giết, phụ thân và Phong bá bá đều bị địch nhân chặt đứt một tay. Đêm qua ta đi báo cừu." *Thanh âm Tần Vũ hơi trầm.*

"Báo cừu, kết quả thế nào? " *Lập Nhi liền hỏi.*

"Diệt tông." *Lệ mang trong mắt Tần Vũ chợt lóe.*

*Lập Nhi nhíu mày hình như đối với việc này có chút không vui nhưng chỉ trong chốc lát thở dài nói: "*Được rồi, đã diệt tông phái người ta, thù cũng xem như đã báo. Về đến vương phủ, sao huynh còn đưa ra bộ dạng dọa người đó? "

*Tần Vũ bừng tỉnh vội nói: "*Xin lỗi."

Ban nãy hắn nhớ lại cừu hận, tự nhiên không khống chế được cảm xúc.

*Lập Nhi chỉ cười nói: "*Không sao, Tần Vũ, phụ vương cùng Phong bá bá ở đâu? Lúc nào rảnh dẫn ta đi thăm họ. "

"Để làm gì? " *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

"Trị bệnh. Phụ vương ta cùng Phong bá bá đều là tu chân giả, thân thể rất khỏe mạnh. Muội đi trị bệnh gì? "

*Lập Nhi bực mình nói: "*Đồ ngốc, tay bị đứt không phải là bệnh sao? Tuy phụ vương cùng Phong bá bá huynh bị chặt tay đã qua

một quãng thời gian. Những người khác không trị thành công, nhưng ta xuất thủ vẫn có chút hy vọng."

Tần Vũ ngẩn người ra.

"Muội, ý của muội là….tay bị đứt có thể sinh trưởng trở lại? " *Sắc mặt Tần Vũ lộ vẻ không thể tin nổi.*

Lập Nhi cười rạng rỡ: "Đương nhiên rồi, huynh không thấy dạo trước Yên tử trọng thương cũng do ta trị liệu sao? Đây là thần thông đặc biệt của ta. Ủa, Tần Vũ lẽ nào huynh không muốn phụ vương và Phong bá bá hồi phục. Hừm, vậy thôi bỏ đi."

"Không, không." *Tần Vũ vội nói, nhìn bộ dạng Tần Vũ như thế, trong mắt Lập nhi chợt lóe lên một tia tinh ranh.*

Đột nhiên Tần Vũ nắm chặt tay Lập nhi bay thẳng về hoàng cung: "Đi, theo huynh đến hoàng cung. Lập nhi, cánh tay bị đứt của phụ vương và Phong bá bá trông cậy vào muội trị liệu." Tần Vũ miệng nói, tốc độ phi hành lại cực nhanh.

Lập nhi sững sờ, nhìn Tần Vũ nắm chặt tay mình.

Đây…. lần đầu tiên Tần Vũ nắm tay Lập nhi!

Chương 165

Tiểu Lộ

Thanh Lâm viên hoàng cung Tần vương triều, một trong những nơi trọng yếu của hoàng cung, bởi vì Tần Đức và Phong Ngọc Tử bình thường cư ngụ tại đây.

Không lâu trước, Tần Đức, Tần Vũ, Tần Chính, Tần Phong, Phong Ngọc Tử năm người chia tay tại thành lâu. Tần Vũ trở về Vũ vương phủ, Tần Phong về Duệ vương phủ. Còn Tần Đức, Phong Ngọc Tử thì cùng Tần Chính quay về hoàng cung.

Tại cổng Thanh Lâm viên.

"Phụ hoàng, hài nhi xin cáo lui trước. " Tần Chính cúi người rất cung kính nói, sau đó chuẩn bị trở về nơi mình ở. Song ngay lúc đó, một đạo kim quang lướt qua, Tần Chính giật mình quát: *"Ai? "*

Bóng người xuất hiện, thì ra là Tần Vũ và Lập nhi cô nương.

Phong Ngọc Tử và Tần Đức không hề ngạc nhiên. Tần Vũ không thu liễm khí tức, linh thức hai người tự nhiên phát hiện người đến là Tần Vũ. Tần Chính cả cảnh giới tiên thiên còn chưa đạt đến tự nhiên không thể đoán người đến là ai.

"Phụ hoàng, hỉ sự, có đại hỉ sự a. " Tần Vũ tay vẫn nắm chặt tay Lập nhi, hưng phấn nói với Tần Đức.

Tần Đức nhìn kĩ càng Tần Vũ và Lập nhi, lại thấy hai người tay trong tay, cả phi hành cũng nắm tay? Lại thêm nhìn thấy gương mặt Lập nhi hơi ửng hồng, Tần Đức tự nhiên có phán đoán, cười khà khà nói: *"Hỉ sự? Vũ nhi, có thể để phụ hoàng đoán không? "*

*"Phụ hoàng biết rồi ư? "*Tần Vũ giật mình.

Tần Đức cười: *"Có liên quan đến vị cô nương này đúng không? "*

Tần Vũ gật gật đầu, trong mắt càng thêm kinh dị. Lập nhi có thể làm cho cánh tay bị đứt trọng sinh. Tần Vũ cũng nghe Lập nhi nói mới biết, phụ hoàng mình làm sao biết được?

Trong lòng Tần Đức càng thêm khẳng định, quan sát Lập nhi cẩn thận. Vừa quan sát cẩn thận mới cảm giác khí chất cao nhã của Lập nhi. Khí chất phiêu nhiên khiến tâm người ta bất giác trở nên bình tĩnh, lại phảng phất khí tức sáng sớm trong lành, sảng khoái.

" Quá tốt, quá tốt…."

Tần Đức dùng ánh mắt *"nhìn con dâu"* cẩn thận quan sát Lập nhi, miệng còn khen ngợi không ngớt.

Tần Vũ không phải con rùa ngốc, nhìn thấy bộ dạng của phụ hoàng hơi nghĩ chút liền hiểu rõ phụ hoàng mình đang nghĩ điều gì, bất giác dở khóc dở cười nói: *"Phụ hoàng, đây là Lập nhi, ban nãy lúc uống rượu ở thành lâu con có nói qua. Con dẫn muội ấy đến vì Lập nhi có thể trị khỏi cánh tay bị đứt của cha."*

"Hả, Lập nhi cô nương, cái gì? Trị cánh tay bị đứt?" Tần Đức nheo mắt lại.

Lập nhi thản nhiên cười nói: *"Tần bá bá, cánh tay bị đứt trọng sinh tuy tương đối khó khăn. Chẳng qua điệt nhi có một vài thần thông bẩm sinh, trị liệu khôi phục nguyên dạng cánh tay bị đứt của bá bá và Phong bá bá có phần nắm chắc."*

Tần Đức và Phong Ngọc Tử nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh dị và không thể tin nổi.

"Lập nhi cô nương, sư môn ta cũng xem như môn phái tu tiên nhưng từ trước tới giờ chưa từng nghe tay đứt có thể sinh trưởng trở lại. Việc này thật khiến người ta khó tin nổi. Không biết Lập nhi cô

nương dùng phương pháp gì trị liệu? " Phong Ngọc Tử cũng không thể tin.

Tần Vũ từng thấy qua cảnh tượng Lập nhi trị liệu, thật sự là một khả năng kỳ diệu.

"Đây là thần thông bẩm sinh của điệt nhi. Tần bá bá và Phong bá bá có thể để điệt nhi thử xem." Lập nhi cười nói.

Tần Vũ cũng nói: *"Phụ hoàng, Phong bá bá đừng lo lắng. Tài nghệ của Lập nhi hết sức cao, con từng chứng kiến qua mấy lần Lập nhi trị thương, hiệu quả rất tốt. Chỉ cần một chút thời gian là xong."*

Tần Đức cùng Phong Ngọc Tử trầm tư giây lát, rồi hai người muốn cởi bỏ ngoại y.

Lập Nhi mỉm cười: *"Tần bá bá, Phong bá bá, hai người không cần cởi bỏ ngoại y. Chỉ cần yên tĩnh đứng tại chỗ để điệt nhi trị liệu là được."*

"Ồ, vậy làm phiền Lập nhi cô nương," Trong lòng của Tần Đức càng thêm kinh dị, ông ta và Phong Ngọc Tử liền đứng yên như thế.

Chỉ thấy mắt Lập nhi hơi khép lại, trên người từng đạo thanh quang bắt đầu tán phát và càng lúc càng nhiều. Cả người Lập nhi trông như một sinh mệnh nữ thần bị thanh quang hoàn toàn bao bọc. Từng đạo thanh quang bắt đầu kéo dài về phía Tần Đức và Phong Ngọc Tử.

"Tiểu Vũ, có chắc chắn không?" Tần Chính đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng như thế cũng có chút mong đợi.

Tần Vũ gật đầu nói: *"Yên tâm."*

Từng đạo thanh quang bao bọc lấy nơi bị đứt của cánh tay Tần Đức và Phong Ngọc Tử. Sau đó tay áo trống rỗng đột nhiên từ từ

phồng lên, dường như cánh tay bên trong bắt đầu trưởng thành, chỉ là tốc độ rất chậm.

Một phút, hai phút….

Nửa canh giờ...một canh giờ....

Theo thời gian trôi qua, độ dài tay áo trống rỗng bị đội lên càng lúc càng dài. Linh thức Tần Vũ phát hiện rõ ràng tùy theo thanh quang tu bổ cánh tay bị đứt lại chầm chậm sinh trưởng trở lại, xương cốt, cơ nhục không ngừng sinh trưởng.

Ròng rã ba canh giờ, mắt của Tần Vũ và Tần Chính cũng nhìn không dám chớp mắt ba canh giờ. Tần Đức và Phong Ngọc Tử cảm nhận được cánh tay không ngừng sinh trưởng, trong lòng đều có sự vui mừng và kích động rất khó ức chế. Chỉ là Lập nhi đang trị liệu, bọn họ không dám lên tiếng quấy nhiễu.

Trên trán Lập nhi đã xuất hiện lấm tấm mồ hôi…

Lập nhi cứ luôn nhắm mắt, linh thức Tần Vũ cẩn thận chú ý tiến triển. Ngón tay của Tần Đức và Phong Ngọc Tử cuối cùng cũng hoàn toàn hình thành, tất cả đã đại công cáo thành!

Lập nhi cuối cùng cũng mở mắt, khẽ thở ra một hơi gạt mồ hôi trên trán.

"Tần bá bá, Phong bá bá, cảm giác thế nào?" Lập nhi cười hỏi.

Tần Đức và Phong Ngọc Tử vung vẫy hai tay thậm chí còn thử kết ra ấn quyết, giây lát hai người trở nên hết sức vui mừng.

"Lập nhi cô nương, thật cảm tạ rất nhiều. Ta cảm thấy tay mình dường như chưa từng bị chém đứt, hoàn toàn giống như xưa." Tần Đức rất kích động, còn Phong Ngọc Tử cũng vậy. Sau khi bị chặt tay, có trở lại trong lòng mới càng kích động.

Tần Chính vui mừng nói lớn: *"Đại hỉ sự, đại hỉ sự a, nhất định phải ăn mừng thật lớn. Người đâu, mau truyền cả nhà vương gia vào cung, còn có hoàng hậu, phi tần, các hoàng tử, công chúa đều đưa tới Bách thần đình. "*

.....

Bách thần đình.

Thái thượng hoàng Tần Đức ngồi chủ vị, Tần Chính và Phong Ngọc tử ngồi ghế thứ hai, sau đó là Tần Vũ cùng Tần Phong, ngồi dọc hai bên chiếc bàn dài. Yến tiệc so với lần trước còn thịnh soạn hơn nhiều. Từng mâm, từng mâm thức ăn không ngừng được mang lên.

"Thu thập cao lương mỹ vị trong thiên hạ, tổng cộng có ba trăm sáu mươi loại. Mọi người cứ tự nhiên thưởng thức" Tần Chính cười ha hả nói.

Lần này trên bàn tiệc, Lập nhi lại bị ép uống không ít rượu. Tần Phong biết được Tần Đức và Phong Ngọc Tử đoạn tí trọng sinh cũng rất vui mừng, không ngừng cám ơn Lập nhi. Nhân vật chính của thịnh yến lần này chính là Lập nhi, mọi người tha hồ vui vẻ, náo nhiệt.

Đợi đến gần tối mới tan tiệc.

Vũ vương phủ.

"Đừng tranh nữa. Ba đại đội trưởng của đệ nhị, đệ ngũ, đệ lục đại đội trở thành ba vị cung phụng của Tần gia. " Tần Vũ trực tiếp tuyên bố kết quả. Ba người Tần Vũ chọn ra có hai là Nguyên anh hậu kỳ, một người tuy chỉ Nguyên anh trung kỳ nhưng thực lực có thể sánh với Nguyên anh hậu kỳ.

Bảy vị đại đội trưởng khác tại trường bất giác có chút thất vọng.

Tần Vũ mới từ hoàng cung trở về liền triệu tập tứ đại hộ pháp, mười đại đội trưởng. Trong mười đại đội trưởng thì công lực thấp nhất cũng là Nguyên anh trung kỳ. Tần Vũ nghĩ cho tộc nhân Tần gia, chuẩn bị an bày ba cao thủ trở thành Tần gia cung phụng để bảo hộ Tần gia.

Tần Vũ biết được mệnh lệnh của Bạo loạn tinh hải, biết tu yêu giả quá nhiều cũng vô dụng, chi bằng thỉnh ba người thực lực cao cường tọa trấn. Vì vậy Tần Vũ quyết định chọn ra ba người từ trong mười đại đội trưởng.

Phàm những ai được chọn trúng đều được Tần Vũ giúp đỡ luyện chế một kiện thượng phẩm linh khí, cần chủng loại linh khí nào mặc sức lựa chọn.

Thượng phẩm linh khí đối với cao thủ cấp độ Nguyên anh vẫn có chút sức hấp dẫn. Huống chi Tần Vũ nói làm cung phụng chỉ trong thời gian một trăm năm. Sau một trăm năm lại hoán đổi nhóm khác, đối với tu yêu giả một trăm năm tịnh không dài.

"Tuân lệnh các chủ."

Ba cao thủ được tuyển không kìm được sự vui mừng, không phải chỉ một trăm năm sao? Tùy tiện tĩnh tu mà thôi, bảo hộ tộc nhân Tần gia? Với thực lực của Tần gia có người nào dám đụng vào? Cho nên việc của bọn họ rất nhẹ nhàng.

Nhẹ nhàng một trăm năm, còn được một thanh thượng phẩm linh khí. Một việc tốt như thế này ai lại không muốn?

"Nghiêm Nhị hộ pháp, lập tức điều động tám ngàn hộ vệ tới hồng hoang truy tìm, truy tìm một Hắc sắc ngọc hạp. Nhớ kỹ một điều, phạm vi truy tìm. Tối đa thâm nhập vào hồng hoang là mười vạn dặm, nơi sâu hơn tuyệt đối không được tiến vào." Tần Vũ ra nghiêm lệnh.

Nghiêm Nhị mặc dù là nữ tử song lại là thủ lĩnh bát đại hộ

pháp của tinh thần các, làm việc rất lão luyện.

"Các chủ, nếu như quả Hắc sắc ngọc hạp nằm ở sâu bên trong, bọn thuộc hạ có tiến vào không?" Nghiêm Nhị hỏi.

"Không" trên khoé miệng của Tần Vũ có nụ cười tà dị, *"đối với Hắc sắc ngọc hạp có thể thu được thì thu, không được cũng không miễn cưỡng. An toàn đệ nhất. Đúng rồi… ta đã sai quản gia vương phủ đi mua một số ngọc hạp chế tạo bằng hắc ngọc. Ngươi tùy tiện chôn sâu các ngọc hạp này dưới đất hồng hoang."*

Trong lòng Tần Vũ cười thầm: *"Đệ cửu ngọc kiếm, bí mật này có lẽ mỗi một thủ lĩnh đều không nói cho các tu chân giả tham gia tìm kiếm biết. Chúng chỉ biết hắc sắc ngọc hạp chứ không biết là loại hắc sắc ngọc hạp nào a."*

"Vâng."

Trên mặt Nghiêm Nhị cũng có chút hưng phấn, ả đương nhiên biết hàm ý của Tần Vũ. Đã xâm nhập tối đa mười vạn dặm, cũng có thể nói nhiệm vụ lục soát hồng hoang tịnh không quá nhiều nguy hiểm, Nghiêm Nhị tự nhiên cũng vui vẻ, nhẹ nhỏm.

……

Trong tầng mây trên không, Tần Vũ đang nằm trên một đám mây trắng, trong tay cầm một bình rượu uống từng hớp từng hớp. Lập nhi ngồi bên cạnh, trên đùi đặt một cây cổ cầm, nhắm mắt hưởng thụ việc gảy đàn.

Tần Vũ vừa nghe đàn uống rượu, sung sướng tựa thần tiên.

Bạch vân lững lờ trôi đi, tiếng đàn từ trên chín tầng mây vọng xuống giống như âm thanh của thiên nhiên.

Tiếng đàn im bặt, Tần Vũ lật tay thu lại bình rượu, đứng dậy nhìn Lập nhi cười nói: *"Lập nhi, việc này lại phải phiền muội. Bất*

quá Tiểu Lộ cũng xem như muội muội ta. Ta không thể nhìn muội ấy bị mất một cánh tay cả đời, ta……"

"Được rồi, đừng thương tâm nữa." Lập nhi cười: *"Tô Nham thành còn bao lâu nữa thì đến? "*

"Nhanh thôi" Tần Vũ lập tức tăng tốc đám mây.

Cổng thành của Tô Nham thành.

Tần Vũ rất hiếm khi mặc một bộ thanh sắc trường bào ra ngoài, bộ thanh sắc trường bào cực kì quý báu, do chính tay Tần Chính tặng. Lập nhi cũng mặc một bộ y phục xanh, buộc thêm một sợi thắt lưng quanh eo thon.

Hai người cùng tiến vào thành.

Linh thức Tần Vũ quét qua, một lúc sau phát hiện Thiết Sơn và Tiểu Lộ đang ở đâu. Nhưng linh thức phát hiện ra một cảnh lại khiến Tần Vũ há hốc mồm, sau đó cười lớn.

"Tần Vũ, cười gì thế?" Lập nhi nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ nói một cách thần bí: *"Theo ta qua đây."* Sau đó Tần Vũ tăng nhanh bộ pháp. Chỉ thấy hắn đi hai ba bước đã ngoài trăm mét, lão bá tánh bên cạnh không hề phát hiện ra điểm đặc biệt này bởi vì tốc độ của Tần Vũ quá nhanh.

Lập nhi lại bước chầm chậm, hai bước phảng phất như bay bay vẫn nhẹ nhàng theo sau Tần Vũ. Dường như vài bước có công hiệu chỉ xích thiên nhai.

……

Đường phủ Tô Nham thành

"Phu nhân."

Một bạch y thanh niên anh tuấn đang quỳ trên đại đường. Bạch y thanh niên này răng trắng môi hồng, anh tuấn đến mức làm nữ nhân phát cuồng, nam nhân đố kị. Người này chính là Đường Nguyên mệnh danh là đệ nhất họa sư của Tần vương triều, chỉ cần tùy tiện vẽ một bức họa cũng có giá ngàn vàng.

"Chàng xứng đáng với cha sao? Quỳ một canh giờ trước linh vị của cha"

Tiểu Lộ thê tử của Đường Nguyên nghiêm giọng nói.

Tiểu Lộ giờ đây đã hơn hai mươi, đang thời xuân sắc. Trên người có chút khí chất nhu nhược còn giữa chân mày lại có một cỗ anh khí. Loại khí chất nhu nhược và anh khí mâu thuẫn lại đồng thời xuất hiện trên người Tiểu Lộ.

Khi xưa chính khí chất này đã thu hút Đường Nguyên, hắn vì Tiểu Lộ từng bị Thiết Sơn *"tam đả"*, nếm đủ khổ ải không đếm xuể cuối cùng ôm được mỹ nhân trở về. Bất quá Tiểu Lộ ngưỡng mộ nhất chính là một ca ca khác--- Tần Vũ. Từ khi Tần Vũ rời khỏi Tiềm Long đại lục, sau khi trận chiến Ô giang lưu truyền, Tiểu Lộ bắt đầu nỗ lực tu luyện, lấy Tần Vũ làm mục tiêu, thời gian năm năm cũng đạt đến cảnh giới tiên thiên. Tiểu Lộ hiện thời đã đã đạt đến tiên thiên trung kỳ.

Một thư sinh yếu ớt lại cưới một nữ hiệp cảnh giới tiên thiên. Cho nên….Đường Nguyên chịu khổ không ít.

"Tiểu Lộ à, con quá nương tay với Thanh Lan. Cái tên nghịch tử này tối qua lại cùng mấy tên hồ bằng cẩu hữu uống rượu trong kỹ viện, ít nhất phải quỳ gối ba canh giờ." Một vị phụ nhân sang trọng khoảng năm mươi, sáu mươi tuổi giận dữ nhìn Đường Nguyên.

"Mẹ…" Đường Nguyên nhìn trộm mẹ của mình, phát giác không có chút hy vọng.

"Nương tử..." Đường Nguyên lại xoay qua nhìn Tiểu Lộ.

Tiểu Lộ nhìn thấy ánh mắt đáng thương của Đường Nguyên bất giác có chút mềm lòng.

"Đường Thanh Lan! " một tiếng hét lớn từ bên ngoài truyền vào. Chỉ thấy một hán tử mặc quân phục xông vào, sau lưng còn có hai hộ vệ đi theo.

"A, đại cửu tử" Đường Nguyên vừa nhìn thấy Thiết Sơn như chuột thấy mèo, hoảng sợ bò dậy, lật đật chạy lại núp sau lưng Tiểu Lộ vội nói: *"Nương tử cứu mạng. Đại cửu tử sẽ giết ta."*

Thiết Sơn mặt đầy nộ khí: *"Đường Thanh Lan, ngươi lại dám bước chân vào thanh lâu, ngươi ăn nói sao với muội muội ta? Lần này không đánh ngươi hai chục quân tiên, ta sao có thể tha cho ngươi? "*

Đường mẫu khi nãy còn nghiêm khắc bây giờ cũng vội lên tiếng: *"Thiết thống lĩnh, roi của ngài không thể quất. Ta bắt nó quỳ ba canh giờ, không, năm canh giờ, nhưng quân tiên của ngài quất xuống hai mươi roi, nó phải nằm liệt giường nửa tháng mất."*

"Nằm liệt giường càng tốt, nghiêm chỉnh chút." Thiết sơn nộ khí bừng bừng.

Đừng nhìn Đường gia thế lớn, là đại gia tộc của Tô Nham thành, nhưng thứ nhất Thiết Sơn là thống lĩnh quân đội tại Tô Nham thành. Thứ hai, huynh đệ của Thiết Sơn là ai? Tam điện hạ của Tần gia trong trận chiến Ô Giang truyền thuyết, thân đệ đệ của đương kim hoàng đế.

Vì Cho nên Đường gia thế lực có lớn hơn cũng không dám đụng vào Thiết Sơn.

"Đại ca, để chàng quỳ một canh giờ được rồi, chàng cũng không dám tái phạm nữa." Tiểu Lộ vội đứng ngăn phía trước. Nàng ta không nỡ để tướng công mình bị quân tiên đánh.

"Tiểu Lộ, muội tránh ra."

"Không tránh" Tiểu Lộ cứ cản như thế trước mặt đại ca mình.

Thiết Sơn cũng tức giận nhưng thứ nhất hắn không nỡ làm muội muội mình bị thương, thứ hai…. hắn không phải đối thủ của Tiểu Lộ. Mặc dù hắn tu luyện khắc khổ nhưng khả năng thiên phú không cao bằng Tiểu Lộ. Đây cũng là chỗ Thiết Sơn bất lực.

"Nương tử, vẫn là nàng tốt nhất." Đường Nguyên nấp sau lưng Tiểu Lộ nói.

"Ây da, ở đây đang diễn kịch sao?" Một thanh âm trêu chọc vang lên.

Mọi người đều sững sờ, nhìn ra ngoài cửa. Chỉ thấy Tần Vũ và Lập nhi, một trước một sau đang bước vào.

"Tiểu Vũ." Thiết Sơn hai mắt mở to như lục lạc.

"Vũ ca ca" Vẻ mặt Tiểu Lộ cũng không thể tin nổi.

Chương 166

Tuân Phụng, Tư Đồ Huyết

Tần Vũ cùng Lập Nhi cùng tiến vào đại sảnh.

"Tiểu Lộ, Đại Sơn, mọi việc thế nào rồi? Tiểu Lộ, ở đằng sau có phải là tướng công của muội không?" Tần Vũ cười hỏi.

Tiểu Lộ nhìn Tần Vũ, hai mắt ướt đầy nước mắt.

Từ khi Tần Vũ li khai tiềm long đại lục để tiến nhập hải vực mênh mông, nào ai biết Tần Vũ khi nào sẽ quay trở về, thậm chí còn không biết có quay về được không. Tiểu Lộ vì sự ra đi của Tần Vũ hết sức thương tâm nên từ đó về sau hết sức nỗ lực tu luyện.

"Vũ ca ca" Tiểu Lộ tiến lên hai bước ôm chặt lấy Tần Vũ, không thể kiềm được nước mắt.

Thiết Sơn hai mắt ửng hồng. Con người cứng rắn như hắn lúc này đây cũng thực sự rất kích động.

"Được rồi, đừng giống như con nít nữa. Hiện đã là thê tử của người ta thì phải giữ ý một chút, biết không?" Tần Vũ vỗ về Tiểu Lộ, lau nước mắt của Tiểu Lộ rồi nhìn về Đường Nguyên hỏi: *" Ngươi là Đường Nguyên, là trượng phu của muội muội ta?"*

Đường Nguyên, nguyên là một người trời không sợ, đất không sợ nhưng lúc này cũng cảm thấy có một chút gì đó e dè.

Bởi vì thân phận người đang đứng trước mặt, vốn là Vũ vương gia của Tần vương triều, là người đầu tiên của Tiềm Long đại lục tu luyện ngoại công đạt tiên thiên cảnh giới thậm chí chỉ hai mươi tuổi đã bước vào cảnh giới của tu chân giả, là người chiến thắng trong cuộc chiến truyền thuyết tại sông Ô giang.

"Tiểu cửu tử, ta tên Đường Nguyên tự Thanh Lan, là tướng công của tiểu lộ"* Đường Nguyên lúc này đã tĩnh tâm trở lại nho nhã trả lời. Chỉ một câu xưng hô *" tiểu cửu tử"* đích thực giảm bớt đi khoảng cách giữa hai bên.

Trong tâm Tần Vũ thầm gật đầu.

"Tiểu vũ, cả mười năm nay không hề có chút tin tức gì của người. Hôm nay chúng ta không say không về. Đường Nguyên, việc đánh ngươi tạm thời để đấy. Người mau mau chuẩn bị yến tiệc để ta cùng huynh đệ của ta ăn uống một phen" Thiết sơn lúc này hào khí bộc phát.

Tần Vũ cười nói *" Đại Sơn, hôm nay ngươi uống bao nhiêu thì ta uống bấy nhiêu. Thế nào?"*

Đạt đến cảnh giới của Tần Vũ hiện tại thì muốn bao nhiêu có thể uống bấy nhiêu, làm sao có thể say được.

"Sảng khoái, Đường Thanh Lan, còn đứng đấy làm cái gì. Sao không đi chuẩn bị đi?" Thiết sơn trừng mắt nhìn Đường Nguyên.

Thần sắc Đường Nguyên cứng lại, gượng cười nói *" Cái này… đại cửu tử, hồi nãy huynh có nói hình phạt đánh ta tạm thời treo đấy. Hôm nay Vũ vương gia tới đây là một việc đáng mừng, thôi thì tha cho ta có được chăng"*

"Nói thừa, mau đi chuẩn bị tiệc rượu đi" Thiết Sơn giận dữ nói.

Tần Vũ cười nói *"Đại sơn, ngươi thật ngốc quá. Chuẩn bị tiệc rượu đâu nhất định phải do Đường Nguyên đích thân làm? Khi nãy quản gia nghe thấy lời ngươi nói đã lập tức đi rồi. Có lẽ là đi sắp xếp yến tiệc. Đường Nguyên đang trêu ngươi thôi.*

Đường Nguyên kinh ngạc nhìn Tần Vũ " Quản gia ở ngoài cổng. Tiểu cửu tử có nói với quản gia làm hay không mà sao lại biết

quản gia đang làm việc đó chứ?"

Đường Nguyên không biết võ công, lại càng không biết sự tồn tại của linh thức.

"Tướng công, thần thông của Vũ ca ca ta sao huynh có thể tưởng tượng được" *Lúc này tiểu Lộ liền đỡ lời cho Tần Vũ.*

"Thần thông?" *Tần Vũ cười* " Nói về thần thông thì ta không thể bằng sư muội ta được. Để ta giới thiệu đây là sư muội của ta, Lập Nhi" *Tần Vũ nắm lấy tay Lập Nhi giới thiệu. Lập Nhi chỉ nhìn Tần Vũ nhưng không hề rút tay về.*

Từ lần đầu tiên Tần Vũ nắm tay Lập Nhi, về sau khi Tần Vũ nắm tay, Lập Nhi không hề có phản kháng. Thật đáng tiếc … Lập Nhi không hề thấy trong mắt Tần Vũ có một tia đắc ý vì "âm mưu đã đạt được"

"Lập Nhi tỷ tỷ, tỷ thật sự là sư muội của Vũ ca ca?" *Tiểu Lộ nghi hoặc nhìn Tần Vũ cùng Lập Nhi*

"Ngạn nhi" *Tiểu Lộ đột nhiên cất tiếng gọi.*

Từ trong góc của đại sảnh chui ra một cái đầu nhỏ, đôi mắt đen chớp chớp trông rất khả ái.

"Ngạn nhi, lại đây, mau gọi cửu cửu đi." *Tiểu Lộ vội kêu đứa bé. Thằng bé chính là con trai của tiểu Lộ tên Đường Ngạn. Chỉ thấy thằng bé khoảng ba tuổi, thắt tóc bím, khuôn mặt hồng hồng.*

Đường Ngạn đi về phia Tần Vũ, mắt nhìn Lập Nhi vẻ nghi hoặc hỏi: "Cửu cửu, người nói cô ấy có thần thông? Là thần thông gì vậy?"

"Phải a, Lập Nhi tỷ tỷ thật ra có khả năng gì vậy?"

"Có thể khôi phục cánh tay cho muội" *Tần Vũ nhìn tiểu Lộ chầm chậm nói.*

Tiểu Lộ, Đường Nguyên, Đường mẫu, Thiết Sơn mọi người ai nấy đều giật mình.

Ba ngày sau, Tần Vũ, Lập Nhi, Đường Nguyên cùng Thiết Sơn cùng đi trên đường trong Tô Nham thành.

"Đại Sơn, làm thống lĩnh tại Tô Nham thành này thấy thế nào?" *Tần Vũ cười nói.*

Thiết Sơn ngẫm nghĩ một chút rồi nói " Cũng bình thường. chỉ là khi xử lý con cháu của một vài quan gia thì có chút phiền toái thôi. Bất quá so với việc cùng huynh đệ của ta uống rượu ca hát thì thật không bằng a. Tiểu Vũ, ngươi đã thấy đứa con hổ đầu hổ não của ta, nó có được không?"

"Mạnh, không chỉ mạnh, mà tuổi còn nhỏ nhưng uống rượu cũng rất khá." *Tần Vũ cười.*

Đột nhiên Tần Vũ chợt biến sắc sau đó lại có chút tiếu ý.

"Thiết Sơn, Tô Nham thành có phải có một thanh niên rất thích gấp mở quạt, khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, ngoài ra còn rất anh tuấn khả ái, sau lưng có một bím tóc dài không?" *Tần Vũ quay sang Thiết Sơn hỏi.*

Thiết Sơn hừm lên " Mmm, đương nhiên có. Đó chính là nhi tử của thành chủ Tô Nham thành bọn ta, cùng với Đường Nguyên từ

một ổ chuột rắn mà ra."

"Tử Du huynh?" *Đường Nguyên nghi hoặc nhìn Tần Vũ.*

*Tần Vũ gật đầu nói: "*Đường Nguyên, bằng hữu của ngươi mười phần đến tám chin là không muốn sống rồi. Bởi vì hắn dám trêu chọc người không nên trêu đến."

Tuân Phụng là con của thành chủ Tô Nham thành, tính tình thích trêu hoa ghẹo nguyệt cùng với Đường Nguyên đúng là cùng chí hướng. Bình thường hay chọc phá con gái nhà lành. Bất quá Tuân Phụng chỉ đơn giản là chọc cho vui chứ chưa bao giờ thật sự khi phụ người ta.

Hôm nay Tuân Phụng đang dẫn theo gia đinh đi trên đường.

"Oa, mỹ nhân, mỹ nhân, ta yêu cô ấy mất thôi" *Tuân Phụng nhìn thiếu nữ ở cách đó không xa , cảm thấy trái tim trong ngực nhảy liên hồi.*

Phía trước là một thiếu nữ toàn thân mặc y phục màu tím, trên khuôn mặt không hề có nụ cười nhìn rất lạnh lùng. Bất quá ngoài cái cảm giác là một mỹ nhân băng giá ra thì thiếu nữ này có khuôn mặt có thể nói là hoàn mỹ, đôi môi màu tím kết hợp với sự lạnh lùng khiến mọi người có thể cảm nhận từ xa.

"Cô nương, tại hạ Tuân Phụng, Tuân Tử Du" *Tuân Phụng dùng nụ cười mà hắn tự cho là thân thiện nhất tiến về phía trước.*

"Cút mau".

Sắc mặt của tử y thiếu nữ không có biểu hiện gì, trong mắt chỉ lấp lánh hàn quang.

Tuân Phụng khững người bất giác cảm thấy lúng túng. Chỉ là da mặt của Tuân Phụng thật quả dày hơn người thường, tiếp tục cười nói " Cô nương, tại hạ đối với Tô Nham thành rất quen thuộc. Mỗi một ngóc ngách đều biết rõ rang. Nếu như cô nương muốn đi du ngoạn thì tại hạ có thể dẫn đường"

Mục quang của thiếu nữ đột nhiên chuyển nên lạnh lẽo có chút âm u.

"Oh, Tử du huynh, từ khi nào mà huynh theo đuổi mỹ nhân lại khách khí như vậy. Mỹ nhân, tại hạ Vương Phiến là vương gia tại Tô Nham thành. Không biết mỹ nhân có muốn tới tham quan vương phủ của ta không?*" Một thanh âm sắc nhọn chợt vang lên.*

Đồng thời có hai tên thủ hạ chạy tới bắt lấy tử ý thiếu nữ.

Vương Phiến không giống Tuân Phụng. Tuân Phụng cùng lắm chỉ là trêu đùa còn Vương Phiến thì lại đi cưỡng đoạt dân nữ.

"Tất cả bọn ngươi… Đáng chết"

Mắt của tử y thiếu nữ lóe hàn quang. Chỉ thấy thân thể phát ra vô số quang hoa tán xạ ra xung quanh, hai tên gia đinh trong nháy mắt liền tan xương nát thịt. Tuân Phụng trong lòng thật sự kinh hãi, toàn thân bỗng nhiên vô lực.

"Tư đồ cô nương, tại Tần vương triều của ta muốn giết người thì ít nhất cũng nên nói với ta một tiếng chứ"

Như thuấn di, Tần Vũ tức thì hiện ra trước mặt Tuân Phụng, với vị trí nơi Tần Vũ đứng, các tia quang hoa từ tử y nữ tử hoàn toàn bị cản lại.

Vương Phiến lúc này còn lại bên cạnh đó cùng mấy tên gia nhân

cùng một dạng, toàn thân tan nát, máu tràn khắp trên mặt đất.

Tử y thiếu nữ nhìn Tần Vũ khóe miệng chợt hơi nhếch lên, khiến cho ngươi ta có cảm giác là nàng ta đang cười.

"Tần Vũ các chủ" *thái độ của tử y mỹ nữ hoàn toàn khách khí.*

Tần Vũ cười nói " Tư đồ cô nương , cô không phải ở bên cạnh Y Đạt huynh sao mà lại một mình nhàn nhã trên đường của Tô Nham thành thế này? Bất quá tên tiểu tử này có một chút quan hệ với chồng của muội muội của ta, ta không thể nhìn hắn chết được"

Vị tử y mỹ nữ này chính là một trong ba đại ma đầu của Tử Diễm ma ngục - Tư đồ Huyết.

Tần Vũ các chủ đã ra tay thì đương nhiên là có thể tha cho hắn một mạng" Tư Đồ Huyết liếc qua Tuân Phụng một cái rồi sau đó quay lại nhìn Tần Vũ nói *" Tần Vũ các chủ, Y Đạt cùng Tiêu Cửu hiện chắc đang ở một nơi đó trong Tô Nham thành".*

Tần Vũ gật gật đầu.

"Tử Du huynh" Đường Nguyên cũng từ xa chạy đến.

Khi nãy bọn người Tần Vũ Đường Nguyên còn cách xa Tuân Phụng hơn cả ngàn mét. Chỉ là cự ly ngàn mét với Tần Vũ mà nói chỉ là một bước, trong nháy mắt là có thể tới, đương nhiên trong nháy mắt đó có thể tới cứu lấy tính mạng của Tuân Phụng.

"Đường Nguyên, bọn họ, bọn họ, còn có cả Vương Phiến nữa, tất cả bọn họ đều nát thây cả rồi." Lúc này Tuân Phụng cực kỳ hoảng loạn.

Đường Nguyên nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi sau đó nhìn lại Tần Vũ cùng tử y mỹ nữ , cảm giác được bọn họ là cùng một dạng người. Lúc này Đường Nguyên cũng đoán ra được tử y mỹ nữ này

nhiều khả năng cũng là tu chân giả. Nghĩ vậy liền quay lại nhìn Tuân Phụng nạt: *" Ngươi muốn chết sao, sao lại đi chọc ghẹo cô ta?"*

Tuân Phụng hít sâu một hơi nhìn Tư Đồ Huyết rồi nhỏ giọng nói khẽ *"Thanh Lan, ta nghĩ… ta… ta… ta đã yêu cô ta mất rồi"* Tuân Phụng nghĩ mình nói nhỏ như vậy sẽ không có ai nghe được. Chỉ là thanh âm của hắn….

Tần vũ giật mình quay đầu lại nhìn Tuân Phụng kinh ngạc. Mục quang Tư Đồ Huyết cũng nhìn Tuân Phụng, trên khuôn mặt hiện lên vẻ quái dị.

"Cái tên tiểu tử này…" Tần Vũ vào lúc này cũng chẳng biết nói gì.

Tư Đồ Huyết là đệ nhất nữ ma đầu của tử diễm ma ngục, tu ma giả cảnh giới đạt đến không minh tiền kỳ. Nếu Tần Vũ cùng Tư đồ Huyết giao đấu thì cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu. Đường đường là một cao thủ cao cấp trong ma đạo bây giờ lại được một tên tiểu tử bình thường muốn…..

"Đúng là điên rồi" Tần Vũ bất giác bật cười.

Tuân Phụng thấy Tần Vũ cùng Tư Đồ Huyết đều nhìn mình lập tức nghĩ đến thần thông của hai người, liền đoán ra là những lời nói của mình đã bị hai người này nghe thấy. Tâm tư đã bị người biết Tuân Phụng ngược lại còn ngẩng cao đầu nhìn thẳng về Tư Đồ Huyết.

Tư Đồ Huyết vẫn không nói gì, ánh mắt vẫn băng lãnh như trước.

Tại hạ Tuân Phụng, hay còn gọi là Tuân Tử Du. Tư đồ cô nương, tại hạ thật sự rất thích nàng. Chỉ là trong tình yêu phải đến từ hai phía. Ta không thể bám sát lấy nàng nhưng chỉ cần nàng luôn nhớ đến là tại Tô Nham thành này luôn có một Tuân Tử Du

luôn mong nàng đến đây.

Khuôn mặt của Tuân Phung khi nghiêm túc nhìn thật buồn cười.

"Ha ha…Tư Đồ Huyết, hôm nay lại có người thích ngươi. Trời ạ, hôm nay không phải mặt trời mọc hướng Tây chứ" Một hán tử râu ria rậm rạp xuất hiện, nhìn về Tuân Phụng nói *" Tiểu tử có muốn ta nói cho ngươi biết vị Tư Đồ cô nương này của ngươi năm nay bao nhiêu tuổi không? Haha … Ha ha ha".*

"Tiêu Cửu" Tư Đồ Huyết vung tay lên, một đạo tử sắc điện quang bắn ra.

Tiêu Cửu cũng liền vung một tay lên. Một vầng quang mang hình bán nguyệt hiện ra đỡ lấy tử sắc điện quang, sau đó cả hai cùng biến mất.

Tư Đồ, chúng ta đã là bằng hữu nhiều năm. Hôm nay có người công khai nói yêu ngươi, ta cũng vì ngươi mà cảm thấy rất vui." *Tiêu Cửu vừa cười hi hi vừa nhìn lại Tuân Phụng "*Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, Tư đồ cô nương năm nay đã ……a a Tư Đồ huyết, hay để cho ta nói nhé"

Tiêu Cửu đã cùng với Tư đồ Huyết giao thủ một lần.

*Mục quang lạnh lẽo của Tư Đồ Huyết nhìn qua Tiêu Cửu "*Cẩn thận cái miệng, còn không…. Hôm nay Tư Đồ Huyết ta cùng Tiêu Cửu ngươi không chết không thôi"

Tiêu Cửu rùng mình, tức thời không nói tiếng nào.

Tư đồ, ngươi cùng Tiêu cửu đã đánh nhau nhiều năm nhưng vẫn chưa bao giờ nói là đến chết không thôi. Vì sao….chỉ vì một phàm nhân mà ngươi lại nói như vậy. Không lẽ….." Một nam tử mặc áo

tím nhẹ nhàng bước tới.

Tư Đồ Huyết nhíu mày nhưng vẫn không nói cái gì. Trước mắt của nàng ta là ngục vương Y Đạt, cao thủ không minh hậu kỳ. Tư đồ Huyết còn xa mới có thể là đối thủ.

"Tần Vũ các chủ" Y Đạt nhìn Tần Vũ gật đầu chào.

"Y Đạt huynh" Tần Vũ cũng gật đầu chào. Lúc này một đạo quân thành vệ cũng chạy tới. Tần Vũ liền quay lại nói với Thiết Sơn đang đứng bên cạnh *"Đại Sơn, những thi thể này giao cho ngươi xử lý, còn việc này huynh cũng không cần phải quản lý làm gì"*

Thiết Sơn biết đám người trước mặt mình không phải là người thường tức thì gật đầu rồi ra lệnh cho đám hộ vệ xử lý các thi thể đã chết.

"Y Đạt huynh, chúng ta lên tửu lâu nói chuyện" Tần vũ nhiệt tình mời.

"Mời" Y Đạt cũng gật đầu.

Tiếp đó Tần Vũ, Y ĐẠt, cùng Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu, Lập Nhi cùng đi về tửu lâu.

"Tử Du, ngươi tỉnh lại đi. Tư Đồ Huyết không phải là người bình thường, ngươi đừng có nằm mơ nữa" Đường Nguyên nghiêm giọng nói. Nhân vì tiểu Lộ có quan hệ với Tần Vũ từ đó biết không ít chuyện về tu chân giả. Đường Nguyên đương nhiên là từ tiểu Lộ nên cũng biết để từ đó đoán ra được thân phận của Tư Đồ Huyết.

Tuân Phụng vẫn lắc đầu kiên quyết nói " Không, Thanh Lan, khi xưa tiểu Lộ không phải là tiên thiên cao thủ mà ngươi vẫn thích đó sao?"

"Không giống, không giống nhau" Đường Nguyên vội nói. Đột

nhiên …

Chỉ thấy trên con đường yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện một cơn cuồng phong, cơn cuồng phong quái dị đột ngột dừng lại. Bọn Đường Nguyên, Tuân Phụng sau khi nhìn kỹ thì đều sững sờ. Phía trước bọn họ không xa, tại nơi cơn cuồng phong tan đi bỗng nhiên xuất hiện mười người từ không trung.

"Các ngươi ở đây, ta đi bái kiến ngục vương" Một người trong đó nói với các người còn lại.

Chương 167

Thập Niên

Biên dịch, biên tập: NameFF8.

Trên lầu hai của tửu lâu, toàn bộ khách nhân đều bị đưa xuống dưới. Trên lầu chỉ còn có bọn người của Tần Vũ và Y Đạt.

"Y Đạt huynh, dụng thủ đoạn cũng đâu cần phải mạnh bạo như vậy. Không lẽ huynh không biết sử dụng tiền hay sao?" Tần Vũ nhìn thấy cả tửu lâu đều được trang trí bằng những viên đá rất lớn. Lúc này những viên đá đó đã trở thành những viên đá y hệt như nước đóng băng. Lúc nãy Y Đạt tay cầm lấy một viên đá, trong nháy mắt viên đá chảy ra thành nước rồi cũng trong nháy mắt toàn bộ nước đông lại thành băng.

Tiếp đó Y Đạt đưa mắt nhìn những người xung quanh một vòng, khách nhân xung quanh từng người một vội vã bỏ xuống dưới lầu.

"Tiền?" Y Đạt cười lạnh rồi tùy ý chọn lấy một chỗ ngồi xuống, chỉ chỗ đối diện nói với Tần Vũ *" Ngồi"*. Tần Vũ theo lời Y Đạt ngồi xuống bên đối diện, còn Lập Nhi thì ngồi ở bàn bên cạnh đó.

"Tới Tiềm Long đại lục một khoảng thời gian nhưng hình như Y Đạt huynh vẫn chưa có thành quả gì?" Tần Vũ đưa chén rượu lên tự rót rồi tự uống lấy không để ý gì tới Y Đạt.

Y Đạt vẫy tay, bình rượu bàn bên cạnh liền bay lại. Hắn tự rót tự uống nói *" Thành quả? Người của Tinh thần các cùng với người của Bồng lai tiên vực tới đây là đông nhất. Các ngươi chưa có thành quả thì ta làm sao có chứ?"*

"Ai nói ta không có thành quả chứ?" Tần Vũ cười nói.

"Hả?" Y Đạt nhìn Tần Vũ: *"Ngươi đã lấy được đệ cửu ngọc kiếm sao?"*

Tần Vũ lắc đầu nói: *"Không có, chỉ là một hắc sắc ngọc hạp"* Y Đạt lập tức tập trung lắng nghe. Tần Vũ thở dài than: *" Đáng tiếc là hắc sắc ngọc hạp này không phải là hắc sắc ngọc hạp chứa đệ cửu ngọc kiếm"*

"Hắc sắc ngọc hạp trong hồng hoang có rất nhiều à?" Y Đạt khẽ nhíu mày.

Theo như Y Đạt thấy thì trong hồng hoang rộng lớn các nguyên liệu luyện khí do thiên nhiên tạo ra không ít. Bất quá hắc sắc ngọc hạp lại là thứ không thể do thiên nhiên tạo ra. Nhưng giờ trong hồng hoang lại có rất nhiều thì chỉ có thể là do có một ai đó chế tạo ra hắc sắc ngọc hạp rồi bỏ vào trong hồng hoang thôi.

Y Đạt quả thật không biết. Nếu quả như vậy thì đúng là phiền phức.

"Đương nhiên là không nhiều lắm" Tần Vũ tự nhiên đáp, trong tâm thầm tự cười: *"Chỉ khoảng bảy, tám cái thôi"*

Y Đạt lúc này thoáng có chút vui mừng: *" Xem ra vận khí của ngươi không tốt. Nếu như do người của ta tìm được. Hắc sắc ngọc hạp đó chắc chắn là có đệ cửu ngọc kiếm ở trong đó. Ngươi tin hay không tin?"*

"Ta không tin" Tần Vũ nhìn thẳng vào mắt Y Đạt.

"Chờ một chút chờ người của ta mang tới" Y Đạt cười nói, hắn vừa nhận được truyền lệnh của thủ hạ nói rằng vừa tìm được một hắc sắc ngọc hạp, thủ hạ còn báo rằng trên ngọc hạp còn có cấm chế khiến cho Y Đạt hết sức cao hứng. Hắn cũng không sợ bị Tần Vũ cướp đoạt, vì thực lực của Tần Vũ còn thua xa hắn.

"Oh, xem ra Y Đạt huynh mười phần chắc chắn" Tần Vũ từ từ

uống rượu và chờ đợi.

"Ngục vương đại nhân"

Một bóng người xuất hiện trên lầu tức thì quỳ xuống. Nhưng khi nhìn thấy Tần Vũ thì lại có chút nghi ngờ.

"Tần Vũ các chủ không phải là người ngoài, không cần lo lắng như vậy" Y Đạt thản nhiên nói. Tức thì tên thủ hạ liền đưa tay lên, từ vòng tay giữ vật lấy hắc sắc ngọc hạp trong người dâng lên. Linh thức của Tần Vũ liền quét qua lập tức xác định hắc sắc ngọc hạp này là… do chính hắn ngụy tạo.

Bởi vì cấm chế trên hắc sắc ngọc hạp là do chính Tần Vũ phái Nghiêm Nhị bố trí.

Trong tay Y Đạt hiện lên một đạo quang hoa bắn thẳng về hắc sắc ngọc hạp khiến cho cấm chế liền dễ dàng bị phá bỏ. Y Đạt tức thì biến sắc. Hắn đã từng thu được hắc sắc ngọc hạp dĩ nhiên cũng biết cấm chế rất là khó phá giải.

"Y Đạt huynh, ngươi không phải nói người của ngươi đã lấy được hắc sắc ngọc hạp trong đó chắc chắn có đệ cửu ngọc kiếm sao? Hay là mở ra xem thử đi" Tần Vũ đứng bên cạnh vừa cười vừa nói.

Y Đạt hừ lạnh rồi quăng mạnh ngọc hạp lên mặt đất. Một tiếng *"Bùng"* vang lên, hắc sắc ngọc hạp bị vỡ tan thành nhiều mảnh.

Hắc ngọc vốn là ngọc thạch nguyên chất. Cấm chế của Nghiêm Nhị đã bị Y Đạt phá giải, Y Đạt vốn đang rất tức giận, tự nhiên một chiêu đã đánh nát ngọc hạp. Chỉ thấy từ trong hắc sắc ngọc hạp bị đánh vỡ bay ra một tờ giấy, trên đó ghi *" ngọc hạp hắc ngọc được làm từ hắc ngọc thượng đẳng có giá trị hai trăm lượng bạc"*.

"Y Đạt huynh, cái này…" Bộ dạng của Tần Vũ ra vẻ rất ngạc nhiên.

Y Đạt chỉ cười lạnh: *"Không biết tên khốn kiếp ngu ngốc nào dám giỡn mặt chúng ta. Chiếu theo tính tình của mọi người thì có lẽ chỉ có Thanh Long, hắn thích nhất là đi phá mọi người"*

"Thanh long cung chủ, không thể nào" Tần Vũ vội thanh minh giùm Thanh Long.

"Không thể à?" Y Đạt trong lòng vô cùng tức giận người đã dùng hắc sắc ngọc hạp giả để lừa hắn *"Ngươi với Thanh Long quen biết chưa lâu. Thanh Long thích nhất là gây chuyện ầm ĩ, thích nhất là nhìn thấy người khác làm hề, thường hay hí lộng người khác"* Y Đạt không phải là gần đâu tiên gặp qua.

Tần Vũ nhớ lại thì thấy đúng là Thanh Long thích nhất là gây chuyện ồn ào náo nhiệt. Thật tội nghiệp cho Thanh Long, trở thành người mang tiếng xấu giúp cho bọn Tần Vũ.

Hồng hoang diện tích quá lớn hơn nữa lại phải tìm một cái hắc sắc ngọc hạp rất nhỏ. Vì vậy việc tìm kiếm diễn ra rất chậm chạp và cẩn thận. Dù sử dụng linh thức tìm kiếm thì cũng tốn rất nhiều thời gian.

Nhưng những ngày này lại khiến cho Tần Vũ rất mãn nguyện, tĩnh tâm tu luyện. Bình thường thì cùng Lập Nhi chơi cờ, không, không phải là chơi cờ mà là bị Lập Nhi *"chà đạp"*, hoặc giả cùng người thân nói chuyện phiếm cả ngày. Nhưng hầu hết thời gian là cùng Lập Nhi đi dạo khắp các thành phố lớn, xem phong cảnh khắp nơi ở Long đại lục.

Thời gian cứ từng tháng, từng năm trôi qua.

Quan hệ giữa Tần Vũ và Lập Nhi càng ngày càng tốt. Tần Vũ cùng Lập Nhi chưa bao giờ nói về chuyện tình cảm giữa hai người. Những người thân xung quanh có trêu chọc , bọn họ cũng không hề để ý. Chỉ là …. ngay đến đám văn bối của bọn họ, như các hoàng tử, các hoàng tử này gần như bắt đầu theo đuổi các cô gái.

…

Mười năm sau.

…

Trong mười năm qua, sáu thế lực các nơi đã điều động hơn cả vạn nhân mã tìm kiếm trong hồng hoang. Chỉ là việc tìm kiếm càng vào sâu diễn ra rất chậm. Tuy nhiên trong mười năm qua cũng đã tìm kiếm sâu vào trong cả trăm vạn dặm.

Khi xưa Tần Vũ đã ra mệnh lệnh không cho người của Tinh thần các tiến sâu hơn mười vạn dặm trong hồng hoang.

Yêu thú trong hồng hoang thật sự rất lợi hại, lợi hại phi thường.

Trong quá trình thâm nhập người của năm phương thế lực đều có tổn thất. Riêng người của tinh thần các thì không hề bị tổn thất gì. Chỉ là có một việc rất quái dị. Ba năm trước tu luyện thành yêu thú, các yêu thú hầu như hoàn toàn biến mất. Nhân mã các phương đột nhiên không thể kiếm thấy ngay cả một yêu thú cảnh giới kim đan kỳ.

Quái dị.

Đích xác là rất quái dị. Yêu thù trong hồng hoang có không ít. Tại sao kể cả yêu thú kim đan kỳ cũng biến mất? Bọn chúng đã biến đi đâu?

Nói về việc này đều khiến cho năm phương thế lực ai nấy đều đau đầu. Chỉ có Tần Vũ căn bản là không quan tâm. Ngược lại hắn lại còn học thổi tiêu, hàng ngày cùng với Lập Nhi cầm tiêu hợp tấu. Chỉ là dù cho Tần Vũ có học bao nhiêu năm thì khả năng thổi tiêu cũng còn kém xa so với Lập Nhi.

Đánh cờ không bằng Lập Nhi, thổi tiêu cũng không thể so sánh

để hợp tấu chung nhưng Tần Vũ cũng không để ý. Tần Vũ hàng ngày vẫn như vậy, cùng chơi cờ, cùng hợp tấu cầm tiêu với Lập Nhi.

Vũ vương phủ, Tần Vũ ngồi đối diện với một thanh niên.

Con nói thật với tam thúc, thúc với Lập Nhi cô cô trong mười năm qua cứ như vậy thì sợ rằng cháu của thúc phải cưới thái tử phi trước thôi" *Hoàng thái tử Tần Quan bức xúc nói.*

Tần Vũ ngạc nhiên.

Rồi sau đó bật cười " Cái tên tiểu tử này chỉ giỏi đa sự, chuyện của tam thúc không cần ngươi quản". *Thực tế thì Tần Quan không còn nhỏ nữa, đã mười tám tuổi rồi. Theo Tiềm Long đại lục thì mười sáu tuổi, mười tám tuổi cưới vợ không thành vấn đề.*

"Tam thúc, không phải cháu nhỏ mà là thúc quá lớn đi. Lớn vậy mà vẫn còn chưa cưới vợ" *Tần Quan bất mãn nói.*

Đột nhiên Lập Nhi từ xa đi tới, trong tay cầm theo cả một giỏ nhỏ, trong giỏ đựng đầy hồ đào. Lập Nhi đặt xuống bàn cười nói: "Tần Vũ, ăn bồ đào đi. Bồ đào này muội phải chọn một lúc lâu mới được đó, lại còn rửa sạch sẽ rồi nữa".

Tần Vũ tức thì cầm lấy, ăn ngon lành.

"Đại ca" *Hắc vũ lúc này cũng bay tới.*

"Tiểu Hắc, có việc gì? Đừng giành hết như vậy, cái này là Lập Nhi cho ta mà" *Lúc này trong miệng Hắc Vũ đã trực tiếp ăn hết bảy tám trái bồ đào, làm cho Tần Vũ gấp rút phải ngăn lại.*

Hắc Vũ cười "đại ca, ta nói cho huynh nghe một chuyện rất mừng"

*"Oh, chuyện mừng? Chuyện mừng gì?" Tần Vũ ngạc nhiên nhìn Hắc Vũ. Hắc Vũ tự hào nói: "*Ta…sau nửa năm nữa sẽ độ lục cửu thiên kiếp*"*

"Thật không?" Tần Vũ cực kỳ kinh ngạc.

"Đương nhiên là thật rồi. Nhưng đại ca,, mấy năm trước khi Hầu Phí độ lục cửu thiên kiếp thì công lực của đệ còn thua xa huynh. Nhưng sao hiện tại lại độ lục cửu thiên kiếp trước huynh. Huynh làm thế nào mà lại chậm như vậy?" Hắc vũ nghi hoặc hỏi.

Hiện tại trong Tinh thần các công lực cao nhất là Hầu Phí. Tần Vũ vẫn còn chưa cảm ứng được lục cửu thiên kiếp.

*Tần Vũ chỉ cười khổ: "*Ai mà biết được? Theo lý mà nói thì mười năm trước ta đã đạt tới mức cao nhất của lưu tinh hậu kỳ nhưng vẫn chưa cảm ứng được lục cửu thiên kiếp. Chỉ là….việc này không thể cưỡng ép được"

Trong mười năm qua, Lan thúc có tới Tiềm Long đại lục một lần. Lúc đó Tần Vũ đã từng hỏi qua tại sao mình vẫn chưa cảm nhận được lục cửu thiên kiếp trong khi Hầu phí thì đã vượt qua lục cửu thiên kiếp. Tuy nhiên Lan thúc chỉ nói hắn cứ yên tâm, không cần nôn nóng cũng đừng để ý làm gì.

Không hề độ qua lục cửu thiên kiếp nhưng linh hồn tu vi của Tần Vũ lại gia tăng mãnh liệt.

Ở cùng với Lập Nhi mười năm, linh hồn tu vi của Tần Vũ hiện tại gần như đạt cảnh giới Không minh tiền kì. Nên biết rằng cảnh giới linh hồn càng về sau càng khó thăng tiến. Trong mười năm mà

đạt đến cảnh giới như vậy không chỉ do bởi Lưu Tinh Lệ mà còn do tiếng đàn cầm của Lập Nhi.

Lập Nhi cười nói: "Việc này có muốn gấp cũng không được. Lục cửu thiên kiếp tới chậm chắc chắn là có nguyên nhân.Công lực của huynh chỉ vừa mới đạt cảnh giới này thôi. Về tu vi của linh hồn thì lại vượt xa tu vi công lực. Chiếu đạo lý thì cũng sẽ sớm tới thôi"

"Cứ vậy đi. Có lo lắng thì nó cũng không có tới" Tần Vũ không quan tâm nói.

Đột nhiên trong lòng Tần Vũ máy động, trên tay liền xuất hiện một khối truyền tấn lệnh. Linh thức Tần Vũ liền xem qua tức thì biến sắc.

"Đại ca, có chuyện gì phát sinh à?" Tiểu Hắc tức thì liền hỏi.

Tần Vũ nhíu chặt lông mi, chầm chậm nói " Hơn một vạn người của Thanh Long, toàn quân tất cả đều bị tiêu diệt" Nhớ lại tin tức do Thanh Long truyền lại, Tần Vũ có cảm giác là cuộc sống an bình này, có lẽ không thể tiếp tục được nữa.

Chương 168

Hắc Sắc Thành Trì

Phía sâu bên trong hơn hai trăm vạn dặm nơi hồng hoang tại Tiềm Long đại lục

Long Nham sư toàn thân phát ra sắc đỏ sậm, người dài hơn trăm mét. Thân cao hơn mười mét, toàn thân còn có bộ giáp phát ra sắc đỏ sậm như nham thạch. Trên gáy có sáu cái gai nhọn to lớn. Ở giữa trán có một kim sắc độc giác.

Lúc này, Long Nham sư Tần Vũ đã từng gặp qua, giống như một tuyệt đại hung thú ầm ầm lao thẳng tới.

Cho dù là thượng phẩm phi kiếm cũng đừng hòng đâm xuyên qua lớp long nham thạch dầy mấy mét của Long Nham Sư. *"Grừ grừ…"* Long Nham sư gầm lên. Kim sắc độc giác phát ra tia sáng kinh người. Chỗ nào tàn ảnh sắc đỏ sậm đi qua, chỉ thấy phi kiếm gãy vụn, tiếng kêu thảm khốc liên tục vang lên, đầu văng một nơi, chân gãy tay đứt, thân thể bị đánh nát vụn, máu văng tứ tung…..

"Thần thú, là thần thú. Chạy mau."

Một hộ pháp cao thủ đạt cảnh giới Động hư kỳ của Thanh Long cung vội hét lớn. Lúc này sắc mặt của hắn hung tợn, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ khủng khiếp.

Nói về to lớn thì còn có một con thú còn khủng bố hơn cả Long Nham sư – Cửu đầu xà. Nói cho chính xác thì phải gọi là *"Cửu Đầu Long"*. Cửu đầu xa này to lớn hơn trăm mét. Quan trọng nhất là chin cái đầu của nó thì đều dài hơn mười mét.

Chín cái đầu công kích khắp mọi hướng uy lực so với Long Nham Sư còn khủng khiếp hơn nhiều

Khè khè…….

Cửu đầu xà đưa con mắt lạnh lẽo nhìn qua một lượt thủ lĩnh của cả vạn nhân mã Thanh Long Cung này, vị hộ pháp cảnh giới Động hư trung kì đó. Chỉ thấy tàn ảnh thoáng qua, một trong cái cổ dài mười mấy mét ngay lập tức đã cuốn lấy vị hộ pháp.

"Rắc rắc…." Vị hộ pháp cảnh giới Động hư trung kỳ không hề có được một chút sức phản kháng, chết ngay tại chỗ.

Chỉ thấy chin cái đầu dài hơn mười mét tấn công tứ phía. Cái đuôi quét qua, đến nơi nào cũng có thân thể bị chấn vụn. Dù cho có là Động hư cảnh giới, sử dụng phi kiếm thì tối đa cũng chỉ lưu lại trên người Cửu đầu xà một vết trăng trắng.

Đồng thời còn có hơn mấy chục vạn yêu thú đang bao vây khắp bốn phương tám hướng. Hơn vạn tu yêu giả của Thanh Long cung bị bao vây hoàn toàn, không một ai có thể chạy thoát. Bên trong thì bị thần thú đồ sát, bên ngoài thì bị yêu thú bao vây.

Chưa tới nửa giờ, toàn bộ nhân mã của Thanh Long cung tất cả đều bị tiêu diệt

Cửu đầu xà rùng mình một cái biến thành một nam tử cao gầy, cao ba mét. Chỉ là nam tử này lại có chín cái đầu rắn khiến cho người ta nhìn mà kinh hãi.

Thần thú khi đã độ quá Lục cửu thiên kiếp thì có thể biến thành nửa người gọi là *"bán nhân hoá"* vì vẫn còn giữ đầu thú. Chỉ khi nào độ quá Cửu cửu thiên kiếp thì mới có khả năng biến hoá hoàn toàn thành người. Cửu đầu xà vốn là một loại thần thú cực kỳ lợi hại. Tu vi bản thân cũng đã qua cảnh giới Động hư kỳ.

"Tuyết đại nhân, nhân mã của Thanh Long Cung đã bị tận diệt"

Cửu đầu xà đứng yên một chỗ cung kính nói

Nhưng, trước mặt cửu đầu xà lại là một con tiểu miêu màu trắng như tuyết. Một con tiểu miêu thật sự đáng yêu. Chỉ là hai mắt của nó ánh lên sắc vàng. Lúc này, con tuyết miêu này gật đầu , miệng phát ra tiếng người *"Cửu thủ, hãy nhớ. Ai dám xâm nhập nửa phân tất cả đều giết chết không tha"*

"Vâng, tuyết đại nhân" Cửu đầu xà cung kính trả lời, không dám ngập ngừng chút nào.

Tuyết miêu gật gật đầu *" Cửu thủ việc này ta cần phải quay về báo cho đại nhân. Ngươi ở đây an bày người xử lý các thi thể này đi"* Tuyết miêu nói xong, lắc mình một cái tức thì trong chu vi mười mét nổi lên một trận gió lạnh lẽo, tuyết miêu theo đó cũng biến mất.

Nhìn thấy tuyết miêu biến mất, cửu đầu xả mới thở phào một hơi nhẹ nhỏm

Thực lực của tuyết miêu căn bản cửu đầu xà không thể tưởng tượng được. Nhưng chỉ cần nghĩ tới vị *"đại nhân"* của tuyết miêu này là Cửu đầu xà thấy kinh hãi.

……

Cách nơi toàn bộ cả vạn nhân mã của Thanh Long bị giết sâu vài vạn dặm là một động huyệt tối đen, vuông góc với mặt đất hướng xuống dưới. Không ai có thể biết được động huyệt này sâu bao nhiêu.

"A ……"

Tiếng kêu thảm khốc không ngừng vang lên, truyền từ trong động huyệt tối đen ra ngoài.

Hai đạo nhân mã phía ngoài động huyệt sắc mặt đều đại biến. Hai thủ lĩnh của hai đạo nhân mã đều rút truyền tấn lệnh ra phát tin tức gọi cho thủ lĩnh của đạo nhân mã đã xâm nhập động huyệt.

Tuy nhiên dù cho bọn họ truyền tấn như thế nào thì cũng không hề có tin tức truyền về.

Truyền tin hết người này đến người nọ, nhưng tất cả những ai tiến vào trong động huyệt đều không thể truyền tin tức trở về.

"Người của Bồng Lai tiên vực nghe đây, cái động huyệt này là do người của Tử Diễm ma ngục bọn ta tìm ra trước. Nếu như không phải các ngươi giành với bọn ta, cho mấy ngàn người leo xuống thì làm sao người của Tử Diễm ma ngục bọn ta phải hi sinh lớn như thế này. Việc này ta nhất định sẽ báo cho ngục vương đại nhân biết"

Hắc bào lão giả, thủ lĩnh của Tử Diễm ma ngục nhìn thiếu niên áo xanh, thủ lĩnh của Bồng Lai tiên vực hét lên.

Thiếu niên áo xanh chỉ cười lạnh nói *" Bọn ngươi tìm ra trước? Chứ không phải người bọn ta phát hiên ra nơi bí mật này trước, nhưng đã bị người của các ngươi giết người diệt khẩu à. May mắn là trước đó hắn đã truyền tin đi, bằng không thì bọn ta cũng chẳng hay biết chuyện gì. Lần này người Bồng Lai tiên vực tổn thất hơn cả ngàn người, tất cả tính trên đầu các ngươi"*

Chỉ chốc lát mà thực lực bị tổn thất hơn một phần ba

Hắc bào lão giả cùng thanh y thiếu niên không biết giải thích ra sao, chỉ còn cách đổ hết trách nhiệm lên người đối phương.

Hắc bào lão giả cười lạnh *" Người của Bồng Lai tiên vực bản lĩnh nói dối cũng không ít. Kẻ nào cũng vô cùng hư ngụy. Ta cũng không cần nói nhiều, việc này ta sẽ báo lại cho ngục vương đại nhân"* hắc bào lão giả cầm truyền tấn lệnh trên tay, lập tức bắt đầu truyền tin tức đi.

Nhưng thiếu niên áo xanh cũng xuất truyền tấn lệnh

.....

Cạnh hồng hoang của Tần vương triều có một tòa thành nhỏ, phía trong một trang viện trong thành.

Thủ lĩnh sáu phương thế lực của Hải ngoại tu chân giới đều tụ tập ở đây. Việc tìm kiếm Hắc sắc ngọc hạp ở hồng hoang, bọn họ giao cho thuộc hạ làm. Còn bọn họ thì hoặc là đi du ngoạn giải khuây khắp Tiềm Long đại lục, hoặc là lẳng lặng tu luyện.

Tuy nhiên lúc này tất cả mọi người đề tụ tập ở đây

Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi có vài ngày, cả một đạo quân hơn một vạn nhân mã của Thanh Long, toàn quân đều bị tiêu diệt. Người của Tử Diễm ma ngục và Bồng Lai tiên vực thì đều bị tổn thất một phần ba. Tổn thất lớn như thế này từ hơn mười năm nay chưa có hỏi sao lại không khiến cho sáu đại thủ lĩnh giật mình.

Trên sáu cái bảo tọa.

Tần Vũ ngồi trên một cái, đứng sau là Hầu Phí cùng Hắc Vũ. Năm vị trí còn lại thì chia ra cho Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Địch Long, Ngôn Tự chân nhân, Ngục vương Y Đạt. Lúc này khí thế của bọn họ có chút gì đó bị kìm chế.

"Thanh Long, cuối cùng, việc đó như thế nào? Người của ngươi sao tất cả đều chết hết, không một ai chạy thoát sao?" Tam Nhãn lão yêu vẫn không tin hỏi

Thanh Long thở dài nhưng trong mắt không hề có chút bi thương. Thực ra chỉ vì nhân mã được điều đi tìm kiếm đều ở gần Tiềm Long đại lục. Nhân mã nòng cốt của Thanh Long cung hắn chưa hề đụng đến. Vì vậy những người này chết hắn không quá quan tâm. Chỉ là từ hôm nay trở đi, ở hồng hoang hắn không còn người để tìm hắc sắc ngọc hạp nữa.

"Hiện tại người của ta không còn một ai nữa. Ta đem tin tức nói cho các ngươi biết. Đi sâu vào hồng hoang khoảng hai trăm vạn dặm

có một toà hắc sắc thành trì rất lớn. Trong hắc sắc thành trì có ít nhất cũng phải vài chục vạn tu yêu giả." Thanh long khẳng định

Những người có mặt tức thì biến sắc.

Vài chục vạn tu yêu giả? Thế lực sáu phương dù bất kỳ bên nào cũng có nhân mã đông hơn nhiều. Tuy nhiên hồng hoang không phải là địa bàn của bọn họ. Nhân mã hiện tại của bọn họ cùng lắm cũng hơn vạn người mà thôi.

Nhân mã trong thành trì màu đen chỉ là một bộ phận thôi. Phía ngoài thành trì đó có gấp mấy chục lần trong phạm vi lĩnh vực của thành trì. Sự phân bố tu yêu giả ở khu vực đó, cảnh giới thấp nhất cũng là Kim đan kì, nhân số hơn cả trăm vạn*" Thanh Long nói đây, thái độ vô cùng nghiêm túc.*

Đám người Tần Vũ ai nấy bất giác đều hít vào một hơi lạnh.

Hơn trăm vạn?

Mặc dù chỉ có con số ước đoán nhưng mọi người đều hiểu rõ là khu vực xung quanh thành trì màu đen đó chính là nhân mã của thành trì màu đen. Như vậy đối phương có lẽ có khoảng hai ba trăm vạn người. So với Thanh Long cung không hề kém chút nào.

*"*Nhưng cuối cùng là người của ngươi chết như thế nào?*" Tam Nhãn lão yêu hỏi*

Bất quá mọi người ai nấy đều đoán không sai mấy là có lẽ đã bị thế lực to lớn kia sát hại.

*"*Khi đó hộ pháp Thanh Long cung ta dẫn thủ hạ tìm kiếm cẩn thận tung tích của Hắc sắc ngọc hạp thì tìm tới khu vực đó. Trong khu vực đó có một tu yêu giả cảnh giới kim đan kì nhỏ bé ngang nhiên nói với người của ta *" Tiến nhập vào trong phạm vi này, giết*

hết không tha" Sắc mặt Thanh Long đã có vẻ giận dữ

Thanh Long hắn là người như thế nào, từ bao giờ ngó ngàng đến người khác cư xử kiểu đó?

Huống chi, sau lưng Thanh Long còn có Long Cung, tự nhiên là không e sợ cái gì.

"Ta liền ra lệnh cho người của ta cứ tìm kiếm Hắc sắc ngọc hạp, nhưng không được vô duyên cớ đả thương người" Thanh Long đột nhiên phẫn nộ *" Ai ngờ, vừa tiến vào bên trong một lúc thì khắp nơi trên trời dưới đất tu yêu giả ở đâu hiện ra bao vây, lại còn có cả thần thú xuất hiện khiến cho chỉ trong một lát người của ta chẳng ai còn sống sót"*

Mọi người đều im lặng hồi lâu.

Các vị, có ai thấy hồng hoang còn có điểm quái dị không?*" Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.*

Đám người Ngôn Tự chân nhân đều nhìn về Tần Vũ. Tần Vũ cười nói " Trong hồng hoang chỉ cần phạm vi trăm dặm là có thể gặp yêu thú. Tuy nhiên trong quá trình người chúng ta truy tìm thì lần đầu tiên gặp yêu thú đã tổn thất không ít người. Ngoài lần đó ra thì những lần khác một con yêu thú cũng không nhìn thấy. Mọi người thấy có lạ không?"

*"*Không sai*" Địch Long gật đầu nghiêm túc nói "* Bọn ta thâm nhập sâu vào phạm vi hai trăm vạn dặm nhưng vẫn không thấy một yêu thú nào. Hiện tại xem ra….. có khả năng thế lực nào đó tại hắc sắc thành trì chắc đã trực tiếp ra lệnh cho yêu thú tụ tập về quanh thành , không muốn đối đầu trực tiếp với chúng ta"

*"*Hừ"

Hỏa Điền chân nhân đứng đằng sau Ngôn Tự chân nhân hừ lạnh " Thế lực của thành trì đó rất mạnh. Chỉ tính tu yêu giả cũng có thể so sánh với Thanh Long cung. Chúng ta mang người tới đây không nhiều thì hà cớ gì thế lực đó phải sợ chúng ta? Tại sao lại phải đem yêu thú tụ tập lại xung quanh thành chứ?"

"Sợ ư? Không trực tiếp đối đầu với chúng ta thì nhất định là sợ ư? Coi bộ trí tuệ của tu tiên giả các ngươi nói chung quá thấp." *Y Đạt lạnh lùng cười.*

"Y Đạt." *Hoả Điền chân nhân giận dữ nói:* "Đừng có quá đáng. Cái hang động sâu và yên tĩnh đó vốn là do người của Bồng Lai tiên vực chúng ta tìm ra trước. Người của ngươi lại muốn sát nhân diệt khẩu muốn độc chiếm hang động đó. Hừm, thật là quá đáng."

Y Đạt không nói gì nhưng Tiêu Cửu bên cạnh thì lại cười hô hố: " Hoả Điền, ngươi nói thúi quá đi."

"Tư Đồ cô nương đâu rồi?" Tần Vũ đột nhiên cười hỏi

Tần Vũ nghĩ tới việc đó là thấy buồn cười. Cái tên tiểu tử Tuân Phụng ở Tô Nham thành, ai ngờ lại nói dù chết cũng không bao giờ bỏ ý định theo đuổi Tư Đồ Huyết, khiến cho Tư Đồ Huyết nổi giận. Cũng may nhờ Tần Vũ giúp đỡ nên Tư Đồ Huyết mới tha cho tính mạng của Tuân Phụng.

Vì Tư Đồ Huyết mà trong mười năm qua Tuân Phụng không ngừng chạy nam ngược bắc, bất quá……

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Tư Đồ Huyết thấy có nam nhân vì mình mà theo đuổi như vậy cảm thấy rất khó chịu. Nhưng cô ta dẫu gì cũng là tu yêu giả Không minh tiền kì thì làm sao mà có thể chấp nhận sự theo đuổi của một phàm nhân chứ?

"Tư Đồ? Cô ta ở trong hồng hoang." *Y Đạt đột nhiên cắn chặt môi khiến cho rướm máu.*

Thanh Long nhíu mày. Đã quen biết Y Đạt từ lâu nên biết rõ mỗi khi Y Đạt cắn môi như vậy tức là đã có quyết định quan trọng. Thanh Long cười nói " Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, cái động huyệt đó bất quá là một nơi nguy hiểm mà thôi, đáng để cho các ngươi tranh đoạt sao?"

"Y Đạt đột nhiên lên tiếng: *" Có việc này ta muốn nói với mọi người. Thanh ngọc kiếm thứ chín đến tám chín phần là ở tại hang sâu đó. Chỉ là hang sâu đó nguy hiểm so với địa phương cất tám thanh ngọc kiếm kia thì hơn rất nhiều.*

Nơi cất giấu chín thanh ngọc kiếm đều khác nhau. Mỗi nơi một nguy hiểm. Riêng nơi giấu thanh thứ chin này thì lại nguy hiểm nhất.

"Chắc chắn như thế?" *Tam Nhãn lão yêu hoài nghi hỏi, "*Không thể nào….ngươi có âm mưu gì rồi"

Y Đạt cười lạnh " Tam Nhãn, ta đem tin tức nói cho ngươi là nể mặt ngươi rồi.Không ngờ ngươi lại hoài nghi ta. Ngươi không cần tới đó. Tin tức này là do chính Tư Đồ Huyết truyền về. Cô ta phát hiện ra khí tức quen thuộc trong hang động đó"

Khí tức quen thuộc

Nói đến khí tức quen thuộc, mọi người đều hiểu đó là cái gì

Đương nhiên tại nơi cất giấu bảo tàng đã có lưu lại khí tức tiên nhân của Cửu Kiếm tiên phủ. Với địa vị của Tư Đồ Huyết tự nhiên là đã thấy qua Hắc sắc ngọc hạp. Khi xưa, cấm chế của Hắc sắc ngọc hạp là do Y Đạt , Tư Đồ Huyết cùng Tiêu Cửu ba người cùng phối hợp giải trừ.

Mọi người tức thời hết hoài nghi

"Ngày mai người của Tử Diễm ma ngục ta sẽ xuất phát tới hang động đó. Các vị có đi hay không ta cũng không cần biết" *Y Đạt nhếch mép, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện nụ cười tà dị.*

"Đi, đương nhiên là phải đi. Không đi ngó qua thì sẽ rất thất vọng, hơn nữa cũng sẽ uổng phí bao nhiêu tâm lực" *Thanh Long lên tiếng nói trước. Tam Nhãn lão yêu đứng bên cạnh cũng nói:* "Thanh Long đi, ta đương nhiên phải đi. Đệ cửu ngọc kiếm này ta nhất định phải đoạt được"

Ngôn Tự chân nhân nói: " Hang động đó vốn do người của Bồng Lai tiên vực ta tìm thấy trước. Bọn ta tất nhiên phải đi rồi."

"Mọi người đều đi, Cửu Sát điện ta tất nhiên cũng đi. Bất quá …mọi người ngàn vạn lần đừng quên là cái hang động đó đã giết hơn hàng ngàn người của Bồng Lai tiên vực cùng Tử Diễm ma ngục chứng tỏ đó không phải là nơi tốt lành gì đâu."*Địch Long khoanh tay trước ngực cười nói*

Tần Vũ đứng dậy quay người bước đi

"Chư vị, ngày mai người của Tinh Thần Các sẽ đi chung. Bất quá…mọi người đừng quên cái thành trì thần bí kia. Vì sao các tu yêu giả lại tu tập lại xung quanh thành trì đó?" Tần Vũ nói xong, người cũng đã rời đi.

Hầu Phí vác theo hắc bổng cùng Hắc Vũ đi theo sau Tần Vũ, cứ như vậy mà đi khuất.

Chương 169

Hiểm Địa

Trong một mảng không gian tối đen như mực, chỉ thấy duy nhất hai con mắt huyết hồng sắc.

Đột nhiên một vệt bạch sắc xuất hiện trong không gian, đó chính là Tuyết Miêu.

Tuyết Miêu trong một thoáng hóa thành cơ thể có mình nữ nhân tay chân mèo, phảng phất như miêu nữ. Nó mặc y phục màu trắng như tuyết bó chặt vào người làm cho thân hình vô cùng nóng bỏng lộ ra rõ ràng. Tuyết Miêu cũng là một sinh vật đỉnh cấp trong khoảng giữa thần thú và yêu thú. Lúc này Tuyết Miêu nói giọng cung kính phi thường:

- Đại nhân.

Đôi mắt huyết hồng sắc nhìn về hướng Tuyết Miêu:

- Tiểu Tuyết, Lục cửu thiên kiếp của Long Nham và Hồng Loan đã đến chưa?

- Đại nhân. Lục cửu thiên kiếp của Hồng Loan còn sau ba tháng nữa là đến, chỉ có điều Long Nham tới giờ vẫn chưa cảm ứng được Lục cửu thiên kiếp.

Tuyết Miêu cung kính trả lời.

- Người của Thanh Long cung đã giải quyết gọn gàng chưa?

Tuyết Miêu khẽ cười, cặp mắt kim sắc thoáng gợn lên một tia

máu:

- Đại nhân, đã giải quyết toàn bộ, không lưu lại một ai.

- Được lắm…

Đột nhiên đôi mắt huyết hồng sắc nhắm lại, rồi cứ thế biến mất trong không gian tối đen.

Hồng Hoang vô biên, một vùng mênh mông.

Cao thủ của sáu thế lực đều tiến thẳng về phía nơi sâu thẳm trong Hồng Hoang, đồng thời các thủ lĩnh ra lệnh cho nhân mã tụ tập xung quanh động huyệt. Mấy chục người này là cao thủ đỉnh cấp trong Lục đại thế lực, tốc độ đương nhiên cực nhanh.

Hắc Bổng lúc này trở thành một khúc cây được gọt dũa tỉ mỉ, Hầu Phí ngồi trên Hắc Bổng nhìn Tần Vũ cười hắc hắc nói:

- Đại ca, huynh thật là quá lợi hại. Lập Nhi tỷ tỷ lần này cũng muốn đi để đại khai nhãn giới, ai ngờ lại bị huynh khuyên ở lại Vương phủ.

Trên khuôn mặt Tần Vũ có đôi chút tiếu ý.

Lần này mọi người tiến sâu vào Hồng Hoang thám thính hang động thẳm sâu nơi đó. Lập Nhi sau khi biết tin cũng muốn đi theo. Tần Vũ mặc dù biết Lập Nhi có thần thông nhưng công lực bản thân lại rất hạn chế trong khi hang động đó lại quá nguy hiểm. Vì vậy Tần Vũ đã dùng mọi cách để thuyết phục Lập Nhi ở lại.

Do đó lần này chỉ có ba vị Các chủ của Tinh Thần các tiến vào hang động thâm sâu.

-Hầu tử này, đại ca đối với Lập Nhi tỷ tỷ thật tốt.

Thanh âm của Hắc Vũ vang lên.

Hầu Phí gật gù tỏ vẻ hiểu ý:

- Ta sao lại không biết chứ, chỉ có điều… đại ca tuyệt đối không cần lo Lập Nhi tỷ tỷ gặp nguy hiểm đâu. Lan Thúc rất quan tâm đến Lập Nhi tỷ tỷ, trên người đâu có thiếu bảo bối hộ mệnh.

Hầu Phí mười phần tin tưởng.

Tần Vủ mỉm cười.

Bất kể thế nào Tần Vũ cũng không muốn để Lập Nhi phải mạo hiểm.

Trong Hồng Hoang khắp nơi đều là núi, cây cối mọc đầy các sườn khe, cổ thụ cao cả ngàn trượng cũng có thể nhìn thấy. Những con yêu thú còn chưa đạt cảnh giới Kim đan kỳ mặc sức mà gầm rú. Mọi người phi hành thật nhanh trên không trung nhắm thẳng hướng đông mà tiến.

Mất mấy ngày, nhóm Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Tần Vũ cũng tới được động huyệt thâm sâu.

Lúc này tại hang động các phương nhân mã đã tụ tập chỉ còn thiếu người của Tinh Thần các và Thanh Long cung. Nhân mã của Thanh Long cung thì đã bị tiêu diệt, còn nhân mã của Tinh Thần các ở cách xa bên ngoài hơn mười vạn dặm. Bọn họ chỉ là những hộ vệ phổ thông, căn bản là chưa đến kịp.

Nhân mã của Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma ngục, Bích Thuỷ phủ, Cửu Sát điện đều tới bái kiến thủ lĩnh của mình.

Nơi những dãy núi liên tiếp nhau, động huyệt nằm trong một sơn cốc. Động huyệt này có miệng rộng khoảng hơn mười mét, sâu không thể biết được. Lúc này trong sơn cốc có rất nhiều người.

Đứng bên cạnh miệng hang chính là đám người Thanh Long.

- Quả nhiên trong hang động thẳm sâu này có lưu lại khí tức của tiên nhân. Linh thức không dùng được, chỉ có thể dựa vào mắt thôi.

Thanh Long lúc này đã không còn hoài nghi nữa. Ngay khi nói xong, Thanh Long lập tức thiết lập cấm chế xung quanh để cho đám thuộc hạ không thể nghe thấy gì.

Tất cả mọi người đều gật đầu.

Tự nhiên, tất cả mọi người đều đã phát hiện ra một khí tức rất quen thuộc tại hang động thần bí này.

Ngôn Tự chân nhân cao giọng:

- Chư vị, động huyệt thâm u này xem ra có nhiều khả năng là nơi cất giấu Đệ cửu ngọc kiếm. Hiện tại cần phải tìm kiếm trong động huyệt. Còn tìm kiếm như thế nào? Tự đích thân tìm hay đợi mọi người cùng thương nghị xong đã.

- Ha ha, ta không có ý kiến. Ta hiện tại chỉ còn có một mình Đằng Sơn là thuộc hạ, ngoài ra không còn ai khác.

Thanh Long cười lớn nói.

Tần Vũ cũng gật đầu:

- Bốn người các ngươi cứ thương lượng. Nhân mã Tinh Thần các bọn ta vẫn còn ở bên ngoài Hồng Hoang, căn bản không thể tới đây được. Ta cũng giống như Thanh Long cung chủ. Các ngươi muốn tìm kiếm như thế nào cứ tự tiện quyết định.

Bốn người Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn lão tổ, Y Đạt, Địch Long trầm mặc trong giây lát.

- Cho một ngàn người xuống dưới theo kiểu ném đá dò đường.

Y Đạt lạnh lùng nói.

Ba người còn lại trầm ngâm một hồi rồi gật đầu.

Bọn họ đều biết thủ hạ đa số thực lực chỉ là Kim đan kỳ. Hy vọng để sống sót ở nơi giấu Đệ cửu ngọc kiếm là rất thấp.

- Được rồi, trong trường hợp này mọi người hãy triệu tập nhân mã, nửa thời thần sau bắt đầu tiến nhập vào hang động.

Thanh Long nói, mọi người khác ai nấy đều tán thành. Tần Vũ thì chỉ đưa mắt nhìn vào bên trong hang động.

Tối đen, không thấy đáy.

Ai biết được trong đó rốt cuộc là có cái gì.

Nửa thời thần sau, bốn đại thế lực kia mang theo một ngàn tu chân giả phổ thông xuyên vào trong động. Còn Tần Vũ cho tới Thanh Long, bản thân cùng với những nhân vật trọng yếu của Lục đại thế lực ở vị trí trung tâm đội ngũ, đằng trước phía sau đều là tu chân giả phổ thông.

- Cái động huyệt này không chỉ đơn giản là tối đen như vậy đâu.

Thanh Long nói:

- Với nhãn lực của ta mà cũng chỉ có thể nhìn sâu chừng vài chục mét.

Tần Vũ cười nói:

- Thanh Long cung chủ thật lợi hại. Ta cùng lắm cũng chỉ có thể nhìn sâu mười mấy mét. Nhưng còn các tu chân giả phổ thông thì có lẽ chỉ nhìn được một, hai mét là cùng. Phi hành như vậy trong lòng chắc chắn là rất kinh hãi.

- Đại ca, ta có thể nhìn xa tới ngàn mét.

Linh thức truyền âm của Hầu Phí vang lên trong đầu Tần Vũ .

Tần Vũ giật mình, nhưng lập tức trong lòng thấy vui mừng. Tại một nơi tối tăm như thế này mà Hấu Phí có thể thấy xa như vậy thật đúng là một việc đáng mừng.

"U…U…"

Đột nhiên, tất cả mọi người đều đình chỉ phát ra âm thanh, bởi vì họ nghe thấy một thanh âm rất quái dị giống như tiếng gió thổi từ bên trong động huyệt truyền ra. Trong nháy mắt, mọi người ai nấy đều cảnh giác tối đa.

Đáy động, có gió?

- Đại ca, nguy hiểm rồi. Hàn khí kinh người dưới đáy động huyệt đang truyền lên.

Thanh âm của Hầu Phí vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Cẩn thận. Trong động huyệt có hàn khí.

Thanh âm của Tam Nhãn lão yêu vang lên liền sau đó. Lúc này con mắt thứ ba của Tam Nhãn lão yêu đã mở, phát ra từng đạo bích sắc quang mang mê ảo chiếu thẳng vào sâu bên trong động huyệt.

Tần Vũ cảm giác rất rõ là trận hàn khí này kéo dài. Hàn khí thực sự còn chưa tới mà Tần Vũ đã có cảm giác như muốn phát

run. Hàn khí quét đến nơi này, một tu chân giả hoàn toàn bị đóng băng lại mà chết, ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra.

Đặc biệt là khi Tần Vũ nhìn quanh cự ly hơn mười mét xung quan, trong cự ly này thấy các tu chân giả từng người một bị biến thành tượng băng. Ngay khi hàn khí chuẩn bị tiếp cận nhóm Tần Vũ, Thanh Long liền dùng tay quét ra.

Chỉ thấy một đạo hào quang lục sắc chắn phía trước mặt mọi người khiến cho hàn khí dù rất cường đại cũng không có cách nào vượt qua được chướng ngại mà Thanh Long tạo ra.

- Đây là hàn khí quỷ quái gì mà sao lại mạnh đến vậy?

Sắc mặt của Hỏa Điền chân nhân trắng bệch.

Thanh Long thần sắc nghiêm túc nói:

- Các vị, ta nghĩ rằng chúng ta gặp phiền phức lớn rồi đó.

Nhóm người Tần Vũ nhìn Thanh Long. Chẳng phải hàn khí đã bị ngăn lại rồi sao? Tại sao lại nói là phiền phức lớn chứ?

Thanh Long suy nghĩ một lúc rồi thở dài nói:

- Các vị, ta nói thật với mọi người rằng cái động huyệt tối đen này không hề giống như chúng ta tưởng tượng. So với gian khổ ở những nơi giấu kiếm khác thì nơi này vượt xa điều mọi người nghĩ.

- Thanh Long, ngươi nói vậy là có ý gì?

Tam Nhãn lão yêu không nhịn được hỏi.

Mục quang Thanh Long quét qua tất cả mọi người:

- Ta chỉ muốn đề tỉnh mọi người. Khi xưa, những nguy hiểm gặp phải không thể làm chúng ta bị thương. Chỉ là hiện tại cứ thử nhìn mà xem, khả năng lớn là có người trong chúng ta mất mạng ở đây. Không cần phải hỏi ta nguyên nhân chứ?

Tần Vũ nhìn sang Thanh Long.

Tần Vũ cũng hiểu rằng, Thanh Long không như những người khác. Thanh Long là người Long tộc, những điều hắn biết hơn người bình thường nhiều lắm.

- Thanh Long ngươi không sợ thì ta sợ cái gì chứ? Cứ tiếp tục tiến tới trước thôi.

Tam Nhãn lão yêu cười nói.

Y Đạt lại cười lạnh:

- Thanh Long, có phải ngươi cố ý hù doạ bọn ta không? Hừm, muốn làm cho bọn ta rút lui để ngươi có thể lấy được Đệ cửu ngọc kiếm à?

Lời nói của Y Đạt sắc như dao, hoàn toàn không hề nể mặt Thanh Long.

Thần sắc Thanh Long chợt lạnh:

- Hừm, chuyện của người nào người nấy quản. Các ngươi có chết cũng không phải chuyện của ta.

Tay áo dài rộng của Thanh Long khoát lên một cái, hào quang lục sắc chỉ còn bao phủ bản thân và Đằng Sơn, sau đó hai người tiếp tục tiến về phía trước. Lúc này hiển nhiên Thanh Long cực kỳ phẫn nộ, hắn vừa rồi có lòng tốt muốn đề tỉnh mọi người ai ngờ lại bị rơi vào thế như thế này.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta đi.

Tần Vũ mỉm cười. Liền sau đó ba huynh đệ cũng nhằm đáy động mà tiến.

Phía dưới là những thân thể đã bị băng đóng thành từng khối. Đám người Tần Vũ dùng hộ thể năng lượng đánh vỡ băng ra rồi sau đó hoặc đi theo đường của Thanh Long và Đằng Sơn, hoặc là tự mình phá ra lối riêng mà đi.

- Y Đạt, ngươi nói cũng có phần hơi quá đáng.

Ngôn Tự chân nhân nhìn Y Đạt nói.

- Câm mồm ngay Ngôn Tự. Ngươi có phải là lão hồ đồ không hả? Thực lực Thanh Long như thế nào chẳng lẽ ngươi không biết. Hắn mạnh hơn chúng ta không bao nhiêu. Hắn đã biết những chuyện đó mà vẫn còn dám đi tiếp, với thực lực chúng ta lẽ nào còn sợ không dám tiến lên sao?

Y Đạt cũng không phải kẻ ngốc.

Theo cách nhìn của hắn thì Thanh Long đã dám xuống chứng tỏ những nguy hiểm dưới đó cũng không đến nỗi uy hiếp được tính mạng của hắn.

Ngôn Tự chân nhân theo cách nghĩ đó cũng đã minh bạch.

- Còn nói vớ vẩn nữa à, mau đi thôi.

Tam Nhãn lão yêu mau chóng đi xuống phía dưới trước, đuổi theo đám Tần Vũ, Thanh Long. Đám người Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt cũng lập tức theo xuống, băng khối cản đường không ngừng bị chấn vỡ ra.

oOo

- Phía dưới ngàn mét là vùng đáy rồi. Dưới đáy có một hồ nước đen, bên cạnh hồ có một lối đi. Ta có cảm giác không thể đi vào cái hồ đó được.

Giọng của Hầu Phí vang lên trong đầu Tần Vũ. Uy lực hỏa nhãn của Hầu Phí quả nhiên rất lợi hại.

Chỉ thấy Thanh Long cùng Đằng Sơn phía trước trong sự bảo vệ của lục quang nhanh chóng phi hành xuống dưới.

Do tốc độ quá nhanh, thị lực của Thanh Long có thể đạt tới vài chục mét nên ngay khi phát hiện ra dòng nước đen lập tức chuyển người dẫn theo Đằng Sơn tiến nhập vào trong thông đạo cạnh đó.

Vừa hạ xuống, màn hào quang lục sắc vốn dĩ có thể ngăn trở hàn khí đã bị tiêu hao quá nửa.

Ba người Tần Vũ chuyển hướng an toàn tiến nhập vào thông đạo. Tam Nhãn lão yêu lúc này cũng đã phát hiện ra một lượt.

"A." Mấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Địch Long dù luôn rất cảnh giác nhưng do tốc độ phi hành quá nhanh, thị tuyến lại quá ngắn khiến cho hắn cứ thế mà tiếp xúc một chút với nước đen. Chỉ vừa mới chạm phải, hộ thể yêu lực của Địch Long liền bị ăn mòn, ngay cả hộ thể chiến giáp trên người cũng bị ăn mòn mất một phần.

Trong đám bị thương, nặng nhất không ngờ lại là Hỏa Điền chân nhân. Hỏa Điền chân nhân vì quá nôn nóng nên cuối cùng bị ăn mòn tay trái, mang trọng thương.

- Tất cả phải cẩn thận, bay chậm thôi. Nước đen dưới đây tuyệt đối không được tiếp xúc.

Ngôn Tự chân nhân cao giọng nói khiến cho đám tu chân giả phía sau ai nấy đều nghe rất rõ. Lúc này đám người Ngôn Tự chân nhân cũng tiến vào phía trong thông đạo.

Phía sau, hai ba ngàn tu chân giả phi hành rất chậm. Cũng nhờ sự đề tỉnh của Ngôn Tự chân nhân nên không xảy ra thương vong gì.

Thanh Long, Đằng Sơn phi hành không nhanh bởi vì thị tuyến của họ không đủ xa. Còn ba huynh đệ Tần Vũ cũng nhờ vào thị lực của Hầu Phí nên tốc độ vượt xa hai người bọn Thanh Long. Vì vậy không lâu sau cả ba huynh đệ đã bắt kịp hai người.

- Tần Vũ huynh đệ, ngươi tốt nhất là hãy ở bên cạnh ta.

Thanh Long mặt lộ vẻ nghiêm túc.

Tần Vũ nghi hoặc nói:

- Thanh Long cung chủ, rốt cuộc là có chuyện gì, hoặc giả… ngươi phát hiện ra được điều gì xin nói ra.

Thực sự Tần Vũ có cảm giác Thanh Long không hề bịa đặt.

Thanh Long lắc đầu nói:

- Hiện tại ta chỉ đoán thôi, có nói ra thì ngươi cũng không hiểu. Ngươi chỉ cần theo ta, nguy hiểm sẽ giảm đi rất nhiều.

- Được, tiểu mệnh của ta coi bộ cần phải nhờ Thanh Long cung chủ bảo hộ. Ngàn vạn lần đừng khiến ta thất vọng.

Tần Vũ cười nói. Hầu Phí thì lẩm bẩm cái gì đó. Hắc Vũ vẫn không nói lời nào chỉ tĩnh lặng đứng bên Tần Vũ.

Ba người Tần Vũ cùng hai người bọn Thanh Long tựa hồ như cùng sánh vai phi hành.

Đằng sau, Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân, Địch Long, Y Đạt cùng đám đông tu chân giả cũng phi hành cực nhanh.

- Không ổn, cẩn thận phía trên!

Thanh Long đột nhiên hét lớn.

Mọi người đều nhìn lên phía trên. Chỉ thấy trên đỉnh phía trên thông đạo có điêu khắc, những hình điêu khắc rất lớn kéo dài cả vài ngàn mét. Tần Vũ tức thì biến sắc:

- Đây là một đạo bùa cực lớn!

Chỉ thấy một đạo hắc sắc quang mang dài vài ngàn mét chiếu qua.

Tường thông đạo được tạo thành bởi liên tiếp những tảng đá lớn, mỗi tảng đá đều lớn tới trăm mét, trọng lượng khiến cho người ta kinh hãi. Đặc biệt là những bùa chú phong ấn trên đó, mỗi đạo bùa đều nhấp nháy hắc sắc quang mang rất quỷ dị.

"Đùng!" "Đùng!" "Đùng!" "Đùng!"…

Bất ngờ liên tiếp những tảng đá to tới trăm mét rơi xuống. Những tảng đá này có trọng lượng hơn cả trăm vạn cân. Mà không chỉ đơn giản sức nặng kinh hoàng, trên những viên đá này còn mang theo năng lượng của các đạo bùa chú quỷ dị. Cứ theo cự ly trăm mét ấy có khoảng vài chục tu chân giả, cũng gắng chống đỡ được trong lượng ấy trong một khoảng thời gian. Tuy nhiên…

"A!...A!...A!..."

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên. Đám tu

chân giả ở phía sau gần như không có sức để chống đỡ đều bị đè đến tan xương nát thịt, máu chảy lênh láng trên đất. Còn đám người Tần Vũ, Thanh Long thì dùng tay để ngăn đỡ các hòn đá rơi. Tuy nhiên vừa mới tiếp xúc, Tần Vũ liền biến sắc.

Chương 170

Sinh Tử Thông Đạo

Từng tảng cự thạch rơi xuống, mỗi tảng dài cả trăm mét, chiều rộng khoảng sáu, bảy chục mét còn chiều dày thực sự cũng không biết bao nhiêu. Tần Vũ ước lượng cự thạch nặng chắc cũng vài trăm vạn cân. Vì vậy dù cho mấy chục tu chân giả đằng sau liên thủ cũng không có cách nào chống đỡ nổi.

Hai chân Tần Vũ hơi hơi cong lại, hai tay toàn lực đỡ lấy lấy cự thạch dài trăm mét. Một luồng áp lực cực lớn từ cự thạch truyền theo hai tay đè xuống khiến cho hai chân Tần Vũ không tự chủ được lại cong thêm chút nữa.

"Hự…"

Thanh âm từ dưới chân vang lên. Hai chân Tần Vũ lún vào mặt đá bên dưới.

Bởi vì trong thông đạo bằng đá này, cự thạch rơi xuống đồng loạt, mỗi một tảng ép lên một lượng người bên dưới khác nhau. Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Thanh Long và Đằng Sơn năm người ở phía trước nhất nên đường nhiên cả năm người cùng nhau chống đỡ.

Lớp đá dưới mặt đất phát ra tiếng động không chịu nổi trọng lực. Đá dưới chân hoặc bị chấn vỡ, hoặc bị ép lún vào trong đất.

- Nặng khủng khiếp.

Hầu Phí kêu lên quái dị. Lúc này hai tay của Hầu Phí cũng đang ra sức chống đỡ. Tiểu Hắc thì không nói tiếng nào, đôi cánh to lớn giương lên gánh cự thạch phía trên. Ba huynh đệ liên thủ

miễn cưỡng chống đỡ được toàn bộ trọng lượng của cự thạch.

Tần Vũ không kìm được sự kinh hãi. Tự nghĩ bản thân thuở xưa tu luyện ngoại công, khi vẫn chưa đạt cảnh giới Tiên thiên thì một tay có thể nâng được ngàn cân, đạt cảnh giới Tiên thiên đại thành thì có thể nâng cả vạn cân, còn với Tinh Vân cảnh giới và Lưu Tinh cảnh giới thì không chỉ sức mạnh nhục thể gia tăng mà tinh thần lực trong cơ thể cũng trở nên cực kỳ lợi hại.

Chỉ một mình Tần Vũ cũng có thể nâng vật nặng trăm vạn cân, còn ưu điểm lớn nhất của Hầu Phí là sức mạnh, sức mạnh thậm chí vượt cả Tần Vũ. Tiểu Hắc cùng Tần Vũ thì không hơn kém bao nhiêu. Ba người cùng liên thủ mà cũng chỉ tạm chống đỡ cho thấy rằng cự thạch này nặng đến thế nào.

- Thanh Long! Tại sao ngươi không xuất thủ?

Tần Vũ phẫn nộ hỏi.

Lúc này, cả ba huynh đệ đều đã xuất thủ nhưng Thanh Long đứng bên cạnh lại không hề ra tay mà nhìn chăm chú vào đạo bùa khảm phía trên bề mặt cự thạch.

- Đạo bùa này có gì đó cổ quái!

Thanh Long tự nhủ rồi quay lại nhìn Tần Vũ cười:

- Được rồi, tốt lắm. Ba người các ngươi có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

Chỉ thấy Thanh Long lạnh lùng hét lớn. Hai tay chớp mắt hóa thành cặp long trảo cực lớn, lập tức hai cánh tay trở thành thô ráp, sau đó hiện ra vảy rồng. Một luồng sức mạnh cường đại từ trong người Thanh Long phát ra, cường đại đến mức khiến cho không khí xung quanh bị chấn động theo.

Hai cánh tay vừa đỡ lấy, Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ đã không còn cảm thấy chút áp lực nào nữa.

Một mình Thanh Long xuất thủ lại hơn hẳn sự liên thủ của ba huynh đệ Tần Vũ.

Mắt Hầu Phí lấp lánh hồng sắc quang mang nhìn Thanh Long, hồi lâu sau dùng linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, hồi nãy khi cự thạch rơi xuống Thanh Long vì sao lại không xuất thủ. Chẳng lẽ hắn muốn cho cự thạch đè chết chúng ta hoặc làm chúng ta thụ thương.

Tần Vũ trầm mặc một lúc rồi truyền âm:

- Đừng suy nghĩ nhiều.

Lúc này Tần Vũ cũng nhìn lướt qua Thanh Long.

Song trên mặt đá của thông đạo, máu đã chảy thành con suối nhỏ, đó chính là tinh huyết của các tu chân giả. Áp lực của cự thạch quá khủng bố, ba huynh đệ Tần Vũ chống đỡ còn gian nan thì một đám vài chục tu chân giả cảnh giới Kim đan kỳ sao có khả năng chứ?

Lúc này tiếng kêu thảm dần dần lắng xuống.

Bởi vì mỗi khối cự thạch đều dài cả trăm mét nên người ở dưới tự nhiên cũng hợp lại thành một nhóm.

Bọn năm người Tần Vũ thành một nhóm. Phía sau Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc, Tàm Nhãn lão yêu, Lâu Kha năm người cũng ở chung dưới một cự thạch. Y Đạt, Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu ba người thì bị một khối cự thạch khác ép xuống. Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân cùng khoảng mười tu chân giả cùng nhau chống đỡ ở một nơi khác.

Ngoại trừ mấy nhóm này, những người khác đã chết sạch.

- Mẹ nó, cứ nâng cự thạch này đến bao giờ chứ? Để ta phá nó đi!

Hắc Bổng trong tay Hầu Phí liền đánh thẳng vào cự thạch. Uy lực của Hắc Bổng không cần phải nói nhiều, một tảng đá sao có thể chịu được lực công kích của Hắc Bổng chứ. Hắc Bổng đánh vào thì cự thạch theo lý phải vỡ tan.

Nhưng khi Hắc Bổng của Hầu Phí vừa chạm vào cự thạch thì bùa chú trên đó liền phát ra hắc mang. Cả tảng cự thạch đều có hào quang hắc sắc lưu chuyển, dễ dàng đỡ lấy công kích của Hắc Bổng, không hề bị tổn hại chút nào.

- Hả?

Hầu Phí thất kinh.

- Phá!

Một tiếng hét vang lên. Song trảo của Thanh Long phát ra hào quang chói mắt, làm tan hết vầng hào quang hắc sắc do đạo bùa tạo ra. Sau đó cự thạch vỡ tung ra từng mảnh, lập tức trên đầu năm người nhóm Tần Vũ không còn thấy gì nữa.

Tần Vũ, Hắc Vũ và Hầu Phí ba người cùng nhìn về phía Thanh Long.

Hắc Bổng của Hầu Phí không thể công kích nổi đạo bùa hắc sắc nhưng Thanh Long lại có thể, sự hơn kém là chuyện hiển nhiên không cần bàn. Chỉ có điều... Hầu Phí vẫn chưa biến thân, nên cũng coi như là chưa dùng toàn bộ thực lực của mình.

- Rẹt!

Con mắt thứ ba giữa mi tâm của Tam Nhãn lão tổ mở ra xạ một đạo bích sắc quang tuyến bắn thẳng về phía đạo bùa hắc sắc. Sau đó cự thạch liền dễ dàng bị mọi người đánh tan thành từng mảnh.

Ngôn Tự chân nhân đột nhiên phát ra bên ngoài thân thể những luồng kiếm mang kinh người. Lúc này cả người Ngôn Tự chân nhân như bị một thanh kiếm khổng lồ bao bọc lấy. Sau đó ông ta hét lên một tiếng, kiếm mang phát ra bắn thẳng về phía đạo bùa, lập tức phá hủy nó.

Mái tóc tử sắc dài chấm thắt lưng của Y Đạt đột nhiên như hàng loạt mũi châm nhọn bắn thẳng lên trên.

Rẹt, rẹt…

Giống như tờ giấy bị xé, đạo bùa hắc sắc liền bị mái tóc tử sắc xuyên qua.

Cự thạch tức thì vỡ ra, cả thông đạo tối đen sáng bừng lên, màn đen ban đầu không ngờ đã biến mất.

- Màn đen hồi nãy chắc chắn được gây ra bởi những đạo bùa thần bí này.

Thanh Long khẳng định. Lúc này trên thông đạo có rất nhiều mảnh đá vỡ. Tuy vậy việc này đối với mọi người không hề có chút ảnh hưởng gì.

Mục quang của Tần Vũ hướng về bốn người.

Thần thú đạt cảnh giới Không minh tiền kỳ Thanh Long, thêm vào Tam Nhãn lão yêu là thần thú có ba mắt đạt cảnh giới Đổng hư hậu kỳ, Tu ma giả Không minh hậu kỳ Y Đạt, Không minh hậu kỳ tu tiên giả Ngôn Tự chân nhân. Trong bốn đại cao thủ thì Thanh Long chiếm thượng phong, tuy nhiên cách biệt so với người khác

không nhiều.

Mạnh thật!

Tần Vũ thầm nhủ trong lòng.

Tần Vũ biết rõ rằng trong sáu thế lực thì thực lực của Tinh Thần các chỉ gần bằng với Cửu Sát điện. Bốn nhà còn lại được bốn siêu cấp cao thủ làm thủ lĩnh. Tuy vậy... nếu như tính Lan Thúc là người của Tinh Thần các thì Tinh Thần các lúc đó lại trở thành mạnh nhất.

oOo

Tinh Thần các có ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ. Thanh Long cung với Thanh Long, Đằng Sơn hai người. Tam Nhãn lão yêu, Lâu Kha hai người đại diện cho Bích Thủy phủ. Cửu Sát điện cũng góp mặt ba huynh đệ Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc. Tử Diễm ma ngục ở đây có Y Đạt, Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu ba người. Thêm vào đó là ba người Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân từ Bồng Lai tiên vực.

Đằng sau Ngôn Tự chân nhân còn có mười mấy vị tu chân giả may mắn còn sống sót.

- Ta nghĩ mọi người nếu không hợp tác, cứ đơn độc tác chiến thì có lẽ chưa thấy Đệ cửu ngọc kiếm thì đã có không biết bao nhiêu người chết rồi.

Ngôn Tự chân nhân cười nói.

Y Đạt vẫy mái tóc dài, cười một cách tà dị:

Hợp tác? Nếu thật lòng thì tốt. Còn nếu không thật lòng thì tới thời điểm quan trọng, lão già ngươi ra tay thu thập... haha.

Cười lạnh vài tiếng, Y Đạt khẳng định:

- Ta có thói quen là tự ta bảo vệ ta chứ ta không có thói quen giao tính mạng cho đối phương quyết định.

- Lão tổ ta cũng vậy.

Tam Nhãn lão yêu ngạo nghễ nhìn Ngôn Tự chân nhân.

Địch Long nói:

- Ta không tán thành nhưng cũng không phản đối. Mọi người nếu đồng ý thì ta cũng đồng ý.

Địch Long đúng là nói thừa. Trước mắt đã có hai người không đồng ý. Hắn nói như vậy hiển nhiên là hắn cũng không đồng ý.

Tần Vũ lại không nói gì.

- Thanh Long, đi tiếp thôi.

Tần Vũ nhìn Thanh Long nói.

Thanh Long nhìn những người đứng đằng sau, nói thản nhiên:

- Mọi người ai nấy phải cẩn thận. Kẻ nào chết ta cũng không quan tâm, còn nếu lo lắng cho sinh mạng của mình thì quay về đi.

Nói xong, Thanh Long dẫn theo Đằng Sơn tiếp tục đi về phía trước.

Không có một ai quay lại, bao gồm cả những tu chân giả phổ thông.

Không phải là không nghĩ đến mà dù có nghĩ cũng không dám lùi. Thủ lĩnh Lục đại thế lực có thể lùi nhưng thủ hạ như bọn họ thì không thể. Nếu lùi thì chẳng khác nào lâm nguy bỏ thủ lĩnh,

nhất định phải nhận lấy một sự trừng phạt nghiêm khắc.

Lần này mọi người hiển nhiên cẩn thận hơn nhiều.

Quan sát khắp mọi nơi, không ngừng tiến về phía trước.

Men theo thông đạo dưới đất khoảng trăm dặm, mọi người tiến vào một nơi rất đặc biệt. Đó là một hang động có thể chưa tới vạn người. Hang động này ngoại trừ lối vào còn có chín lối ra khác. Mỗi lối ra đều tối đen nhìn không thấy đường.

- Chín thông đạo, chỉ có một đường sống còn lại đều là đường chết. Ha ha... muốn có bảo vật của ta thì phải xem vận khí của các ngươi thế nào!

Trên tường hang động có những dòng chữ viết bằng văn tự của Tiềm Long đại lục, mỗi chữ đều phát ra khí thế khủng bố. Khí thế này mạnh hơn xa khí thế của bọn thần thú Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu. Có thể nói… hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Mọi người đều nhìn lên tường.

- Hự!

Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân ai nấy sắc mặt đều trắng bệch, ngẩng đầu lên trời thổ ra ngụm máu.

Bọn người Tần Vũ ai nấy đều cảm thấy trong lòng rất nặng nề, nhưng các tu chân giả phổ thông thì lại không cảm thấy cái gì. Bọn bốn người Thanh Long lập tức ngồi xuống, không dám nhìn lên bức tường, tĩnh tâm điều tức.

- Trong chín thông đạo chỉ có duy nhất một sinh lộ.

Tần Vũ nhíu chặt lông mày.

Một lúc sau, Thanh Long cùng những người khác đều đứng dậy. Tuy thế, bọn họ không ai dám nhìn bức tường lần nữa.

Không ngờ Y Đạt trong mắt lại có chút hưng phấn, khoé miệng vẫn đang rỉ ra từng giọt huyết châu:

- Ha ha, nhìn những dòng văn tự trên tường xem, tin rằng mọi người không ai còn hoài nghi là không phải do vị tiên nhân nào đó lưu lại nữa chứ?

- Đương nhiên là không thể hoài nghi. Chỉ dựa vào khí thế của những dòng chữ này cũng đã có thể khiến ta thụ thương. Vậy chỉ có thể giải thích đơn giản là do tiên nhân lưu lại. Chỉ có điều các người thử nhìn xem đám tu chân giả Kim đan kỳ…

Thanh Long chỉ vào đám tu chân giả cảnh giới Kim đan kỳ.

Mọi người nhìn lại thì thấy đúng là đám người này nhìn những dòng chữ trên tường mà không hề bị ảnh hưởng gì.

Nếu như với khí thế của những hàng văn tự này thì công lực càng kém phải càng không thể đứng vững mới đúng.

- Áp lực của các văn tự này, công lực càng cao thì ngược lại sẽ càng dễ bị thương, công lực yếu thì ảnh hưởng của nó càng nhỏ. Điều này thật là kỳ lạ, trước giờ ta chưa từng nghe nói tới. Vị tiên nhân này chí ít cũng là Kim tiên, thậm chí theo truyền thuyết là…

Thanh Long không nói tiếp nữa.

Điều đó hiển nhiên là bí mật.

- Nói vớ vẩn để làm gì. Thanh Long, hiện tại chín con đường này ta phải chọn đường nào? Theo như những gì vị tiên nhân đó nói thì với thực lực của bọn ta nếu như chọn sai đường thì cũng chỉ còn con

đường chết.

Tam Nhãn lão yêu lạnh lùng nói.

Tâm trạng mọi người lúc này đều nặng nề.

Do chính tiên nhân cảnh giới ít nhất là Kim tiên nói ra, với thực lực của bọn họ đúng là không có khả năng làm nên kỳ tích.

Vì vậy… trong chín con đường này phải chọn cho được đường sống để đi.

- Chín con đường chỉ có một đường sống, lựa chọn thật quá gian nan. So với Đệ cửu ngọc kiếm thì sinh mạng quan trọng hơn nhiều. Ta nghĩ không cần tốn thời gian nữa. Lão lục, đừng suy nghĩ nữa, chúng ta đi thôi.

Địch Long nói rồi cùng Địch Húc quay người đi. Địch Tiến tức thì theo Địch Long quay trở về.

- Đồ nhát gan.

Y Đạt cười lạnh.

- A!

Địch Long chợt biến sắc kêu lên kinh hãi. Địch Tiến và Địch Húc cũng kinh hãi kêu lên.

Mọi người liền quay lại nhìn theo bọn ba người Địch Long. Theo mục quang của họ, mọi người liền nhìn về phía thông đạo. Không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn thấy lập tức tất cả ai nấy đều biến sắc.

Lúc này thông đạo đột nhiên như một cái lỗ đen không ngừng

xoay chuyển, hào quang hắc sắc từ tâm phát ra men theo tường động mà di chuyển.

- Không ổn!

Nhóm người Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân Tần Vũ lúc này ai nấy đều đã phát hiện ra sự bất ổn. Trong nháy mắt hào quang hắc sắc cuộn lấy những bức tường thành một địa huyệt đen không thấy đáy, duy chỉ có chín thông đạo là không hề bị ảnh hưởng gì.

Ngẩng đầu lên nhìn chỉ thấy một hàng chữ lơ lửng trên không trung: *"Không sống thì chết!"*

- Ha ha…

Y Đạt ngẩng đầu lên trời cười lớn.

- Vị tiên nhân này quả nhiên lợi hại. Lưu ngôn của ông ta nói: "Chín thông đạo một đường sống còn lại đều là đường chết. Bọn ta phải lựa chọn." Hiện tại nhất định chúng ta phải lựa chọn rồi. Con đường tới đây bây giờ đã không còn, chỉ còn chín thông đạo này để chọn mà thôi.

- Biến thái.

Địch Long lạnh lùng nhìn Y Đạt.

Bất kỳ ai gặp tình huống như vậy cũng đều giống như Y Đạt, ai mà muốn chết chứ. Đáng tiếc bây giờ bọn họ không còn sự lựa chọn nào khác. Đã vậy những vùng xoáy khắp tường động tỏa hào quang hắc sắc mang theo năng lượng khủng bố khiến cho tất cả đều thấy khiếp đảm.

Chỉ có chọn lựa!

Không sống thì chết!

- Đại ca, huynh chọn đi. Huynh chọn đường nào, ta sẽ tiến theo đường đó. Quác quác, ta rất tin vào vận khí của đại ca.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ cười lớn. Hắc Vũ lúc này nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt sắc bén cũng đầy vẻ tin tưởng.

Cả hai huynh đệ đều đồng ý với lựa chọn của Tần Vũ!

Chín thông đạo chỉ có một cái là sinh lộ, xác suất quá thấp.

Đã vậy đường lùi cũng không còn. Chỉ còn cách chọn lựa thôi!

Tần Vũ nghiến chặt răng đưa mắt nhìn về chín thông đạo đó.

Chương 171

Đệ Cửu Bả Ngọc Kiếm Đích Ủng Hữu Giả

Biên dịch, biên tập: Nhiephon.

"Nên chọn lối nào đây?" Mục quang Tần Vũ lướt qua chín thông đạo, cẩn thận xem xét từng lối.

Tuy nhiên nhìn qua rồi Tần Vũ phát hiện chín thông đạo này đều sâu không thấy đáy như nhau, chỉ là uốn khúc, quanh co có chút khác biệt mà thôi, như thế làm sao mà chọn? Nếu chỉ một mình Tần Vũ, áp lực tâm lí của hắn có nhưng tuyệt không nhiều.

Nhưng lúc này trên vai hắn còn gánh vác sinh mệnh của Hầu Phí và Tiểu Hắc.

"Chín thông đạo căn bản không có khác biệt gì nhiều, tiên nhân kia bắt bọn ta chọn nhưng chẳng để lại chút manh mối. Thế này làm sao mà chọn? Chín chọn một, xác suất tử vong quá cao." Lòng Tần Vũ vốn bình tĩnh cũng bắt đầu dần dần trở nên phiền não.

Càng nhìn càng phẫn nộ: *"Tiên nhân chó chết, muốn cho người ta ngọc kiếm thì cho đi, còn sắp đặt chín thông đạo bắt người ta chọn. Hơn nữa chỉ có một thông đạo là sinh lộ!"* Trán Tần Vũ lấm tấm mồ hôi, hai mắt hơi hơi đỏ.

Thanh Long sắc mặt nghiêm túc, Địch Long biểu hiện rất nôn nóng, Tam Nhãn lão yêu lại bình tĩnh ngồi tĩnh tọa, Ngôn Tự chân nhân cùng với Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân đang thương lượng gì đó.

"Ai yêu, Thanh Long, đừng nghiêm cái mặt nữa. Địch Long, sợ chết đến mức này, ngươi cũng quá yếu đuối. Ngôn Tự chân nhân không lẽ có chủ ý rồi. Ha ha … Tần Vũ, đừng nghĩ nữa, tùy tiện chọn một lối

mà đi không tốt sao?" Y Đạt cười tà dị nói.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn Y Đạt: *"Vì sao ngươi không chọn?"*

"Ta?" Y Đạt vén tử sắc trường phát nói, *"Vấn đề này còn phải hỏi? Ta đợi các ngươi chọn xong, đợi đến khi từng người các ngươi chết đi không phải ta biết lối nào là thông đạo sinh lộ sao?"*

"Đồ ngốc." Hầu Phí cười khẩy nói: *"cái tên Y Đạt ngu ngốc nhà ngươi, không thấy rằng chín thông đạo này đều ngoằn ngoèo đồng thời sâu không thấy đáy sao? Người đi vào sống hay chết làm sao ngươi biết được. Hơn nữa ngươi cũng không có linh hồn ngọc giản của mọi người."*

"Y Đạt, chúng ta có bao nhiêu đây người, không lẽ chọn hết cả chín thông đạo?" Tam Nhãn lão yêu mở mắt ra nói.

Y Đạt không hề giận: *" Tam Nhãn, lúc này ngươi còn tĩnh tọa ở đấy làm gì?"*

Tam Nhãn lão yêu *"he he"* cười khẩy: Chín thông đạo lại chỉ có một lối là sinh lộ. Nếu không xác định được chắc chắn trăm phần trăm lối nào là sinh lộ ta tuyệt đối không chọn, chi bằng ở trong động này yên tĩnh tu luyện cho đến khi độ kiếp!"

Cho đến khi độ kiếp!

Mấy người Tần Vũ, Thanh Long, Y Đạt khó tin nhìn Tam Nhãn lão yêu, thậm chí cả Ngôn Tự chân nhân đang nói chuyện cũng ngừng lại nhìn về phía Tam Nhãn lão yêu với vẻ không tin nổi.

*Tam Nhãn lão yêu cười lạnh: "*Ta không tin Cửu Cửu trọng kiếp đánh xuống không phá được nơi đây, nếu phá không được cũng tốt. Vừa hay có thể giúp ta dễ dàng độ quá Cửu Cửu trọng kiếp." *Lời của Tam Nhãn lão yêu làm mọi người không nói được tiếng nào.*

Bất quá lời Tam Nhãn lão yêu nói đích xác là một loại phương pháp.

Chỉ là … phải chịu sống tịch mịch.

"Cho dù Cửu Cửu trọng kiếp phá không được nơi đây, đợi đến khi ta phi thăng. Trực tiếp từ thế giới này phi thăng đến một thế giới khác, nơi đây vô luận ra sao cũng không thể tiếp tục ngăn trở lão tổ ta." *Trong mắt Tam Nhãn lão yêu có một tia ngạo khí.*

Phi thăng, không kể là ở nơi nào, một khi phi thăng thì sẽ trực tiếp từ một thế giới đến một thế giới khác.

Mọi người đều không lời để nói.

"Tam Nhãn, ngươi giỏi." *Thanh Long dở khóc dở cười chỉ nói được câu này.*

Cô độc một mình tu luyện trong động này đến khi Cửu Cửu trọng kiếp hàng lâm. Cho dù là tu chân giả cũng không mấy người chịu nổi tịch mịch tại một nơi.

"Ném đá dò đường." *Địch Long nói lớn, mục quang lại lướt về phía mười mấy tu chân giả may mắn sống sót.*

Nghe được lời Địch Long mắt mọi người đột nhiên sáng lên. Đúng, ném đá dò đường. Nếu bắt mấy cao thủ như Đằng Sơn, Hầu Phí đi thử thì không thể làm được. Bây giờ chỉ có thể bắt mười mấy tu chân giả Kim Đan kì làm điều này thôi.

"Chân nhân cứu mệnh." *Mười mấy tu chân giả Kim Đan kì biết không hay liền quỳ xuống nói. Mười mấy người này đều là người của Bồng Lai tiên vực.*

Ngôn Tự chân nhân nhíu mày sau đó phất tay đem mười mấy người chia làm hai nhóm. Ngôn Tự chân nhân thở dài nói với nhóm chín người: "Chín người các ngươi chịu hi sinh một phen vậy, trước hết hãy chế tạo linh hồn ngọc giản của mình."

"Chân nhân, tha mạng, chân nhân!"

Chín tu chân giả đó cực kì hoảng sợ bất an, nhưng mục quang của Ngôn Tự chân nhân chuyển sang lạnh lẽo.

Tam Nhãn lão yêu lạnh lùng nhìn nói: "Chín người các ngươi nghe đây, ta lấy danh nghĩa Bích Thủy phủ ra lệnh cho các ngươi mau mau chế tạo linh hồn ngọc giản của mình rồi đi vào các thông đạo khác nhau, nếu không …cả chín tên đều chết, môn phái của các ngươi cũng bị tiêu diệt."

Sắc mặt chín người đại biến.

Tu tiên giả Bồng Lai tiên vực điều tới đều ở gần Tiềm Long đại lục, đều không phải là nhân mã của khu vực hạch tâm Bồng Lai tiên vực, những người này đều thuộc các môn phái riêng biệt. Tam Nhãn lão yêu đích xác có thực lực diệt sạch môn phái của bọn họ.

"Nghe lệnh trong chín người chúng ta có thể có một người được sống, nếu không phải chết hết, chư vị đạo hữu, chúc may mắn."

Một trung niên trong số chín người chợt đứng lên, nhìn mấy người Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn lão yêu một cái, trong mắt tràn đầy oán hận, sau đó trong tay xuất hiện một khối ngọc, nhanh chóng chế tạo ra một khối linh hồn ngọc giản của mình.

Tám người khác cũng trong chốc lát đứng cả lên, cả tám người này đều có ý liều chết, đều chế tạo linh hồn ngọc giản của mình.

Trung niên đầu lĩnh thu linh hồn ngọc giản của cả chín người sau đó trao cho Ngôn Tự chân nhân. Mục quang của trung niên đầu lĩnh nhìn thẳng vào Ngôn Tự chân nhân, nặng nề nói: "Chân nhân, thu lấy đi." *Ngôn Tự chân nhân mặt không chút biểu tình nhận lấy.*

"Chư vị, chúc may mắn, tại hạ đi trước một bước đây." *Trung niên đầu lĩnh trực tiếp bước vào một thông đạo ở ngoài cùng.*

"Chư vị, chúc may mắn." lại một người bước vào thông đạo thứ hai.

... ...

Từng người một bước vào thông đạo, Ngôn Tự chân nhân tức thì đặt chín khối linh hồn ngọc giản trên mặt đất tương ứng với phương hướng tiến nhập thông đạo của mỗi người. Lúc này chín người đã bước vào trong thông đạo còn chín khối linh hồn ngọc giản yên ổn nằm trên mặt đất.

Mấy người Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Tần Vũ cùng nhìn chín khối ngọc giản. Lúc này chín người đã sớm biến mất trong thông đạo, chúng nhân chỉ dựa vào quan sát linh hồn ngọc giản phán đoán người tiến nhập thông đạo còn sống hay đã chết.

"Bùng!"

Khối ngọc giản thứ hai vỡ nát... ...

Tiếp đó khối ngọc giản thứ ba cũng vỡ nát, khối thứ tư, khối thứ năm ... ...

Chỉ một chốc từ khối ngọc giản thứ hai cho đến khối ngọc giản thứ chín đều vỡ nát. Mắt chúng nhân sáng lên, mục quang đều hướng về thông đạo thứ nhất.

"Xem ra thông đạo thứ nhất này chính là sinh lộ rồi." *Địch Long cười nói,* "chư vị, còn chưa mau đi, không lẽ muốn để Đệ cửu ngọc kiếm bị gã tu chân giả Kim Đan kì đó lấy đi?" *Địch Long nói xong liền đi về phía thông đạo thứ nhất, Địch Tiến và Địch Húc tức thì theo sau.*

"Bùng!"

Khối linh hồn ngọc giản duy nhất chưa vỡ lúc này … cũng vỡ rồi!

Ba huynh đệ Địch Long phảng phất như bị điểm huyệt, thân hình ngay lập tức đứng yên, ba người không tin nổi quay đầu nhìn. Khối linh hồn ngọc giản thứ nhất cũng đã vỡ nát rồi. Vào lúc này ba người Địch Long mê hoặc, mấy người Thanh long, Tam Nhãn lão tổ, Tần Vũ cũng mê hoặc.

"Chín khối linh hồn ngọc giản đều vỡ nát rồi, chín người đó đều chết rồi, rốt cuộc chuyện này là sao?" *Địch Long nghĩ không ra.*

Lưu ngôn của tiên nhân đã nói trong đó có một lối là sinh lộ thì phải có một sinh lộ. Vì sao chín người toàn bộ chết hết? Sau khi chín khối linh hồn ngọc giản vỡ nát chúng nhân lại không biết nên làm sao, lẽ nào ném đá dò đường lần nữa.

… …

Trong cả động yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi cao thủ đều nhíu mày.

"Hê hê, các ngươi tên nào cũng ngốc cả." *Hầu Phí cười khẩy nói,* "chín thông đạo chỉ có một lối là sinh lộ, sinh lộ đó tự nhiên thông với Đệ cửu ngọc kiếm. Chỉ cần tìm ra Đệ cửu ngọc kiếm ở đâu không phải biết lối đó là sinh lộ sao."

Địch Húc tức thì mắng: "Nếu biết Đệ cửu ngọc kiếm ở đâu bọn

ta còn phải phiền não thế này sao?"

"Đồ ngu." *Hầu Phí khinh thường.*

Mắt Tần Vũ sáng lên khó tin nhìn Hầu Phí: "Phí Phí, đệ quả thật rất thông minh."

Lúc này mấy người Thanh Long, Y Đạt dường như cũng đồng thời nghĩ ra phương pháp. Thanh Long cười lớn nói: "Hầu Phí quả nhiên thông minh, ha ha … đúng, tìm được phương hướng của Đệ cửu ngọc kiếm là được rồi. Ngôn Tự chân nhân, lần trước ngươi sử dụng bí pháp đó để tìm Đệ cửu ngọc kiếm thứ chín không thành, lần này thử lại xem."

Mấy người Tần Vũ, Y Đạt, Tư Đồ Huyết cũng đều nhìn về phía Ngôn Tự chân nhân.

Ngôn Tự chân nhân sững người sau đó cười lên: "Ta thật già rồi, phương pháp này không sai. Lần trước tám thanh ngọc kiếm tiến nhập hồng hoang phương hướng đột nhiên thác loạn, khẳng định đã có vấn đề gì đó xảy ra. Lần này thử xem, có khi thành công."

Nói rồi Ngôn Tự chân nhân liền ngồi xếp bằng trên không.

Mỗi người ở đó đều ném ngọc kiếm của mình về phía Ngôn Tự chân nhân, không có ai chậm trễ, đến thời khắc này không chỉ quan hệ đến Đệ cửu ngọc kiếm mà còn quan hệ đên tính mệnh của chúng nhân. Ai dám đùa giỡn.

Ngôn Tự chân nhân lần nữa thi triển bí pháp.

Tám thanh ngọc kiếm đều liên hệ đến thân người Ngôn Tự chân nhân, từng đạo quang hoa bắn ra, Ngôn Tự chân nhân sắc mặc nghiêm túc, tiếp đó xuất ra từng đạo pháp quyết …từng giây

từng phút trôi qua, qua một lúc lâu, lông mày của Ngôn Tự chân nhân lấm tấm mồ hôi.

"Chư vị, thành công." *Ngôn Tự chân nhân đột nhiên thở phào nói.*

Chỉ thấy tám thanh ngọc kiếm bắt đầu phi hành song song, hướng thẳng về thông đạo thứ … nhất bay tới.

"Thông đạo thứ nhất?" *Tần Vũ giật mình.*

Ba huynh đệ Địch Long cũng giật mình, mọi người ở đó đều giật mình. Vừa rồi lúc linh hồn ngọc giản tương ứng với thông đạo thứ nhất bị vỡ nát làm cho mọi người mất đi hi vọng, hiện tại ngọc kiếm tự hành chỉ ra phương hướng.

"Nếu thông đạo thứ nhất là sinh lộ vậy người tiến nhập thông đạo này sao lại chết nhỉ?" *Địch Long liền hỏi.*

"Chín thông đạo chỉ có một là sinh lộ, ngươi không chọn lối này vậy ngươi chọn một lối khác sao?" Y Đạt cười lạnh rồi tranh tiên bay vào thông đạo thứ nhất, đồng thời mỗi bên tự thu hồi phi kiếm của mình.

Ba huynh đệ Tần Vũ cùng Thanh Long, Đằng Sơn mau chóng theo sau tiến nhập thông đạo thứ nhất.

Mấy người Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn lão tổ cũng nhanh chóng đi vào, ba huynh đệ Địch Long cuối cùng đành bất lực chọn thông đạo này.

… …

Không ai dám sơ ý, cho dù tám thanh ngọc kiếm chỉ ra thông đạo này nhưng mọi người vẫn hết sức cẩn thận, dẫu sao tu chân giả tiến nhập thông đạo này đã chết, điều này chứng tỏ thông đạo

tối thiểu còn có nguy hiểm.

Chỉ là hiện tại không ai biết được có bao nhiêu nguy hiểm trong đây.

"Đại ca, cẩn thận chút." Hầu Phí lúc này dùng mắt lửa nhìn bốn phía, biểu hiện mười phần cảnh giác, Tần Vũ cũng gật đầu. Lúc này hắn cũng rất cảnh giác, Tiểu Hắc bên cạnh ưng nhãn nhìn ngó chung quanh.

Trong thông đạo này, linh thức căn bản không dò xét được. Địa phương do tiên nhân bố trí bọn họ sao có thể tùy ý tra xét.

Y Đạt đi đầu, Thanh Long, Đằng Sơn và ba huynh đệ Tần Vũ thì xấp xỉ, phía sau là mấy người Ngôn Tự chân nhân, Địch Long, Tam Nhãn lão yêu đi cùng nhau. Các nhân vật đứng đầu của sáu đại thế lực tại hải ngoại tu chân giới lúc này vô cùng cẩn thận.

Thời gian trôi qua, phảng phất suy đoán của chúng nhân đều sai, nơi này không có lấy một chút vết tích.

"Vì sao đến thi hài của tu chân giả đó cũng không thấy?" Tần Vũ nhíu chặt mày, người nếu chết rồi thì cũng phải có thi hài chứ, nhưng chúng nhân đi về phía trước đã lâu như thế đến cả thi hài của tu chân giả cũng không nhìn thấy, đúng là rất kì quái.

Tuy nhiên chính vào lúc này –

Ào ào~~ phảng phất như thủy triều, tại bên kia thông đạo ám hồng sắc thủy triều nhanh chóng ập tới, hoàn toàn tràn ngập khắp cả thông đạo. Không, không phải thủy triều, mà là dòng nước giống như dung nham, trên bề mặt còn có hỏa diễm.

"Địa để viêm hỏa, cẩn thận!"

Thanh âm của Tam Nhãn lão tổ vang lên khắp thông đạo, chỉ trong sát na, giống như thủy triều hoàn toàn bao trùm mọi người,

mấy tu chân giả Kim Đan kì may mắn không bị dùng làm đá dò đường còn chưa tiếp xúc Địa để viêm hỏa đã hóa thành tro bụi.

Nếu luận người nào nhẹ nhàng nhất ở đây thì Tiểu Hắc phải là đệ nhất.

Trong Địa để viêm hỏa, Tiểu Hắc đến yêu nguyên lực hộ thể cũng không cần, dưới sự bảo hộ của hắc sắc vũ dực, vũ mao gần như có thể so sánh với thượng phẩm linh khí thì Địa để viêm hỏa căn bản không làm Tiểu Hắc bị thương chút nào. Mấy người khác chỉ có Địch Húc với bốn người Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu, Hỏa Điền chân nhân, Địch Phong chân nhân hơi khốn đốn.

Còn mấy người Tần Vũ cũng đều dùng năng lượng hộ thể dễ dàng kháng cự, Tần Vũ cùng Thanh Long, Đằng Sơn, Tam Nhãn lão yêu những tu yêu giả nhục thể rất mạnh, cho dù năng lượng hộ thể chỉ phòng ngự hơn phân nửa, nhục thể cũng không để ý một chút uy lực đó, còn nhục thể của tu tiên giả và tu ma giả lại yếu.

Bất quá nói chung cũng không mất mạng.

"Mọi người nhanh chút." Thanh Long hét lớn sau đó quay đầu lao đi rất nhanh về đầu kia của thông đạo, ba huynh đệ Tần Vũ cùng mấy người khác ai cũng xuyên qua hết tốc lực, chỉ trong phút chốc đã đi xuyên qua thông đạo.

Trừ Địa để viêm hỏa, không còn bất kì công kích nào.

Ra khỏi thông đạo liền xuất hiện một đại điện hào hoa, so với hoàng cung đại điện còn hào hoa hơn nhiều, diện tích cũng lớn hơn nhiều. Làm người ta kinh ngạc chính là – bên dưới đại điện lúc này có hai thần thú to lớn.

Bên trái là thần thú thân thể hiện lên ám hồng sắc, cổ có sáu cái gai lớn, đỉnh đầu mọc một cái sừng kim sắc, bề ngoài toàn thân giống như từng khối nham thạch, lực phòng ngự thậm chí mạnh

hơn cả thần thú long, thân dài trăm mét – Long Nham sư.

Còn bên phải là phi cầm có hai cánh to lớn cao mấy chục mét, hỏa diễm uốn lượn khắp thân, khí tức cao quý có thể cảm thụ rõ ràng, chính là thần thú – Hồng Loan.

Trên đại điện, có một hắc bào nam tử đang ngồi, trên đùi một con mèo nhỏ màu trắng đang nằm. Lúc này hắc bào nam tử đang cúi đầu chơi đùa một thanh ngọc kiếm. Đột nhiên, hắc bào nam tử ngẩng đầu nở nụ cười nhìn chúng nhân vừa ra khỏi thông đạo đến đại điện.

Lúc này mười mấy người Thanh Long, Tần Vũ, Tam Nhãn lão tổ đều ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mặt.

Hai đại thần thú, tuyết miêu, hắc bào nam tử, còn có thanh ngọc kiếm đó.

Hắc bào nam tử nhìn chúng nhân mỉm cười nói: "Chư vị, để ta tự giới thiệu một lượt, ta, người sở hữu Đệ cửu ngọc kiếm, đồng thời cũng là người thống trị khu vực ba trăm vạn dặm ngoại vi hồng hoang – Diên Mặc!"

Chương 172

Hồng Hoang Đích Chân Chánh Thực Lực

Đại điện này cực kỳ rộng lớn và mang dáng vẻ thập phần tráng lệ, tả hữu có hai thần thú khổng lồ đang đứng gác, khí tức trên mình bọn chúng phát tán ra vô cùng cường đại. Tuy nhiên, hai thần thú đó lại không gây cho mọi người cảm giác bị chế ngự bằng hắc bào nam tử đang mỉm cười trên đại điện.

- Meo!

Trong lúc đó, Tuyết Miêu đang nằm trên đùi của hắc bào nam tử đột nhiên kêu nhẹ.

Lúc này Long Nham Sư và Hồng Loan, hai thần thú cũng đồng thời thu liễm toàn bộ khí tức lại. Sau khi thu liễm khí tức thì Long Nham Sư phảng phất giống như một ngọn núi nhỏ, còn hỏa diễm trên cơ thể của Hồng Loan cũng đang từ từ mất dần. Trong khi đó, Tuyết Miêu lại mở to đôi đồng tử kim sắc quét nhìn qua chúng nhân một lượt.

- Cao thủ!

Mọi người sắc mặt biến đổi, chỉ với một cái nhìn đó của Tuyết Miêu đã khiến cho ai ai cũng phán định con mèo nhỏ này chắc chắn là một cao thủ, hơn nữa còn là siêu cấp cao thủ. Đuôi của Tuyết Miêu uốn éo vài vòng, sau đó nó nhắm mắt lại, tĩnh lặng nằm trên đùi của hắc bào nam tử.

- Duyên Mặc?

Đồng tử co lại, Thanh Long nhìn hắc bào nam tử lên tiếng.

Hắc bào nam tử đó mỉm cười đáp:

- Chư vị, xin mọi người đừng quá thận trọng như vậy. Những hành động gần đây của chư vị trong Hồng Hoang, ta đều đã sớm biết cả rồi. Đến đây, trước hết mọi người hãy ngồi xuống đã, sau đó chúng ta từ từ nói chuyện, ta có nhiều vấn đề cần bàn thảo cùng chư vị.

Thời điểm này bên dưới đại điện, mỗi bên tả hữu đều có một hàng ghế đá.

Tam Nhãn lão yêu lãnh hừ lạnh một tiếng, bước về phía tay trái ngồi ở vị trí đầu tiên. Hít nhẹ một hơi, Y Đạt nhẹ nhàng cười nói:

- Hay lắm, hay lắm, sự tình hiện tại càng lúc càng hay!

Nói xong, Y Đạt cũng ngồi xuống vị trí tiếp theo.

Tiếp theo, từng người một đều chọn chỗ để ngồi xuống, chỉ còn lại Thanh Long và Đằng Sơn, hai người này vẫn đứng nguyên tại chỗ cũ.

Với sắc mặt nghiêm nghị, Thanh Long trừng mắt nhìn hắc bào nam tử đứng ở phía bên trên, còn Đằng Sơn ở bên cạnh luôn tuân theo lão ta mà hành động. Đột nhiên Thanh Long nói:

- Duyên Mặc, tại sao trước mặt bọn ta lại còn sử dụng ảo thuật, tự dối mình dối người như thế?

Khẽ nhếch mép cười, hắc bào nam tử lên tiếng:

- Nói cũng có lý!

Chỉ thấy hắc bào nam tử lập tức biến hóa, phần đầu đột nhiên

chuyển thành một đầu rồng, khiến cho thân thể hắn trở thành đầu rồng thân người. Vốn dĩ bản thể của hắc bào nam tử là một con Điều long, vì chưa trải qua cửu cửu trọng kiếp nên vô pháp biến thành nhân hình hoàn toàn.

Ảo thuật, phải có công lực tương đương hoặc vượt trội mới có thể nhìn thấu.

Nhìn Thanh Long với vẻ hiếu kỳ, Duyên Mặc nhẹ giọng nói:

- Không ngờ ngươi có thể nhìn thấu ảo thuật của ta?

Long thủ của Duyên Mạc chính là hắc sắc long thủ, long giác rất sắc bén, bá khí so với Thanh Long còn cường đại hơn nhiều, hiển nhiên hắn chính là một Hắc long. Trong Long tộc, Hắc long có lực công kích cực cao và thuộc loại cá biệt.

Thanh Long đi đến vị trí đầu tiên bên phải ngồi xuống, sau đó thản nhiên cười nói:

-Duyên Mặc, công lực của ngươi quá cao nên Thanh Long ta không có khả năng nhìn thấu ảo thuật của ngươi. Bất quá ta chỉ nhìn ra được bản thể của Tuyết Miêu, chắc nó chính là thần thú Chập Trử.

Tần Vũ nhất thời trong lòng kinh dị, gã đã nghiên cứu qua nhiều tu chân thư tịch như vậy thì tất nhiên phải biết đến đại danh này. Chập Trử do Long tộc cùng với Nham Sư sinh ra, cũng mang huyết dịch của rồng giống như Long Nham Sư.

Duyên Mặc cười hỏi:

- Chỉ như vậy thôi sao, dựa vào điều này mà ngươi nhìn ra ảo thuật của ta?

Thanh Long lại nói:

- Vô luận là Long Nham Sư, Hồng Loan hay Chập Trử, tất cả chúng đều là thần thú. Hơn nữa, Hồng Hoang chính là yêu thú thế giới, nếu ngươi không phải là thần thú thì cho dù công lực có cao đến đâu, cũng không có khả năng khiến ba thần thú này thần phục.

Duyên Mặc gật đầu tán đồng:

- Đúng, thần thú vốn rất cao ngạo, cho dù yêu thú khác có công lực cao đến đâu nó cũng không thần phục, trừ phi giữa chúng có sự chênh lệch quá lớn.

Thanh Long tiếp tục nói:

- Ngoài ra, sở dĩ ta đoán được ngươi là thần thú còn dựa vào lời ngươi vừa nói. Ngươi là người nắm giữ mọi việc bên ngoài Hồng Hoang, nhưng mới là Hồng Hoang ngoại vi mà thôi, ta nghĩ….. ngươi vẫn chưa độ quá cửu cửu trọng kiếp, nếu người khống chế ngoại vi mà đã độ quá cửu cửu trọng kiếp, ta căn bản không có cách nào tưởng tượng thực lực của nội vi cao thủ như thế nào.

Trên mặt Duyên Mặc nở ra một nụ cười rạng rỡ:

- Thông minh, ta đích xác vẫn chưa độ quá cửu cửu trọng kiếp.

Thanh Long lại khẳng định:

- Nếu là thần thú, lại chưa độ quá cửu cửu trọng kiếp, đương nhiên mình người đầu thú. Do vậy ta mới đoán chắc ngươi dùng ảo thuật.

- Bốp, bốp!

Duyên Mặc vỗ tay rồi cười nói:

- Không tồi, quả thật không tồi chút nào! Không ngờ rằng đầu óc Thanh Long ngươi lại tốt như vậy. Hay lắm, nhìn biểu tình trong mắt của chư vị, ta khẳng định ai cũng muốn biết thêm nhiều thứ. Cứ thoải mái hỏi đi!

Nói xong, mục quang của Duyên Mặc quét nhìn mọi người.

Hắc long long thủ, đẳng cấp cường bạo còn vượt quá Thanh long long thủ. Mặc dù thời điểm này Duyên Mặc nhếch miệng mỉm cười, nhưng càng làm mọi người trong lòng chấn động hơn. Hắc long vốn là thần thú, không những lực công kích so với Thanh Long còn mạnh hơn mà công lực cũng mạnh hơn.

Nhẹ nhàng vuốt ve Tuyết Miêu, Duyên Mặc mỉm cười nói:

- Vốn dĩ công lực của ta cũng không cao, bất quá chỉ là Không Minh trung kì, so với Độ Kiếp kì vẫn còn một chút khoảng cách.

Không Minh trung kì vẫn không cao?

Đám người Tần Vũ nhất thời không nói nên lời, Duyên Mặc là thần thú Không Minh trung kì, so với Thanh Long mới đạt Không Minh tiền kì thì mạnh hơn một bậc. Tuy nhiên, trên thực tế khoảng cách như vậy cũng không phải là quá lớn, nếu như mọi người liên thủ vẫn có thể khống chế được.

Y Đạt cười nói:

- Duyên Mặc huynh, ta muốn hỏi huynh một việc.

Duyên Mặc gật đầu nói:

- Thì ra là Tử Phát Ngục Vương của Tử Diễm ma vực! Y Đạt huynh, xin cứ hỏi.

Nghe thấy câu nói này trong lòng mọi người đều chấn động, hiển nhiên người khống chế Hồng Hoang ngoại vi, gã Duyên Mặc thần bí này đối với sự tình của Hải Ngoại tu chân giới có sự hiểu biết rất rõ, vừa nhìn qua đã dễ dàng phân biệt được mọi người. Địch nhân đối với bọn họ thì biết tường tận, trong khi đó bọn họ không biết một tí gì về địch nhân.

Y Đạt tiếp tục nói:

- Vừa rồi Duyên Mặc huynh nói mình là người sở hữu thanh ngọc kiếm thứ chín, lẽ nào ngọc kiếm trong tay Duyên Mạc huynh chính là nó? Tuy nhiên làm thế nào Duyên Mạc huynh biết được sự tình của Cửu Kiếm tiên phủ?

Vốn dĩ Y Đạt rất muốn hỏi rõ điều này, nguyên do là bí mật về Cửu Kiếm tiên phủ chỉ có các đại thủ lĩnh tối cao của Hải Ngoại tu chân giới mới biết, cho dù Duyên Mặc có thông hiểu về Hải Ngoại tu chân giới thì cũng không thể biết được, thế nhưng không hiểu tại sao hắn ta lại nắm rõ sự tình?

Duyên Mặc cười nói:

- Nói tới việc này, ta thấy thật sự là rất nguy hiểm. Khu vực vạn dặm xung quanh nơi này là Hắc Long vực của ta. Trước khi chư vị tới Hồng Hoang, ta người nắm giữ khu vực ngoại vi, tất nhiên phải lấy lễ đãi chư vị. Chính vì thế ta đã ra lệnh cho tu yêu giả đạt cảnh giới Kim Đan kì trở lên, tất cả phải tụ tập tại Hắc Long thành trên Hắc Long lĩnh.

Nghe tới đây, mọi người mới hiểu ra tại sao lại không gặp phải những yêu thú lợi hại, nguyên do là chúng nhận lệnh của Duyên Mặc, toàn bộ tụ tập tại Hắc Long lĩnh.

Đưa mắt nhìn Thanh Long, Duyên Mặc nói tiếp:

- Tuy nhiên sau đó song phương lại va chạm với nhau, mặc dù đã nhận được sự cảnh cáo nhưng gần đây có một nhóm người vẫn muốn tiến nhập Hắc Long lĩnh. Ai da, thuộc hạ Long Nham của ta tính khí lại quá nóng nảy, đột nhiên xuất thủ tiêu diệt những người không nghe lời cảnh cáo. Mặc dù không nghe lời cảnh cáo mà vẫn cứ tiến vào là một sai lầm, nhưng thuộc hạ của ta tàn sát quá nhiều huyết tinh như vậy thì cũng không được.

Tuy miệng Duyên Mặc nói vậy nhưng hiển nhiên trong lòng mọi người đều không tin vào điều đó.

- Đại nhân, là do thuộc hạ lỗ mãng.

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên trong đại điện, chúng nhân đều đưa mắt nhìn về nơi đó. Âm thanh này do Long Nham Sư, đang tĩnh toạ như một ngọn tiểu sơn phát ra.

Thanh Long thản nhiên cười nói:

- Duyên Mặc huynh không cần quá trách Long Nham, sự tình đích xác là do thuộc hạ của ta không đúng, dù sao thì cũng đã bị giết rồi, Thanh Long ta cũng không có lời gì để oán trách.

Y Đạt cau mày:

- Đừng đổi chủ đề!

Duyên Mặc gật đầu nói tiếp:

- Người của ta đã phát hiện địa điểm đặc biệt này từ khá lâu rồi, động khẩu mà các vị đã tiến nhập chính là U Thâm động. Các vị nghĩ nó chỉ có một động thôi sao?

Mọi người đều thất kinh, lẽ nào U Thâm động không chỉ có

một cái mà thôi?

- Không phải chỉ có một, mà là tám cái! Toàn bộ nơi dấu ngọc kiếm thứ chín nằm gọn trong một trận thức thập phần huyền ảo, ta dẫn thuộc hạ từ bên ngoài tiến nhập U Thâm động, cuối cùng cũng tới một cái huyệt trống không. Đối diện với việc phải lựa chọn một trong chín thông đạo, ta dùng cách ném đá dò đường, phái ra chín thuộc hạ trong đám còn may mắn sống sót tiến vào mở lối, kết quả là tám tên chết, một tên sống. Ta tiến nhập theo con đường sống đó, sau đó đến được chỗ này và lấy được thanh ngọc kiếm thứ chín.

Vừa cười vừa chỉ về đằng sau mọi người, Duyên Mặc nói tiếp:

- Đằng sau chư vị chính là bát sinh thông đạo.

Tám U Thâm động, tự nhiên có tám động huyệt. Có bảy hai thông đạo, tất sẽ có bát sinh thông đạo.

Địch Long lên tiếng:

- Ồ, ném đá dò đường, tám đường chết, một đường sống?

Ngừng một lát, hắn lại tiếp tục nói:

- Duyên Mặc huynh, huynh nói có một tên thuộc hạ còn sống ư? Chúng tôi cũng dùng cách ném đá dò đường nhưng chín người tiến nhập vào các thông đạo đều bị chết cả, như vậy là sao?

Trên khuôn mặt nở nụ cười vui vẻ, Duyên Mặc đáp lời:

- Tiến nhập cửa sinh, theo đạo lí thì phải còn sống. Chỉ là kẻ tu chân tiến vào cửa sinh đó bị chết, chính là do người của ta giết.

Khuôn mặt chúng nhân dường như đều bị đóng băng lại, cuối cùng họ đã minh bạch tại sao tất cả những người tiến nhập chín thông đạo đều chết, nguyên nhân là do người của Duyên Mặc ra tay hạ sát. Nhưng gã Duyên Mặc này thực sự có phần hơi quá tay, giết tất cả những người tiến nhập vào sinh đạo, như vậy không phải là muốn đẩy mọi người đi vào tử lộ hay sao? Nếu như chúng nhân không có phương pháp thăm dò ngọc kiếm thì tất phải lựa chọn bừa thông đạo để tiến nhập, như vậy sẽ tổn thất ít nhất hơn nửa nhân mã.

Cười lạnh mấy tiếng, sau đó Tam Nhãn lão tổ nói:

- Duyên Mặc, ngươi làm như vậy thật sự là quá đáng rồi đó. Như vậy không phải là muốn mượn tử vong thông đạo giết bọn ta hay sao. Không nghĩ rằng ngươi vẫn còn dám nói ra, lại còn dám trực tiếp cùng chúng ta diện kiến tại đây, lẽ nào ngươi không sợ bọn ta hợp lực tấn công ngươi hay sao?

Thanh Long, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, tất cả đều nhìn về phía Duyên Mặc dò hỏi.

Chúng nhân còn lại ở đương trường, bao gồm cả các cao thủ bậc nhất như Hầu Phí, hay yếu hơn một chút như Tần Vũ, Hắc Vũ, Địch Long, Địch Tiến, Ti Đồ Huyết, Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân, lực công kích của những cao thủ này đều đạt tới cấp Không Minh tiền kì. Vào thời điểm này, chúng nhân đến từ Hải Ngoại tu chân giới hiển nhiên là cùng đứng trên một chiến tuyến.

- Ha ha…! Muốn động thủ sao?

Duyên Mặc ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó nói tiếp:

- Phải, nếu các vị liên thủ thì chắc chắn có khả năng khống chế được ta. Bất quá, các vị hãy suy nghĩ xem, Duyên Mặc ta dám ngồi tại

đây, chẳng lẽ lại không có phương pháp đối phó nào hay sao?

Đồng tử mọi người đều co lại.

- Dát...dát! Duyên Mặc, Hầu gia ta thấy kì quái quá, ngươi giết người của bọn ta tiến nhập cửa sinh làm chúng ta không biết được cửa nào là cửa sinh, cửa nào là cửa tử. Nếu như chúng ta thực sự chết tại cửa tử, tám thanh ngọc kiếm tất nhiên sẽ ở trong đó. Bản thân ngươi có thanh ngọc kiếm thứ chín, lẽ nào ngươi lại đứng nhìn những thanh ngọc kiếm khác ở mãi trong cửa tử hay sao? Ngươi không tiếc Cửu Kiếm tiên phủ hả?

Mặc dù Hầu Phí hỏi ngược lại vấn đề nhưng tất cả mọi người đều hiểu ý tứ trong câu hỏi đó.

Hiển nhiên Duyên Mặc phải có phương pháp tiến nhập tử thông đạo.

Duyên Mặc mắt sáng lên, tán thưởng nhìn Hầu Phí:

- Hầu tử, ngươi thật thông minh! Không sai, sau khi ta lấy được thanh ngọc kiếm thứ chín thì cũng sẽ nắm được đại trận, do đó dù là sanh thông đạo hay tử thông đạo cũng đều chịu sự khống chế của ta. Người khác không thể tiến nhập tử thông đạo nhưng ta thì có thể.

Khống chế đại trận?

Bọn người Thanh Long đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều cảm thấy vô cùng bất diệu. Không ai trong bọn họ biết uy lực của đại trận này rốt cuộc là như thế nào. Vốn dĩ trận pháp này là do tiên nhân lưu lại, nếu như nó có những công kích đặc thù để Duyên Mặc lợi dụng tấn công bọn họ thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

- Hừm!

Duyên Mặc sắc mặt chợt biến, giọng nói trở nên lạnh lùng:

- Chư vị không phải muốn giết ta đoạt ngọc kiếm đấy chứ?

Đám người Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Tần Vũ tức thì lông mày nhăn lại, lúc trước Duyên Mặc vẫn còn vui vẻ cười nói, tại sao lại đột nhiên thay đổi thái độ như vậy.

Duyên Mặc lại vui vẻ cười nói:

- Ha...ha! Vậy là có tật giật mình rồi! Nói thật với các vị, nếu ở trong đại điện này thì tuyệt đối an toàn. Mặc dù ta có thể khống chế được trận pháp nhưng không thể gây hại cho các vị trong đại điện được, bất quá ta chỉ khiến cho các vị thấy sợ hãi mà thôi. Tuy các vị có thể hợp lực tấn công ta, nhưng dù cho ta có bị trọng thương thì việc giết vài người trong số các vị, sau đó chạy thoát cũng không phải là việc quá khó khăn.

Không Minh trung kì thần thú, trọng thương liều mạng giết một vài người trong số bọn họ rồi bỏ chạy, đích xác là rất có khả năng. Nếu như Duyên Mặc liều mạng tới cùng, thậm chí còn có thể cùng chúng nhân đồng ư quy tận.

Duyên Mặc cười nói:

- Ngoài ra đừng quên thân phận của ta, ta chỉ là người nắm giữ Hồng Hoang ngoại vi mà thôi. Các vị nên biết, trong Hồng Hoang, trừ ngoại vi chưởng khống giả và nội vi chưởng khống giả, còn có hạch tâm chưởng khống giả.

Chúng nhân đồng thời thu liễm thần sắc giận dữ.

Nội vi chưởng khống giả là Đại Thành kì thần thú.

Lời của Duyên Mặc làm chúng nhân sắc mặt đại biến, Đại Thành kì, hơn nữa còn là thần thú. Đạt tới cảnh giới này thì có thể so sánh lợi hại với thiên tiên cấp hai, còn vượt quá tứ kiếp, ngũ

kiếp tán yêu.

Duyên Mặc tiếp tục nói:

- Trong Hồng Hoang hạch tâm dường như đều là tán yêu, như vậy hạch tâm chưởng khống giả cũng là Vương giả của tất cả Hồng Hoang. Theo truyền thuyết thì có thập nhị kiếp tán yêu, đáng tiếc đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, bằng vào địa vị ta cũng mới chỉ gặp qua nội vi chưởng khống giả.

Mắt chúng nhân mở to, miệng không nói nên lời.

Tần Vũ cũng vô cùng kinh hãi. Trong Bạo Loạn tinh hải có tán tiên, tán yêu, tán ma, ai ngờ trong hạch tâm của Hồng Hoang cũng có một lượng lớn tán yêu, thậm chí tối cường chưởng khống giả là thập nhị kiếp tán yêu. Tuy đó chỉ là truyền thuyết, nhưng cho dù không có thập nhị kiếp thì có lẽ cũng đạt đến bát kiếp, thập kiếp. Trong hạch tâm chỉ cần tùy tiện đưa ra một vài tán yêu thì muốn giết chúng nhân chỉ như giết một con kiến.

Duyên Mặc tiếp tục nói:

- Hoặc là chư vị cùng ta bình tĩnh đàm luận, sau đó chúng ta cùng cộng tác để tới Cửu Kiếm tiên phủ, còn nếu như chư vị quá đáng thì ta cũng không nghĩ ra biện pháp gì hoàn mỹ. Duyên Mặc ta vẫn sẽ đối đãi tốt mọi người. Vì không muốn cùng các vị động thủ, ta đành đem thanh ngọc kiếm thứ chín và ngọc giản trong hắc sắc ngọc hạp đưa cho nội vi chưởng khống giả. Ta tin rằng Đại Thành kì thần thú sẽ rất cao hứng.

Chúng nhân sắc mặt đại biến.

Cùng Duyên Mặc mở tiên phủ, chúng nhân còn có cơ hội thương lượng. Nếu như thanh ngọc kiếm thứ chín rơi vào tay nội vi chưởng khống giả là Đại Thành kì thần thú, e rằng siêu cấp cao thủ đó căn bản không cùng chúng nhân bàn luận, mà sẽ nhiều khả

năng sẽ trực tiếp tiêu diệt họ để đoạt lấy tám thanh ngọc còn lại. Duyên Mặc hiển nhiên là đang uy hiếp bọn họ.

Duyên Mặc vuốt ve Tuyết Miêu hỏi:

- Duyên Mặc ta đãi người thành khẩn và hữu hảo, điều đó ai cũng biết. Tiểu Tuyết, ngươi nói có phải không?

- *Meo!*

Tuyết Miêu nhẹ nhàng kêu lên, thanh âm ở giữa đại điện không ngừng vang vọng.

Chương 173

Huy Thủ Sát Nhân

Biên dịch:MTQ

Mặc dù Duyên Mặc mỉm cười nhưng do hắn ta đứng ở trên cao nhìn xuống, hơn nữa lời nói lại mang áp lực khá lớn, khiến cho những người có mặt tại đại điện đều cảm thấy nặng nề. Áp lực, nó không những đến từ bản thân của Duyên Mặc, mà còn đến từ phía thế lực của Hồng Hoang tu yêu giới.

- Duyên Mặc, ngươi quả nhiên vẫn giống hệt với năm xưa.

Thanh Long nhìn Duyên Mặc trong lòng thầm nói, khóe miệng không nhịn được có chút tiếu ý. Theo Thanh Long nhận định thì hiện tại có lẽ Duyên Mặc không nhớ ra hắn, nhưng bản thân hắn thì lại không cách nào quên được. Thân ảnh cô ngạo, nhỏ bé và yếu ớt đó luôn luôn ở trong đầu Thanh Long, e rằng trong Long tộc Duyên thị và Thanh Long Duyên lang, tất cả những đệ tử đồng cấp đều không thể quên được cái tên Duyên Mặc này.

Y Đạt cười nhẹ nói:

- Duyên Mặc huynh, không nói thì không biết, lời nói vừa rồi làm cho chúng ta sợ hãi muốn nhảy lên. Hải Ngoại tu chân giới chúng ta nguyên lai là ếch ngồi đáy giếng rồi. Đại Thành kì thần thú, thập nhị kiếp tán yêu, đều là những siêu cấp cao thủ có thể hủy thiên diệt địa.

Chầm chậm vuốt ve bộ lông mềm mại của Tuyết Miêu, Duyên Mặc không nói lời nào.

- Tốt, đối với chuyện mở Cửu Kiếm tiên phủ, ngươi cũng có một

phần. Chư vị, có ai phản đối không?

Y Đạt tự nói rồi cũng tự mình đáp ứng.

Tần Vũ đưa mắt nhìn đám người Tam Nhãn lão yêu, Thanh Long, sau đó liếc qua Hầu Phí rồi nói:

- Ta thì không quan tâm đến chuyện đó! Người của ta thậm chí còn không tìm thấy tung tích của thanh ngọc kiếm thứ chín, hơn nữa thêm Duyên Mặc huynh thì cũng chỉ là hơn một người mà thôi.

Tam Nhãn lão yêu cũng gật đầu nói:

- Lão tổ ta cũng không phản đối.

Đối với tình hình hiện tại, không ai có thể lên tiếng phản đối, Ngôn Tự chân nhân, Thanh Long và những người khác cũng đều gật đầu thừa nhận.

- Ha...ha!

Duyên Mặc phất trường bào trên người rồi đứng dậy, sau đó trên khuôn mặt hiện một nụ cười mãn nguyện, nói:

- Thật là quá tốt! Bây giờ chư vị đều đã đồng ý cả rồi, vậy thì sự tình lại trở nên đơn giản hơn nhiều. Trước tiên, mọi người hãy dùng chín thanh ngọc kiếm để tìm ra vị trí của Cửu Kiếm tiên phủ đã, sau đó mới tính tiếp.

Cửu Kiếm tiên phủ ở đâu?

Ngôn Tự chân nhân lập tức nói:

- Không phải vội, chúng ta rời khỏi nơi này rồi mới tiếp tục tìm

kiếm xem Cửu Kiếm tiên phủ ở đâu.

Địch Long cũng cười nói:

- Ngôn Tự chân nhân nói có lí, li khai rồi sẽ tiếp tục đàm luận.

Đột nhiên lạnh lùng nhìn Địch Long, Duyên Mặc lên tiếng:

- Ngươi là ai?

Mọi người tại đương trường đều nghi hoặc trong lòng, qua biểu hiện lúc trước của Duyên Mặc có thể thấy hắn ta đối với Hải Ngoại tu chân giới biết rõ như lòng bàn tay, tại sao bây giờ lại còn hỏi như vậy, lẽ nào chỉ là vì không biết mặt của Địch Long?

Tỏ vẻ không thèm quan tâm đến điều đó, Địch Long trả lời:

- Ta là Cửu Sát điện Địch Long.

- Ồ, đại ca của chín con tiểu trùng! À, giờ đây còn lại bốn con tiểu trùng thôi!

Ngữ điệu của Duyên Mặc ẩn chứa sự ngạo mạn vô cùng, hiển nhiên là hắn ta không coi Cửu Sát điện ra gì.

Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc đều biến đổi sắc mặt, nhưng khi thấy đồng tử kim sắc của Tuyết Miêu đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, cả ba người đành phải chịu nhịn khẩu khí này.

Đối phương là Không Minh trung kì, lại còn là thần thú, bọn chúng chỉ là Tử Sát giao long mới đạt đến Đổng Hư hậu kì, cách biệt quá xa.

Duyên Mặc hỉ nộ vô thường, lúc này lại lên tiếng với vẻ bị oan uổng:

- Ha...ha! Chư vị không phải là muốn rời khỏi đây hay sao? Ai da! Ta cũng biết là chư vị đang lo ta dùng đại trận vây khốn mọi người tại chỗ này, như vậy thì oan uổng cho ta quá.

Duyên Mặc đi xuống dưới đại điện, phía trên của không trung đại điện bất ngờ xuất hiện một thông đạo trực tiếp nối với mặt đất.

- Chư vị, đi với ta!

Duyên Mặc bay lên không, sau đó Tuyết Miêu cũng đằng không bay lên. Còn Long Nham Sư và Hồng Loan lại thu nhỏ thân hình đi rất nhiều lần, sau đó mới trực tiếp phi vào thông đạo để lên mặt đất.

Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma vực, Bích Thủy phủ, Thanh Long cung, Cửu Sát điện, Tinh Thần các, tất cả các phương nhân mã đều cẩn thận xem xét qua tình hình. Mặc dù không có cách nào xác định được thông đạo có ẩn chứa nguy hiểm hay không, nhưng chúng nhân không còn cách nào khác là phải li khai nơi này nên đành thận trọng phi thân vào thông đạo. May mắn cho bọn họ là Duyên Mặc không quá tàn nhẫn, cuối cùng tất cả bọn họ cũng an toàn lên tới mặt đất.

Khi lên tới mặt đất, chúng nhân quyết định chọn thảo nguyên làm nơi thương nghị.

Lúc này Tuyết Miêu đã biến thành nhân hình nhưng vẫn mang đầu mèo, trên thân thể dường như có một lớp lông trắng như tuyết. Với sắc mặt lạnh lùng, Tuyết Miêu trầm mặc đứng bên Duyên Mặc, đồng tử kim sắc tùy tiện quét về phía mọi người.

Chúng nhân ngồi thành vòng trên lớp cỏ mềm mại của thảo nguyên.

Duyên Mặc tươi cười nói:

- Ngọc kiếm tổng cộng có chín thanh, không biết mọi người có những thanh nào, còn ta đang sở hữu thanh ngọc kiếm thứ chín.

Ngôn Tự chân nhân đáp:

- Bồng Lai tiên vực ta có thanh ngọc kiếm thứ nhất.

Y Đạt cười vài tiếng rồi nói:

- Tử Diễm ma vực ta nhiều hơn một chút, có ngọc kiếm thứ ba và thứ năm, tổng cộng có hai thanh.

Thanh Long cũng nói:

- Ta có hai thanh ngọc kiếm, là thanh thứ tư và thanh thứ bảy.

Tần Vũ nói cũng lên tiếng:

- Tinh Thần các có thanh ngọc kiếm thứ tám.

Tam Nhãn lão tổ cũng hừ lạnh nói:

- Bích Thủy phủ chỉ có thanh ngọc kiếm thứ hai.

Địch Long cũng mỉm cười tiếp lời:

- Cửu Sát điện có thanh ngọc kiếm thứ sáu.

Nghe Địch Long nói xong, Duyên Mặc đưa mắt nhìn hắn lạnh lùng nói:

- Tin rằng chư vị đều đã nhìn qua ngọc giản trong hắc sắc ngọc

hạp. Chắc hẳn các vị biết lợi dụng chín thanh ngọc kiếm để tìm ra vị trí của Cửu Kiếm tiên phủ?

Ngôn Tự chân nhân thản nhiên trả lời:

- Điều này đương nhiên.

- Như vậy điều đầu tiên là phải tìm ra vị trí của Cửu Kiếm tiên phủ, đúng không?

Nói xong, Duyên Mặc liền vung tay, tức thì thanh ngọc kiếm thứ chín phóng xuất ra mang theo một đạo quang mang, trôi nổi bồng bềnh trong không trung.

Thanh Long cũng vung tay xuất ra hai thanh ngọc kiếm tạo thành hai đạo quang hoa, sau đó cùng với thanh ngọc kiếm thứ chín bay lơ lửng trong không trung.

Tiếp theo sau, Tần Vũ, Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân, Địch Long, Y Đạt cũng đều dùng ý niệm thôi động ngọc kiếm của mình, khiến cho các thanh ngọc kiếm của họ đều phóng xuất quang hoa, bay lơ lửng trong không trung. Chỉ thấy chín thanh ngọc kiếm quây thành hình tròn, mỗi thanh ngọc kiếm phóng xuất ra một loại quang hoa khác nhau.

Quang hoa của chín thanh ngọc kiếm từ từ dung hợp lại với nhau, cuối cùng chỉ thấy quang hoa bao trùm không trung, sau đó bao trùm lên người chúng nhân.

Lúc này thân hình của Tần Vũ, Địch Long, Tam Nhãn lão yêu, Thanh Long, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân cùng với Duyên Mặc đều bị quang hoa phủ kín. Nhưng chỉ trong giây lát thì quang hoa lại tiêu tán, chín thanh ngọc kiếm bay trở về tay chủ nhân của chúng, trên khuôn mặt bảy người đều hiện ra tia tiếu ý.

Nhưng ngay lập tức lông mày của bảy người đều nhíu lại, hiển

nhiên là tất cả bọn họ đều đã biết vị trí Cửu Kiếm tiên phủ ở đâu. Tuy ai cũng biết được nơi toạ lạc của nó, nhưng chắc chắn không phải ai cũng dễ dàng tới được chỗ đó.

- Không ngờ tại phía trong Bạo Loạn tinh hải.

Ngôn Tự chân nhân thốt lên rồi cau mày nói tiếp:

- Mặc dù chỉ ở vùng giáp ranh nhưng nếu tính từ ngoài vào thì cũng nằm trong Bạo Loạn tinh hải đến vạn dặm. Tuy vạn dặm đối với chúng ta thì chỉ uống xong một tách trà là vượt qua được, nhưng dù sao đó vẫn là một khoảng cách.

Nơi toạ lạc của Cửu Kiếm tiên phủ ở phương chính nam của Kim Mộc đảo, cách Hải để thâm xứ mười ba nghìn dặm, trên đảo này có một cỗ truyền tống trận. Còn khoảng cách từ Kim Mộc đảo tới biên giới của Bạo Loạn tinh hải chỉ vào khoảng hai nghìn ba trăm dặm. Cửu Kiếm tiên phủ lại nằm bên trong Bạo Loạn tinh hải, điều này khiến cho chúng nhân thấy sự tình rất khó khăn.

Chỉ có vạn dặm, với tốc độ trăm vạn dặm một ngày của chúng nhân thì thời gian để vượt qua khoảng cách đó đích xác chỉ bằng uống xong một tách trà. Nhưng khoảng thời gian đó cũng đủ để phát sinh rất nhiều việc, không chừng trong chuyến đi còn gặp phải hung thú đặc hữu của Bạo Loạn tinh hải , nếu chúng có công lực yếu còn có thể đối phó, nhưng nếu là Độ Kiếp kì hung thú, thậm chí là Đại Thành kì hung thú thì khả năng thành công rất ít.

Với vẻ không quan tâm đến điều đó, Duyên Mặc nói:

- Với vạn dặm trong vùng biên giới của Bạo Loạn tinh hải thì khả năng gặp Độ Kiếp kì, Đại Thành kì hung thú là rất thấp. Còn về tán tiên, tán ma, tán yêu cao thủ, phần lớn chúng đều ở sâu bên trong Bạo Loạn tinh hải, nếu vận khí chúng ta tốt thì nhiều nhất chỉ gặp một vài

Nguyên Anh kì, Không Minh kì hung thú mà thôi.

Tam Nhãn lão yêu trầm tư một chút rồi nói:

- Nói có lý, khoảng cách chỉ có vạn dặm, vì Cửu Kiếm tiên phủ cho dù nguy hiểm như vậy cũng đáng để mạo hiểm.

Những người khác đều trầm tư, sau đó gật đầu đồng ý, hiển nhiên ai cũng có suy nghĩ mình sẽ gặp may mắn. Hơn nữa lời của Duyên Mặc nói cũng rất có lí, nơi mọi người tới là vùng biên giới của Bạo Loạn tinh hải, theo tính toán thì khả năng hung thú lợi hại có mặt ở đó không nhiều, còn tán tiên, tán ma, tán yêu siêu cấp cao thủ cũng không thể xuất hiện tại nơi này được.

Địch Long lên tiếng:

- Mọi người đều đã đồng ý, nhưng tới Cửu Kiếm tiên phủ thì mỗi phương cử mấy người đi đây?

Thanh Long cười đáp:

- Tất nhiên là dựa vào số lượng ngọc kiếm sở hữu để quyết định. Như thế này đi, có một thanh ngọc kiếm thì một người đi, có hai thanh ngọc kiếm thì hai người đi.

Thanh Long có hai thanh ngọc kiếm, nhưng thực tế hắn một mình đi là quá đủ rồi.

- Không được!

Mấy người Ngôn Tự chân nhân, Địch Long, Y Đạt dường như đồng thanh nói.

Ngôn Tự chân nhân lại đề xuất một phương án khác:

- Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân chắc chắn cũng muốn đi, mà Bồng Lai tiên vực bất quá chỉ có một thanh ngọc kiếm, như vậy thì làm sao đây? Có một thanh ngọc kiếm, có thể cử ba người đi.

- Không được!

Tam Nhãn lão yêu cùng Thanh Long liền phản đối. Khi tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ, bên nào người nhiều tự nhiên có thêm lợi thế. Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long chỉ đi một mình là đủ, tất nhiên cả hai đều hi vọng số người tham dự càng ít càng tốt.

Tần Vũ cười nói:

- Hiện giờ các vị đều không đồng ý với cách đó, ta cũng vậy, thế thì phải làm như thế nào đây? Thôi, mỗi người hãy lùi một bước vậy, một thanh ngọc kiếm thì có thể đi hai người, như vậy có được không?

Đối với lời nói của Tần Vũ, mọi người đương trường đều không quá quan tâm.

- Không được!

Địch Long lên tiếng phản đối rồi nhìn Tần Vũ cười lạnh nói:

- Tần Vũ, một thanh ngọc kiếm thì ba người đi, như vậy cũng đã là nhượng bộ rồi. Ta tin rằng Y Đạt cùng Ngôn Tự chân nhân đều không đồng ý với đề nghị của ngươi. Tinh Thần các của ngươi cao thủ chỉ có hai hay ba người, cho dù đi mấy người thì cũng không đáng để quan tâm. Tại sao ngươi lại muốn trói buộc bọn ta, thật sự là quá âm hiểm đó.

- Nói bậy!

Tần Vũ giận dữ quát to, sau đó mắt loé hung quang, gã lạnh lùng nói:

- Địch Long, âm hiểm? Ngươi dám tùy ý vu khống hãm hại ta như vậy sao, ngươi thực sự nghĩ là dễ dàng vu hãm ta thế sao? Bằng vào mấy huynh đệ Cửu Sát điện nhà ngươi ư, ta hoàn toàn không để trong mắt. Những lời Tần Vũ ta nói lúc này là những lời nói tốt, ngươi lại nghĩ ta có ý đồ xấu. Người ta thường nói "người tốt thì bị người khác bắt nạt", xem ra sự tình đúng là như vậy rồi. Địch Long, ngươi hãy cẩn thận một chút, đừng chọc giận ta, nếu không thì… Không cần phải Lan thúc ra tay, ba huynh đệ bọn ta cũng đủ khả năng tiêu diệt Cửu Sát điện của bọn ngươi.

Nói xong, không hề che dấu, trên thân thể Tần Vũ lập tức tỏa ra một luồng sát khí.

Mười năm qua, Tần Vũ luôn cùng người thân ở một chỗ nên tâm lý đích thực là rất thoải mái. Lần này lục phương thế lực cùng đi tìm Cửu Kiếm tiên phủ, Tần Vũ cũng đã thể hiện tâm lý rất là thân thiện. Thấy Tần Vũ tức giận như vậy, hiển nhiên Địch Long phải chịu nhịn làm lành.

Hầu Phí cười quái dị nói:

- Dát...dát! Địch Long, lần trước đánh nhau ta cảm thấy không sảng khoái lắm. Bây giờ công lực của ta tinh tiến một bước, ta muốn một mình chơi đùa với bốn con tiểu trùng.

Gã Hầu Phí này đến cả Thanh Long cũng không rõ rốt cuộc là thần thú gì, nhưng qua hai lần biến thân thì thực lực đại tăng. Hầu Phí đích thực là loại thần thú đặc biệt vượt xa thần thú thông thường, thậm chí cả Tam Nhãn Bích Tình Thiềm là loại thần thú hiếm thấy cũng còn thua xa. Mặc dù chỉ đạt Đỗng Hư tiền kì nhưng Hầu Phí có thể hai lần biến thân, ngay cả đến Thanh Long cũng không dám chọc giận. Khi xưa, mới chỉ đạt Nguyên Anh hậu

kì mà Hầu Phí đã có thể đánh cho Địch Long xin tha, còn bây giờ nếu gã muốn diệt bốn anh em họ thì chắc chắn không thành vấn đề.

- Hừm!

Địch Long hừ lạnh một tiếng rồi im lặng.

Trong lòng Địch Long vốn tồn tại địch ý với Tần Vũ, lục phương thế lực tụ họp, Tần Vũ đã luôn cố gắng thể hiện hòa khí. Tuy Địch Long cũng chỉ muốn dùng lời nói để khi nhục Tần Vũ một trận, nhưng hắn không nghĩ rằng gã lại phản ứng kịch liệt như vậy. Trong tình huống này, một câu nói sơ xảy cũng có thể bắt đầu cho một cuộc chiến.

Ngôn Tự chân nhân nhíu mày nói:

- Địch Long, ngươi nói vậy là không đúng rồi. Nếu như ba vị Các chủ của Tinh Thần các cùng đi, đối với bọn họ cũng cực kỳ có lợi. Tần Vũ các chủ nói đi hai người chính là đã nhượng bộ rồi, ngươi lại nói anh ta âm hiểm, như vậy hơi quá lời đấy.

Duyên Mặc cười nói:

- Ha...ha! Đừng có chuyển chủ đề!

Mục quang của mọi người lại hướng sang Duyên Mặc.

Duyên Mặc mục quang quét nhìn mọi người:

- Thảo luận vấn đề vừa rồi, cuối cùng có một thanh ngọc kiếm thì có thể đi mấy người? Mọi người hãy đưa ra chủ ý đi.

Chỉ thấy Ngôn Tự chân nhân, Hỏa Điền chân nhân và Địch

Phong chân nhân, ba người cùng nhau thảo luận, còn Y Đạt cũng cùng với Ti Đồ Huyết, Tiêu Cửu thảo luận. Suy cho cùng thì Bồng Lai tiên vực và Tử Diễm ma vực đều do các đại tu tiên và các đại tu ma tụ tập lại mà thành, cử ai đi, đi bao nhiêu cũng đều là vấn đề phiền phức thực sự.

Sau một thời gian dài.

- Bọn ta đồng ý, một thanh ngọc kiếm thì hai người đi.

Ngôn Tự chân nhân nhìn Tần Vũ gật đầu thân thiện, sau đó nói rất rõ ràng.

Y Đạt điềm nhiên nói:

- Có một thanh ngọc kiếm thì cử hai người đi, bọn ta cũng không có ý kiến.

Tam Nhãn lão yêu và Thanh Long tất nhiên cũng không có ý kiến, người đưa ra ý kiến là Tần Vũ lại càng không thể phản đối, như vậy đã có năm người đồng ý. Hừ lạnh một tiếng, cuối cùng Địch Long cũng đành phải lên tiếng chấp nhận kết quả này.

Duyên Mặc khẽ nói:

- Ai da! Tiểu Tuyết, Long Nham và Hồng Loan đều muốn đi, như vậy thì phải làm sao đây? Có chút phiền phức rồi, ta chỉ có một thanh ngọc kiếm nhưng bên ta lại có bốn người muốn đi, làm thế nào bây giờ?

Nghe Duyên Mặc tự nói với mình như vậy, mọi người không nhịn được phải nhíu mày lại.

Đột nhiên mắt Duyên Mặc sáng lên, vui vẻ vỗ tay nói:

- A, có biện pháp rồi!

Tam Nhãn lão yêu liếc mắt hỏi:

- Hả, có biện pháp sao? Có biện pháp gì, một thanh ngọc kiếm chỉ có thể đi hai người, mọi người đã thảo luận xong rồi mà, không biết ngươi có biện pháp gì vậy?

Duyên Mặc cười một tràng dài.

Tiếng cười còn chưa dứt, thân hình Duyên Mặc đã tiêu thất trong nháy mắt. Mọi người tại đương trường đều biến đổi sắc mặt, chỉ thấy nhất đạo hắc sắc quang ảnh hướng về ba người Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc chụp tới. Sau đó Duyên Mặc lại quay trở về chổ, mỉm cười và khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này trong tay Duyên Mặc lại có thêm một thanh ngọc kiếm. Hướng về phía chúng nhân nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ, hắn nói:

- Như vậy thì không được! Nhưng có hai thanh ngọc kiếm, không phải là có thể đi được bốn người hay sao?

Trong thời khắc này, thân hình của Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc đều bất động, đồng tử mở to nhưng nhãn thần đã hoàn toàn ảm đạm, không thấy có một chút biểu hiện nào của sự sống. Linh thức của chúng nhân tại đương trường lướt qua, tất cả đều không khỏi sợ hãi.

Hiển nhiên ba huynh đệ Địch Long đã bị giết.

Chương 174

Nguy Cơ Ám Tàng

- Duyên Mặc, ngươi làm như vậy là có ý gì?

Đang ngồi khoanh chân tĩnh tâm, Tam Nhãn lão yêu đột nhiên đứng dậy, khí thế đại phát, mái tóc xanh của y bay lất phất, vết nứt giữa trán hé ra, con mắt thứ ba hiện lên lam quang lấp loáng.

Tam Nhãn Lão Yêu lúc này nộ khí xung thiên, trừng mắt nhìn Duyên Mặc.

Cùng lúc đó, Bồng Lai tiên vực Ngôn Tự chân nhân, Tinh Thần các ba huynh đệ Tần Vũ cũng đồng thời đứng dậy, tất cả cùng tức giận nhìn Duyên Mặc, trong mắt lóe ra tia hàn quang. Còn Thanh Long chỉ thâm trầm nhìn Duyên Mặc, ánh mắt ẩn ước luồng sát khí .

Khuôn mặt chuyển dần sang màu xanh, Y Đạt nhìn Duyên Mặc nói:

- Duyên Mặc, sáu phương thế lực chúng ta đáp ứng cho ngươi gia nhập, hiển nhiên đã xem ngươi là đồng minh. Cớ sao ngươi lại tự tiện giết cả đồng minh của mình?

Y Đạt lạnh lùng nói tiếp:

- Muốn giết là giết, ngươi đang tính toán chuyện gì đây? Hôm nay ngươi đã giết ba huynh đệ Địch Long, ngày mai có lẽ ngươi cũng muốn giết luôn chúng ta chăng?

Y Đạt vừa nói xong, bốn phương thế lực còn lại sát khí đại thịnh, trừng mắt nhìn Duyên Mặc. Trong tình thế này, chỉ cần một

lời giải thích không hợp lý, cả bọn sẽ bất chấp tất cả tiêu diệt Duyên Mặc.

Duyên Mặc thực lực quả thật cường đại. Để đối phó một mình hắn, bọn Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân và Y Đạt, bốn người liên thủ mới có thể áp chế được. Nếu lúc này mà buông tha cho hắn, tiếp theo Duyên Mặc giết một trong bốn người bọn họ, đến lúc đó muốn áp chế hắn cũng là hữu tâm vô lực.

Trong lòng đã không an tâm về một người nào đó, tuyệt đối sẽ không để cho người đó tồn tại.

- A!

Duyên Mặc duỗi người ra, sau đó mỉm cười hỏi:

- Làm gì vậy, các người muốn giết ta à? Chẳng lẽ ta đã làm ra những chuyện thiên nộ nhân oán à?

Trên khuôn mặt Duyên Mặc hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Hai mắt nhíu lại, Thanh Long nói:

- Duyên Mặc, ngươi đã gia nhập với chúng ta nên tất cả đều là đồng minh của nhau. Ta hỏi ngươi, vì sao phải giết ba huynh đệ Địch Long? Ngươi giết đồng minh, như vậy thì từ nay về sau chúng ta còn dám tín nhiệm ngươi nữa không? Nếu đã không thể tín nhiệm thì làm sao chúng ta có thể cùng ngươi mở ra Cửu Kiếm tiên phủ được.

Nói xong, Thanh Long giương mắt nhìn Duyên Mặc.

Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma vực, Thanh Long cung, Bích Thủy phủ và Tinh Thần các, năm phương nhân mã đều lạnh lùng nhìn Duyên Mặc, thái độ hoàn toàn không có chút gì thiện ý. Giờ phút này cả năm phương thế lực đều đồng lòng, bởi vì chỉ có toàn

tâm hợp tác, họ mới nắm chắc cơ hội áp chế được Duyên Mặc.

Đột nhiên Tuyết Miêu lạnh lùng quát lên:

- Dám vô lễ với đại nhân!

Bọn Tần Vũ sắc mặt đại biến. Tuyết Miêu bề ngoài giống như một con mèo bình thường, trên thực tế đó chính là thần thú Chập Trử đã đạt tới Đổng Hư trung kỳ. Đổng Hư trung kỳ thần thú Tuyết Miêu thực lực rất là cường đại.

Duyên Mặc khẽ quát:

- Tiểu Tuyết, không được vô lễ!

- Vâng, đại nhân!

Tuyết Miêu đáp lời, sau đó đứng yên bên cạnh Duyên Mặc.

Nhìn mọi người vẻ mặt đang phẫn nộ, Duyên Mặc nhẹ giọng nói:

- Ai, chỉ là một việc nhỏ thôi mà, làm ta cứ tưởng chuyện gì to lớn lắm!

Ngôn Tự chân nhân lạnh lùng truy vấn:

- Hừ, việc nhỏ? Giết bọn họ là việc nhỏ, nếu vậy giết bọn ta là việc lớn hay việc nhỏ đây?

Duyên Mặc lớn giọng nói:

- Đương nhiên là chuyện lớn rồi! Ngôn Tự chân nhân, ngươi được Thanh Hư quan đại trưởng lão chỉ định cai quản phía bắc Bạo Loạn

tinh hải. Địa vị như vậy là thấp hay cao? Nếu ta giết ngươi, khẳng định Thanh Hư quan sẽ phái xuất cao thủ tìm ta gây phiền toái, ta làm sao có thể ngu ngốc như vậy chứ.

Nét mặt Ngôn Tự chân nhân đầy vẻ ngạc nhiên.

Đám người Tần Vũ, Thanh Long, Y Đạt cũng rùng mình.

Duyên Mặc nghiêm túc nói tiếp:

- Bồng Lai tiên vực ở Đằng Long đại lục bất quá chỉ là một nhánh của tông phái. Bọn ngươi tuy thực lực bình thường, nhưng sau lưng có tông phái che chở. Ta không ngu ngốc đến nỗi lại gây chuyện với bọn ngươi.

Duyên Mặc quay về phía bọn Y Đạt nói:

- Còn một điểm nữa, người của Tử Diễm ma vực ta cũng không dễ dàng đắc tội. Thế lực tu ma giả tại Đằng Long đại lục cũng ngang ngửa với thế lực của tu tiên giả.

- Còn Bích Thủy phủ ư? Tam Nhãn, uy lực chính thức của con mắt thứ ba ngươi còn chưa thi triển ra?

Duyên Mặc cười nói.

Trong mắt phát hàn quang, Tam Nhãn lão yêu lạnh lùng nói:

- Ngươi cũng muốn thử sao?

Duyên Mặc thản nhiên cười nói:

- Ta không nghĩ như vậy, mặc dù so với ngươi ta mạnh hơn không ít, giết ngươi cũng có phần nắm chắc. Nhưng Tam Nhãn Bích Tình Thiềm cũng là một thần thú trung cấp, nếu ngươi dùng con mắt thứ ba

liều chết một kích tấn công ta, không chừng ta cũng có thể bị trọng thương. Ta không muốn mạo hiểm như vậy.

Bình thường Tam Nhãn lão yêu dùng con mắt thứ ba để công kích, uy lực cũng chỉ là thông thường. Nhưng trong tình thế sinh tử, Tam Nhãn lão yêu dùng con mắt thứ ba liều chết công kích thì uy lực rất mạnh, Duyên Mặc cũng không dám ngạnh tiếp.

Quay sang Thanh Long, Duyên Mặc dò hỏi:

- Còn Thanh Long, ngươi là người của Long tộc phải không?

Thanh Long cười đáp:

- Duyên thị. Duyên Mặc, xem ra ngươi đã quên ta mất rồi.

Duyên Mặc rùng mình, sau đó cười hắc hắc:

- Duyên thị, không ngờ là tại đây ta có thể gặp được người cùng thị tộc. Duyên thị ở Long tộc có rất nhiều người, những kẻ đồng lứa cũng không ít. Ta cũng chỉ biết hai ba người, những kẻ khác thì ta không biết và cũng không cần phải biết. Thanh Long, ta không giết ngươi, nguyên nhân chắc cũng không cần phải nói. Long tộc để ngươi ở phía bắc Bạo Loạn tinh hải, đối với ngươi cũng rất xem trọng. Nếu ta giết ngươi, Long tộc chỉ tùy tiện phái đến vài lão quái vật thì cũng nắm ta trong lòng bàn tay.

Duyên Mặc thân là Long tộc đệ tử, đương nhiên hắn biết rõ thực lực cường đại của Long tộc.

- Còn Tinh Thần các, ta nghe nói sau lưng Tinh Thần các có một vị tán tiên là thúc thúc của Tần Vũ. Thanh Long, ngươi nói vị tán tiên kia cấp bậc như thế nào?

Duyên Mặc quay về phía Thanh Long, cười nói phảng phất vẻ

thân mật.

Thanh Long nhíu mày nhìn Duyên Mặc nói:

- Duyên Mặc, lúc trước ngươi lãnh khốc cao ngạo lắm mà, tại sao ngươi lại trở nên dẻo miệng như vậy?

Duyên Mặc rùng mình.

Lãnh khốc cao ngạo?

Năm đó Hắc Long tại Duyên tộc, do kiêu căng ngạo mạn nên bị xa lánh. Sau nhiều năm sinh sống và chiến đấu tại Hồng hoang, Duyên Mặc đã thay đổi rất nhiều.

Nhớ lại cuộc sống tại Long tộc, nhớ lại những tháng năm trước kia, khuôn mặt Duyên Mặc bất chợt hiện nét hoảng hốt. Nhưng ngay lập tức hắn khôi phục vẻ bình tĩnh, quay về phía Thanh Long cười nói:

- Ta hỏi ngươi, ngươi hỏi ngược lại ta. Ngươi nói xem rốt cuộc vị thúc thúc kia của Tần Vũ là tán tiên bao nhiêu cấp?

- Không xác định được!

Thanh Long thốt lên, trong mắt xuất hiện một tia nghi hoặc, hắn nói tiếp:

- Duyên Mặc, vị Lan thúc của Tần Vũ thực lực rất mạnh. Ta có cảm giác ông ta còn lợi hại hơn cả cao thủ bậc nhất của Long tộc. Nói cách khác, ít nhất cũng phải là sáu kiếp tán tiên.

- Ít nhất sáu kiếp tán tiên.

Duyên Mặc trầm tư suy nghĩ.

Thanh Long lắc đầu cười khổ:

- Ta từng thấy vị Lan thúc kia, mang theo Tần Vũ và Hầu Phí hai người, trực tiếp tiến hành Thuấn di. Thuấn di là công pháp mà bốn kiếp tán tiên mới có khả năng sử dụng được. Vị Lan thúc của Tần Vũ lại có thể mang theo hai người tiến hành Thuấn di, công lực này…

Sắc mặt nghiêm trọng, Duyên Mặc thầm nghĩ:

- Có lẽ không chỉ là sáu kiếp tán tiên.

Sau khi nghe Duyên Mặc và Thanh Long nói chuyện, Hỏa Điền chân nhân và Địch Phong chân nhân cùng đưa mắt lạnh lùng nhìn Ngôn Tự chân nhân. Lúc trước Ngôn Tự chân nhân lại nói với bọn họ, vị Lan thúc kia bất quá chỉ là một tán tiên bình thường không đáng để quan tâm.

Bây giờ lại nghe Thanh Long nói như vậy, tựa hồ như vị Lan thúc kia thực lực còn cường đại hơn.

Chỉ cần vượt qua bốn kiếp tán tiên thì ai cũng phải thận trọng không dám đắc tội rồi, huống chi là sáu kiếp tán tiên. Tại Đằng Long đại lục, sáu kiếp tán tiên đủ thực lực làm tông chủ một phái, mọi người đều phải cẩn thận tiếp đãi bọn họ như siêu cấp cao thủ.

- Ha ha, Tần Vũ huynh đệ.

Duyên Mặc ôm chặt hai vai Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi thoáng chút sợ hãi, gã vẫn khống chế ý nghĩ công kích Duyên Mặc trong đầu. Mặc dù bị Duyên Mặc ôm chặt hai vai nên trong lòng cảm thấy bất an, nhưng Tần Vũ cũng tin là hắn sẽ không tấn công mình.

Duyên Mặc nói với vẻ nhiệt tình:

- Tần Vũ huynh đệ, ngươi không cần phải lo lắng làm gì. Duyên Mặc ta dù có gan lớn đến đâu nhưng vẫn còn yêu qúy cái mạng nhỏ của mình. Lan thúc của ngươi chỉ cần nhấc nhẹ ngón tay là có thể tiêu diệt được ta, xem ra Đại Thành kì thần thú cũng không phải là đối thủ của ông ta. Ngươi nói xem, ta dám giết ngươi sao?

Tần Vũ không nói gì.

Đạo lý này mọi người đều hiểu cả, không cần phải nói ra.

Tần Vũ cũng cảm giác được, từ khi biết rõ thực lực của Lan thúc, thái độ của Duyên Mặc đối với mình thay đổi rõ ràng.

Khóe miệng có một tia cười khổ, Duyên Mặc trầm giọng nói:

- Các vị minh bạch chưa, mặc dù Duyên Mặc ta là đệ tử Long tộc, nhưng chỉ sợ khi ta chết có lẽ Long tộc cũng không màng đến. Thanh Long, ngươi cũng biết ta không hề nói láo.

Thanh Long nhẹ gật đầu.

Hồi đó, tuổi trẻ bồng bột chưa phân biệt nặng nhẹ, rời khỏi Long tộc, mất đi sự hậu thuẫn cường đại, đối với Duyên Mặc mà nói cũng không phải là điều may mắn. Nhưng dưới sự bảo vệ của Long tộc cũng chưa chắc sẽ trưởng thành một cách chân chính.

Ánh mắt đảo qua mọi người, Duyên Mặc cười nói:

- Vậy được chưa, Duyên Mặc ta không ngu ngốc đến độ đối phó với các vị. Còn vì sao ta giết bọn Địch Long ư? Ba người bọn chúng bất quá chỉ là Tử Sát giao long, một chút hậu thuẫn đều không có thì ta có sợ gì. Ta có điểm hoài nghi, tại sao các ngươi lại chấp nhận Cửu Sát điện trở thành một thế lực lớn tại Hải Ngoại tu chân giới?

Với vẻ ngạc nhiên, Duyên Mặc nói tiếp:

- Cửu Sát Điện, nói cao thủ thì không đúng, nói đến hậu thuẫn lại càng không có. Bọn chúng lại còn muốn đến Cửu Kiếm tiên phủ đoạt bảo, chẳng lẽ không sợ tiên khí đó làm hại bản thân sao?

Trong mắt Duyên Mặc mang theo vẻ khinh thường. Hiển nhiên trong sáu đại thế lực của Hải Ngoại tu chân giới, Duyên Mặc xem thường Cửu Sát điện nhất, đó cũng là nguyên nhân hắn động thủ.

Duyên Mặc nhìn mọi người nói:

- Ta cảm thấy kì lạ quá! Một thế lực không có cao thủ cũng không có hậu thuẫn, các ngươi lại không giết để đoạt ngọc kiếm, ngược lại còn tra xét ta.

Nghe Duyên Mặc nói thế, địch ý của mọi người giảm đi nhiều.

Thanh Long cười nói:

- Duyên Mặc, năm xưa khi ta và Tam Nhãn đang tranh đấu kịch liệt thì chín tên tiểu trùng này xuất hiện, bọn chúng hợp lại bố trí một trận pháp, chín người liên thủ uy lực đại tăng. Ngay cả ta muốn đối phó cũng gặp nhiều phiền phức, vậy nên bọn ta nhượng cho chúng thành yêu giả đệ tam thế lực. Ta với Tam Nhãn nhượng một phần thế lực cho chúng để thế giới yêu giả được yên bình.

- A, nguyên lai là như vậy!

Duyên Mặc đã hiểu ra.

Cửu Sát điện là một nhân tố cân bằng. Thanh Long cung và Bích Thủy phủ thực lực ngang ngửa, thường xuyên tranh đấu kịch liệt, còn Cửu Sát điện ở giữa có tác dụng làm cân bằng thế lực đôi bên. Trên thực tế cả Thanh Long cung và Bích Thủy phủ đều không để Cửu Sát điện trong mắt.

Cửu Sát điện.

Nơi chứa linh hồn ngọc giản, mỗi ngày đều có người đến kiểm tra một lần. Hôm nay đến thời điểm kiểm tra, hộ vệ đội trưởng nhẹ nhàng mở cửa chính căn phòng chứa linh hồn ngọc giản, ánh mắt đảo qua tầng trên cùng.

Theo lý thuyết thì bên trên chỉ có bốn khối linh hồn ngọc giản, bởi vì năm vị điện hạ đều đã chết.

- A!

Hộ vệ đội trưởng trợn tròn hai mắt, miệng há hốc muốn nói mà không ra tiếng. Giờ phút này hắn như bị thiên lôi bổ trúng, toàn thân sợ hãi.

Trong Cửu Sát điện, công lực cao nhất là Địch Long rồi tới Địch Tiến, mặc dù năm vị điện hạ đã chết nhưng với hai người này, Cửu Sát Điện vẫn còn giữ được địa vị ổn định.

Nhưng mà…

Tại tầng trên cùng, bốn khối ngọc giản chỉ còn một khối còn nguyện vẹn, ba khối linh hồn ngọc giản đại diện cho Địch Long, Địch Tiến, Địch Húc đã hoàn toàn vỡ nát. Điều này có ý nghĩa gì, hộ vệ đội trưởng đương nhiên biết rõ.

Cổ họng như khô lại, hộ vệ đội trưởng biết sự tình nghiêm trọng, hắn thậm chí không dám kêu to. Cố gắng chế ngự nỗi sợ hãi, hắn thi triển ấn pháp đóng cửa lại, sau đó vội vàng chạy đến Địch Hùng điện.

- Cửu điện hạ, hộ vệ đội trưởng canh giữ nơi cất linh hồn ngọc giản cầu kiến.

- Cho hắn vào.

Sắc mặt Địch Hùng có chút khó coi, hộ vệ đội trưởng canh giữ nơi cất linh hồn ngọc giản là người hắn không muốn gặp nhất. Mỗi khi hắn ta đến báo tin, tức là có một nhân vật trọng yếu của Cửu Sát điện đã chết.

Hộ vệ đội trưởng vừa đến đột nhiên quỳ xuống.

Vừa thấy bộ dạng của hộ vệ đội trưởng, trong lòng Địch Hùng liền máy động.

Lúc này hai mắt hộ vệ đội trưởng đỏ ửng, sâu trong đồng tử hiện lên nỗi hoảng sợ, môi hắn trở nên trắng bệch. Mặc dù đã áp chế nỗi sợ hãi nhưng thần thái của hắn trở nên như vô thức. Rốt cuộc chuyện gì đã khiến hộ vệ đội trưởng sợ hãi đến như thế.

- Nói, có chuyện gì?

Địch Hùng lạnh lùng quát, hơi thở của hắn cũng trở nên nặng nề.

- Cửu...Cửu điện hạ.

Hộ vệ đội trưởng như một kẻ lữ khách đi đường dài mà không được uống nước, khiến cho cổ họng khô khốc.

- Cửu điện hạ...Đại điện hạ bọn họ… bọn họ…

Nghe đến đây, Địch Hùng cảm thấy đầu óc mê muội. Tuy nhiên vẫn còn mang một tia hi vọng, hắn khẩn trương hỏi:

- Nói cho rõ, bọn họ rốt cuộc làm sao? Ngươi nếu nói láo, ta sẽ khiến cho ngươi hồn phi phách tán.

Chỉ còn một chút hi vọng.

- Đã chết, đều đã chết.

Hộ vệ đội trưởng vừa nói xong, cả người ngồi sụp xuống. Tuy chỉ là ngồi sụp xuống nhưng hắn cảm thấy trong tâm đỡ hơn nhiều, sự việc này quả đã tạo áp lực rất lớn đối với hắn.

- Ta biết rồi. Ngươi lui xuống đi, nhớ là không được để cho người khác biết chuyện này.

Cố gắng xem như không có sự tình gì phát sinh, Địch Hùng bình tĩnh nói.

- Vâng!

Hộ vệ đội trưởng vội vàng thối lui.

Địch Hùng cứ ngồi như vậy, rất là tĩnh lặng, chỉ là hắn không biết rằng sắc mặt mình đã trở nên tái nhợt.

Trống rỗng. Trong đầu hắn trống rỗng.

Địch Hùng cứ ngồi như thế. Nhìn bề ngoài có vẻ như hắn chẳng nghĩ gì, nhưng thực tế đang suy nghĩ rất nhiều. Thời gian đối với hắn không có ý nghĩa. Qua một hồi lâu, Địch Hùng mới cảm thấy trong tim đau đớn vô cùng.

Thị nữ trong cung điện cũng không dám đến gần. Địch Hùng ngồi đó với bộ dạng lạnh lùng trong suốt ba ngày.

Thị nữ căn bản không biết rằng, ba ngày này đối với Địch Hùng như dài vô hạn mà cũng tựa như là trong giây lát mà thôi.

- Hô, hô, hô…!

Hơi thở Địch Hùng nặng nề, nghe như tiếng gió thổi. Trong

đầu hắn cảm thấy mê muội, không biết phải làm gì. Trải qua không biết bao lâu, trong lòng Địch Hùng mới xuất hiện cảm giác khó chịu. Sắc mặt hắn tím lại, tay phải đưa lên ngực để đè nén cảm giác đau đớn, đau như bị xé ra vậy.

- Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca…!

Trong mắt Địch Hùng hiện lên hình ảnh năm đó chín huynh đệ hắn trở thành tu yêu giả ở dưới biển sâu.

- Nhưng bọn họ chưa chắc đã chết, chưa chắc. Xem ra hộ vệ đội trưởng đã gạt ta, hắn đã lừa gạt ta.

Địch Hùng thấp giọng như tự nói với mình.

Sau đó, hai mắt hắn đỏ với những nét điên cuồng, trong chốc lát hắn đã rời khỏi đại điện, trực tiếp hướng về nơi cất giữ linh hồn ngọc giản phóng đi.

Chương 175

Nguy Ky

Chầm chậm, cửa được mở ra.

Ở nơi cao nhất trên đài, chỉ thấy trong bốn khối linh hồn ngọc giản lúc này có ba khối đã bị vỡ nát hoàn toàn. Các linh hồn ngọc giản đã bị vỡ chính là đại diện cho sinh mệnh của tam vị huynh đệ. Địch Hùng trong thoáng chốc lại trở nên trầm tư, chầm chậm đi vào trong phòng, sau đó thi triển thủ ấn đóng cửa lớn lại.

Chỉ một người duy nhất đứng trước đài gỗ để ngọc giản, nhìn chăm chú vào ba khối linh hồn ngọc giản.

Chín anh em Tử Sát giao long, thời ấu niên hung hiểm tại hải để thế giới tu yêu giả không ngừng đánh đông lánh tây, hoặc sát nhân tăng cường thực lực, hoặc bảo vệ tính mạng mà chạy trốn. Dù trong hoàn cảnh nào, chín anh em vẫn luôn tương trợ giúp đỡ lẫn nhau, huynh đệ tình thâm đến mức thậm chí không coi trọng tính mệnh của chính mình.

Chín huynh đệ, tám người đã chết chỉ còn lại duy nhất một người.

A…. a...!

Địch Hùng bắt đầu cười nhẹ, tiếng cười rất nhỏ, cuối cùng trên khuôn mặt mới hiện lên một nụ cười theo đúng nghĩa.

- Các vị ca ca, nghĩ lại ngày chín huynh đệ chúng ta tung hoành Hải Ngoại tu yêu giới thật là oai hùng biết chừng nào. Hôm nay các vị ca ca đều đã chết, chỉ còn duy nhất một mình lão cửu ta.

Địch Hùng vô thức ngồi xuống, trên tay xuất hiện một bình

rượu. Ngửa cổ uống một ngụm, sau đó nhìn vào các linh hồn ngọc giản bị bể nát, hắn chầm chậm nói:

- Các vị ca ca, bao nhiêu năm qua chúng ta đã cùng đi cùng ở, chín huynh đệ chúng ta vẫn sống yên bình. Năm ngoái, bát ca chết.

Địch Hùng nhíu mày lại, kể từ lúc Địch Đồng chết đi đã bắt đầu một chuỗi các sự kiện, sau đó bảy vị huynh đệ liên tiếp bị chết.

- Bát ca chết, sau đó nhị ca cũng chết. Về sau, lúc ở trên thạch đảo lại liên tiếp mất đi ba vị ca ca. Trong một thời gian ngắn, liên tục năm vị ca ca đã chết. Dù biết rõ hung thủ là Hầu Phí cùng Tần Vũ, chúng ta lại khiếp nhược bởi tên tán tiên đó nên không dám xuất thủ. Huynh đệ chi cừu lại không khả năng báo phục. Càng nghĩ, trong tâm càng như dao cắt!

Hơi thở Địch Hùng chợt run lên, hắn lại uống một hớp rượu.

- Nhưng hôm nay ba vị ca ca còn lại cũng đã chết. Chết, tất cả đều đã chết! Chín huynh đệ mới ngày nào còn uống rượu với nhau, hôm nay lại chỉ còn lại một người là Địch Hùng ta. Ôi, khắp tám phương thế giới lại không còn được một vị huynh đệ nào.

Nói xong, Địch Hùng im lặng, từ từ uống rượu. Sau khi uống hết bình rượu, trên mặt Địch Hùng lại có một chút cởi mở, biểu hiện tâm tình không còn gì để mất, không còn e sợ điều gì nữa. Trong lúc tình cảm bộc phát, Địch Hùng như không còn chút gì liên quan tới quá khứ.

Đối với chín huynh đệ hắn, tình cảm ruột thịt chính là một sự ràng buộc lớn. Khi tất cả các huynh đệ đều chết hết thì còn có ai, còn có điều gì có thể ước thúc được Địch Hùng.

Người ta thường nói *"quang cước địa bất phạ xuyên hài đích"* (tạm dịch: chân không, không sợ giày rách). Tám huynh đệ đã chết, Địch Hùng cũng giống như là *"quang cước"* (tạm dịch: chân không) mà thôi.

Địch Hùng bắt đầu đứng lên, nhìn vào các linh hồn ngọc giản đã bị vỡ và cười thành tiếng.

- Các vị ca ca, các người đã chết, ta không còn quan tâm đến đến bất cứ thứ gì nữa. Lúc trước chúng ta không dám đối phó với Tần Vũ, chỉ vì sợ liên lụy đến các vị huynh đệ khác. Hiện tại thế gian này chỉ còn mình ta, ta còn sợ gì nữa đây. Bắt đầu từ hôm nay lão cửu ta nhất định sẽ sống tốt, xin các vị ca ca cứ yên tâm. Lũ hung thủ, các ngươi đừng nghĩ đến việc sống yên ổn.

Trong mắt hàn khí ngập tràn, Địch Hùng rời khỏi phòng tàng chứa linh hồn ngọc giản.

Kẻ thù đáng sợ nhất là loại người gì? Đó không phải là một người phong cuồng khát máu, mà chính là kẻ không còn gì để cố kỵ. Ngoài việc luôn giữ được sự sáng suốt bình tĩnh, thì trong tâm chỉ có mục tiêu duy nhất là phục thù. Đó chính là địch nhân đáng sợ nhất.

Trong quá khứ, người của Cửu Sát điện vì sự an toàn của các huynh đệ khác nên luôn có sự e dè. Tuy nhiên hiện nay tám huynh đệ đã chết, chỉ còn lại duy nhất Địch Hùng, chắc chắn là không còn sự cố kị nào nữa. Điều nguy hiểm nhất là sau khi trải qua kịch biến như vậy, Địch Hùng lại chịu đựng được và không bị nổi điên, so với trước hắn trở nên điềm tĩnh hơn. Tình trạng của hắn hiện giờ là có thể gọi là *"âm lãnh"*.

...

Trong lúc đó ở Hồng Hoang, Tiềm Long đại lục.

Đưa mắt nhìn qua chúng nhân một lượt, Ngôn Tự chân nhân lên tiếng hỏi:

- Các vị đạo hữu, hiện nay Cửu Kiếm tiên phủ ở đâu chắc mọi người đều đã biết. Vậy khi nào chúng ta sẽ mở cửa Cửu Kiếm tiên động đây?

Duyên Mặc khép mi nói:

- Khi nào mở ư? Tiềm Long đại lục cách Kim Mộc đảo khoảng hai trăm triệu dặm, với tốc độ thường của cao thủ Không Minh tiền kỳ sẽ mất khoảng một năm. Nhưng người do các ngươi mang theo công lực không thể xác định, nên thời gian cũng sẽ không thể tính trước được.

Y Đạt lạnh giọng nói:

- Người của Tử Diễm ma vực ta khẳng định sau một năm rưỡi có thể đến Kim Mộc đảo.

- Nếu phải đến Kim Mộc đảo, bản thân ta cần phải có ba năm thời gian.

Lời Duyên Mặc nói làm cho chúng nhân rất ngạc nhiên.

- Duyên Mặc, với tốc độ của ngươi thì chỉ trong một hai tháng là có thể đến nơi, sao lại cần đến ba năm?

Thanh Long lập tức hỏi lại, hiển nhiên hắn ta có thể đánh giá chính xác tốc độ của Duyên Mặc là bao nhiêu. Nếu toàn lực phi hành, khoảng thời gian một tháng đối với Duyên Mặc cũng có thể đã đủ rồi.

Duyên Mặc gật đầu nói:

- Trong khoảng thời gian tới Hồng Loan cần độ lục cửu thiên kiếp. Ngoài ra Long Nham cũng không biết lúc nào sẽ gặp lục cửu thiên kiếp, chỉ là thời điểm đó cũng không còn xa nữa.

Tần Vũ cũng gật đầu:

- Ba năm! Được, ba năm!

Hầu Phí lúc trước đã trải qua lục cửu thiên kiếp, còn Tiểu Hắc hơn nửa năm nữa mới độ kiếp. Căn bản Tần Vũ không lo lắng về việc mở cửa Cửu Kiếm tiên phủ.

Duyên Mặc nhìn mọi người nói:

- Tốt, cứ như vậy đi! Ba năm sau chúng ta sẽ gặp nhau trên Kim Mộc đảo, sau đó thống nhất phương thức tiến nhập Bạo Loạn tinh hải, mở Cửu Kiếm tiên phủ. Như vậy có được không?

Bao nhiêu năm chờ đợi còn được, huống hồ gì là ba năm. Bên cạnh đó để mở Cửu Kiếm tiên phủ cần phải có đủ chín thanh ngọc kiếm, nếu thiếu đi một thanh thì cũng không thể khai mở. Mỗi phương thế lực đều giữ ít nhất một ngọc kiếm, đương nhiên sẽ không sợ bất kì ai khai mở trước. Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Tần Vũ, Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu ngay lập tức đều đáp ứng sự tình.

Sau khi đạt được thoả thuận, mọi người đều chuẩn bị rời đi.

Trong lúc mọi người đang chuẩn bị phân ly, đột nhiên Duyên Mặc đột nhiên nói với Tần Vũ:

- Ai, Tần Vũ huynh đệ, ta muốn đề tỉnh ngươi một chuyện.

Tần Vũ cười hỏi lại:

- Ồ, *Duyên Mặc huynh có sự tình gì?*

Duyên Mặc trả lời:

- Tần Vũ huynh đệ đã giết chết bọn Địch Long ba người, đừng nói ngươi không có nghĩ đến hậu quả đấy nhé? Theo như ta biết, ngươi cùng Hầu Phí đã từng giết chết mấy con tiểu trùng đó, hiện tại Cửu Sát điện chỉ còn lại một người là Địch Hùng.

Tần Vũ sắc mặt lập tức biến đổi.

Lúc trước, khi bàn luận về các vấn đề của Cửu Kiếm tiên phủ, bọn Địch Long ba người bị Duyên Mặc giết. Vốn dĩ Tần Vũ chỉ nghĩ với công lực của Duyên Mặc thì Địch Hùng vô phương báo phục, những việc khác gã thực sự không nghĩ đến.

Nhưng khi Duyên Mặc lại đề cập đến việc này, Tần Vũ phát hiện có điều bất diệu.

- Duyên Mặc giết chết ba người Địch Long, hiện giờ Cửu Sát điện chỉ còn lại một mình Địch Hùng. Lúc trước bọn Địch Long còn cố kị đến tính mạng của huynh đệ, không dám tìm ta và Phí Phí báo cừu, nhưng hiện tại thì khó nói.

Tần Vũ đầu mày nhíu lại.

- Nói về thực lực của Địch Hùng, không thể giết được Phí Phí và ta... Nhưng còn phụ vương và đại ca, nhị ca!

Tần Vũ lúc này có một cảm giác không lành.

Phụ vương gã và những người khác đều đã bị nhận diện, Địch Long và mọi người đều biết được điều đó. Khi trước bọn Địch Long không dám thương hại thân nhân của ta, nhưng hiện nay chỉ còn một mình Địch Hùng, không ai dám chắc điều gì sẽ xảy ra.

- Tần Vũ, ngươi thật là ngu xuẩn, lúc đó thế nào lại nói hết thân phận của mình.

Trong tâm Tần Vũ tức giận mắng chính mình.

Chỉ là khi xưa Tần Vũ không hề nghĩ đến việc Cửu Sát điện dám động đến thân nhân mình, vì vậy không hề cố kị. Căn bản gã nghĩ rằng sớm muộn mình cũng trở về Tần Vương triều để gặp thân nhân một lần, với thế lực của Địch Long khẳng định sẽ điều tra ra, dù che giấu thế nào cũng không được.

Tần Vũ cay đắng nói:

- Duyên Mặc, huynh giết chết ba người Địch Long, để lại gánh nặng này cho ta mà.

Với vẻ vô tội trên khuôn mặt, Duyên Mặc nói:

- Tần Vũ huynh đệ sao lại trách ta? Đừng lo lắng, ta không để ngươi mang tiếng xấu đâu. Ta sẽ trực tiếp cho người truyền tin ra ngoài, nói rằng ba người Địch Long là do Duyên Mặc ta sát hại, như thế có được không?

Tần Vũ thầm thở dài một tiếng. Dù Địch Hùng biết Duyên Mặc là người giết ba người Địch Long, hắn ta thì có khả năng làm được gì đây. Duyên Mặc so với Thanh Long còn mạnh hơn, hắn giết bọn Địch Long ba người, Địch Hùng đến một điểm hi vọng báo cừu cũng không có. Chắc chắn Địch Hùng sẽ không hướng đến Duyên Mặc, một mục tiêu không có hi vọng thành công, để báo thù. Có thể khẳng định đến tám chín phần là hắn sẽ hướng đến thân nhân của mình.

Thanh Long lên tiếng:

- Tần Vũ, ngươi hãy bớt lo lắng, kể từ ngày hôm Hải Ngoại tu yêu giới sẽ không còn Cửu Sát điện. Ta sẽ trực tiếp cho người truyền lệnh tới các chỉ huy ở Cửu Sát điện, nói rằng Cửu Sát điện chỉ còn một mình Địch Hùng. Kể từ ngày hôm nay, Cửu Sát điện sẽ không còn, các nhân lực và động phủ sẽ do chúng ta phân chia.

Tam Nhãn lão yêu cũng gật đầu nói:

- Hải Ngoại tu yêu giới hiện giờ chỉ còn lại Thanh Long cung, Bích Thủy phủ, Tinh Thần các, không có Cửu Sát điện.

Thanh Long cùng Tam Nhãn lão yêu đều tuyên phán Cửu Sát điện đã diệt vong.

Vừa nhìn đã nhận ra Tần Vũ lo lắng về vấn đề gì, Thanh Long ai ủi:

- Ta có thể phái xuất Thanh Long cung hộ pháp truy sát Địch Hùng. Hiện tại chỉ cần giết được Địch Hùng, mọi uy hiếp tuyệt đối sẽ không còn, thân nhân của ngươi sẽ được an toàn.

Tam Nhãn lão yêu cũng lên tiếng bảo chứng.

- Thanh Long huynh, Tam Nhãn lão tổ, đa tạ hai vị!

Trong mắt Tần Vũ thoáng qua một tia hàn khí.

Quay lại nhìn mọi người, Tần Vũ nói:

- Vậy là việc Cửu Kiếm tiên động đã được giải quyết. Ba năm sau, mọi người sẽ cùng tập hợp tại Kim Mộc đảo. Ta có một thỉnh cầu, tất cả các lực lượng tu yêu giả không được tiến vào phạm vi Tần Vương triều.

Nói xong, Tần Vũ lớn giọng tuyên bố, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo:

- Kể từ hôm nay, nếu không phải là Tinh Thần các tu yêu giả mà tiến nhập Tần Vương triều, tất cả đều giết không tha.

Tần Vũ hạ giọng nói:

- Thanh Long huynh, lão tổ, Duyên Mặc, ta cùng các vị bàn luận một số vấn đề. Theo ta nghĩ, Địch Hùng sẽ nổi điên, có thể hắn sẽ dẫn theo một lực lượng lớn để truy sát những người có oán thù. Dù sao Cửu Sát điện vẫn còn một lượng thủ hạ tuyệt đối trung thành, ta không thể để xảy ra một điểm sai lầm nào.

Thanh Long tức thì nói:

- Tốt, đó đương nhiên là một vấn đề. Sự việc Cửu Kiếm tiên phủ tạm thời quyết định như thế, ta cũng phải quay về Thanh Long cung. Bên cạnh đó, ta sẽ điều tra lại những người bị Duyên Mặc sát hại.

Tam Nhãn lão yêu gật đầu nói:

- Sự tình đã như vậy, ta và nhân mã của Bích Thuỷ phủ cũng quay về. Tần Vũ huynh đệ, phàm tu yêu giả tiến nhập vào Tần Vương triều, ngươi sẽ tận sát?

Tam Nhãn lão yêu xác minh lại lời nói của Tần Vũ.

Duyên Mặc cũng bảo đảm:

- Yên tâm, yêu thú Hồng Hoang không thể vô duyên vô cớ xâm nhập vào địa bàn người phàm. Hơn nữa, ta cũng đã hạ nghiêm lệnh, ai dám trái lệnh đó, nếu ngươi không giết thì ta cũng động thủ.

Được ba người bảo đảm như vậy, Tần Vũ không còn một chút cố kị nào nữa.

Tần Vũ hướng về mọi người vòng tay nói:

- Đa tạ các vị về điều đó! Sự tình trọng đại, ta không thể để lãng phí một chút thời gian nào, ta xin phép đi trước.

- Đi từ từ!

Mọi người đương trường đều biết tâm trạng lo lắng của Tần Vũ, nhanh chóng đáp lại.

Tiếp sau đó, Tần Vũ cùng Hầu Phí, Hắc Vũ trực tiếp hướng về Tần Vương triều nhanh chóng phi hành.

Duyên Mặc nhìn Thanh Long cùng Tam Nhãn lão tổ nói:

- Thanh Long, Tam Nhãn, hai người giúp ta truyền tin tức rộng ra, nói rằng ba người Địch Long do ta sát hại. Nói không chừng tên Địch Hùng ngu ngốc lại thực sự tìm đến giết ta, vếu vậy thì coi như ta giúp cho Tần Vũ bớt bận rộn.

….

Hoàng cung Tần Vương triều, Thanh Lâm viên.

Dưới một tán cây, trên chiếc bàn đá đang diễn ra một bàn cờ đã đến hồi tàn cuộc. Hai người chơi, một người là lão giả nho nhã mặc áo văn sĩ đang phe phẩy quạt lông màu đen, một là trung niên nhân râu dài mặc áo màu xanh. Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng hạ cờ. Phong Ngọc tử ngồi một bên, im lặng theo dõi ván cờ.

Suy nghĩ một hồi lâu, trung niên áo xanh cười nói:

- Kì nghệ của ngươi càng ngày càng tinh sâu.

Nho nhã lão giả phe phẩy quạt lông đen chính là Từ Nguyên. Không giống như Tần Đức, Từ Nguyên tu luyện không có thành tựu lớn, cho nên tuy chỉ gần sáu mươi tuổi nhưng nhìn hình dáng bên ngoài giống như một lão già.

- Thái thượng hoàng không nên nói tốt cho lão thần. Luận kì nghệ, lão thần thua xa Lập Nhi cô nương.

Từ Nguyên thở dài nói tiếp:

- Từ Nguyên ta phiêu bạt du lãm bên ngoài hơn mười năm, không ngờ lại có thể gặp được một cô nương như vậy.

Trước đây, sau khi diệt Hạng gia thành lập nên Tần Vương triều, công thần Từ Nguyên đã từ quan để bắt đầu cuộc sống du lịch thiên hạ. Hơn mười năm qua, Từ Nguyên mang theo người hầu du sơn ngoạn thuỷ, đã đi khắp đại giang nam bắc. Từ Nguyên chỉ mới trở về được vài ngày, sau đó không lâu thì gặp Tần Đức.

Giữa Tần Đức và Từ Nguyên, tuy danh phận là chủ tớ, nhưng thực tế giống như huynh đệ.

Tần Đức cười nhẹ nói:

- Lập Nhi? A…a…! Từ Nguyên, ngươi ở bên ngoài du lãm, tại sao lại biết được thanh danh của Lập Nhi?

Từ Nguyên nhẹ nhàng đáp:

- Thái thượng hoàng, điều này còn phải nói nữa à? Lập Nhi cô nương liên tiếp đánh bại kỳ thánh của kinh thành, thậm chí đến thái sơn bắc đẩu của giới chơi cờ cũng bị đánh bại. Thanh danh của Lập

Nhi cô nương tại kỳ giới không ai là không biết. Cho dù lúc đó lão thần ở tận nơi xa xôi thì vẫn nghe được đại danh của Lập Nhi cô nương, quả là như sét đánh bên tai.

Nhìn bộ dạng Từ Nguyên, sau một thời gian trầm tư, Tần Đức than lên một tiếng rồi nói:

- Tính từ khi Vũ nhi về Vân Vụ sơn trang lúc sáu tuổi, thời gian đã trôi qua được hơn ba mươi năm rồi. Lúc đó ngươi còn ít tuổi, hiện giờ tóc đã có sợi bạc rồi.

Lúc Tần Vũ sáu tuổi, Từ Nguyên đang còn rất trẻ.

Tần Đức cười nói:

- Hơn mười năm qua ta đã liên tục tìm ngươi, nhưng ngươi du ngoạn bên ngoài, đến một điểm tin tức cũng không có. Không biết lần trước Vũ nhi luyện chế Bích Cơ đan có còn dư lại viên nào không. Tuy ngươi không trải qua tu luyện nhưng uống vào cũng có công hiệu trường sinh.

Vào lúc này, ba đạo tàn ảnh chợt loé lên.

Sau đó, Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ xuất hiện ở trước mặt ba người Tần Đức.

Tần Đức vừa nhìn thấy Tần Vũ liền lập tức đứng dậy, ở phía đối diện Từ Nguyên cũng đứng dậy theo.

- Vũ nhi, đây là Từ thúc của ngươi, Từ thúc ngươi vừa mới kết thúc cuộc du ngoạn ở bên ngoài kéo dài mười năm.

Tần Đức chỉ nói đến đó thì Từ Nguyên vẫy nhẹ cây quạt, cười nói:

- Tiểu Vũ, nhìn sắc mặt của điện hạ giống như có đại sự gì mới phát sinh, nói ra cho mọi người nghe xem.

Chương 176

Lược Thi Tiểu Kế

- Từ thúc!

Tần Vũ ánh mắt vụt sáng.

Luận kế sách, Từ Nguyên tại Tần gia lúc trước là tổng quân sư, trình độ tự nhiên không cần phải bàn cãi. Tần Đức lúc này cũng thấy Tần Vũ có sự tình trọng yếu muốn nói nên chỉ tập trung lắng nghe.

Sắc mặt nghiêm trọng, Tần Vũ nói:

- Phụ vương, Từ thúc, Phong bá bá, đích thực là đã phát sinh một đại sự, nó quan hệ đến tính mạng của con cháu Tần gia.

Sắc mặt Tần Đức cũng trở nên nghiêm túc, đôi lông mày nhíu lại thành chữ xuyên, sau đó trầm giọng nói:

- Vũ nhi, mau đem sự tình nói rõ ràng, quan trọng là đã gặp chuyện gì?

- Lúc trước tại Hải Ngoại tu yêu giới, con cùng Hầu Phí từng giết chết vài vị điện hạ của Cửu Sát điện nên đã kết thành đại cừu. Tuy nhiên, vì sợ tu vi của Lan thúc mà bốn vị điện hạ còn lại của Cửu Sát điện không dám làm phiền đến chúng ta. Vốn dĩ con cùng Phí Phí, Tiểu Hắc vốn không sợ gì Cửu Sát điện, nhưng…

Thanh âm của Tần Vũ bắt đầu trở nên nặng nề:

- Của Sát điện vốn còn bốn vị điện hạ, lúc tại Hồng Hoang lại có thêm ba người đã bị giết. Hiện giờ Cửu Sát điện chỉ còn lại một

vị điện hạ. Theo như con biết, các vị điện hạ của Cửu Sát điện rất xem trọng tình huynh đệ, nên chắc chắn vị điện hạ cuối cùng là Địch Hùng sẽ không còn cố kỵ điều gì, có thể khẳng định hắn sẽ tiến hành trả thù con. Con tuy không sợ gì bọn hắn, nhưng con sợ Địch Hùng và thủ hạ sẽ công kích con cháu Tần gia.

Tần Đức lông mày nhướng cao, sắc mặt biến đổi.

Cửu Sát điện, ông đã từng nghe Tần Vũ nói qua, biết rằng đó là một thế lực to lớn của Hải Ngoại tu yêu giới. Thử hỏi thủ lĩnh của một thế lực như vậy mà muốn ám sát con cháu Tần gia, cho dù thế lực của Tần Vũ không nhỏ thì cũng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hơn nữa Tần Vũ ở ngoài sáng, Địch Hùng ở trong tối.

Từ Nguyên hỏi:

- Tiểu Vũ, điện hạ nói Hải Ngoại tu yêu giới còn có các thế lực khác?

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Từ thúc, Hải Ngoại tu yêu giới tổng cộng có bốn đại thế lực là Thanh Long cung, Bích Thuỷ phủ, Cửu Sát điện và Tinh Thần các. Tinh Thần các là thế lực của ta, còn Thanh Long cung và Bích Thuỷ phủ có thực lực cường mạnh nhất.

Từ Nguyên lại hỏi tiếp:

- Thái độ của Thanh Long cung và Bích Thủy phủ đối với việc này ra sao?

Tần Vũ đáp:

- Đương nhiên là đứng về phía chúng ta, Địch Hùng chỉ có một mình, thử hỏi làm sao cứu vãn được Cửu Sát điện? Thanh Long cung và Bích Thuỷ phủ cùng Tinh Thần các đã thống nhất tuyên bố rằng, từ nay Cửu Sát điện đã bị diệt vong. Với thực lực của Địch Hùng, căn bản không có khả năng chính diện xuất thủ, biết chúng ta ba mặt vây công, chắc chắn hắn sẽ chạy trốn.

- Rất tốt!

Khuôn mặt Từ Nguyên xuất hiện một nụ cười.

Từ Nguyên lại tiếp tục hỏi:

- Tiểu Vũ, ta lại hỏi điện hạ một việc nữa, số người trung thành với Cửu Sát điện Địch Hùng có nhiều hay ít. Nhân thủ của điện hạ tại Tần Vương triều hiện có bao nhiêu tu yêu giả?

- Tu yêu giả phần lớn là đi theo người mạnh. Biết Cửu Sát điện đã sụp đổ, đi theo hắn khẳng định sẽ rất ít. Tuy nhiên Cửu Sát điện đã có trên ngàn năm lịch sử, dự đoán số người trung thành cũng khoảng trên dưới vài trăm người. Còn về Tinh Thần các chúng ta, hiện tại có mặt ở Tần Vương triều là một vạn người.

Từ Nguyên trầm tư giây lát, sau đó nhìn Tần Vũ hỏi:

- Ta có nhớ tu chân giả có thể tra thám người khác bằng linh thức, đúng không?

- Đúng, phạm vi linh thức cùng linh hồn tu vi của cá nhân có liên quan với nhau, linh hồn tu vi càng cao tự nhiên linh thức phạm vi càng rộng. Nhưng nếu dùng nó tra thám người khác, chỉ có thể tra thám người đồng cấp và yếu hơn mình, đối với người mạnh hơn thì rất khó dò thám, trừ phi đối phương không thu liễm khí tức.

Từ Nguyên lại hỏi:

- Cấp độ cao thủ khác biệt ra sao?

Tần Vũ tự tin nói:

- Con cùng Phí Phí và Tiểu Hắc, tuỳ tiện chọn ra một người cũng có thể giết chết Địch Hùng. Ngoài ra, con còn có bốn vị đại hộ pháp, dùng một người cũng có thể chế trụ Địch Hùng.

Từ Nguyên trầm tư giây lát, sau đó nét mặt trở nên tươi cười.

Tần Đức ánh mắt sáng lên hỏi:

- Từ Nguyên, có biện pháp đối phó sao?

Từ Nguyên cười nói:

- Ứng phó với sự tình này kì thực rất đơn giản, nhưng phải có sách lược tử tế, đồng thời phải căn cứ vào hoạt động của đối phương để thực hiện kế hoạch. Nhưng để dự phòng mọi chuyện, hạ thần có một kế sách nhỏ.

Tần Vũ trong tâm mừng rỡ, lập tức nói:

- Xin Từ thúc nhanh nói ra cho mọi người cùng nghe.

Từ Nguyên nhẹ nhàng nói:

- Một là, hiện giờ chúng ta có hơn vạn tu yêu giả, do vậy phái năm ngàn tu yêu giả ra nơi biên giới Tần Vương triều ở tạm, thỉnh thoảng tuần tra, dùng linh thức tìm kiếm. Tóm lại, chúng ta dùng khả năng sử dụng linh thức của tu yêu giả để làm cửa phòng ngự thứ nhất. Hai là, kinh thành chiếm diện tích không lớn, chỉ cần bố

trí một ngàn tu yêu giả tại bốn phía trên tường thành thì có thể dùng linh thức bao phủ toàn bộ, bọn họ có thể thay phiên nhau thực hiện việc truy tìm và phòng ngự. Tuy nhiên, theo như Tiểu Vũ đã nói, linh thức chỉ có thể tìm ra người có công lực yếu hơn và người có công lực tương đương. Nếu gặp kẻ có công lực cao xâm nhập, khả năng không tra ra được là rất thấp. Vì vậy trong số một ngàn tu yêu giả này phải có vài người công lực thuộc hàng cao thủ. Cửa phòng ngự thứ ba chính là tại hoàng cung, diện tích hoàng cung không phải là lớn lắm, trong vạn người chọn lấy mười người có công lực cao nhất, dùng linh thức bao phủ toàn bộ khu vực này để phòng ngự. Cửa phòng ngự cuối cùng chính tại Thanh Lâm viên, trong ba huynh đệ Tiểu Vũ phải có một người toạ trấn.

Đó là biện pháp phòng ngự đơn giản nhất của Từ Nguyên.

Khi bắt đầu phỏng đoán Địch Hùng sẽ đến chém giết, trong tâm Tần Vũ rối loạn vô cùng. Sau khi nghe Từ Nguyên đề ra sách lược phòng ngự như vậy, cuối cùng gã cũng đã bớt phần lo lắng, tuy nhiên vẫn chưa suy xét được kế hoạch này có hoàn mỹ hay không.

Từ Nguyên lại nói:

- Địch Hùng cùng ngươi đã lâu ngày không gặp, không biết công lực của hắn có đột phá gì không? Vì thế, không quản mọi chuyện sẽ ra sao, chúng ta tuyệt đối không được sơ ý. Việc thứ tư, trong Thanh Lâm viên lại dùng kế "thay mận đổi đào", cho người khác đóng giả thành phụ vương ngươi và Phong bá bá. Cho dù Địch Hùng tự thân xuất mã, cuối cùng hắn đến được đây cũng chỉ là công dã tràng, trái lại chúng ta có thể nhân cơ hội đó mà giết chết hắn.

Tần Vũ trong tâm ngầm cảm thấy hổ thẹn. Khi nghe được ba điều kế sách đầu tiên, gã đã nghĩ rằng không có kẽ hở. Đã mười năm qua Tần Vũ và Địch Hùng không gặp mặt, nếu hắn đạt đến Đổng Hư hậu kỳ thì gã xuất thủ đối phó cũng cực kỳ khó khăn.

Từ Nguyên cười nói:

- Điểm thứ tư phải thực hiện trước tiên, đó chính là kế sách dự phòng.

Tần Vũ run lên một cái.

Từ Nguyên tiếp tục nói:

- Việc cần làm thứ hai là sách lược tiến thủ. Việc này vốn có hai điểm trọng yếu, đầu tiên cần phái người truyền tin Cửu Sát điện đã sụp đổ đến toàn bộ Hải Ngoại tu yêu giới, làm cho thuộc hạ của Cửu Sát điện phải thất vọng, làm cho thủ hạ của Địch Hùng hoang mang. Khi nghe Cửu Sát điện đã sụp đổ, phần lớn mọi người sẽ li khai Địch Hùng.

Tần Vũ cười, đó không phải là đánh vào lòng người sao?

- Tiếp đó, lệnh cho thuộc hạ của ngươi tìm cách phân biệt người của Cửu Sát điện, tìm mọi cách liên lạc với những người bên cạnh Địch Hùng, nếu bên cạnh hắn mà có nội gián của chúng ta thì việc này sẽ càng dễ dàng giải quyết.

Tần Vũ nhãn tình sáng lên.

"Dậu đổ bìm leo", đến lúc đó khẳng định sẽ có nhiều người của Cửu Sát điện rời bỏ Địch Hùng. Giữa những người ly khai và những người đi theo Địch Hùng tất nhiên là chỗ quen biết, chắc rằng họ sẽ có phương pháp để liên hệ với nhau, cho nên việc nắm được tung tích hắn sẽ không phải là quá khó khăn.

Dùng linh khí và linh đan để dẫn dụ, làm cho bên cạnh Địch Hùng xuất hiện nội gian. Khi đã có nội gian thì tự nhiên có thể tiêu diệt Địch Hùng.

Từ Nguyên phe phẩy vũ phiến cười nói:

- Đó chỉ là do không biết Địch Hùng hành động ra sao nên ta mới bố trí hai kế sách đó. Trong trường hợp Địch Hùng ngu ngốc, hai điều đó cũng có thể kết thúc cuộc đời hắn rồi. Còn nếu như hắn thông tuệ, ta lại có phương pháp khác.

Nhìn thấy Từ Nguyên bộ dạng ra vẻ thần bí, Tần Vũ không nhịn được cười.

Tần Vũ hỏi:

- Từ thúc, nếu thúc là Địch Hùng, thúc sẽ làm gì?

- Gài người vào sâu trong Tiềm Long đại lục, lấy phàm nhân đối phó phàm nhân, xuất kì bất ý hành động thì mức độ nguy hại sẽ lớn nhất.

Từ Nguyên điềm tĩnh nói tiếp:

- Chỉ nên thi hành phương pháp lúc đầu, nếu thêm vào các phương pháp khác thì sẽ không đạt hiệu quả như mong muốn. Bởi vì mỗi một loại phương pháp đều bị ảnh hưởng trực tiếp bởi công lực mạnh yếu của tu yêu giả.

Ngừng một lát, sau đó Từ Nguyên bình tĩnh nói tiếp:

- Các phương pháp này ta sớm đã suy tính tới rồi, ta thực sự muốn xem Địch Hùng có thể làm được những gì.

Hầu Phí chớp mắt hai cái, sau đó nhìn Tần Vũ nói:

- Đại ca, những tu yêu giả so sánh với lão đầu này thì chỉ là một bọn man rợ.

Lúc này trong tâm có một chút thanh thản, Tần Vũ cười nói:

- Phí Phí, làm sao ngươi có khả năng tưởng tượng ra Từ thúc ta lợi hại đến đâu? Vốn dĩ mưu kế của tu yêu giả đều không cao, bởi vì trong thế giới tu yêu giả, kẻ mạnh là vua. Đối mặt với thực lực chân chính, làm sao sử dụng được mưu kế.

Với vẻ tiếc nuối, Tần Vũ nói tiếp:

- Nếu công lực ta thông thiên, linh thức bao phủ cả Tiềm Long đại lục thì chỉ cần Địch Hùng xuất hiện, ta sẽ trực tiếp tới giết hắn. Bao nhiêu kế hoạch đều không thể so sánh với một chiêu của ta. Rất tiếc công lực của ta không cao cường như thế, chỉ còn biết trông vào sách lược của Từ thúc.

Khi thực lực đạt đến một trình độ nhất định, mọi âm mưu quỷ kế đều là vô hiệu.

Từ Nguyên chỉ dẫn:

- Tiểu Vũ, theo như ta thấy Địch Hùng sẽ lựa chọn khả năng là ám sát Tần gia tử tôn. Nếu không thành công hắn có thể hướng mục tiêu sang các đại thần của Tần Vương triều. Ngươi hãy chuẩn bị cho tốt, nếu như các đại thần chết đi thì đối với sự an định của vương triều cũng có ảnh hưởng rất lớn.

* * *

Một ngàn người, đó là số nhân mã Địch Hùng nhận định là trung thành nhất đối với mình. Dẫn theo một ngàn người, Địch Hùng ly khai khỏi Cửu Sát điện, đồng thời hắn cũng mang theo tất cả các bảo bối.

- Cửu Sát điện còn lại bốn vị điện hạ, tại Tiềm Long đại lục ba vị đã chết, hiện giờ chỉ còn lại một mình lão cửu. Thanh Long

cung, Bích Thuỷ phủ, Tinh Thần các, tam phương thế lực cùng tuyên bố, Cửu Sát điện từ nay đã không còn tồn tại. Người nào truy nã và bắt được Địch Hùng sẽ được Tinh Thần các ban cho một cực phẩm linh khí, còn tu yêu giả đi theo Địch Hùng là phản bội lại toàn bộ Hải Ngoại tu yêu giới, giết không tha.

Mệnh lệnh đó được truyền ra toàn bộ Hải Ngoại tu yêu giới với một tốc độ kinh nhân.

Mệnh lệnh đó do Tần Vũ căn cứ vào kiến nghị của Từ Nguyên, sau khi liên hệ với Thanh Long và Tam Nhãn lão yêu, cuối cùng đưa ra quyết định.

Khi mệnh lệnh đó vừa được truyền xuống, trong nháy mắt Cửu Sát điện đã tan rã.

- Chạy là chết.

Địch Hùng hoá thành một cự đại Tử Sát giao long, muốn trực tiếp dùng long trảo để xé xác vài tu yêu giả đào tẩu.

Sớm đã tính đến khả năng thủ hạ có thể phản bội, vì vậy hôm nay Địch Hùng chạy trốn chỉ mang theo một ngàn nhân mã. Trong hàng vạn nhân mã của Cửu Sát điện, hắn đã lựa ra những người trung thành nhất. Tuy nhiên khi đối diện với mệnh lệnh khủng bố kia, vẫn có người làm phản và chạy trốn.

Bắt được Địch Hùng sẽ ban cho một cực phẩm linh khí!

Đi theo Địch Hùng là phản bội toàn bộ Hải Ngoại tu yêu giới, giết không tha!

Điều thứ hai làm cho tim của các tu yêu giả trung thành cũng đập mạnh hơn. Chống lại toàn bộ Hải Ngoại tu yêu giới ư?

Đứng trước hơn tám trăm người còn lại, Địch Hùng nói:

- Các ngươi hãy nghe ta nói đây, kể từ ngày hôm nay, ai phản bội ta là chết. Còn nếu không phản bội ta, ta cam đoan các ngươi sẽ không chết.

Trong số tám trăm người này có một nửa tuyệt đối trung thành với Địch Hùng, còn một nửa kia tuy cũng có lòng trung thành nhưng thực sự lo lắng về cái mạng nhỏ của mình.

Địch Hùng điềm nhiên nói:

- Yên tâm, vào thời điểm Cửu Sát điện tan rã, không ai biết được người ta mang theo là các ngươi. Người khác căn bản không biết được thân phận của các ngươi, tự nhiên sẽ không giết các ngươi.

Những tu yêu giả đó trong tâm có một chút an định.

Địch Hùng cười nhẹ nói tiếp:

- Vả lại, ta cũng sẽ không đưa các ngươi đi vào tử lộ đâu. Bên cạnh ta có tất cả các bảo bối của Cửu Sát điện. Trước đây nó dùng để cung ứng cho hàng vạn người của Cửu Sát điện sử dụng, hiện nay chỉ dùng cho một ngàn người, các ngươi sẽ được vô số linh khí, linh đan."

Những tu yêu giả đó nhãn tình phát sáng, hiển nhiên bọn chúng đều biết, lúc Địch Hùng chạy trốn đã lấy đi tất cả các bảo bối của Cửu Sát điện.

- Nghiễn Mưu, Nghiễn Tâm, mỗi người dẫn theo ba trăm nhân mã, bí mật đi đến nơi chỉ huy của Tinh Thần các ở Hắc Giao động phủ tại hướng bắc, gần Tiềm Long đại lục tụ tập trước. Ta cũng sẽ dẫn theo số nhân mã còn lại đến đó tụ hợp, chúng ta phân ra ba hướng tiến lên.

Địch Hùng chia binh thành ba đường, tự mình chỉ huy một phương nhân mã, còn lại hắn giao cho hai thủ hạ mà mình tin tưởng nhất dẫn đầu hai toán kia.

Nghiễn Mưu và Nghiễn Tâm từ nhỏ đã đi theo Địch Hùng, xem hắn như cha. Hai người lập tức ứng mệnh.

Địch Hùng cười nói:

- Mọi người không cần phải lo lắng, các ngươi cầm thân phận ngọc bài đã có, sau khi đến Hắc Giao động phủ mới lấy thân phận ngọc bài mới. Theo đó, các ngươi sẽ có thân phận nhân mã của Tinh Thần các và là thuộc hạ của Hắc Giao động phủ, nhưng thực chất bên trong lại bí mật là người của ta.

Các tu yêu giả trong lòng càng an tâm hơn.

Địch Hùng tự tin nói tiếp:

- Như vậy thì không ai có thể biết các ngươi là người của ta, vì vậy không cần lo lắng làm gì. Khi đến được khu vực Hắc Giao động phủ, chúng ta sẽ tiến vào vùng biển Tiềm Long đại lục để lựa chọn khu vực ẩn nấp.

Nhìn lướt qua các tu yêu giả đang im lặng, Địch Hùng nói:

- Các ngươi có thể an tâm về ta, đi theo ta các ngươi sẽ có được nhiều bảo bối của tu yêu giả. Hơn nữa, với thân phận bên ngoài như vậy thì không ai có thể biết được thân phận đích thực của các ngươi.

Thanh âm Địch Hùng chợt trở nên lạnh lẽo:

- Nên nhớ một điểm là bất cứ người nào cũng phải tăng cường bảo mật. Truyền tấn lệnh từ hôm nay thống nhất phân phối, chỉ những người đặc biệt mới có. Những người khác không được cho phép liên hệ với ngoại giới. Bây giơ ta chia mười người thành một tiểu tổ, phàm có người đào tẩu sẽ giết không tha, những người đồng tổ cũng phải chịu tội chung.

Các tu yêu giả trong lòng run lên.

Địch Hùng lại cười an ủi:

- Yên tâm, chỉ cần không phản bội ta, các ngươi sẽ sống rất thoải mái. Nhưng nếu một tổ có tổ viên đào tẩu, các tổ viên khác bị giết thì đừng trách ta, nếu muốn trách thì hãy trách tên bỏ trốn, chính hắn đã hại các ngươi.

Chế độ chịu tội chung làm cho người trong mỗi tổ phải kiểm tra lẫn nhau, tất cả đều vì cái mạng nhỏ của bản thân mình.

Sau đó, Địch Hùng thống nhất phân phối truyền tấn lệnh đến tiểu tổ.

-Tốt, chia binh ba hướng, xuất phát!

Địch Hùng hạ lệnh.

Dưới sự lãnh đạo của ba người Địch Hùng, Nghiễn Mưu, Nghiễn Tâm, những nhân mã còn lại của Cửu Sát điện chia thành ba tiểu đội, theo các lộ tuyến khác nhau nhanh chóng đi đến Tinh Thần các Hắc Giao động phủ.

Trên môi nở một nụ cười lạnh lùng, Địch Hùng thầm nói:

- Tần Vũ, cho dù không giết được ngươi thì ta cũng sẽ khiến toàn bộ người thân của ngươi đều phải chết. Được, Tần gia ngươi lại là hoàng tộc của Tần Vương triều, ta nghe nói đại thần đối với vương triều đều rất quan trọng, giết vài người có lẽ sẽ làm ngươi đau đầu không ít.

Chương 177

Thiên Kiếp Đột Biến

Bên Bích Thuỷ hồ, Tần Vũ cùng Lập Nhi đang đứng yên cạnh nhau, ở một nơi không xa là một nhân ảnh mờ ảo không rõ.

Lúc này, trời đất u ám, mây đen đầy trời, cả bầu trời mang sắc ám hồng quỷ dị, phảng phất cả bầu trời biến thành một lò lửa khổng lồ. Một đoá kiếp vân lơ lửng dưới bầu trời, trên không trung có hàng ngàn hàng vạn tia điện xà nhấp nháy.

- Oanh!

Một đạo tử sắc thiên lôi đánh thẳng xuống thân ảnh đang đứng kiêu ngạo, uy thế của nó như có thể huỷ diệt mọi thứ. Bóng thân ảnh bên dưới chính là Tiểu Hắc, thiên kiếp đó chính là lục cửu thiên kiếp. Lúc này, Tiểu Hắc giơ cao đôi cánh, mắt ưng nhìn chằm chằm vào đám kiếp vân.

Vào thời điểm thiên lôi đánh xuống, Tiểu Hắc đột nhiên huýt lên một tiếng.

Một đạo gió xoáy từ trong miệng Tiểu Hắc phát ra. Đạo tử sắc thiên lôi đó bất ngờ bị luồng gió xoáy hút lấy, sau đó tiến nhập vào trong bụng Tiểu Hắc. Thôn phệ thiên lôi, đó là một chiêu dùng để độ kiếp mà Tiểu Hắc thành thạo nhất.

Tần Vũ khoan khoái cười nói:

- Lập Nhi, đó là đạo thiên lôi thứ ba rồi. Người khác độ kiếp, trước tiên phải dựa vào trận pháp cấm chế để chống đỡ, sau đó mới dùng linh khí để cầm cự, còn Tiểu Hắc lại lấy thôn phệ thiên lôi làm chủ, còn dùng thiên lôi đó để đề cao công lực.

Lập Nhi nhìn Tiểu Hắc nơi xa, trong mắt lộ ra thần sắc tán thưởng, nói:

- Tần Vũ đại ca, Tiểu Hắc chính là một đặc thù thần thú. Vốn dĩ thần thú cũng được phân ra thành thượng, trung, hạ, Tiểu Hắc đẳng cấp tuyệt đối không thấp hơn Phí Phí.

Tần Vũ trong mắt có một chút cao hứng, không phải vì Tiểu Hắc, mà do Lập Nhi gọi mình là *"Tần Vũ đại ca"*.

Một tháng trước, Hầu Phí đã bày ra một mưu kế. Dưới sự diễn xuất của Hầu Phí, Tần Vũ giả làm ngu đần, cả hai đã diễn một trò đùa bỡn, cuối cùng bức bách Lập Nhi bất đắc dĩ phải gọi Tần Vũ là đại ca. Cho đến tận bây giờ Tần Vũ vẫn không ngừng đắc ý về việc này.

Đương nhiên chút đắc ý đó Tần Vũ chỉ có thể để sâu trong lòng.

- Oanh!

Đạo thiên lôi thứ tư lại đánh xuống khiến đất bay đá chạy. Đạo thiên lôi này có sức đè nén khủng khiếp, Tiểu Hắc lùi lại rồi dang rộng hai cánh, miệng há to liên tục phát ra những luồng gió xoáy. Chỉ thấy hầu hết lôi điện bị trực tiếp hấp thu, còn lại một phần nhỏ đánh lên thân Tiểu Hắc.

- Thống khoái! Được tắm rửa bằng thiên lôi, cảm giác thật là thống khoái!

Thanh âm của Tiểu Hắc vang dội trời đất.

Không chút cố kỵ, Tiểu Hắc dang rộng hai cánh khiến cho lôi điện không ngừng đánh lên lông cánh của Tiểu Hắc. Phần lớn lôi điện bị cánh hấp thu, chỉ có một bộ phận nhỏ công kích được đến

vũ dực, thương hại hoàn toàn không đáng chú ý.

Tần Vũ rất cao hứng:

- Tắm trong thiên lôi, khẳng định trong số thần thú, không ai có khả năng làm như vậy.

Lập Nhi nhẹ nhàng cười nói:

- Lúc trước Phí Phí độ lục cửu thiên kiếp thật nhẹ nhàng vô cùng. Nhìn tình hình hiện nay, xem ra Tiểu Hắc độ lục cửu thiên kiếp cũng nhẹ nhàng không kém. Đại ca xem kìa, đó chính là đạo thiên lôi thứ năm.

Thanh âm của Lập Nhi như chìm xuống trong tiếng sét, trong nháy mắt, đạo thiên lôi thứ năm đã giáng xuống thân hình Tiểu Hắc.

Chỉ thấy Tiểu Hắc mở rộng hai cánh, tại bề mặt đôi cánh ẩn hiện huyết hồng quang mang lưu chuyển bên ngoài. Còn các đạo điện mang bên ngoài thân thể Tiểu Hắc không ngừng lấp lánh, đó là lần thứ nhất Tiểu Hắc không dùng miệng thôn phệ lôi điện, bởi vì nó cảm giác được đạo thiên lôi này có một chút điểm áp lực.

Đao thiên lôi thứ năm đánh vào toàn thân Tiểu Hắc, chỉ thấy huyết hồng sắc quang mang nhanh chóng lưu chuyển.

- Hưu!

Phảng phất như bông hút nước, huyết hồng sắc quang mang bất ngờ hút hết hơn nửa đạo thiên lôi, lôi điện chi lực còn lại căn bản không gây chút phương hại gì với Tiểu Hắc. Thật khó tưởng tượng ra được, đạo thiên lôi thứ năm đã dễ dàng bị phá.

Tần Vũ lớn tiếng nói:

- Tiểu Hắc, đừng quá sơ suất! Qua được đạo thiên lôi thứ sáu, chúng ta sẽ quay về.

Cho dù Tần Vũ chỉ mở miệng đề tỉnh Tiểu Hắc là đừng quá sơ suất, tuy nhiên ẩn chứa sau câu nói này chính là sự quan tâm vô bờ của Tần Vũ đối với lục cửu thiên kiếp của huynh đệ. Tần Vũ từng nhìn thấy Hầu Phí độ lục cửu thiên kiếp, tất nhiên biết được uy lực của đạo thiên lôi thứ sáu so với đạo thứ năm lớn hơn rất nhiều.

- Yên tâm, đại….

Thanh âm Tiểu Hắc đột nhiên dừng lại. Tần Vũ sắc mặt đại biến. Trong khi đó Lập Nhi lại đột ngột tiến lên hai bước, nhìn vào kiếp vân giữa không trung.

- Ầm… ầm…!

Cả thiên địa đều vang lên những thanh âm chấn động vạn vật, vô số đạo điện xà ám hồng sắc từ thiên không lại được xuất ra, trông chúng giống như bầy rắn đang chịu sự khống chế của một thế lực thần bí. Một lần nữa, điện xà đầy trời, kiếp vân lại tụ hợp.

- Tại sao lại quay lại? Bình thường, chẳng phải là dùng năng lượng trong kiếp vân oanh kích là kết thúc độ kiếp hay sao? Tại sao kiếp vân này cùng với kiếp vân hình thành lúc đầu tiên lại giống nhau, cùng lần nữa tụ lôi điện.

Trong tâm Tần Vũ hiện giờ cảm thấy có điều gì không ổn.

Từ trước đến nay khi trải qua thiên kiếp, chỉ có từng đạo thiên lôi lần lượt oanh kích xuống, cứ thế cho đến khi kết thúc. Khi mới bắt đầu là lúc hội tụ lôi điện chi lực, sau đó mới hình thành kiếp vân. Tình trạng hiện tại, mọi người đều chưa từng thấy qua. Độ

lục cửu thiên kiếp đến lần thứ sáu mới trải qua nửa chừng thời gian, đột nhiên lại tụ lôi điện chi lực thêm một lần nữa, đồng thời cũng bắt đầu tăng năng lượng cho kiếp vân.

Nhãn thần lanh lẹ, Lập Nhi lạnh lùng nhìn thiên không.

Sau đó, Lập Nhi nói:

- Tần Vũ đại ca, để ta dùng bí pháp trong tộc tra thám một lần.

Nói xong, Lập Nhi lập tức ngồi xuống. Trong nháy mắt, đôi tay của Lập Nhi hoá thành hàng ngàn đôi tay, sau đó từng đạo thanh sắc quang mang từ trên thân thể nàng xạ ra. Lúc này toàn thân Lập Nhi như được tắm trong thanh quang, song nhãn nhắm lại. Chỉ thấy miệng Lập Nhi khẽ lay động, từ bên trong phát xuất ra vô số đạo kim quang.

Một lát sau Lập Nhi mở mắt ra, nhìn vào Tiểu Hắc nói:

- Tiểu Hắc toàn lực ứng phó, không được có sơ tâm, nếu không sẽ hồn phi phách tán, thi thể cũng không còn lại gì.

Tiểu Hắc nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt phát ra hồng quang mờ mờ.

Trong tâm Tần Vũ đến giờ cũng không biết Lập Nhi thuộc chủng tộc nào, gã chỉ biết rằng tốc độ tu luyện của nàng rất chậm, nhưng lại có nhiều thần thông cao thâm mạc trắc. Theo như Lập Nhi nói, đó là một đặc thù bí pháp trong tộc.

Vì Lập Nhi đã nói như vậy, hiển nhiên Tiểu Hắc có khả năng sẽ bị đạo thiên lôi thứ sáu oanh kích lấy đi tiểu mệnh.

- Hưu!

Phảng phất giống tiếng hô hấp của thiên địa, so với tốc độ hấp thu lôi điện ban đầu đã tăng lên gấp trăm lần trong nháy mắt. Trong một tiếng hô hấp, toàn bộ lôi điện đầy trời hoàn toàn bị kiếp vân hấp thu, ngay lập tức kiếp vân bắt đầu dừng rung động.

- Oanh!

Tốc độ, một tốc độ cực hạn không thể vươn tới.

Một đạo tử sắc lôi điện nhỏ giáng xuống, nhìn nó giống như một cánh tay thô, nếu so sánh với thiên lôi thì vô cùng nhỏ bé. Nhưng trải qua hai lần hấp thu lôi điện chi lực mới hình thành nên đạo tử sắc lôi điện đó, cả kiếp vân hoá thành một đạo thiên lôi và dung hợp vào trong, do vậy uy lực không biết sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Tiểu Hắc bắt đầu trở nên phong cuồng, hai mắt hồng quang lấp lánh, hai cánh hoàn toàn mở rộng, trên thân huyết hồng sắc quang mang bành xuất trong phạm vi hai ba mét. Lại lần nữa miệng Tiểu Hắc hống lên, sản sinh ra những luồng gió xoáy. Những luồng gió xoáy này còn nhanh chóng tăng lên, đồng thời phạm vi ngày càng lớn hơn.

Luồng lôi điện như cánh tay nhỏ thô đó từ màu tím chuyển sang đen, sau đó đánh xuống luồng gió xoáy.

Trong nháy mắt gió xoáy bị vỡ vụn. Lôi điện này thực quá mạnh, gió xoáy của Tiểu Hắc căn bản không có cách nào chống đỡ. Đạo lôi điện tiếp tục xạ xuống tầng hồng quang dày hai ba mét, phảng phất giống như một cái châm nhỏ đâm vào tuyết, dễ dàng xuyên qua luồng gió xoáy một cách nhanh chóng.

Trong suốt quá trình đó, hồng quang vẫn liên tục hấp thu lôi điện nhưng chỉ được một phần nhỏ mà thôi.

Nổ to!

Một âm thanh điên cuồng!

Tần Vũ có thể cảm giác được lúc này Tiểu Hắc đang đứng giữa bờ vực sinh tử mà không không thể làm chủ tình hình, thân thể bắt đầu run lên.

Đôi cánh kiên ngạnh cực điểm bị lôi điện chấn nát, Tiểu Hắc phun ra một luồng tiên huyết. Đối diện với uy lực của lôi điện, long cánh vốn cường hãn của Tiểu Hắc cũng không thể chịu nổi, còn da thịt chuyển sang màu đen. Thấy tình cảnh đó, Tần Vũ như muốn nổi điên.

Đột nhiên.

Toàn thân Tiểu Hắc phát ra một loại hắc quang với màu đen cực điểm. Đó là loại hắc quang rất thuần tuý, ánh sáng xung quanh người Tiểu Hắc hoàn toàn bị thôn phệ, khiến cho mọi người không thể nhìn thấy thân hình của nó. Đương trường chỉ còn lại đạo hắc quang, cuối cùng lôi điện oanh kích lên trên hắc quang đó.

- Nguyên là như vậy!

Nhãn thần Lập Nhi sáng bừng lên, miệng khẽ nói thì thầm. Tuy nhiên Tần Vũ không chú ý đến thanh âm của Lập Nhi, lúc này toàn bộ tâm tưởng của gã đang đặt trên thân Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc theo Tần Vũ từ khi còn nhỏ, nếu như người huynh đệ này mà chết, quả thật gã không biết mình có tiếp nhận nổi điều đó không.

Trời đất dần khôi phục lại vẻ bình thường, không trung vẫn mang lam sắc như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ngoại trừ một vùng bị cháy đen do kỳ độ kiếp, còn các nơi khác vẫn giữ nguyên được tình trạng ban đầu. Lúc này trên không trung chỉ còn thấy một đạo hắc quang đang không ngừng xoay chuyển, uốn éo.

Qua một thời gian dài, hắc quang từ từ hạ xuống, trong phút chốc biến thành một hình thể thân người đầu ưng. Cảm thụ được khí tức quen thuộc, Tần Vũ nhanh chóng nhận ra đó chính là Tiểu Hắc. Lúc này thân thể Tiểu Hắc gầy mòn, trong giống như một thiếu niên bình thường.

Tiểu Hắc nhìn Tần Vũ thốt lên:

- Đại ca!

- Không có gì chứ?

Tần Vũ cảm thấy toàn thân xuất ra một trận mồ hôi, lúc nãy thực sự trong lòng gã như có lửa đốt.

Tiểu Hắc cười nói:

- Lục cửu thiên kiếp, đạo thiên lôi cuối cùng không hiểu sao uy lực đột nhiên tăng cực mạnh. Nếu như đến lúc tối hậu mà đệ liều mạng, e rằng đã bị nó đánh đến hồn bay phách tán. Tuy hiện giờ đệ vẫn còn hư nhược nhưng sau lần liều mạng này, đệ đã tiêu trừ sạch những nguy hiểm tiềm tàng so với lúc trước thi triển cấm kị chi thuật.

Tần Vũ trong tâm hoàn toàn hoan hỉ. Sau khi Tiểu Hắc thi triển qua cấm kị chi thuật, Tần Vũ cảm giác huynh đệ mình có sự biến hoá. Nếu nói trước kia Tiểu Hắc băng lãnh khí chất, thì sau khi thi triển qua cấm kị chi thuật, Tiểu Hắc thật sự có một chủng khí tức *"hỗn loạn khủng bố"*.

Tuy nhiên lúc này Tần Vũ lại cảm thấy khí chất Tiểu Hắc lại biến hoá thêm một lần nữa, trở nên thuần tịnh hơn rất nhiều, có thể nói là thuần tuý băng lãnh.

Nét mặt nghiêm trọng, Lập Nhi nhìn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ đại ca, có một sự tình muội cần phải đề tỉnh huynh.

Thấy huynh đệ của mình độ kiếp thành công nên tâm tình cực tốt, Tần Vũ cười nói:

- Lập Nhi, có sự tình gì cứ nói ra đi. Ha… ha… ! Đừng làm mặt buồn như vậy có được không? Ha… ha …! Tiểu Hắc vượt qua lục cửu thiên kiếp, đó là một việc làm ta rất là hưng phấn.

Lập Nhi thở dài:

- Tần Vũ đại ca, nếu như muội dùng bí pháp gia tộc tính toán không sai, sau này lúc huynh độ kiếp thì thiên kiếp sẽ có uy lực cực lớn. Hy vọng huynh đề phòng cẩn thận!

Tần Vũ chợt run.

- Như vậy nghĩa là sao?

Tần Vũ cảm nhận trong lời Lập Nhi nói có điểm huyền diệu.

Lập Nhi lắc đầu nói:

- Thiên cơ không được tiết lộ, muội nói như vậy cũng đã phản lại tộc quy rồi. Muội chỉ có thể đề tỉnh huynh tận lực nâng cao công lực trước khi độ kiếp. Không cần biết nó xảy ra khi nào, chỉ cần huynh chú trọng nâng cao công lực là được.

Nhìn bộ dạng Lập Nhi lúc này, Tần Vũ biết rằng nàng không muốn nói nhiều. Nhè nhẹ gật đầu, Tần Vũ hoàn toàn đem những lời Lập Nhi nói ghi nhớ vào lòng.

* * *

Khoảng cách giữa Cửu Sát điện và Tiềm Long đại lục cũng khá

xa, do vậy bọn Địch Hùng cũng mất một thời gian rất dài mới tới. Sau khi Tiểu Hắc độ kiếp nửa năm, Tần Vương triều đang trong cảnh yên bình cuối cùng cũng bắt đầu chấn động.

- Phác xích!

Tiên huyết bay lên, thân đầu rớt xuống.

Khoảng trăm tu yêu giả khuôn mặt lạnh lùng, trực tiếp đuổi theo truy sát vài tu yêu giả.

- Người của Địch Hùng dám đi vào Tần Vương triều, coi bộ không muốn sống lâu.

Một tu yêu giả cười nói:

- Đừng nói là các ngươi không biết đấy nhé, tu yêu giả xâm nhập vào Tần Vương triều, giết không tha.

Bảy tám tu yêu giả đưa mắt nhìn nhau, lúc này bọn chúng đã bị nhiều người bao vây, hiển nhiên là không có cách chạy thoát được.

- Đại nhân!

Đột nhiên một tên tu yêu giả tóc ngắn quỳ xuống, nói:

- Đại nhân, tiểu nhân tuy đi theo Địch Hùng nhưng là do không còn sự lựa chọn nào khác. Hiện nay Địch Hùng đã tịch thu truyền tấn lệnh để ngăn chúng tôi chạy trốn, không ai có thể cùng người ngoài liên hệ. Chúng tôi làm vậy là do bị bức bách mà thôi.

- Thiện Lệnh, ngươi lại dám phản bội đại nhân.

Bọn tu yêu giả còn lại tức giận nhìn tu yêu giả đó.

Tu yêu giả tóc ngắn tức giận nói:

- Phản bội? Địch Hùng dùng biện pháp chịu tội chung kiềm chế sự tự do của chúng ta, thậm chí đối với sào huyệt cũng bố trí mê trận, khiến chúng ta căn bản không thể rút lui, thậm chí cũng không biết mình đang ở đâu mà chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của hắn. Những ngày như vậy tôi đã chịu hết nổi rồi.

Ánh mắt sáng lên, tu yêu giả đầu lĩnh vội vàng lên tiếng:

- Nói, Địch Hùng ở đâu? Nếu nói ra không chỉ giữ lại tính mạng mà ngươi còn được ban thưởng lớn.

- Địch Hùng vô cùng cẩn thận, tu yêu giả chúng tôi bình thường ở trong nội bộ, bên ngoài là một mê trận lớn. Sự xuất nhập của chúng tôi đều do hộ pháp dẫn ra, dẫn vào. Chúng tôi bỏ trốn đã hơn mười vạn dặm, căn bản không thể xác định sào huyệt của Địch Hùng ở hướng nào.

- Hang ổ của Địch Hùng chỉ có hắn và các đại hộ pháp biết chính xác vị trí, đúng không?

Tu yêu giả tóc ngắn cúi người nói:

- Đúng là như thế, đại nhân!

Tinh Thần các đầu lĩnh tu yêu giả nhíu mày một lúc, sau đó nói:

- Tu yêu giả quy thuận chúng ta thì tha chết, các tu yêu giả khác nhất loạt giết hết đi.

- Á, xin tha mạng!

Các tu yêu giả vừa rồi vô cùng cương ngạnh, sau khi nghe thấy mệnh lệnh đó có hai người lập tức quỳ xuống.

Tinh Thần các tu yêu giả đầu lĩnh cười lạnh nói:

- Các ngươi có biết sào huyệt của Địch Hùng ở đâu không?

Hai người sững người, sau đó lắc đầu.

- Lúc bắt đầu không quy thuận, đến cuối cùng thì lại cầu xin lòng nhân từ, trong khi đó một điểm dùng được cũng không có, các ngươi là loại người rẻ tiền nhất.

Tu yêu giả đầu lĩnh hừ lạnh một tiếng, phi kiếm dưới chân lập tức lấy đi tính mạng hai người. Cùng lúc đó hàng trăm tu yêu giả đồng thời phóng xuất phi kiếm. Vô số phi kiếm đằng không nhanh chóng xuyên qua các thân người, máu bắn tung toé lên không trung. Chỉ có tu yêu giả tóc ngắn lưu lại được tính mệnh.

…..

Trời đã tối, Tần Vương triều biên cảnh có vài nơi phát sinh những trận chiến nhỏ, tại mỗi địa phương chỉ xuất hiện mười tu yêu giả của phe đối phương. Tuy Địch Hùng lần đầu phát động công kích, số tu yêu giả thuộc hạ của hắn bị giết không ngớt, nhưng cuối cùng cũng có không ít tên tiến nhập được vào nội bộ Tần Vương triều.

Phục cừu chém giết, lúc này đã bắt đầu.

Chương 178

Đồ Sát Nhất Tràng

Biên tập: ....

Trong một dãy núi dưới đáy biển thuộc địa phận Hắc Giao động phủ

dưới quyền Tinh Thần các.

Không ai biết dãy núi dưới đáy biển này chính là sào huyệt hiện nay của Địch Hùng – vị điện hạ duy nhất may mắn sống sót của Cửu Sát điện, trong sào huyệt này có bố trí đại trận, trừ Địch Hùng, hai phó cốc chủ Nghiễn Mưu, Nghiễn Tâm và sáu đại hộ pháp ra, bất cứ ai khác cũng không biết đường ra vào.

Tay cầm ly ngọc, Địch Hùng đang hưởng thụ tư vị của mĩ tửu.

"Nghiễn Tâm, mười tiểu đội được phái đi hiện giờ kết quả như thế nào?" Địch Hùng lạnh nhạt hỏi.

Hai người Nghiễn Tâm và Nghiễn Mưu ở bên dưới chính là những người Địch Hùng tín nhiệm nhất, Nghiễn Tâm liền nói: *"Bẩm báo cốc chủ, mười tiểu đội phái đi lần này tiến hành thâm nhập từ các địa phương khác nhau của Tần Vương triều, bất quá người của Tinh Thần các phòng ngự rất chặt chẽ, có bốn tiểu đội bị giết y như trước đây."*

"Ồ? Có bốn tiểu đội bị giết y như trước đây?" Địch Hùng nhíu mày.

Lần này hắn phái đi mười tiểu đội tiến nhập từ các phương hướng khác nhau, hoặc là trực tiếp tiến nhập thành môn vào lúc chập choạng tối, hoặc là từ một vùng núi non âm u, hoặc đánh

một vòng lớn, trước tiên từ hải vực tiến nhập hồng hoang sau đó mới tiến nhập Tần vương triều.

Dù như thế, trong mười tiểu đội có bốn tiểu đội bị tiêu diệt y như trước.

Địch Hùng cười lạnh vài tiếng: *"Xem ra Tần Vũ vì bảo hộ cho người nhà của hắn mà hao phí tâm lực rất nhiều."*

Nghiễn Tâm cũng phụ họa nói: *"Từ điểm này có thể thấy Tần Vũ rất xem trọng người nhà. Chỉ có như thế, khi cốc chủ giết người nhà của hắn mới có thể làm cho hắn hết sức thương tâm. Như thế mới có thể giúp lửa giận của cốc chủ được phát tiết."*

"Có lý."

Địch Hùng cười nói: *"Nếu như hắn không xem trọng người nhà thì khi giết đi, hắn cũng không có chút ảnh hưởng, vậy thì điều ta làm có tác dụng gì chứ. Chỉ có làm cho hắn thương tâm, làm cho hắn thống khổ. Hắn càng thương tâm, càng thống khổ ta mới càng cao hứng."*

"Sáu tiểu đội. Sáu mươi người tiến nhập kinh thành liền phân thành mười hai chi tiểu đội, không biết có thể giết được bao nhiêu người" Địch Hùng uống một hớp rượu sau đó trực tiếp đứng lên đi khỏi.

Hai huynh đệ Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu khom người đưa tiễn.

"Đại ca, cốc chủ hận Tần Vũ đến tận xương tủy, từng bước tiến nhập tâm ma rồi. Nhưng mà thế lực của Tinh Thần Các so với chúng ta lớn hơn nhiều, Thanh Long cung và Bích Thủy phủ cũng hướng về phía Tần Vũ, như vậy sau này …" Nghiễn Mưu nhíu mày truyền âm.

Hai người bọn họ tuy không hề hai lòng đối với Địch Hùng, nhưng đối với tương lai có chút mơ hồ. Chỉ là việc này hai người bọn họ chỉ có thể thương lượng thông qua linh thức truyền âm.

Bọn họ không dám để cho Địch Hùng biết.

Nghiễn Tâm cười lạnh một tiếng sau đó dùng linh thức truyền âm nói: *"Nhị đệ, ta và ngươi đều do cốc chủ bồi dưỡng nên. Các vị điện hạ khác đều chết rồi không lẽ chúng ta còn muốn phản bội? Huống chi, ra ngòai thực hiện công việc đều là những người bình thường, huynh đệ chúng ta với lục đại hộ pháp đều không xuất cốc, cũng chẳng có gì gọi là nguy hiểm …"*

Trầm tư một lúc Nghiễn Tâm lại nói: *"Nhị đệ, nỗ lực tu luyện là được, thân nhân của gã Tần Vũ đó giết được mấy người thì giết, còn lại không cần quan tâm. Cốc chủ ẩn thân kín đáo như thế này ta không tin Tần Vũ có thể tìm ra"*

Nghiễn Mưu cũng gật đầu.

Chỉ cần có chút suy nghĩ cũng có thể thấy Địch Hùng ở thế yếu. Nhưng ưu điểm duy nhất của hắn lúc này chính là ở trong bóng tối. Còn Tần Vũ thì đang ở ngoài sáng.

Địch Hùng trong bóng tối có thể công kích Tần Vũ còn Tần Vũ khó có thể tìm được nơi ẩn trốn của Địch Hùng, dù có cường lực cũng vô pháp công kích.

Kinh thành Tần vương triều, trong một lâu các trên thành lâu, hai tu yêu giả đang đàm luận.

"Hắc, Yến huynh, chúng ta đều đã ở đây hơn nửa năm nhưng dư nghiệt của Cửu Sát điện không thấy xuất hiện. Chúng ta vẫn còn bị bức bách dùng linh thức giám sát, thật là …" một hán tử thấp lùn nói.

Đại hán khôi ngô bên cạnh đang khoanh chân ngồi, giờ phút này cũng mở to mắt ra nói: *"Cẩn thận một chút, nếu lỡ có chuyện gì làm các chủ đại nộ thì cẩn thận cái mạng nhỏ của ngươi."*

Chính lúc này khuôn mặt đại hán khôi ngô biến sắc.

"Có tu yêu giả xuất hiện!"

Lúc này trên thành lâu, trong vòng một ngàn thước có hơn mười tu yêu giả xuất hiện, đại hán khôi ngô trong sát na liền dùng linh thức truyền âm cho các tu yêu giả cách đó không xa. Chỉ thấy trên mỗi tiểu lầu từng đạo nhân ảnh cùng xuất hiện như điện quang.

Chỉ một lần dùng linh thức truyền âm, chốc lát trong phạm vi vài ngàn thước liền có gần một trăm tu yêu giả cùng phóng về một phương hướng.

"Đang ban ngày, tốc độ nhanh một chút, đừng để đám phàm nhân nhìn thấy."

Hộ vệ tiểu đội trưởng chưởng quản đội ngũ trăm người vừa dùng linh thức truyện âm hét lên ra lệnh với thủ hạ, tốc độ của mỗi người liền đạt đến cực hạn. Từng người một giống như gió lốc, chỉ một cái chớp mắt đã ở ngoài trăm thước.

Tốc độ như thế này chỉ có tiên thiên cao thủ mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy. Nhưng tiên thiên cao thủ của Tiềm Long đại lục tổng cộng được bao nhiêu người? Đoạn cự li này có thể có bao nhiêu tiên thiên cao thủ?

Tiếng cười khúc khích!

Máu tươi tuôn chảy!

"Bùng!"

Huyết nhục văng tung tóe!

"Giết lầm người rồi, ta chính là hộ vệ của Tinh Thần Các mà." Trong năm người bị công kích, có một tu yêu giả tóc xanh người cao gầy lúc này dùng linh thức truyền âm nói với các tu yêu giả đang công kích, tu yêu giả đâm chém, căn bản không kịp nói chỉ có

thể dựa vào linh thức truyền âm.

"Giết lầm người? Hộ vệ của Tinh Thần Các."

Hộ vệ tiểu đội trưởng đứng trước mặt tu yêu giả tóc xanh may mắn còn sống sót cười lạnh.

Trong nháy mắt, năm tu yêu giả bị giết mất bốn, chỉ còn lại gã này.

"Đại nhân, tôi chính là người của Tinh Thần Các, không tin ngài có thể cảm ứng được thân phận ngọc bài của tôi." Tu yêu giả tóc xanh lúc này đang hỏang sợ liên tục giải thích.

Hộ vệ tiểu đội trưởng cười lạnh: *"Thân phận ngọc bài của ngươi đúng là ngọc bài của Tinh Thần Các, nhưng mà … các chủ từng có lệnh, bất kì tu yêu giả nào tiến nhập lãnh thổ của Tần vương triều đều giết chết không tha."*

"Tôi là …" gã tu yêu giả tóc xanh đó còn muốn giảo biện.

Trên mặt hộ vệ tiểu đội trưởng có một tia hí lộng cười nói : *"Tiểu tử, đừng cố nữa, ta nói cho ngươi biết, các chủ sớm đã cho Trang Chung tổng quản truyền lệnh, người của Tinh Thần Các cũng không được tiến nhập phạm vi Tần vương triều."*

Gã tu yêu giả tóc xanh đảo mắt nói: *"Đại nhân, tôi chính là một trong một vạn tu yêu giả ban đầu, tôi được an bài làm thủ vệ tại biên cảnh của Tần vương triều."*

"Ách ... " Hộ vệ tiểu đội trưởng sửng sốt.

Có khi thế thật, đích xác có năm ngàn nhân mã thủ vệ tại các nơi biên cảnh.

"Không phải các chủ đã hạ lệnh cho các ngươi là không được tự tiện li khai sao?" Hộ vệ tiểu đội trưởng cảm thấy nghi ngờ hỏi, lúc

này hộ vệ tiểu đội trưởng vẫn chưa buông lơi cảnh giác.

Gã tu yêu giả tóc xanh trong lòng mừng thầm, xem ra có hi vọng rồi.

"Ai... Đại nhân à, mấy người vừa rồi đều ở cùng chỗ với tôi, các người giết lầm người rồi. Giết nhầm người của phe ta rồi." tu yêu giả tóc xanh đau lòng nói.

"A." hộ vệ tiểu đội trưởng mang dáng vẻ ngạc nhiên.

Lúc này, gã tu yêu giả tóc xanh thấy mình đã có biện pháp thoát thân, tuy nhiên --

Có tiếng cười nhạt!

Một thanh lợi kiếm đã đâm xuyên bụng gã tu yêu giả tóc xanh, hắn mở to hai mắt nhìn hộ vệ tiểu đội trưởng trước mặt, khó tin nói: *"Ngươi … ngươi vì sao …"*

"Huynh đệ, ngươi đúng là rất nhanh trí, đáng tiếc, ngươi tưởng các chủ đến điều này cũng không nghĩ ra sao? Thân phận ngọc bài của mỗi người trong một vạn hộ vệ chúng ta đều đã được cải tạo làm mới rồi. Ngay từ đầu lúc linh thức cảm ứng được ngươi, bọn ta đã biết … ngươi không phải là người của bọn ta."

Hộ vệ tiểu đội trưởng cười khanh khách.

"Vậy vì sao ngươi … còn … còn nói với ta nhiều như thế …" bị đâm vào chỗ yếu hại, tu yêu giả đạt tới Kim Đan kì bị trọng thương cực nặng nhưng mà hắn vẫn muốn biết đáp án.

Hộ vệ tiểu đội trưởng nghiêm túc nói: *"Ân. Cái này ư … ai bảo các ngươi bây giờ mới đến đây, bọn ta đợi ở đây hơn nửa năm chẳng nhìn thấy bóng dáng của các ngươi, buồn chán quá, tự nhiên phải trêu chọc đám ruồi muỗi các ngươi một chút!"*

"Ha ha... ... "

Gần trăm tu yêu giả đều cười lớn, đám phàm nhân chung quanh đều nghi hoặc, đám đại hán ở đằng xa đang cười cái gì thế? Bất quá nhìn thấy dáng vẻ của gần trăm đại hán cường tráng không ai dám lại gần.

"Các huynh đệ, xử lí hắn."

Sau khi hủy thi diệt tích, tiểu đội trăm người này không hề gấp gáp, từ từ tiến nhập thành môn sau đó quay về các vị trí ở trên tường thành.

... ...

Gần như đồng thời các tiểu đội năm người khác đều bí mật từ các nơi tìm cách xâm nhập vào trong kinh thành.

Tuy nhiên --

Phòng ngự của kinh thành gần như có thể nói là một giọt nước cũng không lọt vào được, từng đội ngũ một bị giết hại sạch sẽ. Đám hộ vệ Tinh Thần các hơn nửa năm chưa giết người đều cố ý hí lộng đám gia hỏa này.

Nhưng đám hộ vệ Tinh Thần Các đắc ý quá sớm.

Lúc bọn họ giết một tiểu đội liền xuất hiện một tiểu đội khác từ cùng một vị trí tiếp tục tiến nhập kinh thành. Bởi vì các hộ vệ vốn thủ hộ nơi này đang đi giết tiểu đội xuất hiện trước đó, các tiểu đội xuất hiện ngay sau đó có thể an nhiên tiến nhập.

Nếu hộ vệ của Tinh Thần Các cảnh giác, linh thức không ngừng giám sát thì rất có khả năng bắt được tiểu đội năm người thứ hai.

Nhưng số hộ vệ cảnh giác hiển nhiên không nhiều lắm.

Mười hai chi tiểu đội thì có năm tiểu đội dựa vào phương pháp này tiến nhập được vào trong kinh thành.

Nếu từ không trung tiến nhập, điều đó căn bản nghĩ cũng không nghĩ đến, bởi vì trên không của cả kinh thành đều bị bố trí cấm chế thủ ấn, cho dù một con chim nhỏ cũng đừng mong bay vào.

Vũ Vương phủ tại kinh thành

Tần Vũ ngồi trên ghế còn hai người Nghiêm Nhị và Lương Thản đang đứng trước mặt Tần Vũ. Nghiêm Nhị thân mang hắc sắc chiến giáp. Chiến giáp đó ôm sát người làm nổi bật những đường cong trên cơ thể Nghiêm Nhị, còn Lương Thản thì hết sức cung kính, mắt không hề nhìn ngang ngó dọc.

"Các chủ, mọi nơi trong kinh thành đều cảnh báo, có vài tiểu đội muốn tiềm nhập vào nội bộ kinh thành. Không biết liệu có tiểu đội nào xuyên phá phòng ngự tiến vào rồi không." Lương Thản cung kính nói.

Tần Vũ gật đầu, cười nói: *"Bọn chúng cũng khá lợi hại, tu yêu giả các nơi trong kinh thành cần phải cẩn thận một chút, từng người một đều phải cẩn thận tra xét. Còn tu yêu giả trong hoàng cung chắc không cần ta phải nói nhiều nữa chứ?"*

"Các chủ yên tâm, người của Địch Hùng tới bao nhiêu chết bấy nhiêu, tuyệt đối không ai thành công" Lương Thản tự tin nói.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Hắn tự nhiên yên tâm.

Tần Vũ không chỉ bố trí hộ vệ Tinh Thần Các giám sát biên cảnh Tần vương triều, trên tường thành cũng có. Hơn nữa … trong kinh thành có hơn một nghìn tu yêu giả tồn tại, bọn họ liên tục giám sát các nơi trong kinh thành.

Trong hoàng cung còn kỹ càng hơn, có thể nói là tường đồng vách sắt.

... ...

"Đại nhân, trong hoàng cung phòng ngự quá nghiêm mật, hai mươi lăm huynh đệ may mắn sống sót, chỉ một lượt đã mất mạng hơn phân nửa. "

Một tu yêu giả mang dáng vẻ thư sinh ngồi trong trà lâu, nghe được linh thức truyền âm của thủ hạ liền hạ lệnh: *" Thay đổi mục tiêu , công kích các hoàng tử, tử đệ cùng với các vị đại thần trong kinh thành, có khả năng giết bao nhiêu thì cứ giết bấy nhiêu."*

"Tuân lệnh."

Thư sinh đó uống một ngụm trà, thở dài một tiếng.

"Như thế này thì đúng là cốc chủ đẩy bọn ta vào chỗ chết mà." trên mặt thư sinh có nét cười khổ, nhưng bọn họ không dám không đi bởi vì nếu bọn họ không đi Địch Hùng sẽ làm cho bọn họ muốn sống cũng không được muốn chết cũng chẳng xong.

Đột nhiên --

"Huynh đệ, kinh thành Tần vương triều mà cũng dám tự ý xâm nhập, đúng là có đảm khí." một gã thiếu niên đi về hướng thư sinh.

Sắc mặt thư sinh đại biến, hắn vô pháp nhìn thấu tu vi của thiếu niên trước mặt.

"Kim Đan hậu kì, chỉ là Kim Đan hậu kì nhỏ nhoi cũng dám xâm nhập kinh thành, đúng là đi tìm chết." những lời này vang lên bên tai thư sinh đồng thời thiếu niên cũng đã đến bên cạnh thư sinh. Chỉ là lúc này thư sinh không hề có chút cử động.

Bởi vì … hắn đã chết .

Thiếu niên này chính là một trong mười hộ vệ đại đội trưởng của một vạn người Tinh Thần các.

******

"Ngao ~ ~"

Một tiếng gầm khủng bố vang lên. Sau đó là thanh âm của một trận nổ lớn, phủ đệ của Binh bộ thượng thư bị hủy mất hơn nửa.

"Vù!" "Vù!" "Vù!" "Vù!" "Vù!" ... ...

Trong sát na mười mấy thân hình đồng thời xuất hiện trong phủ đệ của Binh bộ thượng thư, sắc mặt mười mấy người này rất khó coi, mỗi trọng yếu đại thần đều được ba tu yêu giả bảo hộ, nhưng tu yêu giả vừa rồi công kích bản thể lại là bát trảo chương ngư .

Khi đối mặt với công kích, biến thành bản thể cự đại. Trong tình huống không thể công kích đã phẫn nộ tự bạo, trực tiếp sát tử hơn một nửa số người trong Binh bộ thượng thư phủ, bản thân Binh bộ thượng thư cũng bị sát tử.

"Đại nhân!" Ba tu yêu giả phụ trách bảo vệ Binh bộ thượng thư lúc này cực kỳ hoảng sợ.

"Bốp!"

Một đại hán sắc mặt băng lãnh tát mạnh ba cái lên mặt một trong ba người, sau đó lạnh lùng nói: *"Ba người không ngăn được một, các ngươi chỉ cần giữ vững một lúc thì bọn ta đến ngay. Nhưng mà … các ngươi đến giữ vững một lúc cũng không được, chuẩn bị nhận sự trừng phạt của các chủ đi."*

Giữ vững?

Địch nhân đều tự nổ, làm sao mà giữ vững?

Ba tu yêu giả này rất phiền muộn.

... ...

Cùng lúc này các nơi trong kinh thành đều phát sinh công kích liều mạng, hơn một nửa trong hai mươi lăm tu yêu giả tiến nhập kinh thành chết đi nhưng cũng giết chết mấy chục thái giám, mấy chục cung nữ với một vị phi tử trong hoàng cung.

Còn gần mười tu yêu giả cũng sát tử mấy vị đại thần cùng mấy trăm dân thường.

... ...

Nhìn thấy kết quả này sắc mặt Tần Vũ có chút khó coi.

"Các chủ, hộ vệ của chúng ta tu vi chỉ là Kim Đan kì, tuy rằng người nhiều nhưng không có khả năng một kích tất sát, nếu không thể một kích tất sát thì chỉ cần đối phương liều mạng, kình lực tán phát cũng có thể sát tử phần lớn phàm nhân … phàm nhân quá yếu đuối." Nghiêm Nhị bất lực nói.

Tần Vũ cười khổ.

Đích xác, tu yêu giả đại chiến, cho dù người của mình đông nhưng mà chỉ cần kình lực do chiến đấu tán phát cũng có thể sát tử phàm nhân, lần này chết mất một vị phi tử và mấy đại thần, còn thái giám cung nữ và dân thường phải hơn trăm.

"Tăng cường giám sát trên tường thành, không được để tu yêu giả xâm nhập. Từ hôm nay trở đi tăng cường nhân số giám sát, biện pháp tốt nhất là không để địch nhân tiến nhập vào trong kinh thành." Tần Vũ hạ lệnh.

Thượng thư của một nước chết đi, hơn nữa còn có mấy đại thần cũng chết đi. Điều này đúng là ảnh hưởng rất lớn đến Tần vương triều

Tuy nhiên, lần công kích này bất quá chỉ là công kích thử nghiệm của Địch Hùng, thủ đoạn độc ác chân chính hắn vẫn còn chưa sử dụng!

Chương 179

Tâm Tính Thuế Biến

"Cốc chủ, theo tin tức cuối cùng truyền lại, hai mươi lăm người tiến nhập vào trong kinh thành, khi công kích hoàng cung, một trong số họ đã tự bạo giết được vài nhân vật quyền quý, hình như là hoàng hậu hoặc phi tử của Tần vương triều."

Nghiễn Tâm cung kính bẩm báo, Địch Hùng nhãn tình ngay lập tức sáng lên.

"Đúng vậy chứ ? "

Địch Hùng hỏi lại lần nữa.

Nghiễn Tâm gật đầu nói: *"Cốc chủ, căn cứ tin tức được truyền lại, trong hoàng cung bọn cung nữ xưng hô nữ nhân đó là "*nương nương*". Vì thế không phải là hoàng hậu thì cũng là phi tần."*

"Rất tốt…. còn gì nữa?" trên mặt Địch Hùng có một chút hỉ sắc.

Nghiễn Tâm tim đập mạnh, nhưng Nghiễn Mưu đã lên tiếng: *"Cốc chử, đây là tin tức cuối cùng, đây là tin tức được truyền đến sau gã đội trưởng bị giết….. Nhưng các tu yêu giả còn lại theo kế hoạch đã công kích đại thần ở nội bộ kinh thành cùng với hoàng tộc cư trú ở ngoài hoàng cung. Phàm nhân rất là yếu nhược, tu yêu giả chỉ cần tuỳ ý tán phát khí kình cùng có thể giết chết bọn chúng, chắc là Tần vương triều có tổn thất không nhỏ."*

"Hay lắm!"

Địch Hùng đứng lên cười lớn: *"Bất quá căn cứ vào tình huống chiến đấu như vậy, có thể phát hiện tần vương triều phòng ngự cực kỳ nghiêm mật. Lần này chắc chắn bọn họ sẽ gia tăng phòng ngự, phỏng*

chừng lần tới nhân mã chúng ta rất khó đột phá vào kinh thành."

Nghiễn Tâm nhíu mày nói: *"Cốc chủ, bây giờ chúng ta sẽ làm như thế nào?"*

"Nghiễn Tâm, ta đã xem xét rất lâu, nghĩ đến một diệu pháp.....lấy phàm nhân đối phàm nhân!" Địch Hùng nở nụ cười sáng lạn.

Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu hai huynh đệ chợt rùng mình.

"Bọn chúng đối với tu yêu giả phòng ngự, nhưng đối với phàm nhân thì phòng ngự ra sao? Chỉ cần chúng ta khống chế một đám phàm nhân, làm cho bọn họ tiến hành công kích, khẳng định xuất kỳ bất ý, hiệu quả so với tu yêu giả công kích khẳng định tốt hơn nhiều." Địch hùng tự tin nói.

Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu nhãn tình lập tức sáng lên.

"Căn cứ theo tình báo ở Minh vương triều điều tra, Tiềm Long đại lục có tổ chức sát thủ, cũng có tổ chức tình báo." Địch hùng cười nói,*" Trân châu mã não ở hải để chúng ta không có giá trị, trái lại phàm nhân thì rất thích."*

"Ý của cốc chủ là..." Nghiễn Tâm trong lòng đã nghĩ đến.

"Không sai, trước tiên dùng tiền tài trân bảo, điều khiển tổ chức sát thủ động thủ." Địch Hùng chậm rãi nói, *"Bất quá, căn cứ tình báo, tổ chức sát thủ tiếp nhận nhiệm vụ có hạn chế, đối với hoàng tử của Tần vương triều, bọn chúng lại không dám lạm sát. Vì thế.....trừ khi ở ngòai, chúng ta tự mình cũng thành lập một tổ chức sát thủ."*

"Chúng ta tự mình thành lập?" Nghiễn Tâm nghi hoặc nói..

Địch Hùng gật đầu nói: *"Đúng, chúng ta sẽ phái một số tu yêu giả tiến nhập Minh vương triều và Hán vương triều, trước mặt một số tiên thiên cao thủ chứng tỏ thực lực của bọn chúng. Hấp dẫn bọn họ gia*

nhập vào tổ chức của chúng ta."

"Đồng thời, cũng hướng đến một số gia tộc lớn, chứng tỏ thực lực của tu yêu giả. Đạt được sự ủng hộ của bọn chúng, thậm chí khống chế các gia tộc thế lực lớn."

Địch Hùng trong mắt quang mang lấp lánh.

*"Chúng ta lấy Minh vương triều, Hán vương triều làm căn cơ, kiến tạo một tổ chức sát thủ, tổ chức đó gọi là "*Âm hồn*"! Mục tiêu tối cao, chính là sát tử hoàng tộc tử đệ của Tần vương triều."* Địch Hùng trong mát hàn ý đại thịnh.

Mục tiêu tối cao là giết hoàng tộc tử đệ. Hắn không hề nghĩ rằng sẽ để cho sát thủ phàm nhân đến giết Tần Vũ.

"Cốc chủ anh minh."

Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu đều quỳ xuống mừng rỡ nói, bọn chúng nghe kế hoạch đó, thì cảm thấy cực kỳ khả thi. Lấy phàm nhân đối phàm nhân, các tu yêu giả dùng linh thức kiểm soát, nhưng chỉ giám sát tu yêu giả. Phàm nhân thực sự vô pháp giám sát.

*"Tổ chức sát thủ "*âm hồn'.*" Địch Hùng trong lòng cười lạnh,"*Tần Vũ, ta sẽ làm cho Tần gia ngươi biết cái gì gọi là 'âm hồn bất tán'!*"*

***

Minh vương triều cảnh nội.

*Minh vương triều có một số cao thủ, "*Kình Thiên Thủ*" Vũ Văn Thương đang cưỡi ngựa trên quan đạo, lúc này đang là ban đêm, nhưng Vũ Văn Thương vẫn như cũ chậm rãi cưỡi ngựa.*

*"*Dừng lại.*"*

Một tiếng quát lạnh vang lên.

*"*Là ai?*" Vũ Văn Thương sắc mạt biến đổi, hắn bất ngờ vì không cảm ứng được vừa rồi người nói rốt cuộc ở nơi nào.*

*"*Ta ở phía sau ngươi.*" Âm thanh băng lãnh lại lần nữa cất lên..*

Vũ Văn Thương xuống ngựa xoay người, động tác liền lạc vô cùng, hắn tịnh không có xuất thủ, bởi vì hắn biết..... có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau hắn. Nếu muốn giết hắn, thì hắn đã chết rồi.

*"*Ngươi...."

Vũ Văn Thương sắc mặt đại biến, bởi vì trước mắt hắn là người đang lăng không mà đứng.

Có thể không nhờ đến bất cứ công cụ nào mà đứng lăng không, chỉ có thượng tiên trong truyền thuyết.

*"*Người là thượng tiên?*" Vũ Văn Thương khó mà tin được.*

*"*Đúng.*" Thanh y đại hán cường tráng trực tiếp thừa nhận. Trên thực tế thanh y đại hán chỉ là một tu yêu giả mà thôi, "*Ta thấy ngươi tư chất không tồi, đã là tiên thiên cao thủ, ta muốn thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có nguyện ý?"

Nghe thượng tiên sẽ thu mình làm đồ đệ, Vũ Văn Thương ngây người.

*"*Ài, ngươi không nguyện ý?*" thanh y đại hán nhíu mày nói.*

*"*Không. Tôi nguyện ý. Đồ nhi bái kiến sư phụ." Vũ Văn Thương

lập tức quỳ xuống nói.

Thượng tiên a, tồn tại thật là chí cao. Vô số vũ giả muốn trở thành đồ đệ của thượng tiên nhưng bất thành, lúc này có thượng tiên thu mình làm đồ đệ. Làm sao Vũ Văn Thương lại cự tuyệt. Nói cho cùng lực hấp dẫn của thượng tiên là rất lớn.

***

Trong ba tháng ngắn ngủi, một tổ chức sát thủ lớn đã được thành lập.

Tổ chức sát thủ này căn cơ ở Minh vương triều và Hán vương triều, làm được như vậy tất cả là vì có vài mươi đại thị tộc đã truyền qua hơn trăm năm, tất cả các đại thị tộc này đều có tử đệ được thượng tiên thu làm đồ đệ..

Hơn thế nữa, lại có một lượng lớn tiên thiên cao thủ đã đến gia nhập vào trong tổ chức sát thủ này.

Có thể trở thành thượng tiên, đó là mộng tưởng cao nhất của tất cả vũ giả.

Thế lực lớn như thế, thêm vào một lượng lớn tiên thiên cao thủ, tự nhiên ngày sau sẽ hấp thu thêm một số cao thủ, giống như phong quyển tàn vân, thế lực của tổ chức sát thủ này tự nhiên đã mở rộng ra đến trong Tần vương triều.

Ba tháng, một tổ chức sát thủ "Thiên võng" *thứ hai đã được thành lập, tổ chức sát thủ này gọi là 'Âm Hồn'.*

Duệ vương phủ.

"Từ thúc, thúc lúc trước đóan không sai. Chỉ vài tháng quả nhiên xuất hiện tổ chức sát thủ." *Tần vũ cười nói.*

Từ Nguyên đã dùng Trúc Cơ đan, trải qua Tần Vũ dùng công lực bản thân tẩy kinh phạt tuỷ, hỗ trợ hấp thu đan dược, lúc này Từ Nguyên thực sự đã là một tiên thiên cao thủ, diện mạo khoảng bốn năm mươi tuổi.

Trúc Cơ đan, toàn bộ các tiểu phái tu chân giả cũng không xuất ra được. Nó cực kỳ trân quý.

*Tần Vũ theo một số tài liệu ở "*Tàng Bảo điện*" trong Cửu sát điện, luyện chế ra không ít Trúc Cơ đan. Một viên Trúc Cơ đan, thêm vào Tần vũ tự thân xuất thủ, làm cho phàm nhân trong một lúc trở thành tiên thiên cao thủ là lẽ tự nhiên...*

"Dung nhập vào thế giới phàm nhân, lấy phàm nhân đối phàm nhân.... Bất quá Địch Hùng đúng là chỉ có một chút thông minh , đột nhiên dùng phương pháp tổ chức sát thủ, đó thực sự là cách đối phó tốt nhất." *Từ Nguyên phe phẩy vũ phiến nói, tựa hồ một điểm lo lắng cũng không có.*

Tần Vũ nhìn Từ thúc.

"Yên tâm, tạm thời người của ngươi không cần xuất động, hắn đã dùng phàm nhân, ta cũng dùng phàm nhân đối phó hắn." *Từ Nguyên nhẹ nhàng phe phẩy vũ phiến, tự tin nói.*

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Đêm đó.

Tần Vũ đang một mình đọc sách ở thư phòng, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Phụ vương, là người." *Tần Vũ mở cửa phòng, nhìn thấy ngoài cửa là phụ thân mình Tần Đức, không kềm được rất là cao hứng. Căn cứ theo Từ Nguyên nói đó là chi kế "* Lí Đại Đào Cương*", ở trong*

Thanh Lâm viên căn bản không phải là Tần Đức và Phong Ngọc Tử, mà bọn họ chính là ở trong Vũ vương phủ.

*Tần Đức cười gật đầu, nhìn thư tịch trên bàn cười nói: "*Tối rồi còn đọc sách sao?"

"Cũng là rảnh rỗi một chút."

*Tần Vũ lúc này ngồi một bên, Tần Đức mở cuốn thư tịch nhìn qua: "*Đắc dữ thất ? Cuốn sách này là do một đạo gia lớn viết ra, đích xác có thể dùng tham khảo."

*Tần Vũ lắc đầu nói: "*Tu chân giả, lấy thực lực làm đầu. Nhưng ở thế giới đó càng lâu, con thực sự cảm thấy tâm mình càng mệt mỏi, xem cuốn sách này cũng có thể thư giãn.." *Tần Vũ ở trước mặt phụ vương mình không tự chủ lộ xuất vẻ yếu nhược.*

Tần Vũ kiên cường, lúc đầu chỉ là một tiểu tử ở hải ngoại tu yêu giả, cho đến bây giờ đã đạt được địa vị lớn. đó đích xác là một sự tình khó tin.

"Vũ nhi, ngươi nên nghỉ ngời cho tốt, không cần phải tranh đấu nữa." *Tần đức an ủi.*

"Tranh đấu? Phụ vương, tranh đấu, tịnh không phải con muốn tranh đấu, mà là người khác bức con tranh đấu. Tại hải ngoại tu chân giới, nếu không giết người thì sẽ bị người giết." *Tần Vũ hít vào một hơi khẩu khí.*

Tần Đức đương nhiên hiểu được đạo lý đó, nhất thời không biết nói gì.

"Con vẫn luôn tin tưởng một câu nói 'Nhược giả dùng tư tưởng khống chế hành vi. Nhưng cường giả, thực sự là để cho hành vị khống chế tư tưởng'!" *Tần vũ sắc mặt cương nghị nói.*

Lúc con bi thương thống khổ, con trái lại có thể hát lớn vui vẻ.. Khi con hoảng sợ sợ hãi, trái lại con dũng cảm tiến lên. Khi con lực bất tòng tâm, thực sự hồi ức thành công trong quá khứ làm tăng dũng khí, sẽ nỗ lực một lần nữa! Con tuyệt đối không thể dùng tư tưởng khống chế hành vi. Một khi như vậy phỏng chừng con đã sớm chết."

Trong mắt Tần Vũ quang mang lóe lên.

"Thế giới hải để tu yêu giả, lòng con không nhĩ đến giết chóc. Nhưng là con biết, nếu như con từ tâm nương tay, khẳng định không thể khống chế thủ hạ, trái lại sẽ gặp phản phệ, vì thế con tất phải mạnh mẽ vô tình!"

"Lúc trước khi con bị truy sát, chỉ có một mình đào tẩu, khi cảm thấy tịch mịch, khi cảm thấy mình hư nhược....con chỉ có thể hồi ức về những ngày vui vẻ quá khứ, hồi ức về những ngày cùng phụ vương huynh đệ ở cùng nhau, làm cho mình lại có được lực lượng, tiếp tục chạy trốn, con tin tưởng mình cuối cũng cũng có ngày đúng lên."

Tần Vũ quyền đầu nắm chặt, gân xanh lộ cả ra.

"Vũ nhi...." Tần Đức nắm lấy bàn tay Tần Vũ.

"Để cho hành vi khống chế tư tưởng mình, đó là lý lẽ gì? Con không biết.... Ngày đó, lão sư chết đi, người cùng Phong bá bá cũng bị chặt tay. Con lúc đó chỉ là muốn giết Đông Phương Dụ một người mà thôi....Nhưng... Đông Phương Niệm cũng không đáp ứng, con nếu như mềm lòng, phỏng chừng có nhiều người sẽ khi dễ Tần gia ta, vì vậy con phải có một chút trái với lương tâm, con cần phải tàn nhẫn, cho nên con đã tiêu diệt tòan bộ."

Tần Vũ hai mắt sắc bén nói.

"Thời ấu thơ, cực hạn huấn luyện đã làm con thống khổ, con không muốn huấn luyện, nhưng con lại ép mình, cưỡng bức chính mình.... mỗi lần vượt qua cực hạn, con lại cảm thấy sảng khoái, giống như cầu vồng sau mưa, con biết cũng có một ngày sẽ làm phụ vương mãn ý, khuôn mặt vui vẻ của phụ vương chính là cầu vồng mà con ao ước."

Tần Vũ cười, cười giống như một đứa trẻ.

"Phụ vương tu chân giả thế giới thực sự rất tàn khốc." Tần Vũ thở dài một tiếng.

Tần Đức chỉ nắm lấy tay Tần Vũ, thực sự một câu cũng không thể nói nên lời.

"Nếu như không phải là Lan thúc, con phải tiếp tục giết chóc, phải tiếp tục cùng người chiến đấu, nếu không.... cho dù nếu người thân bị vũ nhục, sẽ vô pháp báo thù." Tần Vũ khẽ nói, từ đáy lòng hắn rất cảm kích Lan thúc.

Bởi vì với Lan thúc, Tần Vũ có thể thư giãn, có thể biểu lộ tâm ý của mình.

Đó là một thế giới cường giả, nếu Tần Vũ hắn không phải là tối cường giả vì vậy cần phải có chút trái với lương tâm.

"Giết chóc, lạnh lùng, tàn nhẫn, khát máu... con không muốn, nhưng không thể không làm, khi chỉ có một mình, con đều cảm thấy đau lòng, bất quá dù đau lòng khó chịu, ở trước mặt người khác, con vẫn cần phải giả vờ tàn nhẫn lạnh lùng, giả vờ cười, có một bộ dạng mưu mẹo, bởi vì con là các chủ, không thể bối rối, không thể sợ hãi, không thể yếu ớt, con phải kiên cường! Phải lạnh lùng! Phải vô tình!"

Tần Vũ nhìn phụ vương mình, cười nhẹ, khuôn mặt xúc động:

'Phụ vương, người có biết được cảm giác đó không?"

"Vũ nhi, ta hiểu, ta hiểu mà." Tần Đức trong lòng cũng thương tâm.

Trước đó.

Cho dù là Thanh Long cung, Bích thuỷ phủ kinh nghiệm trải qua vài ngàn năm thậm chí hơn vạn năm, gặp Tần Vũ, không thể không thừa nhận Tần Vũ là nhân vật kiên cường lãnh khốc, cho dù là núi lớn có lở trước mặt, cũng có thể mỉm cười đối mặt.

Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt các cao thủ đó, tất cả đều là từ nhỏ đã ở trong hoàn cảnh đó, trải qua vài ngàn năm thậm chí là vạn năm.

Bọn họ lãnh khốc, bọn họ vô tình, đó là tự nhiên.

Nhưng Tần Vũ thì bất đồng, Hắn lúc trước đi đến hải để tu yêu giới không quá hai mười tuổi, khi còn nhỏ có thân nhân bồi bạn, tại Vân Vụ sơn trang, có Liên gia gia dạy bảo, Tần Vũ bản tính thiện lương, rất trọng tình nghĩa.

Thế nhưng, hoàn cảnh bức ép.

Lúc nhỏ vì tăng cường công lực để được phụ vương chấp nhận, hắn tự ép mình. Cho đến sau khi thành công, cùng Ngũ Hành đồng quy vu tận.

Rồi sau đó tiến nhập hải để tu yêu giới, phải nhận thức lại, thích ứng với thế giới hải để tu yêu giả.

"Nhược giả, dùng tư tưởng khống chế hành vi, nhưng cường giả, lại là để cho hành vi khống chế tư tưởng. Nếu như không phải là để những lời này tại đáy lòng, giống như một cột trụ chống đỡ thế giới nội tâm của con, e rằng ... con đã sớm không thể chịu

được loại cảm giác tội lỗi dẫn đến suy sụp chính mình."

Khóe mắt Tần Vũ đã ẩn ước giọt lệ, tâm hồn chịu áp lực thống khổ, điều này làm cho Tần Vũ căn bản không thể khống chế tình cảm của chính mình.

"Vũ nhi."

Tần Đức nhìn nhi tử của mình, trong tâm xúc động mãnh liệt, "Vũ nhi, con không nên để tất cả sự tình đều giấu ở trong lòng, biết không? Ở trong nhà, cùng phụ vương nói chuyện, ở ngoài thì nói cùng tri kỷ bằng hữu. Con không thể để tất cả tại đáy lòng."

Tần Vũ hít vào một hơi, sau đó nở nụ cười.

"Phụ vương, có Lan thúc giúp con, là hạnh vận của con, nếu như không có Lan thúc giúp, đó là vận mệnh công bằng. nhưng.... sinh mệnh là của mình, con cần phải vì mình mà sống."

Tần Vũ đứng đậy mở cửa phòng.

"Giống như, con cần tiếp tục tàn nhẫn, bởi vì con muốn trở thành cường giả!" *Tần Vũ thanh âm kiên định vô bì.*

Tần Vũ đi ra khỏi cửa phòng, ngước đầu nhìn ánh sáng của quần sao trên bầu trời, trong lòng thầm hỏi: "Bởi vì ta không thể chịu được thân nhân của minh chịu nhục, ta không thể chịu được thân nhân của mình thống khổ. Vĩ vậy ta cần phải trở thành cường giả, cường giả đủ khả năng bảo hộ thân nhân!"

"Mỉm cười, trầm ổn, lãnh khốc, tàn bạo! Đó là ta, yếu đuối, yếu lòng, chỉ có thể chôn tại đáy lòng. Chỉ có thể!!!" Tần Vũ trong

tâm càng thêm kiên nghị hơn.

Chương 180

Độ Kiếp Chi Địa

Nhược giả, dùng tư tưởng khống chế hành vi, nhưng cường giả, lại là để cho hành vi khống chế tư tưởng.

Cảm thấy tội lỗi.

Tần Vũ phải đè nén cảm xúc, trừ phi có một ngày hắn đứng tại đỉnh cao nhất của thế gian, không ai có thể uy hiếp hắn, hắn mới có thể tùy ý tiêu sái tự do.

Ở cửa phòng, Tần Đức lặng im nhìn Tần Vũ trong đình viện ngắm tinh không.

Tần Vũ nhìn quần tinh trên thiên không, đôi mắt kiên định vô cùng.

Đột nhiên, Tần Vũ trên mặt lộ nét tươi cười.

"Lưu Tinh Lệ cũng cảm giác được biến hoá của ta sao? Sau này bất quản như thế nào, mắc cho trời long đất lở, ta cũng thản nhiên đối diện." Tần Vũ cảm giác được Lưu Tinh Lệ năng lượng đang biến hóa, phảng phất làm cho Tần Vũ hiểu sâu Lưu Tinh Lệ thêm một tầng.

Nhưng lúc này, Tần Vũ tâm cảnh cũng biến đổi.

"Tâm cảnh Không minh trung kỳ? Năm tháng sau độ Lục cửu thiên kiếp?" Tần Vũ trên môi biểu lộ một nét tiếu ý.

Tâm cảnh đột nhiên từ Không minh tiền kỳ đạt đến Không minh trung kỳ, đã chờ Lục Cửu thiên kiếp một thời gian dài, giờ phút này đột nhiên cảm ứng được, chính là năm tháng sau, lục cửu thiên kiếp sẽ đến, tuy vậy lúc này Tần Vũ tịnh không có vui mừng

đến phát điên.

Con đường tương lai còn rất dài, đây chỉ là một khúc cua nhỏ mà thôi.

Đối với hiện tại,Tần Vũ chỉ còn phiền não về Cửu Sát điện Địch Hùng, bất quá chỉ là một ngã ba trên con đường nhân sinh của Tần Vũ mà thôi.

Nếu Tần vũ không nghĩ đến việc này, hắn nếu làm một nhược giả mà nói, chỉ cần tránh ở một nơi sơn thanh thủy tú an tĩnh tu luyện không phải cũng tiêu diêu tự tại sao? Bất quá nếu thực như vậy, phỏng chừng một cường giả nào đó uy hiếp thân nhân mình. Hắn cũng chỉ có thể vô lực nhìn thân nhân chịu sự xâm hại.

Vì vậy....

Tần Vũ lựa chọn trở thành cường giả, lưa chọn làm cường giả bảo hộ thân nhân mình huynh đệ của mình. Khi hắn đã quyết định như vậy, đồng dạng, con đường của hắn dĩ nhiên cũng đã được quyết định.

Tranh đấu, tàn bạo, lạnh lùng, điên cuồng, tội lỗi, đồ sát, âm mưu, nguy hiểm....đó là con đường của Tần Vũ, đó là tự mình lựa chọn, tự mình phải phụ trách.

"Vù!"

Tần Vũ linh thức phát ra, đạt tới linh thức không minh trung kỳ, phạm vi bao phủ cực lớn, toàn bộ cả kinh thành đều bị linh thức Tần Vũ bao trùm, lúc này Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng.... trong hoàng cung, chúng hoàng tử an tĩnh ngủ, huynh đệ mình Tần Chính đang nhận xét và phê sửa tấu chương.

Đại ca Tần Phong đang an tĩnh tu luyện.

An tĩnh im lặng.

Chỉ có khi nhìn thấy cuộc sống của thân nhân mình an bình vui vẻ, Tần Vũ đối với lựa chọn của mình mới cảm thấy hài lòng.

Giống như..... thời thơ ấu, tu luyện ngoại công mười mấy năm, cũng chỉ để được phụ vương khen ngợi, nhìn thấy nụ cười của phụ vương .

Nhưng hiện giờ đi trên con đường cường giả này, thời gian trải dài không kỳ hạn, cũng là vì nụ cười của thân nhân huynh đệ.

.....

Thời gian dần trôi qua, một tháng sau khi Tần Vũ cảm ứng được lục cửu thiên kiếp, trong Vũ vương phủ.

Từ Nguyên đang cùng Lập Nhi đánh cờ.

So với trình độ của Tần Vũ, sức cờ của Từ Nguyên rõ ràng cao hơn nhiều, đặc biệt là sau khi hấp thu Trúc Cơ đan rồi bắt đầu tu luyện, suy nghĩ của Từ Nguyên so với quá khứ càng thêm linh hoạt . Kì lực cũng tự nhiên được nâng cao.

"Ha ha, Lập nhi cô nương, ta nhận thua, kì nghệ của Lập Nhi cô nương quả nhiên cao siêu a." Từ Nguyên cười bỏ cờ nhận thua.

"Từ thúc, kì lực của thúc rõ ràng đã cao hơn, con thấy so với kì thánh của kinh thành cũng không kém bao nhiêu." Lập Nhi cười thu cờ.

Sau khi ván cờ kết thúc, Tần Vũ, Lập Nhi cùng Từ Nguyên sẵn tiện nói chuyên.

"Cái gì, Tiểu Vũ bốn tháng sau sẽ độ Lục cửu thiên kiếp?" Từ Nguyên giật mình, dĩ nhiên không có thái độ tiêu diêu như trước.

Tần Vũ gật đầu cười nói: *"Từ thúc, sao vậy? Chỉ là Lục Cửu thiên kiếp, cũng giống như là một việc bình thường thôi."*

Lập Nhi cũng nhìn vào Tần Vũ, có một chút tức giận nói: *"Tần Vũ, huynh độ kiếp mà cũng không nói với ta."*

Tần Vũ ngẩn người, khi Lập Nhi gọi Tần Vũ, mà không phải là Tần Vũ đại ca, hiển nhiên đã thức sự tức giận.

"Với công lực của ta hiện giờ, độ lục cửu thiên kiếp, đó thực sự dễ dàng vô cùng. Trừ phi giống với tiểu hắc, đến cuối cùng phát sinh biến hoá đặc thù quỷ dị. Chỉ có như vậy, ta mới có thể ngã xuống." Tần Vũ mười phần tự tin.

Lập Nhi nhìn Tần Vũ, hồi lâu thở dài nói: *"Tần Vũ đại ca, cẩn thận, thiên kiếp của huynh tuyệt đối không thể nghĩ đơn giản như vậy."*

Từ Nguyên lại nói: *"Tiểu Vũ, ta vừa nghĩ ra một kế, có thể dễ dàng dụ Địch Hùng xuất ra rồi sát tử hắn."*

"Ồ?" Tần Vũ nhãn tình sáng lên, nói, *"Từ Thúc, nói mau, rốt cuộc kế sách đó như thế nào. Địch Hùng một ngày không trừ, con đều có cảm giác bất an."*

Từ Nguyên phe phẩy quạt, tự tin nói: *"Tiểu Vũ, theo như ngươi nói, Địch Hùng muốn giết nhất là ngươi cùng Hầu Phí hai người, bởi vì hai ngươi giết chết huynh đệ hắn. Nhưng công lực hắn không như các ngươi, hắn căn bản một điểm cơ hội cũng không có."*

"Vì vậy..... chỉ cần đem tin tức ngươi độ kiếp tiết lộ cho hắn biết" Từ Nguyên tự tin nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nhãn tình sáng lên.

"Ha ha, đúng, Địch Hùng hận nhất con và Hầu Phí. Nhưng hắn một điểm cơ hội cũng không có. Vì vậy, phải liên tục chui rúc ở một nơi nào đó tại hải để tu yêu giới, nhưng nếu con lộ ra độ kiếp địa điểm cùng thời gian....Hắn khẳng định sẽ đến."

Tần Vũ đối Với Địch Hùng cũng đã suy tính kỹ lưỡng.

Sinh tử? Địch Hùng vì báo cừu, tuyệt đối không để ý sinh tử .

Muốn giết Tần gia tử tôn, bất quá là vì làm cho Tần Vũ thương tâm mà thôi. Không bằng tự tay giết Tần Vũ để tiết hận.

"Không được!" Lập Nhi âm thanh lạnh lùng nói.

Tần Vũ rùng mình.

"Tần Vũ, lần độ kiếp này sự tình không thể lộ ra, ta đã nói với huynh rồi, lục cửu thiên kiếp khẳng định không phải đơn giản giống như huynh tưởng tượng. Lục Cửu thiên kiếp của Tiểu hắc huynh đừng nói không thấy qua? Nếu như dụ Địch Hùng đến, hắn thừa dịp công kích huynh, huynh thực sẽ gặp nguy" Lập Nhi trong mắt tràn đầy nét vội vàng.

Tần Vũ tâm trung mờ mịt..

"Lập Nhi cô nương hãy yên tâm, ta nghĩ ra kế sách, tự nhiên không để Tiểu Vũ gặp nguy hiểm, đến lúc đó ta sẽ để cho Hầu Phí công lực tối cao ẩn ở một bên, khi Địch Hùng xuất hiên, để cho Hầu Phí trực tiếp đem hắn đập chết." Từ Nguyên điềm nhiên nói.

Lập nhi lại nói : 'Đập chết? Địch Hùng tuy công lực không bằng Phí Phí, nhưng hắn nóng lòng báo thù, tối hậu khẳng định không từ một thủ đoạn nào, nếu như liều mạng tự bạo, Địch Hùng nói không chừng có thể ảnh hưởng đến Tần Vũ, hơn nữa độ thiên kiếp cực kì rất nguy hiểm, nếu thực sự xảy việc ngoài ý muốn huynh ấy sẽ gặp nguy hiểm.'

Từ Nguyên run lên, sau đó nhìn về Tần vũ: *"Tiểu Vũ, kế sách này của ta là lỗ mãng, tạm thời không được sử dụng kế sách này.'*

Đó là Từ Nguyên trước đây nghĩ Tần Vũ độ kiếp dễ dàng vô cùng,

hiện giờ nghe Lập Nhi nói, tựa hồ gian hiểm phi thường, một chút không cẩn thận, thậm chí có khả năng độ kiếp thất bại, hồn phi phách tán.

Lập Nhi cũng nhìn Tần Vũ.

"Được, được. Huynh không dùng kế sách đó nữa." *Tần Vũ quay về phía Lập nhi cười.*

.....

Trong một sơn mạch vô danh ở đáy biển.

"Tần Vũ độ kiếp."

Địch Hùng kinh ngạc. Sau đó chộp hai tay của Nghiên Tâm, trừng hai mắt giọng gấp gáp hỏi, "Tần Vũ độ kiếp, chẳng lẽ là Lục cửu thiên kiếp? Nghiễn Tâm, sự tình này không thể nói giỡn, lời ngươi nói với ta là thật chứ?" *Địch Hùng hai mắt phát hỏa, phảng phất múôn thôn phệ người khác.*

Nghiễn Tâm nhìn thấy Địch Hùng như thế, vội nói: "Cốc chủ, căn cứ tin tức. Tần Vũ nói, ba tháng rưỡi sau, Tần Vũ sẽ độ kiếp trên một hòn đảo tên là " *Thạch Hạc Đảo*" gần Tiềm Long đại lục. Tin tức này Tần Vũ cố ý truyền ra thì phải. "

"Ba tháng rưỡi sau, Thạch Hạc hải đảo?"

Địch Hùng thấp giọng thì thào, sau đó ngẩng đầu trong mắt lãnh quang chợt lóe, "Cố ý lưu truyền ra, ta đương nhiên biết Tần Vũ cố ý lưu truyền ra, tin tức độ kiếp này, hắn nếu không truyền ra thì bằng vào mạng lưới tình báo của chúng ta, làm sao có khả năng biết được?"

"Cốc chủ, đó là Tần Vũ khẳng định cố ý dẫn dụ cốc chủ." *Nghiễn Mưu khẳng định nói.*

Địch Hùng cười lạnh nói: "Ta đương nhiên biết hắn dẫn dụ ta đến."

"Chỉ là....nếu thực sự là hắn độ kiếp, thì ta cần phải đến." *Địch Hùng lạnh giọng nói.*

"Cốc chủ..." *Nghiễn Tâm Nghiễn Mưu cả người chấn động.*

Địch Hùng nhãn tình mị khởi: "Căn cứ theo tin tức ba vị đại ca ta lúc trước truyền lại, Tần Vũ là đệ tử của Tần Vương triều, tu luyện không đến trăm năm, với một thời gian ngắn đó, hắn đã dạt đến tu vi như thế.... nếu như tiếp tục, ta và hắn tu vi chênh lệch càng ngày càng lớn, hi vọng báo cừu càng ngày càng nhỏ!"

Nghiễn Tâm Nghiễn Mưu trầm mặc.

Bòn chúng đích xác biết tin tức của Tần Vũ. Tần Vũ tu luyện thời gian ngắn như vậy. Tu vi lại cao thâm như thế, nếu như án chiếu tốc độ đó . Địch Hùng cùng Tần Vũ chênh lệch càng ngày càng lớn.

"Còn với Hầu Phí, hắn dù có thể không phải là thần thú, lúc trước các đại ca ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của Hầu Phí. Căn cứ đại ca nói, mấy năm trước, Hầu phí đã độ qua lục cửu thiên kiếp, hiện giờ công lực so với lúc đó càng cao thâm . Ta càng không phải là đối thủ!"

"Cốc chủ, nhất thời không vội báo cừu." *Nghễn Tâm , Nghiễn Mưu lo lắng.*

*Địch Hùng hừ lạnh nói; "*Không vội? Nhưng mà ta không thể đợi, nếu ta không động thủ, sau này đến một điểm cơ hội báo cừu cũng không có.'

"Nghiễn Tâm Nghiễn Mưu, hiện giờ ta chỉ có thể mưu tính với tính mạng của thân nhân Tần Vũ? Bởi vì chánh diện đối đầu Tần Vũ và Hầu Phí, ta một điểm hy vọng cũng không có. Nhưng đối phó với thân nhân Tần Vũ, ta căn bản không thể thân tự xuất thủ, e rằng Tần Vũ cùng Hầu Phí đang ở tại kinh thành chờ ta."

Địch Hùng cười cuồng dại: 'Ha ha, muốn giết người thân Tần Vũ, ta lại không dám tự thân xuất thủ. Chỉ có thể ở yên tại đây, ở yên tại đây, ta có gì hữu dụng? Một điểm cũng không tác dụng! Còn không bằng có một điểm hy vọng!"

"Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu."

Địch Hùng đột nhiên nhìn hai người Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu.

"Cốc chủ.." *Hai người nhìn Địch Hùng.*

"Các ngươi nghe ta nói đây,ta nếu chỉ ở tại cốc, đối với giết thân nhân Tần Vũ cũng là một điểm hy vọng cũng không có....Vì vậy sự tình trong cốc sau này các ngươi chưởng quản, các ngươi quản lí tổ chức 'âm hồn" *nhớ kỹ.... nhiệm vụ giết thân nhân Tần Vũ."*

Địch Hùng nhẫn tình chuyển hồng; Cho nên ta hy vọng lần báo cừu này. Tần Vũ, hắn bày ra cạm bẫy, nhưng thông minh lại bị thông minh lừa, câu nói đó hắn chưa nghe qua sao? Ta sẽ liều chết một lần, cũng muốn làm cho hắn độ kiếp thất bại hồn phi phách tán!"

"Hai người các ngươi, phát thệ cho ta, nhất định phải chưởng quản trong cốc, giết thân nhân Tần Vũ." Địch Hùng liếc nhìn hai

người Nghiễn Mưu, Nghiễn Tâm.

Bức người phát thệ, phát thệ của tu chân giả, thực sự là không thể phát thệ bừa bãi.

Nghiễn Tâm Nghiễn Mưu nhìn nhau một cái, nhưng là trước mục quang khủng bố của Địch Hùng, hai người chỉ có thể phát thệ, bởi vì bọn chúng biết, một khi bọn chúng không phát thệ, Địch Hùng rất có khả năng đem bọn chúng trực tiếp giết đi, bởi vì Địch Hùng đã nhập ma rồi.

"Ta Nghiễn Tâm đối thiên phát thệ, quyết định chủ trì sự tình trong cốc, tất cả là vì mục tiêu giết chết Tần Vũ tộc nhân, quyết không sai lời, nếu như sai lời, thiên lôi đả phách, hồn phi phách tán."

"Ta Nghiễn Mưu đối thiên phát thệ, quyết định chủ trì sự tình trong cốc, tất cả là vì mục tiêu giết chết Tần Vũ tộc nhân, quyết không sai lời, nếu như sai lời, thiên lôi đả phách, hồn phi phách tán."

Hai huynh đệ đồng thời phát thệ.

"Rất tốt, phi thường tốt." *Địch Hùng nhìn một lúc, trên mặt có nụ cười mãn ý.*

"Bắt đầu từ hôm nay, ta muốn bế quan luyện chế một số vũ khí công kích bí mật, sự tình rong cốc giao các ngươi chưởng quản, chờ đến ngày đó, ta tự sẽ xuất hiện.....nên nhớ, ngàn vạn lần không được quấy rầy ta." Địch Hùng tay áo phất lên, cứ như vậy đi khỏi.

Nghiễn Tâm Nghiễn Mưu nhìn nhau, trong lòng phát khổ.

Nguyên trước đây bọn chúng chuẩn bị, nếu có ngày Địch Hùng

chết đi, bọn chúng sẽ trực tiếp bỏ tất cả an ổn cuộc sống, nhưng hiện tại lại bị Địch Hùng bức phải phát thệ, làm cho bọn chúng vì thệ ngôn không dám làm khác.

……

Vũ vương phủ.

Tần Vũ cùng Hầu Phí hai người trực tiếp phi hành đi, phía dưới Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính và Lập Nhi, mọi người đứng nhìn.

Nhìn thấy Tần Vũ rời đi, Lập Nhi không kìm được lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ: 'Tần Vũ đại ca, huynh còn đem tin tức truyền xuất ra. Thực là vì giết Địch Hùng, huynh cam nguyện mạo hiểm.... Bất qua, có Phí Phí bên cạnh, thêm vào ..... chắc không có rủi ro . Lục cửu thiên kiếp, hy vọng uy lực không lớn."

……

Tần Vũ cùng Hầu Phí sánh vai phi hành.

"Phí Phí chờ đến Thạch Hạc hải đảo, đệ dùng linh thức kiểm tra, nếu như Địch Hùng xuất hiện, đệ trực tiếp đem hắn đập chết cho huynh, tuy không sợ gì hắn, nhưng huynh có cảm giác Lập Nhi nói không sai, Lục Cửu thiên kiếp, có khả năng xảy ra ngòai ý muốn." Tần Vũ sắc mặt nghiêm túc.

"Đại ca yên tâm, cho dù như thế nào, đệ đều không để cho Địch Hùng gặp huynh. Một điểm cơ hội cũng không." Hầu Phí tự tin nói.

Tần Vũ cũng cười một cái, trên thực tế, trong lòng Tần Vũ, không có coi Địch Hùng để vào mắt.

Nếu như là Địch Long cùng Địch Tiến, cũng cần một chút chú ý, nhưng là Địch Hùng, mức độ nguy hiểm tự nhiên thấp hơn.

Bên cạnh đó, Hầu Phí đã độ quá Lục cửu thiên kiếp, cho dù là Địch Long, Địch Tiến có đến, cũng là một bổng giải quyết, lần này tiểu hắc không đến, cũng là bởi vì bị Tần Vũ bức phải bảo vệ nhóm Tần Đức. Hắn lo lắng Địch Hùng khi lực lượng cao thủ ở kinh thành bạc nhược, thừa cơ công kích.

Bay ra khỏi phạm vi Tiềm Long đại lục, hướng về phương Nam một đoạn thời gian thì nhìn thấy một tiểu đảo không người ở, tiểu đảo này có một ngọn núi rất giống 'Hạc"*, vì vậy được gọi là* "Thạch Hạc hải đảo'. Đảo này cũng là địa phương Tần Vũ lựa chọn độ kiếp.

Chương 181

Đệ Lục Đạo Thiên Lôi (Đạo Thiên Lôi Thứ Sáu)

Thạch Hạc hải đảo.

Tần Vũ cẩn thận lấy từ trong Không Gian Giới Chỉ trên tay ra sáu khối Thanh Mộc, trên sáu khối Thanh Mộc này đều tán phát thanh quang lấp lánh, hiển nhiên không phải là vật phẩm bình thường. Sau đó Tần Vũ đem sáu khối Thanh Mộc đặt vào sáu phương vị chung quanh rồi thi triển ấn pháp cấm chế, bố trí nên đại trận.

Hầu Phí ở bên cạnh thầm thì:

- Đại ca, Lục Nguyên Tuất Mộc trận ư.

Tần Vũ không hề để ý đến hắn.

- Lục Nguyên Tuất Mộc trận, đây là đại trận phòng ngự cực phẩm. Đệ cầu xin Lập nhi tỷ tỷ sáu khối Tuất Mộc, Lập nhi tỷ tỷ đều bảo không có đủ … thì ra là giữ lại cho đại ca.

Hầu Phí rất bất mãn nói.

Tần Vũ không để ý đến Hầu Phí, trên mặt hiện lên một tia tiếu ý.

Lục Nguyên Tuất Mộc trận này chính là quà Lập nhi tặng hắn trước khi đi, trước đó Tần Vũ cũng đã chuẩn bị một số trận pháp phòng ngự, tuy nhiên đều không thể so với Lục Nguyên Tuất Mộc trận này. Trên thực tế việc bố trận Lục Nguyên Tuất Mộc không khó, cái khó là tìm đủ *"Tuất Mộc"*.

Một khối Tuất Mộc ngang ngửa với cực phẩm tinh thạch, sáu khối Tuất Mộc ư!

"Công năng phòng ngự của đại trận tạm thời không khởi động, đợi đến khi độ đạo thiên lôi thứ sau hẵng khởi động cũng không muộn." Trong lòng Tần Vũ định sẵn chủ ý, sự công kích của thiên lôi lúc đầu đối với Tần Vũ mà nói ứng phó cực kì đơn giản.

Không đáng để sử dụng đại trận này.

Cách ngày độ kiếp còn thời gian ba ngày, Tần Vũ liền ngồi thiền trong đại trận tĩnh tâm đợi. Còn Hầu Phí trong lúc buồn chán chỉ biết dạo chơi loanh quanh trên Thạch Hạc hải đảo, sau đó cũng nằm vắt chân chữ ngũ nghỉ ngơi.

#####

"Ken két~~" thạch môn mở ra.

Một cổ khí tức âm hàn tán phát ra ngoài, Địch Hùng vào lúc này ra khỏi mật thất, hắn lúc này càng thêm phần lãnh ý cũng như sát ý so với khi trước. Khí thế trên người làm người ta cảm thấy lo sợ trong lòng.

- Cốc chủ.

Nghiễn Tâm và Nghiễn Mưu lập tức cung kính nói, mấy ngày nay bọn chúng đều đợi Địch Hùng xuất quan ở đây, bọn chúng cũng biết trong một hai ngày tới Tần Vũ sẽ độ kiếp.

- Nghiễn Tâm, Nghiễn Mưu, gọi sáu đại hộ pháp đến đây.

Địch Hùng trực tiếp hạ lệnh với giọng lạnh băng.

- Tuân lệnh.

Chỉ một chốc, sáu đại hộ pháp trong cốc đã đến trước mặt Địch Hùng, từng người một đều biểu hiện cung kính phi thường.

- Hôm nay ta chuẩn bị rời cốc đi giết Tần Vũ …

Địch Hùng vừa mở miệng đã làm sáu đại hộ pháp đại kinh nhưng Địch Hùng vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng tiếp tục nói:

- Còn sáu người các ngươi thì chuyên tâm nghe lệnh hai phó cốc chủ, nhất thiết vì mục tiêu giết Tần gia tử đệ.

Sáu đại hộ pháp liền cung kính lên tiếng ứng mệnh.

Địch Hùng lại cười lạnh:

- Chuyến đi này chuyện sống chết ta không rõ. Dù các ngươi ứng mệnh nhưng thế này ta vẫn không an tâm, các ngươi lập thệ tại đây, ai không lập thệ thì kết quả như thế nào tự nhiên đã rõ.

Sáu đại hộ pháp sợ hãi vô cùng, từng người một liền lập thệ.

Có sự trói buộc của lời thề, sáu đại hộ pháp này cũng không dám tùy ý làm trái.

- Rất tốt … nhớ lấy, nếu người nào phản bội thì những người khác đều có thể giết chết hắn.

Địch Hùng điên cuồng cười vài tiếng sau đó thân hình nhất động dĩ nhiên tiêu thất trước mặt chúng nhân.

Sáu đại hộ pháp và hai phó cốc chủ nhìn nhau không biết nói gì.

#####

Địch Hùng đang an tĩnh chờ ở thủy vực đằng xa bên dưới Thạch Hạc hải đảo.

- Tần Vũ, ta tiêu hao phần lớn tài liệu luyện chế thành một lượng lớn công kích linh bài. Ta muốn xem thử ngươi làm sao sống sót để độ kiếp.

Mục quang của Địch Hùng tà ác âm hàn như biển, Địch Hùng năm xưa vốn chỉ là Đổng Hư trung kì nay nhờ sự khích lệ của cừu hận đã đột phá giới hạn đạt đến Đổng Hư hậu kì.

Đây cũng là một con bài tủ của Địch Hùng trong lần phục cừu lần này.

... ...

"Lục Cửu thiên kiếp, Tần Vũ đại ca độ kiếp hi vọng không xảy ra sơ suất gì lớn."

Lập Nhi nhíu mày đứng ngồi không yên trong phòng mình, lúc này cô không thể nào an tâm.

#####

Thạch Hạc hải đảo.

Vốn đang bầu trời xanh trong ánh nắng ngập tràn bỗng nhiên chỉ trong sát na bầu trời phảng phất như hạ xuống một tầng, không trung trong phạm vi vài nghìn dặm phía trên Thạch Hạc hải đảo hiện lên ám hồng sắc, lấy Thạch Hạc hải đảo làm trung tâm.

Tần Vũ đang nhắm mắt ngồi thiền liền mở mắt ra ngẩng đầu quan sát.

"Lục Cửu thiên kiếp sắp bắt đầu rồi." Tần Vũ đứng lên, toàn bộ sự chú ý tập trung vào thiên kiếp.

Cuồng phong nổi lên đồng thời sóng đào chung quanh Thạch Hạc hải đảo hung dữ dâng cao, sóng đào cao đạt tới mấy chục đến trăm mét, đập vào mọi nơi trên Thạch Hạc hải đảo ầm ĩ như thiên lôi giáng xuống. Thanh âm trong cả thiên địa hoàn toàn hỗn loạn.

Bầu trời ám hồng sắc, vô số điện xà bay lượn.

Đột nhiên --

"Hưu!" Thanh âm phảng phất như có người hít thở vang lên trong không trung đồng thời cuồng phong tiêu thất, sóng đào cũng cấp tốc bình tĩnh hạ xuống, chỉ trong chốc lát, chung quanh Thạch Hạc hải đảo liền yên tĩnh khả ái không có lấy một gợn sóng.

Còn thiểm điện ở đó cũng đã tiêu thất, vì chỉ trong thời gian một hơi thở vừa rồi lôi điện hoàn toàn bị hấp thu vào trong kiếp vân.

Kiếp vân tử hắc sắc! (màu tím đen)

- Đại ca, lần trước lúc đệ độ kiếp màu sắc của kiếp vân không có đen như thế này, hơn nữa tốc độ hấp thu lôi điện cũng không có nhanh như thế này. Tựa hồ … có điểm không tầm thường, cẩn thận.

Hầu Phí ở đằng xa đề tỉnh.

Tần Vũ gật đầu, nhìn sáu khối *"Tuất Mộc"* chung quanh chân, lúc này đại trận phòng ngự vẫn chưa khởi động.

Thép muốn tốt thì phải trui luyện, đại trận phòng ngự cực tốt này đương nhiên muốn dùng để chống lại sự tập kích của đạo thiên lôi cuối cùng – đạo thứ sáu.

- Phí Phí, đệ dùng linh thức chú ý kỹ càng một chút cho ta, một khi phát hiện ra tung tích của Địch Hùng thì trực tiếp giết hắn. Nhiệm vụ của đệ là giết Địch Hùng, đừng phân tâm.

Tần Vũ dùng Linh Thức Truyền Âm nói sau đó bản thân cũng bắt đầu chuẩn bị nghênh tiếp thiên lôi.

Sáu đạo thiên lôi, uy lực của đạo sau mạnh hơn đạo trước.

Đạo thiên lôi đầu tiên là yếu nhất, Tần Vũ đương nhiên dùng thân thể kháng cự, nếu đến đạo thiên lôi đầu tiên cũng không kháng cự nổi thì Tần Vũ cũng không cần độ năm đạo thiên lôi còn lại nữa.

"Bang!"

Thanh âm vang lên, đạo thiên lôi tử sắc to lớn như chum nước đã giáng xuống người Tần Vũ, chỉ một sát na, toàn thân Tần Vũ tắm gội trong thiên lôi giống như Lôi thần, không bị chút tổn thương.

- Thống khoái, thống khoái, cảm giác thật là thống khoái.

Mắt Tần Vũ mơ màng hưởng thụ, lôi điện bình thường đối với thân thể Tần Vũ mà nói không thể gây ra một chút tổn thương, đạo thiên lôi thứ nhất tập kích như thế này còn làm cho toàn thân Tần Vũ có cảm giác tê tê, loại cảm giác này còn thoải mái hơn cả bấm huyệt.

- Sáu đạo thiên lôi, tuy uy lực của đạo thứ nhất là yếu nhưng cũng không đến nỗi yếu quá.

Tần Vũ lẩm bẩm.

Chỉ là miệng đang lẩm bẩm, Tần Vũ vẫn không dám buông lỏng vì khi lúc đầu khi kiếp vân hình thành, tốc độ tụ long của lôi điện quá nhanh, hơn nữa kiếp vân còn mang màu tím đen hiển nhiên năng lượng lớn đến mức hãi nhân.

"Bang!"

Đạo thiên lôi thứ hai lại tập kích, Tần Vũ vẫn trực tiếp dùng thân thể ngạnh kháng.

Từng tia điện xà giống như cây châm nhỏ đâm vào khắp nơi trên thân thể, lông tóc toàn thân Tần Vũ không khỏi dựng cả lên, điện lưu xuyên qua cơ nhục trực tiếp thấm vào khắp nơi, cơ nhục của Tần Vũ lần đầu tiên trực tiếp nhận được sự tôi luyện của thiên lôi.

... ...

Ngoài dự liệu, không hề nghĩ tới.

Năm đạo thiên lôi đầu uy lực lại … chỉ có bao nhiêu đó.

Trước khi độ kiếp, Lập nhi đề tỉnh một lần. Tần Vũ cũng đã từng xem Hầu Phí độ Lục Cửu Thiên Kiếp, cũng đã từng xem Tiểu Hắc độ Lục Cửu Thiên Kiếp. Tuy lần thiên lôi oanh kích cuối cùng của Tiểu Hắc khủng bố nhưng cũng không lấy được tiểu mệnh của Tiểu Hắc.

Nhưng năm đạo thiên lôi đầu so với của Tiểu Hắc với lại Hầu Phí, tựa hồ … còn yếu hơn một chút.

*"Chuyện gì thế này? Quái dị thật, phải đến đạo thiên lôi thứ năm mới hoàn thành hiệu quả "*thiên lôi luyện thể*" mà sư tôn nói, án chiếu kế hoạch thì đáng ra uy lực của đạo thiên lôi thứ bá phải đạt được hiệu quả đó rồi."* Tần Vũ nhíu mày thắc mắc trong lòng.

Hắn nung chảy tử kim thành dịch thể, luyện chế ra rất nhiều phù triện, cũng đã bố trí đại trận nhưng đến bây giờ, năm đạo thiên lôi Tần Vũ đều trực tiếp dùng thân thể ngạnh kháng.

"Không hay."

Sắc mặt Tần Vũ đột nhiên đại biến.

Hắn nghĩ đến một khả năng. Thiên kiếp. Bình thường đều dùng hết năng lượng trong kiếp vân.

Kiếp vân tím đen đó, hắn và Hầu Phí đều cảm ứng được, năng lượng đó còn lớn hơn năng lượng kiếp vân của Tiểu Hắc và Hầu Phí nhiều. Năng lượng lớn như thế mà uy lực của năm đạo thiên lôi đầu không lớn, hay có thể nói là tiêu hao không nhiều năng lượng.

Trước đó tiêu hao không nhiều, cũng có thể nói là năng lượng còn lại cực kì nhiều!

Năng lượng còn lại đó hình thành đạo thiên lôi thứ sáu, vậy thì khủng bố đến mức nào.

- Tặc lão thiên, lão đùa à? Sáu đạo thiên lôi này đạo sau mạnh hơn đạo trước, cho dù chênh lệch cũng chắc chắn là không quá lợi hại. Lão lại để dành năng lượng, năm đạo trước yếu như thế, năng lượng đều dồn cho đạo thứ sáu, vậy đạo thiên lôi thứ sáu đó …"

Tần Vũ chỉ cảm thấy không ổn.

"Chẳng trách Lập nhi lần này đề tỉnh mình, Tần Vũ cũng chẳng thèm chửi nữa."

Chỉ thấy Tần Vũ lắc ngón tay, một tia tiên huyết liền từ trong miệng bắn ra, sau đó khởi động *"Lục Nguyên Tuất Mộc trận"*, đồng thời dung hợp với tinh huyết của mình. Khống chế đại trận này trở nên dễ hơn, uy lực cũng tăng thêm một chút.

"Thập nhị Phá Lôi phù, hi vọng có điểm hiệu quả, nếu không có biện pháp thì chỉ có thể thi triển chiêu tối hậu thôi."

Tần Vũ cũng đã chuẩn bị rất nhiều chiêu số dự bị.

"Xuy xuy~~~~"

Kiếp vân phảng phất như bị thối luyện, một đoàn hỏa diễm từ trong kiếp vân phun ra, sau đó kiếp vân bắt đầu không ngừng thu nhỏ đồng thời điện xà bắt đầu không ngừng lấp lóe trong kiếp vân, nhưng dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm kiếp vân vẫn thu nhỏ lại.

... ...

- Ông trời cũng giúp ta à, nhìn khí thế này của thiên kiếp, uy lực của đạo thiên lôi thứ sáu này khẳng định lớn lạ thường. Tần Vũ, đạo thiên lôi thứ sáu đó ngươi có đỡ được hay không còn khó nói, thêm vào nhất kích này của ta, ngươi chết chắc rồi.

Địch Hùng đang nằm ngủ, quan sát bầu trời ở đằng xa. Mọi việc trong không trung ở đó đều nằm trong sự quan sát của hắn.

- Không còn lâu nữa.

Thân hình Địch Hùng đột nhiên cực tốc bay về phía Thạch Hạc hải đảo.

... ...

"Hưu!"

Kiếp vân mạnh mẽ rút nhỏ lại sau đó hóa thành một đạo tím đen, nói đơn giản, phải là sau khi hỗn hợp, một loại lôi điện thanh sắc. Lôi điện đạm thanh sắc (xanh nhạt), rất nhỏ, chỉ lớn bằng khoảng hai ngón tay, còn chưa lớn bằng cổ tay.

Chính một đạo thiểm điện đạm thanh sắc cực nhỏ này từ không trung giáng xuống đầu Tần Vũ!

Diễm Sí kiếm vừa mới tiếp xúc với đạm thanh sắc lôi điện phảng phất như pha lê bị thiết chùy đập nát, *"bồng"* một tiếng, Diễm Sí kiếm hoàn toàn vỡ nát. Lôi điện đạm thanh sắc cực nhỏ hầu như không bị tổn hao chút nào.

"Phốc!"

Tiên huyết từ miệng Tần Vũ phun ra, sắc mặt đỏ bừng.

"Tặc lão thiên, lão chơi ta!"

Trong lòng Tần Vũ giận dữ chửi thầm, nhưng toàn bộ tinh thần hoàn toàn tại thể nội, cực phẩm linh khí Diễm Sí kiếm vừa mới tiếp xúc đã vỡ nát, tuy là vì thực lực bản thân không cao, nhưng mà … đây chính là Lục Cửu Thiên Kiếp, uy lực cường đại như thế này chẳng phải là quá khủng bố sao.

"Bồng!"

Lôi điện đạm thanh sắc cực nhỏ đó oanh kích lên hộ tráo do 'Lục Nguyên Tuất Mộc trận' hình thành. Chỉ thấy một trận quang mang lấp lóe, lôi điện đạm thanh sắc và quang mang của sáu khối Tuất Mộc thanh sắc giao nhau tức thì năng lượng của hộ tráo cực tốc ba động.

Kiên trì được trong thời gian một hơi thở thì hộ tráo tan vỡ. Lôi điện đạm thanh sắc đã biến thành có một chút tử sắc. Tuy nhiên, thời gian một hơi thở đủ để cho Tần Vũ thi triển ra một chiêu rồi. Thập nhị Phá Lôi phù đã được xuất ra.

- Con mẹ nó, liều mạng vậy!

Tần Vũ chẳng quản điều gì nữa, công lực đại tổn thì cứ đại tổn. Chẳng quan tâm nữa.

Tần Vũ thầm hét lớn trong lòng, toàn thân phút chốc được bao khỏa bởi kim quang, thời khắc này toàn thân Tần Vũ biến thành một kim nhân (người bằng vàng), đồng thời cả Thạch Hạc hải đảo đều chấn động dưới chân Tần Vũ.

"Oanh long long... ... "

Sơn thạch dưới chân vỡ nát, từ đáy biển thâm sâu bên dưới hải đảo bắn lên một cổ hỏa diễm nóng bỏng.

Đây chính là tinh hạch viêm hỏa đến từ sâu thẳm trong lòng đất.

"Tinh Thần lĩnh vực -- Tinh Hạch động!"

Tần Vũ thầm hô trong lòng.

Phảng phất như thiêu đốt, tinh hạch viêm hỏa của lòng đất trực tiếp bao khỏa Tần Vũ, hai tay Tần Vũ trực tiếp biến thành chưởng đánh lên phía trên, lúc này lôi điện vừa mới phá tan 'Lục Nguyên Tuất Mộc trận' trực tiếp giáng vào một kích toàn lực của Tần Vũ.

Song chưởng Tần Vũ chụm lại, một đạo kim sắc quang trụ to lớn trực tiếp từ chưởng tâm của Tần Vũ bắn ra, đồng thời kim sắc quang trụ đó được bao khỏa bởi tinh hạch viêm hỏa từ lòng đất.

"Bồng!"

"Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!" "Bang!" ... ...

Cả Thạch Hạc hải đảo đều phát nổ.

- Tần Vũ, chịu chết đi!

Một tiếng hét nghiến răng nghiến lợi vang lên khắp hải đảo, Địch Hùng nắm bắt thời cơ rất tốt, vào lúc đạo thiên lôi thứ sáu giáng xuống hắn cũng vừa tới nơi, chỉ thấy Địch Hùng vẫy tay, hàng loạt phù triện ngọc bài bắn tới.

Phát nổ, nổ liên hồi kì trận.

Hầu Phí đại cật nhất kinh, nhiều phù triện với uy lực lớn như thế này, vậy phải tiêu hao bao nhiêu bảo bối đây. Hầu Phí không

hề biết vì lần báo cừu này Địch Hùng gần như đã tiêu hao hết hơn nửa bảo bối của Cửu Sát điện.

- Quác quác, chết đi.

Thân hình Hầu Phí nhất động, trực tiếp đến trước mặt Địch Hùng, hắc bổng trực tiếp từ trên không giáng xuống đầu Địch Hùng.

Sắc mặt Địch Hùng hung ác.

Hắn sớm đoán được đây là bẫy nhưng hắn không thể không tới vì đây là hi vọng duy nhất của hắn.

- A.. ...

Toàn thân Địch Hùng trong một sát na trực tiếp biến thành một con Tử Sát Giao Long cự đại. Con Tử Sát Giao Long cự đại đó không những cực dài mà thân thể còn cực kì to lớn, hắc bổng của Hầu Phí trực tiếp giáng xuống lưng nó.

Một kích mạnh mẽ, lưng Tử Sát Giao Long oằn xuống, nhận lấy toàn bộ lực công kích nên long lân vỡ nát, tiên huyết vung vãi.

- Ăn tiếp một bổng.

Hầu Phí lại vung bổng đập xuống.

Địch Hùng hống to, một đạo kim quang trực tiếp từ trong miệng Địch Hùng bắn về phía Tần Vũ.

... ...

.

Đạo thiên lôi thứ sáu giao kích với chiêu mạnh nhất của Tần

Vũ lại chỉ đình chỉ một sát na, trong sát na đó phảng phất như cả thiên địa đều đình chỉ, thời gian cũng đình chỉ.

Nhưng mà --

"Bang!"

Kim sắc quang trụ vỡ nát, Tinh Hạch Viêm Hỏa từ lòng đất bắn khắp mọi nơi, lôi điện đã biến thành tử hắc sắc đánh vào hai tay đang giơ cao của Tần Vũ, lúc này trên tay Tần Vũ xuất hiện Diễm Sí quyền sáo, lấp lóe quang mang chói mắt, Tinh Thần Chi Lực dĩ nhiên đã đạt tới cực hạn.

Nhưng đồng thời một đạo phi kiếm bắn tới.

"Bồng!"

Hai tay nỗ lực chống lại thiên lôi, nhờ Diễm Sí quyền sáo được tinh thần chi lực cung ứng, Tần Vũ lại có thể làm lôi điện đình trệ.

"Phốc xuy!"

Tần Vũ tránh không kịp, phi kiếm đâm xuyên ngực, chính vào lúc này phi kiếm đâm xuyên ngực làm Tinh Thần Chi Lực trong thể nội Tần Vũ chấn động, Diễm Sí quyền sáo không có Tinh Thần Chi Lực hỗ trợ trực tiếp bị đánh tan nát.

Còn hai tay Tần Vũ cũng trực tiếp bị đánh cháy đen.

... ...

Nhìn thấy cảnh này, Hầu Phí cực kì giận dữ trực tiếp tiến nhập trạng thái bạo cuồng, biến thành một cự nhân (người khổng lồ), dùng sức mạnh trực tiếp đập một bổng giết chết Tử Sát giao long, tuy nhiên lúc này lại một đạo kim quang bắn ra từ miệng Tử Sát giao long.

"Bồng!"

Hầu Phí phẫn nộ dùng hắc bổng cự đại trực tiếp đập Tử Sát giao long thành một đống thịt bầy nhầy, tiên huyết đầy đất, nhục thể của Tử Sát giao long nát bét.

Tuy nhiên … kim quang vừa rồi bắn ra từ miệng rồng lại là một cái Nguyên Anh nhỏ nhắn, mang theo một thanh đoản kiếm.

Nguyên Anh này là Nguyên Anh của Địch Hùng, đoản kiếm là cực phẩm linh khí.

Vì lần phục cừu này Địch Hùng vốn chỉ có một thanh cực phẩm linh khí đã dùng cực phẩm tinh thạch của mình luyện chế thêm một thanh cực phẩm linh khí, hắn muốn giết Tần Vũ với bất cứ giá nào .

"Hưu!"

Nguyên Anh ngự kiếm tốc độ rất nhanh, còn nhanh hơn người ta ngự kiếm nhiều.

Còn Hầu Phí vừa mới dùng hắc bổng đập lên thân Tử Sát giao long, đợi đến khi hắn chú ý đến Nguyên Anh thì đã không còn kịp nữa rồi.

- Tần Vũ, chết đi.

Lửa cừu hận trong mắt Địch Hùng nóng rực, cả Nguyên Anh cũng bắt đầu bốc cháy … tốc độ hoàn toàn đạt đến cực hạn, cho dù Hầu Phí có liều mạng cũng không bì kịp tốc độ của Địch Hùng lúc này.

Hóa thành một luồng sáng chói mắt, cả người Địch Hùng giao kích với Tần Vũ, lúc này lôi điện tử hắc sắc dĩ nhiên đã chấn nát hai tay Tần Vũ, hai tay cháy đen, tiên huyết đầy người.

Nguyên Anh Địch Hùng tự phát nổ, một thanh cực phẩm linh

khí đâm tới, thêm vào đó còn có sự tập kích của lôi điện tử hắc sắc làm thành một trận nổ hãi nhân.

"Bang!"

Tiếng nổ làm chấn động thiên địa, Thạch Hạc hải đảo hoàn toàn bị nổ tung, sóng biển ào lên tràn khắp Thạch Hạc hải đảo, đá vụn bay tung tóe, nơi phát nổ lại không có lấy một dấu vết.

- Đại ca!

Hầu Phí hống lớn đến khản cả giọng, sau đó điên cuồng dùng linh thức tán phát bắt đầu cẩn thận tìm kiếm!

Chương 182

Hộ Thân Pháp Bảo

Khuôn mặt Hầu Phí lúc này đầy lo lắng, lộ rõ vẻ thống hận cùng phẫn nộ. Hắn còn nhớ từng ở trước mặt Tần Vũ vỗ ngực cam đoan, tuyệt đối có thể dễ dàng giết chết Địch Hùng. Không để cho Địch Hùng làm ảnh hưởng đến quá trình độ kiếp của Tần Vũ nhưng cuối cùng hắn lại sơ ý. Hắn đánh giá quá thấp quyết tâm liều chết của đối phương.

Kỳ thật cũng khó thể trách Hầu Phí, bởi bình thường khi chiến đấu, khả năng vừa giao chiến đồng thời nguyên anh li thể đều không có. Đối với người bình thường, dùng nguyên anh chi thể đào mệnh chỉ khi chắc chắn biết mình thua trong tình huống đó. Nhưng lần này sau khi biến thành tử sát giao long Địch Hùng chưa hề cùng Hầu Phí giao thủ, đã lập tức phóng xuất nguyên anh.

Đến lúc nhất kích thiết bổng tiêu diệt nhục thân Địch Hùng, Hầu Phí mới phát hiện nguyên anh Địch Hùng đã sớm đào thoát. Trọng yếu nhất là Địch Hùng đã dùng công lực trực tiếp kích cháy nguyên anh, đề thăng tốc độ nhanh nhất hướng về Tần Vũ. Nguyên anh ngự kiếm cộng hưởng với đốt cháy nguyên anh, tốc độ đó, Hầu Phí vô phương ngăn chặn. Hắn đành chỉ có thể trơ mắt nhìn vụ nổ kinh thiên động địa xảy ra!

- Đại ca, đại ca.

Thần tình Hầu Phí đầy lo lắng lớn tiếng gọi, đồng thời phát ra linh thức cẩn thận dò tìm. Nhưng mặc cho hắn dò tìm như thế nào cũng vô pháp phát hiện tông tích của Tần Vũ. Kỳ thực tốc độ tăng trưởng linh thức Hầu Phí chỉ ở mức bình thường, căn bản không thể cùng Tần Vũ so sánh.

Trên hải đảo những cột nước bắn tung toé, cây cối gẫy đoạn, các nhánh cây trôi dạt trên mặt nước… Thạch Hạc Hải đảo hoang tàn, cảnh vật nguyên thủy cơ hồ không còn thể nhận ra.

Từ mắt Hầu Phí lóe ra giọt lệ, song quyền hắn nắm chặt.

"Oanh!"

Hầu Phí tung thân lao vào trong dòng nước. Một lúc lâu, từ hơn mười mấy dặm ngoài trồi lên, nhìn xung quanh một cái, Hầu Phí lại tiếp tục tiến vào trong làn nước. Hầu Phí không ngừng cố gắng tìm kiếm trong hải vực.

Một canh giờ!

Hai canh giờ!

Ba canh giờ!

Suốt ba canh giờ, Hầu Phí không ngừng cẩn thận tìm kiếm, nhưng hết thảy nỗ lực đều là vô ích.

"Bồng!"

Nước bắn tung toé, một nhân ảnh xuất hiện, chính là Hầu Phí. Những giọt thuỷ châu còn lưu lại trên lông mi Hầu Phí, hơi thở nặng nề, nhưng hắn vẫn cố xoay đầu, trải rộng tầm mắt tìm kiếm. Bốn bề nước mênh mông, vài mảnh vụn cành cây phiêu diêu nơi làn nước, tuyệt không có thân ảnh nào tồn tại.

- Đại ca, huynh rốt cuộc đang ở đâu?

Hầu Phí đứng trên mặt nước, nhẹ giọng than.

Sau khi vụ nổ tan hết. Tần Vũ cho dù là chết, cũng phải có thi thể, tại sao đến cả thi thể cũng không thấy? Đừng nói vụ nổ quá mạnh làm cho thân thể hoá thành tro bụi? - Hầu Phí không tin vào

điều đó.

"Tí tách ! Tí tách!"

Hầu Phí bóp chặt hai tay, từng giọt máu nhỏ xuống mặt nước, móng tay hắn đâm sâu vào lòng bàn tay, nhưng Hầu Phí tựa như không hề có cảm giác, hai tay càng bóp chặt.

Vũ vương phủ - Tần Vương triều.

- Phụ Hoàng.

Tần Chính khom người nói.

Tần Đức ngẩng đầu lên nhìn, tươi cười nói:

- Chính nhi, là con à. Gần đây biên cảnh giữa Minh vương triều và Tần vương triều có biến động gì không?

- Vẫn bình thường, tình hình hiện vẫn rất quy củ. Đúng rồi, phụ hoàng! Tiểu Vũ không phải là độ kiếp sao? Hiện tại có độ kiếp thành công không? có tin tức truyền về không ạ?

Tần Chính quay về phía Tần Đức hỏi.

- Chưa có tin tức, nhưng nhất định là sẽ thành công." Tần Đức tự tin khẳng định nói.

- Ai.., nhất định sẽ thành công.

Tần Chính cũng gật đầu nói.

Dù hai người đều nói như thế, nhưng trong thâm tâm thập phần lo lắng. Tần Vũ một ngày chưa quay về, khó có thể làm cho bọn họ an tâm.

Lập Nhi cô nương, Tuyết nhi đang nhàn tản nói chuyện, nhưng đột nhiên Lập Nhi dừng lại im l ặng.

-Tiểu thư? Người làm sao vậy ?

Tuyết nhi mở to đôi mắt đen láy, lắc lắc tay Lập Nhi hỏi.

"A!"

Lập Nhi chợt bừng tỉnh, vội nói: *"Không sao, không sao, chỉ là nghĩ đến một chút sự tình."*

Tuyết nhi chớp chớp mắt nói: -

- Hi hi, có phải là nghĩ đến Vương gia không?

- Nói bậy.

Lập Nhi trên mặt không khỏi ánh lên một tia đỏ bừng.

- Muội nói bậy, ừ *thì muội nói bậy, vậy được chưa?*

Tuyết Nhi cười hi hi nói. Lập Nhi cười nhẹ, trong sâu thẳm thâm tâm thầm nguyện cầu:

"Tần Vũ đại ca, huynh ngàn vạn lần không được xảy ra điều gì, nhất định phải độ kiếp thành công, nhất định an toàn trở về."

Hầu Phí khoanh chân ngồi trên mặt nước, lẳng lặng đợi, cả người an tĩnh giống như điêu khắc từ nham thạch.

"Bùng!"

Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên, nước bắn tung toé bốn phía, mặt biển nhất thời dao động. Hầu Phí đang nhắm mắt, mục quang vụt mở ra, bắn thẳng đến nơi phát ra âm thanh.

Một đạo thân hình quen thuộc vọt lên giữa làn nước tung tóe, một nụ cười quen thuộc, m ột ánh mắt quen thuộc…!

- Đại ca!

Hầu Phí kích động vội đứng dậy.

- Phí Phí

Tần Vũ mỉm cười, thân hình xuất động, hiện bên cạnh Hầu Phí. Hầu Phí nhất thời hai mắt đều đỏ hoe, mạnh mẽ ôm chặt Tần Vũ: *"Tốt quá rồi, tốt quá rồi, đệ còn nghĩ rằng huynh..."* Hầu Phí đang nói chợt dừng lại.

- Nói, huynh trốn ở đâu?

Hầu Phí từ từ khôi phục vẻ bình tĩnh, một tay xoa eo, một tay giơ hắc bổng, nhìn Tần Vũ tra vấn.

- Trốn? Ta không có trốn.

Tần Vũ cười nói.

- Không trốn, có thể như vậy sao.

Hầu Phí bĩu môi:

- Đại ca, huynh phải biết rằng, đệ đã tìm huynh trong chu vi vài ngàn dặm phạm phiên thiên phúc địa, đệ còn nghĩ sợ rằng huynh bị đạo thiên lôi cuối cùng cộng với một kích thí mạng của Địch Hùng làm cho hồn phi phách tán.

- Đại ca ngươi làm sao có thể vô dụng như vậy?

Tần Vũ cười nói, nhưng sau đó Tần Vũ thu liễm, nghiêm mặt:

- Phí Phí, bất quá lần này, thực sự rất nguy hiểm.

Nghĩ lại lúc đối diện với đạo thiên lôi thứ sáu đi cùng với sức mạnh do Địch Hùng tự bạo, Tần Vũ vẫn còn cảm thấy rét run.

Đạo thiên lôi thứ sáu cực kỳ quỷ dị đó, phỏng chừng trong lịch sử tu chân giới chưa từng có đạo thiên lôi thứ sáu nào uy lực hơn. Tuy chưa được thấy qua tất cả lục cửu thiên kiếp, nhưng trong tâm Tần Vũ mặc nhiên xuất hiện suy nghĩ đó. Quả thực đạo thiên lôi thứ sáu đó vô cùng quỉ dị, khó có thể tin.

Bình thường Lục Cửu thiên kiếp của thần thú phải tiếp, so với tu tiên giả, tu ma giả đều uy lực hơn nhiều. Lục Cửu thiên kiếp của Hầu Phí, Tiểu Hắc cực kỳ lợi hại. Nhưng so với Lục Cửu thiên kiếp của Tần Vũ…Lúc bắt đầu năng lượng của đạo lôi điện hấp thụ nhiều kinh khủng. Song năm đạo thiên lôi đầu uy lực đều không lớn, thậm chí so với bọn Hầu Phí quả thực rất yếu. Trọng yếu nhất là phần lớn năng lượng còn lại đều tập hợp ở đạo thứ sáu.

Đó là gì?

Như lão thiên cố tình làm khổ Tần Vũ, cố ý khống chế năng lượng Lục Cửu thiên kiếp như vậy. Án chiếu theo tỉ lệ mỗi đạo thiên lôi từ từ tăng cường, Tần Vũ tuyệt đối có thể an toàn trụ lại. Tuy nhiên ở lục cửu thiên kiếp của Tần Vũ lần này, năm đạo thiên lôi trước năng lượng đều giảm hơn nửa, để rồi tích hợp hết vào đạo thứ sáu.

"Mưu sát, đó đơn giản là mưu sát." Tần Vũ trong lòng nghĩ như vậy. Cũng không thể lý giải được, chẳng lẽ cao thiên đố kị với mình?

Địch Hùng tự bạo đích xác đã mang tai hoạ cho Tần Vũ. Diễm

sí kiếm, diễm sí quyền sáo, cộng thêm mười hai phù triện cùng lục nguyên mậu mộc trận, đích xác làm cho thiên lôi năng lượng uy lực giảm đi rất nhiều. Tần Vũ song thủ bị đánh nát, hai tay bị cháy đen, thiên lôi tối đa làm cho Tần Vũ trọng thương đến mức đó mà thôi, không thể làm cho Tần Vũ nguy hiểm như vậy. Nhưng phi kiếm của Địch Hùng lại đâm vào ngực của Tần Vũ, hơn nữa nguyên anh của Địch Hùng tự bạo bên người Tần Vũ. Lồng ngực Tần Vũ thực sự đã bị tổn thương nặng.

May mắn vị trí nổ, vừa vặn ngay vị trí Lưu tinh lệ.

Tần Vũ vẫn còn ý thức sau vụ nổ cả người chìm xuống đáy biển. Dưới sự giúp đỡ của của Lưu tinh lệ, sinh cơ Tần Vũ dần phục hồi. Vết thương trên thân thể được chữa trị. Đồng thời bản thân Cửu Tinh Hợp Nhất , đột phá cảnh giới Lưu Tinh kì, bước vào cảnh giới Tinh Hạch tiền kì.

- Lần độ kiếp này có thể giữ được tiểu mệnh, thật là may mắn, may mắn phi thường.

Tần Vũ cảm thán nói.

Nếu như thiên lôi uy lực lớn hơn một chút, hoặc giả nếu như không có Lục Nguyên Mậu Mộc trận, thiên lôi đó tuyệt đối có thể đánh tan nhục thân Tần Vũ, lúc đó không chỉ nhục thân vỡ vụn, e rằng chín khoả kim sắc tinh thần trong đan điền Tần Vũ cũng bị tan nát.

Một khi nhục thân bị vỡ vụn, Lưu Tinh lệ còn có thể giữ được linh hồn mình không? Tần Vũ không biết được.

- Đại ca, Tạp mao điểu, còn có Lập Nhi tỉ tỉ, phụ vương huynh đều đã truyền tấn cho đệ mấy lần, hỏi việc độ kiếp của huynh có thành công hay không, đệ chỉ nói còn chưa độ kiếp, tiếp tục nói như vậy nha.

Hầu Phí cười nói, giờ phút này hắn có thể cho phép mình thư giãn.

Tần Vũ nghĩ đến thân nhân của mình, lập tức trong tâm nhói lên, vụt nói:

- Trở về, Phí Phí.

Lúc này trong đan điền Tần Vũ, một khoả kim sắc hình cầu nhỏ bé, tinh thần chi lực của kim sắc viên cầu này so với kim sắc tinh thần khi hình thành càng tinh thuần, hùng hậu hơn nhiều.

Một đạo kim sắc tinh thần lực chạy khắp toàn thân Tần Vũ, toàn thân Tần Vũ hoá thành một đạo kim sắc hồng quang, trực tiếp bay về phương Bắc.

- Đại ca, huynh không linh khí, tốc độ nhanh vậy?

Hầu Phí kinh ngạc thốt hỏi.

Trải qua độ kiếp, hai kiện linh khí của Tần Vũ toàn bộ bị tổn hại. Theo đạo lý, Tần Vũ không có linh khí, tốc độ không bằng Hầu Phí ngự hắc bổng. Nhưng công lực Tần Vũ lúc này đạt đến tinh hạch tiền kỳ, tốc độ ngự không phi hành sánh ngang bằng Hầu Phí

- Phí Phí, hiện tại ta không có linh khí, chờ luyện chế linh khí tốt xong ta sẽ cho đệ biết tốc độ chân chính của ta!

Tần Vũ cùng Hầu Phí, hai người về đến Vũ vương phủ, một đoàn người đều đang chờ ở đó: phụ vương Tần Đức, cùng với đại ca và nhị ca, còn có Lập Nhi, cùng Phong Ngọc Tử, Từ Nguyên.

Để trấn an mọi người, Tần Vũ tịnh không đem nguy hiểm của lần độ kiếp này toàn bộ nói ra, chỉ nói ra một bộ phận.

Lúc này trong Vũ vương phủ đang cử hành đại tiệc, đại sảnh vốn tự nhiên là hào hoa lộng lẫy có thêm các trang trí điểm xuyến lại càng thêm phần đẹp mắt. Đại tiệc nguyên là vì Tần Vũ độ kiếp thành công mà chuẩn bị, tham gia bữa tiệc là những người thân nhất với Tần Vũ, phụ vương và huynh đệ của mình, còn có bọn Từ thúc. Bên cạnh đó còn có một nhân vật đặc biệt - Lan thúc.

- Đại ca, sự tình này có điểm quỷ dị.

Tiểu Hắc thân ngươì vận hắc y, ưng thủ để trước ngực lãnh tĩnh nói:

- Trong ký ức truyền thừa của đệ, trước đây chưa từng có có Lục Cửu Thiên Kiếp nào quỷ dị đến thế. Thiên kiếp… tu chân giả đều biết đạo lôi kiếp sau so với đạo lôi kiếp trước lợi hại hơn, nhưng mà không đến mức lợi hại như vậy."

- Mà Lục Cửu Thiên Kiếp của đại ca, năm đạo thiên lôi trước thì yếu nhược, năng lượng lại hoàn toàn tập trung ở đạo thiên lôi thứ sáu, đạo thiên lôi thứ sáu uy lực rất khủng bố… vốn là không có khả năng… không biết phát sinh sự tình gì."

Đôi mắt ưng Hắc Vũ không ngừng chớp động lóe quang mang, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hầu Phí cũng gật đầu.

Những người khác cũng nghĩ như vậy, Lập Nhi một bên thì trầm tư, Lan thúc cũng nhè nhẹ nhíu mày.

- Lục Cửu Thiên Kiếp quỷ dị như thế, ông trời giáng hạ thiên kiếp như vậy, ta có năng lực ứng phó sao? Không nghĩ đến nữa, nghĩ cũng vô dụng. Cạn. Uống rượu tiếp.

Tần Vũ quay về phía mọi người cười nói.

- Lập Nhi, tại sao không cầm ly?

Tần Vũ nhìn hướng Lập Nhi.

Lập Nhi giật mình, sau đó nhìn Tần Vũ, ánh mắt làm cho Tần Vũ si mê. Ánh mắt của Lập Nhi Là chân thành? Là e thẹn? Hay là thâm tình? Tần Vũ không thể hiểu được, không khỏi tự giễu cười. Thâm tình? E rằng tự mình huyễn hão mình.

- Tần Vũ đại ca, khi huynh độ kiếp, Địch Hùng có đến tấn công không?

Lập Nhi nhìn Tần Vũ, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

- Chuyện đó!

Tần Vũ trong một lúc không biết nói sao cho tốt.

Trong mắt Lập Nhi hiện lên tia tức giận:

- Tần Vũ đại ca, muội biết những lời đó nên để phụ vương huynh nói, nhưng muội phải nói. Độ kiếp vốn cực kỳ trọng yếu cũng cực kỳ hung hiểm, việc khác có thể không để ý, nhưng độ kiếp ngàn vạn lần không thể đem ra làm trò đùa. Huynh muốn giết Địch Hùng, cũng ngàn vạn lần không được xem độ kiếp là cơ hội để giết y. Huynh nên biết, chỉ một sai lầm rất có khả năng khiến huynh độ kiếp thất bại."

Nghe Lập Nhi nói như vậy, bất giác Tần Vũ cảm thấy trong lòng ấm áp.

- Yên tâm, huynh sau này sẽ không như vậy.

Tần Vũ nhìn thẳng vào mắt của Lập Nhi khẳng định.

- Không là tốt rồi.

Lan thúc cũng lên tiếng.

- Tiểu Vũ, lần độ Lục Cửu Thiên Kiếp này đã như vậy, khẳng định không phải ngẫu nhiên. Người khác thì không như vậy, tại sao riêng ngươi lại gặp nó? - Khẳng định có nguyên nhân đặc thù. Lục Cửu Thiên Kiếp đã như thế, thì Cửu Cửu Trọng Kiếp cũng khẳng định không đơn giản, ngươi sau này độ kiếp, cần phải cẩn thận.

- Vâng, Lan thúc.

Đối với những lời nói của Lan thúc, Tần Vũ tuyệt đối để tâm.

Lan thúc lại nói:

- Ta biết, qua một đoạn thời gian, ngươi sẽ đi đến Bạo Loạn Tinh Hải, khai mở Cửu kiếm Tiên phủ.

- Lan thúc, làm sao thúc biết?

Tần Vũ kinh ngạc… nơi hạ lạc của Cửu kiếm tiên phủ chỉ một số ít người biết, hắn không hề nói với Lan thúc.

- Điều đó ngươi không cần phải hỏi, ta cũng biết sở hữu một thanh Ngọc kiếm, có thể đi hai người. Tinh Thần Các của ngươi phái xuất hai người, ta thấy ngươi và Lập nhi nên đi. Lập nhi đi với ngươi đến đó rất có ích.

Lan thúc điềm nhiên nói.

Tần Vũ trong lòng giật mình:

- Lan thúc, người nói Lập Nhi…?

- Yên tâm, Lập Nhi có giữ pháp bảo hộ thân của tộc ta, chỉ cần không phải là thiên tiên cấp bậc cao thủ thì không thể đả thương

nó, ngươi chỉ cần tự bảo vệ mình là tốt rồi.

Lan thúc nói.

Chương 183

Tân Đích Vũ Khí

Như Lan thúc đã nói, Lập Nhi có pháp bảo, thiên tiên cao thủ cũng không đả thương được. Tần Vũ tuy kinh ngạc nhưng cũng không thể hoài nghi Lập Nhi có pháp bảo hộ thân lợi hại đến vậy hay không.

Bởi vì trong lòng Tần Vũ, Lan thúc và Lập Nhi vẫn là hai người bí ẩn, hắn cũng đã từng hỏi Lan thúc và Lập Nhi, nhưng Lan thúc và Lập Nhi chỉ cười lớn trấn an Tần Vũ, thế nào rồi cũng có ngày giải đáp rõ ràng, chỉ là bây giờ không phải thời điểm thích hợp.

Chứng kiến những thần thông đặc biệt của Lập Nhi ... Tần Vũ đã không còn cảm thấy kỳ lạ. Gia tộc thần bí như thế, có pháp bảo hộ thân cũng không xem là việc kì quái.

Bởi vậy, Tần Vũ cuối cùng cũng đáp ứng việc này. Chuyến đi đến Bạo Loạn Tinh Hải khai mở Cửu Kiếm tiên phủ, phía Tinh Thần các chính là hai người Tần Vũ và Lập Nhi.

Kinh thành Tần vương triều, tại hậu hoa viên vương phủ có một tòa lầu cực lớn, chính là Lôi Sơn cư.

Trong luyện khí phòng của Lôi Sơn cư.

Tần Vũ nhắm mắt, khoanh chân ngồi bất động, phía trước là một lò bát quái khổng lồ, trong lò bát quái thanh sắc hỏa diệm bừng bừng, cả luyện khí phòng đều là một màn lửa nóng, chỉ là xung quanh người Tần Vũ vẫn mát mẻ vô cùng.

Bên phải Tần Vũ có một đống tinh thạch, ít nhất cũng có gần trăm khối, toàn bộ đều là cực phẩm tinh thạch!

Tần Vũ mở to mắt, nhìn vào đống tinh thạch, nhãn thần hiện nét tiếu ý: "Sư tôn cũng thật là, có quá nửa tàng thất chứa các loại cực phẩm tinh thạch, lại cấm ta khi chưa đạt đến cảnh giới Tinh Hạch thì không được động vào.

Trong tàng thất của Lôi Sơn cư, hơn phân nửa đều là cực phẩm tinh thạch, số lượng rất nhiều, dễ dàng làm kinh ngạc bất cứ ai nhìn thấy, cực phẩm tinh thạch số lượng ít nhất cũng phải hơn một vạn khối. Tần Vũ ánh mắt rực lên vẻ tham lam.

Vượt qua lục cửu thiên kiếp, đạt tới tinh hạch cảnh giới, Tần Vũ đủ năng lực sử dụng các cực phẩm tinh thạch này.

"Trước đây hiềm nỗi cực phẩm tinh thạch quá ít, không thể luyện chế linh khí thật tốt. Giờ có bao nhiêu cực phẩm tinh thạch, cũng nên chế luyện một thanh… … cực phẩm linh khí." *Tần Vũ lẩm bẩm.*

"Tinh Thần Biến" vốn là hấp thu nhật nguyệt tinh thần chi lực, sinh ra sức nóng vô cùng. Tinh thần chân hỏa xuất ra một màu xanh nhạt.

Phải biết, một tu tiên giả hay tu ma giả, ngọn chân hỏa xuất ra chỉ có màu đỏ nhạt.

Từ đỏ nhạt, tới đỏ, đỏ đậm, sau đó tiến tới xanh nhạt, xanh, xanh đậm. Sáu cảnh giới, phân biệt tương ứng với Kim Đan, Nguyên Anh, Đỗng Hư, Không Minh, Độ Kiếp, Đại Thành.

Nhưng chân hỏa của Tần Vũ có màu như vậy bởi vì công pháp "Tinh Thần Biến" có tính đặc biệt.

Tinh Vân hậu kỳ, chân hỏa màu xanh nhạt, sau đó tiến tới màu xanh, như Tần Vũ bây giờ đạt tới chân hỏa màu xanh đậm, bất quá nói là xanh nhạt. Xanh, xanh đậm, thực tế sử dụng linh thức phân biệt chênh lệch tịnh không lớn.

Lưu Tinh tiền kỳ, Lưu Tinh trung kỳ, Lưu Tinh hậu kỳ ba cấp, tất cả đều là thanh sắc chân hỏa. Thực tế màu xanh đậm dần, qua lưu tinh hậu kỳ, tới Tinh Hạch tiền kỳ, cũng chỉ đậm hơn một chút.

Xanh và xanh đậm, chứ "đậm" *chỉ là một giới hạn mơ hồ.*

Tinh Vân kỳ, Lưu Tinh kỳ, Tinh Hạch kỳ, Độ Kiếp kỳ, Hằng Tinh kỳ. Tinh thần chân hỏa phân biệt ứng với xanh nhạt, xanh, xanh đậm, tím nhạt, tím, tím đậm.

*Đó cũng là nguyên nhân sư phụ của Tần Vũ "*Lôi Vệ*" dám nhận mình là tu chân giới đệ nhất luyện khí cao thủ. Chân hỏa này cao hơn mấy bậc so với chân hỏa của người tu chân bình thường.*

… …

*"*Cực phẩm linh khí, chính là cực phẩm linh khí trong truyền thuyết ư?*" Tần Vũ tự giễu cười .*

Một tay vung lên, kim sắc tinh thần chi lực phóng ra, xuyên vào lò bát quái qua những lỗ dưới đáy. Sau đó Tần Vũ hai tay kết một vài thủ ấn, chỉ về phía lò bát quái. Tức thì lò bát quái sáng rực lên.

"Xuy xuy" trong lò bát quái chính là ngọn hỏa diễm màu xanh thế nhưng lại ẩn chứa một vài tia lửa màu tím nhạt.

Tần Vũ trên mặt lộ vẻ tươi cười, đúng là sở hữu nhiều cực phẩm tinh thạch, Tần Vũ mới dám thử sử dụng theo phương pháp chế luyện lại. Sở hữu một vài tia lửa tím nhạt khả năng thiêu đốt chắc sẽ mạnh hơn.

Trước đây hai hoặc ba khối cực phẩm tinh thạch có thể chế được một kiện cực phẩm linh khí, nhưng bây giờ… phỏng chừng hơn mười khối cực phẩm tinh thạch mới miễn cưỡng đủ.

Tần Vũ phất tay, sáu khối cực phẩm tinh thạch màu sắc khác nhau từ đống tinh thạch bên cạnh bay lên, sau đó xếp thành hình lục giác ngay ngắn phía trên lò bát quái. Bị bao trùm trong một vài tia chân hỏa màu tím nhạt, sáu khối cực phẩm linh thạch nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong phút chốc, biến thành sáu viên tròn nhỏ.

Tần Vũ đơn thủ phất liên tục, mười sáu khối hồng sắc cực phẩm tinh thạch bay lên, bao thành một cục nhỏ phía trên lò bát quái, sau đó Tần Vũ lại khua tay một cái, lập tức mười sáu khối hoàng kim cực phẩm tinh thạch bay lên, bao thành một cục nhỏ khác.

Đỏ, vàng kim, xanh lục, lam sẫm, xám, cùng với màu đen.

Mười sáu khối cực phẩm tinh thạch bao bọc xong, Tần Vũ thần sắc nghiêm túc, song thủ liên tiếp kết thủ ấn, liên tục mấy trăm ấn quyết, các phù chú trên lò bát quái đều sáng rực lên.

"Hắc Nguyên -- hợp!"

Tần Vũ quát nhỏ một tiếng, mấy trăm thủ ấn hóa thành một khối mê ảo quang mang bao lấy các khối cực phẩm tinh thạch, dưới sự thiêu đốt của tử sắc hoả diễm bên dưới, các thủ ấn cùng tinh thạch phát sinh biến hóa, phảng phất như đang dung hợp lại.

" Lợi dụng năng lượng ngũ hành làm cơ bản, lấy hắc ám làm chủ, không biết có thể thành công không." Tần Vũ giờ phút này cũng không nắm chắc.

Nếu luyện chế thành công, Hắc Nguyên khả năng có thể biến thành các loại vũ khí, hoặc cương hoặc nhu, thiên biến vạn hóa… … bất quá như Lôi Vệ đã nói, khả năng luyện chế thành công quả thực rất thấp, chỉ khoảng một phần ba.

Ngoài ra cần đủ ngũ hành cực phẩm tinh thạch, số lượng lại nhiều, người thường có thể có sao? Nếu lần này thất bại, tổn thất quả thực rất lớn.

Qua một khoảng thời gian.

Một khối hắc sắc dịch thể không ngừng đảo lộn phía trên lò bát quái.

"Thành công rồi." *Tần Vũ đại hỷ,* "Hắc Nguyên đã thành, vũ khí tự nhiên biến đổi dễ dàng."

Quá trình luyện chế "Hắc Nguyên" vô cùng quan trọng, nếu như thất bại, ngũ hành không điều hòa phát sinh nổ mạnh, trăm khối cực phẩm tinh thạch hoàn toàn lãng phí. Sau này không thể dung hòa luyện chế lại.

Hắc Nguyên, chính là hắc sắc dịch thể vừa luyện thành. Linh khí tự nhiên có thể dễ dàng luyện chế.

… …

Từ hôm nay, Tần Vũ không còn đơn thuần sử dụng phi kiếm nữa, vũ khí của hắn… … có khả năng thiên biến vạn hóa chính là một thanh hắc sắc vũ khí.

Hắc Nguyên sau khi trải qua quá trình chế luyện, cuối cùng có thể tùy ý biến hóa, thành phi kiếm, thành quyền sáo, thành trường thương, thành cự phủ, các loại vũ khí đều có thể biến thành.

"Hắc Nguyên" *độ sắc bén sánh ngang với cực phẩm linh khí, các loại cực phẩm linh khí chỉ cần dùng một, hai khối cực phẩm tinh thạch, nhưng* "Hắc Nguyên" *cần tới cả trăm khối, chính là vì khả năng* "biến hóa" này.

……

Thời điểm tụ họp tại Kim Mộc đảo, còn nửa năm nữa.

Hôm đó, trong sự chúc phúc của Hầu Phí, Hắc Vũ, phụ vương cùng đại ca, nhị ca, Lan thúc. Tần Vũ và Lập Nhi ly khai Tiềm Long đại lục, nhằm thẳng hướng nam bay tới. Chỉ là đích đến lần này, Bạo Loạn Tinh Hải quả thực vô cùng xa xôi.

Lập Nhi nhẹ nhàng ngự không phi hành, mái tóc dài phất phơ trong gió, Tần Vũ đứng trên một đám mây hắc sắc, lao đi vun vút.

- Tần Vũ đại ca, đám mây hắc sắc cuả huynh thật là kỳ lạ. Lập Nhi khen ngợi.

Tần Vũ tâm ý nhất động, đám mây hắc sắc lập tức biến thành một thanh hắc sắc phi kiếm, Tần Vũ chân đạp lên phi kiếm tiếp tục phi hành.

- Oa, Tần Vũ đại ca, huynh lúc ở trong Lôi Sơn cư đã luyện thành chính là vũ khí này ư? Thật là hiếm thấy. Quả thực muội chưa từng thấy qua tu chân giả nào sử dụng loại vũ khí này, huynh luyện chế như thế nào vậy?

Lập Nhi kinh ngạc.

Tần Vũ cười nói:

- Đó là bí pháp của sư môn, huynh phải dùng cả trăm khối cực phẩm tinh thạch mới luyện thành, bất quá khi luyện thành, có khả năng biến thành mọi loại vũ khí.

- Trăm khối cực phẩm tinh thạch?

Lập Nhi lắc lắc đầu:

- Hao phí cả trăm khối cực phẩm tinh thạch để luyện chế, thực là không đáng.

- Lập Nhi, muội nói thế là sai rồi, nó có khả năng biến hóa

thành các loại vũ khí, sao có thể nói không đáng?" Tần Vũ cười nói, hắn đối với thứ vũ khí mới này quả thực vô cùng hoan hỷ.

Lập Nhi cười rạng rỡ:

- Tần Vũ đại ca, gần trăm khối cực phẩm tinh thạch, có khả năng luyện chế thành mấy chục kiện cực phẩm linh khí, ngần ấy thứ cực phẩm linh khí, đao thương côn bổng, chả lẽ không thể luyện chế?

- Nếu như huynh một lần lấy máu nhận chủ tất cả, sau này có thể tùy tiện sử dụng. Cần gì biến hóa phiền tóai như vậy?

Tần Vũ ngạc nhiên.

Nếu quả thật, một lần lấy máu nhận chủ vài chục liện linh khí cũng không có gì, từ nay về sau muốn dùng kiện nào thì sử dụng tùy ý.

- Bất quá, Hắc Nguyên này có thể biến thành các loại vũ khí, nếu như sau này nhìn thấy một người nào sử dụng vũ khí mà huynh chưa từng thấy qua, huynh cũng có thể biến hóa thành. Thực ra…… nên nói là, luyện chế "Hắc Nguyên" này, huynh cũng không quá lãng phí.

Lập Nhi an ủi Tần Vũ.

Tần Vũ đương nhiên không hài lòng, thực tế hắn không thích lấy máu nhận chủ ngần ấy linh khí.

- Đáng tiếc, Hắc Nguyên độ dẻo dai và sắc bén quả thật rất lớn, như quả đạt đến trình độ tiên khí thì thật tốt.

Tần Vũ nằm mơ giữa ban ngày, có được khả năng biến hóa, lại muốn độ dẻo dai sắc bén đạt đến mức tối cao, quả thật vô cùng khó khăn.

Hắc Nguyên, có thể đạt đến cực phẩm linh khí, cũng đã là rất hiếm.

……

Tần Vũ đã đạt Tinh Hạch tiền kỳ, tốc độ so với Lưu Tinh hậu kỳ nhanh hơn rất nhiều, từ Tiềm Long đại lục đến Kim Mộc đảo mặc dù khoảng cách cận hai ức, nhưng Tần Vũ và Lập Nhi phi hành nhàn nhã, không hề nóng nảy vội vã.

Tính toán quả thực chính xác, đúng nửa năm tới Kim Mộc đảo

Nhìn ra phía xa, chính là Kim Mộc đảo một vầng kim sắc, giống như một khối hoàng kim giữa đại dương, bay lại gần mới phát hiện, trên Kim Mộc đảo mọc đầy một loại cổ thụ đặc biệt, cây rất thấp, cao không đến mười thước, tuy nhiên thân cây rất to, đến tám, chín thước.

Thân cây phủ một màu hoàng kim, lá cây cũng màu hoàng kim, có thể gọi là *"cây hoàng kim"*

Kim Mộc đảo đâu đâu cũng có loại cây này, trên mặt đất tuy đầy cỏ xanh lục, từ trên trời nhìn xuống, đại bộ phận diện tích bị cành lá xum xuê của hoàng kim thụ che kín. Tự nhiên không thấy thảm cỏ xanh.

Lúc này, tại trung tâm Kim Mộc đảo, bên cạnh truyền tống trận cổ xưa, nhân sự Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma ngục, Thanh Long cung, Bích Thủy phủ đều đã tới.

Thanh long *"Duyên Lang"* khoanh chân ngồi trên thảm cỏ, sau lưng có ba hoàng y nam tử. không thấy Đằng Sơn , Tam Nhãn lão yêu cũng ngồi khoanh chân, mái tóc dài màu lục quết trên mặt đất, sau lưng chỉ có một lục y thiếu nữ.

Bồng Lai tiên vực không ngờ chỉ có một người đến – Ngôn Tự chân nhân. Tử Diễm ma ngục có bốn người, Y Đạt, Tư Đồ Huyết,

Tiêu Cửu và một hắc phát lão giả

- Tần Vũ huynh đệ, không ngờ ngươi lúc này mới đến?

Thanh Long vừa thấy Tần Vũ bay tới, lập tức cười đón chào.

Tần Vũ và Lập Nhi đáp xuống thảm cỏ xanh:

- Thanh Long đại ca, đệ không tính lại muộn như thế, Duyên Mặc dường như chưa đến.

Tần Vũ nhìn khắp những người kia vài lượt, đột nhiên khóe miệng thoáng một tia tiếu ý, hắn phát hiện một số điểm *"thú vị"*

- Ta ở phía sau các người.

Thanh âm Duyên Mặc vang lên, mọi người đều nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy Duyên Mặc đứng trên một đám mây hắc sắc, sau lưng có hai thiếu nữ, một trắng một đỏ. Một người lộ ra làn da màu trắng, một người lộ ra làn da màu đỏ, hai nữ nhân này, cả hai đều dùng ảo thuật che giấu cái đầu thú của họ.

- Duyên Mặc, ta nhớ ngươi nói bốn người đến, sao lại chỉ có ba?

Y Đạt đứng lên hỏi.

Duyên Mặc cười nói:

- Lúc đầu ta muốn để Hồng Loan và Long Nham cùng đi, đáng tiếc Long Nham vẫn chưa cảm ứng được Lục cửu thiên kiếp, chỉ có thể nhượng hắn ở lại Hồng Hoang.

Tam Nhãn lão yêu đột ngột đứng dậy.

- Các vị đều đã đến, vậy đừng lãng phí thời gian nữa, mọi người lập tức chiếu theo địa đồ tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải, tới đáy biển để khai mở Cửu Kiếm tiên phủ.

Tam Nhãn lão yêu nhìn mọi người lạnh lùng nói.

- Không vội, không vội.

Duyên Mặc cười nói:

- Trước khi xuất phát cần thiết phải nói rõ, điều đầu tiên, tuy tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải quãng đường chỉ có vạn dặm, nhưng nếu gặp hung thú, mọi người tuyệt đối không

được lâm trận rút lui.

- Điều đó đương nhiên.

Tam Nhãn lão yêu đáp lời đầu tiên, những người khác đều gật đầu.

Duyên Mặc tiếp tục nói:

- Điều thứ hai, chính là các bảo bối bên trong tiên phủ, như quả có chín món, cứ theo sở hữu Ngọc kiếm mà phân chia, như quả không thể phân chia, ví dụ chỉ có một món, đó…

- Hừm, mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình, cần gì nói nhiều.

Y Đạt lạnh lùng nói.

Những người khác không ai phản đối, tu chân giới vốn dĩ cường giả vi tôn, không thể phân chia tự nhiên phải cướp đoạt, đến lúc đó phải xem thủ đoạn của mỗi người.

- Rất tốt, chúng ta xuất phát thôi.

Duyên Mặc rất hài lòng với phản ứng của mọi người, dẫn đầu bay lên. Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Tam Nhãn lão yêu mấy người lần lượt dẫn theo thủ hạ phi hành rời khỏi Kim Mộc đảo.

Hướng theo Duyên Mặc phi hành phía trước.

Tư Đồ Huyết và Tiêu Cửu nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng. Ngôn Tự chân nhân phi hành bên cạnh liếc nhìn Tư Đồ Huyết cùng Tiêu Cửu một cái, trong mắt lóe một tia hàn quang. Chuyến đi khai mở Cửu Kiếm tiên phủ này, có thể tưởng tượng tuyệt không đơn giản.

Chương 184

Bạo Loạn Tinh Hải Chi Hung Thú

Biên dịch: wisdom

Tu tiên giả phái xuất lần này chỉ có một mình Ngôn Tự chân nhân, phía tu ma giả lại có bốn người. Bất kể ở Đằng Long đại lục, Bồng Lai tiên vực hay Tử Diễm ma ngục, tu tiên giả và tu ma giả vẫn luôn luôn đối địch với nhau, điều này chúng nhân tại trường ai ai cũng biết.

Chúng nhân lập tức phi hành, còn Tần Vũ và Lập Nhi vừa bay vừa cười nhẹ xem kịch.

Tiêu Cửu cười chế giễu:

- Ngôn Tự, Cửu Kiếm tiên phủ có bao nhiêu tiên khí, điều này thì không ai biết rõ. Nó có phải là bội số của chín không? Khả năng này không lớn, đến lúc động thủ, ngươi… tự làm một mình ư?

Tiêu Cửu này đến từ Viêm Ma môn, một tông phái của tu ma giả. Vốn dĩ các tu ma giả thường có tính tự do tiêu sái, chém giết không cần biết đến nguyên nhân và hậu quả, Tiêu Cửu này cũng không ngoại lệ.

Ngôn Tự bình thản cười nói:

- Cửu Kiếm tiên phủ do tiên nhân lưu lại, khi trước nó là nơi cất giấu chín thanh ngọc kiếm. Theo ta suy đoán thì tiên nhân này chí ít cũng phải là đại la kim tiên (đại la kim tiên gọi tắt là "kim tiên") cấp một. Các bảo bối do cao thủ lưu lại nơi đây đều là đặc ân trời ban đối với những người như chúng ta. Muốn giành được bảo bối thì phải xem cơ duyên của từng người, không chỉ đơn giản

là xem bên nào nhiều người hay thực lực cường mạnh.

Tiêu Cửu bửu môi khinh thị:

- Ngươi thật là khéo nói a!

Nếu như tu tiên giả chú trọng khí độ lễ tiết thì đại đa số tu ma giả tự do tự tại, tâm tính lại càng không chịu ước thúc.

- Tiêu Cửu, không được vô lễ với Ngôn Tự chân nhân, ngươi nói chân nhân như vậy có phần không đúng.

Tư Đồ Huyết đỡ lời Ngôn Tự:

- Tiêu Cửu, Ngôn Tự chân nhân lẽ nào không muốn đoạt bảo bối, lẽ nào không muốn nhiều phe mình có người? Có điều cũng chẳng còn cách nào khác, Bồng Lai tiên vực chỉ có một thanh ngọc kiếm nên chỉ có thể đưa hai người đi. Dựa vào quan hệ giữa Tử Dương môn và Lam Ương môn có thể biết không ai nhường ai, cuối cùng chỉ có Ngôn Tự một mình đi trước mà thôi.

Tư Đồ Huyết cảm thán thêm vào:

- Không phải Ngôn Tự chân nhân không muốn, chẳng qua là không thể mà thôi.

Chẳng hề bận tâm đến những lời khiêu khích đó, Ngôn Tự chân nhân lạnh lùng nhìn Tiêu Cửu và Tư Đồ Huyết, nói:

- Hai vị, làm ơn đừng ở đây nói xàm, chẳng ai biết Bạo Loạn Tinh Hải nguy hiểm đến mức nào đâu. Tuy Cửu Kiếm tiên phủ chỉ cách bờ Bạo Loạn Tinh Hải vạn dặm, nhưng trong vạn dặm đó ai biết được sẽ xuất hiện loại hung thú nào, hắc... hắc… Không vội nói có đến được Cửu Kiếm tiên phủ hay không. Nếu thực lực

không đủ mạnh, chỉ sợ chưa đến tiên phủ thì chúng ta đã bị hung thú giết sạch cả rồi. So sánh với mọi người, ta thấy thực lực hai vị cũng chẳng khác biệt gì, cẩn thận tốt hơn.

Ngôn từ của Ngôn Tự chân nhân rất sắc bén.

Nhìn Ngôn Tự cười nói với vẻ khinh thường, Tiêu Cửu và Tư Đồ Huyết chỉ cười lạnh mà không nói gì.

Lúc này chúng nhân phi hành với tốc độ rất chậm, Kim Mộc đảo rất gần Bạo Loạn Tinh Hải, nếu như toàn lực phi hành có thể lập tức tới nơi, chỉ vì chúng nhân vừa di chuyển vừa phải cẩn thận quan sát. Bạo Loạn Tinh Hải hung danh vang dội, không ai muốn chưa thấy tiên phủ đã làm mồi trong bụng hung thú.

Một khối khí tức mạnh mẽ bao trùm trời đất ập đến trước mặt mọi người, tiếng sóng tựa như tiếng sấm sét khủng bố từ phía xa không ngừng dội lại, trăm dặm phía trước xuất hiện những cột sóng cao lưng chừng trời. Tuy nhiên, trước vùng biển này chúng nhân lại bình tĩnh vô cùng, tất cả mọi người đều biết phía trước mặt chính là Bạo Loạn Tinh Hải.

Duyên Mặc sắc diện nghiêm cẩn, nhìn khắp mọi người nói:

- Các vị, khoảng cách từ đây tới biên giới Bạo Loạn Tinh Hải không còn xa, chúng ta sẽ đến đó trong chốc lát. Nhưng trước khi tiến vào thì chúng ta phải nói rõ một điểm, nếu gặp hung thú không ai được tự ý liều mạng hay bỏ chạy.

Ánh mắt chợt mang vẻ lạnh lùng âm hiểm, Duyên Mặc nói tiếp:

- Ta sẽ cùng Y Đạt, Thanh Long ở phía trước, Ngôn Tự và Tam Nhãn ở phía sau, những người còn lại ở giữa. Nếu phía trước xuất hiện yêu thú, ta cùng Y Đạt, Thanh Long sẽ xuất thủ, còn nếu như

chúng ở phía sau thì đến lượt Ngôn Tự và Tam Nhãn ra tay. Những người khác không nên sính cường, nếu chúng ta đối địch không được sẽ lập tức bỏ chạy để giữ mạng.

Nói xong, Duyên Mặc lên tiếng hỏi, tựa như hắn coi mình là thủ lĩnh của mọi người:

- Y Đạt, Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn, các người có ý kiến gì không?

Lắc nhẹ đầu, Thanh Long nói:

- Đương nhiên không có ý kiến, tính ra Bạo Loạn Tinh Hải vốn là hải để của ta, nhưng thực chất ta chỉ quản lý phạm vi biên cảnh. Ta chỉ cảm thấy có một chút bất an, phía trước chúng ta không an toàn, nếu đi lung tung mà bị hung thú tấn công, chắc chắn chúng ta sẽ hoàn toàn rối loạn.

- Ta không có ý kiến.

Y Đạt lạnh lùng nói.

Ngôn Tự chân nhân cũng tán thành, cười nói:

- Duyên Mặc huynh thật là nghĩ đến mọi người.

Thấy Tam Nhãn lão yêu gật đầu, Duyên Mặc cười lớn rồi nói:

- Được, đã có bốn vị đồng ý, mọi người cũng không phải lo lắng nữa.

Hiển nhiên là mọi người đều đồng ý và không cần phải suy xét làm gì, có cao thủ chắn phía trước và bảo vệ phía sau, ai lại phản đối điều đó chứ.

Duyên Mặc nghiêm nghị nói tiếp:

- Mọi người hãy ghi nhớ đội hình, phía trước là ta, Y Đạt, Thanh Long ba người, phía sau là Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn hai người. Những người khác không được bay vượt lên, cũng không được tụt lại phía sau, chỉ có thể ở chính giữa. Bố trí lần này phải thật hợp lý và chắc chắn, nếu như không có quy củ, một khi gặp hung thú thì có thể khẳng định chúng ta sẽ rất thê thảm.

Thấy mọi người đều tán đồng, Duyên Mặc cười lớn nói:

- Rất tốt, nếu mọi người đã nhất trí thì chúng ta chuẩn bị tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải. Xuất phát!

Với Duyên Mặc, Y Đạt, Thanh Long dẫn đầu, Ngôn Tự chân nhân và Tam Nhãn lão yêu đoạn hậu, những người khác ở giữa, mọi người bắt đầu dò dẫm hướng về phía Bạo Loạn Tinh Hải bay tới. Mặc dù trong số người này có những nhân vật cai quản khu vực phía bắc Bạo Loạn Tinh Hải, nhưng họ cũng chưa từng tiến nhập vào sau bên trong địa phương này.

Lần này, nếu không phải vì Cửu Kiếm tiên phủ ở cách biên cảnh Bạo Loạn Tinh Hải vạn dặm, ai dám đến chứ?

- Oa!

Chúng nhân đồng thanh kinh hô một tiếng, tâm tình mọi người bỗng trở nên cuồng nhiệt

- Thật là hùng tráng!

Ánh mắt Tần Vũ trở nên sáng rực.

Lúc này ở biên cảnh Bạo Loạn Tinh Hải, chúng nhân nhìn thấy

một cảnh tượng không thể tin được. Bên ngoài vài dặm là trùng trùng vô tận các con sóng cao hàng trăm mét, dõi mắt về phía nam chỉ thấy một màu trắng xóa, bão lốc và sóng cả hoành hành vô hạn. Tuy nhiên ở thủy giới phía bắc lại không hề có một ngọn sóng nào, quang cảnh yên tĩnh lạ thường.

Quái dị, quái dị đến cực độ.

Một bên hải vực thì sóng cao trăm mét, một bên thì trời yên biển lặng, giống như có hai vùng thủy vực cùng song song tồn tại, ở giữa lại có một bức màn vô hình khổng lồ chia cách không thể vượt qua, khiến cho hai nơi giống như hai thế giới riêng biệt.

Ngôn Tự chân nhân cảm thán lên tiếng:

- Trời đất thật là huyền diệu, cảnh tượng này căn bản không thể lý giải minh bạch. Hải giác thiên nhai mờ ảo rộng lớn, dù ta có cố gắng hết sức trong cả ngàn vạn năm cũng chỉ thấy được một góc nhỏ mà thôi.

Thiên địa huyền vi, ai có thể lý giải?

Tần Vũ đột nhiên nhớ tới lời Lan thúc, ông đã từng nói chắc chắn không có cấm chế ngăn cách mà là một loại vô hình thiên địa pháp tắc. Tuy nhiên giờ đây Tần Vũ cũng không thể hiểu được đạo lý này, theo lời Lan thúc thì có thể gọi đây là thiên địa pháp tắc, nhưng về phần cảm ngộ vẫn có những điều không đúng.

Tần Vũ thầm than:

- Cảm ngộ thiên địa pháp tắc là cảnh giới nào đây?

Ngôn Tự chân nhân cất cao giọng đề tỉnh:

- Mọi người cẩn thận khi tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải, thiên địa

linh khí tương hội hỗn loạn khôn cùng. Nếu mọi người tâm tính bất định trong lúc gặp cảnh hỗn loạn thì sẽ vô cùng phiền phức. Tất cả phải giữ linh đài trong sáng, đồng thời toàn lực phi hành, nhanh chóng nhằm hướng Cửu Kiếm tiên phủ tiến tới.

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Bạo Loạn Tinh Hải sóng to gió lớn, thiên địa linh khí lưỡng dạng hỗn loạn mang mang, ở bên trong nơi này mọi người đều bất giác nảy sinh tâm tính phiền não nóng nảy, nếu như tâm tính bất dịnh thì dễ dàng bị tẩu hỏa nhập ma, biến thành kẻ điên cuồng.

Hung thú ở Bạo Loạn Tinh Hải sở dĩ trí tuệ thấp kém lại bạo ngược hiếu sát, nhiều khả năng là do bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Một động vật dưới nước vừa sinh ra, đầu óc còn non nớt, trí tuệ thấp kém mà gặp môi trường này tự nhiên sẽ nảy sinh tâm tính cuồng bạo nóng nảy. Từ nhỏ chúng đã chịu ảnh hưởng như vậy, nên mới bị gọi là hung thú.

Thổ cư thế nào người thế ấy, Bạo Loạn Tinh Hải này đã sản sinh ra những hung thú rất đặc biệt.

Chúng nhân từ vùng trời đang yên bình phi nhập không phận Bạo Loạn Tinh Hải, nhất thời mọi người đều cảm nhận được một sự biến hóa kỳ quái, linh khí đột nhiên đậm đặc gấp mấy chục lần, đồng thời lại hỗn loạn phi thường. Nếu nói linh khí ở khắp nơi trên Tiềm Long đại lục ôn thuận giống như thổ, thì nơi đây linh khí lại giống như khỉ đột nổi giận, làm cho chúng nhân tâm tính cũng bị ảnh hưởng theo. Hỗn loạn, kích động khiến cho tâm tính bất định tự nhiên bị ảnh hưởng.

- Giữ linh đài trong sáng, thần tốc hướng về Cửu Kiếm tiên phủ phi hành!

Tâm não mọi người đột ngột vang lên linh thức truyền âm của

Ngôn Tự chân nhân.

Vừa mới cảm thấy bị ảnh hưởng, mọi người lập tức trấn tĩnh lại tuy nhiên vẫn cảm thấy chấn kinh. Bạo Loạn Tinh Hải quả nhiên danh bất hư truyền.

Tần Vũ thở sâu, cảm thấy ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, chỉ là tâm trí gã kiên định nên dễ dàng chống lại. Nghe thanh âm của Ngôn Tự chân nhân, chúng nhân lập tức hướng tới Cửu Kiếm tiên phủ phi hành với tốc độ nhanh nhất.

Lập Nhi hướng về Tần Vũ truyền âm:

- Tần Vũ đại ca, tại địa phương thanh hàn này mà tôi luyện tâm tính và công lực tinh thuần chính thì cực tốt, muội cảm thấy càng tới gần trung tâm Bạo Loạn Tinh Hải thì linh khí càng hùng hậu bạo ngược. Điều ngạc nhiên là nhiều tán tiên, tán yên, tán ma lại tụ tập tại Bạo Loạn Tinh Hải.

Tần Vũ đồng ý:

- Chính xác, ở dưới hoàn cảnh như vậy trong một thời gian dài thì tâm tính đích thực vô cùng kiên định. Còn tôi luyện công lực ở tạờnni linh khí hỗn loạn sẽ càng tăng độ tinh thuần.

Lập Nhi đột nhiên hiếu kỳ nói:

- Tần Vũ đại ca đã từng thấy qua hung thú chưa, trông nó như thế nào?

- Hung thú, hi vọng không thấy là tốt nhất.

Tần Vũ lại không có hiếu kỳ như Lập Nhi.

Tốc độ của chúng nhân rất nhanh, thời gian Tần Vũ và Lập Nhi

nói chuyện bất quá chỉ khoảng một phút thì đã vượt qua ngàn dặm. Tuy nhiên đến lúc này tựa hồ hảo vận của mọi người cuối cùng cũng hết, ai cũng kỳ vọng không gặp phải hung thú thì nó lại đột ngột xuất hiện.

Giữa những cơn sóng lớn, một thân ảnh cự đại hiện ra, nhìn qua giống như là một con cá mập dài hơn trăm mét. Con cá mập này có đôi mắt màu huyết hồng, trên thân phát xuất ra một cỗ khí tức bạo ngược. Liền sau đó mọi người phát hiện ra con vật này không thể giản đơn gọi là cá mập, bởi vì phía dưới vây nó còn có thêm hai bộ vuốt sắc bén.

- Ngao... hống...!

Con cá mập phát ra một tiếng kêu quái dị, giương hai con mắt màu huyết hồng nhìn chúng nhân, hiển nhiên mục tiêu nó hướng tới chính là thân hình mọi người. Chỉ thấy sa ngư tốc độ tăng lên gấp bội, trực tiếp nhằm chúng nhân lao tới.

Thanh âm Duyên Mặc vang lên trong đầu mọi người:

- Cẩn thận, là hung thú! Không ai được loạn động, hung thú đang lại gần chính là thần thú, lực công kích của nó vô cùng mạnh. Mọi người cẩn thận, Thanh Long, Y Đạt, chúng ta cùng tiến lên.

Linh thức truyền âm bất quá chỉ như là một ý nghĩ dĩ nhiên là nhanh phi thường. Linh thức truyền âm vừa vang lên trong đầu, Thanh Long, Y Đạt, Duyên Mặc ba người đã tiến lên đối mặt với sa ngư hung thú. Còn những người khác đương nhiên cũng chẳng sính cường, chỉ nhìn qua khí thế cũng thấy hung thú này tuyệt đối không phải là loại bình thường.

Thanh Long tiến lên trước nhất, song thủ đột nhiên biến thành thô sần và phủ đầy thanh sắc lân giáp (vẩy), cuối cùng biến thành song long trảo.

Hung thú sa ngư há cái miệng rộng, nhìn hàm răng sắc bén đó mọi người đều tin chắc, dù là cực phẩm linh khí cũng bị cắn thủng như thường. Hung thú sa ngư di chuyển vô cùng ảo diệu với tốc độ cực nhanh, nó ở trong Bạo Loạn Tinh Hải trưởng thành từ giết chóc nên khả năng chiến đấu rất cường mạnh.

Lúc này thân ảnh Thanh Long hóa thành một đường cong, trực tiếp hướng tới phía dưới sa ngư, sử dụng long trảo công kích vùng bụng của nó.

- Keng!

Một âm thanh khô khốc vang lên tiếng, hung thú sa ngư vung trảo nhằm Thanh Long vồ tới. Không muốn chính diện giao phong, Thanh Long định chuyển thân né tránh đòn công kích đó, tuy nhiên do khoảng cách quá ngắn nên không đủ thời gian, cuối cùng long trảo và sa ngư trảo trực tiếp giao kích.

Chỉ thấy Thanh Long bay ngược lại phía sau, còn sa ngư rống lên một tiếng và càng trở nên hung bạo hơn.

- Ha...ha! Thanh Long Duyên Lang, ngươi yếu quá! Xem ta đây!

Duyên Mặc dùng linh thức truyền âm, sau đó lập tức hướng về hung thú sa ngư kích sát.

- Duyên Mặc, cẩn thận! Hung thú và thần thú đồng cấp chênh lệch không lớn, tuy nhiên hung thú bản năng chiến đấu mạnh hơn.

Thanh Long lập tức đề tỉnh, hắn vừa giao thủ với sa ngư một chiêu, tất nhiên biết rõ thực lực sa ngư.

Chỉ nghe một âm thanh đáng sợ vang lên, phảng phất giống như đao rạch lên kính, chính là do hữu thủ của Y Đạt và vây sa ngư va chạm vào nhau tạo ra. Chỉ thấy hữu thủ Y Đạt bị vỡ nát,

máu tươi không ngừng nhỏ giọt.

Liền sau đó Duyên Mặc dùng nhân hình trực tiếp cùng hung thú bên dưới va chạm. Một trận âm thanh như tiếng sấm qua đi, Duyên Mặc và hung thú sa ngư cùng lúc dừng lại, tựa hồ như hai bên ngang sức ngang tài. Tiếp đó, hung thú sa ngư rống lên một tiếng cuồng nộ, ngoác cái miệng rộng nhằm Duyên Mặc cắn tới.

- Huýt…!

Một con thanh long khổng lồ đột nhiên xuất hiện, long trảo vồ lên thân hung thú sa ngư khiến nó không kịp phản ứng. Trên thân hung thú sa ngư lập tức xuất hiện một vết cắt lớn, máu tươi chảy ra khiến nó phải rống lên cuồng nộ, đuôi đập mạnh vào thân thanh long. Vội vàng bay lên tránh thoát một đòn trí mạng, tuy nhiên ở trên thân mình thanh long cũng thấy có vài miếng vẩy bị vỡ, máu đào tí tách nhỏ xuống mặt biển.

- Thanh Long, để ta giết nó.

Duyên Mặc nổi giận nói.

Duyên Mặc bổn thể trực tiếp biến hóa thành một hắc long thân hình to lớn không thua kém thanh long, chỉ là hắc long này đôi mắt màu huyết hồng. Đây chính là thần thú *"Hắc Long"* cực kỳ lợi hại ở Long tộc.

- Roạt…!

Máu tươi bắn lên, huyết nhục tung tóe, thân hình hung thú sa ngư bị phân làm hai mảnh, tử vong đương trường.

Duyên Mặc lập tức hóa thành hình người, trong tay nắm nội đan của sa ngư, gương mặt lạnh lùng:

- Một hung thú Không Minh tiền kỳ cũng dám đến gặp ta, đúng là tự tìm chết.

Không Minh tiền kỳ hung thú và Không Minh trung kỳ thần thú cách biệt không lớn, chẳng hạn như Thanh Long không biến thành bản thể thì đương nhiên thực lực không thể bộc lộ hoàn toàn, sẽ ở vào thế kém. Duyên Mặc sau khi sử dụng bản thể một kích lập tức tiêu diệt được sa ngư.

Tuy nhiên, chúng nhân chưa bao giờ tới Bạo Loạn Tinh Hải, không biết cấm kỵ của nơi này.

Mùi máu tanh, đặc biệt không phải là mùi máu của hung thú, đều có thể khiến hung thú xung quanh phát cuồng. Giờ đây Thanh Long và Y Đạt đều chảy máu, họ không biết đến điều cấm kỵ này, cho nên…

Chương 185

Huyết Nhiễm Tinh Hải (Máu Loang Tinh Hải)

Duyên Mặc, Thanh Long, Y Đạt ba người liên thủ, chỉ vài hiệp đã xé xác hung thú sa ngư làm hai mảnh, sát tử đương trường. Những người khác cũng ngầm cảm thấy thư thái thở nhẹ một hơi.

- Duyên Mặc huynh thực lực quả nhiên cường mạnh, dễ dàng tiêu diệt hung thú này.

Tiêu Cửu bộ dạng tán thán nói.

Tư Đồ Huyết nói:

- Tiêu Cửu, ngươi không biết trong Long tộc, luận về lực công kích, hắc long tuyệt đối thuộc nhóm đứng đầu, chỉ có kim long là có thể mạnh hơn một chút. Cùng đẳng cấp nhưng hắc long so với thanh long lợi hại hơn nhiều.

Duyên Mặc lạnh lùng nhìn hai người một cái, Linh Thức Truyền Âm nói:

- Đừng lãng phí thời gian nói chuyện vô ích, nơi đây là Bạo Loạn Tinh Hải, mọi người còn không mau mau tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ.

Thấy Tư Đồ Huyết và Tiêu Cửu nhìn nhau, trong lòng Tần Vũ cảm thấy hai người này quả thật không biết nặng nhẹ, lúc này chúng nhân ở trong Bạo Loạn Tinh Hải, nguy hiểm trùng trùng, càng dừng lại lâu càng nguy hiểm, nói không chừng lại xuất hiện thêm hung thú nào nữa.

Chúng nhân lập tức bay thẳng về phía trước giống như lợi tiễn (mũi tên), giống như một dải sắc cầu vồng. Chúng nhân xuyên qua cuồng phong, sóng dữ, thân ảnh như thiểm điện. Y phục tung bay, tóc dài phiêu phiêu (phất phơ), cơ bản trong suy nghĩ của phàm thân thì mỗi người lúc này chính thực là tiên nhân.

Nếu như có người linh thức bao trùm phạm vi vạn dặm, lúc ấy sẽ phát hiện trong phạm vi vạn dặm tất cả hung thú ánh mắt màu huyết hồng, dường như được cái gì đó kêu gọi, hấp dẫn, toàn bộ hướng về Thanh Long, Y Đạt mấy người thần tốc tìm đến. Hung thú yếu nhược, cũng ngang với tu vi Kim Đan Nguyên Anh kỳ, còn cường mãnh thì cả Duyên Mặc cũng không sánh được. Hung thú trong phạm vi vạn dặm… Tất cả đều cấp tốc truy đuổi, đáng tiếc lúc này Duyên Mặc và mọi người căn bản không hề biết.

…

Phía trước, Duyên Mặc, Y Đạt, Thanh Long ba người, sắc mặt nghiêm nghị, linh thức bao trùm, tinh thần tập trung cao độ, ba người bọn họ chính là mũi nhọn của mọi người, cưỡi gió đạt sóng… Linh thức ba người đồng thời phóng ra dò xét, không dám có một chút nào bất cẩn, sơ sẩy.

Phi hành khoảng hai, ba phút

- Không tốt!

Y Đạt sắc mặt đại biến. Luận Linh Hồn Cảnh Giới, Y Đạt so với Duyên Mặc hơn kém không phân biệt bao nhiêu, chỉ vì Duyên Mặc là thần thú, sức Y Đạt không phải là đối thủ. Lúc này Y Đạt phát hiện phía xa hung thú đang hướng về phía mọi người, lao tới công kích.

- Là hung thú, không, là một đàn hung thú! Mọi người cẩn thận!

Y Đạt Linh Thức Truyền Âm thập phần khẩn trương.

Ngôn Tự chân nhân liền đó phát hiện, Duyên Mặc và Thanh Long cũng lập tức nhận ra, phía trước mọi người không chỉ có ba hung thú mà bốn phương tám hướng đều có hung thú lao tới.

Một đàn hung thú!

Mỗi hung thú, trông đều quái dị, biến thể như sa ngư, chương ngư …. Các biến dị đó tuy bất đồng, song tất cả đều có tác dụng làm tăng năng lực công kích. Đàn hung thú có một đặc điểm chung - ánh mắt màu huyết hồng.

- Đàn hung thú này không ngờ đông như vậy, nhanh lên, nhanh lên, chúng ta không có cách nào giết hết đám hung thú này. Mọi người lập tức bay tới Cửu Kiếm tiên phủ rồi tính.

Linh Thức Truyền Âm của Duyên Mặc như sấm vang lên trong đầu mọi người.

Linh Thức Truyền Âm như thế, có thể tưởng tượng lúc này Duyên Mặc vô cùng lo lắng.

- Xông lên! Thanh Long cũng hét lên một tiếng.

- Xông lên! Y Đạt sắc mặt lãnh đạm, chỉ là trong mắt thoáng qua một tia từng trải.

Đối diện với đàn hung thú, mọi người không dám phóng tay đồ sát tất cả. Cần biết đây là Bạo Loạn Tinh Hải, nếu bị vây khốn, hung thú tới càng lúc càng đông, nếu xuất hiện một hung thú Độ Kiếp kỳ, có thể tính được mọi người sẽ rất thê thảm.

- Lập Nhi, cẩn thận.

Tần vũ lộ vẻ quan hoài nhìn Lập Nhi, truyền âm nói.

Lập Nhi đột nhiên đưa tay nắm chặt lấy tay Tần Vũ, chăm chú nhìn vào mắt Tần Vũ, truyền âm nói: *"Huynh cũng phải cẩn thận."*

Tần Vũ gật đầu.

Hộ thân pháp bảo của Lập Nhi có năng lực phòng ngự so với Tần Vũ đích thực mạnh hơn nhiều, hơn nữa Lập Nhi còn có Thần Hành Chi Thuật. Với thực lực Lập Nhi, một khi thi triển Thần Hành Chi Thuật, dù bây giờ Tần Vũ công lực đại tăng, cưỡi trên *"Hắc Nguyên"*, tốc độ vẫn kém xa. Tốc độ nhanh, năng lực phòng ngự cao, Lập Nhi chính xác là người an toàn nhất.

"Hống…" "Ngao…" "U…" Một trận âm thanh quái dị vang dội trời đất, những đôi mắt màu huyết hồng đỏ rực, một màn trời u ám, mây đen phủ kín, nhiên cảnh giống như ngày tận thế.

Trên trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm, điện quang ngoằn ngoèo từ trên trời lao xuống, đồng thời bắt đầu mưa như trút nước.

Vô tận cụ phong

trùng thiên đào lãng

mạn thiên ô vân,

bạo vũ vô biên .

Gió mưa bất tận

Sóng cuộn liên miên

Trời mây hắc ám

Bão báp cuồng điên

… Những đôi mắt màu huyết hồng chằm chằm nhìn mọi người, không ngờ, không hiểu tại sao những hung thú này không lập tức tấn công, cùng lúc dừng lại.

Đối diện hàng chục hung thú với đôi mắt màu huyết hồng ở phía trước, mọi người không thể chậm lại.

- Theo ta!

Thanh âm của Duyên Mặc vang lên trong đầu mọi người, lập tức, Duyên Mặc, Y Đạt, Thanh Long ba người dẫn đầu, lượn vòng tiến lên, những người khác không dám chần chừ, từng người nhanh chóng theo sau.

Mọi người cố gắng vượt qua đàn hung thú phía trước, bất quá… Trong giây lát hàng chục hung thú đột nhiên di chuyển, tựa như sấm sét, hàng chục hung thú nhằm vào mọi người lao tới, đúng lúc tinh thần mọi người chuẩn bị cho thời điểm xung sát, phía sau, bên trái lại lao tới hơn mười hung thú.

- Không có nơi nào có thể ẩn nấp được, lập tức hướng tới Cửu Kiếm tiên phủ, đừng ham đánh!

Thanh âm vừa vang lên Duyên Mặc, lập tức hóa thân thành một cự đại hắc long, ánh mắt hắc long màu huyết hồng, nếu như ai không biết, có thể nghĩ rằng hắc long này cũng là hung thú.

Đồng thời một thanh long cũng xuất hiện, Duyên Mặc và thanh long Duyên Lang đều biến thành bản thể, đến lúc này cũng không thể giấu diếm thực lực được nữa rồi. Mọi người đều thấy đám hung thú đó mạnh nhất cũng ngang bằng với sa ngư lúc trước, nhưng không tính được số lượng bao nhiêu.

"Phốc xuy…" Máu văng tung tóe, một cánh tay thô gầy, một kiếm ngư dài hơn mười mét trực tiếp bị hắc long trảo xé làm hai

mảnh, hắc long dẫn đầu, trực tiếp xung sát lao qua, Thanh Long và Y Đạt ở hai bên hỗ trợ.

Chém giết!

Qua khoảng thời gian chỉ bằng một hơi thở, cả vùng biển nước hòa lẫn máu, có máu hung thú, lại cả máu của người.

Mọi người giữa đàn hung thú chém chém giết giết, Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu và Tần Vũ mấy người tự nhiên cũng bị tấn công, từng đầu hung thú chẳng kể sống chết, ánh mắt màu huyết hồng, lao tới mọi người tấn công, sát ý bạo ngược điên cuồng.

Điên cuồng, bạo ngược, khát máu! Chỉ thấy một đạo hắc sắc quang tuyến rực lên, một hung thú khổng lồ trực tiếp bị phân thành mấy mảnh. Tần Vũ toàn thân bao bọc bởi hắc sắc chiến giáp, trong tay nắm một viên nội đan, trực tiếp cầm nội đan phóng nhập vào trong không gian giới chỉ. Hắc sắc chiến giáp này, chính là *"Hắc Nguyên"* biến thành, Hắc Nguyên vốn do trăm khối cực phẩm tinh thạch tinh luyện chế thành, có thể biến hóa thành bất cứ hình dạng nào.

Tiến lên!

Tiến lên!

Bất chấp tất cả tiến lên!

Gần ba phút chém giết, may mắn trước sau đều có cao thủ bảo hộ, nhóm người ở giữa công lực hơi kém chịu sự công kích không lớn, chỉ bị xây xước bên ngoài, Duyên Mặc, Thanh Long và Y Đạt tiên phong đánh giết nhiều nhất, đều bị thương nhẹ.

Ba phút xung sát. Bốn phía xung quanh có tới bảy tám chục hung thú, mọi người giết hơn mười con, làm bị thương ba bốn chục con. Số hung thú còn lại lùi ra không dám lao tới nữa.

- Nhanh, hung thú chung quanh thực lực không mạnh, nhanh lên, nếu như trì hoãn, vài hung thú thực sự lợi hại tới, chắc chắn muộn mất.

Duyên Mặc, Linh Thức Truyền Âm hét lớn, đồng thời tốc độ tăng nhanh, mọi người đều đề thăng tốc độ cực hạn. Với sức yếu như thị nữ thì Tam Nhãn lão yêu trực tiếp cắp lấy phi hành, dùng tất cả khả năng tăng cao tốc độ.

Mọi người đều cảm thấy Bạo Loạn Tinh Hải quả thực khủng bố, vừa tiến vào được bao nhiêu phút? Mọi người đã gặp hung thú, thực lực cộng lại so với họ không sai khác bao nhiêu. Nếu quả thực phải liều mạng giao chiến, khẳng định nguy hiểm vô cùng.

Xuyên qua những cơn sóng, vết máu lưu trên thân mọi người trong cuộc chiến đều được tẩy rửa sạch sẽ.

…

Bên ngoài ngàn dặm, một hắc sắc ảo ảnh đang cực tốc nhằm hướng mọi người lao tới, tốc độ vượt xa những hung thú trước đây, những nơi đi qua, những vệt sóng một lúc mới tan…

Thấy đạo ảo ảnh phía xa, sắc mặt Duyên Mặc đại biến, Y Đạt và Thanh Long cũng vậy. Tất cả chỉ cảm thấy khí tức của hung thú, thậm chí chưa kịp tra xét được thực lực của đối phương, hung thú này đã xuất hiện trong tầm mắt.

- Cẩn thận!

Duyên Mặc chỉ đủ thời gian dùng linh thức đề tỉnh một tiếng, lập tức với hắc long chi thân, hướng tới ảo ảnh công kích.

Duyên Mặc và Y Đạt mấy người phát giác với tốc độ của ảo ảnh thì dù Duyên Mặc có nhanh hơn nữa, sai khác vẫn rất lớn, mọi người không có khả năng trốn chạy, chỉ có thể ứng chiến, dù bản

thân là thần thú hắc long, Duyên Mặc vô phương đánh bại ảo ảnh này.

Y Đạt, Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn lão yêu, Tần Vũ mười mấy người không xuất thủ, tất cả đều không nắm chắc.

Một trận sấm sét nổ vang, các cơn sóng chung quanh bị khí kình chấn bạt đi bốn phương tám hướng, thậm chí bị chấn bay đi thành vô số thủy châu phảng phất giống như ám khí. Tốc độ cực nhanh. Những thủy châu này bắn tới Y Đạt, Tần Vũ mấy người, lập tức vỡ tung ra.

Thời khắc đó, Hắc sắc ảo ảnh và hắc long phân khai, lúc này mọi người cuối cùng nhìn rõ chân diện mục của hắc sắc ảo ảnh.

Một Hắc sắc bàng giải (cua) khổng lồ, cao hàng chục mét, từng cái chân sắc mảnh mà hiển nhiên vô cùng lợi hại, hai chiếc càng khổng lồ bén nhọn vô cùng. Mỗi một khối khải giáp bàng giải này đều tỏa ra sắc đen, về năng lực phòng ngự, không ai dám hoài nghi. Lúc này hắc sắc bàng giải đang cùng hắc long triển khai một trường đại chiến.

Trong chớp mắt giao chiến, trên thân hắc long xuất hiện một vết thương dài vài mét, long lân (vẩy rồng) vỡ vụn, máu tươi ròng ròng chảy xuống, nhưng hắc sắc bàng giải trên giáp chỉ có một vết trắng, không có một chút tổn thương, thực lực mạnh mẽ căn bản không cần phải nói nhiều.

- Là Độ Kiếp kỳ hung thú, so với ta mạnh hơn một chút, mọi người đừng vọng tưởng công kích, với lực phòng ngự này, các ngươi căn bản không thể phá được, tất cả nhằm hướng Cửu Kiếm tiên phủ tiến lên." Duyên Mặc lập tức Linh Thức Truyền Âm.

Duyên Mặc giao thủ một chiêu, nhận thấy hắc sắc bàng giải

này thực lực so với mình mạnh hơn một chút, tuyệt đối là Độ Kiếp kỳ hung thú.

Đột nhiên- hắc sắc bàng giải khổng lồ chuyển động, hướng thẳng vào hắc long. Đôi mắt màu huyết hồng vô cùng nhỏ, sáng rực giống như ngôi sao màu huyết hồng- lạnh lẽo vô cảm.

Một trận sấm sét diễn tiếp, hắc sắc bàng giải và hắc long đã lao vào nhau chém giết, hắc long và hắc sắc bàng giải thực lực đều vượt xa mọi người, tốc độ giao thủ rất nhanh, cảm giác một cua một rồng như biến thành ảo ảnh.

- Đừng lãng phí thời gian, xông lên!

Y Đạt dùng Linh Thức Truyền Âm hét lớn, lập tức cùng Thanh Long quay đầu hướng về phía Cửu Kiếm tiên phủ lao đi, lúc này không thể lo tới hắc long, với thực lực hắc long và hắc sắc bàng giải, mọi người một chút hữu dụng cũng không có.

Chúng lập tức nhằm hướng Cửu Kiếm tiên phủ hành tiến. Chính ngay lúc đó, một đạo hắc sắc ảo ảnh vượt qua mọi người.

- Hắc sắc bàng giải hung thú thật quá lợi hại, không thể ham đánh, chạy được bước nào hay bước đấy, tới Cửu Kiếm tiên phủ rồi tính.

Thanh âm Hắc long Duyên Mặc vang lên trong đầu mọi người.

Vừa thoát được. Mọi người căn bản không phí lời, lập tức hướng Cửu Kiếm tiên phủ lao tới.

Tuy nhiên hắc sắc bàng giải hung thú lẽ nào lại buông tha, mọi người vừa bay được khoảng thời gian bằng vài hơi thở, hắc sắc bàng giải lại xuất hiện. Hắc long lập tức nộ hống một tiếng cùng với hắc sắc bàng giải tái diễn một trường giao chiến, để mọi người chạy xa hắc long lại thoát đi…

Giao thủ kiềm chế hắc sắc bàng giải, để mọi người chạy ra xa, tuyệt nhiên Duyên Mặc không phải kẻ lâm trận bỏ trốn, chạy bây giờ rồi sau này tái chiến. Duyên Mặc chỉ suy nghĩ dựa vào cái gì để có thể sớm tiến vào cửu kiếm tiên phủ.

Bất quá mỗi lần giao thủ, trên thân hắc long lại chịu thêm các vết thương, máu nhuộm cả thân hình khổng lồ, long lân vỡ nát rơi khắp nơi. Hắc sắc bàng giải hung thú cũng bị thương nhẹ, ngân sắc hộ thân lân giáp ở bụng của hắc sắc bàng giải bị hắc long xé làm hai mảnh.

Luận đẳng cấp, thanh long chỉ là thần thú phổ thông, hắc long và tam nhãn bích nhãn thiềm cùng đẳng cấp, tuy nhiên là Không Minh tiền kỳ hắc long thì chỉ tương đương Không Minh hậu kỳ thanh long… thực lực so với Độ Kiếp kỳ bàng giải hung thú, chung cuộc vẫn yếu hơn một chút.

- Kiên trì một chút nữa, gần tới rồi.

Duyên Mặc dùng Linh Thức Truyền Âm hét lớn. Hắn cổ vũ mọi người, cũng là cổ vũ chính bản thân. Nếu như thật sự kiên trì, Duyên Mặc tối đa chịu thêm vài vết thương, vẫn có khả năng chạy tới Cửu Kiếm tiên phủ, tuy nhiên…

Tần Vũ đột nhiên liếc thấy trong vùng sóng cuồn cuộn phía xa, một đạo hắc sắc ảo ảnh cực tốc tiến tới, tốc độ rất nhanh, tuyệt đối không dưới hắc sắc bàng giải hung thú, cùng lúc Y Đạt, Thanh Long mấy người cũng đã phát hiện ra.

- Không tốt, lại một hắc sắc bàng giải hung thú.

Phía trước mọi người có hắc sắc bàng hung thú giải cản đường, phía sau có hắc sắc bàng giải hung thú truy sát đuổi tới.

- Bỏ trốn hả, còn muốn chạy sao, chuẩn bị… chịu, chết!

Một âm thanh hùng hồn trầm thấp vang lên, lời nói thốt ra dường như vô cùng khó khăn, từng chữ từng chữ.

Hắc long Duyên Mặc bay bên cạnh mọi người, nhìn trước sau hai hắc sắc bàng giải hung thú.

- Hung thú trí tuệ thấp kém, chỉ là công lực đạt cảnh giới cực cao thì trí tuệ cũng tăng cao một chút, hai bàng giải hung thú này đều là Độ Kiếp kỳ hung thú, một con chúng ta còn miễn có thể cưỡng chạy thoát, hai con… tất cả chuẩn bị liều mạng.

Duyên Mặc Linh Thức Truyền Âm vang lên trong đầu mọi người.

Trước sau hai Độ Kiếp kỳ hung thú, Y Đạt, Thanh Long, Tư Đồ Huyết và Tần Vũ mọi người sắc mặt đều khó coi, đồng thời trong mắt có một tia huyết quang… chỉ có thể liều thôi!

Chương 186

Máu Nhuộm Cửu Kiếm Tiên Phủ

Trước sau là hai hắc sắc bàng giải hung thú thực lực thật sự quá cường mạnh, chứng kiến hắc long Duyên Mặc xuất thủ, so với hắc sắc bàng giải hung thú vẫn yếu hơn một chút.

- Ngươi, hắc long kia, thực lực không tệ, có thể đả thương đệ đệ ta.

Hắc sắc bàng giải hung thú phía trước lời nói có chút mạch lạc. Lúc này mọi người mới rõ nguyên lai hai hắc sắc hung thú một trước một sau này không ngờ lại là huynh đệ, mà đã là huynh đệ thì xem ra hắc sắc bàng giải hung thú phía trước thực lực tuyệt đối không dưới đệ đệ của hắn, thậm chí có thể mạnh hơn.

"Nơi này cách Cửu Kiếm tiên phủ không còn xa nữa, chỉ khoảng ngàn dặm, tất cả dùng tốc độ nhanh nhất, chạy, bọn chúng chỉ có hai mà thôi. Tuyệt đối không thể đả thương tất cả mọi người, chạy…" Thanh âm của Duyên Mặc vang lên trong đầu mọi người.

Chạy! Ai có thể chạy thoát, phải xem bản lĩnh từng người! Tần Vũ nắm lấy tay Lập Nhi, rất chặt! Lập Nhi cũng nắm lại tay Tần Vũ, cẩn trọng truyền âm nói:

- Tần Vũ đại ca, lao tới nhanh nhất có thể.

Tần Vũ nhìn chằm chằm hung thú phía trước, trên thân hắc sắc quang hoa lưu chuyển rời khỏi thân thể, *"Hắc Nguyên"* lập tức biến thành một thanh phi kiếm, Tần Vũ chân đạp lên phi kiếm, đan điền tinh hạch phát xuất kim sắc tinh thần chi lực nhập vào phi kiếm.

- Lập Nhi, muội triển khai hộ thân pháp bảo tạo ra ngăn cách với nguy hiểm bên ngoài, còn huynh… muội cứ tin tưởng, từ khi đạt tới Tinh Hạch cảnh giới, huynh chưa bao giờ toàn lực triển khai tốc độ của mình.

Tần Vũ nói nghiêm túc.

Nhìn thấy Hắc sắc bàng giải hung thú trong mắt thoáng qua một tia lệ mang sắc nhọn.

Chỉ nghe một loạt tiếng nổ, mọi người sử dụng tốc độ nhanh nhất của mình, bằng nhiều lộ tuyến khác nhau, cùng nhắm hướng Cửu Kiếm tiên phủ bay tới, người thì khúc tuyến độn quang phi hành, kẻ thì lao đi thoăn thoắt trong nước. Tần Vũ kim sắc tinh thần chi lực hoàn toàn bao bọc lấy Hắc Nguyên phi kiếm và cơ thể, cả người hóa thành một đạo hồng quang kim sắc, bay đi theo một quỹ tích kỳ diệu cực tốc hướng Cửu Kiếm tiên phủ bay đến. Riêng Lập Nhi lại tựa như nhàn hạ tản bộ, bước mấy bước, nhẹ nhàng theo sát Tần Vũ .

- Hắc long, chịu chết đi.

Hắc sắc bàng giải hung thú lão đại ở phía trước hướng về hắc long Duyên Mặc truy sát... Còn hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị thì quay sang giết những người khác, dường như đối với long tộc hai bàng giải đều chứa đựng địch ý. Bàng giải hung thú lão nhị trực tiếp hướng tới thanh long Duyên Lang, Thanh Long lập tức biết rằng bất ổn.

"Hống…" Gầm lên một tiếng giận dữ, đối diện sự công kích của hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị không ngờ Thanh Long hóa thành hình người lực công kích kém cỏi.

- Bố trận!

Thanh Long sắc mặt khẩn trọng phát lệnh.

Ba hoàng y nam tử đi theo lập tức đứng thành Tam Tài trận xoay chuyển phía sau lưng Thanh Long. Trên người ba hoàng y nam tử đều phát ra từng đạo quang mang như đập ngăn sông, Thanh Long song thủ xuất hiện ánh sáng chói mắt. Những người khác đang nhanh chóng bỏ chạy nghe vang lên một tiếng nổ chấn động thiên địa. Hai bên đều bắn ngược ra.

Thanh Long quay ngược lại dẫn ba hoàng y nam tử lợi dụng lực phản chấn, tăng tốc bỏ chạy. Hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị bị chấn lùi, tới lúc muốn đuổi theo, Thanh Long và ba hoàng y nam tử đã ở ngoài xa mấy chục dặm. Một tiếng rống giận dữ, hắc sắc bàng giải hung thú càng điên cuồng truy đuổi… Còn hắc long Duyên Mặc, lúc này cũng đang cùng bàng giải hung thú lão đại phân cao thấp. Hắc long Duyên Mặc cũng trở nên hoàn toàn điên cuồng, bộc lộ lực công kích cực cao. Long trảo sắc bén, long vĩ mạnh mẽ, cùng với… hắc long tuyệt kỹ. Đôi mắt màu huyết hồng Hắc long Duyên Mặc quang mang đại thịnh, phát xuất đạo đạo hồng sắc quang mang, dung nhập vào toàn thân hắc long. Các vết thương trên thân hắc long hồi phục với tốc độ phi thường.

- Ngươi chết đi!

Duyên Mặc nhìn hắc sắc bàng giải hung thú lão đại tức giận hét lớn.

Hắc sắc bàng giải hung thú lão đại đương nhiên đại nộ. Thân là hung thú, há lại biết sợ sao? Gặp phải hắc long lợi hại như vậy, hắn càng thêm cuồng bạo. Chỉ thấy hắc sắc bàng giải hung thú ngửa mặt lên trời giận dữ rống lên một tiếng. Lập tức hung hãn cực tốc lao tới. Cường sát! Chém giết đẫm máu!

Lúc này, Duyên Mặc tốc độ nhanh hơn nhiều. Cả tốc độ thân thể hồi phục cũng rất nhanh, năng lực phòng ngự đề thăng. Tất cả

được kích phát đôi mắt màu huyết hồng thần dị của Hắc Long nhất tộc. Đôi mắt màu huyết hồng khác với mắt hung thú. Long lân vỡ vụn, bàng giải lân giáp tả tơi, máu tươi nhuộm đỏ cả sóng biển… tuy nhiên lớp lớp sóng cuộn, máu tươi chẳng mấy chốc đã cuốn sạch.

Đột nhiên, hắc long Duyên Mặc vẫy đuôi, trực tiếp hướng Cửu Kiếm tiên phủ lao đi. Duyên Mặc xác định mục đích tối thượng của hắn là khai mở Cửu Kiếm tiên phủ chứ không phải cùng với một hung thú liều mạng giao chiến, hung thú thích chém giết, còn hắn thì không.

Tần Vũ sau khi ngự kiếm tốc độ nhanh vô cùng, thậm chí nếu so với Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân thì cũng không kém bao nhiêu.

- Lập Nhi, hai hung thú, một đấu với Duyên Mặc, một đấu với Thanh Long. Chúng ta trái lại lại có phần thoải mái.

Lúc này Tần Vũ có chút nhàn nhã, nếu như hắn và Hắc sắc Bàng Giải hung thú chính diện giao chiến, phần hắn tất có kết cục rất thê thảm. Chính diện chém giết, kết cục đương nhiên là thê thảm

- Tần Vũ đại ca! Thanh Long và ba hoàng y nam tử hình như rất lợi hại. Ba hoàng y nam tử là ai vậy? không ngờ hình thành nên trận pháp uy lực, bốn người liên thủ có thể đánh lui hắc sắc bàng giải hung thú.

Lập Nhi kinh ngạc nói.

Linh thức Tần Vũ cũng phát hiện điều này. Luận thực lực, hắc sắc bàng giải hung thú là Độ Kiếp kỳ hung thú, so với Thanh Long lợi hại hơn gấp bội, nhưng Thanh Long hóa thành hình người, cùng với ba hoàng y nam tử kia thi triển một trận pháp đặc biệt liên thủ công kích đánh lùi bàng giải hung thú.

- Có lẽ đây là sát chiêu tối hậu của Thanh Long?

Tần Vũ nhướng mày đáp lời.

Cửu Kiếm tiên phủ đích xác có bao nhiêu bảo bối? - không ai biết ! Nếu quả thực tiên bảo là bội số của chín, thì dễ dàng phân chia. Nhưng liệu có xảo diệu như vậy? - Dẫu có thực sự xảo diệu vậy, một khi tham tâm nổi lên, sự tình đồ sát tranh bảo thế nào không ai có thể dự phòng được. Lần này tới tiên phủ tranh đoạt pháp bảo mỗi bên thế lực đều có một sát chiêu tối hậu.

Một tiếng rống cực kỳ phẫn nộ vang lên, hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị bị Thanh Long đánh lui mấy lần, cuối cùng cuồng tính bạo phát. Không ngờ không bám theo Thanh Long nữa mà quay sang hướng những người khác truy sát. Đúng lúc đó…

- Cửu Kiếm Kiều tiên phủ ở phía dưới, đáp xuống nào!

Ngôn Tự chân nhân hét lớn, từ trên đáp xuống, những người khác cũng lần lượt hạ xuống. Mọi người lập tức ẩn mình vào đáy Bạo Loạn Tinh Hải.

"Phốc xích!" Một tiếng rít lớn vang lên, lục y nữ tử được Tam Nhãn lão yêu mang theo trực tiếp bị một cái chân mảnh khảnh của hắc sắc bàng giải hung thú chém nát. Nếu nói hai cái càng khổng lồ của hắc sắc bàng giải *"to"* tới mấy mét, thì mấy cái chân *"mảnh khảnh, nhỏ nhắn"* cũng tầm nửa mét. Tất cả đều *"ngắn ngủn"* chỉ chừng vài mươi mét.

Tam Nhãn lão yêu sắc diện biến đổi, nhưng tuyệt nhiên lão không cùng với hung thú giao chiến, ngược lại nhanh chóng đáp xuống đáy biển. Thời điểm này, quả không đáng vì một thủ hạ mà liều mình với hung thú, huống hồ… Tam Nhãn lão yêu thực lực không đủ để tranh phong.

"Bồng!" Nước bắn tung khắp nơi, hắc long Duyên Mặc cũng lao nhanh vào trong nước, hết sức bơi xuống đáy biển, phía sau Bàng giải hung thú lão đại đuổi theo. Huyết quang bao bọc thân thể hắc long. Hắc long Duyên Mặc tốc độ cực nhanh, chốc lát đã đuổi kịp Tam Nhãn lão yêu, Ngôn Tự chân nhân và Tần Vũ mấy người.

"Không tốt." Tần Vũ sắc diện đột biến, hắn đã phát hiện phía sau có hai hắc sắc bàng giải hung thú truy sát. Tất nhiên hai hắc sắc bàng giải hung thú này không trực tiếp nhắm vào riêng ai, mà nhắm vào tất cả mọi người… Khả năng mục tiêu mà bàng giải lão đại truy sát là Duyên Mặc.

Mọi người lần lượt cực tốc đào thoát.

Hồng Loan- thần thú vừa vượt qua Lục cửu thiên kiếp, tốc độ kém nhất trong chúng nhân sớm trở thành mục tiêu cho hắc sắc bàng giải hung thú xuất thủ … Chỉ nghe một âm thanh lớn, lập tức nước khắp chung quanh nóng bỏng lên.

"Hồng Loan." Duyên Mặc thấy máu cùng hỏa diễm bao quanh thân thể thần thú dưới quyền mình, lập tức đại nộ. Nhưng đối diện hai Độ Kiếp kỳ hung thú, hắn không dám một chọi hai. Duyên Mặc cực tốc quay lại, long vĩ quét mạnh, trực tiếp nhất chiêu giao thủ cùng một hắc sắc bàng giải hung thú. Hai long trảo Duyên Mặc lần lượt nắm lấy Tuyết Nữ và Hồng Loan. Sau đó tốc hành trầm xuống phía dưới.

Tần Vũ, Lập Nhi, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Thanh Long, Tam Nhãn lão yêu phi hành ngay sau Duyên Mặc. Sau nữa là Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu, hắc phát lão giả và ba hoàng y nam tử.

"Cửu Kiếm tiên phủ ở đâu?" Chiếu theo địa đồ mà chín thanh ngọc kiếm truyền lại, Cửu Kiếm tiên phủ chỉ có thể ở vài mét vuông phía dưới, v ới phạm vi này nhãn lực tự nhiên của mọi người có thể nhìn thấy nhưng họ phát hiện phía dưới là những nham thạch san hô.

Nơi đó có Cửu Kiếm tiên phủ?

Nhất thời mọi người chút u mê.

Liều mạng tới đây, nhưng Cửu Kiếm tiên phủ căn bản như không tồn tại. Vì mở Cửu Kiếm tiên phủ, mỗi người đều đã hao phí quá nhiều nhân, tâm, vật lực… tranh đoạt mỗi thanh ngọc kiếm ….khám phá Cửu Kiếm tiên phủ ở Bạo Loạn Tinh Hải …. tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, một đường chém giết mà tiến, gần như mất cả tiểu mệnh (Riêng huynh đệ Địch Long sớm trở thành nạn nhân). Nếu tới được Cửu Kiếm tiên phủ thì cũng đáng, nhưng nơi đây không có tiên phủ! Không có!...

Hắc long Duyên Mặc mang theo hai thủ hạ Tuyết Nữ và Hồng Loan đứng trên nham thạch sơn mạch, không biết nên làm gì. Nơi này đáng lẽ phải là Cửu Kiếm tiên phủ, tại sao nơi này không có tiên phủ? Từng người đáp xuống, đều bay lên trên nham thạch sơn mạch, mọi người đều có phần bối rối, ngơ ngác.

"Hống…" Một tiếng rống giận dữ vang lên, hai hắc sắc bàng giải hung thú đã truy đến.

Không thể tìm thấy Cửu Kiếm tiên phủ, lại đối diện hắc sắc bàng giải hung thú truy sát, trải qua ngàn cay vạn đắng mới tới nơi này, chúng nhân đều cảm thấy mình hẫng hụt, nếu chết ở đây, quả thật là oan uổng.

- Các ngươi… không thể thoát.

Hắc sắc bàng giải hung thú lão đại ở phía trước mọi người lạnh lùng nói.

"Duyên Lang, lão đại ta đối phó, lão nhị phần ngươi. Ta thấy trận pháp của ngươi không tệ, cộng thêm Y Đạt mấy người giúp đỡ, có khả năng đối phó cùng hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị." Duyên Mặc hướng tới mọi người truyền âm nói.

"Còn những người khác. Tìm xem nơi đây cuối cùng có cơ quan nào không." Duyên Mặc nhìn tới Tư Đồ Huyết mấy người. Mọi người đều gật đầu.

Duyên Mặc đơn đấu với hắc sắc bàng giải hung thú, Thanh Long, ba hoàng y nam tử cộng với Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, Tam Nhãn lão yêu quần công hắc sắc bàng giải hung thú lão nhị. Kế hoạch thì tốt, nhưng sự thật liệu có thành chăng?

- Các ngươi, quá ngu ngốc.

Hắc sắc bàng giải hung thú lão đại dường như chẳng có chút lo lắng.

Khi đối phương tĩnh. Duyên Mặc mấy người cũng không động. Tất cả muốn kéo dài thời gian mong sớm tìm ra cơ quan, phát hiện vị trí Cửu Kiếm tiên phủ. Duyên Mặc cùng các cao thủ chăm chú cảnh giác hai hắc sắc bàng giải hung thú, Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu, Tuyết Nữ, Hồng Loan đang trọng thương cộng thêm Tần Vũ, Lập Nhi mấy người, tất cả đều đang cẩn thận dò tìm.

- Máu không phải là của hung thú bọn ta nếu đổ ra ở Bão Loạn Tinh Hải này sẽ tạo nên sức hấp dẫn ghê gớm làm cho số lượng lớn hung thú kéo đến, các ngươi và bọn ta giao đấu lâu như vậy, máu đó khẳng định có thể hấp dẫn nhiều hung thú, một số ngang bằng chúng ta, thậm chí còn có hung thú cường đại hơn. Hung thú bình thường không cần phải đề cập đến, những hung thú có trí tuệ mới đáng kể thôi

Hắc sắc bàng giải hung thú lão đại lúc này chầm chậm nói, tựa hồ như vừa nói vừa ung dung hưởng thụ coi bọn Tần Vũ đã là rùa trong hũ.

Duyên Mặc, Thanh Long, Y Đạt, cùng Tần Vũ mấy người đang cẩn thận tìm kiếm sắc diện đều biến đổi. - Nguyên lai là vậy! Dễ

hiểu tại sao sau khi giết sa ngư hung thú đầu tiên, liền bị nhiều hung thú tới vây công, nguyên do là máu, nếu không phải là máu của hung thú thì có thể hấp dẫn hung thú chung quanh.

Lúc đó - Một tiếng rống giận dữ vang lên. Vài đôi mắt màu huyết hồng xuất hiện lao tới, mọi người đều minh bạch, đã có thêm nhiều hung thú nữa tìm tới.

Sáu hung thú, ba hung thú Đỗng Hư cảnh giới, hai Không Minh kỳ hung thú, cả một Độ Kiếp kỳ hung thú!

"Tồi tệ…" Duyên Mặc sắc diện biến đổi. Hai Độ Kiếp kỳ hung thú đã rất khó đối phó. Hiện tại lại thêm một hung thú không kém hắc sắc bàng giải hung thú. Trong lúc mọi người đều đang kinh chấn, thêm một tiếng gầm rống vang lên. Nhiều đôi mắt màu huyết hồng nữa lại xuất hiện, càng ngày hung thú tụ tập càng đông.

- Làm gì bây giờ? Duyên Mặc.

Thanh Long sắc diện tuyệt vọng nhìn Duyên Mặc. Đến lúc này dẫu liều mạng cũng là vô dụng.

Tần Vũ, Lập Nhi mấy người đang tìm kiếm, thập phần để tâm tới những hung thú này. Ai ai đều cảm thấy áp lực cường đại. Lúc này hung thú số lượng đã lên tới mấy chục con, Độ Kiếp kỳ không ngờ có tới năm con, Không Minh kỳ cũng gần mười con. Không những vậy… Cùng với thời gian dần qua, số lượng cũng không ngừng tăng thêm.

Năm Độ Kiếp kỳ hung thú ở phía trước so với tu chân giả ở hải ngoại tu chân giới, hung thú ở Bạo Loạn Tinh Hải này thực lực tuyệt đối là cường giả vi tôn.

- Mấy kẻ ngoại lai này, hắc long đó và hai tên bên cạnh là phần của huynh đệ chúng ta.

Hung thú bàng giải lão đại nói.

Đứng giữa đám Độ Kiếp kỳ hung thú là một hổ sa hung thú , trước trán hắn có hai sừng nhọn màu huyết hồng, ngữ điệu cực kỳ chậm rãi nói:

- Những kẻ khác… ta không cần. Nam tử đó, cả nữ tử đó nữa… của ta.

Hai kẻ Song giác hổ sa hung thú nói tới chính là Tần Vũ và Lập Nhi, đôi mắt màu huyết hồng nhìn chằm chằm hai người thèm khát.

…

Lúc này mọi người mới vỡ nhẽ rằng năm Độ Kiếp kỳ hung thú coi họ là con mồi để săn bắn và đang tiến hành phân chia. Nhưng đúng lúc này- Một tiếng rống trầm thấp giận dữ vang lên, năm Độ Kiếp kỳ hung thú run lên, lập tức phân khai. Chỉ thấy một hung thú khổng lồ màu đen có thế tích mấy mét vuông cao lớn từ xa tiến tới.

Duyên Mặc, Y Đạt cùng Tần Vũ mấy người như cảm thấy bị áp lực bóp nghẹt khó thở.

Đó là một Hắc Chương ngư (bạch tuộc) không lồ, chương ngư này rất quái dị, xúc tu đặc biết nhiều. Bát trảo chương ngư chỉ có tám cái, chương ngư này lại có mấy chục cái xúc tu. Tuy nhiên nó chỉ có một con mắt màu huyết hồng.

Độc nhãn hung thú đứng ở giữa, năm Độ Kiếp kỳ hung thú lập tức lùi ra phía sau vô cùng cung kính.

- Đại Thành kỳ hung thú.

Thanh Long khẽ hô một tiếng. Những người khác sắc diện kinh

hoàng.

Độc nhãn chương ngư quét mắt nhìn qua Thanh Long, nói:

- Sao ngươi biết ta là Đại Thành kỳ hung thú, ngươi… hình như chỉ là Không Minh kỳ thần thú?

Luận trí tuệ, độc nhãn chương ngư này so với năm Độ Kiếp kỳ hung thú cao hơn nhiều. Thanh Long cảm thấy trống ngực giục liên hồi, lập tức nói:

- Đoán! Thấy năm kẻ kia đối với ngươi cung kính như vậy, ta đoán….

Đại Thành kỳ hung thú a! Hung thú đạt đến Đại Thành kỳ, giả như muốn giết mọi người, cơ bản chẳng cần phí sức.

Nhưng lúc này -

Vô vàn các tia sáng màu hoàng kim, bạch nguyệt, úy lam… các loại quang hoa đủ màu từ nham thạch sơn mạch chỗ mọi người đang đứng phát xuất toả ra, quang mang xé toang bóng tối. Trong vòng mấy chục dặm chu vi hải vực hoàn toàn sáng rực lên.

- A…

Độc nhãn chương ngư bị hàng loạt quang hoa đó bắn trúng, hắn rống lên đau đớn, thân thể như bị hủ thực (ăn mòn). Máu tươi tứa rỉ ra. Độc nhãn chương ngư thân hình lập tức bỏ chạy.

Năm Độ Kiếp kỳ hung thú cũng rống lên đau đớn, như chịu thống khổ vô cùng, máu tươi ròng chảy, tất cả quay người chạy trốn. Căn bản không còn lòng dạ nào ác tâm tới Duyên Mặc, Tần Vũ mấy người.

Bọn chúng dường như dưới sự ảnh hưởng của quang hoa, tốc độ phi hành trở nên cực chậm, trong chục dặm phạm vi, không một Không Minh, Đỗng Hư kỳ hung thú nào chạy thoát. Trong phút chốc, những hung thú đó thân thể bắt đầu rữa ra, hóa thành tro bụi.

Duyên Mặc, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, Tần Vũ, Tam Nhãn lão yêu … lặng đi vì ngạc nhiên, xúc động. Không ngờ Đại Thành kỳ hung thú cường đại bị quang hoa đó tấn công bị trọng thương phải bỏ chạy. Không Minh kỳ hung thú thậm chí trực tiếp hoá thành tro bụi.

- Tiên phủ, Cửu Kiếm tiên phủ!

Tiêu Cửu kinh hô phát lên. Mọi người đều quay đầu lại nhìn. Phía dưới quang hoa phát ra càng lúc càng nhiều, nham thạch sơn mạch từ từ vỡ vụn. Một kiến trúc khổng lồ bắt đầu nhô lên.

Tắm trong quang hoa thần kỳ, một tòa lâu đài lộng lẫy - tiên phủ cuối cùng đã xuất hiện. Mấy chục dặm hải để được quang hoa chiếu sáng, không có một hung thú nào dám lại gần. Tần Vũ, Duyên Mặc mấy người được quang hoa chiếu, cảm thấy toàn thân thư thái, không chút tổn hại. Nham thạch sơn mạch vỡ nát càng lúc càng nhiều. Tiên phủ đã hoàn toàn hiển lộ.

Với muôn đạo quang mang, toàn bộ tiên phủ như được tạc từ bích ngọc, khí tức uy nghiêm khiến tất cả mọi người cảm thấy sùng kính. Trời ạ, đây là tiên phủ sao? Mọi người kinh ngạc trước sự hoành tráng của tiên phủ, thấp thỏm vui mừng, bên ngoài tiên phủ đã như vậy, bảo bối bên trong có thể kém cạnh sao?

- A!

Một tiếng kêu thảm vang lên.

Tần Vũ sắc mặt đại biến, nhìn Tam Nhãn lão yêu bên cạnh hắn nhục thân bị nổ tung, nguyên anh trực tiếp vỡ vụn rơi xuống… không ngờ Tam Nhãn lão yêu lợi hại vô cùng lại chết như vậy. Tần Vũ biết không ổn, đồng thời hắn cảm nhận sau lưng một cỗ khí lực cường đại khủng bố công kích tới.

Tiêu diệt lẫn nhau!

Tuy cảm ứng là thế, nhưng lúc này Tần Vũ căn bản không đủ thời gian né tránh, bởi vì đối phương quá nhanh… bất quá thế nào cũng phải luôn cố gắng, Tần Vũ lập tức tránh sang bên phải, ít nhất không thể để đầu và đan điền bị thương.

"Lập Nhi." Tần Vũ trong lúc tránh né, phát hiện không ngờ Lập Nhi lại đã đến đứng chặn sau lưng mình, không khỏi kinh hãi.

Một âm thanh lớn vang lên, trên thân Lập Nhi phát xuất làn sóng trong suốt, dễ dàng kháng cự công lực khủng bố đó. Pháp bảo hộ thân của Lập Nhi cuối cùng phát động. Lực công kích dễ dàng khiến cho Tam Nhãn lão yêu nổ tan xác, Lập Nhi lại ngăn cản không chút khó khăn… Nhưng đối tượng của thần bí nhân không chỉ Tần Vũ cùng Tam Nhãn lão yêu mà đồng xuất tấn công cả những người khác.

"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" "Oanh!" …

Một loạt tiếng nổ vang lên, qua một lúc thanh ba mới hết rung động.

Khói bụi lắng xuống. Tần Vũ nhìn bốn phía. Ngôn Tự chân nhân và Y Đạt, Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu đều đang nhăn nhở cười. Nhưng phía tu yêu giả thì… Duyên Mặc quỳ gục xuống, gương mặt tái nhợt, máu chảy đầy đất. Thanh Long nằm ở bên cạnh, ba hoàng y nam tử đều đang đỡ Thanh Long. Tuyết Nữ và Hồng Loan hai người thủ hạ của Duyên Mặc ngã trên mặt đất, không một sinh khí, ngậm hờn mà chết.

- Chậc chậc… Đây là người của Tinh Thần các, không ngờ có thể chịu một kích của ta mà không chết, chính là vì có hộ thể pháp bảp của tản tiên đó, đủ thấy tán tiên của Tinh Thần các đó thực lực quả nhiên danh bất hư truyền.

Đứng trước tiên phủ, một hắc bào nhân thần bí cười nói. Hiển nhiên chính thị y là kẻ vừa xuất thủ. Lúc này bên cạnh hắn lại có một hắc bào nhân khác.

Tiêu Cửu vừa trông thấy hai người áo đen tức thời đại hỷ, lập tức quỳ xuống cung kính nói:

- Đệ tử Tiêu Cửu, bái kiến sư tổ, sư thúc tổ.

Chương 187

Tiên Ma Tề Tụ

Hai lão áo đen vừa xuất hiện, Tam Nhãn lão yêu chết, Tuyết Miêu chết, Hồng Loan chết và Duyên Mặc thì trọng thương.

Nghe Tiêu Cửu xưng hô, Tần Vũ biến sắc.

- Viêm Ma Môn Tiêu Cửu là đại trưởng lão của Tử Diễm ma ngục, có địa vị cực kỳ cao ở Tử Diễm ma ngục, thế nhưng hai lão áo đen lại là sư tổ và sư thúc tổ của Tiêu Cửu…Tử Diễm ma ngục không có cao thủ như vậy, hiển nhiên hai người này…

- Là người của Đằng Long đại lục!

Tần Vũ cảm thấy chấn động trong lòng.

Trong lòng lo lắng không yên, Tần Vũ rất lo các siêu cấp cao thủ từ tu tiên môn phái, tu ma môn phái ở Đằng Long đại lục đã tới đây. Nếu là người của Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma ngục thì Tần Vũ còn tin tưởng ứng phó được.

Nhưng nếu là các cao thủ cao thâm mặc trắc ở Đằng Long đại lục tới đây, thì sự tình thật không thể nói trước được.

Chỉ với sự xuất hiện của hai lão áo đen mà dễ dàng sát tử Tam Nhãn lão yêu, cả Tuyết Miêu và Hồng Loan. Mà tất cả đều không có khả năng kháng cự nhỏ nào khi bị giết, còn Thanh Long và Duyên Mặc thì trọng thương mặc dù đã xuất hết thực lực kinh người.

Tư Đồ Huyết bất ngờ cúi người thi lễ:

- Hai vị tiền bối chắc là Hoắc Xán và Hoắc Lạn hai vị Tán Tiên? Sư tổ văn bối đã một lần nói với văn bối về hai vị tiền bối.

Hoắc Lạn, Hoắc Xán.

Hai đại cao thủ của Viêm Ma môn, chính là Tam Kiếp Tán Ma. Tam Kiếp Tán Ma khả dĩ tương đương với Đại Thành Kỳ cao thủ, ở Đằng Long đại lục được coi là đỉnh cấp cao thủ, vượt quá tứ kiếp Tán Tiên phần lớn đều vào trong Bạo loạn tinh hải, chỉ có số ít Tán Tiên vượt qua tứ kiếp ở Đằng Long đại lục.

Người của Âm Nguyệt cung?

Trong lòng Hoắc Lạn máy động, lão chú thị kiểm tra tu luyện công pháp của Tư Đồ Huyết.

- Tiểu bối này không ngờ nhận ra hai huynh đệ ta, quả là có điểm đáng khen.

Hoắc Lạn nhìn Tư Đồ Huyết, mục quang bắt đầu thân thiện hơn.

- Ồ, tiểu cô nương này tu luyện công pháp của Âm Nguyệt cung, sư tổ ngươi à, có nghe nói đến.

Hoắc Lạn nở một nụ cười thật tà dị.

Người của Viêm Ma môn, đa số nóng tính phi thường. Nhưng Hoắc Lạn, Hoắc Xán huynh đệ thường mặc hắc bào, biểu tình băng lạnh, ở Viêm Ma môn cũng có chức vụ, bọn lão có vẻ ngoài băng lãnh nhưng trong lòng lại rất nóng nảy.

Tư Đồ Huyết cung kính nói:

- Sư tổ văn bối chính là Nghiên Cơ nương nương.

- Nghiên Cơ.

Hoắc Lạn và Hoắc Xán cùng biến sắc.

Không ngờ là bà ta?

Nếu như Nghiên Cơ nương nương đến đây, thì bọn lão có một chút lo lắng.

Tại Đằng Long đại lục không ai không biết, danh tiếng Nghiên Cơ nương nương rất lớn, ở Đằng Long đại lực được gọi là Thiên Biến Ma Nữ, có vẻ ngoài thiên biến vạn hóa.

Nghiên Cơ nương nương, một nữ hoàng yêu mị, thiên sinh kiều diễm phi thường, tu ma giả theo về bên dưới thị rất nhiều.

- Hóa ra là Nghiên Cơ nương nương của Âm Nguyệt cung, hà hà…tiểu cô nương, sư tôn của ngươi có đến không, huynh đệ chúng ta đã lâu không gặp Nghiên Cơ nương nương rồi, quả thực có chút nhớ nhung a.

Hoắc Lạn mỉm cười nói. Tư Đồ Huyết nói hàm hồ:

- Thực sự vãn bối không biết, có điều…Sư tôn đối với Tiên phủ thì cảm thấy rất hứng thú, còn đến hay không đến, vãn bối cũng không biết. Có khả năng đến, cũng có khả năng không đến.

Hoắc Lạn và Hoắc Xán nhíu mày.

Điều này là sao?

Có điều gặp thì tính sau, Hoắc Lạn cười nói:

- Tiểu cô nương, nếu quả như ngươi nói dối hí lộng chúng ta. Như quả sư tôn ngươi thật sự đến, ngươi cũng có thể dấu diếm, ước chừng

sư tôn của ngươi cũng đã đến rồi. Nhị đệ, không lãng phí thời gian cùng ta mở Cửu Kiếm tiên phủ.

Thanh Long hiện đang phục dụng linh đan, thương thế đã khôi phục phần lớn, lấy lại dáng vẻ nam tử hoàng y.

- Nguyên lai là Hoắc Lạn, Hoắc Xán hai vị tiền bối, Gia gia Duyên Húc trước đây cũng từng nói với vãn bối về hai vị tiền bối.

Thanh Long cười nói, tựa như không có ý e ngại Hoắc Lạn, Hoắc Xán bất ngờ tấn công.

Tần Vũ, Lập Nhi nhìn thấy Thanh Long và Duyên Mặc đã hồi phục, chỉ là khóe miệng vẫn còn huyết tích, hiển nhiên vừa rồi trúng đòn rất nặng.

Hoắc Lạn, Hoắc Xán đều có biểu tình kỳ lạ. Hai mắt Hoắc Lạn mở lớn và trên mặt có tiếu dung, mắt Hoắc Xán thì nheo lại , khuôn mặt băng lãnh dị thường.

- Duyên Húc ư…hóa ra là người của Long tộc Duyên thị.

Hoắc Xán lạnh lùng gật đầu. Hoắc Lạn nói:

- Long tộc tiểu tử ngươi quả có thực lực cường mãnh, đỡ được nhất kích của ta.

Thanh Long cười nói:

- Vãn bối tự biết mình, tiền bối là Tam Kiếp Tán Ma, công lực tương đương Đại Thành Kỳ cao thủ. Nếu đối phó với vãn bối thì chỉ cần động tay là sát tử, vãn bối có khả năng may mắn bảo toàn được tiểu mệnh thực ra là do tiền bối hạ thủ lưu tình.

- Tiểu tử thật biết thức thời.

Hoắc Lạn, Hoắc Xán cảm thấy mãn ý.

- Hắc, Hắc Long bạn ngươi, nhìn ta với nhãn thần gì đây?

Hoắc Xán lạnh lùng hỏi.

Duyên Mặc tay và miệng vẫn còn đầy huyết tích, lạnh lùng nhìn Hoắc Xán. Trong lòng Duyên Mặc rất là phẫn nộ.

Hai đại tướng thủ hạ Tuyết Miêu, Hồng Loan đều bị sát tử? Thử hỏi Duyên Mặc làm sao cam tâm?

- Nếu ngươi không phải là người của Long tộc, ta đã nặng tay giết ngươi trước đó. Tiểu tử, ta không ưa bộ mặt ngươi, cất bộ mặt đó đi, hoặc là…

Hoắc Xán lạnh lùng nhìn Duyên Mặc, nếu Duyên Mặc muốn phản kháng, thì giết Duyên Mặc luôn tại trường.

Thanh Long cười nói:

- Duyên Mặc là huynh đệ Duyên thị, là người đồng bối, tâm tính hắn kiêu ngạo, kính mong nhị vị tiền bối bỏ quá cho.

Thanh Long phút cuối lại nói giúp cho Duyên Mặc.

Hoắc Lạn nói với Hoắc Xán:

- Nhị đệ, chúng đều là vãn bối, cấn gì phải chấp nhặt?

Hoắc Xán thu hồi mục quang lạnh lùng nhìn Duyên Mặc, tự nhiên nói:

- Đại ca nói đúng, không nên chấp nhặt với tiểu bối.

Tần Vũ và Lập Nhi đứng bên ngoài theo dõi, lắng nghe đối thoại. Đồng thời trong tâm thầm phán đoán tình thế, như tình huống thấy giờ thì nhân mã tu tiên giả có khả năng đang đến.

- Tần Vũ.

Hoắc Lạn nhìn Tần Vũ mỉm cười. Tần Vũ gật đầu nói:

- Tần Vũ bái kiến tiền bối.

Hoắc Lạn gật đầu nói:

- Ta đã nghe Tiêu Cửu nói qua, Tinh Thần Các có một vị Tán Tiên công lực cực cao, hy vọng có cơ hội gặp gỡ. Có điều…vị nữ tử này có hộ thân pháp bảo, như thể là Tiên khí cấp biệt bảo bối. Chỉ là một nữ tử đạt Nguyên Anh Kỳ mà lại có khả năng chống lại nhất kích của ta.

Hoắc Xán cảm than nói:

- Vị Tán Tiên của Tinh Thần Các công lực đích xác cực cao, huynh đệ chúng ta thực không bằng.

Nữ tử Nguyên Anh Kỳ bị Tam Kiếp Tán Ma công kích mà không sao, pháp bảo đích thực lợi hại, đấy mới là pháp bảo phòng ngự. Nếu người chủ trước của pháp bảo đó, hoặc giả cao thủ mà luyện chế được pháp bảo cở đó thì huynh đệ họ tuyệt đối không có khả năng đối địch.

Thanh Long nói:

- Vị Lan thúc của Tần Vũ đã biết Cửu Kiếm tiên phủ tồn tại, nếu mà tham gia đoạt Tiên phủ bảo bối, thì thực sự làm chủ rồi, không ai

có khả năng chống được.

- Thực là cao thủ, coi tiên phủ như vứt đi, tầm nhìn đó ta thật bội phục. Hy vọng huynh đệ bọn ta có thể diện kiến a.

Hoắc Lạn tự cảm thán.

- Đại ca, không lãng phí thời gian nữa, mở Tiên phủ thôi.

Hoắc Xán nói.

- Ngươi nói phải.

Hoắc Lạn gật đầu. Trực tiếp lấy giới chỉ còn lưu lại của Tam Nhãn lão yêu .

- Lưu lại giới chỉ.

Âm thanh vang lên, một đạo thanh quang trực tiếp phóng tới giới chỉ.

Hoắc Lạn biến sắc, đôi mắt lóe lên hung quang, một tay điều hắc sắc ti đái trực tiếp xuất ra, hướng tới giới chỉ. Đồng thời hướng tới đạo thanh quang kia.

Đúng là thanh sắc phi kiếm.

- Hạ phẩm tiên khí…tiên nguyên lực, hóa ra là Tán Tiên đến.

Ti đái quay về tay Hoắc Lạn, Hoắc Lạn nhìn kỹ phi kiếm kia rồi nói.

Chỉ có đạt Tứ Kiếp Tán Tiên mới sử dụng tiêu nguyên lực, khả dĩ luyện chế tiên khí, nếu không có thật lực như thiên tiên thì không thể luyện chế được.

- Hoắc Lạn, Hoắc Xán hai huynh đệ ngươi quả nhiên ngông cuồng, tu ma giả đúng là tu ma giả, ma tính không thay đổi!

Âm thanh vang lên, một lão già hồng y xuất hiện. Là hồng kiểm lão giả, đích thị là bá đạo Tán Tiên.

- Ái chà, hóa ra là hồng y Tán Tiên Nhạc Diễm chân quân.

Hoắc Lạn cười rồi nói:

- Phải à, là tiền bối của Ngôn Tự chân nhân Bồng Lai tiên vực, cũng đến vì Ngọc kiếm a…Ha ha, Nhạc Diễm, ngươi vì môn nhân mà phải dụng tâm thế sao, nhưng Tử Diễm ma ngục lai có hai ngọc kiếm.

-Im đi.

Nhạc Diễm chan quân quát to.

Hoắc Lạn và Hoắc Xan cùng cười nhẹ, không có chút lo lắng nào.

Nhạc Diễm chân quân nếu nói về công lực thì đã vượt quá tam kiếp Tán Tiên, không cùng đẳng cấp với bọn họ, có điều…huynh đệ bọn họ hai người, Nhạc Diễm chân quân chỉ có một người, bọn họ còn sợ chi?

- Nhạc Diễm lão thất phu, hiện giờ chỉ có mình người với hai huynh đệ ta, hét cái gì chứì?

Hoắc Lạn cười trào phúng.

Mắt của Nhạc Diễm chân quan lóe tinh quang.

- Nhạc Diễm chân nhân, cần gì phải chấp nhặt thân phận với hai

tên tu ma giả đó?

Một âm thanh nhẹ nhạng vàng lên, một lục y nữ tử xuất hiện, trông thật động lòng người, có một khí tức phiêu diêu xuất trần. Hoắc Lạn và Hoắc Xán cùng nhíu mày.

- Hóa ra là Thủy Nhu chân nhân của Lam Ương môn.

Hoắc Lạn cười lạnh.

Hoắc Lạn và Hoắc Xán cũng suy nghĩ, hai tu ma giả với hai tu tiên giả, là cả một vấn đề a.

- Xin chào Hoắc Lạn đạo hữu.

Lại một âm thanh vang lên, Hoắc Lạn và Hoắc Xán đều biến sắc, tự nhiên toàn cao thủ xuất hiện.

Tần Vũ và Lập Nhi nở nụ cười.

- Lập Nhi, đến Cửu kiếm tiên phủ lần này thật thú vị, cuối cùng lại xuất hiện hết cao thủ này đến cao thủ khác.

Tần Vũ mỉm cười nhìn các Tán Tiên, Tán Ma phía trước. Lập Nhi cũng cười nói:

- Tiên bảo chỉ cho người có duyên, không phải dựa vào thực lực cướp đoạt

- Sao? Thực lực cao thì có thể đạt được mà.

Tần Vũ đảo mắt nói. Lập Nhi mỉm cười thần bí:

- Tần Vũ đại ca, đến cuối cúng sẽ biết.

Ba vị thanh tu lão giả, mình mặc thanh bào trông thật tiêu diêu tự tại, gương mặt có nét cười, nét mặt thân thiện, đúng là biểu thị cao thủ.

- Vãn bối Ngôn Tự, bái kiến tam vị sư thúc tổ.

Ngôn Tự chân nhân cung kính nói.

Tần Vũ cười trong lòng tự nói: *"Ai, cao thủ Thanh Hư quan cuối cùng cũng đến, lại đến hẳn ba người"*

- Ngôn Tự, đứng sang một bên.

Lão già đứng đầu cười nói, Ngôn Tự lập tức cung kính đứng sang bên.

Nhạc Diễm chân quân cùng Thủy Nhu chân nhân cùng lúc hành lễ, Thủy Nhu chân nhân mỉm cười nói:

- Hóa ra là Càn Hư đạo hữu.

Tình thế lập tức thay đổi.

Tam vị cao thủ Thanh Hư quan xuất hiện, thế lực tu tiên giả tại đây rất to lớn. Hai tu ma giả trở thành yếu thế.

- Hóa ra là Càn Hư lão đạo.

Hoắc Lạn cười nhẹ, với Càn Hư lão đạo là Tam Kiếp Tán Tiên, với hai sự đệ là Nhị Kiếp Tán Tiên, ba người liên thủ, đã tương đương hai người Tam Kiếp Tán Tiên.

Thanh Hư lão đạo cười nói:

- Ngôn Tự, lấy Ngọc kiếm, chư vị…Mở tiên phủ.

Ngôn Tự chân nhân tức thì phi xuất Ngọc kiếm.

Hoắc Lạn tay xuất một ngọc kiếm

- Chúng ta không lãng phí thời gian nữa, Càn Hư lão đạo, cùng mở nào.

- Long tộc cũng xuất ngọc kiếm.

Thanh Long cười nói và phi xuất một ngọc kiếm tại chưởng tâm.

Bất ngờ.

- Mở tiên phủ à? Chư vị quên mất một điều, việc mở tiên phủ không thể dừng, nếu dừng nửa trừng thì tiên phủ sẽ mãi mãi không mở…

Một thanh âm bình đạm nổi lên, mọi người đều nhìn về nơi âm thanh phát ra.

Người nói là Y Đạt, đang nhìn về phía mọi người, trên miệng có nét tiếu ý.

Chương 188

Y Đạt Đích Yếu Cầu

Y Đạt nhìn bọn tán tiên và tán ma, luồng tử quang ẩn hiện trong đôi mắt, trên mặt lộ ra nét cười tà dị.

- Ngươi nói cái gì!

Trong mắt Hoắc Xán loé lên một tia lạnh lẽo.

- Y Đạt, ngươi không cần phải lãng phí thời gian nữa. Ngươi là thủ lĩnh Tử Diễm ma ngục thì sao nào, các đại môn phái chúng ta đều không thèm để ý đến địa vị đó, nếu không sao lại cho một tên vô môn vô phái như ngươi nắm giữ vị trí ấy.

Hoắc Xán vừa nghe nhất thời giận dữ, thân phận của hắn là gì, thế mà Y Đạt lại dám trực tiếp kêu tên mình.

- Nhị đệ!

Hoắc Lạn lên tiếng ngăn cản nhị đệ của mình, sau đó khuyên nhủ hắn bình tĩnh lại.

Hoắc Xán trong phút chốc bình tĩnh, nộ khí giảm xuống:

- Đại ca, tên tiểu bối này hung hăng như thế, nếu không phải Đằng Long đại lục phần nhiều là môn phái tu ma giả, vị trí thủ lĩnh Tử Diễm ma ngục làm sao có thể đến phiên hắn. Hừ, bây giờ lại còn dám ở trước mặt ta hung hăng, xem ra tên tiểu bối này không muốn sống nữa rồi.

Y Đạt cười nhạt nói:

- Hoắc Xán, có ve như ngươi không hiểu lời ta nói.

Bên cạnh, Tần Vũ trong lòng chợt động.

- Can đảm!

Tần Vũ trong lòng tán thán. Hiên nhiên gã minh bạch ý định của Y Đạt, nhận thấy hắn thật can đảm, không coi sinh tử vào đâu.

Căn bản không muốn nghe Y Đạt nói nhảm, Hoắc Xán giận dữ thốt lên:

- Tên tiểu tử này dám hỗn láo, chuẩn bị nhận chết đi.

Hoắc Lạn quát:

- Nhị đệ, câm miệng!

- Đại ca!

Hoắc Xán sửng sốt, ngơ ngác nhìn Hoắc Lạn, hắn không ngờ vị đại ca có tình cảm cực kỳ thân thiết lại quát hắn như thế.

Hoắc Lạn giải thích:

- Nhị đệ, Y Đạt tiểu hữu khả năng không đơn giản như đệ nghĩ đâu. Đệ đã nghe thấy hắn nói ngay từ đầu, đệ có thể giết hắn nhưng nếu làm như vậy nhiều khả năng đừng mơ tưởng tiến vào Cửu Kiếm tiên phủ được.

Người khác nói thì chắc chắn Hoắc Lạn nhất định không nghe, nhưng đây là lời đại ca hắn nói. Tuy vậy, Hoắc Xán vẫn cười lạnh, thắc mắc:

- Giết hắn xong sao lại không vào được?

Y Đạt cười tà dị, nói:

- Hoắc Xán, đại ca ngươi đích xác thông minh hơn ngươi nhiều. Quả thật ta vừa nói rằng có thể tiên phủ vĩnh viễn không được mở ra, sở dĩ ta dám nói điều này chính vì ta đang sở hữu hai thanh ngọc kiếm. Lúc ta chết cũng là lúc hai thanh ngọc kiếm này đồng thời nổ tung.

Cực phẩm ngọc kiếm cực kỳ cứng rắn, nếu dùng công kích bình thường khó có thể phá huỷ được nó. Dù cho Y Đạt tự bạo cũng không thể làm cho cực phẩm linh khí vỡ vụn, tuy nhiên nếu ngọc kiếm đã được hắn trích huyết nhận chủ thì tình thế lại khác.

Nếu ngọc kiếm quán nhập chân nguyên lực, lực phòng ngự và lực công kích tăng lên rất nhiều, tự nhiên không e ngại Y Đạt tự bạo. Cho nên, nếu như Y Đạt muốn tự bạo, chắc chắn là không dám quán xuyên chân nguyên lực qua ngọc kiếm. Không có chân nguyên lực quán nhập, tuy cực phẩm ngọc kiếm tuy năng lực phòng ngự cao, một khi cao thủ Không Minh hậu kỳ như Y Đạt tự bạo, uy lực rất lớn thì nhất định có thể làm ngọc kiếm nổ tung thành mảnh nhỏ.

Y Đạt mỉm cười nhìn mọi người:

- Cho dù các ngươi giết được ta, ta chỉ cần giây lát là có thể khiến ngọc kiếm vỡ vụn. Nếu có can đảm thì chư vị thử xem.

Càn Nhu lão đạo cùng với Càn Thiên, Càn Minh hai người, Nhạc Diểm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân cùng hai vị tán ma huynh đệ Hoắc Xán, Hoắc Lạn, tất cả bảy vị tán tiên tán ma nhất thời không biết nói gì, không ai dám xuất thủ.

Các tán tiên, tán ma này kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Bọn

họ biết rõ giờ đây Y Đạt đang tập trung linh thức cao độ, nếu một người trong số bọn họ ra tay thì hắn sẽ ngay lập tức phá vỡ ngọc kiếm trong tay mình. Chỉ cần một trong chín thanh ngọc kiếm bị hủy thì đừng mong tiến vào tiên phủ.

Hoắc Lạn chắp tay nói:

- Y Đạt tiểu hữu, bội phục, bội phục!

Đối với người khác căn bản không cần tính toán, đối với chính mình lại tâm ngoan thủ lạt mới thực sự là một nhân vật kiêu hùng.

Càn Hư lão đạo cũng mỉm cười nói:

- Y Đạt tiểu hữu quả thật có đảm lược khiến ta rất bội phục. Không hiểu tiểu hữu ngăn cản chúng ta khai mở Cửu Kiếm tiên phủ rốt cuộc là muốn gì. Nếu tiêu hữu muốn gì thì cứ nói ra, nếu đáp ứng được, tự nhiên chúng ta sẽ vui vẻ đáp ứng.

Cuối cùng tên mặt cũng nở một nụ cười, Y Đạt nói:

- Nếu đáp ứng sớm thì đã không xảy ra chuyện này.

Nói xong, Y Đạt nhìn mọi người giây lát rồi nói tiếp:

- Kỳ thật ta cũng không có dã tâm gì, lúc trước ta cùng Ngôn Tự chân nhân đã thương lượng với nhau một sự tình, chỉ là tình thế bây giờ đã có chút thay đổi nên chúng ta muốn bàn lại một chút, không biết chư vị có đáp ứng không?

Tần Vũ đứng ở bên cạnh liền mỉm cười, mặc dù hỏi vậy nhưng mọi người dám không đáp ứng sao?

Hoắc Lạn nhíu mày nói:

- Thương lượng chuyện gì? Thương lượng cái gì?

Nhìn về phía Tần Vũ, Y Đạt cười nói:

- Tần Vũ, ngươi còn nhớ kỹ hiệp định lúc trước của chúng ta không, việc liên quan đến tiên phủ, tiên khí thì nói cho mọi người ở đây nghe đi.

Tần Vũ cười khổ, Y Đạt giờ lại lôi kéo mình vào chuyện này.

- Tần Vũ!

Đôi mắt ngời sáng, Càn Hư lão đạo nói:

- Tần Vũ, vị thúc thúc của ngươi sao không thấy xuất hiện ở đây. Ta nghe Ngôn Tự chân nhân nói thúc thúc ngươi là một cao nhân nên muốn gặp mặt ông ta một lần.

Càn Hư lão đạo không gấp gáp gì về sự tình của Y Đạt, ngược lại còn quay sang hỏi Tần Vũ, không thể không khen định lực của hắn rất cao.

Lan thúc?

Tần Vũ trong lòng cười thầm, chắc hẳn các cao thủ này đều đã từng nghe nói đến thực lực của Lan thúc.

Tần Vũ điềm nhiên đáp:

- Lan thúc ta đối với Tiên phủ không có hứng thú, chỉ muốn ta cùng sư muội đến nơi này mà thôi.

Hoắc Lạn cũng lên tiếng:

- Càn Hư lão đạo, thúc thúc của Tần Vũ tiểu hữu đích xác là cao thủ, ông ta cấp cho vị nữ tử kia hộ thân pháp bảo, chắc chắn là tiên khí, nói không chừng đó không chỉ là hạ phẩm tiên khí mà nhiều khả năng là trung phẩm tiên khí.

- Trung phẩm tiên khí?

Mọi người đều chấn động

Bốn kiếp tán tiên mới có khả năng luyện chế tiên khí, bất quá cũng chỉ là hạ phẩm tiên khí, còn nếu trung phẩm tiên khí thì bình thường mười kiếp tán tiên mới có khả năng luyện chế được. Đương nhiên mười kiếp tán tiên có khả năng luyện chế trung phẩm tiên khí, tuy nhiên cao thủ cỡ này thì bọn họ chỉ có thể phỏng đoán thực lực mà thôi. Rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào mới có thể chế luyện được trung phẩm tiên khí, bản thân tán tiên cũng không biết, dù sao người mạnh nhất trong bọn họ chỉ là ba kiếp tán tiên.

Tuy nhiên có thể khẳng định một điểm, nếu luyện chế được trung phẩm tiên khí thì chắc chắn là cao thủ thượng tầng trong tán tiên, có thể so với cấp bậc mười kiếp tán tiên.

Có thể thế sao, thúc thúc Tần Vũ khả năng rất lợi hại, nhưng luyện chế được trung phẩm tiên khí hoàn toàn có thể khoa trương, Nhạc Diễm chân nhân khó có thể tin được, các tán tiên khác như bọn Càn Hư lão đạo đều giật mình.

Hoắc Xán nói:

- Thực lực của huynh đệ chúng ta mọi người đều biết, khoảng cách đến bốn kiếp tán tiên của thiên tiên cảnh giới cũng rất gần. Tuy nhiên, với thực lực như vậy mà chúng ta không gây ra tổn hại nào cho nữ tử kia.

Vừa nói Hoắc Xán vừa chỉ hướng Lập Nhi.

Tần Vũ nhướng mày, hắn không muốn Lập Nhi gặp nguy hiểm.

- Có thể như vậy sao ?

Các tán tiên đều nhìn rõ thực lực của Lập Nhi chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ. Thực lực như vậy có thể ngăn cản công kích của huynh đệ Hoắc Lạn, phòng ngự pháp bảo đó khó có thể là hạ phẩm tiên khí. Mười phần thì đến tám chín phần là trung phẩm tiên khí.

Hoắc Lạn lạnh lùng nói:

- Hừ, ta thèm lừa gạt các ngươi sao?

Y Đạt nhìn Tần Vũ nhiệt tình nói:

- Chư vị không cần lãng phí thời gian, Tần Vũ huynh, hãy nói cho bọn họ biết hiệp định của chúng ta.

Qua ngữ khí của Y Đạt, có thể thấy hắn đối với Tần Vũ rất nhiệt tình, giống như là cùng Tần Vũ một nhóm.

Tần Vũ liếc mắt nhìn Y Đạt, trong lòng thầm than thở.

Y Đạt quả nhiên lợi hại, vừa rồi muốn giải thoát mà không cho Thanh Long, Ngôn Tự chân nhân giải thích, nhiều khả năng là hắn muốn các tán tiên biết thực lực của Lan thúc. Dù sao vừa rồi Lập nhi bị một kích mà không thụ thương, Y Đạt nhìn thấy rất rõ ràng.

Y Đạt chính là muốn cho những người đó coi trọng Tần Vũ, hắn cùng Tần Vũ đứng một bên, tự nhiên là muốn đối phương coi trọng mình một chút.

Hơn nữa, Tần Vũ cũng có một thanh ngọc kiếm, Y Đạt khẳng định gã cũng duy trì theo cách của hắn. Bởi vì nếu không làm như

vậy, chắc chắn những tán tiên tán ma sẽ trực tiếp cướp đoạt bảo bối, người yếu nhất trong đám người này thì họ cũng không có khả năng động đến được.

Tần Vũ nhìn mọi người, cẩn thận nói:

- Hiệp định lúc trước là nếu tiên khí trong tiên phủ nhiều thì căn cứ theo số lượng ngọc kiếm của từng người mà phân phối theo tỷ lệ, tuyệt đối không dùng cường lực cướp đoạt, nếu như không nhiều thì dùng thực lực bản thân để cướp đoạt.

Hoắc Lạn vội vàng cười đáp ứng:

- Oa, ước định là vậy sao, chúng ta đáp ứng.

Bọn người Càn Hư lão đạo cũng lên tiếng đồng ý.

Gấp nhiều lần chín kiện, xảo hợp vậy chăng?

Y Đạt quát:

- Chậm đã!

Y Đạt mỉm cười nói tiếp:

- Chư vị tựa hồ không nghe rõ vừa rồi ta nói cái gì sao? Lúc trước ta cùng Ngôn Tự chân nhân thương lượng với nhau một việc, chỉ là tình thế bây giờ đã có chút thay đổi nên chúng ta muốn bàn lại một chút. Ta nói chính là câu này, chẳng những hiệp định thành lập đồng thời còn có một chút cải biến.

Cải biến một chút?

Tần Vũ ánh mắt sáng ngời.

Với thực lực của Tần Vũ hiện nay muốn cùng mọi người tranh đoạt thì rất khó khăn, Y Đạt đưa ra cải biến thì khẳng định đối với bản thân hắn phải có lợi, gã sở hữu một thanh ngọc kiếm thì chắc chắn cũng có lợi như vậy.

Sắc mặt hòa hoãn, Càn Hư lão đạo nói:

- Tiểu hữu, mời nói!

Y Đạt cao giọng:

- Rất đơn giản, nếu tiên khí có dưới chín kiện thì ta vui lòng lấy một kiện. Tuy nhiên nếu nhiều hơn chín kiện, tự nhiên dựa vào số lượng ngọc kiếm mà phân chia theo hiệp địch.

Y Đạt thong thả nói tiếp:

- Đồng thời ta còn muốn bổ sung thêm một điểm.

Sở dĩ mọi người cẩn thận lắng nghe là do bọn họ đều biết rằng, sở dĩ Y Đạt liều chết từ đầu đến giờ chính là do một điểm bổ sung này.

Y Đạt cao giọng:

- Nếu như số tiên khí không phải gấp nhiều lần chín kiện nhưng là nhiều hơn chín kiện, hừ, nhiều hơn chín kiện mà nhỏ hơn mười tám kiện, thì dựa theo quy tắc phân chia chín kiện lúc trước mà phân phối tiên khí cho ta. Nếu như nhiều hơn mười tám kiện, nhỏ hơn hai bảy kiện, thì dựa theo số lượng mười tám kiện và theo số lượng các ngọc kiếm mà phân chia tiên khí cho ta. Cho nên, bất kể tiên khí có nhiều bao nhiêu đi nữa thì vẫn dựa theo cách này để phân chia mà thôi.

Mọi người sửng sốt

Y Đạt muốn thay đổi là ở cách phân chia số lượng tiên khí nếu như có nhiều hơn chín kiện.

Chỉ cần lớn hơn hoặc bằng chín kiện, không quan tâm nhiều ít bao nhiêu tiên khí, Y Đạt đều muốn phân chia rõ ràng.

Tần Vũ, Thanh Long, Duyên Mặc khẽ cười.

Duyên Mặc nói to:

- Ta! Duyên Mặc, lấy danh nghĩa sở hữu hai thanh ngọc kiếm tán đồng.

Lúc này trong tay Duyên Mặc nắm giữ hai thanh ngọc kiếm, lạnh lùng nhìn mọi người trước mắt. Với khí thế và nhãn thần đó đều nói lên một điều, Duyên Mặc hắn cũng giống như Y Đạt, dám tự bạo hai thanh ngọc kiếm.

Thanh Long cười nhẹ:

- Ta lấy danh nghĩa sở hữu hai thanh ngọc kiếm cũng tán đồng.

- Ta cũng tán đồng.

Tần Vũ cũng nói thêm vào.

Bảy thanh ngọc kiếm đã theo ý của Y Đạt, trong số tán tiên tán ma bọn họ chỉ có Ngôn Tự chân nhân cầm một thanh, còn Hoắc Lạn có một thanh do vừa giết Tam Nhãn lão yêu mới đoạt được.

Nhìn Y Đạt, Duyên Mặc nhãn thần lãnh khốc thê hiện không coi sinh tử vào đâu, lại nhìn Thanh Long cùng Tần Vũ, nghĩ đến sau lưng Thanh Long là long tộc, nghĩ đến Tần Vũ sau lưng là một vị tán tiên cao thâm khó lường, cuối cùng bảy vị tán tiên tán ma cũng đành chịu khuất phục.

- Tốt, chúng ta chấp nhận.

Hoắc Lạn thay mặt huynh đệ hai người nói.

Càn Hư lão đạo ba người cũng gật đầu, Thuỷ Nhu chân nhân cùng Nhạc Diễm chân nhân đều gật đầu.

- Chậm đã!

Y Đạt lại lên tiếng.

- Ngươi còn có chuyện gì?

Hoắc Xán giận dữ nói, còn những người khác đều nhíu mày, hiển nhiên đã không nhịn được.

Y Đạt cười nói:

- Không có gì, chỉ là hi vọng chư vị bảo chứng một điểm, không được có lòng giết chúng ta, vô luận là trực tiếp hay gián tiếp.

Suy nghĩ này của Y Đạt rất cẩn thận.

Nếu các tán tiên tán ma có ý giết hắn thì vừa rồi hắn nói nhiều như vậy cũng là vô dụng.

Hơn nữa, Y Đạt còn nói không thể trực tiếp giết, gián tiếp giết cũng không.

Càn Hư lão đạo phẫn nộ quát:

- Tiểu bối, ngươi cho chúng ta là người như thế nào, chúng ta sao làm vậy được.

Lập tức Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân cùng Càn

Hư lão đạo ba vị huynh đệ đều cam đoan, nhưng rõ ràng những người này đã có chút tức giận. Y Đạt cũng rất biết vậy, hắn không dám yêu cầu nhiều.

Những người này tại Đằng Long đại lục địa vị rất cao, nếu như có phần thái quá thì không chừng bọn họ bỏ qua tiên phủ, quay lại giết người để tiết hận.

Y Đạt quay người đi về hướng cửa tiên phủ.

Đại môn tiên phủ hiện ra thanh quang, một cỗ khí tức trước mặt ập đến, khiến cho mọi người cảm thấy một trận áp lực.

- Tốt, vậy khai mở tiên phủ thôi, trên cổng lớn tiên phủ có chín lỗ, hiển nhiên là vị trí chín thanh ngọc kiếm cắm vào, trước hết ta sẽ cắm vào.

Y Đạt lần này hành động rất rõ ràng và dứt khoát, trực tiếp tiến lên đưa hai thanh ngọc kiếm vào đúng vị trí.

Chương 189

Mê Ảo Ma Cảnh

Cánh cổng cổ mầu đồng xanh được tạo thành bởi một chất ngọc vô cùng đặc biệt khiến cho chúng nhân cảm thấy như bị nhìn thấu tâm can. Ở chính giữa là chín lỗ kiếm được sắp xếp theo một vị trí kì lạ, tựa như tạo thành một trận pháp cao thâm. Ngay cả bọn Càn Hư lão đạo cũng không thể nhìn thấu.

Từ những lỗ cắm kiếm phát ra thứ chất lỏng mầu bạc dung nhập với hai thanh ngọc kiếm.

"Xoạt." Giống như thanh âm của kiếm rời khỏi vỏ. Đột nhiên cả cánh cổng cổ mầu đồng xanh biến đổi, luồng thanh quang từ cổ môn (cánh cổng cổ) xuất hiện bao trùm lấy mọi người, làm cho mọi người không tự chủ được phải nheo mắt lại.

- Ta sẽ đâm thanh ngọc kiếm thứ tám này vào kiếm trận.

Tần Vũ lên tiếng, sau đó chậm rãi cắm thanh ngọc kiếm thứ tám vào vị trí.

Tiếp theo, Thanh Long, Duyên Mặc, Hoắc Xán cùng Ngôn Tự chân nhân theo thứ tự cắm ngọc kiếm vào các lỗ.

Chín thanh ngọc kiếm đã cắm xong.

Tất cả nín thở.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn vào thanh đồng sắc cổ môn và chờ đợi.

"Hô."

Một thanh âm vang lên, chín thanh ngọc kiếm đột nhiên tiêu biến như thể bị hút vào bên trong kiếm trận. Đồng thời từ trong chín lỗ kiếm phát ra chín đạo quang mang. Chín đạo quang mang này tương đồng, hỗ trợ nhau liên miên không ngừng.

Một thanh âm đinh tai nhức óc vang lên.

Chói mắt!

Tất cả mọi người đều không thể khống chế, nhất thời nhắm mắt lại. Không phải không thể chịu được mà là do phản xạ tự nhiên. Một luồng quang mang phát ra từ cánh cổng cổ màu đồng xanh bao phủ lấy mọi người.

Biến mất.

Mọi người đột nhiên biến mất . Phía ngoài tiên phủ không còn chút dấu vết, cửa tiên phủ đã mở nhưng tuyệt nhiên không phải là theo cách chúng nhân dự đóan lúc đầu.

.....

Mê mê mang mang, giống như một đại dương mây mù màu trắng, khắp nơi đều mờ ảo, đưa mắt nhìn không thấy cuối đường. Hơn nữa cự li nhìn rất ngắn, nhiều nhất chỉ là vài chục thước.

Tần Vũ mở to mắt, nhất thời chấn động.

- Đây là nơi nào?

Tần Vũ vội vàng quan sát khắp bốn phía, giờ phút này hắn cảm nhận được Lập Nhi đang ở bên cạnh. Trong lòng Tần Vũ cũng thỏai mái hơn một chút.

- Đây là một trận pháp, một trận pháp phi thường huyền ảo. Người bố trí trận pháp này công lực nhất định cao không thể tưởng

tượng được.

Lập Nhi giọng nói thập phần khẳng định.

- A, muội xác định rõ đấy chứ?

Tần Vũ hỏi lại.

Lập Nhi mỉm cười hướng về phía Tần Vũ nói :

- Đó là đương nhiên.

Tần Vũ khóe miệng nở nụ cười.

- Càn Hư lão đạo, trong chúng nhân ở đây kiến thức của ngươi về trận pháp là lợi hại nhất, ngươi nói, đây là đâu. Vừa rồi chúng ta còn ở ngoài Cửu Kiếm Tiên Phủ, không hiểu sao bây giờ lại ở một địa phương kỳ lạ như thế này ?

Hoắc Xán hỏi.

Hai huynh đệ Hoắc Xán, Hoắc Lạn cẩn thận nhìn kỹ xung quanh.

Càn Hư lão đạo thở dài nói:

- Nơi đây huyền bí phi thường. Ta vừa mới dùng linh thức quan sát, phát hiện linh thức như bị thứ gì đó trói buộc. Khỏang cách quan sát của linh thức thậm chí không bằng dùng ánh mắt, quả thực là kỳ diệu phi thường.

Nghe Càn Hư lão đạo than thở như vậy, Hoắc Xán thanh âm lạnh lùng nói :

- Càn Hư lão đạo, đừng có lãng phí thời gian nữa, chúng ta vừa rồi còn ở ngòai Cửu Kiếm Tiên Phủ, giờ phút này, ngược lại còn ở đây… rốt cuộc là như thế nào? Đây là nơi quái qủy nào?

- Đừng có lo âu nữa, bình tĩnh, bình tĩnh.

Càn Hư lão đạo khẽ cười đáp.

Giờ phút này, bất luận là Nhạc Diễm Chân Nhân, Thủy Nhu chân nhân vẻ mặt đầy nét bất an. Hai người Hoắc Xán và Hoắc Lạn vô cùng lo lắng. Bọn Duyên Mặc, Thanh Long, Tần Vũ tự nhiên trong lòng cũng cảm thấy vội vàng

Duy chỉ có, Lập Nhi cùng với Tư Đồ Huyết, Hắc phát lão giả và ba gã hòang y nam tử tịnh không có gì là lo lắng.

Càn Hư lão đạo nhìn mọi người nói :

- Ta xem vị cô nương của Tinh Thần các kia có biết một vài điều gì đó, còn Tư Đồ tiểu hữu, vị Hắc phát lão giả kia có phải là người của Âm Nguyệt cung.

Tư Đồ Huyết nhướng mày rồi sau đó khom người nói:

- Tiền bối nói đúng, vị Hắc phát lão giả với tiểu bối là đồng môn.

- Đồng môn!

Càn Hư lão đạo cười trong mắt tinh quang chợt lóe :

- Chỉ sợ không phải là đồng môn bình thường.

- Hừ, người của Thanh Hư quan xem ra cũng quản nhiều chuyện quá. A Huyết (Tư Đồ Huyết), đừng quan tâm đến hắn, nếu Nghiên Cơ nương nương có ở đây, ta xem hắn làm sao dám

ngông cuồng.

Hắc phát lão giả cười lạnh nói, đối với Càn Hư lão đạo rất khinh thường.

Càn Hư lão đạo trong mắt phát ra hàn quang, tựa như lôi điện.

- Càn Hư lão đạo, sao lão cứ lải nhải những việc không liên quan thế, chúng ta lúc này quan trọng nhất là phải xem đây là địa phương nào , sau đó còn tìm cách mà thoát khỏi đây.

Hoắc Lạn đã có chút giận dữ.

Càn Hư lão đạo nhìn y không đáp , thay vào đó nhìn về hướng ba vị hoàng y nam tử phía sau Thanh Long .

- Thanh Long cung khi nào lại có cao thủ như thế , hơn nữa không chỉ một mà còn là ba.

Càn Hư lão đạo tra xét.

Đối với Không Minh kì cao thủ , Càn Hư lão đạo không hề để ý , nhưng Càn Hư lão đạo lại cảm thấy ba vị hoàng y nam tử này có điểm huyền bí.

Thanh Long chắp tay nói :

- Tiền bối , đây là ba vị phó cung chủ ẩn tàng tại Thanh Long cung , chưa bao giờ được công bố. Lần này do phải khai mở Cửu Kiếm Tiên Phủ , Thanh Long cung tự nhiên phải xuất toàn bộ thực lực.

"A!"

Càn Hư lão đạo gật đầu.

Giờ phút này Tần Vũ cũng nhíu mày.

- Hừ Càn Hư lão đạo rốt cuộc định làm gì , không lo lắng tìm xem đây là đâu , lại chẳng hề có điểm gì lo lắng về việc mình đã bị rơi vào địa phương thần bí, chẳng lẽ hắn …biết bí mật của nơi đây?

Tần Vũ cẩn thẩn nhìn về hướng Càn Hư lão đạo.

Đột Nhiên nhãn tình Tần Vũ trở nên rạng rỡ.

Phía sau Càn Hư lão đạo cùng sư đệ Càn Thiện của y , bỗng xuất hiện một khối đá .

Tần Vũ thân hình nhất động , trong sát na đã tiến về trước vài thước .

Tấm bia đá!

Tần Vũ cuối cùng cũng minh bạch , sau lưng Càn Hư lão đạo cùng sư đệ của lão không ngờ lại là một tấm bia đá , một tấm bia đá cổ . Hơn nữa trên đó còn có những chữ viết .

- Ha ha , Tần Vũ huynh đệ quả có trí tuệ.

Càn Hư lão đạo chú ý đến động tác của Tần Vũ , hiểu rằng không thể che dấu được nữa , liền tránh sang một bên . Những người khác cũng nhất thời thấy được sau lưng Càn Hư lão đạo là một tấm bia đá .

- Chữ viết này ta biết.

Ngôn Tự chân nhân kinh hô.

-A!

- Chữ viết này nguyên lai khi bọn ta tìm thanh ngọc kiếm thứ chín đã nhìn thấy tiên nhân lưu hạ tại động huyệt, chữ viết này

chắc chắn là do tiên nhân lưu lại. Ngôn Tự chân nhân vạn phần khẳng định nói.

Tần Vũ, Thanh Long, Y Đạt bọn người cũng đều nhìn thấy được chữ viết trên tấm bia đá, đích xác giống với tự tích ở động huyệt lần trước .

- Đây là ….. Mê Ảo ma cảnh ?

Hoắc Lạn nhìn về phía trước kinh hô.

Mọi người sau khi nhìn thấy tự tích trên tấm bia đá , sắc mặt đều trở nên trầm mặc .

Bọn họ đều hiểu được , họ không hề đi tới bất cứ nơi nào khác , mà đã tiến nhập vào bên trong Cửu Kiếm Tiên Phủ . Hơn nữa nguyên nhân họ tiến vào đây , sợ rằng là do thanh quang xuất ra từ cánh cổng cổ của Cửu Kiếm Tiên Phủ.

- Ha ha , chư vị , chúc mừng các ngươi đã tiến nhập thành công vào Cửu Kiếm Tiên Phủ, có điều trong lòng ta – Nghịch Ương không cho là tốt . Đây là Cửu Kiếm Tiên Phủ tối ngoại vi Mê Ảo tiên cảnh, nhưng …….. ta cảm thấy gọi là Mê Ảo ma cảnh là hợp nhất , từ khi tiến nhập vào đây , sinh tử của các người dĩ nhiên đã không còn do bản thân quyết định nữa , ha ,ha ……..

Mấy dòng chữ lớn như phượng múa rồng bay , sung mãn bá khí độc đoán .

Hiển nhiên , lưu lại tiên phủ, tiên nhân tịnh không phải có lòng từ bi gì , cũng không phải là người hảo tâm. Mà là một con người lãnh khốc , cho dù người đoạt được ngọc kiếm đích thực là có duyên , tiên nhân vẫn lưu lại một ít hiểm cảnh, cực kì khó khăn để khảo nghiệm đối phương.

Thành công , đoạt được pháp bảo. Thất bại , chết .

Không có đường lùi , cũng không cách nào rút lui.

- Nghịch Ương …… Nghịch Ương tiên nhân này quá bá đạo.

Nhạc diễm chân nhân kinh hãi than.

Hoắc Lạn nở nụ cười nói :

- Ta thấy vị Nghịch Ương tiên nhân này không giống tiên nhân , ngược lại có phần giống như tu ma giả bọn ta, ha ha …… ngươi nghe thấy rồi đấy , không hề che dấu tâm ý , không giống như bọn tán tiên , tâm như rắn rết , lại còn luôn cố ra cái vẻ đạo mạo , giả dối vô cùng.

Hoắc Lạn lạnh lùng nhìn Càn Hư lão đạo nói.

Càn Hư lão đạo nhìn lại y cười nhẹ.

- Chư vị , ý của tiên nhân chắc ai cũng đã hiểu. Chúng ta tại nơi này, căn bản không thể rút lui , chỉ có thể tiếp tục , chết ……. hoặc là sống , chỉ còn biết dựa vào khả năng mỗi người , nơi đây được gọi là "Mê Ảo ma cảnh " thì những nguy hiểm chúng ta thường gặp tuyệt không thể so sánh.

Càn Hư lão đạo dõng dạc nói.

Đám tán tiên tán ma ai nấy đều có chút khẩn trương .

Còn như Thanh Long, Y Đạt, Duyên Mặc, Tần Vũ cũng là khẩn trương cực kì.

Mê Ảo ma cảnh ?

Nếu như nói về khả năng sống sót của ai cao hơn đương nhiên cần xét đến công lực cao như đám tán tiên tán ma . Còn như công

lực yếu kém , tự nhiên có chút hoang mang.

Hoắc Lạn cười lạnh nói:

- Vị Nghịch Ương tiên nhân này tạo ra hiểm cảnh nhằm làm khó chúng ta , bất quá …….. theo như ta thấy , Nghịch Ương tiên nhân khẳng định sẽ để cho một số người đoạt được tiên bảo , cho nên mức độ khó chắc chắn có giới hạn , chỉ cần công lực đủ cao, tự nhiên không cần lo lắng.

- Thật vậy sao ?

Thủy Nhu chân nhân đột nhiên hỏi lại.

Hoắc Lạn ngạc Nhiên.

- Thủy Nhu chân nhân , ý của ngươi là gì ?

Hoắc Lạn nói lớn .

- Bảo bối cho kẻ có duyên , đôi khi vận khí lại là thứ cực kì quan trọng , ta thấy …. nếu Hoắc Lạn ngươi không cẩn thận , không chừng kẻ đầu tiên chết sẽ là ngươi. Thủy Nhu chân nhân nhìn Hoắc Lạn mỉm cười nói.

- Ngươi …..

Hoắc Lạn vô cùng giận dữ.

Tuy nhiên đúng lúc đó.

Một âm thanh du dương uyển chuyển vang lên, từ đầu thanh âm đã giống như tiếng oán phụ than khóc ai oán , trầm thấp tê tái ……. Thật sự khiến cho tim người ta run lên , thậm chí như Thanh Long, Tần Vũ cũng không thể đè nén được cảm giác bi

thống trong tâm , hai mắt ngấn lệ .

Lập Nhi đứng bên cạnh Tần Vũ , nhãn tình bỗng sáng lên .

- Sư đệ, cẩn thận, giữ cho linh đài thanh minh, đừng để cho âm thanh đó thao túng.

Càn Hư lão đạo lập tức hét lên.

Tuy rằng Càn Hư lão đạo lúc này vẫn thanh tĩnh, nhưng cũng cảm thấy trong tâm bi thống khó chịu , tựa hồ giống như chứng kiến một màn thảm kịch của nhân gian trong tâm tự nhiên cũng có cảm giác chấn động . Cho dù hiểu rõ nguyên nhân chính là do âm thanh kia nhưng vẫn không thể khống chế được tâm thần như trước.

Chỉ có thể nói rằng , âm thanh đó vô cùng quỷ dị.

Tần Vũ thực sự cảm thấy âm thanh đó đến từ một nơi rất đặc biệt giống như tiếng đàn của Lập Nhi , thanh âm phảng phất như có khả năng thôi miên , khiến cho tâm cảnh của người ta tiến nhập vào trạng thái đau khổ tình tự , còn tiếng đàn của Lập Nhi khiến cho tâm cảnh yên bình tự nhiên , như dung nhập vào trong tự nhiên.

Mọi người đều cố gắng kháng cự lại tiếng sáo.

Lúc này , duy nhất chỉ có Lập Nhi nhíu mày , thật sự không có phản ứng gì lớn . Hiển nhiên đối với Lập Nhi tiếng sáo không có tác dụng . Không biết có phải do Lập Nhi tinh thông âm luật hay còn có lí do nào khác .

Tiếng sáo thay đổi !

Giống như vạn mã hành quân , chiến trường chém giết , toàn bộ Mê Ảo ma cảnh không khí chuyển sang ngưng trọng , áp lực

tăng lên, khí thế chém giết dường như đã bao phủ toàn bộ bầu không khí .

Không phải ngươi tử thì ta vong !

Ý nghĩ giữa sinh tử chém giết hoàn toàn tiến nhập vào tâm linh của từng người

- Không hay!

Tần Vũ cảm thấy tâm thần không thể chi trì thêm được nữa , hắn giống như đang đứng trước lựa chọn không phải ngươi chết thì ta vong, cái loại cảm giác sinh tử này thật làm cho tâm thần chấn động , đương nhiên Tần Vũ cũng đã chịu ảnh hưởng to lớn , không thể ngăn được bản thân rơi vào trạng thái đó .

Cho dù biết rằng tiếng sáo có vấn đề , không thể tiếp thu , nhưng Tần Vũ vẫn không có cách nào khống chế.

- Lợi hại , cảnh giới âm luật chi đạo, lại như vô ý thức khống chế chúng nhân. Cho dù từ lúc tiếng sáo bắt đầu vang lên chúng nhân đã nhận ra nguy hiểm , nhưng cũng không thể khống chế được bản thân , chỉ có thể thấy mình từ từ lún sâu thêm.

Lập Nhi khẽ than .

Cho dù là ba kiếp tán tiên, tán ma , cũng hoàn toàn không thể chống lại tiếng sáo dụ hoặc này , làm sao họ dám phân tâm nghe người khác nói chuyện.

- A, sát, sát, sát!!!

Tiêu Cửu đột nhiên hét lớn.

Lập Nhi nhìn Tiêu Cửu , khẽ nói :

- Tu ma giả đầy ma tính , Tiêu Cửu mới chỉ đạt đến không minh trung kì , là người đầu tiên hoàn toàn nhập ma là lẽ đương nhiên.

Chỉ thấy Tiêu Cửu điên cuống chạy về hướng nam , hai mắt đỏ ngầu miệng không ngừng hô:

- Sát, sát.

Hai tay liên tục công kích về phía trước , tựa hồ như gặp phải sự tình cực kì đáng sợ , đồng thời cùng lúc đó.

- Sát, sát, toàn bộ sát tử.

Một tiếng rống cuồng nộ vang lên , lại thêm một người nhập ma.

Người đó lại là …… Hắc Long Duyên Mặc.

Chỉ thấy Hắc Long Duyên Mặc hống lên , đồng thời cũng nhanh chóng hướng về hướng nam mà chạy , cùng lúc đó điên cuồng công kích.

- Duyên Mặc , không đúng , Duyên Mặc tâm tính cực kì kiên định , tuy tâm thần tu vi không tính là cao , nhưng luận về tâm tính kiên định, thậm chí có thể so sánh với đám tán tiên tán ma , sao có thể?

Lập Nhi thầm nhủ . . đồng thời nghi hoặc nhìn Duyên Mặc.

Đột nhiên , Lập Nhi hai mắt sáng lên.

Nàng nhìn thấy trong ánh mắt điên cuồng của Duyên Mặc, thật sự còn có mấy đạo lệ mang , mục tiêu chân chính ở phía trước đó là Tiêu Cửu.

Chương 190

Tần Vũ Nhập Ma

Duyên Mặc sát ý đằng đằng , ánh mắt băng lãnh, điên cuồng nhìn chằm chằm vào Tiêu Cửu.

Duyên Mặc mặc dù chưa bị tiếng sáo mê hoặc , tuy nhiên y cũng bị tiếng sáo làm ảnh hưởng , toàn thân sát ý hoàn toàn biểu lộ ra ngoài , đã gần tiếp cận tới mức độ điên cuồng .

- Sát , sát , chết , chết đi.

Tiêu Cửu phẫn nộ hống lên , đồng thời tấn công về phía trước , phảng phất như ở trước mặt hắn là kẻ thù không đội trời chung , đôi mắt Tiêu Cửu đỏ ngầu , hoàn toàn điên loạn.

- Phốc xuy!

Duyên Mặc cánh tay phải đã hoàn toàn bị vẩy rồng bao phủ , tay trái cũng đã biến thành hắc long trảo , hắc long trảo lúc này giống như đánh vào miếng đậu hủ xuyên qua đan điền của Tiêu Cửu , trực tiếp nắm lấy nguyên anh của Tiêu Cửu.

Cùng lúc , Tiêu Cửu linh hồn cũng bị đánh tan .

- Tiểu Tuyết, Hồng Loan.

Duyên Mặc chầm chậm khẽ nói , đồng thời hổn hển thở gấp , giống như tiếng trống phập phồng , mồ hôi trên trán không ngừng úa ra.

Tiếng sáo này hiển nhiên không phải tiếng sáo tầm thường ,

cho dù là đám tán tiên tán ma , cũng phải dùng toàn bộ thân tâm để chống lại. Duyên Mặc dù cho ý chí vô cùng kiên định , nhưng y thực sự đã phân tâm , vừa kháng cự tiếng sáo lại vừa phân tâm giết Tiêu Cửu .

Phân tâm một lúc , Duyên Mặc thật sự chịu ảnh hưởng lớn hơn bởi tiếng sáo .

Không gian mơ hồ…….

Duyên Mặc tựa hồ như nhớ lại thời còn ở Long tộc .

Một thân ảnh màu đen…..

Ánh mắt quật cường bất khuất ấy …..

Cương quyết không chịu theo sự chỉ định của tộc . Thay vào đó nổi loạn rời khỏi Long tộc tiến vào nơi màLlong tộc đã cảnh cáo không được thâm nhập - hồng hoang . Tại hồng hoang , công lực của một tiểu hắc long không phải là cao , phải không ngừng đấu tranh giữa sống và chết.

Sinh tử ?

Đứng giữa khoảng cách sinh tử, Duyên Mặc cũng có thể bảo trì được một phần tỉnh táo . Hiện tại có thể thấy tại sao Duyên Mặc dưới áp lực cuả tiếng sáo , lại dám phân tâm giết chết Tiêu Cửu khi có được cơ hội tốt .

Đó cũng là lí do vì sao Lập Nhi lại nói Duyên Mặc định lực so với tán tiên tán ma không hơn kém nhau bao nhiêu.

Tại hồng hoang , yêu thú không ngừng chém giết nhau tranh đoạt địa vị.

Duyên Mặc thủ hạ có Tiểu Tuyết, có Hồng Loan, có Long Nham, tam đại thần thú trở thành những thuộc hạ có sức mạnh

chiến đấu cao nhất . Duyên Mặc đối với tam đại thần thú tình cảm cực tốt , giống như đối với đệ đệ muội muội , tuy nhiên …..Duyên Mặc đối với Long tộc lại không có tình cảm gì .

"Hô hô~~~" Hơi thở sâu và nhẹ.

Duyên Mặc khống chế sát ý không ngừng tỏa ra bốn phía , nhãn tình hơi đỏ , Duyên Mặc án chiếu theo trí nhớ lúc trước , hướng về nơi lúc nãy y vừa mới đứng mà đi tới .

……

Sức dụ hoặc của tiếng sáo không ngừng tăng lên , lúc này mọi người tại trường cũng đều cảm thấy việc chống lại tiếng sáo ngày càng khó hơn .

Nhìn vào biểu hiện bên ngoài, Tần Vũ, Thanh Long, Tư Đồ Huyết trán không ngừng đổ mồ hôi , cả người không thể khống chế run lên .

Hiển nhiên, Tần Vũ, Thanh Long cùng Tư Đồ Huyết ba người năng lực đề kháng yếu hơn so với những người còn lại .

" Tần Vũ đại ca thời gian tu luyện quá ngắn , mặc dù tâm tính vô cùng kiên định , nhưng ở đây đại đa số đều đã tu luyện nghìn năm thậm trí vài nghìn năm , có thể đạt tới cảnh giới như vậy quả là rất hiếm. " Lập Nhi tự mình cảm thán.

Lập Nhi nhìn về phía Tư Đồ Huyết.

"Tư Đồ Huyết tựa hồ … không cầm cự được nữa!"

Chỉ nghe thấy một thanh âm thê lương vang lên , lúc này Tư Đồ Huyết hoàn toàn điên cuồng , trong cơ thể năng lượng tỏa ra liên tục, mái tóc bạc ngắn phút chốc biến dài ra, tung bay như những mũi châm nhọn.

Đôi môi tím đã hoàn toàn chuyển sang đen.

Nhập ma.

Bến cạnh Hắc phát lão giả đang nhắm mắt chống cự, đột nhiên mở mắt ra , nhìn thấy tình cảnh Tư Đồ Huyết liền nhíu long mày , ngay lập tức mạnh mẽ nắm lấy vai Tư Đồ Huyết , quát khẽ

- A Huyết , tỉnh lại !

Tư Đồ Huyết không ngờ thay vào đó lại chuyển thân , mái tóc bạc dài giống như những mũi tên nhọn đâm về phía Hắc phát lão giả , đôi mắt đỏ ngầu, hiển nhiên Tư Đồ Huyết đã hoàn toàn nhập ma .

Hắc phát lão giả lúc này đồng thời phải kháng cự tiếng sáo . Nhìn thấy biểu tình của Tư Đồ Huyết, Hắc phát lão giả cũng không quản đến nữa , y liền đứng sang một bên tiếp tục nhắm mắt . Toàn bộ thân tâm dồn vào việc kháng cự tiếng sáo .

Tư Đồ Huyết dường như bị điều gì đó sai khiến, phẫn nộ tràn đầy sát ý hống lên, hướng về phương nam lao đến .

- Phương nam , tất cả đều hướng về phương nam , không biết ở phương nam có điều gì đặc biệt ?

Lập Nhi nhẹ giọng nói.

Đột nhiên Lập Nhi phát hiện lúc này Tần Vũ toàn thân run lên , nhãn tình từ từ chuyển sang màu đỏ.

- Tần Vũ đại ca!

Lập Nhi nắm lấy tay Tần Vũ , Tần Vũ toàn thân run lên , hồng quang trong mắt tự hồ như yếu đi. Tuy nhiên theo uy lực tiếng sáo không ngừng gia tăng , hồng quang trong mắt Tần Vũ lại trở nên đậm hơn .

Không gian mơ hồ , Tần Vũ lại nhìn thấy cảnh tượng năm nào .

…….

"Ha ha ~ ~ ~" Tiếng cười ngông cuồng khinh mạn của Ngũ Hành, hắn công kích Tần Đức ,Tần Đức lúc này đã bị trọng thương, nhưng vẫn không ngừng chống lại ,mỗi lần tiếp chiêu của Ngũ Hành, Tần Đức miệng lại thổ huyết , cứ thế …. tiên huyết từ miệng Tần Đức không ngừng phun ra.

Phong Ngọc Tử vô cùng lo lắng , mãnh liệt dùng phi kiếm công kích hòng cứu trợ Tần Đức đào tẩu . Nhưng Ngũ Đức công lực quả thật thâm hậu , ngạnh tiếp giữ chân Phong Ngọc Tử .

Tần Đức hét lớn . y cuối cùng cũng đã cùng với Ngũ Hành tung ra chiêu tối cường đối kháng .

- Phốc!

Tiên huyết huyết bắn tung tóe giữa không trung…..

Tần Đức vô lực từ từ ngã xuống.

- Chết đi !

Ngũ Hành hét lên.

Một đạo hồng sắc quang mang như phá vỡ không khí , trực tiếp hướng tới thân trên Tần Đức.

Ngũ Hành cười nhẹ . Hắn đang đợi nhìn thân thể của Tần đức bị xuyên qua.

- Phụ vương, không!

- Dừng tay!

Tần Vũ trong lòng thét lên một tiếng tê hống , sử dụng tốc độ cực hạn chưa từng thấy , như có kì tích , bàn tay Tần Vũ đã nắm được đoản đao của Ngũ Hành .

Ngũ Hành ngây ngốc.

Tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình .

- Chết đi.

Ngũ Hành tàn nhẫn cười , đồng thời lại công kích vào ngực của Tần Vũ hòng đâm xuyên qua ngực Tần Vũ , khi phi kiếm đâm vào ngực Tần Vũ, Ngũ Hành cười lạnh , bởi y biết phi kiếm chắc chắn sẽ đâm vào tim Tần Vũ.

Tim bị đâm xuyên qua, chắc chắn chết không cần nghi ngờ .

- Phụ vương……

Nhìn về hướng phụ vương của mình . Tần Vũ đột nhiên khởi phát một lực lượng vô cùng mạnh mẽ .

- Cùng chết đi !

Tần Vũ cuồng nộ hống lên , hai tay giống như cặp lợi trảo sắc bén trực tiếp đâm thẳng vào ngực của Ngũ Hành, nhưng lúc này –

Ngũ Hành tựa hồ như lưu thủy hành vân , giống như được thần thánh trợ giúp trực tiếp lùi lại vài mét tránh được chiêu thức của Tần Vũ .

- Muốn cùng ta đồng quy ư tận , nằm mộng !

Ngũ Hành cười lạnh , phi kiếm của y đã đâm qua tim của Tần Vũ , đồng thời tiếp tục lao về hướng Tần Đức.

- Không …..

Tần Vũ cảm thấy tâm tạng đau nhói, vô cùng thống khổ , tinh thần trở nên hoảng hốt .

- Phốc xuy!

Phi kiếm đâm vào tim của Tần Đức.

- Phụ vương!

Mặt nạ Lưu tinh của Tần Vũ vỡ vụn ra , Tần Vũ quả thật không thể tiếp thu được những gì đang chứng kiến.

Tần Đức bị đâm qua tâm tạng không ngờ lại cố nhìn Tần Vũ.

- Con…. Vũ Nhi.

Nhưng nhãn thần của Tần Đức từ từ trở nên ảm đảm .

……..

Không!!!

Tần Vũ hét lên.

- Tần Vũ đại ca, Tần Vũ đại ca!

Lập Nhi nắm tay Tần Vũ gọi liên tiếp hai, ba lần . Nhưng lúc này Tần Vũ đã hoàn toàn không nghe thấy lời nàng , Tần Vũ đã hoàn toàn hóa điên , trực tiếp rời tay khỏi tay Lập Nhi , nhãn tình đã hoàn toàn hóa đỏ hướng về phương nam lao đi.

Trước khi Tần Vũ nhập ma , đã có một người khác cũng đã nhập ma ------Thanh Long .

Luận thời gian , có thể nói Thanh Long chỉ nhanh hơn Tần Vũ một khoảng thời gian tầm hai lần hô hấp .

- Tần Vũ đại ca quá trọng tình cảm , tình cảm của huynh ấy chôn sâu dưới đáy lòng. Nguyên nhân là do tâm tính kiên định của huynh ấy, đồng thời cũng làm cho tâm linh của Tần Vũ lưu lại một kẻ hỡ. Tình thân chính là nguyên nhân khiến cho hắn nhập ma , Tần Vũ đại ca thay vào đó càng khó thanh tĩnh trở lại.

Lập Nhi nhẹ giọng thầm than .

Nhìn thấy Tần Vũ lao về hướng nam , Lập Nhi cũng đuổi theo Tần Vũ hướng về phương nam.

Lúc này những người còn lại có Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, ba vị hoàng y nam tử, Hắc phát lão giả, cùng với bảy vị tán tiên tán ma . Như Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, ba vị hoàng y nam tử trên trán mồ hôi toát ra , áp lực thập phần cường đại .

Nhưng Hắc phát lão giả cùng bảy vị tán tiên tán ma , trạng

thái thật sự không quá khổ sở.

Đề kháng tiếng sáo của Mê ảo ma cảnh này , tuy rằng trước hết tâm thần tu vi phải cao nhưng cũng cần đến tâm tính cực kì kiên định , tuy nhiên điều đó không phải là tuyệt đối . Như Duyên Mặc tuy mới không minh trung kì nhưng tâm tính kiên định vô cùng , Vị Hắc phát lão giả có khả năng cũng như vậy .

……..

Mây mù trắng xóa.

Tần Vũ trực tiếp hướng về nam phương lao tới.

- Ngũ Hành, chết đi. Ngũ Hành, chết….

Tần Vũ phẫn nộ hét lên , không ngừng hướng tới Ngũ Hành ở trước mặt công kích . Chỉ không hiểu tại sao Ngũ Hành lại luôn luôn trong những tinh huống, nhẹ nhàng tránh ra sau khỏang mười thước, mỗi khi Tần Vũ tung sát chiêu , Ngũ Hành lại lui lại phía sau .

- Ha ha , Tần Vũ , đến đây , đến đây giết ta đi.

Ngũ Hành ngông cuồng cười lớn .

Tiếng cười đó lại càng khiến cho Tần Vũ thêm phẫn nộ.

- Báo cừu! Vì phụ vương báo cừu !

Tần Vũ ngay lập tức nhớ lại cảnh phụ vương y bị phi kiếm đâm xuyên tim sát tử liền trở nên điên cuồng đột nhiên…..

Toàn thân Tần Vũ ngay tức thì chấn động , giống như cảm giác

ở giữa tiết trời mùa đông, thật sự lúc đầu như bị một chậu nước lạnh dội lên đầu, trong người xuất hiện biến hóa kì diệu. Lúc này Lưu Tinh Lệ trong ngực Tần Vũ phát sinh biến hóa , lập tức phát xuất một đạo lãnh lưu trực tiếp hướng tới đại não của Tần Vũ.

Ngân bạch sắc lãnh lưu.

Trực tiếp tiến nhập vào não của Tần Vũ , tuy linh hồn chi lực căn bản không dám dựa vào ngân bạch sắc lãnh lưu , đạo ngân bạch sắc lãnh lưu này từ từ thấu nhập vào linh hồn nguyên bản . Chỉ thấy linh hồn tựa hồ như hoàn toàn chuyển biến .

Xunh quanh Linh hồn lóe ra một luồng năng lượng , linh hồn càng thêm thanh tĩnh .

- Ta sao thế này.

Tần Vũ lúc này tâm thần đã trở lại thanh tĩnh .

Nhìn vào biển bạch sắc vân vụ mông mênh , Tần Vũ liền nhớ lại những gì vừa mới xảy ra .

- Nguy hiểm quá.

Lưng của Tần Vũ đổ mồ hôi lạnh .

- Mê ảo ma cảnh này không ngờ hoàn toàn dẫn dụ được tâm linh người ta , phụ vương ta căn bổn chưa chết , Ngũ Hành mới là kẻ sớm bị giết . Nhưng ta lại bị dẫn dụ vào tình huống hoàn toàn đối nghịch hư ảo mà không hề có cảm giác nghi ngờ.

Trong lúc Tần Vũ còn đang kinh dị , tiếng địch thanh vẫn vang lên nhu trước .

Lúc bắt đầu tiếng sáo hoàn toàn vô hình , nhưng lúc này tiếng sáo thậm chí đã biến thành từng đạo sóng hồng sắc , sóng hồng sắc này rất nhạt , tựa hồ như không thể nhìn thấy. Các đạo sóng này đều từ phương nam hướng tới phương bắc .

Tần Vũ lại chấn động thêm một lần nữa.

Sau khi linh hồn biến đổi , lúc này sức đề kháng của Tần Vũ rất mạnh. Tuy nhiên cho dù có mạnh , như đám tán tiên tán ma đối diện với tiếng sáo cũng phải kinh hãi , hắn làm sao có thể dễ dàng đối phó được?

Lúc trước nhập ma , phải dựa vào Lưu Tinh Lệ. Nhưng hiện tại xem ra ……Tần Vũ rất có thể lại nhập ma thêm một lần nữa.

Nếu như quả thật lại nhập ma , Lưu Tinh Lệ có thể phát sinh tác dụng thần kì nữa hay không ?

- Tinh tang!

Một âm thanh quen thuộc vang lên.

- Tiếng đàn!

Trong mắt Tần Vũ hiện ra nét vui mừng , quay đầu nhìn lại . Chỉ thấy sau lưng Tần Vũ vài thước , Lập Nhi đang ngồi xếp bằng dưới đất , cổ cầm đang nằm trên đùi của nàng , Lập Nhi lúc này chầm chậm gảy đàn .

Từng đạo sóng thanh sắc lấy Lập Nhi làm trung tâm phát ra.

Lập Nhi công lực không cao , sóng thanh sắc chỉ có thể bao trùm chu vi tầm mười thước , sau đó bị sóng hồng sắc làm cho tiêu tán hoàn toàn. Bất quá lấy Lập nhi làm trung tâm , trong phạm vi mười thước đó là nơi mà áp lực của Mê ảo ma cảnh yếu nhất .

Lúc này Tần Vũ đã ở trong phạm vi đó.

- Lập Nhi , là muội ?

Tần Vũ trong lòng vui mừng .

Lập Nhi đang gảy đàn , hướng về Tần Vũ ngẩng đầu lên vui vẻ cười nói.

- Lúc nãy không biết ai quả thật là vô cùng mất mặt , không ngờ lại khóc lóc thút thít.

Tần Vũ giật mình.

Nhớ lại lúc bị nhập ma , nhìn thấy phụ vương của mình bị chết , khiến y chỉ có thể đau đớn khóc than.

- Tần Vũ đại ca , đại ca đi với muội , tại phương nam có thể sẽ có vài thứ kì diệu.

Lập Nhi đứng dậy , nhẹ nhàng gảy huyền cầm ở phía dưới , đồng thời một đạo sóng thanh sắc lan truyền khắp bốn phía , phạm vi tầm năm thước . Tần Vũ lúc này theo sát Lập Nhi , cả hai cùng hướng về phương nam cực tốc đi tới , khác với Tư Đồ Huyết và Tiêu Cửu , Tần Vũ cùng Lập Nhi tâm thần vẫn thanh tĩnh .

Nếu như có người đứng cách Lập Nhi tầm mười thước , thật sự có thể phát hiện…….. nhưng hắn căn bản không thể nghe thấy tiếng đàn của Lập Nhi.

Chỉ trong phạm vi năm thước , mới có thể nghe thấy tiếng đàn , điều này quả thật là rất quái dị .

- Tần Vũ đại ca, người nhìn kìa.

Lập Nhi đột nhiên nói.

Tần Vũ quay đầu nhìn.

- Sát, sát, tu ma giả , chết.

Chỉ nghe thấy tiếng hống phẫn nộ , long trảo của Duyên Mặc đã xuyên qua đan điền của Tư Đồ Huyết , sau đó một tay nắm lấy nguyên anh , nguyên anh mãnh liệt trực tiếp bạo tạc ….. Lực lượng cường liệt ấy khiến cho thân thể duyên mặc khắp người thụ thương , tiên huyết chảy ra ngoài .

Duyên Mặc một chút cũng không thèm để ý đến vết thương.

- Sát, sát.

Duyên Mặc lúc này hai mắt đỏ rực.

- Duyên Mặc, y…..

Tần Vũ cực kì ngạc nhiên , Lập Nhi lắc đầu nói.

- Duyên Mặc cùng lúc sát nhân lại vừa đối phó tiếng sáo , khiến cho phân tâm , ai ……y sẽ nhanh chóng hoàn toàn nhập ma thôi.

Lúc này Thanh Long Duyên Lang phẫn nộ hét lên lao về phương nam .

Duyên Mặc nhãn tình đỏ máu nhìn về phía Thanh Long.

- Sát , sát….

Duyên Mặc không ngờ lại phóng về phía Thanh Long.

Chương 191

Nguyên Linh Chi Khí

Hai mắt Thanh Long đỏ ngầu, hướng về phía nam mà gầm lên cuồng nộ, hai tay không ngừng đánh ra loạn xạ. Lúc này Thanh Long hoàn toàn không chú ý đến sự tình xung quanh, căn bản không thể nhận ra sát chiêu của Duyên Mặc.

Duyên Mặc thở hổn hển, đôi mắt lấp lánh hồng quang.

Duyên Mặc cho tới lúc này vẫn chưa hoàn toàn bị thanh âm kia dẫn dụ về hướng nam, do vẫn chưa hoàn toàn nhập ma nên Duyên Mặc vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo. Nếu không phải do phân tâm giết chết Tiêu Cửu thì lúc này Duyên Mặc chắc cũng chưa có dấu hiệu nhập ma.

Duyên Mặc vừa nghe tiếng sáo lại đồng thời giết chết Tiêu Cửu, lòng tràn ngập sát ý tự nhiên không chống lại được ma ý. Khi giết Tiêu Cửu thì Duyên Mặc đã không còn kiềm chế được bản thân, nhìn thấy Tư Đồ Huyết y cũng không tha.

Như bây giờ, Duyên Mặc lại còn muốn giết Thanh Long.

- Không hay rồi, Thanh Long đã hoàn toàn nhập ma, không hề chú ý tới sát chiêu của Duyên Mặc.

Tần Vũ kinh dị hét lên. Lập Nhi gật đầu nói:

- Hiện tại Duyên Mặc sắp hoàn toàn nhập ma và chỉ còn cách một bước nhỏ, nếu như quả thật y giết chết Thanh Long thì sẽ càng lún sâu hơn vào ma đạo, có thể hoàn toàn nhập ma.

- Tần Vũ đại ca, đại ca đang nghĩ gì thế, chẳng lẽ đại ca muốn

giúp Thanh Long sao?

Lập Nhi nhìn Tần Vũ cười nói. Thật sự lúc này trong tâm Tần Vũ đang đấu tranh hết sức kịch liệt.

Cứu hay không cứu?

Thực tế dù Tần Vũ có muốn cứu cũng không thể đấu lại Duyên Mặc, thực lực của Tần Vũ căn bản không đủ để cùng hắn giao tranh.

- Tần Vũ đại ca nếu ra tay mà bị Duyên Mặc phát hiện có thể sát tính của hắn sẽ đại phát khả năng còn quay sang giết huynh nữa… đối với Thanh Long chúng ta quả thật là hữu tâm vô lực .

Lập Nhi lắc đầu thở dài nói.

Tần Vũ bỗng quay lại nhìn Lập Nhi nói:

- Lập Nhi, ta luôn cảm thấy muội rất cao siêu. Có lẽ tất cả mọi sự việc diễn ra dường như đều không ảnh hưởng tới muội.

- Thật vậy sao?

Lập Nhi run giọng hỏi:

- Á……

Một tiếng la thảm vang lên.

Tần Vũ và Lập Nhi cùng ngoái đầu nhìn lại. Hướng phát ra tiếng la chính là hướng nam mà Thanh Long tiến tới. Chỉ có điều sự tình quả thật khiến người ta kinh dị…….Duyên Mặc không ngờ lại không hạ sát thủ đối với Thanh Long.

- Không, không…..

Duyên Mặc không ngưng thở hồng hộc, mồ hôi không ngừng túa ra, toàn thân toát ra khí tức khủng bố vô cùng.

- Ối.

Hai mắt Lập Nhi sáng bừng lên , cười nói:

- Tần Vũ đại ca, Duyên Mặc tâm tính kiên định quả thật vượt qua tưởng tượng của muội, đến lúc tối hậu, y vẫn có thể khống chế được bản thân, hơn nữa còn nỗ lực chống lại sự mê hoặc của tiếng sáo.

Lập Nhi vừa nói tiện tay nhẹ nhàng gảy lên cổ cầm và những tia sóng xanh hoàn toàn đẩy lùi những tia sóng hồng sắc trong phạm vi xung quanh Lập Nhi.

Tần Vũ cũng đã phát hiện ra.

Bỗng nhiên.

Hai tay Duyên Mặc bỗng biến đổi, hai bàn tay đột nhiên nắm chặt lại.

Giống như một chiếc búa khổng lồ. Duyên Mặc rít lên một tiếng nhỏ, hai bàn tay không ngừng hướng tới mặt đất công kích, từ dưới đất vọng lên những tiếng vang ầm ỉ.

Xen lẫn với tiếng tay cuống nộ đấm vào đất, là tiếng gầm của Duyên Mặc.

Theo từng đợt oanh kích, mắt Duyên Mặt lại có thêm vài tia vằn máu, nhãn thần như đứng trước lằn ranh sinh tử quả thực vô cùng đáng sợ, lúc này Duyên Mặc qủa thật đã lâm vào trạng thái cuồng nộ, chỉ một lát sau.

Một tiếng rồng gầm lên. Duyên Mặc bỗng nhiên đứng dậy.

Sát khí!

Sát khí ngút trời, giờ khắc này Duyên Mặc tựa như đang đứng giữa chiến trường thảm khốc, mắt rồng quét qua khắp nơi, sau đó ngay lập tức phóng về hướng Thanh Long phi hành lúc trước, hiển nhiên Duyên Mặc vẫn nhớ quỹ đạo di chuyển của Thanh Long. Trong tình huống nhập ma thì chạy chỉ là hành động vô thức.

Nhưng hiện tại Duyên Mặc như một đạo hồng quang, tốc độ quả thật quá nhanh.

- Duyên Mặc định làm gì vậy?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

- Không đi theo y thì khó mà biết được.

Lập Nhi cười nói, hai người cực tốc phi hành theo hướng của Duyên Mặc.

Thanh Long chỉ đi bộ, quả thật chậm hơn rất nhiều so với tốc độ phi hành của Duyên Mặc, chỉ một lúc Duyên Mặc đã đuổi kịp Thanh Long. Tần Vũ cùng Lập Nhi nhìn thấy Duyên Mặc đuổi sát Thanh Long, đồng thời hắn huy động tay tấn công y.

- Hắn muốn giết Thanh Long sao?

Tần Vũ cả kinh nói.

Hứng trọn cú đánh cực mạnh đó, toàn thân Thanh Long bị tống bay đi, y phục của y cũng bị chấn cho tơi tả.

- Không.

Lập Nhi lắc đầu nói:

- Duyên Mặc một chiêu có thể giết chết Thanh Long, nhưng y chỉ cố ngăn trở Thanh Long đi về phía Nam, hiển nhiên Duyên Mặc nhận thấy nơi đó cực kì nguy hiểm, sở dĩ Duyên Mặc ngăn trở Thanh Long có thể do họ cùng thuộc Long tộc.

Nghe Lập Nhi giải thích, Tần Vũ nhìn lại cả Thanh Long lẫn Duyên Mặc.

- Grừ, grừ ….

Thanh Long gầm lên, không ngờ vẫn cố đi về phương nam.

Duyên Mặc lúc này toàn thân run lên, cùng lúc phải chống lại ma lực của tiếng sáo, đồng thời bồi thêm cho Thanh Long một đòn nữa.

- Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên, trúng phải một chiêu mạnh như thế cả người Thanh Long đổ xuống.

Chân phải của Thanh Long đã gãy đoạn. Tần Vũ thấy thế liền cất tiếng khen Duyên Mặc:

- Duyên Mặc quả thật thông minh, nếu muốn cản trở Thanh Long thì đánh gãy chân của y quả thật là biện pháp tốt nhất, khẳng định tốc độ của Thanh Long sẽ chậm hơn rất nhiều.

Trong trạng thái nhập ma, trí tuệ lúc đó cũng chỉ cùng dạng với hung thú.

Chạy căn bản theo một cách vô thức, Thanh Long la lên cố

gắng đứng dậy nhưng y cũng thất bại.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm, hai tay Thanh Long vỗ vào mặt đất, sau đó cả thân người bay lên , lúc này y chỉ có thể dựa vào chân trái để đứng. Sau một lúc, bỗng nhiên Thanh Long nằm úp xuống mặt đất, dùng hai tay cố gắng bò về hướng Nam.

Duyên Mặc đã nhắm chặt hai mắt, trên trán mồ hôi đầm đìa. Dĩ nhiên bản thân hắn cũng khó có thể tự bảo vệ, mà hắn lại tổn hao tâm lực giúp đỡ Thanh Long khiến cho bản thân càng tiến sâu hơn vào ma cảnh.

Bỗng nhiên tiếng sáo lại thay đổi, không rõ ràng nhưng lại giống như tiếng hoàng kim va chạm lẫn nhau, những làn sóng hồng sắc lập tức đẩy cao tần suất, áp lực lên từng người không ngừng tăng lên.

Nhãn thần Lập Nhi kinh hoảng, sợ hãi hét lên :

- Thật đáng sợ.

Tay phải Lập Nhi liền di động gảy lên cổ cầm đang nằm trên tay trái. Thời khắc này trên ngón tay nàng xuất hiện quang mang màu xanh, những tia sáng của cổ cầm phát xuất ra lúc trước đồng thời uy lực đại tăng. Vì uy lực của những tia hồng sắc đã gia tăng nên cổ cầm thanh sắc chỉ có thể tạo thành một phạm vi an toàn chu vi hai mươi mét xung quanh Lập Nhi mà thôi.

Bỗng nhiên.

Hai tiếng hét vọng lại

- Theo nhận xét của muội, thì đó là của Ngôn Tự Chân Nhân và Y Đạt.

Hai mắt Lập Nhi phát ra những tia sáng chứa đựng trí tuệ,

quét về hướng Bắc, có thể nhận thấy những đám mây trắng dường như kéo dài vô tận.

- Thật đáng tiếc, Duyên Mặc có thể kiên trì một thời gian dài, đáng tiếc…

Lúc này, do tần suất của các tia màu hồng gia tăng, nên Duyên Mặc đã không thể tiếp tục kiên trì chống chọi lâu hơn được nữa. Cuối cùng y ngẩng đầu lên trời cất tiếng gầm, đôi mắt đã chuyển thành màu đỏ huyết, đồng thời phóng mình về phương Nam.

Cho dù tâm tính của Duyên Mặc cực kì kiên định nhưng y mấy lần phân tâm cuối cùng cũng đã hoàn toàn nhập ma.

Duyên Mặc vừa gầm vừa chạy, Tần Vũ và Lập Nhi cũng đồng thời tăng tốc, khoảng cách với Duyên Mặc cũng không quá gần chỉ tầm ba mươi mét. Nguyên lai…. Tần Vũ cùng Lập Nhi sợ Duyên Mặc phát hiện, ở sau lưng Duyên Mặc với khoảng cách này thật sự cũng không cần phải lo lắng.

Sau một lúc….

- Thanh Long kìa.

Tần Vũ nói. Tần Vũ cùng Lập Nhi dĩ nhiên nhìn thấy. Thanh Long vừa gầm lên trước mặt Duyên Mặc và dựa vào hai tay không ngừng tiến về hướng Nam.

Thanh Long chỉ dựa vào hai tay nhưng tốc độ cũng không chậm, nhưng so với người khác chạy thì quả thật chậm hơn rất nhiều…… Tần Vũ cùng Lập Nhi cùng thất thanh kêu lên đồng thời thầm hít một hơi khí lạnh.

- Lão thiên….. vị thiên tiên này quả thật quá…..

Tần Vũ sắc mặt tái nhợt đi.

Tần Vũ lúc này phát hiện ở phía trước Thanh Long và Duyên Mặc khoảng mười mét là một hồng sắc hồ , trên mặt hồ …… giống như là nham thạch, chỉ nhìn thấy dung nham trong hồ không ngừng sôi sục, không ngừng nổi lên những bọt bong bóng.

Nóng.

Trong phạm vi một trăm mét mà Tần Vũ còn cảm thấy không khí nóng khủng khiếp.

Hiển nhiên, dung nham màu hồng này tuyệt đối không phải là loại dung nham thông thường.

Cả Thanh Long và Duyên Mặc cùng la lên, dường như đang được động viên. Nhìn vào tình huống của họ như sắp sửa lao về phía hồ.

- Đinh.

Âm thanh trong trẻo đó vang vọng khắp bốn phía khiến cho tiếng sáo bỗng nhiên tiêu tán.

- Phụt.

Thân thể Thanh Long, Duyên Mặc cùng run lên, vừa dừng được một lúc, bỗng cả hai đồng thời thổ ra hai đạo tiên huyết , dáng vẻ lập tức trở nên mệt mỏi vô cùng.

Tần Vũ và Lập Nhi lúc này cùng nhìn về phía bọn Ngôn Tự Chân Nhân, Y Đạt. Hai người bọn họ vì tiếng sáo đột nhiên tiêu thất đồng thời cũng thổ ra hai đạo tiên huyết.

Chỉ một đạo tiên huyết phun ra đã cao hơn một mét, khả dĩ có thể tưởng tượng lượng máu tiêu hao quả thật rất lớn.

- Nghịch Ương tiên nhân này thật sự quá đáng, ông ta tạo ra Mê ảo ma cảnh, bất quá cũng chỉ để kiểm tra năng lực cùng định lực của mọi người có đạt đủ yêu cầu của ông ta để tiến vào cửu kiếm tiên phủ. Tuy nhiên nếu lúc kết thúc tiếng sáo thì nên từ từ ngừng lại không nên đột ngột như vừa nãy vì những người bị mê hoặc dứt khoát sẽ không bị trọng thương như vậy, lục phủ ngũ tạng của họ khẳng định đã bị chấn động nghiêm trọng, ngay cả như những vị tán tiên tán ma kia chắc cũng chịu không ít thương tổn.

Lập Nhi giọng đầy phẫn nộ.

Tần Vũ lúc này đã minh bạch ý định của Nghịch Ương tiên nhân.

- Tiên nhân này quả thật hỉ nộ vô thường, đã thế hành động cũng không giống những tu tiên giả thông thường.

Tần Vũ cười nói.

Đúng lúc này Tần Vũ và chúng nhân đều cảm thấy như thiên địa xoay chuyển.

Đầu óc bỗng trở nên tỉnh táo, toàn bộ những đám mây bao bọc xung quanh cũng bỗng nhiên biến mất.

Bốn người Thanh Long, Duyên Mặc, Ngôn Tự đạo nhân, Y Đạt thần sắc ảm đạm, Thanh Long và Duyên Mặc toàn thân nhuốm đầy máu , còn Hắc phát lão giả và ba vị hoàng y nam tử Thanh Long cung sắc mặt cũng vô cùng nhợt nhạt. Như mấy vị tán tiên, tán ma sau khi điều tức một lúc cũng đã khôi phục được dáng vẻ như bình thường.

Tán tiên, tán ma thực lực quả thật mạnh mẽ không thể nghi ngờ .

Lúc này, may mắn thoát khỏi hiểm cảnh mọi người bất ngờ lại tập trung tại một điểm.

Nguyên lúc đầu mọi người cùng Thanh Long đều chạy hướng tới gần viên hồ, sau một lúc, bọn họ đã tập trung. Không thể không thừa nhận Nghịch Ương tiên nhân quả nhiên thần thông quảng đại.

- Đa tạ!

Thanh Long nhẹ giọng nói với Duyên Mặc

Nhưng Duyên Mặc vẫn không nói một lời nào.

Thanh Long đã hoàn toàn nhớ lại những viêc vừa xảy ra , y thật sự minh bạch nếu không phải Duyên Mặc ngăn chặn y, cho dù về sau có hủy mất chân phải của y, nếu rơi vào trong viên hồ này dứt khoát Thanh Long không thể sống sót thậm chí xương cốt cũng không còn.

- Đây là đâu?

Hoắc Xán nhìn bốn phía hỏi.

Sau một lúc điều tức, toàn bộ tán tiên tán ma đều đã hồi phục không hề bị ảnh hưởng quá nhiều, lức này đang suy nghĩ về hoàn cảnh hiện tại.

- Không biết đây có phải là một địa phương giống như Mê ảo ma cảnh lúc nãy hay không?

Thủy Nhu chân nhân nhíu mày hiển nhiên chân nhân đối với ma cảnh rất cố kị, nếu như đây lại là một địa phương giống Mê ảo ma cảnh uy lực chắc chắn cường đại hơn, như tán yêu, tán ma bọn họ có thể chống chọi được hay không quả thật khó nói.

Nhưng lúc đó.

- Ha Ha, các ngươi đã vượt qua được Mê ảo ma cảnh, ta Nghịch Ương cũng biết các ngươi đã đợi để được nghe tiếng của ta.

Đột nhiên một âm thanh vang vọng khắp nơi.

Chúng nhân ngay lập tức hoàn toàn nín thở, họ đều biết, âm thanh ngạo nghễ đó khẳng định là của Nghịch Ương tiên nhân lưu lại, lúc này từng câu Nghịch Ương nói rất có khả năng liên quan tới sự sống chết của tất cả mọi người tại trường.

- Quá ư ngông cuồng.

Càn Hư chân nhân cau mày nhẹ giọng nói. Những người còn lại tuyệt nhiên không ai nói một lời nào.

- Mê ảo ma cảnh này ta đã phải mất rất nhiều tâm lực mới tạo ra được, ta đoán chắc trong số các người tất có người hoàn toàn bị tiếng sáo mê hoặc, có điều khi các người tiếp cận tử vong viêm hồ đến một cự li nhất định nếu quả như đủ may mắn các ngươi có khả năng tiến tới vị trí làm ngừng tiếng sáo, đó là vận khí của các ngươi, bất quá….. vận khí đôi khi còn quan trọng hơn cả thực lực.

Nói đến câu *"vận khí đôi khi còn quan trọng hơn cả sức mạnh"* thì giọng của Nghịch Ương tiên nhân nhỏ đi rất nhiều, ngay khi đó không tiếp tục nói nữa.

Ngừng lại một lúc lâu, chúng nhân tưởng rằng Nghịch Ương tiên nhân sẽ không nói nữa, cuối cùng từ trên cao thanh âm lại vang vọng.

- Cửu kiếm tiên phủ, do Nghịch Ương ta đã thu thập không ít bảo vật trân quý mà kiến tạo thành. Từ lúc các người thoát khỏi Mê ảo ma

cảnh, các ngươi hãy hướng về hướng bắc nơi phát ra thanh quang mà tiến tới, sẽ thấy kiếm tiên phủ đại điện ngoại vi, còn như có đoạt được gì hay không , thì phải xem vận khí của các ngươi thế nào, ha ha….

Cùng với tiếng cười lớn, âm thanh Nghịch Ương tiên nhân cũng hoàn toàn tiêu biến giữa không gian.

Chúng nhân may mắn sống sót đều cùng đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì, trực tiếp tiến tới nơi phát tán thanh quang ở phía bắc khởi hành.

Sau một lúc, trước mắt họ xuất hiện một tòa cung điện lỗng lậy, toàn bộ cung điện được cấu tạo từ thanh sắc ngọc, dường như thanh quang đích thực được phát tán ra từ đây, đồng thời chúng nhân đều cảm thấy một cổ khí tức hiện hữu.

Nhãn thần Càn Hư lão đạo, Nhạc Diễm chân nhân cùng huynh đệ Hoắc Xán, Hoắc Lạn đồng thời sáng lên.

Nói về tiên nguyên lực, ma nguyên lực thật sự đều từ chân nguyên lực mà ra, như nguyên linh chi khí quả thật là thiên địa linh khí, thiên ma thiên tiên đều hấp thu nguyên linh chi khí để tu luyện, đối với tán yêu tán ma mà nói nguyên linh khí làm cho bọn họ kích động vô cùng.

Trong tình huống bình thường, phàm nhân giới làm sao có được thiên địa linh khí.

Như có điện quang, tất cả nhãn thần tán tiên, tán ma đều lấp lánh hướng về thanh ngọc cung điện.

Chương 192

Hảo Đại Nhất Khối Nguyên Linh Nguyên Thạch!

Biên dịch: beocon

Càn Hư lão đạo, Càn Thiện, Càn Minh ba sư huynh đệ đồng môn, Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân cùng huynh đệ Hoắc Lạn, Hoắc Xán đều minh bạch rằng đây quả thực là cơ hội lớn của họ. Nếu để những tán tiên ở Bạo Loạn Tinh Hải biết về cửu kiếm tiên phủ ở trong đó không ngờ lại là cửu kiếm tiên phủ cung điện , chứa đựng nguyên linh chi khí, sợ rằng sẽ có những tán tiên đẳng cấp cao hơn tới tranh giành có khi còn là sáu, bảy cấp tán tiên .

Họ cũng chỉ đạt hai, ba cấp tán tiên căn bản chưa đủ năng lực để chiếm hữu một bảo địa lớn như vậy.

Tán tiên cũng phân chia theo từng đẳng cấp.

Từ nhất kiếp tán tiên tới trước tứ kiếp tán tiên là một đẳng cấp, nếu như đạt tới cảnh giới tứ kiếp tán tiên ngang bằng với cấp một thiên tiên, sẽ có được rất nhiều phép thần thông giống như thiên tiên có …thuấn di, hoặc có khả năng luyện chế tiên khí .

Căn bản khác biệt rất lớn. Nhưng tam cấp tán tiên so với nhị kiếp tán tiên khác biệt thật sự không quá lớn.

Như Càn Hư chân nhân mà nói, tại tu chân giới Đẳng Long đại lục đều được tu chân giả tỏ thái độ tôn kính, các tông phái cũng phải kính nể , nhưng ở Bạo Loạn Tinh Hải thì tứ kiếp tán tiên đối với bọn họ không đáng để coi trọng , thậm chí còn không được chấp nhận.

Sở dĩ họ có thể đến được đây vì hai lí do.

Đầu tiên, tin tức của cửu kiếm tiên phủ tại Bạo Loạn Tinh Hải cực bắc được rất ít người biết đến.

Thứ hai, cho dù là Bồng Lai tiên vực hay tại Tử Diễm ma ngục, người biết được tin tức đó chỉ có một vài nhân vật chủ chốt trong những môn phái lớn, họ đương nhiên chỉ thông báo tin này cho những nhân vật đứng đầu môn phái ở Đằng Long lục địa, vì thế những tán tiên lợi hại ở Bạo Loạn Tinh Hải không thể biết được tin tức quý giá này.

May mắn !

Càn Hư Chân Nhân cùng mọi người đều thầm kêu may mắn, không ngờ lại có thể tiến nhập tiên gia phúc địa .

Trước khí thế của tiên phủ điện, có thể khẳng định một thiên tiên bình thường không thể có khả năng kiến lập nên nơi này. Khẳng định vị Nghịch Ương tiên nhân này đã đạt tới đẳng cấp rất cao là đại la kim tiên mới có thể làm được.

- Hấp thu nguyên linh chi khí để tu luyện, ta có thể ngưng tụ tinh túy vào trong tán tiên chi thể , khẳng định sẽ nhanh chóng tiềm nhập tứ kiếp tán tiên cảnh giới.

Càn Hư Chân Nhân vô cùng kích động:

- Sở hữu nguyên linh chi khí, độ tán tiên thiên kiếp chắc chắn sẽ dễ dàng hơn nhiều .

Nghĩ tới tán tiên chi kiếp vô cùng khủng bố , trong tâm Càn Hư chân nhân bỗng nhiên không rét mà run .

Đệ nhất cùng đệ nhị thiên kiếp tán tiên Càn Hư chân nhân có thể vượt qua dễ dàng, nhưng đệ tam thiên kiếp tán tiên thì Càn Hư chân nhân thật sự có cảm giác tựa như đối mặt với cửu cửu trọng

kiếp !

Nhưng trong truyền thuyết…..

Thiên kiếp tán tiên, từ đệ tứ thiên kiếp chở đi sẽ vô cùng lợi hại, càng về sau sẽ lại càng khủng bố.

Nếu quả thật chỉ tu luyện mà không gặp được bất kì kỳ ngộ gì, thì Càn Hư chân nhân quả thật không có đủ tự tin đối mặt với đệ tứ thiên kiếp tán tiên, phần lớn tán tiên đều tiến nhập vào Bạo Loạn Tinh Hải thật sự chỉ có một nguyên nhân, trong Bạo Loạn Tinh Hải quả thật có rất nhiều kì trân dị bảo thậm chí nhiều bảo bối còn có thể sánh được với bảo bối của Tiên giới .

Ở trong Bạo Loạn Tinh Hải cá biệt một số địa phương cũng có nguyên linh chi khí, chỉ có điều những tán tiên bình thường hoàn toàn không có khả năng chiếm giữ được những nơi đó , muốn chiếm cứ những địa phương như thế ít nhất cũng phải là những tán tiên đã đạt được tám kiếp thậm chí là mười kiếp.

Như bọn họ mới chỉ đạt nhị kiếp đến tam kiếp tán tiên , muốn chiếm giữ những địa phương như thế thì trong mộng cũng không có khả năng.

…….

Mừng. Cả bảy vị tán tiên và tán ma phát hiện ra nguyên linh chi khí đều tỏ ra vô cùng phấn khích , chẳng còn giữ được dáng vẻ cao nhân tiền bối gì nữa.

Y Đạt nhìn bọn họ một lúc, miệng lẩm bẩm điều gì đó .

Ngôn Tự chân nhân nhìn y nói :

- Y Đạt, nguyên linh chi khí kìa, ngươi chắc cũng phải biết đây chính là nguyên linh chi khí chứ.

Y Đạt khẽ run lên, y cũng đã nghe thấy được những tiếng cười vô cùng vui sướng của đám tán yêu, tán ma nên lúc nãy đã không thể kiềm chế được bản thân, chỉ khi cơ thể y cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ mới biết khí tức này chính là nguyên linh chi khí, còn như nguyên linh chi khí là gì thì Y Đạt quả thật không biết.

- Y Đạt, thiên địa linh khí chắc hẳn ngươi cũng biết.

Ngôn Tử Chân Nhân hỏi tiếp.

- Cái đó là tự nhiên , chúng ta tu luyện cho dù là tu tiên, tu ma hay tu yêu. Thiên địa linh khí quả thật là vô cùng quan trọng, là cơ sở đầu tiên để tu luyện nhưng tại sao ngươi lại hỏi ta về vấn đề này.

Y Đạt nhìn Ngôn Tự chân nhân nói .

Ngôn tự Chân nhân cười nói:

- Thiên địa linh khí đối với chúng ta ,cũng giống như nguyên linh chi khí đối với thiên tiên thiên ma vậy.

- Không phải chứ?

Chợt thanh âm của Thanh Long vang vọng, lúc này Thanh Long đang cùng với ba vị hoàng y nam tử hướng tới thanh ngọc cung điện.

Tần Vũ và Lập Nhi nhìn về phía Thanh Long, lúc này Thanh Long cùng ba vị hoàng y nam tử quả thật đã làm cho người ta vô cùng kinh ngạc, dựa vào một trận pháp huyền bí thì ba vị hoàng y tựa hồ như trong người có chứa một loại pháp bảo thần kì nào đó , không ngờ đã khôi phục được hơn một nửa chân phải bị gãy của Thanh Long.

Long tộc có lịch sử lâu dài , sở hữu những pháp bảo thần kì mà thường nhân không có khả năng kiếm được , hơn nữa trong long tộc thì tối cao quý kim long tộc có được truyền thừa kí ức, thật sự hết sức thần kì.

Lập Nhi đứng bên cạnh Tần Vũ nói.

- Truyền thừa trí nhớ?

Tần Vũ giật mình nhìn về phía Lập Nhi.

Đối với Long tộc, Tần Vũ cũng là không hiểu rõ, hắn chỉ nhìn nét mặt mà suy đoán. Long tộc đương nhiên do rất nhiều loại rồng tạo thành. Cho nên, lần trước Tần Vũ gặp Hắc Long Duyên Mặc, mới biết là Long tộc có hắc long, hơn nữa hắc long còn mạnh hơn thanh long nhiều.

Trong Long tộc có kim long sao?

Tần Vũ không biết, bất quá nghe được câu truyền thừa ký ức, lại nhớ đến Tiểu Hắc cùng Hầu Phí.

Tiểu Hắc và Hầu Phí cũng có truyền thừa ký ức.

- Đừng lãng phí thời gian nữa.

Hắc phát lão giả cười lạnh nói, sau đó hướng thanh ngọc cung điện đi tới.

- Chúng ta công lực không cao, không thể tìm được tiên bảo, nhưng đi vào tiên gia cung điện, tùy tiện lấy một khối nguyên linh tinh thạch cũng có thể giúp cho tu luyện tăng tiến.

Duyên Mặc cùng lão giả hướng về cung điện đi trước.

- Tần Vũ đại ca, chúng ta cũng đi thôi!

Lập Nhi cười nói. Tần Vũ cũng gật đầu đồng ý.

Ngôn Tự chân nhân và Y Đạt cũng bước theo.

Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, Thanh Long, Duyên Mặc do bị ảnh hưởng của tiếng sáo, cuối cùng phun ra rất nhiều máu tươi, làm cho bọn họ sợ hãi, cũng tạo thương tổn nặng nề. bất quá nhờ có linh đan nên vết thương cũng thuyên giảm nhiều.

Tiên gia cung điện.

Y Đạt bọn người tịnh không dám mơ tưởng, dù sao phía trước còn có bảy vị tán tiên, tán ma. Bọn họ chỉ hy vọng bọn tán tiên, tán ma nhớ kỹ hiệp ước lúc ngoài cửa.

Thanh ngọc cung điện quả nhiên rộng lớn, liếc mắt nhìn ước chừng hơn mười ngàn thước, có thể so với độ xa hoa của hoàng cung. Lầu các, đình đài đều được điêu khắc những hình tinh tế, các pho tượng, cánh cửa đều được luyện chế từ tài vật trân quý, tối thiểu là cực phẩm tinh thạch.

- Cánh cửa này được làm bằng từ vật liệu gì thế?

Tần Vũ nhìn đại môn màu vàng nghi hoặc hỏi.

Lập Nhi cẩn thận quan sát một lượt rồi nói.

- Loại này trong nhân giới không có, theo như muội nghe trong gia tộc, cánh cửa này được làm từ một loại quáng thạch của tiên giới. Ở tiên giới loại quáng này cũng cực kì trân quý, có thể là trung phẩm nguyên linh thạch.

- Nguyên linh thạch là cái gì?

Tần Vũ hỏi.

Lập Nhi cười nói.

- Nguyên linh thạch chứa nguyên linh khí, bình thường tiên nhân hay ma nhân đều hấp thu nguyên linh khí mà tu luyện. So với hấp thu thiên địa linh khí còn tu luyện nhanh hơn hiều.

Tần Vũ trong lòng đã rõ.

- Tần Vũ đại ca, huynh xem tòa cung điện này toàn một màu thanh sắc, huynh quan sát thử đi. Các vách tường này liền nhau thật kỳ lạ.

Lập Nhi cùng Tần Vũ bước vào đại môn, chỉ về phía tiền điện nói.

Tần Vũ nhìn kỹ, quả nhiên như vậy.

Cả cung điện, vô luận ngọc trụ hay thai giai, đều là liền thành một khối.

- Nếu muội dự đoán không sai, cả tòa cung điện này là một khối " Nguyên Linh Nguyên Thạch " tạo thành.

Tần Vũ chấn động.

- Lập Nhi, muội nói nơi này được điêu khắc, tạo thành từ một khối nguyên linh nguyên thạch cực lớn?

Tần Vũ trong lòng khó tin.

Lập Nhi gật đầu nói.

- Đúng, huynh nhìn này, thủ bút này thật là lớn, làm muội kinh ngạc, đó là một khối nguyên linh nguyên thạch. Huynh cũng nhìn kỹ đi, các vách tường này màu sắc cũng giống nhau, thập phần khẳng định lời muội nói không sai.

- Nguyên linh nguyên thạch rốt cuộc là gì?

Tần Vũ hỏi.

Lập Nhi đáp.

- Nguyên linh thạch tịnh không phải dễ dàng khai thác. Bình thường khi khai thác một khối nguyên thạch, sau đó luyện chế loại trừ một ít tạp chất, chỉ lưu lại những thứ tinh hoa, đó chính là nguyên linh thạch.

Tần Vũ gật đầu.

- Ha ha, thật là tốt quáng thạch và thiết quặng cũng tựa giống nhau. Nếu luyện được thiết thì cũng có thể luyện chế được quáng thạch.

Lập Nhi nhíu mày nói.

- Bất quá, bình thường nguyên linh nguyên thạch, tạp chất rất nhiều, không đồng chất. Huynh nhìn xem, nguyên linh nguyên thạch dùng để điêu khắc nên toàn bộ cung điện không pha lẫn tạp chất. Nếu như đem một khối nguyên linh nguyên thạch cực lớn chế tác, tối thiểu cũng chế tạo được một nửa nguyên linh thạch.

Tỉ lệ rất cao.

Đúng là bình thường luyện chế linh khí cần tinh thạch. Sau khi luyện chế, thể tích vũ khí cũng nhỏ hơn so với tinh thạch lúc đầu.

- Quí giá nhất nguyên linh quáng mạch là nguyên linh nguyên thạch, nhưng lại chia ra thành các cấp độ nguyên linh nguyên thạch. Đúng là tiên giới có khác, một vạn nguyên linh quáng mạch cũng khó phát hiện ra một khối to như vậy.

Lập Nhi đối với sự tình ở tiên giới tựa hồ biết được ít nhiều.

Tần Vũ cười.

- Xem ra, địa vị của Nghịch Ương tiên nhân tại tiên giới rất cao.

- Đúng là rất cao. Không thể xem thường,

Lập Nhi gật đầu nói.

- Trời ạ, nguyên linh thạch, cả cung điện đều là nguyên linh thạch, ngay cả cái bán, ngọc trụ, vách tường cũng đều được cấu thành từ nguyên linh thạch.

Bọn tán tiên, tán ma vẻ mặt ngây người, chụm đầu vào nhau bàn tán.

Một số gần như hoài nghi, một số xác định.

Cuối cùng cũng xác định một việc, cả cung điện đều là nguyên linh thạch,

Dù sao, Càn Hư lão đạo bọn người tu vi cao nhất chỉ là tam kiếp tán tiên, tán ma, căn bản chưa từng thấy nguyên linh thạch. Cũng chỉ là nghe được một số ít tin tức từ các tiền bối.

Lập Nhi liếc mắt nhìn các vị tán tiên tán ma đang tra xét.

- Càn Minh sư đệ, Càn Thiện sư đệ, chúng ta gặp may rồi, vô luận là Thanh Hư quan, chúng ta chỉ cần có nguyên linh thạch, không cần

nhiều, chỉ cần to như một cái bàn kia thì địa vị chúng ta sẽ được trọng vọng.

Càn Hư lão đạo nhìn hai gã sư đệ linh thức truyền âm nói.

Giờ phút này hai sư đệ của lão cũng rất kích động.

- Sư huynh, mặc kệ như thế nào, ít nhất chúng ta phải mang được một khối nguyên linh thạch ra ngoài. Chúng ta không cần lấy nhiều, chỉ to như cái bàn cũng đủ, ba cái đủ rồi.

Càn MInh cũng truyền âm nói.

Ánh mắt đỏ hồng!

Không những chỉ ba người càn Hư lão đạo, mà Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Điễm chân nhân, Hoắc Xán hai huynh đệ cũng dùng linh thức truyền âm bàn tán.

Giờ phút này, Tần Vũ, Thành Long và một đám người nhìn tình cảnh trong đại điện.

- Duyên Lang, là nguyên linh thạch, bất quá chỉ gọi là nguyên linh nguyên thạch, nhưng độ thuần cực cao, miễn cưỡng gọi là nguyên linh thạch cũng được.

Một gã hoàng y nam tử quay về hướng Duyên Lang thấp giọng nói. Sự hiểu biết của Long tộc quả nhiên lợi hại, không phải người tu chân bình thường có thể sánh được.

Thanh Long thấp giọng thở dài nói:

- Đáng tiếc, nếu biết Cửu kiếm tiên phủ sở hữu nhiều bảo vật như vậy, thì đã để cho các vị tiền bối đi vào.

- Duyên Lang, không cần nói nhiều. Nơi này có nhiều nguyên linh thạch như vậy, chúng ta cứ lấy một ít. Bọn tán tiên tán ma cũng không để ý, nếu có gì bất trắc, huynh đệ bọn ta có thể liên thủ ngạnh tiếp.

Gã hoàng y nam tử lên tiếng, trong mắt hiện lên một đạo lệ mang,

- Không vội, phút cuối ra tay cũng không muộn,

Thanh Long lên tiếng.

Thanh Long, Tần Vũ, Duyên Mặc, Y Đạt bọn người giờ phút này cảnh giác nhìn bảy vị tán tiên tán ma.

Bảy vị tán tiên tán ma giờ phút này đang chú tâm vào tòa cung điện, trong lòng rung động.

- Chư vị, cung điện này vô cùng trân quý. Bất quá chúng ta chỉ mới đạt đến tam kiếp tán tiên, tán ma, căn bản không thể sống ở Bạo Loạn Tinh Hải, giờ đây cung điện này có vô số nguyên linh thạch, đây là cơ hội tốt của chúng ta.

Càn Hư lão đạo nhìn các vị tán tiên, tán ma khác chậm rãi nói.

Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân cùng với Hoắc Xán hai huynh đệ cẩn thận lắng nghe.

- Đối với chúng ta mà nói, nơi này có rất nhiều nguyên linh thạch, theo ta được biết, không gian giới chỉ của chúng ta không thể chứa được tiên gia bảo bối. Mọi người nên lấy một ít nguyên linh thạch đem về, như thế cũng tốt lắm rồi.

Càn Hư lão đạo mỉm cười nói.

Bọn người cao ngạo tán tiên tán ma giờ phút này cũng chuẩn bị hành động.

Chương 193

Trấn Phủ Thạch Bia

Không gian giới chỉ của Càn Hư lão đạo cùng chúng nhân chỉ thuộc loại thông thường , xét cho cùng có thể tàng trữ ít nhiều tiên khí trân quý hơn, nhưng phương pháp luyện chế phải cần đến nhiều nhu yếu phẩm và tài liệu , thật sự rất khó thu thập đủ , không kể đến sự khác biệt về cách luyện chế .

Chỉ còn cách vác lên vai, tay ôm mà thôi.

Những tán tiên có thể lấy được bao nhiêu?

Hoắc Lạn cười nhẹ nói :

- Càn Hư lão đạo nói quả thật có đạo lí, ở đây nguyên linh thạch rất nhiều, chúng ta lấy được bao nhiêu thì lấy, chúng ta cũng không cần phải câu nệ tiểu tiết, huynh đệ bọn ta ra tay trước đây.

Nói xong, huynh đệ Hoắc Lạn, Hoắc Xán cùng hướng tới một chiếc bàn được cấu tạo thành từ nguyên linh thạch.

Ba sư huynh đệ Càn Hư lão đạo đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời hướng tới những chiếc bàn khác, Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân cũng đồng thời phi hành tới những chiếc bàn còn lại.

Lập Nhi thấy vậy bèn cười nhẹ.

- Lập Nhi, muội cười là có ý gì vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nói tiếp:

- Quả thật nguyên linh thạch đối với tán tiên bọn họ vô cùng trân quý, hành động của bọn họ tuy có kích động làm mất phong cách tán ma, tán tiên tiền bối. Nhưng …… đối với tình huống hiện tại cũng có thể hiểu được , thực sự không có gì đáng buồn cười cả.

Lập Nhi vẫn cười nhìn Tần Vũ nói:

- Huynh nhìn đi .

- Nhìn cái gì chứ?

Tần Vũ ngạc nhiên nói.

Lập Nhi giận dỗi chỉ về phía đám tán tiên tán ma, khi nhìn về phía bọn họ Tần Vũ cũng phải nở một nụ cười .

Chỉ thấy tất cả các vị tán tiên tán ma lúc này đều đang phùng mang trợn má sử dụng toàn lực.

Toàn thân phát ra tiên nguyên lực, Càn Hư chân nhân đang sử dụng toàn bộ năng lượng nhằm dịch chuyển chiếc bàn, nhưng cho dù có dụng lực mạnh thế nào cũng không thể làm cho chiếc bàn nhúc nhích, tựa như nó đã cắm rễ sâu xuống lòng đất.

Lực lượng của tam kiếp tán tiên có thể tưởng tượng ra được mức độ cường đại của nó.

Không chỉ có Càn Hư chân nhân, mà hai huynh đệ của chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân, Hoắc Lạn và Hoắc Xán, cùng Thủy Nhu chân nhân mặt cũng đều đã hiện sắc đỏ. Duy nhất có Thủy Nhu chân nhân còn chút nữ tính, chỉ dùng một tay chuẩn bị phát động lực lượng, không như bọn Càn Hư chân nhân đang phồng mang trợn má dùng cả hai tay.

- Oanh…..

Toàn bộ cung điện từ tường bích, ngọc trụ, bàn ngọc, ghế đá đều đồng loạt phát động kim quang, liền đó toàn thân Càn Hư chân nhân run lên giống như bị lôi điện đánh vào người, sau đó bị chấn bay về phía sau tầm hơn mười trượng mới có thể chấn định được.

- Là cấm chế.

Tần Vũ kinh ngạc nói.

- Tần Vũ đại ca, huynh đã minh bạch chưa ?

Lập Nhi cười nói. Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

- Lập Nhi, muội đã biết trước sao?

Lập Nhi vẫn cười nói:

- Tần Vũ đại ca, đây là tiên phủ, mà tiên phủ há lại là nơi ai muốn làm gì thì làm sao, hơn nữa từ thạch trụ đến các bộ phận đều được xếp đặt theo một phương vị liên kết với nhau, bố trí cấm chế không có gì là lạ cả , nếu quả như Nghịch Ương tiên nhân này không bố trí cầm chế mới thật sự là kì lạ.

- Không biết các vị tán tiên, tán ma này sẽ phản ứng như thế nào đây?

Tần Vũ cười nói.

- Phải xem mới biết được chứ.

Lập Nhi nhăn mũi nhìn Tần Vũ cười .

……..

Càn Hư chân nhân và chúng nhân đưa mắt nhìn nhau.

- Ha ha……. Chúng ta đã xem thường vị Nghịch Ương tiên nhân này rồi, nếu như Nghịch Ương tiên nhân lưu lại bảo vật trân quý như cung điện này thì sao lại không có sự đề phòng chứ, chúng ta quả thật đã quá nóng vội.

Càn Hư chân nhân tự cười chế nhạo bản thân. Những người khác lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại.

Cấm chế vừa rồi quả thật là vô cùng khủng bố, các tán tiên, tán ma đều có chung cảm giác đấy.

- Đại ca, lúc đầu Nghịch Ương tiên nhân để cho chúng ta tiến nhập vào cung điện và đã khẳng định là có để lại bảo bối cho chúng ta, hơn nữa còn cho chúng ta thấy không thể đoạt được cung điện này. Vậy thì có thể Nghịch Ương tiên nhân còn để lại bảo bối trân quý hơn những chiếc ngọc bàn kia.

Hoắc Xán dùng linh thức truyền âm cho Hoắc Lạn

Hoắc Lạn trong tâm cũng máy động, truyền âm lại:

- Đệ nói có lý, toàn bộ tòa cung điện này đều do nguyên linh thạch cấu thành, nếu như theo truyền thuyết thì Nghịch Ương tiên nhân có lưu lại bảo bối, hơn nữa còn vô cùng trân quý, nguyên linh thạch không thể so sánh được. Đi, chúng ta mau tới chánh điện xem thử .

Lúc này, tất cả mọi người ở đây chưa có một ai tiến vào chánh điện để xem xét.

Hoắc Lạn hợp lại với huynh đệ của mình, rồi ngay sau đó cả hai cùng tiến nhập vào chánh điện , không để ý xem Càn Hư lão đạo có thành công hay không. Hoặc như Càn Hư lão đạo quả thật thành công thì huynh đệ bọn chúng lại càng vui.

Ba sư huynh đệ Càn Hư lão đạo, cùng Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân nhất thời ngây ngốc, thấy vậy cũng đồng thời phi thân về hướng quảng trường chánh điện.

Còn Tần Vũ, Thanh Long Duyên Lang, Duyên Mặc và những người còn lại đương nhiên cũng bám sát theo đám tán tiên tán ma.

Phạm vi của quảng trường này vô cùng lớn, phía cuối quảng trường là đại điện, nằm trước đại điện là một khu vườn rộng rãi, nơi đây phát tán ra một khí tức bí ẩn vô cùng kì diệu, thậm chí chỉ hấp thu khí tức này thôi đã có cảm giác công lực từ từ tăng tiến.

- Hảo bảo bối.

Tâm thần bảy vị tán tiên tán ma đều chấn động vô bì, công lực tán tiên rất thâm hậu thế mà chỉ hấp thu khí tức mà công lực đã từ từ tăng lên, nếu đem những kì hoa dị thảo này luyện chế thành đan dược thì công năng quả thật không thể tưởng tượng được.

- Vù vù…

Bảy vị tán tiên, tán ma đồng thời phi thân tới khu vườn, lúc nãy những khối nguyên linh thạch được sắp xếp theo một loại trận pháp kì dị liên kết với nhau tạo thành một cấm chế cường đại khiến cho bọn họ vô pháp đoạt được, còn như đám kì hoa dị thảo này có lẽ sẽ dễ lấy hơn.

- Bùng!

Đầu như va vào đá, lần này toàn bộ bảy vị tán tiên, tán ma một lần nữa đụng phải cấm chế. Bảy người cùng rơi xuống đất, phẫn nộ nhìn về phía khu vườn.

- Cấm chế , lại cấm chế , Nghịch Ương tiên nhân này là loại người

như thế nào đây, như những ngọc bàn lúc nãy , kì hoa dị thảo đều có cầm chế bảo vệ.

Hoắc Lạn phẫn nộ quát.

Toàn bộ các vị tán yêu, tán ma lúc này đều đã phát nộ.

Nhìn thấy bảo bối nhưng lại bị cấm chế cản trở, làm sao chúng nhân không phẫn nộ cho được chứ? Hơn nữa, với thực lực của đám tán yêu, tán ma ở đây đối với cấm chế của Nghịch Ương tiên nhân một điểm hi vọng phá được cũng không có, chỉ mới va chạm họ đều đã cảm thấy được năng lượng của cấm chế vô cùng cường đại.

Họ đối với Nghịch Ương tiên nhân, giống như con kiến đối với người khổng lồ, khoảng cách vô cùng lớn, trong tình huống hiện tại quả thật là thiên nan vạn nan.

- Ngọn giả sơn kỳ lạ kia lại không có màu xanh.

Tần Vũ đi bên cạnh Lập Nhi cười nói.

Lập Nhi lúc này cũng nhìn thấy khung cảnh của quảng trường, cách khu vườn không xa là một ngọn giả sơn do một loại tinh thạch khác lạ cấu thành. Tuy nhiên ngọn giả sơn này cũng phát tán ra nguyên linh chi khí, hiển nhiên…. ngọn giả sơn này được tạo thành từ một loại tinh thạch cùng dạng với nguyên linh thạch thậm chí còn quý giá hơn.

- Giả sơn này khẳng định được cấu tạo từ tinh thạch, là một loại nguyên linh thạch, đẳng cấp cũng không thấp. Thủ bút Nghịch Ương chân nhân để lại quả thật rất lớn.

Lập Nhi tán thưởng.

- Ồ, *cô nương sao lại có hiểu biết về nguyên linh thạch sâu sắc như thế?*

Hắc phát lão giả của Âm Nguyệt cung đi tới dò hỏi.

Lập Nhi nhìn lão giả một cái rồi điềm nhiên cười nói:

- Ta cùng thúc thúc thường xuyên bàn luận rất nhiều vấn đề, biết những việc như thế cũng không hề có gì là kì quái, nhưng Âm Nguyệt cung theo ta biết phần lớn đều là nữ nhân, ngươi lại là nam nhân mà có thể nhận trọng trách tiến nhập tiên phủ, quả thật khó hiểu. Thúc thúc cũng từng đề tỉnh ta….Âm Nguyệt cung nếu xuất hiện nam nhân thì cần phải chú tâm một chút, bởi vì nam nhân đấy nhất đính là bất âm bất dương.

Hắc phát lão giả toàn thân run lên ,trong mắt đột nhiên bộc lộ sát ý. Nhưng chỉ sau một lúc hắc phát lão giả đã thu liễm sát khí.

- *Tinh Thần Các quả nhiên lợi hại.*

Nói xong, lão lập tức bước đi.

Giả sơn.

Cho dù khí tức có được che dấu nhưng cảm giác của các vị tán tiên, tán ma quả thật vô cùng linh mẫn…..tuy nhiên kết quả vẫn chỉ đem lại sự tiếc nuối.

Xung quanh ngọn giả sơn không ngờ cũng có cấm chế bảo vệ.

Cấm chế!

Cấm chế!

Lại là cấm chế!

Không chỉ có khu vườn, giả sơn mà thậm chí ngay cả hai con

kim long điêu khắc ở trước cổng chánh điện cũng có cấm chế, tất cả làm cho các vị tán tiên tán ma điên lên. Bởi vì ngay cả kim long cũng được chế tạo từ tinh thạch trân quý có giá trị cực cao.

Từng bức điêu khắc, từng loại bảo vật, thậm chí là cỏ cây hoa lá. Toàn bộ đều là tiên giới bảo bối, tuy nhiên….. không một thứ gì là không có cấm chế bảo hộ.

- Ta phải nói , Nghịch Ương tiên nhân này bố trí nhiều cấm chế như thế không cảm thấy mệt mỏi sao ?

Nhạc Diễm chân nhân cho dù là tu chân giả, nhưng lúc này không thể kiềm chế được bản thân, đã mau chóng tức điên lên.

Càn Hư chân nhân sắc diện vô cùng khó chịu.

Thủy Nhu chân nhân cũng phải nhíu mày….

Toàn bộ tán tiên tán ma lúc này quả thật đã bị vị Nghịch Ương tiên nhân làm cho tức đến phát điên lên.

Bên trong chánh điện.

Bảy vị tán tiên tiến nhập vào trong đại điện, mọi người đều có chung cảm giác ngạc nhiên, bởi vì đại điện trống không duy nhất chỉ có một tấm bia, một tấm bia màu đen được dựng lên giữa đại điện trên đó khắc hai chữ Trấn Phủ.

Hai chữ này quả thực phát ra một loại khí tức vô cùng cổ quái, khiến người ta không thể không để ý tới chúng.

- Trấn Phủ thạch bia, Trấn Phủ thạch bia…… á.

Đột nhiên hai mắt Càn Hư chân nhân mở to, mặt ông ta đỏ ửng lên như đang hổ thẹn về điều gì đó, miệng vô thức lẩm bẩm, như thể cảm thấy một cái gì đó rất rõ ràng nhưng lại không

nghiêm trọng.

Càn Hư lão đạo đang cố gắng lục lọi những kí ức liên quan đến Trấn Phủ thạch bia này .

Vừa nhớ lại , Càn Hư chân nhân tựa như phát cuồng.

- Trấn Phủ thạch bia, a, sao sao lại có thể…..

Sáu vị tán tiên tán ma đồng loạt hướng về phía Hắc phát lão giả, vừa nhìn thấy thạch bia biểu hiện của hắc phát lão giả cũng giống như Càn Hư chân nhân lúc nãy.

Trấn Phủ thạch bia.

Vừa nghĩ tới ý nghĩa của vật này, Hắc phát lão giả tưởng chừng như cũng phát điên.

Trấn Phủ thạch bia là một bí mật, gần như chỉ có tiên nhân mới biết, số người bình thường biết được vô cùng ít, vô luận là Hắc phát lão giả hay Càn Hư chân nhân thật sự chỉ là tình cờ mới biết được bí mật của Trấn Phủ thạch bia.

Đầu tiên họ đêu chỉ có thể cảm than, họ sao có thể ngờ rằng mình lại có cơ hội nhìn thấy Trấn Phủ thạch bia.

Hai huynh đệ Hoắc Lạn, Hoắc Xán trước nhìn Càn Hư lão đạo sau lại thấy phản ứng của Hắc phát lão giả, trong mắt hai huynh đệ đồng thời lấp lánh quang mang.

- Đại ca, thấy vẻ mặt si dại của Càn Hư lão đạo và hắc phát lão đầu tử , họ đều nhìn chằm chằm vào thạch bia rồi ngây ngốc , tựa hồ như bị kích động rất lớn, đệ nghĩ…. thạch bia này dứt khoát ẩn chứa bí mật.

Hoắc Lạn gật đầu nói :

- Cho dù là nguyên linh thạch cũng chỉ có thể khiến cho Càn Hư lão đạo kinh ngạc , khiến cho tất cả chúng đều động dung nhưng phản ứng như vừa rồi thì…… giá trị của thạch bia khẳng định không nhỏ, không cần nói nhiều ……nhất định phải đoạt được thạch bia rồi nói tiếp.

- Đúng rồi, nhất định phải đoạt được.

Hoắc Xán cũng hạ quyết tâm.

Hoắc Lạn và Hoắc Xán căn bản là không hiểu được bí mật của thạch bia, nhưng từ biểu tình của Càn Hư lão đạo và Hắc phát lão đạo, họ có thể khẳng định….. thạch bia này đích thực tuyệt đối trân quý hơn nguyên linh thạch rất nhiều.

Cho dù không biết được giá trị thật sự của thạch bia, nhưng trước tiên cứ cướp lấy là hành động đúng đắn nhất.

Nhạc Diễm chân nhân cùng Thủy Nhu chân nhân lúc này đều phát hiện thấy có điểm bất diệu.

Theo kinh nghiệm của bọn họ, phản ứng vô cùng kinh hãi vừa rồi của Càn Hư lão đạo và Hắc phát lão giả , cùng với việc huynh đệ Hoắc Xán không ngừng trao đổi ánh mắt cho nhau, nhãn thần lấp loáng quang mang quỷ dị , đồng thời không rời mắt khỏi thạch bia.

- Thủy Nhu chân nhân, thạch bia này dứt khoát là bảo bối, hơn thế nữa còn là bảo bối dị thường, ta tuy không biết được độ trân quý của thạch bia, nhưng quyết không thể để rơi vào tay kẻ khác được, ta đề nghị hai chúng ta liên thủ với nhau.

Nhạc Diễm chân nhân tuy dễ bị kích động nhưng quyết không phải là hạng ngu ngốc.

Thủy Nhu chân nhân ngay lập tức đáp lại :

- Rất tốt, thế lực của hai bên kia đều vượt qua chúng ta, nhưng hai chúng ta liên thủ thì cũng sẽ tạo nên thế cục cân bằng.

Bằng linh thức truyên âm hai vị tán tiên đã ngấm ngầm giao ước với nhau.

- Trấn Phủ thạch bia, trời, sao có thể xuất hiện……

Thanh Long cùng ba vị hoàng y nam tử cũng vừa mới tới , một vị hoàng y nam tử kinh ngạc thốt lên.

Nghe thấy tiếng của hoàng y nam tử , trong mắt Càn Hư chân nhân cùng Hắc phát lão giả cùng phát ra quang mang cực kì khủng bố, kinh hãi nhìn chằm chằm vào thạch bia, lúc này cả hai người không còn có một chút thái độ hoài nghi, thậm chí nhãn thần đã chuyển thành màu đỏ.

Hắc phát lão giả nhìn Càn Hư lão đạo một cái, rồi nhìn Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân cùng Hoắc Lạn huynh đệ, tựa hồ phát hiện bản thân thực lức yếu kém, liền hít một hơi thật sâu cố gắng áp chế lòng tham nổi lên trong tâm.

- Nói , Trấn Phủ thạch bia là loại bảo bối gì, không nói ta sẽ giết người.

Nhạc Diễm chân nhân thân ảnh nhất động tới trước mặt Hắc phát lão giả.

Hắc phát lão giả toàn thân run lên, những người còn lại đều tỏ vẻ kinh ngạc.

- Nói !

Nhạc Diễm chân nhân tức giận nhìn Hắc phát lão giả.

Hắc phát lão giả lúc này kinh hoàng nói:

- Chân nhân, vãn bối tại Âm Nguyệt cung đã từng có lần xem qua ghi chép của một vị lão tiền bối trong đó có nói qua về bí mật của Trấn Phủ thạch bia.

- Câm miệng, không được nói .

Càn Hư lão đạo phẫn nộ hét lên.

- Ngươi im đi.

Bốn người Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân, Hoắc Lạn, Hoắc Xán tựa như đồng thời hét lên , Càn Hư lão đạo lập tức chấn động.

- Ngươi nói tiếp.

Nhạc Diễm chân nhân nhìn chằm chằm vào Hắc phát lão giả, lúc này Thủy Nhu chân nhân, huynh đệ Hoắc Lạn đều khẩn thiết muốn biết bí mật của trấn phủ thạch bia bảo bối.

Hắc phát lão giả đưa mắt nhìn qua đám tán tiên tán ma đang sắp bạt đao bạt kiếm, sau đó hít một hơi khẩu khí, cố gắng trấn áp cảm giác kinh hoàng trong tâm rồi nói :

- Vãn bối nhớ theo ghi chép của tiền nhân, Trấn Phủ thạch bia tại tiên giới được những tiên nhân có thực lực cường đại tạo ra sau khi kiến tạo cung điện, sau đó thạch bia sẽ được chủ nhân thu vào nội thể , nhưng hiện tại , Nghịch Ương tiên nhân lại để lại Trấn Phủ thạch bia ở đây, cho nên……

- Đừng dài dòng, sở hữu thạch bia thì có tác dụng gì.

Hoắc Lạn hét lên. Hắc phát lão giả lúc này kinh hoàng nói:

- Việc này, nếu như có người nào có thể luyện hóa được Trấn Phủ thạch bia, cũng có nghĩa…. Có thể hoàn toàn sở hữu cung điện này, toàn bộ cung điện này sẽ thuộc về người đó cho dù là nguyên linh thạch hay tiên thảo linh hoa tất cả đều thuộc về người đó.

Hắc phát lão giả càng nói càng nhỏ, trong đại điện lúc này chỉ còn vang những tiếng thở dài .

Chương 194

Tư Sát Sở Vị Hà

Bên trong đại điện, không khí đột nhiên trở nên vô cùng khẩn trương .

Càn Hư lão đạo đồng tử co rút lại, toàn thân khí tức trong chốc lát đã hoàn toàn thu liễm, lúc này Càn Hư lão đạo như con báo chuẩn bị tấn công con mồi, đôi mắt lão phát ra những luồng lãnh quang , quét về phía đám tán tiên tán ma.

Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân, cùng Hoắc Xán Hoắc Lạn, ngay lập tức đề cao cảnh giác.

Người chết vì của , chim chết vì ăn.

Đối với tán tiên dưới tứ kiếp mà nói , một khối nguyên linh thạch cũng đủ khiến cho bọn họ kích động . Lúc đầu khi khẳng định được toàn bộ cung điện được cấu tạo thành từ nguyên linh thạch không ai trong bọn họ vọng tưởng chiếm toàn bộ cung điện mà chỉ muốn lấy được vài chiếc bàn hay ghế mà thôi.

Cũng giống như phàm nhân vậy khi một người nhìn thấy núi vàng biển bạc không thể không có chút cảm giác sợ hãi…….. bởi vì tài phú siêu việt đó vượt quá sức tưởng tượng của họ. Trong nội tâm họ tự nhiên cũng kinh hãi , quả là quá nhiều nguyên linh thạch , trong tiềm thức tự nhiên khiến họ e ngại.

Một chiếc bàn , ghế thôi cũng đủ khiến cho bọn họ kích động không kiềm chế được tuy vậy lại vô pháp đoạt được . Nhưng……

Lúc đầu , trong tâm họ quả thật nghĩ không có cách gì di động được cung điện , giờ đây sự xuất hiện của trấn phủ thạch bia thực sự đã hoàn toàn làm thay đổi tình thế.

Hoàn toàn thay đổi!

Vô số nguyên linh thạch , các loại trang sức trân quý , các ngọn giả sơn được điêu khắc , các loại tiên thảo linh chi hoàn toàn có thể đoạt được , thậm chí chỉ cần riêng lượng nguyên linh thạch ở đây cũng đã giúp cho công lực của họ tăng tiến lên rất nhiều , cũng đủ khiến cho họ phát điên lên.

- Ha ha…….. Càn Hư lão đạo. Lão gia hỏa ngươi quả thật là âm hiểm, ngươi biết rõ tác dụng của trấn phủ thạch bia, vậy mà tuyệt nhiên không nói một lời nào, ngươi muốn độc chiếm tiên phủ cung điện cùng vô số nguyên linh thạch, ngươi có thể nuốt trôi sao, ngươi nghĩ dạ dày của mình lớn đến mức đấy sao ?

Hoắc Xán cười lạnh nói.

Trên chánh điện.

Càn Hư lão đạo cùng sư huynh đệ, ba người đứng về một phía, Hoắc Xán Hoắc Lạn huynh đệ hai người cũng cùng đứng tại một chỗ. Còn Nhạc Diễm chân nhân cùng Thủy Nhu chân nhân đã có hiệp ước tự nhiên đứng sát với nhau , lúc này bảy vị tán tiên đã tự nhiên phân ra thành ba thế lực .

Càn Hư lão đạo cười lạnh :

- Tên ma đầu ngươi không ngờ lại dám mắng ta. Ta nghĩ , hiện tại các ngươi mới là kẻ muốn chiếm được trấn phủ thạch bia hơn ai hết , bất quá……Luyện hóa trấn phủ thạch bia quả thật là vô cùng khó khăn, ngươi nghĩ ngươi có cơ hội sao ?

Đồng thời.

- Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân. Dù sao đi nữa, chúng ta tuyệt đối không thể để trấn phủ thạch bia rơi vào tay bọn ma

đầu này, chúng ta trước tiên liên thủ giết chết Hoắc Lạn huynh đệ, các vị thấy thế nào ?

Càn Hư lão đạo trong lúc nói chuyện với Hoắc Lạn , đồng thời cũng sử dụng linh thức hướng Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân truyền âm.

- Ha ha…… Càn Hư lão đạo, chúng ta là ma đầu ? Hừm , đồ tiểu nhân xảo biện, nói về độ giảo hoạt ngươi so với lũ ma đầu này quả thật cũng không kém , cho dù huynh đệ bọn ta không đoạt được trấn phủ thạch bia, Thanh Hư quan các ngươi cũng đừng mong đoạt được.

Hoắc Lạn ngông cuồng nói.

Đồng thời Hoắc Lạn linh thức truyền âm cho Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân :

- Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân, Đằng Long đại lục tu tiên giả chúng ta đều minh bạch, Thanh Hư quan một mình độc chiêm ngôi đầu. Trên thực tế thế lực thâm căn cố đế , như tu ma giả tông phái bọn ta cũng không thể quật khởi. Trấn phủ thạch bia ngàn vạn lần không thể để rơi vào tay bọn chúng, nếu để chúng đoạt được Lam Ương môn cùng Tử Dương môn của các ngươi sẽ lại càng bị Thanh Hư môn áp chế !

Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân đưa mắt nhìn nhau.

- Càn Hư, đối phó ma đầu tự nhiên là việc tu tiên giả chúng ta nên làm, bất quá trấn phủ thạch bia chỉ có một , quả thật rất khó phân chia.

Nhạc Diễm chân nhân truyền âm lại cho Càn Hư lão đạo .

- Nhạc Diễm chân nhân , việc phân phối trấn phủ thạch bia tự nhiên là phải bàn bạc , chúng ta cùng nhau phân phối, đây chỉ là chuyện riêng của tán tiên bọn ta, không cần biết xảy ra chuyện gì nhất định không thể để lũ ma đầu này đoạt được.

Càn Hư lão đạo truyền âm lại nói , đồng thời quay sang phía Hoắc Lạn nói lớn :

- Chủ của tiên phủ là tiên nhân, há lại đến lượt ma đầu các ngươi vọng tưởng chiếm đoạt.

-Ta vọng tưởng? Tán tiên nhỏ bé ngươi mà cũng đòi chiếm được tiên phủ , không phải cũng là vọng tưởng sao?

Hoắc Lạn cười nói.

- Hoắc Lạn, đích xác Thanh Hư quan là tu tiên giả tông phái độc chiếm ngôi đầu, trấn áp môn phái của bọn ta , quả thật rất quá đáng. Chúng ta đều biết , bất kể thế nào , ta cùng Nhạc Diễm chân nhân tự nhiên không thể để tiên phủ rơi vào tay Càn Hư lão đạo.

Thủy Nhu chân nhân truyền âm nói với Hoắc Lạn.

- Tốt, chúng ta trước tiên liên thủ giết chết bọn Càn Hư ba người sau đó sẽ phân phối trấn phủ thạch bia.

Hoắc Lạn ngay lập tức truyền âm nói…….

Loạn!

Trên chính điện thế lực ba phương vẻ ngoài đang dùng lời lẽ sắc bén không ngừng công kích lẫn nhau. Nhưng thật sự là đang cố giành được sự ủng hộ của thế lực còn lại , nhưng bảy vị tán tiên tán ma bọn họ đều không phải là kẻ ngốc thậm chí mỗi người đều rất giảo hoạt .

Như những hiệp định ngầm đạt được bằng linh thức truyền âm có bao nhiêu phần đáng tin?

Tán tiên tán ma tức giận bài xích lẫn nhau, còn bọn Thanh Long Duyên Lang cùng ba vị hoàng y nam tử, Duyên Mặc, Ngôn Tự chân nhân, Y Đạt, Tần Vũ, Lập Nhi, và Hắc phát lão chỉ biết kinh ngạc đứng ngoài nhìn sự tình đang diễn ra trên đại điện.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nghe lời nói của đám tán tiên tán ma chứ còn như linh thức truyền âm , bọn họ quả thực không sao biết được.

Đột nhiên Càn Hư lão đạo ngừng nói , Hoắc Xán Hoắc Lạn hai người cũng ngừng nói.

Càn Hư lão đạo bỗng chuyển thân hướng về phía bọn Ngôn Tự chân nhân, Y Dạt, Tần Vũ đang đứng ngoài quan sát tức giận nói :

- Cút!

Duyên Mặc, Ngôn Tự, Y Đạt, Tần Vũ cả bọn rùng mình.

Hoắc Lạn lúc này đứng cạnh Càn Hư lão lạnh lùng nói :

- Các ngươi nghe rõ lời ta nói đây , từ giờ trở đi , không ai được phép tiến nhập vào chánh điên , nếu kẻ nào tiến nhập vào……không cần biết là ai , đều giết không tha.

- Ngôn Tự, ngươi cũng không được tiến vào.

Càn Hư lão đạo nhìn Ngôn Tự chân nhân cao giọng nói.

- Rõ, sư thúc tổ.

Ngôn Tự chân nhân cung kính đáp.

Thanh Long cùng ba vị hoàng y nam tử đưa mắt nhìn nhau hội ý, sau đó Thanh Long cười nhạt nói :

- Tốt, chúng ta đều minh bạch , tuy trấn phủ thạch bia vô cùng trân quý , nhưng nếu không còn mạng thì đoạt được cũng vô dụng , chúng ta đi.

Nói xong, Thanh Long dẫn theo ba hoàng y nam tử li khai chánh điện.

- Các vị! Xin hãy ghi nhớ thệ ngôn đã nói ở bên ngoài tiên phủ.

Y Đạt nở một nụ cười nói . Sau đó nhanh chóng chuyển thân bước ra khỏi chánh điện

Duyên Mặc nhìn qua chúng nhân một lượt, sau đó cũng im lặng bỏ đi!

- Tần Vũ đại ca, chúng ta cũng đi thôi!

Lập Nhi nắm tay Tần Vũ nói.

Tần Vũ nhíu mày, tiến nhập cửu kiếm tiên phủ quả thật đã khiến y hao tốn rất nhiều tâm lực, vô luận là đoạt lấy đệ bát ngọc kiếm, hay tiến nhập hồng hoang tìm kiếm đệ cửu ngọc kiếm cũng như việc tiến đến tiên phủ đều rất khó khăn , lúc này nhìn thấy trấn phủ thạch bia , lại bị bức ép phải li khai.

Tuy vậy Tần Vũ cũng hiểu được sức mạnh của các thế lực kia , chỉ có thể thở dài một hơi , nhìn chúng nhân cười nhẹ , sau đó nắm tay Lập Nhi cả hai người cùng li khai đại điện.

Hắc phát lão giả nhìn chằm chằm vào trấn phủ thạch bia, nhãn thần như nóng lên , nhưng nhìn thấy tình hình trước mắt cũng đành bỏ cuộc ……

Bên ngòai chánh điện, Thanh Long, ba gã hoàng y nam tử, Hắc phát lão giả, chúng nhân đứng ở một nơi cách đó không xa, vẫn có thể nhìn vào bên trong chánh điện. Dù sao họ cũng muốn xem xem đám tán tiên tán ma sẽ có kết quả như thế nào.

Tần Vũ và Lập Nhi cũng ly khai, bọn họ tiến vào một hoa viên nhỏ, trong đó có những cột nước óng ánh phun lên tựa như trân châu. Tần Vũ và lập Nhi ngồi trên một băng ghế.

- Lập Nhi muội sao thế?

Tần Vũ cảm giác Lập Nhi có điều gì khác thường , mặc dù hai người chưa bao giờ nói chuyện như tình nhân . Nhưng cả hai đều đã chấp nhận đối phương

Thích một người , không cần ngay lúc đầu tiên phải nói *" Huynh yêu muội."* Nếu nói quá sớm, có thể khiến cho người con gái sợ hãi , như thế lại phản tác dụng……..còn như khi tình nồng ý đậm , không cần phải nói gì đối phương cũng sẽ hiểu .

" Huynh yêu muội! " và một số câu nói khác , thực sự không phải để cho đối phương biết được tình cảm quan hệ giữa hai người, nhưng lại mang một tình cảm kín đáo không dễ gì tự nhiên lộ ra được.

Giờ phút này Lập Nhi nhíu mày , phảng phất như có một tâm sự rất quan trọng.

Đối diện với câu hỏi của Tần Vũ , Lập Nhi đôt nhiên lại nắm tay chặt hơn , sau đó gượng cười nói :

- Không , không có gì.

- Muội muốn nói gì cứ nói không cần phải giấu ta.

Tần Vũ cảm thấy kì lạ, từ khi thoát khỏi Mê ảo ma cảnh tâm

trạng Lập Nhi đều rất tốt, như thế nào bây giờ lập tức biến đổi khiến người ta không đoán biết được.

Lập Nhi thấy Tần Vũ hỏi vậy liền đáp lại.

- Không có gì , muội chỉ đang có một điểm nghi hoặc thôi.

- Muội nghi hoặc chuyện gì.

Tần Vũ hỏi tiếp.

Lập Nhi mím môi trầm tư nói:

- Muội cảm thấy trấn phủ thạch bia có điểm khác thường.

- Trấn phủ thạch bia có điểm khác thường ?

Tần Vũ hỏi lại. Nói đến trấn phủ thạch bia , trong lòng Tần Vũ cảm thấy buồn bực , bảo bối như vậy ai cũng muốn lấy , nhưng Tần Vũ tự biết công lực mình lúc này quá yếu .

Lập Nhi gật đầu nói:

- Lúc trước mụi nhìn thấy, thì biết đó là trấn phủ thạch bia , nhưng theo cảm giác của muội , trấn phủ thạch bia khí tức hoàn toàn liên kết với cung điện.

- Trấn phủ thạch bia tựa hồ như có liên hệ với cung điện , huynh cũng có cảm giác đó.

Tần Vũ nhăn mày nói.

Lập Nhi gật đầu khẳng định nói tiếp :

- Đó chỉ là thủ đoạn mê hoặc kẻ khác , theo phương pháp xét đoán

đặc biệt của muội thì cho dù có luyện hóa được thạch bia , khả dĩ cũng chỉ có thể khống chế được một bộ phận cung điện mà thôi, tuyệt đối không thể khống chế toàn cung điện.

Tần Vũ cũng hiểu được sự thần thông của Lập Nhi, tức thì hỏi lại:

- Lập Nhi, ý của muội là.

Lập Nhi tiếp tục nói :

- Tần Vũ đại ca, huynh đừng nói gì vội, như Tiềm Long đại lục có tồn tại mỏ bảo ngọc không?

- A , muội sao lại hỏi vấn đề này?

Tần Vũ thắc mắc.

Lập Nhi khẽ lắc đầu nói :

- Huynh đừng hỏi vội , nếu như mỏ ngọc thạch lớn chắc ở trung tâm sẽ có ngọc thạch tinh phách ? Đương nhiên trong số đó sẽ có ngọc thạch tối trân quý " Ngọc Tinh ".

- Có , đương nhiên có.

Tần Vũ đối với việc này quả thật biết rất rõ:

- Một mỏ ngọc thạch lớn tự nhiên sẽ có trung tâm trong đó chứa đựng ngọc tinh. Bất quá dù ngọc tinh vô cùng trân quý nhưng khi đem bán cũng chỉ gọi là bảo ngọc , giá trị cũng không cao hơn ngọc thạch tinh phách.

Lập Nhi cười nhẹ nói :

- Tần Vũ đại ca, thực tế nguyên linh thạch quáng mạch cũng giống như thế .

- Muội nói…… nguyên linh thạch quáng mạch cũng có tinh phách ?

Tần Vũ kinh ngạc nói.

Lập Nhi gật đầu nói :

- Phải , Tần Vũ đại ca, huynh xem , như cung điện lớn thế này , toàn bộ đều do một khối nguyên linh thạch cấu thành . Đừng nói một khối nguyên linh thạch lớn như thế này như một mỏ nguyên linh thạch có chứa một vạn nguyên linh thạch cũng đã khó mà tìm ra được. Nếu muội đoán không sai, ban đầu khi Nghịch Ương tiên nhân tìm ra khối nguyên linh thạch này chắc chắn trong đó phải chứa nguyên linh tinh phách.

Tần Vũ lúc này đã minh bạch ý tứ của Lập Nhi .

Khối nguyên linh thạch lớn như thế này quả thật vô cùng hiếm , bởi vì nó không chỉ to lớn mà còn có phẩm chất cũng tốt. Giả thuyết khối nguyên linh thạch này có chứa nguyên linh tinh phách là rất có khả năng.

- Lập Nhi , nhưng nếu nguyên linh thạch có chứa nguyên linh tinh phách thì có điều gì kì lạ?

Tần Vũ hiện thời vẫn chưa hiểu giữa nguyên linh tinh phách với trấn phủ thạch bia có liên hệ gì với nhau.

Lập Nhi vui vẻ cười nói :

- Tần Vũ đại ca, người không biết đấy thôi. Nguyên linh thạch cấu tạo thành cung điện nên có thể khẳng định nó không phải bị khống chế

bởi trấn phủ thạch bia mà là nguyên linh tinh phách!

- Thứ nhất trấn phủ thạch bia luyện chế phức tạp , thứ hai chỉ có cấp thiên tiên , kim tiên tạo ra cung điện cho mình mới dùng biện pháp này.

Theo như Lập Nhi nói , trấn phủ thạch bia hiển nhiên không thể khống chế toàn cung điện.

Lập Nhi lại nói tiếp:

- Tần Vũ đại ca, nếu cung điện này thật sự được tạo thành từ một cự đại nguyên linh thạch, thì nguyên linh tinh phách khẳng định chính là hạch tâm của cự đại nguyên linh nguyên thạch ! Nếu dùng mật pháp luyện chế nguyên linh tinh phách , tự nhiên có thể khống chế toàn bộ cung điện hơn nữa hiệu quả còn hơn trấn phủ thạch bia rất nhiều , muội nghĩ , vị Nghịch Ương tiên nhân này không thể không dùng nguyên linh tinh phách mà lại đi sử dụng trấn phủ thạch bia.

Lập Nhi tin tưởng nói , tựa hồ như đối với tiên giới sự tình đều hiểu rất rõ.

Tần Vũ mắt sáng lên:

- Lập Nhi, ý của muội là……

- Đúng trấn phủ thạch bia đó căn bản chỉ được Nghịch Ương tiên nhân dùng để hí lộng người ta , còn chân chánh khống chế toàn bộ cung điện không phải trấn thủ thạch bia mà là nguyên linh tinh phách , theo suy đoán của muội nguyên linh tinh phách chắc chắn chỉ ở đâu đó trong cung điện.

Lập Nhi nhãn thần sáng rỡ.

- Lập Nhi , muội thật quá lợi hại. Đi! Chúng ta đi tìm nguyên linh

tinh phách, cứ để cho bọn họ tha hồ tranh giành trấn phủ thạch bia đó.

Tần Vũ quả thật vô cùng vui mừng , nắm tay Lập Nhi bắt đầu tìm kiếm nguyên linh tinh phách.

Hốt nhiên.

"Oanh!" một âm thanh kinh thiên động địa truyền tới, âm thanh khủng bố khiến cho Lập Nhi cùng Tần Vũ hiểu rõ cuộc chiến thảm khốc đã bắt đầu diễn ra tại chánh điện!

Chương 195

Nghiên Cơ Nương Nương

Tần Vũ nhìn về hướng chính điện đang vọng lại những tiếng động long trời lở đất, hiển nhiên đối diện với trấn phủ thạch bia, chúng tán tiên tán ma cuối cùng đã không thể nhẫn nại được nữa, không ai còn e dè gì. Lúc này mỗi người đều đã xuất toàn lực để sát tử đối phương.

- Không biết sau trường chém giết này, nếu kẻ thắng lợi biết được trấn phủ thạch bia kia chỉ là trò lừa bịp, không hiểu sẽ khóc hay cười đây?

Lập Nhi cảm thán nói.

- Hoặc không khóc, cũng chẳng cười, chỉ hận Nghịch Ương tiên nhân kia tới thấu xương, vị Nghịch Ương tiên nhân này quả thật âm hiểm, đấy thật sự không phải là đùa cợt người ta sao?

Tuy nói vậy nhưng Tần Vũ vẫn không nén được chút tiếu ý.

Hiển nhiên y đang nghĩ tới cái cảnh kết cục đó.

- Với việc Nghịch Ương tiên nhân lưu lại Mê ảo ma cảnh cùng với lời nói của người, có thể phán định, vị Nghịch Ương tiên nhân này hỉ nộ vô thường, luôn tự làm theo ý mình, để lại trấn phủ thạch bia nhằm hí lộng đám tán tiên tán ma kia cũng không có gì là quá kì quái.

Lập Nhi cười nói.

Tần Vũ chợt nhớ lại, sau khi thoát khỏi Mê ảo ma cảnh cũng đã nghe lời nói của Nghịch Ương tiên nhân, liền gật đầu.

Tần Vũ nhìn lại về phía chánh điện, đang bị năng lượng khủng bố làm cho chấn động, thật sự tại chánh điện, các vị tán tiên tán ma đã mở ra một trường đồ sát vô cùng thảm khốc.

Tần Vũ nhìn Lập Nhi cười nói:

- Chúng ta đi.

Chém giết, mặc cho cuộc chém giết có long trời lở đất, Tần Vũ cũng chẳng thể quản, lúc này quan trọng nhất là tìm ra nguyên linh tinh phách trân quý, đồng thời khống chế cung điện chân chánh hạch tâm.

Bên ngoài chánh điện, Duyên Mặc, Y Đạt, Ngôn Tự chân nhân, Hắc phát lão giả cùng những người còn lại đang ngây ngốc nhìn những gì đang diễn ra, trường đồ sát tàn khốc, công kích hiểm độc căn bản không còn lưu lại một chút sinh lộ nào .

Chỉ nhìn thấy trên chánh điện, lớp lớp tàn ảnh, kiếm mang tung hoành không ngớt, các loại cấm chế phù ấn cũng không ngừng bạo tạc công kích .

Tán tiên tán ma, nếu bị mất đi nhục thân, thân thể không giống như người thường, cho dù có bị đao kiếm xuyên qua cũng không tính là vết thương nặng, duy chỉ có nguyên anh bị làm tổn hại thì quả thật là vết thương chí mạng.

Tuyệt chiêu.

Cấm chiêu.

Âm chiêu.

Không có gì là không được sử dụng.

Càn Hư lão đạo sắc mặt dữ tợn, đạo bào lúc này đã bị đánh cho tan nát, trên mặt còn bị vài nhát kiếm, nhưng Càn Hư lão đạo

không hao phí công lực để chữa trị vết thương trên mặt, mặc cho vết thương chảy máu, Càn Hư lão đạo vẫn không ngừng công kích huynh đệ Hoắc Lạn Hoắc Xán.

- A, Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân!!!!

Hoắc Lạn giận dữ hống lên, đồng thời cũng điên cuồng công kích.

Nguyên bổn đã đạt được thỏa hiệp cùng Nhạc Diễm chân nhân tương trợ lẫn nhau. Nhưng tới lúc tối hậu, Nhạc Diễm chân nhân cùng Thủy Nhu chân nhân lại không ngờ quay sang công kích huynh đệ bọn chúng, hình thành thế tán tiên toàn lực liên hợp công kích huynh đệ Hoắc Lạn khiến chúng đương nhiên rơi vào thế hạ phong.

Nhưng, Hoắc Xán Hoắc Lạn huynh đệ đều đã đạt đến tam kiếp tán ma, đâu dễ bị giết.

Nếu như quả Hoắc Lạn liều chết, cố sát tử một trong số Càn Hư lão đạo, Thủy Nhu chân nhân hoặc Nhạc Diễm chân nhân thì cũng không phải là không có khả năng.

Tê sát thảm liệt!

Muốn giết kẻ khác nhưng bản thân cũng không muốn chết, cần phải giữ cái mạng nhỏ để còn luyện hóa trấn phủ thạch bia.

Một khối hoàng kim có thể khiến đám ăn mày phát điên. Như một núi hoàng kim, đủ sức để làm cho vô số ăn mày điên cuồng chém giết lẫn nhau.

Lúc này, tất cả đám tán tiên tán ma đều chưa đạt đến tứ cấp tán tiên cũng giống như thế. Không gì có thể so sánh với tòa cung điện to lớn hoàn toàn được cấu thành từ nguyên linh thạch này (trong mắt bọn họ). Đối với họ đây cũng giống như là núi vàng

trước mắt đám ăn mày.

Điên cuồng, giết chóc.

Tìm được tòa cung điện này, cũng đại biểu cho việc địa vị của bọn họ có thể nâng cao, công lực có thể đột phi mãnh tiến, cũng tăng thêm khả năng vượt qua tán tiên kiếp. Cung điện này đại biểu cho tương lai huy hoàng của họ.

Tán tiên tán ma công lực hai cấp, ba cấp chỉ là nhân vật nhỏ bé, muốn trở thành tán tiên tán ma có địa vị cao cao tại thượng quả thật là vô cùng khó khăn.

Nhưng có cung điện này lại trở thành việc dễ dàng hơn rất nhiều.

- Muốn giết ta, nằm mơ.

Hoắc Lạn tức giận hét lên. Đồng thời cùng đệ đệ Hoắc Xán, tựa như hóa thành lưỡng đạo quang mang nhằm hướng Càn Hư lão đạo công kích, hai huynh đệ bọn chúng đã nghĩ đến phương pháp công kích này, cho dù có bị chúng nhân bao vây cũng có thể liên thủ chống đỡ.

Mà Càn Hư lão đạo chứng kiến cảnh này, trong nhãn thần như phát ra thiểm điện, phía sau Càn Minh Càn Thiện, hai sư đệ cùng phóng ra phi kiếm, Càn Hư lão đạo trong tay hiện lên một chữ sắc vàng - *"thanh "*, sau đó chuyển tay xuất ra một chưởng.

Kim sắc triện tự lơ lửng giữa không trung, Càn Hư lão đạo phi kiếm ở giữa, Càn Minh Càn Thiện phi kiếm hợp lực, tạo thành một cỗ kiếm ảnh .

Chém giết vô cùng kịch liệt, nhưng đám tán tiên tán ma bất quả chỉ bị ngoại thương, đối với tán tiên mà nói, ngoại thương có thể không cần tính đến, cho nên chân chính trọng thương chỉ có

Hoắc Xán là nguyên anh bị chút thương tổn.

Càn Hư lão đạo ba người tạo thành trận pháp, miễn cưỡng tương đương với hai tam kiếp tán tiên. . . Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân cũng đều là tam kiếp tán tiên. Cộng lại công lực tương đương với bốn vị tam kiếp tán tiên.

Như Hoắc Lạn Hoắc Xán hai người, cũng chỉ là hai tam kiếp tán ma.

Đả bại thì dễ, nhưng muốn giết thì khó!!!

Đánh bại nghĩa là làm cho hai huynh đệ Hoắc Xán Hoắc Lạn tự thấy khó mà lui, bất quá ăn mày đứng trước cơ hội đoạt được núi vàng, có thể lui sao?

Không thể, bởi y đã hoàn toàn mờ mắt!

Hoắc Lạn, Hoắc Xán hai huynh đệ cũng đã hoàn toàn mờ mắt, như Càn Hư lão đạo, Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân có ai là không mờ mắt, không kẻ nào muốn từ bỏ cả, tất cả đều điên cuồng công kích, chưa giết được đối phương thì quyết không từ bỏ.

- Cung điện này quả là trọng bảo, khiến cho ngay cả Long tộc ta cũng có thể nổi điên, hà huống chi chỉ là nhị kiếp tam kiếp tán tiên tán ma, khi nào thì bọn họ mới có thể kết thúc đây?

Thanh long lắc đầu nói.

Duyên Mặc cười lạnh nói.

- Duyên Lang, như Hoắc Lạn Hoắc Xán đang ở thế hạ phong, nhưng tam kiếp tán ma đâu có dễ bị người ta giết. Muốn giết đối phương nếu không cẩn thận có thể bị đối phương tự bạo sát tử, trấn phủ thạch bi ngay trước mắt, có ai nguyện ý chết không?

- Không, bọn họ sẽ không để tình cảnh như vậy xảy ra.

Hắc phát lão giả lên tiếng.

Chốc lát, lời nói của hắc phát lão giả đã thành sự thật.

Chỉ trong nháy mắt, năm vị tán tiên đồng tâm hiệp lực.

Thủy Nhu chân nhân sử dụng lục sắc lăng đái. Trong nháy mắt đã cuốn chặt lấy thân thể Hoắc Lạn , ở tình cảnh này, trong lòng Hoắc Lạn vô cùng khủng hoảng, chiếc lục sắc lăng đái quả thật vô cùng kiên cố, cho dù có tách ra khỏi thân thể tán tiên, nguyên anh cũng vô pháp đào thoát.

Bởi vì lục sắc lăng đái đã nhắm trúng vào nguyên anh.

Bốn thanh phi kiếm, một loạt những trân quý ấn phù.

Ngay sau khi lục sắc ti đái khốn trụ Hoắc Lạn, bốn đạo phi kiếm cùng hơn chục trân quý ấn phù, tất cả đều nhắm vào đại não Hoắc Lạn công tới. Số ấn phù đó không có cái nào là không tiềm ẩn uy lực cực đại hơn nữa lại còn có thêm bốn thanh phi kiếm đồng thời công kích.

Quá nhanh.

Nhanh tới mức, căn bản Hoắc Xán không có đủ thời gian cứu trợ ca ca.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đến phút cuối cùng bị dồn vào tử địa, Hoắc Lạn không ngờ lại tự bạo.

Tam kiếp tán ma tự bạo!!

Tam kiếp tán ma, có thể so sánh với Đại Thành kì cao thủ, chỉ dưới nhất cấp thiên tiên một bậc. Tự bạo quả thật uy lực rất lớn nhưng năm vị tán tiên đều chỉ tấn công từ xa, ở cự li này, tự bạo tịnh không thể đả thương bọn họ.

Nhưng cũng hủy được mấy cỗ linh khí.

Chiếc lục sắc lăng đái lúc này đã bị nổ thành trăm mảnh, còn bốn thanh phi kiếm chỉ có hai thanh may mắn còn nguyên vẹn. Hai thanh kiếm của Càn Minh Càn Thiện đã bị nổ thành từng mảnh, còn Càn Hư lão đạo cùng Nhạc Diễm chân nhân phi kiếm đích thực là do các vị tiền bối tông phái lưu hạ, đều là trân quý hạ phẩm tiên khí mới có thể không bị tổn thương.

- Đại ca!

Hoắc Xán bi phẫn hét lên, thanh âm phảng phất nỗi đau tể tâm liệt phế.

*- Còn không động th*ủ.

Càn Hư lão đạo hét lên. Ngay sau đó liền cùng Nhạc Diễm chân nhân xuất thủ.

Thủy Nhu chân nhân thần sắc âm trầm, cho dù lăng đái không phải là tiên khí. Nhưng cũng là cực phẩm linh khí, hơn nữa lăng đái còn có khả năng giam cầm nguyên anh. Khi đối đầu với tán tiên tán ma có thể xuất kì bất ý, dùng lăng đái để chế trụ đối phương, rồi sau đó có thể sát tử đối phương một cách dễ dàng.

Thật sự luyện chế lăng đái cực kì khó khăn, đầu tiên là tài liệu nhu yếu cần dùng không phải ít, hơn nữa chỉ có sư tổ của bà mới có thể luyện chế thành công lăng đái, nhưng sư tổ của bà ta đã tiến nhập vào Bạo Loạn tinh hải đã hơn ngàn năm, vẫn chưa có tin tức gì, không biết là đã chết trong Bạo Loạn tinh hải hay độ kiếp thất bại.

Mức độ trân quý của lăng đái tuyệt đối không dưới hạ phẩm tiên khí nhưng lúc này đã bị hủy mất.

Tuy vậy nghĩ đến thanh sắc ngọc điện, bên cạnh đó là vô sô nguyên linh thạch, bảo bối Thủy Nhu chân nhân cũng mạnh mẽ áp chế được cơn phẫn nộ trong lòng.

- Ta xin thề với trời, Thanh Hư quan, Tử Dương môn, Lam Ương môn, sẽ có ngày ta bắt các ngươi nợ máu phải trả bằng máu.

Thanh âm vẫn vang vọng trong chính điện nhưng Hoắc Xán đã ở bên ngoài tìm cách đào tẩu.

Nếu quả Hoắc Xán vẫn tiếp tục đấu với bọn họ, Càn Hư lão đạo và chúng tán tiên có thể liên thủ lại giết chết hắn, nhưng nếu quả thực Hoắc Xán từ bỏ trấn phủ thạch bia để đào tẩu, thì bọn họ một chút cơ hội khẳng định là cũng không có.

"Oanh! "

Một tiếng nổ từ ngoài điện truyền tới, đồng thời một âm thanh thảm thiết vang lên.

- Càn Hư lão đạo, sát tử Ngôn Tự chân nhân coi như là một chút lợi tức.

Hoắc Xán âm thanh từ ngoài truyền vào, nguyên bổn lúc này Ngôn Tự chân nhân đã hóa thành một đống tro tàn. Tam kiếp tán tiên một kích chứa đầy phẫn hận, Ngôn Tự chân nhân mới đạt đến Không Minh hậu kì một chút phản kháng cũng không có.

Càn Hư lão đạo sắc mặt nhất thời âm trầm.

Bất quá y cũng minh bạch, tuy rằng âm thanh vừa rồi truyền tới từ quảng trường nhưng với tốc độ của Hoắc Hán không biết y đã trốn vào xó xỉnh nào rồi.

Càn Hư lão đạo sư huynh đệ ba người, cùng nhìn về hướng Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân.

Trấn phủ thạch bia, chỉ có thể để một người luyện hóa, nhưng người đó là ai? Hoắc Lạn Hoắc Xán, Càn Hư lão đạo ba người, cùng Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân quan hệ rõ ràng bắt đầu biến hóa, không một ai nguyện ý nhượng lại cho đối phương luyện hóa trấn phủ thạch bia.

Cả hai bên đều không nguyện ý bỏ cuộc, vậy ….

Thanh ngọc cung điện quá lớn, hơn nữa linh thức của Tần Vũ hiện tại căn bản vô pháp sử dụng.

Căn bản không cần phải nghĩ, đây là cung điện của Nghịch Ương tiên nhân, Nghịch Ương tiên nhân là tiên nhân đạt đến đẳng cấp nào, làm sao có khả năng để tu chân giả chưa đạt tới cảnh giới thiên tiên có thể tùy ý dùng linh thức tra xét.

Hoặc giả công lực phải vượt quá Nghịch Ương tiên nhân mới có khả năng tra xét cung điện.

Tốc độ!

Tần Vũ cùng Lập Nhi hai người triển khai thân pháp, nhanh chóng bắt đầu thăm dò cung điện, lúc này cũng đã kiểm tra được một thời gian. Hai người đã tra xét hơn vài trăm gian phòng nhưng hoàn toàn chưa tìm được nguyên linh tinh phách.

Dưới mặt đất, khe nứt của ngọn giả sơn, trong dòng nước của con suối.

Vô luận là địa phương bí ẩn hay không bí ẩn, Tần Vũ cùng Lập Nhi cũng đều kiểm tra, nhưng cung điện quá lớn, hai người vẫn còn chưa xem xét rất nhiều nơi.

Lúc này Tần Vũ, Lập Nhi hai người vai kề vai phi hành.

- Lập Nhi, có thể Nghịch Ương tiên nhân đã đem theo nguyên linh

tinh phách bên mình, nếu vậy cho dù chúng ta tìm kiếm cũng không có khả năng thấy được.

Tần Vũ cấp tốc phi hành về phía trước bên cạnh Lập Nhi nói .

Lập Nhi lắc đầu :

- Không đâu, vị Nghịch Ương tiên nhân này đã để lại trấn phủ thạch bia, tuy chỉ là để hí lộng những ai tiến vào cung điện. Nhưng muội tin, Nghịch Ương tiên nhân đã lưu lại cung điện khẳng định cũng sẽ lưu lại nguyên linh tinh phách, hơn nữa ông ta quyết để lại vật đó cho người có duyên nếu không người hí lộng như ở đại điện không phải là rất buồn chán sao?

- Đúng nếu như quả là không lưu lại bảo bối gì mà lại lưu lại trấn phủ thạch bia giả, quả thật là hết sức buồn chán.

Tần Vũ cũng cười.

Hiện tại, Tần Vũ cùng Lập Nhi đã tiến vào trong một tẩm cung.

Vừa mới mở tẩm cung, phía trong trang trí như một phòng ngủ. Tần Vũ và Lập Nhi nhìn ở giữa phòng, thấy một viên cầu màu đen như trân châu đang lơ lửng giữa không trung. Viên cầu hơi nhỏ so với tấm bia đá, linh khí tỏa ra vô tận.

- Có phải là nó không?

Tần Vũ tuy chưa từng nhìn thấy nguyên linh tinh phách nhưng lúc này cũng có một điểm dự cảm.

- Nguyên linh tinh phách, chính là nó.

Lập Nhi lộ vẻ mặt kinh hỉ.

- Trên viên cầu đó, nếu để ý kĩ sẽ thấy được các loại phù triện ấn kí, hiển nhiên là cung điện hạch tâm ấn kí được Nghịch Ương tiên nhân luyện chế thành.

- Vô luận là trấn phủ thạch bia hay nguyên linh tinh phách luyện chế thành hạch tâm đều không dễ dàng. Nhưng một khi luyện chế thành công, vô luận là trấn phủ thạch bia hay nguyên linh tinh phách đều sẽ có tác dụng giống như là không gian giới chỉ, ẩn tàng không gian, có thể thu được cung điện vào bên trong.

Lập Nhi hưng phấn nói

- Huynh nếu luyện hóa được nguyên linh tinh phách chỉ cần tâm ý vừa động có thể khiến cung điện nhập vào nguyên linh tinh phách.

Được Lập Nhi xác nhận, Tần Vũ đại hỉ.

Hắc sắc viên cầu đó quả nhiên là nguyên linh tinh phách, hơn nữa nếu luyện hóa thành công có thể khống chế toàn cung điện thậm chí khiến cho cung điện nhập vào nguyên linh tinh phách.

- Tần Vũ đại ca, mau luyện hóa đi.

Lập Nhi vội vàng nói. Thấy Tần Vũ đang nhìn về phía mình, Lập Nhi cười nói.

- Huynh làm đi, cung điện này đối với muội giá trị sử dụng không lớn hơn nữa muội còn có hộ thân pháp bảo, còn huynh nếu luyện hóa nguyên linh tinh phách đối với huynh quả thật là đại hảo sự.

Tần Vũ trầm tư một lúc, nhìn Lập Nhi gật đầu cười.

- Tốt!

Nguyên linh tinh phách, sau khi luyện chế có thể khống chế toàn bộ cung điện, cũng có thể khống chế toàn bộ các cấm chế bí pháp, đồng thời cũng nắm rõ được mọi việc diễn ra trong đó.

- Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân, xin cứ yên tâm, ta Càn Hư bảo chứng, như quả ta luyện hóa xong trấn phủ thạch bia, nếu bên trong tiên phủ có bảo bối, các người có thể lấy thì cứ tùy ý lấy, như số bàn ghế được làm từ nguyên linh thạch, toàn bộ các ngươi đều có thể đem đi.

Càn Hư lão đạo dõng dạc nói.

Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân trong lòng đều cười lạnh.

Bàn ghế ?

Hơn chục chiếc ghế cùng chục chiếc bàn được làm từ nguyên linh thạch quả thật khiến người ta động tâm, nhưng nếu so số đó với tòa cung điện cùng vô số bảo bối quả thật có thể khiến cho bọn họ lay chuyển hay sao?

Càn Hư lão đạo còn nói.

- Có thể lấy được thì cứ tùy ý lấy.

Nếu Càn Hư lão đạo luyện hóa trấn phủ thạch bia xong, chỉ cần ông ta không đồng ý, họ làm sao có thể lấy được, dù sao cấm chế trong cung điện này, bọn họ đã từng thử qua.

- Càn Hư lão đạo, ta nói, để ta luyện hóa trấn phủ thạch bia sau đó sẽ nhường toàn bộ số bàn ghế cho ngươi đem đi, còn như bảo bối, có thể lấy được thì cứ tùy ý lấy, thế nào?

Nhạc Diễm chân nhân nhìn qua phía Càn Hư lão đạo nói.

Càn Hư lão đạo hơi chấn động, nhưng ngay sau đó vẻ mặt hiện lên chút giận dữ.

- Hừm!

Nhạc Diễm chân nhân nhìn thấy dáng vẻ của Càn Hư lão đạo, không nén được hừ lạnh một tiếng, bọn họ đều hiểu đối diện với trọng bảo, tuyệt đối không có khả năng hòa hoãn, Nhạc Diễm chân nhân cùng Thủy Nhu chân nhân linh thức trao đổi với nhau, lập tức chuẩn bị xuất thủ.

Tuy nhiên khi Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân chuẩn bị xuất thủ, bên phía Càn Hư lão đạo bỗng nhiên trận thế hỗn loạn.

" Oanh! " Một tiếng nổ vang lên bên cạnh Càn Hư lão đạo. Càn Hư lão đạo nhanh chóng né qua một bên , nhưng lập tức nhận ra sư đệ của mình Càn Thiện nguyên anh đã bị người ta nắm trong tay, linh hồn trực tiếp bị hủy diệt.

Đang giữ nguyên anh của Càn Thiện là Hắc phát lão giả.

- Ha ha, nếu các người đã không quyết định được ai sẽ luyện hóa trấn phủ thạch bia, vậy để ta giúp các ngươi luyện hóa có phải là tốt không.

Giọng nói của Hắc phát lão giả lúc này đã biến thành âm nhu điềm mĩ, đồng thời vẻ ngoài cũng đã biến đổi.

Dưới tấm áo đen thân thể yêu mị như ẩn như hiện, nhất là đôi mắt kiều diễm, tình tứ đảo về phía chúng nhân.

- Nghiên Cơ nương nương!!

Càn Hư lão đạo, Càn Minh, Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm

chân nhân tức thời kinh hô.

Nghiên Cơ nương nương tại Âm Nguyệt cung là siêu cấp cao thủ, tại Đẳng Long lục địa là ma đầu không ai không biết, có khả năng thiên biến vạn hóa, thành trẻ con, phụ nữ, người già, thanh niên…. Được xưng tụng là *"Thiên biến ma nữ "*, bất quá từ trước đến giờ vẫn chưa có ai xác định được Nghiên Cơ nương nương là nam hay là nữ.

Chỉ biết Nghiên Cơ nương nương là một đại ma đầu sau khi xuất hiện thì thường sử dụng dung mạo yêu mị của nữ nhân nên được gọi là *"nương nương"*.

Nghiên Cơ nương nương, tứ kiếp tán ma có thể nói là tương đương với nhất cấp thiên ma , chiêu số vừa sử dụng để giết Càn Thiện lúc nãy hiển nhiên là thuấn di. Đấu với một thiên ma, mà giờ phút này Càn Thiện đã chết, Càn Hư lão đạo vô pháp lợi dụng trận pháp, nhị kiếp tán tiên Càn Minh coi như vô dụng.

Cho dù Càn Hư lão đạo, còn có Thủy Nhu chân nhân, và một Nhạc Diễm chân nhân, tính thêm cả Càn Minh lực công kích cũng chỉ hơn lực công kích của ba vị tam cấp tán tiên.

Ba tam kiếp tán tiên, đối đầu với một tứ kiếp tán ma. Trên thực tế, đã ở vào thế hạ phong. Bởi từ tam kiếp lên tứ kiếp quả thật là một khoảng cách rất lớn, như nếu có thêm được một vị tán tiên tán ma tam kiếp, Nghiên Cơ nương ngương cũng không dám lộng hành.

Đáng tiếc, Hoắc Lạn, Càn Thiện đã chết, Hoắc Xán thì chạy trốn.

Tuy Nghiên Cơ nương nương giống như bọ ngựa bắt ve sầu, sau lưng còn có chim sẻ. Bất quá sau khi đồ sát toàn bộ chúng tán tiên, tối hậu phát hiện ra trấn phủ thạch bia là đồ giả, không hiểu sẽ có biểu tình như thế nào? Cùng lúc này, Tần Vũ cũng đang

chuyên tâm luyện hóa nguyên linh tinh phách!

Chương 196

Nguyên Anh Tiêu Thất

- Nhìn thấy nô gia tựa hồ các ngươi có vẻ không vui?

Nghiên Cơ nương nương ….ánh mắt liếc ngang mọi người, sau khi biến thành nguyên thân, Nghiên Cơ nương nương nói chuyện hoàn toàn giống như một nữ nhân, khác hẳn Hắc phát lão giả lúc trước.

Nhìn bọn Càn Hư lão đạo, Càn Minh tức giận nghiến răng, sư huynh đệ Càn Thiện của họ lúc nãy vừa bị giết bởi Nghiên Cơ nương nương, không chỉ khiến hai bên kết đại cừu mà đồng thời còn làm cho khả năng đoạt trấn phủ thạch bia của Thanh Hư quan yếu đi rất nhiều.

- Không phải như vậy, chỉ là Nghiên Cơ tỷ tỷ đã thật sự khiến cho tất quả mọi người quá đỗi ngạc nhiên, không thể nghĩ rằng….. nguyên lai không ngờ Hắc phát lão giả lại là Nghiên Cơ tỷ tỷ biến hóa, Nghiên Cơ tỷ tỷ quả nhiên biến hóa ảo diệu không ai có thể nhận ra được.

Thủy Nhu chân nhân cười nhẹ nói.

Nghiên Cơ nương nương lúc này đang nhìn chằm chằm về phía Nhạc Diễm chân nhân.

Nhạc Diễm chân nhân trong lòng cảm thấy bất an, lúc nãy quả thật y đã lớn tiếng tra hỏi Nghiên Cơ nương nương khi ả đang trong lốt *" Hắc phát lão giả "* sự tình liên quan tới trấn phủ thạch bia, Hắc phát lão giả lúc đó tỏ ra sợ hãi úy kị, căn bản không ai có chút hoài nghi gì.

- Nhạc Diễm chân nhân, như quả nô gia nhớ không nhầm, có phải

lúc nãy người vừa uy hiếp sinh mệnh nô gia, bắt ta phải nói ra sự tình liên quan tới trấn phủ thạch bia ?

Nghiên Cơ nương nương tỏ vẻ khinh bỉ, đồng thời song nhãn ẩn hiện tia quang mang băng lãnh.

Lãnh quang phát ra, sát ý hiện rõ!

Hắc sắc trù đái bỗng nhiên bắn về hướng Nhạc Diễm chân nhân.

- Ma nữ!

Nhạc Diễm chân nhân hét lớn một tiếng, thân hình đồng thời tránh sang một bên. Sau đó phóng xuất hạ phẩm tiên khí phi kiếm trực tiếp chống đỡ hắc sắc trù đái.

Tinh thần của Càn Hư lão đạo, Càn Minh, Thủy Nhu chân nhân không ngừng tập trung vào vị trí xạ xuất của hắc sắc trù đái. Đồng thời cả bốn vị tán tiên cùng hướng tới Nghiên Cơ nương nương vây công, một trường đồ sát lại bắt đầu khai diễn.

Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân, Càn Hư lão đạo, ba vị tam kiếp tán tiên, thêm vào đó còn có nhị kiếp tán tiên Càn Minh. Đối với Nghiên Cơ nương nương, bọn họ có chút yếu thế. Nếu họ có thể liên hợp thành trận pháp vẫn có khả năng cải biến cục diện.

Bất quá tại Đằng Long đại lục, Thanh Hư quan, Tử Dương môn, Lam Ương môn luôn cạnh tranh với nhau, Càn Hư lão đạo bọn họ đều là những trưởng lão trong môn phái, làm sao bọn họ có thể từ những môn phái khác nhau lại có thể hợp thành trận pháp công kích?

Cho nên ….

- Chư vị đạo hữu, hôm nay nếu ma nữ không chết thì là chúng ta chết, động thủ đi.

Càn Hư lão đạo tức giận hét, khóe môi đã chảy chút tiên huyết.

Cùng lúc đó, Càn Hư lão đạo cũng liên tiếp công kích về phía Nghiên Cơ nương nương hơn mười chiêu, chiêu nào cũng ngoan lạt không chút lưu tình, lúc này y cũng không dám lưu tình. Như Nghiên Cơ nương nương thân là tán ma, công kích quả thật quỷ dị.

Độc vĩ châm, hắc phong đái.

Nghiên Cơ nương nương sở hữu hai loại vũ khí lợi hại, đủ khiến cho bốn vị tán tiên khổ sở đối chọi.

- Chư vị, tránh va chạm trực tiếp với ả.

Nhạc Diễm chân nhân máu chảy đầy mặt, cả người cũng đã bị nhuộm đỏ bởi máu, độc vĩ châm của Nghiên Cơ nương nương căn bản rất khó đề phòng. Nếu không cẩn thận có khả năng bị độc vĩ châm đâm vào nguyên anh.

Nghiên Cơ nương nương cũng không dám có chút lơi lỏng.

Bốn vị tán tiên, đối với thuấn di đều hiểu rõ, thuấn di chỉ có thể sử dụng tại không gian có năng lượng ổn định. Nếu không gian chấn động, sử dụng thuấn di rất dễ rơi vào khe hở không gian, khiến cho hồn phi phách tán.

Lúc này, bốn vị tán tiên điên cuồng công kích, không cần chú ý xem kết quả công kích như thế nào, cho dù không đả thương được Nghiên Cơ nương nương cũng có thể khiến cho không gian không ổn định, khiến Nghiên Cơ nương nương không thể thi triển thuấn di.

Hắc phong đái tung hoành, độc vĩ châm ám toán.

Còn bốn vị tán tiên cũng hết sức thi triển thần thông, bốn thanh phi kiếm, cùng với các lọai ấn phù phảng phất không ngừng xuất ra, đôi khi …… mấy vị tán tiên lại thi triển những chiêu thức tuyệt kĩ ám tàng lợi hại

……..

Bên trong tẩm cung thanh ngọc cung điện.

Tần Vũ nhắm mắt ngồi xếp bằng trên giường, lúc này hắc sắc trân châu giống như một quả cầu trong suốt bay lơ lửng trước ngực Tần Vũ, y không ngừng sử dụng thể nội kim sắc tinh thần chi lực cùng thanh sắc hỏa diễm luyện hóa nguyên linh tinh phách.

- Tần Vũ đại ca không cần gấp gáp, nguyên linh tinh phách do Nghịch Ương luyện chế, đối với công lực của huynh mà luyện chế quả thật vô cùng gian nan, may mắn là chân hỏa của đại ca đã tương đương với Đại Thành kì cao thủ, tốc độ luyện hóa tự nhiên gia tăng không ít.

Trong lúc Tần Vũ luyện hóa, Lập Nhi đứng ở bên cạnh khích lệ.

Tần Vũ tiện tĩnh tĩnh luyện hóa.

Nguyên linh tinh phách. Là nơi tồn tại tinh phách của nguyên linh quáng mạch, năng lượng tự nhiên hùng hồn phi thường. Như Nghịch Ương tiên nhân lúc trước đem nguyên linh tinh phách luyện hóa cung điện hạch tâm, cũng đã tiêu hao không ít tiên nguyên lực, như tiên nguyên lực hình thành ấn kí đã cùng nguyên linh tinh phách hoàn toàn dung hợp.

Lúc này, Tần Vũ hiểu rõ sự tình, phải dùng lực lượng kim sắc tinh thần chi lực cùng chân hỏa, luyện hóa những ấn kí này, tiêu

trừ tiên nguyên lực. Khiến cho bản thân và nguyên linh tinh phách dung hợp lại làm một.

Luyện hóa nguyên linh tinh phách cũng không dễ dàng gì, tuy nhiên luyện hóa chỉ như một sự thử thách lực lượng bản thân cùng chân hỏa, tịnh không có khó khăn nhiều.

- Ta vốn tưởng rằng Duyên Mặc, Thanh Long thực lực đều đã là tuyệt đỉnh, tuy nhiên các vị cao thủ cứ lần lượt xuất hiện, giống như đám tán tiên tán ma kia. Đáng cười là ta lại nghĩ rằng thực lực bản thân cũng không kém, nhưng lúc này nhìn lại, quả thật còn lâu mới sánh bằng.

Tần Vũ tự mình cảm thán.

Lão thiên cho hắn quá ít thời gian.

- Nếu như cho ta một trăm năm, ta quả có đủ lòng tin để đấu lại với đám tán tiên tán ma đó. Bất quá, thời gian khai mở Cửu kiếm tiên phủ, ta đương nhiên không có khả năng quyết định, may thay ta vận khí rất tốt, có Lập Nhi giúp đỡ.

Nghĩ tới Lập Nhi, trong tâm không kiềm được cảm giác ấm áp.

- Tuy nhiên, vận khí của ta cũng chỉ là may mắn nhất thời, không thể may mắn cả đời, dưới sự che chở của Lan thúc, ta làm sao có thể trưởng thành? Hôm nay Lan thúc còn ở đây, nhưng thực lực Lan thúc quá cường đại, có thể đạt tới mười một, mười hai cấp tán tiên, một khi thúc ấy phi thăng, Lập Nhi sẽ ra sao đây?

Vô luận là thân nhân, hay những người mình yêu quí, Tần Vũ hoàn toàn không muốn ai bị tổn thương.

- Thực lực của ta quá yếu kém.

Tần Vũ trong tâm cố gắng áp chế cảm giác đó. Tuy Tần Vũ cũng kiếm được nguyên anh cấp độ Đổng Hư kì, nhưng hiện tại y cũng đã là Tinh hạch tiền kì cao thủ, Đổng Hư kì nguyên anh không có tác dụng quá lớn đối với y.

- Nếu như tìm được Không Minh kì nguyên anh, hoặc giả Độ Kiếp kì nguyên anh, quả thật rất tốt.

Tần Vũ trong lòng thầm nhủ.

Luận linh hồn tu vi, linh hồn của Tần Vũ mạnh mẽ phi thường. Y có khả năng hấp thu Không Minh kì, Độ Kiếp kì nguyên anh, chỉ là…những nguyên anh cao cấp như vậy làm cách nào có thể dễ dàng có được, so với đám tán tiên tán ma, thực lực Tần Vũ nói cho cùng vẫn rất yếu.

Hốt nhiên----

Tần Vũ tâm trung máy động, hiện tại tinh thần hoàn toàn tụ tập trên nguyên linh tinh phách, chỉ nhìn thấy từng đạo kim sắc quang hoa phát ra từ hắc sắc viên cầu, kim sắc quang hoa đó chính là kim sắc tinh thần chi lực của tần Vũ dung hợp ấn kí hình thành.

Đại công cáo thành, Tần Vũ từ từ mở mắt, có một chút do dự, sau đó từ đầu ngón tay trực tiếp xuất ra một đạo tiên huyết.

Nguyên linh tinh phách phảng phất dễ dàng hấp thụ đạo tiên huyết này.

Một tia hồng sắc quang mang hiện lên trên bề mặt nguyên linh tinh phách, sau đó nguyên linh tinh phách trực tiếp dung hợp vào thể nội Tần Vũ.

- Tần Vũ đại ca, cung hỉ huynh luyện hóa nguyên linh tinh phách thành công.

Lập Nhi hoan hỉ, trên mặt.

Tần Vũ nhìn Lập Nhi, không thể kìm được một nụ cười mãn ý.

- Tốt quá, thành công rồi.

"Ách....." Nét mặt Tần Vũ bỗng nhiên đông cứng lại.

- Tần Vũ đại ca, huynh làm sao thế ?

Lập Nhi nghi hoặc hỏi. Tần Vũ vẻ mặt tựa như bất động, trong chốc lát đã trấn tĩnh lại, trên mặt tràn đầy nét hoan hỉ:

- Ha ha, Lập Nhi, quả nhiên. Lúc này toàn bộ tiên phủ cung điện huynh đều dễ dàng tra xét, hơn nữa còn hoàn toàn có khả năng khống chế cấm chế trận pháp.

Nhưng cùng lúc đó.

Tần Vũ nhíu mày.

- Tần Vũ đại ca.....

Lập Nhi nói, Tần Vũ lập tức đưa ngón tay lên ngăn Lập Nhi lên tiếng.

Y đã luyện chế được nguyên linh tinh phách, khởi động toàn bộ cấm chế, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên trong đầu.

- Tiểu bối may mắn, ta Nghịch Ương không biết ngươi là nam hay nữ, cũng không biết ngươi tu tiên hay tu ma, cũng không biết ngươi có phải tán tiên tán ma không. Chỉ có một lời..... ta Nghịch Ương không biết gì về ngươi, nhưng vận khí của ngươi rất tốt .

- Trấn phủ thạch bia. Chiêu này không ngờ lại không giấu được ngươi, từ khi ngươi luyện chế thành công nguyên linh tinh phách, tiên phủ này đã thuộc về ngươi. Nói cho cùng tiên phủ này cũng không thể xem là trân quý, đem cho ngươi cũng không tính là nhiều.

Nghịch Ương tiên nhân biểu thị ngữ khí không hề quan tâm.

Tần Vũ cũng cảm nhận được, Nghịch Ương tiên nhân đối với tiên phủ quả thật không quan tâm lắm.

- Lão thiên. Tiên phủ có thể khiến đám tán tiên tán ma điên lên, nhưng tiên nhân lại không hề để ý, Nghịch Ương tiên nhân khẳng định phải là một nhân vật phi thường.

Tần Vũ thầm nhủ trong tâm, thanh âm của Nghịch Ương tiên nhân lại tiếp tục vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Ha ha, tiểu bối, Cửu kiếm tiên phủ này, chân chánh bảo bối tịnh không phải là thanh vũ tiên phủ. Xem ra không biết ngươi có cơ hội để đoạt được bảo bối không? Để có được bảo bối, không chỉ cần thực lực, dũng khí mà còn cần cả vận khí, cả ba điều đó, đều không thể thiếu một điều nào.

Nghịch Ương tiên nhân cười lớn một tiếng.

Tần Vũ thật sự cảm thấy đột ngột.

- Còn có bảo bối trân quý hơn cả thanh vũ tiên phủ?

Tần Vũ hoàn toàn chấn động.

Lúc nãy đàm luận rất nhiều cùng Lập Nhi, hiểu rất rõ, nguyên linh thạch đối với tán tiên tán ma vô cùng trân quý, toàn bộ tiên phủ đều được làm từ nguyên linh thạch, bên trong còn được trang

trí các loại trang sức bảo bối, cùng cấm chế bí pháp.

Cho dù là thập nhị kiếp tán tiên tán ma, đối với tiên phủ cũng có thể bị kích động.

Nhưng, bên trong Cửu kiếm tiên phủ, thanh vũ tiên phủ này, tịnh không phải là bảo bối trân quý nhất.

- Thực lực, dũng khí, vận khí!!

Tần Vũ thầm nhủ trong lòng, không ngừng suy tư.

Muốn có công lực cao thâm, không đơn thuần là chỉ cần khổ tu, đồng thời còn cần phải có kì ngộ, như việc tiến nhập Cửu kiếm tiên phủ này cũng là một kỳ ngộ. Nhưng có bảo bối so với thanh vũ tiên phủ còn trân quý hơn, Tần Vũ căn bản không biết là cái gì.

Điều này, trong tâm Tần Vũ thật sự không khỏi hưng phấn.

……..

Bên trong thanh vũ tiên phủ chánh điện.

Bốn vị tán tiên, vây công một vị tứ kiếp tán ma *" Nghiên Cơ nương nương "*, năm người bon họ đánh nhau đến hôn thiên ám địa, Càn Hư lão đạo, Nhạc Diễm chân nhân làm chủ lực, Thủy Nhu chân nhân tập kích, còn Càn Minh công kích cũng có chút ảnh chút hưởng tới Nghiên Cơ nương nương.

Một tiếng nổ rung trời, một cánh tay gãy bay ra, sau đó liên tiếp những tiếng nổ vang lên, cánh tay gãy đã trực tiếp bạo tạc thành một màn huyết vụ, toàn bộ chánh điện lúc này bị huyết vụ che kín.

Càn Hư lão đạo thân thể bị chấn bay rơi xuống, lúc này cánh tay phải đã bị đánh nát, vừa nãy Nghiên Cơ nương nương đã tung ra một kích bạo nộ khiến cho nguyên anh Càn Hư lão đạo bị tổn

thương, tuy nhiên bọn tán tiên phối hợp rất tốt, tối hậu đã khiến cho cả hai lưỡng bại câu thương.

- Sư huynh!

Càn Minh trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Càn Hư lão đạo nét mặt lúc này quả thật hung dữ, cười kì quái hướng về phía Nghiên Cơ nương nương vừa đả thương lão, đồng thời dùng linh thức truyền âm nói :

- Nghiên Cơ, ngươi đả thương ta, nhưng ngươi cùng đừng mong cảm thấy khá hơn, ha ha…….

- Càn Hư tiểu tặc, ngươi mà cũng muốn đả thương ta? Làm….

Nghiên Cơ nương nương miệng đang nói, bỗng xuất hiện hai cỗ khí lưu khiến cho sắc diện của ả sắc đại biến.

Sau hậu chiêu, vẫn còn có hậu chiêu.

- Thủy hỏa vô tình.

Hai cỗ năng lượng cường đại án chiếu theo ý cảnh Thái Cực huyền ảo tương hỗ lẫn nhau, một cổ cực nhiệt do lực công kích của Nhạc Diễm chân nhân. Một cổ cực lãnh do lực công kích cửa Thủy Nhu chân nhân. Cả hai phối hợp huyền diệu, công kích lực lập tức đại tăng .

- Nha~~~~~~~~

Nghiên Cơ nương nương bỗng nhiên hống lên, tròng mắt ngay lập tức chuyển sang màu trắng, tựa hồ như xương trắng đã thấu qua da thịt, biểu hiện vô cùng khủng bố, hai chiếc hắc phong đái

như cuồng phong theo tay huy vũ khắp nơi.

Đồng thời, độc vĩ châm trực tiếp từ cơ thể Nghiên Cơ nương nương bắn ra khắp bốn phương tám hương. Lúc này Nghiên Cơ nương nương đã không còn một chút lưu thủ.

Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân cùng nhìn nhau cười.

Hai người đồng thời tu luyện tại hai đại môn phái, cùng độ kiếp thất bại, nay đều đã là tam kiếp tán tiên. Một người cực nhiệt, một người cực lãnh. Tuy nhiên không có mấy người biết quan hệ thật sự của Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân chân.

Hai người cùng xuất tuyệt chiêu, công kích lực đồng thời tăng lên không ít.

Một tiếng nổ rung trời.

- Mau né!

Nhạc Diễm chân nhân phẫn nộ hét lên, thanh âm vừa xuất, hắn như một thanh tiên kiếm phi tới trước mặt Thủy Nhu chân nhân, y tự nhiên không phải là công kích Thủy Nhu chân nhân, chỉ bởi vì thời khắc này Nghiên Cơ nương nương bị trọng thương đã tới bên cạnh Thủy Nhu chân nhân.

Chỉ nghe thấy một âm thanh khiến cho người ta cảm thấy huyết nhục tê liệt, tay trái của Thủy Nhu chân nhân đã bị xé lìa ra.

Đồng thời một mũi lục sắc tế châm từ giữa hai ngón tay Nghiên Cơ nương nương xạ xuất.

- Muội ổn chứ?

Nhạc Diễm chân nhân đến bên cạnh Thủy Nhu chân nhân lo lắng hỏi, vừa rồi nếu không phải hắn, một kiếm ngăn trở Nghiên Cơ nương nương. Thủy Nhu chân nhân phỏng chừng đã bị Nghiên Cơ nương nương đánh lén giết chết.

Mặc dù Thủy Nhu chân nhân không chết, chỉ bị trọng thương. Nhưng Nghiên Cơ nương nương cũng kịp sử dụng lục sắc độc vĩ châm sát tử Càn Minh.

"Phốc~~~~" Nghiên Cơ nương nương đã hoàn toàn không còn chút yêu mị, lúc này thị giống như bạch cốt ma đầu, phần trên y phục bị phá nát, máu nhuộm đỏ toàn thân, đầu tóc cũng rối bời, chỉ là trong mắt càng thêm vẻ âm lãnh.

- Sư đệ!

Càn Hư lão đạo sắc diện đại biến.

Sư đệ của lão không ngờ lại bị giết bởi Nghiên Cơ.

Càn Minh lúc này đang nằm bất động trên mặt đất, nhưng bỗng nhiên …..thân thể hắn tan biến như tro.

Tán tiên, chủ thể hạch tâm là nguyên anh. Nguyên anh tiêu thất, tán tiên thân thể cũng tiêu tán, như nguyên anh vẫn tồn tại, thân thể thương tích nặng như thế cũng không có khả năng hồi phục. Lúc này thân thể Càn Minh đã hóa thành tro, nhưng…… nguyên anh của y cũng không thấy đâu.

- Ồ , nguyên anh đâu?

Nghiên Cơ nương nương nét mặt âm lạnh đông cứng lại.

Độc vĩ châm xuyên qua nguyên anh, nhưng thị dĩ nhiên vẫn chưa thu lấy nguyên anh, dưới sự quan sát của mọi người, thị tuyệt đối không có cơ hội đạt được nguyên anh của Càn Minh,

nhưng ……nguyên anh của Càn Minh đã đi đâu?

Chương 197

Thiên Ma Huyết Vân

Yên tĩnh, một sự yên tĩnh nặng nề.

Cả một căn chánh điện của Thanh Vũ tiên phủ yên tĩnh đến đáng sợ, Càn Hư lão đạo đầu tóc rối bời, trên mặt vương đầy máu tươi, đạo bào rách nát, còn Thủy Nhu chân nhân một tay đã bị gãy đoạn, cũng không nghĩ đến việc lãng phí một ít năng lượng để ngưng tụ lại cánh tay.

Nhưng sự oán hận của Thủy Nhu chân nhân thì lại rất rõ ràng, ánh mắt khiến cho lòng người phát lạnh. Ở bên cạnh đó, Nhạc Diễm chân nhân cũng vì Thủy Nhu chân nhân bị trọng thương mà càng thêm phẫn nộ, mắt đỏ hồng lên như là xung huyết.

- Hừ, ba tên tiểu bối, hôm nay ta - Nghiên Cơ nhất định phải giết toàn bộ ba người các ngươi, trận chiến này không chết không thôi.

Không còn vẻ kiều mỵ như lúc trước, Nghiên Cơ nương nương tóc dài tung bay, từng sợi tóc tựa như ngân châm, sắc mặt trắng như bạch cốt.

- Con ma nữ ngươi câm miệng cho ta.

Càn Hư lão đạo đột nhiên rống lên.

Chiến đấu với Nghiên Cơ nương nương cho đến bây giờ, Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân căn bản vẫn chưa bị tổn hại nặng gì, nhưng hai sư đệ của Càn Hư lão đạo thì liên tiếp bị thiệt mạng, cho dù con người lão có băng lãnh đến đâu, cùng trải qua ngàn năm vạn năm sống chung với nhau tựu cũng có cảm tình.

Hơn nữa, hai sư đệ chết đi, Càn Hư lão đạo càng ở vào thế yếu nhược.

- Càn Hư, ngươi còn khoa trương làm gì, hai sư đệ ngươi đã bị giết, người kế tiếp sẽ là ngươi đó.

Mắt Nghiên Cơ nương nương lóe lên một đạo hồng quang, một trảo tựa như bạch cốt đã tới trước mặt của Càn Hư lão đạo: Thuẩn di!

Vừa rồi mấy vị tán tiên đều ngừng tay, không gian cũng ổn định lại nhiều, tự nhiên có thể thi triển thiên tiên thiên ma tuyệt kỹ Thuấn di.

Càn Hư lão đạo sắc mặt đại biến, trong khoảng thời gian tích tắc, không lùi mà lại tiến, thân hình trực tiếp hướng vào lồng ngực của Nghiên Cơ nương nương công tới, khiến trước ngực của Nghiên Cơ nương nương cũng ba đào dậy sóng. Thế công này của Càn Hư lão đạo thật là không cần mặt mũi.

Xoẹt một tiếng, huyết nhục xé rách, xương trắng lộ ra.

Do Càn Hư lão đạo không lùi mà lại tiến, trảo này của Nghiên Cơ nương nương không công được tới bộ vị đan điền mà chỉ công tới trước ngực, có thể thấy rõ những mảng xương ngực bị lộ ra. Bất quá một trảo bạch cốt của Nghiên Cơ nương nương thoáng cái đã hướng về phía dưới chụp xuống.

Banh ngực mỗ bụng.

- Nguyên anh không có đây!

Nghiên Cơ nương nương sắc mặt đại biến.

Mặt của Càn Hư lão đạo không lộ chút đau đớn nào, tựa như những máu thịt đó không phải từ thân thể mình, miệng lão mở ra,

một nguyên anh nho nhỏ giá ngự trên cây hạ phẩm tiên khí phi kiếm, hướng thẳng tới Nghiên Cơ nương nương; với khoảng cách như vậy, căn bản thị không né tránh được, mũi kiếm đâm sâu thẳng vào mặt.

Thẳng đường mà xuống!

Nguyên anh của Càn Hư lão đạo biểu tình nanh ác, đã đâm một lỗ lớn trên mặt Nghiên Cơ nương nương, lại trực tiếp hướng phi kiếm từ não bộ thẳng đường chém xuống, hướng vào nguyên anh trong cơ thể tấn công tới.

- Ah…

Nghiên cơ nương nương phát ra một âm thanh sắc nhọn cao vút.

Thủy hỏa vô tình!

Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân hai mắt phát sáng, quang hoa chói mắt bắn ra từ thân thể hai người. Tới lúc này, hai người cũng không quản Càn Hư lão đạo sống chết ra sao, lại lần nữa dùng tuyệt chiêu đó của mình nhắm ngay Nghiên Cơ nương nương công tới.

Trong cơ thể mình, Nghiên Cơ nương nương bạo nộ, dựa vào nguyên anh để khống chế hạ phẩm tiên khí hắc phong đái của bản thân và đòn truy sát của Càn Hư lão đạo.

- Hai tên tiểu tặc.

Nghiên Cơ nương nương đổi sắc mặt, thị tung hoành Đằng Long đại lục cả ngàn năm, đương nhiên kinh nghiệm vô cùng phong phú. Tuy rằng lúc này bị bạo hoả và Càn Hư lão đạo dùng nguyên anh truy sát, nhưng là Nghiên Cơ nương nương giờ khắc

nào cũng dùng ma thức chú ý đến Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân hai người.

Hai người liên thủ kết hợp trận pháp hợp kích, nếu như bản thân không cẩn thận, chắc chắn là chết không có đất mà chôn.

Tuy nàng ta là tứ kiếp tán ma, nhưng không đại biểu cho việc dám đương đầu với hợp kích của hai người tam kiếp tán tiên.

Tựa như một đạo hồng quang, Càn Hư lão đạo nguyên anh căn bản không đoái hoài chiến đấu, trực tiếp chạy thoát khỏi nhục thân của Nghiên Cơ nương nương, khi đào thoát lại cố ý tán phát khí kình, trực tiếp hướng tới thân trên của Nghiên Cơ nương nương xuyên thủng.

Còn Nghiên Cơ nương nương dùng thuấn di khống chế nhục thân cơ thể, lập tức tránh ra.

Một tràng tiếng nổ rung trời.

Phía sau lưng của Nghiên Cơ nương nương bị chấn đến rách da nát thịt.

Ngay khi bắt đầu, linh hồn Càn Hư lão đạo trực tiếp dung nhập nguyên anh, giá ngự phi kiếm xuyên thấu cơ thể Nghiên Cơ nương nương, khi đào thoát lại khai phá nhục thể mà chui ra, Nhạc Diễm và Thuỷ Nhu chân nhân liên tay hợp kích, khiến Nghiên Cơ nương nương chẳng những tổn hao công lực, mà thân thể còn bị tổn hại nặng.

Nghiên Cơ nương nương lúc này trông giống tử thi.

Tuy vậy thị vẫn không đành lòng vứt bỏ nhục thân. Mặc dù tán tiên chỉ cần nguyên anh bất diệt thì có thể ngưng tụ thành tán tiên chi thân, nhưng mà ngưng tụ thành nhục thân yêu cầu năng lượng quá nhiều, nhiều đến nỗi Nghiên Cơ nương nương không đành lòng lãng phí để khôi phục một tấm thân bị phá tổn.

"Ah…" một âm thanh sắc nhọn cao vút phát ra từ cổ họng Nghiên Cơ nương nương, tiếng rống bao hàm cực sự phẫn nộ và phong cuồng đến cực độ.

Bất chấp mọi thứ!

- Không hay, ma đầu phát cuồng rồi, tiểu Nhu, cẩn thận.

Nhạc Diễm chân nhân sắc mặt biến đổi, trở nến rất là khó coi.

Thuỷ Nhu chân nhân ở bên cạnh sắc mặt cũng ngưng trọng:

- Nhạc Diễm, Nghiên Cơ nương nương nầy thật là thiên biến vạn hóa, thực lực cũng thâm sâu khó dò, chí ít trên Đằng Long đại lục không mấy người biết được thực lực chân chánh của thị.

Giờ khắc nầy vô luận là Nhạc Diễm hay Thủy Nhu chân nhân đều không công kích.

Năng lượng cuồng bạo dội ngược, cuốn tròn như xoáy nước hướng trung tâm ngưng tụ, mà Nghiên Cơ nương nương lúc này đang đứng ở ngay trung tâm ngưng tụ. Năng lượng to lớn kinh nhân đó trong giây phút đã đem nhục thể của Nghiên Cơ nương nương tu bổ lại.

Trong chốc lát Nghiên Cơ nương nương đã khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp, yêu kiều, chỉ là Nghiên Cơ nương nương của lúc này ánh mắt mang vẻ băng lãnh.

- Ha ha…… Nghiên Cơ, thân thể ngươi bị hủy hoại hơn phân nửa, ngươi tiêu hao công lực khôi phục nhục thể, nhưng ngươi vừa mới bị trọng thương, lại tiêu hao nhiều năng lượng như vậy để khôi phục nhục thể, thực lực ngươi còn được mấy phần? Ngoan ngoãn chịu chết đi thôi.

Càn Hư lão đạo giờ khắc nầy cũng ngưng tụ nhục thân xong.

- Còn được mấy phần thực lực, ngươi thử thử xem không phải là biết liền hay sao? Không lẽ ngươi không biết trên thế gian nầy có thứ đồ kêu là đan dược.

Nghiên Cơ nương nương giờ khắc nầy xinh đẹp vô cùng, trên mặt còn có nét đỏ tươi.

- Đan dược, ngươi tiêu hao năng lượng nhiều như vậy, lại trúng hợp kích của Nhạc Diễm chân nhân hai người, trọng thương, chỉ đan dược là đủ sao? Ngươi chỉ dọa người thôi.

Càn Hư lão đạo cười nhạo nói.

- Y có hầu kết (cục hạch dưới yết hầu).

Thủy Nhu chân nhân hốt nhiên lên tiếng.

Nhạc Diễm chân nhân và Càn Hư lão đạo nhìn vào yết hầu của Nghiên Cơ nương nương, quả nhiên thấy hầu kết lồi lên, trong lòng đều chấn động.

Nữ nhân có hầu kết sao?

Nếu như là tán tiên lúc ngưng tụ nhục thân đặc biệt cố ý làm như vậy không phải là không được, nhưng một nữ tán tiên bình thường có khi nào lại tự tạo hầu kết cho mình?

- Ngươi là nam hay nữ

Nhạc Diễm chân nhân cảm thấy trong lòng có chút run run.

Nghiên Cơ nương nương yêu kiều liếc mắt:

- Ngươi nói ta là nam thì ta là nam, ngươi nói ta là nữ thì ta là nữ.

Nói câu trước, giọng Nghiên Cơ nương nương trầm trầm như của nam nhân, nói câu sau giọng lại biến thành nhu mì, mềm mại.

Không ai biết hình dạng thật sự của thiên biến ma nữ, bởi vì thị có thể biến hóa thành nhiều bộ dạng khác nhau, tuy rằng hình dạng nữ tử yêu mỵ này là được dùng đến nhiều nhất, nhưng ai có thể khẳng định đó thật sự là thị?

- Không nên lãng phí thời giờ với thị nữa. Thị đang mượn cớ khôi phục công lực.

Càn Hư lão đạo hốt nhiên hét lớn.

Đồng thời Càn hư lão đạo hóa thành một đạo tố sắc hồng quang, hướng về Nghiên Cơ nương nương giết tới.

Bất quản thị là nam là nữ, giết xong nói sau.

Nghiên Cơ nương nương hàn khí trong mắt bộc phát, toàn thân người cũng hóa thành một đạo hắc sắc quang mang. Cả tán ma và tán tiên vận tốc thật sự quá nhanh, người ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy hai đạo tàn quang không ngừng giao kích trong đại điện.

Còn Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân thì đứng ở một bên, luôn chú ý đến tình hình trận đấu để tùy thời đột kích.

"Ah…" Nghiên Cơ nương nương phẫn nộ bất cam la hét, lúc thì nam âm, lúc thì nữ âm, đích thực là bị ủy khuất vô cùng. Mới bắt đầu đã bị hai tán tiên trận pháp hợp kích trọng thương một lần, sau lại chiến đấu một trận với Càn Hư lão đạo khiến thân thể huyết nhục đại tổn, lại tổn hao phần lớn công lực khôi phục nhục thể, tuy rằng có linh đan, nhưng liệu có thể bổ sung được bao nhiêu?

Mà sau đợt tự sát bởi nguyên anh của Càn Hư lão đạo, lại bị Nhạc Diễm chân nhân hai người đánh lén.

Liên tục nhiều lần như vậy, Nghiên Cơ nương nương công lực lúc này so ra không bằng được năm thành của lúc mới bắt đầu, may mà Càn Hư lão đạo công lực cũng bị đại tổn. Mặc dù vậy, tuy là Nghiên Cơ nương nương có phần thắng thế, nhưng Nhạc Diễm chân nhân hai người bên cạnh lúc nào cũng có thể tập kích.

Cứ mỗi khi thị định hạ sát thủ, là bị hai tán tiên Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân đánh lén.

Ức chế, phẫn nộ!

Trong một thẩm cung của Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ và Lập Nhi đang ngồi bên mép giường, cách đó không xa là một mặt kiếng tinh khiết có vài đồ hình, đó chính là hình ảnh bọn người Nghiên Cơ nương nương đang đánh nhau sống chết trên đại điện. Tần Vũ đã luyện hóa xong nguyên linh tinh phách, cả tòa tiên phủ như nắm trong tay.

- Tần Vũ đại ca, Nghiên Cơ nương nương đó thật sự là nam hay là nữ, muội không thể xác định được.

Lập Nhi cười nhẹ nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn kỹ lại, rồi lắc đầu cười khổ:

- Ai có thể biết được Nghiên Cơ nương nương đó là nam hay nữ, bất quá thị được hiệu xưng Thiên biến ma nữ, tất phải là nữ, nếu như không phải nữ, vậy tại sao lại không kêu là Thiên biến ma nam.

- Thiên biến ma nam.

Lập Nhi nhịn không được bật cười .

Tần Vũ nhìn bộ dạng cười của Lập Nhi, ánh mắt lại dời về mặt kính trong veo, chỉ là ánh mắt thanh tĩnh hơn nhiều.

- Cuộc chiến này quả nhiên khốc liệt … xem chừng Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân còn có một số bí mật. Không lạ, khi lúc đầu Nhạc Diễm và Thủy Nhu chân nhân hai người gần như đồng thời đi vào cửu kiếm tiên phủ. Nghiên Cơ nương nương nầy tính sai một bước, bất quá … tam kiếp tán tiên đến tứ kiếp tán tiên, không giống như tứ kiếp tán tiên đến ngũ kiếp tán tiên. Từ tam kiếp đến tứ kiếp, cũng là khác nhau về bản chất, bất luận là Thuấn di hoặc năng lượng nào khác, khoảng cách khác nhau nhiều.

Quan sát trận đấu, Tần Vũ không ngừng ghi nhớ trong lòng những chiêu thức và năng lực của các cao thủ.

Bất quá Tần Vũ vẫn thầm nhận định Nghiên Cơ nương nương rất có khả năng thắng trận.

……

Ba cây độc vĩ châm xuyên thấu qua thân hình Càn Hư lão đạo.

Một chưởng cuối cùng, kích trúng ngực của Càn Hư lão đạo.

Bộ vị ngực chính là nơi nguyên anh của Càn Hư lão đạo vừa đào thoát trốn đến, lão bất quá là tam kiếp tán tiên, linh thức không bì kịp tứ kiếp tán ma của Nghiên Cơ nương nương. Ba châm đó của Nghiên Cơ nương nương là để phục vụ cho một chưởng cuối cùng này, tính toán thật huyền diệu phi thường.

Cho dù Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân cũng không tới cứu trợ kịp.

Một chưởng!

Càn Hư lão đạo thân thể vô lực bị ném bay đi, máu tươi rải

khắp trên thạch cấp của đại diện, sau đó rớt xuống trên mặt đất một cách nặng nề, trong khi thân thể đang co rút, tay phải lão run rẩy lấy ra một ngọc bình đổ trút linh đan vào miệng.

Chỉ có điều tay phải lão rất là vô lực. Mười mấy viên linh đan trong bình đã có hơn nửa rớt ra ngoài.

Chưa chết, nhưng so với chết cũng không khác biệt gì nhiều.

- Nguyên anh trọng thương như vậy, linh hồn lại không bị tổn thương gì nhiều. Mạng ngươi thật tốt.

Nghiên cơ nương nương lại phóng ra một mũi độc vỹ châm.

Một mũi độc vỹ châm nho nhỏ như vậy lúc trước thật không sao làm khó được Càn Hư lão đạo, nhưng lão lúc này căn bản một chút lực phản kháng cũng không có.

- Thời gian một chén trà, chỉ cần thời gian một chén trà.

Càn Hư lão đạo trong lòng rên rĩ.

Lúc nầy nguyên anh lão rã rời, cần cấp thời khôi phục, nhưng thiên ma tích ẩn chứa ma nguyên lực đó thật là khó trị.

Độc vỹ châm phá không phi tới. Càn Hư lão đạo mắt trừng trừng nhìn mũi độc châm bắn tới, không sức chống đỡ.

Đinh đang!

Một lưỡi phi kiếm đã ngăn mũi độc vĩ châm lại.

- Ma nữ, đừng hòng sát nhân.

Nhạc Diễm chân nhân quát lên. Thủy Nhu chân nhân bên cạnh lão cũng lạnh lùng nhìn Nghiên Cơ nương nương.

Nghiên Cơ nương nương nhìn lại hai người.

Nhạc Diễm chân nhân hai người nãy đến giờ tựa như xem hát, lựa dịp đánh lén. Hai người bị thương không nặng, Thủy Nhu chân nhân tuy bị gãy tay, nhưng thị không lãng phí năng lượng ngưng tụ cánh tay, cho nên Thủy Nhu chân nhân năng lượng vẫn còn sung túc.

Còn Nghiên Cơ nương nương thì tương phản. Đã nhiều lần bị trọng thương, lại ngưng tụ thân thể, lại cùng với Càn Hư lão đạo chiến đấu cho đến bây giờ. Trạng thái thật sự khác biệt.

- Ha ha, thật không tưởng tới hai người bọn ngươi lại thân thiết như vậy. Lại có trận pháp hợp kích. Ta tính sai rồi, thật tính sai rồi.

Nghiên Cơ nương nương thở dài nói.

Nhạc Diễm chân nhân nhìn qua Thủy Nhu chân nhân, sau đó nhìn qua Nghiên Cơ nương nương, điềm nhiên nói:

- Toàn Đằng Long đại lục không mấy người không biết quan hệ giữa ta và Thủy Nhu, ngươi há không hay biết, ngươi chết đi không thể trách ngươi ngu ngốc, chỉ có thể trách trời già muốn tuyệt ngươi thôi.

Hai người liên thủ, lại ỷ vào trận pháp hợp kích, uy lực tuyệt đối không dưới sự công kích của ba người tam cấp tán tiên, còn Nghiên Cơ nương nương lúc này còn lại một nửa lực công kích đã là quá tốt rồi.

- Ai, trời thật muốn tuyệt ta chăng?

Nghiên Cơ nương nương thở dài nói.

Nhưng mà ??

"A……" Nghiên Cơ nương nương cả người hốt nhiên như biến thành điên cuồng, cả bộ tóc dài đến ngang lưng đột nhiên bung thẳng ra, cứ như những sợi dây đàn đang căng. Chỉ trong chốc lát, mỗi một sợi tóc dài đều như biến thành dài hơn.

Những ngọn lửa màu huyết hồng đột nhiên xuất hiện từ thân thể Nghiên Cơ nương nương bốc cháy lên, đồng thời bao bọc toàn thân Nghiên Cơ nương nương trong đó.

Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân trông thấy cảnh này, hai mắt không tự chủ được mở to nhìn.

- Không tưởng được đối phó với ba người bọn ngươi lại giằng co đến bây giờ, bất quá bây giờ bọn ngươi tất phải chết.

Bị bao phủ trong ngọn lửa màu huyết hồng, Nghiên Cơ nương nương phảng phất như cao cao tại thượng cười nói với Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân.

- Thiên ma huyết vân!

Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân sắc mặt đại biến; thiên ma huyết vân công pháp cần phải đạt đến thiên ma cảnh giới mới có thể thi triển, công pháp này lại thập phần bí mật, không phải bất cứ cao thủ bốn kiếp tán ma trở lên nào cũng biết.

Thiên ma huyết vân, thiêu đốt phân nửa huyết nhục và phân nửa năng lượng nguyên anh.

Chánh điện phạm vi quá nhỏ, không có chỗ dung cho Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân đào trốn, từng đóa từng đóa mây màu huyết hồng toàn bộ hướng về Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân xâm nhập.

- Ah, không được chạm đến.

Ngón tay trỏ phải của Nhạc Diễm chân nhân chỉ vừa chạm đến đám mây màu huyết hồng đó, lập tức bắt đầu hư hoại, từ ngón trỏ phải không ngừng lan tràn ra cả cánh tay và cả toàn thân, Nhạc Diễm chân nhân tức thì chặt tay, nhưng hắn cũng biết là không ổn.

Chỉ thời gian một chớp mắt, huyết vân đã bao bọc cả hai vị tán tiên lại.

Thật là lên trời không được, xuống đất cũng không xong.

- Ha ha, ta trước giết Càn Hư lão đạo, để bọn bây thưởng thức mùi vị huyết vân hủ thực nguyên anh ra sao.

Nghiên Cơ nương nương uống linh đơn xong, liền chuyển người hướng Càn Hư lão đạo cười lớn. Nghiên Cơ nương nương lúc này sắc mặt trắng bạch, bước đi đã có hơi run rẩy.

Nguyên anh bị tổn thất phân nửa năng lượng, mà năng lượng để bổn thân nguyên anh tồn tại có một mức thấp giới hạn, sự tổn thất phân nửa này gần như đã đụng đến mức thấp nhất.

- Ba người bọn ngươi chết đi, ta sẽ luyện hóa trấn phù thạch bia, cả toà tiên phủ, ha ha… vô số địa nguyên linh thạch, vô số bảo bối, cả một toà tiên phủ này đều là của ta cả, ha ha …

Nghiên Cơ nương nương cực kỳ đắc ý, tựa như nàng ta thấy được cả tòa tiên phủ sẽ thuộc về thị.

Vào lúc này, mọi việc xảy ra Tần Vũ đều nắm trong lòng bàn tay. Hai vị nhị kiếp tán tiên đang bị thiên ma huyết vân bao vây, còn có một Càn Hư lão đạo bị trọng thương, nếu giết Càn Hư lão đạo đối với Tần Vũ chỉ như lật bàn tay, quá đơn giản!

" Xuy, xuy…." Trong biển lửa, một thanh âm vang lên, Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân tòan thân phát ra một cỗ năng lượng cường đại, cỗ năng lượng đó không ngừng làm tiêu hao thiên ma huyết vân, nhưng thiên ma huyết vân chỉ bị hao tổn chút ít. Công lực của bọn họ lại hao tổn cực nhiều.

- Thiên ma huyết vân, hai người các ngươi hợp lực chỉ đạt đến tam kiếp tán tiên mà cũng muốn phá. Quả thực như đang nằm mộng!

Nghiên Cơ nương nương lạnh nhạt nói, đồng thời trên ngón tay xuất hiện một cây độc vĩ châm.

Chĩa cây độc châm về hướng Càn Hư lão đạo.

- Càn Hư, hai sư đệ của ngươi đang chờ ngươi đó!

Nghiên Cơ nương nương mỉm cười nói, bàn tay từ từ động, độc vĩ châm như một mũi tên nhọn phóng tới.

Nguyên Càn Hư lão đạo đang ngồi bất động, lúc cây độc châm phóng tới, thân thể lão như một tia chớp, cực nhanh hướng ra bên ngòai đại điện phóng đi.

Từ đầu Càn Hư lão đạo đã phục đan dược, tích trữ công lực. Lão vẫn đợi thời khắc cuối cùng khi Nghiên Cơ nương nương công

kích, hắn mới bộc phát năng lượng tìm cơ hội bỏ chạy.

- A!

Một cây độc vĩ châm đâm xuyên qua mi tâm lão, cây độc châm ẩn chứa ma nguyên lực làm cho cơ thể lão chấn động, chỉ một thời gian ngắn năng lượng của lão đã tiêu tan. Càn Hư lão đạo tại không trung rớt xuống đất.

- Ngươi, ngươi bắn hai cây châm!

Càn Hư lão đạo thấy Nghiên Cơ nương nương thu tay trái về, vừa rồi lão còn thấy ả ta dùng tay phải phóng châm.

- Thông minh, đáng tiếc..đã muộn.

Nghiên Cơ nương nương uyển chuyển đi đến cạnh Càn Hư lão đạo.

Nàng ta thân là tứ kiếp tán ma, có thể tiến vào Bạo Lọan Tinh Hải nhưng là nàng ta không có đi vào. Đó là bởi vì nàng ta không thích phải dưới quyền người khác. Nàng ta thà ở tại Đằng Long đại lục làm đại ma đầu cũng không muốn tiến vào bạo lọan tinh hải. Thiên tài đại bảo.

Trữ vi kê đầu, bất vi phượng vĩ. (thành ngữ Trung Hoa)

Mà bây giờ, cơ hội ngàn năm đã xuất hiện. Nghiên Cơ nương nương trên mặt, nụ cười càng thêm sáng lạn.

Rên rỉ!

Một tiếng kêu thảm thiết từ phía sau truyền tới, chống đỡ một hồi lâu. Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân rốt cuộc cũng không trụ được, thiên ma huyết vân tiến sát vào thân thể, cho

dù cơ thể có năng lượng chống đỡ nhưng thân thể cũng bắt đầu chậm rãi phân hủy.

Đau đớn, trong lòng phát lạnh.

- Các ngươi…đều phải chết!

Nghiên Cơ nương nương sung sướng hét to. Sau đó ngọc thủ vươn ra nhanh như chớp hướng Càn Hư lão đạo công kích.

Bên ngòai chánh điện.

Duyên Mặc, Y Đạt nhìn tình cảnh đó thở dài.

Bất quá, bọn họ cũng biết Nghiên Cơ nương nương đã bị trọng thương, nhưng ả ta thân là bốn kiếp tán ma, tương đương một bậc thiên ma. Do đó chỉ cần một đóa huyết vân cũng đủ để giết bọn họ, thực lực chênh lệch quá lớn.

" Bồng!" không khí nổ mạnh, ba thân ảnh màu vàng cực nhanh phóng tới, không khí trong đại điện chấn động.

- Cái gì!

Nghiên Cơ nương nương sắc mặt đại biến.

Ba thân ảnh màu vàng trong khi phóng tới, đã từ từ biến thành ba con rồng xanh dài hơn trăm thước. Tiếng long hống vang lên, không khí tựa như xuất hiện một cơn sóng gợn.

- Nha!

Nghiên Cơ nương nương cắn chặt răng, song chưởng giống như bạch cốt hướng về ba con rồng xanh công kích.

Nhưng là, miệng ba con rồng xanh chợt hé ra, hình thành một

luồng kình khí, ba viên cầu kim quang phóng ra, xoay tròn lẫn nhau. Sau đó hội tụ lại thành một con tiểu thanh long.

Tiểu thanh long hướng về Nghiên Cơ nương nương phóng đi. Nói thì dài, nhưng trên thực tế chỉ là trong nháy mắt.

Nghiên Cơ nương nương sắc mặt biến đổi, vội vàng né tránh, nhưng tiểu thanh long dường như có trí tuệ cũng tự động chuyển hướng đuổi theo.

Tiếng nổ mạnh!

Cả đại điện bị chấn động, Nghiên Cơ nương nương tòan thân đẫm máu, quay cuồng trong không trung. Sau đó dừng tại một bên ở chánh điện.

Lúc này thiên ma huyết vân đang bao vây Nhạc Diễm chân nhân và Thủy Nhu chân nhân cũng bay khỏi hai người bọn họ, tụ tập lại trên thân Nghiên Cơ. Hấp thu năng lượng thiên ma huyết vân, Nghiên Cơ nương nương thân hình cũng ổn định.

- Tốt! Tốt.

Ả ta nhìn ba gã hòang y nam tử thở hổn hển nói.

- Không nghĩ đến các ngươi là cao thủ của Long tộc. Ẩn nhẫn đến bây giờ mời xuất hiện, ta cũng là không phát hiện được.

Lúc này Thanh Long Duyên Lang cũng thản nhiên bước vào đại điện, mỉm cười nói:

- Nghiên Cơ nương nương, nếu ngươi nhận ra được hư thực của ba vị thúc thúc, vậy mới là chuyện lạ.

Nghiên Cơ mục quang xạ ra tia giận dữ, mỉm cười nói :

- Nếu ta đóan không sai, thì ba viên kim sắc châu này là vật chí bảo bí mật cực kỳ nổi tiếng của Long tộc – huyễn long châu.

Nghiên Cơ lúc này đột nhiên không còn giận dữ.

- Nghiên Cơ, ngươi đã chịu thua chưa ,ha ha…

Nhạc Diễm cất tiếng cười cuồng đại.

May thay lúc tối hậu Nghiên Cơ thu lại thiên ma huyết vân, Nhạc Diễm và Thủy Nhu mới có thể bảo trụ được tính mạng, nhưng cho dù như thế, nhục thể của bọn họ cũng bị tiêu hủy, lúc này họ dựa vào nguyên anh ngưng tụ lại nhục thân.

- Ngươi có tin dù như thế ta vẫn có thể giết ngươi không?

Nghiên Cơ lạnh lùng nói.

Người đứng đầu trong ba vị hoàng y nam tử bước lên một bước nói:

- Chư vị đã lãng phí thời gian rồi, trước tiên cho tại hạ tự giới thiệu, tại hạ là Duyên Lãm Sơn, còn đây là hai huynh đệ của tại hạ. Ta nói rõ với chư vị, lần này tiên phủ cung điện thuộc về Long tộc ta.

- Duyên Lang, ngươi mau luyện hóa trấn phủ thạch bia.

Lãm Sơn ra lệnh.

- Vâng.

Thanh Long lập tức tiến về phía trấn phủ thạch bia.

- Huyễn long châu, không những có khả năng ẩn giấu khí tức, mà

còn có khả năng bắt chước khí tức của cao thủ hay thường dân, đích xác là chí bảo về ngụy trang. Ba viên huyễn long châu, che dấu ba thần thú đạt đến Độ Kiếp kỳ, Long tộc ra tay quả rất hào phóng.

Càn Hư lão đạo từ từ đứng dậy nói.

Nghiên Cơ nương nương liếc mắt nói:

- Ngươi có biết thế lực long tộc lớn như thế nào không? Đối với tiên phủ thông thường họ không quan tâm, nếu như quan tâm họ sẽ không phái ba con thanh long Độ Kiếp hậu kỳ, mà phái lục kiếp tán yêu, thậm chí tán yêu lợi hại hơn.

Long tộc thế lực cực lớn, tại Đằng Long đại lục là tộc nhân cực kỳ khủng bố, ở hải để tu yêu giới, Long tộc có địa vị chí cao vô thượng.

Các thị tộc trong Long tộc, chỉ luận về thực lực của một thị tộc thôi thì cũng là một thế lực rất mạnh rồi.

- Lần này tộc trưởng và trưởng lão đã đánh giá sai, nếu như họ biết Cửu kiếm tiên phủ được tạo thành từ một khối nguyên linh nguyên thạch duy nhất có phẩm chất cao như vậy, tin rằng kẻ đến sẽ là cao thủ cấp trưởng lão, chứ không phải là ba con thanh long mới bước vào Đại Thành kỳ chúng ta.

Duyên Lãm Sơn cười nói.

Ba thần thú thanh long Độ Kiếp hậu kỳ có thể so sánh với Đại Thành kỳ tu tiên giả không hề thua kém a.

Dù cho ba thanh long không phối hợp với nhau, thì tuyệt đối vẫn có thể cầm chân được ba tán tiên tam kiếp.

Điều quan trọng …… ba con thanh long này là nhất tộc huynh đệ. Không ai tin rằng bọn họ sẽ không sử dụng trận pháp công

kích, vừa rồi bọn họ ra tay làm trọng thương Nghiên Cơ nương nương, rõ ràng đó là một dạng trận pháp công kích.

Đặc biệt còn có… huyễn long châu.

Huyễn long châu không những có thể giúp ngụy trang mà đồng thời còn là vũ khí công kích, dùng để đối phó với tứ kiếp tán ma đã trọng thương thì thật là dễ dàng.

Giờ phút này Nghiên Cơ trong lòng cũng nhanh chóng tự hỏi, ba con rồng xanh Độ Kiếp hậu kỳ, cộng với ba viên huyễn long châu, nếu đối phó với nàng thì cũng rất dễ dàng. Nếu nàng ta không bị thương, các vị tán tiên cũng ở trạng thái tốt, bọn họ liên thủ tuyệt đối có thể dễ dàng đánh bại ba con rồng xanh.

Đáng tiếc, những người ở đây đều trọng thương.

- Muốn giết ta?

Nghiên Cơ trên mặt có một tia lãnh ý. Cho dù muốn giết nàng ta, có chết nàng ta cũng phải kéo hai cái mạng theo phụng bồi.

- Nghiên Cơ, ngươi muốn uy hiếp chúng ta bằng cách tự bạo a?

Lãm Sơn mỉm cười nói.

- Ngươi là tứ kiếp tán ma, nếu như định tự bạo để thi triển thiên ma huyết vân, đích xác là có khả năng làm trọng thương ba huynh đệ ta, bất quá trong tay bọn ta còn có huyễn long châu, ngươi tuyệt đối không giết được ba chúng ta.

Đồng tử Nghiên Cơ co rụt lại tựa như nhìn xuyên qua thân thể nam nhân long tộc trước mặt.

- Càn Hư lão đạo, Nghiên Cơ nương nương, Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân, đừng lo lắng, Long tộc chúng ta sẽ không giết các ngươi, đợi Duyên Lang luyện hóa xong trấn phủ thạch bia, bọn ta trực tiếp để các ngươi ly khai.

Duyên Lãm Sơn thản nhiên nói.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, Duyên Lang luyện hóa xong trấn phủ thạch bia, tự nhiên có thể khống chế toàn bộ tiên phủ tống chúng nhân ly khai.

- Hừ, đợi luyện hóa xong trấn phủ thạch bia, các ngươi sẽ dùng tiên phủ để giết hết bọn ta thì sao?

Càn Hư lão đạo quát.

Nghiên Cơ nương nương và mọi người nhìn về phía Duyên Lãm Sơn, bây giờ vẫn còn chút sức lực để liều mạng, một khi Duyên Lang khống chế được cấm chế của tiên phủ, phỏng chừng bọn họ ngay cả chống đỡ cũng không có sức.

- Ha ha……

Duyên Lãm Sơn cười lớn nói.

- Long tộc chúng ta mà lừa các ngươi ư, ngươi có nghe Long tộc ta lừa người bao giờ chưa?

Nghiên Cơ nương nương và mọi người trong tâm thầm thở phào nhẹ nhỏm.

Long tộc, thuộc thần thú tộc, thần thú kiêu ngạo, trong thần thú tộc, Long tộc có thể nói là mạnh nhất, tất nhiên lại càng kiêu ngạo hơn. Trong suy nghĩ của họ lời hứa có lúc còn quan trọng hơn cả sinh mạng. Muốn một người của Long tộc lật lại lời nói quả

là khó.

- Tha cho bọn họ, các ngươi không sợ thả hổ về rừng a?

Y Đạt lên tiếng.

- Thả hổ về rừng, ha ha……

Ba huynh đệ cùng cười lớn.

Duyên Mặc nói :

- Y Đạt, ngươi không thể tưởng tượng nổi thực lực của Long tộc đâu, kể cả Âm Nguyệt cung, Thanh Hư quan, Lam Ương môn, Tử Dương môn cùng liên thủ, tính ra cũng không phải là đối thủ của một tộc thị trong Long tộc, càng không cần phải nói cả Long tộc.

Long tộc mà sợ ư? Đây quả thật là một chuyện nực cười.

Mấy người Nghiên Cơ nương nương, Càn Hư lão đạo không kiềm chế được cảm thấy mất mặt, dù không biểu lộ ra ngoài nhưng bọn họ không thể không thừa nhận thực lực của Long tộc quả thực rất cường đại. Mấy đại môn phái liên thủ cũng không là đối thủ..

Thả hổ về rừng?

Trước mặt Long tộc bọn họ mà dũng cảm xưng hổ?

- Phỏng chừng phóng mắt khắp thiên hạ, toàn bộ các môn phái tu tiên giả liên kết, đồng thời còn phải mời thêm toàn bộ tán tiên tiền bối đã tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải, lúc đó mới có thể so sánh với Long tộc của ta được.

Duyên Lãm Sơn lạnh nhạt nói.

……

Tại tẩm cung trong Thanh vũ tiên phủ.

Tần Vũ và Lập Nhi chứng kiến hết những diễn biến xảy ra trong chánh điện.

- Long tộc quả thật lợi hại a?

Tần Vũ nghe Duyên Lãm Sơn nói mà trong lòng thấy kinh hãi.

Lập nhi gật đầu nói:

- Long tộc thật sự rất lợi hại, hơn nữa số lượng Long tộc cực nhiều, đều là thần thú. Kỳ thật thần thú số lượng không nhiều, cho dù có nhiều thì cũng không bằng Long tộc, chỉ có duy nhất Long tộc, đúng là vượt xa toàn bộ giới tu chân của Đằng Long đại lục. Trừ phi toàn bộ tán tiên Bạo Loạn Tinh Hải quay đầu.

- Tần Vũ đại ca, theo như muội được biết, Long tộc rất mạnh… thực sự rất mạnh a.

Lập nhi tựa hồ nghĩ đến điều gì cảm thán nói.

Tại phía bắc Bạo Loạn Tinh Hải, Long tộc chỉ có một vài người, tuy nhiên tại vùng nam biên hải của Bạo Loạn Tinh Hải lại có rất nhiều tộc nhân của Long tộc, thậm chí bên trong nội bộ Bạo Loạn Tinh Hải lại càng có nhiều tộc nhân Long tộc. Một tộc thị khổng lồ, đều là thần thú, trở thành một đoàn thể mạnh đến mức không thể nào mạnh hơn nữa.

……

Bên trong chánh điện..

- Duyên Lang, có chuyện gì vậy, tại sao ngươi chưa luyện hóa thành công?

Lãm Sơn cau mày nhìn về phía Duyên Lang hỏi.

Thanh long Duyên Lang bất đắc dĩ nói:

- Luyện hóa trấn phủ thạch bi thật khó khăn, hãy chờ thêm chút nữa.

Thanh Long Duyên Lang nói xong lại tiếp tục toàn tâm luyện hóa trấn phủ thạch bi, nhưng mà vừa mới dứt lời…

- Chuyện gì xảy ra thế này?

Thanh Long Duyên Lang kinh hô nói.

Ba huynh đệ Duyên Lãm Sơn, Nghiên Cơ, Càn Hư bọn người đều bị tình cảnh trước mắt làm cho giật mình, trấn phủ thạch bia trên mặt đất tưởng như được hình thành bởi nguyên linh nguyên thạch kia giờ phút này đang từ từ hạ xuống.

Nguyên linh nguyên thạch cấu thành kia phảng phất như là đất hòa tan trong nước.

Cứ như vậy chui vào mặt đất rồi biến mất.

Mọi người ánh mắt như si ngốc.

- Ba vị thúc thúc, con vẫn chưa thể luyện hóa thành công, chỉ còn thiếu một phần nhỏ thôi!

Thời khắc này Thanh Long Duyên Lang nôn nóng tới mức sắp phát điên lên được, chính mình đã hao phí biết bao tâm lực mới phát hiện ra tiên phủ cung điện trân quý dường ấy, vậy mà tới thời

khắc quan trọng hắn lại không thể luyện hóa thành công.

Tựa như một đống kim nguyên bảo đặt ở trước mặt mình, mình thì lại đang ngủ gật, đến khi thức dậy lấy thì đống kim nguyên bảo lại biến mất.

Ba huynh đệ Duyên Lãm Sơn lúc này căn bản không biết nói gì. Khóc? Cười? Tâm trạng cực kỳ chán nản, quả thực muốn nổi giận giết tất cả.

Nhưng lúc này - -

Chứng kiến mọi việc xảy ra trước mắt, trên khóe miệng Tần Vũ xuất hiện một tia tiếu dung.

Chương 199

Nghịch Ương Tiên Đế

- Tần Vũ đại ca, trấn phủ thạch bia là do huynh khống chế hãm nhập vào trong lòng đại điện rồi phải không?

Lập Nhi trên mặt xuất hiện một nụ cười, trong tâm của nàng đang rất vui, Tần Vũ đại ca quả thật đáng ghét. Không ngờ tối hậu khi người ta đang luyện hóa, lại khống chế thạch bia đưa vào trong lòng đất. Tần Vũ nhìn vào mặt kính, không chỉ ba gã Long tộc cao thủ mà tất cả mọi người đều lộ vẻ ngây ngốc khó tin vào sự tình trước mắt, Tần Vũ không nén được nụ cười.

- Giờ toàn bộ Thanh Vũ tiên phủ đã nằm trong tay huynh, nếu như cần giết hết bọn họ, cũng không phải là việc khó.

Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ được những cấm chế của Thanh Vũ tiên phủ, cảm nhận được năng lượng khổng lồ của những cấm chế, Tần Vũ không hề hoài nghi về uy lực của chúng, tuy nhiên cũng tại thời khắc đó ……. Âm thanh trong trẻo vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Tiểu bối cũng không tệ, thế nhưng khi ngươi vận dụng cấm chế sát nhân vào trong những tình huống khẩn cấp, trong trường hợp này, ngoài một số cấm chế phòng ngự, ta còn lưu lại vài cấm chế công kích cơ bản cho ngươi, như những cấm chế công kích tối thượng ta buộc lòng phải hủy đi.

Lưu ngôn của Nghịch Ương tiên nhân.

Trong tâm Tần Vũ chấn động.

Những việc làm của Nghịch Ương tiên nhân quả thật khó phán

định, Tần Vũ chỉ có thể khẳng định, vị Nghịch Ương tiên nhân đã để lại cấm chế khởi động, nếu như quả dùng cấm chế công kích những người trong chánh điện, có thể toàn bộ cấm chế đều sẽ bị hủy đi.

Một tòa tiên phủ, nếu không có những cấm chế phòng ngự cường đại, phỏng chừng khi chính bản thân đem ra sử dụng, nhất định sẽ dẫn dụ một lượng lớn cao thủ đến cướp đoạt.

May mắn là vẫn chưa khởi động công kích,Tần Vũ thầm thở dài.

- Như cấm chế công kích cường đại, không biết uy lực lớn tới mức nào?

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Thật đáng tiếc, tối cường công kích cấm chế, uy lực ước lượng vô cùng to lớn, Nghịch Ương dĩ nhiên tự động triệt tiêu nó trong chánh điện của Thanh Vũ tiên phủ.

Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân, Càn Hư lão đạo cùng Nghiên Cơ nương nương đều nhìn về vị trí của trấn phủ thạch bia. Nhân thủ của bọn họ đem đi đều đã bị chết hết. Nhưng cuối cùng lại có kết quả như thế này.

- Không thể , sao lại có thể.

Duyên Lãm Sơn, ba vị huynh đệ lộ vẻ phẫn nộ bất cam.

Ẩn tàng thực lực tới lúc tối hậu, cuối cùng cũng nắm được cơ hội, tuy rằng trước mắt sắp có được toàn bộ tiên phủ, nhưng tới thời khắc tối hậu, không ngờ trấn phủ thạch bia vô duyên vô cớ chui vào lòng đất, không thấy xuất hiện nữa.

- Long tộc, đến giờ bao nhiêu công sức của các người xem ra đều

là vô ích, các ngươi xem. Tiên phủ này nguyên linh chi khí vô cùng sung túc, nếu tu lyện tại đây, cho dù Bạo Loạn Tinh Hải tu luyện thánh địa sợ cũng không bằng. Nơi tốt như vậy, người có duyên mới có được, có vẻ như lão thiên không muốn các người đoạt được rồi.

Nghiên Cơ nương nương trào phúng nói.

Thanh Long Duyên Lang trong tâm hoàn toàn bất cam nhưng mà làm gì còn biện pháp nào khác?

Duyên Lãm Sơn lạnh lùng đưa mắt nhìn Nghiên Cơ nương nương, sau đó lại nhìn tòa đại điện được nguyên linh nguyên thạch cấu thành, toàn bộ tiên phủ này đều được làm bằng nguyên linh nguyên thạch, hơn nữa còn có các các loại tiên thảo linh chi bảo bối, vốn có thể đoạt được, nhưng tới lúc tối hậu lại……

Duyên Lãm Sơn ngẩng mặt lên trời thở dài.

Toàn bộ những người ở trong chánh điện đều không biết, toàn bộ tiên phủ đã hoàn toàn nằm trong sự khống chế của Tần Vũ. Trong lúc họ chém giết lẫn nhau, Tần Vũ đã luyện chế thành công nguyên linh tinh phách. Từ lúc bắt đầu, đã khiến cho mọi công sức của họ bỏ ra trở thành vô dụng.

……..

- Thống khoái, thống khoái, đám tán tiên tán ma thực lực quả thật cường đại, ta căn bản không có cơ hội tranh đoạt. Lúc đầu còn nghĩ bản thân không có chút cơ hội, không ngờ, sự việc thay đổi, tối hậu toàn bộ Cửu kiếm tiên phủ lại lọt vào tay ta.

Tần Vũ cảm nhận thế sự vô thường, ban đầu đã từ bỏ ý định đoạt bảo, ai nghĩ rằng cuối cùng lại đoạt được?

Nhưng trong lúc này, Tần Vũ cảm thấy không gian như rung chuyển, sau đó phát hiện, nguyên tại tẩm cung nơi mình đứng,

dưới chân không phải là sàn do nguyên linh nguyên thạch cấu thành, xung quanh cũng không phải là những cột trụ hoa lệ, tường bằng ngọc bích mà là vân vụ mênh mông.

- Sao lại thế ? Lập Nhi?

Tần Vũ trong tâm chấn động, cẩn thận quan sát xung quanh, căn bản không có thấy một bóng người.

Dưới chân Tần Vũ là một con đường, nhìn hai bên trái phải, chỉ thấy tiểu lộ vô cùng dài, không nhìn thấy điểm cuối. Tần Vũ trước sau chỉ thấy mênh mông sương trắng, mục quang không nhìn qua được, linh thức cũng không sử dụng được.

…….

Nguyên bên trong chánh điện, Long tộc cao thủ Duyên Lãm Sơn, cùng những cao thủ còn lại đột nhiên phát hiện không gian biến đổi, toàn bộ chúng nhân tại Thanh Vũ tiên phủ đều tiêu thất, sau một lúc thanh tỉnh, mỗi người đều nhận ra mình đang đứng trên một tiểu lộ.

Trên con đường nhỏ, nhìn hai bên trái phải, có thể đủ cho hai hay ba người cùng đi, nhưng xung quanh lại toàn là mây mù quỷ dị, căn bản không thể nhìn thấu…….

- Thủy Nhu, Thủy Nhu, người có ở đây không?

Nhạc Diễm chân nhân phát hiện bản thân không ngờ lại kì diệu xuất hiện trên tiểu lộ này, lúc đầu trước khi tiêu thất y còn thấy Thủy Nhu chân nhân ở bên cạnh, nhưng đưa mắt nhìn quanh, căn bản không thấy người thứ hai. Lúc này sắc diện của Nhạc Diễm chân nhân tràn đầy lo lắng, linh thức không thể sử dụng, chỉ có thể cao giọng hô to.

Nghiên Cơ nương nương, Càn Hư lão đạo, Duyên Mặc, Thanh Long Duyên Lang, Tần Vũ, Lập Nhi, Long tộc ba đại cao thủ, Nhạc Diễm chân nhân, Thủy Nhu chân nhân cùng với Hoắc Xán sớm đào tẩu, tất cả đều xuất hiện trên một con đường nhỏ.

Hoắc Lạn bị giết, Hoắc Xán đào tẩu, nhưng Hoắc Xán không có biện pháp li khai Cửu kiếm tiên phủ, cuối cùng Nghịch Ương tiên nhân lưu lại cấm chế dự phòng, tự động khởi động, đem cả Hoắc Xán chuyển đến địa phương mới.

Một con đường nhỏ.

Chỉ có thể đi qua bên trái hoặc đi qua phải, không có lựa chọn nào khác, hơn nữa chỉ có đơn độc một mình.

Duyên Mặc đối với cảnh tượng trước mắt, vô cùng bình tĩnh. Như Nhạc Diễm chân nhân hay Thủy Nhu chân nhân mỗi người thật sự đều lo cho đối phương, trong tâm lo lắng không yên. Càn Hư lão đạo cẩn thận nhìn xung quanh, trong đầu cố nhớ lại những bí tịch của tông phái do tiền nhân để lại xem có nơi nào giống địa phương này không.

Tần Vũ đứng trên con đường nhỏ.

- Lập Nhi không thấy đâu, những người kia cũng vậy, mười phần thì chắc tới tám, chín phần là Nghịch Ương tiên nhân đã sử dụng một dạng bí pháp cấm chế mà ta không biết. Lập Nhi có hộ thân pháp bảo, chắc hẳn an toàn hơn ta.

Tần Vũ trong tâm rất lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể tự an ủi bản thân.

Cẩn thận nhìn bốn phía.

- Đúng rồi, Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ trong tâm chấn động. Nguyên linh tinh phách đã bị y luyên hóa, theo lí thì Thanh Vũ tiên phủ đã thuộc về Tần Vũ. Có thể cuối cùng bản thân vội vã chưa tìm hiểu bên trong nguyên linh tinh phách. Tần Vũ tâm ý nhất động, linh thức trực tiếp tiến nhập vào trong nguyên linh tinh phách.

Một tòa tiểu tiên phủ lung linh xuất hiện bên trong nguyên linh tinh phách.

Khởi đông cấm chế. Tần Vũ đã tới một địa phương mới trong chớp mắt, Thanh Vũ tiên phủ tự động thu vào trong nguyên linh tinh phách.

- Ha ha …… các vị, chúc mừng, trấn phủ thạch bia là do Nghịch Ương ta tùy tiện đùa bỡn, sự thật trấn phủ thạch bia kia là giả, không thể luyện hóa thành công. Đừng nói với ta, các người vì tranh giành trấn phủ thạch bia mà chết không ít người.

Vô luận là Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, hoặc Càn Hư lão đạo, Duyên Mặc, Duyên Lãm Sơn, Y Đạt, Hoắc Xán mọi người đều nghe thấy âm thanh vang vọng trời đất.

- Đúng là Nghịch Ương tiên nhân.

Bọn họ không biết lúc này nên tức giận mắng chửi hay nên làm gì .

Vị Nghịch Ương tiên nhân dễ dàng hí lộng bọn họ quả đáng tán thưởng.

Nghiên Cơ nương nương nghe được những lời này, toàn bộ thân thể run lên, trong lòng cảm thấy đau khổ, không nói nên lời.

- Nghịch Ương tiên nhân, Nghịch Ương tiên nhân, được lắm , nguyên lai để bọn ta chém giết lẫn nhau không ngờ trấn phủ thạch bia

là giả.

- Giả thật sao!

Duyên Lãm Sơn, Duyên Lãm Lôi, Duyên Lãm Từ cùng Duyên Lang trong tâm cảm thấy vô cùng bực tức, bọn họ toàn bộ đều có cảm giác bị người ta đùa bỡn, ai cũng nghĩ rằng mình thông minh. Tuy nhiên thật sự đã bị Nghịch Ương chân nhân hí lộng quá dễ dàng.

Hoắc Xán trong tâm cũng chấn động.

- Đại ca, huynh chết oan uổng quá!

Càn Hư lão đạo hít một hơi thật sâu, nỗ lực áp chế bản thân. Y lúc này chỉ muốn phát cuồng, hiện tại y bị trọng thương tới mức không thể phi hành, mà hai sư đệ của lão cũng vì tranh đoạt trấn phủ thạch bia mà bị giết chết.

- Nghịch Ương tiên nhân, ngươi quá nhẫn tâm!

Càn Hư lão đạo trầm giọng nói.

Chỉ vài lời của Nghịch Ương tiên nhân, khiến cho tâm tình của mỗi người tại trường đều biến đổi phức tạp.

Trong không trung, thanh âm của Nghịch Ương tiên nhân lại vang lên.

- Ha ha…… có phải các ngươi rất tức giận, có phải là đang cắn răng nghiến lợi, có phải cảm thấy vô cùng oan ức ha ha…… Nghịch Ương ta thích nhất là bộ dạng như thế, như Thanh Vũ tiên phủ ta cũng đã để lại hạch tâm chân chính, người đoạt được đích thực là người có kỳ duyên.

Đấy là vài lời Nghịch Ương tiên nhân còn lưu lại, không biết Nghịch Ương tiên nhân đã bao năm không còn ở tại đây nữa. Một tiên phủ nhỏ bé, sao đáng giá để Nghịch Ương tiên nhân lưu lại trấn thủ? Như thực lực của Nghịch Ương tiên nhân, tiên thức quét qua, có gì mà không biết?

- Bên trong Thanh Vũ tiên phủ, ta có lưu lại bí mật của cấm chế, một là trấn phủ thạch bia, hai là nguyên linh tinh phách. Nguyên linh tinh phách là tiên phủ chân chính hạch tâm. Nếu như có người luyện chế trấn phủ thạch bia, đến lúc tối hậu luyện hóa, thạch bia sẽ tự động tiến nhập vào lòng đất, sau đó các ngươi cũng sẽ được đưa đến đây.

Nghiên Cơ nương nương, Long tộc cao thủ, các vị tán tiên đều đã hiểu, nguyên lai chân chính hạch tâm chính là nguyên linh tinh phách.

- Như quả nếu có người luyện hóa được nguyên linh tinh phách, y cũng có thể sử dụng Thanh Vũ tiên phủ cấm chế để giết các ngươi, nhưng không cần lo, các người không thể chết, bởi ta đã để lại cấm chế đưa các người tới đây. Nếu như y quả thật khống chế cho trấn phủ thạch bia chui vào lòng đất, y cũng sẽ bị truyền tấn đến đây.

Lúc này, mọi người đều đã hiểu những việc vừa xảy ra.

Bất quá, Nghiên Cơ nương nương cùng những người khác không biết đã có ai luyện hóa được nguyên linh tinh phách hay chưa.

Nhưng họ đều hiểu, vào lúc trấn phủ thạch bia hãm nhập xuống lòng đất, bọn họ mới bị đưa đến đây. Lúc này có hai khả năng xảy ra, một là do Thanh Long Duyên Lang luyện hóa thạch bia tới lúc tối hậu, thạch bia tự động hãm nhập vào lòng đất, sau đó cấm chế khởi động đưa họ tới đây.

Hai là, nếu như có người may mắn luyện chế được nguyên linh tinh phách, khi Thanh Long Duyên Lang đang luyện hóa, khống chế thạch bia chui vào lòng đất, dẫn đến sự việc phát sinh .

Chân tướng của sự việc, quả thật là vô pháp xác định.

- Nguyên lai là như vậy, nếu như lúc đó ta không khống chế cho trấn phủ thạch bia chui vào lòng đất, thì trấn phủ thạch bia cũng tự động chui vào.

Tần Vũ lúc này đã hiểu được thiết kế cấm chế của Nghịch Ương tiên nhân, quả thật may mắn, những người khác không có cách nào phán định được là đã có người nào luyện chế được nguyên linh tinh phách chưa.

Nghiên Cơ nương nương cùng mọi người an ủi bản thân.

- Nhất định không thể, nguyên linh tinh phách không ai biết nó là thứ gì, cho dù bên ngoài cung điện là Hoắc Xán, Tần Vũ hay ai khác cũng không thể biết được, làm sao có cơ hội luyện hóa?

- Các vị, Nghịch Ương ta chúc mừng các vị đã qua được đệ nhất quan, từ giờ trở đi, các người sẽ có cơ hội đoạt được chân chính tiên bảo, tiên bảo này khẳng định mười phần trân quý hơn Thanh Vũ tiên phủ!

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vang dội khắp trời đất.

Chương 200

Đào Hoa Nguyên, Hoàng Tuyền Lộ

- Thiên tiên, kim tiên, huyền tiên.

Tần Vũ không ngừng lặp lại trong lòng.

- Tiên nhân phân thành ba tầng cấp bậc, mỗi tầng có chín cấp, phỏng chừng mỗi cấp bậc đều có cách biệt rất lớn, giống như tiếp đế, nếu tương đương lục, thất cấp huyền tiên, hẳn sẽ dễ dàng giết được nhất cấp huyền tiên.

Nếu những suy nghĩ trong lòng của Tần Vũ về tiên giới bị huyền tiên biết được, khẳng định sẽ bị cười nhạo.

Mặc dù từ thiên tiên tiến nhập lên kim tiên tuy rất khó khăn nhưng khả năng thành công thật sự không ít, nhưng từ kim tiên tiến nhập lên huyền tiên, không chỉ dơn giản là cần đề thăng công lực, còn cần yếu ngộ, cần cả sự biến đổi của tâm, chỉ khi tâm cảm ngộ được mới có thể đột phá từ kim tiên lên huyền tiên.

Khoảng cách đó quả thật là rất mơ hồ, nhưng trong tiên giới không biết có nhiều ít bao nhiêu cửu cấp kim tiên bị khốn tại bước tối hậu này. Trăm vạn năm, nghìn vạn năm vẫn không thể đột phá.

Bất cứ vị huyền tiên nào, cũng đều có địa vị tôn sùng, nếu không có tình huống đặc thù, rất hiếm khi có những vị tiên đế chiến đấu với nhau. Chung quy số lượng tiên đế cũng rất ít, hơn nữa còn cùng với cao thủ ma giới, yêu giới tranh đấu, cho nên mỗi vị huyền tiên đều không thể dễ dàng để hao tổn.

- Các ngươi đã minh bạch khoảng cách so với tiên đế quả thật rất lớn chưa?

Lời của Nghịch Ương tiên đế tự nhiên ẩm hàm bá khí của một vị tiên đế.

- Huyền tiên phân thành chín cấp, tối lợi hại gồm thất cấp, bát cấp, cửu cấp huyền tiên, thật sự đây là những tuyệt đỉnh cao thủ của tiên giới, mà Nghịch Ương tiên đế ta đây, cũng là bát cấp huyền tiên!!

Bát cấp huyền tiên!

Đó là đẳng cấp như thế nào?

- Chỉ là bát cấp huyền tiên.

Tần Vũ trong tâm nghĩ thầm.

- Vậy mà cũng ngạo mạn, ta còn tưởng là cửu cấp huyền tiên.

Chỉ là bát cấp?

- Đạt đến huyên tiên cảnh giới, mỗi lần tiến lên một cấp vô cùng khó khăn, vô luận là cao thủ cấp yêu đế, hay cao thủ cấp ma đế hoặc cao thủ cấp tiên đế, đều có khả năng đánh thắng ta, tuy nhiên quả thật không nhiều. Hà hà, đám tiểu bối, các ngươi đừng nghĩ là bát cấp huyền tiên không được xem là tuyệt đỉnh, các ngươi nên biết, khi đạt đến cửu cấp huyền tiên cần phải chuẩn bị nghênh tiếp thần kiếp, thất bại chỉ có chết, thành công thì sẽ được phi thăng lên thần giới. Bát cấp huyền tiên, mới là tối an toàn, tối ổn định, tối lợi hại cao thủ.

Nghịch Ương tiên đế tự mình giảng giải.

Cửu cấp huyền tiên cần phải chuẩn bị nghênh tiếp thần kiếp. Bát cấp huyền tiên, gần như đã đạt tới đỉnh điểm, hơn nữa bát cấp huyền tiên, nếu có vũ khí hoặc công pháp lợi hại hơn, vẫn có thể

miễn cưỡng cùng cửu cấp huyền tiên tử chiến.

- Tiên phủ do huyền tiên để lại, các vị trưởng lão mà biết được, khẳng định sẽ rất hối hận.

Duyên Lãm Sơn giọng căm hận nói.

Những tưởng một vị tiên nhân tùy tiện lưu lại tiên phủ, có thể là kim tiên cũng đã vô cùng phi thường, nhưng ai tưởng được không ngờ lại do huyền tiên tối cao lưu hạ, hơn nữa lại còn là thượng tầng bát cấp huyền tiên!!

Bát cấp huyền tiên. Đạt tới đẳng cấp ấy, số lượng xem ra cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nghiên Cơ nương nương, Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân, Hoắc Xán, Long tộc cao thủ mọi người trong tâm đều xuất hiện sự kính ngưỡng đới với Nghịch Ương tiên đế, cao thủ như vậy lưu hạ tiên phủ, mà tiên phủ hoàn toàn được cấu tạo từ nguyên linh nguyên thạch cũng không có gì là lạ.

- Xem ra các ngươi cũng đã biết được vài tin tức cơ bản, rất tốt, còn giờ ta sẽ cẩn thận giới thiệu với các ngươi những tin tức quan trọng về Cửu kiếm tiên phủ bảo bối, có đoạt được hay không còn xem vào bản thân các ngươi.

Nghịch Ương tiên đế, thanh âm vang vọng trời đất.

- Cuối cùng cũng nói tới rồi.

Tần Vũ nhãn tình sáng lên.

Nghiên Cơ nương nương trong mắt phát ra những tia hưng phấn, so sánh với Thanh Vũ tiên phủ bảo bối khẳng định mười phần trân quý, bát cấp huyền tiên lưu lại bảo vật.

- Cho dù liều mạng cũng phải đoạt được, lần này tiến nhập Cửu kiếm tiên phủ công lực của chúng nhân đều không phải quá cao, ta vẫn có cơ hội, chỉ cần còn một tia cơ hội, ta cũng phải nắm lấy, sau này muốn có lại cơ hội như thế quả thật là không có khả năng.

- Đại ca, đệ nhất định sẽ đoạt được bảo bối.

Hoắc Xán trong tâm cũng đã quyết chí.

Mỗi cao thủ ở đây, đều có quyết tâm đoạt được bảo bối .

Tu chân giả trên con đường tu luyện, không chỉ đơn thuần là tu luyện, phần lớn còn là một quá trình tranh tài đoạt bảo chém giết lẫn nhau. Đoạt bảo, cần phải có năng lực, bản thân cần có bản lĩnh, khi tranh giành đoạt bảo, thành công tự nhiên hoan hỉ, thất bại thì phải cố gắng khổ tu gia tăng công lực đợi cơ hội khác.

- Để bảo vệ cho chủ nhân tương lai của bảo bối, ta sẽ chỉ nói tóm lược, bảo bối này là một kiện tiên khí, trong Cửu kiếm tiên phủ nội điện bảo tàng các có một kiện tiên khí độc nhất vô nhị, tốt rồi, tin tức cũng khá đủ.

Trên mặt Tần Vũ biểu hiên vô cùng kích động.

Một kiện?

Một kiện tiên khí, Cửu kiếm tiên phủ nội điện tàng bảo các, trong Cửu kiếm tiên phủ nội điện bảo tàng các có chứa một kiện tiên khí độc nhất vô nhị?

Đó là gì?

Không chỉ riêng Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Càn Hư lão đạo cùng đám tán tiên tán ma cũng đều lộ vẻ ngạc nhiên, vốn còn nghĩ rằng Nghịch Ương tiên nhân sẽ giới thiệu kĩ càng về bảo bối,

ví như tác dụng của nó .

- Đây thật sự đã đủ để bảo hộ lợi ích cho chủ nhân tương lai của nó, nói cũng bằng không nói, chỉ cần biết rằng đó là một kiện tiên khí, ở trong tàng bảo các.

Tần Vũ cười thầm, bất quá y đã hoàn toàn ghi nhớ những lời của Nghịch Ương tiên đế.

Độc nhất vô nhị tiên khí.

- Đương nhiên là ở trong tàng bảo các độc nhất vô nhị, theo như tính cách của Nghịch Ương tiên đế, khẳng định không thể là địa phương rõ ràng, tuy nhiên hẳn nó sẽ ở một địa phương rất bình thường.

Tần Vũ khẽ nhếch một nụ cười, bởi y cũng đã có kinh nghiệm tìm kiếm nguyên linh tinh phách.

- Ha ha các vị, Thanh Vũ tiên phủ các vị không phải đã rất dễ dàng đoạt được sao?

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế không ngừng vang lên giữa không gian.

Dễ dàng đoạt được?

- Thúi lắm!

Hoắc Xán trong tâm phẫn nộ nguyền rủa, đại ca của hắn đã bị giết, ngay cả thi thể cũng không còn.

Nghiên Cơ nương nương, Càn Hư lão đạo, Long tộc tam vị cao thủ mỗi người trong tâm đều phẫn nộ, quả thật dễ dàng đoạt được

sao? Liều chết ngu ngốc, mỗi người đều ra sức mưu tính, nhưng cuối cùng tất cả đều bị Nghịch Ương tiên nhân hí lộng mà uổng công.

Như nguyên linh tinh phách, đến giờ vẫn chưa biết có ai đoạt được hay chưa?

- Vật càng trân quý, càng khó đoạt được, đoạt được Thanh Vũ tiên phủ nên biết đã là việc rất khó khăn, còn kiện bảo bối trân quý hơn gấp mười lần Thanh Vũ tiên phủ, như lúc nãy muốn đoạt bảo bối đã rất khó khăn, tự nhiên hiện giờ mức độ khó khăn cũng tăng gấp mười lần.

Gia tăng gấp mười lần?

- Nếu như quả mức độ khó khăn quá lớn, xem ra lần này số người chết tuyệt đối không ít.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ cũng khiếp sợ, đoạt được nguyên linh tinh phách, phải nhờ vào sự giúp đỡ của Lập Nhi cùng với sự may mắn, như lúc này y chỉ có một mình tách biệt đứng trên một con đường, thật sự không có ai giúp đỡ.

Không chỉ riêng Tần Vũ, phần lớn mọi người đều lo lắng.

- Mười lần, hiện tại công lực không còn được một nửa, phải đối mặt với khó khăn gấp mười lần, xem ra mạng ta phải đặt tại đây mất.

Nghiên Cơ nương nương cũng cảm thấy điều bất diệu.

Nguy hiểm đã được dự báo trước.

- Không muốn đối mặt với nguy hiểm, không vượt qua ranh giới giữa sống và chết, lại mong đoạt được bảo bối. Mỗi người trong đám

tiểu bối các người đừng nằm mơ?

Nghịch Ương tiên đê lạnh lùng nói, trong thanh âm bao hàm cả cảm giác khinh bỉ.

Muốn có được bảo bối, tất phải mang tính mạng nhỏ ra đánh cược.

- Các ngươi từ khi tiến nhập cửu kiếm tiên phủ, sẽ không có khả năng an nhiên nhẹ nhàng, không cần trải qua nguy hiểm mà li khai. Các ngươi không còn lựa chọn nào khác. Giờ các ngươi có hai còn đường, con đường bên trái dẫn tới Đào hoa nguyên.

Đào hoa nguyên?

Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Duyên Mặc, Lập Nhi, Hoắc Xán, Càn Hư lão đại, Duyên Lang, Thủy Nhu chân nhân toàn bộ cao thủ đều cẩn thận lắng nghe, lúc này từng lới của Nghịch Ương tiên đế đều có thể liên quan tới tính mạng của bọn họ.

Con đường phía bên trái thông tới Đào hoa nguyên.

Đào hoa nguyên không chỉ thiên địa linh khí cực nhiều, hơn nữa nguyên linh chi khí cũng dày đặc phi thường, các ngươi nếu chọn tiến nhập Đào hoa nguyên, sẽ vĩnh viễn bị vây khốn ở đào hoa nguyên, cho tới khi các ngươi phi thăng!! Tại Đào hoa nguyên, có thể an nhiên tu luyện, không lo thiên kiếp, cũng không gặp phải tai họa gì khác, hơn nữa cho dù là thiên đại linh khí hay nguyên linh chi khí, không đâu ở nhân giới hay những nơi bình thường tiên giới nhiều bằng.

- Có thể nói. Đó là nơi tốt nhất để tu luyện, chỉ có điều sẽ hạn chế tự do của các ngươi mà thôi, chỉ có thể ở trong Đào hoa nguyên phạm vi.

Nghịch Ương tiên đế lên tiếng thuyết phục.

- Ta khuyên các ngươi nên chọn Đào hoa nguyên, chí ít cũng giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Mọi người đều trầm tư không nói.

- Con đường thứ hai , hướng về phía con đường bên tay phải các ngươi mà đi tới, con đường đấy hướng tới nơi tràn đầy hiểm họa tử vong Hoàng tuyền lộ.

Hoàng tuyền lộ!!

Tần Vũ sau khi nghe tên địa danh không kìm được trong tâm có chút chấn động, chỉ cần nghe tới tên cũng đủ để khẳng định con đường này nguy hiểm phi thường, cho dù bản thân đã đoạt được Càn Minh nguyên anh, nhưng để hấp thu nguyên anh cần phải có một khoảng thời gian rất dài, mà hiện nay y không có đủ thời gian

Luận thực lực, nếu đem người công lực yếu nhất của đám tán tiên tán ma, mà chưa cần nói đến tán tiên tán ma, cho dù là Duyên Mặc, Y Đạt hay ai khác cũng đều mạnh hơn Tần Vũ.

Hoàng tuyền lộ, ẩn chứa nguy hiểm, kẻ yếu nhất tỉ lệ tử vong của bản thân tự nhiên cũng tăng cao.

- Hừ, Hoàng tuyền lộ.

Nghiên Cơ nương nương trong tâm cười lạnh.

- Nếu như luận công lực ta là cao nhất, nếu như ta không có cách nào qua được Hoàng tuyền lộ mà tử vong, thì có mấy kẻ có thể qua được. Ở lại Đào hoa nguyên? Có cơ hội đoạt được bảo vật, ta tự nhiên không muốn dừng tay.

Nhưng Nghịch Ương tiên đế lại nói tiếp.

- Con đường này, chỉ có hai lựa chọn để đi, cho dù thế nào cũng không được tiến vào trong đám vân vụ vô biên kia, nếu như quả thật ai đặt chân vào trong đám vân vụ tất phải chết, cho dù là thập nhị kiếp tán tiên đi nữa cũng phải chết!

Nghịch Ương tiên đế mười phần khẳng định.

Tần Vũ nhìn về hai bên tiểu đạo vân vụ mênh mông, trong lòng thất kinh.

Không ai hoài nghi lời của Nghịch Ương tiên đế.

Bát cấp huyền tiên, so với kim tiên không biết mạnh hơn bao nhiêu lần, thập nhị kiếp tán tiên tuy lợi hại, nhưng trước mặt bát cấp huyền tiên, thật sự căn bản không có chút giá trị gì. Lời của Nghịch Ương tiên đế nói, đại biểu cho việc đặt chân vào trong đám vân vụ tất chết không thể nghi ngờ.

- Ở trên tiểu đạo này không hề có nguy hiểm, các ngươi hiện tại có thể tới Đào hoa nguyên xem thử, cũng có thể tới bên ngoài hoàng tuyền tiểu lộ xem thử. Đi theo bên trái con đường không xa, có một tấm thạch bia, trên có chữ Đào hoa nguyên, đi qua thạch bia là tới Đào hoa nguyên. Đồng dạng, hướng theo bên phải con đường mà tiến tới, sẽ phát hiện đi vào con đường nguy hiểm tới lúc đó các ngươi thay đổi quyết định vẫn chưa muộn.

Nghịch Ương tiên đế cũng cho bọn họ hai cơ hội để thử.

- Con đường này chỉ tồn tại một canh giờ, sau một canh giờ, con đường sẽ biến mất, bởi vậy cho nên trong vòng một canh giờ, các ngươi sẽ phải chọn lựa: nơi an ổn để tu luyện như Đào hoa nguyên hay tiến nhập nơi nguy hiểm trùng trùng là Hoàng tuyền lộ, nhằm đoạt bảo. Hơn nữa hiện tại mỗi người trong số các ngươi đều đang ở trên tiểu đạo, trước khi tiểu đạo biến mất, các ngươi

không có khả năng nhìn thấy kẻ khác, chỉ có thể thấy được bản thân mình.

Vừa nghe xong, tất cả mọi người đều lập tức cực tốc phóng đi.

Con đường này chỉ tồn tại trong một canh giờ, đó là thời gian để mọi người lựa chọn quyết định.

Đa có cơ hội để xem xét hai địa phương này, Tần Vũ đương nhiên trước tiên hướng tới Đào hoa nguyên trước, kim sắc tinh thần chi lực dung nhập thân thể, Tần Vũ toàn thân biến thành một đạo lưu quang, cực tốc hướng về bên trái lao tới.

Sau thời gian một chén trà, Tần Vũ đã nhìn thấy thạch bia *"Đào hoa nguyên"*.

Phía sau thạch bịa, là một thảo nguyên dài và rộng, đây là Đào hoa nguyên, vậy Lập Nhi ở đâu?

Tần Vũ tới đây là hi vọng có thể tìm thấy Lập Nhi, tuy nhiên hiện tại hi vọng cũng đã tiêu tán.

- Ha ha, đừng nghĩ tới việc khác, trong thời gian này, các người không thể nhìn thấy ai khác, sau một lúc nữa, các người sẽ nhìn thấy bọn họ, vô luận là tại Đào hoa nguyên hay tại Hoàng tuyền lộ, hãy mau mau lựa chọn đi.

Nghịch Ương tiên đế tựa hồ như đã đoán được phản ứng của mọi người, thanh âm vang lên trong không gian một lần nữa.

Xoay người, hướng về Hoàng tuyền lộ phi hành.

Cực nhanh!!

Chỉ có một canh giờ, không thể lãng phí, sau một thời gian uống hai chén trà (gấp 2 lúc nãy), chỉ thấy trên con đường xuất hiện một tấm thạch bia, phía trên ghi *"Hoàng tuyền lộ"*, nhưng lúc

này trong tâm Tần Vũ cảm thấy khiếp sợ bởi đã biết Hoàng tuyền lộ là như thế nào.

- Trời, đây, quả thật là thập tử nhất sanh.

Tần Vũ nhìn thấy Hoàng tuyền lộ liền run lên.

Phía sau thạch bia, giống như là con sông do dung nham dịch thể tạo thành, trong con sông này nước giống như là một loại dung nham, đạo đạo tử sắc hỏa diễm từ con sông này bắn lên trời cao, nhuộm đỏ cả bầu trời, nhưng từ trên trời cũng giáng xuống đạo đạo sấm sét.

Thiên lôi, thiên hỏa, lấp loáng đầy trời, từ trên cao nhìn xuống, số lượng có thể nhiều tới nghìn vạn đạo!

Nhưng phía trên của con sông chỉ có một chiếc cầu dài và hẹp, chiếc cầu đó chính là *"Hoàng tuyền lộ"*.

Từng đạo đạo thiên hỏa hướng về phía tiểu lộ, vô số đạo thiên lôi giáng xuống hai bên cầu.

- Tiểu bối, đừng nghĩ rằng có thể dựa vào cực tốc đi qua đây, cho tới khi các ngươi đặt chân lên Hoàng tuyền lộ sẽ phát hiện thân thể như bị một ngọn núi lớn đè lên, mỗi bước đi đều gian nan, đừng nghĩ các ngươi công lực cao cường, công lực càng cao trọng lực càng lớn. Mỗi người, vô luận là Kim Đan kì hay thập nhị kiếp tán tiên, trên cầu này tất cả đều sẽ di động chậm chạp giống như là con rùa vậy. Những ngọn lửa kia là thiên hỏa, cũng như thiên lôi uy lực cực kì lớn, đương nhiên ta cũng không thể để các người chết hết, mười kẻ tiến nhập Hoàng tuyền lộ, tính ra cũng có tới chín kẻ chết ha ha, tiến nhập Đào hoa nguyên, hay Hoàng tuyền lộ, hãy lựa chọn cho đúng.

Nghịch Ương tiên đế âm thanh đắc ý vang vọng khắp con sông lửa.

Mà con sông này vẫn đang không ngừng sôi lên dữ dội, thiên hỏa không ngừng phóng ra, nhiệt độ nóng như thể nung chảy con người.

Cho dù vô luận là Nghiên Cơ nương nương, Long tộc tam đại cao thủ, hoặc Tần Vũ, nghe được những lời của Nghịch Ương tiên đế, chứng kiến cảnh tượng Hoàng tuyền lộ trước mắt, trong tâm thật sự đều phát lạnh.

Chương 201

Hoàng Tuyền Tử Vong Lộ

Thiên lôi đầy trời đánh xuống Hoàng tuyền lộ, thiên hỏa nham thạch chảy thành sông, vô số ngọn thiên hỏa phun lên trời, lôi điện uốn lượn, thiên hỏa cháy nóng, cũng vì nguồn nhiệt cực nóng này mà phía thượng lưu hình thành nên đám vân vụ hồng sắc dày đặc nóng rực.

Xung quanh của con đường rộng độ một thước này, liên tiếp là những dòng thiên hỏa nham thạch chảy dưới hai bên bờ Hoàng tuyền lộ, làm cho nó trở nên cô độc.

- Thiên hỏa, dù là thiên tiên cũng không dám khinh thường tiếp xúc với thiên hỏa.

Tần Vũ tự nghĩ trong lòng.

Hỏa diễm từ thấp đến cao, màu sắc có thay đổi, tinh thần chân hỏa của Tần Vũ chỉ là màu xanh đậm, gần tiếp cận với tử sắc. Thiên hỏa màu tử sắc, uy lực rất lớn, kể cả nhục thể của thiên tiên cũng không dám khinh thường đối kháng.

Lôi điện đánh xuống, từng đạo lôi điện đều là thanh sắc lôi điện, mỗi một đạo lại có uy lực lớn hơn cả đạo lôi điện cuối cùng cực khủng bố lúc Tần Vũ độ Lục Cửu thiên kiếp. Tần Vũ tin là chỉ cần một đạo đánh trúng người mình, bản thân sẽ mất mạng ngay.

- Nghịch Ương tiên đế không ngờ lại làm ra đại trận như vậy, lão thực coi tàn sát là chuyện vui ư?

Tần Vũ trong lòng phẫn nộ.

- Thiên hỏa, nếu bị phun trúng thân thể, với tu vi nhục thể của mình bây giờ khẳng định là cháy thành tro, lại còn thiên lôi đó, lúc trước độ đạo thiên kiếp cuối cùng của Lục Cửu thiên kiếp gian nan là vậy, mà nhìn màu sắc của thiên lôi này thì có thể so sánh với đạo thiên lôi cuối cùng đó hẳn cũng khủng bố…

Tần Vũ căn bản không biết phải lựa chọn như thế nào.

Tần Vũ nghĩ đến lời của Nghịch Ương tiên đế, Đào hoa nguyên thì vô cùng an toàn, nhưng nếu tiến vào rồi thì không thể ra ngoài, chỉ có thể đợi đến lúc phi thăng mới có thể li khai.

- Ta sẽ sống trong Đào hoa nguyên, độ qua Cửu Cửu trọng kiếp rồi phi thăng tiên giới ư? Có thể không?

Tần Vũ tuy trong lòng úy kỵ sự uy hiếp của Hoàng tuyền lộ, nhưng nghĩ đến thân nhân huynh đệ, phụ vương Tần Đức, hai vị đại ca, rồi huynh đệ lãnh khốc không ngừng khổ tu - Tiểu Hắc, và vô tư huynh đệ - Hầu Phí, còn có…trong tâm thoáng qua bóng hình xinh đẹp.

- Hoàng tuyền lộ.

Tần Vũ ánh mắt nghiêm nghị, cười nghĩ.

- Có lẽ trong số những người đi vào Hoàng tuyền lộ, ta công lực là yếu nhất, duy nhất chỉ có thể trông vào Lưu tinh lệ.

Lập tức, Tần Vũ đi đến chỗ bia đá có ghi văn tự của Hoàng tuyền lộ. Ngồi xuống gần bờ sông, chuẩn bị bắt đầu đi vào Hoàng tuyền lộ.

…

- Thiên hỏa, thiên lôi thanh sắc chỉ có thể xuất hiện ở Cửu Cửu thiên kiếp…

Lúc này trong lòng Nghiên Cơ nương nương thấy khổ não.

Cho dù khi công lực của ả không có chút hao tổn nào, hoàn toàn như lúc đầu. Thiên hỏa và thiên lôi đó ả cũng không dám tùy ý chống cự lại. Tứ kiếp tán ma tương đương với nhất cấp thiên ma, tối đa có thể tiếp thụ được hai lần công kích của thiên hỏa, với thiên lôi đó thì tối đa cũng không nhiều lần.

Nhưng lúc này Nghiên Cơ nương nương lại đang trọng thương, cùng với Càn Hư lão đạo đánh giết một hồi, bị Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân dùng trận pháp hợp kích, thậm chí nhục thể đã bị hủy gần hết, cuối cùng đã thi triển *"Thiên ma huyết vân"*, gây ra trọng thương như vậy. Rồi bị ba thanh long Độ kiếp hậu kì liên thủ đánh lén.

- Bảo bối trân quý gấp chục lần Thanh Vũ tiên phủ.

Nghiên Cơ nương nương trong mắt hiện ra một tia lệ mang.

- Vô luận thế nào, đây cũng là hy vọng duy nhất để ta trở thành tối thượng nhân vật trong tán ma, cầu phú quý trong nguy hiểm.

Nghiên Cơ nương nương nhìn về Đào hoa nguyên, cười lạnh một tiếng.

- Giả sử ta lưu lại Đào hoa nguyên, mỗi lần tán ma thiên kiếp càng về sau uy lực càng lớn, ta cô độc một mình tại đó, có thể sống để độ qua tán ma thiên kiếp mà phi thăng hay không cũng khó biết được. Nếu lãng phí cuộc sống trong đó, không bằng tham gia cùng bọn chúng tranh đoạt cơ hội thoát thân duy nhất này.

Liều vậy!

Nghiên Cơ nương nương lập tức ngồi xuống, bắt đầu phục dụng đan dược để khôi phục công lực bản thân, thương thế của ả thật quá nặng, công lực khôi phục được một điểm nào cơ hội sống sót của bản thân càng lớn.

…

Duyên Mặc nhìn đám thiên hỏa tử sắc phun lên trời, rồi nhìn một đạo thanh sắc lôi điện, đồng tử bất giác hơi co lại.

Sinh, tử?

Ở trong hồng hoang đánh giết tranh đấu, đã không biết bao nhiêu lần bồi hồi trước giây phút sinh tử. Hắn đương nhiên không sợ chết, nếu quả sợ chết, sao có thể không nghe Long tộc thượng lệnh trở về tộc sống, mà lại phản bội Long tộc, tiến vào hồng hoang, tiến hành sinh tử rèn luyện?

- Cơ hội!

Duyên Mặc ánh mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo, không một chút do dự trực tiếp đi đến bia đá của Hoàng tuyền lộ, tại nơi an toàn gần bờ, kiên định ngồi xuống bất động, bình tĩnh chờ thời khắc có thể tiến nhập Hoàng tuyền lộ.

…

Cả nhóm ai cũng có lựa chọn riêng cho mình, đặc biệt sau khi nhìn thấy sự đáng sợ của Hoàng tuyền lộ, đó chính là đang đối diện với sự lựa chọn sinh tử. Có người chọn vào Hoàng tuyền lộ, cũng có người đã chọn cuộc sống an tĩnh trong Đào hoa nguyên.

Như với Long tộc ba vị cao thủ Độ Kiếp hậu kì.

Phi thăng dù là cơ hội duy nhất để li khai Đào hoa nguyên, nhưng Duyên Lãm Sơn ba vị Long tộc cao thủ đều đã là Độ Kiếp

hậu kì, chỉ cách một bước là đạt Đại Thành kì rồi phi thăng, bởi thế bọn họ không cần phải mạo hiểm tính mạng, bọn họ chỉ cần ở tại Đào hoa nguyên một thời gian, đạt Đại Thành kì tức có thể phi thăng.

…

- Một canh giờ đã qua, cung hỉ các vị đã chọn Hoàng tuyền lộ, haha…

Âm thanh của Nghịch Ương tiên đế vang lên khắp trời đất.

Những người chọn tiến nhập Hoàng tuyền lộ đều nhẹ mở mắt, lúc này cả Hoàng tuyền lộ lẫn Đào hoa nguyên đều biến mất, ở phía sau bọn họ là vô tận mây mù dày đặc, bọn họ lúc này có muốn hối hận cũng không kịp nữa.

- Cung hỉ?

Nghiên Cơ cười lạnh.

- Tính cách vị Nghịch Ương tiên đế này thực sự không thể dùng lí luận thông thường đoán định.

Tần Vũ bật cười, từ lúc vào Cửu kiếm tiên phủ đến giờ, ai cũng hiểu sự *"âm hiểm"* của Nghịch Ương tiên đế, chọn Hoàng tuyền lộ cũng chúc mừng, mười phần là muốn hý lộng người ta.

- Lúc trước, ta đã nói đi vào Hoàng tuyền lộ, mười người chỉ có một người có thể sống sót, nhưng thực tế…không phải tuyệt đối như vậy.

Nghịch Ương tiên đế lúc này ngữ khí có vẻ ôn hòa.

- Chỉ là tính toán đại khái mà thôi, có thể các ngươi sẽ sống sót một, hai người.

- Đương nhiên, có khả năng, tất cả đều chết.

Trong thanh âm Nghịch Ương tiên đế không hề có một điểm quan tâm nào.

Chúng nhân trong tâm cảm thấy một tia lạnh lẽo.

- Chết hết?

Tần Vũ trong mắt quang mang lóe sáng.

- Nghịch Ương tiên đế đang trêu đùa bọn ta.

Dù nhìn thấy sự nguy hiểm phi thường thập tử vô sinh của Hoàng tuyền lộ, nhưng ban đầu Nghịch Ương tiên đế có nói, mười người có thể có một người sống, thêm nữa chúng nhân đều tưởng là Nghịch Ương tiên đế phải để ít nhất một người sống để nhận bảo bối. Vì thế mọi người đều có hi vọng.

Nhưng bây giờ Nghịch Ương tiên đế lại nói, một tia hy vọng có thể cũng không có.

- Nếu mà các vị đều chết. Không ai lấy được Cửu kiếm tiên phủ chân chánh bảo bối, chín thanh ngọc kiếm đó lại một lần nữa bay khỏi tiên phủ, phân tán các nơi. Chờ đợi hậu nhân kế tiếp tiến nhập tiên phủ lấy bảo bối.

Nghịch Ương tiên đế nói về điều đó, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Nhưng Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Duyên Mặc, Càn Hư lão đạo, Hoắc Xán…không một ai cười được, trong lòng lúc này

lạnh run.

Đi vào Hoàng tuyền lộ, có khả năng tất cả đều chết.

- Con đường đã biến mất rồi, có hối hận cũng vô dụng. Haha…có thể nói "nhất nhập hoàng tuyền lộ sinh tử thụ thiên khống" (Vào Hoàng tuyền lộ sinh tử do trời khống chế). Chúng tiểu bối, tự cầu lấy may mắn đi!

Nghịch Ương tiên đế đắc ý cười to, tựa hồ vì có thể hí lộng được mọi người mà thập phần cao hứng vậy.

Chương 202

Thùy Sinh Thùy Tử?

Như một mũi tên nhọn, đạo thiên lôi trực tiếp phách xuống, mà Tần Vũ căn bản đã bị trọng lực đè nén không thể di động né tránh. Trong một sát na, Tần Vũ mắt thấy đạo thiên lôi đó đại khái là nhằm trán của Tần Vũ bổ xuống.

"Bang!" Chỉ cảm giác thấy một trận chấn động, Tần Vũ dán mắt vào vị trí cách trán chỉ có ba phân.

- Nguy hiểm quá, suýt nữa thôi thì…

Tần Vũ nằm trên Hoàng tuyền lộ, vừa rồi một đạo thiên lôi kích vào giữa khoảng của đầu và tay phải, Hoàng tuyền lộ đó không biết cấu thành từ cái gì, thiên lôi phách xuống phía trên, nhưng lại không gây ra tổn hại gì.

- Ta gần như đã quên là thiên lôi của Hoàng tuyền lộ, không phải là thiên lôi của thiên kiếp, thiên lôi của thiên kiếp một đạo đánh xuống, muốn trốn cũng không trốn được. Nhưng thiên lôi của Hoàng tuyền lộ, thực tế phần nhiều đánh xuống không có mục tiêu, hơn nữa phạm vi lan xạ cũng không lớn.

Tần Vũ sau khi thoát chết đã nhìn thấy sinh cơ.

Chất liệu của Hoàng tuyền lộ rất đặc biệt, một đạo thiên lôi đánh xuống, phảng phất như một đao chém từ trên xuống vạch nên một đường trên Hoàng tuyền lộ mà thôi, hơn nữa Hoàng tuyền lộ đó tịnh không dẫn điện, thiên lôi phách lên mặt trên của nó nhưng lại không lan truyền xa, để mà gây thương hại cho người ở trên Hoàng tuyền lộ.

Mặt khác một đạo thiên lôi đánh xuống, phạm vi công kích cũng chỉ có vài phân.

Bất quá… tuy phạm vi công kích bé, nhưng trên là thiên lôi, dưới có thiên hỏa, quan trọng nhất là số lượng quá nhiều…Mặt khác người đi trên Hoàng tuyền lộ phải chịu trọng lực khủng bố, giống như con rùa chậm chạp tiến lên, để đi qua Hoàng tuyền lộ tất cần rất nhiều thời gian, nếu bị thiên lôi phách trúng, hay là bị thiên hỏa chạm người, tất chết không nghi ngờ gì nữa.

Một cách cẩn trọng, thể nội năng lượng hợp với cơ nhục năng lượng cùng nhau chống lại trọng lượng hãi nhân đó. Ngoài ra Tần Vũ hoàn toàn tập trung chú ý thiên hỏa cũng như thiên lôi xung quanh. Tai cẩn thận nghe thanh âm, hòng phán đoán sau lưng có thiên hỏa đánh úp không.

Từng bước từng bước chầm chậm tiến lên, rất dè dặt, Tần Vũ tại không gian sinh và tử, nơi thiên hỏa và thiên lôi giao kích, từ từ như rùa tiến lên.

******

Không chỉ Tần Vũ cẩn trọng, lúc này những ai tiến nhập Hoàng tuyền lộ cũng đều đang cố lấy dũng khí, không dám phân tâm một chút nào, như mà nói trong chúng nhân tiến vào Hoàng tuyền lộ người bình tĩnh nhất, đó chính là Duyên Mặc.

Duyên Mặc khuôn mặt băng lãnh, nghiêm trọng, mắt ánh lên từng tia tinh quang, lúc này đang chú ý mọi thứ xung quanh.

- Mặc kệ như thế nào, ta cũng phải vượt qua.

Duyên Mặc trong mắt có một tia huyết quang, hắn thân là thành viên của Long tộc, tự nhiên biết thế lực to lớn của Long tộc, tuy nhiên hắn đã phản lại Long tộc, hắn thật quá cao ngạo, không chịu nghe lệnh của bất kỳ ai.

Không thành công cũng thành nhân!

- Thiên hỏa uy lực tuy lớn, từ phía dưới đánh lên, đặc biệt từ phía sau đánh úp lại càng nguy hiểm, nhưng thiên hỏa phun lên tốc độ không nhanh. Nếu đến từ phía sau, nghe âm thanh có thể đoán được vị trí. Thiên lôi tuy là tốc độ rất nhanh, uy lực lớn, nhưng phạm vi công kích lại rất bé. Nếu mà cẩn thận tựu sẽ không bị đánh trúng.

Duyên Mặc cả thân thể như quỷ dị tiến về phía trước với một tốc độ hết sức đều đặn. Một đạo thiên lôi đánh xuống, Duyên Mặc vẫn đang tiếp tục chậm rãi đi tới, đột nhiên sắc mặt Duyên Mặc chuyển sang màu hồng, công lực bên trong người hoàn toàn đột ngột đề cao lên hết mức, tất cả lực lượng tập trung tại tay phải, mãnh liệt quơ lên, thân thể tự nhiên rung động.

- Cách khoảng một phân tả hữu hai bên, là cự li an toàn.

Đạo thiên lôi đó như là đánh qua gần sát eo của Duyên Mặc, đạo thiên lôi cách eo của Duyên Mặc hầu như chỉ có một phân.

Thông thường tại lúc chiến đấu sinh tử, Duyên Mặc có năng lực tính toán rất hãi nhân.

Tuy nói trọng lực đó rất lớn, làm Duyên Mặc đi phi thường chậm, nhưng trọng lực đó vẫn để cho toàn thân có thể chống trụ, khi chống trụ được, lúc tối quan trọng, liều mạng có khả năng làm lực lượng tăng lên nhiều lần. Chính sự liều mạng đó đã thôi phát năng lượng để bảo toàn tính mạng.

Thiên hỏa, lắc mình nhẹ nhàng tránh được, thiên lôi không đánh phạm vi lớn.

Duyên Mặc hai mắt băng lãnh không chút khuất phục, tốc độ không đổi vẫn tiến lên. Hắn tựa như một con độc xà chầm chậm bò, lúc gặp nguy hiểm, chỉ cần quẫy đuôi một cái là có thể tránh

được điểm yếu hại, Duyên Mặc không ngờ lại an toàn đi qua hai mươi thước cự li, như quả cứ tiếp tục thế, Duyên Mặc rất có khả năng thành công, nhưng--

- Không tốt!

Duyên Mặc mặt biến sắc, vốn là phía thượng lưu dòng sông nham thạch đó có đám vân vụ hồng sắc dày đặc, lại ở cao độ tương đương với Hoàng tuyền lộ, nhưng lúc này một đám lớn vân vụ hồng sắc không ngờ đang trôi đến vị trí của Duyên Mặc, đám vân vụ đó bao lấy xung quanh thân thể, tầm nhìn lên trời tức thời bị thu hẹp.

- Đám vân vụ này quá dày, thiên lôi từ xa căn bản không thể nhìn thấy, lân cận tuy có thể nhìn thấy, nhưng nếu mà đợi nhìn thấy được nó thì đã không còn đủ thời gian nữa.

Lúc này Duyên Mặc nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh phi thường như trước, vân vụ hồng sắc trôi phía trên đầu, hắn có thể làm gì?

Oán thiên oán địa?

Hay là chấp nhận, căn cứ tình huống hiện tại thì tốt nhất là cố gắng tìm biện pháp.

- Chỉ có thể trông vào vận khí.

Duyên Mặc cẩn thận nhìn xung quanh, mục quang như có thể nhìn thấu được đám vân vụ hồng sắc dày đặc, cứ như thế Duyên Mặc dè dặt tiến lên, thời gian trôi đi, Duyên Mặc tiến gần tới nơi có thể ra khỏi phạm vi của đám hồng sắc vân vụ.

Nhiều đạo thiên lôi đã đánh xuống, có vài đạo đánh xung quanh thân thể của Duyên Mặc, thậm chí có một đạo đánh sát trên

khóe mắt của Duyên Mặc.

- Cuối cùng cũng thoát ra!

Sau khi Duyên Mặc ra khỏi đám vân vụ hồng sắc trong lòng thoáng dễ chịu, nhưng mà giờ khắc này khóe mắt của Duyên Mặc lóe ra một luồng dư quang, phát hiện bên phải mình cách độ một trăm thước không ngờ lại có một con đường Hoàng tuyền lộ nữa, trên Hoàng tuyền lộ đó có một người – Thanh long Duyên Lang.

- Là Duyên Lang, hắn cũng kiên trì được khá lâu đấy.

Duyên Mặc cười nhẹ, liền tập trung chú ý tới thiên lôi và thiên hỏa xung quanh mình, hắn không có dư tinh lực mà quản tới người khác.

- A!

Một âm thanh thảm thiết vang lên, Duyên Mặc trên mặt biến sắc, nhìn nhanh về phía sườn phải.

Lúc nãy Duyên Lang còn đứng trên Hoàng tuyền lộ, bây giờ tự nhiên đã biến mất không thấy đâu. Hoàng tuyền lộ đó trở nên cô độc, trống rỗng, phía trên không một bóng người.

- Duyên Lang chết rồi!

Duyên Mặc trong lòng chấn động.

Cảm giác nói không nên lời, lúc trước tại Mê ảo ma cảnh suýt nữa nhập ma, Duyên Mặc đã xuất thủ cứu giúp Thanh long, không nghĩ tới lúc trước vì có Duyên Mặc tương trợ nên Thanh long không chết, bây giờ lại chết ở Hoàng tuyền lộ.

Duyên Mặc ánh mắt nghiêm trọng lóe lên một tia hàn quang, khuôn mặt phảng phất một cỗ hàn khí, tiếp tục đi tiếp.

- Phía trái có thiên hỏa.

Duyên Mặc nghe thấy một tiếng động, thân thể nhanh chóng thả lỏng ra, mặc cho trọng lực ép xuống, trong sát na cả người trực tiếp vì chịu áp của trọng lực mà ngã nằm xuống, rồi một đạo thiên hỏa từ phía sườn trái xạ qua phía trên thân thể hắn.

Sau khi đứng dậy, Duyên Mặc bỗng phát hiện xa xa phía trái lại có một con đường Hoàng tuyền lộ, trên Hoàng tuyền lộ này chính là một lão già quen thuộc – Càn Hư lão đạo.

Nhìn như là, Càn Hư lão đạo đã tiến lên được cự li vượt xa so với Duyên Mặc. Gần như sắp đi qua hết lộ trình.

Bỗng lúc này, phía trên Duyên Mặc có sáu bảy đạo thiên lôi. Không ngờ lại trực tiếp hướng tới vị trí trước sau của hắn xạ lai, thiên lôi lướt nhanh đến có đạo sẽ đánh xuống trước mặt Duyên Mặc, có đạo đánh xuống phía sau Duyên Mặc, có đạo đánh đúng vào vị trí thân thể Duyên Mặc….

Tựu chung, lúc bấy giờ, thiên lôi quây quanh bao vây toàn thân Duyên Mặc, có thể nói – chắc chắn chết!

Nhiều đạo thiên lôi cùng đánh xuống không phải là không có, nhưng nhiều đạo cùng đánh xuống một người duy nhất ở Hoàng tuyền lộ. Hơn nữa lại bao vây một cách xảo diệu, quả là lão thiên muốn tuyệt hắn mà, lúc đó Duyên Mặc sắc mặt đại biến.

Chỉ nghe thấy một long thanh vang vọng, sáu, bảy đạo thiên lôi đánh trực tiếp vào vị trí đó, tuy nhiên bấy giờ tại vị trí đó đã không còn thân ảnh của Duyên Mặc nữa.

Chỉ thấy…một con hắc long thân dài hơn trăm thước. Không

ngờ lại hoàn toàn xoắn lấy Hoàng tuyền lộ, long thân cực dài, như sợi dây quay tròn đều đang quấn lấy, tự nhiên sẽ có đoạn long thân ở bên trên Hoàng tuyền lộ, có đoạn ở dưới Hoàng tuyền lộ.

Tại vị trí ban đầu của Duyên Mặc, lúc đó long thân vừa vặn lại nằm ở phía dưới Hoàng tuyền lộ, sáu bảy đạo thiên lôi đều đánh vào khoảng không.

Chỉ một lát công phu, long thân to lớn nhanh chóng biến lại thành nhân hình.

Duyên Mặc dù bình tĩnh phi thường, lúc này trên trán cũng đã lấm tấm mồ hôi.

Quá nguy hiểm!

Biến thành long thân. Tuy là có thể dùng chiêu đó để tránh công kích của thiên lôi, nhưng long thân quá dài, tự nhiên diện tích bị công kích cũng phi thường lớn, vừa rồi Duyên Mặc tính toán quá chính xác. Trước lúc bị đạo thiên lôi tập kích hắn lập tức biến thành long thân, sau khi những thiên lôi đó đánh xuống lại lập tức biến thành nhân hình.

Hơn nữa vị trí long thân quấn lấy, căn cứ vào thời khắc đó cũng chính là chu vi mà thiên lôi thiên hỏa xác định.

Tuy là nhanh như vậy, nhưng long thân quá lớn, lại càng có khả năng bị phách trúng, chỉ là vào lúc đối mặt với cú kích tử vong đó, Duyên Mặc đã làm liều, liều thì còn có một cơ hội sống.

Trong khoảnh khắc!

Duyên Mặc biến thân thành rồng, rồi nhanh chóng biến lại nhân hình. Tại lúc đó, hắn đã thành công, quấn lấy được vị trí tốt để tránh nguy hiểm, thêm nữa vì thời gian quá ngắn, cho nên không bị thiên lôi và thiên hỏa đánh tới tiếp. Đó không chỉ là hắn có năng lực tính toán và bình tĩnh, mà còn có…vận khí!

Duyên Mặc lúc này lãnh tĩnh như trước, từng bước từng bước tiến tới.

Vừa rồi thiên lôi hợp nhau quần kích một người duy nhất trên Hoàng tuyền lộ, xác suất rất thấp, xuất hiện một lần đã là lạ thường, xuất hiện thêm lần thứ hai, tựa như không có khả năng, nhưng Duyên Mặc vẫn không dám buông lỏng một tí nào. Chỉ vì… buông lỏng đồng nghĩa với tự sát!

…..

Nghiên Cơ nương nương đã gặp may lớn.

Vốn là ả tính toán phi thường mĩ diệu, để tránh những thiên lôi thiên hỏa đó, thân thể càng bé càng có lợi, ả lập tức biến thành hình dạng của một tiểu hài đồng, rồi chuẩn bị tiến nhập Hoàng tuyền lộ nguy hiểm đó.

Nhưng ả đã sai lầm.

Tuy ả giỏi biến ảo chi thuật, nhưng vô luận cao thủ nào, biến thành hình dạng kẻ khác, hầu hết vẫn để khuôn mặt giống lúc trước của mình, nhưng có một điều ả không nghĩ đến, chỉ có dùng thân thể của mình mới phát huy được tòan bộ sức mạnh vốn có, biến thành thân thể tiểu hài tử, Nghiên Cơ nương nương dùng thân thể hài đồng chỉ có thể phát huy tám thành thực lực.

Nhưng trọng lượng đó lại dựa vào thực lực thật sự của Nghiên Cơ nương nương mà phán định, án theo đạo lí đó Nghiên Cơ nương nương dụng toàn lực miễn cưỡng có thể đi. Ả hiện tại biến thành thân thể hài đồng, thậm chí muốn đi cũng không được, do đó sau khi biến thân thì không thể tiến lên, một đạo thiên lôi phách xuống.

Chịu một kích có thể so với thiên lôi của Cửu Cửu thiên kiếp.

May mắn Nghiên Cơ nương nương không giống bọn Tần Vũ,

một kích cũng không chịu được. Nghiên Cơ nương nương lại có thể ngạnh tiếp một kích của thiên lôi, nhưng là do nhanh chóng biến lại thành thân thể của mình, như thế mới có thể phát huy trăm phần trăm thực lực.

Muốn làm yếu trọng lực đó, không chỉ là tự thân công lực, còn phải cần phát huy nhục thể lực lượng nữa.

Chỉ vì Nghịch Ương tiên đế thiết kế tuyệt cảnh này, trọng lực phán định, là căn cứ vào công lực cũng như lực lượng nhục thể để mà phán định, bọn Tần Vũ và Duyên Mặc, thân thể cường hãn là vậy mà di động vẫn gian nan chính là vì nguyên nhân này.

Sau khi chịu một kích thiên lôi, Nghiên Cơ nương nương tại bờ sông thiên hỏa nham thạch đã ăn linh đan khôi phục phần nào công lực bị tổn hao, con đường phía trước càng gian nan hơn. Chỉ một đoạn đường đó, Nghiên Cơ nương cảm thấy cay đắng phi thường. Tuy vậy, ả ngoại trừ lần thứ nhất phạm sai lầm, đi gần nửa đường không phạm sai lầm nào khác nữa.

Không phạm sai lầm, không có nghĩa là Nghiên Cơ nương nương đi được một cách dễ dàng. Đoạn đường đó ả cũng gặp nhiều nguy hiểm phi thường.

Lúc này Nghiên Cơ nương nương chính thị chỉ còn một cánh tay.

Vì sao chỉ còn một tay, sau khi đi được gần hai, ba mươi thước cự li, đã bị ba bốn đạo đại hỏa vây công chính là nguyên nhân, tuy khả dĩ tránh được một hai đạo thiên hỏa đầu, nhưng thiên hỏa quá nhiều. Nghiên Cơ nương nương lúc đó đã liều mạng.

Cuối cùng trúng một đạo thiên hỏa.

Thiên hỏa phi thường quái dị, lúc nhiễm vào thân thể, có thể thiêu cháy từng bộ phận rồi lan dần ra toàn thân.

Kể cả thiên tiên, thiên ma cũng không dám khinh thường ngạnh kháng thiên hỏa, lúc này Nghiên Cơ nương nương tính là nhất cấp thiên ma, nhưng ả đang trọng thương. Ả căn bản không tin là có thể dùng bổn thân công lực để tiêu trừ thiên hỏa đó, tại thời khắc đó --

Ả trực tiếp chặt tay, đem cánh tay trúng thiên hỏa vứt đi.

Tán tiên tán ma thân thể là do dùng năng lượng ngưng tụ hình thành, chặt bẻ cũng rất nhẹ nhàng.

Sau khi chặt tay xong, Nghiên Cơ nương nương lúc đó không nghĩ tới lãng phí năng lượng để ngưng tụ cánh tay nữa. Bây giờ sức mạnh là rất trọng yếu, hơn nữa chặt một cánh tay, diện tích bị công kích lại nhỏ đi nhiều.

…..

Từng cao thủ, Duyên Mặc, Y Đạt, Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Hoắc Xán, Càn Hư lão đạo, Duyên Lang, Lập Nhi bọn họ sau khi tiến nhập Hoàng tuyền lộ đều gặp những nguy hiểm khác nhau, có người đã vượt qua, có người thì mất mạng.

Bấy giờ Tần Vũ đang nhìn một cách kinh ngốc.

Hồng sắc vân vụ lơ lửng trong không trung. Ở phía phải xa xa Tần vũ ẩn ước xuất hiện một con đường Hoàng tuyền lộ, Tần Vũ chỉ liếc qua, bỗng phát hiện bóng hình quen thuộc, bóng hình trên Hoàng tuyền lộ đó trăm phần trăm chính là Lập Nhi!

Nhưng lúc này trên không trung có nhiều đạo thiên lôi trực tiếp đánh xuống, đánh vào đúng vị trí của Lập Nhi đứng.

Nhiều đạo thiên lôi? Đánh Lập Nhi?

Tần Vũ chỉ cảm thấy đại não trống rỗng. Bỗng từ đâu, vân vụ hồng sắc dày đặc từ từ trôi đến, không ngờ lại chắn mất thị tuyến

của Tần Vũ, làm thế nào Tần Vũ cũng vô pháp nhìn thấy lại Hoàng tuyền lộ kia, lúc đó Tần Vũ cách bờ bên kia chỉ có năm, sáu thước.

- Lập Nhi, muội ấy cuối cùng là sống hay chết, đúng rồi, muội ấy có hộ thân pháp bảo.

Tần Vũ trong lòng kích động, nhưng chỉ có thể tự an ủi bản thân.

- Ta phòng ngự không bằng Lập Nhi, ta còn không chết, Lập Nhi nhất định vô sự.

Lúc bấy giờ lại có vô số đạo thiên lôi từ nhiều phía đánh xuống, vì sự tình của Lập Nhi Tần Vũ phân tâm phản ứng bị chậm lại, vài đạo thiên hỏa công kích vào một ít bộ vị, nếu Tần Vũ nhanh chóng nằm xuống căn bản không sao, như quả lúc trước Tần Vũ không bị phân tâm mà phải dừng lại, vẫn chậm bước tiến lên mà nói, những thiên hỏa đó căn bản không thể gây hại đến hắn.

Nhưng lúc này nói thế không để làm gì.

Tại một khắc đó, ánh mắt Tần Vũ xuất hiện một tia hung ngoan, hét lên dữ tợn *"Phanh"*, thân thể nghiêng đi, đồng thời từ bỏ đề kháng với trọng lực. Hoàng tuyền lộ vốn là rất hẹp, Tần Vũ nghiêng người lại cộng với bỏ đề kháng trọng lực, Tần Vũ cả người lập tức hướng bên cạnh ngã xuống, đồng thời rất nhanh rơi vào dòng sông thiên hỏa nham thạch.

Chương 203

Sinh Tức Tử, Tử Tức Sinh

Nếu có ai tại hiện tràng, thì sẽ phát hiện, cả người Tần Vũ giống như lưu quang rơi xuống rất nhanh, thiên hỏa cũng gần như đồng thời thổi tới Hoàng tuyền lộ. Nhưng chỉ một cái chớp mắt, toàn thân Tần Vũ nghiêng xéo quay ngược lên phía trên với tốc độ còn nhanh hơn lúc rơi xuống.

Chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên, tức thì, Tần Vũ đã đứng bên bờ sông thiên hỏa nham thạch.

An nhiên tĩnh tại!

Như quả là phàm nhân thì sẽ không biết chuyện gì vừa xảy ra, nhưng nếu là Duyên Mặc, Nghiên Cơ nương nương bọn họ đến đây thì sẽ thấy rõ sự tình gì vừa phát sinh.

Sự thật là…..

…..

Lúc bắt đầu, thân thể Tần Vũ như tảng đá trực tiếp từ một phía Hoàng tuyền lộ rơi nhanh xuống, đồng thời cùng lúc hắn bị rơi, một vài đạo thiên hỏa đã nhằm vị trí Tần Vũ phun tới. Tuy Tần Vũ thoát khỏi sự công kích của thiên hỏa, nhưng Tần Vũ lại bị rơi xuống hướng dòng sông thiên hỏa nham thạch.

Dòng sông thiên hỏa nham thạch, nóng sôi sùng sục, vô số đạo thiên hỏa bức xạ lên trời.

Không nói Tần Vũ, dù là Nghiên Cơ nương nương, một khi bị rơi vào dòng chảy thiên hỏa nham thạch này thì cũng sẽ chết ngay.

Thân thể Tần Vũ như ánh sao rơi xuống, ánh mắt băng lãnh

nhìn con sông thiên hỏa nham thạch đang sôi sùng sục, không một chút sợ hãi. Đột nhiên --- Tần Vũ thân hình đang rơi nhanh bỗng dừng lại, trên hai tay cầm một sợi dây màu đen, nhưng đầu kia của sợi dây màu đen này lại quấn lấy nhiều vòng một cách rất vững chắc quanh bờ Hoàng tuyền lộ.

Chỉ thấy sợi dây màu đen đó nhanh chóng thu ngắn lại với tốc độ cực nhanh.

Chỉ một chớp mắt thời gian, vì sợi dây thu ngắn quá nhanh đầu sợi dây mà Tần Vũ nắm lấy đã chạm đến bờ Hoàng tuyền lộ, thuận theo quán tính thu ngắn của sợi dây, Tần Vũ hai tay bám lấy trực tiếp phi lên bờ.

….

Đó là quá trình thoát hiểm của Tần Vũ.

Cuối cùng đã thành công đi qua Hoàng tuyền lộ, nhưng lúc này trong lòng Tần Vũ không có chút hoan hỉ nào. Hắn chỉ thấy lo lắng.

- Lập Nhi!

Tần Vũ hai tay nắm chặt, trong lòng lo lắng không thôi.

Trong lúc Tần Vũ đang lo lắng khủng hoảng, bỗng trời xoay đất chuyển, vốn là Tần Vũ đang đứng bên bờ dòng sông thiên hỏa nham thạch, thì lúc này Tần Vũ rất đột ngột lại biến mất khỏi nơi đó, Tần Vũ thẫn thờ tỉnh lại.

- Đây. Đây là…

Tần Vũ nhìn xung quanh, vừa nãy đang còn ở chỗ Hoàng tuyền lộ, khắp nơi chỉ thấy thiên hỏa thiên lôi. Nhưng hiện tại Tần Vũ lại đã đến một vùng thảo nguyên, gió trên thảo nguyên thổi vi vu,

toàn thân có cảm giác thật thư thái, tuy vậy ---

- Gì vậy, sao lại có khả năng?

Tần Vũ lúc này mắt mở to nhìn sửng sốt.

Dù hắn vốn rất bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy người trước mắt thì cũng phải vô cùng chấn kinh.

Chỉ thấy phía trước Tần Vũ độ vài chục thước, có một nam tử mặc hắc bào đang đứng. Đó chính là tam kiếp tán ma Hoắc Xán!

- Hoắc Xán không phải đã chết rồi ư, chính mắt ta đã thấy, lúc ở Hoàng tuyền lộ, hắn bị thiên hỏa thiêu thành tro, sao lại gặp ở đây thế này…

Tần Vũ không thể tin được, có cảm giác hỗn loạn.

Hoắc Xán lúc này cũng tựa hồ đã thấy Tần Vũ, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện biểu tình như nhìn thấy quỷ vậy:

- Tần Vũ, là ngươi… ngươi vẫn chưa chết?

- Ta, ta chết ư?

Tần Vũ mặt sửng sốt.

- Ta chính mắt thấy ngươi bị thiên lôi đánh chết rồi mà, ngươi thế nào…

Hoắc Xán đầu óc mê hoặc.

- Duyên Lang, ngươi sao vẫn còn sống vậy?

Thanh âm của Duyên Mặc từ xa vang lên.

- Ta đương nhiên vẫn sống, ngươi sao lại hỏi vậy?"

Thanh âm nghi hoặc của Duyên Lang truyền lại.

- A, Nghiên Cơ nương nương, ngươi, ngươi…ta thấy ngươi đã bị rơi xuống dòng sông thiên hỏa nham thạch rồi mà, sao lại…ngươi sao vẫn còn sống vậy?

Thân ảnh từng người xuất hiện trên thảo nguyên.

- Tần Vũ đại ca.

Một âm thanh kinh hỉ vang lên. Tần Vũ quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy khoác trên mình một bộ bạch sắc chiến giáp, chân đi đôi ủng hồng sắc, Lập Nhi khuôn mặt màu hồng vẻ kích động đi tới, hai mắt đỏ hoe, đi được hai, ba bước đã không kìm được, vội chạy tới ôm chặt Tần Vũ.

Cảm thụ thân thể trên ngực mình, Tần Vũ lúc này hoàn toàn cảm thấy một niềm vui sướng.

Mất rồi lại gặp, đó thực là một loại cảm giác vô cùng ấm áp, Tần Vũ không thể kìm được, càng thêm ôm chặt thân thể của Lập Nhi, Lập Nhi ngước đầu lên, ánh mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Tần Vũ, lúc này mặc trên mình bộ chiến giáp, Lập Nhi toát lên một cỗ anh khí hiếm có.

- Tần Vũ đại ca, muội thấy thiên hỏa cháy trên người huynh, muội đã nghĩ, đã nghĩ là…

Lập Nhi giương đôi mắt long lanh nhìn Tần Vũ, hai mắt vẫn có vẻ khủng hoảng, phảng phất như là nhìn thấy lại cảnh tưởng lúc đó, nước mắt không cầm được chảy ra.

Tần Vũ trong lòng rất cảm động.

Ma xui quỷ khiến thế nào Tần Vũ hạ đầu xuống, nhẹ nhàng ôn nhu hôn lên khóe mắt đẫm lệ của Lập Nhi.

- Đừng khóc, dù thế nào huynh cũng sẽ không sao, huynh sẽ không để muội phải lo lắng, yên tâm đi.

Tần Vũ hạ đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt của Lập Nhi đang dựa trên ngực mình, nhẹ nhàng kiên định nói.

Lập Nhi khuôn mặt bỗng hoàn toàn đỏ hồng, lập tức dúi đầu vào ngực Tần Vũ căn bản không dám nhìn ánh mắt của Tần Vũ.

Tần Vũ liền thấy bối rối.

- Vừa nãy, ta…

Lúc này, Tần Vũ chỉ cảm thấy tim mình đập vang như tiếng chuông, bên tai như có tiếng *"thình thịch, thình thịch"*, loại cảm giác tim đập nhanh này, đã từng có trước đây lúc hắn còn bé tiến hành cực hạn huấn luyện mang phụ trọng vượt quãng đường dài mà sinh ra.

Nhìn Lập Nhi nằm trong lòng ngực của mình, Tần Vũ mỉm cười, thấy yêu thương Lập Nhi vô hạn, không kìm được càng thêm ôm chặt lấy người nàng.

- Sự việc là thế nào, Tần Vũ, ta đã thấy ngươi bị thiên hỏa thiêu chết, hơn nữa ngươi còn kêu to cầu cứu ta, ta tin chắc… ta tuyệt đối không nhìn lầm.

Y Đạt đi đến cạnh Tần Vũ, nhìn Tần Vũ, khuôn mặt nghi hoặc nói.

Lập Nhi phảng phất giật mình thức tỉnh, đột ngột từ ngực Tần Vũ lùi lại, chỉ là trên mặt vẫn có màu hồng thẹn thùng.

Tần Vũ trong lòng thầm mắng Y Đạt, nhưng giây lát Tần Vũ cũng thấy hoài nghi rút cục là đã phát sinh sự tình gì.

Nghe mọi người nói thế, dường như tất cả đều đã thấy kẻ khác chết, nhưng…hiện tại mọi người vẫn sống rành rành đây, đã có chuyện gì vậy?

- Tất cả phải chăng đều là ảo ảnh?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc, nhưng hắn thật cũng khó tưởng tượng, ảo cảnh mà diễn ra nhưng thật vậy, từ nhiệt độ của thiên hỏa lẫn khí tức của dung nham đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Trên thảo nguyên đã xuất hiện tám người.

Tần Vũ, Duyên Mặc, Lập Nhi, Y Đạt, Nghiên Cơ nương nương, Hoắc Xán, Thanh long Duyên Lang, Càn Hư lão đạo.

Nhưng Thủy Nhu chân nhân, Nhạc Diễm chân nhân cùng với ba cao thủ của Long tộc thì lại không thấy.

- Nghịch Ương tiên đế đã nói là vào trong Hoàng tuyền lộ, cửu tử nhất sinh, tại sao bây giờ lại có nhiều người sống như vậy, việc này có vẻ kỳ quái.

Thanh Long Duyên Lang nghi hoặc nói, cửu tử nhất sinh, mọi người ban đầu đi vào có bao nhiêu người. Có thể sống đến lúc này chỉ có tám người.

Vào thời khắc này không khí giữa Càn Hư lão đạo, Hoắc Xán và Nghiên Cơ nương nương ba người bọn họ khá là vi diệu.

Càn Hư lão đạo, Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân

nhân là hung thủ đã giết Hoắc Lạn, đương nhiên đệ đệ của hắn - Hoắc Xán đối với ba người đó thập phần cừu hận. Hiện tại bọn Thủy Nhu chân nhân không có đây, Hoắc Xán tất nhiên nhắm tới Càn Hư lão đạo.

Nhưng lại ngại sự có mặt của Nghiên Cơ nương nương. Hoắc Xán không dám cùng Càn Hư chân nhân liều mạng, một khi liều mạng, có thể nói là không cách gì đấu với Nghiên Cơ nương nương.

Nhưng Nghiên Cơ nương nương trong lòng cũng bất đắc dĩ, ả ta lúc ở Thanh Vũ tiên phủ đã bị trọng thương, ở Hoàng tuyền lộ cũng bị trúng công kích. Hiện thời công lực của Nghiên Cơ nương nương không bằng một phần ba lúc trước, nhưng thậm chí có như vậy, cũng không phải là Hoắc Xán hay Càn Hư lão đạo có thể đơn đả độc đấu với bà.

- Thủy Nhu chân nhân và Nhạc Diễm chân nhân ở đâu rồi, không phải là bọn chúng đều đã chết tại Hoàng tuyền lộ rồi chứ?

Hoắc Xán nộ khí trùng trùng nói.

- Đôi gian phu dâm phụ đó, ta không thể tìm bọn chúng báo thù, bọn chúng chết ở Hoàng tuyền lộ ư, thật là quá tốt với bọn chúng.

- Không, có thể là bọn họ đã ở lại Đào hoa viên cũng không chừng.

Càn Hư lão đạo nhìn Hoắc Xán nói.

- Ba vị thúc thúc ở đâu?

Thanh Long Duyên Lang trong lòng đang nghi hoặc.

- Không lẽ họ đã thực sự đi vào Đào hoa nguyên?

Ban đầu nghe Nghịch Ương tiên đế giải thích về sự tình liên quan đến Đào hoa nguyên và Hoàng tuyền lộ, lúc đó Duyên Lang đã nghĩ tới ba vị thúc thúc của hắn, như hắn thấy, cả ba thúc thúc của hắn đều đã đạt tới Độ Kiếp hậu kì vào Đào hoa nguyên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bây giờ không thấy ba vị thúc thúc ở đây, Thanh long Duyên Lang cảm thấy lo lắng.

Không có ba vị thúc thúc, thế lực của Long tộc trong số những người may mắn sống sót trở nên yếu nhất.

- Chúc mừng, các vị đã can đảm chọn Hoàng tuyền lộ!

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế mạnh mẽ to lớn truyền tới trên thảo nguyên, đồng thời mọi người liền ngừng nói chuyện, để tập trung nghe lời của Nghịch Ương tiên đế.

- Ta biết các vị rất tò mò, tại sao thấy có người đã chết rồi. Nhưng nay lại sống sót trước mặt mình.

Lời của Nghịch Ương tiên đế mang vẻ chế nhạo.

Bọn Tần Vũ từng người đang nghe, trong lòng bọn họ đều đã có phán đoán, chỉ là nghe đáp án của Nghịch Ương tiên đế thì cuối cùng cũng có thể xác định.

- Ta nói cho các vị biết: Hoàng tuyền lộ là sinh lộ.

Nghịch Ương tiên đế tà ác nói.

Tất cả mọi người đều chấn động.

Không lẽ tất cả ai vào Hoàng tuyền lộ đều sẽ sống?

- Đúng, chính như các vị nghĩ, những ai chọn vào Hoàng tuyền lộ đều có thể an toàn đến nơi đây. Dòng sông thiên hỏa nham thạch nhìn có vẻ lợi hại đó, dù là các vị có bị thiên lôi đánh trúng, hay bị rơi vào dòng dung nham, đều sẽ an toàn xuyên qua. Cuối cùng tất cả sẽ đến thảo nguyên này, không bị chút tổn thương nào.

Nghịch Ương tiên đế có vẻ rất đắc ý.

- Nghịch Ương tiên đế không ngờ, không ngờ lại trêu đùa bọn ta, hắn lúc trước nói cái gì là cửu tử nhất sinh, cái gì là khả năng chết hết, nhưng hiện tại..."

Hoắc Xán lúc này rất phẫn nộ.

- Thực là, thực là quá mức lắm.

Những người khác đều không có gì để nói.

Phóng đại sự nguy hiểm như vậy lúc bắt đầu chọn lựa, thế nào mọi người chẳng quan tâm đến tính mệnh, quyết không thể ngờ được Hoàng tuyền lộ lại chính là nơi an toàn nhất, hơn nữa chỉ cần đi vào Hoàng tuyền lộ, nghĩa là tuyệt đối không thể chết, lại còn an nhiên đến được thảo nguyên này.

Hốt nhiên trong lòng Tần Vũ máy động.

Nếu người chọn Hoàng tuyền lộ thì sống, vậy người vào Đào hoa nguyên đó thì thế nào? Có thật là không nguy hiểm gì như Nghịch Ương tiên đế nói không?

- Hoàng tuyền lộ là sinh lộ, nhưng Đào hoa nguyên thực ra là tử địa. Phàm ai chọn vào Đào hoa nguyên...sau khi vào Đào hoa nguyên,

họ sẽ phát hiện ở đó mới là Hoàng tuyền chân chánh, haha…

Nghịch Ương tiên đế ha ha cười lớn.

Ai nấy đều rõ trong lòng.

Lừa gạt, hí lộng, xem nhân mạng như trò đùa.

Nghịch Ương tiên đế này căn bản không hề cố kị, hắn giống như chỉ đang chơi một trò chơi vui vẻ. Nói điều kiện tưởng như là thật, cuối cùng lại phát hiện là giả, chân giả thật khó mà biết.

- Ba vị thúc thúc của ta.

Thanh Long sắc mặt đại biến.

Nếu mà ba vị thúc thúc của hắn tiến vào trong Đào hoa nguyên, vui vẻ chờ phi thăng rồi li khai hắn cũng cảm thấy an tâm. Nhưng hiện tại Nghịch Ương tiên đế nói, phàm tiến nhập Đào hoa nguyên thì toàn bộ chết hết, hắn trong lòng không thể chịu được vừa phẫn nộ lại không cam lòng.

- Sống rồi chết, chết rồi sống. Cả đối diện với tử vong, đối diện với nguy hiểm, dũng khí cũng không có, thay vào đó lại hài lòng với cuộc sống an nhàn thoải mái. Những kẻ như vậy sao có thể tìm được bảo bối của ta, để sống trên thế gian là làm lãng phí linh khí của thiên địa, chết là đúng rồi.

Nghịch Ương tiên đế khinh bỉ nói.

Đối với ai sợ chết sợ nguy hiểm, Nghịch Ương tiên đế hiển nhiên xem thường nhất.

Nhưng tiến nhập Hoàng tuyền lộ, đại biểu rằng những người đó có dũng khí đối diện với tử vong đối diện với nguy hiểm, dũng khí đó làm Nghịch Ương tiên đế hài lòng, do đó bọn họ tất cả an

toàn đến được thảo nguyên này.

- Nghịch Ương tiên đế!

Tần Vũ thầm gọi một tiếng, hắn không biết nên nói Nghịch Ương tiên đế này là tốt hay xấu nữa.

- Tần Vũ đại ca, vị Nghịch Ương tiên đế này thực lực thật rất mạnh, đặc biệt là ở trận pháp và ảo cảnh.

Khuôn mặt Lập Nhi vẫn còn vẻ hồng thẹn thùng đó, lúc này Lập Nhi thầm nói trong lòng.

- Trước khi đi, Lan thúc có nói với mụi…xem ra là đúng.

Bấy giờ, tám người ở đó đều đang mơ tưởng lấy được bảo bối.

- Các vị, chúc mừng các vị đến được đây, đến lúc này, ta chính thức tuyên bố…các vị đều an toàn, đương nhiên ta không cản các vị tàn sát lẫn nhau.

Âm thanh của Nghịch Ương tiên đế vang lên trên không trung thảo nguyên.,

- Việc các vị cần phải làm, là phân phối tiên bảo.

Lời của Nghịch Ương tiên đế liệu có thể tin được không?

Có những lời cần phải tin, lời trêu đùa thì không thể tin được. Nếu mà tin hết thì không khác gì những tên ngu ngốc.

Mọi người sau khi vào trong tiên phủ, kinh nghiệm nhận được kết luận như vậy.

- Từ chỗ hiện tại của các vị, phi hành về hướng đông nam tám nghìn dặm, ở đó có một tòa ngọc thai lâu các, chính là tàng bảo các của Cửu kiếm tiên phủ. Tiên bảo của Cửu kiếm tiên phủ tất cả đều ở bên trong, các vị hiện tại hãy đến đoạt bảo a, có thể lấy được bao nhiêu, đều trông vào bổn sự của bản thân.

Cuối cùng Nghịch Ương tiên đế đã công bố chỗ để bảo bối.

Tàng bảo các của Cửu kiếm tiên phủ, nằm ở chỗ cách tám nghìn dặm về phía đông nam?

Lúc này, tất cả mọi người đều hoàn toàn ghi nhớ trong đầu tin tức đó.

- Từ đây tới tàng bảo các tám nghìn dặm đường đó tuyệt đối không có nguy hiểm, các vị đừng lo hãy yên tâm mà phi hành, chúc các vị gặp vận may, haha…

Cùng với tiếng cười lớn, âm thanh của Nghịch Ương tiên đế cuối cùng cũng biến mất tại trời đất.

Tám nghìn dặm đường không có nguy hiểm nào?

Lời Nghịch Ương tiên đế nói có thể hoàn toàn tin được không?

Tần Vũ, Lập Nhi, Nghiên Cơ nương nương, Càn Hư lão đạo tám người họ nhìn nhau, lập tức tất cả đều nhắm hướng đông nam bắt đầu phi hành. Chỉ thấy tốc độ phi hành của tám người rất chậm, từng người đều có vẻ thận trọng, hiển nhiên không có ai làm như Nghịch Ương tiên đế nói *"đừng lo hãy yên tâm mà phi hành"*.

Chương 204

Phệ Lôi Ấn Phù

Trên thảo nguyên, tám người phi hành, nơi nào bay qua, cỏ bị rạp hẳn xuống, lúc này cả tám người đều có vẻ an tĩnh, nhưng kỳ thật trong lòng mỗi người đều có toan tính, thậm chí Thanh Long Duyên Lang bắt đầu dùng linh thức truyền âm với Duyên Mặc.

- Duyên Mặc, mặc dù năm đó ngươi chống lại mệnh lệnh của trưởng lão, nhưng Long tộc chúng ta vẫn không coi ngươi là người ngoài. Người cũng biết mà, Long tộc vốn rất đoàn kết, không bao giờ bỏ rơi tộc nhân của mình.

Thanh Long vừa phi hành vừa dùng linh thức truyền âm.

Khi mà tam vị thúc thúc của Thanh Long đã chết, trong tám người thì thế lực phía Long tộc suy giảm rõ rệt, lúc này Duyên Lang chỉ có Duyên Mặc là người cùng tộc.

Dù sao nếu luận về thực lực thì Duyên Mặc đạt Không Minh trung kì có thể so sánh với tu tiên giả đã đạt đến Độ Kiếp hậu kỳ. Mặc dù tam kiếp tán tiên và tam kiếp tán ma thì tương đương với Đại Thành kỳ cao thủ, nhưng hiện tại cả Hoắc Xán và Càn hư lão đạo đều đã trọng thương.

Hoắc Xán thì còn đỡ, nhưng Càn Hư lão đạo thì mang thương thế trầm trọng, cho nên nếu chân chánh tiến hành tư sát thì uy hiếp với Duyên Mặc không lớn.

- Duyên Lang, ngươi định có ý tứ gì?

Duyên Mặc lạnh giọng truyền âm.

- Duyên Mặc, ngươi cũng biết Long tộc lực lượng rất cường đại, xưa nay luôn vốn bảo hộ tộc nhân, bất cứ tộc nhân nào bị người khác khi phụ, thì cả Long tộc đều trả thù. Năm xưa ngươi lúc còn trẻ, chống lại lệnh của trưởng lão, nhưng thực tế trưởng lão vẫn coi ngươi là người của Long tộc.

Duyên Lang thuyết phục.

Duyên Mặc khẽ trầm mặc.

- Mặc dù các vị trưởng lão nhiều năm qua không quan tâm đến ngươi, nhưng… khi ngươi ở tại hồng hoang, tại sao vùng ngoại vi hồng hoang lại để ngươi trở thành thủ lĩnh? Tại sao các yêu thú bên trong hồng hoang lại không sát hại ngươi?

Duyên Lang tiếp tục truy vấn.

Dù đã li khai Long tộc, nhưng vẫn không có cao thủ dám tuỳ ý sát hại.

Nguyên do là có Long tộc bảo hộ.

Duyên Mặc cũng biết rõ, ở tại vùng hổng hoang hỗn loạn mà có thể đứng vững được. Một phần là nhờ vào chính thực lực bản thân. Mặt khác còn ở một phương diện, cho dù hắn có thể không muốn nhắc tới nhưng vẫn phải thừa nhận, thân phận Long tộc quả là có ảnh hưởng khá lớn.

Long tộc!

Trong thế giới của yêu thú, có phân chia làm ba loại là tẩu thú (thú chạy), lân giáp (có giáp, vảy) và phi cầm (chim bay). Trong các loại thú lân giáp thì Long tộc có đại danh rất lớn, mặc dù trong các loại yêu thú lân giáp cũng có những tộc thú khác rất lợi hại. Nhưng quan hệ trong tộc thì không thể bằng được Long tộc, hơn nữa Long tộc khi đối phó với thế lực bên ngoài thì rất ư đoàn kết

- Ngươi muốn ta làm gì?

Duyên Mặc nhẹ giọng nói.

Tại hồng hoang đã kinh lịch qua nhiều năm, Duyên Mặc đã không còn là Duyên Mặc năm xưa nữa, Duyên Mặc hiện tại là chư hầu một phương, không còn cái kiêu ngạo thái quá của tuổi trẻ, đương nhiên cũng biết lẽ mềm nắn rắn buông.

Duyên Lang trong lòng hoan hì, nói tiếp:

- Duyên Mặc, hiện tại ba vị thúc thúc đã chết. Ngươi cũng đã biết trong tiên phủ này, Ngịch Ương tiên đế nói có các bảo vật còn quý gấp mười lần so với Thanh Vũ tiên phủ, trưởng lão trong tộc mà biết thì cũng thèm nhỏ dãi. Do vậy, lần này chúng ta nếu đoạt được bảo bối đem giao cho gia tộc thì địa vị của hai chúng ta chắc chắn sẽ được đề thăng, lỗi lầm ngươi năm xưa chống lại mệnh lệnh trưởng lão, khẳng định các vị trưởng lão không để ý đến.

- Duyên Lang, ý người là kêu ta giúp mấy lão già đó giải quyết chuyện này?

Duyên Mặc có vẻ hơi giận.

Thanh Long Duyên Lang hờ hững nói:

- Duyên Mặc, ta cũng một thân ở Thanh Long cung trải qua bao nhiêu năm dài, cùng với Bồng Lai tiên vực, Tử Diễm ma ngục tương hỗ tranh đấu, có thể tưởng tượng được những ngày ngươi sống tại hồng hoang mà. Duyên Mặc, chúng ta là huynh đệ. Là Long tộc huynh đệ lẽ nào người sống một mình bên ngoài lại thực sự cảm thấy khoái lạc sao?

Cô độc một mình. Khoái lạc?

Duyên Mặc trầm tư một lúc, cũng không biết trong lòng đang

nghĩ gì. Một lúc sau nói :

- Được, ta với ngươi liên thủ đoạt bảo, ta thấy Nghiên Cơ nương nương, Hoắc Xán, Càn Hư lão đạo đều đã trọng thương, nếu luận về thực lực, ta hiện tại không hề có thương tổn, ta tin tuyệt đối có khả năng so sánh với họ, nhưng… tất cả bọn họ đều có hạ phẩm tiên khí.

Hoắc Xán và Càn Hư lão đạo mặc dù bị trọng thương nhưng đều có hạ phẩm tiên khí. Nếu Duyên Mặc thực sự muốn quyết đầu thì hy vọng thắng quả là không lớn.

- Điểm này thì ngươi yên tâm, ta cũng có một kiện hạ phẩm tiên khí.

Duyên Lang bất ngờ nói.

Nói đến Long tộc, xuất ra một kiện hạ phẩm tiên khí tuyệt không phải chuyện khó. Do đó Thanh Long Duyên Lang có mang một kiện hạ phẩm tiên khí cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Long tộc vốn rất giàu có.

- Ngươi không lo là ta lấy tiên khí của ngươi rồi không trả lại sao?

Duyên Mặc hỏi ngược lại.

- Tại sao phải lo?

Duyên Lang không có vẻ gì là quan tâm.

……

Không chỉ có Duyên Lang và Duyên Mặc, những người khác cũng dùng linh thức truyền âm nói với nhau. Sớm đã tiến vào khoảng cách tám ngàn dặm với tàng bảo các, tám người lúc này đã

âm thầm chiêu nạp đồng minh, chúng nhân phi hành với tốc độ rất chậm, lo sợ có nguy hiểm xảy ra.

Bất quá đến lến lúc cuối, sự thật đã cho mọi người thấy những nghi ngờ của họ là sai lầm.

Ngịch Ương tiên đế rất âm hiểm, không thể tin những lời ông ta nói là thật lòng nhưng trên đường đến đây quả thật không có nguy hiểm gì.

Tại trung tâm của thảo nguyên vô tận, tồn tại một toà lâu các hai tầng, toàn bộ toà lầu các này cấu thành từ bạch ngọc, nhưng phần gạch ngói lợp đỉnh lại là ánh kim sắc. Phía trước cửa của toà bạch ngọc lâu lưỡng tầng này, phía bên trái là một khối hắc sắc tinh thạch được điêu khắc thành hình người, bên phải là một cự đại thạch bia cao bằng khối điêu khắc hình người kia.

Khối hắc sắc tinh thạch điêu khắc hình người này cho thấy người được điêu khắc cũng khá anh tuấn, nhưng điều khiến người ta chú ý chính là khí thế của người đó, đó là loại khí thế của loại người ngạo thị thiên hạ, khiến cho người đứng đối diện không khỏi cảm thấy mình thấp bé.

Tần Vũ tám người khì nhìn bức điêu khắc này, trong tim không khỏi cảm thấy một loại cảm giác như bị người áp bức, trong lòng không khỏi khen ngợi trước kỹ nghệ cao siêu của người điêu khắc, không thể ngờ rằng khí thế biểu hiện của bức tượng điêu khắc hình người này, có thể khiến cho tam kiếp, tứ kiếp tán tiên tán ma cũng cảm thấy áp bức.

Nghệ thuật điệu khắc thực sự đã đạt đến cảnh giới thiên đạo của tự nhiên.

Không hẹn mà đồng thời, mọi người đều dời mục quang từ bức điêu khắc lên tấm thạch bia.

Với loại chữ quen thuộc này, chúng nhân nhìn qua là nhận ra loại chữ do Ngịch Ương tiên đế lưu hạ.

- Các tiểu bối, đừng loạn tưởng, thạch bia này không phải là trấn phủ thạch bia, nhớ lấy, từ đại môn đi vào, các tiên bảo ở lầu một đang chờ các ngươi, sau đó, các người từ lầu một qua thông đạo lên lầu hai, tại đó cũng có các tiên bảo để cho các ngươi, có thể thu được tiên bảo gì thì tất cả phải xem may mắn của các người.

Xem xong những dòng đại tự trên thạch bia, chúng nhân trong lòng hoan hỉ. Xem ra báu vật quả thật không ít, không chỉ lầu một mà lầu hai cũng có.

Nhìn đại môn của toà bạch ngọc lâu này, ai cũng muốn trực tiếp tiến vào, may mắn là tại tràng không có ai là kẻ ngốc, người nào mà hành động trước, chắn chắn sẽ bị chúng nhân vây công.

- Các vị, lúc trước Y Đạt huynh tại bên ngoài Cửu Kiếm tiên phủ đã từng thiết lập hiệp định, bất quá hiện tại hơn một nửa đã chết, do đó đã không thể áp dụng cách tính cũ. Vì vậy tại hạ đề nghị… tại đây chúng ta tiến hành thương lượng lại vấn đề phân phối một cách cẩn thận.

Duyên Lang cất giọng nói.

Duyên Mạc lúc này cũng đứng cạnh Duyên Lang, trong tay đang nắm một cây thanh sắc trường thương, khi vừa đến toà bạch ngọc lâu này, Duyên Mặc đã tích huyết nhận chủ tiếp nhận hạ phẩm tiên khí mà Duyên Lang đưa.

- Phân phối, hừm, bằng vào cái gì?

Nghiên Cơ nương nương lạnh giọng.

- Tiểu Thanh Long, ba vị thúc thúc của ngươi đã chết, Long tộc các ngươi vẫn còn vọng tưởng muốn tranh đoạt ư?

Cho dù bị trọng thương, nếu một đấu một thì tại tràng lúc này không có ai là đối thủ của Nghiên Cơ nương nương.

Duyên Lang cười lớn nói.

- Ba vị thúc thúc của ta đúng là đã chết, nhưng ngay lúc đó, ta đã dùng bí pháp của Long tộc chúng ta truyền tấn tin tức, đến Long tộc trưởng lão, nếu như các người định dùng vũ lực tranh đoạt, thì cho dù có rời khỏi được Cửu Kiếm tiên phủ cũng không thể mang tiên bảo đi được.

Sắc mặt Nghiên Cơ nương nương biến đổi, bọn Càn Hư lão đạo sắc mặt cũng xuất hiện biểu tình xấu.

Như quả có cao Long tộc cao thủ chờ sẵn chúng nhân ở bên ngoài Cửu Kiếm tiên phủ thì sự tình quả thật là rất xấu.

- Đừng ăn nói hoang đường, ở đây, ta đã thử qua rồi, bên trong Cửu Kiếm Tiên phủ truyền tấn lệnh chỉ vô dụng thôi.

Càn Hư lão đạo âm thanh lạnh lùng nói.

- Khi mà đã không có cách truyền tin tức ra ngoài, ngươi làm cách nào mà cáo tố sự tình với trưởng lão đây?

- Ha ha… Càn Hư. Ta không có nói là dùng truyền tấn lệnh, Nghiên Cơ nương nương, nghĩ rằng ngươi cũng có kiến thức, chắc hẳn là có biết Long tộc chúng ta có báu vật có thể tiến hành thông tấn, so với truyền tấn lệnh thì hiệu quả hơn nhiều.

Duyên Lang đầy tự tin nói.

Long Tộc có rất nhiều bảo vật.

Truyền tấn lệnh chỉ là để các tu chân giả, tu yêu giả thông thường sử dụng thôi. Còn bảo vật cao cấp dùng để thông tin thì trong Long tộc cũng có.

- Chính xác.

Nghiên Cơ nương nương không thể không thừa nhận.

Duyên Lang thực tế là đang tâm kinh đảm chiến, Long tộc đúng là có các loại bí bảo truyền tấn đó, chỉ là Long tộc đương sơ đối với tiên phủ không thực sự quan tâm chú trọng lắm, để cho ba cao thủ Độ Kiếp hậu kì Thanh long, cùng với ba viên Ảo long châu đã thực sự là quá khác thường, làm sao mà có thể nghĩ đến việc cả truyền tấn lệnh cũng không thể sử dụng được chứ?

Bất quá dù Duyên Lang đã thành công lừa được mọi người, nhưng bản thân cũng tự hiểu là không thể làm thái quá.

- Long tộc chúng ta không đòi hỏi cao. Long tộc chúng ta trong chín phần lấy hai phần, thế nào?

Duyên Lang cười nhẹ.

- Nói cách khác, nếu bảo vật là bội số của chín thì án theo như thế mà phân phối, còn nếu ít hơn chín thì lúc đó mọi người dựa vào thực lực mà tranh đoạt.

Nghe xong yêu cầu hiện tại của Long tộc, Nghiên Cơ nương nương lập tức nói:

- Được, ta đáp ứng, ta cũng không cần nhiều, ta chỉ lấy ba phần trong chín phần.

Không cần nhiều, nhưng cũng lấy ba phần trong chín phần?

Nhưng với thực lực hiện tại của Nghiên Cơ nương nương, những người khác không thể nói gì.

Tần Vũ không nói gì, nhưng Lập Nhi lại cười nói:

- Tinh Thần Các cũng không đòi nhiều, ta thay mặt Tần Vũ đại ca nói, chúng ta lấy hai phần.

- Các ngươi cũng muốn hai phần, dựa vào cái gì?

Hoắc Xán lạnh lùng nói, cả Càn Hư lão đạo trong mắt cũng loé hàn quang. Long tộc và Nghiên Cơ nương nương đã lấy trước năm phần rồi, giờ Tần Vũ cũng lấy hai phần thì bọn người Hoắc Xán, Càn Hư lão đạo còn lại được bao nhiêu chứ?

- Bằng vào cái gì?

Lập Nhi cười nhẹ.

- Bằng vào hộ thể pháp bảo trên người ta, các ngươi không thể gây một chút tổn thương nào cho ta, ta lại có thể dùng Phệ Băng Lôi ấn phù sát tử bất kỳ người nào trong hai ngươi.

Lập Nhi trong tay xuất ra một tấm tử sắc phong ấn lấp lánh.

Cục thế lập tức thay đổi.

Tần Vũ cũng cảm thấy buồn cười, thì ra Lập Nhi không chỉ được Lan Thúc cấp cho hộ thể pháp bảo, mà nguyên lai còn mang theo cả bảo bối công kích.

- Nghiên Cơ nương nương, Phệ Băng Lôi ấn phù uy lực thế nào chắc người biết rõ, như quả người không hề bị thương, thì cũng có thể

miễn cưỡng kháng cự, nhưng bây giờ, theo ta nghĩ dù có đỡ được thì cũng phải trọng thương, còn những người khác thì không có khả năng chống đỡ.

Lập Nhi hướng về Nghiên Cơ nương nương nói.

Nghiên Cơ nương nương không biết là nên cười hay khóc:

- Tiểu oa nữ à, ngươi thật làm cho tán tiên tiền bối bọn ta phục rồi, Phệ Băng Lôi ấn phù, như quả là Phệ Băng Lôi ấn phù, cho dù ta ở trạng thái cực thịnh thì e rằng cũng phải trọng thương thất tán công lực, còn hiện tại…

Nghiên Cơ nương nương quả là có nghe qua Phệ Băng Lôi ấn phù này.

Chỉ nội việc chế tạo loại ấn phù này, thứ nhất nếu không phải là bát kiếp tán tiên thì đừng mong tưởng đến việc chế tạo, thứ hai là tài liệu chế tạo cực kỳ trân quý, so với một kiện hạ phẩm tiên khí thì còn quý hơn, thứ ba là… phương pháp chế luyện thì không phải tán tiên thông thường có thể biết được.

Một tấm Phệ Băng Lôi ấn phù đã khẳng định vị trí của người sở hữu.

- Được, ta lấy một phần trong chín phần.

Càn Hư lão đạo đành chấp nhận.

Hoắc Xán cũng chỉ còn cách nói:

- Còn lại một phần cuối cùng phân cho ta và Y Đạt.

Mặc dù nói như thế, nhưng thực tế nếu như có đúng chín kiện tiên khí, phân phối cho mình một kiện rồi thì làm sao có thể còn

cấp cho Y Đạt được?

Chỉ là lúc này Y Đạt thực sự không có lấy một chút bất mãn.

- Rất tốt, vậy chúng ta tiến vào thôi.

Nghiên Cơ nương nương nói xong, quay đầu đi trước, dẫn đầu tiến về phía đại môn, những người khác từng người một cũng tiến vào bên trong bạch ngọc lâu, chỉ có Tần Vũ là nhìn về hướng Lập Nhi.

- Lập Nhi, làm sao vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

- Tần Vũ đại ca, huynh cứ vào trước đi, muội còn chút chuyện, Phệ Băng Lôi ấn phù này huynh cầm lấy đi.

Lập Nhi thần bí mỉm cười.

Sau khi nghe Lập Nhi nói vậy, Tần Vũ chỉ mỉm cười gật đầu tiếp nhận, sau đó cũng hướng về phía đại môn bạch ngọc lâu. Bên trong lâu các có khả năng gặp nguy hiểm, ở bên ngoài sẽ đỡ nguy hiểm hơn, thêm vào đó Lập Nhi còn có hộ thể pháp bảo.

Tần Vũ cầm Phệ Băng Lôi ấn phù, đã tạo sự uy hiếp đối với bọn tán tiên, tán ma.

Khi Tần Vũ vào đến cửa, cũng là chú ý đến bức điêu khắc, dư quang trong mắt Tần Vũ bất ngờ nhận ra một chuyện --- hai tay để phía sau của bức điêu khắc hắc ngọc này, ngón trỏ bàn tay phải không ngờ lại có một cái giới chỉ.

Do hai tay để ở phía sau, thêm vào đó còn có trường bào, nên nếu không đứng ở vị trí của Tần Vũ thì không thể chú ý nhận ra.

Ngoài ra cái giới chỉ và bức điêu khắc hình người này có màu sắc giống nhau nên rất khó phát giác, vô tình mà Tần Vũ phát hiện ra.

- Giới chỉ, là loại bảo bối gì đây?

Tần Vũ thò tay thử lấy xuống chiếc giới chỉ, không tưởng là Tần Vũ lại dễ dàng lấy giới chỉ này xuống.

Bất quá Tần Vũ dùng linh thức kiểm tra cũng không phát hiện được giới chỉ này có gì đặc biệt, thậm chí Tần Vũ còn đeo vào ngón tay, và tích huyết nhận chủ, nhưng vẫn không phát hiện thấy giới chỉ có gì đặc biệt, hiển nhiên… đây chỉ là một vật trang sức.

- Ta đúng là nghi thần nghi quỷ.

Tần Vũ lắc đầu cười, trực tiếp tiến vào tầng một của tàng bảo các.

Trong tầng một, lúc này bọn người Nghiên Cơ nương nương đang tập trung hướng vào hắc sắc tiểu hạng quyển (hạng quyển : vòng đeo cổ) đang trôi nổi trong không trung, những tiểu hạng quyển này cũng phảng phất cùng một kiểu với loại cẩu hạng quyển (vòng đeo cổ cho chó) mà người phàm sử dụng, chỉ là trên các hạng quyển này tán phát một loại năng lượng kì dị, không tương đồng với tiên nguyên lực thông thường.

- Linh thú quyển, không tưởng là Linh thú quyển, hơn nữa còn có mười tám cái.

Nghiên Cơ nương nương kinh hô.

Số lượng không nhiều không ít, vừa đúng mười tám, không phải chính là bội số của chín sao?

- Hừ, là Linh thú quyển.

Thanh Long Duyên Lang trong mắt loé lên một tia hàn quang.

Nghiên Cơ nương nương lúc này ngại mọi người cũng không dám tiến lên tranh đoạt, nhìn Thanh long cười nói:

- Các vị, Linh thú quyển này là tiên nhân dùng để thu phục yêu thú, một khi yêu thú bị đánh trọng thương gần chết, bị linh thú quyển này buộc lên thì yêu thú đó tất phải chịu sự điều khiển của tiên nhân, đương nhiên, linh thú quyển này người sử dụng không nhất thiết phải là tiên nhân, tán ma tự nhiên cũng có thể sử dụng. Linh thú quyển, ở tại tiên giới thì không ít nhưng tại nhân gian giới này thực sự gần như không thể tìm thấy, không ngạc nhiên khi Thanh Long Duyên Lang lại không cao hứng như vậy, linh thú quyển này chính là để thu phục yêu thú trở thành toạ kị.

Chương 205

Thủy Mặc Họa

Linh thú quyển, tại tiên giới quả thật số lượng không ít, có điều tại nhân giới, cho dù là thập nhị kiếp tán tiên cũng không có thực lực để luyện chế Linh thú quyển, tự nhiên vì thế mà Linh thú quyển trở thành trân quý.

Không nói chuyện khác, chỉ nội việc đem Linh thú quyển này tặng cho bát kiếp, thập kiếp tán tiên tán ma thì đã khiến họ nhìn mình với ánh mắt đặc biệt kính trọng rồi. Còn nếu như không đem tặng cho người khác, tự mình thu phục lấy yêu thú làm tọa kị cũng là một việc rất ư là tiêu diêu tiêu sái.

- Có vẻ như Nghịch Ương tiên đế thực sự để lại cho chúng ta không ít bảo bối, mười tám Linh thú quyển này chính là bội số của chín, vậy tự nhiên có thể án theo hiệp định đương sơ để tiến hành phần chia, phần ta lấy hai Linh thú quyển.

Hoắc Xán nói xong liền xuất thủ.

Nghiên Cơ nương nương nương lạnh lùng liếc mắt, thanh âm băng lãnh:

- Hoắc Xán, ngươi nóng vội quá đấy.

Tần Vũ nhìn Linh thú quyển, điều đầu tiên nghĩ đến là --- có thể khống chế yêu thú.

- Nghiên Cơ nương nương, đối với Linh thú quyển này vãn bối cảm thấy không rõ, làm sao mà nó có thể không chế được yêu thú?

Tần Vũ nhã nhặn hỏi.

Nghiên Cơ nương nương liếc nhìn Tần Vũ, trong lòng cũng biết là phía sau Tinh Thần Các là một tán tiên thực lực hùng hậu, cười nói:

- Phương pháp luyện chế Linh thú quyển vô cùng đặc thù, tựa hồ có thể liên kết với linh hồn ngươi, do đó yêu thú một khi trói buộc thì không thể phản bội.

Tần Vũ trong lòng hoan hỉ.

Điều mà chàng quan tâm nhất hiện tại chính là một khi bản thân phi thăng hoặc bị lâm tử thì đối với thân nhân sẽ như thế nào. Hiện tại có Linh thú quyển thật đúng là quá tốt.

Có Linh thú quyển Tần Vũ có thể toàn lực bắt lấy một yêu thú lợi hại, với Linh thú quyển có thể bắt linh thú bảo hộ cho thân nhân của mình.

- Nghiên Cơ nương nương, bây giờ chúng ta phân phối Linh thú quyển chứ?

Càn Hư lão đạo ánh mắt có chút nóng nảy, nhìn thấy Linh thú quyển này, Càn Hư lão đạo trong lòng thật sự hưng phấn kích động, ông ta bất quá chỉ là tam kiếp tán tiên, huống chi đối với Linh thú quyển này thì ngay cả thập nhị kiếp tán tiên cũng còn ham muốn nữa là.

Nghiên Cơ nương nương nhìn mọi người rồi nói ngay:

- Như vậy chúng ta án theo hiệp định đương sơ, ta lấy ba phần, tức là sáu kiện Linh thú quyển, nhóm Tần Vũ lấy hai phần, tức là bốn kiện, Long tộc cũng lấy bốn kiện, Càn Hư lão đạo là hai kiện, Hoắc Xán và Y Đạt hai người là hai kiện. Ta nói như vậy đúng chứ?

Chúng nhân gật đầu.

Nghiên Cơ nương nương tức thì vung tay, trực tiếp thu thập mười tám kiện Linh thú quyển, sau đó hướng về phía Tần Vũ cười nói:

- Đây là bốn kiện linh thu quyển phần của Tinh Thần Các các ngươi.

Lời nói đầy vẻ thân thiện khi giao Linh thú quyển cho Tần Vũ.

Trước tiên cấp cho Tần Vũ, cho thấy Nghiên Cơ nương nương có thiện ý đối với Tần Vũ.

Thực tế thì Nghiên Cơ nương nương không chỉ ngại vị tán tiên lợi hại đứng sau hỗ trợ Tần Vũ. Mà nguyên nhân trọng yếu chính là --- Tần Vũ trong tay đang nắm Phệ Băng Lôi ấn phù. Tại hiện trường lúc này chàng là người duy nhất có khả năng gây thương tích thậm chí là lấy mạng của bà ta.

- Tạ ơn Nghiên Cơ nương nương.

Tần Vũ mỉm cười tiếp nhận bốn kiện Linh thú quyển.

Tần Vũ nhìn ra cửa của tàng bảo các:

- Lập Nhi sao giờ vẫn chưa vào?

- Duyên Lang, Duyên Mặc, đây là phần của Long tộc các người.

Nghiên Cơ nương nương giao bốn kiện Linh thú quyển cho họ, Duyên Lang đại biểu đứng ra tiếp nhận, ngay sau đó liền đưa hai kiện qua cho Duyên Mặc.

Nhưng Duyên Mặc chỉ tiếp lấy một cái.

- Duyên Lang, với ta Linh thú quyển này một cái là đủ rồi.

- Hoắc Xán, đây là phần ngươi và Y Đạt.

Nghiên Cơ nương nương lấy ra hai kiện Linh thú quyển, phân biệt đưa cho Hoắc Xán và Y Đạt mỗi người một cái.

- Y Đạt, ngươi cũng cần Linh thú quyển sao?

Hoắc Xán một tay đưa ra không ngờ lấy luôn cả hai kiện Linh thú quyển, Y Đạt lúc này tay đang đưa ra tiếp nhận, nhất thời không biết phản ứng thế nào, trên mặt có nét xấu hổ. Tuy nhiên Y Đạt nhìn phản ứng của Hoắc Xán thì đã hiểu được ý của hắn, hai kiện Linh thú quyển này, một kiện cũng không có phần Y Đạt.

Y Đạt thu tay lại, không có vẻ giận thay vào đó cười nói:

- Hoắc Xán tiền bối là tán ma, văn bối công lực thấp kém, giữ Linh thú quyển cũng không có tác dụng, để cho tiền bối sử dụng sẽ phát huy tác dụng hơn.

Trên mặt Hoắc Xán cuối cùng cũng lộ chút mãn ý.

Sau khi giao cho Càn Hư lão đạo phần của ông ta, mười tám kiện Linh thú quyển này đã hoàn toàn phân phối xong.

- Tại hạ còn nhớ Nghịch Ương tiên đế đã từng nói qua, trong tàng bảo các này còn có một bảo bối độc nhất vô nhị, so với Thanh Vũ tiên phủ còn quý hơn gấp mười lần. Linh thú quyển này mặc dù trân quý nhưng thật sự vẫn không thể bằng Thanh Vũ tiên phủ được, nói gì đến gấp mười lần. Có lẽ nào bảo bối ở tầng hai?

Y Đạt trầm ngâm nói.

Tại tràng, sắc mặt mọi người đều biến biến đổi.

Sau khi phân phối Linh thú quyển xong, không khí giữa mọi người đã bắt đầu bình hoà, tịnh không vì Linh thú quyển này mà xảy ra tranh chấp, đó là vì mọi người vẫn còn nhớ Nghịch Ương tiên đến từng nói qua về bảo bối trân quý gấp mười lần Thanh Vũ tiên phủ.

Y Đạt nói ra điều này làm cho không khí tại tràng khẩn trương trở lại.

- Linh thú quyển ở tầng một chúng ta phân chia xong, bây giờ lên tầng hai, lối lên tầng hai ở đây.

Nghiên Cơ nương nương vừa cười vừa tiến về phía cầu thang. Bất quản người khác có theo hay không, Nghiên Cơ nương nương là người đầu tiên tiến lên tầng hai.

Càn Hư lão đạo, Hoắc Xán người nào cũng tranh nhau leo lên trước.

Linh thú quyển so với Thanh Vũ tiên phủ còn kém xa, nói gì đến việc so sánh với bảo bối còn quý gấp mười lần Thanh Vũ tiên phủ. Với bảo bối như vậy, cao thủ nào mà không tìm cách tranh đoạt thì đúng là đầu óc có vấn đề.

Hơn nữa ……

Căn cứ theo lời Nghịch Ương tiên đế thì đây là thứ độc nhất vô nhị, nói cách khác là chỉ có duy nhất một kiện, khi đã chỉ có duy nhất một kiện thì tự nhiên không thể nào phân chia được. Lúc đó chỉ còn dựa vào thực lực của bản thân để tranh đoạt mà thôi.

Nghiên Cơ nương nương trong lòng chấn động, không tưởng là khi tiến lên tầng hai thì đã thấy có một người đã đứng ở đó rồi, người này chính thị là Lập Nhi.

- Lập Nhi cô nương, làm cách nào mà ngươi lên được tầng hai? Vừa rồi chúng ta còn tập trung tại tầng một, không thấy một ai từ cầu thang tiến nhập lên tầng hai, vậy làm cách nào cô lên được tầng hai?

Nghiên Cơ nương nương lúc này lo lắng nhất là Lập Nhi đã thu thập được bảo bối kia.

Tần Vũ cùng với Y Đạt mọi người lúc này đã lên đến tầng hai.

Tần Vũ nhận ra Nghiên Cơ nương nương mặt tràn đầy sát khí đang chất vấn Lập Nhi, trong lòng không kềm được giận dữ, thân hình lập tức di động tiến đến trước Lập Nhi, trực tiếp đối mặt với Nghiên Cơ nương nương:

- Nghiên Cơ nương nương, người đang làm gì đó?

Tần Vũ nộ khí trùng trùng, tay nắm chặt Phệ Băng Lôi ấn phù.

Nghiên Cơ nương nương cũng bừng bừng lửa giận, trong tám người thì bà ta thực lực mạnh nhất, đối với bảo bối quý gấp mười lần Thanh Vũ tiên phủ này nhất định phải đoạt được, không nghĩ rằng khi tiến lên tầng hai thì đã thấy Lập Nhi ở đó sẵn rồi.

Bất quá khi nhìn thấy Phệ Băng Lôi ấn phù thì đành phải nén cơn phẫn nộ xuống:

- Ta chỉ muốn biết Lập Nhi bằng cách nào có thể tiến nhập tầng hai?

- Nghiên Cơ nương nương, lúc trước khi còn ở ngoài tàng bảo các, mọi người tiến nhập vào tầng một, còn ta thì trực tiếp tiến lên tầng hai.

Lập Nhi nói một cách tự nhiên.

Tần Vũ cũng trố mắt ra, quay lại nhìn Lập Nhi nghi hoặc nói:

- Lập nhi, vừa rồi không có ai lên cầu thang, hơn nữa trên thạch bia Nghịch Ương tiên đế có nói là từ tầng một theo thông đạo lên tầng hai, vậy sao muội lại vào được?

- Trực tiếp bay lên.

Lập Nhi thực tình đáp.

- Không thể nào, ta đã quan sát cẩn thận rồi, trong tàng bảo các này có bố trí cấm chế, làm sao có thể tuỳ ý đi lại được, duy chỉ có thông đạo do Nghịch Ương tiên đế lưu lại là an toàn.

Càn Hư lão đạo lúc này cũng nổi giận.

- Những gì Nghịch Ương tiên đế nói các người hoàn toàn tin sao?

Lập Nhi nhìn biểu tình ngây ngốc của chúng nhân.

Mọi người như thể bị ai đó chẹn họng, không thốt được lời nào.

- Giỏi cho Nghịch Ương tiên đế, chúng ta lại bị lừa rồi.

Thanh long Duyên Lang lắc đầu cười thảm.

Lúc này trong lòng những người khác cũng tích đầy oán niệm đối với Nghịch Ương tiên đế. Nghịch Ương tiên đế nói là từ thông đạo tầng một tiến lên tầng hai, nhưng có nhất định là phải như vậy không? Đại đa số mọi người đều cảm ứng được tàng bảo các này có bố trí cấm chế, vì vậy không dám đi loạn, còn Lập Nhi lại trực tiếp bay thẳng lên tầng hai.

- Lập Nhi cô nương, tầng hai này có bảo bối gì vậy. Cô có phát hiện ra không?

Nghiên Cơ nương nương nhìn qua tầng hai một cái, cuối cùng quay lại tra hỏi Lập Nhi.

Tại tầng một, mười tám Linh thú quyển xuất hiện ngay trước mặt mọi người. Do vậy khi lên tầng hai, mặc dù chỉ nhìn qua một lần, nhưng với thực lực của Nghiên Cơ nương nương, như quả có tiên bảo nào mà không giấu quá bí mật thì khẳng định sẽ phát hiện ra ngay.

- Nghiên Cơ nương nương!

Tần Vũ chen lời vào, trừng mắt nhìn Nghiên Cơ.

- Lập Nhi của ta có thu hoạch gì, ngươi có quyền quản hay sao? Bảo bối của Nghịch Ương tiên đế chỉ có duy nhất một kiện. Căn bản là không thể phân chia, ai lấy được là của người đó, tại sao Lập Nhi lại phải nói với bà?

- Ngươi……

Nghiên Cơ nương nương đại nộ, nhưng nhìn thấy Tần Vũ tay đang nắm Phệ Băng Lôi ấn phù, thực sự chỉ còn cách nuốt xuống cục tức này.

Mọi người tại tầng hai lúc này, không chỉ mình Nghiên Cơ nương nương mắt đỏ lên vì bảo bối, mà những cao thủ thủ khác cũng đỏ mắt vì bảo bối, lúc này họ cũng muốn biết Lập Nhi đã đắc thủ được tiên bảo gì.

- Các vị, ta đối thiên phát thệ, nếu như có lấy được cái gọi là báu vật độc nhất vô nhị thì sẽ bị thiên lôi đánh cho hồn phi phách tán.

- Lập Nhi, muội……

Tần Vũ không tưởng là Lập Nhi lại phát thệ như vậy, không

khỏi cảm thấy thất kinh.

Lập Nhi nháy mắt với Tần Vũ, cười hì hì nói:

- Nói thực là không thu được gì cả, dù muội lên tầng hai trước tiên nhưng trong tầng hai có tiên bảo gì đáng giá thì lại không phát hiện được, có vẻ được giấu rất kỹ a.

Những người khác cùng thở ra một hơi thoải mái.

Không để tâm đến những gì Lập Nhi nói, sáu người kia lập tức tiến hành lục soát tầng hai một cách cẩn thận.

Tầng hai này bố trí như một đại thư phòng.

- Ta dám nói Nghịch Ương tiên đế này khẳng định đã sinh hoạt một thời gian tại phàm nhân giới.

Tần Vũ cầm lên một cây mao bút (bút lông), quan sát tử tế rồi nói.

Loại mao bút này cùng một dạng với loại mao bút đặc hữu có thời Tần Thuỷ Hoàng còn tại thế, có điều Tần Vũ cảm thấy loại mao bút này rất nặng, trong khi Tần Vũ còn đang nói tiếp thì ------

Một đạo kiếm khí mê mông từ đầu bút phóng xuất ra, kiếm khí trực chỉ nhắm vào tay của Y Đạt, và dễ dàng xuyên qua cánh tay Y Đạt.

- A, có đánh lén……

Nguyên lai là Y Đạt đang cẩn thận tìm kiếm thì nhận ra biểu tình kinh ngạc của Tần Vũ khi nhìn xuống cây mao bút, lúc này tại đầu bút vẫn còn ẩn hiện kiếm khí, mắt Y Đạt lập tức như có lửa, thân thể hóa thành một đạo lưu quang.

Nhắm thẳng đến giá để bút trên bàn.

Tầng hai này vốn không lớn, kiếm khí phát ra năng lượng, tự nhiên là chúng cao thủ nhận ra tình cảnh phát sinh, nhưng bắt kịp Y Đạt không có được vài người, Duyên Lang là một trong số đó, Nghiên Cơ nương cũng kịp thời phản ứng.

Oanh! Tranh đoạt năm cây bút trên giá bút lập tức nổ ra, năm cây mao bút đã phân tán ra.

Y Đạt lấy được một cây mao bút trước tiên, cùng lúc đó một giọt máu rơi trên mao bút, tức thời đạo đạo kiếm khí lóe ra, sau đó mao bút trực tiếp dung nhập vào thân thể Y Đạt. Cùng lúc đó các cao thủ khác cũng đã bắt đầu tranh đoạt

Nhờ phản ứng nhanh nhẹn mà Duyên Lang và Nghiên Cơ nương nương đã đoạt một cây mao bút.

Sau đó, Càn Hư lão đạo và Hoắc Xán nhờ vào thực lực cũng tranh đoạt được một cây mao bút.

Cùng với cây mao bút lúc đầu của Tần Vũ, tổng cộng là sáu cây mao bút. Các đại cao thủ lập tức tiến hành tích huyết nhận chủ, ngay lúc tích huyết nhận chủ, Duyên Lang kinh ngạc la lên.

- Không tưởng được là trung phẩm tiên khí, hơn nữa còn ẩn hàm kiếm khí lăng lệ.

- Sáu cây mao bút này không ngờ lại là trung phẩm tiên khí.

Nghiên Cơ nương nương cũng cuồng hỉ.

- Không ngờ! Ta chỉ nghĩ sáu cây mao bút này là sáu cây tiên kiếm biến hoá ra, nhưng khi dung nhập vào thể nội mới phát hiện loại tiên khí này phóng xuất ra loại kiếm khí kinh nhân như thế, không ngờ nguyên bổn lại là mao bút!

Càn Hư lão đạo trên mặt không giấu được vẻ vui mừng.

Trung phẩm tiên khí, kể cả bát kiếp, thập kiếp tán tiên ở Bạo Loạn Tinh hải cũng không có một ai sở hữu trung phẩm tiên khí, tại tiên giới, đại bộ phận kim tiên cũng chỉ sử dụng trung phẩm tiên khí, trình độ trân quý có thể tưởng tượng.

Nguyên do là Y Đạt lúc đầu bị kiếm khí xuyên qua tay đã khiến hắn ta liên tưởng đến mao bút này là tiên kiếm.

Ai lại nghĩ được khi dung nhập vảo cơ thể mới phát hiện bổn thể là mao bút, nhưng ------ nếu luận về lực công kích thì thậm chí còn vượt qua cả trung phẩm tiên khí loại tiên kiếm bình thường.

- Nếu ta đoán không lầm, Nghịch Ương tiên đế lúc đương thời luyện chế ra sáu cây mao bút này thường dùng để viết chữ vẽ tranh, tự nhiên là kiếm khí trên người đã quán nhập vào trên máo bút này, sáu cây mao bút này, về uy lực còn vượt qua trung phẩm tiên kiếm thông thường.

Nghiên Cơ nương nương phán đoán.

Càn Hư lão đạo kinh ngạc nói:

- Lẽ nào…… Nghịch Ương tiên đế là kiếm tiên đã tuyệt tích trong truyền thuyết của Đằng Long đại lục?

Kiếm tiên, lực công kích cực mạnh, nhưng từ trăm vạn năm trước đã không còn truyền nhân, các đại cao thủ tán tiên tán ma chỉ còn biết đến kiếm tiên thông qua những kí tải trong cổ lão thư tịch của bản phái mà thôi.

- Duyên Mặc, ngươi đang làm gì đó?

Nghiên Cơ nương nương hốt nhiên phát hiện Duyên Mặc đang

thu thập một bức tranh thuỷ mặc treo trên tường.

Trên tường tầng hai này mặc dù có treo cả chục bức tranh thuỷ mặc, nhưng mọi người chỉ nghĩ là chúng dùng để trang trí cho căn phòng, chỉ riêng có Duyên Mặc và Tần Vũ là thu thập một bức vẽ thuỷ mặc trên tường, Nghiên Cơ nương nương chỉ dời mục quang nhìn quanh một lần là đã nhận ra chỗ tương đồng giữa hai bức tranh.

Tại phần dưới của hai bức tranh thuỷ mặc đều có hình biểu tượng tiên kiếm rất nhỏ.

- Vẫn còn một bức!

Trên mỗi bức tường đều có treo nhiều bức tranh thuỷ mặc, nhưng Nghiên Cơ nương chỉ phát hiện thấy một bức thứ ba đồng dạng có hình tiên kiếm ở phía dưới, cơ thể liền hoá thành một đạo lưu quang lao thẳng đến, trực tiếp thu bức tranh thuỷ mặc vào trong lòng ngực.

- Bọn họ……

Càn Hư lão đạo, Hoắc Xán mấy người cảm thấy quái lạ, không hiểu tại sao.

Tần Vũ, Duyên Mặc, Nghiên Cơ nương nương ba người đồng thời thu nhập bức tranh thuỷ mặc, thời gian trôi qua một cách tĩnh lặng, bất ngờ trên mặt mỗi người đều biểu hiện vẻ cuồng hỉ không thể kìm nén được. Cho dù Duyên Mặc có tự kềm chế, hay Nghiên Cơ nương nương là người có địa vị thì lúc này toàn thân đều kích động đến mức run rẩy, khuôn mặt đỏ lên do quá kích động.

Chương 206

Li Khai Tiên Phủ

- Ha ha..... chúc mừng ngươi đã tìm được Phá Thiên đồ, Phá Thiên đồ có tổng cộng ba phần, ở tàng bảo các lầu hai là tiên bảo tối trân quý, còn Phá Thiên đồ quý giá như thế nào, để ta giải thích một lượt cho nghe.

- Ta, Nghịch Ương thành danh chính là ở tuyệt kỹ Phá Thiên kiếm quyết, trong cả ba bức họa đều ẩn chứa ba thức kiếm quyết, đương nhiên phải là kiếm tiên tu luyện, hiệu quả sẽ đạt lớn nhất, còn tiên nhân bình thường tu luyện chỉ có thể đạt được uy lực thông thường.

Trong đầu Tần Vũ thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vang vọng.

- Phá Thiên kiếm quyết, bản thân ta không phải là kiếm tiên, cho dù tu luyện có thể tăng cường lực công kích, nhưng tương lai cũng không có tác dụng gì nhiều.

Trong lòng Tần Vũ có mấy phần thất vọng.

Nghịch Ương tiên đế tiếp tục nói:

- Phá Thiên đồ tàng chứa bốn điều lợi, điều lợi thứ nhất là tăng cường lực lượng như đã nói.

Khi nghe điều này, Tần Vũ đang có chút thất vọng chuyển sang hưng phấn trở lại, ông trời à, ngoài điều lợi thứ nhất, lại còn thêm ba điều khác nữa.

- Điều lợi thứ hai là nó chứa Phá Thiên kiếm khí tự động bảo vệ chủ nhân. Thực lực của thiên tiên, thiên ma không thể đả thương ngươi, lại còn bị kiếm khí công kích trở lại.

Trong lòng của Tần Vũ thực là vui mừng.

- Phá Thiên kiếm khí hộ thể, hữu dụng phi thường.

- Điều lợi thứ ba là nếu ghép cả ba miếng Phá Thiên đồ lại, thì sẽ thấy được địa đồ chỉ đường tới Nghịch Ương cảnh.

Nói tới đây, Nghịch Ương tiên đế ngừng lại.

Tần Vũ trong lòng nổi lên một thoáng nghi hoặc, Nghịch Ương cảnh là nơi nào?

- Nghịch Ương ta tung hoành tiên giới cả vạn năm, bất luận là yêu giới, ma giới, hoặc tiên giới, thực lực tuyệt đối đứng đầu. Trong quá trình tu luyện ở vô số tinh cầu, thiên tài địa bảo tranh giành được khiến người ta hoảng sợ.....

Nghịch Ương tiên đế không để lộ ra Nghịch Ương cảnh ở nơi nào, ngược lại chỉ tự giới thiệu về mình.

- Trong Nghịch Ương cảnh chứa hằng hà trân bảo, như Thanh Vũ tiên phủ chỉ là ta tiện tay kiến tạo nên, ha..... còn để dựng nên Nghịch Ương cảnh ta đã tốn mất cả vạn năm, thu tập vô số bảo bối để xây dựng, sự trân quý trình độ vượt xa Thanh Vũ tiên phủ cả ngàn lần!

Tần Vũ nhướng mày.

Thanh Vũ tiên phủ chỉ là do Nghịch Ương tiên đế tùy tiện dựng lên. Còn như Nghịch Ương cảnh, Nghịch Ương tiên đế dùng để lưu giữ số bảo bối khổng lồ đó, phải hao tổn biết bao tâm lực khi xây dựng nó lên.

- Bên trong Nghịch Ương cảnh, có các loại trân bảo, các loại trận pháp lợi hại, các loại vật liệu quí, có cả những thứ thậm chí chính ta vẫn chưa thấu hiểu tường tận, cũng như..... ha ha, không nói nhiều, tóm lại là ta, Nghịch Ương tiên đế tung hoành tiên giới thâu tóm bảo bối cả vạn năm, hầu hết đặt tại bên trong của Nghịch Ương cảnh. Hơn nữa..... trong Nghịch Ương cảnh còn chứa một bảo vật quí giá nhất. Bảo vật này còn quý hơn tất cả những bảo vật khác trong Nghịch Ương cảnh cộng lại!

Nói tới đây, ngay chính Nghịch Ương tiên đế cũng trở nên kích động.

Tần Vũ nhất thời im lặng nín thở.

Hắn hoàn toàn kinh tâm.

Một bát cấp huyền tiên, nhưng lại là siêu cấp tiên đế kiếm tiên, từng tung hoành tiên giới, là cao thủ tối cao quyền lợi cực đại. Hắn phần lớn đã cất giấu bảo bối trong Nghịch Ương cảnh. Hơn nữa, theo lời của Nghịch Ương tiên đế, trong đó có một bảo bối cực kì trân quý hơn tất cả bảo bối cộng lại.

- Ha ha..... Phá Thiên đồ lại còn có một giá trị thứ tư nữa.

Nghịch Ương tiên đế lại nói tiếp.

Ở thời khắc này Tần Vũ chỉ còn biết lắng nghe, hắn đã hoàn toàn chấn kinh.

Nếu nói Thanh Vũ tiên phủ tại phàm nhân giới là bảo bối tối cao, thì --- Nghịch Ương cảnh, ở tại tiên giới ma giới, là bảo vật mà các tiên đế cao thủ điên cuồng tìm kiếm, Nghịch Ương cảnh tuyệt đối hơn Thanh Vũ tiên phủ vạn lần!

- Tiểu bối, Nghịch Ương cảnh không phải ai cũng có thể tiến vào,

ngay cả khi hắn có địa đồ, muốn tiến vào nhất định phải có đủ tư cách.

Nghịch Ương tiên đế nói tiếp.

Tần Vũ lập tức chuyên tâm lắng nghe.

- Kẻ có được Phá Thiên đồ muốn tiến vào phải đủ tư cách. Người này cùng với Phá Thiên đồ sau khi tìm thấy lối vào Nghịch Ương cảnh, phải dùng Phá Thiên kiếm khí bao trùm một phạm vi, trong phạm vi này chứa năm người cộng thêm bản thân hắn là sáu. Sáu người này khi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, sẽ tự động bị hấp lực thu vào bên trong. Còn những kẻ khác cho dù tới được bên ngoài cửa Nghịch Ương cảnh cũng không thể nào tiến vào, cho dù..... hắn có là huyền tiên tiên đế!

Nghịch Ương tiên đế nói đầy tự tin.

Nghịch Ương cảnh, chính là trọng địa của Nghịch Ương tiên đế. Với thực lực cấp tiên đế của hắn, nếu không được sự đồng ý thì làm cách nào có thể tiến vào?

- Kẻ nắm được một phần Phá Thiên đồ và cả năm trợ thủ được coi như đủ tư cách. Nói cách khác ba bức Phá Thiên đồ có thể đem theo mười tám người. Tiểu bối, chỉ một lời khuyên. Khổ công tu luyện, công lực phải đề cao, nếu không nghe có chết thì đừng nói là ta không nhắc nhở, ha ha.....

Sau tiếng cười lớn, thanh âm của Nghịch Ương tiên đế biến mất.

Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Duyên Mặc cả ba người cùng nhìn nhau, nhãn tình trầm mặc.

Sự tồn tại của Phá Thiên đồ, thực sự đã làm cho bọn họ cực kì rung động, ai cũng biết rằng khi tin này truyền ra, bất kể là nơi

nào, từ chốn Hồng Hoang, hay Bạo Loạn Tinh hải, thậm chí cả Đằng Long đại lục đều nổi phong ba, với thực lực của bọn họ căn bản là không thể giữ được bảo bối này.

- Nghiên Cơ nương nương, không biết bức thủy mặc họa kia là bảo bối gì, có thể nói cho ta nghe không?

Càn Hư lão đạo nhìn về Nghiên Cơ nương nương cười nói, nhưng trong ánh mắt đã lộ ra mục đích của mình.

Nghiên Cơ nương nương điềm đạm nói:

- Cũng chỉ là một tiên khí mà thôi.

Hoắc Xán hướng về Tần Vũ, cười cười nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, bức tranh thủy mặc đó rốt cuộc là loại tiên khí gì, hãy cho chúng ta được mở mắt xem a.

Càn Hư Lão Đạo, Hoắc Xán, Y Đạt, Duyên Lang, bọn họ vừa rồi thấy Nghiên Cơ nương nương bộ dạng hưng phấn, run rẩy. Phải biết rằng khi sở hữu mao bút trung phẩm tiên khí, Nghiên Cơ nương nương cũng không phản ứng như vậy.

Bảo bối đó là gì, có ai biết?

Không ai tin là nó chỉ đơn giản là một thứ tiên khí.

Khi nghe Hoắc Xán hỏi, Tần Vũ cười nói:

- Hoắc Xán tiền bối đã hỏi, ta phải trả lời thôi.

Đồng thời, Nghiên Cơ nương nương cùng với Duyên Mặc đều hướng về Tần Vũ, trong mắt phát xuất một đạo lệ mang.

Càn Hư lão đạo, Hoắc Xán bọn người nhãn tình phát sáng.

- Bức tranh thủy mặc, trên thực tế là một kiện hộ thể tiên khí, đồng thời lại tàng chứa một tu luyện chi pháp cực kỳ lợi hại.

Khi nghe Tần Vũ nói, Nghiên Cơ nương nương cùng vói Duyên Mặc thầm thở ra nhẹ nhõm

- Hộ thể tiên khí ?

Bọn người Càn Hư lão đạo chấn kinh.

- Đúng vậy, bức tranh thủy mặc này, cao thủ bình thường không thể làm thương hại được người sở hữu. Đồng thời, nó còn hàm chứa một kiếm quyết cực kỳ lợi hại, chính là tuyệt chiêu của Nghịch Ương tiên đế, có điều..... phải là kiếm tiên tu luyện mới đạt được uy lực cực đại, ngược lại bọn ta dù có tu luyện hiệu quả không thể đạt được cực hạn.

Tần Vũ nói một cách tiếc nuối.

Duyên Mặc cùng Nghiên Cơ nương nương trong tâm thầm rủa Tần Vũ giảo trá. Nhưng trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Dù sao, Tần Vũ cũng chỉ có nói ra hai điều lợi của Phá Thiên đồ, còn hai điều trân quý đủ làm cho chúng nhân điên cuồng thì Tần Vũ không có nói ra.

Một là bản đồ chỉ đường tới Nghịch Ương cảnh, hai là giúp kẻ sở hửu có đủ tư cách để tiến vào.

Nếu không có Phá Thiên đồ, dù có thực lực ngang với tiên đế và tới ngay cổng Nghịch Ương cảnh cũng đừng mơ tiến được vào.

Nghiên Cơ nương nương thở dài than:

- Đúng, bức thủy họa này hiệu quả đầu tiên rất lớn, nhưng hiệu quả thứ hai lại không được như ý. Nếu ta tu luyện kiếm tiên thì thật là tốt. Nhưng kiếm quyết của bát cấp huyến tiên đích thực lợi hại.

Duyên Mặc đứng một bên cũng cảm thán.

Bọn người Càn Hư lão đạo mặc dù cảm thấy có điểm không thỏa đáng, nhưng cũng không tiện truy vấn.

- Tần Vũ, Duyên Mặc, sau một thời gian nữa chúng ta liên hợp tiến vào Nghịch Ương cảnh cùng lúc. Được chứ ?

Nghiên Cơ nương nương dùng linh thức truyền âm để hỏi.

Duyên Mặc tỏ vẻ trầm tư, Tần Vũ truyền âm nói:

- Nghiên Cơ nương nương, chúng ta tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ, đã gặp muôn phần nguy hiểm. Nghịch Ương cảnh chính là nơi Nghịch Ương tiên đế ở, khẳng định nguy hiểm gấp trăm lần. Công lực của ta mà tiến vào chỉ là đối diện với tử vong thôi.

Duyên Mặc dùng linh thức truyền âm tiếp nối:

- Tần Vũ huynh đệ nói có lý, còn nhớ những câu nói cuối cùng của Nghịch Ương tiên đế không? Chỉ một lời khuyên, khổ công tu luyện, đề cao công lực, thì mới tiến vào, nếu không nghe có chết thì đừng nói là ta không nhắc nhở. Ở Cửu Kiếm tiên phủ ta cũng suýt chết, nếu xâm nhập Nghịch Ương cảnh chỉ là vọng tưởng, phỏng chừng khi chết cũng không biết tại sao.

Nghiên Cơ nương nương cũng nhớ lại lời của Nghịch Ương tiên đế, mặc dù Nghịch Ương tiên đế hay hí lộng người, nhưng Nghiên Cơ nương nương cũng cảm thấy không thể bỏ qua lòi căn dặn đó.

Thực lực!

Ngay cả khi có được địa đồ và đủ tư cách để tiến vào, mà không có đủ thực lực, thì cũng chỉ là đem hy sinh cái mạng nhỏ.

- Tần Vũ, Duyên Mặc, lúc đầu khi Nghịch Ương tiên đế nói, ở tàng bảo các có chứa một bảo vật độc nhất vô nhị, giá trị trân quý vượt qua cả Thanh Vũ tiên phủ gấp mười. Hãy nói xem bảo bối đó là gì ?

Nghiên Cơ nương nương nghi hoặc dùng linh thức hỏi.

Khi lấy được Phá Thiên đồ, Nghiên Cơ nương nương nhận ra sự trân quý tuyệt đối vượt qua cả Thanh Vũ tiên phủ gấp mười lần.

Dù sao Nghịch Ương cảnh, cũng là địa phương...đủ sức hấp dẫn cả tiên giới, làm cho cả tiên giới điên cuồng.

- Độc nhất vô nhị.....

Duyên Mặc suy nghĩ chốc lát dồi dùng linh thức truyền âm nói.

- Nói về sự trân quý giá trị gấp mười lần, Phá Thiên đồ là bản đồ dẫn đến Nghịch Ương cảnh, người sỡ hữu sẽ có đủ tư cách tiến nhập. Hai điều này cộng lại giá trị cũng đủ vượt qua Thanh Vũ tiên phủ gấp mười lần. Nhưng Phá Thiên đồ lại có ba bức, không tính là độc nhất vô nhị được.

Dù không phải độc nhất vô nhị, nhưng chính Nghịch Ương tiên đế lúc đầu có nói địa bảo tối trân quý, rốt cuộc là gì?

Tối trân quý, chẳng lẽ so sánh so với Phá Thiên đồ còn trân quý hơn?

Tần Vũ trong lòng linh quang chợt lóe sáng, dùng linh thức

truyền âm nói:

- Ta nghĩ có một khả năng, bức thủy mặc họa vốn là một thể, thứ nhất ba phần hợp lại mới tạo thành bản đồ, thứ hai, có Phá Thiên kiếm quyết hoàn chỉnh. Ta nghĩ, xem ra Nghịch Ương tiên đế muốn nói ba mảnh Phá Thiên đồ hợp lại thành một chỉnh thể. Phỏng chừng theo lời hắn chính là Phá Thiên đồ.

- Có khả năng.

Duyên Mặc tán đồng.

- Ba phần Phá Thiên đồ, nếu chỉ có một, căn bản không thể biết được Nghịch Ương cảnh ở đâu. Vì vậy ba mảnh Phá Thiên đồ phải trở thành một chỉnh thể. Nếu như đúng vậy, ba mảnh Phá Thiên đồ, đúng là trân quý hơn Thanh Vũ tiên phủ rất nhiều lần.

Không kìm được Nghiên Cơ nương nương cũng nở một nụ cười.

Vào lúc này, Càn Hư Lão Đạo, Y Đạt, Thanh Long Duyên Lang, Hoắc Xán bốn người bắt đầu tiếp tục tìm kiếm kỹ lưỡng ở hai ngôi lầu.

- Duyên Mặc, ngươi như thế nào còn đứng đây ?

Duyên Lang nhíu mày nhìn về phía Duyên Mặc.

- Nghịch Ương tiên đế đã từng nói qua, bảo bối độc nhất vô nhị ở đây, hiện tại, dù là linh thú quyển, hay sáu cây mao bút, ngay cả ba bức thủy mặc họa, đều không phải là độc nhất vô nhị, cuối cùng khẳng định món bảo bối nhất định là được giấu ở một nơi nào đó.

- Tốt, ta cũng đi kiếm đây.

Duyên Mặc cười cười, bộ dạng cũng ra vẻ đang tìm kiếm.

Nhưng mà Nghiên Cơ nương nương là người thông minh, nếu như không tìm kiếm kẻ khác chắc chắn cũng sẽ hoài nghi, vì vậy cũng bắt đầu giả bộ tìm kiếm.

Tần Vũ lẵng lặng hướng về phòng sách, kiểm tra đám sách này.

- Thật đáng nghi, những thư tịch này rõ ràng không phải từ nhân giới.

Tần Vũ phát hiện bên trong thư tịch toàn chứa ngọc giản, nội dung chứa trong những ngọc giản bao gồm rất nhiều vấn đề, dung lượng còn nhiều hơn tất cả thư tịch trên lục địa gộp lại.

Những thư tịch này, có không ít tri thức về tiên giới và những thế giới khác nữa, Tần Vũ nhìn vào những thư tịch lòng đầy hứng thú, lập tức bỏ chúng vào trong không gian giới chỉ của mình.

- Lũ tiểu bối may mắn kia, bảo vật trong tàng bảo các đã bị các ngươi lấy đi hết rồi, các ngươi cũng nên chuẩn bị ly khai. Ta sẽ lập tức khởi động cấm chế, đưa các ngươi ra ngoài Cửu Kiếm tiên phủ đến hòn đảo chứa cổ truyền tống trận.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế tại lầu hai của tàng bảo các vang vọng.

Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Duyên Mặc đều đã có sự chuẩn bị, còn Càn Hư lão đạo, và Hoắc Xán bọn họ chấn động.

- Nghịch Ương tiên đế tiền bối, người có nói là bảo bối độc nhất

vô nhị ... chúng ta còn chưa tìm ra, sao đã phải li khai rồi ?

Càn Hư lão đạo nóng lòng hỏi.

Đáng tiếc, thanh âm của Nghịch Ương tiên đế chỉ là lúc trước lưu lại, căn bản sẽ không trả lời.

Chỉ thấy hoa mắt.

Tần Vũ nhìn cây đại thụ màu vàng, trên mặt đất là một thảm cỏ xanh biếc. Nơi này cảnh sắc rất quen thuộc, hiển nhiên nơi đây là cỗ truyền tống trận chính thị----- Kim Mộc đảo!

Cuối cùng đã li khai Cửu Kiếm tiên phủ.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, hãy lưu lại linh thức của ngươi, có chuyện gì chúng ta có thể dùng truyện tấn lệnh để trao đổi.

Nghiên Cơ nương nương vui vẻ đưa một khối truyền tấn lệnh cho Tần Vũ, Tần Vũ tương tự cũng đưa ra một khối truyền tấn lệnh.

Lần này tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ, tử thương vô số.

Hải để là thế giới của tu yêu giả, bắt đầu từ hôm nay chỉ còn có Thanh Long cung và Tinh Thần Các, Bồng Lai tiên vực thiếu đi Ngôn Tự chân nhân, Tử Diễm ma ngục mất đi Tư Đồ Huyết, Tiêu Cửu hai đại cao thủ. Thậm chí tán tiên, tán ma chết cũng không ít người.

Mọi người cùng lên tiếng cáo biệt, Tần Vũ và Lập Nhi hai người bay thẳng về Tiềm Long đại lục.

- Mặc dù thời gian ở trong Cửu Kiếm tiên phủ không lâu, khi trở lại vùng biển quen thuộc, ngửi mùi không khí quen thuộc làm ta mang cảm giác trở về từ một thế giới khác.

Trên không trung, Tần Vũ nhìn Lập Nhi thở dài cảm thán.

Bất thình lình, trên tay của Lập nhi, ba cây mao bút xuất hiện.

- Sao lại thế, Lập nhi.....

Tần Vũ chấn kinh nhìn ba cây mao bút, đúng là giống cây mao bút ở tàng bảo các.

Lập Nhi cười hi hi nói:

- Muội là người đầu tiên tiến nhập lầu hai, đương nhiên không thể về tay không.

- Không phải là muội đã phát thệ?

- Muội đích thực phát thệ không lấy đi bảo bối độc nhất vô nhị, nhưng muội đâu có thề là không lấy cây mao bút chứ.

Lập Nhi đắc ý nói, nhưng ngữ khí của nàng giống như là đang làm nũng.

Tần Vũ lúc này thực không biết nên cười hay nên khóc.

Mao bút là trung phẩm tiên khí, nguyên lai có chín cái, được phân phối cho các chúng nhân. Nào ngờ Lập Nhi lẵng lặng lấy đi ba, làm cho mọi người tranh đoạt.

Đột nhiên, chiếc nhẫn hắc sắc trên ngón tay Tần Vũ tán phát một đạo quang mang mờ mờ.

- Tiểu bối may mắn, xin chúc mừng, ngươi đã lấy được bảo bối độc nhất vô nhị!

Nghịch Ương tiên đế thanh âm mang chút tiếu ý, vang lên

trong đầu Tần Vũ.

Chương 207

Hắc Diễm Quân Chi Giới

- Tần Vũ đại ca, huynh sao vậy?

Lập Nhi thấy bộ dạng khác lạ của Tần Vũ, trong lòng không khỏi quan tâm liền hỏi.

Tần Vũ đưa tay ra hiệu cho Lập Nhi im lặng, bởi vì trong đầu hắn đang nghe Nghịch Ương tiên đế giải thích sự trân quý của món bảo bối độc nhất vô nhị này.

- Tiểu bối, ngươi thật là may mắn, lúc trước khi ta để Cửu Kiếm tiên phủ ở Bạo Loạn Tinh hải đã từng nghĩ tới có nên để lại Hắc Diễm Quân chi giới không. Nếu ta thiết lập một ít khó khăn thì với trình độ của các ngươi cũng không có tư cách tìm được giới chỉ.

Nghịch Ương tiên đế chậm rãi nói.

Tần Vũ trong lòng cười khổ, Mê Ảo ma cảnh, Hoàng Tuyền lộ, còn chưa đủ nguy hiểm sao ? Đặc biệt ở Hoàng Tuyền lộ, cho dù công lực cao nhưng nếu lựa chọn sai lầm thì cũng rơi vào tử địa. Nguy hiểm như vậy mà Nghịch Ương tiên đế còn nghĩ vẫn chưa đủ để lấy được Hắc Diễm Quân chi giới.

Bất quá, cuối cùng Tần Vũ cũng biết chiếc nhẫn này tên là Hắc Diễm Quân chi giới.

- Nhưng sau đó ta lại nghĩ đến vận khí cũng thập phần quan trọng, cho nên ta đem Hắc Diễm Quân chi giới đeo vào ngón tay thạch tượng. Bình thường, người khác chỉ muốn trực tiếp tiến đến tàng bảo các để cướp tiên phẩm, làm sao có thể nghĩ đến chiếc giới chỉ kia. Ta nói ngươi vận khí tốt cũng là đúng.

Nghịch Ương tiên đế giọng nói có chút tiếu ý.

Tần Vũ trong lòng có điểm kì quái, dường như Nghịch Ương tiên đế rất coi trọng chuyện vận khí.

- Hắc Diễm Quân chi giới, tại tiên giới là bảo vật cực kỳ trân quý, vào những năm ta còn tung hoành đều sử dụng giới chỉ này, chiếc nhẫn này được hảo bằng hữu của ta tặng, nó được chế luyện bởi một cao thủ tên Hắc Diễm Quân, vì vậy được gọi là Hắc Diễm Quân chi giới.

Nghịch Ương tiên đế giải thích lai lịch của chiếc nhẫn.

Tần Vũ trong lòng ghi nhớ danh tự Hắc Diễm Quân.

Nghe Nghịch Ương tiên đế nói, có thể khẳng định vị cao thủ kia là siêu cấp cao thủ.

- Không gian dùng để chứa đựng tiên khí, cực kì khó luyện chế. Hắc Diễm Quân chi giới là thượng phẩm tiên khí, nhưng nói về tính trân quý thì vượt quá cực phẩm tiên khí. Đương nhiên Hắc Diễm Quân chi giới dùng để chứa đựng tiên khí, lực công kích không mạnh.

- Nhưng…… nó có hai công năng rất lớn, đều là hai tuyệt kỹ.

Nghe ngữ khí của Nghịch Ương tiên đế hiển nhiên đối với tuyệt kỹ của Hắc Diễm Quân rất bội phục.

- Hắc Diễm Quân chi giới, ngoại trừ là không gian tiên khí, đồng thời còn có hai công năng phụ trợ, thứ nhất là Thiên Hỏa lĩnh vực, Hắc Diễm Quân sử dụng hỏa diễm. Nếu như công lực cao sử dụng Hắc Diễm Quân chi giới, có thể xuất ra thiên hỏa càng thêm lợi hại. Có thể dùng đối phó với cấp thiên tiên, công lực siêu cường thì dẫn xuất thiên hỏa càng nhiều.

Tần Vũ trong lòng đại hỉ.

Thiên hỏa, ngay cả thiên tiên cũng không dám trực tiếp đối phó.

- Đệ nhị công năng là(đã dịch hẳn sang tiếng Việt ở trên thì chỗ này sửa là 'công năng thứ hai') trọng lực lĩnh vực, nếu như Hắc Diễm Quân thi triển trọng lực lĩnh vực, thậm chí có thể làm cho tứ, ngũ cấp huyền tiên cảm thấy khó khăn. có thể phá hủy nguyên anh.

Nghịch Ương tiên đế cảm thán.

- Đương nhiên, Hắc Diễm Quân chi giới có công dụng trọng lực lĩnh vực cũng là do Hắc Diễm Quân bố trí một loại trận pháp. Chỉ cần ngươi đưa công lực vào trong là có thể sinh ra trọng lực, công lực càng cao trọng lực càng kinh khủng.

- Người cầm Hắc Diễm Quân chi giới đương nhiên không bị trọng lực lĩnh vực ảnh hưởng.

Hai đại công năng, một là thiên hỏa lĩnh vực hai là trọng lực lĩnh vực.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Lão thiên, Hắc Diễm Quân rốt cuộc là cao thủ gì, chỉ bằng vào trọng lực lĩnh vực có thể đối phó tứ, ngũ cấp huyền tiên, thậm chí cả nguyên anh cũng bị hủy diệt dưới trọng lực kinh khủng đó.

- Tốt rồi, vừa nãy ta đã nói ra một ít công dụng của Hắc Diễm Quân chi giới. Ngoài ra ta còn để bên trong nó một bản địa đồ, tâm pháp Phá Thiên kiếm khí và một câu nói. Phần địa đồ thì dẫn tới Nghịch Ương cảnh, đợi người đến Nghịch Ương cảnh, dùng phá thiên kiếm khí bao trùm một khu vực, ngươi có thể mang theo nhiều người. Đến lúc đó, Nghịch Ương cảnh tự động sẽ hút các

ngươi vào trong, đương nhiên..... tối đa chỉ được có tám, người thêm vào ngươi nữa, là chín người.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Hắc Diễm Quân chi giới, đúng là do ba phần Phá Thiên đồ hợp lại sao ?

Phá Thiên đồ ghép lại sẽ xuất hiện một địa đồ, mỗi mảnh Phá Thiên đồ, có khả năng mang theo sáu người tiến nhập.

Hắc Diễm Quân chi giới không chỉ có một địa đồ hoàn chỉnh dẫn đến Nghịch Ương cảnh, lại còn chứa Phá Thiên kiếm khí, có khả năng đưa được chín người tiến nhập. Bản thân nó lại còn chứa hai đại lĩnh vực, đích thực là thượng phẩm tiên khí.

Ba mảnh Phá Thiên đồ làm sao trân quí bằng.

Đúng là bảo bối độc nhất vô nhị, tối trân quý.

Lúc đầu Nghịch Ương tiên đế có nói, tiên khí tại nội điện tàng bảo các, nhưng lại không nói rõ là nó ở bên trong tàng bảo các, hay ở ngay cửa vào. Thậm chí lúc ở tại tàng bảo các, Tần Vũ, Nghiên Cơ nương nương, Duyên Mặc, ba người đều nhận định ba mảnh Phá Thiên đồ chính là bảo bối mà Nghịch Ương tiên đế nói.

Tần Vũ trong lòng đột nhiên trở nên tò mò.

Nghịch Ương tiên đế từng nói, trong Hắc Diễm Quân giới có chứa một địa đồ, phá thiên kiếm khí, và một câu nói nữa, là câu nói gì ?

- Còn về câu nói đó, để ta nói cho ngươi nghe, tiểu bối..... ta cũng hy vọng kẻ có được Hắc Diễm Quân chi giới có thể tìm tới được Nghịch Ương cảnh truy tìm bảo vật, đương nhiên ta không thể tiết lộ cho ngươi nghe được, mọi thứ phải tùy vào sự nỗ lực của chính ngươi. Rất tốt, tiểu bối, cố gắng nỗ lực, hi vọng sau này

ngươi cũng được như ta, ha ha..... Nghịch Ương tiên đế ta dùng Phá Thiên kiếm khí tung hoành tam giới, ai biết được tương lai phía trước, vận khí…vận khí…ha ha.....

Sau khi lớn tiếng cười, thanh âm của Nghịch Ương tiên đế biến mất.

Rời khỏi Cửu kiếm tiên phủ, Hắc Diễm Quân chi giới không còn cấm chế nữa, hoàn toàn trở lại hình dáng thực sự của nó, linh thức Tần Vũ kiểm tra bên trong của nó, phát hiện Hắc Diễm Quân chi giới chứa một địa đồ và một mẩu giấy.

Trên mẩu giấy ấy, ghi lại câu nói của Nghịch Ương tiên đế.

- Tiểu bối, để khích lệ ngươi đã lấy Hắc Diễm Quân chi giới, a cho ngươi biết một điều---- thực lực mà không tới Đại Thành kì tu tiên giả, tiến nhập chỉ có chết mà thôi!

Câu nói cuối cùng làm cho Tần Vũ toát mồ hôi lạnh.

Thực lực mà dưới Đại Thành kì tu tiên giả. Khi tiến nhập tất chỉ có chết!

Tần Vũ tin rằng, tuy Nghịch Ương tiên đế hay lừa gạt người nhưng cũng không nên bỏ qua lời cảnh báo của Nghịch Ương. Hơn nữa Tần Vũ cũng có cảm giác Nghịch Ương cảnh không phải là nơi người bình thường có thể tiếp cận.

Thực lực phải đạt tới Đại Thành kì tu tiên giả, mới mong đặt chân vào ngưỡng cửa của Nghịch Ương cảnh.

- Tần Vũ đại ca, huynh coi bộ vui lắm, có chuyện gì vui vậy ?

Lập Nhi cười nói.

Tần Vũ có được Hắc Diễm Quân chi giới trong lòng mừng rỡ,

hướng về phía Lập Nhi nói.

- Lập Nhi, có nhớ lúc Nghịch Ương tiên đế nói không, về chuyện độc nhất vô nhị tối trân quý bảo bối(đảo câu lại) ở tàng bảo các?

- Huynh nói ..... là chiếc giới chỉ này ư ?

Lập Nhi kinh ngạc.

- Đúng vậy, đây là giới chỉ gọi là Hắc Diễm Quân chi giới, là một loại thượng phẩm tiên khí dùng để chứa đựng tiên khí, lại còn có hai đặc thù công năng, một là thiên hỏa lĩnh vực, hai là trọng lực lĩnh vực. Có nhớ lúc đầu huynh lấy được bức tranh thủy mặc không?

- Nhớ chứ, bức tranh thủy mặc có cái gì đặc biệt?

Tần Vũ vừa phi hành vừa trò chyện với Lập Nhi. Tần Vũ đem hết sự tình của bức tranh thủy mặc nói cho Lập Nhi nghe, thậm chí cả bí mật của Hắc Diễm Quân chi giới cũng kể ra hết.

- A, đây là thiên hỏa lĩnh vực ?

Tần Vũ toàn lực sử dụng thiên hỏa lĩnh vực, nửa người trên của Tần Vũ tỏa ra thiên hỏa. Mà thiên hỏa cách người Tần Vũ một khoảng cách nhỏ, đúng là do công dụng của Hắc Diễm Quân chi giới.

Bất quá, thiên hỏa chỉ bao trùm ở nửa phần của thân thể, và chỉ tỏa ra màu nhàn nhạt.

Cái này là lĩnh vực ư ?

- Tần Vũ đại ca, công lực của huynh thật là yếu, nếu thiên hỏa lĩnh vực của Hắc Diễm Quân chi giới, được thi triển bởi Đại Thành kì

cao thủ, ít nhất cũng đạt được một, hai trượng phạm vi.

Lập Nhi trầm tư nói.

Tần Vũ cười khổ nói:

- Sau khi trở về, huynh sẽ cố gắng tu luyện cho tốt.

Tần Vũ tìm được nguyên anh của nhị kiếp tán tiên. Hơn nữa, trong quá trình tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ, linh hồn cũng tăng cao. Bây giờ đã đạt tới Không Minh hậu kỳ. Tần Vũ tin tưởng có thể luyện hóa nguyên anh này.

- Tần Vũ đại ca, huynh thử trọng lực lĩnh vực xem.

Lập Nhi nhắc nhở.

Với trọng lực lĩnh vực phụ thuộc vào công lực sử dụng rất nhiều, công lực siêu cường, trọng lực lĩnh vực tạo ra càng lớn.

- Tốt, để huynh thử xem.

Tần Vũ đối với trọng lực lĩnh vực khả năng lại càng tâm đắc, mặc dù thiên hỏa lĩnh vực kỳ diệu vô cùng, nhưng Tần Vũ không sử dụng trong cận chiến được, trọng lực lĩnh vực khi xuất kỳ bất ý có thể đem lại hiệu quả rất cao.

Ví dụ, hai cao thủ chiến đấu, Tần Vũ lại gần đối phương, lúc đối phương chuẩn bị phản kích, hốt nhiên bị trọng lực khủng bố tác động. Cho dù không thể giết chết đối phương, nhưng cũng có tác dụng trói buộc đối phương, làm cho tốc độ công kích chậm lại, giảm đi lực chiến đấu.

Xuất kỳ bất ý, đối phương ngay từ đầu không biết, rất dễ sát tử đối phương.

Tần Vũ đưa công lực vào Hắc Diễm Quân chi giới. Trên thực tế Hắc Diễm Quân chi giới hấp thụ công lực không nhiều, trọng lực lớn nhỏ đối với công lực có quan hệ rất nhiều. Phạm vi của trọng lực cũng là do công lực nhiều ít bao nhiêu tạo thành.

- Tần Vũ đại ca sao có vẻ âu sầu vậy ?

Lập Nhi cười nói.

- Huynh đã thi triển trọng lực lĩnh vực rồi đó, chỉ là...huynh không biết uy lực như thế nào.

Tần Vũ bất đắc dĩ nói, dù sao hắn cũng không cảm thụ được uy lực của trọng lực lĩnh vực.

Lập Nhi mỉm cười:

- Thật không đơn giản a, để muội tiến vào coi sao.

Lập Nhi lập tức tiến lại gần Tần Vũ, Tần Vũ liền lùi lại:

- Đừng lại gần, Lập Nhi, thân thể của muội nếu không chịu nổi.....

- Không sao đâu.

Lập Nhi ngắt lời Tần Vũ.

- Muội có hộ thân pháp bảo, tuyệt đối không thể thụ thương, hơn nữa, trọng lực lĩnh vực không có khả năng sát tử cao thủ đồng cấp. Hơn nữa huynh sử dụng, uy lực cũng không bằng bát cấp huyền tiên. Muội có hộ thân pháp bảo, thân thể cũng không bị tổn thương, uy lực do huynh sử dụng căn bản không lớn.

Nghe vậy, Tần Vũ trong lòng cũng nhận thấy Lập Nhi có lý.

- Muội cẩn thận.

Tần Vũ lên tiếng, Lập Nhi tiến lại gần.

Lập Nhi mỉm cười tiến vào phạm vi của trọng lực lĩnh vực, Tần Vũ thi triển trọng lực lĩnh vực lấy hắn làm trung tâm, tạo một khu vực bán kính ba thước. Lập Nhi một chân bước vào, thân thể liền trầm xuống, bên ngoài toàn thân xuất hiện một luồng sóng gợn.

Tần Vũ biết rằng, đó là công năng của hộ thân pháp bảo.

Tần Vũ lập tức thu hồi trọng lực lĩnh vực, Lập Nhi cười nói:

- Tần Vũ đại ca, uy lực của trọng lực lĩnh vực không nhỏ đâu, phỏng chừng có thể lên tới vài vạn cân áp lực, Kim Đan kì cao thủ khẳng định phải chết. Cho dù Nguyên Anh kì cao thủ, đột nhiên bị tập kích, thì cũng cách cái chết không xa. Đổng Hư kỳ cao thủ phỏng chừng cũng phải thụ thương.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Đối với hiệu quả của trọng lực lĩnh vực quả thật vừa ý, vài vạn cân trọng lực, đột nhiên xuất hiện, đủ làm cho Đổng Hư kỳ cao thủ thụ thương. Có lẽ Không Minh kỳ cao thủ cũng ứng phó không kịp.

Mục đích của Tần Vũ yếu chính là yếu tố bất ngờ này.

Lúc sinh tử chiến đấu, trọng lực lĩnh vực đại biểu cho một cơ hội thắng lợi.

Chỉ là, trọng lực lĩnh vực phải được bảo mật, nếu như để địch nhân biết trước chuẩn bị đối phó, mặc dù hiệu quả nhưng chắc

chắn là kém hơn nhiều.

Phi hành gần một ngày, Tần Vũ và Lập Nhi cuối cùng tới Tiềm Long đại lục.

Tần Vũ vốn không biết, đi theo Tần gia có Tinh Thần Các cao thủ tọa trấn, số thượng tiên cao thủ chiếm ưu thế tuyệt đối, Tần vương triều khai chiến với Minh vương triều, quân lực mạnh hơn là lẽ tất nhiên.

- A, bên dưới là Tần gia quân đội, hơn nữa phụ vương có ở tại quân doanh.

Tần Vũ linh thức phát hiện khí tức của Tần Đức, lấy làm kỳ quái, có chiến tranh, lại còn đích thân phụ vương xuất thủ nữa ?

- Lập Nhi, chúng ta xuống dưới.

Tần Vũ cùng Lập Nhi trực tiếp từ trên không đáp xuống, hướng về khu tiến hành huấn luyện kị binh.

Tần Vũ cùng Lập Nhi thân hình như điện, phóng xuống mặt đất, các kỵ binh đều không nhìn thấy. Tần Vũ lựa chọn nơi xuống là căn lều gần với căn lều của chủ soái.

- Vũ vương gia.

Vị tướng quân Vương Tùng vừa thấy Tần Vũ hiện ra trong lòng thất kinh, lập tức quỳ xuống. Là tướng quân cấp cao của quân đội Tần vương triều, ông ta biết rất rõ, vị Vũ vương gia quyền lực rất lớn, lúc trước ở kinh thành đã thống lĩnh hơn vạn thượng tiên. Các nhân vật cao cấp đều biết Tần Vũ.

- Vương Tùng tướng quân, đừng quá khẩn trương, ta chỉ muốn

gặp phụ vương thôi.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

- Thái thượng hoàng ngày hôm qua vừa lên tiền tuyến xem xét, để mạt tướng dẫn Vũ vương gia đến gặp.

Vương Tùng tương quân khôi phục vẻ uy nghi, đi trước dẫn đường, Tần Vũ cùng Lập Nhi tiến tới nơi cư ngụ của Tần Đức.

Chương 208

Thanh Hư Quan, Thượng Thiên Cung

Nơi quân đội trú ngụ là một dải bình nguyên, đương nhiên chỗ trú ngụ cũng chỉ là lều trại mà thôi. Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Từ Nguyên ba người đang nhàn nhã dạo chơi khắp đại giang nam bắc. Lần này cũng là bỗng hứng chí, tiện thể ghé qua thăm nơi tiền tuyến một phen.

- Từ Nguyên, hiện tại đại quân của chúng ta đã đồn trú hơn nữa tháng rồi mà không có cách nào công hạ Thiết Húc thành. Ngươi hãy nói xem, có phương pháp nào khả dĩ phá được thành này?

Tần Đức chỉ về phía tòa thành trì phía đằng xa tùy ý hỏi.

Tần Đức chỉ tùy tiện hỏi, chứ việc công thành quan hệ với ông không lớn.

Từ Nguyên vuốt râu trầm tư suy nghĩ, cười nói:

- Thái thượng hoàng, muốn công hạ Thiết Húc thành..... nhìn Vương Tùng tướng quân đã một thời gian dài mà vô pháp phá thành, thiết nghĩ, hiện tại ngoài việc tăng cường công kích ngoài thành, còn phải làm sao dụ được địch xuất thành. Tất nhiên phải nắm vững tính tình chủ tướng của địch.

- Bất quá nói không không chừng có những mưu lược khác, cần phải căn cứ tin tức tình báo mới được. Thần không biết những tin tức tình báo về Thiết Húc thành, thành thử không thể đề ra phán đoán thích đáng được.

Phong Ngọc Tử đột nhiên nói:

- Tần huynh, dường như Lan thúc tiền bối nói là tiểu Vũ sẽ trở về trong nay mai.

- Đúng vậy, sẽ trở về trong nay mai.

Tần Đức gật đầu, quay người thở dài một tiếng.

- Tiên phủ, là phủ đệ của tiên nhân, sao lại khả năng không có một điểm an toàn vậy. Hiện tại ta thật có chút lo lắng cho Vũ nhi.

Bất quá Tần Đức cũng hiểu, theo con đường của tu chân giả, nếu mong muốn mọi chuyện đều an toàn, gần như là không có khả năng.

- Tiểu Vũ khẳng định sẽ an toàn trở về, thái thượng hoàng đừng quá lo.

Từ Nguyên tin tưởng nói.

Tần Đức nhẹ gật đầu.

Rồi ba người từ trong chiếc vòng trữ vật lấy ra một bàn cờ, bắt đầu cuộc chơi.

- Phụ vương, Phong bá bá, Từ thúc.

Thanh âm Tần Vũ vang lên. Tần Đức, Phong Ngọc Tử và Từ Nguyên đều quay đầu lại. Chỉ thấy Tần Vũ cùng Lập Nhi vô cùng cao hứng, sánh vai đi tới. Vương Tùng tướng quân tức thì nhẹ khom người, rồi mỉm cười rời đi.

Tần Đức rất vui mừng nói:

- Vũ nhi!

Khi Tần Vũ cùng Lập Nhi tiến nhập tiên phủ, trong lòng Tần Đức cũng rất lo lắng. Lúc này thấy Tần Vũ an toàn trở về, cực kỳ kích động:

- Thật tốt quá, cuối cùng rồi con cũng an toàn trở về, vậy là.....thúc thúc của Lập Nhi cô nương nói rất chính xác.

Tần Đức thở dài khen.

- Lan thúc đã nói gì vậy ?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

- Tiểu Vũ a, Lan thúc tiền bối có nói là con sẽ quay lại vào khoảng vài ngày này. Chúng ta cũng vừa mới bàn luận rằng trong vài ngày tới con sẽ quay về. Không tưởng được con thực đã xuất hiện.

Phong Ngọc Tử cười nói.

Tần Đức đột nhiên cau mày nói:

- Vũ nhi, con có hai vị huynh đệ đúng không? Một tên là Hầu Phí, một tên là Hắc Vũ.

- Đúng rồi, phụ vương.

Tần Vũ đột nhiên nghi hoặc.

- Phụ vương, không lẽ Phí Phí và tiểu Hắc có gây ra chuyện gì à ?

- Không, không có.

Tần Đức vội nói, rồi lập tức mỉm cười nói

- Sau khi bọn con li khai Tiềm Long đại lục không lâu, Lan thúc liền mang hai huynh đệ của con đi. Có nói là sẽ tới một nơi thần bí để tiến hành tu luyện đặc biệt.

Tần Vũ trố mắt.

Nơi thần bí? Tu luyện đặc biệt?

- Vậy Lan thúc dẫn theo cả Phí Phí cùng tiểu Hắc?

Tần Vũ truy vấn nói.

- Đúng vậy, Lan thúc bảo ta nói lại cho con một tiếng. Khi con về không cần phải kiếm chúng. Chúng sẽ mất một khoảng thời gian dài mới có thể quay lại. Tính ra một lần tu luyện cần hai đến ba năm.

Tần Đức cười nói.

- Địa phương thần bí, tu luyện đặc biệt ư?

Tần Vũ nhíu mày nhìn về Lập Nhi bên cạnh, Lập Nhi gương mặt cũng lộ vẻ nghi hoặc.

- Tần Vũ đại ca. Muội cũng không biết có thần bí địa phương nào.

Lập Nhi không nghĩ ra Lan thúc đã mang Hầu Phí và Hắc Vũ tới nơi nào.

Tần Vũ suy nghĩ chốc lát, liền cười:

- Không có việc gì, ý của Lan thúc không muốn chúng ta phải lo lắng. Phí Phí và tiểu Hắc thực lực không có kém ta. Bọn chúng tới địa phương thần bí để tiến hành tu luyện đặc biệt, không biết lúc quay về

có thể đạt đến cảnh giới nào.

- Phụ vương, con chuẩn bị trở về Lôi Sơn cư trong vương phủ để tiến hành bế quan tu luyện. Con ước đoán lần tu luyện này cần khoảng một tháng thời gian.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

Chuyến đi tới Cửu Kiếm tiên phủ, Tần Vũ đã nhận ra bản thân mình thực lực quá yếu.

Những kẻ được gọi là tam kiếp tán ma, tứ kiếp tán ma, có thể nói chỉ là một góc của Đằng Long đại lục. Xét cho cùng lần này cao thủ ở đó hiển nhiên không quan tâm tới cái tiên phủ đó, trước khi đi ai mà biết được tiên phủ này là thế nào?

- Sở hữu ngọc quí là có tội, tuy những người khác không biết ta có bốn kiện trung phẩm tiên khí, chỉ biết là mình có một kiện trung phẩm tiên khí thôi. Nhưng dù chỉ là một kiện, cũng có thể làm cho một vài cao thủ lục kiếp, thất kiếp đến tìm ta gây phiền.

Dù là an toàn trở về, nhưng Tần Vũ trong lòng vẫn không thoải mái.

- Bất quá, dù cho có đến gây phiền, cũng phải xem có hay không có bản sự.

Tần Vũ trong lòng mười phần tự tin.

Hắc Diễm Quân chỉ giới, có Thiên Hỏa lĩnh vực và Trọng Lực lĩnh vực. Tần Vũ hiện nay lại có trung phẩm tiên khí, lúc trước lại được Lập Nhi tặng cho một tấm Phệ băng lôi ấn phù. Nếu mà cẩn thận, thì dù có thiên tiên tới cũng có thể đấu một trận.

Đương nhiên, Tần Vũ phải hoàn toàn hấp thu xong nguyên anh của nhị kiếp tán tiên thì càng tốt hơn nhiều.

- Được, Vũ nhi con an tâm bế quan, tuyệt đối sẽ không có ai tới quấy rầy con.

Tần Đức lập tức nói. Ông cũng biết nơi Tần Vũ sống là thế giới gì, hiểu được cao thủ ở đó là cấp bậc nào, Tần Vũ cần nhất là phải tăng cường thực lực của mình.

……

Tần vương triều kinh thành, bên ngoài Lôi sơn cư trong Vũ vương phủ.

- Tần Vũ đại ca, an tâm bế quan tu luyện nhé.

Lập Nhi cười nói.

Tần Vũ trong lòng vẫn còn e ngại, căn dặn nói:

- Lập Nhi, nếu có cao thủ lợi hại tới giết người để đoạt trung phẩm tiên khí, hay Thủy mặc họa. Muội ngàn vạn lần không được xuất thủ chống lại, có thể trực tiếp giao ra mao bút cũng như Thủy mặc họa cho bọn họ.

Vừa nói, trên tay Tần Vũ xuất hiện một bức Thủy mặc và một cây mao bút.

- Tần Vũ đại ca, huynh muốn.....

Lập Nhi mở to mắt.

- Ha ha, Lập Nhi, không lẽ muội không biết là Hắc Diễm Quân chỉ giới bên trong tàng ẩn bức địa đồ. Có nó Phá Thiên đồ đối với huynh công hiệu hiển nhiên không quan trọng nữa rồi. Nói thật lòng, nó không đáng để ta và các cao thủ khác phải đối đầu đổ

máu. Còn như mao bút, khả dĩ biến thành tiên kiếm, uy lực không nhỏ, nhưng mà..... Lập Nhi lúc trước muội đưa huynh ba cây, thêm vào một cây huynh có, cho dù mất đi một cũng không cần phải tính toán. Điều quan trọng đó là thân nhân của huynh và .....muội.

Tần Vũ ngưng trọng nhìn thẳng vào mắt Lập Nhi.

- Huynh không muốn muội có bất cứ nguy hiểm gì.

Lập Nhi trong lòng cảm động.

Lập Nhi xúc động suýt nữa nói ra bí mật trong lòng, lời vừa ra miệng đã kịp nuốt vào. Bởi vì Lập Nhi biết bí mật đó không nói cho Tần Vũ thì hơn.

- Tần Vũ đại ca, cám ơn huynh.

Tần Vũ đưa tay ôm lấy Lập Nhi vào lòng.

.....

Sau khi chia tay với Lập Nhi, Tần Vũ liền trực tiếp tiến nhập vào gian phòng luyện công của Lôi Sơn cư, ngồi xếp bằng tĩnh tọa.

- Nguyên anh của nhị kiếp tán tiên, gần như ngang với Độ Kiếp trung kì, nguyên anh của Độ kiếp hậu kì cao thủ có thể đủ cho ta tu luyện đạt tới Hành Tinh hậu kì.

Tần Vũ từ Hắc Diễm quân chỉ giới lấy ra nguyên anh của nhị kiếp tán tiên.

Tần Vũ hiện thời bảo vật phần lớn để trong Hắc Diễm Quân chỉ giới.

Lúc ở Thanh Vũ tiên phủ đại điện, Nghiên Cơ nương nương cùng mọi người đánh giết, cuối cùng không phát hiện ra tại sao cái nguyên anh này lại biến mất.

"Tinh thần biến" công pháp, chia làm sáu tầng từ Tinh Vân, Lưu Tinh, Tinh Hạch, Hành Tinh, Độ Kiếp, Hằng Tinh lục đại cảnh giới. Mỗi một cảnh giới là một chuyển hóa, thật lực sẽ tăng tiến rất lớn. Hiện tại thì Tần Vũ vừa mới chỉ đạt tới Tinh Hạch kì mà thôi.

Nhắm mắt lại.

Quanh người Tần Vũ quang mang lờ mờ bao phủ. Giống như một đám mây quay tròn, ở trung ương của nó chính là Tần Vũ phát tán kim sắc quang mang. Nguyên anh của nhị kiếp tán tiên hóa thành những đạo dịch thể nhỏ xoay tròn bên ngoài cơ thể Tần Vũ.

- Thật đúng như mong đợi, đạt tới Hành Tinh kì thực lực sẽ rất mạnh.

Tần Vũ khóe miệng không kìm được có một tia tiếu ý.

……

Đằng Long đại lục, tu chân giả nhân số lớn, thậm chí hơn cả triệu người.

Tuy nhiên tông phái bài danh đệ nhất của tu tiên giả ở Đằng Long đại lục Thanh Hư quan đệ tử cũng chỉ có vài vạn người. Nhưng Thanh Hư quan vẫn là đương thời cao quý đệ nhất tông phái, bởi vì cao thủ của họ thật quá nhiều.

Trên Thanh Hư sơn, có một tòa cung điện được xây ở trên cao.

Ở bên ngoài cửa cung điện của Thanh Hư quan, có một vài đệ tử đang lúi húi dọn dẹp. Đây là những đệ tử vừa mới được Thanh Hư quan thu nhập, cũng là thế hệ công lực thấp nhất, thậm chí

đến Kim Đan kì cũng không đạt được.

- Sư huynh à, chừng nào thì sư tôn mới truyền cho chúng ta tu chân công pháp nhỉ ?

Một đồng tử dáng vẻ ốm yếu thanh mi mục tú độ bảy tám tuổi hỏi đồng tử cách nó không xa.

- Sư đệ, đừng lo lắng, được nhận vào Thanh Hư quan đã là phúc phận lớn nhất của chúng ta. Chúng ta đã tới đây được bao lâu rồi? Theo như ta biết, khi vào Thanh Hư quan, chưa hết một tháng thì không được truyền công pháp nào, sau đó mới bắt đầu truyền công pháp đơn giản củng cố căn cơ. Trong vòng ba năm, mới tơ tưởng tới tu luyện thượng tầng công pháp.

Vị sư huynh coi bộ hiểu rõ tất cả những chuyện này.

Đôi mắt sáng của đồng tử ốm yếu hiện vẻ rất thất vọng:

- Cần tới ba năm a.

- Đệ thì biết gì, đệ tử của Thanh Hư quan ai không là cao thủ chứ. Tuy chỉ là vài vạn đệ tử, không thể so sánh với Lam Ương môn, Tử Dương môn có tới cả chục vạn đệ tử. Nhưng Thanh Hư quan vẫn là đệ nhất tông phái ở Đằng Long đại lục, là vì sao? Nguyên nhân không chỉ là công pháp, mà còn là chế độ truyền thụ. Để chúng ta xây dựng căn bản trong vòng ba năm chính là để huấn luyện tính tâm của chúng ta. Tâm tính đối với việc tu luyện rất là trọng yếu.

Vị sư huynh tiếp tục nói

- Sư huynh, huynh thật là lợi hại.

Đồng tử ốm yếu đôi mắt lại sáng lên.

- Cái này là, không chỉ ta lợi hại, biểu ca của ta lại càng lợi hại hơn. Biểu ca của ta sau năm năm nhập môn Thanh Hư quan, hiện tại đã đạt tới Kim Đan kì, trở thành tinh anh đệ tử cần bồi dưỡng.

Vị sư huynh ngẩng đầu lên nói.

- Không nói nữa, có người đến.

Vị sư huynh lập tức nói.

Càn Hư lão đạo lúc này dáng vẻ phong trần chân đạp tiên kiếm gấp rút quay về. Đồng thời lão cũng đã sớm thông qua truyền tấn lệnh đem tin tức nói với các vị trưởng lão trong tông phái.

- Đạo hữu, đây là chỗ của Thanh Hư quan của chúng ta, ngoại nhân không được phép tiến vào.

Vị sư huynh bước tới một bước cứng rắn nói. Lúc này vị sư huynh rất là tự hào, cuối cùng cũng lấy được chiêu bài của Thanh Hư quan nói ra lời.

Càn Hư lão đạo vẻ mặt đanh lại.

Ngay tại đại môn của môn phái mình lại bị một đứa tiểu bối ngăn cản.

Tuy nhiên chính lúc này, chỉ nghe thấy một trận âm thanh tiếng chân người, vài chục vị tu tiên giả mặc đạo bào, bộ râu dài tung bay tiên phong đạo cốt hối hả tiến ra. Mấy chục vị cao thủ này chính là thuộc về bối chữ *"Càn"* và *"Phàm"* của Thanh Hư quan.

- Quan chủ!

Hai tiểu đồng tử vừa thấy người đi đầu, nhất thời hoảng kinh liền tránh qua một bên.

- Sư thúc lần này vì Thanh Hư quan chúng ta đi gặp nguy hiểm, lấy được bảo vật trở về.....

Người dẫn đầu chính là cao thủ bối chữ Phàm, Phàm Minh, đồng thời cũng là đương kim quan chủ của Thanh Hư quan. Vị quan chủ này, hiển nhiên không phải là cao thủ lợi hại, chỉ mới độ qua cửu cửu trọng kiếp mà thôi.

- Sư thúc của quan chủ.

Cả hai đồng tử ngây người ra.

- Phàm Minh, không cần nói, lần này Càn Minh, Càn Thiện nhị vị sư đệ, đều không thể trăn trối một lời, đã hồn phi phách tán cả rồi. Ta còn quay về được đây, thật là may mắn, nếu không thì đã không gặp lại mọi người.

Lúc này Càn Hư lão đạo nhớ lại lúc khởi hành đến Cửu Kiếm tiên phủ cho đến lúc sau, hiện tại nghe Phàm Minh khen ngợi mà không thấy thích thú gì.

Vài chục người đó tất cả đều biến sắc.

- Càn Hư sư đệ, Càn Minh, Càn Thiện hai vị sư đệ đều đã chết?

Một vị tán tiên tóc bạc tung bay hơi có vẻ nôn nóng nói.

- Đúng vậy, chư vị, chúng ta quay vào hãy nói, chỗ này không phải là nơi tốt để tường thuật lại.

Càn Hư lão đạo vừa nói, lập tức vài chục người đó liền trực

tiếp hướng về Thanh Hư quan đại điện mà đi. Thanh Hư quan mất đi hai vị tán tiên cùng một lúc, quả thật là một đại sự quan trọng.

Ở trên đại điện.

Càn Hư lão đạo thuật lại rành rẽ câu chuyện. Những đệ tử đồng bối hay đệ tử bối cao, thấp hơn từng người nghe thấy trong lòng đều chấn kinh. Vô luận là việc Nghiên Cơ nương nương xuất hiện, hay Long tộc tam đại cao thủ, cũng như là Hoàng tuyền lộ.

- Sư thúc, tiên phủ đó không ngờ là của một tiên đế. Quả thật làm cho người ta phải kinh hồn, Nghịch Ương tiên đế, nếu như sớm biết là tiên phủ mà Nghịch Ương tiên đế lưu hạ, ta sẽ tấu thỉnh chư vị tiền bối của Thượng thiên cung xuất thủ.

Phàm Minh quan chủ cảm thán nói.

Nghe xong câu chuyện, tất cả mọi người đều vì những nguyên linh thạch hãi nhân đó của Thanh Vũ tiên phủ mà chấn động, cũng cảm thấy vị Nghịch Ương tiên đế hỉ nộ vô thường mà chấn động trong tâm.

Vào tới tiên phủ, lời gợi ý của tiên đế nửa thật nửa giả, điều này tuyệt đối đáng sợ. Tỉ như khi Nghịch Ương tiên đế nói trong Đào hoa nguyên rất an toàn, Thủy Nhu chân nhân mấy vị cao thủ chọn nơi này. Nhưng thực tế là Đào hoa nguyên là tử địa, tiến vào thì chết, ngay cả một điểm hi vọng sống sót cũng không có.

"Hô!"

Gió nổi lên, tất cả các cao thủ trong đại điện hướng về cửa điện nhìn, chỉ thấy một vị lão giả gầy gò tóc dài trắng xóa tung bay đứng tại cửa đại điện.

- Ảo Nhàn sư thúc.

Càn Hư lão đạo và các cao thủ bối chữ Càn hết thảy đều chấn kinh nói. Bọn họ có thể biết vị Ảo Nhàn sư thúc này là cao thủ của Thượng thiên cung nơi tối trọng yếu của Thanh Hư quan. Nếu như không phải chuyện đại sự, người của Thượng thiên cung sẽ không xuất hiện.

Dù là quan chủ, cũng không tưởng đến có khả năng vào Thượng thiên cung. Theo truyền thuyết, Thượng thiên cung có thể thông lên tiên giới!!

- Càn Hư, ngươi vừa nói là Nghịch Ương tiên đế?

Ảo Nhàn tán tiên mặt đầy nôn nóng gặng hỏi thêm lần nữa.

"Quả đúng vậy, chủ nhân tiên phủ chính là Nghịch Ương tiên đế, có chuyện gì sao?" Càn Hư lão đạo nghi hoặc nói.

Ảo Nhàn nói một cách hưng phấn:

- Tốt, thật là quá tốt, Nghịch Ương tiên đế, quả nhiên là Nghịch Ương tiên đế, thật là tốt!

Ảo Nhàn rất hưng phấn, sau đó lập tức nói.

- Càn Hư, hiện tại đi với ta tới Thượng thiên cung, sư thúc tổ ta muốn gặp ngươi.

Càn Hư lão đạo cảm thấy tim mình đột ngột ngừng lại, sư thúc tổ của Ảo Nhàn muốn gặp mình?

Chương 209

Lưu Tinh Lệ Chi Biến

Thượng Thiên cung nằm trên đỉnh Thanh Hư Sơn, gió lồng lộng thổi, mây phủ quanh năm. Tại ngoại vi của Thượng Thiên cung bố trí tiên giới trận pháp, ngay cả thập nhị kiếp Tán Tiên muốn dung sức mạnh để xâm nhập cũng chỉ là nằm mơ. Đệ tử Thanh Hư quan chỉ khi nào đạt tới tứ kiếp Tán Tiên thì mới có thể tiến vào Thượng Thiên cung điện.

Bên ngoài Thượng Thiên cung, Ảo Nhàn chân bước thong thả, tiến vào trong đại trận, mang theo Càn Hư lão đạo đi vào, Ảo Nhàn tại Thượng Thiên cung địa vị không cao, thường là người ra vào chuyển đạt thông tin cho Thanh Hư quan, đương nhiên quá quen với trận pháp này.

- Ảo Nhàn sư thúc, người có biết sư thúc tổ muốn hỏi con chuyện gì không ?

Trong lòng cảm thấy bất an, Càn Hư lão đạo hỏi nhỏ Ảo Nhàn.

Ảo Nhàn mặt tỏa hồng quang:

- Ha ha, Càn Hư, lúc đầu đúng là không nên cho ngươi biết, bất quá một lát nữa thì ngươi cũng biết thôi, ta cũng tốt bụng nói cho ngươi nghe.

Từ lúc Ảo Nhàn biết được chủ nhân tiên phủ chính là Nghịch Ương Tiên Đế, trở nên kích động không thôi.

Tại cảnh giới của Ảo Nhàn, những chuyện có thể kích động như vậy quả thật là không nhiều.

Càn Hư lão đạo nhãn tình sáng rực.

- Càn Hư, ngươi đã lập được đại công, ngươi cũng xứng đáng được biết..... từ xưa lắm rồi, không cần biết là Thanh Hư quan, hay Lam Ương môn, Tử Dương môn, ngay cả các môn phái xa xưa nhất, thảy điều nhận một mệnh lệnh từ tiên giới.

Ảo Nhàn hai mắt phóng quang.

Tiên giới, nghe nói là nơi mà mỗi một tu tiên giả mơ ước được tiến nhập.

Lệnh truyền từ tiên giới ?

Càn Hư lão đạo hô hấp như ngừng lại.

- Mệnh lệnh từ tiên giới đó là, phàm bất cứ ai có biết được tin tức liên quan tới " Nghịch Ương Tiên Đế" thì lập tức cáo tố tiên giới, kẻ lập công này sẽ được có cơ hội được tiên giới ân thưởng, đồng thời người trong môn phái của hắn tại tiên giới cũng được tưởng thưởng.

Gương mặt của Ảo Nhàn vì kích động mà ửng đỏ.

Tiên giới ở tại phàm nhân giới là những nơi đặc biệt phi thường, không phải chỉ riêng gì vũ trụ của Tần Vũ mà vũ trụ của sư tôn Tần Vũ, Lôi Vệ cũng thuộc về phàm nhân giới.

Ngay như Thanh Hư quan tại Đằng Long đại lục thì có danh tiếng lớn, nhưng tại tiên giới chỉ là một thế lực yếu đuối nhỏ nhoi. Nếu như chuyến này được Tiên Đế tưởng thưởng, Thanh Hư quan trong tương lai sẽ quang minh rỡ ràng, còn địa vị của các sư môn trường bối tại tiên giới cũng được nâng cao.

- Càn Hư, nếu như ngươi lập được công kỳ này, thì ngươi sẽ trở thành tối đại công thần của Thanh Hư quan ta trong cả trăm vạn năm

qua!

Ảo nhàn hân hoan nhìn chăm chăm vào Càn Hư lão đạo nói.

Vào thời khắc này Càn Hư lão đạo cảm thấy cổ hong khô ran.

Là đại công thần của Thanh Hư quan trong cả trăm vạn năm qua ?

Thậm chí tại tiên giới, sư môn trường bối cũng được lợi ích ?

Những viễn ảnh huy hoàng làm cho Càn Hư lão đạo choáng váng đầu óc.

Tu chân giả đối với tông phái của mình rất nặng tình. đối với tu chân giả mà nói tông phái chính là gia tộc, cũng giống như gia đình của người dân bình thường vậy. Để sư môn trưởng bối hưởng lợi ích, cũng là để cho địa vị Thanh Hư quan tại tiên giới tăng cao.

Vinh dự này, cả trăm năm nay có ai được?

- Tốt lắm, làm ngươi phát ngơ phát ngẩn lên rồi, giờ cũng đã tới Thượng Thiên cung, mau cùng ta vào.

Ảo Nhàn cười nói.

Ngay lập tức, Ảo Nhàn cùng Càn Hư lão đạo đến ngay trước mặt của tòa cung điện cửu tầng, núi Thanh Hư cao vòi vọi, nơi kiến tạo nên Thượng Thiên cung nằm tại nơi mây dăng mờ mịt. điều đặc biệt ở bên trái Thượng Thiên cung lại biến thể phát ra những luồng sáng rực rỡ.

Trong lòng kích động bất an tiến vào Thượng Thiên cung. Càn Hư lão đạo cẩn thận từng chút.

Bên trong Thượng Thiên cung toàn là các bậc tiền bối, mỗi một

người đều là trưởng bối của hắn khiến Càn Hư thật không dám vọng động.

- Sư tôn, Càn Hư đã tới.

Ảo Nhàn sau khi vào tới tầng thứ ba của Thượng Thiên cung, liền dừng lại. ở tầng này có một trung niên vận bạch bào, cũng chính là sư tôn của Ảo Nhàn tên gọi *" Độ Nan"* chính là một lục kiếp Tán Tiên.

Thượng Thiên cung tính theo địa vị thực lực thì Ảo Nhàn tối đa chỉ được lên tới đệ tam tầng.

Nếu như lúc trước, Càn Hư chỉ là một tam kiếp Tán Tiên mà tới thì ở mỗi một tầng phải hành lễ với bậc tiền bối ở đó, nhưng hôm nay lại khác hẳn. Càn Hư lão đạo có thể trực tiếp tiến vào đệ tam tầng, căn bản là chưa hề gặp qua một vị tiền bối nào.

- Ngươi là Càn Hư, tốt, tốt lắm, lại đây, đi theo ta.

Bạch bào trung niên nhìn thấy Càn Hư thật là cao hứng, lập tức kêu Càn Hư tiếp tục đi lên lầu.

Lần này đi một lúc tới Thượng Thiên cung đệ thất tầng.

- Chư vị sư thúc, Càn Hư xin ra mắt.

Độ nan cúi mình ở ngoài cửa đệ thất tầng.

Nhìn thấy cánh cửa mở ra, một nữ tử nhẹ nhàng xuất hiện, nhìn thấy Càn Hư gương mặt vui vẽ liền nở một nụ cười:

- Độ Nan, ta thấy Càn Hư tới thì đã biết chuyện ngươi bẩm báo là có thật, Càn Hư mau mau đi theo ta.

Vị nữ tử kéo tay Càn Hư, nhiệt tình đưa lão tiến vào đệ thất tầng.

Cả vạn năm trở lại đây, chỉ với địa vị của tam kiếp Tán Tiên thì đừng mong gì vào tới đệ thất tầng của Thượng Thiên cung. Thật ra không phải là hết cách, chỉ là chưa từng xảy ra. Ngay cả Độ Nan là lục kiếp Tán Tiên cũng không vào được đệ thất tầng.

Lúc này Càn Hư lão đạo im rơ, giống như một hài đồng bị người lớn lôi kéo vậy.

- Sư muội, Càn Hư tới chưa ?

Có ba nam tử xuất hiện, cả thảy đều là Tán Tiên, cùng lúc nhìn về Càn Hư, mục quang nóng bỏng.

Càn Hư giống như một tiểu cô nương bị cường gian, trong lòng không yên, hiểu rất rõ ràng, Ảo Nhàn là trưởng bối của lão, Độ Nan thì là sư tôn của Ảo Nhàn, còn những vị này được xưng là sư thúc của Độ Nan, hiển nhiên, họ chí ít cũng vào hàng chữ *" Thiện"*.

Tiền bối ở chữ *"Thiện"* Càn Hư chưa gặp qua trong nhiều năm rồi.

- Đệ tử chữ Càn tự danh Càn Hư, bái kiến chư vị sư thúc tổ.

Càn Hư quỳ xuống khấu đầu.

Ba nam một nữ thản nhiên tiếp thụ lễ bái của Càn Hư, cùng lúc nam tử đứng đầu cười nói:

- Càn Hư, thuật lại cẩn thận, chính bản thân ngươi đã biết được những gì liên quan tới Nghịch Ương Tiên Đế

Càn Hư lão đạo cung kính nói:

- Đệ tử tiến nhập Cửu Kiếm Tiên Phủ cũng chính là tiên phủ của Nghịch Ương Tiên Đế, Nghịch Ương Tiên Đế có nói, hắn là bát cấp Huyền Tiên, thêm vào đệ tử lấy được một kiện trung phẩm tiên khí, đoán rằng Nghịch Ương Tiên Đế cũng là Kiếm Tiên.

- bát cấp Huyền Tiên, Kiếm Tiên!

Ba nam một nữ hô hấp nhất thời dồn dập.

Tuy là họ có biết về đại danh của Nghịch Ương Tiên Đế, họ lại không ngờ được ông ta lại ghê gớm như vậy.

Ở địa vị của họ, cũng đủ hiểu biết về việc tiên nhân chia làm ba tầng; Thiên Tiên, Kim Tiên, và Huyền Tiên. Mỗi một giai tầng đại biểu cho địa vị khác nhau. Thiên Tiên, nơi nào cũng có thể gặp, xét về giá trị không bao nhiêu cả.

Kim Tiên, chỉ về người cao cấp hơn, là nhân tài có thế lực

Còn như Huyền Tiên, có đủ tư cách để tự xưng *"Tiên Đế"*, tại cấp Huyền Tiên thì bát cấp Huyền Tiên, ngay ở tiên giới cũng khó kiếm bát cấp Huyền Tiên, lực công kích cực kỳ to lớn, nếu ở Đằng Long đại lục thì là Kiếm Tiên thất truyền từ lâu

- Sư huynh, đừng lãng phí thời gian nữa, mau mau để Càn Hư mang tin này lên tiên giới. nếu như để cho tông phái khác tới trước, mình có hối không kịp.

Nữ tử biết được thực lực của Nghịch Ương Tiên Đế bèn sực tỉnh, nói vội vã.

Nam tử đứng đầu cũng sực tỉnh, nói nhanh:

- Đúng rồi. mau lên, Càn Hư, mau theo ta lên đệ cửu tầng, nếu tới đó chậm trễ. bị tu tiên giả của tông phái khác tới trước một bước, ta thật hối không kịp.

Tiên giới mong tin về Nghịch Ương Tiên Đế. Người đầu tiên đưa tới tin này tất được trọng thưởng. kẻ đến thứ hai là không còn một điểm lợi nào.

Càn Hư không dám chống, liền cùng vị tiền bối chữ Thiện thượng lâu. Ngoài ra ba vị cao thủ chữ Thiện cũng theo sau Càn Hư đi lên.

- sư thúc tổ, lúc trước tìm kiếm tiên phủ, những tu tiên giả, ngoài con ra, những người khác đều chết cả.

Càn Hư lão đạo nói nhỏ, như thể sợ làm cho mọi người kinh hãi.

- Tất cả!

Thiện Khứ chấn kinh nhìn về Càn Hư, lập tức bình tỉnh trở lại, khuôn mặt hiện vẻ tươi cười nói:

- Hà hà, vậy là các tu tiên giả điều chết cả, tốt lắm, vậy là các môn phái khác không có khả năng lên trên tiên giới thông báo tin tức này trước chúng ta rồi.

Ngay lập tức, Thiện Khứ khôi phục phong thái của một Tán Tiên cao thủ, đưa Càn Hư từng bước từng bước tiến lên đệ cửu tầng của Thượng Thiên cung đích. Và ba vị cao thủ chữ Thiện cũng thở ra một hơi dài.

Thượng Thiên cung đệ cửu tầng là nơi mà rất nhiều Tán Tiên chưa có một ai đã từng tới nơi đó, tam kiếp Tán Tiên Càn Hư lần đầu tiên tới nơi này lại được tới thẳng để cửu tầng, chỉ một điểm

này cũng làm cho Càn Hư một lần kiêu ngạo, lưu danh trong lịch sử của Thanh Hư quan.

ở tám tầng dưới của Thượng Thiên cung điều chia thành từng phòng, tuy nhiên ở đệ cửu tầng, lại không có vật gì, tại trung ương đệ cửu tầng là một trận pháp to lớn, bao phủ bởi lớp lớp triện văn cực kỳ phức tạp, năng lượng khí tức vô cùng to lớn.

- Càn Hư, theo ta tiến vào trận pháp.

Thiện Khứ nói cùng lúc đưa chân tiến vào bên trong trận pháp.

Càn Hư từng bước tiến vào trận pháp.

Chứng kiến Thiện Khứ toàn thân tán phát khí tức mạnh mẽ, lớp lớp năng lượng nhập vào bên trong trận pháp. Lúc này trận pháp bắt đầu lúc sáng lúc tối, một lát sau trán của Thiện Khứ lấm tấm mồ hôi, lúc này trận pháp hoàn toàn bắt đẩu chói sáng.

- Người của Thanh Hư quan ? Ngươi tìm ta có chuyện gì?

Thanh âm hững hờ từ đệ cửu tầng vang lên.

Thiện Khứ hướng về đó cung kính nói:

- Đệ tử Thanh Hư quan Thiện Khứ, có một đệ tử của Thanh Hư quan đã biết được tin tức của Nghịch Ương Tiên Đế, môn phái đệ tử biết được tiên giới đang mong đợi tin nay, sở dĩ đệ tử.....

- Ngươi nói Nghịch Ương Tiên Đế, thật là tin về hắn chứ ?

Thanh âm hồi nãy vang lên nhanh chóng:

- Tiểu bối Thanh Hư quan, sự tình rất là trọng đại, môn phái ngươi không được ngoa ngữ, nếu như gian dối, toàn môn Thanh Hư

quan của ngươi bị tiệt diệt vẫn còn chưa đủ đó.

Thiện Khứ trong lòng sợ hãi, nhìn về hướng Càn Hư lão đạo.

Càn Hư lão đạo hoang mang nói:

- Đệ tử Càn Hư, may mắn vào được cửu Kiếm Tiên phủ của Nghịch Ương Tiên Đế, trong cửu Kiếm Tiên phủ đệ tử được biết tới Nghịch Ương Tiên Đế.

- Nói, ngươi biết được tin tức gì về Nghịch Ương Tiên Đế ?

Thanh âm lên tiếng chất vấn.

- Nghịch Ương Tiên Đế là bát cấp Huyền Tiên, mang danh Kiếm Tiên. Càn Hư vội vã nói.

Thanh âm vang to đầy hưng phấn:

- Ha ha..... đúng rồi, Nghịch Ương Tiên Đế là Kiếm Tiên, cũng là bát cấp Huyền Tiên. Đây là tin tức do chính Vũ hoàng nói với ta, ngay cả Tiên Đế cũng không biết chuyện này. Ngươi chỉ là một tiểu tử của phàm nhân giới mà biết được tin tức này xem ra đúng là thật rồi. Ha ha....

Người trên tiên giới xem ra rất là cao hứng.

- Tốt lắm, bất quá sự tình thật là trọng đại, ta phải thượng báo Vũ Hoàng, mọi chuyện phải do Vũ Hoàng quyết định, các ngươi ở lại nơi đây, nếu vũ hoàng có mệnh lệnh gì, ta sẽ trực tiếp truyền lại.

Tiếng nói vang vọng rồi tan mất, trận pháp ảm đạm trở lại.

Ở trong đệ cửu tầng, bốn vị sư huynh muội chữ Thiện cũng như Càn Hư vẻ mặt hân hoan, theo lời của vị tiên giới nhân, hiển

nhiên Nghịch Ương Tiên Đế là nhân vật tiên giới muốn tìm.

- Vũ Hoàng, là ai vậy ?

Thiện Khứ cảm thấy kích động phi thường.

- Người mà xưng hoàng tại tiên giới khẳng định nhân vật không tầm thường.

Thiện Khứ trong lòng khẳng định.

…….

Tiềm Long đại lục, vũ vương phủ ở Tần vương triều kinh thành, bên trong Lôi Sơn cư.

Tu luyện đã gần nửa con trăng, Tần Vũ cuối cùng cũng đạt tới Tinh Hạch hậu kì, rồi sau đó, Tần Vũ cố gắng chuẩn bị, để một bước đột phá Tinh Hạch hậu kì, đạt tới Hành Tinh tiền kì.

Trong đan điền Tần Vũ.

Tinh Hạch tiền kì lúc trước là khối cầu kim sắc, bây giờ biến thành màu đen, thậm chí nhiệt lượng cũng không mạnh hơn bao nhiêu, nhưng Tần Vũ hiểu rõ, đạt tới đúng giai đoạn cao nhất của *" Tinh Hạch"*, năng lượng tăng gấp mười lần so với lúc bắt đầu kim sắc tinh hạch, như lúc này năng lượng đang tích tụ bên trong.

- Lấy tinh hạch làm tâm, hấp nạp vạn thiên tinh thần, qui tụ lại thành hành tinh, điều quan trọng nhất trong việc tu luyện Hành Tinh kì chính là "thiên địa linh khí" vốn là linh khí của thiên địa vạn vật, để cho hành tinh sung mãn thiên địa linh khí, giống như phàm nhân ở trên tinh cầu, có đầy đủ sinh lực cho sinh mệnh."

Lúc ban đầu đan điền còn trầm ổn, đến khi Tần Vũ đột phá

trong nhấp nháy đã có sự biến hóa.

Vũ trụ phảng phất chấn động, lúc đầu án chiếu tinh vân đủ dạng vận chuyển vô số tinh thần, trong nháy mắt điên cuồng tụ tập về nơi của hắc sắc tinh cầu, tinh thần chân hỏa bành trướng tiến vào trong hắc sắc tinh hạch, bắt đầu biến chuyển.

Rồi trầm ổn trở lại.

Trong đan điền Tần Vũ, chỉ còn có một quả tinh cầu, sâu bên trong của tinh cầu là tinh hạch, tại ngay trung tâm của tinh hạch chính là tinh thần chân hỏa, ở lúc này tinh thần chân hỏa như đột phá từ thâm thanh sắc biến thành đạm tử sắc.

Tần Vũ gương mặt bình tĩnh, song thủ tạo thành thủ ấn, cuối cùng song thủ từ từ mở ra.

Trong lúc này, tâm thần của Tần Vũ hoàn toàn li khai khỏi thân thể, như thể bắt đầu dung hợp với thiên địa, cảm giác ta chính là trời và trời chính là ta, Tần Vũ tâm linh rung động, đôi mắt bắt đầu ươn ướt.

Tinh cầu trong đan điền Tần Vũ rung động một nhát, điểm điểm lục sắc trên bề mặt tinh cầu bắt đầu sinh ra, thiên địa linh khí tại đan điền Tần Vũ tinh cầu cũng sản sinh.

Tuy nhiên ngay tại lúc này-------

Liên tục dung nhập bên trong cơ thể Tần Vũ không có cách nào khống chế, đột nhiên Lưu Tinh Lệ trong cơ thể Tần Vũ cũng bay ra ngoài, ngay tại lúc đó lưu tinh lệ trông thật đẹp đẽ, phát ra màu xanh lấp lánh, lưu tinh lệ trực tiếp bay lên trên đỉnh đầu Tần Vũ, sau đó phát ánh sáng bao trùm xuống

Lưu Tinh Lệ tại đỉnh đầu Tần Vũ bắt đầu từ từ xoay chuyển, trong lúc xoay chuyển như vậy, lưu tinh lệ phát xuất từng điểm sắc quang màu lục, phảng phất như từng đóa tuyết hoa rơi xuống

trên thân thể Tần Vũ, những điểm lục sắc quang lại dung nhập vào cơ nhục của Tần Vũ, rồi dung nhập vào kinh mạch Tần Vũ, rồi đến cân cốt, rồi dung nhập vao khỏa tinh cầu bên trong đan điền…..

Chương 210

Bất Tích Nhất Thiết

Lục sắc quang điểm dung nhập vào cơ nhục Tần Vũ, ở cơ nhục mỗi tế bào dường như ăn kích tố sinh trưởng, liên tục phá vỡ rồi tái sinh, cứ liên tục chuyển hóa, thân thể như được phát triển cứng rắn lại với một tốc độ rất khủng khiếp.

Không chỉ có cơ nhục, ngay cả kinh mạch và gân cốt Tần Vũ cũng phát sinh những biến hóa long trời nghệch đất.

Giống như luyện thép, càng tôi luyện nhiều lần càng cứng rắn, xương cốt Tần Vũ trải qua từng biến hóa kinh người, trình độ cứng rắn cứ liên tục gia tăng không ngừng, lên tới mức kinh hãi.

Khắp người Tần Vũ sau khi lục sắc quang điểm dung nhập vào thì tốc độ cải biến cũng tăng lên một cách khủng khiếp.

Nhưng Tần Vũ lúc này bổn thân và tâm thần hoàn toàn dung hợp với thiên địa, yên tĩnh cảm thụ sự bao la của trời đất, mong ước cứ được như tự nhiên, cơ bản không chú ý đến sự biến hóa của Lưu Tinh Lệ, cũng không nhận ra bản thân mình cũng có sự biến hóa kinh nhân.

Trong đan điền Tần Vũ .

Trong đan điền có chứa một khỏa tinh cầu, tinh cầu này chính là hắc sắc tinh hạch hấp nạp vô số tinh thần mà thành, cũng chính là hạch tâm năng lượng của Tần Vũ, lúc này bề mặt tinh cầu sản sinh điểm điểm lục sắc, chỉ là khi sau khi những lục sắc quang điểm của Lưu Tinh Lệ dung nhập vào bên trong thì tinh cầu có phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Lúc trước chỉ là sinh ra từng điểm lục sắc thì bây giờ với một

tốc độ rất nhanh, cả tinh cầu đã bị lục sắc bao phủ. Chỉ trong nháy mắt tinh cầu đả sản sinh ra rất nhiều thiên địa linh khí. Thiên địa linh khí này so với thiên địa linh khí bên ngoài còn tinh thuần hơn rất nhiều.

Lưu Tinh Lệ vẫn cứ chầm chậm xoay chuyển trên đỉnh đầu của Tần Vũ.

Những điểm lục sắc quang điểm phất phơ rơi xuống rồi nhập vào các nơi trên thân thể Tần Vũ, những lục sắc này phảng phất chứa đựng thần khí ma lực, khiến cho cả người Tần Vũ đều phát sinh biến hóa. Có lẽ dù có mặt thập nhị kiếp Tán Tiên, Tán Ma cũng không có cách nào giải thích được.

Sau một lúc lâu, thân thể Tần Vũ ngừng thay đổi.

Lúc này sự tinh luyện thân thể của Tần Vũ đã vượt qua quá khứ cả chục hay trăm lần, tuy nhiên …… lục sắc quang điểm vẫn từ Lưu Tinh Lệ rơi xuống người Tần Vũ.

Thân thể Tần Vũ vô pháp hấp thu để biến hóa lần nữa, chỉ thấy từng lục sắc quang điểm lửng lơ bay xuống. dung nhập vào xâu bên trong từng cơ nhục tế bào của Tần Vũ. Bởi vì thân thể hắn vô pháp hấp thu trở lại, nên chỉ có thể ẩn tàng tại đó trên người Tần Vũ thôi.

Nhưng sự biến hóa không chỉ xảy ra trên thân thể Tần Vũ.

Ngay cả linh hồn Tần Vũ cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa, chỉ không biết được nguyên nhân là do Tần Vũ dung hợp với thiên địa, hay là vì Lưu Tinh Lệ quang điểm dung nhập vào bên trong người, linh hồn Tần Vũ đích nhanh chóng cô đọng, tại trung tâm não bộ, Linh Hồn Chi Lực cũng trở nên mạnh mẽ và tinh thuần hơn.

Tần Vũ cảm thấy được ở đan điền tinh cầu rung động, cái cảm

giác cùng thiên địa hỗ tương kết hợp cũng đã tiêu mất, nhưng Lưu Tinh Lệ lại dung nhập vào thân thể Tần Vũ một lần nữa. tỏa ra lớp lớp lục sắc quang điểm, còn chính bản thân Lưu Tinh Lệ tựa hồ như không có thay đổi gì.

"Vấn đề là sao ? "

Linh thức Tần Vũ kiểm tra qua bên trong thân thể, lại càng thấy kinh hãi.

Hiện tại nhục thể Tần Vũ đã kết lại thật cứng rắn, nếu so sánh với Hắc Long chi thân của Duyên Mặc thì có lẽ cũng không kém bao nhiêu, Tần Vũ cảm thấy được toàn thân mình bây giờ chứa đựng lực lượng cực lớn. Sự cường đại của lực lượng làm cho Tần Vũ cũng phải giật mình.

"Thân thể mình sao lại trở nên như thế này? Tinh Thần Biến? Dù là tu luyện thân thể, vốn không có khả năng kinh nhân như vậy chứ, hiện tại mình đã truy xét thân thể kỹ càng, thật có khả năng chiến đấu với Độ Kiếp kì cao thủ." Tần Vũ trong lòng thực là kinh ngạc.

Tuy nhiên chính Tần Vũ cũng có thể đang nghĩ sai? Vì giờ khắc này ngay chính Tần Vũ cũng không hoàn toàn biết rõ bản thân mình lại có sự thay đổi to lớn thế nào.

" Hành Tinh trong đan điền, bao phủ bởi lục sắc, thiên địa linh khí rất tinh thuần?" Tần Vũ trong tâm lại càng chấn kinh.

Tu luyện tới Hành Tinh kì, tinh hạch có sự biến hóa, đại khái trên bề mặt Hành Tinh hiện ra thiên địa linh khí. Cùng với việc gia tăng công lực, sức nóng của tinh hạch lại càng cao, trên bề mặt của Hành Tinhthiên địa linh khí càng thêm dày đặc, lục sắc ngày càng nhiều, vào lúc này toàn bộ bề mặt của Hành Tinh điều bao phủ bởi lục sắc.

Hoàn toàn bao phủ bởi lục sắc, chứng tỏ đạt tới Hành Tinh

hậu kì.

Nhưng chính ở bên trong Hành Tinh-tinh hạch, ẩn ước vài tia hồng sắc mờ mờ, chứng minh Tần Vũ chân chánh thật lực đã đạt tới Hành Tinh tiền kì, khi tới được Hành Tinh hậu kì, tinh hạch sẽ giống như là một hỏa cầu.

"Vậy là sao, rồi còn có chuyện gì khác nữa? Trong đan điền của mình thiên địa linh khí trên bề mặt của Hành Tinh cực kỳ sung mãn, sự sung mãn vượt qua cả sự miêu tả trong Tinh Thần Biến về Hành Tinh hậu kì. Nhưng rõ ràng tinh hạch chỉ ở mức Hành Tinh tiền kì."

Tần Vũ cũng muốn điên đầu.

So với năng lượng thể nội, lúc này lực lượng của cơ nhục gân cốt Tần Vũ lại càng khủng bố hơn nữa.

Tại sao vậy? Tần Vũ vô pháp giải thích.

"Linh hồn của mình thật ra đã tới trình độ nào, có phải tương đương với Độ Liếp hậu kì cảnh giới không." Tần Vũ khám xét linh hồn của mình, lại một lần nữa chấn kinh.

Tâm thần cùng thiên địa dung hợp, đích xác làm cho khả năng linh hồn ngưng tụ lại được gia tăng, nhưng trong quá khứ linh hồn Tần Vũ chỉ gần tới mức không minh hậu kì (Tần Vũ tại Cửu Kiếm Tiên Phủ trong mê ảo ma cảnh linh hồn có sự đột phá), cho dù dung hợp thiên địa, có thể đạt tới Độ Kiếp tiền kì.

Vào thời điểm linh hồn có thể ngưng tụ lại, chính là tương ứng với Độ Kiếp hậu kì cảnh giới.

"Có thể nguyên nhân là do tâm thần dung hợp với thiên địa mà ra. Hoặc giả……" Tần Vũ nhìn vào ngực mình. sự tình thần bí này Tần Vũ nghĩ, phải chăng do*" Lưu Tinh Lệ"*, ngay cả hiện tại Tần Vũ cũng không thể thấu đáo sự bí mật của Lưu Tinh Lệ.

Ngay lập tức Tần Vũ thôi không suy nghĩ quá nhiều. Tiếp tục hấp thu Nguyên Anh năng lượng bắt đầu tu luyện trở lại.

Qua nữa con trăng.

Tinh cầu trong đan điền Tần Vũ, ngay lúc này phía ngoài biểu hiện thiên địa linh khí cực kỳ tinh thuần, nhưng ở sâu thẳm bên trong thì tinh hạch lại giống như hỏa cầu tán phát nhiệt lượng, chính là *" Tinh Thần Chân Hỏa"*, hỏa cầu này màu sắc chuyển qua gần như tử sắc.

Hành Tinh hậu kì.

Hấp nạp được Nguyên Anh của đệ nhị kiếp Tán Tiên, Tần Vũ cuối cùng đạt tới Hành Tinh hậu kì.

Tần Vũ lúc này gương mặt mỉm cười hân hoan.

"Năm xưa khi sư tôn đạt tới Độ Kiếp trung kì, đã dễ dàng giết chết Đại Thành kì cao thủ, chứng tỏ ngang hàng với Độ Kiếp kì cao thủ, thậm chí tới lúc cuối cùng đón tiếp Cửu Cửu Trọng Kiếp. còn như mình bây giờ, như quả sử dụng năng lượng của " Thái Dương Chân Hạch*", đánh bại Độ Kiếp kì cao thủ là chuyện dễ dàng, còn thêm vào Hắc Diễm Quân giới chỉ hai lĩnh vực, thì chuyện đã bại Đại Thành kì cao thủ không phải là không có khả năng a."*

Trong đan điền, tinh cầu hạch tâm gọi là *" tinh hạch"*, hiện tại trông giống như một hỏa cầu. Theo Tinh Thần Biến khi tinh hạch đạt tới hình thái hỏa cầu, gọi là *" Thái Dương Chân Hạch"*, tương tự như Độ Kiếp kì, nhưng trọng tâm tu luyện là vào *" Thái Dương Chân Hạch"*.

Cùng thời lôi vệ đạt tới Độ Kiếp trung kì, đã có thể dễ dàng giết chết rất nhiều cao thủ, chính là nhờ vào uy lực *" Thái Dương Chân Hạch"*.

Tần Vũ có thể sánh ngang với Lôi Vệ năm xưa, cộng thêm Hắc

Diễm Quân chi giới, và trung phẩm tiên khí, nếu như toàn lực xuất thủ, đối phó Đại Thành kì cao thủ quả thật không phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng ở thời điểm này Tần Vũ cũng không hoàn toàn chưa biết là ngoại trừ *" Thái Dương Chân Hạch"*, Hắc Diễm Quân chi giới. Trung phẩm tiên khí. Phệ Lôi Ấn Phù ở bên ngoài, mình còn có một thân thể có khả năng công kích khủng khiếp!

Chưa trải qua chiến đấu thực sự nên mức độ lợi hại của thân thể sau khi được Lưu Tinh Lệ cải tạo như thế nào Tần Vũ cũng chưa thật sự hiểu rõ.

Đằng Long đại lục, núi Thanh Hư, Thượng Thiên cung.

Tại tầng thứ chín của Thượng Thiên cung, đám Thiện Khứ bốn vị Tán Tiên cao thủ cùng Càn Hư túc trực không dám li khai, bọn họ chờ đợi lệnh truyền từ phía tiên giới, bất quá lúc chờ đợi như vậy thật khó chịu đựng.

Hốt nhiên đạo đạo quang hoa bạo phát từ trung ương trận pháp dày đặc triện ấn, bốn vị sư huynh muội chữ Thiện cùng Càn Hư nhãn tình sáng rực, lập tức tiến vào trong trận pháp, ai ai cũng đã đợi chờ giây phút này lâu lắm rồi.

- Đệ tử Thanh Hư quan nghe đây, đại nhân tới hỏi các ngươi chính là người rất thân cận tựa như tay chân của Vũ Hoàng, thực lực của người này so với một vị Tiên Đế còn mạnh hơn rất nhiều. Nếu ai đó làm cho đại nhân phật ý, thì đừng nói đại nhân xuất thủ, mà chính ta cũng sẽ khiến cho Thanh Hư quan không còn có chốn để dung thân đâu.

Thanh âm vang lên rất rõ ràng.

Thiện Khứ nghe được hốt hoảng nói nhanh:

- Xin đừng lo, môn phái đệ tử tuyệt đối không làm cho đại nhân

tức giận đâu, khi gặp mặt nhất định sẽ nói thật mọi chuyện.

Trời ạ! Người đang nói thì ra lại là một cao thủ cảnh giới Tiên Đế

Hơn nữa so với Tiên Đế còn lợi hại hơn nhiều thì thật không có mấy người, là cánh tay phải của vũ hoàng, thực lực ra sao? Không biết là cấp Huyền Tiên nào ?

- Ngươi hãy bình tĩnh chờ đợi, đại nhân sẽ tới đây ngay thôi.

Thanh âm vọng lại rồi tan biến.

Thiện Khứ cùng Càn Hư hai người lẳng lặng chờ đợi, không dám thở mạnh. Lúc này đây trận pháp thông với tiên giới, ngay cả một hơi thở, bên kia tiên giới cũng có thể nghe được. như quả làm phật lòng vị cao thủ đặc biệt của Tiên Đế có thể lãnh lấy hậu quả thảm khốc.

Dù đã biết trước, cả Thiện Khứ và Càn Hư điều cảm thấy một ngày dài như cả một năm.

- Thanh Hư quan đệ tử Càn Hư, ta nghe nói ngươi biết được tin tức của Nghịch Ương. Điều này có đúng không ?

Một thanh âm hời hợt truyền lại.

Cuối cùng cũng tới rồi.

Càn Hư hít một hơi sâu cung kính nói:

- Đệ tử Càn Hư, đích xác có biết được tín tức của Nghịch Ương Tiên Đế.

- Ừ. Nói cặn kẻ cho ta nghe.

Thanh âm vang lên nghe như uể oải, tự hồ như không quan tâm. Nhưng nếu lắng nghe kỹ, Càn Hư lão đạo lại có một cảm giác trấn áp lạ lùng, ở vị trí cao cả như vậy, mỗi câu nói mỗi hành động đều tự nhiên mang theo khí thế.

Càn Hư lão đạo cẩn thận nói:

- Đại nhân, cách đây không lâu, đệ tử có cùng với một số tu chân giả tiến nhập Cửu Kiếm Tiên Phủ, trong quá trình đó, đệ tử được biết tín tức về Nghịch Ương Tiên Đế, Nghịch Ương Tiên Đế tự xưng bát cấp Huyền Tiên, đệ tử cũng từ tiên khí lấy được mà phán đoán rằng người đó phải là Kiếm Tiên, bởi vì thủ bút mà Nghịch Ương Tiên Đế để lại bên trong uẩn hàm kiếm khí cực kỳ lăng lệ.

- Ồ……

Thanh âm hờ hững tiếp tục:

- Hãy mang quá trình ngươi tiến nhập Cửu Kiếm Tiên Phủ nói lại rành mạch cho ta nghe, kể cả việc ngươi lấy được bảo vật nữa.

- Vâng.

- Lúc ban đầu đệ tử và những người khác tiến vào Cửu Kiếm Tiên Phủ, sau đó chúng đệ tử bị sa vào Mê Ảo Ma Cảnh.

- Úi chà, Mê Ảo Ma Cảnh?

Thanh âm hờ hững trở nên kinh ngạc:

- Sau đó ngươi có vào được nơi gọi là Thanh Vũ Tiên Phủ.

Càn Hư mừng rỡ nói:

- Dạ đúng, đệ tử sau đó tiến nhập cái nơi gọi là Thanh Vũ Tiên Phủ, chúng tôi cũng bắt đầu một trường tranh đoạt trấn phủ thạch bi , tới lúc cuối cùng mới biết hạch tâm của Thanh Vũ Tiên Phủ chính là một khối nguyên linh tinh phách.

Thanh âm uể oải lần này có hơi chút vui mừng:

- Đúng rồi, lúc xưa Nghịch Ương luyện chế thành công Thanh Vũ Tiên Phủ có khoe với chúng ta, chính thực nguyên linh tinh phách ở tại hạch tâm.

Lúc này vị cao thủ Tiên Đế kia hoàn toàn tin tưởng Càn Hư.

- Tốt lắm, ngươi không cần phải nói chi tiết về sự nguy hiểm ở đó, hãy nói xem về bảo bối mà ngươi lấy được ?

Thanh âm hờ hững lúc đó trở nên ngưng trọng.

Càn Hư có thể cảm nhận được sự khẩn trương, liền trả lời :

- Tại Thanh Vũ Tiên Phủ lúc ban đầu các môn phái khác theo lời đã định để môn phái chúng tôi ở tại tiên phủ, đáng tiếc chúng tôi không tìm ra nguyên linh tinh phách, sau khi vào được nội điện tàng bảo các, tại nhất lâu, chúng tôi lấy được linh thú quyển, ở nhị lâu, thì được trung phẩm tiên khí mao bút, chỉ có thủy mặc họa, gồm có ba bức, lại không lấy dược cái nào.

- À ? ta hỏi ngươi, tín tức của mao bút cùng với linh thú quyển để lại trong tiên phủ có liên quan gì tới *" Nghịch Ương cảnh"*.

Thanh âm không còn có vẻ thờ ơ nữa mà trở nên hoàn toàn nghiêm túc.

Càn Hư hít một hơi sâu , bị áp lực của câu nói đó vô cùng khẩn trương lo lắng.

- Không có. Linh thú quyển cùng mao bút chỉ là đơn giản là tiên khí không hề có chút đặc thù gì. Chỉ là mao bút thì có thể vẻ ra kiếm khí thôi.

Càn Hư lão trả lời, hốt nhiên nhớ lại Nghiên Cơ nương nương, Tần Vũ, duyên mặc ba người lúc lấy được thủy mặc họa đều cùng kinh hỉ nhược cuồng giống nhau.

- A, đại nhân đệ tử có một việc cần nói, có khả năng liên quan tới cái gọi là Nghịch Ương cảnh mà đại nhân nói tới. Càn Hư cung kính nói.

- Ồ, nói mau." Tiên Đế lên tiếng liền, lúc này Tiên Đế đang toàn tâm chú ý từng lời của Càn Hư đang nói.

- Đại nhân, lúc ở tại nhị lâu của tàng bảo, có ba người lấy được thủy mặc họa. khi lấy được cả ba vui mừng điên cuồng, tới mức mặt đỏ ửng lên. lúc đó ta cũng lấy làm lạ, ai cũng đều thấy qua Thanh Vũ Tiên Phủ, cũng như các thứ bảo bối, có thứ bảo bối gì lại làm cho người phải vui mừng thái quá vậy chứ, đệ tử nghĩ, có khả năng như lời đại nhân nói liên quan đến *" Nghịch Ương cảnh"*. Càn Hư lão đạo lo lắng nói.

Thanh âm trầm xuống.

Một lát sau.

- Ba người kia là ai?

Tiên Đế chật vấn.

Càn Hư lão đạo nói nhanh:

- Trong ba người, một thuộc về Long tộc, một là cao thủ của tu

ma giả đại tông phái Âm Nguyệt cung, còn một người nữa là phổ thông cao thủ, chỉ là theo sau hắn là một Tán Tiên, cực kỳ lệ hại!

- Long tộc, Ma giới…… có thể đoán được là đã trở về hồi báo Yêu giới, Ma giới rồi, có chút phiền phức đây. còn kẻ thứ ba, sau lưng có thêm một Tán Tiên thì sao?

Trong ngữ khí của vị Tiên Đế cao thủ có phần khinh thường:

- Thanh Hư quan nghe đây, dùng mọi thủ đoạn nhanh chóng đoạt lại bức thủy mặc họa của kẻ thứ ba này. tổn thất gì cũng được, ta sẽ bồi thường gấp mười, gấp trăm lần, lại còn ban thêm nhiều bảo vật khác nữa.

Có tổn thất gì sẽ bồi thường mười lần trăm lần? Lại còn cho thêm bảo vật?

Thiện Khứ trong lòng hớn hở lên tiếng:

- Đại nhân đừng lo, ta cùng với ba sư huynh muội sẽ đích thân ra tay, nhất định sẽ lấy về bức họa thủy mặc. cho dù là thập nhị kiếp Tán Tiên, Thanh Hư quan giở mọi thủ đoạn để lấy nó về cho bằng được.

Vì tương lai của Thanh Hư quan, vì cơ nghiệp vạn năm của Thanh Hư quan tuyệt đối không ngần ngại.

Chương 211

Tứ Đại Tán Tiên Lai Đoạt Bảo

Bên trong đại bổn doanh của Long tộc.

Duyên Mặc ngồi trên ghế hắc mộc, nét mặt uy nghiêm kính cẩn.

- Mặc nhi, ngươi cuối cùng đã quay về.

Một vị kim phát lão giả nhìn Duyên Mặc mỉm cười nói. Vị kim phát lão giả này chính là trưởng lão của Duyên thị nhất tộc, một Kim Long đạt tới bát kiếp tán yêu.

Trong Long tộc, luận về độ cao quý, tối cao là Kim Long nhất tộc. Ngân Long, Hắc Long xếp sau, rồi đến Thanh Long, Hồng Long, Tử Long và các chủng Long khác. Kim Long bát kiếp tán yêu, ở Duyên thị nhất tộc địa vị cực cao.

Đương nhiên trong Kim Long nhất tộc còn có hoàng giả *"Ngũ Trảo Kim Long"*, chỉ là Ngũ Trảo Kim Long quá mức hiếm, nên không thể tính là một tộc.

Duyên Mặc nhìn kim phát lão giả, khẩn khoản cười nói:

- Tam trưởng lão, Duyên Lang, hắn vừa mới trở về đã được đưa đến thánh địa trong tộc.

- Đúng.

Tam trưởng lão vuốt bộ râu dài kim sắc cười gật đầu.

- Thánh địa hình như là có thể cùng trao đổi với tiên giới…

Duyên Mặc tựa hồ đã nghĩ ra,

- Lúc Duyên Lang về đến, có nhắc tới Nghịch Ương tiên đế, bọn họ có vẻ khẩn trương, còn để Duyên Lang lập tức đến thánh địa. Rồi sau một lát, đường đường là tam trưởng lão không ngờ lại đích thân đến đàm thoại với ta, một Hắc Long tiểu bối cứng đầu không nghe lời.

Duyên Mặc ánh mắt tập trung nhìn tam trưởng lão:

- Nếu mà nói không có mục đích gì đặc biệt, tam trưởng lão, người nói ta có thể tin được không?

- Mặc nhi.

Tam trưởng lão hài lòng nói.

- Sống dưới đôi cánh che chở của trưởng bối thật khó mà chân chính trưởng thành, những đệ tử sinh hoạt trong nội bộ Long tộc, bất luận là tâm kế hay tâm tính, đều kém xa ngươi. Tốt…ta tìm ngươi đích xác là có mục đích đặc biệt, ta hi vọng ngươi có thể giao lại tấm Thủy mặc họa đó cho Long tộc chúng ta.

- Và cả sự tình liên quan đến Nghịch Ương cảnh?

Duyên Mặc đoán nói.

Lập tức, tam trưởng lão mặt cười tươi tắn:

- Quả nhiên không khác với các vị tiền bối yêu giới đã sở liệu, bức Thủy mặc họa đó đúng là có liên quan đến Nghịch Ương cảnh. Mặc nhi, tam trưởng lão không dấu ngươi, Nghịch Ương cảnh này liên quan trọng đại, không phải là tán tiên tán ma phổ thông có thể dính líu tới, ngươi không hiểu được sự vi diệu bên trong đâu.

Sau khi nói ra Nghịch Ương cảnh, trong lòng Duyên Mặc sớm đã có quyết định.

- Cần hai điều kiện nhỏ.

Duyên Mặc đạm nhiên nói

- Nói đi.

Tam trưởng lão cười nhẹ nói.

- Ta bất cứ lúc nào cũng có thể đến xem mật tàng của tộc, cũng như có thể tiến nhập Long trì nếu muốn. Ta tin rằng hai điều kiện đó còn kém xa với sự trân quý của Thủy mặc họa.

Duyên Mặc đạm nhiên nói, trong lòng Duyên Mặc rất rõ ràng. Với bảo bối như Thủy mặc họa, nếu mang bên mình thì năng lực bản thân không đủ để bảo hộ nó, chi bằng hiện thời mang ra trao đổi lại có lợi.

Thỏa sức xem mật tàng của tộc, có thể ở trong Long trì tu luyện nếu muốn.

Có thể nói trừ Kim Long ra, các Long tộc khác đều mơ tưởng đến hai điều này. Kim Long có truyền thừa kí ức, căn bản không cần thiết học tập mật tàng của Long tộc. Kim Long tộc chiếm vị trí cao quý nhất trong Long tộc, vào Long trì tu luyện cũng là quyền lợi của họ.

Hắc Long, Ngân Long không có cơ hội đó.

- Được, ta đáp ứng.

Tam trưởng lão trực tiếp gật đầu.

Duyên Mặc liền lấy ra Thủy mặc họa đưa cho tam trưởng lão. Tam trưởng lão nhận lấy bức Thủy mặc họa không kìm được trong lòng kích động. Còn Duyên Mặc tức thì đứng dậy chuẩn bị li khai khỏi đại sảnh, nhằm hướng nơi trú ngụ của mình mà đi. Tuy nhiên ngay lúc sắp đi ra khỏi cửa đại sảnh, Duyên Mặc hốt nhiên quay lại -----

- Tam trưởng lão, ta hỏi người một chuyện, rút cục Nghịch Ương cảnh đó có bảo vật gì?

Duyên Mặc đối diện tam trưởng lão hỏi, vấn đề này trong lòng hắn luôn thấy nghi hoặc.

Tam trưởng lão thu lại Thủy mặc họa cười nói:

- Mặc nhi, ta nói cho ngươi biết, bảo vật trong Nghịch Ương cảnh, dù là trong yêu giới Long hoàng của Long tộc chúng ta, siêu cấp cao thủ số một, số hai tại yêu giới cũng thập phần mong lấy được, ngươi nói bảo vật đó có phải là rất trân quý ư?

- Ồ.

Duyên Mặc có được đáp án, liền quay đầu li khai.

- Mặc nhi, ngươi không hối hận đưa Thủy mặc họa cho ta ư? Nếu mà ngươi tự mình tiến hành tìm kiếm, nói không chừng có khả năng lấy được bảo vật đó. Hơn hết loại tuyệt đỉnh bảo vật đó chỉ người có duyên mới có thể lấy.

Tam trưởng lão cười nhạt nói.

- Có mạng để đi lấy, phải có mạng để dùng nữa. Bằng vào công lực ta, thậm chí có lấy được bảo vật lợi hại, cũng vẫn không thể là đối thủ của tam trưởng lão người được, chứ chưa nói đến đại trưởng lão,

hay tộc trưởng Long tộc ta. Có thể nói so với đại trưởng lão còn lợi hại hơn nhiều. Đúng rồi, Duyên Lang lúc trước có đưa ta hạ phẩm tiên khí, ta muốn sử dụng luôn.

Âm thanh Duyên Mặc truyền lại, nhưng người thì đã li khai.

Lúc này, sáu bảy lão giả từ phía sau đại sảnh đi ra.

Đi đầu là một người đầu đội kim quan, cả hai mắt đều màu kim sắc.

- Tộc trưởng, bức Thủy mặc họa này thực tế là Phá Thiên đồ, là một phần của địa đồ dẫn đến Nghịch Ương cảnh. Đồng thời sở hữu Thủy mặc họa này, thì có thể cho sáu người vào Nghịch Ương cảnh. Thậm chí nếu tìm được Nghịch Ương cảnh, mà không có Thủy mặc họa thì cũng không thể tiến vào.

Tam trưởng lão khom người nói.

Thị tộc tối cường của Long tộc là Ngao thị. Duyên thị đứng sau.

Nhưng vị Long tộc tộc trưởng này lại không mang họ Ngao, cũng không mang họ Duyên. Tuy vậy Long tộc tộc trưởng vẫn nhận được sự tôn trọng của Long tộc. Là vì…Long tộc tộc trưởng là hoàng giả của Kim Long nhất tộc -- -- Ngũ Trảo Kim Long.

- Ta nhớ hài tử Duyên Lang đó có nói qua, ba bức Thủy mặc họa, chúng ta một bức, một bức ở Âm Nguyệt cung, một bức còn lại rơi vào tay một thanh niên trẻ tên Tần Vũ đúng không?

Long tộc tộc trưởng cười nhạt nói.

- Ý tứ của tộc trưởng là…đến đoạt lấy bức Phá Thiên đồ của Tần Vũ?

Tam trưởng lão đoán nói.

Long tộc tộc trưởng lắc đầu nói:

- Không cần, có một bức Phá Thiên đồ đối với chúng ta mà nói là đủ rồi, chỉ cần có một bức, vô luận thế nào cuối cùng chúng ta cũng có thể đến được Nghịch Ương cảnh, cũng như có thể tiến vào trong. Lãng phí tinh lực đi tranh đoạt để làm gì? Muốn tranh đoạt bức đó có lẽ là tán tiên hay một vài tán yêu cao thủ.

- Thiếu niên nhân Tần Vũ đó, có được Thủy mặc họa, đối với hắn mà nói sẽ là phúc hay là họa đây?

Long tộc tộc trưởng thở dài một tiếng, nhưng hắn là vì Tần Vũ mà thở dài.

XXX

Không chỉ là Long tộc, tiên giới, yêu giới, ma giới đều có công cụ để giao lưu với hạ phương phàm nhân giới, tin tức về Nghịch Ương tiên đế đương nhiên truyền rất nhanh lên phía trên. Tiên giới, yêu giới, ma giới, các môn phái lớn cổ xưa đều đã bắt đầu mệnh lệnh cho cao thủ thủ hạ dưới trướng đi tranh đoạt bức Thủy mặc họa.

Phong khởi vân dũng, tuy nhiên chủ giác của sự tình đó Tần Vũ, lúc này lại đang cùng với Lập Nhi tận tình hưởng thụ cuộc sống.

Tiềm Long đại lục.

Gió thu xào xạc, lá vàng phiêu phiêu.

Tần Vũ và Lập Nhi ngồi trên một cây đại thụ đánh cờ vây.

Sau khi Tần Vũ tu luyện thành công xuất quan, đã cùng Lập Nhi chu du khắp nơi ở Tiềm Long đại lục, lúc lên đỉnh núi xem

tuyết rơi, lúc vào sâu trong rừng tùng rộng ngàn dặm, lúc lại bầu bạn bên hồ nước xanh, lúc thì đến gần thác nước cạnh núi…

- Tần Vũ đại ca, muội đã có tin tức của Phí Phí và Tiểu Hắc.

Lập Nhi hạ một quân đen cười nói.

Tần Vũ dừng tay lại, mặt rất vui mừng:

- Thật à? Ban đầu Lan thúc nói đưa bọn họ đến một địa phương thần bí, địa phương đó tại đâu a? Còn nữa, bao giờ thì Phí Phí và Tiểu Hắc có thể quay về?

Tần Vũ lúc này rất mong có thể gặp lại lập tức huynh đệ của mình.

- Muội cũng không rõ về địa phương đó, nhưng Phí Phí và Tiểu Hắc hiện nay phi thường lợi hạ. Như tin tức của Lan thúc, bọn họ không còn xa nữa là đạt đến Độ Kiếp tiền kì.

Lập Nhi cười nhẹ nói,

- Tần Vũ đại ca, huynh là đại ca, không thể thua kém hai vị huynh đệ, cũng phải nỗ lực a.

- Độ Kiếp tiền kì?

Tần Vũ rất ngạc nhiên.

Người khác không biết thực lực của Hầu Phí và Hắc Vũ, nhưng Tần Vũ lại vô cùng rõ. Linh hồn cảnh giới của Hầu Phí và Hắc Vũ đề thăng rất chậm so với Tần Vũ. Nhưng tại sao trong một hai năm thời gian, Hầu Phí và Hắc Vũ lại tiến nhanh hơn mình như vậy?

Từ Đổng Hư tiền kì ban đầu, nhanh chóng đề thăng lên Độ Kiếp tiền kì. Tốc độ đó quá khủng bố. Xét cho cùng Hắc Vũ và Hầu Phí tu luyện linh hồn, không giống với Tần Vũ có Lưu Tinh Lệ tốc độ biến thái, không lẽ Lan thúc lại nói dối?

Nghi hoặc.

Tần Vũ trong lòng vô cùng nghi hoặc, huynh đệ công lực đề thăng hắn đương nhiên cao hứng, nhưng tại sao lại đề thăng nhanh quá vậy?

- Lập Nhi, bọn họ…

- Tần Vũ đại ca, đừng hỏi muội, muội cũng không biết Lan thúc đã dùng thủ đoạn gì, huynh đợi gặp Lan thúc rồi hãy tự hỏi, không phải tốt hơn sao?

Lập Nhi lém lỉnh nháy mắt nói.

Tần Vũ liền cười.

Quản nhiều chuyện để làm gì, huynh đệ mình công lực càng cao thì càng tốt.

- Lập Nhi, bọn ta tiếp theo sẽ vào Minh vương triều, muội muốn đi đến địa phương nào đầu tiên của Minh vương triều?

Tần Vũ tâm tư đã chuyển sang chuyến đi du lịch của hai người.

- Huynh cho chủ ý đi.

……

Lúc Tần Vũ xuất quan được một khoảng thời gian, Thanh Long

Duyên Lang đã một lần nói chuyện với Tần Vũ thông qua truyền tấn lệnh. Từ khi Cửu Sát Điện và Bích Thủy Phủ đều không còn nữa, hải để tu yêu giả thế giới bị Tinh Thần các và Thanh Long cung chia nhau.

Sau khi thương nghị, động phủ dưới tay Tinh Thần các tăng lên thành mười tám động phủ. Đấy là kết quả mà Tinh Thần các thôn tính Cửu Sát Điện, và gần nửa Bích Thủy Phủ. Thậm chí như thế, số động phủ dưới tay Tinh Thần các vẫn kém hơn so với Thanh Long cung một ít.

Sở hữu mười tám động phủ dưới tay, hiện nay thế lực của Tinh Thần các so với quá khứ đã lớn hơn rất nhiều, tự nhiên nhân mã cũng tăng lên.

Bỗng lúc này, không trung trên mặt biển có bốn đạo hồng quang đang cấp tốc nhằm hướng bắc bay tới. Nếu là tu chân giả đương nhiên nhìn ra đó là hồng quang của cao thủ phi độn, bốn đại cao thủ đó là chân chính cao thủ của Thanh Hư quan -- -- Thiện Khứ và ba vị sư đệ, sư muội.

Thiện Khứ, bát kiếp tán tiên, ba vị sư đệ, sư muội của hắn, đều là thất kiếp tán tiên.

Một vị bát kiếp tán tiên cộng với ba vị thất kiếp tán tiên, hơn nữa bốn người tu luyện quá vạn năm, bốn người đương nhiên có trận pháp hợp kích. Dù có gặp cửu kiếp tán tiên bọn họ cũng không sợ.

- Sư huynh, vị tán tiên tên Lan thúc đó rút cục lai lịch ra sao. Đệ đã nói chuyện với tiền bối Thanh Hư quan ở Bạo Loạn Tinh Hải, có vẻ như căn bản không nghe nói tới một nhân vật như vậy trong các tán tiên lợi hại?

Một trong các sư đệ của Thiện Khứ, Thiện Niệm nghi hoặc hỏi.

- Đúng, sư huynh, căn cứ vào lời của Càn Hư, vị tán tiên Lan thúc đó có thể luyện chế được trung phẩm tiên khí. Càn Hư bọn chúng gặp nữ tử của Tinh Thần các, trên thân có hộ thể pháp bảo căn bản không coi công kích của Hoắc Xán, Hoắc Lạn huynh đệ ra gì, pháp bảo đó có lẽ là trung phẩm tiên khí.

Sư muội Thiện Minh cũng nói.

Luyện chế trung phẩm tiên khí, độ khó thật quá lớn. Dù là Bạo Loạn Tinh Hải, sở hữu trung phẩm tiên khí có thể đếm trên đầu ngón tay.

Đương nhiên, không thể nói là một người không có trung phẩm tiên khí thì không có thực lực luyện chế trung phẩm tiên khí, thập kiếp tán tiên có thực lực đó. Nhưng gần như không có một thập kiếp tán tiên nào sở hữu trung phẩm tiên khí, nguyên nhân là vì tài liệu và phương pháp luyện chế thật khó kiếm.

- Cứ cho hắn rất lợi hại, chắc gì chúng ta đến nhất định sẽ gặp phải tán tiên cao thủ đó. Dù cho có gặp, thiết nghĩ hắn cũng biết đến danh tiếng của Thanh Hư quán chúng ta, biết đến thanh danh của những tiền bối Thanh Hư quán, tin rằng hắn cũng biết nên làm thế nào!

Thiện Khứ đạm nhiên nói.

Cao thủ bối chữ Thiện hiển nhiên không phải là cao thủ lợi hại nhất của Thanh Hư quan.

Thượng Thiên cung của Thanh Hư quan, đạt đến tứ kiếp tán tiên thì có thể đi vào bên trong, nhưng…dĩ nhiên không phải tất cả những kẻ đạt tứ kiếp tán tiên trong Thanh Hư quan đều tiến nhập Thượng Thiên cung, phần lớn tán tiên lợi hại đều đã đi vào Bạo Loạn Tinh Hải. Xét cho cùng Bạo Loạn Tinh Hải có rất nhiều thiên tài địa bảo, thậm chí còn có cả nguyên linh thạch.

Bạo Loạn Tinh Hải, xứng đáng là vùng đất tốt thích hợp cho tán tiên, tán ma tu luyện.

Đây cũng là nguyên nhân Thiện Khứ dám nói, dù là thập nhị kiếp tán tiên, Thanh Hư quan bọn họ cũng có thể lấy được Thủy mặc họa.

……

Tinh Thần các.

Hiện nay thế lực Tinh Thần các lớn hơn rất nhiều so với lúc trước. Số đội ngũ hộ vệ cũng nhiều hơn đạt tới hai mươi vạn. Đội ngũ hộ vệ, từng đội đều kỉ luật nghiêm minh, thao luyện trong nước, một vài tu yêu giả cao thủ giám sát, quản lý tất cả.

Nước lên thì thuyền lên, thế lực càng lớn, tự nhiên cao thủ trong Tinh Thần các càng nhiều.

Hai mươi vạn.

Đây là một con số lớn biết chừng nào, chỉ cần sắp xếp thành thế trận hình vuông thì rất đông và dày đặc, nhìn không thấy điểm cuối. Thiết kế của Tinh Thần các bản thân có ẩn hàm Chu Thiên Tinh Thần đại trận, hai mươi vạn nhân mã đó quay về chỗ trú ngụ cũng hình thành nên một bộ phận của trận pháp.

Hai mươi vạn người, tuy phần lớn là Kim Đan, Nguyên Anh kì, một khi vào vị trí, vận công lực, dung hợp với Chu Thiên Tinh Thần đại trận, uy lực đó rất lớn, kể cả tán tiên có đến đánh cũng không dễ. Chu Thiên Tinh Thần đại trận, ở tu chân giới vốn đã thất truyền.

- Tinh Thần các Tần Vũ, mau ra đây!

Một đạo âm thanh hùng hậu vang lên, xuyên qua chu vi hàng

trăm phương viên của Tinh Thần các, đồng thời thanh âm đó cũng vang dội không ngừng trong biển. Lập tức nhân mã của toàn bộ Tinh Thần các liền cảnh giác. Vô số hộ pháp cũng trong tình trạng báo động.

- Truyền lệnh xuống dưới, người đến có lẽ là tuyệt đỉnh cao thủ, các hộ vệ hãy quay lại vị trí của mình, chuẩn bị lập tức khởi động Chu Thiên Tinh Thần đại trận.

Tổng quản Tinh Thần các - Trang Chung biến sắc, lập tức hạ lệnh nói. Chỉ cần cảm thụ năng lượng ẩn hàm bên trong âm thanh, thì cũng đã làm cho chúng nhân, trong lòng khiếp đảm.

Thiện Khứ vốn muốn chấn nhiếp đối phương, ai biết được rằng, thực tế Trang Chung sợ quá lập tức chuẩn bị khởi động đại trận.

- Hừm, Tinh Thần các này rất quỷ dị…

Nữ tử duy nhất trong tứ đại tán tiên, Thiện Minh nghi hoặc nói.

Lúc này cảnh vật Tinh Thần các thay đổi, một cỗ hùng hồn khí tức hiện lên phủ trên bề mặt. Hai mươi vạn hộ vệ đều đã sớm về chỗ trú ngụ, lập tức dung hợp thành một bộ phận của trận pháp, từng bộ phận hỗ trợ lẫn nhau. Uy lực của Chu Thiên Tinh Thần đại trận lập tức tăng lên rất nhiều.

- Các ngươi bày bố trận pháp, tưởng là có thể cản đường bát kiếp tán tiên ta sao?

Thiện Khứ phẩy tay, một đạo bạch sắc kiếm mang trực tiếp nhằm chính môn Tinh Thần các oanh tới, đó chính là tiên kiếm của Thiện Khứ.

Chỉ nghe thấy *"bang"* một tiếng, quang mang xung quanh trận pháp Tinh Thần các không ngờ lại chuyển hoán nhiều lần, hiển nhiên chịu nhiều khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn trụ lại được như trước.

- Người đến là ai chứ, không ngờ có khả năng làm lung lay đại trận?

Phía trên đại điện Tinh Thần các, tổng quản và chúng vị hộ pháp đang ngồi xếp bằng trong đại điện cảm thụ sự rung động của trận pháp, tất cả sắc mặt đại biến.

Chương 212

Tam Giới Bổn Nhất Thể

Phía trên Tinh Thần các đại điện, Trang Chung tổng quản và chúng hộ pháp nhìn nhau, sâu trong ánh mắt là sự ngạc nhiên.

- Chúng vị hộ pháp, hiện nay ba vị các chủ không ở đây. Chúng ta vô luận thế nào cũng không thể để đại trận bị địch nhân phá, ta sẽ truyền tấn gấp đến các chủ, yêu cầu các vị hộ pháp hãy kiên trì đến khi các chủ quay về.

Trang Chung khuôn mặt nghiêm túc, quét mắt nhìn chúng vị hộ pháp ở đó.

Chúng vị hộ pháp tại tràng, hầu như đều trên Đổng Hư cảnh giới. Giờ phút này các vị hộ pháp sắc mặc đều nghiêm trang kính cẩn, tràn ngập sự kiên quyết.

Nhưng bấy giờ bên ngoài Tinh Thần các, bọn tứ đại tán tiên Thiện Khứ vô cùng chấn động, chính vì đại trận có thể chịu được công kích tiên kiếm của Thiện Khứ. Phải biết rằng Thiện Khứ là bát kiếp tán tiên, thực lực cường đại thế nào, dù là cao thủ Đại Thành kì cũng không chịu được một kích của Thiện Khứ.

Trong mắt những cao thủ ở Đằng Long đại lục, tu chân giả phía bắc Bạo Loạn Tinh Hải thực lực phi thường yếu, sự thật cũng là như vậy. Nhưng không ngờ ở phía bắc Bạo Loạn Tinh Hải lại xuất hiện một trận pháp có thể chịu được một kích của bát kiếp tán tiên.

- Sao lại có khả năng, một trận pháp phòng ngự của Tinh Thần các nhỏ bé không ngờ lại có thể chống lại tiên kiếm công kích của ta?

Thiện Khứ rất ngạc nhiên, nhưng giây lát lại cười.

- Ta hiểu rồi, có thể đây là trận pháp mà vị tán tiên Lan thúc lập nên.

Thiện Minh khép mắt cười nói:

- Sư huynh, có vẻ như vị tán tiên đó thực lợi hại, có khả năng bố trí trận pháp như vậy, bất quá…..trận pháp này tuy lợi hại, nhưng hiển nhiên người chủ trì trận pháp thực lực quá yếu. Sư huynh, bọn ta đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta cùng nhau xuất thủ trực tiếp đả phá trận rồi nói tiếp.

Thiện Khứ nhìn quang mang mê ảo của Tinh Thần các, gật đầu.

Trận pháp phòng ngự Tinh Thần các này tuy lợi hại, nhưng nếu Thiện Khứ thực sự liều mạng thi triển tuyệt chiêu thì chắc chắn có thể khai phá phòng ngự này. Nhưng lúc này có ba vị sư đệ sư muội ở đây, liều mạng để làm gì?

- Hai sư đệ, sư muội, chuẩn bị kết trận.

Thiện Khứ hét lên một tiếng, lập tức trên thân quang mang tỏa ra, một tiên kiếm cấp bậc hạ phẩm tiên khí phóng lên trời. Thiện Niệm, Thiện Minh ba người cũng liền khống chế tiên kiếm của bản thân, bốn thanh tiên kiếm tán phát quang mang màu sắc không giống nhau.

- Nộ điện -- -- phá!

Thiện Khứ nhẹ nói, một tay kết thủ ấn, một tay chỉ tới nhẹ nói.

Chỉ thấy bốn thanh tiên kiếm xoay tròn nhằm hướng Tinh Thần các bay tới, tốc độ tiên kiếm phi hành phi thường nhanh, xoay tròn như là một mũi khoan. Thật kinh hoàng, tựa như một đạo lôi điện rất nhanh phách tới. Chỉ nghe thấy *"oanh"* một tiếng, cả trận pháp Tinh Thần các rung lên.

"Bồng!"

Như phao nước nổ tung, Chu Thiên Tinh Thần đại trận dưới sự liên thủ của tứ đại tán tiên đã bị phá khai. Lúc đó, toàn bộ hai mươi vạn hộ vệ thổ huyết trọng thương.

"Phốc!"

Trên đại điện, chúng vị hộ pháp tất cả đều phun ra một bụm máu lớn, sắc mặt trở nên trắng bạch. Chỉ nghe thấy tiếng gió, trong khoảnh khắc tứ đại tán tiên phi hành trực tiếp đến trên đại điện. Người đứng đầu hai mắt lăng lệ, khí thế như Thái Sơn trấn áp bao phủ hoàn toàn cả đại điện.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn tổng quản Trang Chung và chúng hộ pháp tại trường, Thiện Khứ phảng phất không để ai trong mắt, đích thực trong mắt bát kiếp tán tiên hắn, những cao thủ Đổng Hư kì này không đáng để ý.

- Nói, Tinh Thần các các chủ Tần Vũ ở đâu?

Thiện Khứ lạnh nhạt nói.

Tuy thanh âm Thiện Khứ không hề hung ngoan, nhưng thực tế bên trong lại ẩn hàm áp lực không để người ai có thể phản kháng, đó là cách xử sự ngỗ ngược của kẻ bề trên.

Trang Chung hít một hơi, nghiêng nhẹ người nói:

- Tiền bối, tại hạ là tổng quản Tinh Thần các Trang Chung, không

biết tiền bối tìm các chủ bọn tại hạ là vì chuyện gì?

- Là ta hỏi ngươi, hay là ngươi hỏi ta?

Thiện Khứ nhẹ nhàng hỏi ngược lại, khóe miệng có một tia lãnh tiếu.

Trang Chung im lặng, trong lòng không kìm được mà giật mình: lai giả bất thiện!

Sư đệ Thiện Khứ là Thiện Niệm mắt lạnh băng nhìn Trang Chung:

- Chúng ta đến đây tìm Tần Vũ, bọn ngươi chỉ cần trả lời vấn đề, không cần phải hỏi nhiều. Nếu mà thành thật hồi đáp thì tốt, nếu không thì…ta cũng không ngại giết nhiều tu yêu giả.

Tu tiên giả đơn phương tự khen, luôn xem thường tu ma giả và tu yêu giả. Tu ma giả thì tâm tính ngoan lạt. Tu yêu giả thế lực lớn nhất, hành sự nói chung là tùy tâm mà làm.

- Tại hạ chỉ là một tổng quản, đối với việc các chủ đi đâu, hoặc tu luyện chỗ nào, là một tổng quản sao có thể biết được? Rút cục Tần Vũ các chủ cũng là thủ lĩnh của bọn tại hạ. Ồ. Tiền bối. Các vị nếu hỏi một người, người đó có khả năng biết hành tung của các chủ.

Trang Chung cười nhẹ nói.

- Nói.

Thiện Khứ nhàn nhạt nói.

- Là Lan tiền bối. Các chủ luôn gọi người là Lan thúc, người là một vị tán tiên, các chủ đối với người thập phần kính trọng. Tại hạ

nghĩ các chủ ở đâu, Lan tiền bối hẳn là biết.

Trang Chung nói một cách dõng dạc.

Thiện Khứ, khuôn mặt vẫn bình thản nhìn chằm chằm vào Trang Chung, trong mắt có một tia lệ mang.

Thiện Khứ rất không mong gặp vị Lan thúc thâm bất khả trắc. Bởi vì căn cứ tin tức của hắn, lúc trước Lập Nhi có hộ thể pháp bảo trên người uy lực thực quá lớn, tuyệt đối không thể là hạ phẩm tiên khí, ít nhất cũng là trung phẩm tiên khí. Từ đó có thể thấy được thực lực của vị Lan thúc.

Trang Chung đối diện với ánh mắt của Thiện Khứ, nét mặt thoáng sợ hãi:

- Tiền bối, đó thực là lời thực của tại hạ, nếu mà muốn biết hành tung của các chủ, chỉ có thể hỏi Lan tiền bối. Không biết tại hạ đã nói sai lời gì đắc tội với tiền bối?

- Hừm, Trang Chung, ngươi thật có đảm lượng, ta rất ghét một loại người…âm hiểm tiểu nhân.

Thiện Khứ rất tức giận, hắn có thể cảm giác Trang Chung nói ra Lan thúc, là vì muốn chấn nhiếp hắn, làm hắn rất không thích.

Cực kỳ không thích!

Nếu mà hắn có đủ thực lực để đối phó Lan thúc, Thiện Khứ đối với thủ đoạn nhỏ của Trang Chung sẽ không hề để ý, nhưng… hắn, Thiện Khứ không có tín tâm đối phó được Lan thúc, thế nên hắn rất tức giận.

- Tiểu bàng giải (cua nhỏ) âm hiểm, ngươi nghĩ là ta sợ Lan tiền bối đó của ngươi ư, lại muốn dùng hắn gây áp lực cho ta?

Thiện Khứ lạnh lẽo nhìn Trang Chung.

Trang Chung trong lòng giật mình:

- Không tốt!

Thiện Khứ nghĩ đến các tiền bối ở Thanh Hư quan, nghĩ đến những lời cuối của tiên đế đại nhân ngày đó, khuôn mặt có một tia khí thế oai vệ:

- Lan tiền bối? Tiểu bàng giải, ngươi nghĩ sai rồi, thậm chí hắn có là thập nhị kiếp tán tiên, cũng không có khả năng cản trở Thanh Hư quan ta.

- Trước khi tìm thấy Thủy mặc họa, ngươi tiểu bàng giải này. Ta rất ghét, yêu ma, yêu ma, cần trừ tận gốc…..

Thiện Khứ lạnh nhạt phất tay áo.

Tu tiên giả coi tu ma giả và tu yêu giả là yêu ma. Giết yêu ma, tu tiên giả xem đó là chuyện thường tình phải làm. Đương nhiên nếu yêu ma thực lực quá mạnh, tu tiên giả sẽ nhiệt tình coi là *"đạo hữu"*.

Ở tu chân giả thế giới này, loại người tuyệt đối chánh trực, thiện lương rất khó thấy.

- Yêu ma, yêu ma. Cần trừ tận gốc…haha, tiểu gia hỏa lời ngươi nói thật quá ngông cuồng.

Âm thanh phiêu lãng vang lên bên trong cả đại điện, đồng thời, tại trường chúng nhân đều cảm thấy một loại cảm giác áp chế tâm linh, bao gồm cả bát kiếp tán tiên Thiện Khứ.

- Quá mạnh!

Thiện Khứ mặt biến sắc.

Toàn thân vận sam y màu xanh, Lan thúc ung dung đứng trước mặt Trang Chung cười nhạt nhìn bốn người Thiện Khứ, dù ánh mắt đạm tiếu, nhưng lại làm trong lòng tứ đại tán tiên phát run.

- Theo như ta biết, ở tiên giới, không gian đó cũng có thể được gọi là yêu giới, ma giới, bọn ngươi tiên giới thực lực so với yêu giới chỉ bằng một nửa, thậm chí ở phàm nhân giới cũng vậy.

Lan thúc cười nói.

Tiên giới, yêu giới, ma giới, không phải là các không gian khác nhau. Thực tế tam giới đều nằm trong một không gian đồng nhất. Chỉ là không gian vũ trụ đó phi thường lớn.

Tiên giới, yêu giới, ma giới, từng giới chiếm cứ một bộ phận của không gian đó. Điều này làm cho giữa tiên đế, ma đế, yêu đế bọn họ có mối quan hệ phức tạp, đó cũng là nguyên nhân tại sao tam phương cao thủ đều biết đến tin tức Nghịch Ương cảnh như thế.

- Ngươi là…vị Lan tiền bối đó?

Thiện Khứ không úy kỵ.

- Không sai.

Lan thúc gật đầu.

- Sao ngươi biết tiên giới, yêu giới, ma giới nằm trong một không gian đồng nhất?

Thiện Khứ lúc này trong lòng chấn kinh. Tin tức đó với tiên nhân chỉ là kiến thức bình thường, nhưng đối với tán tiên tán ma phổ thông, lại là một bí mật. Hắn cũng là vì thường xuyên giao đàm với sứ giả tiên giới mà biết một vài bí mật.

Lan thúc haha cười một tiếng nói:

- Tiểu bối, ngươi thì biết được bao nhiêu chứ? Tiên giới, ma giới, yêu giới cùng nằm trong phạm vi một không gian đồng nhất. Không gian đó chỉ so với phàm nhân giới là không gian cao cấp hơn mà thôi. Không gian tịnh không có phân biệt tiên ma, chỉ có phân biệt mức độ năng lượng. Tu chân giả đề cao năng lượng nội thể, sẽ có thể phi thăng lên một không gian cao cấp hơn.

- Tu tiên giả, tu ma giả, tu yêu giả phi thăng, tự nhiên sẽ đến một không gian cao cấp mà mức độ năng lượng gần nhất với năng lượng của hắn. Không gian đó được tu tiên giả gọi là *"tiên giới"*, được tu ma giả gọi là *"ma giới"*, được tu yêu giả gọi là *"yêu giới"*, thực tế tất cả đều là một địa phương đồng nhất.

Nhìn Thiện Khứ, Thiện Minh, Lan thúc đột nhiên nở nụ cười:

- Ta đột nhiên nhớ tới một sự kiện, bọn ngươi tu tiên giả thường nói với đệ tử của mình "ma giới, yêu giới là một nơi hỗn loạn tàn sát lẫn nhau, ở đó chỉ thấy mùi tanh của máu. Tiên giới mới là một nơi hoàn mĩ đẹp đẽ." Lừa mình lừa người a, những đệ tử đó nào có biết, tiên giới, ma giới, yêu giới thực tế chỉ là một không gian duy nhất.

Theo suy nghĩ trong đầu của tu tiên giả, bọn họ hết sức miệt thị yêu giới, ma giới. Bắt bọn họ nghĩ như vậy thật không cam lòng. Tuy nhiên sự thật là, vô luận yêu giới, ma giới cũng như tiên giới, đều nằm trong một không gian.

Tiên giới cũng là ma giới, ma giới cũng là yêu giới, yêu giới cũng là tiên giới!

- Dám hỏi Lan tiền bối là mấy kiếp tán tiên, không biết có quen Minh Lương chân nhân của Thanh Hư quan bọn ta không?

Thiện Khứ đột nhiên nói.

Vị Minh Lương chân nhân đó không phải là người thường, là tiền bối của Thiện Khứ, cũng là cao thủ mạnh nhất của Thanh Hư quan hiện nay, dĩ nhiên là thập nhị kiếp tán tiên.

- Ta là mấy kiếp các ngươi không cần quản đến, Minh Lương chân nhân? Chỉ là tiểu nhân vật, không biết.

Lan thúc đạm nhiên liền nói tựa như đó chỉ là một con kiến.

Thiện Khứ biến sắc:

- Đạo hữu ngươi có lẽ không nên thái quá vậy, Minh Lương chân nhân của Thanh Hư quan bọn ta hiện nay đã là thập nhị kiếp tán tiên. Dù là đảo chủ của tam đại đảo ở Bạo Loạn Tinh Hải, cũng không dám hạ thấp Minh Lương chân nhân của Thanh Hư quan bọn ta, ngươi không ngờ lại nói người là "tiểu nhân vật"!

Thiện Khứ tức giận.

- Minh Lương chân nhân? Không biết, bất quá trong tam đại đảo chủ, ta có biết tiểu Kim Bằng. Ta cũng đã nói khá lâu với các ngươi rồi, các ngươi có thể li khai được rồi đấy.

Lan thúc cười nhạt nói.

Thiện Khứ hiển nhiên không biết Lan thúc nói *"tiểu Kim Bằng"* là ai, hắn nghĩ có thể là cao thủ nào đó trong tam đại đảo của Bạo Loạn Tinh Hải.

Người của tam đại đảo, thật không nên khinh thường đắc tội.

- Đạo hữu là người của tam đại đảo Bạo Loạn Tinh Hải?

Thiện Khứ truy hỏi.

- Tiểu bối, ta vừa yêu cầu các ngươi rời đi, các ngươi lại không đi, có vẻ là muốn ta tự tay trục xuất các ngươi.

Lan thúc thở dài một tiếng.

Nghe Lan thúc nói như vậy, bốn người Thiện Khứ đều vận ngưng công lực, bọn họ lo lắng Lan thúc xuất thủ lúc này. Chỉ dựa vào đoạn đàm thoại vừa rồi cũng có thể thăm dò ra, bọn Thiện Khứ xác định, vị Lan thúc này thực lực cực mạnh, ít nhất so với bọn họ mạnh hơn rất nhiều.

- Đạo hữu muốn dùng sức mạnh?

Thiện Khứ mở miệng hỏi.

- Dùng sức ư, tại sao các ngươi luôn nghĩ như vậy?

Lan thúc thở dài một tiếng, lập tức phẩy tay áo. Đồng thời tứ đại tán tiên biến mất tại đại điện như chưa từng có vậy.

Bấy giờ Trang Chung trong lòng rất mừng, bốn tán tiên đó đã là rất lợi hại, nhưng có vẻ như Lan tiền bối còn lợi hại hơn a.

- Lan tiền bối…

Trang Chung vừa định nói, Lan thúc liền cau mày:

- Bằng vào năng lượng của những hộ vệ mà khởi động trận pháp,

uy lực xác thật quá bé, cần phải cải thiện đôi chút.

.....

Không trung phía trên biển, tứ đại tán tiên bỗng nhiên hiện ra ở đó.

- Sư huynh, có chuyện gì vậy?

Thiện Minh chấn kinh nhìn bốn phía, chỉ một cái chớp mắt bọn họ từ đại điện Tinh Thần các đã đến trên biển.

Thiện Khứ mặt trầm lắng:

- Thuấn di, hơn nữa còn thuấn di bọn ta đi. Tuy chỗ này cách Tinh Thần các không xa, nhưng không ngờ chúng ta là thất kiếp, bát kiếp tán tiên. Chỉ phẩy tay đã khiến bọn ta trực tiếp bị thuấn di mà đi, loại thực lực đó, có lẽ thập nhị kiếp tán tiên mới có khả năng.

Thiện Khử chỉ là nói *"khả năng"* có, hiển nhiên đối với thập nhị kiếp tán tiên thực lực có như vậy không hắn cũng không chắc. Xét cho cùng, bị một cái phất tay tuy không có ác ý, nhưng hắn cũng cảm thấy một sự sợ hãi.

Rất hiển nhiên, Lan thúc muốn giết bọn họ, tuyệt đối chỉ là việc phẩy tay.

- Đi, quay về. Chúng ta đối với vị Lan thúc phía sau của Tần Vũ phỏng chừng còn kém xa. Mang sự tình này nói với Minh Lương sư bá, nếu mà không được, chỉ có thể đợi cao thủ tiên giới hạ phàm.

Thiện Khứ lúc này cảm thấy lời bảo chứng của tiên đế tiên giới cũng không chắc chắn thực hiện được.

Lập tức, tứ đại tán tiên hóa thành hồng quang hỏa tốc nhằm

Kim Mộc đảo phi đi.

Ở trong Minh Vương triều.

Một vị thanh niên nam tử khoác trường bào màu trắng, trên khuôn mặt mang nụ cười nhẹ nhàng. Mọi người nhìn hắn cười, tất cả trong lòng không kìm được cảm thấy một trận ấm áp, trong tâm không tự chủ mà có hảo cảm đối với nam tử đó.

Lúc này, bạch bào nam tử đó tựa như đang tản bộ đi trên đại nhai.

Tuy chỉ như tản bộ, nhưng với hai bước chân, đã từ thành tây đến thành đông, một vài bước nữa, bạch bào nam tử đó, đã từ Phượng Dương thành đến Từ Châu thành của Minh Vương triều.

So với *"chỉ xích thiên nhai"* (nhích chân một cái đi qua ngàn núi) nói chung càng lợi hại hơn. Nếu Tần Vũ ở đó, thì có thể cảm giác được phương thức hành tẩu của bạch bào nam tử này giống với của Lập Nhi. Tốc độ vừa nhanh vừa đơn giản đến mức hãi nhân.

Chương 213

Chu Hiển

Bên trong thành Quế Thủy của Minh vương triều.

Quế Thủy thành nằm ở chân núi cạnh sông, phía tây thành trì là núi non hùng vỹ, nằm giữa núi non và thành trì là một dòng Ly Giang uyển chuyển mĩ lệ.

Lúc này Tần Vũ và Lập Nhi đang đi trên một nhai đạo của Quế Thủy thành. Hai người thân mật, đùa vui nói chuyện về kiến trúc phòng ốc, danh lam thắng cảnh mỗi nơi.

- Lập Nhi, muội có muốn nếm qua kẹo đường hồ lô không?

Tần Vũ nhìn về phía xa nơi có bán kẹo đường hồ lô, trong lòng máy động quay lại nhìn Lập Nhi cười nói.

Lập Nhi vui vẻ gật đầu.

Tần Vũ cười bước đến chỗ bán kẹo đường hồ lô, lúc đó kẹo đường hồ lô chỉ còn có hai xiên, Tần Vũ đưa ra một lượng bạc nói:

- Hai xiên kẹo hồ lô này tất cả đưa cho ta, không cần thối lại.

Vị đại nương bán kẹo đường hồ lô lập tức mắt tròn xoe: bạc trắng!

Nói chung bán kẹo đường hồ lô là làm ăn nhỏ lẻ, phần lớn sử dụng tiền đồng. Dùng bạc trắng đến mua, hơn nữa còn không cần thối lại, vị đại nương đó lần này thực sự là phát tài.

- Ai, đây là của công tử.

Đại nương nhiệt tình đưa ra hai xiên kẹo đường hồ lô.

Tần Vũ tiếp lấy kẹo đường hồ lô quay người bước đi, nhưng lúc này bỗng nhận ra dưới chân có trở lực, Tần Vũ cúi đầu nhìn xuống -- -- một tiểu nam hài khoảng bốn năm tuổi đang ôm lấy bắp chân Tần Vũ, khuôn mặt bầu bĩnh đáng thương nhìn kẹo đường hồ lô trên tay Tần Vũ, nước bọt còn lưu lại trên miệng.

- Ách…

Tần Vũ lúc này thực không biết tiểu nam hài đó muốn làm gì.

- Đại ca ca, ta muốn ăn kẹo hồ lô, ta có tiền, có thể trao đổi với huynh?

Tiểu nam hài mắt mở to rơm rớm nước nhìn kẹo hồ lô, trong cánh tay nhỏ nhắn đang nắm hai xu tiền đồng.

- Tiểu Vũ, đừng nghịch.

Một thiếu nữ mộc mạc đi tới, hấp tấp bế lấy tiểu nam hài, lập tức nói xin lỗi với Tần Vũ:

- Công tử, tiểu hài tử không biết chuyện, xin công tử đừng giận.

Thiếu nữ đó vừa nãy đã cho tiểu hài tử hai đồng tiền đi mua kẹo hồ lô, tự nhiên cũng chính mắt nhìn thấy Tần Vũ tùy ý đưa ra bạc trắng để mua kẹo hồ lô. Hơn nữa trông qua khí thế, thiếu nữ cũng khẳng định, vị công tử trước mắt so với địa vị thành chủ cao hơn nhiều.

- Tần Vũ đại ca, sao vậy?

Lập Nhi cũng đã đi đến.

Tần Vũ quay đầu lại cười nói:

- Không có gì, là một tiểu hài tử muốn ăn kẹo hồ lô. Ban đầu nghĩ ta và muội mỗi người một xiên, tính lại, muội ăn một xiên, để một xiên cho tiểu hài tử này.

Tần Vũ cúi đầu cười nói, nhìn xuống tiểu hài tử khả ái, lấy một xiên kẹo hồ lô đưa cho tiểu nam hài:

- Đệ cũng tên tiểu Vũ hả? Đến đây.

Tiểu nam hài lập tức mắt sáng rực.

- Công tử, không cần đâu, tiểu hài tử tham ăn…

Thiếu nữ đó hoang mang nói, vừa nói vừa giữ lấy tiểu nam hài muốn ăn kẹo hồ lô. Tiểu nam hài bị mẹ mình giữ lại lập tức đứng yên, chỉ là trong cổ nuốt nước bọt ừng ực, mắt mở to nhìn chằm chằm cây kẹo hồ lô, nước mắt từ từ ngấn lệ.

Tần Vũ liền cười:

- Không sao, tiểu Vũ, lại đây.

Tiểu nam hài quay đầu nhìn mẹ mình, thấy mẹ không có cản, liền lập tức hưng phấn tiếp lấy kẹo hồ lô, nói:

- Đa tạ đại ca ca, hai đồng tiền này của huynh.

- Không cần, kẹo hồ lô là tặng đệ.

Tần Vũ cười nói.

- Không được.

Tiểu nam hài ra vẻ người lớn.

- Mẹ đệ có nói, không được tùy ý lấy đồ của người khác, thế là không đúng, đại ca ca, hãy cầm lấy. Hai đồng tiền này có thể mua được nhiều thứ đó, có thể mua kẹo đường để ăn, cũng có thể mua bánh bao thịt a.

- Không cần đâu.

Nói thật lòng, Tần Vũ thực sự thích tiểu nam hài này.

- Không được.

Tiểu nam hài rất quật cường.

Thiếu nữ hiểu rõ tính cách của các vương tôn công tử nói, sao có thể nhận lấy hai đồng tiền đó?

- Tiểu Vũ, đại ca ca nói tặng con, tiền đồng con hãy giữ lại đi.

Thiếu phụ vội vàng nói.

Tiểu nam hài quật cường vừa nghe thấy lời của mẫu thân, không cầm được mở to cặp mắt đen nhánh lóng lánh nghi hoặc nhìn mẫu thân nó. Một lát sau hắn gật nhẹ đầu, thu lại hai đồng tiền.

… @ Copyright by Error! Hyperlink reference not valid.

Cùng lúc này, bạch bào thanh niên nam tử cũng vừa đến Quế Thủy thành.

- Y sơn bàng thủy (chân núi cạnh sông), thực là cảnh trí tươi đẹp.

Chỉ hai ba bước bạch bào thanh niên nam tử đã đến con đường

nơi Tần Vũ và Lập Nhi đang đứng. Nhưng những người đi trên đường căn bản không chú ý thấy sự xuất hiện đột ngột của bạch bào thanh niên nam tử, tựa như nam tử đó vốn đã ở đó vậy.

Bạch bào thanh niên nam tử nhìn thấy Tần Vũ và Lập Nhi ở cùng nhau, trong mắt liền có một tia lệ mang, lập tức cười nói:

- Biểu muội!

Lập Nhi đang chơi đùa cùng tiểu nam hài, nghe thấy vậy, thân thể liền chấn động, lập tức quay mình lại, mặt chấn kinh:

- Biểu ca!

Tần Vũ cũng quay đầu lại.

Biểu muội? Biểu ca?

Tần Vũ nhìn bạch bào thanh niên nam tử trước mắt, người trước mắt là biểu ca của Lập Nhi? Hắn biết Lập Nhi là người của một tộc đặc thù nào đó, nếu mà vị bạch bào nam tử này thực là biểu ca của Lập Nhi, chắc hẳn cũng thuộc tộc đó.

- Biểu muội, muội và Lan thúc tản bộ tứ xứ, cũng đã lâu rồi không về nhỉ? Di phu sớm đã tức giận rồi.

Bạch bào nam tử dịu dàng nhìn Lập Nhi nói.

- Cha đã tức giận ư?

Lập Nhi kinh hãi.

- Đây là thủ dụ của di phu, muội hãy tự xem đi.

Bạch bào thanh niên nam tử phẩy tay một cái, một dải kim quang liền hướng Lập Nhi xạ tới. Lập Nhi giơ tay ra, một quyển trục kim sắc xuất hiện trên tay Lập Nhi.

Lập Nhi xem xong, đồng thời khuôn mặt nhè nhẹ tái nhợt đi.

- Biểu ca, nhất định phải lập tức quay về ư?

Lập Nhi thật khó tiếp thụ được.

Bạch bào thanh niên nam tử nhíu mày nói:

- Biểu muội, thủ dụ mà di phu ban xuống, không chỉ đơn giản là một câu nói. Đã ban xuống thủ dụ, muội cũng nên biết có lẽ là di phu thực sự rất tức giận, mệnh lệnh của di phu, có người nào dám chống?

Lập Nhi đứng yên bất an, nhíu chặt lông mày phiền não.

- Ta đi tìm Lan thúc.

Lập Nhi mím môi nói.

Bạch bào thanh niên nam tử thoáng nhíu mày, lập tức thở dài nói:

- Được lắm, biểu muội, đừng phí sức nữa. Lan thúc, khẳng định người sẽ không nghe lời của di phu, chẳng lẽ muội muốn để Lan thúc và di phu vì một chuyện nhỏ này mà chính diện đối kháng ư? Huống chi, di phu thực lực cường hoành không thể so sánh, mà còn là vương gia của nhất tộc bọn muội, mệnh lệnh của vương gia, có người dám chống lại?

- Lập Nhi, sao vậy? Rút cục đã phát sinh chuyện gì?

Tần Vũ ở đó nghe lời nói của hai người cũng cảm thấy sự tình

tựa hồ như có điểm bất diệu.

Bạch bào thanh niên nam tử nhẹ nhíu mày:

- Lập Nhi? Ngươi là ai? Tên Lập Nhi là để ngươi muốn gọi là gọi à!

- Biểu muội, muội thế nào lại ở cùng một chỗ với một kẻ phàm nhân, không phải là Lan thúc cho phép chứ, hử?

Bạch bào thanh niên nam tử trong mắt thoáng qua một tia nộ khí.

Trong lòng Tần Vũ kinh hãi. Nếu hắn không nhìn sai, vừa rồi đã có một đạo thiểm điện lướt qua trong mắt của thanh niên nam tử đó.

Thiểm điện trong mắt, có khả năng ư?

- Nếu mà để di phu biết được muội cùng đi với một kẻ phàm nhân, hậu quả thế nào muội cũng biết đấy, đừng trách sao biểu ca không khuyến cáo muội.

Bạch bào thanh niên nam tử ánh mắt lạnh lùng quét tới Tần Vũ.

Đây là loại ánh mắt gì, giống như hoàng đế một quốc gia, từ phía trên oai vệ nhìn xuống tên khất cái ở bên đường.

- Không có. Ta chỉ là cùng hắn vừa mới quen, cảm thấy hắn có chút thú vị mà thôi.

Lập Nhi mỉm cười nói.

Thú vị?

Tần Vũ cảm thấy đột ngột trong tâm mình hoàn toàn dấy lên cơn lạnh lẽo.

- Không đúng.

Tần Vũ không phải là kẻ ngốc. Nhưng là người trong cuộc vừa chịu tác động, hắn liền phản ứng lại, hắn và Lập Nhi quen biết đã lâu, sao có thể nói là *"vừa mới"*.

- Ta giới thiệu, đây là biểu ca Chu Hiển của ta, biểu ca ta rất là lợi hại, ít nhất so với ngươi cũng lợi hại hơn nhiều.

Lập Nhi đối diện Tần Vũ cười nói.

- Biểu ca, còn đây là bằng hữu của ta Tần Vũ. Tuy hắn công lực thấp, nhưng con người lại rất tốt.

Lập Nhi đột nhiên giận dữ nói:

- Biểu ca, người không thể khi dễ hắn, nếu không muội sẽ rất tức giận.

- Được, ta đương nhiên không thể khi dễ hắn.

Chu Hiểu cười nhạt nói, ánh mắt thanh lãnh nhẹ quét qua Tần Vũ, thực lực đó của Tần Vũ, hiển nhiên Chu Hiển không chút xem trọng.

- Biểu muội, đừng lãng phí thời gian nữa, di phu đã rất tức giận. Vừa nãy muội đã xem thủ dụ rồi đó, muội hãy lập tức quay về, nếu không di phu nổi giận, giam hãm muội lại. Lúc đó ta có cầu xin cũng vô dụng.

Chu Hiển quan tâm nói.

Lập Nhi cắn môi, lập tức đi về phía Tần Vũ.

- Tần Vũ, ta phải đi về rồi, tái kiến.

Chỉ vài câu nói đơn giản.

Nhưng lúc này, âm thanh của Lập Nhi lại vang lên trong não của Tần Vũ.

- Tần Vũ đại ca, đừng nóng nảy, muội hiện tại không thể để người khác biết mối quan hệ của chúng ta, nếu để kẻ khác biết, huynh khẳng định sẽ chết!

Lập Nhi ngữ khí rất lo lắng.

Tần Vũ không phải hán tử thô lỗ, vừa nghe đã hiểu nỗi khổ trong lòng Lập Nhi.

- Tần Vũ đại ca, phụ thân muội là vương gia, vương gia của tộc, muội không thể chống lại mệnh lệnh của người, hơn nữa…nếu để ai đó biết muội thích huynh, không nói phụ thân, có nhiều kẻ khác có khả năng giết huynh.

Tần Vũ trong lòng lặng thinh.

Rút cục là có chuyện gì?

Hắn nhớ lại những lời lần đầu Lan thúc nói với hắn, ban đầu nghiêm lệnh hắn không được thích Lập Nhi, thích là sẽ chết. Về sau này lại cho phép hắn và Lập Nhi đi cùng nhau.

Tần Vũ thực không biết nguyên nhân tại sao ban đầu Lan thúc nói hắn nếu thích Lập Nhi thì sẽ chết. Nhưng bây giờ Tần Vũ tựa hồ đã có một vài minh bạch.

- Bất quá Tần Vũ đại ca, muội bảo chứng, muội quay về nhất định sẽ tìm cách để làm tốt mọi việc. Bất quản thế nào, muội sẽ có thể sớm cùng huynh gặp lại, không một ai có thể ngăn cản chúng ta. Nhưng hiện tại có không ít trở ngại, muội sẽ cố tìm ra biện pháp, huynh hãy đợi muội. Huynh nghe này, đừng cùng muội linh thức truyền âm, biểu ca muội hắn có thể dễ dàng nhận ra linh thức truyền âm của huynh.

Lập Nhi rất lo lắng nói.

Tần Vũ chỉ có thể nhẫn nại không dùng linh thức truyền âm.

- Nếu không phải là Lan thúc thi triển thần thông, có lẽ sự tình của huynh và muội đã bị người trong tộc biết rồi. Có Lan thúc giúp đỡ, bọn ta có hi vọng ở bên nhau, muội sẽ nỗ lực, huynh cũng phải nỗ lực, nếu mà huynh công lực càng cao, chúng ta khả năng ở bên nhau càng lớn!

- Tần Vũ đại ca, hãy nhớ lấy, muội vĩnh viễn sẽ không ở cùng người khác. Cho dù ở trong tộc muội không thể quyết định chuyện gì, nhưng muội cũng không xuất giá, muội sẽ luôn đợi huynh.

Lúc này âm thanh của Chu Hiển vang lên:

- Biểu muội, nên đi thôi. Di phu đang đợi muội đó.

- Được, ta đi đây.

Lập Nhi quay đồi cười nói, lập tức hướng lên không trung phẩy tay một cái, nhất thời trên bầu trời xuất hiện một lỗ đen hắc sắc, phảng phất như không gian bị vỡ ra.

- Lập Nhi.

Tần Vũ hốt nhiên cảm thấy trong tim thắt lại một cơn đau

đớn, không kìm được bật tiếng nói.

Lập Nhi cả người bay lên, mắt nhìn chặt Tần Vũ.

Tần Vũ cũng nhìn Lập Nhi.

- Tần Vũ đại ca, muội phải đi đây, những ngày qua muội và huynh bên nhau vô cùng vui vẻ, trong tim thoải mái hạnh phúc. Trước khi đi, muội muốn nói những điều sâu kín trong lòng, từ đây sẽ không nói ra câu này nữa -- -- muội, muội, huynh, muội yêu huynh.

Thanh âm Lập Nhi nói rất từ từ, rất nhẹ nhàng, như là ở bên tai.

Tần Vũ mồm mở lớn nhưng lại không nói câu nào.

Hắn cũng mong muốn đối diện Lập Nhi mà nói *"huynh yêu muội"*, nhưng hắn không thể, hắn biết rằng Chu Hiển trước mắt có thể dễ dàng biết được linh thức truyền âm của người khác.

Hắn không dám linh thức truyền âm, cũng không dám nói.

Chỉ thấy Lập Nhi như một thiên sứ, trên thân tỏa ra thanh sắc quang mang nhàn nhạt, trực tiếp bay vào trong lỗ đen hắc sắc. Giây lát, lỗ đen đó cũng tiêu thất đi, Lập Nhi phảng phất như chưa từng xuất hiện bao giờ.

- Đại ca ca, vị đại tỷ tỷ đó đâu?

Tiểu nam hài mồm ăn kẹo hồ lô nghi hoặc hỏi Tần Vũ.

Phàm nhân tại đó không hiểu chuyện gì, căn bản vừa rồi không thấy việc Lập Nhi phi thân li khai.

- Đại tỷ tỷ, tỷ ấy đã về nhà rồi.

Tần Vũ nhìn tiểu nam hài, cố gắng nặn ra nụ cười nói.

Bấy giờ trong lòng Tần Vũ đau đớn, nhưng sâu trong tim có một sự kiên định tuyệt đối! Bởi vì hắn biết Lập Nhi thực yêu hắn, chỉ cần biết điều đó cũng đủ rồi.

- Tần Vũ phải không? Ngươi và biểu muội của ta sao lại quen biết?

Chu Hiển lạnh nhạt cười nhẹ nói.

Chỉ cần từ việc vừa rồi Lập Nhi nhấc tay phá không li khai, Tần Vũ liền hiểu ra, gia tộc thần bí đó thật quá lợi hại, thậm chí với cả linh thức truyền âm cũng dễ dàng phát giác ra.

- Chỉ là may mắn gặp được, tính khí Lập Nhi rất tốt, đúng rồi, Chu Hiển huynh, các vị nói gia tộc, rút cục đó là gia tộc gì vậy?

Tần Vũ có dáng vẻ nghi hoặc.

Nhưng lúc này trong lòng Tần Vũ thực ra đang gào thét tức giận. Lập Nhi bỏ đi như vậy, hắn có thể không thống khổ, không phẫn nộ, không thương tâm được ư? Nhưng, hắn phải nhẫn nại!!! Cũng phải ngụy trang dáng vẻ hiện tại.

Trong lòng đau đớn, trong lòng giận dữ ai có thể biết đây?

- Lập Nhi, Chu Hiển?

Trên mặt Chu Hiển lộ ra một tia trào phúng.

- Tiểu tử, ngươi là một phàm nhân, Lập Nhi không phải là tên ngươi có thể gọi, danh tự của ta - Chu Hiển cũng không phải là ngươi có thể gọi.

Trong lòng Tần Vũ giật mình.

- Ta không biết biểu muội thế nào lại nguyện ý cùng ngươi tán gẫu, nhưng…với địa vị của biểu muội, ở cùng chỗ với ngươi, ngươi nên cảm thấy kiêu ngạo. Bất quá…từ giờ trở đi, ngươi miệng không được phép gọi "Lập Nhi" nữa, cũng không được phép gọi danh tự ta, biết không?

Chu Hiển nhẹ cười nói.

Tần Vũ cảm thấy trong tim phẫn nộ.

- Tức giận hả? Ai, phàm nhân vẫn là phàm nhân a. Cũng đúng, giống như nói với một con kiến nhiều lần, nó cũng không thể lí giải được thế giới của nhân loại, ngươi…cũng vậy vô pháp lí giải được ý tứ của ta.

Chu Hiển ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng.

- Lập Nhi, gọi thẳng danh tự biểu muội, nói thật, ngươi làm ta đố kỵ đó. Đặc biệt là một phàm nhân lại gọi thẳng tên biểu muội, càng làm ta ghen tỵ hơn, bất quá, ta sẽ không tranh cãi với ngươi, nhưng…với trí tuệ của ngươi thì không thể lí giải được sự tồn tại của ta. Tốt thôi, hãy tính là ta ban ân cho ngươi, một phàm nhân cảm thụ sơ qua lực lượng băng sơn nhất giác (đỉnh núi băng tuyết – có thể hiểu là lực lượng chí cao so với nhân giới.) của ta.

Lúc đó, trong mắt Chu Hiển lại lóe lên một đạo phích lịch!

Tần Vũ trong lòng chợt run: Chu Hiển đã nổi sát ý.

Chương 214

Ta Hiểu Thấu Trời Hơn Ngươi!

Cảm thụ một lần lực lượng băng sơn nhất giác của hắn?

Tần Vũ không phải là ngốc. Hắn sống trong thế giới này, vô luận là Tiềm Long đại lục hay hải để tu yêu giả thế giới, tất cả đều là thế giới của mưu mô thủ đoạn tàn khốc. Hắn tự nhiên có thể hiểu rõ một điểm, bạch bào thanh niên nam tử luôn có nụ cười trên môi trước mắt có vẻ như rất tốt, lại rất có khả năng sẽ giết hắn.

- Ồ, *ngươi tựa hồ như đang sợ hãi?*

Chu Hiển cười nhẹ nói.

Cuối cùng Chu Hiển muốn làm gì đây?

Lúc này Tần Vũ trong lòng vô cùng khẩn trương. Sau khi Lập Nhi nói với hắn nhiều lời rồi phá không li khai, Tần Vũ đã có quyết tâm, là vì trong tâm Tần Vũ có một niềm tin cực kỳ kiên định.

Do đó…Tần Vũ hiện tại không được nghĩ đến cái chết, cũng không thể chết.

Không một ai có thể đoạt đi cơ hội để hắn và Lập Nhi ở bên nhau, không một ai…!!!

- Sợ hãi, không, ta chỉ là kì quái, ngươi vừa nãy không phải là nói ta căn bản không thể lí giải được sự tồn tại của ngươi, chỉ như là kiến đối với con người nói chung. Tại sao giờ ngươi lại nghĩ ta có thể hiểu được lực lượng của ngươi vậy? Không phải là ngươi đang vọng tưởng để con kiến hiểu được lực lượng một con người đấy chứ?

Tần Vũ nét mặt hiển sự nghi hoặc hỏi lại.

- Ha ha…

Chu Hiển cười lên nhiều tiếng,

- Đúng, ngươi rất khó mà lí giải sự tồn tại của ta, cũng rất khó minh bạch lực lượng của ta, vì thế ta mới nói…thi triển lực lượng băng sơn nhất giác của ta, băng sơn nhất giác (đỉnh ngọn núi băng tuyết), cũng chính là một điểm rất nhỏ bé, chưa đến một phần vạn, có lẽ chưa đến một phần bách vạn. Đừng lo lắng, ta sẽ không giết ngươi đâu. Vì biểu muội đã nói với ta, ta không thể giết hảo bằng hữu của biểu muội, đúng không?

Chu Hiển quan sát xung quanh, đột nhiên ánh mắt khóa chặt trên cây bạch mộc dùng để làm đẹp nhai đạo nằm ở hai bên con đường lớn. Chu Hiển động chân một cái, đã đến nơi cách đấy trăm thước, hắn nhẹ nhàng bẻ lấy một cành cây.

Tần Vũ thấy nghi hoặc, nhìn xem rút cục Chu Hiển muốn làm gì.

Hắn không chạy, vì hắn biết nếu Chu Hiển muốn giết hắn, căn bản không thể trốn thoát.

- Haha, dùng cành cây này để làm vũ khí nhé.

Chu Hiển nhẹ nhàng vẫy tay, những nhánh lá lập tức rụng xuống, chỉ còn một thân cành dài một thước, rộng một ngón tay trên tay hắn.

Tần Vũ thần kinh lập tức căng thẳng.

Quái dị nhất là, những người trên cả con đường tựa hồ không ai cảm nhận được tốc độ khủng bố một bước trăm thước của Chu Hiển. Tất cả mọi người vẫn giống như lúc trước, bán đồ thì vẫn

bán đồ, người bán rong vẫn trữ tình hát rao.

Cành cây?

Tần Vũ hai mắt khép nhẹ lại.

- Tần Vũ, đừng lo, ta sẽ không hạ thủ quá nặng, ta sẽ giảm sức mạnh của ta xuống thấp nhất có thể, cố gắng làm yếu đi công kích lực. Xét cho cùng không gian này yếu nhược quá, như thế này đi, hãy tiếp lấy một đạo khí nhận (khí sắc bén) của ta này.

Chu Hiển cười nhẹ liền búng một cái vào cành cây.

Cành cây có tính đàn hồi. Chỉ thấy Chu Hiển tay phải nhẹ nhấn một cái, đoạn cây liền bị cong đi, đến khi nó đàn hồi trở lại, không ngờ lại xuất hiện một dải thanh sắc rung động nhẹ nhàng.

Dải thanh sắc ba động, độ dài tương đồng với độ rộng của nhai đạo, phi hành với tốc độ không hề nhanh, chỉ như tốc độ gió. Đương nhiên gọi là không nhanh chỉ là trong mắt Tần Vũ, trong mắt phàm nhân, tốc độ ba động đó vô cùng nhanh.

Dải thanh sắc ba động đến đâu -- --

Cây bạch mộc liền bị cắt đoạn đến đó, lập tức trực tiếp gãy vang đổ xuống. Những cửa hàng bán rong ngoài trời cũng bị cắt ngang qua. Lúc nào cũng cách mắt đất không quá một thước, coi đó là mặt bằng, tất cả đều bị cắt ngang.

Tự nhiên. Kể cả con người.

Chu Hiển bẻ cành cây đó, cách Tần Vũ một trăm thước cự li. Trong một trăm thước cự li đó có vài trăm phàm nhân, một vài phàm nhân thậm chí là những tiểu hài tử, chúng đều cao hơn một thước, từng người một đều bị sẻ làm đôi.

Thân thể bị chia hai, tiên huyết phún xuất, dạ dày phàm nhân

bị đứt lòi, lục phủ ngũ tạng đại tràng tất cả đều bay bay trào ra hết. Phàm nhân thậm chí không có đến một phản ứng nào, xét cho cùng tốc độ của dải thanh sắc ba động cũng so sánh ngang với tốc độ gió.

Năng lực phản ứng của Tần Vũ đương nhiên nhanh hơn nhiều, hắn nhìn thấy rõ tất cả.

- Dừng tay!

Tần Vũ chỉ đủ thời gian hét lên một tiếng, đồng thời hạch tâm tinh cầu bên trong đan điền -- -- năng lượng của *"Thái dương chân hạch"* liền hoàn toàn dẫn xuất, lực lượng rực nóng nhanh chóng hình thành bức bình phong ngăn cách.

Dải thanh sắc ba động đó, mở ra như một thanh loan đao, phảng phất như cả dải thanh sắc ba động là một chỉnh thể. Mặc dù bức bình phong do Tần vũ hình thành chỉ vừa tạo nên, đã phủ lên một nửa bề rộng (chiều dài) của nhai đạo. Nhưng một bộ phận dải thanh sắc ba động bị cản trở dừng lại, cùng lúc một bộ phận khác không bị cản trở cũng vẫn bị dừng phi hành.

Dải thanh sắc ba động, là một thể duy nhất.

- Ồ, khá lắm, trong phàm nhân ngươi có lẽ rất khá.

Chu Hiển ánh mắt lóe sáng, cười nói:

- Đáng tiếc a, ngươi vẫn quá yếu.

"A!"

"Phốc!"

Một đám đông người đứng sau Tần Vũ lúc này hoàn toàn có

phản ứng. Nhìn thấy những thi thể bị xẻ làm hai, lại có những ngũ tạng lục phủ đẫm máu trào ra bên ngoài, gần như tất cả đều xanh mặt lại, nôn mửa hết ra.

- Ác ma, ác ma!

Một vài người sợ quá lập tức hét lên.

Một vị thư sinh sợ quá liền ngã xuống, nhìn chằm chằm vào Chu Hiển đang cười nhẹ, run run ngón tay chỉ Chu Hiển:

- Ngươi, ngươi giết người, ngươi đồ sát, đồ sát…ác ma, lão thiên sẽ trừng phạt ngươi đó.

Kêu gào thảm thiết, nỗi sợ hãi đối mặt với tử vong, làm đại đa số người ở đó hét lên đau đớn.

- Đa tạ công tử cứu mệnh.

Mẫu thân của tiểu nam hài muốn ăn kẹo hồ lô đối diện Tần Vũ cảm kích nói, lúc này chúng nhân tại trường đều nhận ra Tần Vũ đang chống lại dải thanh sắc ba động đó.

- Các vị, mau chạy đi!

Tần Vũ cảm thấy lực lượng bên trong *"Thái dương chân hạch"* tựa như nước bị rò rỉ điên cuồng phóng xuất ra ngoài. Thanh sắc ba động đó công kích thực quá mạnh, năng lượng bản thân bị tiêu hao rất nhanh.

- Không, đại ca ca, đệ không đi, đệ phải đánh hắn.

Tiểu nam hài ăn kẹo hồ lô, ánh mắt trừng trừng mở lớn, tức giận nhìn Chu Hiển.

- Kiếm khí, hảo kiếm khí lợi hại, có lẽ là Tiên thiên Đại Thành kì cao thủ.

Một vị lão giả lãnh khốc từ nhai đạo phía sau Tần Vũ rất nhanh đi đến, thân hình phi thường nhanh, lúc này khuôn mặt tràn đầy tức giận.

- Thiếu niên nhân, còn trẻ mà đã đạt đến Tiên thiên đại thành, ngươi đích xác là thiên tài, nhưng mà…thủ đoạn của ngươi lại quá tàn nhẫn, lão bổn tuy là tu luyện trăm năm mới chỉ đạt đến Tiên thiên hậu kì. Nhưng cũng phải liều mạng với ngươi một lần này.

Vị lão giả lãnh khốc tức giận hét lên nói.

Chu Hiển ngẩn ngơ:

- Tiên thiên đại thành? Hắn nói ta?

- Thiếu niên nhân, không thể ỷ vào vũ lực mà tùy ý giết người, không lẽ sư phụ ngươi không dạy ngươi, học võ đầu tiên phải học võ đức à?

Lão giả tiếp tục tức giận hét lớn nói.

Bỗng lúc này, liền có vài tiếng gió vang lên, một vài vị tiên thiên cao thủ cũng đã đến.

- Thật nực cười.

Chu Hiển nhìn những tiên thiên cao thủ đó, đạm nhiên cười, rồi lập tức hướng ánh mắt về phía Tần Vũ, trên mặt đột nhiên xuất hiện thần sắc kinh ngạc,

- Tu vi nhục thể của ngươi không ngờ còn cao siêu hơn bản thân

công lực, công lực đã tiêu hao hết, thân thể vẫn có thể chống trụ!

Chu Hiển vừa rồi thi triển một kích tuyệt đối có thể giết Đại Thành kì cao thủ, Tần Vũ dẫn động năng lượng của *"Thái dương chân hạch"* để ngạnh chống chỉ giây lát đã không thể trụ thêm nữa. Ai mà ngờ được nhục thể của Tần Vũ vẫn đang cố chống lại.

Sau khi tu luyện ở Lôi Sơn Cư, những điểm lục sắc quang thần bí đó của Lưu Tinh Lệ, gần như là chín thành đã dung hợp vào trong thân thể Tần Vũ. Thân thể Tần Vũ giờ được cải tạo trở nên rất khủng bố.

- Các người, mau chạy nhanh!

Tần Vũ cả khuôn mặt đỏ hồng, quay đầu lại nhìn những người quanh đó khó khăn nói.

Tuy là nhìn thấy nhiều người đã bị giết, nhưng có nhiều kẻ rất táo bạo vẫn đứng tại gần đó nhìn. Bọn họ không tin một thiếu niên nhân Chu Hiển lại dám giết sạch tất cả mọi người trên đường.

- Thiếu niên nhân, yên tâm, dù hắn là Tiên thiên đại thành, bọn ta lại sợ sao? Bọn ta Quế Thủy tam thánh liên thủ, muốn đánh bại hắn không phải là chuyện gì khó khăn.

Lãnh khốc lão giả nói, gần lão còn có hai vị lão giả nữa.

Tần Vũ nhanh mất trí.

Tiên thiên đại thành?

Kiếm khí?

Đây là kiếm khí ư? Với việc Tần Vũ dẫn động lực lượng của *"Thái dương chân hạch"* có thể dễ dàng hết sức mà ngã xuống. Nếu mà không phải là hiện nay nhờ vào nhục thể cường hãn, Tần Vũ

căn bản không thể chịu được thêm nữa.

Đừng nói Tiên thiên đại thành, dù là đạt đến tu chân giả Đại Thành kì, có lẽ đối diện với cao thủ này cũng chết!

- Đại ca ca, đừng sợ, chúng ta người đông, nhất định có thể đánh đuổi được kẻ bất lương.

Kẹo đường hồ lô tiểu nam hài lúc này vẫn khổng li khai. Mẫu thân của nó cũng đứng ở một bên chằm chằm căm thù nhìn Chu Hiển.

- Đi nhanh lên!

Tần Vũ cảm thấy thân thể rất nhanh sẽ không thể trụ được nữa. Trên thực tế hiện nay nhục thể của Tần Vũ có thể so sánh với Đại Thành kì cao thủ, cũng không thể chịu được lâu như vậy. Nguyên nhân thật sự là -- -- lực khôi phục.

Không biết có chuyện gì, lực khôi phục của thân thể Tần Vũ hiện nay, so với quá khứ mạnh hơn cả trăm lần. Thậm chí cả với năng lượng của *"Thái dương chân hạch"* trong cơ thể tất cả đều khôi phục rất nhanh.

Do lực khôi phục mới làm cho hắn kiên trì được thời gian dài thế.

Cuối cùng, công kích lực ẩn hàm bên trong dải thanh sắc ba động cũng tiêu hao hết, chỉ nghe thấy:*"Bồng"* một tiếng, thanh sắc ba động hóa thành hư vô, nhưng đúng lúc dải thanh sắc ba động sắp tiêu thất hết thì nổ tung, lại nhằm tới người Tần Vũ nổ.

"Phốc!" Tần Vũ thổ ra một bụm tiên huyết lớn xuống đất, hắn lúc này toàn thân xương cốt cơ nhục đau đớn khôn tả, tựa như bị tra tấn.

- Thân thể rất tốt, so sánh với cảnh giới thần thú phải mạnh hơn nhiều.

Chu Hiển thở dài khen nói.

Thân thể Tần Vũ đích xác rất mạnh, không chỉ cực dẻo dai, mà còn lực khôi phục rất nhanh. Nguyên nhân không đơn thuần chỉ là Lưu Tinh Lệ, trọng yếu nhất là do lúc này những điểm lục sắc quang của Lưu Tinh Lệ đã dung nhập trong thân thể. Những điểm lục sắc quang này thân thể của Tần Vũ không cách nào tái hấp thu chuyển hóa, chỉ có thể trữ tồn trong sâu thẳm tế bào cơ nhục xương cốt.

Vào lúc thân thể Tần Vũ thụ trọng thương, những điểm lục sắc quang đó sẽ phát huy hiệu quả, làm thân thể Tần Vũ nhanh chóng khôi phục. Không chỉ là thân thể, cả công lực cũng nhanh chóng khôi phục.

Thật khó tin, những điểm lục sắc quang đó không chỉ hồi phục thân thể, cả công lực trong Thái dương chân hạch cũng khôi phục, thật là chuyện kì lạ.

- Đại ca ca.

Tiểu nam hài liền ôm lấy Tần Vũ, mắt mở to nhìn Tần Vũ tựa hồ rất lo lắng, nước mắt chảy dài.

- Huynh không sao, tiểu Vũ, đệ cũng mệ đệ mau đi đi. Nhanh lên!

Tần Vũ thấy lo lắng. Nhưng lúc đó, những tiên thiên cao thủ tất cả vẫn đứng trước mặt Tần Vũ, giận dữ nhìn Chu Hiển.

- Thiếu niên nhân, ngươi tâm ngoan thủ lạt như vậy. Bọn ta Quế Thủy tam thánh quyết không thể khoanh tay nhìn chuyện bất bình. Nhị

đệ, tam đệ, chúng ta hãy liên thủ giết tên tiểu tử tàn nhẫn này.

Lão giả lãnh khốc lập tức nói.

-Vâng, đại ca.

Hai lão giả bên cạnh hưởng ứng nói.

- Tam vị tiền bối, bọn ta cũng nguyện trợ lực các vị một tay.

Hai, ba tiên thiên cao thủ khác cũng nói theo.

Lão giả lãnh khốc gật đầu nói:

- Làm phiền chư vị.

Chính lúc những cao thủ đó định xuất thủ, Chu Hiển tựa hồ có chút không nhẫn nại được nữa.

- Thật là ầm ỹ.

Chu Hiển sắc mặt lạnh lùng, giương mắt nhìn những tiên thiên cao thủ, trong mắt lóe lên một đạo phích lịch. Liền đó tựa như quả khí cầu nổ tung, những tiên thiên cao thủ kia nổ to *"bồng"* một tiếng.

Huyết nhục bắn tung tóe, xương gãy đầy đất.

Chỉ một cái chớp mắt, tất cả đều đã chết.

- Chu Hiển, ngươi xuất thủ cả với người thường, bọn họ căn bản không xứng để ngươi ra tay. Ngươi lại không tự coi trọng thân phận mà giết họ.

Tần Vũ thoáng chốc thân thể tựa như đã khôi phục hoàn toàn.

- Khôi phục lực quả là khủng bố."

Chu Hiển thở dài nói.

Nhưng rồi Chu Hiển lại lắc đầu tiếp:

- Ai, ngươi thực là thái quá được thể lấn tới. Ta muốn giết ai, ngươi bằng vào cái gì dám quản, ngươi có khả năng quản sao?

- Hay là ngươi nghĩ ta vừa rồi ra tay không giết được ngươi, thực lực ta vốn chỉ có vậy?

Chu Hiển hốt nhiên chỉ ngón tay lên trời.

Giữ nguyên thủ thức, Chu Hiển nhìn Tần Vũ, nở nụ cười.

- Hãy cảm thụ lực lượng thật sự của ta…tịch diệt!

Thanh âm vừa tắt. Ngón tay chỉ lên trên trời của Chu Hiển sáng lên một điểm quang hoa. Quang hoa đó như muốn làm lóa cặp mắt người ta, thậm chí còn sáng hơn thái dương.

Rất nhanh, quang hoa tỏa ra phủ xuống, cùng lúc -- --

Yên lặng, rồi như kính bị vỡ, cả không gian ở Quế Thủy thành bị gãy vỡ ra.

Tường bích, hàng quán, cây cối, những phàm nhân kinh hoảng, không khí, chim chóc, ánh mặt trời…Lúc này, không gian trong phạm vi khắp nơi Quế Thủy thành tất cả hoàn tàn bị tàn phá.

Tần Vũ nhìn chằm chằm tiểu nam hài.

Tiểu nam hài đó ở trong vòng tay thiếu phụ, mắt mở to thuần chánh nhìn Tần Vũ, mồm nhấp nháy, tựa như muốn khóc hét lần nữa:

- Đại ca ca!

"Bồng!"

Từng khối một vỡ tan ra, không gian xung quanh biến thành từng khối vỡ vụn. Tiểu nam hài đó cũng ở trong một khối vỡ. Lúc này tất cả những mảnh vỡ đều bị cuốn vào trong không gian rạn nứt hỗn loạn lưu chuyển.

- Đừng!

Tần Vũ nhìn theo tiểu nam hài đó, trong tâm gào lên bất cam.

Lúc đó, Tần Vũ và Chu Hiển cả thân hình đều ở bên trong không gian rạn nứt, tán loạn. Bên trong không gian đó có một mẩu hắc ám, chỉ có một vài năng lượng hỗn loạn lưu chuyển màu sắc nhàn nhạt.

Ở phía trong không gian hắc ám, Chu Hiển lăng không lên cao. Không gian loạn lưu không gây cho hắn chút tổn thương nào. Trong khi đó Tần Vũ cũng ở phía trước Chu Hiển.

- Không phải lo lắng, ta đã đáp ứng biểu muội tuyệt đối sẽ không giết ngươi. Trong không gian loạn lưu có ta bảo hộ, ngươi không chết được. Nếu biểu muội biết ngươi chết, thì lại tính lên đầu ta, ta có thể bị phiền hà.

Chu Hiển cười nhẹ.

Sắc mặt Tần Vũ lạnh băng.

Trong đầu hắn, chỉ có hình ảnh tiểu nam hài trước khi chết nhìn chặt hắn.

- Chu Hiển, ngươi giết nhiều người như vậy. Cả Quế Thủy thành đều bị ngươi đồ sát không còn gì. Lão thiên sẽ tính trường huyết hải này lên thân ngươi!

Tần Vũ trong lòng vô cùng oán hận. Vừa nhớ đến đôi mắt mở to của tiểu nam hài ăn kẹo hồ lô đó, hắn liền nổi lên một ý muốn giết Chu Hiển.

- Lão thiên?

Chu Hiển cười, trong mắt lóe lên tia trào phúng:

- Tần Vũ, thiên có thiên đạo, ngươi chỉ là một phàm nhân, sao có thể biết cái gì gọi là thiên đạo, sát nhân? Dù ta có giết sạch tất cả mọi người trên đại lục này, lão thiên cũng sẽ không trừng phạt ta một điểm, nửa điểm cũng không, haha…Tần Vũ, ngươi cần phải nhớ một điều, ta hiểu thấu trời hơn ngươi!

Chương 215

Kiếm Tiên Khôi Lỗi

Không gian rạn nứt đang khôi phục lại với một loại tốc độ siêu nhanh. Chỉ một lát, cả không gian rạn nứt khắp nơi của Quế Thủy thành đã hoàn toàn trở lại bình thường.

Tần Vũ đứng ở không trung. Phía trước hắn, là Chu Hiển đang lăng không đứng thẳng người.

- Ta hiểu thấu trời hơn ngươi!

Câu nói đó làm cả người Tần Vũ chấn động.

Không lẽ hủy diệt tàn sát cả một thành trì, lão thiên cũng không trừng phạt điểm nào? Thực như vậy ư?

Chu Hiển vĩnh viễn giữ ý nghĩ đó trong tâm trí, cười nhẹ nhìn Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ lại nhìn thấy vẻ mặt tươi cười đó của Chu Hiển rất tà ác. Đặc biệt khi nghĩ đến vị mẫu thân lương thiện, rồi ánh mắt mở to, nước dãi chảy ròng vì cây kẹo đường hồ lô của tiểu nam hài thuần chánh đó, Tần Vũ lại càng thấy ghét Chu Hiển hơn.

- Phẩy tay, thiên băng địa liệt (trời suy đất sụp), ngươi đã hiểu lực lượng của ta rồi chứ?

Chu Hiển nhẹ cười hỏi.

- Đủ rồi!

Một cách nhẹ nhàng, trong trời đất vang lại một âm thanh

hùng hậu ẩn hàm chút tức giận. Đang cười Chu Hiển liền biến sắc, chỉ một sát na, biểu tình thái độ của Chu Hiển trở nên rất thân thiết.

- Được gặp lại Lan thúc, lần này Lan thúc li khai khỏi tộc quá lâu như vậy, gia phụ rất tưởng nhớ. Trước khi ta đi, gia phụ cũng đã lệnh cho ta phải thay gia phụ hỏi thăm Lan thúc.

Chu Hiển khiêm tốn lễ phép.

Lan thúc bỗng xuất hiện tại không trung.

Nhìn lướt qua địa phương của Quế Thủy thành trước đó. Lúc này chỗ cũ của Quế Thủy thành thực chỉ như một thủy vực, cả đống gạch ngói cũng không thấy đâu. Nguyên là một thành trì phồn hoa nay đã biến mất không thấy. Xuyên qua con sông Ly Giang nước chảy đến ngập tràn vị trí cũ của Quế Thủy thành.

Quế Thủy thành bị hủy, Lan thúc thế nào lại không có vẻ phẫn nộ.

- Chu Hiển, ngươi có thể quay về được rồi.

Lan thúc đạm nhiên nói.

Chu Hiển khom mình nói:

- Di phu sai ta làm việc nay đã làm xong, ta đúng là nên quay về. Biểu muội lúc về cũng rất buồn chán. Ta cần đi theo muội ấy, Lan thúc, ta xin cáo từ.

- Đi đi!

Lan thúc gật đầu.

Chu Hiển khom mình. Sau đó trực tiếp phóng lên trời, trong thiên không tự nhiên xuất hiện một hố đen . Chu Hiển liền xuyên vào hố đen đó biến mất.

- Tiểu Vũ.

Lan thúc đi đến trước mặt Tần Vũ.

Tân Vũ ngẩng đầu lên nhìn Lan thúc:

- Lan thúc, không lẽ tùy ý giết vô số người không phải là tội ác? Chu Hiển tùy ý tàn sát người của cả thành, lão thiên không trừng phạt hắn tý nào ư?

Lan thúc truyền âm vào trong não Tần Vũ, ngữ điệu đầy tâm sự nói:

- Tiểu Vũ, trời…không phải là ngươi có thể đoán biết. Cũng không phải là Chu Hiển tiểu tử có thể nói gì tùy ý. Nhưng…ít nhất ta hiện tại thấy, đồ sát đích xác không là tội.

Lan thúc ngẩng đầu nhìn trời. Lúc này Tần Vũ cảm thấy Lan thúc tựa như hòa nhập vào thiên địa.

- Trời rút cục là gì? Ta tự khảo nghiệm qua vô số năm, nhưng vẫn như thế, không thể minh bạch…Tuy vậy những tiền bối trong tộc trải qua vô số năm kinh nghiệm phán đoán, trời, là vô tình nhất, hắn sẽ không quan tâm tới ngươi. Bất kể ngươi có hiếu sát, hoặc thiện lương, ngươi cứu trợ nghìn vạn người, hay là giết nghìn vạn người, trời cũng sẽ không quản. Có lẽ tất cả mọi thứ trong mắt của trời đều là nhỏ bé mà thôi.

Lan thúc có vẻ chán nản phiền muộn.

- Lan thúc, người có thể nói cho ta nguyên nhân, tại sao nếu bị tộc nhân của người biết ta và Lập Nhi ở cùng nhau, ta sẽ chết?

Tần Vũ truy hỏi.

Lan thúc liền cười.

- Tiểu Vũ, ngươi có lẽ đã hiểu thực lực của Chu Hiển rồi. Không nói Chu Hiển, là do hiện trạng của ngươi, cũng không quan tâm tới dung mạo, vì…dung mạo có thể biến hóa được!

Tần Vũ gật đầu tán đồng.

Lan thúc tiếp tục nói:

- Nhưng Lập Nhi lại khiến cho những người trong tộc ta, thậm chí với những thanh niên của các tộc khác đều ngưỡng mộ nó. Không chỉ là vì địa vị của Lập Nhi, khí chất của nó, quan trọng nhất là nó có một bí mật. Đó chính là nguyên nhân những người trẻ tuổi trong nhiều tộc truy cầu Lập Nhi.

Tần Vũ minh bạch.

Những người cạnh tranh với mình quá nhiều.

- Do vậy…một khi những tình địch của ngươi biết được chuyện của ngươi và Lập Nhi, không cần đến phụ thân của Lập Nhi xuất thủ. Những tình địch có khả năng giết ngươi nhiều không biết bao nhiêu mà kể!

Lan thúc bông đùa nói.

Tần Vũ cười khổ.

Tình địch nhiều quá, hẳn không phải là hảo sự.

- Mỗi người thực lực cách Chu Hiển không xa?

Tần Vũ truy vấn nói.

Lan thúc cười nói:

- Tuy thực lực của những người đó so với nhau cách không xa, nhưng…muốn giết ngươi. Bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng, thậm chí chỉ với một ngón tay là đủ.

Tần Vũ cuối cùng hoàn toàn hiểu khoảng cách giữa mình và những người đó.

Đó không chỉ là lớn thông thường.

- Còn có tín tâm không?

Lan thúc cười nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ không nói, nhưng nhãn thần đã đại biểu tất cả.

Lan thúc sắc mặt nghiêm túc, nói:

- Lập Nhi đã quay lại tộc. Lần này nó muốn đi ra ngoài tiếp có lẽ rất khó khăn, ta cũng phải quay lại giúp nó. Nếu không với tính khí của phụ thân nó, Lập Nhi nếu có chống lại, sẽ làm chuyện không hay bức tử nó. Ta cũng không thể bảo chứng gì nhiều, chỉ có thể bảo chứng…Lập Nhi sẽ không cưới người khác, nó sẽ đợi ngươi.

- Đa tạ.

Tần Vũ cảm kích nói.

..... @Copyright by Tàng Thư Viện.

Tần Vũ đã nghe qua lời nói chuyện của Lập Nhi và Chu Hiển.

Hiển nhiên Lan thúc có thực lực cùng với phụ thân của Lập Nhi chính diện tranh đấu. Có Lan thúc ở đó, Lập Nhi sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.

- Đừng lo, tộc ta tuổi tác vô hạn, triệu vạn năm cũng chỉ búng ngón tay một cái. Nhưng ngươi không được buông lỏng a.

Lan thúc vỗ nhẹ vai Tần Vũ nói.

- Yên tâm đi, Lan thúc.

Tần Vũ trong tâm tràn đầy niềm tin.

- Lan thúc, ta rút cục cần tu luyện đến cảnh giới nào mới có thể đến trong tộc của các người để tìm Lập Nhi? Kim tiên? Huyền tiên?

Tần Vũ hỏi.

Lan thúc nín lặng, rồi lập tức an ủi nói:

- Đừng nghĩ nhiều…ngươi cần tu luyện đến mức độ nào mới có thể đến tìm Lập Nhi, đợi ngươi đến được Nghịch Ương cảnh thì sẽ biết.

- Nghịch Ương cảnh!

Tần Vũ rất ngạc nhiên.

Lan thúc quá khủng bố. Sự tình về Nghịch Ương cảnh mình chỉ mới nói qua với Lập Nhi, tịnh chưa nói với Lan thúc, Lan thúc sao lại biết được?

- Nghịch Ương cảnh cũng là khảo nghiệm đối với ngươi. Nếu mà với Nghịch Ương cảnh mà cũng không xuyên qua được, không lấy

được bảo vật, ngươi cũng nên sớm tính đến chấp nhận thất bại đi.

Lan thúc cười nói.

Tần Vũ ánh mắt lóe sáng:

- Ta đương nhiên không thể từ bỏ, ta sẽ vượt qua Nghịch Ương cảnh."

- Trong thâm sâu Nghịch Ương cảnh, đến đó, ngươi sẽ biết đạt đến cảnh giới nào mới có thể đi tìm Lập Nhi. Siêng năng nỗ lực luyện tập, hiện tại thực lực của ngươi mà đến đó, khả năng thành công quá thấp.

Lan thúc thở dài nói.

Tần Vũ gật đầu.

Hắn đương nhiên biết, Nghịch Ương tiên đế cũng đã lưu ngôn cho hắn, thấp hơn thực lực của tu tiên giả Đại Thành kì, đi đến tất chết. Chỉ điểm đó đã nói lên, thực lực của tu tiên giả Đại Thành kì, cũng chỉ là ngưỡng thấp nhất, có thể tưởng tượng được nguy hiểm bên trong.

- Tiểu Vũ, ta phải đi đây. Lập Nhi đã quay về, bằng vào tính cách phụ thân nó, khi Lập Nhi về đến sẽ không tốt. Trước lúc đi, ta tặng ngươi một món quà.

Lan thúc liền phẩy tay áo.

Chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, một hắc bào nam tử lãnh khốc xuất hiện trước mặt hai người. Khí thế khiến Tần Vũ cảm thấy kinh hãi.

- Lan thúc, đó là…vị tiền bối nào?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn hắc bào nam tử đó.

Lan thúc cười lên:

- Tiền bối? Không, hắn không phải là người sống. Đó là ta dùng tài liệu luyện chế ra một kiếm tiên khôi lỗi.

- Kiếm tiên khôi lỗi?

Tần Vũ rất ngạc nhiên.

Lan thúc gật đầu nói:

- Đúng, giống như một tiên khí, ngươi có thể trích huyết nhận chủ. Hãy thu lấy kiếm tiên khôi lỗi này. Lực công kích mạnh nhất của nó có thể đạt đến cửu cấp kim tiên!

- Cửu cấp kim tiên!

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Nếu có kiếm tiên khôi lỗi đó, mình còn không tung hoành ư?

- Tiểu Vũ, kiếm tiên khôi lỗi tuy công kích lực mạnh nhất đạt đến cửu cấp kim tiên, nhưng…đồng thời cũng cần năng lượng cung ứng cực kỳ hãi nhân.

Lan thúc cười nhạt nhìn Tần Vũ.

- Năng lượng, ta làm chủ Thanh Vũ tiên phủ. Trong đó có lẽ có không ít nguyên linh thạch.

Tần Vũ lúc này kích động phi thường.

- Ngươi nghĩ dễ vậy ư? Ngươi trước hết hãy trích huyết nhận

chủ, sau đó sẽ biết.

Lan thúc cũng không nói rõ ra.

Tần Vũ lập tức phi thân lên phía trước, trích huyết nhận chủ. Một giọt tiên huyết rơi trên kiếm tiên khôi lỗi, tựa như thủy ngân, nhanh chóng bị hấp thụ mất.

Tần Vũ trong tâm máy động, kiếm tiên khôi lỗi liền bị thu nhập vào trong người. Cách sử dụng không khác nhiều so với tiên khí.

Nhưng một sát na khi vừa thu nhập trong thể nội, Tần Vũ liền hoàn toàn hiểu ra sử dụng kiếm tiên khôi lỗi như thế nào, lúc đó ---- Tần Vũ mặt cười khổ.

Kiếm tiên khôi lỗi, trong thân có một *"Cửu cửu nguyên linh trận"*, để cung cấp năng lượng cho công kích của kiếm tiên khôi lỗi. Nhưng mà Cửu cửu nguyên linh trận cần có nguyên linh thạch. Hơn nữa phải là cực phẩm nguyên linh thạch.

Tần Vũ tuy là có Thanh Vũ tiên phủ, nhưng một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch cũng không có.

- Tiểu Vũ à.

Lan thúc cười nói:

- Cửu cửu nguyên linh trận này có cả thảy chín vị trí. Khi ngươi đặt vào một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, thì chỉ có thực lực của nhất cấp kim tiên, đặt vào hai khỏa, thì có thực lực của nhị cấp kim tiên….đặt vào chín khỏa, sẽ có thực lực của cửu cấp kim tiên.

Tần Vũ trong lòng minh bạch.

Tuy là cửu cấp kim tiên so với nhất cấp kim tiên, nhưng thực

lực cũng siêu việt hơn hẳn không biết mấy trăm lần.

Chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, năng lượng tựa hồ chỉ gấp chín lần một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch mà thôi.

Nhưng chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch thì có thể thi triển ra thực lực của cửu cấp kim tiên, một khỏa chỉ có thực lực của nhất cấp kim tiên, đây cũng là nguyên nhân có *"Cửu cửu nguyên linh trận"*.

Sau cùng, chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, có thể hình thành trận pháp. Cũng vì nguyên nhân có trận pháp này mà dùng chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch có thể đạt đến công kích lực tối đa.

- Lan thúc, Thanh Vũ tiên phủ hoàn toàn là do một khối nguyên linh thạch cực lớn cấu thành nên. Dù là giả sơn, kho trữ hay những địa phương khác, đều có một vài nguyên linh thạch. Nhưng phần lớn là hạ phẩm, trung phẩm. Với thượng phẩm đã thập phần ít thấy, cực phẩm nguyên linh thạch, ta một mẩu cũng không có!

Tần Vũ rất bất lực.

Cực phẩm nguyên linh thạch thập phần trân quý. Dù là ở tiên giới yêu giới, cũng rất khó thấy, cao thủ đẳng cấp kim tiên nói chung cũng không tùy tiện bỏ ra sử dụng.

- Có, Thanh Vũ tiên phủ đó là do một nguyên linh thạch phẩm chất rất tốt cấu thành nên. Nếu mà đem nguyên linh thạch cực lớn đó hoàn toàn phá đi, có thể cho ra hai mươi ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch đó.

Lan thúc cười nói.

Tần Vũ cười khổ.

Hắn có thể bỏ đi đem tiên phủ đó hoàn tàn phá đi?

Thanh Vũ tiên phủ, trân quý không chỉ vì là một nguyên linh thạch hoàn chỉnh, trân quý nhất là vì -- -- phòng ngự trận pháp mà Nghịch Ương tiên đế bày ra. Một tiên phủ an toàn như vậy, giá trị vô cùng lớn.

- Cũng có một biện pháp khác, nguyên linh thạch tinh phách so với cực phẩm nguyên linh thạch trân quý hơn nhiều. Một nguyên linh tinh phách tương đương với một trăm cực phẩm nguyên linh thạch, ngươi không có?

Lan thúc cười nói.

- Lan thúc, nguyên linh tinh phách là hạch tâm của Thanh Vũ tiên phủ. Ta một khi sử dụng, thì lấy gì để khống chế tiên phủ?

Tần Vũ bất đắc dĩ nói.

- Hơn nữa, nguyên linh tinh phách muốn đổi lấy một trăm cực phẩm nguyên linh thạch, ai trao đổi với ta?

Ở phàm nhân giới, ai có thể bỏ ra một trăm cực phẩm nguyên linh thạch. Không nói một trăm, chỉ là một, có lẽ cả phàm nhân giới không ai có mà xuất ra.

Hơn nữa nếu hoán đổi được, thì với việc khống chế mọi thứ trong Thanh Vũ tiên phủ sẽ không được nữa.

- Ha ha…không đùa với ngươi nữa.

Lan thúc cười nói.

- Ta đương nhiên biết ngươi không có cực phẩm nguyên linh

thạch. Ta có một khỏa, chỉ là một khỏa. Một khỏa đó, cũng đủ để kiếm tiên khôi lỗi có thực lực của nhất cấp kim tiên. Đương nhiên, sử dụng hết năng lượng của một khỏa sẽ không còn nữa.

Vừa nói, Lan thúc vừa đưa cho Tần Vũ một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Tần Vũ lập tức tiếp nhận một khảo cực phẩm nguyên linh thạch đó. Tuy chỉ là một khỏa, nhưng còn tốt hơn là không có.

- Lan thúc, một khỏa có thể sử dụng bao lâu thời gian?

Tần Vũ hỏi han.

Lan thúc cười nói:

- Trong kiếm tiên khôi lỗi này có ẩn hàm một bộ kiếm pháp, là "Phá Thiên kiếm quyết", "Phá Thiên kiếm quyết" có chín thức, mỗi thức cần năng lượng không giống nhau. Nếu mà thi triển đệ cửu thức, có lẽ một chiêu xuất ra, cũng tiêu hao khoảng bát thành năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch.

Tần Vũ hiểu ra.

Một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, có thể chỉ đánh một trận. Sau khi đánh xong, không có cực phẩm nguyên linh thạch, mình cũng không cách gì sử dụng kiếm tiên khôi lỗi nữa.

- Tiểu Vũ.

Lan thúc biểu tình trịnh trọng nói.

- Ta cho ngươi kiếm tiên khôi lỗi, chỉ là hi vọng ngươi sau này có thể tiến xa hơn nữa. Chỉ cho ngươi một khỏa cực phẩm linh thạch, đó

là ta hi vọng ngươi không phải hoàn toàn trông vào ngoại lực, tất cả cần trông vào bản thân. Kiếm tiên khôi lỗi, chỉ có khi nào bất đắc dĩ phải bảo mệnh mới sử dụng.

- Ta đính xác có không ít cực phẩm nguyên linh thạch, nhưng không cho ngươi. Cho ngươi…là hại ngươi! Hiện tại cho ngươi, có thể làm ngươi hoành hành trong kim tiên, nhưng đến về sau, ngươi lấy gì để cùng với Chu Hiển bọn họ phân tranh?

Đối diện với ánh mắt hi vọng của Lan thúc, Tần Vũ trong lòng hiểu rõ nỗi khổ tâm của Lan thúc.

- Lan thúc, ta sẽ không để người thất vọng.

Tần Vũ từ từ nói.

Lan thúc cười hài lòng:

- Tốt lắm, ta phải đi rồi, nếu không quay lại, Lập Nhi có thể phải chịu gian khổ.

Chỉ thấy sau thân Lan thúc xuất hiện một khung cửa hắc sắc, dẫn tới hư vô.

Lan thúc cứ thế đi vào trong khung cửa hắc sắc đó. Khi sắp vào, Lan thúc quay đầu nhìn về Tần Vũ:

- Tiểu Vũ, không được cô phụ hi vọng của Lập Nhi, cũng không được cô phụ hi vọng của ta với ngươi.

- Vâng.

Tần Vũ gật mạnh đầu.

Lan thúc hài lòng đi vào trong khung cửa hắc sắc đó, lập tức,

thông đạo hắc sắc liền tiêu thất. Lan thúc cũng tiêu thất tại thế giới này, phảng phất như từ trước đến giờ chưa từng xuất hiện qua.

Chương 216

Sinh Mệnh Chi Nguyên Lực

Kinh thành Tần vương triều, trong phòng luyện công của Lôi Sơn cư ở Vũ vương phủ.

Tần Vũ ngồi xếp bằng tĩnh tọa bên trong.

Việc Lập Nhi ly khai, sự xuất hiện đầy sức mạnh của Chu Hiển, cũng như những lời nói của Lan thúc trước khi đi. Trải qua tất cả việc đó, lúc này trong lòng Tần Vũ chỉ còn một sự an tĩnh. Việc hắn hiện tại cần phải làm là cố gắng tu luyện, nhanh chóng đề cao công lực của bản thân.

Tất nhiên muốn đề cao thực lực, đầu tiên cần phải hiểu rõ cơ thể mình!

- Lúc Chu Hiển sử dụng thanh sắc ba động công kích, thân thể ta, thay thế cho năng lượng của "Thái dương chân hạch" kiên trì được khoảng thời gian dài. Có vẻ như lúc đó thân thể mỗi một chỗ đều tự động có một luồng thanh lưu thuần chất chảy tới khôi phục thương thế của thân thể.

Tần Vũ trong lòng cũng nghi hoặc việc đó.

Sau khi trải qua cải tạo của Lưu Tinh Lệ, thân thể Tần Vũ đích xác có thể so sánh với Đại Thành kì cao thủ. Nhưng thậm chí như thế, thân thể Tần Vũ cũng sẽ không thể kiên trì lâu như vậy dưới thanh sắc ba động đó. Nhưng Tần Vũ vẫn trụ vững, cuối cùng cũng thành công, đó tất cả là vì -- -- lực khôi phục.

Hơn nữa, công lực của Thái dương chân hạch bổn thân có tiêu hao, cũng chỉ một lát là hoàn toàn hồi phục. Không chỉ thương thế

thân thể được tu phục, cả công lực tổn hao cũng vậy. Thật là quá mức thần kì.

Thực chất Lưu Tinh Lệ có công năng khôi phục, đối với điểm đó Tần Vũ cũng đã biết.

Nhưng, có thể chữa trị cả thân thể lẫn công lực mình, tịnh không phải đến từ bản thể Lưu Tinh Lệ, mà là từ mỗi một góc của thân thể. Ở sát na bị thương đó, có lẽ mỗi một chỗ trong thân thể đều sản sinh ra thanh lưu khôi phục thương thế, tốc độ cực nhanh.

Tần Vũ cẩn thận xem xét mọi chỗ trong người, quan sát chi tiết cơ nhục, gân cốt của bản thân.

Tâm thần quan sát, càng quan sát càng thận trọng. Với việc quan sát kĩ lưỡng như thế, bí mật về việc hồi phục thân thể lẫn công lực cũng từ từ hiện ra trước mắt Tần Vũ.

- Đây là cái gì?

Tần Vũ trong lòng chấn kinh.

Tâm thần Tần Vũ phát hiện thấy, ở trong thế giới cơ quan nhỏ bé của cơ nhục, gân cốt, tại mỗi chỗ của thân thể, thậm chí trong mỗi tế bào cơ nhục cũng có vài tia quang hoa lục sắc.

Những quang hoa lục sắc đó hoàn toàn dung hợp trong nơi sâu nhất của thân thể. Không chỉ là xương cốt cơ nhục, mà còn trên bề mặt *"tinh cầu"* trong đan điền, cũng ẩn hàm quang hoa lục sắc thần bí đó. Những quang hoa lục sắc này căn bản khác với lục sắc trên bề mặt tinh cầu *"Hành Tinh kì"*.

Tần Vũ tâm ý máy động, lục sắc quang hoa ở một vài chỗ trong người không ngờ giống như một dạng năng lượng án chiếu theo tâm ý của Tần Vũ từ trong lòng bàn tay phi xuất ra.

- Lục sắc quang hoa này rốt cuộc là gì vậy?

Tần Vũ nhìn quang hoa lục sắc trong lòng bàn tay, lẩm bẩm nói.

- Ồ.

Vào lúc Tần Vũ đang nghi hoặc, hắn đột nhiên phát hiện. Lưu Tinh Lệ trong ngực mình không ngờ lại rung lên, xuất ra một đốm lục sắc quang. Đốm lục sắc quang này trực tiếp bay đến chỗ vừa nãy Tần Vũ tập hợp lục sắc quang hoa, bổ sung cho chổ đó năng lượng lục sắc.

"Là Lưu Tinh Lệ!"

Tần Vũ ánh mắt lóe sáng.

- Quả nhiên đúng như ta dự đoán, năng lượng lục sắc thần bí này và Lưu Tinh Lệ có quan hệ. Từ khi Lưu Tinh Lệ được hấp thu vào thể nội, Lưu Tinh Lệ này không chịu sự khống chế của ta. Nhưng hiện tại…ta ít nhất có thể khống chế những lục sắc năng lượng này.

Tần Vũ tâm ý máy động. Mao bút trung phẩm tiên khí trong người được phi ra. Chỉ là lúc này mao bút nằm trong hình dạng một thanh đoản kiếm. Trung phẩm tiên khí mà Nghịch Ương tiên đế lưu lại, tuy bổn thể là mao bút, nhưng luận công kích lực, thực tế còn mạnh hơn cả trung phẩm tiên kiếm phổ thông.

Tần Vũ nắm lấy chuôi của thanh đoản kiếm trung phẩm tiên khí, trực tiếp chém một nhát lên cánh tay mình. Dùng trung phẩm tiên khí, Tần Vũ không phí sức nhiều đã tạo ra một miệng vết thương lớn, tiên huyết không ngừng chảy ra. Vết thương này chỉ làm Tần Vũ nhẹ nhíu mày mà thôi.

- Hiện tại phải xem, nguyên nhân của năng lực khôi phục có phải

là lục sắc quang hoa đó không.

Tần Vũ lập tức khống chế lục sắc quang hoa trong thể nội, không để chúng đến chữa trị.

Tần Vũ cẩn thận quan sát miệng vết thương.

- Ha ha, quả nhiên ta đoán không sai.

Sắc mặt Tần Vũ có vài tia hỉ sắc,

- Lục sắc năng lượng chính là nguyên nhân của lực khôi phục kinh nhân đó.

Không có lục sắc quang hoa chữa trị. Miệng vết thương của Tần Vũ tựa như không thể lành lại.

Tần Vũ giải trừ áp chế với lục sắc quang hoa, những lục sắc năng lượng lập tức dung nhập vào vết thương đó. Chỉ một cái nháy mắt, miệng vết thương cực lớn đó đã hoàn toàn lành lặn, cả vết sẹo cũng không thấy.

- Ồ, lực khôi phục quá kinh nhân.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi thở dài nói.

Thậm chí đã biết trước năng lực trị liệu thương thế kinh nhân của lục sắc năng lượng, nhưng chính mắt nhìn thấy, Tần Vũ vẫn hoàn toàn chấn kinh.

- Lưu Tinh Lệ, cho đến tận bây giờ ta cũng không cách gì chủ động khống chế, những lục sắc năng lượng này có lẽ là loại năng lượng đầu tiên mà ta có thể chủ động điều khiển. Khôi phục trị liệu như thế thật kinh nhân, có thể gọi là…Sinh mệnh chi nguyên lực.

Đúng như Tần Vũ dự liệu, trải qua thí nghiệm phán đoán, sinh mệnh nguyên lực này không chỉ có thể nhanh chóng khôi phục thương thế, mà còn có khả năng khôi phục công lực bản thân.

Sinh mệnh nguyên lực có thể nói…siêu việt hơn bất kỳ linh đan diệu dược để khôi phục công lực nào.

*****

Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Từ Nguyên, Tần Phong, Tần Chính, lúc này năm người họ đều tập trung trong một tiểu độc viện của Vũ vương phủ. Hôm qua vừa có một trận tuyết lớn, hôm nay trên mái vòm của tiểu độc viện, trên những ngọn cây là vô số hoa tuyết, cả trời đất là một khối bạch tuyết. Trong không khí cũng có tia hàn khí.

- Phụ vương, Phong bá bá, Từ thúc, đại ca, nhị ca, có một chuyện ta cần phải nói cho mọi người.

Tần Vũ sắc mặt có một nét cười nhẹ. Nhưng ngữ khí Tần Vũ lại có vài phần ngưng trọng.

Tần Vũ hôm nay gọi nhiều người đến, khẳng định có sự tình trọng yếu. Tần Đức bọn họ cũng có thể đoán ra.

- Vũ nhi, có chuyện gì hãy nói đi.

Tần Đức cười nói.

- Ta cũng đã sống nhiều năm như vậy, có sự tình gì mà chưa thấy qua, sinh với tử cũng gặp không biết bao nhiêu lần. Chúng ta đừng quá để ý.

Tần Đức muốn để Tần Vũ thoải mái.

- Phụ vương, sự tình này tuyệt không đơn giản đến vậy. Nói một cách chuẩn xác, lần trước đến tiên phủ con đã lấy được một kiện bảo bối. Một kiện bảo bối phi thường trân quý.

- Đã bị người khác phát hiện?

Từ Nguyên từ từ nói.

- Đúng, ta lấy được một bức Thủy mặc họa. Thủy mặc họa này quan hệ tới một bí mật vô cùng trọng đại, có thể làm cho tất cả tán tiên, tán ma, tán yêu, dù là cấp bậc thập nhị kiếp tán tiên cao thủ cũng phải đỏ mắt.

Tần Vũ cười khổ nói.

Tần Vũ hiện tại có cảm giác Thủy mặc họa này là một gánh nặng.

Nếu mà Nghiên Cơ nương nương và Duyên Mặc đều giữ kín bí mật không nói, hắn đương nhiên không có nguy hiểm gì. Nhưng… vài ngày trước hắn và Duyên Mặc nói chuyện, Duyên Mặc đã rất chân thật nói cho hắn biết, Thủy mặc họa đã trao cho Long tộc!

Như thế, sự tình đã trở nên rất tồi tệ.

- Thập nhị kiếp tán tiên tán ma?

Phong Ngọc tử rất kinh hãi. Hiện giờ Phong Ngọc tử mới đạt đến Nguyên Anh cảnh giới, nhưng thập nhị kiếp tán tiên tán ma trong truyền thuyết, đó là tồn tại trong truyền thuyết không cách nào hi vọng đạt đến được a.

Tần Vũ bất lực gật đầu:

- Đúng, chuyện này có điểm phiền hà.

Từ Nguyên cũng nhíu mày.

Khi mà thực lực đối phương siêu việt hơn mình quá xa, mưu kế thế nào cũng đều là vô dụng. Nhưng Từ Nguyên hẳn không biết Tần Vũ có ba chiêu bài lớn, căn bản không sợ những điều này.

- Sự tình phiền đây.

Tần Đức nhíu mày. Tần Phong và Tần Chính lúc này cũng thấy khổ não.

- Đúng rồi, tiểu Vũ, vị Lan thúc tiền bối của con là ở cảnh giới nào?

Từ Nguyên hốt nhiên mở lời.

Tần Vũ liền cười nói:

- Thực lực của Lan thúc tuyệt đối hơn hẳn thập nhị kiếp tán tiên.

Nhị ca Tần Chính cười:

- Tiểu Vũ, vậy sự tình giản đơn rồi. Có vị Lan thúc tiền bối đó ở đây…chắc sẽ không có nguy hiểm lớn gì đâu.

- Người nếu mà đích xác ở đây lúc này, nhưng…hiện tại người đã li khai, li khai khỏi phàm nhân giới rồi.

Tần Vũ lắc đầu nói.

- Li khai khỏi phàm nhân giới?

Phong Ngọc tử kinh ngạc nói.

- Không lẽ…Lan thúc tiền bối là thập nhị kiếp tán tiên, hiện nay vừa siêu thoát khỏi bước cuối cùng, từ thập nhị kiếp tán tiên đề thăng đạt nhất cấp kim tiên? Do đó người đã phi thăng rồi?

Đối với những tin tức về tán tiên, thiên tiên, kim tiên, đều là Tần Vũ lúc trước ở Vũ vương phủ, và Phong Ngọc tử tán gẫu mà nói cho Phong Ngọc tử biết. Nếu không với địa vị của Phong Ngọc tử thì không có khả năng biết những sự tình này.

- Phi thăng, ừm…có lẽ phải giải thích như vậy. Tóm lại Lan thúc sẽ không quay trở lại nữa.

Tần Vũ cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể nói hàm hồ như vậy.

- Lan thúc tiền bối không ở đây. Vậy…

Tần Chính nhíu mày lẩm bẩm nói.

Tần Vũ cười nói:

- Phụ vương, đừng lo lắng, con tìm mọi người không phải để mọi người vì sự tình này mà lo lắng. Lúc trước tứ vị tán tiên của Thanh Hư quan ở Đằng Long đại lục có đến vây công Tinh Thần các của con, cuối cùng bị Lan thúc cản trở. Lan thúc phát hiện "Chu Thiên Tinh Thần đại trận" của Tinh Thần các uy lực không đủ, do đó đã cải tạo lại. Chu Thiên Tinh Thần đại trận hiện nay dù là thập nhị kiếp tán tiên cũng không công phá được.

Chuyện này toàn là do Trang Chung nói cho Tần Vũ.

Chu Thiên Tinh Thần đại trận lúc trước đủ để chịu công kích của bát kiếp tán tiên. Qua sự cải tạo của Lan thúc, Chu Thiên Tinh Thần đại trận hấp thu thiên địa linh khí hình thành nên phòng ngự kinh nhân, ảo cảnh trận pháp.

Dù là thập nhị kiếp tán tiên, cũng phải từ bỏ ý định đi vào.

- Vũ nhi, ý tứ của con là để ta…

Tần Đức đoán ra nói.

- Vâng, con nghĩ để phụ vương các người trước hết đi đến Tinh Thần các sinh hoạt một khoảng thời gian. Nơi đó cảnh sắc cũng tốt đẹp. Thời gian này con đoán rằng ở Đằng Long đại lục sẽ phong vân khởi dũng. Đến lúc đó dù là Tiềm Long đại lục nói không chừng cũng sẽ loạn lên.

Tần Vũ nghiêm túc nói.

Tần Đức liền cười:

- Ta không để ý, từ khi thành tu chân giả, tuổi tác vô hạn. Đương nhiên không để ý đến đoạn thời gian này. Chỉ là…ta lo cho Chính nhi.

Tần Chính cười khổ nhìn Tần Vũ:

- Tiểu Vũ, đệ hãy để phụ hoàng, đại ca, Phong bá bá cùng Từ thúc đi trước đến Tinh Thần các đi. Ta dù sao cũng là Tần vương triều hoàng đế. Sao có thể tự tiện li khai đây?

Tần Vũ cũng hiểu rõ đạo lí đó. Đối với điều này, Tần Vũ cũng đã có chuẩn bị.

- Nhị ca, Lôi Sơn cư của đệ bản chất là do quáng thạch cực kỳ khó gặp cấu thành nên. Phòng ngự lực vô cùng kinh nhân, đồng thời cũng có cả phòng ngự trận pháp.

Lôi Sơn cư, là do Lôi Vệ lang thang trong vũ trụ thu nhập những cực phẩm quáng thạch luyện chế mà thành. Phòng ngự lực

đương nhiên cao.

- Nhị ca, huynh hãy lập tức cho xây sau tẩm cung một không gian ngầm. Đệ sẽ để Lôi Sơn cư nằm tại đó. Nếu mà gặp nguy hiểm, huynh hãy trốn vào trong Lôi Sơn cư, ít nhất có thể an toàn.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

Hiện nay Tần Vũ có Thanh Vũ tiên phủ. Thanh Vũ tiên phủ vô luận phòng ngự lực hay những thứ khác, đều hơn xa Lôi Sơn cư. Tần Vũ để Lôi Sơn cư lại trong hoàng cung.

……

- Phụ vương, con sẽ lập tức an bài người, đưa mọi người đến Tinh Thần các, nhưng con…cũng phải chuẩn bị đi tới Bạo Loạn Tinh Hải tiến hành tu luyện. Nếu có chuyện gì có thể thông qua truyền tấn lệnh thông tri cho con.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

Tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải tu luyện, Tần Vũ sớm đã quyết định rồi.

Linh hồn tu vi của Tần Vũ hiện nay vừa đạt đến Độ Kiếp hậu kì, thậm chí tiếp cận Đại Thành kì. Nhưng bổn thân tu vi của Tần Vũ chỉ là Hành Tinh hậu kì. Do vậy cần phải làm cho công lực đề thăng nhanh chóng, Tần Vũ chuẩn bị…giết hung thú, luyện hóa nội đan.

Bạo Loạn Tinh Hải tuy nguy hiểm, nhưng Tần Vũ không sợ.

Tần Vũ có Thanh Vũ tiên phủ, đây lại là tiên phủ mà Nghịch Ương tiên đế để lại. Không chỉ toàn bộ do nguyên linh thạch cấu thành nên phòng ngự lực cực cao, đồng thời còn có trận pháp cấm chế phòng ngự cực kỳ lợi hại.

Nghịch Ương tiên đế có nói, phòng ngự cấm chế được bày ra, nhưng công kích trận pháp cấm chế lợi hại thì lại bỏ đi. Nhưng đối với Tần Vũ mà nói, thế cũng là quá đủ.

Phòng ngự cấm chế do Nghịch Ương tiên đế bố trí, đừng nói tán tiên, dù là kim tiên có đến cũng không phá được. Xét cho cùng là phủ đệ của tiên đế, Thanh Vũ tiên phủ này tính ra là nơi tốt để giữ mệnh.

Huống chi… Tần Vũ còn có kiếm tiên khôi lỗi. Tuy chỉ có một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, nhưng tốt xấu gì cũng có khả năng phát huy thực lực của nhất cấp kim tiên. Phải biết, đây lại là kiếm tiên, công kích lực của kiếm tiên là mạnh nhất.

……@ Copyright by Tàng Thư Viện.

Sau khi mệnh lệnh cho người đưa phụ vương bọn họ đến Tinh Thần các, đem Lôi Sơn cư giao cho nhị ca Tần Chính sử dụng. Tần Vũ bản thân liền một mình ngự trung phẩm tiên khí cấp tốc đi đến Bạo Loạn Tinh Hải.

Bạo Loạn Tinh Hải, hải lãng thao thiên (sóng nhào nuốt trời), thiên địa linh khí cuồng loạn phi thường.

Tần Vũ chân đạp mao bút đã biến thành phi kiếm. Xuyên qua đợt sóng cuộn lên trời, Tần Vũ hướng đến một hung thú phía xa bay tới. Công lực nếu thấp hơn Độ Kiếp kì hung thú, Tần Vũ căn bản sẽ không động thủ.

- Độ Kiếp kì hung thú!

Tần Vũ từ xa nhìn thấy một con ngân sắc bàng giải rất lớn. Cặp mắt huyết hồng sắc đang chằm chằm nhìn Tần Vũ, tựa hồ bàng giải hung thú căn bản không có phát hiện ra Tần Vũ đối với hắn có uy hiếp gì.

- Tu chân giả, chuẩn bị, chịu chết!

Bàng giải hung thú đạt đến Độ Kiếp trung kì, trí tuệ cũng đủ để cùng với thường nhân đối thoại.

- Ta dù không có quyết định động thủ, ngươi cũng muốn giết ta.

Tần Vũ bất đắc dĩ cười, lập tức cả người hóa thành một đạo hồng quang hướng ngân sắc bàng giải bắn tới, tốc độ đơn giản là nhanh đến hãi nhân.

Ban đầu chỉ là hắc sắc hồng quang, nhưng giây lát liền biến thành hỏa quang tử sắc.

- A, là Thiên hỏa…

Bàng giải hung thú đó căn bản không đủ thời gian để bỏ chạy, đã bị Thiên hỏa lĩnh vực bao vây. Chỉ một lát đã bị thiêu cháy thành tro, một viên nội đan rơi vào trong tay Tần Vũ.

Cả Nghiên Cơ nương nương cũng chỉ có thể chịu được hai ba đám Thiên hỏa mà thôi. Đối diện Thiên hỏa lĩnh vực, một hung thú Độ Kiếp kì sao có thể đào thoát?

- Hắc Diễm Quân, một cao thủ có thể so với Nghịch Ương tiên đế, quả nhiên lợi hại a. Hắc Diễm Quân chỉ giới của hắn bên trong có năng lượng hỏa thật là cường đại. Tiếc là thực lực ta quá yếu, chỉ có thể dẫn động một ít bộ phận năng lượng, sản sinh Thiên hỏa phạm vi có hai ba thước.

Tần Vũ nhìn Hắc Diễm Quân chỉ giới cười, rồi lập tức hóa thành hồng quang tiếp tục đi về phía trước.

Chương 217

Dao Ngôn

Thời gian trôi đi, một tháng sau khi Tần Vũ đi vào Bạo Loạn Tinh Hải.

Trong những con sóng lớn của Bạo Loạn Tinh Hải, một đạo hắc sắc thân ảnh như con thoi dễ dàng xuyên qua, sóng lớn căn bản không ảnh hưởng đến hắn một chút nào.

- Hống…

Một tiếng hống cực kì bá đạo vang lên, cùng lúc một con Giao long từ trong biển xuyên ra, bay lên cao trong thiên không, hung thú xung quanh tất cả đều yên lặng run sợ.

Thế giới hung thú là thế giới của cường giả. Hung thú đạt đến Độ Kiếp kì có trí tuệ tài cao, đạt đến Đại Thành kì thì tương đương với người thường. Đại bộ phận hung thú trí tuệ đều rất thấp, bọn chúng đối với cường giả càng thần phục hơn. Tiếng hống của Giao long mới vang lên không lâu, hung thú quanh đó không dám gây ra một tiếng động, nó bay lượn trong bầu trời uy mãnh.

- Linh hồn cảnh giới của ta khó tra ra được, có lẽ là hung thú Đại Thành kì!

Tần Vũ nhìn thấy con Giao long hung thú dũng mãnh này, sắc mặt không tự chủ được thoáng hiện hỉ sắc.

Giao long hung thú đó ánh mắt sắc huyết hồng nhìn khắp bốn phía, thấy được mỗi một hung thú ở đó đều khiếp sợ đến nỗi không dám phát ra tiếng, liền thấy khoan khoái. Nhưng chỉ thoáng

chốc, hắn trở nên giận dữ.

Đôi mắt huyết hồng nhìn chằm chằm vào hắc sắc thân ảnh phía trước mặt.

- Ngươi là tu chân giả?

Trong mắt Giao long xuất hiện sát ý, đồng thời âm thanh hùng hậu cũng vang lên trong trời đất. Tiếng sóng lớn trong Bạo Loạn Tinh Hải căn bản không lấp được thanh âm của Giao long.

Tu chân giả?

Coi là vậy đi, Tần Vũ nhẹ cười gật đầu.

Đối với hung thú mà nói, không phải đồng lọai thì là địch nhân, ngay cả yêu thú cũng không phải là đồng đạo. Xét cho cùng yêu thú so với hung thú có trí tuệ hơn, tu luyện cũng không giống nhau.

Trong mắt của hung thú, không phải đồng loại, thì tất cả còn lại gọi là tu chân giả. Tu chân giả … chính là đối tượng mà tất cả hung thú muốn giết nhất.

- Tu chân giả, haha…ngươi ngang nhiên dám bước vào Bạo Loạn Tinh Hải. Ồ, khá lắm, linh hồn cảnh giới của ngươi gần đạt đến Độ Kiếp hậu kì, cũng sắp Đại Thành kì rồi. Nhưng tu chân giả, ngươi chắc cũng biết thực lực của hung thú bọn ta so với thần thú không kém bao nhiêu. Ta là hung thú Đại Thành kì, tương đương với thần thú Đại Thành kì. Ngươi …còn chưa là Đại Thành kì tu chân giả. Cho nên , ngươi chắc chắn sẽ chết a.

Giao long hung thú đắc ý nói.

Dù là Đại Thành kì tu chân giả, nói chung cũng không phải là đối thủ cùng đẳng cấp của thần thú. Giao long hung thú tự tin

không phải là không có đạo lí

Khóe miệng Tần Vũ có nét cười:

- Thú vị lắm, quả thật là thú vị. Nghe nói hung thú Đại Thành kì có trí tuệ ngang bằng với thường nhân, xem như là sự thật rồi. Ta đã gặp không ít hung thú, ngươi là kẻ đầu tiên nói nhiều như vậy.

- Ngươi không ngờ dám nói với ta như vậy, tìm chết.

Hung thú Giao long động nộ. Lập tức đuôi rồng quẫy lên một cái, đột ngột hóa thành một dải ảo ảnh lao đến Tần Vũ.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên tinh quang.

Hắc Diễm Quân chi giới- - Trọng Lực lĩnh vực

Giao long hung thú đột nhiên cảm thấy tựa như bị một ngọn núi đè xuống. Giao long hung thú không chút chuẩn bị, động tác lập tức bị biến dạng, không tự chủ được mà rơi xuống.

Với thực lực hiện nay của Tần Vũ dẫn phát ra Trọng Lực lĩnh vực đích xác phi thường lợi hại. Nhưng Giao long hung thú vốn là Đại Thành kì hung thú nên có thể chịu đựng được, Trọng Lực lĩnh vực tuyệt đối không gây thương tổn được cho Giao long hung thú.

Nhưng -- ---

- Ta hiển nhiên không phải muốn đả thương hắn, mà chỉ cần một thời cơ này mà thôi.

Tần Vũ khóe miệng nhếch lên, cả người cuối cùng đã di động.

Vào lúc Giao long hung thú không kịp chuẩn bị, Trọng Lực lĩnh vực ép rơi xuống, Tần Vũ đã di động.

Di chuyển như thiểm điện!

Giao long hung thú thân là hung thú Đại Thành kì phản ứng tất nhiên phải nhanh. Sau khi hắn rơi xuống được một đoạn khoảng cách thì thoát khỏi Trọng Lực lĩnh vực, nhìn thấy Tần Vũ lao đến, Giao long hung thú liền lạnh lùng nhìn Tần Vũ.

- Tu chân giả. Đến đây, chịu chết nào.

Âm thanh của Giao long vang lên trong não của Tần Vũ, chính là linh thức truyền âm. Chỉ là trên mặt Tần Vũ lúc này lại có nét cười thâm ý. Nét cười đó khiến Giao long hung thú trong lòng chợt lạnh run.

- Hừm, một tu chân giả chưa đạt đến Đại Thành kì, ta thân là hung thú Đại Thành kì sao có thể sợ được chứ?

Giao long hung thú tự an ủi mình, đồng thời tập trung mọi chú ý toàn lực đối phó Tần Vũ.

Nhanh.

Tần Vũ đã đến.

Tại sát na Tần Vũ tiếp cận Giao long hung thú.

"A!" Trạng thái ứng chiến tốt nhất được chuẩn bị của Giao long hung thú đã bị phá tan, hắn phảng phất như bị một ngọn đại sơn từ phía trên đè xuống. Giao long hung thú thân hình rơi xuống.

Hắc Diễm Quân chi giới—— Trọng Lực lĩnh vực.

Vào lúc Tần Vũ sắp tiếp cận Giao long, lại một lần nữa khởi động Trọng Lực lĩnh vực.

"Phác xích!"

Đoản kiếm Tần Vũ trực tiếp bay hướng về phía bụng Giao long. Vì Giao long hung thú mới hứng chịu ảnh hưởng của Trọng Lực lĩnh vực, động tác bị biến dạng, lại bị Tần Vũ đâm vào chỗ không phòng ngự, tiên huyết từ bụng chảy ra.

"Ngao~~~" Giao long hung thú nổi giận rống lên. Giao long hung thú điên cuồng không nhịn được nữa, trực tiếp xuất tử trảo về Tần Vũ, muốn bắt Tần Vũ phải chết thảm. Nhưng Tần Vũ coi trảo đó của Giao long như không.

"Phác xích." Thân thể Tần Vũ cứng rắn như sắt, dẻo dai như tơ tuyết tằm, long trảo tới trên thân Tần Vũ chỉ là gây ra một vết ngoại thương mà thôi. Càng hãi nhân hơn là miệng vết thương khoảng mười thốn, chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn khôi phục lại. Giao long hung thú nhìn thấy cảnh tượng đó trợn mắt há miệng ngây ngốc.

Vào lúc Giao long hung thú gây thương hại cho Tần Vũ, Tần Vũ cũng xuất sát chiêu.

- Phá!

Tần Vũ mặt lãnh khốc, hai tay kết thủ ấn quyết, hét lên một tiếng lạnh lùng.

Chỉ thấy trung phẩm linh khí đoản kiếm hóa thành một đạo lưu quang, xuyên qua vết thương trên bụng của Giao long hung thú, theo đó trực tiếp đâm vào đầu của Giao long hung thú. Phá Thiên kiếm khí ẩn hàm bên trong đoản kiếm liền bắn ra, bóp chết linh hồn của Giao long hung thú.

- Chỉ sử dụng Trọng Lực lĩnh vực, cùng với thân thể ta, đã có thể giết chết Đại Thành kì hung thú….Đại Thành kì hung thú, sợ là có thể so được với ngũ, lục kiếp tán tiên.

Tần Vũ bắt lấy nội đan, cười nhạt một tiếng.

Tam kiếp tán tiên, tương đương với Đại Thành kì tu tiên giả nói chung.

Giao long hung thú Đại Thành kì, thực lực gần như gấp mười lần Đại Thành kì tu tiên giả phổ thông. Nói Đại Thành kì hung thú tương đương với ngũ, lục kiếp tán tiên cũng đúng.

Tần Vũ có thể giết được hắn, sự cường hãn của thân thể cũng như năng lực khôi phục khủng bố là trọng yếu. Đột nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, làm cho công kích lực của đối phương luôn bị thất thố dưới *"Trọng Lực lĩnh vực"*. Còn có… trung phẩm tiên khí với lực công kích kinh người cũng là một nguyên nhân nữa.

Ba khía cạnh cộng lại, Đại Thành kì Giao long hung thú bị giết chết cũng là hiển nhiên.

- Có được nội đan của hung thú Đại Thành kì, nếu ta luyện hóa nó, có thể đạt đến Độ Kiếp trung kì.

Tần Vũ trong lòng thầm tính toán.

- Tốt, nhiệm vụ hôm nay kết thúc, bắt đầu chuẩn bị luyện hóa.

Tần Vũ mỉm cười tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải, trực tiếp đi xuyên vào trong biển.

Nói về độ sâu của Bạo Loạn Tinh Hải, so với hải vực nói chung thì sâu hơn nhiều.

Hiện nay thân thể Tần Vũ vô cùng cường hãn, Tần Vũ trực tiếp đi xuống sâu vài vạn thước. Đó là một hạp cốc hắc ám, ánh sáng mặt trời căn bản không thể chiếu tới được. Chỉ có một số thực vật đặc thù phát tán ra một ít ánh sáng nhạt.

Tần Vũ khống chế nguyên linh tinh phách, trong lòng máy động, một cung điện rất lớn liền xuất hiện trong biển. Bản thân Tần Vũ tự nhiên nhẹ nhàng tiến vào bên trong cung điện.

Chỉ thấy -- --

Tòa cung điện phát tán thanh quang đó, trong một sát na bất ngờ biến thành hình dạng một dãy núi rất bình thường dưới đáy biển, với các dãy núi khác không có chút khác biệt nào.

Bên trong Thanh Vũ tiên phủ.

Ngồi ở bộ bàn ghế tại hậu hoa viên, Tần Vũ đang uống một chén tiên lộ cam tuyền, tự nói với chính mình:

- Cấm chế của trận pháp phòng ngự Thanh Vũ tiên phủ thật lợi hại, chỉ là ảo thuật cấm chế cơ bản nhất cũng đã không tồi …Ảo thuật cấm chế mà Nghịch Ương tiên đế bố trí, không có mấy người khám phá được a.

Thanh Vũ tiên phủ tuy là lớn, nhưng so sánh với diện tích gần như vô biên vô hạn của Bạo Loạn Tinh Hải căn bản không đáng kể. Tùy tiện một hạp cốc, hoặc giả một vài khe nứt giữa các dãy núi dưới đáy biển đều có thể bày đặt bố trí, thêm vào ảo thuật cấm chế, căn bản không người nào có thể nhìn ra.

Sau khi uống tiên lộ cam tuyền, Tần Vũ liền ngồi xếp bằng lại, chính ở giữa hậu hoa viên. Tần Vũ bắt đầu luyện hóa nội đan của hung thú Đại Thành kì….

……@Copyright by Tàng Thư Viện.

Trong đan điền của Tần Vũ, trung tâm của hạch tâm *"Thái dương chân hỏa"* là một đoàn hỏa diễm. Đó là tinh thần chân hỏa của Tần Vũ, lúc này tinh thần chân hỏa hoàn toàn biến thành tử sắc thiên hỏa.

Cùng với sự nâng cao công lực của Tần Vũ, *"Thái dương chân hạch"* cũng đã dần dần biến lớn. Bên trong đan điền Tần Vũ, nội bộ của khỏa tinh cầu đó càng lúc càng có nhiều bộ phận biến thành *"Thái dương chân hạch"*.

Độ Kiếp kì, chính là quá trình vừa biến lớn vừa biến thuần của *"Thái dương chân hạch"*.

Hấp thu cả nửa tháng, Tần Vũ cuối cùng đã hoàn toàn hấp thu hết.

- *Đây, đây….*

Tần Vũ cảm thụ công lực tu vi, không kìm được cảm giác không biết nên cười hay nên khóc.

Độ Kiếp kì tu luyện *"Thái dương chân hạch"* là chính, đồng thời cũng sử dụng hỏa diễm của Thái dương chân hạch để rèn luyện thân thể. Độ Kiếp kì cực kì khó tu luyện.

Thái dương chân hạch, không chỉ hấp thu nhiều năng lượng để nó biến lớn, đồng thời còn phải biến thuần, khiến cho năng lượng càng thêm tinh thuần. Tần Vũ hiện nay năng lượng thì đủ, nhưng để biến thuần lại cần một đoạn thời gian.

Nguyên bổn nghĩ là có thể đạt đến Độ Kiếp trung kì, hiện tại mới chỉ là đỉnh phong của Độ Kiếp tiền kì, đợi khi hoàn toàn biến thuần có lẽ mới đạt được Độ Kiếp trung kì.

Đạt đến Độ Kiếp trung kì chính là đại biểu cho việc…sẽ rất nhanh tiếp nhận Cửu Cửu trọng kiếp.

- Độ Kiếp kì của "Tinh Thần Biến" đúng là quá khó tu luyện. Nội đan của Đại Thành kì hung thú a, đó là năng lượng cực kỳ cường đại. Nếu cho tu chân giả bình thường, sợ là đã đạt đến Độ Kiếp hậu kì, thậm chí còn hơn nhiều. Hiệu suất luyện hóa cho

thuần *"Thái dương chân hạch"* thực không biết như thế nào.

Tần Vũ bất lực.

Chính lúc này -- --

- Ồ.

Tần Vũ trong lòng thoáng động, lấy ra truyền tấn lệnh.

- Đại ca, đệ là Phí Phí đây. Đệ và tạp mao điểu vừa mới rời địa phương thần bí kia. Nhưng mà bọn đệ hiện tại vẫn chưa thể quay về, bởi vì…qua một đoạn thời gian nữa Cửu Cửu trọng kiếp của bọn đệ sẽ đến.

Cửu Cửu trọng kiếp ?

Tần Vũ liền cười. Thời gian trước đã có tin tức Phí Phí và Tiểu Hắc đạt đến Độ Kiếp tiền kì, hiện tại chuẩn bị độ Cửu Cửu trọng kiếp không phải là không có khả năng.

- Không biết Lan thúc lúc trước đem bọn chúng đưa đến địa phương thần bí nào.

Trong lòng Tần Vũ nghi hoặc, đồng thời truyền tấn nói:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, Cửu Cửu trọng kiếp cần phải rất cẩn thận. Theo như sư tôn ta đã từng nói lại, Cửu Cửu trong kiếp là cực kì khó vượt qua, công lực càng cao, Cửu Cửu trọng kiếp uy lực càng lớn kỳ lạ.

Trước đó Lôi Vệ tuy đã giết rất nhiều cao thủ trước khi Độ Kiếp, nhưng trên thực tế năng lượng Lôi Vệ tổn thất để giết đám cao thủ đó tuyệt không quá nhiều. Cửu Cửu trọng kiếp, Lôi Vệ chỉ

là mới đỡ được tám kiếp đầu.

Như quả không có những cao thủ đó vây đánh, để cho Lôi Vệ trong trạng thái hoàn mĩ độ Cửu Cửu trọng kiếp, độ qua được hay không, thật tế cũng rất khó nói.

- Đại ca, bọn đệ đã hiểu. Không nói người khác, bọn đệ lại là thần thú, thực tế …. Đa số thần thú độ Cửu Cửu trọng kiếp đều thất bại. Bọn đệ thiên phú tốt, nhưng Cửu Cửu trọng kiếp uy lực lại càng lớn hơn.

Hầu phí bất lực truyền tấn nói.

Tiểu Hắc cũng truyền tấn nói:

- Đại ca, đệ nghe Lan thúc nói qua, tộc trưởng Long tộc là Ngũ trảo kim long a, thần thú đỉnh cấp nhất. Hắn cũng bị thất bại khi độ Cửu Cửu trọng kiếp, hiện giờ đã là thập nhị kiếp tán yêu.

Long tộc tộc trưởng lúc trước độ Cửu Cửu trọng kiếp thất bại?

Tần Vũ giật mình, ngay lập tức truyền tấn nói:

- Vậy thì bọn đệ phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được lỗ mãng, một khi độ kiếp thất bại, ít nhất phải ở lại phàm nhân giới trên vạn năm.

- Ha ha, yên tâm, có Lan thúc dạy cho bọn đệ, độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, đệ và tạp mao điểu sung mãn tin tưởng a.

Hầu Phí truyền tấn nói.

- Đại ca, bọn đệ có tín tâm độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, huynh đừng lo lắng quá.

Hắc Vũ truyền tấn nói.

Sau đó, Tần Vũ nói chuyện với Hầu Phí và Hắc Vũ một lúc lâu rồi mới dừng truyền tấn.

Thông qua cuộc nói chuyện này, Tần Vũ cũng biết Cửu Cửu trọng kiếp rất khủng khiếp, người thực lực càng mạnh , Cửu Cửu trọng kiếp uy lực càng lớn gấp bội lần.

*****

Đằng Long đại lục.

Sau khi bọn tứ đại tán tiên Thiện Khứ quay về Đằng Long đại lục, một cách lặng lẽ, đem tin tức tiết lộ ra. Tin tức rất nhanh truyền đến các nhân vật cao cấp ở Đằng Long đại lục.

Tin tức đó chính là -- --

- Lan tiền bối đỡ đầu Tinh Thần các, thực lực mạnh khác thường. Bọn tứ đại tán tiên Thiện Khứ cũng không chịu nổi một chiêu. Một vị thập nhị kiếp tán ma của Bạo Loạn Tinh Hải cũng bị Lan tiền bối dễ dàng đánh bại, thực lực quả thật phi thường mạnh.

Một vài cao thủ thần bí cấp bậc ngang *"Thiện Khứ"* cũng đã thấy Thiện Khứ bốn người xám xịt quay về, thì càng tin tưởng tin tức này hơn.

Thần bí tán tiên đỡ đầu Tinh Thần các?

Rất nhanh, sự tình Hoắc Xán, Nghiên Cơ nương nương lúc trước cùng với các tiền bối trong môn phái mình nói chuyện, rằng thần bí tán tiên phía sau Tinh Thần các luyện chế được trung phẩm tiên khí cũng lưu truyền khắp nơi.

Tứ đại tán tiên không địch nổi một chiêu? Thập nhị kiếp tán ma bị đánh bại? Luyện chế thành trung phẩm tiên khí?

Một cách đột ngột, những tin tức đó đã chấn nhiếp đến các tán ma cao thủ đang động lòng tham, cả Thanh Hư quan cũng vậy. Lúc đầu cao thủ đệ nhất Âm Nguyệt cung đem tin tức nói cho ma giới sứ giả, ma giới sứ giả truyền lên cho ma đế, sau đó ma đế liền hạ xuống mệnh lệnh.

Phá Thiên đồ! Ma đế để cho bọn họ tận lực tranh đoạt những bức Phá Thiên đồ khác.

Tuy nhiên tin tức liên quan đến thần bí tán tiên *"Lan thúc"* đó lại truyền khắp Đằng Long đại lục, đám tán ma cao thủ kia đều không dám làm ẩu xông đến Tinh Thần các nữa.

Xét cho cùng, đó chính là siêu cấp thần bí cao thủ có thể dễ dàng đánh bại thập nhị kiếp tán ma.

Chương 218

Mặc Kì Lân

Đằng Long đại lục, trong Phiểu Miểu điện của Âm Nguyệt cung

Giờ phút này, trong Phiểu Miểu điện không ít cao thủ ma đạo tụ tập, nơi này công lực thấp nhất cũng chỉ có hai người, tam kiếp tán ma Hoắc Xán và tứ kiếp tán ma Nghiên Cơ nương nương. Hoắc xán và Nghiên Cơ nương nương hai người đang cung kính trước chổ ngồi tối cao trong đại điện

Nghiên Cơ nương nương và Hoắc Xán thông thường có thể hoành hành tại Đằng Long đại lục. Sở dĩ, bọn họ có thể hoành hành, bởi vì những cao thủ trên tứ kiếp tán ma tán tiên phần lớn tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải, cho dù không tiến vào thì cũng ẩn cư ở những môn phái bí mật an tĩnh tu luyện.

Mà hôm nay, tại Phiêu Miểu điện trong Âm Nguyệt cung, ngoại trừ Hoắc Xán và Nghiên Cơ nương nương, còn có rất nhiều tán ma, thậm chí còn có cả thập nhất kiếp tán ma cức mạnh.

Âm Nguyệt cung đệ nhất cao thủ Liên Nguyệt nương nương, toàn thân mang chiếc áo bằng lụa mỏng màu đen, thân hình đẹp, mềm mại lúc ẩn lúc hiện.

- Các vị, ma đế của ma giới hạ lệnh, bọn ta bây giờ toàn lực tranh đoạt Phá Thiên đồ, mọi người trong môn phái đều phải thực hiện mệnh lệnh này.

Liên Nguyệt nương nương lạnh nhạt nói.

Âm Nguyệt cung và Viêm Ma môn, tự nhận là thái sơn bắc đẩu của ma đạo. Tuy Hoắc Xán cũng đem tin tức về Nghịch Ương cảnh

báo cho ma đế, nhưng vẫn chậm hơn so với Âm Nguyệt cung. Hơn nữa Âm Nguyệt cung còn tìm được Phá Thiên đồ, ngay lập tức khiến cho ma đế thập phần coi trọng Âm Nguyệt cung, địa vị được tăng lên rất nhanh, vượt qua Viêm Ma môn, trở thành đệ nhất đại phái của ma đạo.

- Liên Nguyệt nương nương, Phá Thiên đồ gồm ba phần, một phần ở chổ bọn ta, một phần ở Long tộc, phần còn lại trên tay Tinh Thần các Tần Vũ. Long tộc cao thủ như mây, truyền thuyết nói tộc trưởng Long tộc được xưng là đệ nhất cao thủ, phỏng chừng chỉ có đệ nhất đảo chủ trong Bạo Loạn Tinh Hải mới có thể so được. Mặc dù bọn họ đều là thập nhị kiếp tán yêu, nhưng thực lực của họ cũng ngang với kim tiên. Cho nên Phá Thiên đồ của Long tộc, căn bản chúng ta không thể đụng tới.

Một đại biểu của Viêm Ma môn nói.

Các ma đạo cao thủ đứng đầu trong tông phái cũng gật đầu đồng ý.

Long tộc, thực lực hiện tại quá mạnh. Các trưởng lão của Long tộc quá cường mạnh, ngoài ra còn có tộc trưởng Long tộc – Ngũ Trảo Kim Long thập nhị kiếp tán yêu, thực lực không ai địch lại.

Trong truyền thuyết, đảo chủ đệ nhất đảo của Bạo Loạn Tinh Hải cũng được xưng tụng là vô địch, có lẽ chỉ có kẻ dị thường này mới so sánh được.

- Chúng ta nếu tranh đoạt, chỉ có thể tìm Tinh Thần các Tần Vũ, nhưng sau lưng hắn còn có một thần bí cao thủ cực kì lợi hại. Tứ đại tán tiên của Thanh Hư quan cũng phải thất bại quay về. Do đó, tranh đoạt Phá Thiên đồ trên tay Tinh Thần các Tần Vũ cũng có chút khó khăn.

Một đại biểu của Viêm Ma môn lạnh nhạt nói.

- Hoắc Xán, lúc trước tại Cửu kiếm tiên phủ phát sinh sự tình gì? Ngươi nói cho mọi người nghe rõ!

Một tán ma lên tiếng.

Hoắc Xán liền hướng đến các vị cao thủ khom người, sau đó nói:

- Chư vị tiền bối, hôm đó đệ tử ra tay công kích một tiểu nhân vật. Những tưởng dễ dàng tiêu diệt, thế nhưng lại không gây một chút thương tổn nào cho tiểu cô nương chỉ đạt đến Kim Đan kì. Vị tiểu cô nương đó chính là người của Tinh Thần các.... nguyên nhân trên người nàng ta có hộ thân pháp bảo.

- Không có khả năng!

Ngay lúc đó một nam tử má hồng tức giận nói lớn.

- Ta cũng không tin, nhưng sự thật vẫn là sự thật, hôm đó Nghiên Cơ nương nương cũng ở đó.

Hoắc Xán nhìn về phía Nghiên Cơ nương nương.

- Tam kiếp tán ma tấn công, không phá được hộ thân pháp bảo của một Kim Đan kì, lúc trước ta cũng không thể nào tin được. Nhưng chính mắt ta đã nhìn thấy cảnh đó, hơn nữa..... khi ở Cửu kiếm tiên phủ, tiểu cô nương đó còn xuất ra phệ lôi ấn phù.

Nghiên Cơ nương nương lại lần nữa làm chúng tán ma kinh hãi.

- Phệ lôi ấn phù!

Liên Nguyệt nương nương chấn kinh.

Hoắc Xán nói điều đó làm một số tán ma có vẻ không tin, hoài nghi Viêm Ma môn cố ý nói dối, nhưng Nghiên Cơ nương nương đều nói như vậy. Mọi người trong lòng cũng bắt đầu tin tưởng.

Bây giờ còn xuất hiện phệ lôi ấn phù.

Phệ lôi ấn phù tịnh không đáng sợ, đáng sợ chính là….. người có năng lực tạo ra phệ lôi ấn phù, chế tạo phệ lôi ấn phù rất khó khăn. Một phệ lôi ấn phù có thể giết chết hoặc làm trọng thương tứ kiếp tán ma, như quả có thể tạo ra một trăm cái, thì bát kiếp, cửu kiếp tán ma cũng hoàn toàn bị trọng thương

- Liên Nguyệt nương nương, đại trưởng lão của Viêm Ma môn tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải vẫn chưa trở về, việc đoạt bảo tạm thời dừng lại, chờ đại trưởng lão của bọn ta về, rồi bàn lại sau.

Một đại biểu của Viêm Ma môn cười nói

Liên Nguyệt nương nương nhăn mày nói:

- A! Chẳng phải hắn chính là Hỏa Ma sao?

Hỏa Ma, đúng là danh xưng của đại trưởng lão Viêm Ma môn. Hắn ta công lực cực cao, cũng là thập nhất kiếp tán ma, thường xuyên cùng với Liên Nguyệt nương nương hợp tác. Vô luận là đối phương hành sự vì lợi ích môn phái, hai người hợp tác đã trên vạn năm.

- Không phải chờ thêm một ít thời gian nữa. Muốn đoạt lấy Phá Thiên đồ tịnh không là việc khó. Một đoạn thời gian sau, bằng hữu của ta là Vu Hắc trong Bạo Loạn Tinh Hải quay về, ta và Vu Hắc liên thủ, thập nhị kiếp tán ma cũng không sợ.

Liên Nguyệt nương nương lạnh lùng nói.

- Vu Hắc?

Đám tán ma môn tại đại sảnh kinh hãi.

Ma đạo cao thủ, đa số thực lực là bát kiếp cửu kiếp, đối với truyền thuyết về ma đạo cự kình *"Vu Hắc"* đều nghe nói đến. Chỉ có Vu Hắc tu luyện công pháp cực kỳ khác lạ, cho đến bây giờ không người nào biết được hắn tu luyện công pháp gì. Lực chiến đấu của Vu Hắc mạnh phi thường, hơn nữa Vu Hắc còn là thập nhất kiếp tán ma.

Đại biểu Viêm Ma môn sắc mặt thay đổi, ngay lập tức cười nói:

- A, nguyên lai là Vu Hắc tiền bối, nhưng.... vị thần bí cáo thủ kia của Tinh Thần các, phỏng chừng là thập nhị kiếp tán tiên tán ma cũng không sợ. Cũng đã đợi một thời gian dài, chúng ta nghe đại trưởng lão nói, lần này Ma Vương Ô Không Huyết tiền bối cũng chuẩn bị lộ diện, làm theo lệnh ma đế.

Một đại biểu Viêm Ma môn cười nói.

- Ma vương Ô Không Huyết!

Liên Nguyệt nương nương bật dậy.

Ma giới cao thủ chia ra thiên ma, ma vương, ma đế, ba cấp bậc, mỗi cấp bậc chia ra chín tầng. Phân biệt đối ứng với cao thủ tiên giới là thiên tiên, kim tiên, huyền tiên.

Ô Không Huyết là thập nhị kiếp tán ma, nhưng được tôn xưng làm ma vương.

Đó là bởi vì, thực lực của hắn vượt qua thập nhị kiếp cao thủ, bãn lĩnh đủ chiến thắng mọi người tại đây, phỏng chừng thực lực cũng ngang với tộc trưởng Long tộc và đệ nhất đảo chủ trong Bạo

Loạn Tinh Hải.

- Mây đen che khắp bầu trời, máu nhuộm thiên không…Ô Không Huyết tiền bối cũng xuất hiện, xem ra việc đoạt Phá Thiên đồ ở Tinh Thần các tuyệt đối không có khó khăn gì.

Liên Nguyệt nương nương mỉm cười nói.

Công pháp tu luyện của Ô Không Huyết chủ yếu là giết người

Không ngừng giết người, đồng thời luyện hóa máu tươi của kẻ thù. Giết càng nhiều người, luyện hóa máu tươi càng nhiều, công lực càng mạnh. Ô Không Huyết đúng là đã đạt đến ma đạo đỉnh phong cao thủ.

Phía trước mặt hắn, không ai dám cuồng ngạo hung hăng.

Ô Không Huyết không phải là người của Âm Nguyệt cung, cũng không là người của Viêm Ma môn. Hắn và Vu Hắc giống nhau, đều tu luyện công pháp quỉ dị lạ thường. Nhưng thực lực của hắn và Vu Hắc đều được tất cả ma đạo cao thủ thừa nhận. Hơn nữa thực lực Ô Không Huyết so với Vu Hắc càng cường mạnh hơn.

….

Bên ngoài Thanh Hư sơn, một trung niên áo hồng và một nữ tử áo lục đang bay đến với tốc độ rất nhanh. Tốc độ phiêu du, thậm chí không một người nào trong Thanh Hư quan phát hiện được.

Trực tiếp hướng Thượng Thiên cung.

Giờ phút này bên ngoài tiên gia đại trận Thượng Thiên cung, Thiện Khứ, Thiện Niệm, tứ đại tán tiên đang cung kính chờ đợi. Trung niên áo hồng và lục y nữ tử xuất hiện, bọn họ lập tức cung kính nói:

- Đệ tử bái kiến Minh Thiện sư thức, Lam Băng chân nhân.

Hồng bào trung niên khoát tay nói:

- Đều đã đến rồi, Lam Băng chân nhân là bằng hữu không dễ dàng gì mời đến được, các ngươi phải xem người là trưởng bối sư môn, biết không?

- Đệ tử đã hiểu.

Bốn người Thiện Khứ đáp.

Tu ma giả có Phá Thiên đồ, Long tộc cũng có phá thiên đồ. Nhưng tu tiên giả một phương thế lực lại không có một cái. Đương nhiên, một số cao thủ môn phái tại Bạo Loạn Tinh Hảii đều trở về, một số cao thủ trong truyền thuyết li khai khỏi môn phái hơn một ngàn năm cũng trở về từ Bạo Loạn Tinh Hải.

Lam Băng chân nhân, Minh Thiện chân nhân tự mỗi người mời một tán tiên, công lực cũng tương đương nhau, đều là thập nhất kiếp tán tiên.

Trong Thượng Thiên cung.

- Thiện Khứ, sư huynh ta đã cho ta một tin tức. Sư huynh của Liên Nguyệt nương nương của Âm Nguyệt cung còn mấy ngày nữa sẽ trở về. Đến lúc đó chúng ta phải nhanh chóng tranh đoạt Phá Thiên đồ. Ngươi trong khoảng thời gian này phải thăm dò tin tức của tu ma giả thường xuyên.

Minh Thiện nghiêm túc nói.

Đệ nhất cao thủ của Thanh Hư quan là Minh Lương chân nhân – thập nhị kiếp tán tiên, đợi Minh Lương chân nhân về đến, sẽ lập tức phát động đợt công kích thứ nhất.

Chẳng thà công kích tán ma cao thủ còn hơn phải công kích vị Tinh Thần các tiền bối thần bí kia.

- Sư thúc yên tâm, căn cứ tin tức của Kiền Hư, chúng ta có thể phán định Nghiên Cơ nương nương của Âm Nguyệt cung đắc thủ Phá Thiên đồ. Theo tin tình báo, đa số cao thủ của tán ma cũng tập trung tại Âm Nguyệt cung, kể cả bọn cao thủ mấy ngàn năm chưa xuất hiện cũng đều ở đó.

Thiện Khứ cung kính nói.

Minh Thiện mĩm cười, hài lòng gật đầu.

Chỉ cần đợi Minh Lương chân nhân trở về, lập tức tấn công, thừa dịp thực lực đối phương còn yếu, trước tiên đoạt bức tranh rồi tính sau.

Bạo Loạn Tinh Hải, phạm vi trên trăm vạn dặm, các cao thủ cũng lần lượt trở về. Thập nhị kiếp tán tiên, minh Lương chân nhân thủ lĩnh của Thanh Hư quan cũng trên đường quay về, quyết tâm tranh đoạt Thủy Mặc họa với ma đạo cao thủ.

.....

Trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Đối với thế lực trong Bạo Loạn Tinh Hải, Tần Vũ hoàn toàn không biết, hắn cũng không biết cao thủ siêu cấp tu ma tu tiên đang quay về Đẳng Long đại lục.

Bạo Loạn Tinh Hải chủ yếu chia ra làm hai thế lực, một phần đến từ Đẳng Long đại lục là tu chân tiền bối của các đại môn phái.

Một phần còn lại là bên ngoài - ngư long hỗn tạp. Đa phần sinh hoạt tại hải vực là phi cầm tán yêu, còn có Long tộc - lân giáp tán yêu, một số ít từ hồng hoang là tẩu thú tán yêu. Đồng thời còn

có bọn tán tiên, tán ma độc hành.

Bọn họ không có nghĩa vụ đối với môn phái tu ma giả, tu tiên giả. Bọn họ lần này trở về, đa số là vì lợi ích của bản thân. Hoặc là về sau được gia nhập tiên giới ma giới, có thể được trọng dụng.

Tại bên trong Bạo Loạn Tinh Hải, có một quy định, không cho phép xuất hiện thế lực của môn phái tại Đằng Long đại lục.

Tỷ như Minh Lương chân nhân, Minh Thiện chân nhân, tuy bọn họ thực lực cường hãn. Nhưng bọn họ cũng không dám tạo một thế lực tại Bạo Loạn Tinh Hải. Đây là quy cũ truyền thừa, cũng là quy định do tam đại đảo chủ đưa ra.

Tam đại đảo chủ của Bạo Loạn Tinh Hải, đều là tán yêu phi long tộc, hoặc tán ma độc hành hiệp, tán tiên. Tóm lại, nắm quyền tại Bạo Loạn Tinh Hải tuyệt không phải là các tiền bối cao thủ của môn phái tại Đằng Long đại lục.

Thập kiếp, thập nhất kiếp, thậm chí thập nhị kiếp cao thủ trong Bạo Loạn Tinh Hải đều hướng Đằng Long đại lục phi hành trở về. Nhưng Tần Vũ vẫn đang an tĩnh tiến hành tu luyện bí kỹ.

Trong sóng gió vô tận, một bóng người từ đáy biển bắn vọt ra, sau đó thoải mái xuyên qua biển khơi cuộn sóng.

Nước biển đọng trên người, gió thổi phất phơ, Tần Vũ phảng phất như đang bước đi trên không trung, ánh mắt quét khắp xung quanh. Từ sau khi luyện hóa nội đan của hung thú Đại Thành kỳ, Tần Vũ đã đạt tới cực độ của Độ Kiếp tiền kỳ, một khi năng lượng của Thái Dương Chân Hạch được luyện hóa tinh thuần thì Tần Vũ sẽ đột phá, bước vào Độ Kiếp trung kỳ.

Nhưng hiện tại, Tần Vũ không giết hung thú, hắn hiện tại chuẩn bị bắt hung thú.

Bắt hung thú để làm gì?

- Ta hiện tại có bốn linh thú quyển, dùng bắt mãnh thú, đương nhiên thực lực mãnh thú cường đại càng tốt.

Trên mặt Tần Vũ nở nụ cười, mục quang nhìn khắp nơi.

Hiện nay linh thức của Tần Vũ đã đến đỉnh phong của Độ Kiếp hậu kì, nếu là Đại Thành kì hung thú, Tần Vũ căn bản không thể sử dụng linh thức quan sát, chỉ có thể dựa vào mắt.

Phi hành trên những cơn sóng biển, tìm kiếm kĩ lưỡng, vận khí Tần Vũ rất tốt, tiêu phí nữa ngày thời gian, hắn đã phát hiện mục tiêu. Chỉ là mục tiêu so với tưởng tượng của Tần Vũ càng tốt hơn, làm cho hắn cảm thấy kích động.

Nơi này thủy vực màu đen xanh, trong chu vi mười dặm không có một hung thú. Tần Vũ tìm kiếm kỹ lượng ở địa phương này, nơi đây có thể tồn tại mãnh thú lợi hại. Quả nhiên từ xa, Tần Vũ nhìn thấy một bóng đen đạp thủy lướt tới.

Chiều dài bóng đen ước chừng hơn bốn, năm thước, độ cao hai đến ba thước. Đầu gần giống với rồng, thân thể như hắc long, toàn thân là một màu đen lân giáp.

- Thần thú Mặc Kì Lân!

Tần Vũ ánh mắt sáng rỡ, nhìn hung thú Mặc Kì Lân, trong lòng Tần Vũ nhanh chóng quyết định, bắt Mặc Kì Lân làm linh thú thứ nhất.

Chương 219

Tán Ma Liên Trùng

- Nhân loại Độ Kiếp kỳ, ngươi ở trước mặt ta giương oai, ngươi muốn làm cái gì? Một tên nhân loại Độ Kiếp kỳ mà đòi khiêu chiến quyền uy của một thần thú thực lực Đại Thành kỳ, ngươi tìm chết sao?

Hai mắt lạnh băng của Mặc Kỳ Lân nhìn chằm chằm Tần Vũ, thanh âm vang khắp thiên địa.

Mặc Kỳ Lân này tịnh không phải là hung thú, mắt của hung thú đỏ như máu, mắt của Mặc Kỳ Lân thì không. Hơn nữa Mặc Kỳ Lân còn là thần thú, thậm chí là tán yêu.

- Mặc Kỳ Lân, thần thú đã độ qua ba lần tán yêu chi kiếp, ngươi cứ thẳng thắn nhận thua trước mặt ta là được, ngươi không phải đối thủ của ta đâu.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Mặc Kỳ Lân, tam kiếp tán yêu nhưng vừa rồi lại tự xưng là *"thần thú có thực lực Đại Thành kỳ"*. Nó đích xác là thần thú có thực lực Đại Thành kỳ nhưng tuyệt không phải Đại Thành kỳ mà là tam kiếp tán yêu, điều này nói lên rằng Mặc Kỳ Lân vô cùng kiêu ngạo.

- Tán yêu? Ngươi muốn chết?

Mặc Kỳ Lân giận dữ, chỉ thấy thân hình vừa động, một đạo tàn ảnh đã đến trước mặt Tần Vũ. Đối diện với sự việc trước mắt, phản ứng của Tần Vũ là – Hắc Diễm Quân chi giới – Thiên Hoả lĩnh vực.

- A!

Mặc Kỳ Lân bật ra một tiếng hống thống khổ, đồng thời lật đật lùi lại, trong mắt tràn đầy chấn kinh.

- Thiên hoả, ngươi lại có thể sử dụng thiên hoả để công kích?

Tứ kiếp tán ma mà chỉ đỡ được mấy lần, Mặc Kỳ Lân thân là thần thú tam kiếp tán yêu, thực lực mạnh hơn tứ kiếp tán ma nhưng cũng chẳng gắng gượng được lâu, nhìn thấy Tần Vũ có thể sử dụng thiên hoả để công kích, Mặc Kỳ Lân liền nhanh trí chọn con đường trốn chạy.

- Ngươi muốn chạy? Về phương diện chạy trốn thì ngươi không được xem là giỏi, không may cho ngươi tốc độ lại là sở trường của ta.

Tần Vũ chân đạp trung phẩm tiên khí thi triển nhân kiếm hợp nhất.

Nhục thể của Tần Vũ vô cùng cường hãn, trình độ cứng rắn dẻo dai thậm chí còn vượt quá cực phẩm linh khí, khi phi hành không gặp phải trở ngại nào đáng kể, hơn nữa còn có phi kiếm là trung phẩm tiên khí, tốc độ của Tần Vũ đạt tới mức hãi nhân.

Mặc Kỳ Lân vừa chạy được một lúc thì Tần Vũ đã chặn trước mặt.

- Đừng trốn nữa, ngươi trốn không nổi đâu.

Tần Vũ cười nhạt nói.

Mặc Kỳ Lân nhìn hắc y nam tử thần bí trước mặt, giật thót trong lòng, tốc độ tịnh không phải là sở trường của nó nhưng trên phương diện tốc độ thì Mặc Kỳ Lân không yếu, cho dù là cao thủ Đại Thành kỳ cũng không bằng.

- Ngươi mới Độ Kiếp kỳ sao có khả năng bắt kịp ta? Còn nữa… làm sao mà ngươi có thể sử dụng thiên hoả? Dù là thiên tiên bình thường cũng không có năng lực sử dụng thiên hoả.

Mặc Kỳ Lân không trốn nữa mà hỏi Tần Vũ.

- Bí mật.

Tần Vũ mỉm cười, sau đó thân thể hoá thành hắc quang xông về phía Mặc Kỳ Lân.

Hai tay, hai chân, cùi chỏ, đầu gối…

Trong một sát na Tần Vũ giống như thần thú mang hình người thi triển cận thân công kích. Mặc Kỳ Lân lúc đầu còn vô cùng cao hứng. Đọ nhục thể với thần thú? Nó hoài nghi người trước mặt là kẻ ngốc.

Nhưng bắt đầu chiến đấu rồi Mặc Kỳ Lân lại thấy khó tin.

Nhục thể của thần thú tuy cường hãn nhưng chưa cường hãn đến mức không dùng năng lượng thể nội mà đã có thực lực Đại Thành kỳ. Dù gì đối với thần thú mà nói, thân thể chỉ là một phần thực lực, năng lượng nguyên anh trong thể nội mới là quan trọng nhất.

Tần Vũ chỉ dùng mỗi nhục thể đã có thể đấu tay đôi với thần thú.

Từng quyền đấm tới như mưa, âm thanh phảng phất như đánh bao cát không ngừng vang lên, từng cái vảy kỳ lân màu đen vỡ nát, máu tươi chảy ròng ròng.

- Ngươi là nhân loại? Không, ngươi là thần thú, bản thể của ngươi là gì? Ngũ Trảo Kim Long? Hay là Kim Tinh Thạch Viên trong

truyền thuyết?

Mặc Kỳ Lân phẫn nộ dùng linh thức truyền âm.

Kim Tinh Thạch Viên là thần thú cùng đẳng cấp với Ngũ Trảo Kim Long, hơn nữa thân thể còn cứng rắn hơn kim cương cả chục lần.

- Không, ta là nhân loại.

Thân thể Tần Vũ hoá thành gió xoáy, chân phải đá ra một cách kỳ diệu trúng ngay bụng Mặc Kỳ Lân, hất tung thân thể của nó.

- Hống ~~

Mặc Kỳ Lân ngẩng lên trời, hống một tiếng giận dữ, thuỷ lưu chung quanh hoàn toàn cuồng loạn, từng đạo thuỷ lưu biến thành phi kiếm bắn về phía Tần Vũ. Nhìn quang hoa của từng đạo phi kiếm bằng thuỷ lưu, Tần Vũ không hề hoài nghi uy lực của chúng.

Mặc Kỳ Lân bẩm sinh có khả năng khống chế nước.

Trong Kỳ Lân nhất tộc có thể coi là thực lực đứng số một số hai. Đương nhiên, vương giả của kỳ lân nhất tộc là *"Hoả Kỳ Lân"* trong truyền thuyết vốn được sinh ra từ hoả diễm.

Mặc Kỳ Lân được sinh ra từ đời này sang đời khác, không giống như Hoả Kỳ Lân chỉ sinh ra từ liệt hoả, nhưng năng lực khống chế nước của Mặc Kỳ Lân vô cùng mạnh mẽ.

Mặc Kỳ Lân dường như cũng biết những phi kiếm bằng thuỷ lưu này không làm gì được Tần Vũ, toàn thân nó phát xuất đạo đạo hắc quang, hắc quang cuộn lấy phạm vi nước biển trong vài trăm mét, nước biển bay lên hình thành một quả thuỷ cầu lớn có đường kính hơn ngàn mét.

Thuỷ cầu nhanh chóng thu nhỏ, chỉ một sát na đã biến thành cỡ nắm tay.

- Nhân loại, vừa rồi ngươi lại không cản trở ta thi triển tuyệt chiêu này. Đúng, ngươi có thiên hoả, nhưng "Mặc Hắc Trọng Thuỷ" để bảo mệnh của ta có uy lực không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, chuẩn bị chịu chết đi.

Mặc Kỳ Lân lạnh lùng quát.

Đúng như Mặc Kỳ Lân nói, Tần Vũ tuyệt không ngăn trở Mặc Kỳ Lân thi triển chiêu này, với tốc độ của Tần Vũ hoàn toàn có thể ngăn chặn, nhưng hắn lại không làm.

Bởi vì Tần Vũ muốn thu phục Mặc Kỳ Lân làm linh thú chứ không phải giết Mặc Kỳ Lân, cần phải để Mặc Kỳ Lân thấy rõ thực lực cường hãn của mình, như thế mới có khả năng bắt thần thú cao ngạo chịu khuất phục.

- Ta sẽ không sử dụng thiên hoả để chống lại, cứ yên tâm, cho dù không sử dụng thiên hoả ta cũng có thể dễ dàng đánh bại ngươi, huống chi tuyệt chiêu này của ngươi căn bản chẳng có ảnh hưởng gì với ta.

Tần Vũ cười nhạt nói.

- Vậy là ngươi muốn chết.

Nghe Tần Vũ nói không dùng thiên hoả để chống lại, toàn thân Mặc Kỳ Lân phát ra đạo đạo hắc sắc quang hoa, sau đó từ bốn phương tám hướng cuốn lấy quả thuỷ cầu nhỏ nhắn.

Giống như một đạo hắc sắc quang tuyến cấp tốc bắn về phía Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ chỉ… đưa tay phải ra.

Tay phải của Tần Vũ dễ dàng chụp lấy quả thuỷ cầu hắc sắc đang bay vùn vụt.

Trên mặt Mặc Kỳ Lân tràn đầy vui sướng, tựa hồ như nó có thể nhìn thấy cảnh hắc sắc thuỷ cầu này đánh tan tay phải của Tần Vũ, làm trọng thương hoặc giết chết Tần Vũ.

- Uy lực không nhỏ nhỉ.

Thanh âm của Tần Vũ vang lên.

Mặc Kỳ Lân biến sắc.

Trong lòng Tần Vũ vô cùng cẩn thận:

- Uy lực của chiêu này quả nhiên lớn, đến thân thể của mình bây giờ cũng khó chống đỡ, uy lực gần ngang với thanh sắc ba động ngày đó Chu Hiển dùng để công kích.

Tần Vũ cảm thấy rõ lòng bàn tay của tay phải đang tê liệt, nhưng Tần Vũ nắm giữ *"sinh mệnh chi nguyên lực"* sao có thể để tay phải bị huỷ chứ.

Khi xưa lúc Tần Vũ đỡ đòn công kích của Chu Hiển được sinh mệnh chi nguyên lực tự động chữa trị. Nhưng giờ đây… Tần Vũ dùng ý thức khống chế phần lớn sinh mệnh chi nguyên lực trong thể nội để chữa trị tay phải.

Tay Tần Vũ nắm lấy hắc sắc thuỷ cầu, không ngừng làm tiêu hao năng lượng của thuỷ cầu, dù lòng bàn tay bị thụ thương cũng sẽ được chữa lành trong nháy mắt. Chủ động khống chế lượng lớn sinh mệnh chi nguyên lực để chữa trị thì tốc độ nhanh hơn để sinh mệnh chi nguyên lực tự động thực hiện nhiều.

- Làm sao có thể…

Mặc Kỳ Lân ngây người.

Bởi vì Tần Vũ chỉ dùng một tay đã hóa giải tuyệt chiêu của nó.

- Không dùng thiên hoả ta cũng có thể dễ dàng đánh bại ngươi…

Tiếng nói của Tần Vũ vừa dứt thân thể đã xông tới, giờ phút này trong lòng Mặc Kỳ Lân bắt đầu có chút lo sợ.

Nó rất rõ bản thân không thể chống lại chiêu này mà không thụ thương.

- A…Chết đi.

Mặc Kỳ Lân giận dữ hống lên, cái sừng độc nhất húc mạnh về phía Tần Vũ, nhưng lúc này thân hình của Mặc Kỳ Lân lại bị ép chùng xuống.

Hắc Diễm Quân chi giới – Trọng Lực lĩnh vực.

Áp lực trầm trọng đột nhiên xuất hiện vào lúc quan trọng nhất làm Mặc Kỳ Lân để lộ sơ hở.

- Phốc xích.

Một thanh đoản kiếm của Tần Vũ xuyên thẳng qua lân giáp của Mặc Kỳ Lân, chỉ phút chốc Tần Vũ đã dùng một tay móc nguyên anh của Mặc Kỳ Lân từ trong thể nội ra.

Nguyên anh của Mặc Kỳ Lân tràn đầy chấn kinh:

- Phi kiếm này của ngươi là phi kiếm cấp độ nào? Một kiếm có thể dễ dàng đâm xuyên lân giáp của ta, sao lại có thể chứ?

- Trung phẩm tiên khí.

Tần Vũ nhìn nguyên anh trong tay mình đáp.

- Ngươi có thể sử dụng thiên hoả, thân thể cường hãn đến mức có thể dễ dàng giết ta, tốc độ nhanh hơn ta… còn có một món tiên khí có thể dễ dàng đâm xuyên lân giáp của ta, vì sao còn đùa giỡn ta?

Mặc Kỳ Lân tràn đầy phẫn nộ.

Nó có thể nhìn ra hắc y thanh niên thần bí trước mặt có thực lực quá mạnh, muốn giết mình có lẽ ngay lúc đầu đã có thể dùng thiên hoả thiêu mình thành tro, hoặc trực tiếp dùng tiên kiếm giết mình, vì sao còn đợi chờ tới bây giờ.

- Không có gì, ta chỉ hy vọng ngươi có thể làm linh thú của ta thôi.

Tần Vũ lấy ra một kiện Linh thú quyển.

Mặc Kỳ Lân hiển nhiên đã nghe qua về Linh thú quyển, vừa nhìn thấy Linh thú quyển, nó liền ngạo mạn nói:

- Ngươi nhất định muốn ta làm linh thú của ngươi? Thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng mà ta không bằng lòng để cho ngươi tuỳ ý sai khiến, khống chế. Sống mất tự do như thế sao ta bằng lòng được?

Tần Vũ thở phào trong lòng.

Một thần thú cao ngạo, không chịu nguyện ý làm linh thú của người khác. Hắn vừa dùng thực lực hoàn toàn chinh phục được Mặc Kì Lân. Mặc Kì Lân nói vậy, thực tế trong lòng đã buông lỏng. Nếu quả Mặc Kì Lân thực sự không nguyện ý, thì sẽ có thái độ khác.

- Yên tâm đi, ngươi là tam kiếp tán yêu, nay trước tiên ngươi hãy làm linh thú của ta, đợi sau khi ta phi thăng, ngươi chỉ cần chiếu cố thân nhân của ta một chút là được, không có ai trói buộc ngươi nữa, mà ta, cũng không tùy ý sai khiến ngươi làm gì.

Tần Vũ cười nói.

Mặc Kì Lân đã biết thực lực của Tần Vũ, liền gật đầu nói:

- Được, ta tin ngươi.

Mặc Kì Lân đã sớm phát hiện ra thực lực của Tần Vũ, một kẻ thuộc nhân loại có thể mạnh như vậy, nó cũng tin Tần Vũ chắc chắn có thể độ qua cửu cửu trọng kiếp, đợi đến lúc phi thăng xong, Tần Vũ tự nhiên phân khai với nó.

Tinh thần lực của Tần Vũ dung nhập vào linh thú quyển, lập tức đem linh thú quyển bọc nguyên anh nó lại.

Chớp mắt…… Linh thú quyển bắt đầu co nhỏ, trực tiếp dung nhập vào trong nguyên anh.

Linh thú quyển tương quan với linh hồn, một khi bị linh thú quyển dung nhập, thì Mặc Kì Lân đó sau đó dù có tăng cao công lực cũng không thể phản lại.

---oOo---

- Khốn kiếp. Mày tốt nhất đừng để tao biết con mẹ mày là ai. Nếu không, ta nhất định sẽ khiến ngươi chết không yên lành.

Một thanh niên trẻ đẹp trai miệng giận dữ chửi, ở thân hắn ta còn thấy rõ máu tươi.

Thanh niên đó tên là Liên Trùng, là thất kiếp tán ma. Mà phụ mẫu hắn ta lại càng khủng bố, phụ thân là một thập nhất kiếp tán

ma, mẫu thân còn lợi hại hơn, là một thập nhị kiếp tán ma. Theo đạo lí thì địa vị của hắn ta, dù có ở Bạo Loạn Tinh Hải cũng không có ai dám trêu vào.

Lần này, Liên Trùng sắp độ tán ma bát kiếp, mà phụ mẫu của Liên Trùng đối với Liên Trùng đều rất nghiêm khắc, thậm chí về yêu cầu có thể nói là tàn nhẫn.

- Trùng nhi, tu luyện Tu La Ma Đạo, nếu như chỉ nhờ cha mẹ, mà mong muốn thành công, chỉ là nằm mộng. Tất cả phải trông vào bản thân!

Đó là lới cha mẹ Liên Trùng thường nói.

Tu La Ma Đạo, tàn nhẫn đối với địch nhân, đối với bản thân cũng nghiêm khắc tàn nhẫn như vậy.

Đệ bát tán ma kiếp, Với thực lực của Liên Trùng đương nhiên nắm chắc mười phần, tự hắn ta đã chuẩn bị xong không ít bảo vật để độ kiếp. Tuy nhiên, dù cha mẹ hắn ta miệng nói như vậy, bình thường cũng rất nghiêm khắc, nhưng vẫn đem cho con trai bảo bối của mình hộ thân pháp bảo.

Một thanh trung phẩm ma khí phi kiếm!

Bình thường ngay cả thập kiếp tán tiên tán ma, thậm chí với một ít thập nhất kiếp tán ma cũng đều không có trung phẩm ma khí, mà Liên Xung này lại có một kiện, đó là do cha mẹ đưa cho.

Căn bản hắn ta mười phần tin tưởng tìm một địa phương chuẩn bị độ kiếp....

Nhưng trước khi đến lúc độ tán ma kiếp vài ngày, cuối cùng lại bị một tán ma đánh trộm. Mà điều tối quan trọng là …… thực lực của tán ma đó thật quá mạnh, ít nhất là cửu kiếp tán ma, thậm chí còn mạnh hơn.

Mặt tán ma đó lại mờ mờ ảo ảo, căn bản không để người khác nhìn rõ. Dự tính sẽ tập kích Liên Trùng, hắn đã chuẩn bị chu đảo tất cả, khiến Liên Trùng không cách gì tra được hắn là ai.

Liên Trùng là thất kiếp tán ma, nhưng hắn ta có khá nhiều bảo bối. Còn có một vật bảo mệnh do cha mẹ đưa cho, hiển nhiên cha mẹ hắn cũng nghĩ đến khả năng con trai mình bị truy sát.

Nhưng …… địch nhân truy sát lần náy quá mạnh.

Chạy, đã chạy suốt ba ngày, Liên Trùng căn bản chẳng quản cuối cùng sẽ chạy đến nơi nào, hắn chỉ biết chạy thục mạng, dù có thể thuấn di, nhưng hiển nhiên đối phương đã lưu lại ký hiệu trên thân hắn ta, vô luận hắn thuấn di đến địa phương nào, đều có thể truy ra.

Lại thêm cự li thuấn di so với công lực có liên quan nhau, Liên Trùng căn bản không thể thuấn di liên tục.

Chỉ thuấn di được hai lần, Liên Xung đã không dám thuấn di nữa, vì một khi thuấn di, tự mình sẽ có một chút ngừng lại. Đối phương có thể thừa cơ bắt lấy hắn ta.

Sau hai lần thuấn di, Liên Trùng liền bắt đầu chạy thục mạng, thi triển các loại thuật chạy thoát thân.

Vội vàng chẳng chọn đường, cuối cùng phải thi triển huyết độn chi thuật là đặc hữu của ma đạo cao thủ, nguyên thần bám chặt theo trung phẩm ma khí phi kiếm.

Cuối cùng chạy đến một nơi, đã bỏ rơi được địch nhân.

- Cha, mẹ. Con đã bị truy sát.

Lúc này Liên Trùng truyền tấn với cha mẹ.

- Cha hỏi con ở đâu? Con cũng không biết, chu vi đều là vô tận thủy vực, không có bản đồ các đảo này, con làm sao biết được con ở đâu? Cha, mẹ, các người phải cảm ứng được khí tức của con.

Liên Trùng chẳng biết làm sao đành truyền tấn nói.

- Sao? Các người cảm ứng không được à, không được rồi, chẳng lẽ con đã chạy quá xa?

Liên Trùng có chút mù mờ. Đầu tiên là chạy thục mạng mấy ngày, sau đó lại dùng huyết độn chi thuật chạy tiếp.

Cuối cùng đã chạy quá xa, chạy đến đâu, hắn cũng tự mình chẳng biết.

- Cha, mẹ, tán ma thiên kiếp của con sẽ đến rất nhanh, chạy cứu mạng lâu như vậy rồi, lại thi triển huyết độn, công lực của con tối đa chỉ còn hai thành, bao nhiêu bảo bối đều tiêu hao sạch sẽ, chỉ còn lại một thanh phi kiếm.

Liên Trùng hoảng sợ.

Với trạng thái hiện tại mà nghênh tiếp thiên kiếp, thì tất chết không nghi ngờ gì.

- Ầm……

Đột nhiên trên trời tiếng sấm ầm ầm, chớp mắt trên trời biến đổi màu sắc, biến thành như lò lửa bập bùng ám hồng sắc……

- Cha, mẹ, thiên kiếp tới rồi……

Liên Trùng đã chẳng còn lời gì để nói.

- Vội thế, các ngươi khẩn trương, ta cũng khẩn trương, có tác dụng rắm gì đâu, ai hay cái địa phương quỷ quái này cuối cùng là chỗ nào, xong rồi, ma thức của ta tìm kiếm trăm vạn dặm thủy vực, mà chẳng tìm thấy một hòn đảo nào ta biết cả.

Liên Trùng vội vã đến phát cuồng.

Không chỉ có mình hắn như vậy, cha mẹ của hắn lúc này cùng khẩn trương đến độ điên cuồng.

Nhưng có biện pháp gì? Hiển nhiên lúc này con trai của họ chạy trốn đã quá xa, cha mẹ căn bản vô pháp dùng ma thức tìm được, mà còn vô pháp căn cứ địa đồ để tìm ra địa điểm con trai đang ở đâu.

Bởi vì xung quanh căn bản chẳng có một hòn đảo nào mà hắn nhận ra.

- Trùng nhi, vậy kẻ truy sát con là ai, mẹ có chết cũng phải giết hắn báo thù cho con.

Mẫu thân của Liên Trùng, vị thập nhị kiếp tán ma hỏi gấp.

- Cha, mẹ, chuẩn bị báo thù cho con, kẻ khốn kiếp truy sát con hai ngày, con thấy ít nhất là thập kiếp tán ma, cha, mẹ, đừng nói nữa, tán ma thiên kiếp này con chẳng có hi vọng kháng cự được."

Lúc này, Liên Trùng đã nhanh chóng tuyệt vọng.

- Ít nhất là thập kiếp tán ma? Được, Trùng nhi yên tâm, phàm là có chút ân oán với ta thì thập kiếp tán ma, thập nhất kiếp tán ma, mà dù có ân oán với thập nhị kiếp tán ma, ta cùng giết, ta tu luyện cái đạo để sát nhân là Tu La Ma Đạo, cũng lâu rồi không sát nhân.

Mẫu thân của Liên Trùng lúc này đã hoàn toàn điên cuồng.

- Trùng nhi.

- Đại bá.

Liên Trùng vừa mừng vừa sợ, nếu như là đại bá, nói không chừng còn có thể đủ cứu mình.

- Trùng nhi, chẳng tác dụng đâu, thiên kiếp giáng xuống, chỉ có thể trông vào bản thân. Dù có người khác đến giúp, thiên kiếp sẽ đồng thời công kích cả hai, mà uy lực còn tăng thêm, chẳng quản thế nào, con cần độ tán ma chi kiếp đó, với trạng thái hiện tại của ccon, chỉ có Kiếp Linh Đan của Liên Vân Đảo Chủ, là có thể trong chớp mắt khôi phục công lực của cháu, nếu như không khôi phục công lực, dù cho tìm được con cũng chẳng tác dụng gì.

- Đại bá, Kiếp Linh Đan? Bá đi mượn Kiếp Linh Đan được không? Bá phải đi mượn, khẳng định là có thể mượn được.

Liên Trùng thực không muốn chết, cấp thiết truyến tấn nói.

Nhưng lúc này, kiếp vân trên trời đã hình thành xong. Đệ nhất đạo thiên lôi sắp giáng xuống.

- Kiếp linh đan là chí bảo tuyệt đối, nếu là cái gì khác còn dễ mượn chứ còn Kiếp linh đan… đảo chủ Liên Vân đảo có cho mượn hay không còn khó nói, hơn nữa… ta cũng không có cách nào tìm được con ở đâu.

Kiếm được Kiếp linh đan và tìm thấy mình.

Hai điều kiện không thể thiếu một, nếu có Kiếp linh đan mà tìm không ra mình thì cũng vô dụng.

Kiếp linh đan tuy khó mượn nhưng còn có chút hy vọng, nhưng làm sao để tìm ra mình chứ? Hơn nữa thiên kiếp sẽ giáng xuống ngay, chút thời gian này căn bản là không đủ.

- Đại bá, cha, mẹ, chuẩn bị báo thù cho con.

Truyền xong đạo tin tức cuối cùng, Liên Trùng thu truyền tấn lệnh lại, bắt đầu liều mạng độ kiếp.

- Trùng nhi.

Chỉ còn lại hai thành công lực, thêm vào một thanh tiên kiếm trung phẩm tiên khí, Liên Trùng có thể chống đỡ được bao lâu?

- Năm đạo thiên lôi rồi, công lực của mình cơ hồ đã cạn kiệt, còn tới bốn đạo thiên lôi uy lực mạnh hơn nữa.

Giờ đây Liên Trùng chỉ miễn cưỡng đứng trên mặt nước, hắn đã tuyệt vọng.

Chỉ dùng hai thành công lực cùng với tiên kiếm miễn cưỡng độ quá được năm đạo thiên lôi, bốn đạo cuối làm sao mà chống đỡ đây? Mấy ngày trước Liên Trùng cơ hồ không chút để ý tới tán ma chi kiếp lần thứ tám này, đích xác nếu công lực của hắn đầy đủ thì không cần để ý, nhưng hiện tại…

Chết mất.

Sắp chết rồi.

Trước lúc chết Liên Trùng nhớ lại những năm tháng vinh quang của hắn, có cha mẹ cạnh bên. Tuy yêu cầu của cha mẹ đối với hắn rất khắt khe, nhưng cũng không thay đổi được một điều là hắn có hai người cha mẹ lợi hại. Điều này giúp hắn bao nhiêu năm nay sống rất tự tại, trong Bạo Loạn Tinh Hải không có ai dám hung hăng với hắn.

- Chết rồi mọi thứ đều là hư không.

Liên Trùng cười khổ.

Chỉ đến khi sắp chết mới phát hiện những ngày đã sống trước đây thật tốt đẹp.

- Huynh đệ, ta thấy công lực của huynh đệ đã cạn kiệt, thiên kiếp này còn chưa kết thúc, ta có một viên linh đan, huynh đệ ăn vào sẽ khôi phục công lực.

Trong tai Liên Trùng vang lên một đạo âm thanh giống như từ trên trời rơi xuống.

Liên Trùng ngoảnh đầu nhìn, trước mắt là một hắc y thanh niên, chính là Tần Vũ.

- Huynh có Kiếp linh đan?

Liên Trùng biết để công lực của hắn khôi phục trong chớp mắt chỉ có Kiếp linh đan chí bảo thôi.

- Kiếp linh đan? Không phải, đây là Sinh Sinh Tạo Hoá đan, cũng có hiệu quả khôi phục công lực.

Tần Vũ cười nói, đồng thời đưa một viên đan dược tán phát lục sắc quang hoa cho Liên Trùng.

- Sinh Sinh Tạo Hoá đan? Chưa từng nghe qua.

Liên Trùng lắc đầu nói, sau đó chửi thầm,

- Mẹ nó, sắp chết rồi còn quản gì nữa, liều thôi.

Liên Trùng nhìn đạo thiên lôi thứ sáu sắp giáng xuống, liền nuốt chửng viên đan dược, căn bản không quản có phải là độc

dược hay không nữa.

Liên Trùng cũng biết rằng đến lúc này rồi còn ai dùng độc dược để đầu độc hắn nữa chứ?

Vừa nuốt Sinh Sinh Tạo Hoá đan, trong lòng Liên Trùng liền vui sướng – có hy vọng, hắn chỉ cảm thấy Sinh Sinh Tạo Hoá đan hoá thành từng đạo thanh lưu dung nhập vào trong nguyên anh.

Từng đạo lục sắc năng lượng từ từ lan ra trong thể nội Liên Trùng, nguyên anh của Liên Trùng phảng phất như ăn được thuốc đại bổ, nhanh chóng khôi phục công lực, nguyên anh vốn đã khô kiệt biến thành sức lực sung mãn, chỉ phút chốc… nguyên anh hoàn toàn khôi phục.

- Quả thật ta.... ta đã được cứu rồi.

Liên Trùng mừng đến phát cuồng.

Lúc đã tuyệt vọng, hy vọng đột nhiên trở lại, Liên Trùng cũng mừng đến phát điên. Sau đó Liên Trùng kích động nhìn Tần Vũ mấy lượt, trịnh trọng nói:

- Huynh đệ, ta là Liên Trùng, con của nhị đảo chủ và tam đảo chủ "Bằng Ma đảo" – đệ nhất đảo trong Bạo Loạn Tinh Hải, ân cứu mạng này Liên Trùng ta tất sẽ báo đáp.

Tần Vũ khẽ giật mình, không ngờ tùy tiện cứu được một người là đại nhân vật của đệ nhất đảo trong Bạo Loạn Tinh Hải. Sinh Sinh Tạo Hoá đan? Bất quá chỉ là một đan dược phổ thông được truyền Sinh Mệnh Nguyên Lực vào mà thôi.

Giờ đây công lực của Liên Trùng đã khôi phục hoàn toàn, tay cầm trung phẩm tiên kiếm, hắn chẳng hề để ý tới đạo thiên lôi thứ sáu.

- Đệ nhất đảo trong Bạo Loạn Tinh Hải – Bằng Ma đảo?

Trên mặt Tần Vũ khẽ xuất hiện nét cười, ngoảnh đầu nhìn Liên Trùng độ tán ma chi kiếp cách đó không xa.

Chương 220

Tiền Vãng Bằng Ma Đảo

Trời đất mờ mịt, mây đen che phủ bầu trời, lôi điện tử sắc lấp lóe trong mây khiến người ta trong lòng cảm thấy bị uy hiếp. Lúc này trên bầu trời bỗng xuất hiện áp lực đặc biệt, lôi điện uốn lượn như rắn bò, cuối cùng đạo thiên lôi thứ tám ầm ầm bổ xuống.

- Uy lực thiên lôi này so với thiên lôi gặp phải trên Hoàng Tuyền lộ còn khủng bố hơn, như ta bây giờ, đạo thiên lôi thứ tám đó ta có lẽ chống không nổi.

Tần Vũ từ xa nhìn về phía Liên Trùng đang độ tán ma chi kiếp.

Tán ma chi kiếp, đạo thiên lôi thứ tám, uy lực rất lớn, đương nhiên mạnh hơn nhiều so với Cửu Cửu trọng kiếp. Nhưng Liên Trùng vẫn giương kiếm mãnh liệt chống lại thiên lôi uy lực đó, căn bản nhìn không ra Liên Trùng có chút gì là căng thẳng. Tất nhiên Liên Trùng không chỉ là một tán ma bình thường, hắn là tán ma tu luyện *"Tu La ma đạo"*, đồng thời còn có trung phẩm ma khí.

Tần Vũ nhìn Liên Trùng, lòng thầm nghĩ:

- Bằng Ma đảo, đệ nhất đảo của Bạo Loạn Tinh Hải? Ta đối với Bạo Loạn Tinh Hải một chút cũng không biết, có thể dựa vào Liên Trùng để biết ít nhiều tin tức.

Bỗng nhiên-- --

- Tiểu Mặc, về rồi à?

Tần Vũ quay đầu về phía một đạo hắc ảnh đang lao tới rất nhanh. Đó chính là Mặc Kỳ Lân ra ngoài săn bắt du ngoạn đã trở về.

- Chủ nhân. A ! Tán ma, thực lực quá mạnh, chắc chắn cao hơn lục kiếp. Chủ nhân, kẻ đó đúng là cao thủ, cao thủ cực mạnh.

Mặc Kỳ Lân kinh hãi nhìn Liên Trùng đang độ kiếp phía xa,

- Chủ nhân, chúng ta đi nhanh thôi, nếu như cao thủ đang độ thiên kiếp đó có ý gì xấu, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Nhìn vẻ khẩn trương của Mặc Kỳ Lân, Tần Vũ cười:

- Tiểu Mặc, đừng quá lo lắng.

- Chủ nhân, người không biết đâu.

Tiểu Mặc vội vàng nói

- Tán ma rất tàn nhẫn. Vả lại người không cảm thấy khí tức hung lệ phát tán ra từ hắn sao?

Tu La ma đạo, tại Đằng Long đại lục hầu như không có cao thủ nào tu luyện nổi.

Liên Trùng tu luyện, chính là *"Tu La ma đạo"*, tự nhiên sát khí thập phần đáng sợ. Mặc Kỳ Lân thân là thần thú, cảm giác vô cùng nhạy bén, đã cảm thấy sự uy hiếp cường đại từ Liên Trùng.

- Tiểu Mặc, yên tâm đi. Ta đối với hắn có ơn cứu mạng. Không lâu trước đây, hắn còn nói với ta cái gì mà ơn cứu mạng chắc chắn sẽ báo đáp.

Tần Vũ lắc đầu cười nói.

- Đúng rồi, Tiểu Mặc, ta muốn hỏi ngươi một chuyện. Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất đảo gọi là Bằng Ma đảo gì đó phải không?

Thời gian Mặc Kỳ Lân ở tại Bạo Loạn Tinh Hải so với Tần Vũ lâu hơn nhiều, tất nhiên biết được việc này.

- Người hỏi Bằng Ma đảo?

Mặc Kỳ Lân rõ ràng vô cùng kinh hãi.

- Chủ nhân, lẽ nào người đắc tội với Bằng Ma đảo.

- Không, không có, ngươi kể chi tiết cho ta biết về Bằng Ma đảo, và các thế lực khác của Bạo Loạn Tinh Hải nữa.

Tần Vũ cười đáp.

Nghe Tần Vũ nói không đắc tội với Bằng Ma đảo, Mặc Kỳ Lân mới thở ra một hơi dài thoải mái, giải thích:

- Chủ nhân, ở Bạo Loạn Tinh Hải này tán tu rất nhiều, các thế lực cũng không ít. Trong đó lớn nhất là "tam đại đảo", phân biệt với Bằng Ma đảo, Liên Vân đảo và còn có Hắc Phong đảo. Tại tam đại đảo này cao thủ như mây, nhưng mạnh nhất trong tam đại đảo là Bằng Ma đảo.

- Tam đại đảo.

Tần Vũ ghi nhớ trong lòng.

- Bạo Loạn Tinh Hải tuy là cũng có các thế lực khác, nhưng so với tam đảo thì không bằng, căn bản là không cùng đẳng cấp. Hơn nữa,

Bằng Ma đảo có ba nghìn tán tu nhân, thấp nhất cũng là lục kiếp, cho dù là thần thú, cũng phải tứ kiếp mới có khả năng được nhận vào thành viên của Bằng Ma đảo.

Trong ánh mắt của Mặc Kỳ Lân có một tia hy vọng.

Tần Vũ lặng người.

- Ba nghìn tán tu? Thấp nhất là lục kiếp?

Tần Vũ ngẩn người.

- Sao có thể, sao có thể có nhiều tán tu đến thế?

- Sao lại không thể, chủ nhân, chỉ riêng tu chân giả của Đằng Long đại lục đã có thể lấy triệu làm đơn vị, rất nhiều cao thủ mất đi nhục thể đều là tu luyện tán tu, tán tu đương nhiên nhiều... đủ để đạt đến lục kiếp tán tu con số đó sao có thể ít được.

- Hơn nữa ta khi nãy chỉ mới nói tới Đằng Long đại lục. Chủ nhân, hải vực vô biên, trong hải vực có tán yêu. Bản thân các đảo trên biển còn có loại tán yêu phi cầm, cũng có các môn phái tu chân lớn, nhân số có thể so với Đằng Long đại lục càng lớn hơn.

Tần Vũ giật mình. Vốn dĩ cho rằng ở Đằng Long đại lục tu chân giả rất nhiều, bây giờ xem ra, khu vực dưới biển lại càng nhiều hơn

Nghĩ kĩ cũng đúng. Phải biết thế lực của tu yêu giả có thể so sánh với cả tu tiên và tu ma hợp lại. Tu tiên, tu ma không chỉ có ở Đằng Long đại lục, mà trên các đảo ngoài biển cũng có.

Đằng Long đại lục có bao nhiêu môn phái, ngoài đảo có bao nhiêu môn phái, cộng lại thì nhiều ít thế nào? Còn nhánh tu yêu giả dưới đáy biển cũng không kém số tu tiên giả và tu ma giả cộng

lại.

- Chủ nhân, bất luận là tán tu của Đằng Long đại lục hay tán tu của hải vực thanh bình, một khi đạt tới cảnh giới tứ kiếp, phần nhiều là tiến vào Bạo Loạn Tinh Hải. Trong Bạo Loạn Tinh Hải cơ hồ phải có tám phần là tán tu. Vả lại tán tu trên thập kiếp hầu hết toàn bộ đều ở Bạo Loạn Tinh Hải. Vì thế … Bằng Ma đảo có ba nghìn tán tu cũng không có gì lạ.

- Chủ nhân, tu luyện công lực thật cao, sau một thời gian trở thành cao thủ siêu cấp sẽ có thể xưng là vô địch! Nhị đảo chủ của Bằng Ma đảo là một tán ma thập nhị kiếp, năm đó đã giết nhiền tán tu chấn nhiếp toàn bộ Bạo Loạn Tinh Hải, gần như là vô địch.

Tần Vũ trong lòng biến động

Nhị đảo chủ của Bằng Ma đảo, có lẽ là phụ thân hoặc mẫu thân của Liên Trùng rồi.

- Đảo chủ là người như thế nào?

Tần Vũ lập tức hỏi.

Trong mắt Mặc Kỳ Lân chỉ có sự sùng bái:

- Đảo chủ Bằng Ma đảo là thần thú, mà còn là thần thú đỉnh cấp nhất.... thực lực của hắn mới là vô địch chân chính, vô địch tuyệt đối! Tại Bạo Loạn Tinh Hải, không có ai là đối thủ của hắn.

Mặc Kỳ Lân không có từ nào để hình dung, chỉ có thể nói *"vô địch"*, nhưng Tần Vũ cũng có thể tưởng tượng ra sức mạnh của vị đảo chủ đó.

- Nếu sau khi để tam đại đảo chủ của Bạo Loạn Tinh Hải biết

được "Nghịch Ương Cảnh" … cục diện đó …

Tần Vũ trong lòng xáo động, nhưng ngay lập tức lắc đầu, phủ định cách nghĩ đó.

Nghịch Ương Cảnh, là nơi lưu trú của kiếm tiên bát cấp huyền tiên. Tin tức này một khi lưu truyền ra ngoài, khả năng sẽ làm cho các thế lực lớn tại Bạo Loạn Tinh Hải đều nảy sinh hứng thú, đến lúc đó không chỉ là Đẳng Long đại lục, có lẽ cao thủ của các vùng, tất cả đều sẽ liều mạng đi tranh đoạt.

- Ba bức Phá Thiên Đồ….

Tần Vũ trong lòng có chút lo lắng.

Trước khi hắn rời khỏi Tần vương triều, đã mang Phá Thiên Đồ của mình đưa cho nhị ca Tần Chính.

Đối với việc Tần Vũ sở hữu Hắc Diễm Quân chỉ giới mà nói, Phá Thiên Đồ căn bản không có nhiều ý nghĩa. Chung quy Hắc Diễm Quân chỉ giới có tấm địa đồ hoàn chỉnh, lại có quyền mang theo tám người cùng tiến vào bên trong.

Ban đầu trước khi Tần Vũ vào tu luyện ở tại Lôi Sơn Cư, đã đưa Phá Thiên Đồ cho Lập Nhi, để khi gặp nguy hiểm thì nàng đưa ra. Hiện tại Tần Vũ giao cho Tần Chính, chung quy Tần Chính là hoàng đế của Tần vương triều, nên không thể giống phụ vương đến Tinh Thần các trốn tránh được. Nếu như người khác bắt Tần Chính để uy hiếp, thì giao ra Phá Thiên Đồ là xong. Tin rằng địch nhân đã thấy sự che chở phía trên của *"Lan thúc"* thần bí sẽ không quá làm càn. Tuy Lan thúc đã đi, nhưng những tán tiên, tán ma đó còn chưa biết.

- Phá Thiên Đồ …. vì nó, không biết phải chết bao nhiêu tán tu."

Tần Vũ thầm thở dài.

Ngay lúc đó --- Một tiếng động lớn rõ ràng từ chỗ Liên Trùng truyền tới. Trong chu vi mười dặm không gian đều chấn động, không khí hình thành những gợn sóng rồi tản ra khắp nơi. Tại thời điểm đó, mặt nước bị đè mạnh tụt thấp xuống mười mét, phảng phất như bị một bàn tay lớn vô hình đè xuống.

- Ha ha..... Cuối cùng cũng thành công rồi, ha ha.....

Tiếng cười lớn đầy hưng phấn từ trung tâm tiếng nổ truyền lại, chỉ thấy một đạo lưu quang hướng về phía Tần Vũ bay tới.

Liên Trùng lúc này sắc mặt đầy hồng hào, ánh mắt lấp lánh.

Tử vong. Liên Trùng đã từng tiếp cận tử vong, thậm chí Liên Trùng đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nhưng lúc sinh tử quan đầu, Tần Vũ từ đâu lại đến, tặng cho hắn *"Sinh Sinh Tạo Hóa đan"* rất trân quý.

- Huynh đệ, ta tên là Liên Trùng. Huynh nghĩa khí đem *"Sinh Sinh Tạo Hóa đan"* trân quý như vậy trực tiếp tặng cho ta, lại không yêu cầu sự báo đáp gì. Liên Trùng ta cảm kích bất tận. Ài! Thật thất lễ, ta đến bây giờ vẫn chưa biết ân nhân cứu mạng tên là gì.

Liên Trùng lộ vẻ tiêu sái tự nhiên.

Tần Vũ gật đầu đáp:

- Liên Trùng huynh, tại hạ Tần Vũ. Đây là linh thú Mặc Kỳ Lân ta cưỡi.

- Linh thú?

Liên Trùng rất kinh ngạc.

- Tần Vũ huynh đệ, huynh khiến ta càng lúc càng nhìn không ra, không chỉ có thể thu phục linh thú, mà còn có *"Sinh Sinh Tạo Hóa đan"*. Ta dùng nó hiệu quả tuyệt đối hơn "Kiếp linh đan". Đó chính là đan dược "Liên Vân đảo" đảo chủ rất coi trọng. Huynh giao cho ta một cách dễ dàng như vậy … Liên Trùng ta không báo đáp sao có thể an tâm.

Tần Vũ cười:

- Liên Trùng huynh không cần quá để ý.

Ban đầu nhìn thấy một cao thủ ở đó, Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp tặng một hoàn Sinh Sinh Tạo Hóa đan. Sinh Sinh Tạo Hóa đan này thực chất chỉ là một loại đan dược thông thường nhất được hòa với sinh mệnh nguyên lực mà thôi, đối với Tần Vũ mà nói căn bản không là gì. Chung quy thì sinh mệnh nguyên lực của Tần Vũ gần như vô cùng tận.

- Làm sao được?

Liên Trùng ngửng mặt lên.

- Khi ta bị truy sát, mẹ nó chứ, trên đường đi, bao nhiêu bảo bối a, vô số bảo bối hơn vạn năm thu thập đều dùng hết. Cuối cùng thậm chí còn sử dụng cả Huyết Độn chi thuật mới miễn cưỡng trốn tới được đây. Trên người chỉ còn lại một cây phi kiếm nhỏ mà thôi, công lực cũng chỉ còn ba thành.

Lúc này Liên Trùng sắc mặt đầy nộ khí:

- Tức nhất chính là tán ma chi kiếp lại tới, lão thiên thật muốn tuyệt đường ta. Ta truyền tấn cho phụ mẫu và đại bá ta, nhưng vô dụng. Xung quanh không có một đảo nào. Phụ mẫu bọn họ tìm không thấy ta. Mà tìm thấy cũng không giúp gì được. Khi độ kiếp, người khác

căn bản không cách gì giúp được.

Về điểm này Tần Vũ cũng hiểu rõ. Lúc độ kiếp, dù là có người khác giúp đỡ, uy lực thiên kiếp sẽ càng tăng, công kích luôn cả người giúp đỡ. Người độ kiếp căn bản không cách gì tránh được khảo nghiệm của thiên lôi.

- Không có Kiếp linh đan, phụ mẫu bọn họ dù có tìm được cũng không cứu nổi ta.

- Thật ra, ban đầu ta rất tuyệt vọng. Bao nhiêu năm hoành hành Bạo Loạn Tinh Hải, dựa vào ma khí phi kiếm, và còn các loại bảo vật khác, ngay cả cao thủ cửu kiếp ta cũng có thể giết. Dù công lực cao, cũng không có mấy người dám chọc tức ta. Ai ngờ lại rơi vào hoàn cảnh này.

Gương mặt Liên Trùng xuất hiện một nét trầm tư.

- Đến giờ ta mới biết, bọn cao thủ thập kiếp, thập nhất kiếp, bình thường đối với ta tất cả đều là giả dối. Ngoài mặt thì rất tốt với ta, nhưng trong lòng...

Liên Trùng nghĩ tới kẻ truy sát hắn.

- Ẩn dấu khí tức, thay đổi dung mạo, truy sát ta!

Quyền đầu của Liên Trùng nắm chặt, gân xanh nổi rõ,

- Cuối cùng ta thoát khỏi sự truy sát, lại gặp sự uy hiếp của thiên kiếp, thậm chí sau khi truyền tấn cho phụ mẫu ta đã rất tuyệt vọng. Lúc đó ta nghĩ … nếu như có người cứu ta thì hay biết mấy.

- Ta nghĩ rằng ta đang nằm mộng, độ quá đạo thiên lôi thứ năm, công lực ta tiêu hao gần hết, hoàn toàn đánh mất hy vọng

sống sót.

Đột nhiên mắt Liên Trùng sáng lên, vỗ vào vai Tần Vũ.

- Nhưng Tần Vũ huynh đệ huynh đã xuất hiện, huynh đã cứu ta. Ta có thể thấy được thực lực của huynh, bằng vào cảnh giới của huynh căn bản nhìn không ra thực lực của ta, cũng không biết ta là ai, nhưng huynh đã không chút do dự mà đưa Sinh Sinh Tạo Hoá Đan cho ta.

- Tần Vũ huynh, ơn cứu mạng này, Liên Trùng ta một đời sẽ ghi nhớ.

Liên Trùng nói một cách rất trịnh trọng.

Liên Trùng lúc đó đích xác là bị đả kích rất lớn, tiêu hao biết bao nhiêu tâm lực chạy trối chết mới thoát khỏi sự truy sát, rồi gặp phải tán ma chi kiếp, kiên cường chống lại, nhưng cuối cùng vẫn tuyệt vọng. Lúc sinh tử quan đầu, sự xuất hiện của Tần Vũ đích xác làm Liên Trùng cảm kích tâm can. Đặc biệt là Sinh Sinh Tạo Hóa đan rất trân quý.

Đối với việc này, Tần Vũ chỉ có thể cười nhẹ.

- Tần Vũ huynh đệ, đây là nơi nào, ta hiện tại không biết đây là đâu? Nói cho ta biết đây là đâu, ta sẽ có thể tìm được đường về.

Liên Trùng lập tức hỏi.

Tần Vũ tức thì nhìn về phía Mặc Kỳ Lân, Tần Vũ tuy là biết lộ trình, nhưng không biết tên đảo.

- Chủ nhân, phía nam nơi này hơn ba trăm vạn dặm có một hòn đảo, tên là "Bạch Lan đảo".

Mặc Kỳ Lân biết rất rõ ràng.

- Bạch Lan đảo, lão thiên, ta đã chạy xa vậy sao.

Liên Trùng tự mình cũng thấy rất kinh ngạc. Lúc hoảng hốt bỏ chạy bất kể đường đi, chỉ biết liều mạng chạy, cộng thêm Huyết Độn, không ngờ đã tới khu vực Bạch Lan đảo. Liên Trùng khả năng chạy trốn thật tốt...

- Liên Trùng huynh, huynh có bản đồ Bạo Loạn Tinh Hải?

Tần Vũ đoán hỏi, Bạo Loạn Tinh Hải mênh mông, nếu có một tấm địa đồ, sẽ tốt hơn nhiều.

Liên Trùng gật đầu:

- Đương nhiên có, trên địa đồ này có chỉ ra vị trí các đảo của Bạo Loạn Tinh Hải, dựa theo những hòn đảo này sẽ biết vị trí hiện tại. Tần Vũ huynh không có à?

Tần Vũ gật đầu

Không nói lời thứ hai, Liên Trùng lấy ra một khối ngọc giản trực tiếp đưa cho Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh đệ, đây là địa đồ của Bạo Loạn Tinh Hải, còn kèm theo giới thiệu về các đảo lớn, huynh cần phân biệt để biết các đảo đó tên gọi là gì.

Tần Vũ nhận ngọc giản, dùng linh thức quét qua một lượt.

Trong ngọc giản không những có địa đồ mà còn có họa đồ vẽ tỉ mỉ của các đại đảo, và cả giới thiệu tường tận. Thật vô cùng chi tiết.

- Tần Vũ huynh đệ, nhìn huynh như vậy chắc đối với Bạo Loạn Tinh Hải không hề quen thuộc, có lẽ là từ ngoài mới vào a, ha ha ..... Đi, theo ta đến Bằng Ma đảo chơi. Lần này huynh cứu ta, ta tốt xấu gì cũng là người bản địa ở Bạo Loạn Tinh Hải, nhất định phải đặc biệt chiêu đãi huynh a.

Liên Trùng rất nhiệt tình.

- Chủ nhân, hắn là người của Bằng Ma đảo?

Mặc Kỳ Lân kinh sợ nói nhỏ.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Liên Trùng huynh là con trai của nhị đảo chủ và tam đảo chủ Bằng Ma đảo.

- Ngươi là *"Tu La tiểu thiên ma"* trong truyền thuyết?

Mặc Kỳ Lân trừng mắt ngây ngốc.

- Tu La tiểu thiên ma?

Tần Vũ cũng ngạc nhiên nhìn về phía Liên Trùng, cái biệt hiệu này thật đặc biệt.

Liên Trùng nháy mắt, nhăn mũi, ho khan rồi nói:

- Kẻ bất tài chính là *"Tu La tiểu thiên ma"* trong truyền thuyết, tung hoành Bạo Loạn Tinh Hải, không ai địch nổi. Tần Vũ huynh đệ, cái ngoại hiệu đó không phải là rất có hình tượng ư!

Tần Vũ ngạc nhiên. Bản thân giờ mới nhận thức được người huynh đệ này, có vẻ như… rất thú vị.

Chương 221

Minh Lương Chân Nhân Quy Lai

Hải vực mênh mông vô bờ, Liên Trùng nhẹ nhàng mang theo Tần Vũ cũng như Mặc Kỳ Lân thi triển thuật Thuấn Di, chung quy Liên Trùng là bát kiếp tán ma, muốn mang hai người thi triển thuật Thuấn Di cũng không phải việc gì khó.

- Phụ thân, mẫu thân, yên tâm đi!"

Liên Trùng cùng phụ mẫu của mình đang truyền tấn trao đổi lần đầu tiên kể từ sau khi độ kiếp.

- Con bây giờ đã biết rõ mình đang ở đâu, vả lại công lực của con đã mạnh hơn. Thân là bát kiếp tán ma, cộng thêm trung phẩm ma khí, không có mấy cao thủ có thể giết được con. Hơn nữa khi nguy hiểm con có thể truyền tấn cho hai người.

Qua một hồi khuyên nhủ, phụ mẫu của Liên Trùng cuối cùng cũng đồng ý, không lập tức dùng Thuấn Di đi tới nữa.

Vừa rồi khi Liên Trùng truyền tin về việc mình còn sống, nguyên là nhị đảo chủ và tam đảo chủ của Bằng Ma đảo vốn cho rằng con trai mình đã chết, bây giờ biết là chưa chết, đương nhiên vô cùng kích động, muốn ngay lập tức dùng Thuấn Di đi tới đưa Liên Trùng về.

Liên Trùng phải nói rất nhiều, mới an ủi được phụ mẫu.

Đích xác, lúc này Liên Trùng một chút nguy hiểm cũng không có. Thậm chí nếu gặp phải nguy hiểm, Liên Trùng bây giờ đã biết mình đang ở đâu, nên có thể lập tức báo để phụ mẫu tới ngay.

Liên Trùng, Tần Vũ và Mặc Kỳ Lân dùng Thuấn Di vượt qua vùng hải vực bỏ hoang, phi hành qua một vài địa phương rất đặc thù, mỗi nơi Liên Trùng đều tử tế giới thiệu.

- Tần Vũ huynh, hòn đảo này có tên là "Bàn Xà đảo", là địa bàn của một tán yêu thập kiếp. Lão yêu này vô cùng biến thái, nhưng gặp ta rồi cũng phải khách khách khí khí.

Liên Trùng chỉ vào một hòn đảo không xa nói.

- Liên Trùng huynh đệ.

Từ xa, một vị hắc y lão giả cấp tốc bay đến cười chào hỏi, Liên Trùng vừa mới đến địa bàn của lão, yêu thức của lão liền đã phát hiện ra Liên Trùng.

Trên mặt hắc ý lão giả nở nụ cười, người thiếu niên trước mắt là tiểu ma đầu của Bằng Ma đảo, chọc ai cũng không thể chọc vào hắn a.

- Ha ha, lão Xà a, tới đây, ta giới thiệu với ngươi, đây là huynh đệ Tần Vũ của ta. Ta và huynh đệ Tần Vũ có mối giao tình sống chết với nhau. Tần Vũ huynh đệ, đây là Hắc Vu lão đại ca.

Liên Trùng long trọng nói.

- Ồ, Tần Vũ huynh đệ.

Lão giả nhanh nhẹn chào hỏi, có thể được Liên Trùng gọi là huynh đệ *"giao tình sống chết"* được mấy người, có thể kết giao thì thật tốt.

- Hắc Vu lão đại ca.

Tần Vũ lập tức đáp lại.

Qua một hồi trò chuyện, Liên Trùng mất kiên nhẫn, bèn nói:

- Lão Xà à, ta và huynh đệ của ta phải lên đường về Bằng Ma đảo ngay, sau này gặp lại a.

- Nhất định, nhất định rồi. Bàn Xà đảo này lúc nào cũng hoan nghênh hai vị.

Hắc y lão giả cười đáp.

Lập tức, Tần Vũ cưỡi Mặc Kỳ Lân cùng Liên Trùng hướng về phía Bằng Ma đảo đi tiếp.

....

Trên đường du sơn ngoạn thuỷ, có Liên Trùng hướng dẫn, Tần Vũ đã biết rất nhiều tán tu cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải. Các cao thủ đó đối với Liên Trùng đều thập phần khách khí. Tên tuổi của Tần Vũ cũng dần dần được truyền bá ở Bạo Loạn Tinh Hải. Một kẻ cùng với Liên Trùng có mối giao tình huynh đệ sống chết, đó là Tần Vũ, điều này đã gây ra ấn tượng đầu tiên cho các tán tu. Tần Vũ chí ít tại Bạo Loạn Tinh Hải cũng là một nhân vật không thể xem thường.

Có không ít tán tu tứ kiếp, ngũ kiếp, thậm chí cả lục kiếp, ở Bạo Loạn Tinh Hải đã lâu mà không có tiếng tăm gì. Danh tiếng theo một mặt nào đó là đại biểu cho địa vị của mỗi cá nhân.

...

- Tần Vũ huynh đệ à, Thanh Thủy đảo đó lợi hại không? Ha ha, Tần Vũ huynh đệ, huynh chắc chắn là chưa gặp qua đại thế lực nào ở Bạo Loạn Tinh Hải rồi. Luận về cao thủ, Thanh Thủy đảo đó chưa vào nổi mười nơi đầu tiên trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Liên Trùng không để ý nói.

Vừa rồi đoàn người Tần Vũ đi qua Thanh Thủy đảo. Đảo chủ Thanh Thuỷ đảo đang bế quan, phó đảo chủ tự thân tiếp đãi.

Tần Vũ cũng đã kiến thức qua thế lực của Thanh Thủy đảo. Thanh Thủy đảo rộng hơn vạn dặm, tuyệt đối lớn hơn một quốc gia nhỏ. Chỉ là tại Bạo Loạn Tinh Hải mênh mông vô bờ, lục địa vài vạn dặm chỉ có thể xem là một hòn đảo.

Nhưng Thanh Thủy đảo không ngờ lại có hơn hai nghìn tán tu, điều này đương nhiên làm cho Tần Vũ kinh hoàng.

- Hơn hai nghìn tán tu, thực lực đó đích xác rất mạnh.

Tần Vũ lắc đầu nói.

Liên Trùng lăng không chỉ tay về bốn phương tám hướng giải thích:

- Tần Vũ huynh đệ, Bạo Loạn Tinh Hải này thế lực không ít, Thanh Thủy đảo có hai nghìn tán tu tính ra cũng không tồi. Nhưng bọn họ tán tu nào cũng thu nhận, tán tu tứ kiếp cũng nhận, không kể mạnh yếu. Huynh xem trong hai nghìn người họ, quá nửa là tứ kiếp và ngũ kiếp, vượt qua lục kiếp tổng cộng chỉ khoảng ba bốn trăm người.

Liên Trùng chẳng mảy may để ý:

- Tần Vũ huynh, tán tu của tam đại đảo ngưỡng thấp nhất cũng phải là lục kiếp. Cái này gọi là binh quý ở tinh chứ không phải ở đa.

Tần Vũ mắt sáng lên.

- Liên Trùng huynh đệ, trong tam đảo thì có hai đảo còn lại là ta

chưa hiểu rõ lắm. Huynh giới thiệu cho ta biết đi, đặc biệt là đảo thứ hai và đảo thứ ba.

Nhờ sự tự cao, tự khoe của Liên Trùng mấy ngày gần đây nên Tần Vũ đã biết rõ về Bằng Ma đảo.

Với đảo thứ hai Liên Vân đảo và đảo thứ ba Hắc Phong đảo, Tần Vũ, ngược lại, không biết gì.

- Đảo thứ hai là Liên Vân đảo, cũng có ba vị đảo chủ, số lượng tán tu cũng không nhiều có khoảng ba nghìn. Về ba vị đảo chủ, đại đảo chủ là thập nhị kiếp tán tiên. Nhị đảo chủ và tam đảo chủ, một là tán ma, một là tán yêu, đều có thực lực thập nhất kiếp. Hắc, Tần Vũ huynh đệ, huynh đừng xem thường Liên Vân đảo. Đảo chủ Liên Vân đảo không phải là một tán tiên bình thường.

Liên Trùng nói một cách thần bí:

- Trên thực tế, các vị đảo chủ ở tam đại đảo đều không phải là người thường. Ví dụ như cha mẹ ta, là những tán ma Tu La đạo công kích lực lợi hại nhất. Liên Vân đảo chủ giỏi ở trận pháp và học thức về đan dược. Hơn nữa, ông ta còn có một trận pháp có thể để tán tiên tán yêu và tán ma ba vị đảo chủ bọn họ liên thủ với nhau, uy lực vô cùng lớn.

Tần Vũ gật đầu. Có thể xưng hùng một phương, đương nhiên phải có thủ đoạn của mình.

Đừng thấy chỉ có vài cao thủ thập nhất kiếp. Nhưng thực tế lực công kích bọn họ tuyệt đối vượt qua thập nhị kiếp.

- Về Hắc Phong đảo, thực lực của Hắc Phong đảo yếu hơn một chút. Bọn họ có hai vị đảo chủ, cả hai đều là đại thần thú, những thần thú rất hiếm thấy – Hóa Thạch thú. Tần Vũ huynh đệ, cả hai đều là thần thú thập nhất kiếp nhưng thực lực rất mạnh, cao thủ

thập nhị kiếp sợ là cũng không bằng được. Hai huynh đệ liên thủ thì càng mạnh hơn. Bọn họ vững chắc là đại thế lực đứng thứ ba trong Bạo Loạn Tinh Hải.

- Tam đại đảo đúng là phi thường a."

Tần Vũ khen ngợi.

- Hừ hừ, đó đã là gì, Lưu Vân đảo và Hắc Phong đảo cộng lại, có lẽ mới miễn cưỡng sánh với Bằng Ma đảo ta. Không nói kẻ khác, chỉ cần đại bá ta một mình xuất thủ, bọn họ hai đảo đó cộng lại cũng không có người địch nổi. Đại bá ta….công kích lực siêu cường, phòng ngự siêu cường, tốc độ siêu nhanh….tuyệt đối vô địch a.

Liên Trùng lại bắt đầu khoa trương về đại bá của hắn.

Tần Vũ chỉ cười nhẹ.

Đây là lần thứ mười tám Liên Trùng khoa trương về đại bá hắn trên chuyến đi.

Công kích, phòng ngự, tốc độ.

Giống như đại bá hắn là một tồn tại hoàn mĩ vậy, những cao thủ thập nhị kiếp khác trước mặt hắn, căn bản giống như không tồn tại.

- Được rồi, Liên huynh, huynh đã nói mười mấy lần rồi.

Tần Vũ ngắt sự khoa trương của Liên Trùng lại, sau đó chuyển sang chủ đề khác.

- Đúng rồi, bây giờ chúng ta cách Bằng Ma đảo không xa.

Tần Vũ có địa đồ, đương nhiên biết khoảng cách, hắn chỉ là muốn chuyển chủ đề mà thôi.

- Ồ, không đến một triệu dặm, ha ha, Bằng Ma đảo, sẽ đến đó rất nhanh thôi. Tần Vũ huynh đệ, dọc đường huynh luôn kinh ngạc trước những hòn đảo nhỏ, chờ đến khi thấy Bằng Ma đảo, sẽ biết sự khác biệt của nó, mới biết vì sao được xưng là -- -- đệ nhất đảo của Bạo Loạn Tinh Hải!

Liên Trùng tự tin nói.

Tần Vũ hoài nghi nhìn về phía Liên Trùng:

- Lẽ nào huynnh còn có bí mật gì chưa nói ?

- Ha ha, chờ khi huynh đến Bằng Ma đảo, sẽ biết.

Liên Trùng cố làm vẻ thần bí.

Tần Vũ ngồi trên Mặc Kì Lân cùng Liên Trùng hướng về phía Bằng Ma đảo bay đi. Nếu dùng Thuấn Di, họ rất nhanh có thể về đến nơi, chỉ là hai người muốn thưởng thức cảnh sắc trên đường đi, tịnh không vội vã.

……

Đằng Long đại lục, bầu trời phía trên Thanh Hư sơn.

Mặc một bộ bạch sắc trường bào, sau lưng tóc dài chỉ dùng một sợi dây thảo vật nhỏ buộc lại, phấp phới bồng bềnh theo gió trong mây.

Đôi mắt giống như hồ nước sâu thẳm, môi hồng răng trắng giống như một giai nhân khuynh thành.

Đó chính là Thanh Hư Quan đệ nhất cao thủ, thập nhị kiếp tán

tiên *"Minh Lương chân nhân"*.

Minh Lương chân nhân môi rất mỏng. Hắn cũng được xếp trong mười nhân vật đứng đầu.

Chân đạp mây lành, đến trên bầu trời phía bên ngoài hộ cung đại trận của Thanh Hư quan. Tại đó, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, cùng Thiện Khứ chúng tán tiên đang kính cẩn đứng chờ Minh Lương chân nhân.

- Sư huynh.

Minh Thiện chân nhân lập tức khom mình nói.

- Minh Lương đạo huynh.

Lam Băng chân nhân nhìn thấy Minh Lương chân nhân, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng.

- Sư bá.

Thiện Khứ bọn họ đều cúi mình nói.

Minh Lương chân nhân trên mặt nhẹ cười như gió xuân thoáng qua.

- Lam Băng chân nhân sớm đến trợ trận, Minh Lương cảm kích vô cùng.

Minh Lương trước tiên nói với Lam Băng chân nhân.

Lam Băng chân nhân lập tức cười nhẹ nói:

- Tiên giới đã truyền lệnh, ta đương nhiên tự thân xuất thủ. Minh

Lương đạo huynh hà tất phải như vậy.

Minh Lương chân nhân gật đầu nói:

- Sư đệ, trước tiên về Thượng Thiên cung, có việc gì về đó nói tiếp.

……

Về đến Thượng Thiên cung, Minh Lương chân nhân ngồi ghế chủ tọa, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân ngồi ghế đầu tiên phía dưới bên trái, tiếp theo mới đến Thiện Khứ bọn họ, Càn Hư cũng có may mắn được vị trí thấp nhất.

- Các vị, đại khái sự việc ta đã hiểu, ba bức Thủy mặc họa có quan hệ với Nghịch Ương Cảnh trong truyền thuyết. Thiện Khứ ngươi hãy đem những lời của cao thủ Tinh Thần các cẩn thận nói lại một lần nữa.

Minh Lương chân nhân vẻ mặt nghiêm túc,

- Đặc biệt là đoạn ngươi hỏi, hắn nói không biết ta.

Thiện Khứ nín lặng: lẽ nào sư bá vì đối phương coi thường mà tức giận? Không phải a, sư bá không phải loại người đó.

Thiện Khứ không nghĩ nhiều, nói một cách tỉ mỉ:

- Sư bá, hôm đó chúng ta đã bị uy nhiếp bởi thực lực của vị Lan tiền bối đó, liền đem sư bá ra để chấn nhiếp hắn một phen.

- Sau đó…. Vị Lan tiền bối đó lại nói sư bá là một tiểu nhân vật. Đệ tử đương nhiên tức giận, liền nói sư bá là thập nhị kiếp tán tiên, dù là đảo chủ tam đại đảo ở Bạo Loạn Tinh Hải cũng

không dám xem thường. Lan tiền bối đó bằng vào cái gì mà nói sư bá là tiểu nhân vật.

Minh Lương chân nhân nhướn lông mày nói:

- Nói tiếp đi, một câu cũng không được giấu.

Thiện Khứ cảm thấy Minh Lương chân nhân rất coi trọng việc này, trầm tư một lúc. Trí nhớ của tán tiên này quả nhiên lợi hại, Thiện Khứ bắt chước theo ngữ khí của Lan Thúc lúc đó nói:

- Hắn nói là "Minh Lương chân nhân ? Không biết, bất quá tiểu Kim Bằng của tam đại đảo ta còn biết".

- Sư bá, chính là câu đó ạ.

Thiện Khứ cung kính nói.

Minh Lương chân nhân nhíu mày.

- Tiểu Kim Bằng……..

Minh Lương chân nhân vốn dĩ đồng tử thâm u như hồ sâu, lúc này lại sáng lấp lánh. Đột nhiên-- --Minh Lương chân nhân thân thể chấn động, sắc mặt liền biến đổi.

- Lẽ nào tiểu Kim Bằng là…… không thể nào, chẳng lẽ……..

Minh Lương chân nhân nói một mình rất nhỏ, cũng hoàn toàn không rõ ràng. Minh Thiện chân nhân và Lam Băng chân nhân bên cạnh đều có chút nghi hoặc.

Minh Lương chân nhân mỉm cười, khôi phục lại biểu tình như trước, đạm nhiên cười nói:

- Được rồi, sự việc này ta đã biết, bức Thủy mặc họa đó của Tinh Thần các Tần Vũ, chúng ta tạm thời không tranh. Hiện tại mục tiêu là bức Thủy mặc họa của Âm Nguyệt cung.

- Sư đệ, tra xét thế nào rồi?

Minh Lương chân nhân hỏi.

Minh Thiện chân nhân gật đầu nói:

- Sư huynh yên tâm, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát. Bức Thủy mặc họa đó mười phần thì có chín phần đang ở trên người Liên Nguyệt nương nương của Âm Nguyệt cung. Hiện tại ma đạo, tán ma cao thủ còn chưa có quay về ……..

- Chúng ta phải nắm lấy khoảng thời gian ngắn này.

Minh Lương chân nhân đứng lên, hô lớn lên một tiếng.

Nắm lấy khoảng thời gian ngắn này?

- Sư đệ, Lam Băng chân nhân, tối nay chúng ta lập tức xuất phát đến Âm Nguyệt cung, chúng ta tuyệt đối không được lãng phí thời gian. Chậm một ngày, nếu như Ô Không Huyết quay về, là hỏng hết.

Minh Lương chân nhân lập tức nói.

Lúc này dĩ nhiên là sắp tối rồi. Minh Lương chân nhân nói tối xuất phát, rất hiển nhiên chính là trong giây lát sẽ xuất phát ngay.

- Ô Không Huyết!

- Ma vương Ô Không Huyết!

……

Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân cùng mọi người đều sợ hãi hô lên. Đại danh của Ô Không Huyết này có lực uy nhiếp khủng bố.

- Đúng, đó là tin tức ta vừa mới nhận được. Lần này Ô Không Huyết sẽ quay về Đằng Long đại lục. Năm đó trận chiến giữa Ô Không Huyết và nhị đảo chủ đảo Bằng Ma đảo bất phân thắng bại. Thực lực mạnh căn bản không cần nói nhiều, cho dù ta đối với hắn, có lẽ cũng chỉ ngang bằng. Minh Lương chân nhân đối với Ô Không Huyết có vài cố kỵ.

Chung quy sự tích của Ô Không Huyết quá hãi nhân. Vô luận là tàn sát số lượng lớn các tu chân giả để tu luyện ma công, rồi thì một vài sự tích huy hoàng ở Bạo Loạn Tinh Hải, thậm chí còn đánh nhau với nhị đảo chủ Bằng Ma đảo.

- Vì vậy ta phải quay về với tốc độ nhanh nhất. Theo ta, có thể Ô Không Huyết chưa quay về đâu. Do đó……..cần phải nắm lấy khoảng thời gian ngắn có lợi nhất đối với chúng ta. Tuy là bên chúng ta Lam Ương môn Tuyết Vũ Ương và Tử Dương môn Xích Dương chân nhân đều chưa về. Nhưng phía ma đạo, tán ma chưa về còn nhiều hơn.

Minh Lương chân nhân trong mắt lóe ra tia sáng như mặt trời mới mọc.

- Lần này cần phải nhất cử thành công, đoạt bức Thủy mặc họa đó về tay ta, để tu tiên giả bọn ta chiếm ưu thế."

Minh Lương chân nhân nói rất nhẹ nhàng, nhưng ẩn hàm sự kiên định tuyệt đối.

Lam Băng chân nhân và Minh Thiện chân nhân nhìn nhau, hiển nhiên bọn họ hai người đều đã chuẩn bị tốt rồi.

Minh Lương chân nhân về đến Thượng Thiên cung không lâu, trời bắt đầu tối, ba đạo thân ảnh hóa thành hồng quang nhắm tu ma giả đệ nhất tông phái hiện nay - Âm Nguyệt cung bay tới.

Chương 222

Đoạt Bảo

Đằng Long đại lục, Phiêu Miểu điện của Âm Nguyệt cung, rộng lớn đường bệ, phía ngoài đại điện ở trung tâm, có khoảng mười cung điện nho nhỏ, hình dáng khác nhau.

Ẩn hàm trận thế huyền áo.

Tuân theo mệnh lệnh của ma giới ma đế truyền ra, cao thủ tu ma giả của các đại tông phái đều tụ tập tại Âm Nguyệt cung điện, tất cả đều là cao thủ lợi hại.

Có điều đường xa diệu vợi, cấp tốc trở về từ Bạo Loạn Tinh Hải cũng phải tốn một khoảng thời gian.

Bên trong.

Lúc này Liên Nguyệt nương nương đang ở đây.

- Vu Hắc đại ca, có huynh giúp đỡ chúng ta, chí ít cũng làm cho những kẻ khác đừng hòng mơ tưởng đến việc chiếm đoạt tấm Phá Thiên Đồ.

Liên Nguyệt nương nương nói với hắc y nam tử ngồi bên cạnh.

Vu Hắc, diện dung giống như bức điêu khắc từ nham thạch, bắp thịt, cơ vòng toàn thân cực kỳ hoàn mỹ, phát ra một khí thế lực lượng hùng mạnh.

Đây chính là Vu Hắc, là một tán ma trước giờ độc lai độc vãng, ma đạo ai cũng kiêng nể.

- Liên Nguyệt muội tử, đừng quá lo lắng về chuyện Phá Thiên Đồ, ngay cả cái chuyện những kẻ khác có ý định chiếm đoạt hay không…… vậy nha. Những lời muội vừa nói có đúng là của ma giới sứ giả không…

Vu Hắc rõ ràng đối với chuyện này rất mực quan tâm.

- Đúng vậy.

Liên Nguyệt nương nương gật đầu.

- Vu Hắc đại ca, sự tình này rất quan trọng, đối với môn hạ muội cũng chưa nói. Chuyện Nghịch Ương cảnh quan hệ trọng đại, không chỉ có bậc cao thủ của ma đế, mà còn có tiên giới, yêu giới, các cấp bậc cao thủ của các đại đế đều muốn chiếm lấy. Cho nên chỉ dựa vào chúng ta thì không thể tính toán được nhiều, đợi sứ giả ma giới xuyên qua không gian hạ phàm đi vào nhân giới.

Vu Hắc cặp mắt sáng rực, khẽ gật đầu.

Liên Nguyệt nương nương hỏi một cách nghi hoặc:

- Vu Hắc đại ca, ta có một thắc mắc không biết có nên hỏi hay không?

- Cứ việc hỏi.

Vu Hắc hào sảng trả lời

Liên Nguyệt nương nương trong lòng nghi hoặc đặt câu hỏi:

- Vu Hắc đại ca, ta phát hiện đại ca mười phần coi trọng việc ma giới sứ giả hạ phàm, thật không hiểu là vì nguyên nhân gì?

Vu Hắc mỉm cười.

- Ha ha…… Liên Nguyệt muội tử, vấn đề này ta tạm thời không thể trả lời, ta hỏi muội, không phải Ô Không Huyết cũng đáp ứng về đây trợ giúp bọn nàng sao ?

Vu Hắc hỏi ngược lại.

- Đúng vậy. Làm sao huynh biết được ?

Liên Nguyệt nương nương kinh ngạc lên tiếng. Vu Hắc vừa mới tới Phiêu Miểu điện không lâu, Liên Nguyệt nương nương cũng chưa hề đề cập tới chuyện này.

- Hà hà… đương nhiên là ta biết, bởi vì…… ta và Ô Không Huyết cùng giúp đỡ cho bọn nàng, là vì cùng một nguyên nhân.

Vu Hắc nói một cách thần bí.

Liên Nguyệt nương nương kinh ngạc.

Vu Hắc cùng với Ô Không Huyết, đều thích độc hành như mọi tán ma. Cho dù có lệnh từ ma giới sứ giả, cả hai điều không nhất thiết phải nghe theo, bây giờ đều đến đây, Liên Nguyệt nương nương càng nổi lòng nghi hoặc. Hiện tại thì xem ra họ cùng nguyện ý đến.

- Cái bí mật này tạm thời không nói ra được, bất quá…… để ta nói cho muội nghe một bí mật khác bù lại vậy.

Vu Hắc nghiêm túc nói với Liên Nguyệt nương nương.

Nói một bí mật khác để bồi thường ?

Liên Nguyệt nương nương chú ý lắng nghe.

- Liên Nguyệt muội tử, ta nói cho muội nghe, hiện tại ở Đằng Long đại lục công pháp tu luyện của tu ma giả đều đều là lọai cơ bản. Nhưng công pháp ma đạo siêu cấp, chân chánh thì có ba loại.

Vu Hắc nói với vẻ thần bí.

Liên Nguyệt nương nương giật mình.

- Công pháp ma đạo siêu cấp, Vu Hắc đại ca, huynh nói vậy là có ý gì ?

Liên Nguyệt nương nương ngạc nghiên hỏi.

Vu Hắc đạm nhiên nói:

- Muội cũng là thập nhất kiếp tán ma, đến khi muội phi thăng vào ma giới thì sẽ biết. Ta trước tiên nói cho muội nghe, tại ma giới chân chánh lợi hại là Ma Đả Phá công pháp, gồm có ba lọai. Thứ nhất là《 Hắc Ma ma đạo》, kế đó là《 Huyết Ma ma đạo》, còn loại thứ ba là《 Tu La ma đạo》. Ta tu luyện theo loại thứ nhất, Ô Không Huyết tu luyện theo loại thứ hai…… nhị và tam đảo chủ của Bằng Ma đảo, tu luyện loại thứ ba.

Liên Nguyệt nương nương trầm ngâm, một hồi sau mới lên tiếng.

Nguyên lai…… Đằng Long đại lục, tu ma giả, tu luyện công pháp tối cơ bản. Công pháp lợi hại chỉ có ba lọai.

- Thật không ngờ, thật không ngờ ……

Liên Nguyệt nương nương lẩm nhẩm nói,

- Không trách Vu Hắc đại ca, với Ô Không Huyết, và nhị vị đảo chủ của Bằng Ma đảo, lại có thế lực mạnh mẽ như vậy. Công lực so

với cao thủ đồng cấp mạnh hơn nhiều.

Vu Hắc, Ô Không Huyết, tu la song ma của Bằng Ma đảo, tất cả đều là ma đạo đáng vị nể.

Nhiều người cũng lấy làm kỳ quái, tại sao tán ma cùng đồng cấp lại không lợi hại như nhau. Nếu như mỗi cá nhân thực là lợi hại ngang nhau thì các cao thủ lợi hại đồng cấp thật quá nhiều.

Bây giờ mới hiểu được, nguyên lai…… Vu Hắc, Ô Không Huyết, bọn họ quả nhiên tu luyện ba thứ ma đạo công pháp lợi hại như vậy.

- Ta và Ô Không Huyết cùng tới đây, đối với việc tu luyện công pháp cũng có mối quan hệ, hà hà…… đã không nói, bây giờ nói, ta cũng không có bí mật nữa……

Vu Hắc cười nói.

Liên Nguyệt nương nương đứng lên, mỉm cười nói:

- Vu Hắc đại ca có thể nói cho ta nghe. Ta tất nhiên là cảm kích bất tận, làm sao mà còn dám tham lam thêm nữa. Vu Hắc đại ca, "Liên Nguyệt điện" của ta thật là rộng lớn. Đại ca ở tại tây ốc phòng. Được chứ ?

Vu Hắc gật đầu.

Liên Nguyệt nương nương mời Vu Hắc ở lại chổ mình, cũng không phải là không có lý do. Với việc Phá Thiên Đồ để ở Liên Nguyệt cung điện, chuyện phòng ngự nhất định phải tăng cường tối đa, Liên Nguyệt nương nương lúc nào trong lòng cũng phập phồng lo lắng, sợ rằng tu chân giả nhất phương hoặc Long tộc tham lam tới chiếm đoạt, bây giờ Vu Hắc ở đây, Liên Nguyệt nương nương trong lòng nhẹ nhỏm một chút, sức mạnh của Vu

Hắc đích thị cực kỳ cao cường ……

Ba đạo thân ảnh từ trên cao hạ xuống, xung quanh cả ba thân thể điều mờ mờ khó xác định, hiển nhiên đã thi triển ẩn thân cấm chế.

- Lam Băng chân nhân, sư đệ, sự tình có điều bất diệu…… Vu Hắc đã tới rồi.

Minh Lương chân nhân nhíu mày, dùng tiên thức truyền âm nói.

Minh Lương chân nhân là thập nhị kiếp tán tiên, dùng tiên thức tra xét, liền phát giác ra sự xuất hiện của Vu Hắc, với sự xuất hiện của người này là thêm một rắc rối nữa.

Lam Băng chân nhân cùng Minh Thiện chân nhân lắng nghe, cả hai mặt đều biến sắc.

Vu Hắc là thập nhất kiếp tán ma, công lực rất cao, lại không phải là một thập nhất kiếp tán ma bình thường. May mắn là Minh Lương chân nhân cũng có tuyệt chiêu đặc biệt của mình.

- Đối diện với Ô Không Huyết, ta chỉ nắm chắc năm ăn năm thua, đối với Vu Hắc, ta tuyệt đối nắm chắc…… nhưng mà nếu như Vu Hắc thấy kém, bỏ chạy, ta cũng không có khả năng cản trở. Sư đệ, Lam Băng chân nhân, làm phiền hai người cùng nhau đối phó Vu Hắc, ta thì một kích giết chết Liên Nguyệt.

Minh Lương chân nhân trịnh trọng nói:

- Ta không mong hai người tiêu diệt được Vu Hắc, chủ yếu là phân tâm hắn thôi. Để cho ta được rảnh tay, hai người làm nổi không ?

Minh Lương chân nhân nhìn về hai người đợi câu trả lời.

Minh Thiện cười nói:

- Sư huynh đừng lo. Vu Hắc tuy lợi hại, ta và Lam Băng chân nhân cùng liên thủ dù không có bằng hắn, nhưng nếu chỉ làm cho hắn phải phân tâm, bảo đảm là được mà.

Minh Thiện chân nhân cùng Lam Băng chân nhân có mối quan hệ rất tốt, chỉ là ở Bạo Lọan Tinh Hải khi liên thủ, phải có thủ đoạn biết người biết ta.

- Trong chiến đấu nhất định phải tốc chiến tốc quyết, ảo trận xung quanh Phiêu Miểu điện không phải là quá lợi hại, tính ra ba người có thể dễ dàng đột phá xâm nhập vào trong. Nhưng ở nội các của Phiêu Miểu điện có nhiều tiểu cung điện mỗi căn điều có tán ma cư ngụ. Kẻ yếu nhất cũng là bát kiếp tán ma, lỡ như lúc đầu ra tay không thành công, sẽ bị bát kiếp, cửu kiếp tán ma bao vây, chúng ta muốn thành công cũng rất gian nan.

Minh Lương chân nhân nói.

Phải tốc chiến tốc quyết.

Một khi lâm vào thế trận giằng co, ở đó là đại bổn doanh của tu ma giả, đối với ma đạo chính là lợi điểm.

Minh Thiện chân nhân và Lam Băng chân nhân gật đầu.

- Tốt, đi nào.

Liền lập tức, ba đạo lưu quang xuyên qua ngoại vi ảo trận của Phiêu Miểu điện, rồi sau đó phảng phất âm thanh nhẹ nhàng tiến nhập vào trong Liên Nguyệt điện……

Bên trong của Liên Nguyệt điện.

Liên Nguyệt nương nương ngụ ở gian phòng phía đông. Vu Hắc ở tây gian. Minh Lương chân nhân lao thẳng về hướng đông gian, còn Minh Thiện chân nhân cũng như Lam Băng chân nhân tay cầm tiên kiếm, đứng bên ngoài tây gian nhưng không chủ động ra tay.

Liên Nguyệt nương nương ngồi tọa trên giường hai mắt mở ra, trong tay xuất hiện một tử sắc vũ phiến, tử sắc quang hoa từ vũ phiến truyền ra từ tay này qua tay kia.

Nhìn thấy một điểm tinh quang cấp tốc bay tới.

- Minh Lương!

Liên Nguyệt nương nương sắc mặt đại biến, Liên Nguyệt nương nương không chỉ thấy một điểm quang hoa khủng bố, còn thấy mục quang băng lãnh của Minh Lương chân nhân.

Lập tức——

- Oanh!

Trời long đất lở, Liên Nguyệt điện đột nhiên bùng nổ.

Tiếng vang động phát ra từ đông gian, chính là nơi Liên Nguyệt nương nương chiến đấu với Minh Lương chân nhân.

Từ lúc Minh Lương chân nhân trùng nhập đông gian, đến khi bạo động vang rền chỉ mất có một chút thời gian.

- Cút ngay!

Tiếng hét giận dữ phát ra từ tây gian, một bóng đen xuất hiện, toàn thân hắc sắc bao phủ cao năm, sáu thước, trong tay cầm hắc sắc cự phủ.

Vu Hắc chánh thức thi triển《 hắc ma ma đạo》 công pháp.

Không đủ sức đánh trả, Lam Băng chân nhân và Minh Thiện chân nhân căn bản không dám trực tiếp kháng cự lại Vu Hắc.

- Nói, Thủy Mặc họa ở đâu?

Minh Lương chân nhân nắm lấy một nguyên anh, dùng tiên thức truyền âm nói.

Nguyên anh đó chính là nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương, lúc này công lực đại tổn, nguyên anh có vẻ yếu ớt. Ánh mắt cũng đầy vẻ hoảng sợ.

- Ngươi vì người ma giới. có đáng không ? Nói thì ta không giết . Không nói thì phải chết, chết rồi cũng không còn gì.

Minh Lương chân nhân bộ dạng vẫn điềm nhiên như trước. nhưng trong tiên thức truyền âm thì chẳng có chút tình cảm nào.

Sau khi bắt được Liên Nguyệt nương nương, Minh Lương chân nhân khẳng định rằng trên người Liên Nguyệt nương nương không có Thủy Mặc họa, bởi vì tiên nguyên lực của chân nhân hoàn toàn thấu đáo được nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương.

- Chết…… cũng không nói.

Liên Nguyệt nương nương mỉm cười.

Phá Thiên Đồ, làm sao có thể để bên mình chứ, tin rằng ngay cả khi Minh Lương chân nhân giết được vô số cao thủ, cũng chẳng thể tìm được Phá Thiên Đồ.

Liên Nguyệt nương nương không nói được, như quả nói ra, sau khi ma giới sứ giả tới nhân giới, thấy Phá Thiên Đồ mất tích,

khẳng định nộ hỏa, rồi trút giận lên Âm Nguyệt cung. Hơn nữa bây giờ nói ra, không chết, sau này cũng bị ma giới sứ giả giết.

Hiện tại không nói thì chết. Có đều ma giới sử giả sau này lại tưởng thưởng Âm Nguyệt cung.

- Ngươi không nói, được lắm……

Minh Lương chân nhân đôi mắt u tĩnh như là mặt hồ sâu thẳm, phát ra một luồng quang hoa rực rỡ.

Nhưng lúc này, Vu Hắc trở nên cuồng bạo, đối mặt với Minh Lương chân nhân dùng thân pháp lạ lùng đánh tới. Bất cứ ai cản đường đều bị đánh gục. Minh Thiện chân nhân và Lam Băng chân nhân gặp phải người cường hãn như vậy, liên thủ để mà khiên chế cũng không xong.

Đại dương bao la, trên mặt nước êm ả của Bạo Lọan Tinh Hải từ từ xao động, gặp được vùng đất linh khí hùng hậu làm Tần Vũ khó có thể tin.

- Tần Vũ huynh đệ……

Liên Trùng chỉ tay về hòn đảo ở xa xa,

- Nhà ta ở đó—— Bằng Ma đảo!

Bằng Ma đảo cực kỳ to lớn, không kém hơn diện tích của ba đại vương triều ở Tiềm Long đại lục hợp lại. Đương nhiên, ở Tiềm Long đại lục phần lớn diện tích chiếm cứ bởi hồng hoang.

- Bằng Ma đảo. Chủ nhân, ta rốt cuộc cũng có thể tới được Bằng Ma đảo trong truyền thuyết rồi.

Kì Lân rất là hưng phấn, theo cự li lúc ban đầu Bằng Ma đảo xa xăm vời vợi, theo thực lực, thật không dám vượt qua cự li xa xôi như vậy.

Tần Vũ hít vào một hơi sâu.

- Quả nhiên không hổ là Bằng Ma đảo.

Tần Vũ tán thán.

Ngay từ phía xa, Tần Vũ đã cảm giác được khí tức to lớn ở đó, cái khí tức trấn áp đó đối với Tần Vũ, cũng giống như tuyệt thế hung thú đối với một kẻ phàm nhân phổ thông vậy.

- Bằng Ma đảo, chia thành ngoại khu và nội khu, lại còn có một khu vực trọng tâm. Khu vực bên ngoài là lục kiếp, thất kiếp tán ma, bên trong là bát kiếp, cửu kiếp cao thủ, khu trung tâm phải là thập kiếp cao thủ trở lên.

Liên Trùng tùy tiện giới thiệu.

Đối với Bằng Ma đảo, Liên Trùng đương nhiên rành rẽ mọi chuyện.

- Khu vực trọng tâm chia thành hai khu, một khu là chổ ở của đại bá—— Kim Vũ điện, khu kia là nơi cư ngụ của cha mẹ ta—— Tu La cung. Tần Vũ huynh đệ, đại bá ta tính tình cô ngạo, đã đạt tới thập nhị kiếp tán tu, người không để ai trong mắt. Phải coi người có thuận mắt không, khó mà nói được. Nếu vào khu vực trung tâm, huynh đừng tự tiện đi vào phạm vi của Kim Vũ điện.

Liên Trùng trịnh trọng nói.

Tần Vũ hiểu được hảo ý của Liên Trùng, nói ngay:

- Yên tâm, ta tuyệt đối không tự tiện đi vào chổ đó.

Tần Vũ trong lòng trở nên hiếu kì về đảo chủ của Bằng Ma đảo.

- Trong truyện thuyết tồn tại vô địch, thập nhị kiếp cao thủ đã lâu lắm không gặp địch thủ, ha…… thật ra hắn là người như thế nào ?

Tần Vũ trong lòng thầm hỏi.

Ngay lúc này.

Vài trăm người phân thành hai đội ngũ, từ trong Bằng Ma đảo cấp tốc lao ra, chia thành tả hữu hai đại đội bay tới trước mặt Tần Vũ, Liên Trùng.

- Thiếu gia.

Hai hắc y trung niên nhân đứng đầu hai đội cười nói, cả hai đều là thập nhất kiếp cao thủ.

- Cha mẹ ta đâu?

Liên Trùng nhìn về hướng xa xa, hắn thật không tin là sau khi chết đi sống lại, hắn trở về được đây, mà cha mẹ của hắn lại không gấp rút ra gặp hắn.

Cả hai hắc y trung niên đầu lĩnh đều cười, hướng về sau nhìn.

Nam thì mang khí chất bá chủ, nữ thì xinh đẹp thanh tao. Khoảng cở hai mươi tuổi, một nam một nữ vai kề vai từ Bằng Ma đảo cấp tốc bay lại, từ xa nhìn thấy Liên Trùng, cả hai ánh mắt lộ vẻ vui mừng ngạc nghiên.

- Cha, mẹ.

Liên Trùng chớp chớp mắt…… mặt ửng hồng, trực tiếp lao vào trong vòng tay của cha mẹ.

Chương 223

Thần Thú Đích Đẳng Cấp

- Đây chắc là Tần Vũ tiểu huynh đệ, ân nhân cứu mệnh của con ta.

Mĩ nữ thanh cao diễm lệ cười lên tiếng, đôi mắt nhìn kỹ Tần Vũ.

Tần Vũ biết nữ nhân trước mặt mình là mẫu thân của Liên Trùng, cũng là nhị đảo chủ của Bằng Ma đảo, thập nhị kiếp tán ma *" Hỗ Nghi."*

Khi tới Bằng Ma đảo, Liên Trùng đã nói về phụ mẫu rất là tỷ mĩ, Tần Vũ vừa mới mở miệng, Liên Trùng chặn nói:

- Mẹ, đây chính là Tần Vũ, hảo huynh đệ của con, lúc dùng truyền tấn thông báo, con không có nói rõ ràng, làm cho cha mẹ không rõ chuyện lúc đó, con phải độ tán ma chi kiếp, công lực tiêu thất gần hết chỉ miễn cường chống chọi lại ngũ đạo thiên lôi, con khi đó đã tuyệt vọng. Vào lúc tối hậu, Tần Vũ huynh đệ xuất hiện, cho con một viên saninh sinh tạo hóa đan. Mẹ không ngờ đâu, cái viên tạo hóa đan đó công hiệu thật là ghê gớm, con mới nuốt vào bụng, chỉ trong nháy mắt, công lực đã hồi phục.

Nhị đảo chủ Hỗ Nghi, tam đảo chủ Liên Khiếu.

Phu thê hai người nhận được tin Liên Trùng thông qua truyền tấn lệnh, họ cũng biết Tần Vũ là người đã cứu nhi tử của mình trong lúc nguy hiểm nhất, trong truyền tấn lệnh lại không kể rành mạch sự tình xảy ra, thành ra họ đợi tới khi gặp mặt rồi mới hỏi cho rõ ràng câu chuyện.

- Trùng nhi.

Hỗ Nghi và Liên Khiếu khi nghe Liên Trùng kể lại, không ngăn nổi sự sợ hãi trong lòng.

Hiển nhiên, nếu như Tần Vũ gặp con họ trễ một chút, khi đạo thiên lôi thứ sáu giáng xuống, con của họ chết là chắc.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, người đã cứu con chúng ta, lại còn vì nó mà hao phí hết một hoàn đan dược trân quí " sinh sinh tạo hóa đan". Đại ân này thật là khó báo đáp, xin mời Tần Vũ tiểu huynh đệ nghỉ ngơi ở Tu La cung của chúng ta, để cho Trùng nhi được ở bên cạnh, ngày mai, phu thê chúng ta sẽ báo đáp trọng hậu.

Hỗ Nghi nghiêm túc nói.

Đối với việc cho con họ sinh sinh tạo hóa đan tác dụng như *" kiếp linh đan"*, cứu tính mệnh của nhi tử mình, thật là đại ân đức ?

Tam đảo chủ Liên Khiếu mỉm cười nhìn vợ mình.

Chuyến này bọn họ hai người trước khi xuất hành, thật ra đã chuẩn bị lễ vật để cảm tạ Tần Vũ, chỉ có điều bây giờ, họ thật không thể đưa ra.

Sinh sinh tạo hóa đan, trong nháy mắt có thể phục hồi công lực.

Đan dược như vậy, tại lúc độ kiếp bằng như tính mệnh thứ hai. Giá trị trân quý như vậy ? Tương đương với kiếp linh đan của Liên Vân đảo chủ, phu thê hai người họ chuẩn bị lễ vật cho dù trân quý, làm sao mà sánh được với sinh sinh tạo hóa đan chứ, thật là cách biệt khác xa.

Với địa vị của hai người họ, đương nhiên không thể tặng Tần Vũ lễ vật mà không xứng với *"sinh sinh tạo hóa đan"*.

- Tần Vũ huynh đệ, đi nào, lại đây với ta, ta đẫn huynh tham quan Bằng Ma đảo.

Liên Trùng dắt Tần Vũ tiến vào đảo.

- Chậm đã, con kì lân này ở đâu ra vậy ? Sao có thể tùy tiện tiến vào Bằng Ma đảo.

Hai vị lĩnh đầu giả của hai đội nhân mã ra nghênh tiếp Liên Trùng đối diện với Mặc Kì Lân nói lớn.

- Nha thúc, đó chính là linh thú để cưỡi của Tần Vũ huynh đệ.

Liên Trùng lộ vẻ giận.

- Linh thú?

Hỗ Nghi và Liên Khiếu cùng giật mình.

Linh thú tại tiên ma giới thật không trân quý lắm. Nhưng tại nhân giới cơ hồ tìm không ra. Cũng là do Linh Thú quyển quá mức hiếm có.

- Cha, mẹ, Tần Vũ huynh đệ lúc ban đầu phải vất vả lắm mới thu phục được con linh thú này. Đương nhiên, vì huynh ấy nhờ có linh thú quyển, còn bằng không thì làm gì có khả năng thu phục một linh thú lợi hại như vậy.

Liên Trùng giải thích.

- Linh thú quyển.

Hỗ Nghi và Liên Khiếu với ánh mắt khác nhau cùng nhìn qua

Tần Vũ .

Sinh sinh tạo hóa đan, Linh Thú quyển.

Ở tại Bạo Loạn Tinh Hải, cũng không ai có, Tần Vũ ngay cả Đại Thành kỳ cũng chưa đạt đến, làm cho người khác không thể không hoài nghi bối cảnh của hắn.

- Tốt lắm, Tần Vũ huynh đệ, ta dẫn huynh tham quan Bằng Ma đảo.

Liên Trùng lên tiếng rồi mang Tần Vũ trực tiếp bay tới Bằng Ma đảo.

Hỗ Nghi và Liên Khiếu vai kề vai bay lên cao. Nhìn Tần Vũ và nhi tử của mình, ánh mắt lấp lánh có vẻ khó hiểu.

- Phu nhân, coi bộ…… vị Tần Vũ tiểu huynh đệ mang trên mình nhiều bí mật a.

Liên Khiếu mỉm cười nói.

Hỗ Nghi gật đầu trầm ngâm nói:

- Đúng…… Tần Vũ đích thật thần bí, đặc biệt là khi bắt đầu thấy hai người chúng ta, hắn không có đến một điểm úy kỵ kinh ngạc.

Hỗ Nghi là nhân vật thế nào chứ ? Thập nhị kiếp tán ma, Bằng Ma đảo nhị đảo chủ, cho dù ngũ lục kiếp tán tiên tán ma gặp mặt nàng, trong lòng hết thảy đều run sợ, nhưng Tần Vũ gặp mặt nàng mà cứ như là gặp người bình thường.

- Tướng công, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Chúng ta hiện tại phải lo nghĩ đến chuyện chuẩn bị quà cho Tần Vũ. Sinh sinh tạo hóa

đan là chí bảo tương đương với sinh mệnh thứ hai. Người ta lại cứu tính mệnh con mình, chúng ta làm sao mà cảm tạ đây ?

Hỗ Nghi bắt đầu thấy nhức đầu rồi.

Cho dù bản thân là Bằng Ma đảo nhị đảo chủ, bây giờ cũng thấy bắt đầu phiền não. Đối phương đã cứu nhi tử của mình, lại còn tốn mất một sinh sinh tạo hóa đan nữa.

Tam đảo chủ Liên Khiếu bắt đầu nhíu mày.

Tặng Tần Vũ cái gì đây?

……

Vào lúc này Tần Vũ và Liên Trùng nhanh chóng tới Bằng Ma đảo, Bằng Ma đảo cực đại, tương đương với tam đại vương triều ở Tiềm Long đại lục hợp lại, tuy nhiên nhân số chỉ ba ngàn người, mật độ nhân khẩu rất thưa thớt.

Cung điện có khắp nơi, nào là mê trận, ảo trận, sát trận, tuyệt trận……

Dòng suối nhỏ, quỳnh lâu ngọc vũ, đình thai lâu các……

Ở Bằng Ma đảo tán tu ít nhất là lục kiếp, với sức mạnh của bọn họ có thể vung tay dời đá kiến tạo cung điện động phủ, khu vực phía ngoài của Bằng Ma đảo, tọa lạc các động phủ cung điện hình dáng khác nhau, nhưng cũng chứa một trận pháp kì lạ.

Ở Bằng Ma đảo, ngoại vi, và nội vi không giống nhau, nội vi ngoại trừ một đại trận bên ngoài, không còn trận thế nào nữa, như là thế ngoại đào nguyên.

Vào tới trọng tâm khu vực của Bằng Ma đảo.

Tần Vũ cảm nhận được nguyên linh chi khí kinh người ở đây.

- Ha ha, cảm thấy kì lạ không, Tần Vũ huynh đệ, ở khu vực hạch tâm của Bằng Ma đảo có một quặng mỏ nguyên linh thạch, nguyên linh thạch này tại phàm nhân giới cũng chỉ có ở Bạo Loạn Tinh Hải, còn mỏ lớn nhất là ở hạch tâm khu vực của Bằng Ma đảo, cũng là nguyên nhân mà đại bá của ta lúc ban đầu cư ngụ ở đây.

Liên Trùng tự hào nói.

Tần Vũ ánh mắt lấp lánh, trong lòng bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

- Mỏ nguyên linh thạch ? Hm…… vậy chính là đại biểu cho nơi này có cực phẩm nguyên linh thạch?

Tần Vũ trong lòng nóng bừng lên,

- Mình có kiếm tiên khôi lỗi thực lực cừơng mạnh, có một khối là ngang nhất cấp kim tiên, có cả hai khối, có thể thi triển thực lực của nhị cấp kim tiên.

Tần Vũ lúc này tự chúc mừng mình đã vào tới Bằng Ma đảo.

- Liên Trùng huynh, mỏ nguyên linh thạch bao lớn vậy ?

Tần Vũ hỏi.

Liên Trùng suy nghĩ trả lời:

- Huynh xem, ở vùng trọng tâm của Bằng Ma đảo, chu vi xung quanh là vài trăm dặm. còn mỏ nguyên linh thạch, chu vi vào khoảng hàng chục dặm.

Tần Vũ rùng mình

- Không quá ngạc nghiên chứ a.

Liên Trùng tự hào nói,

- Tất cả quặng mỏ ở Bạo Loạn Tinh Hải tổng cộng có vài cái thôi. Nhưng lớn nhất cũng chỉ có một cái, nhỏ nhất cũng chỉ có một, chu vi rộng vài dặm.

Tần Vũ trong lòng cười khổ.

Một cái lớn nhất ?

Thanh Vũ tiên phủ thật lớn ? Thanh Vũ tiên phủ rộng khoảng chục ngàn thước, chỉ là một Thanh Vũ tiên phủ làm sao vượt quá mỏ quáng thạch nhỏ. Hơn nữa Thanh Vũ tiên phủ lúc ban sơ là một nguyên linh nguyên thạch cực lớn ở nguyên linh thạch mạch.

Lúc đầu Tần Vũ tại nhị lâu tàng bảo các của Cửu Kiếm tiên phủ, lấy được không ít thư tịch ngọc giản. Bên trong có giải thích tri thức cơ bản.

Tần Vũ minh bạch một chuyện.

Tại tiên giới, mỏ nguyên linh thạch thông thường, cũng là vài trăm dặm, thậm chí lên tới ngàn dặm, vạn dặm.

Vài chục dặm chu vi, tại tiên giới, được coi là nhỏ nhặt không đáng kể. Căn bản là không đáng nhắc tới. Chính ra tại tiên giới mỏ nguyên linh thạch nhỏ bé không đáng nhắc tới, thì tại phàm nhân giới được xưng tụng là mỏ nguyên linh thạch hạng nhất.

- Quặng càng nhỏ, sản xuất nguyên linh thạch cũng ít, đồng thời chất lượng cũng kém.

Tần Vũ hiểu rất rõ đạo lý này, Tần Vũ lúc đó vẻ mặt mệt mỏi hỏi Liên Trùng:

- Liên Trùng huynh đệ, mỏ ở đây có xuất ra cực phẩm nguyên linh thạch không ?

- Cực phẩm ?

Liên Trùng mở to hai mắt.

- Tần Vũ huynh đệ, người không biết, tán tu từng nói, một khối trung phẩm nguyên linh thạch tương đương với một trăm khối hạ phẩm nguyên linh thạch, một khối thượng phẩm nguyên linh thạch, lại tương đương với một trăm khối trung phẩm nguyên linh thạch, một khối cực phẩm nguyên linh thạch, tương đương với trăm khối thượng phẩm nguyên linh thạch. Người có biết một khối cực phẩm nguyên linh thạch có nghĩa là gì không?

Liên Trùng lại gần Tần Vũ hét lớn.

Tần Vũ đương nhiên biết là cực phẩm nguyên linh thạch thực là trân quý.

Những mỏ thông thường vào khoảng vài chục dặm là mỏ nguyên linh thạch loại nhỏ, phỏng chừng không có khả năng khai thác được cực phẩm nguyên linh thạch. Đương nhiên, cũng có khả năng sản xuất ra.

Căn cứ vào tiên giới thư tịch mà Tần Vũ lấy được có giới thiệu, ở mỏ nguyên linh thạch loại nhỏ thông thường vào khoảng vài chục dặm, có khả năng sản xuất một khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Mỏ nguyên linh thạch dài ngàn dặm, có khả năng sản xuất khoảng chục khối cực phẩm nguyên linh thạch, thậm chí vài chục khối.

Còn loại mỏ lên đến vạn dặm, có thể có nguyên linh tinh phách.

Nguyên linh tinh phách, tương đương với một trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Cứ tưởng tượng như vậy, có thể xem nguyên linh nguyên thạch cực lớn ở ngôi thành hoang phế - Thanh Vũ tiên phủ hiếm có như thế nào, ít thấy như thế nào, tại tiên giới thật là cực kỳ trân quý.

- Ý của ta là, ta chỉ muốn hỏi mỏ ở đây có sản xuất ra cực phẩm nguyên linh thạch hay không thôi.

Tần Vũ nói.

Liên Trùng trầm tư một lúc:

- Để xem…… lúc bắt đầu khai thác, cũng là vài trăm ngàn năm rồi. Ta chứng kiến đại bá xuất ra một khối cực phẩm nguyên linh thạch. Nhưng từ đó cho đến bây giờ cũng không thấy qua lại.

Tần Vũ ánh mắt rực sáng.

Có là tốt.

Tần Vũ ở Thanh Vũ tiên phủ. Có giả sơn, suối nước phun, trong thương khố đều có chứa lượng lớn nguyên linh thạch, thậm chí ngay cả thượng phẩm nguyên linh thạch cũng không ít, nhưng không có loại cực phẩm.

Hắn có thể lấy một lượng lớn thượng phẩm nguyên linh thạch đi trao đổi, hoặc dùng linh thú quyển, trung phẩm tiên khí để trao đổi. Hoặc là…… sinh sinh tạo hóa đan!

Trong Tu La cung

Tu La cung nằm phía bên kia hồ đối diện với Kim Vũ điện, kiến trúc của cả hai cực kỳ to lớn, Tần Vũ lúc này được an trí tại Tu La

cung , ở tầng hai các lâu, bên trong bố trí thanh nhã.

Trong đại sảnh tiểu lâu các, Liên Trùng chặn Tần Vũ lại hưng phấn nói.

- Ha ha, Tần Vũ huynh đệ, tin tốt, đại bá của ta đối với người rất là thú vị, muốn ta dẫn người tới Kim Vũ điện gặp mặt.

Liên Trùng hớn hở nói.

- Bằng Ma đảo chủ ?

Tần Vũ hỏi lại.

Liên Trùng gật đầu, thần sắc trở nên nghiêm túc:

- Tần Vũ huynh đệ, trước khi đi, ta cũng phải đề tỉnh người một điều, đại bá ta là con người cô ngạo, như nếu như làm người mất lòng, ta cũng cứu không nổi đâu.

Tần Vũ cũng biết các cao thủ, thông thường đều rất đặc biệt.

- Nên nhớ, khi gặp đại bá của ta, không được gọi là đảo chủ, mà xưng là "Tông tiền bối".

Liên Trùng cao giọng nói.

- Tông tiền bối ?

Tần Vũ nghi hoặc.

- Đúng vậy, đại bá ta không thích người khác xưng hô mình là đảo chủ, danh tự là " Tông Quật", nếu gọi người là Tông tiền bối, người cao hứng hơn nhiều. Đó là điểm đầu tiên.

Liên Trùng cẩn thận dặn dò.

Tần Vũ trong lòng cười khổ:

- Chỉ bằng vào cái điểm này cũng thấy được Bằng Ma đảo đảo chủ là người kì quái mà.

- Điểm thứ hai, thái độ đừng có khiêm cung, đại bá ta tối kị cung cách khép nép này.

Liên Trùng lại nói.

- Thú vị, thú vị à, đại bá của ngươi quả nhiên thiệt là thú vị.

Tần Vũ bắt đầu cười, đột nhiên thấy được vị cao thủ vô địch trong truyền thuyết quả là kì quặc.

Liên Trùng thần bí nói:

- Ha, Tần Vũ huynh đệ, người không biết, tại sao đảo này lại gọi là Bằng Ma đảo ?

- Tại sao vậy ?

- Hắc, Bằng Ma đảo, chữ " ma" có quan hệ đến phụ mẫu ta, còn như chữ " bằng" chính vì bổn tôn của đại bá ta, siêu cấp thần thú—— Kim Sí đại bằng điểu.

Liên Trùng đôi mắt ánh lên một đạo quang mang.

- Kim Sí đại bằng điểu, siêu cấp thần thú ? Thần thú cũng có siêu cấp nữa sao ?

Đối với cấp bậc của thần thú, Tần Vũ có điều nghi hoặc. Ví dụ

như theo hắn biết, Hắc Long lợi hại hơn Thanh Long, nhưng mà ở thần thú, cấp bậc có ý nghĩa như thế nào.

- Hà, Tần Vũ huynh đệ, huynh ngay cả với cấp bậc thần thú mà cũng không rõ ràng, thật là…… thôi để ta nói cho huynh nghe. Thần thú, có tổng cộng bốn loại khác nhau.

Liên Trùng nói.

Tần Vũ lắng nghe kỹ càng.

- Tỉ như Long tộc có Thanh Long, Hồng Long, Lam Long, nói chung là đại đa số của bộ phận thần thú, đều là hạ cấp thần thú. Bộ phận thần thú này chiếm chín phần trong tộc thần thú.

- Còn Hắc Long, Ngân Long, Tam Nhãn Bích Tình Thiềm, Long Nham Sư, Hỏa Nham Sư, Chập Trử, Cửu Đầu Xà đều là trung cấp thần thú.

- Kim Long, Thông Thiên Thử là thượng cấp thần thú. Thượng cấp thần thú vốn hiếm thấy, cực kì trân quý, bọn chúng có được truyền thừa kí ức, thực lực cường đại không ai sánh bằng.

Liên Trùng hít vào một hơi sâu.

- Cuối cùng, là siêu cấp thần thú số lượng tồn tại cũng là hiếm hoi nhất!

Tần Vũ hoàn toàn chú ý vào lời Liên Trùng.

- Thần thú, phân chia thành phi cầm, tẩu thú, và lân giáp. Trong số đó, phi cầm có kim sí đại bằng điểu, phượng hoàng, còn có hai, ba loại khác nữa, đại bá ta không nói cho ta nghe.

Nghe vậy Tần Vũ đã minh bạch, đây là những tri thức về thần thú mà Bằng Ma đảo chủ kể cho Liên Trùng.

- Trong lân giáp loại, siêu cấp thần thú chỉ có một chủng, chính là Ngũ Trảo Kim Long của Long tộc, ta dám khẳng định điều này.

Liên Trùng mỉm cười nói,

- Cuối cùng là tẩu thú loại, siêu cấp thần thú của tẩu thú, có vài chủng, ta chỉ biết một chủng thôi là—— Hỏa Kì Lân. Hỏa Kì Lân và phượng hoàng giống nhau, đều được sinh ra từ trong hỏa diễm.

Chương 224

Tống Hà Lễ Vật

Biên dịch: A Anh

Hạ cấp thần thú, trung cấp thần thú, thượng cấp thần thú, siêu cấp thần thú, cấp càng cao thì số lượng càng ít. Siêu cấp thần thú số lượng lại càng rất hiếm hoi, tại phàm nhân giới có thể xuất hiện hai siêu cấp thần thú là chuyện rất khác thường.

Hai mắt Liên Trùng lóe sáng,

- Tần Vũ huynh đệ, người căn bản không biết lợi hại của siêu cấp thần thú đâu, siêu cấp thần thú lúc mới đầu chưa thể xem là lợi hại, nhưng càng về sau ưu thế của bọn chúng càng lớn. Đại bá của ta và tộc trưởng Long tộc đó đều được xưng tụng vô địch. Bởi vì họ là siêu cấp thần thú.

Siêu cấp thần thú.

- Thậm chí là trong phàm nhân giới, theo đại bá ước tính thì số lượng thượng cấp thần thú tối đa cũng chỉ khoảng mười là cùng, Kim Long của long tộc chỉ có một vài tên."

Liên Trùng không khỏi cảm thán.

Lợi hại của thần thú thì mọi người đều biết, một thần thú có thể mạnh gấp mười lần cao thủ đồng cấp, một số trung cấp thần thú, thượng cấp thần thú lại còn có huyết mạch ưu tú nhất, cao nhất là siêu cấp thần thú sao?

- Phí Phí và Tiểu Hắc đều có truyền thừa kí ức, không phải là đại

biểu cho…….. bọn chúng ít nhất cũng là thượng cấp thần thú?

Tần Vũ trong lòng kích động

Nghe những gì Liên Trùng nói, Tần Vũ đã minh bạch. Lợi thế của thượng cấp thần thú và siêu cấp thần thú là chúng có truyền thừa kí ức, truyền thừa kí ức sẽ cho phép thần thú có thể học tập một cách có hệ thống các loại công pháp huyền ảo đặc dị, làm cho những thượng cấp, siêu cấp thần thú này càng thêm lợi hại.

Sáng sớm ngày thứ hai, trên mặt hồ giữa Tu La Cung và Kim Vũ Điện vẫn còn chìm ngập trong màn sương mù, Tần Vũ đã theo Liên Trùng đi đến Kim Vũ Điện.

Mái ngói của Kim Vũ Điện màu vàng, thêm vào đó phía bên ngoài là những bức tường kiên cố đen ngòm, dù còn chưa tiến vào Kim Vũ Điện, mới chỉ đứng ở bên ngoài mà Tần Vũ đã cảm thấy một cảm giác âm lạnh bao phủ toàn thân.

Liên Trùng lúc này cũng tỏ ra thận trọng hơn rất nhiều, không tùy tiện cười đùa nữa.

- Liên Trùng đại ca, sư tôn đang ở hậu sảnh đợi các người.

Một nam tử trẻ tuổi mặc áo màu xám từ Kim Vũ chính điện bước ra, đôi mắt sắc bén của nam tử làm cho Tần Vũ cảm giác rất giống …… mắt của Tiểu Hắc cũng giống như vậy.

Liên Trùng gật đầu, quay sang Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh đệ, đi theo ta.

Tần Vũ theo sau Liên Trùng bước vào trong Kim Vũ Điện. Đại điện của Kim Vũ Điện toàn màu đen, chỉ có những cây cột là có màu xanh đồng, tự nhiên khiến cho những người bước vào, trong lòng phảng phất như bị một tòa núi nặng đè lên.

Qua khỏi đại điện là đến hậu sảnh

Hậu sảnh bố trí không giống như đại điện, trong hậu sảnh chủ yếu lấy hồng mộc cùng với màu vàng làm chủ đạo, các loại ghế đều có màu đỏ đậm, cũng có một ít màu vàng trang trí. Cảm giác nặng nề lúc trước cũng theo đó giảm đi, cảm thấy nhẹ nhàng đi chút ít.

Một người mặc bộ trường bào bằng tơ màu trắng, mái tóc dài xõa xuống vai, đôi mắt rất sắc sảo.

- Đại bá.

Liên Trùng cung kính nói.

Người trước mặt chính là Tông Quật sao?

Tần Vũ quan sát thật kỹ người ở trước mắt, từ Liên Trùng mà Tần Vũ biết được Tông Quật bổn tôn là Kim Sí Đại Bằng Điểu, Kim Sí Đại Bằng Điểu có hung tính mười phần khủng bố. Tần Vũ vốn nghĩ là Tông Quật kì thật phải rất sắc bén, chí ít thì đôi mắt cũng phải sắc như Tiểu Hắc.

Không ngờ là lại khác hoàn toàn so với dự liệu. Ngược lại…. khí chất của Tông Quật có điểm giống với Lan Thúc.

Phải, là Lan Thúc.

Lan Thúc không hề tạo cho Tần Vũ một chút áp lực nào, cảm giác giống như là gió xuân phớt qua mặt, như mưa phùn rơi xuống người, rất thư thái, rất tự nhiên. Nhưng trong người Tông Quật vẫn tỏa ra một cỗ áp lực, áp lực mà mọi vô địch cao thủ đều có.

- Tông tiền bối.

Tần Vũ cúi mình nói.

Tông Quật nhìn Tần Vũ thật kỹ, rồi gật đầu:

- Pháp môn tu luyện của Tần Vũ tiểu huynh đệ quả nhiên huyền diệu đặc dị, xem ra sư môn không đơn giản a. Tốt, trước tiên mời ngồi.

Sư môn?

Tu luyện công pháp của mình đích xác có thể coi là huyền diệu đặc dị.

Tần Vũ thản nhiên cùng Liên Trùng ngồi xuống.

- Trùng nhi, lần này là Tần Vũ tiểu huynh đệ cứu ngươi phải không? Ta rất là hiếu kì, tình huống của ngươi lúc đó, cho dù là ta có đến cũng không cứu được ngươi, trừ khi ngươi có kiếp linh đan. Ta nghe nhị muội bọn họ nói, Tần Vũ tích góp ở các nơi trong nhiều năm mới có sinh sinh tạo hóa đan

Tông Quật nhìn vào Tần Vũ, mục quang như nước:

- Sinh sinh tạo hóa đan, một thời gian ngắn công lực sẽ hồi phục. Hiệu quả như vậy hơn hẳn kiếp linh đan, thậm chí còn tốt hơn nhiều, nuốt kiếp linh đan xong, công lực sẽ dần dần khôi phục, nhưng cần thời gian dài hơn so với sinh sinh tạo hóa đan của ngươi.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ta rất lấy làm kì quái, bằng vào quan hệ giữa ta và Liên Vân đảo chủ nên ta biết rằng kiếp linh đan rất khó luyện chế, nguyên liệu rất hiếm. Lúc luyện chế, chân hỏa trong người tối thiểu phải là thiên hỏa mới khả dĩ. Tần Vũ tiểu huynh đệ công lực không đủ Đại Thành kì, e là chân hỏa trong nội thể không phải là thiên hỏa.

- Vậy mà.... vị tiền bối trong môn phái của ngươi mô phỏng cách

luyện chế đan dược này, làm thế nào lại có thể tạo ra Sinh sinh tạo hóa đan, từ trước đến giờ sao ta chưa từng nghe qua thanh danh nhỉ? Mong tiểu huynh đệ giúp ta giải quyết nghi hoặc.

Tông Quật khẽ cười nói.

Nói chung đạt đến thiên tiên, thiên ma hoặc là thiên yêu cảnh giới, chân hỏa mới là thiên hỏa.

Nhưng mà có nhất định phải là như thế không? Tu tiên, tu ma, tu yêu đều là như vậy, nhưng Tần Vũ thì không giống…..

Tần Vũ tịnh không nói một lời nào, chỉ duỗi một tay ra, một đóa tử sắc hỏa diễm bồng bềnh trong lòng bàn tay của Tần Vũ

Hành động giải thích tất cả.

Tông Quật cười lớn:

- Thật không ngờ được a, hôm nay ta ta đúng là tên hề rồi, ha ha … không ngờ chân hỏa của tiểu huynh đệ đích thật đã đạt đến cấp biệt thiên hỏa. Chẳng lẽ động thái này của tiểu huynh đệ ý muốn nói …. sinh sinh tạo hóa đan này là do tiểu huynh đệ luyện chế?

Tần Vũ thất vọng trong lòng.

Sinh sinh tạo hóa đan? Bất quá tùy tiện một viên Trúc Cơ Đan hoặc là dùng *"Bích Thanh Đan"* để liệu thương, những loại cơ bản nhất dung hợp với sinh mệnh nguyên lực thần kì trong nội thể của Tần Vũ, lại hình thành được sinh sinh tạo hóa đan.

Đây không phải là do Tần Vũ luyện chế sao?

Chỉ là đạt đến cấp độ sinh sinh tạo hóa đan đã khó, luyện chế còn mười phần khó khăn hơn. Các cao thủ ở cấp như Tần Vũ nếu muốn luyện chế, khả năng gần như là không thể. Đương nhiên điều kiện hạn chế thứ nhất chính là thiên hỏa.

- Tông tiền bối, đây đích thực là do văn bối tự tay luyện chế, chỉ là….. bí phương luyện chế đan dược là do thúc thúc của văn bối nói cho biết.

Tần Vũ trong lúc này chỉ có thể đem phương pháp luyện chế thần kì đó đổ lên người Lan Thúc.

Nói là tự mình nghiên cứu chế xuất ra, thật tại quá thái hãi nhân.

- Thúc thúc?

ánh mắt Tông Quật sáng rực

- Trùng nhi, ngươi hãy về trước đi. Ta có việc cần thương lượng với Tần Vũ tiểu huynh đệ.

Tông Quật quay sang nói với Liên Trùng.

Chẳng lẽ đại bá muốn một mình biết phương pháp luyện chế *"sinh sinh tạo hóa đan"*?

Liên Trùng chấn động trong lòng.

Sinh sinh tạo hóa đan và phương pháp luyện chế là một thứ trân quý, chỉ cần trong đầu không có vấn đề thì đều biết đáp án. Một khi có phương pháp luyện chế *"sinh sinh tạo hóa đan"* là có thể luyện chế thêm nhiều viên đan dược nữa.

- Không quản là như thế nào, không thể để Tần Vũ huynh đệ bị cướp đoạt đi phương pháp luyện đan.

Liên Trùng đối với Tần Vũ vô cùng cảm kích, hắn không muốn Tần Vũ phải khó xử.

Liên Trùng nhìn Tần Vũ, rồi quay sang Tông Quật nói:

- Đại bá, người có thể nào đừng làm khó Tần Vũ huynh đệ được không, lần này chính huynh ấy đã cứu tính mệnh của con.

- Yên tâm, đại bá của ngươi há lại là người như vậy sao?

Tông Quật bình thản nói.

Liên Trùng thấy yên tâm trong lòng.

Đại bá của mình hành sự quang minh chính đại, bằng vào địa vị của đại bá, làm sao có chuyện cưỡng bách như vậy được. Chỉ là do mình suy nghĩ quá nhiều thôi.

- Đại bá, con xin cáo lui."

Liên Trùng nhìn Tần Vũ cười cười, sau đó liền rời khỏi hậu sảnh. Hậu sảnh chỉ còn lại hai người Tần Vũ và Tông Quật.

Tần Vũ nhìn Tông Quật.

Một nhân vật tuyệt đối trong Bạo Loạn Tinh Hải, cao thủ vô địch trong truyền thuyết. Ông ta lại muốn đơn độc đàm thoại cùng mình, rốt cuộc là vì cái gì?

Tông Quật khẽ cười nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ta đơn độc đàm thoại với ngươi tịnh không có ý tứ gì khác đâu. Chỉ là ta muốn biết có một vấn đề, Tần Vũ tiểu huynh đệ nói đến thúc thúc, có phải là Lan tiền bối không? Ánh mắt của Tông Quật trong chớp mắt trở nên sắc bén, chăm chú nhìn vào Tần Vũ.

- Người nói Lan thúc?

Tần Vũ giật mình,

- Người cũng biết Lan thúc sao?

- Ha ha, quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, ngoài Lan tiền bối ra, ta thật không nghĩ ra được ai có khả năng sáng tạo ra công pháp như vậy, khiến cho một người ở Độ Kiếp Kì có thiên hỏa, lại còn tạo ra được thứ đan dược như sinh sinh tạo hóa đan. Là Lan tiền bối, ta không còn cảm thấy kì quái chút nào nữa.

Tông Quật cười sảng khoái.

Tần Vũ đột nhiên cảm giác được, Tông Quật ở trước mặt hoàn toàn không còn làm hắn bị áp lực như vừa rồi nữa, ngược lại còn thân cận với hắn rất nhiều.

Mọi việc đều là vì Lan thúc.

- Tông tiền bối, không phải. Tu luyện công pháp của vãn bối do sư tôn sáng tạo ra, không phải là Lan thúc.

Tần Vũ nói một cách nghiêm túc. Sư tôn Lôi Vệ của mình tuy lúc chết mới chỉ đạt đến Độ Kiếp Trung Kì, nhưng công pháp này rốt cuộc vẫn là do ông sáng tạo ra.

Tông Quật giật mình, liền cười lớn nói:

- Không có gì khác, tất nhiên là sư tôn của ngươi, với Lan tiền bối cũng có quan hệ, đều là ẩn sĩ cao thủ.

Tần Vũ rất muốn giải thích, sư tôn của mình công lực vẫn còn cách xa Lan thúc, nhưng hắn không nói.

Cứ để Tông Quật nghĩ như vậy cũng được.

- Hữu duyên, hữu duyên. Không thể tưởng tượng được. Không ngờ thúc thúc của ngươi lại là Lan tiền bối.

Tông Quật vui vẻ nói.

Từ khi Tông Quật biết Tần Vũ và Lan thúc có quan hệ, thái độ đối với hắn rất thay đổi, mười phần thân thiết, thậm chí ngay cả Liên Trùng cũng cảm thấy kì quái, đại bá mình cao ngạo như vậy, vì cớ gì chiếu cố đặc biệt đối với Tần Vũ?

Làm sao Liên Trùng biết được Lan thúc và Tông Quật có quan hệ, thậm chí ngay cả Tần Vũ cũng không biết rốt cuộc Lan thúc và Tông Quật có quan hệ gì.

Tông Quật xưng hô *"Lan tiền bối"*. Giữa hai người có quan hệ như thế nào?

Nhị đảo chủ Hỗ Nghi cùng tam đảo chủ Liên Khiếu, lúc đầu nói Tần Vũ đến Bằng Ma Đảo trong hai ngày, họ sẽ cảm tạ trọng hậu. Nhưng liên tục nhiều ngày, hai người này vẫn chưa xuất hiện.

Ngày hôm nay, giữa Kim Vũ Điện và Tu La cung có một cái hồ, chính giữa hồ lại có một ngôi đình nằm trơ trọi, tuyệt không có thông đạo đi vào. Tần Vũ liền đạp không trực tiếp bay vào trong đình.

Ngồi trên đình, cảm thụ năng lượng thái dương chân hạch trong người liên tục luyện hóa cho tinh thuần, Tần Vũ có cảm giác, không quá mười ngày nữa tháng, bản thân có thể đạt đến Độ Kiếp Trung Kì.

Ngày đạt Độ Kiếp Trung Kì, phải tiếp nhận chính là Cửu Cửu trọng kiếp.

- Cửu Cửu trọng kiếp, ta có thể thành công vượt qua không? Ngay cả Ngũ Trảo Kim Long của Long tộc, còn có Tông Quật tiền bối, bọn họ đều đã thất bại. Ngược lại Thanh Long trong Long tộc, và một vài tu chân giả cũng đã thành công. Cửu Cửu trọng kiếp, thật là khiến cho ta không có gì chắc chắn cả.

Tần Vũ thở một hơi dài.

Cửu Cửu trọng kiếp, công lực càng cao, thiên phú càng mạnh, uy lực của Cửu Cửu trọng kiếp càng khủng bố.

Ngũ Trảo Kim Long, Kim Sí Đại Bằng Điểu đều là siêu cấp thần thú, bọn chúng đều chưa thành công vượt qua Cửu Cửu trọng kiếp. Nhưng ngược lại tiểu bối Thanh Long của Long tộc, và có không ít tu chân giả bình thường vẫn thành công vượt qua Cửu Cửu trọng kiếp.

Tu chân giả đạt đến Độ Kiếp Trung Kì, có thể tự thân nghênh tiếp Cửu Cửu trọng kiếp.

Mặc dù đều là Cửu Cửu trọng kiếp, nhưng uy lực hoàn toàn khác biệt.

Ai dám nói là mình có thể bình yên vượt qua? Không một ai dám nói cả!

Trong lòng Tần Vũ đang hồi tưởng lại lúc luyện hóa thái dương chân hạch cho tinh thuần trong đan điền nội thể. Tu La Cung một nhà ba người cũng đang khổ não.

- Không được, không được, linh chi tiên thảo này tuy trân quý, nhưng làm sao có thể so với sinh sinh tạo hóa đan. Nguyên linh thạch? Nguyên linh thạch thì có thể, chỉ là cha, mẹ, có mỗi chút nguyên linh thạch này mà hai người còn chần chừ gì nữa?

Liên Trùng nói với phụ mẫu hắn.

Phu thê Liên Khiếu, Hỗ Nghi hai người cũng vì lễ vật này mà khổ não mấy ngày nay rồi. Không quản lễ vật gì, họ cảm thấy tính mệnh nhi tử còn quý hơn so với sinh sinh tạo hóa đan.

- Nguyên linh thạch, tại sao không tặng cho Tần Vũ tiểu huynh đệ hai khối thượng phẩm nguyên linh thạch, chỉ cần hắn mãn ý, ta và mẹ ngươi cũng an tâm.

Liên Khiếu nói, tu chân giả không thích nợ người khác ân tình, điều này rất có ảnh hưởng đến tâm trạng tu luyện.

Liên Trùng lắc đầu nói:

- Cha mẹ, hai người có lẽ không quên, Tần Vũ huynh đệ hắn không phải là tán tiên, tán ma hay tán yêu. Hắn chính là tu chân giả Độ Kiếp kì. Hắn căn bản không thể sử dụng nguyên linh thạch được. Có tặng hắn nguyên linh thạch cũng không dùng được.

Liên Khiếu, Hổ Nghi giật mình, lập tức cười khổ.

Phải, Tần Vũ không phải là tán tu, cũng không phải là thiên tiên, thiên ma, thiên yêu, căn bản vô pháp hấp thu năng lượng của nguyên linh thạch.

Nếu như Tần Vũ có thể hấp thu năng lượng nguyên linh thạch, thì hắn sớm đã hấp thu rồi, cần gì khổ công chạy đến Bạo Loạn Tinh Hải giết chết một số hung thú như vậy?

- Phu nhân, những món đồ quý mà hai chúng ta dể dành vạn năm, không quản là vật gì, chỉ cần Tần Vũ chọn, toàn bộ đều có thể cho, như vậy được chưa?

Liên Khiếu đúng là đã bị bức không còn biện pháp nào, trong

tay mình có một số khoáng thạch và thảo dược đều là vô cùng trân quý, nhưng mà thật sự không thế sánh bằng sinh sinh tạo hóa đan.

- *Được đấy.*

Hỗ Nghi cũng tán đồng.

Hai người bọn họ là thập nhất kiếp, thập nhị kiếp tán ma, đã đạt đến cảnh giới này, đối với ngoại vật muốn lấy tịnh không khó, tại sao không cho Tần Vũ toàn bộ? Huống chi tại Bằng Ma Đảo, bằng vào địa vị của bọn họ, cần nguyên liệu nào mà lại sợ không có được?

Ba người nhà Liên Trùng liền đến thẳng chỗ Tần Vũ, hai vị đại đảo chủ Bằng Ma đảo đã chuẩn bị đưa bảo tàng trân quý vạn năm đến để Tần Vũ lựa chọn.

Chương 225

Phong Khởi

Trong ngôi đình ở giữa hồ.

Liên Khiếu, Hỗ Nghi phu phụ cùng Liên Trùng ba người đằng không bay tới, trực tiếp bay vào trong đình, Tần Vũ đang yên lặng suy nghĩ bèn ngẩng đầu lên, lập tức mỉm cười.

- Hai vị tiền bối không biết có chuyện gì không?

Tần Vũ hỏi.

Thực tế trong lòng Tần Vũ cũng đã đoán được.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi hao phí sinh sinh tạo hóa đan, cứu con chúng ta, hai phu phụ chúng ta cảm kích vô cùng. Nhưng khổ não mấy ngày, thật sự không thể tìm ra cách nào biểu đạt sự cảm kích của hai phu phụ chúng ta. Vì vậy…

Không gian giới chỉ trên tay Liên Khiếu bay ra.

- Đây là không gian giới chỉ của ta, trong đó có các báu vật ta thu thập trong vạn năm, có nguyên linh thạch, lại có cả các loại dược thảo trân quý, nhưng chỉ có một ít khoáng thạch luyện khí… Những thứ này tùy Tần Vũ tiểu huynh đệ lựa chọn, bất kể ngươi chọn bao nhiêu.

- Ta cũng vậy, không gian giới chỉ này ta đã giải trừ huyết chi khế ước, ngươi lấy tất cả cũng được.

Hỗ Nghi cười nói.

Hai phu phụ, đối với báu vật mình thu thập vạn năm không

một chút quan tâm.

- Hai vị tiền bối, các người…

Tần Vũ căn bản không biết nói gì, hắn cứu tính mạng nhi tử đối phương, đối phương dâng lễ vật, điều này vốn rất bình thường, nhưng tất cả của cải đều đưa ra thế này, hắn trái lại không biết nên làm thế nào.

Thực sự có thể có quyền lấy hết ư?

Liên Trùng vỗ vai Tần Vũ cười nói:

- Tần Vũ huynh đệ, không phải kiêng dè gì cả. Một viên sinh sinh tạo hóa đan của ngươi nhưng tương đương với một mạng a.

Tần Vũ cười nhẹ, nhận lấy hai không gian giới chỉ.

Linh thức quét một vòng.

Dược thảo luyện đan?

Trong Thanh Vũ tiên phủ nhiều năm tích trữ một lượng lớn tiên thảo linh chi, những dược thảo này mỗi cái đều không biết bao nhiêu năm, dược liệu so với những thứ trong không gian giới chỉ này trân quý hơn nhiều.

Khoáng thạch? Trong Thanh Vũ tiên phủ khoáng thạch tuy không thể tính là nhiều, nhưng so với trong không gian giới chỉ này nhiều hơn gấp bội, cũng cao cấp hơn. Tiên phủ của Nghịch Ương đế , tùy tiện lấy ra một ít so với ở đây cũng trân quý hơn.

Tần Vũ sở dĩ lấy không gian giới chỉ này, chỉ vì muốn xem xem có *"cực phẩm nguyên linh thạch"* hay không.

Nếu như có một khối cực phẩm nguyên linh thạch, điều này

cũng coi như kiếm tiên Khôi Lỗi năng lực tăng thêm một cấp, đạt tới thực lực nhị cấp kim tiên.

Kiếm tiên là nhị cấp kim tiên. Thực lực mạnh mẽ, tính ra Tông Quật muốn thắng cũng rất khó khăn.

- Mấy nghìn khối hạ phẩm nguyên linh thạch, mấy nghìn khối trung phẩm nguyên linh thạch, chỉ có hai khối thượng phẩm nguyên linh thạch. Thế này cũng trân quý sao?

Tần Vũ trong lòng cười khổ.

- Xem chừng ta mà có cả nguyên linh thạch khoáng mạch của Bằng Ma đảo thì tốt quá.

Thượng phẩm nguyên linh thạch, Tần Vũ có cả trăm khối, nếu như có người có cực phẩm nguyên linh thạch, hắn sẵn sàng dùng một trăm khối thượng phẩm nguyên linh thạch đổi lấy một khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Đáng tiếc, phàm nhân giới, Tần Vũ tới giờ chưa phát hiện ai có cực phẩm nguyên linh thạch, có lẽ… chỉ Tông Quật có.

Tần Vũ đưa hai không gian giới chỉ cho Liên Khiếu và Hỗ Nghi. Trong tay lúc này cầm một khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

- Hai vị tiền bối, khối hạ phẩm nguyên linh thạch này, giờ chính là lễ vật của hai vị cho ta.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ. Ngươi…

Liên Khiếu và Hỗ Nghi phu phụ nhất thời ngạc nhiên vô cùng.

Họ đương nhiên biết trong không gian giới chỉ có những gì. Tần Vũ không ngờ chỉ chọn một khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

Ở phàm nhân giới mà nói nguyên linh thạch cực kỳ ít ỏi, một khối hạ phẩm nguyên linh thạch cũng tính là trân quý, nhưng so với Sinh Sinh Tạo Hóa đan, căn bản không thể so sánh. Tất cả các loại linh đan cùng công hiệu, hai vị đảo chủ đều thấy sự trân quý không thể so sánh được.

Hỗ Nghi nhìn Tần Vũ, trong lòng dấy lên một trận cảm động.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi có phải sợ chúng ta vì thiếu ân tình của ngươi mà không an tâm, nên trong số nguyên linh thạch chọn lấy hạ phẩm nguyên linh thạch giá trị thấp nhất đúng không?

Hỗ Nghi hỏi lại.

Một khối hạ phẩm nguyên linh thạch. Đối với họ có thể nói đích xác không quan trọng.

Tần Vũ quả đúng như vậy, chính xác là muốn hai người an tâm.

Nếu Tần Vũ không lấy thứ gì. Trái lại có thể khiến Hỗ Nghi phu phụ mãi mãi nợ ân tình của Tần Vũ. Nhưng Tần Vũ lấy đi, chỉ là một khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

- Một khối hạ phẩm nguyên linh thạch để đến đáp, vậy là đủ. Chỉ là ta muốn hỏi một chuyện…

Tần Vũ nhìn Hỗ Nghi, Liên Khiếu nói.

Liên Trùng vỗ vai Tần Vũ nói:

- Hảo huynh đệ, lấy một khối hạ phẩm nguyên linh thạch, huynh đệ ta bội phục ngươi. Ngươi muốn hỏi điều gì, chúng ta nhất định trả lời.

Hỗ Nghi và Liên Khiếu cũng gật đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Hai vị tiền bối, ta hiện tại cần giải quyết một chuyện, nhưng để giải quyết chuyện này rất cần một khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Không biết ở đây có cực phẩm nguyên linh thạch không… Ta có thể dùng sinh sinh tạo hóa đan để trao đổi, ta cũng còn mấy viên sinh sinh tạo hóa đan.

Tần Vũ quả thật không có chế tạo nhiều *"sinh sinh tạo hóa đan"*.

Thứ nhất, Tần Vũ không biết lục sắc quang điểm trong Lưu Tinh Lệ có thể cạn kiệt hay không, nếu như quả thật có giới hạn, sử dụng hết sẽ rất thảm a.

Thứ hai, trân bảo quý hiếm, một khi không còn quý hiếm, cũng chẳng còn là trân bảo nữa.

Số lượng ít, chỉ càng làm tăng giá trị sinh sinh tạo hóa đan.

- Cực phẩm nguyên linh thạch.

Hỗ Nghi nhíu mày, chầm chậm nói.

- Nếu chúng ta có cực phẩm nguyên linh thạch. Căn bản không cần Tần Vũ tiểu huynh đệ ngươi dùng sinh sinh tạo hóa đan trao đổi mà trực tiếp đưa cho ngươi. Chỉ là phu phụ chúng ta quả thực không có.

Liên Khiếu nhíu mày nói:

- Đại ca huynh ấy có, chỉ là… muốn huynh ấy đem ra. Khả năng không lớn.

Liên Trùng liền phản đối:

- Cha, me, đại bá đã độ qua thập nhị kiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể phi thăng yêu giới. Tới yêu giới, nguyên linh thạch số lượng so với ở phàm nhân giới nhiều hơn nhiều, đại bá hà tất phải mang theo cực phẩm nguyên linh thạch bên mình? Huống hồ con thấy đại bá đối với Tần Vũ huynh đệ rất tốt, có lẽ có thể đem ra.

Tần Vũ trong lòng minh bạch, cực phẩm nguyên linh thạch hiển nhiên chỉ Tông Quật có.

- Trùng nhi câu vừa rồi nói rất đúng.

Một âm thanh vang lên bên tai mọi người, chỉ thấy Tông Quật vô nguyên cớ xuất hiện trong đình. Trong đình có một cái bàn đá, có bốn chỗ ngồi.

- Ta đích xác là tán yêu thập nhị kiếp, thời gian đến lúc phi thăng không còn dài nữa. Cực phẩm nguyên linh thạch đối với ta mà nói, không còn bao nhiêu quan trọng.

Tông Quật nói.

Liên Trùng lập tức nói:

- Vậy đại bá lấy ra đi.

- Không thể.

Tông Quật lắc đầu nói.

Tần Vũ trong lòng chấn động, nhưng hắn không nói gì, bình tĩnh nghe Tông Quật giải thích.

- Các ngươi phải biết, trung tâm Bằng Ma đảo là nguyên linh thạch khoáng mạch, chính là nguyên linh thạch khoáng mạch lớn nhất trong Bạo Loạn Tinh Hải. Nhưng khối cực phẩm nguyên linh thạch lại là trung tâm của khoáng mạch này.

Tông Quật quét mắt nhìn mọi người.

Tần Vũ trong lòng thầm gật đầu.

Nguyên linh thạch khoáng mạch nhỏ cũng dài mấy chục dặm, không có cực phẩm nguyên linh thạch, nếu có cực phẩm nguyên linh thạch, tám chín phần cực phẩm nguyên linh thạch đó chính là hạch tâm.

- Cực phẩm nguyên linh thạch đó ta từng lấy ra một lần, chỉ là sau khi lấy ra, ta phát hiện cả khoáng mạch bị khô kiệt, nhưng khi ta đem trả cực phẩm nguyên linh thạch về liền phát hiện, khoáng mạch chầm chậm sản sinh một ít nguyên linh thạch.

Tông Quật nhìn Hỗ Nghi:

- Nhị muội, bao nhiêu năm qua, ngươi có thấy nguyên linh thạch khoáng mạch của Bằng Ma đảo chúng ta bị suy giảm chưa?

Hỗ Nghi lắc đầu nói:

- Không có.

Tông Quật gật đầu nói:

- Đúng, mỗi năm ta lấy ra một ít nguyên linh thạch, cùng với nguyên linh thạch mỗi năm sinh ra số lượng tương đương, như vậy có thể bảo trì khoáng mạch tồn tại vĩnh viễn.

Tần Vũ trong lòng đã minh bạch ý của Tông Quật.

- Trước khi ta chiếm cứ Bằng Ma đảo, cũng có tiền bối chiếm cứ rồi. Nhưng những tiền bối đó không một lần lấy ra khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Mấy trăm vạn năm qua, luôn luôn như vậy! Ta thật không muốn vì nguyên do của ta, phá hủy khoáng mạch này.

Tông Quật ánh mắt chăm chú nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng minh bạch ý của Tông Quật, cười nói:

- Tông tiền bối không cần phải nói nhiều, vãn bối hiểu nỗi khổ của Tông tiền bối. Khoáng mạch này có thể tồn tại mấy trăm vạn năm, thì sẽ tiếp tục tồn tại mãi mãi.

Đúng lúc này, Tần Vũ trong lòng chấn động, lập tức tay phất lên, trong tay đã xuất hiện truyền tấn lệnh.

- Đại ca, đệ và hầu tử đã độ qua Cửu cửu trọng kiếp thành công, ha ha… Thành công rồi, bọn đệ thành công rồi! Ha ha…

Tiếng của Tiểu Hắc qua truyền tấn lệnh truyền tới.

Lúc này Tiểu Hắc hiển nhiên vô cùng kích động.

Tần Vũ đang có một chút tiếc nuối lúc này cũng lập tức kích động:

- Thành công rồi? Các ngươi đều độ qua Cửu cửu trọng thiên kiếp thành công, tốt quá rồi, tốt quá rồi.

Chỉ là Tần Vũ trong lòng vẫn có một chút nghi hoặc, cả Ngũ Trảo Kim Long, Kim Sí đại bằng điểu đều độ kiếp thất bại. Vậy

Tiểu Hắc và Hầu Phí ít nhất phải là thượng cấp thần thú, độ kiếp sao lại dễ dàng như vậy.

- Dát dát, đại ca, tạp mao điểu lần này thực sự nguy hiểm a, may mắn là những chỉ dẫn lúc đầu của Lan thúc rất có hiệu quả. Đệ và tạp mao điểu đều trong nguy hiểm độ kiếp thành công.

Hầu Phí lúc này cũng vô cùng hưng phấn.

Tần Vũ lúc này minh bạch. Nguyên lai độ kiếp và các chỉ dẫn của Lan thúc có quan hệ.

- Đại ca, đệ và hầu tử trở về bây giờ đây. Huynh đang ở đâu?

Hắc Vũ lo lắng hỏi.

…

…

Khi Tần Vũ cùng hai huynh đệ hắn truyền âm, thì tu ma giả và tu chân giả của Đằng Long đại lục đã đạt tới xung đột cao nhất.

Thời gian kéo dài đến lúc Minh Lương chân nhân chất vấn Liên Nguyệt nương nương về *"Thủy mặc họa"*.

Trong Phiêu Miểu điện, Âm Nguyệt cung, lúc này Liên Nguyệt điện vang lên tiếng nổ, Minh Lương chân nhân cầm nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương, còn Vu Hắc tức giận lao tới Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân.

- Ngươi không nói, rất tốt…

Minh Lương chân nhân ánh mắt u tĩnh như mặt hồ, bùng phát quang mang hãi nhân.

- Dừng tay!

Một tiếng rống vang khắp Phiêu Miểu điện, Vu Hắc giống như hung thần, cực tốc lao đến.

- Ngươi tiến thêm một bước, ả ta chắc chắn sẽ chết.

Minh Lương chân nhân ánh mắt khôi phục vẻ u tĩnh, chỉ nhìn lướt qua Vu Hắc, Vu Hắc lập tức dừng lại. Vừa rồi thanh âm của Minh Lương chân nhân vang lên trong đầu hắn.

Minh Lương chân nhân nhìn Liên Nguyệt nương nương, truyền âm nói:

- Như vậy, ngươi thực sự muốn tìm chết?

- Muốn giết cứ giết, đừng lãng phí thời gian.

Nguyên anh của Liên Nguyệt cười lạnh.

- Vậy… Chết đi.

Hữu thủ của Minh Lương chân nhân đang nắm nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương đột nhiên phát sáng.

Vu Hắc thấy vậy lại bắt đầu nổi giận, vung hắc sắc cự phủ chém tới Minh Lương chân nhân, nhưng đối diện với uy thế hãi nhân của Vu Hắc, Minh Lương chân nhân ngón tay trái chỉ điểm nhẹ một cái.

Một điểm quang mang.

Sát na bao trùm tầm nhìn của Vu Hắc.

Vu Hắc lúc này thực sự cảm thấy sợ hãi, Vu Hắc lập tức vung cự phủ chém tới điểm quang mang đó. Đúng lúc chém tới, Vu Hắc

cảm thấy thân thể chấn động, liên tục thối lui mấy trăm mét va vào cung điện ở bên cạnh.

- Lực lượng cường mạnh.

Những tán ma đến từ các môn phái khác trong lòng đều kinh ngạc.

Vu Hắc thực lực không cần phải nghi ngờ, nhìn Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân bị áp đảo thì biết, tuy nhiên Minh Lương chân nhân không ngờ chỉ điểm nhẹ một cái đã làm Vu Hắc bị thương.

Vậy thì thực lực phải như thế nào?

Không ngạc nhiên là thủ lĩnh tinh thần của tu tiên giả.

- Không tự lượng sức, nếu như là Ô Không Huyết, ta còn có thể coi trọng một chút, ngươi… không có tư cách.

Lời nói lãnh đạm thoát ra khỏi đôi môi mỏng của Minh Lương, trong khi đó Vu Hắc đang thổ huyết.

Minh Lương chân nhân, đứng giữa vòng vây của các tán ma, đạo bào tung bay, ánh mắt điềm nhiên u tĩnh đó nói lên Minh Lương chân nhân không để những người phía trước vào mắt.

- Ha ha… Minh Lương, ngươi không phải nói, nếu Ô Không Huyết tới, ngươi còn coi trọng, ta tới rồi, ngươi cũng nên thả Liên Nguyệt ra.

Một tiếng cười lớn độc ác vang lên.

Đồng thời một đám mây màu huyết hồng bao trùm trời đất bay tới.

Lúc trước ở Cửu Kiếm tiên phủ, Nghiên Cơ nương nương liều mạng thi triển ra mấy đóa thiên ma huyết vân, nhưng Ô Không Huyết chỉ mới xuất trường, đã thành hàng nghìn vạn huyết vân, tuy nhiên huyết vân của Ô Không Huyết còn có một cỗ huyết tinh khí tức mạnh mẽ.

- Ô Không Huyết.

Minh Lương chân nhân hữu thủ đang định hạ sát thủ cũng dừng lại, hắn chăm chú nhìn đám mây huyết hồng sắc giữa không trung.

Một đạo hồng sắc lưu quang từ trên không đáp xuống, sát na, một thân hình xuất hiện tại Phiêu Miểu điện. Người này gương mặt anh tuấn gần giống như nữ nhân. Chính xác mà nói, trông hơi giống Minh Lương chân nhân.

Răng trắng môi hồng, da thịt như ngọc, chỉ là Ô Không Huyết đôi mắt màu đỏ đáng sợ, mình mặc trường bào màu đỏ, màu đỏ đó giống như là nhuộm máu.

- Minh Lương, lâu rồi không gặp.

- Ô Không Huyết cùng với Hỗ Nghi chiến đấu, ngươi không ngờ chưa chết, cũng thật là may mắn.

Minh Lương chân nhân điềm nhiên nói.

Ô Không Huyết cười tươi:

- Ngươi và ta lúc thập nhất kiếp, bất phân thắng bại. Bây giờ ngươi và ta đều đã thập nhị kiếp, ta không biết ngươi tu luyện "Điểm Tinh quyết" tới cảnh giới nào, không biết có thể chống lại "Huyết Ma ma đạo" của ta không?

- Không thử làm sao biết được?

Minh Lương chân nhân hữu thủ nắm nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương, đồng thời trên tay quang mang lại bùng lên.

Chương 226

Độ Kiếp Trung Kì

Thấy Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết bắt đầu trực diện tranh phong, Vu Hắc, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân mỗi người trong lòng đều khẩn trương vô cùng, chăm chú nhìn không chớp mắt.

- Hai người các người muốn giết nhau, thả nương nương của ta ra rồi nói tiếp.

Một đạo âm thanh chứa nộ khí vang lên, người nói là một trưởng lão của Âm Nguyệt cung.

Không chỉ mình hắn, các cao thủ khác của Âm Nguyệt cung cũng đều rất lo lắng.

Âm Nguyệt cung đệ nhất nhân chính là Liên Nguyệt nương nương, nếu như Liên Nguyệt nương nương chết, Âm Nguyệt cung về mặt siêu cấp cao thủ không thể cùng địch nhân cạnh tranh được, điều này Âm Nguyệt cung không thể chấp nhận.

Nhưng lúc này nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương đang trong tay Minh Lương chân nhân, với thực lực của Minh Lương chân nhân, sao có thể lo lắng về những tiểu nhân vật Âm Nguyệt cung.

Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân hai người nhìn nhau.

Những người khác cả thở mạnh cũng không dám, sinh mệnh của Liên Nguyệt nương nương đang nằm trong tay Minh Lương chân nhân.

Đám mây huyết hồng sắc từ quanh Ô Không Huyết bắt đầu

tràn ngập khắp nơi, huyết tinh khí tức đáng sợ lập tức bao trùm cả Phiêu Miểu điện, đây chính là *"Ma Vương"* Ô Không Huyết vô địch trong truyền thuyết.

Minh Lương chân nhân toàn thân khí tức ngưng tụ cao độ, bên cạnh thân thể, phảng phất có điểm điểm quang mang lấp lánh.

- Chạy.

Thanh âm của Minh Lương chân nhân đột nhiên vang lên, cả Minh Thiện chân nhân cùng Lam Băng chân nhân rúng động, nhưng nhanh chóng tỉnh ngộ, lập tức theo sau Minh Lương chân nhân phá không bay đi.

Còn nguyên anh của Liên Nguyệt nương nương bị ném trên mặt đất, Liên Nguyệt nương nương thân thể bùng sáng lên, chỉ nghe *"Hô..."* Thiên địa linh khí hung dũng tụ tập, tiếp đó một nhân ảnh xuất hiện.

Tán tiên chi thân, chỉ cần tiêu hao năng lượng thì có thể tụ tập.

- Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân xông vào địa bàn của chúng ta một cách hỗn láo như vậy, ngươi sao có thể tùy tiện thả hắn đi?

Vu Hắc không bằng lòng nói.

Ô Không Huyết liếc nhìn Vu Hắc một cái, lạnh lùng nói:

- Ồ, có phải ngươi muốn Liên Nguyệt muội tử bị giết?

Nói xong Ô Không Huyết trực tiếp hướng Phiêu Miểu điện đi tới, Liên Nguyệt nương nương sắc mặt trắng bệch, dù đã phục dụng đan dược công lực vẫn đại tổn.

- Vu Hắc đại ca.

Liên Nguyệt nương nương hướng tới Vu Hắc lắc đầu, ra hiệu cho Vu Hắc đừng nói nữa.

Lúc này, một đạo hỏa quang cực tốc bắn tới, phút chốc đã tới Phiêu Miểu điện, người này râu tóc màu đỏ, gương mặt tròn xoe, đôi mắt rất nhỏ, chính là Viêm Ma đệ nhất cao thủ *"Hỏa Ma"*.

Hỏa Ma thực tế cùng Ô Không Huyết từ Bạo Loạn Tinh Hải quay về, chỉ là Ô Không Huyết lo lắng có thể xảy ra chuyện gì, nên tới Phiêu Miểu điện trước một bước.

Trên đại điện của Phiêu Miểu điện.

Ô Không Huyết không ngờ không giữ chủ vị, hắn chỉ ngồi trên một chiếc ghế dưới Phiêu Miểu điện bế nhãn dưỡng thần. Hỏa Ma ngồi bên cạnh hắn.

Liên Nguyệt nương nương liền ngồi ở chủ vị.

- Các vị.

Liên Nguyệt nương nương nhìn một lượt mọi người bên dưới, ngừng lại trên thân thể Ô Không Huyết một chút.

- Minh Lương chân nhân trực tiếp xâm nhập Phiêu Miểu điện của chúng ta, may mắn cuối cùng Ô Không Huyết tiền bối tới kịp, mới bảo toàn được Phá Thiên đồ. Nhưng bây giờ, có Ô Không Huyết tiền bối ở đây, ta tin rằng phía tu tiên giả tuyệt đối không dám tới Phiêu Miểu điện của chúng ta nữa.

Liên Nguyệt nương nương cương quyết nói, các tán ma cao thủ khác đều gật đầu tán đồng.

Có Ô Không Huyết, trừ khi Minh Lương đầu có vấn đề mới tới.

- Phá Thiên đồ này dù được bảo toàn, nhưng Phá Thiên đồ tổng cộng có ba tấm. Một tấm của Long tộc, một tấm của Tinh Thần các Tần Vũ, một tấm của Long tộc, muốn đoạt lấy thập phần khó khăn. Còn tấm của Tinh Thần các Tần Vũ, tuy nhiên sau lưng có tán tiên cao thủ. Nhưng chúng ta bây giờ đã có Ô Không Huyết tiền bối ở đây, chỉ cần Ô Không Huyết tiền bối xuất thủ…

- Ha ha…

Ô Không Huyết đột nhiên cười lớn, Liên Nguyệt nương nương không thể không ngừng nói. Tại trường chúng nhân đều nhìn Ô Không Huyết, không biết tại sao Ô Không Huyết lại cười.

Hoả Ma trái lại tức giận mắng Liên Nguyệt nương nương:

- Liên Nguyệt, Ô huynh là do ta mời đến, sao có thể để ngươi tùy ý sai bảo. Hơn nữa ngươi chẳng lẽ không biết sự lợi hại của cao thủ sau lưng Tinh Thần các đó? Ngay cả phe tu tiên giả cũng phải chịu thiệt thòi. Cao thủ đó làm sao có thể dễ dàng đối phó được?

Viêm Ma môn vốn dĩ cùng với Âm Nguyệt cung không phân cao thấp, nhưng do Âm Nguyệt cung đoạt được Phá Thiên đồ, được Ma đế của Ma giới khen thưởng. Địa vị lập tức tăng lên vượt quá Viêm Ma môn. Hỏa Ma thân là Viêm Ma môn đệ nhất cao thủ đương nhiên đối với Liên Nguyệt nương nương nhìn không thuận mắt.

- Hỏa Ma.

Ô Không Huyết giơ tay ngăn Hoả Ma lại.

- Bản thân Minh Lương cũng chưa xuất thủ để thử nghiệm sự lợi hại của cao thủ Tinh Thần các đó mà đã rút lui luôn. Hắn rút lui, không có nghĩa là ta cũng sợ cao thủ đó. Liên Nguyệt, hành động lần này ngươi an bài, ta trái lại phải xem xem, cao thủ thần bí đó là thần thánh phương nào.

Ô Không Huyết trong mắt quang mang lóe lên, khí thế không tự chủ phát ra, nhất thời mọi người tại trường như nhìn thấy một trận gió tanh mưa máu ngạt thở.

- Tốt, có câu nói này của Ô Không Huyết là đủ. Ma đạo cao thủ chúng ta, sao có thể hèn nhát như lũ tu tiên giả đó.

Liên Nguyệt nương nương hưng phấn nói.

Liên Nguyệt nương nương lập tức bắt đầu chuẩn bị kế hoạch tranh đoạt tấm Phá Thiên đồ của Tinh Thần các.

…

- Sư huynh, người vừa rồi làm sao lại thả Liên Nguyệt, với thực lực của chúng ta, dù giết Liên Nguyệt, tin rằng Âm Nguyệt cung toàn rút lui cũng không phải việc khó khăn.

Trên đường độn quang quay về, Minh Thiện chân nhân hướng tới sư huynh của hắn hỏi.

Minh Lương chân nhân cười nhạt nói:

- Trong đó nguyên nhân rất nhiều, Liên Nguyệt giết hay không giết đối với chúng ta mà nói ảnh hưởng không lớn, chẳng qua chỉ là một tán ma thập nhất kiếp thôi chứ gì? Hơn nữa, sự tình không đơn giản như ngươi tưởng tượng, ngươi nghĩ lần này Ô Không Huyết, Vu Hắc hai người giúp đỡ phe ma đạo, động cơ thật sự là gì?

- Ha ha… Hơn nữa, với tình của Liên Nguyệt, không thể thỏa mãn với việc có một bức tranh thủy mặc. Bọn chúng chắc chắn thèm muốn một bức nữa, Liên Nguyệt được Ô Không Huyết tương trợ, chắc chắn can đảm đại tăng, nói không chừng có thể sẽ tới Tinh Thần các… Ta phải để cho chúng cảm thụ một lần, thực lực của vị cao thủ thần bí đó.

Minh Lương chân nhân trên mặt vẫn nở một nụ cười nhạt như trước.

- Minh Lương chân nhân.

Lam Băng chân nhân đột nhiên hỏi:

- Huynh thực sự khẳng định, cao thủ sau lưng Tinh Thần các đó có thể kháng cự lại bọn người Ô Không Huyết, nếu như Ô Không Huyết thật sự đoạt được bức thủy mặc đồ đó, tình cảnh của chúng ta chắc chắn không hay.

Minh Lương chân nhân từ tốn thở ra một hơi:

- Nếu như ta tính toán không sai, bọn chúng muốn đoạt bức tranh thủy mặc trong tay cao thủ thần bí đó của Tinh Thần các, căn bản không có khả năng.

Minh Lương chân nhân đoán không sai, những kẻ đó không có khả năng đoạt bức tranh thủy mặc trong tay Lan thúc. Nhưng… Minh Lương chân nhân không biết, Lan thúc đã rời khỏi, bức tranh thủy mặc đó cũng không có trong tay Lan thúc.

Thậm chí cũng không ở trong tay Tần Vũ, mà ở nơi không ai nghĩ tới là trong tay hoàng đế Tần Chính.

- Bất quá… chúng ta không được có bất kỳ rủi ro. Với công pháp

huyền diệu của ta, một khi ẩn tàng khí tức, kể cả Ô Không Huyết cũng chưa chắc phát hiện được ta. Để ta một mình bám theo, các ngươi cùng những người khác bám theo phía sau, một khi bon chúng đoạt được bức tranh thủy mặc. Thì chúng ta sẽ làm "chim sẻ".

"Điểm Tinh quyết" của Minh Lương chân nhân, là một bộ tiên gia mật điển thập phần huyền ảo, toàn thân công lực ngưng tụ thập phần. Không chỉ công kích, bình thường khí tức cũng đã như vậy. Khí tức bắt đầu ngưng tụ thu liễm, với thực lực của Minh Lương chân nhân, cao thủ đồng cấp cũng khó phát hiện ra hắn.

Sau lần giao phong trước, tu ma giả và tu tiên giả nước sông không phạm nước giếng, hai bên đều giữ hòa khí. Tu ma giả lấy Âm Nguyệt cung làm đại bản doanh, tu tiên giả lấy Thanh Hư quán làm đại bản doanh.

Cùng với thời gian, các vị tán tu trong truyền thuyết của từng môn phái đều từ Bạo Loạn Tinh Hải quay về. Cao thủ hai bên đều tăng lên, tự nhiên… kế hoạch của Âm Nguyệt cung cũng bắt đầu tiến hành.

*****

Tại Bằng Ma đảo trong Bạo Loạn Tinh Hải, Tần Vũ cùng hai huynh đệ của mình tiến hành truyền tấn, sau đó Hầu Phí và Hắc Vũ quyết định tới Bạo Loạn Tinh Hải hội ngộ cùng Tần Vũ, Tần Vũ cũng quyết định ly khai Băng Ma đảo gặp hai huynh đệ của mình.

Lúc này, Tần Vũ đang cáo biệt ba vị đảo chủ Băng Ma đảo, cùng với Liên Trùng.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ. Đây là "Bằng Ma lệnh" của Băng Ma đảo, lệnh bài này ở Bạo Loạn Tinh Hải cũng có một chút uy tín, nếu như ngươi thấy kẻ nào muốn làm khó. Ngươi chỉ cần đưa ra "Bằng Ma lệnh" này, tin rằng không kẻ nào dám hỗn xược.

Tông Quật lấy ra một khối lệnh bài màu xám đen đưa cho Tần Vũ.

Bằng Ma lệnh?

Bằng Ma lệnh ở trong Bạo Loạn Tinh Hải giống như là một đạo hộ thân phù, dù với thực lực của Tần Vũ không sợ một tán tu bình thường, nhưng thêm một việc không bằng bớt một việc.

- Cảm ơn Tông tiền bối.

Tần Vũ nhận lấy Bằng Ma lệnh.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi hao phí Sinh Sinh Tạo Hóa đan cứu con ta, dù nói ngươi đã nhận đền đáp. Nhưng chỉ là một khối hạ phẩm nguyên linh thạch… Phu phụ chúng ta cũng không nói nhiều. Nếu như gặp kẻ nào hỗn láo, chỉ cần truyền tấn cho ta. Hai phu phụ chúng ta lập tức tới ngay, trực tiếp giết hắn cho ngươi. Phàm nhân giới này, ngoại trừ Long tộc tộc trưởng, cũng không có người nào có thể ngăn cản phu phụ chúng ta.

Liên Khiếu nhìn Tần Vũ trịnh trọng nói.

Hỗ Nghi thập nhị kiếp tán ma, là Tu La ma đạo cao thủ. Một mình bà ta, cũng chỉ có Ô Không Huyết và một vài người có thể ngang sức, cộng thêm trượng phu của bà ta Liên Khiếu.

Liên Khiếu tuy thực lực hơi yếu, nhưng hai phu phụ cùng một lúc triển khai trận pháp, công lực thậm chí có thể bổ trợ cho nhau. Hai người liên thủ, thực lực mạnh mẽ, Ô Không Huyết mấy người cũng không dám đối đầu.

Đây cũng là nguyên nhân hai phu phụ được gọi là *"Tu La song ma"*.

- Trùng nhi, ngươi thay chúng ta tiễn Tần Vũ tiểu huynh đệ.

Hỗ Nghi nói với nhi tử của mình.

- Vâng, mẹ.

Liên Trùng nhìn Tần Vũ,

- Tần Vũ huynh đệ, chúng ta đi.

Tần Vũ cùng Liên Trùng hai người bay khỏi Băng Ma đảo.

Phi hành theo hướng đông bắc, Tần Vũ cùng Liên Trùng đàm luận, thời gian quen nhau chưa không dài, nhưng giữa hai người thực sự hình thành cảm tình sâu sắc.

Đúng lúc đó-

- Chào, Liên Trùng huynh.

Âm thanh từ xa truyền tới, một đạo thân ảnh bạch y tung bay xuất hiện trước mặt hai người, người đến có một khí chất phóng túng.

- Tiêu Diêu, là ngươi?"

Trên mặt Liên Trùng xuất hiện một tia hỷ sắc.

- Tần Vũ huynh đệ, để ta giới thiệu cho ngươi, đây là Tiêu Diêu đồ đệ của Lưu Vân đảo chủ, con người Tiêu Diêu vô cùng tốt, Tiêu Diêu, đây là…

Tiêu Diêu cười nói:

- Không cần nói ta cũng biết, đây là hảo huynh đệ Tần Vũ của ngươi. Ta tuy ở Lưu Vân đảo, cũng nghe nói ngươi có một hảo huynh

đệ, có ơn cứu mạng đối với ngươi.

- Tần Vũ huynh, xin chào, ta là Tiêu Diêu, thích nhất tiêu diêu tự tại chu du bốn phương, kết giao hảo bằng hữu. Từ hôm nay, ngươi cũng tính là hảo bằng hữu của Tiêu Diêu ta.

Tiêu Diêu nhiệt tình nói với Tần Vũ.

Tần Vũ nghe nói, liền chăm chú nhìn người trước mặt.

Chu du bốn phương, kết giao bằng hữu?

- Tiêu Diêu ở Bạo Loạn Tinh Hải hảo hữu chắc rất nhiều, nhìn khí chất người này không phải giống như bọn người âm hiểm.

Tần Vũ cũng nhận hảo ý của người này.

Tần Vũ nhìn Liên Trùng:

- Liên Trùng huynh đệ, ngươi tiễn ta cũng xa rồi, khong cần tiếp tục tiễn nữa.

Liên Trùng rúng động, vỗ vai Tần Vũ nói:

- Hảo huynh đệ, ta biết ngươi nôn nóng gặp hai huynh đệ của ngươi, ta cũng không tiện ngăn cản ngươi, chỉ là sau này có thời gian, nhất định phải tới Băng Ma đảo thăm ta.

- Nhất định.

Tần Vũ gật đầu nói.

- Tần Vũ huynh đệ phải đi à?

Tiêu Diêu ngạc nhiên nói.

Tần Vũ lập tức nói:

- Tiêu Diêu huynh, hai huynh đệ của ta vừa độ qua Cửu cửu trọng kiếp, ta muốn cùng họ gặp mặt. Tự nhiên phải rời khỏi…

- Chúng ta chỉ vừa mới quen biết đã phải chia tay, cái này…

Tiêu Diêu tỏ ra một chút tiếc nuối,

- Thôi không sao, Tần Vũ huynh đệ, chúng ta để lại linh thức ấn ký trên truyền tấn lệnh, nếu như có sự tình gì có thể thông qua truyền tấn lệnh liên hệ.

Tần Vũ gật đầu lấy ra truyền tấn lệnh.

Bạo Loạn Tinh Hải sóng cuộn khắp nơi, Tần Vũ lúc này cưỡi Mặc Kỳ Lân cực tốc lao về hướng đông bắc, hắn biết rõ bây giờ Hầu Phí và Hắc Vũ đang đi tới hướng hắn.

- Phí Phí và Tiểu Hắc độ qua Cửu cửu trọng kiếp, có thể biến hóa thành nhân hình. Cũng không biết bây giờ Phí Phí và Tiểu Hắc trông như thế nào.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ không thể thi triển Thuấn Di thuật, chỉ có thể cưỡi Mặc Kỳ Lân phi hành, sau khi Tần Vũ phi hành được gần nửa tháng, Tần Vũ bay tới một địa phương lạnh giá, đương nhiên đối với giá lạnh Tần Vũ không một chút quan tâm, hắn đạt tới tu vi gì chứ?

- Độ Kiếp trung kỳ, ta cuối cùng đạt được Độ Kiếp trung kỳ.

Tần Vũ trên mặt hiện một nụ cười, trong thời gian phi hành

này, Thái dương chân hạch trong cơ thể không ngừng luyện hóa tinh thuần, cuối cùng nhất cử đạt được Độ Kiếp trung kỳ.

Bậy giờ, Thái dương chân hạch trong cơ thể Tần Vũ sơ với trước đây lớn hơn rất nhiều, cơ hồ chiếm một phần ba thể tích tinh cầu trong đan điền.

Tiếp tục phi hành…

- Lạnh thật.

Tần Vũ toàn thân không tự chủ được run lên.

Thần thể Tần Vũ đạt tới cảnh giới nào chứ, cả Đại Thành kỳ cao thủ cũng không chắc bì kịp, lúc này thân thể không ngờ cảm thấy giá lạnh, cái lạnh đó cũng có thể tượng tượng được.

- Chủ nhân, nơi này xem ra có cao thủ lợi hại.

Mặc Kỳ Lân nói với Tần Vũ.

Tần Vũ sắc mặt nghiêm túc:

- Ta cũng cảm ứng thấy khí tức cường đại đó, xem ra không chỉ một người.

Lúc này, Tần Vũ tinh thần tập trung cao độ, cẩn thận quan sát mọi thứ chung quanh, nếu như không ảnh hưởng đến hắn, hắn không muốn cùng người khác giao thủ.

Chương 227

Huyền Băng Cảnh

Cực độ hàn khí khiến cho nước biển trong phạm vi mấy dặm đều bắt đầu đông cứng lại, một cỗ bạch sắc hàn khí phiêu đãng khắp nơi, trong lòng Tần Vũ vô cùng rõ ràng, Bạo Loạn Tinh Hải rộng lớn mênh mông, cao thủ ẩn tàng đó vừa lúc Tần Vũ tới nơi, liền đóng băng khu vực cản đường Tần Vũ.

Hiển nhiên, cao thủ ẩn tàng trong bóng tối đó là nhằm vào hắn.

- Tiểu Mặc, ngươi bay xa một chút, địch nhân thực lực rất mạnh, ta có thể tự mình bảo vệ bản thân. Ngươi ở bên cạnh có thể sẽ bị liên lụy.

Tần Vũ lập tức linh thức truyền âm nói với Mặc Kỳ Lân.

- Chủ nhân, trong Bạo Loạn Tinh Hải không một ai dám không nể mặt Băng Ma đảo, nếu như gặp nguy hiểm, chỉ cần lấy "Bằng Ma lệnh" ra tin rằng đối phương sẽ không dám trêu vào chủ nhân.

Mặc Kỳ Lân có lòng tốt khuyên, Tần Vũ điềm nhiên cười.

Gặp một chút nguy hiểm lấy *"Bằng Ma lệnh"* ra, thực sự quá không có đảm thức

- Ngươi trước tiên lùi ra xa.

Tần Vũ ra lệnh.

Mặc Kỳ Lân cũng biết tốt xấu:

- Vâng, chủ nhân, chủ nhân cũng phải cẩn thận.

Lập tức, Mặc Kỳ Lân bay ra ngoài trăm dặm, theo dõi từ xa.

"Bồng!" Mặt băng đông cứng nổ tung ra, một đạo thân ảnh xuất hiện.

Thân thể cường tráng, mái tóc bạch kim rối tung trên đầu, giống như là sư tử. Bộ bạch sắc chiến giáp càng làm nổi lên cơ thể hoàn mỹ của đại hán cường tráng này. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Vũ.

- Ồ, một tu chân giả cả Đại Thành kỳ cũng chưa đến không ngờ có thể tiến sâu vào Bạo Loạn Tinh Hải, xem ra trên người ngươi chắc có không ít bảo bối.

Đại hán đầu tóc như sư tử đó cười nói.

Lúc trước Tần Vũ bắt đầu săn giết hung thú, cũng là ở biên cảnh Bạo Loạn Tinh Hải. Sau đó cùng Liên Trùng tiến vào Bằng Ma đảo, ngay cả bây giờ phi hành hơn nửa tháng, vẫn là khu vực trung tâm Bạo Loạn Tinh Hải, có thể tiến vào sâu như vậy, đúng là rất có thực lực.

Không tới Đại Thành kỳ vẫn có thể an toàn đến đó, đại hán này phán đoán có bảo bối là bình thường.

- Ngươi hỏi để làm gì?

Tần Vũ điềm nhiên cười hỏi lại.

- Ba huynh đệ chúng ta thích bảo vật, sở dĩ chuẩn bị… cướp.

Đại hán tóc sư tử nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Chỉ nghe ba tiếng gió rít. Ba kiện ám khí từ các phương vị khác nhau, cực tốc bắn tới Tần Vũ. Trong đó một kiện ám khí từ trong tay đại hán trước mặt phóng ra, còn hai kiện chắc là hai huynh đệ của hắn phóng ra.

Tàn ảnh.

Thân thể cường hãn vượt quá Đại Thành kỳ thần thú, cộng thêm tinh thần chi lực, khiến cho Tần Vũ có được tốc độ khủng khiếp.

Mấy đạo tàn ảnh lướt qua, Tần Vũ đứng lại, trên mặt và ngực có một chút máu chảy ra.

- Nhanh quá.

Mắt Tần Vũ nhíu lại.

Nếu như không phải năng lực khôi phục của hắn mạnh, hiện tại chắc đã trọng thương. Ba kiện ám khí đó tốc độ so với phi kiếm đều nhanh hơn nhiều, đồng thời lực công kích cũng mạnh khủng khiếp. Tần Vũ hoài nghi… có thể so với trung phẩm tiên khí của mình.

Trung phẩm tiên khí?

- Làm sao có khả năng, trung phẩm tiên khí tính ra thập kiếp tán tiên bình thường cũng không có. Đại hán này ta tính cũng chỉ đạt Đại Thành kỳ.

Tần Vũ có thể cảm ứng khí thế của đại hán trước mắt,

- Nhưng vũ khí đó uy lực công kích làm thế nào lại mạnh như vậy, thân thế của ta bền, lại căn bản không thể ngăn cản lực xuyên thấu kinh người đó.

Lực xuyên thấu mạnh.

Tốc độ nhanh.

Linh mẫn kinh người.

Đây là vũ khí của ba người thần bí.

- Quả nhiên có thực lực, không ngờ có thể chống lại một kích liên thủ của ba huynh đệ chúng ta.

Đại hán cường tráng đó cười,

- Đáng tiếc, vừa rồi chỉ là khởi động, bây giờ để ngươi biết cái gì gọi là- thiên la địa võng!

Mắt Tần Vũ phát sáng.

- Các ngươi không dùng toàn lực, ta làm sao lại có thể sử dụng toàn lực?

Tần Vũ không một chút sợ hãi.

- Ha ha… Cũng thực sự có đảm khí a. Dám khoác lác như vậy, ba huynh đệ chúng ta dù chỉ là Đại Thành kỳ, tuy nhiên nếu liên thủ, đừng nói một Độ Kiếp kỳ tu chân giả nhỏ bé, kể cả bát kiếp tán tu cũng không phải đối thủ của chúng ta.

Đại hán cường tráng đó tự tin nói.

Tần Vũ trong lòng chấn động:

- Ngươi là thần thú?

- Thông minh.

Đại hán cường tráng gật đầu nói.

Đại Thành kỳ thần thú. Dù là hạ cấp thần thú cũng sánh ngang ngũ kiếp tán tu, những đại hán cường tráng này mỗi người thực lực tương đương với ngũ lục kiếp tán tu, ba huynh đệ liên thủ thì có thể so sánh với thất kiếp tán tu. Lại cộng thêm kỳ ngộ của ba huynh đệ… bát kiếp tán tu gặp phải bọn họ cũng có thể bị tiêu diệt.

Đây cũng là lý do ba huynh đệ bọn họ tung hoành Bạo Loạn Tinh Hải tới nay vẫn sống rất thoải mái.

- *Nhị đệ, tam đệ, xuất th*ủ.

Đại hán cường tráng điềm nhiên nói.

Lần này Tần Vũ đã nhìn thấy rõ.

Ba kiện này là trùy tử (cái dùi, mũi nhọn) tương tự như kiếm, không ngừng quay tròn công kích. Lực xuyên thấu khủng bố đó có thể rạch cả không khí, không ngạc nhiên là cả cơ thể của Tần Vũ cũng không thể kháng cự ba kiện ám khí đó.

Bay gấp khúc, bay thẳng rồi bay vòng trở lại.

Lúc bắt đầu tốc độ ba kiện ám khí quả thực không nhanh, nhưng trong chốc lát, tốc độ ba kiện ám khí đã đạt tới một tình trạng kinh người. Đáng sợ ở chỗ, giống như bắt đầu được điều khiển. Tần Vũ cả người nhất thời hóa thành mười mấy tàn ảnh không ngừng né tránh.

Người tốc độ đã nhanh. Cũng không theo kịp tốc độ của ba kiện ám khí đặc biệt này.

Ba kiện ám khí này cũng là ba huynh đệ đại hán cường tráng

bọn họ do kỳ ngộ mà có được, tốc độ thậm chí còn vượt qua trung phẩm tiên kiếm của Tần Vũ, Tần Vũ dù phản ứng đã nhanh. Cũng liên tục bị đâm trúng, hắn chỉ có thể tận lực né tránh nhưng chỗ yếu hại.

Chỉ cần không phải chỗ yếu hại, với năng lực khôi phục của Tần Vũ chớp mắt là có thể khôi phục hoàn toàn.

- Nếu như ta không có lực khôi phục kinh người, chắc chắn đã bị giết rồi. Dưới sự liên thủ của ba kiện ám khí, Đại Thành kỳ thần thú tính ra cũng bị giết trong giây lát.

Tần Vũ cảm thấy một chút đau đầu, nhưng đồng thời thân thể của hắn vẫn cực tốc né tránh.

Tần Vũ đau đầu.

Ba thần thú đó càng đau đầu hơn.

- Đại ca, Kiếm Phong trùy tuy chỉ là hạ phẩm tiên khí, nhưng chúng ta bắt đầu sử dụng uy lực cũng phải ngang trung phẩm tiên khí, tại sao tới bây giờ cũng không làm bị thương được tên tiểu tử Độ Kiếp kỳ này.

Một đạo âm thanh vang lên trong đầu đại hán cường tráng.

- Đại ca, chính mắt ta nhìn thấy tiểu tử này đã bị thương, vì sao hiện giờ lại không bị tổn hại chút nào?

Lại thêm một đạo âm thanh vang lên.

Đại hán cường tráng này trầm tư truyền âm nói:

- Theo ta thấy, tiểu tử này trên người có một kiện bảo vật, năng

lượng sinh mệnh cường đại có thể nhanh chóng khôi phục thương thế. Nhưng… tốc độ của hắn nhanh như vậy, chắc là vì công pháp của hắn huyền diệu.

- Sở hữu bảo vật có lực khôi phục?

Lão nhị và lão tam đều chấn kinh.

Loại bảo vật này đại biểu cho ý nghĩa gì, bọn họ đương nhiên hiểu.

Có bảo vật này, khả năng bị giết chết gần như là giảm xuống thấp nhất. Lập tức ba huynh đệ đều bắt đầu động tâm với bảo vật này.

- Bố trận!

Đại hán cường tráng nghiến răng linh thức truyền âm nói.

- Huyền Băng cảnh?

Lão nhị lão tam gần như đồng thời hỏi lại.

- Đúng, lần này không thể suy nghĩ nhiều được.

Đại hán cường tráng trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

- Được, nếu như có thể đoạt được bảo vật đó, dù công lực tiêu hao quá nửa cũng không là gì cả.

Lão nhị cũng tán đồng nói.

Ba huynh đệ thi triển tuyệt chiêu chắc chắn tiêu hao một lượng lớn công lực, nhưng trong Bạo Loạn Tinh Hải, nếu như không phải đặc biệt nguy hiểm, rất ít người đem công lực bản thân

tiêu hao đi quá nửa. Xét đến cùng, tình huống loại này nguy hiểm phi thường.

Tuy nhiên vì trên người Tần Vũ sở hữu bảo vật có năng lực khôi phục kinh người, ba huynh đệ mới có lòng độc ác.

…

- Chuyện gì vậy?

Tần Vũ thân hình ngừng lại.

Bởi vì ba đạo ám khí đó lại bay trở về tay ba đại hán. Lúc này, hai đại hán ẩn bên cạnh cũng xuất hiện. Hai đại hán này gần như giống hệt người đầu tiên, bất kể mái tóc bạch kim bù xù, đầu sư tử, hay là bạch sắc chiến giáp trên người.

Ba huynh đệ ở ba hướng phân biệt, bắt đầu vây lấy Tần Vũ.

- Tiểu tử, lần này là lần thứ hai kể từ khi huynh đệ chúng ta đạt tới Đại Thành kỳ thi triển "Huyền Băng cảnh" trận pháp. Đối tượng lần trước là một bát kiếp tán tu, kết cục là hắn chết, chúng ta một chút cũng không tổn hại.

Lão đại trong ba huynh đệ điềm nhiên cười nói.

- Xem như sự tôn trọng của ba huynh đệ chúng ta với ngươi, ta cũng để cho ngươi chết minh bạch, ta tên là Sử Tín.

Kia là nhị đệ Sử Bỉnh, còn kia là tam đệ Sử Chiến.

Đại ca Sử Tín giới thiệu với Tần Vũ.

- Trước khi chết ngươi cũng nên nói cho chúng ta ngươi tên là gì, để cho chúng ta biết tên của một nhân vật thiên tài như vậy.

Nhân vật thiên tài.

Trong mắt của ba thần thú, Tần Vũ đương nhiên đáng được xưng hô như vậy

Dưới sự công kích của ba kiện Kiếm Phong trùy. Lục kiếp tán tiên bình thường không thể kháng cự được, nhưng Tần Vũ không bị tổn hại chút nào. Một tiểu tử chưa tới Đại Thành kỳ kháng cự được, tự nhiên tính là nhân vật thiên tài.

- Ta tên Tần Vũ, chỉ là ta nói cho các ngươi tên của ta, là vì… ta đã quyết định, bắt ba người các ngươi theo ta và hai huynh đệ nữa làm tọa hạ linh thú.

Tần Vũ đột nhiên mỉm cười, lúc này trong lòng hắn đang nghĩ ba thần thú này bản thể trông như thế nào.

Ba huynh đệ Sử Tín sắc mặt lập tức trở nên lạnh lẽo.

- Linh thú?

Sử Tín khóe miệng cười lạnh,

- Dễ dàng bắt chúng ta làm linh thú, ta nghĩ ngươi đang nằm mộng.

- Phải hay không phải nằm mộng, sau khi động thủ mới có thể biết được.

Tần Vũ bộ dạng rất chắc chắn.

Sử Tín bản thể vốn là Huyền Băng sư thú. Huyền Băng sư thú và Hỏa Nham Sư thuộc cùng một đẳng cấp. Chỉ là phần lớn Hỏa Nham Sư trời sinh nóng nảy hiếu chiến, Huyền Băng sư thú tuy hiếu chiến, nhưng lại điềm tĩnh phi thường. Thấy Tần Vũ điềm

tĩnh như vậy, trong lòng Sử Tín liền bắt đầu cẩn thận.

- Ngươi nói ngươi vẫn còn hai huynh đệ, bọn chúng bây giờ ở đâu?

Sử Tín hỏi.

Tần Vũ đã có thực lực như vậy, hai huynh đệ của hắn sợ rằng cũng không yếu, nếu như ba huynh đệ Tần Vũ liên thủ, ba huynh đệ thần thú bọn họ không biết có thể kháng cự được không?

- Đừng lo lắng, đừng sợ hãi, hai huynh đệ của ta vẫn còn cách một đoạn, tính ra cũng cần một khoảng thời gian mới có thể tới.

Tần Vũ cười nói, Tiểu Hắc và Phí Phí trước khi Tần Vũ rời đi đã bắt đầu xuất phát, bọn họ muốn gặp nhau, tính ra cũng cần một vài ngày.

Sử Tín trong lòng hơi yên tâm.

- Huyền Băng cảnh, bố trận!

Sử Tín lạnh lùng hét lớn, thanh âm như muốn cho Tần Vũ nghe thấy.

Tần Vũ trong lòng lập tức đề phòng, cẩn thận chú ý chung quanh. Người khác bố trận rất phức tạp, nhưng ba thần thú này bố trận lại vô cùng quái dị đồng thời cũng đơn giản, chỉ thấy ba huynh đệ Sử Tín ngẩng đầu nộ hống.

Tiếng rống vang khắp trời đất, đồng thời đạo đạo thanh bạch sắc (xám nhạt) quang mang từ trong người ba huynh đệ Sử Tín bắn ra, những thanh bạch sắc quang mang đó không ngừng chuyển động hỗn loạn, chỉ phút chốc, một khối cầu khổng lồ đã hình thành, biên giới chính là các dòng khí lạnh thanh bạch sắc.

Triện phù phức tạp thần bí đang chuyển động tròn đều ở biên cảnh, một loại khí tức khủng bố từ biên cảnh bắt đầu phát ra. Đại trận này giống như đem một khu vực hoàn toàn bao vây lại, hình thành một khu vực riêng biệt, trong khu vực này nhiệt độ thấp đến đáng sợ.

- Lạnh quá.

Tần Vũ toàn thân rúng động. Mắt hắn phát sáng, cẩn thận quan sát cái gọi là *"Huyền Băng cảnh"*.

Ba huynh đệ Sử Tín, Sử Bỉnh, Sử Chiến gương mặt hiện vẻ hưởng thụ đứng trong Huyền Băng cảnh, cơ thể bọn họ là Huyền Băng sư thú, môi trường Huyền Băng cảnh là thứ họ thích nhất, trong môi trường này, phối hợp với *"Huyền Nhãn châu"* trong cơ thể, công lực của bọn họ có thể đạt gấp đôi bình thường.

- Trận pháp này khẳng định ba người các ngươi không thể bố trí được.

Tần Vũ nhìn ba người Sử Tín nói một cách chắc chắn.

Chỉ cần đơn giản quan sát một lượt thì có thể phát hiện sự lợi hại của Huyền Băng cảnh này . Môi trường lạnh như vậy, lại có những triện phù thâm ảo, cũng như là khí tức khủng bố đến cực điểm… Tần Vũ căn bản không thể tin Đại Thành kỳ thần thú có thể bố trí.

- Thông mình.

Sử Tín cười nói,

- Trận này là do *"Huyền Nhãn châu"* tạo ra, ba huynh đệ chúng ta năm đó ở Bạo Loạn Tinh Hải phát hiện một nơi bảo địa, có được Kiếm Phong trùy và ba khối Huyền Nhãn châu, nuốt Huyền Nhãn

châu đó, chúng ta chỉ cần dẫn động một chút, liền có thể hình thành *"Huyền Băng cảnh"* trận pháp.

Ba người Sử Tín tiêu hao công lực chỉ là dẫn động công lực của trân pháp này mà thôi, còn duy trì Huyền Băng cảnh này, đó là năng lượng của Huyền Nhãn châu.

Chỉ là dẫn động, cũng tiêu hao không ít công lực của ba người Sử Tín.

- Quên không nói với ngươi, Huyền Nhãn châu không chỉ có thể bố trí Huyền Băng cảnh, còn tạo cho chúng ta Huyền Băng chiến giáp, với thực lực của ngươi, căn bản không thể phá được phòng ngự của chúng ta. Cộng thêm trong hoàn cảnh này, công lực của chúng ta bội tăng, còn công lực của ngươi lại bị giảm xuống, ngươi… chắc chắn sẽ chết.

Sử Tín tự tin nói.

Đồng thời thân hình chớp động, Sử Tín liền biến thành một cự đại sư thú dài năm, sáu mét, cao hai, ba mét, sư thú này trên đầu có một chiếc sừng, toàn thân lông trắng như tuyết. Chính là thần thú Huyền Băng sư thú. Chỉ thấy một đạo thanh bạch sắc (xám nhạt) quang mang tự bụng Huyền Băng sư thú phát ra, lập tức, thanh bạch sắc quang mang ở trên người Huyền Băng sư thú hình thành một chiến giáp chắc chắn màu trắng bạc.

Cả người màu trắng, Huyền Băng sư thú trông rất cao quý.

- Huyền Nhãn châu? Xem ra chính là bảo vật phát ra thanh bạch sắc quang mang ở bụng thần thú này. Huyền Nhãn châu đó hình thành bạch sắc chiến giáp… thực sự rất mạnh ư?

Tần Vũ căn bản không tin mình không phá được phòng ngự của đối phương.

Nhưng đồng thời, hai phía khác, cũng xuất hiện Huyền Băng sư thú.

Chương 228

Lĩnh Vực Chi Chiến

Trên địa phận Huyền Băng cảnh các phù triện ấn ký đó không ngừng lưu chuyển, luồng luồng sương mù bạch sắc phiêu đãng bên trong Huyền Băng cảnh. Thân thể Tần Vũ tiếp xúc với các luồng sương mù bạch sắc đó, chỗ tiếp xúc giống như là bị đông cứng lại.

- Hống…

Cùng với một tiếng sư hống, Huyền Băng sư thú Sử Tín lao tới, nhanh như chớp theo hướng Tần Vũ không hề do dự. Đồng thời sương mù bạch sắc chung quanh thân thể Huyền Băng sư thú càng phi thường dày đặc hơn nữa.

Thân hình Tần Vũ chớp động lập tức tránh thoát.

- Không ngờ có thể lạnh đến như vậy.

Tuy tránh được khu vực công kích của Huyền Băng sư thú, nhưng… sương mù bạch sắc phát ra từ thân thể Huyền Băng sư thú lại vẫn hoàn toàn âm thầm tập kích thân thể Tần Vũ. Thân thể Tần Vũ không tự chủ được run lên.

Đồng thời trong đan điền năng lượng Thái dương chân hạch lập tức xuyên khắp cơ thể, cảm giác tê cóng liền được loại bỏ.

Đột nhiên kình phong ập đến, Tần Vũ lập tức né tránh, nhưng thân thể vẫn cảm thấy một trận đông lạnh đau đớn. Sau lưng Tần Vũ xuất hiện một vết thương dài ba thốn, chỉ là trong phút chốc, vết thương đã khôi phục.

Chỉ một cái chớp mắt.

- Ha ha, tiểu tử, ngươi quả nhiên có bảo bối.

Ba con Huyền Băng sư thú ánh mắt đều phát sáng.

Lực khôi phục như vậy, thực sự quá sức kinh người.

Huyền Băng sư thú không thể tin được có kẻ có năng lực khôi phục thân thể mạnh mẽ như vậy, kể cả siêu cấp thần thú cũng không có lợi hại đến vậy. Do đó ba Huyền Băng sư thú vô cùng tin tưởng, tu chân giả trước mắt khẳng định sở hữu thiên sinh linh bảo hiếm có.

- Bảo bối sẽ thuộc về chúng ta, nhị đệ, tam đệ. Không cần giấu giếm nữa.

Huyền Băng sư thú lão đại Sử Tín nói lớn.

- Vâng, đại ca.

Sử Bỉnh và Sử Chiến cũng cực kỳ hưng phấn.

Tần Vũ tức thì bất động đứng tại trung ương.

Ba Huyền Băng sư thú đồng thời há miệng. Ba kiện Kiếm Phong trùy cực tốc bay ra, không ngừng xoay tròn, đồng thời ba Huyền Băng sư thú cũng đề tốc độ đến cực hạn, giống như ba khối thiên thạch lớn liên tục điên cuồng chuyển động trong Huyền Băng cảnh.

Ba Kiếm Phong trùy, ba thần thú, như những khối thiên thạch ở trong Huyền Băng cảnh không ngừng công kích Tần Vũ.

- Phòng ngự thực sự rất mạnh?

Thân hình Tần Vũ hóa thành hồng quang, trực tiếp lao tới va

chạm với một Huyền Băng sư thú, căn bản không một chút né tránh. Huyền Băng sư thú Sử Chiến cũng không hề né tránh. Hắn cũng muốn như vậy.

Cứng chọi cứng.

Một là tiểu thiên thạch. Một là đại thiên thạch. Chính diện va chạm.

Va chạm kịch liệt, Tần Vũ cảm thấy lục phủ ngũ tạng trong người đều chấn động kịch liệt, thân thể không tự chủ bắn ngược ra, khóe miệng cũng chảy ra một dòng máu. Đồng thời ba cây Kiếm Phong trùy cùng với hai Huyền Băng sư thú kia lập tức công kích đến.

Thân thể Tần Vũ xoay chuyển, liên tục tránh khỏi lợi trảo của hai Huyền Băng sư thú và một cây Kiếm Phong trùy. Còn hai cây Kiếm Phong trùy, một cây xuyên qua đùi, một cây bay xước qua da mặt. Chỉ phút chốc thương thế của Tần Vũ đều đã khôi phục hết.

- Ta không tin phòng ngự của các ngươi mạnh thế.

Tần Vũ lại hóa thành hồng quang, vẫn lao tới Huyền Băng sư thú.

- Tìm chết.

Huyền Băng sư thú Sử Bỉnh cũng không chút e sợ, giống như một khối thiên thạch hung dữ lao vào Tần Vũ. Tuy nhiên đúng lúc đó, một tiếng rống đau đớn giận dữ vang lên:

- Đại ca, tam đệ. Tiểu tử này có tiên khí.

Huyền Băng sư thú Sử Bỉnh trên người xuất hiện vết máu, bạch sắc chiến giáp cũng bị phá mất một bộ phận, nhưng trong

người Huyền Băng sư thú quang mang thanh bạch sắc (xám nhạt) lóe lên. Bạch sắc chiến giáp nhanh chóng khôi phục, phút chốc đã biến thành một chiến giáp hoàn chỉnh.

Ba Huyền Băng sư thú nhìn Tần Vũ ánh mắt càng thêm rực lửa.

- Tiểu tử, bảo bối của ngươi cũng thực sự nhiều, không chỉ có linh bảo lực khôi phục kinh người, lại có cả một kiện tiên khí lực công kích kinh người, không ngờ phá được Huyền Băng chiến giáp của chúng ta, đả thương nhị đệ của ta.

Sử Tín nhẹ cười nói.

Tần Vũ lại cau mày.

Trong hoàn cảnh này, Sử Tín vẫn cười, hiển nhiên còn có nước cờ dự phòng.

Hơn nữa Huyền Băng chiến giáp của đối phương phòng ngự thực sự rất mạnh, sợ rằng có thể cản được tiên khí. Quan trọng nhất là dù mình tận lực phá được Huyền Băng chiến giáp, thì chỉ phút chốc *"Huyền Nhãn châu"* trong cơ thể Huyền Băng sư thú sẽ tự động sửa lại.

Lúc này Tần Vũ cuối cùng cũng cảm thấy đau đầu.

- Tiểu tử, đừng nghĩ với linh bảo có lực khôi phục kinh người của ngươi, chúng ta không có biện pháp nào bắt ngươi.

Sử Tín đạm nhiên cười nói.

Chỉ thấy từ bụng ba Huyền Băng sư thú bắt đầu nhẹ bay ra các phù hiệu chữ triện, mỗi một cái đều phát ra quang mang kỳ dị. Những phù hiệu chữ triện này cùng với phù hiệu trên Huyền Băng cảnh kết giới rất giống nhau.

Cùng với khi từng phù hiệu chữ triện phiêu nhập vào Huyền Băng cảnh kết giới, lập tức các phù hiệu chữ triện quang mang đại thịnh. Đồng thời bên trong Huyền Băng cảnh các luồng sương mù bạch sắc mật độ tăng lên rất nhiều, cơ hồ lấp đầy cả Huyền băng cảnh.

Tê cóng.

Những luồng sương mù bạch sắc đó thực là quá lạnh, một khi xâm nhập vào cơ thể Tần Vũ, chỗ xâm nhập đó lập tức bị đóng băng. Tinh Thần chi lực trong người Tần Vũ vừa loại bỏ những luồng sương mù bạch sắc xâm nhập đó, nhưng sương mù bạch sắc càng nhiều hơn bao lấy nhục thể của Tần Vũ.

- Phốc xích.

Một đạo Kiếm Phong trùy xuyên qua bụng Tần Vũ.

Nguyên lai Tần Vũ có thể né tránh, chỉ là bởi vì cơ thể quá sức tê cóng, tốc độ tự nhiên giảm xuống. Kiếm Phong trùy tốc độ lại quá nhanh, Tần Vũ liền không thể tránh được.

- Ha ha… Tiểu tử, chết đi.

Lợi trảo của Huyền Băng sư thú Sử Tín trực tiếp vồ tới đầu Tần Vũ. Sự sắc bén của lợi trảo đó Tần Vũ căn bản không chút hoài nghi, sự kiên ngạnh của lợi trảo và răng của một thần thú tùy theo công lực tăng lên mà biến đổi mạnh hơn.

Lợi trảo và răng của Huyền Băng sư thú, sợ rằng gần bằng tiên khí.

Ba huynh đệ Sử Tín, Sử Chiến, Sử Bỉnh liên tiếp công kích Tần Vũ, từng đạo tàn ảnh của Kiếm Phong trùy không ngừng tìm tới.

- Các ngươi cũng đắc ý đủ rồi đấy.

Thanh âm của Tần Vũ điềm tĩnh vang lên bên trong Huyền Băng cảnh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, Tần Vũ đều không hạ sát thủ. Đó là bởi vì Tần Vũ muốn bắt ba Huyền Băng sư thú làm linh thú của mình, do đó Tần Vũ cũng muốn cẩn thận xem linh thú tương lai của mình cuối cùng có gì lợi hại.

Hiện tại xem ra… cũng thật sự đủ khiến người ta kinh hỷ.

Tần Vũ đứng giữa trung tâm.

Ba Huyền Băng sư thú nghe thấy Tần Vũ nói không tự chủ được mà sững người.

- Tiểu tử. Đừng khoác lác, ta thực sự không tin tên tu chân giả nhỏ bé ngươi, cả Đại Thành kỳ cũng chưa đạt đến, có thể làm gì được chúng ta.

Sử Tín không chút bận tâm.

- Thực ư?

Tần Vũ cười nhạt một tiếng, đồng thời thân thể hóa thành một khối lửa tử sắc.

Hắc diễm quân chi giới - Thiên hỏa lĩnh vực.

Trong Hắc diễm quân chi giới cuối cùng ẩn tàng bao nhiêu hỏa diễm năng lượng, Tần Vũ thực sự không biết. Nhưng Tần Vũ biết một chuyện, với thực lực hiện tại của hắn, căn bản không thể triển khai uy lực chân chính của Hắc diễm quân chi giới.

Dưới sự bảo vệ của Thiên hỏa lĩnh vực, các luồng sương mù

bạch sắc của Huyền Băng cảnh căn bản không ảnh hưởng chút nào với Tần Vũ.

Luận tốc độ, Tần Vũ không bằng Kiếm Phong trùy. Nhưng so với Huyền Băng sư thú, tốc độ ccủa Tần Vũ lại vượt xa Huyền Băng sư thú, bởi vậy khối lửa tử sắc Tần Vũ đánh trúng thân Huyền Băng sư thú Sử Chiến.

Thiên hỏa bao bọc, Huyền Băng cảnh căn bản không còn ảnh hưởng tới Tần Vũ.

Trái lại, khi Thiên hỏa tiếp xúc với Huyền Băng sư thú, Huyền Băng sư thú lại cảm thấy cực kỳ khó chịu. Kể cả có Huyền Băng chiên giáp phòng ngự, Thiên hỏa cũng khiến lực công kích của hắn giảm sút.

- Các ngươi không phải rất mạnh sao?

Tần Vũ cười lạnh một tiếng. Phạm vi Thiên hỏa bao quanh thân thể không ngờ đột nhiên rộng thêm một chút, gần như bao trùm cơ thể Huyền Băng sư thú.

Bên ngoài cơ thể Huyền Băng sư thú, không chỉ thân mình, kể cả đầu, mắt, đuôi đều được bảo vệ hoàn toàn bởi một lớp bạch sắc chiến giáp.

Huyền Nhãn châu đó đích xác thần kỳ, có thể ngưng kết thành Huyền Băng chiến giáp. Hơn nữa muốn ngưng kết ở chỗ nào cũng được, thậm chí còn không ảnh hưởng đến sự công kích của Huyền Băng sư thú.

Thiên hỏa, cùng Huyền Băng chiến giáp tiếp xúc.

Một cực nhiệt, một cực hàn.

Cả hai cùng biến mất.

Lúc này, song quyền Tần Vũ bọc trong Thiên hỏa, quyền đầu của Tần Vũ phảng phất như ảo ảnh, từng quyền ác độc đánh vào mặt Huyền Băng sư thú.

Bấy giờ hai Huyền Băng sư thú, vì Thiên hỏa trên người Tần Vũ mà ngây ra. Sau khi Tần Vũ bắt đầu tức giận tấn công Sử Chiến, hai Huyền Băng sư thú Sử Tín, Sử Bỉnh mới tỉnh lại. Lập tức rống lên giận dữ, đồng thời lao tới Tần Vũ công kích.

Tần Vũ và Sử Chiến, Tần Vũ nhờ có Thiên hỏa mà không chịu ảnh hưởng của Huyền Băng cảnh, Huyền Băng sư thú vì bị Thiên hỏa bao lấy cơ thể, tác dụng tăng cường của Huyền Băng cảnh căn bản không thể đến được, trái lại còn khiến công lực của hắn giảm đi.

Với nhục thể cường hãn của Tần Vũ, đối phó Đại Thành kỳ thần thú căn bản không có khó khăn.

Chớp mắt, mấy trăm quyền nặng nề khiến cho Huyền Băng sư thú Sử Chiến choáng váng.

- Được, tên đầu tiên.

Tần Vũ phất ta một cái, một dây thừng màu đen liền lập tức trói chặt lấy Huyền Băng sư thú. Lập tức Tần Vũ tâm ý máy động, trực tiếp đem Huyền Băng sư thú ném vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ là chủ nhân Thanh Vũ tiên phủ, đương nhiên có thể tùy ý đưa người khác vào trong. Đương nhiên điều đầu tiên là người đó không kháng cự. Lúc này Huyền Băng sư thú Sử Chiến đã bị choáng váng bởi mấy trăm quyền mãnh liệt, lại bị trói chặt, làm sao mà phản kháng?

Đã tới Thanh Vũ tiên phủ, kể cả Kim tiên cũng phải nghe Tần Vũ sắp đặt.

- Tam đệ của ta đâu?

Sử Bỉnh và Sử Tín cơ hồ đồng thời giận dữ rống lên. Chính mắt chúng nhìn thấy tam đệ của mình đột ngột biến mất. Điều này thực là quá sức khó tin.

- Tam đệ của các ngươi?

Tần Vũ bộ dạng ngạc nhiên, rồi bắt đầu cười:

- Ở một địa phương rất mỹ diệu đợi các ngươi.

Tần Vũ lại lao tới một Huyền Băng sư thú, mục tiêu lần này là Sử Bỉnh.

Hắc diễm quân chi giới- Thiên hỏa lĩnh vực.

Thiên hỏa chạm vào cơ thể, Sử Bỉnh dù có Huyền Băng chiến giáp bảo hộ, vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu. Huyền Băng sư thú ghét nhất là hỏa diễm.

Vẫn những chiêu số cũ.

Trọng quyền oanh kích!

Sử Bỉnh cũng đã nhìn thấy tam đệ của mình là bị chiêu này đánh trúng ngất đi rồi bị trói, bởi vậy Sử Bỉnh điên cuồng dùng lợi trảo của mình công kích lại Tần Vũ.

Đối công? Tần Vũ mong còn không được.

Lợi trảo làm mình bị thương, chớp mắt đã khôi phục.

Nhưng Sử Bỉnh thương thế càng lúc càng nặng.

- Cút đi.

Huyền Băng sư thú lão đại Sử Tín đã lao đến.

Lúc này Tần Vũ đã biến Hắc Nguyên thành dây thừng, muốn đem Sử Bỉnh trói lại. Thấy sau lưng mình, Huyền Băng sư thú Sử Tín lao tới, Tần Vũ chỉ khẽ cười.

Hắc diễm quân chi giới - Trọng lực lĩnh vực.

Sử Tín đang cực tốc lao tới, giống như rất đột ngột bị một ngọn núi lớn đè xuống, cả thân thể lập tức rơi xuống phía dưới, tự nhiên không công kích tới được Tần Vũ.

Tần Vũ tức thì trói Sử Bỉnh lại, trực tiếp ném vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

- Chỉ còn lại một mình ngươi.

Tần Vũ nhìn Sử Tín cười nói.

Chương 229

Hầu Phí, Hắc Vũ

- Ngươi cuối cùng đã làm gì nhị đệ, tam đệ của ta? Ngươi chưa giết chúng, nếu như giết chúng, thi thể chúng đâu? Nói, ngươi cuối cùng đưa bọn chúng đi đâu rồi?

Lúc này Sử Tín trông cực kỳ tức giận, hắn đã hóa lại thành nhân hình.

Ba huynh đệ ruột thịt. Cùng nhau tu luyện, cùng nhau gian nan sinh tồn trong Bạo Loạn Tinh Hải, ba huynh đệ đều may mắn độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, đạt tới Đại Thành kỳ.

Có lẽ phi thăng cũng không còn xa nữa, vậy mà bây giờ gặp phải một tên tu chân giả …giả trư để ăn thịt hổ.

Một tu chân giả, cả Đại Thành kỳ cũng chưa đạt đến, lại hoàn toàn đánh bại ba huynh đệ bọn chúng. Ba huynh đệ bọn chúng là thần thú, hơn nữa có hạ phẩm tiên khí - Kiếm Phong trùy, cũng như là thiên sinh linh bảo - Huyền Nhãn châu. Nhưng vẫn bị một tu chân giả chưa đạt đến Đại Thành kỳ đánh bại.

- Nhị đệ, tam đệ của ngươi? Đừng lo lắng, bọn chúng chưa có chết.

Tần Vũ lúc này từ từ nói.

Từ khi Sử Bỉnh và Sử Chiên bị Tần Vũ ném vào trong Thanh Vũ tiên phủ, Huyền Băng cảnh bởi vì không có *"Huyền Nhãn châu"* duy trì, đã bắt đầu từ từ tan đi, luồng sương mù bạch sắc cũng chầm chậm biến mất.

Chỉ còn một mình Sử Tín, Tần Vũ tuyệt đối với tay là bắt

được.

- Không chết, vậy bọn chúng ở đâu?

Sử Tín lo lắng hỏi.

- Rất đơn giản, ngươi thúc thủ chịu trói, ta đưa ngươi tới gặp bọn chúng.

Tần Vũ cười nhạt nói.

Sử Tín sắc mặt lạnh lùng:

- Tu chân giả, ngươi nghĩ ta ngốc sao? Không phản kháng thúc thủ chịu trói? Ngươi nói không giết hai huynh đệ của ta. Thì nhất định là thật sao? Ai biết được ngươi có lừa ta không.

- Sử Tín, ta… còn cần phải lừa ngươi sao?

Tần Vũ hỏi lại.

Sử Tín nín thinh.

Nhớ lại sự lợi hại của Tần Vũ, một tu chân giả cả Đại Thành kỳ cũng chưa đạt đến, lại có thể nắm trong tay Thiên hỏa mà cả Thiên tiên cũng e sợ. Nếu như không phải có sự trợ giúp của Huyền Nhãn châu, ngưng kết thành Huyền Băng chiến giáp. Tính ra chỉ cần Thiên hỏa cũng có thể hủy diệt ba người bọn chúng.

Không chỉ Thiên hỏa, còn có linh bảo có hiệu quả khôi phục kinh người, và tiên khí có thể phá vỡ được phòng ngự của Huyền Băng chiến giáp. Còn có…áp lực nặng nề đột ngột phát sinh lúc cuối đó.

Tất cả những điều này, khiến Sử Tín cảm thấy tu chân giả

trước mặt vô cùng thần bí.

Không nói đến cái khác, chỉ việc có thể khống chế Thiên hỏa, cùng với thân thể gần như có thể gọi là bất tử, lại cả tốc độ vượt xa hắn, Sử Tín căn bản không có cách chạy thoát.

Đương nhiên cái gọi là bất tử chi thân, là nói trên cơ sở không công kích đến linh hồn.

Nếu như một cao thủ, như cao thủ đẳng cấp Tông Quật. Tính ra Tần Vũ cũng không có thời gian né tránh. Trực tiếp phá vỡ não bộ Tần Vũ, hủy diệt linh hồn Tần Vũ. Lúc đó dù cho lực khôi phục kinh người cũng vô dụng.

Hồn phi phách tán, thì chắc chắn phải chết.

Nhưng Sử Tín lại không có năng lực trong chớp mắt hủy diệt linh hồn Tần Vũ.

- Đúng, ngươi không cần lừa ta, ba huynh đệ chúng ta liên thủ, cộng thêm Huyền Băng cảnh vẫn để ngươi bắt đi hai huynh đệ. Bây giờ ta không có Huyền Băng cảnh, cũng không có huynh đệ giúp đỡ. Cả chạy thoát cũng không có khả năng.

Sử Tín cười khổ nói:

- Được, ta đáp ứng ngươi. Thúc thủ chịu trói!

Sử Tín nhìn Tần Vũ:

- Hi vọng ngươi không lừa ta, để ta có thể gặp hai huynh đệ của ta.

- Yên tâm, ta tự nhiên không lừa ngươi.

Tần Vũ phất tay, một sợi dây màu đen tự động biến dài, trực tiếp trói chặt Sử Tín. Hắc Nguyên là cực phẩm linh khí, hơn nữa thiên biến vạn hóa.

Kể cả thực lực của Sử Tín, muốn phá vỡ cũng không có khả năng. Vả lại dây này quấn rất nhiều vòng, dù cho liều mạng phá vỡ một vòng, vẫn còn nhiều vòng khác, mà Hắc Nguyên có thể quấn thêm nhiều vòng khác.

Sử Tín không phản kháng, bất chấp Tần Vũ dùng dây trói hắn.

- Gặp hai huynh đệ của ngươi đi.

Tâm ý Tần Vũ máy động, trực tiếp ném Sử Tín vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Ba thần thú bị Tần Vũ bắt vào trong Thanh Vũ tiên phủ, tự nhiên khu vực hàn băng lúc đầu bắt đầu biến mất. Dần dần, mặt nước đóng băng bị thủy áp phá vỡ, khu vực đó lại khôi phục dáng vẻ sóng biển cuồn cuộn.

Tần Vũ trên mặt xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Lúc này hắn quả thực rất cao hứng, lúc trước tại Tàng bảo các có được bốn kiện Linh thú quyển. Trong đó một kiện Linh thú quyển thu được Mặc Kỳ Lân, còn lại ba kiện Linh thú quyển chưa sử dụng, hiện tại vừa đủ cho ba Huyền Băng sư thú.

- Chủ nhân.

Mặc Kỳ Lân nhanh chóng bay tới bên cạnh Tần Vũ:

- Chủ nhân, địch nhân đã giải quyết xong chưa?

- Giải quyết xong rồi.

Tần Vũ cười nói:

- Tiểu Mặc, chúng ta vào tiên phủ.

Lúc trước bắt được Mặc Kỳ Lân, cũng từng đem Mặc Kỳ Lân vào trong Thanh Vũ tiên phủ, bởi vậy Mặc Kỳ Lân đối với sự tồn tại của Thanh Vũ tiên phủ cũng biết.

Tần Vũ là chủ nhân Thanh Vũ tiên phủ, hắn có thể cho người khác tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ.

Nhưng nếu muốn vào Thanh Vũ tiên phủ, cuối cùng cũng phải lấy Thanh Vũ tiên phủ ra đặt ở một nơi nào đó. Như vậy hắn có thể tiến vào, nếu như vẫn thu ở trong cơ thể, hắn cũng không có cách nào tiến vào.

Thanh Vũ tiên phủ này vô cùng huyền diệu, thể tích có thể lớn nhỏ tùy ý, giống như là linh khí tiên khí.

Bất quá theo loại đẳng cấp mà nói, Thanh Vũ tiên phủ này đích xác có thể tính là tiên khí, chỉ là tiên khí này tiêu hao nguyên liệu quá kinh người.

Đem Thanh Vũ tiên phủ thu nhỏ đặt tại chỗ nào đó ở đáy biển, đồng thời khống chế, dựng lên ảo ảnh cấm chế, biến Thanh Vũ tiên phủ thành một khối đá ngầm.

Thân thể Tần Vũ hóa thành một làn khói xanh, trực tiếp tiến vào Thanh Vũ tiên phủ. Còn Mặc Kỳ Lân, trước khi lấy ra Thanh Vũ tiên phủ đã được Tần Vũ đưa vào trong.

Trong hoa viên Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ ngồi trên một chiếc ghế làm bằng nguyên linh thạch, nhìn ba Huyền Băng sư thú đang ngây ngốc trước mặt, còn Mặc Kỳ Lân cũng đứng một bên cười hắc hắc.

Mặc Kỳ Lân đương nhiên biết lúc này ba Huyền Băng sư thú trong lòng đang nghĩ gì, lúc trước hắn lần đầu tiên tiến vào cũng bị tòa tiên phủ này làm cho giật mình, toàn bộ là do nguyên linh thạch cấu thành.

Dù cho toàn bộ nguyên linh thạch khoáng mạch của Bằng Ma đảo cộng lại, cũng không nhiều bằng nguyên linh thạch của tiên phủ này. Chưa nói tiên phủ này hoàn toàn là do một khối nguyên linh thạch khổng lồ cấu thành.

Ba huynh đệ Sử Tín, Sử Bỉnh, Sử Chiến nhìn nhau, ánh mắt đầy kinh hãi.

Nguyên linh thạch, ba huynh đệ bọn chúng tuy đã thấy qua, đó cũng là giết một bát kiếp tán tu, mới có được một khối nguyên linh thạch, chỉ là hạ phẩm nguyên linh thạch. Trong Bạo Loạn Tinh Hải nguyên linh thạch trân quý như thế nào, ba Huyền Băng sư thú sinh hoạt tại Bạo Loạn Tinh Hải lâu như vậy biết rất rõ.

- Trời ạ, làm sao ở đây có nhiều nguyên linh thạch như vậy?

Ba huynh đệ Sử Tín hoàn toàn bị chấn động.

Tần Vũ ở một bên cũng không nóng vội, chỉ uống tiên lộ cam tuyền.

Ở Tiềm Long đại lục, một người ở thôn dã tiến vào một đại thành thị như kinh thành, biểu tỉnh của bọn họ phần lớn cũng giống như ba huynh đệ Sử Tín, đều là… kinh hãi, không thể tin được.

- Ba vị.

Tần Vũ mở lời.

Ba huynh đệ Sử Tín lúc này mới tỉnh lại, lão đại Sử Tín nói

trước:

- Trong Huyền Băng cảnh ngươi đã khiến chúng ta vô cùng kinh ngạc, không nghĩ rằng những thứ ngươi hiển lộ ra không ngờ lại chưa phải là tất cả. Tiên phủ này… ngươi ở đâu ra nhiều nguyên linh thạch vậy? Không, nơi đây tất cả chính là một khối. Có lẽ là… không thể.

Sử Tín lập tức nằm xuống đất cẩn thận quan sát.

- Một khối… chẳng lẽ cả tiên phủ này là do một khối nguyên linh thạch khổng lồ cấu thành?

Sử Tín chỉ là cảm thấy đầu óc choáng váng, điều này thật là quá kinh người.

Sử Bỉnh và Sử Chiến cũng kinh ngạc không thôi.

Nguyên linh thạch khổng lồ như vậy? Ở đâu có?

- Không, làm sao có khả năng có nguyên linh thạch khổng lồ như vậy, đây là nguyên linh nguyên thạch. Chỉ là nguyên linh nguyên thạch này phẩm chất tốt vô cùng, cơ hồ nhìn không thấy chút tạp chất nào.

Tần Vũ cười nói.

Ba người Sử Tín dẫu sao cũng là Đại thành kỳ thần thú, qua một lúc tâm tình liền bĩnh lĩnh lại.

- Ngươi bắt chúng ta tới đây cuối cùng muốn làm gì?

Sử Chiến giận dữ hét lớn.

Tần Vũ ngẩn ra, dường như mình đã nói nguyên nhân rồi mà.

Sử Tín trừng mắt nhìn Sử Chiến, người không bĩnh tĩnh nhất

trong ba huynh đệ một cái, sau đó nói với Tần Vũ:

- Ta biết ngươi muốn làm gì. Nhưng trở thành linh thú, thứ nhất không có tự do, thứ hai… khiến ta đường đường thần thú trở thành tọa kỵ của nhân loại, ta quả thực không thể tiếp thụ.

- Tọa kỵ, có giết ta cũng không làm.

Sử Chiến tức giận rống lên.

Sử Bỉnh không nói gì, nhưng ánh mắt của hắn cho thấy hắn và hai huynh đệ cùng một ý tứ. Tần Vũ cười khổ.

- Muốn bắt thần thú thành tọa kỵ cũng thật quá khó khăn, ta đã dùng vũ lực chinh phục được bọn chúng, nhưng…

Tần Vũ trong lòng rất bất lực.

Lúc trước thu phục Mặc Kỳ Lân làm linh thú cũng là ước định, đợi sau khi Tần Vũ phi thăng, liền cho Mặc Kỳ Lân khôi phục tự do. Chỉ là để Mặc Kỳ Lân bảo hộ người nhà Tần Vũ thế thôi, như vậy Mặc Kỳ Lân mới nguyện ý làm tọa kỵ của Tần Vũ.

Nhưng muốn thu phục ba thần thú trước mắt, lại thực quá khó khăn

- Các ngươi thực sự không nguyện ý?

Tần Vũ hỏi một lần nữa, chỉ là lần này trên mặt Tần Vũ không còn nụ cười, nhìn rất lạnh lùng.

Ba Huyền Băng sư thú kiên định lắc đầu.

- Thần thú so với con người vốn cao quý hơn, muốn chúng ta làm tọa kỵ của con người, không có khả năng.

Sử Chiến kiêu ngạo nói.

Trong mắt thần thú, bọn chúng là cao quý hơn con người.

Đương nhiên, trong mắt con người, thần thú là yêu thú được thiên phú siêu việt, thực lực tuy mạnh đến đáng sợ, nhưng trong lòng lại tin rằng con người mới là vạn vật chi linh.

- Dù giết chúng ta, cũng không có khả năng.

Sử Tín cũng lên tiếng.

Dù chết cũng không khuất phục.

Mặc Kỳ Lân nói với Tần Vũ:

- Chủ nhân, muốn khiến thần thú làm tọa kỵ, điều này quả thật rất khó… Trừ phi người có thể khiến thần thú từ sâu trong lòng tin rằng người cao quý hơn bọn chúng, bọn chúng mới cam nguyện làm tọa kỵ của người. Thực lực của người tuy đã chinh phục bọn chúng, nhưng muốn bọn chúng nghĩ rằng người cao quý hơn bọn chúng, rất khó.

Tần Vũ nhìn ánh mắt của ba thần thú, trong lòng biết rằng nói nữa cũng vô dụng.

- Được, các ngươi đã không nguyện ý, thì cứ ở trong một độc viện của Thanh Vũ tiên phủ, bất quá phạm vi hoạt động của các ngươi, cũng chính là độc viện đó.

Tần Vũ tâm ý thoáng động một cái, liền trực tiếp đem ba thần thú này tiến thẳng vào trong một độc viện.

Cả Thanh Vũ tiên phủ đều có cấm chế bao bọc, bất kỳ thứ gì cũng có thể truyền tống đến nơi nào đó trong tiên phủ, đương

nhiên… tiền đề là đối phương không thể kháng cự được cấm chế.

Nếu như một tiên đế tới, với thực lực của Tần Vũ khởi động cấm chế, ước chừng đối phương có thể trực tiếp phá trừ cấm chế. Chỉ là ba Huyền Băng sư thú này muốn phá trừ cấm chế do Nghịch Ương tiên đế bố trí, căn bản không có khả năng.

…

Sau khi để ba Huyền Băng sư thú ở trong Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ cũng để Mặc Kỳ Lân ở lại Thanh Vũ tiên phủ. Chỉ mình hắn ngự trên trung phẩm tiên khí, với tốc độ nhanh nhất tiến về phía đông bắc.

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã qua một tháng.

Tần Vũ đạt tới Độ Kiếp trung kỳ, dựa vào thân thể hiện tại và trung phẩm tiên kiếm, tốc độ phi hành của hắn đã đạt đến mức cực kỳ kinh người, so với Tinh Hạch tiền kỳ lúc trước thì nhanh hơn mấy chục lần.

- Đại ca, huynh hiện tại ở đâu? Ta và tạp mao điểu vừa bay qua "Hắc Thảo đảo".

Hầu Phí thông qua truyền tấn lệnh truyền tấn tới Tần Vũ.

Tần Vũ linh thức quét qua, trong đầu nhớ lại địa đồ Bạo Loạn Tinh Hải lập tức đại hỷ.

- Phí Phí, Tiểu Hắc. Ta hiện tại sắp tới đảo của Lục Bào lão tổ, ước chừng còn một ngày nữa chúng ta sẽ gặp nhau.

Lúc này trong lòng Tần Vũ rất kích động.

Từ khi cùng Lập Nhi tới Bạo Loạn Tinh Hải tìm kiếm Cửu Kiếm tiên phủ, hắn đã không gặp Tiểu Hắc và Phí Phí.

- Đại ca a, ta và tạp mao điểu sau khi độ qua Cửu cửu trọng kiếp, đã có thể hoàn toàn biến thành nhân hình, huynh biết nhân hình của chúng ta thế nào chưa? Hắc hắc, cùng với hình dạng chúng ta ảo hóa lúc trước không giống nhau lắm.

Hầu Phí và Tần Vũ truyền âm nói chuyện.

Tần Vũ trong lòng cũng đang đoán.

Thần thú độ qua Cửu cửu trọng kiếp, có thể biếh thành nhân hình. Cơ thể người tịnh không phải ảo hóa, mà chân chính là cơ thể người. Hình dạng cơ thể người do thần thú tự động biến thành. Đương nhiên, bọn chúng có thể cải biến dung mạo, nhưng hình dạng tối cơ bản vẫn là cơ thể người đó.

Qua một ngày.

Trong khi Tần Vũ phi hành, vẫn thường thông qua truyền tấn lệnh hiểu rõ lộ trình của hai người kia, linh thức của Tần Vũ đã phát hiện hai huynh đệ của mình trước một bước.

Sau khi linh thức phát hiện được, trong phút chốc, Hầu Phí và Hắc Vũ đã tới trước mặt Tần Vũ.

Chỉ dựa vào khí tức, Tần Vũ đã đoán được hai người trước mắt ai là ai.

Hầu Phí, người mặc thanh lục sắc chiến giáp, trên mặt thường trực một nụ cười, mắt cũng cười híp lại. Cả người hiện lên vẻ mảnh khảnh, hình dáng một thanh niên hai mươi tuổi.

Hắc Vũ, toàn thân hắc sắc chiến giáp, trên chiến giáp đó được bao phủ các lớp vảy hình lông vũ. Cơ thể hiện lên vẻ gầy ốm, hình dạng như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, chỉ là trên người có một tia hàn ý.

- Ha ha, đại ca, cơ thể ta rất đẹp phải không, cơ thể tạp mao điểu không ngờ giống như một thiếu niên chưa trưởng thành, huynh xem, rất đẹp, hắc hắc.

Hầu Phí đùa giỡn nói.

Hắc Vũ nhíu mày một cái, liếc nhìn Hầu Phí, miệng bật ra hai tiếng:

- Im mồm!

Lập tức, Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, trong mắt khó giấu vẻ kích động, hai huynh đệ bọn họ đã phân khai quá lâu.

- Đại ca.

Hắc Vũ chỉ là nói đúng hai chữ.

Tần Vũ lúc này rất kích động:

- Tốt, tốt, thực là quá tốt.

Tần Vũ đột nhiên nhớ đến Thanh Vũ tiên phủ, hai huynh đệ của mình chưa từng trông thấy, lập tức nói:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, lúc trước ta tiến nhập Cửu Kiếm tiên phủ, có đoạt được một tiên phủ, ta đưa các ngươi đi tham quan.

Vừa nói, Tần Vũ liền kéo hai huynh đệ của mình, lập tức tiến vào trong Bạo Loạn Tinh Hải.

Chương 230

Chấn Đãng

Trong Thanh Vũ tiên phủ vân vụ phiêu lãng, trong hoa viên Đông uyển, ba huynh đệ Tần Vũ lúc này đều tụ tập ở đó. Tần Vũ ở một bên bắt đầu kể lai lịch của Thanh Vũ tiên phủ, tiếp theo giới thiệu một chút đặc điểm của Thanh Vũ tiên phủ.

- Đại ca, đây, đây là tiên phủ huynh có được?

Hầu Phí trợn trừng mắt, vẻ mặt không tin nổi nhìn Thanh Vũ tiên phủ một thể hoàn hảo, Tiểu Hắc ở một bên vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc.

- Ai da, đại ca, không nghĩ đến cái Cửu Kiếm tiên phủ gì đó có nhiều bảo bối như vậy, sớm biết vậy ta đã đến trước một bước.

Hầu Phí trông hơi thất vọng. Nhưng Hắc Vũ đứng bên cạnh bộ dạng vẫn lạnh lùng, hiển nhiên đối với lời nói của Hầu Phí rất không quan tâm.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, nói:

- Đại ca, trong Cửu Kiếm tiên phủ rốt cuộc huynh gặp phải những gì, có thể kể không?

Hầu Phí cũng lập tức nhìn Tần Vũ.

- Được, vậy để ta cẩn thận kể lại, hôm đó…

…

Nói chuyện gần nửa canh giờ, Tần Vũ mới hoàn toàn đem những sự tình gặp phải trong Cửu Kiếm tiên phủ và các đại cao thủ cùng nhau tranh đấu, thi triển thủ đoạn đều nói ra.

- Nghịch Ương cảnh? Đại ca, Cửu Kiếm tiên phủ đã có nhiều bảo bối như vậy, Nghịch Ương cảnh khẳng định đồ vật còn nhiều hơn. Hừm, đại ca, huynh không phải có địa đồ sao, ba huynh đệ chúng ta liên thủ cùng nhau tới lấy đồ ở đó, toàn bộ mang về, thế nào?

Hầu Phí kích động nói.

Hắc Vũ liền lạnh lùng nói:

- Tới, tìm chết à?

- Ngươi nói cái gì.

Hầu Phí lập tức nổi giận.

- Hầu tử, ngươi không nghe thấy đại ca nói sao, Cửu Kiếm tiên phủ đã khó khăn nguy hiểm như thế. Nghịch Ương cảnh so với Cửu Kiếm tiên phủ trân quý hơn vạn lần, nguy hiểm chắc cũng cao hơn không biết bao nhiêu lần, ít nhất có thực lực của Đại Thành kỳ tu tiên giả, mới đạt đến mức thấp nhất để tiến vào Nghịch Ương cảnh.

Hắc Vũ thanh âm băng lãnh.

Hầu Phí tự tin nói:

- Tạp mao điểu, bây giờ chúng ta tuy là Độ Kiếp hậu kỳ, dù cho Đại Thành kỳ tu tiên giả, chúng ta còn không phải là dễ dàng giải quyết.

- Là có thể dễ dàng giải quyết, nhưng đó chỉ là mức thấp nhất

để tiến vào Nghịch Ương cảnh, ta không tin rằng… tiến nhập … có thể tìm được bao nhiêu bảo bối, có thể bảo vệ tiểu mệnh đã là tốt.

Hắc Vũ luôn luôn đả kích Hầu Phí.

- *Ngươi…"*

Hầu Phí tức đến không nói được.

Tần Vũ cười nói:

- Được rồi, được rồi. Tiểu Hắc nói rất có đạo lý, ta cũng đã cẩn thận suy nghĩ. Trong Hắc Diễm Quân chi giới Nghịch Ương tiên đế lưu lại cho ta mấy câu nói đó, đại ý rằng… ít nhất đạt tới thực lực Đại Thành kỳ tu tiên giả, mới có thể tiến vào Nghịch Ương cảnh. Nhưng đó chỉ là khảo nghiệm để tiến vào Nghịch Ương cảnh, chắc rằng trong Nghịch Ương cảnh càng có nhiều khảo nghiệm nguy hiểm hơn. Sợ rằng thực lực của Đại Thành kỳ tu tiên giả vẫn không đủ. Hơn nữa, ta tin rằng nơi ở của một siêu cấp tiên đế, không có một vài cấm chế cường đại khủng khiếp thì không ai tin. Bởi vậy, chúng ta còn đem theo vài cao thủ tới đó. Đợi cho các thập nhị kiếp tán tiên tán ma đi trước. Chúng ta ở phía sau.

- Có thể tìm được bảo bối thì tốt, không được cũng không sao. Chúng ta hiện nay thực lực kém, có được Thanh Vũ tiên phủ, thực tế cũng được coi là vô cùng tuyệt vời rồi.

Tần Vũ rất tự biết mình.

Xét cho cùng hắn với cả thiên tiên, thiên ma đều không biết.

Tại tiên giới, cao thủ có thể có tiên phủ như Thanh Vũ tiên phủ, bình thường cũng là cao thủ đạt đến cấp huyền tiên, dù không theo kịp Nghịch Ương tiên đế, ít nhất cũng là nhất cấp huyền tiên.

Hầu Phí trầm tư một lúc, cũng gật đầu.

- Đại ca nói có đạo lý, Nghịch Ương cảnh đó khẳng định vô cùng nguy hiểm, để các tán tu thập nhị kiếp đó đi trước, hắc hắc… chúng ta ở phía sau kiếm tiện nghi.

Hầu Phí cười quái dị.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, lúc trước Lan thúc mang các đệ tới một địa phương thần bí tiến hành tu luyện đặc biệt. Mới có mấy năm, các đệ không ngờ đều độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, các đệ kể xem, cuối cùng là địa phương thần bí nào, không ngờ lợi hại như vậy?

Tần Vũ đối với điều ấy vẫn luôn rất hiếu kỳ.

Lúc trước bất quá đạt tới Đổng Hư kỳ mà thôi. Nhưng bây giờ, không ngờ trực tiếp vượt qua Không Minh kỳ, thậm chí độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ. Nếu như là tu chân giả bình thường, ít nhất cũng cần thời gian mấy nghìn năm, nhưng bọn họ chỉ cần thời gian khoảng hai năm.

Công lực có thể phi tốc đề cao, nhưng linh hồn tu vi cũng có thể đề cao nhanh như vậy ư?

Hầu Phí và Hắc Vũ đều nhíu mày.

- Đại ca, nói thật địa phương đó ở đâu, bọn đệ cũng không biết.

Hắc Vũ lên tiếng.

Nhìn thấy biểu hiện của Hầu Phí và Hắc Vũ, Tần Vũ minh bạch hai huynh đệ của mình quả thực không biết đó là địa phương nào.

- Lúc trước Lan thúc mang theo chúng ta, trực tiếp tiến hành

Thuấn Di. Sau khi Thuấn Di liền tới một địa phương thần bí, bọn đệ chưa nghe nói đến bao giờ, linh khí ở nơi đó không ngờ so với bên ngoài đậm đặc hơn gấp trăm lần. Bọn đệ tu luyện ở đó hơn một trăm năm, tiếp tục đạt tới Độ Kiếp trung kỳ. Sau đó Lan thúc lại mang bọn đệ rời khỏi nơi đó, đem bọn đệ tới một tiểu đảo trong vùng biển Tinh Thần các khống chế để bọn đệ đợi độ kiếp. Độ kiếp xong, bọn đệ trực tiếp từ tiểu đảo đi tìm huynh.

Hầu Phí cẩn thận nói tiếp.

- Hơn một trăm năm?

Tần Vũ khó mà tin được.

- Sau khi ta tiến vào Cửu Kiếm tiên phủ, các đệ đi theo Lan thúc. Thời gian dài, tới bây giờ cũng mới gần hai năm mà thôi.

Tần Vũ căn bản nghĩ không thông.

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn nhau, ánh mắt cũng đầy bất lực.

- Bọn đệ cũng không biết, bọn đệ trong lòng cũng rất nghi hoặc, nhưng, từ khi bọn đệ rời khỏi địa phương thần bí đó đến giờ không có gặp lại Lan thúc. Lan thúc cũng như là biến mất trong trời đất vậy. Bọn đệ ở đảo đợi thiên kiếp, qua Cửu Cửu trọng kiếp, bọn đệ liền đi tìm huynh.

Nghe Hầu Phí và Hắc Vũ kể.

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

Có một địa phương thần bí, địa phương đó linh khí so nơi khác đậm đặc gấp trăm lần, hơn nữa ở địa phương đó tu luyện hơn một trăm năm, nhưng Tần Vũ hắn mới qua một hai năm.

Cuối cùng, Tần Vũ và Hầu Phí, Hắc Vũ cũng không nghĩ ra địa phương thần bí đó rốt cuộc ở đâu. Bọn Tần Vũ chỉ là xác định, thời gian trong địa phương thần kỳ đó và bên ngoài không giống nhau, linh khí cũng không giống nhau, ước chừng là nơi đặc biệt bí mật nào đó.

…

- Tọa kỵ linh thú? Ha ha, đại ca, huynh đã thu phục bọn chúng?

Hầu Phí nghe thấy Tần Vũ kể đến sự liên quan của linh thú và Linh thú quyển, Hầu Phí xung phong đi thu phục ba Huyền Băng sư thú cứng đầu đó.

- Được, vậy để xem bản lĩnh của các đệ.

Tần Vũ tâm ý thoáng động, ba Huyền Băng sư thú liền trực liếp từ trong độc viện di chuyển đến trước mặt ba huynh đệ Tần Vũ.

Hầu Phí và Hắc Vũ sau khi thấy ba Huyền Băng sư thú, không nhịn được nhìn nhau cười.

- Các ngươi đã tu luyện bao lâu?

Hắc Vũ điềm nhiên nói.

Ba huynh đệ Sử Tín, Sử Bính, Sử Chiến đầu tiên liền cảm thấy áp lục nhàn nhạt từ trên người Hắc Vũ và Hầu Phí, đó là áp lực đặc biệt của thượng vị thần thú. Thần thú thập phần cao ngạo, đối với hạ cấp thần thú cao ngạo, nhưng đối với thượng cấp thần thú lại có bản năng sợ hãi.

- Hơn ba vạn năm.

Sử Tín trả lời đầu tiên.

Tần Vũ hơi giật mình, tu luyện đến Đại Thành kỳ không ngờ hao phí thời gian dài như vậy.

- Huyền Băng sư thú, xem công pháp tu luyện của các ngươi chắc là công pháp tối phổ thông tối cơ bản, chẳng trách có linh bảo trên người mà lại tu luyện chậm như vậy.

Hầu Phí nói một cách không quan tâm,

- Cũng đúng, Huyền Băng sư thú là trung cấp thần thú, không có truyền thừa ký ức.

Ba Huyền Băng sư thú ánh mắt phát sáng.

Bọn chúng vô cùng rõ ràng, thượng cấp thần thú và siêu cấp thần thú đều có truyền thừa ký ức. Truyền thừa ký ức có thể ẩn tàng vô số công pháp bí pháp, có thể tính là một bảo tàng khổng lồ. Đó cũng là nguyên nhân thượng cấp và siêu cấp thần thú vượt xa trung cấp, hạ cấp thần thú.

- Ta và hầu tử cấp bậc thần thú cao hơn các ngươi, các ngươi chắc cũng cảm nhận thấy. Nói môt câu, làm tọa kỵ linh thú của chúng ta, ta và hầu tử có thể truyền cho một bộ công pháp tu luyện lợi hại. Một câu không hợp, kết cục các ngươi có thể tưởng tượng.

Hắc Vũ thanh âm băng lãnh.

Hầu Phí cũng nhìn ba Huyền Băng sư thú, nói:

- Tiện nghi cho ba tên Huyền Băng sư thú các ngươi rồi.

- Chúng ta nguyện ý, chúng ta đương nhiên nguyện ý.

Ba huynh đệ Sử Tín vộ vàng nói.

Thần thú cấp bậc cao có địa vị tôn nghiêm, cấp bậc thần thú của Hầu Phí và Hắc Vũ, bọn Sử Tín cũng cảm ứng thấy. Tuyệt đối cao hơn bọn chúng. Bọn chúng là tọa kỵ của Hầu Phí và Hắc Vũ tự nhiên không có oán thán. Hơn nữa còn có thể có được công pháp bí pháp đối phương ban cho.

Truyền thừa ký ức, là một đại bảo tàng. Công pháp bí pháp nhiều đến kinh người, không chỉ có của tộc mình, mà còn có không ít công pháp khác, tùy tiện lấy ra một bộ, đều tốt hơn nhiều so với của Huyền Băng sư thú đang tu luyện.

- Ừm, như vậy. Lão đại của ba Huyền Băng sư thú làm tọa kỵ linh thú của đại ca ta, lão nhị làm tọa kỵ linh thú của ta, lão tam là tọa kỵ linh thú của tạp mao điểu.

Hầu Phí trực tiếp nói.

- Đại ca, các ngươi nhận một nhân loại làm đại ca?

Sử Chiến kinh hãi la lên. Đại ca. Thần thú cao ngạo, càng không phải nói đến thần thú có truyền thừa ký ức, lại càng kiêu ngạo vô cùng. Để hai thần thú có truyền thừa ký ức nhận làm đại ca, xem chừng trăm vạn năm cũng khó thấy một lần.

- Làm sao, các ngươi có ý kiến gì?

Hầu Phí trong mắt hàn quang lóe lên.

Hắc Vũ ánh mắt cũng lóe lên một tia sát ý.

Tần Vũ trong mắt Hắc Vũ là người thân cận nhất, ba Huyền Băng sư thú lại coi thường đại ca của mình, Hắc Vũ làm sao không tức giận.

- Không có ý kiến, đương nhiên không có ý kiến. Chỉ là không nghĩ đến hắn không ngờ là đại ca của hai vị đại nhân, nếu như sớm biết, chúng ta cũng đã không kháng cự.

Sử Tín nói cũng là sự thật, cả hai thần thú có truyền thừa ký ức đều nhận làm đại ca, bọn chúng làm tọa kỵ còn có gì không hay nữa?

Trung cấp thần thú, thượng cấp thần thú. Tuy chỉ là một cấp, nhưng địa vị khác nhau rất xa.

Cuối cùng, đại biểu của một cấp này là có hay không có truyền thừa ký ức, bọn chúng không có.

…

Mấy ngày sau.

Ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ mỗi người cưỡi một Huyền Băng sư thú, nhàn nhã thuận gió xuyên sóng bay về phía đông bắc.

Tần Vũ, người mặc một hắc sắc chiến giáp do Hắc Nguyên biến thành, ngồi trên linh thú Huyền Băng sư thú Sử Tín, cả người trắng như tuyết, trên người có có một tầng Huyền băng chiến giáp hộ thể. Tọa kỵ thì bạch sắc, Tần Vũ thì hắc sắc, thật sự rất nổi bật.

Hầu Phí, mình mặc *"Thủy Nguyên chiến giáp"*, Thủy Nguyên chiến giáp này là do Hầu Phí tu luyện đến Độ Kiếp kỳ tự động luyện hóa thành, đây là hộ thể chiến giáp đặc hữu của Hỏa Nhãn Thủy Viên. Ngồi trên linh thú Huyền Băng sư thú Sử Bỉnh, cũng có Huyền băng chiến giáp hộ thể.

Hắc Vũ, mình mặc *"Hắc Lân chiến giáp"*, Hắc Lân chiến giáp này là do Hắc Vũ sau khi tu luyện đến Độ Kiếp kỳ, lông vũ toàn thân cứng rắn vô cùng biến hóa thành. Ngồi trên linh thú Huyền

Băng sư thú Sử Chiến, giống như Tần Vũ, chủ nhân toàn thân hắc sắc, tọa kỵ toàn thân tuyết bạch.

Ba huynh đệ vừa chuyện trò, cực tốc xuyên gió phá sóng mà đi.

- Đại ca, sao vậy?

Hầu Phí thấy Tần Vũ nhíu mày liền hỏi.

Lúc này Tần Vũ đang cầm một khối truyền tấn lệnh, hắn vừa có được truyền tấn của tổng quản Tinh Thần các Trang Chung , biết một việc khiến hắn vô cùng lo lắng.

- Ma đạo cao thủ không lâu trước vừa tấn công Tinh Thần các, tất cả nhân mã Tinh Thần các đều rút vào bên trong, chỉ dựa vào Chu Thiên Tinh Thần đại trận phòng ngự. May mắn đại trận được Lan thúc cải tạo uy lực rất lớn, các tán ma cao thủ đó không làm gì được Tinh Thần các, cuối cùng bỏ đi.

Tần Vũ từ tốn kể.

- Đi rồi chẳng phải tốt sao, đại ca làm sao còn không cao hứng, a không đúng.

Hầu Phí cũng thấy không ổn.

Hắc Vũ cũng biết Tần Vũ lo lắng chuyện gì.

- Ma đạo cao thủ, phần lớn chẳng quan tâm đến cái gì, ta lo lắng bọn chúng sẽ trực tiếp tới Tần vương triều bắt thân nhân của ta tra hỏi. Tuy phụ vương bọn họ đã vào trong Tinh Thần các, nhưng… nhị ca của ta, còn có các hoàng tử công chúa của huynh ấy, còn có không

ít họ hàng con cháu Tần gia.

Tâm tình vốn đang vui vẻ thỏai mái của Tần Vũ hoàn toàn bị phá vỡ.

Cũng chẳng quản được nhiều việc, Tần Vũ trực tiếp truyền tấn cho hộ pháp bảo hộ nhị ca:

- Dương hộ pháp, lập tức thông báo tin tức cho nhị ca của ta, một thời gian nữa rất có khả năng có cao thủ tới ép buộc nhị ca của ta. Nếu quả thật như vậy, đến lúc đó để nhị ca của ta trực tiếp nói, là Lan tiền bối để huynh ấy mang Phá Thiên đồ chuyển cho những người tới. Ghi nhớ, nghìn vạn lần không được cùng bọn chúng ngạnh kháng.

Phá Thiên đồ mất thì mất, đối với Tần Vũ mà nói cũng không tính là gì, nhưng vô luận thế nào, gia đình của nhị ca hắn không thể xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, nhị ca còn là Tần vương triều hoàng đế.

- Vâng, các chủ.

Dương hộ pháp lập tức nói.

Tần Chính bây giờ thực lực không đủ, để sử dụng được truyền tấn lệnh, chỉ có thể chuyển lời thông qua hộ pháp bảo hộ Tần Chính. Dương hộ pháp này là cao thủ của Tinh Thần các, bây giờ đã đạt tới Đổng Hư hậu kỳ.

- Ma đạo cao thủ, tùy tâm sở dục, giết người căn bản chẳng hề bận tâm. Các ma đạo cao thủ này cũng chưa thất bại trong tay Lan thúc, có lẽ sẽ không lo lắng gì Lan thúc. Lan thúc hiện giờ đã rời đi, ta cũng không cách gì quay về nhanh được.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu lo lắng.

- Hy vọng không xảy ra chuyện.

Tần Vũ chỉ có thể hy vọng trong lòng.

Tuy nhiên… tình huống thật sự so với Tần Vũ tưởng tượng còn xấu hơn, không chỉ có ma đạo tán ma muốn tới tranh đoạt Phá Thiên đồ? Tần Vũ căn bản không biết, lúc này phần lớn các cao thủ đỉnh cao của phàm nhân giới ngang hàng với Ô Không Huyết đều tề tụ tại kinh thành Tần vương triều ở Tiềm Long đại lục.

Chương 231

Tử Thương Vô Số

Ô Không Huyết dẫn đầu, mang theo Hỏa Ma, Vu Hắc và Liên Nguyệt nương nương, ba vị thập nhất kiếp tán ma, theo sau là thập kiếp, cửu kiếp, bát kiếp tán ma tất cả gần hai mươi người. Một đám cao thủ từ đáy biển vút lên, sau đó trực tiếp bay về phía Tiềm Long đại lục ở phương bắc.

Hai mươi người này có thể tính là lực lượng đỉnh cao của phe ma đạo, trong số này tùy tiện một cao thủ đứng ra, có thể diệt sạch phàm nhân của tam đại vương triều.

- Ô Không Huyết tiền bối, phòng ngự trận pháp của Tinh Thần các đó…

Liên Nguyệt nương nương nhíu mày nói với Ô Không Huyết.

Ô Không Huyết trong lòng cũng kinh ngạc, lần này bọn họ chuẩn bị tới Tinh Thần các tìm Tần Vũ để đoạt bảo vật, nhưng phòng ngự trận pháp của Tinh Thần các thực sự quá cường đại. Kể cả Ô Không Huyết và các đại cao thủ liên thủ công kích, cũng không làm chấn động được Chu Thiên Tinh Thần đại trận do Lan thúc cải tạo.

- Xem ra tin đồn rất có khả năng là sự thật, tán tu đứng sau Tinh Thần các đó thực lực đích xác rất mạnh, ít nhất bản lĩnh bố trận đó, ta trước giờ còn chưa phát hiện ra ai có thể so sánh.

Ô Không Huyết trịnh trọng nói.

Ba người Hỏa Ma, Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc trong lòng cũng đều nặng nề.

- Bất quá… hắn bố trận lợi hại, không đại biểu thực lực bản thân hắn mạnh. Cả Bạo Loạn Tinh Hải, có thể đánh bại ta cũng không có mấy người, trừ phi bản thể của hắn là siêu cấp thần thú, nếu không ta sao có thể sợ hắn?

Ô Không Huyết tràn đầy tự tin nói.

Ba người Liên Nguyệt nương nương nét mặt đang lo lắng liền giãn ra, mười mấy tán ma cao thủ sau lưng cũng đều nhẹ nhõm hơn.

Bố trận lợi hại đại biểu bản thân công lực lợi hại?

- Căn cứ vào tình báo của chúng ta, trải nghiệm của Tần Vũ đó cũng thực sự là truyền kỳ, nhưng có một điểm… hắn rất quan tâm người thân của mình. Chúng ta hiện tại tới Tần vương triều của Tiềm Long đại lục, trực tiếp bắt người thân của hắn để ép buộc hắn giao ra Phá Thiên đồ, còn không sợ thành công sao?

Liên Nguyệt nương nương thanh âm như ngọc.

Kế hoạch này là do Liên Nguyệt nương nương bố trí, với thế lực của ma đạo cao thủ, muốn điều tra tin tức của Tần Vũ thực sự đơn giản.

Tinh Thần các cách Tiềm Long đại lục mấy trăm vạn dặm. Nhưng cự ly đó đối với các cao thủ này mà nói, thời gian nửa ngày cũng không cần. Tất cả đã tiến vào phạm vi của Tiềm Long đại lục.

Chúng ma đạo cao thủ thẳng hướng phi hành. Mục tiêu – kinh thành Tần vương triều.

Sau lưng Ô Không Huyết không xa ẩn hiện một cái bóng mờ nhạt, chính là Minh Lương chân nhân.

"Điểm Tinh quyết" của Minh Lương chân nhân, cũng thuộc công

pháp tu luyện lợi hại, thập phần đặc biệt. Một khi đã tu luyện, năng lượng toàn thân vô cùng tinh túy nội liễm, lúc công kích cũng tụ tập vào một điểm, làm nên một kích phi thường. Minh Lương chân nhân dựa vào công pháp này cùng với Ô Không Huyết không phân trên dưới.

Hơn nữa tu luyện công pháp này, một cao thủ đồng cấp đừng mong phát hiện sự tồn tại của hắn.

- Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta, Lan tiền bối đó thực lực quả nhiên mạnh mẽ, lúc trước phòng ngự trận pháp ngay cả công kích của bọn người Thiện Khứ cũng không chống được, bây giờ bốn người Ô Không Huyết liên thủ hợp kích lại dễ dàng kháng cự. Hừ, Ô Không Huyết, các ngươi tùy ý động thủ đi, đợi đến lúc Lan tiền bối đó xuất hiện, các ngươi có khóc cũng muộn rồi.

Minh Lương chân nhân điềm nhiên cười lạnh.

- Lan tiền bối đó… liệu có thể là tiên nhân của tiên giới hạ phàm, kim tiên, hoặc giả là huyền tiên?

Minh Lương chân nhân trong lòng thầm đoán.

Đồng thời Minh Lương chân nhân lấy ra truyền tấn lệnh:

- Sư đệ, các ngươi suất lĩnh chúng nhân mau chóng tới Tiềm Long đại lục, các ma đạo cao thủ đã đến Tiềm Long đại lục, theo ta đoán, bọn chúng tám phần là đến kinh thành Tần vương triều bắt người thân của Tần Vũ.

Bọ ngựa bắt ve, ai dè chim sẽ rình phía sau. Mấy người Minh Lương chân nhân muốn làm chim sẻ, nhưng bọn chúng thực sự có thể làm con chim sẻ này không?

…

Hồng hoang phân thành ngoại vi, nội vi và hạch tâm khu vực. Ngoại vi chỉ là một ít tu yêu giả cơ bản nhất, nội vi tính là các tu yêu giả trụ cột. Chỉ có hạch tâm khu vực mới là thế lực tối cường của hồng hoang Tiềm Long đại lục. Ở nơi này, tán yêu phải lấy vạn làm đơn vị.

Hồng hoang hạch tâm khu vực, một tòa thành trì khổng lồ, xa xỉ, bên trong cư trú không ít tán yêu cao thủ. Tán yêu cao thủ có thể cư trú ở trong thành trì này, ít nhất đều đạt tới lục kiếp. Tòa phủ đệ trung tâm của thành trì chính là nơi cư trú của hồng hoang hạch tâm khu vực chưởng khống giả.

Hạch tâm khu vực chưởng khống giả, là một thập nhị kiếp tán yêu, tên là *"Dư Lương"*.

Người hầu trong phủ đều biết, trước đây không lâu Dư Lương mang theo ba cự yêu rời hồng hoang làm việc đã quay về. Chưởng khống giả của hạch tâm khu vực, cũng chính là vị vương giả chân chính của cả hồng hoang, Dư Lương, tính khí đã thay đổi, biến thành trầm mặc, hay có thể nói… âm trầm.

Dư Lương nắn nót trong tay một chén rượu, trong đầu lại hiện lên tình cảnh kinh hãi đó.

Hồng hoang chưởng khống giả Dư Lương, cùng với thủ hạ là ba cự yêu liên thủ kích một kích, đó là lực lượng khủng bố như thế nào, Dư Lương tin rằng kể cả Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân Tông Quật cũng không chắc chắn tiếp được. Nhưng trung niên nhân trông hiền hòa đó lại dễ dàng đỡ được, hơn nữa chỉ phẩy tay một cái, bốn đại cao thủ bọn chúng liền chịu nhục không thể phản kháng.

Quá mạnh.

Căn bản không cùng một đẳng cấp.

- Ba thập nhất kiếp thần thú, cộng thêm ta, một kích toàn lực liên thủ không ngờ không làm bị thương đối phương chút nào. May mắn yêu giới yêu đế còn biết lý lẽ, không bức bách ta.

Dư Lương thở dài một hơi.

Dư Lương căn bản không biết, hắn nghe lệnh yêu giới yêu đế, suất lĩnh thủ hạ tới Tinh Thần các đoạt Thủy mặc họa. Trước đó, bốn người Thiện Khứ của Thanh Hư quan vừa mới công kích Tinh Thần các, khi mấy người Dư Lương tới, Lan thúc vẫn ở Tinh Thần các.

Phất tay một cái, bốn đại cao thủ liền bị đánh bại không ngẩng đầu lên được. Đường đường là Hồng hoang chưởng khống giả, phải lập tức hổ thẹn chạy về. Vô luận thế nào cũng không dám lại có chủ ý với Thủy mặc họa nữa.

- Ồ?

Trong tay Dư Lương liền xuất hiện một khối truyền tấn lệnh.

- Ma đạo cao thủ đã tới kinh thành Tần vương triều?"

Dư Lương ánh mắt phát sáng, truyền tin cho hắn chính là thần thú *"Cửu Đầu Xà"* Khổng Tào trong ba cự yêu. Khổng Tào là đệ nhất cao thủ dưới tay Dư Lương, tuy bản thân là thập nhất kiếp cao thủ, nhưng linh hồn tu vi lại không kém Dư Lương bao nhiêu.

Sau khi đoạt Thủy mặc họa thất bại, Dư Lương đã rút ra bài học từ kinh nghiệm đau đớn, liền để Khổng Tào tới giám sát Tần vương triều.

Hắn không dám dưới áp lực của Lan thúc tiếp tục tranh đoạt Thủy mặc họa, nhưng nếu như tán tiên, tán ma đoạt được Thủy mặc họa. Hồng hoang cao thủ bọn chúng sẽ đoạt từ trên tay tán,

ma tán tiên, đến lúc đó Lan tiền bối thần bí đó cũng không trách được bọn chúng.

- Khổng Tào, nhớ kỹ, ngàn vạn lần không được xuất thủ, cũng không được làm bị thương một người nào của Tần gia, về phía mấy tên gia hỏa đến từ Đằng Long đại lục muốn giết người, là việc không liên quan đến chúng ta. Việc chúng ta cần làm là… đợi bọn chúng có được Thủy mặc họa, chúng ta sẽ đoạt lấy từ trên tay chúng.

Dư Lương lập tức hạ lệnh với thuộc hạ.

Mấy người Dư Lương đối với Lan tiền bối thần bí đó, chắc chắn một chút dũng khí cũng không có. Nhưng đối với tán tu của Đằng Long đại lục, bọn chúng lại không sợ chút nào. Nếu như nói trong thiên hạ ai có thể khiến Dư Lương chùn bước, ước chừng cũng chỉ có Long tộc tộc trưởng và Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân Tông Quật.

- Vâng, đại nhân.

Khổng Tào đang giám thị ở kinh thành.

Với cự ly từ Hồng hoang hạch tâm khu vực tới kinh thành Tần vương triều, chỉ cần vài lần thuấn di là có thể tới nơi, căn bản không cần lo lắng nhân mã của mình đến muộn.

…

Tần Chính đang ở Ngự thư phòng phê chuẩn tấu chương, tuy Tần Vũ lệnh Dương hộ pháp thông báo với Tần Chính sự tình liên quan tới Phá Thiên đồ, nhưng Tần Chính căn bản không một chút lo lắng. Theo lý giải của Tần Chính, đem Phá Thiên đồ giao cho đối phương, đồng thời với một chút chấn nhiếp của Lan thúc, tin rằng đối phương lấy được Phá Thiên đồ, cũng sẽ không làm gì hắn.

"Hô…" Tần Chính vặn mình một cái.

Chồng tấu chương dầy cộp cuối cùng đã hoàn toàn phê chuẩn xong. May mắn có Trúc Cơ đan của Tần Vũ, khiến cho Tần Chính tư chất không cao cũng tới được Tiên Thiên cảnh giới, trở thành một Tiên Thiên cao thủ, dù cho mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng chỉ là tiểu sự mà thôi.

- Đại ca sớm đã đạt tới Kim Đan kỳ, tu vi của tam đệ lại càng đạt tới mức kinh người. Duy chỉ có ta cuối cùng phải dựa vào Trúc Cơ đan của tam đệ mới đạt tới Tiên Thiên cảnh giới. Bất quá sau này ngày tháng còn dài, đợi Quan nhi trưởng thành, ta liền đem hoàng vị truyền cho nó, tới lúc đó cùng có thể chuyên tâm tu luyện rồi.

Tần Chính nghĩ tới nhi tử của mình, cũng là đương kim thái tử Tần Quan, trong lòng vô cùng sung sướng.

Tần Quan rất nhân hậu, đồng thời đầu óc cũng cực kỳ linh hoạt, không phải loại người không biết mềm dẻo. Tần Chính tin rằng đợi Tần vương triều thống nhất cả Tiềm Long đại lục, đem hoàng triều này giao cho nhi tử của mình quản lý, nhất định sẽ khiến Tần vương triều đạt đến đỉnh cao, thậm chí vượt qua Tần vương triều của Tần Thủy Hoàng nghìn năm trước.

- Ngươi là hoàng đế Tần vương triều, nhị ca của Tần Vũ?

Một đạo âm thanh từ trước cửa Ngự thư phòng truyền tới.

Tần Chính cực kỳ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn.

Trong hoàng cung bảo vệ nghiêm ngặt. Ngự thư phòng lại càng tầng tầng lớp lớp, vậy mà bây giờ trong tình huống không làm kinh động một hộ vệ nào, lại có gần hai mươi người đứng ở bên ngoài Ngự thư phòng, khí thế của mỗi người đều đáng sợ khiến người ta cảm thấy khó thở.

Các hộ vệ của Ngự thư phòng, trên trán từng người đều không ngừng đổ mồ hôi lạnh

Quá khủng bố.

Chỉ khí thể đó, đã khiến cho các hộ về này cảm thấy giống như ngày tận thế, lại có cảm giác đáng sợ một khối mây đen hoàn toàn bao vây lấy hoàng cung không còn đường thoát. Các hộ vệ này không người nào có thể lên tiếng, thậm chí cả người bí mật bảo hộ hoàng đế là Đổng Hư hậu kỳ Dương hộ pháp cũng bị làm cho kinh hãi.

- Các người là…

Tần Chính lên tiếng.

May mắn các cao thủ này đối với Tần Chính không dùng khí thế áp bức, rốt cuộc bọn chúng còn muốn tra hỏi Tần Chính.

Liên Nguyệt nương nương lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần hỏi điều này, ta chỉ là muốn hỏi ngươi, tam đệ Tần Vũ của ngươi đã đi đâu?

Ô Không Huyết cũng lên tiếng:

- Phá Thiên đồ, chúng ta chỉ là muốn Phá Thiên đồ. Nói cho chúng ta tam đệ của ngươi ở đâu?

Ô Không Huyết không chút lo lắng tin tức bị lộ, với địa vị của hắn, còn sợ để cho một hoàng đế của phàm nhân giới biết sự tình về Phá Thiên đồ?

- Phá Thiên đồ, nguyên lai là nó.

Tần Chính trong lòng xác định.

Hắn trước đó đã được Tần Vũ thông báo, tự nhiên đã có kế hoạch chu đáo.

- Chư vị tiền bối, tại hạ Tần Chính, hoàng đế Tần vương triều, chịu sự ủy thác của Lan tiền bối…

Căn bản mấy người Hỏa Ma thấy Tần Chính tự giới thiệu thì không kiên nhẫn được muốn mắng chửi, nghe thấy ba chữ *"Lan tiền bối"*, lập tức nghe Tần Chính nói tiếp.

- Chịu sự ủy thác của Lan tiền bối, muốn đem Phá Thiên đồ này giao cho người tới tìm Tần Chính, tin rằng các vị chính là người mà Lan tiền bối nói đến, Lan tiền bối quả nhiên thần cơ diệu toán.

Tần Chính mỉm cười, trong lời nói ẩn hàm sự tôn kính với Lan thúc.

Ô Không Huyết giật mình.

Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Vu Hắc và mười mấy tán ma khác trong lòng đều kinh ngạc.

Lan tiền bối thần bí đó không ngờ lại đem Phá Thiên đồ dâng tặng?

Chương 232

Tiên Ma Tư Sát

Dưới Ngự thư phòng hoàng cung có xây dựng một mật thất khổng lồ, *"Lôi Sơn cư"* mà Tần Vũ lưu lại cho Tần Chính đang ở bên trong.

Gần như cùng lúc Minh Lương chân nhân đột ngột xuất hiện trước mặt Tần Chính, phản ứng đầu tiên của Tần Chính là đập vào chiếc bàn lớn trong Ngự thư phòng, cả người Tần Chính giống như rơi xuống, trực tiếp rơi vào trong một mật đạo bên cạnh chiếc bàn, địa đạo lập tức đóng lại.

Thân là hoàng đế, đương nhiên phải đề phòng bị người ta ám sát, bởi vậy thông đạo này mới được xây dựng.

Một cái đập tay, người rơi. Gần như đồng thời, một tiếng hống trầm của Ô Không Huyết, nhân ảnh vừa rơi xuống, sóng không gian đó liền lan tới vị trí vừa rồi của Tần Chính, kinh hiểm vô cùng.

Tần Chính tuy không thể tính là mạnh, nhưng cũng là cao thủ đạt tới Tiên Thiên cảnh giới. Hơn nữa hắn thân là hoàng đế một nước, tố chất tâm lý thậm chí so với một tán tu còn mạnh hơn nhiều. Phá Thiên đồ bị đoạt, hắn căn bản không quản là ai đoạt được, liền lập tức trốn vào trong Lôi Sơn cư dưới lòng đất.

Tần Chính chạy thoát.

Nhưng gần hai mươi tán ma tại trường không một ai chú ý đến chuyện đó, sự chú ý của bọn chúng đều tập trung lên Minh Lương chân nhân.

- Minh Lương, Phá Thiên đồ này là của chúng ta, buông Phá Thiên đồ xuống, ta tha cho ngươi đi.

Ô Không Huyết thanh âm nhẹ nhàng, nhưng khí lực khủng bố không ngừng lấy hắn làm trung tâm chấn động chu vi mấy dặm, không gian chung quanh không ngừng chấn động.

Thập nhị kiếp tán ma, toàn lực công kích thậm chí có thể khiến không gian của phàm nhân giới xuất hiện vết nứt, bây giờ chỉ là khiến không gian chấn động, đương nhiên dễ dàng.

Minh Lương chân nhân thấy không thể thuấn di, cũng không nói nhiều, chỉ là hừ lạnh một tiếng, liền hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp hướng về phía nam lao đi.

- Để Phá Thiên đồ lại.

Ô Không Huyết hét lớn một tiếng, vang khắp cả kinh thành, đồng thời bản thân Ô Không Huyết liền phát động công kích khủng bố đến cực điểm, chỉ thấy một đạo huyết hồng sắc lưu quang từ trong tay Ô Không Huyết bắn ra, vọt tới trước Minh Lương chân nhân, muốn ngăn cản Minh Lương chân nhân chạy thoát.

Lúc đó, trên bầu trời kinh thành đã xuất hiện huyết hồng sắc vân vụ, hiển nhiên lúc này Ô Không Huyết đã bạo phát thực lực mạnh nhất.

- Hừ. Dựa vào ngươi, nằm mơ.

Minh Lương chân nhân đoạt được Phá Thiên đồ, làm sao có thể đem Phá Thiên đồ dâng ra. Ô Không Huyết liều mạng cản trở như vậy, hắn muốn chạy thoát căn bản không thể, chỉ là… Minh Lương chân nhân làm sao có thể sợ Ô Không Huyết, lập tức vung tay, một điểm quang mang bắn tới Ô Không Huyết.

Cùng nhau chính diện giao đấu, né tránh, đánh lén, pháp bảo oanh kích, phù triện loạn bay…

Trong một lúc các vụ nổ liên tiếp, Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết thực lực thế nào? Bọn họ đều là siêu cấp cao thủ thập nhị kiếp, khi toàn lực chém giết, một kinh thành nhỏ bé làm sao có thể may mắn tồn tại. Chỉ thấy các vụ nổ liên tiếp, huyết sắc vân vụ đầy trời.

…

Huyết hồng sắc vân vụ nồng đậm dày đặc. Huyết tinh khí tức đã khiến phàm nhân bình thường ngửi vào cảm thấy kinh sợ buồn nôn. Bây giờ huyết tinh vân vụ dày đặc bao phủ bầu trời kinh thành, làm cho toàn bộ người trong kinh thành đều cảm thấy chóang váng, đồng thời cũng có cảm giác ngày tận thế tới.

- A, trời phạt, trời phạt.

Một thư sinh kinh hoàng sợ hãi bỏ chạy. Không cẩn thận liền loạng choạng ngã xuống, nhưng trên đường của kinh thành gần như tất cả mọi người đều liều mạng bỏ chạy, rất nhanh chóng liền khiến cho thư sinh vẫn còn sống đó bị đạp chết, xương cốt bị đạp nát. Xương trắng đâm ra khỏi thịt, thảm thương không nỡ nhìn. Nhưng tựa hồ không một người nào chú ý đến điều này.

Bởi vì… hôm nay là ngày tận thế!

Chuyện này cơ hồ tại mỗi nơi đều đang diễn ra.

- Bang!

Minh Lương chân nhân tránh khỏi một kích của Ô Không Huyết, một kích này đánh xuống đường đi của kinh thành, lập tức giống như thái dương phóng xạ hoàng toàn quang mang. Một kích

này, lấy địa điểm bị đánh trúng làm trung tâm, hướng khắp bốn phương tám hướng trải rộng ra mấy trăm thước, mọi thứ trong vòng mấy trăm thước đều hóa thành bụi phấn. Trong vòng mấy dặm, nhà cửa sụp đổ, đè chết vô số phàm nhân, máu nhuộm đỏ cả kinh thành.

- Tiểu Anh, Tiểu Anh à. Mau quay lại.

Một phụ nhân lo lắng hét lên.

Ai nói chiến tranh giữa các vương triều khủng bố nhất, kể cả chiến tranh, phàm nhân còn có cơ hội chạy thoát hoặc là còn có cơ hội kháng cự, liều mạng.

Nhưng thập nhị kiếp tán ma và thập nhị kiếp tán tiên điên cuồng giao đấu như vậy, căn bản chính là tận thế. Phàm nhân chỉ có thể điên cuồng bỏ chạy, bọn họ căn bản không có một chút năng lực phản kháng, bọn họ chỉ có thể hy vọng, vụ nổ đó không rơi xuống đầu bọn họ.

Hai đạo quang ảnh cực tốc di chuyển.

Chớp mắt từ phía đông kinh thành bay tới phía tây kinh thành. Trên đường đi, không khí bùng nổ, hai đại siêu cấp cao thủ hoàn toàn xuất ra chân hỏa, hai người đều không nguyện ý lùi bước. Ô Không Huyết bất chấp tất cả chỉ muốn đoạt được Phá Thiên đồ, Minh Lương chân nhân cũng liều mạng bảo vệ một tấm Phá Thiên đồ này.

Kinh thành Tần vương triều, dưới sự tranh đầu của hai siêu cấp cao thủ, rên siết, ai oán.

Tường thành vỡ nát, nhà cửa đổ vỡ, cung điện nổ tung, thân thể loạn bay, tiên huyết đầy đất, tiếng khóc than vọng khắp….

Thảm.

Không kể là người nghèo, hay là vương tôn quý tộc. Trước sức mạnh tuyệt đối, sức mạnh không thể kháng cự trước mặt, bọn họ chỉ là đều giống nhau cầu mong ông trời phù hộ, cầu mong công kích của hai siêu cấp cao thủ không rơi xuống chung quanh bọn họ.

…

Trong Lôi Sơn cư, Tần Chính sắc mặt hoang mang, dưới tay hắn đang có ba hộ pháp, một Đổng Hư trung kỳ, hai Đổng Hư tiền kỳ. Còn Đổng Hư hậu kỳ Dương hộ pháp vừa rồi đã bị giết bởi một tiếng hống trầm của Ô Không Huyết, hắn vô lực phản kháng.

Nếu như Tần Chính hơi chậm một chút, hoặc là nói tố chất tâm lý của hắn thấp một chút, ước chừng cũng đã có kết cục tương tự. Còn trong Lôi Sơn cư ba hộ pháp vẫn luôn cư ngụ ở đó.

- Hoàng thượng, thuộc hạ dùng linh thức kiểm tra, với Ngự thư phòng làm trung tâm, đại khái gần như sáu phần hoàng cung hoàn toàn hóa thành bụi phấn sau tiếng hống đó. Còn bốn phần… trong sự giao chiến của hai đại cao thủ cũng đã vỡ nát.

Đổng Hư trung kỳ hộ pháp cung kính nói.

Tần Chính sắc mặt biến đổi.

- Ý của ngươi là, trong hoàng cung trừ trẫm ra, những người khác đều chết hết?

Tần Chính căn bản không thể tiếp thu kết quả này.

Lương hộ vệ vội nói:

- Hoàng thượng, tịnh không phải mọi người đều chết. Mọi người trong phạm vi bao phủ của tiếng hống trầm của siêu cấp tán ma đó,

ngoại trừ bệ hạ đều chết hết. Bốn phần hoàng cung còn lại, tuy bị kình lực của hai đại cao thủ tàn phá, nhưng sau khi tán ma đó phát ra tiếng hống, những phi tần, hoàng tử, công chúa còn sống đều đã trốn vào mật thật dưới lòng đất.

Trong lòng Tần Chính nhẹ nhõm một chút.

- Nhưng hoàng thượng, điều này không đại biểu cho cái gì. Hai siêu cấp tán tu đó thực lực quá cường đại, chỉ là công kích vô ý rơi xuống, trong phạm vị mấy chục thước, kể cả trốn dưới đất cũng vẫn bị nổ giết.

Lương Thâm lại nói.

Tần Chính tức giận:

- Ngươi nói, hiện tại hoàng tử của trẫm may mắn sống sót mấy người?

Lương Thâm cung kính nói:

- Trong bốn phần hoàng cung, nguyên bổn có mười ba hoàng tử, nhưng hiện tại… còn sống sáu người. Sáu người này bây giờ đều trốn trong mật thất dưới lòng đất, chỉ là bọn họ không có Lôi Sơn cư bảo hộ, một khi bị công kích của hai siêu cấp tán tu lan tới, ước chừng cũng sẽ mất mạng.

Hai thập nhị kiếp tán tu.

Kể cả một kích tùy tiện rơi xuống, trong phạm vi mấy chục thước chắc chắn phải chết, kể cả dưới đất. Còn trong phạm vi mấy trăm thước, trên mặt đất cũng là chết chắc, trong mấy nghìn thước kiến trúc đổ vỡ.

Nhưng Tần Chính, bởi vì ở trong lòng đất, đồng thời có Lôi

Sơn cư bảo hộ, trừ phi hai siêu cấp tán tu có ý muốn giết hắn. Nếu không những công kích đó không có khả năng đánh vỡ Lôi Sơn cư.

- Sáu… đợi trường chiến đấu này kết thúc, không biết có thể còn lại mấy người.

Tần Chính trong lòng vô cùng bất lực và thống hận.

- Hoàng hậu bọn họ đâu?

Tần Chính truy vấn.

Hậu cung ba nghìn người đều ở trong một phu vực, căn cứ phán đoán của Tần Chính, khu vực này chính là ở trong phạm vi công kích của tiếng hống trầm thuộc siêu cấp tán tu đó. Rất có khả năng… toàn bộ nương nương, phi tần đều đã chết, chỉ là Tần Chính quả thực rất khó tiếp thu, bởi vậy hắn mới hỏi Lương Thâm.

Lương Thâm bất lực lắc đầu.

- Uyển phi. Linh phi…

Nhớ lại những phi tần thân thuộc, Tần Chính liền cảm thấy đau lòng.

- A…

Tần Chính hét lên một tiếng, cả người run lên, hai tay nắm chặt, móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, máu tươi từng giọt chảy xuống.

- Hoàng thượng. Còn một phi tần còn sống, là Cung phi nương nương của ngũ hoàng tử, lúc đó Cung phi nương nương và ngũ hoàng tử đều trốn trong mật thất dưới lòng đất, bọn họ bây giờ đều còn

sống.

Lương Thâm đột nhiên nói.

Tần Chính lặng người.

- Còn một người?

Tần Chính lúc này liền nhớ lại. Tối hôm qua mình tới thăm chính là Cung phi, Cung phi còn nói hôm nay muốn tới thăm nhi tử của mình. Không ngờ Cung phi thoát được một kiếp nạn.

Đương nhiên, liệu có thể tiếp tục sống sót không còn khó nói.

Cuối cùng… hai siêu cấp cao thủ vẫn còn đang điên cuồng giao đấu.

Qua một lúc lâu.

- Hoàng thượng, bầu trời kinh thành đã khôi phục lại yên tĩnh, các tán tu cao thủ đó dường như đều đi rồi.

Lương Thâm đột nhiên nói. Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết thực lực, tốc độ kinh nhân biết bao. Chỉ trong phút chốc đã chém giết ra ngoài mấy nghìn dặm về phía nam.

…

Ô Không Huyết vì đề phòng Minh Lương chân nhân thi triển thuấn di chạy thoát, bởi vậy trên đường đi không ngừng phát ra khủng bố khí lực chấn động không gian. Chỉ là nơi hai người bay qua, nhà cửa đều hóa thành bụi phấn, bất kể là phàm nhân, hay là tu chân huyết nhục đều nát vụn.

Một con đường máu.

Lần giao đấu này, hai người Ô Không Huyết và Minh Lương chân nhân đạt tới cảnh giới này, lần đầu tiên liều mạng giao đấu như vậy.

Hai người làm sao có thể quan tâm tới những phàm nhân bị liên quan, từ kinh thành Tần vương triều bắt đầu giao đấu, lập tức di chuyển về phía nam. Suốt trên đường giao đấu, tổng cộng đã vượt qua mấy chục thành trì, tuy phần lớn thành trì không thê thảm như kinh thành Tần vương triều, nhưng nhà cửa cũng cũng gần như bị phá hủy hoàn toàn, nhân khẩu tổn thất ít nhất một nửa.

Từ kinh thành Tần vương triều, đến Lam Sơn thành của Minh vương triều.

Con đường mấy vạn dặm giao đấu, chính là một con đường máu, phàm nhân tử thương đạt tới mấy nghìn vạn người. So với tổn thất nhân khẩu của một trường chiến tranh còn nhiều hơn nhiều. Đặc biệt thành trì bị phá hủy mấy chục tòa, tổn thất kinh tế đạt đến mức kinh người.

- Ha ha… Ô Không Huyết, lần này Phá Thiên đồ chính là thuộc về chúng ta rồi, các người đừng nằm mơ nữa.

Thập nhất kiếp tán tiên Xích Dương chân nhân của Tử Dương môn ngông cuồng cười nói, nhân mã của tu tiên giả ẩn tàng trong bóng tối cuối cùng đã hiện thân.

Có thập nhị kiếp tán tu Minh Lương chân nhân, cùng với bốn vị thập nhất kiếp tán tiên, phân biệt là Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, Tử Dương môn Xích Dương chân nhân, Lam Ương môn Tuyết Vũ Ương. Trong bốn người, thực lực của Lam Ương môn Tuyết Vũ Ương là mạnh nhất.

Minh Lương chân nhân đấu với Ô Không Huyết.

Lam Ương môn Tuyết Vũ Ương đấu với Vu Hắc.

Xích Dương chân nhân đấu với Hỏa Ma.

Lam Băng chân nhân đấu với Liên Nguyệt nương nương.

Minh Thiện chân nhân suất lĩnh mười vị bát kiếp, cửu kiếp, thập kiếp tán tu khác cùng với hơn mười tán tu của đối phương giao đấu.

Trường giao đấu mạnh nhất ở phàm nhân giới của ma đạo và tiên đạo đơn giản là kinh thiên động địa. Từ kinh thành Tần vương triều đánh tới cực nam của Minh vương triều là Lam Sơn thành, sau đó tiếp tục đánh tới vô biên hải vực, ở không trung phía trên mặt biển, nhân mã hai phía chẳng quan tâm đến gì cả.

Minh Lương chân nhân trên mặt hiện vẻ độc ác, tay phải giơ ngang, đầu ngón tay trỏ xuất hiện một quang điểm chói mắt. Quang điểm đó sáng chói giống như mặt trời, lúc này ánh sáng của mặt trời dường như đều bị quang điểm này đẩy lùi.

Ô Không Huyết sắc mặt biến đổi.

- Mạng cũng không cần nữa rồi.

Ô Không Huyết biết sự lợi hại của một chiêu này của Minh Lương chân nhân, chỉ là chiêu này công kích địch một nghìn, tự tổn thương mình tám trăm. Không phải lúc liều mạng, Minh Lương chân nhân cũng không sử dụng.

Quả thật, nếu như không đánh lui Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân căn bản không thể chạy thoát.

- Điểm tinh… Phá không!

Một điểm quang mang lao tới.

Không gian giống như bị quang điểm đó xuyên qua thành một tiểu động, đồng thời quang điểm này tiếp tục bắn tới Ô Không Huyết. Quang điểm đi quá, không gian hoàn toàn bị xé rách.

Lực hấp dẫn khủng bố từ trong vết nứt không gian truyền tới, hơn nữa quang điểm này tốc độ thật quá nhanh. Ô Không Huyết sắc mặt đại biến, nghiến răng, sắc mặt chớp mắt đỏ rực, da thịt toàn thân cũng đỏ rực như sôi lên, cả người biến thành một đạo huyết quang tránh đi.

- Đi.

Minh Lương chân nhân hét nhỏ một tiếng, thân hình loáng đi, tới nơi không gian ổn định, lập tức trực tiếp thi triển thuấn di biến mất.

Minh Lương chân nhân đã chạy thoát, các tán tiên khác đương nhiên đều không ham chiến nữa, từng người đều tránh đi và thi triển thuấn di biến mất.

Phía ma đạo và phía tiên đạo, thập nhất kiếp tán tu cơ hồ đều thụ thương hoặc nặng hoặc nhẹ, còn bát kiếp, cửu kiếp, thập kiếp tán tu, dưới sự liều mạng của nhân mã hai bên, đều có vài cao thủ bị giết trong trận chiến này.

Mấy người Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Vu Hắc sắc mặt đều âm trầm

- Lũ tiểu nhân.

Hỏa Ma nộ khí xung thiên.

Ô Không Huyết lạnh lùng nói:

- Quay về Đằng Long đại lục, bất kể thế nào, lần này chịu thiệt

thòi chúng ta nhất định phải đòi lại. Hừ, Minh Lương…

Ô Không Huyết đã khi nào chịu thiệt thòi lớn như vậy, Phá Thiên đồ tưởng đã tới tay không ngờ giữa đường bị kẻ khác đoạt mất, hắn làm sao không tức giận?

- Đi.

Ô Không Huyết ra lệnh một tiếng, các tán ma đều lập tức thi triển thuấn di, dùng tốc độ nhanh nhất lao tới Kim Mộc đảo.

Nhưng vừa lúc bọn họ biến mất.

Lại có mấy thân hình xuất hiện tại không trung phía trên mặt biển - nơi vừa rồi vẫn còn đang chém giết, người dẫn đầu chính là hạch tâm khu vực chưởng khống giả của Hồng hoang, cũng là vương giả của Hồng hoang – Dư Lương.

Chương 233

Nộ Hỏa Trùng Thiên

Vương Chí tiếp tục nói:

- Có điều tổn thất lớn nhất là... các đại thần có tư cách tham dự triều chính của Tần vương triều chúng ta, các đại thần cư trú tại kinh thành gần như chết hết, chỉ còn Công Bộ thị lang là Lý Vân còn sống.

Tần Chính trong tâm càng khó chấp nhận.

Văn võ toàn triều gần như chết hết một lượt.

Việc này đối với một vương triều mà nói tuyệt đối là một đả kích nặng nề phi thường. May mà đám thành thủ, thống lĩnh các thành trì khác và quân đội đều không có tổn thất gì, chỉ cần quân đội không nảy lòng khác thì quốc gia vẫn chưa đến mức loạn.

Chỉ là muốn tuyển lại một dàn văn võ đại thần hoàn toàn mới đâu phải đơn giản như thế?

- Trong các hoàng tử, ngũ hoàng tử, bát hoàng tử, thập bát hoàng tử may mắn sống sót, chỉ còn Minh Ương *công chúa còn sống, phi tần trong hậu cung cũng chỉ còn mình Cung phi còn sống. Con cháu vương tộc mười phần chỉ còn không đầy một phần sống sót, mấy trăm người chỉ còn lại có sáu người.*

Âm thanh của Vương Chí tỏ ra vô cùng đau khổ.

Tần chính thân thể run lên.

- Có tin tức gì mới không ?"

Thanh âm Tần Chính không hề dao động.

Vương chí không dám nói, hắn có thể cảm thấy sự tâm trạng đau xót của Tần Chính lúc này, chỉ nhẹ lắc đầu.

Tần chính hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Vương tướng quân, công tác an trí cho những người may mắn sống sót cần phải làm tốt. Hiện nay những người may mắn đó ở kinh thành tạm thời giao cho ngươi chiếu cố. Ta cần tĩnh lặng giây lát, một ngày sau, mới từ từ xử lí những sự tình đó.

Lúc này điều mà Tần Chính cần chính là sự bình tĩnh, suy xét kỹ lại. Với trạng thái của y lúc này căn bản không cách nào xử lý tốt được vấn đề.

- Tuân mệnh, hoàng thượng.

Vương Chí khom mình lĩnh mệnh.

- Rất tốt, hãy đi trước đi.

Tần Chính liền phẩy tay. Bản thân lập tức đi vào trong phòng. Ba vị hoàng tử, một công chúa cùng với một phi tần may mắn đều đang ở trong lạc viện, không một ai dám vào trong phòng làm phiền Tần Chính.

Cùng với một âm thanh *"két"*, cửa của căn phòng đã đóng lại.

Hoàng tử, công chúa cùng Cung phi nhìn nhau, trong lòng đều lo lắng.

- Ngũ hoàng huynh, mẫu hậu của ta, còn có thái tử ca ca, tam hoàng tử và các hoàng huynh khác, bọn họ đều chết rồi ư?

Minh Ương công chúa mới mười ba tuổi thật không có cách nào chấp nhận kết quả như vậy. Mấy chục ca ca đệ đệ của mình, cùng với những tỷ muội không ngờ đều chết hết.

Ngũ hoàng tử bây giờ là hoàng tử lớn nhất trong những hoàng tử, chỉ là hắn hiện giờ trong lòng cũng rất áp lực.

Trong phòng.

Tần Chính vẫn đang đứng yên, nhìn bức tranh treo ở chính giữa phòng, không hề động đậy.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một trận thanh âm bi thống nhưng bị áp chế xuống trầm thấp nhẹ vang lên.

- Phụ hoàng a, cả Tần thị nhất tộc, hiện giờ cũng chỉ còn lại có vài chục người, phụ hoàng, hoàng nhi xin lỗi người a.

Tần Chính nặng nề quỳ xuống, hướng về cái tượng dập đầu thật mạnh. Chỉ là Tần Chính căn bản trong lòng không hề chú ý đến đau đớn.

Nước mắt đã hoàn toàn phủ kín trên khuôn mặt hắn.

Tần thị nhất tộc, dù không tính Tần Thủy Hoàng, cũng đã truyền thừa hơn nghìn năm dài, tộc nhân tuy không nhiều, nhưng cộng cả tất cả con cháu cũng có gần nghìn người. Từ khi Tần thị nhất tộc đã trở thành hoàng tộc, những con cháu đó cũng được xưng là con cháu hoàng tộc, gần như phần lớn đều sinh sống ở kinh thành.

Chỉ chưa đến một ngày, kinh thành bị oanh tạc lên xuống.

Dù có cộng hết những con cháu hoàng tộc ở bên ngoài, nhân khẩu của Tần thị nhất tộc cũng chỉ còn vài chục người.

Đường đường một hoàng tộc, bị diệt mất chín mươi lăm phần

trăm, thân là trưởng tộc của Tần thị hiện nay, hoàng đế Tần vương triều, Tần Chính khó mà không tự trách mình. Tuy là trên thực tế căn bản không thể trách được Tần Chính, nhưng hắn bản thân cũng vô pháp tự tha thứ cho mình.

Sau một lúc lâu.

Cùng với âm thanh mở cửa, Tần Chính với ánh mắt kiên định đi ra khỏi phòng. Bên ngoài các hoàng tử và công chúa nhìn về phía Tần Chính, Tần Chính liền nhẹ nói:

- Lương Thâm hộ pháp, hãy đem tất cả những tin tức ở đây nhanh chóng truyền cho tam đệ.

- Vâng.

Một âm thanh trong lạc viên vang lên.

Tần Vũ đã để ba Huyền Băng sư thú vào trong Thanh Vũ tiên phủ. Lúc này hắn liền với Hầu Phí và Hắc Vũ, ba huynh đệ rất nhanh nhắm Tiềm Long đại lục khẩn trương bay tới.

Tần Vũ có trung phẩm tiên kiếm. Hầu Phí có Hắc bổng quái dị, Hắc Vũ cũng có một thanh *"Xuyên Vân thương"*. Tài liệu để tạo thanh Xuyên Vân thương này giống với Hắc bổng của Hầu Phí. Tần Vũ cũng đã một lần dùng tiên kiếm của mình thí nghiệm qua Hắc bổng, Xuyên Vân thương.

Hắc bổng, Xuyên Vân thương quái dị phi thường.

Luận lực công kích, thậm chí so sánh với tiên kiêm Tần Vũ cũng không hề thua kém.

Luận về đồ cứng rắn, dù là tiên kiếm cũng không có khả năng gây ra trên Hắc bổng, Xuyên Vân thương một vết xước nhỏ.

Ba huynh đệ, luận về tốc độ, Hắc Vũ đứng đầu. Từ sau khi độ

qua Cửu Cửu trọng kiếp, Hắc Vũ đã có thể thi triển một bộ thân pháp, một khi thi triển ra, cả người sẽ hóa thành một đạo hắc sắc quang tuyến cực kỳ sắc bén, tốc độ so với Tần Vũ nhanh hơn nhiều.

Hầu Phí cũng có một bộ thân pháp, thi triển, cùng Tần Vũ toàn lực phi hành thì tốc độ tương đương.

Thân pháp của Hầu Phí, Hắc Vũ đều có nguồn gốc từ truyền thừa kí ức.

Ba người cực tốc phi hành, Tần Vũ căn bản cười không nổi, luôn có một nét sầu muộn lo lắng.

- Đại ca, huynh đừng lo lắng. Huynh không phải là đã để nhị ca của huynh đem Phá Thiên đồ đó đưa cho người đến rồi sao? Tin rằng bọn họ lấy được bức Thủy mặc họa đó rồi nhất định sẽ không động thủ với nhị ca huynh. Chung quy nhị ca của huynh cũng chỉ là một phàm nhân, đám tán tu đó sẽ không tự hạ thấp thân phận đâu.

Hầu Phí khuyên nhủ.

Hắc Vũ cũng hiểu tâm trạng của Tần Vũ vào lúc này, liền an ủi:

- Yên tâm đi đại ca, bọn họ lấy được bức Thủy mặc họa, lại thêm thanh danh của Lan thúc, bọn họ khẳng định sẽ không làm bừa đâu.

Tần Vũ cố gắng nở một nụ cười với huynh đệ của mình.

- Nếu bọn chúng chỉ có một phe tới thì ta chẳng có gì phải lo lắng, có điều...

Tần Vũ ưu tư nói,

- Ta lo nhất là có nhân mã của mấy phe cùng tới, lại bắt đầu tranh đoạt ở Tiềm Long đại lục. Với thực lực của tán tu thì một khi bọn họ đánh nhau ở Tiềm Long đại lục, những... phàm nhân đó căn bản không có cách nào chống lại được. Nhị ca của ta và tẩu tẩu, điệt nhi bọn họ nếu không cẩn thận sẽ phải chịu ảnh hưởng.

Tần Vũ trong tâm lo âu nhất là về điều này.

Trong lo âu, Tần Vũ phi hành suốt ngày đêm.

Ngày hôm đó, Tần Vũ phi hành với tốc độ tối đa, ba huynh đệ cứ điên cuồng toàn lực phi hành như vậy. Công lực tiêu hao cũng đến mức kinh người. Tần Vũ vì trong người có Sinh mệnh nguyên lực nên có thể nhanh chóng phục hồi, còn Hầu Phí và Hắc Vũ trong lúc phi hành cũng đã đồng thời không ngừng hấp thu thiên địa linh khí để khôi phục thực lực

Cho dù như vậy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, hai huynh đệ của mình đều phải nuốt một viên Sinh Sinh Tạo Hóa đơn.

- Gì vậy?

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Vì hắn cảm ứng được trong truyền tấn lệnh của hắn truyền ra tin tức. Hắn lập tức lấy ra truyền tấn lệnh.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ lập tức nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ linh thức quét qua.

- Các chủ, hôm đó hoàng thượng nghe lời người đem Phá Thiên đồ đưa cho những người kia, ai ngờ đúng lúc giao ra Phá Thiên đồ thì từ đâu xuất hiện một cao thủ. Người này chắc là đã thi triển thần thông thuấn di. Vị tán tu đến trước sợ người này cướp Phá Thiên đồ bỏ chạy liền thi triển âm ba để công kích. Sau

một tiếng hống trầm thì trong phạm vi Lục thành của hoàng cùng đều hóa thành bụi phấn.

Nhìn tới đó, sắc mặt của Tần Vũ lập tức trở nên khó coi.

Hắn có thể đoán ra hai người đó là cao thủ ở cấp độ nào. Nhiều khả năng hai đại cao thủ đó là cao thủ thập nhị kiếp.

Một khi hai cao thủ thập nhị kiếp đánh nhau thì sẽ tạo ra kết quả gì?

Hơn nữa công kích âm ba vừa nói.

Tầm Vũ trong tâm liền chấn động.

Công kích âm ba lấy người thi triển làm trung tâm dần mở rộng ra. Lúc đầu nhị ca của mình chắc đứng cạnh đó không xa. Với thực lực chỉ mới ở Tiên Thiên cảnh giới của nhị ca mình có thể chống đỡ công kích âm ba của tán tu thập nhị kiếp sao?

- Nhị ca của ta, người thế nào?

Tần Vũ vội vàng hỏi.

- Các chủ, hoàng thượng không việc gì. Hoàng thượng đã sớm bố trí cơ quan đề phòng bị địch nhân ám sát trong ngự thư phòng. Hoàng thượng phản ứng rất linh mẫn, Phá Thiên đồ vừa bị cướp đoạt thì hoàn thượng đã tiến vào địa đạo dẫn tới chỗ ở trong Lôi Sơn.

Hộ pháp Lương Thâm thông qua truyền tấn nói.

Tâm Vũ thở ra một tiếng dài.

- Chỉ là thực lực của hai đại tán tu quả là quá mạnh, bọn họ vì một bức Phá Thiên đồ mà điên cuồng chém giết. Kinh thành bị hủy diệt, hoàng cung bị hủy diệt. Người trong kinh thành đã chết mất

hơn chín phần, đám phi tần, hoàng tử gần như chết hết. Hoàng tử chỉ còn có ngũ hoàng tử, bát hoàng tử và thập bát hoàng tử là may mắn sống sót. Công chúa chỉ còn Minh Ương là còn sống. Con cháu họ Tần ở kinh thành cũng chỉ còn lại sáu người, người của Tần vương triều vì cuộc đại chiến của hai vị tán tu đó mà số người chết đã lên tới hơn nghìn vạn.

Lòng Tần Vũ rất nhanh trầm xuống.

Tần Vũ hiểu rất rõ gia tộc họ Tần. Con cháu trong họ chỉ có mấy chục người ở các thành trì khác, còn phần lớn sống ở kinh thành. Hiện giờ gần một nghìn người không ngờ chỉ còn lại sáu người, tộc nhân trực hệ của hoàng tộc cũng chỉ còn vài mạng.

Vào lúc này, trong đầu của Tần Vũ hiện lện hình bóng của từng người.

Thái tử Tần Quan nhân hậu, Thuần Tiếu công chúa khả ái, thất hoàng tử Tần Tu am hiểu thi thư và kì nghệ....

Còn có những thị nữ từ nhỏ của hắn ở Vũ vương phủ, vị quản gia ngày ngày vẫn đánh thức hắn dậy….

Còn có những thành viên quan trọng nhất của bản tộc.

- Chết, tất cả đã chết …

Tần Vũ chỉ cảm thấy trong tâm quặn đau.

- Người chết hơn nghìn vạn, gia tộc họ Tần chúng ta gần như bị tiêu diệt cả tộc, được, được lắm.

Tần Vũ hai mắt đỏ ửng,

- Các ngươi đã ngang nhiên tâm ngoan thủ lạt như vậy, ngươi

cũng đừng trách ta vô tình. Cực phẩm nguyên linh thạch phải không, ta có một khỏa. Cùng lắm, đem Thanh Vũ tiên phủ mọi thứ toàn bộ phá hủy, cẩn thận khai thác nguyên linh nguyên thạch đó, ít nhất cũng có thể có được vài khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Tần Vũ trong mắt xuất hiện hung quang.

Làm liều, phá hủy Thanh Vũ tiên phủ sẽ được gì, có được vài khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, một kim tiên ngũ, lục cấp muốn quét sạch toàn bộ Đằng Long đại lục đơn giản là rất dễ dàng.

- Thanh Vũ tiên phủ, ta ở đó cũng không thích lắm, Đằng Long đại lục....

Tần Vũ trong mắt hung quang lóe lên.

- Đại ca, thế nào, rút cục là sao vậy?

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn về đôi mắt đỏ hồng của Tần Vũ, trong lòng cũng bồn chồn lo lắng.

- Chết rồi, chết hết rồi.

Tần Vũ thanh âm trầm thấp, mang theo sát ý.

Hầu Phí và Hắc Vũ căn bản không biết tường tận, nhưng chỉ thấy biểu tình của Tần Vũ cộng với việc luôn miệng nói «chết rồi, chết hết rồi", cũng khiến bọn họ hiểu ra một vài sự tình.

- Gia tộc họ Tần của ta gần như bị diệt tộc a, con cháu lớp dưới gần như chết hết. Cả hoàng cung đều bị hủy. Sạch sẽ, hủy diệt sạch sẽ lắm a, giết đến thống khoái như vậy, các ngươi giết thống khoái rồi, ta cũng sẽ giúp các ngươi thống khoái nhé.

Tần Vũ toàn thân run lên.

Hầu Phí so với Tần Vũ càng nóng nảy hơn.

- Giết, đại ca, đến Đằng Long đại lục, giết.

Hầu phí cũng ẩn hiện sát khí.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, gia tăng tốc độ bay tới Kim Mộc đảo, trực tiếp thông qua cỗ truyện tống trận để tới Đằng Long đại lục.

Tần Vũ lạnh giọng nói. Tần thị nhất tộc gần như đã bị diệt tộc, con cháu của Tần thị nhất tộc hầu như chết gần hết. Tần vương triều người chết hơn nghìn vạn.

Hung thủ đó, Tần Vũ sẽ dễ dàng bỏ qua ư?

Công kích có kiếm tiên khôi kỗi, phòng ngự có Thanh Vũ tiên phủ, phóng mắt nhìn khắp Đằng Long đại lục còn ai có thể ngăn cản được sự thù hận của Tần Vũ.

- Đi.

Ba huynh đệ hóa thành lưu quang, dùng tốc độ tối đa bay tới Kim Mộc đảo. Trong mắt Minh Lương chân nhân cùng với Ô Không Huyết thì phàm nhân không chút giá trị gì, giết mấy nghìn vạn người có đáng gì. Tuy nhiên bọn họ căn bản không biết cũng vì sự không chút cố kỵ của bọn họ. Dẫn tới một ma đầu làm cho cả Đằng Long đại lục khiếp sợ.

Chương 234

Mục Tiêu

Trong phòng nghị sự của Long tộc..

Long tộc trưởng lão Ngũ Trảo Kim Long Phương Điền, đứng bên cạnh có ba vị nhất tộc trưởng lão, đều là bậc cao niên trong trong Long tộc.

Đệ nhất nhân trưởng lão của Duyên tộc, thập nhị kiếp tán yêu Ngân Long Duyên Khiết, và hai thập nhất kiếp tán yêu Hắc Long Duyên Tuất cùng với Duyên Sơn.

- Tộc trưởng, ngày đó, Ô Không Huyết chỉ huy ma đạo cao thủ tấn công Tinh Thần các. Nhưng họ không phá vỡ được phòng ngự trận pháp của Tinh Thần các.

Duyên Khiết trưởng lão lên tiếng.

Tộc trưởng Long tộc Phương Điền nhíu mày:

- Ô Không Huyết cùng với các tán ma vẫn không công phá được Tinh Thần các là do phòng ngự trận pháp quá kiên cố. Ngươi có chắc không?

Phương Điền đương nhiên biết thực lực của Ô Không Huyết, ở phàm nhân giới chỉ có Tông Quật đảo chủ Bằng Ma đảo mới đủ thực lực cùng hắn không phân cao thấp. Nếu một mình Ô Không Huyết xuất thủ còn có thể tin là hắn thất bại. Đằng này hắn liên thủ cùng các siêu cấp cao thủ của ma giới mà vẫn không phá được trận pháp Tinh Thần các, trận pháp này thật sự uy lực đến vậy sao?

- Chính xác, tộc trưởng. Ban đầu ta cũng hoài nghi nhưng sự thật đúng là như vậy. Ta cũng phái người truyền tấn lệnh với Thanh Long cung ở phía bắc Bạo Loạn Tinh Hải. Thanh Long cung cũng xác nhận như thế.

Duyên Khiết trưởng lão thập phần khẳng định.

Đệ nhị cao thủ Long tộc Duyên Sơn cắt lời:

- Tộc trưởng! Ban đầu bọn chúng tưởng có thể bỏ ít công sức là có thể hạ được Tinh Thần các nhưng vị tán tiên đó …..thập nhị kiếp tán tiên. Có thể bố trí trận pháp có uy lực như vậy, có thể xem là đệ nhất trận pháp tại phàm nhân giới.

Đệ nhất phàm nhân giới!

Ô Không Huyết liên thủ với lực lượng như vậy có thể tự xưng là tuyệt đỉnh cao thủ ở phàm nhân giới. Vậy mà cũng không phá được phòng ngự trận pháp.

- Phóng nhãn khắp phàm nhân giới, đệ nhất trận pháp thuộc về Thập Diễm Ảo trận của Thượng Thiện Cung trên Thanh Hư quan. Để phá được trận pháp này chỉ có ta và Tông Quật là có đủ khả năng, ngoài ra không còn ai khác.

Phương Điền lạnh nhạt nói, lời nói tóat ra khí thế.

Ngoại từ hắn ta và Tông Quật, người khác không có khả năng. Phương Điền hoàn toàn tự tin khi thốt ra như vậy. Sở dĩ có chuyện đó vì thập nhị kiếp thần thú thực lực hơn hẳn Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân cùng đẳng cấp.

- Thập Diễm Ảo Trận là ảo trận. Trận pháp của Tinh Thần Các thuộc loại…phòng ngự, Ô Không Huyết liên thủ cùng các tán ma mà vẫn không phá nổi. Nếu như ta xuất thủ, khả năng thành công cũng

không lớn lắm.

Phương Điền nhíu mày nói. Hắn tự biết thực lực của mình, hoàn toàn không thể cuồng vọng.

Ô Không Huyết cùng đám tán ma liên thủ vô phương công phá. Hắn dễ dàng tự cuồng vọng được sao?

- Được rồi! Ô Không Huyết không phá được trận nhưng sau đó hắn tiếp tục làm gì? Ta không tin hắn chịu về tay không đâu.

Phương Điền cười nói.

Duyên Tự mỉm cười gật đầu.

- Đúng như tộc trưởng suy đoán, sau khi không làm gì được Tinh Thần các, Ô Không Huyết tìm đến Đằng Long đại lục, đến kinh thành Tần Vương triều để ép buộc hoàng đế Tần Chính tiết lộ hành tung của Tần Vũ.

- Đúng là không từ thủ đoạn nào.

Duyên Tuất cùng với Duyên Sơn khinh thường nói.

Long tộc là siêu cấp thần thú tộc nên vô cùng cao ngạo.

Việc đoạt bảo Long tộc đều là chính đại quang minh tranh đọat. Bắt ép thân nhân để uy hiếp, Long tộc cao thủ đương nhiên không bao giờ làm vậy.

Duyên Khiết cười nói.

- Tộc trưởng, Duyên Tuất, Duyên Sơn. Ta nghĩ chúng ta chỉ cần tấn công bất ngờ, chắc chắn sẽ có thu hoạch.

- Đó là điều hiển nhiên!

Phương Điền đạm cười nói.

- Bọn người Ô Không Huyết tưởng bắt Tần Chính, uy hiếp Tần Vũ là có thể đoạt được Phá Thiên Đồ. Nào ngờ Tần Chính chỉ chờ Ô Không Huyết đến liền giao Phá Thiên Đồ cho hắn. Nhưng…. lúc cuối cùng lại xuất hiện Minh Lương chân nhân ra tay cướp lấy.

Duyên Tự biết việc này cũng là căn cứ theo tin tức tình báo.

Ô Không Huyết cùng bọn tán tiên đại chiến tại kinh thành. Hai bên cao thủ đại khai sát giới, cuối cùng Minh Lương chân nhân thi triển sát chiêu đoạt được Phá Thiên Đồ.

- Minh Lương chân nhân thi triển sát chiêu? Haha… Hứng thú thật.

Phương Điền bật cười đồng thời ba đại trưởng lão cũng mỉm cười.

Trong mắt cao thủ Long tộc, tán ma và tán tiên chém giết, việc đó đối với bọn họ không có quan hệ. Bọn họ chỉ là đứng ngòai xem kịch mà thôi.

Bọn họ thực lực cường đại, cho dù tán tiên và tán ma liên thủ cũng không bằng.

Duyên Khiết nói tiếp.

- Làm thế nào Ô Không Huyết lại để cho Minh Lương chân nhân bỏ chạy? Hắn cam tâm để Minh Lương đoạt Phá Thiên Đồ sao? Ô Không Huyết đuổi theo cùng Minh Lương chân nhân đại chiến, kinh thành Tần vương sụp đổ, cư dân Tiềm Long đại lục tử thương vô số, thành trì cũng tổn thất hơn mười.

Phương Điền có thể tưởng tượng quang cảnh hai siêu cấp tán

tu liều mạng chém giết. Phàm nhân làm sao có thể tránh khỏi kiếp nạn.

- Đánh đến hải vực, thủ hạ cao thủ của Minh Lương xuất hiện trợ chiến. Hai bên chém giết toàn là những công pháp lợi phại. Nhưng Minh Lương chân nhân cuối cùng đoạt được Phá Thiên Đồ bỏ chạy về Đằng Long đại lục.

Duyên Khiết cười nói.

Các đại cao thủ Long tộc đã nghe xong tin tức đặc báo.

Phương Điền trầm tư một lát rồi nói.

- Xảy ra chuyện lần này, Ô Không Huyết tuyệt đối không cam tâm. Hơn nữa, trong cư dân của yêu giới theo tin tức của Long hoàng kể, còn có Cung Sách tán yêu.

Cung Sách tán yêu!

Duyên Tự, Duyên Khiết, Duyên Sơn cả ba đều là thuộc chủng loài đệ nhất thần thú.

Cung Sách tán yêu là chủng loài tẩu thú thực lực cũng cường mạnh. Cung sách tán yêu so với Long tộc cũng không hơn kém nhau nhiều.

- Cung Sách tán yêu môn tịnh không bỏ qua Phá Thiên Đồ. Bọn chúng chắc chắn đã nhận được mệnh lệnh của yêu giới yêu để cùng tranh đoạt Phá Thiên Đồ. Nhưng bọn họ vẫn chưa ra tay.. Đằng Long đại lục sắp có trò hay, thật là tin tốt.

Phương Điền khoé miệng nở nụ cười.

- Tộc trưởng! Phe tán ma, tán tiên, thêm phe Cung Sách, nếu như các phe phái cùng chiến đấu tranh đoạt, chắc chắn Đằng Long đại lục sa vào cảnh máu chảy thành sông. Long tộc chúng ta thì sao? Có ra tay không?

Duyên Tự hỏi, Duyên Khiết cùng Duyên Sơn cũng nhìn về Phương Điền chờ đợi.

Phương Điền tịnh không thuộc Duyên tộc, nhưng bản thân hắn chính là Ngũ Trảo Kim Long, vị thế của hắn tuyệt đối rất được tôn sùng.

Trong Long tộc, thị tộc chỉ là một phương diện. Ngũ Trảo Kim Long cực kỳ cao quí, khi thấy long lệnh, Ngân Long, Hắc Long lập tức cúi đầu. Chưa kể Thanh Long, Lam Long, cấp bậc trong Long tộc là thấp nhất

- Long tộc tạm thời không xuất thủ, chờ xem màn kịch hay. Nếu đã xuất thủ thì không có chuyện thất bại quay về.

Trong mắt Phương Điền loé lên tia sáng lạnh lẽo.

Tam đại trưởng lão đều nở nụ cười.

Đằng Long đại lục đã bắt đầu chấn động.

Từ mấy ngày trước, Thanh Hư Quan đã mời hàng trăm tu tiên giả trung thành của các tông phái.

Tại nơi tập trung rộng lớn, các tu tiên giả đến đều thuộc hàng cao thủ tiền bối của các tông phái. Khí thế vô cùng to lớn. Trong ba ngày, đã mời được năm ngàn vị tán tiên.

Trong Bạo Loạn Tinh Hải, thuộc Bằng Ma đảo chỉ có ba vị lục kiếp tán tiên đến gia nhập vào liên minh tu tiên giả. Trong vòng nửa tháng, Thanh Hư quan đã đón nhận hơn vạn tiên giả.

Một tháng trôi qua, sau khi trao đổi với vài trăm tu tiên giả trụ cột đến từ nhiều tông phái, Bọn họ dự đoán có nhiều khả năng cao thủ tán ma Âm nguyệt cung sẽ bất thần tập kích. Cả Đằng Long đại lục đều trở nên khẩn trương.

Ma đạo một phương, tiên đạo một phương tòan lực chuẩn bị chiến đấu.

Phía trên Thanh Hư cung.

Trong Thượng thiên cung, tập trung không nhiều tán tiên lắm, nhưng công lực thấp nhất của một người ở đây cũng là lục kiếp tán tiên. Thấp nhất là lục kiếp tán tiên, đây là qui định khi gia nhập vào Thượng Thiên cung.

Thượng Thiên cung, ở toà đại điện cao nhất, mười cao thủ thập kiếp tán tiên phụ trách bảo vệ, còn bên ngoài đại điện, những lục kiếp tán tiên phụ trách kiểm tra.

- Các vị! Lần này bổn chân nhân cùng với Lam Ương môn - Tuyết Vũ Ương tiên tử, Xích Dương môn - Xích Dương chân nhân, Minh Thiện sư đệ cùng Lam Băng đạo hữu, thống lĩnh hơn mười cao thủ của các tông phái mang về được Phá Thiên Đồ.

Lời Minh Lương chân nhân nói vang vọng khắp Thượng thiên cung. Các tán tiên giả đều im lặng lắng nghe.

- Tiên giới tiên đế có lệnh các môn phái tu tiên giả phải chiếm được Phá Thiên Đồ. May mắn Thanh Hư quan đoạt được, chúng ta hãy nâng ly mừng tin tốt lành này.

Minh Lương chân nhân nâng chén. Nhất thời, tất cả tán tiên đều vui mừng nâng ly ồn ào cả đại điện.

Minh Lương chân nhân sắc mặc vui vẻ nói.

- Nhưng… ma đạo một phương tất nhiên sẽ không để yên việc này. Cho nên dù có chết, chúng ta cũng phải bảo vệ Phá Thiên Đồ. Đợi cho tiên giới sứ giả hạ phàm sẽ tưởng thưởng xứng đáng cho những đóng góp của các vị. Môn phái của các vị cũng thập phần được xem trọng.

Minh Lương chân nhân cười nhẹ:

- Các vị cũng không cần phải quá lo lắng. bên ngoài Thượng Thiên cung có bố trí Thập Diễm Ảo trận. Dù cho Ô Không Huyết đến đây tập kích, chúng ta vẫn đủ sức bảo vệ Phá Thiên Đồ. Nếu như chúng ta có thể có thêm một bức Phá Thiên Đồ, Tiên giới Tiên đế nhất định sẽ vô cùng hài lòng.

- Chân nhân nói có lý, Thập Diễm Ảo trận phòng ngự cực mạnh. Ma đạo một phương cũng không có khả năng đoạt lại được Phá Thiên đồ.

Oanh Hoà môn Xích Hoà chân nhân cao giọng nói.

Lòng người rất khó thỏa mãn, đoạt được Phá Thiên đồ sẽ được tưởng thưởng bảo vật.

Các phương đều muốn chiếm đoạt Phá Thiên đồ. Tán ma vốn đã đắc thủ nhưng lại bị Minh Lương chân nhân cướp đi. Ô Không Huyết cùng bọn tán ma rất tức giận.

Chỉ là cao thủ tán tu hai bên tập trung một lượng lớn nhân thủ cùng nhau tranh đoạt, một khi chém giết bắt đầu, chắc chắn Đằng Long đại lục huyết chảy thành sông.

Từ Bạo Loạn Tinh Hải đến Kim Mộc đảo, ba huynh đệ Tần Vũ phải đi mất một ngày.

Trên Kim Mộc đảo có cỗ truyền tống trận, ba người Tần Vũ nhanh chóng bước vào. Không gian xung quanh chấn động, một tia

sáng loé lên bọn Tần Vũ trực tiếp rời khỏi Kim Mộc đảo.

Cuồng phong nổi lên, sấm chớp rền vang. Thấp thoáng một hòn đảo nhỏ bé, chính là Tuyết Ngư đảo.

Hòn đảo này quanh năm bao phủ hoa tuyết, trên đảo có một toà tiểu sơn được bao quanh bởi một hồ nước. Bên trong hồ nước này tương truyền có một loài cá đặc biệt, toàn thân trắng như tuyết, hơn nữa trên đảo quanh năm bao phủ tuyết, vì vậy đảo này được gọi là Tuyết Ngư đảo.

Trên Tuyết Ngư đảo, gần hồ Tuyết Ngư có một cỗ truyền tống trận.

Cỗ truyền tống trận này loé lên một tia sáng, đợi cho quang hoa tiêu thất, xuất hiện ba thanh niên, chính là Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ.

- Đại ca! Huynh có biết hung thủ là kẻ nào không?

Hắc vũ hỏi.

Tần Vũ áp tay lên ngực nén cơn tức giận lắc đầu nói:

- Hiện tay thì chưa biết. Nhưng mà…Theo thực lực của cuộc chiến, ta đã biết hung thủ là ai.

Đang nói, Tần Vũ ngừng lại, truyền tấn lệnh.

- Nghiên Cơ! Ta là Tần Vũ. Ngày ấy ta nghe theo lời của Lan thúc trao Phá Thiên Đồ cho nhị ca. Ta vừa biết Phá Thiên Đồ đã bị cướp lấy. Ngươi có biết kẻ đó là ai không?

Tần Vũ hỏi, đây là mục tiêu thứ nhất.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, về chuyện Phá Thiên Đồ. Hôm đó Ô Không Huyết đại nhân đến Tiềm Long đại lục, vị hòang đế … nhị ca đã đưa Phá Thiên Đồ cho Ô Không Huyết, nhưng bất ngờ tán tiên Minh Lương xuất hiện cướp lấy Phá Thiên Đồ. Mặc dù Ô Không Huyết đã cùng Minh Lương chân nhân đại chiến nhưng vẫn không đọat lại được. Ô Không Huyết đại nhân và Liên Nguyệt nương nương vô cùng tức giận, đã tiến nhập Đằng Long đại lục, thề sẽ đọat về cho bằng được.

Nghiên Cơ không chút giấu diếm kể lại.

Việc tiến nhập Đằng Long đại lục để đoạt bảo vừa rồi không phải là việc bí mật. Gần như tất cả tán ma, tán tiên đều hay biết việc này. Phe tán tiên thì vui mừng tột độ, phe tán ma lửa giận ngút trời.

Nghiên Cơ đem tòan bộ mọi việc nói ra.

Trong lòng Tần Vũ đã ghi khắc những điều này.

- Ô Không Huyết, Minh Lương… nguyên lai các ngươi đều là tán ma, tán tiên hùng cứ một phương, nhưng đối với ta không là gì cả.

Tần Vũ lúc này đã biết mục tiêu thứ hai là gì.

Chương 235

Chân Dương Môn

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, Ô Không Huyết đại nhân nói rằng, khi tấn công Tinh Thần các của huynh đệ, Tinh Thần các tựa hồ có một đại trận phòng ngự không thể công phá. Tần Vũ tiểu huynh đệ, Tinh Thần các của ngươi có đại trận phòng ngự lợi hại vậy sao?

Nghiên Cơ nương nương dò hỏi.

Hiện tại trong Âm Nguyệt cung, lục kiếp tán ma đã có hơn nghìn, Nghiên Cơ nương nương ngoại trừ việc vinh dự đoạt được Phá Thiên đồ, thì nàng cũng chỉ là một tán ma bình thường. Đối với việc Ô Không Huyết không công phá được đại trận phòng ngự của Tinh Thần các quả thật là vô cùng tò mò.

Tần Vũ tâm trung nhất động, liền lập lức hồi đáp:

- Nghiên Cơ, đại trận phòng ngự của Tinh Thần các do Lan Thúc đích thân bố trí, có tên " Chu Thiên Tinh Thần đại trận", trong môn phái của ta, đó cũng là một trận pháp khá lợi hại, sở dĩ nói nó lợi hại bởi vì trận pháp này yêu cầu về nhân lực không cao.

- Môn phái của ngươi?

Nghiên Cơ nương nương trong lòng cảm thấy tò mò.

Kể từ sau thất bại của Ô Không Huyết tại đại trận phòng ngự của Tinh Thần các, bọn họ đối với tán tiên đứng sau lưng Tinh Thần các đã bắt đầu chú ý, như quả Nghiên Cơ có được tin tức về Lan thúc, há lại không phải là lập được đại công sao?

- Tần Vũ huynh đệ, môn phái của ngươi có tên là gì?

Nghiên Cơ nương nương thông qua truyền tấn lệnh dò hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ trong tâm linh quang máy động, tùy tiện đưa ra một cái tên:

- Môn phái của ta là "Chân Dương môn", Lan thúc chính là sư thúc của ta.

- Chân Dương môn……sư tôn của ngươi là ai? Tại phàm nhân giới ngươi còn có sư thúc nào khác không? Hoặc chắc cũng phải có đồng môn nữa?

Nghiên Cơ nương nương liên tiếp đề cập đến mấy vấn đề.

Tần Vũ cũng thông qua truyền tấn lệnh:

- Sư tôn của ta đã phi thăng, tại phàm nhân giới, ta cũng có vài vị sư thúc. Còn như đồng môn đương nhiên là nhiều rồi.

Nghiên cơ nương nương trong tâm chấn động.

Tần Vũ quả là thần bí, môn phái của y quả là thần bí. Tán tiên đứng sau Tinh Thần các cũng rất thần bí, không chỉ riêng Minh Lương chân nhân nóng lòng muốn biết, ngay Ô Không Huyết cũng vô cùng quan tâm. Nghiên Cơ nương nương bắt đầu có cảm giác sắp thăm dò được chân tướng.

- Chân Dương môn Tần Vũ huynh đệ, ta thấy pháp bảo hộ thân của sư muội ngươi, chí ít cũng là trung phẩm tiên khí. Có bảo bối như thế, lại còn có……Chu Thiên Tinh Thần đại trận. Vậy thì Chân Dương môn của ngươi khẳng định phải là một đại môn phái, tại sao lại chưa có ai nghe qua?

Nghiên Cơ nương nương hỏi tiếp.

Khóe môi của Tần Vũ lộ một tia tiếu ý.

- Nghiên Cơ, đó là đại bí mật của bản môn, sao ta có thể tùy ý nói cho người khác được?

Nghiên Cơ nương nương có chút căng thẳng, vội vàng truyền tấn nói:

- Tần Vũ huynh đệ, nói ra cũng đâu có gì là không được, bất luận thế nào cũng không có ai biết được môn phái của ngươi thực sự ở đâu. Ta hoàn toàn không dò hỏi về thực lực môn phái của ngươi, ngươi khả dĩ nói cho ta biết đại khái cũng được mà.

Tần Vũ trầm tư hồi lâu.

- Nghiên Cơ, thôi được, ta nói cho ngươi biết…….. Chân Dương môn thực tế không phải là môn phái của tinh cầu này, Chân Dương môn chính thực là môn phái tu chân giả nằm ở một không gian khác, chỉ có một vị tiền bối của bản môn vô ý xuyên qua không gian đó tới không gian của chúng ta, sau đó tiến nhập vào tinh cầu này, rồi sáng lập ra Chân Dương môn. Đến nay đã truyền lại được hơn mười vạn năm…….Nghiên Cơ, đối với việc Chân Dương môn ở đâu, ta thật sự không thể nói, mặt khác sư môn trưởng bối khẳng định cũng không cho ta nói.

Tần Vũ trong tâm cười thầm.

Đối với khái niệm về tinh cầu, không gian. Tần Vũ biết được đều thông qua những tri thức do sư tôn Lôi Vệ lưu lại, hiện tại là tùy ý sửa lại rồi nói ra.

Lời của Tần Vũ, chỉ khiến cho những người khác càng cảm thấy sự thâm bất khả trắc.

- Không ở tinh cầu này, hơn nữa còn từ không gian khác……

Nghiên Cơ toàn thân ngây ngốc.

Hầu hết tán tu đều biết, thế giới bọn họ tồn tại là một tinh cầu cực kì to lớn. Trên trời những nơi cao nhất có khí quyển và sấm sét …… Phần lớn chỉ cần công lực khá cao, tán tu cũng có thể vượt qua được tầng khí quyển, sấm sét tiến nhập không gian vũ trụ vô biên.

Nhưng…..Trong vũ trụ, khoảng cách giữa các tinh cầu đều vô cùng lớn.

Dù tán tiên đã li khai khỏi tinh cầu, thì trong không gian vũ trụ, thuấn di cũng rất dễ dàng bị sai lệch về phương vị, bởi nếu chỉ nhìn sẽ cảm thấy khoảng cách giữa hai tinh cầu không lớn, thực tế phi hành xa đến kinh hãi. Một tán tiên thập nhất kiếp, từ Đằng Long đại lục tại tinh cầu này phi hành tới hành tinh gần nhất cũng phải mất gần trăm năm. Cho dù liên tục sử dụng thuấn di, cũng cần một khoảng thời gian rất dài.

Hơn nữa, khi tới được tinh cầu gần nhất tán tu còn phát hiện ra rằng, những hành tinh khác căn bản không có sự sống. Không hề tồn tại một bóng người.

- Tần Vũ huynh đệ, nguyên lai sư môn trưởng bối của ngươi quả thật quá lợi hại, cự li của các hành tinh trong vụ trụ đã lớn khủng khiếp, chỉ dựa vào phi hành và thuấn di, tại không gian vô biên vũ trụ thực sự tốc độ rất chậm. Trưởng bối sư môn của ngươi không ngờ có thế phi hành trong vũ trụ……Ta đã từng nghe Liên Nguyệt nương nương nói qua, chỉ có cao thủ cỡ ma vương(kim tiên) trở lên mới có khả năng phi hành trong không gian vũ trụ.

Nghiên Cơ nương nương kinh dị thốt lên.

Tần Vũ cười thầm trong tâm.

Y tại Cửu Kiếm tiên phủ bảo tàng các nhị lâu đã đoạt được một quyển bí tịch, đương nhiên hiểu rõ …… thông thường cự li của thuấn di không phải là quá xa. Trên một tinh cầu công hiệu của thuấn di cũng không tồi, nhưng trong vũ trụ vô biên, thuấn di tác dụng không lớn.

Thực lực đạt đến ma vương (yêu vương, kim tiên), có thể di chuyển giữa các hành tinh bằng *"đại na di"* thần thông.

- Lôi Vệ sư tôn có lẽ không có đại na di thần thông, thậm chí còn không biết thuấn di, sư tôn dựa vào ……khoa học kĩ thuật mạo hiểm di chuyển giữa các hành tinh.

Tần Vũ trong tâm đương nhiên hiểu rõ cách sư tôn tới đây, không gian của sư tôn là một hành tinh lấy khoa kĩ làm chủ đạo, tu chân là phụ.

Kĩ thuật bước nhảy không gian, tuyệt đối có thể so sánh được với đại na di thần thông.

Đương nhiên Tần Vũ vui mừng, bởi đã khiến cho Nghiên Cơ nương nương hoang tâm loạn tưởng.

- Nghiên Cơ, ta không thể nói nữa, hôm nay ta đã nói cho ngươi quá nhiều bí mật rồi.

Tần Vũ đương nhiên không dám nói tiếp, y sợ rằng khéo quá hóa vụng.

Thu lại truyền tấn lệnh, Tần Vũ trong mắt xuất hiện một tia lãnh ý.

- Kế hoạch đã thành công mỹ mãn, Nghiên Cơ nương nương khẳng định sẽ đem tin này báo cho Ô Không Huyết và những kẻ khác, Chân Dương môn….. danh tiếng của môn phái tưởng tượng này sẽ từ

từ lan truyền, kế hoạch này gồm ba bước, bước thứ nhất đã chính thức bắt đầu.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu.

Tần thị của y gần như bị diệt tộc. Gần như toàn bộ nhi tử của nhị ca y đều bị chết, thê thiếp chết cũng rất nhiều. Hơn nữa Tần vương triều hơn ngàn vạn thường dân bị giết, oán cừu này Tần Vũ không thể dễ dàng bỏ qua được.

Y phải khiến cho hai siêu cấp đại tông phái, vô số tán tu tất cả đều hãm nhập vào một cuộc khủng hoảng.

Nhưng chỗ dựa của y, có Thanh Vũ tiên phủ, Hắc Diễm Quân chi giới, còn có một khối cực phẩm nguyên linh thạch cùng kiếm tiên khôi lỗi, nếu như sử dụng hữu hiệu, nhất định sẽ có được kết quả tốt nhất, đây là một việc mà Tần Vũ phải làm……..

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, ba huynh đệ từ Tuyết Ngư đảo, trực tiếp hướng về phương nam phi hành, hải vực này thậm chí còn rộng lớn vượt quá hải vực của Bạo Loạn Tinh Hải, toàn lực phi hành trong nhiều tháng, ba huynh đệ Tần Vũ cuối cùng cũng đã thấy đất liền ở xa. Trên đại lục rộng lớn ấy, thiên địa linh khí so với Tiềm Long đại lục dồi dào hơn rất nhiều.

Đã tới Đằng Long đại lục.

Luận hoàn cảnh, Đằng Long đại lục thực sự tốt hơn Tiềm Long đại lục rất nhiều. Đằng Long đại lục, bởi vì thiên địa linh khí dồi dào, khiến cho ở đây hoa cỏ cây cối tất cả đều nhiều phi thường, cây gỗ cao lớn vô cùng, đồng dạng……Đằng Long đại lục cũng có phàm nhân.

Đằng Long đại lục phàm nhân rất đông, vượt rất xa so với số lượng phàm nhân ở Tiềm Long đại lục.

Phàm nhân chính là cơ sở của tu chân giả, trong số một nghìn

người thì mới có một người khả dĩ tu chân thành công, tại Đằng Long đại lục tu chân giả số lượng lên đến một trăm triệu, từ đó có thể thấy số lượng phàm nhân nhiều đến khủng bố. Chỉ có điều Đằng Long đại lục rộng lớn mênh mông, cho dù cả tam đại vương triều, thêm cả hồng hoang, cũng còn xa mới bằng được Đằng Long đại lục.

Như thế với diện tích quá lớn, cho dù số lượng phàm nhân đông đến khủng bổ, vẫn cảm thấy dân cư thưa thớt.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, ba người đạp mây phi hành.

Từ khi đến Đằng Long đại lục, không cần phải dốc sức phi hành, Đằng Long lục tuy rộng lớn, nhưng với thực lực của ba huynh đệ hiện tại, dù là đạp mây phi hành cũng có thể tới bất kì địa phương nào trên Đằng Long đại lục rất nhanh chóng.

- Đại ca, ở đây phàm nhân quả thật quá nhiều, tu chân giả cũng nhiều phi thường, suốt một khoảng thời gian dài tới giờ, đệ đã nhìn thấy hơn vạn tu chân giả, chỉ là cao nhất cũng mới đạt tới Đỗng Hư kì, quả thật yếu kém.

Hầu Phí lắc đầu thở dài.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

- Tịnh không phải là kém, chỉ có điều cao thủ tất không thể rảnh rỗi mà ra ngoài đi dạo, phần lớn đều ở trong các tông phái. Hơn nữa…. tán tu không thể có nhiều người ra ngoài, hiện tại tán tu xem ra hầu hết đều tập trung tại Thanh Hư quan và Âm Nguyệt cung.

Từ Nghiên Cơ nương nương, Tần Vũ đã biết được, tại Âm Nguyệt cung tụ tập một lượng lớn tán tu, chắc hẳn Thanh Hư quan cũng không chịu lép vế.

Tần Vũ vung tay áo.

Ba Huyền Băng sư thú cùng Mặc Kì Lân đồng thời xuất hiện giữa không trung, chốc lát cả bốn thần thú này đều biến thành hình người. Đương nhiên không phải cả bốn thần thú đều phải biến thành hình người, nhưng lúc nãy chúng đã nhận được linh thức truyền âm của Tần Vũ, chính Tần Vũ yêu cầu chúng biến thành hình người.

Sử Tín ba người là Đại Thành kì thần thú, luận thực lực, khả dĩ có thể so sánh với lục kiếp tán tiên. Một khi sử dụng Huyền Nhãn châu, Kiếm Phong Trùy, ba người liên thủ có thể đả bại bát kiếp tán tiên.

Tần Vũ có một thân thể lực khôi phục với tốc độ kinh nhân, khả dĩ xem là bất tử chi thân. Chỉ dùng thân thể có thể đánh bại được Đại Thành kì thần thú, hay nói cách khác Tần Vũ chỉ cần dựa vào thân thể cũng vượt qua lục kiếp tán tu.

Đồng thời Tần Vũ còn có Hắc Diễm Quân giới chỉ với Thiên Hỏa lĩnh vực, lực công kích kinh người, Trọng Lực lĩnh vực xuất kì bất ý. Đồng thời còn có trung phẩm tiên khí với lực công kích khủng bố, chỉ với ba thứ đó, cũng đã đủ để giúp Tần Vũ đánh bại ba huynh đệ Sử Tín, từ đó có thể phán định Tần Vũ thực lực tuyệt đối không dưới bát kiếp tán tu bình tường.

Hầu Phí, Hắc Vũ.

Hai huynh đệ của Tần Vũ chí ít cũng là thượng cấp thần thú, nếu tính thực lực riêng lẻ, hai người đều hơn xa Huyền Băng sư thú ba người. Thêm vào đó còn có truyền thừa kí ức bí mật công pháp cùng với…… hắc bổng và xuyên vân thương của Lan thúc để lại.

Tuy ko rõ tác dụng của hắc bổng cùng xuyên vân thương, nhưng xét về độ kiên ngạnh, trung phẩm tiên khí của Tần Vũ cũng

không hơn được.

Hầu Phí, Hắc Vũ tuy rằng thực lực so với Tần Vũ còn cách một khoảng nhất định, tuy nhiên khoảng cách này không lớn.

Mặc Kỳ Lân, trung cấp thần thú. Nếu không tính đến vũ khí, thực lực tương đương với Huyền Băng sư thú, chỉ là y không có vũ khí lợi hại.

- Tiểu Mặc, đây là một kiện trung phẩm tiên khí, giờ ta ban cho ngươi, có được trung phẩm tiên khí, thực lực của ngươi đủ để đánh bại lục kiếp tán tiên.

Tần Vũ nở một nụ cười đưa cho Mặc Kỳ Lân kiện tiên khí dưới hình dạng mao bút, tuy nhiên mao bút lại tỏa ra kiếm khí uy mãnh.

Mặc Kỳ Lân thần thú, tam kiếp tán yêu tương đương với Đại Thành kì. Mặc Kỳ Lân cùng với lục kiếp tán tu thông thường thực lực không có cách biệt lớn, có thêm một kiện trung phẩm tiên khí, thực lực tự nhiên tăng lên rất nhiều, đánh bại lục kiếp tán tu đương nhiên không phải là việc khó.

Lúc này.

Tần Vũ một mình có thể đánh bại bát kiếp tán tu, Huyền Băng sư thú Sử Tín ba huynh đệ liên thủ cũng có thể đánh bại một bát kiếp tán tu, Hầu Phí cùng Hắc Vũ thực lực gần bằng Tần Vũ, ít nhất cũng bằng thất kiếp tán tu, thậm chí còn có thể cao hơn. Mặc Kỳ Lân yếu hơn, nhưng có thêm trung phẩm tiên khí, cũng có thể tính như thực lực lục kiếp tán tu.

Thật sự thì thực lực của Hầu Phí và Hắc Vũ rất khó phán định, chủ yếu bởi……. không biết bọn chúng có phải là siêu cấp thần thú trong truyền thuyết hay không?

Thượng cấp thần thú tuy đã cực kì cường đại, nhưng siêu cấp

thần thú đem so sánh còn khủng bố hơn rất nhiều. Hầu Phí cùng Hắc Vũ thực lực ra sao, không ai biết rõ?

- Các vị, hiện tại việc quan trọng nhất chúng ta cần làm là….. dẫn động cừu hận giữa Âm Nguyệt cung và Thanh Hư quan, để cho bọn chúng chém giết lẫn nhau. Đương nhiên để làm thế, chúng ta phải giết một vài kẻ. Với thực lực hiện nay của chúng ta, để chắc chắn thành công, mục tiêu sẽ là…… tứ kiếp, ngũ kiếp, lục kiếp tán tu.

Tần Vũ đứng trước mặt sáu người còn lại nói rõ.

Hầu Phí nói lớn:

- Quá thấp, mục tiêu quá thấp, đại ca…..lục kiếp tán tu chỉ tương đương tam cấp thiên tiên. Tam cấp thiên tiên, hừ, không thể chịu nổi một bổng của đệ, tuyệt không có một chút khó khăn nào.

- Quả là thấp.

Hắc Vũ chỉ mở miệng nói ba chữ.

Tần Vũ ngạc nhiên.

Lập tức cười lớn:

- Ha ha, Phí phí, tiểu Hắc tuy các đệ đều tràn đầy tự tin, chỉ là chúng ta không thể sơ suất. Tốt lắm tốt lắm, Phí phí cũng có cách nhìn không khác ta bao nhiêu, hơn nữa chúng ta bất luận thế nào còn có Thanh Vũ tiên phủ để phòng ngự, ta đáp ứng, mục tiêu cao nhất là bát kiếp tán tu.

Đối với yêu cầu của hai vị huynh đệ, Tần Vũ chỉ có thể nâng cao mục tiêu.

Trong bất cứ trường hợp nào, đã có Thanh Vũ tiên phủ, Tần

Vũ căn bản không lo tới việc chạy trốn.

Bỗng nhiên.

- Vương Nguyên, ngươi đừng ép người quá đáng, ngươi tuy tư chất hơn ta, ngươi được gia nhập đệ nhất đại môn phái Thanh Hư quan, ta chỉ có thể gia nhập một tiểu tông phái vô danh. Nhưng ngươi đã đi quá xa rồi, khi xưa lúc hai ta đều là phàm nhân, tại quê nhà ngươi đã ức hiếp ta, hiện tại lại còn muốn đoạt cực phẩm quáng thạch của ta, nằm mộng.

Một âm thanh phẫn nộ từ xa truyền tới.

- Lí Tân, ngươi chỉ là một tiểu Kim Đan kì tu chân giả, có tư cách gì sở hữu cực phẩm quáng thạch? Ta hiện tại đã là Nguyên Anh kì cao thủ, chỉ cần đoạt được một kiện cực phẩm linh khí nhất định sẽ trở thành đệ tử tinh anh của Thanh Hư quan.

Đồng thời một âm thanh khác lại vang lên.

Hai âm thanh nhanh chóng hướng về phía Tần Vũ truyền tới.

Bọn Tần Vũ, bảy người nhìn nhau cười khảy, dù là Kim Đan kì hay Nguyên Anh kì dưới mắt bọn họ quả thật vô cùng yếu nhược.

- Vương Nguyên, ngươi khoa trương cái gì, chỉ nửa tháng nay, Thanh Hư quan của ngươi chỉ tán tiên thôi đã chết đến vài trăm, đệ tử Thanh Hư quan chết cũng không ít hơn. Thanh Hư quan ngươi có gì là giỏi, "Liên Hoa tông" ta tuy chỉ là một tiểu môn phái, nhưng ít ra cũng không có ai bị chết cả.

- Đó đều là do bọn tán ma tàn ác, tuy vậy Âm Nguyệt cung cũng chết đến vài trăm tán ma. Bọn ta không hề bị thua thiệt gì. Thanh Hư quan ta ít nhất còn có tán tiên chết, còn như Liên Hoa tông làm sao có tán tiên chết được? Các ngươi căn bản không hề

có tán tiên nào cả.

Ánh mắt của Tần Vũ sáng lên.

Bản thân y vẫn chưa hề ra tay, nhưng xem ra giữa Thanh Hư quan và Âm Nguyệt cung đã xuất hiện mâu thuẫn không nhỏ.

Chương 236

Nghi Hoặc

Hoa nở khắp nơi, cũng không biết đã bao lâu không có người đi qua đây, những bông hoa rực rỡ này vô cùng quyến rũ, tuy nhiên lúc này giữa biển hoa mênh mông lại xuất hiện hai thiếu niên, một người phủ kín bởi bộ trường sam màu xanh, trên khóe miệng còn lưu lại vết máu.

Nam tử đối diện với y, nổi bật lên bởi chiếc áo khoác màu vàng, cười lạnh nhìn về phía nam tử vận trường sam màu xanh.

- Chủ nhân, vừa rồi nghe bọn chúng nói chuyện, còn nghĩ công lực của hai người cách xa nhau nhiều, hiện tại xem ra... nguyên lai một kẻ Kim Đan hậu kỳ, một kẻ Nguyên Anh tiền kỳ, thực lực khác biệt quả thực không lớn.

Mặc Kỳ Lân nghi hoặc bất giác nói.

Huyền Băng sư thú Sử Tín cười nói:

- A Mặc, ngươi không cẩn thận xem xét rồi, nếu như quả thật thực lực cách biệt quá lớn. Nam tử vận kim sắc trường bào Vương Nguyên, sao lại cần một thời gian dài như thế vẫn không đoạt được cực phẩm quáng thạch?

- Đúng.

Mặc Kỳ Lân đột nhiên hiểu ra.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ lúc này đều tập trung vào đoạn đối thoại giữa Lí Tân và Vương Nguyên.

Trong mắt của Lí Tân hiện lên sự kiên nghị.

- Đúng, Liên Hoa tông ta là tiểu tông phái, thậm chí còn không ở trong một ngàn môn phái tu tiên giả lớn nhất, là một tiểu tông phái không thể bé hơn được. Còn Thanh Hư quan, đại tông phái của ngươi, là tu tiên giả đệ nhất tông phái. Ngươi Vương Nguyên lúc trước cũng được xem là tư chất cao hơn ta, tư chất của ta quá thấp.

Lí Tân trong lời nói chứa chút nộ khí, phảng phất như đang nhớ lại về những năm trước đây.

- Ta đã tới rất nhiều tông phái, nhưng tất cả đều không nhận ta, cuối cùng duy chỉ có Liên Hoa tông là thu nhận ta! Còn ngươi quả thật đã được Thanh Hư quan thu nhận. Ngươi tư chất cao, môn phái tốt, tu luyện công pháp lợi hại. Ta tuy tư chất kém, môn phái nhỏ, công pháp cũng dở, nhưng nay xem ra, ngươi có hơn ta là bao? Ta nay đã đạt tới Kim Đan hậu kì đỉnh phong, chỉ kém hơn nguyên anh kì một bước mà thôi.

Lí Tân lạnh lùng nhìn Vương Nguyên:

- Thật không biết được bao năm qua ngươi có chú tâm tu luyện hay không? Ngươi chỉ lãng phí thời gian vào việc bày mưu tính kế, giết người đoạt bảo mà thôi.

- Ngươi….

Vương Nguyên phẫn nộ, chỉ về phía Lí Tân, thực sự không nói nên lời.

Vương Nguyên tư chất cực cao, lại là đệ tử của Thanh Hư quan. Phàm nhân có rất nhiều, mà hắn được Thanh Hư quan nhận làm để tự cũng có thể chứng minh cho tư chất tinh anh của Vương Nguyên. Nhưng sau bao năm qua, kẻ có tư chất thấp kém, gia nhập môn phái thấp kém như Lí Tân cũng chỉ kém y một chút.

- Từ đầu tới giờ ngươi luôn chạy trốn, sao giờ không chạy tiếp đi?

Vương Nguyên trào phúng nói.

- Ta không chạy nữa.

Lí Tân cười nhẹ nói.

- Ta mà chạy tiếp, công lực sẽ bị tiêu hao rất nhiều, sau một thời gian nhất định sẽ bị ngươi khống chế. Nhưng hiện tại…… ta còn có đủ thực lực để đấu với ngươi, thậm chí dù phải tự bạo!

Lí Tân trong mắt bỗng nhiên lóe sáng..

Sắc mặt Vương Nguyên đồng thời có chút biến đổi.

Hắn chỉ mạnh hơn Lí Tân một tầng mà thôi, nếu như trong thời khắc hung hiểm nhất, Lí Tân tự bạo, Vương Nguyên có đến tám, chín phần là mất mạng. Xét cho cùng thì Nguyên Anh kì đệ tử vẫn không thể khiến Nguyên Anh li thể.

Từ xa quan sát tất cả, Tần Vũ trong tâm đối với Lí Tân vô cùng thích thú.

Bởi trong lòng Tần Vũ, con đường tu luyện tuy tư chất là trọng yếu, công pháp cũng trọng yếu. Nhưng …….tâm tính cũng quan trọng phi thường.

Lí Tân trải qua bao khó khăn, tâm tính đã được tôi luyện kiên nghị vô bì. Còn Vương Nguyên hoàn toàn tương phản, con đường của y đường quá bằng phẳng, tâm tính không được như vậy, không lạ khi y chỉ nhỉnh hơn Lí Tân một chút.

……

- Lí Tân.

Một âm thanh đột ngột vang lên . Khiên cho Lí Tân cùng Vương Nguyên hai người đều chấn động, vô thức nhìn về địa phương phát xuất ra âm thanh đó. Chỉ thấy….một nam tử mặc trường bào màu đen lãnh mạc từ trên không trung phi thân xuống.

Vương Nguyên trong tâm ngạc nhiên: cao thủ, khí thế so với sư tôn còn mạnh hơn rất nhiều.

Sư tôn của Vương Nguyên cũng chỉ là Đổng Hư hậu kì, khoảng cách so với Tần Vũ tự nhiên vô cùng lớn.

- Lí Tân, ta có việc muốn hỏi ngươi.

Tần Vũ hường về Lí Tân nói.

Lí Tân trong long vui mừng, y đương nhiên cảm nhận được người trước mặt thực lực vượt xa bọn họ, lập tức cúi mình nói:

- Tiền bối, vãn bối hiện tại bị tên tiểu tặc kia truy sát, hòng đoạt cực phẩm quáng thạch của vãn bối. Tiểu tặc đó đang đứng kia khiến vãn bối thật rất khó tĩnh tâm để trả lời câu hỏi của tiền bối.

Tần Vũ lại nhìn về phía Vương Nguyên.

Vương Nguyên đầu óc không ngừng suy nghĩ:

- Vãn bối là đệ tử Thanh Hư quan, cách đây không lâu, vãn bối may mắn có được một khối cực phẩm quáng thạch, không ngờ lại bỉ tiểu từ này trộm mất, mong tiền bối hãy chủ trì công đạo, vãn bối nhất định mãi mãi cảm kích.

Vương Nguyên định dùng lời lẽ bịa đặt vu khống Lí Tân, nhưng Vương Nguyên lại không biết rằng từ đầu, Tần Vũ đã từ xa

chứng kiến mọi việc.

- Ngươi, vô sỉ.

Lí Tân lạnh giọng nói.

Vương Nguyên bộ dáng chánh khí nói:

- Lí Tân, cực phẩm quáng thạch này không phải ra ngươi tìm ra? Ngươi còn muốn vu oan cho ta. Ta quả thực không ngờ ngươi lại là loại vô sỉ như vậy, lại tưởng rằng mình có thể đổi trắng thay đen….

- Ồn quá!

Tần Vũ khẽ vẫy tay, một đạo thái dương chân hạch mang kim sắc năng lượng trực tiếp phát nổ trên thân người của Vương Nguyên, Vương Nguyên trực tiếp biến thành hư vô.

Lí Tân ngay lập tức giật mình.

Y quả không nghĩ đến Vương Nguyên lại chết như vậy.

- Tiền bối, nếu có sự tình gì muốn hỏi. Vãn bối nhất định có gì nói nấy.

Lí Tân khom người nói , vô cùng cung kính.

Tần Vũ lãnh đạm nói:

- Ta hỏi người, cách đây khônng lâu, Âm Nguyệt cung cùng Thanh Hư quan bắt đầu triệu tập tán tu các nơi, để cho phần lớn tán tu tập hợp tại tông môn của bọn họ. Từ đó đến nay đã phát sinh những chuyện gì, ta đã nghe thấy ngươi bảo đã có vài trăm tán tiên bị chết, sự việc là như thế nào?

- Tiền bối người có lẽ là mới trở về từ hải ngoại.

Lí Tân cười nói:

- Tán ma một phương cùng tán tiên một phương, ko hiểu do nguyên nhân gì bỗng nhiên bắt đầu tụ tập tại Âm Nguyệt cung và Thanh Hư quan. Nhưng sau đó…….Âm Nguyệt cung cùng Thanh Hư quan đều bắt đầu có người bị giết.

Tần Vũ lông mày nhướng lên.

- Lúc mới bắt đầu thì chỉ có những đệ tử bình thường bị chết, nhưng sau một thời gian, tán tiên nhất kiếp, nhị kiếp, tam kiếp cũng bị chết rất nhiều. Thậm chí cả tán tiên đạt trên tứ kiếp bị giết cũng không ít. Không chỉ Thanh Hư quan tán tiên mà cả tan ma của Âm Nguyệt cung cũng bị giết rất nhiều.

Lí Tân bỗng nhiên nhíu mày.

- Chỉ là cái chết của đám tán tiên hết sức quỷ dị, một vài tán tiên tự nhiên bị mất tích, một vài tán tiên cùng với tán ma giao đấu tới chết, có rất nhiều trường hợp…….lạ kỳ, có lẽ đám tán tiên tán ma mới chỉ bắt đầu thăm dò lẫn nhau mà thôi.

Lí Tân cười nói.

- Thăm dò?

Tần Vũ hỏi lại

Lí Tân liền giải thích:

- Điều đó rất đơn giản, Âm Nguyệt cung tụ tập rất nhiều tán ma. Thanh Hư quan tụ tập rất nhiều tán tiên. Bọn họ tụ tập làm gì? Không

thể nói là để tổ chức một cuộc ăn chơi nhảy múa lãng phí thời gian, đương nhiên là muốn chuẩn bị tấn công tiêu diệt đối phương, hiện tại chỉ là thăm dò mà thôi.

- Hừm, mới chết có vài trăm, trong khi đó Âm Nguyệt cung cùng Thanh Hư quan tụ tập hơn cả vạn tán tu. Vài trăm có đáng là gì?

Lí Tân cười lạnh nói.

- Tiểu bối thấy, không bao lâu nữa, Đằng Long đại lục sẽ có một trận mưa máu.

Tần Vũ gật đầu.

- Ngươi có lẽ có Đằng Long đại lục địa đồ, hãy đưa cho ta một bản.

Tần Vũ lãnh đạm nói.

Lí Tân trong tâm nghi hoặc tại sao vị tiền bối trước mặt lại không có nổi một tấm địa đồ, tuy vậy y tịnh không dám nói, vẫn cung cung kính kính đưa cho Tần Vũ một khối ngọc giản. Sau khi nhận được, dùng linh thức quét qua, Tần Vũ đã hiểu đại khái về Đằng Long đại lục.

- Rất tốt.

Trong tay đồng thời lấy ra một khối kim chúc cực phẩm quáng thạch.

- Đây là phần thưởng của ngươi.

Tần Vũ ném khối quáng thạch cho Lí Tân, đồng thời thân hình

nhất động biến mất ngay trước mắt Lí Tân. Cho Lí Tân một khối cực phẩm quáng thạch, thực tế còn do Tần Vũ đối với Lí Tân rất có hảo cảm. Một khối cực phẩm quáng thạch, đối với tiên giới quáng thạch của Tần Vũ mà nói, căn bản không tính vào đâu.

- Cực phẩm quáng thạch!

Lí Tân nhìn khối quáng thạch vừa tiếp lấy vừa vui mừng khôn xiết, hắn ngước lên nhìn, Tần Vũ đã tiêu thất không thấy đâu nữa

…….

Giữa không trung Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Huyền Băng sư thú tam huynh đệ, Mặc Kỳ Lân bảy người cùng phi hành.

- Đại ca, đệ nghĩ theo như tiểu tử Kim Đan kì kia nói, đám tán tiên cùng tán ma đều có ý định thăm dò lẫn nhau, giết vài trăm tán tu căn bản cũng chưa thấm vào đâu.

Hầu Phí nói.

Tần Vũ từ từ gật đầu.

- Không giống thăm dò, huynh vẫn luôn có cảm giác như vậy.

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Đồng thời bắt đầu vắt óc suy nghĩ, cười nói:

- Đã không nghĩ thông thì không nghĩ tới nữa.

- Đại ca, chúng ta có đại khai sát giới, mặc cho bọn chúng đông như thế nào, chúng ta còn có Thanh Vũ tiên phủ, giết người xong thì lập tức nấp vào trong Thanh Vũ tiên phủ. Đợi tới khi bên ngoài phòng ngự lỏng lẻo, ta lại ra đồ sát tiếp, như vậy không thống

khoái sao?

Hai mắt Hầu Phí sáng rỡ.

Hặc vũ không nói gì, chỉ là đôi mắt cũng sáng lên.

- Chủ nhân, không ổn.

Sử Tín nói.

- Sao, có gì không ổn? Có Thanh Vũ tiên phủ ở đây. Cho dù là thập nhị kiếp tán tiên cũng đừng mong công phá, còn sợ gì nữa?

Hầu Phí tức giận nói.

- Phí phí.

Tần Vũ đưa tay ra cản Hầu Phí.

- Sử Tín, ngươi nói tiếp đi.

Sử Tín gật đầu nói:

- Chủ nhân, theo thuộc hạ thấy, tán tiên cùng tán ma mỗi bên chết đến vài trăm, đang ở vào thế như nước với lửa. Nếu như chúng ta tới đó, rất có khả năng sẽ bị rơi vào bẫy.

Tần Vũ gật đầu tán đồng.

Tần Vũ cũng đã nghĩ tới điểm này, lúc này Thanh Hư quan cùng Âm Nguyệt cung khẳng định phòng thủ nghiêm mật, thậm chí còn bố trí cả thiên la địa võng.

- Thiên la địa võng, Sử Tín ngươi đúng là ngu ngốc, cái bẫy đó bổn

hầu gia đương nhiên biết rõ. Ngươi có nghĩ rằng, cho dù là thiên la địa võng lợi hại, làm sao có khả năng đối phó với Thanh Vũ tiên phủ của đại ca?

Hầu Phí đã có chút nóng nảy, y muốn nhất là được đại khai sát giới.

Tần Vũ trầm tư một hồi.

- Tốt lắm, thế này đi, mọi người hãy tạm thời tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ nghỉ ngơi, , ta sẽ cải trang thành tu tiên giả thông thường tới Thanh Hư quan điều tra. Phí phí yên tâm, đợi ta điều tra xong, sẽ quyết định xem có đồ sát thống khoái một trận không.

Hầu Phí cùng mọi người trực tiếp tiêu thất, tiến nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Những tưởng sau khi Tần thị gần như bị diệt tộc, bao nhiêu khả ái thị nữ cùng thị vệ trung thành bị chết, Tần Vũ sẽ không cầm lòng được mà mở cuộc đồ sát.

- Ô Không Huyết, Minh Lương, đều do các ngươi lúc đầu gieo nhân ác, các ngươi sẽ sớm nhận lấy quả báo thôi.

Tần Vũ hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp hướng Thanh Hư quan phi hành.

……

Đằng Long đại lục rộng lớn mênh mông, tại Đằng Long đại lục phương bắc đang là mừa hạ, tại phương nam đã là mùa đông.

Thanh Hư sơn ở một nơi rất xa.

Nhưng giữa lúc trời đất giống như một khối băng trắng, nơi nơi hoa tuyết không ngừng phiêu phiêu rơi xuống, Tần Vũ giữa

không gian tuyết trắng vô biên như biến thành một điểm màu đen. Sau khi phi hành tới gần Thanh Hư sơn, Tần Vũ cũng bắt đầu giảm tốc độ.

Bỗng nhiên Tần Vũ bị thu hút bởi một ánh lửa sáng.

- Lão đầu kia là cao thủ.

Tần Vũ cảm nhận lão giả tóc trắng không hề đơn giản.

Thanh Hư sơn, dưới những tán cây đại thụ là một đốm lửa, bên cạnh đó là một nam tử trẻ tuổi uy mãnh cùng một ông lão tóc trắng.

- Lão nhân gia, đây.

Thanh niên kia đưa khối thịt quay chín cho bạch phát lão giả.

- Con hươu trắng này là do tiểu bối tự thân bắt rồi làm thịt, thịt hươu vẫn còn tươi đó.

Bạch phát lão giả, khuôn mặt hồng hồng, cười nhẹ trực tiếp đón lấy miếng thịt, ăn với vẻ khoái trí vô cùng:

- A, mùi vị không tồi đâu, tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi ở chân núi Thanh Hư, có lẽ đủ điều kiện để trở thành đệ tử của Thanh Hư quan, nhưng công lực của ngươi sao lại thấp như vậy, còn chưa đạt đến Kim Đan kỳ.

Tráng niên kia liền cười khổ nói.

- Tiểu bối sao có đủ tư cách gia nhập Thanh Hư quan, đạt đến tiên thiên cảnh giới cũng là do một bộ công pháp tu luyện tàn khuyết do cha tôi để lại. Hơn nữa tiểu bối cũng quá lớn rồi, căn bản không

một tông phái nào muốn thu nhận.

Bạch phát lão giả gật đầu, nhìn về phía tráng niên tán thưởng.

- Tiểu huynh đệ tâm tính không tồi, ta đã ăn thịt hươu của ngươi tự nhiên không thể không báo đáp. Ngươi hãy cầm lấy lệnh bài này, sau đó trực tiếp tới Tử Dương môn , nhanh chóng đưa cho người của nhìn lệnh bài này, bảo bọn họ dẫn ngươi đến gặp người đứng đầu, Tử Dương môn nhất định thu nhận ngươi.

Tráng niên kia trong lòng đại hỉ, y đương nhiên có thể hiểu, bạch phát lão giả trước mắt rất có khả năng là sư môn tiền bối của Tử Dương môn.

- Ô, lệnh bài này chỉ có thể giúp ngươi tiến nhập Tử Dương môn, thế này đi , lão già ta thấy ngươi quả thật rất vui, ta cũng vừa luyện được một kiện linh khí, hôm nay cấp cho ngươi.

Bạch phát lão giả cười nhẹ nói, đồng thời trong tay quang mang lấp lánh.

Lão giả này đương nhiên không phải người thường, y tại Tử Dương môn cùng với Xích Dương chân nhân là cao thủ cùng lứa - Xích Duyên chân nhân, như hiện tại đạt tới thập kiếp tán tu, địa vị được tôn sùng, căn bản không cần nói nhiều.

- Ô, có người đang tới?

Bạch phát lão giả ánh mắt quét về hướng Tần Vũ, tại không trung trong lòng Tần Vũ không khỏi giật mình.

Tuy nhiên ngay tại lúc đó.

Một đạo quang ảnh lấp loáng xuất hiện.

- Phốc xích!

Một cánh tay đã xuyên thủng bụng của bạch phát lão giả Xích Duyên chân nhân, tráng niên nhìn thấy cánh tay màu đỏ xuyên qua bụng của vị tiền bối kia mà sợ đến ngây ngốc. Cánh tay nhuộm đầy máu đó lúc này đã chế ngự được nguyên anh của Xích Duyên chân nhân .

- Vu Hắc, ngươi dám giết ta.

Nguyên anh của Xích Duyên chân nhân phát ra tiếng gay gắt.

Xuất thủ chính là Vu Hắc, Vu Hắc đang khống chế nguyên anh của Xích Duyên chân nhân liền cười hắc hắc:

- Nói thừa, ta có ai là không dám giết, nguyên anh của thập kiếp tán tiên, xem ra rất bổ đây.

Nói xong liền ném nguyên anh vào trong miệng, trực tiếp nuốt luôn nguyên anh. Tình cảnh trước mắt khiến cho tráng niên kia ngây ngốc.

Vu Hắc đưa mắt liếc về phía Tần Vũ:

- Độ Kiếp trung kì, quá yếu.

Nói xong, âm thanh của Vu Hắc cười lớn thanh âm vang dội:

- Lũ chuột Thanh Hư quan nghe đây, hôm nay ta trước tiên nuốt một nguyên anh của thập kiếp tán tu, ngày mai, sẽ là thập nhất kiếp, ha ha…..

Thân hình nhất động hóa thành một đạo hắc sắc lưu quang phi về phương xa.

Vu Hắc thật ngông cuồng, y tuy có thực lực thi triển thuấn di nhưng lại không hề thuấn di, mà lại phi hành. Rõ ràng là để cho đối phương truy đuổi.

- Vu Hắc, chớ có chạy!

Một âm thanh phẫn nộ từ Thanh Hư quan vang lên, một đạo hồng sắc lưu quang hạ xuống, tuyết xung Thanh Hư sơn đều đã bị tan chảy hết. Trên bầu trời Tần Vũ đang nhíu mày:

- Sao lại như thế, sao sự việc lại phát triển khác hoàn toàn so với suy đoán của ta? Không đúng, Ô Không Huyết cùng Minh Lương chắc hẳn đã biết được bí mật của Phá Thiên đồ sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Nhưng Vu Hắc sao lại làm vậy?

Chương 237

Xung Đột Bạo Phát

Tại đại điện của Thượng Thiên cung trên Thanh Hư sơn.

Trên đại điện, chỉ có Minh Lương chân nhân, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, Tuyết Ương môn Tuyết Vũ Ương bốn người, cả bốn người đều nhìn về lối vào đại điện.

Xích Dương chân nhân nộ khí trùng trùng, toàn thân tỏa ra sát khí đi vào phía trong đại điện Thượng Thiên cung, mở miệng nguyền rủa:

- Vu Hắc, nhất định sẽ có ngày ta phải tự tay giết ngươi trả thù cho Duyên sư đệ.

Xích Dương chân nhân ngẩng đầu về phía Minh Lương chân nhân đang ngồi trên đại điện, tức giận nói:

- Minh Lương chân nhân, ta thực sự không thể nhẫn nại được nữa. Chỉ mới nửa tháng nay, đã có đến vài trăm tán tiên bị chết, hơn nữa đối phương còn chọn những người có công lực cao để giết! Xích Duyên sư đệ của ta đã là thập kiếp tán tiên, nhưng lại bị giết bởi Vu Hắc, ta đã nhẫn nhục tới mức không chịu đựng thêm được nữa rồi, Minh Lương chân nhân, chúng ta phải đi tìm lũ tán ma ấy dạy cho chúng một bài học.

- Xích Dương chân nhân, bình tĩnh lại đã.

Minh Lương chân nhân lãnh đạm nói.

Nghe thấy Minh Lương chân nhân nói như vậy, Xích Dương chân nhân cuối cùng không thể kiềm được nộ hỏa nữa.

- Bình tĩnh, bình tĩnh cái con mẹ gì chứ, người chết là sư đệ của ta, ngươi đương nhiên bình tĩnh. Nếu như ta tiếp tục bình tĩnh thêm nữa, Tử Dương môn của ta không biết sẽ có bao nhiêu tán tiên bị giết, nhìn lại …..nửa tháng qua, số tán tiên bị chết, chỉ có vài người của Thanh Hư quan. Đại đa số đều là tông phái của ta.

Xích Dương chân nhân toàn thân hỏa kình bộc phát.

Minh Lương chân nhân nhíu mày, trong mắt thấp thoáng một tia lãnh quang.

Minh Thiện chân nhân bên cạnh liền đứng dậy nói:

- Xích Dương chân nhân, ngươi đừng để cừu hận làm đầu óc rối loạn. Không lẽ ngươi không biết bí mật của Phá Thiên Đồ? Bí mật của Phá Thiên Đồ, chỉ có vài người chúng ta biết. Từ lúc hiểu được bí mật đó, ngươi nên biết phải làm gì chứ.

Phá Thiên Đồ có quan hệ tới Nghịch Ương cảnh, nên ngoại trừ bọn họ, những tán tiên còn lại đều không biết. Tuy rằng không ít tán tiên biết rằng Phá Thiên Đồ rất quan trọng, nhưng tại sao lại quan trọng, bọn họ hoàn toàn không biết.

Tuyết Ương môn Tuyết Vũ Ương lông mày trắng như tuyết, cũng đỡ lời:

- Xích Dương chân nhân, ngươi hãy cẩn thận suy xét, Phá Thiên Đồ có liên quan tới Nghịch Ương cảnh. Muốn mở được Nghịch Ương cảnh, tất cần phải tụ tập đủ ba bức Phá Thiên Đồ. Chúng ta đã có được một chương Phá Thiên Đồ, tiến nhập Nghịch Ương cảnh khẳng định có phần của chúng ta. Cho nên căn bản không cần phải phí sức tranh cướp, khiến cho vô số tán tu mất mạng.

- Điều đó ta đương nhiên là biết.

Xích Dương chân nhân phẫn nộ nói:

- Nhưng tại sao đám tán ma đó lại liên tục phái cao thủ tới đồ sát tán tiên bọn ta?

Lam Băng chân nhân cau mày nói:

- Xích Dương chân nhân, lúc nãy bên Âm Nguyệt cung cũng có người tới, nói rằng Xích Dương chân nhân ngươi cũng đã giết người của bọn chúng. Có phải vậy hay không?

- Không hề.

Xích Dương chân nhân giọng đầy khí tức.

- Ta đâu có ngu dốt như vậy, là bọn chúng vu khống.

Những người khác đương nhiên không nói gì, tính khí của Xích Dương chân nhân họ đều hiểu rõ.

- Tốt, không cần nói nữa, từ hôm nay, ta sẽ tự mình bảo vệ Thanh Hư sơn. Tóm lại, Phá Thiên Đồ sẽ cất ở bên trong Thượng Thiên cung nơi có Thập Diễn Ảo trận bảo vệ. Đám tán ma kia căn bản không có khả năng tiếp cận.

Ánh mắt của Minh Lương chân nhân quét qua những người còn lại, đặc biệt ngừng lại tại Xích Dương chân nhân:

- Đừng trách ta không đề tỉnh các ngươi, nếu như rời khỏi đây bị người ta giết thì cũng không thể oán trách. Huống chi….để đoạt được Nghịch Ương cảnh bảo bối, còn phải dựa vào sứ giả các giới, nếu như vận khí chúng ta may mắn có thể đoạt được bảo bối, nếu xui xẻo, sẽ trở thành con cờ trong tay sứ giả các giới. Vì thế mà khiến cho cả vạn

tán tiên đổ máu quả là không đáng.

Xích Dương chân nhân, Tuyết Vũ Ương tất cả đều trầm tư.

Những lời nói ấy họ không thể để cho tiên giới sứ giả nghe thấy, nhưng bọn họ đều minh bạch đạo lí này. Tiên giới sứ giả hạ phàm, luận thực lực của sứ giả, khẳng định ít nhất cũng phải mạnh hơn Minh Lương chân nhân. Tới lúc đó ……tranh đoạt Nghịch Ương cảnh bảo bối, khẳng định là vấn đề giữa các sứ giả, Xích Dương chân nhân cùng bọn họ bất quả cũng chỉ là những quân cờ mà thôi.

Không thể đoạt được Nghịch Ương cảnh bảo bối, lại khiến cho vô số tán tiên tử nạn liệu có đáng không?

Đương nhiên không đáng.

Đạo lí đó, các vị chân nhân đều minh bạch.

- Đạo lí đó Ô Không Huyết chắc hẳn cũng hiểu rõ. Nhưng tại sao lại để cho người của y liên tục tới đây giết tán tiên bọn ta, đặc biệt là Vu Hắc, phần lớn tán tiên đều bị giết bởi hắn.

Xích Dương chân nhân phẫn nộ bất bình nói.

Minh Lương chân nhân cũng trở nên trầm mặc.

- Đúng, Ô Không Huyết bọn chúng khẳng định phải rõ.

Nghịch Ương cảnh bảo bối là vật mà tiên đế các giới đều muốn đoạt được. Bảo bối đó khẳng định sẽ do sứ giả các giới tranh đoạt. Cho dù bọn họ có được một bức Phá Thiên Đồ cũng không làm được gì, trong tình huống đó họ sẽ phải làm gì.

- Ô Không Huyết. Có thể tên gia hỏa đó căn bản không để ý tới

tính mệnh của lũ tán ma.

Tuyết Vũ Ương bỗng nhiên nói.

Minh Lương chân nhân, bọn người cùng chấn động.

Đúng là Ô Không Huyết là tán ma không hề có tông phái tại Đằng Long lục địa. Ô Không Huyết nguyên là một tán ma độc hành, Vu Hắc cũng vậy.

Hai người bọn chúng, đối với việc tán ma của Đằng Long lục địa không hề quan tâm. Minh Lương chân nhân phải lo cho tính mạng của hàng vạn tán tiên, còn Ô Không Huyết, Vu Hắc thì lo lắng điều gì?

- Vu Hắc, Ô Không Huyết nếu quả thật tới đây, ta sẽ đích thân ra tay. Tối rồi, chư vị trước tiên hãy nghỉ ngơi đi.

Minh Lương chân nhân cuối cùng cũng chỉ có một mệnh lệnh như vậy.

……

Tần Vũ cước đạp tiên kiếm, phi hành về phía chân trời.

Tần Vũ hiểu rõ bí mật của Phá Thiên Đồ, cũng biết rằng Phá Thiên Đồ phải tập hợp đủ ba bức mới có tác dụng. Ba bức Phá Thiên Đồ, một do Long tộc nắm giữ, Long tộc có thập nhị kiếp siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long, bức đó khẳng định không ai có thể cướp được.

Tần Vũ vẫn tin rằng, tán ma cũng như tán tiên, nếu như ở tình huống bình thường không thể ngu ngốc chém giết như vậy, nhưng hiện tại chứng kiến, so với suy đoán của Tần Vũ lại hoàn toàn bất đồng.

- Sao lại như vậy, hơn nữa nghe đồn Âm Nguyệt cung tán ma chết cũng không ít, hay là…… có ai đang âm mưu trong bóng tối?"

Tần Vũ trong lòng nghi vấn.

Như tình huống hiện tại, trước mắt Tần Vũ chỉ có một cách giải thích, đó là có một thế lực đang âm mưu trong bóng tối.

- Hay là Long tộc?

Tần Vũ cũng không có cách nào để xác định, cuối cùng cấp tốc hướng về Âm Nguyệt cung phi hành. Sau khi tra ra vị trí đại khái của Thanh Hư sơn, Tần Vũ chuẩn bị tới thám xét Âm Nguyệt cung.

Với tốc độ hiện tại của Tần Vũ, không tới một ngày, Tần Vũ đã tới bên ngoài Âm Nguyệt cung.

Âm Nguyệt cung cũng ở sâu trong núi, nhìn từ xa Âm Nguyệt cung đã phát tán ra một khí tức khủng bố, đó là do vô số tán ma tụ hội tại đó tạo ra tán ma khí tức.

- Âm Nguyệt cung có hơn vạn tán ma, tạo nên khí thế, thậm chí vượt quá Bằng Ma đảo.

Trong lòng Tần Vũ thầm đánh giá.

Tần Vũ tại ngoại vi Âm Nguyệt cung chỉ có thể quan sát được chu vi khu vực, phương vị một cách đại khái, rồi ghi nhớ vào trong đầu. Trong lúc Tần Vũ đang cẩn thận quan sát...

Bỗng--

Tại phương vị của Âm Nguyệt cung, một đạo tàn ảnh từ Âm Nguyệt cung cấp tốc vọt lên trời cao, trong khi đang ở giữa trùng thiên, đạo nhân ảnh đó bỗng nhiên nhanh chóng quay lại Âm Nguyệt cung.

Trong khoảnh khắc, vọt hướng lên trời cao rồi tái trùng nhập Âm Nguyệt cung, chỉ trong khoảng thời gian đó, ít nhất nhân ảnh cũng đã tung ra vài trăm đòn công kích.

- Chí ít số công kích cũng đến vài trăm.

Tần tũ trong tâm kinh dị, tốc độ thật quá nhanh. Tàn ảnh nhiều vô kể. Tần Vũ hiện tại không bằng được một phần của đối phương.

Tần Vũ căn bổn không nghĩ rằng có thể đoán định được số công kích của đối phương ra sao, chỉ có thể miễn cưỡng đếm được vài trăm, còn số lượng công kích thực tế lớn hơn nhiều.

- Ô Không Huyết, Vu Hắc ngươi giết chết Xích Duyên chân nhân của Tử Dương môn, lần này giết chết một ngàn tán ma, coi như là hòa. Nếu như các ngươi còn giết người, đừng trách Minh Lương ta tâm ngoan thủ lạt.

Thân ảnh hạ xuống, sau đó biến thành một đạo tàn ảnh, hoàn toàn tiêu thất trước mắt Tần Vũ.

- Minh Lương chân nhân quả là bá đạo.

Tần Vũ trong lòng kinh dị

Tần Vũ thấy rõ ràng, từ dầu tới cuối Minh Lương chân nhân căn bản không hề sử dụng thuấn di, cho dù là công kích hay rời khỏi, đều sử dụng tốc độ kinh nhân.

Tần Vũ đương nhiên không biết, rất ít tán tiên sử dụng thuấn di trong chiến đấu, bởi vì khi sử dụng thuấn di nếu địch nhân làm cho không gian chấn động, có thể khiến cho thuấn di hướng tới một không gian rạn nứt, lúc đo xem như là chết.

Cho nên trong lúc chiến đấu tốc độ là vô cùng quan trọng.

Vừa lúc Minh Lương chân nhân phi tẩu, một đạo thân ảnh huyết hồng sắc lợi hại xuất hiện tại không trung.

Chỉ sau một lúc đã xuất hiện thêm vài đạo thân ảnh huyết hồng sắc bên cạnh.

Ô Không Huyết sắc mặt rất khó coi, nói:

- Minh Lương, ngươi quả thật đã quá đáng rồi!

- Vu Hắc, có thật là ngươi đã giết Tử Dương môn Xích Duyên chân nhân không? Không lẽ ngươi không biết, chỉ vì Phá Thiên Đồ mà khiến cho cả vạn tán ma máu chảy thành sông là không đáng sao.

Ô Không Huyết phẫn nộ nhìn Vu Hắc.

Hỏa Ma cũng nhìn Vu Hắc.

Vu Hắc tức giận nói:

- Không hề, ta không hề giết Xích Duyên chân nhân!!! Ô Không Huyết, dù thực lực ngươi mạnh hơn ta, nhưng chỉ nghe lời nói của Minh Lương chân nhân. Ngươi lại phán định là ta giết Xích Duyên chân nhân, ngươi cũng rất quá đáng rồi đấy.

- Không ngờ lại là vu hãm?

Hỏa Ma cười lạnh nói.

Liên Nguyệt nương nương trong mắt hàn quang lấp loáng:

- Có thể là… có kẻ nào đấy giả dạng Vu Hắc đại ca. Hơn nữa Minh Lương chân nhân rất có khả năng cũng là giả mạo.

Hỏa Ma bật cười, giống như nghe thấy một câu truyện cười rất hay vậy, cười môt cách sảng khoái:

- Giả mạo, ha ha ….. Liên Nguyệt, đầu óc ngươi không tệ. Minh Lương chân nhân tu luyện Điểm Tinh quyết, công lực ngưng tụ cực đại, tốc độ cũng cực nhanh. Chỉ luận về tốc độ, ngay cả Ô Không Huyết đại nhân cũng kém y một bậc.

Ô Không Huyết gật đầu:

- Như quả không có phương pháp cản trở, chỉ luận về tốc độ, ta đúng là kém Minh Lương chân nhân một bậc.

- Liên Nguyệt, nghe thấy chưa. Minh Lương chân nhân tốc độ cực nhanh, đưa mắt nhìn khắp phàm nhân giới ta chỉ thấy có hai người có thể đạt được tốc độ hơn y, một là Long tộc tộc trưởng, còn một kẻ nữa, được biết đến với danh hiệu vua tốc độ Bằng Ma đảo Tông Quật!

Hỏa Ma cười lạnh nhìn Liên Nguyệt nương nương:

- Liên Nguyệt, ngươi nghĩ rằng Long tộc tộc trưởng, Bằng Ma đảo đảo chủ, hai đại nhân vật đó lại đứng trong bóng tối giật dây sự việc này sao ?

Liên Nguyệt nương nương im lặng, thật sự không biết phải nói gì nữa.

Long tộc tộc trường, Bằng Ma đảo đảo chủ hai người địa vị được tôn sùng, sao có thể đứng sau sự việc âm hiểm như vậy.

- Theo ta thấy, tốc độ của Minh Lương chân nhân lúc nãy, bọn ta không ai có thể đuổi kịp, cho nên người đó không nghi ngờ gì nữa chính là Minh Lương chân nhân.

Hỏa Ma khẳng định.

Cùng lúc đó cũng có bảy tám vị cửu kiếp, thập kiếp tán ma phi hành tới nói.

- Ô Không Huyết đại nhân, không thể nhẫn nại thêm được nữa, chỉ mới mấy ngày đã chết vài trăm tán ma, nhưng lần này Minh Lương chân nhân tự mình xuất thủ, chỉ một lúc đã giết hại một ngàn tán ma. Nếu tiếp tục như vậy….chư vị tán ma huynh đệ sao có thể yên tâm ở lại Âm Nguyệt cung?

Một vị thập kiếp tán ma khẩn thiết nói.

Liên Nguyệt nương nương, Ô Không Huyết, Hỏa Ma cả bọn cùng biến sắc.

Đúng. Nếu như tiếp tục thế này, đám tán ma kia khẳng định sẽ sinh ra sợ hãi, có thể trực tiếp rời khỏi Âm Nguyệt cung.

Cùng lúc một vị thập kiếp tán ma phi thân lên, đứng trước Liên Nguyệt nương nương cung kính nói :

- Nương nương, lúc nãy đã có mười vị tán ma nói muốn li khai Âm Nguyệt cung, hiện tại đã được chúng ta thuyết phục.

Quả nhiên!

Thêm một lần nữa, nếu như lại có tán ma bị giết, những tán ma công lực không cao sẽ sinh ra sợ hãi.

Hơn nữa Âm Nguyệt cung không có *"Thập Diễn Ảo trận"* như Thanh Hư quan.

Liên Nguyệt nương nương trong mắt xuất hiện hàn quang, lạnh giọng nói:

- Ô Không Huyết đại nhân, ta nghĩ …… chúng ta không thể nhẫn nhịn thêm nữa, trên Thanh Hư sơn Thượng Thiên cung có Thập Diễn Ảo trận, bọn chúng có thể phòng vệ được. Chúng ta lại không hề có trận pháp phòng ngự lợi hại như thế. Chúng ta hãy trực tiếp thống lĩnh hơn vạn tu ma giả hướng tới Thanh Hư quan mà mở cuộc đồ sát.

Hỏa Ma cũng gật đầu nói:

- Đúng, không cần biết thế nào, chúng ta cứ chiếm lĩnh Thanh Hư sơn, sau đó bao vây Thượng Thiên cung. Khiến cho bọn tán tiên vĩnh viễn phải nấp trong Thập Diễn Ảo trận bảo hộ của Thượng Thiên cung.

Ô Không Huyết trầm tư một hồi.

Sau đó mỉm cười.

Y không phải là tán ma xuất thân từ Đằng Long đại lục tông phái, tán ma chết nhiều hay ít đâu khiến y phải cân nhắc, chém giết một trận, không phải là việc rất thống khoái sao?

Ô Không Huyết tu luyện Huyết Ma ma đạo, lấy đồ sát làm vui thích. Chỉ cần nghĩ đến việc cả vạn tán tu chém giết lẫn nhau, máu chảy thành sông, Ô Không Huyết đã xuất hiện vẻ kích động.

- Hảo.

Ô Không Huyết ánh mắt đỏ rực.

- Minh Lương chân nhân dám ngồi lên đầu chúng ta, không thể trách bọn ta ác độc được, bọn chúng có Thập Diễn Ảo trận ư, thì cứ để chúng trốn đi, chúng ta trước hết đồ sát đệ tử của Thanh Hư quan, sau đó giết toàn bộ tán tiên ở bên ngoài ảo trận. Để ta xem Minh Lương chân nhân có thể tụ thủ bàng quang được hay không.

Những đại tán ma còn lại trong mắt đều lộ hung quang.

Những ngày tháng vừa qua quả thật buồn chán, bọn họ đã cảm nhận đủ rồi, tán ma, ma tính rất nặng.

……..

Từ xa Tần Vũ nhìn thấy đám đại tán ma bàn bạc với nhau, chỉ là khi Ô Không Huyết và bọn kia nói chuyện, cũng đã bố trí cấm chế, Tần Vũ căn bản không nghe thấy bọn chúng nói gì.

Chỉ thấy, đám thập kiếp tán ma nhận mệnh lệnh của Ô Không Huyết, trực tiếp phi xuống dưới.

Chỉ một lúc sau, một trận hoan hô, rồi trận trận hoan hô, những tiếng reo hò nhiệt liệt không ngừng từ Âm Nguyệt cung vang lên, tán ma mỗi cá nhân ma tính đều cực lớn, mấy ngày qua lại bị tán tiên cao thủ đánh lén giết chết, khiến cho bọn chúng tràn đầy nộ hỏa, hiện tại biết được sẽ tàn sát Thanh Hư sơn, cả bọn đều vô cùng hưng phấn.

- Cuối cùng cũng đến rồi.

- Sát, sát, giết hết toàn bộ, ha, ha.

- Thanh Hư sơn… chuẩn bị tàn sát.

……

Mỗi cá nhân đều hưng phấn phát cuồng, âm thanh của tán ma vang vọng, từng đạo âm thanh không ngừng phát ra từ Âm Nguyệt cung. Từ xa chỉ nghe những lời này Tần Vũ cũng đã biết được sự tình phát sinh như thế nào.

- Đại chiến đã bắt đầu rồi sao? Căn bản không cần mưu tính gì cả,

hoặc có thể, có kẻ đã mưu tính sẵn rồi. Không cần biết như thế nào, bước đầu tiên của kế hoạch trả thù đã thành công.

Tần Vũ nhìn về phía Âm Nguyệt cung, trong mắt bùng lên một ngọn lửa chết chóc.

Chương 238

Huyết Lưu Thành Hà

Cho dù là Minh Lương chân nhân hay Ô Không Huyết, bọn họ đều đã quên mất một thế lực --- hồng hoang tán yêu ở Tiềm Long đại lục. Bởi vì hồng hoang thế lực cực kì ít lộ diện, Đằng Long đại lục tán tiên, tán ma căn bản hoàn toàn không biết đến.

Ở trong một trạch viện của phàm nhân tại Đằng Long đại lục.

Trong trạch viện có bốn người, một trong số bọn họ có hình dáng giống như của Minh Lương chân nhân, chỉ thấy Minh Lương chân nhân thân thể lắc nhẹ, biến thành kẻ khống chế hồng hoang yêu tộc – Dư Lương.

- Dư Lương đại nhân, sau khi đại nhân ra tay giết chết một ngàn tán ma, hiện tại quả đúng như đại nhân đã dự đoán. Đám ta ma kia đã không nhẫn nại được nữa rồi.

Kẻ đứng đầu ba cự yêu thuộc hạ của Dư Lương, Khổng Tào cười nói.

Dư Lương điềm đạm cười:

- Những tán tu ở Đằng Long đại lục này chỉ tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải để tu luyện, cũng không có kẻ nào từng tới hồng hoang của chúng ta. Bọn chúng đối với hồng hoang căn bản không hề để ý tới, đối với thực lực của chúng ta cũng không rõ. Không có gì là lạ cả.

Phàm nhân giới, về tốc độ có thể so sánh với Minh Lương chân nhân, đích thực chỉ có tộc trưởng Long tộc Phương Điền cùng đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật sao? Hồng hoang chưởng quản Dư Lương, cho dù tốc độ không bằng bọn họ, cũng không cách nhau

bao nhiêu.

- Dư Lương đại nhân có "Thông Thiên Độn Địa" thần thông, luận tốc độ, cả phàm nhân giới này có khả năng vượt qua đại nhân, xem ra chỉ có Bằng Ma đảo Tông Quật.

Một trong tam yêu, Lưu Điện Báo hình thú cười nói.

Hình thú nổi danh về tốc độ, nhưng trước mặt Minh Lương chân nhân, y cũng phải hổ thẹn vì yếu kém hơn.

Chuột, là một loài động vật nhược tiểu.

Vương giả của loài chuột – Thông Thiên Thử, thực tế lại là thượng cấp thần thú, sở hữu truyền thừa kí ức. Thông Thiên Thử, sở dĩ có hai chữ *"Thông Thiên"* một là bởi tốc độ cực nhanh, hai là do bản thân có công kích thần thông độc đáo.

Dư Lương, thập nhị kiếp thượng cấp thần thú, bổn thể chính là Thông Thiên Thử!

Siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long tuy lợi hại, nhưng tốc độ quả thật không quá vượt trội, tối đa cũng chỉ nhỉnh hơn Dư Lương một ít. Dư Lương cùng Minh Lương chân nhân, và cả Ô Không Huyết không hề có cách biệt với nhau.

Siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bằng lợi hại nhất chính là tốc độ. Chỉ có Tông Quật mới có thể làm cho Dư Lương tự nhận về tốc độ không bằng.

- Tán tu Đằng Long đại lục, từ tứ kiếp trở lên phần lớn đều tiến nhập Bạo Loạn Tinh Hải. Bọn chúng đối với các thế lực của Bạo Loạn Tinh Hải đều rất thông thuộc. Còn đối với hồng hoang chúng ta, gần như không hề biết tới, chúng ta phải cho bọn tán tu đó hiểu thực lực của hồng hoang tán yêu.

Dư Lương vẻ mặt cười tươi tắn, duy chỉ có đôi mắt nhỏ lấp loáng hàn quang.

Hơn vạn tán ma, dưới sự chỉ huy của Liên Nguyệt nương nương không ngừng hướng về phía Thanh Hư sơn phi hành, chỉ thấy trên bầu trời có vô số tán ma, đông đảo chen chúc giống như một bầy châu chấu che phủ toàn bộ bầu trời.

Ma khí như nuốt trọn thiên địa, khiến cho không một tán tiên nào dám cả gan tiếp cận.

- Liên Nguyệt, Hỏa Ma, lần này chúng ta xuất lĩnh một số lượng tán ma cao thủ lớn như thế này đi chém giết, khẳng định Minh Lương chân nhân rất nhanh sẽ nắm được tin tức của chúng ta. Đến lúc đó bọn chúng đã phòng ngự xong xuôi rồi. Do vậy… ta quyết định, ta và Vu Hắc sẽ tới Thanh Hư sơn ra tay trước, làm cho bọn chúng không kịp phòng thủ.

Ô Không Huyết trong mắt xuất hiện một tia hồng quang.

Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma ánh mắt đều sáng rực.

- Chủ ý rất hay, Ô Không Huyết đại nhân cùng Vu Hắc đại ca chỉ cần dùng Thuấn di, tin rằng sẽ rất nhanh đến được Thanh Hư sơn, lúc đó bọn chúng khẳng định vẫn chưa chuẩn bị xong. Trước tiên đồ sát một trận, nếu không chiếm được lợi thế, Ô Không Huyết đại nhân cùng Vu Hắc đại ca hãy quay lại hội họp với mọi người.

Liên Nguyệt nương nương lập tức tán đồng.

Vu Hắc cùng Ô Không Huyết nhìn nhau, trong mắt đều lấp loáng một tia tàn nhẫn.

Đồng thời, thân hình hai người bỗng nhiên tiêu thất.

Vô luận là Hắc Ma ma đạo, hay Huyết Ma ma đạo, hoặc Tu La

ma đạo. Ma giới tam đại ma đạo đều tu luyện những công pháp có sát khí cực nặng.

***

Tần Vũ lúc này đang vội vàng trên đường quay lại Thanh Hư sơn.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, Sử Tín các ngươi hãy ra ngoài, sắp có kịch hay để xem rồi.

Tần Vũ tâm ý máy động liền gọi bọn Hầu Phí đang ở Thanh Vũ tiên phủ ra ngoài.

Hầu Phí nhãn tình sáng rỡ nói:

- Kịch hay, kịch hay gì vậy?

Hắc Vũ cũng nhìn về phía Tần Vũ.

- Tán tiên nhất phương cùng tán ma nhất phương sắp mở cuộc đại chiến, ngươi nói không phải là kịch hay sao.

Tần Vũ cười nói:

- Hai bên nhân mã số lượng mỗi bên đều vượt quá cả vạn, quả là quy mô rất lớn.

Hầu Phí hai mắt mở trừng trừng:

- Mấy vạn tán tiên cùng mấy vạn tán ma chém giết? Đi, đại ca, chiến trường ở đâu, đi nhanh lên.

Tất cả đều kích động.

Trên trời dưới đất, khắp nơi đều là tán tu chém giết, cảnh tượng đó khẳng định so với cảnh độ kiếp không biết chấn động hơn bao nhiêu lần, khiến cho bọn Hắc Vũ, Sử Tín đều động tâm.

- Chiến trường ở trên Thanh Hư sơn, đi theo ta.

Tần Vũ nói xong liền chuyển mình hướng về Thanh Hư sơn phi hành.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Mặc Kỳ Lân cả bọn cùng đi theo Tần Vũ hướng tới Thanh Hư sơn. Theo suy nghĩ của Tần Vũ, y đã xuất phát sớm, khi đến Thanh Hư sơn thì cuộc chiến vẫn chưa diễn ra. Nhưng…

Ở một nơi rất xa Thanh Hư sơn.

Vốn là tuyết hoa bao phủ Thanh Hư quan nhưng giờ phút này đã không còn tuyết trắng bình thường. Mà là tuyết đỏ, chỉ thấy Thanh Hư sơn bị vây bọc bởi một tầng huyết vân dày đặc. Tiếng kêu khóc thảm thiết không ngừng vang lên.

Thực lực Ô Không Huyết ở đẳng cấp nào, bên trong Thanh Hư sơn *"Thập Diễn Ảo trận"* Thượng Thiên cung còn có tán tiên lục kiếp trở lên, nhưng bên ngoài Thập Diễn Ảo trận, ở trong Thanh Hư quan chỉ có những đệ tử phổ thông, không hề có kẻ nào đạt đến lục kiếp tán tiên.

Đám tán tiên đó, trước mặt Ô Không Huyết không hề có sức mạnh để phản kháng, vô số huyết vân vây quanh, đệ tử từ Đại Thành kì trở xuống nhất loạt đều biến thành huyết dịch, vượt quá Đại Thành kì cũng chỉ cầm cự được một lúc.

Tiếng khóc thảm thiết, tiếng gào đau đớn, tiếng hống phẫn nộ…

Lúc này Vu Hắc hóa thân thành người khổng lồ cao năm - sáu thước, tay cầm hắc sắc cự phủ, giống như một tòa thành sừng sững. Không cần biết là người hay là nhà, Vu Hắc đều phá hủy hết, chỉ một lúc đã không biết có bao nhiêu người chết dưới tay y.

Cung điện bảo tháp, cây cối hoa lá, khắp nơi hoang tàn, máu tươi lưu lại giống như một dòng sông máu bao phủ lấy Thanh Hư quan, chỉ một lúc, số lượng người chết đã lên tới một con số khủng khiếp.

- Ô Không Huyết, Vu Hắc, các ngươi quả là ép người quá đáng.

Một người luôn lãnh tĩnh như Minh Lương chân nhân khi phát hiện ra tình cảnh thảm khốc bên dưới Thanh Hư quan, cũng không kìm được lửa giận, từ Thượng Thiên cung trực tiếp hướng tới Ô Không Huyết đang sát nhân. Minh Lương chân nhân, Lam Băng chân nhân, Xích Dương chân nhân, Tuyết Vũ Ương tất cả đều ra mặt.

- Đây chỉ là lễ diện kiến, đại chiến chân chính vẫn còn ở sau.

Ô Không Huyết thân hình lóe lên, đồng thời li khai. Hắn tựa hồ căn bản không muốn cùng Minh Lương chân nhân giao chiến.

- Vu Hắc, chúng ta đi.

Ô Không Huyết cùng Vu Hắc trực tiếp phi thân li khai Thanh Hư sơn.

Ô Không Huyết, Vu Hắc hai người liên thủ, bọn Minh Lương chân nhân muốn giữ đối phương lại cũng là việc không có khả năng, hơn nữa lời của Ô Không Huyết vừa nãy cũng ảnh hưởng tới tâm lí của bọn họ.

- Tình báo không sai, đám tán ma đó quả nhiên đã phát động chiến tranh rồi.

Minh Lương chân nhân trong lòng phẫn nộ.

Chỉ một lúc sau, Thiện Niệm phi thân tới, thần tình trầm trọng:

- Sư bá, chỉ mới có một lúc, Thanh Hư quan đệ tử của chúng ta đã chết hơn hai vạn, số lượng tán tiên chết cũng đến vài nghìn.

- Hai vạn?

Minh Lương chân nhân chỉ thấy tim như thắt lại.

Thanh Hư quan thu nhận đệ tử thập phần nghiêm khắc. Số lượng đệ tử so với Tử Dương môn, Lam Ương môn ít hơn rất nhiều, tổng cộng lại cũng chỉ có sáu, bảy vạn, bỗng nhiên tổn thất hai vạn, cũng bằng với việc tổn thất một phần ba.

Một tông phái, tương lai chính là đám đệ tử cơ sở.

Cơ sở bị tổn thất, tông phái đó cũng đứng trước cảnh diệt vong không xa.

- Thiện Niệm nghe lệnh. Triệu tập một vạn đệ tử tinh anh của Thanh Hư quan vào trong Thập Diễn Ảo trận, để bọn chúng tập hợp ở khoảng trống trước cửa Thượng Thiên cung.

- Vâng.

Thiện Niệm đại hỉ.

Thập Diễn Ảo trận phạm vi cũng không lớn, lại là nơi cư trú của phần lớn lục kiếp tán tiên, để thêm một vạn người vào trong, quả thật cũng khá chật chội.

Minh Lương chân nhân không có biện pháp nào khác, cho dù thế nào, đám đệ tử tinh anh của Thanh Hư quan cũng không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đó là tương lai tông phái. Hơn nữa bọn Xích Dương chân nhân cũng không dám nói gì, dù sao Thập Diễn Ảo trận cũng là đại trận của Thanh Hư quan. Bọn họ làm vậy, ai dám chê trách?

- Xích Dương chân nhân, Tuyết Vũ Ương đạo hữu, hiện tại bên tán ma đã đem đại quân tới đây đồ sát, giờ chúng ta nên ứng phó ra sao?

Minh Lương chân nhân nhìn hai người Xích Dương chân nhân hỏi ý kiến.

Thực lực Xích Dương chân nhân, Tuyết Vũ Ương cường đại là một phương diện, hai người bọn họ còn là Tử Dương môn, Lam Ương môn đệ nhất nhân, đó cũng là nguyên nhân Minh Lương chân nhân hỏi ý kiến họ trước khi quyết định.

Tuyết Vũ Ương nhíu mày nói:

- Địch nhân tới đây khí thế hung hãn, nếu như quả mở trường chém giết, có thể khiến cho máu chảy thành sông.

- Hừm, vốn đã chảy thành sông rồi.

Xích Dương chân nhân lạnh lùng nói.

- Nhìn xem, lúc này Thanh Hư quan đã chết bao nhiêu người, kẻ địch đến ngay trước mặt, chúng ta lại trốn trong Thập Diễn Ảo trận. Từ nay về sau toàn bộ Đằng Long đại lục, thậm chí là Bạo Loạn Tinh Hải tán tu đều sẽ cười nhạo chúng ta.

Tuyết Vũ Ương sắc mặt bỗng trở nên khó khăn.

Trong mắt Minh Lương chân nhân hàn quang ẩn hiện:

- Bọn chúng đã đến trước cửa như vậy, nếu như còn tiếp tục trốn chui trốn nhủi, sau này còn có mặt mũi nào để sống nữa. Tốt, chúng dám tới đây. Chúng ta phải cho chúng biết thực lực của chúng ta.

***

Bảy người Tần Vũ tại một ngọn tiểu sơn cách Thanh Hư quan hơn ngàn dặm, với thực lực của bọn họ, linh thức tự nhiên có khả năng quan sát sự tình phát sinh tại Thanh Hư sơn.

Lúc này, không chỉ mình bọn Tần Vũ, phần lớn tu chân giả, vô luận công lực cao hay thấp, hoặc là những ẩn sĩ cao thủ đều đang từ xa xem vở kịch này. Trong số đó cũng có cả Dư Lương.

Mấy vạn tán tiên, tán ma đối chiến.

Đó là cảnh tượng như thế nào, nhiều tán tu suốt cả cuộc đời cũng không có cơ hội chứng kiến cảnh tượng bi hùng đó, hấp dẫn được một số lượng lớn tu chân giả tới xem không phải là việc kì quái.

- Bên tán tiên có vẻ như đang bố trí một đại trận công kích, bên ngoài Thanh Hư sơn, một vạn tán tiên đang chuẩn bị liên thủ.

Mặc Kỳ Lân lên tiếng đầu tiên.

Bọn Tần Vũ gật đầu tán đồng.

Lúc này phía tán tiên căn bản không còn che dấu gì nữa, bởi vì Minh Lương chân nhân hiểu rõ, không cần biết trận thế như thế nào, trước mặt đám Ô Không Huyết căn bản không thể che giấu, hơn nữa trận thế công kích này căn bản không cần phải che giấu.

- Đại trận công kích của một vạn tán tiên, quả là cảnh tượng để đời.

Tần Vũ trong tâm không kềm được tán thưởng.

Chỉ một lúc sau.

Cuồng phong nổi lên, toàn bộ tuyết ở phía trước Thanh Hư sơn không ngờ đều rung lên, đồng thời đạo đạo âm thanh phá không vang lên, chỉ thấy giữa tầng không hiện ra vô số nhân ảnh, giống như ô vân trùm lên cả bầu trời. Ma khí thông thiên khiến cho đám tu chân giả chuẩn bị xem vở kịch này đều run lên.

- Tới lúc rồi.

Hai mắt Tần Vũ sáng lên, tự lẩm bẩm một mình:

- Các dũng sĩ, hãy chiến đấu hết mình đi, sau trận chiến, ta có thể sẽ đem đại lễ đến cho các người.

Tần Vũ trong tâm vui sướng, có chút cảm giác như xem kịch. Hướng lên bầu trời thấy vô số tán ma đang phi hành tới một nơi bên ngoài Thanh Hư quan vài dặm.

Tán tiên trận doanh, tán ma trận doanh.

Bỗng nhiên, cả hai đại trận doanh tựa như đồng thời phát ra quang mang, một đạo ngân sắc sáng chói, một đạo hắc sắc ảm đạm. Bên trong đạo ngân sắc quang mang đó mang theo lực công kích xuất phát từ đại trận do cả vạn tán tiên hợp thành, còn phía bên tán ma cũng do vài nghìn tán ma hợp thành công kích trận pháp.

Hai đạo quang mang, đều biến thành hai dải quang mang chói sáng, va chạm vào nhau.

Không một âm thanh.

Tại nơi hai điểm đó giao kích, không gian ngay lập tức bị rạn nứt, xuất hiện bảy tám vết nứt không gian. Những vết nứt không gian này phát ra hấp lực đáng sợ.

Xung quanh không gian bị rạn nứt vài trăm mét, vô luận là đất tuyết hay là đá đều bị những vết nứt không gian thôn phệ, sau đó không gian lại khôi phục như bình thường.

- Sát!

Tiếng chém giết bỗng từ hướng Thanh Hư sơn vang đi khắp nơi, tiếng hô *"sát"* cùng với ma khí thông thiên hiển hiện – một đội tán ma từ phía sau Thanh Hư sơn xông ra, hướng đó của Thanh Hư sơn cũng đã có tán tiên đối phó với đội tán ma kia.

- Sát, không cần phải lo gì cả, mọi người hãy tận sức chém giết.

Ô Không Huyết cuồng dại hét lớn một tiếng.

Ngay lập tức, trong phạm vi vài trăm thước, xung quanh Ô Không Huyết trở thành một đám mây đỏ rực hướng về Thanh Hư sơn, đồng thời đám tán ma cười lạnh, hét vang hướng về Thanh Hư sơn chém giết.

Tu chân giả đương nhiên không phải là quân đội, ép họ phải chiến đấu giống như quân nhân, có thể kiềm chế sức chiến đấu của bọn họ. Ngược lại để cho họ tự mình thi triển thủ đoạn, thay vào đó hiệu quả lại rất cao.

- Vương Liên, cừu hận năm trăm năm trước, hôm nay nhất định phải trả.

Một tán ma phẫn nộ nhìn tán tiên trước mặt, tán tiên này cũng chú ý tới lực lượng trên mình tán ma kia, hai người bọn họ đã nhất quyết sinh tử.

Bỗng nhiên.

- Phốc xích!

Không ngờ bỗng có một đạo phi kiếm từ đâu phóng tới xuyên qua nguyên anh của tán ma kia, tán ma đó thảm tử đương trường. Tán ma kia đã quên rằng, đây là cuộc chiến của hơn vạn tán tu – trong chiến trường mong muốn quyết đấu công bình, đơn giản chỉ là tìm chết!

Phi kiếm, hỏa quang, huyết quang, chém giết nhau dưới đất, chém giết nhau trên trời, Thanh Hư quan không chỗ nào là không có cảnh chém giết, chỉ một lúc, không gian lại rạn nứt, tán tu nào không kịp tránh xa đều trực tiếp bị thôn phệ.

Từ xa quan sát, những tu chân giả phổ thông mỗi người đều trừng mắt ngây ngốc.

Cả vạn tán tu điên cuồng chém giết, thật quá thảm liệt.

Cả bọn Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ mỗi người đều nín thở, cảnh tượng giết chóc quá thảm liệt, tán tu nào cũng có thủ đoạn riêng, như các loại pháp thuật cấm chế, các loại linh khí tiên khí, các loại thần bí trận pháp…

Bầu trời, trên núi, mặt đất, không đâu không có giết chóc.

Máu nhuộm đỏ bầu trời, nhuộm đỏ các cao thủ, nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng… Những tiếng nổ không ngừng vang lên, giống như hàng nghìn vạn đạo thiên lôi cùng đánh xuống hợp thành.

Chương 239

Đông Thiên Lí Đích Nhất Bả Hỏa

Cả vạn tán tu chém giết, từng trận bạo tạc vang rền bầu trời khi thì màu đỏ, khi lại màu tím, có khi lại màu đen… toàn bộ bầu trời giống như một lò thiêu khổng lồ. Trên Thanh Hư sơn tử thi chồng chất, tiên huyết từ từ chảy tạo thành dòng suối nhỏ, nhưng trong nháy mắt bị năng lượng nóng chảy làm cho tiêu thất.

- Cáp cáp, thống khoái, thống khoái!

Xung quanh thân thể Ô Không Huyết chu vi vài trăm mét là một đám huyết vân dày đặc hãi nhân, khối huyết vân này đi tới đâu, không có một tán tu nào không tìm cách né tránh. Không cần biết là tán tiên hay tán ma, tất cả đều tìm cách tránh xa.

Nhưng với tốc độ cực nhanh của Ô Không Huyết, đám tán tiên đấy làm sao có thể chạy thoát, làm sao có được hi vọng gì?

Tán tiên bị trúng vào trong đám huyết vân đó, thân thể bọn họ lập tức hóa thành huyết nhục trực tiếp dung nhập vào trong huyết vân, khiến cho tinh huyết của đám mây đó càng thêm dồi dào. Ô Không Huyết đắc ý cuồng dại cười lớn vang vọng khắp nơi.

Cũng như vậy…

Minh Lương chân nhân như một đạo lợi kiếm, xuyên qua không gian, nơi y xuyên qua, đám tán ma đều chỉ có thể chịu chết. Căn bản không có một chút lực phản kháng.

- Minh Lương!

Âm thanh của Ô Không Huyết mang theo sát khí vang lên, đám

huyết vân cự đại dừng lại phía trước Minh Lương chân nhân, đồng thời đám huyết vân đấy từ từ thu nhỏ, cuối cùng biến thành một tấm huyết hồng trường bào to lớn trên thân của Ô Không Huyết. Ô Không Huyết nhìn Minh Lương chân nhân, trong mắt hiện ra chiến ý cuồng nhiệt.

- Ô Không Huyết.

Minh Lương chân nhân hai mắt lạnh lẽo.

- Sao ngươi lại để xảy ra sự việc này? Ta Minh Lương, căn bản không hề làm gì tán ma các người, ngươi tại sao lại phát động tán ma tấn công Thanh Hư sơn bọn ta, chắc không phải vì muốn chiếm đoạt Nghịch Ương cảnh cho riêng mình, ngươi nói xem tại sao?

Không nói còn tố. Nói rồi càng khiến cho Ô Không Huyết thêm phẫn nộ.

- Ngươi không làm gì, cách đây mới nửa ngày, ngươi - Minh Lương chân nhân tới Âm Nguyệt cung đồ sát, một hơi giết liền một ngàn tán ma. Còn nói giết một ngàn tán ma, coi như trả thù việc Vu Hắc giết Xích Duyên chân nhân của bọn ngươi.

Ô Không Huyết nộ khí bắt đầu trỗi dậy.

- Dám làm dám chịu, ngươi không ngờ lại không thừa nhận?

- Ô Không Huyết, ngươi đảm bảo, ngươi nói thật sao? Cách đây nửa ngày quả thực là đã có một Minh Lương chân nhân, tới đồ sát một ngàn tán ma của ngươi?

Minh Lương chân nhân truy vấn.

Ô Không Huyết cười lạnh:

- Đó là tự nhiên, ta có thể nói dối sao? Ngươi cứ tùy tiện hỏi bất kì tán ma nào ở Âm Nguyệt cung đều có thể biết được sự việc thật giả ra sao.

- A, ta hiểu rồi, có kẻ bày mưu. Nhất định là có kẻ bày mưu.

Minh Lương chân nhân lúc này âm thanh bình thản vô bì.

- Ô Không Huyết, chúng ta cả hai đều không nghĩ bởi vì chiếm đoạt Nghịch Ương cảnh mà chém giết lẫn nhau, hiện tại xem ra, khẳng định là có kẻ đứng trong bóng tối giật dây.

Ô Không Huyết trong tâm chấn động.

Y cũng nhớ lại những gì Vu Hắc nói, Vu Hắc căn bản không hề giết Xích Duyên chân nhân.

Nhưng ai đã giết Xích Duyên chân nhân?

- Có người đứng sau giật dây?

Ô Không Huyết trong tâm cũng có kết luận giống như vậy.

Tuy nhiên Ô Không Huyết đưa mắt nhìn bầu trời Thanh Hư sơn, có vô sô nhân ảnh đang chém giết. Y hiểu rõ, tới lúc này muốn ngăn trường chém giết hoàn toàn không thể, mỗi tán ma nhãn thần đều đã đỏ rực, bọn hó đã có không ít hảo hữu bị đối phương giết chết.

Bên phía tán tiên cũng vậy, hiện tại một số lượng lớn tán tiên đã chết, những tán tiên còn lại cũng mang đầy oán hận tán ma trước mặt.

- Chết cũng đã chết rồi, liên quan gì tới ta.

Ô Không Huyết trong tâm cười lạnh.

Ô Không Huyết nhớ lại năm đó khi y tu luyện, lúc đó tu ma giả bị người người vây đánh, cô độc một mình, sát nhân đoạt bảo, tàn khốc, thân nhuốm đầy máu. Cuối cùng may mắn đoạt được bộ Huyết Ma ma đạo bảo điển, công lực nhanh chóng thăng tiến. Trở thành kẻ đứng đầu ma đạo.

- Những tán tu tiền bối của các tông phái trên Đằng Long lục địa, chết cũng đã chết rồi, họ chết đi, địa vị của các tu ma đại tông phái tất suy yếu rất nhiều, sẽ có những tiểu tông phái có cơ hội quật khởi. Đằng Long lục địa từ lâu đã do những đại tông phái này không chế, cũng nên thay đổi rồi.

Minh Lương chân nhân nhìn Ô Không Huyết, hi vọng Ô Không Huyết bãi chiến.

Bởi vì trận chiến diễn ra, Thanh Hư sơn kiến trúc đã bị hủy hơn một nửa, theo thời gian trôi qua, đệ tử Thanh Hư quan chết ngày càng nhiều. Trên Thanh Hư sơn duy nhất chỉ còn một địa phương nguyên vẹn, chính là khu vực Thanh Hư sơn *"Thập Diễn Ảo trận"*.

- Âm mưu? Minh Lương, ngươi đường đường là thập nhị kiếp tán tiên, hiện tại là kẻ đứng đầu tán tiên. Không ngờ lại không dám thừa nhận. Ngươi giết chết một ngàn tán ma, sau đó bỏ đi, chính mắt ta nhìn thấy tốc độ của ngươi. Phóng nhãn khắp thiên hạ, tốc độ đuổi kịp ngươi có mấy người? Xem ra chỉ có đảo chủ Bằng Ma đảo, hoặc tộc trưởng Long tộc mà thôi. Địa vị của đảo chủ Bằng Ma đảo và tộc trưởng Long tộc như thế nào, bọn họ sao có thể giả dạng làm người được? Minh Lương, đã đến lúc này ngươi không cần phải giảo biện nữa.

Lời nói của Ô Không Huyết trực tiếp đã đập nát lí do duy nhất để có thể bãi chiến.

- Sát!

Đây cũng là thời khắc Ô Không Huyết chờ mong.

Dù tán ma chết vô số, có liên quan gì đến Ô Không Huyết hắn. Chỉ cần Phá Thiên đồ không sao, sau khi ma giới sứ giả hạ phàm dâng cho họ Phá Thiên đồ, Ô Không Huyết coi như lập được đại công.

- Ô Không Huyết, ngươi quả là ngu muội không thức tỉnh.

Minh Lương chân nhân giận đến cực điểm. Ô Không Huyết cười chế nhạo:

- Ngươi lải nhải mãi thế, muốn ra tay thì hãy ra tay đi, đừng nói lời thừa làm gì.

Nói xong thân trên của Ô Không Huyết bắt đầu phát tán ra quang mang huyết hồng, đám quang mang huyết hồng ấy từ từ tập trung lên tay phải của y.

- Huyết Ma— Nguyệt Nha đao!

Ô Không Huyết phất tay, một đạo cực nhỏ, cực mỏng, thậm chí ẩn ước vầng trăng lưỡi liềm bên trong, hồng sắc đao quang phá không xuất ra, đi tới đâu không gian bắt đầu rung lên, rạn nứt tới đó.

- Điểm Tinh— Phá không!

Minh Lương chân nhân sử dụng tuyệt chiêu khi trước ở Tiềm Long đại lục hải vực đã bức lui Ô Không Huyết, chỉ thấy một điểm quang mang cực nhỏ từ ngón tay của Minh Lương chân nhân phát

ra, điểm quang mang này ngưng tụ đến cực điểm, trực tiếp hướng về Ô Không Huyết.

Trên bầu trời Thanh Hư sơn,

Một tia hồng quang cùng một tia bạch sắc quang mang nhẹ nhàng va vào nhau. Cả hai luồng đồng thời biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện. Nhưng chỉ sau một lúc, không gian xung quanh đó vài trăm thước đã bị rung lên dữ dội.

Ô Không Huyết cùng Minh Lương chân nhân sắc mặt đại biến, không hẹn mà cùng nhau tận lực chạy sang hai bên để né tránh.

- Bồng!

Như tấm gương bị vỡ, không gian xung quanh vài trăm thước bị chấn nát tạo ra một hố đen khổng lồ. Hố đen này dài tới vài trăm thước, rộng cũng đến vài thước. Lực hút của không gian rạn nứt khổng lồ này đơn giản là đạt đến cực điểm.

- A!

Những tiếng kêu thảm khốc không ngừng vang lên, chu vi vài nghìn thước xung quanh có hơn một ngàn tán tu căn bản không đủ sức kháng cự lại lực hút của hố đen, nhanh chóng bị thôn phệ vào trong. Nếu thâm nhập vào hố đen, khả dĩ có thể thấy được các sắc năng lượng trong không gian phân liệt hỗn loạn đó.

Rút gươm chém xuống nước, nước càng chảy mạnh.

Không gian tuy bị xé nát, nhưng chỉ cần một lúc, hố đen đã được tu phục như cũ. Không gian cũng được khôi phục như bình thường.

Phàm nhân giới không gian sao có thể chịu nổi năng lượng lớn như vậy, hai siêu cấp cao thủ đạt đến thập nhị kiếp tán tu toàn lực

công kích, khiến cho không gian bị rạn nứt không có gì là lạ.

- Minh Lương chân nhân, hiện tại tán tiên đã chết gần hai vạn, cho dù là lục kiếp tán tiên trở lên, cũng đã chết đến hai phần rồi.

Tuyết Vũ Ương phi thân về phía Minh Lương chân nhân nói, Tuyết Vũ Ương quả thật không thể nhìn từng tán tu cứ chết như vậy.

Minh Lương chân nhân nhìn tình cảnh tán ma cùng tán tiên liều mạng giết chóc, tức giận nghiến răng, nói:

- Ô Không Huyết quả là tên hỗn đản. Hắn căn bản không phải là tán ma của Đằng Long đại lục, làm sao lại có thể quan tâm đến sự sống chết của đám tán ma này chứ.

- Hắn không quan tâm, nhưng chúng ta quan tâm, truyền lệnh xuống, những tán tiên may mắn sống sót tất cả tiến nhập Thập Diễn Ảo trận, ta đích thân điều khiển Thập Diễn Ảo trận… chỉ có điều, không gian của Thập Diễn Ảo trận có hạn, từng này tán tiên tiến nhập quả có chút khó khăn. Vậy đi, các gian phòng tại Thượng Thiên cung phần lớn cho các tán tiên, nguyên mỗi phòng có một tán tiên, hiện tại để cho bốn, năm tán tiên một phòng, thời khắc sống còn như thế này không thể lo hết được. Như quả vẫn không đủ chỗ, thì để cho các tán tiên ở trên không hoặc bên trong Thập Diễn Ảo trận.

Minh Lương chân nhân lúc này cũng không nghĩ ra cách nào khác.

Với sức chứa của Thập Diễn Ảo trận, chỉ có thể để cho đám tán tiên chen chúc cư ngụ.

Theo mệnh lệnh truyền xuống.

Rút lui có trật tự, từng tán tiên đều trực tiếp phi nhập vào Thập Diễn Ảo trận. Thập Diễn Ảo trận do Minh Lương chân nhân khống chế. Nếu như tán tiên tiến nhập sẽ trực tiếp truyền tống vào khu vực bên trong. Còn như tán ma tiến vào, đều chỉ có chết.

- Ha ha, một đám tiểu quỷ, khi gặp chuyện liền nhất loạt trốn vào trong Thập Diễn Ảo trận.

Hỏa Ma đứng bên ngoài Thập Diễn Ảo trận hô lớn.

Phía bên tán ma vang lên những tiếng hét hưng phấn điên cuồng.

Đánh cho tán tiên phải chạy vào trong Thập Diễn Ảo trận, khiến cho toàn bộ đám tán ma trong tâm vô cùng thống khoái. Tại Đằng Long đại lục, tán tiên cùng tán ma thực lực suýt soát nhau, cuối cùng tán ma lại chiếm được ưu thế, khiến cho tán tiên bị bức lui vào bên trong trận pháp?

Huyết vân xung quanh Ô Không Huyết lại hóa thành hồng sắc trường bào, phất phơ theo gió. Ô Không Huyết lăng không, âm thanh dõng dạc vang lên:

- Minh Lương tiểu tử, các ngươi có đủ kiên nhẫn ở trong Thập Diễn Ảo trận cả đời không? Tán ma huynh đệ chúng ta quyết định sẽ ở lại Thanh Hư sơn. Ha ha… Thanh Hư sơn bố trí quả thật không kém, qua một trận chiến như vậy, Thanh Hư sơn không ngờ mới chỉ bị hủy mất bốn, năm phần. Tiếc rằng, từ hôm nay Thanh Hư sơn đã không còn là của các ngươi nữa rồi.

Ở phía bên trong Thập Diễn Ảo trận, mặt của Minh Lương chân nhân đỏ gay, nhưng vẫn cố gắng kiềm chế.

Thanh Hư sơn, là nơi Thanh Hư quan đã đặt tông môn hơn trăm vạn năm, không biết có bao nhiêu tiền bối cao nhân đã bố trí

tại Thanh Hư sơn các loại cấm chế trận pháp, còn có cả những bí pháp bảo hộ sơn môn. Cho dù là tán tiên mở cuộc đại chiến, Thanh Hư sơn cũng có những địa phương không hề bị hư hại chút nào.

Từ xa quan sát trường đại chiến thảm khốc của tu chân giả đã kết thúc, từng người một bắt đầu âm thầm li khai. Còn tại nơi bọn Tần Vũ, Hầu Phí quan sát, lúc này đã không thấy bóng dáng ba huynh đệ đâu, bọn họ đã li khai từ sớm.

- Đại ca, người rốt cuộc định làm gì? Đại chiến vẫn chưa kết thúc, người lại bảo chúng ta tới phá hủy Âm Nguyệt cung, để làm gì?

Hầu Phí vô cùng nghi hoặc.

Tần Vũ cười bí ẩn:

- Đại chiến kết thúc thì sẽ không hay nữa, có lợi dụng cơ hội từ cuộc chiến này, sẽ khiến cho vở kịch càng thêm hoành tráng mà thôi.

- Đây là ý tứ gì?

Không chỉ Hầu Phí luôn cả Hắc Vũ, Mặc Kỳ Lân, Sử Tín ba huynh đệ cũng đều nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ hướng về phía Âm Nguyệt cung:

- Phí Phí, Tiểu Hắc. Tần thị nhất tộc của ta truyền lại đã nghìn năm, lúc đầu cho dù là Tần Thủy Hoàng kiếp lập nên Tần vương triều bị tiêu diệt, nhưng Tần thị ta vẫn bảo tồn được dòng tộc rất tốt. Tuy nhiên đến đời ta, quả thật chỉ vì quan hệ với ta, Tần thị tựa như gần bị diệt tộc. Ta sao có thể đối diện với phụ vương, hơn nữa còn nhị ca, bao nhiêu nhi tử nữ nhi cùng thê tử của y đã bị chết, ta sao có thể đối diện với người?

- Tất cả đều do ta, nếu như ta không đoạt lấy Phá Thiên đồ thì có lẽ đã không phát sinh chuyện như thế.

Tần Vũ từ xa quan sát sơn mạch nơi đặt Âm Nguyệt cung, trong mắt sát khí đằng đằng.

- Tán ma, tán tiên thế lực, căn bản không hề cố kị điều gì, dám chém giết lẫn nhau tại Tần vương triều hoàng cung, gần như tiêu diệt cả Tần thị. Nay… ta cũng phải để lại cho bọn chúng một bài học khó quên.

Tần Vũ thân thể hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp bay tới phía trên Âm Nguyệt cung.

Từ xa bọn Hầu Phí, Hắc Vũ đều ngây ngốc, bọn chúng đều không biết Tần Vũ định làm gì.

- Kẻ đến là ai?

Từ dưới có âm thanh phẫn nộ vang lên, một vị tán ma từ dưới phóng ra.

- Là ai à? Là sẽ kẻ diệt Âm Nguyệt cung của ngươi!

Tần Vũ phẫn nộ hét vang, đồng thời xung quanh thân thể Tần Vũ lập tức được bao phủ bởi thiên hỏa, phạm vi thiên hỏa bao trùm gần được mười thước. Trong mắt Tần Vũ ánh lên nét tàn nhẫn:

- Âm Nguyệt cung, để cho các ngươi cảm nhận được uy lực của thiên hỏa ra sao!

Chỉ thấy thiên hỏa xung quanh Tần Vũ, đột nhiên biến thành từng khối thiên hỏa, những thiên hỏa cầu này trực tiếp phóng ra xung quanh Tần Vũ, đồng thời nhằm hướng Âm Nguyệt cung oanh kích, mỗi thiên hỏa cầu đều rất lớn, đường kính đạt tới một thước.

Tần Vũ tựa hồ giống như hỏa thần.

Lấy Tần Vũ làm trung tâm, chỉ sau một hồi đã xuất ra hơn vài trăm thiên hỏa cầu, hơn nữa thiên hỏa cầu với tốc độ khủng bố vẫn không ngừng xuất ra, giống như thiên hỏa của Tần Vũ là vô cùng vô tận vậy.

Hắc Diễm Quân chi giới, ẩn tàng hỏa tính năng lượng, nếu để cho cao thủ cấp kim tiên sử dụng quả thật không có vấn đề gì, còn Tần Vũ bất quả chỉ là điều động thiên hỏa công kích, cho dù có liều cả tính mệnh sử dụng thiên hỏa xem ra cũng chỉ có thể tiêu hao một phần vạn thiên hỏa năng lượng của Hắc Diễm Quân chi giới.

Chỉ sau một lúc, bầu trời phảng phất như một hỏa cầu khổng lồ, từng đạo hỏa cầu nuốt lấy toàn bộ tòa sơn mạch, cũng như nuốt luôn cả Âm Nguyệt cung, hủy diệt triệt để, những tán ma lưu lại ở Âm Nguyệt cung không kịp phản ứng thì thiên hỏa đã tới.

Chương 240

Thiên Hỏa Chân Nhân

Lịch sử của Âm Nguyệt cung rất huy hoàng, truyền lại đã trăm vạn năm. Lúc đầu chiếm cứ một sơn mạch mà danh tự không có mấy người biết đến, nhưng gần như toàn bộ tu chân giả tại Đằng Long đại lục đều gọi sơn mạch liên miên bất tuyệt đó là *"Âm Nguyệt sơn mạch"*.

Lần này tán ma đại quân đã xuất động đến chín phần, lưu lại chỉ có vài ngàn tán ma, hơn nữa số tán ma này phần lớn đều chỉ là nhất kiếp, nhị kiếp, tam kiếp đẳng cấp mà thôi. Vượt trên tứ kiếp chỉ có vài trăm, còn như bát kiếp thì chỉ có hai, ba người. Theo như suy nghĩ của tán ma, đại quân của bọn họ đã hướng tới Thanh Hư sơn cùng với tán tiên đại chiến, vậy kẻ nào có thể tấn công Âm Nguyệt cung được?

Mặc dù vài nghìn tán ma không phải là nhiều nhưng những thế lực có thể công phá được họ cũng không có bao nhiêu. Bạo Loạn Tinh Hải và Long tộc có thực lực đó. Tuy nhiên nếu như Bạo Loạn Tinh Hải hay Long tộc động thủ thì lưu lại bao nhiêu tán ma cũng vô dụng.

Trong Âm Nguyệt cung, tất cả các đệ tử đều đang tu luyện, ngoài ra không ít tán ma cũng đang tĩnh tu.

Đột nhiên…

- Ồ*, chuyện gì thế?*

Một đệ tử Âm Nguyệt cung ngẩng đầu lên, phát hiện trên không trung bỗng nhiên rơi xuống một tử sắc hỏa cầu khổng lồ.

Tử sắc hỏa cầu rơi xuống đất, ngay lập tức thiêu rụi cả thảo mộc, nham thạch, kiến trúc. Toàn bộ phạm vi xung quanh đều chung một số phận. Bọn đệ tử Âm Nguyệt cung trong lòng kinh hãi:

- Đây là lửa gì, màu tím, chẳng lẽ là… thiên hỏa!

Đám đệ tử Âm Nguyệt cung thần sắc đại biến.

Không chỉ vậy, cùng lúc đó đệ tử Âm Nguyệt cung còn phát hiện không trung bị bao bọc bởi vô số hỏa cầu, chỉ mới nhìn qua, số lượng tử sắc hỏa cầu chí ít cũng vượt qua một ngàn, chất chồng dày đặc lên nhau, một khối tử sắc hỏa cầu lại rơi xuống.

- A~~~~

Tiếng kêu thét vang lên, Độ Kiếp kì tu chân giả thông thường căn bản không có năng lực chống lại thiên hỏa, trừ khi có được bảo bối đặc thù. Cho dù là Đại Thành kì tu chân giả, tối đa cũng chỉ chống được một, hai lần, còn như bị thiên hỏa bao vây thì chết là điều khỏi phải bàn.

Thiên hỏa là hỏa diễm để luyện chế tiên khí, uy lực đương nhiên vô cùng cường đại. Thiên hỏa có thể dung hóa được tài liệu quáng thạch để tạo tiên khí, kể cả nham thạch. Toàn bộ kiến trúc của Âm Nguyệt cung đã bị thiên hỏa nhanh chóng thiêu rụi sạch.

Từ những tòa kiến trúc, cột gỗ, mặt nham thạch, thiên hỏa nhanh chóng tỏa đi khắp bốn phương tám hướng. Tuy vậy trên không trung vẫn giáng xuống vô số tử sắc hỏa cầu. Đâu đâu cũng là tử sắc hỏa cầu, mặt đất tràn ngập tử sắc hỏa diễm, Âm Nguyệt cung đệ tử vừa chạm vào lập tức bị thiêu chết, cả nguyên anh cũng bị đốt cho tiêu tán.

- Thiên hỏa, là thiên hỏa a, chạy mau, chạy mau!

- Phía tây không có thiên hỏa, mau chạy về phía tây.

Từng tu ma giả khiếp hãi điên cuồng gắng sức vòng khắp bốn phương tám hướng chạy trốn. Đồng thời cũng cực kì cẩn thận, bởi vì thiên hỏa căn bản không thể động tới, nếu như chạm vào, với uy lực của thiên hỏa thì chỉ chớp mắt thân thể sẽ bị thiêu đốt thành tro.

Tần Vũ chỉ có một mình, nhưng thiên hỏa lại như vô tận phong cuồng oanh tạc xuống bên dưới. Với công phu hiện tại của Tần Vũ, có thể xuất ra được trên một trăm nghìn hỏa cầu. Nhưng Âm Nguyệt sơn mạch quả thật rất lớn, phần lớn đệ tử đều ở tại gần biên của Âm Nguyệt sơn mạch, cho nên vẫn có một bộ phận đệ tử của Âm Nguyệt cung chạy thoát.

Nhưng bên trong sơn mạch, đám tu ma giả lại không được may mắn như vậy. Mỗi người nét mặt lộ vẻ kinh hãi, nhìn thấy thiên hỏa rơi xuống mà hóa thành hư vô. Trên trời dưới đất đâu cũng là thiên hỏa. Cho dù là tứ kiếp tán ma, muốn thoát cũng phải có được chút may mắn.

Lúc đầu Nghiên Cơ nương nương cũng tính đến việc chống lại thiên hỏa, nhưng hiện tại thiên hỏa nuốt cả thiên địa. Cho dù là tứ kiếp tán ma cũng đừng mong tránh né được thiên hỏa mà đào thoát. Khả năng đó quả thật rất thấp.

Còn dưới tứ kiếp tán ma! Tựa như không có cơ may sống sót!

Đồng thời Âm Nguyệt sơn mạch bị thiên hỏa thiêu đốt, toàn bộ dãy núi cũng bị thiêu rụi Chỉ có một lúc, độ cao của Âm Nguyệt sơn mạch đã bị giảm đi ba, bốn thước. Ba, bốn thước đó cấu thành bởi nham thạch cũng bị thiêu thành tro, nhưng thiên hỏa vẫn tiếp tục cháy. Chỉ khi thiên hỏa năng lượng hao tận, thiên hỏa mới có thể ngừng cháy.

Tuy vậy số tán ma vượt quá tứ kiếp tại Âm Nguyệt cung cũng có đến vài trăm.

- A~~~~ sư huynh, sơn môn truyền lại suốt trăm vạn năm, giờ toàn bộ đều bị hủy diệt.

Tán ma Kiều Luyện phẫn nộ đến phát cuồng, hai mắt đỏ rực. Lúc này đám cao thủ mới chỉ phát hiện thiên hỏa rơi xuống được một thời gian nhưng toàn bộ sơn mạch đã bắt đầu bị thiên hỏa thiêu rụi. Với uy lực của thiên hỏa, đám tán ma này vốn không có cơ hội xuất thủ. Bề mặt Âm Nguyệt sơn mạch đã bị phá hủy hoàn toàn.

Cây cối.

Kiến trúc?

Hồ nước?

Hoa cỏ?

Không còn, tất cả đã không còn. Toàn bộ Âm Nguyệt sơn mạch hoàn toàn biến thành bãi đất hoang khô cằn, nhưng tại bãi đất hoang Âm Nguyệt sơn đó vẫn còn vài điểm tử sắc hỏa diễm, thứ hỏa diễm khiến cho người ta khiếp sợ. Bởi vì đó chính là thiên hỏa.

Khoảnh khắc.

Sơn môn truyền thừa hơn trăm vạn năm đã không còn, mà sơn môn đối với một tông phái, trọng yếu căn bản như thế nào hẳn không cần phải bàn. Hơn nữa đệ tử bên trong Âm Nguyệt cung gần như không còn ai. Xem ra từ lúc bắt đầu chỉ có những đệ tử ở biên ngoại của Âm Nguyệt sơn là có khả năng kịp thời chạy chốn giữ mạng mà thôi.

- Không ngờ có kẻ lại dám tới đây phá hủy Âm Nguyệt cung, kẻ tới đây chắc là từ một tông phái đã bị chúng ta tiêu diệt. Địch nhân quả là quá âm hiểm, nhân lúc Liên Nguyệt nương nương của chúng ta tới Thanh Hư quan liền đến đây phá hủy Âm Nguyệt cung.

Tán ma Kiều Sơn cũng phẫn nộ vô chừng.

Âm Nguyệt cung lấy ma đạo làm chủ. Diệt các tông phái tu tiên khác căn bản giống như ăn cơm vậy, không hề để vào mắt.

Nhưng ai lại có thể nghĩ, có ngày Âm Nguyệt cung cũng bị kẻ khác phản công diệt phái.

- Địch nhân có khả năng phóng xuất thiên hỏa, chứng tỏ hắn cũng có khả năng sử dụng thiên hoả hộ thân. Tứ kiếp tán ma xem ra căn bản không thể đối phó được. Những ai từ ngũ kiếp tán ma trở lên toàn bộ theo ta đi giết thủ phạm gây ra việc này. Những người khác có thể chạy được thì mau chạy đi. Kiều Sơn sư điệt. Mau đem tin tức này bẩm báo lên nương nương.

Hiện tại người trấn thủ Âm Nguyệt cung, cửu kiếp tán ma Bùi Huyết lập tức ra lệnh.

Kiều Sơn giật mình nói:

- Truyền tấn lệnh của ta không có ma thức lưu lại.

- Thì truyền tấn cho sư huynh của ngươi, đâu có cần phải trực tiếp báo cho sư tôn, ta thật không hiểu sao nương nương lại nhận loại như ngươi làm đệ tử?

Bùi Huyết tức giận nói. Tuy rằng y đối với sự ngu xuẩn của Kiều Sơn cảm thấy phẫn nộ, nhưng thực tế lúc này bởi sư môn của Kiều Sơn đã bị hủy, Âm Nguyệt cung gần như bị giết sạch khiến cho tâm thần hoảng hốt, nên đầu óc cũng trở nên ngu muội.

- Rõ rồi, ta sẽ truyền tấn.

Kiều Sơn hấp tấp nói.

- Vượt quá ngũ kiếp tán ma toàn bộ theo ta, đồng loạt truy sát Thiên Hỏa chân nhân.

- Thiên Hỏa chân nhân?

Bọn tán ma đồng thời nghi hoặc.

Bùi Huyết lạnh giọng nói:

- Tán tu Đằng Long đại lục, ta chưa từng nghe nói đến người nào có thể một hơi phóng xuất ra nhiều thiên hỏa như vậy. Hơn nữa lại còn tới diệt Âm Nguyệt cung bọn ta. Có đến tám, chín phần là tán tiên. Tạm thời gọi là Thiên Hỏa chân nhân có gì không đúng?

Thì ra Thiên Hỏa chân nhân là tên gọi do chính y tùy tiện đặt ra.

- Đi.

Bùi Huyết lạnh lùng hét một tiếng, rồi lập tức quay đầu trực tiếp bay vọt lên, đồng thời nhất loạt tán ma cũng hướng lên trời lao đi. Những tứ ngũ kiếp tán ma khác đều đã chạy trốn giữ mạng, chỉ có điều bọn chúng có thể giữ mạng hay không, còn phải dựa vào chút may mắn.

Trên tầng không của Âm Nguyệt sơn mạch, Tần Vũ lăng không, toàn thân được bao phủ bởi ngọn lửa tử sắc. Giống như một vị chiến thiên hỏa thần. Đồng thời từng khối tử sắc hỏa cầu dưới sự điều khiển của Tần Vũ không ngừng hướng tới Âm Nguyệt sơn mạch oanh kích.

Không xa phía sau Tần Vũ là Hầu Phí, Hắc Vũ, Mặc Kỳ Lân, ba huynh đệ Sử Tín đều đang tập trung theo dõi.

- Thiên Hỏa chân nhân? Hừ, nguyên lai chỉ là một tiểu tử mới đạt đến Độ Kiếp trung kì.

Một âm thanh phẫn nộ hàm chứa chút khinh bỉ vang lên, đồng thời một đạo hắc sắc thân ảnh muốn xuyên qua đám thiên hỏa lao tới, tuy nhiên lập tức đã bị thiên hỏa chặn lại.

Nhìn thấy toàn cảnh, trong lòng Tần Vũ chấn động.

Không chỉ có một đạo hắc ảnh, mà là đạo đạo hắc ảnh liều mạng xông tới. Tần Vũ lập tức đối diện với một nhân ảnh đã hung mãnh vượt qua được đám thiên hỏa viên cầu. Cửu kiếp tán ma công lực bản thân đủ để kháng cự lại thiên hỏa, tuy nhiên làm vậy cũng khiến cho bọn họ tiêu hao không ít công lực.

Cửu kiếp tán ma Bùi Huyết, đối phó với thiên hỏa căn bản không phải là việc khó khăn gì.

Tần Vũ sắc mặt nghiêm lại.

Phía sau bọn Hầu Phí cũng đều có chút khẩn trương.

- Không cần lo lắng.

Tần Vũ không hề có một chút khẩn trương.

- Có thể phóng xuất thiên hỏa quả là một tiểu tử may mắn. Chịu chết đi.

Tiếng của Bùi Huyết vang lên, cùng lúc đó Bùi Huyết cường hoành trực tiếp tiến nhập bên trong Thiên Hỏa lĩnh vực.

Người như đạo lưu quang tàn ảnh, mục tiêu — đan điền của Tần Vũ.

Tần Vũ vẫn đứng yên bất động.

Bỗng nhiên, chỉ trong nháy mắt nhãn tình của Tần Vũ lấp loáng thần quang.

Hắc Diễm Quân chi giới— Trọng Lực lĩnh vực!

Bùi Huyết giống như đột ngột bị một tòa đại sơn đè lên, thân thể không kìm được trầm xuống, hướng về phía thân dưới của Tần Vũ. Chính vào lúc này… Tần Vũ đã động thủ. Tần Vũ thân thể nhất chuyển, hướng xuống phía dưới mãnh liệt công kích.

Trung phẩm tiên khí!

Phác xích!

Chỉ nghe thấy âm thanh xuyên phá huyết nhục vang lên, trung phẩm tiên khí của Tần Vũ đã đâm xuyên qua bụng của Bùi Huyết. Nhưng lúc này Bùi Huyết lại cười lạnh nhìn Tần Vũ, nguyên anh không ngờ lại đang chế ngự một kiện tiên kiếm phi về hướng Tần Vũ.

Tần Vũ trong tâm máy động, tức thì triệt thối Trọng Lực lĩnh vực.

Lúc đầu Bùi Huyết phải tiêu hao phần lớn năng lượng để triệt tiêu ảnh hưởng của Trọng Lực lĩnh vực, nhưng tại thời khắc quan đầu này, Tần Vũ lập tức triệt thối Trọng Lực lĩnh vực, khiến cho tốc độ một kích tất sát của Bùi Huyết tăng mạnh, trực tiếp xuyên qua ngực của Tần Vũ.

- Cho dù không xuyên phá nguyên anh. Nhưng chỉ cần phá hủy lục phủ ngũ tạng, thân thể của ngươi cũng khó mà chịu được…

Bùi Huyết truyền âm vang lên trong não của Tần Vũ. Đối với tu chân giả mà nói, thân thể quả là trọng yếu phi thường, nếu thân thể bị hủy thì chỉ có thể tu luyện theo tán tu.

- Thật vậy sao?

Tần Vũ tung ra một trảo, lập tức nắm lấy nguyên anh của Bùi Huyết trong lòng bàn tay.

- Ngươi……

Bùi Huyết nguyên anh kinh ngạc nhìn vết thương trên ngực Tần Vũ tiêu thất vô tung. Miệng của vết thương vừa rồi cũng to bằng nắm đấm. Với vết thương như vậy, sẽ khiến cho ngũ tạng lục phủ bị trọng thương, theo đạo lí nhục thể của Tần Vũ không thể chịu được, nhưng…

Tần Vũ căn bản không lãng phí thời gian, trực tiếp phát ra kình khí, linh hồn Bùi Huyết bị đánh tan tành, sau đó thu nhập nguyên anh vào trong Hắc Diễm Quân chi giới.

Nói thì rất dài.

Thực tế từ lúc Bùi Huyết công kích tới lúc Bùi Huyết bị giết, cũng chỉ gần bằng thời gian hô hấp. Cao thủ giao chiến, tuy rằng cần phải có quá trình giao kích không ít, nhưng thực tế thời gian tiêu hao lại cực kì ngắn.

Nhờ vận dụng Trọng Lực lĩnh vực hợp lí, cùng với thân thể hồi phục siêu cường. Tần Vũ không ngờ có thể giết được cả cửu kiếp tán ma.

Nhìn thấy Bùi Huyết bị giết, những bát kiếp tán ma, thất kiếp tán ma, lục kiếp tán ma còn lại đều ngừng lại.

- Sao sư thúc lại nói là Độ Kiếp trung kì, có thể nhanh chóng giết chết người vậy mà mới đạt đến Độ Kiếp trung kì sao? Cao thủ như vậy thực lực khẳng định cường đại phi thường, hơn nữa ngay cả đến Liên sư thúc cũng không nhìn thấu được thực lực, nếu không sư thúc không thể nói y mới chỉ đạt Độ Kiếp trung kì.

Bát kiếp tán ma Kiều Sơn nghĩ thầm.

***

Lúc này, trong một sảnh đường tại Thanh Hư sơn, đang nghe thuật lại sự tình có cả Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Ô Không Huyết và những kẻ khác, đồng thời còn có cả một vị thập kiếp tán ma Bùi Ngôn. Bùi Ngôn này chính là sư huynh của Kiều Sơn.

- Bùi Ngôn, ngươi nói lại xem nào!

Liên Nguyệt nương nương run người đứng bật dậy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Bùi Ngôn run rẩy lạc giọng:

- Nương nương, sự thật là như vậy, một vị tán tiên cao thủ - Thiên Hỏa chân nhân sử dụng vô sô thiên hỏa đã thiêu hủy toàn bộ Âm Nguyệt sơn mạch, Âm Nguyệt cung sơn môn của ta cũng đã hoàn toàn bị hủy hoại, ngoại trừ những đệ tử ở gần biên cảnh Âm Nguyệt cung cùng những đệ tử đang ở bên ngoài, còn lại đệ tử Âm Nguyệt cung ta gần như đã bị tuyệt diệt.

Kiều Sơn cũng đã mang việc Bùi Huyết lúc đầu tự tiện đặt ra danh tự Thiên Hỏa chân nhân truyền tấn nói với sư huynh.

- Nương nương, nhất định phải báo thù. Âm Nguyệt cung truyền lại trăm vạn năm, bây giờ sơn môn bị kẻ khác phá tan, đệ tử bị chết

đến chín phần, gần như đã bị diệt phái rồi!

Bùi Ngôn nước mắt lã chã.

Liên Nguyệt nương nương toàn thân run lên, sắc diện đã hoàn toàn trắng bệch.

- Tán tiên cao thủ, Thiên Hỏa chân nhân…

Liên Nguyệt nương nương sắc mặt trắng bệch, ẩn ước có một tia hồng huyết lộ ra, khóe miệng đã rướm máu. Ánh mắt sâm lãnh của Liên Nguyệt nương nương lúc này khiến cho bất kì người nào nhìn thấy cũng không lạnh mà run.

Ngay cả lãnh tĩnh như Ô Không Huyết bỗng nhiên sắc diện cũng đại biến.

- Thiên hỏa, ngươi nói rằng thiên hỏa đã thiêu hủy toàn bộ Âm Nguyệt sơn mạch không còn gì?

Ô Không Huyết hơi thở toàn thân trở nên gấp gáp.

Bùi Ngôn lập tức gật đầu:

- Thiên hỏa nuốt trọn hoàn toàn Âm Nguyệt sơn mạch, với uy lực của thiên hỏa, vô luận là nham thạch, hoa cỏ, toàn bộ đều bị thiêu cháy không còn gì, ngay Âm Nguyệt sơn mạch cũng đã bị thiêu cháy hoàn toàn.

- Không hay rồi, Phá Thiên Đồ!!!

Ô Không Huyết sắc diện vô cùng khó coi.

- Ô Không Huyết đại nhân, sao lại thế, Phá Thiên Đồ bọn ta chẳng phải đã đưa cho người bảo quản sao?

Bọn Vu Hắc đều nhìn Ô Không Huyết.

Ô Không Huyết sắc mặt trở nên hết sức đau khổ:

- Ta không hề mang theo bên mình, ta lo Long tộc tộc trưởng, Bằng Ma đảo đảo chủ Tông Quật, những cao thủ đó nếu như quả tới giết ta, trực tiếp cướp lấy Phá Thiên Đồ thì phải đối phó ra sao? Cho nên ta đã để lại Phá Thiên Đồ trên mình một tán ma bình thường. Ta thập phần tin tưởng điều đó, ta nghĩ rằng một tán ma bình thường tuyệt đối sẽ không có ai để ý, vì bảo vệ an toàn cho y nên đã để y ở lại tại Âm Nguyệt sơn mạch!

Những tán ma có mặt trong đại sảnh sắc mặt đồng thời đại biến.

Chương 241

Thời Khắc Hỗn Loạn

Phía trong đại sảnh đường, các đại tán ma thủ lĩnh trong lòng đều bắt đầu lo lắng. Thậm chí có một vài tán ma nhìn về phía Ô Không Huyết, ánh mắt không khỏi mang theo một tia trách cứ.

Phá Thiên Đồ quan hệ trọng đại. Mọi người tín nhiệm thực lực của hắn nên giao Phá Thiên Đồ cho hắn bảo quản. Ai ngờ lại xuất hiện sự tình như thế này.

Liên Nguyệt nương nương vừa mới nhận được tin tức Âm Nguyệt cung bị thiêu hủy, đệ tử mười phần chết chín, trong lòng bị đả kích, sắc mặt có chút tái nhợt. Nhưng ả cố gắng trấn tĩnh, nói:

- Chư vị, Ô Không Huyết đại nhân cũng không có gì sai khi đem Phá Thiên Đồ giao cho một đệ tử bình thường cất giữ. Nếu mang theo trên mình, một khi Long tộc tộc trưởng và Bằng Ma đảo Tông Quật ra tay, khẳng định sẽ bị đoạt mất. Ngược lại, khi đặt trên một tán ma bình thường, Phương Điền và Tông Quật sẽ không thể tìm thấy. Ô Không Huyết đại nhân cũng là vì muốn bảo vệ Phá Thiên Đồ, tịnh không có ý gì khác.

Nghe được Liên Nguyệt nương nương vì mình mà biện giải, Ô Không Huyết đối với nàng có chút hảo cảm.

Liên Nguyệt nương nương nhìn về Ô Không Huyết dò hỏi:

- Ô Không Huyết đại nhân, người đem Phá Thiên Đồ giao cho tán ma nào, cấp bậc ra sao?

- Hắn công lực không cao, chỉ đạt đến tứ kiếp tán ma.

Ô Không Huyết cười khổ.

- Lúc trước, ta vì lựa chọn người bảo quản Phá Thiên Đồ mà tốn không ít công sức suy nghĩ. Cuối cùng tại Âm Nguyệt cung, ta tìm một tán ma, bắt hắn thề nguyền, sau đó còn tạo cấm chế trên thân hắn. Cuối cùng đem Phá Thiên Đồ giao cho hắn bảo quản.

Tứ kiếp tán ma!

- Chỉ là tứ kiếp! Thiên hỏa uy lực cực lớn, tứ kiếp tán ma nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản trong chốc lát. Mà theo tin tức báo lại, cái vị… thần bí Thiên Hỏa chân nhân kia phóng thiên hỏa bao trùm khắp dãy Âm Nguyệt sơn. Ô Không Huyết đại ca, phỏng chừng tên tán ma kia…

Hỏa Ma lo lắng nói.

Ô Không Huyết bất đắc dĩ nói:

- Nếu biết có người sẽ phóng thiên hỏa đốt Âm Nguyệt sơn, ta vô luận như thế nào cũng không giao Phá Thiên Đồ cho tứ kiếp tán ma cất giữ.

- Lúc trước ta nghĩ, khi đối mặt với Minh Lương chân nhân, Bằng Ma đảo Tông Quật, tộc trưởng Long tộc Phương Điền, tứ kiếp tán ma cũng như là lục kiếp tán ma, thậm chí bát kiếp cũng không khác nhau bao nhiêu. Hơn nữa, tứ kiếp tán ma số lượng cũng rất nhiều, Tông Quật, bọn người họ muốn tra cũng rất khó khăn. Cho nên ta mới giao cho tứ kiếp tán ma.

Chúng tán ma thở dài.

Nghe Ô Không Huyết nói lí do, mọi người thấy cũng hợp lý.

Đối với siêu cấp cao thủ mà nói, tứ - lục kiếp đích xác không

khác nhau. Giấu một món đồ bí mật trên người tứ kiếp tán ma, càng làm cho địch thủ rất khó phát hiện. Điều này đúng nhưng không ai ngờ lại xảy ra sự việc có người dùng thiên hỏa thiêu đốt Âm Nguyệt sơn.

- Tốt lắm!

Ô Không Huyết sắc mặt lạnh lùng.

- Hôm nay dù nói cái gì thì cũng đã muộn rồi, nhưng có một việc rất quan trọng. Đó là phải tìm được Phá Thiên Đồ. Hỏa Ma, thập kiếp tán ma, cửu kiếp tán ma, một vài người theo ta. Chúng ta thuấn di trở về Âm Nguyệt sơn.

Liên Nguyệt nương nương gật đầu nói.

- Tốt, các ngươi trở về trước. Việc này có lẽ không giấu được Minh Lương chân nhân. Chúng ta cũng sẽ lập tức theo sau.

Ô Không Huyết gật đầu.

Trong đại sảnh đường, Ô Không Huyết, Hỏa Ma, bốn người thập kiếp, sáu người cửu kiếp trực tiếp trống rỗng biến mất. Bọn họ dĩ nhiên sử dụng tốc độ tối đa, hướng Âm Nguyệt sơn lao đến. Vô luận như thế nào cũng phải tìm được Phá Thiên Đồ.

***

Âm Nguyệt sơn bị thiêu đốt dưới ngọn lửa màu tím. Giờ phút này ngọn lửa cũng yếu đi nhiều, độ cao của Âm Nguyệt sơn cũng bị thấp đi khoảng mười thước. Trong mười thước đó, vô số cây cỏ bị hóa thành bụi phấn. Ngọn lửa còn lại, xem ra cũng có thể thiêu đốt hai, ba thước độ dày sơn mạch.

Phía trên Âm Nguyệt sơn, cung điện, lâu các đều bị biến thành

tro bụi. Giờ phút này, tại bầu trời Âm Nguyệt sơn đang diễn ra một trận đại chiến.

- Đừng tiến gần đến Thiên Hỏa chân nhân, lực công kích cận thân của hắn mạnh phi thường.

Một gã tán ma nói.

Bọn tán ma rốt cuộc cũng đã phát hiện lực công kích cận thân của Tần Vũ quỷ dị phi thường. Bọn tán ma bắt đầu thi triển các loại cấm chế, pháp thuật phù triện, thậm chí còn sử dụng phi kiếm từ xa công kích.

Kể từ đó, hai đại lĩnh vực của Hắc Diễm Quân chi giới cơ hồ không thể phát huy thực lực. Dù sao, Thiên Hỏa lĩnh vực và Trọng Lực lĩnh vực đều có phạm vi tác dụng. Bọn tán ma công kích ở ngoài phạm vi, Tần Vũ tự nhiên không thể ảnh hưởng đến bọn họ.

Đánh cận chiến, sử dụng hại đại lĩnh vực, cùng với lực khôi phục thân thể siêu cường. Tần Vũ thậm chí có thể tiêu diệt cửu kiếp tán ma. Nhưng một khi khoảng cách quá xa, Tần Vũ dù chỉ đối mặt với một gã bát kiếp tán ma cũng cảm thấy khó khăn.

Chung quanh, bọn tán ma nhiều vô kể, Hầu Phí và Hắc Vũ so với Tần Vũ đỡ hơn nhiều, hai người nhờ vào thân pháp quỷ dị. Đồng thời Xuyên vân thương cùng Hắc bổng độ cứng rắn siêu cường, thậm chí đối với hạ phẩm tiên khí cũng có thể đập nát.

- Không ổn!

Sắc mặt Tần Vũ có chút khó coi.

- Vô luận là ta, Hầu Phí hay Tiểu Hắc, lực công kích cận thân vô cùng cực mạnh. Nói về tốc độ, chúng ta so với đồng cấp cao thủ nhanh hơn rất nhiều, có thể so sánh với bát kiếp tán tu. Căn bản bọn chúng

không có bao nhiêu ưu thế, thế mà bọn chúng dám liều mạng tấn công… Ý của bọn chúng là…

- Kéo dài thời gian!

Tần Vũ trong lòng hoàn toàn minh bạch.

Nếu theo như chính mình đoán không sai, thì sự việc ở Âm Nguyệt sơn đã được báo cho Ô Không Huyết.

- Ta chỉ có một viên cực phẩm nguyên linh thạch, nếu liều mạng tiêu hao, đích xác có thể giết chết Ô Không Huyết, nhưng làm như thế nào mới có thể giết Minh Lương chân nhân. Chỉ có thể kiên nhẫn một thời gian, hy vọng sự tình phát triển đúng như ta dự định.

Ánh mắt Tần Vũ đảo qua tình thế trước mắt.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, chuẩn bị tiến vào Thanh Vũ tiên phủ, Sử Tín ba huynh đệ các ngươi cũng không cần phải chống cự hấp lực của tiên phủ.

Tần Vũ truyền âm cho mọi người, khi Mặc Kỳ Lân bị đem vào Thanh Vũ tiên phủ, tình cảnh đó làm cho bọn tán ma ngạc nhiên, nghi thần nghi quỷ.

Hầu Phí nghe Tần Vũ truyền âm như vậy, cũng không ham chiến đấu.

- Nha! Các ngươi đỡ một bổng của Hầu gia.

Hầu Phí, trong thời khắc chiến đấu cuối cùng đã bộc phát lực cực mạnh, hắc bổng kia như ngàn vạn cân, phá không khí hướng tới gã thất kiếp tán ma. Gã tán ma đó, thân hình bị đánh bay ngược về sau.

Bọn tán ma hôm nay đã biết, chiến đấu với bọn người trước mặt, tấn công thì không thể, chỉ có thể cầm cự.

Hôm nay, bọn họ đã biết được đạo lý, vô luận như thế nào cũng không thể sử dụng công kích cận thân với Thiên Hỏa chân nhân. Cho tới bây giờ bọn chúng vẫn chưa biết thân phận thực sự của Tần Vũ.

- Đi!

Tần Vũ bay đến trước mặt hai huynh đệ của mình, tâm ý vừa động, Hầu Phí và Hắc Vũ đã trực tiếp tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ.

Đám tán ma nhìn tình cảnh vừa xảy ra, trên mặt lộ nét nghi hoặc. Phải biết rằng, có rất nhiều tán ma đang ra tay chém giết, dưới tình huống đó không thể tiến hành thuấn di. Nếu thuấn di chỉ có một con đường chết.

Mà bọn Sử Tín ba huynh đệ hôm nay chiến đấu cũng rất tốt. Ba người trong cơ thể có Huyền Nhãn châu, tự nhiên có thể hình thành Huyền Băng chiến giáp, lực phòng ngự đáng sợ. Hơn nữa, Huyền Nhãn châu còn có thể hình thành Huyền Băng cảnh, phàm những ai mà bị khốn tại Huyền Băng cảnh thì lực công kích đều chợt giảm, ngược lại ba huynh đệ Sử Tín công lực gia tăng.

Phòng ngự thì có Huyền Băng chiến giáp, công kích lại có Huyền Băng cảnh cùng với hạ phẩm tiên khí Kiếm Phong Trùy. Tam đại Huyền Băng sư thú liên thủ có thể tiêu diệt ngũ, lục, thất kiếp tán ma, chỉ là ba huynh đệ bọn họ cũng bị thương chút ít.

Sử Tín ba người nghe Tần Vũ truyền âm, lập tức triệt tiêu Huyền Băng cảnh. Đồng thời lúc đó, Tần Vũ như một hỏa cầu, cực nhanh vọt tới.

- Đi!

Tần Vũ quát khẽ một tiếng, Sử Tín ba người đều không kháng cự hấp lực của Thanh Vũ tiên phủ, trống rỗng biến mất.

- Bọn chúng không cần mạng!

Đám tán ma trợn mắt há mồm.

Trong trận chiến hỗn loạn như vậy, không gian chấn động, vừa rồi đã có hai người thuấn di, giờ lại thêm ba người. Bọn chúng muốn chết sao?

- Bọn chúng đều ngu, chỉ có Thiên Hỏa chân nhân là không!

Trong lòng bọn tán ma đều nghĩ như vậy.

- Không được để Thiên Hỏa chân nhân trốn thoát, nếu không khi đại nhân trở về, không tìm được hung thủ. Chúng ta sẽ không xong.

Kiều Dư, ma thức truyền âm, nhất thời mọi người đều sử dụng cấm chế phù triện, bắt đầu công kích Tần Vũ. Đương nhiên Tần Vũ không luyến tiếc chiến đấu, trực tiếp hướng phía dưới vọt đi.

Rõ ràng Tần Vũ muốn phá vây bỏ chạy.

Nhưng bọn tán ma đều biết Tần Vũ công kích cận thân vô cùng nguy hiểm, đều không muốn cùng Tần Vũ cận chiến. Chỉ là xa xa đuổi theo Tần Vũ, trong lúc đó, một cỗ khí tức nặng nề xuất hiện, áp tới.

- Ai là Thiên Hỏa chân nhân?

Âm thanh trầm thấp, ẩn hàm lửa giận vang vọng khắp thiên địa, đồng thời huyết vân bảo phủ khắp bầu trời. Mùi huyết tinh

bao trùm khiến cho Tần Vũ cảm thấy khó chịu.

- Không ổn! Nhiều huyết vân như vậy. Đúng là ma đạo cao thủ đệ nhất trong truyền thuyết Ô Không Huyết. Nếu bị hắn truy đuổi, hy vọng chạy trốn một điểm cũng không có.

Tần Vũ trong lòng đã rõ, thực lực của mình và Ô Không Huyết căn bản cách rất xa. Giờ phút này, Tần Vũ giống như vô lực, trực tiếp rơi xuống phía dưới, chung quanh không gian bị chấn động mãnh liệt.

- Ô Không Huyết đại ca, hắn đâu?

Hỏa Ma cùng với bọn thập, cửu kiếp tán ma phóng tới. Bọn họ so tốc độ đều chậm hơn Ô Không Huyết một bậc.

- Hắn? Đã chết… ở…

Ô Không Huyết tự tin chỉ hướng Tần Vũ rơi xuống, nhưng giờ phút này, tại vị trí đó, một bóng người cũng không có. Ô Không Huyết cứng lưỡi, nói không nên lời. Người hắn giết, như thế nào lại biến mất?

Kiền Dư nói ngay:

- Ô Không Huyết đại nhân, tôi vừa nhìn thấy Thiên Hỏa chân nhân trúng một kích của người, rơi xuống mặt đất, nhưng khi… tự nhiên lại biến mất.

- Không thấy hắn? không gian chấn động như vậy, hắn sử dụng thuấn di khẳng định sẽ chết. Có lẽ hắn trốn ở một địa phương nào đó, bất quá làm sao thoát khỏi ma thức của ta.

Ô Không Huyết cười lạnh, ma thức nhanh chóng hướng bốn

phương tám hướng bao trùm. Thập nhị kiếp tán ma Ô Không Huyết, phạm vi ma thức cực kì rộng. Hắn tự tin không ai có thể thoát khỏi ma thức của hắn.

- Không có!

Ô Không Huyết sắc mặt thay đổi, hắn lại tìm tòi một lần nữa, nhưng kết quả vẫn như trước. Trước mặt hắn, Thiên Hỏa chân nhân có thể chạy thoát…

Ô Không Huyết căn bản không biết, Tần Vũ đang ở một vị trí cách đó không xa, nơi có vô số đá vụn, hắn đang ở trong một viên đá vụn. Đó chính là Thanh Vũ tiên phủ.

***

Trong Thanh Vũ tiên phủ.

- Quá mạnh mẽ!

Tần Vũ trong lòng cảm thấy sợ hãi, nếu không phải mình cố gắng tránh né, phỏng chừng đạo huyết quang có thể xuyên thủng đan điền của mình. Tần Vũ không biết, một khi đan điền *"Tinh cầu"* bị xuyên thủng, kết quả sẽ như thế nào.

Nếu lục phủ ngũ tạng bị thương, thì với lực khôi phục siêu cường cũng hoàn toàn chữa trị.

- Đại ca, người không sao chứ?

Hầu Phí, Hắc Vũ đi tới hỏi.

Tần Vũ từ từ thong thả lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Ta không có việc gì, bất quá giờ chúng ta không thể rời khỏi

đây… Tán ma đại quân đã trở về. Ô Không Huyết có thể dễ dàng giết chết chúng ta. Thập nhất kiếp, thập kiếp cao thủ, đối diện bọn họ, chúng ta sẽ rất nguy hiểm.

Chương 242

Hảo Nhất Cá Thiên Hỏa Đạo Hữu

Hầu Phí cũng nhíu mày, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Ây, thực lực Ô Không Huyết thật cường đại, dù sao hắn cũng là thập nhị kiếp tán ma, lại còn có một đám cao thủ tán ma trở về. Chúng ta không thể xem chúng như là những tán ma bình thường.

Hầu Phí cười hắc hắc, nhìn Tần Vũ nói:

- Đại ca, không quản chuyện đó nữa. Trước tiên. chúng ta hãy nghỉ ngơi ở tiên phủ một khoảng thời gian. Lúc trước Nghịch Ương tiên đế bố trí cấm chế, thập nhị kiếp tán ma làm sao có thể phát hiện. Đệ không tin, cho dù Ô Không Huyết có dùng ma thức tìm tòi cả ngày đêm cũng đừng mong tìm ra.

Tần Vũ trên mặt có vẻ tươi cười:

- Nghỉ ngơi một đoạn thời gian… Không, đêm khuya hôm nay chúng ta sẽ xuất phát.

- Đêm khuya, như vậy có gấp quá không?

Hầu Phí nghi hoặc.

- Đại ca, người muốn phóng hỏa một lần nữa?

Hắc Vũ nhìn về phía Tần Vũ.

- Chỉ có Tiểu Hắc hiểu ta.

Tần Vũ cười nói. Nghe được Tần Vũ nói có suy nghĩ giống mình, nhất thời ánh mắt Hắc Vũ cũng nóng cháy. Hầu Phí một bên cũng dần hiểu ra được sự việc.

Hầu Phí hai mắt tỏa hàn quang, nhìn Tần Vũ:

- Đại ca, người thật là âm hiểm a.

Tần Vũ đạm tiếu.

Âm hiểm?

Không thể nói như vậy, Hầu Phí căn bản không phải là Tần thị một tộc đệ tử, căn bản không biết Tần thị tộc nhân quan trọng với mình như thế nào. Từ nhỏ Tần Vũ đã biết phụ vương của mình vì Tần thị một tộc mà mang bao nhiêu gánh nặng, hết thảy mọi việc đều vì Tần thị một tộc mà làm.

Tần thị một tộc chết như thế, số lượng nhiều vô kể, phần lớn trách nhiệm đều do Tần Vũ.

- Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân.

Trong mắt Tần Vũ lóe ra luồng lãnh quang.

- Dân lành chết vô số, tộc nhân mười phần chết chín. Bọn chúng không để ý, chém giết lẫn nhau. Hôm nay ta sẽ cho bọn chúng nếm trái đắng không thể nuốt trôi.

***

Âm Nguyệt sơn mạch, thiên hỏa đã bắt đầu tiêu tan. Chỉ là hôm nay, không một ngọn cỏ, cọng cây nào còn tồn tại., chỉ còn là một mảnh màu đen của tro tàn.

Trên bầu trời Âm Nguyệt sơn mạch.

Ô Không Huyết sắc mặt âm trầm, quan sát phía dưới Âm Nguyệt sơn mạch. Ở dưới đang có đại quân tán ma cẩn thận tìm tòi, mục tiêu chính là Phá Thiên đồ, nhưng đã tìm tòi cẩn thận một canh giờ vẫn không có kết quả.

Phá Thiên Đồ chính là bảo bối do Nghịch Ương tiên đế chế tác, bình thường khí tức trong đó không lộ ra. Giống như lúc trước, bọn người Tần Vũ tiến vào trong tiên phủ Tàng Bảo các, mặc dù Phá Thiên Đồ treo ở trên tường nhưng vẫn không phát hiện ra. Đó cũng là lí do vì sao Ô không Huyết sai bọn tán ma tìm tòi.

- Đại nhân, mấy trăm tán ma tìm kiếm đã lâu mà vẫn chưa có kết quả. Không biết Phá Thiên Đồ có bị thiêu hủy hay không?

Bùi Ngôn lên tiếng.

- Động não chút đi.

Ô Không Huyết lạnh lùng nhìn về phía Bùi Ngôn.

- Phá Thiên Đồ là loại bảo bối gì, ngươi nghĩ thiên hỏa có thể thiêu đốt được sao? Phải biết rằng ta đã từng cầm Phá Thiên Đồ, đối với Phá Thiên Đồ ta cũng hiểu biết rất rõ ràng. Ta bây giờ lo lắng nhất chính là người bảo quản Phá Thiên Đồ - tán ma Hủ Hắc… bị Thiên Hỏa chân nhân giết chết, rồi cướp lấy.

Bùi Ngôn nhất thời tỉnh ngộ:

- A, nếu Thiên Hỏa chân nhân đã thiêu chết tên tán ma kia, tìm được Phá Thiên Đồ. Hắn có lẽ đã đi rồi. Sự tình thật không tốt.

- Không nóng nảy.

Ô Không Huyết âm thanh lạnh lùng nói.

- Thiên Hỏa chân nhân giờ phút này cũng không biết trốn ở đâu. Nhưng là trước khi tìm kiếm hắn, chúng ta phải làm rõ một việc.

- Việc gì?

Bùi Ngôn dò hỏi.

- Tìm kiếm Hủ Hắc hoặc là sư huynh đệ của hắn. Hỏi bọn chúng có sở hữu linh hồn ngọc giản của Hủ Hắc hay không. Chỉ cần nhìn linh hồn ngọc giản, chúng ta sẽ có thể biết Hủ Hắc còn sống hay đã chết. Nếu hắn còn sống, tám - chín phần Phá Thiên Đồ vẫn còn trên người hắn. Nếu hắn đã chết, mà đám tán ma kia không tìm thấy Phá Thiên Đồ thì… chắc chắn đã bị Thiên Hỏa chân nhân cướp đi.

Nói đến đây, sắc mặt Ô Không Huyết có chút biến đổi.

Vị thần bí… Thiên Hỏa chân nhân đúng là đào thoát dưới tay hắn. Nếu Phá Thiên Đồ thật sự bị vị thần bí nhân đó đoạt được, trách nhiệm của Ô Không Huyết rất lớn.

- Thiên Hỏa chân nhân, nhìn thực lực cũng không cường mạnh, thế nhưng hắn có thể phóng xuất ra vô số thiên hỏa.

Ô Không Huyết trong lòng tức giận.

Thiêu đốt Âm Nguyệt sơn mạch, phải cần bao nhiêu thiên hỏa a.

Không thể tưởng tượng được, thần bí nhân Thiên Hỏa chân nhân trúng một đòn công kích của mình mà vẫn có thể trốn được. Ô Không Huyết trong lòng nghi hoặc:

- Không lẽ Thiên Hỏa chân nhân giả trư để ăn thịt cọp, giả dạng thực lực nhỏ yếu? Trên thực tế cũng muốn thừa dịp chúng ta cùng Thanh Hư sơn chém giết để chiếm tiện nghi.

Ở phía sau, Bùi Ngôn đang dùng truyền tấn lệnh trao đổi với Liên Nguyệt nương nương.

- Ô Không Huyết đại nhân.

Bùi Ngôn sắc mặt vui mừng, hưng phấn nói:

- Ô Không Huyết đại nhân, vừa rồi ta mới đem tin tức nơi này nói cho Liên Nguyệt nương nương biết. Thông qua một vị sư thúc tổ của Hủ Hắc, chúng ta mới biết được tán ma Hủ Hắc tịnh vẫn chưa chết.

- Chưa chết?

Ô Không Huyết không kìm được trong lòng, thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn hỏi tiếp:

- Tông phái của Hủ Hắc có biết hắn giờ đang ở nơi nào?

- Không biết, các tán ma trong tông phái của Hủ Hắc đều truyền tấn, nhưng chỉ là không thành công. Giống như Hủ Hắc căn bản không thể nhận truyền tấn.

Bùi Ngôn thần tình nghi hoặc.

- Chẳng lẽ, có địa phương có thể cản trở truyền tấn lệnh.

- Đương nhiên có!

Ô Không Huyết đạm cười:

- Có một ít đặc thù địa phương, như tiên phủ của tiên nhân, ngăn cách đối với ngoại giới, sử dụng truyền tấn lệnh cũng không thể liên lạc.

- Từ lúc Thiên Hỏa chân nhân thiêu đốt đến bây giờ, thời gian cũng không dài. Nhưng hôm nay, ta căn bản không tìm ra được khí tức của tán ma Hủ Hắc, cũng không biết hắn bây giờ đang ở nơi nào.

Ô Không Huyết trong lòng thật sự có chút áp lực, không nhịn được nghĩ đến Thiên Hỏa chân nhân.

- Thiên Hỏa chân nhân, ngươi lần này làm ta tức chết đi được.

Ô Không Huyết, hai mắt huyết quang lấp lóe.

Qua một thời gian không lâu.

Chỉ nghe phía dưới Âm Nguyệt sơn mạch vang lên một tiếng chấn động. Ở một chỗ phía trên đỉnh núi bị phân liệt thành hai nửa. Từ trong đó phi ra một bóng kiếm, chiều cao mấy chục thước, chiều rộng cũng hai, ba thước. Mà trong bóng kiếm còn có một bóng người.

Ô Không Huyết nhìn bóng người trước mặt, ánh mắt không kìm được sự vui mừng, kinh hô lên một tiếng:

- Hủ Hắc.

Từ bên trong Âm Nguyệt sơn mạch bay ra một bóng người, đó chính là tán ma bảo quản Phá Thiên Đồ Hủ Hắc.

Bóng kiếm chậm rãi tiêu tán, xuất hiện một thân ảnh.

- Ô Không Huyết đại nhân.

Hủ Hắc bay đến bên Ô Không Huyết, thần tình có nét kích động.

- Vãn bối rốt cuộc cũng nhìn thấy đại nhân. Vừa rồi Thiên Hỏa chân nhân đại náo, vãn bối thật lòng lo lắng đến chết.

- Phá Thiên Đồ đâu?

Ô Không Huyết lo lắng hỏi.

Tán ma Hủ Hắc liền nói:

- Phá Thiên Đồ không việc gì, vãn bối biết rất rõ. Dù cho chết cũng không để Phá Thiên Đồ lọt vào tay người khác. Ngay từ đầu vãn bối muốn thi triển độn thuật tiến vào trong sơn mạch, nhưng Âm Nguyệt cung bố trí cấm chế, căn bản không thể tiến hành độn thuật.

Ô Không Huyết không biết nói gì.

Để bảo vệ Âm Nguyệt cung, nên phải sử dụng cấm chế, ngăn không cho địch nhân độn thuật đánh lén. Cho nên khi Thiên Hỏa chân nhân sử dụng thiên hỏa, đại bộ phận tán ma không thể sử dụng độn thuật, trong lúc nhất thời đã bị thiêu cháy gần hết. Thiên hỏa đầy trời, nếu không thể sử dụng độn thuật tất chỉ có chết.

- Ngươi như thế nào có thể độn thuật?

Ô Không Huyết cười nói.

Tán ma Hủ Hắc trên mặt hiện lên nét hoảng sợ.

- Vãn bối… vãn bối cuối cùng…

- Cuối cùng ngươi lấy máu nhận chủ Phá Thiên Đồ?

Ô Không Huyết sắc mặt trầm xuống.

Tán ma Hủ Hắc quỳ mạnh xuống.

- Ô Không Huyết đại nhân, vãn bối không nghĩ là sẽ lấy máu nhận chủ Phá Thiên Đồ, nhưng Phá Thiên Đồ quá quan trọng. Khi thiên hỏa giáng hạ, vãn bối vô luận thế nào cũng không để địch nhân tìm được, cho nên phải lấy máu nhận chủ. Sau đó thi triển Phá Thiên kiếm khí hộ thể.

Ô Không Huyết hừ lạnh một tiếng:

- Phá Thiên kiếm khí, ngươi sử dụng được cũng là phúc khí.

Hủ Hắc lúc này cung kính nói:

- Phá Thiên kiếm khí uy lực rất lớn, cho dù là thiên hỏa cũng có thể bảo vệ vãn bối. Thiên hỏa không thể công kích, sau đó Phá Thiên kiếm khí dễ dàng phá hủy cấm chế. Vãn bối liền trực tiếp xuyên vào trong lòng đất.

Sự tình lúc sau thì Ô Không Huyết đương nhiên biết. Hủ Hắc trốn ở trong lòng đất, cho đến vừa rồi mới xuất hiện.

Ô Không Huyết trong lòng phi thường khiếp sợ:

- Phá Thiên kiếm khí thật sự kì diệu, Hủ Hắc thực lực bình thường, nhưng thi triển Phá Thiên kiếm khí hộ thể, phảng phất cả người và ngoại giới đều bị ngăn cách. Ta dùng ma thức cũng không phát hiện ra một chút khí tức. Chẳng lẽ Phá Thiên kiếm khí ngoài tác dụng hộ thể còn có tác dụng thu liễm khí tức?

Ô Không Huyết đoán không sai.

Khi được Phá Thiên kiếm khí bao quanh, khí tức bên trong và ngoại giới bị ngăn cách. Đây cũng là do thần thông Phá Thiên kiếm quyết của Nghịch Ương tiên đế.

- Tốt lắm, đem Phá Thiên đồ giao lại cho ta. Thân phận ngươi đã bị lộ, không thích hợp bảo quản Phá Thiên đồ nữa.

Ô Không Huyết lạnh nhạt nói.

Hủ Hắc mặc dù trong lòng rất thích sở hữu Phá Thiên Đồ nhưng hắn không dám bộc lộ điều đó trước mặt Ô Không Huyết. Hắn cung kính giải trừ liễu huyết chi khế ước. Sau đó đem Phá Thiên Đồ giao cho Ô Không Huyết.

Tìm được Phá Thiên Đồ, trong lòng Ô Không Huyết thoải mái hơn rất nhiều.

- Ây!

Ô Không Huyết nhíu mày, trong tay xuất ra một khối truyền tấn lệnh.

- Ô Không Huyết đại ca, đại quân tán ma dường như đang bị thiệt hại.

Hỏa Ma từ phía dưới bay lên, hắn cũng vừa mới nhận được truyền tấn lệnh của Liên Nguyệt nương nương.

Nội dung truyền tấn lệnh rất đơn giản.

Khi Ô Không Huyết, Hỏa Ma và một bộ phận cao thủ trở về Âm Nguyệt cung. Liên Nguyệt nương nương tập hợp tán ma đại quân, bắt đầu triệt thoái ra khỏi Thanh Hư sơn, hướng Âm Nguyệt sơn trở về. Nhưng Minh Lương chân nhân cũng biết sự tình xảy ra tại Âm Nguyệt sơn, nhân cơ hội đó dẫn tán tiên đại quân từ Thập

Diễn Ảo trận xông ra đuổi theo.

Tán ma đại quân và tán tiên đại quân chém giết một hồi.

Khác với lần trước, lần này tán ma đại quân bị rơi vào thế hạ phong.

Bởi vì, hơn một nửa thập nhất kiếp, thập nhị kiếp cao thủ tán ma đã ly khai trở về Âm Nguyệt sơn. Cho nên siêu cấp cao thủ bên tán tiên nhiều hơn, Minh Lương chân nhân căn bản không có đối thủ.

Dưới tình huống đó, Liên Nguyệt nương nương bất đắc dĩ phải truyền tấn cầu cứu Ô Không Huyết.

- Các vị, chúng ta đã tìm được Phá Thiên Đồ, nhiệm vụ đã xong. Chỉ là hôm nay đại quân tán ma thiếu mất chúng ta, lực lượng chiến đấu giảm sút. Đại quân đang bị tán tiên bao vây, mọi người hãy sử dụng tốc độ nhanh nhất trở lại chiến trường.

Ô Không Huyết lúc này dùng ma thức truyền âm cho đám tán ma. Lập tức Ô Không Huyết, Hỏa Ma, Bùi Ngôn cùng đám cao thủ thuấn di hướng phía chiến trường tiến đến.

Từ Thanh Hư sơn cho đến Âm Nguyệt sơn, tán tiên một phương và tán ma một phương chém giết lẫn nhau, kéo dài hơn mười ngàn dặm. Quãng đường hơn mười ngàn dặm, chết vô số tán tu, con số vượt quá một vạn.

Một con đường máu chảy thành sông, tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

- Ha ha, Liên Nguyệt nương nương, hôm nay ta sẽ khiến cho tu ma các ngươi nhớ kỹ sự lợi hại của tu tiên chúng ta.

Minh Lương chân nhân giống như một ánh mặt trời chói sáng,

hắn chém giết trên chiến trường đúng là vô địch không đối thủ.

Hắn làm cho sĩ khí tán tiên đại chấn, phàm là ma đạo cao thủ một phương, Minh Lương chân nhân tùy tiện ra tay cũng có thể giết chết.

Tán ma một phương, duy chỉ có Vu Hắc miễn cưỡng chống đỡ được hắn.

- Minh Lương chân nhân đừng vội càn rỡ.

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên, lất át tiếng cười to của Minh Lương chân nhân. Đồng thời một cỗ kinh khủng huyết tinh khí tức dần dần tràn ngập cả chiến trường. Một đạo quang mang từ phía chân trời phóng tới, mục tiêu hướng về phía Minh Lương chân nhân.

Phía sau luồng huyết quang mang, còn có từng đạo sắc hồng quang mang theo sát bắn tới.

- Ô Không Huyết đại nhân!

- Đúng là Ô Không Huyết đại nhân.

……

Tán ma một phương nhất thời đại chấn.

- Hừ!

Minh Lương chân nhân hừ lạnh một tiếng, cả người hóa thành một đạo bạch quang lao thẳng vào luồng huyết quang.

Vô số tán tiên và tán ma nhìn hai luồng quang mang không ngừng oanh kích, va chạm lẫn nhau, tiếng nổ… Tóm lại, lưỡng đạo

quang mang giao kích trong phạm vi mười dặm, không có một tán tiên, tán ma nào dám lại gần, nhưng không gian trong đó cũng không có bị vỡ vụn.

- Thật mạnh!

Vu Hắc không kìm được kêu lên. Hắn có thể thấy được Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết công kích lẫn nhau, cơ hồ đều không dư thừa năng lượng. Mỗi một lần đều khống chế năng lượng cực kì cẩn thận. Không gian lúc này bắt đầu vỡ vụn.

Một lát sau!

Lưỡng đạo quang mang tách ra, một màu đỏ trường bào chính là ma đạo đệ nhất cao thủ Ô Không Huyết, mặt khác một thân trường bào màu trắng chính là tiên đạo đệ nhất cao thủ Minh Lương chân nhân.

***

Tần Vũ một mình lặng lẽ xuất hiện tại phía xa của Âm Nguyệt sơn.

- Quả nhiên không ngoài suy đoán của ta, Âm Nguyệt sơn phát sinh sự tình như thế, Minh Lương chân nhân có tình báo khẳng định sẽ biết. Hắn cũng đoán được tán ma cao thủ trở về. Minh Lương chân nhân mà bỏ qua cơ hội tốt để truy sát tán ma thì thực là ngu ngốc.

Tần Vũ nhìn xung quanh Âm Nguyệt sơn, tên mặt có nét tươi cười, lập tức cả người ngự trung phẩm tiên khí, dùng tốc độ nhanh nhất hướng Thanh Hư sơn tiến đến.

Tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Bay một lát, Tần Vũ gặp được đám tán ma một phương đang cùng tán tiên một phương chiến đấu, hắn lập tức vòng qua mà

bay.

- Cuộc chiến đấu thật là thảm liệt, không biết đã chết nhiều ít bao nhiêu tán tu.

Trên đường phi hành, quãng đường mười ngàn dặm, Tần Vũ nhìn thấy vô số thi thể, còn có một dòng máu đen.

- Nơi này, đại bộ phận cũng là phàm nhân bình thường, bất quá nhân số tán ma chết cũng không ít. Minh Lương chân nhân thật là nham hiểm, đuổi giết hơn mười ngàn dặm… Lần này hắn hành động rất nhanh, bất quá…

Phi hành không lâu, Tần Vũ đã tới Thanh Hư sơn.

Tán tiên một phương đều đã đuổi giết tán ma một phương. Lúc này các đệ tự Thanh Hư sơn đã ra khỏi Thập Diễn Ảo trận, bắt đầu sửa sang lại sơn môn. Thanh Hư sơn so với Âm Nguyệt cung vẫn còn rất nhiều tinh anh đệ tử, còn có rất nhiều cao thủ trốn ở Thập Diễn Ảo trận, tổn thất quả rất nhỏ.

Hôm nay, đám người tu chân của Thanh Hư rõ ràng rất tức giận.

- Sư huynh, đám tán ma kia thật sự rất đáng giận. Hủy diệt đại bộ phận kiến trúc tông phái của chúng ta, cảnh sắc xinh đẹp bị phá hủy. Ma đạo ác tặc, phải tiêu diệt hết.

Một Thanh Hư sơn đệ tử đang nói chuyện cùng với sư huynh của hắn.

Vị sư huynh kia hừ lạnh nói:

- Minh Lương chân nhân đã tự thân xuất mã, soái lĩnh mấy vạn

tán tiên tiêu diệt các tông phái lợi hại, các cao thủ hàng đầu của tán ma. Chúng ta sau này sẽ xuất mã tiêu diệt các tiểu tông phái.

Thanh Hư quan là đệ nhất tông phái của tu tiên giả, bình thường rất khi dễ kì thị các tiểu tông phái. Lần này, cơ hồ bị người khác tiêu hủy tông môn, đương nhiên phẫn nộ cực kì.

- Sư huynh, ngọn lửa màu tím kia là gì…?

Gã sư đệ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một đoàn ngọn lửa đang cực nhanh hạ xuống.

Gã sư huynh cũng nhìn lên.

- A, là thiên hỏa.

Sắc mặt gã sư huynh trong nháy mắt đã trắng bạch.

Hàng trăm luồng hỏa cầu thiên hỏa rơi xuống, trong chốc lát đã tràn ngập Thanh Hư sơn. Vô số ngọn lửa màu tím, Thanh Hư sơn như chìm trong biển lửa.

Tán ma một phương và tán tiên một phương tiếp tục chém giết. Ô Không Huyết và Minh Lương, hai siêu cấp cao thủ cũng giao chiến cầm chừng.

- Minh Lương chân nhân, Thiên Hỏa chân nhân là ai? Sao lại hủy diệt Âm Nguyệt cung tông phái, hủy diệt cả Âm Nguyệt sơn.

Liên Nguyệt nương nương thanh âm phát lạnh.

- Ha ha… Thiên Hỏa chân nhân là thế ngoại cao thủ. Trừ ma vệ đạo, chính là tán tiên đạo hữu. Lần này Thiên Hỏa chân nhân đã làm một việc hợp với thiên đạo.

Minh Lương chân nhân đắc ý cười vang.

Trong Thượng Thiên cung, khi tu tiên giả nhận được tin tức truyền đến Âm Nguyệt sơn bị Thiên Hỏa chân nhân thiêu hủy, Minh Lương chân nhân rất mừng rỡ, biết chính mình đã có một cơ hội phản kích. Giờ phút này trong lòng hắn rất cảm kích vị thần bí Thiên Hỏa chân nhân.

- Trừ ma vệ đạo, nói thật là hay. Ngươi, Thanh Hư sơn…

- Sư huynh, sự tình không ổn.

Minh Thiện chân nhân xem qua truyền tấn lệnh, cả người sắc mặt tái nhợt, lên tiếng nói.

Đồng thời Liên Nguyệt nương nương cũng nhận được truyền tấn lệnh. Dù sao Liên Nguyệt nương nương cũng bố trí một ít tình báo tại Thanh Hư quan.

Vừa nhận được tin tức, trên mặt Liên Nguyệt nương nương hiện lên vẻ khó tin, lập tức nhìn Minh Lương chân nhân cười to:

- Ha ha, trừ ma vệ đạo. Hay cho câu trừ ma vệ đạo. Thiên Hỏa đạo hữu, bằng hữu thân thiết. Đáng tiếc a, Thanh Hư sơn của ngươi cũng bị Thiên Hỏa chân nhân thiêu rụi.

Chương 243

Không Trung Lâu Các

Liên Nguyệt nương nương chính là đang châm chọc Minh Lương chân nhân. Sắc mặt của Minh Lương lúc này trở nên âm trầm, khó coi.

Vừa rồi còn xưng hô một cách thân thiết Thiên Hỏa đạo hữu, lại còn nói trừ ma vệ đạo, nhưng mà chỉ trong nháy mắt nhận được tin tức kinh nhân: thiên hỏa phủ xuống Thanh Hư sơn. Minh Lương chân nhân không thể ngờ thiên hỏa bao trùm khắp Thanh Hư sơn.

- Minh Lương chân nhân, ta có điểm khó hiểu. Ngươi không phải nói Thiên Hỏa chân nhân là người của tán tiên sao? Như thế nào bây giờ Thanh Hư sơn cũng bị thiên hỏa thiêu rụi. Chẳng lẽ ngoại trừ Thiên Hỏa chân nhân có thể phóng ra thiên hỏa, còn có tán ma phóng ra thiên hỏa?

Ô Không Huyết ra vẻ quan tâm hỏi.

Minh Lương chân nhân xấu hổ, không biết nên trả lời như thế nào. Nhưng chính mình đang đứng trước vô số tán tu.

- Thiên Hỏa chân nhân, hừ, từ hôm nay trở đi… không, một ma đầu không thể xứng với hai chữ chân nhân.

Minh Lương chân nhân âm thanh lạnh lùng nói.

- Vốn dĩ, ta nghĩ hắn là một tán tiên, bây giờ xem ra mười phần hết tám, chín phần là tán ma các ngươi. Tán ma các ngươi thường giết hại lẫn nhau, Thiên Hỏa ma quân tiêu diệt Âm Nguyệt sơn cũng là

điều bình thường.

Minh Lương chân nhân khoa ngôn nói, cho rằng Tần Vũ là tán ma một phương.

- Giảo biện!

Ô Không Huyết khinh thường nói.

- Thiên Hỏa chân nhân thiêu rụi Âm Nguyệt sơn, làm sao có thể là tán ma được.

- Tán ma, tán tiên một phương đều không thừa nhận hắn. Người này thật sự là quái dị.

Vu Hắc cười nói, hắn và Ô Không Huyết đều là tán ma độc lai độc vãng, căn bản không thuộc tán tu của Đằng Long đại lục. Đối với sự sống chết của tán ma, tán tiên một phương, bọn chúng không hề quan tâm.

- Xưng hô Thiên Hỏa chân nhân, Thiên Hỏa ma quân đều không đúng. Chúng ta tạm thời gọi là Thiên Hỏa tà quân. Chỉ là ta có điều muốn hỏi Minh Lương chân nhân…Lúc trước chúng ta công phá Thanh Hư sơn, có không ít đệ tử tinh anh của Thanh Hư sơn tiến nhập Thập Diễn Ảo trận. Hôm nay tinh anh đệ tử có phải là đều ở đây? Nếu ở đây… Thiên Hỏa tà quân phóng hỏa xuống Thanh Hư quan…xem ra…

Vu Hắc nở nụ cười trào phúng.

Minh Lương chân nhân nghĩ đến đám đệ tử tinh anh, trong lòng cảm thấy chua xót.

Nếu tinh anh đệ tử bị thiêu rụi hết, thì tương lại Thanh Hư quan sẽ như thế nào? Phỏng chừng Minh Lương chân nhân sẽ trở

thành tội nhân thiên cổ của Thanh Hư quan.

- Minh Lương, Thanh Hư sơn bị thiêu rụi, sao ngươi vẫn chưa trở về?

Hỏa Ma cười nói.

Minh Lương chân nhân cau mày.

Trở về?

Chẳng lẽ Minh Lương chân nhân, hắn không nghĩ trở về để giết chết tên Thiên Hỏa hỗn đãn kia?

Nhưng trước mắt, Ô Không Huyết, Vu Hắc, Hỏa Ma, Liên Nguyệt nương nương, bọn người có lòng tốt để cho hắn trở về?

- Ta nghĩ, một khi ta trở về, các ngươi sẽ bắt đầu thẳng tay công kích tán tiên đại quân.

Minh Lương chân nhân cười lạnh.

Ô Không Huyết nở nụ cười tươi nói:

- Thông minh, ta đích thực là nghĩ như vậy. Minh Lương chân nhân ngươi cũng như thế, lúc trước Âm Nguyệt sơn bị Thiên Hỏa tà quân thiêu rụi, ta soái lĩnh một ít cao thủ trở về. Ngươi đã nhân cơ hội truy giết đại quân tán ma hơn mười ngàn dặm.

- Để đáp lễ ngươi truy giết chúng ta lúc trước, nếu ngươi trở về, chúng ta cũng sẽ truy giết đại quân tán tiên.

Ô Không Huyết thản nhiên nói.

Minh Lương chân nhân trở về, lập tức truy giết tán tiên đại quân.

Nếu hắn không trở về, Thanh Hư sơn đệ tử sẽ bị thiên hỏa hủy diệt.

- Sư huynh!

Minh Thiện chân nhân truyền âm.

- Sư huynh, người địa vị tôn sùng. Trong mắt tán tiên đại quân, người là đệ nhất cao thủ, là một vị thủ lĩnh. Một khi người rời đi, sĩ khí tán tiên đại quân sẽ suy giảm. Vô luận thế nào người cũng không thể trở về.

Minh Thiện chân nhân giải thích rất rõ ràng.

- Huynh không thể trở về, nhưng đệ có thể. Đệ soái lĩnh vài thập kiếp cao thủ tán tiên trở về, tin tưởng có thể bảo trụ một ít đệ tử.

Phỏng chừng Thanh Hư sơn đệ tử đã chết hết chín phần.

Thiên hỏa a!

Các tán tiên bình thường đều sợ thiên hỏa, mặc dù là đệ tử tinh anh của Thanh Hư, nhưng phần lớn đều là Nguyên Anh kỳ, Động Hư kỳ. Một khi tiếp xúc thiên hỏa, tất chết không thể nghi ngờ.

Tin tức truyền tới nói rất rõ, thiên hỏa đã bao trùm Thanh Hư sơn, có thể đào thoát được nhiều ít bao nhiêu đệ tử?

- Sư đệ, mọi việc ta giao cho đệ.

Minh Lương chân nhân giờ phút này cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể để Minh Thiện chân nhân xuất mã trở về, tận lực bảo trụ một ít Thanh Hư sơn đệ tử.

- Bất quá, nếu sư đệ phát hiện Thiên Hỏa tà quân, vô luận thế nào cũng phải tiêu diệt hắn bằng được. Hắn cơ hồ hủy diệt gần như cả tông phái chúng ta, hắn không chết, cả đời này ta không cam tâm.

Trong mắt Minh Lương chân nhân lóe lên một tia lạnh lẽo.

- Sư huynh yên tâm, không cần huynh nói, đệ cũng sẽ giết Thiên Hỏa tà quân.

Minh Thiện chân nhân cả người cũng tỏa ra sát ý.

Sau đó, Minh Thiện chân nhân bay đến chỗ tán tiên đại quân, tùy ý chọn bốn, năm người thập kiếp tán tiên, triển khai thuấn di lặng lẽ ly khai.

....

Cách chỗ chiến trường giữa tán tiên đại quân và tán ma đại quân không xa, trên một đỉnh núi nhỏ, có bốn người. Đó chính là các cao thủ đến từ hồng hoang ở Tiềm Long đại lục. Chưởng quản hồng hoang Dư Lương, cùng với hắn là tam đại cự yêu: Khổng Tào, Vũ Sơn, Hình Thú.

Dư Lương chắp hai tay sau lưng, nhìn về phương hướng chiến trường.

- Đại nhân, tán tiên một phương và tán ma một phương chém giết nhau, tử vong vô số, cơ hồ đạt đến mấy vạn người chết. Chúng ta khi nào thì ra tay?

Hình Thú cung kính hỏi.

Dư Lương đạm cười lắc đầu:

- Không cần gấp, ngày đó vẫn chưa đến. Mặc dù tán tu hai bên

chết mất mấy vạn, nhưng tuyệt đại đa số đều dưới lục kiếp. Đối với tán tiên và tán ma một phương mà nói, số lượng chết như thế cũng là nhiều, nhưng trên thực tế, thực lực chỉ tổn thất hai, ba thành mà thôi.

Dư Lương hai mắt lóe lên luồng quang mang.

- Huống chi, vẫn còn một phương thế lực bí ẩn.

- Đại nhân, một phương thế lực bí ẩn?

Hỏa Nham Sư Vũ Sơn nghi hoặc hỏi.

Cửu Đầu Xà Khổng Tào lên tiếng:

- Vũ Sơn, chẳng lẽ ngươi quên cái vị cao thủ thích phóng thiên hỏa? Có thể phóng thiên hỏa thiêu đốt Âm Nguyệt sơn không còn một mảnh, ngươi nên biết thiên hỏa rất lợi hại và cũng rất thưa thớt. Nhưng người này có thể một hơi phóng ra vô số thiên hỏa, phỏng chừng đại nhân cũng không có thực lực này.

Dư Lương gật đầu nói:

- Chính xác, phóng ra nhiều thiên hoả hư vậy, ta nghĩ Phương Điền, Tông Quật cũng không có khả năng… Có thể trên người Thiên Hỏa thần bí nhân có sở hữu bảo bối.

Dư Lương đoán rất chính xác.

Tần Vũ đúng là sở hữu Hắc Diễm Quân chi giới. Ngoài Hắc Diễm Quân chi giới còn có bảo vật nào có thể phóng ra vô số thiên hoả như vậy?

- Ta không tin sau lưng Thiên Hỏa thần bí nhân không có ai chống đỡ.

Dư Lương tự tin lạnh nhạt nói.

- Nếu hắn là cao thủ độc hành, làm sao có thể điên cuồng tiêu diệt Âm Nguyệt cung,…ta nghĩ sau lưng hắn khẳng định có một đại thế lực.

Dư Lương dưới tình huống bình thường phân tích.

Bình thường không ai dám đụng vào Âm Nguyệt cung, nhưng Tần Vũ vì trả thù, hơn nữa Tần Vũ còn có bảo vật hộ thân – Thanh Vũ tiên phủ, cùng với kiếm tiên khôi lỗi vẫn chưa sử dụng.

- Ngoại trừ thần bí nhân Thiên Hỏa, vẫn còn một phương thế lực chưa ra tay: Long tộc.

Nhắc đến Long tộc, trong mắt Dư Lương hiện lên một tia lãnh quang.

- Long tộc, các ngươi phải nhớ kỹ, chó không cắn người mới là tối đáng sợ. Bây giờ Long tộc vẫn đang che dấu thực lực, một khi lộ ra thì rất là nguy hiểm.

Tam đại cự yêu gật đầu.

Đều là yêu tộc.

Nhưng Long tộc, trở thành một thế lực khổng lồ trong yêu tộc. Phỏng chừng tất cả các loại thần thú khác liên kết mới có thể so sánh với Long tộc. Bởi vậy có thể phán đoán thực lực Long tộc rất cường đại.

- Thời cơ chưa đến, chỉ có thể đợi.

Dư Lương nhàn nhạt nói.

Phía sau tam đại cự yêu đều gật đầu, ánh mắt xa xa nhìn về phía chiến trường.

Thanh Hư sơn, tuyết trắng phủ đầy.

Chỉ là hôm nay, Thanh Hư sơn đã trở thành một ngọn núi lửa, bông tuyết sớm trở thành sương khói. Kiến trúc trên Thanh Hư sơn đều bị đốt thành tro bụi.

Nói về phạm vi diện tích, Thanh Hư sơn nhỏ hơn Âm Nguyệt sơn nhiều.

Bởi vì nhỏ hơn, nên Tần Vũ phóng thiên hỏa thiêu đốt dễ dàng hơn nhiều.

Một tông phái, quan trọng nhất là đệ tử, kế tiếp là sơn môn. Đặc biệt, một môn phái tồn tại hơn trăm ngàn năm thì sơn môn cực kì quan trọng, là nơi tu luyện của không ít tiền bối Thanh Hư, có không ít bí mật, không ít cấm chế…

Nhưng…

Dưới ngọn lửa màu tím vô tình, tất cả đều bị biến thành tro.

Trên bầu trời Thanh Hư sơn.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, ba người cùng ở một chỗ. Giờ phút này, Tần Vũ đã thu nhỏ lại phạm vi của Thiên Hỏa lĩnh vực còn một thước.

Dưới vô số thiên hỏa.

Ngay từ đầu, Thanh Hư sơn đệ tử chết hết chín thành. Số đệ tử may mắn ở ngoài biên cảnh Thanh Hư thì có thể chạy thoát, còn có một ít đệ tử trốn vào trong Thập Diễn Ảo trận.

Nếu nói nơi an toàn nhất trên Thanh Hư sơn thì đó chính là Thập Diễn Ảo trận.

Thập Diễn Ảo trận phóng ra đạo đạo bạch quang, hình thành một tiên gia đại trận. Thập Diễn Ảo trận rất lợi hại, ngoài tác dụng tạo ra huyễn cảnh, còn có rất nhiều tác dụng thần kỳ khác. Nếu không há có thể ngăn cản được đại quân tán ma.

- Thanh Hư sơn không ngờ lại có đại trận thần kỳ như vậy. Vừa rồi chúng ta giết ba tán tiên, đúng là bọn chúng từ trong đại trận bay ra. Theo ta vẫn còn không ít tán tiên bên trong đó.

Tần Vũ hướng ánh mắt về phía Thập Diễn Ảo trận.

Dưới sức phòng ngự của Thập Diễn Ảo trận, thiên hỏa không thể xâm nhập.

Vừa rồi khi Tần Vũ phóng thiên hỏa thiêu đốt cả Thanh Hư sơn, bọn tán tiên lưu trú tại Thập Diễn Ảo trận trong Thượng Thiên cung phi ra, muốn giết chết Tần Vũ. Có ba cao thủ, một bát kiếp tán tiên, hai thất kiếp tán tiên.

Nhưng bọn tán tiên không biết, ba huynh đệ Tần Vũ lợi hại nhất là cận thân công kích.

Xuất kỳ bất ý, Tần Vũ thi triển Trọng Lực lĩnh vực, cùng với trung phẩm tiên khí, dễ dàng giết chết bát kiếp tán tiên. Bát kiếp tán tiên chết thật là oan uổng, bất ngờ bị Trọng Lực lĩnh vực tấn công, không kịp phòng bị, Tần Vũ đâm một kiếm kết liễu hắn.

Mặt khác, hai tán tiên kia thì bị Hầu Phí và Hắc Vũ trực tiếp giết chết rất rõ ràng.

Giết chết ba tán tiên cao thủ, trong Thượng Thiên cung không còn ai dám xông ra.

Hầu Phí cười hắc hắc:

- Đại ca, tán tiên đại quân ra ngoài đuổi giết tán ma đại quân,

thực lực bọn tán tiên ở đây, đệ thấy rất yếu nhược. Nói không chừng, ba tên vừa nãy là mạnh nhất ở đây. Xem ra bọn chúng không ai dám xông ra nữa.

- Hầu tử nói đúng.

Hắc Vũ gật đầu đồng ý.

Ánh mắt Tần Vũ tập trung về hướng Thập Diễn Ảo trận.

- Đại trận, trốn vào trong đại trận như con rùa đen. Ta sẽ không cho các ngươi yên ổn ở trong đó.

Tần Vũ trong mắt lóe lên một đạo lãnh quang.

- Phí Phí, tiểu Hắc. Ta chuẩn bị thi triển Thiên Hỏa lĩnh vực, các ngươi tạm thời đứng cách ra xa.

Tần Vũ nói với hai huynh đệ.

Hầu Phí và Hắc Vũ lúc này lùi lại mấy chục thước.

- Hô!

Chỉ thấy ngọn hỏa diễm màu tìm từ thân thể Tần Vũ tỏa ra. Trong phạm vi mười thước xung quanh Tần Vũ, có vô số ngọn tử hỏa diễm. Tần Vũ tựa như hỏa thần, tùy ý khống chế ngọn lửa phóng ra.

Chỉ là lúc này, tất cả thiên hỏa tụ tập cùng một chỗ.

- Hừ, thiêu đốt cả Thanh Hư sơn có chút khó khăn. Bất quá, thiêu đốt xung quanh Thập Diễn Ảo trận thì rất dễ dàng.

Tần Vũ tâm ý khống chế.

- Đại trận này rất được Thanh Hư sơn coi trọng, ta sẽ làm cho nó rơi xuống sâu trong núi.

Vô số hỏa cầu màu tím từ trên trời rơi xuống chung quanh Thập Diễn Ảo trận.

Phảng phất như bị ăn mòn, ngọn lửa màu tím hướng phía dưới trận pháp, dưới sự thiêu đốt của thiên hỏa, nham thạch không ngừng bị tan chảy. Thiên hỏa càng lúc càng nhiều, chung quanh trận pháp đã xuất hiện một hố sâu mấy chục thước.

Bên trong Thập Diễn Ảo trận.

- Sư tôn, cái vị Thiên Hỏa ma đầu không ngừng sử dụng thiên hỏa thiêu đốt bên ngoài Thập Diễn Ảo trận làm gì?

Một gã đệ tử hướng về sư tôn của mình hỏi.

Vị sư tôn kia hừ lạnh nói:

- Dù cho tên ma đầu làm gì, khẳng định hắn cũng không phá được Thập Diễn Ảo trận.

Đột nhiên.

Trong Thượng Thiên cung, tất cả các tán tiên đều cảm thấy đất dưới chân rung động mãnh liệt, từ từ trầm xuống.

- Không ổn, Thiên Hỏa ma đầu phóng hỏa thiêu hủy bên dưới Thập Diễn Ảo trận. Thập Diễn Ảo trận đang không ngừng rơi xuống.

Một gã tán tiên chấn kinh nói.

Sơn mạch phía dưới bị thiêu hủy, Thập Diễn Ảo trận tự nhiên rơi xuống.

Thập Diễn Ảo trận trong Thượng Thiên cung được Thanh Hư quan xem là trọng địa, là nơi chí cao. Bây giờ bị rơi xuống, chìm sâu vào trong núi. Sự tình này có thể trở thành trò cười cho cả Đằng Long đại lục. Thập Diễn Ảo trận của tán tiên có năng lực như thế nào?

Chương 244

Phòng Ngừa Ta Thuấn Di

Ngọn hỏa diễm màu tím không ngừng thiêu đốt sâu vào trong, theo đó thiên hỏa càng lúc càng nhiều.

Một đạo thiên hỏa đủ để thiêu đốt hơn một trăm thước chiều sâu. Lúc trước Âm Nguyệt sơn sở dĩ chỉ bị thiêu đốt hơn mười thước là vì Tần Vũ đem thiên hỏa phóng ra khắp bốn phương tám hướng, gia tăng diện tích thiêu đốt. Tự nhiên chiều sâu bị giảm đi nhiều.

Mà hôm nay, tất cả thiên hỏa đều tập trung vào một chỗ, diện tích được thu nhỏ đi không biết bao nhiêu lần, độ sâu cũng được tăng lên vô cùng lớn.

- Nham thạch phía dưới đều không còn, ta nhìn xem Thập Diễn Ảo trận có biến thành không trung lâu các hay không?

Tần Vũ tâm ý vừa động, phóng ra vô số hỏa cầu, trong chốc lát hàng ngàn ngọn hỏa diễm bao vây xung quanh Thập Diễn Ảo trận, hàng ngàn thước nham thạch ở phía dưới trận pháp nhanh chóng tiêu thất.

…

Phía trong Thượng Thiên cung có mấy trăm tán tiên công lực bình thường, còn có hơn một trăm Thanh Hư quan đệ tử may mắn sống sót. Nhưng vào giờ phút này, trên mặt tất cả bọn họ đều có nét kinh hoàng.

Thượng Thiên cung trầm xuống.

Nhanh chóng trầm xuống.

Thập Diễn Ảo trận chẳng những bảo vệ xung quanh Thượng Thiên cung mà còn bảo vệ bầu trời phía trên Thượng Thiên cung. Nhưng Thập Diễn Ảo trận không bảo vệ phía dưới sơn mạch.

Trầm xuống!

Kiến trúc trong Thượng Thiên cung nhanh chóng rung động, mỗi một tán tiên, mỗi một Thanh Hư đệ tử đều ngự kiếm phi hành. Chỉ là bọn họ chỉ phi hành trong không gian Thập Diễn Ảo trận, bọn họ rõ ràng cảm nhận được Thượng Thiên cung không ngừng trầm xuống, không ngừng chấn động.

- Không được bối rối, tên Thiên Hỏa ma đầu chỉ có thể đốt được sơn mạch phía dưới Thập Diễn Ảo trận. Thượng Thiên cung sẽ rất nhanh trầm xuống. Bất quá, mặc kệ chuyện gì xảy ra, chỉ cần ở phía trong Thập Diễn Ảo trận, địch nhân tuyệt đối không gây thương tổn cho chúng ta.

Minh Lương chân nhân soái lĩnh tán tiên đại quân đuổi giết tán ma đại quân. Thập Diễn Ảo trận giao cho bát kiếp tán tiên Thiện Khứ chưởng quản. Khi Minh Lương chân nhân còn tiêu diêu ở Bạo Loạn Tinh Hải, Thiện Khứ vẫn ở tại Thượng Thiên cung. Nếu nói người quen thuộc Thập Diễn Ảo trận nhất, phỏng chừng đó là Thiện Khứ.

- Thiện Khứ đạo hữu, Thượng Thiên cung là thánh địa của Thanh Hư quan. Bây giờ bị trầm xuống, nằm hỗn loạn trong đám đất đá. Chúng ta tánh mạng tuy không nguy hiểm nhưng thanh danh Thanh Hư quan sẽ ra sao?

Một gã tán tiên có ý tốt lên tiếng.

Thiện Khứ trầm mặc một lát.

Đường đường thánh địa của Thanh Hư quan, nằm ở nơi chí

cao của Thanh Hư sơn. Bây giờ bị địch nhân làm cho như thế này. Nếu các tiền bối của Thanh Hư quan tại tiên giới biết được sự tình, không chừng đều tức đến hộc máu.

Tính mạng, thanh danh!

Tu yêu, tu ma, tu tiên, xem trọng nhất chính là thanh danh . So sánh thanh danh của cá nhân với thanh danh của tông phái, đương nhiên thanh danh tông phái quan trọng nhất. Vì thanh danh của tông phái, rất nhiều người tu chân cam nguyện thân tử, bởi vậy có thể nhận thức được thanh danh tông phái vô cùng trọng yếu.

Thanh Hư sơn bị thiêu hủy, sơn môn cũng bị hủy diệt, mà thánh địa Thượng Thiên cung cũng trầm xuống sâu trong lòng đất.

- Thiên Hỏa tà quân!

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên trên bầu trời Thanh Hư sơn.

- Minh Thiện sư thúc!

Thiện Khứ và chúng tán tiên nhất thời mừng rỡ, nghe được thanh âm quen thuộc, đó chính là Minh Thiện chân nhân.

Lại nói, Minh Thiện chân nhân soái lĩnh bốn gã thập kiếp tán tiên sử dụng thuấn di nhanh chóng trở về Thanh Hư sơn. Nhưng khi trở về, nhìn tình cảnh trước mặt, bọn chúng xém chút nữa tức đến hộc máu.

Cứu người?

Cả Thanh Hư sơn đều bị thiêu đốt mất một phần lớn, ít nhất cũng bị mất hai, ba chục thước chiều cao. Trên Thanh Hư sơn tràn ngập ngọn hỏa diễm màu tím, đám đệ tử cũng bị chết hết. Sau đó hắn bắt đầu nhìn về phía Thượng Thiên cung.

Hắn vốn tưởng, Thượng Thiên cung có Thập Diễn Ảo trận bảo vệ, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì.

Nhưng… tại vị trí cũ, Thượng Thiên cung đã biến mất.

Tại nơi cao nhất của Thanh Hư sơn, Thượng Thiên cung không còn ở đó, điều này thiếu chút nữa đã làm Minh Thiện chân nhân tức chết. Tuy nhiên, hắn đối với Thập Diễn Ảo trận tin tưởng vô cùng. Hắn lập tức sử dụng tiên thức, bắt đầu tìm kiếm. Rốt cuộc cũng phát hiện Thương Thiên cung – thánh địa của Thanh Hư quan không ngừng trầm xuống. Mà sơn mạch phía dưới Thượng Thiên cung đều bị thiên hỏa thiêu hủy.

Thánh địa trầm sâu vào trong núi.

Khi tìm được Thượng Thiên cung, đồng thời Minh Thiện chân nhân cũng phát hiện trên bầu trời Thanh Hư sơn có một bóng người, toàn thân được bao phủ bởi thiên hỏa. Hắn đoán được người này chính là Thiên Hỏa tà quân.

Thiêu đốt ma đạo đệ nhất tông phái và tiên đạo đệ nhất tông phái chính là Thiên Hỏa tà quân.

Minh Thiện chân nhân cho dù là thuộc hàng chữ *"Thiện"* nhưng lúc này lửa giận cũng tràn ngập khắp trong tâm:

- Độ Kiếp trung kỳ, ngụy trang thật cao minh. Độ Kiếp trung kỳ mà có thể phóng xuất ra vô số thiên hỏa.

Minh Thiện chân nhân quay đầu về phía sau, nhìn bốn người.

- Giết!

Quát khẽ một tiếng, cả người giống như tàn ảnh bắn về phía Tần Vũ.

Khi Minh Thiện chân nhân phóng đến, Tần Vũ cũng đã phát hiện ra hắn. Chỉ là Tần Vũ không lập tức trốn tránh, trước tiên hắn đem Hầu Phí và Hắc Vũ tiến vào trong Thanh Vũ tiên phủ. Sau đó Tần Vũ chuẩn bị cùng Minh Thiện chân nhân giao thủ.

Ô Không Huyết đem đến cho Tần Vũ cảm giác không thể chống cự.

Nhưng Minh Thiện chân nhân, Tần Vũ cảm thấy có thể đấu một trận.

Minh Thiện chân nhân mặc dù là thập nhất kiếp tán tiên, Ô Không Huyết là thập nhị kiếp tán ma. Theo lẽ thường thì chỉ cách nhau một bậc, nhưng Ô Không Huyết tu luyện Huyết Ma ma đạo, thực lực chân chánh vượt xa Minh Thiện chân nhân gấp nhiều lần.

- Thiên Hỏa tà quân không chạy trốn?

Minh Thiện chân nhân thấy Tần Vũ không có ý định chạy trốn, trên mặt lộ ra nét lãnh ý. Đồng thời hắn cũng không dám có chút khinh thường, Thiên Hỏa tà quân đã cho hắn cảm giác thật sự quá mức cổ quái, thần bí. Minh Thiện chân nhân chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Tiên nguyên lực hộ thể của Minh Thiện chân nhân dễ dàng ngăn cản thiên hỏa, phi kiếm trong tay bắn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nở nụ cười thần bí.

Hắc Diễm Quân chi giới – Trọng Lực lĩnh vực.

Chiêu này đã không ít lần thi triển, cho dù có phòng bị thì cũng sẽ bị trọng lực gấp ngàn vạn lần đè xuống, cuối cùng không tự chủ được. Minh Thiện chân nhân không nghĩ đến sẽ bị công kích như vậy, cả người không tự chủ được, trầm mạnh xuống.

- Phốc xích!

Thanh tiên kiếm bị trọng lực làm trầm xuống, vốn sẽ xuyên qua ngực Tần Vũ nhưng chỉ là bay lướt qua bên cạnh.

Gờ phút này!

Tần Vũ và Minh Thiện chân nhân cách nhau mười thước, khoảng cách này đối với bọn họ căn bản không là gì. Phạm vi đó nằm ngoài ảnh hưởng của Trọng Lực lĩnh vực. Tay phải Tần Vũ vung lên, một đạo lợi kiếm hướng về phía Minh Thiện chân nhân.

- Thật là quái dị!

Minh Thiện chân nhân kinh hãi, hắn căn bản không kịp tránh né.

Toàn thân hắn lập tức xuất hiện luồng quang mang chói sáng, đó chính là hộ thể tiên nguyên lực của Minh Thiện.

Thanh tiên kiếm của Tần Vũ bị hộ thể tiên nguyên lực ngăn cản, chỉ đâm sâu vào một vài phân, không thể chạm đến người Minh Thiện.

- Trung phẩm tiên khí mặc dù rất lợi hại, nhưng thực lực của bản thân cũng rất trọng yếu.

Tần Vũ trong lòng không khỏi nghĩ đến điều đó, nếu không có hai đại lĩnh vực của Hắc Diễm Quân chi giới, cùng với trung phẩm tiên khí. Và bất tử chi thân, thực lực của Tần Vũ phỏng chừng chỉ có thể so với tứ kiếp tán tu.

Có thể nói bất tử chi thân, hai đại lĩnh vực, một thanh trung phẩm tiên khí, làm cho thực lực Tần Vũ ngang với bát kiếp, cửu kiếp tán tu. Hôm nay đấu với thập nhất kiếp tán tiên, lực công kích của Tần Vũ không thể giết chết hắn.

- Lui!

Không thể giết, đương nhiên phải chạy trốn.

Thân hình Tần Vũ chợt lóe, nhanh chóng chạy trốn.

Minh Thiện chân nhân phía sau cũng ngạc nhiên:

- Thật là quái dị, Thiên Hỏa tà quân thi triển thần thông gì thế này? Như thế nào ta lại bị áp lực ảnh hưởng? Vừa rồi nếu ta không toàn lực thi triển tiên nguyên lực, có lẽ đã chết rồi. Bất quá, hắn cũng không giết được ta. Lực công kích của hắn vẫn chưa đủ, nhiều nhất cũng chỉ công phá được phòng ngự của cửu kiếp, thập kiếp. Đối với ta không ảnh hưởng gì.

Minh Thiện chân nhân suy nghĩ như vậy, nhất thời đảm lượng tăng lên.

Thấy Tần Vũ chạy trốn, Minh Thiện chân nhân quay sang bốn vị thập kiếp tán tiên truyền âm:

- Chư vị, Thiên Hỏa tà quân công kích quái dị, nếu không cẩn thận các người sẽ gặp bất lợi. Ta nghĩ chư vị không nên sử dụng công kích cận thân đối với hắn.

Bốn vị thập kiếp tán tiên vừa rồi thấy cảnh Minh Thiện chân nhân bị tiên kiếm của Tần Vũ công kích, làm sao còn dám đến gần.

- Đuổi theo!

Minh Thiện chân nhân hạ lệnh, năm đại tán tiên cao thủ lập tức đuổi theo Tần Vũ. Bọn người Minh Thiện chân nhân không ngừng công kích, mục đích chính là muốn làm cho không gian xung quanh Tần Vũ chấn động, phòng ngừa hắn sử dụng thuấn di

chạy trốn.

Nhưng bọn họ không biết, Tần Vũ căn bản không thể thuấn di.

Dù cho có nói điều này ra, bọn họ cũng vô pháp tin. Có thể cùng với Minh Thiện chân nhân giao thủ, ngay cả thuấn di cũng không biết sao?

Tần Vũ phi hành cực nhanh, nhưng đuổi theo phía sau là thập nhất kiếp, thập kiếp tán tiên. Tốc độ Tần Vũ rõ ràng không bằng bọn người Minh Thiện chân nhân, dù sao thực lực chênh nhau khá lớn. Bọn người Minh Thiện nhanh chóng hướng gần phía Tần Vũ.

- Tạm thời không cần tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ. Nhìn bọn chúng không ngừng công kích, hiển nhiên muốn không gian chấn động. Chắc là lo lắng ta sử dụng thuấn di chạy trốn.

Trên mặt Tần Vũ có nét mỉm cười.

Làm cho địch nhân giết địch nhân.

Tần Vũ linh thức đảo qua, phát hiện ở phía trước ngàn dặm có một tu tiên tông phái, tông phái này ở gần Thanh Hư quan. Xem ra địa vị có vẻ khá cao. Tần Vũ hướng về phía tông phái đó bay đến.

Tần Vũ phi hành, bọn người Minh Thiện chân nhân không ngừng công kích.

- Thiên Hỏa tà quân chịu chết đi!

Minh Thiện chân nhân rốt cuộc đã tiến sát Tần Vũ, giờ khắc này Minh Thiện chân nhân đột nhiên bị trọng lực tấn công. Cho dù có phòng bị cũng bị ngừng lại đôi chút. Chỉ cần một chút ngừng lại, Tần Vũ đã có thể kéo dài ra thêm khoảng cách.

- Tốc độ mặc dù nhanh hơn ta, nhưng dưới Trọng Lực lĩnh vực muốn bắt ta thì nằm mơ.

Nghĩ đến kế hoạch trong đầu dần hình thành, trên mặt Tần Vũ không kìm được vẻ tươi cười.

……

Yên Phong tông, tại giới tu tiên cũng thuộc loại thượng đẳng tông phái, quan hệ với Thanh Hư quan rất tốt.

Đột nhiên!

Một đạo tàn ảnh từ không trung phóng xuống, giống như lưu quang, xuyên qua Yên Phong tông.

- Minh Thiện chân nhân, đó là Yên Phong tông.

Một gã thập kiếp tán tiên truyền âm. Hiển nhiên bọn chúng thấy Tần Vũ bay vào bên trong Yên Phong tông. Nếu tiếp tục công kích để làm không gian chấn động, khẳng định sẽ làm cho Yên Phong tông tổn thất.

Minh Thiện chân nhân trong mắt hàn quang chợt lóe.

- Không thể để Thiên Hỏa tà quân chạy thoát, không cần quản những chuyện khác.

Yên Phong tông mặc dù xem là thượng đẳng tông phái, nhưng so với Thanh Hư quan vẫn còn cách rất xa.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, chỉ cần Tần Vũ phi hành qua địa phương nào đều bị bọn người Minh Thiên chân nhân công kích. Trên thực tế lực công kích của năm đại cao thủ tán tiên tịnh không lớn, căn bản không thể giết được Tần Vũ.

Mục đích của Minh Thiện là muốn gây chấn động không gian.

Nhưng lực công kích có thể gây chấn động không gian, thì kiến trúc sơn môn không thể kháng cự, đều hóa thành từng mảnh vụn.

- Ai dám đến Yên Phong tông giương oai?

Một tiếng hét phẫn nộ vang lên.

Đến sơn môn của chính mình phá hủy, như thế nào không tức giận?

- Ngũ kiếp tán tiên!

Tiên thức của Minh Thiện chân nhân quét qua một lượt, một cỗ tiên nguyên lực khổng lồ tỏa ra, các cao thủ Yên Phong tông không còn ai dám nói gì. Mạnh nhất của Yên Phong tông chỉ là ngũ kiếp tán tiên, tiền bối của Yên Phong tông cũng có hơn mười vị tham gia đại quân tán tiên.

Nhưng … Thiên Hỏa tà quân tiêu diệt tông môn Thanh Hư quan.

Để giết Thiên hỏa tà quân, Minh Thiện chân nhân bất chấp tất cả, hủy diệt kiến trúc một tông phái.

- Tốt, ta thích như vậy!

Thân hình Tần Vũ như một con chím én bay lượn, xoay tròn một vòng, sau đó lại tiến vào Yên Phong tông.

- Ngươi không sợ đắc tội với tông phái này, đã vậy thì hủy diệt hoàn toàn luôn.

Tần Vũ không động thủ cũng đã làm cho bọn người Minh

Thiện chân nhân công kích kiến trúc Yên Phong tông. Nguyên nhân chính là Minh Thiện phòng ngừa Tần Vũ sử dụng thuấn di.

Nhưng hắn không ngờ rằng Tần Vũ không thể thuấn di. Tần Vũ lợi dụng điểm này để Minh Thiện không ngừng công kích.

- A!

Minh Thiện chân nhân cắn răng, trong lòng nổi giận, hủy diệt hơn phân nửa kiến trúc của một tông phái, khẳng định sẽ làm cho kết thâm cừu đại hận.

- Thiên Hỏa tà quân, ngươi đứng lại cho ta…

Cả người Minh Thiện chân nhân run rẩy tức giận.

Hắn không thể ngừng công kích.

Cho đến khi Yên Phong tông bị hủy diệt hơn năm, sáu phần, trong tâm Tần Vũ cũng hài lòng, thân hình chuyển hướng vọt đi.

- Đây là tông phái thứ nhất. Để ta làm cho tán tiên của Thanh Hư quan hủy diệt không ít tông phái. Xem các ngươi có cảm thấy thống khoái không?

Thân hình Tần Vũ đột nhiên chuyển sang một hướng khác, bởi vì hắn đã phát hiện ở phương vị kia có một tông phái.

Chương 245

Liên Thủ

Thân hình Tần Vũ linh xảo vô cùng, xuyên qua khắp hành lang, lâu các. Đồng thời từng đạo công kích không ngừng đánh tới xung quanh thân thể Tần Vũ. Nhất thời lâu các vỡ vụn, hành lang hóa thành tro bụi, không gian chấn động mãnh liệt. Mục đích của Minh Thiện vẫn là không cho Tần Vũ sử dụng thuấn di đào thoát.

- Minh Thiện sư huynh, không thể cứ tiếp tục như vậy được. Chúng ta đã tàn phá sơn môn của ba tông phái. Đệ nhìn thấy Thiên Hỏa tà quân đúng là cố ý làm vậy…không chừng sẽ làm cho nhiều tông phái căm ghét Thanh Hư quan chúng ta.

Thập kiếp tán tiên Minh Trì lên tiếng.

Minh Thiện chân nhân cũng biết điều đó.

Nhưng cái tên…Thiên Hỏa tà quân kia thần thông thật là quái dị, đúng là tà môn.

Khi tiến đến sát người hắn thì thân thể giống như bị ngọn núi đè nặng, chịu một áp lực rất lớn. Khi cách xa người hắn thì trọng lực lại biến mất..Đúng là cao thủ lợi hại. Trọng lực lúc xuất hiện, lúc biến mất, làm cho bọn họ không thể duy trì động tác chuẩn xác.

Muốn bắt Thiên Hỏa tà quân, căn bản không có khả năng.

Công kích từ xa? Nhưng bọn họ đã thử qua rất nhiều loại công kích từ xa, Thiên Hỏa tà quân cũng trúng ít nhiều sự công kích, chỉ là Minh Thiện chân nhân không ngờ được lực khôi phục của Tần Vũ thật kinh nhân.

- Ha ha, các ngươi năm người truy đuổi một mình ta không được. Bất quá, các ngươi gọi ta là Thiên Hỏa tà quân, ta cảm thấy nghe không hay chút nào. Các ngươi tìm một cái tên nào tốt hơn để gọi đi.

Thanh âm Tần Vũ từ xa truyền đến.

- Thật ngông cuồng!

Bọn người Minh Thiện chân nhân giận dữ, bị năm người đuổi giết mà vẫn còn có tâm trí đùa giỡn. Làm sao bọn họ không tức giận cho được?

- Ha ha, có giỏi thì hãy bắt lấy ta, ha ha…

Tần Vũ cười to, thanh âm vang vọng khắp núi rừng.

Cả người Tần Vũ như một đạo hắc quang, cực nhanh bay trong thiên địa. Phía sau là năm đạo hồng quang cũng cực nhanh đuổi theo.

Tốc độ bọn người Minh Thiện chân nhân so với Tần Vũ nhanh hơn, nhưng bọn họ không thể công kích cận thân đối với Tần Vũ.

- Ai ya, hướng đông nam cách đây năm ngàn dặm có một tông môn. Đây là đệ tứ tông phái, các ngươi tiếp tục truy đuổi ta. Mục tiêu của ta là phá hủy một trăm tông phái. Các ngươi có thể làm được gì?

Thân thể chuyển hướng, Tần Vũ hướng tông phái kia bay tới.

- Sư huynh, tông phái kia, khi ở Bạo Loạn Tinh Hải đệ có quen biết, chính là tông phái của Liên Húc chân nhân. Liên Húc chân nhân lần này không tham gia tán tiên đại quân. Nếu phá hư tông phái của hắn, sự tình có thể rất rắc rối.

Tán tiên Minh Trì vội la lên.

Minh Thiện chân nhân nhướng mày, nhưng thân thể vẫn bay tới.

- Liên Húc chân nhân là thập kiếp tán tiên, ta nghe nói hắn tại Bạo Loạn Tinh Hải có tìm được một món bảo bối. Điều này có thật không?

Minh Thiện chân nhân dò hỏi.

Tán tiên Minh Trì nói:

- Chính xác như thế, Liên Húc chân nhân mặc dù là thập kiếp tán tiên, nhưng hắn sở hữu một pháp bảo rất kỳ lạ.. Pháp bảo này hắn tìm được khi còn ở trong Bạo Loạn Tinh Hải, thực lực hắn tuyệt đối không dưới huynh đâu.

Minh Thiện chân nhân trong lòng có điểm phiền não.

- Để Minh Lương sư huynh quyết định.

Minh Thiện chân nhân lúc này sử dụng truyền tấn lệnh.

Bình thường hủy hơn một nửa sơn môn tông phái, Minh Thiện chân nhân không do dự. Nhưng sau lưng tông phái này có một nhân vật lợi hại, đó là Liên Húc chân nhân. Nếu đắc tội..mặc dù Thanh Hư quan không sợ nhưng cũng là mang thêm một việc phiền toái.

Chiến trường nơi tán tiên và tán ma đại chiến, giờ phút này hai bên nhân mã đang nghỉ ngơi, chỉ là Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết, hai đại cao thủ đều ở cùng nhau trên một đỉnh núi.

Minh Lương chân nhân lật tay, truyền tấn lệnh xuất hiện.

- Cái gì?

Nhận được tin tức của Minh Thiện chân nhân truyền đến, Minh Lương chân nhân rốt cuộc cũng đã khiếp sợ, không những thế lửa giận cũng tràn ngập trong lòng, toàn thân tỏa ra sát ý. Tin tức Minh Thiện chân nhân truyền đến gồm bốn điều:

1. Hỏa thiêu Thanh Hư sơn, Thanh Hư sơn biến thành một vùng đất chết, không còn một cành cây ngọn cỏ.

2. Sơn mạch xung quanh thánh địa Thượng Thiên cung bị thiêu hủy, Thượng Thiên cung chìm sâu vào trong núi.

3. Đệ tử Thanh Hư quan chết hết chín phần, tổng số đệ tử ở trong Thập Diễn Ảo trận và các đệ tử may mắn sống sót bên ngoài cũng chỉ khoảng hai, ba trăm.

4. Minh Thiện chân nhân vì truy đuổi theo Thiên Hỏa tà quân đã hủy diệt không ít sơn môn tông phái.

Hủy diệt sơn môn, chuyện này kết cừu oán rất sâu đậm. Nhưng Minh Thiện chân nhân nếu không công kích làm chấn động không gian, Thiên Hỏa tà quân sẽ đào thoát. Làm thế nào bây giờ?

Có thể để cho Thiên Hỏa tà quân chạy thoát sao?

- Sư đệ, mặc kệ như thế nào, cũng không thể để cho Thiên Hỏa tà quân chạy thoát. Liên Húc chân nhân ta cũng mặc kệ, vạn bất đắc dĩ cứ hủy diệt tông phái hắn. Đến lúc đó ta sẽ tự mình trở về gặp Liên Húc chân nhân nói chuyện.

Minh Lương chân nhân nói.

- Nhớ kỹ, mặc kệ như thế nào cũng không thể để cho Thiên Hỏa tà quân chạy thoát. Không giết hắn, Minh Lương ta dù cho có lên tiên

giới cũng không dám nhìn mặt các vị tiền bối Thanh Hư sơn.

Phóng nhãn khắp nhân giới.

Trong các thế lực tán tiên, ai có thể làm cho Minh Lương chân nhân sợ hãi..Cho dù vị Liên Húc chân nhân quái dị kia có chút thần thông, nhưng trước mặt Minh Lương chân nhân cũng không là gì cả.

Sau khi truyền lệnh cho sư đệ của mình, trong lòng Minh Lương chân nhân vẫn không bớt lo lắng.

Sư đệ của mình truy đuổi lâu như thế mà vẫn không bắt được hung thủ, nếu vẫn tiếp tục xảy ra tình trạng như vậy, sư đệ của mình hủy diệt một vài tông phái, Minh Lương cũng không sợ. Hủy diệt hơn mười tông phái, Minh Lương miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ.

Nhưng hủy diệt vài trăm tông phái. Minh Lương chân nhân cho dù lợi hại đến đâu cũng sẽ bị cô lập vây công.

Thật là nan giải!

- Minh Lương, ngươi làm sao vậy? Sắc mặt ngươi rất khó coi, đã bắt được Thiên Hỏa tà quân chưa?

Ô Không Huyết âm trầm nhìn Minh Lương chân nhân.

Minh Lương chân nhân liếc mắt nhìn Ô Không Huyết không nói gì.

Đột nhiên…

Trong lòng Minh Lương chân nhân chấn động.

- Ô Không Huyết căn bản không quan tâm đến sự sống chết của

tán ma Đằng Long đại lục. Nhưng hắn vẫn nghe theo lời triệu tập của Liên Nguyệt nương nương. Huống chi Thiên Hỏa tà quân cũng đã hủy diệt sơn môn của Liên Nguyệt nương nương. Cừu oán của bọn họ cũng rất lớn.

Minh Lương chân nhân không nói gì, nhưng sử dụng tiên thức truyền âm cho Liên Nguyệt nương nương.

- Liên Nguyệt nương nương, ta biết Âm Nguyệt cung của ngươi bị Thiên Hỏa tà quân hủy diệt, mà thánh địa Thanh Hư quan của ta cũng bị hắn thiêu hủy.

Minh Lương chân nhân nói ra thảm cảnh của Thanh Hư sơn, ý của hắn muốn nói hai bên đều có chung kẻ thù.

Liên Nguyệt nương nương nhìn Minh Lương chân nhân, đồng thời ma thức truyền âm nói:

- A! Chân nhân nói chuyện này làm gì?

Trong lòng Minh Lương chân nhân thầm nghĩ có hy vọng.

- Liên Nguyệt nương nương, Thiên Hỏa tà quân thần thông quái dị. Ngày đó, Ô Không Huyết cũng không bắt được hắn, có thể tưởng tượng được khả năng chạy trốn của hắn rất cao siêu. Sư đệ của ta đang đuổi theo Thiên Hỏa tà quân, mặc dù vẫn chưa bắt được, nhưng vẫn đuổi theo sát phía sau… Ta nghĩ nếu chúng ta, hai phương nhân mã liên thủ, khẳng định sẽ có cơ hội bắt được Thiên Hỏa tà quân.

Minh Lương chân nhân đưa ra lời đề nghị.

Liên Nguyệt nương nương trầm tư suy nghĩ.

- Ngươi nói hai phương chúng ta hợp tác? Nhân mã hai bên chúng

ta chết quá nhiều, làm thế nào có thể hợp tác?

Liên Nguyệt nương nương hiển nhiên có điểm không tin.

Minh Lương chân nhân tiếp tục nói:

- Ta cũng biết, việc hợp tác rất khó. Nhưng chúng ta bây giờ chỉ hợp tác trên phương diện truy bắt Thiên Hỏa tà quân. Sau khi bắt được Thiên Hỏa tà quân, chúng ta muốn đánh muốn giết như thế nào thì tùy ý. Như vậy có được không?

Liên Nguyệt nương nương bắt đầu đắn đo.

- Ô Không Huyết căn bản không phải là người của Âm Nguyệt cung, hắn sẽ không quan tâm đến đại cừu của Âm Nguyệt cung. Nhưng ngươi là đệ nhất nhân của Âm Nguyệt cung, sơn môn bị hủy, đệ tử bị giết vô số. Nếu không giết Thiên Hỏa tà quân báo thù, ngươi sau này lên ma giới sẽ ăn nói như thế nào đối với các trưởng bối sư môn?

Minh Lương chân nhân tiếp tục khuyên.

Liên Nguyệt nương nương trong lòng run lên.

Thiên Hỏa tà quân, nàng há không phải hận thấu xương sao.

- Lần trước hắn hỏa thiêu Âm Nguyệt cung, giờ đây lại hỏa thiêu Thanh Hư sơn. Ma đạo đệ nhất tông phái và tiên đạo đệ nhất tông phái đều bị đốt. Ta nghĩ hắn đang rất hài lòng, nếu lần này để hắn chạy thoát, phỏng chừng hắn sẽ không lộ diện nữa. Bỏ qua cơ hội này, từ nay về sau vĩnh viễn không thể báo thù.

Minh Lương chân nhân nói câu này làm cho Liên Nguyệt nương nương bừng tỉnh.

Đúng!

Tiên đạo, ma đạo, hai đại tông phái đều bị đốt, tên thần bí nhân Thiên Hỏa tà quân có thể rất thỏa mãn trong lòng. Nếu không bắt được hắn, Liên Nguyệt nương nương làm sao có thể đối mặt với các trưởng bối?

- Tốt, ta đồng ý.

Liên Nguyệt nương nương ma thức truyền âm nói.

- Bất quá chúng ta chỉ hợp tác trên phương diện truy bắt Thiên Hỏa tà quân.

- Đó là lẽ đương nhiên.

Minh Lương chân nhân trên mặt có một tia mỉm cười, rốt cuộc Minh Lương cũng mở miệng nói.

Vừa rồi chỉ sử dụng tiên thức truyền âm, bây giờ mới là quang minh chính đại bàn luận.

- Ô Không Huyết, Thiên Hỏa tà quân có bản lĩnh chạy trốn rất lợi hại?

Minh Lương chân nhân đạm cười hỏi.

Ô Không Huyết từ từ nhớ lại tình cảnh lúc trước, gật đầu nói:

- Ngày đó Thiên Hỏa tà quân bị trúng một kích của ta, nhưng cuối cùng hắn đột ngột biến mất. Thậm chí ta sử dụng ma thức cũng không tìm thấy được. Nên biết rằng, không gian lúc ấy hoàn toàn bị chấn động, ta không hiểu được hắn như thế nào lại trốn thoát.

Minh Lương chân nhân nó tiếp:

- Hôm nay Thiên Hỏa tà quân thiêu rụi Thanh Hư sơn, Minh Thiện sư đệ đang đuổi giết hắn. Mặc dù sư đệ ta vẫn chưa bắt được Thiên Hỏa tà quân, nhưng cũng đang đuổi theo sát hắn. Ta nghĩ hay là hai phương nhân mã liên thủ, truy bắt Thiên Hỏa tà quân?

Ô Không Huyết khóe miệng có một tia châm chọc, vừa định mở miệng, Liên Nguyệt nương nương đã ngắt lời:

- Tốt!

Liên Nguyệt nương nương trong mắt lóe lên một tia cừu hận, thanh âm băng lãnh.

- Ngày đó Thiên Hỏa tà quân hủy diệt Âm Nguyệt sơn, đệ tử chết hết chín phần. Liên Nguyệt ta thề không đội trời chung với hắn. Không bắt được hắn, ta không còn mặt mũi diện kiến lịch đại trưởng bối.

Liên Nguyệt nương nương nói tiếp:

- Minh Lương, ta chỉ đáp ứng hợp tác tạm thời trên phương diện truy bắt Thiên Hỏa tà quân.

- Đương nhiên, đương nhiên.

Minh Lương chân nhân gật đầu cười.

- Ô Không Huyết đại nhân, Thiên Hỏa tà quân và Âm Nguyệt cung có đại cừu. Ta đáp ứng cùng Minh Lương hợp tác, đại nhân không có ý kiến gì chứ?

Ô Không Huyết mặc dù có chút tức giận nhưng địa vị Liên Nguyệt nương nương trong đại quân tán ma tịnh không dưới hắn.

Ô Không Huyết mặc dù thực lực cường đại nhưng hắn chỉ là

độc lai độc vãng. Liên Nguyệt nương nương là thủ lĩnh của Âm Nguyệt cung, ma giới ma đế hạ mệnh lệnh để cho Liên Nguyệt nương nương chủ trì sự việc Phá Thiên Đồ, địa vị đương nhiên cao.

Hơn nữa, Ô Không Huyết đối với Thiên Hỏa tà quân cũng rất muốn giết.

- Đương nhiên sẽ không có ý kiến gì. Minh Lương chân nhân và ta liên thủ, tin chắc rằng Thiên Hỏa tà quân sẽ chết không thể nghi ngờ.

Ô Không Huyết nhìn Minh Lương cười nói.

- Hình như đây là lần đầu tiên hai chúng ta liên thủ?

Minh Lương chân nhân gật đầu nói:

- Đúng là lần đầu tiên!

Lập tức, hai phương đạt thành hiệp nghị, tạm thời đình chiến, đồng thời Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết hai đại cao thủ cầm đầu, dẫn Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Lam Băng chân nhân, Tuyết Vũ Ương xuất phát truy đuổi Thiên Hỏa tà quân.

Hai đại cao thủ cực mạnh đồng thời ra tay.

Trên nền tuyết trắng, một đạo hắc quang cùng năm đạo bạch quang trước sau truy đuổi.

Cho tới bây giờ Tần Vũ đã phi hành mấy trăm ngàn dặm. Tổng cộng cũng đã phá hủy hơn ba mươi tông phái, thậm chí đuổi giết Tần Vũ phía sau còn có thêm một tán tiên của tông phái.

Minh Thiện chân nhân đồng ý bồi thường các loại bảo vật mới làm cho vị tán tiên kia bớt giận.

- Thiên Hỏa tà quân, nếu có giỏi ngươi cứ chạy đi.

Không chỉ Minh Thiện chân nhân mà tứ đại tán tiên phía sau cũng bốc nộ hỏa.

Trên đường đuổi giết, bọn họ đã hủy diệt không ít sơn môn tông phái, thậm chí do vô tình cũng giế rất nhiều tu tiên giả. Tần Vũ đều lựa chọn tu tiên tông phái mà xông vào, năm đại tán tiên cũng biết Thiên Hỏa tà quân cố ý làm vậy.

- Có giỏi thì hãy bắt ta. Ha ha..Chỉ biết kêu to thì có tác dụng gì?

Tần Vũ cười to, nhưng mà chỉ mới cười được một nửa, thanh âm đã ngưng lại.

- Cười nữa đi, Thiên Hỏa tà quân, ngươi cười nữa đi.

Một thanh âm quen thuộc tà dị vang lên.

Trên bầu trời xuất hiện một cỗ huyết vân khổng lồ, huyết tinh tán phát ra xung quanh. Huyết vân nhanh chóng thu nhỏ thành một cỗ trường bào, ma đạo đệ nhất cao thủ Ô Không Huyết lăng không đứng. Hắn cười lạnh nhìn Tần Vũ.

- Ngươi đúng là Thiên Hỏa tà quân?

Mặt khác một đạo thanh âm băng lãnh vang lên.

Một màu trắng trường bào, hai tròng mắt thâm sau, khí thế trên người tỏa ra vô tận. Hắn trái ngược với Ô Không Huyết. Một cuồng bạo, một thanh tĩnh.

Người này đúng là tiên đạo đệ nhất nhân Minh Lương chân nhân. Minh Lương chân nhân nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt nổi

lên một cỗ sát ý.

Cơ hồ từng đạo tàn ảnh xuất hiện.

Yêu mị quyến rũ - Liên Nguyệt nương nương, Hắc Ma ma đạo - Vu Hắc, giống như ngọn hỏa diễm - Hỏa Ma, thanh lệ - Lam Băng chân nhân, sắc mặt bình tỉnh – Tuyết Vũ Ương, sát ý đằng đằng – Xích Dương chân nhân…

Tán tiên một phương, tán ma một phương, các siêu cấp cao thủ đều tụ tập tại đây. Ánh mắt bọn người đều hoàn toàn tụ tập vào một thân ảnh – Thiên Hỏa tà quân.

Chương 246

Canh Mãnh Liệt Ta Ba

Bị nhiều cao thủ của tán tiên một phương và tán ma một phương nhìn chăm chú, Tần Vũ không có một chút điểm khẩn trương. Ngược lại còn có bộ dáng đàm tiếu:

- Tại hạ vô đức vô năng, có thể làm cho các cao thủ của tán tiên và tán ma gác bỏ cừu hận, tập trung lại một chỗ. Thật là ngại quá!

- Thiên Hỏa tà quân thật là có can đảm.

Ô Không Huyết cười nói.

- Chậm đã! Thiên Hỏa tà quân? Các ngươi tại sao lại gọi ta như vậy?

Tần Vũ hỏi.

Ô Không Huyết không khỏi rùng mình.

Tần Vũ trào phúng nói:

- Ta thật sự không biết tán tiên và tán ma các ngươi tại sao lại gọi ta như vậy. Các ngươi căn bản không biết ta từ đâu tới, cũng không biết danh tự của ta, thế mà lại gắn cho ta cái ngoại hiệu Thiên Hỏa tà quân. Nói thật nha, cái ngoại hiệu này nghe không hay chút nào.

Nhìn Tần Vũ dưới tình huống như thế mà vẫn còn cười nói tự nhiên, cho dù Minh Lương cực hận đối với Tần Vũ nhưng cũng không khỏi thầm bội phục.

- Lần trước, còn có người gán cho ta cái danh hiệu Thiên Hỏa chân nhân, điều này không sai chứ?

Tần Vũ ánh mắt quét về phía mọi người.

Hai chữ chân nhân, bình thường tán tiên cao thủ có địa vị tôn sùng mới được xưng là chân nhân.

Nhắc tới điều này, sắc mặt Minh Lương chân nhân thoáng có một chút khó coi. Lúc trước hắn biết Tần Vũ thiêu rụi Âm Nguyệt cung, nên cao hứng thập phần. Còn nghĩ hắn chính là niềm kiêu hãnh của tán tiên một phương. Ai ngờ hắn lại tiếp tục thiêu rụi luôn cả Thanh Hư sơn.

- Ngươi đừng nói bậy!

Minh Lương chân nhân sắc mặt trầm xuống.

- Ngươi hủy diệt Thanh Hư quan của ta, giết hại vô số đệ tử Thanh Hư quan. Hôm nay ta sẽ vì cái chết của các đồ đệ, nhất định giết ngươi báo thù.

Liên Nguyệt nương nương sắc mặt cũng băng lãnh:

- Thiên Hỏa tà quân, hỏa thiêu Âm Nguyệt sơn, diệt Âm Nguyệt cung. Không giết ngươi, ta như thế nào mà đối mặt với lịch đại trưởng bối?

- Muốn giết ta thì động thủ đi.

Tần Vũ nhẹ nhàng nói, phảng phất trong mắt hắn, tử vong không hề có chút uy hiếp nào. Tần Vũ đạm cười nói tiếp:

- Minh Lương chân nhân, ngươi muốn giết ta, nhưng Liên Nguyệt

nương nương cũng có ý định nhu vậy. Ta chỉ có một cái mạng, rốt cuộc ai sẽ giết ta? Vấn đề này thật khó giải quyết.

Ô Không Huyết và Minh Lương chân nhân cảm thấy quái dị vô cùng.

Thiên Hỏa tà quân lai lịch thần bí, thần thông quỷ dị, nói chuyện cũng phi thường kỳ quái.

Hắn căn bản không để ý chuyện mọi người muốn giết hắn.

- Minh Lương chân nhân, nếu ngươi nguyện đem Thiên Hỏa tà quân giao cho ta. Âm Nguyệt cung ta sẽ đáp lễ bằng ba kiện hạ phẩm tiên khí.

Liên Nguyệt nương nương hướng về Minh Lương chân nhân nói, hiển nhiên Liên Nguyệt nương nương muốn giết Tần Vũ báo thù.

Hạ phẩm tiên khí, mặc dù trân quý nhưng đối với một cao thủ như Liên Nguyệt nương nương thì luyện chế cũng không phải khó khắn, bất quá chỉ tốn một ít tài liệu trân quý mà thôi.

- Không được.

Minh Lương chân nhân nói.

Liên Nguyệt nương nương sắc mặt thoáng biến đổi.

Minh Lương chân nhân tiếp tục nói:

- Liên Nguyệt, Thiên Hỏa tà quân cực kỳ thần bí. Đối mặt với sự truy sát của chúng ta mà hắn không có chút khẩn trương, lo lắng. Ngươi đừng quên rằng, hắn đã từng chạy thoát dưới tay Ô Không Huyết. Nếu kéo dài thời gian, không chừng hắn có thể thi triển thành

công bí pháp chạy trốn thần diệu nào đó.

Đúng, có thể....hắn bây giờ chắc đang âm thầm chuẩn bị bí pháp đào tẩu. Minh Lương chân nhân nhìn về phía Tần Vũ.

- A! Ngươi như thế nào biết?

Tần Vũ làm bộ kinh ngạc hỏi.

Minh Lương chân nhân cười ha ha nói:

- Ngươi tưởng rằng ta không biết ngươi đang chuẩn bị chạy trốn ư?

- Tự cho mình là thông minh.

Tần Vũ khinh thường nói.

Lần này, Ô Không Huyết và Minh Lương chân nhân vây bắt Tần Vũ, bọn chúng đã xem Tần Vũ như một món đồ trong túi. Các cao thủ tán tiên một phương và tán ma một phương đã tề tụ đông đủ tại đây, không một thế lực nào có thể ngăn trở bọn họ.

Duy nhất chỉ có một chút phiền não là ai sẽ giết Tần Vũ trước.

Minh Lương chân nhân nhìn về phía Liên Nguyệt nương nương nói:

- Liên Nguyệt, ta biết ngươi và ta đều rất hận Thiên Hỏa tà quân. Nếu chúng ta cứ tiếp tục giằng co như vậy, không biết lúc nào mới có thể giết Thiên Hỏa tà quân. Ta....chi bằng chúng ta cùng khởi động công kích, mặc kệ ai giết chết hắn, chúng ta cũng đều báo được thù. Như thế được không?

Liên Nguyệt nương nương trầm tư một lát, Minh Lương chân

nhân địa vị cực cao, có thể nói ra thỏa hiệp như thế cũng là quá khó khắn, Liên Nguyệt nương nương cũng không thể quá mức phản đối.

- Minh Lương chân nhân đã nói như thế, ta cũng lùi một bước. Tốt, hai chúng ta cùng xuất chiêu công kích Thiên Hỏa tà quân. Mặc kệ ai giết hắn cũng được, cũng xem như là báo được thù.

Nói xong, trong tay Liên Nguyệt nương nương xuất hiện một đạo kiếm quang màu tím.

Minh Lương chân nhân ánh mắt sáng ngời:

- Tử Tinh kiếm, trấn cung chi bảo của Âm Nguyệt cung cũng đem ra sử dụng. Ta đây cũng không giấu diếm nữa.

Minh Lương chân nhân trong tay cũng xuất hiện một thanh tiên kiếm, đây là một đoản kiếm, chỉ dài một tấc mà thôi.

Sau khi Minh Lương chân nhân tu luyện Điểm Tinh quyết, bình thường chém giết phần lớn chỉ sử dụng tiên nguyên lực mà thôi, rất ít khi sử dụng vũ khí công kích. Lúc này đây hắn cũng đã sử dụng đến tiên khí.

- Ha ha.

Tần Vũ cười to, âm thanh vang vọng.

- Không biết sống chết.

Bọn tán tiên, tán ma nhìn Tần Vũ như là nhìn một người chết.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Minh Lương chân nhân và Liên Nguyệt nương nương đều xuất ra vũ khí trân quý bảo bối. Xem ra tình thế bắt buộc, ta...lực chiến đấu công kích của bản môn không cao nhưng công phu chạy trốn thì rất mạnh a.

Tần Vũ như trước không thèm để ý đến điều gì.

- Ta xem ngươi như thế nào có thể chạy trốn. Liên Nguyệt ra tay.

Minh Lương chân nhân quát lạnh một tiếng, đồng thời thanh đoản kiếm trong tay hóa thành một ánh quang mang bắn về phía Tần Vũ.

Liên Nguyệt nương nương toàn thân tỏa ra sát ý, Tử Tinh kiếm trong tay hóa thành một đạo lưu quang màu tím bắn về phía Tần Vũ.

Trong khi Minh Lương chân nhân và Liên Nguyệt nương nương ra tay, thì từ xa một đạo màu xanh biếc quang mang, tốc độ cực nhanh phóng tới hướng về phía đoản kiếm của Minh Lương. Nói thì dài nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

- Còn có cao thủ!

Đã sớm đề phòng tình huống bất trắc, Ô Không Huyết toàn thân tỏa ra huyết quang mang. Nhanh như một tia chớp, hướng đạo xanh biếc quang mang bắn tới. Lần trước Tần Vũ đã chạy thoát dưới tay hắn, tự nhiên lần này hắn phải cẩn thận đề phòng.

- Bồng!

Hai luồng quang mang va chạm vào nhau không phân cao thấp, không gian chấn động, thậm chí còn xuất hiện một cái khe. Điều này làm cho Ô Không Huyết không khỏi kinh ngạc về thực lực của đối phương.

Có thể cùng hắn không phân cao thấp.

Nhân giới có được mấy người?

Liên Nguyệt nương nương cùng Minh Lương chân nhân công kích vào Tần Vũ.

Tần Vũ trên mặt vẫn nở nụ cười. Tử vong ngay trước mặt, thế nhưng Tần Vũ vẫn tươi cười. Chung quanh bọn Ô Không Huyết, Hỏa Ma, Vu Hắc, Lam Băng, Tuyết Vũ Ương không kìm được, cảm thấy quái dị phi thường.

Hắc Diễm Quân chi giới – Trọng Lực lĩnh vực.

Trong phạm vi mười thước chung quanh Tần Vũ đã sớm bố trí Trọng Lực lĩnh vực. Khi đoản kiếm và Tử Tinh kiếm tiến vào trong phạm vi ảnh hưởng của trọng lực đều không tự chủ được. Mà thân thể Tần Vũ cũng đồng thời cố gắng hướng lên phía trên tránh né.

- Phốc xích!

Tử Tinh kiếm xuyên qua bắp chân Tần Vũ, còn thanh đoản kiếm thì xuyên qua phần eo.

Vốn dĩ Minh Lương chân nhân và Liên Nguyệt nương nương muốn công kích vào đan điền Tần Vũ.

- Bồng!

Bắp chân và phần eo Tần Vũ đều nổ mạnh. Trên người xuất hiện hai lỗ thủng, máu tươi nhiễm đầy toàn thân. Cả người Tần Vũ giống như một hạt cát lớn, vô lực rơi xuống phía dưới nền tuyết trắng.

- Xem ngươi còn không chết.

Liên Nguyệt nương nương và Minh Lương chân nhân nhìn Tần Vũ rơi xuống dưới.

Nhưng mà ở phía sau.

Trong khi bọn Minh Lương chân nhân, Liên Nguyệt nương nương, Ô không Huyết đều nở nụ cười vui mừng thì đột nhiên.

- Không ổn!

Ô Không Huyết giật mình.

Chỉ thấy thân thể Tần Vũ va chạm trên nền tuyết trắng, cả người hắn tự nhiên hoàn toàn biến mất. Chỉ là dưới nền tuyết trắng vẫn còn lưu lại một tia máu tươi của Tần Vũ, trước mặt các cao thủ có thể biến mất.

- Hắn chạy thoát rồi.

Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Minh Lương chân nhân, các đại cao thủ đều dùng tiên thức, ma thức tìm kiếm.

Thập nhị kiếp cao thủ, tiên thức và ma thức rộng lớn vô cùng.

- Hắn không có thuấn di, vừa rồi ta và thần bí cao thủ kia giao đấu, đã làm cho không gian chấn động. Hắn tuyệt đối không thể thuấn di. Nhưng hắn đã chạy trốn đến nơi nào?

Ô Không Huyết hai mắt quang mang bắn ra bốn phía, nhìn kỹ xung quanh.

Minh Lương chân nhân cùng đám cao thủ cũng là khó có thể tin được.

Chính mắt bọn họ nhìn thấy Thiên Hỏa tà quân bị trọng thương, thế nhưng lại tự nhiên hoàn toàn biến mất.

- Ô Không Huyết, rốt cuộc sao lại thế này? Ngày đó Thiên Hỏa tà quân đào thoát như thế nào? Dưới tình thế như vậy, hắn tuyệt đối không thể vô thanh vô tức đào thoát. Không gian bị chấn động, không thể sử dụng thuấn di. Hắn như thế nào có thể chạy thoát? Độn địa? Chỉ trong thời gian ngắn, hắn làm sao có thể chạy ra ngoài phạm vi tiên thức của chúng ta.

Minh Lương chân nhân điên cuồng.

Liên Nguyệt nương nương cũng nộ hỏa bốc cao.

- Hừ, Thiên Hỏa tà quân đào thoát như thế nào?

Trong lòng Liên Nguyệt nương nương cực kì tức giận.

Ô Không Huyết khóe miệng xuất hiện một tia cười khổ, bất đắc dĩ nói:

- Các ngươi căn bản không biết, lần đó Thiên Hỏa tà quân cũng trúng một kích của ta, nhưng mà khi rơi xuống mặt đất. Chỉ trong nháy mắt, hắn hoàn toàn biến mất, ta cũng không tìm thấy hắn.

Vu Hắc kinh ngạc hỏi:

- Hắn có thần thông như vậy? Hắn đã từng nói bản lĩnh chạy trốn của hắn rất cao siêu.

Nhất thời đám người đều nhớ lại lời Tần Vũ nói.

- Ha ha, chư vị, không phải ta đã nói công phu chạy trốn của ta rất mạnh sao?

Thanh âm Tần Vũ đột nhiên vang vọng trong thiên địa.

- Là Thiên Hỏa tà quân!

Liên Nguyệt nương nương chấn kinh nói.

Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân, bọn người đều kinh hãi. Tuyết Vũ Ương, Hỏa Ma, Vu Hắc trên mặt đều có nét khó tin. Các đại cao thủ lập tức dùng tiên thức, ma thức bắt đầu tìm kiếm. Thế nhưng, vẫn như trước không tìm thấy khí tức của Tần Vũ.

- Không cần tìm, các ngươi không có khả năng tìm được ta. Minh Lương chân nhân, Liên Nguyệt nương nương, kỳ thật ta nhìn tán ma, tán tiên các ngươi không vừa mắt cho nên ta mới tới Âm Nguyệt sơn và Thanh Hư sơn thiêu hủy. Ta cũng đã cảm thấy thỏa mãn trong lòng, từ hôm nay trở đi ta sẽ không lộ diện nữa.

Tần Vũ đắc ý cười, thanh âm vang vọng khắp thiên địa.

Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân và các đại tán ma, tán tiên trong lòng đều vô cùng tức giận,

Rõ ràng nghe thấy tiếng của Thiên Hỏa tà quân, nhưng lại không thể tìm thấy hắn.

- Không xuất hiện nữa?

Liên Nguyệt nương nương khẩn trương.

- Không phải ý ngươi nói là từ nay ta sẽ không báo được thù sao?

Minh Lương chân nhân trong lòng cũng nôn nóng.

- Thông minh, từ hôm nay trở đi, các ngươi không thể nhìn thấy

ta, tự nhiên mối thù của các ngươi cũng vĩnh viễn không báo được.

Thanh âm Tần Vũ lại vang vọng.

- Được rồi, ta không có thời gian để lãng phí cùng các ngươi. Ta còn rất nhiều việc phải làm. Chư vị, cáo từ!

Nói xong, thanh âm Tần Vũ chậm rãi biến mất trong thiên địa.

Từ lúc Tần Vũ lên tiếng cho đến bây giờ, các đại tán tiên, tán ma đều không ngừng dùng tiên thức, ma thức tìm kiếm... một chút khí tức của Tần Vũ cũng tìm không được.

- Hắn đã đi rồi. Không có khả năng tìm được.

Ô Không Huyết lắc đầu nói.

Lúc trước, Ô Không Huyết đuổi giết Tần Vũ cũng gặp phải tình huống này.

- Thiên Hỏa tà quân, có giỏi thì cứ đào thoát đi. Ta Liên Nguyệt thề: cho dù không báo được cừu, là đệ tử của Âm Nguyệt cung, ta cũng sẽ vĩnh viễn ghi nhớ mối nhục này. Tựu chung có một ngày, Âm Nguyệt cung sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời.

Liên Nguyệt nương nương nói.

- Trừ phi ngươi vĩnh viễn không xuất hiện, trốn chui nhủi như con rùa rút đầu, nếu không...

Minh Lương chân nhân cũng hắng giọng lên tiếng.

- Ha ha, tốt, các ngươi đều đã nói ra những lời đó. Ta nếu không xuất hiện, người khác còn tưởng rằng ta thật sự nhát gan.

Thanh âm của Tần Vũ lại vang lên.

Liên Nguyệt nương nương, Minh Lương chân nhân trên mặt đều hiện lên vẻ tươi cười. Điều bọn họ lo lắng nhất chính là Thiên Hỏa tà quân không xuất hiện nữa. Khi đó bọn họ làm sao có thể báo thù. Xem ra kế khích tướng cũng có tác dụng rất lớn.

- Tốt, tốt lắm!

Tần Vũ cười lạnh một tiếng.

- Minh Lương chân nhân, Liên Nguyệt nương nương, các ngươi tranh đoạt lâu như thế cũng là vì Phá Thiên Đồ. Nhưng bí mật của Phá Thiên Đồ cho tới bây giờ các ngươi cũng không dám công khai. Vì cái gì các ngươi không dám công khai?

Liên Nguyệt nương nương, Minh lương chân nhân trong lòng đều run lên.

Sự tồn tại của Nghịch Ương cảnh có thể công khai sao?

Một khi công khai, thế lực cực mạnh ở nhân giới – Bạo Loạn Tinh Hải có thể sẽ gia nhập trường tranh đoạt. Một khi... cái vị kia, tính tình tà dị, vô địch cao thủ Tông Quật tham gia. Sự tình sẽ không ổn. Vô luận Minh Lương chân nhân, Ô Không Huyết trước mặt Tông Quật cũng không dám làm càn.

- Nghịch Ương cảnh, chà chà, là nơi cư ngụ của bát cấp huyền tiên. Chỗ đó bảo bối nhiều vô kể a. Thật kinh thiên động địa.

Thanh âm Tần Vũ lại vang lên.

- Hắn như thế nào biết?

Bọn người Liên Nguyệt nương nương kinh hãi.

- Các ngươi không phải là uy hiếp ta sao, tốt lắm. Vốn ta tưởng rằng thiêu rụi tiên đạo đệ nhất tông phái và ma đạo đệ nhất tông phái cũng đủ rồi. Nhưng bây giờ, xem ra Đằng Long đại lục vẫn chưa đủ loạn. Ta với Bằng Ma đảo Tông Quật cũng có giao tình. Tin rằng khi đem tin tức này nói cho hắn, Đằng Long đại lục sẽ càng thêm náo nhiệt, khiến cho mưa máu bay đầy trời. Thật là cao hứng, ha ha...

Tiếng cười của Tần Vũ dần dần tiêu tan.

Liên Nguyệt nương nương, Minh Lương chân nhân, sắc mặt bọn người thâm trầm.

Thế lực mạnh nhất Bạo Loạn Tinh Hải tham gia – Tông Quật... Đằng Long đại lục huyết tinh bay đầy trời.....

So sánh lại thực lực của mình và của Bạo Loạn Tinh Hải, Minh Lương chân nhân cuối cùng đã có điểm hối hận. Hắn và Liên Nguyệt nương nương dùng kế khích tướng đã bị phản tác dụng.

Ô Không Huyết sắc mặt nghiêm túc nói:

- Còn nhớ vừa nãy khi chúng ta động thủ giết Thiên Hỏa tà quân, đột nhiên xuất hiện một đạo quang mang xanh biếc. Người ra tay, công lực tuyệt đối không dưới ta.

Bọn người Minh Lương nhất thời nhớ lại tình cảnh lúc đó.

Cao thủ thực lực không dưới Ô Không Huyết, là ai?

Thực lực tối cường đại, vô địch Bạo Loạn Tinh Hải Tông Quật. Một phương thế lực thần bí vẫn chưa ra mặt Long tộc. Còn có thần bí nhân Thiên Hỏa tà quân và vị cao thủ phát ra luồng công kích quang mang xanh biếc. Đằng Long đại lục chưa bao giờ lâm vào

tình trạng hỗn loạn như bây giờ.

Cuộc chém giết chính thức bắt đầu, mưa máu đầy trời sắp sửa xảy ra. Tất cả chỉ là mới bắt đầu!

Chương 247

Sự Gia Nhập Của Bạo Loạn Tinh Hải

Dịch giả: MTQ

Biên dịch: Thuahoi

Tuyết trắng bao trùm khắp bầu trời, các cao thủ của tán ma Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Hoả Ma, Vu Hắc cùng với các cao thủ của tán tiên Minh Lương chân nhân, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, Tuyết Vũ Ương đang chuẩn bị phân khai mỗi phe đi một hướng.

- Minh Lương chân nhân, không ngờ tên Thiên Hoả tà quân lại biết được bí mật về Nghịch Ương cảnh, người này vô cùng bí hiểm, nói không chừng hắn thật sự có quen biết với đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật cũng nên.

Liên Nguyệt nương nương rõ ràng là rất lo lắng.

Tông Quật.

Đảo chủ của Bằng Ma đảo, danh hiệu đúng với thực tế, là đệ nhất nhân của Bạo Loạn Tinh Hải.

Chỉ bằng cái tên Tông Quật đã khiến cho các cao thủ tại đương trường đều cảm thấy trong lòng nặng trĩu, phảng phất như có một tấm đá lớn đè lên.

Ô Không Huyết gật đầu nói:

- Xem ra tên Thiên Hoả tà quân này hành tung rất bí ẩn khó mà đoán được, ngay cả sơn môn của Âm Nguyệt cung và Thanh Hư quan

hắn cũng dám thiêu rụi hoàn toàn. Như vậy còn việc gì mà hắn không dám làm. Hơn nữa hắn lại còn biết bí mật về Nghịch Ương cảnh, hắn không nói điều này cho Tông Quật mới lạ đấy!

Tất cả các cao thủ của tán tiên và tán ma đều gật đầu.

Thiên Hoả tà quân là một loại người luôn khiến cho người ta có cảm giác như hắn không sợ trời, không sợ đất, chẳng có việc gì mà hắn không dám làm.

- Hơn nữa còn một điều các ngươi cũng không được quên, lúc sau cùng có một người nào đó đã phóng ra bích lục quang mang cố ý muốn cứu Thiên Hoả tà quân, người này thực lực cũng rất cường đại.

Ô Không Huyết nhắc nhở mọi người.

Minh Lương chân nhân trầm tư suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, ta có cảm giác sau này Đằng Long đại lục sẽ không còn là của chúng ta nữa, các thế lực bí mật dường như đã đặt chân lên Đằng Long đại lục. Nếu lúc này chúng ta lại một lần nữa chém giết lẫn nhau thì tới lúc đó chỉ khiến cho kẻ khác được tiện nghi mà thôi.

Mọi người tại trường không nhịn được đều gật đầu tán đồng.

Mọi người đều cảm thấy áp lực.

Sau này ……sau này sẽ có một trận chiến đẫm máu xảy ra tại đây …

- Bây giờ việc quan trọng nhất của chúng ta là phải bảo toàn thực lực, Minh Lương, mặc dù lần này chúng ta chém giết khá lâu, nhưng những cao thủ bị thiệt mạng chủ yếu là các phổ thông tán tu, các tán tu lợi hại bị giết không nhiều. Chúng ta chỉ bị tổn thất khoảng hai, ba

phần lực lượng mà thôi.

Liên Nguyệt nương nương cất giọng nói.

- Ta nghĩ, chúng ta trước tiên tạm thời bãi chiến, quyết không thể để các thế lực khác như Long tộc, Bạo Loạn Tinh Hải và các thế lực tiềm ẩn khác nắm được yếu điểm của chúng ta.

Minh Lương chân nhân trầm tư suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói:

- Liên Nguyệt nói rất có lí.

Ô Không Huyết cũng không gây phiền phức nữa.

Bởi vì lúc này Ô Không Huyết cũng cảm thấy áp lực, đó không chỉ đơn thuần là sự xuất hiện đột ngột của các cao thủ, mà còn có sự tồn tại của hai cao thủ bản lĩnh vô địch thiên hạ đó là tộc trưởng Long tộc Phương Điền và đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật.

Trải qua trận chiến khốc liệt, cả tán tiên và tán ma đều tạm thời bãi chiến.

Trong những đám mây cách đó mười vạn dặm, Dư Lương nhìn về nơi tụ tập của tán tiên và tán ma

- Đại nhân, vừa rồi vì cái gì mà ngài lại xuất thủ cứu tên Thiên Hoả tà quân đó?

Vũ Sơn nhíu mày nghi hoặc hỏi.

Lúc nãy, người muốn ra tay cứu Tần Vũ là Dư Lương. Chỉ có điều, một mình Dư Lương mà muốn cứu Tần Vũ trước bao nhiêu cao thủ như vậy thì thực sự là quá khó, lúc sau, Dư Lương nhìn thấy Thiên Hoả tà quân thần bí tự mình bỏ chạy được, hắn cũng

không ra tay nữa.

Khổng Tào - một trong ba cự đại yêu thú của Dư Lương gật đầu nói:

- Tên Thiên Hoả tà quân này quả thực không tầm thường.

- Sao lại nói hắn không tầm thường?

Vũ Sơn - trong tam đại cự yêu thì trí tuệ thấp nhất hỏi. Hình Thú trong tam đại cự yêu lại nói:

- Ngươi thử nghĩ mà xem, tên Thiên Hoả tà quân này tuy bản lĩnh chiến đấu không mạnh, nhưng cái bản lĩnh tháo chạy thoát thân của hắn thì thực sự có thể tung hoành thiên hạ. Hơn nữa hắn lại có phép thuật phóng thiên hoả. Nếu ai dám chọc vào hắn, hắn liền đem thiên hỏa thiêu rụi sào huyệt của kẻ đó, mà kẻ thù lại không thể bắt được hắn, đối với loại người này, ai dám chọc hắn đây?

Vũ Sơn rất ngạc nhiên nói:

- Như vậy tên Thiên Hoả tà quân này thực sự là không thể đùa được, đuổi không đuổi được, chọc vào hắn, hắn sẽ phóng thiên hoả đốt cháy sào huyệt. Hừ, công lực thì chẳng ra làm sao, nhưng cũng chả ai dám chọc vào hắn.

Dư Lương gật đầu nói:

- Lúc đầu ta định cứu tên Thiên Hoả tà quân này, muốn thu nhận hắn làm thuộc hạ. Nhưng hắn lại có bản lĩnh tháo chạy thoát thân phi phàm như vậy, ta nghĩ muốn thu nhận con người này sẽ vô cùng khó đây.

Muốn làm cho người khác phải sợ không nhất thiết phải có lực

công kích cường đại. Chỉ cần có một phép thuật thần thông nào đó khiến cho người khác không thể làm gì được mình, vậy là đủ rồi.

Sau khi Âm Nguyệt cung và Thanh Hư quan bị thiêu cháy sơn môn, vô số các cao thủ của Đằng Long đại lục đã biết đến đại danh của Thiên Hoả tà quân, bất luận là người của môn phái nào đi chăng nữa trong lòng cũng đều nhớ kỹ là không nên đắc tội với Thiên Hỏa tà quân.

Ngay cả Ô Không Huyết và Minh lương chân nhân hợp sức lại cũng không thể bắt được tên Thiên Hoả tà quân đó, vậy ai có khả năng bắt được hắn đây?

Hắn sẽ đem thiên hỏa đốt cháy sơn môn của kẻ đó, vậy ai dám chọc vào hắn đây?

Thiên Hoả tà quân vì thế mà trở thành một nhân vật truyền thuyết của Đằng Long đại lục, trong đó nổi bật nhất là bản lĩnh tháo chạy thoát thân thần bí khôn lường và phép thuật phóng thiên hoả của hắn. Trên bầu trời tuyết mù mịt, có vô vàn những bông hoa tuyết, phía dưới những lớp tuyết đó là lớp đất ẩm ướt, trong đó có một cục đất do Thanh Vũ tiên phủ biến hóa thành.

Trong Thanh Vũ tiên phủ.

Tại tòa đình viện nhỏ, ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ đang uống rượu, còn bốn đại thần thú bên cạnh là Sử Bính, Sử Tín, Sử Chiến và Mặc Kì Lân cũng đang ăn uống linh đình.

- Đại ca, huynh thật quá nham hiểm, huynh nói mình có phép thuật tháo chạy thoát thân thần bí, nhưng trên thực tế chẳng phải đang ẩn náu ở Thanh Vũ tiên phủ sao? Ha ha .....Nhưng đây cũng là cách chạy thoát thân phi thường, bọn Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết làm sao biết chúng ta đang ở đây?

Hầu Phí rõ ràng là rất đắc ý.

Lúc này, trên người Tần Vũ không hề có bất kì vết thương nào, lực phục hồi siêu cường đã làm cho cơ thể trở thành bất tử chi thân, thực sự là vô cùng biến thái.

- Chỉ là những điều ta vừa nói lúc nãy, sẽ khiến cho bọn chúng dừng lại. Bọn chúng lại còn bãi chiến.

Tần vũ điềm nhiên cười nói.

Tần Vũ thân là chủ nhân của Thanh Vũ tiên phủ, người ngoài không thể thăm dò được tình hình bên trong, nhưng Tần Vũ lại có thể biết hết tình hình bên ngoài. Cho dù lúc nãy bọn tán tiên và tán ma bàn bạc trên bầu trời đầy tuyết, nhưng Tần Vũ nghe rất rõ.

Hắc Vũ hơi chau mày hỏi:

- Đại ca, huynh nói rằng sẽ nói cho đảo chủ Bằng Ma đảo biết về sự tồn tại của Nghịch Ương cảnh, huynh nói thật đấy chứ?

Hầu Phi cũng nhìn về phía Tần Vũ.

- Đó là điều đương nhiên, thêm Bạo Loạn Tinh Hải gia nhập, chẳng phải càng thú vị sao?

Tần Vũ vừa cười vừa nói.

- Hơn nữa, ta và ba vị đảo chủ Bằng Ma đảo của Bạo Loạn Tinh Hải có quan hệ không tồi, Nghịch Ương cảnh tuy rất nguy hiểm nhưng đồng thời cũng là cơ hội hiếm có, để cho bằng hữu tham gia, cùng với cừu nhân tiến vào Nghịch Ương cảnh sẽ rất hay, không phải vậy sao?

Sau này, ba huynh đệ Tần Vũ cũng sẽ tiến nhập Nghịch Ương cảnh. Tới lúc đó, khi tiến nhập vào Nghịch Ương cảnh, bằng hữu càng nhiều, thì ba huynh đệ bọn Tần Vũ sẽ an toàn hơn.

Ba huynh đệ Tần Vũ phá lên cười, sau đó trên tay Tần Vũ xuất hiện truyền tấn lệnh nhanh chóng truyền tấn cho đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật.

Tuy Thanh Vũ tiên phủ có khả năng ngăn cách tuyệt đối truyền tấn, nhưng Tần Vũ là chủ nhân của Thanh Vũ tiên phủ, vì vậy đương nhiên không bị chi phối bởi hạn chế này.

Bạo Loạn Tinh Hải, là một vùng biển mênh mông bất tận, không biết nơi đây có bao nhiêu tán tu.

Một trong ba hòn đảo lớn nhất của Bạo Loạn Tinh Hải là Bằng Ma đảo, từ trước đến giờ nơi đây đều rất yên tĩnh, không có ai dám đến Bằng Ma đảo làm càn, đó không chỉ đơn thuần vì nơi đây có hơn ba ngàn tán tu thực lực cường đại, cũng không hẳn là vì nơi đây có Tu La Song Ma, mà điều quan trọng nhất là có Tông Quật - một cao thủ vô địch trong truyền thuyết.

Danh xưng đúng với thực tế, Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân.

Trong Kim Vũ điện.

Trên tay Tông Quật xuất hiện một khối truyền tấn lệnh.

- Ý, không ngờ Tần Vũ tiểu hữu, Lan tiền bối nói rằng Tần Vũ huynh đệ sẽ đem đến cho ta một cơ may tốt, nhưng cũng không biết khi nào cơ may đó đến.

Tông Quật vừa cười vừa nói, bắt đầu thông qua truyền tấn lệnh nói chuyện với Tần Vũ, nhưng chỉ trong chốc lát, thần tình thản nhiên của Tông Quật liền biến đổi.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, những điều ngươi nói là thật sao? Nghịch Ương cảnh, chính là nơi ở mà kiếm tiên Nghịch Ương tiên đế bát cấp huyền tiên lưu lại?

Lúc này Tông Quật trông giống như một kẻ nghèo nhìn thấy vô số vàng bạc.

Tiên nhân chia thành ba tầng lớp, đó là thiên tiên, kim tiên và huyền tiên, mỗi tầng lớp này lại có chín cấp.

Đạt đến bát cấp huyền tiên là đã có thể ngạo thị tiên giới, nhưng Nghịch Ương tiên đế này lại còn là kiếm tiên thuộc bát cấp huyền tiên! Những cao thủ như vậy trong tiên giới, ma giới, yêu giới, chắc chắn chỉ có vài vị, những bảo bối mà dạng nhân vật như thế lưu lại sẽ là loại thế nào.

- Tông tiền bối yên tâm đi, vãn bối đảm bảo đây chính là nơi ở của bát cấp huyền tiên, và số lượng những bảo bối trong đó thì nhiều tới mức kinh người.

Tin tức truyền tấn của Tần Vũ khiến cho Tông Quật cảm thấy trong lòng kích động.

- Sợ rằng còn có thần khí.

Tông Quật có chút gì đó hơi kích động.

Thân là siêu cấp thần thú Kim Sí đại bàng, Tông Quật biết rất nhiều bí mật, tiên giới, ma giới, yêu giới đều ở cùng một không gian, chỉ là ba giới chiếm cứ những địa phương khác nhau trong không gian chung đó, những cao thủ đỉnh cấp của tiên, ma, yêu giới đều có thần khí.

- Muốn xâm nhập vào Nghịch Ương cảnh nhất định phải có ba tấm Phá Thiên Đồ, ba tấm Phá Thiên Đồ đó thì một tấm trong tay Long tộc, một tấm trong tay tán tiên, tấm còn lại trong tay tán ma. Muốn đoạt được nó sẽ rất khó.

Tần Vũ nói tỷ mỉ mọi thứ.

- Cái gì, ba tấm Phá Thiên Đồ?

Tông Quật hơi chau mày hỏi.

Sau khi nghe tin tức của Tần Vũ về sự việc Phá Thiên Đồ, Tông Quật trầm tư suy nghĩ một lát, sau đó Tông Quật lại cùng với Tần Vũ bàn bạc cẩn thận rất nhiều vấn đề liên quan khác.

……

- Lan tiền bối quả nhiên nói không sai, người huynh đệ Tần Vũ đã đem đến cho ta cơ may tốt rồi.

Tông Quật hai mắt lóe sáng, đứng phắt người dậy.

- Đã nhiều năm nay không ra tay, sắp được động thủ rồi.

Trong ánh mắt Tông Quật lệ quang lấp lánh.

Kim Sí đại bàng năm đó, thực sự là hung điểu, hung tính phi thường đáng sợ, Tông Quật trước khi biết Lan thúc, hắn có loại sát khí đằng đằng bá đạo kinh nhân, nhưng trải qua một thời gian chung sống với Lan thúc, tâm tính của Tông Quật đã được rèn luyện, đã thu liễm vào bên trong rất nhiều.

Nhưng hung tính ăn vào xương cốt đó chỉ là luôn ẩn nhẫn trong nơi sâu kín nhất mà thôi.

Chó cắn là chó không sủa, chính là ý tứ này. Một Tông Quật lạnh lùng như bây giờ còn đáng sợ hơn rất nhiều so với Tông Quật đằng đằng sát khí trước đây .

- Nhị muội, Liên Khiếu các ngươi hãy mau lại đây.

Tông Quật trực tiếp truyền âm gọi.

Ngay sau đó, thập nhị kiếp tán ma Tâm Nghi và chồng là Liên Khiếu đã nhanh chóng xuất hiện.

- Đại ca, có việc gì mà khẩn cấp vậy?

Tâm Nghi vừa cười vừa hỏi, từ khi đại ca của cô đi cùng với Lan thúc một thời gian, tính khí của huynh ấy đã có sự biến đổi rõ rệt, rất ít khi bị kích động như vậy.

- Đại sự, đại hỷ sự, ha ha …

Tông Quật không kìm được cười lớn.

Tâm Nghi và Liên Khiếu đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hiếu kì. Rốt cuộc tới lúc này có việc gì mà lại khiến cho đại ca mình vui mừng đến vậy.

- Các ngươi còn nhớ không? Rất nhiều cao thủ đến bẩm báo với ta là đã có rất nhiều tán tu của Đằng Long đại lục quay trở về, các cao thủ của tán tiên và tán ma vì tấm Phá Thiên Đồ gì đó mà chém giết lẫn nhau.

Tông Quật hỏi.

Cả hai người Liên Khiếu và Tâm Nghi đều gật đầu.

- Đương nhiên là còn nhớ, bất quá chỉ là một tấm bản đồ, có gì hay ho đâu?

Tâm Nghi vừa cười vừa hỏi.

Mặc dù biết rằng các cao thủ của tán ma và tán tiên chém giết lẫn nhau chỉ vì tấm Phá Thiên Đồ, chắc chắn nó rất quý giá, nhưng các cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải lại không biết Phá Thiên Đồ

quý giá ở chỗ nào, vì vậy cũng không muốn tham gia vào vụ này.

- Phá Thiên Đồ có liên quan tới một bảo tàng được cất giấu, chỉ ra đường đi đến chỗ ở của một vị kiếm tiên tiên đế thực lực bát cấp huyền tiên.

Tông Quật hơi mỉm cười trả lời.

- Bát cấp huyền tiên!

Liên Khiếu và Tâm Nghi kinh ngạc đờ người ra.

- Đại ca, huynh không nói đùa đấy chứ, bát cấp huyền tiên rất lợi hại đó, sào huyệt của vị bát cấp huyền tiên ư?

Liên Khiếu và Tâm Nghi trong lòng không có cách nào tin được.

- Hơn nữa, vị tiên đế này lại là kiếm tiên với công kích tối cường, là một kiếm tiên thuộc bát cấp huyền tiên a!

Tông Quật không kìm được thở ra một hơi.

- Nhị muội, Liên Khiếu, trong ba tấm Phá Thiên Đồ là bản đồ hướng dẫn cách đi đến sào huyệt của vị bát cấp huyền tiên này.

Liên Khiếu và Tâm Nghi đều không nhịn được hai mắt sáng lên.

Mặc dù bọn họ đứng đầu ở hạ giới, nhưng thực lực của bọn họ khi phi thăng lên ma giới mới là quan trọng.

Nếu có thể đoạt được một ít bảo bối trong sào huyệt của vị bát cấp huyền tiên, sau này khi tới ma giới trở thành chư hầu một

phương, đó không còn là chuyện khó nữa. Bất luận ở đâu thì thực lực vẫn là quan trọng nhất.

- Nhị muộn, lập tức thông báo cho Phù Vân Tử của Lưu Vân đảo và hai huynh đệ Thạch Hoá của Hắc Phong đảo, đồng thời truyền lệnh của ta triệu tập tất cả các cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải tới Bằng Ma đảo. Bạo Loạn Tinh Hải chúng ta không ra tay thì thôi, đã ra tay thì việc gì cũng chắc chắn thành công.

Trong mắt Tông Quật quang mang lấp lánh.

- Vâng, thưa đại ca.

Trong lòng Tâm Nghi cũng vô cùng kích đông.

Chỉ riêng lực lượng ba đảo của Bạo Loạn Tinh Hải đã thập phần cường đại, hơn nữa ba đảo này lại có rất nhiều cao thủ, lại thêm tất cả các cao thủ khác trong Bạo Loạn Tinh Hải, một khi họ tụ tập lại thì thực sự trở thành một thế lực vô cùng đáng sợ.

- Đã lâu lắm rồi ta không tự mình động thủ, có lẽ nhiều người sắp quên ta rồi ….

Tông Quật hit một hơi thật sâu, mục quang xuyên qua Kim Vũ đại điện nhìn về phương xa.

…….

Tông Quật chính là trụ cột tinh thần của Bạo Loạn Tinh Hải, rất nhiều cao thủ đều sùng bái Tông Quật.

Dưới lệnh truyền gọi của Tông Quật, tam đảo của Bạo Loạn Tinh Hải, và mười đại thế lực cao thủ khác hướng về phía Bằng Ma đảo tập trung lại. Lệnh của đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật, ai dám không tuân lệnh? Bạo Loạn Tinh Hải xưa nay hỗn loạn là

thế, vậy mà giờ đây dưới sự ra lệnh của Tông Quật cũng đoàn kết tập trung lại.

Luận về cao thủ.

Các cao thủ của tán tiên và tán ma của Đằng Long đại lục không thể sánh với cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải.

Bạo Loạn Tinh Hải mênh mông rộng lớn, nơi đây đã nuôi dưỡng biết bao nhiêu cao thủ lừng danh thiên hạ, mà thủ lĩnh nơi này chính là Tông Quật - với bản lĩnh vô địch thiên hạ.

Chương 248

Sứ Giả Thượng Giới

Dịch giả: MTQ

Biên dịch: Thuahoi

Đại quân vài vạn tán ma đang trở về dãy Âm Nguyệt sơn, các cao thủ tán ma và tán tiên đã bãi chiến, vì vậy đại quân tán ma không cần tiếp tục chém giết nữa.

Dẫn đầu tán ma đại quân chính là bọn người Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc và Hoả Ma

- Ô Không Huyết, hiện nay chúng ta đã cùng với tán tiên bãi chiến, và cũng sắp đến ngày sứ giả ma giới hạ phàm, vậy bây giờ chúng ta có nên bảo vệ tấm Phá Thiên Đồ cho đến khi sứ giả ma giới hạ phàm không?

Liên Nguyệt nương nương hỏi.

Ô Không Huyết chấn động.

- Sứ giả ma giới hạ phàm, khi nào thì hạ phàm, sao ta lại không biết?

Ô Không Huyết dường như rất nhạy cảm đối với việc sứ giả ma giới hạ phàm.

Liên Nguyệt nương nương truyền âm trả lời:

- Người của ma giới và chúng ta ở nhân giới đương nhiên có phương pháp đặc biệt để giao tiếp, còn về lúc nào hạ phàm, nói thật ta

cũng không rõ lắm, ta chỉ biết một điều đó là …..cái ngày sứ giả ma giới hạ phàm không còn xa nữa.

Ô Không Huyết gật đầu.

- Liên Nguyệt, ngươi có biết sứ giả ma giới giáng trần bằng cách nào không, theo ta được biết, muốn vượt qua không gian của hai giới vô cùng khó.

Ô Không Huyết hỏi lại.

Liên Nguyệt nương nương trầm tư một lát.

- Ô Không Huyết, ta cũng biết đi từ giới này sang giới khác là điều vô cùng khó khăn. Nhưng ma đế của ma giới nói với ta rằng, chắc chắn sẽ có sứ giả ma giới hạ trần, ma đế đã nói như vậy ta đương nhiên không thể không tin. Chỉ có điều, giáng trần là một việc vô cùng khó cho nên đến nay sứ giả ma giới vẫn chưa đến trần gian được.

Liên Nguyệt nương nương phán đoán trả lời.

Theo suy nghĩ của Liên Nguyệt nương nương, nếu có thể dễ dàng hạ trần thì ma đế ma giới đã sớm phái người hạ phàm, bởi ma giới rất coi trọng những bảo vật mà Nghịch Ương tiên đế để lại.

- Cách đây vài ngày, ma giới còn ra lệnh cho ta bảo vệ tấm Phá Thiên Đồ. Sắp đến ngày các sứ giả ma giới hạ phàm rồi.

Liên Nguyệt nương nương than nói.

Đối với các cao thủ siêu cấp của trần gian mà nói, phải đối mặt với các sứ giả thượng giới là một sự kiện không nhỏ chút nào.

- Tạm thời chúng ta không bàn đến việc hạ phàm của sứ giả ma giới nữa, điều trọng yếu chúng ta phải làm bây giờ là sửa lại Âm Nguyệt sơn. Đây không chỉ đơn thuần là vì Âm Nguyệt cung, mà đây còn là nơi cư trú của tán ma.

Ô Không Huyết nói đến đây liền chau mày lại.

Dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể để cho tán ma sống ở ngoài được, chỉ có điều dãy núi Âm Nguyệt vẫn đang trong thời gian xây dựng lại.

- Âm Nguyệt sơn mạch vẫn còn thích hợp làm sơn môn hay sao?

Liên Nguyệt nương nương trong lòng rất phiền não.

Bị thiên hỏa thiêu thành như vậy, nham thạch đều đã bị thiêu cháy hết, đất thổ canh cũng không còn. Dãy núi như thế làm sao có thể trồng cây, cũng như các chủng thực vật khác, làm sao có khả năng xây dựng sơn môn được nữa? Tông phái sơn môn trăm vạn năm, giờ đã biến thành dáng vẻ như vậy, ai không phẫn nộ chứ?

- Thiên Hoả tà quân!

Nghĩ đến tên thủ phạm nham hiểm này, Liên Nguyệt nương nương không nhịn được nghiến răng nghiến lợi.

Phi hành trong không trung, cuối cùng đại quân của tán ma cũng đến được dãy núi Âm Nguyệt.

- Nương nương, đại sự hỏng rồi.

Một cao thủ của tán ma sau khi quan sát tình hình xung quanh của Âm Nguyệt cung liền vội vàng chạy đến trước mặt Liên Nguyệt nương nương.

- Nương nương, các tán ma và các đệ tử may mắn còn sống sót trên dãy núi Âm nguyệt đều bị chết cả rồi, toàn bộ chết cả rồi.

Ma thức của Liên Nguyệt nương nương cũng đã phát hiện ra tất cả những điều đó, cả người run bắn lên.

Dãy núi Âm Nguyệt với những kiến trúc đang được xây mới lại. Vậy mà nơi đây, máu bắn tung tóe, tất cả các thi thể bị phân ly phá nát khắp nơi trên mặt đất.

Lúc đầu, Tần Vũ dùng thiên hoả đốt cháy toàn bộ dãy núi Âm Nguyệt, nhưng vẫn còn rất nhiều tán ma cao thủ còn sống sót. Khi Ô Không Huyết dẫn các cao thủ đó trở lại, dãy núi Âm Nguyệt vẫn còn vài trăm cao thủ tán ma và vài trăm đệ tử của Âm Nguyệt cung may mắn sống sót.

Các đệ tử và tán ma này ở lại xây dựng lại sơn môn, ai có thể ngờ rằng hôm nay quay trở vì thì phát hiện ra họ đã chết cả rồi.

- Cuối cùng thì tất cả các đệ tử đều chết cả rồi.

Liên Nguyệt nương nương cảm thấy vô cùng kích động.

Sắc mặt Ô Không Huyết trầm lại, sau khi dùng ma thức quan sát tỷ mỉ lại một lần nữa rồi nói:

- Liên Nguyệt, số người phát động công kích vô cùng ít, ta đoán chỉ có hai ba người ra tay thôi. Chỉ là hai ba người này thực lực quá cường đại, cường đại đến mức có thể tiêu diệt toàn bộ người ở đây, khiến cho hàng trăm tán ma và hàng trăm đệ tử không một ai kịp phát xuất truyền tấn kêu cứu.

Lúc trở lại, không ai nhận được truyền tấn cầu cứu.

Rõ ràng những tán ma và các đệ tử may mắn còn sót không kịp kêu cứu khi bị giết chết.

- Ai, rốt cuộc là ai mà ngay cả đám dệ tử cuối cùng của Âm Nguyệt cung cũng giết nốt?

Liên Nguyệt nương nương toàn thân phát tán ra sát khí rất đáng sợ, hiện nay ở Âm Nguyệt cung, ngoài các tán ma ra ngoài thì tất cả các đệ tử còn lại đều bị tiêu diệt.

Ô Không Huyết cũng nhíu mày.

Hoả Ma bất ngờ hỏi:

- Ô huynh, còn Phá Thiên Đồ, huynh có để trên người tán ma bình thường không đó?

Ngay lập tức các cao thủ hàng đầu của tán ma đều nhìn về phía Ô Không Huyết.

Nếu thực sự Ô Không Huyết để tấm Phá Thiên Đồ trên người của tán ma bình thường thì rất có thể tấm Phá Thiên Đồ đã bị người khác lấy mất rồi.

- Không, đương nhiên không.

Ô Không Huyết cười lạnh lùng trả lời.

- Đi một ngày đàng học một sàng khôn, hiện nay ta đã để Phá Thiên Đồ ở một nơi rất an toàn, cho dù là ai đi chẳng nữa, hắn có vắt óc suy nghĩ cũng không thể nghĩ ra.

Ô Không Huyết tỏ ra rất tự tin.

Lúc này các thủ lĩnh của tán ma mới thở phào nhẹ nhõm.

So với vài trăm đệ tử cuối cùng của Âm Nguyệt cung, tấm Phá Thiên Đồ mới là quan trọng nhất.

Đệ tử chết thì cũng đã chết rồi, miễn là các tiền bối tán ma của Âm Nguyệt cung ở đây tiếp tục thu nhận đồ đệ mới. Chỉ có điều, bồi dưỡng đệ tử mới phải mất một quãng thời gian rất dài.

- Thật xúi quẩy, cứ nghĩ rằng Ô Không Huyết sẽ để tấm Phá Thiên Đồ trên người tán ma và đệ tử, ai mà ngờ dù có giết sạch rồi cũng chẳng đoạt được tấm Phá Thiên Đồ.

Vũ Sơn - một trong tam đại cự yêu của hồng hoang hừ lạnh nói.

Giết các tán ma may mắn còn sống sót lưu lại Âm Nguyệt cung chính là chủ ý của Vũ Sơn.

Vũ Sơn rất hiếm khi động não suy nghĩ, hắn vẫn nghĩ rằng rất có thể Ô Không Huyết để tấm Phá Thiên Đồ trên người của tán ma phổ thông hoặc đệ tử phổ thông.

Hắn đem chủ ý này nói với Dư Lương, Dư Lương liền đồng ý. Thực ra trong lòng Dư Lương cũng chẳng hy vọng gì nhiều, chỉ là dù có một chút hi vọng thì thử làm cũng không có gì là sai. Vì vậy ra tay lần này chính là tam đại cự yêu thuộc hạ của Dư Lương, còn bản thân Dư Lương lại không hề ra tay.

- Vũ Sơn, đừng nói nữa, tấm Phá Thiên Đồ mà lại dễ đoạt được như thế mới khiến ta ngạc nhiên đó.

Dư Lương vừa cười vừa nói,

- Chi bằng chúng ta căn cứ theo kế hoạch lúc đầu để chuẩn bị hành động.

Trên Thanh Hư sơn không ngờ lại có nhiều cây đại thụ sinh trưởng đến vậy.

Nửa tháng trước đây, Thanh Hư sơn vẫn còn là một nơi điêu tàn, hiện nay nơi đây đã khác trước rất nhiều, có thể mỹ lệ như vậy, lại còn Thánh địa của Thanh Hư quan - Thượng Thiên cung, cũng đã được đưa lên đỉnh Thanh Hư sơn.

Trên thực tế, Minh Lương chân nhân đã huy động hàng vạn tán tiên, thi triển thần thông, di chuyển nhưng tảng đất đá cực lớn để đưa tới Thanh Hư sơn. Thậm chí là dưới lớp đất hàng chục mét, vận chuyển rất nhiều cây cổ thụ lên đỉnh Thanh Hư sơn.

Dưới sự giúp đỡ của vài vạn cao thủ tán tiên, chỉ trong vòng gần một ngày, Thanh Hư sơn đã khôi phục được diện mạo trước đây của mình.

Tại tầng thứ chín của Thượng Thiên cung.

Minh Lương chân nhân đang đứng tại trung tâm đại trận, tầng thứ chín của Thượng Thiên cung.

- Minh Lương, hiện nay đế cấp cao thủ của ma giới và yêu giới cũng đang chuẩn bị phái người của bọn chúng hạ phàm, vì vậy Vũ Hoàng cũng đã mời bạn bè đến mở đường không gian giữa trần gian và thượng giới, chỉ có điều không gian muốn mở được sẽ rất khó, xuyên qua con đường không gian này lại càng khó hơn. Hừ, người tiến nhập thì công lực lại càng phải cao. A, nói nhiều với ngươi những điều này cũng chẳng có tác dụng gì.

- Sư thúc tổ, không biết lần này liên hệ với hạ giới rốt cuộc là có mệnh lệnh gì?

Minh Lương chân nhân hỏi.

Người đang nói chuyện với Minh Lương chân nhân chính là sư thúc tổ của ông ta.

Thanh Hư quan tại tiên giới căn bản không thể được tính là một thế lực, chẳng qua chỉ là gặng gượng duy trì sự sống mà thôi.

Nhưng tại phàm nhân giới Thanh Hư quan đoạt được một tấm Phá Thiên Đồ, nên lập tức các tiền bối Thanh Hư quan địa vị bắt đầu được đề cao hơn trong tiên giới.

Vị sư thúc tổ này của Minh Lương chân nhân được sắp đặt đến đây để nói chuyện với Minh Lương chân nhân.

Trong mắt của Vũ Hoàng tiên giới, địa vị của các vị trưởng bối đó của Minh Lương chân nhân còn lâu mới bằng được vị trí của Minh Lương chân nhân.

- Lần này ta đến đây liên lạc với ngươi là muốn nói cho ngươi biết, chỉ còn chưa đầy một tháng nữa sứ giả tiên giới sẽ hạ trần, mà địa điểm hạ trần chính là ở Thanh Hư quan. Đến lúc đó các ngươi phải đón tiếp cho thật tốt.

Sư thúc tổ của Minh Lương chân nhân dặn dò.

- Sư thúc tổ, người yên tâm đi. Đệ tử sẽ không làm gì khiến người phải thất vọng đâu.

Minh Lương chân nhân mỉm cười đáp.

Chẳng qua chỉ là việc tiếp đón người của tiên giới hạ trần, việc nhỏ ấy mà.

Sư thúc tổ của Minh Lương chân nhân cười nói:

- Tốt lắm! Ngươi xứng đáng là đệ tử ưu tú nhất của Thanh Hư quan ta nhiều năm nay, cũng chính vì ngươi mà vô số các sư môn trưởng bối của Thanh Hư quan ta sẽ có những biến đổi tốt đẹp tại tiên giới. Minh Lương, ta nói cho ngươi biết, Vũ Hoàng có địa vị rất cao trong tiên giới, ngươi đi theo Vũ Hoàng là tuyệt đối không sai chút nào.

- Đệ tử biết rồi.

Minh Lương chân nhân gật đầu đáp.

- Sư thúc tổ, công lực của các sứ giả tiên giới có cao hay không?

Minh Lương chân nhân dò hỏi.

Vị sư thúc tổ trầm tư suy nghĩ một lúc, sau đó trả lời:

- Minh Lương, công lực của các sứ giả tiên giới siêu phàm đến mức nào ta cũng không biết rõ. Bởi vì muốn phá vỡ được không gian giữa hai giới, mở ra một lối thông suốt tạm thời vô cùng khó, thông đạo mà ổn định thì mới có thể để cho người có công lực cao thông qua.

- Minh Lương, theo ta nghĩ, phá vỡ được kết cấu giữa không gian hai giới là một việc vô cùng khó, chỉ có với những cao thủ đỉnh cấp như Vũ Hoàng - bản lĩnh phi thường, thần thông của họ thì chúng ta không có cách nào hình dung ra được. Họ có thể phá vỡ kết cấu giữa không gian hai giới, nhưng có điều ta nghĩ con đường được hình thành đó không ổn định, vì vậy các cao thủ cấp huyền tiên không thể đi qua được.

Vị sư thúc tổ nói một cách không chắc chắn lắm.

Minh Lương chân nhân gật đầu.

Minh Lương chân nhân hiểu rõ, đối với những người có công lực càng mạnh mà muốn vượt qua thì thông đạo càng phải ổn định. Mà để tạo nên một thông đạo ổn định thì càng khó.

Một cao thủ thực lực cường mạnh muốn xuyên qua một thông đạo không ổn định, thì thông đạo không ổn định đó không thể chống chịu được, chắc chắn sẽ …phá vỡ! Lúc đó cao thủ tiến vào sẽ bị sa vào khe hở không gian giữa hai giới, sẽ bị năng lượng của

khe hở không gian đó nhanh chóng đánh tan.

Chương 249

Phương Điền Và Tông Quật

Dịch giả: MTQ

Biên dịch: Thuahoi

Trong khi thế giới bên ngoài vô cùng hỗn loạn và xáo động thì tại Thanh Vũ tiên phủ lại yên tĩnh vô cùng.

Bên trong linh khí nồng đậm, Tần Vũ đang ngồi đả tọa trên giường yên tĩnh tu luyện.

Đột nhiên!

Tần Vũ mở to mắt ra, một luồng hào quang sáng bừng lên trong hai mắt.

- Năm tháng nữa, sau năm tháng nữa thì Cửu Cửu trọng kiếp sẽ đến. Không biết đến lúc đó uy lực của Cửu Cửu trọng kiếp sẽ lớn đến mức nào?

Ánh mắt Tần Vũ không kìm được phát ra những tia hưng phấn, Cửu Cửu trọng kiếp khó độ qua nhất trong truyền thuyết, sau năm tháng nữa sẽ đến.

Những ngày tĩnh tu này, khiến cho Tần Vũ có những biến đổi đáng kể.

Trước kia tu vi linh hồn đạt tới Độ Kiếp hậu kỳ đỉnh phong, nhưng hiện nay đã đạt đến mức Đại Thành kỳ, thậm chí còn có thể cảm giác được ngày độ Cửu Cửu trọng kiếp của bản thân.

Tần Vũ bước chầm chậm ra ngoài phòng, ngắm nhìn không

gian vô tận của tiên phủ.

- Hiện nay Đằng Long đại lục đã bước vào thời kỳ mưa gió hỗn loạn, đã đến lúc ta phải đi. Không biết nhân mã của Bạo Loạn Tinh Hải đang làm gì?

Trong lòng Tần Vũ trầm tư, suy nghĩ một lát sau đó quay người đi về chỗ ở của các huynh đệ mình.

Tại Bằng Ma đảo của Bạo Loạn Tinh Hải.

Đại điện Kim Vũ đang tổ chức yến tiệc, có thể tham gia được yến tiệc này thì khách mời ít nhất công lực phải đạt tới thập kiếp tán tu, như vậy lúc này trong Kim Vũ điện có hơn năm mươi người, chỉ tính riêng các cao thủ từ thập kiếp trở lên đã cho thấy lực lượng hùng hậu của Bạo Loạn Tinh Hải.

Luận cao thủ, cho dù các cao thủ tán tiên và tán ma hợp lại cũng không thể so sánh được với Bạo Loạn Tinh Hải.

Cao thủ số một của Bạo Loạn Tinh Hải chính là Tông Quật - bản lĩnh phi thường, vô địch thiên hạ, Tông Quật đang ngồi trên đại điện, khuôn mặt nở một nụ cười tươi.

- Chư vị, trước đây ở Đằng Long đại lục các cao thủ của tán tiên và tán ma đã chém giết lẫn nhau chỉ vì một mục đích, đó là tấm Phá Thiên Đồ. Để có thể khiến cho bọn họ chém giết lẫn nhau, thì tấm Phá Thiên Đồ này đích thị là một bảo bối không tồi, khiến cho đảo chủ ta cảm thấy rất hứng thú, vì vậy ta quyết định sẽ tham gia vào vụ này.

Tông Quật không muốn nhiều người biết về việc có liên quan đến Nghịch Ương cảnh, cho dù Bạo Loạn Tinh Hải là một tập thể đoàn kết như vậy rất có thể sẽ trở nên hỗn loạn.

- Phù Vân Tử, Thạch Hoá, với cương vị là hai vị đảo chủ các

ngươi nghĩ thế nào?

Tông Quật căn bản không cần hỏi người khác mà lại hỏi hai vị đảo chủ trong tam đảo của Bạo Loạn Tinh Hải.

Phù Vân Tử, thập nhị kiếp tán tiên, là một trong ba vị đảo chủ của Lưu Vân đảo.

Thạch Hoá, là lão đại trong hai huynh đệ đảo Hắc Phong, là thập nhất kiếp thần thú, Thạch Hóa, danh tự rất phổ thông, nhưng vì bản thân hắn ta là thần thú, Hóa Thạch thú, danh tự như vậy có thể nói là vô cùng đơn giản. Nhưng sự lợi hại của Hóa Thạch thú và hai huynh đệ có thể xưng là đảo chủ, một trong tam đại đảo của Bạo Loạn Tinh Hải thì cũng có thể đoán ra được.

- Tông huynh đã nói như vậy, ta nào dám không chấp nhận?

Phù Vân Tử trên mặt xuất hiện nụ cười.

- Hơn nữa Bạo Loạn Tinh Hải của chúng ta lâu lắm rồi chưa chân chính xuất thủ, điều này khiến các tông phải tại Đằng Long đại lục cho rằng chúng có bản lĩnh phi thường, lần này phải để cho bọn họ hiểu rõ thực lực của chúng ta.

Cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải, luôn cho rằng họ là một siêu thế lực hơn xa các thế lực khác.

Mặc dù có chút hơi tự tin thái quá nhưng đó lại là sự thật.

Bạo Loạn Tinh Hải là một vùng biển vô cùng vô tận, có vô số hiểm cảnh cũng như có rất nhiều thiên tài địa bảo và cũng là nơi sản sinh ra biết bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh.

- Thạch Hoá huynh đệ, ngươi nói xem nào?

Phù Vân Tử nhìn về phía Thạch Hoá.

Thạch Hoá khuôn mặt đen đúa cười một cách thực thà trung thực trả lời:

- Ở Bạo Loạn Tinh Hải lâu lắm không được động chân động tay, chân tay sắp ngứa ngáy cả rồi, hãy đi đến Đằng Long đại lục một chuyến, coi như dạo chơi.

Tông Quật gật đầu.

Nhị đảo chủ của Bằng Ma đảo là Hỗ Nghi mỉm cười nói:

- Bạo Loạn Tinh Hải chúng ta không ra tay thì thôi, một khi ra tay sẽ làm chấn động các thế lực khác. Phá Thiên Đồ có tất cả ba tấm, một tấm đang ở trong tay Long tộc, muốn đoạt được nó thực sự là phi thường khó.

Mọi người trong đại điện đều gật đầu, tộc trưởng Long tộc có thể nói là cao thủ vô địch ngang hàng với Tông Quật.

- Ngoài ra hai tấm còn lại thì không phải là khó đoạt được, một tấm đang nằm trong tay các cao thủ tán ma, tấm còn lại do tán tiên giữ.

Hỗ Nghi nói đến đây các cao thủ của tán ma phía dưới bắt đầu lên tiếng.

- Tán tiên và tán ma của Đằng Long đại lục? Ha ha, trực tiếp xuất thủ đoạt lấy hai tấm Phá Thiên Đồ của chúng đi.

Đó là giọng nói vang lên từ vị thủ lĩnh đứng thứ tám của Bạo Loạn Tinh Hải, tên Sách Lực, đây là tán ma thập nhị kiếp.

- Sách Lực, ngươi nghĩ dễ dàng đoạt được vậy sao? Tán tiên và tán ma lẽ nào lại không biết giá trị của tấm Phá Thiên Đồ, vì vậy ta nghĩ hai bên sẽ không để nó trên người cao thủ công lực siêu cấp, như vậy chẳng phải là rất dễ dàng bị lộ sao?

Một nữ tử yêu mị cười nói.

Hỗ Nghi tán đồng nói:

- Trí Xảo muội muội nói rất có lí, cho dù chúng ta đã tiêu diệt một lượng lớn tán ma, cho dù chúng ta giết chết Ô Không Huyết, nhưng cũng vẫn rất khó để có thể đoạt được tấm Phá Thiên Đồ. Nếu chúng ta đối phó với tán tiên thì khả năng thành công là rất lớn, ta nghĩ có tới tám, chín phần Phá Thiên Đồ nằm trong Thập Diễn Ảo trận.

Thập Diễn Ảo trận, tán tiên nếu không muốn có vấn đề gì xuất hiện thì đương nhiên sẽ để Phá Thiên Đồ trong Thập Diễn Ảo trận.

- Nhị muội nói rất có lí, trận đầu tiên chúng ta coi như đã thành công tốt đẹp, nhưng Thượng Thiên cung ở Thanh Hư Quan lại có Thập Diễn Ảo trận thủ hộ, muốn phá được nó quả thực sự rất khó.

Đó là giọng nói của một tán yêu thập nhị kiếp, tên là Diệc Trang, cũng là một trong những nhân vật thủ lĩnh ở Bạo Loạn Tinh Hải.

Tông Quật cười một cách lạnh lùng.

- Ồ, ngươi cho rằng ta không thể phá được Thập Diễn Ảo trận đó hay sao?

Tông Quật hỏi lại.

Diệc Trang trong lòng phát lạnh, vội vàng đáp:

- Đương nhiên không phải như vậy, bản lĩnh của Tông huynh ai dám nghi ngờ! Lúc nãy ta thật hồ đồ, nhưng bây giờ đã tỉnh ngộ ra rồi. Thập Diễn Ảo trận đối với ta mà nói là vô cùng lợi hại, nhưng với Tông huynh thì chẳng thấm vào đâu!

Tông Quật khẽ gật đầu.

Các cao thủ thập nhị kiếp của Bạo Loạn Tinh Hải tổng cộng có năm người: Hỗ Nghi, Phù Vân Tử, Sách Lực, Trí Xảo và Diệc Trang.

Đương nhiên, ngoài Tông Quật ra, năm cao thủ có võ công cao cường nhất không hoàn toàn là năm cao thủ này, ví dụ như thập nhất kiếp thần thú Thạch Hoá. Luận thực lực chiến đấu của bản thân. Ngoại trừ Hỗ Nghi còn có khả năng miễn cưỡng thắng được Thạch Hoá, bốn người còn lại không ai có khả năng đánh bại Thạch Hóa.

Tông Quật có rất nhiều siêu cấp cao thủ, phi thường nhiều.

- Hừ!

Trên đại điện Tông Quật bất ngờ chau mày.

Đột nhiên Tông Quật lạnh giọng nói:

- Mời chư vị cứ tự nhiên dùng bữa. Đảo chủ ta tạm thời có việc quan trọng phải đi một lúc.

Nói xong toàn thân Tông Quật liền biến mất trong không trung.

Ở phía dưới, bọn cao thủ Hỗ Nghi, Liên Khiếu, Phù Vân Tử đều bắt đầu thấy nghi hoặc, rốt cuột là chuyện gì mà khiến cho Tông Quật phải vội vàng li khai như vậy?

Sóng vỗ mạnh vào bờ, những viên đá màu đen bị bào mòn phát

ra ánh sáng vô bì. Trên tảng đá cực lớn rộng hàng trăm mét có hai người đang đứng khoan thai.

Một người mặc một chiếc trường bào màu vàng, trên người phát tán ra khí tức cao quý, khuôn mặt lúc này đang mỉm cười bình thản.

Người kia lại khoác một chiếc trường bào màu xanh thẫm, xung quanh trường bào như nạm kim sắc, trên khuôn mặt ẩn dấu dáng vẻ cô ngạo.

Hai ngươi đó chính là hai cao thủ vô địch của phàm nhân giới.

Cao thủ thập nhị kiếp vốn đã rất siêu phàm, hai người này không những là cao thủ thập nhị kiếp mà còn là thần thú, hơn nữa còn là thần thú hiếm có nhất, đồng thời là thần thú cao quý nhất, siêu cấp thần thú! Ngay cả ở thượng giới, số lượng siêu cấp thần thú đã vô cùng hiếm, huống hồ là nói tới dưới nhân giới?

Vì cái gì mà hai vị cao thủ này lại gặp nhau tại đây?

- Phương Điền, thật là hiếm có, ngươi đột nhiên lại tự thân tới tìm ta, rốt cuộc là vì cái gì?

Tông Quật hỏi.

Lúc nãy trong lúc đang cử hành yến tiệc, Tông Quật đã nhận được truyền tấn mời gọi của tộc trưởng Long tộc Phương Điền, sở dĩ Tông Quật đã lập tức rời khỏi yến tiệc, là vì đến đây nói chuyện với Phương Điền.

Phương Điền nhìn Tông Quật mỉm cười hỏi:

- Tông Quật, lẽ nào ta nói là vì muốn gặp lại lão bằng hữu không được sao?

Tông Quật cũng cười đáp:

- Đương nhiên là có thể được, chỉ có điều với tính cách của ngươi, thì một điểm ta cũng không tin.

- Quả nhiên ngươi rất hiểu ta.

Phương Điền cười ha ha nói:

- Lần này ta đến tìm ngươi đương nhiên là vì một việc rất quan trọng, ta nghe được tin, ngươi đã triệu tập một lượng lớn các cao thủ tán tu của Bạo Loạn Tinh Hải, ngay cả những siêu cấp cao thủ cũng đến tụ tập ở Bằng Ma đảo, có việc này không?

Sắc mặt Tông Quật trở nên lạnh lùng trả lời:

- Có chuyện đó, lẽ nào việc ta triệu tập các cao thủ mà ngươi cũng muốn ngăn cản ta sao?

- Không, không.

Phương Điền liền trả lời,

- Đương nhiên là không phải như vậy, ta chỉ muốn hỏi ngươi xem có phải ngươi biết bí mật của tấm Phá Thiên Đồ nên mới triệu tập nhiều cao thủ như vậy phải không?

- Biết thì làm sao? Không biết thì làm sao?

Tông Quật đưa mắt nhìnvề phía Phương Điền.

Phương Điền hơi sững sờ, sau đó hắn cười ha ha nói:

- Tông Quật ơi là Tông Quật, ngươi vẫn kiêu ngạo như ngày nào.

Nhìn thấy điệu bộ lúc đầu của ngươi ta cứ nghĩ ngươi đã có tiến bộ rất lớn, nhưng xem ra tính cách của ngươi vẫn như ngày nào, chẳng có gì thay đổi, vẫn ngông cuồng và kiêu ngạo.

- Những cái đã ăn sâu vào máu thịt thì làm sao có thể thay đổi được? Cũng giống như Ngũ Trảo Kim Long ngươi, lúc nào cũng tỏ ra bộ dạng cao quý!

Tông Quật nhếch môi nói.

- Thôi, không chuyện đó nữa, ta thực sự rất muốn nghe, có phải ngươi biết bí mật của tấm Phá Thiên Đồ hay không?

Phương Điền hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Thấy Phương Điền nói với vẻ nghiêm túc, Tông Quật gật đầu cười đáp:

- Không sai, ta biết về bí mật của tấm Phá Thiên Đồ, có phải nó liên quan đến Nghịch Ương cảnh không?

Phương Điền nghe thấy nhắc đến ba từ *"Nghịch Ương cảnh"*, liền cười khổ nói:

- Tán ma và tán tiên đều biết bí mật này, ta một điểm cũng không thèm để ý đến, bởi vì trong mắt ta, bọn chúng chẳng là cái thá gì. Ta vẫn luôn hy vọng ngươi không biết bí mật này, bởi vì ta biết rằng, một khi ngươi biết bí mật có liên quan đến Nghịch Ương cảnh, với tính cách của ngươi chắc chắn sẽ tham gia vào vụ này. Phải giao đấu với ngươi thực sự khiến người khác rất đau đầu a.

Trong số tất cả các cao thủ dưới trần gian, duy chỉ Tông Quật là có thể uy hiếp tới Phương Điền.

Phương Điền trong lòng hiểu rõ rằng Tông Quật là một cao thủ

rất khó đối phó. Nói đến tốc độ thì Phương Điền không thể so sánh được với Tông Quật, còn nói đến phòng ngự thì Phương Điền có phần mạnh hơn một chút. Nói đến công kích thì hai người không phân cao thấp, nhưng tốc độ của Tông Quật quá nhanh, một khi hai ngươi đấu với nhau, Tông Quật dựa vào tốc độ để chiến đấu, chắc chắn Phương Điền sẽ rất khó khống chế.

- Giao chiến với ta, ngươi cảm thấy rất đau đầu nhưng ta lại thấy rất hứng thú.

Tông Quật mỉm cười nói.

Phương Điền thở một hơi dài, sau đó nói:

- Được rồi, ngươi đã quyết định tham gia vào vụ này, ta sẽ nói cho ngươi biết một bí mật.

- Ồ?

Tông Quật sáng mắt lên.

Điều bí mật mà Phương Điền sắp nói ra tuyệt đối không phải là bí mật bình thường.

- Người đóng vai trò thăm dò bí mật về Nghịch Ương cảnh thực sự không phải là chúng ta. Chúng ta chỉ có tác dụng là phụ trợ thôi, bởi vì cho dù là tiên giới, ma giới hay yêu giới thì cũng đều đã phái sứ giả hạ phàm.

Phương Điền nhẹ nhàng nói.

- Sứ giả thượng giới hạ phàm ư?

Tông Quật hơi nhíu mày.

Phương Điền tiếp tục nói:

- Đúng vậy, ta muốn nói cho ngươi một bí mật, đó là …thực lực của các sứ giả thượng giới đạt đến mức độ nào.

Việc thông báo sứ giả thượng giới hạ phàm không phải là điều bí mật mà Phương Điền muốn nói. Trong con mắt của Phương Điền thì bản lĩnh của các sứ giả thượng giới đó mới được coi là bí mật thực sự.

- Cái này ngươi cũng biết sao?

Tông Quật ngạc nhiên hỏi.

Phương Điền liền cười đáp:

- Tông Quật, ngươi không biết rồi. Long tộc vốn đã phái cao thủ xuống đây, thực lực cho dù có cao hơn ta nhưng đối với ta cũng vẫn phải kính nể.

- Tại sao lại thế?

Tông Quật hỏi.

Phương Điền nhìn trừng trừng vào Tông Quật khá lâu, cho đến khi Tông Quật thấy nóng lòng sốt ruột, Phương Điền mới tiếp tục nói:

- Ta thực sự không biết một siêu cấp thần thú như ngươi ra sao nữa, ngươi cùng với thượng giới căn bản không có liên lạc gì thì làm sao biết được nhiều chuyện ở thượng giới. Ở yêu giới số lượng siêu cấp thần thú vô cùng ít, vì vậy địa vị của mỗi siêu cấp thần thú vô cùng tôn sùng. Cho nên, dù sứ giả của yêu giới đó có bản lĩnh cao hơn ta, nhưng ta là Ngũ Trảo Kim Long, hắn đối với ta tất vẫn phải kính nể.

Tông Quật trong lòng chấn động.

Siêu cấp thần thú số lượng thực sự là quá ít, Long tộc tại yêu giới, địa vị của siêu cấp thần thú cũng cực kỳ cao.

- Đó cũng là nguyên nhân tại sao ta biết về bản lĩnh võ công của các sứ giả thượng giới.

Phương Điền nói với vẻ rất tự tin.

Thân là siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long, một khi phi thăng tiến nhập vào yêu giới Long tộc thì địa vị sẽ phi thường cao. Các cao thủ thông thường của yêu giới cũng muốn có mối quan hệ tốt đẹp với Phương Điền, bởi họ biết rằng sau này địa vị của Phương Điền sẽ rất cao.

- Sứ giả thượng giới đẳng cấp như thế nào?

Tông Quật hỏi.

Phương Điền cười đáp:

- Trước khi nói điều này, ta muốn ngươi rõ một đạo lý. Muốn để cho sứ giả thượng giới hạ phàm thì nhất thiết trước tiên phải phá vỡ kết cấu không gian giữa hai giới, hình thành nên một thông đạo tạm thời. Mà muốn phá vỡ được không gian xuyên qua giữa hai giới thì ngay cả đối với bát cấp, cửu cấp huyền tiên mà nói cũng là việc vô cùng khó. Nhưng các cao thủ của yêu giới, ma giới, tiên giới cũng đều nghĩ ra cách phá vỡ không gian này, chỉ là thông đạo không được ổn định cho lắm.

- Một thông đạo không ổn định ư?

Tông Quật hơi nhíu mày,

- Ý của ngươi là, con đường này không chịu được cao thủ có lực lượng quá cường đại phải không?

Điều đó cũng giống như đi qua cầu, một cây cầu chỉ có thể chịu được trọng lượng nhất định của xe, nếu những chiếc xe này trọng lượng vượt quá giới hạn cho phép thì đương nhiên cầu sẽ sập!

Cùng với nguyên lí đó, một thông đạo không ổn định, chỉ có thể chịu được cao thủ trong một phạm vi nhất định, nếu quá cường đại, thông đạo đương nhiên sẽ vỡ ra!

- Theo suy đoán của các cao thủ thượng giới thì đối tượng được phái đến chính là các yêu vương (ma vương và kim tiên) thực lực nhất cấp, nhị cấp. Các tiên khí (ma khí, yêu khí mà các cao thủ mang theo không hề khác nhau chỉ là người sử dụng chúng không giống nhau) khẳng định là tối lợi hại. Những cao thủ được phái đến đây chắc chắn là những nhân vật xuất sắc nhất.

Phương Điền nói một cách nghiêm túc.

Trong lòng Tông Quật cũng cảm thấy áp lực.

Tuy những sứ giả này bản lĩnh không hơn họ là mấy, nhưng đối phương đã phái người đến đây, chính vì nguyên nhân bị giới hạn bởi thông đạo, nên bản lĩnh của các cao thủ phái tới không được phép quá cường đại, nhưng chắc chắn tiên khí của họ là tối lợi hại, linh đơn cũng là loại tốt nhất, các loại bảo bối cũng nhất định rất nhiều, công pháp tu luyện chắc chắn là cường mạnh nhất, thuộc loại tối tinh anh.

- Đừng lo lắng, đó là chuyện sau này, hơn nữa các cao thủ thượng giới vẫn chưa hạ phàm, ai có thể biết được bản lĩnh của sứ giả thượng giới đến đâu? Đúng rồi, ta hỏi ngươi, mục tiêu tấn công đầu tiên của Bạo Loạn Tinh Hải các ngươi là gì?

Phương Điền hỏi.

- Mục tiêu tấn công đầu tiên?

Tông Quật cười đáp,

- Thượng Thiên Cung của Thanh Hư sơn!

Phương Điền nghe xong, hai mắt sáng lên, trên khuôn mặt lộ rõ nụ cười tươi.

Chương 250

Đạp Thượng Thanh Hư Sơn

Dịch giả: Bi_an

- Ha ha, Tông Quật, ta cuối cùng cũng biết cái gì gọi là anh hùng có cùng chí hướng.

Phương Điền có vẻ rất vui mừng.

- Anh hùng? Ngươi cũng thực là khiêm tốn đấy.

Tông Quật cười nhạt,

- Nghe ý tứ trong lời của ngươi, có vẻ mục tiêu của Long tộc cũng là Thượng Thiên cung trên Thanh Hư sơn?

Phương Điền gật đầu trịnh trọng nói:

- Đúng, Long tộc bọn ta không xuất thủ, tịnh không phải là sợ tu chân giả ở Đằng Long đại lục. Thực tế, dù là Ô Không Huyết và Minh Lương chân nhân, ta cũng không để trong mắt. Nguyên nhân chân chính là…có một bức Phá Thiên đồ, đối với chúng ta mà nói cũng đã là quá đủ rồi.

- Đã đủ, vậy Long tộc bọn ngươi vì cái gì mà vẫn muốn đối phó với Thượng Thiên cung trên Thanh Hư sơn?

Tông Quật hỏi lại.

Phương Điền thở dài một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Tông Quật, ngươi nói ở phàm nhân giới xuất hiện một siêu cấp thần thú, xác suất có cao không?

Tông Quật nín lặng, suy nghĩ một lúc lâu đoạn nói tiếp:

- Rất ít, có lúc vài chục vạn năm cũng chưa xuất hiện một, ngươi hỏi vấn đề này để làm gì?

Phương Điền tiếp tục nói:

- Dù là ở Long tộc của yêu giới, Ngũ Trảo Kim Long cũng ít đến hãi nhân. Ở phàm nhân giới xuất hiện một siêu cấp thần thú đơn giản là rất hiếm. Siêu cấp thần thú thập nhị kiếp, thực lực vượt xa cao thủ thập nhị kiếp nói chung. Cũng là vì nguyên nhân này, trong phàm nhân giới chỉ có hai người chúng ta có thể phá hủy "Thập Diễn Ảo trận".

- Thập Diễn Ảo trận thực là quá mạnh, trừ ta ra, dù là thượng cấp thần thú thập nhị kiếp cũng đừng mong có thể phá. Một khi hai người chúng ta phi thăng. Phàm nhân giới này sẽ không còn ai có thể phá hủy được Thập Diễn Ảo trận.

Phương Điền sắc mặt nghiêm túc nói.

- Đến lúc đó Thanh Hư quan có thể cậy vào Thập Diễn Ảo trận, gây hấn với bất kì người nào. Do đó, ta tuyệt đối không cho phép xuất hiện sự tình bất công bình như vậy.

Phương Điền là vì tương lai của Long tộc mà nghĩ.

Hiện tại Long tộc còn hắn, có thể không quan tâm tới Thập Diễn Ảo trận.

Nhưng một khi Phương Điền phi thăng, còn ai có thể dễ dàng ra vào Thập Diễn Ảo trận đây? Lúc đó Thanh Hư quan có Thập Diễn Ảo trận sẽ không phải sợ trời sợ đất gì cả.

- Bất công bình?

Tông Quật cười lạnh nói.

- Là bất công bình, Phương Điền, ta hỏi ngươi. Trận pháp phòng ngự của Tinh Thần các -- -- Chu Thiên Tinh Thần đại trận uy lực thậm chí còn hơn Thập Diễn Ảo trận, ngươi sẽ xử lý thế nào?

- Tinh Thần các?

Phương Điền biểu tình đanh lại.

Chú ý thấy thái độ của Tông Quật, Phương Điền có thể đoán Tông Quật và Tinh Thần các đó có quan hệ.

- Phòng ngự đại trận của Tinh Thần các ta có nghe nói qua. Đại trận đó kể cả nhiều cao thủ liên thủ công kích cũng không thể phá. Thậm chí ta muốn xuất thủ cũng không có cái năng lực đó, có lòng mà không có sức a.

Phương Điền bất lực nói.

- Vậy là tốt.

Tông Quật hừ lạnh một tiếng.

- Phương Điền, đừng trách ta không đề tỉnh ngươi. Lan tiền bối đằng sau Tinh Thần các đối với ta có ân, hơn nữa thực lực cũng là thâm bất khả trắc, vượt xa ngươi và ta. Nếu mà ngươi quấy rầy người. Có chết cũng đừng trách ta.

- Vượt xa ta và ngươi? Sao có thể!

Phương Điền lộ vẻ không thể tin được trên mặt.

Tông Quật cũng không nói nhiều:

- Chuyện ta vừa nói, ngươi tin hay không là chuyện của ngươi. Ta chỉ có thể cho ngươi biết, tốt nhất là ít động đến người của Tinh Thần các. Tinh Thần các qua nhiều năm như vậy chỉ có thể cảm thấy bề ngoài chứ không thể rõ được thế lực thần bí bên trong.

Phương Điền gật nhẹ đầu không nói, hắn khắc sâu lời nói của Tông Quật trong tâm trí.

- Được rồi, giờ ta cáo từ trước. Mười lăm ngày sau, sẽ là ngày nhân mã của Bạo Loạn Tinh Hải bọn ta công phá Thanh Hư sơn. Long tộc ngươi nếu mà muốn gia nhập cùng, ta cũng không có ý kiến.

Tông Quật vừa nói xong, cả người liền tiêu thất như hư vô.

Phương Điền một mình đứng trên mép tảng đá đen, sóng vỗ dạt dào, trường bào cuộn bay theo gió.

- Tinh Thần các, có vẻ như so với ta nghĩ còn thần bí hơn. Mười lăm ngày sau đánh phá Thanh Hư sơn…ừm, tốt, quyết định vậy.

Phương Điền tự nói một hồi, rồi lập tức biến mất trên mép tảng đá đen đó. Sóng vẫn vỗ dạt dào.

Trên vùng đất tuyết phủ vô biên, khoảng thời gian không lâu trước đó, các cao thủ đỉnh cấp của tán ma nhất phương và tán tiên nhất phương đồng loạt vây công *"Thiên Hỏa tà quân"* ở đây. Chỉ là hiện nay vùng đất chiến trường này hoàn toàn là một khối tuyết bạch, những huyết tích lúc trước đều đã bị tuyết hoa chôn vùi hết.

Đột nhiên, có ba thiếu niên bỗng xuất hiện trên vùng tuyết.

Chỉ một người trong đó có thể coi như thiếu niên, nhìn như là mới mười sáu mười bảy tuổi mà thôi. Hai người còn lại đều có vẻ

như mới chỉ mười một, mười hai tuổi.

Ba người như chậm mà nhanh. Hai ba bước là đến ngoài vài dặm. Sau đó ba huynh đệ từ từ phi hành lên không trung.

- Đại ca, Cửu Cửu trọng kiếp huynh ngàn vạn lần không được chủ quan. Đệ và tạp mao điểu nếu không vì được sự giúp đỡ của Lan thúc, dựa vào uy lực đặc biệt của Hắc bổng, Xuyên Vân thương. Có lẽ, bọn đệ hai người rất có khả năng độ kiếp thất bại, biến thành tán yêu.

Hầu Phí trịnh trọng nói.

Từ khi biết Tần Vũ sớm phải độ Cửu Cửu trọng kiếp, Hầu Phí và Hắc Vũ thường xuyên nhắc nhở Tần Vũ phải chuẩn bị đầy đủ.

- Yên tâm đi, Hắc bổng và Xuyên Vân thương về độ rắn chắc đích xác phi thường, nhưng ta dù gì cũng là đại ca của hai đệ, cũng có không ít thần thông. Cửu Cửu trọng kiếp tuy là lợi hại, nhưng muốn làm khó ta, có lẽ cũng không nhiều khả năng.

Tần Vũ cười nhạt nói.

Ngữ điệu tuy bình đạm, lại ẩn hàm sự tự tin tuyệt đối.

Với lực khôi phục siêu cường của bản thân mà cũng vô pháp độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, trong lịch sử còn có người thành công độ qua ư?

Tuy nói vậy có điểm khoa trương, nhưng lực khôi phục siêu cường của Tần Vũ, đích xác có thể coi như là bất tử chi thân. Thậm chí công lực tiêu hao hết cũng có thể nhanh chóng khôi phục. Điều này làm cho Tần Vũ mỗi lần đều có trạng thái mạnh nhất đối diện với mỗi một đạo kiếp lôi.

- Vương huynh, nghe thấy không? Âm Nguyệt sơn mạch có lẽ đang

chém giết thảm liệt, một vài người thần bí bỗng nhiên lại trực tiếp xông vào bên trong hạch tâm của tán ma đại quân, Âm Nguyệt sơn mạch hiện giờ đã là một trường mưa gió máu tanh, không gian cũng chấn động không ngừng.

Âm thanh từ xa truyền tới, làm Tần Vũ dừng lại.

- Âm Nguyệt sơn mạch lại bắt đầu chém giết?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc. Án chiếu theo suy nghĩ bản thân cũng như đã nghe thấy chuyện cơ mật lúc trước, tán tiên nhất phương và tán ma nhất phương có lẽ đã bãi chiến mới phải. Sao lại bắt đầu đánh nhau trở lại vậy?

Tần Vũ không đủ thời gian nghĩ nhiều, trực tiếp hướng về phía âm thanh đó bay đến.

Tốc độ Hầu Phí hiện này còn nhanh hơn Tần Vũ, trước khi Tần Vũ đến đó, Hầu Phí sớm đã đến rồi.

- Ài, nói. Âm Nguyệt sơn mạch rút cục có chuyện gì?

Âm thanh của Hầu Phí vừa vang lên, Tần Vũ và Hắc Vũ cũng đã đến bên cạnh hai tu ma giả đó.

Hai tu ma giả này công lực không cao, một người Đổng Hư trung kì, một người Đổng Hư hậu kì mà thôi. Đối với Tần Vũ ba huynh đệ hiện nay mà nói, khoảng cách thực quá lớn.

Một vị tu ma giả tay cầm hắc sắc trường kiếm nhìn thấy Hầu Phí đầu tiên liền cảm thấy trong lòng một trận kinh hoàng khủng bố. Vì áp lực đối phương gây cho hắn thực quá lớn. So với khí thế uy áp của tông phái mình còn đáng sợ hơn. Tu ma giả đó lập tức sợ hãi nói:

- Tiền bối, vãn bối cũng chỉ là nghe thấy nói vậy, tình huống thực tế thật không hiểu rõ. Chỉ là theo vãn bối biết hiện nay ở Âm Nguyệt sơn mạch đang đánh nhau, hơn nữa số người chết rất lớn.

Nói xong, tu ma giả đó hoảng sợ nhìn Hầu Phí.

Hắn lo nhất là Hầu Phí đột nhiên giết hắn, vì khí tức của Hầu Phí hiện lên vẻ bạo ngược hiếu sát.

- Tiểu tử yên tâm, ta sẽ không hạ thân phận xuất thủ giết ngươi.

Hầu Phí không để ý nói, sau đó lại nhìn về Tần Vũ.

- Đến Âm Nguyệt sơn mạch xem sao.

Tần Vũ hiện giờ đã biến ảo dung mạo. Lại thi triển ma đạo bí kĩ *"Bắc Minh"*, khí tức công pháp toàn thân đang trong cảnh giới thâu liễm. Từ khi xưng là Tinh Thần các các chủ, Tần Vũ gần như không có chuyện gì mà phải thi triển lại ma đạo bí kĩ này. Chỉ là… sau chuyện Thiên Hỏa tà quân, Tần Vũ đã tiết lộ khí tức.

Ba huynh đệ hóa thành ba đạo lưu quang hướng Âm Nguyệt sơn mạch vội vàng đi.

Gần đến Âm Nguyệt sơn mạch, từ xa cũng cảm thụ được mùi máu tanh ghê tởm dày đặc.

- Tán ma chết rất nhiều.

Tần Vũ linh thức chỉ quét qua liền cảm thấy một trận hồi hộp.

Cả Âm Nguyệt sơn mạch đều bị tiên huyết nhiễm hồng, cơ thể đứt gãy rải rác các nơi, đồng thời trên thiên không có hai người hiện đang điên cuồng đánh giết. Một người trong đó là ma đạo đệ nhất nhân *"Ô Không Huyết"*, từ cục diện ở đó mà nhìn, Ô Không

Huyết không ngờ đang ở thế yếu!

- Lợi hại hơn cả Ô Không Huyết, đó là ai vậy?

Tần Vũ kinh thán.

Tán ma nhất phương hoàn toàn ở thế yếu.

Một nam tử gầy gò đang đại chiến với Ô Không Huyết. Một nam tử cao gầy lúc này với Vu Hắc đánh nhau bất phân thắng phụ. Còn có hai nam tử nữa, hai nam tử đó đang đấu với Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma bọn họ lúc này đang hoàn toàn chiếm thượng phong. Chỉ là nhờ vào sự bang trợ của các tán ma khác, tán ma nhất phương mới miễn cưỡng kiền trì trụ vững được.

Tốc độ!

Tốc độ kinh nhân!

Ô Không Huyết mồ hôi lạnh từ trán chảy ra, hắn căn bản không tưởng đột nhiên xuất hiện một nam tử tầm thường, không ngờ lại có thể gây áp lực cho hắn.

Tốc độ hai người cách nhau quá lớn. Thần bí nam tử đó tốc độ hơn xa Ô Không Huyết. Công kích cũng không dưới Ô Không Huyết. Như thế, Ô Không Huyết hoàn toàn ở thế kém hơn. Nếu không do huyết vân biến hóa bố trí xung quanh, có thể phát hiện tung tích địch nhân trước một bước, hắn sớm đã bị giết.

Xé toạc, một khối huyết nhục được sinh ra từ thân Ô Không Huyết bị xé mất.

Ô Không Huyết hiện nay toàn thân tiên huyết. Cả người không có chỗ nào hoàn chỉnh.

Ô Không Huyết tu Huyết ma ma đạo, bình thường trên thân nhiễm chính là tiên huyết của địch nhân, hiện giờ trên thân lại

nhiễm tiên huyết của chính mình.

- Ha ha…Ô Không Huyết, thực lực có thể tính là khá đó. Muốn giết ngươi đích xác phải hao phí không ít công phu. Hôm nay ta tâm tình vui vẻ tạm tha cho ngươi một tính mạng, Phá Thiên đồ cũng tạm thời để tại chỗ bọn ngươi. Đến lần tới, ta sẽ lấy lại. Khổng Tào, Vũ Sơn, Hình Thú, đi.

Cùng với một tiếng cười lớn.

Bốn người thần bí tự nhiên phiêu dật li khai.

Ô Không Huyết toàn thân tiên huyết, kiệt sức, chỉ là nhãn tình vẫn ngoan độc nhìn về Dư Lương đang li khai phía xa.

- Ô Không Huyết.

Liên Nguyệt nương nương phi đến. Ả hiện tại cũng bị trọng thương, thảm giọng nói,

- Ta cảm giác đối phương chỉ đến hí lộng chúng ta một phen. Vừa nãy nam tử với ta chiến đấu, nếu mà muốn giết ta, ta có lẽ thực đã chết.

Đối thủ của Liên Nguyệt nương nương là Hình Thú. Thực lực của Hình Thú có lẽ tiếp cận Vu Hắc, muốn giết Liên Nguyệt nương nương đích xác không khó.

- Không quản hành động này của địch nhân là vì cái gì, từ hôm nay trở đi, bọn ta tất cả quyết không thể phân khai.

Ô Không Huyết hận nói.

Tất cả đều gật đầu.

Mọi người tại trường, ai cũng cảm thấy may mắn.

Ở phía xa Âm Nguyệt sơn mạch, có vài vạn tu chân giả quan sát, trong đó có ba huynh đệ Tần Vũ.

- Bốn người đó lợi hại quá.

Tần Vũ trong lòng kinh thán.

Vị thủ lĩnh có thể áp trụ được đầu lĩnh Ô Không Huyết, nam tử chiến đấu với Vu Hắc thực lực so với Vu Hắc không cách biệt. Rồi hai người kia, thực lực cũng tiếp cận Vu Hắc, hơn xa Hỏa Ma, Liên Nguyệt nương nương. Cuộc chém giết của những cao thủ như vậy, tuy là có lượng lớn tán ma ở một bên tiếp trợ, nhưng hiệu quả hiển nhiên cũng không lớn.

- A?

Tần Vũ nhìn vào truyền tấn lệnh trong tay, nhãn tình lóe sáng.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, sắp có cuộc vui chân chính rồi, cùng ta đến Thanh Hư sơn.

Trong thanh âm Tần Vũ ẩn hàm sự hưng phấn.

- Chuyện gì vậy?

Hầu Phí, Hắc Vũ nghi hoặc.

Tần Vũ đem truyền tấn lệnh đưa cho hai người. Hầu Phí và Hắc Vũ linh thức đảo qua.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, có muốn xem Thập Diễn Ảo trận của thánh địa Thanh Hư quan bị phá thế nào không? Trong một canh giờ

nữa hãy đến Thanh Hư sơn, nếu mà chậm, ngươi sẽ không thể nhìn thấy lại Thập Diễn Ảo trận Thanh Hư sơn sau này nữa.

Đó là truyền tấn của Tông Quật cho Tần Vũ.

Một canh giờ, thời gian rất cấp bách.

- Minh Thiện, tiên giới sứ giả sẽ hạ phàm trong vài ngày này. Nói không chừng hôm nay cũng có khả năng. Đệ hãy đem Thượng Thiên cung xung quanh bố trí lại, còn có bố cục của Thanh Hư sơn hãy làm mĩ quan tự nhiên một chút.

Minh Lương chân nhân thúc giục nói.

Minh Thiện chân nhân lập tức cười nói:

- Yên tâm sư huynh, rất nhiều tán tiên đều đang nỗ lực làm tăng sự mĩ lệ của Thanh Hư sơn, tin rằng tiên giới sứ giả sẽ mãn ý.

Minh Lương chân nhân cười nhẹ gật đầu.

Tiên giới sứ giả, lại là sứ giả của tiên giới Vũ Hoàng, thuộc nhân vật trọng yếu của Vũ Hoàng. Nếu mà làm cho cao thủ đó có ấn tượng tốt, Minh Lương chân nhân hắn một khi tiến nhập tiên giới, tự nhiên có thể nhanh chóng thăng tiến. Thậm chí có thể làm cho những tiền bối của Thanh Hư quan trên tiên giới đạt được một địa vị mới.

Bỗng lúc này -- --

- Sư bá, không tốt rồi. Sư bá, trên trời xuất hiện vài chục vị cao thủ, nhắm hướng Thượng Thiên cung phi tới.

Âm thanh của Thiện Khứ trực tiếp truyền tới.

Hiện nay Thập Diễn Ảo trận chính là Thiện Khứ tự thân điều hành. Thiện Khứ cũng là người đầu tiên phát hiện có ngoại nhân tới.

- Chuyện gì?

Minh Lương chân nhân liền quét tiên thức, đồng thời sắc mặt cuồng biến.

- Không tốt, tán tu thập nhị kiếp không ngờ có đến năm người, năm mươi người đó toàn là trên thập kiếp. Là Bạo Loạn Tinh Hải, nhất định là nhân mã của Bạo Loạn Tinh Hải.

Minh Lương chân nhân lúc này không thể đứng vững nữa.

Minh Thiện chân nhân bên cạnh cũng bị sợ hãi.

Tán tu thập nhị kiếp, không ngờ có đến năm người! Trên thập kiếp có đến năm mươi người, thực lực đó thật quá khủng bố.

Phải biết tán tiên nhất phương thập nhị kiếp chỉ có mình Minh Lương chân nhân mà thôi.

- Thiện Khứ, ta sẽ đến điều hành Thập Diễn Ảo trận, ngươi đến tầng hai Thượng Thiên cung và tán tiên phổ thông ở tại đó, nhanh lên.

Minh Lương chân nhân trực tiếp truyền âm nói. Linh thức của hắn phát hiện nhiều cao thủ kia, nhưng căn bản không có phát hiện ra Tông Quật tối khủng bố.

Minh Lương chân nhân minh bạch, Tông Quật dù có đến, hắn cũng không nhất định có thể phát hiện.

Do đó Minh Lương chân nhân thử hô lên,

- Các đại cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải đến Thanh Hư sơn của ta, không biết Bằng Ma đảo Tông tiền bối có đến không?

- Ha ha…Minh Lương, làm phiền lo lắng, ta đã đến.

Thanh âm đạm nhiên lại ẩn hàm bên trong khí thế bá đạo tuyệt đối, vang khắp trời đất. Nghe thấy thanh âm của Tông Quật, Minh Lương chân nhân cả người biến sắc tái nhợt đi.

Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân, vô địch tồn tại -- -- Tông Quật không ngờ thật đã đến.

Thập Diễn Ảo trận có thể chống trụ không?

Chương 251

Nhị Nhân Phá Trận

Dịch giả: Bi_an

Thực đúng là chuyện đáng sợ đã đến, Minh Lương chân nhân sâu trong lòng chỉ úy kỵ có hai người, trong đó có Tông Quật. Có lẽ hiện thực đã phá vỡ si tưởng mơ mộng của hắn.

Hơn năm mươi siêu cấp cao thủ lăng không bên ngoài Thập Diễn Ảo trận. Bên trong Thập Diễn Ảo trận có rất nhiều tán tiên cao thủ.

Một bên chỉ hơn năm mươi người, nhưng khí thế lại hoàn toàn áp trụ những người trong Thập Diễn Ảo trận.

Vận trường bào thanh sắc đậm, Tông Quật như một vị quân vương đứng bên ngoài Thập Diễn Ảo trận, quan sát tán tiên bên trong Thập Diễn Ảo trận. Thập Diễn Ảo trận tuy là đại trận lợi hại, nhưng tịnh không có khả năng gây trở ngại cho yêu thức của cao thủ bậc nhất Tông Quật.

- Minh Lương, ngươi thực muốn ta phải động thủ sao?

Thanh âm của Tông Quật vang dội không ngừng giữa núi rừng trời đất.

Thực muốn phải động thủ ư?

Đương nhiên không muốn.

Minh Lương chân nhân trong lòng đau khổ chua chát, nhưng dù thế nào Phá Thiên đồ càng không thể mất. Tiên giới sứ giả hạ phàm chỉ trong một hai ngày này. Vào lúc tối hậu, nếu Phá Thiên

đồ bị địch nhân đoạt mất, tin rằng tiên giới sứ giả nhất định tức giận phi thường, hậu quả đó….

- Tông huynh, đừng phí thời gian với bọn chúng nữa. Không phải chỉ là một Thập Diễn Ảo trận ư, bọn ta hơn năm mươi người cùng công kích, ta không tin không thể phá.

Lưu Vân đảo đảo chủ Phù Vân Tử đạm nhiên cười. Hắn tuy cũng là tán tiên, nhưng với Đằng Long đại lục một điểm quan hệ cũng không có.

Nếu nói về nghệ thuật tạo trận pháp, Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân đương thời phải nói là Phù Vân Tử.

- Thập Diễn Ảo trận, tuy có tác dụng phòng ngự, nhưng nó từ trước tới giờ lợi hại nhất vẫn là ảo cảnh. Chúng ta nhiều người chỉ cần không tiến nhập bên trong, chỉ từ xa công kích thì sẽ không bị ảnh hưởng của ảo cảnh. Nếu mà người khống chế trận pháp cường hành chống lại công kích của bọn ta, nhiều khả năng trận cơ của Thập Diễn Ảo trận sẽ bị hủy diệt.

Phù Vân Tử tự tin nói.

Tông Quật cười nhẹ gật đầu:

- Làm phiền Phù Vân Tử đệ tạm thời chỉ huy chúng ta.

Tông Quật có lòng tin xuyên phá được Thập Diễn Ảo trận. Nhưng nếu thực muốn phá Thập Diễn Ảo trận, chỉ có hai biện pháp. Một là Tông Quật không ngại gian khổ đem từng trận cơ để mà hủy diệt đi. Cách thứ hai là sử dụng bí mật vũ khí của mình, dùng công kích mạnh nhất, mãnh liệt phá hủy trận pháp.

Vũ khí bí mật này, Tông Quật nếu không gặp nguy hiểm quan đầu thì không muốn dùng đến. Với biện pháp thứ nhất, thực tế

quá tẻ nhạt, Tông Quật cũng không thích làm.

Đang định để nhân mã của mình làm việc này, đột nhiên -- --

- Tông tiền bối.

Thanh âm của Tần Vũ vang lên. Chỉ thấy ba đạo lưu quang trực tiếp từ ngang trời bắn tới. Tán tu xung quanh Tông Quật không cản trở, một là vì người đến xưng hô *"Tông tiền bối"*, hai là vì thực lực của Tông Quật, còn phải sợ người nào công kích đây?

Lưu quang đình chỉ trước mặt Tông Quật, chính là Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ.

- Tông tiền bối, có vẻ như ta đến không muộn a. Ta giới thiệu với người. Đây là nhị đệ của ta Hầu Phí, đây là tam đệ Hắc Vũ.

Tần Vũ có vẻ rất thoải mái. Ngày trước ở Bằng Ma đảo, Tông Quật đối với Tần Vũ phi thường tốt.

Sau khi Tông Quật nhìn lướt qua Hầu Phí và Hắc Vũ, ánh mắt không kìm được lóe sáng.

- Hỏa Nhãn Thủy viên?

Tông Quật nhìn thấy Hầu Phí liền rất ngạc nhiên.

- Tông tiền bối, người cũng biết nguyên bổn của Phí Phí?

Tần Vũ rất ngạc nhiên. Căn cứ theo hắn biết, cả phàm nhân giới Hỏa Nhãn Thủy viên có lẽ chỉ có duy nhất một, vô số cao thủ đối với nguyên bổn của Hầu Phí cũng không biết. Ai ngờ được hôm nay Tông Quật dễ dàng nhận ra như vậy.

Tông Quật cười nhẹ, rồi nhìn Hầu Phí.

- Hầu Phí, đúng không?

Tông Quật nhìn thẳng ánh mắt của Hầu Phí có vẻ nhiều thiện chí.

- Hầu Phí tham kiến Tông tiền bối.

Hầu Phí tuy là bạo ngược, nhưng đầu óc cũng rất thông minh. Tần Vũ cũng cười nói:

- Tông tiền bối, người không phải là muốn hỏi thăm sự tình liên quan tới Lan thúc ư, Phí Phí nó là đồ đệ đích thân Lan thúc thu nhận đó.

- Ồ?

Tông Quật rất ngạc nhiên, nhìn Hầu Phí ánh mắt càng hữu hảo hơn.

- Vị nhị đệ này của ngươi ta cũng biết rõ. Nhưng vị tam đệ, nói thật ta cũng thực nhận không ra. Nhưng ta nhận không ra cũng phải là kì quái. Thế gian chủng loại thần thú quá nhiều, thậm chí có một vài thần thú biến dị.

Tông Quật cười nhẹ nói. Hốt nhiên ngừng lại nhìn Phù Vân Tử, Tông Quật liền nói:

- Không nói nữa, hiện tại phải bắt đầu phá trận.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đều nhìn về Phù Vân Tử bọn họ. Phù Vân Tử đã bắt đầu tập hợp hơn năm mươi vị siêu cấp tán tu chuẩn bị công kích -- --

- Chư vị, chúng ta nhiều cao thủ như thế liên thủ năng lượng cực kỳ lớn, căn bản không cần xuyên qua trận pháp gì. Mọi người chỉ cần tập trung công kích vào một điểm. Với công năng phòng ngự của Thập Diễn Ảo trận khẳng định vô pháp trụ vững, đến lúc đó sẽ dễ dàng có thể phá tan Thập Diễn Ảo trận.

Phù Vân Tử mười phần tin tưởng.

- Chư vị, ta trước tiên công kích một điểm, sau đó chư vị cũng công kích đúng vị trí đó, chư vị nắm rồi chứ?

Phù Vân Tử nhìn về chúng nhân.

Chúng tán tu đồng loạt gật đầu.

Siêu cấp cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải bên ngoài Thập Diễn Ảo trận đều vô cùng tin tưởng. Nhưng bên trong Thập Diễn Ảo trận vô số tán tiên lại lo lắng bất an. Đặc biệt là chủ trì đại trận Minh Lương chân nhân, lúc này như kiến bò trên lửa, lo lắng khó mà an tâm.

Nhưng dù thế nào, Minh Lương chân nhân chỉ có thể chống chịu.

Thập Diễn Ảo trận, người điều hành đại trận không như nhau, uy lực cũng tự nhiên không như nhau. Minh Lương chân nhân điều hành đại trận, uy lực đại trận đương nhiên so với khi Thiện Khứ điều hành lúc trước lợi hại hơn nhiều.

"Hưu!"

Tựa như xé nát không gian.

Hơn năm mươi siêu cấp cao thủ, trong đó thập nhị kiếp có đến năm vị, còn có nhiều thần thú. Năng lượng liên thủ của nhiều cao thủ như vậy thật cường đại, thậm chí hơn một mình Tông Quật

nhiều. Ngoài ra, vào lúc này năng lượng của hơn năm mươi người đó đều tập trung vào một điểm.

Trong sát na tràng kích đó, không gian sụp đổ, Thập Diễn Ảo trận rung động.

Chỉ là năng lượng của hơn năm mươi siêu cấp cao thủ quá cường đại, thậm chí xuất hiện không gian đứt gãy, vẫn làm rung động không gian. Năng lượng tập trung vào một chỗ, đại bộ phận bị không gian đứt gãy hấp thu, một bộ phận còn lại tiếp tục từ bên trong bắn tới.

Minh Lương chân nhân sắc mặt nghiêm túc, trên thân quang mang sáng chói, phảng phất như thái dương bên trong Thập Diễn Ảo trận:

- Đối thủ năng lượng quá mạnh, Thập Diễn Ảo trận mạnh nhất chính là ảo cảnh chứ không phải là phòng ngự tuyệt đối. Dù là ta điều hành đại trận, cũng vô pháp hoàn toàn chống lại được công kích mạnh như vậy. Không thể ngăn lại, chỉ có thể mở ra.

Chỉ thấy hơn năm mươi đạo quang mang lần nữa bắn tới. Lần thứ nhất công kích của các cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải tịnh không có hoàn toàn tụ tập tại một điểm, chỉ là từng đạo cách nhau có một vài cự li. Nhưng tuy không có tập trung, hiệu quả thay vào đó lại còn tốt hơn.

Vì lần này không có sản sinh ra không gian đứt gãy, những năng lượng này gần như đồng thời đánh xuống trong một khu vực nhỏ hình vuông.

- Không tốt.

Minh Lương chân nhân cảm thấy rõ ràng Thập Diễn Ảo trận chịu lực chống đỡ đã đến mức cao nhất. Đồng thời sau đó Minh

Lương chân nhân di dời một bộ phận năng lượng, dẫu sao cũng chỉ có thể để những công kích này đánh tới bên trong Thập Diễn Ảo trận.

Đất đai bắn tung tóe. Trong Thập Diễn Ảo trận, bên ngoài Thượng Thiên cung chỉ có một vài tán tiên lợi hại. Những tán tiên này vì cách chỗ công kích cự li khá xa, nên có thể tránh khỏi.

Chỉ là đất đai nổ tung, đá vỡ bay loạn. Từng tán tiên một kinh hoảng trốn tránh khắp nơi.

- Ha ha…

Hốt nhiên -- --

Một tiếng cười lớn vang lên giữa trời đất, đồng thời một đạo kim sắc thân ảnh từ xa bắn tới. Sau thân hắn có vài chục đạo thân ảnh.

- Tông Quật, tốc độ của ngươi thực là nhanh a.

Nghe thấy lời này, Minh Lương chân nhân sắc mặt càng trắng bệch hơn. Phàm nhân giới này dám gọi trực tiếp danh tính Tông Quật, chỉ có một vô địch tồn tại khác, Long tộc tộc trưởng -- -- Phương Điền.

- Dù tốc độ ngươi nhanh, đến hiện tại không ngờ vẫn chưa phá được Thập Diễn Ảo trận. Ngươi không phá được, hãy để ta xuất thủ nhé.

Đồng thời lúc kim sắc thân ảnh nói, cả thân thể hắn lắc một cái biến thành một con kim sắc cự long cực lớn.

Hoàng kim sắc cự long này dài đến mức hãi nhân độ nghìn thước, trên thân mỗi một phiến long lân hoàng kim đều khiến cho

người khác cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố. Bóng hình to lớn tự nhiên tán phát khí tức khiến chúng nhân thần phục, trong đôi long nhãn càng có ngạo khí bao trùm thiên hạ.

Thần long bái vĩ!

Chỉ một cái quẫy đuôi, giống như đất sụp.

- Phùng!

Cả Thập Diễn Ảo trận nhanh chóng bị rung lên. Vào lúc đuôi rồng đánh trúng trên đại trận, chủ trì đại trận Minh Lương chân nhân cổ họng thấy ngọt lịm, mồm liền phun ra một dòng tiên huyết. Sắc mặt biến thành trắng bạch, đó là do trọng thương mất máu.

- Ha ha, Phương Điền, ngươi không ngờ một kích lại không phá được! Ta đến đây!

Tông Quật ha ha cười lớn.

Đồng thời Tông Quật cả người hóa thành một kim quang ảo ảnh đạt tới hơn mười thước. Cùng lúc một đạo âm thanh rõ ràng cao vút cực cuồng bạo vang lên xuyên thấu thiên địa, chỉ do thanh âm, mà cả không gian liền phảng phất như đang ngủ yên bỗng rung lên. Kim quang tức thì nhắm Thập Diễn Ảo trận lao tới.

Chỉ một lần lao đến.

- Phốc!

Thanh âm rõ ràng sắc bén vang lên, kim sắc ảo ảnh đã vào đến bên trong Thập Diễn Ảo trận.

Tốc độ cực hạn siêu việt, mang đến công kích lực khủng bố

đến cực điểm.

- Ha ha, Phương Điền, đại trận này ta đã phá, có vẻ như ngươi không bằng ta a.

Tiếng cười lớn của Tông Quật truyền lại, kim sắc ảo ảnh đã biến lại thành hình dạng Tông Quật.

- Phùng!

Hoàng kim sắc thần long lần nữa thân hình quẫy lên một cái, căm hận quét lên bên trên Thập Diễn Ảo trận đã bị phá hủy. Thập Diễn Ảo trận tựa như pha lê hoàn toàn bị vỡ tan ra. Từng trận cơ một đều liên tục nổ tung, hủy diệt một cách sạch sẽ.

Hoàng kim sắc thần long biến mất, thân hình Phương Điền xuất hiện.

- Ngươi thật khoa trương.

Phương Điền cười nói.

- Tuy Minh Lương chân nhân đó thực lực cũng thường, nhưng có hắn khống chế Thập Diễn Ảo trận, nếu không phải là ta đánh phát đầu làm hắn trọng thương, ngươi nghĩ ngươi có thể như thế dễ dàng đột phá Thập Diễn Ảo trận ư. Ngươi chính là thừa lúc nguy cơ của người khác mà thôi.

Tông Quật không chút để tâm:

- Như ngươi cũng đã nói, tóm lại trận này là do ta phá.

Minh Lương chân nhân sắc mặt trắng thảm, nhìn Phương Điền và Tông Quật trước mặt.

- Phương Điền, Tông Quật, bọn ngươi không ngờ không trọng thân phận, liên thủ phá Thập Diễn Ảo trận của Thanh Hư quan ta!

Minh Lương chân nhân trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Trước mắt là hai kẻ vô địch tồn tại, tùy tiện cử ra một, Minh Lương chân nhân hắn cũng vô pháp đối địch. Nhưng hai kẻ biến thái không ngờ còn liên thủ công kích, như thế làm sao không khiến Minh Lương chân nhân cực bi phẫn.

Hơn nữa *"Thập Diễn Ảo trận"* lại là đại trận tối trọng yếu của Thanh Hư quan. Mất đại trận này, đối với tương lai về sau của Thanh Hư quan có một sự đả kích chưa từng thấy.

- Sao?

Tông Quật sắc mặt lạnh lẽo, ánh mắt băng lãnh nhìn về Minh Lương,

- Danh tự của ta là ngươi có thể gọi thẳng?

Phương Điền sắc mặt cũng đồng dạng băng lạnh.

Đừng thấy Tông Quật và Phương Điền, giữa hai người đùa vui nói chuyện mà cho là cả hai đều dễ dãi, mặc dù hai người xưng hô danh tính đối phương mà không hề để ý. Nhưng người khác vừa quở miệng, cả hai đều lạnh mặt lại ngay.

Minh Lương chân nhân?

Trong mắt của Phương Điền và Tông Quật, chỉ một ngón tay cũng có thể giết chết.

Thậm chí vừa rồi dựa vào đại trận, Phương Điền chỉ cần một chiêu thần long bái vĩ, đã khiến Minh Lương chân nhân trọng

thương. Nếu không có Thập Diễn Ảo trận, Minh Lương chân nhân với một chiêu của Phương Điền cũng không tiếp được.

Siêu cấp thần thú, không chỉ là địa vị tôn sùng đến tột bực, với thực lực cũng là mạnh nhất trong các cao thủ đồng cấp.

- Tông tiền bối, nơi để Phá Thiên đồ đó, Minh Lương chân nhân khẳng định biết. Tại sao không hỏi chứ?

Tần Vũ cười nhẹ. Đồng thời Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người đều bay đến, trực tiếp đến sau người Tông Quật.

Sau khi Phương Điền nhìn thấy ba huynh đệ Tần Vũ, ánh mắt tập trung trên thân Hầu Phí.

- Hỏa Tình Thủy viên?"

Phương Điền lộ vẻ rất ngạc nhiên, đồng thời nhìn về Tông Quật.

Tông Quật cười nói:

- Đừng kinh ngạc, đây là Tần Vũ. Tin rằng tình báo của ngươi cũng đã biết, Hầu Phí này là đồ đệ của Lan thúc tiền bối. Ba người là huynh đệ của nhau.

- Tinh Thần các, quả nhiên thần bí a. Vị Lan tiền bối đó không ngờ có thể thu một Hỏa Tình Thủy viên làm đồ đệ, khó tin, thật khó tin.

Phương Điền trong lòng thầm nói.

Tông Quật hốt nhiên nói:

- Phương Điền, Long tộc ngươi có một bức Phá Thiên đồ rồi. Phá

Thiên đồ của tán tiên nhất phương nên thuộc về ta.

Vừa nói, Tông Quật liền quơ tay về phía Minh Lương chân nhân.

- Đây gọi là lời gì vậy, phá khai Thập Diễn Ảo trận cũng có phần của Long tộc bọn ta. Hơn nữa Phá Thiên đồ, nhiều hơn được một bức thì không phải càng tốt hơn ư? Ta không thể nhường chuyện này được.

Miệng nói, Phương Điền cũng liền quơ tay về phía Minh Lương chân nhân.

Minh Lương chân nhân sắc mặt nhanh chóng biến thành hồng rực.

"Hưu!" Như một hồng sắc quang mang, Minh Lương chân nhân trong sát na đã phi lên đến vài trăm thước trên không.

- Phá Thiên đồ vốn là của tán tiên nhất phương bọn ta. Các vị vô luận thế nào cũng đừng mong lấy được, dù ta có chết.

Trong mắt của Minh Lương chân nhân lóe lên một tia hận quang.

Phương Điền và Tông Quật nín thinh, rồi lập tức nhìn nhau, đồng thời ha ha cười lớn.

- Ha ha, nực cười a, nực cười, trước mắt bọn ta lại mong chết, nếu mà chúng ta không muốn ngươi chết, ngươi có thể chết sao? Thanh âm Phương Điền vang lên giữa trời đất. Phương Điền và Tông Quật gần như đồng thời tiêu thất, chỉ là thoáng chốc.

Tông Quật đã một tay nắm giữ đầu Minh Lương chân nhân, vừa cười vừa nhìn Phương Điền:

- Phương Điền, luận tốc độ, ngươi không bằng ta, bức Phá Thiên đồ này xem ra phải thuộc về ta rồi.

Chương 252

Phá Thiên Đồ Đích Quy Chúc

Kim Sí đại bàng điểu, trong số cực ít siêu cấp thần thú tốc độ cũng thuộc loại đỉnh điểm nhất. Chỉ có loài phi cầm mới có một hai chủng siêu cấp thần thú có thể về phương diện tốc độ phân tranh cao thấp. Với siêu cấp thần thú của loài tẩu thú và loài lân giáp phương diện tốc độ còn xa lắm mới bằng Kim Sí đại bàng điểu.

Phương Điền trong lòng tính toán liên tục. Hiện giờ Minh Lương chân nhân vừa bị Tông Quật bắt lấy, muốn bắt lại Minh Lương, dù một chút cơ hội chắc chắn cũng không có.

Hắn tự mình đối với Tông Quật không có tín tâm. Dù cao thủ Long tộc có nhiều, nhưng cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải càng nhiều hơn!

- Ha ha…Tông Quật, về tốc độ ngươi hơn xa ta a.

Phương Điền ha ha cười to, tựa hồ không chút để ý gì,

- Nhưng, hôm nay phá đi Thập Diễn Ảo trận ta cũng đã xuất lực, lợi ích lại để một mình ngươi chiếm hết, đệ tử Long tộc ta sẽ tâm phục sao?

Tông Quật không muốn nói nhiều:

- Ngươi rút cục muốn nói cái gì?

- Muốn Minh Lương chân nhân thì tuyệt đối không có khả năng, Phá Thiên đồ đó ta sẽ lấy.

Tông Quật bổ sung nói. Trong lời lẽ ẩn hàm bá khí tuyệt đối, hiển nhiên không còn chỗ cho việc thương lượng.

Đồng thời Hỗ Nghi, Liên Khiếu, Phù Vân Tử ba huynh đệ, Thạch Hóa hai huynh đệ, Diệc Trang…các cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải đều đi đến sau người Tông Quật, lạnh nhạt nhìn Long tộc nhất phương. Nếu chỉ luận cao thủ, Long tộc tuy là mạnh, nhưng trước mặt Bạo Loạn Tinh Hải, còn có chênh lệch không nhỏ.

Thái độ của những cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải này đã nói lên tất cả -- -- biết được Phá Thiên đồ ở chỗ Minh Lương chân nhân, bọn ta nhất định phải lấy.

- Đại ca, nhìn như muốn đánh nhau.

Hầu Phí hai mắt quang mang bắn ra tứ phía, lộ vẻ rất hưng phấn.

Tần Vũ lại nghi hoặc nhìn Hắc Vũ:

- Tiểu Hắc, từ khi đệ nhìn thấy Tông Quật, có vẻ như hoảng hốt, luôn nhìn về Tông Quật, rút cục chuyện là thế nào?

- Không biết nữa.

Hắc Vũ cũng mơ hồ.

- Chỉ là sau khi nhìn thấy Tông Quật, đệ cảm thấy đối với người có chút thân quen. Có lẽ…duyên cớ là đệ và người đều là thần thú của một loài phi cầm.

Hắc Vũ cuối cùng tự mình cũng tùy tiện viện ra làm lý do.

Tần Vũ gật nhẹ đầu, tịnh không truy vấn thêm.

Bấy giờ Phương Điền đối diện với cường thế của Tông Quật, không chút để tâm cười nói:

- Tông Quật, Minh Lương chân nhân giờ bị ngươi bắt giữ, ta tự nhiên sẽ không xuất thủ tranh đoạt. Ta chỉ là muốn nói một chuyện.

Nghe thấy Phương Điền không tranh đoạt, Tông Quật gật đầu nói:

- Vậy có chuyện gì, hãy nói đi.

Phương Điền cười nói:

- Phá Thiên đồ cuối cùng ở đâu, Minh Lương chân nhân này khẳng định biết, mà hiện tại hắn trong tay ngươi. Nếu ngươi thẩm vấn ra được chỗ của Phá Thiên đồ. Ngươi cứ lấy, ta tuyệt đối không cản trở. Nhưng mà…nếu ngươi thẩm vấn không ra, vậy hãy giao Minh Lương chân nhân để ta thẩm vấn. Nếu ta thẩm vấn mà ra, ta lấy Phá Thiên đồ. Ngươi cũng tuyệt đối không được ngăn cản.

Phương Điền đánh cuộc.

Cuộc rằng Tông Quật thẩm vấn không thành.

- Tông Quật, Phương Điền, các ngươi đừng nằm mơ nữa, hãy bỏ ý định từ ta mà biết Phá Thiên đồ ở đâu đi.

Minh Lương chân nhân hừ lạnh một tiếng, đồng thời thân thể liền rùng mình một trận.

Đột nhiên, một cỗ năng lượng cuồn cuộn từ lòng bàn tay Tông Quật truyền vào trong người Minh Lương chân nhân. Minh Lương chân nhân lập tức khôi phục lại như thường, Tông Quật lạnh

giọng nói:

- Muốn tự sát, trong tay ta mà muốn tự sát? Đơn giản là nằm mơ. Chưa nói ra bí mật về Phá Thiên đồ, ta sẽ để ngươi chết ư?

Vừa rồi Minh Lương chân nhân muốn tự sát, nhưng Tông Quật đã nhanh chóng làm cho Minh Lương chân nhân không cử động được.

- Phương Điền, lời ngươi nói ta đáp ứng. Ta thẩm vấn không ra đương nhiên sẽ giao cho ngươi. Đến lúc đó nếu ngươi thẩm vấn được, ta tự nhiên sẽ không tranh đoạt Phá Thiên đồ.

Tông Quật cười nhạt nói.

Phương Điền hài lòng gật đầu.

- Đến lúc đó, ta sẽ không tranh đoạt nhưng người khác không nhất định không tranh đoạt, hãy cẩn thận a.

Tông Quật cười nhẹ nói.

- Đương nhiên cái này phải kiến lập trên cơ sở ta thẩm vấn không ra. Một Minh Lương chân nhân mà thôi, ta không có khả năng thẩm vấn được ư?

Phương Điền đạm nhiên nói:

- Chỉ cần ngươi không tranh đoạt, những kẻ khác? Ta không để trong mắt.

Vừa nói, Phương Điền nhẹ quét mắt nhìn xung quanh.

Vô luận là Hỗ Nghi hay Phù Vân Tử những siêu cấp cao thủ,

trước mặt Phương Điền cũng không dám không cúi đầu. Vừa nãy Phương Điền hóa thành Ngũ Trảo Kim Long tạo ra uy thế trong đầu của chúng nhân, mọi người ở đó không một ai dám đối đầu với Phương Điền.

- Minh Lương, ta sẽ không từ thủ đoạn, hãy đem chỗ của Phá Thiên đồ nói cho ta, ta sẽ tha chết cho ngươi một lần.

Tông Quật đạm nhiên nói.

Tông Quật lúc này căn bản không muốn dùng thủ đoạn gì.

- Muốn giết cứ giết, Phá Thiên đồ, người đừng hòng lấy được.

Minh Lương chân nhân cười lạnh nói.

Hiện giờ công lực bị phong bế, Minh Lương chân nhân muốn tự sát cũng không thể. Chỉ là Minh Lương chân nhân hiểu rõ một đạo lí -- --*"Nếu giao ra Phá Thiên đồ, tiên giới sứ giả hạ phàm, bản thân sẽ chết không nghi ngờ gì. Hơn nữa lại còn gây liên lụy đến sư môn trưởng bối ở tiên giới, mình sẽ là thiên cổ tội nhân của tông phái"*.

Giao cũng chết, không giao cũng chết. Hơn nữa giao ra, còn gây hại đến sư môn trưởng bối.

- Ngươi quả thực là cứng miệng.

Tông Quật cười nói. Đồng thời hai mắt Tông Quật nhìn về Minh Lương chân nhân, đạo đạo quang mang mê ảo từ hai mắt bắn ra.

Mê hồn chi pháp.

Lúc mà Minh Lương chân nhân đang nhìn vào hai mắt của

Tông Quật, liền có một loại cảm giác hôn mê muốn ngủ. Hơn nữa hắn còn cảm thấy Tông Quật trước mắt thân quen, có thể tin tưởng được, tựa như người thân gần gũi nhất vậy.

- Ngươi tên gọi là gì?

- Ta bổn danh Dương Sơn Niên, sư tôn ban tên *"Minh Lương"*.

- Ngươi hiện nay tu luyện bao nhiêu năm rồi?

…….

Nhìn Tông Quật và Minh Lương chân nhân người hỏi người đáp, các cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải xung quanh trên mặt đều có nét tiếu dung. Nhưng các tán tiên môn nhân bên trong Thượng Thiên cung từng người lại đầy vẻ lo lắng, nhưng không ai dám đi ra. Xét cho cùng ở bên ngoài chính là hai đại vô địch tồn tại.

Cùng với sự tra hỏi của Tông Quật, Phương Điền ở bên cạnh cũng nhíu mày lại. Hắn không tưởng được Mê hồn chi thuật của Tông Quật lại lợi hại đến vậy.

- Phá Thiên đồ ở đâu?

Tông Quật tuần tự tiệm tiến, tra hỏi từ những vấn đề không trọng yếu, trước tiên làm cho tiến nhập hoàn toàn vào trạng thái của Mê hồn chi thuật. Hiện tại cuối cùng đã hỏi đến vấn đề trọng yếu nhất.

- Phá Thiên đồ ở…

- A, Phá Thiên đồ!

Minh Lương chân nhân phảng phất như bị lôi điện đánh trúng,

cả thân thể chấn động, đồng tử nhanh chóng tụ lại. Hắn không ngờ đã tỉnh lại.

Minh Lương chân nhân lạnh nhìn Tông Quật:

- Mê hồn chi thuật quả là lợi hại. Ta suýt chút nữa chịu thua rồi.

Tông Quật trên mặt nét tiếu dung nhẹ đanh lại, lập tức thở dài khen:

- Tâm thần quả nhiên đủ kiên nghị, nhưng ta vẫn không tin rằng ta hỏi không ra.

Tông Quật thân thể lay động, giây lát đã xuất hiện tại vị trí ban đầu, nhìn như là chưa hề có động qua vậy.

Chỉ là hiện giờ trong tay Tông Quật lại đã có một người -- -- Minh Thiện chân nhân.

Đồng thời tán tiên nhất phương đều kêu lên.

Thập kiếp, thập nhất kiếp tán tiên tất cả đều tập trung lại ở một chỗ, tán tiên trong cả đại điện Thượng Thiên cung tất cả đều trở nên cẩn thận. Cùng lúc đều có một loại cảm giác thỏ chết cáo khóc. Vừa rồi không ngờ ngay cạnh chúng nhân, Tông Quật lại nhanh chóng dễ dàng bắt lấy Minh Thiện.

- Minh Lương, ta dùng yêu thức tra cứu, người này có lẽ là thuộc Thanh Hư quan của ngươi, hơn nữa còn là cao thủ chỉ dưới mỗi ngươi.

Tông Quật cười nhẹ, lập tức thi hành lại kế cũ, hai mắt nhìn về Minh Thiện chân nhân.

Minh Thiện chân nhân về ý chí tâm thần so với sư huynh hắn

thấp hơn nhiều, chỉ giây lát đã bị rơi vào mê loạn.

- Nói cho ta, Phá Thiên đồ ở đâu?

Tông Quật hỏi một hai vấn đề giản đơn rồi trực tiếp hỏi chỗ của Phá Thiên đồ.

Minh Thiện chân nhân như một cái máy, vô thần nói:

- Phá Thiên đồ là sư huynh bảo quản. Việc Phá Thiên đồ sư huynh để đâu, trừ sư huynh ra, không có người nào nữa biết.

Nghe thấy đáp án của Minh Thiện chân nhân, tiếu dung của Tông Quật cuối cùng cũng tắt hẳn.

- Ha ha…đừng si tâm vọng tưởng nữa, các ngươi tuyệt đối không có khả năng lấy được Phá Thiên đồ.

Minh Lương chân nhân ngạo nhiên cười nói. Hắn lúc này rất tự tin. Hắn tuy bị bắt giữ, nhưng không hề có cảm giác mình là tù phạm, ngược lại cực kỳ cuồng ngạo.

Tông Quật chăm chú nhìn Minh Lương chân nhân, nhìn thẳng vào ánh mắt Minh Lương chân nhân.

- Tốt.

Tông Quật đem Minh Lương chân nhân ném về phía Phương Điền.

- Phương Điền, ta giao hắn cho ngươi. Ta cũng muốn xem ngươi rút cục có bản lĩnh gì tra hỏi ra.

Tông Quật không tiếp tục thẩm vấn nữa.

Ở phía sau Tông Quật, Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ chỉ đứng nhìn.

- Đại ca, đệ có cảm giác, vị Long tộc tộc trưởng này có vẻ như rất tự tin, đệ thấy a…hắn rất có khả năng có thể thẩm vấn ra.

Hầu Phí xoa cằm, ra kết luận.

- Đệ tán đồng.

Hắc Vũ cũng xuất ngôn.

Tần Vũ tịnh không nói, chỉ là cười nhẹ nhìn Phương Điền.

Phương Điền đánh ra một chiêu, Minh Lương chân nhân công lực bị phong bế liền rơi xuống trước mặt hắn.

Phương Điền cười nhìn Tông Quật một cái:

- Tông Quật, ngươi phải nhớ lời vừa nãy của ngươi. Ta nếu mà thẩm vấn ra, ngươi không được tranh đoạt của ta.

- Ta Tông Quật nói một là một, đã nói không tranh, tuyệt đối sẽ không tranh với ngươi. Ngươi có bản sự hãy hết sức mà lo việc thẩm vấn đi.

Tông Quật lạnh giọng nói,

- Chỉ là ngươi hãy cẩn thận, ta không tranh, nhưng không đại biểu rằng kẻ khác không tranh.

Phương Điền cười nhạt một tiếng, ẩn hàm sự tự tin tuyệt đối.

Chỉ thấy tay Phương Điền phẩy một cái, một viên châu tử hoàng kim sắc xuất hiện trong tay Phương Điền. Một cỗ khí tức to lớn từ viên châu tử hoàng kim sắc này phát tán ra ngoài. Khí tức đó to lớn, thậm chí làm cho tất cả mọi người tại đó không tự chủ được cảm thấy chấn động trong tâm.

Tông Quật ánh mắt lóe sáng:

- Truyền thừa Long châu?

- Đúng.

Phương Điền cười nhẹ gật đầu.

Truyền thừa Long châu, chí bảo của Long tộc, tác dụng của nó không có bao nhiêu người có thể hiểu được.

- Truyền thừa Long châu có không ít công hiệu, một trong số đó là -- -- mê hồn!

Phương Điền tự tin nói. Chỉ thấy Truyền thừa Long châu trong tay Phương Điền phóng xuất ra đạo đạo quang mang bảy màu. Quang mang đó mê li mộng ảo, thậm chí Tần Vũ ở phía xa cũng cảm thấy não đại mê man hoàn toàn không biết gì nữa.

Tuy không là mục tiêu chủ yếu, nhưng chỉ hiệu quả lan tỏa.

Phàm từ bát kiếp tán tiên trở xuống hoàn toàn chịu ảnh hưởng, không chỉ Tần Vũ, Hầu Phí và Tiểu Hắc cũng bị như vậy.

Nhưng Tông Quật, Hỗ Nghi, Liên Khiếu những cao thủ đó tự nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng gì.

Minh Lương chân nhân là mục tiêu chủ yếu của Truyền thừa Long châu lần này. Tuyệt đại bộ phận tác dụng lực trên thân hắn. Minh Lương chân nhân hai mắt cũng có các loại quang mang lưu

chuyển, đồng dạng với quang mang của Truyền thừa Long châu. Chỉ sát na, cả người liền bị khống chế.

Vào lúc Tần Vũ bị khống chế, một đạo thanh lưu liền lưu chuyển khắp nơi trong não, linh hồn nhanh chóng hấp thu cỗ thanh lưu đó.

- Hảo lợi hại.

Tần Vũ cả người liền tỉnh lại. Tuy chỉ là bị khống chế trong sát na liền được Lưu Tinh Lệ cứu tỉnh lại, nhưng Tần Vũ hiểu rõ, bản thân vừa rồi thực sự đã bị chế trụ, cả huynh đệ mình Phí Phí và Tiểu Hắc cũng vậy.

- Phí Phí, Tiểu Hắc.

Tần Vũ lay Hầu Phí và Tiểu Hắc.

Hầu Phí và Tiểu Hắc vẫn không có phản ứng, mê hồn chi pháp sao có thể dễ dàng bị phá như vậy?

- Làm thế nào đây, ta có Lưu Tinh Lệ, Phí Phí và Tiểu Hắc không có.

Tần Vũ trong lòng tư lự. Tuy chỉ cần một đoạn thời gian, đợi khi Phương Điền thu lại Truyền thừa Long châu có lẽ huynh đệ mình sẽ tỉnh lại. Nhưng Tần Vũ tịnh không muốn huynh đệ mình bị người khống chế, cảm giác đó rất không hay.

- Nếu có thể khống chế Lưu Tinh Lệ thì tốt.

Thanh lưu trong Lưu Tinh Lệ tự động xuất hiện, Tần Vũ căn bản không cách gì chủ động khống chế. Tuy nhiên lúc này, Tần Vũ trên tay giữ Tiểu Hắc không ngờ truyền qua một đạo thanh lưu,

thân thể Tiểu Hắc chấn động một cái nhanh chóng khôi phục lại.

- Đại ca.

Hắc Vũ rất kinh ngạc.

Tần Vũ trong lòng giật mình.

- Ta có thể khống chế được Lưu Tinh Lệ ư?

Tần Vũ rất chấn kinh. Đồng thời Tần Vũ liền nắm lấy tay của Hầu Phí, ý thức nỗ lực khống chế Lưu Tinh Lệ phóng xuất ra thanh lưu, qua một lúc lâu, Lưu Tinh Lệ từ từ chậm chạp xuất ra một đạo thanh lưu.

Hầu Phí cũng liền tỉnh lại.

Tần Vũ trong lòng rất vui, nỗ lực thôi động Lưu Tinh Lệ, nhưng lại không có hiệu quả gì. Lưu Tinh Lệ có vẻ như lúc linh lúc không linh. Nhưng Tần Vũ trong lòng vẫn cảm thấy một trận hưng phấn, vô luận thế nào, điều này nói lên rằng…bản thân đã có khả năng chủ động sử dụng Lưu Tinh Lệ.

Lúc này Minh Lương chân nhân cũng đã hoàn toàn bị khống chế.

- Minh Lương, nói, Phá Thiên đồ ở đâu?

Phương Điền lãnh nhiên trực tiếp hỏi, rất rõ ràng, Phương Điền hỏi câu đầu tiên cũng chính là vấn đề trọng yếu nhất. Hắn căn bản không cần tuần tự tiệm tiến. Vật được hào xưng Long tộc chí bảo -- -- công hiệu của Truyền thừa Long châu, đích xác kì diệu vô cùng.

Minh Lương chân nhân cả người giống như khúc gỗ hờ hững

không chút tinh thần nói:

- Phá Thiên đồ, ta để trên thân của đệ tử bối chữ Thiện của Thanh Hư quan ta.

Bối chữ Thiện?

Đồng thời tán tiên trong Thượng Thiên cung nổi lên một trận ồn ào, tán tiên bối chữ Thiện tịnh không nhiều, cũng chỉ có vài người.

- Là ai?

Phương Điền tiếp tục hỏi.

- Thiện Khứ.

Minh Lương chân nhân bị truy vấn nói.

- Thiện Khứ là ai?

Phương Điền căn bản không biết ai là Thiện Khứ, chỉ nói danh tự thì có tác dụng gì.

Tần Vũ lúc này chú ý đến một cảnh tượng, đúng lúc Minh Lương chân nhân nói ra *"Thiện Khứ"*, trong đại điện Thượng Thiên cung gần như có toàn bộ tán tiên đều nhìn về một người. Người đó sắc mặt liền biến, đồng thời muốn đào thoát.

- Hắn là Thiện Khứ.

Tần Vũ trong lòng máy động.

Minh Lương chân nhân liền chuyển thân, ánh mắt vô thần nhìn

về tán tiên trong đại điện của Thượng Thiên cung một cái, rồi sau đó chỉ hướng Thiện Khứ nói:

- Đó chính là Thiện Khứ.

Phương Điền đại hỉ.

Long tộc cao thủ mặt cũng đầy vẻ tiếu dung, nhưng Tông Quật tức thì nhíu nhẹ mày, cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải tất cả đều trầm mặt.

Tuy nhiên đúng lúc đó -- --

Một đạo kiếm khí cực kinh nhân từ bên ngoài trực tiếp bắn tới Thượng Thiên cung. Kiếm khí đó rất cường hoành, làm tê liệt cả không gian. Cả Phương Điền và Tông Quật đều liền biến sắc. Hai người không dám ngạnh tiếp đồng thời tránh ra. Đạo kiếm khí đó trực tiếp sát tử ba tán tiên, lần cuối cùng xuyên qua nguyên anh của Thiện Khứ.

Thiện Khứ chết, một bức Thủy mặc họa liền rơi ra.

Một vị lãnh khốc nam tử vác trên vai một thanh trường kiếm xuất hiện ở bên cạnh Thiện Khứ, liền tiếp lấy Thủy mặc họa.

Chương 253

Tiên Giới Sứ Giả Hạ Phàm

Kinh ngạc, ngây ngốc.

Phe tán tiên trong Thượng Thiên cung, các đại cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải, nhóm cao thủ Long tộc, những tuyệt đỉnh cao thủ của phàm nhân giới vào lúc này đều chấn kinh. Không nói nhiều, chỉ một đạo kiếm khí tùy tiện phát xuất vừa rồi đã đủ khiến chúng nhân kinh hãi.

Phương Điền và Tông Quật trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

- Phương Điền, từ lúc nào phàm nhân giới có cao thủ như vậy? Ngươi nhìn thanh kiếm của hắn xem, ta có cảm giác ít nhất là thượng phẩm tiên khí, có khi là cực phẩm tiên khí!

Tông Quật căn bản vô pháp tin rằng phàm nhân giới lại có cao thủ có thể uy hiếp được hắn và Phương Điền.

Phương Điền cũng sửng sốt không thôi.

Lập tức Phương Điền nín lặng, truyền âm nói:

- Tông Quật, ngươi nói xem có thể nào là tiên giới sứ giả không?

- Tiên giới sứ giả?

Tông Quật trong lòng thoáng động.

Khí tức mà vị lãnh khốc nam tử thần bí đó phát tán ra đích xác có một cỗ tiên gia khí tức, hơn nữa kiếm khí lăng lệ đến cực trí đó lại bức bách được Phương Điền và Tông Quật phải tránh.

Phương Điền trong lúc chấn kinh tự nhiên thu lại Truyền thừa Long châu. Hiện giờ sử dụng Truyền thừa Long châu dù một điểm hiệu quả cũng không có. Minh Lương chân nhân bị Truyền thừa Long châu khống chế cũng hoàn toàn tỉnh lại. Minh Lương chân nhân đột nhiên hồi ức lại cảnh tượng vừa nãy.

- *Không hay.*

Minh Lương chân nhân đại kinh. Hắn biết bản thân đã bị khống chế, khẳng định đã nói ra bí mật.

Đến khi Minh Lương chân nhân nhìn thấy vị lãnh khốc nam tử thần bí trong đại điện Thượng Thiên cung, thêm nữa vị thần bí nam tử này phát tán ra kiếm khí lăng lệ. Minh Lương chân nhân cảm thấy sợ hãi, đồng thời cũng vui mừng.

- *Vãn bối Minh Lương của Thanh Hư quan bái kiến tiên giới sứ giả.*

Minh Lương chân nhân lộ vẻ rất thành khẩn.

Chúng tán tiên nhìn về Minh Lương chân nhân, rồi lập tức quay về vị thần bí nam tử cung kính nói:

- *Bái kiến tiên giới sứ giả.*

Bạo Loạn Tinh Hải ngạc nhiên, Long tộc cũng ngạc nhiên.

Phương Điền và Tông Quật nhìn nhau tịnh không nói câu nào.

Chỉ bằng vào một đạo kiếm khí đó, Phương Điền và Tông Quật biết một điểm, nếu mà dưới tình huống dùng nhân hình, hai người có lẽ phải đem tuyệt chiêu của bản thân thi triển ra hết mới có cơ hội chiến đấu. Nếu muốn thắng vị kiếm tiên thần bí đó, không chỉ phải dùng tuyệt chiêu, đồng thời cũng phải hóa thành bổn thể.

Chỉ là Phương Điền và Tông Quật cảm thấy vị thần bí nam tử trước mặt thâm bất khả trắc, thậm chí có hóa thành bổn thể, đồng thời sử dụng tuyệt chiêu, có thể thắng được hay không cũng khó nói.

- Ta không phải là tiên giới sứ giả.

Nam tử lãnh khốc quét mắt nhìn chúng nhân một cái rồi lạnh lùng nói.

Nhưng Tần Vũ phía sau Tông Quật trong mắt lại có một vài tia tiếu ý.

Tiên giới sứ giả?

Bất quá đó chỉ là kiếm tiên khôi lỗi của mình mà thôi.

Kiếm tiên khôi lỗi, là do đích thân Lan thúc tự luyện chế ra. Cả thân thể là dùng một loại tài liệu đặc thù luyện chế mà thành, cứng rắn dẻo dai vô cùng. Thanh tiên kiếm kia cũng có thể so bì được với cực phẩm tiên khí. Có thể nói… kiếm tiên khôi lỗi toàn thân có thể tính như cực phẩm tiên khí, nếu lấy cứng chọi cứng không có cái gì có khả năng gây thương hại cho kiếm tiên khôi lỗi.

Nhưng để công kích cần phải có năng lượng của *"cực phẩm nguyên linh thạch"*.

Lúc này một tia linh thức của Tần Vũ dung nhập bên trong kiếm tiên khôi lỗi, lời nói của kiếm tiên khôi lỗi chính là do Tần Vũ khống chế.

- Sứ giả đại nhân, tiên giới tiền bối không phải đã nói qua. Sứ giả là kiếm tiên, tuy nhãn lực vãn bối không ra gì, nhưng vãn bối cũng nhìn ra được tiền bối là kiếm tiên. Hơn nữa tiền bối xuất một kiếm có thể bức bách Phương Điền và Tông Quật, vãn bối tin rằng cả phàm

nhân giới tuyệt đối không có người như vậy.

Minh Lương chân nhân lo lắng nói.

Minh Lương chân nhân căn bản nghĩ không ra, vì sao *"tiên giới sứ giả đại nhân"* lại không thừa nhận mình là sứ giả.

- Ta là kiếm tiên Lan Phong, Phương Điền và Tông Quật đạo hữu trong tình huống ở nhân hình chưa chắc bằng ta. Nhưng khi biến thành bổn thể, ta nếu muốn thắng hai vị đạo hữu cũng cực kỳ khó khăn.

Kiếm tiên khôi lỗi đạm nhiên nói. Thực tế thì đó là lời của Tần Vũ.

Từ một góc độ khác mà nói, kiếm tiên khôi lỗi có thể coi như phân thân của Tần Vũ.

Phương Điền và Tông Quật trong lòng đột biến.

Vị thần bí kiếm tiên đó quá mạnh, bọn họ hai người đều cảm thấy trong tình huống nhân hình có lẽ thắng không được hắn, chỉ có biến thành bổn thể may ra mới có thể so sánh. Không ước hẹn Phương Điền và Tông Quật có một tia hảo cảm đối với vị thần bí kiếm tiên này.

Người đó đã xưng hô bằng đạo hữu, Phương Điền và Tông Quật bọn họ tự nhiên cũng không muốn tùy tiện có địch nhân này.

- Lan Phong huynh, tại hạ Tông Quật, không tưởng được ở phàm nhân giới lại có cao thủ như Lan Phong huynh, nhưng ta cũng thật thấy kỳ quái. Theo như ta suy đoán, Lan Phong huynh ít nhất cũng là kiếm tiên. Ta đối với thực lực của cấp này cũng có tự tin. Nếu chỉ là thập nhị kiếp kiếm tiên, ta tin tưởng tất thắng.

Tông Quật cười nhẹ nói.

Lan Phong gật đầu đáp:

- Đúng, tại hạ chính là nhất cấp kim tiên, đột phá lên nhị cấp kim tiên cũng không còn xa nữa.

Tông Quật và Phương Điền hiểu ra.

- Ồ.

Phương Điền cười nói,

- Lan Phong huynh, tại hạ Phương Điền. Không trách vừa rồi ta và Phương Điền dùng yêu thức căn bản tra không ra thực lực của Lan Phong huynh. Kiếm tiên là tiên nhân có công kích lực mạnh nhất trong tiên giới. Nhưng nếu tiên nhân đồng cấp, cũng không có khả năng cản ta. Nguyên lai Lan Phong huynh chính là kiếm tiên nhất cấp kim tiên, luận bổn thân thực lực, có lẽ tương đương với ta.

Tông Quật cũng gật đầu, kiếm tiên, chính là tiên nhân có công kích lực mạnh nhất.

Thập nhị kiếp siêu cấp thần thú, cũng là cửu cấp thiên tiên siêu cấp thần thú, so với kiếm tiên nhất cấp kim tiên, chỉ cách biệt có một cấp.

Kiếm tiên công kích lực mạnh nhất, nhưng siêu cấp thần thú càng mạnh hơn. Chỉ luận bổn thân thực lực, cửu cấp thiên tiên siêu cấp thần thú và nhất cấp kim tiên có lẽ cách nhau không nhiều.

Nhưng…

Vũ khí của Lan Phong trước mặt quá tốt. Tiên kiếm trên người có lẽ là cực phẩm tiên khí. Về mặt vũ khí đã chiếm ưu thế, điều

này khiến cho Phương Điền và Tông Quật có vài phần cố kỵ với Lan Phong.

- Kim tiên!

Chúng tán tiên đều chấn kinh. Án theo đạo lí thập nhị kiếp tán tiên một khi lĩnh ngộ được tầng cuối cùng thì sẽ trực tiếp phi thăng, đến tiên giới liền trở thành kim tiên.

- Lan Phong huynh, ta có vài vấn đề không biết Lan Phong huynh có thể giải trừ nghi hoặc hay không?

Phương Điền cười nhẹ hỏi.

- Mời nói.

Kiếm tiên Lan Phong gật đầu.

- Theo như ta biết, kim tiên nói chung đều ở thượng giới, không biết Lan Phong huynh tại sao lại còn ở phàm nhân giới. Điều này thực làm Phương Điền nghĩ nát óc cũng không ra.

Phương Điền lộ vẻ rất nghi hoặc, hắn thực sự nghi ngờ.

Tông Quật, các đại cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải, Long tộc cao thủ, tán tiên cao thủ đều nhìn về Lan Phong.

Bọn họ cũng thấy kì quái, kim tiên sao có thể đến được phàm nhân giới?

Đã không phải là tiên giới sứ giả, hắn làm thế nào tồn tại ở phàm nhân giới?

Phía sau Tông Quật, Tần Vũ cũng đang cẩn thận cân nhắc vấn đề này, tự nhiên kiếm tiên Lan Phong cũng giả trang thành bộ

dạng trầm ngâm. Qua giây lát, kiếm tiên Lan Phong thở dài một tiếng nhìn về Minh Lương.

- Minh Lương.

Lan Phong lên tiếng.

Minh Lương khi biết Lan Phong không phải là tiên giới sứ giả trong lòng thất vọng. Nhưng dù thế nào đối phương cũng là kim tiên, Minh Lương liền khom mình trả lời:

- Tiền bối có chuyện gì vậy?

- Minh Lương, vừa nãy ngươi đoán ta là tiên giới sứ giả, là vì ta có năng lực bức lùi Phương Điền và Tông Quật huynh. Nhưng ta muốn nói cho ngươi… cao thủ phàm nhân giới căn bản không ít như ngươi tưởng tượng. Cũng như ta biết, có hai ba người còn mạnh hơn ta, thậm chí một người trong đó, có lẽ chỉ một chiêu là kích bại được ta.

Phương Điền và Tông Quật chấn kinh.

Tất cả tán tiên, cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải, cao thủ Long tộc, cũng đều chấn kinh.

Một câu nói đó đã mang đến sự bất ngờ thực là quá lớn.

Án chiếu theo Lan Phong kiếm tiên đã nói, ở phàm nhân giới còn có cao thủ lợi hại hơn nữa. Phương Điền và Tông Quật bọn họ trong quá khứ tự nghĩ mình là vô địch đều chỉ là sói đêm tự cao (ý là: ếch ngồi đáy giếng).

Chỉ là Tần Vũ lén cười thầm.

- Đều bị ta lòe hết, tạo ra một vài cao thủ không tồn tại hí lộng

các người một lần này, thế cũng tốt, để các người biết làm người không thể quá ngông cuồng khoa trương được.

Sau khi Tần Vũ nói ra câu đó, trong lòng tự nhiên có một kế sách liên hoàn.

Đặc biệt là nghe thấy Minh Lương chân nhân nói có tiên giới sứ giả, Tần Vũ càng kiên định hơn với kế sách trọng yếu đó. Đồng thời Tần Vũ trong lòng thấy vui và may mắn với quyết định vừa nãy của bản thân khi sử dụng kiếm tiên khôi lỗi.

- Nhưng các vị tạm thời hãy yên tâm, cao thủ đạt đến cấp bậc kim tiên đều ở một địa phương tại phàm nhân giới. Địa phương này thập phần khó ra ngoài, ta cũng là nhờ vào tài nghệ trận pháp cũng như thực lực kinh nhân của sư huynh mới có thể ra được.

Lan Phong cười nói.

Phương Điền và Tông Quật thấy trong lòng nhẹ đi.

Cao thủ đều ở một nơi nào đó, giống như bị vây khốn tại địa phương thần bí.

Hiện giờ cao thủ ra được, ít nhất có Lan Phong và sư huynh của Lan Phong.

- Phương Điền huynh, Tông Quật huynh, Phá Thiên đồ này tạm thời ta thu giữ. Vì Phá Thiên đồ này đối với ta cũng có một vài điểm hữu dụng, tốt rồi, ta tạm li khai trước, chư vị muốn làm gì, xin tiếp tục.

Kiếm tiên Lan Phong vừa nói xong, cả người liền biến mất trong hư vô.

Phương Điền và Tông Quật nhìn nhau gượng cười.

Muốn làm gì, xin tiếp tục?

Còn có thể tiếp tục sao?

- Tông Quật, hôm nay xuất hiện vị Lan Phong siêu cấp cao thủ, điều đó cho ta thấy ở phàm nhân giới có một địa phương thần bí. Nơi đó có một vài cao thủ cực kỳ lợi hại. Nhưng những cao thủ đó do bị trận pháp cấm chế nên rất khó ra ngoài.

Phương Điền truyền âm nói.

Tông Quật cũng gật đầu truyền âm đáp:

- Có lẽ như vậy.

Phương Điền hốt nhiên trong lòng máy động, truyền âm nói:

- Tông Quật, ngươi lúc trước không phải là đã nói Lan tiền bối của Tinh Thần các rất lợi hại sao? Hơn nữa Chu Thiên Tinh Thần đại trận của Tinh Thần các lợi hại vậy, còn có… như Lan Phong đó nói, hắn có một sư huynh, sư huynh hắn thực lực và tài nghệ trận pháp đều cực kỳ lợi hại. Ngươi nói xem, sư huynh hắn có phải chính là người được gọi là Lan tiền bối của ngươi hay không? Xét cho cùng hai người đều có chữ "Lan".

Tông Quật trong lòng cũng chấn động.

Rất có đạo lí.

Lan Phong tự nói là nhờ vào *"tài nghệ trận pháp cũng như thực lực kinh nhân của sư huynh"* mới có thể ra ngoài. Thực lực kinh nhân, Tông Quật cũng đã tự thân cảm thụ qua thực lực của Lan tiền bối, đích xác là vô cùng kinh nhân. Tông Quật tin rằng, Lan tiền bối muốn giết hắn, Tông Quật căn bản không có chút lực lượng phản kháng nào.

Về tài nghệ trận pháp, Tông Quật tuy chưa thấy qua, nhưng phòng ngự đại trận của Tinh Thần các cũng đã chứng minh tài nghệ trận pháp của Lan thúc.

- Rất có khả năng.

Tông Quật trả lời.

Đột nhiên -- --

Phương Điền và Tông Quật đều nhìn về Tần Vũ.

Nếu Lan Phong đó là sư đệ Lan tiền bối của Tinh Thần các, Tần Vũ, Hầu Phí bọn họ có lẽ biết Lan Phong.

- Hai vị tiền bối, có chuyện gì mà nhìn vãn bối như vậy?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

Không lẽ đã bị bọn họ phát giác ra chuyện gì, cũng có thể là… trong lời nói của mình vừa nãy đã gợi ý cho bọn họ đoán ra? Kiếm tiên khôi lỗi, Tần Vũ cố ý gọi tên là *"Lan Phong"*, nói nhiều đến vậy, cái gì mà tài nghệ trận pháp, cái gì mà thực lực kinh nhân, tất cả đều chỉ là mưu kế thôi.

- Tần Vũ, Lan Phong đó không phải là sư thúc của cậu chứ?

Tông Quật hỏi.

Tần Vũ liền vui mừng: thành công!

Tần Vũ ngoài mặt bộ dạng nghi hoặc:

- Sư thúc? Không biết nữa, nói thật ta đối với tông phái mình tịnh không rành rẽ lắm. Đối với sư tôn, ta cũng chỉ gặp qua một lần, ngược

lại Lan thúc và ta thời gian gặp nhau lại nhiều hơn.

- Hầu Phí?

Tông Quật nhìn về Hầu Phí.

Hầu Phí cũng lắc đầu:

- Không biết, ta chỉ biết sư tôn Lan thúc của ta, còn sư huynh đệ của sư tôn, một người cũng không biết.

Tông Quật và Phương Điền nhìn nhau, thay vào đó càng tăng tin tưởng vào phán đoán trong lòng.

Nơi có môn phái đệ tử đến sư thúc sư bá cũng không nhận biết người nào, thậm chí không thấy qua.

Vừa nãy Lan Phong đã nói, người ra ngoài cực ít, đại bộ phận đều bị khốn trong địa phương thần bí. Như thế nghĩ cũng hợp tình hợp lý. Nói không chừng Lan Phong này cũng chỉ vừa từ địa phương thần bí đó thoát ra, do đó Tần Vũ và Hầu Phí đều không nhận biết Lan Phong.

- Tông tiền bối hỏi điều này để làm gì, không lẽ Lan Phong thực sự là sư thúc của ta?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

Tông Quật cười nhẹ:

- Ta chỉ là đoán thế mà thôi, sự tình này không cần phải hỏi nhiều.

Phương Điền tức thì nhẹ nhìn qua chúng tán tiên một cái, rồi nói với Tông Quật:

- Tông Quật, hiện nay Phá Thiên đồ đã bị Lan Phong huynh lấy đi, tiếp tục ở lại một điểm hữu dụng cũng không có. Không bằng… chúng ta trước tiên hãy ly khai?

- Nói có lý.

Tông Quật gật đầu.

Tông Quật đồng thời phẩy tay một cái giải trừ cấm chế trong người Minh Lương chân nhân. Trong mắt Tông Quật căn bản không thèm giết Minh Lương chân nhân.

Lập tức, Tông Quật và Phương Điền hô gọi nhân mã của mình để chuẩn bị li khai, tuy nhiên lúc này -- --

Không gian thiên địa rất đột ngột bắt đầu rung động lên. Một cỗ rung động kịch liệt từ trên trời truyền xuống, nó làm cho cây cối trong phương viên vài ngàn dặm gãy đổ, không khí thậm chí hóa thành âm ba cực tốc công kích, ngẫu nhiên còn có tiếng nổ.

Giữa thiên không, xuất hiện một khu vực dạng gió lốc xoáy.

- Không gian chấn động mạnh mẽ quá.

Phương Điền rất kinh ngạc. Dù hắn và Tông Quật giao thủ dẫn tới không gian đứt gãy, cũng không có không gian chấn động như thế này. Nó thực quá khủng bố.

Minh Lương chân nhân lập tức trong lòng kích động.

Vừa rồi bị áp bức, bị Tông Quật, Phương Điền hai người tùy ý khống chế sinh tử, Minh Lương chân nhân buồn bực muốn chết. Hiện giờ tiên giới sứ giả cuối cùng đã đến, tán tiên bọn hắn có thể đứng lên được rồi, không cần phải úy kỵ Long tộc và Bạo Loạn Tinh Hải nữa.

- Chư vị, cùng ta lên nghênh tiếp tiên giới sứ giả.

Thanh âm Minh Lương chân nhân văng vẳng vang lên khắp Thượng Thiên cung.

Tức thì tán tiên từ lục kiếp trở lên bên trong Thượng Thiên cung từng người vui sướng bay tới, tiên giới sứ giả a, đây nhất định là cao thủ lợi hại. Có tiên giới sứ giả chống đỡ, bọn họ không cần phải quá thu mình ẩn nấp nữa. Đồng thời các tán tiên từ lục kiếp trở lên tự xếp thành hai hàng bay lên không trung, yên tĩnh chờ đợi tiên giới sứ giả hạ phàm.

Phương Điền và Tông Quật nghe thấy lời của Minh Lương chân nhân liền biến sắc.

Tiên giới sứ giả?

Không tưởng được trong các sứ giả của thượng giới, tiên giới sứ giả lại là người đầu tiên hạ phàm.

Chương 254

Tài Đại Khí Thô

Lốc xoáy trên trời cao không ngừng xoay tròn, đồng thời khu vực xung quanh lốc xoáy

lúc biến thành lam sắc, lúc tử sắc, lúc hắc sắc, lúc lại bạch sắc…Khu vực đó biến thành đủ các loại màu sắc, cùng lúc cả không gian liên tục phát tán chấn động cường liệt.

Không gian chấn động mạnh đến mức hãi nhân.

Minh Lương chân nhân dẫn đầu, vài nghìn tán tiên từ lục kiếp trở lên phân thành hai hàng cung thân nghênh tiếp. Phía dưới Phương Điền và Tông Quật sắc mặt khó coi theo dõi, lạnh lùng nhìn thông đạo trên trời.

Cùng với chấn động càng lúc càng mạnh -- --

"Rít" một âm thanh trầm thấp vang lên khắp trời đất, cả khu vực xoay tròn đó vỡ tan ra, xuất hiện một thông đạo bạch sắc. Chỉ thấy một đạo lưu quang từ bên trong bạch sắc thông đạo hỏa tốc bay ra. Tốc độ rất nhanh thậm chí còn ma sát gây ra tia lửa điện.

Chỉ giây lát, lưu quang giảm tốc biến thành một nhân ảnh.

- Hô, không gian thông đạo thực đúng là nguy hiểm.

Nhân ảnh đó thở phào một tiếng, đến lúc đó hắn mới nhìn xuống phía dưới.

- Vãn bối Thanh Hư quan Minh Lương, bái kiến tiên giới sứ giả.

Minh Lương chân nhân mở lời.

Khí tức tiên gia hùng hậu đó, lại thêm vừa xuyên qua không gian mà đến, cùng với tin tức thượng truyền đến tầng thứ chín Thượng Thiên cung, tất cả đã nói lên người trước mắt chính là sứ giả do tiên giới phái xuống.

- Ngươi chính là Minh Lương.

Vị tiên giới sứ giả này hết sức anh tuấn, hai dải tóc mai được giữ rất dài, mang trên vai một thanh tiên kiếm.

Phía dưới quan sát thấy tất cả, Tần Vũ thập phần nghi hoặc.

Vì sao tiên nhân đó lại không đem tiên kiếm thu nhập trong cơ thể, ngược lại còn mang trên mình?

Tần Vũ căn bản không biết sự khác biệt giữa kiếm tiên và tiên nhân phổ thông. Tiên nhân phổ thông có phi kiếm, kiếm tiên có tiên kiếm. Phi kiếm của tiên nhân phổ thông thì thu lại trong cơ thể, nhưng kiếm tiên lại đeo trên vai. Hơn nữa kiếm tiên không chỉ có tiên kiếm, đồng thời còn có kiếm anh (tương đương với nguyên anh của tiên nhân phổ thông).

- Vãn bối chính là Minh Lương.

Minh Lương chân nhân cung kính nói.

Vị tiên giới sứ giả gật đầu cười nhẹ:

- Ta là kiếm tiên Hoa Nhan. Ngươi có thể gọi ta là Hoa Nhan tiền bối cũng được. Lúc trước ngươi lấy được Phá Thiên đồ, Vũ Hoàng bệ hạ vô cùng cao hứng, đã lệnh ta trọng thưởng cho ngươi. Đúng rồi, Phá Thiên đồ đâu? Ngươi có thể giao cho ta được rồi.

Minh Lương chân nhân cười khổ:

- Hoa Nhan tiền bối, nửa ngày trước, Phá Thiên đồ còn tại trong tay ta.

Vừa nghe thấy câu này, kiếm tiên Hoa Nhan sắc mặt nhẹ biến, nhưng hắn tịnh không xen lời.

- Chỉ là cách đây không lâu, Bạo Loạn Tinh Hải Tông Quật và Long tộc tộc trưởng Phương Điền liên thủ phá Thập Diễn Ảo trận của Thanh Hư quan ta. Sau đó Lan Phong, một kiếm tiên thần bí xuất thủ, đoạt lấy Phá Thiên đồ đi rồi. Minh Lương thực lực yếu kém, căn bản không chống lại được, chỉ đành chịu bọn chúng bố trí.

Lúc Minh Lương nói câu *"chỉ đành chịu bọn chúng bố trí"*, trong lòng thấy vô cùng tủi nhục.

Thân là tán tiên đệ nhất nhân, địa vị của Minh Lương chân nhân không thể không được tôn sùng. Nhưng đối diện với hai vô địch tồn tại, hắn đích xác không có chút lực phản kháng nào.

- Kiếm tiên Lan Phong?

Hoa Nhan nhẹ nhíu mày. Đồng thời tiên thức quét xuống dưới.

- Ồ…chuyện này không thể trách ngươi, Ngũ Trảo Kim Long và Kim Sí đại bàng điểu đều là siêu cấp thần thú. Ở yêu giới cũng thuộc về tầng lớp địa vị cao quý. Bọn chúng thậm chí còn là thập nhị kiếp, thực lực mạnh hơn ngươi nhiều. Về kiếm tiên Lan Phong, hắn thế nào?

Hoa Nhan nhìn Tông Quật và Phương Điền, chỉ hơi kinh ngạc mà thôi, tịnh không quá để ý.

- Kiếm tiên Lan Phong vừa mới đoạt được Phá Thiên đồ, đã li khai.

Minh Lương chân nhân cung kính nói.

- Hắn có thể trước mắt hai đại siêu cấp thần thú đoạt lấy Phá Thiên đồ?

Hoa Nhan có điểm không tin.

Minh Lương chân nhân trả lời:

- Hoa Nhan tiền bối, kiếm tiên Lan Phong đó không phải là cao thủ phổ thông, hắn là nhất cấp kim tiên. Thực lực của hắn, cả Tông Quật và Phương Điền hai đại cao thủ cũng không có niềm tin có thể thắng.

Vừa rồi kiếm tiên khôi lỗi do Tần Vũ khống chế, cùng với Phương Điền và Tông Quật hai người đối thoại, Minh Lương chân nhân nhớ rất rõ.

- Không thể nào!

Hoa Nhan biến sắc.

- Kim tiên tuyệt đối không có khả năng ở phàm nhân giới!

Hoa Nhan sắc mặt thập phần khó coi.

Minh Lương chân nhân tiếp tục nói:

- Nhưng thực lực hắn đích xác mạnh kỳ lạ, hơn nữa Phương Điền và Tông Quật hai đại cao thủ cũng đều nhận định như vậy. Ngoài ra kiếm tiên Lan Phong đó còn nói hắn có sư huynh.

Hoa Nhan không nói câu nào, chỉ suy nghĩ.

Hoa Nhan thực tế cũng là nhất cấp kim tiên.

Đả phá bức tường ngăn cách lưỡng giới hình thành nên một thông đạo tạm thời, gần như là chuyện không thể. Nhưng Vũ Hoàng đã mời các hảo hữu, cùng nhau hình thành ra một thông đạo. Thông đạo đó tối đa miễn cưỡng có thể để một vị nhất cấp kim tiên xuyên qua. Hoa Nhan là tinh anh đệ tử dưới trướng của Vũ Hoàng được phái xuống.

Tuy là Hoa Nhan ở tiên giới thực lực yếu, nhưng lại thuộc những đối tượng được trọng điểm bồi dưỡng.

Giống như, Phương Điền nếu có phi thăng yêu giới, thậm chí thực lực chỉ là nhất cấp yêu vương, nhưng cũng sẽ được coi là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Long tộc. Địa vị có khi còn ngang với huyền tiên phổ thông. Hoa Nhan này thực lực tuy không mạnh, nhưng cũng thuộc loại địa vị cực cao.

- Là kiếm tiên, hơn nữa lại là nhất cấp kim tiên! Không lẽ là người của thế lực tiên giới khác, hoặc giả là người của Thanh Đế "Vạn Cổ trường cảnh"?

Hoa Nhan trong lòng suy đoán.

Cao thủ cấp bậc tiên đế trên tiên giới rất nhiều, thậm chí bát cấp huyền tiên, cửu cấp huyền tiên những loại siêu cấp đó cũng có vài người. Nghịch Ương tiên đế năm đó thuộc về tiên đế tầng cao nhất. Vũ Hoàng tuy là tiên đế hàng đầu của tiên giới, nhưng đồng dạng cũng có vài người ngang bằng với tiên đế Vũ Hoàng.

Suy đoán một lúc, Hoa Nhan không tiếp tục suy nghĩ nhiều.

- Minh Lương, chuyện này không trách được ngươi. Nhưng ngươi

đã vì Vũ Hoàng mà lao tâm, ngài rất chú ý. Ta giờ đem một thanh cực phẩm tiên kiếm "Điểm tinh" trao cho ngươi. Cực phẩm tiên kiếm "Điểm tinh" này chính là có "Điểm tinh quyết" được tiền bối tiên giới năm đó sáng tạo ra phối lên kiếm, có lẽ thích hợp nhất với ngươi.

Trong tay Hoa Nhan bay ra một thanh tiên kiếm hoa lệ, đồng thời Hoa Nhan giải trừ đi huyết khế ước.

Trữ tồn được cực phẩm tiên kiếm cần phải có không gian giới chỉ cấp cực phẩm tiên khí. Loại không gian giới chỉ này thực quá trân quý, thậm chí Vũ Hoàng cũng chỉ có một cái không hơn. Hoa Nhan bản thân sở hữu chỉ là không gian giới chỉ cấp thượng phẩm tiên khí. Do đó hắn chỉ có thể trích huyết nhận chủ để mà bảo quản tiên kiếm.

Vật dùng để trữ tồn vốn là ít nhất, nên dù là không gian giới chỉ cấp thượng phẩm tiên khí, cũng hơn cả cực phẩm tiên khí nói chung.

- A.

Minh Lương chân nhân cả người rung lên một cái

Cực phẩm tiên kiếm!

Một lần xuất thủ đã là cực phẩm tiên kiếm!

- Vãn bối, vãn bối cảm tạ Vũ Hoàng ban thưởng, cảm tạ Hoa Nhan tiền bối.

Vừa nói, Minh Lương chân nhân vừa run run hai tay tiếp lấy thanh cực phẩm tiên kiếm đó.

Phía dưới Tần Vũ cũng hít lấy một hơi lạnh.

- Phóng tay mạnh lắm, một lần xuất thủ đã là cực phẩm tiên kiếm!

Tần Vũ ở trong Thanh Vũ tiên phủ liều chết liều sống cuối cùng mới may mắn lấy được trung phẩm tiên khí, đương nhiên Hắc Diễm Quân chỉ giới của Tần Vũ là thượng phẩm tiên khí. Hơn nữa vì có hai đại lĩnh vực cũng như là vật trữ tồn thuộc loại hạn hữu, mức độ trân quý thậm chí vượt xa cực phẩm tiên khí.

Tông Quật và Phương Điền hai người trong lòng cũng kinh hãi.

Cực phẩm tiên khí?

Ở phàm nhân giới, căn bản không có điều kiện để luyện chế ra bảo bối cấp cực phẩm tiên khí.

Long tộc tộc trưởng bản thân vũ khí cũng không quá cấp bậc trung phẩm tiên khí (yêu khí), trừ phi sử dụng Long tộc chí bảo Truyền thừa Long châu, có thể miễn cưỡng so được với cực phẩm tiên khí. Chỉ là…sử dụng Truyền thừa Long châu chiến đấu, nếu chưa đến lúc sinh tử tồn vong sẽ không dùng đến.

Vũ khí đầu tiên của Tông Quật cũng là trung phẩm tiên khí. May mắn thay, hắn từ Lan tiền bối có được một kiện bảo vật, kiện bảo vật đó cũng chính là tối hậu tuyệt chiêu của Tông Quật.

- Tông Quật, tiên giới sứ giả đến từ tiên giới, căn cứ như lời hắn nói mà suy ra, có lẽ là người của tiên giới Vũ Hoàng. Cao thủ cấp bậc Vũ Hoàng, đối với cực phẩm tiên khí căn bản không để tâm. Tuy tiên giới sứ giả đó bổn thân thực lực không quá mạnh, nhưng bảo bối của hắn nhất định rất nhiều.

Phương Điền cảm thán nói.

Hoa Nhan bổn thân thực lực cũng chỉ là nhất cấp kim tiên.

Nhưng bảo vật trên người Hoa Nhan nhiều đến mức hãi nhân.

Thậm chí ở tiên giới, một huyền tiên cao thủ phổ thông bảo vật cũng không bằng Hoa Nhan. Là vì Hoa Nhan lần này đến hạ giới, tiên giới Vũ Hoàng cũng đã rất phóng tay.

Tông Quật hai mắt kim quang lóe lên:

- Phương Điền, người nhìn chiến y trên mình kiếm tiên đó xem.

Phương Điền cũng cẩn thận nhìn. Giây lát Phương Điền liền trừng mắt:

- Thượng phẩm tiên khí? Hay là cực phẩm tiên khí?

Tiên giới sứ giả, bảo bối cực nhiều.

Không chỉ vũ khí công kích của bản thân tốt, trên thân lại còn có chiến y cực tốt.

Phòng ngự tiên khí so với công kích tiên khí thì càng khó luyện chế hơn. Trữ tồn vật tiên khí so với phòng ngự tiên khí lại càng khó luyện chế hơn nữa. Tiên khí mà có một vài công hiệu đặc thù càng là khó kiếm khó gặp.

Như Hắc Diễm Quân chỉ giới, bổn thân là thượng phẩm tiên khí thuộc trữ tồn loại, cũng đã rất khó thấy rồi. Nhưng nó lại còn ẩn hàm hai đại lĩnh vực nữa, càng khiến cho nó trân quý hơn.

- Hoa Nhan tiền bối, đây là sư đệ ta Minh Thiện, còn đây là Tuyết Vũ Ương, vị này là Xích Dương chân nhân, và vị này là Lam Băng chân nhân. Bọn họ đều là thập nhất kiếp tán tiên.

Lúc này Minh Lương chân nhân trước mặt kiếm tiên Hoa Nhan hồi báo tình huống thực tế.

Hoa Nhan nhìn bốn vị thập nhất kiếp tán tiên trước mắt.

Tuy đối với hắn mà nói, thập nhất kiếp tán tiên tính ra không là gì. Nhưng bây giờ hạ phàm chỉ có một mình hắn, hắn cũng phải cẩn thận dùng người.

- Rất tốt, chư vị đối với Vũ Hoàng trung thành tự nhiên sẽ có hồi báo, ở đây có bốn thanh thượng phẩm tiên kiếm thưởng cho các vị.

Hoa Nhan tay xuất ra bốn thành thượng phẩm tiên kiếm. Bốn thanh tiên kiếm đó đều là do Hoa Nhan trực tiếp từ trong không gian giới chỉ lấy ra.

Minh Thiện chân nhân, Tuyết Vũ Ương, Xích Dương chân nhân , Lam Băng chân nhân bốn người đều rất kinh ngạc.

Thượng phẩm tiên khí?

Nhưng cuối cùng bốn người đều cố nén kích động lại, từng người run run tiếp lấy tiên kiếm.

- Chư vị, phàm là vì Vũ Hoàng bệ hạ làm việc lại còn có công. Vũ Hoàng bệ hạ quyết định sẽ không tính toán mà ban thưởng. Ta Hoa Nhan tại đây nói rõ, nếu như ai có thể lấy được Phá Thiên đồ giao cho ta, ta sẽ đại diện cho Vũ Hoàng bệ hạ thưởng cho người đó một bộ chiến giáp cực phẩm tiên khí!

Âm thanh của Hoa Nhan văng vẳng vang lên khắp trời đất.

Chiến giáp cực phẩm tiên khí?

- Thực là tài đại khí thô (ý là: cực kỳ giàu có-trọc phú).

Tông Quật nhíu mày, Phương Điền cũng cười khổ.

Bọn họ lợi hại hơn nữa cũng chỉ là người của phàm nhân giới, sao có thể so với Hoa Nhan. Đằng sau Hoa Nhan là Vũ Hoàng của tiên giới. Mười kiện, tám kiện cực phẩm tiên khí đối với cao thủ ở đẳng cấp Vũ Hoàng mà nói căn bản không là gì.

Thực lực một cá nhân, bổn thân công lực cố nhiên là trọng yếu, nhưng vũ khí cũng trọng yếu.

Ví như Hoa Nhan.

Sở hữu cực phẩm tiên kiếm, sở hữu cực phẩm tiên khí chiến giáp, sở hữu các loại tiên đan, sở hữu một vài cấm chế phù triện lợi hại. Chỉ dựa vào những nhân tố bên ngoài, chúng đã phát huy chiến đấu lực lên gấp nhiều lần.

- Hắn có thể đem cực phẩm tiên khí chiến giáp ra để ban thưởng, hắn bản thân khẳng định cũng có.

Phương Điền cười khổ nói.

- Tông Quật, một nhất cấp kim tiên, công kích có cực phẩm tiên kiếm, phòng ngự có cực phẩm tiên khí chiến giáp. Thứ khác nữa tạm không nói tới, ngươi có lòng tin đối phó được không?

Tông Quật trầm mặc một lúc:

- Nếu mà, ta và hắn cùng loại vũ khí, cùng loại phòng ngự tiên khí, ta có thể so được với hắn.

Nghe thấy Tông Quật nói vậy, Phương Điền cũng bất lực.

Chỉ luận thực lực bản thân, bọn họ hiển nhiên không kém đối phương, nhưng trang bị của đối phương lại quá tốt.

…..

Hoa Nhan ánh mắt quay hướng Phương Điền, Tông Quật hai người, thân hình lắc nhẹ một cái đã đến trước mặt hai người.

- Phương Điền? Tông Quật?

Hoa Nhan cười nhẹ nói.

Phương Điền và Tông Quật đều gật đầu, Phương Điền mở lời:

- Không biết Hoa Nhan kiếm tiên có chuyện gì muốn nói.

Siêu cấp thần thú?

Người khác có lẽ rất sợ đắc tội, nhưng Hoa Nhan là người gì. Hắn là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng trong thế lực của Vũ Hoàng, lần này được phái xuống làm chuyện trọng yếu như vậy, có thể tưởng tượng được Vũ Hoàng đối với kiếm tiên Hoa Nhan này xem trọng thế nào.

- Chuyện gì ư? Thanh Hư quan thuộc tiên đạo nhất phương, bọn ngươi vì sao lại phá đi Thập Diễn Ảo trận?

Hoa Nhan trên mặt nét cười biến mất, trở nên lạnh lẽo.

Phương Điền và Tông Quật ánh mắt đều nhẹ mờ đi, hàn quang bắn ra.

…..

Đứng đằng sau người Phương Điền, Tần Vũ vẫn yên lặng nhìn sự tình phát sinh, hơn nữa thường cùng hai huynh đệ của mình thông qua linh thức truyền âm tiến hành nói chuyện, dẫu sao bất quản phát sinh sự tình gì, có Tông Quật và Phương Điền đứng đầu. Bọn họ ba huynh đệ không hề lo lắng.

Âm thanh Hầu Phí linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, Hoa Nhan thực là tài đại khí thô a. Công kích tiên khí, phòng ngự tiên khí, còn có không gian giới chỉ, đơn giản đó là một bảo khố di động. Đệ thấy a, các loại đỉnh cấp tiên đan của tiên giới, hắn khẳng định cũng có.

Tần Vũ liền cười. Lúc này Hoa Nhan vừa đến trước mặt Tông Quật, Phương Điền bắt đầu hỏi.

- Đại ca, đệ có cảm giác, Hoa Nhan đó muốn động thủ rồi.

Âm thanh trầm thấp của Hắc Vũ vang lên trong não của Tần Vũ và Hầu Phí.

Tần Vũ tán đồng truyền âm nói:

- Hoa Nhan này cũng biết thân phận Phương Điền và Tông Quật, biết hai người là vô địch tồn tại thuộc phàm nhân giới. Hắn chỉ vừa đến phàm nhân giới, có lẽ là muốn lập uy. Tự nhiên phương pháp tốt nhất chính là kích bại được Phương Điền và Tông Quật.

Muốn lập uy, chính phải tìm kẻ mạnh nhất.

Sự tình quả nhiên không khác với Tần Vũ ba huynh đệ sở liệu.

- Hoa Nhan kiếm tiên nói câu này có ý tứ gì? Bọn ta những người phàm nhân giới tranh đấu lẫn nhau thì cũng không cần ngươi đến quản. Ta thấy Thanh Hư quan không thuận nhãn, phá Thập Diễn Ảo trận của chúng thì thế nào? Không lẽ Hoa Nhan kiếm tiên vừa hạ giới đã muốn lấy chúng ta để lập uy?

Tông Quật lạnh giọng nói.

Tông Quật lúc này không hề tỏ ra thua kém.

- Chỉ là Hoa Nhan kiếm tiên, ngươi phải tự biết mình. Lập uy không có gì không đúng, đáng tiếc là…. ngươi đã chọn lầm đối tượng rồi.

Đồng tử trong mắt Tông Quật nhanh chóng biến thành kim sắc, khí thế càng trở nên cuồng bạo lăng lệ hơn, khóe miệng có một nụ cười lạnh cô ngạo bất cần.

Chương 255

Bách Tê Lôi Ấn Phù

Hoa Nhan không phải là người lỗ mãng, nếu không đã không được Vũ Hoàng phái xuống làm việc trọng yếu như vậy.

Nhìn thấy sự cuồng ngạo đó của Tông Quật cũng như biểu tình sắc mặt, Hoa Nhan ngược lại trong lòng đột nghĩ:

- Không lẽ Tông Quật có bảo bối gì đó mà chưa từng sử dụng qua?

Hoa Nhan trong lòng suy nghĩ cực nhanh:

- Nói về bổn thân công lực, ta và Tông Quật không cách biệt, cái ta có thể dựa vào chỉ là cực phẩm tiên kiếm, cực phẩm chiến y cũng như các loại tiên đan, ấn phù. Nếu Tông Quật thực có bảo bối lợi hại nào đó, thắng hay bại khó mà nói được.

Lúc này Hoa Nhan khí thế liền bị chững lại.

Lập uy, tất cần phải thắng.

Nếu lập uy, ngược lại, bị Tông Quật đánh bại, Hoa Nhan sẽ bị mất hết thanh danh thể diện.

- Cuồng ngạo tất phải có cơ sở, đặc biệt là sự cao ngạo của kẻ có địa vị tôn sùng. Hắn đã nhìn thấy được một vài chi tiết của ta, nhưng hắn vẫn cuồng ngạo như vậy. Không có bảo bối, hắn sẽ không dám.

Hoa Nhan thập phần khẳng định, đồng thời trong lòng Hoa Nhan, đối tượng lập uy cũng bắt đầu thay đổi.

Hoa Nhan đoán không sai.

Tông Quật đích xác có một bảo vật chưa từng dùng ra. Đó là bảo vật lúc trước được Lan tiền bối ban cho. Đấy cũng là nguyên nhân vì sao Tông Quật đối với Tần Vũ thì tốt, đối với Lan tiền bối thì cung kính.

Tông Quật tuy là không nghĩ đến sử dụng tuyệt chiêu cuối cùng này, nhưng nếu bị bắt buộc, hắn tự nhiên sẽ phải dùng.

Do đó, Tông Quật mới dám cuồng ngạo.

Nếu không có thực lực mà cuồng ngạo, một khi bị đánh bại sẽ lại càng mất mặt.

Bởi vậy….

Phương Điền không có cuồng ngạo, vì Phương Điền duy nhất chỉ có thể dựa vào là *"Truyền thừa Long châu"*, mà Truyền thừa Long châu là của cả Long tộc, chứ không phải là của cá nhân hắn. Hơn nữa sử dụng ra có thể thắng được Hoa Nhan hay không, Phương Điền cũng không có đủ tin tưởng.

Thay vào đó, đối tượng lập uy trong lòng Hoa Nhan đã biến thành *"Phương Điền"*.

- Ha ha…

Kiếm tiên Hoa Nhan hốt nhiên ngẩng lên trời cười lớn. Tiếng cười càng lúc càng lớn, thậm chí làm cho những kẻ công lực thấp cảm thấy trong não một trận choáng váng. Hốt nhiên Hoa Nhan thu lại tiếng cười, lạnh nhìn Phương Điền và Tông Quật hai người:

- Lập uy. Hừm, ta đường đường là tiên giới sứ giả, còn cần phải lập uy sao?

Đường đường tiên giới sứ giả, còn cần phải lập uy sao?

Một câu nói cuồng ngạo, nhưng lại khiến cho tán tiên tại trường trong lòng không tự chủ được càng thêm kính ngưỡng Hoa Nhan.

- Ta hiện tại tìm hai ngươi tịnh không phải muốn lập uy, mà là muốn hỏi vì sao hai ngươi lại phá đi Thập Diễn Ảo trận của Thanh Hư quan. Tu tiên ở Đằng Long đại lục thuộc tiên đạo nhất phương của ta, ta thân là tiên giới sứ giả, đương nhiên có nghĩa vụ phải bảo hộ lợi ích các tông phái tu tiên giả. Ta ở đây nói rõ, nếu có người dám đối phó các tông phái tu tiên giả, cũng chính là đối chọi với Hoa Nhan ta, và cũng là đối chọi với thanh kiếm trong tay ta.

Thanh âm Hoa Nhan văng vẳng, tất cả những người trên Thanh Hư sơn đều nghe thấy rõ.

Lập tức, trên mặt toàn bộ tán tiên đều lộ ra nét cười kinh hỉ, thậm chí có trên vạn tán tiên tức thì đồng loạt hoan hô.

- Nhưng Phương Điền và Tông Quật, bọn ngươi hai người ỷ vào thực lực mạnh của bản thân, phá đi Thập Diễn Ảo trận của Thanh Hư quan, ta Hoa Nhan đến gặp hai vị lí luận một phen, không lẽ không được sao?

Hoa Nhan lời ngay lẽ thẳng, vang giọng nói.

Phương Điền và Tông Quật mặt lạnh lại như băng.

Tần Vũ ba huynh đệ phía sau Tông Quật thì lại cảm thán.

- Đại ca, Hoa Nhan này thực có khả năng nói, đen cũng có thể nói thành trắng. Rành rành là muốn lập uy, lại hoa mỹ đàng hoàng nói.

Hầu Phí truyền âm nói một cách bất mãn.

Tần Vũ linh thức truyền âm nói:

- Yên tâm, Tông Quật và Phương Điền thân là hai đại vô địch tồn tại của phàm nhân giới, hai người sao có thể bị vấn đề này làm khó được.

Quả nhiên -- --

Phương Điền mở lời.

- Hoa Nhan.

Phương Điền sắc mặt nghiêm túc.

- Vô luận là phàm nhân giới hay thượng giới, ta vẫn nghĩ là cường giả vi tôn. Chính vì cường giả vi tôn, chủ nhân đằng sau của ngươi -- -- Vũ Hoàng mới có thể trở thành thủ lãnh của một trong những đại thế lực tiên giới.

- Cường giả vi tôn, trong mắt ta và Tông Quật, Thanh Hư quan cũng chỉ là một tiểu tông phái. Muốn đạp lên thì đạp lên. Hiện giờ bọn ta đã làm vậy rồi, thế nào chứ? Ngươi không vui. Hoa Nhan, ngươi đã là một kim tiên rồi, không còn là một thanh niên nhiệt huyết vừa mới tu luyện nữa, ngươi sẽ không ngu ngốc đến mức nói đại nghĩa cái gì đó chứ, cái đó chỉ để lừa những tiểu hài tử thôi.

Phương Điền cười lạnh nói,

- Muốn lập uy thì hãy nói ra, đừng nói nhiều lời dư thừa nữa. Nói nhiều lời văn vẻ đàng hoàng, ta nghe thấy mà toàn thân nổi da gà. Thậm chí càng xem thường ngươi hơn.

Đồng thời cao thủ của Long tộc nhất phương lập tức phụ họa theo.

- Tộc trưởng nói đúng, muốn động thủ thì thẳng thắn mà làm, nói nhiều những lời văn vẻ đàng hoàng đó. Hừm, đùa gì đây?

Hắc Long Ngao Tuất cười lạnh nói.

Long tộc cuồng ngạo.

Đối diện với những lời châm biếm phía Long tộc, Hoa Nhan chỉ cười nhẹ, không hề tức giận.

- Ta không có nói cái gì đại nghĩa, ta chỉ nói…ta là tiên giới sứ giả, bọn họ là người của các tông phái tu tiên giả, bọn họ ủng hộ ta, ta tự nhiên phải bảo hộ bọn họ. Ai dám động thủ với bọn họ, ta phải chặt tay kẻ đó.

Tiếng Hoa Nhan từ từ lạnh lẽo gay gắt trở lại.

- Long tộc tộc trưởng, ngươi hiểu rồi chứ?

Phương Điền cười nhẹ một tiếng:

- Muốn động thủ thì hãy nhanh động thủ đi.

Hoa Nhan tươi cười một tiếng:

- Ngươi đã thiếu kiên nhẫn như vậy, ta cũng muốn xem xem, ngươi bằng cái gì mà dám sỉ nhục tông phái tiên gia của ta.

Bỗng nhiên -- --

Giống như hoa sen khai nở, Hoa Nhan cả người đều được các đạo kiếm khí bao quanh, bản thân lại tựa như một thanh kiếm kình thiên vậy. Tay phải của Hoa Nhan chầm chậm nắm lấy chuôi thanh kiếm sau lưng, từ từ hướng ra phía ngoài bạt kiếm. Trong khi bạt kiếm, kiếm khí kinh người, khủng bố trào dâng một cách

nhanh chóng.

Phương Điền ngẩng đầu, một tiếng long ngâm từ trong mồm vang lên.

Đồng thời, Phương Điền biến mất, một cự đại hoàng kim sắc long dài trên nghìn thước uyển chuyển xuất hiện trên Thanh Hư sơn. Khí tức cao quý to lớn cùng với sự hô hấp của hoàng kim cự long tự nhiên tràn khắp, tại đó trừ một số ít ngươi, gần như bộ phận rất lớn đều cảm thấy một áp lực khủng bố.

- Thất Tinh kiếm quyết, khởi thủ thức!

Tiếng ngâm thấp vang lên, nguyên bổn cánh tay phải đang từ từ bạt kiếm cũng biến mất, đồng thời một quang hoa lăng lệ sáng láng bắn ra, trực tiếp nhắm hoàng kim cự long đánh tới.

- Phốc.

Long trảo của Ngũ Trảo Kim Long nhẹ nhàng phẩy lên một cái đã trực tiếp phá đi khởi thủ thức.

- Hoa Nhan, chỉ dùng khởi thủ thức lại muốn đối phó với ta, không phải là quá tự đại đó chứ.

Thanh âm Phương Điền trực tiếp từ trong miệng Ngũ Trảo Kim Long vang lên.

- Tốt, do ngươi muốn thưởng thức sự lợi hại, ta cũng sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.

Hoa Nhan cười nhạt.

Chỉ thấy Hoa Nhan đứng thẳng người, toàn thân uyển chuyển

như một thanh lợi kiếm, tiên kiếm trong tay đung đưa ảo hóa ra nghìn vạn kiếm ảnh.

- Thất Tinh kiếm quyết, Dao Quang -- --ảnh!

Tựa như mộng ảo, vô số đạo kiếm ảnh nhanh chóng bao phủ toàn thiên không, trùng trùng lớp lớp, vô cùng vô tận. Tán tiên phía dưới đều cảm thấy trong lòng một trận hồi hộp, vì bọn họ cảm giác được, bất cứ một đạo kiếm khí nào cũng đều có thể dễ dàng giết chết bọn họ.

Ngũ Trảo Kim Long Phương Điền cũng cảm thấy một chiêu này của Hoa Nhan có lẽ khá lợi hại, thậm chí đây mới chỉ là một phô diễn ban đầu mà thôi. Lập tức Ngũ Trảo Kim Long toàn thân liền lóe lên đạo đạo kim quang tinh thuần, cùng với sự ngưng tụ của kim sắc quang mang, cả người Ngũ Trảo Kim Long phảng phất như thái dương sáng chói.

- Thất Tinh kiếm quyết, Thiên Xu -- -- huyền!

Hoa Nhan nhẹ nhàng nói.

Tiên kiếm trong tay Hoa Nhan phá không rít lên mà đi. Trong thiên không vô số kiếm ảnh không ngờ bắt đầu xoay tròn, sau đó những vật tròn đang xoay đó nhanh chóng phồng lớn lên gấp đôi. Nhưng vào lúc nở đến cực đại, lại nhanh chóng co lại đến cực tiểu, hoàn toàn dung nhập vào trong tiên kiếm.

Tiên kiếm quang hoa nội liễm, chỉ là khí thế đó rất khủng bố, lại có loại cảm giác nặng nề.

- Phương Điền, tên gia hỏa này muốn xuất tuyệt chiêu.

Phía dưới Tông Quật thầm nói.

Ngũ Trảo Kim Long đối diện với chiêu này, quang hoa toàn thân lại lần nữa trào dâng, lập tức thái dương trên trời quang mang bị mờ đi. Đồng thời -- -- Ngũ Trảo Kim Long thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, từ hơn nghìn thước chiều dài đột nhiên biến lại còn mười thước dư.

Phía dưới Tông Quật ánh mắt lóe sáng:

- Đệ ngũ trảo của Ngũ Trảo Kim Long!

Lúc này hoàng kim tiểu long dài hơn mười thước, không ngờ lại có năm long trảo. Đệ ngũ long trảo ở trên bụng. Long trảo đó nhanh chóng biến lớn và dài ra, cả long trảo sáng chói lóa mắt.

Tiên kiếm của Hoa Nhan với đệ ngũ long trảo của Ngũ Trảo Kim Long chính diện va chạm.

Hai người đều có tin tưởng với tuyệt chiêu mạnh nhất của bản thân, tuy nhiên kết cục lại là….

Tiên kiếm chấn động một cái, Ngũ Trảo Kim Long thì lại bay lùi lại. Đồng thời quang mang lóe lên, rất nhanh tiểu long dài mười thước dư biến lại thành cự đại hoàng kim long dài hơn nghìn thước.

- Dù dựa vào uy lực của cực phẩm tiên kiếm, ngươi cũng chỉ đến thế thôi.

Thanh âm lãnh nhiên của Phương Điền từ miệng hoàng kim cự long vang lên.

Hoa Nhan lúc này trong lòng cũng chấn kinh.

Siêu cấp thần thú xứng đáng là siêu cấp thần thú, dù mới thập nhị kiếp, không ngờ lại dám dùng trảo cứng rắn chống lại cực phẩm tiên khí. Tuy là cuối cùng bị bại, nhưng chung quy vẫn chặn

đứng được cực phẩm tiên kiếm của mình. Sự cường hãn của thân thể siêu cấp thần thú quả nhiên lợi hại đáng sợ.

- Tuy ta có thể chiếm ưu thế, nhưng muốn thắng hắn cũng phải mất một đoạn thời gian.

Hoa Nhan trong lòng thầm cân nhắc.

- Ta muốn lập uy, tất phải tốc chiến tốc quyết, nếu kéo dài thời gian, hiệu quả lập uy sẽ không còn tốt nữa.

Hoa Nhan trong lòng nổi ác ý.

Chỉ thấy Hoa Nhan phẩy tay một cái, một tấm ấn phù tử sắc xuất hiện trên tay.

- Phương Điền, ngươi cậy ngươi là Ngũ Trảo Kim Long thì đặc biệt sao? Hãy thưởng thức tư vị của Bách Tê Lôi ấn phù.

Năng lượng trong tay Hoa Nhan quán nhập vào trong tử sắc ấn phù đó, lập tức tử sắc ấn phù phát ra đạo đạo quang mang lôi điện, sau đó bay vút lên nhắm Phương Điền phi tới.

Phương Điền vừa nhìn thấy thì sắc mặt đại biến.

- Bách Tê Lôi ấn phù.

Đem cấm chế phong ấn bên trong ấn phù, cao thủ càng mạnh, uy lực sử dụng càng lớn. Bách Tê Lôi ấn phù đó là do đích thân Vũ Hoàng chế tác ra. Nếu là Vũ Hoàng sử dụng, tùy tiện một đạo Bách Tê Lôi ấn phù cũng có thể giết chết cửu cấp kim tiên.

Nhưng Hoa Nhan thực lực quá yếu, hắn dẫn xuất đạo Bách Tê Lôi ấn phù, tối đa giết được tam tứ cấp kim tiên phổ thông.

Tam tứ cấp kim tiên phổ thông, cũng tương đương với kiếm tiên nhất cấp kim tiên. Dùng để đối phó với Phương Điền thì cũng tương tự vậy.

Đối diện với sinh tử quan đầu, Phương Điền liền nuốt xuống họng Truyền thừa Long châu. Đồng thời một tiếng long ngâm, hoàng kim cự long nghìn thước hóa thành tiểu long mười thước dư, nhưng lực phòng ngự của Phương Điền lại tăng lên không biết bao nhiêu lần.

- Oanh!

Bách Tê Lôi ấn phù gãy ra, từng đạo lôi điện hiểm độc đánh lên trên người Phương Điền. Dù Phương Điền di chuyển né tránh thế nào, mỗi một đạo lôi điện đều tựa như có ý thức truy tung vẫn đánh lên trên người Phương Điền y như trước. Chỉ một cái chớp mắt, đã có một trăm đạo lôi điện đánh xuống.

- Bách Tê Lôi.

Long lân đứt rơi, huyết dịch chảy ra. Phương Điền nhanh chóng hóa về nhân hình, Truyền thừa long châu trong cơ thể phát ra năng lượng to lớn nhanh chóng tu phục thương thế trên thân thể.

- May mắn là Bách Tê Lôi, nếu mà là Thiên Tê Lôi, ta có lẽ đã xong rồi.

Phương Điền trong lòng thầm thở phào một hơi.

Tê Lôi pháp quyết đó, chính là pháp quyết công kích cực kỳ lợi hại của tiên giới.

Chia thành bốn bậc: Tê Lôi, Thập Tê Lôi, Bách Tê Lôi, Thiên Tê Lôi. Thiên Tê Lôi uy lực quá lớn, thậm chí là Vũ Hoàng, trừ phi

đánh nhau với cao thủ đồng cấp, mới sử dụng ra *"Thiên Tê Lôi"* hiếm có đó.

Kì thật Bách Tê Lôi đã rất lợi hại rồi, nếu mà có cao thủ trực tiếp thi triển ra Bách Tê Lôi để công kích, liền có thể đối phó với tam, tứ cấp huyền tiên phổ thông.

Chỉ là Bách Tê Lôi dung nhập trong ấn phù, uy lực chỉ còn lại một thành.

Một thành này cũng đủ để đối phó bát, cửu cấp kim tiên, nhưng Bách Tê Lôi ấn phù, đồng dạng, cần phải có người dẫn phát ra. Người dẫn phát công lực càng cao, năng lượng dẫn phát ra càng lớn. Hoa Nhan mới là nhất cấp kim tiên, dẫn phát chỉ tiếp cận được một thành trong một thành đó mà thôi.

Do vậy chỉ gây ra trọng thương cho Phương Điền.

- Hoa Nhan.

Một tiếng lạnh lẽo vang lên, Tông Quật liền đến bên cạnh Phương Điền, lạnh nhìn Hoa Nhan.

- Hoa Nhan, ngươi cũng là tiên giới sứ giả, hiện giờ lại chỉ có thể cậy vào Bách Tê Lôi ấn phù đả thương người, thực là cực kỳ nực cười.

Tông Quật lúc này đã không đứng yên được nữa, xét cho cùng Phương Điền cũng đã trọng thương.

Phương Điền tuy là trọng thương, vẫn không cúi đầu, đồng dạng lạnh nhìn Hoa Nhan:

- Hoa Nhan, Bách Tê Lôi ấn phù này cũng là một ấn phù cực kỳ lợi hại. Nếu một cao thủ thi triển ra, tuyệt đối có thể đánh bại bát,

cửu cấp kim tiên, nhưng ngươi thực lực quá yếu, căn bản vô pháp hoàn toàn dẫn phát được công kích bên trong, cũng chỉ đả thương được ta, chứ không thể giết ta.

- Thực vậy sao?

Hoa Nhan cười nhẹ một tiếng.

Phương Điền và Tông Quật lập tức sắc mặt đại biến.

Vì…lúc này trong lòng bàn tay của Hoa Nhan không ngờ lại xuất hiện năm, sáu tấm Bách Tê Lôi ấn phù nữa.

Một tấm đã gây trọng thương Phương Điền, năm, sáu tấm… Phương Điền và Tông Quật tuyệt đối chống không được.

- Ta thân là tiên giới sứ giả, Bách Tê Lôi ấn phù sao chỉ có một tấm được. Tuy là Bách Tê Lôi ấn phù khá trân quý, nhưng đối với ta mà nói không là gì cả. Nếu hai vị thực muốn tiếp tục đánh, ta cũng xin chiều theo. Dù hao phí vài tấm Bách Tê Lôi ấn phù, ta cũng không quan tâm. Cái này ta có rất nhiều.

Hoa Nhan đạm nhiên nói.

Phương Điền và Tông Quật nhìn nhau cười khổ.

Tài đại khí thô a.

Bách Tê Lôi ấn phù, loại ấn phù này ở tiên giới cũng đã là cực kỳ trân quý, huyền tiên phổ thông có lẽ cũng không có bao nhiêu. Nhưng đằng sau Hoa Nhan là Vũ Hoàng, bài danh hạng nhất tại tiên giới, chế tác Bách Tê Lôi ấn phù đích xác rất dễ dàng. Có lẽ chỉ có Thiên Tê Lôi ấn phù mới khiến cho Vũ Hoàng cảm thấy quý giá. Bách Tê Lôi ấn phù, Vũ Hoàng sẽ không để ý.

- Hảo cơ hội.

Lúc này sau lưng Tông Quật, Tần Vũ ánh mắt lóe sáng:

- Nếu Lan thúc lúc trước nói về tin tức liên quan đến kiếm tiên khôi lỗi không sai, đây…lần này sẽ là cơ hội lập uy tốt nhất. Hơn nữa nhìn kiếm tiên Hoa Nhan nhiều tài vật như vậy, cực phẩm nguyên linh thạch khẳng định không ít.

Tán tiên nhất phương từng người mặt đầy hỉ sắc, sùng kính nhìn kiếm tiên Hoa Nhan. Lúc này Bạo Loạn Tinh Hải, Long tộc nhất phương cảm thấy vô lực, bỗng một đạo thanh âm vang lên -- --

- Ồ, kiếm tiên Hoa Nhan? Ha ha…Hoa Nhan đạo hữu, tại hạ Lan Phong.

Cùng với tiếng cười lớn văng vẳng, trên Thanh Hư sơn xuất hiện một nam tử lãnh khốc lưng mang tiên kiếm, chính là kiếm tiên Lan Phong.

Chương 256

Kiếm Tiên Đối Quyết

- Kiếm tiên Lan Phong!

Minh Lương chân nhân cùng đám tán tiên đều rất kinh ngạc. Bọn họ căn bản không nghĩ đến vị kiếm tiên thần bí đã đoạt Phá Thiên đồ, sau khi Tiên giới sứ giả Hoa Nhan đến, lại ngang nhiên dám quay trở lại.

- Kiếm tiên Lan Phong!

Phương Điền, Tông Quật và đám người Hỗ Nghi, Liên Khiếu, Phù Vân tử của Bạo Loạn Tinh Hải, Ngao Tuất, Duyên Sơn của Long tộc, tất cả đều kinh ngạc, chỉ có Tần Vũ là cười thầm trong bụng.

Hầu Phí linh thức truyền âm nói:

- Đại ca, vị kiếm tiên Lan Phong đó tại sao lại quay lại, không lẽ hắn thực sự có lòng tin đối phó được với Hoa Nhan ư? Nhưng... tấm Bách Tê Lôi ấn phù gì đó, cả Long tộc tộc trưởng Phương Điền cũng có thể gây thương hại được. Loại Bách Tê Lôi ấn phù này chắc là kiếm tiên Lan Phong có không ít.

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng đều đã biết Tần Vũ có kiếm tiên khôi lỗi, nhưng căn bản không biết Lan Phong lại chính là hoá thân của nó.

Tần Vũ linh thức truyền âm nói:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, còn nhớ ta đã từng nói lần đó Lan thúc cho ta

một kiếm tiêm khôi lỗi không?

Hầu Phí cùng Hắc Vũ trừng mắt nhìn kiếm tiên khôi lỗi, thật là tấu xảo vô cùng, không ngờ đúng lúc này nó cũng nhìn về phía hai người, nhãn thần đó trông giống hệt nhãn thần Tần Vũ.

Hầu Phí, Hắc Vũ cùng ngây ngốc thốt lên:

- Đại ca, hắn không phải là…?

Tần Vũ cười nhẹ, không lên tiếng trả lời, nhưng Hầu Phí và Hắc Vũ đã hoàn toàn hiểu ra.

Hoa Nhan nhìn Lan Phong, lạnh lùng nói:

- Lan Phong, kiếm tiên Lan Phong? Ngươi chính là Lan Phong, kẻ đã lấy đi bức Phá Thiên đồ thuộc về Vũ Hoàng phải không?

Bị địch nhân đoạt mất bảo bối và sau đó còn quay lại trước mặt mình khoe khoang, hiển nhiên không ai có thể cao hứng được.

- Thuộc về Vũ Hoàng?

Lan Phong cười nhạt một tiếng, tiếp tục nói:

- Hoa Nhan đạo hữu nói năng phải thận trọng một chút. Theo như ta biết, Phá Thiên đồ này vốn dĩ thuộc về Nghịch Ương tiên đế. Sau đó, ở trong Cửu Kiếm tiên phủ, Nghiên Cơ của Âm Nguyệt cung, Duyên Mặc của Long tộc cùng với Tần Vũ của Tinh Thần các, mỗi người lấy được một bức Phá Thiên đồ. Hừ, bức Phá Thiên đồ ta lấy được trước kia vốn thuộc về Tần Vũ, cũng chỉ vì muốn cướp đoạt được vật này, tên Minh Lương kia đã dẫn người đến Tiềm Long đại lục, thậm chí còn gây ra tử thương cho ngàn vạn phàm nhân ở đó. Bọn ngươi đi cướp, ta đến đoạt lại, dựa vào đâu mà ngươi dám nói Phá Thiên đồ này là thuộc Vũ Hoàng chứ?

Tông Quật trong lòng thầm đoán Lan Phong là đồng môn của Lan thúc, cho nên đương nhiên là đứng về phía Lan Phong, hắn lên tiếng:

- Lan Phong huynh nói rất có lí, bọn chúng đoạt của Tần Vũ tiểu huynh đệ, bây giờ huynh đã lấy lại được, cũng coi như vật quy nguyên chủ mà thôi.

- Vật quy nguyên chủ?

Hoa Nhan, Minh Lương chân nhân cùng với các tán tiên khác đều cảm thấy nghi hoặc.

Lan Phong phẩy tay một cái, trong tay liền xuất hiện một bức thủy mặc họa, cười nói:

- Ta và sư tôn của Tần Vũ cũng có một vài uyên nguyên, vì thế nói là vật quy nguyên chủ cũng chẳng sai.

Vừa nói Lan Phong vừa mỉm cười nhìn Tần Vũ, lúc này đang giả vờ kinh ngạc, cả hai trao đổi một ánh mắt đầy ẩn ý.

Hầu Phí kinh ngạc thốt lên:

- Đại ca, kiếm tiên khôi lỗi của huynh sao lại có dáng vẻ giống như một người thật vậy?

Hắn biết kiếm tiên khôi lỗi căn bản không có linh hồn, nên không hiểu tại sao nó lại giống một người bình thường đến vậy.

Tần Vũ linh thức truyền âm nói:

- Đó là do Lan thúc chế tạo ra, sự thần kì của kiếm tiên khôi lỗi chúng ta không thể tưởng tượng được. Hơn nữa…nhất tâm nhị dụng,

thậm chí ta còn cảm thấy kiếm tiên khôi lỗi đó chính là một phần thân thể mình.

Tần Vũ trong lòng cũng cảm thán, kiếm tiên khôi lỗi này phi thường thần kì, phảng phất như nhục thân của kẻ khác.

- Vật quy nguyên chủ, ha... ha...! Nói đến vật quy nguyên chủ, nó phải quay lại tay ta mới đúng. Nghịch Ương tiên đế chính là đại đế của Tiên giới ta. Phá Thiên đồ này do Nghịch Ương tiên đế truyền lại, cuối cùng nên trở lại với Tiên giới mới phải. Ta thân là Tiên giới sứ giả, Phá Thiên đồ đưa cho ta giữ mới chính đáng.

Hoa Nhan thản nhiên cười nói.

Tuy ngoài mặt cười cười nói nói với vẻ tự nhiên, thực ra trong lòng Hoa Nhan lại đang lo lắng: *"Quả nhiên đúng như Minh Lương nói, Lan Phong kiếm tiên này có lẽ ít nhất cũng là nhất cấp kim tiên, thậm chí còn cao hơn nữa"*.

Tiên thức của Hoa Nhan hắn căn bản vô pháp tra xét được cảnh giới của Lan Phong, cho thấy thực lực của Lan Phong ít nhất cũng ngang bằng với hắn.

Địch nhân cũng là kiếm tiên, công lực không thấp hơn hắn.

Hoa Nhan tin chắc, phàm nhân giới chắc chắn không có kim tiên, trừ phi là từ Tiên giới xuống.

"Là sứ giả của một tiên đế? Dám cùng Vũ Hoàng tranh đoạt cũng chỉ có vài người." Hoa Nhan trong lòng suy tính rất nhanh.

- Ngươi là người của Tiên giới, ta lẽ nào không phải?

Lan Phong nhẹ cười nói.

Hoa Nhan lặng thinh, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên là người

từ Tiên giới xuống.

"Không cần quản nhiều, vô luận mọi chuyện diễn biến ra sao, trước tiên hãy xem thực lực của hắn thế nào đã, nếu không thắng được mới nghĩ kế lâu dài sau". Hoa Nhan quyết định.

- Ngươi là người của Tiên giới? Ha... ha…! Ta từ thông đạo giữa lưỡng giới đi ra, tất cả mọi người ở đây đều thấy, còn ngươi từ đâu đến chứ. Bức Phá Thiên đồ đó do Minh Lương lấy được, vốn định để hiến cho Vũ Hoàng. Bảo vật để dâng lên cho Vũ Hoàng mà ngươi cũng dám đoạt lấy, cho dù người đỡ đầu cho ngươi là ai thì cũng không bảo vệ ngươi được đâu.

Nói xong, tay phải Hoa Nhan chầm chậm nắm lấy chuôi tiên kiếm sau lưng.

Khóe miệng Tần Vũ xuất hiện một nụ cười, nhưng kiếm tiên Lan Phong thì sắc mặt đanh lại, lạnh lùng nói:

- Hừ! Hoa Nhan, ngươi muốn tự tìm nhục ư?

Hoa Nhan cũng cười lạnh, đáp:

- Tự tìm nhục?Ai bị nhục, hiện tại nói vậy còn quá sớm.

Ngay lúc này.

Năng lượng trên người Tông Quật ồ ạt phát ra, đột ngột bao phủ lấy hơn năm mươi cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải và ba huynh đệ Tần Vũ. Long tộc Phương Điền cũng vội phóng năng lượng bảo hộ cho cao thủ của Long tộc. Nhân mã của tán tiên nhất phương nhanh chóng lùi vào Thượng Thiên cung.

Kiếm tiên có lực công kích cực kỳ ngưng tụ, một khi kiếm khí va phải cao thủ tán tu bình thường, dù là cao thủ thập kiếp hay

thập nhất kiếp, có lẽ cũng không chống đỡ được.

Hai đại kiếm tiên giao tranh, Tiên giới sứ giả Hoa Nhan đấu với thần bí kiếm tiên Lan Phong.

- Ngươi đã muốn thế đương nhiên ta phải phụng bồi.

Tay phải của Lan Phong cũng từ từ với tay rút thanh kiếm sau lưng.

Hai đại kiếm tiên khí thế lăng lệ đồng thời bạt kiếm, tạo ra hai đạo kiếm khí bắn thẳng lên trời. Đương trường, ngoài Phương Điền, Tông Quật cùng với Tần Vũ ra, căn bản không có người nào nhìn rõ đã phát sinh chuyện gì. Nguyên do là thực lực của Phương Điền và Tông Quật đã đạt đến cấp bậc đó, còn Tần Vũ biết rõ mọi chuyện chính vì có thể coi kiếm tiên Lan Phong là một phân thân của hắn.

Kiếm khí tung hoành.

Hai đạo nhân ảnh chỉ mới qua một lần giao thủ, trên Thanh Hư sơn liền xuất hiện hai lỗ huyệt lớn sâu thăm thẳm trong lòng đất, độ sâu của nó thậm chí còn lớn hơn cả chiều cao của Thanh Hư sơn. Chỉ qua một lần giao thủ, Thanh Hư sơn đã bị hủy đi quá nửa.

Hai đại kiếm tiên Hoa Nhan và Lan Phong đồng thời lăng không đứng lại. Trong luồng kình phong ào ạt, hai tiên kiếm của họ vẫn đang nằm trong vỏ ở sau lưng, tựa hồ như chúng chưa hề được rút ra. Tuy nhiên, sắc mặt Hoa Nhan lúc này đầy vẻ kinh hãi xen lẫn ngờ vực.

- Phá Thiên kiếm quyết, ngươi tu luyện chính là Phá Thiên kiếm quyết?

Hoa Nhan căn bản không thể tin được.

Lan Phong cười nhẹ một tiếng, nói:

- Phá Thiên kiếm quyết tổng cộng có chín chiêu, vừa rồi mới là đệ tứ chiêu mà thôi, năm chiêu tiếp theo uy lực sẽ lớn hơn rất nhiều. Chúng ta còn rất nhiều cơ hội, tiếp theo ta sẽ cho ngươi cảm thụ một cách sâu sắc uy lực thực sự của Phá Thiên kiếm quyết.

Trong lòng kinh hãi đến cực điểm, Hoa Nhan thảng thốt nói:

- Phá Thiên kiếm quyết! Từ khi Nghịch Ương tiên đế mất tích, Phá Thiên kiếm quyết cũng thất truyền luôn. Kiếm tiên công kích kiếm quyết xưng hùng mạnh nhất Tiên giới, không lẽ có truyền nhân? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Vốn dĩ Thất Tinh kiếm quyết của Hoa Nhan cũng có thể tính là loại kiếm tiên kiếm quyết thượng tầng, nhưng so với Phá Thiên kiếm quyết vẫn thấp hơn một bậc.

Phía dưới, Tần Vũ lại thầm thở dài:*"Đệ tứ chiêu, một đệ tứ chiêu này đã tiêu hao một phần mười năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch rồi, tổn thất thực là lớn. Nhưng không sao, năng lượng còn lại cũng đủ để sử dụng đệ cửu chiêu. Ừm, hôm nay đầu tư lớn như vậy cũng đáng, sau một thời gian nữa ta có thể thu hồi lại tất cả".*

Bản thân Tần Vũ chỉ có một khối cực phẩm nguyên linh thạch. Phá Thiên kiếm quyết có tổng cộng chín chiêu, chiêu cuối cùng cần đến tám thành năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch. Đệ tứ chiêu uy lực tuy không nhỏ, nhưng so với đệ cửu chiêu còn kém xa, chỉ cần dùng đến một phần mười năng lượng cũng đã đủ. Lần đầu xuất thủ đoạt lấy Phá Thiên đồ, Tần Vũ đã làm tiêu hao đi năng lượng của một đạo kiếm khí, phần còn lại vừa đủ tám thành.

"Hiện tại nên để Hoa Nhan hiểu rõ, luận về phòng ngự, dù cho hắn có cực phẩm tiên khí chiến y cũng không hơn được kiếm tiên khôi lỗi của ta". Trên mặt Tần Vũ có vài nét tiếu dung, hắn vẫn nhớ những điều liên quan tới kiếm tiên khôi lỗi mà Lan thúc lưu lại. Theo như lời của Lan thúc nói, kiếm tiên khôi lỗi được chế tạo từ một loại nguyên liệu đặc thù, có khả năng chịu đựng vô cùng dẻo dai nên không dễ bị tổn hại. Dù là huyền tiên ra tay, có lẽ cũng không phá được kiếm tiên khôi lỗi. Đương nhiên, phải có năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch cung ứng cho kiếm tiên khôi lỗi. Nếu không có cực phẩm nguyên linh thạch, dù là kiếm tiên khôi lỗi có cứng rắn hơn nữa, cũng chỉ như một khối sắt vô dụng mà thôi.

Hoa Nhan cười lạnh nói:

- Hừ! Lan Phong, dù cho ngươi tu luyện Phá Thiên kiếm quyết thì sao nào? Công kích tất nhiên là lợi hại rồi, không hiểu khả năng phòng ngự của ngươi đến đâu?

Cùng lúc đó, giữa lòng bàn tay Hoa Nhan xuất hiện một tấm Bách Tê Lôi ấn phù.

Phương Điền và Tông Quật sắc mặt đại biến, vừa mới lúc trước chính Bách Tê Lôi ấn phù khiến cho Phương Điền trọng thương. Uy lực của Bách Tê Lôi ấn phù căn bản không cần phải nói nhiều. Cao thủ của tán tiên nhất phương trên mặt đều tỏ vẻ vui mừng.

Lan Phong cười nhạt nói:

- Bách Tê Lôi ấn phù, trò vặt vãnh giun dế mà thôi.

Hoa Nhan liền biến sắc. Chỉ thấy một đạo quang mang từ lòng bàn tay Hoa Nhan lóe lên, Bách Tê Lôi ấn phù đã bay thẳng tới kiếm tiên Lan Phong.

Lúc này.

Ngoài những người đến từ Bạo Loạn Tinh Hải, Long tộc và tán tiên nhất phương, xung quanh Thanh Hư sơn còn có một vài tu chân giả phổ thông, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên cuộc giao tranh của hai đại kiếm tiên trên trời. Tự nhiên, tất cả mọi người đều dán mắt vào tấm Bách Tê Lôi ấn phù đó.

- Bồng!

Bách Tê Lôi ấn phù vỡ ra, đồng thời các đạo lôi điện từ bên trong cũng lần lượt bắn ra, mục tiêu chính là Lan Phong. Trong nháy mắt, các đạo lôi điện đều lần lượt bắn lên người Lan Phong, nhưng căn bản hắn không thèm né tránh. Mỗi đạo lôi điện chỉ làm trên người Lan Phong lóe lên một đóa hoa lửa lôi điện tử sắc. Lan Phong như đang tắm trong vô số đóa hoa lửa lôi điện, mỉm cười nhìn Hoa Nhan. Dù cho lôi điện có bắn tới đầu, trường bào trên người Lan Phong cũng sẽ cuộn lên để chống lại.

Một trăm đạo lôi điện đi qua, Lan Phong vẫn không có chút tổn thương nào. Sắc mặt Hoa Nhan bất chợt có vài phần trắng bệch. Nguyên nhân không phải vì hãi sợ thực lực , mà do hắn phát hiện một điểm vô cùng quan trọng, đó là không ngờ đối phương cũng có cực phẩm tiên khí chiến y.

Hoa Nhan lạnh giọng nói:

- Tiên kiếm của ngươi là cực phẩm tiên khí?

Phía dưới, Tần Vũ nghe thấy không kìm được, bật lên một tiếng cười. Trên thực tế, cả bản thân hắn cũng không biết các bộ phận trên thân thể kiếm tiên khôi lỗi được chế tạo nên từ cái gì. Tần Vũ chỉ biết một điều, nguyên liệu sử dụng làm ra kiến tiên khôi lỗi cực kỳ dẻo dai, hắn cũng chưa từng thấy qua bao giờ.

Lan Phong cười nhẹ đáp:

- Cực phẩm tiên kiếm? Có thể nói như vậy!

Hoa Nhan lại hỏi tiếp:

- Trường bào trên thân ngươi cũng là cực phẩm phòng ngự tiên khí?

Lan Phong gật đầu:

- Ừm…cũng có thể nói thế.

Lời của Lan Phong, trên thực tế cũng chính là lời của Tần Vũ. Trường bào trên người Lan Phong co chất liệu đặc thù, có thể coi như là cực phẩm tiên khí.

Hoa Nhan nhíu mày nói:

- Phá Thiên kiếm quyết mà ngươi tu luyện là do ai truyền thụ?

- Ai truyền ư?

Lan Phong trầm tư giây lát rồi nói tiếp:

- Nói thực, ta căn bản không có gặp qua sư tôn, Phá Thiên kiếm quyết này ta được sư huynh truyền lại. Lan sư huynh chỉ thay mặt sư phụ thu đồ đệ, tuy ta gọi là sư huynh, nhưng trên thực tế có thể coi là sư tôn của ta.

Hoa Nhan liền biến sắc:

- Ngươi còn có sư huynh?

Ở vào vị trí của Hoa Nhan mà suy xét, kiếm tiên tu luyện Phá Thiên kiếm quyết đích thực là một mối uy hiếp rất lớn đối với hắn. Việc có một kiếm tiên tu luyện kiếm quyết này, hắn đã không thể tiếp nhận, bây giờ đối phương lại nói còn một sư huynh nữa, làm sao Hoa Nhan không cảm thấy phẫn nộ cho được.

Lan Phong tươi cười nói:

- Đúng vậy, hơn nữa Lan sư huynh của ta cũng ở phàm nhân giới.

"Hắn cũng ở phàm nhân giới!" Trong lòng Hoa Nhan liền chấn động.

Một Lan Phong đã khiến hắn không còn lòng tin. Luận về vũ khí công kích, vũ khí phòng ngự và công lực, tất cả mọi thứ Lan Phong đều không kém hắn. Hơn nữa, kiếm quyết của Lan Phong thậm chí còn vượt xa hắn, đối với việc thắng Lan Phong, Hoa Nhan một điểm tin tưởng cũng không có. Bây giờ lại xuất hiện thêm sư huynh của Lan Phong, trên thực tế lại là sư tôn của Lan Phong...

- Ngươi đang lừa ta phải không?

Hoa Nhan mỉm cười, nói tiếp:

- Để một nhất cấp kim tiên xuyên qua bức tường không gian đến đây đã vô cùng gian nan rồi. Phóng mắt khắp yêu giới, Ma giới, Tiên giới, ta nghĩ không ra người nào có thể giúp cho một cao thủ lợi hại hơn ta xuyên qua bức tường không gian đến đây.

Lan Phong cười, thản nhiên đáp:

- Tin hay không tùy ngươi.

Phía dưới, Tông Quật và Phương Điền đều đang có suy nghĩ trong lòng: *" Gọi là Lan sư huynh, không lẽ Lan tiền bối đích thực là sư huynh của Lan Phong?"*

Tần Vũ không nhịn được cười, lời nói của Lan Phong, cùng với những điều bản thân hắn và bọn Tông Quật đã nói ra, tất cả đều tạo nên một câu chuyện về một tông phái có thực lực lớn mạnh. Thế hệ trẻ của tông phái đó có Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ,...trên một thế hệ thì có Lan thúc, Lan Phong. Tông phái hư ảo này làm cho bọn Phương Điền, Tông Quật bắt đầu tin tưởng vào sự tồn tại của nó.

Lan Phong đột nhiên nói:

- Hoa Nhan, vừa rồi ngươi sử dụng Bách Tê Lôi ấn phù công kích ta, hiện tại cũng đến phiên ta công kích lại ngươi rồi chứ?

Hoa Nhan trong lòng đại biến, vội vàng đề cao công lực lên đến cực điểm.

Nhìn thấy dáng vẻ như gặp đại địch của Hoa Nhan, Lan Phong cười chế giễu, lớn tiếng:

- Đùa với ngươi mà thôi, ngươi không cần phải khẩn trương như vậy.

Nói xong, Lan Phong liền nhìn sang phía Tần Vũ:

- Tần Vũ tiểu hữu, bây giờ ta li khai trước, trong thời gian tới, có lẽ ta sẽ phải nhờ ngươi giúp giải quyết một chuyện.

Tần Vũ dáng vẻ nghi hoặc, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Phương Điền, Tông Quật, Hoa Nhan đều nhìn về Tần Vũ, hiển nhiên bọn họ cũng không hiểu vì lý do gì mà một kiếm tiên lại cần Tần Vũ giúp đỡ, cũng không biết là nhờ giải quyết chuyện gì?

- Ha... ha! Đến lúc đó ngươi sẽ biết.

Thân hình Lan Phong thoáng động, trong nháy mắt đã biến mất.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi nghĩ Lan Phong đó sẽ nhờ ngươi giải quyết chuyện gì?

Phương Điền mở lời, trong khi đó Tông Quật, kiếm tiên Hoa Nhan cùng tất cả đám tán tiên, cao thủ Bạo Loạn Tinh Hải và Long tộc đều nhìn về Tần Vũ. Hiển nhiên bọn họ đều muốn biết, Lan Phong rút cục muốn để cho Tần Vũ làm gì.

Tần Vũ nét mặt vô can, đáp:

- Ta cũng không biết a.

Thực ra, lúc này Tần Vũ lại đang rất vui mừng, tựa như hoa nở trong lòng .

Chương 257

Huyết Ma

Bên trong hoa viên, phía sau Thanh Vũ tiên phủ, lá phong hồng sắc lác đác rơi rụng. Tần Vũ còng lưng ngồi một mình trên bãi cỏ dưới cây đại thụ, ánh mắt thoáng vẻ trầm mê, không biết hắn đang nghĩ gì trong đầu. Sau khi chia tay đám người Tông Quật ở Thanh Hư sơn, ba huynh đệ Tần Vũ lại nhanh chóng tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ.

Trong khi Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với ba anh em Huyền Băng sư thú Sử Tín đang nói chuyện ầm ĩ, Tần Vũ tĩnh lặng suy nghĩ: *"Từ tình huống hiện nay mà xem xét, chắc chắn Phương Điền và Tông Quật đều cho rằng mới xuất hiện một tông phái bí ẩn. Cấp cao thủ thì tông phái này có kiếm tiên Lan Phong cùng với Lan thúc thần bí, thế hệ trẻ chính là ta và Phí Phí bọn chúng. Cộng thêm với việc kiếm tiên Lan Phong gây chấn nhiếp Tiên giới sứ giả, chắc rằng sự tình sau này nhất định sẽ vô cùng hoàn mĩ"*.

Khóe miệng Tần Vũ không khỏi xuất hiện một tia tiếu dung. Muốn đạt được lợi thế tất nhiên phải có đầu tư.

Tiêu hao gần hai thành năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch, chính là sự đầu tư của Tần Vũ trong lần này. Đương nhiên, lợi ích cũng sẽ rất nhanh đạt được, mục tiêu của Tần Vũ chính là cực phẩm nguyên linh thạch.

Trong mắt Tần Vũ lóe lên một đạo tinh quang: *"Một Tiên giới sứ giả có nhiều bảo bối, tin rằng cực phẩm nguyên linh thạch cũng sẽ có. Bất quá, không biết năng lượng cực phẩm nguyên linh thạch của một Tiên giới sứ giả có đủ làm ta mãn ý không? Còn Ma giới sứ giả, Yêu giới sứ giả, Long tộc sứ giả…nữa, bảo bối của các đại sứ giả có lẽ cũng không ít, nói không chừng còn có nhiều cực phẩm nguyên linh*

thạch hơn Tiên giới sứ giả."

Sắc mặt vừa kinh hãi vừa có vẻ mừng rỡ, Hầu Phí chạy đến, nhìn thấy Tần Vũ từ xa đã vội nói:

- Đại ca, huynh thế nào lại chạy đến đây. Đi, ba tên Huyền Băng sư thú Sử Tín đang liên thủ đại chiến một trận với tạp mao điểu tại luyện vũ trường ở Tây uyển. Ha... ha...! Sử Tín, Sử Bính bọn chúng ba người nên nghĩ mình lợi hại lắm. Tuy tạp mao điểu so với đệ còn kém hơn một bậc, nhưng thực lực cũng rất mạnh a.

Nói xong, Hầu Phí nắm lấy tay Tần Vũ kéo đi.

Tần Vũ liền cười:

- Ồ, Bọn Sử Tín ba người đại chiến Tiểu Hắc!. Thú vị, thật là thú vị, đi!

Ở trong Thanh Vũ tiên phủ, lúc nào mọi người buồn chán sẽ đánh nhau một trận, sáng kiến đấu võ là do Hầu Phĩ nghĩ ra, chính bởi vì hắn là một phần tử ham thích bạo lực, không chịu được sự tịch mịch.

Trong lòng Tần Vũ lại nghĩ đến việc khác: *"Tiên giới sứ giả đã hạ phàm, chắc chắn các đại sứ giả khác cũng sẽ liên tiếp hạ phàm."*

Tiên giới sứ giả Hoa Nhan và Minh Lương chân nhân cùng nhau phi hành, phía sau còn có vài chục vị tán tiên cao thủ.

Vừa mới hạ phàm được một thời gian ngắn, Hoa Nhan đã quyết định trước hết phải đoạt lấy Phá Thiên đồ của đám tán ma.

- Căn cứ theo tin tức của Minh Lương, trừ kiếm tiên Lan Phong thần bí đó ra, trong số sứ giả các giới, có vẻ như ta là người đầu tiên hạ phàm.

Khuôn mặt chợt trở nên tươi tỉnh hơn, Hoa Nhan nói tiếp:

- Trước hết, ta nên thừa cơ đi tranh đoạt một phen. Phương Điền của Long tộc bị ta đánh bại, chẳng qua là do hắn chưa sử dụng đến Truyền Thừa long châu.

Từ sau khi cùng Minh Lương chân nhân nói chuyện, Hoa Nhan biết Long tộc còn có Truyền thừa long châu.

Phương Điền chưa sử dụng Truyền Thừa long châu đã lợi hại như vậy, một khi đã dùng đến nó, Hoa Nhan muốn thủ thắng cũng cực kỳ gian nan. Sở hữu một bức Phá Thiên đồ khác là phe tán ma, thực lực lại rất kém, đương nhiên là kém so với Hoa Nhan mà thôi.

Hoa Nhan trong lòng thầm nghĩ: *"Ma giới sứ giả sẽ là ai? Người của Huyết Ma đế, hay người của Hắc Ma đế, hay người của Tu La ma đế ?"*. Trên thực tế, dù là người của ai cũng đều khiến cho Hoa Nhan cảm thấy đau đầu. Tam đại ma đế đó dám lấy ba loại ma đạo công pháp lợi hại nhất làm tên, có thể tưởng tượng được thực lực của họ. Tuy cảm thấy khó khăn nhưng Hoa Nhan cũng không sợ, chung quy uy danh kiếm tiên cũng không phải là thua kém.

Hoa Nhan thản nhiên cười, lên tiếng:

- Hừ, Ma giới sứ giả, trước khi ngươi hạ phàm ta sẽ tranh thủ đoạt lấy Phá Thiên đồ. Đến khi Phá Thiên đồ đã thuộc về ta, xem ngươi dùng cách nào để đoạt lại được?

Minh Lương chân nhân cung kính nói:

- Hoa Nhan tiền bối, Âm Nguyệt sơn mạch trước mắt rồi.

- Ừm!

Hoa Nhan gật đầu, tiên thức đồng thời bao phủ cả khu vực Âm

Nguyệt sơn mạch.

Âm Nguyệt sơn mạch.

Ô Không Huyết suất lĩnh vạn tán ma cao thủ di chuyển gỗ, đá để phục hồi dáng vẻ ngày trước của Âm Nguyệt sơn mạch. Âm Nguyệt cung cũng nhanh chóng được các đại tán ma cao thủ liên thủ kiến lập xong. Bọn họ nỗ lực như vậy, chủ yếu là vì Ma giới sứ giả sắp hạ phàm.

Sau sự xuất hiện của Tiên giới sứ giả, sứ giả các giới khác cũng sẽ liên tiếp hạ phàm.

Liên Nguyệt nương nương gần đây rất phiền não, sau nhiều lần bị đả kích liên tiếp, trên khuôn mặt đã xuất hiện vẻ mệt mỏi chưa từng có.

Đệ tử Âm Nguyệt cung tử thương vô số, Âm Nguyệt sơn mạch bị hủy, thậm chí phe tán ma còn bị tứ đại cao thủ thần bí công kích, đến cả Ô Không Huyết cũng bị một cao thủ thần bí áp chế. Tính cách khoa trương hung hăng của phe tán ma đã hoàn toàn thu lại.

Trên một ngọn tiểu sơn ở Âm Nguyệt sơn mạch, Ô Không Huyết đứng trên đỉnh núi, kình phong thổi lên cỗ huyết hồng sắc.

Liên Nguyệt nương nương đi đến bên cạnh Ô Không Huyết nói:

- Ô Không Huyết, Ma giới sứ giả sẽ sớm hạ phàm. Theo tin ta vừa mới biết, Ma giới sứ giả là người của Huyết Ma đế, một trong tam đại ma đế mạnh nhất.

Ô Không Huyết ánh mắt lóe sáng, thốt lên:

- Huyết Ma đế?

Đối với thế lực Ma giới, Ô Không Huyết biết không nhiều, chỉ có Liên Nguyệt nương nương thường trao đổi với thượng giới nên biết một số tin tức. Gần đây, Liên Nguyệt nương nương cũng đã đem một vài chuyện của Ma giới nói cho Ô Không Huyết, do vậy hắn mới biết đến Huyết Ma đế.

Ma giới tam đại ma đế mạnh nhất phân thành Huyết Ma đế, Hắc Ma đế, Tu La ma đế, trong đó Huyết Ma đế chính là người mạnh nhất, chuyên tu luyện Huyết ma ma đạo. Ô Không Huyết cũng tu luyện Huyết ma ma đạo, nếu tiến nhập Ma giới, chắc chắn hắn sẽ theo phe Huyết Ma đế.

- Liên Nguyệt, ngươi đem điều này…

Ô Không Huyết đột nhiên nhíu mày, lúc này một cỗ khí tức tiên gia to lớn đang nhanh chóng bao phủ hoàn toàn Âm Nguyệt sơn mạch. Tiên gia khí tức đó dày đặc đến mức kinh người.

- Ta là Tiên giới sứ giả, kiếm tiên Hoa Nhan. Bọn ngươi mau chóng đem Phá Thiên đồ giao cho ta. Nếu trong thời gian một chén trà mà không dâng lên, ta sẽ giết hết toàn bộ tán ma từ thập kiếp trở lên trong Âm Nguyệt sơn mạch, không tha cho một kẻ nào.

Âm thanh của kiếm tiên Hoa Nhan cực kỳ lạnh lẽo.

Không giao sẽ giết, không một chút nhân nghĩa nào.

Giết toàn bộ tán ma từ thập kiếp trở lên, đó không phải là tương đương với việc giết hết toàn bộ cường giả của phe tán ma ư? Nếu những siêu cấp cao thủ đó mà chết đi, phe tán ma chính thực biến thành phe yếu nhất.

Quang mang huyết hồng sắc lóe lên, Ô Không Huyết lăng không đứng yên, mắt nhìn kiếm tiên Hoa Nhan phía xa.

- Tiên giới sứ giả?

Khóe mắt Ô Không Huyết giật lên một cái, hắn chính mắt nhìn thấy Minh Lương chân nhân cung kính đứng phía sau Hoa Nhan. Tiên nhân có thể khiến cho Minh Lương cung kính như vậy, tất nhiên phải là Tiên giới sứ giả. Hơn nữa, khí tức do Hoa Nhan cố ý phát ra, cũng đủ tạo cho Ô Không Huyết một áp lực cực lớn.

Hoa Nhan lạnh giọng nói:

- Đã qua nửa thời gian, nhưng ta vẫn chưa thấy Phá Thiên đồ. Được rồi, còn nửa thời gian nữa mà ta vẫn không thấy Phá Thiên đồ, cao thủ từ thập kiếp trở lên sẽ như đỉnh núi cao nhất này.

Nói xong, tay phải Hoa Nhan chầm chậm nắm lấy chuôi kiếm sau lưng.

Bạt kiếm.

Lập tức, một đạo kiếm quang bắn lên trời, sáng chói vô cùng.

Thật không ngờ, chỉ như chém miếng đậu hũ, kiếm quang lóa mắt nhẹ nhàng tiện đứt ngang ngọn đại sơn cao nhất Âm Nguyệt sơn mạch. Cùng với một tiếng *"bang"* vang lên, đỉnh núi khổng lồ đã lăn xuống, khiến cho vô số tán ma nhảy nhót né tránh loạn xạ.

Mồ hôi lạnh đổ xuống, Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc và Hỏa Ma sắc mặt đều đại biến.

Quá mạnh.

Dù là Ô Không Huyết cũng cảm thấy mình căn bản không thể tiếp được một kích đó.

Thất Tinh kiếm quyết đệ lục chiêu, uy lực sao có thể nhỏ được?

Hoa Nhan vừa xuất thủ đã phát ra một chiêu ngoan độc, muốn chấn nhiếp tinh thần đối phương. Vốn dĩ Hoa Nhan biết rõ, nếu quả thực đối phương không nguyện ý giao Phá Thiên đồ ra, dù hắn có giết những cao thủ này cũng không thể tìm thấy được. Lần này hắn đến đây không phải để giết người, mà là vì Phá Thiên đồ, do đó hắn mới chịu tiêu hao công lực để tung ra một chiêu thức lợi hại.

Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương cùng nhìn nhau.

Hỏa Ma lộ vẻ lo lắng:

- Liên Nguyệt, Tiên giới sứ giả thực là quá mạnh, bọn ta căn bản chống không lại, phải làm sao bây giờ?

Liên Nguyệt nương nương lại nhìn về Ô Không Huyết:

- Ô Không Huyết, ngươi nói nên làm thế nào đây?

Ô Không Huyết cũng trầm mặc, căn bản hắn không nghĩ tới việc đem Phá Thiên đồ giao ra, nhưng đối phương quả thực là quá mạnh.

Đột nhiên, trong lúc đó.

- Oanh! Ầm....ầm*!*

Một âm thanh chấn động cả thiên địa vang lên, không gian chấn động kịch liệt làm không khí phảng phất như sóng, lăn tăn hướng về bốn phương tám hướng tỏa ra, cây cối đứt gãy, đá tảng hóa phấn. Chỉ một lần không gian rung động, Âm Nguyệt sơn mạch to lớn như vậy cũng đã bị phá hủy ba bốn phần mười.

Không trung ở Âm Nguyệt sơn mạch xoay chuyển, không ngừng phát ra các quang mang màu sắc rực rỡ lóa mắt.

Cuối cùng...

- Ha... ha! Cuối cùng đã qua, ha... ha!

Cùng với tiếng cười lớn cuồng dại, một cỗ huyết vân lớn, tanh mùi máu nhanh chóng bao phủ lấy cả thiên không. Đem so với huyết vân của Ô Không Huyết, cỗ huyết vân này to lớn hơn rất nhiều, đồng thời khí tức càng tanh tưởi hơn.

Kẻ mới đến có một bộ tóc dài hồng sắc, thân mặc chiến giáp tử sắc, trên bề mặt của nó có máu hồng sắc lưu chuyển, cả người phảng phất như một con sư tử cuồng bạo.

- Đỗ Trung Quân!

Kiếm tiên Hoa Nhan đứng ở xa nhìn người mới đến, không cầm được lẩm bẩm nói:

- Huyết Ma đế không ngờ lại để tên điên này đến, xem ra có điểm phiền hà.

Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Hỏa Ma, Vu Hắc các đại cao thủ liền rất vui mừng, bọn họ biết người mới đến chắc chắn là Ma giới sứ giả. Vào lúc nguy hiểm nhất, Ma giới sứ giả hạ phàm, bảo sao không khiến người kích động.

Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương bốn người họ trực tiếp bay lên không trung, các tán ma phía sau phân thành hai hàng khom mình nghênh tiếp.

- Âm Nguyệt cung Liên Nguyệt bái kiến Ma giới sứ giả, vị này là Ô Không Huyết.

Liên Nguyên nương nương đi đầu nói.

Ô Không Huyết cũng nghiêng mình nói:

- Vãn bối Ô Không Huyết, tham kiến tiền bối.

Nhìn thấy Ô Không Huyết, ánh mắt Ma giới sứ giả liền lóe sáng, nói:

- Tốt, tốt, tu luyện Huyết Ma ma đạo, tốt lắm, Huyết Ma ma đạo của chúng ta mới là ma đạo mạnh nhất. Ngươi nên cảm thấy may mắn vì đã tu luyện nó.

Ma giới sứ giả mở chiếc mồm to như chậu máu ra, khoa trương nói:

- Liên Nguyệt, Ô Không Huyết, các ngươi có đại công, Huyết Ma đế đại nhân ban thưởng cho các ngươi mỗi người một kiện cực phẩm ma khí, hãy đón lấy.

Trong tay Ma giới sứ giả liền xuất hiện một thanh trường kiếm mỏng mang huyết hồng sắc, một viên bàn (đĩa tròn) huyết hồng sắc, sau đó hắn lập tức giải trừ đi huyết khế ước.

- Liên Nguyệt, ngươi không tu luyện Huyết Ma ma đạo nên vô pháp sử dụng Huyết Nguyệt, vậy ngươi hãy luyện hóa ma kiếm này. Còn Ô Không Huyết, ngươi tu luyện Huyết Ma ma đạo, sau khi luyện hóa Huyết Nguyệt này, thực lực của ngươi sẽ gia tăng vài lần.

Ma giới sứ giả cười lớn nói.

Liên Nguyệt nương nương và Ô Không Huyết mắt sáng rực.

Cực phẩm ma khí!

- Tạ ơn Huyết Ma đế đại nhân, tạ ơn sứ giả đại nhân.

Liên Nguyệt nương nương và Ô Không Huyết đều rất cung kính.

- Sứ giả? Ừm, sau này không cần phải xưng hô sứ giả, gọi ta là… ừm, gọi ta là Huyết Ma đại nhân là được, ha ha, Huyết ma.

Ma giới sứ giả dáng vẻ rất hưng phấn.

- Hừ, Đỗ Trung Quân, da mặt ngươi thực là dày đó.

Một âm thanh lãnh đạm vang lên.

- Gì?

Huyết ma hừ lạnh một tiếng, nhìn về đằng xa, lập tức cười:

- Ồ, nguyên lai là Hoa Nhan. Hoa Nhan, ngươi không phải là kẻ dưới quyền của Vũ Hoàng đấy chứ, lần trước chúng ta đã gặp mặt, không ngờ lần này Tiên giới sứ giả lại chính là ngươi.

Hoa Nhan thản nhiên cười một tiếng:

- Ta thực không nghĩ tới có kẻ da mặt lại dày như vậy, dám tự phong mình là Huyết ma.

Ở Ma giới, cao thủ tu luyện Huyết Ma ma đạo luôn nghĩ nếu được xưng Huyết ma chính là vinh dự lớn nhất.

Trong những cao thủ ở ma vương cảnh giới chỉ có một người xưng là Huyết Ma vương, còn trong những cao thủ ở ma đế cảnh giới chỉ có một người xưng là Huyết Ma đế.

Đỗ Trung Quân này tuy cũng được tính là nhân vật thiên tài, nhưng bất quá hắn mới chỉ đạt cảnh giới của nhất cấp ma vương (thiên ma, ma vương, ma đế tương đương với thiên tiên, kim tiên, huyền tiên), tất nhiên không có khả năng có được danh hiệu Huyết Ma vương.

- Ha... ha… ở phàm nhân giới, luận tu vi của Huyết Ma ma đạo, có người nào bằng được ta sao? Ngươi, tên tiểu tử mặt trắng này, ta ở phàm nhân giới tự xưng Huyết ma thì sao nào, đó không phải là việc của ngươi. Huyết ma Đỗ Trung Quân vô tư nói.

Ma giới sứ giả Đỗ Trung Quân cũng vì để thỏa mãn tham vọng trong lòng mới tự xưng là Huyết ma.

- Vãn bối bái kiến Huyết ma tiền bối.

Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương rất nhanh trí, vội vàng cung kính nói.

Lập tức vô số tán ma đều hùa theo:

- Bái kiến Huyết ma tiền bối.

Huyết ma Đỗ Trung Quân đắc ý cười vang.

- Hoa Nhan, ngươi là Tiên giới sứ giả, chạy đến chỗ ta để làm gì?

Huyết ma Đỗ Trung Quân sắc mặt đanh lại. Ô Không Huyết đứng bên cạnh lập tức nói:

- Huyết ma tiền bối, Hoa Nhan này đến đây chính là muốn cưỡng đoạt Phá Thiên đồ. Hắn nói nếu không giao Phá Thiên đồ, sẽ giết toàn bộ tán ma từ thập kiếp trở lên.

Huyết ma Đỗ Trung Quân lập tức biến sắc.

- Giỏi, Hoa Nhan, ta không có huyết tẩy người của tán tiên ngươi thì thôi, không ngờ ngươi lại chạy đến tìm ta.

Huyết ma Đỗ Trung Quân sắc mặt hung dữ, sát khí ẩn hiện.

Kiếm tiên Hoa Nhan liền nhíu mày. hắn biết rõ con người Đỗ Trung Quân, việc đối phó tên này cũng khá phiền phức.

- Bọn ta đi.

Hoa Nhan nói với các tán tiên, rồi chuyển thân định bỏ đi.

- Chậm đã! Hoa Nhan, ngươi đừng vội đi như vậy.

Huyết ma Đỗ Trung Quân lớn giọng kêu lên, đồng thời ma thức truyền âm:

- Ô Không Huyết, Phá Thiên đồ đâu?

Nếu Phá Thiên đồ đã bị Hoa Nhan lấy mất, đương nhiên là hắn muốn đoạt lại.

Ô Không Huyết lập tức truyền âm nói:

- Tiền bối yên tâm, Phá Thiên đồ còn trong tay chúng ta.

- Huyết ma, ngươi muốn lưu ta lại làm gì.

Hoa Nhan lạnh nhìn Huyết ma Đỗ Trung Quân.

Huyết Ma nhe răng cười một tiếng:

- Không có chuyện gì, chỉ là để cảnh tỉnh ngươi một lần, tu luyện Huyết Ma ma đạo thích nhất là giết người. Ta là nhân vật thiên tài của Huyết Ma ma đạo, nên ta càng... Sắp tới, rất có khả năng ta muốn đại sát một trận, ngươi nên cẩn thận a, bảo hộ thủ hạ của ngươi cho tốt vào.

Vừa nói, vừa dùng ánh mắt tham lam quét qua những tán tiên đó.

- Hừ, có bản sự ngươi cứ đến.

Kiếm tiên Hoa Nhan lạnh hừ một tiếng, vội vàng dẫn nhân mã li khai.

Chương 258

Nhất Điều Tiêu Tức

- Tông tiền bối, người không đùa ta chứ? Cả Long tộc thượng giới sứ giả cũng đã hạ phàm rồi sao?

Bên trong Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ đang thông qua truyền tấn lệnh nói chuyện với Tông Quật. Sự có mặt của Ma giới sứ giả, Huyết ma Đỗ Trung Quân mang tính chấn nhiếp, lan truyền rất nhanh khắp Đằng Long đại lục, Tần Vũ đương nhiên cũng đã nhận được tin tức. Không ngờ mới được vài ngày, Long tộc sứ giả cũng đã hạ phàm.

- Yên tâm, tin tức này do đích thân Phương Điền nói cho ta hay. Hiện giờ Phương Điền cũng có cực phẩm yêu khí và chiến y cấp cực phẩm yêu khí, hắn đang muốn cùng Hoa Nhan tái chiến một trận.

Tông Quật không chút đố kỵ.

Phương Điền từ Long tộc sứ giả nhận được bảo vật, nhưng Tông Quật hắn có được kiện bảo bối của Lan thúc cũng tuyệt đối không tồi.

- Tần Vũ, ngươi truyền tấn cho ta rút cục có chuyện gì, ta không tin tự nhiên ngươi lại tìm ta, nếu không có sự tình gì.

Tông Quật truyền tấn nói.

Tần Vũ khóe miệng có một nét tiếu dung, lập tức linh thức truyền nhập nội dung:

- Là có một chuyện tương đối trọng yếu. Tông tiền bối, người còn

nhớ tình hình trước khi kiếm tiên Lan Phong li khai chứ, người đã nói muốn để ta giúp đỡ làm một việc quan trọng.

- Thế nào, hắn đã tìm ngươi?

Tông Quật đã bị hấp dẫn.

Tần Vũ thầm cười trong lòng, tìm ư, thực tế kiếm tiên Lan Phong chính là phân thân của mình.

- Đúng vậy, người đã tìm ta. Chính vì vậy ta mới phát hiện được một bí mật khiến ta chấn kinh, không lạ lúc trước người nói có uyên nguyên với sư tôn của ta.

- Khoan đã, trước hết ngươi đừng nói ra vội, hãy để ta đoán xem có đúng không?

Tông Quật trong lòng đã có sự tin tưởng.

Tần Vũ tiếp tục phải giả vờ:

- Tông tiền bối, mời nói.

- Kiếm tiên Lan Phong chắc chắn là sư thúc của ngươi, hơn nữa còn là sư đệ của Lan tiền bối?

Tông Quật đem phán đoán ở trong lòng nói ra.

Tần Vũ lập tức truyền tấn nói:

- A!

Tông Quật lập tức hỏi:

- Ha ha, không phải là ta đã đoán đúng chứ. Bất quá tiểu tử ngươi

cũng đừng giả bộ nữa, với trí tuệ của ngươi, thiết nghĩ cũng đã từ cách hành xử của Lan Phong mà đoán ra được một số thứ. Tốt rồi, đừng ra vẻ hô lên kinh ngạc để làm ta vui, nói xem vị sư thúc đó tìm ngươi để làm gì.

Tần Vũ bắt đầu đem kế hoạch trong lòng nói ra.

- Ta cũng lần đầu biết đến vị tiểu sư thúc này, nhưng người đã để ta xử lý một chuyện. Mà sự tình đó nếu một mình ta đi làm, quả thực sẽ rất khó khăn, do đó ta muốn mời Tông tiền bối giúp đỡ.

- Rút cục là chuyện gì?

Tông Quật truy hỏi.

Tần Vũ cười nhẹ một tiếng, linh thức truyền vào truyền tấn lệnh hai chữ:

- Đấu giá!

- Đấu giá? Đấu giá cái gì, không lẽ là…Phá Thiên đồ?

Tông Quật trong lòng linh quang lóe lên, lập tức tiếp tục hỏi tới.

- Tông tiền bối, đúng vậy. Hiện giờ tiểu sư thúc người cần gấp cực phẩm nguyên linh thạch, do đó mới đem Phá Thiên đồ ra đấu giá. Đương nhiên chuyện đấu giá Phá Thiên đồ, cần phải lấy cực phẩm nguyên linh thạch làm đơn vị tính giá, những thứ khác căn bản không được xét đến.

Tần Vũ truyền tấn tiếp:

- Cũng chính vì vậy, ai xuất ra nhiều cực phẩm nguyên linh thạch,

Phá Thiên đồ sẽ thuộc về người đó.

Cực phẩm nguyên linh thạch!

Cái Tần Vũ cần nhất chính là cực phẩm nguyên linh thạch. Tần Vũ đã nghĩ đến, thượng giới sứ giả tuy mang theo khá nhiều bảo bối, nhưng không biết chắc sẽ mang bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch. Nếu xét ở phương diện thượng giới, cực phẩm nguyên linh thạch tựa hồ không có nhiều tác dụng trong việc tiến vào Nghịch Ương cảnh.

Nhưng dù là không mang nhiều, hai ba khỏa hay ba bốn khỏa hẳn là có, chung quy là hơn một khỏa. Kiếm tiên khôi lỗi thực lực sẽ tăng lên gấp bội. Mà kiếm tiên khôi lỗi này lại là chỗ trông cậy lớn nhất của Tần Vũ cho việc chuẩn bị tiến vào Nghịch Ương cảnh đoạt bảo.

Tông Quật trong lòng nghi hoặc.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, Phá Thiên đồ này quan hệ đến Nghịch Ương cảnh a, đến cả các siêu cấp thế lực lớn trên thượng giới cũng đều nỗ lực xuyên thông bức tường không gian để phái sứ giả xuống. Có thể tưởng tượng bên trong Nghịch Ương cảnh chắc chắn có bảo vật cực kỳ trọng yếu. Tiểu sư thúc của ngươi sao lại từ bỏ nó, đem ra đấu giá chứ?

Tần Vũ cười, truyền tấn nói:

- Tông tiền bối yên tâm, dù là không có Phá Thiên đồ, tông phái của bọn ta vẫn có biện pháp tiến vào Nghịch Ương cảnh.

- Làm sao có thể?

Tông Quật vô pháp tin được.

Tần Vũ lập tức truyền tấn nói:

- Phương pháp này do Lan thúc tự mình tạo ra, chỉ là hạn chế số người tiến vào Nghịch Ương cảnh. Nếu Tông tiền bối thực muốn tiến vào Nghịch Ương cảnh, ta cũng có thể cấp cho người một chỗ đi được tối đa hai người. Thế nào?

Tần Vũ nhìn truyền tấn lệnh trong tay, Tông Quật một lúc lâu vẫn chưa truyền tấn lại.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, Lan tiền bối nói ngươi có thể đem đến cho ta một phen kỳ duyên, quả nhiên không sai a. Ha... ha…vốn nghĩ là mất Phá Thiên đồ thì vô pháp tiến vào Nghịch Ương cảnh, ai ngờ "liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" (tạm dịch: sau cơn mưa trời lại sáng).

Tông Quật cảm thán nói.

Tần Vũ liền giật mình. Lan thúc nói rằng mình sẽ mang đến cho Tông Quật một phen kỳ duyên?

Điều này quá kinh người.

Tần Vũ nhớ lại những lời của Lan thúc trước khi li khai, Nghịch Ương cảnh đối với bản thân là một khảo nghiệm.Chỉ có thông qua được Nghịch Ương cảnh, Tần Vũ mới biết cần tu luyện đến mức độ nào để có thể gặp lại Lập nhi.

"Nghịch Ương cảnh." Sâu trong đáy lòng của Tần Vũ, việc thông qua Nghịch Ương cảnh thành công là điều bắt buộc phải làm.

"Lúc trước Tần thị nhất tộc của ta đã tử thương rất nhiều con cháu, sau khi hỏa thiêu Thanh Hư quan, Âm Nguyệt cung, coi như là ta đã báo được phần nào đại cừu. Những kẻ gây tội chính như Minh Lương chân nhân và Ô Không Huyết, đợi sau khi đấu giá xong có đủ cực phẩm nguyên linh thạch, ta mới bắt hai người chúng chịu chết." Tần Vũ trong lòng đã phán hai người đó tử hình.

"Hiện tại đối với ta mà nói, quan trọng nhất là làm thế nào thành công thông qua được Nghịch Ương cảnh. Vào trong Nghịch Ương cảnh, trọng yếu nhất là phe mình cao thủ phải nhiều. Lôi kéo được Tông Quật tiền bối về phía ta là tốt nhất, kiếm tiên khôi lỗi thì để lúc tối hậu mới âm thầm sử dụng. Bất quá Hắc Diễm Quân chỉ giới trừ ta ra, còn có thể mang theo tám người cùng vào. Xem nào, Phí Phí, Tiểu Hắc là hai người, phía Tông Quật hai ba người, ta vẫn có thể mang thêm ba, bốn người nữa cùng vào. Tần Vũ trong lòng suy nghĩ cực nhanh.

Làm thế nào lợi dụng phần chỗ đó hiệu quả, đồng thời lôi kéo được các thế lực bạn bè.

Bên trong Nghịch Ương cảnh nguy cơ trùng trùng, thế lực thân quen càng nhiều tự nhiên càng dễ dàng hơn, chiêu bài tối hậu cũng không thể dễ dàng sử dụng được. Chung quy…Tiên giới sứ giả, Ma giới sứ giả và Long tộc sứ giả, các cao thủ ai mà không có chiêu bài tối hậu chứ? Ví như Tiên giới sứ giả Hoa Nhan, Bách Tê Lôi ấn phù xem ra rất là lợi hại, nhưng Tần Vũ không tin đó chính là chiêu bài tối hậu của hắn.

Tiên giới Vũ Hoàng tiêu hao khí lực để đả thông bức tường giữa hai giới, sao có thể không cấp cho Hoa Nhan một vài tuyệt chiêu đặc biệt lợi hại dự phòng chứ?

Hốt nhiên, Tần Vũ cười:"Có lẽ trong mắt sứ giả các giới, cũng chỉ có các đại sứ giả của thượng giới mới là địch nhân đoạt bảo của bọn họ. Ta, một tu chân giả phổ thông, bọn họ có lẽ không chút để tâm." Tần Vũ trong lòng cảm thấy cao hứng, hắn thực muốn kẻ khác coi thường hắn.

Đợi khi các sứ giả thượng giới đến Nghịch Ương cảnh tranh đấu lẫn nhau đã mỏi mệt, kẻ nhược giả hắn đứng bên cạnh rình rập, đến thời khắc cuối cùng mới động thủ cũng không muộn.

- Tần Vũ!

Truyền tấn lệnh làm cho linh thức của Tần Vũ lại một lần nữa rung động, nguyên lai là Tông Quật truyền đến tin tức lần thứ hai.

- Ồ, Tông Quật tiền bối, ta đã hơi lơ đãng.

Tần Vũ lập tức truyền tấn nói:

- Thực tình ta khó mà tưởng tượng ra, Lan thúc người không ngờ lại lợi hại đến như vậy, nói trước được ta sẽ mang đến cho Tông tiền bối một kỳ duyên. Điều này thật quá khiến người khó mà tin cho được.

- Lan tiền bối đích xác thần thông. Ngươi đã nói ra bí mật này, ta cũng nói cho ngươi biết một bí mật.

Tông Quật cười nói.

- Ồ?

Tần Vũ ngạc nhiên.

Tông Quật tự tin nói:

- Khoảng hai năm trước, Lan tiền bối đã cho ta một kiện vũ khí. Vũ khí đó thập phần thích hợp với ta, có nó, dù đấu với Hoa Nhan, ta cũng có đủ niềm tin. Lúc trước ở Thanh Hư sơn, ta không muốn sớm đem vũ khí đó xuất ra mà thôi.

Tần Vũ linh thức nhìn thấy những tin tức này, trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Vũ khí mà Lan thúc cấp cho Phí Phí và Tiểu Hắc, Tần Vũ hiện giờ còn chưa nhìn thấu.

Xuyên Vân thương, Hắc bổng có chất liệu đặc biệt kì lạ. Luận về độ cứng rắn, cả trung phẩm tiên kiếm của Tần Vũ cũng vô pháp lưu xuống trên thân một vết xước. Còn kiếm tiên khôi lỗi thì chất liệu càng đặc biệt hơn, theo những điều liên quan đến kiếm tiên

khôi lỗi mà Lan thúc lưu lại, nó gần như không thể bị phá hủy.

Tông Quật tiếp tục truyền tấn nói:

- Hừ, vũ khí này ta tạm thời chưa sử dụng. Đợi khi đến Nghịch Ương cảnh, với tốc độ có thể ngạo thị tất cả các sứ giả thượng giới của ta, cộng với vũ khí đó, ta còn sợ ai chứ?

Tần Vũ nhẹ gật đầu. Đích xác với tốc độ khủng bố của siêu cấp thần thú Kim Sí đại bàng điểu, luận về tốc độ, dù là kiếm tiên nhất cấp kim tiên hay Huyết ma đều thua xa. Một khi Tông Quật dựa vào tốc độ để tránh né, dựa vào vũ khí thần bí công kích, chắc chắn sẽ là một địch nhân không ai muốn đối chọi.

"Tông Quật, người càng mạnh đối với ta càng có lợi." Tần Vũ trong lòng thầm mừng, đồng thời lập tức truyền tấn nói:

- Tông tiền bối, mục đích của lần truyền tấn này thiết tưởng Tông tiền bối đã hiểu, chính là sự tình về việc đấu giá Phá Thiên đồ. Cực phẩm nguyên linh thạch ở phàm nhân giới quá ít, mục tiêu của tiểu sư thúc người chính là các vị thượng giới sứ giả.

- Thượng giới sứ giả, ừm, cực phẩm nguyên linh thạch của bọn họ sợ là có vài khỏa. Ừm, xem nào, có Tiên giới, Ma giới, Long tộc cùng với Yêu tộc sứ giả.

Tông Quật cũng tán đồng:

Tần Vũ tiếp lời:

- Tông tiền bối, ta đang có một điều khó xử, chính là làm thế nào đem tin tức này truyền ra ngoài. Do đó…

Tông Quật tự tin nói:

- Do đó ngươi mới tìm đến ta, phải không? Tần Vũ, ngươi cứ yên tâm, chỉ cần một lời của ta, tin tức của ngươi sẽ truyền ra cả

Bạo Loạn tinh hải. Vô số tán tu cũng sẽ tự nhiên biết, tán tu ở Đằng Long đại lục cũng vậy. Chỉ cần là cao thủ của phàm nhân giới, không một ai mà không biết.

Đích xác Tông có thể tự tin như vậy, với địa vị của mình, làm cho một tin tức truyền ra khắp cả Bạo Loạn Tinh Hải quả thực quá dễ dàng. Phe tán tiên, phe tán ma, phe Hồng hoang tán yêu chắc chắn có không ít người ở Bạo Loạn Tinh Hải, đương nhiên sẽ nhận được tin tức.

Tần Vũ lập tức truyền tấn nói:

- Thật quá cảm tạ Tông tiền bối. Ta nghĩ hội đấu giá sẽ cử hành vào ngày cuối cùng của năm nay ở Tuyết Ngư đảo phía nam Bạo Loạn tinh hải. Tông tiền bối chỉ cần đem tin tức đó truyền ra mà thôi, Tần Vũ vạn phần cảm kích.

Sau khi tính toán, Tông Quật nghi hoặc nói:

- Ngày cuối cùng của năm? Vậy không phải là còn tới sáu bảy tháng nữa sao?

Tần Vũ cười nói:

- Đích xác là còn sáu bảy tháng, bất quá vài tháng tới vãn bối còn có chuyện khác.

Qua tiếp khoảng bốn tháng nữa là gần ngày đón cửu cửu trọng kiếp của bản thân. Độ cửu cửu trọng kiếp có thể coi là quan trọng trong quan trọng, dù là đấu giá Phá Thiên đồ cũng cần phải xếp sau độ kiếp.

Cùng với việc Tiên giới sứ giả, Ma giới sứ giả, Long tộc sứ giả, thậm chí cả sứ giả của yêu giới tẩu thú nhất tộc cũng đã sớm hạ phàm. Cả phàm nhân giới đang ở trong trạng thái cân bằng, vì các đại sứ giả đều minh bạch một chuyện đối phương đều ẩn tàng những chiêu bài lợi hại. Không đến lúc cuối cùng, không một sứ

giả nào nguyện ý liều chết với một sứ giả khác. Chung quy bọn họ đánh giết lẫn nhau, phần tiện nghi sẽ bị người khác chiếm mất, bởi vậy, phàm nhân giới yên tĩnh lạ thường.

Cuộc giao đàm của Tần Vũ và Tông Quật lại bắt đầu làm cho phàm nhân giới, vốn đang yên bình, dấy lên một trường phong ba sóng gió. Sau một tiếng hạ lệnh của Tông Quật, vô số tán tu lập tức truyền bá một loạt tin tức.

- Ngày cuối cùng của năm nay ở Tuyết Ngư đảo đấu giá Phá Thiên đồ, cần phải dùng cực phẩm nguyên linh thạch để trả giá, không tính các vật phẩm khác. Ai xuất ra được nhiều cực phẩm nguyên linh thạch, một bức Phá Thiên đồ cuối cùng sẽ thuộc về người đó!

Loạt tin tức này phảng phất như một cơn lốc truyền đi khắp phàm nhân giới, gần như tất cả các đại sứ giả đều đã hay biết.

Ba bức Phá Thiên đồ, một tại Long tộc, cùng với việc hạ phàm của long tộc sứ giả, cộng với thực lực của long tộc tộc trưởng Phương Điền, người nào dám mơ tưởng đoạt được bức Phá Thiên đồ đó. Bức Phá Thiên đồ thứ hai ở trong tay Huyết ma Đỗ Trung Quân. Huyết ma bản thân thực lực cường hãn, trong bóng tối ai biết được còn có chiêu bài lợi hại gì?

Bức cuối cùng, lại bị một cao thủ công lực không thấp hơn kiếm tiên Hoa Nhan là kiếm tiên Lan Phong đoạt đi mất. Kiếm tiên Lan Phong đó đột nhiên xuất hiện rồi lại bất ngờ biến mất, không ai biết được hắn đến từ nơi nào, đi về đâu. Kẻ nào muốn ra tay đoạt bức Phá Thiên đồ đó, căn bản cũng không biết cần đến chỗ nào để ra tay tranh đoạt.

Đấu gia một bức này, có lẽ tám chín phần mười là bức của kiếm tiên Lan Phong.

Trong Thượng Thiên cung, kiếm tiên Hoa Nhan ánh mắt lấp

lóe sáng, lẩm bẩm:

- Cơ hội cuối cùng, vô luận thế nào cần phải lấy được một bức Phá Thiên đồ đó, chỉ có điều không ngờ người đấu giá lại cần cực phẩm nguyên linh thạch.

Hoa Nhan trong lòng rất hối hận. Nếu sớm biết cực phẩm nguyên linh thạch hữu dụng như vậy, lúc ở Tiên giới một hơi mang vài trăm khỏa cũng không đáng là gì. Cực phẩm nguyên linh thạch tuy trân quý, nhưng đối với Vũ Hoàng thủ lĩnh của siêu cấp thế lực thì chẳng đáng gì, thậm chí đến cả nguyên linh tinh phách cũng có thể tùy ý lấy ra.

Chỉ là lúc trước ai biết được hôm nay, Hoa Nhan bên mình tùy tiện mang có vài cực phẩm nguyên linh thạch mà thôi.

- Chỉ có vài khỏa này không biết có đủ để đấu giá được Phá Thiên đồ không? Không được, không được, không quản thế nào cũng cần phải có được bức đó.

Hoa Nhan nghiến răng một cái, cả người đột ngột biến mất trong Thượng Thiên cung.

Bên trong phạm vi Hồng hoang.

Hồng hoang chưởng khống giả Dư Lương cùng với thủ hạ tam đại cự yêu Khổng Tào, Hình Thú, Vũ Sơn đang gấp gáp trở về Hồng hoang.

- Đại nhân, lần này bọn ta đến Đằng Long đại lục chưa có chân chính xuất toàn lực a.

Vũ Sơn xì xào nói.

Dư Lương cười nhạt nói:

- Đó là mệnh lệnh của Yêu giới sứ giả. Phá Thiên đồ chúng ta

lấy được thì lấy, lấy không được cũng không có vấn đề gì. Trong số sứ giả các giới hạ phàm, sứ giả Yêu giới chúng ta nhất định là người mạnh nhất. Còn có vài ngày nữa là sứ giả hạ phàm, đến lúc đó trực tiếp tranh đoạt Phá Thiên đồ cũng được.

Dư Lương trong lòng nhớ lại ngữ khí tự tin của người truyền lệnh trên Yêu giới đó.

Trên thực tế Dư Lương cũng nghi hoặc:"Sao lại tự tin đến vậy? Bằng vào cái gì mà khẳng định sứ giả Yêu giới là sứ giả mạnh nhất như thế?"

Không quản thế nào, còn có vài ngày nữa thôi, kẻ dám xưng là mạnh nhất, sứ giả thần bí của yêu giới cũng sẽ sớm hạ phàm.

Chương 259

Man Càn

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, cả ba huynh đệ đều khoác trên mình hắc sắc trường bào, phi hành trên bầu trời bao la của hải vực. Phía sau, đang chân tay giẫu cợt nhau, chính là tứ đại linh thú đã hóa thành nhân hình gồm Mặc Kỳ Lân và Sử Tín, Sử Bính, Sử Chiến ba huynh đệ.

Xa xa, Tiềm Long đại lục đã xuất hiện trong tầm mắt. Chỉ sát na, ba huynh đệ Tần Vũ đã phi thân vào sâu trong Tiềm Long đại lục.

Do sự tình liên quan đến Phá Thiên đồ đã được an bài ổn thỏa, Tần Vũ liền nghĩ tới việc quay lại Tiềm Long đại lục trước khi độ Cửu Cửu trọng kiếp, để đoàn tụ với người thân. Ngày độ Cửu Cửu trọng kiếp càng tới gần, Tần Vũ cảm thấy áp lực càng thêm nặng nề.

Kình phong thổi tới, trên mặt Tần Vũ xuất hiện một nét tiếu dung, phía trước chính là kinh thành Tần vương triều.

Cựu kinh thành trong quá khứ đã bị phá hủy, Tần vương triều hiện nay đã dời đô đến Viêm kinh thành, đại thành trì nằm ở cuối phía đông Tần vương triều. Luận về phồn hoa, Viêm kinh thành tuyệt đối không kém hơn kinh thành cũ, Viêm kinh thành hiện giờ cũng đã cải danh thành kinh thành.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người vận hắc sắc trường bào. Tần Vũ và Hắc Vũ trên mặt có khí chất lãnh tuấn, khiến cho những người xung quanh cảm thấy ba người nhất định là những kẻ mang địa vị cao. Đặc biệt là sau thân họ, bọn Sử Tín, Sử Chiến tứ đại linh thú biến thành kẻ tùy tùng. Kẻ tùy tùng cũng có khí thế như

vậy, có thể tưởng tượng được địa vị chí cao của chủ nhân.

Hầu Phí nhìn cảnh sắc xung quanh, đồng thời truyền âm hỏi nhanh:

- Đại ca, còn có gần hai tháng nữa là tới Cửu Cửu trọng kiếp của huynh, rốt cuộc huynh sẽ chuẩn bị độ kiếp ở đâu?

Tần Vũ trầm tư giây lát rồi truyền âm nói:

- Đừng lo lắng, tóm lại đến lúc khẩn cấp đó ta sẽ đến phía nam Tiềm Long đại lục tìm một hải đảo là có thể độ kiếp được.

Địa điểm độ kiếp, Tần Vũ tịnh không để ý.

Hiện giờ một thân vô sự nhẹ nhõm, Tần Vũ lại muốn hưởng thụ, quan sát cảnh sinh hoạt của những người bình thường diễn ra xung quanh.

- Đại ca, hiện tại chúng ta đến Vũ vương phủ?

Hắc Vũ nhẹ giọng nói.

Tần Vũ lắc đầu cười, truyền âm lại:

- Đừng vội, tin tức chúng ta quay về chỉ vừa mới truyền cho Tinh Thần các, phụ vương cùng đại ca ta đang chuẩn bị li khai Tinh Thần các. Ở vài ngày trong Tinh Thần các, bọn họ có lẽ đã không thực sự thoải mái. May mắn là hiện tại bọn họ đi ra cũng sẽ không có nguy hiểm gì. Bây giờ sứ giả các giới đã hạ phàm, bất cứ ai cũng không thể tới Tiềm Long đại lục gây chuyện được nữa.

Còn có một điểm Tần Vũ chưa nói đến. Nếu không có chuyện gì ai lại chạy cả quãng đường dài tới Tiềm Long đại lục để tìm

người thân hắn làm phiền đây? Hơn nữa, hiện tại hắn đang ở Tiềm Long đại lục, có Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ hoàn toàn có thể bảo chứng không một người nào có thể gây hại cho người thân của hắn. Ai dám dại dột động thủ, Tần Vũ tuyệt đối sẽ không lưu tình.

- Được rồi, không nói chuyện khác nữa, phụ vương và đại ca tạm thời còn chưa quay về. Phía trước có một tửu lâu, bọn ta đến đó vui vẻ uống một chầu rồi nói tiếp. Tuy mĩ tửu của Thanh Vũ tiên phủ không tồi, ngon thì ngon đấy, đẹp thì đẹp đấy, nhưng luận về cái thú thì không như rượu của phàm nhân.

Giữa ba huynh đệ đều sử dụng truyền âm nói chuyện, chung quy có một vài lời thoại không thích hợp để phàm nhân nghe thấy.

Lập tức ba người đều nhằm hướng tửu lâu đi tới, Sử Tín, Sử Chiến bốn người cũng đồng thời theo sau đi vào tửu lâu.

- Dương huynh, ngươi nói tửu thần là ai?

- Chính là đại hán khôi ngô ngăm đen chỗ cái bàn kia. Đúng, chính là hắn, sáng sớm hôm nay hắn đã bắt đầu uống, đến giờ cũng ba canh giờ rồi. Trong khoảng thời gian đó hắn đã uống cả mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu, ăn hết vài chục mâm thịt bò.

- Hảo đại hán, sợ là so với ta cao hơn không chỉ hai cái đầu. Ngươi vừa nói gì nhỉ? Mười vò lớn, là vò lớn? Làm sao có thể như thế được, dạ dày của hắn không đáy sao?

Vừa bước vào tửu lâu, Tần Vũ đã nghe thấy một chuyện thú vị.

Bên trong tửu lâu đó dường như xuất hiện một hán tử có khả năng đặc biệt về uống rượu, hơn nữa còn uống Liệt Hỏa Đao Tử tửu, loại rượu mạnh nhất. Loại rượu đó, người bình thường chỉ

uống ba bát lớn đã bị say không đứng dậy được, nhưng đại hán ngăm đen khôi ngô kia đã uống đến mười vò lớn.

Không phải là vò rượu nhỏ phổ thông, mà là loại vò lớn tửu điếm dùng để trữ rượu. Một vò lớn ít nhất cũng có hai mươi cân, mười vò lớn chính là hai trăm cân. Từ phía thường nhân mà nhìn, đích xác có thể gọi đó là sự tình trên mức khủng khiếp.

Tần Vũ ba huynh đệ tùy tiện chọn lấy một bàn ngồi xuống, bọn Sử Tín tứ đại linh thú cũng chọn lấy một bàn để ngồi.

Mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu?

Đối với các cao thủ như Tần Vũ mà nói, đừng nói mười vò lớn, dù là trăm vò lớn, có lẽ cũng chỉ giống như nuốt một con sông lớn mà thôi, chỉ cần trực tiếp mở miệng một lần hấp là đủ.

- Chưởng quỹ đâu, cũng mang cho ba huynh đệ ta mười vò Liệt Hỏa Đao Tử tửu lớn.

Hầu Phí chỉ sợ thiên hạ không loạn, ha ha cười lớn nói.

Lập tức mọi người trên tửu lâu đều nhìn về Hầu Phí ba huynh đệ.

Lúc này một trung niên nhân béo phì với mặt cười rạng rỡ lóc cóc chạy tới:

- Ba vị khách quan, thiết nghĩ ba vị lần đầu uống Liệt Hỏa Đao Tử tửu, loại rượu này có tửu tính rất mạnh, đừng nói vò lớn, dù là một vò nhỏ cũng đủ khiến cho một tráng hán cũng phải ngã gục.

- Đừng nói lời thừa, có phải sợ huynh đệ bọn ta không có tiền chăng? Ngươi lấy được cứ lấy.

Hầu Phí phẩy tay một cái, đưa ra một đỉnh vàng lớn.

Mười lạng kim nguyên bảo.

Liệt Hỏa Đao Tử tửu tuy tửu tính vô cùng mạnh, nhưng tịnh không được coi là đỉnh cấp hảo tửu gì. Ngược lại, một vài loại không mạnh như Bạch Ngọc Thanh Tuyền, Trúc Diệp Phiêu Hương... giá của chúng lại đắt đến kinh người. Dù là mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu, chỉ cần mười lạng bạc trắng là đủ. Mười lạng kim nguyên bảo, đủ để mua hết tất cả Liệt Hỏa Đao Tử tửu của tửu lâu.

Chưởng quỹ béo phì ánh mắt sáng lên, vội cười nói:

- Ba vị khách quan hiển nhiên là những người giàu có, chỉ cần có tiền là đủ rồi.

- Tiền đủ, còn không mang rượu ra?

Hầu Phí có vẻ khó chịu.

- Vâng, vâng, tiểu nhị, mau đi lấy rượu.

Chưởng quỹ da mỡ trên mặt rúng rính vội nói, trong lòng lại thầm nghĩ: *"Uống đi, có say cũng không phải là chuyện của ta. Không thể cậy uống được nhiều rồi sính uy phong được, mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu không lẽ người nào cũng có thể uống được sao?"*

Chỉ nghĩ đến đó, chưởng quỹ béo phì không cầm được phải nhìn đại hán khôi ngô ngăm đen một cái.

Đại hán đó, bây giờ đã bắt đầu uống sang vò rượu lớn thứ mười một, uống một thời gian lâu như vậy mà không thấy đại hán đó rời khỏi bàn nửa bước.

- Đây còn là con người sao?

Chưởng quỹ thì thầm trong lòng, trên mặt lại cười hớn hở, quay về trong quầy của mình.

- Chưởng quỹ đâu, mau mang cho bốn huynh đệ bọn ta mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu.

Sử Chiến cũng lớn tiếng hô lên.

Mặc Kỳ Lân tứ đại linh thú lúc này cũng muốn uống lớn một phen.

Nhưng một tiếng hô đó lại khiến cho cả tửu lâu rúng động.Tất cả khách nhân đều nhìn về phía bàn của Sử Chiến.

- Hôm nay rút cục là có chuyện gì vậy nhỉ, đột nhiên đến nhiều người như vậy, hơn nữa đều lên giọng muốn mười vò lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu một lần. Không lẽ bọn họ thực có thể uống được?

- Đại hán ngăm đen kia thực có bản sự, còn người của hai bàn đến sau có lẽ là bốc đồng thôi.

Bên trong tửu lâu bắt đầu xôn xao tiếng bàn luận.

Chưởng quỹ lúc lắc chạy tới:

- Bốn vị khách quan, thật đáng xấu hổ quá, tửu lâu bọn ta không nghĩ hôm nay sẽ có nhiều người muốn Liệt Hỏa Đao Tử tử như vậy. Hiện giờ bọn ta cũng chỉ còn lại chín vò lớn mà thôi, quả thực không còn hàng tồn nữa.

Chưởng quỹ béo phì cũng bất đắc dĩ phải nói vậy. Bình thường một hôm có thể bán ra mười vò lớn đã là tốt lắm rồi, nhưng hôm nay người của ba bàn đều muốn mười vò lớn.

- Không còn?

Sử Chiến lặng thinh.

- Chỉ còn lại chín vò lớn, xin bốn vị khách quan hãy từ từ uống. Ta lập tức lệnh cho tiểu nhị đi vận chuyển vài chục vò nữa về đây. Tin rằng chín vò lớn cũng cần một khoảng thời gian để uống, tong lúc đó tiểu nhị sẽ mua rượu về.

Chưởng quỹ đó cũng có vẻ thảm hại.

Sử Chiến nhìn huynh đệ mình, cuối cùng chỉ có thể gật đầu. Hầu Phí cũng hắc hắc cười một tiếng, không nói thêm câu gì.

Tần Vũ nâng bát lớn lên:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, cạn.

Ba huynh đệ cụng bát, rồi nhẹ nhàng một hơi uống hết sạch.

Một bát lớn Liệt Hỏa Đao Tử tửu vào trong bụng, ba người thêm phần hứng khởi, cảm thấy toàn thân cực kỳ thư thái ấm áp.

Lúc này, người tại tầng một tửu lâu càng lúc càng nhiều, ngồi gần kín hết các dãy bàn. Những người đó trên danh nghĩa là ăn uống, nhưng đều hết sức chậm chạp, còn chủ yếu là chú ý đến bàn của Tần Vũ, bàn của Sử Tín và bàn của đại hán ngăm đen đó. Bọn họ quả thực chỉ muốn xem, phải chăng có người tửu lượng lợi hại đến vậy.

Cùng với thời gian trôi đi…

Người trong tửu lầu đều kinh ngạc.

- Ba huynh đệ ở bàn đó thực quá lợi hại, ta thấy bọn họ chỉ vừa

đàm tiếu tán gẫu vừa uống rượu, giống như là uống nước vậy. Mới qua một khoảng thời gian ngắn, ba huynh đệ họ đã uống hết tám vò lớn. Hơn nữa, so với lúc chưa bắt đầu uống rượu, xem ra ba người không có khác biệt gì lớn.

- Bốn người ở bàn kia cũng rất lợi hại a, chín vò lớn liệt tửu, gần như đã uống hết nhẵn.

Mọi người trong tửu lâu đều thấp giọng bàn luận, bọn họ cũng biết lớn tiếng bình luận về các đại nhân là rất bất lễ, do đó đều nhỏ tiếng mà nói chuyện với nhau. Chung quy liên tục xuất hiện nhiều cao thủ có thể uống rượu đến vậy thực quá kinh người.

Dù là không say, nhưng dạ dày sao có thể chịu được vậy?

Hiện giờ trên trán chưởng quỹ của tửu lâu cũng đang lấm tấm mồ hôi.

Một bàn bốn người đó, chín vò lớn đã gần uống hết, tiểu nhị còn chưa đem rượu về.

- Chưởng quỹ, rượu đâu? Không phải nói bọn ta uống hết, tiểu nhị sẽ đem rượu về sao?

Sử Chiến nhíu mày mang theo nộ ý nói.

Chưởng quỹ béo phì vội hô lên:

- Xin đợi cho giây lát, tiểu nhị sẽ lập tức quay lại, lập tức.

Vị chưởng quỹ này bình sinh cũng gặp người vô số, tự nhiên có thể nhìn ra những người có thể uống nhiều rượu như vậy. Chỉ cần nhìn khí thế, cũng có thể đoán được không có một ai mà hắn không dám đụng vào. Hơn nữa, nhìn thấy tửu lượng của những người đó, cũng biết không kẻ nào là người thường cả.

Hiển nhiên là chưởng quỹ không dám đắc tội với một người nào trong số họ.

Qua một lúc...

- Chưởng quỹ, mang thêm mười vò lớn nữa. Rượu này tư vị thực rất được a.

Hầu Phí hô lên.

- Khách quan, làm phiền đợi một lát.

Chưởng quỹ trước kiêu ngạo sau cung kính, tươi cười đon đả nói. Nhưng trong lòng hắn lại đang chửi rủa giận dữ: "Mẹ nó, nên đổi tên tiểu nhị chậm chạp này, thời gian lâu như vậy còn chưa có chuyển rượu về. Nếu chọc giận đám người trước mắt, nói không chừng cũng có khả năng họ phá tửu lâu của ta mất.

Chưởng quỹ béo phì đoán rất chuẩn.

Tám người đó, người nào cũng có thể chỉ bằng một cái phẩy tay là đủ khiến cho tửu lâu của hắn hóa thành cát bụi.

Hốt nhiên...

Chưởng quỹ ánh mắt lóe sáng, thân ảnh tiểu nhị từ xa khiến hắn trong lòng thấy nhẹ nhõm:

- Các vị khách quan, tiểu nhị đã quay về, rượu sẽ tức thì đem đến bên các vị.

Chưởng quỹ lập tức ra lệnh cho những kẻ hạ nhân trong tửu lâu bắt đầu khuân rượu.

Lần uống rượu này, từ giữa trưa cho đến tận tối, sau đó lại từ tối uống đến sáng ngày hôm sau.

Tần Vũ ba huynh đệ một bàn, Sử Tín tứ đại linh thú một bàn, còn có đại hán khôi ngô ngăm đen đó một bàn.

Ba bàn đó liên tục uống, dù đêm khuya, chưởng quỹ béo phì đó cũng chỉ đóng cửa lớn của tửu điếm, vẫn để người ba bàn họ tiếp tục uống.

Tần Vũ ba huynh đệ, Sứ Tín tứ đại linh thú còn may có thể tán gẫu với nhau, nhưng đại hán khôi ngô ngăm đen đó lại một mình một người, từ đầu đến cuối không có nói ra một câu nào.

Buổi sáng, ánh ban mai xuyên qua cửa lớn của tửu lâu chiếu vào.

- Thống khoái, không nghĩ đến địa phương của phàm nhân cũng có thể uống được hảo tửu như vậy.

Đại hán đó đứng lên, cuối cùng hắn đã ăn no uống say.

Buổi sáng trong tửu lâu đó đã có không ít khách nhân, gần như đại bộ phận khách nhân đều biết đại hắn khôi ngô ngăm đen đó đã uống bao nhiêu rượu.

Tất cả là bốn mươi vò lớn!

Còn hai bàn kia, một bàn là sáu mươi vò lớn, bàn còn lại là bảy mươi vò lớn.

Một đám người khủng khiếp!

"Quả nhiên hắn không phải là phàm nhân" *Tần Vũ trong mắt lóe lên một tia tiếu ý, đồng thời lần đầu tiên dùng linh thức tra xét một phen :"*Hắn là tán ma, tán yêu, hay tán tiên?"

Ở Tiềm Long đại lục, Tần Vũ gần như rất ít dùng linh thức. Nhưng vừa mới sử dụng linh thức một lần, Tần Vũ lại phát hiện, không ngờ mình nhìn không thấu được đại hán ngăm đen khôi ngô đó.

Đại hán nhắm bàn của Tần Vũ đi tới.

Vừa rồi còn chưa tra xét được gì, nhưng khi đại hán khôi ngô đó đúng trước mặt mình, Tần Vũ mới phát hiện khí tức khủng bố của hắn: "Phảng phất như một tòa đại sơn đè xuống ta, khí thế ngưng trọng nặng nề như thế, tuyệt đối là cao thủ, thậm chí không dưới cả Tông Quật"

- Úi, tiểu tử, ta nhìn ngươi rất thuận nhãn.

Đại hán khôi ngô ngăm đen nhẹ cười nhìn về Hầu Phí.

- Ta?

Hầu Phí ngạc nhiên chỉ mình.

Đại hán khôi ngô ngăm đen gật đầu nói:

- Ta tên Man Càn, ngươi có thể gọi ta là Man Càn đại ca.

Tần Vũ lúc này mới chú ý thấy một chuyện, đồng tử của kẻ tên Man Càn trước mắt không ngờ là tử sắc.

- Đại ca, thêm nữa ư, ta đã có một vị đại ca, ngươi bằng cái gì mà làm đại ca của ta?

Hầu Phí căn bản không thèm.

Một đạo ánh sáng lóe lên trong đồng tử tử sắc của Man Càn, nụ cười trên khuôn mặt đã biến mất, sắc mặt hoàn toàn đanh lại.

Chương 260

Tối Cường Vũ Lực Đích Siêu Thần Thú

Tần Vũ cảm thấy đau đầu, Phí Phí vốn là một kẻ có tính cách cứng đầu khó bảo. Cao thủ trước mắt hiển rõ thập phần mạnh mẽ, dù là ba người hợp lại cũng không chắc có thể thắng được, nhưng Hầu Phí lại cuồng ngạo như vậy... Bất quá, Tần Vũ tịnh không có nói nhiều, chung quy mình còn có Thanh Vũ tiên phủ. Man Càn lạnh mặt nhìn Hầu Phí, Hầu Phí tức thì chằm chằm nhìn lại Man Càn, không chút nhượng bộ.

- Tốt, tốt, quả nhiên là có ngạo khí, xứng đáng là Hỏa Tình Thủy Viên.

Man Càn hốt nhiên cười lớn.

Hầu Phí, Tần Vũ, Hắc Vũ đều rất kinh ngạc. Tại phàm nhân giới này, người có thể nhận ra bản thể của Hầu Phí tịnh không nhiều, nhưng Man Càn lại dễ dàng nói ra. Hơn nữa, lúc này xung quanh chúng nhân còn xuất hiện cấm chế, làm cho phàm nhân bên ngoài căn bản không nghe thấy lời nói chuyện của họ.

Tần Vũ đứng lên, nhẹ cười nói:

- Man Càn huynh, ta giới thiệu cho huynh, đây là nhị đệ ta Hầu Phí. Nhị đệ ta cứng đầu khó bảo, Man Càn huynh cũng không cần quá để ý làm gì. Đây là tam đệ ta Hắc Vũ, tính cách nó so với nhị đệ ta còn lãnh đạm hơn.

- Ồ!

Man Càn ánh mắt lóe sáng, kinh ngạc nhìn về Hắc Vũ. Lần này, Man Càn nhìn mất một lúc, nghi hoặc:

- Thần thú? Từ khi nào thần thú phi cầm lại có loại hình dạng như ngươi vậy, không lẽ ngươi là một loại biến dị?

- Không biết!

Hắc Vũ mồm nặn ra hai từ đó.

Man Càn liền cười:

- Thú vị lắm!

Man Càn đột nhiên nhìn Tần Vũ, cười nói:

- Ngươi là nhân loại nhỉ, không ngờ ngươi có thể làm cho Hỏa Tình Thủy Viên cùng với một thần thú đến cả ta cũng nhìn không ra nhận làm đại ca, thực là khiến ta kinh ngạc.

- Tại hạ Tần Vũ, chỉ là một tu chân giả mà thôi.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Man Càn gật nhẹ đầu, sau đó nhìn qua đám Sử Tín tứ đại linh thú, rồi lập tức nhìn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ huynh đệ, ta thực là bội phục đó, không ngờ có thể khiến bốn thần thú nguyện ý làm linh thú. Bất quá, bốn trung cấp thần thú này có thể đi theo cùng với Hầu Phí, thiết nghĩ bọn chúng cũng nhận được tu luyện công pháp không tồi nhỉ, đó cũng coi như là phúc phần của bọn chúng.

Man Càn hiển nhiên biết rất rõ đẳng cấp thần thú của Hầu Phí.

- Các vị đều sử dụng truyền tấn lệnh, đem truyền tấn lệnh của ngươi đưa cho ta. Đến sau này nếu có chuyện gì, hay có phiền phức gì

thì có thể tìm ta. Ta nghĩ có sự tình gì xảy ra ở phàm nhân giới, căn bản ta có thể giải quyết được.

Man Càn cười rất chân thành.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy bất ngờ.

Kỳ thực đại hán ngăm đen trước mắt tuy khiến cho người khác một khí thế nặng nề, mặt lạnh lại thì phi thường khủng bố, nhưng Man Càn đó khi cười lên lại tạo ra cho người khác một cảm giác tin tưởng.

"Người này trời sinh làm kẻ thống soái" Tần Vũ trong lòng phán định.

Lạnh tức thì khiến người úy kỵ, cười lại làm người không thể không tin tưởng, nhân vật như vậy, Tần Vũ cũng mới lần đầu được gặp. Dù là Hầu Phí, hay là Hắc Vũ cũng đều thuộc một loại khá cô ngạo.

Tần Vũ đương nhiên vui vẻ kết giao bằng hữu, lập tức liền cùng Man Càn lưu lại ấn kí linh thức của nhau.

- Tần Vũ huynh đệ, Hầu Phí, Hắc Vũ, hiện giờ ta có chuyện quan trọng phải đến Đằng Long đại lục, tạm thời chia tay với các ngươi ở đây. Nếu có cơ hội, các ngươi có thể thông qua truyền tấn lệnh tìm ta.

Man Càn nhìn về Tần Vũ ba người nói, đồng thời giải trừ cấm chế xung quanh.

Tần Vũ lập tức đứng lên nói:

- Có cơ hội nhất định sẽ lại tụ họp với Man Càn huynh.

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng đứng lên, bọn họ cảm thấy đại hán ngăm đen trước mắt cũng xứng đáng để kết giao.

- Cáo từ.

Man Càn chắp tay, rồi lập tức li khai khỏi tửu lâu, chỉ nháy mắt cả người liền biến mất trong mắt chúng nhân. Cũng không biết là hắn Thuấn Di hay là thi triển thần thông gì khác.

"Không tưởng được ở Tiềm Long đại lục cũng có thể gặp cao thủ thâm bất khả trắc như vậy." Tần Vũ trong lòng thầm thở dài.

- Chủ nhân, mới rồi hán tử đó đã nói gì với các người?

Mặc Kỳ Lân truyền âm nói, Sử Tín ba huynh đệ cũng nghi hoặc nhìn qua.

Vừa rồi Man Càn thi triển cấm chế, để cho Man Càn và Tần Vũ ba người đàm thoại, Sử Tín tứ đại linh thú căn bản không có nghe được.

- Không có gì, tốt rồi, chuẩn bị về vương phủ.

Tần Vũ đạm nhiên nói, tứ đại linh thú lập tức không hỏi thêm nữa.

Lập tức chúng nhân quay về vương phủ.

"Tán ma nhất phương tụ tập chỗ này? Ba bức Phá Thiên đồ, Long tộc có một, tán ma có một, còn một bức thì căn bản cả mục tiêu cũng tìm không ra. Sứ giả Long tộc và Long tộc tộc trưởng sở hữu cực phẩm yêu khí, muốn đối phó bọn chúng tuy là không khó nhưng cũng rất phiền hà, còn bên tán ma thì giản đơn hơn." Man Càn nhìn Âm Nguyệt sơn mạch khổng lồ, trong lòng đang thầm tính toán.

Âm Nguyệt sơn mạch, tán ma vài vạn, tu ma giả phổ thông có hơn vài chục vạn, đó là các nhân vật đến từ các tu ma tông phái. Hiện giờ do Huyết ma Đỗ Trung Quân tọa trấn, toàn bộ tán ma

nhất phương sĩ khí tăng lên rất nhiều.

Chỉ hai ba bước chân, Man Càn đã đến phạm vi Âm Nguyệt cung.

- Người nào?

Một tán ma bảo vệ bên ngoài Âm Nguyệt cung hét lên.

Man Càn chỉ là lướt nhìn tán ma đó một cái, đồng tử tử sắc quang mang lưu chuyển, lập tức khuôn mặt của tán ma đó ngây dại. Man Càn tựa như đang ở hoa viên sau nhà vậy, trực tiếp bước vào Âm Nguyệt cung.

Tán ma canh gác đó sau một lúc mới tỉnh lại: *"Vừa rồi có chuyện gì vậy, ngủ gật sao? Ta là một tán ma mà lại ngủ gật?"*

Nghĩ đi nghĩ lại, tán ma đó vô luận thế nào cũng không thể nhớ ra vừa rồi rút cục đã phát sinh chuyện gì.

Man Càn nhẹ nhàng tiến lên. Trên đường đi có nhiều tán ma chào hỏi Man Càn, những tán ma đó cũng nghĩ hắn là ma đạo cao thủ nào đó.

Chỉ có vài tán ma canh gác tiến hành chất vấn Man Càn, sau khi bị hắn nhìn nhẹ một cái, những tán ma này từng người liền giống như mất hồn, ngoan ngoãn để hắn đi qua. Cứ thế, Man Càn trực tiếp đi vào Huyết Ma điện, hạch tâm cung điện của Âm Nguyệt cung hiện nay.

- Huyết ma điện? Một kẻ nhất cấp ma vương cũng xưng là Huyết ma, chỉ ở phàm nhân giới mới văn vẻ uy phong được mà thôi.

Man Càn đứng bên ngoài Huyết Ma điện thản nhiên cười.

Thanh âm Man Càn tịnh không lớn, nhưng những người xung

quanh và bên trong Huyết Ma điện đều là cao thủ, hiển nhiên tất cả bọn họ đều nghe thấy thanh âm đó, bao gồm cả vị ma giới sứ giả trong Huyết Ma điện, Huyết ma Đỗ Trung Quân.

- Ngang nhiên dám ở bên ngoài Huyết Ma điện hỗn xược!

Cùng với một tiếng hét giận dữ, một đạo quang mang huyết hồng sắc bắn tới Man Càn.

- Thập nhị kiếp tán ma, cút đi!

Man Càn lắc đầu cười một tiếng.

Một cái phẩy tay.

Chỉ một cái phẩy tay của Man Càn, dù đã có cực phẩm ma khí khiến thực lực đại tăng, Ô Không Huyết miệng vẫn phun tiên huyết, cả người vô lực nặng nề rơi xuống Huyết Ma điện, sau đó ngã lăn ra đất. Bọn người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc vốn định chạy lại để chuẩn bị xuất thủ, thấy vậy liền sợ đến nỗi không dám động đậy.

Lão thiên, cả Ô Không Huyết thực lực gia tăng vài lần cũng không chịu nổi một chiêu, người trước mắt mạnh quá sức tưởng tượng.

- Kẻ nào ở bên ngoài làm ầm ỹ vậy, muốn tìm chết sao?

Thanh âm bạo ngược của Huyết ma Đỗ Trung Quân vang lên, một đạo quang mang huyết hồng sắc bỗng nhiên xuất hiện ở bên ngoài đại điện Huyết Ma điện.

Huyết ma Đỗ Trung Quân mấy ngày này sống trong tôn sùng kính trọng, được vô số tán ma ca ngợi, tự nhiên cũng có một khí thế của kẻ bề trên. Cặp mắt hung hãn của Huyết ma Đỗ Trung

Quân lộ xuất hồng quang, nhìn về hán tử ngăm đen dám lớn lối bên ngoài Huyết Ma điện.

- Ngươi... ngươi là Man Càn? Man Càn, không ngờ là ngươi!

Đỗ Trung Quân rất sửng sốt.

- Ồ, ta tưởng Ma giới sẽ phái xuất ai, hóa ra là ngươi. Cũng không lạ, tinh anh nhất cấp ma vương của Ma giới chỉ có vài kẻ, ngươi cũng tính là không tồi.

Man Càn trên mặt có một nét cười nhạt.

Đỗ Trung Quân hai mắt sáng lên:

- Không tưởng được a, Yêu giới tẩu thú nhất tộc không ngờ sẵn sàng phái ngươi đi, bọn họ không lo lắng ngươi có thể chết trong Nghịch Ương cảnh sao. Nếu mà ngươi chết đi, đối với tẩu thú nhất tộc là một đả kích trầm trọng a.

- Không có thực lực, chết cũng không oán ai được.

Man Càn thản nhiên nói.

- Quả nhiên được tôn là siêu cấp thần thú mạnh nhất trong các siêu cấp thần thú của tẩu thú nhất tộc, xem ra chỉ có Tử Đồng Ngưu ma vương ngươi là được trời sinh cho năng lực thống soái. Bằng lòng để ngươi hạ phàm, Yêu đế thực là rộng rãi.

Huyết ma Đỗ Trung Quân cũng không thể không cảm thán, hắn thân là tinh anh được Huyết Ma đế xem trọng, đối với những tinh anh nhân vật của Yêu giới cũng có hiểu biết.

Ở yêu giới mỗi siêu cấp thần thú đều được quý trọng vô cùng, phái một siêu cấp thần thú hạ phàm, thực là khủng bố. Hơn nữa, Tử Đồng Ngưu ma vương còn được tôn xưng là kẻ vũ lực mạnh nhất trong các đại siêu cấp thần thú.

- Liên Nguyệt, mau chuẩn bị yến tiệc, ta phải cùng Man Càn huynh vui vẻ uống một chầu.

Đỗ Trung Quân quay sang Liên Nguyệt nương nương bên cạnh nói.

- Vâng, Huyết Ma tiền bối!

Liên Nguyệt nương nương khá nhanh trí, Man Càn đó có lẽ chính là yêu giới sứ giả, hơn nữa có vẻ như vũ lực đặc biệt mạnh, thậm chí còn khiến Đỗ Trung Quân bất tri bất giác rơi vào thế yếu.

- Không biết Man Càn huynh có nể mặt ta hay không?

Đỗ Trung Quân cười nói.

- Đương nhiên nể.

Man Càn cười nhạt nói.

Nếu mà có thể không động thủ thì tốt, thực ra Man Càn cũng không thích phải động thủ. Man Càn thân là siêu cấp thần thú hạ phàm, tất nhiên Yêu đế cấp cho hắn những bảo bối quý giá. Xét cho cùng, dù là Yêu đế cũng không dám tùy ý để một siêu cấp thần thú Tử Đồng Ngưu ma vương bị chết. Hơn nữa, Man Càn thập phần tự tin, vô luận là thực lực bản thân, hay là các loại vũ khí chiến giáp, tuyệt đối hắn đều trội hơn tất cả các sứ giả khác.

Đương nhiên Man Càn cũng biết, mỗi sứ giả đều có một vài

tuyệt chiêu, nếu qua thực liều mạng, hắn dù có giết được đối phương cũng sẽ phải thụ thương. Bởi vậy, có thể không cần động thủ là chuyện tốt nhất.

Trên tửu yến.

- Nào, Man Càn huynh, cạn chén này.

Huyết ma Đỗ Trung Quân nâng chén cười ha ha.

- Cạn!

Man Càn cũng không từ chối, đợi rượu qua tam tuần, Man Càn đặt chén rượu xuống nói:

- Đỗ Trung Quân, lần này ta đến chỗ ngươi, thiết nghĩ mục đích ngươi cũng đã nghĩ ra. Ta hỏi ngươi, Phá Thiên đồ đó có thể để mang bao nhiêu người đi vào Nghịch Ương cảnh, đừng nói dối, từ chỗ người khác biết ta cũng có thể được những tin tức này.

Nói dối ?

Siêu cấp thần thú Tử Đồng Ngưu ma vương thân là một loại siêu cấp thần thú làm Tiên giới, Ma giới sợ nhất. Với tính khí phi thường rộng rãi, hắn đối với ngươi thân thiện, cũng là phúc khí của ngươi. Nếu ngươi dám lừa dối, Tử Đồng Ngưu ma vương phẫn nộ điên cuồng lên, sẽ khiến ngươi biết thế nào gọi là *"trâu điên"*.

- Phá Thiên đồ trừ người sở hữu, còn có thể để năm kẻ khác cùng vào.

Đỗ Trung Quân không chút giấu giếm.

- Nói như vậy thì bức Phá Thiên đồ của ngươi có phần cho sáu người vào. Ừm…để ba trong số đó cho ta, ngươi thấy thế nào?

Man Càn không nói lời thừa, trực tiếp đi vào vấn đề chính.

Đỗ Trung Quân nín thinh.

Quá tham lam, một hơi đòi tới ba người.

- Ừm...không lẽ Đỗ Trung Quân ngươi nghĩ rằng lời đề nghị của ta có gì không đúng?

Man Càn hỏi lại.

Đỗ Trung Quân trong lòng nảy ra một ý nghĩ: *"Siêu cấp thần thú hạ phàm, cực phẩm yêu khí khẳng định là có, nói không chừng…với địa vị đặc thù của siêu cấp thần thú, tẩu thú nhất tộc sợ Man Càn chết, rất có thể sẽ đem một kiện hạ phẩm thần khí trân quý ban cho hắn, điều này cũng rất khó nói."*

Đỗ Trung Quân hiểu rất rõ ràng, dù cho Man Càn không có hạ phẩm thần khí, chỉ có cực phẩm yêu khí, Đỗ Trung Quân hắn cũng tuyệt đối không thể đối địch.

Siêu cấp thần thú vũ lực mạnh nhất trong các siêu cấp thần thú, được tôn là vũ lực tối cường. Thực lực của Tử Đồng Ngưu ma vương nhất cấp yêu vương, Đỗ Trung Quân không thể sánh bằng được.

- Không ý kiến, đương nhiên là không ý kiến.

Huyết ma Đỗ Trung Quân cười nhẹ, nói tiếp:

- Đi vào Nghịch Ương cảnh không phải là nhiều người thì tốt, trọng yếu chính là cao thủ. Tán ma nhất phương bọn ta chỉ mình Ô

Không Huyết còn có một vài trợ thủ, những người khác đến đó cũng chỉ là nhận lấy cái chết mà thôi. Phần ba người đó sẽ cấp cho Man Càn huynh, ta rất vui đổi lấy tấm nhân tình này a.

Man Càn cười nâng chén nói:

- Đây là tạ ơn Đỗ huynh, nào, chúng ta uống.

Chỉ sau hai ba câu nói, Đỗ Trung Quân vốn kiêu căng ngạo mạn là thế, đã phải đem phần ba người của Phá Thiên đồ cấp cho Man Càn.

Lúc trước Tần Đức, Tần Phong bọn họ từ Tinh Thần các gấp rút quay về, rồi sau đó đã đoàn tụ với Tần Vũ.

Ban đầu tán tiên nhất phương và tán ma nhất phương ở Tiềm Long đại lục tranh đoạt Phá Thiên đồ, làm cho Tần vương triều tử vong quá nghìn vạn. Bất quá, quân đội may mắn không có tổn thất nào, do đó Tần vương triều chỉ cần dời đô và an bài cho những người dân chịu tai ương, tịnh không có tổn thất nào quá lớn.

Gần đây, Tần Vũ đang ở Vân Vụ sơn trang, nơi cư trú thuở thiếu thời.

Nhìn con đường trên ngọn Đông Lam sơn, Tần Vũ nhớ lại ngày xưa, lúc tiến hành cực hạn huấn luyện đã không ngừng chạy trên con đường đó. Nhớ đến mỗi ngày ngâm trong Ôn tuyền, nhìn những túi cát, đồng nhân ở luyện công trường, ngoài ra còn có những khối đá xanh... Hồi ức lại cuộc sống lúc nhỏ, hắn thấy cảm giác vô cùng kì diệu.

- Phụ vương, đại ca, nhị ca, các người hãy yên tâm. Cửu Cửu trọng kiếp tuy là nguy hiểm, nhưng con cũng có không ít bảo vật, độ qua Cửu Cửu trọng kiếp tịnh không phải là không thể. Hơn nữa, dù có thất bại thì tu tán tu cũng được mà.

Trên Vân Vụ sơn trang, Tần Vũ đang cùng người thân cáo biệt.

- Vũ nhi, phải nhớ kỹ, lúc độ kiếp nếu thực chống không lại, hãy tu luyện tán tu. Con đừng sính cường, biết chưa?

Tần Đức thêm một lần nữa nhắc nhở.

Dù là tâm lý của Tần Đức có vững vàng đến đâu, nhưng khi biết nhi tử của mình độ Cửu Cửu trọng kiếp cực kỳ nguy hiểm, cũng không thể không có lo lắng.

- Được rồi, phụ vương, đại ca, nhị ca, Phong bá bá, Từ thúc…con phải đi đây, mọi người cũng không cần phải tiễn đưa nữa.

Tần Vũ quay đầu nhìn về Mặc Kỳ Lân:

- Tiểu Mặc, ngươi là tam kiếp tán yêu, sau này ngươi có thể an tĩnh tu luyện, bảo hộ gia tộc Tần thị của ta. Nếu phụ vương ta truyền tấn cho ngươi, hi vọng ngươi có thể xuất thủ tương trợ.

Mặc Kỳ Lân gật đầu nói:

- Yên tâm, chỉ với việc chủ nhân các người truyền công pháp tu luyện cho ta, cũng đủ để cho ta vì các người mà ra sức. Không phải chỉ là tám chín nghìn năm sao, chỉ cần có ta ở đây, đừng mong có người thương hại được người thân của người.

Tần Vũ gật đầu, sau đó nhìn về phía những người thân của mình:

- Mọi người đừng nhìn con như vậy, không phải là con đi vào chỗ chết đâu, cũng không phải là đi rồi không về. Được rồi, không nói nữa, Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta đi.

Tần Vũ lúc này chịu không nổi nỗi niềm chia ly, lập tức thân hình di động một cái, trực tiếp phá không mà đi. Hầu Phí, Hắc Vũ và tam đại Huyền Băng sư thú cũng nối tiếp rời Vân Vụ sơn trang bay đi.

Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính, Phong Ngọc tử... tất cả bọn họ nhìn đám người Tần Vũ hóa thành một điểm ở ngang trời, trong lòng thầm thì chúc phúc.

Chương 261

Thiên Kiếp Hàng Lâm

Trên bầu trời của hải vực vô tận, Tần Vũ ba người phía trước, cùng với ba Huyền Băng sư thú theo sau đang cực tốc phi hành.

- Chính là chỗ này!

Tần Vũ tùy ý tuyển ra một tiểu đảo không người, bọn Hầu Phí tất nhiên không chút dị nghị. Sáu người trực tiếp phi đến tiêu đảo vô danh đó.

Hắc Vũ đi đến trước mặt Tần Vũ, trịnh trọng nói:

- Đại ca, từ giờ tới lúc độ kiếp còn có gần bốn ngày, những ngày này huynh phải tĩnh tâm tu luyện thật tốt, Cửu Cửu trọng kiếp này thực nguy hiểm phi thường, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ thất bại.

Nhìn thấy biểu tình trịnh trọng của Hắc Vũ, Tần Vũ nhẹ cười:

- Tiểu Hắc, yên tâm, độ Cửu Cửu trọng kiếp ta có tự tin.

- Không phải là vấn đề có tự tin hay không, Cửu Cửu trọng kiếp này không những chỉ cần thực lực và linh hồn cảnh giới, nó còn là một lần khảo nghiệm tâm của huynh nữa.

Hắc Vũ thoáng lộ vẻ lo lắng

- Tâm?

Tần Vũ nghi hoặc.

Hầu Phí bên cạnh mở lời nói:

- Đúng, khảo nghiệm tâm. Ít ngày trước bọn đệ không nói với huynh vì sợ huynh sẽ bồn chồn trong lòng. Chung quy nói cho huynh điều đó, huynh cũng không thể chuẩn bị được gì, ít nhất trong lòng chỉ có thể chú ý hơn chút nữa mà thôi.

- Chủ nhân, tâm, khảo nghiệm cái gì của tâm?

Huyền Băng sư thú lão nhị Sử Bính nghi hoặc nói:

- Bọn ta cũng đã độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, sao lại không khảo nghiệm tâm nhỉ?

Hầu Phí lướt nhìn Sử Bính, sau đó trao đổi với Hắc Vũ một cái nhìn nghi hoặc.

Hầu Phí biến sắc:

- Không tốt, tạp mao điểu, ta có một suy đoán chẳng lành.

- Ta cũng vậy.

Hắc Vũ sắc mặt cũng trầm xuống.

Nhìn hai huynh đệ của mình nói chuyện một cách không rõ ràng như vậy, rốt cuộc Tần Vũ cũng cảm thấy nghi hoặc:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, rút cục là chuyện gì, các đệ đừng lập lờ nữa, hãy nói rõ ra.

- Đại ca, trước hết chúng ta hãy nghe quá trình độ kiếp của bọn Sử Bính đã, sau đó sẽ biết sự suy đoán của đệ có chính xác hay không.

Hầu Phí nói xong, liền lập tức nhìn về phía Sử Bính:

- Sử Bính, đem quá trình lúc trước các ngươi độ Cửu Cửu trọng kiếp nói rõ cho bọn ta nghe.

Ba huynh đệ Sử Tín, Sử Bính, Sử Chiến bị biểu tình nghiêm túc của Hầu Phí làm cho phát sợ, vội vàng giải thích:

- Chủ nhân, ngày đó chúng thuộc độ Cửu Cửu trọng kiếp đã trải qua tổng cộng chín đạo kiếp lôi. Từ đệ nhất đạo đến đệ bát đạo kiếp lôi uy lực tăng dần, giữa mỗi một đạo kiếp lôi đều tạm ngưng một đoạn thời gian. Tám đạo kiếp lôi đầu tuy càng lúc càng khó, ta vẫn độ qua được. Chỉ là…đến đệ cửu đạo kiếp lôi, không ngờ trong kiếp lôi còn ẩn hàm thiên hỏa. Thiên hỏa và kiếp lôi cùng công kích, tích lũy uy lực cực lớn. Thiên hỏa công kích cũng rất mạnh, may là ta có pháp bảo hộ thân mới một cách nguy hiểm độ qua được Cửu Cửu trọng kiếp.

Sử Bính kể lại tỉ mỉ về quá trình độ kiếp.

Tần Vũ cười:

- Không nên là thiên hỏa, đối với ta mà nói, thiên hỏa chỉ là dưỡng chất mà thôi.

Vốn dĩ Tần Vũ sở hữu Hắc Diễm Quân chỉ giới nên mới nói như vậy. Hắc Diễm Quân chỉ giới này không chỉ có thể phóng ra thiên hỏa, mà còn có thể hấp thu thiên hỏa. Tuy năng lượng thuộc hỏa tính trữ tồn bên trong Hắc Diễm Quân chỉ giới vô cùng lớn, nhưng cũng không phải là vô cùng vô tận, vẫn cần phải hấp thu năng lượng thuộc hỏa tính bên ngoài nữa.

Nhưng…

Hầu Phí và Hắc Vũ nghe xong, sắc mặt có vài phần khó coi.

- Quả nhiên giống như đệ nghĩ! Đại ca, đệ cũng biết công lực của mọi người không giống nhau, Cửu Cửu trọng kiếp uy lực cũng có sự khác biệt. Lúc trước đệ nghĩ uy lực đó không giống nhau, uy lực của kiếp lôi gia tăng bao nhiêu phụ thuộc công lực của từng người, nhưng hiện tại xem ra không giản đơn như vậy đâu.

Hầu Phí và Hắc Vũ đều có lo lắng nhìn về Tần Vũ.

- Nói rõ xem.

Tần Vũ nhíu mày.

Hầu Phí gật đầu nói:

- Đệ vừa mới phát hiện một vấn đề, đệ và Hắc Vũ độ Cửu Cửu trọng kiếp hoàn toàn không giống như bọn Sử Tín. Nếu với loại Cửu Cửu trọng kiếp của bọn chúng, đệ và Hắc Vũ chắc chắn có thể nhẹ nhàng độ qua. Tuy nhiên, khi xưa đệ và Hắc Vũ đã gần như độ kiếp thất bại.

Hắc Vũ cũng gật đầu nói:

- Đại ca, đệ vừa nghe một cách rõ ràng, bọn Sử Tín tuy cũng là thần thú nhưng Cửu Cửu trọng kiếp của bọn chúng khá dễ, tám đạo đầu chỉ là kiếp lôi, đệ cửu đạo mới là kiếp lôi và thiên hỏa cùng nhau bổ xuống. Tuy cũng rất nguy hiểm nhưng đệ và hầu tử đều có chiến giáp hộ thân, có thể dễ dàng chống cự. Nếu là cấp độ đó, đệ và hầu tử chắc sẽ rất nhẹ nhàng độ qua. Tuy nhiên, sự thật là đệ và hầu tử gần như đã thất bại. Nếu không có sự chỉ đạo và giúp đỡ của sư tôn, rất có thể đệ và hầu tử đã phải tu tán yêu.

- Lan thúc?

Tần Vũ trong lòng bắt đầu rúng động.

Tần Vũ mở lời:

- Sự giúp đỡ của Lan thúc? Ta nhận thấy Cửu Cửu trọng kiếp của Sử Tín bọn chúng đã rất nguy hiểm rồi. Theo những gì ta biết, tu tiên giả, tu ma giả nói chung độ Cửu Cửu trọng kiếp chỉ là chín đạo kiếp lôi thông thường mà thôi.

Hầu Phí nghiêm túc nói

- Đó chính là sự bất đồng. Đối với tu tiên giả, tu ma giả phổ thông, Cửu Cửu trọng kiếp của bọn chúng chỉ là chín đạo kiếp lôi, nhưng Cửu Cửu trọng kiếp của Huyền Băng sư thú, tám đạo đầu là kiếp lôi, còn đệ cửu đạo lại là kiếp lôi cộng thiên hỏa. Còn đệ và Hắc Vũ lại càng khác nữa.

Tần Vũ trong lòng thêm phần rúng động, cuối cùng đã biết Hầu Phí và Hắc Vũ muốn nói cái gì.

Người thực lực không giống nhau, thiên kiếp uy lực cũng không giống nhau.

Sự bất đồng này rất lớn, không chỉ là sự gia tăng của uy lực kiếp lôi, mà loại hình thiên kiếp cũng có sự khác biệt.

Sắc mặt Hắc Vũ cũng thập phần nghiêm túc:

- Đại ca, đối với đệ và Hầu Phí, sáu đạo đầu đều là kiếp lôi, đệ thất đạo lại là kiếp lôi cộng thiên hỏa công kích, còn đệ bát đạo là kiếp lôi cùng với tâm ma dụ hoặc, căn bản không thể nhìn ra.

- Tâm ma dụ hoặc?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

- Đúng, tâm ma dụ hoặc.

Hắc Vũ thoáng lộ lo lắng, nói tiếp:

- Đại ca, tâm ma dụ hoặc đó không phải xem linh hồn cảnh giới của huynh cao bao nhiêu, mà là khảo nghiệm tâm của huynh. Nó dẫn dụ tâm của huynh, khiến huynh bị phân tâm. Lúc đệ bát đạo kiếp lôi bổ xuống, một khi phân tâm, kết cục có thể chính là cái chết.

Hầu Phí cũng nói:

- Tâm ma dụ hoặc này thực ra chỉ là một loại ảo cảnh, xuất hiện trong đầu của huynh, chỉ là nó quá mức chân thật mà thôi. Kể cả khi huynh biết rõ ràng đó là ảo cảnh, nhưng có thể vẫn bị ảnh hưởng dẫn đến phải phân tâm. Một khi phân tâm, cái đó…

Tần Vũ cũng bắt đầu cảm thấy khó khăn.

Loại công kích phi vật chất này, có khi còn tạo sự uy hiếp hơn. Dưới tâm ma dụ hoặc, một khi phân tâm, làm sao mà chống được uy lực hãi nhân của đệ bát đạo kiếp lôi đó.

Tần Vũ trong lòng cũng giật mình tỉnh ngộ: *"Đệ bát đạo thiên kiếp đã lợi hại như vậy, không biết đệ cửu đạo thiên kiếp sẽ như thế nào đây?"*

- Cái đó căn bản chưa là gì, nguy hiểm nhất chính là đệ cửu đạo thiên kiếp. Nói thật, đệ và tạp mao điểu có thể độ qua cửu đạo thiên kiếp hoàn toàn nhờ vào sự giúp đỡ của Lan thúc. Chỉ nhờ vào bản thân mình, đệ và tạp mao điểu căn bản không thể độ qua.

Hầu Phí thoáng tỏ ra thất vọng.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Hắc Vũ cũng gật đầu nói:

- Vào lúc tối hậu quan đầu, từ trong Xuyên Vân thương mà Lan thúc đã cho đệ truyền qua một đạo năng lượng vào trong thân thể đệ, chỉ trong nháy mắt đệ đã đạt tới trạng thái hơn lúc bình thường gấp vài lần. Nếu không phải như vậy, làm sao đệ có thể chống được đệ cửu đạo thiên kiếp.

Tần Vũ cuối cùng đã minh bạch. Hầu Phí và Hắc Vũ luôn nói đến việc được Lan thúc giúp đỡ, nguyên lai là Lan thúc đã lưu xuống trên vũ khí của hai người một đạo năng lượng.

- Làm sao Lan thúc có thể để lại một đạo năng lượng xảo diệu đến thế, đúng vào lúc bọn đệ độ đệ cửu thiên kiếp thì mới nhập vào bên trong thân thể? Tài giỏi vậy sao?

Tần Vũ quả thực không thể tin được.

Hắc Vũ và Hầu Phí nhìn nhau cười, sau đó Hầu Phí tự tin nói:

- Đại ca, sự thần thông của sư tôn đệ căn bản đã đạt đến mức quỷ thần mạc trắc.

Hắc Vũ cũng gật gật nói:

- Đại ca, đệ và hầu tử tu luyện ở một địa phương thần bí trong hơn một trăm năm, mà thời gian ở phàm nhân giới trôi qua được hơn một năm mà thôi. Lan thúc có thể mang bọn đệ đến loại địa phương đó, còn có gì mà người không thể làm được đây?

Tần Vũ liền cười, khả năng thần kì của Lan thúc không cần phải nghĩ đến nhiều làm gì, nếu không đạt đến cảnh giới đó thì có rất nhiều thứ không thể nào hiểu rõ nổi.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, đệ cửu đạo thiên lôi của bọn đệ rút cục có cảnh tượng ra sao, nói chi tiết xem nào.

Trong lòng Tần Vũ vẫn còn quan tâm tới chuyện Cửu Cửu trọng kiếp đó.

Thở ra một hơi dài, Hầu Phí nói:

- Đệ cửu đạo thiên kiếp của đệ và Tiểu Hắc gần giống nhau. Nói thật, đệ cửu đạo thiên kiếp đó rút cục có bao nhiêu loại công kích, bản thân đệ và Tiểu Hắc cũng không nắm rõ. Nhưng bọn đệ minh bạch một điểm, ít nhất có lôi kiếp, tâm ma cùng với thiên hỏa công kích, ngoài ra còn có một số loại khác nữa, tuy nhiên trong lúc sinh tử quan đầu hai người bọn đệ bị tăm tối hoang mang nên không thể nhận biết. Nếu không phải là sư tôn lưu lại một đạo năng lượng tương trợ, căn bản bọn đệ đã thất bại.

Ba huynh đệ Sử Tín đứng bên cạnh đều nghe đến phát ngốc.

Kiếp lôi, tâm ma, thiên hỏa, mà không những chỉ có ba loại đó mà thôi, đệ cửu đạo thiên kiếp thực quá khủng khiếp.

- Đại ca, không nói đến những công kích khác, chỉ riêng đệ cửu đạo thiên kiếp đó cũng đã có uy lực lớn khác thường, nguyên đạo kiếp lôi cũng đủ khiến cho đệ và Tiểu Hắc trọng thương gần chết. Ngoài ra, còn có tâm ma dụ hoặc, thiên hỏa công kích và thứ khác nữa…Tóm lại, lúc đó đệ và Tiểu Hắc bị làm cho mông muội, mê mê man man, trong đầu tăm tối.

Hầu Phí cười khổ nói.

Sắc mặt Tần Vũ chợt trở nên nghiêm túc, hắn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó. Tần Vũ mở lời

- Ta nghĩ trong công kích của đệ cửu đạo thiên kiếp, có lẽ loại

công kích giống với Mê Hồn chi thuật mới gây ra cho bọn đệ cảm giác mê mê man man.

Tiểu Hắc và Phí Phí chỉ dựa vào thực lực của bản thân thì gần như không khả năng độ qua Cửu Cửu trọng kiếp. Chung quy đệ cửu đạo thiên kiếp thập phần hiểm nguy, chỉ với uy lực của kiếp lôi đã cực kỳ khủng khiếp, huống hồ còn có thêm các loại công kích quỷ dị mạc trắc khác nữa.

Hầu Phí nói:

- Đại ca, đó chỉ là Cửu Cửu trọng kiếp của bọn đệ, còn Cửu Cửu trọng kiếp của huynh, ai mà biết được sẽ như thế nào.

Lúc này Tần Vũ chợt nhớ lại lời của Lan thúc và Lập Nhi, hai người đã từng nói Cửu Cửu trọng kiếp của mình nguy hiểm phi thường.

- Cửu Cửu trọng kiếp của ta sẽ như thế nào đây?

Tần Vũ ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng không có chút tự tin nào.

Uy lực của Cửu Cửu trọng kiếp này chỉ trông vào thực lực mỗi người mà phán định. Thực lực của Tần Vũ tuyệt đối không kém hơn Hầu Phí và Hắc Vũ, uy lực của Cửu Cửu trọng kiếp chắc chắn so với họ sẽ không nhỏ hơn. Lúc trước Hầu Phí và Hắc Vũ có năng lượng do Lan thúc lưu trong vũ khí của bọn chúng giúp đỡ, nhưng hiện giờ Lan thúc đã li khai, Tần Vũ chỉ có thể trông vào bản thân mình.

- Ài, các đệ từng người biểu tình gì vậy, đừng lo lắng, ta sẽ không quá chủ quan đâu. Một khi ta cảm thấy không chống lại được nguy hiểm, lập tức sẽ đem kiếm tiên khôi lỗi thi triển ra. Kiếm tiên khôi lỗi

có thể tính như là một phân thân của ta, giống như tiên khí nói chung, dùng nó tương trợ sẽ không có chuyện gì nữa.

Vào lúc nguy hiểm đó, Tần Vũ cũng không thể ra vẻ anh hùng được. Bình thường nếu một người độ kiếp dưới sự giúp đỡ của người khác, sẽ làm cho thiên kiếp uy lực đại tăng, khiến cho hai người đều bị đánh. Nhưng kiếm tiên khôi lỗi dùng để chống cự, lại không có phiền não đó. Chung quy kiếm tiên khôi lỗi là do Tần Vũ trích huyết nhận chủ thu vào, tương đương với một loại tiên khí đặc biệt kì lạ, cũng có thể tính là phân thân của hắn vậy.

Hầu Phí và Hắc Vũ đều nói:

- Ừm, có kiếm tiên khôi lỗi có lẽ không gặp nhiều vấn đề lớn.

Tuy nói vậy nhưng sâu trong đáy lòng, Hầu Phí và Hắc Vũ vẫn có điểm lo lắng. Hai người bọn họ đều biết khi độ cửu đạo thiên kiếp bổ xuống, sẽ xuất hiện loại cảm giác mê mê man man, nếu một khi rơi vào loại trạng thái này, làm sao còn có thể khống chế được kiếm tiên khôi lỗi tương trợ, chỉ sợ Tần Vũ cũng quên mất mình đang độ kiếp.

Tần Vũ cũng minh bạch một điểm đó, chỉ là nếu để hoàn toàn rơi vào trạng thái mơ hồ, tâm cảnh của bản thân thực quá tồi. Đối với tâm tính kiên định của mình, Tần Vũ rất có tín tâm. Hơn nữa, Cửu Cửu trọng kiếp của mình nhất định sẽ không giống với của Hầu Phí và Hắc Vũ. Cửu Cửu trọng kiếp của mình rút cục là như thế nào, chỉ có đợi đến lúc độ kiếp mới biết được.

Trong những ngày này Tần Vũ rất tích cực nghỉ ngơi, lúc thì nhìn xem những hải điểu trên hải vực bay về đâu, lúc lại ngắm sóng biển đánh lên bờ. Rất nhanh, ngày độ kiếp đã đến.

Ở phía xa, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với Sử Tín tam đại linh thú trong lòng đều hồi hộp nhìn về. Độ kiếp, người khác căn bản

không thể giúp được, trừ phi là người có thể đạt được cấp độ nghịch thiên.

- Cuối cùng đã đến!

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Chỉ thấy thiên không phảng phất đột ngột trầm xuống, nguyên bản thiên không có màu xanh da trời, vào lúc đó đã biến thành một cái lò thiêu ám hồng sắc. Trời như úp xuống, đất như dâng lên, một loại áp lực cực độ lập tức tỏa ra, đồng thời thiên không ám hồng sắc chợt hình thành lên một cỗ xoáy lốc khổng lồ.

- Thiên kiếp đã đến!

Tâm trạng của Hầu Phí, Hắc Vũ đều khẩn trương hẳn lên.

Phảng phất như vòi nước, từ trong thiên không ám hồng sắc hốt nhiên phun ra đạo đạo lôi điện, số lượng lôi điện đơn giản là nhiều đến kinh người. Vô số lôi điện giống như nước chảy, điên cuồng tụ tập về phía cơn lốc xoáy, sau đó lập tức hội tụ lại ở chính giữa. Vì số lôi điện quá nhiều, khiến cả nghìn dặm thiên không tựa như đều có điện xuyên qua, trong không khí thấp thoáng những tia điện quang.

Hầu Phí và Hắc Vũ hai người nhìn nhau, sắc mặt cả hai có vài phần tái nhợt, chỉ nhìn số lượng cũng như tốc độ lôi điện tụ tập, chắc chắn đã khủng khiếp hơn rất nhiều so với lúc hai người họ độ kiếp.

Tuy bọn họ vì Tần Vũ mà khẩn trương, nhưng bản thân Tần Vũ lại không chút lo sợ, chỉ ngẩng cao đầu nhìn thiên không một cách bất khuất.

Chương 262

Cửu Cửu Trọng Kiếp

Không một ai biết Tần Vũ lúc này rút cục đang nghĩ gì, còn những suy nghĩ trong lòng Hầu Phí và Hắc Vũ lại biểu lộ hết trên nét mặt và trong ánh mắt của họ.

- Chủ nhân xin hãy yên tâm! Cửu cửu trọng kiếp này tuy lợi hại, nhưng theo như lời chủ nhân vừa nói, rồi xem xét đến tình trạng ba huynh đệ ta độ kiếp, ta nghĩ…vô luận thế nào, sáu đạo kiếp lôi đầu uy lực không lớn, hơn nữa thời gian tạm ngưng cũng khá dài, bởi vậy rất an toàn.

Sử Bính bên cạnh nhẹ nhàng nói.

Hầu Phí và Hắc Vũ nghe thấy không cầm được tiếng cười.

- Bọn ta đã quá khẩn trương rồi, đã kinh qua cửu cửu trọng kiếp, biết sự lợi hại của nó nên tự nhiên vì đại ca mà lo lắng, quên mất sáu đạo thiên kiếp đầu uy lực không ra gì.

Nét mặt Hầu Phí có phần tươi tỉnh hơn.

Chín đạo thiên kiếp, sau mỗi một đạo đều có thời gian tạm ngưng để chuẩn bị. Càng về sau, cùng với uy lực thiên kiếp tăng lên, thời gian tạm ngưng để chuẩn bị đó càng lúc càng dài.

- Bang…!

Một trận âm thanh tựa như trời long đất lở vang lên, một cỗ kình khí cường liệt từ trên trời bỗng nhiên áp xuống. Toàn bộ nước biển trong phương viên vài nghìn dặm bị ấn chìm xuống gần

mười thước, tất cả không gian xung quanh phảng phất như bị đông cứng lại. Lúc này, thiên không hoàn toàn hấp thụ hết lôi điện rồi cùng với lốc xoáy, gồm nhiều sắc quang mang đã ngừng xoay chuyển, hình thành lên một đóa phù vân...kiếp vân.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Sử Tín, Sử Bính và Sử Chiến, năm người ở phía xa hoàn toàn nín thở theo dõi cảnh tượng đó.

- Đệ nhất đạo kiếp lôi cũng sẽ nhanh hạ xuống thôi.

Đang đứng, Tần Vũ bất chợt nhẹ nhíu mày.

Cửu cửu trọng kiếp đó, tại sao cả đệ nhất đạo kiếp lôi tích tụ lại cũng mất nhiều thời gian như thế? Theo đạo lí, đệ nhất đạo kiếp lôi bổ xuống phải rất nhanh mới đúng. Tuy nhiên, khác xa với dự liệu của Tần Vũ, dù hắn đã đứng ở phía dưới đợi một lúc lâu, đệ nhất đạo kiếp lôi vẫn chưa hề bổ xuống.

Hầu Phí, Hắc Vũ mấy người cũng đều lo ngại.

- Tại sao đệ nhất đạo kiếp lôi còn chưa hạ xuống? Lúc trước ta độ cửu cửu trọng kiếp lại không giống như thế này, từ khi kiếp vân hình thành đến lúc đệ nhất đạo kiếp lôi bổ xuống chỉ trong thời gian mười cái hô hấp mà thôi. Nhưng hiện tại đã qua khoảng thời gian bằng năm mươi cái hô hấp rồi.

Hầu Phí cũng lo lắng.

Thời gian chuẩn bị càng lâu càng khiến cho chúng nhân thêm phần lo âu. Sự yên lặng bao trùm không gian vài nghìn dặm, không có một âm thanh nào phát ra, nhất thời cảnh tượng phảng phất như tử vực. Phía bên dưới, phương viên hải vực vài nghìn dặm giống như đang bị một sức mạnh vô hình áp chế, không hề có lấy một ngọn gió hay cơn sóng nào.

Bỗng nhiên...

Cực kỳ đột ngột, một đạo thanh sắc lôi điện từ trong kiếp vân lóe lên, lập tức bổ thẳng xuống đỉnh đầu Tần Vũ. Đạo kiếp lôi này bất ngờ đánh xuống, không hề có một điểm báo hiệu nào, đến cả Tần Vũ cũng có chút phản ứng không kịp. Cũng may, Tần Vũ vốn đã chuẩn bị dùng thân thể để chống chọi lại đệ nhất đạo thiên lôi này. Tần Vũ có thể nhờ vào thân thể để đánh bại Đại Thành kì thần thú, sự cường hãn không nói cũng có thể tưởng tượng được.

Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân rung nhẹ một cái, khi cảm giác đau ê ẩm xuất hiện thì đạo kiếp lôi đó đã tiêu thất.

Cùng lúc đệ nhất đạo lôi kiếp hạ xuống, sức mạnh áp chế phương viên vài nghìn dặm không gian tức thì biến mất. Hải vực đang cực kỳ tĩnh lặng đột nhiên lại nổi lên những con sóng lớn cao đến vài chục thước, chỉ thấy đạo đạo sóng lớn ào tới như muốn nhấn chìm tiểu đảo vô danh. Cuồng phong bật lên, bắt đầu thổi cong những cây cao trên vô danh tiểu đảo, một lúc sau nó đã khiến cát bay đá nhảy đầy trời.

- Đệ nhất đạo kiếp lôi này uy lực không khác tí nào so với tưởng tượng của ta. Đệ nhất đạo kiếp lôi đã đi qua, đệ nhị đạo kiếp lôi có lẽ cần một đoạn thời gian.

Tần Vũ biết giữa mỗi đạo là khoảng thời gian tạm ngưng. Hơn nữa, thời gian chờ đợi đệ nhất đạo kiếp lôi hạ xuống rất dài, lần này đợi đệ nhị đạo kiếp lôi không biết cần bao lâu thời gian.

Chính lúc trong đầu Tần Vũ vừa có ý tưởng nghỉ ngơi.

- Bang!

Lại là một đạo lôi điện không hề báo hiệu, hung ác đánh lên trên người Tần Vũ, khiến cho toàn thân hắn bị chấn động, kinh

mạch cơ nhục hoàn toàn như bị tê dại.

- Nhanh vậy!

Tần Vũ rất sửng sốt.

Thời gian giữa đệ nhị đạo kiếp lôi và đệ nhất đạo kiếp lôi chỉ cách nhau có một cái hô hấp, vả lại lúc đánh xuống không có biểu hiện gì báo hiệu trước, khiến hắn không kịp chuẩn bị.

Đệ nhị đạo kiếp lôi vừa qua...

Trong thiên không một tia thanh quang lóe lên, một đạo kiếp lôi uy lực còn lớn hơn đạo vừa nãy hiểm độc đánh xuống người Tần Vũ. Lúc này tiếng *"Bang"* mới vang lên, đây chính là đệ tam đạo kiếp lôi.

Tuy nhiên, chỉ một cái hô hấp thời gian sau, trong kiếp vân bất ngờ có một đạo lôi điện, giống như con giao long đang uốn lượn, bắn xuống cực nhanh.

Không đến thì thôi, một khi đã đến thì như gió bão mãnh liệt.

- Chuyện gì vậy, rút cục là chuyện gì, thiên kiếp này rút cục là thế nào? Còn nữa, thiên kiếp từ khi nào lại biến ra như vậy. Lúc mới bắt đầu thì tích tụ rõ lâu, về sau không ngừng một hơi điên cuồng đánh xuống, một đạo nối tiếp một đạo, cả thời gian để người khôi phục công lực cũng không cho.

Hầu Phí vung tay một cách điên cuồng, Hắc Vũ cũng tức giận vô cùng, tuy nhiên bọn họ căn bản không có biện pháp gì đê giúp Tần Vũ.

cửu cửu trọng kiếp này thực quá quỷ dị. Theo đạo lí, một đạo hạ xuống, qua một lúc mới hạ thêm một đạo nữa, cứ lần lượt như thế và có thời gian tạm ngưng giữa các đạo. Tuy nhiên, cửu cửu

trọng kiếp của Tần Vũ không phát ra thì thôi, một khi đã phát ra lại liên tiếp bổ xuống một tràng.

Huyên Băng sư thú lão đại Sử Tín cũng nhíu mày:

- Rất quái dị, nói chung kiếp lôi hạ xuống đều sẽ có uy áp, nó phải thu khí thế từ kiếp vân trong giây lát rồi mới lại đánh xuống. Điều này có thể giúp độ kiếp giả chuẩn bị tốt mọi thứ tới độ kiếp. Nhưng…thiên kiếp của chủ nhân lại không chút báo hiệu, một đạo tiếp nối một đạo liên tục.

Phân biệt đối xử.

Lão thiên đối với người bình thường thoải mái, nhưng tại sao đối với Tần Vũ lại khó khăn đến vậy?

Hắc Vũ sắc mặt cũng băng lãnh:

- Các đạo liên tiếp đánh xuống, cả thời gian khôi phục cũng không cho. Đừng nói cái khác, chỉ liên tục sáu đạo kiếp lôi đánh xuống, cộng thêm cả công kích lực mới hình thành, tuyệt đối không yếu hơn độ cửu đạo kiếp lôi.

Bọn Hầu Phí mấy người trong lòng đều phẫn nộ bất bình, cùng chung tâm trạng rất lo âu.

Lúc này Tần Vũ lại không hề quan tâm đến điều đó, ngược lại hắn còn có vẻ an nhàn thư thái suy nghĩ nguyên nhân vì sao thiên kiếp lại như vậy.

Liên tục sáu đạo kiếp lôi đánh xuống, mỗi đạo cách nhau tối đa có một cái hô hấp mà thôi. Đối với các độ kiếp giả khác, khả năng đây sẽ là một điều bất hạnh. Nhưng đối với Tần Vũ thì lại khác, chỉ vừa mới lấy cứng chọi một đạo kiếp lôi, sinh mệnh nguyên lực vô tận trong thân thể đã khôi phục tất cả thương thế trong nháy

mắt.

"Liên tục bổ xuống như vậy đích xác sở hữu lực phá hoại phi thường lớn, nếu ta không có sinh mệnh nguyên lực, độ qua sáu đạo kiếp lôi này, dù cho không chết cũng phải trọng thương. Nhưng…cửu cửu trọng kiếp này vì sao lại như thế nhỉ? Từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói có ai độ kiếp lại như vậy." Tần Vũ trong lòng suy tư.

Thiên lôi đó uy lực tuy là lớn nhưng nhục thể của Tần Vũ thực quá khủng bố. Lúc trước được Lưu Tinh Lệ cải tạo qua, nhục thể của Tần Vũ đã đạt đến mức kinh người, cộng thêm sinh mệnh nguyên lực có lực khôi phục kinh người, từ đệ nhất đạo đến đệ lục đạo kiếp lôi căn bản không làm Tần Vũ tổn thương chút nào.

Cuối cùng, thiên kiếp đã tạm ngưng giây lát. Sau khi liên tiếp đánh xuống sáu đạo kiếp lôi, kiếp vân một lần nữa chuyển động chậm lại, hình dạng cũng bắt đầu từ từ nhỏ đi.

"Xem ra cửu cửu trọng kiếp của ta tuy uy lực khá lớn, nhưng tối đa so với Phí Phí, Tiểu Hắc bọn chúng cũng chỉ mạnh hơn chút ít. Sáu đạo thiên kiếp đầu uy lực chưa được coi là mạnh bạo, chỉ có điều chúng liên tục đánh xuống mà thôi. Đệ thất đạo thiên kiếp này, nếu ta đoán không sai, có lẽ ẩn hàm thiên hỏa công kích." Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Hắc Diễm Quân chỉ giới, Thiên hỏa lĩnh vực!

Tần Vũ tâm ý máy động, lập tức bắt đầu dùng thiên hỏa lĩnh vực của Hắc Diễm Quân chỉ giới.

"Sáu đạo thiên kiếp vừa rồi đều giống nhau ở một điểm, đó là đánh xuống không báo hiệu. Từ kiếp vân đến chỗ mình gần như vậy, nếu đệ thất đạo thiên kiếp cũng âm thầm như sáu đạiảnhước, đến tối hậu mới sử dụng thiên hỏa lĩnh vực khả năng sẽ không kịp. Nên sớm bắt đầu sử dụng là tốt hơn..."

Nghĩ đoạn, Tần Vũ liền khởi động thiên hỏa lĩnh vực, sau đó tĩnh lặng đợi đệ thất đạo thiên kiếp đến.

Hắc Vũ nhẹ nhíu mày:

- Hầu tử, sau khi nhìn thấy sáu đạo kiếp lôi liên tục đánh xuống, hơn nữa còn không chút báo hiệu, ta luôn có một loại cảm giác bất diệu. Sáu đạo kiếp lôi đầu đã như thế, ba đạo về sau sẽ đơn giản sao?

Hầu Phí cũng trầm lặng gật đầu.

Đúng a, sẽ đơn giản sao? Nhưng trong lúc độ kiếp, người khác căn bản vô pháp tương trợ, Tần Vũ chỉ có thể tự trông vào bản thân mà thôi.

"Tạp mao điểu, tình huống xấu nhất mà ta vừa nghĩ tới tịnh không có xuất hiện. Ta lo lắng sợ hãi nhất chính là đệ lục đạo thiên kiếp có ẩn hàm đặc thù công kích. Hiện tại xem ra tình cảnh của đại ca và bọn ta không khác nhau mấy, sáu đạo thiên lôi đầu đều là kiếp lôi phổ thông, từ đệ thất đạo kiếp lôi mới xuất hiện một vài đặc thù công kích.

Hầu Phí an ủi nói.

Cửu cửu trọng kiếp của Tần Vũ tuy có nguy hiểm hơn so với Hầu Phí bọn họ một chút, nhưng không quá lớn.

- Bang…!

Lần này toàn bộ kiếp vân đều rung lên, hỏa diễm tử sắc nóng rực bên trong nhẹ nhàng chuyển động. Ngay sau đó một đạo hỏa long tử sắc từ trên trời hạ xuống, nhằm Tần Vũ phun tới rất nhanh. Đó chính là đệ thất đạo thiên kiếp.

Trong mắt Tần Vũ tinh quang lóe lên, đạo tử sắc hỏa long to lớn và giảo quyệt đó, bên ngoài là tử sắc hỏa diễm nhưng bên

trong lại là một đạo kiếp lôi.

- Hấp!

Trong lúc tử sắc hỏa long đó phun vào đến phạm vi của thiên hỏa lĩnh vực, trên tay Tần Vũ xuất hiện trung phẩm tiên kiếm. Chỉ thấy thiên hỏa của tử sắc hỏa long lập tức bị thiên hỏa lĩnh vực thôn phệ hoàn toàn, chỉ để cho một đạo kiếp lôi đã bị tổn hao một phần lớn sức mạnh xuyên qua, đánh lên người Tần Vũ.

Đạo kiếp lôi đã bị tổn hao đó đánh lên trên người Tần Vũ chỉ làm lóe lên một đạo điện xà, sau đó từng đạo thanh sắc điện quang liền lập tức tiêu tán.

- Gì thế? Đệ thất đạo kiếp lôi sao lại yếu vậy?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

Tuy phun qua thiên hỏa lĩnh vực đã bị tổn hao phần nào, nhưng xét cho cùng đó là đệ thất đạo kiếp lôi, dù có bị tổn hao thì cũng phải sánh ngang uy lực của đệ lục đạo kiếp lôi chứ. Nhưng Tần Vũ cảm thấy đạo kiếp lôi đó uy lực so với đệ lục đạo kiếp lôi còn yếu hơn, thậm chí còn yếu hơn rất nhiều.

Tần Vũ trong lòng thoáng động, vội nhớ lại lục cửu thiên kiếp của mình. Trong lục cửu thiên kiếp lần đó, năm đạo thiên lôi đầu uy lực cũng nhỏ khác thường, toàn bộ năng lượng phần lớn tập trung trên đạo lôi điện sau cùng. Một đạo lôi điện đó gần như đã khiến Tần Vũ trực tiếp hóa thành tro, nếu không có Lưu Tinh Lệ, chắc chắn Tần Vũ lúc đó cũng đã phải tu tán tu.

"Không lẽ lần này cũng vậy, đệ thất đạo kiếp lôi uy lực không lớn, đệ bát đạo kiếp lôi uy lực khả năng cũng không lớn, tất cả năng lượng sẽ tập trung trên đệ cửu đạo kiếp lôi?" Tần Vũ chấn động trong lòng.

Nếu tình huống đó thực sự xảy ra, kiếp lôi của đệ cửu đạo

thiên kiếp uy lực sẽ lớn khác thường. Nếu mà lão thiên chơi đùa một chiêu này, Tần Vũ thực chỉ có thể liều mạng dùng kiếm tiên khôi lỗi. Chung quy lại, nếu để bản thân hắn chống, tuyệt đối chống không được.

Lúc này trong thiên không đang súc tích ra đệ bát đạo thiên kiếp.

- Ông… !

Kiếp vân quang mang lưu chuyển.

Tần Vũ chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc trong giây lát, đến khi tỉnh lại thì khung cảnh xung quanh đã không còn là hải đảo với hải vực mà là Vân Vụ sơn trang. Bên trong đại thính của Vân Vụ sơn trang, Tần Vũ thấy Tần Đức, phụ vương mình.

- Vũ nhi, đại ca con đắc tội với một tán tu nên đã bị giết chết rồi.

Tần Đức trên mặt đầy vẻ u sầu.

- Đại ca đã chết?

Tần Vũ sắc mặt đại biến.

Hốt nhiên...

Trong lúc này, Tần Vũ tâm thần không kìm được chấn động một cái, sau đó chìm trong ký ức xa xưa.

- Không đúng, ta đang độ kiếp!

Tần Vũ bỗng nhiên lắc đầu. Tuy nhiên, khi Tần Vũ vừa tỉnh lại, ảo cảnh vừa tiêu tán, đã thấy lôi điện đánh trên người hắn rồi. Tần Vũ không chút kịp đề phòng, bị lôi điện trực tiếp đánh xuống đầu. Dù dự định dùng cứng chống kiếp lôi, Tần Vũ cũng không dám dùng đầu để chống.

Choáng váng, chính là cảm giác choáng váng.

Trong sát na đầu bị đánh, điều Tần Vũ nghĩ đến chính là linh hồn. Nếu linh hồn bị kiếp lôi bổ xuống, Tần Vũ căn bản không thể tưởng tượng kết quả sẽ ra sao.

Đệ bát đạo kiếp lôi hung ác bổ xuống, khiến cho trên đầu Tần Vũ xuất hiện những vết rạn nứt, tuy nhiên nó nhanh chóng được sinh mệnh nguyên lực tu phục trong nháy mắt. Dù có xuất hiện thêm vết nứt, nhất định cũng được sinh mệnh nguyên lực khôi phục lại lần nữa.

Linh hồn.

Dựa vào sinh mệnh nguyên lực để chống cự lại một lúc, Tần Vũ lập tức khống chế linh hồn dung nhập vào trong tinh cầu ở đan điền, chỉ trong giây lát đệ bát đạo kiếp lôi đã tiêu tán. Đệ bát đạo kiếp lôi này uy lực không phải quá lớn, chỉ là so với đệ lục đạo kiếp lôi lớn hơn chút ít mà thôi. Sau khi chống được đệ bát đạo thiên kiếp, Tần Vũ tịnh không cảm thấy vui mừng, ngược lại trong lòng càng thấy trầm trọng hơn.

- Đệ bát đạo kiếp lôi quả nhiên giống với dự liệu, uy lực của nó không lớn.

Tần Vũ nhìn kiếp vân trên trời.

"Rút cục là chuyện gì, kiếp vân đó vì sao lại quỷ dị như vậy. Đệ thất đạo và đệ bát đạo uy lực không lớn, không lẽ kiếp vân sẽ tập trung năng lượng trên một đạo thiên kiếp, dù thế nào cũng ban cho độ kiếp giả một kích mạnh mẽ nhất?" *Tần Vũ trong tâm không thể minh bạch, từ trước tới giờ hắn chưa từng nghe nói qua chuyện này. Hơn nữa, khi lục cửu thiên kiếp cũng xảy ra tương tự, hiện tại cửu cửu trọng kiếp cũng như vậy.*

Lúc lục cửu thiên kiếp, có sự giúp đỡ của Lập Nhi mà thân thể

Tần Vũ còn bị bổ đứt gãy, cuối cùng nhờ Lưu Tinh Lệ mới khôi phục được. Cửu cửu trọng kiếp này...?

"Tâm thần bị dụ hoặc, dù biết là giả mà vẫn không kìm được phải chịu ảnh hưởng. Đệ cửu đạo thiên kiếp này ngoài thiên hỏa, tâm ma công kích còn có kiếp lôi công kích giống với mê hồn chi thuật và nhiều thứ khác nữa." *Tần Vũ nhìn đám kiếp vân đó, trong lòng có vài phần nặng nề.*

Bỗng nhiên Tần Vũ trên mặt có một tia lãnh sắc: "Dự trữ năng lượng, tụ tập tất cả trên một đạo thiên kiếp cuối cùng, đây không phải là có ý đồ muốn giết ta sao. Nhưng ngươi muốn ta chết thì ta sẽ phải chết ư?"

- Kiếm tiên khôi lỗi!

Tâm ý Tần Vũ thoáng động, thân ảnh của một nam tử lãnh khốc mang tiên kiếm sau lưng bất ngờ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn.

Chương 263

Kiếp Hậu Dư Sinh

Trong hải vực vô biên, trên một tòa hải đảo vô danh, đang có người nghênh tiếp Cửu Cửu trọng kiếp.

Nước biển ầm ầm, đánh lên đá ngầm, như muốn mài mòn những đá ngầm đó.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Sử Tín, Sử Bính, Sử Chiến năm người đứng cùng nhau, nhìn về phía Tần Vũ đang độ kiếp, trên mặt đầy vẻ âu lo.

Nhìn thấy Tần Vũ đem kiếm tiên khôi lỗi xuất ra, Hắc Vũ, Hầu Phí nét khẩn trương trên mặt nhẹ giãn ra chút ít.

Cuồng phong ngưng lại, sóng lớn đang gào thét cũng trở nên yên lặng, một cỗ áp ức vô hình đè lên cả hải vực. Giây lát…Hầu Phí, mấy người chỉ cảm giác thấy thế giới tựa như không có thanh âm, an tĩnh cực độ, đồng dạng là áp ức cực độ.

Khí thế giống như không ngừng tăng cường. Kiếp vân liên tục lưu chuyển đồng thời liên tục thu nhỏ, nhưng khí thế còn không ngừng dâng cao hơn.

Một lúc lâu…

- Đạo thiên kiếp cuối cùng này sao còn chưa hạ xuống?

Hầu Phí nhìn kiếp vân không ngừng súc tích trong thiên không phẫn hận nói. Khí thế khủng khiếp lúc này thậm chí khiến cho những động vật phổ thông trên vô danh đảo đó trực tiếp bị áp bức nổ tung mà chết.

Hắc Vũ lại trầm mặc, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

- Hầu tử, đạo thiên kiếp cuối cùng này, uy lực có lẽ là chưa từng có!

Hắc Vũ chầm chậm nói.

…..

Trong mắt Tần Vũ tinh quang lấp lóe, trạng thái hoàn toàn khôi phục được mức đỉnh phong nhất, kiếm tiên khôi lỗi được giữ ở trên đỉnh đầu. Dù là thiên kiếp bổ xuống, vô luận thể nào kẻ đầu tiên chịu công kích chính là kiếm tiên khôi lỗi. Thậm chí có tiêu hao hết năng lượng của kiếm tiên khôi lỗi, Tần Vũ cũng không coi trọng.

- Hừ, còn đang súc dưỡng, ta lại muốn xem đạo thiên kiếp cuối cùng này uy lực rút cục có gì ghê gớm.

Tần Vũ ánh mắt như đao băng, bắn thẳng tới kiếp vân trên thiên không.

Hốt nhiên -- --

Rất nhanh tựa như thương hải tang điền, đẩu chuyển tinh di (tạm dịch: lúc thăng lúc trầm, vật đổi sao dời – ý nói một sự chuyển biến), Tần Vũ trong mắt mơ màng. Linh thức lại thấy hoàn toàn biến ảo.

- Tần Vũ đại ca.

Lập Nhi điềm nhiên cười đứng phía trước đang nhìn Tần Vũ,

- Tần Vũ đại ca, muội đã quay lại rồi, dưới sự giúp đỡ của Lan

thúc, muội cuối cùng đã thuyết phục được phụ thân muội, người cuối cùng đã đáp ứng muội. Đáp ứng muội và huynh ở cùng nhau, cùng huynh thành hôn.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, nghe thấy thanh âm đó.

Tâm linh tựa băng phong, *"bồng"* vỡ tan ra.

- Là ảo cảnh?

Tần Vũ trong tâm lại hi vọng đây không phải là ảo cảnh.

- Có khả năng không phải là ảo cảnh…Dù là ảo cảnh, lại nhìn thấy được Lập Nhi, cũng là một hưởng thụ xa xỉ rồi.

Hốt nhiên -- --

Một cỗ cảm giác chóng mặt hoàn toàn quét qua não Tần Vũ.

- Đệ cửu đạo thiên kiếp sẽ có một loại công kích giống như mê hồn chi thuật…

Tần Vũ trong lòng vừa nghĩ đến điều này, cả người liền hoàn toàn rơi vào trạng thái mê mê man man.

- Bang!

Một kích hiểm độc đó, giống như thiên băng địa liệt (trời suy đất sụp). Kiếp vân kia hoàn toàn hóa thành một đạo điện xà cường mãnh ác hiểm đánh xuống, từ trên hạ xuống, trực tiếp đánh vào trên thân *"kiếm tiên khôi lỗi"* đang lơ lửng phía trên Tần Vũ. Kiếm tiên khôi lỗi phảng phất như một vật phế thiết, bị một phách như vậy trực tiếp hứng chịu, rơi xuống, nện lên đỉnh đầu Tần Vũ.

Kiếm tiên khôi lỗi, giống với tiên khí. Bản thân nó căn bản vô

pháp tạo ra phản ứng gì, chỉ có Tần Vũ khống chế, nó mới có thể phản ứng.

Nhưng hiện giờ, Tần Vũ đã rơi vào trạng thái u mê, *"Cửu cửu nguyên linh trận"* trong kiếm tiên khôi lỗi có một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Không có Tần Vũ không chế, kiếm tiên khôi lỗi căn bản không cách nào phản ứng chống lại.

…..

Nhìn thấy kiếm tiên khôi lỗi như phế thiết rơi trên đầu Tần Vũ, Hầu Phí và Hắc Vũ đều biến sắc.

- Không hay!

Hầu Phí sắc mặt đại biến,

- Đại ca hiện tại rơi vào trạng thái mê man, căn bản vô pháp khống chế kiếm tiên khôi lỗi.

- Đại ca!

Hắc Vũ phản ứng đầu tiên là linh thức truyền âm cho Tần Vũ, dù hắn có linh thức truyền âm thế nào, Tần Vũ cũng không có chút phản ứng nào.

xxxx

Bị kiếm tiên khôi lỗi rơi trên đầu, rồi linh thức truyền âm của Hắc Vũ, Hầu Phí, bọn họ đều vô pháp thức tỉnh được Tần Vũ. Năng lượng của đệ cửu đạo kiếp lôi bổ trên thân kiếm tiên khôi lỗi, nhưng kiếm tiên khôi lỗi dù không có tiêu hao năng lượng, vẫn dẻo dai vô cùng.

Năng lượng của kiếp lôi đó truyền qua nơi này nơi kia đến trên thân thể Tần Vũ, rất nhanh bổ đứt thân thể Tần Vũ.

Đồng thời, tử sắc hỏa long, ám hắc sắc toàn phong, gấp rút nối tiếp kiếp lôi phi xuống, như chớp điện bao quanh Tần Vũ.

Giây lát, Hầu Phí, Hắc Vũ mấy người đã nhìn không thấy Tần Vũ đâu. Tần Vũ đã bị tử sắc hỏa long, ám hắc sắc toàn phong, thanh sắc kiếp lôi hoàn toàn bao phủ lấy, thành một kén quang đầy màu sắc.

- Đại ca!

Hầu Phí và Hắc Vũ hai người rất nhanh cả người đều run bắn lên, trong mắt đầy vẻ khiếp hãi.

….

- Ta sao vậy, rút cục thế nào đây?

Tần Vũ dưới trạng thái mê mê man man, tốc độ phản ứng suy nghĩ thập phần chậm chạp, phảng phất như đã quên đi kí ức, chuyện gì cũng khó mà nhớ được. Chính vào lúc này, một đạo năng lượng thanh lưu rất nhanh bao phủ lấy linh hồn của Tần Vũ.

Tần Vũ thoáng chốc đã tỉnh lại!

- Ta còn đang độ kiếp!

Phản ứng đầu tiên của Tần Vũ chính là muốn nhẹ mở mắt ra, tuy nhiên Tần Vũ phát hiện bản thân căn bản vô pháp khống chế được mắt của chính mình, hơn nữa…mắt sớm đã hóa thành tro rồi.

Linh thức!

Linh thức của Tần Vũ lập tức quét qua xung quanh một cái.

Dù sớm có chuẩn bị, trạng thái của bản thân lúc này, Tần Vũ vẫn rất sửng sốt.

Da ngoài sớm đã bị kiếp lôi đó đánh thành tro, thậm chí cả cơ nhục cũng đã cháy đen. Đồng thời sinh mệnh nguyên lực trong cơ thể đang không ngừng sinh trưởng thành cơ nhục huyết hồng sắc mới, nhưng chỉ sát na lại bị lôi điện cùng với tử sắc thiên hỏa đốt cháy đen, giống như than vậy.

Đồng thời, một cỗ toàn phong ám hắc sắc khủng bố chính đang liên tục thôn phệ các bộ vị thân thể mình.

Dù cho có sinh lực nguyên lực khôi phục như chớp, thân thể vẫn bị thôn phệ gần một nửa. Lúc này linh hồn Tần Vũ đang dung hợp trong Thái dương chân hạch ở đan điền, Lưu Tinh Lệ thì đang không ngừng lưu chuyển tới, phát tán ra các quang điểm lục sắc, đẩy nhanh tốc độ khôi phục thân thể.

Kiếp lôi, thiên hỏa, toàn phong ám hắc sắc, đều đang liên tục phá hủy.

Còn sinh mệnh nguyên lực thì không ngừng khôi phục thân thể, Lưu Tinh Lệ cũng nỗ lực tán phát ra đạo đạo lục sắc quang mang.

Nhưng dù có như vậy, tốc độ khôi phục cũng không bằng tốc độ phá hủy.

Án theo đạo lí, bằng vào uy lực của kiếp lôi, thiên hỏa kiếp, ám hắc sắc phong kiếp, nháy mắt sẽ có thể hủy diệt một thân thể, nhưng Tần Vũ nhờ có sinh mệnh nguyên lực cùng với Lưu Tinh Lệ đang không ngừng tranh đấu. Do đó…thân thể bị phá hủy một cách từ từ, hiện giờ đã bị phá hủy hơn nửa.

Còn kiếm tiên khôi lỗi không có người khống chế, như phế thiết rơi ngã bên cạnh một chút hữu dụng cũng không có.

- Kiếm tiên khôi lỗi!

Tần Vũ tâm ý động một cái.

Kiếm tiên khôi lỗi ánh mắt tức thì có sắc thái, tay phải rất nhanh kéo ra thanh kiếm sau lưng -- --

Đồng thời kiếm khí kinh người đã xuất hiện.

- Hắc Diễm Quân chỉ giới!

…….

Kiếm khí kinh nhân nhanh chóng bao phủ lấy da thịt toàn thân Tần Vũ, ngăn cách với kiếp lôi, thiên hỏa, phong kiếp bên ngoài. Những kiếp lôi, thiên hỏa, phong kiếp đã tiến nhập vào trong người Tần Vũ vì không có năng lượng bổ sung bên ngoài, chốc lát đã tiêu hao hoàn toàn.

"Hô ~ ~ ~"

Một hô hấp thời gian rất nhanh, thân thể nguyên bổn bị tàn phá đã hoàn toàn khôi phục thành nguyên dạng, không chút tổn thương.

Dưới sự ăn mòn của Phá Thiên kiếm khí, năng lượng của kiếp lôi, thiên hỏa, phong kiếp hoàn toàn bị tiêu hao hết một cách mãnh liệt.

Kiếm khí hộ tráo tiêu tán, kiếm tiên khôi lỗi cũng đã bị Tần Vũ thu vào thân thể.

- Kết thúc rồi ư?

Tần Vũ thấp giọng thầm thì.

Ngửi thấy mùi vị nhàn nhạt mà không khí nhẹ mang, còn có cảm giác mĩ diệu của gió mạnh thổi phất trên da thịt. Ngoài ra bên tai vang lên những thanh âm của sóng biển nhẹ nhàng đập lên đá ngầm.

Tần Vũ ngẩng đầu lên trời.

Trời cao màu xanh da trời đẹp mắt, đám đám bạch vân phiêu đãng ở chân trời theo gió lớn chầm chậm nhắm hướng Đông di chuyển.

- Thành công rồi.

Tần Vũ hít sâu lấy một hơi, trong tâm đầy kích động.

Một kích tối hậu vừa rồi, Tần Vũ nhớ lại vẫn còn có vài phần sợ hãi.

- Nếu mình tỉnh lại chậm một chút, rất có khả năng qua một thời gian nữa, cả thân thể đều bị hủy diệt, bao gồm cả tinh cầu trong đan điền.

Nếu sinh mệnh nguyên lực cùng với Lưu Tinh Lệ tốc độ khôi phục chậm một chút, mình sẽ chết.

- Ha ha, ta đã biết là đại ca sẽ thành công mà!

Hầu Phí thân hình lóe lên một cái đã đến trước mặt Tần Vũ. Hi hi ha ha cười nói, chỉ là trong mắt hắn lại có vẻ hưng phấn vô cùng.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, trong mắt có vẻ kích động khó mà ức chế được.

- Tạp mao điểu, ngươi nhìn cái bộ dạng của ngươi kìa. Ha ha, ta sớm đã nói qua rồi. Cửu Cửu trọng kiếp này đối với đại ca chỉ là cái rắm a, đến lông tóc của đại ca cũng không chút tổn thương nào sao.

Hầu Phí hi ha cười nói.

Hắc Vũ cũng nhẹ bình tĩnh lại, nhìn Hầu Phí lãnh nhiên nói:

- Ồ? Vừa nãy sau khi đệ cửu đạo thiên kiếp bổ tới, xem ra có tên hầu tử nào đó đã sớm có cái dáng điệu nước mắt chảy rồi.

- Ai, ai, là ai chảy nước mắt.

Hầu Phí vội nói.

Hắc Vũ lại không nói nữa. Chỉ là khóe miệng khẽ nhếch nói lên rằng lúc này Hắc Vũ đang cười thầm. Điều này làm cho Hầu Phí càng điên tiết hơn.

- Được rồi, đừng đùa nữa.

Tần Vũ vừa cười vừa ôm lấy vai của hai vị huynh đệ mình:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, nói thật, vừa rồi ta thực chút nữa thôi là tiêu đời rồi. Đệ cửu đạo thiên kiếp của ta, trừ các công kích của thiên hỏa, tâm ma dụ hoặc, mê hồn chi thuật ra, kiếp lôi uy lực cũng phi thường khủng khiếp. Còn có…đệ cửu đạo thiên kiếp đó của ta, hơn nữa còn xuất ra phong kiếp kì diệu, toàn phong ám hắc sắc đó, uy lực thậm chí so với thiên hỏa phải lớn hơn.

Tần Vũ vừa nhớ lại toàn phong ám hắc sắc đó liền tâm run một trận.

Toàn phong có năng lực thôn phệ kinh người, bằng vào sự cường hãn của thân thể mình, vẫn bị thôn phệ cực nhanh. May

mắn là có sinh mệnh nguyên lực liên tục tu phục.

- Ám hắc sắc toàn phong?

Hầu Phí liền nhíu mày.

Trầm mặc giây lát nói:

- Không lẽ là…Hắc yên phong?

- Hắc yên phong?

Tần Vũ nghi hoặc.

Hắc Vũ gật đầu nói:

- Trong truyền thừa kí ức của đệ, gió cũng phân ra rất nhiều loại. Hắc yên phong thuộc một loại gió uy lực khá lớn. Ở một vài địa phương trên yêu giới, ma giới có tồn tại loại gió này, dù là quáng thạch cứng rắn, nói chung đối diện với Hắc yên phong cũng sẽ đều hóa thành tro bụi.

Tần Vũ thầm đồng ý.

Thân thể mình, luận về độ cứng dẻo tuyệt đối không kém hơn cực phẩm linh khí, tuy nhiên dù là như vậy, vẫn bị dễ dàng phá hủy. Nói không chừng, hạ phẩm tiên khí cũng chống không được loại Hắc yên phong đó.

Hầu Phí hi hi cười một tiếng nói:

- Đại ca, Hắc yên phong đó lại được người của thượng giới xem là quý giá a.

- Quý giá?

Tần Vũ nghi hoặc,

- Không lẽ Hắc yên phong đó cũng có thể thu làm vật dùng của mình?

Hầu Phí lắc đầu cười nói:

- Không phải, Hắc yên phong rất khó thu làm vật dùng cho mình. Nhưng nói chung địa phương mà có Hắc yên phong, đều có quáng thạch cực kỳ tốt, những quáng thạch đó tùy tiện luyện chế có thể thành yêu khí.

Tần Vũ đột nhiên hiểu ra.

- Ha ha, đúng, dưới Hắc yên phong không ngừng ăn mòn, quáng thạch nham thạch phổ thông sớm đã hóa thành tro bụi rồi. Quáng thạch có thể tồn tại, sao có thể tồi được? Dù cho không luyện chế, độ cứng của những quáng thạch đó quyết không dưới hạ phẩm tiên khí, một khi luyện chế, uy lực càng lớn hơn.

Hắc Vũ gật đầu nói:

- Đích xác như vậy, địa phương có Hắc yên phong liên tục thổi, quáng thạch mà khai thác ra cũng có thể rất nhiều. Căn bản không cần phải loại trừ gì cả, vì quáng thạch có thể tồn tại dưới Hắc yên phong, không có một cái nào là quáng thạch tồi cả.

Hắc Vũ, Hầu Phí đều có truyền thừa kí ức. Truyền thừa kí ức không chỉ là những công pháp thần kì, đồng dạng còn ẩn hàm những tin tức về các giới và các thứ khác nữa.

- Cửu Cửu trọng kiếp của ta không ngờ đã xuất hiện Hắc yên phong, lão thiên thực đánh giá cao ta quá.

Tần Vũ lắc đầu cười khổ,

- Chỉ là vừa rồi trực tiếp phóng xuất nhiều kiếm khí đến vậy để hình thành hộ tráo, đã tiêu hao không ít năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch, có lẽ không tốt.

Tần Vũ linh thức quét qua một cái.

Cực phẩm nguyên linh thạch của kiếm tiên khôi lỗi, sau khi qua vụ việc ở Thanh Hư sơn, đã chỉ còn tám thành năng lượng. Vừa rồi vì bảo hộ Tần Vũ, lại tiêu hao thêm hai thành năng lượng nữa. Hiện giờ chỉ còn lại sáu thành năng lượng. Sáu thành năng lượng này, tối đa có thể thi triển được đệ bát chiêu của *"Phá Thiên kiếm quyết"* mà thôi.

- Sáu thành năng lượng, lại cộng thêm Tông Quật, bằng vào uy danh của Lan thúc, hầu như có thể chấn trụ được những thượng giới sứ giả kia.

Tần Vũ trong tâm thầm nghĩ.

Độ qua Cửu Cửu trọng kiếp, tâm tư của Tần Vũ lại hoàn toàn đặt về trên cuộc đấu giá sớm sẽ cử hành sau hơn hai tháng nữa.

Lần này đấu giá đối với Tần Vũ là vô cùng quan trọng, chung quy cực phẩm nguyên linh thạch là cái mà Tần Vũ cần nhất hiện giờ. Cực phẩm nguyên linh thạch nhiều hơn được một khỏa, chiêu bài của Tần Vũ sẽ lợi hại hơn vài phần.

- Đại ca, huynh có lẽ cũng đã tiến nhập vào Độ Kiếp hậu kì rồi, tu luyện công pháp của Tinh Thần điện, tiến nhập Độ Kiếp hậu kì sẽ thế nào a?

Thanh âm của Hầu Phí làm Tần Vũ đang trong suy nghĩ tỉnh lại.

- Độ Kiếp hậu kì?

Tần Vũ liền dừng suy nghĩ, lập tức dùng linh thức cẩn thận quan sát tình trạng bên trong cơ thể mình. Sau khi độ kiếp thành công Tần Vũ còn chưa có nghiêm túc quan sát tình trạng hiện tại.

Trong đan điền, Thái dương chân hạch trong khỏa lục sắc hành tinh thể tích đã lớn hơn một phần. Chuẩn xác mà nói, thể tích của Thái dương chân hạch hiện tại gần như chiếm cứ gần hết thể tích của lục sắc hành tinh.

Tần Vũ rất rõ ràng, chỉ có khi cả lục sắc hành tinh đó biến thành Thái dương chân hạch, mình mới tiến nhập được *"Hằng Tinh kì."*

Trải qua một lần Cửu Cửu trọng kiếp, thân thể của Tần Vũ trong sự tương hỗ *"đưa đẩy đánh nhau"* của *"kiếp lôi, phong kiếp, thiên hỏa kiếp"* cùng với *"sinh mệnh nguyên lực, Lưu Tinh Lệ"* lần lượt bị hủy diệt, lần lượt được trọng sinh. Qua vô số lần tôi luyện, độ cứng cáp của nhục thể thay vào đó đề thăng rất nhiều.

- Có biến hóa lớn gì không?

Hầu Phí lại hỏi tới.

- Không có biến hóa lớn gì, nhưng độ cứng rắn của nhục thể lại được đề cao không ít.

Tần Vũ cười nói,

- Tốt rồi, Phí Phí, Tiểu Hắc, bọn ta lập tức đến Kim Mộc đảo, sau đó thông qua cỗ truyền tống trận đến Tuyết Ngư đảo. Khoảng cách đến ngày đấu giá cũng không xa nữa rồi.

- Đấu giá Phá Thiên đồ?

Hầu Phí hắc hắc tặc cười nói,

- Hay lắm, để thượng giới sứ giả bọn chúng đấu với nhau, cực phẩm nguyên linh thạch của ai nhiều nhất bọn ta đưa cho kẻ đó.

Hầu Phí, Hắc Vũ đều biết bí mật của kiếm tiên khôi lỗi, cũng biết năng lượng của kiếm tiên khôi lỗi cần cực phẩm nguyên linh thạch cung ứng. Cực phẩm nguyên linh thạch chỉ khi có nhiều, kiếm tiên khôi lỗi công kích mới đề cao được.

- Đúng, thu lấy cực phẩm nguyên linh thạch của bọn chúng. Tuy nhiên khi kiếm tiên khôi lỗi thực lực đại tăng, mới dùng lại để đối phó bọn chúng.

Tần Vũ cười một tiếng,

- Được rồi, chúng ta đi.

Tần Vũ người đầu tiên hóa thành lưu quang nhắm phía Nam phi đi, rồi Hầu Phí, Hắc Vũ mấy người lần lượt cực tốc theo sau Tần Vũ.

Chương 264

Tề Tụ Tuyết Ngư Đảo

Tuyết Ngư đảo, quanh năm bao phủ bởi băng tuyết, cũng có phương viên khoảng vài nghìn dặm. Trung tâm đảo, có một ngọn tiểu sơn dài vài dặm, cao vài trăm thước. Trên đỉnh ngọn tiểu sơn đó có một hồ nước quanh co, bên trong hồ nước có những *"tuyết ngư nhi"* biến thể tuyết bạch, đồng thời bên cạnh tuyết ngư hồ đó là cỗ truyền tống trận.

Một trận quang mang lóe lên, Tần Vũ xuất hiện bên trong truyền tống trận.

- Chủ nhân, Tuyết Ngư đảo này, phong cảnh không tồi.

Sử Tín phía sau Tần Vũ cười nói,

- Để các đại sứ giả thượng giới ở đây tranh đoạt "Phá Thiên đồ", cũng coi như là phúc khí của chúng.

Sử Tín từ khi là linh thú của Tần Vũ, tự nhiên đứng về phía Tần Vũ.

Linh thú có thể coi là trung thành nhất. Đầu tiên, nếu không tâm phục tự mình cam nguyện, căn bản không thể thành linh thú. Thứ hai, một khi đã bị linh thú quyển dung nhập linh hồn, dù ngươi có công lực cao hơn nữa, nếu dám có ý niệm phản bội chủ nhân, chủ nhân cũng sẽ biết.

Hầu Phí cũng cười gian nói:

- Dù không biết cực phẩm nguyên linh thạch của bọn chúng có bao

nhiêu, xem bọn chúng có nhiều cực phẩm tiên khí, yêu khí như thế, cực phẩm nguyên linh thạch có lẽ sẽ không quá ít đâu.

- Đại ca, kiếm tiên khôi lỗi này có chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, công kích lực sẽ đạt tối cao ư?

Hắc Vũ mở lời.

- Đúng, là chín khỏa.

Tần Vũ gật đầu, rồi tức thì cười một tiếng nói,

- Nhưng muốn đánh bại những sứ giả đó, tịnh không cần quá nhiều cực phẩm nguyên linh thạch. Đương nhiên, đó là dưới tình huống những thượng giới sứ giả đó không sử dụng các tuyệt chiêu ám tàng.

Tần Vũ không phải là kẻ ngốc, thoáng động não là có thể biết, làm sao các thủ lĩnh của các đại thế lực đằng sau những sứ giả đó lại có thể không cấp cho một vài tuyệt chiêu cực kỳ khủng bố lợi hại được chứ?

Ví như loại Thiên Tê Lôi ấn phù.

Bằng vào uy lực của Thiên Tê Lôi ấn phù, dù là kiếm tiên Hoa Nhan sử dụng, uy lực đó cũng vô cùng khủng khiếp.

- Tông tiền bối, ta là Tần Vũ.

Tần Vũ bắt đầu cùng Tông Quật truyền tấn. Bởi phải chuẩn bị hội đấu giá, ít nhất cũng phải kiến tạo một vài kiến trúc, quyết không thể để nhiều cao thủ như vậy lại phải ngồi trên tuyết được. Còn có nhân mã của các đại thế lực tới nữa, cũng phải có người tiếp đãi.

Cái này cần phải có nhân thủ. Điểm nhân mã của Tinh Thần các mình, một là thực lực yếu không thể dùng được. Hai là căn bản không có thực lực thông qua được cỗ truyền tống trận.

Do đó, Tần Vũ mới chuẩn bị để Tông Quật xuất nhân thủ.

- Là Tần Vũ tiểu huynh đệ, lần trước ngươi nói phải giải quyết công việc, không phải là đi độ Cửu Cửu trọng kiếp chứ?

Tông Quật lúc trước đã nhìn ra tu vi của Tần Vũ đã đến Độ Kiếp trung kì, trong lòng đương nhiên đoán ra được.

- Đúng, là độ Cửu Cửu trọng kiếp. Cửu Cửu trọng kiếp này uy lực quả thực mạnh khác thường.

Tần Vũ truyền tấn cảm thán nói.

Sự cảm thán của Tần Vũ làm cho Tông Quật hồi ức lại tình huống của mình lúc trước độ Cửu Cửu trọng kiếp:

- Đúng, Cửu Cửu trọng kiếp uy lực đính xác lớn phi thường. Khi xưa, lúc ta đối diện với một kích tối hậu của Cửu Cửu trọng kiếp, không ngờ hoàn toàn mông muội, may mắn là cuối cùng đã tỉnh lại, liều mạng từ bỏ nhục thể. Chỉ để nguyên anh đào thoát, mới tu được tán yêu.

- Đúng rồi, Tần Vũ, ngươi độ kiếp thành công rồi sao?

Tông Quật hỏi.

Tần Vũ nghe thấy Tông Quật nói thế, biết được Cửu Cửu trọng kiếp mà Tông Quật đô, cuối cùng cũng phải chịu công kích giống với *"mê hồn chi thuật"*.

- Thành công rồi. Bất quá là gặp may.

Tần Vũ truyền tấn nói.

- Ngươi là nhân loại, độ Cửu Cửu trọng kiếp uy lực có lẽ không coi là mạnh. Ta và Phương Điền đều là siêu cấp thần thú. Năm xưa độ Cửu Cửu trọng kiếp uy lực vô cùng lớn. Nếu ngươi mà gặp, có lẽ…

Tông Quật nói đến đây không có tiếp tục nói nữa.

Tuy nhiên Tông Quật lại căn bản không tưởng được, thiên kiếp của một nhân loại còn khủng bố hơn của siêu cấp thần thú.

Tần Vũ cũng không có nhiều lời biện giải:

- Đúng, ta rất may. Nếu không phải là may mắn, ta sợ là cũng phải tu tán tu rồi.

Đích xác, nếu không có sinh mệnh nguyên lực, không có Lưu Tinh Lệ. Dưới tình huống cuối cùng thân thể bị hủy, Tần Vũ nếu không có cách nào khôi phục thân thể, thì phải tu tán tu. May mắn là Tần Vũ có Lưu Tinh Lệ, có sinh mệnh nguyên lực khôi phục thân thể.

- Tông tiền bối, lần này ta tìm người là có sự tình liên quan với cuộc đấu giá Phá Thiên đồ. Tiểu sư thúc Lan Phong của ta rất cần cực phẩm nguyên linh thạch, qua một vài ngày người cũng sẽ tới Tuyết Ngư đảo.

Tần Vũ vội nói vào chuyện chính.

- Tiểu sư thúc ngươi cũng đến? Cũng đúng, chuyện trọng yếu như thế hắn cũng nên phải đến.

Tông Quật truyền tấn nói,

- Đúng rồi, Lan tiền bối đâu? Người lần này có xuất hiện hay không?

Sâu trong đáy lòng của Tông Quật, là sự thập phần tôn kính Lan thúc.

- Lan thúc đã bế quan. Người cũng đã biết cảnh giới của Lan thúc, ai mà biết được một lần bế quan rút cục cần bao lâu thời gian, địa điểm bế quan chỉ tiểu sư thúc của ta là biết. Bế quan thì không thể tùy tiện làm phiền, nhưng nếu như gặp đại sự khác thường gì, có thể nhờ tiểu sư thúc đi thỉnh Lan thúc.

Tần Vũ biên soạn ra một tình huống hư giả.

Lan thúc?

Sớm đã không còn ở nhân giới này nữa rồi, nhưng sự tình này người ngoài còn chưa biết. Tần Vũ chiếu theo đó có thể lợi dụng được uy danh của Lan thúc, chấn nhiếp các cao thủ.

- Bế quan, ồ…*đến cảnh giới của Lan tiền bối, một lần bế quan tính ra cả trăm năm, nghìn năm cũng là chuyện vô cùng bình thường. Khi Lan thúc bế quan, Tần Vũ, ngươi có sự tình nghìn vạn lần không thể đến làm phiền Lan tiền bối, nếu có chuyện giải quyết không được hãy tìm ta giúp đỡ. Nếu ta thực cũng giải quyết không được, mới tìm Lan tiền bối cũng không muộn.*

Tông Quật truyền tấn nói.

Tông Quật tôn trọng thực giống như biến *"Lan thúc"* thành tiền bối của mình vậy.

- Thực là cảm ơn nhiều Tông tiền bối.

Tần Vũ trong lòng lại thầm vui, nhìn xem…địa vị của Lan thúc trong tâm Tông Quật phi thường cao a.

- Tông tiền bối, không lâu sau Tuyết Ngư đảo sẽ sớm cử hành cuộc đấu giá Phá Thiên đồ, đến lúc đó có lẽ thượng giới sứ giả các phương đều sẽ tới. Tiểu sư thúc để ta đến chủ trì cuộc đấu giá này, nhưng ta thủ hạ người ít, nghĩ muốn chủ trì cũng thực có điểm khó khăn.

Tông Quật đã minh bạch ý tứ của Tần Vũ:

- Ha ha, được, ta hiểu ý tứ của ngươi rồi. Ngày mai, ta sẽ mang theo vài trăm cao thủ của Bạo Loạn Tinh Hải, xuất phát đến Tuyết Ngư đảo. Những việc công tác chiêu đãi gì đó, hoàn toàn do ta phái người đi làm, ngươi chỉ cần chuẩn bị đấu giá là được.

Tần Vũ trong lòng một trận hân hoan:

- Nếu như thế, ta sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, thực quá cảm tạ Tông tiền bối.

- Cảm tạ cái gì, ngươi đã cho ta cơ hội tiến nhập Nghịch Ương cảnh, ta còn chưa cảm tạ ngươi đấy.

Tông Quật cười nói.

Lúc này Tần Vũ lại nghĩ đến Hắc Diễm Quân chỉ giới của mình.

Hắc Diễm Quân chỉ giới của mình tổng cộng có thể mang chín người bao gồm cả kẻ sử dụng bên trong rồi, phía mình có ba người. Phía Tông Quật cũng có hai ba người, phần còn lại làm thế nào để sử dụng đây? Cái này không thể lãng phí được.

…..

Thời gian qua rất nhanh, sau khi Tần Vũ đến Tuyết Ngư đảo không lâu, vài trăm tán tu đã xuất hiện dày đặc ở Tuyết Ngư đảo. Các tán tiên này từng người công lực cao siêu, kẻ thấp nhất cũng đã lục kiếp cảnh giới. Thập nhị kiếp có vài người, đầu lĩnh chính là bá chủ của Bạo Loạn Tinh Hải -- -- Tông Quật.

- Tông tiền bối.

Tần Vũ dẫn đầu sáu người nghênh tiếp đi lên.

- Ha ha, Tần Vũ, Hầu Phí, còn có…Hắc Vũ, đúng chứ?

Tông Quật trên mặt không ngờ lại có bộ dạng hiền từ của trưởng bối vậy. Tông Quật đối với Tần Vũ huynh đệ ba người ấn tượng rất tốt. Với Tần Vũ tự nhiên không cần nói nhiều, Hầu Phí thân là Hỏa Tình Thủy Viên, Tông Quật hiển nhiên xem trọng. Còn đối với Hắc Vũ, Tông Quật sâu trong lòng ngược lại còn có vài tia cảm giác kì diệu.

Tông Quật với biểu tình hiền hòa này thực khiến cho những tán tu đứng sau cảm thấy kinh ngạc không thôi. Tông Quật lãnh khốc bạo ngược không ngờ cũng có một diện mạo như vậy.

- Tông tiền bối.

Hắc Vũ cung kính nói.

- Tốt…

Tông Quật nhẹ cười gật đầu,

- Liên Khiếu, đệ đi an bài một lượt, ở bên Tuyết Ngư sơn kiến tạo

ra một vài tòa trang viện đơn giản là được, không cần quá xa hoa.

- Vâng, đại ca.

Liên Khiếu khom mình nói.

Đồng thời Liên Khiếu nhìn Tần Vũ nháy mắt cười một cái. Tần Vũ và cả gia đình Liên Khiếu có một mối giao tình.

- Tần Vũ huynh đệ.

Liên Trùng cũng chạy lên phía trước.

- Liên Trùng, là huynh.

Tần Vũ sắc mặt vui mừng, vừa rồi Liên Trùng đứng trong đám người vài trăm tán tu, Tần Vũ thực không có chú ý đến.

- Đại bá. Công tác kiến tạo chiêu đãi để bọn họ làm đi, con và Tần Vũ huynh đệ đi tán gẫu đùa vui một trận.

Liên Trùng hô lên nói, Tông Quật gật đầu tịnh không có cự tuyệt.

….

Ngày người của Tông Quật đến làm cả Tuyết Ngư đảo thập phần nhiệt náo. Người nhiều có khác, vài ngày ngắn ngủi, vài trăm tán tu đó đã kiến tạo được năm tòa trang viện khổng lồ, án chiếu Đông Tây Nam Bắc Trung năm phương vị mà hình thành nên.

Trong đó trang viện ở trung tâm là lớn nhất.

Bên trong đại thính của trang viện trung tâm, Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Tông Quật, Liên Khiếu, Hỗ Nghi, Phù Vân tử ba người, Thạch Biến hai huynh đệ tất cả đều đang ở đó.

- Đông Tây Nam Bắc tứ đại trang viện. Trong đó tam đại trang viện phía Đông, Tây cùng với Bắc đều có người của chúng ta, chỉ có trang viện phía Nam là không. Trang viện phía Nam tối đa để được hai ba trăm người ở mà thôi, sau này người của Long tộc, tán tiên nhất phương, tán ma nhất phương, yêu tộc đến, thì để bọn họ ở tại trang viện phía Nam.

Liên Khiếu ở một bên giới thiệu.

Tần Vũ liền nhíu mày:

- Hai ba trăm người? Chỉ trang viện phía Nam, lại để người của tất cả các phương thế lực cư trú, có đủ hay không?

Nhị đảo chủ Thạch Biến của Hắc Phong đảo một trong Bạo Loạn Tinh Hải tam đại đảo không để ý nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, quản nhiều như vậy để làm gì. Dẫu sao trang viện lớn như vậy, người của bọn họ có đến nếu ít thì có thể an nhiên ở, nếu là một đám người đông đúc, ở không được ảnh hưởng gì tới chúng ta.

- Đúng, dù thế nào tùy tiện phân chia một lần, nếu ở không được bọn họ tự giải quyết.

Đại đảo chủ Hắc Phong đảo Thạch Hóa cũng tán đồng nói.

Tần Vũ cười liền không có nói thêm gì nữa.

Tông Quật cười mở lời nói:

- Trang viện trung tâm cũng khá rộng, có thể để thủ lĩnh các phương thế lực vào ở trang viện trung tâm, để thủ hạ bọn họ ở trang viện phía Nam. Nếu ở không được, thì cứ để thủ hạ bọn họ ngủ ngoài

trời.

Chiêu đãi tốt các thủ lĩnh thì còn có thể, nào phải quản cả những thủ hạ.

- Tông tiền bối, hiện giờ cách ngày cuối của năm còn có nửa tháng thời gian. Những ngày này có lẽ sẽ có nhân mã lục tục đến, phiền thỉnh người của Tông tiền bối giúp đỡ chiêu đãi.

Tần Vũ nhẹ cười nói.

- Yên tâm, ta đã an bài trăm người tới làm chuyện tiếp đãi rồi.

Tông Quật liền cười,

- Đúng rồi, Tần Vũ, tiểu sư thúc của ngươi đâu? Ngươi không phải nói là hắn lúc đấu giá Phá Thiên đồ sẽ tới ư?

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng, tiểu sư thúc có lẽ hai ba ngày tới mới đến được. Nhưng Tông tiền bối, tiểu sư thúc của ta tính cách có điểm khá cổ quái, người bình thường luôn bế khẩu tu luyện, trừ phi đại sự, nếu không thì người rất ít khí cùng người khác nói chuyện.

Kiếm tiên Lan Phong, trên thực tế là kiếm tiên khôi lỗi của bản thân, nếu luôn có người tìm kiếm tiên khôi lỗi của mình nói chuyện, Tần Vũ không phải là luôn luôn bận rộn không thể an tâm sao?

Tuy nói là với kiếm tiên Lan Phong nói chuyện, nhưng trên thực chất mỗi một câu nói đều là do Tần Vũ cân nhắc nói ra.

- Ồ, nói chung cao thủ thì khá cao ngạo, yên tâm, ta sẽ không để

người đến làm phiền hắn đâu.

Tông Quật gật đầu nói.

Thanh Hư sơn, trong Thượng Thiên cung.

- Lần này Phá Thiên đồ vô luận thế nào ta cũng phải lấy được.

Hoa Nhan đột nhiên đứng lên.

- Minh Lương, chuẩn bị tốt nhân mã, lập tức xuất phát.

Mệnh lệnh của Hoa Nhan từ trong Thượng Thiên cung truyền ra.

Chỉ giây lát, hơn sáu trăm tán tiên cao thủ dày đặc, trực tiếp phi hành li khai khỏi Thanh Hư sơn. Kiếm tiên Hoa Nhan cùng với Minh Lương chân nhân và thủ hạ cực tốc nhằm Tuyết Ngư đảo phi tới.

….

Ngoài phe của kiếm tiên Hoa Nhan, Huyết ma Đỗ Trung Quân đồng dạng mang theo số lượng lớn thủ hạ đông đúc đi về Tuyết Ngư đảo. Những thượng giới sứ giả này đều hiểu dù cho đấu giá còn chưa có tiến hành, khí thể cần phải biểu lộ là kẻ mạnh nhất đã.

Do đó sứ giả nào cũng đều mang theo lượng lớn thủ hạ.

Kiếm tiên Hoa Nhan, Huyết ma Đỗ Trung Quân, Tử Đồng Ngưu ma vương *"Man Càn"*, còn có Long tộc sứ giả thần bí và Long tộc tộc trưởng…các siêu cấp cao thủ mang theo thủ hạ của mình từ bốn phương tám hướng đến Tuyết Ngư đảo.

Tuyết Ngư đảo vốn yên tĩnh, lại trở nên nhiệt nào chưa từng

có.

Trên Tuyết Ngư đảo.

Từng tán tu lăng không đứng, kiếm tiên Lan Phong và Tông Quật đứng đầu tiên nhất, Tần Vũ, Hầu Phí, Liên Khiếu, Hỗ Nghi bọn họ đứng sau kiếm tiên Lan Phong hai người. Vì bọn họ phát hiện ra một nhóm người đầu tiên đã đến, tự nhiên phải nghênh tiếp.

- Tiên giới sứ giả đến!

Thanh âm của một vị thập kiếp tán yên truyền lại

Kiếm tiên Lan Phong và Tông Quật lập tức nhìn về phương hướng đó.

Chỉ thấy người dày đặc, kiếm tiên Hoa Nhan mặt đầy vẻ tươi cười, ở sau có Minh Lương chân nhân đi kèm, mang theo một đám đông tán tiên cực tốc phi tới.

- Ha ha, quả nhiên là Lan Phong, Lan Phong huynh, huynh không ngờ lại tổ chức đấu giá Phá Thiên đồ, thực khiến ta kinh ngạc a.

Kiếm tiên Hoa Nhan từ xa cười đi tới. Trong mắt Hoa Nhan, Tông Quật chỉ có thể tính như một cao thủ, không xứng làm đối thủ của hắn.

Nhưng Lan Phong kiếm tiên thần bí này, lại làm cho Hoa Nhan nhận định như là đại địch.

- Hoa Nhan huynh, đừng nói nữa, đấu giá Phá Thiên đồ, ta cũng do dự nhiều lắm a.

Lan Phong tỏ vẻ hối tiếc.

Vừa nói xong, Lan Phong, Tông Quật, Hoa Nhan bọn họ từng người nhìn về phương hướng cỗ truyền tống trận ở Tuyết Ngư đảo. Chỉ thấy lúc này cỗ truyền tống trận đó đạo đạo quang mang không ngừng lóe lên, một đám người liên tục từ trong truyền tống trận hùng dũng hiện ra.

- Yêu tộc sứ giả đến!

Một vị tán tu sớm đã được an bài lập tức nói vang, thanh âm vang lên khắp Tuyết Ngư đảo.

- Quả nhiên đúng như Đỗ Trung Quân đã nói, yêu giới không ngờ đã phái hắn đến.

Hoa Nhan trong mắt hàn quang lóe ra.

- Ha ha…Man Càn huynh, thực không tưởng được a, huynh không ngờ cũng đã hạ phàm.

Hoa Nhan phảng phất như nhìn thấy hảo hữu mà chào hỏi vậy.

- Man Càn?

Tần Vũ trong lòng chấn động, cùng với Hầu Phí, Hắc Vũ bên cạnh nhìn nhau. Ba huynh đệ trong tâm đều nghi hoặc, không tự chủ được nhìn về phương hướng có yêu tộc sứ giả.

Chương 265

Ám Trung Tranh Đấu

Thân mang tử sắc chiến giáp, bên trên chỉ tuyến vải điều phức hợp tán phát ra khí tức đến hãi nhân, hiển nhiên đây là một bộ chiến giáp uy lực phi thường lợi hại. Cặp hổ mục sáng loáng có thần, nhấp nháy tựa như thiểm điện bắn ra, bộ ngực to lớn vững chắc tạo cho người ta cảm giác có thể trông cậy.

Khí tức quen thuộc, hình dáng quen thuộc, còn có nụ cười quen thuộc đó.

Man Càn!

Chính là Man Càn trước đây ba huynh đệ Tần Vũ đã từng gặp trong tửu lâu!

- Lúc đầu ta đã có cảm giác Man Càn là một cao thủ, còn nghĩ là siêu cấp tán yêu nào đó của Hồng hoang yêu tộc, không tưởng được lại chính là yêu giới sứ giả.

Tần Vũ trong lòng thầm khen,

- Cổ nhân nói người đẹp vì lụa, Man Càn khoác bộ chiến giáp bá đạo như vậy, khí thế quả thật khác hẳn.

Tần Vũ đứng phía sau kiếm tiên Lan Phong, Tông Quật nhìn Man Càn từ xa tiến đến.

Theo sau Man Càn là một nam tử cao gầy mặc hắc sắc chiến y, chính là Hồng hoang chưởng khống giả -- -- Dư Lương, bên cạnh Dư Lương là Hồng hoang tam đại cự yêu --- Khổng Tào, Hình Thú, Vũ Sơn. Hiện tại bốn đại cao thủ, người nào cũng đều sở hữu

tuyệt giai bảo vật đến từ yêu giới.

- Hoa Nhan, tiên giới Vũ Hoàng không ngờ lại phái ngươi đến, xem ra ngươi cũng rất được Vũ Hoàng coi trọng đấy.

Man Càn cười nhẹ nói.

Kiếm tiên Hoa Nhan cười đáp:

- Trong đám nhất cấp kim tiên, Vũ Hoàng chỉ phái ta tới bởi biết được thực lực của ta, lần này Vũ Hoàng phái ta đi, ta tự nhiên không thể làm giảm uy phong của người, cũng không thể để người thất vọng.

Trên phương diện khí thế, Hoa Nhan không chút nhượng bộ.

- Nhưng ta cũng vô cùng kì quái, không hiểu yêu đế yêu giới nghĩ gì, không ngờ lại sẵn sàng phái ngươi tới. Ta quả thật không biết nếu như ngươi mất mạng trong Nghịch Ương cảnh. Yêu giới tẩu thú nhất tộc sẽ phát sinh chấn động to lớn nhường nào.

Hoa Nhan thở dài nói.

Man Càn nhẹ nhếch mép:

- Việc đó không cần người lo nghĩ.

- Không cần lo nghĩ.

Hoa Nhan tiếp lời:

- Tưởng rằng Man Càn ngươi cũng đã biết Nghịch Ương cảnh chính là nơi ở của Nghịch Ương tiên đế. Nghịch Ương tiên đế a, truyền thuyết về Nghịch Ương tiên đế ngày đó, có lẽ ngươi cũng biết? Nơi ở của hắn, nếu như không cẩn thận. Cho dù là huyền tiên, tiến vào cũng

chỉ có chết mà thôi.

Phía sau, mi mắt Tần Vũ giật lên một cái.

Huyền tiên tiến vào cũng chỉ có chết?

Quả nhiên Nghịch Ương cảnh nguy cơ trùng trùng, xem ra quyết định ban đầu của ta không sai.

Tần Vũ tuy có địa đồ của Nghịch Ương cảnh, nhưng hắn vẫn không hề tiến vào. Bởi vì ……một khi ba huynh đệ mình đơn độc tiến nhập, với bao nguy hiểm rình rập trong Nghịch Ương cảnh, Tần Vũ căn bản không tin tưởng sẽ vượt qua được, nói không chừng còn làm liên lụy tới huynh đệ của mình.

Nhưng nếu đi cùng với sứ giả các giới, tất bọn họ phải chuẩn bị những bảo bối thần bí để ứng phó với các loại tình huống. Đi sau những nhân vật như vậy có lẽ an toàn hơn nhiều.

- Nguy hiểm của Nghịch Ương cảnh ta đương nhiên biết. Hoa Nhan, không lẽ người không biết, nguy hiểm và cơ hội luôn cùng tồn tại?

Man Càn trong mắt ẩn hiện những tia sáng trí tuệ,

- Bảo bối trong Nghịch Ương cảnh, ngươi có lẽ cũng biết. Nếu không phải bảo bối có thể khiến cho Vũ Hoàng điên cuồng, làm sao y lại tổn hao bao nhiêu khí lực đả thông thông đạo giữa hai giới?

Hoa Nhan cười nhẹ:

- Giống nhau cả mà thôi.

Ý tứ của Hoa Nhan rất rõ ràng, yêu đế của yêu giới không phải cũng thèm khát bảo bối đó sao?

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe từng lời của hai người.

- Truyền thuyết về Nghịch Ương tiên đế? Bảo vật khiến cho Vũ Hoàng cùng các đại nhân vật tam giới động tâm là gì?

Tần Vũ nghe thấy những điều này trong lòng đã có kết luận,

- Nghịch Ương tiên đế tại thượng giới, khẳng đĩnh đã gặp được kì ngộ phi thường, trong tay có tuyệt đỉnh bảo bối khiến cho tất cả siêu cấp tiên đế, yêu đế, ma đế điên cuồng.

Cho dù Nghịch Ương tiên đế không còn nữa. Nhưng làm sao có thể để cho bảo bối của mình dễ dàng bị kẻ khác lấy được.

Ba bức Phá Thiên đồ giấu bên trong Cửu kiếm tiên phủ, cũng đã dùng đến bao nhiêu loại cấm chế lợi hại như vậy.

Vậy… Nghịch Ương cảnh này?

- Vị này là?

Man Càn bỗng nhiên nhìn về phía kiếm tiên Lan Phong, vẻ mặt nghi hoặc.

Đừng nhìn lúc đó vẻ mặt Man Càn mê hoặc. Thật sự sâu trong tâm hắn lại cực kì kinh hãi, bởi vì …..hắn không ngờ mình căn bản không thể tham xét được chút gì về thực lực của vị kiếm tiên thần bí trước mắt. Phải biết Man Càn là siêu cấp thần thú, việc thám xét thực lực của kẻ khác cũng có những thủ pháp đặc thù.

Kiếm tiên Hoa Nhan liền giới thiệu:

- Man Càn, đây chính là người phát động rao bán - - kiếm tiên Lan Phong, tấm Phá Thiên đồ đó cũng chính là của y. Thực lực của Lan

Phong huynh vô cùng phi thường, như ta, đứng trước Lan Phong huynh cũng không nắm được một phần chắc chắn nào. Nhưng Man Càn huynh thực lực hơn người, có tự tin đả bại được Lan Phong huynh hay không đây?

Tần Vũ đứng sau khẽ chau mày.

Hoa Nhan không phải đang khích động Man Càn và Lan Phong đấy chứ?

Lan Phong bỗng liếc qua Hoa Nhan, đồng thời cười nói:

- Ta đối với Nghịch Ương cảnh tuy rằng có chút hứng thú. Nhưng tịnh không coi là quan trọng, nếu không thì……ta đã không rao bán bức Phá Thiên đồ này. Đến khi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, tranh đoạt bảo vật chính là các vị đó. Về Man Càn huynh, thực lực hơn người, ta xin tự nhận không bằng a.

- Lan Phong huynh đệ khiêm tốn rồi.

Man Càn cười nhẹ.

Man Càn tuy rằng tự phụ bản thân là siêu cấp thần thú, cho dù đối đầu với kiếm tiên nhị cấp kim tiên cũng có khả năng thắng, nhưng hắn lại không thể nhìn ra được thực lực của Lan Phong, Man Càn không có tự tin gì cả.

- Chư vị, hãy vào trang viện trước đã, đợi sau khi vào rồi nói chuyện tiếp vẫn không muộn.

Tông Quật nói.

Man Càn nhìn về Tông Quật một cái, không kìm được hai mắt sáng lên:

- Ồ, *ngươi chính là Tông Quật, quả nhiên cũng mang họ Tông a.*

- Tần Vũ huynh đệ.

Man Càn bỗng nhiên nhìn thấy phía sau Tông Quật chính là ba người bọn Tần Vũ, lập tức nở nụ cười,

- *Tần Vũ, Hầu Phí còn cả Hắc Vũ, ha ha ……không ngờ được a, sau khi từ biệt tại tửu lâu ở Tiềm Long đại lục, hôm nay lại có thể gặp lại tại đây. Hôm đó ta đã cảm giác các ngươi không phải là người thường, ai nghĩ rằng lại có thể gặp nhau thế này.*

Ba người Tần Vũ cười gật đầu rồi lên tiếng chào hỏi.

- *Man Càn huynh cũng biết sư điệt của ta sao? Ha ha ……Man Càn huynh, ngươi có lẽ nên quan hệ tốt với sư điệt của ta, tới lúc bắt đầu cuộc đấu giá Phá Thiên đồ sẽ do sư điệt của ta làm chủ. Nó muốn đưa Phá Thiên đồ cho ai thì đưa, ta có lẽ sẽ giao toàn quyền cho nó.*

Kiếm tiên Lan Phong cười nói.

Man Càn hai mắt sáng lên.

- Ồ, *ý của Lan Phong huynh là……nếu như Tần Vũ huynh đệ bằng lòng, cho dù có người xuất ra được ít cực phẩm nguyên linh thạch, y cũng có thể giao Phá Thiên đồ cho kẻ đó?*

Man Càn hỏi lại.

- *Đúng.*

Lan Phong gật đầu nói.

Bọn Hoa Nhan liền biến sắc.

Tần Vũ cười nói:

- Phong sư thúc, người đã giao đại quyền cuộc đấu giá này cho con. Con sao có thể tùy tiện như vậy. Tới lúc đấu giá, đương nhiên ai xuất ra nhiều cực phẩm linh thạch hơn, con sẽ đưa cho người đó. Con sao có thể tùy tiện lạm quyền được.

- Tốt.

Man Càn vỗ vai Tần Vũ một cái,

- Nói hay lắm, tới lúc đó ai xuất ra nhiều cực phẩm nguyên linh thạch hơn, Phá Thiên đồ sẽ thuộc về người đó.

Hoa Nhan trong lòng cũng thầm thở phào một hơi.

Liên tiếp vài ngày sau, Huyết ma Đỗ Trung Quân cũng đã đem theo nhân mã tới Tuyết Ngư đảo, còn Long tộc là thế lực đến sau cùng.

Trong trang viện phía Nam.

- Lăn ra ngoài ngay, đây là nơi Long tộc bọn ta cư trú, lũ tán ma các ngươi không ngờ dám chiếm lĩnh nơi ở của bọn ta, muốn chết!

Một tiếng hống phẫn nộ vang lên, vài thân ảnh bị ném ra ngoài giống như những bao cát.

Chỉ thấy vài đại hán cường tráng đi ra. Lạnh lùng nhìn về mấy chục nhân mã của tán ma nhất phương.

Trang viện phía Nam được phân thành bốn khu vực nhỏ, giành cho người của các phe tán tiên, tán ma, Hồng hoang yêu tộc, Long tộc cư trú. Mỗi khu vực cũng chỉ đủ chứa được dưới năm sáu chục người, chỉ là các đại thế lực đem tới ít nhất cũng phải vài trăm

người.

Một nơi như vậy. Làm sao có thể cư trú được đây?

Tán tiên nhất phương còn làm theo đúng quy củ, chỉ cư ngụ tại khu vực của bọn họ, những tán tiên còn lại không có chỗ thì chỉ có thể ra ngoài tự tay tạo vài tiểu viện khác để ở.

Nhưng còn Hồng hoang yêu tộc nhất phương lại rất cuồng ngạo, trực tiếp chiếm cứ hai trong bốn khu vực nhỏ.

Hơn nữa việc này cũng được Man Càn tán đồng, Man Càn quả nhiên bá đạo. Khi Huyết ma tới, hắn cũng cảm thấy đau đầu. Hắn không muốn cùng với Man Càn chánh diện giao tranh, cho nên đành để cho những cao thủ của mình cư trú tại khu vực duy nhất còn lại.

Trang viện phía Nam tổng cộng có bốn khu vực, một khu của tán tiên. Hồng hoang yêu tộc chiếm hai khu, khu còn lại thuộc về tán ma.

Khi Long tộc đến, không ngờ không còn chỗ để cư trú

Long tộc sao có thể không giận dữ?

Thập kiếp, thập nhất kiếp siêu cấp cao thủ của Long tộc lập tức liên thủ, đem đám cao thủ của tán ma nhất phương trực tiếp ném ra ngoài. Nên biết, những siêu cấp đại cao thủ của phe tán ma đều theo Huyết ma cư trú trong trang viện trung tâm, cư trú ở trang viện phía Nam mạnh nhất cũng chỉ là thập kiếp mà thôi.

Đám tán ma tự nhiên là bị đẩy ra ngoài.

……

Bên trong trang viện trung tâm, là nơi cư trú của các siêu cấp cao thủ, những nhân vật thủ lĩnh các phương.

Đám người Huyết ma của tán ma nhất phương, đám người Hoa Nhan của tán tiên nhất phương. Bọn Man Càn của Hồng hoang yêu tộc, những đại cao thủ của Long tộc, cùng với chủ nhân Tông Quật, Lan Phong, Tần Vũ bọn họ. Trang viện trung tâm diện tích lớn nhất, ngược lại, là nơi số người ở ít nhất.

Trong lạc viện nơi Lan Phong cư trú.

- Lan Phong huynh, bên đó đã đánh nhau rồi, đánh nhau rồi, ha ha…..

Tông Quật đi tới,

- Tần Vũ tiểu huynh đệ cũng ở đây a. Ha ha, chuyện đáng cười này nhất định phải kể cho ngươi nghe.

Tần Vũ cùng Lan Phong đưa mắt nhìn nhau, Lan Phong liền mở lời:

- Tông huynh, nói ta nghe xem, rút cục là truyện cười gì?

Tông Quật gật đầu nói:

- Ngươi còn nhớ chứ, lúc đầu chúng ta chỉ để trang viện phía Nam cho nhân mã thủ hạ các phương thế lực cư trú, đồng thời chúng ta đã phân nó thành bốn khu vực. Hiện tại phe tán tiên chiếm cứ một khu vực, Hồng hoang yêu tộc chiếm cứ hai khu vực, phe tán ma chiếm cứ một khu vực. Khi người của Long tộc tới đây đã trực tiếp tống khứ đám tán ma ra khỏi chỗ của chúng.

- Đã tống khứ rồi sao?

Tần Vũ chăm chú.

Tông Quật vẫn cười:

- Đúng, hiện tại Long tộc sứ giả, còn có Long tộc tộc trưởng Phương Điền, cùng Huyết ma Đỗ Trung Quân, bọn họ đều đã tới trang viện trung tâm. Xem ra hai bên đều sẽ ra sức tranh đấu chỗ ở. Không kẻ nào chịu nhân nhượng đối phương cả.

- Đấu giá còn chưa bắt đầu, hiện tại đã có xích mích rồi.

Tần Vũ cả cười.

Tông Quật gật đầu nói:

- Bọn chúng thật sự không quan tâm tới nơi cư trú, chỉ là …….. hiện tại bọn chúng muốn về mặt khí thế phải áp đảo được đối phương, nếu không Man Càn sẽ không bá đạo để cho Hồng hoang yêu tộc chiếm cứ đến hai khu vực được.

Chính là tranh giành thể diện.

Các đại sứ giả đại biểu cho những đại nhân vật ở các giới, nếu như để cho khí thế của bọn họ yếu hơn phe khác, không phải là đã làm mất mặt những người đỡ đầu phía sau lưng họ rồi sao?

- Man Càn cũng quá bá đạo, một mình chiếm luôn cả hai khu vực lớn, nhưng mà y cũng có thực lực để làm vậy.

Lan Phong cười nhạt nói,

- Tông huynh, chúng ta thân là chủ nhân, cũng không thể cứ như vậy nhìn bọn họ làm loạn được, nếu quả thật có đánh nhau thì sẽ không tốt.

"Bang!"

Một cỗ khí tức khủng khiếp bỗng nhiên nổ tung lên.

Tần Vũ, Lan Phong, Tông Quật đều giật mình.

- Ha ha, muộn rồi, bọn chúng đã động thủ rồi.

Tông Quật cười lớn.

Tần Vũ linh thức quét qua tra xét rồi liền nở nụ cười:

- Đánh hay lắm, hiện tại trang viện phía Nam gần như đã bị phá hủy hơn nửa, cũng không thể ở được nữa. Cũng tốt, đến lúc hết náo loạn, ai cũng không có chỗ ở nữa. Hãy để tất cả bọn họ ra ngoài tự thân kiến tạo phòng ốc trên tuyết mà ở vậy.

.....

- Ha ha, tốt, mọi người đều không còn chỗ ở nữa, Ô Không Huyết, an bài nhân thủ tại phía Nam kiến lập một tòa trang viện.

Huyết ma Đỗ Trung Quân cười lớn nói.

Hiện tại trang viện phía Nam đã bị hủy tới tám chín phần, bộ dạng hỗn loạn đó căn bản không thể cho người ở. Tuy nói đây là kết quả của cuộc tranh đấu giữa Long tộc sứ giả và ma giới sứ giả, nhưng đây chắc gì không phải là do sứ giả hai phe cố ý làm vậy.

Chung quy nếu như tiếp tục náo loạn nữa, đối với tất cả đều không có kết quả tốt.

Long tộc sử giả *"Ngao Phụng"* cùng Long tộc tộc trưởng Phương Điền, đưa mắt nhìn nhau, chỉ đạm nhiên cười một tiếng rồi trực tiếp xoay mình li khai.

.....

Đấu giá vẫn chưa bắt đầu, nhưng bốn đại thế lực đã không ngừng đấu đá với nhau trên Tuyết Ngư đảo, đồng thời tiên giới sử giả, ma giới sử giả, yêu giới sử giả, Long tộc sử giả giữa bọn họ cũng liên tục mật đàm. Rốt cuộc bốn người bọn họ vẫn là những người có nhiều cực phẩm nguyên linh thạch nhất.

Khu vực cư ngụ của Long tộc nhất phương ở trang viện trung tâm.

- Ngao Phụng huynh, có thể cùng tại hạ nói chuyện một lúc hay không?

Kiếm tiên Hoa Nhan đứng bên bên ngoài lạc viện của Ngao Phụng, đạm nhiên nhẹ cười nói. Ngao Phụng chính là Long tộc sử giả.

Lúc này, cánh cửa lớn của lạc viện đó mở ra, Kim Long trưởng lão Ngao Nham đi tới cười nhẹ nói:

- Hoa Nhan tiền bối, đại nhân nhà ta sớm đã nói rồi, không tiếp khách.

Hoa Nhan chau mày.

- Ngao Phụng huynh, Long tộc ngươi đã có một bức Phá Thiên đồ, sẽ không tham lam một bức sắp đấu giá này đấy chứ?

Hoa Nhan trách cứ hỏi.

Ngao Phụng ở trong phòng vẫn im lặng.

Chỉ có Kim Long trưởng lão Ngao Nham cười nhẹ nói:

- Hoa Nhan tiền bối, đại nhân nhà ta đã nói rồi, Phá Thiên đồ

không phải có càng nhiều càng tốt sao? Nếu như mình có nhiều hơn được bức nào, có thể khiến cho kẻ khác không cách nào tiến nhập, số người tiến nhập càng ít, số người tranh đoạt bảo bối cũng ít đi.

- Ha ha, Hoa Nhan tiền bối xin mời, vãn bối không tiễn.

Ngao Nham lập tức làm vẻ cung kính, nói xong, vị kim long trưởng lão này liền trực tiếp đóng cửa lại.

Nhìn thấy cánh cửa đóng lại, Hoa Nhan trên mặt bị che phủ bởi một lớp hàn khí.

- Hừ.

Hừ lạnh một tiếng, Hoa Nhan quay đầu rồi li khai.

Lúc này trong đại thính lạc viện của Ngao Phụng.

Ngao Phụng cùng Man Càn đang ngồi đối diện nhau.

- Man Càn huynh, nào, cạn.

Ngao Phụng nâng chén.

Man Càn cũng nâng chén cười nhẹ:

- Ngao Phụng huynh quả thật là tử tế. Hiện tại Hoa Nhan đã đi rồi, Ngao Phụng huynh xin hãy nói xem, số cực phẩm nguyên linh thạch huynh có thể cho ta mượn là bao nhiêu, hoặc ta có thể trao đổi được bao nhiêu?

- Quá khen, quá khen, uống trước đã.

Ngao Phụng sắc mặt vui vẻ.

…..

Không cần biết trước khi đấu giá thế lực các bên hiệp nghị bí mật ra sao, nhưng đến ngày hôm đó, điều cần thiết là số cực phẩm nguyên linh thạch có thực của các phương thế lực.

Chung quy, chưởng quản toàn quyền phụ trách việc này Tần Vũ sớm đã chuyển lời:

- Không cần biết ra sao, ta tuyệt đối sẽ công bằng, ai xuất ra nhiều cực phẩm nguyên linh thạch hơn, Phá Thiên đồ này sẽ thuộc về kẻ đó.

Ngày cuối cùng của năm, cũng là ngày đấu giá Phá Thiên đồ, sự kì vọng của các phương thế lực cuối cùng đã đến.

Chương 266

Phách Mại Phá Thiên Đồ

Không khí của Tuyết Ngư đảo hôm nay thật sự khác thường, nhân mã của các phương thế lực đều lộ vẻ im ắng. Không hề có một ai va chạm đánh nhau. Đồng thời trang viện bên trong trung tâm của Tuyết Ngư đảo cũng đã được tiến hành sửa sang lại, các tán tu của Bạo Loạn Tinh Hải đã kiến tạo lại nó.

- Xuất phát.

Kiếm tiên Hoa Nhan đi đầu, Minh Lương chân nhân, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, Xích Dương chân nhân, Tuyết Vũ Ương theo sau, trực tiếp hướng tới nơi sẽ diễn ra đại hội đấu giá *"tứ phương đình viện"* đi đến.

Đồng thời.

Long tộc sử giả Ngao Phụng, và Phương Điền dẫn đầu, theo sau là ba vị đại trưởng lão Ngao Nham, Ngao Tuất, Duyên Sơn.

Yêu giới sử giả —— Tử Đồng Ngưu ma vương *"Man Càn"*, dẫn theo bọn Dư Lương, Khổng Tào, Hình Thú, Vũ Sơn, bốn người.

Huyết ma *"Đỗ Trung Quân"*, dẫn đầu bọn Ô Không Huyết, Liên Nguyệt nương nương, Hỏa ma, Vu Hắc.

Nhân mã tứ phương từ nơi ở của mình đều hướng về đình viện cử hành cuộc đấu giá lần này – tứ phương đình viện đi tới. Vô luận trước đây mấy ngày, thế lực các bên có đầu mày cuối mắt hoặc đi đêm với nhau, hay thẹn quá hóa giận, nhưng lúc này trên mặt tất cả đều mang một nụ cười.

Trong tứ phương đình viện.

Tứ phương đình viện bố trí rất đơn giản, chỉ có bốn chiếc bàn đá tròn, bốn chiếc bàn đá cùng nằm trên một đường thẳng, cũng cùng nằm ở một phía. Đối diện là một chiếc bàn đá dài hình chữ nhật. Bên cạnh chiếc bàn đá đó xếp gần nhau có ba chiếc ghế.

Còn bốn chiếc bàn tròn kia, xung quanh mỗi chiếc có tám chiếc ghế.

Trong đình viện có hai hàng nhân thủ đang đứng, tất cả đều là người của Bạo Loạn Tinh Hải.

Trên ba chiếc ghế cạnh chiếc bàn đá hình chữ nhật, lúc này đang có ba người ngồi -- --Tông Quật, Lan Phong, Tần Vũ.

Tần Vũ ngồi ở chính giữa, còn Tông Quật cùng Lan Phong ngồi hai bên tả hữu. Lần đấu giá Phá Thiên đồ này do Tần Vũ chủ trì, đương nhiên Tần Vũ phải ngồi ở chính giữa.

- Lan Phong huynh. Mấy ngày qua giữa các phương thế lực quả là vô cùng hỗn loạn, bất quá hiện tại cuối cùng thì thời điểm cũng đã tới. Không biết kẻ nào sẽ có được Phá Thiên đồ đây.

Tông Quật nét mặt vui vẻ, y sớm đã được Tần Vũ bảo đảm, Bạo Loạn Tinh Hải của y cũng có phần trong việc tiến nhập Nghịch Ương cảnh.

Phá Thiên đồ ?

Cho nên Tông Quật chỉ là đang xem một vở kịch mà thôi.

Tần Vũ cùng Lan Phong đương nhiên cũng đang xem kịch.

- Chính là không biết cuối cùng Phá Thiên đồ đấu giá sẽ có thể đổi lấy được bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch đây.

Lan Phong cười nhẹ nói, đồng thời nhìn Tần Vũ,

- Tần Vũ, ngươi đoán xem, lần này bức Phá Thiên đồ cuối cùng sẽ thuộc về ai?

- Thuộc về ta!

Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, cùng lúc kiếm tiên Hoa Nhan dẫn theo bọn thủ hạ năm đại cao thủ đã từ cửa Tây tiến vào, kiếm tiên Hoa Nhan vẻ mặt tự tin:

- Lan Phong huynh, ngươi vì không quan tâm tới Phá Thiên đồ, đương nhiên là ta đến nhận về, ngươi là kiếm tiên, ta cũng là kiếm tiên. Ta nhận lấy cũng là lẽ đương nhiên.

Vừa nói, kiếm tiên Hoa Nhan vừa dẫn bọn thủ hạ ngồi xuống.

- Đại ngôn thì ai chả nói được, nhưng sự thật lại thường ngược lại.

Một âm thanh hờ hững ẩn chứa tuyệt đối bá khí truyền khắp tứ phương đình viện. Từ cửa Đông, Man Càn bước vào. Hàn quang từ trong đồng tử tử sắc của Man Càn nhẹ quét qua Hoa Nhan một cái, ẩn chứa một tia khí tức cuồng ngạo.

Hoa Nhan ngược lại cười nhẹ gật đầu với Man Càn, không hề có chút địch ý.

Tứ phương đình viện này sở dĩ được gọi là tứ phương đình viện, bởi đình viện này được tạo nên chính là vì cuộc đấu giá lần này, do đó đình viện này cả thảy có bốn cửa. Phân ra thành cửa Đông, cửa Tây, cửa Nam, cửa Bắc.

Liền sau đó phe Huyết ma Đỗ Trung Quân cùng với Long tộc Ngao Phụng cũng từ cửa Nam và cửa Bắc tiến vào, sau đó ngồi vào chỗ của mình.

Bốn chiếc bàn tròn. Nhân mã bốn bên đều đã ngồi xung quanh từng chiếc bàn tròn, khí tức tự nhiên tán phát ra. Về mặt khí thế, nhân mã tứ phương đều không nguyện ý yếu hơn nhóm khác.

Bỗng nhiên --

- Các vị, hôm nay ta muốn đấu giá Phá Thiên đồ, nhưng chủ trì cuộc đấu giá Phá Thiên đồ này sẽ là sư điệt của ta, Tần Vũ. Quá trình đấu giá, nguyên tắc và qui luật, chư vị đều phải lắng nghe sư điệt của ta nói, nếu như không bằng lòng tuân theo, có thể tùy tiện li khai.

Thanh âm của kiếm tiên Lan Phong vang lên, đồng thời ánh mắt y hướng về chúng nhân đang ngồi.

Tông Quật cũng cười nhạt nhìn bọn họ.

Nhìn hai người ngồi hai bên tả hữu của Tần Vũ. Rõ ràng là đang nâng đỡ cho Tần Vũ.

- Đúng, tham gia đại hội đấu giá Phá Thiên đồ, tự nhiên cần phải tuân theo quy củ. Ai không tuân theo, ta sẽ là người đầu tiên không tha cho y.

Man Càn đưa mắt hổ liếc qua ba người còn lại, rồi lập tức nhìn Tần Vũ cười nhẹ,

- Tần Vũ huynh đệ, cứ toàn tâm theo ý của ngươi mà tiến hành đấu giá đi.

Kiếm tiên Hoa Nhan, Huyết ma Đỗ Trung Quân, luôn cả Long tộc Ngao Phụng, Phương Điền, bọn người tất cả đều biết rõ, Man Càn đối với Tần Vũ có một vài quan hệ đặc biệt.

Tần Vũ cười nhẹ rồi đứng lên:

- Chư vị, văn bối nghe theo lệnh của sư thúc chủ trì đại hội đấu giá Phá Thiên đồ, đương nhiên muốn cho cuộc đấu giá tiến hành công bằng nghiêm túc. Văn bối giờ sẽ công bố một lượt các quy củ, lần đấu giá này lấy cực phẩm nguyên linh thạch làm đơn vị, còn những bảo vật khác bọn ta đều không chấp nhận. Nói cách khác, ai xuất nhiều cực phẩm nguyên linh thạch sẽ thắng cuộc. Ngoài ra ……. đấu giá thành công xong, sẽ một tay giao cực phẩm nguyên linh thạch, một tay giao Phá Thiên đồ ngay tại đây. Nếu như có người không có đủ cực phẩm nguyên linh thạch, lại đưa ra một con số hư ảo, điều này……

- Kẻ nào dám nói láo, sẽ bị mọi người cùng hợp vây giết chết!

Man Càn hừ lạnh một tiếng nói.

- Đúng, kẻ nào dám nói láo, phải bị mọi người cùng hợp vây giết chết!

Huyết ma Đỗ Trung Quân mặt đầy sát khí nói.

Kiếm tiên Hoa Nhan cười nhạt một tiếng:

- Nói không thì làm sao biết được, phát thệ mới có thể chắc chắn. Ta xin đi đầu, nếu như có kẻ trong quá trình đấu giá này, đưa ra con số giả về số cực phẩm nguyên linh thạch, tất phải bị mọi người vây giết, đồng thời hồn phi phách tán vĩnh bất siêu sinh, chư vị, có dám không?

Nói xong, ánh mắt của hoa nhân quét qua những người còn lại.

- Ai không dám chứ?

Huyết ma Đỗ Trung Quân cười lạnh một tiếng, đồng thời cũng lập thệ ngôn.

Tần Vũ, Lan Phong, Tông Quật lộ vẻ vui mừng, cả bốn phương thế lực đều đã lập thệ ngôn.

- Hay lắm, các vị tiền bối đều đã có thành ý như thế, ta cũng nên thể hiện một chút thành ý.

Tần Vũ vung tay, đồng thời một quyển trục xuất hiện trước mắt chúng nhân, lập tức nhân mã cả bốn bên ánh mắt cùng sáng lên.

Tần Vũ từ từ mở quyển trục đó ra.

- Ở đây có Huyết ma tiền bối, cùng với Long tộc Ngao Phụng, Phương Điền tiền bối đều đã thấy qua Phá Thiên đồ, tất cũng biết được khí tức cùng hình dạng của Phá Thiên đồ ra sao, chư vị có thể giám định một lần.

Tần Vũ cười nhẹ nhìn về phía bọn họ nói.

- Phá Thiên đồ.

Huyết ma Đỗ Trung Quân hai mắt sáng rỡ.

Long tộc sử giả *"Ngao Phụng"* cũng nói:

- Đúng, đây đích thị là Phá Thiên đồ. Ta tuyệt đối không nhìn lầm.

Hoa Nhan cũng nhìn Minh Lương chân nhân bên cạnh.

Nguyên là Minh Lương chân nhân đã từng đoạt được Phá Thiên đồ, tự nhiên biết rõ khí tức cũng như hình dạng của Phá Thiên đồ ra làm sao. Cẩn thận quan sát một lúc, Minh Lương chân nhân cũng hướng về phía Hoa Nhan gật đầu. Hoa Nhan trên mặt lập tức có một nét cười thoải mái.

- Tốt. Chư vị có hoài nghi gì nữa không?

Tần Vũ cười nói.

Chúng nhân đều lắc đầu thể hiện không có hoài nghi gì nữa.

- Bắt đầu đấu giá đi, đừng lãng phí thêm thời gian nữa.

Huyết ma Đỗ Trung Quân nói.

- Tốt, mọi người đều đã không thể nhẫn nại thêm nữa rồi, vậy hãy bắt đầu đấu giá thôi.

Tần Vũ cao giọng nói,

- Phá Thiên đồ, là chìa khóa để tiến nhập Nghịch Ương cảnh, tìm bảo vật trân quý vô song. Phá Thiên đồ giá thấp nhất sẽ là một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, ai xuất ra nhiều cực phẩm nguyên linh thạch hơn, sẽ là người có được Phá Thiên đồ, hiện tại xin mời chư vị ra giá!

Tần Vũ đứng lên nói lớn.

Miệng thì nói. Còn tinh thần của Tần Vũ đều tập trung vào bốn đại sứ giả.

- Xem ra, muốn có Phá Thiên đồ nhất hiển nhiên là Hoa Nhan và Man Càn.

Tần Vũ nhìn vào ánh mắt hai người cũng có thể đoán ra được phần nào,

- Bất quá Long tộc sử giả Ngao Phụng luôn có bộ dạng cười bí hiểm, ai mà biết được trong lòng y đang tính toán ra sao, đây là một

ẩn số.

Trong lòng Tần Vũ đưa ra nhận định.

Kì thật hiện tại Long tộc, Huyết ma hai bên đều đã có Phá Thiên đồ, muốn tranh đoạt chính là hai bên còn lại. Đương nhiên…….cũng có khả năng Long tộc cùng phe Huyết ma muốn để kẻ khác không cách gì can thiệp chuyện Nghịch Ương cảnh, do đó cũng sẽ tham gia vào cuộc đấu giá giành lấy Phá Thiên đồ.

- Ta ra giá hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Âm thanh đầu tiên vang lên.

Tần Vũ nhìn về phía âm thanh đó, chính là Huyết ma *"Đỗ Trung Quân"*.

Nghe thấy lời của Huyết ma *"Đỗ Trung Quân"*. Kiếm tiên Hoa Nhan liền cười nói:

- Đỗ Trung Quân, ngươi thật sự dám ra giá a, ngươi không sợ phạm lời thề ban nãy. Ta ra giá ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

- Hoa Nhan, ta biết ngươi phải lấy bằng được, cho nên cũng muốn hòa vào nhiệt náo một chút mà thôi.

Huyết ma Đỗ Trung Quân cười nói.

Những người khác đều không rõ, nhưng kiếm tiên Hoa Nhan lại minh bạch, nếu nói trong số những người đang ngồi tại đây, người có cực phẩm nguyên linh thạch ít nhất, khả năng chính là Huyết ma Đỗ Trung Quân. Theo như kiếm tiên Hoa Nhan dự đoán, số cực phẩm nguyên linh thạch của Huyết ma Đỗ Trung Quân, rất có thể cả hai khối cũng không hề có.

Bởi vì cực phẩm nguyên linh thạch của Đỗ Trung Quân, gần

như toàn bộ đều đã nằm trong tay kiếm tiên Hoa Nhan.

Đương nhiên kiếm tiên Hoa Nhan cũng đã bỏ ra một cái giá rất lớn.

- Ta ra giá bốn khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Man Càn cười nói.

- Được rồi, Hoa Nhan, ngươi không cần phí thời gian nữa, lần này đấu giá, cũng chỉ có ta và ngươi cạnh tranh với nhau. Có bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch, ngươi hãy toàn bộ nói ra đi.

Bên trên đài Tần Vũ lại thầm vui mừng.

- Tranh nhau đi, có bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch xuất ra hết mà cạnh tranh đi, càng nhiều càng tốt …..ta dẫu sao cũng không có chê nhiều đâu.

Tần Vũ thầm cười, nhìn cuộc cạnh tranh phía dưới.

Cực phẩm nguyên linh thạch càng nhiều, thực lực của kiếm tiên khôi lỗi của mình càng mạnh.

- Có bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch, tại sao ta phải nói ra?

Kiếm tiên Hoa Nhan cười nhạt.

Kiếm tiên Hoa Nhan rất khôn ngoan, nếu như số lượng cực phẩm nguyên linh thạch của hắn vượt xa Man Càn, lại đưa ra một con số quá lớn như vậy, Man Càn không cách nào cạnh tranh. Hoa Nhan hắn không phải là đã đem không số cực phẩm nguyên linh thạch nhiều như thế trao cho Tần Vũ sao?

Cho nên, mỗi lần ra giá, kiếm tiên Hoa Nhan cũng chỉ tăng có

một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

- Năm khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Hoa Nhan lại một lần ra giá.

- Hừm, ta xuất bảy khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Man Càn cũng lại tăng giá, sau đó cười nhìn Hoa Nhan,

- Hoa Nhan, ta phải xem xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Hoa Nhan bỗng nhiên cười nhẹ hướng về phía Long tộc sử giả *"Ngao Phụng"* nói:

- Nghe nói Long tộc cực kì giàu có, thiết tưởng cực phẩm nguyên linh thạch của Ngao Phụng huynh cũng phải rất nhiều, thế nào? Ngao Phụng huynh bỗng dưng không hề ra giá, không phải là đợi đến lúc tối hậu mới bất ngờ ra tay đấy chứ?

- Cực kì giàu có? Ha ha……số cực phẩm nguyên linh thạch của ta có thể còn không nhiều bằng của Hoa Nhan huynh a.

Ngao Phụng vẫn luôn giữ nét cười.

- Hoa Nhan, đừng lãng phí thời gian nữa, Ngao Phụng sẽ không tham gia vào đâu.

Man Càn đạm nhiên nói.

- Ồ…..xem ra số cực phẩm nguyên linh thạch của Long tộc đã nằm trong tay của ngươi?

Hoa Nhan liền nhíu mày.

- Thông minh. Nói xem, ta vừa ra giá bảy khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, ngươi có hơn chứ?

Man Càn trong mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một cỗ áp lực đè lên Hoa Nhan.

Phía trên Tần Vũ chăm chú nghe các bên ra giá.

- Bảy khỏa? Thêm một khỏa ban đầu, đến khi kết thúc đấu giá, kiếm tiên khôi lỗi của ta ít nhất cũng có thể phát huy được thực lực bát cấp kim tiên. Bát cấp kim tiên a!

Tần Vũ nghĩ đến mà cảm thấy một trận kích động, chỉ là Tần Vũ cũng rõ một điều.

Bát kiếp kim tiên này vẫn có hạn chế.

Một khi năng lượng của tám khỏa cực phẩm nguyên linh thạch hao tận, kiếm tiên khôi lỗi cũng giống như một phế thiết, cho nên….hắn cần nhiều cực phẩm nguyên linh thạch hơn nữa.

- Cực phẩm nguyên linh thạch a, dù là tại tiên giới ma giới cũng trân quý phi thường, cái giá để sự dụng kiếm tiên khôi lỗi quả thật là rất cao.

Tần Vũ trong lòng rất trân trọng.

Nhưng kiếm tiên khôi lỗi dẫu sao cũng quá lợi hại, cho dù có tiêu hao nhiều hơn nữa, Tần Vũ cũng vẫn phải sử dụng.

Lúc này Hồng hoang yêu tộc cũng với phe tán tiên đã ganh đua tới giai đoạn tối hậu.

- Mười khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, ta không tin ngươi có hơn!

Man Càn lạnh giọng nói.

Bốn đại sứ giả, lúc mỗi sứ giả hạ phàm đều không có yêu cầu cực phẩm nguyên linh thạch với chủ nhân của bọn họ. Bởi vì bọn họ không hề nghĩ ra tới phàm nhân giới cần cực phẩm nguyên linh thạch để làm gì, cho dù để bổ sung công lực, bọn họ cũng đã có linh đan bên mình.

Những cực phẩm nguyên linh thạch này đều là của riêng bọn họ. Nhất cấp kim tiên thông thường có lẽ đến một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch cũng không có, nhưng bọn họ đều là những nhân vật tinh anh của các thế lực, cho nên mới có vài khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Kiếm tiên Hoa Nhan nín thinh.

- Ha ha, không có sao, không có thì nhận thua đi.

Man Càn cười lạnh nói.

- Ta ra giá mười một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch!

Kiếm tiên Hoa Nhan hai mắt nhanh chóng đỏ ửng.

Man Càn liền biến sắc:

- Tốt, tốt, không ngờ ngươi có nhiều cực phẩm nguyên linh thạch như thế!

Kiếm tiên Hoa Nhan nghĩ đến mười một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch bên mình mà thấy đau đớn, vì để thu thập được cực phẩm nguyên linh thạch từ chỗ Huyết ma Đỗ Trung Quân, hắn

đã bị Đỗ Trung Quân làm khó bắt chẹt. Như thế mới miễn cưỡng thu thập được mười một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Trên người hắn tổng cộng chỉ có mười một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch mà thôi, nếu như Man Càn lại tăng thêm một khỏa, hắn sẽ chẳng còn chút hi vọng nào.

- Tốt, trên người ta không có bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch, tổng cộng chỉ có mười hai khỏa mà thôi. Ta xuất mười hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, có bản sự thì ngươi xuất thêm a.

Man Càn toàn thân phát ra một cỗ khí thế khủng bố, đã tới lúc tối hậu, bọn họ đều cảm thấy đối phương đã đến mức cực hạn.

Kiếm tiên Hoa Nhan sắc mặt không kìm được trở nên trắng bệch.

Mười hai khỏa?

Chỉ hơn hắn có một khỏa.

Trên đài, từ lúc báo giá vượt qua tám khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, Tần Vũ luôn phấn khởi cười ha ha cuối cùng đã lên tiếng.

- Hiện tại yêu giới sứ giả Man Càn đã xuất ra mười hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, có ai đưa ra giá cao hơn không?

Tần Vũ nhìn chúng nhân xung quang một cái. Sự chú ý của Tần Vũ phần lớn ở trên người kiếm tiên Hoa Nhan, đồng thời dùng loại ánh mắt *"khích lệ kì vọng"* nhìn về phía kiếm tiên Hoa Nhan.

Kiếm tiên Hoa Nhan mặt mày trắng bệch, căn bản không hề nói gì.

Tần Vũ trong lòng đã rõ….. Hoa Nhan đích xác không còn một

khỏa cực phẩm nguyên linh thạch nào nữa.

- Nếu không ai ra giá cao hơn, Phá Thiên đồ sẽ thuộc về Man Càn huynh.

Thanh âm Tần Vũ lại bắt đầu vang vọng.

- Chậm đã!

Long tộc sử giả Ngao Phụng đứng dậy cười nhẹ nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ chớ nên vội vàng, sự việc hoàn toàn chưa có kết thúc.

Chương 267

Tối Hậu Đích Doanh Gia

- Ngao Phụng!

Một cỗ khí thế lăng lệ giống như lợi kiếm trực tiếp hướng về phía Ngao Phụng, dù cho là Ngao Phụng cũng vẫn phải biến sắc, đồng thời quay đầu lại nhìn về nơi phát ra khí thế lăng lệ đó -- --

Đồng tử tử quang lấp loáng, tử sắc chiến giáp bạo phát ra một khí tức bạo ngược, Tử Đồng Ngưu ma vương *"Man Càn"* giống như một hung thú giết người hung ác nhìn trừng trừng về phía Ngao Phụng:

- Ngao Phụng, ngươi đã quên hiệp định giữa hai chúng ta hôm đó, làm người đừng nên thái quá!

Tần Vũ nhìn thấy cảnh tượng đó trong tâm không khỏi run lên.

Man Càn giận dữ quả thật vô cùng khủng bố.

- Ta đương nhiên không quên hiệp định của hai chúng ta, ta đã nói "ta tuyệt đối không tham gia vào cuộc tranh đoạt Phá Thiên đồ". Ta đã nói vậy, nhất định sẽ làm.

Ngao Phụng cười nhạt nói,

- Hơn nữa cho dù có muốn tranh đoạt ta cũng hữu tâm vô lực.

Man Càn hừ lạnh nói:

- Vậy ngươi nói "chậm đã" là có ý gì?

Ngao Phụng liền nhếch miệng cười một tiếng:

- Ta tuy không có nhiều cực phẩm nguyên linh thạch, nhưng trên người cũng còn có ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Ta quyết định bán đi ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, điều này…..có lẽ không mạo phạm đến Man Càn ngươi chứ.

- Ta mua!

Kiếm tiên Hoa Nhan lập tức nói.

Man Càn có mười hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, Hoa Nhan có mười một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Nếu như muốn có được Phá Thiên đồ. Hoa Nhan tất phải mua hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

- Giỏi, giỏi cho Ngao Phụng, ngươi đã chiếm nhiều tiện nghi từ bên ta, giờ lại còn muốn chiếm thêm lợi ích nữa, quả nhiên là âm hiểm.

Man Càn lạnh giọng khinh bỉ nói.

Ngao Phụng trước sau vẫn giữ nụ cười:

- Man Càn huynh nói không đúng rồi, ta chỉ nói là bán ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, chưa hề nói là bán cho ai. Hoa Nhan có thể mua, Man Càn huynh tự nhiên cũng có thể mua. Ta tịnh không để ý a.

Hoa Nhan liền biến sắc.

Man Càn vẫn lạnh lùng:

- Nói xem, muốn mua số cực phẩm nguyên linh thạch này, phải trả

giá bao nhiêu?

Ngao Phụng cười nhẹ nói:

- Yêu cầu của ta cũng không cao, một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, chỉ cần đổi một kiện cực phẩm yêu khí. Đương nhiên, cũng có thể sử dụng một tấm Bách Tê Lôi ấn phù để đổi lấy.

Hoa Nhan liền cau mày:

- Ngao Phụng, ngươi ra giá quá cao rồi. Lúc ở tiên giới, cho dù một kiện cực phẩm tiên khí thông thường tuyệt đối cũng giá trị hơn mười khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, hơn nữa một tấm Bách Tê Lôi ấn phù càng giá trị hơn mười khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Nhưng ngươi lại nâng lên gấp vài chục lần.

- Muốn đổi thì đổi, không đổi, ta cũng không quan tâm.

Ngao Phụng cười nhạt nói.

Bên trên Tần Vũ chủ trì cuộc đấu giá cũng chỉ cười mà không nói gì.

- Ngao Phụng này quả thật là gian ngoan.

Tần Vũ cười thầm,

- Xem bộ dạng của Man Càn, chắc hẳn lúc đầu đã phải trả giá rất cao để có được số cực phẩm nguyên linh thạch của Long tộc. Hiện tại Ngao Phụng trong lúc quan trọng, không ngờ lại muốn thu lợi thêm nữa. Bất quá, cứ hết sức thu lợi thêm đi, dẫu sao đấu giá càng cao càng tốt.

Đối với Tần Vũ mà nói Bách Tê Lôi ấn phù gì đó, căn bản

không tính là gì.

Bách Tê Lôi ấn phù uy lực tuy rằng lớn, nhưng với công lực của Tần Vũ mà dẫn động, sợ rằng cả việc đả thương những sứ giả này cũng không được. Còn như kiếm tiên khôi lỗi uy lực lại cực lớn.

- Được, ta mua, hai kiện cực phẩm tiên khí đổi lấy hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Hoa Nhan nghiến răng nói.

Đối với Hoa Nhan mà nói, hiện tại chỉ cần hai khỏa là đủ.

Ngao Phụng cười nhẹ nói:

- Hoa Nhan huynh, xem ra ngươi vẫn chưa nghe rõ ta nói gì vừa rồi. Ta nói ta bán "ba khỏa" cực phẩm nguyên linh thạch. Ngươi có mua thì phải mua đủ ba khỏa, còn không…….ta một khỏa cũng không bán.

Hoa Nhan ngạc nhiên.

Huyết ma Đỗ Trung Quân cũng trố mắt, sau đó tức thì cười khẩy.

Man Càn chỉ cười lạnh.

Còn Tần Vũ, Tông Quật, Lan Phong bọn họ cũng đều cười nhẹ.

- Được.

Hoa Nhan nghiến răng,

- Ngao Phụng, coi như ngươi lợi hại, ta mua, hai thanh cực phẩm

tiên khí cộng thêm một tấm Bách Tê Lôi ấn phù, đổi lấy ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Nói rồi, trên tay Hoa Nhan xuất hiện hai kiện cực phẩm tiên khí cùng với một tấm Bách Tê Lôi ấn phù:

- Được rồi. Ta đã xuất ra rồi, mau đem ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch đưa cho ta.

Ngao Phụng nhìn về phía Man Càn:

- Man Càn huynh, hiện tại ta đang đợi huynh đây. Nếu như huynh xuất ra thứ gì có thể khiến ta động tâm, ta cũng có thể sẽ bán cho huynh a.

Tới lúc này, Ngao Phụng vẫn còn muốn kiếm được nhiều hơn nữa.

- Ngao Phụng!

Hoa Nhan nộ hỏa phát tiết.

Man Càn vẫn cười lạnh:

- Hừ, ngươi nghĩ ta ngu ngốc thế sao? Phá Thiên đồ ta cũng không cần nữa, dù sao Đỗ huynh đã đồng ý cấp cho bọn ta ba suất trong bức Phá Thiên đồ của y. Có trả một cái giá lớn như vậy để lấy được Phá Thiên đồ cũng vô dụng.

- Hoa Nhan, ta chỉ có mười hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, không thể xuất thêm khỏa nào nữa. Có bản sự, ngươi hãy trả mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Phá Thiên đồ ngươi cứ lấy đi. Ta sẽ không nhíu mày dù chỉ một lần, còn nếu như ngươi từ bỏ, Phá Thiên đồ sẽ thuộc về ta.

Man Càn cười lạnh nhìn về phía Hoa Nhan.

Kiếm tiên Hoa Nhan hừ lạnh một tiếng, phóng xuất hai thanh cực phẩm tiên khí cùng một tấm Bách Tê Lôi ấn phù cho Ngao Phụng, rồi đón lấy ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

- Ta xuất mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Kiếm tiên Hoa Nhan nộ khí trùng trùng nói.

Lần này, vì để thu thập đủ số cực phẩm nguyên linh thạch, kiếm tiên Hoa Nhan đích xác đã phải tổn thất rất nhiều. Không chỉ bị Huyết ma Đỗ Trung Quân chèn ép lúc đầu, hiện tại còn bị bắt chẹt thêm một lần nữa bởi Ngao Phụng.

- Tần Vũ, sao còn chưa nói gì.

Kiếm tiên Hoa Nhan nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lập tức cười nhẹ khiêm tốn nói:

- Vãn bối rõ rồi, chư vị tiền bối, hiện tại Hoa Nhan tiền bối đã xuất ra mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, có ai trả cao hơn không? Nếu không ai trả cao hơn, Phá Thiên đồ này sẽ thuộc về Hoa Nhan tiền bối?

Tần Vũ ánh mắt lướt qua chúng nhân.

- Do các vị tiền bối đã không có ai trả giá cao hơn, nay ta xin công bố……,

Tần Vũ nói rất chậm, giống như đang mong mỏi một một vị sứ giả nào đó ra giá cao hơn.

Hốt nhiên——

Âm thanh của Tần Vũ vang lên cao:

- Ta tuyên bố, Phá Thiên đồ với giá mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch đã được mua bởi Hoa Nhan tiền bối.

Nhưng chính tại lúc đó, một âm thanh lãnh đạm vang lên.

- Mọi người lúc nãy đều đã phát thệ, một tay giao cực phẩm nguyên linh thạch, một tay giao Phá Thiên đồ. Hiện tại Phá Thiên đồ đã có ở đây, còn cực phẩm nguyên linh thạch của Hoa Nhan huynh đâu?

Kiếm tiên Lan Phong ánh mắt hướng về kiếm tiên Hoa Nhan.

Man Càn, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng cũng đều nhìn về phía Hoa Nhan.

Hoa Nhan cười nói:

- Đã dám đưa ra giá như vậy, tự nhiên là phải có.

Trong tay Hoa Nhan quang mang lấp loáng. Hơn chục khỏa cực phẩm nguyên linh thạch xuất hiện trong lòng bàn tay của Hoa Nhan.

- Tổng cộng là mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Hoa Nhan trực tiếp đặt mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch lên trên chiếc bàn dài của Tần Vũ.

Tần Vũ cười nhẹ tiếp lấy mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, còn Hoa Nhan cũng đã đón lấy Phá Thiên đồ. Sau khi nhận lấy Phá Thiên đồ, việc làm đầu tiên của Hoa Nhan là lập tức trích huyết nhận chủ. Sau khi nhận chủ, Hoa Nhan đương nhiên nắm

được những chi tiết của Phá Thiên đồ này.

- Hoa Nhan tiền bối, Phá Thiên đồ đó có phải là thật không?

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Trên mặt Hoa Nhan lộ ra nụ cười mãn ý.

Giờ đã có được Phá Thiên đồ, những tổn thất kia cũng coi là xứng đáng.

Hắn cao hứng, trên thực tế trong những người ở đây, Tần Vũ mới là người cao hứng nhất.

- Mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, thêm vào một khỏa lúc đầu đã bị tiêu hao mất gần một nửa năng lượng nữa, ít nhất tạm thời cũng không phải lo về việc cung cấp năng lượng cho kiếm tiên khôi lỗi.

Tim Tần Vũ không ngừng đập thình thịch phấn khích.

Mười ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Điều đó có nghĩa gì?

Có nghĩa là Tần Vũ ít nhất đã có trong tay một kiếm tiên cửu cấp kim tiên.

Kiếm tiên cửu cấp kim tiên là đẳng cấp như thế nào a.

Khi tiếp nhận số cực phẩm nguyên linh thạch này, Tần Vũ luôn trong trạng thái kích động.

Lúc này các phe tán tiên, tán ma, Hồng hoang yêu tộc cùng Long tộc cũng bắt đầu bàn bạc với nhau, các sứ giả khác đều chúc mừng kiếm tiên Hoa Nhan. Gương mặt của Hoa Nhan tràn đầy

sung sướng cười ha ha. Thậm chí đối diện Man Càn, Ngao Phụng, Hoa Nhan cũng vẫn cười rất vui vẻ.

- Hoa Nhan có được Phá Thiên đồ. Hiện tại ba bức Phá Thiên đồ đều đã tập hợp tại đây. Theo ta…..chi bằng hiện tại hợp lại thành một tấm địa đồ hoàn chỉnh, sau đó trực tiếp đi đến Nghịch Ương cảnh.

Man Càn bỗng nhiên đề nghị.

Man Càn vừa nói xong, không khí nhiệt náo tại tứ phương đình đồng thời cũng trở nên im ắng.

Im ắng.

Im ắng quá mức.

Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng vẻ mặt đều có phần gian trá, thực tế ba người đang âm thầm tiến hành truyền âm.

- Đỗ huynh, ngươi thật sự bằng lòng nhường lại ba suất cho Man Càn sao? Ngươi có lẽ cũng biết bằng vào thực lực của Man Càn, còn cả địa vị của hắn, ta nghĩ……. một khi những đại sứ giả bọn ta tiến nhập Nghịch Ương cảnh, có khả năng đoạt được bảo vật lớn nhất chính là Man Càn.

Ngao Phụng truyền âm nói. Truyền âm đồng thời cũng vang lên trong đầu của Hoa Nhan.

Hiên tại có được Phá Thiên đồ là ba người bọn Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan.

Đương nhiên, ba người bọn họ không muốn để cho bất kì kẻ nào khác tiến nhập Nghịch Ương cảnh.

- Đỗ huynh, Ngao Phụng huynh nói đúng đó, Man Càn lại là siêu

cấp thần thú, hắn có thể hạ phàm, cũng thể hiện đại quyết tâm của yêu giới với sự việc này. Nói không chừng.... Man Càn còn có cả một kiện hạ phẩm thần khí trên người nữa. Nếu như có hắn đi vào, hi vọng đoạt được bảo bối của bọn ta trở nên nhỏ đi.

Hoa Nhan cũng thuyết phục.

Hạ phẩm thần khí, khác hẳn cực phẩm tiên khí.

Cực phẩm tiên khí, chỉ cần huyền tiên thông thường có đủ tài nguyên là có thể luyện chế được.

Còn hạ phẩm thần khí. Mặc dù là thần khí cấp thấp nhất, cũng không có cao thủ nào tại tiên giới, yêu giới, ma giới có khả năng luyện chế được. Bởi vì hạ phẩm thần khí là do thần giới lưu truyền lại, số lượng cũng chỉ có hạn.

Hơn nữa uy lực của thần khí, căn bản không thể tưởng tượng.

Hạ phẩm thần khí, so với cực phẩm tiên khí, uy lực cường đại hơn không chỉ mấy lần.

- Hoa Nhan, Ngao Phụng, các ngươi nghĩ là ta muốn sao? Là do hắn dùng cường lực bức bách ta.

Đỗ Trung Quân cũng rất bất đắc dĩ.

- Ồ, thì ra là vậy, Đỗ huynh, Man Càn này thật sự bá đạo. Hiện tại hắn đề nghị chúng ta lập tức đến Nghịch Ương cảnh, chính là muốn thừa cơ chiếm lấy một nửa phần của ngươi để đi cùng. Theo ta....chúng ta trước tiên hoãn lại. Sau khi chia tay, ba nhà chúng ta sẽ tụ tập lại sau, rồi đi đến Nghịch Ương tiên cảnh sau, thế nào?

Ngao Phụng đưa ra đề nghị.

- Chủ ý hay.

Hoa Nhan tán đồng.

Đỗ Trung Quân suy nghĩ một lúc, rồi nói:

- Dẫu sao ta lúc trước chỉ là đáp ứng bằng miệng, chưa hề phát thệ. Được, sẽ làm như hai vị nói, hiện tại chúng ta hãy hoãn lại, đợi qua một thời gian, ba người chúng ta bí mật tụ tập, sau đó cùng tiến nhập Nghịch Ương cảnh. Cứ để cho Man Càn, con trâu điên đó phát cuồng lên.

- Đỗ huynh sáng suốt a.

Ngao Phụng tán thưởng.

Man Càn xem xét biểu tình của ba người.

- Ba vị sao thế? Không ai nói lời nào, không phải đang âm thầm thương lượng đấy chứ?

Man Càn hừ lạnh nói.

- Man Càn huynh, ngươi nói hiện tại hợp Phá Thiên đồ lại, rồi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, việc này, việc này thực quá vội vàng?

Long tộc Ngao Phụng nói:

- Bọn ta với việc này vẫn chưa có chuẩn bị gì cả, chi bằng…..chúng ta trước tiên trở về chuẩn bị khoảng một hai tháng, sau đó tập trung lại ở một nơi, tiến nhập Nghịch Ương cảnh?

- Đúng, trước tiên cần phải chuẩn bị, không nên quá vội vàng.

Hoa Nhan phụ họa theo.

Man Càn cau mày nói:

- Chuẩn bị gì chứ? Có gì để chuẩn bị đây, bảo bối của các ngươi không lẽ không mang theo trên mình, hơn nữa thủ hạ cao thủ không phải đều đã mang tới đây rồi sao? Đã như vậy, còn phải quay về chuẩn bị gì nữa?

Đỗ Trung Quân và Hoa Nhan cùng nín thinh.

Bọn họ có ai là không mang bảo bối theo người đây?

Ngao Phụng cười bất đắc dĩ nói:

- Man Càn huynh, ngươi có điều chưa biết. Ta lần này hạ giới, Long hoàng của tộc ta đã cấp cho ta một kiện bảo vật, kiện bảo vật này đối với việc tu luyện phát triển của Long tộc cực kỳ có lợi. Ta khi hạ giới đã lưu bảo vật ấy lại trong Long tộc. Để giúp cho con cháu ta tu luyện tốt hơn. Hiện tại vẫn còn để ở đó.

Sắc mặt Man Càn liền đanh lại.

- Tốt, hi vọng các ngươi không lừa ta, nếu không…..hừ, đừng trách ta tâm địa độc ác.

Man Càn hừ lạnh một tiếng rồi xoay mình tùy tiện li khai.

Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân ba người đưa mắt nhìn nhau, lập tức chào từ biệt bọn Tần Vũ, Lan Phong, Tông Quật, rồi tất cả đều li khai khỏi tứ phương đình viện.

…..

Trong tứ phương đình viện

- Đi hết rồi, lần đấu giá Phá Thiên đồ này cũng có thể xem là kết

thúc hoàn hảo.

Tông Quật cười nói.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Tông tiền bối, những ngày qua đã làm phiền người, người nên đi nghỉ trước. Vài ngày nữa, Tông tiền bối có thể đến đây tìm ta. Chúng ta sẽ cùng khởi hành tới Nghịch Ương cảnh.

- Ừm, cũng tốt, Tần Vũ tiểu huynh đệ, Lan Phong huynh, cáo từ.

Tông Quật lập tức li khai, những người phục thị trong tứ phương đình viện cũng đều li khai, chỉ còn lại Lan Phong cùng Tần Vũ vẫn ở lại.

Lan Phong đứng thẳng ngay ngắn, Tần Vũ đối vai với Lan Phong, nhìn về phía Tuyết Ngư sơn cách đó không xa.

- Lan Phong, đây là hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, ngươi hãy dùng trước đi.

Tần Vũ đồng thời vung tay, hai khỏa cực phẩm linh thạch phóng về hướng Lan Phong.

Lan Phong tiếp lấy cực phẩm nguyên linh thạch, hai tay quang mang sáng lên một cái, hai khỏa cực phẩm linh thạch bỗng tiêu thất không thấy đâu.

Tần Vũ cảm nhận rõ ràng bên trong cơ thể của Lan Phong Cửu cửu nguyên linh trận đã có ba khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, tuy rằng chỉ tăng thêm có hai khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, nhưng hiện tại thực lực của kiếm tiên Lan Phong lại đã tăng thêm gấp mấy lần. Hắn đã là kiếm tiên tam cấp kim tiên.

- Lan Phong, lúc trước Minh Lương chân nhân cùng Ô Không Huyết tranh đoạt Phá Thiên đồ. Tại Tiềm Long đại lục vì tranh đoạt Phá Thiên đồ, đã khiến cho Tần vương triều ta chết hơn ngàn vạn, Tần thị nhất tộc bị tử thương tới hơn chín mươi lăm phần trăm. Tuy đã hỏa thiêu Thanh Hư quan, Âm Nguyệt cung, nhưng hai kẻ gây tội vẫn còn rất ung dung. Hiện tại cũng nên đến lúc để cho bọn chúng nuốt lấy quả đắng rồi.

Tần Vũ đối với Lan Phong chậm rãi nói.

Trong mắt Lan Phong tinh quang chỉ lóe lên một cái, kiếm khí trên thân càng thêm lăng lệ.

Chương 268

Phi Thăng, Vô Nại

Trên Tuyết Ngư đảo, một đội ngũ đông đảo đang bay lượn trên trời, chia thành bốn trận doanh. Hôm nay là ngày nhân mã bốn bên rời khỏi Tuyết Ngư đảo, Phá Thiên Đồ cũng đã được đấu giá xong, nhân mã các bên tự nhiên không còn phải ở lại đây làm gì nữa.

- Lan Phong huynh, cáo từ.

Kiếm Tiên Hoa Nhan cười nhẹ nói , sau lưng y là một đội ngũ tán tiên đông đảo.

- Cáo từ.

Lan Phong gật đầu cười nhẹ.

Kiếm Tiên Hoa Nhan trong tâm không khỏi sợ hãi.

- Lan Phong này là người như thế nào, sao y luôn tạo cho ta cảm giác thấy thâm bất khả trắc (thâm sâu khó lường)

Cũng bởi vì lúc đầu thực lực của Lan Phong và Hoa Nhan cách biệt không lớn, nhưng hiện nay Lan Phong đã đạt tới tam cấp kim tiên.

Đó cũng là lí do tại sao Tần Vũ vẫn giữ lại cực phẩm nguyên linh thạch chưa sử dụng, đối với những cao thủ hiện tại, chỉ cần một Kiếm Tiên đạt tới tam cấp kim tiên cũng là quá đủ rồi.

- Lan Phong huynh, Tông Quật huynh, cáo từ.

Long tộc Ngao Phụng, Phương Điền, Huyết Ma Đỗ Trung Quân, Hồng Hoang Yêu tộc Man Càn cùng chắp tay từ biệt.

Từ một đoàn người đông đảo hùng hậu, thế lực bốn bên đã tách rời phi hành theo hai hướng khác nhau.

Tán ma một phương, tán tiên một phương cùng với Long tộc phi hành về phía nam, Hồng Hoang Yêu tộc thì hướng về truyền tống trận, còn Tần Vũ, Hắc Vũ, Hầu Phí, Lan Phong, Tông Quật, còn một đám người nữa vẫn đang đứng giữa không trung nhìn về phía chúng nhân đang li khai.

Gió lớn nổi lên, khiến cho mái tóc Tần Vũ tung bay khẽ chạm vào đuôi mắt.

Ánh mắt Tần Vũ quét qua hướng của Ô Không Huyết, và Minh Lương chân nhân.

Lúc này Ô Không Huyết, Minh Lương chân nhân đang cùng với Huyết Ma Đỗ Trung Quân và Hoa Nhan nói chuyện riêng rẽ, trên mặt bọn họ đều có nét cười tỏ vẻ rất khiêm nhường.

- Cứ từ từ mà nói chuyện, ngày chết của các ngươi cũng không còn bao lâu nữa.

Tần Vũ tự nhủ trong lòng.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ

- A ?

Tần Vũ bừng tỉnh khỏi mạch suy nghĩ, quay đầu nhìn lại. Tông Quật ở phía đối diện đang cười nhìn y.

- Không biết Tông tiền bối có việc gì?

Tần Vũ liền thu liễm tâm tư (giấu tâm sự vào trong lòng).

Tông Quật gật đầu cười nói:

- Ta cũng đã lưu lại đây một thời gian dài, bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn, hôm nay người của Bạo Loạn Tinh Hải ta cũng phải quay về để chuẩn bị. Không biết khi nào ngươi định tiến nhập Nghịch Ương cảnh, nếu đi thì cũng nên báo trước cho ta một tiếng.

- Tông tiền bối yên tâm, trước khi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, vãn bối nhất định sẽ báo cho tiền bối.

Tần Vũ trịnh trọng nói .

Tông Quật gật đầu đồng ý, sau đó quay sang cười nói với Kiếm Tiên Lan Phong bên cạnh:

- Lan Phong huynh, ta cảm thấy khí tức của huynh, so với trước đây tựa như hai người khác nhau chắc hẳn Lan Phong huynh vừa có đột phá?

Thân là siêu cấp thần thú, nên năng lực cảm ứng của Tông Quật cực kì nhạy bén.

- Cũng có chút đột phá.

Lan Phong cười nhẹ nói.

- Lan Phong xin chúc Tông huynh lên đường thuận buồm xuôi gió.

- Đa tạ!

Tông Quật cười nhẹ gật đầu, sau đó liền quay sang chào hỏi bọn Hầu Phí, Hắc Vũ. Theo mệnh lệnh của Tông Quật truyền xuống. Toàn bộ đội nhân mã của Bạo Loạn Tinh Hải hàng ngũ uy

dũng, tầng tầng lớp lớp bắt đầu phi hành về Bạo Loạn Tinh Hải.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ vẫn chỉ lăng không bất động (đứng im trên không trung). Phía sau là bọn Sử Tín, Sử Chiến, Sử Bỉnh ba người. Còn Kiếm Tiên Lan Phong đã được Tần Vũ thu nhập vào thể nội.

- Cuối cùng cũng đi hết rồi.

Hầu Phí nở nụ cười đồng thời quay sang Tần Vũ .

- Đại ca, lần này thu hoạch được rất lớn. Mười ba khối cực phẩm nguyên linh thạch a, quác quác …... quả thực là rất tốt, đủ để cho chúng ta trừng trị bọn gia hỏa… chúng ta trước tiên hãy tới Đằng Long đại lục đồ sát một phen, cho dù là kẻ nào cũng giết tuốt, nhìn thấy không thuận mắt là giết, ngay cả Huyết Ma Đỗ Trung Quân cũng không bỏ qua. Trên người y khẳng định có không ít bảo bối, cũng có thể giết luôn cả Tiên giới sứ giả Hoa Nhan.

- Con khỉ ngươi đang nằm mơ đó à?

Hắc Vũ khinh khỉnh nói.

Nghe nói vậy Hầu Phí không khỏi ngạc nhiên, trợn mắt nhìn Hắc Vũ nói:

- Tạp mao điểu, sao người cứ phải chống đối ta?

- Rõ ràng là nằm mộng, Tiên giới sứ giả cùng Ma giới sứ giả, đứng sau bọn họ đều là đế vương của Tiên giới Ma giới đủ biết là nhân vật lợi hại cỡ nào, làm sao không cấp cho bọn họ được một kiện bảo bối lợi hại để giữ mạng chứ?

Hắc Vũ nói xong cô ngạo nhắm mắt.

- Ngươi…..

Hầu Phí tức giận lườm Hắc Vũ.

- Hay lắm.

Tần Vũ cười nói.

- Đừng cãi nhau nữa, chúng ta hiện tại hãy bàn vào việc chính đi thôi?

- Là việc gì?

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trong mắt phát xuất một tia sát ý:

- Các ngươi chắc vẫn còn nhớ, lúc trước Tần vương triều kinh thành vì sao mà bị tàn phá thảm hại? Tần thị của ta tổn hao tới chín phần, cùng bao tiểu điệt của ta đã chết như thế nào chứ?

Tần Vũ vẫn còn nhớ như in lời khuyên của tiểu điệt về việc bản thân nên theo đuổi Lập Nhi.

Tuy nhiên hiện tại đã phải âm dương xa cách.

- Khi đó Minh Lương chân nhân cùng Ô Không Huyết chỉ vì tranh chấp Phá Thiên Đồ, toàn lực chém giết, từ Tần vương triều kinh thành đã giao tranh liền một hơi tới tận hải vực phía nam, khiến cho hơn ngàn vạn người chết oan.

Hầu Phí tiếp lời.

- Đúng, tội ác đó đều do hai kẻ bọn chúng gây ra. Lúc trước ta chỉ

có một khối cực phẩm nguyên linh thạch, năng lượng không đủ, cho nên chỉ có thể thiêu hủy Thanh Hư sơn, cùng Âm Nguyệt sơn mạch. Giờ đây đã tới lúc tính sổ với bọn chúng rồi.

Tần Vũ lạnh giọng gằn từng tiếng.

- Đại ca, sao vẫn còn chưa xuất phát?

Hầu Phí vội nói.

Tần Vũ đưa tay lên cản lại:

- Không cần vội, giờ bọn chúng mới vừa rời khỏi, bọn chúng đi theo cả đoàn nên tốc độ tất không nhanh, ta nếu khống chế Lan Phong phi hành thì tốc độ nhanh hơn chúng rất nhiều, cho nên – không cần vội, ba ngày sau hãy xuất phát.

- Đại ca, mục tiêu đầu tiên của chúng ta là kẻ nào?

Hắc Vũ liền hỏi.

Tần Vũ trầm tư một lúc, rồi cười:

- Tiểu Hắc, ngươi nói xem Kiếm Tiên Lan Phong sát nhân sẽ có thủ đoạn giống ai nhất?

- Y là Kiếm Tiên, thủ đoạn tự nhiên là thủ đoạn của Kiếm Tiên. giống nhất là…

Hắc Vũ hai mắt sáng rực, lập tức cười nói

- Đại ca, mục tiêu đầu tiên của người chắc hẳn là Ô Không Huyết. Chỉ là, chưa chắc Huyết Ma Đỗ Trung Quân đã tin rằng đó là do "Kiếm Tiên Hoa Nhan" gây ra?

Tần Vũ hờ hững cười:

- Không cần phải lo tới y, y không tin chúng ta cũng chả mất gì, còn nếu như y tin, không phải là chúng ta có lợi hay sao.

- Đại ca, ta cùng Hầu Phí có một việc cần nói với người.

Hắc Vũ thần sắc trở nên nghiêm túc. Hầu Phí thấy vậy, cũng trịnh trọng nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ hiểu rõ tính nết của hai huynh đệ thân thiết này, y quả là ít khi nhìn thấy bọn chúng có biểu hiện như vậy, liền chăm chú nhìn về phía hai Hầu Phí và Hắc Vũ:

- Có gì các đệ cứ nói ra, không cần phải dấu ta.

- Đệ cùng con khỉ này đều đã đạt tới Đại Thành kì.

Hắc Vũ điềm tĩnh nói.

- Đại Thành kì

Tần Vũ trong lòng chấn động, sau đó nhìn lại Hắc Vũ cùng Hầu Phí lần nữa,

- Ý của các đệ là…

Hắc Vũ và Hầu Phí đều gật đầu

- Sau khi tiến nhập Đại Thành kì, năng lượng trong cơ thể của bọn để đã chuyển biến nhanh chóng, hiện tại năng lượng trong cơ thể đệ cùng với con khỉ này đều đang chuyển biến với tốc độ đáng sợ, đệ thấy – đệ cùng con khỉ này chẳng bao lâu nữa sẽ phi thăng.

Hắc Vũ có phần bất lực.

Phi thăng ?

Tần Vũ cảm thấy đầu óc choáng váng.

- Các đệ nói sao? Các đệ không bao lâu nữa sẽ phi thăng?

Tần Vũ có chút không thể tiếp thu được kết quả này.

- Đúng

Hầu Phí cùng Hắc Vũ gật đầu, vẻ mặt có phần bối rối.

Ba huynh đệ từ trước đến nay vẫn mong muốn có thể cùng nhau phi thăng.

Hầu Phí cười khổ nói:

- Đại ca, cho dù chúng ta có cùng phi thăng đi nữa, nhưng cũng không thể xuất hiện tại một nơi trên thượng giới. Ta và tạp mao điểu có lẽ sẽ xuất hiện trong khu vực của Yêu giới, còn huynh sau khi phi thăng sẽ xuất hiện tại đâu, ta cũng không thể đoán được.

Tần Vũ đã đọc qua những cổ tịch ở tầng thứ hai trên tàng bảo các của Cửu Kiếm Tiên phủ. Cũng hiểu được những việc cơ bản của thượng giới.

Nếu kẻ phi thăng là tu tiên giả, sẽ phi thăng lên Tiên giới. Tu ma giả thì phi thăng lên Ma giới. Còn tu yêu giả, sẽ phi thăng lên Yêu giới.

Nhưng Tần Vũ không thuộc dạng nào trong ba dạng trên. Khi phi thăng sẽ xuất hiện ở đâu, quả thật là rất khó nói.

- Phí Phí, Tiểu Hắc. Các đệ có truyền thừa kí ức ắt hẳn phải có biện pháp để trì hoãn việc phi thăng phải không?

Tần Vũ hỏi.

- Có

Hắc Vũ gật đầu

- Nói xem, là biện pháp gì?

Tần Vũ trong lòng vui sướng vội hỏi.

- Trở thành linh thú, chỉ có trở thành linh thú, cho dù có đạt tới cấp độ phi thăng, nếu chủ nhân công lực vẫn không đủ, cũng không thể phi thăng. Linh thú do bởi vì linh thú quyển giới hạn linh hồn cảnh giới, cho nên không cách nào phi thăng. Đó cũng là lí do tại sao tới nay ba huynh đệ Sử Tín vẫn chưa thể phi thăng.

Hắc Vũ đưa ra đáp án.

Tần Vũ lập tức thất vọng.

Linh thú có thể bị hạn chế bởi chủ nhân, chủ nhân chưa phi thăng, linh thú cũng không thể phi thăng. Còn như chủ nhân không hề bị linh thú hạn chế. Ví như Mặc Kì Lân vẫn chưa thể phi thăng. Nhưng đối với việc phi thăng của Tần Vũ cũng không hề có ảnh hưởng gì, đó cũng là một điểm cách biệt giữa linh thú và chủ nhân.

- Ha ha…

Tần Vũ gắng gượng nặn ra một nụ cười,

- Cho dù chúng ta có phi thăng cùng lúc, cũng không thể phi thăng lên cùng một nơi. Các đệ công lực đều đã đạt tới thời điểm phi thăng vậy hãy lên trước đợi ta trên thượng giới. Khi ta lên đó nhất định sẽ tới Yêu giới tìm các đệ.

Hầu Phí và Hắc Vũ cùng gật đầu.

- Đại ca, vẻ mặt như sắp khóc của người thật là khó coi. Được rồi, dẫu sao ta cùng tạp mao điểu vẫn chưa phi thăng ngay, tới lúc đó vẫn còn một khoảng thời gian nữa.

Hầu Phí cười đùa nói.

Tần Vũ không khỏi bật cười.

Phi thăng.

Đó là quy tắc của trời đất. Cho dù là Tần Vũ cũng không thể chống lại để ngăn bọn Hầu Phí phi thăng.

Dẫu có tiến nhập Thanh Vũ Tiên phủ, nhưng đối với quy tắc của trời đất, một tòa tiên phủ căn bản cũng chẳng có tác dụng gì, cho nên, Tần Vũ chỉ có thể ở cạnh hai huynh đệ thân thiết này một khoảng thời gian nữa thôi.

Trừ khi Tần Vũ phi thăng….

- Ta giờ mặc dù đã đạt tới Hằng Tinh kì, nhưng cảnh giới tiếp theo sẽ là cảnh giới gì?

Tần Vũ thầm thở dài.

Tinh Thần Biến. Là một bộ công pháp chưa hoàn thiện. Tổng cộng có sáu cảnh giới lớn Tinh Vân kì, Lưu Tinh kì, Tinh Hạch kì, Hành Tinh kì, Độ Kiếp kì, Hằng Tinh kì. Cho dù đạt tới Hằng Tinh kì, cũng chỉ mới đạt tới mức cao nhất tại phàm nhân giới. Nhưng

làm sao mới có thể tiến thêm một bước để phi thăng được đây?

Sau Hằng Tinh kì sẽ là gì?

Điều này hoàn toàn phải dựa vào bản thân sáng tạo, không thể tiếp tục sáng tạo ra đoạn sau của công pháp Tinh Thần Biến, Tần Vũ sẽ mãi mãi dậm chân tại cảnh giới này. Còn sáng tạo thất bại, Tần Vũ sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hồn phi phách tán. Chỉ khi sáng tạo thành công, Tần Vũ mới có thể phi thăng lên thượng giới.

Gió lớn nổi lên, mái tóc dài tung bay trong gió, Tần Vũ đang ngự trên một thanh trường kiếm mộc mạc cực tốc phi hành.

Thanh trường kiếm này phủ một màu đen hắc sắc, tốc độ phi hành hiện tại của Tần Vũ cực nhanh, thậm chí gấp mười lần khi ngự trung phẩm tiên khí. Thanh trường kiếm này từ đâu ra? Chính là thanh trường kiếm mà Kiếm Tiên Lan Phong vẫn mang trên lưng.

- Phi kiếm của Kiếm Tiên Khôi Lỗi cũng có thể sử dụng riêng được, quả nhiên là kì diệu.

Tần Vũ khẽ nở một nụ cười.

Vượt qua Cửu Cửu Trọng Kiếp trải qua bước tu luyện cuối cùng này, hiện tại nhục thể của Tần Vũ đã tiến thêm một bước, có thể so sánh được với hạ phẩm tiên khí, cho nên ngự giá trên trường kiếm tuyệt đối không có chút vấn đề gì. Có thể phát huy hết tốc độ của trường kiếm.

Chỉ mới vài ngày, Đằng Long đại lục đã ở trước mắt.

- Việc này là để cho những thân nhân của ta có thể an nghỉ, cũng coi như là một món quà tiễn biệt cho Phí Phí, và Tiểu Hắc…

Tần Vũ tốc độ đạt tới cực hạn, trực tiếp phi hành hướng tới

Âm Nguyệt sơn mạch.

Phía tán ma cùng với tán tiên khi trở về tốc độ di chuyển so với Tần Vũ thì có nhanh hơn một chút. Bởi vì cả hai bên tán tu đều thi triển thuấn di. Có thuấn di thần thông, tự nhiên có thể khiến cho nhân mã hai bên trở về Đằng Long đại lục nhanh chóng.

Trên Âm Nguyệt sơn mạch

Nơi có địa vị tối cao chính là Huyết Ma điện, xung quanh Huyết Ma điện còn có vài cung điện khác, một trong số đó thuộc về Ô Không Huyết.

Ô Không Huyết đang ngồi xếp bằng trong mật thất, chân hỏa từ thể nội không ngừng luyện hóa cực phẩm ma khí *"Huyết Nguyệt"*, cực phẩm ma khí *"Huyết Nguyệt"* cho dù là tại Ma giới, cũng là một ma khí trân quý, chỉ có những cao thủ đạt đến cấp Ma đế mới có thể sự dụng được cực phẩm ma khí. Sở dĩ Ô Không Huyết chấp nhận bỏ hết tất cả các loại vũ khí khác toàn tâm luyện chế Huyết Nguyệt, cũng bởi vì y tu theo Huyết Ma ma đạo có phương pháp luyện chế hết sức đặc biệt.

Mùi máu tanh càng nồng nặc…

Liên hệ giữa Ô Không Huyết cùng Huyết Nguyệt cũng càng thêm chặt chẽ hơn.

hốt nhiên…

- Sao thế, Huyết Nguyệt làm sao lại rung lên?

Ô Không Huyết trong lòng run lên sợ hãi.

Huyết Nguyệt tại Ma giới cũng nổi danh là một kiện Huyết Ma

ma đạo lợi khí, nhuốm máu nhiều người tới mức ai nghe cũng không khỏi kinh hoàng, thậm chí còn có cả linh tính nữa.

- Phốc

Một đạo kiếm khí chí cương chí cường từ trên không đánh xuống, cả tòa cung điện giống như đậu hủ bị chẻ ra làm đôi.

- Kẻ nào?

Một loạt tiếng hét đồng thời vang lên, Ô Không Huyết cầm trong tay Huyết Nguyệt cũng đã đằng không lao tới.

- Ô Không Huyết, ngươi chắc còn nhớ hôm đó tại Tiềm Long đại lục đã cùng với Minh Lương chân nhân chém giết một trận, khiến cho không biết bao nhiêu người vô tội mất mạng a.

Một âm thanh từ từ vang lên trong não của Ô Không Huyết.

Ô Không Huyết run lên.

Kiếm khí kinh nhân khiến cho Ô Không Huyết cũng phải sợ hãi.

Phản ứng đầu tiên của Ô Không Huyết là…

- Ngươi có phải là Hoa Nhan, tới đây báo thù cho Minh Lương chân nhân không?

Ô Không Huyết không hề nghĩ có kẻ lại vì phàm nhân mà tới báo thù, y vẫn nghĩ rằng kẻ đó vì Minh Lương chân nhân tới báo thù. Nhưng y vẫn không hiểu, bởi lần đó Minh Lương chân nhân cũng đâu có chịu thiệt thòi gì.

- Kẻ nào dám ngông cuồng.

Âm thanh tràn đầy nộ khí vang lên, một cỗ huyết vân phóng lên trời cao.

- Phốc!

Sắc tới cực điểm, toàn bộ kiếm khí lập tức ngưng tụ tại một điểm đâm tới, trực tiếp xuyên qua bụng của Ô Không Huyết.

Ô Không Huyết hai mắt ngây ngốc, sau đó nổ tung biến thành một khối máu thịt bầy nhầy, còn kiện cực phẩm ma khí *"Huyết Nguyệt"* cũng rơi xuống, chỉ là không hề rơi xuống đất, bởi một bóng tàn ảnh lướt qua, đã đoạt lấy Huyết Nguyệt. Sau đó tàn ảnh cũng lập tức biến mất.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân khi xuất hiện tại nơi Ô Không Huyết bị giết, ma thức không ngừng tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện ra chút khí tức nào.

- Kiếm khí, kiếm khí mạnh như vậy, chỉ có thể là Kiếm Tiên!

Huyết Ma Đỗ Trung Quân nhìn đống máu thịt còn lại, trong lòng nộ khí bốc cao mà không biết làm cách nào để phát tiết.

Chương 269

Tam Phương Hiệp Định

Ngay tại địa bàn của mình, lại có kẻ đến giết chết thủ hạ đắc lực nhất, thậm chí cả xương cốt cũng chẳng còn. Huyết Ma Đỗ Trung Quân đối với Ô Không Huyết cực kì coi trọng, thậm chí Huyết Ma Đỗ Trung Quân còn chuẩn bị sau khi trở lại Ma giới, sẽ thu nhận Ô Không Huyết làm thủ hạ tâm phúc của mình, cho nên y mới cấp cho Ô Không Huyết một kiện cực phẩm ma khí Huyết Nguyệt cực kì quý giá.

Nhưng hiện tại Ô Không Huyết đã chết, cả *"Huyết Nguyệt"* cũng bị cướp mất.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân làm sao có thể không nổi giận được?

- Huyết Ma đại nhân, kẻ giết chết Ô Không Huyết khẳng định phải là một Kiếm Tiên, hơn nữa công lực cũng cực cao, cho nên chỉ có hai khả năng là Kiếm Tiên Lan Phong hoặc Kiếm Tiên Hoa Nhan. Ngoại trừ hai người đó không có Kiếm Tiên nào có thực lực cao như vậy.

Thanh âm Vu Hắc ẩn chứa nộ khí.

Hỏa Ma hống lên:

- Khẳng định là Kiếm Tiên Hoa Nhan, không phải là Hoa Nhan thì cũng là Kiếm Tiên Lan Phong, nhưng Kiếm Tiên Lan Phong lại không hề có ân oán gì với chúng ta. Còn như bên tán tiên, luôn luôn đối đầu với bọn ta, hơn nữa tán ma cùng tán tiên cũng đã từng đại chiến với nhau, tử thương đến hơn vạn, có thể lần này Hoa Nhan tới đây để phục thù.

Liên Nguyệt nương nương lắc đầu nói:

- Hỏa Ma chớ kích động, sự việc này quả thật khó nói, nếu suy xét kĩ, Hoa Nhan không thể lỗ mãng như vậy, cũng có khả năng đây là do Kiếm Tiên Lan Phong gây ra cố ý khiến cho bọn ta chém giết lẫn nhau.

- Hừm, nếu như Hoa Nhan nghĩ rằng chúng ta sẽ đoán như ngươi, nên mới cố ý làm ra chuyện điên rồ như thế.

Hỏa Ma liền phản bác

Liên Nguyệt nương nương chấn động.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân nghe ba viên thủ hạ đại tướng nói chuyện, trầm tư một lúc rồi nói:

- Hãy đến Huyết Ma điện thương nghị trước đã.

Chỉ vừa mới bước vào Huyết Ma đại điện, ngay lập tức có thể cảm thấy được một cảm giác áp bức nặng nề, ngay cả ho cũng không ai dám ho.

Lúc này trên Huyết Ma đại điện có bốn người.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân ngồi tại vị trí cao nhất, bên dưới ba người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma chia ra ngồi ở hai bên, chỉ có chỗ ngồi bên phải của thủ hạ lợi hại nhất Ô Không Huyết là trống không, nhìn thấy vị trí bỏ trống đó, Huyết Ma Đỗ Trung Quân lại càng thêm phẫn nộ.

- Hoa Nhan, Lan Phong ?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong lòng bình tĩnh suy nghĩ,

- Nếu như là Hoa Nhan, việc này đối với y cũng chẳng có lợi lộc gì. Hoặc là ….y muốn trừ đi thủ hạ đắc lực nhất của ta, hòng làm suy

yếu lực lượng tiến nhập Nghịch Ương Cảnh của bọn ta chăng?

- Hay là Lan Phong? Nhưng Lan Phong cùng bọn ta không có oán cừu gì cả, người này cũng cực kì thần bí, rất ít khi xuất hiện. Làm sao có thể có cừu oán gì với Ô Không Huyết, y cũng đã đem bức Phá Thiên Đồ ra rao bán, cho nên đối với Nghịch Ương Cảnh cũng không có dã tâm gì lớn, nói y giết Ô Không Huyết …. xem ra chẳng có động cơ nào cả.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân không ngừng suy đoán.

Là kẻ nào đã giết Ô Không Huyết ?

Tuy lúc nãy y đã sử dụng ma thức để truy tìm, nhưng vẫn không hề phát hiện ra dấu vết gì của đối phương.

Trong Huyết Ma điện không khí trở nên yên ắng, Huyết Ma Đỗ Trung Quân không nói gì, bọn Liên Nguyệt nương nương ba người tự nhiên cũng không dám lên tiếng làm nhiễu loạn dòng suy nghĩ của Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Bỗng nhiên – một âm thanh trầm trọng ẩn ước nộ khí vang lên khắp Huyết Ma điện.

- Hôm nay, Ô Không Huyết bị người ta giết chết.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân sắc mặt nghiêm trọng hai mắt đỏ ngầu:

- Ngay tại đại bản doanh của chúng ta, ngay bên cạnh Huyết Ma điện của ta lại dám giết chết Ô Không Huyết, quả thực đối phương không hề để bọn ta trong mắt, nỗi sỉ nhục lẫn mối thù lớn như vậy vô luận thế nào cũng phải báo.

Hiện tại trước mặt thuộc hạ, Huyết Ma Đỗ Trung Quân chỉ có thể nói như vậy.

Cho dù về sau có động thủ hay không, nhưng hiện tại quan trọng nhất là phải trấn an bọn thuộc hạ, nếu như thuộc hạ dưới trướng bị giết, thủ lĩnh lại không hề có ý định phúc thù, thì quả thật là quá lạnh lùng.

- Đúng, thù này nhất định phải báo, theo tiểu nhân hung thủ khẳng định là Kiếm Tiên Hoa Nhan. Đại nhân, chúng ta đều rõ việc trọng yếu hiện nay là tiến nhập Nghịch Ương Cảnh, hơn nữa Hoa Nhan thực lực cường đại, muốn giết y quả thật vô cùng khó khăn, theo tiểu nhân…trước tiên hãy giết Minh Lương chân nhân. Bọn chúng đã giết chết thủ hạ lợi hại nhất của đại nhân, vậy đại nhân cũng giết thủ hạ lợi hại nhất của Hoa Nhan để báo thù.

Vu Hắc là kẻ đầu tiên lên tiếng.

- Giết Minh Lương?"

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong tâm máy động.

Liên Nguyệt nương nương vội nói

- Huyết Ma đại nhân, tuy rằng thù này phải báo, nhưng hiện tại vẫn chưa hoàn toàn xác định được hung thủ là Kiếm Tiên Hoa Nhan, cho nên chưa thể giết Minh Lương chân nhân được. Nếu như đây là âm mưu gây bất hòa của Kiếm Tiên Lan Phong, mà đại nhân lại ra tay, như vậy không phải đã mắc bẫy của Lan Phong rồi sao.

- Được rồi

Huyết Ma liền nhẹ vung tay,

- Các ngươi cứ về trước đi, việc này ta tự có chủ ý.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma ba người đứng dậy cúi mình nói. Sau đó cả bọn liền li khai.

- Giết Minh Lương…..

Huyết Ma khẽ trầm ngâm, rồi lập tức cười nhẹ, sau đó thân thể trên Huyết Ma đại điện bỗng nhiên biến mất.

Sáng hôm sau, ánh nắng rực rỡ, Huyết Ma điện cùng với những tòa nhà màu đỏ xung quanh phát ra ánh sáng lấp loáng chói mắt. Lúc này Huyết Ma Đỗ Trung Quân chắp hai tay sau lưng, đứng trước cửa Huyết Ma điện.

Suốt một ngày, Huyết Ma Đỗ Trung Quân đã suy nghĩ thấu đáo về việc của Ô Không Huyết.

Y tuy rằng có lòng muốn báo thù, nhưng Nghịch Ương Cảnh vẫn là việc quan trọng hơn tất cả, cho nên Huyết Ma Đỗ Trung Quân chỉ có thể cố áp chế lửa giận, hơn nữa Huyết Ma Đỗ Trung Quân cũng không dám khẳng định hung thủ chính là Kiếm Tiên Hoa Nhan.

- Hoa Nhan a, lần này coi như ngươi may mắn, nếu như không phải vì liên quan tới việc lớn của Ma đế đại nhân, ta nhất định phải cùng ngươi tử chiến.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong lòng thầm nhủ.

Tu luyện Huyết Ma ma đạo, sát tính tự nhiên cực nặng.

Bỗng nhiên tâm linh Huyết Ma Đỗ Trung Quân máy động, trong tay xuất hiện một khối truyền tấn lệnh, ma thức quét qua, Huyết Ma Đỗ Trung Quân tự nói với bản thân:

- Ồ? Không ngờ lại là Ngao Phụng, xem ra hắn không nhẫn nại được nữa rồi.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân xem xét qua tin tức vừa được truyền tấn một lần, sau đó truyền tấn hỏi:

- Ngao Phụng huynh, không biết huynh có việc gì muốn nói với ta?

- Đỗ huynh, chắc vẫn còn nhớ khi trước chúng ta ở Tuyết Ngư đảo đã thỏa thuận với nhau, Long tộc ta, cùng với phe tán ma của huynh, thêm cả phe tán tiên của Hoa Nhan, ba bên sẽ tụ hợp lại, đồng thời kết hợp ba bức Phá Thiên Đồ, sau đó tạo thành địa đồ dẫn tới Nghịch Ương Cảnh.

Ngao Phụng truyền tấn nói.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân hừ lạnh một tiếng, mở miệng khẽ nói:

- Liên thủ ? Nếu như Hoa Nhan động thủ thì sao, y thực sự không có chút thành ý nào cả.

Đồng thời Huyết Ma Đỗ Trung Quân cũng truyền tấn nói:

- Ngao Phụng huynh, việc này không nên quá gấp gáp, ta còn có việc cần phải nói chuyện với Hoa Nhan?

Nếu không phải do cái chết của Ô Không Huyết, Huyết Ma Đỗ Trung Quân rất có thể đã mong sớm tiến nhập Nghịch Ương Cảnh rồi.

Chỉ có điều hiện tại. Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong lòng có chút vướng mắc.

- Ta trước bàn với ngươi, sau đó sẽ bàn với Hoa Nhan, ngươi nói xem bao giờ ba bên bọn ta có thể tụ hợp, tiến hành việc hợp nhất Phá Thiên Đồ tạo thành Nghịch Ương Cảnh địa đồ?

Ngao Phụng liền hỏi.

Huyết Ma suy ngẫm một lúc:

- Trong vòng một hai tháng nữa.

- Một hai tháng? Đỗ huynh, không biết gần đây ngươi đã gặp chuyện gì?

Ngao Phụng nghi hoặc không hiểu vì sao Huyết Ma lại chần chừ như vậy.

- Ngươi nói xem ta có thể có chuyện gì?

Nhiệm vụ của thượng giới sử giả, chỉ là tiến nhập Nghịch Ương Cảnh để đoạt *"bảo vật"*. Ngoài ra còn có việc gì khác nữa.

- Không hiểu tại sao ngươi lại chần chừ như vậy, ta thấy ba ngày sau là thích hợp để cho bọn ta tụ hợp lại, sau đó sẽ tiến nhập Nghịch Ương Cảnh.

Ngao Phụng kiến nghị

- Dầu sao chúng ta cũng không nên lãng phí thời gian nữa, càng sớm tiến nhập Nghịch Ương Cảnh càng tốt. Hơn nữa ta cảm giác để càng lâu áp lực của Man Càn lên ta lại càng lớn.

Man Càn ?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong lòng không khỏi run sợ.

Man Càn là siêu cấp thần thú tử đồng Ngưu Ma Vương. Thực lực cường đại căn bản không cần nói nhiều. Hơn nữa lúc trước Huyết Ma Đỗ Trung Quân đã có hiệp định với y, đáp ứng sẽ nhượng lại ba chỗ của mình cho Man Càn. Nhưng hiện tại lại cùng Ngao Phụng, Hoa Nhan bí mật đi trước, bỏ rơi Man Càn. Nếu như việc này bị Man Càn phát hiện, hậu quả thật sự sẽ rất khủng khiếp.

- Ngao Phụng, Man Càn là siêu cấp thần thú tử đồng Ngưu Ma Vương, tử đồng Ngưu Ma Vương vô cùng nóng nảy, nếu như khiến cho Man Càn phát cuồng lên, việc này….

Huyết Ma Đỗ Trung Quân truyền tấn cho Ngao Phụng nói,

- Ngao Phụng, ta thấy chúng ta nên để cho Man Càn đi cùng, nếu để y điên lên. Thật sự là vô cùng khủng bố.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân tuy rằng cao ngạo, nhưng phải tự nhận là không so được với Man Càn.

Chỉ có điều Ngao Phụng thật sự không để ý.

- Sao phải sợ? Khi chúng ta rời khỏi Nghịch Ương Cảnh. sẽ lập tức quay lại thượng giới, sau khi trở về thượng giới, đã có những trưởng bối cao thủ đối phó, y cũng chỉ là một nhất cấp kim tiên siêu cấp thần thú, có thể làm gì bọn ta đây?"

Ngao Phụng tựa hồ không hề lo lắng.

Siêu cấp thần thú tuy lợi hại, nhưng chỉ là nhất cấp kim tiên siêu cấp thần thú, uy hiếp cũng không lớn.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trầm tư một lúc cũng cảm thấy có lí, khi y trở về Ma giới, thì còn sợ gì nhất cấp kim tiên siêu cấp thần thú nữa?

- Thôi được, cứ theo như lời ngươi nói, ba ngày nữa, nhưng ngươi cũng cần phải bàn bạc với Hoa Nhan trước đi.

- Đỗ huynh, chúng ta nói chuyện sau, giờ ta sẽ cùng Hoa Nhan bàn bạc tiếp.

Thu truyền tấn lệnh vào trong cơ thể, Huyết Ma Đỗ Trung Quân ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang phát tán ra năng lượng ấm áp vô tận .

- Tinh cầu này cùng với thái dương của nó quả thật là quá lớn. Chỉ là …… khi mà thái dương kia bị hủy diệt, bao nhiêu kẻ ở tinh cầu này có khả năng sống sót đây? Chí ít thì toàn bộ số phàm nhân cũng sẽ chết.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân đầu óc thông suốt giống như thiên mã hành không, có điều y lại đang nghĩ đến những việc ngoài lề.

Bồi hồi đứng bên ngoài Huyết Ma điện, không biết trải qua bao lâu, Huyết Ma Đỗ Trung Quân đã cảm ứng được có người truyền tấn tới.

Trên tay lập tức xuất hiện truyền tấn lệnh, ma thức vừa quét qua, Huyết Ma Đỗ Trung Quân không khỏi cười lạnh:

- Không ngờ lại là Hoa Nhan, y vẫn dám truyền tấn cho ta? Là y vô tội, hay còn có âm mưu gì đây?

- Hoa Nhan huynh, ngươi có việc gì mà lại truyền tấn cho ta?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân đối với Hoa Nhan vẫn có một chút địch ý, nhưng trước mắt vì Nghịch Ương Cảnh, mọi oán hận đều phải bỏ qua, tuy rằng thù oán khó bỏ, nhưng không thể so được với Nghịch Ương Cảnh.

Hoa Nhan lập tức truyền tới một loạt tin tức:

- Đỗ huynh, vừa rồi ta cùng Ngao Phụng đã bàn về việc ba bên chúng ta tụ hợp, đều đồng ý về việc tiến nhập Nghịch Ương Cảnh, ngươi cùng Ngao Phụng huynh đã quyết định ba ngày sau sẽ xuất phát, ta cũng không có ý kiến gì.

- Bất quá Đỗ huynh, ta vừa biết được một vài tin tức mới.

Hòa Nhan tiếp tục truyền tấn nói.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trên mặt lộ nét khinh bỉ:

- Là tin tức gì?

- Ta nghe nói cách đây một hôm đã có một Kiếm Tiên đột nhiên xuất hiện, còn giết chết Ô Không Huyết. Kiếm Tiên này thực lực cường mãnh tới mức ngươi cũng không giữ nổi y. Ta biết rằng ngươi có thể đang nghi ngờ ta, tuy nhiên Hoa Nhan ta có thể khẳng định với ngươi …… sự việc đó tuyệt đối không liên quan tới ta.

Hoa Nhan hiểu rất rõ, nếu như sau khi ba bên liên thủ với nhau, Huyết Ma Đỗ Trung Quân vẫn đem lòng oán hận y, có thể tại Nghịch Ương Cảnh sẽ ra tay hãm hại y, cho nên dù thế nào y cũng muốn thanh minh về việc lần này .

- Ô Không Huyết bị giết, đúng là bởi một Kiếm Tiên, ta hoài nghi ngươi, cũng hoài nghi cả Kiếm Tiên Lan Phong, có điều tới nay ta vẫn không hề có chứng cứ cụ thể để xác định xem là kẻ nảo. Cho nên ta cũng chưa hề có phản ứng gì. Hoa Nhan, ngươi hãy cứ yên tâm đi, cho dù là Ô Không Huyết bị ngươi giết, ta tuyệt đối không vì thế mà hãm hại ngươi. Nói cho cùng….. cái chết của Ô Không Huyết, so với sự việc của Nghịch Ương Cảnh trước mắt thật không thấm vào đâu.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân trước hết muốn làm cho đối phương an tâm.

Hoa Nhan cũng cảm thấy vui mừng.

Đúng như y đã dự liệu, đối phương tuyệt đối không dám lỗ mãng, nếu không Huyết Ma đế của Ma giới đã không phái Đỗ Trung Quân tới đây.

- Vậy thì thế này đi, ba ngày sau chúng ta sẽ hội họp tại "Ân Long đảo" của Long tộc. Địa điểm này do Ngao Phụng đưa ra, có lẽ Ngao Phụng cũng nói cho ngươi biết rồi.

- Ân Long đảo, được, ta biết rồi.

Cái chết của Ô Không Huyết tuy khiến y tức giận. Nhưng việc ba ngày sau tụ hội, sau đó cùng tiến nhập Nghịch Ương Cảnh dù sao cũng vô cùng quan trọng. Bởi đây là việc mà Huyết Ma đế đã trịnh trọng giao phó.

Ân Long đảo.

Ba ngày sau, ba bên thế lực sẽ tụ tập tại đó……

Gió lớn thổi qua, liễu khẽ rủ xuống, có những cây liễu rủ rung rinh chạm tới mặt hồ khiến cho mặt nước bị xao động tạo thành vô số gợn sóng nhỏ lăn tăn. Tần Vũ đang ngồi dựa vào một cây liễu ven hồ khép mắt nghỉ ngơi.

Tần Vũ sau khi giết chết Ô Không Huyết đã không lập tức đi tìm Minh Lương chân nhân tính sổ.

Bởi vì y muốn để cho Huyết Ma Đỗ Trung Quân có thời gian để báo thù, nhưng suốt cả một ngày, Tần Vũ vẫn không hề nhận được tin tức nào về việc báo thù của Huyết Ma Đỗ Trung Quân. Trong lòng y cũng có chút thất vọng.

- Như vậy cũng đúng, cho dù Huyết Ma Đỗ Trung Quân trong lòng có nghĩ gì đi nữa, thì Nghịch Ương Cảnh vẫn là việc quan trọng nhất đối với y. Nhưng mà ……. Nếu Hoa Nhan phát hiện Minh Lương chân nhân bị giết bởi Huyết Ma năng lượng đặc thù, kết quả sẽ như thế nào đây?

Tần Vũ vươn mình đứng dậy.

- Lúc trước vừa mới thuận tay đoạt được kiện cực phẩm ma khí này, quả thật là một quyết định sáng suốt.

Tần Vũ bỗng vung tay, trên tay y liền hiện ra cực phẩm ma khí —— Huyết Nguyệt.

Huyết Nguyệt, là ma khí được luyện chế đặc biệt của Huyết Ma đạo, không biết đã qua tay bao nhiêu thế hệ cao thủ của Huyết Ma ma đạo, tự nhiên ẩn hàm năng lượng đặc trưng của Huyết Ma ma đạo.

- Kiếm Tiên đạt tam cấp kim tiên, nếu như sử dụng Huyết Nguyệt, cả nhất cấp kim tiên cũng có thể giết được huống chi chỉ là một tán tiên.

Sau một ngày nghỉ ngơi suy nghĩ, Tần Vũ cuối cùng cũng quyết định, bắt đầu nhắm tới mục tiêu thứ hai —— Minh Lương chân nhân để ra tay.

Tần Vũ thân thể lắc nhẹ, thuận thế đạp chân lên Cổ Phác trường kiếm, nhắm hướng Thanh Hư sơn phi hành.

Nhưng lúc này Tần Vũ, hoặc thậm chí là Tông Quật, Man Càn cả bọn đều vẫn chưa biết, Tiên giới sử giả, Ma giới sử giả cùng Long tộc sử giả đã có một hiệp định ngầm, chỉ ba ngày nữa thôi, cả ba phe nhân mã đều sẽ tụ tập tại Ân Long đảo, sau đó tiến nhập Nghịch Ương Cảnh.

Đương nhiên, trước tiên còn phải xem Kiếm Tiên Hoa Nhan có thể bỏ qua việc Minh Lương chân nhân bị giết bởi năng lượng đặc thù của Huyết Ma ma đạo không đã.

Chương 270

Chân Diệc Giả Giả Diệc Chân

Phía trên đỉnh Thanh Hư sơn mây trôi bồng bềnh, tại nơi cao nhất thần bí nhất - Thượng Thiên Cung đại điện, lúc này đang diễn ra một cuộc nói chuyện rất vui vẻ.

Minh Lương chân nhân, Xích Dương chân nhân, Minh Thiện chân nhân, Lam Băng chân nhân, Tuyết Vũ Ương đều ngồi phía dưới. Còn Kiếm Tiên Hoa Nhan ngồi bên trên ghế chủ tọa của Thượng Thiên Cung đại điện. Đại điện được bao phủ bởi một cấm chế cách li với bên ngoài, ở ngoài cho dù là ai cũng không thể nghe thấy bọn họ nói gì.

- Sư huynh, ta xem thần sắc của Hoa Nhan tiền bối vô cùng phấn khởi, tâm tình khẳng định cực tốt, người triệu tập chúng ta lần này ắt hẳn có việc hay gì đây.

Minh Thiện chân nhân lặng lẽ truyền âm cho Minh Lương chân nhân bên cạnh.

Minh Lương chân nhân nhìn vẻ mặt của Hoa Nhan, cũng gật đầu tán đồng.

- Các vị, hôm nay ta gọi tất cả mọi người tới đây để báo cho các người biết một chuyện đại hỉ, hơn nữa đây không phải là chuyện đại hỉ thông thường.

Kiếm Tiên Hoa Nhan cười vui vẻ, thanh âm vang khắp đại điện.

- Hoa Nhan tiền bối xin hãy cho bọn tại hạ biết là chuyện gì.

Minh Lương chân nhân cười nói, đồng thời bốn vị tán tiên còn lại cũng đều tập trung nhìn về phía Kiếm Tiên Hoa Nhan, việc gì có thể khiến cho Kiếm Tiên Hoa Nhan nói là *"không phải là việc đại hỉ thông thường"*, xem ra việc này thực sự phi thường khiến cho người ta cực kì kích động.

Hoa Nhan ho khẽ một tiếng, sau đó từ từ nói:

- Trước khi nói về chuyện đó, ta sẽ cho các ngươi biết một số tin tức về Tiên giới, nếu không cho dù có đem việc đại hỉ này nói cho các ngươi, các ngươi cũng không thể hoàn toàn hiểu được tại sao việc này lại đáng vui mừng như thế.

- Các ngươi có lẽ cũng biết Tiên giới, Ma giới, Yêu giới thực tế đều tồn tại chung trong một không gian vũ trụ mênh mông?

Hoa Nhan cười hỏi.

Những người bên dưới đều chấn động, chỉ có Minh Lương chân nhân là lên tiếng:

- Hoa Nhan tiền bối, vãn bối trước kia, sau khi tu luyện. Điểm Tinh Quyết cũng đã từ ngọc giản ghi công pháp tu luyện Điểm Tinh Quyết biết được việc Tiên giới, Ma giới, Yêu giới cùng tồn tại trong một không gian.

Hoa Nhan gật đầu hài lòng:

- Tiên giới đúng là ở tại một không gian vũ trụ rộng lớn vô biên …… Trong đó Tiên giới chiếm cứ hai phần diện tích không gian vũ trụ đó, Ma giới chiếm cứ cũng được suýt soát hai phần diện tích. Còn Yêu giới thì chiếm cứ tới gần năm phần diện tích.

- Yêu giới quả thật là một khu vực quá rộng lớn.

Minh Lương chân nhân không kìm được thở dài.

Hoa Nhan gật đầu:

- Đúng vậy, Yêu giới chiếm cứ một khu vực cực kì rộng lớn, nhưng nội bộ của bọn chúng cũng cực kì hỗn loạn, cho nên Yêu giới đối với Tiên giới, Ma giới cũng không tạo được uy hiếp gì lớn.

Hoa Nhan tuy không nói dối, có điều, y chỉ để cập đến nội bộ của Yêu giới đấu tranh phân liệt. Nhưng cả Tiên giới, Ma giới cũng đều có đấu tranh nội bộ, cho dù là Yêu giới, Tiên giới hay Ma giới nội bộ cũng đều bất ổn phi thường, cho nên cục diện giữa tam giới lại có phần ổn định.

- Không gian vũ trụ đó, Tiên Ma mỗi phe chiếm cứ hai phần, Yêu giới chiếm cứ năm phần, vậy một phần còn lại thì sao?

Tuyết Vũ Ương nghi vấn hỏi, các vị tán tiên còn lại cũng nhìn về phía Hoa Nhan.

Hiển nhiên bọn họ đều tò mò muốn biết về phần không gian còn lại .

- Đây là bí mật. Tạm thời không thể cho các người biết được.

Hoa Nhan cười nhẹ nói.

Nghe thấy những lời của Hoa Nhan vừa nói, mọi người tại trường tuy đều rất hứng thú muốn biết nhưng cũng không có ai dám hỏi tiếp nữa.

- Do tam giới cùng nằm trong một không gian nên đương nhiên là thường xuyên qua lại với nhau. Vì thế cũng tồn tại những tuyệt đỉnh cường giả khiến cho người của cả ba giới đều tôn kính, một trong số

họ chính là Nghịch Ương tiên đế! Một vị Kiếm Tiên đã đạt tới bát cấp huyền tiên.

Hoa Nhan cuối cùng cũng đã nói tới việc chính.

Bọn Minh Lương chân nhân lập tức tập trung cẩn thận lắng nghe.

- Nghịch Ương tiên đế không chỉ có tư chất trác tuyệt, mà còn gặp được rất nhiều kì duyên. Chưa kể đến binh khí của y, chỉ cần một bộ kiếm tiên pháp quyết -- Phá Thiên Kiếm Quyết đã lợi hại phi thường, cũng đủ để tung hoành khắp Tiên, Ma, Yêu, tam giới.

Hoa Nhan thần sắc lộ rõ vẻ kính ngưỡng.

Bất kì Kiếm Tiên nào lòng cũng đều có sự tôn sùng đối với tối cường Kiếm Tiên Nghịch Ương tiên đế.

- Khi trước Nghịch Ương tiên đế, hoàn toàn không phải là một huyền tiên độc lai độc vãng. Người còn một thế lực to lớn bên cạnh, cũng có trong tay vô số thiên địa linh bảo. Số tuyệt đỉnh trân bảo nhiều đến mức khiếp hãi đó đều được cất giữ tại nơi ở của người -- Nghịch Ương Cảnh!

Hoa Nhan nói xong, nở một nụ cười rồi đưa mắt nhìn những người bên dưới một lượt.

- Không biết có bao nhiêu thiên địa linh bảo đây?

Trong mắt của Xích Dương chân nhân hiện lên những tia kích động.

Hoa Nhan hờ hững cười nói:

- Bao nhiêu? Số lượng thực tế ta cũng không biết, nhưng chí ít cực phẩm tiên kiếm, cực phẩm chiến giáp, cùng cực phẩm tiên đan……số lượng tuyệt đối cũng hơn trăm kiện. Hơn nữa còn có một bảo bối đặc biệt, ẩn chứa năng lượng phi thường riêng biệt.

- Còn nếu tính đến số cực phẩm nguyên linh thạch, tại Nghịch Ương Cảnh ít nhất cũng phải có tới hơn trăm vạn khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Thanh âm của Hoa Nhan mười phần chắc chắn.

Năm vị tán tiên ở dưới đều sợ hãi đến ngây ngốc.

Hơn trăm vạn khối cực phẩm nguyên linh thạch? Một khối cũng đã là trân quý, hơn trăm vạn khối quả thật là một kho tàng quá lớn.

Hoa Nhan nhìn thấy năm người bọn tán tiên không ai dấu được vẻ kích động trong mắt, trong lòng cười thầm:

- Nếu như các người biết, ta chỉ mới nói cho các ngươi sơ qua về phần ngoài cũng là phần thô thiển nhất của Nghịch Ương Cảnh, không biết sẽ còn ngây dại tới mức nào. Đáng tiếc bảo bối chân chính ở bên trong các ngươi vẫn chưa có tư cách để đoạt lấy.

Thủ lĩnh của một đại thế lực hùng mạnh như Nghịch Ương Tiên đế có bao nhiêu bảo bối, Hoa Nhan căn bản cũng không có cách nào tưởng tượng ra được.

Hoa Nhan chỉ biết, địa vị của Nghịch Ương Tiên đế tương đương với Vũ Hoàng, thậm chí còn có phần lấn lướt Vũ Hoàng. Hơn nữa bảo bối trân quý nhất của Nghịch Ương Tiên đế căn bản không thể là thiên tài linh bảo bình thường, nếu không đã không thể khiến cho thủ lĩnh của Tiên, Ma, Yêu, các giới thèm khát. Thậm chí thèm khát tới mức không quản ngại hao phí biết bao nhiêu công lực để khai thông rào chắn ngăn cách giữa hai giới, để

cho người của mình hạ phàm.

Đó mới là bảo bối chân chính.

Cũng là mục tiêu cuối cùng của mỗi sứ giả!

- Đó mới là bảo bối trân quý nhất, chỉ một mình nó thôi giá trị cũng đã vượt quá toàn bộ bảo bối tại Nghịch Ương Cảnh cộng lại.

Hoa Nhan vẫn còn nhớ những lời Vũ Hoàng đã nói, nếu như Hoa Nhan có thể đem bảo bối đó hiến tặng cho Vũ Hoàng, lập tức Hoa Nhan tuyệt đối sẽ đạt đến tầng lớp cao cấp trong thế lực của Vũ Hoàng.

- Được rồi, các ngươi không cần ngây người ra thế.

Hoa Nhan cười nhẹ lên tiếng.

Minh Lương chân nhân, Xích Dương chân nhân năm người liền cố gắng khống chế tâm trạng kích động.

Tán tiên tại phàm nhân giới, có khi còn chưa từng thấy qua cực phẩm nguyên linh thạch ? Bình thường chỉ có thể sử dụng hạ phẩm nguyên linh thạch, ngay trung phẩm nguyên linh thạch cũng cực kì khó kiếm. Nghịch Ương Cảnh với vô số bảo vật làm sao lại không khiến cho đám tán tiên kích động phát run lên.

Tâm cảnh ?

Lãnh tĩnh ?

Đứng trước Nghịch Ương Cảnh, có ai còn có thể giữ được những thứ đó nữa chứ?

Kiếm Tiên Hoa Nhan tiếp tục nói:

- Còn nhớ để đoạt được Phá Thiên Đồ? Khi trước ta đã phải tốn vô số tài bảo để đoạt được một bức Phá Thiên Đồ, Phá Thiên Đồ tổng cộng có ba bức, khi cả ba bức Phá Thiên Đồ kết hợp với nhau, sẽ xuất hiện địa đồ dẫn đường tiến nhập Nghịch Ương Cảnh. Đồng thời mỗi bức Phá Thiên Đồ cũng có thể mang theo sáu người tiến nhập Nghịch Ương Cảnh.

Tiến nhập Nghịch Ương Cảnh ?

Mang theo sáu người?

Bọn Minh Lương chân nhân trong lòng không kiềm chế được đã bắt đầu mơ mộng lung tung. Hiển nhiên mỗi người bọn họ đều hiểu bản thân đã nằm trong số sáu người đó.

- Nay ta chuẩn bị dẫn các ngươi tới đó, các ngươi nói xem đó không phải là một việc đại hỉ sao?

Hoa Nhan nhẹ nhàng nói.

Minh Lương chân nhân, năm người lập tức hai mắt sáng lên.

Hoa Nhan căn bản không để ý tới biểu đạt cảm kích chí tình đó, nói tiếp:

- Ta cũng nói luôn, sau khi tiến nhập Nghịch Ương Cảnh, ở trong không gian vô tận đó, cho dù các ngươi nếu tự mình có đoạt được bảo vật gì, ta cũng không chèn ép cướp lấy. Chỉ có điều, sau khi tiến nhập Nghịch Ương Cảnh, ta bảo các ngươi giao ra thứ gì thì các ngươi hãy giao ra, nếu như không nghe lệnh của ta, chết cũng đừng trách.

Hoa Nhan lúc này mục tiêu chỉ có duy nhất một kiện bảo bối.

Bất kì cực phẩm tiên khí, tiên đan hay thiên địa linh bảo gì. đối với những người như Vũ Hoàng mà nói, quả thật không hề có chút hấp dẫn nào.

- Những điều ta vừa nói mong các ngươi có thể làm được. Nếu như không làm được, thì dẫu sao số người tiến nhập Nghịch Ương Cảnh cũng đã quá nhiều rồi.

Hoa Nhan lạnh lùng nói.

Minh Lương chân nhân, Xích Dương chân nhân, năm người bọn họ lập tức đứng dậy, Minh Lương chân nhân cúi đầu cung kính nói:

- Tiền bối yên tâm, tại hạ nhất định có thể làm được.

Cả năm người đều minh bạch, Nghịch Ương Cảnh là nơi như thế nào, bảo bối không phải có thể dễ dàng đoạt được, nếu đi cùng với Tiên giới sứ giả, khả dĩ còn giảm thiểu được mức độ nguy hiểm. Nếu như bản thân tự mình hành động, xem ra cả cái mạng nhỏ cũng không có khả năng giữ được.

- Rất tốt, các ngươi hãy về nghỉ trước đi. Hai ngày sau chúng ta sẽ xuất phát.

Hoa Nhan tuyên bố

Hai ngày!

Cả năm người bên dưới đều không khỏi giật mình.

Tất cả đều không ngờ việc này sao lại tới sớm như vậy, sau đó cả năm người cùng tươi cười cung kính nói:

- Vâng.

- Này, sư huynh, Minh Lương chân nhân, bọn họ hôm nay xem ra đều đang rất cao hứng, cả năm chân nhân đã ăn uống vui vẻ cùng nhau hơn nửa ngày rồi.

Một tu chân giả gầy ốm đứng bên ngoài bê rượu quay sang nói với một tu chân giả cao lớn cũng đang bê rượu đứng bên cạnh.

- Nói khẽ thôi, các chân nhân đều rất ư lợi hại, nếu như để bọn họ nghe được, khiến cho họ tức giận, sư huynh đệ bọn ta cũng không sống nổi đâu.

Vị sư huynh này liền nhắc nhở.

Sư đệ ốm yếu kia lập tức hiểu ra. Gật đầu lia lịa:

- Sư huynh nói không sai.

Bọn họ chỉ là những tu tiên giả bình thường, đều là do các tán tiên từ các môn phái khác nhau triệu tập tới đây để phục thị các vị tán tiên tiền bối. Đối với những tu tiên giả Kim Đan kì, Nguyên Anh kì mà nói, mỗi vị tán tiên đều ở trên cao không thể với tới.

Trong số tán tiên hiện tại, có năm vị chân nhân thực lực cường đại nhất là:

Minh Lương chân nhân, Xích Dương chân nhân, Lam Băng chân nhân, Minh Thiện chân nhân, Tuyết Vũ Ương.

Năm vị chân nhân chỉ cần có chút không hài lòng thôi, những tu tiên giả bình thường ở đây có thể bị phế bỏ công phu, trục xuất ra khỏi môn phái …….

- Các vị, lần này tiến nhập Nghịch Ương Cảnh khẳng đinh là một việc hệ trọng. Tuy rằng cũng có nguy hiểm, nhưng muốn đoạt được bảo bối mà lại sợ nguy hiểm, thì làm sao làm được việc gì tốt cơ chứ,

có khả năng tiến nhập Nghịch Ương Cảnh

cũng là kết quả của việc Nghịch Ương Cảnh tồn tại ở phàm nhân giới.

Minh Lương chân nhân cứng cỏi nói,

- Thời gian còn lại rất ít, mọi người cũng nên trở về chuẩn bị cho tốt. Khi tiến nhập Nghịch Ương Cảnh phải ở vào trạng thái tốt nhất. Không thể phóng túng vui vẻ mãi được.

Minh Thiện chân nhân gật đầu nói:

- Sư huynh nói có lí, chỉ là hôm nay mọi người đều quá hưng phấn, hiện tại tụ tập lại chúc mừng một phen, ha ha, hôm nay có phóng túng vui vẻ cũng không phải là quá đáng.

- Minh Lương chân nhân, Minh Thiện đạo hữu nói có không sai, nào nào mọi người nâng chén đi chứ.

Xích Dương chân nhân cũng vui vẻ nói.

Năm vị chân nhân đồng thời nâng chén cùng uống.

Vừa uống xong, đã có một tu tiên giả trẻ tuổi nhanh nhẹn đi tới bên cạnh năm vị chân nhân rót rượu cho từng người.

- Ân!

Tuyết Vũ Ương bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, nguyên là tu tiên giả trẻ tuổi rót rượu quá vội vàng, khiến cho rượu tràn ra ngoài bắn lên cả trường sam của Tuyết Vũ Ương.

- Ngươi thuộc tông phái nào?

Tuyết Vũ Ương đạm nhiên nói.

- Vãn bối, vãn bối thuộc Liên Dương Tông.

Tu chân giả trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, vô cùng sợ hãi.

- Ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, không ngờ lại được cứ đến để phục thị bọn ta, xem ra tinh anh đệ tử của Liên Dương Tông tâm tính tu vi quả thật quá thấp.

- Ngươi hãy về quay mặt vào tường một ngàn năm, cố gắng mà luyện tâm tính cho tốt, đi đi.

Tuyết Vũ Ương hờ hững tuyên bố án phạt.

Tu tiên giả trẻ tuổi nghe thấy quay mặt vào tường một ngàn năm trong lòng không khỏi run rẩy sợ hãi.

Quay mặt vào tường ngàn năm, tức là bản thân sẽ phải cô độc đối diện với một bức tường, không có ai tới đó, cho dù chỉ kiên trì một trăm năm. Đối với tu tiên có thời gian tu luyện ngắn ngủi như tu tiên giả trẻ tuổi kia mà nói, đã thật sự là một sự trừng phạt khủng bố phi thường rồi.

- Được rồi, Tuyết Vũ Ương đạo huynh, đừng để tên đệ tử trẻ tuổi kia làm mất hứng.

Minh Lương chân nhân cười nhẹ nói.

Trong mắt những cao thủ tuyệt đỉnh tại phàm nhân giới này, đối với một tu tiên đệ tử bọn họ đương nhiên có thể thưởng phạt tùy theo ý thích của bản thân. Chỉ có những cao thủ như Kiếm Tiên Lan Phong mới có thể khiến cho bọn họ úy kị mà thôi.

Thấy tu tiên giả trẻ tuổi kia bị trừng phạt, những tu tiên giả

trẻ tuổi bên ngoài tự nhiên cảm thấy lo lắng, mỗi người đều hết sức cẩn thận, cố không để xảy ra một sơ xuất nhỏ nào. Không khí trở nên căng thẳng cùng cực, đám tu tiên giả này tuy chưa phạm phải lỗi lầm gì lớn, mỗi người bọn họ đều có cảm giác như đi trên một sợi dây sắt mỏng mảnh trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Ngược lại --

Năm vị chân nhân được bọn họ phục thị lúc này đều đang rất cao hứng, ta mời ngươi -- ngươi mời ta.

Tuy nhiên đúng lúc đó --

- Hoa Nhan, ngươi quả thật là hèn kém a, không biết tại sao nhưng ta luôn cảm thấy ngươi không thuận mắt, ngươi mà cũng xứng là Kiếm Tiên sao? Ô…...

Một âm thanh lãnh dạm phiêu dật vang lên khắp Thanh Hư sơn, trong sát na đó tất cả giống như đều ngưng đọng lại.

Toàn bộ Thanh Hư Quan, từ những tu tiên giả bình thường, cho tới năm vị tán tiên đại chân nhân, thậm chi cả Hoa Nhan trong lòng đều chấn động.

Một đạo huyết hồng sắc quang mang lăng lệ.

Giống như Huyết Nguyệt quang hoa, từ trên cửu thiên phách hạ.

- Phốc!

Âm thanh nhẹ nhàng trong treo, Minh Lương chân nhân đứng cạnh bàn rượu toàn thân run lên, cùng lúc cả thân thể bỗng nhiên bắt đầu nứt nẻ, chỉ một lúc sau *"bồng"* một tiếng đồng thời thân thể cũng biến thành một màn sương máu. Cực phẩm tiên kiếm

"Điểm Tinh" tự nhiên cũng rơi xuống.

Một đạo tàn ảnh lướt qua, cực phẩm tiên khí *"Điểm Tinh"* đã biến mất không thấy đâu.

- A!

Khi đó, bốn vị đại chân nhân may mắn còn sống sắc mặt kinh dị lùi lại phía sau. Minh Lương chân nhân thình lình bị giết, với thực lực của bốn người bọn họ, đương nhiên không chịu nổi một chiêu .

Lúc này cả đám tu tiên giả trẻ tuổi nhìn bộ dạng kinh khủng của bốn người bọn họ tuy không biết là chuyện gì, nhưng trong lòng đều cảm thấy thống khoái.

- Là tiếng của Kiếm Tiên Lan Phong

Minh Thiện chân nhân hai mắt tràn đầy nộ ý. Sư huynh của y là trụ cột tinh thần của Thanh Hư Quan. Hiện tại sư huynh y bị giết đối với Thanh Hư Quan quả là một đả kích lớn chưa từng có. Minh Thiện chân nhân làm sao không phẫn nộ?

Chỉ thấy thân hình chớp động, Kiếm Tiên Hoa Nhan đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Hoa Nhan tiền bối, là tiếng của Kiếm Tiên Lan Phong, hơn nữa vừa rồi còn nói "ngươi mà cũng xứng làm Kiếm Tiên"…..

Lúc này Minh Thiện chân nhân chỉ mong có thể khiến cho Kiếm Tiên Hoa Nhan tìm cách báo thù.

- Im miệng.

Kiếm Tiên Hoa Nhan lạnh lùng nói.

Giống như yết hầu bị vật gì chẹn lại, nửa thân trên của Minh Thiện chân nhân đang nói bỗng như đông cứng lại.

Chương 271

Xuất Phát

Tiên thức của Kiếm tiên Hoa Nhan không cảm nhận được chút khí tức nào của địch nhân, chỉ có hai khả năng: thứ nhất là công lực của địch nhân cao hơn hắn, thứ hai là kẻ địch đã ra khỏi phạm vi tiên thức của hắn dò xét.

Với thực lực của Hoa Nhan hiện nay, phạm vi dò xét rất rộng, chỉ thuấn di một lần rất khó vượt khỏi phạm vi tiên thức của hắn, vì thế không phải là thuấn di, chắc chắn phải là… cao thủ kim tiên mới có thể thi triển đại na di.

Nếu nói thực lực cao hơn hắn cũng chỉ có Man Càn và Lan Phong.

- Tốc độ quá nhanh, đã thi triển "đại na di" sao?

Kiếm tiên Hoa Nhan lẩm bẩm nói nhỏ, ánh mắt lạnh băng nhìn bốn phía, đặc biệt nhìn chằm chằm một lúc vào chỗ Minh Lương chân nhân vừa hóa thành huyết vụ:

- Ngụy trang thành thanh âm của Kiếm tiên Lan Phong ư, lẽ nào hắn không biết rằng kiếm khí của Kiếm tiên rất khó có thể bắt chước ư? Thủ đoạn giết người này đích thị là của Huyết Ma, nhưng thủ đoạn của Huyết Ma cũng rất khó bắt chước. Dù ta không tin là Đỗ Trung Quân ngươi động thủ, thế nhưng sự thật hiện ngay trước mắt khiến ta không thể không tin.

Kiếm tiên Hoa Nhan cảm thấy tức giận vô cùng.

- Lẽ nào ngươi vẫn cho rằng Ô Không Huyết là do ta giết, nên giết

Minh Lương để báo thù?

Trong tâm trí của Kiếm tiên Hoa Nhan không ngừng vang lên những thanh âm phẫn nộ,

- Xem ra, chuyện này nhất định phải giải quyết, nếu không lúc vào Nghịch Ương Cảnh ngươi kéo ta tụt lại thì hỏng bét.

Trong lòng Kiếm tiên Hoa Nhan dĩ nhiên đã có quyết định.

Bất kể là hiểu nhầm hay gì khác đều phải giải quyết chuyện này trước khi vào Nghịch Ương Cảnh.

Bốn người bọn Minh Thiện chân nhân, Xích Dương chân nhân đều nhìn Hoa Nhan chờ lệnh.

- Bốn người các ngươi nghe đây, cứ ở Thượng Thiên cung chờ, bây giờ trước hết ta phải đi đến Âm Nguyệt sơn mạch một chuyến.

Kiếm tiên Hoa Nhan lạnh lùng nói.

- Tuân lệnh.

Bốn vị chân nhân cung kính đáp.

Thân hình Kiếm tiên Hoa Nhan mờ dần sau đó hoàn toàn biến mất tại Thanh Hư sơn.

***

- Đáng tiếc. Đáng tiếc. Ban đầu khi để Kiếm tiên Khôi Lỗi dùng thủ đoạn của Kiếm tiên giết chết Ô Không Huyết, chỉ để lại một lỗ rất nhỏ trên nguyên anh, không gây tổn hại gì đến nó cả, vẫn có thể luyện hóa được. Nhưng đáng tiếc lần này sử dụng cực phẩm

ma khí "Huyết Nguyệt" tiến hành công kích thì từ năng lượng của Huyết Ma ma đạo trong "Huyết Nguyệt" bức ra ăn mòn mất nguyên anh của Minh Lương chân nhân. Thật lãng phí!

Trong Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ cố ý than thở một mình.

Hầu Phí, Hắc Vũ và ba huynh đệ Sử Tín ở bên cạnh đều nhìn Tần Vũ một cách lạ thường.

- Đại ca, giết chết người ta đoạt được cực phẩm tiên khí, chỉ mỗi việc không lấy được nguyên anh mà còn than thở. Huynh thật là…

Hầu Phí không biết nói gì nữa.

- Đại ca cao hứng quá đó mà.

Vẻ than thở mà Tần Vũ vừa giả vờ biến mất ngay tức khắc, ha ha cười lớn nói:

- Đúng là chỉ có Tiểu Hắc hiểu ta, hiện nay giết được hai người bọn Minh Lương chân nhân, những kẻ gây nên vụ huyết án tại kinh thành, khối tâm bệnh trong ta đã được cởi bỏ. Hiện nay chỉ chờ xem Kiếm tiên Hoa Nhan và Huyết Ma Đỗ Trung Quân có động thủ hay không thôi.

- Tám chín phần mười chắc chắn là sẽ không động thủ.

Hầu Phí cười hi hi nói. Hắc Vũ cũng gật đầu tán đồng.

Tần Vũ hít sâu rồi chậm chậm nói:

- Quản chuyện bọn chúng làm gì, chuyện tranh đấu của hai kẻ đó là chuyện nhỏ, chúng ta bây giờ phải chuẩn bị cho chuyện lớn đã.

- Chuyện lớn gì thế?

Hầu Phí nghi hoặc. Hắc Vũ cười rồi nhìn Hầu Phí trả lời:

- Hầu Tử, chuyện này mà ngươi không biết sao, đương nhiên là chuyện đi vào Nghịch Ương Cảnh rồi.

Tần Vũ gật đầu:

- Đúng. Bây giờ phe tán tiên, tán ma với Long tộc đều có Phá Thiên Đồ. Bọn họ sẽ không lãng phí thời gian nữa đâu. Sứ giả Thượng giới tại sao lại hạ phàm? Chẳng phải vì chuyện đi vào Nghịch Ương Cảnh đó sao. Nếu không có gì cản trở thì bọn họ sẽ nhanh chóng đi vào Nghịch Ương Cảnh. Ta thấy tuy lần này ta đã cố tình gây rối loạn nhưng bọn họ vẫn sẽ vào Nghịch Ương Cảnh trong mấy ngày tới.

- Đúng, huynh nói có lí.

Hầu Phí gật đầu nói. Tần Vũ đột nhiên quay sang ba huynh đệ Sử Tín:

- Sử Tín, qua một thời gian ngắn nữa các ngươi hãy quay về chỗ của phụ vương ta ở Tiềm Long đại lục. Ta và bọn Phí Phí sẽ đi Nghịch ương cảnh, sau khi ra khỏi đó sẽ tự đến tìm các ngươi, đương nhiên hiện tại không cần gấp lắm.

- Tuân lệnh.

Ba huynh đệ Sử Tín đáp.

***

Trong Huyết Ma điện.

Hoa Nhan đứng thẳng như một thanh trường kiếm giữa Huyết Ma điện.

- Đỗ Trung Quân. Ta có việc quan trọng cần nói với ngươi.

Thanh âm của Hoa Nhan vẫn bình tĩnh, vang vọng khắp Huyết Ma điện, nhưng lúc này trong đại điện chẳng có ai ngoài Hoa Nhan.

Trong một mật thất tại Huyết Ma điện.

- Hoa Nhan?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân nghi hoặc trong lòng:

- Hắn đến đây làm gì, ta còn chưa tìm hắn tính nợ cái chết của Ô Không Huyết cơ mà. Bất quá không cần biết ra sao, việc vào Nghịch Ương Cảnh mới là chuyện quan trọng nhất, cứ gặp hắn xem sao.

Thân hình Đỗ Trung Quân đột nhiên biến mất trong mật thất.

- Ha… ha… hóa ra là Hoa Nhan!

Chỉ thấy một bóng người đột nhiên xuất hiện trên đại điện, Huyết Ma Đỗ Trung Quân mặc trường bào đỏ như máu, cười híp mắt nhìn Hoa Nhan đồng thời vẫy tay, bên ngoài đại điện xuất hiện một đạo cấm chế khiến người ngoài không cách nào nghe thấy thanh âm bên trong.

Hoa Nhan nhìn Huyết Ma Đỗ Trung Quân:

- Đỗ Trung Quân, thủ hạ của ta là Minh Lương chân nhân vừa mới bị người ta giết chết.

- Minh Lương chết rồi ư?

Nụ cười trên mặt Huyết Ma Đỗ Trung Quân vụt tắt.

Phản ứng đầu tiên của Huyết Ma Đỗ Trung Quân chính là *"tên Hoa Nhan này tới gây phiền phức"*. Phản ứng thứ hai chính là *"ta không giết Minh Lương, vậy ai giết? Đây là âm mưu"*. Trong một sát na Huyết Ma liền cảm thấy đây là một âm mưu.

- Đúng, Minh Lương chết rồi. Hơn thế nữa thanh âm của người đó giống hệt của Lan Phong.

Hoa Nhan lên tiếng.

- Nhưng Lan Phong là Kiếm tiên, mà thủ đoạn giết người của kẻ đó là thủ đoạn đặc trưng của Huyết Ma ma đạo. Minh Lương chân nhân trúng phải một đòn, toàn thân bị ăn mòn hết cuối cùng thì hóa thành một đám huyết vụ.

Khuôn mặt của Huyết Ma Đỗ Trung Quân cứng đờ, sau đó đột nhiên bật cười:

- Hoa Nhan, không phải ngươi nghi ngờ ta đấy chứ?

Hoa Nhan gật đầu:

- Ta nghi ngờ ngươi, vì thủ đoạn giết người của Huyết Ma ma đạo cần phải tu luyện Huyết Ma ma đạo thì mới có năng lượng đặc thù tạo thành hiệu quả như thế. Ngươi nói đi, nếu không phải ngươi thì có thể là ai?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân nhíu mày.

Nhưng chỉ một lúc, trong mắt Huyết Ma Đỗ Trung Quân xuất hiện một tia hung ác:

- Ta biết rồi, Hoa Nhan, ngươi có biết lần trước khi Ô Không

Huyết bị kẻ thần bí kia giết, cực phẩm ma khí "Huyết Nguyệt" mà ta đã ban cho hắn cũng bị người đó cướp đi.

- Huyết Nguyệt?

Hoa Nhan đã từng nghe qua đại danh của món cực phẩm ma khí này.

- Đúng, Huyết Nguyệt, đấy là món cực phẩm ma khí thích hợp cho các cao thủ tu luyện Huyết Ma ma đạo sử dụng, nó đã từng qua tay biết bao cao thủ Huyết Ma ma đạo, trong Huyết Nguyệt tự nhiên ẩn chứa năng lượng kinh người của Huyết Ma ma đạo. Ta nghĩ… khẳng định là kẻ thần bí đó đã bức năng lượng trong Huyết Nguyệt ra để giết Minh Lương chân nhân.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân hoàn toàn bình tĩnh.

- Không thể không công nhận là ngươi nói rất có lí, nhưng làm sao để ta tin ngươi đây.

Hoa Nhan nhìn Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân cười ha ha nói:

- Hoa Nhan, đạo lý này mà ngươi cũng không hiểu sao? Ta hỏi ngươi, ngươi có giết Ô Không Huyết không?

- Không có.

Hoa Nhan phủ nhận.

- Vậy là được rồi. Ngươi không giết Ô Không Huyết, nhưng Ô Không Huyết lại chết, không lẽ do ta giết.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân cười,

- Ta không thể giết, ngươi cũng không giết, khẳng định có kẻ ngầm gây rối.

Hoa Nhan nhìn Huyết Ma Đỗ Trung Quân một cái, cuối cùng mới gật đầu.

Tuy những suy đoán của họ là có lí. Nhưng liệu Huyết Ma Đỗ Trung quân có thực sự tin Hoa Nhan hắn không giết Ô Không Huyết?

Tương tự, Hoa Nhan có tuyệt đối tin Huyết Ma Đỗ Trung Quân không giết Minh Lương chân nhân?

Chỉ có điều, ngày vào Nghịch Ương Cảnh đến gần rồi, họ chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau, tin những lời đối phương nói, chứng tỏ đang có kẻ gây rối.

- Được rồi, ta tin ngươi.

Hoa Nhan gật đầu nói, rồi quay người bước đi, vừa đi được hai bước đột nhiên hắn nhìn về một hướng trong chốc lát, cuối cùng lắc đầu nghi hoặc, toàn thân hóa thành hư vô biến mất.

- Nếu không vì Nghịch Ương Cảnh, ngươi đến tìm bọn ta trách hỏi, ta giết ngươi ngay.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân tức giận trong lòng.

***

- Tu vi linh hồn của tên Hoa Nhan này cao hơn Đỗ Trung Quân một chút, hắn lại có thể mơ hồ cảm nhận được yêu thức của ta.

Một tiếng cười lớn cất lên từ trong một tòa trang viện. Trong

trang viện này chỉ có ba người: Man Càn, Dư Lương và Khổng Tào.

Dư Lương là người nắm giữ Hồng hoang, Khổng Tào là thủ lĩnh của ba đại thủ hạ dưới quyền Dư Lương. Ba người này chính là những người được tuyển chọn để vào Nghịch Ương Cảnh của yêu tộc tại Hồng Hoang.

- Đại nhân, người dùng yêu thức để quan sát Âm Nguyệt sơn mạch mãi như thế mệt lắm, hay là để thuộc hạ giám sát cho.

Dư Lương nói với vẻ cung kính.

Ngày đó đoàn người Man Càn rời Tuyết Ngư sơn để đi về phía Hồng hoang, nhưng thật sự vừa rời đi không lâu, Man Càn mang Dư Lương, Khổng Tào lặng lẽ quay lại Đằng Long đại lục. Bản thân Man Càn vẫn âm thầm dùng yêu thức quan sát Âm Nguyệt sơn mạch.

Theo lời Man Càn thì…

- Tin tưởng một tên ma đầu, lẽ nào ta là đứa ngốc? Ta cứ ở đây giám thị, chỉ cần hắn rời Âm Nguyệt sơn mạch, tám-chín phần là đi hội họp với hai tên đồng bọn để vào Nghịch Ương Cảnh. Chỉ cần ta ở đây thì hắn đừng mong lừa được ta.

Tuy biện pháp này của Man Càn đơn giản nhưng thập phần hữu dụng.

Đương nhiên là tu vi của Man Càn cao thâm, đã đạt tới cảnh giới đỉnh điểm của nhất cấp Yêu vương, yêu thức bao phủ toàn bộ Âm Nguyệt sơn mạch, mà Huyết Ma Đỗ Trung Quân không phát hiện được chút nào.

Nhưng tu vi linh hồn của Hoa Nhan lại mạnh hơn một chút. Khi bắt đầu nói chuyện với Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan chưa phát

hiện nhưng khi rời khỏi thì có cảm giác, lúc đó hắn chỉ cảm thấy một cách mơ hồ, không rõ rệt.

- Ngươi ư? Dư Lương, một khi ngươi sử dụng yêu thức, có lẽ Huyết Ma Đỗ Trung Quân sẽ phát hiện ngay.

Man Càn cười nói.

- Đại nhân, tôi không có giám sát Đỗ Trung Quân, tôi chỉ xem bọn Liên Nguyệt nương nương. Tôi tin rằng phe tán ma phải cử mấy người giỏi nhất xuất phát, bọn Liên Nguyệt nương nương tự nhiên sẽ tới Nghịch Ương Cảnh. Quan sát họ thì sẽ biết được động tĩnh của Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Man Càn gật đầu mỉm cười:

- Nói có lí.

- Nhưng mà… Dư Lương ngươi đừng quên rằng, tuy ngươi chỉ quan sát bọn Liên Nguyệt nương nương, nhưng với tu vi của Huyết Ma Đỗ Trung Quân chẳng lẽ không phát hiện được ngươi? Thôi đi, ta biết ngươi có lòng trung thành nhưng việc này hãy để cho ta. Tuy lúc nào cũng triển khai yêu thức có hơi mệt một chút nhưng ta chịu được.

Nói xong Man Càn liền nhắm mắt nghỉ ngơi, tuy nhiên yêu thức vẫn tiếp tục quan sát Âm Nguyệt sơn mạch.

Dư Lương và Khổng Tào cùng nhìn nhau một cái, chỉ biết im lặng đứng một bên chờ đợi.

***

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đến ngày tụ họp tại Ân Long đảo.

Sáng sớm hôm đó, ánh sáng mặt trời ấm áp chan hòa, cả Âm Nguyệt sơn mạch tràn đầy sức sống mới. Trên mặt các cao thủ tuyệt đỉnh của Âm Nguyệt sơn mạch – ba người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma – đầy hưng phấn vì bọn họ đều biết từ sớm rằng hôm nay là ngày đến Ân Long đảo. Đến Ân Long đảo có nghĩa là đi Nghịch Ương Cảnh, nghĩa là có vô số bảo vật đang chờ đợi bọn họ.

Cứ nghĩ đến những lời miêu tả của Huyết Ma Đỗ Trung Quân về những bảo vật, tiền tài nhiều đến mức hãi nhân trong Nghịch Ương Cảnh, trong lòng ba tán ma cao thủ đều kích động.

Tại cửa Huyết Ma điện.

- Hôm nay thời tiết rất đẹp.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân đang đứng tại cửa điện, vừa mỉm cười ngắm mặt trời vừa vặn lưng, hiển nhiên tâm tình của hắn rất tốt.

- Ồ?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân ngửa tay lấy truyền tấn lệnh ra.

- Đỗ huynh, huynh đừng quên rằng, hôm nay chúng ta sẽ tụ tập tại Ân Long đảo, tập hợp ba tấm Phá Thiên đồ để lấy địa đồ Nghịch Ương Cảnh và đi tới đó.

- Yên tâm, chuyện này làm sao ta quên được?

Ma thức của Huyết Ma Đỗ Trung Quân vừa lướt qua liền nhận được truyện tấn lệnh, miệng lẩm bẩm:

- Tên Ngao Phụng này đúng thật là lắm chuyện.

Vào lúc này…

- Hỏa Ma, Vu Hắc, Liên Nguyệt, các người chuẩn bị xong chưa? Hãy đến tập trung tại Huyết Ma điện.

Một đạo thanh âm quen thuộc mà ba người bọn Liên Nguyệt nương nương đang mong đợi vang lên trong đầu bọn họ. Ba người bọn Liên Nguyệt nương nương lập tức đi tới Huyết Ma điện với tốc độ nhanh nhất.

***

Trong một toà trang viện ở Đằng Long đại lục.

- Quả nhiên là tụ tập rồi, lẽ nào bọn chúng sắp xuất phát?

Man Càn đột ngột mở mắt ra, một tia hung ác loé lên.

- Đỗ Trung Quân, xem ra quả đúng như ta dự liệu, chuẩn bị lén lút ra đi mà không báo với ta.

Man Càn đang dùng yêu thức quan sát nhất cử nhất động của Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma và Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Hiện tại mới chỉ là tập trung nên Man Càn chưa ra tay, nếu quả thật là Huyết Ma Đỗ Trung Quân đưa người đi thật, lúc đó không ai dám tưởng tượng nổi Man Càn nổi điên lên sẽ gây ra chuyện gì.

***

- Rất tốt, Liên Nguyệt, mọi việc của Âm Nguyệt sơn mạch ngươi đã sắp xếp ổn thỏa rồi chứ hả.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân mỉm cười nói.

- Tất cả mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, xin Huyết Ma đại nhân cứ yên tâm.

Liên Nguyệt nương nương trên mặt tràn đầy tiếu dung.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân gật đầu, nhìn ba người một cái rồi nói:

- Được, từ giờ trở đi, ba người các ngươi phải tuân theo hiệu lệnh của ta, không được tự ý hành động.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Ba người cung kính đáp.

Đỗ Trung Quân hài lòng nói:

- Bây giờ chúng ta đến Ân Long đảo tụ họp với nhân mã của hai phe kia, xuất phát!

Chương 272

Man Càn Chi Nộ

Dưới ánh mặt trời, toàn bộ Âm Nguyệt sơn mạch chìm trong sương mù, tòa Huyết Ma điện là nơi sáng sủa nhất trong lòng Âm Nguyệt sơn mạch. Đồng thời… lúc này đoàn người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma do Huyết Ma Đỗ Trung Quân dẫn đầu đang đứng lơ lửng trên không phía trên Huyết Ma điện.

Theo hiệu lệnh của Huyết Ma Đỗ Trung Quân, ba người bọn Liên Nguyệt nương nương đang định xuất phát thì…

- Đỗ Trung Quân, ngươi thật biết giữ uy tín!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên trên bầu trời của Âm Nguyệt sơn mạch, không ngừng vang vọng. Những tu chân giả ở đó đều có thể cảm nhận được sự phẫn nộ, tức giận ẩn chứa trong giọng nói đó.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân biến sắc, lầm bẩm nói:

- Là Man Càn.

Hình ảnh của Man Càn giống như một ma thần xuất hiện trên không của Âm Nguyệt sơn mạch, yêu khí dày đặc khiến những tán ma ở đó sợ hãi trong lòng. Hai con ngươi tán phát tử sắc hung quang của Man Càn khiến cho tất cả tán ma đều run rẩy.

Sắc mặt của Huyết Ma Đỗ Trung Quân tái nhợt, ba vị tán ma cao thủ đứng sau hắn không dám thở mạnh, ai cũng run rẩy, khác hẳn với vẻ ngông cuồng thường ngày, đứng trước mặt của người mạnh nhất trong bốn đại sứ giả – Man Càn – giống như chuột gặp phải mèo.

- Đợi lệnh của ta, tất cả các ngươi đồng loạt thuấn di, thẳng tiến tới Ân Long đảo.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Bọn Liên Nguyệt nương nương truyền âm nói.

- Man Càn huynh. Ta đang định báo với huynh, ai ngờ huynh lại xuất hiện nhanh thế.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân vừa cười vừa nói.

- Ô! Quả đúng như thế sao, thế mà ta lại nghe rất rõ, hình như không phải vậy. Ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi tự thấy không có gì sai trái thì hãy phát thệ với trời đất.

Man Càn lạnh lùng nhìn Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Huyết Ma Đỗ Trung Quân hơi ngập ngừng:

- Cái này…

Nói dối thì có thể nói được nhưng lời thề thì không được phát ra bừa bãi. Đặc biệt là tu luyện giả, Huyết Ma Đỗ Trung Quân chẳng lẽ lại không biết hậu quả đáng sợ như thế nào nếu làm trái lời thề.

Tuy chỉ ngập ngừng trong giây lát nhưng Man Càn đã biết tỏng lòng dạ của Đỗ Trung Quân.

Man Càn lại lên tiếng, tiếng cười lạnh lẽo vang vọng giữa trời đất:

- Ha ha, giỏi thay cho Đỗ Trung Quân, gan của ngươi quả không

nhỏ, ta thật không ngờ một tu luyện giả Huyết Ma ma đạo nhỏ nhoi như ngươi mà dám giở trò qua mặt ta. Ngươi tự tìm lấy cái chết, đừng trách ta vô tình, đoạt Phá Thiên Đồ của ngươi, vậy là ta có thể…

Man Càn mới nói có một nửa, một vầng đao khí cự đại dài mấy chục mét đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Trong tay của Man Càn nắm một thanh đại khảm đao sống dày.

- Phốc.

Giống như cưỡng hồ, cả không gian bị vặn xoắn sau đó hoàn toàn vỡ nát, một lỗ đen lớn đường kính cả trăm mét xuất hiện phía trên Âm Nguyệt sơn mạch, một lực hút đáng sợ điên cuồng thôn phệ cây cối, nham thạch, đất đá và tán ma chung quanh.

- A ~~~

Tiếng kêu bi thảm vang lên, từng tán ma một bị cuốn vào trong lỗ đen hỗn loạn đó, đồng thời từng tảng đá lớn hay nham thạch cũng bị thôn phệ. Lỗ đen đó phảng phất như có thể thôn phệ mọi thứ.

Không có cách nào để chống cự.

Trước sự vỡ nát của không gian, mọi phản kháng của các tán ma là vô ích. Sự hoảng loạn bao trùm làm vô số tán ma ở Âm Nguyệt sơn mạch thấy khủng hoảng.

Loại cao thủ như Man Càn đánh nhau, những tán ma ở bên cạnh bị vạ lây. Vô số tán ma bay tứ tung ra bốn phương tám hướng tìm cách thoát khỏi đó, thậm chí có những tán ma do sợ hãi tột độ tiến hành thuấn di trong không gian hỗn loạn này, trong tình huống như thế thành ra tự sát, một số tán ma bị dọa cho đầu

óc không còn tỉnh táo nữa.

- Đồ khốn!

Huyết Ma Đỗ Trung Quân chửi.

Man Càn vừa rồi cố tình nói chưa hết câu đã ra tay làm cho Huyết Ma Đỗ Trung Quân trở tay không kịp.

- Các ngươi hãy tạm tránh đi, tìm đến một chỗ không gian ổn định thì lập tức thi triển "thuấn di" đi đến Ân Long đảo trước, các ngươi không cần lo cho sự an toàn của ta.

Ngoài mặt tuy phẫn nộ vô cùng nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh, Đỗ Trung Quân truyền truyền âm cho ba đại cao thủ tán ma thuộc hạ.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Ba người bọn Liên Nguyệt nương nương biết rõ tình huống hiện tại.

Một khi cả ba người họ đã chạy thoát, Đỗ Trung Quân sẽ không còn vướng bận, muốn thoát thân cũng sẽ dễ dàng hơn.

Một chiêu vừa rồi của Man Càn phá nát không gian, không gian liệt trùng khủng bố chỉ trong sát na đã thôn phệ mấy trăm tán ma và vài ngàn tu ma giả, gây nên sự hoảng loạn khiến cho vô số tán ma kinh khủng chạy tứ tung khắp bốn phương tám hướng tìm đường trốn. Ba người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hoả Ma cũng lẫn lộn vào trong đó để trốn đi.

- Man Càn, không phải là có chút quá đáng ư?

Huyết Ma Đỗ Trung Quân lạnh lùng quát.

- Quá đáng? Ha ha, thế này mà cũng gọi là quá đáng ư, vậy để ta cho ngươi biết thế nào mới gọi là quá đáng!

Tử quang trong mắt Man Càn càng ngày càng sáng rực.

Một cơn lốc xoáy từ nắm đấm bên phải của Man Can phát ra, càng ngày càng xoáy với tốc độ lớn, đồng thời không ngừng thu nhỏ lại. Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, Huyết Ma Đỗ Trung Quân biến sắc.

- Nhiên Huyết Độn!

Máu tươi trong cơ thể Huyết Ma Đỗ Trung Quân dâng lên, rỉ ra khắp mọi nơi trên thân thể, sau đó toàn thân Huyết Ma Đỗ Trung Quân hóa thành một đạo huyết quang cực tốc bay về phía Đông.

- Khốn kiếp!

Thoáng nhìn Man Càn đã hiểu dù thế nào y cũng tuyệt đối không thể đuổi kịp Huyết Ma Đỗ Trung Quân.

Nhiên Huyết Độn không phải là *"thuấn di"* cũng chẳng phải là *"đại na di"*, mà là một loại thuật phi hành. Chỉ là tốc độ của Nhiên Huyết Độn rất nhanh, có thể gấp mười lần bình thường.

Trong tình huống bình thường, tốc độ của Man Càn nhanh hơn Huyết Ma Đỗ Trung Quân, nhưng khi hắn thi triển Nhiên Huyết Độn, Man Càn căn bản không thể nào đuổi kịp được y.

- Đại nhân.

Hai người Dư Lương, Khổng Tào xuất hiện sau lưng Man Càn.

- Đại nhân, tên Đỗ Trung Quân đó…

Nhắc đến Đỗ Trung Quân, Man Càn càng thêm phẫn nộ. Vì Man Càn hiểu rõ suy nghĩ của Đỗ Trung Quân, hắn không thèm để ý đến sự sống chết của những tán ma tại phàm nhân giới.

Hiện tại không có vé để vào Nghịch Ương cảnh. Man Càn hắn làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ? Làm thế nào để đoạt được bảo vật trong Nghịch Ương cảnh đây? Càng nghĩ càng tức.

Bản thân là một siêu cấp thần thú tối tôn quý trong yêu giới, cho dù công lực không cao thì người trong tộc vẫn vô cùng nể trọng. Chỉ luận về địa vị thì một tên nhất cấp ma vương như Đỗ Trung Quân còn lâu mới bằng siêu cấp thần thú.

Vậy mà Đỗ Trung Quân dám lừa gạt mình!

Sắc mặt của Man Càn trở thành rất khó coi, đồng thời công lực không ngừng tích tụ trên tay phải, Man Càn phẫn nộ điên cuồng đến mức quên cả xuất quyền.

- Két, két ~~ Đỗ Trung Quân, đừng để ta gặp lại ngươi!!!

Man Càn ngẩng đầu hống lớn, đấm mạnh về phía Âm Nguyệt sơn mạch bên dưới.

Năng lượng được tích lũy tới đỉnh điểm chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn phát nổ. Từ nắm đấm của Man Càn những phù chú tỏa ra bốn phương tám hướng, cả không gian như bị những phù chú làm lay động…

Không có bất kì một âm thanh nào. Dưới một quyền của Man Can đã giận đến cùng cực, phàm nhưng nơi không gian lay động đi qua, nham thạch hoàn toàn hóa thành bụi phấn. Chỉ trong nháy mắt.

Một cái hố rộng cả trăm dặm xuất hiện ngay giữa trung tâm Âm Nguyệt sơn mạch, đó là cái hố to nhất từ trước đến giờ ở đây.

Âm Nguyệt cung vừa được xây dựng xong lại một lần nữa bị phá hủy.

- Đại nhân, bây giờ làm thế nào?

Dư Lương và Khổng Tào đứng sau lưng Man Càn.

Man Càn trầm tư trong giây lát, trong mắt hàn quang loé lên:

- Không sao, bọn chúng vào Nghịch Ương Cảnh nhưng những bảo vật trong đó cũng chẳng giúp chúng tăng công lực là bao, thậm chí khi ra ngoài cũng không phải là đối thủ của ta. Một khi Đỗ Trung Quân ra ngoài, ta sẽ giết hắn!

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Man Càn rất hận. Vì hắn biết rằng sau khi ra khỏi đó điều bọn chúng làm đầu tiên chính là – lập tức quay về thượng giới. Sợ rằng không cho hắn lấy một cơ hội.

Nhưng Man Càn hắn đến cơ hội vào Nghịch Ương Cảnh cũng không có, nói gì đến chuyện đoạt bảo bối trong Nghịch Ương Cảnh. Hắn phải làm sao đây?

Biết vậy lúc trước mua ba khối cực phẩm nguyên linh thạch của Ngao Phụng để đấu giá lấy Phá Thiên đồ cho rồi.

Trong lòng Man Càn cực kỳ hối hận. Nhưng ngoài mặt làm sao Man Càn lại nhận thua cho được. Dù gì hắn cũng là siêu cấp thần thú cực kỳ cao ngạo, cho dù ăn phải trái đắng cũng cắn răng nuốt vào bụng.

***

Tại Ân Long đảo.

Phe tán tiên và Long tộc đã đến từ sớm, cả ba người Liên Nguyệt nương nương, Vu Hắc, Hỏa Ma cũng đã có mặt.

- Hoa Nhan tiền bối, Ngao Phụng tiền bối, Phương Điền tiền bối. Vừa rồi do Man Càn đến chém giết ở Âm Nguyệt sơn mạch nên Huyết Ma đại nhân phải ra mặt để ngăn cản Man Càn, vì thế ba chúng tôi mới đến đây trước. Tin rằng Huyết Ma đại nhân sẽ đến đây sớm thôi.

Liên Nguyệt nương nương cung kính nói.

Ba người Hoa Nhan, Ngao Phụng, Phương Điền nhìn nhau rồi mỉm cười.

Ba đại cao thủ có mặt tại đây chẳng có ai lại muốn đối địch với Man Càn vì đối phương là siêu cấp thần thú.

Ví như Phương Điền cũng là siêu cấp thần thú, tuy nhiên tu vi chỉ mới là thập nhị kiếp tán yêu, tương đương với cửu cấp thiên tiên. Nhưng thực lực của y tuyệt đối không thua kém Hoa Nhan. Đương nhiên trong trường hợp vũ khí, chiến giáp của hai bên như nhau.

Còn Man Càn là siêu cấp thần thú, lại là siêu cấp thần thú có ẩn chứa sức mạnh cao nhất, đồng thời hắn còn là nhất cấp yêu vương.

Đột nhiên…

Một bóng người đỏ như máu xuất hiện phía trên Ân Long đảo, các cao thủ có mặt bất giác đều ngẩng đầu nhìn. Bóng người đỏ như máu đó chính là Đỗ Trung Quân đang ngập trong máu.

- Đỗ huynh, huynh sao thế?

Hoa Nhan hỏi với vẻ kinh ngạc.

Hiện tại sắc mặt của Đỗ Trung Quân trắng bệch, toàn thân ướt đẫm máu tươi, trên da là những vết bỏng, tất cả đều là di chứng của việc thi triển Nhiên Huyết Độn.

- Không sao, chỉ là ảnh hưởng do thi triển Nhiên Huyết Độn, cho dù có linh đan thì cũng phải mất ba ngày mới hồi phục, xem ra phải phiền chư vị đợi ba ngày nữa.

Đỗ Trung Quân nói với mọi người.

Hoa Nhan, Ngao Phụng, Phương Điền đều gật đầu.

- Đỗ huynh cứ an tâm tĩnh dưỡng, đừng nói ba ngày, đối với bọn ta ba năm cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Ngao Phụng cười nói, hai người kia cũng gật đầu.

Đỗ Trung Quân chắp tay nói:

- Vậy thì cảm ơn các vị.

Nói xong Đỗ Trung Quân liền tìm một nơi bắt đầu tĩnh tâm tu dưỡng.

Ba ngày sau.

Trên một sân nhà nhỏ tại Ân Long đảo, cả ba thế lực ghép ba tấm Phá Thiên Đồ thành địa đồ đi đến Nghịch Ương Cảnh.

- Quả nhiên là ở đấy! Nghịch Ương Cảnh quả nhiên ở đấy!

Tại trường, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng, Phương

Điền đều sững sờ. Tuy bọn họ đã từng nghĩ tới khả năng này như tất cả đều luôn hy vọng là không phải.

Nhưng kết quả sau cùng cho bọn họ biết rằng Nghịch Ương Cảnh thật sự đang ở nơi đó.

- Nghịch Ương tiên đế thật lợi hại, nói không chừng mọi điều đặc biệt trên tinh cầu này đều do ông ta tạo ra. Dù sao bây giờ mọi người đã biết địa điểm của Nghịch Ương Cảnh, chắc cũng tưởng tượng được sự khó khăn của chuyến đi này. Mọi người cứ nghỉ ngơi một chút trước đã, nửa ngày sau chúng ta cùng nhau xuất phát, được không?

Ngao Phụng mỉm cười gật đầu. Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân cũng gật đầu.

Hiển nhiên vừa rồi ba bức Phá Thiên Đồ hợp lại đã cho ra địa đồ chỉ *"đường đi tới Nghịch Ương Cảnh"*, khiến tất cả đều sững sờ.

Bốn người tách ra, Phương Điền lật tay lấy ra một khối truyền tấn lệnh.

- Tông Quật, là ta đây.

Hai người Phương Điền và Tông Quật có mối giao tình rất tốt, cả hai đều là siêu cấp thần thú, hơn thế khi trước cũng là những kẻ vô địch ở phàm nhân giới.

Nói về giao tình thì Phương Điền đối với Tông Quật còn thân thiết hơn sứ giả Ngao Phụng của Long tộc.

Phương Điền và Tông Quật khi thì tranh đấu, lúc lại nói chuyện vui đùa với nhau, cảm tình rất tốt, có cái cảm giác anh hùng trọng anh hùng.

- Phương Điền, có chuyện gì vậy?

Tông Quật và Phương Điền bắt đầu nói chuyện.

- Tông Quật, nói cho huynh một chuyện, phe Long tộc của ta, phe tán ma, phe tán tiên đã tập trung lại và tìm thấy địa đồ chỉ đường tới Nghịch Ương Cảnh, lập tức xuất phát bây giờ. Ha ha… Tông Quật, lần này ta đi trước huynh một bước rồi.

Tới Nghịch Ương cảnh?

Nghe thấy tin này, Tông Quật ngây người, một lúc sau mới hết ngỡ ngàng:

- Sao nhanh vậy?

Tông Quật hỏi ngay.

- Ha ha, chuyện này huynh bất tất phải hỏi, Long tộc của ta còn cho là số lượng hơi ít, không có cách nào đưa huynh đi cùng, nhưng Tông Quật huynh cứ yên tâm, thực lực của huynh ta rất rõ, chỉ là huynh thiếu binh khí tốt mà thôi. Lần này ta vào Nghịch Ương Cảnh sẽ dễ dàng kiếm cho huynh một bộ binh khí và chiến giáp thật lợi hại, thế có xứng là huynh đệ không?

Phương Điền trêu.

Tông Quật vội vàng kết thúc cuộc nói chuyện:

- Xứng là huynh đệ lắm, Phương Điền, ta có chút việc quan trọng, nói chuyện sau nhé.

Sau đó,Tông Quật lập tức truyền tin cho Tần Vũ.

***

Trong Thanh Vũ tiên phủ, ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đang rất tiêu diêu tự tại.

- Tông Quật?

Tần Vũ nghi hoặc dùng linh thức lướt qua nội dung truyền tấn, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hai mắt sáng lên, ngay lập tức truyền tin hồi âm.

- Tông tiền bối, mau mau tới Tuyết Ngư đảo họp mặt, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng tới Nghịch Ương Cảnh.

Trong lòng Tần Vũ xem xét kỹ lưỡng nội dung của tin tức.

- Tán tiên, tán ma, Long tộc… vẻn vẹn chỉ có ba phe thôi. Còn Man Càn thì sao nhỉ? Mình nhớ lúc trước Man Càn nói giành được một số tiêu chuẩn của phe tán ma cơ mà, sao trong tin tức của Tông Quật lại không nói đến Man Càn, vậy là…

Tần Vũ cảm thấy có gì không ổn, lập tức truyền tấn cho Man Càn:

- Man Càn huynh, tôi là Tần Vũ đây. Bây giờ các phe tán ma, tán tiên, Long tộc đã tập hợp liên thủ chuẩn bị đi Nghịch Ương Cảnh, huynh biết chưa?

Đến khi nhìn thấy Man Càn truyền tấn đáp lại, Tần Vũ bật cười.

Quả nhiên tình cảnh của Man Càn giống như mình dự liệu:

- Man Càn huynh, đừng kích động, hiện tại tôi nói cho huynh một bí mật lớn, đó là ngoài việc "thông qua Phá Thiên Đồ còn có một biện

pháp khác để vào Nghịch Ương Cảnh". Vừa hay tôi lại biết phương pháp này.

Chương 273

Tử Vong Thâm Uyên

Qua ba ngày.

Đằng Long đại lục gặp phải sự đả kích từ trước đến giờ chưa từng có. Phe tán tiên và phe tán ma đã từng trải qua một cuộc đại chiến vì Phá Thiên Đồ, nhưng tổn hại của trường đại chiến đó gây ra không bằng với tổn thất trong ba ngày này.

Trong ba ngày này, một cao thủ vô địch như giống như ma thần không ngừng điên cuồng dùng thủ đoạn tàn khốc giết chết vô số tán tu cao thủ.

Cao thủ bị giết yếu nhất cũng là lục kiếp tán tu.

Chỉ trong ba ngày, số lượng tán tu từ lục kiếp trở lên của Đằng Long đại lục đã bị tử thương tám thành.

Đây là do Man Càn phát tiết sự phẫn nộ.

- Lần này trở về chắc chắn sẽ bị lũ khốn đó cười nhạo, đến cánh cửa Nghịch Ương Cảnh mà cũng không vào được.

Trong lòng Man Càn phẫn hận đến cực điểm, hắn hận không thể xẻ thịt lột da Đỗ Trung Quân.

Vì thế hắn đã giết tới tám thành số lượng tán tu từ lục kiếp trở lên.

Tại yêu giới, dù cho huỷ cả một tinh cầu cũng chẳng được xem là chuyện lớn. Đương nhiên tiền đề là phải ứng phó với sự báo thù của một số cao thủ có quê hương ở tại tinh cầu đó.

- Tần Vũ?

Trong lòng Man Càn vừa động, trong tay xuất hiện một khối truyền tấn lệnh.

Nhìn thông tin thứ hai mà Tần Vũ gửi đến, Man Càn có cảm giác như mình đang nằm mơ.

- Tần Vũ huynh đệ, chuyện này không thể đùa được đâu, vào Nghịch Ương Cảnh là chuyện trọng đại đó.

Man Càn vẫn thấy khó tin, vừa dùng yêu thức truyền câu này đi lại tiếp tục,

- Huynh đệ… quả thật có phương pháp vào Nghịch Ương cảnh?

- Man Càn huynh yên tâm, vì sao tiểu sư thúc tôi đã đoạt được Phá Thiên Đồ lại mang đi đấu giá? Nếu không phải vì có biện pháp khác để vào Nghịch Ương Cảnh liệu tiểu sư thúc tôi có bằng lòng đi đấu giá Phá Thiên Đồ?

Thấy tin tức Tần Vũ truyền tới, Man Càn có chút tin tưởng.

Ban đầu Man Càn cảm thấy vô cùng nghi hoặc, Kiếm tiên Lan Phong này liệu có phải là đầu óc có vấn đề không mà lại đem đấu giá bức Phá Thiên Đồ trân quí như vậy. Bây giờ nghe Tần Vũ nói, y cảm thấy hiểu ra nhiều.

Hóa ra… người ta đã sớm có cách vào Nghịch Ương Cảnh, Phá Thiên Đồ đối với người ta chả có mấy tác dụng.

- Thế nào? Man Càn huynh vẫn không tin những gì tôi nói ư?

Trong lời Tần Vũ có chút bực dọc.

- Tần Vũ huynh đệ, huynh đệ đã nói như thế đương nhiên là ta tin rồi.

Man Càn liền truyền tấn đáp.

Man Càn này cũng biết đạo lý, bất kể ra sao cũng cứ nên tin trước đã rồi nói sau, vả lại hiện nay y cũng chẳng có cách nào để vào Nghịch Ương Cảnh. Tin rằng Tần Vũ tốt xấu gì cũng có biện pháp, nếu không tin thì Man Càn hắn chỉ còn cách đứng giơ mắt nhìn ba đại sứ giả kia tiến vào Nghịch Ương Cảnh.

- Man Càn huynh hãy mau mau đến Tuyết Ngư đảo, Tông Quật của Bạo Loạn Tinh Hải cũng sắp đến đây. Vì ta có chín chỗ để vào Nghịch Ương Cảnh, bên ta cần ba chỗ, bên Bạo Loạn Tinh Hải cần ba chỗ, Man Càn huynh cũng chỉ có thể có ba chỗ thôi.

Tần Vũ dặn dò.

Ba chỗ?

Đối với Man Càn mà nói, bây giờ có được một chỗ đã là chuyện vô cùng đáng mừng rồi.

Man Càn nghe Tần Vũ nói trong lòng thêm khẳng định. Có người của Bạo Loạn Tinh Hải tham gia, xem ra chuyện này có đến tám chín phần mười là thật rồi. Hơn nữa đối với Tần Vũ mà nói, cố ý lừa Man Càn, Tông Quật cũng chẳng có gì hay.

- Tuyết Ngư đảo, được, người của ta sẽ tới ngay.

Man Càn lập tức truyền tin cho Tần Vũ.

- Vậy ta sẽ mang hai huynh đệ tới đó chờ Man Càn huynh.

Sau đó Tần Vũ thu hồi truyền tấn lệnh.

***

Trên Tuyết Ngư đảo.

Tần Vũ sau khi đã sử dụng Kiếm tiên Khôi Lỗi để giết Minh Lương chân nhân, lập tức âm thầm quay lại Tuyết Ngư đảo. Lúc này ba huynh đệ Tần Vũ đang đứng cạnh hồ Tuyết Ngư gần vị trí của truyền tống trận chia tay với ba anh em Sử Tín.

- Sử Tín, các người hãy đến Tiềm Long đại lục chiếu cố cho đám người phụ vương ta là được, còn các người muốn làm gì khác, chắc chẳng có ai dám, cũng chẳng ai có năng lực để can thiệp đâu.

Tần Vũ cười nói.

Nghe vậy ba huynh đệ Sử Tín vô cùng mừng rỡ. Cuối cùng cũng được tự do tự tại mà ngao du một chuyến.

Tuy bọn chúng cũng muốn đến Nghịch Ương Cảnh lắm nhưng trong lòng bọn Sử Tín hiểu rõ rằng, nếu không có sự giúp đỡ của Tần Vũ, chỉ dựa vào sức riêng mình thì vào bao nhiêu chết bấy nhiêu.

- Ầy, Sử Bỉnh tiểu tử, đừng có mải chơi quá. Đến lúc nào đó bản Hầu gia đột nhiên phi thăng, ngươi thân là linh thú của ta lại sớm đạt tới Đại Thành kỳ chắc chắn cũng sẽ phi thăng, cho nên hãy chú ý một chút.

Hầu Phí dặn dò.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Sử Bỉnh cung kính đáp.

Ba huynh đệ Tần Vũ, cũng tương ứng với ba đại linh thú bọn

Sử Tín. Trong đó linh thú của Tần Vũ là lão đại Sử Tín, của Hầu Phí là lão nhị Sử Bỉnh, còn của Hắc Vũ là lão tam Sử Chiến.

- Phí Phí, đừng quá lo lắng, tuy năng lượng của ngươi và Tiểu Hắc chuyển đổi nhanh hơn người thường rất nhiều nhưng Đại Thành kỳ ít nhất là cũng phải mất vài năm. Tuy thời gian vài năm rất ngắn, bất quá tra xét Nghịch Ương Cảnh một chuyến chắc cũng chẳng lâu đâu, có khi ra ngoài rồi vẫn chưa phi thăng đâu.

Tần Vũ nói.

Tốc độ tu luyện của Hầu Phí và Hắc Vũ vô cùng nhanh, tốc độ hoán chuyển năng lượng trong thể nội cũng cực nhanh.

Khi năng lượng trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành *"yêu nguyên lực"* của yêu giới, đó chính là thời điểm Hầu Phí và Hắc Vũ phi thăng.

- Đúng, phải mất vài năm.

Hầu Phí gật đầu nói,

- Nhưng vài năm thì rất ngắn, chỉ cần bế quan là có thể dễ dàng qua rồi.

Với tu vi như Hầu Phí, bế quan hàng trăm năm là chuyện rất bình thường, cho nên vài năm đối với bọn họ chỉ là khoảng thời gian rất ngắn.

Hắc Vũ cũng gật đầu nói:

- Thời gian vào Nghịch Ương Cảnh chắc không dài, cho nên Hầu tử đừng quá vội vàng dặn dò bọn Sử Chiến như thế.

- Được rồi, ba anh em Sử Tín các ngươi đừng ở đây nghe bọn ta nói linh tinh nữa, mau vào truyền tống trận đến Tiềm Long đại lục đi.

Tần Vũ cười nói.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Sử Tín cúi người đáp, sau đó mang hai huynh đệ bước vào truyền tống trận, những đạo quang mang bao bọc lấy họ, trong chốc lát, quang mang của truyền tống trận tiêu tan, phảng phất như không có biến hoá gì ngoại trừ việc ba anh em Sử Tín đã biến mất.

Tuyết Ngư đảo toàn một màu trắng xóa, dưới ánh sáng mặt trời, toàn bộ Tuyết Ngư đảo trông như một thế giới tuyết, khung cảnh tĩnh mịch, những bông hoa tuyết trong suốt như thủy tinh lấp lánh hơn khi có ánh dương chiếu rọi.

- Ha ha, Tần Vũ huynh đệ!

Khắp Tuyết Ngư đảo đột nhiên vang lên một đạo thanh âm hồn hậu, to lớn kinh nhân làm cho hằng hà sa số những bông hoa tuyết rụng lả tả.

Ba người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ như ba đạo hắc sắc lưu quang từ trang viện bên dưới phóng ra, đứng lơ lửng trên không mỉm cười nhìn ba người đối diện.

- Ha ha, quả nhiên là Man Càn huynh, ta vừa nghe thấy giọng nói này đã nghĩ ngay, ở phàm nhân giới ngoài Man Càn huynh còn ai có giọng nói đặc biệt đầy bá khí đến vậy chứ?

Tần Vũ cười nói.

Vào Nghịch Ương cảnh, phe mình ít nhất cũng đủ vững vàng…

Lúc trước Tần Vũ kéo Tông Quật về phe mình, hiện tại Tần Vũ rất hứng thú khi có được Man Càn - người có thực lực mạnh mẽ đứng đầu trong bốn đại sứ giả.

- Tần Vũ huynh đệ đừng đưa ta lên cao nữa, đến hiện tại ta còn chưa tìm được lấy một chỗ để vào Nghịch Ương Cảnh nữa là, bây giờ phải chạy theo huynh đệ tới đây. À, đúng rồi, Tông Quật đâu?

Man Càn hỏi.

Vừa rồi Man Càn đã dùng yêu thức tra xét một lượt nhưng hắn phát hiện trên Tuyết Ngư đảo không có bất kì cao thủ nào của Bạo Loạn Tinh Hải. Lẽ nào Tần Vũ lừa hắn ư?

- Huynh nói Tông Quật tiền bối ư? Ông ấy là người của Bạo Loạn Tinh Hải, vùng nước của Bạo Loạn Tinh Hải rộng lớn, cho dù ông ấy có lập tức khởi hành thì cũng phải mất một thời gian nữa.

Tần Vũ cười nói.

Đột nhiên…

- Ai nói là phải mất một thời gian nữa.

Tiếng của Tông Quật vang lên, Tần Vũ chấn kinh nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy Tông Quật dắt hai đại hán đi tới. Hai đại hán này Tần Vũ đã từng gặp mặt, đó là hai đảo chủ của Hắc Phong đảo trong ba đại đảo của Bạo Loạn Tinh Hải - huynh đệ Thạch Hóa và Thạch Biến. Hai huynh đệ Thạch Hoá và Thạch Biến là thần thú, bản thể là một loại thần thú cực kỳ quái dị - Hoá Thạch Thú.

- Tông tiền bối!

Tần Vũ kinh hoảng.

Tần Vũ hiểu rất rõ, khu vực Bạo Loạn Tinh Hải rất rộng lớn, cự ly từ Bằng Ma đảo đến Tuyết Ngư đảo cũng phải vài trăm tỷ dặm, một khoảng cách xa như vậy mà chỉ trong chốc lát đã có mặt, quả là không thể nào.

- Đừng ngạc nhiên như vậy chứ, thứ nhất là vừa rồi ta không phải ở Bằng Ma đảo mà đang ở trên Hắc Phong đảo, thứ hai là tốc độ của ta cao hơn cậu nghĩ nhiều.

Tông Quật cười bình thản nói.

Man Càn đứng một bên gật đầu nói:

- Tần Vũ, tốc độ của Kim Sí Đại Bằng Điểu quả thực siêu phàm dù là thuấn di hay phi hành, thậm chí là kết hợp sử dụng cả hai. Các loại tuyệt kỹ trên phương diện tốc độ này các siêu cấp thần thú khác muốn học cũng không được.

- Được rồi, tất cả mọi người đều đã có mặt, mời mọi người đến trang viên nghỉ ngơi, sau đó tôi sẽ nói về địa đồ tới Nghịch Ương cảnh.

Tần Vũ vừa dứt lời, cả Man Càn và Tông Quật đều gật đầu tán đồng.

- Man Càn huynh, mời ngồi!

- Tông Quật tiền bối, mời ngồi!

Ba người Tần Vũ, Tông Quật, Man Càn ngồi thành một vòng quanh cái bàn tròn.

- Man Càn huynh, Tông tiền bối, trước khi nói về địa đồ vào Nghịch Ương Cảnh, tôi xin nói về một số chuyện liên quan đến Phá Thiên Đồ trước đã. Mọi người vẫn chưa từng trích huyết nhận chủ với Phá Thiên Đồ, nên chắc không rõ lắm.

Tần Vũ cười nói.

Hai người Tông Quật và Man Càn lắc đầu cười khổ rồi gật đầu.

Hai người họ đều là những nhân vật không tầm thường, tài năng xuất chúng, nhưng đáng tiếc vẫn chưa được một lần nắm giữ Phá Thiên Đồ.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Theo tình báo của Man Càn huynh và Bạo Loạn Tinh Hải của Tông Quật tiền bối, khẳng định là biết trong ba bức Phá Thiên Đồ có một tấm là của ta. Do vậy ta thập phần hiểu rõ bí mật của nó.

Man Càn và Tông Quật khẽ gật đầu. Tấm Phá Thiên Đồ của Tần Vũ chẳng phải đã gây nên một trận chiến giữa tán tiên và tán ma sao.

- Ba bức Phá Thiên Đồ ghép với nhau sẽ trở thành bức địa đồ chỉ dẫn đến Nghịch Ương Cảnh, ngoài ra Phá Thiên Đồ còn là tư cách để vào Nghịch Ương Cảnh. Mỗi bức Phá Thiên Đồ đều ẩn chứa Phá Thiên kiếm khí tinh thuần, tới lúc đó chỉ có những người được bao trùm trong Phá Thiên kiếm khí mới vào trong được. Phá Thiên kiếm khí của một bức Phá Thiên Đồ có thể bao trùm tối đa là sáu người.

Tần Vũ giải thích một cách cặn kẽ.

Man Càn và Tông Quật ở bên cạnh vừa nghe vừa khẽ gật đầu.

- Ta đang có một tấm địa đồ, đồng thời… cũng có Phá Thiên kiếm khí tinh thuần do Nghịch Ương tiên đế lưu lại. Một bức Phá Thiên Đồ chỉ có thể đưa được sáu người nhưng riêng ta có thể bao quát chín người.

Tần Vũ tự tin nói.

Nghe Tần Vũ nói cứng cỏi như thế, Man Càn và Tông Quật bắt đầu tin vào Tần Vũ.

- Tin rằng Man Càn huynh và Tông tiền bối đã hiểu ý của tôi?

Tần Vũ cười nhìn hai người.

Man Càn gật đầu nói:

- Tần Vũ huynh đệ chẳng phải đã nói, để vào được Nghịch Ương Cảnh cần có hai điều kiện: thứ nhất là địa đồ, thứ hai là tư cách vào.

Tần Vũ gật đầu:

- Phải, bây giờ ta cho hai vị xem điều kiện thứ nhất: địa đồ.

Tần Vũ giơ tay, hai khối ngọc giản xuất hiện bay lơ lửng trước mặt của Man Càn và Tông Quật. Hai người cùng giơ tay ra đón lấy chúng, đồng thời dùng yêu thức của mình xem lướt qua địa đồ.

- Tần Vũ, tấm bản đồ này có phải là giả không?

Man Càn trừng mắt hỏi Tần Vũ:

- Liệu chỗ này có thể tồn tại Nghịch Ương Cảnh sao?

Tần Vũ lắc đầu mỉm cười:

- Đừng ngạc nhiên, đừng thấy kỳ quái cũng đừng thấy khó tin. Địa đồ này là thật, thật tới mức không còn gì thật hơn. Nghịch Ương Cảnh ở tại Tử Vong thâm uyên trong truyền thuyết!

Tần Vũ nhớ lần đầu tiên quan sát tấm địa đồ, cũng thấy khó tin.

Tinh cầu của phàm nhân nơi Tần Vũ ở là một tinh cầu thuộc dạng lớn nhất.

Tại đông bán cầu của tinh cầu này có Tiềm Long đại lục, hải vực phổ thông của Bạo Loạn Tinh Hải phía bắc, Bạo Loạn Tinh Hải, hải vực phổ thông của Bạo Loạn Tinh Hải phía Nam cùng với Đằng Long đại lục.

Nhưng tại nửa kia của tinh cầu này lại là một địa ngục gọi là – cực địa!

Luận mức độ nguy hiểm, Bạo Loạn Tinh Hải chỉ là một phần nhỏ so với cực địa.

Cực địa chiếm một nửa tinh cầu, diện tích của nó bằng tất cả Bạo Loạn Tinh Hải, Tiềm Long đại lục, Đằng Long đại lục, hải vực phổ thông… cộng lại.

Cực địa được phân thành hai vùng là Hàn vực và Viêm vực (có nghĩa là vực lạnh và vực nóng).

Từ Tiềm Long đại lục đi thẳng về phía Bắc vài trăm vạn dặm là tiến vào cực địa Hàn vực, đồng thời từ Đằng Long đại lục đi về phía Nam cũng một khoảng cách như thế là đến cực địa Viêm vực nguy hiểm trùng trùng.

Bề ngang bề dọc của cực địa Hàn vực và cực địa Viêm vực đều lớn, ước chừng vài tỷ dặm.

Càng tiến vào sâu càng đồng nghĩa với sự nguy hiểm tăng lên,

ngay cả tán tu bình thường cũng không dám tùy tiện tiến vào, sự nguy hiểm đạt đến mức xưa nay chưa từng có.

Nhưng nơi nguy hiểm nhất không phải ở đây mà là nơi giao nhau giữa Hàn vực và Viêm vực, đó là vực thẳm mà không một sinh vật nào có thể sống tại đây, nơi mà người ta vẫn gọi là Tử Vong thâm uyên (vực thẳm tử thần).

Trong truyền thuyết xa xưa của hạ giới đã từng nói kẻ nào bước vào Tử Vong thâm uyên ắt phải chết.

Theo bản đồ của Tần Vũ, vị trí của Nghịch Ương Cảnh chính là trong Tử Vong thâm uyên.

Chương 274

Cực Địa

Cực địa, Tử Vong thâm uyên. Man Càn kinh ngạc than.

- Thì ra Nghịch Ương Cảnh ở đấy, Tử Vong thâm uyên thần bí không đoán được, trong ghi chép của phàm nhân giới hình như chưa có ai phát hiện bí mật của Tử Vong thâm uyên này.

Tông Quật cũng gật đầu nói:

- Bí mật của Tử Vong thâm uyên đích xác không ai hiểu.

Tần Vũ hiếu kỳ hỏi Tông Quật:

- Tông tiền bối, ông và Phương Điền của Long tộc đều là vô địch của phàm nhân giới, không lẽ các người chưa tra xét thử Tử Vong thâm uyên?

Tông Quật khẽ giật mình, sau đó lắc đầu nói:

- Không phải ta và Phương Điền không có năng lực, có điều bọn ta lười quá.

Lười?

Mặt Man Càn đầy vẻ khó tin, dù có lười đến mấy thì đối với ngươi và Phương Điền mà nói, cự ly mấy tỷ dặm không mấy xa, dùng thuấn di thì dễ dàng tới đó mà.

Tông Quật bật cười.

- Điểm này Man Càn huynh không biết rồi, nếu mấy tỷ dặm trong hoàn cảnh như ở Bạo Loạn Tinh Hải thì ta và Phương Điền đương nhiên dễ dàng tới Tử Vong thâm uyên rồi. Nhưng bất luận là xuất phát từ cực địa Hàn vực hay cực địa Viêm vực, muốn tới Tử Vong thâm uyên đều vô cùng khó khăn.

Trong mắt Tông Quật hiện lên hồi ức:

- Cực địa Viêm vực có Viêm Hoả chi khí vô tận, cực địa Hàn vực thì đầy hàn băng chi khí vô tận… bất luận là từ bên nào đi tới Tử Vong thâm uyên ngay cả ta nếu không có thời gian một năm cũng không có khả năng tới nơi.

Một năm?

Tần Vũ kinh hãi.

Tần Vũ biết rõ tốc độ của Tông Quật, mấy tỷ dặm, dù không dùng thuấn di tin rằng cũng có thể vượt qua trong lòng một tháng.

Sao lại cần những một năm?

- Được rồi, tạm thời không nói nữa, đợi đến khi các ngươi xuất phát sẽ biết vì sao ta nói như thế. Ta báo cho các ngươi biết, ta đã từng cùng với Phương Điền xuất phát đi Tử Vong thâm uyên, hơn nữa còn đi được chín mươi lăm phần trăm quãng đường rồi. Nhưng trên năm phần trăm lộ trình còn lại, hai người bọn ta lại lùi bước. Thứ nhất là do Bạo Loạn Tinh Hải phát sinh một chuyện lớn. Thứ hai là hai người bọn ta cũng thấy mệt mỏi.

Tông Quật nói với vẻ bất lực.

Tần Vũ và Man Càn cũng không hỏi nữa.

Đến cực địa tự nhiên sẽ biết, người ta đã không muốn nói sao còn hỏi làm gì?

Tần Vũ cười hỏi:

- Tông tiền bối, có hai phương pháp đi Tử Vong thâm uyên, một là từ Đằng Long đại lục đi về hướng Nam tới cực địa Viêm vực, sau đó đi xuyên qua để vào Tử Vong thâm uyên. Hai là từ Tiềm Long đại lục đi về phía Bắc tới cực địa Hàn vực sau đó đi xuyên qua tới Tử Vong thâm uyên. Tông tiền bối ông có kinh nghiệm, ông thấy đi đường nào hay hơn?

Tần Vũ và Man Càn đều nhìn về phía Tông Quật.

Địa đồ Nghịch Ương Cảnh do Nghịch Ương tiên đế lưu lại năm xưa rất đơn giản, chỉ vẽ đại khái bối cảnh của tinh cầu rồi chỉ ra – Nghịch Ương cảnh ở trong Tử Vong thâm uyên.

Phần chi tiết nhất của địa đồ Nghịch Ương Cảnh chính là lối vào Tử Vong thâm uyên.

Con đường từ bên ngoài tới Tử Vong thâm uyên rất đơn giản, giá trị chính là vào được Tử Vong thâm uyên, tìm thấy Nghịch Ương Cảnh lại là chuyện vô cùng gian nan, không có địa đồ thì gần như không có khả năng.

Tông Quật suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện quan trọng nhất bây giờ của chúng ta là làm sao để tới Tử Vong thâm uyên, căn cứ vào kinh nghiệm của ta thì đi từ phía cực địa Hàn vực khá hơn một chút vì theo sức gió, mức độ khó khăn của cực địa Viêm vực càng lớn.

- Lửa dựa vào thế gió?

Tần Vũ hỏi:

- Không lẽ ý của Tông tiền bối là ở cực địa Viêm vực có gió rất

lớn?

Như Tần Vũ nghĩ thì gió bình thường không làm Tông Quật để ý tới.

Tông Quật gật đầu nói:

- Đúng, ở đó có gió, hơn nữa uy lực còn cực kỳ lớn. Kỳ thực không chỉ cực địa Viêm vực có gió mà ở cực địa Hàn vực cũng có. Có điều ở cực địa Hàn vực dưới chân toàn là băng nên lúc đầu không mấy uy hiếp đối với chúng ta.

Lúc này Tần Vũ và Man Càn căn bản không chú ý tới ý nghĩa thực sự trong câu *"lúc đầu không mấy uy hiếp"* của Tông Quật. Những cơn gió đó lúc đầu lực uy hiếp nhỏ nhưng về sau thì khó nói lắm.

Tần Vũ nhìn về phía Man Càn:

- Man Càn huynh, ý kiến của huynh ra sao?

Man Càn cười ha ha nói:

- Đương nhiên ta tin lời của Tông Quật rồi. Tần Vũ huynh đệ chọn đường nào?

- Ý kiến của hai vị đều là đi qua cực địa Hàn vực vậy thì ta cũng chọn đường đó.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Tông Quật và Man Càn cùng gật đầu.

……

Đoàn người này của Tần Vũ tổng cộng có chín người – Tần Vũ,

Hầu Phí, Hắc Vũ, Tông Quật, Thạch Biến, Thạch Hoá, Man Càn, Dư Lương, Khổng Tào – thuộc ba phe.

Còn đoàn người kia có nhân số nhiều hơn. Chủ yếu là phe tiên đạo của Hoa Nhan, ma đạo của Đỗ Trung Quân với Long tộc của Ngao Phụng, Phương Điền.

Hai đoàn nhân mã xuất phát một trước một sau, thời gian chênh lệch không nhiều.

Thông qua truyền tống trận trên Tuyết Ngư đảo, đoàn người Tần Vũ trực tiếp tới Kim Mộc đảo ở Bạo Loạn Tinh Hải phía Bắc sau đó rời Kim Mộc đảo bay hết tốc lực về phía Bắc của Tiềm Long đại lục.

Trên bầu trời Kim Mộc đảo.

Chín người bọn Tần Vũ đang đứng trên không.

- Tần Vũ, đến bây giờ mà cả thuấn di ngươi cũng không biết, ài, tốc độ phi hành quá chậm, ta mang ngươi và Phí Phí đi vậy.

Tông Quật cười nói đồng thời đưa tay nắm lấy tay Tần Vũ và Hầu Phí.

Tần Vũ cũng không phản kháng, cười nói:

- Phí Phí mới Đại Thành kỳ, ta bất quá chỉ mới là Độ Kiếp hậu kỳ mà thôi, không biết thuấn di là chuyện vô cùng bình thường.

- Hầy, Tần Vũ huynh đệ, ta thấy thật kỳ quái.

Thạch Biến ở phía sau Tông Quật hỏi:

- Không phải ta xem thường huynh đệ nhưng tu vi của ngươi quả

thật hơi yếu. Sư thúc Kiếm tiên của ngươi, còn cả Lan thúc nữa, sao lại yên tâm để ngươi đi nhỉ?

Lập tức Tông Quật, Man Càn với lại những người khác đều nhìn Tần Vũ.

Bọn họ luôn thấy vấn đề này rất kỳ quái.

Tuy Tần Vũ rất thần bí, nhưng có khuyết điểm là công lực thấp. Vì sao sư môn của Tần Vũ lại yên tâm để bọn họ đi?

- Điều này… nói thật là khảo nghiệm của Lan thúc đối với ta.

Tần Vũ thật thà đáp.

Sự thật chính là như thế, trước khi Lan thúc rời khỏi đã nói với Tần Vũ chỉ có vào Nghịch Ương Cảnh mới biết được mình phải tu luyện tới mức độ nào thì có thể gặp được Lập Nhi.

Nhưng Man Càn và Tông Quật nghe Tần Vũ nói lại cho rằng đó chỉ là một loại khảo nghiệm đối với Tần Vũ mà thôi.

"Đúng là một tông phái thần bí." Man Càn và Tông Quật thầm nhủ trong lòng.

- Được rồi, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, xuất phát sớm một chút.

Tần Vũ cười nói.

Sau đó Tông Quật mang theo Tần Vũ và Hầu Phí, còn Man Càn mang theo Hắc Vũ, trực tiếp triển khai thuấn di, tiến về phía trước với một tốc độ kinh nhân.

Chỉ vài chớp mắt, mấy người Tần Vũ đã vượt qua Tiềm Long đại lục đến phương Bắc đầy thần bí của Tiềm Long đại lục…

Phương Bắc của Tiềm Long đại lục có biển cả rộng mấy trăm dặm, càng đi về phía Bắc càng lạnh, đến tận cùng chính là thế giới hàn băng vô biên.

Mặt đất là băng, các loại kiến trúc cao chót vót cũng được hình thành từ băng.

Đoàn chín người bọn Tần Vũ hạ xuống mặt băng vô biên.

- Nhiệt độ thấp quá.

Hầu Phí chắt lưỡi.

- Chậc chậc, gió cũng lớn nữa. Nếu là ở Tiềm Long đại lục chắc quật ngã cả cổ thụ.

Bước vào thế giới hàn băng chính là bước vào cực địa Hàn vực.

Cực địa Hàn vực chính là thế giới băng.

Đồng thời gió ở cực địa Hàn vực cũng vô cùng lớn, tuy bọn Tần Vũ hiện tại mới ở ngoài rìa của cực địa Hàn vực nhưng gió đã lớn đến mức kinh người.

- Gió này còn nhỏ, không ảnh hưởng tới bọn ta thuấn di.

Tông Quật cười nói:

- Bất quá đi sâu về phía Bắc thì uy lực gió càng lớn, thể tích càng nhỏ, sức mạnh càng đáng sợ. Cuối cùng đạt tới mức sắc như dao. Tiến về trước thêm chừng một tỷ dặm nữa có lẽ mọi người cũng không thuấn di được vì lúc đó gió làm cho không gian mọi nơi ở trong trạng thái không ổn định.

Bọn Tần Vũ hiểu ra.

Thì ra… hiện tại cuồng phong đang là yếu nhất.

- Quản nhiều chuyện làm gì, không lẽ bọn ta lại bị mấy cơn gió nhỏ nhoi này ngăn chặn. Xuất phát, đừng lãng phí thời gian nữa.

Man Càn chụp lấy tay Hắc Vũ, thi triển thuấn di đi về phía trước.

Tông Quật cũng chụp tay Tần Vũ và Hầu Phí thi triển thuấn di. Bọn Dư Lương, Khổng Tào, Thạch Biến, Thạch Hoá cũng từng người một thi triển thuấn di.

Tốc độ thuấn di đích xác nhanh đến kinh người.

Chừng một tuần trà, mọi người đã cảm thấy sự uy hiếp của gió, hiển nhiên mọi người đã đi về phía trước được gần một tỷ dặm.

Tông Quật nhíu mày nói:

- Không thể tiếp tục thuấn di nữa. Hiện tại uy lực của gió đã mạnh lắm rồi, có lẽ tiến tới khoảng ngàn vạn dặm nữa thì gió đã làm không gian chấn động rồi.

Mọi người gật đầu.

Thời điểm này không ai dám nổi máu anh hùng. Tiến hành thuấn di trong không gian không ổn định là tự sát.

Chín người lập tức phi hành hết tốc lực về phía Bắc.

- Không hay!

Thạch Biến kinh hãi kêu lên

- Tông huynh, nơi đây hình như không có năng lượng để bổ sung, vừa rồi lúc thuấn di ta không chú ý nhưng hiện tại lại cảm thấy rất rõ.

Bọn Man Càn, Tần Vũ cũng nhíu mày.

Hiển nhiên lúc này bọn họ cũng đã phát hiện một đặc tính của cực địa Hàn vực – cả cực địa Hàn vực không có lấy một tí linh khí nào của thiên địa mà chỉ toàn là huyền băng hàn khí.

Huyền băng hàn khí chỉ thích hợp cho người tu luyện công pháp đặc thù hấp thu.

Ví như Tần Vũ, công pháp *"Tinh Thần Biến"* của hắn cực kỳ đặc thù, nhưng lại là cực nhiệt cực dương, căn bản không thể hấp thu huyền băng hàn khí.

Người nắm giữ Hồng hoang *"Dư Lương"* cũng nhíu mày:

- Đại nhân, tại cực địa Hàn vực này năng lượng trong thể nội chỉ tiêu hao mà không có biện pháp để bổ sung.

Nếu không có biện pháp bổ sung năng lượng trong thể nội, dù là một nhất cấp kim tiên với sự tiêu hao công lực cuối cùng thực lực có khả năng giảm xuống còn một nửa.

- Dư Lương, Khổng Tào, trong người các ngươi mang theo bao nhiêu linh đan để bổ sung năng lượng trong thể nội.

Dư Lương khom người đáp:

- Đại nhân, linh đan trên người thuộc hạ đủ để tiến về phía trước trong một năm.

Khổng Tào cũng nói:

- Linh đan thuộc hạ mang theo không nhiều bằng Dư Lương đại nhân, chỉ duy trì được trong sáu-bảy tháng thôi.

Phi hành tiêu hao rất ít năng lượng nhưng ít đến mấy cũng là năng lượng. Trước đây có thể hấp thu năng lượng của ngoại giới để bổ sung nhưng hiện tại lại không có để bổ sung. Mức tiêu hao của một ngày bọn họ còn chịu được, hai ngày cũng có thể miễn cưỡng, nhưng bảy ngày thì sao? Ba chục ngày? Một trăm ngày? Thậm chí hơn nữa…

Thời gian càng dài thì càng khủng bố.

Tông Quật mỉm cười.

Trước khi xuất phát ông đã dự liệu chuyện này. Hơn nữa ông cũng đã từng có kinh nghiệm đi đường tại cực địa. Trong không gian giới chỉ của Tông Quật không hề thiếu linh đan để bổ sung công lực và nguyên linh thạch.

- Dư Lương, Khổng Tào, đây là hai khối cực phẩm nguyên linh thạch, các ngươi mỗi người một khối, tin rằng đủ cho các ngươi dùng trong thời gian rất dài.

Man Càn trong lòng lo lắng nên cấp cho hai thủ hạ của mình mỗi người một khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Ba huynh đệ lại chẳng có chút lo lắng.

Có sinh sinh tạo hoá đan của Tần Vũ rồi còn sợ công lực bị tiêu hao?

- Tông tiền bối, các ông ổn chứ, vậy thì xuất phát!

Đoàn người Tần Vũ lại tiếp tục tiến tới.

Đây là lần đầu chín người phi hành, tốc độ của họ vô cùng

nhanh, trong đó tốc độ của Tần Vũ và Hầu Phí có chút thua kém, bất quá những người khác cũng không gấp gáp gì nên giảm tốc độ xuống một chút.

Lần phi hành này ròng rã ba tháng trời.

Tốc độ mỗi ngày không giống nhau, càng tiến về phía trước càng giảm xuống, mất ba tháng thì chín người không còn cách Tử Vong thâm uyên bao xa.

- Đại ca, huynh nói xem chúng ta phải mất bao lâu nữa mới tới được Tử Vong thâm uyên?

Hầu Phí cười hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười:

- Cũng không rõ, bất quá hiện tại chúng ta cách Tử Vong thâm uyên chắc không xa lắm, nếu dùng tốc độ hiện tại có lẽ vài ngày là tới.

Tần Vũ và Hầu Phí là hai người ở cuối cùng, bọn họ đang nhàn nhã vừa phi hành vừa nói chuyện.

- Cẩn thận!

Một âm thanh như sấm nổ ngang trời, vang vọng khắp chung quanh làm mọi người dừng ngay lại.

- Chuyện gì thế? Tông Quật ông ấy hét lên làm gì?

Tần Vũ và Hầu Phí cũng dừng lại, nghi hoặc nhìn phía trước.

Tông Quật ở phía trước sắc mặt nghiêm túc:

- Các vị, nếu ta dự liệu không sai thì cự ly chúng ta cách Tử Vong thâm uyên chỉ khoảng trên dưới một trăm triệu dặm. Nhưng đoạn cự ly cuối cùng này cũng khó khăn nhất. Lần trước ta và Phương Điền vượt qua chín mươi lăm phần trăm quãng đường nhưng cuối cùng bỏ cuộc ở đoạn này.

Tông Quật nhìn bầu trời đằng xa, sắc mặt có chút khó coi:

- Các người nhìn kỹ không gian phía trước đi, nhớ kỹ là không được lỗ mãng tiến tới.

Nghe lời nói trịnh trọng của Tông Quật, những người tại trường không ai dám khinh thường.

Từng người một chăm chú nhìn về phía trước.

Nhìn lần đầu, một quang cảnh hoàn toàn yên tĩnh.

Cẩn thận nhìn lần nữa --

Chỉ thấy không gian đằng xa, từng đạo không gian liệt phùng xuất hiện, khi thì cao ngang người, khi thì chỉ bằng ngón tay cái, nhưng chỉ trong sát na lại khôi phục thành bình thường.

Không gian liệt phùng nhỏ thế nên nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy. Nhưng những người tại trường không ai dám khinh thị không gian liệt phùng nhỏ bé đó.

Dù nó nhỏ đến mấy cũng là không gian liệt phùng. Một khi không cẩn thận rất có khả măng mất mạng.

Thì ra cuồng phong đã ngưng tụ đến cực điểm, giống như lưỡi dao, uy lực của nó vô cùng lớn, thậm chí có thể tạo nên không gian liệt phùng.

- Lộ trình khoảng một trăm triệu dặm này là khu vực không gian

hỗn loạn, nơi đây bất luận là ma thức hay yêu thức các thứ đều không sử dụng được như bình thường. Ở đây chỉ biết dựa vào bản thân! Mọi người cần phải cẩn thận, cẩn thật, thật cẩn thận. Một khi tiếp xúc với không gian liệt phùng thì không ai cứu nổi đâu.

Tông Quật nghiêm túc nói.

Nghịch Ương cảnh còn chưa tới được, ngay cả Tử Vong thâm uyên cũng chưa tới được. Đoạn lộ trình cuối cùng này đã làm cho những người tại trường cảm thấy trong lòng run rẩy.

Một khi không chú ý, một đạo không gian liệt phùng xuất hiện cạnh ai đó, những người gần đó liền bị thôn phệ hồn phi phách tán. Người đó có thể là người khác, cũng có thể là bản thân.

Chương 275

Lưỡng Phương Hội Tụ

Nhìn tầng tầng lớp lớp gió quất như dao, ngẫu nhiên xuất hiện không gian liệt phùng, mọi người kể cả Tần Vũ không ai dám bất cẩn. Từng cơn gió bắn về phía đoàn người Tần Vũ.

Lập tức…

Chín người tại trường thi triển thủ đoạn của mình, không ai dám khinh thị những cơn gió sắc như dao này vì bọn họ thấy chúng thậm chí còn có thể phá khai không gian.

- Phốc ~~

Âm thanh nhẹ nhàng phảng phất như đao sắt chặt gỗ, máu tươi phun ra.

- Nhị đệ.

Thạch Hóa lo lắng nhìn đệ đệ Thạch Biến của hắn, lưỡi đao bằng gió đó có tốc độ quá nhanh, dù chúng nhân né tránh nhưng Thạch Biến ở gần lưỡi đao vẫn trúng chiêu, tay phải bị cụt mất hơn nửa.

Thạch Biến nhíu mày:

- Không sao, chỉ mất nhiều năng lượng để ngưng tụ thân thể thôi.

Thân là tán yêu, chỉ cần nguyên anh bất diệt thì thân thể tự nhiên có thể ngưng tụ thành. Có điều ngưng tụ thành nhục thể cần một lượng năng lượng vô cùng lớn.

- Thạch Biến, tạm thời không cần ngưng tụ tay phải, ở nơi này thể tích càng nhỏ càng tốt.

Tông Quật lên tiếng.

- Tông tiền bối, ông rành rẽ nơi này hơn ta nhiều, xin ông hãy dẫn mọi người tiến tới.

Tần Vũ cười nói.

Trong chuyến đi này, vì Tần Vũ cung cấp địa đồ và phương pháp vào Nghịch Ương Cảnh cho mọi người nên bình thường người phát lệnh là Tần Vũ.

Tông Quật không từ chối.

- Chư vị, những lưỡi đao gió này có mạnh có yếu, nếu như hai lưỡi đao gió yếu hội tụ lại vẫn có khả năng hình thành một lưỡi đao gió mạnh. Lưỡi đao gió yếu không phá được không gian nhưng hội tụ lại rồi thì có thể phá được, do đó mọi người không được bất cẩn.

Tông Quật nói ra kinh nghiệm lúc trước.

- Còn điều này nữa, dù lưỡi đao gió không phá được không gian nhưng lực công kích cũng gần phá được, vì thế mọi người tốt nhất là đừng tiếp xúc với nó. Đương nhiên là thấy không gian liệt phùng thì mau tránh xa. May mà không gian liệt phùng này đều vô cùng nhỏ, vì thế phạm vi thôn phệ cũng rất nhỏ, sức mạnh cũng không lớn lắm. Trừ phi tiếp xúc với không gian liệt phùng còn không thì nó chẳng thôn phệ được các người đâu.

Tông Quật cười đem một số thông tin tổng kết được trước đây nói cho mọi người biết.

Những người tại trường đều nỗ lực ghi nhớ.

- Tóm lại, đừng có tiếp xúc với đao gió, cũng đừng tiếp xúc không gian liệt phùng. Một khi dính vào đao gió cũng chỉ mất tay chân các thứ nhưng dính vào không gian liệt phùng thì các người chết chắc.

Tông Quật cười bình thản nói.

Bọn Tần Vũ, Hầu Phí đều bật cười.

Bọn họ hiểu rõ ý tứ của Tông Quật, đao gió và không gian liệt phùng đều nguy hiểm nhưng không gian liệt phùng là nguy hiểm nhất, dính vào không gian liệt phùng là chết ngay.

Nếu đứng cách không gian liệt phùng một khoảng thì nó không đủ năng lực để thôn phệ những người ở đây.

- Được, hiện tại mọi người bắt đầu xuất phát, có điều mọi người hãy nhớ lấy, mỗi cá nhân hãy lo cho bản thân vì trong hoàn cảnh này, một khi các người phân tâm chiếu cố cho người khác thì rất có khả năng đi đứt.

Tông Quật quát.

Sau đó cả đoàn chín người bắt đầu xuất phát.

Giống như dự liệu, tốc độ tiến tới thập phần chậm chạp, có khả năng là tốc độ của chín người này đối với phàm nhân mà nói là vô cùng nhanh, nhưng theo quan điểm của chín người thì tốc độ này quá chậm.

Mỗi ngày chỉ tiến tới được trên dưới mười vạn dặm.

Ngay cả Tần Vũ dù mới đạt tới Đại Thành kỳ, trong tình huống bình thường ngự trung phẩm tiên khí thi triển nhân kiếm hợp nhất cũng vượt được hơn ngàn vạn dặm mỗi ngày. Bây giờ chậm hơn cả trăm lần.

Nguyên nhân chủ yếu là – cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận hơn

nữa.

Mỗi cá nhân đều không dám có chút lơ là, gió vốn vô hình vô sắc, có lúc xuất hiện thập phần quỷ dị, cũng có lúc hai cơn gió rõ ràng là không lớn nhưng lại hội tụ thành một lưỡi đao gió có uy lực khủng bố, thậm chí còn phá nát không gian.

Tóm lại, không lúc nào được bất cẩn.

- Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao lúc trước Phương Điền và Tông Quật không kiên trì.

Tần Vũ cười khổ trong lòng:

- Tinh thần cứ phải tập trung cao độ chú ý mọi nơi thế này chỉ một ngày cũng đã rất mệt mỏi. Bọn ta lại phải làm như thế ba năm!

Không hay.

Vừa mới phân tâm, một lưỡi đao gió đã sượt qua bụng Tần Vũ để lại một vết thương dài ba thốn. Bất quá sinh mệnh nguyên lực trong thể nội của Tần Vũ nhanh chóng chữa lành tất cả.

Lập tức Tần Vũ không dám nghĩ ngợi lung tung nữa, toàn bộ lực chú ý tập trung vào việc tiến về phía trước.

Tu luyện giả bế quan tuy lâu nhưng thực tế bọn họ cảm thấy rất ngắn vì không có cảm giác mệt mỏi.

Nhưng như bọn Tần Vũ hiện tại phải tập trung tinh thần cao độ trong ba năm, còn mệt mỏi hơn bế quan ba vạn năm, ba mươi vạn năm.

……

Từng ngày trôi qua, cứ kéo dài mãi chưa ngừng.

Mỗi ngày mười vạn dặm, lộ trình gần trăm vạn dặm ít nhất cần ba năm, nhưng hiện tại bọn Tần Vũ bất quá mới đi được hơn một năm.

Trạng thái đoàn chín người này của Tần Vũ khác nhau rất lớn.

Nếu nói trạng thái của ai tốt nhất, rõ ràng chính là Tần Vũ!

Bất luận là Man Càn hay Tông Quật, hoặc những người khác đều rất kỳ quái. Án theo đạo lý thì không ngừng tập trung tinh thần cao độ như thế, không ngừng bồi hồi giữa sống và chết cả năm trời, tinh thần bị tiêu hao đến mức kinh người.

Nhưng trạng thái của Tần Vũ lại còn tốt hơn khi vừa mới bước vào cực địa Hàn vực.

Người ngoài không biết nhưng Tần Vũ lại biết.

Trong một năm ngắn ngủi này giúp ích rất lớn cho việc tu luyện của hắn.

Trong tháng đầu.

Tần Vũ đã hoàn toàn khống chế được trên dưới bốn thành của linh hồn chi lực, sau hai tháng, ba tháng, bốn tháng… Tần Vũ càng lúc càng khống chế được nhiều hơn.

Đến bây giờ thì đã hoàn toàn khống chế được linh hồn chi lực.

Tu vi linh hồn trong sát na hoàn toàn khống chế được, trực tiếp đột phá Đại Thành kỳ đạt tới một cảnh giới mới.

Hơn nữa Tần Vũ còn phát hiện một điểm, lúc linh hồn đạt tới cảnh giới mới thì nó hoàn toàn ngưng tụ biến thành thực thể, đồng thời thái dương chân hạch trong thể nội cũng nhanh chóng lấn chiếm phần lớn tinh cầu.

Cứ như thế này có khi trong vòng một năm mình có thể hoàn

toàn đạt tới Hằng Tinh kỳ. Trong lòng Tần Vũ rất hưng phấn.

Mỗi khi tinh thần tiêu hao đến cực điểm thì Lưu Tinh lệ lại giúp Tần Vũ khôi phục hoàn toàn, cứ tiêu hao rồi khôi phục hết lần này tới lần khác giúp trình độ khống chế linh hồn chi lực của Tần Vũ nhanh chóng tăng lên.

Nhờ có Lưu Tinh lệ mà trong một năm nay Tần Vũ không hề mệt mỏi, ngược lại tinh thần càng lúc càng tốt.

Chỉ là… sợ rằng người ngoài không bao giờ nghĩ ra.

Trong thế giới hàn băng yên tĩnh, đoàn chín người cứ tiến về phía trước hết tốc lực. Có điều thế giới hàn băng này chỉ yên tĩnh ở ngoài mặt, nhìn kỹ sẽ thấy trùng trùng lớp lớp những lưỡi đao gió xẹt qua, ngẫu nhiên còn xuất hiện không gian liệt phùng.

Phương pháp tiến tới của chín người cũng bất đồng.

Nếu nói trạng thái của ai phiêu dật nhẹ nhàng nhất chính là Tông Quật và Hắc Vũ.

Tông Quật và Hắc Vũ giống như liễu rũ, nhẹ nhàng lay động, lúc đao phóng chém tới thì hai cành liễu này nương theo gió dễ dàng tránh khỏi.

Thân pháp đồng dạng.

Phương pháp né tránh của Tông Quật và Hắc Vũ giống y như nhau.

Điều này làm chúng nhân không thể không suy đoán là Tông Quật và Hắc Vũ đáo để có quan hệ gì.

Man Càn đã từng hỏi Tông Quật có biết bản thể của Hắc Vũ không nhưng Tông Quật trả lời cũng không biết. Có điều, Hắc Vũ là thần thú của phi cầm tộc là điều chắc chắn.

Đương nhiên… như thế cũng không thể nói Tông Quật và Hắc Vũ không nguy hiểm.

Bọn họ chỉ dễ dàng né tránh đao phong, nhưng đối với không gian liệt phùng lại phải cẩn thận.

Bởi vì… đao phong chém qua, với thân pháp của bọn họ dễ dàng tránh khói, nhưng không gian liệt phùng lại có lực thôn phệ hút bọn họ vào.

Vì thế Tông Quật và Hắc Vũ cũng luôn phải cẩn thận, một khi cảm thấy lực thôn phệ lập tức ngừng sử dụng thân pháp đó để né tránh.

Nhưng so với người khác thì Tông Quật và Hắc Vũ cũng được xem là thoải mái nhất.

Gần bằng với hai người Tông Quật và Hắc Vũ chính là Dư Lương.

Dư Lương đã hoá thành bản thể -- một con chuột nhỏ khi ẩn khi hiện, thượng cấp thần thú trong truyền thuyết – Thông Thiên Thử! Trình độ linh mẫn của Thông Thiên Thử đạt đến mức kinh người, hắn có thể né tránh trước khi nguy hiểm xuất hiện, thân pháp *"Thông Thiên Độn Địa"* cũng rất kinh người.

Sau Dư Lương là Khổng Tào và Man Càn.

Khổng Tào bản thể là Cửu Đầu Xà, hắn có thể biến thành nửa người nửa rắn, chín cái đầu rắn đều đưa ra cả. Chín cái đầu rắn quan sát bốn phương tám hướng, nơi nào có nguy hiểm Khổng Tào đều phát hiện ra ngay.

Man Càn thì ngược lại, tuy hắn chỉ có một cặp mắt nhưng hai con ngươi lại có thể nhìn rõ rất nhiều nguy hiểm.

Có điều hai người Khổng Tào và Man Càn lúc nào cũng phải

tập trung chú ý, cực kỳ mệt mỏi.

Sau Khổng Tào, Man Càn chính là Hầu Phí.

Chung quanh thân thể Hầu Phí có vô số dòng nước uốn lượn, nhưng dòng nước đó được bố trí khắp các khu vực, phàm lúc nào có nguy hiểm cận kề Hầu Phí đều phát hiện trước một bước, đồng thời đôi mắt lửa người vàng lúc nào cũng chú ý tới tất cả.

Hoả Tình Thuỷ Viên – Hầu Phí. Tuy rằng có các dòng nước được bố trí, lại có mắt lửa ngươi vàng để quan sát, nhưng kỳ thực lại hơi yếu. Khu vực các dòng nước phân tán không lớn, dù phát hiện được đao phong thì thời gian để phản ứng cũng rất ngắn.

Vì thế Hầu Phí phải đứng sau Khổng Tào và Man Càn.

Hắc Vũ tuy cũng có công lực yếu nhưng với thân pháp giống như cành liễu nương theo gió mà bay lượn có yêu cầu với công lực không được xem là cao.

Cuối cùng chính là ba người Thạch Biến, Thạch Hoá và Tần Vũ.

Bởi vì… trên thân ba người này đẫm máu.

Thoải mái nhất là Tông Quật và Hắc Vũ, thứ hai là Dư Lương, thứ ba là Khổng Tào và Man Càn, thứ tư là Hầu Phí, thứ năm là Thạch Biến, Thạch Hoá và Tần Vũ.

Vì sao trên thân ba người bọn Tần Vũ lại đẫm máu?

Bởi vì ba người thường bị đao phong làm bị thương, những người khác tuy gặp nguy hiểm nhưng ít nhất không bị thương.

Thạch Hoá và Thạch Biến hoá thành bản thể là *"Hoá thạch thú"*, tuy bọn họ cũng có một số thần thông nhưng trên phương diện né tránh những lưỡi đao gió đầy nguy hiểm lại không có phương

pháp nào đặc biệt, tự nhiên phải chịu trận, bất quá nhờ công lực cao nên phản ứng cũng khá nhanh đủ để giữ mạng.

Tần Vũ thì sao?

Thực tế, trong chín người này, luận khí thế lúc này thì Tần Vũ là hấp dẫn nhất.

Bởi vì… Tần Vũ đã thi triển *"Tinh thần lĩnh vực"*.

Bây giờ năng lượng trong thể nội của Tần Vũ là năng lượng thái dương chân hỏa, trong thế giới hàn băng này Tần Vũ đã hình thành nên một lĩnh vực mang hình dáng như một tinh vân cự đại với trung tâm là Tần Vũ – Tinh thần lĩnh vực.

Bởi vì tinh thần chi lực bây giờ mang màu vàng kim nóng bỏng, vì thế toàn thân Tần Vũ như một chiến thần đang tắm gội trong kim quang. Có điều trên thân chiến thần này đẫm máu tươi.

Một khi triển khai tinh thần lĩnh vực, Tần Vũ có thể khống chế tất cả mọi thứ trong phạm vi này.

Tần Vũ có thể biết trước được có đao phong tập kích hay có không gian liệt phùng hình thành, công năng của tinh thần lĩnh vực này không thua kém với nhưng dòng nước được bố trí khắp nơi của Hầu Phí là mấy.

Nhưng tinh thần lĩnh vực chỉ mới lớn được bao nhiêu đó, tốc độ của đao phong lại quá nhanh, Tần Vũ thường là né không kịp mà chỉ biết toàn lực tránh chỗ yếu hại.

Vì thế trên thân Tần Vũ thường đẫm máu.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, vết thương của Tần Vũ liền biến mất không thấy đâu.

Tuy bên ngoài thân thể mình đẫm máu tươi, nhưng thực tế lại

không có lấy một chút thương tích. Tần Vũ thấy bất lực trong lòng, nhìn bề ngoài tựa như đang gắng gượng nhưng thực tế mình lại là người thoải mái nhất.

Ai thoải mái nhất?

Thực sự chính là Tần Vũ.

Bản thân Tần Vũ hiểu rất rõ, tinh thần lĩnh vực của mình có thể phát hiện một số nguy hiểm nhưng mình không cần phải liều mạng né tránh như những người khác mà chỉ cần tránh chỗ yếu hại là được rồi.

Chỉ tránh chỗ yếu hại với tốc độ của Tần Vũ không có vấn đề gì, thực tế nếu Tần Vũ muốn né tránh toàn thân cũng không khó.

Bất quá dù bị đao phong làm bị thương thì sinh mệnh nguyên lực trong thể nội Tần Vũ cũng khôi phục ngay tức khắc.

Hiện tại trạng thái của Tần Vũ vẫn ở đỉnh điểm, không mệt mỏi như những người khác.

……

Có điều vì Nghịch Ương Cảnh nên không ai bỏ cuộc.

Càng tới gần Tử Vong thâm uyên thì uy lực của đao phong càng lớn, tần suất xuất hiện không gian càng cao. Người có dính máu trên thân cũng không chỉ là ba người Thạch Biến, Thạch Hoá và Tần Vũ nữa.

Bọn Tần Vũ lúc này hoàn toàn hiểu rõ.

Không chỉ mình bọn họ chịu đựng chuyện này, nhân mã các phương Long tộc, tán ma, tán tiên cũng giống như mình.

Phương Điền nhờ có kinh nghiệm nên hắn cũng biết cực địa Viêm vực còn nguy hiểm hơn cực địa Hàn vực, vì thế bọn họ cũng

chọn đường này.

Vì ngày xuất phát của hai bên không cách nhau xa, tốc độ tiến tới cũng tương đương.

Thế nên nhân mã của hai bên từ đầu đến cuối không chỉ chênh nhau mấy vạn dặm, nhưng mãi vẫn không gặp nhau, đúng là rất kỳ quái.

……

Tiến tới, tiếp tục tiến tới.

Cả đoàn chín người không ai nói chuyện mà đều tập trung lực chú ý vào việc tiến tới, mật độ đao phong trong không trung rõ ràng là đã dày hơn, ngay cả Tông Quật và Hắc Vũ cũng không còn thoải mái nữa.

Đôi mắt của Man Càn nhìn kỹ lương bốn phương tám hướng.

Đột nhiên…

Quang mang trong mắt Man Càn sáng rực, bắn ra tử quang dài mấy chục trượng về đằng xa, tại phương hướng đó ẩn hiện bóng một đám người cũng đang chật vật tiến tới.

- *Đỗ Trung Quân!*

Man Càn quát lớn, tiếng quát đột ngột không chỉ làm bọn Tần Vũ giật mình mà đám Ngao Phụng, Hoa Nhan cũng kinh hãi.

Là Man Càn!

Đỗ Trung Quân quay đầu nhìn, mặt lập tức biến sắc.

Làm sao bọn chúng cũng tới nhỉ?

Bọn Hoa Nhan, Ngao Phụng hết sức khó tin.

- A!

Liên Nguyệt nương nương bị phân tâm liền gặp phải một không gian liệt phùng vừa xuất hiện, chỉ nghe một tiếng kêu thảm, Liên Nguyệt nương nương bị nó thôn phệ.

Chỉ một tiếng quát.

Quá nửa số người tại trường bị thương vì phân tâm, đám Ngao Phụng chết mất một người.

- Đỗ Trung Quân, ta xem lần này ngươi làm sao mà trốn đây!

Nộ khí của Man Càn ngập trời, quang mang lóe lên quanh người, tử sắc chiến giáp xuất hiện lấp lóe tử quang, khí tức cường đại phảng phất như làm không gian chung quanh chấn động.

Chương 276

Huyết Linh Phù

Trong khu vực nguy hiểm nhất của cực địa Hàn vực, đao phong và không gian liệt phùng thay nhau xuất hiện. Nhưng lúc này đám Tần Vũ và đám Ngao Phụng đều chú ý tới sự tồn tại của đối phương. Nhất thời không khí trở nên khẩn trương, Man Càn từng bị Đỗ Trung Quân lừa nên vô cùng giận dữ muốn động thủ.

- Chậm đã!

Một tiếng quát lớn vang lên, trên thân Ngao Phụng quang mang lấp lóe cũng hiện lên một bộ kim sắc chiến giáp, khí thế không thua kém Man Càn bao nhiêu. Đồng thời Phương Điền, Hoa Nhan cũng đứng ngay sau Ngao Phụng, ba người cùng nhìn về phía Man Càn.

Man Càn lạnh lùng nhìn Ngao Phụng:

- Ngao Phụng ngươi có ý gì? Đỗ Trung Quân hắn lừa ta, hiện tại ta muốn động thủ trừng phạt hắn, không lẽ ngươi muốn cản trở?

Ngao Phụng tự nhiên biết tính khí của Man Càn.

Tộc Tử Đồng Ngưu Ma Vương này một khi giận dữ thì thập phần khủng bố.

- Không, không phải là cản trở. Ta chỉ có một chuyện thập phần trọng yếu muốn hỏi ngươi.

Ngao Phụng liền trịnh trọng nói.

- Hiện tại không có chuyện gì trọng yếu bằng việc ta muốn đối phó với Đỗ Trung Quân, các người tránh sang một bên trước, có chuyện gì đợi trận chiến của ta và Đỗ Trung Quân kết thúc hãy nói.

Sát khí của Man Càn ngập trời, nhìn thấy Ngao Phụng không hề lùi lại, Man Càn hừ lạnh nói,

- Sao thế, không lẽ ngươi muốn đối đầu với ta?

Nói rồi sát ý trên thân Man Càn ép về phía Ngao Phụng.

Chửi thầm *"đồ trâu điên"* nhưng trên mặt Ngao Phụng vẫn tươi cười:

- Không, không phải muốn đối đầu với Man Càn huynh mà là có chuyện này không hỏi thì ta không thể nào an tâm được. Long tộc của bọn ta cùng với tán tiên, tán ma, ba phe tốn vô số tâm lực mới biết được địa đồ tới Nghịch Ương cảnh, nhưng… tại sao các người cũng tới đây?

Hoa Nhan cũng nói:

- Man Càn huynh, chuyện này ta cũng thấy rất kỳ quái. Hình như các người đâu có Phá Thiên Đồ, sao lại biết Nghịch Ương Cảnh ở đây? Ngàn vạn lần đừng nói các người không có gì làm nên tới Tử Vong thâm uyên dạo chơi nhé, không ai trong bọn ta tin đâu.

Dạo chơi sao lại tới cái nơi đầy không gian liệt phùng như thế này.

Hai đoàn người đều dừng lại.

Lúc đầu hai bên đều đi với tốc độ nhanh nhất, vì thế cực kỳ cẩn thận với đao phong và không gian liệt phùng. Hiện tại đứng lại không động đậy thì sự khó khăn cũng giảm đi nhiều. Phần lớn tâm

tư của mọi người tại trường đều đặt trên thân nhân mã của đối phương.

- Địa đồ tới Nghịch Ương Cảnh? Ha ha… ngươi cho rằng các ngươi có còn bọn ta không sao?

Man Càn cười ngạo mạn.

Mấy người Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng, Phương Điền nhìn nhau, thầm trao đổi một lượt nhưng không có kết quả.

- Chỉ có địa đồ tới Nghịch Ương Cảnh thì có tác dụng gì, nếu không có Phá Thiên Đồ dù các ngươi tới cửa Nghịch Ương Cảnh cũng không có cách nào vào trong.

Thanh âm của Xích Dương chân nhân ở sau lưng Hoa Nhan vang lên, ẩn chứa một chút khó chịu.

Thời điểm này Tần Vũ vẫn cứ mỉm cười, không có phản ứng gì.

- Tần Vũ huynh đệ, việc cậu có địa đồ Nghịch Ương Cảnh có nên nói cho bọn chúng biết?

Man Càn truyền âm cho Tần Vũ.

Tần Vũ trầm tư một lúc.

Thực tế lúc này bọn Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân đã nghi hoặc nhìn ba huynh đệ Tần Vũ.

Theo quan điểm của những sứ giả thượng giới này, công lực của ba huynh đệ Tần Vũ quá yếu, công lực yếu thế mà Man Càn và Tông Quật còn mang bọn họ theo khẳng định là có nguyên nhân đặc biệt.

Giấu đầu thì hở đuôi, nếu không nói cho bọn chúng biết có khi lại làm chúng không ngừng cảnh giác, nói thẳng ra vậy. Bọn chúng cho rằng địa đồ của mình là do tiền bối trong tông phái cấp sẽ không chú ý tới mình. Trong lòng Tần Vũ đã có quyết định.

- Man Càn huynh, không cần phải giấu, chứ nói thật đi.

Tần Vũ nói lớn.

Thanh âm của Tần Vũ vừa vang lên, mấy người bọn Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Phương Điền đều kinh dị nhìn Tần Vũ.

Mắt Man Càn sáng lên, cười lớn:

- Có can đảm, không hổ là huynh đệ của Man Càn ta.

Sau đó Man Càn nhìn về phía bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan nói:

- Nói thật với các ngươi, địa đồ tới Nghịch Ương Cảnh này là của Tần Vũ huynh đệ.

- Không thể nào!

Ngao Phụng lên tiếng đầu tiên,

- Ba tấm Phá Thiên Đồ lúc đầu Tần Vũ lấy được một nhưng tấm của Long tộc bọn ta trước sau vẫn trong tay Long tộc, những người khác chưa hề có được. Địa đồ Nghịch Ương Cảnh chỉ có tập trung ba tấm Phá Thiên Đồ mới có được, sao các ngươi lại có chứ?

- Ngao Phụng tiền bối, không có chuyện gì là tuyệt đối.

Tần Vũ cười nói,

- Không lẽ tiền bối cho rằng… chỉ có Phá Thiên Đồ mới chứa đựng địa đồ của Nghịch Ương Cảnh?

Bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Phương Điền nghe Tần Vũ nói lập tức trong lòng sáng rỡ, nghĩ tới một khả năng.

Trừ Phá Thiên Đồ ra còn có bảo bối khác trong đó có chứa địa đồ tới Nghịch Ương Cảnh.

Đối diện với mục quang nghi hoặc và kinh ngạc của đoàn người Ngao Phụng, Tần Vũ chỉ cười.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, sư thúc Lan Phong của ngươi đâu? Còn Lan thúc nữa?

Ngao Phụng đột nhiên hỏi, trong lòng Ngao Phụng không hề nhìn thấu được Lan Phong, người sư huynh lợi hại hơn của Lan Phong – Lan thúc đầy thần bí, còn làm Ngao Phụng nghi hoặc và kinh hãi hơn.

Tần Vũ cười nói:

- Sư thúc và Lan thúc lần này không có đi, chỉ sai ba huynh đệ bọn ta tới.

Bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân nhìn nhau.

Trong lòng bọn họ dĩ nhiên đã có phán đoán, tấm địa đồ của Tần Vũ có khả năng là từ trưởng bối trong sư môn. Có điều một tu chân giả đến cảnh giới thiên tiên cũng chưa đạt được mà muốn vào Nghịch Ương Cảnh, không phải là tìm chết sao? Trong mục quang của mấy người này khi nhìn Tần Vũ có chút thương hại.

Tần Vũ vẫn cứ mỉm cười.

"Mấy tên các ngươi cứ từ từ đấu đi. Mấy thủ lĩnh trên thượng giới

tốn bao nhiêu tâm lực đả thông bức tường giữa hai giới để các ngươi tới đây. Nhìn các ngươi tùy tiện đưa ra cực phẩm tiên khí như thế thì bảo bối bình thường trong Nghịch Ương Cảnh khẳng định không làm cho các thủ lĩnh sau lưng các ngươi liều mạng như thế. Chắc chắn là các ngươi tới vì một kiện bảo bối cực kỳ quan trọng rồi."

Trong lòng Tần Vũ lại có cảm giác siêu nhiên vật ngoại.

Trong đầu hắn đột nhiên lại nghĩ tới Lập Nhi.

Nét tươi cười điềm tĩnh của Lập Nhi. Những ngày ở cùng cô ấy thật thoải mái, thật sung sướng. Một nụ cười của Lập Nhi cũng làm rung động lòng người, bất luận là Lập Nhi hay là hắn trên phương diện tình cảm đều là người sống nội tâm… nhưng thời gian bên nhau lâu dài đã làm hai người nảy sinh tình ái.

"Nếu ngay cả Nghịch Ương Cảnh mà cũng không vượt qua được thì con đừng mong tìm Lập Nhi nữa."

Lời nói của Lan thúc lúc ra đi vẫn ở trong đầu Tần Vũ.

"Đáo để con phải tu luyện đến mức nào mới có thể đi tìm Lập Nhi thì đợi đến khi con tới Nghịch Ương Cảnh sẽ biết."

"Đến được nơi thâm sâu nhất của Nghịch Ương Cảnh thì con sẽ biết đạt tới cảnh giới nào mới có thể đi tìm Lập Nhi."

Tần Vũ nhớ rất rõ từng lời khi xưa của Lan thúc.

Tất cả mọi điều này Tần Vũ đều nhớ trong lòng, không dám lơ là một phút giây nào.

"Bảo bối mà các ngươi truy cầu và cái ta cần không biết có giống nhau không, nếu không giống thì ta cũng chẳng động thủ với các ngươi làm gì. Trước mặt các ngươi ta giả trang thành một tu chân giả phổ thông, nếu bảo bối các ngươi truy cầu cũng là thứ ta cần thì lúc đó đừng trách ta vô tình."

Tần Vũ nhìn bốn đại sứ giả, trong mắt hết sức bình tĩnh.

Không ai biết lúc này Kiếm tiên Khôi lỗi trong thể nội Tần Vũ đã được hắn đặt đầy đủ chín khối cực phẩm nguyên linh thạch, Kiếm Tiên Khôi Lỗi bây giờ đang ở trạng thái mạnh nhất.

Hiện tại Tần Vũ cứ yên lặng đứng đằng sau bốn cao thủ này, nếu mục tiêu của đối phương và hắn không giống nhau thì hắn sẽ ôn hoà nhu thuận. Nhưng nếu có cùng mục tiêu, Tần Vũ sẽ xuất chiêu tối hậu, dùng Kiếm tiên cửu cấp kim tiên thi triển lực công kích mạnh nhất.

- Tần Vũ huynh đệ, các người hãy lùi lại trước đi.

Man Càn đột nhiên lên tiếng.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Tông Quật, Dư Lương, từng người một lùi lại.

- Ngao Phụng, hiện tại ngươi đã biết đáp án ngươi cần, tránh sang một bên đi, hiện tại ta nhất định phải thanh toán nợ nần với tên Đỗ Trung Quân này cho xong xuôi, trước giờ chưa một ai dám lừa ta mà Đỗ Trung Quân hắn lại dám. Ta phải để cho hắn biết… Tử Đồng Ngưu Ma Vương không nên trêu chọc, không nên làm nhục.

Thanh âm của Man Càn lạnh lùng, quang mang trong đôi con ngươi màu tím sáng rực.

Một tràng tiếng trâu rống trầm đục từ từ vang lên khắp chung quanh…

- Man Càn huynh, chậm…

Ngao Phụng còn muốn nói nhưng Man Càn đột nhiên trừng mắt với Ngao Phụng, lời của Ngao Phụng lập tức nghẹn nơi cổ

họng.

- Man Càn, ngươi đừng có cho rằng mình là Tử Đồng Ngưu Ma Vương, là siêu cấp thần thú thì hống hách muốn giết ta như thế. Ngươi đừng quên rằng ta là tinh anh đệ tử của Huyết Ma ma đạo, hơn nữa còn là sứ giả của Ma giới, muốn động thủ thì tới đây.

Đỗ Trung Quân cũng nổi giận.

Trên thân Đỗ Trung Quân hiện lên một bộ huyết hồng sắc chiến giáp.

Cực phẩm ma khí!

Vũ khí với chiến giáp của các đại sứ giả thượng giới đều thuộc loại cao cấp nhất, nhưng vì chiến giáp các thứ đã được bọn họ trích huyết nhận chủ từ trước, một khi sử dụng sẽ mất không ít năng lượng. Bởi vì ở cực địa Hàn vực không thể bổ sung năng lượng nên vừa rồi sứ giả các giới đều toàn lực né tránh đao phong.

Nhưng giờ đây…

Một số đao phong chém lên chiến giáp căn bổn không làm tổn hại được chút nào, sức phòng ngự của cực phẩm tiên khíyêu khíma khí quả không tầm thường.

- Huyết Ma ma đạo? Đồ vứt đi!

Man Càn hét lớn một tiếng, toàn thân tử quang dâng lên ngập trời phát ra một tiếng *"xoạt"*, đồng thời hoá thành một đạo hắc sắc quang mang từ trên trời đâm xuống phảng phất như một con hắc sắc giao long nhào xuống tấn công. Không gian sản sinh ra những ba văn từ từ tản ra bốn phương tám hướng, con *"hắc sắc giao long"* đó hung dữ đớp lấy Đỗ Trung Quân toàn thân huyết hồng sắc ở phía dưới.

Đỗ Trung Quân dù có mạnh hơn nữa khi đối diện với một chiêu đầy cừu hận này của Man Càn cũng phải lập tức né tránh.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn.

Sau đó một trận tiếng vỡ nát vang lên, hàn băng dày không biết mấy vạn mét vỡ ra thành mấy chục cái rãnh lớn. Man Càn lúc này hai tay cầm một cây hắc sắc lang nha bổng cự đại, những cái răng sói trên bổng lởm chởm rất khủng bố.

- Chạy ư? Để ta xem ngươi có thể chạy tới đâu?

Tiếng cười lớn cuồng dại của Man Càn vang lên, sau đó toàn thân hoá thành vô số tàn ảnh, đấu với một đạo huyết hồng sắc tàn ảnh khác. Chỉ nghe âm thanh giao kích kinh thiên chấn động màng nhĩ không ngừng vang lên, đồng thời hàn băng không ngừng vỡ nát.

Chỉ trong chớp mắt, hai ngươi đã giao thủ hơn trăm hiệp.

Hai người rời nhau ra.

Man Càn khí thế lên cao như cầu vồng, tay phải nắm lấy cán Lang nha bổng, sát khí trên thân càng thêm lăng lệ.

Còn Đỗ Trung Quân sắc mặt trắng bệch, máu tươi ri rỉ bên mép, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.

- Man Càn, ngươi đừng có ỷ công lực của mình cao mà hống hách, hãy nhớ rằng ngàn vạn lần đừng có ép ta. Lần này ta xuống đây là để thi hành trọng trách cho Huyết Ma đế đại nhân, tuy hiện tại ta không muốn dùng thứ đó nhưng nếu ngươi cứ đòi giết ta thì đừng trách ta liều mạng.

Trong mắt Đỗ Trung Quân hàn quang lấp loé, nhìn trừng trừng vào Man Càn ở phía trước.

Trên tay phải Đỗ Trung Quân đã xuất hiện một viên đan dược chu hồng sắc, chung quanh có hào quang không ngừng lưu chuyển.

- Huyết Linh phù!

Ngao Phụng và Hoa Nhan cả kinh kêu lên.

Mặt Man Càn cũng biết sắc.

Còn bọn người của phàm nhân giới như Phương Điền, Tông Quật, Tần Vũ trong lòng đều hiểu rõ, viên đan dược chu hồng sắc này chắc chắn phải là một loại đan dược cực kỳ bất phàm có tên tuổi vô cùng vang dội tại tiên ma yêu giới.

Man Càn trầm mặc một lúc sau đó cười lạnh lùng nói:

- Được, được. Nếu ngươi dùng Huyết Linh phù thì thực lực đích xác là vượt xa ta, nhưng ta nắm chắc rằng có thể chống cự được tới khi nó hết công hiệu. Nhưng dù ta giết được ngươi tất cũng phải trọng thương, lần này tha cho ngươi, để xem vào Nghịch Ương Cảnh ai sẽ giành được bảo bối đó.

Đỗ Trung Quân thầm thở phào.

Hắn có Huyết Linh phù nhưng tin rằng Man Càn cũng có Vương Bài. Vừa rồi hắn cảm thấy sát ý của Man Càn nên bất đắc dĩ phải đưa ra để uy hiếp.

Quả nhiên Man Càn không dám để bị trọng thương trong tình huống quan trọng như thế này.

- Vậy không phải hay sao. Bây giờ mọi người đồng tâm hợp lực, đợi đến khi tới Nghịch Ương Cảnh thì chư vị ai nấy tự thi triển bản lĩnh của mình, ai lấy được bảo bối đó là do bản lĩnh của người đó. Hiện tại chúng ta nên mau mau xuất phát thôi.

Ngao Phụng cười nói.

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cũng mang theo nhân mã của mình lên đường.

- Chúng ta cũng xuất phát thôi.

Tần Vũ cười nói.

Bọn Man Càn, Tông Quật cũng đồng thời xuất phát.

Thời điểm này hai đoàn người đã nhập làm một, tuy giữa hai bên có hiềm khích nhưng vào lúc này không có ai động thủ.

- Ta chỉ thấy kỳ quái một điểm, các ngươi dù có tới được cửa Nghịch Ương Cảnh cũng đâu có cách nào vào?

Ngao Phụng đột nhiên xoay người về phía bọn Man Càn, Tần Vũ.

Man Càn cười lạnh đáp:

- Bọn ta tự nhiên có biện pháp riêng, yên tâm, không có đoạt Phá Thiên Đồ của bọn ngươi đâu.

- Không lẽ lại là nhờ vào Tần Vũ?

Đỗ Trung Quân nhìn Tần Vũ, bọn Hoa Nhan, Ngao Phụng, Phương Điền cũng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu:

- Chắc tiền bối cũng biết muốn vào Nghịch Ương Cảnh phải nhờ vào Phá Thiên kiếm khí trong Phá Thiên Đồ.

- Đúng.

Bọn Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan đều gật đầu.

Tần Vũ nói tiếp:

- Vậy các vị có từng nghĩ tới vì sao tiểu sư thúc Lan Phong của ta lại biết "Phá Thiên kiếm quyết" chưa?

Lời đã nói hết, hiểu được thì hiểu, không thì thôi. Tần Vũ nói xong liền ngậm miệng, cùng bọn Hầu Phí tiếp tục tiến tới.

Lan Phong biết *"Phá Thiên kiếm quyết"* của Nghịch Ương tiên đế, Phá Thiên kiếm khí trong Phá Thiên Đồ…

Trong lòng đám Ngao Phụng, Hoa Nhan nghĩ tới nghĩ lui, Tần Vũ ở bên cạnh cứ yên lặng phi hành, trên mặt khẽ mỉm cười.

Chương 277

Nghịch Ương Cảnh

- Nhìn gì mà nhìn?

Man Càn lạnh giọng gầm lên, đám người đang nhìn về phía bọn Tần Vũ bị dọa cho sợ phát run.

Hiện tại hai lộ nhân mã của bọn họ có thể hội họp thành một nhóm, chỉ có điều trong thời gian phi hành suốt dọc đường. Long tộc, tán ma, tán tiên ba phe nhân mã không hẹn trước nhưng đều tập trung lại với nhau. Tương tự Bạo Loạn Tinh Hải, Hồng Hoang cùng bọn Tần Vũ cũng tập trung với nhau. Hình thành hai nhóm nhỏ.

Long tộc dẫn đầu một nhóm tổng cộng có mười ba người. Phân biệt gồm có năm người của Long tộc, năm người thuộc phe tán tiên cùng với ba người phe tán ma. Lúc đầu phe tán ma cả bọn 4 người nhưng giờ đã mất Liên Nguyệt nương nương.

Còn nhóm của Tần Vũ tổng cộng có chín người.

Nhóm này không cần phải nói thêm…….

Hiện tại Tần Vũ hoàn toàn tập trung vào việc tu luyện cũng như di chuyển.

Trong đan điền của Tần Vũ

Nội bộ của khối lục sắc tinh hạch lúc này đã có hơn chín phần chuyển hóa thành Thái Dương chân hạch. Nói cách khác, tuy khối lục sắc tinh hạch này biểu hiện ra mặt ngoài là màu xanh nhưng bên trong lại là một hỏa cầu to lớn. Hơn nữa kích thước của đại hỏa cầu này vẫn đang từ từ gia tăng.

Công lực chuyển biến tiêu hao một lượng năng lượng cực lớn tới mức đáng sợ.

Nhưng do trong cơ thể của Tần Vũ có ẩn chứa sinh mệnh nguyên lực cho nên chỉ trong một thời gian có thể bổ sung lại phần năng lượng tiêu hao đó.

Ngày hôm sau, hai nhóm tổng cộng hai mươi mốt người lại tiếp tục lên đường tiến về phía trước, càng tiến vào sâu đao phong càng mạnh, mật độ cũng dày đặc hơn. Những vết nứt không gian xuất hiện với tần suất ngày càng cao, khiến cho mọi người luôn luôn phải cẩn thận đề phòng.

Mỗi người đều có thủ đoạn riêng để tránh né những loại nguy hiểm đó.

Thân thể của Tần Vũ bỗng đỏ rực lên bởi tinh thần lĩnh vực, khiến cho Tần Vũ cả người như phát ra kim quang.

Hốt nhiên…..

Phạm vi tinh thần lĩnh vực của Tần Vũ tăng mạnh. Đường kính chu vi của tinh thần lĩnh vực không ngờ đã tăng một lúc lên gấp hai-ba lần, sức nóng cũng tăng lên không ít. Việc này khiến cho nhiều kẻ đang di chuyển phía trước phải quay đầu lại đưa mắt nhìn Tần Vũ.

- Cung hỉ Tần Vũ huynh đệ công lực bản thân đã có đột phá.

Man Càn cười ha ha nói.

Vẻ mặt của Tần Vũ cũng có chút vui mừng.

Hiện tại trong đan điền Tần Vũ, đang lơ lửng một hỏa cầu rất

lớn, có vẻ giống như mặt trời vậy, từng cỗ năng lượng nóng bỏng đều tập trung về phía đan điền.

Không hề bị cản trở bởi lục sắc tinh cầu, Thái Dương chân hạch năng lượng quả thật cực kì tinh thuần. Chỉ trong nháy mắt Thái Dương chân hạch năng lượng đã tăng lên gấp vài lần, Tần Vũ tin chắc rằng với công lực hiện tại nếu như sử dụng Hắc Viêm Quân chi giới, thì uy lực của hai đại lĩnh vực cũng sẽ tăng lên không ít.

- Hằng Tinh Kì, sư tôn cũng chưa hề đạt tới Hằng Tinh Kì, ta cuối cùng cũng đã thành công rồi.

Tần Vũ trong lòng bỗng có chút thất vọng.

Tinh Thần Biến. Lục đại cảnh giới, cảnh giới cuối cùng chính là Hằng Tinh Kì!

- Ta cuối cùng cũng đã đạt tới Hằng Tinh Kì, cũng có nghĩa là từ nay trở đi, những kinh nghiệm do sư tôn lưu lại cho ta đã không còn tác dụng gì nữa. Về sau nếu như muốn tiếp tục nâng cao công lực đột phá lên cảnh giới mới, tất phải dựa vào sáng tạo của bản thân.

Tần Vũ trong lòng không biết là nên vui hay nên buồn đây.

Những cảnh giới tiếp theo, phải do bản thân tự sáng tạo.

Sáng tạo nên một công pháp khiến cho Tần Vũ kích động, nhưng chỉ cần một lần sáng tạo thất bại đi sai đường, rất có thể sẽ hồn phi phách tán.

- Đại ca, người đã đột phá rồi sao?

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, Hầu Phí cũng nhìn Tần Vũ.

Người ngoài không biết rằng《 Tinh Thần Biến công pháp vẫn còn thiếu sót, nhưng hai huynh đệ thân thiết của Tần Vũ lại biết rõ《 Tinh Thần Biến》là một bộ công pháp chưa hoàn thiện, cũng vì công pháp này mới được sáng tạo dựa trên sự thay đổi của vũ trụ, nên hoàn toàn bất đồng với những loại công pháp khác, căn bản không thể chuyển sang tu luyện bất kì loại công pháp nào khác.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, không cần lo lắng.

Tần Vũ mỉm cười nói.

- Tiểu Hắc cẩn thẩn.

Tần Vũ bỗng nhiên nhìn thấy một cỗ đao phong hướng về phía Hắc Vũ chém tới, chỉ thấy Hắc Vũ giống như một đám bông nhẹ nhàng lướt đi chuyển hướng né tránh.

- Đại ca, đệ cùng con khỉ kia năng lượng trong cơ thể chuyển hóa không khác nhau là bao, chỉ không biết bao nhiêu lâu nữa sẽ có thể phi thăng, có thể là nửa năm, một năm hoặc là ba năm, quả thật là khó nói.

Hắc Vũ buồn bã truyền âm cho Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Ngoại trừ cha mẹ và Lập Nhi, hai huynh đệ này chính là những người thân thiết nhất trong lòng của Tần Vũ, nhất là Tiểu Hắc với y lại càng thân mật hơn.

Suốt thời gian thơ ấu của y, không hề được phụ vương chăm sóc, mẫu thân cũng không còn, thường vẫn ôm Tiểu Hắc một mình lên trên đỉnh Đông Lam Sơn ngắm sao, một đứa trẻ cô độc, một hắc ưng cô độc, lúc này đây đã tu luyện tới mức đỉnh điểm tại

phàm nhân giới.

Phi thăng, cũng có nghĩa là bọn họ phải phân li.

Tiểu Hắc cùng Phí Phí chắc chắn tới yêu giới, nhưng còn y thật sự phải khó khăn đối mặt với việc sáng tạo nên một bộ công phát mới, hơn nữa bản thân sẽ phi thăng lên địa phương nào, căn bản cũng khó có thể tưởng tượng.

- Tiểu Hắc, Phí Phí, các đệ yên tâm, đại ca nhất định sẽ thành công sáng tạo ra công pháp mới, sau khi phi thăng nhất định sẽ đi tìm các đệ!

Tần Vũ kiên định linh thức truyện âm nói,

- Hơn nữa không chỉ gặp các đệ, ta còn phải đi gặp Lập Nhi nữa, cho nên ta không thể thất bại được.

- Đúng, đại ca, người không thể thất bại được.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều nói.

Cho dù là Tần Vũ, hay Hầu Phí, Tiểu Hắc, bọn họ đều biết rõ những lời hiện tại chỉ là an ủi bản thân, sáng tạo ra công pháp thành công hay không, dĩ nhiên không ai có thể nói chắc chắn được.

- Phốc xích!

Tiểu Hắc đã bị một đạo đao phong cắt mất một mảng thịt lớn phía trên vai.

- Được rồi, tập trung đi tiếp đi.

Tần Vũ vội vàng truyền âm nói.

Ba huynh đệ không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng tiến lên phía trước, chỉ là ba huynh đệ bọn họ tuyệt đối không phi hành cách xa nhau, ba người đều muốn hưởng thụ thời khắc cả ba còn ở lại phàm nhân giới, cùng ở bên nhau trong quãng thời gian còn lại này.

Một bên phiêu dật ẩn hiện, một bên tránh sang nhường đường.

Huynh đệ thỉnh thoảng lại mỉm cười với nhau, hoặc cười đùa trêu trọc khi người nào đó bị đao phong đả thương.

Từ khi tiến vào quãng đường cuối cùng dài một trăm triệu dặm này, cũng đã được gần 3 năm, nếu như theo suy đoán cũng đã phải tới được Tử Vong thâm uyên, nhưng bọn họ tới giờ vẫn chưa hề nhìn thấy Tử Vong thâm uyên, cho nên chỉ có thể tiếp tục tiến lên!

Nhưng những tình huống xảy ra trên đường cũng chứng tỏ nhất định khoảng cách tới Tử Vong thâm uyên đã rất gần rồi.

Bởi bì đao phong ngày càng dày đặc, tần suất các vết nứt không gian cũng ngày càng tăng?

Tránh né?

Đao phong quá nhiều, trừ Tông Quật, Hắc Vũ, Hoa Nhan thêm cả Dư Lương bốn người còn có khả năng miễn cưỡng tránh né. Còn những người khác căn bản không có cách nào cả, chỉ có thể sử dụng các phương pháp phòng ngự khác nhau để ngạnh tiếp.

Nhìn thấy những ảo ảnh không ngừng phiêu diêu khắp nơi của Hắc Vũ, Tần Vũ trong lòng thập phần tin tưởng.

- Tiểu Hắc thân pháp quả lợi hại, thân thể của ta về độ cương

ngạnh cũng sánh ngang với hạ phẩm tiên phí, đao phong bình thường không thể làm gì được ta, còn như đao phong cường đại có gây ra thương thế thì sinh mệnh nguyên lực cũng nhanh chóng chữa lành, hiện tại chỉ có Hầu Phí là gặp chút nguy hiểm.

Tần Vũ phân tâm chú ý tới Hầu Phí.

Lúc này Hầu Phí đã nắm chắc hắc bổng trong tay.

Toàn bộ thân thể phát tán thủy lưu, cùng với hỏa nhãn đang thận trọng quan sát, Hầu Phí có thể sớm phát hiện ra nguy hiểm, còn nếu cố tránh mà vẫn tránh không kịp đao phong, thì lại trực tiếp dùng hắc bổng đẩy sang một bên.

Bổng pháp của Hầu Phí quả thật tinh diệu, Tần Vũ cũng không tưởng tượng được Hầu Phí chí cương chí cường như vậy mà lại có thể sử dụng được loại bổng pháp phiêu hốt này.

Chỉ thấy hắc bổng nhẹ nhàng vung lên, đao phong không ngờ lại bị đánh bạt sang một bên.

- Xem ra Phí Phí cũng không gặp nguy hiểm gì lớn, Phí Phí cùng Tiểu Hắc mỗi người đều có một bình Sinh Sinh Tạo Hóa đan, tin rằng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Tần Vũ trong lòng có chút yên tâm, nếu như Phí Phí cùng Tiểu Hắc gặp nguy hiểm, Tần Vũ cũng có thể trực tiếp để cho Tiểu Hắc cùng Phí Phí tiến nhập Thanh Vũ tiên phủ.

Mặc dù như vậy sẽ khiến cho những người còn lại hoài nghi, nhưng Tần Vũ cũng không thể quản nhiều việc như vậy.

- Ha ha, cuối cùng cũng tới Tử Vong thâm uyên rồi!

Man Càn cười lớn nói.

Mọi người đồng thời đưa mắt nhìn về phương xa.

Chỉ thấy xa xa là một thế giới băng lãnh vô biên, không thể nhìn rõ là gì, nhưng sau khi bọn Tần Vũ phi hành thêm khoảng ngàn dặm nữa, bọn họ cuối cùng cũng không thể không kinh hãi trước *"tử đồng"* lợi hại của Man Càn.

Phương xa……

Không biết cách xa bao nhiêu vạn dặm, tử sắc hỏa diễm không ngừng bắn lên trời cao, khiến cho tất cả đều cảm thấy run sợ.

Tử sắc hỏa diễm!

Đấy không phải là Thiên Hỏa sao? Hơn nữa khắp nơi đều tràn ngập tử sắc Thiên Hỏa vô tận.

- Đó là hỏa diễm của cực địa Viêm vực, cực địa Hàn vực tuy rằng nguy hiểm, nhưng hàn khí phần lớn đều đã ngưng tụ trong những khối băng, hàn khí công kích tác động ra bên ngoài tuyệt không lớn, còn cực địa Viêm vực lại khác hẳn, hỏa diễm căn bản không có chỗ nào là không thiêu đốt, muốn tránh cũng không tránh được.

Tông Quật cười nói.

Bọn Tần Vũ trong lòng đều đã hiểu.

Không lạ tại sao lúc đầu Tông Quật lại chọn đi qua cực địa Hàn vực, chứ không phải cực địa Viêm vực.

Bọn học cũng biết rằng Tử Vong thâm uyên đã ở rất gần rồi.

Bởi vì Tử Vong thâm uyên ở tại khoảng giữa của cực địa Hàn vực cùng cực địa Viêm vực, đồng thời bọn họ cũng thấy hăng hái hơn hẳn, tốc độ bất ngờ tăng lên không ít, tất cả đều nhanh chóng tiến về phía trước, mỗi người đều có cảm giác bản thân đã sắp tiếp cận Nghịch Ương Cảnh.

- Đây phải chăng là Tử Vong thâm uyên?

Hầu Phí nhìn thấy cảnh tưởng trước mặt, không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh.

Bọn Tần Vũ, Hắc Vũ luôn cả thượng giới sứ giả như Man Càn sắc mặt cũng tràn đầy vẻ kinh hãi.

Tử Vong thâm uyên dài không nhìn thấy điểm cuối, rộng cũng phải tới vài ngàn dặm.

Tử Vong thâm uyên sâu không nhìn thấy đáy, đồng thời vô số đao phong từ trong Tử Vong thâm uyên xuất ra, cùng với tử sắc Thiên Hỏa phun ra, thêm cả bích lục sắc hàn khí không ngừng lơ lửng giữa không trung…. Tử Vong thâm uyên, đơn giản là một địa ngục.

- Làm sao lại có thể sản sinh ra một địa phương có cả cực địa Hàn vực lẫn cực địa Viêm vực kì diệu như vậy? Hơn nữa làm sao lại có thể tạo ra đao phong đặc biệt thế này?

Tần Vũ với tất cả những việc trước mắt, trong lòng cũng không hiểu được bao nhiêu.

Như đao phong, là do hai luồng khí cực nóng và cực lạnh tiếp xúc với nhau tạo ra.

- Đao phong là do hai luồng khí kia tạo ra, không lạ là có uy lực lớn như vậy. Cực địa Hàn vực cùng cực địa Viêm vực. Một bên cực nóng, một bên cực lạnh. Nhưng nơi hai luồng khí cực lạnh cùng cực nóng tiếp xúc…… có lẽ là ở trong Tử Vong thâm uyên này.

Kiếm Tiên Hoa Nhan cười nhẹ nói.

Những người còn lại đều tán đồng.

Bởi vì……. Tất cả đều nhìn thấy vô số đao phong phát ra từ trong Tử Vong thâm uyên, đao phong này uy lực quả thực rất lớn, khiến cho những vết nứt không gian liên tiếp xuất hiện.

- Thiên Hỏa còn có cả Lam Thỉ thiên hỏa!

Đỗ Trung Quân sắc mặt đại biến.

Man Càn, Hoa Nhan, Ngao Phụng cả bọn cẩn thận quan sát, sắc mặt đồng thời đại biến. Quả nhiên là trong số vô tận Thiên Hỏa phát xuất ra từ Tử Vong thâm uyên, có ẩn chứa cả Lam Thỉ hỏa diễm, chỉ là Lam Thỉ hỏa diễm cực kì ít.

Thiên Hỏa uy lực tuy lớn, nhưng đối với bọn Man Càn không có chút uy hiếp gì cả.

Lam Thỉ Thiên Hỏa lại không như vậy. Lam Thỉ thiên hỏa ngay cả kim tiên (yêu vương, ma vương) cũng không dám tùy tiện tiếp xúc.

- Không chỉ có Lam Thỉ thiên hỏa, nhìn bên kia xem, còn có cả Bích Yên hàn khí tề danh cùng Thiên Hỏa, hơn nữa trong đám Bích Yên hàn khí còn ẩn hàm một ít Huyễn Kim hàn khí. Uy lực của Huyễn Kim hàn khí tuyệt đối không dưới Lam Thỉ thiên hỏa đâu.

Giọng nói của Man Càn trầm xuống.

Tùy tiện xông vào?

Chỉ nhìn những vết nứt không gian liên tục xuất hiện, thêm cả những ngọn Lam Thỉ thiên hỏa ẩn hiện trong đám Thiên Hỏa, cùng với Huyễn Kim hàn khí ẩn hàm trong Bích Yên hàn khí. Cũng có nghĩa, tùy tiện xông vào – tất chết không sai.

- Nghịch Ương Cảnh ở bên trong Tử Vong thâm uyên, như khung

cảnh trước mắt, nếu như cứ liều lĩnh đi xuống tất chết không sai, chỉ có thể dựa vào địa đồ mà đi tiếp thôi. - Hoa Nhan nhìn bọn Tần Vũ nói - Tuy nhiên các ngươi lại không có địa đồ, mà tiến nhập Tử Vong thâm uyên địa đồ mới là thứ quan trọng nhất, cho nên các ngươi không được rời xa bọn ta.

Man Càn, Tông Quật cả bọn nhất thời khẽ nhíu mày.

Rõ ràng, bên Hoa Nhan vẫn hoài nghi về tính chân thật của địa đồ mà Tần Vũ nắm giữ.

- Đi theo các ngươi? Hoa Nhan tiền bối quả thật coi thường bọn ta rồi. Hoa Nhan tiền bối, Ngao Phụng tiền bối, bọn ta sẽ từ bên này xuất phát trước, các vị cũng cùng đi chứ?

Tần Vũ mỉm cười nói, rồi lập tức hướng về bên trái phi hành.

Man Càn cùng Tông Quật hừ lạnh một tiếng, sau đó cùng dẫn bọn thuộc hạ theo sau Tần Vũ hướng về bên trái tiến tới, chỉ một lúc, nhóm của Tần Vũ chín người đã tiến nhập vào trong Tử Vong thâm uyên.

- Bên đó sao? Địa đồ của bọn ta sao lại chỉ dẫn về hướng khác?

Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Phương Điền đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên.

Địa đồ của bọn họ so với địa đồ của Tần Vũ hoàn toàn bất đồng.

- Hanh, xem ra Tần Vũ không biết từ đâu lại có được một tấm địa đồ giả, địa đồ của bọn ta là do ba bức Phá Thiên Đồ tập hợp mà thành, lúc đó mọi người tại trường đều nhìn thấy rõ, tuyệt đối không sai, tốt nhất là Man Càn nên vì chọn sai đường mà bị chết!

Đỗ Trung Quân cười lạnh nói, rồi lập tức quay đầu hướng về bên phải phi hành.

Bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan cũng theo sau y.

Từ lúc này, hai nhóm người chỉ có thể dựa vào địa đồ, từ hai hướng khác nhau tiến nhập vào trong Tử Vong thâm uyên.

- Ha ha, Tần Vũ à, con đường của đệ chọn quả thật là an toàn, đi suốt cả một đoạn, bên ngoài thì hỏa diễm trùng trùng, đao phong vô tận, hàn khí ngút trời, nhưng bọn ta thực tế lại không hề bị thương hại gì.

Man Càn cười lớn nói.

Tần Vũ dẫn đầu chín người bọn họ án chiếu theo lộ trình, trực tiếp thâm nhập Tử Vong thâm uyên, không ngừng cực tốc phi hành xuống dưới. Không ngờ trên đường lại không hề bị tổn thương chút nào.

- Theo như địa đồ, nên hướng về bên phải mà tiến tới, nhưng bên phải lại có vô số đao phong.

Tần Vũ lăng không ngừng lại đứng cạnh một cột đá. Phía sau bọn Man Càn thấy Tần Vũ dừng lại mọi người cũng không tiến thêm nữa.

- Đao phong này không hề tạo ra vết nứt không gian, cho dù có bị chém trúng, có sinh mệnh nguyên lực trợ giúp chắc hẳn không sao.

Tần Vũ nghiến răng rồi tiến lên phía trước.

- Đại ca.

Hầu Phí cũng Hắc Vũ đồng thời hốt hoảng la lên, bọn Man Càn cùng Tông Quật sắc mặt cũng đại biến.

- Ha ha, chỉ là ảo cảnh, mọi người tất cả đi tiếp thôi.

Tiếng cười của Tần Vũ từ phía trước truyền lại.

Hầu Phí, Hắc Vũ thở ra một hơi, sau đó tiến lên trước, những người khác cũng đều đi theo sau.

Cứ theo như địa đồ của Tần Vũ mà tiến lên, tuy rằng quãng đường đầy rẫy ảo cảnh khiến cho người ta sợ hãi run rẩy, nhưng thực tế lại không có ai bị tổn thương gì cả, bọn họ phi hành xuống dưới cũng đã được khoảng ba ngày, ít nhất cũng đã qua hơn vài trăm vạn dặm.

Một vùng đất rộng lớn xuất hiện ngay trước mắt Tần Vũ.

Vùng đất này tực hồ như dài đến vô tận. Trên mặt đất trống không có ba thạch trụ cao lớn, mỗi thạch trụ bên trên đều được điêu khắc bằng một chữ phân biệt thành…… *"Nghịch" "Ương" "Cảnh"*!

Chương 278

Cực Địa(Thượng)

Yên tĩnh, cả thế giới tràn đầy yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ!

Trên mặt mấy người Tần Vũ, Tông Quật chả có lấy một chút vui mừng, ngược lại còn rất cẩn thận, ai ai cũng đều quan sát kỹ lưỡng bốn phương tám hướng.

Trên mặt đất rộng lớn vô biên này không có cỏ cây, không có đá sỏi, chỉ có đất vàng. Ở đây chỉ có ba cây thạch trụ đứng cô đơn, ba chữ *"Nghịch"*, *"Ương"*, *"Cảnh"* gây ra cho người ta một sự áp bức vô tận.

- Tần Vũ huynh đệ, huynh đệ bảo đây chính là Nghịch Ương Cảnh, nơi có vô số trân bảo?

Tông Quật lên tiếng, đồng thời hai mắt lướt ra bốn phía để xem xét

- Nơi đây chả có gì sất, đâu giống với nơi chứa vô số bảo bối đâu.

Thanh âm của Tông Quật làm mọi người giật thót, vừa rồi quá yên tĩnh nên thanh âm đột ngột làm người ta giật mình.

- Ha ha.....Tông Quật. - Man Càn đột nhiên cười lớn - Ta thấy chúng ta quá khẩn trương rồi. Ngươi quên rằng muốn tiến nhập Nghịch Ương Cảnh phải dùng đến Phá Thiên kiếm khí sao. Bọn ta còn chưa dùng đến Phá Thiên kiếm khí, vì thế vẫn đang ở bên ngoài Nghịch Ương Cảnh.

Đám Tần Vũ tỉnh ra.

- Tần Vũ huynh đệ ngươi vừa rồi cũng bị khí thế to lớn này gây áp bức sao?

Man Càn cười nói.

Tần Vũ xấu hổ gật đầu,

- Vừa rồi đúng là bị gây áp lực, nhìn thấy ba chữ lớn *"Nghịch" "Ương" "Cảnh"*, ta còn cho là chúng ta đã đến Nghịch Ương Cảnh. Hiện tại mới nghĩ ra muốn vào Nghịch Ương Cảnh cần phải dùng Phá Thiên kiếm khí. Vì thế nên bây giờ chắc chắn là chúng ta đang ở bên ngoài Nghịch Ương Cảnh.

- Bị gây áp lực cũng bình thường thôi, vừa rồi ta cũng thế.

Man Càn cười ha ha.

Mặt đất vô biên, ba cây thạch trụ cô độc, cùng với uy lực của ba chữ lớn, dư sức gây áp lực cho người ta.

Tần Vũ nhìn kỹ ba cây thạch trụ, gật đầu nói:

- Ta thấy hiện tại chúng ta chắc chắn đã tới bên ngoài Nghịch Ương Cảnh, có lẽ phải dùng Phá Thiên kiếm khí bao bọc chúng ta thì mới có thể tiến vào trong.

Đám Man Càn, Tông Quật nhìn qua lại bốn phía, sau cùng cũng gật đầu.

Bởi vì mọi người phát hiện được một điểm, bây giờ không có phương hướng nào để đi. Hơn nữa… điểm kết thúc trong địa đồ đi Nghịch Ương Cảnh của Tần Vũ chính là đây.

- Đại ca, đoàn người của tán tiên, tán ma và Long tộc đâu nhỉ? Sao bọn chúng chưa xuất hiện. Không lẽ địa đồ của bọn chúng là giả?

Hầu Phí đột nhiên lên tiếng.

Mọi người kể cả Tần Vũ đều giật mình, sau đó nghĩ tới đoàn người của Long tộc.

Đám Tần Vũ và đám Long tộc chia làm hai đường ở ngoài Tử Vong thâm uyên, theo đạo lý thì đám Long tộc cũng phải đến đây rồi.

- Địa đồ của chúng ta là thật, của bọn họ là giả rồi. Đạo lý đơn giản này còn phải nói sao? - Hoá thạch thú "Thạch Biến" cười nói - Hy vọng bọn chúng đều chết tại Tử Vong thâm uyên cho rồi.

Tông Quật nhíu mày.

- Ta thấy hai bản địa đồ đều không phải giả, địa đồ của bọn chúng có được từ ba bức Phá Thiên Đồ, chắc chắn không thể giả được.

Ngữ khí của Tông Quật đầy khẳng định.

Tần Vũ cũng gật đầu tán đồng.

- Không cần quản sự sống chết của đám người đó, Tần Vũ huynh đệ, hiện tại chúng ta vào Nghịch Ương Cảnh càng nhanh càng tốt. Mau dùng Phá Thiên kiếm khí đưa bọn ta vào Nghịch Ương Cảnh đi.

Man Càn đề tỉnh.

Những người khác cũng đều nhìn về phía Tần Vũ đầy hồi hộp.

Tần Vũ chịu thua, gật đầu nói:

- Quả nhiên là mọi người đều muốn vào ngay. Được, ta sẽ thi triển Phá Thiên kiếm khí ngay, mọi người đứng sát vào chung quanh ta

đi.

Tần Vũ vừa ra lệnh.

Lập tức Man Càn, Dư Lương, Khổng Tào, Tông Quật, Thạch Biến, Thạch Hoá cùng với Hầu Phí, Hắc Vũ đều đứng chung quanh Tần Vũ. Linh thức của Tần Vũ tiến vào Hắc Diễm Quân chi giới, chuẩn bị bắt đầu khởi động Phá Thiên kiếm khí trong Hắc Diễm Quân chi giới.

Vào ngay lúc này, cơ hồ mọi người đều nhìn về một phía.

Chỉ nghe ở phía đó tiếng bước chân vang lên.

- Ha ha, cuối cùng cũng an toàn rồi, hô.

Một tiếng hống lớn vang lên. Người đầu tiên xuất hiện là Vu Hắc của phe tán ma.

Chỉ trong phút chốc.

Ngao Phụng, Phương Điền, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, từng cao thủ một xuất hiện trước mặt mọi người, ai ai cũng đều mặt cháy sém, tóc đầy tro.

Giờ phút này mười ba người phần lớn đều te tua, vết thương lỗ chỗ, y phục rách rưới, mặt dơ dáy… phảng phất như một đoàn ăn mày, chỉ có đám cao thủ như Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân dễ coi hơn một chút.

- Ây da, ta hỏi nè Ngao Phụng huynh, Hoa Nhan huynh, các người làm sao thế? - Man Càn vờ như kinh ngạc - Không phải các người đi con đường thập phần chính xác sao. Bọn ta ai cũng an nhiên không chút tổn hại, sao các người lại trở nên khó coi như thế?

Đám Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân nhìn về đoàn người của Tần

Vũ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ khó tin, bọn họ có thể đến đây tự nhiên cho rằng địa đồ của mình thật còn của Tần Vũ là giả. Ai biết được phe Tần Vũ lại đến trước hơn nữa còn an toàn.

Tông Quật cười nói:

- Rất rõ ràng, hai địa đồ đều là thật, có điều địa đồ của bọn ta an toàn, còn của các ngươi lại gian nan hơn nhiều. Ài… nhìn lại các ngươi thì cũng còn tốt, từ Tử Vong thâm uyên tới đây không chết mất ai cả.

Đám Ngao Phụng, Hoa Nhan ai cũng thi triển năng lượng trong thể nội để chỉnh sửa lại bề ngoài, y phục bị rách thì dùng năng lượng tạo lại một bộ khác, chỉ phút chốc đoàn *"ăn mày"* đã thay đổi hẳn.

- Đây là Nghịch Ương Cảnh sao?

Hoa Nhan nhìn ba chữ lớn trên ba cây thạch trụ cao tận mây xanh, hai mắt không khỏi sáng lên lấp loé quang mang.

Bọn Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân cũng hăm hở nghiên cứu.

- Tần Vũ huynh đệ, đừng nhìn đám ngốc tử đó nữa, chúng ta vào Nghịch Ương Cảnh trước đoạt lấy bảo bối, để đám người đó ở lại đây ngây ngốc đi.

Man Càn trêu chọc.

Tần Vũ cười thầm, biết rằng Man Càn cố ý chọc tức đám Ngao Phụng liền phối hợp:

- Được. Mọi người đứng chung quanh ta đi. Ta thi triển đây.

Chỉ thấy từ trung tâm là Tần Vũ, từng đạo Phá Thiên kiếm khí kinh nhân tán phát ra hình thành nên một cái lồng lớn bằng kiếm khí bao bọc lấy chung quanh Tần Vũ.

Nhìn thấy cảnh này Hoa Nhan liền quát:

- Minh Thiện, Lam Băng, Xích Dương và Tuyết Vũ Ương, mau tập hợp chung quanh ta.

Vừa nói bốn đại chân nhân bọn Minh Thiện lập tức vây lấy chung quanh Hoa Nhan.

Hoa Nhan không dám lãng phí thời gian, lập tức khởi động Phá Thiên kiếm khí trong Phá Thiên đồ, từ trung tâm là Hoa Nhan cũng tán phát ra một cái lồng kiếm khí bao phủ mấy người vào trong.

Lúc này không ai hoài nghi nữa, không chỉ Hoa Nhan, Ngao Phụng và Đỗ Trung Quân lúc này cũng đã triệu tập người của mình ở chung quanh sau đó trực tiếp dẫn động kiếm khí.

Chỉ thấy bốn cái lồng kiếm khí đều bao trùm người của bốn phe, trong đó của Tần Vũ là lớn nhất.

- Ông ~~~

Trên mặt đất vô biên, ba cây thạch trụ cô độc đột nhiên lay mạnh, từ trung tâm là ba cây thạch trụ cao ngất tán phát ra từng đạo sóng âm mang theo lực phá hoại cực kỳ kinh nhân.

Dưới sự tấn công của sóng âm, mặt đất như nổi sóng.

Không khí chấn động.

Hoả diễm phun ra từ lòng đất. . .

Hàn khí từ bốn phương tám hướng bay tới.

Trong chốc lát, mặt đất vốn đang yên tĩnh biến thành một thế giới như địa ngục.

Lam Thỉ thiên hoả, … Kim hàn khí bay lượn khắp nơi. Nhìn thấy cảnh này đám người Man Càn cảm thấy kinh hãi trong lòng. Quái dị thay, bốn đoàn người ở trong bốn cái lồng bằng kiếm khí lại không hề bị tổn hại. Giống như công kích xung quanh khi tới gần cái lồng kiếm khí thì tự động tránh ra.

Vô luận thế giới này chấn động như thế nào, ba cây thạch trụ vẫn đứng vững, đột nhiên...

- Chói quá!

Ba đạo bạch quang chói mắt từ ba cây thạch trụ bắn lên không, sau đó tản ra khắp bốn phương tám hướng, ánh sáng làm mắt mọi người nhoè đi.

Tần Vũ cảm thấy mắt nhoè đi một chốc mới khôi phục lại như cũ, lúc này trước mắt Tần Vũ toàn là bạch quang vô tận bao trùm cả thiên địa.

Tần Vũ chỉ nhìn thấy một số hình người mơ hồ ở bên cạnh, linh thức căn bản không có cách nào để tra xét không gian này.

- Đại ca. Huynh có nghe thấy đệ không?

Hầu Phí lên tiếng.

- Ta nghe rõ. - Tần Vũ thấy trong lòng nhẹ nhõm - Bạch quang này rất kỳ lạ, hình như không hề gây thương hại gì cho chúng ta, chỉ làm tầm mắt giảm xuống một cách khủng bố. Đệ cứ ở bên cạnh ta, ta chỉ

nhìn thấy hình ảnh của đệ rất mơ hồ.

Thanh âm của Man Càn vang lên:

- Đừng lo. Nghịch Ương tiên đế an bài như thế này chắc có thâm ý. Huynh đệ không cảm thấy năng lượng hỗn loạn bên ngoài không hề làm tổn hại chúng ta sao? Có lẽ là nhờ Phá Thiên kiếm khí.

- Đúng. - Dư Lương cười nói - Hiện tại chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi.

Chỉ có thể chờ đợi.

Tần Vũ mỉm cười một cách bất lực, chỉ có thể yên lặng chờ đợi thôi. . .

Chỉ là một khắc, hay nửa ngày, hay là một tháng.

Trong thế giới bạch quang này căn bản khó mà cảm nhận được thời gian trôi qua, nhưng đột nhiên bạch quang bắt đầu yếu dần… đám Tần Vũ bất giác nhìn ra bốn phía.

Bạch quang từ từ tan mất, đồng thời kiếm khí cũng biến mất.

Nước dưới khe chảy róc rách, lá rụng bay bay trong không trung.

Có cầu có suối, một thế giới như thế ngoại đạo nguyên xuất hiện trong mắt mọi người.

- Thật là một thế giới đẹp đẽ!

Tần Vũ cảm thán.

Bầu trời xanh ngắt, mây trắng như bông, nước suối trong veo nhìn thấy đáy, cổ thụ cao vài trăm mét, trên lớp vỏ sần sùi in đầy

vết tích thời gian.

Thế giới này đẹp như trong tranh, trong mộng.

Mọi người trong lúc nhìn bốn phía cũng thấy được nhân mã của các phe kia.

Năm người của Long tộc, năm người của phe tán tiên cùng với ba người của phe tán ma.

- Đây là nơi bắt đầu của Nghịch Ương Cảnh trong truyền thuyết – Minh Tâm cảnh. Quả nhiên đây là Minh Tâm cảnh của Nghịch Ương Cảnh, ha ha… đây là Nghịch Ương Cảnh, cuối cùng đã tới Nghịch Ương Cảnh rồi.

Tiếng cười lớn của Đỗ Trung Quân vang lên trong thế giới yên tĩnh, nhưng vào lúc này...

Một đạo lôi điện hung ác giáng xuống đầu Đỗ Trung Quân.

- Không được gây ồn ào trong Minh Tâm cảnh.

Một đạo thanh âm vang lên trong trời đất.

Nụ cười trên mặt Đỗ Trung Quân vụt tắt, sắc mặt đỏ bừng, yết hầu nhấp nhô nhịn không được phun ra một vòi máu. Sau đó Đỗ Trung Quân lập tức lấy ra một viên đan dược nuốt vào bụng.

- Biết nơi đây là cảnh thứ nhất của Nghịch Ương cảnh – Minh Tâm cảnh mà lại không biết quy củ của nó sao, đúng là đáng phải chịu tội.

Hoa Nhan ở bên cạnh cười nhẹ nói.

Thân là người đến từ thượng giới, bọn họ tự nhiên phải biết

một số chuyện liên quan đến nơi ở của Nghịch Ương tiên đế -- Nghịch Ương Cảnh.

Dù gì thì năm xưa lúc Nghịch Ương tiên đế tung hoành ở tiên ma yêu giới cũng đã từng mời một số thủ lĩnh các giới tới nơi ở của mình để đàm đạo.

Vì thế bọn họ đều biết cảnh thứ nhất của Nghịch Ương Cảnh chính là – Minh Tâm cảnh.

Cũng biết rằng Minh Tâm cảnh là một thế giới thập phần yên tĩnh, tuyệt đối không được lớn tiếng gây ồn ào, càng không được phép động thủ chém giết.

- Tần Vũ huynh đệ, các ngươi nhớ lấy một điểm, ở Minh Tâm cảnh không được nói lớn tiếng, nếu không… vừa rồi chắc cũng đã thấy hậu quả Đỗ Trung Quân phải gánh. May mà năm xưa Nghịch Ương tiên đế chỉ tạo nên đại trận mang tính trừng phạt, uy lực của lôi điện tự động phán định theo người nói, nếu không Đỗ Trung Quân không chỉ bị thương thôi đâu.

Man Càn cười nói, tiếng nói nhỏ nhẹ hẳn, không còn oang oang như trước.

Hầu Phí liền bụm miệng.

Vừa rồi hắn định hống lớn lên, may mà Đỗ Trung Quân đi trước một bước.

- Trong Minh Tâm cảnh cũng không được động thủ, nếu không hậu quả còn nghiêm trọng hơn.

Man Càn lại đề tỉnh tiếp.

Tần Vũ ghi nhớ trong lòng.

- "May mà khi trước quyết định đi cùng với sứ giả của thượng giới, nếu đi riêng thì sẽ không biết được nhiều cấm kỵ của Nghịch Ương Cảnh, có thể sẽ vô ý phạm phải mà mất mạng."

Tần Vũ thầm kêu may mắn.

Tần Vũ đã nghĩ từ trước rằng nơi ở của Nghịch Ương tiên đế sao có thể chỉ dùng sức trâu mà phá được? Bản thân tuy có Kiếm tiên Khôi Lỗi, nhưng cứ xông bừa vào thì chết chắc. Sứ giả của thượng giới lại không như thế, ai cũng có chuẩn bị cả.

Cùng đi với sứ giả thượng giới có thể tránh được đi lạc, khi gặp được bảo vật mình cần thì có thể sử dụng Kiếm tiên Khôi Lỗi đoạt lấy như chớp.

- Ta là Nghịch Ương tiên đế, hoan nghênh các vị tới Nghịch Ương Cảnh.

Một đạo thanh âm đạm bạc vang lên trong trời đất vô tận.

Trong chốc lát mọi người đều im lặng.

Lời Nghịch Ương tiên đế lưu lại ai dám không nghe.

- Người muốn vào Nghịch Ương Cảnh có của tiên giới, có của ma giới, sợ rằng có cả của yêu giới nữa, ha ha… nơi ở của một kẻ sắp chết như ta mà hấp dẫn được nhiều người tới như thế, đúng là tự hào.

Tần Vũ cảm thấy nghi hoặc trong lòng.

Lúc trước khi ở Cửu Kiếm tiên phủ, thanh âm của Nghịch Ương tiên đế ẩn chứa sự trêu chọc, nhưng trong Nghịch Ương Cảnh này lại cảm thấy bình đạm.

- Các ngươi đã tới rồi, chắc phải chịu không ít khổ ải. Nghịch Ương tiên đế ta thân là chủ nhân của Nghịch Ương Cảnh tự nhiên phải chuẩn bị ít lễ vật tặng mọi người.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đến nhẹ nhàng từ tốn,

- Đi qua Minh Tâm cảnh các ngươi sẽ tìm thấy Tán Bảo Nham. Nơi đó có không ít bảo vật, các ngươi cứ lấy tận tình, đây xem như là quà gặp mặt của ta.

Chương 279

Cực Địa(Hạ)

Quà gặp mặt?

Lập tức bốn đại tán tiên dưới quyền Hoa Nhan, ba đại trưởng lão của Long tộc, còn có đám Vu Hắc, Hoả Ma, ai ai cũng rục rịch muốn đi. Mục tiêu của bốn đại sứ giả thượng giới không phải cái này nên còn giữ được bình tĩnh, nhưng thủ hạ của bọn họ thì không.

Tần Vũ cũng rất bình tĩnh.

Mục tiêu của hắn không phải là bảo vật mà Nghịch Ương tiên đế lưu lại mà là vật phẩm Lan thúc để lại cho hắn. Món đồ đó quan hệ tới việc hắn phải tu luyện đến cảnh giới nào mới có thể gặp Lập Nhi.

- Tán Bảo Nham phân làm hai tầng, tầng trên có hơn chục kiện cực phẩm tiên khí, hình dáng phần lớn không giống nhau, thậm chí có một bộ chiến giáp cực phẩm tiên khí!

Nghịch Ương tiên đế cười nhẹ nói.

Mắt các cao thủ như Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Man Càn, Tông Quật đều sáng lên.

Cực phẩm tiên kiếm thì có khả năng bọn họ không để ý. Nhưng chiến giáp cực phẩm tiên khí thì không giống thế.

- Tầng dưới có hơn trăm kiện thượng phẩm tiên khí, phần lớn thuộc loại công kích, chiếp giáp phòng ngự cũng có vài bộ. Đồng thời còn có một bộ vũ khí đặc biệt.

Câu thứ hai của Nghịch Ương tiên đế làm mọi người chấn động trong lòng.

Hơn trăm kiện thượng phẩm tiên khí?

Số thượng phẩm tiên khí này mà mang về được cũng có thể xem là một gia tài. Dù gì thì kiên bảo bối quan trọng nhất phải dâng cho thủ lĩnh, số tiên khí này mới thuộc về bọn họ.

- Vũ khí đặc biệt?

Trong mắt Hoa Nhan loé lên một tia sáng, vũ khí đặc biệt còn khó gặp hơn chiến giáp phòng ngự.

Tần Vũ nhìn những người chung quanh.

- Xem ra đến Tán Bảo Nham có khi xảy ra một trường chém giết, ta và bọn Tiểu Hắc không có chiến giáp phòng ngự nào tốt, xem ra cũng phải nỗ lực giành lấy một bộ. - trong lòng Tần Vũ cũng dâng lên ý muốn tranh đoạt - Chỉ có điều lời của Nghịch Ương tiên đế không thể tin tưởng hoàn toàn được.

Tần Vũ đã có kinh nghiệm từ Cửu Kiếm tiên phủ.

Lúc này thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vốn đạm bạc đột nhiên trở nên lăng lệ.

- Trong này có người của tiên giới, ta khuyên trước là kẻ này nên bỏ cuộc. Bởi vì… trong Nghịch Ương Cảnh của ta sự khó khăn để được an toàn sống sót của ngươi cao hơn người khác gấp ba lần trở lên!

Trong ngữ khí của Nghịch Ương tiên đế chứa đầy giận dữ.

- Tới từ tiên giới không phải người của Vũ Hoàng thì cũng là của Huyền Đế, hai tên hỗn đản này cũng muốn lấy đồ của ta, nằm mơ! - Nghịch Ương tiên đế đầy giận dữ - Tên tiểu gia hoả tới từ tiên giới, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, ta chỉ tăng độ khó của ngươi lên gấp ba lần mà thôi.

Hoa Nhan nghệt mặt.

Nguyên cả đám người Man Càn, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng, Phương Điền, Tông Quật đều nhìn về phía Hoa Nhan.

Hiển nhiên là vì Nghịch Ương tiên đế có mối thù lớn với bọn Vũ Hoàng, Huyền Đế của tiên giới nên mới làm khó người của tiên giới.

- Chẳng trách trước khi mình đi Vũ Hoàng đại nhân lại nói như thế...

Hoa Nhan cười khổ.

Độ khó tăng lên không chỉ mỗi việc khả năng lấy được bảo bối giảm thiểu mà quan trọng nhất là... Hoa Nhan hắn có thể mất mạng trong Nghịch Ương Cảnh này.

- Được rồi. Đối với yêu giới, ma giới với lại tán tu phổ thông của phàm nhân giới ta xem như nhau. Cấm chế đặc biệt do ta bố trí chỉ hữu hiệu với tiên nhân có công lực nhất cấp kim tiên trở lên mà thôi.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vang lên.

- Tuy bản thân ta không ở đây, nhưng cấm chế ta lưu lại dù bọn Vũ hoàng tự thân tới đây muốn phá được thì không thể không trọng thương. Huống chi bọn chúng chỉ dựa vào bản thân làm sao có thể xuống hạ giới được?

- Nếu đả thông vách ngăn hai giới, đến nhất cấp kim tiên cũng không có cách nào xuống hạ giới. Vị sứ giả đó có lẽ không bằng được thập nhị kiếp tán tu của phàm nhân giới. Cấm chế của ta có vô hiệu cũng chẳng sao.

Nghịch Ương tiên đế cười nhạt nói.

Nghịch Ương tiên đế tựa hồ như rất chắc chắn là bọn Vũ Hoàng không có cách nào xuống hạ giới.

Biểu tình trên mặt Hoa Nhan càng thêm nhợt nhạt.

- Được rồi. Các ngươi xuất phát đi, tới Tán Bảo Nham tìm bảo bối thích hợp cho mình, có được bảo bối tốt rồi thì xác suất sống sót của các ngươi sau này cao hơn.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vừa vang lên hầu như mọi người đều xuất phát ngay.

Mục tiêu – Tán Bảo Nham.

- Man Càn huynh, Tán Bảo Nham này ở đâu thế?

Tần Vũ hỏi nhỏ Man Càn, không biết vì sao trong Nghịch Ương Cảnh này phảng phất như có một loại áp chế đặc biệt, tuy bây giờ Tần Vũ đã hoàn toàn khống chế được linh hồn chi lực nhưng tối đa cũng chỉ đem nó tản ra chung quanh thân thể khoảng một mét, không thể ra xa hơn được.

Man Càn lắc đầu nghi hoặc nói:

- Ta cũng không rõ, Yêu Đế bệ hạ cũng chưa từng nói cho ta biết nơi nào trong Nghịch Ương Cảnh gọi là Tán Bảo Nham.

Tần Vũ nhìn ba người Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân.

Lúc này mặt ba đại sứ giả cũng tràn đầy nghi hoặc, chỉ từ từ bước tới trước, hiển nhiên bọn họ cũng không rõ phương hướng, chỉ biết nhắm mắt từ từ bước tới trong *"Minh Tâm cảnh"* của Nghịch Ương Cảnh.

- Chư vị, chúng ta căn bản không biết Tán Bảo Nham ở đâu thì làm sao mà tìm đây? Ta thấy nên tách ra tìm đi.

Thanh âm bình đạm của Tông Quật vang lên.

Hầu như mọi người đều đứng ngay lại.

Tách ra?

- Nơi đây căn bản không có cách nào sử dụng yêu thức, chỉ có thể nhìn bằng mắt. Nhưng *"Minh Tâm cảnh"* của Nghịch Ương Cảnh lớn như thế này, muốn tìm thấy Tán Bảo Nham biết tới bao giờ đây? - Tông Quật cười nói - Tuy tách ra thì người tìm thấy đầu tiên sẽ được nhiều bảo bối hơn nhưng phải xem vận khí của mỗi người. Người nào tìm thấy trước thì được nhiều bảo bối hơn.

Tông Quật nhìn mấy đại sứ giả thượng giới:

- Tất cả đều dựa vào vận khí mỗi người, không biết mấy vị sứ giả thượng giới thấy sao?

- Không được.

Man Càn, Ngao Phụng nói hầu như đồng thời.

Người của Man Càn ít, cơ hội tìm thấy nhỏ hơn. Nếu mọi người cùng tìm thấy, với thực lực của Man Càn tuyệt đối có thể đoạt không ít bảo bối.

Ngao Phụng cũng thế, Long tộc có hai đại cao thủ là Ngao Phụng và Phương Điền. Phương Điền bây giờ thân mang chiến

giáp tay cầm cực phẩm yêu khí, thực lực tuyệt đối không thấp hơn Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân. Hai người bọn họ liên thủ tự nhiên có thể đoạt không ít bảo bối.

- Thế này không được, thế kia cũng không được. Vậy các ngươi bảo làm sao cho tốt?

Tông Quật bình thản nói.

Ngao Phụng mỉm cười gật đầu với Man Càn:

- Ta thấy mọi người cứ đi cùng nhau, không phải gấp đâu. Tại cực địa Hàn vực mất ba năm rồi, gấp gáp mấy ngày làm gì? Mọi người đi cùng nhau, cùng tìm thấy Tán Bảo Nham hãy tranh đoạt cũng chưa muộn. Man Càn huynh thấy sao?

- Ta tán đồng!

Man Càn cười gật đầu.

Đối mặt với lợi ích, hai người vốn đối đầu lại đứng về một phía.

Trong đoàn người đi vào Nghịch Ương Cảnh có sáu siêu cấp cao thủ là Ngao Phụng, Phương Điền, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Man Càn và Tông Quật. Trong đó Man Càn mạnh nhất.

Hiện tại Ngao Phụng, Phương Điền, Man Càn đều muốn mọi người cùng đi, những người khác cũng đành chịu.

Đương nhiên, mọi người không hề biết người có lực công kích mạnh nhất tại trường không phải là Man Càn, cũng không phải là hai đại cao thủ của Long tộc mà là kẻ được coi là yếu nhất *"Tần Vũ"*. Cửu cấp kim tiên Kiếm tiên Khôi Lỗi, thực lực mạnh mẽ. Chỉ có điều bây giờ Tần Vũ cứ tươi cười nhìn bọn Man Càn, nghe theo bọn họ.

- Tốt, vậy thì đi cùng nhau.

Cuối cùng nhân mã các phe đều thoả thuận xong điều kiện, cả đoàn người đi theo một con đường tiến về phía trước.

Nghịch Ương Cảnh vô cùng lớn, đáo để lớn đến mức nào chỉ cần nhìn cảnh thứ nhất của nó – Minh Tâm cảnh – là đã thấy rồi. Với tốc độ của mọi người mà đi trong đó ba ngày mới đến ven Minh Tâm cảnh.

- Gần ra khỏi Minh Tâm cảnh rồi, xem ra Tán Bảo Nham không có trong Minh Tâm cảnh. Tiếp theo bọn ta sẽ tới nơi nào của Nghịch Ương Cảnh nhỉ. -- Man Càn nói với mấy người bọn Tần Vũ ở phía sau -- Minh Tâm cảnh của Nghịch Ương Cảnh còn an toàn đấy, nhưng các địa phương khác thì không giống thế đâu, nếu không cẩn thận có khi còn bị mất mạng, vậy nên các người phải cẩn thận.

Mấy người bọn Tần Vũ đều gật đầu tỏ ý hiểu rõ.

Phần lớn trong Minh Tâm cảnh tràn đầy sức sống, chủ yếu là màu xanh, mặt đất bằng phẳng. Nhưng đi ra khỏi Minh Tâm cảnh mọi người liền bước vào một thế giới núi rừng.

Nơi đâu cũng thấy núi đồi thung lũng.

Mọi người cùng đi tới, tốc độ rõ ràng là chậm hơn trong Minh Tâm cảnh nhiều. Ai ai cũng vô cùng cẩn thận nhưng trong lòng đại đa số đều có chút phẫn nộ.

- Nghịch Ương tiên đế quá đê tiện, chỉ nói có Tán Bảo Nham, nhưng Nghịch Ương Cảnh lớn như thế, ai biết Tán Bảo Nham ở đâu chứ.

Một tiếng nói vang lên.

Trong lòng những người khác cũng đang bốc lửa, nhưng không ai chịu bỏ cuộc. Dù bỏ cuộc cũng chẳng biết làm sao mà đi ra?

Đột nhiên...

- Oanh long long ~~

Tiếng nổ không ngừng vang lên.

Tần Vũ nhìn về phía phát ra thanh âm, ở đó chỉ có một cái thác cao vài chục trượng, dòng nước trắng xoá đập xuống mặt trước trong cái đầm phía dưới.

Đột nhiên mắt Tần Vũ giật giật.

Bởi vì trên vách đá cự đại bên cạnh cái thác có ghi ba chữ lớn màu đỏ -- Tán Bảo Nham!

Hầu như đồng thời có mấy đạo thân ảnh đã lướt tới.

- Đại nhân.

Dư Lương và Khổng Tào đều khom người hỏi ý Man Càn, bởi vì trước khi vào Nghịch Ương Cảnh, Man Càn đã có lệnh, bất kể là làm chuyện gì vào lúc nào đều phải hỏi ý hắn.

- Các ngươi cũng…

Man Càn vừa muốn nói, đột nhiên....

- Ha ha... Cực phẩm chiến giáp, quá tốt rồi.

Tiếng cười vô cùng lớn, Tần Vũ vừa nghe đã nhân ra ngay đó là Thạch Biến, Hoá Thạch thần thú của Bạo Loạn Tinh Hải.

Chiến giáp cực phẩm tiên khí?

Trong mắt bọn Dư Lương loé lên một tia ai oán, đặc biệt là Dư Lương, với tốc độ của hắn nếu không phải hỏi ý Man Càn có lẽ đã sớm lấy được cực phẩm tiên khí chiến giáp đó rồi. Bốn đại chân nhân tán tiên bên cạnh cũng hỏi ý Hoa Nhan.

- Động thủ cướp lấy.

Hoa Nhan hạ lệnh.

Gần như lập tức khi mệnh lệnh vừa phát ra, mọi người đều xông về phía Tán Bảo Nham. Đi xuyên qua rừng tùng đến trước thác nước, tất cả đều thấy rõ.

Thác nước ở trên cao chảy xuống về bên trái vào trong cái đầm sau, bên bờ cái đầm này có một khối nham thạch cự đại dài mấy chục mét, trên mặt có một khối nham thạch khác dài gần chục mét.

Trên mặt khối nham thạch này có đặt mười mấy kiện cực phẩm tiên khí, Thạch Biến đang đứng trên đó, mặt đầy kích động, trong tay đang nắm một bộ chiến giáp hắc sắc.

Trên mặt khối nham thạch bên dưới có đặt hơn trăm kiện tiên khí, kiếm, đao, thương, côn, bổng, … cho tới chiến giáp cái gì cũng có, hiển nhiên là thượng phẩm tiên khí của Nghịch Ương tiên đế.

Hai tầng nham thạch này chắc chắn là Tán Bảo Nham rồi, bên cạnh Tán Bảo Nham còn có một bức tượng đá đen sì, hình dáng giống hệt bức tượng Tần Vũ đã nhìn thấy lúc trước trong Cửu Kiếm tiên phủ.

Vào lúc này đã có không ít người leo lên Tán Bảo Nham.

- Từ từ.

Tần Vũ đưa mắt ngăn hai huynh đệ của mình lại.

Người đã từng vào Cửu Kiếm tiên phủ tuyệt đối không dễ dàng tin vào lời Nghịch Ương tiên đế. Nghịch Ương tiên đế nói không có nguy hiểm gì thì nhất định như thế sao?

Nghịch Ương tiên đế từng nói Đào Hoa nguyên là an toàn, Hoàng Tuyền lộ là đường tới tử vong, cuối cùng thì sao? Toàn bộ người chọn Đào Hoa nguyên chết sạch, người chọn Hoàng Tuyền lộ lại không ai chết cả.

Hầu Phí và Hắc Vũ thấy Tần Vũ ngăn cản liền dừng chân.

Vào lúc này Dư Lương và Khổng Tào cũng chuẩn bị xuất thủ.

- Oanh~~

Tiếng nổ vang lên.

Một loại âm thanh trầm thấp đầy khủng bố, sóng dao động hãi nhân làm đám Man Càn cũng biến sắc, thêm vào đó sóng dao động từ Tán Bảo Nham tràn ra hết lần này tới lần khác.

Phản ứng nhanh thì lập tức buông tiên khí trong tay ra, phản ứng chậm toàn thân nổ tung, máu thịt tung toé.

Cả thảy có mấy đạo sóng dao động trầm thấp.

Các cao thủ có lòng tham mà phản ứng chậm chết hết.

- Người của phe tán tiên bị chết là Lam Băng chân nhân, Xích Dương chân nhân. Phe tán ma là Hoả Ma. Long tộc mất đi một trưởng lão. Tên Thạch Biến đó quá tham…"

Tần Vũ nhìn qua là thấy ngay những ai chết đi.

Bọn Khổng Tào, Dư Lương sắc mặt trắng bệch, vừa rồi nếu bọn chúng xông tới nhanh một bước là chết rồi.

Còn có hai-ba kẻ thấy người khác nổ tung liền bỏ tiên khí trong tay ra chạy trốn, tuy may mắn sống sót nhưng bị trọng thương, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Sắc mặt Man Càn, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng, Phương Điền với lại Tông Quật đều nghiêm túc, thủ hạ của bọn họ bị doạ đến nỗi không ai dám tiến lên lấy bảo bối nữa.

Vừa rồi chết mất năm người, những người còn lại đều sợ hãi.

- Đó là cấm chế gì?

Phương Điền lên tiếng.

Ngao Phụng trầm tư một lúc rồi nói:

- Nếu ta đoán không sai thì đó phải là một loại tuyệt kỹ bí mật đến từ… tóm lại là tuyệt kỹ bí mật của một nơi thần bí, không phải là cấm chế của tiên giới. Chỉ cần thi triển cấm chế này trên binh khí, nếu người khác trích huyết nhận chủ thì năng lượng quỷ dị của bí thuật đó sẽ dung nhập vào trong nguyên anh sau đó làm nguyên anh tự phát nổ.

- Những người vừa rồi bị chết chắc chắn là đã trích huyết nhận chủ.

Trưởng lão Ngao Tuất của Long tộc vừa rồi nhanh chóng vứt bỏ cực phẩm tiên khí trong tay nên may mắn sống sót nói với vẻ mặt trầm trọng,

- Vừa rồi ta chưa trích huyết nhận chủ nên không chết, còn Lam Băng chân nhân quăng tiên khí trong tay còn nhanh hơn ta nhưng vẫn tự phát nổ là vì hắn đã trích huyến nhận chủ, năng lượng của bí thuật

đó đã tiến nhập vào trong nguyên anh của hắn.

Phản ứng đầu tiên của những kẻ vừa rồi xông tới đoạt được bảo bối trước nhất, phần lớn chính là trích huyến nhận chủ vì bọn họ sợ bị người khác cướp mất.

- Ha ha... Quà gặp mặt ta tặng chư vị tốt chứ.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vang lên giữa trời đất.

- Biến thái.

Hoá thạch thú Thạch Hoá trong lòng tràn đầy phẫn nộ, đệ đệ của hắn vừa bị giết.

- Bí thuật này lúc trước ta học được từ hảo hữu "Hắc Diễm Quân" của ta, muốn phá cũng rất đơn giản, một là thực lực đạt tới nhất cấp huyền tiên, trực tiếp dùng chân hoả trong thể nội luyện hoá là được. Bất quá đạt tới nhất cấp huyền tiên thì tiên thức đã phát hiện bí thuật ta thi triển trên đó từ sớm. Biện pháp thứ hai chính là để người khác trích huyết nhận chủ hấp thu năng lượng của bí thuật đó rồi, sau đó các ngươi đoạt lại thì không nguy hiểm nữa.

Nghe thấy lời Nghịch Ương tiên đế, mọi người không ai động đậy, các đại cao thủ nhìn nhau, trong mắt tràn đầy bồi hồi bất định, lời Nghịch Ương tiên đế có thể tin không?

Chương 280

Thực Lực Của Tông Quật

- Các ngươi đừng lo lắng quá, sợ là lão gia hỏa ta lại lừa gạt các ngươi sao. Ha ha, sở dĩ ta bố trí cửa quan này là để kiểm tra tính cẩn thận của các ngươi. Ta biết là mạng ta không còn lâu nữa, ta cũng nói cho các ngươi biết một chuyện. Không có thu hoạch nào mà không phải tốn hao công sức cả.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế hàm chứa vẻ thờ ơ, lạnh nhạt.

Kiểu nói này thường là thấy ở người sắp chết.

- Qua khỏi đây, các ngươi trực tiếp đi thẳng về đằng trước, sẽ tới mục đích thứ hai, lúc đó đi thẳng xuống dưới..... khi tới điểm cuối cùng, là nơi chứa các bảo bối, ngoại trừ những bảo vật trên Tán Bảo Nham, số còn lại không có phụ gia bí thuật.

- Tốt lắm, ta không muốn bố trí ngữ âm cấm chế nữa, ta đã nói nhiều quá rồi..... cũng thấy hơi mệt mỏi. Hướng dẫn ta có lưu lại trên tấm bia đá. Ah, một đời tranh đấu, bây giờ vẫn còn tiếp tục, có ý nghĩa gì nữa không ? Hay là vô nghĩa ? Quả là một vấn đề! Đáng tiếc là ta không có thời gian nữa, vận khí, đôi khi quả thật là trọng yếu, đích xác trọng yếu, ôi.....

Tiếng thở dài trở nên yếu ớt.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế từ từ suy yếu. Tần Vũ có một cảm giác..... Nghịch Ương tiên đế trước lúc lâm tử đã lập ra ngữ âm cấm chế này.

- Vận khí ?

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Lúc ban đầu ở tại Cửu Kiếm tiên phủ, Nghịch Ương tiên đế có nói đến vận khí. Xem ra người này vận khí không tốt, đến lúc cuối cùng có một kết cục thảm hại.

Nhưng lúc này đây mọi người tại trường dễ dàng bùng nổ chỉ với một đụng chạm nhỏ.

Năm người chết, một bên là năm kiện cực phẩm tiên khí không có bí thuật phụ gia. Vì lúc trước Nghịch Ương tiên đế chắc chắn đã nói sự thật. Chỉ là đại đa số đều có cảm giác, Nghịch Ương tiên đế lần này lời nói cũng là sự thật.

Hơn nữa Đã có vài người ra tay trước.

Hoa Nhan đôi mắt lóe lên một điểm sáng. Cùng lúc thân hình lướt tới cực phẩm tiên khí chiến giáp, trong ngũ kiện cực phẩm tiên khí thì có một kiện tối trân quý, dĩ nhiên là kiện phòng ngự chiến giáp.

- Hoa Nhan, để kiện cực phẩm tiên khí chiến giáp đó cho ta.

Tông Quật lên tiếng, đồng thời thu vào tay bốn kiện tiên khí còn lại, cùng với tiếng nói cả năm kiện tiên khí đã vào trong tay Tông Quật.

Luận tốc độ ?

Tại trường có ai bì kịp với Tông Quật, hơn nữa Nghịch Ương cảnh không giống với bên ngoài, không thể dễ dàng thi triển linh thức yêu thức, liên tục sử dụng thuấn di cũng gặp khó khăn. Vì có nhiều trở ngại, mọi người chỉ còn dựa vào tốc độ.

- Đại ca, Tông tiền bối không có tích huyết nhận chủ, hiển nhiên lo là chiến giáp có vấn đề chi đây.

Hầu Phí truyện ngôn thuyết đạo.

Tần Vũ gật đầu xem xét tình cảnh hiện tại.

Tại tràng Hoa Nhan vẻ mặt lạnh lùng.

- Tông Quật, trao ra cực phẩm tiên khí chiến giáp, ta có thể tha mạng cho ngươi.

Hoa Nhan thái độ cực kỳ cường ngạnh. Tại Nghịch Ương cảnh những bảo bối tối trân quý phải giao cho Vũ Hoàng. Còn những thứ khác thì hắn có thể sở hữu. Vì vậy nếu như lấy được kiện tiên khí chiến giáp thì là của hắn. Để sau này nâng cao địa vị của hắn ở tiên giới, có một tiên khí tốt là chuyện thiết yếu.

Man Càn cười nói với Ngao Phụng:

- Ngao Phụng, ta dám cược với ngươi là Hoa Nhan khẳng định đã phán đoán được điều gì, nên mới dám tranh đoạt tiên khí chiến giáp.

Ngao Phụng cười trả lời:

- Không cần phải đoán, lúc đầu Nghịch Ương tiên đế đại nhân đi vào phàm nhân giới, sự tình này Vũ hoàng bọn họ rõ ràng mười phần. Nhưng sau một khoảng thời gian, Nghịch Ương tiên đế chết đi. Vừa rồi còn nghe Nghịch Ương tiên đế nói, hiển nhiên là ông ta sắp chết. Một kẻ kiêu hùng trước khi chết, có thể nào tới lúc tối hậu mà vẫn lừa gạt chúng ta.

- Vì vậy mà nói, cả năm kiện tiên khí đều không có một điểm vấn đề.

Man Càn cười giảng giải.

Nghe xong lập luận của Man Càn, từ đằng xa đôi mày của

Tông Quật hơi nhướng lên.

Hắn đã lấy được tiên khí nhưng không dám tích huyết nhận chủ, có lẽ vì không nghĩ tới phương diện này. Chỉ là đối với những sự tình của Nghịch Ương tiên đế có nhiều thứ ông ta không biết, thành ra rất khó mà phán đoán.

- Man Càn ngươi thật là thông minh, hơn nữa ta cũng có nghe về cái "bí thuật" truyện văn, vừa rồi khó xác định, khi nghe lời nói của Nghịch Ương tiên đế ta tự nhiên khẳng định được, là tất cả năm kiện tiên khí đều đã bị tích huyết. Tích huyết nhận chủ thêm lần nữa, tự nhiên không có nguy hiểm gì.

Hoa Nhan cười nói trở lại, đồng thời hướng về Tông Quật thôi thúc.

- Tông Quật huynh, ngươi mau mau tích huyết nhận chủ đi. Tuyệt đối không có nguy hiểm.

Cả địch nhân của mình và chính mình đều thấy sự tình không nguy hiểm, mình không dám làm, còn để người khác làm thì sao ?

Tông Quật hiện đang ở trong tình huống như vậy.

- Bí thuật chỉ có công dụng một lần ? Khó nói à, với kiến thức của ta thật là vô pháp phân biệt, thật là nan giải mà.

Tông Quật đột nhiên thở dài, Hoa Nhan bên cạnh mỉm cười.

- A!

Một âm thanh thảm thiết vang lên, ngay sau đó thân thể của Tông Quật từ từ nhòa đi giống như đám bọt vỡ tan.

- Phân!

Hắc Vũ nhìn thấy tình cảnh này, đôi môi bất động không nói thành lời.

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về hướng Hắc Vũ.

- Đại ca, trong truyền thừa kí ức của đệ có ghi tải một loại thân pháp giống như Tông Quật, có điều hiện tại đệ không đủ sức thi triển chiêu này.

Hắc Vũ dùng truyền tấn lệnh thông báo Tần Vũ.

Ở trong Nghịch Ương cảnh không thể dùng linh thức truyền âm, nếu không muốn người khác nghe được thì phải dùng truyền tấn lệnh.

Tần Vũ bí mật gật đầu.

Nhưng vào lúc này, tiếng cười lớn của Tông Quật truyền tới.

- Hoa Nhan, không cần nổi giận, ta chỉ mượn một giọt tiên huyết từ thuộc hạ của ngươi thôi. Tỷ như hắn may mắn không chết thì kiện cực phẩm tiên khí của ta cũng tặng cho hắn mà.

Tiếng cười của Tông Quật vang lên mồn một, ngay cả tiếng thác nước ầm ầm vang động cũng không có ảnh hưởng gì.

Hoa Nhan tái mặt.

Không nổi giận ? có thể không nổi giận sao, Tông Quật không dám tự mình thử, vừa mới rồi dùng tốc độ thần tốc đả thương Minh Thiện chân nhân. Đồng thời lấy đi tiên huyết của hắn ta, dùng nó trích lên một kiện cực phẩm tiên kiếm.

- Không phải lo lắng, đợi một chút, chỉ cần một chút thời gian là ta có thể biết tích huyết nhận chủ có an toàn không. Để xem coi hạnh vận của tán tiên như ngươi có làm ngươi bị bạo phát không.

Tông Quật cười cười nói.

Nhưng mà tán tiên Minh Thiện chân nhân mặt mày xám ngoét, thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập thình thịch át đi những âm thanh khác.

Nguyên anh của hắn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Dựa theo tin tức từ sư môn trưởng bối của Hoa Nhan, mới đây lại nghe từ Nghịch Ương tiên đế. Hoa Nhan nghiệm ra trong mười cái tiên khí thì hết tám chín không hề có bí thuật phụ gia, hắn đâu có thời gian suy nghĩ phán đoán Tông Quật ?

- Lưu lại chiến giáp đó!

Hoa Nhan giận dữ rống lên, cả người bay thẳng lên trời, cùng lúc một đạo kiếm khí hoa lệ phá không đánh xuống Tông Quật. Nhưng Tông Quật căn bản không đề kháng mà xảo diệu nhất động thân hình, từ một biến thành hai thân ảnh.

- Phân thân chi thuật ?

Đỗ Trung Quân kinh hoàng la lớn, Ngao Phụng cũng giật mình chấn động.

Man Càn cười nói:

- Chắc chắn không phải là phân thân chi thuật, bởi vì với công lực của hắn vô pháp thi triển phân thân thuật.

Đây là thân pháp tuyệt kĩ của siêu cấp thần thú Kim Sí đại

bằng điểu nhất tộc, luận uy lực cũng tương đương so với phân thân chi thuật.

Với địa vị của Man Càn, tự nhiên biết nhiều tin tức về Kim Sí đại bằng điểu.

Hoa Nhan không chút do dự, kiếm khí xuyên qua một trong hai thân ảnh của Tông Quật. Thân ảnh trúng kiếm khí lập tức tan biến, thân ảnh còn lại thì biến thành ảo ảnh.

- Hoa Nhan, ta ở đây nè!

Thanh âm của Tông Quật từ trên không truyền lại, Mọi người đều ngẩng đầu nhìn. Thấy Tông Quật đứng phía trên đầu thác nước, trường bào bay phất phơ. Ngạo nghễ cười, nhìn xuống Hoa Nhan.

Thập nhị kiếp tán yêu—— siêu cấp thần thú Kim Sí đại bằng điểu, luận công lực, tương đương với nhất cấp kim tiên hoặc kiếm tiên.

Nhưng nói về tốc độ, Tông Quật tuyệt đối hơn hẳn Hoa Nhan.

- Cũng lâu rồi mà không chết, xem ra lời của Nghịch Ương tiên đế quả nhiên là sự thật.

Tông Quật nhìn bốn kiện tiên khí trong tay, vẻ mặt lộ nét tươi cười hài lòng. Còn một kiện cực phẩm tiên khí thì cũng đã được thu vào trong cơ thể của kẻ *"may mắn"* Minh Thiện chân nhân.

Bốn giọt tiên huyết gần như đồng thời nhập vào bốn kiện tiên khí.

- Không thể để cho hắn có thời gian luyện hóa!

Trong lòng Hoa Nhan chỉ có suy nghĩ này.

Lúc ban đầu ở hạ giới, hắn dùng vũ lực ép trụ được cả Tông Quật và Phương Điền, nên trong lòng nhận định là bản thân mình tuyệt đối thắng được cả hai. Gần đây, Phương Điền cùng Ngao Phụng lấy được cực phẩm tiên khí vũ khí, cùng chiến giáp, Hoa Nhan không còn tự tin chắc chắn thắng Phương Điền nữa, nhưng đối với Tông Quật, hắn vẫn hoàn toàn tin tưởng vào mình.

Hơn nữa Hoa Nhan cũng biết, nếu chân chánh sử dụng một kiện vũ khí, thì tích huyết nhận chủ cũng chưa đủ, mà còn phải dùng năng lương của bản thân mình để luyện hóa, để cho vũ khí hoàn toàn thích ứng với năng lượng, sẽ trở thành như một phần thân thể của mình

Vì vậy sau khi Hoa Nhan nhìn thấy Tông Quật tích huyết nhận chủ, liền ra tay không chút do dự, di chuyển thân mình với tốc độ kinh nhân lao thẳng lên không, trực tiếp ào tới phía trên thác nước, đánh vào Tông Quật.

- Hà, Hoa Nhan. Ngươi cũng thái quá rồi.

Thanh âm của Tông Quật vang lên, cùng lúc một đạo hắc quang từ trên không trung lóe sáng chạm nhau, Hoa Nhan không ngờ nhanh chóng bay lùi lại.

- Sao lại vậy được ?

Hoa Nhan hạ xuống mặt đất. liên tục thối lui vài bước, vẽ mặt kinh hãi.

Man Càn, Ngao Phụng , Đỗ Trung Quân, Phương Điền mọi người hết thảy đều chấn động.

Cho dù Tông Quật có cực phẩm tiên khí. Hắn cũng vừa mới

tích huyết nhận chủ, bất quá chỉ có khả năng thi triển một nửa uy lực. Tại sao lại có thể cùngHoa Nhan chánh diện đối kháng mà không thua như vậy ?

- Lan thúc lưu lại vũ khí cho ông ta, cuối cùng cũng đã xài tới rồi.

Tần Vũ lúc sớm đã dự đoán cục diện này.

Lúc trước Tông Quật có nói với Tần Vũ về bí mật này.

- Đó không phải là một trong bốn kiện tiên khí, những tiên khí này không phải là màu đen.

Man Càn nhìn vào vũ khí trong tay Tông Quật trầm giọng nói, làm cho mọi người đều tập trung chú ý vào vũ khí trên tay Tông Quật.

Vũ khí mà làm cho Hoa Nhan phải lui lại là một trường đao dài và hẹp.

- Chất liệu cùng một thứ với loại cấu tạo thành vũ khí của Hầu Phí cùng Hắc Vũ.

Tần Vũ rút ra kết luận sau khi đã quan sát kỹ lưỡng, cho dù là hắc bổng của Hầu Phí hay xuyên vân thương của Hắc Vũ, từ màu sắc tính chất cho đến hoa văn, đều có cùng một dạng với vũ khí trong tay Tông Quật.

Tần Vũ trong lòng lại càng khẳng định, chính Lan thúc đã tặng vũ khí này.

- Ha ha Tông Quật huynh, hai chúng ta được tán tu ở phàm nhân giới xưng tụng là lưỡng đại vô địch nhưng bây giờ ta mới biết trong quá khứ thực lực của ngươi còn hơn cả ta. Thật là không ngờ, ngươi

lại còn có một kiện vũ khí lợi hại nữa. Là cực phẩm yêu khí, ngươi có được nó từ bao giờ ?

Phương Điền cười hỏi.

Vào thời khắc này Tông Quật gương mặt thoáng một nét cười.

che dấu cũng khá lâu rồi, nay vì phải kháng cự công kích của Hoa Nhan ông ta cuối cùng cũng phải đem bảo bối ra xử dụng.

- Cực phẩm yêu khí, chính là nó.

Tông Quật điềm đạm cười nói.

Kiện vũ khí này ở đẳng cấp nào, bản thân Tông Quật thật không xác định được. Mới vừa rồi cùng Hoa Nhan tiên kiếm đối chọi, Tông Quật có cảm giác nếu nói về độ cứng rắn, trường đao của mình mạnh hơn.

Hoa Nhan cầm tiên kiếm từ từ đút vào vỏ, bình thản cười:

- Tông Quật, ngươi quả thật làm ta giật mình. Cực phẩm tiên khí chiến giáp này đối với ta có cũng như không, với thực lực của ngươi đã đủ tư cách để giữ nó.

Lúc này, trong lòng của bốn vị thượng giới sử giả, địa vị của Tông Quật đã đề cao nhanh chóng.

Hiện tại Tông Quật, luận tốc độ nhanh hơn mọi người, luận công kích, hắc sắc trường đao đã chứng minh. Luận phòng ngự có trong tay cực phẩm tiên khí chiến giáp, khả năng phòng ngự của Tông Quật tự nhiên không cần phải nói nữa.

Nếu không dùng tới lá bài trong tay, chuyện bốn đại sứ giả giết được Tông Quật căn bản là không có khả năng. Nhưng với lá bài trong tay hiện tại không có ai dám sử dụng.

- Không ngờ tụ hội ở Tán Bảo Nham, kẻ đạt được nhiều điều lợi nhất lại là Tông Quật ngươi a. Tông Quật, ngươi đã có hắc sắc trường đao, ba kiện công kích tiên khí đâu có nhiều tác dụng nữa.

Phương Điền đi tới trước mặt của Tông Quật nói.

Phương Điền và Tông Quật cùng có giao tình rất tốt, trêu chọc lẫn nhau là chuyện bình thường.

- Hứ, Long tộc nhà ngươi tài đại khí thô, đừng làm nhiễu Bạo Loạn Tinh Hải của ta. Thạch Hóa, kiện cực phẩm tiên khí này cho ngươi.

Trong tay Tông Quật xuất hiện một thanh sắc chiến đao, đồng thời giải trừ huyết chi khế ước.

Thạch Hóa chỉ buông một câu *"đa tạ"*, dù gì đi nữa, đệ đệ của hắn cũng mới chết đây.

- Tần Vũ, ta thấy hai vị huynh đệ của ngươi vũ khí đều không tệ, còn ngươi thì chỉ có trung phẩm tiên khí, tiên kiếm này cho ngươi đó.

Trong tay Tông Quật xuất hiện một cực phẩm tiên kiếm và giải trừ huyết chi khế ước.

Tần Vũ không chút khách sáo, hắn đích thực không có vũ khí công kích lợi hại, mặc dù có thể sủ dụng trường kiếm của kiếm tiên khôi lỗi, nhưng Tần Vũ muời phần không muốn phải sử dụng kiếm tiên khôi lỗi vũ khí.

- Tạ Tông tiền bối.

Tần Vũ tiếp lấy cực phẩm tiên khí trường kiếm, đồng thời tích huyết nhận chủ.

- Không cần đa tạ, có thể tiến nhập Nghịch Ương cảnh, là cũng do công lao của ngươi.

Rồi sau đó Tông Quật hốt nhiên chuyển đầu về hướng Man Càn,

- Man Càn huynh, ta nói Tần Vũ huynh đệ dẫn ngươi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, ngươi cũng nên có hành động gì để chứng tỏ sự cảm kích chứ hả ?

Man Càn gương mặt tươi cười trở thành gượng gạo.

- Chuyện này Man Càn thấy khó xử.

Thấy Tông Quật xuất thủ ra cực phẩm tiên khí, Tần Vũ hiển nhiên cũng có cực phẩm tiên kiếm. Man Càn hắn lại đưa ra cực phẩm tiên kiếm thì quá thừa. Còn nếu như đưa ra cực phẩm tiên khí chiến giáp, thì Man Càn không đành lòng.

Còn như thứ tốt hơn nữa, Man Càn cũng có, nhưng mà chính hắn còn không dám xài tới, đừng nói tới tặng cho người khác.

- Man Càn huynh, người chính là yêu giới sử giả a, thân phận còn cao hơn Tông Quật ta nhiều. Ai da, Tông Quật chỉ là thủ lĩnh một phương ở phàm nhân giới, so với các người thì kém xa, cái cực phẩm tiên khí vừa mới lấy được, cũng lấy ra cho, đưa ra một kiện cực phẩm tiên khí. Tin rằng Man Càn huynh xuất thủ nhất định là bất phàm a.

Tông Quật gương mặt vui vẻ hướng tới Man Càn.

Chương 281

Phân Biệt Tiền Định

Giờ phút này Man Càn rất là lúng túng.

Tần Vũ dẫn hắn tiến vào Nghịch Ương cảnh, đại ân đó, nói thật ra Man Càn vẫn nhớ trong lòng. Có điều Man Càn tuy là siêu cấp thần thú, nhưng bất quá chỉ mới đạt cảnh giới nhất cấp yêu vương. Nếu như lần này không hạ phàm với tư cách sử giả yêu giới, làm sao mà tự nhiên có được nhiều bảo bối như vậy ?

Ngay cả siêu cấp thần thú, ở cảnh giới nhất cấp yêu vương có thể sở hữu một kiện cực phẩm yêu khí đã là tốt phi thường. Vì vậy nếu tặng bảo bối loại tốt cho Tần Vũ, thì Man Càn mười phần không đành lòng. Bớt đi một kiện đem tặng, là thêm một kiện mang về yêu giới cho bản thân mình.

- Man Càn huynh, ngươi vậy là không đúng. Nhớ lúc ban đầu ta vừa hạ phàm đã trực tiếp công khai tuyên bố, ai lấy được Phá Thiên Đồ đưa cho ta. Ta sẽ trực tiếp thay đại Vũ Hoàng tứ dư cho người đó cực phẩm tiên khí chiến giáp.

Hoa Nhan ra vẻ vì bất bình cho Tần Vũ mà lên tiếng,

- Sau đó để mua được một chương Phá Thiên Đồ, ta phải bỏ ra một cực phẩm tiên khí chiến giáp ? Phá Thiên Đồ dùng để làm gì, nếu không phải để tiến nhập Nghịch Ương cảnh ? Hiện tại Tần Vũ tiểu huynh đệ dắt ngươi tiến vào, cái đó không ngang với một kiện Phá Thiên Đồ à. Ngươi đường đường là yêu giới sử giả mà sao keo kiệt vậy ?

Man Càn lập tức đỏ mặt.

Tông Quật lúc nói chuyện còn khách khí, nhưng Hoa Nhan thì nói thẳng vào mặt. Đỗ Trung Quân thì có cừu oán với Man Càn tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội này, lập tức cười chế diễu:

- À…… nguyên là siêu cấp thần thú Tử Đồng Ngưu Ma vương, thật là không ngờ lại……

- Được rồi.

Tần Vũ nói chặn lời,

- Ta có thể để cho tám người tiến vào, nếu không có đủ người thì cũng lãng phí. Hơn nữa Man Càn huynh với ta có giao tình sâu đậm. Chẳng qua là cùng tiến nhập Nghịch Ương cảnh với nhau, đâu phải là chuyện lớn lao gì.

Tần Vũ nhìn về Man Càn:

- Man Càn huynh, ta hiện tại đã có cực phẩm tiên kiếm, cũng đầy đủ rồi. Huynh không cần chấp nhất quá. Hay vậy đi…… trong quá trình thăm dò Nghịch Ương cảnh, huynh có lấy được bảo bối gì, đưa ta một kiện là được rồi.

Tần Vũ cũng cảm giác dược sự khó xử của Man Càn.

Nếu như người khác không muốn bỏ ra, mình lại ép buộc, là phá đi mối quan hệ hai bên. Hơn nữa, đối với tần Vũ mà nói. Phòng ngự chiến giáp ? Nói xem, với tấm thân gần như bất tử của Tần Vũ, công hiệu của phòng ngự chiến giáp thật không lớn.

Man Càn gương mặt thay đổi nhanh chóng, trở nên thoải mái.

- Hà hà……

Man Càn hai mắt phóng xuất tinh quang,

- Tần Vũ huynh đệ a, ta thật là keo kiệt., chỉ là cực phẩm yêu khí thôi mà, kỳ này đi vào được Nghịch Ương cảnh thật là đại ân. Nếu không có ngươi là ta phải về tay không rồi.

Man Càn nghĩ tới bản thân mình tay không trở lại yêu giới, thật là mất mặt, trong lòng cảm kích Tần Vũ hơn nữa, cũng nhận thấy bản thân mình thật là keo kiệt.

- Trước tiên ta sẽ tặng ngươi cực phẩm yêu khí chiến y. Từ giờ trở đi nếu ta lấy được bảo bối nào tốt. Ta sẽ đưa thêm. Nếu mà không làm như vậy…… ta sợ là trong lòng không được thỏai mái.

Man Càn vẫy tay, một bộ chiến y màu sậm hiện ra, đồng thời giải trừ huyết chi khế ước.

Một bộ chiến y đẹp đẽ như chiếc cẩm bào phất phới ở trước mặt Man Càn.

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân các người hơi sửng sốt, bọn họ cho là Man Càn tối đa chỉ đưa ra cực phẩm yêu khí cũng là bất đắc dĩ. Nào ngờ lại đưa ra bộ cực phẩm yêu khí chiến y. Nhưng vào lúc này chính Tần Vũ cũng mấy phần ngạc nghiên.

- Đừng lo, dù rằng ta có nói đây là cực phẩm yêu khí, nhưng nó không có phân biệt chủng loài, nói là cực phẩm yêu khí, thật ra cũng là cực phẩm tiên khí. Úi chà ? Sao không nhận đi, coi thường ta sao?

Man Càn nhìn về Tần Vũ.

Tần Vũ bất đắc dĩ.

Thực ra, hắn chẳng để ý gì lắm đến một hai kiện tiên khí, chuyện mà hắn quan tâm nhiều hơn là để lại một ân tình với Man

Càn. Đây mới là chủ ý dẩn dắt lúc đầu của Tông Quật.

- Tần Vũ huynh đệ. Ngươi nhận đi, đừng để Man Càn huynh nổi giận chứ.

Tông Quật thôi thúc.

Tần Vũ miễn cưỡng, nhưng rồi cũng tiếp nhận bộ chiến y.

- Man Càn huynh, ta xin nhận lấy chiến y này, nói thật lòng ta hiện tại cũng không cần loại phòng ngự tiên khí, bởi vì hai vị huynh đệ của ta chuẩn bị phi thăng. Bọn họ vẫn chưa có cực phẩm tiên khí.

Tần Vũ trả lời, rồi hướng về Hầu Phí và Tiểu Hắc.

Nói về phòng ngự, Hầu Phí tự bản thân hình thành thủy nguyên chiến giáp. Hắc Vũ thì cũng có hắc lân chiến giáp.

- Về sức mạnh phòng ngự, thủy nguyên chiến giáp của Phí Phí là do hắn dùng thủy năng lực cùng với một thân bì mao mà tạo thành. uy lực so với hắc lân chiến giáp thì khác nhiều. Bộ chiến y tiên khí dành cho Phí Phí vậy.

Tần Vũ rất rõ ràng thực lực của huynh đệ mình. Lúc còn ấu thơ, vũ mao sắc bén trên thân Tiểu Hắc kiên nhận phi thường, còn hiện tại, do toàn thân vũ mao của hắn sở hóa thành hắc lân chiến giáp, uy lực tuyệt đối không dưới hạ phẩm tiên khí. Thêm nữa, thân pháp Tiểu Hắc cực kỳ linh hoạt, nếu như phải đào mệnh, Tiểu Hắc mạnh hơn Hầu Phí.

- Tiểu Hắc, bộ chiến y tiên cho Phí Phí trước.

Tần Vũ nói với Hắc Vũ.

- Đại ca, cho lão hầu tử đi. Thủy nguyên chiến giáp của hắn lực phòng ngự thực sự yếu, hơn nữa cả tốc độ lẫn thân pháp của hắn khó mà hơn ta bao nhiêu. Ngoại trừ hắn có bản thân sức mạnh công kích lợi hại, phương diện đào mệnh đúng là còn yếu.

Hắc Vũ bình tĩnh giải thích.

- Tạp mao điểu, ngươi……

Hầu Phí nóng bừng.

Nhưng lời Hắc Vũ nói đúng là sự thật, thành ra Hầu phí không phản bác lại được.

Hỏa tình thủy viên, bản thể chính là công kích thần thú. Về phương diện đào mệnh, tuyệt đối thua xa loại phi cầm thần thú như Tiểu Hắc.

- Tốt lắm, không nói nữa.

Tần Vũ mỉm cười ngăn chặn hai người cãi vã, lập tức đưa chiến y cho Hầu Phí.

Vào lúc này thanh âm của Ngao Phụng vang lên.

- Ngoài cực phẩm tiên khí, lại còn có hơn trăm kiện thượng phẩm tiên khí. Do bí thuật cấm chế lên chúng ? Bí thuật cần tích huyết nhận chủ mới khởi động, ta không tích huyết, chỉ mang chúng đi. Rồi nhờ tiền bối huyền tiên trong tộc giải trừ bí thuật rồi luyện hóa chúng.

Ngao Phụng bắt đầu bay chầm chậm về hướng Tán Bảo Nham.

Cặp mắt của các sứ giả khác sáng rực ngay lập tức.

Không cần nhắc tới tiền bối huyền tiên trong tộc luyện hóa,

sau khi li khai Nghịch Ương cảnh, cũng có thể tùy tiện bắt một kẻ công lực tầm thường tích huyết nhận chủ để triệt tiêu bí thuật năng lượng vậy ?

Man Càn, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân tam đại cao thủ cùng lúc ra tay.

Mục tiêu của đại sử giả đều là…… thượng phẩm tiên khí.

Đúng, Ngao Phụng cùng tứ đại sử giả mục tiêu của mỗi một cá nhân đều là thượng phẩm tiên khí, không ai dòm tới cực phẩm tiên khí.

Bởi vì bốn người bọn họ trên người chỉ có không gian giới chỉ chứa được thượng phẩm tiên khí, nhưng lại không có không gian giới chỉ cho cực phẩm tiên khí.

Với cực phẩm tiên khí bọn họ căn bản vô pháp bỏ vào không gian giới chỉ. Tứ đại sử giả làm thế nào mà lấy đi cực phẩm tiên khí ? Chẳng lẽ cứ tiếp tục giữ cực phẩm tiên khí trên tay.

Nghịch Ương cảnh nguy cơ trùng trùng, nếu cứ tiếp tục lấy cầm trong tay thì làm sao mà có thể chiến đấu?

Ngoại trừ cầm trên tay rồi tích huyết nhận chủ. Chỉ là làm vậy thì có khác gì đùa giỡn với tử thần ?

Mỗi một sử giả đều qui định, mỗi người lấy ba mươi kiện thượng phẩm tiên khí.

- Nhẫn nại, nhẫn nại.

Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ.

- Ta đã có không gian giới chỉ cho thượng phẩm tiên khí, Hắc Diễm quân chi giới! Chỉ là…… cái bí mật này không thể để cho bọn

họ biết được a.

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn về Tần Vũ, ánh mắt mang ý nghĩa gì thì Tần Vũ cũng hiểu.

Hai huynh đệ của hắn đều biết chuyện hắn có Hắc Diễm quân chi giới.

Không gian giới chỉ cho thượng phẩm tiên khí, nói về trình độ trân quý, thậm chí còn vượt quá bộ cực phẩm tiên khí chiến giáp vừa rồi. Chỉ là Tần Vũ không dám bất cẩn sử dụng. Ít nhất hiện tại hắn không nghĩ tới chuyện sử dụng.

- Không cần gấp, bây giờ chưa tới lúc. Chỉ là vừa mới tiến nhập Nghịch Ương cảnh, phía sau còn nhiều bảo bối a.

Tần Vũ chỉ có thể tự an ủi chính mình.

Nhưng vào lúc này, bốn vị sứ giả đã chuẩn bị xuất phát.

- Tốt lắm, theo lời của Nghịch Ương tiên đế. Bây giờ chúng ta chỉ cần đi theo thanh thạch lộ, tiếp tục đi tới trước. Nếu có thể tới được cuối đường thì sẽ lấy được bảo bối.

Ngao Phụng cười nói.

- Đương nhiên Hoa Nhan huynh gặp khó khăn gì thì sẽ khó gấp ba lần bọn ta.

Lúc này Hoa Nhan vẻ mặt lạnh lùng.

Mọi người đều còn nhớ tới những lời căm ghét của Nghịch Ương tiên đế đối với người đến từ tiên giới. May mắn là Nghịch Ương tiên đế khoan dung, không có trực tiếp dụng cấm chế oanh sát giết đi tiên giới sử giả, vẫn còn có cơ hội, tuy nhiên gặp sự khó

khăn hơn gấp ba lần.

- Không phải nói dài dòng. Xuất phát.

Hoa Nhan lạnh lẽo nói.

Lập tức Hoa Nhan mang theo Minh Thiện chân nhân cùng với Tuyết Vũ Ương, hai người trực tiếp xuất phát phía trước, chỉ có Hoa Nhan tốc độ không vội vã. Hiển nhiên rất cẩn thận trên đường đi .

Theo sau là Long tộc, tán ma nhất phương cùng với Man Càn, các bên đếu bắt đầu xuất phát.

- Tông tiền bối các người đi trước một bước, chúng tôi có chuyện cần nói với đại ca.

Hầu Phí hướng về Tông Quật các người hô lớn.

Tần Vũ khựng lại nhìn về Hầu Phí và Hắc Vũ.

Tông Quật nhìn về ba huynh đệ, lập tức gật đầu:

- Tốt, các ngươi có chuyện gì cứ nói, ta ở phía trước. A a…… các ngươi đi ở phía sau cũng an toàn, chúng ta ở phía trước, phỏng chừng nguy hiểm đều sẽ giải trừ.

Sau khi Tông Quật li khai, Hầu Phí và Hắc Vũ mới lên tiếng.

- Đại ca, ba ngày nữa!

- Chuyện gì mà ba ngày nữa ?

Tần Vũ nhìn về Hắc Vũ và Hầu Phí:

Hắc Vũ cười khổ nói:

- Hầu tử sẽ phi thăng sau ba ngày. Đệ thì nữa ngày sau Hầu Phí, chỉ vì đệ và Hầu tử suýt soát nhau, nên sẽ phi thăng thượng giới cùng một lúc.

Về đạo lý này Tần Vũ cũng biết, trong lúc phi thăng thượng giới thì có sản sinh một năng lượng đặc thù nếu như xung quanh kẻ phi thăng chi nhân có hiện diện một kẻ khác cũng sắp phi thăng, thì kẻ đó cũng phi thăng theo dù trước giờ đã định.

- Ba ngày ?

Tần Vũ cảm thấy bồn chồn,

- Sao mà nhanh quá vậy ? Lúc trước đâu có nói với ta như vậy. Không phải lúc đầu nói là hai người sẽ phi thăng sau khi ly khai Nghịch Ương cảnh mà ?

Tần Vũ lộ vẻ lo lắng.

Hầu Phí không biết nói sao:

- Đại ca, lúc ban đầu ở Tuyết Ngư đảo, chưa tới Nghịch Ương cảnh, đâu biết là mất hết ba năm đi trong cực địa hàn vực. Đệ và tạp mao điểu tính toán đi Nghịch Ương cảnh cũng chỉ hết nửa năm. Nếu như quả thật là nửa năm. Ta và tạp mao điểu sẽ phi thăng sau khi li khai Nghịch Ương cảnh. Chỉ có điều là ở cực địa hàn vực thời gian dài quá……

Hắc Vũ lý luận tiếp:

- Tại cực địa hàn vực trong lúc tối hậu, ai nấy cũng phải chú tâm

tới "đao khí" cùng với vết nứt của không gian, không thể phân tâm, vì vậy bọn đệ không kịp nói cho huynh. Hơn nữa sau khi tiến nhập tử vong vực sâu, ai nấy trong lòng khẩn trương, đệ và hầu tử không có thời gian để nói. Bây giờ thì được nhàn nhã, bọn đệ lập tức nói cho huynh hay.

Tần Vũ ráng nở một nụ cười gật đầu.

- Ba ngày, chỉ ba ngày thôi a!

Tần Vũ thở dài.

Ai mà biết được là chỉ có ba ngày tương hội với huynh đệ của mình.

- Đại ca, đáp ứng với đệ, nhất định phải tới yêu giới thăm đệ, nếu như sau một ngàn năm mà không thấy huynh, đệ sẽ kiếm huynh khắp cả thượng giới.

Tiểu Hắc trịnh trọng nhìn Tần Vũ nói.

Nhất định tới yêu giới kiếm đệ.

Có thể chắc chắn sao?

Nếu như sáng tạo Tinh Thần Biến thất bại, phỏng chừng bản thân mình sau khi đột phá Hằng Tinh kì sẽ trực tiếp bị tẩu hỏa nhập ma hoặc là chết. Nhưng nhìn vào mục quang mong đợi của hai người huynh đệ kì, Tần Vũ hít vào một hơi dài.

- Ừ, nhất định!

Tần Vũ gật đầu trả lời.

Tuy nhiên Hầu Phí và Hắc Vũ cùng với Tần Vũ cũng minh

bạch, đây chỉ là ước định bằng miệng, Tần Vũ liệu có thể chế tạo ra một bộ công pháp tiếp nối *"Hằng Tinh kì"*, có khả năng thành công phi thăng thượng giới hay không, hiện tại rất là khó nói.

- Tốt lắm, đại ca, những người khác đã đi trước rồi, chúng ta cũng phải nhanh chân lên mới được.

Hầu Phí hối thúc.

Tần Vũ gật đầu, giờ phút này trong lòng Tần Vũ rối bời.

Trên thanh thạch lộ, ba huynh đệ Tần Vũ không ngừng gấp rút, ai mà biết được con đường này lại dài như vậy, ba người đi thật nhanh. Vào khoảng nữa ngày, thì mới gặp nhóm người Tông Quật và những người khác.

- Tần Vũ huynh đệ các ngươi thật là may mắn, chúng ta đã gặp phải ba chặng nguy hiểm, ai nấy đều phải cẩn thận a.

Tông Quật kể cho ba người Tần Vũ.

Là may mắn

Tần Vũ ba người sau khi lên đường, thực ra không gặp nguy hiểm gì. Đa số đều đã được giải trừ bởi những người đi trước.

Hội tụ cùng với Tông Quật và những người khác, Tần Vũ bọn họ đương nhiên là giảm tốc độ xuống. Những kẻ có công lực cao như Man Càn, Hoa Nhan, Ngao Phụng thì ở phía trước cẩn thận dò đường, những kẻ có công lực thấp như Tần Vũ thì đi ở phía sau.

Tần Vũ cùng với hai huynh đệ của mình trò chuyện khi có thể, bọn họ rất trân trọng những giây phút cuối cùng được ở cạnh nhau tại phàm nhân giới này.

Con đường phía trước đổ dốc xuống, cảnh sắc xung quanh, từ

sơn lâm biến thành hồ bạc, thậm chí biến thành đầm lầy. Nhưng cho dù là hồ bạc hay đầm lầy, trên con đường đá xanh vẫn chắc chắn, bình an. Chuyện này giúp cho mấy người nhóm Tần Vũ cảm nhận được sự thần bí của Nghịch Ương cảnh.

Cuối cùng cũng vượt qua khu vực đầm lầy, bước chân tới một tòa kiến trúc giống như là một cung môn.

Con đường đá xanh xuyên qua giữa cung môn, ở hai bên khắc hai dòng chữ thật to *"Nhất nhập Thanh Vân lộ, độc thượng cửu trọng thiên. (một người tiến vào Thanh Vân lộ, chỉ một người lên "*cửu thiên" tầng trời thứ chín)

- Sợ rằng nơi đây chính là Thanh Vân lộ trong truyền thuyết, Mười phần chắc tám chín cửa ải khó khăn chính là nơi đây. Nhưng bảo vật rất có khả năng ở trên tầng trời thứ chín!

Ngao Phụng nhìn vào hai hàng chữ, nhẹ nhàng lên tiếng.

Đỗ Trung Quân gật đầu đáp:

- Nghịch Ương tiên đế đã giảm bớt nhiều khó khăn, không ngờ lại để cho chúng ta trực tiếp tới được Thanh Vân lộ.

- Độc thượng cửu trọng thiên ? Vậy là…… nếu chỉ có mỗi một người được vào cửu thiên, còn những người khác thì sao đây ?

Tông Quật chằm chằm nhìn vào phía sau cánh cổng lầm bầm tự nói.

Khi nghe câu tự vấn của Tông Quật, hết thảy đều biến sắc.

- Độc thượng cửu trọng thiên, độc thượng……

Man Càn mấy người không cầm được, trừng trừng nhìn về

phía sau cánh cổng một cái.

Chương 282

Tối Hậu Nhất Cá

Nhìn thấy hàng chữ *"nhất nhập Thanh Vân lộ, độc thượng Cửu Trọng Thiên."* Chúng cao thủ đều có cảm giác chấn động.

- Ha ha, các vị chớ nên tùy tiện phán đoán bừa bãi, khi tiến nhập Nghịch Ương cảnh thì có hối cũng đã không kịp nữa rồi, chúng ta tất cả chỉ có thể tận lực sống sót để ra khỏi Nghịch Ương cảnh, đồng thời cố gắng đoạt được bảo vật mà thôi.

Tiếng của Ngao Phụng vang vọng.

Hoa Nhan, Tông Quật, Đỗ Trung Quân, các cao thủ trong lòng lập tức bình tĩnh trở lại.

- Ngao Phụng huynh nói đúng, chúng ta trước hết phải xem Thanh Vân lộ là cửa ải khó khăn tới mức nào đã.

Man Càn bước dài đi qua cửa, tiến nhập vào trong, Dư Lương cùng Khổng Tào hai người liền theo sau. Đồng thời bọn Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng, Tông Quật cũng cười dài tiến vào.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, ba người tiến vào sau cùng.

Tần Vũ đối mặt với hai huynh đệ thân thiết trịnh trọng nói.

- Phí Phí, tiểu Hắc. Thời gian ở phàm nhân giới của các đệ không còn nhiều nữa, nếu như cửa ải này thực sự quá nguy hiểm. Các đệ không cần phải cố gắng làm gì, chỉ còn hơn nửa ngày nữa là các đệ sẽ trực tiếp phi thăng, không cần phải mạo hiểm như vậy.

Từ tán bảo nham đi tới Thanh Vân lộ cung điện, bọn họ quả thật đã mất tới hơn nửa ngày.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ trầm tư một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

Dẫu sao bọn họ ở lại phàm nhân giới cũng chỉ còn chưa tới nửa ngày, tại sao lại phải liều mạng làm gì?

- Đại ca, đi, dù gì trước khi phi thăng cũng phải tham quan Nghịch Ương cảnh nơi ở của Nghịch Ương tiên đế này đã. Khi bọn đệ lên đến thượng giới, ắt hẳn không còn cơ hội.

Hầu Phí cười ha ha nói, rồi ba huynh đệ lập tức bước vào trong cửa cung.

Vừa mới bước vào.

Tần Vũ đã thấy phía trước bọn Ngao Phụng, Tông Quật, Man Càn, trên mặt bọn họ đều hiện rõ vẻ ngạc nhiên, Tần Vũ cẩn thận ngắm nhìn cảnh sắc trước mặt, đồng thời chấn kinh.

Toàn bộ kiến trúc trước mắt hoàn toàn được tạo ra từ bạch ngọc, ánh sáng chiếu qua trong suốt.

Đó là một quảng trường nhỏ bằng bạch ngọc, ở phía đầu của quảng trường là một chiếc cầu do thanh ngọc hình thành, ngọc kiều nghiêng bốn mươi lăm độ hướng lên trời cao, phảng phất như liên kết cả tòa cung điện với bầu trời. Xung quanh thanh ngọc ngọc kiều, còn có những đám mây xanh bay lơ lững, làm cho mắt thường căn bản không cách nào thấy được bên trong thanh ngọc ngọc kiều chứa đựng những gì.

- Oa.

Hầu Phí hai mắt sáng lên.

- Tinh thạch màu xanh kia là thứ gì? Từ chỗ chúng tới chỗ cao nhất trên kia mà đã xa như vậy. Sợ rằng ngọc kiều này phải dài đến vài ngàn dặm.

Tần Vũ cùng Hắc Vũ trong lòng cũng đang vui sướng.

Có thể chiêm ngưỡng được cảnh đẹp thế này, quả thật là một sự hưởng thụ. Chỉ có điều bên trong cảnh đẹp lại ẩn chứa vô số những nguy hiểm.

- Tần Vũ huynh đệ, ngọc điều này được hình thành bởi tinh thạch mang thuộc tính mộc, ở Nghịch Ương cảnh được gọi là "Thanh Vân lộ".

Man Càn đến bên cạnh Tần Vũ cười nói.

- Từ chỗ chúng ta mà muốn vượt qua Thanh Vân lộ cũng phải đi hết gần vạn dặm.

Tần Vũ nhớ lại hai câu nói, *"nhất nhập Thanh Vân lộ, độc thượng Cửu Trọng Thiên."*

- Man Càn huynh, có phải sau khi đi hết Thanh Vân lộ là sẽ đến Cửu Trọng Thiên?

Tần Vũ phán đoán hỏi.

Man Càn cười nói:

- Thông minh. Đúng, đi hết Thanh Vân lộ sẽ tới Cửu Trọng Thiên, Cửu Trọng Thiên chính là trung tâm của Nghịch Ương cảnh, năm xưa Nghịch Ương tiên đế có hơn nửa thời gian là cư trú tại Cửu Trọng Thiên. Nhưng trong Nghịch Ương cảnh còn có rất nhiều địa phương kì diệu khác. Chỉ là Nghịch Ương tiên đế để cho chúng ta từ minh tâm

cảnh tới đây, cả quãng đường không hạn chế gì cả.

Tần Vũ liền hiểu rõ.

Nơi ở của Nghịch Ương tiên đế, mức độ nguy hiểm đứng nói là nhất cấp kim tiên, ngay cả nhất cấp huyền tiên cũng chưa chắc đã vượt qua. Nghịch Ương tiên đế xem ra cũng biết rằng trong Nghịch Ương cảnh có quá nhiều cửa ải nguy hiểm, cho nên đã triệt tiêu phần lớn những cửa ải đó. Chỉ để lại hai ba cái mà thôi.

Đột nhiên--

Một luồng bạch quang chói mắt từ phương xa chiếu tới, từ Tần Vũ cho tới những người khác tại trường đều vô thức nhìn về phía luồng sáng .

Thanh ngọc ngọc kiều nối liền với bạch ngọc quảng trường, thông qua bạch ngọc quảng trường hai bên đều có những tòa kiến trúc. Tại đầu này của ngọc kiều về phía bên trái có một bức tượng điêu khắc bạch ngọc, người này tay đang để sau lưng mặt hướng lên trời cao. Tự nhiên tạo ra một khí thế khiến cho người người phải thuần phục.

- Thật giống với bức tượng bên ngoài tàng bảo các của Cửu Kiếm tiên phủ, chắc đều là tượng của một người.

Tần Vũ liền đưa ra đánh giá.

Còn bên phải của ngọc kiều chính là nới phát ra luồng bạch quang chói mắt.

- Chỉ là một khối thạch bia bằng bạch ngọc, phía trên có đề ba chữ "Thanh Vân lộ" mà thôi. Tại sao hiện tại lại phát ra ánh sáng kinh nhân như vậy?

Man Càn nghi hoặc nói.

Những cao thủ tại trường trong lòng đều nghi hoặc, quả thật không ai dám lỗ mãng ra tay cả.

Một lúc sau, bạch quang bắt đầu yếu dần đi, chỉ một lúc, bạch ngọc thạch bia đã trở lại hình dạng như cũ. Chỉ có một đạo quang hoa vẫn lưu chuyển trên nền, đồng thời những tự phù dày đặc cũng xuất hiện trên đó.

Tần Vũ nhìn thấy vậy trong lòng cũng run lên, tất nhiên đây là lưu ngôn của Nghịch Ương tiên đế.

- Muốn tới Cửu Trọng Thiên, phải qua Thanh Vân lộ. Thanh Vân lộ mỗi lần chỉ có thể cho một người đi qua, chỉ sau khi người đó thành công vượt qua hoặc giả thất bại tử vong, người tiếp theo mới có thể đặt chân lên Thanh Vân lộ. Nếu như hai người cùng bước lên Thanh Vân lộ, cả hai tất chết không sai. Tới được Cửu Trọng Thiên. Sẽ có trọng bảo tưởng thưởng cho các ngươi.

Chỉ một lúc, những hàng chữ đó cũng tiêu thất không thấy đâu, mọi người cũng không ai lên tiếng. Bạch ngọc thạch bia sau đó lại xuất hiện thêm những hàng chữ khác.

- Thanh Vân lộ vừa dài vừa nguy hiểm, trên nghiễm tràng cũng có để lại cực phẩm nguyên linh thạch, người tiến nhập Nghịch Ương cảnh có thể dùng cực phẩm nguyên linh thạch để bổ sung công lực đã tiêu hao. Nếu như có tiên giới sử giả, ngươi nên bỏ cuộc đi, lưu lại tại bạch ngọc quảng trường nghỉ ngơi chờ đợi. Nếu như còn tiếp tục tiến thêm, cửu tử nhất sinh.

Hàng chữ trong chốc lát cũng tiêu thất, sau đó không thấy xuất hiện thêm chữ nào nữa .

Nhìn những dòng vừa rồi mọi người đều trầm mặc hồi lâu.

Hiện tại bọn họ đều đã hiểu rõ thế nào gọi là *"độc thượng Cửu*

Trọng Thiên".

Cho dù là bất cứ người nào còn sống, đều phải tự dựa vào năng lực bản thân vượt qua *"Thanh Vân lộ"*, nếu như vượt qua *"Thanh Vân lộ"*, có thể tới được Cửu Trọng Thiên, còn nếu thất bại, chắc chắn phải chết.

- Thanh Vân lộ mỗi lần chỉ để cho một ngươi tiến nhập, nếu có hai người tiếp nhập sẽ phải chết .....lưu ngôn của Nghịch Ương tiên đế quả thật khiến người ta sợ hãi.

Man Càn cười ha ha nói, xét thực lực, y hiện tại là mạnh nhất. Y cũng tự thấy cơ hội vượt qua Thanh Vân lộ của mình là lớn nhất.

Đồng thời Long tộc trưởng lão Ngao Tuất kinh ngạc nói:

- Ồ, lúc nãy có nói trên quảng trường có cực phẩm nguyên linh thạch, sao lại không thấy đâu?

- Đúng, không hề có.

Những người còn lại cũng nhận thấy điều đó.

Trên bạch ngọc thạch bia vừa nãy đã có vài dòng, nói tại quảng trường có cực phẩm nguyên linh thạch cho mọi người để bổ sung công lực tiêu hao, nếu đúng như những gì đã viết, tại sao bọn họ lại không nhìn thấy một khối cực phẩm nguyên linh thạch nào.

Tần Vũ đứng không xa cũng không kiềm được cười khổ.

Y sau khi thấy dòng chữ nói có cực phẩm nguyên linh thạch, việc đầu tiên y làm là cẩn thận quan sát toàn bộ bạch ngọc quảng trường. Bạch ngọc quảng trường này diện tích chỉ có vài chục mét. Tần Vũ chỉ đưa mắt đã có thể thấy rõ mọi ngóc ngách, nhưng y quả thật căn bản không hề thấy cực phẩm nguyên linh thạch đâu

cả.

- Nếu như có cực phẩm nguyên linh thạch. Kiếm tiên khôi lỗi của ta năng lượng đầy đủ, đương nhiên có thể sử dụng dễ dàng hơn.

Tần Vũ thầm than trong lòng.

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Man Càn cả bọn cùng nhíu mày .

- Nghịch Ương tiên đế đã nói có cực phẩm nguyên linh thạch, hơn nữa lời nói lại rõ ràng như vậy, khẳng định phải có. Nhưng hiện tại lại không thấy đâu, chẳng lẽ có người đã tiến nhập vào Nghịch Ương cảnh trước, đem tất cả cực phẩm nguyên linh thạch lấy đi?

Hoa Nhan sắc mặt đại biến.

Bọn Man Càn sắc mặt cũng lập tức đại biến.

Có người đã tiến nhập Nghịch Ương cảnh trước?

- Không thể, tuyệt đối không có thể có người nào đã tiến nhập Nghịch Ương cảnh trước được, bọn ta có Phá Thiên đồ mới có khả năng tới được đây, kẻ khác không có Phá Thiên đồ làm sao có thể tiến nhập được?

Đỗ Trung Quân không cách nào tiếp thu được việc này.

Hoa Nhan hừ lạnh nói:

- Đừng quên khi trước Tần Vũ làm cách nào tới được đây. Y có phương pháp tiến nhập, người khác cũng có thể có.

Tất cả đều hướng về phía Tần Vũ.

Đúng, Tần Vũ không có Phá Thiên đồ, nhưng y ……. Không chỉ

tìm ra được Nghịch Ương cảnh, mà còn có thể dẫn mọi người tiến nhập. Tần Vũ làm được, người khác chẳng lẽ không làm được.

- Chư vị.

Tần Vũ cười nói.

- Tần Vũ ta dám bảo chứng một điều, khắp thế gian này biện pháp tiến nhập Nghịch Ương cảnh chỉ có thể dựa vào Phá Thiên đồ, hơn nữa đó cũng là biện pháp của ta, ngoài ra không ai có thể tiến nhập. Trừ phi….

Tần Vũ tỏ vẻ trầm ngâm.

- Trừ phi làm sao?

Man Càn, Hoa Nhan cả bọn nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

- Trừ phi… y chính là Nghịch Ương tiên đế.

Tần Vũ tự tin cười nói.

Có lẽ chỉ có mình Tần Vũ biết được rằng, khi trước tại Cửu Kiếm tiên phủ, chỉ có lấy được Hắc Diễm Quân chi giới hoặc ba bức Phá Thiên đồ mới có thể tiến nhập Nghịch Ương cảnh. Y có Hắc Diễm Quân chi giới, bọn Long tộc ba bên có Phá Thiên đồ, vậy người khác làm cách nào tiến vào được?

-nHa ha. . .

Man Càn cười lớn, lời của Tần Vũ ý tứ rất rõ ràng, tuyệt đối không thể có người nào khác tiến vào được.

- Được rồi, không cần phải suy nghĩ về việc này nữa. Cho dù đã có người tiến nhập vào trước nhưng chắc gì đã vượt qua được những cửa ải của Nghịch Ương tiên đế . hiện tại việc chúng ta cần bàn là … ai sẽ vượt Thanh Vân lộ trước tiên, ai vượt sau cùng?

Man Càn quay sang nhìn mọi người.

Ai vượt trước tiên?

Ai vượt sau cùng?

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng, Tông Quật, Phương Điền mỗi người đều tự có cân nhắc .

Người vượt đầu tiên, giống như là hòn đá dò đường. Nhưng cũng có khả năng là người đầu tiên tới được Cửu Trọng Thiên, việc tốt tự nhiên không cần nói. Nhưng người đầu tiên cũng gặp nhiều nguy hiểm nhất, bởi vì bọn họ đối với nguy hiểm tại Thanh Vân lộ vẫn chưa biết gì hết.

Đi sau cùng, có những người đi trước thăm dò, người đi sau cùng an toàn hơn nhiều. Chỉ là nếu như đến sau cùng, có khả năng bảo vật tốt đã bị những người còn lại chiếm hết rồi.

- Ta sẽ là người vượt đầu tiên.

Hoa Nhan cười nói .

- Không được.

Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng cả bọn gần như nói cùng một lúc.

- Thủ hạ của ngươi thì có thể, nhưng ngươi không thể là người đầu tiên tiến nhập.

Man Càn nhìn Hoa Nhan nói. Lúc này Đỗ Trung Quân cùng Ngao Phụng cũng gật đầu tán đồng. Ngoại trừ sáu đại cao thủ tại đây, còn bọn Minh Thiện chân nhân, thượng giới sứ giả như Man Càn căn bản không hề để ý.

Nếu như Minh Thiện chân nhân hôm nay có thể đoạt được bảo bối, thì quả là quái sự.

- Được, thủ hạ của ta sẽ đi đầu.

Hoa Nhan cười nói .

Ngao Phụng gật đầu lên tiếng.

- Thế này vậy, trước hết các phương sẽ lần lượt cử ra từng người, nhưng các vị sứ giả cùng với Tông Quật, Phương Điền không được xuất phát trước. Như vậy có được không?

Ngao Phụng đưa mắt nhìn mọt người.

Cả ba thượng giới sứ giả, cùng Phương Điền Tông Quật hai người đều gật đầu.

- Ngao Phụng tiền bối xin hãy khoan đã.

Tần Vũ tiến lên trước vài bước.

- Tần Vũ huynh đệ có chuyện gì vậy?

Ngao Phụng liền hỏi .

Tần Vũ nét mặt có chút buồn bã nói:

- Hai vị huynh đệ của ta, là Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều đã đạt tới

Đại Thành kì, hơn nữa khoảng cách phi thăng, cũng chỉ còn nhiều nhất là một ngày. Thời gian quả thật quá ngắn, ta cũng không muốn hai vị huynh đệ phải mạo hiểm, đồng thời cũng muốn cùng hai vị huynh đệ đoàn tụ thêm lúc nữa, cho nên mọi người cứ đi qua Thanh Vân lộ trước, ta sẽ là người cuối cùng.

Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân cả bọn kinh dị quay sang nhìn Hầu Phí cùng Hắc Vũ, gật đầu đồng ý. Bằng vào nhãn lực của bọn họ cũng thấy được Hầu Phí cùng Hắc Vũ sẽ nhanh chóng phi thăng, bởi năng lượng trong cơ thể đã gần như chuyển hóa thành yêu nguyên lực rồi.

- Được, Tần Vũ huynh đệ sẽ là người đi cuối cùng, hãy cứ vui vẻ nói chuyện cùng huynh đệ của ngươi đi.

Ngao Phụng trực tiếp nói, những sứ giả còn lại cũng không ai phản đối.

Bới theo cách nhìn của bọn họ, vị trí sau cùng này, cũng không đáng để tranh chấp. Hơn nữa công lực của Tần Vũ lại thấp, không có ai xem Tần Vũ là đối thủ cạnh tranh cả.

Tần Vũ liền lập tức cùng Hầu Phí, Hắc Vũ đi dạo quanh quảng trường.

Bọn Man Càn, sáu đại thủ lĩnh cũng tụ tập lại thương lượng, cuối cùng quyết định thứ tự người vượt Thanh Vân lộ. Đồng thời mỗi người ở tại bạch ngọc quảng trường đều lưu lại linh hồn ngọc giản của mình, người đầu tiên may mắn có cơ hội vượt Thanh Vân lộ chính là Minh Thiện chân nhân.

- Minh Thiện, nếu như ngươi là người đầu tiên đến được Cửu Trọng Thiên, thậm chí may mắn đoạt được bảo bối. Khẳng định tiền đồ của ngươi sẽ vô cùng sáng lạn, ngươi đừng phụ lòng của ta, cũng đừng phụ lòng Vũ Hoàng.

Hoa Nhan nói lời ủy thác.

Minh Thiện chân nhân sắc mặt có chút khổ sở.

Người đầu tiên vượt Thanh Vân lộ, tuyệt đối là người chịu nhiều nguy hiểm nhất. Chỉ là bọn Minh Thiện chân nhân có tư cách để phản đối quyết định của sáu vị thủ lĩnh sao?

- Hoa Nhan tiền bối yên tâm, tại hạ nhất định sẽ cố gắng.

Minh Thiện chân nhân hít sâu một hơi, sau đó trực tiếp đi tới Thanh Vân lộ, đạp một chân lên thanh ngọc ngọc kiều, cũng chính là Thanh Vân lộ.

Thanh Vân lộ thông thẳng tới Cửu Trọng Thiên, đồng thời xung quanh bị bao phủ bởi mây xanh, Minh Thiện chân nhân chỉ mới đi có một lúc, mọi người đã không còn nghe thấy tiếng bước chân của Minh Thiện chân nhân nữa, lúc này ….. tất cả đều đang thận trọng lắng nghe.

- Hống~~

Một tiếng gầm trầm đục từ trong Thanh Vân lộ truyền ra, đồng thời--

Linh hồn ngọc giản của Minh Thiện chân nhân tại bạch ngọc nghiễm tràng cũng kêu *"bồng"* một tiếng rồi vỡ ra…..

- Minh Thiện chân nhân đã chết, người thứ hai, Đỗ huynh, là người của huynh.

Ngao Phụng lạnh lùng nói , đồng thời nhìn về phía Đỗ Trung Quân.

Đỗ Trung Quân lúc này chỉ có duy nhất một thuộc hạ còn sống,

chính là Vu Hắc. Đỗ Trung Quân quay đầu nhìn Vu Hắc ở đằng sau, Vu Hắc sắc mặt trở nên khó coi, vừa nãy Minh Thiện chân nhân chết quả thật là quá nhanh, nhanh đến mức kinh hãi.

Thanh Vân lộ rất dài, nhưng Minh Thiện chân nhân mới đi qua một đoạn ngắn đã chết, mọi người cũng đều nghe thấy tiếng hống của một loài mãnh thú.

- Vu Hắc, phải nỗ lực, nếu như người có thể sống sót, ta sẽ giúp người tu luyên những công pháp đặc thù của Hắc Ma ma đạo.

- Vâng, Huyết Ma đại nhân.

Vu Hắc gật đầu nhận lệnh, sau đó thu hết dũng khí bước lên Thanh Vân lộ.

Chương 283

Biệt Ly

Chỉ thấy sau khi Vu Hắc bước lên Thanh Vân lộ, thanh vân bao bọc lấy y, căn bản không thể thấy được Vu Hắc trong Thanh Vân lộ đã gặp phải sự tình gì. Nhưng chỉ một lúc sau, một tiếng hống của mãnh thú vang lên.

- Vu Hắc? Cũng chỉ là một kẻ đi tìm chết.

Hầu Phí đứng bên cạnh Tần Vũ khẽ nói.

Tần Vũ cũng gật đầu.

Thanh Vân lộ này dài tới gần vạn dặm, nhưng vừa rồi Minh Thiện chân nhân mới tiến nhập được chưa bao lâu đã bị chết, Tần Vũ dám khẳng định, Minh Thiện chân nhân khi đó tới một phần mười lộ trình cũng chưa đi hết. Cũng có nghĩa là Minh Thiện chân nhân chưa hề gặp phải nguy hiểm thật sự.

Vu Hắc so với Minh Thiện chân nhân cường mãnh hơn được bao nhiêu?

- Hống……

Một âm thanh phẫn nộ đến cực điểm vang lên, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tắt lịm.

Gần như cùng lúc, Đỗ Trung Quân, Man Càn cả bọn cùng nhìn về phía linh hồn ngọc giản của Vu Hắc đang nằm trên mặt đất, linh hồn ngọc giản của Vu Hắc căn bản vẫn chưa hề bị rạn nứt.

- Vu Hắc xem ra có thể là người đầu tiên vượt qua được Thanh Vân lộ rồi.

Man Càn cười nhìn về phía Đỗ Trung Quân.

- Đỗ Trung Quân, nói không chừng Vu Hắc mặc dù chỉ là một con chó xui xẻo, nhưng cũng lại có thể là kẻ đầu tiên vượt qua Thanh Vân lộ tới —— Cửu Trọng Thiên.

Đỗ Trung Quân chỉ cười cười.

Thanh Vân lộ lại có thể dễ dàng vượt qua thế sao? Lúc nãy mọi người tại bạch ngọc quảng trường đều nghe rõ những tiếng hống liên tục vang lên, hiển nhiên vị trí chiến đấu phải ở rất gần bạch ngọc quảng trường.

- Vu Hắc có thể tới được Cửu Trọng Thiên hay không, vẫn còn rất khó nói, nhưng ít ra y cũng tiến xa hơn Minh Thiện.

Đỗ Trung Quân cười nhạt đưa mắt nhìn Hoa Nhan, có vẻ rất thỏa mãn.

Hoa Nhan không có biểu hiện gì,chỉ im lặng lắng nghe những âm thanh từ Thanh Vân lộ truyền lại.

- Ồ, là tiếng kình khí va chạm.

Ngao Phụng nhíu mày nói.

- Ban đầu là tiếng hống của mãnh thú, chẳng lẽ ở phía trước còn có cả yêu thú các loại…. hiện tại lại có tiếng kình khí va chạm. Xem ra …… trong Nghịch Ương cảnh còn có những người khác.

Cho dù là yêu thú, nhưng lại có thể giết được Minh Thiện chân

nhân, nhất định cũng đã tu thành hình người. Cũng có trí tuệ của con người.

Trong Nghịch Ương cảnh tuyệt nhiên không phải tràn đầy tử khí, ở đây còn có cả yêu thú lẫn người sống ở bên trong.

Man Càn cũng cau mày gật đầu:

- Ồ, *trong Nghịch Ương cảnh có khả năng là thủ hạ khi trước của Nghịch Ương tiên đế. Không đúng…không đúng.*

Man Càn ánh mắt bỗng sáng lên, trong lòng y cũng suy nghĩ sâu xa hơn:

- *Ban đầu khi Nghịch Ương tiên đế từ tiên giới tiến nhập phàm nhân giới, tuyệt đối không có thủ hạ nào bên cạnh.*

- Hiện tại thủ hạ của người từ đâu ra? Tiếng hống của mãnh thú kia cũng từ đâu ra? Man Càn từ từ suy đoán.

- *Không lẽ Nghịch Ương tiên đế đã thu nhận người của phàm nhân giới, không thể nào, khi những người đó đạt tới cảnh giới phi thăng tất phải phi thăng lên thượng giới.*

- Chẳng lẽ là vạn….

Man Càn hai mắt sáng rực.

Ngao Phụng lúc này đang nhìn Man Càn cười một cách quỷ dị.

Man Càn cũng cười lạnh nhìn về phía Ngao Phụng.

Còn như Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân hai người xem ra vẫn chưa biết tiếng hống của mãnh thú từ đâu mà ra.

- Ngao Phụng huynh, thứ đó ngươi cũng muốn tranh với ta sao?

Man Càn trực tiếp thông qua truyền tấn lệnh truyền tấn nói. Y không muốn để cho bọn Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan biết được thứ đó cũng được cất giữ tại Nghịch Ương cảnh.

"Man Càn huynh, không cần phải gọi là thứ đó, xem ra huynh cũng đã đoán ra được là quyển trục đấy rồi. Quả thật khiến ta ngạc nhiên. Không ngờ quyển trục đó cũng đặt ở Nghịch Ương cảnh, đây đúng là một niềm vui bất ngờ. Trừ kiện bảo bối mà thủ lĩnh của tiên ma yêu các giới đều thèm muốn. Khắp Nghịch Ương cảnh này, quyển trục đó chí ít cũng đứng hàng thứ hai. Ta vẫn nghĩ Nghịch Ương tiên chắc sẽ để lại quyển trục cho người có duyên, nhưng không hề nghĩ người lưu lại ở Nghịch Ương cảnh. Nếu như lấy được nó …. Ngao Phụng ta cho dù chỉ là Kim Long, nhưng địa vị tại Long tộc cũng có thể ngang bằng với Ngũ Trảo Kim Long!

Truyền tấn của Ngao Phụng, hiển nhiên đã thể hiện quyết tâm của y đối với "quyển trục" đó.

- Tốt, ngươi muốn chiếm. Ta cũng muốn chiếm, tới lúc đó phải xem ai có bản lãnh thật sự.

Man Càn thông qua truyền tấn thuyết phục.

Ngao Phụng chỉ nhìn Man Càn cười nhạt.

Ngao Phụng lúc này thật sự đã có chủ ý:

- Hiện tại thủ lĩnh tiên ma yêu các giới đả thông rào chắn giữa hai giới, để cho sứ giả các giới hạ phàm ra tay đoạt vật đó. Ta cho dù có thất bại cũng không đáng tội chết. Không, như … quyển trục này, có phải dùng tới sát chiêu tối hậu ta cũng sẽ ra tay tranh đoạt. Chỉ cần có được nó, địa vị của ta tuyệt đối sẽ tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Bốn đại sứ giả của thượng giới, tất cả đều vì thủ lĩnh của mình mà tranh đoạt bảo vật trong truyền thuyết.

Nhưng cho dù có đoạt được, cũng phải dâng lên cho thủ lĩnh. Bọn họ cũng không có được lợi ích gì. Cho nên …. Cho dù có chịu tội danh bất lực, cũng phải đoạt bằng được quyển trục này.

Vì tranh đoạt quyển trục mà sử dụng sát chiêu tối hậu có trong tay, tư tâm của Ngao Phụng quả là rất lớn.

Cũng không thể trách y, nói cho cùng kiện bảo vật này, có uy danh cực lớn. Nếu như tại tiên ma giới một bảo bối như vậy, kẻ có đẳng cấp như Ngao Phụng có làm sao có thể tranh đoạt được?

- A….nếu như có nó, thực lực của ta tuyệt đối có thể tăng lên hơn mười lần!!!

Ngao Phụng trong lòng không khỏi run lên, ham muốn tranh đoạt quyển trục của y mãnh liệt tới cực đỉnh. Y kích động, Man Càn há lại không kích động?

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ là đoán ra sự tồn tại của quyển trục đó, còn Hoa Nhan cùng Đỗ Trung Quân thật sự vẫn chưa biết gì.

"Bồng" một âm thanh rõ ràng giống như tiếng ngọc phiến vỡ tan vang lên trên bạch ngọc quảng trường, linh hồn ngọc giản của Vu Hắc cuối cùng cũng đã vỡ.

Tất cả là ba canh giờ, Vu Hắc tiến nhập Thanh Vân lộ mới được có ba canh giờ đã chết.

- Phía tán tiên cùng tán ma đều đã cử người ra rồi, giờ đến Long tộc các người.

Man Càn cười nhìn về phía Ngao Phụng, Ngao Phụng vô cùng

điềm đạm nói.

- Duyên Sơn trưởng lão, làm phiền ngươi ra tay vậy.

Ba đại trưởng lão của Long tộc gồm Duyên Sơn, Ngao Tuất, Ngao Nham.

Nhưng khi nãy Ngao Nham đã bị chết tại tán bảo nham, chỉ còn lại Duyên Sơn cùng Ngao Tuất hai vị đại trưởng lão, Duyên Sơn là Ngân Long đã đạt tới thập nhị kiếp tán yêu, còn Ngao Tuất mới chỉ là Hắc Long thập nhất kiếp tán yêu. Thực lực Duyên Sơn tự nhiên mạnh hơn một bậc.

So với Minh Thiện chân nhân, Vu Hắc, thập nhị kiếp Ngân Long thực lực mạnh hơn rất nhiều.

- Duyên Sơn trưởng lão, thận trọng.

Phương Điền dặn dò Duyên Sơn.

- Tộc trường, sử giả đại nhân, xin hãy yên tâm.

Duyên Sơn cười nói, rồi lập tức tiến vào trong Thanh Vân lộ.

Man Càn mỉm cười nói:

- Ngao Phụng huynh . Ta thấy Duyên Sơn trưởng lão gì đó của ngươi thực lực quả thật rất mạnh, chí ít cũng hơn Vu Hắc. Có lẽ y cũng có khả năng vượt qua Thanh Vân lộ.

- Qua được hay không, phải xem thực lực của mỗi người, hiện tại nói cũng vô dụng.

Ngao Phụng cười nhạt nói.

Lúc này hai người đã bắt đầu âm thầm công kích lẫn nhau.

Vì quyển trục đó. Bọn họ có thể không từ thủ đoạn nào để giết đối phương.

Man Càn nhìn Ngao Phụng, trong lòng cười lạnh:

- Bệ hạ người quả thật là rộng lượng, hoặc có thể cũng do thân phận siêu cấp thần thú Tử Đồng Ngưu Ma vương của ta không ngờ lại đem cấp cho ta một kiện hạ phẩm thần khí, tuy rằng chỉ là một hạ phẩm thần khí công kích cấp thấp nhất, nhưng so với cực phẩm tiên khí vẫn lợi hại hơn rất nhiều.

- Nếu như đoạt được quyển trực đó, thực lực của ta chí ít cũng tăng lên gấp mười lần, khi đó cơ hội tranh đoạt bảo bối mà bệ hạ cần cũng tăng lên không ít.

Lúc này Man Càn căn bản vô pháp kiềm chế được bản thân.

Y không lúc nào không nghĩ đến quyển trục đó.

Đối với Man Càn mà nói, quyển trục đó thực sự là trân quý đến cực điểm. Khi trước thủ lĩnh các giới đều hi vọng có được quyển trục này chỉ là cuối cùng lại bị Nghịch Ương tiên đế đoạt mất.

……..

- Đại ca. Cũng đã được hơn ba canh giờ rồi, Long tộc trưởng lão vẫn chưa chết, xem ra y rất có hi vọng thoát nạn a.

Hầu Phí trong lòng thoải mái phi thường. Dù sao hiện tại y cũng chỉ đợi để phi thăng.

Tần Vũ thì lại không hề nói gì.

- Phí phí, tiểu Hắc, các đệ có cảm thấy Man Càn cùng Ngao Phụng hai người khí thế có điểm khác thường không?

Tần Vũ thấp giọng nói.

Ba huynh đề cùng nhau tán gẫu tại một góc của bạch ngọc quảng trường, những người ở giữa quảng trường như bọn Hoa Nhan, Ngao Phụng cũng không hề để ý tới họ.

- Đúng, Man Càn cùng Ngao Phụng không còn giữ được bộ dạng bình tĩnh nữa rồi. Hai người bọn họ giờ như lão hổ chuẩn bị cắn người, toàn thân toát ra một loại khí thế cuồng loạn.

Hầu Phí cẩn thận quan sát rồi khẽ nói.

Tần Vũ cũng gật đầu.

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Tông Quật, Phương Điền, bốn người cũng đều cảm thấy khí thế của Ngao Phụng, Man Càn hai người có sự thay đổi.

- Hà, Ngao Phụng huynh. Vẫn còn chưa tới lúc tranh đoạt vật đó mà. Cho dù có đoạt được ngươi cũng phải nộp cho Long Hoàng. Ngươi đâu cần phải tỏ ra hung hãn như vậy, quả thật đã quá kích động rồi.

Đỗ Trung Quân lên tiếng.

Ngao Phụng hít sâu một hơi, cười nói:

- Chỉ vì thấy sắp tới được Cửu Trọng Thiên, quả cũng có phần kích động. Ài, ta tu luyện tâm tính vẫn chưa đủ rồi.

- Man Càn huynh, ngươi thực lực cao nhất, đâu cần phải khẩn trương như vậy.

Tông Quật ôn tồn nói.

Man Càn liền cố gắng trấn áp tâm tình kích động, chỉ gật đầu không nói gì.

Bình tĩnh?

Nếu đổi lại là người nào khác ở đây, nếu biết được sự tồn tại của quyển trục đó đều không thể bình tĩnh, cũng không có cách nào giữ nổi bình tĩnh.

- Bồng!

Âm thanh tan vỡ lại vang lên thêm lần nữa.

- Duyên Sơn chết rồi.

Ngao Tuất sắc mặt đại biến. Những cao thủ còn lại dáng vẻ đều có phần khó coi.

Ba đại trưởng lão của Long tộc, thực lực của Duyên Sơn là mạnh nhất thậm chí Minh Lương chân nhân cùng Ô Không Huyết khi trước cũng không bằng được Duyên Sơn. Ngay cả Duyên Sơn cũng chết, độ nguy hiểm của Thanh Vân lộ có thể tưởng tượng được.

- Đã qua lượt của Long tộc rồi, giờ tới Hồng Hoang yêu tộc.

Ngao Phụng nhìn sang Man Càn.

Man Càn chầm chậm nói:

- Khổng Tào, trông cậy vào ngươi vậy.

- Vâng, đại nhân.

Trong lòng Khổng Tào thật sự không tin tưởng chút nào, nhưng y vẫn tuân lệnh tiến vào Thanh Vân lộ.

Cửu đầu xà Khổng Tào, một trong ba đại cự yêu dưới trướng Dư Lương. Thựt lực rất mạnh, tại Hồng Hoang chỉ thua có Dư Lương. Nhưng cho dù vậy, Khổng Tào vẫn không có bao nhiêu tự tin.

- Đi tìm chết.

Hoa Nhan cười nhẹ nói.

Đỗ Trung Quân cũng gật đầu tán đồng.

Trong mắt của sáu đại thủ lĩnh, thủ hạ bọn họ chỉ là liều chết dò đường. Hơn nữa khi tới được Cửu Trọng Thiên, khẳng định sẽ có rất nhiều bảo vật, bọn họ cũng không mong muốn phải thưởng cho thuộc hạ nhiều bảo bối như vậy.

Quả nhiên như đã dự đoán, chỉ mới được gần bốn canh giờ, linh hồn ngọc giản của Khổng Tào đã vỡ tan.

Lại thêm một cao thủ nữa bị chết, khiến cho không khí trên quảng trường thêm phần áp bức.

- Giờ đến lượt người của Tông Quật huynh rồi.

Hoa Nhan nhìn sang Tông Quật.

Tông Quật lúc này chỉ còn một thuộc hạ duy nhất – Hóa Thạch thú Thạch Hóa. Tông Quật đưa mắt nhìn Thạch Hóa, vô lực nói:

- Thạch Hóa, ngươi cũng có những phép thần thông đặc biệt, nếu như may mắn, chắc vẫn còn chút hi vọng.

Thạch Hóa chỉ gật đầu rồi bước lên Thanh Vân lộ.

- Thanh Vân lộ, sao ta lại có cảm giác giống như một tử lộ.

Tần Vũ nhìn qua Thanh Vân lộ dài hơn vạn dặm thông tới Cửu Trọng Thiên xung quanh bao bọc bởi vô số thanh vân, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác áp bức.

Ở cuối Thanh Vân lộ, xem ra là một khoảng không rất rộng lớn.

- Hống……

Tiếng hống quen thuộc lại vang lên lần nữa.

Nhưng chỉ một lát, tiếng hống đã biến mất.

- Tốt, Thạch Hóa đã rất nhanh qua được cửa ải đầu tiên rồi.

Hoa Nhan cười nói, bên cạnh Đỗ Trung Quân cũng phụ họa với y. Lúc này chỉ có những cao thủ cao cấp như Hoa Nhan còn có chút thoải mái, còn lại mọi người đều rất khẩn trương.

Đã qua ba canh giờ.

Cuối cùng linh hồn ngọc giản của Thạch Hóa vỡ nát, cũng đại biểu cho việc thêm một cao thủ nữa hồn phi phách tán.

- Đáng tiếc.

Hoa Nhan thở dài nói.

- Khi trước bắt đầu từ tán tiên bọn ta rồi cuối cùng là Bạo Loạn Tinh Hải, giờ đã hết một vòng, sẽ đảo ngược lại bắt đầu từ người của

Bạo Loạn Tinh Hải cuối cùng tới tán tiên bọn ta. Nhưng Bạo Loạn Tinh Hải của Tông Quật không còn thủ hạ nào nữa. Vậy nên để cho người của Hồng Hoang yêu tộc ra tay thôi.

- Im miệng, ta tự biết quy củ.

Man Càn nhìn về phía thủ hạ duy nhất còn lại – Dư Lương.

- Dư Lương ,đừng để ta thất vọng.

Man Càn thấp giọng nói.

- Đại nhân yên tâm.

Dư Lương mỉm cười cúi mình nói, khí thế của Dư Lương tỏa ra thật sự không tầm thường.

Thần thú Thông Thiên Thử đạt tới thập nhị kiếp tán yêu, lại là thượng cấp thần thú. Luận thực lực, tuyệt đối nằm trong số những người mạnh nhất hiện tại.

Dư Lương chỉ mới bước chân lên Thanh Vân lộ, thân hình đã lập tức như ảo ảnh biến mất không thấy đâu.

- Không thể nào, chẳng lẽ Dư Lương này định dùng tốc độ trực tiếp một hơi vượt qua Thanh Vân lộ sao?

Đỗ Trung Quân kinh ngạc nói.

Ngao Phụng gật đầu tán thưởng:

- Nói không chừng thật sự có thể thành công, Dư Lương này bản thể là Thông Thiên Thử, tốc độ cực nhanh, trong số bọn ta, chỉ có mình Tông Quật huynh là có thể vượt qua được y.

Cùng lúc đó, bọn Tần Vũ ba người cũng đều đứng dậy, bởi vì Hầu Phí cùng Hắc Vũ sắp phải phi thăng.

- Đại ca.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, hai mắt rưng rưng .

- Đều lớn cả rồi, sao vẫn còn bộ dạng như vậy. Được rồi ….đại ca đáp ứng ngươi, không cần biết như thế nào ta nhất định sẽ tới yêu giới tìm các ngươi.

Tần Vũ trong tâm cũng vô cùng đau khổ, khi còn bé, không được phụ thân quan tâm, y chỉ biết cùng tiểu Hắc hai kẻ cô độc dựa vào nhau.

Bao nhiêu năm qua……

Tình cảm giữa bọn họ, thậm chí giống như tình cảm của huynh đệ ruột thịt.

Bầu trời đột nhiên bắt đầu chấn động, một loại năng lượng đặc thừ từ từ bao trùm lên toàn bộ Nghịch Ương cảnh, những cấm chế của Nghịch Ương cảnh đối diện với năng lượng này cũng không có cách nào cản trở.

Đó là năng lượng của trời đất!

Lúc này, Man Càn, Tông Quật, Hoa Nhan cả bọn đều quay sang nhìn về phía ba người Tần Vũ, bọn họ đều nhận ra được dáng vẻ chia ly của ba huynh đệ, cũng biết Hầu Phí và Hắc Vũ quả thật đã tới lúc phi thăng.

- Đại ca, người nhất định phải tới yêu giới tìm bọn ta đó.

Hầu Phí trịnh trọng nói.

Tần Vũ chỉ có thể gật đầu.

Đạo đạo quang hoa từ không trung xạ xuống, trực tiếp bao bọc lấy Hầu Phí cùng Hắc Vũ…… dù bị quang hoa chói mắt bao trùm nhưng Hầu Phí, Hắc Vũ vẫn nhìn chằm chằm về phía Tần Vũ, trong lọng bọn họ đều có một mong ước, mong cho Tần Vũ có thể sáng tạo thành công Tinh Thần công pháp, để rồi phi thăng thành công.

- Ta nhất định sẽ gặp lại các đệ.

Tần Vũ trong lòng thập phần kiên quyết nói.

Ba huynh đệ nhìn nhau không rời……..

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người đã bắt đầu bay lên, năng lượng bao bọc lấy thân thể bọn họ càng lúc càng lợi hại, tới khi hai người hoàn toàn biến thành hai đạo bạch quang, chỉ thấy không gian chấn động một trận, hai người cũng tiêu thất không thấy đâu.

- Tiểu Hắc, Phí Phí.

Tim Tần Vũ hoàn toàn lạnh đi.

Toàn bộ tim như bị đóng băng lại, lan tỏa những ngóc ngách sâu kín trong tâm.

Một người luôn luôn lạnh lùng, nhưng thật sự lại là huynh đệ thân thiết của y tiểu Hắc đã bỏ đi. Cả một người luôn luôn vui vẻ, cũng được xem là huynh đệ của y, Phí Phí cũng đã đi rồi.

- Lập Nhi đi rồi, tiểu Hắc cùng Phí Phí cũng đi rồi. Đại ca, nhị ca bọn họ còn có gia quyến, phụ vương còn có Phong bá bá cùng bao người bên cạnh. Chỉ có ta …..là chẳng có ai.

Lúc này, Tần Vũ đã cảm thủ được tư vị cô độc y chưa từng có.

Chương 284

Nhất Miết

Gió thổi tóc áp sát gương mặt, đầu tóc rối bời, ánh mắt của Tần Vũ trở nên uể oải.

"Trước mắt tại Nghịch Ương Cảnh cần đoạt được bảo vật do Lan thúc lưu lại, sau đó sẽ bế quan lĩnh ngộ sáng tạo công pháp Tinh thần biến, cố gắng nhanh chóng phi thăng!"

Tần Vũ tự nhủ trong lòng, *"Phụ vương, đại ca, nhị ca bọn họ đã có người thân chiếu cố, ta cũng không phải bận tâm. Chỉ còn Lập Nhi cùng với hai huynh đệ mà thôi."*

Tần Vũ tuy người tại Nghịch Ương Cảnh, nhưng hồn thật sự đã không còn ở đó nữa.

- Tần Vũ huynh đệ, đừng quá thương tâm. Hai huynh đệ của ngươi phi thăng, đó là quy tắc của thiên địa, căn bản không thể chống lại. Hơn nữa ngươi cũng đã đạt tới Đại Thành kì, chẳng bao lâu nữa ngươi cũng có thể phi thăng.

Man Càn đến bên cạnh an ủi.

Trên mặt tràn đầy vẻ thê lương, Tần Vũ gắng gượng nở một nụ cười:

- Đúng, chẳng bao lâu nữa ta cũng có thể phi thăng.

Đây là nói với Man Càn, cũng là nói với chính bản thân y.

Tuy nhiên… nếu không sáng tạo ra được cấp tiếp theo của công pháp, làm sao bản thân có thể đột phá lên cảnh giới cao hơn

nữa?

Tần Vũ hai tay không kìm được bóp chặt lại.

Man Càn thấy dáng vẻ của Tần Vũ, cũng không làm phiền thêm nữa, chỉ để cho Tần Vũ một mình an tĩnh suy nghĩ.

Lúc này tại trường chỉ còn chín người – Hoa Nhan, Tuyết Vũ Ương, Đỗ Trung Quân, Ngao Nham, Phương Điền, Ngao Phụng, Tông Quật, Man Càn cùng Tần Vũ. Ngoại trừ Tần Vũ, tám người còn lại đều đang mong chờ kết quả tiến nhập Thanh Vân lộ của Dư Lương.

Chết? Sống?

Tạm thời không ai dám khẳng định.

- Đỗ huynh! Dư Lương là người có thực lực cao nhất trong số những người đã tiến nhập Thanh Vân lộ. Huynh xem y có thể kiên trì được trong bao lâu? So với trưởng lão Duyên Sơn của Long tộc thì thế nào?

Hoa Nhan cười nói.

Đỗ Trung Quân trầm ngâm một lúc nói:

- Thời gian y có thể kiên trì xem ra cũng không dưới trưởng lão Duyên Sơn của Long tộc. Đúng là Duyên Sơn kiên trì được gần bốn canh giờ, cho dù Dư Lương thất bại, chí ít y cũng kiên trì được hơn bốn canh giờ.

- Dư Lương mới tiến nhập được nửa canh giờ, hiện tại đàm luận vẫn còn quá sớm.

Man Càn cười nói, bỗng nhiên Man Càn khẽ nhíu mày,

- Ồ?

Trong tay Man Càn xuất hiện một khối truyện tấn lệnh. Sắc diện y bỗng trở nên sáng lạn vô cùng.

- Thành công rồi!

Man Càn cươi lớn nói.

- Ha ha, Dư Lương y đã vượt ải thành công, y thành công rồi.

- Lẽ nào!

Hoa Nhan, Tuyết Vũ Ương, Đỗ Trung Quân, Ngao Nham, Phương Điền, Ngao Phụng, Tông Quật, Man Càn bao nhiêu cao thủ đều chấn động, ngay cả Tần Vũ đang trầm ngâm bên góc quảng trường cũng bị đánh thức. Không kìm được đưa mắt nhìn bọn họ.

Man Càn trên mặt nở một nụ cười tự đắc:

- Nghe đã nào, ta nói Dư Lương đã thành công vượt qua Thanh Vân lộ, hơn nữa còn tới được Cửu trọng thiên rồi.

- Không thể nào, mới có nửa canh giờ, sao có thể nhanh như vậy?

Hoa Nhan là người đầu tiên phản bác.

- Vừa nãy Duyên Sơn trưởng lão của Long tộc, cùng cả Khổng Tào thủ hạ của ngươi bọn họ đều kiên trì được hơn ba canh giờ, thế nhưng tất cả cuối cùng đều thất bại.

- Hoa Nhan huynh không phải là quá cố chấp sao?

Tông Quật lên tiếng.

Mọi người đều nhìn về phía y, Tông Quật bắt đầu hỏi lại:

- Xin hỏi chư vị, chẳng lẽ tất cả đã quên phản ứng đầu tiên của Dư Lương khi tiến nhập Thanh Vân lộ là gì rồi sao?

Gần như tất cả mọi người đều đã nhớ ra.

Dư Lương vừa bước lên Thanh Vân lộ, toàn bộ thân hình đã lập tức biến mất, hiển nhiên là đã dùng tốc độ cực nhanh hỏa tốc lao đến cuối đường. Cho dù trên Thanh Vân lộ trở ngại trùng trùng, nhưng Dư Lương cuối cùng cũng chỉ mất có nửa canh giờ đã vượt qua.

- Tốc độ!

Tông Quật gật đầu nói,

- Khác với những người trước đây tiến nhập Thanh Vân lộ đều vô cùng thận trọng, Dư Lương y lại dùng tốc độ để vượt qua, cho nên y chỉ mất có nửa canh giờ đã thành công, không có gì là kì quái cả.

Lúc này hai kẻ may mắn còn lại chưa bị đem ra làm hòn đá dò đường—Tuyết Vũ Ương và Long tộc trưởng lão hai mắt sáng rỡ. Ví bọn họ như là hòn đá dò đường, một điểm cũng không sai.

Trong mắt của bọn Man Càn, chỉ có Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Phương Điền, Tông Quật, Man Càn là đủ tư cách để tranh đoạt bảo bối. Những kẻ khác cùng lắm chỉ là tiểu tốt mở đường cho bọn họ mà thôi.

Man Càn nhìn Long tộc sứ giả nói:

- Huynh đệ, thủ hạ của ta đã vượt qua được, hiện tại đến lượt người của Long tộc các người rồi.

Long tộc sứ giả gật đầu, theo như quy củ ban đầu, hiện tại người tiếp theo sẽ là Long tộc trưởng lão.

- Chậm đã!

Hoa Nhan bỗng nhiên cau mày hét lên.

- Hoa Nhan huynh có chuyện gì vậy?

Mọi người cùng nhìn Hoa Nhan.

Tần Vũ trong góc nhìn đám người trên quảng trường đang tranh luận với nhau. Tần Vũ hiểu rõ bọn họ căn bản không hề để một tu chân giả Đại Thành kì vào trong mắt, chỉ có điều y thật sự lại rất vui mừng vì điều đó.

Tần Vũ nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng thầm phản đối: *"Tốc độ, vượt qua Thanh Vân lộ chỉ dựa vào tốc độ thôi sao? Có tiếng thú hống, hiển nhiên là cũng có không ít trở ngại. Dư Lương có thể vượt qua, thứ nhất là do tốc độ, thứ hai là do thực lực cường hãn. Hơn nữa cự li chỉ có vạn dặm, nếu chỉ cần dùng tốc độ vượt qua, sao phải mất tới nửa canh giờ?"*

Tần Vũ nghĩ như vậy, bọn Man Càn trong lòng đương nhiên cũng đều hiểu rõ.

Hiện tại tất cả mọi người tại quảng trường đều hướng về phía Hoa Nhan chất vấn tại sao y lại sao y lại cản trở Long tộc trưởng lão tiến nhập Thanh Vân lộ.

Hoa Nhan cười nhạt nói:

- Vừa nãy Man Càn huynh nói Dư Lương vượt qua Thanh Vân lộ, đó cũng chỉ là lời nói phiến diện, ai biết được là thật hay giả? Nếu như lúc này Dư Lương vẫn còn ở trên Thanh Vân lộ. Huynh để cho

người khác tiến vào, không phải là muốn người ta đi tìm chết sao?

Đỗ Trung Quân, Long tộc sứ giả không khỏi giật mình.

Bọn họ vẫn còn nhớ rõ quy tắc của Thanh Vân lộ - chỉ có thể để cho một người tiến nhập, nếu như có hai người trên Thanh Vân lộ, cả hai nhất định phải chết.

- Hanh… Dư Lương linh hồn ngọc giản chưa bị vỡ. Nhưng cũng không thể chứng minh việc y đã thành công vượt qua Thanh Vân lộ, chỉ có thể cho thấy là y vẫn chưa chết. Huynh nói Dư Lương thành công vượt qua, bọn ta sao có thể hoàn toàn tin tưởng?

Hoa Nhan hỏi lại.

Man Càn đã động nộ.

Y tịnh không nói dối, nhưng bọn Hoa Nhan lại không tin.

- Một lũ ngu, hừ, các ngươi không dám đi, thì để ta đi.

Man Càn tức giận chuyển thân bước tới Thanh Vân lộ.

- Man Càn huynh đầu cần phải thế.

Long tộc sứ giả lập tức đưa tay ra cản Man Càn, cho dù thế nào cũng không thể để Man Càn đi trước được, nếu như Man Càn tới trước y, quyển trục đó rất có thể sẽ rơi vào tay Man Càn.

Man Càn lạnh lùng nhìn Long tộc trưởng lão:

- Không biết Long tộc trưởng lão thấy sao, bọn họ tất cả đều không dám đi trước.

Long tộc sứ giả cười nói:

- Hoa Nhan huynh, bọn ta hồ đồ thật rồi, nếu như Man Càn huynh muốn hãm hại, tất nhiên phải hãm hại bọn ta chứ. Chẳng lẽ y lại hi sinh Dư Lương chỉ để hãm hại Long tộc trưởng lão thôi sao?

Lời nói này hiển nhiên không phải nhắm tới Long tộc trưởng lão, nhưng hàm ý của Long tộc sứ giả, mọi người tại trường đều minh bạch. Long tộc trưởng lão tu luyện cũng hơn vạn năm, sớm đã thành tinh, đương nhiên không vì lời nói đó mà tức giận, hơn nữa thông qua trưởng lão có thể suy ra, Dư Lương khẳng định đã thật sự vượt ải thành công.

Xem ra… tốc độ quả là rất hữu dụng.

Long tộc sứ giả trong lòng cũng đã nghĩ tới phương pháp như vậy để đi qua Thanh Vân lộ.

- Sứ giả đại nhân, thuộc hạ xin đi trước.

Trưởng lão khom mình nói. Sau đó quay lưng bước lên Thanh Vân lộ. Trưởng lão chỉ vừa mới đặt chân lên Thanh Vân lộ, cả người đã trở thành một đạo lưu ảnh.

Hiển nhiên… trưởng lão cũng muốn dựa vào tộc độ cực nhanh để vượt qua.

Lúc này tại trường nếu như có người nào quan tâm đến âm thanh của trưởng lão Long tộc tiến nhập Thanh Vân lộ nhất, thì đó chính là Tuyết Vũ Ương… người kế tiếp sẽ phải bước lên Thanh Vân lộ.

Tất cả mọi người đều chờ đợi.

Long tộc trưởng lão nếu như có thể dùng tốc độ vượt qua, việc tăng tốc vượt ải sẽ có thể thực hiện được.

- Hống~~~

Tiếng hống cuồng bạo tới cùng cực. Toàn bộ mọi người tại quảng trường đều nghe thấy, sau đó không lâu là tiếng kêu của Thanh long.

- Trưởng lão đã hóa thành bản thể rồi.

Phương Điền khẳng định:

"Hi vọng trưởng lão có thể thành công vượt qua." Phương Điền trong lòng có chút khó chấp nhận.

Ba đại trưởng lão của Long tộc, khi trước tiến nhập Nghịch Ương Cảnh, hiện tại đã chết mất hai vị, chỉ còn lại duy nhất một vị Long tộc trưởng lão, nếu như chết nốt, cao thủ tuyệt đỉnh của Long tộc cũng gần như chết sạch.

Kì thật không chỉ Long tộc, tán ma, tán tiên và luôn cả hồng hoang tuyệt đỉnh cao thủ chết cũng rất nhiều.

Có thể nói, sau trận chiến tại Nghịch Ương Cảnh, siêu cấp cao thủ tại phàm nhân giới gần như chết hơn một nửa.

Một khắc thời gian trôi qua.

Nửa canh giờ… Một canh giờ. Vẫn chưa có phản ứng.

Hai canh giờ đã qua, linh hồn ngọc giản may mắn vẫn còn nguyên vẹn, nhưng vẫn chưa nhận được tin tức trưởng lão thành công vượt ải.

Những người còn lại đều im lặng chờ đợi.

"Phanh"

Âm thanh chói tai vang lên. Cuối cùng ngọc giản của trưởng

lão đã vỡ thành bốn năm mảnh.

Phương Điền sắc mặt xám xịt.

Vị trưởng lão cuối cùng của Long tộc đã chết.

Tuyết Vũ Ương thần sắc cũng trầm hẳn xuống. Y vừa nãy đã bắt đầu nghĩ có thể dùng tốc độ để vượt qua Thanh Vân lộ.

Nhưng nhìn kết qua của trưởng lão, rõ ràng – dựa vào tốc độ vẫn không được.

- Tuyết Vũ Ương, trông vào ngươi vậy.

Hoa Nhan khích lệ.

Lúc này Hoa Nhan đối với Tuyết Vũ Ương cũng chẳng tin tưởng bao nhiêu, tuy rằng y có chút kỹ năng độc đáo, thực lực cũng cường đại phi thường. Nhưng nếu so với Long tộc trưởng lão mạnh nhất – Duyên Sơn - vẫn còn một khoảng cách khá lớn.

Duyên Sơn đã chết. Tuyết Vũ Ương có thể thoát được sao?

Tuyết Vũ Ương quay sang Hoa Nhan cáo từ, rồi sau đó bước lên Thanh Vân lộ. Vừa bước lên, Tuyết Vũ Ương đã có chút do dự.

Cực tốc tiến tới, hay cẩn thận từ từ đi lên?

Tới tận lúc bước lên Thanh Vân lộ, Tuyết Vũ Ương vẫn còn phân vân, nhưng chỉ một lúc, y đã biến thành một đạo tàn ảnh cực tốc hướng về phía trước. Y đã quyết định – học tập Dư Lương.

Chỉ mới gần hai canh giờ, âm thanh linh hồn ngọc giản tan vỡ lại vang lên.

Âm thanh đó cũng thể hiện, đám vô dụng đó, trừ Dư Lương đều đã chết. Hiện tại đã tới lượt của sáu đại cự đầu – Man Càn,

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Tông Quật, Phương Điền, Ngao Phụng tiến nhập Thanh Vân lộ.

Chỉ có Tần Vũ… mặc dù thực lực yếu nhất, nhưng bởi vì ngay từ lúc đầu đã cùng với bọn Ngao Phụng thỏa thuận, chắc chắn sẽ là người cuối cùng đặt chân lên Thanh Vân lộ.

"Sáu đại cự đầu trong đó có đến bốn thượng giới sứ giả. Thượng giới sứ giả đều có những con chủ bài lợi hại, nhiều khả năng sẽ qua được… chỉ là Nghịch Ương tiên đế cũng nói qua, tiên giới sứ giả nếu muốn vượt qua, thử thách sẽ cực lớn. Xem ra Hoa Nhan phải chịu tội rồi."

Tần Vũ trong lòng lập tức có phán định.

Theo như thỏa thuận ban đầu, kiếm tiên Hoa Nhan là người đầu tiên vượt Thanh Vân lộ.

- Hoa Nhan nếu như ngươi qua được Thanh Vân lộ, phải báo ngay cho bọn ta. Ngươi đừng có qua rồi mà không báo, thay vào đó khiến cho bọn ta phải khổ sở chờ đợi.

Man Càn hừ lạnh.

Hoa Nhan cười nói:

- Đó là đương nhiên, chẳng lẽ ta lại là loại tiểu nhân ti bỉ như vậy.

Hoa Nhan nếu như qua được, lại không báo cho mọi người biết, để cho tất cả phải khổ sở chờ đời, rồi đoạt lấy bảo vật. Bọn Man Càn chết như vậy không oan sao?

Ngao Phụng lắc đầu nói:

- Bọn ta khó có thể tin ngươi được, cho nên trước khi bước lên Thanh Vân lộ, sáu người phải phát thệ… cho dù là ai trong sáu người thành công vượt ải, cũng phải đợi những người khác tới đủ, chỉ khi sáu người cùng qua được, bọn ta mới có thể tiếp tục tiến lên. Nếu như làm sai sẽ bị trời cao trừng phạt hồn phi phách tán!

- Đúng, sáu người phải phát thệ.

Man Càn nói.

Bọn Tông Quật, Phương Điền cùng nhìn Hoa Nhan.

Hoa Nhan sắc diện đại biến, y là người đầu tiên tiến nhập Thanh Vân lộ, tự nhiên là việc tốt, nhưng giờ lại bị năm người kia chèn ép như vậy. Hoa Nhan chỉ có thể cố nặn ra một nụ cười nói:

- Đó là đương nhiên, như vậy mới gọi là công bằng.

Sáu người lập tức cùng phát thệ.

Tần Vũ từ xa quan sát: *"Sáu người phát thệ? Căn bản không để ý tới ta, hiển nhiên không hề xem ta là đối thủ cạnh tranh…?"* Tần Vũ mỉm cười nhìn sáu đại cự đầu.

Ngay sau đó, Hoa Nhan đi thẳng bước lên Thanh Vân lộ.

Man Càn cười nói:

- Tiên giới sứ giả vượt qua Thanh Vân lộ quả khó khăn, so với kẻ khác nguy hiểm hơn rất nhiều, quả là thú vị, để xem Hoa Nhan có vượt qua được không.

- Điều này… quả thực là khó nói a.

Bọn Đỗ Trung Quân đều bật cười.

…

Thời gian trôi đi – từ khi Hoa Nhan tiến nhập Thanh Vân lộ, những âm thanh công kích bạo tạc vang lên không ngớt, rõ ràng là so với những người khác hung hiểm hơn nhiều. Việc này khiến cho bọn Man Càn đều lộ rõ vẻ vui sướng.

Qua một canh giờ.

"Oanh!"

Tựa như tiếng sấm nổ thình lình vang lên cạnh tai, làm cho Tần Vũ cũng phải giật mình.

Một cơn chấn động khủng bố từ Thanh Vân lộ truyền tới, tiếng nổ này không ngờ khiến cho thanh vân xung quanh Thanh Vân lộ bị thổi bay tứ tán, nhưng chỉ một lúc, thanh vân đã bao bọc lấy Thanh Vân lộ lại.

- Tiếng nổ vừa rồi quả là lớn, sợ rằng cũng phải đạt đến thực lực của bát-cửu cấp kim tiên.

Bọn Man Càn đều tỏ ra ngạc nhiên.

Xem ra Hoa Nhan đã phải sử dụng tới chủ bài rồi, còn bọn Man Càn đều chưa động đến.

Chỉ một lúc sau…

- Tốt rồi, ta đã vượt qua.

Tin tức của Hoa Nhan vừa được truyền tới, nhưng gần như đồng thời, Man Càn cũng gật đầu nói:

- Dư Lương báo tin, y đã thấy Hoa Nhan toàn thân rách rưới

thành công tới được Cửu trọng thiên rồi.

- Toàn thân rách rưới?

Ngao Phụng cười nói:

- Sử dụng tuyệt chiêu tối hậu, sắc mặt của Hoa Nhan xem ra không dễ coi rồi.

Cả năm người đồng thời cùng cười lớn.

Tần Vũ trong góc cũng đứng dậy: *"Ồ, thành công rồi, không tưởng Hoa Nhan không ngờ lại khổ sở như vậy nhưng…"*

Toàn thân Tần Vũ bỗng nhiên dừng lại, nhìn về một phía, trong mắt đồng thời xuất hiện – nghi hoặc, kinh ngạc, không thể tin được cùng với vẻ hưng phấn. Nhưng chỉ trong sát na, Tần Vũ đã khôi phục lại như cũ.

May thay bọn Man Càn tại quảng trường không hề chú ý tới Tần Vũ, đương nhiên cũng không hề chú ý tới ánh mắt của Tần Vũ đã có biến hóa.

Chương 285

Bạch Huyền Quân

Kích động và cả khẩn trương!

Đó là tâm trạng của Tần Vũ lúc này.

"Không nghĩ rằng bức tượng điêu khắc bạch sắc cũng giống như bức tượng trước cửa Cửu Kiếm tiên phủ Tàng Bảo các đều có giữ một chiếc nhẫn a." Tần Vũ trong lòng vô cùng sung sướng, phần đầu của Thanh Vân lộ tới Bạch Ngọc quảng trường hai bên, một bên là bức tượng bạch ngọc, một bên là thạch bia.

Tần Vũ mới đầu cũng không hề phát hiện ra bức tượng bạch ngọc có điều gì đặc biệt, nhưng Tần Vũ lúc này ngồi trong góc của quảng trường, khi đứng dậy, ánh mắt lướt qua, đồng thời nhìn thấy được cánh tay để sau lưng của bức tượng bạch ngọc, trong lòng bàn tay của cánh tay phải không ngờ lại có một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, cùng với bức tượng bạch ngọc hòa thành một thể. Người bình thường cho dù có cẩn thận quan sát cũng không thể nhận ra được chiếc nhẫn này.Thứ nhất bởi nó đã hòa với bức tượng làm thành một khối, thứ hai chiếc nhẫn lại nằm ở trên cánh tay phải để ra sau lưng, tại quảng trường, cánh tay phải này căn bản nằm ở góc chết. Chỉ duy nhất có chỗ Tần Vũ vừa đứng dậy là có thể nhìn thấy, từ những chỗ khác đều không thể phát hiện ra được.

"Quả là giống với Hắc Diễm Quân chi giới, xem ra cũng không khác biệt bao nhiêu. Nghịch Ương tiên đế đã xảy ra việc gì, sao lại cất giấu chiếc nhẫn này trên bức tượng kia?" Tần Vũ trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Bảo bối được giấu tại một địa phương kín đáo như vậy.

Nếu không phải Tần Vũ ở tại góc của quảng trường, và cũng nếu không phải lúc y đứng dậy tình cờ đưa mắt nhìn về vị trí đó, căn bản không thể phát hiện ra chiếc nhẫn này được.

Tần Vũ cũng không nghĩ rằng, cùng một kiểu bố trí, Nghịch Ương tiên đế không ngờ lại dùng tới hai lần.

"Không cần biết ra sao, hiện tại không thể nhìn bức tượng nữa, nếu như bị bọn Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng hoài nghi. Để bọn chúng phát hiện ra chiếc nhẫn này, sẽ có chút phiền phức đây." Tần Vũ sắc mặt lập tức tự nhiên trở lại.

Cho dù bản thân có Kiếm tiên Khôi lỗi, nhưng hiện tại nếu như sử dụng, xem ra sẽ khiến cho toàn bộ sứ giả các giới liên kết đối phó với y. Hơn nữa chấn động cuộc chiến vừa rồi của Hoa Nhan trên Thanh Vân lộ, Tần Vũ cũng cảm nhận được. Uy lực thật sự khiến cho người ta kinh hãi. Theo suy đoán của Tần Vũ, nếu so với cửu cấp kim tiên Kiếm tiên Khôi lỗi, xem ra cũng phải cùng đẳng cấp.

Con chủ bài của Hoa Nhan đã lợi hại, nhưng Man Càn, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân cả bọn đều có những sát chiêu tương tự, độ lợi hại cũng không cách nhau bao nhiêu.

Cho nên Kiếm tiên Khôi lỗi, hiện tại vẫn chưa phải là lúc thích hợp để sử dụng.

Chỉ có thể xuất kì bất ý, tới thời khắc trọng yếu đem Kiếm tiên Khôi lỗi ra dùng mới đem lại hiệu quả cao nhất.

- Tần Vũ ngươi sao vậy?

Man Càn nhìn biểu hiện Tần Vũ có chút khác thường liền bước tới trước mặt y hỏi.

Tần Vũ trong lòng giật thót.

- Ồ, không có gì.

Tần Vũ cười nói.

- Chỉ là… vừa nãy thấy không biết bao người đã chết trên Thanh Vân lộ, bản thân ta có chút lo lắng không biết có thể sống sót vượt qua Thanh Vân lộ không thôi.

Man Càn nghe Tần Vũ nói vậy cũng cảm thấy thoải mái.

Ngay cả những cao thủ như Long tộc trưởng lão cả đám đều thất bại mà hồn phi phách tán, Tần Vũ hiện tại chỉ là một tu chân giả Đại Thành Kì trong lòng cảm thấy bất an cũng là bình thường.

- Tần Vũ huynh đệ.

Man Càn vỗ vai Tần Vũ chấn an nói:

- Thanh Vân lộ này thật sự hung hiểm phi thường, ta xem ngươi giờ cũng đã đạt đến Đại Thành Kì, hay là… ngươi hãy cứ ở lại đây. Tiếp tục đợi cho tới lúc phi thăng, rồi khi đó trực tiếp phi thăng có được không?

Man Càn hoàn toàn là có ý tốt, y đối với việc Tần Vũ có thể vượt qua Thanh Vân lộ không có chút tin tưởng.

- Ừm… để ta nghĩ đã.

Tần Vũ gật đầu nói.

Tuy rằng Tần Vũ lúc này trong lòng đích thực đang lo lắng, bởi vì Tần Vũ đang đứng trong góc của bạch ngọc quảng trường, Man

Càn lại đứng bên cạnh y, nếu như Man Càn đi tới vị trí đặc biệt kia, nhìn về phía bức tượng bạch ngọc, rất có khả năng sẽ phát hiện ra giới chỉ ở trên bức tượng đó.

- Đi nào, dù nói cũng vô dụng thôi.

Tim Tần Vũ đập liên hồi.

- À, Tần Vũ huynh đệ, ta thật không hiểu tại sao sư môn trưởng bối của ngươi lại để ngươi tiến nhập Nghịch Ương Cảnh. Lần khảo nghiệm này không phải là đi tìm chết sao?

Man Càn hiện tại vẫn không để ý. Chỉ quay sang nói chuyện với Tần Vũ.

Tần Vũ vẫn điềm tĩnh bước lên một bước, chiếm ngay lấy vị trí đặc thù có thể nhìn thấy chiếc nhẫn, rồi quay lại ứng phó với Man Càn.

Cùng lúc, Long tộc tộc trưởng Phương Điền cũng đã bước lên Thanh Vân lộ.

- Man Càn huynh, hiện tại phe Long tộc có đến hai siêu cấp cao thủ, một kẻ là Phương Điền, kẻ nữa là Ngao Phụng, người nói xem ai lợi hại hơn?

Tần Vũ tùy tiện đưa ra một câu khỏi. Đây cũng chính là câu hỏi mà Tần Vũ luôn băn khoăn.

Man Càn ngập ngừng nói:

- Điều này… có lẽ là Phương Điền.

- Phương Điền?

Tần Vũ nghi hoặc,

- Ngao Phụng không phải là Long tộc sứ giả sao, làm sao y lại không bằng Phương Điền được?

Man Càn khẳng định:

- Nói thì nói vậy, nhưng Ngao Phụng cùng lắm cũng chỉ là nhất cấp yêu vương, Phương Điền mặc dù kém hơn y một cấp, nhưng lại là siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long, thực lực bản thân tuyệt đối không dưới Ngao Phụng. Đồng thời… bởi vì Phương Điền là Ngũ Trảo Kim Long, nên có địa vị rất lớn trong mắt của Long tộc tại thượng giới, so với Ngao Phụng thì cao hơn nhiều. Ta nghĩ… con chủ bài lợi hại nhất Long tộc đưa cho Ngao Phụng, có lẽ hiện đang nằm trong tay của Phương Điền.

- Ra là vậy.

Tần Vũ gật đầu đáp lại.

Chưa từng tiến nhập yêu giới, căn bản không nghĩ siêu cấp thần thú tại yêu giới lại có địa vị cao như thế. Tại yêu giới được xem là hạng tôn quý trong tôn quý, chính vì vậy bọn Đỗ Trung Quân khi thấy Man Càn hạ phàm đều không khỏi ngạc nhiên.

- Ồ, Phương Điền đã vượt qua rồi?

Man Càn nhận được tin tức từ truyền tấn lệnh liền giật mình.

Tần Vũ cũng phải giật mình, thời gian chỉ đủ uống một chén trà, so với thời gian Dư Lương vượt qua Thanh Vân lộ còn ngắn hơn.

- Giờ tới lượt ta rồi phải không?

Đỗ Trung Quân nói.

- Đúng là đến lượt ngươi, Đỗ huynh mời.

Ngao Phụng cười nói.

Đỗ Trung Quân kì thật rất ấm ức, nếu theo quy củ, sẽ là tán tiên, tán ma, long tộc, hồng hoang - yêu tộc, Bạo Loạn Tinh Hải năm phe lần lượt vượt ải. Hoa Nhan là người đầu tiên, người thứ hai sẽ phải là y.

Nhưng do Long tộc có tới hai đại cao thủ nên tất cả đều đồng ý để Ngao Phụng đi sau cùng, nhưng bù lại sẽ để cho Phương Điền xuất phát thứ hai. Cũng bởi vì tất cả đều đã phát thệ nên không lo tới việc kẻ tới trước ra tay đoạt bảo bối, cho nên Đỗ Trung Quân cũng đồng ý, chỉ là y vẫn cảm thấy có chút ấm ức trong lòng.

Vừa đặt chân lên Thanh Vân lộ, Đỗ Trung Quân đã dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước.

- Tần Vũ huynh đệ, Thanh Vân lộ dẫu sao cũng chỉ là cửa ải thứ hai mà thôi, đoạt được bảo bối sau cùng cũng chỉ có một người, cho nên tới lúc đó tại Cửu trọng thiên rất có thể sẽ là một nơi nguy hiểm hơn rất nhiều.

Man Càn nhìn Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ trên mặt cũng có chút lo lắng.

- Ha ha, được rồi, ngươi đã không nghĩ đó là một cửa ải khó khăn, nhưng xem ra ngươi muốn vượt qua Thanh Vân lộ này quả là không có khả năng.

Man Càn cố ý áp đảo.

Tần Vũ đồng thời cũng biểu hiện thêm chút lo lắng.

- Thôi, không đùa nữa. Tần Vũ ngươi tuy mới Đại Thành kì, nhưng nếu luận công kích chân chính, sợ rằng nhị cấp tam cấp thiên tiên cũng không bằng ngươi. Lại thêm cực phẩm tiên kiếm của Tông Quật cho ngươi, ngay cả ngũ cấp lục cấp thiên tiên cũng đều không hơn được, ngươi có cơ sở cực tốt, tương lai thành tựu quả thật không thể biết được.

Tần Vũ chỉ mỉm cười khiêm tốn.

Tần Vũ không biết lúc này Man Càn cùng Ngao Phụng đang nói chuyện với nhau.

- Man Càn, Phương Điền đã thành công tới được Cửu trọng thiên, ta vượt ải cũng không phải việc khó. Đến lúc đó ta cùng Phương Điền hai người liên thủ, để xem ngươi làm sao có thể tranh đấu với bọn ta… Phương Điền tuy có yếu hơn ngươi một chút, nhưng phối hợp với bảo vật Long Hoàng cấp cho, ngươi cũng không chắc đã thắng được y.

Ngao Phụng truyền tấn nói.

- Đừng đắc ý vội, bọn ngươi có hai người, nhưng quyển trục chỉ có một. Cho dù các ngươi có đoạt được quyển trục, làm sao để phân chia đây?

Nếu luận ngôn ngữ sắc bén, Man Càn không bằng Ngao Phụng, hơn nữa tính nhẫn nại của Man Càn cũng không hơn được Ngao Phụng. Ngao Phụng cho dù có bị người khác nhục mạ cũng chỉ cười khẩy, nhưng nếu là Man Càn khẳng định y sẽ tức đến phát cuồng.

- Hừ.

Man Càn đưa mắt nhìn Ngao Phụng đang đứng ở xa, ánh mắt ẩn chứa một chút tàn nhẫn.

"Ồ, Man Càn cùng Ngao Phụng xem ra có điều gì không hợp rồi." Tần Vũ chú ý quan sát thần tình của hai người.

Đúng lúc đó…

- Đỗ Trung Quân đã vượt qua được Thanh Vân lộ rồi.

Ngao Phụng, Man Càn, Tông Quật cả ba gần như đồng thời nhận được tin tức.

So với Hoa Nhan đi đầu.

Phương Điền cùng Đỗ Trung Quân vượt qua Thanh Vân lộ không hề có chấn động gì lớn, hiển nhiên bọn họ không gặp phải nguy hiểm như Hoa Nhan.

- Tần Vũ huynh đệ, bảo trọng. Không chắc chắn thì đừng cố vượt ải. Dẫu sao đệ cũng đã đạt tới Đại Thành kì, ở lại đây chẳng bao lâu nữa là có thể an toàn phi thăng.

Man Càn trước khi đi khuyên nhủ, sau đó lập tức bước lên Thanh Vân lộ.

Bởi vì hiện tại đã đến lượt Man Càn tiến nhập Thanh Vân lộ.

- Tông Quật, Ngao Phụng. Ta đi trước một bước. Ha ha…

Man Càn tựa hồ không hề lo lắng, tùy tiện đặt chân lên Thanh Vân lộ.

Tần Vũ nhìn thấy vẻ thoải mái của sáu đại cự đầu, trong lòng cảm khái vô cùng.

Bọn Minh Thiện chân nhân, đi một người chết một người.

Chết đến gần hết, chỉ có mình Dư Lương là vượt ải thành công.

Còn sáu đại cự đầu thì sao? Chỉ có Hoa Nhan gặp rủi, bởi Nghịch Ương tiên đế đã đặc biệt chiếu cố cho nên mức độ khó khăn cực lớn, nhưng cuối cùng vẫn thành công.

Những người khác thì cực kì thoải mái, tất cả đều chưa cần đến thời gian uống một chén trà đã vượt qua được Thanh Vân lộ.

Chỉ một lúc sau.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ta cũng phải đi đây, khi nào tới nơi, ta sẽ truyền tấn báo cho ngươi biết.

Ngao Phụng nhìn Tần Vũ từ biệt, hiển nhiên Tông Quật đã thành công tới được Cửu trọng thiên, nếu luận xem ai đi nhanh nhất, Tông Quật có lẽ chính là người có tốc độ nhanh nhất.

Cười nhẹ tiễn Ngao Phụng bước chân lên Thanh Vân lộ, Tần Vũ cuối cùng đã có thể thở ra một hơi.

- A~~~

Tần Vũ thở dài một tiếng, sắc mặt lại đã trở nên sáng lạn,

- Quả thật là khiến cho người ta khổ sở, lúc này cứ mỗi người bước lên Thanh Vân lộ là lại phải lo lắng bọn họ để ý tới bức tượng bạch ngọc, sợ rằng có người cẩn thận quan sát bức tượng đó một lần, may mà… tất cả mọi người đều chỉ nghĩ đến Cửu trọng thiên ở đối

diện mà thôi.

Tần Vũ nhẹ nhàng tiến đến bên bức tượng bạch ngọc, sau đó đưa tay vào trong lòng bàn tay của bức tượng, nắm lấy Bạch ngọc giới chỉ đang nằm ở đó.

- Không biết còn có bí thuật gì đây?

Tần Vũ trong lòng máy động, sau đó liền tự cười bản thân:

- Thật quá mẫn cảm rồi. Nghịch Ương tiên đế đã nói rằng, ngoại trừ Tán Bảo Nham lúc đầu có thêm bí thuật bảo vệ, còn lại những bảo vật khác đều không có. Hơn nữa vật này được cất giấu cẩn thận như vậy, nếu còn tiếp tục dùng bí thuật thì quả thật là quá đáng.

Tần Vũ lập tức trích huyết lên Bạch ngọc giới chỉ.

Bạch ngọc giới chỉ nhanh chóng trực tiếp hấp thu tiên huyết của y, Tần Vũ định đeo giới chỉ lên ngón tay, tuy nhiên đúng lúc đó…

Hắc Diễm Quân chi giới không ngờ lại tự động xuất ra, tán phát đạo đạo hắc sắc quang mang. Còn Bạch sắc giới chỉ cũng tán phát bạch sắc quang mang, hai loại quang mang hoàn toàn tương phản này bắt đầu xoắn lấy nhau.

- Đây là việc gì?

Tần Vũ trong lòng chấn động,

- Hai chiếc nhẫn này, ta đều đã tích huyết nhận chủ. Đột biến quỷ dị này phát sinh đối với ta cũng không gây ra tổn hại gì lớn, chỉ là Trọng lực lĩnh vực cùng Thiên hỏa lĩnh vực ngàn vạn lần không thể bị hủy được.

Đối với hai đại lĩnh vực của Hắc Diễm Quân chi giới, Tần Vũ quả thực rất thích thú.

Chỉ sau thời gian một lần hô hấp, hai đạo quang mang đã bắt đầu hoàn toàn dung hợp lại với nhau, đồng thời một chiếc nhẫn khác xuất hiện trên ngón tay của Tần Vũ. Chiếc nhẫn này bao gồm cả hai phần đen trắng xem lẫn nhau, giống như là hình thái cực vậy.

Trong não của Tần Vũ không ngờ đột nhiên xuất hiện một nhân ảnh.

Một nhân ảnh ẩn chứa sự cô ngạo.

Thân ảnh người này rất giống với bức tượng bạch ngọc điêu khắc, chỉ là Tần Vũ cho dù có cẩn thận quan sát tới đâu cũng không cách nào nhìn rõ được thân ảnh này ra sao.

- Tiểu tử may mắn, có thể tại Cửu Kiếm Tiên phủ lấy được Hắc Diễm Quân chi giới, ngươi cũng đã rất may mắn rồi. Nay tại Nghịch Ương Cảnh lại đoạt luôn cả Bạch Huyền Quân chi giới, quả là hiếm có. Cả hai chiếc nhẫn này đều bị ngươi đoạt mất, cả hai lần đều là dựa vào vận khí của ngươi vậy.

Một âm thanh hờ hững ẩn chứa sự thất vọng của người sắp chết.

Tần Vũ trong lòng minh bạch, đây hẳn là Nghịch Ương tiên đế.

- Hắc Diễm Quân chi giới cùng Bạch Huyền Quân chi giới, phân biệt do Hắc Diễm Quân cùng Bạch Huyền Quân luyện chế, cũng là lễ vật bọn họ tặng ta. Hai thứ này nếu liên hợp lại sẽ thành cực phẩm tiên khí - Diễm Huyền chi giới! Hắc Diễm Quân chi giới có Thiên hỏa lĩnh vực cùng Trọng lực lĩnh vực, Bạch Huyền Quân chi giới có Bích yên lĩnh vực cùng Trọng lực lĩnh vực. Cả hai hợp lại sẽ tạo thành tam đại lĩnh vực Thiên hỏa lĩnh vực, Bích yên lĩnh

vực cùng Song trọng lực lĩnh vực.

Nghịch Ương tiên cẩn thận giải thích.

- Diễm Huyền chi giới có thể đồng thời sử dụng cả Thiên hỏa lĩnh vực cùng Bích yên lĩnh vực, uy lực cực kì cường đại. Còn Song trọng lực lĩnh vực, ngươi lúc đầu chắc cũng đã sử dụng được Trọng lực lĩnh vực nên biết rõ uy lực của nó. Đương nhiên tất cả chỉ là thứ yêu mà thôi.

Lời nới của Nghịch Ương tiên đế khiến tâm tư của Tần Vũ máy động.

Diễm Huyền chi giới uy lực như vậy mà mới chỉ là thứ yếu, vậy cái gì mới là trọng yếu đây?

- Tiểu tử may mắn, nếu như ngươi là người của tiên ma yêu giới, xem ra không thể không biết ý nghĩa của Diễm Huyền chi giới, còn nếu là người tại phàm nhân giới, có lẽ sẽ không biết. Diễm Huyền chi giới, ta chỉ có thể cảnh báo với ngươi, chưa đạt tới Huyền Tiên cảnh giới, tốt nhất là không cho ai biết ngươi có được chiếc nhẫn này.

Tần Vũ đã có chút minh bạch.

Diễm Huyền chi giới hẳn phải là một kiện bảo bối cực kì trân quý, cũng có thể mang tới cho Tần Vũ nhiều tai họa.

- Vận khí của ngươi quả là tốt, nếu như ta có được chỉ một phần vận khí của người thôi, cũng không đến nỗi lạc bước như ngày hôm nay. Tạo hóa trêu người, tạo hóa trêu người…

Âm thanh tràn đầy thất vọng, nhân ảnh trong não cũng vụt biến mất.

- Vận khí, lại là vận khí. Nghịch Ương tiên đế phải chăng đã gặp phải điều gì không may mắn?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

"Ân?"

Trên tay Tần Vũ bỗng nhiên xuất hiện truyền tấn lệnh:

- Tần Vũ, ta đã tới được Cửu trọng thiên, ngươi cũng có thể xuất phát được rồi.

Truyền tấn của Ngao Phụng cũng đã tới rồi.

Chương 286

Thủ Quan Giả

- Thanh Vân lộ? Không cần vội.

Tần Vũ quả thực không vội bước lên Thanh Vân lộ, trong Nghịch Ương Cảnh nguy hiểm trùng trùng, cho dù như thế nào cũng phải hiểu rõ được uy lực vũ khí của mình. Vì thế Diễm Huyền chi giới này tự nhiên cần phải kiểm nghiệm xem đã.

- Thiên hỏa lĩnh vực, Bích yên lĩnh vực, Song trọng lực lĩnh vực… để xem hiệu quả ra sao.

Tần Vũ trong lòng máy động vận dụng *"Thiên hỏa lĩnh vực"*, chỉ thấy không gian xung quanh Tần Vũ lập tức bị thiên hỏa bao trùm, phạm vi của thiên hỏa cũng có thể cho là lớn. Lấy Tần Vũ làm trung tâm, xung quanh y tầm năm mươi mét đều có thiên hỏa.

- Uy lực so với Hắc Diễm Quân chi giới, không có biến hóa gì lớn cả.

Tần Vũ đã có phán định. Đồng thời Tần Vũ thu liễm Thiên hỏa lĩnh vực, rồi lại phát động *"Bích yên lĩnh vực"*.

Hỏa gồm có Thiên hỏa, Lam trác thiên hỏa. Như hàn khí, cũng chia ra gồm Bích yên hàn khí cùng Huyễn kim hàn khí.

Bích yên hàn khí có uy lực tương đương Thiên hỏa, chỉ là một cực nóng một cực lạnh mà thôi.

Chỉ thấy xung quanh Tần Vũ lập tức xuất hiện một màn bích sắc quang mang, phạm vi so với Thiên hỏa lĩnh vực không khác gì nhau.

- Ta còn nhớ Nghịch Ương tiên đế từng nói, Thiên hỏa lĩnh vực cùng Bích yên lĩnh vực có thể hỗ trợ lẫn nhau, uy lực cực kì ghê gớm.

Tần Vũ trầm tư một lức, trong đầu bỗng ngộ ra được nguyên lí.

Cực nóng - cực lạnh, hai mặt đối lập nếu thay đổi trong tức khắc, cho dù là hạ phẩm tiên kiếm bình thường cũng bị gãy tan. Cực nóng cực lạnh cực tốc thay đổi, công kích tuyệt đối cường đại hơn cả Thiên hỏa lĩnh vực lẫn Bích yên lĩnh vực.

Tần Vũ nhắm chặt hai mắt.

Trong đầu xuất hiện một vài phương pháp sử dụng Thiên hỏa lĩnh vực, Bích yên lĩnh vực.

Chỉ thấy xung quanh thân thể Tần Vũ lập tức xuất hiện vô số thiên hỏa, nhưng trong nháy mắt, thiên hỏa đã hoàn toàn tiêu thất, đạo đạo bích yên hàn khí đã bao bọc lấy khu vực vừa nãy. Hai năng lượng cực nóng cực lãnh này khiến cho không khí bị chấn động dữ dội.

Một lúc sau…

Đạo đạo bích yên khí cùng với vô số tử sắc thiên hỏa bỗng nhiên đồng thời xuất hiện, giao thoa với nhau. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy giữa mỗi đạo bích yên hàn khí cùng với tử sắc thiên hỏa vẫn có một khoảng cách rất nhỏ.

Bích yên hàn khí cùng tử sắc thiên hỏa đương nhiên không thể tiếp xúc, một khi tiếp xúc, xem ra cả hai sẽ triệt tiêu lẫn nhau, khiến cho lãng phí năng lượng vô ích.

- Năng lực khống chế vẫn chưa đủ, vừa nãy bích yên hàn khí cùng thiên hỏa cũng đã tiếp xúc với nhau hơn mười lần.

Tần Vũ hai mắt khẽ mở, hiển nhiên đối với năng lực khống chế ban nãy không hề hài lòng, chỉ là Tần Vũ vô cùng thỏa mãn với phương thức công kích sử dụng cả bích yên hàn khí lẫn tử sắc thiên hỏa.

- Cả Bích yên lĩnh vực lẫn Thiên hỏa lĩnh vực ta cũng có thể xem là thành thục rồi, còn Song trọng lĩnh vực uy lực có lẽ cũng tăng thêm gấp đôi chăng?

Tần Vũ tập trung khống chế Diễm Huyền chi giới, rồi đem Song trọng lĩnh vực ra sử dụng. Bởi do là người khống chế Song trọng lực lĩnh vực nên Tần Vũ căn bản không chịu tác động của nó.

Nhưng Tần Vũ vẫn cảm nhận được năng lượng đặc thù của song trọng lực lĩnh vực, y có cảm giác… năng lượng của Trọng lực lĩnh vực so với hiện tại yếu hơn rất nhiều.

- Thiên hỏa lĩnh vực cùng Bích yên lĩnh vực ta còn có thể lí giải được, nhưng không biết Song trọng lĩnh vực được chế tạo như thế nào? Trận pháp này quả thật huyền diệu tới cùng cực.

Tần Vũ thân là chủ nhân, miễn cưỡng cảm nhận được năng lượng của Trọng lực lĩnh vực.

Nhưng năng lượng này thật sự rất đặc biệt.

Khống chế trọng lực? Đích xác độc đáo phi thường.

- Ồ, mọi việc đều đã chuẩn bị xong, ta cũng phải vượt Thanh Vân lộ thôi, để xem sau Thanh Vân lộ sẽ là địa phương khác thường nào.

Tần Vũ hít một hơi thật sâu, sau đó mỉm cười từ từ bước lên Thanh Vân lộ.

Thanh Vân lộ rộng mênh mông, trực tiếp thông tới Cửu trọng thiên, xung quanh thanh vân bao phủ vô tận, đột nhiên thân ảnh của Tần Vũ tiêu thất trong Thanh Vân lộ.

Trên Thanh Vân lộ thực tế chỉ giống như một chiếc cầu bằng thanh ngọc, Tần Vũ đi trên cầu cảm thấy rõ ràng một áp lực cực lớn trùm lên bản thân, hiển nhiên là tốc độ bản thân bị hạn chế không ít.

"Áp lực quả thực không lớn lắm, hiện tại tốc độ của ta cũng bằng được một nửa lúc nãy." Trong lòng Tần Vũ lập tức có phán đoán.

Tần Vũ thân hình phiêu dật, nhằm hướng Cửu trọng thiên không ngừng di chuyển.

- Tiểu tử, đứng lại!

Một âm thanh tràn đầy khí lực vang lên, Tần Vũ bị gọi liền giật mình:

- Không ngờ lại có người?

Một đại hán khôi ngô đã xuất hiện trước mặt Tần Vũ. Trên mặt có chút khinh bỉ, trong lòng nhủ thầm: "Không tưởng được chỉ là một tiểu nhân vật cỡ Đại Thành Kì cũng có thể tiến nhập Nghịch Ương cảnh, bắt ta phải giảm công lực xuống cỡ Đại Thành kì để đấu với người, quả thật không thống khoái chút nào. Nếu không phải bị hạn chế bởi thệ ngôn với Nghịch Ương, ta cũng không muốn ra tay. Cùng một tên tiểu gia hỏa chưa đạt tới cả thiên tiên như ngươi đánh nhau, nếu huynh đệ đồng môn của ta biết được, thật là mất mặt a."

Tần Vũ nhìn thấy vị đại hán đứng chắn trước mặt, thân hình lập tức khẽ rung lên đổi hướng tránh né, nhưng đại hán kia cũng di động thân hình tiếp tục chặn đường Tần Vũ.

- Ngươi là ai? Tại sao lại chặn đường của ta?

Tần Vũ trách cứ hỏi.

Đồng thời y cũng thận trọng quan sát vị đại hán trước mặt.

Đại hán dáng vẻ khôi ngô có cặp lông mày cực kì đậm, ánh mắt sáng rực có thần, toàn thân tự nhiên phát tán ra một loại bá khí khiến cho Tần Vũ trong lòng kinh sợ: *"Tên gia hỏa này thực lực tuyệt đối cao hơn Man Càn!"*

Chỉ mới phát tán ra khí tức đã khiến cho Tần Vũ phải kinh sợ, làm sao y không ngạc nhiên cho được.

Bỗng nhiên có tiếng vang lên:

- Ta là ai, căn bản không phải việc của ngươi, chí ít ngươi hiện tại cũng không có tư cách để biết. Ngươi chỉ cần nhớ rằng… muốn vượt qua Thanh Vân lộ, tất phải đả bại ta. Đương nhiên… cho dù ngươi không đánh thắng ta, chỉ cần ngươi vượt qua được Thanh Vân lộ, ta cũng sẽ tự động ngừng tay.

Tần Vũ gật đầu, đồng thời cười nhẹ nói:

- Tại hạ tự lượng sức mình, nếu như tiền bối ra tay, xem ra một điểm hi vọng cũng không có.

Tạm thời Tần Vũ vẫn chưa muốn để cho Kiếm tiên Khôi lỗi xuất thủ.

- Tiểu tử không cần lo, công lực ta giờ đã bị hạn chế ở mức Đại Thành kì. Tuy công lực hạn chế ở chỉ mức Đại Thành kì, nhưng kinh nghiệm cùng chiêu thức của ta, khẳng định ngươi không thể tưởng tưởng ra được.

Đại hán khôi ngô tự tin nói. Tần Vũ trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp:

- Vừa nãy có vài người đã thành công vượt qua được Thanh Vân lộ, nhưng theo tại hạ, công lực của bọn họ đều thấp hơn tiền bối. Chẳng lẽ kinh nghiệm, chiêu thức của tiền bối lại không bằng bọn họ?

Đại hán khôi ngô nghe thấy vậy, liền cau mày.

- Những kẻ đó thực lực tuy không tồi, nhưng sao có thể là đối thủ của ta. Chỉ là đối phó với đám gia hỏa đó, ta công lực chỉ có thể tương đương với bọn chúng, hầu như không thể hơn được nhất cấp yêu vương. Bằng vào thực lực của nhất cấp yêu vương, muốn phá được cực phẩm yêu khí chiến giáp của bọn chúng quả là có chút khó khăn.

Đại hán miễn cưỡng nói.

Tần Vũ cũng đã hiểu ra.

Nguyên lai là bọn Đỗ Trung Quân, Phương Điền, đều dựa vào cực phẩm tiên khí (yêu khí) phòng ngự chiến giáp để vượt ải.

- Đám gia hỏa đó thấy ta không nói lời nào, chỉ vừa thấy ta tạo áp lực bằng với cảnh giới của bọn chúng, không ngờ kẻ nào kẻ nấy đều mang trên mình chiến giáp cực tốc chạy chốn. Ta cũng cố ngăn cản nhưng vẫn để cho bọn chúng chạy thoát.

Đại hán khôi ngô có phần phẫn nộ.

- Nếu như không phải bị hạn chế vì thệ ngôn, ta đã sớm tung một quyền đập vỡ chiến giáp trên người chúng rồi. Sao có thể để chúng hung hăng như vậy!

Tần Vũ trong lòng run lên.

Một quyền đập tan cực phẩm tiên khí chiến giáp? Đây là cảnh giới gì?

Đương nhiên cũng phải nói rằng cực phẩm tiên khí chiến giáp trên thân Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cả bọn họ đều đã đem tiên nguyên lực (ma nguyên lực) tống vào bên trong lực phòng ngự không thể bằng được cao thủ cấp huyền tiên (ma đế) khi mặc cực phẩm tiên khí chiến giáp được.

- Được rồi. Cũng đã lãng phí không ít thời gian, ta tuy công lực chỉ ở mức Đại Thành kì, bất quá ta nói cho ngươi biết… phòng ngự của ta không hề giảm đi được, trời sinh da dày, không cách nào…

Đại hán khôi ngô tỏ vẻ bất lực.

Tần Vũ trong lòng cười khổ.

Kẻ dám nói một quyền có thể đánh tan cả cực phẩm tiên khí chiến giáp, phòng ngự cường mạnh tới mức nào, khó có thể tưởng tượng ra được.

Xem ra bản thân dù có cực phẩm tiên khí cũng không thể đả thương đối phương.

- Chuẩn bị cho tốt, ta động thủ đây!

Đại hán khôi ngô khẽ nhếch miệng cười, rồi lập tức tung ra một quyền cực kì đơn giản hướng về phía Tần Vũ.

Một quyền trực tiếp đánh tới Tần Vũ, nhưng không cần biết tại sao Tần Vũ lại cảm thấy không gian xung quanh bản thân tựa như bị ngưng trệ lại, mọi hành động đều chở nên vô cùng khó khăn. Một quyền *"đơn giản"* căn bản vô pháp né tránh.

Thực lực tuy chỉ ở mức Đại Thành kì, nhưng chiêu thức, kinh nghiệm cả cảm ngộ đối với thiên đạo của đại hán khôi ngô này thật sự hơn xa Tần Vũ.

Đại hán khôi ngô trong lòng thầm thở dài, đối phương nói cho cùng thật quá yếu.

Nhưng đại hán khôi ngô bỗng nhiên cảm thấy một cỗ trọng lực cực lớn đè lên thân mình, tư thế cân bằng tuyệt diệu lúc đầu cũng bị phá vỡ. Thân hình Tần Vũ lập tức giật lùi né một quyền này.

"Không cần biết chiêu thức ngươi hay tới đâu, cho dù có tinh diệu hơn cả chiêu vừa rồi, chỉ cần sai sót một chút uy lực cũng cách nhau cả mười vạn tám ngàn dặm. Đột nhiên xuất hiện trọng lực đồn lên thân mình, làm sao ngươi có thể duy trì chiêu thức tinh diệu như vậy?"

Tần Vũ có chút thoải mái.

Chỉ cần *"song trọng lực lĩnh vực"*, đã có thể dễ dàng phá giải một chiêu.

- Ha… ha… Quả nhiên là người có thể tiến nhập Nghịch Ương cảnh, cho dù là một tiểu tử Đại Thành kì cũng không thể xem thường. Khống chế trọng lực, tiểu tử ngươi sợ rằng đã đoạt được Diễm Huyền chi giới rồi.

Đại hán khôi ngô cười nói.

Tần Vũ giật mình.

Diễm Huyền chi giới?

Đại hán trước mặt không ngờ chỉ trong chớp mắt đã tìm ra được bí mật của y.

Nhưng một lúc sau, Tần Vũ thư thái trở lại, đại hán khôi ngô trước khi trở thành người trông giữ cửa ải này khẳng định là có

quan hệ với Nghịch Ương tiên đế biết về Diễm Huyền chi giới không có gì là lạ.

- Diễm Huyền chi giới, ban đầu theo Nghịch Ương tiên đế y cũng đã không nguyện ý, y chết đi, bảo bối này liền bị phân tán.

Đại hán khôi ngô cao giọng,

- Được rồi, tiếp tục chiến đấu đi, chỉ cần ngươi chưa ra khỏi Thanh Vân lộ, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

Chưa ra khỏi Thanh Vân lộ, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

Tần Vũ nghe thấy lời này, lập tức cực tốc lao về phía trước:

- Tiền bối nên nhớ rằng, công lực của người chỉ có thể ở mức Đại Thành kì thôi đấy!

Vừa chạy trốn, Tần Vũ vừa quay lại hét to.

Đại hán khôi ngô sắc mặt đau khổ, chỉ là thân hình cũng dao động không ngừng truy cản.

Với thực lực chân chính của y, chỉ cần khẽ di động đã có thể bắt kịp Tần Vũ. Nhưng do thệ ngôn, đại hán chỉ có thể sử dụng Đại Thành kì thực lực, cho nên tốc độ tự nhiên cũng bị hạn chế. Cho dù thân pháp của đại hán khôi ngô cực kì tinh diệu, có thể miễn cưỡng vượt qua Tần Vũ. Tuy nhiên khi vừa tiếp cận Tần Vũ, song trọng lực lĩnh vực lại khiến cho tốc độ của đại hán khôi ngô giảm mạnh.

- Cứ như vậy thì vượt ải quả thật là quá đơn giản.

Tần Vũ trong lòng càng thêm thoải mái, hiện tại Song trọng

lực lĩnh vực của y đã đạt tới mức kinh nhân, đại hán khôi ngô vừa tiến nhập vào phạm vi lĩnh vực, toàn thân giống như bị một quả núi lớn đè lên vậy.

Nếu như đại hạn khôi ngô dốc toàn lực, trọng lực như vậy căn bản không tính vào đâu. Vì đã lập thệ ngôn, chỉ có thể sự dụng công lực cùng cấp đối thủ, công lực cỡ Đại Thành kì phải chống lại trọng lực như vậy, lại còn mong truy đuổi Tần Vũ, quả thật là nằm mơ.

Sở trường của Tần Vũ chính là tốc độ.

Nhưng lúc này y cũng đã có phần hiểu được mức độ khó khăn của Thanh Vân lộ.

Mỗi người tiến vào Thanh Vân lộ, đều phải đối mặt với đại hán khôi ngô này, còn đại hán khôi ngô chỉ có thể sử dụng công lực tương đương với thực lực của người tiến nhập Thanh Vân lộ, sau đó hai bên đại chiến. Trừ phi vượt qua Thanh Vân lộ, nếu không cuộc chiến không thể kết thúc.

Với kinh nghiệm cùng chiêu thức của đại hán khôi ngô, cho dù công lực tương đương, nhưng Minh Thiện chân nhân, thậm chí cả Long tộc trưởng lão Duyên Sơn cùng Khổng Tào cả bọn đều dễ dàng bị đánh bại.

Khi tới lượt Dư Lương, có tám-chín phần là đã hóa thành Thông Thiên Thử, dựa vào tốc độ cùng sự linh hoạt của bản thân chạy thoát. Hơn nữa, Thông Thiên Thử thân là thượng cấp thần thú, lực chiến đấu cũng cực kì cường đại.

Còn sáu đại cường giả sau đó đều có cực phẩm tiên khí chiến giáp hộ thân, thêm vào đó tất cả lại là nhân vật tinh anh, thành công vượt qua cũng không có gì kì quái.

- Để cho ngươi dễ dàng vượt qua, ta đây còn mặt mũi nào nữa.

Hai tay đại hán khôi ngô quang mang lấp loáng, phía trên đột nhiên xuất hiện một kiện kim sắc quyền sáo.

- Tuy nói công lực bị giới hạn tại Đại Thành kì, nhưng vũ khí thì lại không bị hạn chế gì cả.

Đại hán khôi ngô tự nói với bản thân, sau đó lập tức từ từ xuất ra liền ba quyền.

Tuy nhìn có vẻ chậm, nhưng chỉ trong nháy mắt, ba đạo quyền ảnh kim sắc đã tới sát người của Tần Vũ, ba đạo kim sắc quyền ảnh này còn chưa chạm vào thân thể y, nhưng Tần Vũ cũng đã cảm thấy một áp lực kinh khủng.

"Đại hán bướng bỉnh này, dốc hết sức ra để làm gì không biết." Trong lòng Tần Vũ có chút ấm ức.

Đồng thời Tần Vũ khẽ nghiến răng, căn bản không để ý tới quyền ảnh nữa, chỉ tăng tốc lao về phía cuối Thanh Vân lộ.

- Tìm chết?

Đại hàn khôi ngô ngạc nhiên.

Bản thân y đương nhiên hiểu rõ uy lực của một chiêu này, hơn nữa y cũng biết đối phương là một cao thủ Đại Thành kì. Đối với cao thủ Đại Thành kì mà nói, thân thể vô cùng quan trọng. Một khi thân thể bị phá hủy, chỉ có khả năng tu theo tán tu mà thôi.

Chỉ thấy thân thể Tần Vũ liên tục chuyển động, đồng thời ba đạo kim sắc quyền ảnh liên tiếp đánh lên người của Tần Vũ.

- Nhục thể quả thật là cứng rắn, mới Đại Thành kì mà không ngờ cơ thể đã như thế này, quả là vô lý hết sức! Đây là công pháp tu luyện gì vậy?

Đại hán khôi ngô cuối cùng đã biết được cơ thể của Tần Vũ cường hãn ra sao, bản thân dùng vũ khí phát ra ba đạo quyền ảnh không ngờ chỉ làm tổn thương được một phần cơ thể của y, có thể tưởng tượng được mức độ cường hãn của nhục thể Tần Vũ.

Nhưng vừa mới thu quyền lại, đại hán khôi ngô đã phải trừng mắt ngây ngốc.

Vết thương vừa nãy của Tần Vũ không ngờ chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn khôi phục.

- Đa tạ tiền bối thủ hạ lưu tình.

Âm thanh của Tần Vũ tuy vọng lại, nhưng còn người thì đã qua khỏi Thanh Vân lộ rồi.

Dựa vào khả năng khôi phục kinh người, không ngờ Tần Vũ dễ dàng ngạnh đỡ được ba đạo quyền ảnh công kích vừa rồi. Tuy công lực cực kì lợi hại, nhưng đại hán khôi ngô chỉ sử dụng thực lực cỡ Đại Thành kì, lực công kích có hạn, cho nên Tần Vũ mới dám ngạnh đỡ chiêu này.

- Thủ hạ lưu tình?

Đại hán khôi ngô sắc mặt đông cứng lại, rồi lập tức cười lớn,

- Tiểu tử này có thể đoạt được Hắc Diễm Quân chi giới cùng Bạch Huyền Quân chi giới, vận khí quả thật không tệ. Lão đầu Nghịch Ương đã bảo ta khi gặp người có Diễm Huyền chi giới nhất định phải hạ thủ lưu tình, chỉ là vừa rồi ta đã không hề thủ hạ lưu tình a.

Đại hán khôi ngô thở dài một hơi:

- Ồ… *bên ngoài Thanh Vân lộ đã không còn ai nữa, nhiệm vụ của*

ta đã xong rồi! Bao nhiêu năm qua… mấy huynh đệ già cỗi bọn ta cũng nên tới lúc được giải phóng rồi.

Đại hán khôi ngô thân hình đột nhiên tiêu thất giữa không trung.

Thuấn di? Trong Nghịch Ương cảnh không phải không thể thuấn di sao? Chỉ có điều không ai nhìn thấy việc này, tự nhiên cũng không có chút nghi vấn gì.

Chương 287

Vạn Thú Phổ

Ngao Phụng sau khi vượt qua Thanh Vân lộ, liền truyền tấn cho Tần Vũ rồi trực tiếp tập hợp cùng với sáu người kia. Bởi vì sáu đại cự đầu ban đầu đã lập thệ sau khi sáu người tập hợp mới xuất phát, cho nên bọn họ hiện tại không hề chờ đợi Tần Vũ.

Đám người này, gồm có ma giới sứ giả Đỗ Trung Quân, tiên giới sứ giả Hoa Nhan, long tộc sứ giả Ngao Phụng, yêu giới sứ giả Man Càn, cùng Phương Điền, Tông Quật và Dư Lương.

Bảy người tập hợp với nhau, sau đó trực tiếp xuất phát.

- Cửu trọng thiên, quả là cao a.

Dư Lương nhìn thấy mỹ cảnh trước mặt không khỏi thở ra một hơi.

Cửu trọng thiên, là trung tâm của Nghịch Ương cảnh. Đây là một tòa cung điện cao chín tầng lơ lững giữa không trung, tòa cung điện hoa lệ này xung quanh được bao thủ bởi vô số vân vụ, cùng với những hồ nước, giả sơn và các loại hoa cỏ. Tuyệt đối có thể xem là diệu cảnh cư trú của thượng tiên.

Vượt qua Thanh Vân lộ, tiến về phía trước, sẽ đặt chân lên một con đường lớn màu vàng.

Hai bên con đường lớn này là những mỹ cảnh độc đáo, nhưng những người trên đường lại không có ai còn tâm tư để nhìn ngắm, tất cả đều vô thức gia tăng tốc độ hướng tới cửu tầng cung điện, chỉ có điều trong số bọn họ, không một ai dám vượt lên trước cả.

- Ngao Phụng huynh đâu cần phải vội vã như vậy.

Nhìn thấy Ngao Phụng tựa như muốn gia tăng tốc độ, Man Càn liền lên tiếng. Vừa nghe thấy lời của Man Càn, tốc độ của Ngao Phụng lại trở lại như cũ.

- Man Càn huynh cũng đâu cần phải vội, còn chưa tới lúc mọi người tranh đoạt bảo vật cơ mà.

Ngao Phụng cũng đáp trả.

Rõ ràng… Man Càn cùng Ngao Phụng đang công kích lẫn nhau.

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cả bọn thấy vậy đều mừng thầm, Man Càn cùng Long tộc là hai phe thực lực mạnh nhất, nếu như hai bên đánh nhau, thay vào đó đối với Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân và Tông Quật lại có lợi. Nhưng bọn họ quả thật không biết Ngao Phụng cùng Man Càn giao tranh đều là vì một quyển trục.

Bảy người tại trường, chỉ có Ngao Phụng cùng Man Càn là đoán ra được trong Cửu trọng thiên, ngoại trừ bảo bối mà thủ lĩnh tiên ma yêu giới các giới thèm muốn có được, còn có một kiện bảo bối mà độ trân quý cũng không kém vật kia bao nhiêu.

Dần dần, một hàng bảy người chỉ còn cách tòa cửu tầng cung điện *"Cửu trọng thiên"* vài trăm mét.

Giống như điện quang.

Man Càn cùng Ngao Phụng tựa hồ như cùng lúc cực tốc lao về phía Cửu trọng thiên, căn bản không còn để ý tới xung quanh nữa.

- Hai người bọn họ làm sao vậy?

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cả bọn giật mình.

Trong mắt bọn họ, bảo bối mà tiên ma yêu giới các đại thủ lĩnh đều thèm khát chiếm đoạt, tuyệt đối không thể dễ dàng đoạt được, ít nhất cũng còn có cửa ải ngăn trở. Cho nên bọn họ tịnh không hề vội vã, không hiểu tại sao Man Càn cùng Ngao Phụng lại vội vã như vậy?

Nhìn thấy hai người đã đi qua được cửa lớn thông tới đại điện của Cửu trọng thiên, bỗng nhiên…

- Oanh!

Tựa như đâm vào một bức tường một vô hình, tại cửa lớn của Cửu trọng thiên đại điện xuất hiện một trận chấn động, Man Càn cùng Ngao Phụng hai người bị hất văng sang một bên, đồng thời tiên huyết phun ra khắp nơi.

Trọng thương!

Man Càn cùng Ngao Phụng hiện tại cố bò về phía trước, cả hai đều nhìn chằm chằm về phía trung tâm của đại điện, ánh mắt điên cuồng giống như là sói hoang vậy. Bởi vì lúc này tại tầng đầu tiên của Cửu trọng thiên đại điện, trên không trung có một quyển trục màu vàng. Quyển trục màu vàng này bay lơ lửng, phát tán ra đạo đạo kim quang.

- Man Càn huynh, Ngao Phụng huynh, có chuyện gì vậy? Xem kìa, cả hai đều thương tích đầy mình.

Hoa Nhan giọng điệu quan tâm nói.

Bên cạnh Đỗ Trung Quân bỗng nhìn chằm chằm về phía cửa của đại điện, rồi ngay lập tức Đỗ Trung Quân như phát cuồng lao vào đại điện. Cùng với một tiếng động vang vọng, Đỗ Trung Quân khóe môi rỉ máu lùi lại phía sau.

Hoa Nhan bỗng run lên.

Chẳng lẽ Đỗ Trung Quân lại không nhìn thấy Man Càn, Ngao Phụng hai người vừa ăn quả đắng sao? Cũng không để ý tới hậu quả?

- Ngao Phụng, kia có phải là Vạn Thú phổ?

Phương Điền hỏi Ngao Phụng.

- Vạn Thú phổ?

Ngao Phụng ngạc nhiên,

- Ngươi làm sao lại biết là Vạn Thú phổ?

Phương Điền đưa ngón tay chỉ về phía bên cửa của đại điện, ở đó trồng một tấm thạch bia, trên thạch bia có vài hàng chữ, cả Hoa Nhan cũng vô thức quay sang hướng thạch bia.

- Thành công vượt qua Thanh Vân lộ, cũng xem là các ngươi bản lĩnh không tồi, có vẻ đều là nhân vật tinh anh trong số những cao thủ cùng cấp. Vượt qua Thanh Vân lộ, tự nhiên cũng sẽ có phần thưởng, bảo vật năm xưa cùng Nghịch Ương ta tung hoành tiên ma yêu giới – Vạn Thú phổ sẽ được đem ra làm phần thưởng.

Nhìn thấy dòng chữ này. Hoa Nhan cảm thấy yết hầu như khô lại, không kìm được phải nuốt nước bọt mấy lần.

Đồng thời…

Hoa Nhan cũng phát hiện ra quyển trục màu vàng đang lơ lửng chính giữa đại điện tầng thứ nhất, không ngừng phát tán ra kim quang khiến cho Hoa Nhan trong lòng run lên.

- Quả nhiên là Vạn Thú phổ, không ngờ lại có cả Vạn Thú phổ… trời ạ.

Hoa Nhan khẽ rùng mình, đồng thời không để ý tới gì nữa tay phải vươn ra sau nắm lấy chuôi kiếm.

Một tiếng hét khẽ.

Bạt kiếm!

Xuất kiếm!

Một luồng kim sắc kiếm khí hoàn toàn bao bọc lấy Hoa Nhan, lúc này Hoa Nhan toàn thân giống như chuôi của một thanh cự kiếm kim sắc, lưỡi của chuôi kiếm này chính là thanh tiên kiếm của Hoa Nhan. Sau đó kim sắc cự kiếm hung hãn lao về phía cửa Cửu trọng thiên đại điện, thế như xé gió, kim sắc cự kiếm có lực xuyên thấu kinh người đã đâm tới cửa của đại điện.

Bồng!

Kim sắc cự kiếm tan nát.

Hoa Nhan toàn thân giống như bị điện giật, cả người bị đánh bay về phía sau, máu chảy ròng ròng xuống mặt đất.

Lại thêm một kẻ trọng thương!

"Không thấy vừa nãy bọn Man Càn thụ thương sao, vẫn còn muốn lên chịu tội."

Tông Quật trong lòng cười thầm.

Tuy nhiên Tông Quật không biết *"Vạn Thú phổ"* có ý nghĩa gì.

Vì Vạn Thú phổ, cho dù có biết rằng cửa điện có điểm cổ quái, nhưng nếu không tự mình thử, bọn họ quả thật không thể dằn lòng được. Mặc dầu có thể bị trọng thương, nhưng vì Vạn Thú

phổ, tất cả đều xứng đáng.

Hiện tại, bốn đại sứ giả đều đã trọng thương.

- Ha ha… giỏi cho Man Càn, giỏi cho Ngao Phụng.

Hoa Nhan cười lạnh nhìn hai người.

- Bọn ngươi ắt hẳn đã đoán ra được Vạn Thú phổ được cất giấu ở đây, không lạ sao các ngươi trên đường lại có chút cổ quái, đã thế vừa nãy còn bất chấp tất cả lao về phía đại điện.

Man Càn và Ngao Phụng đều hừ lạnh một tiếng.

- Bản thân đầu óc bã đậu, còn có thể trách ai?

Ngao Phụng trào phúng nói.

Đỗ Trung Quân liền ngắt lời:

- Đáng tiếc a đáng tiếc, Vạn Thú phổ trân quý như thế, đâu phải muốn đoạt là đoạt được. Đáng tiếc cho các ngươi một phen khổ tâm. Cuối cùng Vạn Thú phổ rơi vào tay ai vẫn còn khó nói a.

Bốn đại sứ giả, mỗi người đều có chủ bài tối hậu, tuy nhiên… chủ bài của Hoa Nhan đã phải đem ra dùng khi vượt qua Thanh Vân lộ.

Bởi vì Nghịch Ương tiên đế trước khi chết đã từng dặn đại hán khôi ngô - khi gặp tiên giới sứ giả, tăng cao mức độ khó, cho nên đại hán khôi ngô cũng sử dụng công lực cao hơn nhiều, khiến cho Hoa Nhan vì muốn giữ mạng mà phải sử dụng con bài chủ của mình. Chỉ là… trên người Hoa Nhan cũng còn *"Bách Tê Lôi ấn phù"* cùng vài loại tuyệt chiêu khác.

"Chỉ cần đoạt được Vạn Thú phổ, không chỉ công lực của ta đại tăng, mà… việc tranh đoạt bảo bối tối hậu cũng có phần chắc chắn hơn." Hoa Nhan trong lòng tràn đầy phấn khích.

Vạn Thú phổ a!

Nếu như tại tiên ma yêu giới, chỉ một quyển Vạn Thú phổ này thôi, tuyệt đối có thể gây ra một cuộc chiến tranh đoạt khủng bố.

- Vạn Thú phổ là bảo bối gì vậy?

Bọn Phương Điền nghi hoặc, lúc này Tông Quật, Phương Điền cùng Dư Lương ba người vẫn chưa rõ *"Vạn Thú phổ"* là bảo bối như thế nào, bỗng nhiên lại có thể làm cho bốn đại sứ giả điên dại như vậy.

- Ngao Phụng, Vạn Thú phổ này là bảo bối như thế nào?

Phương Điền đến bên cạnh Ngao Phụng hỏi.

Phương Điền dẫu sao cũng là siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long, hắn đưa ra câu hỏi, Ngao Phụng cũng không dám giấu giếm. Huống chi… chỉ dựa vào bản thân y, muốn đoạt được bảo vật giữa bao nhiêu cao thủ như vậy, quả là rất khó.

- Phương Điền! Vạn Thú phổ là một kiện hạ phẩm thần khí!

Ngao Phụng chỉ một câu đã khiến cho bọn Phương Điền kinh hãi.

Thần khí?

Bất kì thần khí gì so với cực phẩm tiên khí đều lợi hại hơn nhiều.

Lập tức Phương Điền, Tông Quật, Dư Lương cả bọn hô hấp trở nên khó khăn.

- Tại tiên ma yêu giới, tiên khí còn có thể chế tạo được, nhưng còn thần khí… tiên ma yêu giới tới nay vẫn chưa có ai có thể chế tạo được. Tại tiên ma yêu giới, số lượng thần khí ít đến kinh người.

Ngao Phụng tiếp tục nói:

- Vạn Thú phổ tuy chỉ là hạ phẩm thần khí, nhưng so với trung phẩm thần khí thông thường còn trân quý hơn.

- Thần khí giống như tiên khí, cũng phân biệt thành các loại công kích, phòng ngự, không gian tồn trữ, cùng một số loại đặc thù. Tuy Vạn Thú phổ chỉ là hạ phẩm thần khí, nhưng lại là một loại thần khí cực kì đặc biệt. Cho dù là tại tiên ma yêu giới, cũng thuộc loại bảo bối cao cấp nhất, dẫu có là cao thủ như Vũ Hoàng, cũng có thể động tâm vì nó.

Ngao Phụng mười phần khẳng định nói.

Tới đây, bọn Phương Điền đã hoàn toàn minh bạch về sự trân quý của Vạn Thú phổ.

Vạn Thú phổ, không phải chỉ đơn đơn giản là công kích hay phòng ngự thần khí, mà là một loại cực kì đặc thù. Hơn nữa luyện chế cũng vô cùng khó khăn, chỉ có điều nếu luyện chế thành công, uy lực cũng rất ư khủng bố.

- Vạn Thú phổ có công hiệu ra sao?

Phương Điền hỏi tiếp.

Ngao Phụng cười nói:

- Công hiệu ra sao? Ha ha… có thể nói với ngươi thế này, nếu như ngươi đoạt được Vạn Thú phổ, tất cả mọi người ở đây có liên thủ cũng không phải đối thủ của ngươi, cho dù là bọn họ sử dụng tới cả chủ bài!

- Mạnh vậy sao?

Phương Điền giật mình.

- Hừm, bát cửu cấp kim tiên tới đây, chỉ cần thấy ngươi có Vạn Thú phổ, cũng có thể đại chiến một trận, thậm chí còn có khả năng giết chết đối phương, ngươi nói mạnh hay không mạnh?

Ngao Phụng cười nhẹ nói:

- Công lực càng yếu, lợi thế Vạn Thú phổ mang lại càng lớn.

Phương Điền, Tông Quật, Dư Lương ba người đã hoàn toàn động tâm.

Ngao Phụng không hề để ý.

Y không nói ra, khẳng định cả ba đại sứ giả cũng đều đã biết, còn muốn trong cuộc tranh đoạt Vạn Thú phổ Tông Quật cùng Dư Lương căn bản không có uy hiếp gì cả.

Tuy Tông Quật thực lực không tồi, nhưng so với những sứ giả đều có chủ bài trong tay, khoảng cách không phải là nhỏ.

……

Bọn Man Càn bảy người đứng trước cổng cung điện, cau mày khó chịu.

- Thế là thế nào, bọn ta đã ở đây một lúc rồi, vô hình cấm chế

của điện môn vẫn không mất đi… Nếu như cứ tiếp tục thế này, tới bao giờ bọn ta mới có thể tiến nhập Cửu trọng thiên đại điện?

Đỗ Trung Quân nóng nảy nói.

Những người còn lại cũng sốt ruột.

- Nghịch Ương tiên đế không để lại gợi ý gì, hiện tại bắt chúng ta đứng ở ngoài cửa điện, thật sự chỉ có thể thấy Vạn Thú phổ nhưng lại không làm gì được!

Man Càn cũng không biết phải làm sao.

Hơn nữa…

Vô hình cấm chế tại cửa điện vẫn còn tồn tại, bảy người bọn họ căn bản không thể tiến nhập đại điện.

Phá vỡ tường của đại điện?

- Đúng là nằm mơ. Vật liệu kiến tạo nên cửu tầng cung điện bản thân đã cực kì quý hiếm, hơn nữa lại được Nghịch Ương tiên đế luyện chế qua. Trên đó còn có cả những chủng cấm chế, mỗi lần ngươi công kích, là mỗi lần bản thân lại thụ thương.

- Ồ, các ngươi trông!

Một lúc sau, Dư Lương đứng ở góc xa nhất chỉ về phía thạch bi,

- Đằng sau thạch bia vẫn còn có chữ.

Đứng rất xa so với cửa điện môn, Dư Lương may mắn có thể thấy được mặt sau của thạch bi.

Tựa như tất cả mọi người đều đồng thời tới phía sau thạch

bia.

"Muốn tiến nhập Cửu trọng thiên, phải đợi cho tới khi tất cả mọi người trải qua khảo nghiệm của Thanh Vân lộ. Hoặc là chết, hoặc thành công vượt qua. Chỉ khi tất cả mọi người đều trải qua khảo nghiệm và tụ tập trước cửa điện, cấm chế ở đó mới được tự động giải trừ!"

Nhìn thấy dòng chữ cuối cùng, cả bọn đều đã minh bạch.

Thì ra… tất cả phải tụ tập lại, cấm chế tại cửa điện mới bị giải trừ.

Kỳ thực Nghịch Ương tiên đế thiết kế như vậy là muốn để cho những người tới đây đều ở trong hoàn cảnh công bằng. Đồng thời… Nghịch Ương tiên đế cũng muốn bọn họ chém giết lẫn nhau.

- Tần Vũ làm sao lại không tiến nhập Thanh Vân lộ, không cần biết là chết, hay vượt qua được, y cũng phải tiến nhập Thanh Vân lộ chứ.

Đỗ Trung Quân tức giận nói.

Hiện tại cấm chế tại cửa điện chưa hề bị triệt tiêu, hiển nhiên Tần Vũ vẫn chưa chết, cũng có thể nói… y vẫn chưa hề vượt qua Thanh Vân lộ.

- Không hay rồi!

Man Càn sắc mặt đại biến.

Mọi người nhìn về phía Man Càn.

Y thở dài một hơi nói:

- Ta cùng Tần Vũ huynh đệ có chút giao tình, biết rõ thực lực y yếu kém, cũng biết y mới chỉ đạt đến Đại Thành kì, sợ rằng y không qua nổi Thanh Vân lộ. Cho nên… đã khuyên y ở lại Bạch ngọc quảng trường, tiếp tục đợi cho đến khi phi thăng an toàn tiến nhập thượng giới.

Tất cả mặt mày trở nên xám xịt.

- Nếu như Tần Vũ quả thật tiếp tục chậm rãi ở lại bạch ngọc quảng trường, chờ cho tới khi phi thăng, không lẽ bọn ta cũng phải chịu khổ đợi cho tới lúc đó?

Thanh âm của Đỗ Trung Quân cay đắng.

- Man Càn, ngươi mau truyền tấn cho Tần Vũ, bảo y nhanh chóng tiến nhập Thanh Vân lộ.

Hoa Nhan nói.

- Đây là ý tứ gì? Không phải ngươi muốn Tần Vũ đi tìm chết sao?

Man Càn hai mắt trợn trừng,

- Sự lợi hại của đại hán thủ lộ, ngươi cũng đã biết, Tần Vũ không như bọn ta có cực phẩm chiến giáp, cũng không có được tốc độ nhanh như Dư Lương.

Hoa Nhan bực mình nói:

- Hừm, ngươi tính toán kiểu gì vậy, Tần Vũ khi nãy nhìn thấy Duyên Sơn, Minh Thiện cả bọn đều bị chết, khẳng định không dám tiến tiếp. Y có thể tiếp tục an tâm chờ đợi. Nhưng còn bọn ta phải ở ngoài này, nhìn thấy Vạn Thú phổ mà không thể làm gì được, tiếp tục

chịu khổ như vậy sao?

- Không cần biết ra sao, ta quyết không khuyên y tiến nhập Thanh Vân lộ, ta thà đợi vài chục năm còn hơn.

Man Càn không ngờ lại ngồi xuống xếp bằng.

Ngao Phụng cau mày:

- Ngươi không truyền tấn, vậy để ta truyền tấn cho y.

Nhìn thấy Vạn Thú phổ, nhưng lại không đoạt được. Nếu như phải chịu khổ như vậy vài chục năm, quả thật là một việc rất khó tiếp thụ. Ngao Phụng trực tiếp truyền tấn cho Tần Vũ… hơn nữa truyền liên tục ba lần.

- Sao rồi?

Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cả bọn nhìn Ngao Phụng.

Ngao Phụng lắc đầu nói:

- Không biết có chuyện gì, Tần Vũ căn bản không hề đáp lại.

- Cấm chế tại cửa điện vẫn còn, y khẳng định là chưa chết. Y không chết cũng không hồi báo truyền tấn… Chẳng lẽ y đã tĩnh tâm bế quan tu luyện rồi sao?

Hoa Nhan phỏng đoán.

- Vậy thật quá tồi, y bế quan tu luyện, nhẹ nhàng thoải mái, đợi cho tới khi phi thăng. Còn bọn ta? Phải chịu khổ chờ y phi thăng sao?

Đỗ Trung Quân bắt đầu có chút lo lắng.

Lúc này, bọn Đỗ Trung Quân căn bản không quan tâm tới tính mệnh của Tần Vũ, tựa như việc Tần Vũ chết vì bọn họ là chuyện đương nhiên vậy.

Bọn họ đều quên rằng… bọn họ muốn Tần Vũ tiến nhập Thanh Vân lộ là Tần Vũ nhất định phải tiến nhập Thanh Vân lộ sao?

- Ai truyền tấn cho ta vậy, vừa rồi cùng với đại hán ương ngạnh kia chiến đấu, truyền tấn không phải là khiến ta phân tâm sao?

Tần Vũ hiện tại đã vượt qua được Thanh Vân lộ, trên tay đã xuất hiện truyền tấn lệnh, trong truyền tấn lệnh đã phải chứa hơn chục đạo truyền tấn.

Ngao Phụng có, Đỗ Trung Quân cũng có, thậm chí đến cả Hoa Nhan cũng có…

Chương 288

Tranh Đoạt Vạn Thú Phổ

Tần Vũ cẩn thận xem xét từng hơn chục đạo truyền tấn này, không khỏi chau mày.

"Giục ta vượt qua Thanh Vân lộ? Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan cả bọn muốn làm gì đây?"

Tần Vũ suy nghĩ một lúc thầm tức giận.

"Bọn chúng cả đám đều đã trải qua nguy hiểm của Thanh Vân lộ, chắc hẳn cũng nhận thấy khả năng thành công vượt Thanh Vân lộ của ta là không cao. Nhưng sao lại như vậy, bọn chúng đều thúc giục ta… đây không phải là muốn ta chết sao?"

Tần Vũ trong lòng phẫn nộ:

"Hừm, bọn chúng nghĩ chúng là ai chứ? Như Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan ngay đến cả một chút giao tình với ta cũng không có. Vậy mà giọng điệu truyền tấn lại như ra lệnh cho ta, còn Ngao Phụng, khi trước ta còn nghĩ y không phải kẻ xấu, giờ xem ra cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì."

Xem xét hơn mười đạo truyền tấn, Tần Vũ càng xem càng thêm tức giận.

Bản thân cùng với Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng không hề có quan hệ gì, cũng không phải thuộc hạ của bọn chúng, vậy mà ba người này lại liên tục truyền tấn ra lệnh cho y tiến nhập Thanh Vân lộ. Tuy rằng về sau ngữ khí có phần mềm mỏng, nhưng vẫn khiến cho Tần Vũ xem ba người như là địch nhân.

Nặng nề hít sâu liền hai hơi, Tần Vũ cũng dần bình tĩnh trở lại.

"Không đúng, bọn họ vội vã muốn ta vượt qua Thanh Vân lộ tập hợp với bọn họ như vậy, khẳng định là có nguyên nhân đặc biệt nào đó! Nếu không, ta có vượt qua được Thanh Vân lộ hay không, làm sao bọn họ lại quan tâm đến thế?"

Tần Vũ trầm tư một lúc, sau đó đặt chân lên con đường lớn kim sắc phía trước mặt tiến tới.

"Để xem các ngươi muốn làm gì? Ta từ đầu đã không muốn phải mở ra một trường chém giết, nhưng nếu các ngươi vẫn cứ ép ta, ta cũng sẽ không lưỡng lự để Lan Phong xuất thủ đâu."

Bởi vì hơn chục đạo truyền tấn, bởi vì giọng điệu ra lệnh, cũng bởi vì đối phương bất chấp sinh mệnh của y… Tần Vũ cuối cùng đã phát nộ.

***

Bên ngoài cửa của *"Cửu trọng thiên"* đại điện.

Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cả bọn đều lộ rõ vẻ vội vã, Phương Điền sắc mặt cũng có chút bất lực. Chỉ có Tông Quật cùng Man Càn và Dư Lương là đang tĩnh tọa chờ đợi.

Tông Quật cùng Man Càn nói cho cùng đều có quan hệ hảo hữu với Tần Vũ, đương nhiên không muốn Tần Vũ phải rơi vào chảo lửa. Còn Dư Lương nghe theo lệnh của Man Càn, tự nhiên cũng an tâm chờ đợi.

- Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến vài chục năm, Tần Vũ này… sớm biết vậy cứ giết y đi có phải là không còn phiền phức gì không.

Huyết ma Đỗ Trung Quân trong mắt có những tia đỏ vằn vện, sau khi tiến nhập Nghịch Ương cảnh, bọn họ cũng không còn cách nào lùi bước được nữa.

Vượt qua Thanh Vân lộ, cũng đừng mong có thể quay lại, nếu không bọn Đỗ Trung Quân đã trở về giết chết Tần Vũ rồi.

Hoa Nhan nhìn về phía *"Vạn Thú phổ"* lơ lửng giữa đại điện, cảm giác một ngày thậm chí còn dài như một năm.

Nếu bình thường, mười năm, trăm năm với bọn họ mà nói không thấm vào đâu cả. Chỉ là hiện tại thần khí *"Vạn Thú phổ"* đang ở trước mắt, bọn họ làm sao có thể tĩnh tâm được, cảm giác chờ đợi dài đằng đẵng này quả thật thống khổ khó chịu.

Man Càn đang ngồi tĩnh tọa là người đầu tiên mở mắt, quay đầu hướng về phía thông đạo kim sắc.

Man Càn thực lực tối cường, thêm nữa lúc này y đang tĩnh tâm chờ đợi, cho nên là người đầu tiên phát hiện ra tiếng bước chân rất nhẹ. Chỉ một lúc sau, bọn Ngao Phụng ai ai cũng đều quay đầu nhìn về phía thông đạo kim sắc.

Khoác trên mình trường bào màu đen, không kiêu căng không vội vàng, gương mặt Tần Vũ có nét cười tự tin, đang trên con đường kim sắc đã gần đến chỗ bọn họ.

- Tần Vũ tới rồi!

Ngao Phụng cả bọn nhìn thấy thân hình Tần Vũ nét mặt như đông cứng lại, nhưng gần như cùng lúc – tất cả đều hùng hổ lao đầu về phái cửa đại điện. Theo như những gì họ biết, khi tất cả mọi người đều đã trải qua khảo nghiệm, cấm chế tại cửa điện cũng sẽ tự tiêu thất.

Bồng!

Bảy tiếng động inh tai tựa như cùng vang lên. Cửa đại điện xuất hiện những đợt sóng vô hình… Thân hình bảy đại cao thủ giống như hoàn toàn tê liệt, đồng thời bị chấn bay ra sau. Tiên

huyết nhuộm đỏ cả những bậc thang bên ngoài.

Tần Vũ ngây ngốc nhìn cảnh tượng đó.

- Chư vị. Các người… đang làm gì vậy?

Tần Vũ trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

- Sao vậy, cấm chế tại cửa đại điện là như thế nào? Không phải đã nói khi tất cả mọi người đều trải qua khảo nghiệm, cấm chế tại cửa đại điện sẽ tự động tiêu thất sao? Cấm chế quỷ quái này sao lại vẫn còn thế này?

Đỗ Trung Quân tức giận tới cực điểm.

Hoa Nhan, Ngao Phụng, Man Càn, Phương Điền, Tông Quật, Dư Lương cũng đều nhìn về phía cửa của *"Cửu trọng thiên"* cung điện, sắc mặt lộ rõ vẽ tức giận bất cam.

Tần Vũ trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Ánh mắt liền quét qua một lượt. Tần Vũ đã thấy được thạch bia bên cạnh cửa điện, trên thạch bia có vài hàng chữ - *"Thành công vượt qua Thanh Vân lộ, cũng xem là các ngươi bản lĩnh không tồi, có vẻ đều là nhân vật tinh anh trong số những cao thủ cùng cấp. Vượt qua Thanh Vân lộ, tự nhiên cũng sẽ có phần thưởng, bảo vật năm xưa cùng Nghịch Ương ta tung hoành tiên ma yêu giới – Vạn Thú phổ sẽ được đem ra làm phần thưởng."*

"Vạn Thú phổ?" Tần Vũ trong lòng máy động, đồng thời y cũng đã chú ý tới bên trong Cửu trọng thiên đại điện, có một quyển trục lơ lửng giữa không trung phát tán ra kim quang, *"Vạn Thú phổ có một chữ phổ, mười phần thì có đến tám-chín phần là quyển trục có chứa hình vẽ các loại, chẳng lẽ lại là quyển trục kia?"*

Tần Vũ đến bên Man Càn khẽ hỏi:

- Man Càn huynh, có chuyện gì vậy, phải chăng là vì Vạn Thú phổ, Vạn Thú phổ thật sự là vật như thế nào?

Man Càn đưa mắt nhìn Tần Vũ, thở dài nói:

- Tần Vũ huynh đệ, không ngờ ngươi thật sự cũng đã vượt qua được Thanh Vân lộ, nói thật… ngươi quả là vô cùng can đảm. Chỉ có điều ta muốn nhắc ngươi, về sau khi tới tiên ma yêu giới, việc gì không nắm chắc tốt nhất là không nên làm.

Man Càn không trả lời câu hỏi, thay vào đó lại đem lời nhắc nhở Tần Vũ.

- Thế là có ý gì?

Tần Vũ hỏi lại.

- Thanh Vân lộ cực kì nguy hiểm, ngươi cũng dám tiến nhập, có thể thấy ngươi đảm lược rất lớn, nhưng cũng thật sự cũng có phần lỗ mãng.

Man Càn nghiêm túc nói:

- Tiên ma yêu giới cao thủ vô số, cho dù là phạm vi rộng lớn, hiểm cảnh nhiều ít, tất cả so với hành tinh của ngươi đều gấp cả một ngàn tỉ lần thậm chí còn hơn. Rất nhiều việc ngươi căn bản không cách nào tưởng tượng… Nếu ngươi cứ lỗ mãng như vừa rồi, hay nói cách khác là quá liều lĩnh, lần đầu tuy rằng vẫn giữ được tính mạng, nhưng có may mắn cũng chỉ có thể thoát được một-hai lần. Còn đến lần thứ ba-bốn thì sao? Ngươi cuối cùng cũng không thể may mắn mãi được, chỉ cần một lần sai sót, ngươi cũng có thể mất mạng như chơi.

- Cho nên khi ngươi tới được tiên ma yêu giới, không thể quá

lỗ mãng được, khi gặp phải sự tình nguy hiểm phải có chút chắc chắn mới được làm, biết chưa?

Man Càn giống như một đại ca lường trước được sự việc khuyên bảo Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng cũng thấy cảm động.

Y cũng hiểu, trong mắt Man Càn hành động của mình quả thật lỗ mãng.

Theo ý Man Càn, ngay cả Minh Thiện chân nhân, Long tộc Duyên Sơn trưởng lão những cao thủ như vậy đều bỏ mạng tại Thanh Vân lộ, Tần Vũ vẫn dám tiến nhập, lòng cam đảm quả thật quá khủng bố, căn bản là không tự lượng sức, cho nên mới lo lắng cho tương lai của Tần Vũ.

- Man Càn đại ca người yên tâm, ta sau này quyết không lỗ mãng như vậy nữa.

Tần Vũ tuyệt đối không đem việc mình có *"Kiếm tiên Khôi lỗi"* nói ra.

- Đúng rồi Man Càn đại ca, khi nãy việc ta hỏi người vẫn chưa trả lời. Vừa rồi các người ai ai cũng liều mạng vì…

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Man Càn vừa mở miệng trả lời câu hỏi của Tần Vũ, vừa cười khổ nói:

- Ngươi nói rồi đấy thôi, việc này phải nhắc tới *"Vạn Thú phổ"*.

- Phải chăng là kim sắc quyển trục đang lơ lửng trong đại điện?

Tần Vũ phán đoán.

Man Càn gật đầu nói:

- Đúng, đó chính là Vạn Thú phổ, Vạn Thú phổ khi xưa cùng Nghịch Ương tiên đế tung hoành tiên ma yêu giới danh tiếng cực lớn, là một kiện hạ phẩm thần khí.

- Hạ phẩm thần khí?

Tần Vũ trong lòng máy động.

- Tần Vũ. Ngươi chắc hẳn ngàn vạn lần chưa hề nhìn thấy hạ phẩm thần khí, ngươi tại Nghịch Ương cảnh có thể nhìn thấy không ít cực phẩm tiên khí, bởi vì đây là nơi ở của Nghịch Ương tiên đế. Nếu tại tiên ma yêu giới, kim tiên, yêu vương, ma vương thông thường phần lớn chỉ có thể thượng phẩm tiên khí để sử dụng. Cực phẩm tiên khí cũng chỉ có những kim tiên cực kì lợi hại hoặc là huyền tiên thông thường mới có thể sử dụng.

Những gì Man Càn nói Tần Vũ đều cố khắc sâu vào trong tâm.

Bản thân đối với tiên ma yêu giới một chút cũng không rõ. Hiện tại từ Man Càn biết được một số việc có thể trong tương lai với y khi tới tiên ma yêu giới cũng vô cùng hữu ích.

- Cho dù là cực phẩm tiên khí (yêu khí, ma khí), tiên ma yêu giới cao thủ còn có thể luyện chế. Nhưng! Thần khí cho dù như thế nào cũng không cách gì luyện chế được, cho dù là hạ phẩm thần khí, uy lực cũng hơn rất xa phần lớn cực phẩm tiên khí. Trong hạ phẩm thần khí, giá trị của công kích thần khí thấp hơn phòng ngự thần khí, phòng ngự thần khí giá trị lại dưới không gian thần khí, cùng với các loại thần khí đặc thù.

Tần Vũ trong lòng đã hoàn toàn hiểu rõ về độ trân quý của Vạn Thú phổ.

- Vậy Vạn Thú phổ này có điểm gì lợi hại?

Tần Vũ hỏi tiếp.

Trong lúc Tần Vũ cùng Man Càn nói chuyện.

Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Tông Quật cả bọn đều đang thận trọng khẽ chạm vào cửa điện. Cấm chế tại cửa điện cũng thật kì quái. Nếu như lực công kích càng lớn sẽ phải chịu phản lực càng mạnh, còn nhẹ nhàng chạm vào lại không có vấn đề gì.

Bọn họ không ngừng khẽ dò xét, để xem bao giờ cấm chế này mới bị tiêu thất.

- Nghịch Ương tiên đế, ngươi quả thực là giỏi đùa giỡn người khác mà.

Đỗ Trung Quân cũng không còn sức để chửi bới nữa. Vừa rồi khẽ đánh ra một quyền, tuy vậy quyền này của Đỗ Trung Quân lại xuyên qua vào trong đại điện.

Đỗ Trung Quân giật mình.

Nhìn thấy vậy Hoa Nhan, Tông Quật, Ngao Phụng, Phương Điền cả bọn đều chấn động, như Man Càn lúc đó đang nói chuyện với Tần Vũ cũng tập trung chú ý vào việc đó, hiện tại mọi lời nói đều chỉ như gió thổi qua tai.

Oanh!

Không khí bị chấn động dữ dội, bảy đại cao thủ đều dùng tốc độ cao nhất tiến về phía đại điện.

Chỉ có Tần Vũ vẫn đứng bên ngoài của điện theo dõi sự việc diễn ra trước mắt.

Hoa Nhan, Tông Quật cả bảy đại cao thủ quả thật quái dị phi thường, lúc từ bên ngoài điện tiến vào với tốc độ nhanh tới mức không còn nhìn thấy người đâu, nhưng sau khi tiến nhập vào đại điện, cả bảy cao thủ đều như bị một ngọn núi đè lên, tốc độ giảm đi không biết bao nhiêu lần.

Trọng lực cấm chế, tại tiên giới có thể sử dụng loại cấm chế này cũng không có bao nhiêu người, nhưng Nghịch Ương tiên đế lại rất giỏi về trọng lực cấm chế, đương nhiên… việc này còn liên quan đến hai vị hảo bằng hữu của y là Hắc Diễm Quân và Bạch Huyền Quân.

- Quả là nặng.

Đỗ Trung Quân nghiến răng chửi rủa, nhưng y vẫn cố tiến về phía trung tâm của đại điện.

Tuy tốc độ của bảy đại cao thủ giảm không biết bao nhiêu lần, nhưng tốc độ ban đầu quả bọn họ đã quá nhanh rồi, mặc dù giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn nhanh như gió. Hơn nữa diện tích của đại điện không lớn, chỉ mất có vài giây, bảy đại cao thủ đã tiếp cận được với kim sắc quyển trục ở trung tâm.

- Lăn ra!!!

Hoa Nhan khẽ hét lên, đồng thời trong tay xuất hiện ba trương tử sắc ấn phù – Bách Tê Lôi ấn phù.

Chỉ thấy ba trương Bách Tê Lôi ấn phù đều được bao phủ bởi điện quang, đồng thời bay về phía ba người -- Tông Quật, Man Càn cùng Đỗ Trung Quân. Đây chính là ba người đi đầu, tam trương Bách Tê Lôi ấn phù khi tiếp cận ba người đồng thời nát tan, rồi một đạo thiểm điện hướng về phía ba người đánh xuống.

Tông Quật vẻ mặt vô cùng giận dữ, nhưng y cũng không dám

để cho Bách Tê Lôi ấn phù đánh trúng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh hắc sắc hiệp trường chiến đao. Chính là kiện vũ khí khi xưa Lan thúc để lại cho hắn.

Đem cường đại yêu nguyên lực truyền vào chiến đao, trực tiếp chém về phía đạo thiểm điện kia.

Còn Man Càn làm sao để đối phó với Bách Tê Lôi ấn phù?

- Hống~~~

Man Càn cực nộ trên thân xuất hiện một bộ tử sắc chiến giáp quang mang lấp loáng, kèm theo một tiếng trâu hống, gương mặt của Man Càn bỗng nhiên bắt đầu biến hóa, biến thành một chiếc đầu trâu, hai con ngươi màu tím tỏa ra khí thế khiếp người. Đồng thời trên mình Man Càn quang mang càng sáng chói hơn.

"Man Càn quả là mạnh, không ngờ lại trực tiếp dùng chiến giáp ngạnh đỡ Bách Tê Lôi ấn phù." Tần Vũ trong lòng tán thưởng.

Man Càn thực lực bình thường đã rất cao, lại thêm biến thân nửa người thực lực càng tăng thêm, nên cuối cùng mới dám sử dụng cực phẩm chiến giáp để chống đỡ Bách Tê Lôi ấn phù. Nhưng ngay khi Man Càn muốn ra tay đoạt lấy.

- Man Càn, đừng hòng!

Thanh âm vang lên, một điểm huyết hồng sắc quang mang từ trong tay Đỗ Trung Quân bắn về phía Man Càn, đồng thời xung quanh cơ thể Đỗ Trung Quân cũng bị bao bọc bởi huyết hồng sắc quang mang tương tự.

- Huyết Tích Tử?

Man Càn không tiến lên nữa quay sang kháng cự lại Huyết

Tích Tử.

Huyết Tích Tử là một loại linh quả của ma giới, sinh trưởng tại Huyết tinh chi địa, ẩn chứa năng lượng cực kì to lớn của Huyết ma ma đạo. Thứ nhất có thể hấp thu để tu luyện, thứ hai có thể dùng một phương pháp đặc thù dẫn xuất năng lượng thành vũ khí công kích.

Như hiện tại Đỗ Trung Quân đã sử dụng Huyết Tích Tử tiến hành công kích.

……

Tần Vũ nhìn đến hoa hết cả mắt.

"Vì Vạn Thú phổ, mỗi người đều đã giở hết bản lĩnh. Quả là các sứ giả từ thượng giới, thủ đoạn đều phi thường a." Tần Vũ ánh mắt sáng rực, mỗi đại cao thủ tranh đoạt, đều không muốn cho kẻ khác lấy được Vạn Thú phổ.

Hốt nhiên…

Một đạo khí tức cường hãn tới cực điểm từ trên người Phương Điền truyền đến.

Một luồng kim sắc quang mang rực rỡ hoàn toàn bao quát lấy Phương Điền, cơ thể y phát tán ra một loại khí tức khủng bố không ngừng cực tốc đề thăng, chỉ một lúc, cho dù là Tông Quật hay Man Càn tất cả đều đã ngừng chiến. Không hẹn nhưng toàn bộ đã chuẩn bị liên thủ đối phó với Phương Điền.

- Phương Điền, chẳng lẽ ngươi dám trái lệnh Long Hoàng không được tranh đoạt những bảo vật khác, chỉ vì Vạn Thú phổ mà ngươi muốn làm tiêu hao năng lượng của Chân Long Chi Linh ư?

Ngao Phụng đứng bên cạnh thay vào đó lại phẫn nộ nói.

Chân Long Chi Linh là do Ngao Phụng từ yêu giới sau khi hạ phàm đưa cho Phương Điền, đương nhiên, đây là quyết định của yêu giới Long Hoàng.

Nhưng lúc này, Phương Điền cũng đã sử dụng Chân Long Chi Linh.

- Việc của ta, người không cần phải quản, sau khi ta tới yêu giới Long tộc, tự nhiên sẽ giải thích với Long Hoàng.

Khí thế trên người Phương Điền đơn giản đã đạt tới mức kinh nhân, Phương Điền từ từ đưa mắt nhìn mọi người,

- Vạn Thú phổ là của ta, ngăn cản ta là chết.

Bên ngoài cửa điện Tần Vũ ánh mắt lấp loáng: *"Khí thế quả là mạnh, xem ra so với cửu cấp kim tiên Kiếm tiên Khôi lỗi, khoảng cách cũng không lớn."*

- Phương Điền, đừng nằm mơ nữa.

Thanh âm thâm trầm của Man Càn vang lên.

Bỗng nhiên chỉ thấy Khoan bối đại khảm đao trên tay Man Càn đột nhiên biến mất, ngược lại … một thanh hắc sắc Lang nha bổng cực lớn xung quanh phát tán hắc sắc hào quang xuất hiện trên tay y, khí thế của Man Càn cũng tăng lên nhanh chóng.

Hoa Nhan cùng Đỗ Trung Quân trợn trừng:

- Tất cả đều không muốn tranh đoạt bảo bối tối hậu nữa hay sao? Chỉ vì Vạn Thú phổ mà đã dốc hết sức lực?

Chương 289

Sư Thúc, Người Làm Sao Để Tới Đây?

Man Càn hình người đầu thú tay cầm một thanh Lang nha bổng tán phát hắc sắc hào quang, tử sắc chiến giáp ôm sát lấy thân, mọi người tại trường đều cảm nhận được năng lượng bộc phát trong thể nội của Man Càn.

Trên thân thể Phương Điền tán phát khí tức cao quý, khí tức đó cường hoành muốn áp chế Man Càn.

- Hạ phẩm thần khí?

Phương Điền nhìn chằm chằm cây Lang nha bổng trên tay Man Càn.

Trong mắt Man Càn loé lên tia sáng, hắn nói với thanh âm hồn hậu:

- Thần khí "Trọng Kình Sơn".

Phương Điền gật đầu nói:

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của ta, ngươi thân là siêu cấp thần thú hạ phàm, Yêu đế của Yêu giới chắc cũng không yên tâm nên ban cho ngươi một thanh hạ phẩm thần khí là chuyện bình thường. Có điều ngươi nghĩ… chỉ dùng hạ phẩm thần khí mà có thể chiến thắng ta sao?

Phương Điền tuyệt không gấp gáp ra tay.

"Chân long chi linh" này là linh bảo trong Long tộc tại yêu giới,

siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long dùng là có hiệu quả nhất, một khi nuốt vào 'Chân long chi linh' sẽ bao bọc chung quanh nguyên anh trong thể nội.

Muốn sử dụng năng lương của *"Chân long chi linh"* lúc nào thì sử dụng, tịnh không hạn chế thời gian bao lâu, vì thế Phương Điền không gấp rút xuất thủ.

Man Càn lắc đầu cười nói:

- Đúng, dùng 'Chân long chi linh' thì thực lực của ngươi tăng lên mấy cấp, hiện tại sợ là tương đương với siêu cấp thần thú ngũ cấp yêu vương rồi. Thực lực của ta vốn chỉ là siêu cấp thần thú nhất cấp yêu vương, thêm hạ phẩm thần khí thì có thể đối phó vượt cấp với người khác nhưng cũng chỉ ở mức siêu cấp thần thú tam cấp yêu vương mà thôi.

Cùng là siêu cấp thần thú.

Dù trước đây Man Càn lợi hại hơn Phương Điền một chút, nhưng khi Phương Điền sử dụng 'Chân long chi linh', thực lực lại vượt xa Man Càn.

- Vậy sao ngươi còn chưa tránh ra?

Phương Điền cười nhạt nói. Phương Điền thập phần hưởng thụ cái cảm giác khống chế sinh mệnh của người khác.

Man Càn lắc đầu nói:

- Một mình ta thì không thể ngăn được ngươi, nhưng tại trường có không ít người. Nếu bọn ta liên thủ có thể chống cự được. Hơn nữa… năng lượng của ngươi tuy tăng lên cảnh giới siêu cấp thần thú ngũ cấp yêu vương nhưng năng lượng to lớn đó, ngươi có vận dụng được hoàn mỹ không?

Sắc mặt Phương Điền khẽ biến đổi.

Đúng, hắn trước đây chỉ là thập nhị kiếp tán tu, tương đương với cửu cấp thiên yêu. Năng lượng thể nội tăng một lèo mấy chục lần, Phương Điền tuyệt đối không thể khống chế dễ dàng như ý.

Lúc Phương Điền và Man Càn đang đàm đạo, Hoa Nhan ở bên cạnh lén lút… đẩy tốc độ lên cực hạn.

Lấy được Vạn Thú phổ, dù là Phương Điền đã dùng 'Chân long chi linh', ta cũng không sợ ngươi. Hoa Nhan đưa tay chụp tới.

- Hoa Nhan, ngươi dám!

Phương Điền rống lên giận dữ, tay phải vươn ra, một cổ năng lượng mang hình dáng của trảo cực tốc bay về phía Hoa Nhan. Hoa Nhan nhìn thấy năng lượng khủng bố này sợ quá lật đật lùi lại.

Phương Điền rất tức giận đối với hành vi lén lút của Hoa Nhan, hung dữ trừng mắt với Hoa Nhan một cái.

Hoa Nhan sợ hãi trong lòng không dám nói nhiều, lúc đi qua *"Thanh Vân lộ"* đại hán khôi ngô đó đã thi triển thực lực cường đại đến khủng bố, bức bách hắn bất đắc dĩ phải sử dụng con chủ bài mà Vũ Hoàng cấp.

Hoa Nhan không có chủ bài mạnh nhất đó sao dám đối đầu với Phương Điền?

- Vạn Thú phổ là của ta.

Tiếng rống giận dữ của Phương Điền vang lên, toàn thân xông tới như một ma thần.

- *Của ngươi?*

- Nằm mơ!

Man Càn cũng hét lớn, hai tay toàn lực nắm chặt hạ phẩm thần khí *"Trọng kình sơn"*, năng lượng cường đại trong thể nội quán nhập vào thần khí *"Trọng kình sơn"* hung ác đập vào Phương Điền. Những nơi cây Lang nha bổng *"Trọng kình sơn"* đi qua không gian khẽ chấn động.

May là đại điện *"Cửu Trọng thiên"* có cấm chế do Nghịch Ương tiên đế thiết lập, nếu như ở bên ngoài thì chỉ một chiêu này có lẽ đã làm không gian vỡ nát.

- *Xoẹt!*

Với lực lượng còn mạnh hơn Man Càn, trên tay phải Phương Điền xuất hiện một thanh kim sắc chiến đao dày và nặng. Trong kim sắc chiến đao này lúc nào cũng ẩn chứa năng lượng ngập trời của Phương Điền, mang theo uy thế vô cùng hung ác chém tới *"Trọng kình sơn"*.

Cứng chọi cứng?

Man Càn nhìn thấy cảnh này, đôi con ngươi tử sắc vằn lên những tia máu li ti, hắn thích nhất là lấy cứng chọi cứng.

- *Bồng!*

Kim sắc chiến đao dày nặng đập vào thần khí *"Trọng kình sơn"*.

Một cái là cực phẩm yêu khí ẩn chứa năng lượng ngợp trời của Phương Điền, một cái là hạ phẩm thần khí ẩn chứa năng lượng của Man Càn. Nếu chỉ luận thực lực thì Phương Điền do đã dùng 'Chân long chi linh' nên vượt xa Man Càn.

Nhưng kết quả hai bên ngạnh đấu lại là…

Man Càn bay lùi lại, Phương Điền cũng thối lui mấy bước.

Hạ phẩm thần khí quả nhiên lợi hại. Khát vọng trong lòng Phương Điền đối với thần khí càng thêm cháy bỏng. Đã dùng 'Chân long chi linh', thực lực của hắn rõ ràng vượt xa Man Càn, nhưng Man Càn cầm hạ phẩm thần khí rất lợi hại, lấy cứng chọi cứng với hắn mà không bị thương tổn mấy.

- Bất quá… ngươi cũng không chống nổi ta.

Phương Điền quán nhập phần lớn năng lượng vào kim sắc chiến đao, toàn thân xông về phía Vạn Thú phổ. Phàm ai chống lại nhất định sẽ nhận lấy một đao của hắn!

"Có nên dùng cái đó không?" Lúc này Man Càn đang bồi hồi trong lòng.

Hạ phẩm thần khí chỉ là vũ khí của hắn, Đỗ Trung Quân có 'Huyết Linh phù', Phương Điền có 'Chân long chi linh'. Sao Man Càn hắn lại không có bảo bối gia tăng công lực chứ? Có điều hắn không nỡ dùng.

Bất kể là có nỡ hay không, Man Càn đều không muốn để người khác đoạt Vạn Thú phổ, liền dùng thần khí *"Trọng kình sơn"* hung dữ đánh Phương Điền.

- Bồng!

Kim sắc chiến đao một lần nữa đối đầu với thần khí - lang nha bổng *"Trọng kình sơn"*.

Sắc mặt Man Càn đỏ bừng, toàn thân bị lực phản chấn đẩy lùi, Phương Điền sắc mặt tươi cười đi tới trước Vạn Thú phổ vươn tay ra muốn chụp lấy. Nhưng vào lúc này…

Một cổ đao khí lăng lệ chém tới, chính là Tông Quật.

Phương Điền chú ý thấy người tới là Tông Quật, trong lòng liền cảm thấy Tông Quật đúng là không tự lượng sức, tuỳ tiện vung kim sắc chiến đao lên.

Một chiêu tuỳ tiện lúc này của Phương Điền cũng ngang với một chiêu toàn lực của Man Càn.

Hắc sắc chiến đao dài hẹp đấu với kim sắc chiến đao.

- Làm sao có thể?

Phương Điền cảm thấy năng lượng phản chấn kịch liệt, không khống chế được bay lùi lại mấy bước, còn Tông Quật lại chỉ lắc lư như nhành liễu rủ.

"Vũ khí Lan tiền bối tặng quả nhiên cứng rắn đến cùng cực, thậm chí còn hoá giải không ít lực phản chấn." Tông Quật vui sướng trong lòng.

"Nên kết thúc thôi…"

Tần Vũ đứng ở cửa đại điện thầm nhủ.

Ba người Man Càn, Tông Quật, Đỗ Trung Quân liên tiếp xuất thủ, bảo bối của Đỗ Trung Quân cũng không ít, trừ 'Huyết Linh phù' tối trọng yếu ra còn có 'Huyết Tích tử', thậm chí còn có *"Bách Tê Lôi Ấn phù"*.

'Bách Tê Lôi Ấn phù' này là lúc trước Hoa Nhan dùng để đổi lấy cực phẩm nguyên linh thạch của Đỗ Trung Quân.

Ba đấu một.

Chỉ nghe tiếng nổ ong ong không ngừng vang lên trong đại điện. Ngươi lùi thì ta tiến, đánh đến trời đất mù mịt. Ba người Dư

Lương, Hoa Nhan và Ngao Phụng đứng nhìn một bên không xuất thủ. Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên.

- Bồng!

Ba người Man Càn, Tông Quật, Đỗ Trung Quân văng ra.

Phương Điền ngạo nghễ đứng ở trung ương, trong đầu tràn đầy giận dữ. Lúc đầu, hắn chỉ sử dụng có một phần mười năng lượng của 'Chân long chi linh' nhưng vừa rồi lại dùng một lèo hết gần năm phần.

- Ta đã nói trước rồi, Vạn Thú phổ là của ta.

Phương Điền đi đến bên cạnh Vạn Thú phổ.

Ba người Man Càn, Tông Quật, Đỗ Trung Quân kinh hãi trong lòng, năng lượng một chiêu vừa rồi của Phương Điền thực sự quá khủng bố.

- Chư vị, không phải là ồn ào quá sao?

Một đạo thanh âm bình đạm vang lên, một nam tử lạnh lùng tuấn mỹ toàn thân mặc thanh sắc trường bào, mái tóc dài bồm xồm, sau lưng đeo một thanh trường kiếm xuất hiện giữa đại điện.

- Lan Phong!

Bọn Hoa Nhan, Dư Lương, Ngao Phụng kinh hãi kêu lên, cả bọn Man Càn, Tông Quật, Đỗ Trung Quân lúc này đang thụ thương cũng chấn kinh đến cực điểm, Kiếm tiên Lan Phong tới vào lúc nào?

- Kiếm tiên Lan Phong, sao ngươi lại ở đây?

Phương Điền cười nhạt nói đồng thời tay phải chụp về phía Vạn Thú phổ.

Kiếm tiên Lan Phong nhếch mép cười vung kiếm.

Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí tung hoành.

- Hưu!

Một đạo kiếm khí ngưng tự tới cực điểm làm tê liệt không gian, bay vèo tới bên cạnh Phương Điền. Phương Điền kinh hãi rụt tay lại dùng kim sắc chiến đao chém vào đạo kiếm khí.

Kim sắc chiến đao vừa tiếp xúc với kiếm khí thì toàn thân Phương Điền chấn động, liên tục lùi lại mấy chục mét.

- Thực lực quá yếu.

Lan Phong lạnh nhạt nói, toàn thân hoá thành vô số tàn ảnh. Trường kiếm lập tức tới trước mặt Phương Điền.

"Sao lại mạnh thế?"

Phương Điền cảm thấy khó tin trong lòng, nhưng đối diện với một chiêu này của Lan Phong, Phương Điền đưa năng lượng trong thể nội quán nhập kim sắc chiến đao, sau đó hung dữ chém vào trường kiếm trong tay Lan Phong.

- Ta đã dùng 'Chân long chi linh', ngươi không thể nào thắng nổi ta đâu!

Phương Điền giận dữ rống lên.

Kim sắc chiến đao và trường kiếm của Lan Phong tiếp xúc trực diện.

Một loạt âm thanh vỡ vụn vang lên, thanh kim sắc chiến đao hoá thành bụi phấn, bản thân Phương Điền văng ra đập mạnh vào tường của đại điện, máu tươi từ trong miệng phun ra tung toé khắp tường.

Yên tĩnh!

Kinh hãi đáng sợ!

Man Càn, Tông Quật, Dư Lương, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng bao gồm cả Phương Điền đang trọng thương đều nhìn Kiếm tiên Lan Phong hết sức khó tin.

Phương Điền vừa rồi cực kỳ mạnh mẽ nhưng trước một kiếm của Kiếm tiên Lan Phong lại chẳng có lấy chút lực phản kháng.

Đám người này chỉ biết đứng nhìn Kiếm tiên Lan Phong thu lấy Vạn Thú phổ rồi gật đầu nói:

- Vạn Thú phổ… Vạn Thú phổ của Nghịch Ương tiên đế tiền bối phải là của ta.

Kiếm tiên Lan Phong lật tay, Vạn Thú phổ liền biến mất.

Tần Vũ đang đứng ở cửa điện thấy nhẹ nhõm trong lòng: *"Vạn Thú phổ, phải mau mau nghiên cứu kỹ càng một phen, xem xem Vạn Thú phổ này đáo để có ý nghĩa như thế nào… Ân, chút nữa là thời gian biểu diễn của ta rồi."*

Lan Phong là Kiếm tiên Khôi lỗi của Tần Vũ, nhất cử nhất động đều do Tần Vũ khống chế, lời nói tự nhiên cũng do Tần Vũ khống chế.

- Lan Phong huynh, các hạ… đúng là Lan Phong huynh?

Man Càn lên tiếng hỏi.

Kiếm tiên Lan Phong cười nói:

- Sao thế? Mới không gặp một thời gian, ngươi không nhận ra ta nữa sao?

- Không, không phải.

Man Càn lắc đầu cười khổ nói.

- Theo ta biết, thực lực của Lan Phong huynh hình như đâu có mạnh thế, còn Phương Điền đã dùng 'Chân long chi linh' tương đương với siêu cấp thần thú ngũ cấp yêu vương, ngang với Kiếm tiên lục cấp kim tiên, nhưng Lan Phong huynh trước đây hình như tối đã cũng chỉ là nhị cấp kim tiên.

Mọi người thấy thái độ của Lan Phong bình thường, ai ai cũng thở phào.

Tông Quật cũng hỏi:

- Đúng đó, Lan Phong huynh từ lúc nào có thực lực mạnh như thế?

- Kiếm tiên lục cấp kim tiên? Ta đã đạt tới hơn vạn năm trước.

Lan Phong bình thản nói.

- Vạn năm trước?

Bọn Man Càn ngây ngốc, bọn họ không nhìn thấy nét tiếu dung mà Tần Vũ cố nén, đương nhiên… Tần Vũ đã thu lại ngay.

Lan Phong gật đầu nói:

- Đương nhiên, lần trước ở Thanh Hư quan các ngươi chưa phát hiện được thực lực chân chính của ta, một là do ta che giấu, hai là lúc đó ta đang ở trạng thái trọng thương. Bây giờ thương thế của ta đã khỏi hẳn.

- Lan Phong huynh, Nghịch Ương cảnh này không phải là nơi bình thường, sao huynh lại đột nhiên xuất hiện thế?

Man Càn hỏi điều mọi người đang nghi hoặc.

Muốn tiến vào Nghịch Ương cảnh.

Một là dựa vào Phá Thiên đồ, một cách khác là dựa vào Tần Vũ.

Lúc đầu mọi người hình như không phát hiện được Lan Phong, vì sao Lan Phong lại đột nhiên xuất hiện thế?

- Sư thúc, người làm sao để tới đây?

Thanh âm *"kinh ngạc và hưng phấn"* của Tần Vũ vang khắp đại điện, Tần Vũ biểu hiện ra trên mặt nào là *"kinh ngạc"* với lại *"khó tin"*, trong kinh ngạc có ẩn chứa sự hưng phấn một cách hoàn mỹ đến cực điểm.

- Ô, sư điệt, lần này ta tới không báo trước cho con.

Lan Phong mỉm cười nhìn Tần Vũ nói.

- Sư thúc, con nhớ trừ Phá Thiên đồ với lại biện pháp người chỉ cho con, đâu có biện pháp để vào Nghịch Ương cảnh nữa đâu. Người làm sao để vào thế?

Tần Vũ hỏi, bọn Man Càn, Tông Quật chờ đợi câu trả lời của Lan Phong.

Lan Phong cười nói:

- Sư điệt, phương pháp để con vào đây là do ta chỉ, không lẽ ta không có biện pháp để vào sao?

Tần Vũ đột nhiên hiểu ra.

Những người khác cũng hiểu rõ trong lòng. Ngay cả phương pháp Tần Vũ đi vào cũng do Lan Phong chỉ thì việc Lan Phong có thể vào đây cũng không có gì kỳ quái.

- Sư thúc, trên tấm thạch bia ở Bạch ngọc quảng trường ghi là có cực phẩm nguyên linh thạch lưu lại, nhưng không thấy đâu, có phải người lấy không?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Lan Phong mỉm cười không gật đầu cũng không lắc.

- Chẳng trách, chẳng trách lúc đó tìm không thấy cực phẩm nguyên linh thạch. Thì ra là Lan Phong huynh đã tới trước rồi.

Ngao Phụng cười nói.

Thực tế Tần Vũ cũng không biết số cực phẩm nguyên linh thạch đó biến đi đâu mất, có điều Tần Vũ nói như thế là để gia tăng độ tin cậy.

Lan Phong đột nhiên lắc đầu than:

- Thời gian ta vào Nghịch Ương cảnh chỉ sớm hơn các ngươi một ngày mà thôi, lúc trước ta đi qua Thanh Vân lộ muốn vào đại điện nhưng vì các ngươi cũng vào Nghịch Ương cảnh mà chưa đi qua Thanh Vân lộ. Đạo cấm chế được bố trí trong Cửu Trọng thiên đại

điện luôn tồn tại làm ta không có biện pháp nào để vào trong.

- Vì thế ta mới bảo… Vạn Thú phổ này vốn là của ta.

Nghe thấy lời của Lan Phong, trong lòng những người khác ai ai cũng hiểu ra nhiều chuyện.

Lan Phong vào trước bọn họ, chỉ vì bọn họ cũng tới nên cấm chế ở cửa điện không mở ra, do vậy Lan Phong mãi không có biện pháp tiến vào trong.

- Chư vị đừng lãng phí thời gian nữa, cung điện Cửu Trọng thiên tổng cộng có chín tầng, đây mới là tầng một thôi, ở trên còn tới tám tầng nữa.

Lan Phong cười nói.

- Sư điệt, con đi sau lưng ta.

- Vâng, sư thúc.

Tần Vũ cung kính nghe lệnh, sau đó đi sau lưng Kiếm tiên Lan Phong, hai người *"sư thúc, sư điệt"* này đi lên lầu trước tiên.

Sợ hãi trước thực lực của Lan Phong, bốn đại sứ giả bọn Ngao Phụng, Man Càn, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan chỉ dám đi sau đôi *"sư thúc, sư điệt"* này.

Chương 290

Cao Thủ Như Mây

Cung điện *"Cửu Trọng Thiên"* có diện tích rất rộng, cầu thang cũng cực kỳ rộng rãi, tuyệt đối đủ cho năm-sáu người cùng đi. Có điều… trong chín người còn sống lúc này chỉ có duy nhất mình Lan Phong ở phía trước, sau đó là Tần Vũ, còn bảy người bọn Man Càn ở sau lưng Tần Vũ.

- Man Càn, thực lực của tên Lan Phong này quá mạnh, ngay cả Phương Điền đã sử dụng "Chân long chi linh" mà cũng bị đánh bại một cách dễ dàng. Huynh có hy vọng đối phó nổi hắn không?

Đỗ Trung Quân lo lắng hỏi thông qua truyền tấn lệnh.

Trên miệng Man Càn có nét cười khổ, hắn truyền tấn nói:

- Đỗ huynh, huynh quá coi trọng ta rồi. Luận về thiên địa linh bảo có tác dụng hỗ trợ công lực mạnh nhất thì 'Chân long chi linh' tuyệt đối là loại tốt nhất. Hơn nữa, Ngũ Trảo Kim Long dùng 'Chân long chi linh' là có hiệu quả cao nhất. Dù ta lấy hết mọi bảo bối ra cộng thêm hạ phẩm thần khí, thực lực tối đa cũng chỉ mạnh hơn Phương Điền đã dùng 'Chân long chi linh' một chút thôi. Trước mặt Lan Phong tất sẽ bại.

Đỗ Trung Quân trầm mặc.

Đâu chỉ hai người Đỗ Trung Quân, Man Càn thấy bất lực. Giờ đây bọn Hoa Nhan, Phương Điền, Ngao Phụng, Tông Quật đều tuyệt vọng trong lòng. Vừa rồi Lan Phong thể hiện thực lực quá mạnh, mạnh đến mức dù mọi người sử dụng con chủ bài cũng không chống nổi.

Mọi người vốn còn có chút kỳ vọng đối với bảo vật trong Nghịch Ương cảnh, nhưng Lan Phong có thực lực cường hãn giống như một cây búa lớn đập nát lòng tham của bọn họ vì sự chênh lệch quá lớn.

"Các cao thủ mặt ai cũng đáng cười ghê." Tần Vũ tùy ý nhìn về phía sau một cái, thấy biểu tình của đám cao thủ này trong lòng không khỏi cười thầm. *"Bảo bối trong Nghịch Ương cảnh chắc chắn vô cùng nhiều, ta cũng không cần nhiều lắm, phần bảo bối còn lại cứ để cho bọn họ lấy."*

Bước lên tầng hai của Cửu Trọng Thiên.

Giữa tầng hai là một cái đại sảnh hoa lệ, ngoài đại sảnh có ba lối đi, mỗi lối có rất nhiều phòng. Trong đại sảnh này vật hấp dẫn người ta nhất chính là một tấm thanh sắc thạch bia cự đại bề ngang khoảng năm mét, cao khoảng ba mét.

Sự chú ý của mọi người tập trung vào tấm bia.

"Chúc mừng chư vị tới tầng hai của Cửu Trọng Thiên – "Tự Minh Thiên". *Qua khảo nghiệm trong tầng hai này sẽ quyết định ai trong số các người cuối cùng sẽ lấy được* "Mê Thần đồ quyển"."

Nhìn thấy dòng chữ đầu tiên này mọi người đều thở gấp.

Trong lòng Tần Vũ lại nghi hoặc: *"Mê Thần đồ quyển là cái gì?"*

Bọn Man Càn, Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân trở nên kích động. Mục tiêu lần này hạ phàm của bọn họ chính là *"Mê Thần đồ quyển"* này, được xưng là bảo vật đệ nhất tuyệt đối tại tiên ma yêu giới.

"Nếu ta đoán không sai, nơi đây chắc chắn có sứ giả của yêu giới, Long tộc với lại ma giới, không biết sứ giả tiên giới có còn sống sót hay không. Các ngươi hạ phàm chắc là vì Mê Thần đồ quyển đúng không? Có điều Mê Thần đồ quyển chỉ có một. Vì thế muốn đoạt được Mê

Thần đồ quyển cần phải xem thực lực của mỗi cá nhân."

Tấm bia này rất lớn, chữ cũng rất nhiều, mọi người đều chăm chú xem.

"Bảo bối trong Nghịch Ương cảnh của ta không đếm xuể, tuyệt đại đa số được để ở các nơi trong Nghịch Ương cảnh. Nhưng trong Cửu Trọng Thiên chính là bộ phận tinh hoa nhất, được phân biệt cất ở tầng chín, tầng tám và tầng bảy."

Mắt mọi người sáng lên.

Bảo vật của Nghịch Ương tiên đế bao nhiêu năm nay chỉ tưởng tượng thôi cũng đã biết nhiều đến hãi nhân, cung điện Cửu Trọng Thiên lớn như thế, nếu đặt toàn bộ vào căn bản không có vấn đề gì. Vì thế chỉ để một phần tinh hoa tại tầng bảy cho tới tầng chín không khó.

"Tầng bảy đến tầng chín, trong mỗi tầng này đều có một kiện thần khí, đồng thời trong tầng chín còn có Mê Thần đồ quyển, vì thế những bảo bối trân quý nhất đều ở tầng chín."

Trên thạch bia chỉ có bao nhiêu đó chữ.

Thanh âm của Man Càn vang lên:

- Quả không hổ danh là tiên đế có nhiều thần khí nhất, mỗi tầng đều có? Mẹ nó, thêm vào Vạn Thú phổ, ít nhất là bốn kiện thần khí.

- Nghịch Ương tiên đế có Mê Thần đồ quyển, có nhiều thần khí như thế cũng chẳng có gì kỳ quái.

Hoa Nhan bình thản nói.

Tần Vũ nhìn thấy những chữ này, nghe được bọn Man Càn nói chuyện, trong lòng biết được không ít sự tình.

Nghịch Ương tiên đế được xưng là tiên đế có nhiều thần khí nhất. Tần Vũ ghi nhớ trong lòng. Mê Thần đồ quyển kia lại làm các thủ lĩnh tiên ma yêu giới thèm khát thế kia, có thể tưởng tượng được trân quý tới mức nào.

Nhưng lúc này bọn Man Càn đều không động đậy. Bọn họ đã đoán trước sau lưng thạch bia cũng có chữ, nhưng Lan Phong không di động thì bọn họ cũng không dám tự tiện di động.

- Lan Phong huynh, sau lưng có chữ của Nghịch Ương tiên đế lưu lại không?

Ngao Phụng lên tiếng *"đề tỉnh"*.

Lúc đó Tần Vũ mới tỉnh ra.

"Thì ra đám người này đang chờ mình." Tần Vũ cười thầm, đồng thời lúc này Lan Phong cũng lên tiếng:

- Ân, đương nhiên ta biết chuyện này, bất quá ta thấy hình như chư vị rất sợ ta.

Lan Phong nói rồi nhìn chúng nhân.

Nét tươi cười của mọi người liền vụt tắt.

Lan Phong bật cười:

- Không cần lo lắng, vừa rồi các ngươi không nhìn thấy những dòng chữ này sao? Nghịch Ương tiên đế đã nói, tầng bảy cho tới tầng chín đều có thần khí, ta cũng không lấy nhiều đâu, chỉ lấy những gì thích hợp thôi, còn lại ta tuyệt đối không cưỡng đoạt, đến lúc đó ai trong các người lấy được thì còn phải trông vào vận khí mỗi người.

Trên mặt bọn Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân liền có nét vui

mừng.

Dù không lấy được Mê Thần đồ quyển nhưng lấy được một kiện thần khí cũng đã là một chuyện làm người ta vui mừng đến phát điên rồi.

Tần Vũ nhìn thấy biểu tình trên mặt của mọi người, cười lạnh trong lòng: *"Cười đi, cười đi! Nếu bọn Man Càn lấy được thần khí thì thôi, còn mấy người bọn Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan các ngươi… đúng là nằm mơ!"*

Trong lòng Tần Vũ vẫn nhớ những gì mấy kẻ này truyền tấn lúc hắn đang đi trên Thanh Vân lộ.

Thêm vào việc sau đó biết tin, Tần Vũ dễ dàng đoán được bọn Đỗ Trung Quân muốn vào Cửu Trọng Thiên sớm nên tính để mình đi chết. Trong truyền tấn toàn dùng ngữ khí ra lệnh, ép Tần Vũ phải tuân theo, tất cả mọi thứ làm cho Tần Vũ phản cảm với mấy kẻ này.

Bất quá…

Bây giờ Tần Vũ chưa thèm đối phó với bọn chúng.

- Chư vị, nhìn phía sau đi.

Lan Phong bình thản nói rồi bước về phía sau tấm thạch bia. Lời của Lan Phong vừa dứt, bọn Ngao Phụng liền đi về phía sau thạch bia, chăm chú quan sát.

"Dưới đây là khảo nghiệm cuối cùng của Nghịch Ương cảnh đối với các ngươi, cũng là biện pháp duy nhất để các ngươi sống sót rời khỏi đây!"

Mắt Tần Vũ sáng lên.

Hắn có cách vào Nghịch Ương cảnh nhưng làm sao để đi ra

đây? Hắn mãi chưa biết được. Lúc này trên thạch bia có đề cập tới.

*"Kẻ muốn sống sót rời khỏi hoặc là muốn lấy bảo vật từ tầng bảy tới tầng chín đều phải lên tầng ba của Cửu Trọng Thiên. Một khi tới tầng ba, các ngươi sẽ đối diện với các lựa chọn đối mặt chính diện với "*Phá Thiên kiếm khí" có uy lực lớn đến mức nào.

Trong tầng ba của Cửu Trọng Thiên có mười bảy căn phòng. Trong phòng thứ nhất ta đã bố trí Phá Thiên kiếm khí với uy lực ngang với kiếm khí mạnh nhất do nhất cấp kim tiên thi triển ra, phòng thứ hai là nhị cấp kim tiên, cứ thế cho tới phòng thứ chín là cửu cấp kim tiên, phòng thứ mười là nhất cấp huyền tiên,…, phòng thứ mười bảy là bát cấp huyền tiên.

Mỗi căn phòng có ba đạo kiếm khí, mỗi cá nhân phải chọn một căn phòng để vào, một khi vào phòng đó phải chính diện chống đỡ một đạo kiếm khí. Nếu dùng thân pháp để né tránh sẽ bị cấm chế của căn phòng giết ngay tức khắc. Đỡ không nổi cũng chết, chỉ có thành công mới sống sót đi ra!"

Mọi người đều thấy trong lòng run rẩy.

Buộc phải chính diện chống đỡ, thành công mới sống sót đi ra!

"Nếu chọn không bước vào căn phòng nào thì kết cục cuối cùng cũng là chết!"

Câu nói này làm trong lòng bọn Hoa Nhan không còn lấy một tí kiêu hãnh nào.

"Những kẻ vượt qua cửa ải này sẽ xét tới ngăn chặn được kiếm khí vượt bao nhiêu cấp. Ví dụ -- cửu cấp thiên tiên chọn tiến vào phòng thứ hai có Phá Thiên kiếm khí với uy lực ngang với chiêu mạnh nhất của người có thực lực nhị cấp kim tiên. Nếu kẻ đó chống đỡ thành công thì được xem là vượt hai cấp. Đến cuối cùng người nào vượt nhiều cấp nhất sẽ là đệ nhất, được truyền

tống thẳng tới tầng chín. Cứ án chiếu theo con số vượt cấp mà tính, ba người vượt nhiều cấp nhất sẽ lần lượt được truyền tống tới tầng chín, tầng tám, tầng bảy."

Nhìn thấy những dòng chữ dày đặc này, mắt mọi người tại trường đều sáng lên.

Vượt càng nhiều cấp, xác suất lấy được Mê Thần đồ quyển càng cao!

Đỗ Trung Quân lúc này hưng phấn nói:

"Ha ha… Thì ra là xem xét chuyện vượt cấp. Ta có Huyết Linh phù, ít nhất cũng chống đỡ được một lượt kiếm khí của lục cấp kim tiên, vậy là vượt năm cấp. Tên Lan Phong có thực lực mạnh nhưng hắn có thể vượt mấy cấp chứ? Vượt năm cấp? Kiếm khí của ngũ cấp huyền tiên làm sao hắn chống đỡ được?"

Không chỉ mỗi Đỗ Trung Quân, ngay cả bọn Man Càn cũng cực kỳ kích động.

Việc xem xét bằng *"vượt bao nhiêu cấp"* đối với bọn họ thập phần có lợi.

Đáng tiếc bọn họ tuyệt không biết, Kiếm tiên Lan Phong chỉ là một Kiếm tiên Khôi lỗi mà thôi.

"Ta chỉ mới Đại Thành kỳ, nếu đỡ được một chiêu của cửu cấp kim tiên không phải là vượt mười tám cấp sao? Thắng chắc." Trong lòng Tần Vũ thập phần tự tin.

Nhưng đồng thời Tần Vũ cũng nghi hoặc về những bố trí của Nghịch Ương tiên đế.

Xem xét vượt bao nhiêu cấp chứ không coi trọng thực lực của người qua cửa ải.

"Điều này là… không lẽ là để xác định tiềm lực của người qua ải?" Tần Vũ nghi hoặc trong lòng, có thể vượt cấp chống đỡ kiếm khí, điều này thuyết minh rằng người qua ải có thể phát huy thực lực vượt mấy lần khả năng của bản thân.

"Không hay, nếu tên Lan Phong phát hiện quy củ này đối với hắn bất lợi, có khi hắn sẽ động thủ giết chúng ta." Phản ứng đầu tiên của Đỗ Trung Quân là nghĩ như thế.

Cho dù bọn họ có thể vượt nhiều cấp đến mấy, nếu Lan Phong giết sạch thì cuối cùng bảo bối chẳng phải rơi vào tay Lan Phong sao?

Chỉ nghe một trận gió nổi lên.

Đỗ Trung Quân là người đầu tiên xông lên tầng ba, bọn Hoa Nhan cũng có phản ứng, nối tiếp nhau bay hết tốc lực về phía tầng ba. Chỉ chớp mắt trong đại sảnh tầng hai chỉ còn Tần Vũ và Kiếm tiên Khôi lỗi.

"Sao phải gấp thế, sợ ta giết bọn chúng à? Muốn giết thì đã giết từ lâu rồi." Tần Vũ cười nhạt.

Qua ải?

"Bản thân có thể vượt mười tám cấp, ai hơn được chứ? Bảo vật trong tầng chín của Cửu Trọng Thiên đã sớm được quyết định là của mình rồi."

"Trước hết xem thử Vạn Thú phổ đáo để là cái gì." Tần Vũ không gấp gáp tiến lên tầng ba mà lấy Vạn Thú phổ ra cẩn thận trích huyết nhận chủ.

Khi giọt máu tươi bị bề mặt kim sắc quyển trục hấp thu, quang mang bắt đầu sáng lên khắp kim sắc quyển trục.

……

- Tiểu bối may mắn, chúc mừng ngươi lấy được Vạn Thú phổ.

Thanh âm quen thuộc đó lại vang lên trong đầu Tần Vũ, đồng thời một thân ảnh cô ngạo xuất hiện trong đầu Tần Vũ, phản ứng đầu tiên của Tần Vũ chính là – *"Người này là Nghịch Ương tiên đế."*

Bản thân sau khi lấy được Bạch Huyền Quân chi giới, hai cái giới chỉ dung hợp thành Diễm Huyền chi giới, trong đầu Tần Vũ cũng đã từng xuất hiện hình ảnh này.

- Vạn Thú phổ là một kiện thần khí vô cùng trân quý. Tiểu bối, trước hết ta giới thiệu cho ngươi một lượt. Vạn Thú phổ này phân làm ba tầng thế giới, trong tầng thế giới thứ nhất là các linh thú cấp thiên yêu sinh sống. Tầng thế giới thứ hai là linh thú cấp yêu vương, tầng thế giới thứ ba là yêu thú cấp yêu đế.

Trong lòng Tần Vũ run rẩy: *"Trời ơi, như thế chẳng phải bằng với vô số linh thú quyển sao. Tầng thế giới thứ ba còn là yêu thú cấp yêu đế?"*

- Đạt tới thực lực nhất cấp thiên tiên sẽ mở được tầng thứ nhất, khống chế các linh thú có trong đó. Đạt tới nhất cấp kim tiên sẽ mở được tầng hai, khống chế yêu thú. Đạt tới nhất cấp huyền tiên, mở được tầng ba và khống chế yêu thú trong đó.

- Tiểu bối, đối với những kẻ thực lực hơi yếu như các ngươi mà nói Vạn Thú phổ đích xác là một kiện bảo bối vô cùng trân quý. Sử dụng cho tốt nhé, dùng nó… có khi ngươi có thể vượt thêm vài cấp trong một căn phòng lợi hại hơn.

Trong thanh âm của Nghịch Ương tiên đế đầy thân thiết.

Tần Vũ cảm thấy trong lòng mình đang run rẩy.

Đồng thời Tần Vũ bắt đầu đem tinh thần chi lực trong thể nội

quán nhập Vạn Thú phổ, xem có thể mở tầng thứ nhất ra không.

Bản thân tuy là Đại Thành kì nhưng tu luyện Tinh Thần Biến đạt tới Đại Thành kì thì công lực của Tần Vũ tuyệt đối ngang với nhất cấp thiên tiên. Án chiếu theo sự giới thiệu phía trên, chỉ cần dựa vào công lực đạt tới mức nào mà thôi.

Quả nhiên…

Vạn Thú phổ trong thể nội lắc lư, tâm thần Tần Vũ liền tiến vào tầng thế giới thứ nhất của Vạn Thú phổ.

Một không gian toàn màu xanh rộng lớn vô biên, dày đặc linh khí.

Chỉ trong phút chốc Tần Vũ liền cảm ứng được có rất nhiều linh thú trong tầng thế giới thứ nhất. Linh hồn của Tần Vũ cho hắn cảm giác hoàn toàn khống chế sinh mệnh của những linh thú này.

Hiệu quả của Vạn Thú phổ này không hơn kém Linh thú quyển bao nhiêu. Đều bắt yêu thú làm linh thú, nhận mình là chủ. Có điều Vạn Thú phổ không hạn chế số lượng, có thể chứa đựng cực nhiều linh thú.

"Thủ lĩnh của linh thú trong tầng thế giới thứ nhất của Vạn Thú phổ là ai?" Trong lòng Tần Vũ phát ra mệnh lệnh, toàn bộ linh thú trong tầng thế giới thứ nhất của Vạn Thú phổ đều nghe thấy mệnh lệnh của Tần Vũ.

***

Trong tầng bốn của Cửu Trọng Thiên.

Một nam tử đen gầy đang ngồi tĩnh tọa, nam tử này nhìn rất từng trải nhưng lại giống như một thiếu niên. Có điều cơ nhục toàn thân của nam tử gầy đen này lấp loé một loại quang mang quỷ dị.

Nam tử gầy đen đang ngồi này bỗng mở mắt ra.

Mục quang lướt qua nơi nào, hư không sụp đổ!

"Những kẻ qua ải cuối cùng đã tới, Nghịch Ương, ta cũng sắp đến lúc rời phàm nhân giới rồi, ài – năm xưa sao ta lại trúng phải một chiêu của ngươi, một ngày chịu trói là cả đời chịu trói." Trong mắt nam tử đen gầy ánh lên sự bất lực.

Chương 291

Hà Khứ Hà Tòng (Đến Như Thế Nào, Đi Như Thế Nào)

- Đại nhân, người cuối cùng cũng quay lại rồi, nô gia chính là thủ lĩnh tầng thế giới thứ nhất của Vạn Thú phổ hiện nay, tên là *"Sóc Yến"*.

Một bạch y nữ tử xinh đẹp mỹ miều cung kính đứng đó, thanh âm của bạch y nữ tử vang lên trong đầu Tần Vũ.

Sóc Yến?

Tần Vũ gật đầu nói:

- Ta phát hiện hình như kẻ yếu nhất trong tầng thế giới thứ nhất của Vạn Thú phổ là thất cấp thiên yêu, cửu cấp thiên yêu có tới mấy trăm người, vì sao như thế?

Thân là chủ nhân Vạn Thú phổ, tuy bây giờ còn chưa có cách nào khống chế tầng thế giới thứ hai và thứ ba của Vạn Thú phổ nhưng Tần Vũ đã hoàn toàn rành rẽ tầng thế giới thứ nhất…

Linh thú của tầng thế giới thứ nhất này yếu nhất cũng là thất cấp thiên yêu, mạnh nhất dĩ nhiên là cửu cấp thiên yêu.

Cửu cấp thiên yêu có hai-ba trăm người, bát cấp thiên yêu và thất cấp thiên yêu cũng có vài trăm. Cộng lại có gần một ngàn linh thú, điều này làm Tần Vũ thập phần kỳ quái, vì sao yếu nhất đều là thất cấp thiên yêu nhỉ?

- Đại nhân, năm xưa lúc bọn tôi cùng Nghịch Ương tiên đế tung hoành tiên ma yêu giới, trong tầng thế giới thứ nhất có không ít nhị-tam cấp thiên yêu. Nhưng từ khi Nghịch Ương tiên đế chết đi đến nay đã lâu lắm rồi, thời gian dài như thế, đại bộ phận linh thú

có tư chất tốt đã tu luyện đến cảnh giới yêu vương, bị truyền tống tới tầng thế giới thứ hai rồi. Bọn thuộc hạ… đều là người có tư chất kém.

Sóc Yến có chút xấu hổ.

Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

Cuối cùng hắn đã rõ.

Nghịch Ương tiên đế chết đi đã rất lâu, thời gian dài như thế đủ cho đám linh thú tu luyện tới cảnh giới yêu vương rồi. Đây cũng là lý do vì sao kẻ yếu nhất trong tầng thế giới thứ nhất là thất cấp thiên yêu.

- Các ngươi có tư chất kém? Không lẽ nói… linh thú của tầng thế giới thứ hai còn nhiều hơn?

Tần Vũ hỏi.

Sóc Yến hoang mang:

- Đại nhân, sợ rằng chưa đạt tới cảnh giới yêu vương thì không biết được tình huống trong tầng thế giới thứ hai. Đúng, linh thú của tầng thế giới thứ hai tuyệt đối nhiều hơn tầng thế giới thứ nhất nhiều. Như bọn thuộc hạ biết chỉ riêng linh thú được truyền tống từ tầng thứ nhất lên tầng thứ hai đã hơn một ngàn người rồi.

Tần Vũ chấn kinh trong lòng.

Đây là một thế lực cường đại đến mức nào.

"Linh thú cửu cấp thiên yêu không phải là thập nhị kiếp tán tu sao? Bản thân hiện tại có hai-ba trăm người, bát cấp thiên yêu và thất cấp thiên yêu cũng có cả một đại đội." Tần Vũ run rẩy trong lòng.

"Chẳng trách lúc trước đám Ngao Phụng muốn tranh nhau Vạn Thú phổ. Bọn chúng là nhất cấp yêu vương, nếu có được Vạn Thú phổ thì có thể mở tầng thứ hai, khống chế linh thú cửu cấp yêu vương rồi. Tần Vũ giật thót trong lòng."

"Mỗi một Kiếm tiên Khôi lỗi cửu cấp kim tiên của mình đã lợi hại đến thế."

"Nếu bọn Ngao Phụng có được Vạn Thú phổ, không phải là có được không ít linh thú cửu cấp yêu vương sao? Vậy thì dù mình sử dụng Kiếm tiên Khôi lỗi có lẽ cũng không có cách nào tranh đoạt bảo bối với bọn họ."

"May mà ta ra tay sớm." Tần Vũ thầm cảm thấy may mắn.

Tần Vũ căn bản không lo đám linh thú này phản bội. Nếu linh thú muốn phản bội chủ nhân lập tức biết ngay, chủ nhân vừa động tâm đã có thể giết chết linh thú.

Linh thú nếu muốn được khôi phục tự do chỉ có hai biện pháp.

Thứ nhất là tu luyện đến khi linh hồn thoát ly khỏi đây, điều này hầu như là không có khả năng.

Biện pháp thứ hai là… chủ nhân chết đi, với điều kiện là cái chết của chủ nhân không có quan hệ tới linh thú. Có nhiều chủ nhân trước khi chết đều giết sạch toàn bộ linh thú.

Vì chủ nhân muốn giết linh thú của mình chỉ cần một ý niệm.

Một ý nghĩ là hồn phi phách tán.

"Nghịch Ương tiên đế cũng tốt, không có hung ác giết chết linh thú của mình. Nếu ông ấy giết rồi, mình phải tự đi bắt linh thú, thế thì mệt lắm." Tần Vũ thầm cao hứng.

Nghịch Ương tiên đế trước khi chết không giết linh thú mà còn

lưu lại tặng cho người tới.

Nhưng vào lúc này…

*"Người ở tầng hai Cửu Trọng Thiên mau mau lên tầng ba, nếu không chọn lựa vào phòng nào lập tức được xem là "*bỏ cuộc*". Ngươi sẽ bị cấm chế của Cửu Trọng Thiên giết ngay."*

Một thanh âm lạnh băng truyền vào trong tai Vũ.

Tần Vũ kinh hãi, lập tức cùng Kiếm tiên Lan Phong nhanh chóng bước lên tầng ba.

***

Giờ đây bảy người bọn Man Càn, Đỗ Trung Quân đang đứng cung kính ở giữa tầng ba, bảy người này không dám có chút bất kính nào vì trước mặt bọn họ có một nam tử đen gầy đang đứng.

Mục quang của nam tử đen gầy vừa lướt qua chúng nhân, mọi người tại trường liền cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ giữa sóng to gió lớn, sinh mệnh không phải do bản thân nắm giữ nữa.

Theo tiếng bước chân, Tần Vũ và Lan Phong tiến vào đại điện ở tầng ba.

Trên mặt nam tử đen gầy không có lấy một tia tiếu dung, vô cùng lạnh lùng, nhưng khi nhìn thấy Tần Vũ lại mỉm cười gật đầu. Lúc hắn nhìn Kiếm tiên Khôi lỗi, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

- Tiểu tử, đây là phân thân của ngươi sao? Không đúng, công lực của ngươi yếu xìu thì sao mà phân thân mạnh như thế được? Kỳ diệu quá, ta cũng không cảm ứng được khí tức của hắn, không lẽ là…

Trong đầu Tần Vũ vang lên thanh âm của nam tử đen gầy.

Nam tử đen gầy nhìn về phía Tần Vũ, mục quang lại biến đổi:

- Không tưởng được, nếu theo lời hai tên hỗn đản đó khẳng định là không nhìn ra, tiểu tử, ta vốn không bằng lòng với việc người thành chủ nhân Vạn Thú phổ, bất quá hiện tại… ta thập phần hài lòng!

Mặt nam tử đen gầy cười tươi phảng phất như hoa nở.

Tần Vũ nghe thấy lời của nam tử đen gầy này lại thấy như trong mộng.

Đáo để có ý gì?

"Nhìn thấy Kiếm tiên Khôi lỗi lại bảo là thập phần hài lòng về việc mình thành chủ nhân Vạn Thú phổ, đây là ý gì?" Trong lòng Tần Vũ căn bản nghĩ không thông. Nhưng Tần Vũ có thể cảm thấy… nam tử đen gầy trước mặt quá khủng bố, còn khủng bố hơn Kiếm tiên Khôi lỗi nhiều.

- Được rồi, "chín người" các ngươi đều đã tới rồi.

Nam tử đen gầy cố ý nhấn mạnh chữ *"chín người"*, đồng thời cười cười nhìn Tần Vũ một cái sau đó giữ bộ mặt lạnh lùng nhìn mọi người.

Tần Vũ hiểu rõ trong lòng là nam tử đen gầy này đã nhìn ra chân tướng của Kiếm tiên Khôi lỗi.

- Bây giờ xem thử trong các ngươi ai là người vượt nhiều cấp nhất, mỗi căn phòng tối đa có thể vào ba lần. Ngươi… là người đầu tiên. Nam tử đen gầy đưa tay chỉ Hoa Nhan.

Hoa Nhan giật mình.

Kỳ thực không ai muốn làm người đầu tiên, nhưng đối mặt với

mệnh lệnh của nam tử đen gầy thì ai dám phản kháng?

- Vâng, thưa tiền bối.

Hoa Nhan cung kính nói. Vì Hoa Nhan nhìn thấy một tia nghiêm khắc trong mắt nam tử đen gầy hắn liền như có ma xui quỷ khiến chọn căn phòng yếu nhất – phòng số một.

Kiếm khí trong căn phòng số một này do Nghịch Ương tiên để bố trí năm xưa mang uy lực mạnh nhất của nhất cấp kim tiên.

- Phòng số một. Hoa Nhan, ngươi ngốc à?

Đỗ Trung Quân lên tiếng.

Hoa Nhan lắc đầu cười khổ:

- Nghịch Ương tiên đế tiền bối thập phần phản cảm với sứ giả tiên giới. Ta sợ nếu chọn kiếm khí có uy lực mạnh sợ rằng sẽ mất mạng. Ta đành phải chọn phòng số một thôi.

Bốp, bốp, bốp!

Nam tử đen gầy vỗ tay nói:

- Thông minh, Nghịch Ương ông ấy đúng là thập phần phản cảm với sứ giả tiên giới. Cái chết của ông ta năm xưa đúng thật là có dính líu tới mấy bọn Vũ hoàng của tiên giới đó.

Những người khác vừa nghe thấy lập tức hiểu ra.

Cái chết của Nghịch Ương tiên đế thì ra có nguyên nhân từ phía bọn tiên đế Vũ Hoàng, chẳng trách Nghịch Ương tiên đế phản cảm với sứ giả tiên giới như thế.

- Tên tiểu gia hỏa của tiên giới! Năm xưa Nghịch Ương có dặn dò ta - phàm gặp phải người của tiên giới hạ phàm thì độ khó phải tăng lên ba lần. Dù người vào phòng số một, ba đạo kiếm khí sẽ đồng thời công kích ngươi, cẩn thận một chút.

Nam tử đen gầy tiết lộ một ít bí mật.

Hoa Nhan vui mừng trong lòng, liền khom người nói:

- Cảm ơn tiền bối.

Nếu nam tử đen gầy này không tiết lộ tin tức này, đợi đến khi vào trong phòng rồi, lúc hắn không phòng bị, ba đạo kiếm khí đồng thời bắn về phía hắn, có khả năng hắn sẽ chết ngay tại trận.

- Đừng lải nhải nữa. Hôm nay tâm tình của ta rất tốt… ha ha. Còn phải cảm tạ bọn Vũ Hoàng nữa. Nếu không phải Nghịch Ương tiên đế chết đi, Vạn Thú phổ làm sao có chủ nhân hiện tại chứ?

Nam tử đen gầy cười híp cả mắt.

Tần Vũ ở bên cạnh trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nam tử đen gầy này hình như không hề có điểm nào thương tiếc Nghịch Ương.

- Còn không mau vào đi!

Nam tử đen gầy đột nhiên quát lên lạnh lùng, tiếng quát làm sắc mặt Hoa Nhan trắng bệch, đồng thời trong miệng phun ra một ít máu. Chỉ một tiếng quát mà uy lực đạt tới mức đó làm trong lòng mọi người thấy kinh hãi vô bì.

- Vâng, thưa tiền bối.

Hoa Nhan cũng không dám lãng phí thời gian nữa, đi thẳng vào phòng số một.

Chỉ trong chốc lát…

Hoa Nhan sắc mặt trắng bệch từ trong phòng đi ra, vừa rồi bị nam tử đen gầy quát một tiếng làm trọng thương, trong khi đó lại phải đối diện với ba đạo Phá Thiên kiếm khí liên tục, không chết đã là may mắn rồi.

- Mạng vẫn còn lớn.

Nam tử đen gầy cười phất tay.

Chỉ thấy trên tường của đại sảnh xuất hiện một hàng chữ: *"Tiên giới, Hoa Nhan, vượt không cấp, thành công!"*

- Người thứ hai, Ngao Phụng.

Nam tử đen gầy đưa tay chỉ Ngao Phụng.

Ngao Phụng khom người nói:

- Vâng, thưa tiền bối.

Nói rồi Ngao Phụng căn bản không dám kéo dài thời gian, trực tiếp đi vào phòng số ba. Vừa rồi cảnh Hoa Nhan kéo dài thời gian bị quát đến thụ thương mọi người đều nhớ rõ, ai dám dây dưa?

Chỉ nghe trong phòng có tiếng rồng gầm truyền tới.

Trong chốc lát…

Ngao Phụng từ trong phòng đi ra, mặt hơi tái, trên thân còn lấm tấm máu tươi.

Nam tử đen gầy vung tay, trên tường đại sảnh xuất hiện một hàng chữ bên dưới *"Hoa Nhan" – "Long tộc, Ngao Phụng, vượt hai cấp, thành công!"*

Giờ đây mọi người đều nín thở.

Liên tục hai người đều sống sót đi ra. Mọi người đều hiểu rõ, bất kể vào lúc nào đều không được quá tham lam, giữ mạng là trước hết rồi mới tính tới chuyện vượt qua bao nhiêu cấp để chọn phòng.

- Người thứ ba, Dư Lương.

Nam tử đen gầy lại chỉ về phía Dư Lương.

Trong lòng Dư Lương thập phần nghi hoặc, sao nam tử đen gầy này lại biết tên mình? Hắn chưa từng nói đến tên mình trước mặt nam tử đen gầy này mà.

Tuy nghi hoặc trong lòng nhưng ngoài mặt Dư Lương lại thập phần cung kính đáp:

- Vâng, thưa tiền bối.

Sau đó đi thẳng vào phòng số hai.

Dư Lương chỉ là thập nhị kiếp tán yêu, hắn vốn muốn vào phòng số một nhưng ba đạo kiếm khí của phòng số một đều đã sử dụng hết để đối phó Hoa Nhan, vì thế hắn đành phải chọn phòng số hai.

Bọn Man Càn, Đỗ Trung Quân, Phương Điền, Tông Quật, Tần Vũ yên lặng chờ đợi.

Càng về sau, căn cứ vào thành tích của người khác mà chọn phòng để vào.

Một lúc sau, cửa phòng số hai mở ra, Dư Lương y phục bị hủy hoàn toàn, máu me khắp người, trọng thương cực nặng, đến cả năng lượng để chỉnh đốn bề ngoài cũng không còn. Dư Lương vừa bước ra ngoài liền ngã nhào xuống đất.

"May chỉ có một đạo kiếm khí, cũng may là mình có cực phẩm tiên khí, nếu thêm một đạo kiếm khí nữa thì chết chắc." Dư Lương nằm dài trên đất, bắt đầu yên lặng khôi phục.

Nam tử đen gầy mỉm cười gật đầu, sau đó vung tay lên.

Bên dưới Hoa Nhan, Ngao Phụng lại xuất hiện một hàng chữ -- Yêu tộc, Dư Lương, vượt hai cấp, thành công!

- Người tiếp theo, Man Càn!

Nam tử đen gầy lạnh nhạt nói.

Trên mặt Man Càn đầy tiếu dung, hắn có lòng tin tuyệt đối, khom người nói:

- Vâng, thưa tiền bối!

Sau đó bước từng bước dài tới… phòng số bảy.

Có kiếm khí với uy lực mạnh nhất của thất cấp kim tiên.

Tuy uy lực mạnh nhất nhưng chỉ có mỗi một đạo kiếm khí. Man Càn cho rằng mình đã dùng bảo bối kia, thêm vào hạ phẩm thần khí của bản thân, muốn chống đỡ một đạo kiếm khí hoàn toàn nắm chắc.

Vì không phải bắt hắn giết một Kiếm tiên thất cấp kim tiên, chỉ là chống lại một đạo kiếm khí mà thôi.

- Phòng số bảy!

Sắc mặt Đỗ Trung Quân biến đổi.

Hắn và Man Càn cùng là cảnh giới nhất cấp yêu vương (ma vương), bản thân Đỗ Trung Quân cũng không có can đảm tiến vào phòng số bảy. Vào phòng số sáu, hắn còn vài phần sống sót nhưng phòng số bảy thì… không chắc.

Theo một tiếng rống kinh thiên, cửa phòng số bảy mở ra.

Man Càn đầy tự tin bước ra, toàn thân còn bao bọc bởi khí kình, nam tử đen gầy vung tay, trên tường lại xuất hiện một hàng chữ -- Yêu tộc, Man Càn, vượt sáu cấp, thành công!

Đột nhiên…

- Vừa rồi đã có bốn người vào phòng, trong đó Hoa Nhan đứng cuối. Vì cuối cùng chỉ có ba người có thể vào các tầng cung điện tương ứng, thế nên… Hoa Nhan, hiện tại phải rời Nghịch Ương cảnh.

Nam tử đen gầy lạnh nhạt nói.

Mọi người tại trường đều giật mình, chỉ thấy nam tử đen gầy vung tay, một đạo quang hoa hoàn toàn bao bọc lấy Hoa Nhan đang kinh ngạc, sau đó… Hoa Nhan tự nhiên biến mất trước mắt mọi người.

Hoa Nhan đã bị truyền tống ra khỏi Nghịch Ương cảnh. Man Càn, Ngao Phụng, Dư Lương. Ba người các ngươi tạm thời đứng đầu, các ngươi lên tầng bốn trước đi. Nếu có người có thành tích cao hơn các ngươi, ta sẽ truyền tống người thấp nhất ra ngoài.

Nam tử đen gầy vung tay, ba người Man Càn, Ngao Phụng, Dư Lương lập tức biến mất trong đại sảnh ở tầng ba.

- Ngao Phụng tiền bối, tôi và ngài đều vượt hai cấp, chúng ta ai đứng nhì ai đứng thứ ba nhỉ?

Tiếng Dư Lương nói chuyện với Ngao Phụng bỗng nhiên truyền từ tầng bốn xuống.

Thực tế thì cự ly giữa tầng bốn và tầng ba cũng chỉ năm-sáu mét mà thôi.

- Ngao Phụng và Dư Lương tuy cùng vượt hai cấp nhưng Ngao Phụng khiêu chiến phòng số ba còn Dư Lương khiêu chiến phòng số hai. Vì thế… Ngao Phụng xếp thứ hai, Dư Lương xếp thứ ba.

Nam tử đen gầy lạnh nhạt nói, thanh âm tự nhiên trên tầng bốn cũng nghe thấy.

Thanh âm đột nhiên từ tầng dưới truyền lên làm hai người Dư Lương và Ngao Phụng sợ hãi không dám nói chuyện nữa.

Chương 292

Đệ Nhất, Đệ Nhị, Đệ Tam

Bây giờ đã có bốn người vượt qua khảo nghiệm, trong đó Man Càn tạm thời vượt sáu cấp thành công được xếp đầu, Ngao Phụng xếp thứ hai, Dư Lương thứ ba. Ba người đứng đầu cuối cùng sẽ được vào các tầng tương ứng chín, tám, bảy của *"Cửu Trọng Thiên"*.

Nhưng hiện tại còn có bốn người Phương Điền, Tông Quật, Tần Vũ, Đỗ Trung Quân chưa tiến hành khảo nghiệm.

Cuối cùng ai sẽ thành một trong ba người giành thắng lợi? Hiện tại còn khó nói lắm.

- Tiếp theo là Đỗ Trung Quân!

Nam tử đen gầy nhìn về phía Đỗ Trung Quân.

Đỗ Trung Quân chấn động trong lòng, lập tức cung kính nói:

- Vâng, thưa tiền bối.

- "Hiệu quả của Huyết Linh phù không bằng Chân long chi linh, ta cũng không phải là siêu cấp thần thú, chỉ phát huy hiệu quả có hạn. Ta cũng không có hạ phẩm thần khí như Man Càn… ta chọn phòng nào đây?"

Suy nghĩ lướt qua trong đầu Đỗ Trung Quân như chớp.

Hắn đã nghĩ về vấn đề này từ trước, chọn phòng có độ khó cao thì bản thân rất có khả năng mất mạng. Chọn phòng có độ khó thấp thì có khi chẳng được kiện thần khí nào.

- Con mẹ nó, liều vậy.

Huyết hồng quang mang loé lên trong mắt Đỗ Trung Quân, sau đó hắn bước vào phòng số sáu.

Phòng số sáu chứa đạo Phá Thiên kiếm khí với uy lực mạnh nhất của lục cấp kim tiên.

Đỗ Trung Quân có Huyết Linh phù, Huyết Linh phù tuy có thể gia tăng rất nhiều công lực trong thời gian ngắn. Nhưng mà… một khi dùng Huyết Linh phù rồi rất có khả năng rơi vào trạng thái điên cuồng. Hơn nữa Đỗ Trung Quân cũng không có hạ phẩm thần khí, hắn dám chọn phòng số sáu là đã liều mạng rồi.

- Tần Vũ huynh đệ, ngươi nói xem tên Đỗ Trung Quân này có sống sót được không?

Tông Quật lên tiếng hỏi.

Tần Vũ suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Khó nói lắm, không ai biết được bảo bối này của Đỗ Trung Quân có uy lực lợi hại đến đâu. Nếu bảo bối của hắn cũng giống như Chân long chi linh của Phương Điền thì Đỗ Trung Quân tuyệt đối có thể thành công dễ dàng.

- Phương Điền, ngươi đã dùng Chân long chi linh. Lần này ngươi là người mạnh nhất nhỉ.

Lan Phong cười nói với Phương Điền.

Mạnh nhất?

Phương Điền cười khổ trong lòng, bản thân dùng Chân long chi linh, lúc muốn tranh đoạt Vạn Thú phổ tranh đấu với bọn Man

Càn đã tiêu hao mất hai thành năng lượng, sau đó dùng một chiêu uy hiếp bọn Man Càn sử dụng mất năm thành nữa. Vào lúc chuẩn bị đoạt Vạn Thú phổ lại bị Lan Phong đột nhiên công kích, để chống lại chiêu đó hắn lại tiêu hao gần hai thành năng lượng nữa.

Giờ đây quanh nguyên anh của Phương Điền chỉ còn lại trên dưới một thành năng lượng của Chân long chi linh.

Một thành?

Nếu còn đủ mười thành thì Phương Điền hắn dám vào phòng số bảy, nhưng chỉ có một thành thì ngay cả phòng số sáu cũng không dám vào.

- A a…

Đột nhiên một tiếng rống thống khổ từ phòng số sáu truyền tới.

Đỗ Trung Quân làm sao rồi? bọn Tần Vũ, Phương Điền, Tông Quật nhìn về phía đó.

Trong phòng số sáu.

Đỗ Trung Quân vừa bước vào phòng này đã nuốt ngay Huyết Linh phù, năng lượng trong thể nội bắt đầu tăng lên, hai mắt biến thành huyết hồng sắc.

- Bình tĩnh, bình tĩnh.

Đỗ Trung Quân cảm thấy sát ý đang điên cuồng dâng lên trong đầu nhưng không thể nào áp chế được bản thân.

Đột nhiên --

Một cổ kiếm khí lăng lệ từ phía trước bắn thẳng tới Đỗ Trung

Quân. Cổ kiếm khí lăng lệ đó dẫn động năng lượng Huyết Ma ma đạo trong thể nội của Đỗ Trung Quân, hai mắt hắn lập tức biến thành đỏ như máu, tán phát quang mang đầy quỷ dị.

Cùng với tiếng hống thống khổ, Đỗ Trung Quân ra tay.

Một màn quang mang huyết hồng sắc đầy quỷ dị tiếp xúc với kiếm khí.

Cửa phòng số sáu mở ra, Đỗ Trung Quân giờ đây khí thế đã hạ xuống, toàn thân phảng phất như mềm oặt, nhưng hắn vẫn còn có thể mỉm cười thể hiện sự tôn kính với nam tử đen gầy.

Huyết Linh phù, thứ này mà cũng dùng? Luận về sự giàu có thì còn lâu mới bằng Long tộc. Nam tử đen gầy than một tiếng sau đó vung tay, trên tường lại xuất hiện một hàng chữ -- Ma giới, Đỗ Trung Quân, vượt năm cấp, thành công!

Trên thân nam tử đen gầy đột nhiên bắn ra một đạo quang hoa bao phủ Đỗ Trung Quân.

- Đỗ Trung Quân vượt năm cấp thành công, tạm thời xếp thứ hai, Dư Lương rời Nghịch Ương cảnh.

Nam tử đen gầy bình thản nói.

Lập tức Đỗ Trung Quân bỗng nhiên biến mất, bọn Tần Vũ nghe thấy trên tầng bốn hơi chấn động.

Tại trường chỉ còn lại Phương Điền, Tông Quật, Tần Vũ với lại Lan Phong.

Giờ đây trong lòng Phương Điền và Tông Quật rất phức tạp.

Theo bọn họ nhận định, công lực của Tần Vũ quá yếu, căn bản ngay cả phòng số một cũng không có khả năng thành công. Huống chi… kiếm khí trong phòng số một đã không còn, tức là Tần Vũ phải vào phòng số hai.

Ngay cả Tông Quật cũng không hề có lòng tin đối với Tần Vũ.

Theo nhận định của Phương Điền và Tông Quật, kẻ cạnh tranh của bọn họ chính là Man Càn, Đỗ Trung Quân và Ngao Phụng.

- Người tiếp theo, Phương Điền.

Nam tử đen gầy nhìn Phương Điền.

- Vâng, thưa tiền bối.

Phương Điền liền khom người nói, mục quang của Phương Điền nhìn về phía mấy căn phòng, trong lòng liền có quyết định. Man Càn vượt sáu cấp, Đỗ Trung Quân vượt năm cấp, vậy mình cũng… vượt năm cấp.

Phương Điền bước vào phòng số năm.

Còn có một thành năng lượng của Chân long chi linh nên Phương Điền chỉ dám vào phòng số năm.

Tông Quật và Tần Vũ chờ đợi.

Qua một lúc, cửa… mở ra.

Sắc mặt Phương Điền hơi tái nhưng không giấu nổi vẻ hưng phấn.

Theo Phương Điền nhận định, Tông Quật không có bảo bối trân quý như Chân long chi linh căn bản không có khả năng vượt năm cấp như mình. Còn Tần Vũ? Chỉ có thực lực Đại Thành kỳ,

bước vào bất cứ phòng nào cũng chết.

Còn kẻ có thực lực mạnh nhất là Lan Phong?

Phương Điền cũng không hề lo, khảo nghiệm ở đây không phải là thực lực của ai mạnh mà là ai vượt được nhiều cấp.

Nam tử đen gầy vung tay, trên tường lại xuất hiện một hàng chữ -- Long tộc, Phương Điền, vượt năm cấp, thành công. Nam tử đen gầy nhìn Phương Điền gật đầu nói:

- Phương Điền, ngươi vượt năm cấp thành công giống như Đỗ Trung Quân, nhưng vì Đỗ Trung Quân vào phòng số sáu còn người vào phòng số năm nên… tạm thời ngươi xếp thứ ba, còn Ngao Phụng phải rời Nghịch Ương cảnh!

Khi quang hoa bao phủ, Phương Điền cũng biến mất ở tầng ba để tới tầng bốn, còn Ngao Phụng trên tầng bốn tức thì bị truyền tống ra khỏi Nghịch Ương cảnh.

Lúc này chỉ còn lại ba người Tông Quật, Tần Vũ, Lan Phong. Thực tế thì chỉ có Tông Quật và Tần Vũ mà thôi.

- Bây giờ người tạm thời đứng thứ ba vượt được năm cấp thành công, các tầng có chứa bảo vật chỉ có ba là tầng chính, tầng tám và tầng bảy nên chỉ có ba người được chọn. Nếu các ngươi muốn đoạt bảo vật thì ít nhất phải vượt năm cấp, thậm chí cao hơn.

Nam tử đen gầy nói mấy câu liên tục.

Sau đó nam tử đen gầy cười nhìn Tông Quật nói:

- Tông Quật, đến phiên ngươi.

- Vâng, thưa tiền bối.

Trong mắt Tông Quật loé lên một tia kiên định, sau đó bước từng bước dài tới… phòng số sáu!

- Tông tiền bối.

Tần Vũ kinh hãi nói.

Thân hình Tông Quật khẽ run nhưng vẫn kiên định bước vào phòng số sáu.

Trong lòng Tần Vũ chấn kinh vô bờ.

Hắn biết thực lực của Tông Quật, tuy xem là lợi hại nhưng mà… muốn chống đỡ một đạo kiếm khí mang uy lực mạnh nhất của lục cấp kim tiên thì hầu như không có khả năng vì Tông Quật căn bản không có bảo vật nào để đề cao lực công kích.

- Tần Vũ.

Nam tử đen gầy đột nhiên cười nhìn Tần Vũ.

- Để ta tự giới thiệu nhé, ta tên là Ốc Lam. Ngươi có thể gọi ta là Ốc tiên sinh. Đừng lo, những lời chúng ta nói hiện tại không ai nghe thấy đâu.

Tần Vũ nhìn nam tử đen gầy trước mặt, trong lòng tràn đầy chấn kinh và nghi hoặc.

Ốc Lam?

Lúc này trong lòng Tần Vũ đang nghĩ về rất nhiều thứ nhưng hắn nỗ lực trấn tĩnh tâm tình, cất tiếng hỏi:

- Ốc tiên sinh, ta có cảm giác Ốc tiên sinh hình như đối với ta thập phần… có hứng thú. Hình như trước đây chúng ta chưa từng gặp

nhau, không biết là vì nguyên nhân gì?

- Đúng, ta rất có hứng thú với ngươi. Vô cùng… hứng thú.

Ốc Lam tươi cười đầy xán lạn.

- Tần Vũ, ngươi có biết ta đã rất, rất, rất lâu rồi chưa về quê hương không? Ốc Lam nói liên tục ba lần từ "rất lâu", trên mặt đầy u sầu.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Ốc tiên sinh bị khốn trong Nghịch Ương cảnh, không thể về nhà đúng không?

Căn cứ vào những gì Tần Vũ biết được từ tầng một của Vạn Thú phổ, Nghịch Ương cảnh này đã tồn tại ở phàm nhân giới rất lâu rồi, thấy nam tử đen gầy tên Ốc Lam ở trong Nghịch Ương cảnh thì tám chín phần mười là do nguyên nhân này.

- Ồ không. - Ốc Lam lắc đầu cười. - Ở trong Nghịch Ương cảnh đâu có bao lâu? Chưa tới mười vạn năm, đâu thể xem là lâu?

Tần Vũ ngây người.

Mười vạn năm không được xem là lâu?

- Ta rời quê hương không biết bao nhiêu lần mười vạn năm rồi. Một trăm, một ngàn, hay một vạn lần? Bản thân ta cũng không biết nữa, thời gian lâu quá rồi…

Ốc Lam than.

Tần Vũ kinh hãi trong lòng.

Một ngàn lần, một vạn lần mười vạn năm? Vậy là bao lâu?

- Lúc ta sống ở quê hương tuy chỉ là một tên vô danh tiểu tốt nhưng ta thích cuộc sống ở đó. Vì ngày đó gặp phải một chuyện đặc biệt nên ta đây thân bất do kỷ phải rời quê hương, kéo theo một loạt sự tình dẫn tới việc ta gặp Nghịch Ương.

Ốc Lam nhớ lại quá khứ, Tần Vũ thì đứng một bên yên lặng lắng nghe.

Ốc Lam đột nhiên bật cười.

- Nghịch Ương chết rồi, cái chết vừa oan ức vừa… buồn cười.

Trên mặt Ốc Lam không kìm được tràn đầy nét tiếu dung.

- Ốc tiên sinh, tiên sinh và Nghịch Ương tiên đế không có lấy chút giao tình nào sao? Vì sao không thấy khó chịu vì cái chết của Nghịch Ương tiên đế?

Tần Vũ hỏi.

- Giao tình? - Ốc Lam bật cười - Chắc cũng có chút chút, bên nhau lâu như thế sao không có chút cảm tình nào được chứ. Nhưng mà… ta khó mà cảm kích hắn, hắn chết rồi ta còn thoải mái hơn. Nhưng hôm nay nhìn thấy ngươi… ta rất cao hứng. Có lẽ hôm nay là ngày ta cao hứng nhất trong vô số năm nay.

- Vì sao thế?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

- Bí mật.

Ốc Lam cười đầy thần bí.

- Tạm thời ngươi còn chưa biết, đợi đến khi thích hợp ngươi sẽ biết. Khi ta nhìn thấy "món đồ chơi" này". - Ốc Lam chỉ tay về phía Lan Phong - Ta biết ngay một điều là rất có khả năng ta sẽ quay về nhà được.

Lúc Tần Vũ thấy Ốc Lam chỉ *"Lan Phong"* nói *"món đồ chơi này"* hắn biết rằng Ốc Lam đã nhìn ra Lan Phong chính là một Khôi Lỗi.

- Được rồi, Tần Vũ, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa. Về sau chỉ cần ngươi cứ thế tu luyện, nhất định có một ngày sẽ hiểu những lời của ta hôm nay có ý gì.

Ốc Lam cười bình thản nói.

Tần Vũ gật đầu.

Nghĩ không ra thì thôi.

- Ốc tiên sinh, Tông Quật vừa rồi vào phòng, hiện tại ông ấy…

Tần Vũ có chút lo lắng cho Tông Quật, vì Tông Quật và bản thân có giao tình rất sâu đậm. Hơn nữa Tông Quật cũng có giao tình với Lan thúc.

Ốc Lam cười nhạt nói:

- Vào phòng số sáu với thực lực của hắn thì chỉ đi tìm…

Vừa muốn nói *"tìm chết"* bỗng Ốc Lam đột nhiên ngừng lại, mặt đờ ra.

Qua một lúc Ốc Lam mới lẩm bẩm đầy vẻ khó tin:

- Sao lại thế được?

- Tần Vũ, có phải Tông Quật cũng quen biết người lúc trước tặng món *"đồ chơi"* này cho ngươi không?

Ốc Lam lập tức tìm hiểu.

- Tiên sinh nói Lan thúc? - Tần Vũ gật đầu nói - Đúng là Lan thúc và Tông Quật có quen biết, hơn nữa Lan thúc còn tặng cho Tông Quật một món vũ khí.

- Chẳng trách, chẳng trách.

Ốc Lam đột nhiên hiểu ra.

Lúc này cửa phòng số sáu đã mở ra, Tông Quật bước ra trên khoé miệng còn dính máu nhưng trong mắt tràn đầy thần sắc hưng phấn, ông không đi về phía nam tử đen gầy Ốc Lam mà lại đi về phía Tần Vũ trịnh trọng nói:

- Tần Vũ huynh đệ, khi nào gặp Lan tiền bối thì thay ta nói lời cảm ơn ông ấy.

- Cái này…

Tần Vũ giật mình.

Nhưng Tần Vũ lập tức đoán ra.

Tông Quật có thể sống sót đi ra hơn nữa câu đầu tiên là muốn cảm tạ Lan thúc, rất hiển nhiên việc Tông Quật có thể sống sót có quan hệ tới Lan thúc. Đồng thời Tần Vũ nghĩ tới lúc Phí Phí và Tiểu Hắc độ kiếp, trong hắc bổng và Xuyên Vân thương cũng có một cổ năng lượng xuất ra.

Có lẽ trong hắc sắc chiến đao mà Lan thúc tặng Tông Quật

cũng chứa một cổ năng lượng. Tần Vũ thầm đoán.

Giờ khắc này trên tường lại xuất hiện một hàng chữ -- Bạo Loạn Tinh Hải, Tông Quật, vượt sáu cấp, thành công.

Ốc Lam bình thản nói:

- Tông Quật vượt sáu cấp thành công được xếp sau Man Càn, đứng thứ hai. Phương Điền của Long tộc rời Nghịch Ương cảnh.

Sau đó quang hoa bao lấy Tông Quật, Tông Quật được truyền tống thẳng lên tầng bốn, còn Phương Điền ở tầng bốn vốn còn cho rằng mình có thể đoạt bảo bối lại bị truyền tống ra khỏi Nghịch Ương cảnh.

Đợi đến khi Tông Quật biến mất, trên mặt Ốc Lam lại hiện lên tiếu dung.

- Tần Vũ, hiện tại đến lượt ngươi rồi. Ngươi chọn phòng nào? Có món đồ làm phân thân này thì bảo vật trong tầng chín khẳng định là thuộc về ngươi rồi.

Ốc Lam cười nói.

Tần Vũ cũng cười *"khiêm tốn"*.

Người tạm thời đứng đầu bây giờ là Man Càn phải liều mạng mới vượt sáu cấp thành công.

Còn bản thân bất quá mới có thực lực Đại Thành kỳ, tuỳ tiện chọn một căn phòng thì ít nhất phải vượt hơn mười cấp.

- Phải khiêm tốn một chút, chọn phòng số bảy đi.

Tần Vũ cười nói, chỉ thấy thân hình Kiếm tiên Lan Phong vừa

động liền bay tới dán vào người Tần Vũ sau đó dung nhập vào thể nội.

Một mình Tần Vũ bước vào phòng số bảy.

Một Kiếm tiên Khôi Lỗi cửu cấp kim tiên đi chống lại kiếm khí của thất cấp kim tiên?

Kết cục còn phải nghĩ không?

Chỉ phút chốc, Tần Vũ nhẹ nhàng bước ra với nụ cười trên môi.

- Người đứng đầu ra rồi đây.

Có lẽ Ốc Lam cũng nhận định Tần Vũ thắng quá dễ dàng, nét tiếu dung trên mặt rất xán lạn.

- Tần Vũ, chuẩn bị đi, ta sẽ đem ngươi, Man Càn với lại Tông Quật phân biệt truyền tống tới tầng chín, tầng tám, tầng bảy.

Đồng thời trên tường của tầng ba xuất hiện một hàng chữ "Phàm nhân giới, Tần Vũ, vượt mười sáu cấp, thành công!'

Chương 293

Nghịch Ương Tiên Đế Tử Chi Mê(Những Bí Ẩn Trong Cái Chết Của Nghịch Ương Tiên Đế)

Trong đại sảnh tầng bốn Cửu Trọng Thiên có ba người – Man Càn, Tông Quật với lại Đỗ Trung Quân.

- Tông Quật huynh, thực là nghĩ không ra nha, ngươi lại có thể vượt sáu cấp, chống đỡ kiếm khí đó mà còn sống.

Đỗ Trung Quân nói kháy, hắn vốn nhận định mình phải là người đứng thứ hai.

Theo sự an bài của Nghịch Ương tiên đế thì có thể đoán ra, người đứng đầu sẽ vào tầng chín Cửu Trọng Thiên, khẳng định là có bảo vật trân quý nhất. Người đứng thứ hai sẽ vào tầng tám, bảo vật cũng gần ngang với tầng chín, còn bảo vật trong tầng bảy là ít nhất. Đương nhiên dù ít nhất cũng có thần khí.

- Vận khí, vận khí mà thôi.

Tông Quật cười bình thản nói.

Man Càn nói lớn:

- Tốt rồi, bây giờ bên dưới còn lại hai người Tần Vũ và Lan Phong, Tần Vũ huynh đệ muốn vào mấy căn phòng đó thì rất khó khăn. Còn Lan Phong… ta nghĩ, hắn muốn vượt năm-sáu cấp có lẽ khả năng không lớn.

- Đúng, ba người đứng đầu chắc chắn là ba người chúng ta rồi. Đỗ Trung Quân cười nói, dù không phải đứng đầu hay thứ hai

nhưng thứ ba cũng tốt rồi.

Đột nhiên --

- Man Càn vào tầng tám Cửu Trọng Thiên, Tông Quật vào tầng bảy. Đỗ Trung Quân rời Nghịch Ương cảnh!

Một đạo thanh âm bình thản vang khắp đại sảnh tầng bốn Cửu Trọng Thiên.

- Cái gì?

Ba người Man Càn, Tông Quật, Đỗ Trung Quân đều trợn trừng mắt hết sức khó tin, trong đó Đỗ Trung Quân là kinh hãi nhất, thậm chí muốn phát điên.

Chỉ thấy quang hoa loé lên, Đỗ Trung Quân bỗng nhiên biến mất.

Sau đó quang hoa liên tiếp loé lên, hai người Man Càn và Tông Quật lần lượt bị truyền tống tới tầng tám và tầng bảy.

Trong đại sảnh tầng ba Cửu Trọng Thiên.

- Tần Vũ, ta đã đáp ứng ngươi không đem tin ngươi trở thành người đứng đầu tuyên bố với mọi người. Được rồi, ngươi cũng chuẩn bị vào tầng chín đi.

Ốc Lam mỉm cười nói với Tần Vũ.

- Cảm ơn Ốc tiên sinh.

Tần Vũ cảm tạ. Hắn tuyệt không muốn để Man Càn và Tông Quật biết mình lấy được bảo bối quý nhất.

Chỉ cần Ốc Lam không tuyên truyền thì Tần Vũ hắn khi ra khỏi Nghịch Ương cảnh có thể nói rằng Lan Phong là người đứng đầu.

Một đạo quang hoa từ trên trời hạ xuống, bao phủ toàn thân Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ cảm thấy trời đất lắc lư đã biến mất ở tầng ba, Ốc Lam nhìn đại sảnh rộng lớn ở tầng ba lắc đầu lẩm bẩm một mình:

- Nghịch Ương ơi là Nghịch Ương, ngươi chết rồi mà còn làm ra bao nhiêu chuyện phiền phức thế này. Năm xưa hao phí bao nhiêu bảo vật mới tạo ra được Nghịch Ương cảnh hiện tại lại phải lưu lại phàm nhân giới.

Ốc Lam bật cười:

- Những bảo bối tinh hoa nhất trong Nghịch Ương cảnh này ở trong ba tầng trên cùng của Cửu Trọng Thiên, còn phần lớn các bảo vật cấp tiên khí đang được để khắp Nghịch Ương cảnh. Nghịch Ương cảnh này lưu lại cho người tới sau này đi, ta cũng phải đoàn tụ với đám lão bằng hữu thôi.

Chỉ thấy thân hình Ốc Lam vừa động liền bỗng nhiên biến mất.

Đỗ Trung Quân chỉ cảm thấy thiên địa lắc lư, ma thức vừa quan sát ra nhìn rõ chung quanh:

- Cái gì! Là Kim Mộc đảo!

Lúc này Đỗ Trung Quân đã bị truyền tống tới Kim Mộc đảo.

- Đỗ Trung Quân, ngươi cũng bị truyền tống ra sao? Ngươi không phải là một trong ba người đứng đầu à?

Hoa Nhan mỉm cười đi tới, Phương Điền cũng đi tới:

- Đỗ Trung Quân, ta nhớ ngươi đã vượt năm cấp thành công đúng không?

Thời khắc này trên Kim Mộc đảo có một đám người.

Phương Điền, Dư Lương, Hoa Nhan, Ngao Phụng cùng với người mới tới là Đỗ Trung Quân. Phàm những kẻ bị truyền tống ra khỏi Nghịch Ương cảnh đều bị truyền tống tới Kim Mộc đảo.

- Đúng, ta thất bại rồi.

Đỗ Trung Quân nói với vẻ đầy bất lực.

- Ta nhớ cuối cùng Tông Quật thập phần khủng bố vượt sáu cấp thành công làm ta bị truyền tống ra. Sau đó chỉ còn Tần Vũ và Lan Phong, vì ai mà ngươi bị truyền tống ra thế?

Phương Điền truy hỏi.

- Ta… cũng không biết nữa.

Đỗ Trung Quân nghĩ đến điều này liền nổi giận.

- Ta không thể nào nghĩ thông, Lan Phong và Tần Vũ rốt cuộc là ai vượt qua ta? Với thực lực của Tần Vũ làm sao có khả năng sống sót? Còn Lan Phong có thực lực mạnh nhưng hắn muốn vượt năm-sáu cấp thì sao có khả năng?

- Hơn nữa, cuối cùng hán tử đen gầy có nói Man Càn đứng thứ hai, Tông Quật đứng thứ ba. Điều làm người ta phẫn nộ nhất là lúc tên hán tử đen gầy đó truyền tống ta ra ngoài không có nói ai đứng đầu.

Đỗ Trung Quân chửi um lên.

Bọn Hoa Nhan, Phương Điền, Ngao Phụng nhíu mày.

- Ta thấy… khả năng cao nhất là Tần Vũ.

Hoa Nhan đột nhiên cười thần bí nói.

- Làm sao có khả năng, với thực lực của hắn tuỳ tiện vào phòng nào cũng đều không thể sống sót đi ra.

Đỗ Trung Quân lắc đầu nói.

- Không lẽ các ngươi đã quên Lan Phong, có khả năng Lan Phong tự biết mình không thể đứng đầu nên dùng một loại công pháp đem bộ phận công lực của mình tạm thời tàng nhập thể nội của Tần Vũ, đợi đến khi Tần Vũ vào phòng mới dẫn phát cổ năng lượng đó. - Hoa Nhan cười nói - Như ta biết, trong các Kiếm tiên có người biết dạng bí pháp này.

Hoa Nhan còn nhớ rõ năm xưa lúc ở tiên ma yêu giới có một vị Kiếm tiên lợi hại đã đem kiếm khí của mình ẩn trong thể nội đệ tử, lúc tỷ võ tên đệ tử đột nhiên phát ra đạo kiếm khí kinh nhân đó.

Có khả năng.

Mắt bọn Phương Điền, Đỗ Trung Quân đều sáng lên.

- Nếu Tần Vũ lấy được thần khí, lấy được Mê Thần đồ quyển… như ta dự liệu thì sẽ đem phần lớn bảo vật đưa cho sư thúc Lan Phong của hắn, bản thân hắn chỉ giữ một phần nhỏ

Hoa Nhan tự tin nói.

- Lan Phong khó đối phó nhưng chúng ta có thể cướp từ tay Tần Vũ…

Cướp từ tay Tần Vũ…

Mọi người tại trường bắt đầu trầm tư.

Tần Vũ tuyệt không biết đám người này đang thầm có chủ ý đối phó với mình, toàn bộ sự chú ý của hắn giờ đây đang đặt vào tầng chín của Cửu Trọng Thiên.

Tầng chín của Cửu Trọng Thiên là một đại điện rộng lớn.

Một nơi chỉ có ban ngày.

Ngẩng đầu nhìn lên, phía trên tầng chín này chỉ một màu đen, trong màu đên đó còn có vô số tinh thần quang hoa đầy thần bí trông rất xa xăm như một bầu trời đầy sao rộng lớn.

Trên mặt sàn đặt đầy tiên khí.

Nhìn sơ số lượng đã hơn ngàn, thấp nhất cũng là thượng phẩm tiên khí, còn có không ít cực phẩm tiên khí. Đằng xa còn có một đám chai lọ, rất hiển nhiên là chứa đan dược.

Tiên khí, tiên đan… sao lại không có cực phẩm nguyên linh thạch? Tần Vũ cười khổ.

Bản thân mong mỏi nhất chính là cực phẩm nguyên linh thạch. Có cực phẩm nguyên linh thạch thì Kiếm tiến Khôi Lỗi của hắn mới không sợ hết năng lượng. Ngay lúc Tần Vũ đang chán nản --

Tầng chín Cửu Trọng Thiên khẽ lắc lư, một bóng người đột nhiên xuất hiện.

Hắc sắc trường bào, tóc dài tung bay, cặp mắt lạnh lẽo đến cực điểm, Tần Vũ nhìn lại nghĩ ngay tới bức tượng kia.

- Tiểu bối, chắc ngươi cũng đoán ra rồi, ta là Nghịch Ương tiên đế. Bóng người đó bình thản nói.

Tần Vũ nhìn kỹ người ở trước mặt này, Nghịch Ương tiên đế trong truyền thuyết, một người thuộc đỉnh cao tại tiên ma yêu giới.

- Bản thể của ta đã chết rồi, đây bất quá chỉ là hình ảnh do ta dùng cấm chế để lưu lại mà thôi.

Trên mặt bóng người có chút đau thương.

- Sinh tử do mệnh, ta chết đi cũng là do tới số.

Nghịch Ương tiên đế lắc đầu cười:

- Được rồi, không nói chuyện đó nữa. Trong tầng chín này ta đã lưu lại ba kiện bảo vật, đợi chút nữa ngươi có thể tự mình lấy đi. Trước lúc đó ngươi phải đáp ứng cho ta một chuyện.

- Ha-ha... - Nghịch Ương tiên đế đột nhiên cười tự trào - Ta đã là một người chết, không thể miễn cưỡng yêu cầu người điều gì. Ta chỉ hy vọng lúc ngươi tới tiên ma yêu giới, vào một lúc nào đó làm cho bọn Vũ hoàng và Huyền đế nếm quả đắng. Đương nhiên, làm bọn chúng trọng thương hay giết chết được càng hay.

Nói đến *"Vũ hoàng"* và *"Huyền đế"* trong mắt Nghịch Ương tiên đế loé lên một tia hung ác.

- Có điều ta biết, muốn làm trọng thương hay giết chết bọn chúng có lẽ là chuyện không thể. Vì thế làm cho bọn chúng hoảng sợ một phen là ta đã hài lòng lắm rồi. Hiện tại ngươi có Vạn Thú phổ bên mình thì ta yên tâm về việc hoàn thành điều này.

Tần Vũ nghi hoặc trong lòng.

Nghịch Ương tiên đế rõ ràng đã chết rồi sao lại đoán được người vào tầng chín nhất định có Vạn Thú phổ?

- Có phải ngươi nghi hoặc vì sao ta có thể đoán được ngươi có Vạn Thú phổ. Ha ha… - Nghịch Ương tiên đế bật cười - Tiểu bối ngốc, thực tế cửa quan cuối cùng yêu cầu vượt nhiều cấp nhất được đứng đầu này là do ta sai "Ốc Lam" an bài. Ốc Lam muốn đưa ai lên tầng chín thì đưa, khi trước ta đã bắt Ốc Lam thề phải đưa người đoạt được Vạn Thú phổ truyền tống lên tầng chín.

Tần Vũ dở khóc dở cười.

Thì ra dù mình không vào phòng Ốc Lam cũng sẽ phải truyền tống mình lên tầng chín.

- Có được Vạn Thú phổ thì việc ta nhờ vả ngươi mới có khả năng hoàn thành.

Nghịch Ương tiên đế thở dài nói.

- Tiểu bối ngốc, tuy ta là một người chết, không thể cưỡng cầu điều gì, nhưng ta nhờ ngươi giúp ta báo thù hai kẻ bọn chúng một phen.

Tần Vũ có thể cảm thấy rõ ràng hận ý của Nghịch Ương tiên đế.

Tần Vũ thấy trong lòng bất lực:

- Cái ông Nghịch Ương tiên đế này đến chết cũng không quên báo thù.

Nhưng Tần Vũ hiểu rõ, bản thân một khi đã tiếp nhận bao nhiêu bảo bối của Nghịch Ương tiên đế mà không giúp người ta làm việc gì đó thì trong lòng sẽ luôn canh cánh thiếu người ta một món nợ ân tình, điều này rất khó chịu.

- Ta hứa với ông.

Tần Vũ thầm nhủ.

- Tiểu bối ngốc, để tìm được một truyền nhân ta đã hao phí rất nhiều tâm lực.

Nghịch Ương tiên đế thở dài nói.

- Trong Cửu Kiếm tiên phủ, Mê Ảo tiên cảnh lúc đầu là để chọn người có tâm tính kiên định. Ta bố trí "Đào Hoa nguyên, Hoàng Tuyền lộ" là để chọn người không sợ cái chết, dám liều mạng. Nếu tâm tính không kiên định, sợ đầu sợ đuôi thì sao có can đảm đối phó với Vũ hoàng, Huyền đế?

Tần Vũ thầm gật đầu.

Thì ra lúc trước Nghịch Ương tiên đế bố trí những cửa ải khó khăn là vì nguyên nhân này.

Vũ hoàng, Huyền đế đều là nhân vật đỉnh cao của tiên giới, muốn đối phó bọn họ đích xác phải là người có can đảm, không sợ cái chết, tâm tính kiên định.

- Đương nhiên nếu chỉ có thế thì chưa đủ. Chỉ mới có can đảm, không sợ cái chết, tâm tính kiên định thì tối đa chỉ thành một tên lỗ mãng mà thôi. Nghịch Ương tiên đế nói tiếp. Vì thế trong Nghịch Ương cảnh ta lại bố trí "Tán Bảo Nham" đầy nguy hiểm. Muốn thành truyền nhân của ta thì làm việc cần phải cẩn thận.

- Muốn đấu với Vũ hoàng, Huyền đế, không cẩn thận thì chỉ là đi tìm chết. - Nghịch Ương tiên đế nói tiếp - Còn Thanh Vân lộ là để khảo nghiệm có phải tinh anh đệ tử hay không. Tâm tính tốt, cẩn thận thôi cũng chưa đủ mà còn phải có thực lực bản thân đủ mạnh.

Trong lòng Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Nghịch Ương tiên đế bố trí ra một loạt các cửa ải khó khăn là để tuyển ra một kẻ có thể trở thành người báo thù cho ông.

Người này phải không sợ chết, phải có tâm tính kiên định, hơn nữa còn phải cẩn thận. Đồng thời… cũng phải là tinh anh đệ tử, có thể vượt cấp để đánh bại đối thủ.

- Ta tin ngươi là người có thể tập hợp đủ các yêu cầu này, chính là loại người ta cần. Với tính cách của ngươi, tâm tính kiên định không sợ chết, ngươi sẽ không từ chối sự uỷ thác của ta.

Nghịch Ương tiên đế nói đầy tự tin.

Người đã vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn như thế, Nghịch Ương tiên đế có thể đoán ra một phần tính cách.

Nghịch Ương tiên đế quả nhiên lợi hại. Tần Vũ không khỏi thầm tán thưởng.

- Tiểu bối ngốc, ngươi có thể vượt qua các cửa ải đó thì vận khí cũng rất tốt, ta cũng không biết ngươi có lấy được Diễm Huyền chi giới hay không. Nếu lấy được thì vận khí của ngươi đích xác là vô cùng tốt. - Nghịch Ương tiên đế cười nói - Kỳ thực vận khí của một cá nhân rất quan trọng, lúc trước… tại một hiểm địa thần bí ở tiên ma yêu giới trải qua ngàn vạn khổ ải mới thoát được sự truy đuổi của bọn Vũ hoàng, Huyền đế, cuối cùng lấy được bảo vật nhưng rồi lại gặp phải một con độc trùng đã chết.

- Con độc trùng đó của thần giới dù đã chết nhưng cái đuôi đầy chất độc lại đâm vào lòng bàn chân ta, độc tố lập tức dung nhập vào trong linh hồn ta, làm linh hồn chi lực của ta không ngừng tiêu hao. Cuối cùng ta cũng chỉ gượng được ngàn năm mà thôi. Đồ vật của thần giới, dù chỉ là một con độc trùng, cũng không được xem thường.

Nghịch Ương tiên đế nhớ lại cảnh năm xưa, than thở mãi.

Nơi hiểm địa đó là địa phương thần bí nhất tiên ma yêu giới.

Vô số năm này, không ai có thể thành công đi tới nơi thâm sâu nhất, Nghịch Ương tiên đế cuối cùng cũng tới được nhưng ông lại gặp phải độc trùng của thần giới.

Ngay khi lấy được bảo vật lại đạp phải độc trùng, đúng là xui xẻo.

Vật đã chết thì ai để ý chứ? Một con độc trùng đã chết tự nhiên Nghịch Ương tiên đế không phát hiện ra khí tức của nó.

Điều này gây nên cái chết của Nghịch Ương tiên đế.

Chết rất… oan uổng. Trong lòng Tần Vũ cũng dở khóc dở cười.

Cuối cùng hắn đã biết Nghịch Ương tiên đế vì sao lại nói vận khí của mình không tốt.

Bỏ rơi được đối thủ, ngay lúc thành công lấy được bảo bối lại đạp phải một độc trùng của thần giới, chết đi như thế đúng là hiếm thấy nhất trong số các tiên đế của tiên giới.

Độc trùng của thần giới? Tần Vũ đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

Độc trùng của thần giới sao lại xuất hiện ở tiên ma yêu giới?

- Được rồi, tiểu bối. Bảo vật của ta cũng lưu lại ở đây, ngươi cứ an tâm nhận lấy. Ta chỉ hy vọng lúc ngươi lấy được rồi thì đừng quên lời dặn dò của ta…

Thân thể Nghịch Ương tiên đế từ từ tan đi.

Tần Vũ khẽ cúi người hành lễ.

- Nghịch Ương tiên đế, yên tâm đi, lấy bao nhiêu bảo vật của ông như thế này coi như ta cũng thiếu ông một món nợ nhân tình. Chuyện ông phó thác ta nhất định sẽ hoàn thành.

Tần Vũ xoay ngươi đi về phía vô số bảo vật, bắt đầu dùng Diễm Huyền chi giới thu vào.

Chương 294

Lan Thúc Đích Lễ Vật(Lễ Vật Của Lan Thúc)

Tần Vũ đang thu bảo vật trong Cửu Trọng Thiên thì ở bên ngoài Nghịch Ương cảnh bọn Hoa Nhan đang thương lượng kế hoạch.

Bầu trời xanh trong, mây trắng lững lờ trôi. Trên một đám mây lơ lửng có năm người đang ngồi – Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng, Phương Điền, Dư Lương.

- Kế hoạch vừa rồi của ta mọi người có tán thành không?

Mục quang của Hoa Nhan lướt qua bốn người kia. Đỗ Trung Quân cười lên đầu tiên:

- Hoa Nhan huynh nói rất có lý, Lan Phong có tám chín phần mười là đem kiếm khí đặt vào trong thể nội Tần Vũ, giúp Tần Vũ đoạt được vị trí số một. Tuy nhiên cuối cùng đại đa số bảo bối khẳng định sẽ bị Lan Phong mang đi, nhưng Tần Vũ nhất định cũng có một phần. Chỉ mình Tần Vũ thì sợ gì chứ? Kế hoạch này sao không đáp ứng được, ta đáp ứng đầu tiên.

- Phương Điền huynh thì sao?

Hoa Nhan nhìn Phương Điền.

Phương Điền nhíu mày nói:

- Hoa Nhan ngươi nói rất có lý, tin tình báo của ngươi cũng vô cùng chuẩn xác. Tên Tần Vũ đúng là rất coi trọng thân nhân của hắn, nhưng dùng người nhà của hắn để uy hiếp không phải là quá…

- Quá cái gì chứ. - Hoa Nhan cười lạnh nói - Không lẽ ngươi muốn bắt chính Tần Vũ, hừ, tên Tần Vũ đâu có dễ bắt như thế. Nếu Lan Phong bên cạnh hắn thì chúng ta càng không có khả năng bắt hắn. Vì thế chỉ có thể sử dụng phương pháp này thôi.

Ba đại sứ giả Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng lần này hạ phàm không được gì cả, trong lòng đương nhiên rất bất bình.

Thế nên Tần Vũ có khả năng mang theo bảo vật chính là mục tiêu của bọn chúng.

- Không lẽ các ngươi không sợ đắc tội với Lan Phong?

Phương Điền hỏi ngược lại.

- Dù các ngươi lấy được bảo vật rồi, một khi để Lan Phong biết được thì mệt đó.

- Phương Điền. - Ngao Phụng cười nói - Điều này ngươi yên tâm, bọn ta muốn rời phàm nhân giới lúc nào cũng được. Đến khi bọn ta lấy được bảo bối làm hài lòng rồi thì bọn ta sẽ về thẳng tiên ma yêu giới. Về tới căn cứ rồi thì còn sợ tên Lan Phong này sao?

Đỗ Trung Quân và Hoa Nhan cũng mỉm cười gật đầu.

Hạ phàm khó khăn nhưng muốn quay về lại cực kỳ dễ dàng.

- Nói rất có đạo lý, nhưng với thực lực của Tần Vũ, ta nghĩ dù Tần Vũ thành người đứng đầu, khi lấy được đám thần khí đó rồi chắc cũng đưa hết cho Lan Phong, nhiều lắm Tần Vũ chỉ được cấp một số cực phẩm tiên khí thôi.

Phương Điền bình thản nói.

Bọn Hoa Nhan nhíu mày.

- Ừ nhỉ, có đạo lý. Tần Vũ là người sắp phi thăng. Nếu mang theo trên người quá nhiều bảo bối phi thăng lên tiên ma yêu giới sẽ không hay. Lan Phong rất có khả năng vì điều này mà chỉ cấp cho hắn một số cực phẩm tiên khí.

Ngao Phụng có chút lo lắng.

Đối với ba đại sứ giả mà nói, chỉ có thần khí mới hấp dẫn bọn họ chứ cực phẩm tiên khí tuy cũng tốt nhưng không đáng để bọn họ mạo hiểm như thế.

Ngao Phụng đột nhiên cắn răng:

- Hoa Nhan huynh, Đỗ Trung Quân huynh, ta hỏi các huynh điều này, trên người các huynh có Thiên Lam Tinh thạch, Vu Hoàn Tinh thạch với lại Linh Diệu thạch không?

Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân giật thót trong lòng. Ba loại tinh thạch này tuy không được xem là trân quý nhưng cũng không dễ kiếm. Hiện tại Ngao Phụng hỏi vấn đề này làm gì?

- Ngao Phụng huynh, huynh hỏi vấn đề này làm gì?

Hoa Nhan hỏi.

Ngao Phụng đáp:

- Ta đã nghĩ rồi. Ta muốn bắt Tần Vũ để uy hiếp Lan Phong.

Trong mắt Ngao Phụng loé lên một tia hung ác.

- Vạn lần không nên.

Trên mặt Phương Điền có chút giận dữ.

- Ngao Phụng, thực lực của Lan Phong không lẽ ngươi chưa biết, ta dùng Chân long chi linh rồi mà còn lâu mới là đối thủ. Ngươi lại muốn uy hiếp Lan Phong, muốn tìm chết sao?

- Yên tâm. - Ngao Phụng tự tin nói - Phương Điền ngươi tịnh không có sống ở Long tộc tại yêu giới nên nhiều chuyện chưa biết rõ. Lúc ta ở Long tộc tại yêu giới đã từng học tập một loại mê trận, chỉ cần có đủ vật liệu ta khẳng định có thể bố trí ra một cái mê trận, với thực lực của Lan Phong cũng phải mất vài tháng mới đi qua được.

Mê trận? Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân cũng nghi hoặc.

Ngao Phụng gật đầu nói:

- Vốn là một trận pháp tuyệt sát, không chỉ có mê trận ở bên ngoài mà bên trong có ảo trận lại còn tiềm phục địa sát trận, tổng hợp lại thành một siêu cấp đại trận. Có điều về mặt trận pháp ta nghiên cứu không được giỏi nên chỉ mới ngộ được mê trận. Nhưng ta tin rằng, chỉ cần mê trận này cũng đủ để vây khốn Lan Phong vài tháng.

- Ha ha… Ngao Phụng huynh quả nhiên là phúc tướng của ta. Có đại trận này bọn ta tự nhiên phải uy hiếp Lan Phong một phen. Trong mê trận còn sợ gì hắn làm càn? Nếu uy hiếp được thì tốt, không thì bọn ta cứ về thẳng tiên ma yêu giới, đối với bọn ta chẳng có tổn thất gì.

Hoa Nhan cười nói.

Đỗ Trung Quân cũng gật đầu tán đồng.

- Dư Lương, Phương Điền, các người có đồng ý không?

Ngao Phụng hỏi.

- Không đáng để đắc tội với Lan Phong. Các ngươi có thể quay về tiên ma yêu giới còn bọn ta phải một thời gian nữa mới phi thăng. Đắc tội với Lan Phong rất bất lợi cho ta, thứ lỗi cho ta không thể đáp ứng.

Phương Điền bình thản nói.

Ngao Phụng ngoài mặt thì mỉm cười gật đầu nhưng trong lòng lại chửi thầm.

Đấy chỉ là lời chót lưỡi đầu môi, Ngao Phụng đương nhiên nhìn ra được.

Phương Điền thân là *"Ngũ Trảo Kim Long"*, một khi tới Long tộc nhất định sẽ được Long tộc xem như bảo bối đưa đi bồi dưỡng, hiện tại sao có thể vì một kiện thần khí mà liều mạng chứ?

Vì mạng sống của *"Ngũ Trảo Kim Long"* rất quý giá.

- Dư Lương, ngươi thì sao?

Ngao Phụng nhìn Dư Lương.

Dư Lương trầm tư một chốc rồi nói:

- Chư vị, yêu cầu của ta không cao, chỉ cần lấy một số cực phẩm tiên khí trên mình Tần Vũ là được, thế nào?

- Có thể.

Ngao Phụng đáp ứng đầu tiên.

Trong mắt ba đại sứ giả Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan thì thần khí mới là thứ bọn họ muốn có.

- Vậy chúng ta xuất phát đi.

Ngao Phụng cười nói.

- Chư vị đi từ từ, ta không tiễn.

Phương Điền bình thản nói sau đó quay người bay về phía Kim Mộc đảo bên dưới. Hiển nhiên là Phương Điền muốn thông qua truyền tống trận trên Kim Mộc đảo đi tới Tuyết Ngư đảo để về Long tộc.

Bọn Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân hừ lạnh một tiếng sau đó bốn người bay về hướng Bắc, mục tiêu chính là Tiềm Long đại lục.

Tầng chín Cửu Trọng Thiên chứa rất nhiều bảo vật. Tần Vũ thu một hơi gần nghìn kiện thượng phẩm tiên khí, cực phẩm tiên khí hơn trăm kiện. Còn có các loại tiên đan cực kỳ trân quý.

- Có nhiều thượng phẩm tiên khí như thế, thêm vào lượng lớn linh thú trong "Vạn Thú phổ" ta đã có thể tạo ra một đại quân rồi.

Tâm tình của Tần Vũ rất nhẹ nhõm, hắn căn bản không biết được bên ngoài phát sinh chuyện gì.

Sau khi thu hết các bảo vật khác, Tần Vũ nhìn thấy ba kiện bảo vật lơ lửng trong không trung.

Bên trái là một thanh giống như trường kiếm của Kiếm tiên Khôi Lỗi. Bên phải là một bộ chiến y bề mặt màu đen có lấm tấm những điểm bạch, còn kiện ở giữa… là một đồ quyển tán phát tinh quang mơ hồ.

Ba kiện này chắc chắn là bảo vật chân chính của Nghịch Ương tiên đế.

Tần Vũ đưa tay cầm lấy thanh trường kiếm bên trái. Bảo vật vừa đến tay trong đầu liên vang lên thanh âm của Nghịch Ương tiên đế.

- Kiếm tên là "Phá Thiên". Là thần kiếm cấp trung phẩm thần khí, trong đó có ẩn chứa công pháp của "Phá Thiên kiếm quyết" có uy lực cực đại. Có được nó… Nghịch Ương ta mới tung hoành được tại tiên ma yêu giới.

Tần Vũ lập tức trích huyết nhận chủ.

Khi giọt máu tươi vừa dung nhập vào thân kiếm, vô số tin tức dâng lên trong đầu Tần Vũ.

- "Không tưởng được thì ra "Phá Thiên kiếm quyết" của Nghịch Ương tiên đế là từ thanh thần kiếm này mà ra. Chẳng trách uy lực của "Phá Thiên kiếm quyết" lớn như thế. Thì ra vốn không phải do người của tiên giới sáng tạo."

Tần Vũ cảm thán trong lòng.

Thu xong thần kiếm *"Phá Thiên"* , Tần Vũ mới biết *"Phá Thiên kiếm quyết"* là do người lúc trước luyện chế thanh thần kiếm này lưu lại trên thân kiếm.

- "Kiếm dài như thế này mình không quen sử dụng, ngắn một chút thì tốt hơn."

Tâm ý của Tần Vũ vừa động thanh trường kiếm này nhanh chóng ngắn đi, từ ba xích ba thốn chỉ còn lại ba thốn, biến thành một thanh đoản kiếm giống như Ngư Tràng kiếm của Tần Vũ sử dụng khi xưa.

Đem thần kiếm *"Phá Thiên"* thu vào trong thể nội, Tần Vũ lại cầm lấy trường bào chiến y.

- Chiến y tên là "Hắc Ngưng Tuyết", là hạ phẩm thần khí. Thân thể Kiếm tiên có sức phòng ngự không đủ mạnh, lúc ta có bảo vật phòng ngự cấp thần khí này phối hợp với *"Phá Thiên"* để công kích

thì mới hoàn toàn đạt tới đỉnh điểm của tiên ma yêu giới.

Thanh âm của Nghịch Ương tiên đế vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười trích huyết nhận chủ.

Sau khi hấp thu giọt máu tươi của Tần Vũ, thần khí chiến y này tán phát vô số điểm tuyết bạch quang hoa giống như hoa tuyết đang bay lên chung quanh chiến y. Tâm ý Tần Vũ vừa động chiến ý đã tự động bao trùm toàn thân Tần Vũ.

Bộ chiến ý cấp thần khí này mang trên người rất thoải mái, Tần Vũ muốn biến nó thành dạng gì thì chiến ý đều tự động biến đổi.

- Thần kiếm và chiến y ta đều thu vào rồi, kiện cuối cùng có lẽ là "Mê Thần đồ quyển" rồi.

Tần Vũ vươn người đưa tay cầm lấy Mê Thần đồ quyển đang lơ lửng trên không.

Thoạt nhìn Mê Thần đồ quyển chỉ là một quyển trục có chút thần bí, có điều Tần Vũ đã có được quyển trục như Vạn Thú phổ nên không dám xem thường sự lợi hại của dạng quyển trục này.

- Tiểu bối, Mê Thần đồ quyển này là bảo vật đệ nhất tại tiên ma yêu giới, thêm vào việc ngươi có hai kiện thần khí, nếu thực lực chưa tới cảnh giới huyền tiên thì đừng bao giờ để người khác biết ngươi có Mê Thần đồ quyển. Nếu để người khác biết là ngươi chết chắc. Vì thế… trên Mê Thần đồ quyển này ta đã lưu lại một cấm chế, chưa có thực lực của huyền tiên thì đừng mong mở ra.

Nghe những lời Nghịch Ương tiên đế lưu lại trên Mê Thần đồ quyển, Tần Vũ phát run.

Mê Thần đồ quyển? Bảo vật đệ nhất tại tiên ma yêu giới?

Tần Vũ nghe thấy cụm từ *"bảo vật đệ nhất tại tiên ma yêu giới"* trong lòng khẽ run rẩy. Chưa có thực lực mà để người khác biết mình có bảo vật như thế đúng là tìm chết, đáng tiếc… cái món bảo vật này phải chờ đến khi có thực lực huyền tiên mới xem xét được.

Tần Vũ trích huyết nhận chủ đưa Mê Thần đồ quyển thu vào trong thể nội.

Từ bây giờ trở đi, bảo vật trong tầng chín đã bị Tần Vũ lấy hết.

- "Trên bề mặt thần kiếm và chiến y xem ra cũng không có khí thế bức nhân mà lại rất chất phác. Người không có thực lực có khi nhận không ra bộ y phục phổ thông trên thân mình mà thần khí chiến y."

Tần Vũ nhìn y phục do thần khí chiến y biến thành trên thân mình không khỏi hết sức hài lòng.

Thần khí, người của tiên ma yêu giới không có cách nào luyện chế. Dù đặt thần khí trước mặt thì người bình thường của tiên ma yêu giới cũng không nhận ra. Thứ nhất là rất ít người được thấy qua thần khí, thứ hai là trên bề mặt thần khí lại trông rất phổ thông.

- Hô ~

Tần Vũ hít một hơi dài rồi từ từ thở ra, tâm tình trở nên bình tĩnh.

Mục quang quan sát kỹ càng mọi ngóc ngách của đại điện, nhưng không có đồ vật gì hấp dẫn sự chú ý của Tần Vũ.

Lan thúc lúc trước nói chỉ cần thành công tiến vào Nghịch Ương cảnh thì mình sẽ biết phải đạt tới cảnh giới nào mới đi gặp

Lập nhi được, nhưng mà… hiện tại sao mình vẫn không thấy Lan thúc lưu lại cái gì nhỉ?

Trong lòng Tần Vũ có chút phiền não.

So với vật do Lan thúc lưu lại, Tần Vũ chẳng xem ba kiện bảo vật của Nghịch Ương tiên đế vào đâu. Điều hắn muốn biết nhất chính là… thực sự phải tu luyện đến lúc nào mới có thể gặp Lập nhi.

- Tiểu Vũ!

Một đạo âm thanh hiền hoà vang lên trong tầng chín. Lan thúc đột nhiên xuất hiện trong tầng chín.

- Lan thúc!

Nhìn thấy thân hình trước mặt trong lòng Tần Vũ run lên, không giống với bóng người của Nghịch Ương tiên đế, *"Lan thúc"* trước mặt mang tới cho Tần Vũ cảm giác rất thật, hình như người trước mặt chính là Lan thúc.

- Tiểu Vũ, đây là phân thân mà ta lưu lại chờ con tới đây. Con… quả nhiên không làm ta thất vọng.

Sắc mặt Lan thúc đầy hiền hoà.

Trong lòng Tần Vũ vô cùng vui mừng.

- Phân thân? Người nói cho con biết thực sự tới lúc nào con mới có thể gặp Lập nhi? Tần Vũ gấp gáp hỏi.

Lan thúc bước từ từ tới trước mặt Tần Vũ, xoa đầu Tần Vũ rồi lắc đầu nói:

- Đừng gấp gáp, cần phải nhẫn nhịn, có biết không? Lần này Lập nhi nó quay về, phụ vương của nó từng cưỡng bức đem gả nó cho người khác…

- Cái gì? Sao lại như thế?

Tần Vũ có chút không giữ nổi bình tĩnh.

- Yên tâm, Lập nhi nó kiên quyết không nghe lời, hơn nữa ta cũng giúp đỡ nó. Phụ vương của nó tạm thời chịu thua… bất quá Lập nhi không dám nói chuyện của con cho phụ vương biết. Ta nghĩ, nếu phụ vương nó mà biết chuyện của con ,có lẽ sẽ sai người giết con.

Trong mắt Lan thúc có một tia trào phúng.

Tần Vũ nắm chặt hai tay, trong lòng vô cùng khó chịu.

- Lan thúc, thực sự con phải tu luyện tới cảnh giới nào mới có thể gặp được Lập nhi, để giúp đỡ Lập nhi?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Lan thúc, mục quang kiên định.

Lan thúc chăm chú nhìn Tần Vũ một lúc sau đó lật tay, một toà lục sắc tiểu tháp xuất hiện trong lòng bàn tay.

- Lan thúc, cái này là…

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Lan thúc nói chậm rãi:

- Đây là "Khương Lan giới", là một kiện thần khí đặc thù do ta luyện chế. Công dụng của nó thì con tự mình cảm nhận đi, ta báo cho con hay, lúc con hoàn toàn sử dụng được Khương Lan giới thì mới gặp được Lập nhi. Nhớ lấy, có gặp được Lập nhi hay không là tuỳ thuộc

vào con.

Toà lục sắc tiểu tháp phi ra khỏi tay Lan thúc, bay tới trước mặt Tần Vũ.

- "Lúc con có thể hoàn toàn sử dụng Khương Lan giới thì có thể gặp Lập nhi."

Câu nói này cứ vang lên không ngừng trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ áp chế kích động, đưa tay nhận lấy toà lục sắc tiểu tháp *"Khương Lan giới"*, tay Tần Vũ vẫn còn hơn run run.

Chương 295

Truyện Tống

"Khương Lan giới" là một kiện thần khí bất phàm, nhưng trong mắt Tần Vũ thì hắn không quan tâm tới công dụng của nó. Hắn chỉ biết rằng… *"Khương Lan giới"* này chính là một món đồ để kiểm tra công lực của hắn.

Nắm chặt toà lục sắc tiểu tháp, Tần Vũ căn bản không biết cách làm sao để sử dụng *"Khương Lan giới"*.

- Khương Lan giới này sử dụng như thế nào? Làm sao mới được gọi là "hoàn toàn sử dụng Khương Lan giới"?

Tần Vũ hỏi dồn dập.

- Không cần gấp gáp thế, con trích huyết nhận chủ đi đã.

Lan thúc cười nói.

Tần Vũ cười xấu hổ, bản thân đã quá khẩn trương, quên béng cả việc trích huyết nhận chủ mà ai cũng biết. Lan thúc biết Tần Vũ chỉ vì quá khẩn trương mà thôi.

- Tóc ~~

Một giọt máu tươi từ trên ngón tay Tần Vũ, rơi xuống trên bề mặt của lục sắc tiểu tháp. Lục sắc tiểu tháp giống như một nắm bông gòn hấp thu giọt máu tươi vào trong, trên bề mặt lục sắc tiểu tháp liền xuất hiện một màu đỏ nhạt, trong chốc lát màu đỏ này thu nhỏ lại thành một điểm trên đỉnh tháp. Mũi của lục sắc tiểu tháp biến thành màu đỏ.

Trong lòng Tần Vũ liền cảm nhận được khí tức của lục sắc tiểu tháp.

- Ba không gian!

Tần Vũ mở to mắt, kinh hãi nhìn Lan thúc.

- Lan thúc, *"Khương Lan giới"* này là một không gian thần khí? Bên trong còn có ba không gian?

Trong lòng Tần Vũ vô cùng chấn kinh.

Lan thúc mỉm cười gật đầu nói:

- Đúng, đây đích xác là không gian thần khí, ba không gian bên trong gần như là lớn vô hạn.

Lan thúc nói rất nhẹ nhàng nhưng trong lòng Tần Vũ vô cùng chấn kinh.

Sau khi trích huyết nhận chủ rồi, bản thân Tần Vũ cảm nhận được những tin tức về *"Khương Lan giới"*. Nó được phân làm ba không gian bất đồng.

Không gian thứ nhất có tỷ lệ thời gian 10:1 so với bên ngoài. Trong không gian này là mười năm thì bên ngoài mới chỉ một năm. Hơn nữa mật độ năng lượng trong này cũng dày đặc hơn bên ngoài mười lần.

Không gian thứ hai có tỷ lệ thời gian 100:1 so với bên ngoài. Trong không gian này là một trăm năm thì bên ngoài mới chỉ một năm. Mật độ năng lượng trong này dày đặc hơn bên ngoài một trăm lần.

Không gian thứ ba có tỷ lệ thời gian 1000:1 so với bên ngoài. Trong không gian này là một ngàn năm thì bên ngoài mới chỉ một

năm. Mật độ năng lượng trong này dày đặc hơn bên ngoài một ngàn lần.

Một món thần khí khống chế được cả thời gian như thế này sao mà không làm Tần Vũ chấn kinh chứ?

- Tần Vũ, năng lượng trong *"Khương Lan giới"* này được hấp thu từ bên ngoài chứ không phải tự nhiên tồn tại. - Lan thúc giới thiệu - Ví dụ như lúc con ở phàm nhân giới thì có thể hấp thu thiên địa linh khí của phàm nhân giới. Nếu con ở tiên ma yêu giới thì sẽ hấp thu "nguyên linh chi khí" của tiên ma yêu giới vào trong không gian…

Tần Vũ gật đầu.

Ba cái không gian gần như vô hạn, nếu trong đó là năng lượng vô tận thì nó ở đâu ra chứ? Hấp thu từ bên ngoài thì Tần Vũ còn hiểu được.

- Con thử xem có mở được không gian thứ nhất không?

Lan thúc cười nói.

- Vâng.

Tần Vũ gật đầu sau đó dẫn khởi năng lượng của thái dương chân hạch trong thể nội muốn mở tầng không gian thứ nhất ra. Tuy nhiên, một lúc lâu sau, toàn thân Tần Vũ nóng bừng…

Tần Vũ có chút thất vọng nhìn về phía Lan thúc.

- Muốn mở tầng không gian thứ nhất thì thực lực của con ít nhất phải đạt tới cỡ ngũ-lục cấp kim tiên.

Lan thúc cười nói.

Tần Vũ giật mình.

- Còn muốn mở tầng không gian thứ hai cần có thực lực ở mức nào thì đến đúng thời điểm tự nhiên con sẽ biết. Ta nói cho con biết, chỉ khi con mở được hết ba không gian này thì mới có tư cách đi gặp Lập nhi.

Lan thúc nói trịnh trọng.

Tần Vũ cảm thấy một cổ áp lực trước nay chưa từng có.

Muốn mở tầng không gian thứ nhất cần thực lực ngũ-lục cấp kim tiên. Tầng thứ hai tự nhiên cần thực lực cao hơn nhiều. Còn tầng thứ ba, muốn mở ra… thực sự cần bao nhiêu công lực thì trong lòng Tần Vũ cũng không đoán được.

- Lan thúc, con phải chờ bao nhiêu năm?

Tần Vũ lo lắng hỏi.

Lan thúc than một tiếng:

- Đừng gấp gáp, con phải đợi bao nhiêu năm thì đừng hỏi ta mà hãy trông vào bản thân! Con tu luyện nhanh thì tự nhiên có thể gặp Lập nhi sớm, còn tu luyện chậm thì thời gian dài ra thôi.

Trên mặt Tần Vũ có một tia đau khổ.

- Tiểu Vũ, công pháp tu luyện của con rất đặc biệt và kỳ lạ. Ta khuyên con… tốt nhất là cứ tu luyện theo công pháp đó, đừng có học tập những công pháp phổ thông của tiên, ma, yêu.

Lan thúc ân cần khuyên nhủ.

Trong lòng Tần Vũ máy động, hắn nhìn Lan thúc đầy nghi

hoặc.

- Đến đúng thời điểm con sẽ biết thôi. Tuy ta cũng không tưởng tượng được công pháp của con khi tu luyện đến cực điểm sẽ là cảnh giới nào, nhưng một công pháp mới lạ tu luyện theo con đường trước nay chưa từng có sẽ làm cho công kích của con không giống với người khác. Con biết được cách thức công kích của người ta trong khi người ta không biết chút gì về con thì trong tương lai rất tốt cho con.

Lan thúc giải thích.

Tần Vũ hiểu ra trong lòng.

- Được rồi, Tiểu Vũ, con cứ chăm chỉ tu luyện đi. Ngàn vạn lần đừng gấp gáp. Năm tháng đối với người trong tộc của ta căn bản không có ý nghĩa gì. Chỉ cần con đừng bỏ cuộc thì ta đảm bảo không có ai cưỡng bách được Lập nhi.

Tuy thanh âm của Lan thúc không lớn nhưng làm cho Tần Vũ vô cùng tin tưởng.

Lúc này Tần Vũ không hề chú ý tới việc không gian trong tầng chín Cửu Trọng Thiên đang khẽ chấn động.

- Tiểu Vũ, ta đã nói xong mọi chuyện rồi, ta phải rời đi đây.

Lan thúc nhìn Tần Vũ đầy thương yêu.

- Nhớ lấy, cứ giữ vững lòng tin, đừng để người khác mê hoặc. Mọi chuyện chỉ cần làm sao để sau này không hối hận là được rồi.

Tần Vũ nhìn Lan thúc kiên định gật đầu.

Lan thúc cười tán thưởng, sau đó toàn thân từ từ mờ đi, cuối

cùng biến mất trong tầng chín Cửu Trọng Thiên.

Lập nhi.

Tần Vũ nghĩ tới Lập nhi trong lòng tự nhiên nhớ lại cảm giác vô cùng sung sướng lúc hai người bên nhau. Lúc đó mọi chuyện trên thế gian phảng phất như không có, thời gian cũng như ngừng lại.

Tần Vũ vĩnh viễn không thể nào quên những năm tháng bên cạnh Lập nhi.

- Không có cái gì có thể ngăn cản ta, không có gì hết.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn trời sao hư ảo phía trên tầng chín Cửu Trọng Thiên, mục quang của Tần Vũ phảng phất như xuyên qua không gian, xuyên qua tiên ma yêu giới nhìn vào một địa phương thần bí.

Ở nơi đó cũng có một cô gái đang yên lặng nhìn xuống dưới, mục quang của hai người phảng phất như giao nhau.

Kim Mộc đảo.

Tần Vũ bị truyền tống ra khỏi Nghịch Ương cảnh đến thẳng Kim Mộc đảo. Vào lúc này trên Kim Mộc đảo chỉ có hai người Man Càn và Tông Quật. Hiển nhiên là hai người bọn họ đang muốn xem ai đoạt được vị trí đứng đầu tiến vào không gian tầng chín.

- Ha ha, Tần Vũ huynh đệ, quả nhiên là ngươi đứng đầu.

Man Càn vừa nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện lập tức cười ha ha đi tới.

Tần Vũ nhìn thấy hai người Man Càn và Tông Quật, trong lòng biết rõ mình đã tiêu tốn nhiều thời gian nhất trong tầng chín nên

đi ra chậm hơn hai người này. Đối diện với hai người Tần Vũ lập tức cười nói:

- Man Càn huynh, Tông tiền bối. Ta có thể đoạt được vị trí đứng đầu là nhờ vào sư thúc. Ô, sư thúc của ta đâu?

Tần Vũ nhìn bốn phía.

Tông Quật cũng nhìn bốn phía, miệng nói:

- Ta cũng đoán là Lan Phong có biện pháp để bảo vệ tính mạng của ngươi. Ngươi mới chỉ Đại Thành kì, tuỳ tiện chọn một căn phòng cũng đã vượt hơn mười cấp. Từ lúc ta đi ra đã từng tra xét rồi nhưng không thấy Lan Phong huynh đâu.

- Tông Quật, không cần tìm nữa.

Thanh âm bình thản vang lên.

Tông Quật và Man Càn nhìn về nơi phát ra thanh âm, chỉ thấy Kiếm tiên Lan Phong từ trên không bay xuống.

- Tiểu sư thúc.

Tần Vũ mắt sáng lên, chân bước về phía Lan Phong.

Kiếm tiên Lan Phong cười nói:

- Tần Vũ, lần này con đứng đầu chắc là đoạt được không ít bảo bối nhỉ. Thần khí con cứ lấy một kiện, còn cực phẩm tiên khí thì lấy vài kiện đi.

Mắt Man Càn và Tông Quật sáng lên.

Tần Vũ lắc đầu cười nói:

- Không cần đâu tiểu sư thúc, người cũng biết con hiện tại mới đạt tới Đại Thành kì, sắp đến lúc phi thăng. Khi con phi thăng lên tiên ma yêu giới khẳng định sẽ thuộc về tầng thấp nhất của tiên ma yêu giới, nếu con có thần khí sợ rằng sẽ mất mạng.

Man Càn gật đầu nói:

- Đúng, Tần Vũ phi thăng lên tiên ma yêu giới, thực lực khẳng định là thấp nhất trong tiên ma yêu giới. Một khi bị người ta phát hiện ngươi có thần khí thì đúng là nguy hiểm lắm.

- Điều này…

Lan Phong hơi do dự.

- Sư thúc, người yên tâm đi. Con chỉ cần một bộ cực phẩm phòng ngự chiến y là được rồi, còn lại thì sư thúc cứ cầm đi.

Tần Vũ vung tay, một đống đồ bay ra, có vô số thần khí, thậm chí còn có Mê Thần đồ quyển.

Mục quang của Man Càn lập tức tụ tập trên Mê Thần đồ quyển.

Tần Vũ thầm chú ý tới mục quang của hai người này, làm như thế chỉ là để giảm thiểu những điều rắc rối không đáng có mà thôi. Thông qua hai người này có thể để nhiều người biết rằng những món đồ trên, không có bên người Tần Vũ.

Lan Phong lắc đầu cười rồi thu lấy.

Lan Phong thu lấy những món đồ này nhưng thực tế chỉ bị truyền nhập vào Thanh Vũ tiên phủ mà thôi. Thậm chí còn cố ý cho thấy là đã trích huyết nhận chủ, có điều giọt máu đó chính là máu của Tần Vũ.

Đi một vòng cũng quay về trên tay Tần Vũ.

Đương nhiên… hai người Man Càn và Tông Quật không nhìn ra được.

- Tiểu Vũ, con có muốn theo ta về gặp sư huynh?

Lan Phong nói.

Tần Vũ lắc đầu nói:

- Không cần đâu ạ, hiện tại con muốn về gặp người nhà đã, khi nào sắp xếp xong xuôi con sẽ đi gặp Lan thúc.

- Vậy cũng được.

Lan Phong gật đầu sau đó nhìn Man Càn và Tông Quật.

- Man Càn huynh, Tông Quật huynh, hai vị chắc cũng nhận được thần khí nhỉ. Theo ta đoán thì còn là thần khí rất tốt nữa.

Man Càn cười nói:

- Đúng là rất tốt, ha ha… Nghịch Ương tiên đế đúng là xứng danh người có nhiều thần khí nhất. Trên người lão ta chắc phải có hơn mười kiện thần khí. Ở tầng tám và tầng bảy đều là thần khí phòng ngự, đúng là bất phàm.

Hiển nhiên Nghịch Ương tiên đế đã giữ lại những thần khí công kích, chỉ đưa ra những món tốt nhất.

Tầng tám và tầng bảy đều là thần khí phòng ngự, tầng chín tự nhiên còn tốt hơn, thêm vào *"Vạn Thú phổ"* của tầng một Cửu Trọng Thiên, bất cứ cái nào cũng đều là thần khí bất phàm, không hề có lấy một kiện thần khí phổ thông nào.

- Của hai vị đều là thần khí phòng ngự? Lan Phong có chút kinh ngạc.

Man Càn và Tông Quật đều cười gật đầu, sau đó Man Càn ai oán nói:

- Ài, nếu có thể dùng thần khí đổi lấy Mê Thần đồ quyển trên tay huynh thì đừng nói là một kiện thần khí phòng ngự, hai kiện ta cũng bằng lòng đổi.

- Ha ha… Lấy hai kiện thần khí phòng ngự đổi lấy Mê Thần đồ quyển, Man Càn huynh cho là ta không biết công hiệu của Mê Thần đồ quyển sao?

Lan Phong cao giọng nói.

Man Càn cười bẽn lẽn.

Thực tế lúc này Lan Phong (cũng chính là Tần Vũ) căn bản không biết công hiệu của Mê Thần đồ quyển. Nhưng chỉ cần thông qua di ngôn của Nghịch Ương tiên đế -- bảo vật đệ nhất của tiên ma yêu giới – thì có thể thấy được giá trị của nó rồi.

- Được rồi, chư vị, ta phải về gặp sư huynh trước, những bảo vật này cần phải nhờ sư huynh an bài.

Lan Phong cười bình thản nói, sau đó gật đầu với Tần Vũ rồi toàn thân đột nhiên biến mất.

Man Càn nhìn Lan Phong biến mất rồi mới kinh hãi than:

- Lan Phong đã mạnh đến thế, sư huynh của hắn thực sự đạt tới cảnh giới nào nhỉ? Tần Vũ, ngươi có biết không?

- Thực lực của Lan thúc ta cũng không biết được.

Tần Vũ lắc đầu nói.

Tông Quật nghĩ tới kiện hắc sắc chiến đao Lan thúc tặng trước đây, có thể tuỳ tiện đưa ra bảo vật như thế, thậm chí sự cứng rắn còn hơn cả hạ phẩm thần khí bình thường, như thế thì sao là người bình thường được.

- Thực lực của Lan tiền bối rất mạnh, thực lực của Lan Phong ít nhất cũng phải là bát cấp kim tiên. Còn sư huynh của hắn, Lan tiền bối… có lẽ là nhân vật cấp huyền tiên (tiên đế).

Tông Quật lên tiếng.

Man Càn chấn động trong lòng.

- Phàm nhân giới sao lại có cao thủ như thế nhỉ?

Man Càn đến bây giờ vẫn còn vô cùng nghi hoặc, nhưng thực lực của Lan Phong do tận mắt hắn chứng kiến, căn bản không còn gì để nghi ngờ.

Sau đó Man Càn không nghĩ nữa, lần này lấy được một kiện thần khí phòng ngự đã là thu hoạch rất lớn rồi.

- Tông Quật, Tần Vũ huynh đệ, ta cũng không ở lại phàm nhân giới nữa, chúng ta chia tay tại đây.

Man Càn nói với hai người Tông Quật và Tần Vũ.

Tần Vũ rất hiếu kỳ đối với việc làm sao để Man Càn quay về tiên ma yêu giới.

- Man Càn huynh, các người tới phàm nhân giới hình như rất gian

nan, lần quay về này…

Quay về tuy có độ khó không nhỏ nhưng mà đơn giản hơn việc tới đây nhiều. Trong tay Man Càn xuất hiện năm khối tinh thạch, năm khối tinh thạch này có màu sắc bất đồng. Chỉ thấy Man Càn vung tay đặt chúng chung quanh người.

Đồng thời lấy năm cái phù triện dán lên trên năm khối tinh thạch.

- Xuy xuy ~

Năm cái phù triện tiếp xúc với năm khối tinh thạch thì giống như lửa gặp nước, lập tức bạo phát ra năng lượng khủng bố sau đó từng đạo năng lượng từ các phù triện quyện vào nhau.

- Tần Vũ huynh đệ, Tông Quật, cáo từ! Đợi đến lúc các người tới tiên ma yêu giới có thì có thể tới yêu giới tìm ta.

Man Càn cười nói.

- Cáo từ.

Tần Vũ và Tông Quật tuy kinh ngạc nhưng lúc này nhìn thấy cảnh đó vẫn chắp tay chào.

- Bồng!

Năm khối tinh thạch nổ tung, một cổ năng lượng cường đại tới mức khủng bố lập tức hình thành. Sự mạnh mẽ của cổ năng lượng làm Tần Vũ đột nhiên nhớ tới nam tử đen gầy *"Ốc Lam"* đã gặp trong Cửu Trọng Thiên.

Chỉ thấy không gian xuất hiện một thông đạo, tại một đầu của

thông đạo có năng lượng rất hùng hậu bắn tới.

- Hưu!

Chỉ thấy trên thân Man Càn xuất hiện một bộ chiến y, toàn thân đi xuyên vào thông đạo sau đó biến mất không thấy nữa.

Qua một lúc, cả không gian khôi phục sự bình tĩnh. Năm khối tinh thạch vừa rồi cũng biến thành bụi phấn. Tâm tình của Tần Vũ và Tông Quật cũng từ từ bình tĩnh lại.

- Tông Quật tiền bối, người muốn về Bạo Loạn Tinh Hải còn ta muốn về nhà, chúng ta chia tay ở đây nhé.

Tần Vũ nói với Tông Quật.

- Ân, lần này lấy được thần khí, tâm cảnh của ta lại phát sinh biến hoá, cuối cùng đã đột phá thêm một tầng. Có lẽ trong vòng mười năm nữa ta sẽ phi thăng tiên ma yêu giới. Trong mười năm nếu có thời gian thì tới thăm ta nhé, cáo từ.

Tông Quật cười nói.

Tần Vũ nghe thấy Tông Quật đột phá được thập nhị kiếp tán tu bước vào cánh cửa nhất cấp kim tiên, không khỏi vui mừng.

Sau đó Tần Vũ và Tông Quật chia tay ở Kim Mộc đảo, ai về nhà người ấy.

Chương 296

Nhẫn

Trong hoàng cung ở kinh thành Tần vương triều.

Trong hậu hoa viên, hoàng đế *"Tần Chính"* của Tần vương triều thân mặc hoàng bào, yên tĩnh ngồi bên ao cá. Trong tay ông là một cái cần câu. Tần Chính ngồi yên không hề động đậy.

Qua một lúc lâu…

Dây câu khẽ nhúc nhích, Tần Chính mỉm cười. Chỉ thấy ông khẽ động tay, giật dây câu, một con cá chép lớn bị giật lên. Tần Chính chỉ tay, một đoàn tiên thiên chân khí bao khoả con cá chép đưa nó bay tới một vũng nước ở bên cạnh.

Tiên thiên chân khí vận chuyển lưỡi câu, lưỡi câu từ trong miệng cá bay ra. Trên lưỡi câu có móc mồi câu, lưỡi câu lại được thả xuống ao.

Thái giám hầu cận Tần Chính đứng ở đằng xa không dám tới gần, hắn lo mình sẽ quấy nhiễu hoàng thượng.

Đột nhiên --

- Hoàng thượng, hoàng thượng.

Một cung nữ chạy tới hưng phấn kêu to.

Tần Chính nhíu mày sau đó đặt cần câu sang bên cạnh.

- Chúc mừng hoàng thượng, thái y vừa khám cho Liên quý phi. Bọn họ nói… bọn họ nói Liên quý phi đã có thai rồi.

Toàn thân cung nữ đó vô cùng hưng phấn.

Tần Chính vừa rồi có chút khó chịu, khi nghe thấy tin tức này lập tức vui mừng:

- Liên phi có thai rồi? Tốt, tốt.

Khi trước Ô Không Huyết chiến đấu với Minh Lương chân nhân làm cho hoàng gia tử đệ của Tần vương tộc chết đi rất nhiều. Vì thế nên Tần tộc bây giờ vô cùng xem trọng mỗi tử đệ mới sinh. Thậm chí trong Tần tộc, rất nhiều nam đinh cưới không ít tiểu thiếp.

- Tần Chính.

Một đạo thanh âm bình thản vang lên, thanh âm này xuất hiện rất đột ngột làm tất cả bọn thị vệ kinh hoảng. Tần Chính lại rất bình tĩnh quay người nhìn người tới.

Người tới cũng toàn thân mang hoàng sắc cẩm bào.

Hoàng sắc là dành riêng cho hoàng gia.

Nếu Tần Vũ ở đây thì có thể nhân ra người tới chính là Long tộc sứ giả -- Ngao Phụng. Ngao Phụng thân là Long tộc Kim Long, tự nhiên thích kim hoàng chi sắc.

- Ngươi là ai?

Tần Chính nhíu mày hỏi, ông có thể cảm nhận được người trước mặt không bình thường.

- Ta là ai ngươi không cần biết, hơn nữa… phàm nhân như ngươi không có tư cách biết. Ngươi chỉ cần biết phản kháng ta… thì người

của toàn bộ hoàng cung sẽ bị giết.

Ngao Phụng cười nhạt nói.

Tần Chính thầm giật mình.

- Có người tới, có thích khách, hộ giá, hộ.....

Thái giám bên cạnh Tần Chính đột nhiên kêu lớn, nhưng lập tức *"Oanh"* một tiếng, toàn thân thái giám nổ tung hoá thành bụi phấn.

Trên thân Tần Chính hiện lên một tầng chân khí ngăn chặn những bụi phấn đó.

- Đừng kêu nữa, người bên ngoài không nghe thấy đâu.

Ngao Phụng lạnh nhạt nói. Lúc hắn tới đây thì cả cái hậu hoa viên đã bị hắn cách tuyệt với bên ngoài, hắn tự nhiên không hề lo lắng.

Con ngươi của Tần Chính rút nhỏ lại, người trước mắt rất mạnh, vô cùng mạnh.

- Ngươi nên hy vọng tam đệ của ngươi ngoan ngoãn hợp tác với ta đi.

Ngao Phụng cười nhạt nói, sau đó vung tay, một cổ năng lượng dung nhập vào thể nội Tần Chính.

- Ngươi làm gì trong thể nội của trẫm thế?

Tần Chính hỏi.

Ngao Phụng bật cười:

- Tần Chính, ngươi cần phải hiểu rõ một điểm – đừng có phản kháng, ngoan ngoãn nghe ta nói. Còn ta đã đặt gì vào trong thể nội của ngươi ư. Nhìn đi, tiểu cô nương kia cũng bị ta dung nhập một đạo năng lượng, ngươi xem cô ta sẽ biết kết quả của việc không hợp tác.

Toàn thân cung nữ khẽ run sau đó cô ương ngạnh trụ lại.

- Xuy xuy lữ~~

Toàn thân cô phát ra khói vàng, một tiểu cô nương linh hoạt sống động chỉ trong phút chốc liền biến thành bụi phấn.

Tần Chính nhìn thấy cảnh này run rẩy trong lòng.

- Đừng lo, ngươi sẽ không đau đớn chút nào đâu. Bởi vì lúc thi triển chiêu này thì linh hồn của ngươi sẽ bị diệt nên khi thân thể hoá thành bụi phấn sẽ không có cảm giác gì đâu.

Ngao Phụng nói.

- Đi theo ta.

Ngao Phụng lập tức bay lên không, Tần Chính cảm thấy một cổ năng lượng bao khoả lấy thân thể mình, ông không tự chủ được cũng bay lên.

Đám thị vệ, cung nữ chung quanh ngây ngốc nhìn. Bọn chúng căn bản không biết nên làm gì. Nhưng bọn chúng biết một điểm… thực lực của người thần bí đó quá mạnh, ít nhất là thượng tiên.

Nhưng bọn chúng tuyệt không biết, thượng tiên của bọn chúng chỉ mới là Kim Đan kì mà thôi, còn Ngao Phụng lại là nhất cấp yêu vương. Chênh lệch quá lớn đến mức không tưởng tượng được.

Trong một đình viện bên trong hoàng cung ở kinh thành.

Ba người Tần Chính, Tần Đức, Tần Phong đang ngồi một chỗ, bên cạnh bọn họ là Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan với lại Dư Lương.

- Ngao Phụng, ngươi không biết đâu, cái tên tiểu tử Tần Phong đó rất cứng đầu. Biết được ta muốn dùng hắn để uy hiếp Tần Vũ liền định tự bạo. Bất quá trước mặt ta muốn tự bạo thì đúng là chuyện buồn cười.

Đỗ Trung Quân cười lớn nói.

Nhất cấp ma vương không muốn cho người ta tự bạo thì Tần Phong làm sao mà thành công được?

- Ai, cái tên phụ thân Tần Đức cũng y hệt, muốn tự bạo. Xem ra người của Tần gia đúng là can đảm. Chả trách tên tiểu tử Tần Vũ chưa tới trăm năm đã có thành tựu như thế.

Hoa Nhan tán thưởng.

Dư Lương cũng gật đầu.

Dù là tu chân giả, người không sợ chết cũng không có nhiều.

- Hừ, đám các ngươi không có can đảm đối diện với tam đệ của ta lại đi sử dụng thủ đoạn này. Ta cảm thấy hổ thẹn thay cho các cao thủ như các ngươi.

Tần Phong lạnh lùng nói.

Tần gia tử đệ đều có dòng máu nóng, sao lại sợ cái chết chứ?

- Phong nhi, câm mồm.

Tần Đức giận dữ dùng linh thức truyền âm quát.

Tuy nguyên anh trong thể nội bị chế trụ nhưng việc dùng linh thức truyền âm không có quan hệ với nguyên anh mà chỉ là linh hồn chi lực.

- Phụ vương, con sai rồi.

Tần Phong biết ngay mình đã lỗ mãng, hắn biết bây giờ ba cha con mình đều lọt vào tay địch nhân, nếu bản thân chọc cho địch nhân nổi giận, nói không chừng còn giết chết hắn.

Dù giết đi mình hắn thì vẫn còn hai người Tần Đức và Tần Chính, dư sức để uy hiếp Tần Vũ.

- Ngao Phụng huynh, huynh đã truyền tấn báo cho Tần Vũ chưa?

Hoa Nhan hỏi.

Ngao Phụng lúc này mới từ từ lấy truyền tấn lệnh ra:

- Hoa Nhan huynh, đừng gấp gáp. Bây giờ thân nhân của hắn trong tay ta rồi, chúng ta đã đặt cấm chế trong thể nội bọn chúng. Chỉ cần một ý nghĩ thì thân nhân của hắn chết ngay. Dù bản thân Lan Phong tới cũng không có biện pháp để bắt chúng ta.

Lôi truyền tấn lệnh ra, yêu thức truyền tin tức đi.

- Tần Vũ, ngoan ngoãn một mình về hoàng cung Tần vương triều đi. Ta cùng với Hoa Nhan huynh, Đỗ Trung Quân huynh với lại Dư Lương đang đợi ngươi ở đó. Phụ thân và hai huynh đệ của ngươi cũng đang ở bên cạnh.

Ngao Phụng trực tiếp báo tin cho Tần Vũ.

Giữa không trung, Tần Vũ chân đạp cực phẩm tiên kiếm phi hành. Còn thần kiếm *"Phá Thiên"*, chưa đến lúc gặp nguy hiểm Tần Vũ cũng chưa cần sử dụng. Lúc này tâm tình của Tần Vũ rất tốt, chuyến đi tới Nghịch Ương cảnh đã thành công hoàn mỹ.

- "Phụ vương cùng con cháu Tần tộc đang sống yên tĩnh tại phàm nhân giới, bây giờ ta quay về liền bế quan tĩnh tu cho đến khi có đột phá thì phi thăng luôn. Phàm nhân giới… ta đã không còn gì luyến tiếc nữa."

Nét tươi cười trên mặt Tần Vũ rất hiền hoà.

Đột nhiên --

- Ân?

Tần Vũ lật tay lấy truyền tấn lệnh ra. Vừa nhìn sắc mặt Tần Vũ liền đại biến, một tia sát khí bắn ra từ mắt Tần Vũ.

Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Dư Lương.

Hàn quang trong mắt Tần Vũ bắn ra.

Lúc trước trong Nghịch Ương cảnh, Tần Vũ không coi bọn Ngao Phụng ra gì nên không thèm giết mấy người này. Không tưởng được đám người này lại đi bắt thân nhân của mình làm con tin.

Có Kiếm tiên Khôi Lỗi cửu cấp kim tiên, muốn giết bọn Ngao Phụng đơn giản như ăn cơm uống nước. Trong lòng Tần Vũ chưa hề để ý tới đám chuột nhắt này.

- Dám bắt thân nhân của ta làm con tin, vậy thì đừng trách ta độc ác.

Trong đáy lòng Tần Vũ đã dâng lên sát cơ.

Lúc vượt qua Thanh Vân lộ trong Nghịch Ương cảnh, bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan liên tục truyền tấn cho hắn kêu hắn đi qua Thanh Vân lộ đã làm Tần Vũ nổi giận rồi, hiện tại hắn đã nảy sinh ý muốn giết chết bọn chúng.

Trong lòng máy động, Tần Vũ hiểu hết mọi chuyện.

- Bắt mình đơn thân độc mã ngoan ngoãn quay về? Vì sợ Lan Phong ư. Hừ, bất quá… các ngươi có lẽ là không biết Kiếm tiên Lan Phong không hề tồn tại, ông ta chỉ là Kiếm tiên Khôi Lỗi của ta mà thôi. Ta quay về cũng giống như Kiếm tiên Lan Phong quay về thôi.

Tần Vũ cố nén sát ý.

Hắn hiểu rõ một điểm, tình huống bây giờ sợ là đối phương đã thi triển cấm chế trong thể nội của thân nhân mình. Nếu không cẩn thận làm thân nhân chết đi thì dù giết hết đối phương cũng không tránh khỏi hối hận.

Tần Vũ tăng tốc.

Toàn thân hoá thành một tia chớp bay hết tốc lực về Tiềm Long đại lục.

Trong đình viện ở hoàng cung tại kinh thành Tần vương triều.

Bốn người bọn Hoa Nhan đang yên lặng uống trà hầu như đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên không có một đạo quang hoa nhanh chóng hạ xuống sau đó hoá thành một người, chính là Tần Vũ vừa mới bay hết tốc lực về tới.

- Tiểu Vũ.

- Vũ nhi.

Ba người bọn Tần Đức nhìn thấy Tần Vũ không nhịn được liền lên tiếng gọi. Tần Vũ nhìn thấy phụ vương của mình cùng với đại ca, nhị ca, với công lực của hắn hiện tại có thể nhìn ra thể nội của thân nhân đều có cấm chế.

Chỉ cần một suy nghĩ của đối phương thì thân nhân của mình sẽ chết ngay tại trận.

Sát ý trong lòng Tần Vũ không khỏi dâng lên, hắn muốn đem toàn bộ bốn kẻ trước mặt giết chết.

Nhẫn, nhẫn, nhẫn!

Tần Vũ cố nén, nhưng dù cố gắng đến mấy mặt hắn vẫn đanh lại.

- Ngao Phụng, bốn người các ngươi muốn gì?

Mắt Tần Vũ lộ ra hàn quang.

- Vũ nhi, con không cần phải vì bọn ta mà chịu uỷ khuất. Tần tộc chúng ta chỉ cần có con tồn tại thì không thể xem là diệt vong, đừng để ý tới bọn ta, biết không?

Tần Đức trịnh trọng nói.

- Câm miệng.

Đỗ Trung Quân quát, một đạo khí kình liền từ thể nội Đỗ Trung Quân bắn tới Tần Đức.

Toàn thân Tần Vũ lập tức xuất hiện trước mặt Tần Đức chặn đạo khí kình đó lại. Trên thân Tần Vũ lúc này xuất hiện một bộ

chiến giáp màu tím sậm, đây là một bộ chiến giáp cực phẩm tiên khí.

Bản thân lúc bình thường chỉ sử dụng cực phẩm tiên khí, lúc nào nguy hiểm lắm mới sử dụng thần kiếm *"Phá Thiên"* với thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"*.

- Đỗ Trung Quân, các ngươi mà tiếp tục động thủ ta dám đảm bảo sư thúc Lan Phong với lại Lan thúc sẽ lập tức xuất hiện tại đây.

Tần Vũ cắn răng nói.

Lan Phong, Lan thúc?

Trong lòng bọn Hoa Nhan chấn động, bọn chúng biết rõ sự lợi hại của Lan Phong, sau lưng Lan Phong còn có một Lan thúc lợi hại hơn nữa.

- Đỗ Trung Quân, nhẹ nhàng chút.

Ngao Phụng bảo. Đỗ Trung Quân lập tức cười nói:

- Tần Vũ huynh đệ, vừa rồi ta không khống chế được bản thân. Ta bảo chứng tuyệt đối không có chuyện như vừa rồi nữa.

Kỳ thực, không chỉ có Tần Vũ sợ thân nhân bị giết mà bọn Hoa Nhan cũng sợ Tần Vũ phá hỏng tấm lưới bọn chúng chăng ra.

Bọn chúng muốn về tiên ma yêu giới còn phải bố trí trận pháp, còn bọn Lan Phong muốn tới chỉ cần thi triển đại na di, có lẽ chỉ phút chốc là tới. Bọn chúng muốn trốn chắc chắn không kịp.

- Tần Vũ huynh đệ, kỳ thực yêu cầu của bọn ta không cao, ngươi cũng biết… bọn ta từ tiên ma yêu giới hạ phàm, hao phí vô số tâm lực

là vì cái gì chứ? Chính là thần khí. - Ngao Phụng than thở - Nhưng mà hiện tại bọn ta chẳng có lấy một món.

- Ô, các người muốn thần khí?

Tần Vũ nhíu mày.

- Đúng, Tần Vũ huynh đệ, ngươi ở trong Cửu Trọng Thiên rốt cuộc lấy được mấy kiện thần khí vậy? Có thể nói cho bọn ta biết không?

Hoa Nhan hỏi.

Lúc này ba người bọn Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính bị những lời đàm thoại giữa Tần Vũ và đối phương làm kinh hãi.

Tiên ma yêu giới hạ phàm?

Thần khí?

Mấy người bọn Tần Đức tới bây giờ đã biết rất nhiều chuyện của tu chân giới, tiên khí cũng biết, đó đã là mức cao lắm rồi. *"Thần khí"* đúng là không dám tưởng tượng tới, lại còn từ tiên ma yêu giới hạ phàm?

- Mấy kẻ này là người hạ phàm ư.

Tần Đức nhìn bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan mà trong lòng thầm kinh hãi.

- Ta lấy được ba kiện thần khí. Tần Vũ nói thẳng. Kiện thứ nhất là thần khí *"Phá Thiên"*.

- *"Phá Thiên"* ta biết, đó là thần khí cực kỳ lợi hại mà năm xưa Nghịch Ương tiên đế tung hoành tiên ma yêu giới, công kích cực kỳ lăng lệ.

Hai mắt Hoa Nhan sáng rực.

- Đó là thần khí thích hợp nhất cho Kiếm tiên, sử dụng phối hợp với "Phá Thiên kiếm quyết" đúng là hoàn mỹ không có khuyết điểm.

Tần Vũ nói tiếp:

- Kiện thần khí thứ hai là *"Hắc Ngưng Tuyết"*, là một bộ thần khí chiến y.

Thần khí phòng ngự?

Mục quang của bọn Ngao Phụng như phát ra lửa.

- Còn kiện cuối cùng các người cũng đã biết, chính là "Mê Thần đồ quyển" được xưng là bảo vật đệ nhất của tiên ma yêu giới.

Tần Vũ bình thản nói.

Bọn Ngao Phụng run rẩy trong lòng.

- Tần Vũ huynh đệ, trên người ngươi có thần khí không?

Hoa Nhan hỏi đầu tiên.

Tần Vũ lắc đầu:

- Không có, ta đã đưa toàn bộ thần khí cho sư thúc. Ta sắp phi thăng rồi, đến tiên ma yêu giới mà mang theo thần khí thì rất nguy hiểm.

- Nói láo. - Đỗ Trung Quân quát lên đầu tiên - Ngươi lấy được ba kiện thần khí mà bằng lòng đưa hết cho sư thúc sao?

- Không tin thì ngươi cứ hỏi Man Càn và Tông Quật. Lúc ta đưa

đồ cho sư thúc bọn họ cũng có mặt ở đó. Ồ, Man Càn vừa dùng một loại trận pháp thông giữa tiên ma yêu giới với lại phàm nhân giới quay về rồi.

Tần Vũ nói rất tự nhiên.

Man Càn quay về rồi?

Trong mắt bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân loé lên một tia hâm mộ. Cùng là sứ giả hạ phàm nhưng Man Càn đã lấy được thần khí quay về, bọn họ lại phải chơi trò *"đi dây thép"*.

Có điều bọn họ đều hiểu rõ, thực lực nhất cấp kim tiên tại tiên ma yêu giới căn bản chẳng là gì cả, chỉ có lấy được thần khí thì địa vị của bọn họ mới được nâng lên một tầm cao mới.

Tần Vũ nhìn mấy người trước mặt, trong lòng run lên vì giận.

Nhưng hiện tại chỉ biết nhẫn nhịn.

Lúc bọn Hoa Nhan thả thân nhân của hắn ra để bắt lấy hắn chính là lúc hành động. Trong lòng Tần Vũ đã phán lệnh tử hình cho mấy người này, có điều chưa chấp hành mà thôi.

Chương 297

Thiên Ngoại(Ngoài Bầu Trời)

Biết Man Càn đã quay về, trong lòng bọn Ngao Phụng. Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân vừa hâm mộ vừa thấy không cam lòng. Nhưng chỉ phút chốc bọn chúng đã bình phục tâm tình, toàn bộ tâm tư dồn lên người Tần Vũ.

- Ngươi nói toàn bộ ba kiện thần khí đều không ở trên người?

Ngao Phụng hỏi lại.

- Ta nói không có là không có, không tin thì cứ đi hỏi.

Tần Vũ có chút phẫn nộ.

Ngao Phụng gật đầu nói:

- Được, quả nhiên là ngươi nói không có… vậy ta sẽ đi hỏi một phen, nếu phát hiện ngươi lừa ta thì ta sẽ giết một trong ba thân nhân này của ngươi.

Nói rồi Ngao Phụng lấy truyền tấn lệnh ra.

- Ngươi muốn hỏi ai thế?

Tần Vũ lên tiếng.

Trong lòng Tần Vũ lúc này có chút lo lắng, tuy hắn đã diễn kịch trước mặt Man Càn và Tông Quật là đem thần khí đưa hết cho Lan Phong, nhưng Tần Vũ lo lắng nếu như Ngao Phụng hỏi Tông Quật, Tông Quật không có đáp đúng như những gì đã thấy thì bản

thân sẽ rất thảm.

- Điểm này ngươi không cần quan tâm, ta tự có biện pháp.

Ngao Phụng cười nhạt nói.

Tần Vũ nhìn Ngao Phụng nói chuyện với người khác thông qua truyền tấn lệnh, trong lòng thấy thắc thỏm. Hắn biết quan hệ giữa Ngao Phụng và Tông Quật không tốt lắm, Tông Quật không nhất định sẽ nói thật.

Tần Vũ dấu tay sau lưng, lấy ra một khối truyền tấn lệnh.

Hắn chuẩn bị báo trước cho Tông Quật.

- Tần Vũ, ngươi làm gì đấy? - Thanh âm của Hoa Nhan vang lên - Vì sao lúc này lại lấy truyền tấn lệnh ra?

Từ đầu tới cuối tiên thức của Hoa Nhan luôn tán phát ra chú ý quan sát mọi động tĩnh.

Mục quang của Tần Vũ nhìn về phía Hoa Nhan, nhìn thấy Hoa Nhan tựa như cười mà không phải cười, hắn đành thu hồi truyền tấn lệnh.

- Tần Vũ, tốt nhất là ngươi nên thật thà một chút. Nếu ngươi thông báo cho Lan Phong sư thúc, còn có người gọi là Lan thúc nữa thì đừng trách bọn ta độc ác.

Đỗ Trung Quân giận dữ nói, Dư Lương cũng trừng mắt nhìn Tần Vũ.

Bọn Đỗ Trung Quân còn cho rằng Tần Vũ định ngầm thông báo cho bọn Lan Phong.

Điều bốn người bọn Đỗ Trung Quân sợ nhất là gì? Bọn chúng sợ nhất là Lan Phong hay người còn lợi hại hơn cả Lan Phong là Lan thúc tới đây. Bọn chúng biết với thực lực của Lan Phong, một khi Lan Phong ra tay thì bốn người không có cả hy vọng sống sót.

- Ngao Phụng, hỏi xong chưa?

Tần Vũ thôi thúc.

- Đợi thêm chút nữa.

Ngao Phụng mỉm cười nói với Tần Vũ, sau đó yên lặng chờ đợi.

Chỉ một chốc --

Ngao Phụng lại thông qua truyền tấn lệnh nói chuyện, sau khi thu truyền tấn lệnh lại Ngao Phụng gật đầu nói với Tần Vũ:

- Những lời ngươi nói là thật, được, bọn ta tin ngươi --

- Đợi một chút!

Lúc này Dư Lương bỗng lên tiếng.

Ba người Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân nhìn về phía Dư Lương.

Dư Lương cười tự trào nói:

- Ta biết thân phận của mình, đối với thần khí không hề có lòng tham. Chiến y phòng ngự trên người Tần Vũ huynh đệ chắc chắn là một cực phẩm tiên khí. Ngao Phụng huynh, các người còn nhớ những lời lúc trước không?

Trong lòng ba người bọn Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân có chút không thoải mái.

Bản thân ba người mạo hiểm chưa hề lấy được chút đồ gì. Tên Dư Lương này hiển nhiên là muốn lấy một bộ cực phẩm tiên khí chiến y sau đó bỏ đi. Bất quá, quả đúng là lúc trước bọn họ đã đáp ứng thì không thể nuốt lời.

Bọn Ngao Phụng nhìn về phía Tần Vũ.

- Cực phẩm tiên khí chiến y? - Tần Vũ cười lạnh nhìn bốn người - Các người muốn cực phẩm tiên khí chiến y trên người ta? Nhưng ít nhất cũng phải thể hiện thành ý, nếu không làm sao ta đưa cho các ngươi được?

Một kiện cực phẩm tiên khí chiến y đối với người vừa có thu hoạch lớn ở tầng chín Cửu Trọng Thiên như Tần Vũ mà nói căn bản không đáng gì.

Nhưng… bất luận ra sao cũng phải để bản thân chiếm thượng phong.

- Thành ý? Đơn giản thôi, bọn ta thả một người trước thì đã đủ thành ý chưa?

Đỗ Trung Quân cười nhạt sau đó vung tay giải trừ cấm chế trong thể nội Tần Chính. Đồng thời Đỗ Trung Quân cười nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Chính bất quá chỉ mới là tiên thiên cảnh giới mà thôi, có bố trí cấm chế hay không đối với bọn Đỗ Trung Quân mà nói cũng không có gì khác biệt.

Có lẽ chỉ cần bọn Đỗ Trung Quân phát tán công lực ra thì khí kình cũng đủ để giết chết Tần Chính rồi.

- Chậm đã.

Mục quang Tần Vũ lướt qua bốn người.

- Ta biết các người muốn lấy thần khí trong tay sư thúc ta. Các ngươi cũng muốn thông qua ta để uy hiếp sư thúc. Ta đáp ứng… sẽ ngoan ngoãn nghe lời các ngươi. Nhưng trước hết phải thả phụ vương cùng với đại ca, nhị ca của ta đã.

Hoa Nhan liền lên tiếng:

- Không được, nếu ngươi nuốt lời thì bọn ta…

- Nếu các ngươi không bằng lòng thả thân nhân của ta, một khi ta bằng lòng để các ngươi bắt rồi thì… các ngươi có thả thân nhân ra không? Hừ, Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Dư Lương, bốn người các ngươi nghe đây. Hiện tại chỉ có hai đường để chọn, một là các ngươi thả thân nhân của ta ra, ta bằng lòng để các ngươi bắt. Hai là tất cả ngọc đá cùng tan.

Trong tay Tần Vũ xuất hiện truyền tấn lệnh.

- Ta đếm đến ba, nếu các ngươi còn chưa chọn thì trưởng bối sư môn của ta nhận được tin tức sẽ lập tức đại na di tới đây. Đến lúc đó…

Khuôn mặt Tần Vũ tràn đầy lạnh lẽo.

- Phụ vương, đại ca, nhị ca, các người đừng trách con.

Mục quang Tần Vũ nhìn về phía Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong.

Mục quang Tần Đức lại ẩn chứa sự tán dương:

- Vũ nhi, như thế mới là con cháu Tần gia ta chứ, chết có là gì đâu?

Tần Phong và Tần Chính cũng kiên định nhìn Tần Vũ sau đó cười lạnh nhìn bọn Ngao Phụng.

Bốn người bọn Ngao Phụng giật mình.

Sau đó bốn người nhìn nhau đồng thời thầm truyền âm trao đổi.

Nhìn bốn người nói chuyện, Tần Vũ lại đang thầm chửi hai đại thần thú Mặc Kỳ Lân và Sử Tín. Hai đại thần thú này lúc trước được Tần Vũ phái đi chiếu cố thân nhân của mình, lúc bình thường bọn chúng đều sống trong hoàng cung.

Nhưng lúc bọn Ngao Phụng tới, Mặc Kỳ Lân và Sử Tín đều cảm thấy khí tức to lớn của bọn Ngao Phụng lại chạy đi trốn.

- Chủ nhân, không thể trách bọn tôi được. Bọn chúng quá mạnh đi, bọn tôi có ra tay cũng chỉ đâm đầu vào chỗ chết mà thôi. Bọn tôi tìm cách sống sót để chuẩn bị báo tin cho chủ nhân mà.

Mặc Kỳ Lân hoang mang trong lòng truyền tấn nói.

Sử Tín cũng hoang mang nói:

- Chủ nhân, bọn tôi không phải sợ chết mà là chết như thế không đáng chút nào.

Linh thú và chủ nhân có thể thông qua tâm niệm để nói chuyện.

- Được rồi, chuyện này tạm để đó.

Tần Vũ cũng biết nỗi khổ của hai đại linh thú.

- Xem xét xong chưa? Ta bắt đầu đếm đây, một!

Thanh âm của Tần Vũ vang lên.

Bọn Ngao Phụng giật mình.

- Hai!

Thanh âm của Tần Vũ cao lên, trong mắt xuất hiện một tia nghiêm khắc.

- Ngừng lại. Bọn ta đáp ứng.

Hoa Nhan nói ngay.

Bọn Hoa Nhan đã nghĩ thông rồi, thân nhân của Tần Vũ đem uy hiếp hắn còn được còn để uy hiếp Lan Phong thì vô dụng. Vì thế bọn chúng chỉ cần khống chế Tần Vũ là được.

- Rất tốt, các ngươi thả thân nhân của ta ra, ta sẽ đưa tay chịu trói.

Tần Vũ thu hồi truyền tấn lệnh.

Nhìn thấy Tần Vũ đưa tay cho bọn Ngao Phụng trói, mấy người Tần Đức có chút lo lắng.

- Hoa Nhan huynh, Ngao Phụng huynh, Đỗ huynh, ta cáo từ trước.

Dư Lương mỉm cười nói, lúc này hắn đã lấy được kiện cực phẩm tiên khí chiến y.

- Không tiễn.

Ngao Phụng lạnh nhạt nói, Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân cũng chỉ gật đầu, biểu tình trên mặt không được tốt.

Dư Lương cũng không giận, hoá thành một đạo tàn ảnh bay thẳng về phía Hồng hoang.

- Tần Vũ ngươi đừng có phản kháng, nếu không ta sẽ lập tức giết ngươi.

Đỗ Trung Quân đưa một tay chụp lấy Tần Vũ, năng lượng Huyết Ma ma đạo to lớn hoàn toàn bao phủ thân thể Tần Vũ, rất hiển nhiên là một khi Tần Vũ phản kháng hắn sẽ giết Tần Vũ ngay.

- Con mẹ nó, công pháp tu luyện của tên Tần Vũ này đúng là quái dị, cấm chế của ta không phong ấn được công lực của hắn.

Đỗ Trung Quân nói với Hoa Nhan ở bên cạnh.

Hoa Nhan cũng gật đầu nói:

- Thể nội tên Tần Vũ này đúng là kỳ quái. Hiện tại chỉ có thể dùng biện pháp dở nhất để cầm cố hắn.

Tần Vũ cười lạnh trong lòng.

- "Dùng cấm chế để phong ấn nguyên anh làm sao có tác dụng với "hằng tinh" trong thể nội của mình được."

Bọn Hoa Nhan chỉ có thể dùng *"biện pháp dở nhất"* để giam giữ Tần Vũ, đó chính là dùng năng lượng cường đại hình thành nên một cái hộ tráo chung quanh thân thể Tần Vũ. Cái hộ tráo này có tác dụng bảo vệ Tần Vũ đồng thời cũng ngăn trở năng lượng trong

thể nội Tần Vũ phát ra.

- "Hiện tại đang ở hoàng cung, tạm thời chưa giết ba tên các ngươi. Đợi khi ra khỏi khu vực hoàng cung thì chính là lúc ba tên các ngươi phải chết."

Trong lòng Tần Vũ tràn đầy sát ý.

Có điều lúc này vẫn chưa thích hợp để động thủ.

Giết ba cao thủ nhất cấp kim tiên, chỉ cần có một đạo năng lượng tán phát ra có lẽ sẽ là một đả kích lớn với toàn bộ hoàng cung của Tần vương triều.

- Ngao Phụng huynh, chúng ta bây giờ đi tới Hoàng Thạch tinh ư?

Hoa Nhan nhìn Ngao Phụng.

Ngao Phụng gật đầu nói:

- Bọn Lan Phong thập phần rành rẽ tinh cầu này, tới Hoàng Thạch tinh bên cạnh an toàn hơn một chút. Nơi đó không có người sinh sống, bọn ta cũng có thể thoải mái bố trí đại trận, đợi khi mọi thứ chuẩn bị xong thì hãy gọi Lan Phong tới.

Trong lòng Tần Vũ giờ đây chấn kinh.

- Hoàng Thạch tinh là ở đâu?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Ngao Phụng cười nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi lớn chừng này rồi nhưng chắc

chưa bao giờ rời tinh cầu này? Ha ha, nói thật nhé, trong phàm nhân giới thì số tinh cầu lớn hơn tinh cầu của các ngươi không nhiều đâu. Hoàng Thạch tinh chính là một tinh cầu không có người ở gần với tinh cầu của các ngươi nhất.

Tần Vũ đã từng biết được nhiều tri thức về vũ trụ từ *"Lôi Vệ"*.

Hắn biết rõ, tinh cầu không có người ở còn nhiều hơn tinh cầu có người ở nhiều. Tinh cầu mà mình đang sống đích xác là một tinh cầu rất lớn.

- Tinh cầu của các ngươi lớn nhưng cự ly cách các tinh cầu khác lại càng xa. Từ tinh cầu của các ngươi tới Hoàng Thạch tinh tuy cự ly lớn nhưng có ba người bọn ta giúp đỡ ngươi thì đơn giản đi nhiều lắm.

Ngao Phụng cười bình thản nói. Cự ly xa như thế, ngay cả tiên thức của Lan Phong cũng không phát hiện nổi đâu.

- Đương nhiên, trừ phi Lan Phong đã đạt tới cấp huyền tiên thì có thể phát hiện được.

Hoa Nhan nói thêm.

- Đừng lãng phí thời gian nữa, xuất phát.

Đỗ Trung Quân hét lên.

Tần Vũ lúc này lại thay đổi quyết định, tạm thời ngừng xuất thủ vì lúc ba người bọn Ngao Phụng rời khỏi tinh cầu này sẽ do mình nắm quyền sinh sát, hơn nữa bản thân chưa từng rời khỏi tinh cầu này bao giờ.

- Đi thôi!

Ngao Phụng dẫn đầu, hai người Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân mang theo Tần Vũ bay thẳng lên không. Lần đầu tiên Tần Vũ trực tiếp bay lên trời…

Hai người Tần Phong, Tần Chính cùng với Tần Đức cùng ngẩng đầu nhìn mấy người bọn Tần Vũ biến mất trên trời cao, không nói được lời nào.

- Phụ hoàng.

Tần Chính lên tiếng.

Tần Đức chậm rãi nói:

- Chính nhi, từ hôm nay trở đi, phàm là tử đệ trực hệ của Tần gia, mỗi đời cần phải có ba người sống trong Tinh Thần các. Qua một thời gian sẽ để người khác tới thay thế. Dù bản thân chúng ta chết đi cũng phải bảo tồn huyết mạch của Tần gia không được đứt đoạn. Cái cảm giác bị uy hiếp này, đúng là… rất khó chịu.

- Vâng, thưa phụ hoàng.

Tần Chính tuân mệnh, Tần Phong lại nhìn lên trời.

Giờ đây trên trời đã không còn hình bóng mấy người bọn Tần Vũ nữa rồi.

Vào lúc này đoàn người Ngao Phụng, Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân cùng với Tần Vũ đã bay lên nơi cao nhất của bầu trời, chỉ thấy trước mắt là lôi điện vô tận, còn có kình phong cuồng bạo

đến cực điểm.

- Đám lôi điện và gió vứt đi này cũng muốn ngăn cản?

Ngao Phụng cười nhạt nói, chỉ thấy trên thân Ngao Phụng phát ra đạo đạo quang hoa.

Năng lượng mạnh mẽ vẹt lôi điện, cuồng phong sang hai bên, đoàn người Ngao Phụng dễ dàng đi xuyên qua đám lôi điện cuồng phong vô tận, tiếp tục bay lên trên. Bay chừng ba thời thần.

Từ từ…

Trong mắt Tần Vũ là hư không vô biên, ở đằng xa trong hư không là từng tinh thể to lớn, chói mắt nhất là một hằng tinh gần với Tần Vũ nhất. Tần Vũ biết ngay đó chính là tinh cầu được mọi người gọi là Thái Dương (Mặt Trời).

- Tần Vũ huynh đệ, lần đầu tiên đi ra không gian cảm giác có phải là rất tốt?

Ngao Phụng mỉm cười bắt chuyện với Tần Vũ.

Tần Vũ vui vẻ gật đầu.

Giờ đây trong lòng Tần Vũ rất nhẹ nhõm, hiện tại đã rời khỏi Tiềm Long đại lục, đến khu vực ngoài không gian. Ở nơi này Tần Vũ muốn giết ba tên kia thì rất dễ dàng.

Huống chi, Tần Vũ còn muốn tới Hoàng Thạch tinh xem thử, nếu để bản thân tự bay thì phải bay đến lúc nào chứ?

- Tinh cầu không ngừng phát tán cái nóng vô tận kia gọi là Hằng tinh. Ngàn vạn lần đừng tới gần Hằng tinh, hoả diễm bên ngoài của nó đã rất khủng bố rồi, bên trong còn là thiên hoả, thậm chí vào sâu nữa

còn là Lam Thỉ thiên hoả, còn ở hạch tâm thì ngay cả tiên đế cao thủ cũng không dám tiến vào.

Hoa Nhan giới thiệu cho Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ thấy kinh ngạc.

Cách gọi của người ở tiên ma yêu giới lại giống với người ở tinh cầu mà Lôi Vệ sinh sống.

- Trong vũ trụ không gian có rất nhiều nguy hiểm, ví như vân thạch trôi nổi trong vũ trụ, hố đen, … vì thế việc phi hành trong vũ trụ không gian vô cùng nguy hiểm.

Ngao Phụng lên tiếng.

Đối với sự nguy hiểm của vũ trụ, Tần Vũ tự nhiên biết rõ.

"Lôi Vệ" - sư tôn chân chính của hắn - để lại cho hắn nhiều sách vở giảng giải rất nhiều tri thức của vũ trụ. Có khả năng là nhận thức về vũ trụ của Tần Vũ còn rành rẽ hơn bọn Ngao Phụng.

- A, đẹp quá.

Tần Vũ xoay người nhìn tinh cầu của mình.

- Tần Vũ huynh đệ, tinh cầu nơi các ngươi sinh sống được gọi là "Tử Huyền tinh". Nhìn từ chính diện thì tinh cầu của các ngươi rất đẹp, toàn là mặt nước vô biên. Nhìn từ phía ngược lại thì một bên là tử sắc, một bên bạch sắc.

Hoa Nhan nói.

Tần Vũ gật đầu.

Khu vực tử sắc chính là *"cực địa Viêm vực"*, còn nơi mang bạch

sắc chính là *"cực địa Hàn vực"*.

"Tử Huyền tinh", trong lòng Tần Vũ ghi nhớ cái tên này, đây chính là tinh cầu mẹ đẻ của hắn.

- Ngao Phụng huynh, Đỗ huynh, ba người chúng ta liên thủ thi triển đại na di đi thẳng tới Hoàng Thạch tinh đi.

Hoa Nhan nói với hai người Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân. Thực lực của bọn họ mới là nhất cấp kim tiên, chỉ mới miễn cưỡng thi triển được đại na di.

Tuy Hoàng Thạch tinh là tinh cầu gần với Tử Huyền tinh nhất, nhưng để mang Tần Vũ tới đó thì phải ba người liên thủ mới có thể nắm chắc.

Chương 298

Khả Liên (Đáng Thương)

- Đại na di?

Tần Vũ đối với thần thông - chỉ đạt tới thực lực của Kim tiên mới có thể sở hữu - này rất hiếu kỳ. Chỉ thấy lúc này ba người Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, Ngao Phụng đứng thành hình tam giác vây Tần Vũ vào giữa.

Từng cỗ năng lượng lưu động trên cơ thể ba người, liền biến tam giác này thành một khu vực đặc biệt.

Đột nhiên…

Tần Vũ cảm thấy cả người chấn động, một loại cảm giác kỳ lạ bùng lên trong đầu, cả người trong nháy mắt phảng phất như dung hợp cùng thiên địa, nhưng chỉ trong phút chốc cảm giác đó liền biến mất.

- Đến rồi.

Thanh âm của Ngao Phụng vang lên.

Lúc này Tần Vũ mới phát hiện cảnh sắc xung quanh hoàn toàn bất đồng, vừa rồi còn ở bên cạnh hành tinh quê hương của mình *"Tử Huyền tinh"*, nhưng hiện tại đã ở trên bầu trời một tinh cầu màu vàng.

Nhìn sang bên phải, ở phía bên trái Hoàng Thạch tinh chỉ có một tinh cầu khổng lồ, Tử Huyền tinh.

- Từ Tử Huyền tinh nhìn Hoàng Thạch tinh, Hoàng Thạch tinh chỉ

to bằng một nắm tay, nhưng từ Hoàng Thạch tinh nhìn Tử Huyền tinh, cảm giác Tử Huyền tinh vẫn lớn như đang ở trước mặt.

Tần Vũ không khỏi kinh thán.

Cứ như mắt nhìn, khoảng cách từ đây tới Tử Huyền tinh chỉ có trăm bước mà thôi.

Tử Huyền tinh thật quá lớn.

- Tần Vũ huynh đệ, trong vũ trụ, hai tinh cầu nhìn thì giống như không xa, nhưng nếu ngươi muốn từ một tinh cầu này bay tới một tinh cầu khác, sau khi ngươi phi hành mới phát hiện hai tinh cầu cách xa nhau thế nào. Hơn nữa… trong vũ trụ còn có một việc vô cùng quái dị, ngươi nếu như dùng mắt nhìn, tinh cầu đó ở một vị trí, nhưng đợi đến lúc ngươi thông qua thuấn di tới gần sẽ phát hiện, phương hướng phát hiện lúc đầu là sai.

Hoa Nhan đem những tri thức này nói ra.

Tần Vũ trong lòng thầm cười.

Đạo lý này ta đương nhiên biết. Án chiếu *"Lôi Vệ"* sư tôn giới thiệu, đó chính là nguyên lý quang tuyến chiết xạ (chắc là sự khúc xạ ánh sáng), là bởi vì trong vũ trụ không gian… Thực tế Tần Vũ cũng không hiểu lắm, nhưng hắn miễn cưỡng biết được một chút đại khái.

- Đường kính của Tử Huyền tinh tới mười tỷ dặm, nhưng đường kính của Hoàng Thạch tinh chỉ khoảng một trăm triệu dặm. Thể tích cả hai hơn nhau trăm vạn lần!

Đỗ Trung Quân cảm thán nói,

- Tinh cầu tơ như Tử Huyền tinh, cũng thật là hiếm có.

Ba người Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân,Hoa Nhan nhìn vế phía Tử Huyền tinh, nhìn Tử Huyền tinh khổng lồ đó, cũng không khỏi đồng tình.

Trong phạm vi tầm nhìn, gần ba phần bị Tử Huyền tinh choán lấy. Độ lớn của Tử Huyền tinh có thể tưởng tượng được.

- Đỗ huynh, Hoa Nhan huynh, chúng ta nên tới Hoàng Thạch tinh bắt đầu bố trí trận pháp thôi, đợi đến lúc trận pháp bố trí thành công cũng là lúc mời "Lan Phong" tới.

Ngao Phụng cười nói.

Nghĩ đến thần khí trên người Lan Phong, Đỗ Trung Quân và Hoa Nhan chỉ gật đầu. Lập tức mang theo Tần Vũ, trực tiếp bay tới Hoàng Thạch tinh.

Hoàng Thạch tinh rất quái dị, cấu thành cả tinh cầu phần lớn là nham thạch, đó cũng là lý do mật độ Hoàng Thạch tinh lớn vô cùng, tương tự trọng lực cũng cực lớn.

Trọng lực của Hoàng Thạch tinh, lớn hơn Tử Huyền tinh khoảng hai mươi lần.

Trọng lực gấp hai mươi lần, nếu như là phàm nhân có thể trong chớp mắt xương cốt nội tạng vỡ nát, chết ngay lập tức. Nhưng bọn người Tần Vũ đâu phải là người bình thường. Trọng lực gấp hai mươi lần, đối với mấy người này căn bản không có ảnh hưởng.

Đứng trên Hoàng Thạch tinh, Tần Vũ ngẩng nhìn lên trời.

Bầu trời Hoàng Thạch tinh không giống Tử Huyền tinh có nhiều thứ cản trở, bởi vậy ở trên Hoàng Thạch tinh có thể thấy cả bầu trời sao rất rõ ràng, từng tinh cầu rực rỡ.

- Này, mấy người các ngươi để mặc ta ở đây, thậm chí giải trừ năng lượng cấm cố trên người ta, không lo lắng ta bỏ chạy ư?

Tần Vũ nói với ba người Ngao Phụng đang chuyên tâm bố trận ở xa.

Lúc này mấy người Ngao Phụng đang bố trí một mê trận cực lớn, kể cả đối với trận pháp rất quen thuộc, cũng phải cần mười ngày nửa tháng mới có thể bố trí thành công. Nghe câu nói của Tần Vũ, Ngao Phụng nhìn Tần Vũ cười nói:

- Có bổn sự thì chạy đi, ngươi hiện tại cả thuấn di cũng không thể, nếu như dựa vào phi hành muốn tới Tử Huyền tinh, không biết đến khi nào mới đến được.

Tần Vũ hơi mỉm cười, không nói gì nữa.

Mấy ngày này, thái độ của ba người Ngạo Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nham đối với hắn còn rất tốt, bình thường cũng cười cười nói nói, thậm chí còn giải trừ năng lượng cấm cố trên người Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ hiểu rõ.

Mấy người này hiện tại đối với mình tốt như vậy, chính là hy vọng mình có thể hợp tác hữu hảo, lừa Lan Phong tới.

Tần Vũ cũng chẳng nghĩ nhiều nữa, cẩn thận thưởng thức cảnh sắc Hoàng Thạch tinh.

Bề mặt Hoàng Thạch tinh chỉ có một ít hoàng sắc nham thạch, ngẩng đầu lên liền có thể nhìn thấy vô số tinh cầu, thậm chí cả hằng tinh cũng có thể thấy không ít, hằng tinh gần nhất thể tích xem ra lại không bằng Tử Huyền tinh.

Trong không gian vũ trụ xa xôi, sơ qua cũng thấy vài chục

hằng tinh, còn có hàng loạt tinh cầu, các tinh cầu đó ước chừng đều là tinh cầu không có người. Rốt cuộc trong vũ trụ số lượng tinh cầu có người thật sự quá ít.

Từng ngày trôi qua trong yên bình, thoáng chốc đã mười ba ngày.

Trên bề mặt Hoàng Thạch tinh có bốn tòa thạch ốc, thạch ốc này chính là của bốn người Tần Vũ, lúc này ba người Tần Vũ, Ngao Phụng, Hoa Nhan đang đứng cạnh thạch ốc, còn Đỗ Trung Quân đang ở bên ngoài mấy nghìn mét.

- Đỗ huynh, ngươi nhìn thấy chúng ta chứ?

Ngao Phụng nói lớn.

- Nhìn thấy.

Đỗ Trung Quân đáp lại.

Lúc này, mọi người chính là đang kiểm tra hiệu quả Mê huyễn đại trận của người đến từ Yêu giới Long tộc này.

- Ngươi hiện tại tìm biện pháp đến chỗ chúng ta, xem có thể thành công không.

Ngao Phụng lại lên tiếng.

- Được, ta bắt đầu đây.

Đỗ Trung Quân nói xong liền trực tiếp tiến lên phía trước, còn Ngao Phụng, Hoa Nhan kể cả Tần Vũ đều cẩn thận quan sát Đỗ

Trung Quân, xem Đỗ Trung Quân có thể tiến tới hay không.

Ngao Phụng trên mặt có một chút tự tin:

- Phạm vi đại trận này có chu vi khoảng sáu dặm, Đỗ Trung Quân sẽ lập tức tiến vào trong đại trận… Đúng, hắn đã tiến vào rồi.

Tần Vũ và Hoa Nhan cẩn thận nhìn hình ảnh Đỗ Trung Quân.

Khi Đỗ Trung Quân vừa bước vào trong phạm vi đại trận, cả người liền lập tức dừng lại:

- Ngao Phụng huynh, ta hiện tại căn bản không nhìn thấy thạch ốc của các ngươi nữa, ta chỉ nhìn thấy một mảng thảo nguyên.

Ngao Phụng gật đầu.

- Không sao. Đại trận này chỉ có công hiệu vây khốn người, không có công hiệu làm bị thương người khác. Ngươi tiếp tục tiến tới thử xem.

Mê trận này, chính là một bộ phận của một siêu cấp đại trận trong Long tộc. Siêu cấp đại trận đó, phân thành mê trận ở bên ngoài, huyễn trận ở bên trong, còn có sát trận tiềm phục. Mê trận chỉ có công hiệu mê hoặc người mà thôi.

Tần Vũ thấy rõ Đỗ Trung Quân chỉ liên tục đi lại trong phạm vi vòng tròn chu vi mười bước , làm thế nào cũng không bước được ra khỏi vòng tròn đó.

Tần Vũ nhắm mắt lại, bắt đầu dùng linh thức cảm ứng đại trận trước mặt, vừa nhắm mắt Tần Vũ liền cảm thấy phía trước là một khu vực hỗn loạn, cả không gian ở đó đều bị vặn xoắn.

- "Mê trận thật lợi hại."

Tần Vũ trong lòng kinh hãi.

Hắn hiểu rõ, cả không gian cũng chịu ảnh hưởng như vậy, muốn tiến lại độ khó quả thực vô cùng lớn.

- Đỗ huynh, ngươi nhắm mắt lại, ta tới đưa huynh ra.

Ngao Phụng cao giọng nói.

Đỗ Trung Quân lập tức nhắm mắt, chỉ thấy Ngao Phụng thân hình chớp động, giống như đang đi dạo bước đi trong đại trận, chỉ là bộ pháp của Ngao Phụng vô cùng kỳ quái, hắn đi mấy trăm bước mới lại gần trung tâm đại trận mấy bước, cứ như vậy liên tục bước đi, mất một lúc mới tới được vị trí của Đỗ Trung Quân.

Nắm lấy tay Đỗ Trung Quân, Đỗ Trung Quân lại tiếp tục không ngừng bước đi, không ngừng bước một vài bộ pháp quái dị, một lúc lâu mới quay về trong thạch ốc.

- Được rồi. Đỗ huynh, đã thành công ra khỏi rồi.

Ngao Phụng cười nhẹ nói.

Đỗ Trung Quân vừa ra ngoài liền chấn kinh nhìn Ngao Phụng, kinh ngạc nói:

- Ngao Phụng huynh, sự lợi hại của mê trận này đơn giản là vượt quá tưởng tượng a, ta không ngờ cả đệ nhất mê đồ cũng không thoát ra được.

Ngao Phụng tự tin nói:

- Mê trận này chỉ là một phần trong nghiên cứu trận pháp của ta,

trận pháp hoàn chỉnh chính là mật trận trong Long tộc của ta. Nếu như hoàn toàn bố trí thành công, kể cả tiên đế cũng đừng mong vượt qua. Mê trận này tuy chỉ là một bộ phận, nhưng cũng có thể cản trở một tiên đế cao thủ một hai ngày, còn Lan Phong, ước chừng có thể kiềm chế hắn mười ngày nửa tháng.

- Bội phục, bội phục.

Hoa Nhan cũng kinh ngạc nói.

Trăm nghe không bằng mắt thấy.

Long tộc ở Tiên ma yêu giới địa vị đặc biệt, nếu như Tiên giới hoặc Ma giới hoàn toàn đoàn kết lại, thực lực tuyệt đối có thể vượt qua Long tộc. Nhưng Tiên giới và Ma giới thực lực lớn như vậy, làm sao có thể đoàn kết?

Nhưng Long tộc lại vô cùng đoàn kết, cả Long tộc đều nghe lệnh Long hoàng, Long tộc đoàn kết như một, tại cả Tiên ma yêu giới đều là bất khả xâm phạm. Không ai dám động đến Long tộc, điều này khiến cho các bí ẩn của Long tộc, bên ngoài không thế lực nào biết.

- Tần Vũ, người có thể truyền tấn cho Lan Phong sư thúc của ngươi rồi chứ? Ngươi nên nhớ câu nói lúc trước, chúng ta cũng đã tuân thủ lời nói thả thân nhân của ngươi.

Ngao Phụng nhìn Tần Vũ.

Đại trận hoàn thành, chính là lúc phải khiến Lan Phong tới.

Đợi lấy được thần khí từ trên tay Lan Phong, tam đại sứ giả bọn chúng có thể trực tiếp quay về Tiên ma yêu giới.

Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân cũng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ điềm nhiên cười nói:

- Các vị mấy ngày nay đối đãi ta rất tốt, ta sao có thể nuốt lời?

Nói xong, Tần Vũ liền lấy ra truyền tấn lệnh, ba người Ngao Phụng ánh mắt lập tức phát sáng.

Bọn chúng biết Tần Vũ đang truyền tấn cho Lan Phong.

- Từ Hoàng Thạch tinh tới Tử Huyền tinh, khoảng cách xa như vậy, truyền tấn lệnh có hiệu quả không?

Đỗ Trung Quân đột nhiên nói nhỏ với Ngao Phụng.

Truyền tấn lệnh trên thực tế cự ly truyện cũng có hạn chế.

Tại tiên ma yêu giới, bình thường các cao thủ cách nhau cực xa truyền tấn, đều sử dụng vật phẩm cao hơn một cấp so với truyền tấn lệnh. Còn truyền tấn lệnh? Cũng chỉ lưu truyền giữa các tu tiên giả bình thường mà thôi.

- Không sao, Hoàng Thạch tinh và Tử Huyền tinh còn là khá gần nhau, hơn nữa ta sớm đã thử truyền tấn với Phương Điền, có thể truyền tấn được.

Ngao Phụng gật đầu khẳng định.

Nghe thấy Ngao Phụng đã thử truyền tấn cùng Phương Điền, Đỗ Trung Quân mới yên tâm.

- Được rồi, ta đã thông tri cho sư thúc của ta, nói với người tất cả mọi chuyện… Xem ra sư thúc ta có một chút phẫn nộ.

Tần Vũ cười khổ nhìn ba người Ngao Phụng.

- Nói rồi ư? Rất tốt!

Ngao Phụng đột nhiên xuất cước đá vào bụng Tần Vũ, cả người Tần Vũ lập tức bị một cước đã bay, Ngao Phụng sắc mặt đầy lạnh lùng:

- Hoa Nhan, giúp cấm cố tiểu tử này. Mấy ngày này đối với hắn lễ mạo như vậy, hắn đã quên mình là ai rồi, còn thực sự nghĩ rằng có thể tương xứng huynh đệ với chúng ta.

Một cước đó, đối với Tần Vũ cơ hồ chẳng có bao nhiêu tổn thương.

- "Giờ mới đúng là hiện thực."

Tần Vũ tự giễu mình,

- Các ngươi ngay từ đầu đã lo ta không hợp tác không thông tri cho sư thúc ta, bởi vậy đối với ta lễ mạo như vậy, hiện tại lại một cước đá ta đi xa.

Trên mặt Tần Vũ hiện một nụ cười rất quái dị.

- Xem ra ngươi cũng không phải đồ ngốc.

Đỗ Trung Quân cười nói

- Hiện tại Lan Phong đang tới, chúng ta còn cần dùng ngươi làm gì?

Tần Vũ nói:

- Có một việc ta rất kỳ quái, mê trận này lợi hại như vậy, chẳng lẽ không thể phá ư?

Ngao Phụng cười lạnh nói:

- Tiểu tử, có phải muốn phá trừ mê trận, giúp sư thúc của ngươi? Nói cho ngươi cũng không có vấn đề. Phá mê trận, phá từ bên ngoài, chỉ có thể dựa vào sức mạnh. Còn phá từ bên trong đơn giản một chút, dùng sức mạnh phá mỗi một trận cơ là được. Nhưng… mỗi một trận cơ đều có cấm chế do ta sắp đặt, nếu như công lực không vượt qua ta, đừng mong phá được.

- Ồ…

Tần Vũ đã hiểu rõ.

- Tần Vũ, ngươi không thấy ngươi quá lắm chuyện sao? Cút vào trong thạch ốc của ngươi đi.

Đỗ Trung Quân đột nhiên hét lớn.

Mấy ngày này bọn chúng bực mình muốn chết, lúc này liền dùng Tần Vũ trút giận.

- Được, được, ta cút, ta cút.

Tần Vũ cười tươi, giống như tản bộ bước về thạch ốc của mình.

- Ngao Phụng huynh, Lan Phong trong tay có thể có ba kiện bảo vật, với địa vị của Tần Vũ trong lòng Lan Phong, chúng ta có thể lấy được bảo bối nào đây?

Tuy nhiên vừa lúc Tần Vũ bước vào trong thạch ốc…

- Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, mau thả sư điệt của ta, nếu không tất cả các ngươi đều phải chết.

Một đạo âm thanh lạnh lùng không ngừng vang lên trong không gian mấy nghìn dặm.

- Là Lan Phong.

Mấy người Ngao Phụng nhất loạt đứng bật dậy, cẩn thận quan sát khắp chung quanh mê trận, bọn chúng muốn biết Lan Phong là từ phương hướng nào tới.

- Tên Lan Phong này tốc độ nhanh quá.

Hoa Nhan thấp giọng nói.

Ngao Phụng cũng gật đầu:

- Lan Phong này thực lực xác thực vượt xa chúng ta, ước chừng hắn trực tiếp sử dụng Đại na di, trong phút chốc đã tới Hoàng Thạch tinh, chỉ là không biết hắn hiện tại đang ở vị trí nào.

Ba người Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân quay nhìn khắp các phía, muốn nhìn thấy thân ảnh của Lan Phong.

- Đừng tìm nữa, ta ở đây.

Khiến cho ba người Ngao Phụng sợ đến mất hồn chính là… thanh âm của Lan Phong không ngờ vang lên từ phía sau bọn chúng. Bọn chúng xoay người nhanh như chớp, vừa kịp nhìn thấy Lan Phong và Tần Vũ từ trong thạch ốc đó đi ra.

- Làm sao có thể, làm sao có thể?

Ba người Ngao Phụng ngây ra, bọn chúng thế nào cũng không hiểu Lan Phong làm sao từ trong thạch ốc bước ra.

Tần Vũ bước lên trước Lan Phong, chăm chú nhìn ba người.

- Làm sao? Nghĩ không ra à? - Tần Vũ cười nhẹ nói - Trong thạch ốc đó không chỉ có Lan Phong, còn có người khác.

Tiếng của Tần Vũ vừa dứt, chỉ thấy một bạch y mỹ nữ liền từ trong thạch ốc bước ra.

Bạch y mỹ nữ chính là thủ lĩnh của *"Vạn Thú phổ"* đệ nhất tầng Sóc Yến, cùng với Sóc Yến, lần lượt từng cửu cấp Thiên yêu linh thú cũng từ trong thạch ốc đi ra…

Ba người Ngao Phụng, Hoa Nhan và Đỗ Trung Quân từ đầu đến cuối chỉ ngây ra nhìn.

Cửu cấp Thiên yêu, so với bọn chúng chỉ kém một chút, nhưng hiện tại, trong thạch ốc đó đã đi ra hơn một trăm cửu cấp Thiên yêu, bao nhiêu cửu cấp Thiên yêu chiếm cứ khắp nơi, ngần ấy cửu cấp Thiên yêu đồng lọat lao lên là có thể giết sạch bọn chúng.

Bao nhiêu cửu cấp Thiên yêu, ánh mắt nhìn chằm chằm bọn chúng, còn có Lan Phong lạnh lùng đáng sợ dẫn đầu, bọn Hoa Nhan, ba kẻ đáng thương chỉ có thực lực nhất cấp Kim tiên trong lòng phát run.

Chương 299

Hoàng Thạch Tinh Khổ Tu (Khổ Tu Tại Hoàng Thạch Tinh)

Dịch giả: cacatiensinh

- Thạch ốc đó làm sao vậy?

Ba người Ngao Phụng trong lòng kinh ngạc, trong đầu tràn đầy mơ hồ, trong mắt bọn chúng, thạch ốc đó giống như một thông đạo với địa ngục, lần lượt từng cửu cấp Thiên yêu từ trong bước ra.

Ba người Ngao Phụng tuy không tương thông, nhưng cũng hiểu rõ một điểm... đại thế đã mất!

Ánh mắt Ngao Phụng đột nhiên phát sáng, nhìn chằm chằm vào Lan Phong tức giận nói:

- Lan Phong, công lực ngươi vượt xa chúng ta. Muốn giết thì giết, nhưng đến lúc này, ngươi làm sao còn dùng yêu thú trong Vạn Thú phổ uy hiếp chúng ta? Với thực lực của ngươi sợ rằng có thể mở tấng thứ hai, không xuất động linh thú đẳng cấp Yêu vương, lại để cửu cấp Thiên yêu tiến ra, có phải muốn làm nhục chúng ta?

Mấy người Ngao Phụng lúc trước ở Nghịch Ương cảnh, chỉ nhìn thấy Lan Phong đoạt được *"Vạn Thú phổ"*, lúc này còn nghĩ những linh thú này là do Lan Phong phóng xuất ra.

Tần Vũ cười nhạt một tiếng:

- Đáng thương, đáng thương a!

Tiếng thở dài của Tần Vũ vang khắp cả đại trận, đến chết vẫn không biết ai sát tử bọn chúng, điều này không đáng thương sao?

- Tần Vũ, ngươi khoa trương cái gì. Chẳng qua có sư thúc Lan Phong ngươi ở đây.

Đỗ Trung Quân quát,

Phía sau hắn là ba người cũng biết mình hẳn phải chết, tự nhiên không cần để ý gì nhiều.

Tần Vũ mỉm cười.

- Đến bây giờ các ngươi còn không biết a.

Tần Vũ than

- Bất quá đến lúc này ta cũng không lưu các ngươi được nữa, trước khi chết cấp cho các ngươi một gợi ý, các ngươi hiểu thì hiểu, không hiểu thì cứ hồ đồ mà chết đi.

- Gợi ý?

Ba người Ngao Phụng trong lòng rung động.

- Bái kiến chủ nhân.

Sóc Yến và tất cả cửu cấp Thiên yêu đồng thời cúi mình tôn kính nói. Thanh âm vang vọng cả bầu trời, cả đám đông Thiên yêu này đều cung kính hướng về phía Tần Vũ cúi mình, hiển nhiên *"chủ nhân"* chính là Tần Vũ.

- Chủ nhân?

Ba người Ngao Phụng ngây ngốc nhìn Tần Vũ, đầu giống như bị sét đánh trúng.

- Ai, những kẻ đáng thương, tới hiện tại còn không hiểu rõ?

Tần Vũ cười nhạt nói.

- Lan Phong, có thể động thủ rồi, nhớ lưu lại nguyên anh của bọn chúng, nguyên anh của bọn chúng ta còn chuẩn bị dùng để tu luyện.

Ba người Ngao Phụng lúc này mới hơi tỉnh táo, nhìn thấy một *"sư điệt"* dùng mệnh lệnh nói với một *"sư thúc"*. Ba người Ngao Phụng trong lòng lại lập tức mơ hồ.

Lan Phong gật đầu, chỉ thấy ba đạo kiếm khí ngưng tụ đến cực điểm đột nhiên xuất hiện.

- A!

Ba người Ngao Phụng bừng tỉnh, tuy nhiên công kích của một cửu cấp Kim tiên bọn chúng có thể tránh được?

- Hưu!

Âm thanh đó gần như cùng lúc vang lên. Liền đó thanh âm ngã xuống cũng liên tiếp vang lên.

Ba luồng kiếm khí đột nhiên xuất hiện, ba người Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan đôi mắt trợn trừng đã ngã trên mặt đất, giây lát vừa rồi linh hồn của ba người đã bị bắn xuyên qua, Lan Phong tốc độ quá nhanh, thậm chí khiến ba người Ngao Phụng không kịp né tránh.

- Ba nguyên anh của nhất cấp Kim tiên.

Tần Vũ chộp lấy ba nguyên anh, ba nguyên anh này đều có mô dạng của ba người Đỗ Trung Quân, Hoa Nhan, chỉ là không có một chút linh động. Hiển nhiên linh hồn đã tiêu tán.

- Các ngươi mang ta tới Hoàng Thạch tinh. Để ta một lần cảm thụ vũ trụ vô cùng. Ta để các ngươi sống nửa tháng cũng tính là đối xử tốt với các ngươi rồi. Khi các ngươi đối phó như thế với thân nhân của ta, các ngươi đã bị phán tử hình rồi.

Cười nhạt một tiếng, thuận tay bỏ ba nguyên anh vào trong Diễm Huyền chi giới.

- A. Cả Hoàng Thạch tinh chỉ có mình ta rồi.

Tần Vũ nhìn bốn phương tám hướng, một vùng hoàng thạch mênh mông. Lại ngẩng đầu nhìn vũ trụ vô biên, từng khối tinh thể cự đại khiến lòng người không khỏi mở rộng ra.

- Mê trận này kiến tạo rất tốt.

Tần Vũ cẩn thận quan sát mê trận khổng lồ, hắn cũng không vội phá mê trận này.

Bố trí mê trận này có không ít trận cơ, phá trận từ bên trong giản đơn hơn nhiều, đặc biệt mình có kiếm tiên Khôi Lỗi. Thực lực của cửu cấp Kim tiên kể cả ngạnh phá cũng có thể dễ dàng phá hủy, bất quá… mình không nên khinh thường dùng một chiêu để ngạnh phá. Bởi vì năng lượng của kiếm tiên khôi lỗi trong tay cần cực phẩm nguyên linh thạch cung ứng.

Bởi vậy chỉ có sử dụng phương pháp đơn giản nhất… đem trận cơ lần lượt phá hủy.

- Bất quá hiện tại còn chưa vội phá trận pháp này. Công pháp

"Tinh Thần Biến" của ta đã đến Hằng Tinh kỳ, tương lai ta phải tự mình cảm ngộ mới có thể có đột phá phi thăng Tiên ma yêu giới. Thế nhưng… không có kinh nghiệm của tiền nhân, ta cũng chỉ có thể tự mình bế quan khổ tu.

Tần Vũ trong lòng nhất động, kiếm tiên khôi lỗi trực tiếp dung nhập vào thân thể của mình.

- Ta cứ ở Hoàng Thạch tinh này khổ tu. Bầu trời Hoàng Thạch tinh trống không, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy vô số tinh thể, đối với tu vi tâm cảnh cũng rất có ích. Hơn nữa khổ tu ở đây, chung quanh có mê trận bảo hộ, ta cũng yên tâm.

Tần Vũ lập tức ngồi xuống bên cạnh thạch ốc.

- Sóc Yến nghe lệnh.

Thanh âm điềm nhiên của Tần Vũ truyền tới.

Sóc Yến lập tức cúi mình.

- Ta sắp toàn tâm bế quan khổ tu. Ngươi chọn ba người cùng ngươi làm hộ pháp của ta, nguy hiểm bình thường căn bản không tiến qua được mê trận này, nếu như có nguy hiểm nào cả mê trận cũng không cản được, các ngươi phải gọi ta dậy.

Tần Vũ hạ lệnh.

- Vâng.

Sóc Yến lập tức ra lệnh cho ba người, còn các linh thú khác liền cúi mình lần lượt đều quay về Vạn Thú phổ, Vạn Thú phổ đối với những linh thú đó mà nói cũng giống như nhà mà thôi, tiến nhập Vạn Thú phổ căn bản không cần Tần Vũ giúp đỡ.

Hai nam hai nữ, tổng cộng tứ đại hộ pháp ngồi bốn phía Tần Vũ bắt đầu tĩnh tâm bảo vệ.

Bọn họ cũng minh bạch, có mê trận bảo vệ nhiệm vụ của bọn họ rất dễ dàng. Nếu như có nguy hiểm gì có thể đột phá mê trận, với công lực của bốn người bọn họ cũng không chống cự được, bọn họ chỉ có tác dụng cảnh giới mà thôi.

- Lập Nhi, Tiểu Hắc, Phí Phí.

Trong đầu Tần Vũ dần dần hiện ra hình ảnh ba người, Lập Nhi mỉm cười khoé miệng hơi có núm đồng tiền, Tiểu Hắc ánh mắt ngoài lạnh trong nóng, còn có Hầu Phí hay cười đùa.

Tần Vũ vẫy tay lấy ra truyền tấn lệnh, lần này hắn muốn nói chuyện với phụ vương và người thân của mình, để người thân của mình không lo lắng:

- Phụ vương, con hiện tại đã an toàn rồi, chỉ là sắp tới con phải chuẩn bị bế quan tu luyện, lần bế quan tu luyện này con cũng không biết phải đến khi nào, mọi người vạn lần đừng lo lắng.

Tần Đức đang ở Tử Huyền tinh xa xôi, từ khi Tần Vũ bị bắt đi trong lòng luôn lo lắng, lúc này nhận được truyền tấn của Tần Vũ tự nhiên đại hỷ.

- Vũ nhi, tốt, tốt.

Tần Đức trong lòng hoàn toàn yên tâm,

- Con bế quan tu luyện đi, không cần lo cho phụ vương. Biết con không sao, phụ vương đã an tâm rồi.

Tần Vũ tiếp tục cùng người thân của mình truyền tấn, sau

cùng kết thúc, Tần Vũ liền thu lại truyền tấn lệnh bắt đầu bế quan tu luyện.

Tần Vũ nhắm mắt, tâm trí hoàn toàn buông lỏng, bắt đầu dung hợp khăng khít với thiên địa…

Theo thời gian dần trôi qua, Tần Vũ cứ như vậy lặng im ngồi.

Quên đi thời gian, quên đi địa điểm, quên đi quá khứ, quên đi tương lai, quên đi chính mình.

Tâm trí trong sáng, tiến vào trạng thái huyền minh mờ ảo.

Tu luyện giả một khi tiến vào trạng thái kì diệu đó, có thể chỉ trong giây lát sẽ tỉnh lại, có thể năm ba ngày mới tỉnh lại, cũng có thể mười năm, trăm năm, thậm chí vạn năm, mười vạn năm. Điều này vô cùng khó nói.

Cùng với thời gian trôi đi, trên người Tần Vũ bắt đầu bao phủ một lớp bụi, đó là bụi toái thạch… Từ từ, cả người Tần Vũ đều bị bụi bao phủ. Còn bọn Sóc Yến tứ đại hộ pháp cũng không giúp Tần Vũ loại trừ bụi.

Bởi vì mấy người Sóc Yến hiểu rõ, dưới tình huống bế quan kiểu này, tối kỵ bị làm gián đoạn tu luyện.

Bụi trên người Tần Vũ càng lúc càng nhiều, sau cùng giống như một bức tượng đá.

Trên Tử Huyền tinh cách không xa Hoàng Thạch tinh, có vô số tu chân giả đang phấn đấu, có thể vì thế lực, vì địa bàn, vì một khối khoáng thạch trân quý mà đại khai sát giới.

Không ai biết trên một tinh cầu bên cạnh Tử Huyền tinh có một người tĩnh lặng khổ tu.

Trên Tử Huyền tinh, Tiềm Long đại lục, Vân Vụ sơn trang của Tần vương triều.

- Mười năm rồi. Vũ nhi nó bế quan khổ tu suốt mười năm rồi, cũng không biết khi nào có thể quay về.

Tần Đức ngẩng đầu nhìn bầu trời, qua một lúc lâu không khỏi thở dài.

Mười năm này, cả Tiềm Long đại lục cũng là phong khởi vân dũng. Minh vương triều trong tam đại vương triều của Tiềm Long đại lục, cùng với cái chết của hoàng đế tiền nhiệm, hoàng đế tân nhiệm ngu ngốc, Minh vương triều rơi vào giai đoạn hỗn loạn.

Minh vương triều không chỉ đối diện với sự công kích của Tần vương triều, hơn nữa tân nhiệm hoàng đế lại tham lam háo sắc, trong Minh vương triều thậm chí đã xuất hiện phản quân. Còn Tần vương triều thì ngược lại, đang ở thời kỳ đỉnh cao, sự hủy diệt của Minh vương triều ước chừng cũng là chuyện trong vài năm.

Còn Hán vương triều vẫn luôn luôn trong trạng thái ôn hòa, tân nhiệm hoàng đế *"Hán Vũ Đế"* lại cực kỳ anh minh, thực lực của Hán vương triều cũng từ từ đề thăng, hình thành uy hiếp rất lớn với Tần vương triều.

Vân Vụ sơn trang, một người đang bước vào cửa đình viện nơi Tần Đức đang ở, chính là Tần Phong.

- Phụ hoàng.

Tần Phong nhìn thấy thần thái của phụ thân mình trong lòng không khỏi phiền muộn, từ khi tam đệ của hắn rời đi, cứ vào lúc này mỗi năm Tần Đức đều ở trong căn phòng ngày trước Tần Vũ từng sống mà tưởng nhớ Tần Vũ.

- Ồ, *là Phong nhi.*

Tần Đức cười nhẹ với Tần Phong.

- Phụ hoàng, Tiểu Vũ nó đã nói đang bế quan tu luyện, người cũng không nên quá lo lắng nữa.

- Không phải là lo lắng, ta chỉ là có một chút tưởng niệm mà thôi.

Tần Đức lắc đầu nói, nhưng đúng lúc này, chỉ nghe thấy không gian một trận chấn động, hai người nữa xuất hiện trong đình viện.

Hai người này chính là Tông Quật và Dư Lương.

Tông Quật đã gần tới ngày phi thăng, trước khi phi thăng mấy ngày hắn chuẩn bị tìm Tần Vũ chào từ biệt, nhưng truyền tấn cho Tần Vũ, Tần Vũ lại đang bế quan trong trạng thái huyền diệu căn bản không có hồi đáp, bởi vậy Tông Quật liền tìm tới Tần Đức, cũng biết sự tình năm đó.

Sau khi biết diện mạo bốn người đó, Tông Quật đã đoán được thân phận của bốn người.

Ba người Ngao Phụng, Tông Quật không có biện pháp đối phó, cũng không tìm được ba người đó đang ở đâu, bất quá đối phó với Dư Lương lại rất dễ dàng. Tông Quật trực tiếp tới Hồng hoang bắt Dư Lương đem tới. Đối diện với Tông Quật, Dư Lương căn bản cả lực hoàn thủ cũng không có.

- Tần Đức, Lan tiền bối đối với ta có đại ân, ta cũng không thể báo đáp, sắp tới ta phải phi thăng Tiên ma yêu giới, Dư Lương này các ngươi muốn xử trí thế nào thì xử trí.

Tông Quật đẩy Dư Lương tới trước mặt Tần Đức.

Hai người Tần Đức, Tần Phong ngẩn ra.

- Hai vị, lúc trước là ta không đúng, cực phẩm phòng ngự tiên khí đó ta trả lại cho hai vị, vạn mong hai vị có thể tha cho tại hạ.

Dư Lương trong lòng đầy phẫn nộ. Đối diện với hai tên tiểu nhân vật Nguyên Anh kỳ, Kim Đan kỳ xin tha, hắn thân là Hồng Hoang chưởng khống giả làm sao có thể không phẫn nộ.

Nhưng lại không có biện pháp, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

- "Hừ, hiện tại nhẫn nhịn, Tông Quật này cũng phải phi thăng rồi, đợi đến phi thăng, ta nhất định phải trảm thảo trừ căn tất cả sỉ nhục hôm nay."

Dư Lương trong lòng thầm nói.

Tần Đức tuy công lực không quá mạnh, nhưng khả năng nhìn người lại rất cao, chỉ nhìn thấy ánh mắt lấp loáng của Dư Lương liền biết suy nghĩ trong lòng Dư Lương.

- "Tông Quật sắp sửa phi thăng, đợi hắn phi thăng, Dư Lương này chỉ cần hơi động chút tâm tư, đối với chúng ta đều là tai nạn."

Tần Đức lập tức lên tiếng,

- Tông tiền bối, người này… giết!

Dư Lương sắc mặt đại biến.

- Giết?

Tông Quật ánh mắt sáng lên, lập tức cười nói:

- Được, được, nói thật Tần Vũ đó luận độc ác còn không bằng kẻ làm cha như ngươi.

Vừa nói hắc sắc liệp trường đao trong tay Tông Quật liền đâm vào bụng Dư Lương.

Tần Đức nhìn Dư Lương chết, chỉ cười nhạt một tiếng.

Năm đó tốt xấu gì cũng là suất lĩnh trăm vạn đại quân, thành tựu đế vương của Tần vương triều. Giết một người trong lòng còn có thể nổi sóng cái gì?

Dư Lương linh hồn toái liệt, thảm tử đương trường.

Đường đường Hồng Hoang chưởng khống giả, làm sao lúc trước tham tâm nổi lên, lại rơi vào hoàn cảnh như thế này.

- Con đường của tu luyện giả, núi cao còn có núi cao hơn, chẳng nói được khi nào thì rơi vào cảnh hồn phi phách tán, Phong nhi, đây cũng là nguyên nhân vì sao ta không nguyện ý để con tiến nhập tu chân giới.

Tần Đức nói với Tần Phong.

- Hài nhi hiểu.

Tần Phong gật đầu nói.

Tông Quật nhìn Tần Đức, ánh mắt phát sáng:

- Nhìn thấu được tình thế, nhìn thấu được tình thế a. Bất quá Tần Đức, hiện tại ngươi còn có thể yên ổn sinh hoạt ở Tiềm Long đại lục, nhưng đến Tiên ma yêu giới, nơi rồng rắn lẫn lộn đó, ngươi muốn yên ổn sinh hoạt xem ra không có khả năng a.

- Có thể có nghìn năm bình tĩnh sinh hoạt, ta đã rất mãn ý rồi, làm người phải biết thỏa mãn. Còn phi thăng Tiên ma yêu giới? Ai biết được là việc khi nào.

Tần Đức điềm nhiên cười nói.

Tông Quật gật đầu:

- Tần Đức, hy vọng tương lai tại Tiên ma yêu giới có thể gặp ngươi.

Nói xong, Tông Quật cả người đột nhiên biến mất.

Sự kiện Dư Lương chết chỉ là một việc nhỏ.

Tử Huyền tinh, tu chân giả lấy ức (trăm triệu) làm đơn vị, mỗi năm số tu chân giả chết đi càng không thể đếm được, nói không chừng một nhân vật bất phàm lại chết tại một xó xỉnh nào đó. Thời gian như nước trôi, chớp mắt đã qua trăm năm…

Tiềm Long đại lục Minh vương triều cuối cùng bị hủy diệt, tuy nhiên cương thổ của Minh vương triều, Tần vương triều chỉ đoạt được một nửa, còn một nửa không ngờ bị một quốc gia mới đoạt lấy, quốc gia này xưng là *"Chu"*. Chu vương triều cùng Hán vương triều liên thủ chống lại Tần vương triều, trong nhất thời Tiềm Long đại lục có một sự cân bằng mới.

Hoàng đế Tần vương triều bây giờ, là tôn tử của Tần Chính.

Mặc cho trên Tiềm Long đại lục của Tử Huyền tinh phong khởi vân dũng, thương hải tang điền. Hoàng Thạch tinh vẫn luôn tĩnh

lặng, trong cự đại mê trận đó, Tần Vũ vẫn ngỗi yên lặng, tứ đại hộ pháp cũng yên lặng thủ hộ.

Không ai biết, Tần Vũ phải đến năm nào tháng nào mới xuất quan

Một hôm.

- *Xuy xuy…*

Nhiệt độ trên Hoàng Thạch tinh bắt đầu thăng lên, chỉ trong vòng ba ngày từ trạng thái nhiệt độ thấp đã liên tục tăng lên đến hơn một trăm độ, cả bề mặt Hoàng Thạch tinh đều nóng rực, tứ đại hộ pháp cũng không bĩnh tĩnh được nữa, chỉ là Tần Vũ bản thân vẫn ngồi y nguyên, nhiệt độ cao đối với hắn không chút ảnh hưởng.

Chương 300

Tinh Thần Biến Đệ Thất Cảnh Giới(Cảnh Giới Thứ Bảy Của Tinh Thần Biến)

Dịch giả: cacatiensinh

Trên Hoàng Thạch tinh, mấy người Sóc Yến đều đứng dậy, bảo hộ bốn phía Tần Vũ.

- Sóc Yến đại nhân, nhiệt độ phát sinh biến hóa như vậy, nguyên nhân chắc là hằng tinh đó, hằng tinh đó xem ra đã đến giai đoạn hủy diệt.

Trong tứ đại hộ pháp một nam tử cao gầy lên tiếng.

Mấy người Sóc Yến đều nhìn về bầu trời phía bắc.

- Ta nhớ lúc chủ nhân vừa bế quan, thể tích hằng tinh đó không phải là lớn, nhưng hiện tại thể tích biến lớn gấp nhiều lần như vậy, hiển nhiên là tiến vào giai đoạn hủy diệt rồi.

Sóc Yến gật đầu nói

Thời gian của hằng tinh gần như vô hạn, nhưng cũng chỉ là *"gần như"* mà thôi, nó không ngừng thiêu đốt như vậy, cuối cùng cũng có một ngày phải hủy diệt. Hiện tại bạo phát nhiệt lượng so với quá khứ cường đại hơn nghìn vạn lần, chính là dấu hiệu hủy diệt.

Đó cũng là nguyên nhân nhiệt độ của Hoàng Thạch tinh không ngừng tăng lên.

Nhưng Tử Huyền tinh, nhân vì ngoại vi Tử Huyền tinh có lôi

điện thỉ phong bảo hộ trái lại các tu chân giả ở bên trong lại không chịu một chút ảnh hưởng nào.

- Hiện tại còn chưa đến lúc tối hậu bạo phát, đến khi bạo phát, nhiệt lượng bạo phát của hằng tinh đó còn có thể tăng lên trăm lần. Lúc đó không gian chung quanh đều chấn động. Sóc Yến đại nhân, chúng ta hiện tại có cần đề tỉnh chủ nhân, chủ nhân nếu như tiếp tục bế quan tu luyện, đợi đến lúc không gian chấn động rất có thể chịu ảnh hưởng.

Một nữ tử khác trong tứ đại hộ pháp, một nữ tử toàn thân lục y lên tiếng.

Sóc Yến trầm tư một chút, lắc đầu nói:

- Tạm thời không cần, khoảng cách hằng tinh đó tới Hoàng Thạch tinh rất xa, kể cả không gian chấn động, truyền đến Hoàng Thạch tinh cũng rất nhẹ. Hơn nữa chung quanh chúng ta có mê trận bảo hộ, mê trận này bản thân có tác dụng ảnh hưởng tới không gian. Ước chừng không ảnh hưởng được chủ nhân. Hiện tại chúng ta đánh thức chủ nhân, nói không chừng sẽ khiến sự khổ tu của chủ nhân thất bại trong gang tấc.

- Nghe đây, từ bây giờ, chúng ta phải tập trung toàn bộ lực chú ý. Hằng tinh đó cách Hoàng Thạch tinh khá xa, lại có thể bạo phát nhiệt lượng khủng bố như vậy. Hiển nhiên là một hằng tinh vô cùng khổng lồ, một khi nó hủy diệt, rất có thể trực tiếp hình thành *"khu vực thôn phệ hủy diệt"*, không gian chung quanh cũng có thể chịu ảnh hưởng, chúng ta phải cẩn thận cảnh giác.

Sóc Yến hạ lệnh

- Vâng, đại nhân.

Ba người kia cung kính nói.

Lập tức tứ đại hộ pháp tập trung lực chú ý yên lặng thủ hộ, còn nhiệt lượng của hằng tinh cự đại đó phát tán càng lúc càng mạnh, nhiệt độ của Hoàng Thạch tinh cũng không ngừng tăng lên, nhưng Tần Vũ vẫn tĩnh lặng tu luyện.

Trong khi tu luyện.

Lưu Tinh Lệ không ngừng nuôi dưỡng linh hồn Tần Vũ, đồng thời sinh mệnh nguyên lực cũng chầm chậm thấm nhập vào nhục thể của Tần Vũ. Qua hơn trăm năm nuôi dưỡng, linh hồn của Tần Vũ đã vô cùng mạnh mẽ, nhục thể cũng đạt đến một cảnh giới mới.

Nhưng trong đan điền vẫn là một hằng tinh nóng bỏng…

Hiện tại còn thiếu chính là một bước nhảy, một bước nhảy có tính đột phá.

Tần Vũ lại không chút vội vã, bởi vì loại cảm giác dung hợp cùng thiên địa này rất thoải mái, phảng phất giống như đứa trẻ quay về vòng tay của mẫu thân.

Thời gian trôi đi…

Không biết đã qua bao nhiêu năm.

- Cẩn thận một chút, hằng tinh đó cuối cùng cũng sắp bạo phát rồi.

Sóc Yến hét lớn. Tam đại hộ pháp kia đều gật đầu. Lực chú ý đều ở giai đoạn hủy diệt của hằng tinh khổng lồ đó.

Chỉ thấy…

Hằng tinh vốn đã vô cùng khổng lồ, phạm vi hỏa diệm bao trùm không ngờ lại tăng lên, giống như thể tích hằng tinh phút chốc tăng lên trăm nghìn lần. Ngoại vi Hoàng Thạch tinh bởi vì không có năng lượng đặc thù bảo vệ, nhiệt độ của Hoàng Thạch

tinh chớp mắt tăng lên đến mức cực kỳ kinh người.

- *Xuy...*

Cực nhanh bành trướng đến cực hạn, nhưng phút chốc…

Với một tốc độ khủng bố, hằng tinh đột nhiên thu nhỏ lại.

Bành trướng cực nhanh và lại nhanh chóng thu nhỏ dẫn đến chấn động cả không gian, chấn động truyền đến Hoàng Thạch tinh vô cùng nhẹ, theo đạo lý căn bản không ảnh hưởng đến Tần Vũ. Nhưng Tần Vũ đang dung hợp làm một với thiên địa không gian, đối với kiểu không gian chấn động này vô cùng mẫn cảm.

- *Ong…*

Cơ thể Tần Vũ rung lên. Vô số bụi chớp mắt bị chấn tan, lộ ra Tần Vũ đang ngồi, đôi mắt Tần Vũ đã nhắm hơn trăm năm bỗng mở ra.

Hai đạo quang mang kinh người bắn lên không trung, đó là ánh mắt của Tần Vũ.

Tần Vũ mở mắt liền nhìn thấy cảnh hằng tinh đó cực nhanh thu nhỏ lại.

Hằng tinh thu nhỏ lại cực nhanh. Từ ban đầu trạng thái chói mắt đến cực điểm, thể tích thu nhỏ lại vô số lần… Biến mất.

Cả hằng tinh không ngờ rất đột ngột biến mất, liền đó không gian xuất hiện một cỗ lực hấp dẫn khủng bố, khi lực hấp dẫn đó truyền tới Hoàng Thạch tinh, tự nhiên vô cùng nhẹ.

Cỗ hấp dẫn lực này tồn tại kéo dài, khiến cho cả không gian vũ trụ phát sinh một chút biến hóa

Mỗi lúc, khắp nơi trong vũ trụ không gian đều phát sinh một chút biến hóa, những biến hóa này là động lực cho diễn biến của vũ trụ.

- Hằng tinh này thật là lớn, sau cùng hình thành *"khu vực thôn phệ hủy diệt"* mà không phải *"ám tinh"*.

Sóc Yến cười nói, nếu như Tần Vũ nghe thấy hắn tự nhiên hiểu rõ.

Cái gọi là *"khu vực thôn phệ hủy diệt"* là hắc động, còn *"ám tinh"* gần giống với bạch ải tinh (sao lùn trắng) là loại tinh cầu có lực hấp dẫn khủng bố.

- Làm sao nóng như vậy?

Tứ đại hộ pháp đều cảm thấy nhiệt độ chung quanh không ngờ lại bắt đầu tăng lên, so với vừa rồi hằng tinh huỷ diệt nhiệt độ càng khủng bố hơn.

- Đại nhân, người xem chủ nhân…

Lục y nữ tử trong tứ đại hộ pháp kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Mấy người Sóc Yến đều nhìn về phía Tần Vũ.

Lúc này chung quanh thân thể Tần Vũ bùng cháy ngọn lửa sáng rực, Tần Vũ trông giống như một hỏa thần.

- Hằng tinh, hủy diệt, hắc động… Phá rồi lại lập…

Tần Vũ lẩm bẩm nói.

Đột nhiên…

- Ha ha, ta hiểu rồi!

Cả người Tần Vũ hỏa diễm bùng lên, đó là tử sắc hỏa diễm, hỏa diễm bành trướng chớp mắt bao trùm khắp chung quanh, bốn người Sóc Yến nhìn thấy Thiên hỏa lập tức nỗ lực chống đỡ.

Nhất cấp Thiên yêu khả năng không thể đối diện với thiên hỏa, bất quá bốn người Sóc Yến, thân là tinh anh trong cửu cấp Thiên yêu, chỉ cần cẩn thận một chút vẫn có thể kiên trì được.

- Đại nhân làm sao rồi?

Bốn người Sóc Yến trong lòng đều không rõ.

Khổ tu hơn trăm năm, tóc của Tần Vũ đã vô cùng dài.

Lúc này chỉ thấy mái tóc dài tung bay, tử sắc hỏa diễm trong phạm vi trăm mét thiêu đốt, Tần Vũ đứng trên không trung, giống như thần linh trong lửa. Qua một lúc sắc mặt Tần Vũ hơi biến đổi.

- Năng lượng dường như không đủ.

Trong tay Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một nguyên anh, đó là nguyên anh của một cửu kiếp Tán ma Tần Vũ giết lúc hỏa thiêu Âm Nguyệt sơn mạch.

Nguyên anh của cửu kiếp Tán ma đó ở trước mặt Tần Vũ biến thành năng lượng dịch thể cường đại.

- Hưu!

Tần Vũ há miệng, giống như kình ngư thôn hấp. Năng lượng của nguyên anh một cửu kiếp Tán ma đột nhiên bị Tần Vũ trực tiếp hút vào trong cơ thể. Chỉ trong chốc lát…

- Oanh!

Hỏa diễm tỏa rộng, phạm vi tử sắc hỏa diễm chớp mắt cực tốc bành trướng, từ chỗ trăm mét ban đầu không ngờ khuếch trương đến phạm vi mấy vạn mét, quả thực đạt đến mức kinh người.

Thu lại!

Đột nhiên thu lại!

Tử sắc hỏa diễm bành trướng đến cực điểm đột nhiên thu lại, phút chốc hoàn toàn thu vào trong cơ thể Tần Vũ, hoàng thạch trong phạm vi mê trận tất cả bị đốt mất một lớp mười mấy mét, thạch ốc đó cũng bị thiêu trụi.

Bốn cửu cấp thiên yêu may mắn công lực thâm hậu đã kiên trì được.

Tần Vũ đứng trên không trung, mái tóc dài tung bay, lặng im không động.

Tứ đại hộ pháp kinh dị nhìn Tần Vũ.

- Chủ nhân cuối cùng thế nào rồi?

Lục y nữ tử lên tiếng.

Mấy người kia đều lắc đầu, trong lòng bọn họ đều nghi hoặc, lúc này Tần Vũ rốt cuộc làm sao rồi, tình huống bạo phát vừa rồi khiến bọn họ bị dọa một trận, nhưng hiện tại Tần Vũ lại rơi vào im lặng, bọn họ càng lo sợ hơn.

- Phá rồi lại lập, Hằng tinh đến tối hậu hủy diệt hình thành hắc động mới là con đường cuối cùng, bất quá muốn hủy diệt hình

thành hắc động, năng lượng cần thiết thực quá lớn, quá lớn.

Tần Vũ quan sát tình huống trong đan điền của mình không khỏi cảm thán trong lòng.

Đúng lúc mở mắt nhìn thấy hằng tinh đó hủy diệt, Tần Vũ đột nhiên ngộ ra.

Hơn trăm năm tĩnh tu. Trong chốc lát này lại ngộ ra.

Bây giờ trong đan điền Tần Vũ, có một khối cầu ám hồng sắc nhỏ đến cực điểm, thể tích khối cầu ám hồng sắc đó so với hằng tinh ban đầu trong đan điền nhỏ hơn nghìn vạn lần, nhưng năng lượng của khối cầu ám hồng sắc đó lại tinh thuần hơn vạn lần.

- "Hằng tinh hủy diệt, muốn hình thành hắc động, năng lượng cần thiết thực quá lớn. Hằng tinh trong đan điền của ta năng lượng đã vô cùng nhiều, sau cùng ta còn thêm một nguyên anh của cửu kiếp tán ma. Nhưng cũng chỉ hình thành một *"ám tinh"*. Khoảng cách đến "hắc động" còn rất xa."

- Bất quá lần này Hằng tinh hủy diệt, năng lượng của ta chí ít tổn thất trên năm thành, nhưng lực công kích lại tăng lên trăm lần.

Trong lòng Tần Vũ hiểu rõ.

Trong chớp mắt Hằng tinh hủy diệt, năng lượng phát ra quá lớn. Bất quá năng lượng còn lại chưa đủ năm thành lại ngưng tụ gấp nghìn vạn lần, sau cùng hình thành một *"ám tinh"*, năng lượng đã tinh thuần đến cực điểm, lực công kích cũng cực kỳ kinh người.

Tần Vũ trong lòng vô cùng thoải mái.

Bởi vì hắn đang sáng tạo ra cảnh giới thứ bảy của *"Tinh Thần Biến"*: Ám Tinh kỳ.

Cảnh giới thứ sáu Hằng Tinh kỳ, năng lượng nóng rực bạo

loạn.

Cảnh giới thứ bảy Ám Tinh kỳ, lại là Hằng Tinh kỳ hủy diệt, thể tích thu nhỏ lại nghìn vạn lần. Nếu như nói năng lượng của Hằng Tinh kỳ giống như một miếng sắt vụn, thì năng lượng của Ám Tinh kỳ này giống như miếng sắt vụn đó luyện hóa tất cả tạp chất cô đọng lại nghìn vạn lần, lập tức hình thành một mũi kim sắc nhọn.

- Nếu như ta dự đoán không sai, cảnh giới tiếp theo là phải đem *"ám tinh"* hủy diệt một lần nữa, hình thành "hắc động", chỉ là hình thành "hắc động" cần năng lượng quá lớn. Hơn nữa năng lượng khủng bố như vậy, linh hồn chi lực của ta cũng không khống chế được.

Trong lòng Tần Vũ rất rõ ràng.

Bây giờ tu vi linh hồn của mình vô cùng thâm hậu, trước khi tiến vào Nghịch Ương cảnh đã đạt Thiên tiên cảnh giới, trăm năm tĩnh tu, càng khiến linh hồn cảnh giới của Tần Vũ tương đương với cảnh giới thất cấp Thiên tiên.

Nhưng Thiên tiên cảnh giới nhiều như vậy, vừa rồi lúc khống chế năng lượng hủy diệt suýt nữa không khống chế được.

- Hắc Động kỳ, xem chừng linh hồn cảnh giới đạt tới giai đoạn Kim tiên mới có thể thử được.

Hằng tinh hủy diệt, đạo lý nói đơn giản, nhưng làm lại vô cùng phức tạp. Tần Vũ cũng là lúc mở mắt nhìn thấy một lượt trong lòng mới đột nhiên cảm ngộ mới đạt được. Cảm ngộ này, thực tế cùng với hơn trăm năm tĩnh tu không có quan hệ.

Tần Vũ mở hai mắt, liền nhìn thấy tứ đại hộ pháp đang lo lắng, Tần Vũ trong lòng thầm tính.

- Ha ha, không nghĩ đến Tần Vũ ta ở Tử Huyền tinh tranh đấu chém giết, tu luyện đến hằng tinh kỳ cũng không tới trăm năm. Lần bế quan này lại phí đến hơn một trăm năm mươi năm, thật là hứng thú, hứng thú.

Tần Vũ không khỏi cảm thán.

Hơn một trăm năm mươi năm này, linh hồn của Tần Vũ có thể đạt đến đẳng cấp thất cấp Thiên tiên, nguyên nhân thứ nhất là Tần Vũ dung hợp cùng thiên địa, nhưng quan trọng nhất là sự nuôi dưỡng của Lưu Tinh Lệ.

- Chúc mừng chủ nhân.

Bốn người Sóc Yến lập tức cúi mình nói.

- Các ngươi đứng lên, lần này ta có thể đột phá, các ngươi cũng có công hộ pháp giúp ta.

Tần Vũ trong lòng thỏai mái, có thể đạt được đột phá tối hậu, hắn tự nhiên hạnh phúc vô cùng.

- Tinh Thần Biến bắt đầu từ "Ám Tinh kỳ", sau này mỗi một cảnh giới sẽ do Tần Vũ sáng tạo.

- Đại nhân, trước đây năng lượng của người mơ hồ, chúng tôi đều có thể cảm thụ được, làm sao hiện tại trên người người dường như một chút năng lượng cũng không có?

Sóc Yến kinh ngạc nói, nàng là cửu cấp Thiên yêu lại không cảm ứng được năng lượng của Tần Vũ.

- Nguyên nhân là do công pháp của ta.

Tần Vũ điềm nhiên nói.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, nguyên nhân là do đạt tới Ám Tinh kỳ.

Ám tinh, không chỉ năng lượng hoàn toàn ngưng tụ thành khối cầu ám hồng sắc cực nhỏ đó, còn có một nguyên nhân: Thôn phệ hấp dẫn lực. Ám tinh này giống với các loại *"bạch ải tinh"*, *"trung tử tinh"* trong vũ trụ không gian của sư tôn hắn, lực thôn phệ hấp dẫn vô cùng kinh người.

Tần Vũ trong lòng nhất động.

Chỉ thấy linh khí chung quanh Tần Vũ giống như lốc xoáy không ngừng tụ tập vào trong cơ thể Tần Vũ, trực tiếp bị hút vào trong khối cầu ám hồng sắc cực nhỏ đó, mặc cho thiên địa nguyên khí hấp thu quá nhiều, khối cầu ám hồng sắc đó cơ hồ không có gì thay đổi. Xem ra năng lượng trong ám tinh này đã quá tinh thuần rồi.

Nhưng đúng lúc này…

Tần Vũ cả tâm trí đều run lên.

Một tin tức khó hiểu đột ngột bùng lên trong đầu:

- Mình sau ba tháng nữa sẽ phi thăng Tiên ma yêu giới.

- Phi thăng Tiên ma yêu giới?

Tần Vũ trong lòng vui mừng.

Hắn khổ tư nhiều năm như vậy, không phải là vì phi thăng Tiên ma yêu giới? Chỉ có phi thăng đến Tiên ma yêu giới mới có thể gặp được Hầu Phí, Hắc Vũ, mới có thể gặp được Lập Nhi.

Tuy nhiên lúc này, Lưu Tinh Lệ trong người Tần Vũ bắt đầu

rung động, Tần Vũ sắc mặt biến đổi, lập tức nhắm mắt, tâm thần hoàn toàn tiến vào trong cơ thể, cẩn thận chú ý Lưu Tinh Lệ.

Lúc này, Lưu tinh lệ cũng phát sinh đột biến.

Lưu Tinh Lệ, hình dạng giống như giọt nước mắt.

Lúc này, Lưu Tinh Lệ không ngờ trực tiếp bay vào trong não bộ, sau đó bay tới linh hồn của Tần Vũ, linh hồn của Tần Vũ bây giờ đã ngưng tụ thành thực chất, Lưu Tinh Lệ cứ như vậy dung nhập vào trong linh hồn, đồng thời linh hồn chi lực chung quanh linh hồn hoàn toàn bị hút vào trong Lưu Tinh Lệ giống như trăm sông đổ vào biển.

Linh hồn cùng Lưu Tinh Lệ dung hợp, linh hồn chi lực hoàn toàn thu lại, kể cả cao thủ tra xét, cũng không tra xét được chút gì khí tức của Tần Vũ.

Rung động.

Tần Vũ cả người rung động

Bốn người Sóc Yến đều cẩn thận nhìn Tần Vũ, bây giờ Tần Vũ đang đứng trên không trung, mái tóc dài tung bay theo gió, cả người một chút khí tức cũng không có, kể cả… khí tức của linh hồn, giống như một tảng đá không có sinh mệnh.

Đột nhiên…

Tần Vũ mở mắt, đôi mắt sáng rực, cả người chớp mắt khôi phục lại sinh khí.

- Nguyên lai sau khi linh hồn ngưng tụ thành thực chất, còn cần trải qua tam hồn cửu luyện…

Tần Vũ lẩm nhẩm nói, trên mặt hiện ra một nụ cười hài lòng.

Chương 301

Thị Thuấn Di Ma?

(Là thuấn di sao?)

Dịch giả: NakedSnake

Tam hồn cửu luyện, là một loại công pháp tu luyện linh hồn đặc thù, sau khi Tần Vũ vừa dung hợp *"Lưu Tinh Lệ"*, bộ công pháp này đã được truyền từ Lưu Tinh Lệ vào trong não của Tần Vũ.

- Lưu Tinh Lệ quả thật là thần bí, cho dù hiện tại đã dung hợp với linh hồn của ta, nhưng ta đối với nó gần như vẫn chưa có chút hiểu biết gì giống như trước kia.

Tần Vũ vẻ mặt có chút bất lực.

- Chủ nhân, hiện tại người có cảm giác ra sao?

Sóc Yến không nhịn được liền lên tiếng.

Vừa rồi khí tức của Tần Vũ tức thời hoàn toàn biến mất, giống như rơi vào trạng thái hồn phi phách tán. Làm cho bọn Sóc Yến bốn người sợ đến nhảy dựng lên. Nhưng chỉ một lúc sau Tần Vũ lại từ từ mở mắt. Hơn nữa bọn Sóc Yến bốn người có cảm giác – chủ nhân của bọn họ ánh mắt còn lăng lệ hơn trước.

- Cảm giác……cực kì tốt.

Tần Vũ gật đầu nói.

Lưu Tinh Lệ dung hợp với linh hồn, lực khống chế của Tần Vũ với linh hồn chi lực tăng lên đến cực điểm. Y thậm chí còn có thể

đem linh hồn chi lực của mình thu súc vào trong *"Linh Hồn Lệ"*, khiến cho kẻ khác căn bản không thể cảm thấy chút khí tức nào.

Hoàn toàn khống chế được từng phần năng lượng trong cơ thể, cho dù là *"Ám tinh"* trong đan điền, hay linh hồn, hoặc là nhục thể. Cảm giác hoàn toàn khống chế tất cả này vô cùng tuyệt diệu.

- Các ngươi giờ hãy đứng qua một bên nghỉ ngơi đi, ta cũng cần phải làm quen với năng lượng hiện tại.

Tần Vũ nói với bọn Sóc Yến bốn người.

- Vâng, chủ nhân.

Sóc Yến bốn người lập tức cúi mình lùi ra sau.

Tần Vũ toàn thân cơ nhục đồng thời rắn lại ——

- Ông~

Không gian khẽ phát sinh chấn động, Tần Vũ tay phải đột nhiên đánh ra, trong nháy mắt người ngoài chỉ thấy Tần Vũ đã liên tiếp tung ra trên ngàn đạo quyền ảnh nhằm vào một điểm.

- Phốc!

Thân hình Tần Vũ bay về phía sau, chỉ thấy điểm không gian bị công kích vừa rồi bỗng nhiên nứt ra.

- Năng lượng nhục thể của chủ nhân quả là cường đại.

Sóc Yến bốn người kinh hãi. Chứng kiến lực lượng cường đại bạo phát của nhục thể khi nãy, cho dù bốn người có là cửu cấp thiên yêu cũng không dám ngạnh đỡ quyền này.

Tần vũ vẻ mặt cực kì thỏa mãn.

- Hơn một trăm năm mươi năm được sinh mệnh nguyên lực bồi đắp, nhục thể năng lượng quả nhiên mạnh hơn khi trước nhiều.

Lần bế quan tu luyện này toàn bộ hơn một trăm năm mươi năm, như bản thân tại Tử Huyền tinh một hơi tu luyện đạt tới Hằng Tinh kì cũng chưa tới một trăm năm. Hơn một trăm năm mươi năm có được thành tựu thế như vừa rồi không phải là quá kì quái.

- Chỉ dựa vào nhục thể, xem ra đã có thể so bì với thất cấp Thiên tiên rồi.

Tần Vũ suy đoán trong lòng.

Nhục thể của Tần Vũ mạnh tới đâu, bản thân Tần Vũ cũng không thể mười phần chắc chắn. Chỉ có thể đối mặt cùng thất cấp Thiên tiên cao thủ đại chiến một trận mới biết được. Nhưng so với nhục thể, bản thân Tần Vũ đối với《 Tinh Thần Biến》 đệ thất cảnh giới *"Ám Tinh kì"* năng lượng lại càng tin tưởng hơn.

- Cửu kiếp tán tu nguyên anh, cũng tương đương với lục cấp Thiên tiên nguyên anh, ngoài ra ta đối với bản thân cũng tin tưởng, vượt qua được quá trình thu súc cuối cùng hình thành nên "Ám Tinh". Năng lượng tuy có thể không bằng bát cửu cấp Thiên tiên. Nhưng công kích lực thật sự không thể biết được.

Tần Vũ trong lòng tràn đầy niềm tin.

Dẫu sao *"Ám Tinh kì"*, công kích lực đã ngưng tụ đến cực độ.

- Ồ, giờ phải thử thực lực của Ám Tinh kì mới được.

Tần Vũ trong lòng cực kì hưng phấn, đó cũng bởi đây là lần đầu tiên y thi triển《 Tinh Thần Biến》 đệ thất cảnh công kích!

Thu quyền về bên hông --

Xuất quyền!

Tựa như ánh sét bất ngờ đánh xuống trong đêm tối!

Giống như tờ giấy bị cắt bởi một nhát dao, không gian xuất hiện một đường thẳng chu vi mở rộng ra, trên đường thẳng này bắt đầu xuất hiện những vết nứt không gian phát ra năng lượng thôn phệ vật thể ở xung quanh, Tần Vũ sau khi xuất ra một quyền đã lập tức lùi lại phía sau.

- Chỉ một quyền đã uy lực như vậy, thậm chí có thể sánh ngang với uy lực của bao nhiêu quyền dựa vào nhục thể liên tiếp công kích khi nãy.

Tần Vũ rất ư mãn ý.

Bọn Sóc Yến bốn người quả thật trong lòng đều sửng sốt.

Tại phàm nhân giới có thể phá vỡ không gian không phải là việc gì khó khăn, nhưng khiến cho bọn họ kinh sợ chính là….. vừa nãy quyền của Tần Vũ xuất ra không ngờ lại không hề ảnh hưởng tới phạm vi xung quanh bọn họ, sự ngưng tụ căn bản đã đạt tới cực điểm.

- Sóc Yến, người cảm thấy lực công kích của ta thế nào?

Tần Vũ hỏi.

Sóc Yến trầm tư một lúc rồi lắc đầu nói:

- Đáng tiếc chủ nhân, bởi vì đây là phàm nhân giới. cho nên có thể phá vỡ không gian chỉ đại biểu cho việc công kích lực cực mạnh, chí ít cũng phải ngang với bát cửu cấp Thiên tiên, nhưng còn thật lực chân chính ra sao, quả thật rất khó phán định.

Tần Vũ gật đầu

- Ta nhớ rồi, chẳng phải chỉ cần đạt tới thực lực của Kim tiên là có thể mở được tầng thứ hai của vạn thú phổ sao?

Tần Vũ đột nhiên cười nói.

- Đúng.

Sóc Yến gật đầu, hốt nhiên Sóc Yến kinh ngạc nói.

- Chẳng lẽ chủ nhân muốn…..

Ba đại linh thú còn lại cũng nhìn Tần Vũ. Khai mở tầng thứ hai của Vạn Thú phổ? với thực lực hiện tại của Tần Vũ, có thành công hay không quả là rất khó nói. Nếu như thật sự có thể mở được, tới lúc đó linh thú yêu vương cấp chất thành đống, bọn họ sẽ bị xếp vào hạng linh thú tận dưới đáy.

- Đúng. Khi trước có nói yêu cầu để khai mở tầng thứ hai của Vạn Thú phổ là – đạt tới thực lực của Kim tiên. Chỉ có thực lực như vậy mới làm được.

Tần Vũ lập tức vung tay xuất ra Vạn Thú phổ.

Bản thân tuy rằng đã có đột phá

Mặc dù *"Ám Tinh kì"* công kích lực quả thật cực kì lợi hại, nhưng luận lực công kích . Cũng không biết có thể bằng được Kim

tiên hay không.

Thể nội Tần Vũ đem năng lượng đã ngưng tụ đến cực trí thành một mũi nhọn quán nhập vào Vạn Thú phổ, chỉ thấy Vạn Thú phổ phát xuất quang mang nhợt nhạt. Sắc mặt Tần Vũ bắt đầu chuyển sang màu đỏ, mới có một lúc, Tần Vũ đã phải bỏ cuộc. Vạn Thú phổ cũng khôi phục lại trạng thái bình thường.

- Vẫn còn thiếu một chút nữa.

Tần Vũ trong lúc này cảm thấy bất lực.

Y vừa nãy đã cảm thấy rõ ràng, đạo tinh thần chi lực sắc bén đến cực điểm không ngừng đẩy tới, tuy nhiên vẫn còn thiếu một chút.

- Xem ra thực lực của ta vẫn chưa đạt tới kim tiên a.

Tần Vũ thở dài một hơi, rồi lập tức lắc đầu cười.

Bản thân không phải là quá tham lam sao?

Vừa mới đột phá tới Ám Tinh kì, đã muốn khai mở tầng thứ hai của Vạn Thú phổ. Thực tế, Ám Tinh năng lượng hiện tại chỉ có thể đạt tới công kích lực như vậy thôi, sau đó y liền thu nụ cười lại.

- Ám Tinh kì ứng với Thiên tiên cảnh giới, chỉ là ta mới sáng tạo ra Ám Tinh kì, cũng nên phân nó ra các cấp khác nhau.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu cân nhắc về cách xác định tầng thứ của công pháp này.

Bản thân đột phá, hiện tại trong thể nội đã hình thành một khối ám hồng sắc viên cầu, công kích lực có lẽ tiếp cận Kim tiên,

như vậy là cảnh giới nào của Ám Tinh kì?

- Ám Tinh tiền kì ? Không đúng, nếu như trong quá trình thu súc, ta không hề hấp thu cửu cấp tán tu nguyên anh, xem ra Ám tinh hình thành mới là Ám Tinh tiền kì, còn như hiện tại….

Trong lòng Tần Vũ có chỗ khó phán định.

Thực tế Tần Vũ cũng không hoàn toàn nắm rõ.

Nếu như không hề hấp thu cửu cấp tán thu nguyên anh, Hằng tinh của y không thể nào trở thành Ám tinh, chỉ có thể là *"hồng sắc"* Ám tinh. Hiện tại Tần Vũ đang ở giai đoạn thứ hai *"ám hồng sắc"* Ám tinh.

Đây cũng là do năng lượng của cửu cấp tán tu nguyên anh trợ giúp.

- Công kích lực của ta cũng đã tiếp cận Kim tiên, vừa nãy lại hấp thu cửu cấp tán tu nguyên anh, tạm thời cứ xem là Ám Tinh trung kì đi.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu cẩn thận chia *"Ám Tinh kì"* ra thành các tầng.

Ám Tinh tiền kì, năng lượng tương đương 1-3 cấp Thiên tiên. công kích lực thực tế tương đương 4-6 cấp Thiên tiên.

Ám Tinh trung kì, năng lượng tương đương 4-6 cấp Thiên tiên. Công kích lực thực tế tương đương 7-9 cấp Thiên tiên.

Ám Tinh hậu kì, năng lượng tương đương 7-9 cấp Thiên tiên. công kích lực thực tế tương đương 1-3 cấp kim tiên.

Đây là Tần Vũ dựa vào năng lượng bản thân sau đó đưa ra kết luận này, bản thân hấp thu một cửu kiếp tán tu nguyên anh, tương

đương với lục cấp Thiên tiên nguyên anh, cộng thêm năng lượng Hằng tinh của bản thân. tuy nhiên trong quá trình thu súc đã tiêu hao hơn nửa, tính ra tổng thể năng lượng đạt được ước chừng khoảng ngũ lục cấp Thiên tiên.

Bởi vì *"Ám tinh"* năng lượng cực kì tinh túy, nên công kích lực cũng đạt tới bát cửu cấp Thiên tiên.

- Sóc Yến, ngươi tới đây cùng ta giao đấu thử xem.

Tần Vũ ra lệnh cho Sóc Yến.

- A, chủ nhân cùng ta giao đấu?

Sóc Yến giật mình,

Tần Vũ cười nhẹ gật đầu.

Sóc Yến không khỏi cảm thấy lo lắng, y dù sao cũng là thủ lĩnh tầng thứ nhất của vạn thú phổ. Tuy mới chỉ đạt cửu cấp thiên yêu, nhưng công kích lực thực tế không dưới nhất cấp yêu vương bình thường. Cùng với chủ nhân giao đấu, nếu như đả thương chủ nhân, thì quả là nghiêm trọng.

- Cứ ra tay thoải mái, không cần phải lo lắng.

Tần Vũ lãnh đạm nói. hiện tại thật lực đại tăng, lại thêm có Lưu Tinh Lệ bảo vệ, cho nên Tần Vũ mới có thể cùng Sóc Yến so tài.

- Vâng, chủ nhân.

Tần Vũ có lệnh, Sóc Yến cũng không dám phản kháng.

- Cẩn thận đó.

Tần Vũ lạnh lùng hét lên, xuất chiêu rồi!

Thân thể Tần Vũ không hề di chuyển, nhưng một đạo kiếm khí lăng lệ đã nhắm về phía Sóc Yến đâm tới, lúc này trên tay Tần Vũ là một kiện cực phẩm tiên khí, bên trong đã được quán nhập *"Ám tinh"* lực từ cơ thể. Bởi vì Ám tinh lực nguyên lai cực kì tinh túy, nên độ lăng lệ của kiếm khí thậm chí không dưới bát cửu cấp Thiên tiên Kiếm tiên.

Thực lực của Tần Vũ, cộng thêm một kiện cực phẩm tiên khí, lực công kích quả thật đáng sợ.

Sóc Yến nhìn thấy đạo kiếm khí đó, đồng thời cũng đã biết chủ nhân thực lực cường hãn, lập tức không còn ẩn giấu gì nữa, trong tay Sóc Yến cũng đã xuất hiện một thanh bích lục loan đao, bắt đầu kháng cự lại kiếm khí rồi chuyển sang công kích.

- Hay.

Cực phẩm tiên kiếm trong tay Tần Vũ lập tức biến thành một thanh chủy thủ, thân thể Tần Vũ cũng hóa thành một đạo tàn ảnh.

Sau khi đạt tới Ám Tinh trung kì, nhục thể biến đổi rất lớn, tốc độ hiện tại của Tần Vũ càng thêm kinh hãi. Chỉ thấy đạo đạo tàn ảnh tấn công Sóc Yến, đồng thời trong vô số tàn ảnh còn ẩn hiện ánh sáng sắc lạnh của chủy thủ.

- Tốc độ quả là nhanh.

Sóc Yến bản thể là một con hồ li, nguyên là sở trường về tốc độ, nhưng so với Tần Vũ, quả thật cũng phải cam bái hạ phong.

Năng lượng ngưng tụ đến cực điểm, đem đến tốc độ kinh người. Nhục thể cường hãn cũng giúp cho tốc độ Tần Vũ tăng

thêm một tầng. Có thể áp đảo được tốc độ của Sóc Yến, trong lòng Tần Vũ đã sớm đoán được.

- Hồ Ảnh Thiên Trọng.

Đằng sau Sóc Yến bỗng nhiên đột ngột xuất hiện dưới đất một chiếc đuôi hồ ly, đồng thời chiếc đuôi này hóa thành cả ngàn chiếc. Nhìn thấy hơn ngàn ảo ảnh của chiếc đuôi hồ li, Tần Vũ liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, nhưng rồi lập tức thanh tĩnh trở lại.

Trong chớp mắt, bích lục loan đao đã tới trước mặt Tần Vũ.

- Lưu Tinh Nhất Kích!

Sóc yến trợn mắt há mồm ngây ngốc, Tần Vũ căn bản không hề để ý tới loan đao, thay vào đó hai mắt đều đã nhắm lại, xung quanh Ám Tinh lực trong thể nội cực tốc hình thành một lớp tinh vân cực lớn.

Nhắm mắt.

Loan đao trên tay của Sóc Yến run lên, Tần Vũ dẫu sao vẫn là chủ nhân của y, y làm sao dám ra tay hạ sát.

- Cảm giác thật là kì diệu.

Tần Vũ bỗng nhiên cảm thấy như bản thân hòa vào thiên địa kết hợp đạt tới một cảnh giới kinh dị.

Tốc độ!

Tốc độ!

Vượt qua cả tốc độ cực hạn!

- Xích……

Lấy cực phẩm tiên kiếm làm đỉnh, Tần Vũ toàn thân giống như một mũi dùi, dựa vào tinh thần lĩnh vực cùng cảm ứng với thiên địa bạo phát một tốc độ chưa từng thấy, đâm sang bên cạnh Sóc Yến.

Sóc Yến thân hình tức thời tiêu thất.

- Hô……

Vết nứt không gian cực lớn bỗng nhiên xuất hiện. Vết nứt không gian này quả thực quá lớn, ít nhất cũng phải rộng tới vài trăm mét, điên cuồng thôn phệ mọi vật ở xung quanh, chỉ một lúc cát bụi, đá tảng cùng nham thạch xung quanh không ngờ đều đã bị thôn phệ không còn gì. Lúc này kể cả Tần Vũ, hay bốn đại hộ pháp của y cũng đều tiêu thất không thấy đâu.

Sau một thời gian, vết nứt không gian biến mất, Hoàng Thạch tinh đã khôi phục vẻ an tĩnh.

Một lúc lâu sau… Tần Vũ mới lại xuất hiện.

- Lão thiên, ta không phải là chỉ thử một chiêu Lưu Tinh Nhất Kích thôi sao? Đâu cần phải tạo ra một cảnh tượng kinh hãi như thế để dọa ta?

Tần Vũ tự chế nhạo bản thân nói, chỉ là trong tâm của y vẫn còn có chút sợ hãi.

- May mắn phản ứng cuối cùng của ta rất nhanh, để cho bọn chúng tiến nhập hết vào Vạn Thú phổ, ta cũng phải trốn vào Thanh Vũ tiên phủ . nếu không thật sự là đáng lo ngại.

Tần Vũ vừa xuất một chiêu xong đã thấy không ổn, lập tức thu

nhập bốn đại hộ pháp, rồi một hơi độn thổ hơn vài trăm mét đồng thời trốn vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Gương mặt Tần Vũ đã lại xuất hiện nụ cười.

- Tuy rằng có chút nguy hiểm. Bất quá thử nghiệm vừa rồi đã khẳng định suy nghĩ của ta. Sau khi đạt đến Lưu Tinh kì năng lượng tuy có ngưng tụ lại. Lưu Tinh Nhất Kích uy lực cực kì khủng bố. Nhưng như *"Ám Tinh kì"*, độ ngưng tụ đã đạt tới cực điểm. Uy lực cũng lớn hơn rất nhiều. Một chiêu vừa rồi, sợ rằng cả Kim tiên cũng không dám ngạnh tiếp a.

Tần Vũ thập phần hài lòng.

Thật sự Tần Vũ hiện tại, ngoại trừ thực lực bản thân, còn có thêm Diễm Huyền chi giới.

Được tam đại lĩnh vực của Diễm Huyền chi giới bổ trợ, giúp cho Tần Vũ đủ sức thắng được cả nhất cấp nhị cấp Kim tiên.

- Ồ. *Trước tiên giải quyết mê trận này, sau đó ta cũng nên trở về Tử Huyền tinh thôi.*

Tần Vũ thở dài một hơi.

Nhìn lên bầu trời đầy sao, không trung vô biên có bao nhiêu tinh thể tồn tại. Tử Huyền tinh vẫn sáng rỡ như trước, đây chính là quê hương của y, nơi y đã sinh ra và lớn lên. Cho dù thế nào, trước khi phi thăng cũng phải trở lại đó một lần.

Người bình thường, muốn thuấn di giữa hai tinh cầu gần như không có khả năng thành công.

Bởi vì lộ tuyến giữa hai tinh cầu, căn bản không thể chỉ dựa vào mắt nhìn. Cũng bởi trong không gian vũ trụ, không gian bị uốn khúc.

Nhưng Tần Vũ không như vậy, tại Tử Huyền tinh, có Mặc kì lân cùng Huyền Băng sư thú Sử Tín đều là linh thú của y. Cùng với y có liên hệ linh hồn với nhau, Tần Vũ có thể dễ dàng cảm nhận được phương vị của Mặc kì lân cùng Huyền Băng sư thú.

Chỉ cần theo phương vị đó, không ngừng thuấn di, tuyệt đối có khả năng thành công trở về.

- Trước tiên chỉ có thể tiêu hao một phần cực phẩm nguyên linh thạch thôi.

Tần Vũ tâm ý máy động, Kiếm Tiên Lan Phong trực tiếp xuất hiện giữa không trung, sau đó hướng về các vị trí chủ chốt của mê trận phi tới. Từ bên trong trận phá trận quả dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ mới một lúc, mê trận đã bị phá.

- Sóc Yến.

Tần Vũ bỗng nảy ra một ý, Sóc Yến xuất hiện trước mặt Tần Vũ, đồng thời cúi mình nói:

- Đại nhân.

- Sóc Yến, thuấn di làm cách nào mới có thể thi triển?

Sóc Yến cung kính nói:

- Đại nhân, thuấn di là thần thông tất cả những cao thủ khi đạt tới cảnh giới thiên yêu (Thiên tiên, thiên ma) đều có thể thi triển, chỉ cần linh hồn chi lực dung hợp với thiên địa, tuy nhiên cũng cần phải có cảm ứng với địa điểm muốn thuấn di.

- Được, ngươi cứ lui ra trước đi.

Tần Vũ gật đầu nói, Sóc Yến cúi mình bước lui, sau đó lại tiêu thất vào trong Vạn Thú phổ.

Tần Vũ nhìn về phía Tử Huyền tinh, trong tâm cảm ứng vị trí của Huyền Băng sư thú Sử Tín.

- Thuấn di, toàn bộ Thiên tiên đều sở hữu thần thông này, ta cũng cố thử xem.

Tần Vũ nhắm nghiền hai mắt, linh hồn chi lực bắt đầu hoàn toàn dung hợp với thiên địa, chỉ một lúc sau, một loại cảm giác cực kì dễ chịu lan tỏa khắp người Tần Vũ.

Giống như nằm ngủ trong vòng tay của mẹ vậy.

Trong não của Tần Vũ không chỉ xuất hiện hình ảnh của Huyền Băng sư thú Sử Tín, thậm chí còn xuất hiện cả hình ảnh đình viện mà y đang ở, Tần Vũ dựa vào cảm giác kì diệu đặc thú ấy --

Thuấn di!

Tần Vũ thân hình đang ở trên Hoàng Tinh thạch bỗng nhiên biến mất.

Đợi một lúc Tần Vũ lại xuất hiện--

- Đây quả thật là thuấn di sao?

Tần Vũ nhìn thấy trước mắt chính là Huyền Băng sư thú Sử Tín, liền giật mình, không khỏi trợn mắt há miệng ngây ngốc, thuấn di, có thể trực tiếp một lần từ Hoàng Thạch tinh thuấn di thẳng tới Tử Huyền tinh - Tiềm Long đại lục sao?

Chương 302

Phi Thăng Tiên Ma Yêu Giới

Tần Vũ ngay từ đầu muốn thuấn di càng xa càng tốt, nháy mắt đã đi thật xa, ai ngờ thuấn di một cái đã tới Tiềm Long đại lục.

- Sóc Yến, đến đây.

Tần Vũ vội vàng triệu hồi Sóc Yến đến, nói về hiểu biết đối với thuấn di thì đích xác Sóc Yến so với Tần Vũ lợi hại hơn nhiều.

- Sóc Yến, ngươi nói cho ta biết, thuấn di bình thường nhiều nhất là có thể đi bao xa? Có thể hay không trực tiếp từ Hoàng Thạch tinh chuyển đến Tử Huyền tinh?

Sóc Yến vừa hiện ra, Tần Vũ đã hỏi ngay.

Sóc Yến ngẩn ra. Từ Hoàng Thạch tinh chuyển đến Tử Huyền tinh? Cái này mà còn gọi là thuấn di à?

- Chủ nhân, người đừng có nói đùa. Thuấn di làm sao mà có thể đi xa như vậy được. Từ Hoàng Thạch tinh thuấn di đến Tử Huyền tinh, cho dù biết đích xác lộ tuyến thì nếu không thực hiện hơn trăm lần thì không thể nào đến được.

Sóc Yến vạn phần xác định nói.

Đột nhiên, Sóc Yến nhìn sang tứ phía, ngây người ngẩn ngơ.

- Chủ nhân, nơi này đúng là Tử Huyền tinh a?

Sóc Yến không dám tin những gì nhìn thấy trước mắt, nhưng

phòng ốc, cây cối xung quanh, còn có tên Huyền Băng sư thú Sử Tín bị Tần Vũ liếc mắt nhìn đã không dám nói chuyện đang đứng đó. Tất cả hết thảy đều chứng tỏ… đây là Tử Huyền tinh.

Sóc Yến phi thường rõ ràng nhớ là vừa rồi chủ nhân vừa mới triệu mình đến hỏi về thuấn di, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã tới Tử Huyền tinh. Thật quá nhanh.

- Đây là Tử Huyền tinh. Sóc Yến ngươi thấy rõ rồi chứ. Vừa rồi chính là ta đã dùng phương pháp đúng theo lời ngươi thi triển thuấn di. Nhưng trực tiếp một cái đã đến Tử Huyền tinh – Tiềm Long đại lục.

Tần Vũ nhìn Sóc Yến

- Nói cho ta biết sao lại thế này?

Sóc Yến có chút ngốc trệ nhìn Tần Vũ.

- Chủ nhân, người nói là trực tiếp từ Hoàng Thạch tinh đến thẳng Tử Huyền tinh?

Sóc Yến không thể nào tin được.

Tần Vũ lại gật đầu khẳng định.

- Chủ nhân, người thực hiện đó là … đại na di. Tuyệt đối là đại na di. Nếu đơn thuần là thuấn di thì làm sao có thể xa như thế. Nhưng công lực của người làm sao có thể thi triển đại na di? Làm sao lại có thể là đại na di?

Sóc Yến có điểm không thể tiếp nhận được sự thật này.

Cặp mắt Tần Vũ sáng ngời,

- Đại na di? Theo ta biết đại na di này chính là thần thông chỉ có Kim tiên cao thủ nhất cấp trở lên mới có thể thi triển. Nói, nói, muốn thi triển đại na di thì chủ yếu cần điều kiện gì?

- Dạ.

Sóc Yến đáp, cẩn trọng thưa:

- Như ta nói lúc trước, thuấn di và đại na di đều là một loại thần thông chuyển hoán không gian. Nguyên nhân căn bản quyết định một người có thể thuấn di hay đại na di hay không chính là linh hồn cảnh giới của hắn.

- Linh hồn cảnh giới?

Tần Vũ hỏi lại.

Sóc Yến gật đầu đáp:

- Vâng. Muốn thuấn di, linh hồn cảnh giới phải đạt tới thiên tiên, thiên yêu, thiên ma cấp bậc thì mới có thể thực hiện được. Công lực tất nhiên cũng phải đủ. Cho nên, muốn thi triển đại na di thì linh hồn cảnh giới phải đạt đến kim tiên, ma vương, yêu vương cấp bậc thì mới được.

- Nhưng linh hồn cảnh giới của ta còn chưa đạt đến kim tiên cấp bậc mà?

Tần Vũ nghi hoặc.

- Cái này … ta cũng không biết rồi

Sóc Yến cũng không giải thích được.

Tần Vũ ngồi cẩn thận suy nghĩ một lát vẫn không thể nào nghĩ

ra vì cái gì mình có thể đại na di được. Cuối cùng bất đắc dĩ phải để cho Sóc Yến trở về Vạn Thú phổ.

Kì thật, trên thực tế Tần Vũ đã không biết rằng đó là công hiệu của Lưu Tinh Lệ.

Lưu Tinh Lệ có thể để cho Tần Vũ dễ dàng hoàn toàn nắm trong tay linh hồn lực, đồng thời cũng khiến cho linh hồn Tần Vũ và thiên địa kếp hợp ở trình độ cực kì cao. Vô luận là thuấn di hay đại na di đều là do trình độ dung hợp với thiên địa quyết định. Nếu có thể hòa hợp hoàn toàn cùng vũ trụ thiên địa thì có thể trong nháy mắt đến bất cứ chỗ nào trong vũ trụ. Lưu Tinh Lệ giúp cho linh hồn Tần Vũ và vũ trụ dung hợp ở trình độ cao, vượt qua trình độ của kim tiên bình thường nên lúc này Tần Vũ mới có thể thi triển ra đại na di.

- Chủ nhân?

Sử Tín nhỏ nhỏ giọng lên tiếng.

- Ừm, Sử Tín

Tần Vũ từ trong khổ tư phục hồi lại. Mặc cho Tần Vũ hắn thông minh cũng không thể nào tưởng được là ngoại trừ lực phục hồi siêu cường cùng với tác dụng nuôi dưỡng linh hồn, thân thể, Lưu Tinh Lệ còn có công hiệu khiến cho linh hồn Tần Vũ càng thêm dễ dàng dung hợp vũ trụ thiên địa. Tần Vũ trong lúc dung hợp thiên địa cũng không biết được mình đạt được đến trình độ như thế nào.

- Chủ nhân, người đã đột phá? Sắp phi thăng rồi?

Sử Tín cố gắng nén kích động trong lòng.

Tần Vũ bế quan, Sử Tín đoán là sắp có thể phi thăng rồi.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Nhanh thôi. Còn thời gian ba tháng nữa

- Thật tốt quá, rốt cục cũng có thể phi thăng rồi. Rốt cục ta cũng có được ngày này

Sử Tín cả người kích động đến run run, hai mắt đã bắt đầu đỏ lên, đã bắt đầu ươn ướt.

Tần Vũ nhìn Sử Tín chỉ mỉm cười. Hắn hiểu tâm tình của Sử Tín giờ phút này. Sử Tín ba huynh đệ đã sớm đạt đến Đại Thành Kì, nếu không phải chủ nhân của bọn họ - ba huynh đệ Tần Vũ – chưa phi thăng, thì bọn họ đã sớm phi thăng rồi. Hai huynh đệ của Sử Tín là Sử Bỉnh và Sử Chiến bởi vì là linh thú của Hầu Phí và Hắc Vũ nên hơn một trăm năm trước đã phi thăng rồi. Hơn một trăm năm qua, Sử Tín đã luôn nhớ đến hai người huynh đệ của mình. Hôm nay, rốt cục hắn cũng đã có thể cùng Tần Vũ phi thăng rồi.

- Đã khiến ngươi phải chịu thiệt thòi rồi.

Tần Vũ đối với Sử Tín cũng cảm thấy có chút áy náy.

Nếu không phải chính mình khổ tu hơn một trăm năm qua để phi thăng, thì không phải Sử Tín sẽ mãi mãi bị vây ở nhân giới, không được phi thăng sao?

- Không, chủ nhân. Người có thể phi thăng, ta đã phi thường kích động rồi. A… chủ nhân, phụ thân người luôn muốn gặp người. Người trở về mà không gặp hắn ư?

Sử Tín lên tiếng nói.

Tần Vũ gật đầu *"Phụ Vương?"*, lần này trở về còn không phải là

vì thân nhân sao?

Tần Vũ linh thức hướng bốn phương tám hướng phát ra, chỉ một lát sau linh thức đã bao trùm cả Tiềm Long đại lục tam đại vương triều. Phụ thân và Phong Ngọc Tử không ngờ đang ở đỉnh Đông Lam sơn, còn Đại ca và Nhị ca đang nghỉ ngơi trong một tòa thành cung tại biên giới Hồng Hoang. Hơn một trăm năm qua đi, công lực của phụ vương đã đạt đến Đổng Hư tiền kì.

Tần Vũ thân hình vừa động đã biến mất.

Đỉnh Đông Lam sơn.

Tần Đức và Phong Ngọc Tử đang chơi cờ trong gió núi mạnh mẽ. Nhưng so với cao thủ tu chân đã đạt đạt tới Đổng Hư kì như bọn họ thì gió núi đâu tính là cái gì? Hai người đã ngồi đây suốt mười ba ngày trời rồi. Tần Đức và Phong Ngọc Tử hạ cờ đều tương đối chậm, đặc biệt là càng về sau, có đôi khi nửa ngày mới đánh xuống một con cờ.

- Phụ vương, Phong bá bá.

Gió núi thổi mạnh, thanh âm Tần Vũ cũng như gió núi thổi qua bên tai hai người. Tần Đức và Phong Ngọc Tử có thể không để ý đến gió núi nhưng thanh âm thổi qua bên tai đó lại làm cho hai người run lên.

- Hô!

Tần Đức đột nhiên đứng dậy, xoay người nhìn về phía không xa. Chỉ vừa nhìn, Tần Đức cả người đã run lên, con cờ trong tay cũng vô thức rơi xuống trên bàn cờ.

Gió núi thổi giữ dội, Tần Vũ tóc dài phiêu sái, trường bào phấp phới, chỉ là đôi mắt lại giống như một hài đồng, vẫn giống như

trước muốn được dựa dẫm.

- Vũ nhi, con rốt cục đã trở lại.

Thanh âm Tần Đức run run, hai mắt không tự chủ được đã đỏ lên.

- Vâng, con đã trở lại.

Tần Vũ gật đầu.

Thanh âm Phong Ngọc Tử vang lên, trong thanh âm đó hàm chứa sự kích động

- Đến đây, đến đây Tiểu Vũ. Nhanh đến đây ngồi bên cạnh Phụ vương ngươi và Phong bá bá nào

Phong Ngọc Tử đưa tay ngoắt lại.

- Vâng.

Trước mặt trưởng bối, Tần Vũ như một hài tử ngoan ngoãn, đến ngồi xuống bên cạnh phụ vương và Phong Ngọc Tử.

- Vũ nhi, hơn một trăm năm qua con đã đi đâu tu luyện vậy? Ta dùng vô số biện pháp nhưng cũng không thể nào tìm được con.

Tần Đức dò hỏi.

- Hoàng Thạch Tinh.

Tần Vũ cười nói

- Hoàng Thạch Tinh? Con nói là … là ở một tinh cầu khác?

Tần Đức nao nao, ngay cả Phong Ngọc Tử cũng thấy ngạc nhiên.

Tần Đức nở nụ cười:

- Vũ nhi, ngươi hết thảy phụ vương nhìn đều không thấu rồi. Hoàng Thạch Tinh, một tinh thần khác … sợ rằng ngay cả tán tiên cũng không dám tùy ý rời khỏi tinh cầu của chúng ta a.

Tần Vũ gật đầu. Cho dù là bọn người Minh Lương chân nhân cũng chẳng dám rời khỏi Tử Huyền Tinh. Dù sao, bị lạc trong vũ trụ thật là một điều phi thường kinh khủng. Trừ khi bọn họ có đại na di thần thông có thể dễ dàng tiến vào một tinh cầu có người sống.

- Phong huynh, niềm tự hào nhất đời này của ta chính là đứa con trai này đây.

Tần Đức trên mặt tràn đầy kiêu hãnh, đó là niềm kiêu hãnh của một người cha vì nhi tử của mình.

Phong Ngọc Tử gật đầu nói:

- Tần Đức lão đệ, ta nhớ rõ lúc Tiểu Vũ còn nhỏ, ngươi vì hắn không thể thành tài, đối với hắn quan tâm biết bao.

Nghe điều này, Tần Vũ không khỏi nhớ lại những năm tháng đó. Năm đó, hài đồng kia chính tại đỉnh núi gió rét này nhìn lên không trung, nhìn ngắm tinh không đầy sao. Những năm đó, hài đồng đã cắn răng không ngừng khổ tu, mồ hôi chảy, rơi khắp trên các sơn đạo Đông Lam sơn, từ từ trưởng thành….Bơi lội trong hồ, mang áo giáp thật nặng, rèn luyện tính mềm dẻo, luyện bàn tay trong thạch sa… một màn những ký ức hiện lên trong óc Tần Vũ.

Chỉ nháy mắt đã hai trăm năm qua đi, trí nhớ vẫn khắc sâu.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn về phía phụ vương. Lúc trước mình làm hết thảy đều là vì để được phụ vương tán dương.

Tần Đức cười tự giễu:

- Nhớ năm đó ta biết Vũ nhi không thể tu luyện, hơn nữa đối với chính trị hắn cũng không hứng thú thì sớm đã buông tha cho hắn rồi. Ai ngờ thế nhưng Vũ nhi lại trở thành tiên thiên ngoại công cao thủ đầu tiên của Tiềm Long đại lục, rồi sau đó không lâu bước chân vào hàng ngũ tu chân.

Tần Đức thở dài một hơi:

- Hết thảy như một giấc mơ vậy….Đứa con thứ ba ta vốn chẳng mấy quan tâm lại khiến cho ta hết lần này đến lần khác chấn kinh. Một lần nọ, hơn một vạn người tu chân xuất hiện trước mặt ta, quay về phía Vũ nhi, quỳ xuống hô lớn "Bái kiến các chủ", thật khiến ta kinh hoàng. Bước vào tu chân giới ta mới biết có rất nhiều sự tình mà trước kia ta không hề hay biết. Rồi có lần một tán tiên rất lợi hại xuất hiện trước mắt ta, đối mặt tán tiên kinh khủng này, Tần gia chúng ta không có lấy một tí lực phản kháng, duy chỉ có Vũ nhi…

- Còn có hai vị hộ pháp, đều là tán tiên cấp bậc thần thú, thế nhưng là linh thú của Vũ nhi. - Tần Đức cười, nhìn Tần Vũ - Vũ nhi à, phụ vương thật không tin nổi, Tần Đức ta có thể có 1 người con như vậy.

Phụ thân vì nhi tử mà tự hào. Tần Vũ nghe những lời như vậy, trong lòng dâng lên niềm cảm động dạt dào.

- Vũ nhi, hơn một trăm năm trước, sau khi con bế quan, Tông Quật đã xuất hiện. Hắn giúp chúng ta giết chết Dư Lương rồi phi

thăng. Hắn cũng nói cho ta biết, con cũng sớm phi thăng thôi. Mấy năm nay, ta một mực suy nghĩ phải chăng Vũ nhi đã phi thăng rồi. Bây giờ ta yên tâm rồi, ít nhất trước lúc con phi thăng ta cũng đã gặp được con một lần.

Tần Đức vui mừng nhìn nhi tử của mình.

Có một người con như thế, cuộc đời này còn có gì hơn nữa?

- Phụ vương!

Tần Vũ, mắt đã dần dần đỏ lên. Bởi vì hắn biết ba tháng sau hắn phi thăng rồi. Phi thăng đó là thiên địa phép tắc, hắn căn bản không thể nào tránh được.

- Đừng có làm hình dáng như vậy. Hãy làm một nam tử hán.

Tần Đức vỗ vỗ vai Tần Vũ.

Tần Vũ hít sâu một hơi, cố gắng rặn ra một nụ cười, chỉ là…. đôi mắt vẫn như trước, đỏ hồng.

Đoạn thời gian trước khi phi thăng, cuộc sống thật sự là phi thường thoải mái. Tần Vũ sống cùng phụ vương, đại ca, nhị ca của mình cùng với rất nhiều văn bối Tần gia. Tần Vũ tuy trông trẻ thế nhưng cũng đã trở thành thế hệ tổ gia gia rồi. Dĩ nhiên nói về thời gian tu luyện thì cũng đã vượt qua hai trăm năm rồi.

- Không thể ngờ được, ngắn ngủi có ba mươi năm mà Tần vương triều suy bại đến thế này

Trước đêm phi thăng, Tần Vũ cùng hai người huynh trưởng và

phụ vương đàm luận.

Nói đến sự suy bại của Tần vương triều, Tần Vũ không khỏi cảm thán.

- Vũ đệ cũng đừng để ý, vương triều thành bại cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Huống chi muốn cho một vương triều mãi mãi cường thịnh thì thật sự đó là việc không thể. Mặc dù thực lực Tần gia ta trên toàn Tiềm Long đại lục cũng như bắc Bạo Loạn Tinh Hải đều là rất mạnh, nhưng dùng vũ lực để duy trì vương triều thì không thể kéo được thời gian dài. Hơn nữa, làm như vậy là làm khổ dân chúng.

Tần Chính lạnh nhạt nói.

Tần Chính có năng lực quản lý, quản gia rất rốt nhưng các đời, hoàng đế đều được truyền xuống dưới. Hoàng đế Tần vương triều mỗi đời đều nắm thực quyền. Cho dù đời đó có suy bại thì Tần Chính cùng với vô số tiền bối Tần gia đều không ra tay. Bởi vì các lớp tiền nhân này hiểu được rằng, trở thành đệ nhất cường đại gia tộc mới là quan trọng, như thế thì mới có thể khiến cho Tần gia đệ tử chuyên tâm tu luyện được.

Vương đạo? Hôm nay, Tần gia đệ tử phần đông đã đi vào Thiên đạo, bước vào tu chân giới rồi.

- Như vậy cũng tốt, quản lý quốc gia rất lao tâm, ngược lại như thế lại dễ dàng hơn.

Tần Vũ hít sâu một hơi, lấy trong người ra một bộ ngọc giản, trịnh trọng giao cho phụ vương mình.

- Đây là?

Tần Đức nghi hoặc tiếp nhận lấy ngọc giản.

Tần Vũ trịnh trọng nói:

- Đây là công pháp Tinh Thần Biến mà nhi tử tu luyện. Tu luyện Tinh Thần Biến đòi hỏi rất cao, trước tiên phải luyện ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới. Phụ vương, người có thể tuyển nhân tài có thiên phú để bồi dưỡng. Nếu có người ngoại công đạt tới tiên thiên cảnh giới thì hãy giúp nhi tử truyền cho hắn bộ công pháp này.

Tần Vũ đứng lên nhìn tinh không.

- Bộ công pháp này chính là do sư tôn ta Lôi Vệ sáng tạo ra, có tất cả sáu đại cảnh giới. Cảnh giới thứ bảy do nhi tử sáng tạo, cảnh giới thứ tám là hình dung trong tưởng tượng. Cho nên phần sau này, nếu truyền nhân của công pháp Tinh Thần Biến này đạt đến cảnh giới đó nếu gặp được ta, ta sẽ nói cho hắn. Còn nếu không thì chỉ đành xem năng lực của hắn rồi.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Tần Đức trịnh trọng gật đầu:

- Vũ nhi yên tâm. Bộ công pháp này ta nhất định giúp con truyền xuống. Cho dù phụ vương cả đời này không tìm được truyền nhân thì cả gia tộc Tần Thị này sẽ hỗ trợ tìm cho được truyền nhân.

Tần Vũ cảm thấy trong lòng thanh thản.

Việc lo chuyện hậu sự này là sao? Không ai hiểu rõ. Bộ công pháp Tinh Thần Biến này được lưu lại coi như là khiến cho nó không bị đoạn tuyệt mất.

Trong đêm tối, cả nhà đợi ánh bình minh lên. Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong, Phong Ngọc Tử, Từ Nguyên, còn có không ít Tần Thị nhất tộc đệ tử đều đi tới Vân Vụ sơn trang nhìn tiền bối đầu tiên từ cổ chí kim của gia tộc Tần thị phi thăng.

- Vũ nhi.

Tần Đức nhìn Tần Vũ, Tần Chính, Tần Phong và tất cả mọi người đều không thể không nhìn Tần Vũ lúc này.

Chỉ thấy trên bầu trời đạo đạo quang hoa phủ xuống, bao trùm lấy Tần Vũ, rồi lan tỏa ra bao trùm luôn Sử Tín đang đứng bên cạnh Tần Vũ. Trong ánh kim quang, Tần Vũ và Sử Tín chầm chậm bay lên bầu trời.

Nhìn thân nhân ở phía dưới chân mình, Tần Vũ hai mắt đỏ hồng, mạnh mẽ quay đầu ngước nhìn lên không trung nhưng trên khuôn mặt nước mắt chảy dài xuống, rơi xuống cả mặt đất.

- Phụ vương, đại ca, nhị ca, xin tạm biệt. Mong có một ngày có thể gặp lại mọi người ở tiên, ma, yêu giới.

Tần Vũ trong thâm tâm chậm rãi nói.

Hai đạo kim quang chợt lóe lên. Tần Vũ và Sử Tín biến mất trước mắt Tần Đức, Tần Chính, Tần Phong và Tần thị đệ tử mọi người. Bọn họ đều biết Tần Vũ đã rời khỏi nhân giới, đi đến một thế giới khác rồi.

Chương 303

Phong Nguyệt Tinh

Dịch giả: ainguko

Biên dịch: Dịch giả TTV

Tiên ma yêu giới là một không gian vũ trụ vô cùng lớn, gần như là vô cùng vô tận. Cả không gian vũ trụ chứa vô tận nguyên linh chi khí, nguyên linh chi khí so với phàm giới - thiên địa linh khí - cao hơn một cấp.

Ở trong tiên ma yêu giới, chủ yếu phân làm bốn khu vực lớn. Tiên giới nằm ở khu vực phía chính đông của vũ trụ, ma giới nằm ở phía chính nam, yêu giới nằm ở phía tây và phía bắc. Tại khu vực đông bắc có một thế lực đặc thù thần bí tồn tại cùng với Tiên giới, ma giới và yêu giới.

Bốn khu vực thật ra không thể phân chia một cách minh bạch, nên khu vực tiếp giáp rất hỗn loạn và phức tạp.

Khu vực giáp ranh giữa tiên giới và ma giới là một đại tinh vực — Lam Loan tinh vực.

Lam Loan tinh vực có mười đại tinh hệ, mười đại tinh hệ này đều có diện tích lớn vô cùng. Mỗi đại tinh hệ có vô số tinh cầu, đương nhiên, mỗi tinh cầu có số người nhiều ít khác nhau.

Ngàn vạn lần không nghĩ được tại tiên ma yêu giới thấp kém nhất chính là thiên tiên, thiên ma, thiên yêu.

Bởi vì tại tiên ma yêu giới có vô số tu chân giả. Nếu các tu chân giả này có con, đương nhiên những đứa trẻ này sẽ trở thành tu chân giả.

Tại tiên ma yêu giới, tồn tại vô cùng vô tận nguyên linh chi khí. Bởi được hấp thụ nguyên linh chi khí từ khi còn trong bụng mẹ, cho nên mọi đứa trẻ khi ra đời ít nhất đều đạt tới tiên thiên cảnh giới.

Phàm nhân giới tu tiên giả vô pháp hấp thụ nguyên linh chi khí.

Dù tiên ma yêu giới tu chân giả có bất đồng, tổ tiên họ đều là tiên nhân nên ngay khi sinh ra họ đã có thể hấp thu nguyên linh chi khí để tu luyện.

Tại tiên ma yêu giới, hầu hết trẻ con đều đã đạt đến tiên thiên cảnh giới. Tư chất của chúng so với phàm giới tu chân giả cao hơn rất nhiều, tu luyện trăm năm là có thể thành tiên nhân.

So với phàm giới tu chân giả tốn hàng ngàn năm, căn bản không thể so bì.

Đương nhiên..... tu luyện thành tiên nhanh chóng như vậy cũng khiến cho cơ sở của tiên nhân ở tiên ma yêu giới không bằng tiên nhân phi thăng lên từ phàm nhân giới.

Ngân Huyền tinh hệ nằm trong Lam Loan tinh vực, Số tinh cầu có tu chân giả lên tới hàng ngàn, Phong Nguyệt tinh nằm tại trung tâm của Huyền Tinh hệ là thượng đẳng tu chân tinh cầu. Số lượng tu chân chân giả lên tới hàng chục triệu, thiên tiên đã quá vạn, kim tiên lại chỉ có vài người.

Chỉ là một tinh cầu mà có nhiều thiên tiên đến vậy, có thể tưởng tượng được cả tiên ma yêu giới số lượng ra sao.

Lam loan vực là nơi tiếp giáp giữa tiên giới và ma giới, ở trung tâm là Ngân Huyền tinh hệ có một tu chân tinh cầu là.

Phong Nguyệt tinh

Bên ven hồ ngoại ô Liễu Phong thành, một trong ba đại thành trì trên Phong Nguyệt tinh.

Một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi mặc lam y đang quỳ tại ven hồ, nước mắt tuôn rơi.

- Mẫu thân, qua nhiều năm tu luyện, hài nhi hiện tại đã hai mươi nhăm tuổi. Nhưng Kim Đan kì vẫn hoàn Kim Đan kì. Trong cả tộc, là Kim Đan kì, ngoại trừ hài nhi, lớn tuổi nhất chỉ là mười sáu tuổi.

Lam y thanh niên trên mặt hiện rõ sự phẫn hận.

Tư chất kém cỏi, có thể nói là trước nay chưa từng có trong tộc.

- Ta đã rất khắc khổ, phi thường khắc khổ tu luyện, nhưng tu luyện thế nào cũng vô dụng!

Lam y thanh niên đấm một quyền xuống mặt đất.

- Không có lấy một hạ phẩm nguyên linh thạch. Khó lòng hấp thu nguyên linh chi khí, ta tới khí nào mới đạt đến Nguyên Anh kì? Đó là cơ hội duy nhất của ta, trong cuộc tỉ thí lần này, cuối cùng lại rớt xuống vị trí quá một trăm.

Lam y thanh niên khuôn mặt lộ rõ vẻ buồn phiền.

So sánh trong tộc, là so sánh giữa các đồng bối đệ tử.

Đồng bối, trừ y, mọi người đều từ Nguyên Anh kì trở lên, hắn không kém thì ai kém?

- Công lực yếu, so ra chẳng hơn ai, trong tộc đến một khối hạ phẩm nguyên linh thạch cũng không cấp cho ta. Nhưng họ công lực cao, được bồi dưỡng thành tinh anh trong tộc nên được cấp hạ

phẩm nguyên linh thạch để tu luyện. Ta không có lấy một nguyên linh thạch, khoảng cách thực lực ngày càng lớn. Mỗi một năm khoảng cách lại xa hơn. Ta càng ngày càng mất tự tin. Ta..... thật sự kiên trì không nổi.

Lam y thanh niên lại rơi lệ.

- Ta đối với tiền bối trong tộc rất cung kính, bình thường khắc khổ tu luyện. Nhưng..... tất cả đều vô dụng. Ta không có lấy một chút thực lực. Cứ thế này mà nói..... Ta mãi mãi không thể trở thành tinh anh của gia tộc, mãi mãi bị phân biệt đối xử.

Lam y thanh niên cả thân người rúng động, phấn chấn trở lại.

- Phụ thân đối với ta tuy nghiêm khắc, nhưng... ta không có cách nào, mỗi ngày đều cố gắng tu luyện, chỉ là tư chất quá tệ, không thể bằng người. Kinh mạch yếu nhược, bao giờ mới có thể ngẩng mặt lên?

Lam y thanh niên trên mặt hiện lên vẻ rầu rĩ.

- Liễu Hàn Thư, họ 'Liễu' là một họ lớn, tạo cho ta rất nhiều áp lực, nhưng cho dù là áp lực thế nào, trong lòng ta thật sự mệt mỏi, khó mà cố gắng được nữa.

Lam y thanh niên chính thị *"Liễu Hàn Thư"*.

Liễu gia, một trong ba gia tộc đứng đầu ở Phong Nguyệt tinh.

Liễu gia đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm kinh doanh, đệ tử trong tộc nhiều phi thường, trong tộc cạnh tranh rất khốc liệt. Nhưng Liễu Hàn Thư trong tộc đồng bối đệ tử chính là kẻ yếu nhất.

Vừa sinh ra đã đạt tới tiên thiên cảnh giới, nếu tư chất bình thường, năm-sáu tuổi đã có thể đạt đến Kim Đan kì, đến mười tuổi

có khả năng đạt được Nguyên Anh kì.

Vậy mà Liễu Hàn Thư đã hai mươi nhăm tuổi vẫn chỉ là Kim Đan kì.

Tư chất khác nhau, cơ bản không cần nói nhiều.

- Phụ thân tư chất kém, do đó đối với mọi người phi thường cung kính. Nhờ có một thiên tiên cao thủ đả thông kinh mạch, cuối cùng cũng như mọi người, hiện tại đã đạt đến Đổng Hư kì. Nhưng dù ta đối với mọi người rất cung kính, cũng chưa gặp được quý nhân. Phụ thân nói nếu gặp cao thủ đều phải hành lễ, đối thoại phải thật cung kính. Nhưng khom lưng uốn gối, ủy khuất cầu toàn, ta căn bản chịu không nổi.

Liễu Hàn Thư cười tự chế nhạo mình.

- Mẫu thân, hài tử không có tư chất, không có thực lực, không có tiền tài, lại còn muốn ngay thẳng bằng người, không phải là nằm mộng sao?

Liễu Hàn Thư cười thê lương.

Liễu Hàn Thư mấy năm nay đúng là quá mệt mỏi.

Thành niên nhân, vẫn chỉ là Kim Đan kì? Đi đường cũng bị mọi người khinh bỉ. Cho dù một tiểu hài mười hai, mười ba tuổi là Nguyên Anh tiền kì cũng dễ dàng đánh bại hắn.

Bị mọi người coi thường, bị tộc nội coi thường, bị phụ thân la rầy, bị tộc nội đồng bối huynh đệ coi thường….

Ngày tháng như vậy. Đã làm Liễu Hàn Thư nhanh chóng phát cuồng.

Y muốn mọi người kính trọng, muốn mọi người khen ngợi, muốn một gia đình đầm ấm. Nhưng..... trong thế giới cạnh tranh

này, là thế giới mà cường giả vi tôn.

Hắn lại là kẻ yếu.

Hắn không phải không nỗ lực, sự nỗ lực của hắn so sánh với hầu hết mọi người lớn hơn rất nhiều, chỉ là tư chất hắn quá kém.

Mỗi khi cảm thấy chán nản, hắn đều đến ven hồ này.

Bởi vì mẫu thân của y đã bị một Không Minh kì tu luyện giả giết ở hồ này.

Mẫu thân hắn thực lực cường hãn, mới ba mươi tuổi đã đạt Không Minh kì. Nếu mẫu thân hắn còn sống, có lẽ hắn sẽ có những ngày dễ chịu hơn.

Nhưng… đó chỉ là ảo tưởng.

- Một ngày sắp hết, Ta phải trở về nhà rồi. Phong Nguyệt tinh lớn thế, sao chẳng thấy bóng dáng một tu luyện giả đến? Cần phải đối mặt với hiện thực, quay về tiếp tục tu luyện thôi.

Liễu Hàn Thư không khỏi cười khổ.

Nếu quả Liễu Hàn Thư quay về như mọi lần, dù hắn cố gắng tu luyện cả đời, nhưng cũng chỉ ở trong tầng lớp thấp kém ở Phong Nguyệt tinh. Tuy thế, lần này không giống mọi lần.

Liễu Hàn Thư chuyển thân chuẩn bị quay về.

- Uy, tiểu huynh đệ.

Một giọng nói vang lên.

Liễu Hàn Thư tại Phong Nguyệt tinh thuộc tầng lớp nào. Nghe có người gọi sao dám không nghe? Liễu Hàn Thư lập tức chuyển

thân, trên mặt biểu tình chớp mắt từ *"rầu rĩ"* chuyển sang *"cung kính hữu hảo"*.

Đó là cách sống tốt. Không bị người có công lực cao hơn vũ nhục cũng là một cách.

Liễu Hàn Thư cẩn thận nhìn người mới đến.

Không trung thân hình nhất ảo, một bóng nhân ảnh xuất hiện trước mặt Liễu Hàn Thư.

- "Nhanh thật, ít nhất là Không Minh kì cao thủ."

Liễu Hàn Thư sống từng đấy năm, nhãn lực cũng có chút ít.

Người đến toàn thân vận đồ đen, trường bào phấp phới, mái tóc tung bay theo gió trông rất tiêu sái. Cặp mắt lạnh lùng như có khả năng nhìn xuyên tâm linh người đối diện.

Người mới đến chính thị Tần Vũ.

Tần Vũ nguyên là cùng với Sử Tín phi thăng, vốn tưởng là cùng phi thăng sẽ đến cùng một địa phương. Ai ngờ đến khi Tần Vũ phát hiện mình phi thăng đến địa phương nào thì không thấy bóng dáng Sử Tín đâu.

Vì 'linh hồn' có sự liên hệ. Có thể cảm nhận được Sử Tín hiện đang ở rất xa về phía tây..... Tần Vũ tự mình nhận thấy vô pháp cảm nhận được cự li.

Rất hiển nhiên, Sử Tín phi thăng tới địa bàn yêu giới, còn Tần Vũ thì tới tinh cầu này.

- Vãn bối Liễu Hàn Thư ra mắt tiền bối.

Liễu Hàn Thư cung kính nói.

Tần Vũ nhìn Liễu Hàn Thư, lặng lẽ gật đầu, dụng tiên thức dò xét, Tần Vũ phát hiện Liễu Hàn Thư công lực hiện tại đạt Kim Đan trung kì, chỉ là kinh mạch của Liễu Hàn Thư cực kỳ yếu nhược.

- "Kinh mạch hẹp như thế mà có khả năng tu luyện đến Kim Đan kì?"

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc.

Nếu ở phàm nhân nhân giới, với kinh mạch như thế, cho dù là muốn đạt Tiên Thiên cảnh giới cũng là không thể. Không nói đến Kim Đan kì, chỉ là Tần Vũ đã nhầm lẫn, quên mất rằng phàm nhân tu chân giả vô pháp so sánh với tiên ma yêu giới tu chân giả. Bởi vì, tại tiên ma yêu giới, tu chân giả tu luyện nguyên linh chi khí.

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ muốn biết với kinh mạch yếu như thế, muốn tu luyện đến Kim Đan kì mất bao nhiêu thời gian.

Liễu Hàn Thư trên mặt hiện ra nét khổ tiếu.

Hai mươi nhăm tuổi, Kim Đan trung kì, đây thật sự là việc phi thường mất mặt.

- Vãn bối năm nay hai mươi nhăm tuổi, vãn bối tư chất quá kém, hao phí bao nhiêu lâu thực lực vẫn chả có là bao.

Liễu Hàn Thư cung kính trả lời. Tần Vũ đích thân hỏi, y dám không trả lời.

Tần Vũ đại kinh.

- Hai mươi nhăm tuổi? đúng là có tư chất, hai mươi nhăm tuổi đã đạt đến Kim Đan trung kì, ngươi không đùa ta đấy chứ?

Tần Vũ được một phen kinh ngạc.

Tại Tiềm Long đại lục, một tu chân giả muốn đạt đến Kim Đan kì phải mất vài chục năm, để đạt đến Kim Đan trung kì phải mất hàng trăm năm. Chỉ mới gần hai mươi nhăm tuổi đã đến cảnh giới này quả là thiên tài.

Dù là Tần Vũ, cũng phải gần hai mươi tuổi mới đạt đến Tinh Vân kì.

- Vãn bối quả thật không dám lừa tiền bối, sự tình nhục nhã này vãn bối đâu dám nói ngoa.

Liễu Hàn Thư trong lòng lo lắng, nhưng hắn cảm thấy Tần Vũ cùng các cao thủ khác có điểm bất đồng. Trước đây, các cao thủ khác đa phần cao ngạo vô bỉ, chỉ có Tần Vũ là nói cười với hắn.

- Nhục nhã?

Tần Vũ ngạc nhiên.

Tần Vũ tuy đã tìm hiểu qua thông tin về tiên ma yêu giới, nhưng chỉ là các tin tức liên quan đến các đẳng cấp cao thủ như kim tiên, tiên đế, ngoài ra là các tri thức về địa lý sơ đẳng. Đối với tiên ma yêu giới tu chân giả, Tần Vũ quan tâm làm gì?

Thực tế Tần Vũ không biết đặc thù của tiên ma yêu giới tu chân giả.

Thấy bộ dạng kinh ngạc của Tần Vũ, Liễu Hàn Thư cười tự giễu:

- Bình thường một hài tử năm,sáu tuổi có khả năng đạt Kim Đan kì, hài đồng mười một, mười hai tuổi có khả năng đạt đến Nguyên Anh kì, hai mươi tuổi có thể đạt tới Đổng Hư kì. Vãn bối hai mươi mấy tuổi mới đến Kim Đan kì, không phải là nhục nhã sao ạ?

Tần Vũ nghe nói thế không tránh khỏi kinh ngạc.

Năm, sáu tuổi đạt đến Kim Đan kì? lại còn là bình thường?

Tự thấy bản thân hai mươi tuổi đạt đến Tinh Vân kì đã là rất nhanh, được vô số tử đệ của Tần gia sùng bái. Nếu thành tích này được truyền đến tiên ma yêu giới, không phải sẽ bị sỉ nhục sao?

- "Sóc Yến, tu chân giả ở tiên ma yêu giới tu luyện tốc độ sao nhanh như vậy?"

Tần Vũ truyền tiên thức với Sóc Yến trong Vạn Thú phổ hỏi.

Sóc Yến ở trong Vạn Thú phổ, giới thiệu tường tận cho Tần Vũ các thông tin liên quan đến tiên ma yêu giới tu chân giả. Hai người tâm niệm liên hệ, nói tuy dài dòng nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt công phu.

- Hóa ra là như vậy.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ.

Thực tế Tần Vũ hiện tại gặp vài khó khăn.

Đó là làm thế nào lấy được địa đồ hòan chỉnh của tiên ma yêu giới.

Thông thường thì cao thủ cấp kim tiên không ra khỏi tinh hệ, tối đa dụng truyền tống trận di chuyển giữa vài tinh hệ. Tự biết linh thú trong Vạn Thú phổ chỉ thông thuộc vài tinh cầu là cùng. Đơn giản là không thể biết đến địa đồ của cả tiên ma yêu giới.

Trong tiên ma yêu giới, nếu không có một tấm địa đồ, muốn tiến hành đi lại giữa các hành tinh căn bản là không có khả năng.

- Liễu Hàn Thư, tinh cầu này tên là gì? Thuộc về phía nào so với tiên ma yêu giới?

Tần Vũ hỏi.

Liễu Hàn Thư cảm giác câu hỏi của Tần Vũ có một chút 'ngu ngốc', nhưng vẫn cung kính hồi đáp:

- Tiền bối, tinh cầu này là Phong Nguyệt tinh, thuộc về Lam Loan tinh vực, Ngân Huyền tinh hệ. Lam Loan tinh vực không thuộc ma giới cũng không thuộc tiên giới. Đây là nơi giáp ranh giữa tiên giới và ma giới, cao thủ tiên giới khống chế tinh cầu này, cao thủ ma giới khống chế tinh cầu kia. Như Phong Nguyệt tinh, là do bên tiên giới khống chế.

Tần Vũ trong lòng tự hiểu.

Hóa ra... ... bản thân phi thăng tới một địa phương không thuộc ma giới cũng không thuộc tiên giới.

Tự thấy bản thân hiện tại đả khai Vạn Thú phổ tầng thứ nhất, linh thú trong đó đều là thiên yêu, cho dù đối với tiên giới, ma giới đều không thông hiểu. Nói gì đến Phong Nguyệt tinh này.

- "Tại tiên ma yêu giới, thực lực dưới cấp kim tiên căn bản không có tư cách đi từ tinh cầu này sang tinh cầu khác. Trước tiên tạm dừng chân ở đây, đợi công lực đề cao tới mức có thể đả khai Vạn Thú phổ đệ nhị tầng hãy tiếp tục!"

Trong lòng Tần Vũ đã có chủ ý cho những hành động sau này.

Tần Vũ lúc này đã minh bạch Liễu Hàn Thư tại tinh cầu này

chính là kẻ yếu nhất.

- Liễu Hàn Thư, ta không thông thạo tinh cầu này lắm, nếu ngươi có thể dẫn đường cho ta thì khối trung phẩm nguyên linh thạch này ta cho ngươi để trả công.

Nói rồi Tần Vũ tiện tay lấy từ Thanh Vũ tiên phủ ra một khối trung phẩm nguyên linh thạch.

Chương 304

Tái Tạo Kinh Mạch

Dịch giả: ainguko

Biên dịch: Dịch giả TTV

Một khối trung phẩm nguyên linh thạch?

Đối với Tần Vũ mà nói thì không đáng kể gì.

Thanh Vũ tiên phủ được cấu thành từ nguyên một khối đại nguyên linh thạch. Bên trong thương khố, nguyên linh thạch chất cao như núi, kể cả thượng phẩm nguyên linh thạch cũng rất nhiều. Trong Thanh Vũ tiên phủ tùy ý lấy một khối đá, nếu không phải là nguyên linh thạch thì là luyện chế tiên khí khoáng thạch. Chỉ là trong Thanh Vũ tiên phủ không có lấy một cực phẩm nguyên linh thạch.

- Trung phẩm nguyên linh thạch? Dẫn đường?

Liễu Hàn Thư hoài nghi không biết mình có nghe nhầm hay không.

Cho dù là đối với thiên tiên , một khối trung phẩm nguyên linh thạch đã rất đáng quý. Nếu không phải là thiên tiên có địa vị cũng không thể xuất một khối trung phẩm nguyên linh thạch, một khối trung phẩm nguyên linh thạch đương nhiên thành bảo bối.

Dẫn đường?

Dẫn đường mà được một khối trung phẩm nguyên linh thạch?

Liễu Hàn Thư nhìn khối trung phẩm nguyên linh thạch trước

mắt, cảm thấy cả thế giới bỗng thay đổi. Từ quá khứ ảm đạm không hy vọng biến thành tươi sáng, đầy sức sống.

- Chẳng lẽ ngươi không vừa ý?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

- Vừa ý, vãn bối đương nhiên vừa ý.

Liễu Hàn Thư cả người kích động, hơn hai mươi năm trở lại đây, Liễu Hàn Thư chưa bao giờ kích động như thế. Nhưng Liễu Hàn Thư không phải là người không hiểu phép tắc.

- Tiền bối, dẫn đường chỉ là chuyện nhỏ không thể nào vì thế mà tốn một khối trung phẩm nguyên linh thạch, vãn bối lấy làm hổ thẹn .

Liễu Hàn Thư cung kính nói.

Tần Vũ cười nói:

- Kêu ngươi nhận thì ngươi nhận đi. Ta lần đầu đến Phong Nguyệt tinh, nhiều sự tình còn bỡ ngỡ, còn cần ngươi nói lại cho ta. Đi, trước tiên dẫn ta tới địa phương có người ở.

Vừa nói Tần Vũ vừa đưa trung phẩm nguyên linh thạch cho Liễu Hàn Thư.

Liễu Hàn Thư nhận khối trung phẩm nguyên linh thạch, lập tức cung kính nói:

- Thỉnh tiền bối đi theo vãn bối.

Nhưng tay cầm khối trung phẩm nguyên linh thạch run run, hiển nhiên là vô cùng kích động, may mà hắn có chiếc vòng tay trữ

vật. Đem khối trung phẩm nguyên linh thạch cất vào trong chiếc vòng tay rồi hắn mới an tâm một chút.

Liễu Hàn Thư lập tức ngự kiếm phi hành.

Tần Vũ phi hanh theo hắn.

Thực tế, tiên thức của Tần Vũ đã phát hiện một tòa thành trì xa xa. Chỉ là hiện tại Tần Vũ đối với tiên ma yêu giới hiểu biết rất ít, do vậy Tần Vũ quyết định ở lại thành trì này một thời gian để tìm hiểu thông tin về tiên ma yêu giới.

Gã Liễu Hàn Thư này, từ nhỏ đến lớn đều sống ở Phong Nguyệt tinh, nếu có hắn bên cạnh giúp đỡ sẽ bớt đi nhiều phiền toái.

Hơn nữa…trong lòng Tần Vũ cũng muốn giúp đỡ Liễu Hàn Thư.

Liễu Phong thành là một trong ba đại thành trì trên Phong Nguyệt tinh, có diện tích cực lớn. Ít nhất, từ trước tới giờ Tần Vũ chưa từng nhìn thấy tòa thành nào lớn hơn, trong thành tối thiểu có mười triệu người sinh sống.

- Tiền bối, đây là Liễu Phong thành, là một trong ba đại thành trì của Phong Nguyệt tinh. Phong Nguyệt tinh có ba đại thành trì gồm Nghiêm Sơn thành, Vương Luyến thành và Liễu Phong thành.

Liễu Hàn Thư giới thiệu tử tế cho Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

- Hàn Thư, Tại Phong Nguyệt tinh, tình hình các cao thủ ra sao?

Tần Vũ hỏi.

Liễu Hàn Thư vừa nghĩ vừa nói:

- Cao thủ… tại Phong Nguyệt tinh đạt tới Thiên tiên có thể gọi là cao thủ. Ở Phong Nguyệt tinh Thiên tiên cao thủ có tới gần vạn. Nhưng cao thủ cấp kim tiên lại ít phi thường, cả Phong Nguyệt tinh chỉ có vài người.

Vài người?

Tần Vũ nhếch mép cười .

Theo như thực lực của Phong Nguyệt tinh, với thực lực của Tần Vũ hiện tại, tuyệt đối có thể tùy ý hành động. Không nói tới cửu cấp kim tiên khôi lỗi. Bằng vào cá nhân Tần Vũ, đã có Huyền Diễm chi giới, lại thêm thần khí Phá Thiên, thần khí chiến y Hắc Ngưng Tuyết. Tần Vũ thực lực quả là rất lớn.

- Còn cao thủ cấp Huyền tiên, tiên đế?

Tần Vũ hỏi.

- Tiên đế? - Liễu Hàn Thư nuốt nghẹn - tiền bối, đó..... đó là chí tôn nhân vật, quá xa so với chúng vãn bối. Cho dù là tộc chủ của vãn bối, cũng chưa từng được gặp tiên đế.

Tần Vũ gật đầu, trong lòng phán đoán, xem ra… tiên đế phi thường ít.

Cổng thành của Liễu Phong thành rất rộng. Tần Vũ đi theo Liễu Hàn Thư vào thành.

Sau khi đi qua cổng thành, chỉ thấy phía trước là một con đường cực kỳ rộng rãi, người đi trên đường nhiều phi thường. Tần Vũ liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy hài đồng kém nhất cũng là Kim Đan kì, ngay đến những hài nhi đang được mẹ bế trên tay cũng đạt tiên

thiên cảnh giới.

Nghe là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác..

Điều này khiến Tần Vũ không khỏi cảm thán.

Tiên ma yêu giới dù có phân biệt nhưng hài nhi cũng đã là tiên thiên cảnh giới. Lúc này thấy hai bên đường có một số trang viện, cũng có một số cửa hàng lớn, bên trong bán khoáng thạch, vũ khí, ấn phù….

Liễu Hàn Thư đứng cạnh Tần Vũ giới thiệu hết thảy.

- Tiền bối, những vũ khí được bày bán trong cửa hàng này chất lượng xếp vào hàng thứ ba ở Liễu Phong Thành, chỉ là giá rất đắt. Rượu ở tửu lâu kia rất ngon, vãn bối cũng đã từng uống qua.

Liễu Hàn Thư vì có một lần vào tửu lâu đó uống rượu mà cảm thấy tự hào.

- Tiền bối, cửa hiệu đó…..

Đi bộ khoảng nửa canh giờ, Tần Vũ có thể hiểu được tiên ma yêu giới tu chân giả thành thị ra sao. Tần Vũ cũng mua một ít mĩ tửu, hương vị của nó, không thể phủ nhận là so với ở phàm giới thì hơn rất nhiều.

- Tiền bối, chủ nhân của Liễu Phong thành là Liễu gia, Liễu gia là một trong ba đại gia tộc ở Phong Nguyệt tinh này. Vãn bối cũng là đệ tử trực hệ của Liễu gia.

Liễu Hàn Thư đứng cạnh Tần Vũ nói nhỏ.

Tần Vũ nhãn tình sáng lên cười nói:

- A, không nghĩ tới Hàn Thư ngươi lại là thế gia đệ tử nha.

Liễu Hàn Thư lắc đầu cười khổ:

- Tiền bối, đừng giễu cợt vãn bối. Liễu gia lưu truyền không biết bao nhiêu đời, đệ tử cũng hơn vạn người, vãn bối thì đáng kể gì. Vãn bối tuy là đệ tử trực hệ. Nhưng Liễu gia bồi dưỡng đệ tử là căn cứ vào tư chất và thực lực không liên quan với trực hệ, bàng hệ hay tuổi tác.

Một thế giới mà cường giả vi tôn thì chỉ có thực lực mới được coi trọng, ai quản ngươi là trực hệ hay bàng hệ?

- Đừng mất tinh thần, kẻ mạnh cũng là từ kẻ yếu tu luyện thành.

Tần Vũ cười nói.

Quan sát Hàn Thư, Tần Vũ lại nghĩ đến mình.

Năm đó, khi luyện nội công không được, so với Liễu Hàn Thư cũng có điểm tương đồng, đó là tư chất kém. Khác biệt là chỉ có thể tu luyện ngoại công, từ đó mà thành. Rốt cuộc cũng tu luyện được tới cảnh giới như bây giờ.

- Ừm.

Tần Vũ gật gật đầu khích lệ Hàn Thư.

- Tiền bối, hôm nay có thể được đi cạnh tiền bối như thế này là cái phúc của vãn bối. Bình thường khi vãn bối làm sao đi được ở giữa đường lớn thế này? Chắc là đã có người đá vãn bối qua lề đường rồi.

Liễu Hàn Thư tự cười nhạo nói.

Tần Vũ vỗ vai Liễu Hàn Thư an ủi.

Tần Vũ đã thấy trên đường có nhiều người nhìn Liễu Hàn Thư với ánh mắt coi thường. Tuy thế, những người đó khi thấy Tần Vũ đi bên cạnh liền không dám dùng ánh mắt đó nhìn Liễu Hàn Thư nữa.

Liễu Hàn Thư đưa Tần Vũ đến phía ngoài một trang viện.

- Tiền bối, đây là nhà của vãn bối. Phong Nguyệt tinh này cái khác thì không nhiều chứ đất thì rất rộng. Vãn bối được coi như là đệ tử trực hệ nên cũng được cấp cho một trang viện nhỏ.

Tần Vũ đi vào trang viện.

- Ừm, tốt. Hàn Thư, ta muốn tạm thời ở nhờ nhà ngươi một thời gian, có vấn đề gì không?

Tần Vũ cười khẽ nói.

- Không có vấn đề gì. Đương nhiên không có vấn đề gì.

Liễu Hàn Thư trong lòng mừng rỡ.

Có bậc cao thủ như Tần Vũ ở cạnh, đối với hắn mà nói, đúng là hữu lợi vô hại.

- Ta thấy kinh mạch của ngươi có chút vấn đề. Lại đây, để ta xem xem.

Tần Vũ ngồi xuống chiếc ghế đá, ngoắc tay nói với Liễu Hàn Thư. Liễu Hàn Thư vừa nghe liền lắc đầu nói:

- Tiền bối, vãn bối trời sinh kinh mạch bế tắc. Nếu không đạt đến đến thiên tiên cảnh giới, căn bản không có khả năng đả thông kinh mạch đan điền.

Tại phàm giới, Đổng Hư kì cao thủ tuyệt đối có thể đả thông kinh mạch cho người khác.

Chỉ là, tại tiên ma yêu giới, con người từ nhỏ đã chịu tác dụng của nguyên linh chi khí. Thể chất đối với con người tại phàm giới hiển nhiên bất đồng.

- Ngươi trước tiên lại đây cho ta coi, việc khác nói sau.

Tần Vũ phất tay. Liễu Hàn Thư tự mình không thể khống chế được, cả thân mình bay tới bên cạnh Tần Vũ. Tần vũ tiện tay cầm lấy tay của Liễu Hàn Thư, dùng Ám Tinh lực với một chút sinh mệnh nguyên lực đi vào trong cơ thể Liễu Hàn Thư.

Sinh mệnh nguyên lực xuất xứ từ năng lượng của Lưu Tinh lệ.

Ám Tinh lực mạnh mẽ vô cùng. Tần Vũ trực tiếp đưa vào trong kinh mạch của Liễu Hàn Thư làm kinh mạch lập tức rách toạc. Kinh mạch chật hẹp như này, muốn mở rộng ra rất khó. Chi bằng trước tiên xé tan ra, sau đó dùng sinh mệnh nguyên lực tái tạo lại. Tần Vũ đối với khả năng của sinh mệnh nguyên lực không hề hoài nghi.

- A!

Kinh mạch hoàn toàn bị xé nát. Chủng loại đau đớn này nháy mắt lan ra toàn thân. Liễu Hàn Thư dùng toàn bộ ý chí chịu đựng đau đớn.

- Nghị lực rất khá.

Tần Vũ mỉm cười nói. Lúc này Tần Vũ đang khống chế sinh mệnh nguyên lực, bắt đầu bắt đầu làm kinh mạch tăng trưởng.

Tần Vũ trong chốc lát khiến cho kinh mạch của Liễu Hàn Thư lớn hơn gấp vài lần so với kinh mạch của người thường ở tiên ma yêu giới đồng thời kiên cố phi thường. Sau khi được sinh mệnh nguyên lực tái tạo, cho dù là kinh mạch của Không Minh kì cao thủ cũng khó sánh bằng.

Liễu Hàn Thư lập tức thấy trong cơ thể khoan khoái phi thường.

- Tốt rồi. - Tần vũ gật đầu nói - Liễu Hàn Thư, ta vào phòng nghỉ ngơi. Lúc nào ta gọi thì ngươi hãy vào.

Tần Vũ vừa nói vừa đi vào nhà.

Liễu Hàn Thư tự xem lại kinh mạch của bản thân.

Trợn mắt há hốc mồm.

Trong lòng kích động như thủy triều dâng, toàn thân run rẩy, trên mặt cảm giác như giãn ra, rồi hai hàng lệ tự động tuôn trào. Liễu Hàn Thư cả người quỳ mạnh xuống đất.

- Mẫu thân, cuối cùng…. cuối cùng con cũng có thể không bị mọi người coi khinh. Con cuối cùng cũng không lo bị người ta vũ nhục. Con cuối cùng cũng có thể đứng hiên ngang rồi!

Liễu Hàn Thư cả người kích động không thể kiềm chế được.

Từ nhỏ đến giờ, đã hai mươi năm ròng chịu nhẫn nhục. Nhưng hiện tại…. Liễu Hàn Thư vừa trải qua sự cải tạo của sinh mệnh nguyên lực của Tần Vũ, tư chất tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Lại có trong tay trung phẩm nguyên linh thạch, hắn tuyệt đối có thể dễ dàng đột phá Kim Đan kì.

Nghe âm thanh kinh hỉ, tiếng gào đầy kích động của Liễu Hàn Thư ở bên ngoài, Tần Vũ mỉm cười.

- Lúc trước, khi ta đạt đến ngoại công tiên thiên cảnh giới, tâm tình cũng giống như hắn bây giờ. Chỉ là khi ta thông báo cho phụ vương thì người vẫn không cho phép ta giúp đỡ người.

Tần vũ cười một tiếng.

Tần Vũ thu liễm tâm tình.

Nỗ lực…..

- Hàn Thư, ngươi vào đây.

Tần Vũ thấy tâm tình của Liễu Hàn Thư rất giống mình khi trước nên gọi hắn vào.

Chịu đựng hai mươi năm, giờ mới có cơ hội phát tiết hết ấm ức trong lòng. Sau khi phát tiết, Liễu Hàn Thư cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Dùng chân nguyên lực ngăn dòng nước mắt, chỉnh lí lại bộ dạng sau đó tiến vào phòng.

- Liễu Hàn Thư khấu tạ ơn tái tạo của tiền bối.

Liễu Hàn Thư dứt khoát quỳ xuống rồi dập đầu.

- Không cần cảm ơn. Nói thật, Ta lúc trước khi tiến hành tu luyện, tu luyện kiểu gì cũng không thành, tình huống so với ngươi còn tệ hơn. Nhìn thấy ngươi ta như nhìn thấy mình ngày trước.

Tần Vũ cười nói.

Liễu Hàn Thư ngây người, tình huống còn tệ hơn hắn?

- Tiền bối, khẩn cầu tiền bối thu nhận vãn bối làm đồ đệ.

Liễu Hàn Thư đột nhiên nói.

Tần Vũ đớ người, lập tức nhìn Liễu Hàn Thư.

- Tên Liễu Hàn Thư này cũng có chút tâm cơ, biết ta có ấn tượng tốt nên muốn ta nhận làm đồ đệ.

Tần Vũ cũng có ý vậy, gật đầu nói:

- Được rồi, ta nhận ngươi làm đồ đệ.

- Đồ nhi bái kiến sư tôn.

Liễu Hàn Thư lập tức đại hỉ

Có được sư phụ như này, từ sau còn ai dám khinh thường hắn.

- Hàn thư, trước tiên ta hỏi ngươi một chuyện. Nếu như quả ta muốn tới yêu giới, vậy phải làm thế nào?

Tần Vũ hỏi thẳng.

- Đến yêu giới?

Liễu Hàn Thư khẽ nhíu mày, chậm rãi nói:

- Có chút phiền toái, đồ nhi cũng chỉ biết đại khái về sự phân bố địa lý. Chúng ta hiện tại ở Phong Nguyệt tinh, thuộc Ngân Huyền tinh hệ trong Lam Loan tinh vực.

Tần Vũ lắng nghe một cách chăm chú. Tự nhủ mình đối với tiên ma yêu giới, sự hiểu biết thua xa tên đồ đệ mới nhận này.

- Lam Loan tinh vực nằm ở vùng tiếp giáp giữa tiên giới và ma giới. Theo như đồ nhi biết, muốn tới yêu giới, tốt nhất là đi qua tiên giới, sau đó đi đến yêu giới.

Liễu Hàn Thư đột nhiên nhíu mày nói:

- Chỉ là…. di chuyển trong vũ trụ rất hao tốn tiền tài. Mỗi lần dùng truyền tống trận, đều hao phí không ít nguyên linh thạch. Đồng thời mỗi người quản lý của mỗi tinh cầu cũng thu thêm lộ phí. Từ đây đến yêu giới, sợ rằng tiêu hao một số lượng kinh thiên nguyên linh thạch!

- Lộ phí?

Tần Vũ nghi hoặc

- Dạ phải, ví như đi từ Phong Nguyệt tinh đến Lam Sơn tinh bên cạnh, dùng truyền tống trận tốn một khối hạ phẩm nguyên linh thạch. Nhưng ta phải trả hai khối. Nếu đi xa hơn, sử dụng truyền tống trận tốn ba khối nguyên linh thạch, thì phải trả sáu khối.

Liễu Hàn Thư nói rành mạch.

Tần Vũ gật đầu.

Xem ra mỗi một người quản lý đều tận dụng cơ hội để thu lợi.

- Đó mới chỉ là lộ phí, chưa tính đến địa đồ. Mỗi tấm tinh tế địa đồ có chỉ dẫn tường tận đều rất trân quý, trên đó có ghi lại mỗi điểm truyền tống trận tại mỗi tinh cầu, rồi truyền tống trận đó truyền tống người đến điểm nào, cách di chuyển nào ngắn nhất vân vân…. Đồng thời cũng có ghi những tinh cầu nào nguy hiểm không nên đến, địa điểm nào trong vũ trụ không thể tới. Cho nên muốn du hành trong vũ trụ, tinh tế địa đồ là phần không thể thiếu.

- Đừng nói từ đây đến yêu giới, cho dù là mỗi phần tinh tế địa đồ (bản đồ tường tận) của Lam Loan tinh vực, Phong Nguyệt tinh chúng ta cũng chỉ có một vài phần. Còn nói tới địa đồ từ đây đến yêu giới, đồ nhi căn bản không biết ở đâu có, ồ…. Tiên đế khẳng định là có.

Nghe Liễu Hàn Thư nói câu cuối cùng, Tần Vũ không khỏi mỉm cười.

Tần Vũ hiện tại đã minh bạch. Muốn đến yêu giới, ngoài việc cần một lượng lộ phí kinh người còn cần một tấm tinh tế địa đồ có ghi tường tận mỗi điểm truyền tống trận cũng như những nơi nguy hiểm trong vũ trụ.

Chương 305

Tam Hồn Cửu Luyện

Dịch giả:ainguko

Biên dịch: Dịch giả TTV

- *"Lộ phí, Tinh Tế địa đồ."*

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Để tới yêu giới, Tần Vũ ko lo lắng về khoản lộ phí bởi nguyên linh thạch bản thân có rất nhiều. Nếu có thiếu đi chăng nữa cũng có thể bán bớt một số thượng phẩm tiên khí kiếm được trong Nghịch Ương tiên cảnh.

Hiện tại, quan trọng nhất chính là Tinh Tế địa đồ.

Theo đệ tử (Liễu Hàn Thư) nói thì Tinh Tế địa đồ vô cùng hiếm và quý giá.

Liễu Hàn Thư bỗng nhớ ra một chuyện nên kêu lên:

- *Sư tôn, còn một chuyện vô cùng quan trọng.*

- Nói đi.

Tần Vũ nhìn đệ tử của mình.

Liễu Hàn Thư vội nói:

- *Sư tôn, đệ tử từng nghe nói, Tinh Tế địa đồ không phải là vạn năng. Ví như trên Tinh Tế địa đồ có đánh dấu truyền tống trận ở một tinh cầu nào đó, nhưng không chừng khi sư tôn đến thì nó đã bị phá*

hủy rồi.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Đúng, truyền tống trận không phải tồn tại vĩnh viễn. Nếu quả thật mình kiếm được một phần Tinh Tế địa đồ của một triệu năm về trước, có còn dùng được hay không rất khó nói.

- Còn nữa.... trong không gian, còn một số Hằng tinh biến thành khu vực có khả năng nuốt chửng mọi vật xung quanh. Hoặc bị nuốt chửng hoặc bị hút dần về phía nó. Truyền tống trận trên đó khó mà dùng được.

Tần Vũ suy nghĩ cẩn thận thấy có rất nhiều tình huống khó khăn.

Không gian vũ trụ dần dần thay đổi theo thời gian, mỗi phần Tinh Tế địa đồ chỉ nói đại khái về tuyến đường thôi. Tình huống cụ thể thì cần phải đến tận nơi rồi phán đoán chứ không thể dựa hoàn toàn vào địa đồ được.

- Sư tôn, đệ tử từng nghe cha nói qua, muốn di chuyển trong không gian, tối thiểu phải là cao thủ cấp kiếm tiên.

Liễu Hàn Thư bỗng nhiên hạ giọng nói.

Tần Vũ cười to.

- Hàn Thư, không phải là ngươi nghĩ vi sư công lực không đạt đến kim tiên. Lo rằng ta khi du hành trong vũ trụ gặp nguy hiểm đấy chứ?

Liễu Hàn Thư vội nói:

- Sư tôn, không phải là đệ tử hoài nghi. Chỉ là trên Phong Nguyệt

tinh này đã từng xuất hiện tinh tế thương nhân (người buôn bán giữa các hành tinh) công lực của họ đều vượt quá cấp độ kim tiên, cha của đệ tử đã từng phụ trách phục vụ họ, người sau khi về nhà rất cao hứng, đã giảng giải cho đệ tử không ít sự tình về tinh tế thương nhân.

- Tinh tế thương nhân? - Tần Vũ ngạc nhiên - Nói, tinh tế thương nhân là sao?

Căn cứ vào tên gọi, Tần Vũ có thể đoán được một chút. Nhưng cụ thể thì Tần Vũ không nắm rõ ràng.

Trong mắt Liễu Hàn Thư hiện lên đầy vẻ sùng bái:

- Tinh tế thương nhân đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Tiên giới, yêu giới, ma giới đều có người. Họ mua dược thảo trân quý hoặc khoáng thạch vân vân.... từ những nơi có giá thấp rồi đem bán lại ở những địa phương có giá cao hơn. Giá cả có thể chênh lệch cả chục lần hoặc thậm chí hằng trăm lần!

Tần Vũ lập hiểu.

Việc này không phải giống thương nhân trên Tiềm Long đại lục sao?

Chỉ là Tinh tế thương nhân phải di chuyển xa hơn mà thôi.

- Bởi vì trong mỗi chuyến đi đều có rất nhiều nguy hiểm, hơn nữa lộ phí là rất cao, cho nên Tinh tế thương nhân bán vật phẩm giá cao như vậy cũng là bình thường. di chuyển trong vũ trụ quả là rất nguy hiểm.

Liễu Hàn Thư trịnh trọng nói:

- Sư tôn, trên tinh cầu nhỏ này không có cao thủ nào, nhưng có vẻ tại trung tâm của Huyền Tinh hệ --Hồng Diệp tinh có rất nhiều cao thủ

lợi hại. Tiên ma yêu giới tôn sùng kẻ mạnh, nếu để người khác biết được người có nhiều bảo bối, những kẻ công lực cao rất có khả năng muốn giết người đoạt bảo.

Tần Vũ gật đầu, trong lòng cười khẩy.

Xem ra Tiên ma yêu giới đều như nhau, Tinh tế thương nhân đa phần đều có không ít bảo vật. Nếu quả không có thực lực, có thể trong khi đi qua một tinh cầu nào đó hoàn toàn có thể bị các cao thủ khác giết người đoạt bảo.

- May là trong khu vực tiên giới mọi người đều muốn giữ thể diện, không trực tiếp xuất thủ mà chỉ âm thầm ra tay. Nghe nói ở Ma giới và Yêu giới trạng thái rất hỗn loạn, gặp mặt có thể cướp đoạt.

Liễu Hàn Thư nói.

Tần Vũ cười thầm.

Gã đệ tử còn nhiều thứ không hiểu, có lúc âm thầm hạ thủ so với ra mặt cướp đoạt nguy hiểm hơn nhiều.

Tần vũ biết rằng, những gì mà đệ tử của mình nói đều là nghe người khác nói lại, đối với thực tế có thể sai khác chút ít. Nhưng qua đó Tần Vũ cũng nắm được rất nhiều chuyện.

Tần Vũ nói:

- Hàn Thư, vừa rồi trên đường ở Liễu Phong thành ta thấy rất nhiều tu chân giả, không ít người cơ sở không vững chắc. Ngươi công lực tuy thấp nhưng linh hồn cảnh giới đã sớm đạt Nguyên Anh hậu kì. Ngươi trước tiên hấp thụ năng lượng từ viên trung phẩm Nguyên linh thạch đó tu luyện một phen, đợi đến lúc đạt Nguyên Anh kì tính sau.

- Vâng, đệ tử xin cáo lui.

Liễu Hàn Thư lập tức ra khỏi phòng.

- Tu chân giả ở tiên ma yêu giới thật may mắn, vũ trụ ở đây đẳng cấp cao hơn vũ trụ của phàm nhân không ít. Tu chân giả ở đây không những công lực đề thăng nhanh chóng mà linh hồn cảnh giới cũng đề thăng cực nhanh.

Tần Vũ trong lòng than thầm.

Đứa trẻ vài tuổi đã có thể đạt tới Kim Đan kì ở đây là bình thường, nhưng ở phàm nhân giới căn bản là không dám nghĩ tới.

Tần Vũ loại bỏ tạp niệm ra khỏi đầu óc, tính toán tử tế đường đi nước bước sau này.

- Lộ phí cần bao nhiêu có lẽ nên tìm một tinh tế thương nhân hỏi cho cụ thể. Còn về địa đồ thì tạm thời chưa cần tới địa đồ của cả Tiên ma yêu giới, có thể tìm được một phần địa đồ của Lam Loan tinh vực là được rồi.

Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ giá trị của địa đồ.

- Chỉ cần đủ thực lực, có thể sớm mở Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Đến lúc đó, trong tay có rất nhiều cao thủ cấp Yêu Vương, ta có thể thoải mái hơn rồi.

Trong lòng Tần Vũ cũng không quá lo lắng.

Đột nhiên Tần Vũ nhớ đến một sự việc liền mỉm cười.

- Ha ha, ta đường đường là sư tôn mà lễ diện kiến cho đệ tử cũng không có.

Tần Vũ lúc này mới nhớ lại, lúc đó quả thật quá vội vàng hỏi

han mọi việc liên quan đến yêu giới.

Tần Vũ lúc này trên mình có rất nhiều bảo vật.

Trong Nghịch Ương cảnh, thấp nhất cũng là thượng phẩm Tiên khí. Đem thượng phẩm Tiên khí cấp cho một tiểu tử chưa đạt đến Nguyên Anh kì? Tần Vũ chỉ lo đồ đệ của mình vì bảo bối mà gặp họa sát thân.

- Ta đem cực phẩm linh khí dạo trước cấp cho đệ tử thì hơn.

Trên tay Tần Vũ xuất hiên trường kiếm *"Hắc nguyên"*.

'Hắc nguyên' tuy là cực phẩm linh khí nhưng quý ở chỗ thiên biến vạn hóa, bất luận phòng ngự, công kích hay biến hóa ra các loại binh khí. Độ trân quý tuyệt đối không thua hạ phẩm tiên khí.

Tần Vũ giải trừ Huyết khế ước, đem *"Hắc nguyên"* thu lại, đợi Liễu Hàn Thư tu luyện xong thì cấp cho hắn.

- Sóc Yến, dẫn một người ra đây.

Tần Vũ từ tốn gọi.

Chỉ thấy Sóc Yến mặc bộ đồ tím và một thanh y trung niên đột ngột xuất hiện giữa phòng, cung kính hướng về phía Tần Vũ nói:

- Bái kiến chủ nhân.

- Chủ nhân, đây là Tang Nguyên, là cửu cấp thiên yêu. Bổn thể là Thanh Ảnh Báo rất lợi hại. Bất luận là kế mưu hay thật lực tại Vạn Thú phổ tầng thứ nhất đều đứng vào một trong mười vị trí đầu tiên.

Sóc Yến cung kính nói.

Tần Vũ gật gù.

Vạn Thú phổ tầng thứ nhất cửu cấp Thiên yêu có tới hơn hai trăm, hơn nữa, khi trước yêu thú bị Nghịch Ương tiên đế thu phục đều có tư chất rất tốt. Nguyên sơ bọn Sóc Yến tư chất kém chỉ là so với yêu thú tại Vạn Thú phổ tầng thứ hai mà thôi. Có thể tại số đông cửu cấp Thiên yêu xếp vào một trong mười thứ hạng đầu, thực lực tuyệt đối không dưới kim tiên cấp một.

- Tang Nguyên, Sóc Yến, ta vừa mới biết đến sự tồn tại của Tinh tế thương nhân. Tinh tế thương nhân thực lực đều không dưới cấp kim tiên, người hầu của bọn họ không phải cũng mạnh thế này chứ?

Tần Vũ cười hỏi.

Sóc Yến cười nói:

- Chủ nhân, vấn đề này người phải hỏi Tang Nguyên. Phụ thân của hắn từng là một Tinh tế thương nhân có tiếng.

- Ồ?

Tần Vũ kinh ngạc.

Tang Nguyên cung kính nói:

- Chủ nhân, Tinh tế thương nhân thực lực sở dĩ cần đạt nhất cấp kim tiên không phải chỉ bởi lộ trình có nhiều nguy hiểm. Quan trọng nhất là đạt tới đẳng cấp đó mới có thể thi triển 'đại na di'. Trong khi di chuyển trong vũ trụ, nếu phát hiện thấy địa đồ có vấn đề, nếu không muốn quay lại, chỉ có thể nhờ thi triển "Đại na di" vượt qua.

Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu.

Đồ đệ của mình chỉ là nghe người khác nói, nhưng Tang Ngyên

tuyệt đối có tư cách phát ngôn.

- Tinh tế thương nhân một mình một đất (ý nói làm nghề ít có cạnh tranh), đương nhiên phải có người hầu. Người hầu chia làm hai loại, bảo tiêu và phục dịch. Bảo tiêu thực lực khá mạnh, đương nhiên nếu muốn mời được kim tiên trở lên làm bảo tiêu thì cần phải tốn rất nhiều tiền. Phục dịch thì chỉ làm công tác phục dịch, công lực đương nhiên yếu hơn. Tang Nguyên nói tường tận.

- Giá cả, tại tiên ma yêu giới giá cả tính toán ra sao, nói cho ta nghe coi.

Tần Vũ bất chợt nói.

Sóc Yến cười nói:

- Chủ nhân, giá cả khá là đơn giản. Đối với cao thủ từ thiên tiên, thiên yêu, thiên ma trở lên mà nói, hạ phẩm nguyên linh thạch là đơn vị nhỏ nhất. Nói một trăm khối có nghĩa là một trăm khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

- Tỉ lệ hoán đổi, một cực phẩm nguyên linh thạch bằng một trăm thượng phẩm nguyên linh thạch, bằng mười ngàn trung phẩm nguyên linh thạch, bằng một triệu hạ phẩm nguyên linh thạch. Nhưng nguyên linh tinh phách là quý nhất, thông thường thì một nguyên linh tinh phách bằng một trăm cực phẩm Nguyên linh thạch. Đương nhiên đó chỉ là tổng thể, bởi vì nguyên linh tinh phách quá hiếm, có lúc giá cao hơn.

Sóc Yến nói.

Qua một phen bàn luận cụ thể, Tần Vũ hiểu thêm về tiên ma yêu giới rất nhiều.

Sau khi nói chuyện, Tần Vũ bắt đầu tĩnh tâm tu luyện linh hồn.

Về mặt tu luyện công lực, Tần Vũ tuyệt không lo lắng. Có ba nguyên anh của kim tiên nhất cấp, Tần Vũ lúc nào cũng có thể luyện hóa. Tần Vũ hiện tại cần chính là đề thăng linh hồn cảnh giới.

- Ta cuối cùng cũng đạt Nguyên Anh tiền kỳ, cuối cùng cũng đạt được.

Liễu Hàn Thư tâm tình kích động rời khỏi phòng của mình, sau đó đi tới phòng của Tần Vũ.

- Đứng lại.

Một tràng âm thanh lạnh lùng vang lên. Liễu Hàn Thư ngoảnh đầu nhìn xung quanh. Chỉ thấy trong đình viện có một nam một nữ đang ăn trái cây, những trái cây này sinh trưởng trong không gian của Vạn Thú phổ tầng thứ nhất.

- Các người là ai, sao lại tới đây?

Trong lòng Liễu Hàn Thư có chút không thoải mái.

Hai người này chính là Sóc Yến và Tang Nguyên.

- Chủ nhân đang tu luyện, ngươi đừng có làm phiền người.

Sóc Yến điềm nhiên nói,

- Chủ nhân chính là sư tôn của ngươi, ngươi cứ yên tâm đứng bên ngoài mà đợi.

Sóc Yến đương nhiên không để một gã Nguyên Anh kì tiểu tử vào mắt bởi cô nàng ở trong Vạn Thú phổ thống lĩnh một lượng lớn cửu cấp thiên yêu.

- Chủ nhân?

Liễu Hàn Thư ngạc nhiên.

Không hiểu sư tôn tự nhiên kiếm đâu ra hai thủ hạ, mà lại còn nhanh chóng như vậy.

Lúc này trong phòng, Tẫn Vũ đang tĩnh tọa, trên người không có một chút khí tức, dường như giống một tảng đá không có sinh mệnh .

Tới khi linh hồn tu luyện tới thật chất, Tần Vũ mới biết linh hồn nguyên được phân làm ba tầng – Thiên, Địa, Nhân tam hồn. Chỉ khi nào cả ba hồn đều tu luyện thành công thì linh hồn mới được coi là thành một thể.

Mênh mông, sương mù mờ mịt phiêu đãng tại không gian nội vô tận.

Ý thức của Tần Vũ đang ở trong Không gian này. Hiện đang ở tầng thứ nhất — trong nhân hồn không gian. Từ khi nắm được công pháp *"Tam Hồn Cửu Luyện"* ở *"Lưu Tinh Lệ"*, Tần Vũ mới biết rằng linh hồn có thể tu luyện, chỉ có điều là tiến bộ rất chậm mà thôi.

Một phần ý thức bỗng biến thành nhân hình, chính là bộ dạng của Tần Vũ.

Tại linh hồn tầng thứ nhất, Tần Vũ hai tay án chiếu theo *"Tam Hồn Cửu Luyện"*, liên tục kết thành ba mươi sáu đạo thủ ấn, nhưng không biết tại sao càng về sau kết thủ ấn càng gian nan.

Kết những thủ ấn này tuyệt đối không được phân tâm, chỉ một chút phân tâm là thất bại. Hơn nữa.... Tần Vũ cảm thấy những thủ ấn này vô cùng đặc thù. Mỗi khi kết thành một đạo thủ ấn thì cả

người cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Trong quá trình Tần Vũ kết thủ ấn, từng đạo thanh lục sắc khí từ bên ngoài xuất hiện tại không gian linh hồn tầng thứ nhất.

Thời gian càng trôi qua, sự hấp thu thanh lục sắc khí càng nhiều.

Tần Vũ lập đi lập lại việc kết ba mươi sáu đạo thủ ấn này.

Tần Vũ căn bản không cảm thấy đói khát, chỉ cảm thấy tâm linh bình tĩnh, cả linh hồn đang biến hóa với tốc độ kinh người. Nếu lúc này Tần Vũ có thể phân tâm quan sát *"Lưu Tinh Lệ"* sẽ thấy từng đợt thanh lục sắc khí từ trong *"Lưu Tinh Lệ"* nhập vào không gian linh hồn.

Trong không gian linh hồn, căn bản không có cảm giác về thời gian.

Đến khi Tần Vũ cảm giác tự mình có đột phá, dừng lại thì mới tỉnh.

- Hô, hiện nay linh hồn cảnh giới của ta chỉ sợ đã đạt cỡ bát cấp kim tiên rồi.

Tần Vũ trong lòng tính toán thì thấy đợt tu luyện này hết cả ba tháng ròng.

Nếu như để linh hồn hấp thu *"Lưu Tinh Lệ"* một cách thụ động thì có lẽ phải mất ba năm mới đạt đến cảnh giới hiện tại, nhưng chủ động tu luyện thì chỉ mất có ba tháng.

Tần Vũ đi ra khỏi phòng thì thấy bọn Sóc Yến hai người vẫn còn ngồi trong đình viện. Trông thấy Tần Vũ đi ra, hai người đứng lên.

- Bái kiến chủ nhân.

Tang Nguyên và Sóc Yến cung kính chào.

Tần Vũ gật đầu:

- Phải rồi, đồ đệ của ta đâu?

- Liễu Hàn Thư hắn không biết chủ nhân tu luyện mất bao lâu nên đã ra ngoài rồi.

Sóc Yến trả lời.

Tần Vũ lập tức phát hiện toàn bộ tình huống của đồ đệ mình.

- Không nghĩ đến là gã đồ đệ duy nhất của ta ở tiên ma yêu giới này lại bị người vũ nhục.... Hừm, ta nếu muốn có được Tinh Tế địa đồ thì cũng phải tỏ rõ thực lực mới được. Trước tiên khống chế Phong Nguyệt tinh nhỏ bé này cái đã, có thủ hạ hiểu rõ tình thế giúp đỡ sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Tần Vũ làm việc gì đều không muốn trì hoãn, đã nghĩ là làm. Trong lòng vừa định, dùng thuấn di biến mất khỏi đình viện.

Tần Vũ là chủ nhân của Sóc Yến và Tang Nguyên, hai người tự nhiên cảm thụ được vị trí của Tần Vũ liền thuấn di đi tới.

Ba đại gia tộc trên Phong Nguyệt tinh từ trước tới nay vẫn bảo trì trạng thái cân bằng, nhưng vì Tần Vũ tới nên quan hệ đã bắt đầu thay đổi. Mà sự thay đổi này bắt đầu từ một gã đệ tử nhỏ bé của Liễu gia là Liễu Hàn Thư.

Chương 306

Bái Kiến

Dịch giả:mdb

Biên dịch: Dịch giả TTV

Liễu Phong thành đường xá ngang dọc, trong đó ở gần khu bắc hoàn toàn là các loại kiến trúc cung điện của Liễu gia, ở nơi này phần lớn là tử đệ của Liễu gia. Nhưng trên một nhai đạo rộng rãi của khu bắc đang có vài trăm người vây xem.

- Chậc chậc, hiếm có thay, cái tên phế vật Liễu Hàn Thư mà lại đạt tới Nguyên Anh tiền kì.

Một trung niên nhân đứng ngoài xem cười nói.

- Liễu Hàn Thư, trong đám con cháu hắn là kẻ yếu kém nhất. Căn bản không thể so bì với Liễu Hàn Minh được. Liễu Hàn Minh cùng tuổi với hắn, bây giờ thực tế đã đạt tới Đỗng Hư hậu kì. Liễu Hàn Thư này hôm nay dám đi lại trên đường chính trung ương, Hàn Minh bọn họ nhìn không thuận mắt tiểu tử này nên dạy dỗ một trận cũng phải.

Một người trung niên bên ngoài cười nói.

Chính giữa con đường, Liễu Hàn Thư cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, lại trào ra một dòng máu tươi. Nhưng Liễu Hàn Thư vẫn nhìn chằm chằm thanh niên vận bạch y trước mặt, chính là huynh đệ đồng bối Liễu Hàn Minh của mình.

- Liễu Hàn Thư, cho dù ngươi đạt tới Nguyên Anh tiền kì, thì vẫn là kẻ yếu nhất trong bọn ta. Ngươi xem xem, trừ ngươi ra trong bọn ta còn có ai ở tại Nguyên Anh tiền kì không?

Một bạch y thanh niên dửng dưng cười nói, người này chính là Liễu Hàn Minh, kẻ số một trong hàng chữ *"Hàn"* của Liễu gia, được bồi dưỡng trở thành một anh tài kiệt xuất.

Nhưng Liễu Hàn Minh nói không sai, ngay cả khi đạt tới Nguyên Anh tiền kì, Liễu Hàn Thư vẫn là kẻ yếu nhất trong thế hệ bọn họ.

- Đại công tử, đừng lãng phí thời gian với tên phế vật này, lão gia hôm nay chính là mời khách khanh trong Liễu tộc tự thân tới dạy ngài.

Đứng bên cạnh bạch y thanh niên nhân Liễu Hàn Minh là một trung niên nhân nho nhã, đằng sau hai người này còn có vài chục hộ vệ.

Trung niên nhân nho nhã chính là nhị cấp thiên tiên cao thủ, chỉ là hắn không phải là người của Liễu gia. Hắn được gia gia của Liễu Hàn Minh mời đến chiếu cố cho Liễu Hàn Minh. Liễu Hàn Minh và Liễu Hàn Thư đều là trực hệ tử đệ, đãi ngộ lại khác nhau xa, chủ yếu là do thực lực chênh lệch quá lớn, Liễu Hàn Minh mới chỉ hai mươi nhăm tuổi. Nhưng đã là Đổng Hư hậu kì, chỉ thiếu một bước nữa là Không Minh kì rồi.

- "Liễu Hàn Minh, rồi có một ngày ta sẽ vượt qua ngươi."

Liễu Hàn Thư đứng dậy lau sạch tiên huyết nơi khoé miệng, nhìn chòng chọc Liễu Hàn Minh, thầm nhủ.

Liễu Hàn Thư lúc này nghĩ tới sư tôn Tần Vũ của mình, nghĩ tới sư tôn, Liễu Hàn Thư trong tâm tràn đầy tự tin.

- Một tên phế vật còn dám nhìn đại công tử, đại công tử, bọn ta trở về đi.

Trung niên nhân nho nhã nói, lập tức hờ hững vung tay định đẩy Liễu Hàn Thư đang đứng cản đường.

- Cút sang một bên.

Thiên tiên nhị cấp thật lực căn bản là không cần nghi ngờ.

Hốt nhiên -- --

- Bồng!

Lấy Liễu Hàn Thư làm trung tâm, một cỗ khí kình khủng bố tán phát xung quanh, bất luận là bạch y thanh niên, trung niên nho nhã hay là đám hộ vệ. Cả người bị ngã dúi dụi xuống đất, những người đứng xem xung quanh đều cuống quýt dạt về phía sau.

Chờ khi khí kình tiêu tan, những người xung quanh mới phát hiện một thanh niên vận hắc y khoanh tay đứng cạnh Liễu Hàn Thư, khí thế lăng lệ đó khiến những người xung quanh trong tâm bất giác lạnh run : *"đó là cao thủ chân chính!"*

Hắc y thanh niên mục quang thanh lãnh, hời hợt quét mắt qua những người có mặt tại trường.

Tất cả mọi người đều cảm thấy toàn thân phảng phất giống như tiến nhập vào băng thiên tuyết địa. Trong tâm một trận băng hàn.

- Sư tôn.

Liễu Hàn Thư nhìn thấy Tần Vũ không ngăn được vui mừng, lập tức cúi mình hô to.

Bạch y thanh niên hơi ngớ ra rồi lập tức đứng dậy, mỉm cười khom người nói với Tần Vũ:

- Vãn bối Liễu Hàn Minh, bái kiến tiền bối. Không ngờ Hàn Thư huynh đệ đó của ta có thể bái tiền bối làm sư phụ, thật là phúc khí của Hàn Thư huynh đệ.

Tần Vũ sắc mặt vẫn băng lãnh như trước, không một chút biểu tình.

Liễu Hàn Minh trong lòng không ngăn được thầm nhủ:

- Liễu Hàn Thư khi nào lại có được sư tôn như vậy, bộ dạng cũng quá lạnh lùng.

- Chủ nhân.

Sóc Yến cùng Tang Nguyên cũng xuất hiện đằng sau Tần Vũ, cung kính phi thường.

Nhưng Tần Vũ mục quang vẫn băng lãnh nhìn nhóm người Liễu Hàn Minh, điều này khiến Liễu Hàn Minh cùng mọi người trong lòng bất giác cảm thấy lo lắng, trung niên nhân nho nhã có công lực cao nhất trong nhóm người này liền đứng ra.

- Vãn bối Thương Phàm, không biết tiền bối đến từ nơi nào?

Trung niên nhân nho nhã chính là thiên tiên nhị cấp, cũng là có chút tên tuổi.

Tần Vũ không trả lời. không hề nể mặt trung niên nhân nho nhã một chút nào.

Liễu Hàn Minh, Thương Phàm mấy người căn bản không dám trực tiếp li khai, khí thế của Tần Vũ hoàn toàn bao trùm lấy bọn

họ. Tuyệt đối có thể lập tức giết chết bọn họ.

- Nói, vừa rồi ai đả thương đồ nhi của ta.

Tần Vũ lãnh đạm nói.

Liễu Hàn Minh cúi mình nói:

- Tiền bối, Hàn Thư huynh đệ vừa mới đi trên đại nhai trung ương, bị một hộ vệ của ta đả thương.

Liễu Hàn Minh tự cho mình là cao quý, không muốn xuất thủ đối phó với Liễu Hàn Thư.

- Là ai?

Tần Vũ tiếp tục nói.

- Là tôi.

Một hộ vệ đứng ra, hộ vệ này cũng chỉ là Đổng Hư kì mà thôi, tại Liễu Phong thành vẫn thuộc lớp người đẳng cấp khá thấp. Hộ vệ này ngay thẳng nói:

- Liễu Hàn Thư thực lực quá yếu, tôi đả thương hắn thì sao?

Tần Vũ hờ hững nhìn lướt qua người đó.

- Bồng!

Hộ vệ đó trực tiếp ngã xuống, đôi mắt vẫn mở trừng trừng .

- Đối với chủ nhân ta mà dám bất kính, đáng chết.

Tang Nguyên lạnh giọng nói, vừa rồi trong chớp mắt chính là Tang Nguyên xuất thủ, đương nhiên.... Tang Nguyên động thủ là do thụ mệnh lệnh của Tần Vũ.

Những người vây xem xung quanh, bao gồm nhóm người Liễu Hàn Minh đều phát run.

Ngay cả người có công lực cao nhất trên hiện trường là một tiền bối của Liễu gia công lực đạt đến thiên tiên lục cấp thậm chí cũng không nhìn ra Tang Nguyên xuất thủ như thế nào. Rất hiển nhiên… Tang Nguyên thực lực vượt quá xa thiên tiên lục cấp.

Chỉ nghe một trận âm thanh xé gió, vài chục cao thủ phi tới lăng không đứng giữa không trung, trực tiếp quan sát bên dưới, cực kì cuồng ngạo.

- Kẻ nào giở thói ngang ngược tại Liễu gia của ta, báo...

Người ở trên không vừa nói được một nửa đã đột ngột tắc lời, phi xuống như thiểm điện, biểu tình trên mặt cũng nhanh chóng biến thành vẻ tươi cười.

Đó là một trung niên nhân anh tuấn.

- Thái gia gia.

Liễu Hàn Minh nhìn thấy trung niên nhân này lập tức cung kính nói.

Liễu Hàn Thư đồng dạng cung kính nói:

- Thái gia gia.

Hóa ra Liễu Hàn Thư và Liễu Hàn Minh cùng có một thái gia gia này.

- Tại hạ Liễu Vân Sơn, ra mắt tiền bối. Không biết giữa hai đứa tằng tôn Hàn Minh và Hàn Thư của tại hạ đã xảy ra chuyện gì khiến tiền bối nổi giận.

Liễu Vân Sơn trên mặt nở ra nụ cười rất thân thiết.

Vị thiên tiên lục cấp vẫn đứng xem bên cạnh cũng đã bước ra, diện mạo tương tự như Liễu Vân Sơn, cũng hướng về Tần Vũ nói:

- Tiền bối. Tại hạ Liễu Vân Đàm, tiền bối người là sư tôn của Hàn Thư, tự nhiên cùng là người nhà, việc này nên tha thứ cho Liễu Hàn Minh đi. Hai tên tiểu bối này cũng chỉ là ý khí tranh đấu mà thôi.

Liễu Vân Đàm truyền âm cho Liễu Vân Sơn:

- Vân Sơn, vừa rồi huynh tại không trung cao ngạo quát tháo như thế, nếu không phải là đệ truyền âm, không thể chọc tức tới tên này, thì xem ra Liễu gia ta lần này sẽ mắc phải đại tội rồi.

- Vân Đàm, lần này tính là ta thiếu đệ một ân tình rồi, thật sự không thể nghĩ đến nơi đây đột nhiên cùng lúc lại xuất hiện tới ba cao thủ. Ba người này thực lực ta quả thực nhìn không thấu.

Liễu Vân Sơn cũng truyền âm nói.

Liễu Vân Đàm và Liễu Vân Sơn đều thuộc tầng lớp cao cấp của Liễu gia, lúc này đều đang chờ Tần Vũ phát lời.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy buồn cười.

Thật không nghĩ ra bây giờ lại trở thành người một nhà rồi.

- Hàn Thư, ngươi nói xem hôm nay sự việc này nên giải quyết thế nào?

Tần Vũ trái lại nhìn về phía đệ tử Liễu Hàn Thư của mình.

Liễu Hàn Thư phát ngốc.

Liễu Vân Sơn và Liễu Vân Đàm đều nhìn về phía Liễu Hàn Thứ, đồng thời Liễu Vân Sơn cũng vội vàng nói:

- Hàn Thư à. Đây chỉ là việc nhỏ của lũ tiểu bối bọn ngươi, đừng làm phiền sư tôn của ngươi nữa. Đúng rồi, Hàn Thư ngươi và phụ thân rất lâu rồi không đến chỗ ta mà. Sau này có thời gian có thể thường xuyên tới dạo chơi.

Liễu Hàn Thư trong lòng cảm thấy đau xót.

Trước ngày hôm nay không một ai ngó ngàng tới, ngay đến cung điện hào hoa của thái gia gia, bản thân chưa được tới một lần. Đi trên đường lớn thì bị thủ vệ đó đuổi đi. Bây giờ thái gia gia cao cao tại thượng này lại đối với mình tốt như vậy…

- Sư tôn, sự việc này cũng xong rồi mà. Xét lại cũng không phải việc gì lớn cả.

Liễu Hàn Thư hướng tới Tần Vũ nói.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Hàn Thư đã nói như vậy thì tha cho mấy người này một mạng, nhưng tội chết có thể tha. Tội sống khó dung. Tang Nguyên, khiến cho tất cả những người này trở về nằm giường ba tháng đi.

- Tiền bối!

Liễu Vân Sơn, Liễu Vân Đàm hai người ánh mắt trừng lên không thể tin được, Liễu Hàn Minh mấy người cũng là sợ phát run.

- Dạ, chủ nhân.

Tang Nguyên cung kính nói.

Chỉ thấy tàn ảnh loáng lên.

Thời gian chỉ một lần hô hấp, Tang Nguyên lại đứng sau thân Tần Vũ. Một kẻ nằm trong mười yêu thú đứng đầu trong hơn hai trăm thiên yêu cửu cấp, đối phó với một nhóm người mạnh nhất mới chỉ là thiên tiên nhị cấp, còn lại toàn là tu chân giả phổ thông, căn bản là không tốn bao nhiêu sức lực.

Nhóm người đó tất cả cùng thổ huyết ngã xuống.

- Tiền bối, người như vậy là hơi có chút quá đáng rồi.

Liễu Vân Sơn có chút tức giận. Khí thế hưng thịnh trở lại.

Tần Vũ lạnh lẽo quét mắt qua Liễu Vân Sơn này, Liễu Vân Sơn toàn thân phảng phật như bị tạt một bồn nước lạnh hoàn toàn thanh tỉnh lại .

- Đồ đệ của Tần Vũ ta, không một ai có thể bắt nạt. - Tần Vũ hờ hững nói - Hàn Thư, ngươi theo ta trở về. Ở tại Liễu gia này căn bản không có ai coi ngươi là đệ tử Liễu gia, ngươi hà tất phải quá quyến luyến.

Liễu Hàn Thư tức thì trong tâm nhớ lại hồi ức hơn hai mươi năm nay, những hồi ức đó nghĩ lại không khỏi cảm thấy run sợ.

Nhà?

Đó là nhà sao?

Những huynh đệ đó giễu cợt hắn bắt nạt hắn, cái loại nhà này như vậy có cũng như không, Liễu Hàn Thư lập tức vứt bỏ gánh

nặng trong lòng.

- Dạ, sư tôn.

Liễu Hàn Thư nhìn Tần Vũ cung kính nói.

Liễu gia mặc dù xưng là một trong tam đại gia, nhưng mà kim tiên cao thủ chỉ có một, còn lại cũng chỉ là thiên tiên cao thủ mà thôi, Vạn Thú phổ của Tần Vũ tuỳ tiện đều có hơn hai trăm thiên yêu cửu cấp, muốn diệt Liễu gia này quả là một việc quá nhẹ nhàng.

- Đi!

Tần Vũ kẹp lấy Liễu Hàn Thư, tức thời biến mất trên đại nhại.

Sóc Yến và Tang Nguyên quay đầu hướng về Liễu Vân Sơn và Liễu Vân Đàm, hai người cười lạnh một tiếng rồi cũng đằng không tiêu thất.

Liễu Vân Đàm, Liễu Vân Sơn hai người nhìn nhau, đầu mày đều cau lại.

Trong cái trang viện hoang tích này rõ ràng không giống với những trang viện cung điện hào hoa khác của Liễu gia. Tuy thế ngày hôm nay, bên ngoài trang viện hoang tích này của Liễu Hàn Thư lại tụ tập một nhóm người.

- Chủ nhân lúc này đang dạy Liễu Hàn Thư công tử, trong vòng ba tiếng không muốn gặp ai.

Hai đại hán to lớn đứng ở lối vào trang viện, hai người này là hai thiên yêu bát cấp được Tần Vũ triệu xuất từ Vạn Thú phổ đệ nhất tầng. Nên biết Vạn Thú phổ này bên trong thiên yêu cửu cấp rất nhiều, Tần Vũ triệu xuất ra hai thiên yêu bát cấp, điều này

khiến cho Bì Hoàn và Bì Phiên đều muốn phân tranh nhau, trước mặt chủ nhân Tần Vũ biểu hiện thật tốt. Cũng phải vì bộ mặt vài trăm thiên yêu bát cấp mà tranh đấu.

Gia chủ Liễu gia ở ngoài trang viện, tam đại trưởng lão còn có một khách khanh chỉ còn có thể cười khổ, đằng sau bọn họ còn có một nhóm hộ vệ Liễu gia, đây là nhóm hộ vệ tinh anh, thấp nhất cũng là thiên tiên nhất cấp.

- Vân Sơn, đệ nói hai thủ hạ ban đầu của người đó không phải là hai người này?

Gia chủ Liễu gia Liễu Vân Lộ hỏi.

Liễu Vân Sơn gật đầu:

- Đệ khẳng định, hai thủ hạ mới rồi một người là nữ, còn một người là nam tử gầy gò, dĩ nhiên không phải là hai đại hán to lớn này được.

- Thiên yêu bát cấp.

Khách khanh duy nhất đi cùng cau mày nói,

- Nếu ta không có nhìn nhầm, hai vị thiên yêu bát cấp này bản thể chính là Hoả Sư. Thực tế công kích lực còn bỏ xa cảnh giới thiên yêu bát cấp, ngay cả lão hủ cũng chỉ tối đa địch được một tên mà thôi.

- Trông cửa cũng là hai thiên yêu bát cấp.

Gia chủ Liễu gia cũng cảm thấy một trận áp lực,

- Thủ hạ thân cận của gã "Tần Vũ" đó thực lực càng mạnh hơn. Quái lạ.... Ôi, nhân vật như thế đến đây từ khi nào vậy.

Gia chủ Liễu gia cũng đau đầu, bởi vì ngay cả yêu thú bình thường so với tiên nhân đồng đẳng cấp cũng mạnh hơn nhiều, trừ phi tiên nhân đó tu luyện công pháp đặc thù, uy lực cũng lớn.

- Đại ca, hai tên thủ hạ Tần Vũ gọi hắn là "chủ nhân". Nếu là quan hệ thông thường, chỉ cần xưng hô "đại nhân", tự nhiên xưng hô "chủ nhân", hàm nghĩa đó có thể rất sâu.

Liễu Vân Đàm mở miệng nói.

Gia chủ Liễu gia gật đầu.

Điểm này lão làm sao lại không biết.

Thông thường chỉ có những siêu cấp đại gia tộc, khống chế không ít tinh cầu gia tộc, chuyên môn bồi dưỡng những cao thủ, những cao thủ này mới xưng hô *"chủ nhân"* như vậy.

Qua một lúc lâu --

- Ken két~~

Cửa gỗ đó mở ra.

- Chủ nhân nói rằng bọn ngươi có thể tiến vào rồi.

Một trong hai thiên yêu bát cấp thông báo,

- Còn nữa, những hộ vệ đó không được tiến vào, đình viện quá nhỏ không thể chứa được.

Gia chủ Liễu gia cười nói:

- Ở đây còn có một người cũng muốn vào trong, hắn là Liễu Niên

Hư phụ thân Liễu Hàn Thư.

- Để hắn cùng vào luôn đi.

Từ trong đình viện truyền ra một thanh âm bình đạm.

Lập tức gia chủ Liễu gia cùng với ba trưởng lão, một khách khanh, ngoài ra còn có Liễu Niên Hư phụ thân Liễu Hàn Thư. Sáu người này liền bước vào trong đình viện.

Trong đình viện.

Lúc này Liễu Hàn Thư cuối cùng đã hoàn toàn khống chế *"hắc nguyên"*, trên người hắn cũng hình thành một bộ chiến bào, đó là do một bộ phận hắc nguyên ảo hóa thành, bộ phận còn lại biến thành một thanh phi kiếm.

Tần Vũ ngồi trên ghế đá, Sóc Yến, Tang Nguyên một trái một phải đứng đằng sau, Liễu Hàn Thư thì đứng bên cạnh.

- Gia chủ, hai tên thủ hạ đó thực lực rất mạnh, ta nhìn cũng không thấu, ít nhất cũng là thiên yêu cửu cấp. Còn gã Tần Vũ đó, thực lực vào khoảng thiên tiên bát cấp.

Khách khanh đó truyền âm nói.

Sau khi linh hồn Tần Vũ dung hợp với Lưu Tinh Lệ, đối với việc khống chế linh thức đã đạt một bước tiến kinh người, khách khanh đó tiên thức vừa quét qua thì hắn đã cảm ứng thấy rồi.

- Ồ, thực lực quả không tồi.

Tần Vũ cười nói, đồng thời linh hồn khí tức hoàn toàn thu liễm vào trong Lưu Tinh Lệ, đừng nói là khách khanh thiên tiên cửu cấp đó, ngay cả là kim tiên cao thủ cũng đừng mong nhìn thấu Tần Vũ một chút.

Khách khanh đó sắc mặt đại biến.

- Gia chủ, tên Tần Vũ này thực lực sâu sắc khó dò.

Khách khanh vội vàng nói với Gia chủ Liễu gia, bởi vì lúc này hắn căn bản cảm ứng không ra một chút khí tức nào của Tần Vũ, ngay cả công lực khí tức thể nội cũng cảm ứng không ra.

Gia chủ Liễu gia cũng tức giận hắn lúc thì nói là thiên tiên bát cấp, lúc thì nói là thâm bất khả trắc.

Chương 307

Truyền Tấn Linh Châu

Dịch giả: mdb

Biên dịch: Dịch giả TTV

- Tại hạ gia chủ Liễu gia - Liễu Vân Lộ, ra mắt Tần tiên sinh, không biết Tần tiên sinh tới Phong Nguyệt Tinh nhỏ bé này có sự tình gì, nếu có gì xin cứ toàn lực phân phó, ở tại Phong Nguyệt Tinh này, Liễu gia ta cũng có chút năng lực.

Gia chủ Liễu gia cười nói.

Tần Vũ cười nhẹ, chỉ về chỗ ngồi đối diện nói:

- Mời ngồi.

Gia chủ Liễu gia lập tức ngồi xuống.

- Việc của ta cứ thong thả mà nói, ta tại Phong Nguyệt Tinh này thu được một tên đồ đệ, nhưng mà, ta phát hiện có người dám khi nhục đồ đệ của ta. Chỉ là người khi nhục đồ đệ của ta lại chính là huynh đệ đồng bối của hắn. Sự tình này đành phải trông mong Liễu gia chủ ngươi nói cho ta nguyên nhân.

Tần Vũ chầm chậm nói.

Lúc này Sóc Yến đứng sau lưng Tần Vũ cười lạnh:

- Tiểu gia hoả Liễu gia, sáng suốt chút coi. Ngươi nếu như nghe lời, chủ nhân có thể giúp đỡ bọn ngươi khiến Liễu gia ngươi hưng thịnh trở lại, nếu như không cao hứng, Liễu gia bọn ngươi có thể như

vậy mà suy vong.

Sóc Yến hiểu rất rõ, Tần Vũ là cầu Tinh Tế địa đồ, không để tâm đến quyền thế gì cả.

Chỉ là thủ đoạn để cầu Tinh Tế địa đồ thì có rất nhiều, Tần Vũ lựa chọn chính là.... lấy từ những kẻ được xưng là đại gia tộc này. Đương nhiên đây là vấn đề trọng điểm, để lúc cuối nói cũng không muộn

- Khi nhục? Điều này từ đâu ra vậy.

Gia chủ Liễu gia cười nói, trầm ngâm một lúc,

- Trên thực tế đây chỉ là sự tranh đua giữa các tử đệ đó mà thôi, tuy thế ta bảo chứng, từ nay về sau những sự việc như thế tuyệt đối sẽ không phát sinh nữa.

- Ngươi bảo chứng?

Tần Vũ cười nhạt nói,

- Ngươi bảo chứng thì ta khó mà tin được.

- Sư tôn, lời nói của gia chủ rất là hữu dụng đó.

Liễu Hàn Thư nói nhỏ.

Tần Vũ không khỏi cười:

- Ngươi cái tên nghiệt đồ này, ta thật sự không biết nói ngươi thế nào thì tốt đây.

Liễu Hàn Thư chẳng qua mới chỉ có hai mươi nhăm tuổi, có nhiều việc trên đời không được thấy qua. Hôm nay trông thấy từng

nhân vật lớn của Liễu gia tới đây thì đã cảm thấy toàn thân phơi phới rồi.

Đặc biệt nghe thấy sự bảo chứng của Gia chủ thì càng hoan hỉ không khỏi xuất thanh.

- Thôi được. Hàn Thư đã nói vậy thì cũng cho qua đi.

Tần Vũ cười nói.

Gia chủ Liễu gia cũng cười nói:

- Ta quan sát thấy linh khí trên thân Hàn Thư rất là đặc biệt, tự hồ có thể biến hoá? Linh khí đặc biệt này tuyệt đối phải thuộc loại tốt nhất trong các linh khí. Có phải là Tần tiên sinh người luyện chế ra không?

Tần Vũ gật đầu.

Hắn biết gia chủ Liễu gia tâng bốc, nhưng vẫn tự nhiên nảy sinh một chút hảo cảm với lão.

Tất nhiên gia chủ Liễu gia này hoàn toàn là người sáng suốt. Không phải là loại người thiếu suy nghĩ.

- Liễu gia chủ, ngươi không phải là hỏi ta có sự tình gì sao? Ta đúng thật có một việc rất trọng yếu muốn làm phiền Liễu gia chủ ngươi, đương nhiên… Ta sẽ đền đáp đầy đủ.

Tần Vũ nói.

Gia chủ Liễu gia vội nói:

- Nói đền đáp gì chứ, chỉ cần ta có thể giúp đỡ thì nhất định sẽ giúp mà.

- Không, đừng giúp gì khiến trong tâm ta luôn mắc nợ ngươi chút ân tình, bản thân ta không thích nợ ân tình người khác.

Tần Vũ lắc đầu nói.

- Thế thì tốt, Tần tiên sinh quả nhiên không thích nợ ân tình người khác.

Gia chủ Liễu gia ánh mắt sáng lên nói,

- Ta cũng có một thỉnh cầu nho nhỏ, hi vọng là... Tần Vũ tiên sinh trở thành khách khanh của Liễu gia ta.

- Khách khanh? - Tần Vũ lông mày hướng lên - Nhưng ta rất bận.

Gia chủ Liễu gia vội nói:

- Chỉ là hữu danh vô thực mà thôi. Nếu có chuyện gì xảy ra đúng lúc Tần tiên sinh rảnh rỗi thì xin tiên sinh giúp đỡ chút ít. Bọn ta tuyệt đối không tới làm phiền Tần tiên sinh người.

- Thật như vậy sao.

Tần Vũ trầm ngâm suy nghĩ, gia chủ Liễu gia bao gồm tam đại trưởng lão, khách khanh đứng sau đều nhìn về phía Tần Vũ.

- Được. Ta đáp ứng.

Tần Vũ gật đầu nói.

- Vậy thì quá tốt rồi, đây là lễ vật kính lễ khách khanh của Liễu gia ta, mỗi vị khách khanh đều như nhau, rất mong người thu lấy.

Nói xong, phía trước gia chủ Liễu gia xuất hiện một đống lễ vật.

Cẩn thận xem xét

Một kiện lệnh bài. Một viên ngọc châu tinh oánh, còn có mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch.

- Lệnh bài này là tiêu chí của khách khanh Liễu gia ta, có lệnh bài này. Người của Liễu gia đều phải kiến lễ. Viên ngọc châu này là "Truyền tấn linh châu", truyền tấn linh châu mặc dù không quá quý trọng, nhưng để mua được cũng có chút khó khăn. Mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch này cũng là cấp tiên sinh tu luyện sử dụng.

Gia chủ Liễu gia cười nói.

Tần Vũ ánh mắt sáng lên, cười nói:

- Thủ bút không nhỏ mà.

Thượng phẩm nguyên linh thạch, Tần Vũ thật sự không quan tâm. Bản thân không có đếm qua thượng phẩm nguyên linh thạch ở trong Thanh Vũ Tiên Phủ có bao nhiêu, nhưng Tần Vũ biết có rất nhiều… ít nhất quá nghìn.

Truyền tấn linh châu!

Đây mới là thứ Tần Vũ mong muốn nhất.

Truyền tấn lệnh phạm vi có hạn, tại cùng một tinh cầu sử dụng truyền tấn lệnh đương nhiên đủ dùng. Hai tinh cầu gần kề cũng chỉ miễn cưỡng sử dụng đủ, nhưng hai tinh cầu cách nhau quá xa thì không được.

Tại tiên ma yêu giới, muốn thường xuyên liên hệ. Truyền tấn lệnh gần như không dùng được. Hữu dụng chính là Truyền tấn

linh châu.

Truyền tấn linh châu phạm vi truyền tin, có thể bao trùm một đến hai tinh vực.

Nếu như muốn liên hệ giữa tiên giới và yêu giới, khoảng cách đôi bên quá xa, cần phải đến bên trong truyền tấn đại trận cố định, sau đó ở trong đại trận đó thông qua truyền tấn linh châu liên hệ. Bởi vì ở trong đại trận đó, tin tức của truyền tấn linh châu có thể truyền rất xa, toàn bộ tiên ma yêu giới tuyệt đại đa số địa phương đều có thể truyền tới. Chỉ là truyền tấn đại trận bố trí cực kì phiền phức.

Tần Vũ hiện tại chính là thiếu một viên truyền tấn linh châu.

- Liễu gia chủ đã có thịnh tình, ta đành thu nhận vậy.

Tần Vũ thu lấy toàn bộ ba kiện vật phẩm.

- Hiện tại Tần tiên sinh có thể nói có sự tình gì rồi, việc của khách khanh Liễu gia cũng là việc của Liễu gia ta, người chỉ cần nói, Liễu gia ta nhất định có thể nghĩ ra phương pháp giúp đỡ hoàn thành.

Gia chủ Liễu gia lập tức nói.

Tần Vũ cười.

- Kì thật... sư môn trưởng bối của ta muốn tiến nhập yêu giới, nhưng khổ là không có Tinh Tế địa đồ tiến nhập yêu giới. Không biết gia chủ Liễu gia có thể giúp có được một bức địa đồ tường tận không?

Tần Vũ thăm dò nói.

Vừa nghe thấy tiến nhập yêu giới, gia chủ Liễu gia đầu mày liền cau lại,

Lão trông thấy thủ hạ Tần Vũ thì biết Tần Vũ khẳng định có quan hệ với yêu giới, thế nên sư môn trưởng bối muốn tới yêu giới cũng không phải việc kì quái gì cả.

- Tinh Tế địa đồ này...

Gia chủ Liễu gia trầm ngâm một lúc, trịnh trọng nói,

- Tần tiên sinh, nói thật. Tinh Tế địa đồ phi thường hiếm cũng phi thường trân quý. Nhân vì loại địa đồ đó duy chỉ có những thương nhân thường bôn ba tại ngoại mới có thể trải qua mỗi một lần thí nghiệm ghi lại. Hơn nữa mỗi một thương nhân đều kí hạ một đường đi thích hợp với mình. Không được toàn vẹn lắm, do đó muốn hình thành một tấm bản đồ các hành tinh là rất khó.

Tần Vũ điều này đương nhiên hiểu.

Năm đó phàm nhân của Tiềm Long đại lục sau khi thăm dò hồng hoang, những bản đồ tuyến đường cũng rất trân quý.

So với hồng hoang. Tiên ma yêu giới này không gian bao la, muốn thăm dò thì càng khó khăn hơn.

- Liễu gia ta có cất giữ một tấm bản đồ Lam Loan tinh vực hoàn chỉnh, Lam Loan tinh vực có tất cả mười tinh hệ lớn, số tinh cầu có người thuộc mỗi tinh hệ đạt tới hơn một nghìn, một mảnh Tinh Tế địa đồ của Lam Loan tinh vực, người biết bên ngoài giá trị là bao nhiêu không?

Gia chủ Liễu gia hướng Tần Vũ nói.

Tần Vũ cười nói:

- Điều này ta thực sự không rõ.

- Một trăm vạn, còn là có tiền cũng không có chỗ mà mua.

Gia chủ Liễu gia khẳng định nói.

Tần Vũ hiểu rằng, một trăm vạn đó là nói *"một trăm vạn khối hạ phẩm nguyên linh thạch"*, cũng là tương đương với một trăm khối thượng phẩm nguyên linh thạch. Đúng là một giá rất cao.

- Ồ, có tiền cũng không có chỗ mua. Điều này là thế nào?

Tần Vũ hỏi.

Gia chủ Liễu gia không biết Tần Vũ cố ý hỏi vậy hay là đùa giỡn lão. Nhưng lão vẫn giải thích nói:

- Điều này còn cần phải nghĩ sao? Trong không gian địa đồ là quan trọng nhất, một tấm địa đồ hoàn chỉnh đại biểu cho tài phú. Có địa đồ hoàn chỉnh, người mới có thể dễ dàng đi lại giữa các không gian, mới có thể kiếm được cực nhiều tiền tài.

- Tinh Tế địa đồ này, còn là vài nghìn năm trước Liễu gia ta may mắn thu được, trong ba gia tộc lớn tại Phong Nguyệt tinh. Cũng chỉ Nghiêm gia mới có một tấm, Vương gia e là ko có một tấm bản đồ Lam Loan tinh vực hoàn chỉnh đâu.

Gia chủ Liễu gia rất là xác đinh.

Tần Vũ nghe thấy cái lão gia chủ này không ngừng thổi phồng sự quan trọng của địa đồ, hắn tự nhiên hiểu rằng… lão gia chủ này tưởng muốn để mình nhận được địa đồ. Thì càng thêm cảm ân.

- Liễu gia chủ, ta cầu chính là bản đồ từ đây tới yêu giới, gần như là bản đồ của tiên ma yêu giới. Đương nhiên hiện tại có bản đồ Lam Loan tinh vực cũng rất tốt.

Có bản đồ Lam Loan tinh vực, bản thân có thể dễ dàng du hành bên trong Lam Loang tinh vực, không sợ bị lạc trong vũ trụ vô biên.

Dựa vào bản đồ các hành tinh thuộc Lam Loan tinh vực, bản thân có thể tới địa phương có nhiều cao thủ, tinh cầu tụ tập những thế lực lớn, giống như tinh cầu có tiên đế, tại nơi đó lấy được một tấm bản đồ tiên ma yêu giới. Không phải không có khả năng.

- Tần tiên sinh, Tinh Tế địa đồ này luôn do đại trưởng lão Liễu gia ta chưởng quản, ta muốn giúp người lấy ra một bản phụ cũng là có chút khó khăn.

Gia chủ Liễu gia khổ não nói.

Tần Vũ hờ hững cười nói:

- Chỉ cần Liễu gia chủ giúp lần này, ta nhất định sẽ nhớ mối ân tình này.

Gia chủ Liễu gia trầm ngâm một lúc, nghiến răng nói:

- Hừ, ta trở lại được, ta về cố hết sức thử xem có thể thuyết phục đại trưởng lão được không.

- Liễu gia chủ, quyền thế của ngươi tại Liễu gia còn không bằng đại trưởng lão sao?

Tần Vũ hỏi.

Gia chủ Liễu gia cười nói:

- Tần tiên sinh, vậy thì người không biết rồi. Trưởng lão Liễu gia ta có vài chục người, khách khanh cũng có bảy, tám người. Vài chục

trưởng lão đều là nghe lệnh đại trưởng lão, khách khanh cũng gần như vậy. Người nói đại trưởng lão quyền thế lớn hay không?

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ.

- Liễu gia chủ người có đố kỵ không?

Tần Vũ kế tiếp nói.

- Đố kỵ? Tại sao phải đố kỵ, trưởng lão là gia chủ đời trước, cũng là gia gia của ta, ta vì sao phải đố kị?

Gia chủ Liễu gia cười ha ha nói,

- Hơn nữa gia gia cũng là đệ nhất cao thủ Liễu gia ta, ông ý có địa vị quyền thế như thế là đương nhiên.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Được rồi, hôm nay nói tới đây thôi. Đợi Liễu gia chủ có tin tức về bản đồ Lam Loan tinh vực, bọn ta lại bàn bạc tiếp.

- Tốt, vậy ta xin cáo từ.

Gia chủ Liễu gia đứng dậy nói, lập tức dẫn nhóm người ùn ùn li khai.

- Tinh Tế địa đồ, để lấy được thật quá khó. - Tần Vũ lắc đầu cười - Thực lực bản thân ta còn có điểm yếu, hiện tại linh hồn cảnh giới cũng chưa đủ, chờ tới lúc lại luyện hoá nguyên anh kim tiên nhất cấp, tới lúc đó gần như có thể mở được Vạn Thú phổ tầng hai rồi.

Vạn Thú phổ tầng hai.

Bên trong chắc là một nhóm lớn Yêu Vương, tuỳ tiện phóng xuất ra vài chục - vài trăm tên, việc của Tần Vũ hiện tại có thể đơn giản hơn nhiều.

Dẫu sao hiện tại đã có một hình nhân kiếm tiên mạnh hơn kim tiên, nhưng hình nhân kiếm tiên này phải tiêu hao năng lượng cực phẩm nguyên linh thạch.

- Ta phải tu luyện, đợi gia chủ Liễu gia đó tới, Sóc Yến ngươi thông qua tâm niệm thông tri cho ta. Những lúc khác đừng làm phiền ta.

Tần Vũ vừa nói vừa trực tiếp đi về phía phòng tu luyện của mình.

- Vâng, chủ nhân.

Sóc Yến và Tang Nguyên hai người cúi mình tuân lệnh.

Liễu Hàn Thư cùng cha hắn Liễu Niên Hư tiến vào phòng đàm đạo, Liễu Niên Hư vài chục năm nay ngày ngày đều ở dưới người khác, thấy người là phải cúi mình. Bây giờ dựa vào con trai cuối cùng có thể đứng thẳng rồi.

Bên trong không gian linh hồn tầng thứ nhất - Nhân hồn.

Một vùng mênh mông hỗn độn, Tần Vũ ngồi bắt chéo chân giữa hư không, song thủ chầm chậm kết từng thủ ấn, mỗi một đạo thủ ấn đều uẩn hàm đại thần thông, toàn bộ nhân hồn đều tuỳ theo mỗi lần tu luyện hấp thu năng lượng Lưu Tinh Lệ, không ngừng biến hoá.

Thời gian không ngừng trôi đi trong lúc Tần Vũ tu luyện.

Mười ngày sau.

Trong toà đình viện đó chỉ có hai người, một thanh tu lão giả, còn có Gia chủ Liễu gia.

- Gia chủ Liễu gia xin chờ một chút.

Sóc Yến nói, lập tức thông qua tâm niệm thông báo cho Tần Vũ.

Nháy mắt, căn phòng tu luyện của Tần Vũ hé mở, Tần Vũ tươi cười bước ra.

- Tần tiên sinh, ta xin giới thiệu. Vị này chính là đại trưởng lão của Liễu gia ta.

Gia chủ Liễu gia vội hướng Tần Vũ nói.

Tần Vũ ánh mắt quét về phía đại trưởng lão Liễu gia.

Đại trưởng lão Liễu gia tạo cho Tần Vũ cảm giác thông thường:

- Kim tiên, so với Kiếm tiên Hoa Nhan bọn chúng thực lực cũng không thua kém bao nhiêu.

Chỉ từ khí tức Tần Vũ liền có phán đoán.

- Tại hạ Liễu Danh Hàn, Tần tiên sinh tu vị thật tinh thâm.

Liễu Danh Hàn phát hiện bản thân căn bản nhìn không ra khí tức của Tần Vũ.

Vô luận là khí tức linh hồn, hay là khí tức công lực trong cơ thể.

Linh hồn chi lực của Tần Vũ hoàn toàn thu liễm vào trong Lưu Tinh Lệ, công lực bản thân cũng ngưng tụ tại một viên ám hồng sắc viên châu cực nhỏ trong *"Ám Tinh"*. Liễu Danh Hàn cảm ứng không ra cũng là bình thường.

- Liễu tiên sinh tu vi cũng là cực cao mà, không biết việc lần trước nhờ Liễu gia chủ có được không?

Tần Vũ hỏi.

Liễu gia chủ nhìn về phía Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Tần tiên sinh, bản đồ các hành tinh của Lam Loan tinh vực này cực kì trân quý. Trên đó không chỉ có truyền tống trận của tinh cầu phổ thông có người ở, còn có truyền tống trận ở những tinh cầu không người, kể cả truyền tống trận ở những địa phương đặc thù. Đồng thời... Còn thuật lại những việc đặc biệt có liên quan tới truyền tống trận ở một vài tinh cầu. Ví dụ truyền tống trận ở những tinh cầu, có thể vào nhưng không thể ra.

- Có thể vào nhưng không thể ra?

Tần Vũ ngạc nhiên.

- Phải, cũng là truyền tống trận đó, người chỉ có thể tiến vào tinh cầu đó, nhưng khi xuất ra thì phải dựa vào năng lực bản thân mình.

Liễu Danh Hàn tường tận nói,

- Tóm lại, Có nhiều tin tức phức tạp. Suy cho cùng... muốn tiến

hành du hành giữa không gian, không phải là việc đơn giản.

Tần Vũ đến giờ mới biết rằng mình hiểu biết quá ít về Tinh Tế địa đồ.

Không lạ một tấm Tinh Tế địa đồ lại có giá cao như vậy!

- Tần tiên sinh, đây là tấm Tinh Tế địa đồ phụ của Liễu gia ta, tấm Tinh Tế địa đồ này là vài nghìn năm trước thu được. Theo ta ước lượng, tấm địa đồ này được chế tạo đại khái là một vạn năm trước, một vạn năm, chắc hẳn các đại tinh cầu biến hoá không lớn.

Liễu Danh Hàn đưa một khối ngọc giản cho Tần Vũ.

Được vẽ ra một vạn năm trước?

Tần Vũ cũng từ Tang Nguyên biết được, một tấm Tinh Tế địa đồ cho dù có được chế tạo vài chục vạn năm trước cũng là có giá trị tham khảo cực cao, đừng nói là một vạn năm trước.

Tần Vũ căn bản không có do dự trực tiếp tiếp lấy ngọc giản này, tiên thức quét qua theo đó thu nhập vào Diễm Huyền chi giới.

- Liễu tiên sinh, Liễu gia chủ, hai vị dễ dàng đưa Tinh Tế địa đồ này cho ta như vậy, coi như Tần Vũ ta nợ hai vị một phần nhân tình. Không biết hai vị có việc gì cần giúp đỡ, chỉ cần có thể giúp đỡ, Tần Vũ ta nhất định không từ chối.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, khẳng khái tặng một tấm địa đồ không gian to lớn cho mình như vậy, làm sao lại không có thỉnh cầu?

Chương 308

Tranh Đoạt Quyền Khống Chế

Dịch giả: mdb

Biên dịch: Dịch giả TTV

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia nhìn nhau, sau đó Liễu Danh Hàn có chút ngại ngùng cười nói:

- Việc này để ta đứng ra nói vậy, Tần tiên sinh, bọn ta đích xác là có việc cầu Tần tiên sinh, chỉ là yêu cầu này nói ra có chút quá phần.

Tần Vũ cau mày.

Yêu cầu quá phần?

Nếu như quá phần, vì sao còn muốn kể ra nhỉ?

Tần Vũ hiểu rằng đây là cách nói của đối phương lấy lùi làm tiến mà thôi, nhưng đã nhận đồ của người ta thì sao có thể không giúp đỡ, lập tức khẽ cười nói:

- Liễu gia chủ hiểu cho, ta biết năng lực của ta, nếu có thể làm được nhất định sẽ làm cho ngươi, nếu như thật sự không được, cảnh báo trước, nếu ta năng lực không đủ, không làm được thì chẳng có cách nào.

- Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên.

Gia chủ Liễu gia lập tức nói.

- Vân Lộ, nói thẳng vào vấn đề chính đi.

Liễu Danh Hàn đứng một bên nói.

- Dạ, đại trưởng lão.

Gia chủ Liễu gia gật đầu, lập tức hướng Tần Vũ nói,

- Sự việc này chính là có liên quan tới "tranh giành quyền khống chế truyền tống trận", tranh giành quyền khống chế này mỗi trăm năm cử hành một lần, qua mười năm nữa chính là lần tranh giành quyền khống chế mới. Nhờ Tần tiên sinh giúp đỡ, giúp Liễu gia bọn ta đoạt lấy quyền khống chế truyền tống trận đó.

Tần Vũ hơi cau mày nói:

- Sự tình xin nói rõ ra, cái gì mà quyền khống chế truyền tống trận?

Gia chủ Liễu gia cười nói:

- Là ta nói quá gấp rồi, sự tình là như thế này, mỗi tinh cầu đều có những truyền tống trận. Mỗi năm chỉ dựa trên nguyên linh thạch mà truyền tống trận thu được, cũng là một con số kinh người rồi. Vì thế ở Phong Nguyệt Tinh của bọn ta, cứ mỗi trăm năm, tam đại gia tộc lại tổ chức tranh đoạt quyền khống chế truyền tống trận này một lần. Một khi thắng lợi, trong vòng trăm năm, quyền khống chế truyền tống trận sẽ thuộc về gia tộc ấy.

Tần Vũ gật đầu:

- Ta hiểu rồi. Nhưng trước tiên ta muốn hỏi một vấn đề, tam đại gia tộc bọn ngươi, bản thân mỗi gia tộc đáo để có bao nhiêu tiền tài?

Gia chủ Liễu gia hơi ngớ ra.

- Liễu gia chủ nếu như không nguyện ý nói cũng không vấn đề gì, ta biết vấn đề này có chút lỗ mãng.

Tần Vũ cười nhạt nói.

Liễu Danh Hàn xua tay nói:

- Không, để ta đứng ra trả lời. Tần tiên sinh hỏi câu này chứng tỏ ngài ở trong gia tộc hoặc tông phái của mình vốn không quan tâm đến vấn đề tiền tài, cũng chưa từng suy nghĩ kỹ về nó, phải không?

Tần Vũ ngượng ngùng cười.

- Điều này đích xác như Liễu tiên sinh nói.

Tần Vũ chỉ có thể trả lời như vậy.

Liễu Danh Hàn gật đầu nói:

- Tần tiên sinh người thấy đấy gia tộc bọn ta to lớn như thế, phong quang như thế, nhưng người căn bản nhìn không ra bọn ta muốn duy trì gia tộc lớn như vậy, muốn duy trì sự tồn tại của bao nhiêu hộ vệ như thế, còn có khách khanh các cao thủ nữa. Mỗi năm phải tiêu hao bao nhiêu nguyên linh thạch!

- Nói tới tài phú của một gia tộc, mặc dù Liễu gia ta lưu truyền bao nhiêu năm nay, nhưng cũng chỉ là thu vào so với chi ra hơn một chút mà thôi. Ví như lần này mời Tần tiên sinh trở thành khách khanh, một khối lệnh bài khách khanh, công làm cùng với khoáng thạch tài liệu các loại, giá trị vài vạn. Truyền tin linh châu càng là trân quý. Mặc dù bình thường giá trị mười mấy vạn, nhưng muốn mua được, đường đi cực kì bí ẩn. Bọn ta cũng phải tiêu mất gần ba mươi vạn để mua. Còn có mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch, giá trị cũng mười vạn. Ba thứ này cộng lại tới vài chục vạn. Hơn nữa mỗi năm còn phải cung ứng nguyên linh thạch cho

khách khanh tu luyện.

Tần Vũ hiểu rằng, cái gọi vài chục vạn, là chỉ vài chục vạn hạ phẩm nguyên linh thạch.

- Đấy mới chỉ là một khách khanh, Liễu gia ta lúc này có tới chín khách khanh. Đồng thời còn có gần nghìn thiên tiên cao thủ, vài vạn gia tộc đệ tử, tiêu hao lớn như thế nào?

Liễu Danh Hàn cười khổ nói:

- Nhưng tại tiên ma yêu giới, muốn kiếm được nguyên linh thạch. Một là khai thác khoáng thạch cùng với những dược thảo linh hoa, hai là làm thương nhân đi lại giữa các hành tinh, cuối cùng chính là quản lý truyền tống trận của một tinh cầu. Trong đó kiếm được nhiều nguyên linh thạch nhất, có lẽ chính là khống chế truyền tống trận.

Tần Vũ trong tâm đã hiểu rõ.

Một đại gia tộc, nếu như không khai thác khoáng thạch các loại, không làm ăn buôn bán, cũng không quản lý tinh cầu truyền tống trận, căn bản sẽ không có bao nhiêu người làm việc miễn phí vì gia tộc này, bao quát những khách khanh đó.

Hơn nữa không có nguyên linh thạch, tử đệ của gia tộc tu luyện tốc độ tự nhiên sẽ cực chậm, rất dễ bị gia tộc khác vượt qua.

- Duy trì một gia tộc lớn, đích xác rất khó.

Tần Vũ cảm thán nói.

Gia tộc họ Tần của mình, ở tại Tiềm Long đại lục bởi vì ưu thế tuyệt đối về vũ lực, còn có nguyên nhân trong quá khứ từng là hoàng tộc, khiến cho thế lực của Tần gia tại Tiềm Long đại lục lớn tới cực điểm, chỉ cần duy trì bình thường, tuyệt đối sẽ không xảy

ra vấn đề.

Gia tộc họ Tần thoải mái như vậy, là bởi vì cạnh tranh không kịch liệt.

Nhưng ở tại tiên ma yêu giới, các gia tộc lớn, các thế lực lớn, kẻ cường đại như Vũ Hoàng, Huyền Đế mặc dù đứng tại đỉnh cao, bọn họ cũng phải tranh đấu cùng những tiên đế cường đại khác thậm chí cao thủ ma giới, yêu giới. Nhưng thế lực nhỏ như Liễu gia xưng bá tại một tinh cầu cũng đồng dạng phải cùng hai gia tộc khác cạnh tranh.

- Liễu tiên sinh tiếp tục nói đi.

Tần Vũ nhìn Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn gật đầu nói:

- Tần tiên sinh, ngài vừa hỏi tài sản Liễu gia ta có bao nhiêu, ta có thể nói cho ngài, hiện giờ nguyên linh thạch tồn trong kho của Liễu gia ta, cộng lại cũng khoảng một ức.

Một ức (bằng một trăm triệu) hạ phẩm nguyên linh thạch, tương đương với một trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch.

- Nếu không có thu nhập khác, một ức này, cũng chỉ có thể duy trì Liễu gia một trăm năm mà thôi. Nhưng ngài biết một khi quản lý truyền tống trận, lợi nhuận một năm có bao nhiêu không?

Liễu Danh Hàn hỏi ngược lại Tần Vũ.

- Đối với việc này ta không có rõ.

Trên thực tế, Tần Vũ ngay truyền tống trận một lần dùng cần

bao nhiêu nguyên linh thạch cũng không rõ, chứ đừng nói lợi nhuận của một trăm năm.

Liễu Danh Hàn song nhãn phóng quang nói:

- Tinh cầu truyền tống trận này, với những tinh cầu ở gần cần bốn khối tới mười khối hạ phẩm nguyên linh thạch, khoảng cách xa thì cần khoảng một trăm khối, xa nhất cần đến gần một ngàn khối.

- Xin ngắt lời một chút, Liễu tiên sinh, truyền tống trận này tối đa truyền bao xa?

Tần Vũ hỏi.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Truyền tống trận có thể có bao xa, khoảng cách xa nhất cũng không thể vượt quá một tinh hệ.

Tần Vũ ngớ ra.

Nói thật hắn không ngờ lại đắt như thế. Được biết Lam Loan tinh vực có mười tinh hệ, xem ra muốn xuyên qua một tinh vực lộ phí phải hơn vạn, nhưng từ đây tới yêu giới, không có vài chục vạn tới trăm vạn thì không được.

- Mỗi ngày đều có không ít người sử dụng truyền tống trận, lợi nhuận một ngày cũng phải vài vạn, sau một năm cũng có gần một ngàn vạn rồi, sau một trăm năm thì là khoảng mười ức (một tỷ).

Liễu Danh Hàn hít một hơi sâu:

- Chỉ cần một lần đoạt được quyền quản lý tinh cầu, thì có thể khiến Liễu gia ta thoải mái vài nghìn năm.

Mười ức, đủ để Liễu gia duy trì vài nghìn năm rồi.

- Dám hỏi Liễu tiên sinh, Liễu gia bọn ngươi từ xưa tới nay quản lý truyền tống trận này mấy lần rồi?

Tần Vũ thăm dò nói.

Liễu Danh Hàn có chút ngại ngùng cười nói:

- Điều này ... Liễu gia ta tồn tại đã lâu, lịch sử cũng có vài trăm vạn năm, tuy thế trăm vạn năm nay cũng chỉ là khống chế truyền tống trận này… một lần!

- Một, một lần?

Tần Vũ trừng to đôi mắt.

Trời ạ!

Liễu gia tốt xấu gì cũng là tam đại gia tộc mà, trăm vạn năm nay chí ít cũng có trên vạn lần cơ hội tranh đoạt quyền khống chế truyền tống trận, thế nhưng trong vạn lần đó, Liễu gia chỉ khống chế một lần?

Đây còn gọi là một trong tam đại gia tộc sao?

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia đều có chút ngượng ngùng.

Liễu Danh Hàn cười khổ nói:

- Tần tiên sinh, ngài đừng cười chê. Sự việc này nói ra ... Ôi! Lần duy nhất đoạt được quyền khống chế, còn là sự việc của vài chục vạn năm trước nữa. Những năm nay, Liễu gia ta muốn duy trì gia tộc lớn như thế này, luôn luôn nỗ lực buôn bán, còn về khoáng sản, bao nhiêu năm nay có giá trị thì sớm đã bị khai thác rỗng rồi. Những năm nay

Liễu gia bọn ta luôn trong tình trạng túng quẫn a!

Gia chủ Liễu gia cũng gật đầu nói:

- Đúng thế... Tần tiên sinh, ngài cũng thấy rồi. Gã đồ đệ Liễu Hàn Thư đó của ngài, nếu tại vài chục vạn năm trước, phàm là đệ tử Liễu gia ta, kể cả là lũ tiểu bối bọn chúng, một năm cũng có thể có được một khối hạ phẩm nguyên linh thạch. Nhưng đến bây giờ, dù là một khối hạ phẩm nguyên linh thạch, cũng là cần phải lũ tiểu bối đó trải qua cạnh tranh, chỉ có những kẻ đứng đầu mới có thể đoạt được.

Nói tới đây, gia chủ Liễu gia cũng rất chua xót.

Tần Vũ không biết nói gì.

- Chủ nhân, bọn họ cũng thật sự đáng thương a! Không có tiền lại có nhiều người thế này để làm gì?

Thanh âm của Sóc Yến vang lên trong đầu Tần Vũ. Đó là tâm niệm giao lưu, chỉ có mối liên hệ linh hồn mới có thể như vậy.

Tần Vũ nghe thấy tiếng nói thầm của Sóc Yến cũng chỉ hờ hững cười.

Một gia tộc?

Hắn nỡ vứt bỏ bao nhiêu nhân mã như vậy sao?

- Hai vị, nói thật ta còn chưa hiểu. Có phải Liễu gia ngươi và hai nhà kia chênh lệch rất lớn không? Trăm vạn năm nay, mỗi trăm năm tranh đoạt quyền khống chế một lần mà lại chỉ thắng một lần duy nhất sao?

Tần Vũ muốn hỏi.

Bởi vì ...

Tần Vũ động tâm rồi.

Đối với tài phú của hai nhà kia đã động tâm rồi, nếu như số lần hai nhà đó đoạt được quyền khống chế cực nhiều, có nghĩa tài phú của họ có thể rất lớn. Đến lúc đó... trực tiếp cướp lấy tài phú của kẻ cầm đầu là xong.

Cực phẩm nguyên linh thạch -- là thứ Tần Vũ cần nhất, hơn nữa Phong Nguyệt Tinh chỉ có vài tên kim tiên. Tần Vũ căn bản không để trong mắt.

- Chênh lệch rất lớn? Không, Liễu gia bọn ta luận thực lực, cũng được xếp thứ hai. Vương gia đó xếp thứ ba, trăm vạn năm nay càng là không một lần đoạt được quyền khống chế.

Liễu Danh Hàn lập tức nói.

Tần Vũ biểu tình trên mặt đột nhiên rắn lại.

- Ý của ngươi là... Nghiêm gia được xếp thứ nhất, bao nhiêu năm nay quyền khống chế truyền tống trận đó luôn nằm trong tay bọn họ? Tài phú cùng với thế lực của bọn họ vượt xa bọn ngươi?

Tần Vũ đối với *"Nghiêm gia"* này động tâm rồi.

Bao nhiêu năm nay luôn luôn khống chế truyền tống trận đó, vậy phải có bao nhiêu tài phú a!

Tùy tiện lấy mấy trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch, việc sử dụng con rối Kiếm tiên của mình không còn phải suốt ngày lo lắng sợ hết năng lượng nữa.

Xét lại chỉ cần cực phẩm nguyên linh thạch là đủ, con rối Kiếm tiên của mình chính là một Kiếm tiên bất tử mà!

Trình độ kiên nhận của con rối Kiếm tiên Tần Vũ cũng biết, còn chưa thấy qua cái gì có thể phá huỷ sức phòng ngự của nó.

- Phải, những năm này quyền khống chế truyền tống trận luôn nằm trong tay Nghiêm gia.

Liễu Danh Hàn gật đầu.

- Ồ... *Nói cho ta tình huống của Nghiêm gia này đi.*

Tần Vũ ánh mắt sáng lên.

- Nghiêm gia đáng thương, ngươi thảm rồi.

Sóc Yến và Tang Nguyên sau lưng Tần Vũ trong đầu đều có suy nghĩ này, thân là người hầu của Tần Vũ, bọn chúng đều biết con rối của hắn, tự nhiên hiểu chủ ý của hắn muốn làm gì.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Việc này tự nhiên cần phải nói, nếu không phải là Nghiêm gia, Liễu gia bọn ta sớm đã khống chế truyền tống trận đó rồi.

- Đệ nhất cao thủ của Nghiêm gia hiện nay chính là *"Nghiêm Cao"* đại trưởng lão Nghiêm gia, là một Kiếm tiên, hơn nữa còn là... Kiếm tiên của Kim tiên lục cấp.

Liễu Danh Hàn trịnh trọng nói.

- Liễu tiên sinh, dám hỏi công lực của ngài thế nào?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

- Ta... hiện nay mới chỉ là kim tiên nhị cấp, thực lực kém xa

không thể so bì cùng Nghiêm Cao đó.

Liễu Danh Hàn ngượng ngùng nói.

Tần Vũ lắc đầu.

Thực lực của Kiếm tiên vốn đã mạnh, đối phương còn là kim tiên lục cấp, Liễu Danh Hàn ngươi có thể đoạt được mới là lạ. Tuy thế một gã Kiếm tiên lục cấp thì mình vẫn có thể xử lý được.

- Nghiêm gia trừ gã Nghiêm Cao ra còn có một kim tiên khác, gã kim tiên đó thì ta không thèm để trong mắt. - Liễu Danh Hàn tự tin nói - Ta phiền não chính là gã Nghiêm Cao này, nếu như có thể giải quyết được Nghiêm Cao thì không còn vấn đề gì nữa.

Tần Vũ cố ý cau mày.

Nhìn thấy Tần Vũ cau mày, Liễu Danh Hàn hai người trong lòng lo lắng.

- Hai vị, bọn ngươi muốn ta giúp bọn ngươi đoạt quyền khống chế đó, ta giúp bọn người đoạt bằng cách nào, bọn ngươi nói rõ ra đi.

Tần Vũ hờ hững nói.

Liễu Danh Hàn lập tức nói:

- Có hai biện pháp, một là... Vào mười năm sau trong cuộc tranh đoạt tỉ thí đó, giúp đỡ bọn ta tỉ thí thắng lợi. Lần đó phân làm ba trường tỉ thí, ai thắng được hai trường thì được.

- Biện pháp còn lại.

Tần Vũ lập tức nói.

- Biện pháp còn lại chính là giúp đỡ… giết chết gã Nghiêm Cao đó!

Liễu Danh Hàn trong mắt lãnh quang lấp loáng.

Đối với gã Nghiêm Cao này, Liễu Danh Hàn sớm đã hận tới xương tuỷ rồi.

Tần Vũ nhướng mày.

Muốn giết Nghiêm Cao?

Bản thân đã tính đi giết Nghiêm Cao, hơn nữa còn muốn đoạt lấy không ít cực phẩm nguyên linh thạch của Nghiêm gia!

- Ài, Kiếm tiên, tiên nhân có công kích lực mạnh nhất, hơn nữa còn là kim tiên lục cấp. Việc này độ khó rất lớn... cực kì lớn a! - Tần Vũ bất lực nói - Ít nhất là ta không có biện pháp.

- Thật sự không có biện pháp?

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia có chút lo lắng.

Tần Vũ trầm ngâm một lúc.

Liễu Danh Hàn ánh mắt sáng lên, vội vàng nói:

- Ta nhớ rằng Tần tiên sinh có nói sư môn trưởng bối của ngài muốn tới yêu giới, sư môn trưởng bối đó của ngài có lẽ đang ở tại Lam Loan tinh vực phải không? Điều này...

- Không cần nói nhiều, ta biết ý của ngươi.

Tần Vũ xua tay thở dài nói,

- Sư môn trưởng bối của ta thực lực đích xác rất mạnh, muốn giết chết một tên kim tiên lục cấp... chắc chắn có thể được.

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia sắc mặt không khỏi có nét vui vẻ.

Tần Vũ cười khổ nói:

- Chỉ là ta một tên văn bối, sao có thể ra lệnh cho sư môn trưởng bối chứ? Vô duyên vô cớ khiến sư môn trưởng bối đi giết một tên Kiếm tiên lục cấp, sư thúc ta không chửi chết ta mới lạ.

- Điều này....

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia đều cau mày.

- Thật sự không có biện pháp sao? Có điều kiện gì, Liễu gia ta chỉ cần có thể làm được thì nhất định sẽ giúp.

Liễu Danh Hàn lập tức nói.

Liễu gia của hắn dù tiền tài có tới một ức, thì dù toàn bộ đem ra tiêu hao sạch sẽ cũng không sao. So với việc khống chế truyền tống trận, rõ ràng quyền khống chế quan trọng hơn nhiều.

Tần Vũ trầm ngâm một lúc, ánh mắt sáng lên nói:

- Kì thật cũng không phải là không có biện pháp. Sư thúc của ta hiện tại chính là đang luyện chế một kiện bí bảo, cực kì cần có cực phẩm nguyên linh thạch. Chỉ có cực phẩm nguyên linh thạch năng lượng mới có thể vận hành được. Vì vậy... chỉ cần bọn ngươi có thể cung cấp đủ cực phẩm nguyên linh thạch thì có thể đả động được sư thúc ta. Đến lúc ấy lại dựa vào ảnh hưởng của ta đối với sư thúc, nghĩ rằng rất có khả năng.

Tần Vũ lòng vòng một hồi cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi hồ ly của hắn rồi.

- Cực phẩm nguyên linh thạch?

Liễu Danh Hàn và gia chủ Liễu gia cảm thấy hô hấp khó khăn.

Trong lòng hai người đều không khỏi cảm thán, quả nhiên không hổ là người của thế lực lớn, luyện chế một kiện bí bảo lại cần lượng lớn cực phẩm nguyên linh thạch đến như vậy.

Chương 309

Hốt Du

Dịch giả: muulinh

Cảm thán thế lực sau lưng Tần Vũ thật quá lớn, Liễu Danh Hàn và Liễu gia chủ trong lòng cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Nói là cực phẩm nguyên linh thạch, nhưng là muốn nhiều ít, bao nhiêu khối. Phải biết rằng một khối cực phẩm nguyên linh thạch giá trị tương đương với một trăm vạn, Liễu gia nhà hắn dù có bán hết gia sản thì cũng có thể có được bao nhiêu khối cực phẩm nguyên linh thạch đây?

- Cực phẩm nguyên linh thạch một khối giá trị đến một trăm vạn. - Liễu Danh Hàn bất đắc dĩ nói - Tần tiên sinh, bình thường gia tộc chúng ta không mấy khi sử dụng đến cực phẩm nguyên linh thạch xa xỉ ấy, cho nên mặc dù trong gia tộc thượng phẩm nguyên linh thạch có không ít, nhưng cực phẩm nguyên linh thạch thì chẳng có nhiều.

Liễu gia ngày nay tài sản ước chừng khoảng một ức, bình thường tiêu dùng đều là hạ phẩm nguyên linh thạch, trung phẩm nguyên linh thạch cũng dùng nhiều, thỉnh thoảng sử dụng đến thượng phẩm nguyên linh thạch, nhưng cực phẩm nguyên linh thạch thì thật sự là không thể nào dùng đến.

- Liễu tiên sinh, ai… - Tần Vũ thở dài một hơi - Ngươi đưa cho ta một tấm tinh tế địa đồ cũng đã là giúp ta nhiều lắm rồi. Ta trên người còn hai khối cực phẩm nguyên linh thạch cũng sẽ đưa cho sư thúc ta. Còn lại, phải trông cậy vào các ngươi thôi. Tất nhiên, dưới mười khối thì không thể đưa cho sư thúc được. Ít như vậy sư thúc ta sẽ không để vào mắt đâu!

Liễu Danh Hàn và Liễu gia chủ nhìn nhau, cũng không biết là họ có hay không đang dùng tiên thức truyền âm trao đổi.

Sau lưng Tần Vũ, Sóc Yến và Tang Nguyên trên mặt làm vẻ nghiêm trang, thực chất trong lòng đang cười không ngớt. Tần Vũ đưa hai khối cực phẩm nguyên linh thạch cho sư thúc hắn? Bất quá là tay trái đưa qua cho tay phải mà thôi!

- Gia gia, nên quyết đoán một chút! Chỉ cần tên Nghiêm Cao kia chết đi, lúc đó không những nắm được quyền kiểm soát truyền tống trận trong tay, mà ngay cả đầu nhập Ngọc Kiếm Tông chúng ta cũng có thể làm được.

Liễu gia chủ dùng tiên thức truyền âm khuyên Liễu Danh Hàn. Quyết sách loại đại sự này cuối cùng đều là do Liễu Danh Hàn làm chủ. Liễu Danh Hàn trong lòng đang đấu tranh dữ dội.

Đột nhiên, Liễu Danh Hàn ngẩng đầu lên, hỏi:

- Tần tiên sinh, ngài có thể hay không nói cho ta biết ít nhất phải bao nhiêu khối cực phẩm nguyên linh thạch mới có thể đả động đến sư thúc của ngài?

Hiển nhiên, Liễu Danh Hàn đã có quyết định.

Tần Vũ tâm trạng hài lòng

- Bao nhiêu a? - Tần Vũ trầm ngâm một lát - Sư thúc ta lúc này đang luyện chế một bí bảo, phải cần rất nhiều cực phẩm nguyên linh thạch. Ta xem nếu có khoảng hai ba chục khối là cũng có cơ hội rồi. Đương nhiên nếu trên năm mươi khối thì chắc chắn được tám, chín phần mười rồi. Còn như một trăm khối, tuyệt đối có thể khiến sư thúc ta đáp ứng.

Tần Vũ nói ra con số này cũng là nhìn vào gia sản của Liễu gia.

Liễu Danh Hàn gật đầu:

- Hảo. Tần tiên sinh, cực phẩm nguyên linh thạch gia tộc ta không có nhiều, để chúng ta trở về ngẫm nghĩ biện pháp. Mấy ngày sau, ta sẽ trở lại làm phiền Tần tiên sinh.

- Không cần khách khí, không cần khách khí. Ta được Lam Loan tinh vực địa đồ há lại không giúp các ngươi ư?

Tần Vũ cười nói.

Liễu gia chủ, Liễu Danh Hàn hai người lập tức rời khỏi nơi ở của Tần Vũ.

Bên trong nghị sự Liễu gia.

- Bái kiến đại trưởng lão.

Một gã trung niên mập mạp cung kính hành lễ đối với Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Vân Phàm à, Liễu gia ta mấy năm nay việc kinh thương đều là do ngươi đảm trách cả. Hôm nay ta có một đại sự phi thường trọng yếu gia cho ngươi.

- Xin đại trưởng lão phân phó.

Liễu Vân Phàm cung kính nói.

Liễu Vân Phàm tại Liễu gia có địa cị cực cao. Hắn không phải là một trưởng lão bình thường mà là một trưởng lão có thực quyền trong tay. Việc buôn bán, thương nghiệp của toàn Liễu gia đều do hắn khống chế hết thảy.

- Ở đây có không ít thượng phẩm nguyên linh thạch, cũng có rất nhiều trung phẩm nguyên linh thạch. Ta muốn ngươi nhanh chóng đem chúng đổi thành cực phẩm nguyên linh thạch.

Liễu Danh Hàn trực tiếp đưa không gian giới chỉ của chính mình cho Liễu Vân Phàm.

Liễu Vân Phàm ngẩn người. Tài phú của một gia tộc thường là đặt ở trong không gian giới chỉ của đại trưởng lão, gia tộc tộc chủ và trong thương khố. Đặc biệt trong không gian giới chỉ của đại trưởng lão tài phú tuyệt đối vượt quá ba phần của gia tộc rồi.

- Ở đây không sai biệt lắm có ba ngàn vạn. Ngươi tận lực đổi chúng thành cực phẩm nguyên linh thạch. Có khả năng đổi được bao nhiêu thì đổi bấy nhiêu.

Liễu Danh Hàn trịnh trọng nói.

Ba ngàn vạn dựa theo tỉ giá là có thể đổi được ba mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch.

- Đại trưởng lão, một lần đổi lớn như vậy, nguyên linh thạch của mình rất nhiều người bình thường sẽ không muốn đổi đâu. Các cao thủ sẽ không quan trọng lắm nguyên linh thạch mạnh yếu thì lại không có cực phẩm nguyên linh thạch. Nếu cùng các thế lực khác đổi chác thì họ có thể sẽ nâng tỉ giá lên tới mức một chia một trăm mười,

Liễu Vân Phàm hấp tấp thưa

- Chi bằng, chúng ta trì hoãn một thời gian, từ từ đổi.

Mặc dù tỉ lệ công khai là một chia một trăm, nhưng đó là nếu có người đổi với. Còn nếu không có ai đổi thì chỉ có cách là chịu thiệt thôi. Tỷ như, truyền tấn linh châu giá công khai chỉ mười mấy vạn mà thôi. Nhưng truyền tấn linh châu chế tạo rất khó

khăn, các thế lực bình thường không muốn bán đi. Cũng có thế lực bán truyền tấn linh châu nhưng là cách nơi này khá xa, giá thực tế lên đến ba mươi vạn. Đạo lý này cũng giống như vậy.

- Phải làm nhanh, cho dù chịu thiệt một tí cũng không tính là cái gì. Trọng yếu là phải đổi được thành cực phẩm nguyên linh thạch.

Đại trưởng lão Liễu Danh Hàn kiên định nói.

Đại trưởng lão đã nói như thế, Liễu Vân Phàm còn dám nói gì hơn, lúc này cung kính nói:

- Vân Phàm nhất định sẽ không khiến đại trưởng lão thất vọng.

Rồi lập tức tiếp nhận khoản tài phú khổng lồ đó.

Đại trưởng lão Liễu Danh Hàn căn bản không lo lắng Liễu Vân Phàm sẽ mang khoản tài sản khổng lồ này chạy mất bởi vì thân là Liễu gia chưởng quản tiền tài giả, ngay từ đầu đã phải lập huyết thệ cùng thiên địa sẽ mãi mãi trung thành. Lập huyết thệ cùng trời đất, đó là lời thề rất nặng, nếu một khi vi phạm thì phỏng chừng ngay lập tức lời thề ứng nghiệm.

Ngày ngày trôi qua. Ở phía đông Liễu Phong thành, trong một tòa trang viên yên tĩnh Trúc Viên do Liễu gia cấp cho Tần Vũ lúc này đây đang có mặt Tần Vũ và bọn người Liễu Hàn Thư. Giao Trúc viên đồng thời cũng cấp cho một đám thị nữ, hộ vệ. Cùng lúc đó Liễu gia chủ còn nghiêm lệnh bất luận kẻ nào cũng không được mạo phạm Trúc viên chủ nhân. Điều này đã khiến cho vô số người ở Liễu Phong thành dị nghị, bàn luận xem Trúc viên chủ nhân rút cuộc là thần thánh phương nào.

Bên trong Trúc viên.

Liễu gia chủ, Liễu Danh Hàn hai người theo thị nữ xuyên qua

hành lang, đi vào một mảnh rừng trúc tĩnh lặng. Phía sau rừng trúc, trên hồ nước lớn, Tần Vũ đang ung dung câu cá.

- A, cá cắn câu rồi.

Tần Vũ nhấc cần câu lên, một con cá đang uốn éo thân mình ước chừng nặng khoảng ba cân cũng bị kéo theo lên.

- Ha ha, Liễu tiên sinh, Liễu gia chủ. Ta chỉ là thả câu trong chốc lát, chưa có ý định bắt cá vậy mà đã có một con dính câu rồi. Các ngươi nói có kỳ quái không?

Tần Vũ đặt cần câu sang một bên, đứng lên hướng Liễu Danh Hàn hai người đi đến và cười nói.

- Là vận khí của Tần tiên sinh đã tới, có muốn ngừng cũng chẳng được.

Liễu Danh Hàn cười rộ nói.

Sóc Yến, Tang Nguyên sớm đã một bên cười thầm trong lòng. Cá cắn câu? Bây giờ mới chính thức là hai con cá to đây.

- Mời ngồi.

Tần Vũ liền ngồi xuống ghế tiếp đón hai người. Các thị nữ thì một bên hầu trà.

Chiếc bàn đá này hình tròn, xung quanh có ba ghế đá. Tần Vũ, Liễu Danh Hàn, Liễu gia chủ vừa vặn chiếm hết ba vị trí này.

Uống một ngụm trà, Tần Vũ liếc mắt nhìn hai người một cái rồi buông chén trà nói:

- Khoảng cách so với lần trước gặp mặt đã là hai tháng rồi a. Cực phẩm nguyên linh thạch các vị đã chuẩn bị ổn cả rồi chứ?

- Chuẩn bị tốt lắm.

Liễu Danh Hàn liền trả lời ngay.

Tần Vũ gật đầu, tỏ vẻ không vui nói:

- Chỉ là nhị vị tốc độ có điểm chậm rồi. Sư thúc ta gần đây đã tự mình thu thập được một số cực phẩm nguyên linh thạch. Theo như ta biết thì số lượng cực phẩm nguyên linh thạch sư thúc có được so với để luyện chí bảo là chênh lệch không lớn nữa rồi. Cũng không biết hôm nay sư thúc ta đã thu thập đủ cực phẩm nguyên linh thạch đã đủ chưa, nếu mà đủ rồi thì cho dù có cực phẩm nguyên linh thạch cũng đành không có biện pháp mất thôi.

Liễu Danh Hàn và Liễu gia chủ trên mặt đơ ra. Bọn họ ngẫm cũng hiểu được đối phương sư thúc luyện khí tất phải thu thập cực phẩm nguyên linh thạch; bằng vào thực lực của ông ta việc thu thập sẽ là rất nhanh.

- Các ngươi cũng biết, tiền tài vốn chẳng thể nào khiến sư thúc ta động tâm được. Lần này vì biết sư thúc ta luyện bí bảo cần rất nhiều nguyên linh thạch nên mới nói cho nhị vị thu thập cực phẩm nguyên linh thạch. Chỉ là bây giờ….

Tần Vũ thở dài một hơi.

- Bây giờ không được nữa ư?

Liễu Danh Hàn dò hỏi

- Đừng có gấp, để ta hỏi sư thúc đã.

Lúc này Tần Vũ làm bộ dạng lấy ra truyền tấn linh châu, nhưng thực chất là chả có đưa tin gì, tuy nhiên hình dáng thì vẫn phải làm như thật vậy.

Yên lặng. Xung quanh hồ nước đều yên lặng, chỉ nghe rừng trúc kêu lao xao.

Liễu Danh Hàn, Liễu gia chủ ngừng thở chờ đợi, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt Tần Vũ, muốn từ trên vẻ mặt đó nhìn cho ra tình huống trao đổi của Tần Vũ với sư thúc hắn như thế nào.

Qua hồi lâu

- Tần tiên sinh, thế nào rồi. Sư thúc ngài nói thế nào?

Liễu gia chủ là người đầu tiên mở miệng hỏi.

Tần Vũ thở ra một hơi:

- Hoàn hảo. Sư thúc ta bận thu tập Lam Tinh Thạch nên chậm trễ không ít thời gian, căn bản là chưa kịp thu tập cực phẩm nguyên linh thạch. Xem ra còn có hy vọng.

- Được rồi, các ngươi mang theo nhiều ít cực phẩm nguyên linh thạch?

Tần Vũ tùy ý hỏi.

Liễu Danh Hàn cắn răng nói:

- Bốn mươi khối.

Tần Vũ trong lòng hả hê, nhưng trên mặt dấu diếm thanh sắc:

- Bốn mươi a, như vậy là có tám chín phần nắm chắc rồi. Hơn

nữa sư thúc rất thương yêu ta, ta xuất mã khuyên bảo thì ông ấy chắc chắn sẽ đáp ứng thôi.

Liễu Danh Hàn và Liễu gia chủ trong lòng đau đớn muốn chết đi. Bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch a, đó gần như đã là một nửa tài sản Liễu gia nhà hắn rồi. Bốn mươi khối này là Liễu Vân Phàm khẩn cấp hoán đổi cộng thêm trong gia tộc có một ít nữa mới đủ chừng này.

- Thỉnh hai vị ở tại Trúc viên nghỉ ngơi mấy canh giờ. Lúc này nếu ta đoán không sai thì sư thúc đã đi nghỉ ngơi rồi. Tinh cầu sư thúc ở hiện bây giờ là giữa trưa. Bình thường thì buổi tối tâm tình sư thúc ta tốt nhất, đàm luận sự tình có khả năng thành công cao nhất. Thỉnh nhị vị chờ đợi.

Tần Vũ cười nói.

- Được, được.

Liễu Danh Hàn hai người nghe *"đàm luận sự tình có khả năng thành công cao nhất"* thì còn cái gì mà không đáp ứng chứ?

- Vậy bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch này?

Liễu Danh Hàn hai người có chút mâu thuẫn. Bọn họ bây giờ lo lắng là đưa cho Tần Vũ bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch này thì sợ Tần Vũ lừa gạt bọn họ rồi đào tẩu, mà không đưa thì lại sợ Tần Vũ nổi giận, hỏng việc.

- Thỉnh nhị vị nghỉ ngơi. Bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch này không cần phải đưa gấp. Đợi đến khi sư thúc ta đến thì nhị vị tự tay giao cho người. Như vậy các ngươi sáng tỏ là ta không tham của nhị vị tí nào đâu.

Tần Vũ cười nói.

- Tất nhiên chúng ta không hoài nghi Tần tiên sinh rồi.

Liễu Danh Hàn hai người vội nói.

Lập tức Liễu Danh Hàn hai người bị Tần Vũ tống đi nghỉ ngơi. Còn Tần Vũ bản thân hắn làm gì? Chỉ là cười cười ngồi câu cá, truyền âm nói chuyện phiếm với Sóc Yến và Tang Nguyên hai người. Tới đại khái thời gian, Tần Vũ làm bộ lấy ra truyền tấn linh châu, quay người bảo thị nữ:

- Bảo hai người Liễu gia chủ tới đây đi.

- Dạ, chủ nhân.

Thị nữ nọ cung kính đáp.

Chỉ một lát sau, Liễu Danh Hàn hai người đã xuất hiện rồi.

- Thế nào?

Liễu Danh Hàn là người thứ nhất lên tiếng hỏi.

Tần Vũ nụ cười sáng lạn:

- Đại công cáo thành.

Liễu Danh Hàn và Liễu gia chủ nhìn nhau, lập tức không nhịn được cười to lên rồi đứng dậy.

- Ha ha, Liễu gia ta từ nay về sau chính là Phong Nguyệt tinh đệ nhất gia tộc rồi.

Liễu Danh Hàn, Liễu gia chủ cố nén kích động. Liễu Danh Hàn

nhìn về phía Tần Vũ:

- Tần tiên sinh, sư thúc ngài bao giờ thì tới?

- Nửa canh giờ.

Trên mặt nụ cười Liễu Danh Hàn hai người càng thêm sáng lạn. Nếu có thể giết chết Nghiêm Cao thì Ngiêm gia cũng chẳng còn là cái gì rồi.

- Nhị vị, lúc trước ta đã nói ta sẽ giúp hai khối cực phẩm nguyên linh thạch, chính là hai khối mà ta có. Đến lúc các người đưa bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch cho sư thúc ta không cần nói là trong đó có hai khối của ta.

Tần Vũ cười, đưa ra hai khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Liễu Danh Hàn hai người thấy Tần Vũ đưa ra hai khối cực phẩm nguyên linh thạch như vậy, còn nói là cho sư thúc hắn, trong lòng không khỏi có chút không thể nào tin được. Bọn họ không thể nào tưởng được vị Tần tiên sinh này lại ý khí như vậy.

- Không. Việc này sao có thể được.

Liễu Danh Hàn cự tuyệt nói

- Các ngươi cầm đi. Không cầm là không nể mặt mũi ta rồi.

Tần Vũ làm ra bộ giận dữ.

Liễu Danh Hàn hai người đành bất đắc dĩ tiếp lấy, chỉ là trong lòng không khỏi càng thêm cảm kích vị Tần tiên sinh này.

Chỉ qua đại khái nửa canh giờ.

- Ừm, không sai biệt lắm rồi.

Tần Vũ trong lòng thầm tính toán. Trong lòng vừa động lập tức trên bầu trời Trúc viên liền xuất hiện một trường bào nam tử lạnh lùng, lưng đeo một bả kiếm tiên.

Tần Vũ liền đứng dậy:

- Bái kiến sư thúc.

Liễu Danh Hàn hai người vừa ngẩng đầu lên đã thấy kiếm tiên Lan Phong, liền vội vàng đứng lên, cung kính nói:

- Vãn bối Liễu Danh Hàn, Liễu Vân Lộ bái kiến tiền bối.

- Sư điệt, bốn mươi hai khối cực phẩm nguyên linh thạch giết một tên lục cấp kim tiên Kiếm tiên phải không?

Kiếm tiên Lan Phong toát lên một bộ dáng lãnh khốc.

- Vâng. Liễu tiên sinh, xin đưa cực phẩm nguyên linh thạch cho sư thúc.

Tần Vũ nhìn về phía Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn giờ phút này đã cảm nhận được khí tức sắc bén của kiếm tiên Lan Phong, tuyệt đối là vượt qua hắn đã từng thấy ở Nghiêm Cao, tự nhiên tin tưởng mười phần, lúc này vung tay, bốn mươi hai khối cực phẩm nguyên linh thạch xuất hiện.

- Bốn mươi hai khối cực phẩm nguyên linh thạch, thỉnh tiền bối thu hạ.

Liễu Danh Hàn cung kính thưa.

Kiếm tiên Lan Phong phất tay, thu số cực phẩm nguyên linh thạch này, nói:

- Ta thu số cực phẩm nguyên linh thạch này liền đi giết tên kia. Đem tình hình của hắn nói cho ta biết.

Tần Vũ trên mặt lúc này có một tia vui mừng. Bốn mươi hai khối cực phẩm nguyên linh thạch đến tay, Kiếm tiên khôi lỗi có thể sử dụng tận tình một thời gian rồi. Hơn nữa lần này đi Nghiêm gia, Nghiêm gia này cực phẩm nguyên linh thạch chắc chắn sẽ không ít!

Chương 310

Tam Thập Lục Quân

- Tiền bối, Nghiêm Cao này là một kiếm tiên lục cấp kim tiên, là đại trưởng lão của Phong Nguyệt tinh Nghiêm gia. Nghiêm gia trừ Nghiêm Cao ra, những người khác căn bản không xứng nhắc đến. Nhưng có một điểm tiền bối cần phải chú ý, Nghiêm Cao chính là môn hạ của Ngọc Kiếm Tông.

Liễu Danh Hàn cung kính nói.

- Môn hạ Ngọc Kiếm Tông?

Kiếm Tiên Lan Phong nhíu mày hỏi.

- Ngọc Kiếm Tông đó là môn phái hạng nào?

Tần Vũ bên cạnh trong lòng lại thoáng có chút tức giận. Liễu Danh Hàn lúc mới đầu đã không nói rõ, bây giờ mới nói.

- Vâng, tiền bối.

Liễu Danh Hàn tiếp tục nói,

- Ngọc Kiếm Tông trong các tông phái ở tiên giới chỉ là một tiểu phái. Chỉ là tông chủ Ngọc Kiếm Tông không phải là người thường, hắn giờ là kiếm tiên nhất cấp huyền tiên.

- Nhất cấp huyền tiên?

Kiếm Tiên Lan Phong sắc mặt lạnh lẽo.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu giận mắng.

Kiếm tiên nhất cấp huyền tiên, kiếm tiên khôi lỗi của mình bất quá chỉ là kiếm tiên cửu cấp kim tiên. Phải biết từ cửu cấp kim tiên này, đến nhất cấp huyền tiên tuy chỉ cách nhau có một bước, nhưng sự chênh lệch lại rất lớn.

- A, tiền bối yên tâm, giết một Nghiêm Cao. Tông chủ Ngọc Kiếm Tông sẽ không quá để ý đâu. Tiền bối giết Nghiêm Cao, cũng sẽ không có người nào khác biết được. Điểm này chúng ta có thể đối thiên phát thệ.

Liễu Danh Hàn vội nói.

Hắn nhìn ra được, đối phương đối với kiếm tiên nhất cấp huyền tiên có vài phần sợ hãi.

- Ừm.

Kiếm Tiên Lan Phong gật đầu, rồi lạnh giọng nói.

- Có chuyện gì đều phải nói rõ với ta. Nếu như ngươi có chuyện giấu giếm không nói, xảy ra tai họa gì, cẩn thận ta sẽ trực tiếp diệt đi Liễu gia của ngươi.

Liễu Danh Hàn thân thể liền run lên.

Bằng vào thực lực có thể giết chết kiếm tiên lục cấp kim tiên của đối phương, muốn diệt Liễu gia đích xác rất đơn giản.

Liễu gia gia chủ hốt nhiên nói:

- Tiền bối, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện. Ta đã từng nghe nói qua dưới tay Vũ Hoàng của tiên giới có thập bát đế, "Tam thập lục

quân", vị Ngọc Kiếm Tông tông chủ đó có vẻ như chính là một trong "Tam thập lục quân".

- Vũ Hoàng.

Tần Vũ nghe thấy cái tên này trong tâm liền rúng động.

Đến tiên ma yêu giới lâu như vậy, cuối cùng đã biết được một vài phần thế lực của Vũ Hoàng.

- Sư điệt, rút cục chuyện thế nào, làm sao lại kéo tới Vũ Hoàng?

Kiếm Tiên Lan Phong nhìn Tần Vũ hét lên.

Tần Vũ vội khom mình nói:

- Sư thúc hãy cho phép điệt nhi hỏi rõ ràng.

Sau đó Tần Vũ lạnh nhìn Liễu Danh Hàn, Liễu gia gia chủ hai người.

- Hai vị, có chuyện gì thì nói rõ ràng ra, đừng giấu giấu giếm giếm nữa.

Cảm nhận được sự tức giận của Tần Vũ và Kiếm Tiên Lan Phong, Liễu Danh Hàn trong lòng suy nghĩ như chớp, tức thì vội vàng nói:

- Hai vị, Vũ Hoàng là nhân vật chí cao của tiên giới, thập bát đế, tam thập lục quân dưới tay cũng đều là cao thủ cấp huyền tiên. Ngọc Kiếm Tông tông chủ thân là một trong tam thập lục quân, sao có thể vì tiểu sự ở đây mà vội vàng cho được? Càng không nói tới Vũ Hoàng bệ hạ sẽ quan tâm tới tiểu sự này, do đó xin hai vị hãy yên tâm.

- Liễu tiên sinh, ta đối với Vũ Hoàng rất hiếu kì, ngươi hãy nói

qua cho ta về chuyện của Vũ Hoàng.

Tần Vũ hốt nhiên nói.

Liễu Danh Hàn rất kì quái.

Chỉ cần là tiên nhân, ai lại không biết tới Vũ Hoàng. Hắn thậm chí còn hoài nghi Tần Vũ không phải là từ bé đã ở một địa phương nào đó luôn bế quan khổ tu chứ, đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không hỏi tới.

Nhưng bởi Tần Vũ đã hỏi, hắn vẫn thật thà trả lời:

- Tiên giới có gần hai mươi tinh vực, trong đó có tam đại chí tôn nhân vật -- -- Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Đế. Nhưng thế lực của ba người cộng lại còn chưa chiếm tới một nửa tiên giới.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Bên trong tiên giới cao thủ tiên đế không ít, lần lượt chiếm một phần thế lực. Phạm vi thế lực của những người này tuy là không bằng Vũ Hoàng bọn họ. Nhưng cộng lại phạm vi thế lực lại vượt trội đại bộ phận tiên giới.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu.

Tiên giới này, còn rất hỗn loạn. Trách nhiệm của tam đại chí tôn cũng chỉ là bao quát một bộ phận nhỏ của khu vực tiên giới mà thôi.

- Ví như Lam Loan tinh vực càng hỗn loạn không thể chịu nổi, Ngân Huyền tinh hệ là thuộc thế lực dưới tay Vũ Hoàng, còn những tinh hệ khác thì thuộc các thế lực khác, có của Thanh Đế, có của Huyền Đế. Cũng có của một vài tiên đế khác. Thậm chí còn có thuộc Ma đế. Tóm lại rất loạn!

Tần Vũ cẩn thận nghe.

Hắn đối với các thế lực tiên giới căn bản như kẻ mù, cái gì cũng không biết.

- Xem ra tiên giới thì Vũ Hoàng ba người bọn họ thực lực mạnh nhất.

Tần Vũ cảm thán nói.

Liễu Danh Hàn trừng mắt nói:

- Tần tiên sinh, lời này của ngươi sai rồi. Có vẻ như ngươi bình thường luôn bế quan khổ tu không nghe ngóng các loại sự tình của tiên giới nhỉ.

- Ách… đúng, đúng.

Tần Vũ chỉ có thể trả lời như vậy.

Liễu Danh Hàn cảm thán nói:

- Luận về thực lực cá nhân, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Đế có thể xếp vào những thứ hạng đầu ở tiên giới, nhưng lại không thể nói bọn họ ba người mạnh nhất được. Ở tiên giới…có không ít siêu cấp cao thủ, căn bản không thích chiếm thế lực lớn. Có một vài siêu cấp cao thủ thực lực tuyệt đối không dưới Vũ Hoàng ba người bọn họ.

Tần Vũ sững người.

Có người thích làm chư hầu một phương, nhưng có người lại thích tiêu diêu tự tại.

Vũ Hoàng ba người bọn họ, chỉ có thể coi như ba kẻ tranh quyền đoạt lợi thực lực mạnh nhất. Luận về thực lực cá nhân,

ngang với ba kẻ bọn họ có lẽ cũng có vài người.

- Nghĩ lại năm đó… lúc Nghịch Ương tiên đế tung hoành tiên giới, Vũ Hoàng bọn họ còn không phải là chỉ đứng một bên mà nhìn thôi sao?

Liễu Danh Hàn cảm thán nói.

- Đáng tiếc a, Nghịch Ương tiên đế nhiều năm nay đã bặt vô tăm tích.

Tần Vũ liền cười.

Nhiều người còn chưa có biết Nghịch Ương tiên đế đã chết rồi.

- Nghịch Ương tiên đế thực lực mạnh, nghe nói còn có thể gây áp lực cho Vũ Hoàng bọn họ, nhưng… người đã từng có một thất bại. Trường đại chiến đó thực đã mở mắt cho cả tiên ma yêu giới a.

Liễu Danh Hàn thân là một kim tiên, hơn nữa còn là đại trưởng lão của một gia tộc. Đối với những truyền văn của tiên ma yêu giới cũng biết không ít.

- Nghịch Ương tiên đế bị đánh bại? Bởi ai?

Tần Vũ hiếu kì.

Nghịch Ương tiên đế, bát cấp huyền tiên, hơn nữa là Kiếm tiên lực công kích mạnh nhất. Đồng thời Kiếm tiên công pháp còn là *"Phá Thiên Kiếm Quyết"*, ngoài ra còn có thần khí *"Phá Thiên"* phụ trợ, phòng ngự cũng có thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"*. Hắn vẫn bị đánh bại?

- Đúng, vả lại chiến trường chính là ở Lam Loan tinh vực bọn ta!

Thanh âm Liễu Danh Hàn cao vút lên.

- Lam Loan tinh vực?

Tần Vũ trong lòng bắt đầu tò mò, rút cục ai có thể đánh bại Nghịch Ương tiên đế?

Liễu Danh Hàn trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo:

- Đánh bại Nghịch Ương tiên đế, đó là một vị siêu cấp cao thủ được tất cả mọi người tôn kính, cao thủ tuyệt đối đỉnh phong ở tiên ma yêu giới, tên gọi "Ẩn Đế".

- Ẩn Đế?

Tần Vũ lần đầu tiên nghe thấy danh xưng này.

- Lam Loan tinh vực đóng vai trò là một tinh vực nơi tiên giới và ma giới giao tiếp, nhưng tiên giới nhất phương và ma giới nhất phương lại không dám bừa bãi công kích lẫn nhau, chính là vì sự tồn tại của Ẩn Đế. Tiên ma nhị giới không ai dám bất kính đối với Ẩn Đế !

Liễu Danh Hàn nói vang tiếng.

Tần Vũ trong lòng không kìm được cảm thấy lực uy nhiếp của Ẩn Đế đó.

Ẩn Đế còn, Lam Loan tinh vực sẽ không loạn.

- Chỉ là Ẩn Đế không ưa tranh quyền đoạt lợi, vả lại bản thân người chỉ sống ở chỗ của mình. Một tinh cầu nguyên linh chi khí cực kỳ dày đặc -- -- Ẩn Đế tinh. Tên của tinh cầu đó nguyên lai sớm đã bị mọi người quên lãng, hiện tại tất cả đều gọi là Ẩn Đế tinh.

Liễu Danh Hàn trên mặt có nét sùng bái vô hạn.

Tần Vũ cũng không tự chủ được có sự khâm phục với Ẩn đế.

Có thể đánh bại Nghịch Ương tiên đế, ở tiên giới cũng là nhân vật số một số hai, lại không hề tham quyền lợi.

- Trên Ẩn Đế tinh cao thủ như mây, Ẩn Đế bản thân có một vài hảo hữu cấp huyền tiên, còn có những đệ tử của bọn họ nữa. Ngoài ra còn có nhiều cao thủ mộ danh mà đến. Ẩn Đế tinh tuy chỉ là một tinh cầu, nhưng….lại không có một người nào dám đến mạo phạm.

Liễu Danh Hàn cảm thán nói.

- Ẩn Đế tinh và Phong Nguyệt tinh đều là một tinh cầu. Nhưng luận về địa vị, lại là trời đất cách biệt a.

Tần Vũ liền cười.

Đem Phong Nguyệt tinh ra so sánh với Ẩn Đế tinh?

Một tinh cầu cao thủ cấp tiên đế nhiều vô số, làm sao mà so sánh?

- Ẩn Đế tinh!

Tần Vũ trong lòng có một sự mong mỏi.

Đây thực là một tinh cầu tàng long ngọa hổ a.

- Ở Ẩn Đế tinh, chưa có đạt đến cấp tiên đế, chỉ có thể sống bình thường, lương thiện. Nếu không thì…

Liễu Danh Hàn cười một tiếng.

- Cả với Vũ Hoàng, Huyền Đế bọn họ cũng đã từng bái kiến qua

Ẩn Đế, ồ…tin tức này là ta nghe được, không biết thực hay giả.

Con người nói chung đều có cảm tính phụ thuộc.

Liễu Danh Hàn này, là vì Lam Loan tinh vực của mình có thể xuất ra một vị Ẩn Đế mà cảm thấy tự hào. Từ trong từng câu từng chữ của Liễu Danh Hàn có thể cảm nhận rõ ràng được sự tự hào kiêu ngạo của hắn.

- Ẩn Đế tinh, có cơ hội phải đến xem xem.

Tần Vũ đem nguyện vọng này ghi nhớ trong lòng.

Có lẽ đợi lúc tìm thấy mấy huynh đệ của mình, rồi sau khi làm rõ chuyện về Lập Nhi thì có thể cùng huynh đệ mình thủng thỉnh đến Ẩn Đế tinh đó.

- Kì thực vô luận là Vũ Hoàng hay là Ẩn Đế, thậm chí thập bát đế, tam thập lục quân dưới trướng Vũ Hoàng đều là những nhân vật cao cao tại thượng. Chúng ta kim tiên căn bổn với những người đó không cách nào so bì được.

Liễu Danh Hàn cười một tiếng tự chế nhạo mình:

- Tần tiên sinh, ngươi có thể biết cao thủ huyền tiên của Ngân Huyền tinh hệ có bao nhiêu, cao thủ kim tiên lại có bao nhiêu không?

- Không biết.

Tần Vũ lắc đầu.

- Cả Ngân Huyền tinh hệ, huyền tiên cao thủ ai ai cũng biết chỉ có một tông chủ của Ngọc Kiếm tông, mà kim tiên cao thủ lại có hơn vài vạn. Ngươi hiện tại có thể cảm nhận được sự cách biệt giữa kim tiên

và huyền tiên rồi đấy.

Liễu Danh Hàn cười nói.

Tần Vũ thực là bị con số đó chấn động.

- Vậy thiên tiên?

Tần Vũ tiếp tục hỏi tới.

- Thiên tiên?

Liễu Danh Hàn sững lại.

- Điều này… tùy tiện một tinh cầu có người ở tiên ma yêu giới, thiên tiên đều là vài nghìn thậm chí quá vạn, thiên tiên của toàn bộ tiên ma yêu giới, căn bản là nhiều không thể đếm hết.

Tần Vũ tính toán qua trong lòng, cũng cảm thấy được sự khổng lồ của con số đó.

- Tiền bối, Tần tiên sinh, các người hiện tại có thể cảm nhận được sự cao cao tại thượng của tiên đế rồi. Giết một Nghiêm Cao, Ngọc Kiếm tông tông chủ lẽ nào lại để ý?

Liễu Danh Hàn cười nói.

- Sư điệt, có thể tiễn khách được rồi. Nghiêm Cao kia, ta sẽ sớm lấy mạng hắn.

Kiếm Tiên Lan Phong đạm nhiên nói.

- Vâng, sư thúc.

Tần Vũ cung kính nói, rồi lập tức tiễn Liễu gia gia chủ cùng với Liễu Danh Hàn hai người về *"Trúc viên"*. Lúc hai người Liễu Danh Hàn đi còn thỉnh cầu Tần Vũ hết sức làm ổn thỏa sớm hơn việc này.

Đợi khi hai người li khai rồi, Tần Vũ và Kiếm Tiên Lan Phong trực tiếp tiến nhập vào một mật thất tu luyện.

Bên trong mật thất tu luyện.

Tần Vũ ngồi xếp bằng, còn kiếm tiên khôi lỗi chỉ đứng một bên bất động. Sóc Yến, Tang Nguyên hai người ở bên ngoài mật thất bảo vệ.

- Sóc Yến, Tang Nguyên, từ giờ trở đi, các ngươi cần phải hộ pháp cẩn thận bên ngoài mật thất, nếu có yếu sự gì thì trực tiếp thông qua tâm niệm thông tri cho ta.

Tần Vũ trực tiếp hạ lệnh.

- Vâng, chủ nhân.

Sóc Yến, Tang Nguyên hai người khom mình nhận lệnh.

Tần Vũ xếp bằng, linh hồn dung nhập Lưu Tinh Lệ, không ngờ lại trực tiếp thành một thể phi nhập vào bên trong Kiếm tiên khôi lỗi.

Linh hồn li thể, kì thực đạt đến tu chân giả Đổng Hư kì là có thể đem linh hồn dung nhập nguyên anh mà li thể rồi. Nhưng hiện giờ Tần Vũ công lực vượt xa Đổng Hư kì, linh hồn sớm ngưng thành vật thực, dung nhập Lưu Tinh Lệ thành một thể cũng là dễ dàng làm được.

Linh hồn Tần Vũ li khai khỏi nhục thể bổn thân tiến nhập vào bên trong Kiếm tiên khôi lỗi.

Bình thường chỉ dựa vào một dải ý thức để khống chế kiếm tiên khôi lỗi, còn hiện giờ cả linh hồn tiến nhập trong kiếm tiên khôi lỗi khống chế do đó càng nhẹ nhàng hơn, vả lại công kích cũng càng linh hoạt hơn.

- Thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi rút cục là cái gì làm ra, cứng rắn như vậy? Hơn nữa cảm giác giống như da thịt nói chung còn có tính đàn hồi.

Tần Vũ cảm nhận thân thể của kiếm tiên khôi lỗi, không kìm được cảm thán sự lợi hại của Lan thúc.

Sau đó linh hồn Tần Vũ dung nhập vào thiên địa, trực tiếp triển khai thuấn di biến mất bên trong mật thất.

Trong mật thất Tần Vũ bổn thân nhục thể cũng biến mất không thấy. Nhục thể đã bị Tần Vũ thu nhập vào bên trong *"Thanh Vũ tiên phủ"*. Cả mật thất chỉ là một không gian trống rỗng mà thôi, may mắn là không có ai tiến vào.

Luận về độ cứng rắn.

Tần Vũ bản thân thân thể tuy là mạnh, nhưng còn xa mới bằng được thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi. Độ cứng rắn của thân thể kiếm tiên khôi lỗi thực còn trội hơn cả thần khí, sao có thể đùa được? Bầu trời đêm của Liễu Phong thành, một đạo thân ảnh lăng không đứng.

- Tiên kiếm có thể biến dài biến ngắn, thân thể này xem ra cũng có thể vậy.

Tần Vũ tâm ý liền máy động, lập tức cả thân thể quả thực bị kéo cao lên năm sáu phân, trên mặt cũng xuất hiện một vết sẹo kiếm.

- Thân thể cường hãn như vậy, thiết tưởng phi hành đi thì tốc độ cũng rất nhanh.

Tần Vũ trên mặt tràn đầy nụ cười, hốt nhiên không gian trong đêm của Liễu Phong thành rung lên một cái, Tần Vũ cả người liền tiêu thất.

Một cái hô hấp.

Tần Vũ đã xuất hiện bên trên Nghiêm Sơn thành, đây tịnh không phải là thuấn di, mà là trực tiếp dựa vào tốc độ.

- Thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi so với bổn thân thân thể ta, cứng rắn dẻo dai hơn xa trăm nghìn lần, tốc độ cũng được đề cao không chỉ mười lần a.

Tần Vũ không kìm được cảm thán nói, rồi tức thì thu liễm tâm tình lại xem xét Nghiêm Sơn thành phía dưới.

Nghiêm Sơn thành này rõ ràng so với Liễu Phong thành lớn hơn không ít.

- Cung điện của Nghiêm gia lộ có vẻ rất hoa lệ, thủ hạ cũng nhiều.

Tần Vũ đột nhiên phát hiện ra một khu vực to lớn nơi ở của gia tộc Nghiêm gia. Kiến trúc phòng ốc được một gia tộc kiến tạo, tự nhiên có nét đặc sắc của nó.

Hiện giờ đã là ban đêm.

Cung điện các nơi toàn bộ Nghiêm gia đã đăng đèn chiếu sáng, không ít người dĩ nhiên đã ở trong nhà tĩnh tu, nhưng cũng có một vài con cháu Nghiêm gia đang tản bộ trên đại nhai. Đồng thời còn có từng cặp hộ vệ thân mang khải giáp không ngừng đi tuần tra.

Chương 311

Sự Tình Hữu Biến

Nhai đạo rộng lớn đã được đăng đèn rọi sáng khắp nơi, người qua kẻ lại, đối với tu chân giả mà nói giấc ngủ có thể có, có thể không, tự nhiên có nhiều người vẫn nhàn tản trên nhai đạo. Hoặc vài hảo hữu tụ họp, hoặc một cá nhân độc lai độc vãng.

Tần Vũ là một trong số họ.

Đi chính giữa nhai đạo, cả người Tần Vũ thay vào đó lại chìm vào trong chợ đêm mĩ lệ.

- Muốn giết Nghiêm Cao cũng không cần nóng vội nhất thời.

Tần Vũ cả người lẫn tâm hưởng thụ tâm trạng vui thích. Trên nhai đạo hoặc là tuấn nam, hoặc là mĩ nữ, hoặc là người cô ngạo, hoặc là người hung hãn, người gì cũng có.

Chung quy tu chân giả…có thể biến ảo dung mạo.

- Một nữ tử thật hấp dẫn.

Tần Vũ nhìn về một lục y nữ tử không xa trong lòng không kìm được cảm thán. Tần Vũ cũng chỉ là xuất phát từ góc độ hân thưởng rồi khen ngợi mà thôi.

- Tiểu thư, mĩ tửu của Phong Nguyệt tinh "Phiêu Phong hồng trà" dù thế nào cũng là tuyệt nhất, chúng ta đi thưởng thức nhé.

Một tiểu tì bên cạnh lục y nữ tử kiến nghị.

Lục y nữ tử gật đầu nói:

- Cũng được.

Lập tức hai người liền đi vào trà lâu đó -- -- *"Phiêu Phong trà lâu"*.

- Phiêu Phong hồng trà? Quả thực như tỉ nữ đó đã nói là "tuyệt nhất".

Tần Vũ từ xa xa nghe thấy thanh âm đó, trong lòng cũng hiếu kì tức thì bước vào bên trong trà lâu.

Chỉ là lúc vào bên trong, Tần Vũ nhẹ nhíu mày.

- Có người thầm chú ý đến ta?

Tần Vũ trong lòng thoáng động.

Sau khi linh hồn và Lưu Tinh Lệ dung hợp, cảm giác của linh hồn Tần Vũ vô cùng linh mẫn. Tuy linh hồn cảnh giới hiện giờ chỉ là khoảng bát cấp thiên tiên, nhưng dù là Liễu Danh Hàn nhị cấp kim tiên nhìn Tần Vũ một cái Tần Vũ cũng có thể cảm giác được rõ ràng.

Tuy nhiên ai đó vừa rồi nhìn trộm Tần Vũ, Tần Vũ chỉ mập mờ có cảm giác này.

Tần Vũ không đổi thần sắc tiến nhập trà lâu.

Trên nhai đạo một vị lão giả mắt thoáng quét qua trà lâu một cái, trong lòng thầm nói:

- Trong trà lâu một người công lực tối cao, thực lực tiếp cận bát cấp thiên tiên, đối với tiểu thư không có uy hiếp.

Bên trong trà lâu.

- Phiêu Phong hồng trà xem ra cũng là loại người có tiền mới hưởng thụ được, một bình giá không ngờ cao đến một trăm. Đó dù sao cũng là một khỏa trung phẩm nguyên linh thạch, thiên tiên phổ thông hỗn tạp có lẽ sẽ không thể xa xỉ như thế chứ.

Tần Vũ nhìn thấy giá của Phiêu Phong hồng trà trong lòng không tự chủ được giật mình.

Bên trong Phiêu Phong trà lâu người không nhiều, chỉ có vài người, nhưng gần như tất cả đều là ngũ cấp thiên tiên trở lên, chỉ có lục y nữ tử đó công lực thấp nhất, chỉ nhất cấp thiên tiên mà thôi. Tì nữ của nàng cũng là thất cấp thiên tiên cảnh giới.

Nâng chén trà lên, nhẹ nhàng ngửi.

Một làn trà hương tiết ra nhập vào tâm tì, quấn lấy tâm thần một lúc lâu sau mới từ từ tiêu tán.

- Quả nhiên trà tốt.

Chỉ là hương trà đã có hiệu ứng kì diệu như vậy khiến cho Tần Vũ phải cất tiếng khen.

Kẻ phục thị bên cạnh nói:

- Công tử xem ra là người từ nơi khác đến nhỉ.

Tần Vũ vui vẻ gật đầu nhìn người phục thị đó. Người phục thị tiếp tục nói:

- Phong Nguyệt tinh duy nhất xuất ra được một thứ danh tiếng chính là Phiêu Phong hồng trà này. Cả Ngân Huyền tinh hệ chỉ có hai địa phương sản xuất Phiêu Phong hồng trà. Một là Phong Nguyệt tinh, ngoài ra một là Hồng Diệp tinh. Đương nhiên sản lượng của Phong

Nguyệt tinh chúng ta rất ít, kém xa Hồng Diệp tinh, dĩ nhiên cũng thua sự phồn hoa của Hồng Diệp tinh.

- Phong Nguyệt tinh là địa phương nhỏ, giá cả tự nhiên cũng thấp. Phiêu Phong hồng trà ở đây một bình chỉ có một trăm, còn ở Hồng Diệp tinh lại có hai trăm. Ở các tinh vực của tiên giới, ma giới, giá của Phiêu Phong hồng trà cao đến hơn vài nghìn.

Người phục thị tự hào nói.

- Đã nói rồi mà, Phiêu Phong hồng trà của chúng ta một bình phải giá trị năm trăm, nhưng uống còn xa mới bằng được Phiêu Phong hồng trà ở nơi đây, tiểu thư, người nói đúng không?

Bên đó tiểu tì đối diện lục y nữ tử nói.

Tần Vũ từ từ uống vài nhấp thưởng trà.

- Trong trà lâu này có bao nhiêu lá trà Phiêu Phong hồng trà dự trữ, ta muốn mua.

Tần Vũ lên tiếng.

Người phục thị mắt liền sáng lên nói:

- Công tử đợi cho một lát, ta đi mời lão bản.

Sau khi lão bản tới, Tần Vũ căn bản không thích mặc cả qua lại, trực tiếp trả mười hai khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch mua hết chín thành dự trữ của tửu lâu, chỉ để lại một thành giúp cho trà lâu tạm thời ứng phó chiêu đãi khách nhân.

Mua xong, Tần Vũ lại điềm tĩnh thưởng trà.

- Tam đệ, Phiêu Phong hồng trà ngươi có còn chứ?

Hốt nhiên một thanh âm tự phụ vang khắp cả quán trà. Gần như tất cả khách nhân đều nhíu mày lại, bên trong trà lâu tối kị là làm ồn.

Người vừa lên tiếng bước vào trà lâu, là một trung niên nhân tiêu sái.

Lão bản của trà lâu đi ra lắc đầu nói:

- Đại ca, vừa rồi lá trà của Phiêu Phong hồng trà gần như đã bán hết. Chỗ của ta cũng không còn có bao nhiêu, ta cũng đang muốn đến chỗ huynh vì chuyện này đây.

Trung niên nhân nhíu mày nói:

- Chỗ ta cũng không còn. Đệ cũng biết đại trưởng lão thích nhất là Phiêu Phong hồng trà, khi người xuất quan nhất định muốn dùng Phiêu Phong hồng trà. Ta đã chạy đến nhiều nơi, không ngờ đều không còn hàng tồn, xem ra… phải đến Hồng Diệp tinh lấy hàng rồi.

Phong Nguyệt tinh tuy là một nơi trong những nơi sản xuất Phiêu Phong hồng trà, nhưng chỉ là sản lượng của Phong Nguyệt tinh quá ít, chỉ miễn cưỡng đủ cho người trên tinh cầu mình sử dụng mà thôi.

- Hồng Diệp tinh, lộ phí đi lại, ngoài ra giá bên đó có lẽ cao hơn của chúng ta hai lần a.

Lão bản trà lâu nhíu mày nói.

Trung niên nhân kia bất lực nói:

- Vì đại trưởng lão, chút tiền tài này cũng xứng đáng.

Lão bản trà lâu cân nhắc một lúc đột nhiên đi về Tần Vũ:

- Công tử, số lá trà vừa nãy đã bán cho ngài có thể trả lại cho tửu lâu của ta hay không? Đương nhiên ta sẽ gửi lại mười hai khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch cho ngài.

Tần Vũ liền nhíu mày.

Có chuyện làm ăn như vậy sao?

- Công tử, tại hạ, Nghiêm Ngũ Đào, trà lâu này cũng là sản nghiệp của Nghiêm gia, hi vọng ngài có thể nể mặt Nghiêm gia.

Trung niên nhân bên kia cũng đã đi tới.

- Đương nhiên giá cả có thể bàn luận lại, mười lăm khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch thế nào?

Mới bán đồ đi, giờ đã muốn đòi lại.

- Ngươi xem ta giống kẻ thiếu tiền sao?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

Người đã thuận tay xuất ra mười hai khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch để mua lá trà, sẽ quan tâm về chút tiền đó ư?

Nghiêm Ngũ Đào và lão bản trà lâu liền bế tắc.

- Ngươi vừa nói đại trưởng lão của ngươi bế quan?

Tần Vũ đột nhiên tỉnh ngộ ra. Hai người này nói mình là người của Nghiêm gia, lại nói cái gì đại trưởng lão bế quan, rất hiển nhiên… Nghiêm gia đại trưởng lão đó đã bế quan.

Nghiêm Ngũ Đào lập tức nói:

- Đúng vậy, đại trưởng lão đã bế quan, nhưng người khi xuất quan chắc hẳn muốn trà này, ngài không thể bỏ quá cho được sao?

- Bế quan rồi a.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu.

Sau đó cũng không để ý Nghiêm Ngũ Đào và lão bán trà lâu đi thẳng ra khỏi trà lâu.

- Ai, công tử....

Nghiêm Ngũ Đào hai người ở phía sau hô lên cũng vô dụng.

Đi trên nhai đạo, Tần Vũ trong lòng có điểm bất đắc dĩ:

- Định chuẩn bị đi tìm đại trưởng lão đó kiếm chuyện, không ngờ được hắn đã bế quan, ừm... cứ thử đến xem xem nơi bế quan phòng ngự thế nào.

- Đúng rồi, bắt người để hỏi.

Tần Vũ ánh mắt lóe sáng, rồi tức thì thân hình rung lên một cái trực tiếp tiêu thất trên nhai đạo.

Nghiêm Ngũ Đào trong lòng rất khó chịu.

Vừa nãy trên trà lâu thái độ lãnh đạm của Tần Vũ khiến Nghiêm Ngũ Đào tức giận vô cùng. Hắn thực muốn phải giết chết Tần Vũ mới thôi, nhưng hắn phát hiện mình căn bản vô pháp tra ra được thực lực của Tần Vũ.

Hiển nhiên... Tần Vũ mạnh hơn hắn.

Liên hệ với việc Tần Vũ phung phí, có thể thấy được Tần Vũ là loại người vừa có tiền lại vừa có thực lực. Do đó Nghiêm Ngũ Đào phải cố nhẫn nại, chung quy thế lực của Nghiêm gia chỉ bao trùm một tinh cầu mà thôi, căn bản không động chạm được các đại nhân vật.

- Nghiêm Ngũ Đào, đúng không?

Một đạo âm thanh đột nhiên vang lên.

- Ai gọi ta?

Nghiêm Ngũ Đào trố mắt ra.

Hốt nhiên Nghiêm Ngũ Đào liền cảm thấy cả người choáng váng rồi chuyện gì cũng không biết nữa.

- Có sự giúp đỡ của Lưu Tinh Lệ, thi triển mê hồn chi thuật dễ dàng hơn hẳn.

Tần Vũ đã nhẹ nhàng khống chế Nghiêm Ngũ Đào. Thứ nhất hai người thực lực có khoảng cách không nhỏ, thứ hai Tần Vũ hiện giờ đã có thể lợi dụng không ít công hiệu của Lưu Tinh Lệ.

- Nói cho ta, đại trưởng lão bế quan khi nào?

Tần Vũ tra hỏi.

Nghiêm Ngũ Đào hai mắt vô thần, như máy nói:

- Đại trưởng lão ba ngày trước đã bế quan.

- Lúc nào sẽ xuất quan?

Tần Vũ tiếp tục hỏi.

- Không biết, đại trưởng lão đã từng nói qua, có thể một ngày đã xuất quan, có thể một năm mới xuất quan. Nhưng đại trưởng lão nói lần này bế quan thời gian sẽ không dài, nếu bình thường, có lẽ khoảng mười ngày nửa tháng.

Tần Vũ hài lòng gật đầu.

Nếu chỉ đợi mười ngày nửa tháng, Tần Vũ cũng không cần vội.

Đương nhiên, có thể sớm giải quyết một ngày bản thân cũng thoải mái hơn.

- Đại trưởng lão bế quan ở chỗ nào?

Tần Vũ tiếp tục hỏi. Tần Vũ nhìn ra Nghiêm Ngũ Đào người này cũng là ngũ cấp thiên tiên rồi, có lẽ địa vị ở Nghiêm gia cũng khá cao, sẽ biết không ít sự tình.

Nghiêm Ngũ Đào tiếp tục như máy đáp:

- Ở *Kiếm Tiên điện.*

- Kiếm Tiên điện?

Tần Vũ nghe thấy cái tên này liền cảm thấy bất diệu.

- Phòng ngự ra sao?

- Kiếm Tiên điện chính là do các vị sư huynh trong tông môn của đại trưởng lão liên thủ bố trí, uy lực lớn cực kỳ. Đại trưởng lão đã từng tự tin nói qua, dù là Kiếm tiên cửu cấp kim tiên muốn

phá Kiếm Tiên điện khả năng cũng không lớn.

Nghe thấy Nghiêm Ngũ Đào nói vậy, Tần Vũ có điểm lo phiền.

Sư huynh của Nghiêm Cao, có lẽ chính là đệ tử của Ngọc Kiếm tông. Nghiêm Cao là lục cấp kim tiên, những sư huynh của hắn sợ rằng thực lực không dưới hắn. Những người này liên thủ bố trí phòng ngự cấm chế, muốn phòng ngự chống lại kiếm tiên bát, cửu cấp kim tiên cũng có khả năng.

Tần Vũ tịnh không biết, các sư huynh của Nghiêm Cao, mạnh nhất đã đạt đến cảnh giới cửu cấp kim tiên, nhiều sư huynh đệ liên thủ bố trí một cấm chế phòng ngự chống công kích của kiếm tiên bát, cửu cấp kim tiên cái này còn không phải là giản đơn nhẹ nhàng sao.

- Ồ… gia chủ của Nghiêm gia là ai, công lực thế nào?

Tần Vũ tiếp tục hỏi.

Tần Vũ hiện giờ lại tăng sự chú ý vào Nghiêm gia gia chủ.

Phải biết tài phú của một gia tộc sẽ chia ra ở ba chỗ. Một phần đặt ở trong không gian giới chỉ của người có công lực cao nhất, một phần đặt ở trong không gian giới chỉ của gia chủ, phần cuối cùng thì đặt ở trong thương khố của gia tộc.

Nghiêm Cao bế quan, trước tiên cứ đối phó với Nghiêm gia gia chủ đi.

- Gia chủ tên gọi "Nghiêm Từ Lam", là kim tiên nhất cấp, kim tiên thứ hai của Nghiêm gia ta.

Nghiêm Ngũ Đào tiếp tục nói.

Tần Vũ trong lòng nhẹ nhàng, nhất cấp kim tiên, còn không

phải là dễ dàng bắt được hay sao?

- Nghiêm Từ Lam là kiếm tiên ư? Nghiêm Gia ngươi có nhiều kiếm tiên không?

Tần Vũ lại hỏi.

- Không phải, gia chủ tu luyện chính là công pháp của gia tộc. Nghiêm gia ta hiện giờ chỉ có ba kiếm tiên, một là đại trưởng lão, ngoài ra hai người kia đều là cấp thiên tiên.

Nghiêm Ngũ Đào trả lời rất chi tiết.

Tần Vũ hài lòng.

- Tốt rồi, người có thể ngủ được rồi.

Tần Vũ đạm nhiên nói, rồi tức thì thoải mái mà đi.

Nghiêm Từ Lam.

Nghiêm gia đệ nhị cao thủ, cũng là gia chủ hiện tại của Nghiêm gia. Cung điện cư trú cũng cực kỳ phồn hoa, hộ vệ thành nhóm, khách khanh cao thủ cũng cư trú ở xung quanh, phòng ngự cực kỳ nghiêm mật.

Trên giường trong tẩm cung.

Nghiêm Từ Lam ngồi xếp bằng trên giường, trong tay đang cầm một khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch, không ngừng hấp thu năng lượng của nó tiến hành tu luyện. Nhìn Nghiêm Từ Lam một đôi mày kiếm, cũng là một nam tử khôi ngô.

- Nghiêm Từ Lam.

Một đạo thanh âm rất đột ngột vang lên trong tẩm cung.

- Kẻ nào?

Nghiêm Từ Lam rúng động trong lòng, lập tức đình chỉ tu luyện lại. Đôi mắt mãnh liệt mở ra, hai đạo mục quang giống như vật thực bắn ra.

- Phốc!

Một đạo kiếm khí lóe lên rồi tắt, Nghiêm Từ Lam trên mặt biểu tình cứng đơ. Một câu cũng không có nói ra được trực tiếp đổ xuống, đồng thời tiên khí của hắn và cả không gian giới chỉ từ trong người hắn rơi ra.

Liền sau đó một nam tử mang tiên kiếm trên vai xuất hiện bên cạnh chiếc giường, chính là Tần Vũ.

- Ai, tốt xấu cũng là nguyên anh của một nhất cấp kim tiên a, không thể lãng phí được.

Tần Vũ nắm lấy nguyên anh trực tiếp thu vào trong Diễm Huyền chỉ giới của mình, sau đó đem tiên khí của Nghiêm Từ Lam trực tiếp thu lại.

Tần Vũ cầm lấy không gian giới chỉ của Nghiêm Từ Lam, tiên thức cẩn thận quan sát một hồi.

- Truyền tấn linh châu không ngờ có ba viên, còn có một vài tiên khí… tốt nhất mới chỉ là trung phẩm tiên khí, thực quá tồi, cực phẩm nguyên linh thạch… chỉ có tám khỏa?

Tần Vũ có phần không mãn ý.

Trên thực tế Tần Vũ đối với tài phú của Nghiêm gia tịnh không phải là hiểu rõ. Hắn cũng là cuối cùng mới minh bạch tài phú của Nghiêm gia rút cục có bao nhiêu.

Thân hình lóe lên một cái tiêu thất trong tẩm cung.

Chỉ lưu lại thi thể của Nghiêm Từ Lam nằm trên giường.

Sáng sớm ngày thứ hai.

- Gia chủ, gia chủ.

Hai kẻ hạ nhân bên ngoài cửa liên tục hô nhiều tiếng mà trong phòng không có phản ứng gì, cuối cùng hai hạ nhân nhìn nhau.

- Gia chủ có chuyện gì nhỉ, không lẽ đã đi ra ngoài?

- Có lẽ đã đi ra ngoài rồi, nếu không thì với tu vi của gia chủ, dù có đang ngủ cũng có thể nghe thấy thanh âm của bọn ta, sao lại không có phản ứng chứ?

- Được, chúng ta đi vào chỉnh lí lại căn phòng thôi.

Hai hạ nhân lập tức thản nhiên xô mở cánh cửa phòng, rồi lau chùi sắp xếp lại căn phòng, tuy nhiên khi bọn họ đang chậm rãi sắp xếp đến gần giường ngủ thì nhìn thấy thi thể nằm trên giường.

- A!

- A, gia chủ!

Chỉ một chốc, tin tức về cái chết của Nghiêm gia gia chủ đã

truyền đi khắp cả Nghiêm gia. Lượng lớn cao thủ Nghiêm gia bắt đầu điên cuồng truy tìm hung thủ khả nghi, nhưng người của Nghiêm gia cũng minh bạch, có thể không chút tiếng động giết chết Nghiêm Từ Lam, ngoại trừ Nghiêm gia đại trưởng lão, người khác căn bản không thể truy tìm được.

Bên trong trang viện ở một nơi của Nghiêm Sơn thành.

- Tiểu thư, nên về thôi, Phong Nguyệt tinh có phần không an toàn.

Một vị lão giả đối diện lục y nữ tử cung kính nói.

Lục y phùng má lên một cái nói:

- Chơi thêm vài ngày nữa đi.

Lão giả thở dài nói:

- Tiểu thư, tối qua Nghiêm Từ Lam của Nghiêm gia đã chết. Ta vừa mới dùng tiên thức tra xét một phen, nơi Nghiêm Từ Lam bị giết, không ngờ không có tra ra được một chút khí tức nào lưu lại, chỉ có một dải kiếm khí cực kỳ lăng lệ còn có thể miễn cưỡng cảm nhận được. Ta đoán, người này ít nhất phải ở mức bát, cửu cấp kim tiên, nói không chừng cấp huyền tiên cũng nên, cao thủ cấp này đối với tiểu thư có uy hiếp.

- Thôi… được rồi.

Lục y nữ tử bất đắc dĩ nói.

Chương 312

Quang Minh Chính Đại

Nghiêm Từ Phàm, Nghiêm Từ Đàm… các trưởng lão của Nghiêm gia đều đã tập hợp ở đại thính. Không khí bên trong đại thính cực kỳ căng thẳng, tất cả mọi người sắc mặt đều nặng nề âm u.

- Nhị trưởng lão, lão huynh nói đi.

Nghiêm Từ Phàm lên tiếng.

Nghiêm gia nhị trưởng lão Nghiêm Thước sắc mặt có nét đau khổ, hít sâu một hơi đồng thời biểu tình trên mặt cũng từ từ kiên nghị lại:

- Các vị, thiết nghĩ tất cả đều đã biết, tối qua gia chủ của Nghiêm gia chúng ta đã bị người khác giết. Thậm chí mọi người ở xung quanh không một ai phát hiện chút động tĩnh nào.

Nhị trưởng lão Nghiêm Thước quét mắt nhìn chúng nhân một cái:

- Mọi người hiện giờ đang nỗ lực truy tìm hung thủ, nhưng ta biết đó chỉ là làm cho có lệ mà thôi. Có thể giết chết Từ Lam, ít nhất cũng là kim tiên cao thủ! Hung thủ này nếu muốn trốn, đêm qua có lẽ đã trực tiếp thi triển đại na di mà cao bay xa chạy rồi, chúng ta muốn tìm thấy là không thể được.

Tất cả mọi người đều cười khổ.

Đúng, hiện tại lượng lớn nhân mã của Nghiêm gia đang điên

cuồng truy tìm hung thủ, đích xác một điểm hữu dụng cũng không có. Một cao thủ ít nhất là kim tiên, nếu đại na di mà đi thì sẽ không thể biết được đã chạy đến nơi nào, làm sao có thể truy bắt được?

- Nhị trưởng lão, gia chủ chúng ta bị người giết, không lẽ chúng ta phải nhẫn nhịn nuốt trôi mối hận này? Không báo cừu sao?

Nghiêm Từ Đàm giận nói.

- Lão tứ, bình tĩnh lại.

Nghiêm Từ Phàm lạnh giọng nói.

Nhị trưởng lão Nghiêm Thước lắc đầu nói:

- Nghiêm gia chúng ta thực lực quá yếu, dựa vào bản thân tuyệt đối không được.

Nghiêm Từ Phàm ánh mắt lóe sáng nói:

- Nhị trưởng lão, ý tứ của huynh là?

Nhị trưởng lão Nghiêm Thước gật đầu nói:

- Đúng, chúng ta chỉ có thể mong vào giải pháp là để Ngọc Kiếm Tông giúp đỡ. Nếu Ngọc Kiếm Tông khẳng khái bang trợ, khả năng báo cừu thành công sẽ rất cao. Nhưng chúng ta và Ngọc Kiếm Tông không có quan hệ lớn, chỉ có thể để đại trưởng lão xuất mã. Chung quy đại trưởng lão chính là đệ tử của Ngọc Kiếm Tông.

- Nhưng đại trưởng lão đang bế quan…

Thê tử của Nghiêm Từ Lam cười khổ nói.

Nhị trưởng lão gật đầu nói:

- Chỉ có thể đợi thôi, lần này đại trưởng lão bế quan là muốn thành công đạt đến cảnh giới thất cấp kim tiên. Lúc này vô luận thế nào đều không thể đến quấy nhiễu đại trưởng lão. Nếu mà ảnh hưởng tới đại trưởng lão, chúng ta sẽ là tội nhân của Nghiêm gia.

Tất cả mọi người bên trong đại thính đều gật đầu.

So với Nghiêm Từ Lam, đại trưởng lão Nghiêm Cao đối với Nghiêm gia quan trọng hơn.

Nghiêm Từ Lam chết, không sao. Nghiêm gia vẫn có thể ngạo ngễ đứng ở Phong Nguyệt tinh như trước.

Nhưng nếu Nghiêm Cao mà tẩu hỏa nhập ma khiến hồn phi phách tán, Nghiêm gia của hắn có lẽ sẽ lập tức bị hai đại gia tộc khác đàn áp xuống, thậm chí vĩnh viễn không thể trở mình lại được.

- Đợi, chỉ có thể đợi!

Nhị trưởng lão Nghiêm Thước nói rõ ràng mạnh mẽ.

…..

Bên trong một tòa tiểu trang viện hẻo lánh ở Nghiêm Sơn thành, tiểu trang viện này vốn là thuộc về một tu chân giả, Tần Vũ đã trả một khỏa trung phẩm nguyên linh thạch để mua lại. Đối với những tu chân giả mà nói, một khỏa trung phẩm nguyên linh thạch giá trị hơn xa một tiểu trang viện.

Trong một căn phòng của trang viện, Tần Vũ đang xử lý các đồ vật của Nghiêm Từ Lam.

- Không ngờ được a, lần này cẩn thận quan sát mới thấy Nghiêm Từ Lam gia hỏa này quả thực là ngoan độc.

Tần Vũ nhìn từng tờ giấy nợ một. Án chiếu theo lí giải của Tần Vũ, đây giống như là *"sự cho vay nặng lãi"* trên Tiềm Long đại lục vậy.

Huyết thệ thủ ấn trên tờ giấy nợ càng khiến cho Tần Vũ nhìn mà rúng động.

Lập tức một đạo tử sắc thiên hỏa từ lòng bàn tay Tần Vũ bay ra, trực tiếp đem vài trăm tấm giấy nợ thiêu thành tro bụi.

Tần Vũ vừa thiêu xong.

Trong lòng những người đã viết giấy nợ tự nhiên có cảm ứng. Những người này phần lớn là bị những giấy nợ đó làm cho giày vò đến phát điên, hiện tại cảm ứng thấy giấy nợ đã bị thiêu hủy, quả thật khiến bọn họ từng người vui sướng không thể kiềm chế được. Điều này đại biểu cho việc bọn họ căn bản sẽ không cần phải trả lại tiền nữa.

- Quái sự, quái sự, trăm vạn năm qua, hầu như là do Nghiêm gia chưởng quản truyền tống trận của tinh cầu này. Theo đạo lí tài phú của Nghiêm gia ít nhất phải gấp trăm lần thế này trở lên chứ. Bên trong không gian giới chỉ của gia chủ này kém nhất cũng phải có vài chục ngàn vạn mới phải, nhưng… lại chỉ có một ngàn vạn.

Tần Vũ tiên thức đã quét qua những nguyên linh thạch sở hữu liền nhận được kết quả, nguyên linh thạch bên trong không gian giới chỉ của Nghiêm Từ Lam giá trị chỉ có một ngàn vạn mà thôi.

Tốt xấu gì cũng là một vị gia chủ. Vì sao lại ít như vậy?

- Thôi kệ, còn phải tĩnh tâm tu luyện một vài ngày.

Tần Vũ ngồi xếp bằng xuống.

Hắn tịnh không có trở lại trong bổn thân nhục thể của mình, vẫn lưu ở bên trong thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi. Bởi vì hắn tu luyện chỉ là tiến hành tu luyện linh hồn mà thôi, do đó để nguyên loại trạng thái này như trước cũng được.

Bên trong tiên ma yêu giới, mọi thứ đều phải nói đến thực lực, giết là giết. Nếu từ tâm mềm yếu căn bản không thể sống được quá lâu.

Qua vô hạn năm tu luyện, tâm của Tần Vũ cũng càng ngày càng lãnh khốc.

Có lẽ chỉ có nơi thâm sâu nhất trong tâm, nơi dành cho thân tình, nơi dành cho ái tình, nơi dành cho tình huynh đệ…là vĩnh hằng mà thôi.

Bên trong Kiếm Tiên điện của Nghiêm gia.

Một vị trung niên bạch my ngồi xếp bằng, bên ngoài cơ thể đạo đạo kiếm khí lăng lệ đang thu vào tỏa ra.

Hốt nhiên -- --

Hai hàng bạch my của trung niên nhân đó bỗng thổi bay lên, tất cả kiếm khí toàn thân hoàn toàn thu liễm đến cực điểm. Một loại khí thế áp lực khủng khiếp bao phủ toàn bộ mật thất Kiếm Tiên điện, vị bạch my trung niên sắc mặt cũng căng hồng lên.

Hồng.

Rồi tức thì, sắc mặt lại chuyển thành tía.

Lỗ mũi hô hấp, hai đạo kiếm khí lăng lệ từ trong lỗ mũi bắn ra, rồi lập tức lại bay trở vào trong cơ thể của bạch my trung niên nhân đó, lần lượt tuần hoàn, kiếm khí càng lúc càng ngắn, đột

nhiên -- --

Bạch my trung niên nhân cả người rung lên một cái.

- Bồng!

Vô số kiếm khí từ trong người bạch my trung niên nhân bắn ra, bắn tới bốn phương tám hướng. Kiếm Tiên điện xứng đáng là do các đại sư huynh của Nghiêm Cao liên thủ bố trí, phòng ngự quả nhiên lợi hại. Trong khi vô số kiếm khí nổ bắn tới mà không hề tổn thương chút nào.

- Thành công rồi, ta cuối cùng đã đạt đến thất cấp kim tiên rồi.

Bạch my trung niên nhân mắt mở ra, ánh mắt sáng chói cuồng nhiệt.

Bạch my trung niên nhân này chính là Nghiêm Cao đang bế quan tu luyện. Hắn cảm ứng được bản thân đã đến đỉnh phong của lục cấp kim tiên, cách thất cấp kim tiên chỉ là một bước, do đó liền bế quan để đột phá, quả nhiên đã thành công.

Nghiêm Cao chính là đệ tử thế hệ thứ ba của Ngọc Kiếm Tông. Trong các đệ tử của thế hệ thứ ba thực lực được tính là dưới trung bình.

Thế hệ thứ nhất của Ngọc Kiếm Tông là tông chủ, duy nhất là một nhất cấp huyền tiên.

Tám vị đệ tử của thế hệ thứ hai Ngọc Kiếm Tông có bảy cửu cấp kim tiên và một bát cấp kim tiên.

Trong số vài chục vị đệ tử của thế hệ thứ ba Ngọc Kiếm Tông, cửu cấp kim tiên có sáu người. Bát cấp cũng có chục người, thất cấp thì cực nhiều, còn lại đều là lục cấp kim tiên. Bạch my trung niên nhân hiện giờ đạt đến thất cấp kim tiên, rút cục đã miễn

cưỡng trở thành một kẻ cấp trung bình.

- Sư tôn, con đã đạt đến cảnh giới thất cấp kim tiên rồi.

Nghiêm Cao lập tức bảo tin vui cho sư tôn của mình.

Sư tôn của Nghiêm Cao, Vũ Điển là đệ tử của thế hệ thứ hai Ngọc Kiếm Tông, cũng là bát cấp kim tiên duy nhất trong các đệ tử thế hệ này. Nhưng về phương diện quản lí việc vận chuyển tông phái, sư tôn Vũ Điển của Nghiêm Cao lại là đệ nhất nhân, do đó địa vị của Vũ Điển cũng cực cao.

- Đồ nhi, con cuối cùng đã đạt đến thất cấp kim tiên a, ha ha, quá tốt rồi. Ta sớm đã muốn con đến giúp đỡ cho ta, nhưng con lúc trước mới lục cấp kim tiên, lo là con không thể áp chế được cục diện. Như thế này nhé, qua vài ngày nữa hãy đến Hồng Diệp tinh đi.

Sư tôn của Nghiêm Cao rất là cao hứng.

Dùng người, phải dùng đệ tử của mình mới là yên tâm nhất.

- Sư tôn hãy yên tâm, đệ tử an bài xong sự tình trong tộc, nhất định sẽ lập tức đi tới.

Nghiêm Cao trong lòng rất vui mừng.

Ở lại Phong Nguyệt tinh nhỏ bé thì sẽ có thành tựu gì được chứ?

Hồng Diệp tinh chính là tinh cầu hạch tâm của Ngân Huyền tinh hệ, đến đó cao thủ càng nhiều hơn. Ở đó để phát triển mới càng có tiền đồ. Hơn nữa Nghiêm Cao thậm chí còn mơ được thông qua Ngọc Kiếm Tông cuối cùng có thể đến làm việc bên cạnh cho Vũ Hoàng.

Sau khi kết thúc truyền tấn, Nghiêm Cao trên mặt đầy vẻ tươi cười.

- Lợi nhuận của Phong Nguyệt tinh quá ít, đến hiện nay ta mới lấy được một kiện cực phẩm tiên khí công kích. Đấy còn là do sư tôn giúp đỡ mới thu được. Đợi đến Hồng Diệp tinh, ta bằng vào thân phận người phụ trách làm việc cho Ngọc Kiếm Tông, không chỉ có mặt mũi, hơn nữa bảo vật thiết nghĩ cũng có thể nhận được không ít.

Nghiêm Cao tiên thức phát tán ra.

- Nghiêm Thước, Từ Lam, ta đã thành công có thể xuất quan được rồi.

Nghiêm Cao trực tiếp dùng tiên thức truyền tấn nói. Nhưng Nghiêm Cao hốt nhiên phát hiện mình căn bản tìm không ra tin tức của Từ Lam, liền tức thì cho tiên thức bắt đầu khuếch trương lên.

Nhưng thăm dò cả Nghiêm Sơn thành cũng không có tìm ra Nghiêm Từ Lam.

- Đại trưởng lão, gia chủ đã bị giết chết rồi.

Nghiêm Thước tiên thức truyền tấn nói.

Nghiêm Cao liền biến sắc.

Hắn vừa đạt đến thất cấp kim tiên, lại nhận được bổ nhiệm của sư tôn nên tâm tình rất tốt. Ai ngờ nháy mặt đã lại nhận được tin tức cá nhân khiến người phẫn nộ như vậy.

- Hung thủ là ai?

Nghiêm Cao truyền âm hỏi.

Nhị trưởng lão Nghiêm Thước truyền âm đáp:

- Đại trưởng lão, hung thủ trong đêm không chút tiếng động giết chết gia chủ. Không người nào nhìn thấy dung mạo của hung thủ. Một chút tin tức cũng không có. Chúng ta căn bản bắt không được.

Đại trưởng lão sắc mặt càng khó coi hơn.

- Đợi ta ra rồi nói tiếp.

Đại trưởng lão cố áp chế cơn tức giận trong lòng lại.

Tin tức đại trưởng lão xuất quan rất nhanh truyền đi khắp Nghiêm gia. phàm là con cháu Nghiêm gia có chút địa vị đều đến tề tụ trên đại điện, cái chết của Nghiêm Từ Lam đối với Nghiêm gia ảnh hưởng không lớn.

Bởi vì đại trưởng lão Nghiêm Cao mới là trụ cột của Nghiêm gia.

……

Tần Vũ ở bên trong trang viện hẻo lánh mua được ở Nghiêm Sơn thành.

Lúc đại trưởng lão tiên thức đang bao phủ cả Nghiêm Sơn thành để tìm kiếm Nghiêm Từ Lam đã đánh thức Tần Vũ. Tần Vũ và đại trưởng lão Nghiêm Cao, trên phương diện linh hồn cảnh giới tuy là chênh lệch vô cùng lớn, nhưng sau khi linh hồn Tần Vũ dung hợp với Lưu Tinh Lệ, không chỉ độ hòa hợp với thiên địa cực cao, đồng thời cũng mẫn cảm phi thường. Tiên thức của đại trưởng lão có thể rõ ràng cảm nhận được.

- Lão gia hỏa đã xuất quan rồi?

Tần Vũ đình chỉ tu luyện lại đứng lên, ánh mắt hướng về phía đại điện của Nghiêm gia. Rồi tức thì Tần Vũ cả người liền biến mất như hư vô.

…..

Bên trong đại điện của Nghiêm gia.

Những thanh âm huyên náo không ngừng vang lên bên trong đại điện. Hiện giờ trong đó đã tụ tập hơn trăm người, những người này đều là nhân vật tinh anh cao cấp của Nghiêm gia. Nghiêm Ngũ Đào kẻ lúc trước bị Tần Vũ làm mê hồn cũng đang ở đó.

Hôm đó Tần Vũ chỉ làm Nghiêm Ngũ Đào hôn mê mà thôi, tịnh không có giết hắn.

- Yên lặng nào.

Nghiêm Từ Phàm nói vang, lập tức đại thính vốn đang ồn ào nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Không có một ai dám nói tiếp, bởi vì bọn họ đoán rằng… đại trưởng lão cũng đã ra.

Đại trưởng lão, nhị trưởng lão hai người một trước một sau từ phía sau đại điện đi ra.

Đại trưởng lão Nghiêm Cao bạch my bay bay, hai mắt mục quang giống như lợi kiếm, con cháu Nghiêm gia ở đó đến thở mạnh một cái cũng không dám.

Bên trên đại điện có ba cái bảo tọa.

Trong quá khứ đại trưởng lão và nhị trưởng lão ngồi ở hai bên, chính giữa là chỗ của gia chủ. Còn hôm nay đại trưởng lão Nghiêm Cao ngồi ở bảo tọa chính giữa, nhị trưởng lão Nghiêm Thước ngồi ở một bên.

- Ta vừa xuất quan đã nhận được tin tức khiến ta vô cùng không cao hứng, Từ Lam nó đã bị giết.

Trong thanh âm của đại trưởng lão Nghiêm Cao ẩn hàm sự tức giận.

Con cháu Nghiêm gia phía dưới không một ai dám nói.

Quét mắt nhìn con cháu bên dưới một cái, Nghiêm Cao lại tiếp tục nói:

- Ta biết chuyện này với các ngươi không có nhiều liên quan lớn. Chung quy có thể giết được Từ Lam, nói lên rằng người này ít nhất cũng là kim tiên. Hôm nay triệu tập mọi người, một là muốn vì Từ Lam báo cừu, hai là tuyển ra gia chủ mới.

Tuyển gia chủ?

Nếu đại trưởng lão muốn chọn ai, có lẽ không có ai dám phản đối.

- Sự tình tuyển gia chủ đợi lát nữa nói tiếp.

Đại trưởng lão đạm nhiên nói,

- Hiện tại vấn đề khó khăn lớn nhất nếu muốn báo cừu cho Từ Lam là… chúng ta không có một chút tin tức nào. Dám hỏi các vị khách khanh? Các người cũng không có phát hiện một tin tức nào về địch nhân sao?

Khách khanh của Nghiêm gia đều bất lực lắc đầu.

Không có chút tin tức nào, làm sao để tra cứu đây?

- Ta có tin tức của hung thủ.

Hốt nhiên một đạo âm thanh vang lên xuyên khắp đại điện.

Chỉ thấy một nam tử lãnh tuấn cao gầy tiến tới. Nam tử này trên mặt có một vết sẹo kiếm, lại càng tôn lên vẻ lạnh lẽo của hắn. Trên lưng nam tử này mang một thanh tiên kiếm.

Mang tiên kiếm, đây là đặc điểm của kiếm tiên.

Người đến chính là Tần Vũ đã biến ảo bộ dạng. Chỉ là thân thể đó là thân thể của kiếm tiên khôi lỗi.

- Ngươi là ai, ai cho ngươi tiến vào trong đại điện của Nghiêm gia ta?

Nghiêm Từ Phàm là người đầu tiên lên tiếng quát tháo.

Lần này tranh đoạt vị trí gia chủ, Nghiêm Từ Phàm là kẻ tranh đoạt có thực lực nhất, lúc này đương nhiên phải biểu hiện một phen.

- Ngươi…. câm miệng.

Tần Vũ đạm nhiên nói.

- Ta và đại trưởng lão của Nghiêm gia nói chuyện, chứ không phải là cùng ngươi một tiểu bối nói chuyện.

Tần Vũ không để chút thể diện nào cho Nghiêm Từ Phàm.

Cả kim tiên cảnh giới còn chưa được, Tần Vũ căn bản không đếm xỉa đến sự tồn tại của người này.

- Tại hạ Nghiêm Cao đệ tử đời thứ ba Ngọc Kiếm tông, dám hỏi đạo hữu là đệ tử của phái…

Nghiêm Cao lên tiếng.

Tần Vũ cố ý tiết lộ một chút khí tức ra để Nghiêm Cao nhận ra được thực lực của mình. Nghiêm Cao phát hiện người đến linh hồn cảnh giới mới chỉ khoảng bát cấp thiên tiên, tự nhiên không quá để ý.

Chỉ là Tần Vũ mang sau vai tiên kiếm, đại biểu rằng rất có khả năng là thuộc tông phái tu kiếm.

Tông phái tu kiếm, có không ít môn phái thế lực cực mạnh. Ngọc Kiếm tông chỉ là một tiểu phái trong các tông phái tu kiếm mà thôi. Nghiêm Cao không sợ Tần Vũ, nhưng lại sợ tông phái phía sau Tần Vũ.

- Ta…. vô môn vô phái.

Tần Vũ cười nói.

Nghiêm Cao sắc mặt liền trầm xuống:

- Ngươi đến, là để đùa bỡn với ta?

- Đại trưởng lão, kẻ này tự tiện xông vào đại điện của Nghiêm gia chúng ta đã là đại tội rồi. Hiện tại còn ở đây trơ trẽn khoác lác, cần phải trừng phạt thích đáng.

Nghiêm Từ Đàm cũng đứng lên nói.

Nghiêm Cao lại nhìn về Tần Vũ, bởi vì hắn cảm giác khí thế của Tần Vũ đang bắt đầu thay đổi.

Biến thành lăng lệ.

- Ta đến không phải để đùa ngươi, mà là… giết ngươi.

Lời vừa xong, tay phải của Tần Vũ đã nắm lấy chuôi kiếm.

Bạt kiếm!

Đệ thất kiếm quyết của Phá Thiên kiếm quyết!

Chỉ thấy một đạo bạch sắc kiếm khí nhàn nhạt lăng lệ phá không bắn ra, Nghiêm Cao cũng gần như đồng thời bạt kiếm, kiếm khí phun ra.

Sát na!

Tiên kiếm của Nghiêm Cao rơi xuống đất kêu *"Keng"* một tiếng, phần bụng của hắn đã xuất hiện một vết thương rất lớn do kiếm khí. Nghiêm Cao trợn to mắt chầm chậm ngã xuống, trong ánh mắt trợn trừng còn có vẻ khó mà tin được.

Một kiếm, kiếm tiên thất cấp kim tiên Nghiêm Cao, đã chết!

Cả đại điện Nghiêm gia tĩnh lặng, tựa hồ tất cả mọi người đều bị sợ hãi ngây ngốc. Trụ cột của Nghiêm gia bọn họ, thần thủ hộ của Nghiêm gia bọn họ -- -- Nghiêm Cao, không ngờ đã chết!

- Nguyên anh của một thất cấp kim tiên, không thể lãng phí a.

Tần Vũ bắt lấy nguyên anh cười một tiếng rồi trực tiếp thu nhập vào trong Diễm Huyền chỉ giới. Lập tức cả người liền tiêu thất hư vô trong đại điện.

Nghe thấy thanh âm của Tần Vũ, nhìn thấy Tần Vũ nắm lấy nguyên anh thuấn di li khai, lúc đó trên đại điện tất cả mọi người mới thức tỉnh lại.

Chương 313

Bế Quan

Dịch giả: aniguko

Đại... đại trưởng lão chết rồi!

Đám con cháu của Nghiêm gia đều ngẩn người ra. Đại trưởng lão Nghiêm Cao bao lâu nay trong lòng con cháu là biểu tượng của vô địch, là thần bảo hộ của Nghiêm gia.

Không ngờ… hôm nay tại đại đình, trước mắt mọi người, đại trưởng lão bỗng nhiên bị kẻ địch quang minh chính đại một kiếm hạ sát.

- Bắt hung thủ, bắt giữ hung thủ! ! !

Nghiêm Tử Phàm điên cuồng hét lên.

Ngay sau tiếng hét đó, toàn bộ đại đình hỗn loạn. Đệ tử của Nghiêm gia hoặc là hô hào bắt hung thủ hoặc là kinh khủng chạy toán loạn. Kì thật mọi người đều hiểu rằng nói bắt hung thủ chỉ là *"nói"* mà thôi.

Có thể một kiếm hạ sát đại trưởng lão, muốn diệt Nghiêm gia dễ như trở bàn tay.

Cả đại đình hỗn loạn.

- Nhị trưởng lão.

Nghiêm Tử Phàm đến bên cạnh nhị trưởng lão Nghiêm Thước.

Nhị trưởng lão vẻ mặt rất khó coi, chầm chậm nói:

- Đại ca là đệ tử đời thứ ba của Ngọc Kiếm Tông. Kẻ vừa rồi dám hạ sát đại ca tức là khiêu khích Ngọc Kiếm Tông. Đem sự tình vừa qua thông báo cho họ, để họ xuất thủ.

Nghiêm Tử Phàm gật đầu nói:

- Nghiêm gia chúng ta mỗi một trăm năm lợi nhuận kiếm được có tới chín phần nộp cho Ngọc Kiếm Tông, hiện tại cũng nên để họ xuất thủ giải quyết sự tình cho chúng ta.

Sư phụ của Nghiêm Cao là Vũ Điển, đệ tử đời thứ hai duy nhất của Ngọc Kiếm Tông vẫn còn là bát cấp kim tiên.

Tại một tinh cầu vô danh trong Lam Loan tinh vực, Vũ Điển đang chuẩn bị thông qua truyền tống trận trên tinh cầu này để đi tiếp thì cảm giác thấy có người truyền tấn cho mình qua truyền tấn linh châu.

Lấy truyền tấn linh châu ra.

Một gã đệ tử của Vũ Điển có tên *"Phùng Sơn"* vội vã thông báo:

- Sư phụ, có chuyện rồi.

Đứng bên cạnh truyền tống trận, Vũ Điển nghiêng đầu bất lực. Bản thân có vài tên đệ tử, nếu luận tâm tính thì công lực thấp nhất là Nghiêm Cao nhưng lại bình tĩnh nhất, có thể nói là gặp loạn không kinh.

Đối với Nghiêm Cao, Vũ Điển có một phần cảm tình đặc biệt.

Bởi vì.... luận trong tám đệ tử đời thứ hai của Ngọc Kiếm Tông, hắn là kẻ có công lực thấp nhất. Bảy người kia đều là cửu

cấp kim tiên, chỉ có mình hắn là bát cấp. Nhưng xét trên phương diện sự hiểu biết về tính tình và quản lý đại sự, hắn chính là người giỏi nhất trong số tám đệ tử đời thứ hai.

Nghiêm Cao đồng dạng với hắn, thực lực yếu nhất nhưng tâm tính lại thành thục nhất.

Nhìn Nghiêm Cao, hắn cảm thấy như nhìn thấy mình thủa trước.

Sở dĩ, Vũ Điển lần này li khai Ngân Huyền tinh hệ là bởi hắn muốn cho Nghiêm Cao tới tiếp quản tinh cầu trung tâm của Ngân Huyền tinh hệ là *"Hồng Diệp tinh"*. Hắn muốn bồi dưỡng Nghiêm Cao trở thành người thừa kế của hắn.

- Phùng Sơn à, có việc gì mà gấp gáp như vậy? ngươi nên học Nghiêm Cao sư đệ bình tĩnh một chút.

Sau khi giáo huấn xong, Vũ Điển nói tiếp:

- Nói xem, có việc gì mà gấp gáp thế?

- Sư phụ, Nghiêm Cao sư đệ bị người ta hạ sát rồi!

Phùng Sơn báo tin làm cho Vũ Điển lặng cả người.

- Ngươi, ngươi nói cái gì?

Vũ Điển có điểm khó tin. Hôm qua, ái đồ Nghiêm Cao của hắn còn truyền tấn cho hắn, báo là đã đột phá lục cấp kim tiên đạt tới thất cấp, nhưng hôm nay lại nghe nói....

- Nghiêm Cao sư đệ chết rồi, là bị người ta giết. Sư đệ ở đại đình của Nghiêm gia bị một tên kiếm tiên quang minh chính đại giết chết.

Phùng Sơn nói tử tế,

- Tin này là do người của Nghiêm gia mới truyền đến.

Vũ Điển cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, nhưng chỉ một lát liền trở lại bình thường.

- Phùng Sơn, ngươi nói là do một tên Kiếm tiên giết, gã Kiếm tiên đó là ai?

Vũ Điển có chút nộ khí.

Phùng Sơn nói:

- Sư phụ, con cũng không rõ, nhưng con có hỏi tử tế người của Nghiêm gia. Người của Nghiêm gia có truyền tới dung mạo của hung thủ. Chỉ là, mới biết dung mạo thì khó có thể xác định được hung thủ nếu hắn thay đổi dung mạo....

Vũ Điển là người quản lý chuyện lớn nhỏ của Ngọc Kiếm Tông. Chỉ trong chốc lát từ cơn bi thống do ái đồ bị giết liền khôi phục lại.

- Tốt, việc này tạm thời ngươi không cần lo.

Vũ Điển bắt đầu phân phó.

- Hiện tại, sự tình trên Hồng Diệp tinh do đại sư huynh của ngươi tạm thời quản lí. Còn việc của Nghiêm Cao đợi ta về hãy hay.

Vũ Điển biết rằng, có thể quang minh chính đại giết chết thất cấp kim tiên, tên Kiếm tiên này thực lực tuyệt đối không tầm thường.

- Rõ, sư phụ.

Trong lòng Phùng Sơn cảm thấy nhẹ người, sư phụ hắn có thể cảm thấy thực lực của hung thủ giết Nghiêm Cao tự nhiên sẽ đến điều tra.

Vũ Điển thu lại truyền tấn linh châu.

Lần này Vũ Điển mang trọng trách trên mình, hắn không chỉ đại biểu cho Ngọc Kiếm Tông tông chủ mà đồng thời còn đại biểu cho Vũ Hoàng thương lượng một việc với ma giới. Do vậy vô luận như nào cũng không thể nóng vội.

Hắn bây giờ phải đến trung tâm của Lam Loan tinh vực là Lam Hỏa tinh.

- Lần này cùng với ma giới thảo luận sự tình không biết mất bao nhiêu thời gian.

Vũ Điển cảm thấy có chút bất lực,

- "Bất kể thế nào, công việc của Vũ Hoàng là quan trọng nhất. Nếu việc này mà hỏng, không chỉ ta gặp việc không hay mà ngay đến sư phụ cũng không xong. Trước tiên là cho tốt việc này đã, việc Nghiêm Cao bị giết quay về rồi tính."

Vũ Điển bước vào trong truyền tống trận, tốn mất ba khối trung phẩm Nguyên Linh thạch, sau đó dùng truyền tống trận li khai.

Tại trúc viên.

Liễu Danh Hàn cùng Liễu gia gia chủ đang cảm tạ Tần Vũ.

- Tần tiên sinh, sự việc vừa rồi thật cảm tạ ngài.

Liễu Danh Hàn lên tiếng. Hắn đã nhận được tin Nghiêm Cao bị giết. Một khi Nghiêm Cao bị giết, Nghiêm gia lập tức bị Liễu gia áp chế hoàn toàn.

Tần Vũ cười một tràng:

- Việc đó không cần cảm tạ, dù sao sư thúc ta cũng đã nhận lễ vật của các ngươi. Chỉ có điều sư thúc ta có chút không mãn ý

- Có việc gì?

Liễu Danh Hàn nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ nhíu mày nói:

- Các ngươi nói Nghiêm gia đó gần như luôn nắm giữ Truyền tống trận trên Phong Nguyệt tinh. Án theo đạo lí thì Nghiêm gia tài vật nhiều hơn các ngươi hàng trăm lần. Tại sao sư thúc ta giết Nghiêm gia gia chủ và đại trưởng lão chỉ thu được có vài ức (mỗi ức = một trăm triệu)?

Điểm này Tần Vũ vẫn còn rất nghi hoặc.

Liễu Danh Hàn và Liễu gia gia chủ vẻ mặt vẫn rất bình thường.

- Tần tiên sinh, điểm này các vị không biết ư*?*

Liễu gia gia chủ lên tiếng tham gia.

Tần Vũ nhìn thấy phản ứng của hai người liền biết rằng mình đã hỏi một vấn đề rất ngớ ngẩn. Chỉ là bản thân đối với tiên ma yêu giới có rất nhiều điểm không biết. Không hiểu thì làm thế nào

đây?

- Ta đương sơ nói với sư thúc rằng Nghiêm ra tài sản rất nhiều. Nhưng sau khi sư thúc giết chết hai người của Nghiêm gia mới phát hiện tiền tài thu được quá ít nên tiện thể nói với ta. Do vậy ta mới hỏi hai vị.

Liễu Danh Hàn trông có vẻ bất chợt hiểu ra:

- Nguyên lai như vậy, Tần tiên sinh, xem ra ngài đích xác không hiểu đạo lí trong đó rồi.

- Bao nhiêu năm qua, Nghiêm gia kiếm tiền từ truyền tống trận đích xác là kinh người. Nếu quả những tiền tài đó thuộc về Nghiêm gia thì tài sản của Nghiêm gia tự nhiên hơn Liễu gia chúng tôi hàng trăm lần.

- Chỉ là, tiền tài Nghiêm gia kiếm được từ truyền tống trận không hoàn toàn thuộc về Nghiêm gia. Quá chín phần là bọn họ nộp lên Ngọc Kiếm Tông, Ngọc Kiếm Tông cuối cùng đem tuyệt đại bộ phận nộp cho Vũ Hoàng!

Liễu Danh Hàn cảm thán nói:

- Vũ Hoàng nắm trong tay một thế lực rất lớn. Lẽ nào y lại không thu tiền tài từ thủ hạ? Ngọc Kiếm Tông thu từ Phong Nguyệt tinh, Vũ Hoàng lại thu từ Ngọc Kiếm Tông. Do vậy… cả tiên ma yêu giới, tuyệt đại bộ phận tài sản đều tụ tập trong tay những người đứng đầu như Vũ Hoàng, Huyền Đế...

Tần Vũ đột nhiên đại ngộ.

Nguyên lai như vậy.

Việc này giống như việc thu thuế tại một quốc gia ở phàm nhân giới. Mỗi một thành trì đều thu thuế, chỉ là hầu hết đều nộp lại cho quốc gia.

Hiện tại, Ngọc Kiếm Tông tương đương nha môn, thu tiền tài từ Phong Nguyệt tinh. Còn như Vũ Hoàng, Huyền Đế thì tương đương Hoàng Đế của quốc gia. Như thế Tần Vũ có thể tưởng tượng được sự giàu có của những người cỡ như Vũ Hoàng.

- Cho dù nộp lên đại bộ phận, nhưng Nghiêm gia được sự bảo hộ của thủ hạ Vũ Hoàng tự nhiên sống thoải mái. Luận tài sản tối thiểu hơn Liễu gia chúng tôi cả chục lần.

Liễu Danh Hàn nói tiếp.

- Do vậy so sánh lại, đầu quân cho một đại thế lực như Vũ Hoàng càng cần phải tính toán.

Tần Vũ cười:

- Liễu tiên sinh nói rất đúng. Đầu quân cho Vũ Hoàng, ít nhất tiền tài từ truyền tống trận trên tinh cầu còn có một một bộ phận rơi vào gia tộc. Nếu như không thì cơ hội để được một phần cũng không có. Đúng vậy không?

- Đúng.

Liễu Danh Hàn gật đầu.

Tần Vũ quay ra uống trà không nói gì thêm.

Liễu Danh Hàn cảm thấy Tần Vũ không muốn nói chuyện nữa liền nói:

- Tần tiên sinh, chúng tôi đi trước.

- Không tiễn.

Tần Vũ cười nói.

Liễu Danh Hàn và Liễu gia gia chủ hai người rời khỏi Trúc viên, chỉ lưu lại lễ vật có giá trị như các loại tiên đơn, nguyên linh thạch, bảo bối. Những thứ đó Tần Vũ tự nhiên không từ chối.

- Hàn Thư.

Tần Vũ lên tiếng. Liễu Hàn Thư ứng tiếng từ phía ngoài tiến vào, cúi người nói:

- Đồ nhi bái kiến sư phụ.

Tần Vũ chỉ vào lễ vật được Liễu gia gia chủ mang đến:

- Những thứ này do Liễu gia mang đến, ta không dùng đến, tất cả đều cho ngươi.

Tần Vũ tựa hồ như không để vào mắt.

Liễu Hàn Thư ngây người.

- Sư phụ, người nói tất cả cho con?

Liễu Hàn Thư có điểm không tin.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Nhanh thu chúng, ta còn có không ít việc muốn bàn với ngươi.

Ngữ khí của Tần Vũ có điểm không hài lòng.

Liễu Hàn Thư sợ Tần Vũ nổi giận liền thu những lễ vật đó.

- Hàn Thư, ta nhận ngươi làm đồ đệ thời gian chưa lâu, nhưng dù thời gian không lâu, ta cũng cảm thấy ngươi có thay đổi kinh người.

Giọng Tần Vũ có chút chậm rãi đê trầm.

Thay đổi?

Liễu Hàn Thư mỉm cười.

Những ngày này không có một người nào dám bất kính với hắn, dù là Liễu gia gia chủ cũng thân thiết chào hỏi. Trong chốc lát Liễu Hàn Thư trở thành bảo bối của Liễu gia. Liễu Hàn Thư cũng cảm thấy bay bổng.

- Quá khứ ngươi khắc khổ chuyên tâm tu luyện. Nhưng những ngày này, ta thấy thời gian tu luyện của ngươi giảm rất nhiều. Ngược lại, cùng với đám Liễu gia đệ tử ở bên ngoài tụ tập hưởng thụ. Ta nói chắc đúng chứ?

Thanh âm Tần Vũ lạnh đi.

Liễu Hàn Thư cả người chấn động.

Những ngày này, Liễu Hàn Thư đích xác không chịu cố gắng. Do hắn không có một hoài bão lớn lao gì, thấy địa vị của mình trong gia tộc được đề cao nên lấy làm mãn ý, không còn chí tiến thủ nữa.

- Đồ nhi sai rồi.

Liễu Hàn Thư vội nói.

- Ngươi không sai.

Tần Vũ lắc đầu.

- Người sai là ta.

- Sư phụ, người....

Liễu Hàn Thư kinh hoàng nói.

Tần Vũ than:

- Nếu quả ta không xuất hiện, ngươi kiên định khắc khổ tu luyện như vậy, cho dù bây giờ đứng dưới người ta, chỉ cần ngươi ngày ngày khắc khổ tu luyện, cuối cùng ngươi cũng đạt tới Độ kiếp kỳ. Đợi tới sau khi ngươi độ kiếp, vô luận thành thiên tiên hay tán tiên, kinh mạch đã làm khổ ngươi cũng không còn tồn tại. Sau đó ngươi như Phượng hoàng tái sinh trong biển lửa, tỏa ra ánh sáng tuyệt đẹp, bay đến tận trời, không ai có thể cản trở ngươi. Nhưng bởi vì ta xuất hiện, khiến sinh hoạt của ngươi cải biến, đồng thời nghị lực của ngươi cũng không còn kiên định như trước nữa

Tần Vũ thở dài.

- Hàn Thư, ngươi có biết, ngươi có thể được mọi người tôn kính như bây giờ, là ai cho ngươi?

- Là sư phụ cho con.

Hàn Thư liền đáp.

Đích xác, chính vì Tần Vũ là sư phụ của Liễu Hàn Thư, điều đó mới khiến Liễu gia gia chủ xem trọng Liễu Hàn Thư, khiến cho Liễu gia đệ tử cung kính với hắn như vậy.

Hai mắt Tần Vũ bỗng hiện ra một tia lăng lệ, nhìn chằm chằm vào Liễu Hàn Thư:

- Hàn Thư, ngươi cần phải biết một điều. Muốn người khác tôn kính ngươi, nhất định phải tự mình cố gắng, nếu chỉ dựa vào uy thế của sư trưởng, cuối cùng cũng không được bền lâu.

- Có ta ở bên cạnh ngươi, ngươi mới được như vậy. Chỉ là, nếu quả có một ngày ta không còn ở bên cạnh ngươi, với công lực thấp kém so với đồng bối, ngươi liệu có còn được người khác tôn trọng?

Tần Vũ hỏi lại.

Cả người Liễu Hàn Thư ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lúc này, hắn hoàn toàn tỉnh táo lại.

Dựa vào người khác không thể tồn tại lâu dài. Duy chỉ có dựa vào bản thân đạt được, đó mới là chân thật nhất.

- Ta cũng không muốn nói nhiều, ta sắp bế quan tu luyện. Đến lúc ta xuất quan, ta muốn thấy sự biến hóa kinh người ở ngươi, nếu không.... ngươi cũng không cần gọi ta hai tiếng sư phụ nữa.

Tần Vũ điềm nhiên nói.

Liễu Hàn Thư mục quang kiên định nói:

- Vâng, sư phụ, đồ nhi nhất định không làm sư phụ thất vọng.

Trong mật thất tu luyện của Trúc viên.

Trong mật thất trống rỗng không có bóng người. không ai có thể tưởng tượng trong số đám đất đá dưới sàn mật thất lại có một khỏa do *"Thanh Vũ tiên phủ"* ảo hóa thành. Mà Tần Vũ đang ở trong *"Thanh Vũ tiên phủ"* tu luyện.

Bên trong Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ ngồi xếp bằng phía trong hoa viên, một bên là suối phun.

Bỗng nhiên Tần Vũ mở hai mắt.

- Năm đó....

Tần Vũ nhìn chiếc bàn đá không xa. Tần Vũ vẫn nhớ rõ năm đó mình cùng Tiểu Hắc và Phí Phí , ba huynh đệ tại chiếc bàn đó uống rượu sảng khoái. Thế nhưng giờ chỉ còn lại mỗi mình.

Phụ Vương và những người thân khác còn ở phàm nhân giới, ý trung nhân Lập Nhi thì không biết ở nơi nào.

Dù là hai huynh đệ đã lâu không gặp cũng ở Yêu giới xa vời.

Vô luận là trong con mắt của Sóc Yến, Tang Nguyên, hay là Liễu Danh Hàn, Liễu gia gia chủ hay đệ tử mình Liễu Hàn Thư thì Tần Vũ đều là loại người có lí trí đến cực điểm.

Nhưng mà Tần Vũ cũng muốn tìm người tâm sự.

Trong quá khứ có thể cùng huynh đệ giao lưu, nhưng bây giờ?

Chỉ có thể một mình tự suy tưởng.

Miên man tự hỏi, bao giờ mới có thể tìm được huynh đệ của mình? Tần Vũ cảm giác một sự cô độc khó lòng nhẫn nại. Loại cảm giác cô độc này khiến cho Tần Vũ biểu hiện càng lạnh lùng.

- Lần này bế quan tu luyện, trực tiếp đưa linh hồn cảnh giới đề thăng tới cảnh giới nhất cấp kim tiên. Sau đó luyện hóa nhất cấp kim tiên nguyên anh. Nếu tốt có thể mở được Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Đợi thành công rồi có thể xuất phát.

Tần Vũ đã không thể nhẫn nại thêm được nữa, chàng muốn gặp lại huynh đệ của mình.

Lấy lại bình tĩnh, Tần Vũ đem toàn bộ ý thức tiến nhập bên trong linh hồn, bắt đầu tu luyện *"Tam Hồn Cửu Luyện"*, không ngừng đề cao cảnh giới của linh hồn bản thân.

Một năm,

Hai năm,

Tại bên trong không gian linh hồn tầng thứ nhất tu luyện, Tần Vũ căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, linh hồn của Tần Vũ cũng không ngừng biến đổi....

Chương 314

Ngọc Kiếm Tông Lai Nhân

Dịch giả: aniguko

Tại Ngọc Kiếm Tông sơn môn ở trên Hồng Diệp tinh thuộc Ngân Huyền tinh hệ.

Bên ngoài Ngọc Kiếm Tông đại điện có chín mươi sáu bậc thang, bên ngoài bậc thang là một cái sân rất rộng rãi. Hiện tại mỗi bậc thang đều có rất nhiều đệ tử tinh anh của Ngọc Kiếm Tông. Vài trăm đệ tử phía bên ngoài đại điện xếp thành hai hàng dài từ bậc thang tới tận chiếc sân rộng kia.

Mỗi một đệ tử của Ngọc Kiếm Tông đều có nét mặt tươi cười. Tại cửa đại điện ở tầng cao nhất là Ngọc Kiếm Tông tông chủ *"Ngọc Thanh Tử"* cùng bốn đệ tử chân truyền đã đạt cửu cấp kim tiên. Bát cấp kim tiên đệ tử đời thứ ba và thứ tư đứng phía sau.

- Sư phụ, lần này Vũ Điển sư huynh lập đại công lớn như vậy, chúng đệ tử của Ngọc Kiếm Tông chúng ta đều được nở mày nở mặt.

Một thanh niên đứng phía sau Ngọc Kiếm Tông tông chủ *"Ngọc Thanh Tử"* cười nói.

Ngọc Thanh Tử vẻ mặt đầy vui mừng, gật đầu nói:

- Lần này Vũ Hoàng bệ hạ truyền tấn cho ta, người rất là cao hứng. Vũ Điển thực sự làm ta mát mặt.

Một trung niên đứng phía sau Ngọc Thanh Tử nói:

- Thiên phú của Vũ Điển sư đệ về mặt giao tiếp là không cần phải bàn.

- Sư tổ, Vũ Điển sư bá đến rồi.

Một đệ tử đời thứ ba báo cáo.

Ngọc Kiếm Tông cao thủ đều nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy Vũ Điển mỉm cười đi từ phía dưới cầu thang từng bậc, từng bậc đi lên. Mà ở hai bên mỗi bậc thang các đệ tử của Ngọc Kiếm Tông đều nhìn Vũ Điển với ánh mắt sùng bái.

Tinh anh của toàn Tông nghênh tiếp, vinh dự này các đệ tử khác của Ngọc Kiếm Tông chưa từng được hưởng.

Từng bậc, từng bậc.

Cuối cùng Vũ Điển cũng đi tới trước mặt Ngọc Thanh Tử.

Vũ Điển cung kính quỳ xuống hướng Ngọc Thanh Tử hành lễ:

- Vũ Điển bái kiến sư phụ.

Ngọc Thanh Tử lập tức đỡ Vũ Điển dậy, hài lòng nói:

- Vũ Điển à, giao dịch với ma giới lần này rất được Vũ Hoàng bệ hạ coi trọng. Con có thể thành công như vậy, thậm chí tiền tài thu được so với bệ hạ dự liệu còn nhiều hơn. Hiện tại, Vũ Hoàng bệ hạ đã coi trọng con như vậy, thiết nghĩ không lâu nữa.... con có thể được Vũ Hoàng bệ hạ triệu kiến.

Vũ Điển trong lòng không khỏi vui mừng.

Làm việc dưới trướng của Ngọc Thanh Tử thành tựu chỉ hữu hạn, nhưng làm việc dưới trướng người đứng ở đỉnh cao của Tiên

giới là Vũ Hoàng bệ hạ tự nhiên phong quang vô hạn. Vũ Hoàng cao hứng tùy tiện thưởng bất kì thứ gì đều có thể khiến cho Vũ Điển được lợi ích lớn.

- Chúc mừng Vũ Điển sư huynh.

- Chúc mừng Vũ Điển sư đệ.

- Chúc mừng Vũ Điển sư thúc.

.....

Ngọc Kiếm Tông cao cấp đệ tử vẻ mặt tươi cười chúc mừng. Tuy Vũ Điển thực lực so với đồng bối đệ tử đời thứ hai kém hơn một bậc, nhưng hiện tại địa vị lại cao hơn.

- Sư phụ, đó là do người suy đoán thôi ạ. Có thể thường xuyên ở bên cạnh sư phụ là mong muốn của đệ tử.

Vũ Điển lập tức đáp lời.

Ngọc Thanh Tử mỉm cười hài lòng nói:

- Người hướng lên cao, nước hướng chỗ thấp. Vả lại sư phụ nếu có một đệ tử làm việc ở bên cạnh Vũ Hoàng, đối với Ngọc Kiếm Tông chúng ta là một vinh dự lớn.

- Sư phụ dạy bảo rất đúng.

Vũ Điển cung kính đáp lời.

- Tốt rồi, không cần đứng bên ngoài nữa, hiện tại có thể bắt đầu đại yến.

Ngọc Thanh Tử điềm nhiên nói.

Một trường đại yến được cử hành tại Ngọc Kiếm Tông đại điện. Trong đại điện lấy Vũ Điển làm trung tâm, mỗi đệ tử đều hướng tới Vũ Điển kính rượu. Vui vẻ tới tận khuya, chúng đệ tử mới lục tục ra về.

Vũ Điển được huynh đệ đồng môn vui vẻ đưa về tới tận chỗ của mình.

Đêm khuya.

Trời đêm lạnh lẽo, Vũ Điển dứng trong đình viện của mình, tâm trạng lắng xuống. Sự huyên náo tại đại điện vừa rồi biến mất, chỉ còn lại sự im lặng vô bờ.

- Nghiêm Cao đồ đệ ta, sư phụ nguyên muốn con tiếp nhận vị trí của ta. Ai ngờ con bị một gã Kiếm tiên giết chết. Mười năm nay, sư phụ toàn tâm để vào đại sự do Vũ Hoàng bệ hạ giao phó, không có thời gian báo thù cho con. Hiện tại… sư phụ đã thành công quay về, sư phụ ở lại Ngân Huyền tinh hệ sợ là không được lâu. Trong khoảng thời gian này, sư phụ nhất định toàn lực báo thù cho con.

Nhìn màn đêm vô tận, trong lòng Vũ Điển sát khí dâng trào.

Tại truyền tống trận trên Phong Nguyệt tinh.

Mỗi một truyền tống trận chiếm một diện tích khá lớn, khoảng mười mét dài rộng, có các chủng loại phù triện ấn kí, các loại tinh thạch vân vân.... vô cùng phức tạp. Khởi đầu xây dựng truyền tống trận rất phức tạp và khó khăn, chỉ là duy trì hoạt động thì đơn giản hơn nhiều.

Phong Nguyệt tinh có ba chiếc truyền tống trận, có khả năng thông đến ba địa phương.

Bên cạnh truyền tống trận bình thường luôn có vài chục binh lính. Tuy nhiên, hôm nay ở truyền tống trận tập kết vài trăm người, dẫn đầu bởi Nghiêm gia tân nhiệm đại trưởng lão - vốn là nhị trưởng lão Nghiêm Thước cùng với tân nhiệm gia chủ Nghiêm Tử Phàm.

Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm lẳng lặng chờ đợi, không có chút gì trễ nải.

- Đại trưởng lão, người nói Vũ Điển tiền bối bao giờ thì tới?

Nghiêm Tử Phàm nhỏ giọng hỏi.

Nghiêm Thước quay đầu nói:

- Ai mà biết được. Họ thông qua truyền tấn linh châu đưa tin là hôm nay sẽ tới, không rõ là lúc nào. Chúng ta cứ yên tâm ở đây mà đợi là được. Mấy năm nay, Liễu gia và Vương gia không ngớt áp bức Nghiêm gia chúng ta. Hôm nay Vũ Điển tiền bối giá lâm, đó chính là hi vọng của Nghiêm gia chúng ta.

Nghiêm Tử Phàm gật đầu.

Từ khi đại trưởng lão Nghiêm Cao cùng gia chủ trước đây là Nghiêm Từ Lam bị giết, hai Kim tiên đại cao thủ mất đi, Nghiêm gia không còn Kim tiên cao thủ tự nhiên bị áp bức gấp bội.

Cho dù năm vừa rồi Nghiêm Tử Phàm đã mạo hiểm đột phá, đạt đến nhất cấp kim tiên, nhưng là, vừa mới đạt đến nhất cấp kim tiên căn bản không địch lại Liễu gia và Vương gia.

Lẳng lặng chờ đợi.

Bỗng nhiên trong truyền tống trận quang mang đại thịnh.

Tức thời vài trăm nhân mã của Nghiêm gia đều tập trung tinh

thần, mỗi người đều cung kính phi thường.

Tuy nhiên người xuất hiện chỉ là một gã béo lùn mới đạt nhị cấp thiên tiên. Gã béo nhìn thấy trước mắt vài trăm người lại nghênh đón sợ toát mồ hôi hột. Hắn không rõ tại sao lại có đông người lại nghênh đón như vậy?

Vài trăm người của Nghiêm gia nhìn thấy gã nọ, trong lòng không khỏi bực tức.

- Nhanh chóng tống cổ hắn ra.

Nghiêm Tử Phàm lập tức quát lên.

Một gã Nghiêm gia đệ tử xuất thủ lôi gã nhị cấp thiên tiên nọ ra ngoài, những người khác tiếp tục chờ đợi.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Bầu trời bắt đầu tối dần.

Đến lúc trời xẩm tối, truyền tống trận lại sáng lên, toàn bộ Nghiêm gia đệ tử cung kính đứng đợi. Đến khi ánh sáng biến mất, chỉ thấy năm người xuất hiện bên trong truyền tống trận.

Năm người này, bất kể là ai, Nghiêm Tử Phàm cũng không nhìn thấu được công lực.

Ít nhất là năm kim tiên.

Không quản là có phải đám người Vũ Điển hay không, Nghiêm Tử Phàm cũng không dám bất kính.

- Nghiêm Thước, Nghiêm Tử Phàm ở đâu?

Một thanh niên trong nhóm lên tiếng hỏi .

- Tại hạ Nghiêm Thước.

- Tại hạ Nghiêm Tử Phàm.

Nghiêm Tử Phàm tiếp tục hỏi:

- Có phải năm vị tiền bối là nhóm của Vũ Điển tiền bối không ạ?

Năm người này chính là nhóm của Vũ Điển. Vũ Điển biết rằng kẻ giết Nghiêm Cao công lực rất cao, do đó đem theo vài gã đệ tử và sư điệt lại giúp đỡ. Năm người này, người thấp nhất cũng đã đạt thất cấp Kim tiên.

- Đúng vậy.

Người thanh niên kia lên tiếng.

Thanh niên nọ tiếp tục nói:

- Ta tên Lộ Thao, Nghiêm Cao là sư huynh của ta. Mấy người các ngươi nghe cho rõ, đây là sư phụ của ta, Vũ Điển.

Vừa nói, Lộ Thao vừa hướng về một trung niên có vẻ mặt lạnh lùng.

- Bái kiến Vũ Điển tiền bối.

Nghiêm Thước, Nghiêm Tử Phàm lập tức cung kính chào, đám Nghiêm gia đệ tử còn lại cũng đều cúi người làm lễ.

- Đây là Hằng Ngự sư huynh, là đệ tử của sư bá ta, hiện tại công lực đạt cửu cấp kim tiên.

Lộ Thao hướng về một thanh niên tóc bạc giới thiệu.

Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm trong lòng chấn động.

Cửu cấp kim tiên?

Đó là thượng đẳng nhân vật a.

- Bái kiến Ngự Hằng tiền bối.

Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm hành lễ. Ngự Hằng chỉ bình thản gật gật đầu. Lần này là do nể mặt sư thúc mới tới đây, nếu không làm gì có chuyện hắn tới một tinh cầu vô danh nho nhỏ này?

- Đây là sư huynh của ta Phong Liên, Phong Liên sư huynh cũng đã đạt bát cấp kim tiên.

Lộ Thao tiếp tục giới thiệu.

Bát cấp Kim tiên?

Đối với bọn họ mà nói đó là những nhân vật cao cao tại thượng a.

- Bái kiến Phong Liên tiền bối.

Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm tiếp tục cung kính hành lễ.

Lộ Thao tiếp tục:

- Đây là Hằng Phong sư huynh. Hằng Phong sư huynh cùng Phong Liên sư huynh và ta đều là đệ tử chân truyền của Vũ Điển sư phụ. Hằng Phong sư huynh cũng đã đạt bát cấp kim tiên.

Thêm một bát cấp kim tiên nữa.

Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm hai người lại cung kính hành lễ:

- Bái kiến Hằng Phong tiền bối.

- Cuối cùng là ta, công lực thấp hơn cả, mới đạt tới thất cấp kim tiên.

Lộ Thao mỉm cười nói tiếp:

- Sau này có việc gì các ngươi trực tiếp thông báo cho ta, ta sẽ giúp các ngươi trình lên sư phụ.

Lộ Thao hiển nhiên là người quản lí công việc, cho dù là thất cấp kim tiên, Nghiêm Thước và Nghiêm Tử Phàm cũng phải hành lễ.

Sau đó, mọi người trực tiếp tiến tới Nghiêm gia.

Nghiêm gia đại sảnh.

Vũ Điển ngồi ở ghế chủ tọa, còn Hằng Phong, Phong Liên, Lộ Thao và sư điệt của Vũ Điển là Hằng Ngự, bốn người phân ra ngồi ở hai bên. Giữa đại sảnh có ba người là: Nghiêm Thước, Nghiêm Tử Phàm và một thanh tu lão giả.

- Vũ Điển tiền bối, chúng tại hạ tuân theo lời dạy của tiền bối điều tra cử động của Vương gia và Liễu gia. Vị lão giả đây trước kia là một khách khanh của Liễu gia. Từ hắn bọn tại hạ thu thập được một thông tin vô cùng trọng yếu.

Nghiêm Tử Phàm cung kính nói.

- Nói.

Mắt Vũ Điển bừng sáng.

Nghiêm Tử Phàm quay đầu nhìn thanh tu lão giả, y lập tức cung kính đáp lời:

- Tiền bối, vào khoảng mười năm trước, Liễu gia có một vị phi thường thần bí khách khanh. Vị khách khanh này công lực sâu không thể dò, đồng thời còn có bát cấp thiên yêu thủ hạ trông cửa. Sau cùng, Liễu gia gia chủ cùng Liễu gia đại trưởng lão đều đến bái phỏng. Không lâu sau.... Nghiêm gia đại trưởng lão và gia chủ đều bị giết hại.

Vũ Điển nhìn hướng Nghiêm Tử Phàm:

- Ngươi tại sao nói Vương gia không có bất kì hành động nào đáng ngờ?

Nghiêm Tử Phàm trả lời:

- Vương gia tuyệt nhiên không xuất hiện bất kì một cao thủ đặc biệt nào. Hiện tại xem ra gã khách khanh mới của Liễu gia là đáng nghi hơn cả. Vũ Điển tiền bối không phải người đã nói sao? Đại ca của tại hạ không đắc tội với bất kì cao thủ nào, khả năng lớn nhất chính là hai nơi có xung đột về mặt lợi ích với Nghiêm gia là Liễu gia và Vương gia?

Vũ Điển ném chung trà trên tay xuống đất *"Choang"* một tiếng vang lên cả đại sạnh đều nghe rõ, khiến cho bọn Nghiêm Tử Phàm ba người đều rúng động.

- Liễu gia khách khanh phải không?

Hai mắt Vũ Điển lạnh băng.

- Vị khách khanh này các ngươi đưa đi, các ngươi đem sự tình về gã Liễu gia khách khanh kia cho ta, việc còn lại ta sẽ lo liệu.

Vũ Điển lạnh lùng nói.

Nghiêm Tử Phàm vội đáp:

- Vâng, Vũ Điển tiền bối.

Đêm đã khuya.

Gió lạnh ào ào, tuy nhiên giữa đêm khuya vẫn có năm người ngự phong phi hành.

- Sư phụ, gã khách khanh đó còn có điểm thú vị, từ khi trở thành khách khanh của Liễu gia liền bế quan, mười năm nay chưa thấy xuất quan.

Lộ Thao cười nói.

Công lực mạnh nhất trong năm người là cửu cấp kim tiên Hằng Ngự cười lạnh:

- Như thế càng đơn giản, chúng ta không cần truy lùng hắn vất vả. Gặp được hắn lập tức bắt giữ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Vũ Điển trầm ngâm nói:

- Gã Liễu gia khách khanh này.... ta luôn có cảm giác hắn có liên hệ tới cái chết của đồ nhi Nghiêm Cao.

- Sư phụ, chúng ta năm người đồng thời xuất thủ, trừ phi hắn là tiên đế cấp biệt, còn không đừng mong sống sót, hơn nữa.... Hằng Ngự sư huynh không phải cửu cấp kim tiên bình thường mà

là công kích mạnh nhất Kiếm tiên, cho dù đối diện với nhất cấp tiên đế bình thường cũng có thể không rơi xuống hạ phong.

Phong Liên cười nói.

Những người khác cũng đều cười.

Ngọc Kiếm Tông là tông phái tu kiếm, đối với cùng cấp Tiên nhân cao thủ, công lực mạnh hơn nhiều.

- Bất kể thế nào, mọi người cũng phải cẩn thận. Các ngươi đừng quên những điều tân nhiệm Liễu gia gia chủ đã nói.

Vẻ mặt Vũ Điển trở nên nghiêm túc,

- Đạt tới thất cấp Kiếm Tiên Nghiêm Cao, là bị giết bởi một kiếm duy nhất!

Vẻ cười cợt trên mặt Hằng Ngự, Lộ Thao, Hăng Phong, Phong Liên bốn người biến mất.

Một kiếm?

Một người là thất cấp Kiếm tiên, chỉ dùng một kiếm có thể giết được, không đơn giản chút nào.

- Ha ha.... sư phụ, con nghĩ tên hung thủ dù sao cũng không phải tiên đế. Con không tin rằng một tiên đế lại tự nhiên đối phó với một kim tiên.

Lộ Thao cười to nói.

- Đúng, tiên đế sao lại hạ thấp thân phận đi đối phó với một gã kim tiên?

Hằng Phong, Phong Liên cũng bật cười.

Không khí giữa năm người đã nhẹ đi rất nhiều, bởi vì bọn họ căn bản không tin rằng một tiên đế cao thủ lại đến một tinh cầu nho nhỏ là Phong Nguyệt tinh chỉ để đối phó với một gã kim tiên.

- Tốt rồi, tới Trúc viên ở Liễu Phong thành bắt gã Liễu gia khách khanh Tần Vũ nào.

Vũ Điển khẽ cười,

- Đương nhiên nhất thiết theo kế hoạch, sử dụng 'Ngũ hành liên hoàn kiếm trận', sư tử khi bắt thỏ còn dùng hết sức, chúng ta cũng không thể nào coi thường được.

- Vâng, sư phụ (sư thúc).

Bốn gã đệ tử đời thứ ba đồng thời cung kính tuân lệnh.

Năm đại cao thủ đột nhiên tăng tốc, biến thành năm đạo kiếm quang, trong phút chốc biến mất nơi chân trời.

Bên trong Trúc viên.

Sóc Yến, Tang Nguyên ở đình viện phía trên mật thất nghỉ ngơi. Bọn họ mấy năm nay chưa từng rời khỏi Trúc viên bởi vì Tần Vũ vẫn đang tu luyện bên trong mật thất.

- Chủ nhân bế quan đã được mười năm rồi, không biết bây giờ đã đạt tới cảnh giới nào.

Tang Nguyên mỉm cười nói.

Sóc Yến trầm ngâm nói:

- Với tốc độ tu luyện thần kì của chủ nhân, mười năm.... chỉ sợ đã vượt quá chúng ta, có thể đả khai Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Trong Vạn Thú phổ tầng thứ hai có vô số yêu vương, chúng ta coi như không còn cơ hội làm việc cho chủ nhân nữa.

Chính vào lúc Sóc Yến và Tang Nguyên đang đoán già đoán non.

- Phụp ~~

Không khí chấn động, toàn bộ trúc trong Trúc viên vỡ tan, vô số lá trúc bay lả tả, bao phủ bầu trời của Trúc viên. Cả không gian lại bắt đầu chấn động, kiếm khí lăng lệ như vô số mũi tên hướng tới trúc viên.

- Phụp!

Thị nữ, hộ vệ trong Trúc viên bị vô số kiếm khí trực tiếp xuyên qua, mảnh vụn bay tung tóe, máu tươi ngập tràn cả Trúc viên, kiếm khí rít lên ghê rợn.

Cả Trúc viên trong nháy mắt rơi vào trong địa ngục kiếm khí.

- Tần Vũ, ra bó tay chịu trói!

Một đạo âm thanh vang khắp Trúc viên, đồng thời năm người như thiên thần xuất hiện trên bầu trời Trúc viên, xếp theo năm phương vị, lưng đeo tiên kiếm, tay kết Ngọc Kiếm Tông kiếm quyết.

Chương 315

Kiếm Đãng Bát Phương

Dịch giả: aniguko

Bên trong không gian mênh mông, Tần Vũ lăng không tĩnh tọa, hai tay kết ba mươi sáu đạo thủ ấn. Ba mươi sáu đạo thủ ấn này chính là ấn quyết của tam luyện đầu tiên trong *"Tam Hồn Cửu Luyện"*.

Còn không gian này chính là Nhân hồn không gian của linh hồn Tần Vũ.

Ba mươi sáu đạo ấn quyết này mỗi lần thi triển đều tiêu hao một lượng rất lớn linh hồn lực. Mới đầu Tần Vũ thi triển những thủ ấn này rất vất vả, có điều theo thời gian trôi đi, Tần Vũ thi triển càng ngày càng dễ dàng.

Ngay trong lúc này, Tần Vũ lại một lần nữa kết thành công ba mươi sáu đạo ấn quyết nọ.

Cả người Tần Vũ chìm trong một cảnh giới mĩ diệu, ở trong đó, căn bản không cảm thấy thời gian trôi qua, cứ thế tu luyên.... không ngừng.

- Chủ nhân.

Một âm thanh tại sâu bên trong tâm linh vang lên, khiến Tần Vũ cả người bừng tỉnh.

Thanh Vũ tiên phủ.

Ngồi tĩnh tọa tu luyện mười năm, Tần Vũ bỗng nhiên mở mắt. Đập vào mắt là khung cảnh quen thuộc của Thanh Vũ tiên phủ,

bên cạnh con suối phun vẫn không ngừng tuôn trào, âm thanh nghe rõ mồn một.

- Chủ nhân, việc lớn không hay rồi, có kẻ địch tới giết chóc.

Sóc Yến và Tang Nguyên đều vô cùng vội vã.

Bọn Sóc Yến hai người tuyệt không phải lo lắng bản thân gặp nguy hiểm bởi bọn họ có thể nháy mắt trốn vào Vạn Thú phổ. Chỉ là bọn họ lo lắng cho Tần Vũ, lo lắng cho sự an nguy của Tần Vũ đang tu luyện trong mật thất.

Tuy nhiên bọn họ không biết Tần Vũ đang ở trong Thanh Vũ tiên phủ tu luyện.

- Kẻ địch?

Tần Vũ nhíu mày, lập tức dùng tiên thức quan sát chu vi Trúc viên để xem kẻ địch là ai. Kể từ khi linh hồn dung hợp với Lưu Tinh Lệ, linh hồn của Tần Vũ đã có sự biến hóa kinh người.

Ví như linh hồn vẫn còn ở thiên tiên cảnh giới đã có thể thi triển đại na di, ví như sự mẫn cảm vô cùng của linh hồn lực.

Cho dù địch nhân có năm tên, thậm chí cao nhất là cửu cấp kim tiên, tiên thức của Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của năm người.

- Năm tên, thực lực mỗi tên đều rất mạnh.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Chỉ trong chốc lát, Tần Vũ đã phát hiện ra toàn bộ thảm cảnh trong Trúc viên. Tiên thức tra xét tử tế cả Liễu Phong thành, Tần Vũ mới phát hiện Liễu Hàn Thư hiện đang ở trong Liễu gia đại

điện.

- Sóc Yến, Tang Nguyên hai ngươi không cần tránh né kiếm khí nữa, quay về Vạn Thú phổ đi.

Tần Vũ trong lòng khẽ động, Sóc Yến và Tang Nguyên hai người đã tiến vào trong Vạn Thú phổ.

Dù sao đã có Thanh Vũ tiên phủ bảo vệ, Tần Vũ không tin năm người nọ có thể phát hiện được Thanh Vũ tiên phủ do Nghịch Ương Tiên đế đích thân bố trí.

- Trước tiên xác định xem tu luyện lâu như vậy mình đạt đến cảnh giới nào đã. -Trong lòng Tần Vũ tính toán - Tu chân không có năm tháng, câu nói này quả chính xác. Ta chỉ cảm thấy một nháy mắt công phu, vậy mà đã tu luyện được mười năm rồi.

- Đúng rồi, mười năm… mười năm trước Liễu gia gia chủ và Liễu Danh Hàn có nói, truyền tống trận tranh đoạt tỉ thí sau mười năm sẽ cử hành. Năm nay đến hạn, chỉ không biết là đã cử hành hay chưa.

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên nghĩ tới điều đó.

Tần Vũ loại trừ tạp niệm, bắt đầu cảm ứng một cách cẩn thận tiến bộ của bản thân.

- Ha ha, ít nhất đã lãng phí mất nửa năm thời gian.

Tần Vũ lần này kiểm tra cẩn thận mới phát hiện ra bản thân tu luyện *"Nhân hồn"* đã thành công. Sau mười năm tu luyện linh hồn Tần Vũ đã đạt tới cảnh giới nhất cấp kim tiên.

Mười năm đạt tới nhất cấp kim tiên cũng không có gì kì quái.

Chỉ là Tần Vũ luôn chìm đắm trong cảm giác mĩ diệu khi tu luyện nên tuyệt không chú ý đến bản thân đã tu luyện thành công *"Nhân hồn"*, như hiện tại đã có thể bắt đầu tu luyện 'Địa hồn'.

- Linh hồn, nhất cấp kim tiên.

Trong lòng Tần Vũ thầm vui mừng.

- Hiện tại luyện hóa một hai cái nhất cấp kim kiên nguyên anh đã không thành vấn đề.

Tần Vũ hiện tại rất tự tin, chỉ là trước mắt không tiện luyện hóa nguyên anh mà thôi.

Chính là bởi vì còn năm đại cao thủ đang ở trước mặt.

Nếu Tần Vũ không ra, nói không biết chừng, năm đại cao thủ dưới cơn giận dữ có thể làm ra việc gì. Hơn nữa…. Tần Vũ đối với năm đại cao thủ kia cũng không để vào mắt.

- Kiếm tiên khôi lỗi tuy là cửu cấp kim tiên, nhưng lại có kiếm quyết mạnh nhất hiện tại trong tiên ma yêu giới "Phá Thiên Kiếm Quyết". Hơn nữa thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi gần như không thể phá hủy. Dựa vào sự cứng rắn của thân thể, cho dù đối mặt với nhất cấp huyền tiên Kiếm tiên cũng ở vào vị thế bất bại.

Tần Vũ trong lòng rất tin tưởng.

Thân thể của mấy gã Kiếm tiên kia liệu có sánh được với Kiếm tiên khôi lỗi ?

Kiếm quyết của bọn chúng liệu có bằng *"Phá Thiên Kiếm Quyết"*?

Xét hai mặt trên, thực lực của Kiếm tiên khôi lỗi so với đồng

cấp kim tiên Kiếm tiên mạnh hơn một bậc.

- Năm đại cao thủ kia thực lực rất mạnh, ta không thể chỉ sử dụng tiên thức khống chế. Có lẽ nên sử dụng cả linh hồn để khống chế.

Linh hồn của Tần Vũ dung hợp với Lưu Tinh Lệ xuất khỏi thân xác.

Linh hồn ý niệm khẽ động, Kiếm tiên khôi lỗi trực tiếp xuất hiện, linh hồn trực tiếp dung nhập vào thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi.

Tiên khí, thần khí của mỗi cá nhân một khi đã nhận chủ, muốn chân chính khống chế cần phải dùng linh hồn.

Linh hồn của Tần Vũ tiến nhập Kiếm tiên khôi lỗi, ý niệm liền đưa Diễm Huyền chi giới dung nhập vào trong thân thể Kiếm tiên khôi lỗi. Ngay sau đó Tần Vũ dùng Kiếm tiên khôi lỗi thân thể ra khỏi Thanh Vũ tiên phủ.

Ở năm phương vị phía trên bầu trời Trúc viên chính gồm Vũ Điển và Ngọc Kiếm Tông bốn đệ tử đời thứ hai — Hằng Ngự, Phong Liên, Hoàn Phong, Lộ Thao. Hiện tại năm người có vẻ rất nghiêm túc

- Sư phụ, bên trong Trúc viên không thấy có một chút sinh cơ nào, tất cả đều đã chết. Gã.... Liễu gia khách khanh không biết có chết hay không?

Liên Phong nghi hoặc nói.

Vũ Điển nhíu mày không nói.

Sau khi lập thành 'Ngũ hành liên hoàn kiếm trận' năm người mới sử dụng khởi thủ thức — Ngự khí thức, vô số kiếm khí bao

phủ cả khu vực bên trong kiếm trận. Kiếm khí tuy nhiều nhưng đối với kim tiên thực lực mạnh mẽ căn bản không có một chút uy hiếp.

Nhưng ai ngờ, sau khi khởi thủ thức, cả Trúc viên lại chẳng thấy một bóng người.

Lộ Thao lên tiếng:

- Sư phụ, Liễu gia chỉ là một tiểu gia tộc trên tiểu tinh cầu Phong Nguyệt tinh này. Người xem thực lực của Nghiêm gia khách khanh thì có thể suy ra thực lực của Liễu gia khách khanh. Cho dù gã Liễu gia khách khanh nọ đã là cửu cấp thiên tiên thì cũng không chừng đã bị khởi thủ thức của chúng ta giết chết cũng nên.

Trên mặt Phong Liên xuất hiện một tia tiếu ý.

Nếu như kẻ bị hoài nghi — Liễu gia khách khanh, đúng là một gã cửu cấp thiên tiên phổ thông. Thậm chí bị giết bởi khởi thủ thức vừa rồi thì đúng là mất mặt.

Vũ Điển trầm ngâm một lát rồi nhìn Hằng Ngự:

- Sư điệt, linh hồn cảnh giới của con cao nhất, con xem xem… trong Trúc viên có người hay không?

- Vâng, sư thúc.

Hằng Ngự phát tán tiên thức bao trùm toàn bộ Trúc viên, dò xét từng góc nhỏ của Trúc viên. Thậm chí tiên thức của Hằng Ngự còn sưu tác qua viên đất do Thanh Vũ tiên phủ ảo hóa mà thành

Chỉ là Thanh Vũ tiên phủ ảo hóa ra, ảo thuật cấm chế này do đích thân Nghịch Ương tiên đế bố trí, làm sao Hằng Ngự có thể phá?

- Sư thúc, con vừa rồi đã kiểm tra hết bên trong Trúc viên, đích thực không một bóng người --

Hằng Ngự vừa nói xong, thanh âm bỗng nhiên nhỏ như tơ, như bị người ta chặn lại. Bởi vì....

Một bóng người chầm chậm đi ra từ trong Trúc viên.

Hắc y thanh niên, gương mặt lạnh lùng, sau lưng mang một thanh Tiên kiếm.

Ngũ đại kim tiên đều hướng mắt về thanh niên này.

- "Là cao thủ!"

Trong lòng bọn Vũ Điển năm người chấn động. Bởi vì bọn họ không nhận ra chút khí tức nào từ Tần Vũ, tự nhiên nhận định rằng Tần Vũ mạnh hơn họ.

Tần Vũ khẽ ngẩng đầu, hai đạo mục quang lạnh lùng lướt qua năm người.

- Các ngươi là ai, sao dám đến Trúc viên của ta làm loạn?

Tần Vũ lạnh lùng hỏi.

Vũ Điển lúc này đã cảm thấy có chút bất lực. Hắn nguyên là hi vọng Tần Vũ chỉ ở mức bát cấp kim tiên hoặc tối đa là cửu cấp kim tiên. Nhưng nhìn trước mắt… thực lực của Tần Vũ bọn hắn không nắm được.

- Ta là Vũ Điển, là sư phụ của Nghiêm Cao. Ngươi là ai, có quan hệ gì với Tần Vũ?

Vũ Điển điềm nhiên nói.

Vũ Điển căn bản không sợ Tần Vũ, bởi vì Vũ Điển sắp đến làm việc dưới trướng của Vũ Hoàng. Thủ hạ của Vũ Hoàng còn phải sợ ai? Cho dù gặp bất kì thế lực nào, giết là một chuyện, cũng không thể không nể mặt Vũ Hoàng.

- Sư phụ của Nghiêm Cao?

Tần Vũ đã hiểu vì sao đối phương đến đây giết người. Chỉ là Tần Vũ có điểm không rõ, đối phương vì sao có thể khẳng định mình là hung thủ?

Tần Vũ cũng không biết rằng, đối phương hiện tại cũng chỉ là hoài nghi mà thôi.

- Ta là ai.... ngươi chưa đủ tư cách biết điều đó. Còn ta với Tần Vũ có quan hệ gì ư?

Tần Vũ mỉm cười.

- Ta là sư thúc của Tần Vũ.

Tần Vũ dưới lớp vỏ của Kiếm tiên khôi lỗi vẫn nhất mực ngụy trang thành Kiếm Tiên Lan Phong.

- Sư thúc?

Trong lòng Vũ Điển trầm xuống, suy đoán tình hình.

Một người có thể giết chết Nghiêm Cao, có thể hạ mình làm khách khanh của Liễu gia? Vũ Điển không tin điều đó.

Hiện tại hắn đã rõ. Gã Tần Vũ kia công lực khả năng rất thấp, Tần Vũ chính là khách khanh của Liễu gia. Còn việc Nghiêm Cao bị giết, nhiều khả năng do Tần Vũ nhờ sư thúc của y làm.

- Nghiêm Cao là do ngươi giết?

Vũ Điển trực tiếp hỏi

- Phải thì sao? Không phải thì sao

Tần Vũ hỏi lại.

- Các ngươi làm gì được ta?

Trong lời lẽ của Tần Vũ hàm nghĩa bất cần.

Vũ Điển, Hằng Ngự năm người sắc mặt trở thành rất khó coi. Người trước mặt không ngờ chẳng chút nể mặt bọn họ. Chỉ là Vũ Điển đối với việc báo thù tuyệt không phải là kẻ lỗ mãng.

- Cho hỏi các hạ có phải là cao thủ cấp huyền tiên? Nếu là đúng, các hạ ít nhất cũng cùng bối phận với sư tôn tại hạ, cuồng ngạo như vậy cũng là có nguyên do. Nếu như quả không phải… các hạ vũ nhục bọn ta như vậy, bọn ta ít nhất cũng phải đòi lại công bằng.

Lời nói của Vũ Điển có cả mềm lẫn rắn.

- Huyền tiên? Cảnh giới đó còn thiếu một bước.

Tần Vũ điềm nhiên cười nói.

- Không cần phải nghi thần nghi quỷ, nói rõ ràng cho các ngươi, ta chỉ là cửu cấp kim tiên Kiếm tiên mà thôi, chẳng lẽ ta lại sợ các ngươi?

Tần Vũ dùng ánh mắt giễu cợt nhìn năm người.

Nét mặt Vũ Điển như đông cứng.

- Trúc viên, ta sống ở đây đã mười năm rồi, với mỗi cây cỏ đều có chút cảm tình. Tuy nhiên.... một địa phương tốt như vậy hiện tại biến ra tan hoang thế này, còn hạ nhân và nha hoàn nữa!

Tần Vũ đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy thi thể của thị vệ và nha hoàn, mặt đất đầy máu, thanh âm biến thành lạnh lùng:

- Cho dù các ngươi không động thủ đối phó ta, ta cũng muốn vì Trúc viên và mọi người trong Trúc viên hạ sát các ngươi.

- Động thủ!

Tiếng hét trầm trầm vẫn còn vang lên trong não bốn người Hằng Ngự, Phong Liên, Hằng Phong và Lộ Thao thì một đạo âm thanh thứ hai tiếp tục:

- Xuất toàn lực, trực tiếp thi triển chiêu cuối cùng!

Cửu cấp kim tiên Hằng Ngự làm chủ, bốn người còn lại hỗ trợ.

Chỉ thấy bọn Vũ Điển năm người tay đều kết kiếm quyết. Năm thanh tiên kiếm trên đầu năm người rung động. Từ năm đại kim tiên phát tán ra một năng lượng khủng bố.

Tần Vũ hai mắt hơi nhướng lên, hàn quang bắn ra.

- Chiêu đầu tiên đã ác độc như vậy?

Tần Vũ mỉm cười, thân hình như bước trên những bậc thang vô hình tiến lên trên không, không coi tuyệt chiêu của năm đại cao thủ vào đâu.

Bọn Vũ Điển năm người thấy Tần Vũ ngông cuồng như vậy, không một chút phòng ngự, trong lòng không khỏi cười lạnh bởi bọn họ biết chiêu thức này lực công kích khủng bố như nào?

Ngũ hành liên hoàn kiếm trận – ngũ hành, phá!

- Phá!

Như sấm động, năm đại kim tiên đồng thời hét lên. Cùng lúc năm đạo ánh sáng năng lượng khủng bố từ năm người dung nhập vào năm thanh tiên kiếm trên đầu, lập tức --

Tần Vũ chỉ cảm thấy không gian xung quanh bừng sáng.

Một đạo kiếm quang như điện xẹt hướng Tần Vũ phách hạ. Nếu quả có cao thủ cấp tiên đế ở đây có thể nhìn rõ ràng đạo kiếm quang kia thực tế là một thanh tiên kiếm khổng lồ.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn đạo kiếm quang hạ xuống, không hề cử động.

- Oanh,

Một âm thanh kinh thiên động địa vang lên. Vụ nổ tuy xảy ra ở trên không vài trăm mét nhưng sức mạnh của nó khiến không gian xung quanh chấn động. Phía dưới Tần Vũ, trong vòng bán kính một ngàn mét, toàn bộ kiến trúc đều bị phá hủy, chỉ còn lại những mảnh vụn.

Bọn Vũ Điển năm người cảm thấy có chút khó nói.

Kẻ tự xưng là *"Sư thúc của Tần Vũ"* này tại sao sắp chết cũng không phản kháng, cũng không né tránh?

Khói bụi tan đi, thân hình của Tần Vũ hiện ra trước mắt năm người.

- Ngươi....

Bọn Vũ Điển năm người trợn mắt há mồm.

Bọn họ căn bản không dám tin một gã cửu cấp kim tiên có thể trúng tuyệt chiêu đó chính diện mà không chết. Cho dù là Ngọc Kiếm Tông tông chủ *"Ngọc Thanh Tử"* đối mặt với chiêu này cũng phải né tránh.

Tần Vũ mỉm cười nhìn năm người:

- Chiêu kiếm vừa rồi của các người uy lực rất lớn. Đáng tiếc, còn lâu mới giết được ta. Vừa rồi các ngươi xuất thủ, giờ đến lượt ta.

Tay của Tần Vũ với ra phía sau lưng lấy thanh tiên kiếm.

Năm người lập tức bừng tỉnh.

Trong mắt Tần Vũ lãnh quang thoáng qua --

Phá Thiên Kiếm Quyết chiêu thứ tám -- Kiếm Đãng Bát Phương!

Tiên kiếm hướng lên trời, tám đạo kiếm khí từ tiên kiếm tỏa ra bốn phương tám hướng. Chỉ là có sáu đạo kiếm khí bỗng nhiên hợp hai thành một biến thành ba đạo kiếm khí mạnh hơn. Năm đạo kiếm khí phân ra tấn công năm người.

Ba đạo kiếm khí mạnh hơn phân biệt hướng tới Vũ Điển, Hằng Phong, Phong Liên ba tên bát cấp kim tiên, hai đạo yếu hơn hướng tới thất cấp kim tiên Lộ Thao và cửu cấp kim tiên Hằng Ngự.

Chương 316

Vạn Thú Phổ Đệ Nhị Tầng

Dịch giả: aniguko

Bọn Vũ Điển năm người còn đang kinh hoàng vì Tần Vũ chưa chết, đến khi thấy Tần Vũ bạt kiếm mới tỉnh lại thì thấy năm đạo kiếm khí đã đến trước mặt.

Phá Thiên Kiếm Quyết chiêu thứ tám, uy lực của nó, bát cấp kim tiên có thể chống cự?

- "Chiêu này gần như tiêu hao hết năm phần năng lượng của chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Nếu không giết được các ngươi thì không phải ta lỗ to à?"

Tần Vũ thầm nghĩ, đối với việc giết Vũ Điển, Hằng Phong, Phong Liên, Lộ Thao bốn người, Tần Vũ rất tin tưởng.

Chỉ còn cửu cấp kim tiên Hằng Ngự là Tần Vũ không tin một chiêu vừa rồi có thể hạ sát được hắn. Do vậy vừa thi triển xong chiêu *"Kiếm đãng bát phương"*, Tần Vũ vội phi thân đến chỗ Hằng Ngự.

- Phụp! Phụp!

Phong Liên và Hằng Phong hai người trực tiếp bị kiếm khí xuyên qua bụng, ngã xuống đất không dậy được.

Như bát cấp kim tiên Vũ Điển, tuy tại phương diện làm ăn là thiên tài, nhưng tại phương diện chém giết thiên phú quá thấp. Ý thức phòng thủ của hắn thậm chí còn kém hai gã đệ tử của bản thân nên lập tức trúng chiêu.

Còn thất cấp kim tiên Lộ Thao.

Lộ Thao công lực thấp nhất, nhưng lại là người rất thông minh, linh hoạt. Khi nhìn thấy Tần Vũ chưa chết, hắn là người đầu tiên phản ứng, thậm chí còn né được kiếm khí.... Chỉ là đạo kiếm khí công kích hắn hoàn toàn không chỉ đi theo đường thẳng.

Đạo kiếm khí đó sau khi trượt mục tiêu liền chuyển hướng truy đuổi theo.

Dù sao đạo kiếm khí này cũng là Phá Thiên kiếm khí.

Nó được phát ra từ thần khí Phá Thiên thêm vào kiếm quyết tối thượng -- *"Phá Thiên Kiếm Quyết"*, sự thần kỳ của kiếm quyết liệu chút thông minh của Lộ Thao có thể chống cự lại? Do đó Lộ Thao đương nhiên phải chết.

... ...

Cao thủ giao chiến, cho dù sự chênh lệch không lớn, có lúc chỉ một chiêu quyết định sinh tử. Ai rỗi hơi chiến đấu đến ba trăm hiệp? Muốn giết đối thủ, tự nhiên phải dùng sát chiêu.

Chiến thuật hợp lí, thêm vào sự chênh lệch của thực lực.

Trong năm đại kim tiên có bốn gã chết ngay tại chỗ.

Tập trung hữu hạn năng lượng giết chết đối phương sẽ tiết kiệm năng lượng. Tần Vũ lợi dụng điều đó tập trung giết chết bốn kim tiên yếu hơn, còn bản thân lao về phía Hằng Ngự

Hằng Ngự toát mồ hôi lạnh.

Hằng Ngự dùng tiên kiếm đỡ đạo kiếm khí công kích hắn, cả người không tự chủ được bị bắn ra phía sau vài trăm mét. Trong lòng không khỏi kinh hãi:

- Kiếm khí quá lợi hại.

Dù chỉ là một trong tám đạo kiếm khí của 'Kiếm Đãng Bát Phương', uy lực cũng không phải tầm thường.

- Thảo nào sư thúc và bọn họ né không được.

Hằng Ngự bay lên trên không, hắn đã biết được thực lực của Tần Vũ.

Ở gần mặt đất chiến đấu không tiện, chiến đấu ở trên độ cao hàng vạn mét thống khoái hơn rất nhiều.

- Vẫn còn muốn cùng ta đơn đả độc đấu?

Tần Vũ nhìn thấy Hằng Ngự vẫn nhìn mình với ánh mắt khiêu chiến không khỏi cười lớn một tràng, lập tức bay lên trên phía trên.

Ở độ cao vài vạn mét so với mặt đất.

Tần Vũ - Hằng Ngự hai người đứng trong không trung, mắt nhìn nhau.

Hai bên đối chiến đều là siêu cấp đại cao thủ. Còn ở phía dưới, Nghiêm gia, Liễu gia, Vương gia mọi người đều tụ tập lại. Sự chấn động bởi nguồn năng lượng cực lớn đó, lẽ nào bọn họ lại không cảm ứng được?

Liễu gia gia chủ cùng Liễu Danh Hàn đều cười khổ, trong lòng có chỗ khó nói.

Nghiêm gia gia chủ Nghiêm Tử Phàm và đại trưởng lão Nghiêm Thước cũng đã đến Liễu Phong thành.

- Liễu Danh Hàn, Liễu gia các người thỉnh được một vị khách khanh lợi hại nhỉ. Không ngờ giết được cả tiền bối ở Ngọc Kiếm Tông?

Nghiêm Thước cười lạnh nói:

- Khỏi cần thanh minh, vừa rồi mọi chuyện ta đã dùng truyền tấn linh châu thông báo cho Ngọc Kiếm Tông rồi.

Liễu gia gia chủ và Liễu Danh Hàn trong lòng cảm thấy bất lực.

Ngân Huyền tinh hệ do *"Ngọc Thanh Tử"*, một trong Tam thập lục quân, thuộc hạ của Vũ Hoàng quản lý. Đắc tội với Ngọc Kiếm Tông cũng là đắc tội với Vũ Hoàng. Đối với một gia tộc nhỏ như Liễu gia mà nói, đắc tội với Vũ Hoàng đồng nghĩa với gặp tai ương.

- Nghiêm Thước, ngươi đừng có vu khống bọn ta. Liễu gia bọn ta, khách khanh thực lực cùng lắm chỉ là cửu cấp thiên tiên. Năng lượng tỏa ra từ cuộc chiến vừa rồi ngươi cảm ứng được chứ, cao thủ đẳng cấp như vậy Liễu gia bọn ta chiêu nạp được chăng?

Liễu Danh Hàn nói với vẻ chính nghĩa trang nghiêm:

- Nghiêm Thước, kì hạn một trăm năm tỉ thí dành quyền quản lí "tinh cầu truyền tống trận" còn lại chưa tới một tháng. Ngươi không nắm chắc thắng được bọn ta, muốn dùng âm mưu bẩn thỉu đối phó bọn ta. Ta tin tưởng với sự siêu tuyệt của Ngọc Kiếm Tông tông chủ, sẽ nhìn ra âm mưu bẩn thỉu của ngươi.

Nghiêm Thước chỉ cười lạnh.

- Ta không tranh cãi với ngươi. Cao thủ tinh anh của Ngọc Kiếm

Tông bị giết, Ngọc Kiếm Tông tông chủ tự nhiên sẽ điều tra, đến lúc đó.... chân tướng sẽ lộ ra.

Nghiêm Thước không khỏi đưa ánh mắt lườm Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn chỉ cười đáp lại .

Hiện tại trong lòng Liễu Danh Hàn kiên định một điều:

- Tần Vũ thì ta biết, còn lại sư môn, trưởng bối của Tần Vũ thì chẳng quan hệ gì tới Liễu gia bọn ta.

- Tần Vũ ơi Tần Vũ, sư thúc của ngươi thực lực cũng quá mạnh đi. Sư phụ của Nghiêm Cao, lại còn các sư huynh thực lực mạnh hơn hắn nữa. Nghiêm Cao đã là thất cấp kim tiên rồi, mấy người kia ít nhất cũng là bát cấp kim tiên. Mấy người liên thủ mà sư thúc của ngươi có thể giết chết bọn họ.

Liễu Danh Hàn không biết nên khóc hay cười.

Nhưng mà Liễu Danh Hàn biết chắc một điểm--

Liễu gia bọn hắn không được phép đắc tội với Ngọc Kiếm Tông, cũng không được phép đắc tội với Tần Vũ. Nắm trong tay thế lực có thể giết một lúc vài gã bát cấp kim tiên không phải là chỗ để Liễu gia đắc tội.

Do vậy Liễu gia cần phải có quan hệ tốt với cả hai bên.

Trong lòng thầm nghĩ, Liễu Danh Hàn ngước mắt nhìn phía trên cao thăn thẳm. Tại đó, hai đại cao thủ đang đến hồi phân sinh tử.

- Bùng!

Không khí chấn động, hai đạo kiếm khí chạm vào nhau nổ

tung.

Hai bóng người bắn về hai phía, nhưng chỉ chốc lát đã đứng yên trong không khí.

Hằng Ngự nhếch mép, hàn khí xung quanh người tăng lên, hai mắt lạnh lẽo nhìn Tần Vũ:

- Thực lực của người rất mạnh, kiếm quyết cũng phi thường huyền ảo. Ta không tin tưởng giết được ngươi.

- Ngươi giết không nổi ta thì ta giết ngươi.

Tần Vũ lạnh lùng nói.

Tần Vũ muốn cảm thụ cảm giác cùng cao thủ tu kiếm đối diện quyết đấu nên không muốn tiêu hao chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, do vậy những lần công kích vừa rồi uy lực không lớn lắm.

Hai người chính diện quyết đấu.

Thân thể của Tần Vũ là của Kiếm tiên khôi lỗi, có thể gọi là bất tử chi thân. Cho tới giờ, Tần Vũ vẫn chưa từng thấy một sự công kích nào có thể làm tổn hại đến thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi. Do đó khi chiến đấu trực diện thân thể của Tần Vũ gần như không chút tổn hại.

Ngược lại, Hằng Ngự trọng thương.

Nhưng trong mắt Hằng Ngự bỗng thoáng qua vẻ lạnh người. Hằng Ngự vốn là một kẻ cực kì cô ngạo. Cho dù tại cùng cấp cao thủ cửu cấp kim tiên ở Ngọc Kiếm Tông cũng không có ai dám nói có thể thắng được Hằng Ngự mà vẫn yên lành.

Bởi vì Hằng Ngự đối với kẻ địch rất độc ác, đối với bản thân cũng độc ác.

- Muốn giết ta, hãy chuẩn bị tiếp chiêu cuối cùng của ta!

Hằng Ngự trầm giọng hét, ngay lập tức, một cỗ năng lượng cực lớn từ Hằng Ngự tỏa ra. Hai tay Hằng Ngự kết hơn một trăm đạo kiếm quyết, từng cỗ từng cỗ năng lượng hình thành những đạo kiếm khí bao bọc lấy thanh tiên kiếm.

Không phải ngươi chết thì là ta!

Hằng Ngự hai mắt đỏ rực, hai tay chụm lại, thanh tiên kiếm hóa thành một đạo sét đến trước mặt của Tần Vũ. Nơi đạo sét đi qua, nguyên linh chi khí bị tách ra tạo thành một khu vực đặc thù.

Thân thể Tần Vũ khẽ động.

Thân thể hóa thành kiếm mang, cùng với đạo tiên kiếm va chạm, lập tức đạo tiên kiếm kia tan rã, kiếm khí tỏa ra khắp nơi. Còn Tần Vũ cả người không tự chủ bị đẩy lùi vài trăm mét, chỉ là trong nháy mắt chuyển hướng lao tới Hằng Ngự.

Tay phải đưa ra, trực tiếp xuyên qua ngực Hằng Ngự.

Âm thanh da thịt bị xuyên thủng vang lên. Tay phải của Tần Vũ xuyên qua ngực của Hằng Ngự, trực tiếp trảo trụ nguyên anh. Chỉ thấy năng lượng của nguyên anh Kiếm tiên ngưng tụ lại vô cùng sắc bén.

Giây phút trảo trụ Nguyên anh.

Một vụ nổ khủng khiếp xuất phát từ tay Tần Vũ, đồng thời một âm thanh vang lên trong não Tần Vũ:

- Chiêu cuối cùng của ta, thực tế là tự bạo. Ta không tin cửu cấp kim tiên tự bạo bên cạnh người ngươi mà ngươi không chết!

- Oanh long long....

Mặt đất chấn động. Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên giữa bầu trời âm vang không dứt. Năng lượng của cửu cấp kim tiên nguyên anh phát nổ khiến cho trời đất trong nháy mắt đều biến sắc. Tần Vũ bất lực bị bắn ra ngoài.

- Tệ thật.

Tần Vũ cảm thấy tay phải hoàn toàn mất hết cảm giác. Vụ nổ ngay cạnh người khiến linh hồn Tần Vũ bị chấn động, cả người rơi vào trạng thái choáng váng.

Sau khoảng thời gian bằng mười lần hô hấp.

Cảm thấy thân thể tự do vận động, Tần Vũ đảo người đứng giữa khoảng không.

- Không biết Lan thúc chế tạo thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi này thế nào mà vụ nổ khủng khiếp như vậy vẫn không làm nó tổn hại chút nào.

Tần Vũ hiên tại đã khôi phục lại, kinh ngạc phát hiện ra thân thể không một chút hao tổn.

Vừa rồi tay cảm thấy buốt chính là do vụ nổ khủng khiếp xảy ra tại lòng bàn tay mà thôi.

- Không cần biết như nào chăng nữa thì tên Hằng Ngự này cũng đã chết.

Tiên thức của Tần Vũ phát ra.

Vô luận là không gian giới chỉ các loại vật phẩm do Hằng Ngự chết để lại hay là của Vũ Điển bốn người để lại, người của Liễu gia, Nghiêm gia, Vương gia đều không dám động vào.

Bởi vì họ sợ chọc giận Tần Vũ. Sợ Tần Vũ nổi giận sẽ tiến hành diệt tộc.

Tần Vũ trực tiếp thu những vật phẩm do năm người bọn Vũ Điển chết để lại.

- Đáng tiếc là mất nguyên anh của Hằng Ngự, dù sao cũng là nguyên anh của cửu cấp kim tiên.

Tần Vũ tâm trạng cũng rất thoải mái.

- Dù sao thu hoạch cũng không tồi, ba nguyên anh của bát cấp kim tiên cùng một nguyên anh của thất cấp kim tiên. Sau này luyện "Hắc Động kì", năng lượng đủ cung ứng rồi.

Hằng Ngự tự hủy còn bốn người kia thì không kịp tự hủy.

Khi thu thập vật phẩm đến chỗ của Lộ Thao, Tần Vũ hơi biến sắc. Bởi vì khi Lộ Thao chết, tay trái vẫn còn cầm một khỏa truyền tấn linh châu!

- Người này công lực thấp nhất, ngược lại phản ứng rất nhanh.

Tần Vũ cảm thấy sẽ có phiền toái lớn. Chỉ là Tần Vũ không lo ngại, bởi vì thứ nhất thân phận hiện tại là giả, thứ hai là luận về thực lực, Tần Vũ không ngán Ngọc Kiếm Tông.

- Nghiêm gia, Liễu gia, Vương gia.

Tần Vũ nhìn về phía đám người không xa, trong miệng lẩm nhẩm, đây là Tần Vũ cố tình muốn cho bọn họ nghe thấy.

Nghiêm gia, Liễu gia, Vương gia tất cả đều biến sắc.

Giết vài tên thất cấp, bát cấp kim tiên dễ dàng như vậy khác gì

Sát Thần, nếu muốn diệt tộc đối với bọn họ không phải cũng chỉ dễ như lật bàn tay?

- *Hừm hừm.*

Tần Vũ cười lạnh rồi cả người biến mất.

Vài tiếng hừ lạnh khiến cho ba đại gia tộc của Phong Nguyệt tinh trong lòng hoảng hốt. Bọn họ nhất trí quyết định: bất kể như nào cũng không thể đắc tội với sư trưởng của Tần Vũ, đồng thời cũng không thể đắc tội với Ngọc Kiếm Tông.

Thế lực không có đúng là bi ai, không dám đắc tội với bất kì kẻ nào!

Tại một quả núi hoang trên Phong Nguyệt Tinh, trong phương viên vài ngàn mét đất cát vô số, trong số đó có một là do Thanh Vũ tiên phủ ảo hóa mà thành.

Bên trong Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ hiện tại đã quay lại với nhục thể của bản thân. Trong một gian phòng chuyên để tu luyện của Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ đang ngồi trên một chiếc giường ngọc, một nguyên anh của nhất cấp kim tiên đang lơ lửng trước mặt.

Miệng khẽ há ra, một đạo lửa màu lam từ trong miệng bắn ra.

Đạt tới Ám Tinh trung kì tinh thần chân hỏa của Tần Vũ từ 'Tử sắc thiên hỏa' biến thành *"Lam thỉ thiên hỏa"*. *"Lam thỉ thiên hỏa"* bao phủ một nguyên anh - chính là nguyên anh của tiên giới sứ giả Hoa Nhan khi trước.

Sau khi bị *"Lam thỉ thiên hỏa"* bao phủ, nguyên anh nhanh chóng chuyển hóa thành kim sắc dịch thể.

- Hô!

Tần Vũ há miệng hút một hơi, giống như uống nước, đạo kim sắc dịch thể nọ bay vào trong miệng của Tần Vũ. Tần Vũ lập tức nhắm mắt, cả người lăng không bất động

Bên trong không gian đan điền của Tần Vũ.

Kim sắc dịch thể như dòng suối bị quả cầu màu Đỏ thẫm không ngừng thôn phệ, dần dần.... quả cầu không ngừng tăng về mặt thể tích, màu sắc cũng càng ngày càng tối đi.

- Vẫn chưa đủ.

Tần Vũ không cảm thấy một phát triển mang tính đột phá nào. Thêm một nguyên anh nữa xuất hiện, đó chính là nguyên anh của ma giới sứ giả Đỗ Trung Quân. Dưới sự bao phủ của *"Lam thỉ thiên hỏa"* nguyên anh nọ chuyển hóa thành kim hồng sắc dịch thể

- Hưu~~

Dùng miệng hút một hơi, kim hồng sắc dịch thể mang năng lượng kinh người đã bị hút vào trong bụng Tần Vũ.

Bên trong đan điền của Tần Vũ, quả cầu màu đỏ thẫm nọ hiện tại thể tích đã tăng gấp rưỡi so với quá khứ. Khi năng lượng của nguyên anh thứ hai gia nhập, lập tức tốc độ hấp thụ của *"Ám tinh"* nhanh hơn rất nhiều.

Như một dòng suối, qua một lần hấp thụ, một nguyên anh của Ma Vương bị thôn phệ sạch sẽ. Hiện tại 'Ám tinh' có thể tích tăng lên gấp nhiều lần, mẫu sắc cũng gần như chuyển thành màu đen.

Tần Vũ cảm thấy *"Ám tinh"* của bản thân bắt đầu có sự biến đổi.

Trong lòng Tần Vũ mừng rơn, để thúc đẩy quá trình biến hóa, Tần Vũ lấy ra nguyên anh thứ ba, đây là nguyên anh của Long tộc sứ giả Ngao Phụng. Nguyên anh này biến thành kim sắc dịch thể và cũng bị Tần Vũ hấp thụ.

'Ám tinh' từ từ tăng về mặt thể tích, đồng thời, nhờ có năng lượng của ba nguyên anh, bên trong *"Ám tinh"* nhỏ bé bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người.

- Không thể hấp thụ thêm.

Tần Vũ cảm thấy nguồn năng lượng lớn lao biến hóa khiến linh hồn của bản thân cũng khó có thể khống chế được nên không dám hấp thụ thêm nguyên anh....

- Phụp,

Đan điền chấn động

Khỏa Ám tinh nọ thể tích bỗng nhỏ đi hàng chục lần, màu sắc biến thành hoàn toàn màu đen, trông giống như một viên ngọc trai đen.

Rất lâu sau....

Tần Vũ từ từ mở mắt, trên mặt có chút tươi cười, chàng biết rằng bản thân cuối cùng cũng đạt đến *"Ám Tinh hậu kì"*.

- Hiện tại năng lực của ta liệu đã mở được "Vạn Thú phổ" tầng thứ hai chưa nhỉ?

Tần Vũ trong lòng mười phần tin tưởng, hiện tại thực lực so với "Ám Tinh trung kì" đã tăng gấp cả chục lần.

Muốn mở "Vạn Thú phổ" tầng thứ hai tuyệt đối không khó khăn

gì.

- Vạn Thú phổ tầng thứ hai không biết có bao nhiêu Yêu vương? Cửu cấp Yêu vương có nhiều hay ít?

Trong lòng Tần Vũ vô cùng kích động, chàng thậm chí còn tưởng tượng tới cảnh có cả chục tên cửu cấp Yêu vương đang chờ nghe lệnh.

Tần Vũ áp chế sự kích động trong lòng, liền lấy "Vạn Thú phổ" ra, sau đó lập tức mở "Vạn Thú phổ" tầng thứ hai!

Chương 317

Cửu Cấp Yêu Vương

Dịch giả: aniguko

Trong lòng Tần Vũ đương nhiên quan tâm nhất tới cửu cấp Yêu vương trong *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai. Nếu quả có cả chục tên cửu cấp Yêu vương ở bên cạnh, cho dù là nhất cấp hay nhị cấp tiên đế mà bị từng đó cửu cấp Yêu vương vây công thì kể như cũng xong đời.

Tần Vũ nắm trong tay một kim sắc quyển trục.

Từng đạo ngưng tụ đến cực điểm Ám Tinh chi lực quán nhập vào trong kim sắc quyển trục. Muốn mở *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai cần thực lực cỡ kim tiên. Hiện tại Tần Vũ đã đạt tới *"Ám Tinh hậu kì"*

Ám Tinh hậu kì!

Chỉ thấy kim sắc quyển trục rung lên, sau đó phát ra ánh sáng chói lọi. Tần Vũ kích động ra mặt, chàng biết mình đã thành công.

Ngay trong giây phút mở *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai, những thông tin về tầng thứ hai trực tiếp nhập vào não của Tần Vũ.

Trong *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai, tất cả linh thú đều hóa thành dạng người, hoặc tu luyện hoặc đang nói chuyện phiếm. Khi Tần Vũ mở *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai, tâm linh của toàn bộ linh thú đều chấn động.

Tất cả linh thú không tự chủ được đều hướng mắt lên phía trên.

- Cửu cấp Yêu vương có hai mươi tám gã!

Tần Vũ cảm thấy tim đập nhanh hơn hẳn.

Trời ạ, hai mươi tám cửu cấp Yêu vương. Nếu quả mở *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai sớm hơn một chút, gặp năm tên kim tiên lúc nãy cần gì phải nhập vào thân thể Kiếm tiên khôi lỗi?

Tùy tiện phái ra năm hoặc sáu gã cửu cấp Yêu vương là có thể giết sạch kẻ địch rồi.

- Có hai mươi tám cửu cấp Yêu vương, hơn một trăm bát cấp Yêu vương, đạt tới thất cấp Yêu vương cũng được hơn ba trăm....

Tần Vũ cảm thấy cả người đầy phấn chấn.

Sau khi thực lực đủ cường đại, có cảm giác phấn chấn hơn hẳn.

- Ai là thủ lĩnh của Vạn Thú phổ tầng thứ hai?

Tâm niệm của Tần Vũ khẽ động.

Câu hỏi của Tần Vũ vang lên trong tâm linh của tất cả các linh thú. Sau đó một nam tử cao gầy đứng lên, phía sau còn một kim y đại hán và một bạch y nữ tử. Ba người bay giữa không trung đồng thời cúi người.

- Bẩm chủ nhân, thuộc hạ Khổng Lam, *"Vạn Thú phổ"* do thuộc hạ đứng đầu, Đồ Cương và Đạm Mộng cùng quản lí.

Tiếng nói của nam tử cao gầy nọ vang lên trong não của Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ máy động.

Chỉ thấy Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng ba người đồng thời xuất hiện phía trước chiếc giường ngọc mà Tần Vũ đang ngồi.

- Bái kiến chủ nhân.

Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng ba người cúi người làm lễ.

Tần Vũ gật đầu:

- Tốt, ta mở *"Vạn Thú phổ"* tầng thứ hai tự nhiên đối với thực lực của các ngươi đều rất rõ ràng. Ta quan sát thấy, trong hai mươi tám cửu cấp Yêu Vương, hình như chỉ có Khổng Lam ngươi là trung cấp thần thú?

- Vâng, chủ nhân.

Khổng Lam trả lời.

Tần Vũ phi thường chú ý tới hai mươi tám cửu cấp Yêu vương. Trong hai mươi tám cửu cấp Yêu vương, chỉ một bộ phận nhỏ là yêu thú bình thường, còn lại đều là thần thú. Chỉ là trong gần hai mươi thần thú thì trừ Khổng Lam là trung cấp thần thú, còn lại đều là hạ cấp thần thú.

Khổng Lam có thể thành thủ lĩnh của cửu cấp Yêu vương, tự nhiên dễ dàng nhìn thấy.

- Chủ nhân, Khổng Lam đại ca không chỉ là trung cấp thần thú duy nhất trong hai mươi tám cửu cấp Yêu vương mà còn là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất trong hơn một ngàn người phi thăng từ Vạn Thú phổ tầng một.

Đạm Mộng cười nói đồng thời liếc mắt nhìn Khổng Lam.

Tần Vũ nghe nói liền minh bạch một chuyện.

Sau khi Nghịch Ương tiên đế chết, nguyên bổn trong Vạn Thú phổ tầng một có tới hơn một ngàn linh thú phi thăng tới Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Không ngờ.... trong từng đó linh thú phi thăng lại có cửu cấp Yêu vương Khổng Lam.

- Khổng Lam, tốc độ tu luyện của ngươi nhanh thật!

Tần Vũ cảm thán nói.

Khổng Lam khiêm tốn nói:

- Chủ nhân, đó chỉ là do may mắn thôi. Đẳng cấp của thần thú đại biểu cho thiên phú của thần thú. Thuộc hạ thân là trung cấp thần thú, tốn mất gần mười vạn năm mới từ bát cấp thiên yêu tu luyện đến cửu cấp yêu vương, thật không đáng khoa trương.

Từ khi Nghịch Ương tiên đế chết đến giờ đích xác đã gần mười vạn năm.

- Ngươi đừng nói thế, Vạn Thú phổ tầng một có linh thú nào trong thời gian mười vạn năm tu luyện tới thất cấp Yêu vương không?

Tần Vũ cười nói.

Khổng Lam lập tức nói:

- Bọn họ không có chí tiến thủ. Bởi bọn họ nghĩ công lực càng thấp, cơ hội để chủ nhân sử dụng bọn họ càng nhỏ. Do đó, bọn họ không tận dụng thời gian để tu luyện, công lực tự nhiên thấp!

- Ồ.

Tần Vũ lần đầu tiên được nghe nói kiểu như vậy.

Công lực càng thấp, cơ hội được chủ nhân sử dụng càng nhỏ,

do đó ngược lại càng không tu luyện.

Đạm Mộng giải thích thêm:

- Khổng Lam đại ca nói cũng đúng, đích xác có không ít linh thú suy nghĩ như vậy. Chỉ là có nhiều hơn linh thú không muốn cả đời ở trong Vạn Thú phổ, bọn họ muốn ra ngoài lịch duyệt. Chỉ là công lực bọn họ càng cao, cơ hội được sử dụng càng lớn, do vậy họ càng chuyên tâm tu luyện.

Tần Vũ khẽ cười.

- Tốt, tốt, nếu quả như mỗi linh thú đều nỗ lực tu luyện, không phải tất cả linh thú ở tầng thứ nhất đều phi thăng lên tầng thứ hai sao? Như vậy khi ta mở Vạn Thú phổ tầng một lấy đâu ra linh thú để dùng đây?

Tần Vũ cười.

Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng đều cười theo.

- Khổng Lam, các ngươi có biết nhiều năm như vậy, Vạn Thú phổ tầng thứ hai có bao nhiêu linh thú phi thăng tới tầng thứ ba?

Tần Vũ hỏi.

Khổng Lam trầm ngâm nói:

- Chủ nhân, thuộc hạ nghe các linh thú có tư cách nói thì giữa cửu cấp Yêu vương và nhất cấp Yêu đế là một lằn ranh giới. Muốn đột phá nó là vô cùng khó khăn. Muốn đạt tới nhất cấp Yêu đế để phi thăng tới Vạn Thú phổ tầng thứ ba, độ khó gần như không tưởng tượng được. Trong mười vạn năm trở lại đây, chỉ có một người thành công.

- Một người?

Tần Vũ cảm giác được sự khó khăn của việc đột phá đó.

- Chủ nhân, Vạn Thú phổ có vài chục cửu cấp Yêu vương, có một người phi thăng tới Vạn Thú phổ tầng ba đã là không tồi chút nào. Chứ như bình thường thì cứ hơn một trăm cửu cấp Yêu vương mới có thể có một người thành nhất cấp Yêu đế.

Khổng Lam giải thích.

- Khổng Lam, nếu cho ngươi đối phó với nhất cấp Yêu đế, ngươi có làm được không?

Tần Vũ đột nhiên hỏi.

Khổng Lam lắc đầu nói:

- Không được.

Tần Vũ lặng người.

Bởi vì Khổng Lam là trung cấp thần thú. Cửu cấp Yêu vương là trung cấp thần thú, muốn đối phó một tên nhất cấp Yêu đế, đáng lẽ không khó khăn lắm.

- Nhất cấp Yêu đế thì không được nhưng nhất cấp Tiên đế thì có khả năng.

Khổng Lam nói tiếp.

Nhất cấp Tiên đế và nhất cấp Yêu đế thực lực không phải không chênh lệch lắm ư? Tần Vũ vừa nghĩ tới đáp án thì…

Khổng Lam liền đưa ra đáp án:

- Chủ nhân, có thể đạt tới cảnh giới Yêu đế, mười phần có tới tám chín là thần thú. Bởi vì thần thú có thiên phú cao, khả năng đột phá cao hơn. Nếu là đối phó một thần thú nhất cấp Yêu đế, thuộc hạ không có chút nắm chắc.

- Đối phó với nhất cấp Tiên đế, thuộc hạ nắm chắc năm phần.

Khổng Lam tử tế nói:

- Nếu quả nhất cấp Tiên đế đó trang bị vũ khí không ra gì, thuộc hạ có khả năng chiến thắng. Nếu quả hắn có cực phẩm phòng ngự tiên khí, cực phẩm tiên kiếm các loại, thuộc hạ kể như thua.

- Bởi vì. . . vũ khí của thuộc hạ rất tồi.

Khổng Lam bất lực nói.

Nghe đến đó Tần Vũ hơi lặng người.

Ngay lập tức Tần Vũ xem xét tử tế vũ khí trên người của Khổng Lam cùng với các linh thú khác trong Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Kết quả khiến cho Tần Vũ giật mình. Trên người Khổng Lam tốt nhất cũng chỉ là thượng phẩm tiên khí.

Còn trong cả Vạn Thú phổ tầng thứ hai, vũ khí tốt nhất cũng chỉ là thượng phẩm tiên khí. Còn cực phẩm tiên khí thì một món cũng không có.

- Trước kia, khi Nghịch Ương chủ nhân lấy được Vạn Thú phổ thì công lực đã đạt tới cảnh giới Tiên đế. Sau này khi bắt bọn thuộc hạ làm linh thú chỉ bởi vì vạn thú phổ tầng một và hai vẫn còn chỗ trống. Đối với bọn thuộc hạ căn bản không dùng đến. Nghịch Ương từ trước chỉ sử dụng linh thú là vài Yêu đế ở Vạn Thú phổ tầng thứ ba mà thôi!

Đạm Mộng giải thích cặn kẽ.

Tần Vũ nhìn Đạm Mộng.

Đạm Mộng đạt đến cửu cấp Yêu vương vô cùng lâu, đối với rất nhiều việc đều hiểu rõ.

- Không dùng đến bọn thuộc hạ, đương nhiên không cấp vũ khí tốt cho bọn thuộc hạ. Chỉ là Nghịch Ương tiên đế quá giàu có, chỉ tùy tiện cũng cấp không ít thượng phẩm tiên khí, trung phẩm tiên khí cho Vạn Thú phổ tầng hai. Còn Vạn Thú phổ tầng một cũng được một số trung phẩm, hạ phẩm tiên khí.

Đạm Mộng thở dài nói:

- Theo như thuộc hạ được biết, ở Vạn Thú phổ tầng ba, vũ khí của các Yêu đế đó tuyệt đối là tốt. Nghịch Ương tiên đế còn vì những Yêu đế đó tìm cách kiếm được vũ khí, bảo bối phòng ngự thật tốt.

Tần Vũ mỉm cười.

Nói đùa, vũ khí tốt không cấp cho kẻ có thực lực mạnh mà cấp cho kẻ yếu sao?

Tần Vũ hoàn toàn có thể lí giải suy nghĩ của Nghịch Ương tiên đế lúc bấy giờ.

Khi trước, Nghịch Ương đã là một Tiên đế -- Kiếm tiên. Linh thú trong Vạn Thú phổ tầng một, tầng hai căn bản chẳng giúp ích được gì. Nghịch Ương bắt đám linh thú đó chỉ để cho đầy chỗ mà thôi. Trợ thủ chân chính là Yêu đế linh thú ở tầng thứ ba.

- "Tầng thứ ba, thật sự có chút kì vọng."

Trong lòng Tần Vũ không khỏi chứa đầy kì vọng đối với linh thú trong Vạn Thú phổ tầng ba.

Bởi vì chàng có thể tưởng tượng, trong Vạn Thú phổ tầng thứ ba, đám Yêu đế lợi hại đó khẳng định đều có vũ khí tốt, ít nhất cũng là cực phẩm tiên khí. Nói không chừng. . . . còn có cả thần khí.

Nhưng Tần Vũ biết rõ một điều, muốn mở được Vạn Thú phổ tầng thứ ba cần thực lực ít nhất là cấp Tiên đế. Bản thân so với mức đó còn rất xa.

- Cần gì gấp, việc gì cũng nên từng bước từng bước. Hiện tại ta đang có trong tay một ngàn tám trăm Yêu vương linh thú. Tại Lam Loan tinh vực này cũng có thể coi là một thế lực lớn rồi.

Trong lòng Tần Vũ thầm nói.

Trong mắt của Tần Vũ, như thế lực của bản thân, có lẽ so với phe nắm quyền ở Ngân Huyền tinh hệ là *"Ngọc Kiếm Tông"* cũng không thua kém bao nhiêu.

Dù sao Ngọc Kiếm Tông tông chủ cũng là nhất cấp Tiên đế, mà lại là Kiếm tiên.

- Khổng Lam, trong Vạn Thú phổ tầng hai thực lực của ngươi mạnh nhất, ta ban cho ngươi một bộ cực phẩm phòng ngự Tiên khí và một cực phẩm chiến đao.

Tần Vũ lấy các thứ ra từ Diễm Huyền chi giới.

Một phòng ngự, một công kích, vả lại đều là cấp cực phẩm tiên khí.

Khổng Lam cả người chấn động, nhưng lập tức tỉnh lại, quỳ xuống cảm tạ:

- Tạ ơn chủ nhân.

- Đạm Mộng, Đồ Cương, hai ngươi thực lực gần bằng Khổng Lam, ta tạm thời ban cho hai ngươi một món cực phẩm Tiên khí công kích. Đợi khi các ngươi lập công, ta sẽ thưởng thêm.

Tần Vũ khẽ cười.

Đạm Mộng và Đồ Cương đều mừng rơn.

Lần đầu tiên gặp mặt chủ nhân đã được ban cho cực phẩm tiên khí. Có vẻ như chủ nhân mới tốt hơn so với chủ nhân cũ nhiều.

Lập tức Đạm Mộng cùng Đồ Cương chọn lựa cực phẩm công kích tiên khí phù hợp với bản thân.

- Ba người các ngươi đều là thần thú, hiện tại đã có vũ khí. Nếu cho các ngươi đối phó với nhất cấp Tiên đế các ngươi có nắm chắc không?

Tần Vũ mỉm cười nói.

- Nhất cấp Tiên đế? Thuộc hạ nắm chắc mười phần.

Khổng Lam tự tin nói.

Có một cực phẩm phòng ngự tiên khí, một cực phẩm công kích tiên khí. Có cả hai bên mình, hiện tại thực lực Khổng Lam tăng gấp bội, đối phó nhất cấp Tiên đế không phải là chuyện khó.

Đạm Mộng và Đồ Cương cũng lên tiếng:

- Thuộc hạ cũng làm được.

- Nếu.... nhất cấp Tiên đế là Kiếm tiên thì sao?

Tần Vũ tiếp tục hỏi.

Phổ thông nhất cấp Tiên đế và nhất cấp Tiên đế là Kiếm tiên đó là hai khái niệm hòan toàn khác nhau.

Kiếm tiên được xưng tụng là tiên nhân có lực công kích mạnh nhất a.

Khổng Lam, Đạm Mộng, Đồ Cương ba người vẻ mặt cứng lại, ngây người không nói. Nếu để bọn họ đối phó với một gã Tiên đế là Kiếm tiên, bọn họ hoàn toàn không nắm chắc.

Tần Vũ cười nhẹ.

Hiện tại chàng gần như nắm bắt rõ thực lực của ba thuộc hạ cửu cấp Yêu vương.

- Khổng Lam, các ngươi ba người trước hết cứ ở trong Thanh Vũ tiên phủ luyện hóa cực phẩm tiên khí ta ban cho các ngươi đã. Đợi các ngươi luyện hóa xong ta sẽ đưa các ngươi ra ngoài

Tần Vũ mỉm cười nói.

Mang bọn họ ra ngoài?

Khổng Lam ba người hai mắt phát sáng, bọn họ ở trong Vạn Thú phổ đã rất lâu rồi.

Tần Vũ lên tiếng:

- Các ngươi đến cung điện bên cạnh tu luyện đi.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Bọn Khổng Lam ba người lập tức ra khỏi cung điện của Tần Vũ.

.....

Đứng bên bờ suối, Tần Vũ bất động nhìn dòng suối. Trông có vẻ như Tần Vũ đang ngắm nhìn, tuy nhiên, thực tế tâm tư của Tần Vũ không nằm ở con suối mà là ở trên mình các huynh đệ và người yêu.

- Đạt tới Ám Tinh hậu kì, Vạn Thú phổ tầng thứ hai đã mở, ta tại tiên ma yêu giới mai phục tứ bề coi như đã có thể bảo vệ bản thân. Chuyến đi – xem như còn không lâu nữa có thể bắt đầu.

Trong lòng Tần Vũ đã xuất hiện ý tưởng li khai khỏi Phong Nguyệt tinh.

Ba ngày sau.

Bọn Khổng Lam ba người đã hoàn toàn luyện hóa xong cực phẩm tiên khí mà Tần Vũ ban cho. Đương nhiên có thể phát huy toàn bộ năng lực của tiên khí, lúc đó Tần Vũ mới quyết định rời khỏi Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ lúc trước giết chết năm đại kim tiên xong liền vào Thanh Vũ tiên phủ, trực tiếp luyện hóa nguyên anh đề cao công lực để mở Vạn Thú phổ tầng thứ hai. Còn ba đại gia tộc trên Phong Nguyệt tinh lo lắng đến hoảng hốt.

Năm đại kim tiên, Ngọc Kiếm Tông một đệ tử đời thứ hai và bốn đệ tử đời thứ ba.

Hơn nữa đệ tử đời thứ hai Vũ Điển hoàn toàn không phải người bình thường, đó là người được Vũ Hoàng yêu thích. Tại Ngọc Kiếm Tông mà nói, ảnh hưởng chỉ thua có tông chủ Ngọc Thanh Tử mà thôi.

Tin tức bọn Vũ Điển năm người tử nạn đã khiến cho Ngọc

Kiếm Tông ở Hồng Diệp tinh xa xôi một trận chấn động.

Chương 318

Đột Lai Đích Kinh Hỉ

Website:

Trên đại sảnh của Ngọc kiếm tông.

Có năm người đệ tử đời thứ hai tụ tập tại đây, trên mặt của năm người này đều có một tia phiền não. Bọn họ ngồi trên một cái ghế ở đại sảnh đường, thỉnh thoảng lại đi tới đi lui, hiển nhiên căn bản vô pháp tĩnh tâm được.

Đệ tử đời thứ hai của Ngọc Kiếm Tông quyền lợi cực lớn, có thể làm cho năm người trong số tám đệ tử đời thứ hai tề tụ tại đây, hiển nhiên là chuyện đại sự

- Đại sư huynh, hiện tại Vũ Điển sư đệ đã chết. Mà sư tôn và Tiềm Khải tiên đế vẫn đang luyện đan trong phòng. Chúng ta phải giải quyết chuyện này như thế nào cho tốt?

Một gã hoàng y trung niên trong số năm người lên tiếng hỏi, người này chính là lão tam trong hàng ngũ bát đại đệ tử của Ngọc Kiếm Tông.

- Tam sư đệ, ngươi bảo ta phải làm gì bây giờ?

Gã thanh niên anh tuấn lắc đầu nói:

- Trong chuyện này, đồ nhi của ta là Hoàn Ngự cũng bị giết, ta cũng là đầy một bụng nộ khí mà không có chỗ phát tiết a.

Trong đại sảnh cả năm sư huynh đệ đều là bất đắc dĩ.

Nếu là sư huynh đệ khác bị chết, họ có lẽ sẽ không lo lắng như vậy, sẽ vì người đó báo thù, nhưng tuyệt đối không như bây giờ, vừa lo lắng, vừa sợ hãi.

Vũ Điển bị giết, chẳng những năm sư huynh đệ phải tụ tập tại một chỗ, mà còn có hai sư huynh đệ đang trên đường trở về, nguyên nhân là do thân phận của Vũ Điển.

Dù sao bây giờ Vũ Điển cũng là người được Vũ Hoàng coi trọng.

Cái chết của hắn nếu khiến Vũ Hoàng nổi giận thì không chừng cả Ngọc Kiếm Tông cũng sẽ bị liên lụy.

- Chúng ta chỉ có thể đợi, đợi đến khi sư tôn và Tiềm Khải tiền bối luyện đan chấm dứt.

Vẫn là trung niên nhân lên tiếng nói:

- Tiềm Khải tiền bối, cho dù là sư tôn cũng không dám đắc tội. Tầm quan trọng của việc kuyện đan lần này tự nhiên không cần phải nhiều lời. Trong quá trình luyện đan không được phép phân tâm. Nếu bây giờ chúng ta truyền tấn tới sư tôn, sẽ khiến người phân tâm làm cho việc luyện đan lần này thất bại. Tiềm Khải tiền bối một khi tức giận thì hậu quả chúng ta không có khả năng gánh vác đâu.

Bốn người còn lại đều cười khổ.

Bọn họ làm sao có đủ năng lực quản chuyện này?

- Lộ Thao sư điệt trước khi chết nói rất rõ ràng. Địch nhân một người có thể kháng cự lại chiêu mạnh nhất "Ngũ Hành Liên Hoàn Kiếm Trận" của bọn họ. Đối phương thực lực tuyệt đối không kém sư tôn, bọn ta tuy năm người liên thủ đối phó địch nhân, e rằng cũng là hửu tử vô sanh.

Đại sư huynh thở dài, lắc đầu nói.

Nghĩ đến Lộ Thao trước khi chết truyền tấn tin tức, năm người tại trường đều cảm thấy khó xử.

Một cửu cấp kim tiên, hai bát cấp kim tiên, một thất cấp kim tiên thi triển *"Ngũ Hành Liên Hoàn Kiếm Trận"*, đánh ra một chiêu tối hậu, uy lực vô cùng to lớn, năm người trong đại sảnh đều có thể tưởng tượng được.

Ngạnh tiếp được một chiêu, thực lực có thể nhìn rõ.

- Trừ phi triệu tập tất cả cao thủ cửu cấp kim tiên của Ngọc Kiếm Tông, thậm chí là xin Vũ Hoàng bệ hạ phái tất cả cao thủ của Ngân Huyền Tinh hệ, chúng ta mới có thể đủ tự tin giết chết địch nhân.

Trung niên nhân từ trên ghế đứng lên, chậm rãi nói.

Bốn người còn lại đều trầm mặc.

Triệu tập toàn bộ cao thủ của Ngọc Kiếm Tông, triệu tập các cao thủ của Vũ Hoàng ở Ngân Huyền Tinh hệ?

Mấy người bọn họ không có quyền lực này.

Mọi chuyện đều phải chờ sư tôn Ngọc Thanh Tử của bọn họ, dù sao Ngọc Thanh Tử cũng đã được Vũ Hoàng phái tới chưởng quản cả Ngân Huyền Tinh hệ.

- Cho dù là sư tôn xuất thủ, dùng tất cả thủ đoạn, nếu giết chết được đối phương thì cũng là tổn thất trầm trọng.

Đại sư huynh ngay lắc đầu nói.

Trung niên nhân đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, cất giọng nói:

- Nếu có thể mời Tiềm Khải tiền bối xuất thủ, thiết tưởng giải quyết địch nhân chẳng có gì là khó.

Nghe vậy, nhãn tình của bốn người trong đại sảnh đều sáng lên.

Tiềm Khải tiên đế, được Vũ Hoàng phong là người đứng đầu *"Tam Thập Lục Quân"*, thực lực vượt xa Ngọc Thanh Tử.

Phong Nguyệt tinh, Liễu Phong thành.

Liễu Danh Hàn, đại trưởng lão của Liễu gia có một trang viện nhỏ, vô cùng yên tĩnh. Bình thường Liễu Danh Hàn rất ít ở đó, nhưng thời gian gần đây Liễu Danh Hàn thường xuyên trú lại đây.

- Ài, gia tộc nhỏ bị cuốn vào vòng tranh đấu của các đại thế lực, giống như cùng ngồi trên một chiếc thuyền gỗ, khi cần thiết thì phải ném người cứu thuyền a!

Liễu Danh Hàn buồn bã thở dài.

Mấy ngày nay Liễu Danh Hàn vì Ngọc Kiếm Tông và sư môn trưởng bối của Tần Vũ đại chiến, trong lòng lo lắng cùng cực.

Nhưng là ở sâu trong đáy lòng của Liễu Danh Hàn cũng có một tia dã tâm.

Bởi vì Liễu Danh Hàn biết, nếu chỉ phát triển bình thường thì Liễu gia chung quy cũng chỉ có thể ở trong cái Phong Nguyệt Tinh nho nhỏ này mà thôi. Nhưng nếu trong lúc này, vận khí tốt, có thể cùng với Ngọc Kiếm Tông và Tần Vũ hai bên duy trì quan hệ thì Liễu gia sẽ có cơ hội đột phá.

- Liễu tiên sinh.

Một thanh âm bình thản đột nhiên vang lên trong trang viện.

Liễu Danh Hàn cả người cũng run lên. Thanh âm này rất quen thuộc, chính là thanh âm của Liễu gia khách khanh Tần Vũ.

- Tần tiên sinh đã đến đây, sao không xuất hiện để cùng uống một li trà?

Liễu Danh Hàn mỉm cười nói nhưng trong khi nói chuyện cũng cẩn thận chú ý xung quanh, thậm chí là cả bầu trời bên trên.

Chỉ thấy Tần Vũ dẫn đầu, Khổng Lam bên cạnh phía sau Tần Vũ một chút, mà Đồ Cương và như Đạm Mộng ở hai bên trái phải phía sau Tần Vũ. Bốn người ngày từ cửa của trang viện tiến đến gần thì Liễu Danh Hàn mới phát hiện.

Lúc Liễu Danh Hàn nhìn Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng, đồng tử hơi nheo lại.

- Đó là những hạ nhân mới của Tần Vũ. Lúc này đây… thực lực của hạ nhân mà ta cũng không nhìn xuyên thấu được.

Liễu Danh Hàn trong lòng chấn kinh, hạ nhân lúc đầu của Tần Vũ là Sóc Yến cùng Tang Nguyên, Liễu Danh Hàn còn có thể nhìn thấu được.

- Tần tiên sinh quả nhiên không có việc gì, thật sự tốt quá. Cách đâu không lâu, có năm tên kim tiên đến trúc viên tiến hành công kích, ta cũng là lo lắng trong lòng. Cũng may Tần tiên sinh không có việc gì.

Liễu Danh Hàn ngay lập tức cười nói.

- Mời Tần tiên sinh ngồi.

Liễu Danh Hàn tức thì cùng Tần Vũ đối tọa.

Trên nét mặt Tần Vũ thoáng hiện một nét cười nhạt, nhưng thực sự không có chút lo lắng nào.

- Tần tiên sinh, đây là…

Liễu Danh Hàn nhìn về phía ba thủ hạ của Tần Vũ.

- Liễu tiên sinh, năm tên kim tiên kia đến trúc viên tiến hành công kích, nếu không phải có sư thúc trợ giúp có thể ta đã vứt bỏ tánh mạng, gia tộc ta khi biết việc này rất là lo lắng, nên gửi ba đại cao thủ đến bảo vệ ta.

Tần Vũ tiện miệng nói bừa.

Bí mật của Vạn Thú Phổ không thể bị tiết lộ.

Nếu như bí mật ta cầm Vạn thú phổ bị truyền ra ngoài, chắc rằng Vũ Hoàng, Huyền Đế cùng các đại tiên đế, yêu đế cao thủ đều sẽ tới truy sát ta. Dù sao yêu đế linh thú trong đệ tam tầng của Vạn thú phổ, ngay đến Nghịch Ương tiên đế cũng rất xem trọng, từ đó có thể tưởng tượng được thực lực của yêu đế linh thú trong Vạn thú phổ đệ tam tầng.

- Không biết gia tộc của Tần tiên sinh ở đâu?

Liễu Danh Hàn lên tiếng dò hỏi.

Liễu Danh Hàn thật ra trong lòng có chút tò mò.

- Ây?

Tần Vũ nhíu mày. Lành lạnh nhìn Liễu Danh Hàn một cái.

- Liễu tiên sinh, ngươi chẳng lẽ không nhận thấy mình hỏi quá

nhiều sao?

Liễu Danh Hàn trong lòng run lên, vội nói:

- Tần tiên sinh. Ta lỗ mãng rồi.

Tần Vũ lại cười nói:

- Liễu tiên sinh, điều cần biết ta sẽ cho ngươi biết, điều không cần biết ngươi không cần hỏi nhiều.

- Đúng, đúng.

Liễu Danh Hàn gật đầu lia lịa.

Liễu Danh Hàn hiện nay có thể cảm giác được một cỗ khí tức thập phần đặc thù phát tán ra từ trên người Tần Vũ, loại khí tức này khiến cho Liễu Danh Hàn trong lòng có phần phát run. Liễu Danh Hàn thật ra không biết, đó là khí tức phát ra sau khi linh hồn của Tần Vũ dung hợp với Lưu Tinh Lệ.

- Tần tiên sinh, còn có hơn nửa tháng thời gian, cuộc tỉ thí tranh đoạt quyền nắm giữ tinh cầu truyền tống trận giữa tam đại gia tộc Phong Nguyệt tinh chúng tôi sắp bắt đầu, đến lúc đó Tần tiên sinh có thời gian thì mời đến xem xem.

Liễu Danh Hàn uyển chuyển nói.

- Có thời gian sẽ tới.

Tần Vũ gật đầu nói.

- Trúc viên này là do ngươi tặng ta, thế nhưng giờ đây ta không bảo vệ tốt, bị địch nhân phá hỏng mất, thật là không phải.

Tần Vũ nói xin lỗi, nhưng Liễu Danh Hàn lại cười nói:

- Việc đó làm sao trách Tần tiên sinh, Liễu gia của ta ở đông khu còn có một tòa trang viện 'Bạch viên'. Mấy ngày trước ta sớm đã sai người quét dọn tốt chờ Tần tiên sinh sau khi quay về ở lại đó.

- Vậy thì xin đa tạ.

Tần Vũ cũng không cự tuyệt.

Sau đó Tần Vũ đứng dậy:

- Liễu tiên sinh, ta cáo từ trước, tiên thức của ra đã phát hiện ra vị trí Bạch viên không cần người dẫn đường.

Tần Vũ nói xong liền dẫn Khổng Lam ba người xoay người rời đi.

Khi Tần Vũ đi tới cổng trang viện đột nhiên quay người:

- Liễu tiên sinh. Khi ngươi thấy Hàn Thư đồ nhi của ta, phiền người nói nó đến Bạch viên.

- Được, ta lập tức sai người lệnh cho Hàn Thư tới gặp Tần tiên sinh.

Liễu Danh Hàn cười nói.

Tần Vũ cười nhẹ rồi dẫn người rời khỏi.

Đối với tu chân giả mà nói xây dựng một trang viện thật không phải việc khó. Nhưng mà bố cục bên trong Bạch viên này, cùng với các loại kì trân dị thảo lại làm Tần Vũ rất kinh ngạc, hiển nhiên Liễu Danh Hàn vì muốn làm cho Tần Vũ hài lòng đã tiêu tốn một phen khổ tâm.

Tần Vũ ngồi ở trong đại sảnh im lặng chờ đệ tử của mình Liễu Hàn Thư.

Mới chỉ một lát, Liễu Hàn Thư đã tiến vào đại sảnh, trực tiếp quỳ xuống nói:

- Đệ tử bái kiến sư tôn.

Trải qua lần dạy dỗ trước của Tần Vũ, Liễu Hàn Thư nhanh chóng thức tỉnh, sau đó liền bắt đầu tĩnh tâm khổ tu. Có nguyên linh thạch tu luyện, kinh mạch trong cơ thể lại được sinh mệnh nguyên lực của Tần Vũ cải tạo qua.

Tốc độ tu luyện của Liễu Hàn Thư đơn giản là nhanh đến mức hãi nhân, vẻn vẹn mười năm. Liễu Hàn Thư một hơi từ Nguyên Anh tiền kì tu luyện tới Không Minh trung kì.

Ánh mắt Tần Vũ chăm chú nhìn vào trên thân thể Liễu Hàn Thư, cẩn thận quan sát trong chốc lát, trên mặt có một nụ cười nhẹ:

- Xem ra ngươi mười năm nay tu luyện cũng tính là khắc khổ. Ta hỏi ngươi,trong đồng bối tử đệ, ai có công lực cao nhất?

- Hiện tại trong đồng bối tử đệ, cao nhất mới là Không Minh trung kì, một người là bản thân đồ nhi, còn có một người chính là lúc ban đầu sư tôn cho người giáo huấn, Liễu Hàn Minh.

Liễu Hàn Thư trong lời nói có một chút kiêu ngạo,

- Nhưng mà qua mười năm nữa, đệ tử tuyệt đối có thể vượt qua tất cả người đồng bối.

- Liễu Hàn Minh, còn có chút ấn tượng.

Tần Vũ nhớ lại tên trẻ tuổi tâm cơ thâm trầm lúc trước.

- Mười năm trước Liễu Hàn Minh đó đã là Động Hư hậu kì, mười năm sau đạt tới Không Minh trung kì, tốc độ cũng khá nhanh.

- Sư tôn, đệ tử mười năm không gặp sư tôn, cũng rất nhớ sư tôn.

Liễu Hàn Thư đột nhiên nói.

Tần Vũ khẽ run.

Hắn đột nhiên nghĩ tới bản thân cái gọi là sư tôn, nhưng lại mười năm thậm chí còn không gặp đồ đệ, cũng không có làm gì dạy dỗ đồ đệ của mình, thật không đáng là sư tôn.

Sau đó sư đồ hai người nói chuyện một lúc lâu, Tần Vũ cũng giải đáp không ít vấn đề mà Liễu Hàn Thư gặp phải trong khi tu luyện.

…..

Đêm, trong phòng chỉ có một mình Tần Vũ.

Hiện tại Tần Vũ đang xem xét trong không gian giới chỉ của Ngũ đại kim tiên rốt cuộc có những thứ gì, khi giết chết Ngũ đại kim tiên, Tần Vũ còn chưa kịp tử tế xem xét.

- Chậc chậc, không trách tiên ma yêu giới rất nhiều cao thủ thích giết người cướp của, việc này bằng với tước đoạt hết tất cả tài phú của người khác a.

Tần Vũ trong quá trình xem xét cũng không kìm được cảm thán.

Người tu luyện không có chỗ ở nhất định, mọi bảo vật đều cất

trong không gian giới chỉ của mình, bình thường thì công lực, quyền lực càng cao, bảo vật càng nhiều.

Lộ Thao, Hoàn Ngự, Hoàn Phong, Phong Liên, bốn người đều là đệ tử đời thứ ba, trong Ngọc Kiếm tông đệ tử đời thứ ba địa vị còn rất cao.Tài phú của bọn họ so sánh với Nghiêm Cao có thể ít hơn một chút, nhưng dù sao Nghiêm Cao còn có phần tài sản của gia tộc.

Bốn người cộng lại tất cả có khoảng năm, sáu tỷ.

Chiếu theo danh sách ghi lại danh phận trong không gian giới chỉ của Lộ Thao, Vũ Điển chính là đệ tử đời thứ hai, hơn nữa còn là người chưởng quản tiền tài. Tần Vũ đối với không gian giới chỉ của Vũ Điển bắt đầu hi vọng.

Trong năm người địa vị hắn là cao nhất, hơn nữa chưởng quản tiền tài, trong không gian giới chỉ của hắn chắc phải có ít nhiều bảo bối.

Tần Vũ vừa nhìn.

- Hấp!

Tần Vũ cố nén một hơi.

- So với tưởng tượng của ta còn nhiều hơn thế nữa!

Trong không gian giới chỉ của Vũ Điển, lượng tài sản quả thực làm rung động Tần Vũ, chưa kể những bảo vật đặc biệt, chỉ duy nhất nguyên linh thạch, Tần Vũ phát hiện giá trị nhiều hơn mười ức (một tỷ).

Tần Vũ không biết rằng, Vũ Điển được Ngọc Kiếm Tông giao cho quyền quản lý tiền tài, là người tiếp đãi khách, sự giàu có khủng khiếp của Ngọc Kiếm Tông được giao tất cả cho hắn, dù sao

Vũ Điển cũng chuẩn bị đến chỗ Vũ Hoàng làm việc.

Cho dù như thế, tài phú của Vũ Điển đúng là làm kinh ngạc người ta.

- Đây là…

Tần Vũ cẩn thận dò xét bảo vật bên trong không gian giới của Vũ Điển, đột nhiên phát hiện ra một kiện vật phẩm là *"ngọc giản"*, Tần Vũ lập tức vung tay lấy ngọc giản, tiên thức kiểm tra một lượt.

Một tấm địa đồ, tinh tế địa đồ!

Vậy Tần Vũ muốn thứ gì?

Là thứ Tần Vũ rất muốn có, tinh tế địa đồ, lúc trước tại Liễu gia tìm được một phần địa đồ Lam Loan tinh vực, mà tấm bản đồ này cũng là tinh tế địa đồ, một phần của tiên giới!

- Nhìn vào những đường nhỏ li ti này, tinh tế địa đồ của tiên giới mặc dù không chỉ rõ chi tiết, nhưng ít nhất chủ yếu có một vài lộ tuyến. Có tấm địa đồ này, tại khu vực bên trong tiên giới ta khỏi lo bị lạc.

Toàn bộ song nhãn của Tần Vũ lập tức rực sáng.

- Bảo vật của năm người cùng với bảo vật của tam đại sứ giả khi xưa, mặc dù rất trân quý nhưng đối với ta mà nói, tài phú chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất chính là tấm bản đồ này.

Trên mặt Tần Vũ không khỏi tràn ngập nụ cười.

- Tấm tinh tế bản đồ của tiên giới này mang lại cảm giác kinh hỉ.

Trên thực tế, tấm tinh tế bản đồ tiên giới của Vũ Điển là do Vũ Hoàng ban thưởng sau khi hắn lập công lớn.

Ai nghĩ được rằng tấm bản đồ cuối cùng rơi vào tay Tần Vũ.

Hồng Diệp tinh bên trong Ngọc Kiếm Tông.

- Két…két!

Cửa đá mật thất luyện đan phòng từ từ mở ra, khuôn mặt tràn trề hạnh phúc của Ngọc Thanh Tử và một trung niên nhân cùng bước ra từ đan phòng, nhưng bên ngoài bọn đệ tử đang lo lắng chờ đợi.

- Sư tôn, đại sự không được tốt a!

Đệ tử đời thứ hai đại sư huynh hô lớn.

Đang chìm đắm trong sự vui mừng vì luyện đan thành công, Ngọc Thanh Tử lúc này mới phát hiện ra cả bảy đệ tử bỗng nhiên tụ tập tại đây. Thiết nghĩ bọn họ đang ở Hồng Diệp Tinh, không biết có chuyện gì mà khiến cả bảy đệ tử cùng đến đây?

Nhìn sắc mặt bảy đệ tử, Ngọc Thanh Tử trong lòng chùng xuống.

- Chuyện gì xảy ra thế này? Đồ nhi Vũ Điển, tại sao nó không đến?

Ngọc Thanh Tử hét lên.

Chương 319

Tần Vũ Này, Tần Vũ Kia

Website:

Trong thâm tâm của Ngọc Thanh Tử chợt dâng lên một dự cảm không hay, càng lo lắng hơn khi nhìn biểu tình trên mặt của đám đệ tử.

Đối diện với câu hỏi của Ngọc Thanh Tử, đám đệ tử đời thứ hai đều chần chừ, không biết nói sao cho phải. Chúng đệ tử không tự chủ được đều nhìn về phía đại sư huynh, tên đại sư huynh trong thâm tâm cũng cảm thấy bất lực, xem ra cuối cùng hắn cũng phải mở miệng.

- Sư tôn, Vũ Điền sư đệ bị người ta giết rồi!

Đại sư huynh trầm giọng đau đớn nói.

- Bị giết ư? Ngươi nói rằng Vũ Điển đồ nhi bị giết rồi ư?

Ngọc Thanh Tử toàn thân chấn động, có đồ đệ như Vũ Điển khiến Ngọc Thanh Tử rất kiêu ngạo, đặc biệt làm cho ông ta tự hào hơn nữa là đồ đệ của mình được Vũ Hoàng hân thưởng.

Dù gì thì trong *"tam thập lục quân"* dưới quyền Vũ Hoàng, Ngọc Thanh Tử chỉ là loại ở dưới đáy. Chỉ khi nào đào tạo được đệ tử tài giỏi như thế mới được kiêu ngạo một phen! Lần này lúc Tiềm Khải tiên đế đến đây đặc biệt là để khen thưởng đồ đệ Vũ Điển của hắn.

- Ngọc Thanh Tử, Vũ Điền sư điệt bị giết rồi?

Tiềm Khải tiên đế đứng bên cạnh mở miệng hỏi.

Ngọc Thanh Tử gật đầu, sau đó hít một hơi dài áp chế nộ hỏa trong lòng, nhìn đám đồ đệ nói:

- Sự tình rốt cuộc là như thế nào, các ngươi nói rõ cho ta nghe!

- Phàn Lam đồ nhi, ngươi là đại sư huynh, ngươi nói đi!

Ngọc Thanh Tử nhìn đại sư huynh Phàn Lam, Tiềm Khải tiên đế cũng nhìn về hướng Phàn Lam.

Phàn Lam nhớ lại kỹ càng toàn bộ sự tình rồi đáp:

- Sư tôn, Tiềm Khải tiền bối, vì sao Vũ Điển sư đệ bị giết thì phải nhắc đến một chuyện mười năm trước.

- Mười năm trước?

Ngọc Thanh Tử nhíu mày. Vì sao có liên quan tới chuyện mười năm trước? Tiềm Khải tiên đế đứng ở một bên nói:

- Ngọc Thanh Tử, nếu ta nhớ không nhầm thì mười năm trước thì Vũ Điển được phái đi phụ trách công việc của Vũ Hoàng mà?

Phàn Lam gật đầu nói:

- Đúng vậy, mười năm trước Vũ Điển sư đệ đích xác là đi Lam Hỏa tinh để phụ trách đại sự cho Vũ Hoàng, nhưng cũng là mười năm trước đồ đệ mà Vũ Điển sư đệ thập phần coi trọng là Nghiêm Cao đã bị người ta giết.

- Nghiêm Cao sư diệt tư chất bình thường, nhưng thiên phú trong phương diện buôn bán rất cao, nó rất giống Vũ Điển sư đệ, cho nên Vũ Điển sư đệ luôn yêu mến đồ đệ này. Mười năm trước,

Vũ Điển sư đệ chuẩn bị an bài Nghiêm cao sư điệt kế nhiệm vị trí của hắn Vậy mà khi đó Nghiêm Cao sư điệt lại bị giết, chỉ là lúc trước Vũ điển sư đệ có đại sự vũ hoàng bên mình, tự nhiên không dám chậm trễ, nên vẫn nhẫn nại chưa báo thù.

Hai người Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế thầm gật đầu.

Vũ Điển hiển nhiên biết cân nhắc nặng nhẹ.

- Mười năm sau Vũ Điển sư đệ thành công quay về được sư tôn nhiệt liệt hoan nghênh.

Phàn Lam tiếp tục nói:

- Nhưng trong lòng Vũ Điển sư đệ vẫn luôn khắc khoải chuyện báo thù cho đệ tử của mình, đợi đến khi yến tiệc chúc mừng kết thúc không lâu, Vũ Điển sư đệ liền mang theo bốn đệ tử đời thứ ba xuất phát.

Ngọc Thanh Tử đột nhiên hỏi:

- Bốn đệ tử đời thứ ba công lực ra sao?

Ngọc Thanh Tử hiển nhiên muốn biết rõ thực lực của những người xuất phát.

Phàn Lam tiếp tục nói:

- Sư tôn, bốn đệ tử đời thứ ba có một người là thuộc hạ của đệ tử, công lực đạt tới cửu cấp kim tiên, ba người kia là đệ tử của Vũ Điển sư đệ, có hai người đạt tới bát cấp kim tiên, một người là thất cấp kim tiên.

- Năm người. Năm người giỏi *"Ngũ Hành Liên Hoàn Kiếm Trận"*

nhất.

Ngọc Thanh Tử lẩm bẩm.

- Sư tôn, năm người bọn Vũ Điển sư đệ khi đến Phong Nguyệt tinh đối phó với địch nhân đúng là đã có sử dụng Ngũ hành liên hoàn kiếm trận, nhưng mà cuối cùng mấy người bọn Vũ Điển sư đệ đều chết cả, không một ai sống sót, chỉ có Lộ Thao trước khi chết đã truyền về một tin tức.

Nói đến đây, trong thanh âm của Phàn Lam có chất chứa đau thương.

Ngọc Thanh Tử thân là chủ một tông phái, đương nhiên không phải là người dễ nổi nóng.

Tư lự một lúc:

- Thực lực của địch nhân ra sao, trong tin tức của Lộ Thao có nói tới không?

- A, sư tôn, có một việc đồ đệ phải nói rõ ràng.

Phàn Lam chợt nhớ tới một việc:

- Lộ Thao sư điệt tịnh không có nói rõ thực lực của địch nhân, nhưng mà hắn nói địch nhân là một kẻ gọi là sư môn trưởng bối của Tần Vũ, có thể ngang nhiên chống lại chiêu mạnh nhất của Ngũ hành liên hoàn kiếm trận.

Lúc năm người bọn Vũ Điển và Tần Vũ chém giết, Tần Vũ tự xưng mình là sư môn trưởng bối của Tần Vũ, từng nói qua mình chưa đạt tới cảnh giới tiên đế, nhưng mà Lộ Thao nhìn thấy Tần Vũ có thể ngạnh kháng một kích kia thì tự nhiên là không tin lời của Tần Vũ, vì thế trong tin tức thông báo không truyền những lời

Tần Vũ nói.

- Ngạnh tiếp một chiêu mạnh nhất của *"Ngũ Hành Liên Hoàn Kiếm Trận"* do năm người bọn đồ nhi Vũ Điển thi triển?

Ngọc Thanh Tử biến sắc.

Tiềm Khải tiên đế đứng bên cạnh chậm rãi nói:

- Một cửu cấp kim tiên, ba bát cấp kim tiên, còn có một thất cấp kim tiên. Chỉ riêng sức mạnh gộp lại, lực công kích đã cực kỳ kinh nhân, chưa nói tới việc thông qua trận pháp để gia tăng lên, lại còn là chiêu mạnh nhất nữa chứ. Sợ rằng Ngọc Thanh Tử ngươi cũng không dám ngạnh kháng?

Ngọc Thanh Tử gật đầu nói:

- Tiềm Khải đạo huynh nói rất đúng, một chiêu liên thủ của năm người bọn họ nếu ta ngạnh kháng, không chết thì cũng bị trọng thương.

- Nói như thế thì thực lực địch nhân tất không kém ngươi.

Tiềm Khải tiên đế cau mày nói.

Ngọc Thanh Tử gật đầu, sau đó bỗng quát Phàn Lam:

- Phong Nguyệt tinh đó là tinh cầu nào? Tại sao lại có cao thủ lợi hại như thế?

Ngọc Thanh Tử dĩ nhiên cho rằng địch nhân là tiên đế cao thủ.

Thực tế, Tần Vũ dựa vào thân thể của *"Kiếm tiên Khôi Lỗi"* với công hiệu không bị phá huỷ nên ngạnh kháng được một chiêu đó.

Ngay cả nguyên anh của cửu cấp kim tiên tự phát nổ trong

lòng bàn tay cũng không làm thân thể Kiếm tiên Khôi Lỗi bị chút tổn thương nào, từ đó có thể thấy thân thể Kiếm tiên Khôi Lỗi đã biến thái đến mức nào.

Điều này làm cho hai đại cao thủ Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế cũng phán đoán nhầm.

- Phong Nguyệt tinh chỉ là một tinh cầu phổ thông, chỉ có vài kim tiên, trên tinh cầu này có ba đại gia tộc, theo lời đệ tử thì Tần Vũ là khách khanh của Liễu gia. Còn kẻ sát hại bọn Vũ Điển sư đệ là tiền bối trong sư môn của Tần Vũ.

Phàn Lam nói rõ ra.

Ngọc Thanh Tử trầm ngâm giây lát.

- Thôi được, mấy đứa các ngươi đi ra đi, ta có chuyện quan trọng cần bàn bạc với Tiềm Khải đạo huynh.

Ngọc Thanh Tử đột nhiên ra lệnh cho đám đệ tử.

Cả bảy đại đệ tử lập tức đồng thanh cúi người đáp:

- Vâng, thưa sư tôn.

Sau đó cả bảy đệ tử do Phàn Lam dẫn đầu lần lượt đi ra, chỉ còn lại hai người Ngọc Thanh Tử và Tiềm Khải tiên đế.

Tiềm Khải tiên đế nhìn Ngọc Thanh Tử, mỉm cười đầy thâm ý.

Ngọc Thanh Tử áy náy nói:

- Tiềm Khải đạo huynh, thực lực của địch nhân cực mạnh, một mình ta muốn đối phó cũng... hữu tâm vô lực.

Ngọc Thanh Tử đã bị suy đoán vừa rồi gây sợ hãi.

Ông ta dĩ nhiên đã cho rằng địch nhân là một tiên đế có thực lực còn mạnh hơn mình một chút.

Tiềm Khải tiên đế trầm ngâm nói:

- Ngọc Thanh Tử, người đó có thể để Lộ Thao truyền tấn mà không thể dùng một chiêu giải quyết tất cả những người ở đó, xem ra thực lực có mạnh thì cũng không đến mức thái quá đâu.

- Đúng.

Ngọc Thanh Tử gật đầu.

Một cửu cấp kim tiên, ba bát cấp kim tiên, còn có một thất cấp kim tiên, nếu Tiềm Khải tiên đế ra tay, tuyệt đối có thể trong một sát na giết sạch cả năm người, làm gì để cho Lộ Thao có cơ hội truyền tấn.

- Nhưng ta lo lắng một điểm, tên địch nhân thần tình đó là sư môn trưởng bối của Tần Vũ, mà sư môn trưởng bối của tên Tần Vũ gì đó rốt cuộc có bao nhiêu người? Kẻ đó có phải là người mạnh nhất không?

Tiềm Khải tiên nói ra những điều mình đang lo lắng

Ngọc Thanh Tử biến sắc.

Đúng!

Tên sư môn trưởng bối của Tần Vũ bây giờ có phải là người mạnh nhất chưa?

Nếu không phải, còn có tiên đế cao thủ bí mật lợi hại hơn thì phải làm sao đây?

- Mong Tiềm Khải đạo huynh chỉ điểm!

Ngọc Thanh Tử vội vàng nói với Tiềm Khải tiên đế.

Tiềm Khải tiên đế là người đứng đầu *"Tam Thập Lục Quân"* của Vũ hoàng, có khả năng trở thành người đứng đầu *"Tam Thập Lục Quân"*, không chỉ có thực lực mạnh mà còn phải là người đầy kinh nghiệm trên phương diện xử lý công việc.

Tiềm Khải tiên đế mỉm cười, chỉ một tay về phương Bắc :

- Không lẽ Ngọc Thanh Tử ngươi đã quên người đó?

- Huynh nói…

Ngọc Thanh Tử sáng mắt,

- Bệ hạ?

Tiềm Khải tiên đế chậm rãi cười rung cả người nói:

- Thông minh! Ngươi nghĩ xem, bệ hạ vô cùng quan tâm tới Vũ Điển, thậm chí còn muốn đưa Vũ Điển lên làm cận thần thân tín nữa. Bây giờ Vũ Điển bị người ta giết hại, liệu bệ hạ có thể ngồi im không làm gì hay sao?

- Cao minh!

Ngọc Thanh Tử bật cười.

Tiềm Khải tiên đế nói tiếp:

- Thêm vào đó địch nhân rốt cuộc có bao nhiêu người rất khó xác định, chúng ta muốn xuất thủ tự nhiên phải có hơn hai người, người đời có câu "người đông thế mạnh", ít nhất chúng ta phải tập

kết những kim tiên cao thủ bát cấp, cửu cấp của Ngân Huyền tinh hệ, kêu gọi luôn cả những cao thủ dưới quyền bệ hạ ở gần Ngân Huyền tinh hệ đến. Việc điều động rầm rộ như thế cơ bản phải nhờ tới bệ hạ.

Lúc này Ngọc Thanh Tử mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Vấn đề đã đến mức này, hãy để Vũ Hoàng tự thân xự lí. Thậm chí nếu xử lí quá tệ, Vũ Hoàng cũng không thể khiển trách Ngọc Thanh Tử hắn.

Tiềm Khải đạo huynh hãy nghỉ ngơi một chút, ta lập tức vào *"Truyền tấn mật trận"* để thông báo cho Vũ Hoàng bệ hạ.

Không cần phải đa lễ, Ngọc Thanh Tử huynh đi đi. Tiềm Khải tiên đế mỉm cười nói.

Ngọc Thanh Tử đi ngay tới truyền tấn mật trận.

Tiên ma yêu giới dù sao cũng rất lớn, năng lực truyền tấn của truyền tấn linh châu tuy rộng hơn so với truyền tấn lệnh nhưng cũng chỉ có thể bao phủ khoảng một tinh vực. Muốn vượt qua vài tinh vực, chỉ có vào trong *"Truyền tấn mật trận"* để truyền tấn. Trong truyền tấn mật trận này, năng lực truyền tấn của truyền tấn linh châu được đề cao lên rất nhiều, đủ đề truyền đi rất xa.

Mây mù lãng đãng, giữa màn mây mù mênh mông, có một sa trướng phiêu đãng.

Bên trong sa trướng. có hai người đang ngồi đối diện. Giữa hai người đặt một chiếc bàn nhỏ, trên đó chỉ có hai chén trà. Trong hai người này, một người toàn thân áo xanh, sau lưng đeo trường kiếm, chính là Kiếm tiên Tri Bạch.

Người kia toàn thân mặc tử sắc trường bào, mái tóc dài xoã trên vai.

- Tri Bạch, đợi một chút đã, Ngọc Thanh Tử truyền tấn tới.

Trung niên mặc tử bào cười nói.

- Bệ hạ, mời!

Vị thanh y Kiếm tiên gật đầu nói.

Thân phận hai người này nói ra thật kinh người, trung niên mặc tử bào chính là Vũ Hoàng – một trong ba đại thủ lĩnh của tiên giới hiện tại, Vũ Hoàng đã ngạo lập tại tiên giới không biết bao nhiêu năm nay, tồn tại vững mạnh không sụp đổ. Thực lực bản thân cũng không cần phải nói nhiều, cảnh giới bát cấp huyền tiên tại tiên giới không mấy ai bì được.

Còn thanh y Kiếm tiên kia tuy địa vị và thực lực kém hơn một chút, nhưng rất nhiều người e sợ vị thanh y Kiếm tiên này, Vũ hoàng có được địa vị như bây giờ, không thể thiếu công lao của thanh y Kiếm tiên.

Thanh y Kiếm tiên xưng lại Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch tiên đế, là người đứng đầu *"Thập bát tiên đế"* dưới quyền Vũ hoàng, một Kiếm tiên có cấp độ thất cấp huyền tiên!

Thất cấp huyền tiên, chỉ thấp hơn Vũ hoàng một bậc mà thôi, nhưng Thanh Huyết kiếm tiên này còn là tiên nhân có lực công kích mạnh nhất - Kiếm tiên. Năm xưa lúc Nghịch Ương tiên đế còn sống, Thanh Huyết kiếm tiên và Nghịch Ương tiên đế được coi là những Kiếm tiên đứng đầu.

Thậm chí có người nói, Nghịch Ương tiên đế hơn được Thanh Huyết kiếm tiên một chút, trở thành Kiếm tiên đứng thứ năm là do nguyên nhân Nghịch Ương tiên đế là bát cấp huyền tiên.

Rất nhiều người còn nói, nếu Thanh Huyết kiếm tiên cũng là bát cấp huyền tiên, lực công kích có khi còn mạnh hơn Nghịch

Ương tiến đế.

Điểm này cũng không phải là nói bừa, nguyên nhân duy nhất chính là… kiếm quyết của Thanh Huyết kiếm tiên là để giết người. Đương nhiên đó chỉ là suy đoán, dẫu sao Thanh Huyết kiếm tiên cũng mới là thất cấp huyền tiên, muốn đột phá không phải chỉ đơn giản là nhờ vào thời gian được.

- Tần Vũ, Tần Vũ…

Vũ Hoàng toàn thân mặc tử bào thu hồi truyền tấn linh châu, khẽ nhíu mày, đột ngột nhìn về phía Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch nói:

- Tri Bạch, ngươi có còn nhớ nội dung đệ tử của ngươi là Hoa Nhan sau khi ở phàm nhân giới tiến vào Nghịch Ương cảnh thất bại truyền tấn cho chúng ta không?

Lúc trước, bọn Hoa Nhan, Đỗ Trung Quân, Ngao Phụng sau khi thất bại phải rời khỏi Nghịch Ương cảnh đều đã đem sự tình vừa trải qua truyền tấn đến cho thủ lĩnh của mình thông qua bí pháp.

- Nhớ chứ.

Tri Bạch gật đầu.

Vũ Hoàng cầm cốc trà lên uống một hớp đoạn nói:

- Khi Hoa Nhan thuật sự tình đã trải qua, đã đề cập đến một thế lực thần bí. Thế lực này có ba người khiến ta chú ý -- Tần Vũ, sư thúc Lan Phong của Tần Vũ, còn có một tên "Lan thúc" thần bí nữa.

Tri Bạch gật đầu nói:

- Đúng , tên Lan Phong lại biết "Phá thiên kiếm quyết" thực sự làm người ta kinh ngạc. Sao thế? Bệ hạ, vừa rồi ta có nghe bệ hạ nhắc tới Tần Vũ.

Vũ Hoàng mỉm cười nói:

- Không có gì, có điều Ngọc Thanh Tử vừa truyền tấn tới, tên kim tiên Vũ Điển lúc trước ta coi trọng bị người ta giết rồi. Người giết hắn lại là trưởng bối sư môn của Tần Vũ.

- Tần Vũ?

Tri Bạch khẽ run:

- Theo những tin tức mà Hoa Nhan truyền về , Tần Vũ này đã đạt đến Đại Thành Kì , có khả năng phi thăng lên. Bất quá tiên ma yêu giới rộng lớn như thế, kẻ có tên Tần Vũ, không đến một vạn thì cũng phải tám nghìn. Tần Vũ này không nhất định là Tần Vũ của phàm nhân giới.

- Điều này ta rõ.

Vũ Hoàng gật đầu nói.

- Có điều Tần Vũ theo lời Ngọc Thanh Tử truyền tấn thì trưởng bối sư môn của hắn cũng vô cùng lợi hại, chí ít là cấp Tiên đế, Tần Vũ tuy nhiều nhưng Tần Vũ có trưởng bối sư môn lợi hại như vậy chẳng có bao nhiêu đâu.

Tri Bạch gật đầu tán đồng.

Vũ Hoàng mỉm cười:

- Bất kể ra sao cũng phải điều tra xem. Nếu đúng là Tần Vũ ở

phàm nhân giới đó thì những ngày tháng sau này sẽ không quá buồn chán nữa.

Không quá buồn chán?

Đương nhiên, Mê Thần đồ quyển, Vạn Thú phổ, thần khí của Nghịch Ương tiên đế đủ để cho tiên ma yêu giới hỗn loạn thêm một lần nữa.

Tần Vũ này, Tần Vũ kia, có phải chỉ là một người? Khuôn mặt Vũ Hoàng điểm một nụ cười, mục quang hướng tới phương Nam, giống như xuyên qua khoảng không vô tận nhìn thấy Tần Vũ ở Lam Loan tinh vực.

Chương 320

Vũ Hoàng Chi Lệnh

Website:

Trong Ngọc Kiếm tông tại Hồng Diệp tinh của Ngân Huyền tinh hệ.

Trong phòng chỉ có hai người Tiềm Khải tiên đế và Ngọc Thanh Tửi, lúc này Ngọc Thanh Tử vừa mới từ trong truyền tấn mật trận quay lại.

- Tiềm Khải đạo huynh, chắc hẳn Vũ Hoàng bệ hạ đã truyền lệnh cho huynh rồi.

Ngọc Thanh Tử mỉm cười đi về hướng Tiềm Khải tiên đế. Tiềm Khải tiên đế thu truyền tấn linh châu trong tay lại, gật đầu nói:

- Vừa rồi Vũ Hoàng bệ hạ đích thực đã truyền tấn cho ta.

Ngọc Thanh Tử thăm dò:

- Mệnh lệnh của Vũ Hoàng bệ hạ phải chăng có chút… khiến người không tìm ra manh mối?

- Ngươi cũng nhận được mệnh lệnh sao?

Tiềm Khải tiên đế kinh ngạc hỏi, đợi đến lúc Ngọc Thanh Tử gật đầu, Tiềm Khải tiên đế mới than,

- Ban đầu ta còn cho rằng bệ hạ sẽ để chúng ta giết địch nhân báo

thù cho Vũ Điển. Nào ngờ bệ hạ lại không chút lưu tâm đến việc Vũ Điển bị giết chết, trái lại còn bảo chúng ta hoặc bắt người trong môn phái Tần Vũ, hoặc thi triển thuật "sưu hồn" với bọn chúng.

Vừa rồi Vũ Hoàng đã truyền lệnh cho họ.

Thứ nhất: Bắt giữ bất cứ một người nào trong môn phái Tần Vũ, nếu không có cách gì bắt sống thì phải giết chết rồi thi triển thuật *"sưu hồn"*.

Thứ nhì: Nếu như giết được trưởng bối sư môn của Tần Vũ, tốt nhất là mang di vật của họ trở về.

Ngọc Thanh Tử nhìn về hướng Tiềm Khải tiên đế nghi hoặc hỏi:

- Tiềm Khải đạo huynh, huynh nói mệnh lệnh này của Vũ Hoàng bệ hạ rốt cuộc là vì cái gì đây?

- Lệnh của Vũ Hoàng, hiển nhiên là muốn tìm hiểu rõ nội tình thế lực thần bí của môn phái bọn Tần Vũ.

Tiềm Khải tiên đế suy nghĩ rồi nói,

- Bắt giữ tù binh hoặc thi triển sưu hồn thuật đều là muốn biết nội tình. Còn như sau cùng nói giết trưởng bối sư môn của Tần Vũ rồi mang di vật về, chắc hẳn bệ hạ muốn từ di vật phán đoán ra đôi phương là thế lực phương nào.

- Tiềm Khải đạo huynh nói có lý.

Ngọc Thanh Tử tán đồng.

Tiềm Khải tiên đế và Ngọc Thanh Tử vốn không biết Vũ Hoàng rốt cuộc muốn làm gì. Vũ Hoàng chỉ muốn hiểu rõ Tần Vũ này và Tần Vũ ở phàm nhân giới rốt cuộc có phải một người hay không

mà thôi.

Ngọc Thanh Tử nhíu mày nói:

- Nhìn mệnh lệnh của Vũ Hoàng bệ hạ, hiển nhiên bệ hạ rất coi trọng việc này. Chúng ta bất kể ra sao đều phải thành công. Hơn nữa bệ hạ đã tạm thời giao cao thủ dưới quyền của người trong Lam Loan tinh vực cho hai người chúng ta điều phối.

- Có điều ta vẫn không đủ chắc chắn.

Ngọc Thanh Tử trong lòng không có tự tin.

- Cao thủ dưới quyền bệ hạ trong Lam Loan tinh vực do ngươi và ta điều phối, vậy việc này không khó thành công.

Tiềm Khải tiên đế mỉm cười nói,

- Trong Lam Loan tinh vực còn có không ít cao thủ.

Ngọc Thanh Tử lập tức chắp tay nói:

- Việc này nhờ Tiềm Khải đạo huynh chủ trì đại cục. Đệ tự biết sức mình.

- Vậy cũng được, hiện giờ việc này phải tiến hành trên hai phương diện, thứ nhất là phải tụ tập cao thủ từ bát cấp kim tiên trở lên của Lam Loan tinh vực tới Hồng Diệp tinh, đáng tiếc thế lực của Vũ Hoàng ở Lam Loan tinh vực không mạnh, nơi này quá ít tiên đế cao thủ.

Tiềm Khải tiên đế thở dài rồi tiếp tục nói:

- Thứ nhất là tập hợp cao thủ, thứ hai đó là… ngầm khống chế

hoàn toàn Phong Nguyệt tinh trong tay chúng ta.

Trong mắt Tiềm Khải tiên đế hàn quang loé lên.

- Ý Tiềm Khải đạo huynh là…

Tiềm Khải tiên đế cười bình thản nói

- Tần Vũ đó không phải là khách khanh của Liễu gia sao ? Khống chế hoàn toàn Liễu gia không phải nhất cử nhất động của Tần Vũ nằm trong mắt chúng ta sao ? Đến khi nội ngoại giáp công ta sẽ khiến các cao thủ trong môn phái Tần Vũ không còn đất để lẩn trốn.

- Tam đại gia tộc của một Phong Nguyệt tinh nhỏ bé, muốn khống chế không phải chỉ cần một câu nói thôi sao.

Tiềm Khải tiên đế bình thản nói.

Ngọc Thanh Tử gật đầu cười:

- Cái loại tiểu gia tộc này sợ nhất là gia tộc của mình bị diệt. Lúc này mà bọn họ còn muốn làm vừa lòng các bên được sao, thật là hoang tưởng. Trực tiếp uy hiếp bọn chúng, nếu không tuân theo mệnh lệnh của chúng ta cứ giết sạch ba tiểu gia tộc này là được.

Các gia tộc trên Phong Nguyệt tinh trong mắt *"Tam thập lục quân"* dưới quyền Vũ Hoàng đích thực chẳng là gì cả. Muốn giết sạch là có thể giết sạch.

- Ngọc Thanh Tử , hiện tại cần nhanh chóng truyền tấn cho các cao thủ khác trong Lam Loan tinh vực, bảo bọn họ lập tức đến Hồng Diệp tinh càng sớm càng tốt.

Tiềm Khải Tiên đế thốt lên.

Ngọc Thanh Tử đứng dậy nói：

- Yên tâm。Ta truyền lệnh ngay đây。

Toàn bộ Lam Loan Tinh Vực，trong mười đại tinh hệ chỉ có duy nhất Ngân Huyền tinh hệ là hoàn toàn chịu sự khống chế của thế lực Vũ Hoàng，còn các tinh hệ kia là bị khống chế bởi các thế lực khác nhưng Vũ Hoàng cũng đã sắp đặt không ít cao thủ cắm trong những tinh hệ này。

Nhưng với một mệnh lệnh của Ngọc Thanh Tử。

Phàm là cao thủ đạt đến trình độ bát cấp kim tiên，chỉ cần không phải là bế quan，ai ai cũng hoả tốc đi tới Hồng Diệp tinh của Ngân Huyền tinh hệ。Đám cao thủ của Ngọc Kiếm tông trên Hồng Diệp tinh cũng không ngừng tập kết.

Cao thủ không ngừng tụ họp ở Hồng Diệp Tinh。

Chỉ riêng Ngọc Kiếm tông, cửu cấp kim tiên cao thủ tới mười sáu người, bát cấp kim tiên cũng gần năm mươi. Đây chỉ mới là một mình Ngọc Kiếm tông, trong Ngân Huyền tinh hệ còn có một vài tông phái, mặc dù không bằng Ngọc Kiếm tông nhưng cũng có thực lực không nhỏ.

Ngân Huyền tinh hệ, kể cả Ngọc Kiếm tông trong đó, số lượng cao thủ cửu cấp kim tiên đạt hơn bốn mươi người, còn bát cấp kim tiên thì hơn một trăm người. Cao thủ của các tinh hệ khác trong Lam Loan tinh vực tới Hồng Diệp tinh có một nhất cấp huyền tiên, hơn ba mươi cửu cấp kim tiên, bát kim tiên cũng hơn trăm người.

Chỉ trong mười ngày ngắn ngủi.

Tại Hồng Diệp Tinh đã hội tụ một thế lực khủng bố, thế lực này là đại bộ phận các cao thủ của Vũ Hoàng tại Lam Loan tinh

vực.

Nơi ở của Tiềm Khải tiên đế thực tế không nằm trong Lam Loan tinh vực, có điều lần này ông tới tìm Ngọc Thanh Tử để cùng luyện đan, nên mới bị dính vào chuyện này. Đương nhiên có thêm Tiềm Khải tiên đế, đoàn cao thủ đông đúc này càng thêm tin tưởng gấp trăm lần.

Nhất cấp huyền tiên đến từ tinh hệ khác tên là Hạ Hoa. Mặc dù Hạ Hoa này đạt đến cảnh giới nhất cấp huyền tiên nhưng không nằm trong *"Tam thập lục quân"*.

Muốn gia nhập *"Tam thập lục quân"*, thực lực rất quan trọng nhưng thế lực còn quan trọng hơn. Ví như Ngọc Thanh Tử có thực lực bản thân rất tốt , thêm vào có *"Ngọc Kiếm tông"* sau lưng mới có thể trở thành một trong *"Tam thập lục quân"*.

Để lại một bộ phận nhân mã giữ tông phái.

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử tiên đế, cùng với Hạ Hoa tiên đế, ba đại cao thủ huyền tiên dẫn theo bảy mươi cửu cấp kim tiên, hai trăm bát cấp kim tiên. Thế lực mạnh mẽ này chuẩn bị xuất phát đến Phong Nguyệt tinh.

Đương nhiên trước khi xuất phát đã hoàn toàn khống chế ba gia tộc tại Phong Nguyệt tinh trong lòng bàn tay.

Mặc cho các cao thủ tề tụ tại Hồng Nguyệt tinh, Tần Vũ ở Phong Nguyệt tinh lại chẳng hề biết đến. Dù sao thì hiện nay nghe lệnh Tần Vũ chỉ là Liễu gia, gia tộc của một tinh cầu, còn chưa có năng lực thu thập được tin tức các cao thủ hội tụ ở Hồng Diệp tinh.

Trong Bạch viên, Tần Vũ đang ngồi bên một cái bàn đá lẳng lặng uống rượu, ba người bọn Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng ngồi riêng một bàn.

- Khổng Lam.

Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

- Không biết chủ nhân có việc gì sai bảo?

Khổng Lam liền nhìn về phía Tần Vũ đợi lệnh.

Tần Vũ bình thản nói:

- Hôm nay ta có một việc phiền não, nếu không phải vì việc này thì ta đã sớm rời khỏi Phong Nguyệt tinh.

- Chủ nhân lo cho... Hàn Thư công tử?

Khổng Lam dò hỏi.

Tần Vũ gật đầu, thở dài nói:

- Dù sao đây cũng là đệ tử mà ta thu nhận, ta cũng không thể bỏ mặc được. Có điều trên đường tới Yêu giới có nhiều nguy hiểm không thể biết trước được, với thực lực hiện tại của Hàn Thư mà đi theo ta thì rất nguy hiểm.

- Vậy thì để hắn ở lại Phong Nguyệt tinh đi.

Đồ Cương bỗng lên tiếng.

Tần Vũ lắc đầu.

Để Hàn Thư lại đây, thực sự hắn rất nhẹ lòng.

Nhưng mà dù gì thì mình cũng là sư tôn, đường đến yêu giới phải mất bao lâu, ngay cả bản thân Tần Vũ cũng không nắm chắc. Đến yêu giới còn tụ họp với các huynh đệ của mình, hao phí thời gian mấy ngàn năm cũng là bình thường.

Chẳng lẽ bản thân mình là sư tôn mà lại vứt bỏ gã đệ tử trong trong mấy ngàn năm này?

- Hay là để Hàn Thư công tử ở trong Thanh Vũ tiên phủ.

Đạm Mộng đề nghị.

Tần Vũ lắc đầu cười nói:

- Không được. Trong Thanh Vũ tiên phủ không có ai cả, Hàn Thư hiện giờ có bao lớn? Nếu như để hắn ở mãi trong Thanh Vũ tiên phủ mà không có một người nào bên cạnh, hắn sẽ không chịu nổi đâu.

Thế này không được, thế kia cũng không ổn.

Tần Vũ thực là có chút nhức đầu.

Thật ra Tần Vũ cũng quá để ý, tu chân giả thu đồ đệ đâu có ai luôn theo dõi đồ đệ?

Sư phụ chỉ dẫn đường, còn tu hành là do bản thân mỗi người.

Tùy tiện cấp một bộ công pháp cho đệ tử, về sau y tự tu luyện. Môn đệ không hiểu thì dùng truyền tấn linh châu hỏi bất cứ lúc nào cũng được. Hà tất phải luôn luôn có mặt bên cạnh?

Nếu thật sự không không có biện pháp thì chỉ có thế học cùng những tu chân giả bình thường thôi. Tần Vũ thầm hạ quyết tâm.

Điều hắn muốn làm nhất bây giờ là đi tới Yêu giới xa xôi mờ mịt.

Trong lúc Tần Vũ đang suy nghĩ thì Liễu Hàn Thư chạy vào, trên mặt đầy hưng phấn.

- Sư tôn.

Liễu Hàn Thư đứng bên Tần Vũ, sự hưng phấn hiện cả lên trên mặt.

- Hàn Thư, có chuyện gì mà cao hứng như vậy?

Tần Vũ cười hỏi.

Liễu Hàn Thư cắn môi, sau đó thu hết can đảm nói:

- Đệ tử thích một cô gái.

- Ồ.

Tần Vũ thốt lên, đột nhiên giật mình trợn mắt nhìn Liễu Hàn Thư:

- Ngươi nói cái gì? Ngươi thích một cô gái?

- Vâng.

Liễu Hàn Thư gật đầu, gương mặt đầy vẻ hưng phấn,

- Con vừa mới quen cô ấy, con người cô ấy rất tốt, nói chuyện với con rất hợp. Có điều cô ấy không phải là người của Phong Nguyệt tinh.

Liễu Hàn Thư có chút tiếc nuối.

- Nói đi, nữ hài tử đó đối với ngươi như thế nào?

Tần Vũ trái lại có vẻ thích thú.

Liễu Hàn Thư hơi bối rối:

- Điều này, ôi, con cảm thấy nữ hài đó có vẻ… cũng có ý với con.

- Không biết xấu hổ!

Đạm Mộng đứng bên bật cười.

Trên mặt của Đồ Cương và Khổng Lam cũng thoáng nét tiếu ý. Nhìn thấy vẻ cười cười trên mặt của mọi người, Liễu Hàn Thư không khỏi bối rối, nhưng một lát sau hắn ngẩng đầu lên nói:

- Thích thì bảo là thích, hơn nữa con thật sự cảm thấy cô ấy cũng có ý với con.

- Sư tôn, con muốn theo đuổi cô ấy, con muốn kết vợ chồng với nàng!

Liễu Hàn Thư đột nhiên nhìn Tần Vũ nói một cách kiên định.

Tần Vũ thầm thở dài trong lòng.

Đứa đệ tử này dũng cảm hơn mình nhiều, khi xưa tình cảm thực của mình đối với Lập Nhi cứ giấu mãi trong đáy lòng không dám nói ra. Tuy theo thời gian hai người không cần nói ra cũng cảm nhận được tình cảm hai bên dành cho nhau nhưng so với đồ đệ của mình, trên phương diện tình cảm, bản thân không bằng đồ đệ rồi.

- Hàn Thư, ta ủng hộ con, thích thì cứ theo đuổi.

Tần Vũ cười ha ha nói.

Liễu Hàn Thư tiếc nuối nói:

- Có điều cô ấy đã là nhị cấp thiên tiên, con thì mới Không Minh trung kỳ, thực lực chênh lệch không nhỏ. Hơn nữa, gia thế của nàng

hình như cũng rất lớn.

- Nhị cấp thiên tiên và Không Minh trung kỳ, chênh lệch không thể xem là quá lớn, chỉ cần ngươi nỗ lực khẳng định sẽ có thể đuổi kịp. Còn về gia thế? Hừ, ngươi thích nàng ta thì cứ theo đuổi, không cần phải lo lắng về những thứ như gia thế.

Trong thanh âm Tần Vũ có chút giận dữ.

Gia thế ư?

Gia thế của Lập Nhi sợ rằng không nhỏ đâu, chỉ riêng năng lực xé rách không gian trong chớp mắt của Lập Nhi, còn có tên *"Chu Hiển"* gì đó nữa, thì có thể thấy chủng tộc của Lập Nhi phi phàm đến mức nào.

- Vi sư ở đằng sau ủng hộ con.

Tần Vũ khích lệ.

Tuy nhiên, trong lòng Tần Vũ lại thầm than: Ta ủng hộ Hàn Thư nhưng ai có thể ủng hộ ta đây?

Tuy Lan thúc ủng hộ mình nhưng sức ảnh hưởng của Lan thúc tối đã chỉ có thể giữ Lập Nhi không bị gả cho người khác, chưa đủ để giúp mình ở bên Lập Nhi, mọi việc chỉ biết dựa vào bản thân thôi.

- Cám ơn sư tôn.

Liễu Hàn Thư trong lòng mừng rỡ, đồng thời hắn đưa cho Tần Vũ một khối ngọc giản:

- Sư tôn, trong này có hình ảnh của cô gái đó, người xem sẽ biết.

- Ồ!

Tần Vũ nhận lấy rồi dùng tiên thức lướt qua, không khỏi có chút kinh hãi.

Thì ra cô nương mà gã đệ tử này thích lại chính là… lục y nữ tử mà Tần Vũ trước đây đã gặp ở Phiêu Phong trà lâu. Tần Vũ còn nhớ rõ, mười năm trước, trong khi hắn đi giết người của Nghiêm gia đã gặp lục y nữ tử, khi đó cô nương này mới chỉ là nhất cấp thiên tiên.

Gần mười năm, nữ tử nọ đã bước vào cảnh giới nhị cấp thiên tiên.

- Xem ra cô gái mà tên đệ tử này của ta thích có gia thế thật sự là không bình thường rồi, hình như các thị nữ của lục y nữ tử này đều đã đạt tới cảnh giới thất cấp thiên tiên.

Nhưng trong lòng Tần Vũ thật ra không có để ý.

Sở hữu , tốc độ tu luyện linh hồn của Tần Vũ siêu việt hơn cả tưởng tượng của bất kỳ tu chân giả nào, đến khi nào có thể đả khai được tầng thứ ba của Vạn Thú phổ, thì khi đó chính Tần Vũ cũng có thể trở thành chư hầu một phương trong tiên ma yêu giới rồi.

Hiện nay Tần Vũ mới chỉ mở được tầng hai của Vạn Thú phổ đã có thể xem là một thế lực mạnh rồi. Hắn đấu không lại thế lực lớn nhưng các thế lực nhỏ cũng không làm gì được hắn.

Mấy ngày nay Liễu Hàn Thư thường cùng lục y nữ tử dạo chơi trong Liễu Phong thành, Tần Vũ có thể thông qua *"nụ cười ngây ngô"* của Liễu Hàn Thư mà biết rằng tên đệ tử này thực sự thích cô gái kia.

Bạch viên.

Tần Vũ nhắm mắt dựa lan can của đình thai, chốc chốc uống một ngụm rượu trong bầu. Một chốc sau… Liễu Danh Hàn đi tới đình thai nhìn thấy Tần Vũ nhắm mắt lại, cũng không lên tiếng quấy rầy.

- Liễu tiên sinh tới đây vì chuyện gì thế?

Tần Vũ đột nhiên mở mắt ra nhìn Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Tần tiên sinh, ngày mai chính là cuộc tỷ thí để tranh quyền nắm giữ truyền tống trận của tinh cầu, địa điểm chính là bình nguyên rộng lớn bên cạnh truyền tống trận, mong rằng đến lúc đó Tần tiên sinh có thời gian tới xem.

Nói xong liền đưa ra một cái thiếp mời.

Tần Vũ đưa tay nhận lấy:

- Có thời gian ta sẽ đến xem.

Nói xong Tần Vũ nhắm mắt lại.

- Vậy ta không quấy rầy Tần tiên sinh nữa, cáo từ.

Liễu Danh Hàn mỉm cười nói.

Tần Vũ cũng không lên tiếng, vẫn cứ nhắm mắt như vừa rồi, hưởng thụ cảm giác ngọn gió nhè đùa trên mặt. Tần Vũ rất ưa thích cảm giác đó, nó rất thoải mái y như khi xưa Lập nhi vuốt ve trên khuôn mặt.

Chương 321

Cái Chết Của Hàn Thư

Website:

- Lập Nhi, ta sẽ mau chóng đi tìm nàng

Tần Vũ nói thầm trong bụng.

Nhắm mắt lại, trong đầu hắn chất đầy kỷ niệm ở cùng với Lập Nhi trong quá khứ, đặc biệt là sau khi Lập Nhi phá toái hư không, ánh mắt nhìn hắn ẩn chứa vẻ quyến luyến vô cùng, miễn cưỡng rời xa. *"Trên thế giới cự li xa nhất là bao nhiêu?"* Tần Vũ đột nhiên mở bừng mắt. Hắn vẫn còn nhớ lúc ở Tiềm Long đại lục đã nghe qua vấn đề như vậy. Hắn còn nhớ đáp án là *"Cự li xa nhất trên thế giới này, chính là ta đang ở trước mặt người mà người không biết ta yêu người"*

Nhưng mà trong lòng Tần Vũ đột nhiên có một đáp án khác.

"Cự li xa nhất trên thế giới, phải là hai người yêu nhau nhưng lại không thể ở bên nhau".

Trái tim Tần Vũ co thắt từng cơn.

Trong quá khứ, lúc ở phàm nhân giới, bên mình Tần Vũ còn có huynh đệ, còn có thân nhân. Tần Vũ chưa cảm giác sự cô độc đó khó chịu đến dường nào. Nhưng mà lúc này, ở tiên ma yêu giới rộng mênh mông, lại là lúc chỉ một mình đơn côi. Tần Vũ không khỏi thường xuyên nhớ đến Lập Nhi.

"Hây"

Tần Vũ bật người dậy, lắc lắc đầu, đánh vào không trung một chưởng.

Nước trong ao bên đình lập tức bị chưởng lực cường đại đánh tung lên, gió nhẹ thổi hơi nước qua mặt làm thanh tỉnh lại nhiều.

"Tu luyện, tu luyện, không thể nhàn hạ được."

Tần Vũ thầm nói với mình.

Chỉ cần không để bản thân nhàn hạ, không ngừng khổ tu, hoặc là cùng người đấu trí, đấu sự dũng cảm. Chỉ có như vậy mới có thể khiến bản thân không nghĩ đến Lập Nhi, mới không phải chịu đau khổ vì con tim thương nhớ.

"Không thể chờ đợi được, ở lại hai ngày, sau khi cùng Hàn Thư xem xong trận tỷ thí đó, ta sẽ lập tức xuất phát"

Tần Vũ nghiến răng.

Ngày thứ hai.

Trên bình nguyên bên truyền tống trận ở Phong Nguyệt Tinh, lúc này dĩ nhiên đã tập kết số lượng lớn cao thủ của ba đại gia tộc ở Phong Nguyệt Tinh. Trận chiến tranh đoạt quyền khống chế truyền tống trận của tinh cầu, có thể xem là một sự kiện lớn nhất của Phong Nguyệt Tinh.

Nghiêm gia, Liễu gia, Vương gia, trận so tài giữa ba nhà tất nhiên phải đánh lẫn nhau.

Nghiêm gia đối đầu với Liễu gia, Liễu gia đối đầu với Vương gia, Vương gia đối đầu với Nghiêm gia. Tổng cộng ba trường tỷ võ để xem nhà nào thắng được số lần tối đa. mỗi trận tỷ thí. Quy củ mỗi trận đều là *"ba trận thắng hai"*

- Liễu gia tất thắng!

- Liễu gia tất thắng!

….

….

Tất cả tử đệ nhà Liễu gia, người nào cũng điên cuồng hét lên, tiếng hét kinh thiên động địa.

Mà tử đệ của Nghiêm gia và Vương gia, người nào người nấy cũng hét lên điên cuồng, tựa hồ như ba nhà đều muốn dùng khí thế trấn áp đối phương.

- Nghiêm Thước, ngươi trừng mắt nhìn ta để làm gì?

Gương mặt Liễu Danh Hàn tràn đầy vẻ kinh dị truyền âm hỏi.

Nghiêm Thước ngồi bên doanh trại đối diện cười lạnh:

- Liễu Danh Hàn, để xem ngươi có thể đắc ý đến lúc nào. Cái chết của đại ca ta, Nghiêm gia chúng ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua, Ngọc Kiếm tông cũng sẽ không bỏ qua.

Liễu Danh Hàn đối với uy hiếp của đối phương chỉ cười nhạt.

Trong doanh trại của Liễu gia, Tần Vũ ngồi trên ghế, còn Liễu Hàn Thư thì đứng bên cạnh Tần Vũ.

- Sư tôn, người nói xem lần này gia tộc nào sẽ thắng? Liễu gia nhà con nắm được bao nhiêu phần thắng?

Liễu Hàn Thư lên tiếng hỏi. Tỷ thí kiểu này cuối cùng phải thắng hai trong ba trận, hoàn toàn không chỉ đơn giản dựa vào cao thủ mạnh nhất.

- Hai đại cao thủ mạnh nhất của Nghiêm gia trong quá khứ đều chết rồi. Lần này nếu mà thắng mới là kỳ quái đó

Tần Vũ cười nhạt, nói.

- Chỉ cần Liễu Danh Hàn đó không phải là thằng ngốc, lần này quyền khống chế truyền tấn trận tất nhiên có thể đoạt được.

Tiên thức của Tần Vũ quét qua một lượt liền biết thực lực của các bên.

Nghiêm Cao vừa chết, đệ nhất cao thủ của ba đại gia tộc ở Phong Nguyệt Tinh lập tức là Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn hễ đánh là thắng, hơn nữa thiên tiên cao thủ cửu cấp của Liễu gia không ít. Thậm chí hai vị trưởng lão đó dường như sắp đạt đến cảnh giới kim tiên rồi. Muốn thắng hai trận cũng đơn giản.

Cuộc tỷ thí trong mắt Tần Vũ hoàn toàn không có ý nghĩa gì lớn.

Tỷ thí vẫn chỉ là tỷ thí, căn bản không phải quyết chiến sinh tử.

Mặc dù nhân mã hai bên tham chiến, bên nào cũng thi triển chiêu số, nhưng mà tối đa chỉ kích bại đối phương mà thôi, hoàn toàn không ra sát chiêu.

Loại tỷ thí như thế diễn ra cũng rất hay. Mỗi trận khoảng vài trăm hiệp. Những chiêu thức đó cũng rất hoa lệ bay bướm. Cuối cùng đả thương đối phương là coi như thắng lợi.

Cục thế quả thật như Tần Vũ đã nói.

Liễu gia đấu Vương gia, thắng 2:0, trận thứ ba căn bản không cần đánh.

Vương gia đấu Nghiêm gia, Vương gia thua.

Vương gia đến phần này mà cũng thua, hoàn toàn mất mặt.

Sau đó, Liễu gia đấu Nghiêm gia, thắng 2:0.

Kết quả không cần phải nghi ngờ, Liễu gia đạt được thắng lợi.

Tiếng la hét vui mừng.

Tiếng hét khiến tai của Tần Vũ cảm thấy ong ong. Bọn tử đệ Liễu gia người nào người nấy hưng phấn vô cùng. Ngoại trừ lần đầu tiên nắm quyền cách đây vài chục vạn năm trước. Đây mới là lần thứ hai.

- Sư tôn, chiêu thức vừa rồi của đại trưởng lão đánh bại gia chủ Nghiêm gia thật quá đẹp, uy lực cực lớn a.

Liễu Hàn Thư chìm đắm trong cuộc chiến ngoạn mục mới vừa rồi.

- Uy lực lớn?

Tần Vũ cười nhạt.

- Một kiếm cực kỳ đơn giản đủ giết chết, hà tất phải lãng phí bao nhiêu năng lượng như thế?

Tần Vũ đối với trận đấu có cảm nhận của riêng mình.

- Hàn Thư, ngày mai ta phải đi rồi.

Tần Vũ đột nhiên nói.

- Ồ! A! Sư tôn, người nói gì?

Liễu Hàn Thư kinh ngạc sửng sốt nhìn chằm chằm Tần Vũ.

Tần Vũ cười nói:

- Ta ở lại Phong Nguyệt Tinh từ trước đến nay là vì chuẩn bị đến yêu giới mà thôi. Bây giờ, ta cũng không thể lại lãng phí thời gian nữa. Vì thế ta quyết định ngày mai sẽ xuất phát.

- Thân là đồ nhi như con cũng phải đi theo sư tôn.

Liễu Hàn Thư nghiến răng nói.

Trong lòng Liễu Hàn Thư hoàn toàn không muốn bỏ cô nương áo xanh (lục y nữ tử). Nhưng mà hắn cũng không muốn li khai sư tôn của hắn.

- Ngươi bỏ qua nữ hài mà ngươi thích được sao?

Tần Vũ cười nói, rồi tiếp:

- Hàn Thư, lần này đến yêu giới, đường đi rất xa. Trên đường còn có rất nhiều nguy hiểm. Ngươi đi theo bên cạnh ta cũng không an toàn. Hơn nữa, trên con đường tu luyện, ngươi cũng không cần lúc nào phải đi theo ta. Sau này, nếu như có vấn đề khó khăn gì có thể trực tiếp thông qua truyền tấn linh châu truyền tin cho ta là được.

Liễu Hàn Thư thất vọng hồi lâu rồi gật đầu.

- Đệ tử tuân mệnh.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Ta cũng không muốn nói lời từ biệt với Liễu Danh Hàn. Tối mai ngươi giúp ta nói một lời.

Đồng thời Tần Vũ lấy ra một cái không gian giới chỉ.

- Ta đi lần này, cũng không biết đến lúc nào mới có thể quay trở về. Không gian giới chỉ này ngươi mau trích huyết nhận chủ. Bên trong cũng có một chút tiên khí, nguyên linh thạch.

Không gian giới chỉ cấp tiên khí (đồ tiên gia).

Liễu Hàn Thư đương nhiên biết sự trân quý.

- Dạ, sư tôn.

Trong lòng lúc nào cũng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà Liễu Hàn Thư lại không nói.

Đêm.

- Đại trưởng lão, Hàn Thư cầu kiến.

Bên ngoài đại sảnh, Liễu Hàn Thư lớn giọng nói.

- Ồ, là Hàn Thư à, vào đi.

Chỉ nghe tiếng của Liễu Danh Hàn từ trong đại sảnh vọng ra, Liễu Hàn Thư lập tức bước vào trong đại sảnh. Mà cùng lúc đó, Liễu Danh Hàn cũng từ phòng sau bước vào trong đại sảnh.

Liễu Danh Hàn ngồi xuống rồi cười nói:

- Hàn Thư à, mau ngồi xuống. Trễ như vầy mà còn kiếm ta có chuyện gì sao?

Liễu Hàn Thư ngồi xuống rồi cười khổ nói:

- Sư tôn của con nói là, người ngày mai sẽ li khai Phong Nguyệt Tinh đến yêu giới. Người hiện tại sai con đến nói một lời với đại

trưởng lão. Ngày mai sư tôn sẽ đi thẳng.

Liễu Danh Hàn giật cả mình, gương mặt trắng bệch.

"Sầm" Liễu Danh Hàn phẩy tay đóng cửa lớn của đại sảnh, rồi Liễu Danh Hàn hấp tấp nói:

- Hàn Thư, con nói sư tôn Tần Vũ của con ngày mai sẽ xuất phát đến Yêu giới. Ngươi chắc chứ?

Liễu Hàn Thư sững người.

- Sao thế, đại trưởng lão? Sư tôn ở đây năm đó không phải là kiếm địa đồ để đến yêu giới sao. Người ở đây cũng ngần ấy năm cũng là rất khó rồi. Chẳng lẽ để cao thủ như sư tôn vĩnh viễn ở lại cái địa phương nhỏ như Phong Nguyệt Tinh này?

Liễu Hàn Thư nói hộ Tần Vũ.

Liễu Danh Hàn cũng cảm thấy biểu hiện của bản thân thái quá khẩn trương, lập tức cười ha ha, nói:

- Không có chuyện gì. Chỉ là Tần Vũ tiên sinh nói đi là đi liền thật khiến ta trở tay không kịp a. Hàn Thư à, ta có thể nhờ ngươi một chuyện được không.

- Đại trưởng lão có chuyện gì xin cứ nói.

Liễu Hàn Thư hấp tấp trả lời.

Đại trưởng lão của Liễu gia nhờ hắn, Liễu Hàn Thư ngược lại có chút hoảng hốt.

Liễu Danh Hàn cười nói:

- Sư tôn Tần Vũ của ngươi đối với Liễu gia ta có ân đức rất lớn. Nếu để Tần Vũ tiên sinh bỏ đi như thế thực sự có vẻ như Liễu gia ta trở thành bất cận nhân tình rồi. Ta xem, ngươi đi nói với sư tôn của ngươi một tiếng, để ông ta ở lại một hai ngày. Ta sẽ chuẩn bị làm một bữa tiệc vui vẻ tiễn đưa Tần Vũ tiên sinh. Hàn Thư, ngươi thấy có được không?

- Cái này …

Liễu Hàn Thư do dự.

- Chẳng qua là một tiệc tiễn đưa thôi mà. Tần Vũ tiên sinh ở Phong Nguyệt Tinh chỗ ta đã lâu như vậy. Ở lại thêm một hai ngày nghĩ chắc cũng chẳng có gì đâu.

Liễu Danh Hàn vội cười rồi nói.

Liễu Hàn Thư lắc đầu bất lực nói:

- Đại trưởng lão, không phải là con không nguyện ý. Chỉ là sư tôn đã nói, người sáng sớm mai sẽ đi ngay. Con biết tính cách của sư tôn. Chuyện người đã quyết định rất khó thay đổi.

Liễu Danh Hàn nhíu mày.

- Liễu Danh Hàn, rắc rối như vậy để làm gì?

Đột nhiên một giọng lạnh lùng vang lên. Một trung niên nam tử từ phòng sau bước ra.

- Đại nhân!

Liễu Danh Hàn lập tức cúi người.

Liễu Hàn Thư nhìn thấy cảnh này trái lại tràn đầy nghi hoặc.

- Đại nhân?

Đại trưởng lão của Liễu gia xưng hô với trung niên nam tử này là *"đại nhân"*. Con người thần bí đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai đây?

Người trung niên nam tử đó hừ lạnh, nói:

- Nhiều lời vậy thế để làm gì. Chuyện này làm không tốt. Liễu gia ngươi cứ đợi bị diệt vong đi

- Diệt Liễu gia?

Liễu Hàn Thư sững người. Lập tức dùng linh thức truyền âm hỏi Liễu Danh Hàn:

- Đại trưởng lão, người này là ai? Vì sao muốn diệt Liễu gia?

Liễu Hàn Thư cũng sợ người trung niên nam tử này cảnh giác, nghi ngờ.

Liễu Danh Hàn nhìn Liễu Hàn Thư, bất lực nói:

- Hàn Thư à. Cứ coi như đại trưởng lão cầu xin ngươi đi. Ngươi mau để sư tôn của ngươi ở lại Phong Nguyệt Tinh thêm một ngày đi. Nếu không … Liễu gia ta thực sự coi như xong.

- Chuyện này là sao? Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Liễu Hàn Thư nhìn thấy cảnh này. Trong lòng bỗng hiện ra đáp án mà hắn không muốn tin.

Gia tộc của bản thân mình đang phối hợp với một thế lực khác, muốn làm chuyện bất lợi với sư tôn của mình.

Liễu Hàn Thư rất dễ dàng phỏng đoán được đáp án.

Nhưng mà, Liễu Hàn Thư không muốn tin.

- Ngươi chính là đồ đệ của tên Tần Vũ đó?

Người trung niên đó lạnh lùng nhìn Liễu Hàn Thư.

- Ngươi nghe ta cho rõ đây. Cho ngươi hai con đường. Một là nghe theo lời của Liễu Danh Hàn, thuyết phục Tần Vũ ở lại thêm một ngày. Đường kia chính là phản kháng lại ta. Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi biết. Ta là bát cấp kim tiên "Ngô Ba". Tất cả nhất cử nhất động của người đều trong tầm chú ý của ta.

- Ngươi đừng cố gắng linh thức truyền âm. Xung quanh đại sảnh, lúc ta bước vào đã được bố trí cấm chế. Ngươi cũng đừng nghĩ sử dụng loại truyền tấn linh châu. Bởi vì ngươi vừa cầm truyền tấn linh châu, là ngươi đã bị ta giết rồi.

Ngô Ba lạnh lẽo nhìn Liễu Hàn Thư.

Một là bát cấp kim tiên. Một mới là Không Minh trung kỳ.

Cách nhau một trời một vực.

- Các ngươi muốn giết sư tôn của ta?

Liễu Hàn Thư nổi giận nhìn bát cấp kim tiên Ngô Ba trước mắt.

- Đúng, ngươi tốt nhất là hợp tác một chút. Chắc là ngươi lúc này cũng đã biết đại khái sự tình.

Ngô Ba cười nhạt, nói.

- Thật là may à. Nếu như ngươi tối nay không đến thông báo, thực có thể để tên Tần Vũ đó trốn mất rồi.

Trong lòng Liễu Hàn Thư lửa giận bừng bừng.

- Phong ấn ta? Ta biết rồi. Các ngươi lo một khi ta chết, linh hồn ngọc giản bể nát. Sư tôn của ta biết ta xảy ra chuyện, sẽ nhìn thấy kế hoạch của các ngươi. Đúng không?

Liễu Hàn Thư cười liếm liếm môi dưới. Toàn bộ nơi con ngươi đều có một chút màu đỏ nhàn nhạt.

- Thông minh.

Ngô Ba cười nhè nhẹ, sau đó một tay chỉ ra, một cổ tiên nguyên lực bắn vào trong người của Liễu Hàn Thư. Lập tức phong ấn nguyên anh của Liễu Hàn Thư. Liễu Hàn Thư muốn tự bạo cũng không thể.

- Vì thế bây giờ ta sẽ không để ngươi chết. Như vậy, Tần Vũ cũng sẽ không biết gì nữa.

Ngô Ba nói tiếp:

- Chết, ngươi tốt hơn biết điều chút. Nếu không chuyện bị phá hỏng. Liễu gia ngươi mấy vạn tử đệ toàn bộ sẽ chết.

- Hàn Thư, vì gia tộc họ Liễu, ngươi nên đáp ứng đi.

Liễu Danh Hàn ở bên cạnh nói.

- Vì gia tộc họ Liễu.

Liễu Hàn Thư bật cười lớn.

- Liễu Danh Hàn, ngươi lúc này mong ta vì gia tộc họ Liễu hi sinh sư tôn, một người đã ban cho ta sinh mệnh thứ hai sao?

Liễu Hàn Thư lúc này gọi thẳng tên Liễu Danh Hàn.

Liễu Danh Hàn sững người.

Bát cấp kim tiên Ngô Ba ngược lại lạnh lùng quan sát toàn bộ. Liễu Hàn Thư xem ra có chút điên cuồng:

- Gia tộc. Ngươi nói gia tộc với ta. Từ nhỏ đến lớn, gia tộc cho ta được cái gì? Một khối hạ phẩm nguyên linh thạch cũng không có. Cho ta chính là sự nhạo báng vô cùng vô tận, sự vũ nhục và trào lộng!

- Từ nhỏ đến lớn, ta ở Liễu gia chỉ là một đối tượng bị sỉ nhục. Đi ra đường không thể đi ở giữa. Đến nhìn người ta cũng không dám nhìn thẳng. Người nào cũng tùy tiện đều có thể sai ta.

Giọng Liễu Hàn Thư có vẻ đau buồn, ánh mắt càng đỏ hơn.

- Ngươi nói với ta gia tộc. Ta có gia tộc sao? Liễu gia cho ta chỉ là sự vũ nhục, chính là sự sỉ nhục. Ta đến một tên mồ côi cũng không bằng!

- Ta đã từng nghĩ cả đời này của ta coi như xong rồi. Thậm chí lúc mẫu thân năm đó chết bên hồ, ta suýt chút nữa là tự sát. Nhưng mà sư tôn đã xuất hiện. Người đối với ta rất chân thành, cải tạo kinh mạch của ta, đối xử với ta không chút coi thường. Thậm chí bởi vì ta mà ở lại cái địa phương nhỏ bé Phong Nguyệt Tinh này gần mười năm. Ta được sống lại. Mười năm nay, không có ai dám coi thường ta. Không ai dám không tôn kính ta. Đến cả đại trưởng lão Liễu Danh Hàn ngươi cũng muốn gọi ta một cách thân mật *"Hàn Thư"*!

Liễu Hàn Thư nổi giận chỉ Liễu Danh Hàn, toàn bộ gương mặt

đỏ rực lên.

Toàn bộ cho đến lúc này, đến Ngô Ba cũng cảm thấy khác thường.

- Ưỡn ngực, thẳng lưng mà đi, sống tiêu sái tự tại. Đó chính là mộng tưởng từ nhỏ đến lớn của ta. Sư tôn đã làm mộng tưởng của ta thành sự thật. Ta mười năm nay đã trải qua rất nhiều khoái lạc.

Trên gương mặt đỏ rực của Liễu Hàn Thư sắp rơi lệ.

- Ta sống đời này, không cầu những thứ khác. Chỉ cầu có thể ưỡn ngực thẳng lưng đi một cách tiêu sái. Chỉ với yêu cầu này, sư tôn đã khiến ta sống khoái lạc mười năm. Ta cũng đã đủ rồi. Nếu như nói đến hối tiếc, có thể chính là cô ta …

Giọng Liễu Hàn Thư trầm xuống.

Đột nhiên Liễu Hàn Thư ngửng đầu, trừng mắt nhìn Ngô Ba:

- Ngươi rất ngạc nhiên. Ngạc nhiên mặt ta vì sao đỏ lên như vậy. Đúng không? Ta nói cho ngươi biết … Đây là một loại độc dược. Một loại độc dược chỉ Phong Nguyệt Tinh mới có. Đáng tiếc a. Độc dược này tiên nhân các ngươi không hiểu biết được. Nhưng mà ta biết.

Ngô Ba sửng sốt, lập tức không ngừng dùng tiên nguyên lực quán nhập vào trong người Liễu Hàn Thư như muốn ngăn lại. Nhưng mà Ngô Ba căn bản không thể hiểu dược tính của loại độc dược này.

Đó chỉ là một loại độc dược đối với tu luyện giả thông thường. Sau khi nuốt vào sẽ khiến mạch máu não bộ nổ tung. Thất khiếu chảy máu mà chết.

Liễu Hàn Thư dẫu là có nguyên anh. Nhưng mà lại bị phong ấn

rồi. Một khi thuốc hoàn toàn phát tác. Mạch máu não bộ của Liễu Hàn Thư bể nát. Linh hồn không cách chi dung nhập vào nguyên anh, tự nhiên sẽ tan biến.

Phương pháp duy nhất của Ngô Ba, là giải trừ phong ấn, để linh hồn của Liễu Hàn Thư dung nhập nguyên anh. Đáng tiếc … Ngô Ba thực không dám giải trừ phong ấn. Một khi giải trừ, đoan chắc Liễu Hàn Thư sẽ lập tức truyền tấn cho Tần Vũ hoặc là *"tự bạo"*.

Vì thế bất luận thế nào, Liễu Hàn Thư chết chắc.

- Sư tôn, đồ nhi có mười năm tự tôn này, so với những kẻ tầm thường sống trăm năm, ngàn năm còn sung sướng hơn. Cái chết của đồ nhi, có thể làm sư tôn biết được nguy hiểm. Đồ nhi coi như đã đủ rồi.

Trên mặt Liễu Hàn Thư có nét cười, chỉ là khóe miệng, lỗ mũi đều xuất huyết từng dòng máu tươi. Con mắt cũng đỏ tươi.

- Cả đời này của ta, điều đáng tiếc duy nhất chính là … nàng.

Trong mắt Liễu Hàn Thư có nét quyến luyến không nỡ rời. Tình yêu vừa mới bắt đầu lại đã kết thúc.

- Rầm!

Thất khiếu chảy máu, Liễu Hàn Thư từ từ ngã bổ xuống.

Và cùng thời khắc đó, linh hồn ngọc giản của Liễu Hàn Thư trong Diễm Huyền giới chỉ cũng *"Tách"* một tiếng bể nát …

Chương 322

Mưa Máu Nơi Phong Nguyệt Tinh

- Hỏng rồi!

Bát cấp kim tiên Ngô Ba sắc mặt biến đổi, lập tức rút ra truyền tấn linh châu:

- Sư tổ, đại sự không hay rồi. Tên Tần Vũ đã biết được kế hoạch của chúng ta rồi. Xin người mau mau đến Phong Nguyệt Tinh. Nếu chậm thì bọn chúng sẽ chạy mất.

Và trên Hồng Diệp Tinh.

Ngọc Thanh Tử nhận được truyền tấn này. Cả người như bị một gậy gõ vào đầu, tức giận chửi:

- Thành công thì ít, hỏng việc thì nhiều. Chỉ có phá là giỏi!

Ngọc Thanh Tử căn bản không kịp đi trừng phạt tên đệ tử đó. Cái y cần hiện tại chính là lập tức kêu người xuất phát.

- Ta và Tiểm Khải đạo huynh cùng với Hạ Hoa xuất phát đầu tiên. Sau đó cửu cấp kim tiên đi trước, bát cấp kim tiên đi sau cùng. Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đến Phong Nguyệt Tinh.

Tiên thức của Ngọc Thanh Tử bao trùm toàn bộ Hồng Diệp Tinh.

Bọn kim tiên có mặt tham gia chuyện này đều nghe rõ hiệu lệnh lần này.

- Ngọc Thanh Tử, có chuyện gì thế?

Tiên đế Tiềm Khải truyền âm hỏi.

Ngọc Thanh Tử rất tức giận. Chuyện này quả thực Vũ Hoàng đã giao phó cẩn thận kỹ lưỡng. Nếu như bọn họ làm hỏng chuyện, thì đây thực là một điều tồi tệ.

- Ta cũng không hiểu rõ lắm đệ tử được phái đi Phong Nguyệt Tinh đã làm rối tung chuyện thế nào. Không ngờ lại để tên Tần Vũ đó biết được chúng ta sắp đối phó hắn. Tiềm Khải đạo huynh, Hạ Hoa, ba người chúng ta đi mau mau. Cho dù thế nào cũng đều không để cho bọn chúng đào tẩu!

Ngọc Thanh Tử truyền âm trả lời.

- Lệnh của Vũ Hoàng, sao dám chống lại?

Tiên đế Hạ Hoa cũng truyền âm nói.

Rồi sau đó, ba đại tiên đế mạnh nhất, từng người thuấn di đến bên truyền tống trận của Hồng Diệp Tinh. Chỉ trong chốc lát, gần bảy mươi cửu cấp kim tiên, khoảng hai trăm bát cấp kim tiên đều tề tựu về bên truyền tống trận ở Hồng Diệp Tinh.

Nhưng mà truyền tống trận mỗi lần chỉ truyền tối đa mười người. Hơn nữa, từ Hồng Diệp Tinh đến Phong Nguyệt Tinh hoàn toàn không có truyền tống trận đi thẳng. Muốn từ Hồng Diệp Tinh đến Phong Nguyệt Tinh, tất phải trải qua tinh cầu trung chuyển khác.

- Đi.

Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải và Hạ Hoa, ba đại tiên đế lập tức bước vào một truyền tống trận. Chỉ thấy ánh sáng chói lòa, ba đại

tiên đế lập tức bị truyền tống đi mất.

Đồng thời có mười cửu cấp kim tiên được truyền tống ở một truyền tống trận khác.

Từ Hồng Diệp Tinh đến Phong Nguyệt Tinh, có hai đường. Mà bọn Ngọc Thanh Tử chọn con đường gần nhất.

Một đường là đường bắt đầu không ngừng truyền tống kim tiên cao thủ. Mục đích của bọn họ đều là Phong Nguyệt Tinh, một tinh cầu không có tiếng tăm gì lớn. Nhưng mà hôm nay, Phong Nguyệt Tinh trở thành một đêm huy hoàng nhất trong lịch sử sau này.

Đêm nay, cao thủ trên Phong Nguyệt Tinh số lượng cực nhiều, hoàn toàn vượt ngoài những gì ghi trong lịch sử.

Ba đại tiên đế, bảy mươi cửu cấp kim tiên, hai trăm bát cấp kim tiên. Đây là một thực lực to lớn đến ngần nào. Đến thất cấp kim tiên cũng không có tư cách tham gia. Người đi đều là cao thủ.

Khổng Lam, Đồ Cương, Đàm Mộng ba người đang đứng hầu phía sau Tần Vũ. Mà Tần Vũ lại đang nhìn lên quầng sáng đỏ sậm từ mặt trắng trên trời. Ánh trăng của Phong Nguyệt Tinh là màu đỏ. Đây là một điểm quả thật cực kỳ đặc thù.

Sáng sớm mai sẽ ra đi. Tần Vũ trái lại ban đêm không muốn ngủ.

Đột nhiên Tần Vũ thay đổi sắc mặt. Lật tay lên, mấy miếng vụn của ngọc giản xuất hiện trên tay Tần Vũ.

- Hàn Thư. Hàn Thư xảy ra chuyện rồi!

Sắc mặt Tần Vũ cau lại cực kỳ khó coi. Cả hai mắt trợn tròn lên, nhìn vào mấy mảnh vụn của ngọc giản trên tay.

Tần Vũ nắm tay trái có những mảnh vụn không ngừng run run.

Tiên thức trong chớp mắt tỏa ra, bao trùm toàn bộ Liễu Phong Thành.

Từ lúc linh hồn dung nhập vào Lưu Tinh Lệ, năng lực cảm ứng tiên thức của Tần Vũ đạt đến một trạng thái cực kỳ khủng khiếp. Cấm chế của một bát cấp kim tiến bố trí căn bản không ngăn được Tần Vũ.

Tiên thức đã phát hiện rõ ràng sự tồn tại của Ngô Ba và cả Liễu Danh Hàn, còn có Liễu Hàn Thư té xuống không lâu.

Chỉ thấy không khí rung động một trận.

Cả người Tần Vũ đột nhiên mất tích.

Khổng Lam ý nghĩ cảm ứng, một lúc liền phát hiện chỗ của Tần Vũ. Ba đại cửu cấp yêu vương cũng thi triển thuấn di lập tức li khai Bạch Viên.

.....

.....

Trong đại sảnh ở nơi của Liễu Danh Hàn.

Liễu Hàn Thư vừa ngã xuống. Ngô Ba vừa mới dùng truyền tấn linh châu truyền tấn xong, cả người Tần Vũ đã từ không trung xuất hiện trong đại sảnh. Tần Vũ lập tức đến bên người Liễu Hàn Thư nâng Liễu Hàn Thư dậy.

- Hàn Thư, Hàn Thư!

Hô hoán của Tần Vũ vô ích. Linh hồn đã tan, Liễu Hàn Thư sao có thể trả lời hắn được?

Tần Vũ cả người run run.

- Liễu Danh Hàn.

Tần Vũ trừng mắt nhìn Liễu Danh Hàn. Hai mắt như độc xà muốn báo thù.

- Ngươi, đại trưởng lão của Liễu gia, không ngờ lại cùng với người khác hại chết đồ đệ của ta. Hại chết đồ đệ duy nhất của ta!

- Không, không phải là như thế mà.

Liễu Danh Hàn khiếp sợ giải thích.

- Là Ngọc Kiếm Tông, không có quan hệ với ta.

Lúc này Tần Vũ sao mà tin lời giải thích của lão.

Xoạt!

Cả người Tần Vũ chớp một cái là đến trước mặt Liễu Danh Hàn. Tốc độ nhanh đến mức kinh người. Đây là tốc độ lần đầu tiên sau khi Tần Vũ đạt được *"Ám Tinh hậu kỳ"* toàn lực thi triển.

Đến bát cấp kim tiên Ngô Ba cũng giật mình phát hiện, tốc độ của bản thân không bằng Tần Vũ.

- A.

Cả người Liễu Danh Hàn khiếp sợ cả lên.

- Phụp.

Bàn tay như vũ khí sắc nhọn đâm thẳng vào bụng của Liễu Danh Hàn. Rồi chụp lấy nguyên anh của Liễu Danh Hàn. Liễu Danh

Hàn kinh sợ đến run rẩy cả người.

Đối mặt với tốc độ của Tần Vũ, lão căn bản không kịp phản ứng.

Bí kỹ Ma Đạo – Sưu Hồn!

Tần Vũ lần nữa triển khai Sưu Hồn bí thuật. Có phụ trợ của Lưu Tinh Lệ, Tần Vũ dễ dàng hiểu được mọi chuyện.

Cho dù là kế hoạch âm thầm của Ngọc Kiếm Tông, kể cả mọi chuyện phát sinh trong đại sảnh. Hễ những gì mà Liễu Danh Hàn xem qua, bây giờ Tần Vũ cũng rõ ràng tường tận y chang như vậy.

Trong đầu Tần Vũ không thể không thấy toàn bộ cảnh tượng.

- Ngươi nói gia tộc với ta. Ta có gia tộc sao? Liễu gia cho ta chính là vũ nhục, chính là sự sỉ nhục. Ta đến cả một cô nhi cũng không giống!

Bộ dạng điên cuồng của đệ tử mình khiến trong lòng Tần Vũ rung động.

Tuyệt vọng?

Lúc bản thân còn nhỏ chẳng phải cũng thường như thế?

- Ngươi kinh ngạc, kinh ngạc mặt của ta vì sao đỏ như vậy. Đúng không? Ta nói cho ngươi biết, đây là một loại độc dược. Một loại độc dược chỉ Phong Nguyệt Tinh mới có. Đáng tiếc a, độc dược này bọn tiên nhân các ngươi không biết nhưng mà ta biết.

Toàn bộ biểu tình điên cuồng không cần gì của đệ tử mình khiến Tần Vũ chấn động trong tâm.

Hận a.

Cho dù là địch nhân có đến thì đã làm sao? Có thể giết được sư tôn của con sao? Đồ nhi ngốc ạ!

Đều tại vi sư, ta không để con biết năng lực chân chánh của ta. Sư tôn của con có Thanh Vũ Tiên Phủ, có Vạn Thú Phổ, sợ cái gì, phải sợ ai? Vì ta, không ngờ con tự sát mất rồi. Chỉ là để có thể đề tỉnh ta, để ta không trúng mai phục.

Đồ nhi ngốc a!!!

- Sư tôn, đồ nhi có mười năm tự tôn này, so với kẻ tầm thường trăm năm, ngàn năm còn sung sướng hơn. Cái chết của đồ nhi, có thể khiến sư tôn người biết được nguy hiểm, đồ nhi cũng coi như là đã đủ.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh đồ đệ của mình thất khiếu chảy máu. Toàn bộ tâm linh đều run lên.

Trong lúc thẫn thờ.

Tần Vũ dường như nhìn thấy lúc phụ vương của mình độ kiếp năm đó. Cảnh mình và địch nhân đồng quy ư tận. Cũng cương quyết như vậy, cũng không quan tâm đến chuyện gì.

"Ta cả đời này, điều đáng tiếc duy nhất chính là … nàng" Liễu Hàn Thư thất khiếu chảy máu như nói mê. Trong ánh mắt gần như lạc thần lúc đứng trước cửa tử thần lại có ẩn một chút quyến luyến.

Trong ký ức đang nhìn, Liễu Hàn Thư thẳng người từ từ ngã bổ xuống, lúc va xuống mặt đất phát ra tiếng *"sầm"*.

Con tim Tần Vũ phảng phất bị đánh một tiếng *"sầm"*.

Cả người giật nảy lên.

- A!

Tần Vũ toàn thân rúng động, hai tay run rẩy. Cơ bắp cả người căng đến tột độ, nổi gân xanh.

Hai mắt như sư tử nổi giận tàn khốc trừng Ngô Ba ở không xa:

- Ngọc Kiếm Tông! Ta bắt ngươi, nợ máu trả máu!!!

- Thực lực cỡ nhị cấp, tam cấp kim tiên.

Ngô Ba từ khí tức tỏa ra của Tần Vũ dễ dàng điều tra ra thực lực của Tần Vũ. Trong lòng tự nhiên cực kỳ khinh thị, bản thân là bát cấp kim tiên, hơn nữa lại là kiếm tiên.

- Keng!

- Keng!

Ngô Ba giơ tay cầm chuôi kiếm sau lưng….bạt kiếm!

Gần quá.

Chỉ trong khoảng cách chưa đến mười mét, một cao thủ bát cấp kim tiên, một cao thủ Ám Tinh hậu kỳ, hai người căn bản không cách gì tránh né được.

Bóng người và kiếm khí va vào nhau!

Trên người Tần Vũ khoác chiến giáp cực phẩm tiên khí. Mà chiến giáp thần khí của hắn lại giấu trong cơ thể lúc nào cũng thể hiện ra.

Đạo kiếm khí bén nhọn đó đánh vào chiến giáp cực phẩm tiên khí. Kiếm khí vẫn chưa công phá được chiến giáp.

Nhưng mà thứ kình lực *"cách sơn đả ngưu"* lại đánh vào cơ thể

của Tần Vũ. Thậm chí tập kích vào bụng của Tần Vũ.

Trên mặt Ngô Ba có một nét cười đểu.

Nguyên anh dễ vỡ, tam cấp kim tiên đối diện với chiêu này chết chắc không nghi ngờ.

Đáng tiếc, Ngô Ba tính sai mức độ dẻo dai cường tráng nhục thể của Tần Vũ. Tần Vũ tuy chỉ là một *"Ám Tinh hậu kỳ"*. Nếu như không có các loại vũ khí trang bị, lực công kích tối đa chỉ bằng tam cấp kim tiên.

Nhưng mà thân thể của Tần Vũ so với thân thể của cửu cấp kim tiên còn mạnh hơn. Nói cho cùng, tiên nhân rất ít luyện thân thể.

Quan trọng nhất chính là … trong người Tần Vũ có sinh mệnh nguyên lực vô tận. Vừa mới thụ thương là sinh mệnh nguyên lực đã hoàn toàn khôi phục lại. Hơn nữa … Trong người Tần Vũ cũng không có nguyên anh dễ vỡ mà là *"ám tinh"* ngưng tụ đến cực điểm.

Ảnh hưởng của kình lực đó đối với Tần Vũ căn bản không cần tính. Chỉ là lực công kích của Tần Vũ có thể công phá phòng ngự của bát cấp kim tiên sao?

Ngô Ba, trên người khoác chiến giáp phòng ngự trung cấp tiên khí. Dù chỉ là chiến giáp phòng ngự trung cấp tiên khí, nhưng mà vì thực lực của Ngô Ba cường hãn, Tần Vũ dù sử dụng cực phẩm tiên kiếm cũng không chắc là công phá được.

- Phụp!

Trong tay Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm đâm xuyên qua người của Ngô Ba. Đâm xuyên qua nguyên anh của Ngô Ba. Chiến giáp phòng ngự đó căn bản không có một chút tác

dụng ngăn cản nào.

- Đây là lần đầu tiên ta dùng thần khí "Phá Thiên" giết người.

Trong ánh mắt không tin được của Ngô Ba, Tần Vũ thấp giọng nói chầm chậm.

- Thần khí …. phá…thiên…..

Ngô Ba lại càng không tin hơn. Bất cứ kiếm tiên nào cũng biết thần kiếm "Phá Thiên" mạnh nhất của kiếm tiên "Nghịch Ương tiên đế" năm đó.

Thanh đoản kiếm này, không ngờ là thanh thần khí "Phá Thiên" trong truyền thuyết.

Khoảng cách thực lực của Tần Vũ và đối phương quả thật rất lớn. Nếu như đối phương không phải bởi vì khí tức tỏa ra ban đầu của Tần Vũ, phán đoán thực lực của Tần Vũ cũng chỉ là nhị cấp, tam cấp kim tiên, tuyệt đối sẽ không chết dễ dàng như thế.

Tần Vũ cuối cùng nhờ sự sắc bén không gì so sánh được của thần kiếm "Phá Thiên" giết chết đối phương.

Thần khí.

Đó là lợi khí tuyệt đỉnh, tuyệt đối có thể giết người vượt mấy cấp. Huống chi, Phá Thiên còn là một thanh thần khí trung phẩm. So với hạ phẩm thần khí của Man Càn năm đó, uy lực lại càng lợi hại hơn.

- Đồ nhi ngốc, vi sư còn chưa dùng kiếm tiên khôi lỗi để giết hắn. Mà là tay dùng thần kiếm "Phá Thiên" giết chết hắn

Tần Vũ nhìn thi thể của Liễu Hàn Thư cách một khoảng không xa. Trong lòng không khỏi quặn lên.

Tần Vũ phất tay, thu thi thể của Liễu Hàn Thư.

- Hàn Thư, đợi đến lúc sự tình kết thúc xong, ta sẽ an táng con tử tế. Còn hiện tại … phải khiến cho mấy tên chỉ biết núp trong bóng tối bồi táng theo con.

Tần Vũ ánh mắt nhìn ớn lạnh.

Chỉ thấy thân thể kiếm tiên khôi lỗi thình lình xuất hiện.

Một đạo ánh sáng từ trong thân thể của chính Tần Vũ bay vào trong thân thể của kiếm tiên khôi lỗi. Linh hồn của Tần Vũ đã nhập vào trong thân thể của kiếm tiên khôi lỗi.

Vẫy tay một cái, Tần Vũ đem nhục thể của chính mình thu vào trong Thanh Vũ Tiên Phủ. Nhục thân của bản thân đương nhiên so với kiếm tiên khôi lỗi quan trọng hơn. Xét cho cùng, chỉ dựa vào nhục thân của bản thân mới có thể tu luyện. Hơn nữa thân thể của bản thân có khả năng phát triển không giới hạn.

Chỉ là … bây giờ nói về mức độ cứng cáp, thì kiếm tiên khôi lỗi vẫn cứng hơn.

Bây giờ, Tần Vũ căn bản không nghĩ đến phòng ngự. Hắn chỉ muốn giết sạch! Điên cuồng giết sạch!!!

Mở toang cửa lớn nơi đại sảnh, ngoài đại sảnh, Khổng Lam, Đồ Cương, Đàm Mộng ba người đang chờ hầu. Bọn họ đã sớm biết Tần Vũ ở trong đó. Chỉ là không dám đi quấy rầy mà thôi.

- Chủ nhân.

Khổng Lam ba người cúi mình.

Tần Vũ ngước đầu nhìn lên ánh trăng nhuộm sắc đỏ sậm:

- Khổng Lam, các ngươi có phát hiện ra dưới ánh trắng đỏ sậm chiếu xuống, mặt đất ở Phong Nguyệt Tinh này vẫn còn chưa đủ đỏ a.

Con ngươi của Khổng Lam co lại, trong mắt chớp lên một tia máu

tàn khốc, lê tiếng:

- Vậy thì phải dùng máu tươi nhuộm đỏ!

Nghe câu trả lời của Khổng Lam, Tần Vũ từ từ gật đầu:

- Ngươi nói rất đúng. Phải dùng máu tươi nhuộm đỏ. Nhưng là dùng máu của cao thủ nhuộm mới đỏ.

Nói xong, ánh mắt của Tần Vũ nhìn lên trời.

Tiên thức mẫn cảm của Tần Vũ đã cảm ứng được có người muốn tới giết rồi.

Ba nhân ảnh tốc độ cực nhanh, khí tức tỏa ra to lớn khiến toàn bộ Liễu Phong Thành trên ngàn vạn tu luyện giả run lên. Những tu luyện giả đều cảm ứng được sự sợ hãi chưa từng có.

Ba vị tiên đế!

Đêm mang màu máu. Ba thân ảnh đứng trên không, ánh mắt lạnh như băng nhìn xuống ba người phía dưới.

- Ba cửu cấp yêu vương, lại là thần thú. Thực lực quả không tệ.

Tiềm Khải tiên đế đứng đầu trong ba người cười nói. Mà lúc đó liên tục mười thân ảnh cũng cực nhanh bay tới. Nhóm mười người cửu cấp kim tiên đầu tiên đã đến.

- Ngươi là người trong sư môn của Tần Vũ?

Tiềm Khải tiên đế nhìn về Tần Vũ. Y cảm thấy Tần Vũ có gì đó quỷ quái.

Trên mặt Tần Vũ chỉ có một nụ cười lạnh đến tàn khốc.

- Đệ tử trong môn hạ chúng ta bị người của ngươi giết rồi.

Tiếng của Tần Vũ vang lên.

- Đó là đệ tử duy nhất của ta. Mà còn là vì ta mà chết.

Trong giọng nói chất chứa lửa giận vô tận. Đó là lửa địa ngục ẩn sâu nơi cửu u.

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử, Hạ Hoa tiên đế ba người căn bản không thèm để ý. Lúc này, từng nhóm từng nhóm cửu cấp kim tiên đều liên tục chạy đến. Chẳng mấy chốc nhóm bát cấp kim tiên cũng tập trung đầy đủ …

- Gần bảy mươi cửu cấp kim tiên, còn có gần hai trăm bát cấp kim tiên.

Tròng mắt của Tần Vũ phát ra những tia sáng ớn lạnh.

Gần ba trăm người trong không trung quây thành hai vòng lớn. Mọi người có mặt đều nhìn về mấy người Tần Vũ bên dưới. Gần ba trăm người, hơn nữa, người kém nhất cũng là bát cấp kim tiên. Khí tức hình thành từ nhóm người này đơn giản khiến người ta ngột ngạt.

- Người, gần như đều đến hết rồi.

Tiếng của Tần Vũ vang lên.

Các kim tiên có mặt nghe xong câu đó đều không khỏi sững người.

Tần Vũ hít sâu một hơi, trong lòng thầm nói:

- Đồ nhi ngốc, có chuyện vi sư trước nay không biết. Thân thể cực cứng của kim tiên khôi lỗi, thêm vào đó là thần kiếm "Phá Thiên" công kích cực mạnh. Hai thứ đó kết hợp lại sẽ có uy lực bao lớn đây?

Tần Vũ quét ánh mắt về vô số kim tiên vây quanh.

- Bất quá, hôm nay vi sư sẽ tự mình thí nghiệm một phen!

Chương 323

Bồi Táng Ba

Dịch giả: khinhkhonghoc

Biên dịch: Dịch giả TTV

Lần này thủ lĩnh của đoàn người phe Vũ Hoàng không nghi ngờ gì chính là Tiềm Khải tiên đế, dù gì Tiềm Khải tiên đế là ngườiđứng đầu tam thập lục quân dưới trướng Vũ Hoàng, vô luận về thực lực cũng như địa vị đều cao hơn Ngọc Thanh Tử rất nhiều

- Là ngươi sát hại đồ đệ Vũ Điển của ta?

Ngọc Thanh Tử trên cao nhìn xuống quát.

Hôm nay đám người Ngọc Thanh Tử nghĩ rằng mọi thứ đã nằm trong tầm kiểm soát, Ngọc Thanh Tử muốn trước lúc động thủ, làm rõ ràng kẻ giết đồ đệ Vũ Điển của mình rốt cuộc là ai.

- Là ta.

Tần Vũ ngẩng đầu lạnh lẽo nhìn Ngọc Thanh Tử.

- Ta không chỉ đã giết hại Vũ Điển, hôm nay ta còn muốn giết nhiều đệ tử của người hơn nữa.

- Khoác lác không biết nhục.

Ngọc Thanh Tử trừng mắt nhìn.

Lúc này, trong đầu Ngọc Thanh Tử vang lên truyền âm của Tiềm Khải Tiên Đế:

- Ngọc Thanh Tử, đừng quên lệnh của Vũ Hoàng, chúng ta tốt nhất là bắt sống hắn, nếu không thể thì giết chết sau đó thi triển Sưu hồn chi thuật cũng không muộn.

- Tiềm Khải đạo huynh, là ta đã lỗ mãng.

Ngọc Thanh Tử truyền âm nói

Báo cừu cho Vũ Điển là chuyện nhỏ, hoàn thành nhiệm vụ của Vũ Hoàng mới là trọng yếu

Tiềm Khải Tiên Đế lạnh lùng nhìn Tần Vũ nói:

- Ta là Tiềm Khải Tiên Đế, đứng đầu tam thập lục quân dưới trướng Vũ Hoàng, ta tuyệt không sát hại người vô danh, nhanh chóng nói rõ danh tự.

Tiềm Khải Tiên Đế nghĩ qua chiêu này sẽ biết được đối phương tên là gì

Vũ Hoàng? đứng đầu Tam thập lục quân?

Tần Vũ mặc dù sát khí đang tràn ngập trong ngực, nhưng lời nói của Tiềm Khải tiên đế khiến Tần Vũ từ đáy lòng xuất hiện một tia cảnh giác. Địch nhân vì muốn báo thù cho Vũ Điển, huy động nhân lực lớn như thế này khó mà tưởng tượng nổi.

- Ta tên là gì các ngươi không có tư cách để biết.

Tần Vũ lãnh đạm nói.

Tiềm Khải đạo huynh, không cần nhiều lời với hắn, cứ theo lệnh Vũ Hoàng, trực tiếp giết chết, tới lúc khoảnh khắc hắn chết thi triển sưu hồn thuật cũng không muộn. Ngọc Thanh Tử lạnh lùng nói.

Ngọc Thanh Tử thậm chí quang minh chính đại nói cho cả Tần Vũ nghe.

Ngươi thật cuồng ngạo, Vũ Hoàng bệ hạ dích thân hạ lệnh muốn đối phó ngươi, ngươi há có thể tồn tại? Ngọc Thanh Tử lạnh lùng nhìn Tần Vũ.

Đầu óc Tần Vũ đang nóng bừng, nhưng trong tâm vẫn phải bắt buộc chính mình: tỉnh táo, tỉnh táo, hành động lần này của đối phương là theo lệnh Vũ Hoàng. Cho nên Vũ Hoàng khẳng định đã nghe được cái tên *"Tần Vũ"*, trong khi tại nhân giới vô luận là Thanh Hư quan cùng Âm Nguyệt cung đều có phương pháp cùng với thượng giới truyền lại tin tức. Tên Hoa Nhan tại phàm nhân giới chắc chắn đã báo cho tiên giới biết rõ tình hình, mười đến tám chín phần…ta tên là gì, Vũ Hoàng đã biết.

Đột nhiên Tần Vũ lộ vẻ giận dữ.

Ta không tin, như quả ta muốn chạy trốn, tiên ma, yêu giới rộng lớn mênh mông vô hạn, Vũ Hoàng làm thế nào có thể tìm được ta? Tần Vũ sát ý bắt đầu dâng lên, sự tình này kết thúc ta có lưu tinh lệ hỗ trợ hoàn toàn có thể thu liễm khí tức, ly khai nơi này trực tiếp biến đổi bộ dạng, bất kỳ ai cũng không có khả năng nhận ra ta! Tần Vũ cảm thấy có phần nắm chắc, Về sau không phải lo nghĩ, Tần Vũ ta sợ gì?

Nhất thời Tần Vũ không hề áp chế để nộ hoả hoàn toàn tràn ngập não bộ,

Tiềm Khải đạo huynh, huynh không cần cùng hắn lãng phí thời gian, cứ trực tiếp động thủ giết hắn. Ngọc Thanh Tử khuyên nói.

Tiềm Khải tiên đế nhìn Tần Vũ:

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, ngươi chỉ cần bó tay chịu trói, ít nhất có thể giữ được mạng sống, nếu không…. Ta hạ lệnh một câu,

ngươi hẳn phải chết không sai.

Chết không sai? Tần Vũ liếm môi, trong mắt loé lên một đạo huyết địa quang mang.

Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng ba người vẫn đứng lắng lặng đợi lệnh Tần Vũ

Vũ Hoàng, ngươi trả giá cao như vậy chắc muốn biết được thân phận của ta, ta đây cũng không để ngươi thất vọng, Tần Vũ trong lòng dũng xuất một cỗ sát ý điên cuồng, đồng tử không khỏi co rút lại

Tiềm Khải tiên đế thấy biểu tình Tần Vũ như vậy, biết đối phương không chịu đầu hàng, lập tức ra lệnh:

- Mọi người nghe lệnh, không tiếc hết thảy tiêu diệt bốn người.

Rõ!

Bảy mươi cửu cấp kim tiên, hai trăm bát cấp kim tiên đồng thời nhận lệnh, thanh âm chấn động thiên địa, tất cả tu luyện giả Liễu Phong thành trong lòng run rẩy, chỉ dám lặng lẽ nhìn qua cửa sổ nhìn lên những bóng người trên không Liễu phong thành.

Hô!Hô!Hô Giống như một trận mưa tên, vô số kiếm khí, quang hoa trực tiếp hướng bốn người phía dưới vọt tới.

Tần Vũ bốn người ở dưới hoàn toàn bị kiếm khí, quang hoa bao vây.

... ...

Vạn thú phổ nội, bát cấp yêu vương, cửu cấp yêu vương tất cả lên cho ta!

Trong khi Tiêm Khải tiên đế hạ lệnh đồng thời Tần Vũ cũng

tâm niệm truyền lệnh.

"Bốn mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch, thân thể kiếm tiên khôi lỗi có thể làm tiêu hao bao nhiêu?" Đồ nhi ngốc, đây là đêm máu vi sư dùng để tế ngươi. Tần Vũ nhìn kiếm khí phóng tới, cả người đột nhiên biến động.

Toàn thân Tần Vũ hoá thành một đạo bóng mờ đen, trực tiếp xuyên nhập trận doanh cửu cấp kim tiên trên không, chớp mắt máu tươi tung tóe giữa bầu trời đêm, bóng Tần Vũ đi tới đâu, chỗ đó từng tên kim tiên cấp chín rụng rơi.

Những cửu cấp kim tiên đó bụng đều bị xuyên thủng, nguyên anh của chúng cũng bị xuyên thủng.

Tần Vũ nhờ vào sự phòng ngự mạnh mẽ của kiếm tiên khôi lỗi, căn bản không để ý đến tiên kiếm, kiếm khí của đối phương công kích, toàn thân với tốc độ nhanh nhất dựa vào thần kiếm *"Phá Thiên"* sắc bén giải quyết tính mạng của đối phương.

Sao có thể thế được…..

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử, Hạ Hoa tiên đế đều chấn động.

Cho dù là tiên đế, lực phòng ngự thân thể hoàn toàn không thể đạt được như Tần Vũ, không coi sức tấn công của cửu cấp kim tiên vào đâu. Tần Vũ đã hạ sát liên tục mười hai cửu cấp kim tiên,

Đồ sát, đây chính là đồ sát

A…Tiếng kêu thảm liệt từ xa truyền đến

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử, Hạ hoa tiên đế ba người lúc này mới chú ý đến trận doanh bát cấp kim tiên, thế nhưng trên không xuất hiện một đám thân ảnh điên cuồng vô cùng.

Chỉ nghe thấy tiếng xoát xoát, tất cả đám thân ảnh đều hiện rõ.

Vạn thú phổ đệ nhị tầng, hai mươi tám cửu cấp yêu vương, hơn trăm bát cấp yêu vương lần lượt xuất hiện, lúc mới đầu kim tiên đại quân kinh hoàng không phản ứng kịp, tổn thất không ít hảo thủ, nhưng lúc sau bát cấp, cửu cấp kim tiên cũng cùng đám linh thú bắt đầu đối địch.

Kim tiên thấy đánh không lại đối thủ, lập tức ngự kiếm chạy trốn, trong nháy mắt đã ngoài ngàn dặm, nhưng linh thú trong nháy mắt cũng đã đuổi tới.

Trận chiến vốn chỉ tại trên không Liễu Phong thành, sau đó cùng với sự chém giết ngày càng kịch liệt, khu vực ngày càng lan rộng ra .

Oanh long long!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, bát cấp, cửu cấp kim tiên chém giết nhau, năng lượng không ngừng xung đột, phảng phất như hàng ngàn, hàng vạn đạo thiên lôi không ngừng vang lên, không chỉ Liễu Phong thành mà cả người tu luyện ở hai đại thành trì ở Phong Nguyệt tinh cũng nghe thấy những tiếng rền hãi nhân.

Kiếm khí tung hoành!

Quang hoa tứ xạ!

Phòng ốc sập đổ, núi cao nứt vỡ, sông lớn ngừng chảy.

Mấy trăm bát cấp, cửu cấp kim tiên cao thủ điên cuồng chém giết, cả Phong Nguyệt tinh phảng phất đều hãm nhập trong địa ngục vô biên, cao thủ tối cường của Phong Nguyệt tinh cũng chỉ nhất, nhị cấp kim tiên, cũng không thể chống nổi đám cao thủ này.

Ngày tận thế, vô số tu luyện giả trong lòng đều phát run.

Người thứ mười lăm.

Tần Vũ xuyên qua thân thể một cửu cấp kim tiên bay tới, cửu cấp kim tiên cả người bị phân làm tám mảnh, máu thịt bay ra bốn phía, Tần Vũ thuận tay thu lấy nguyên anh cất vào Diễm Huyền giới chỉ.

Đột nhiên.

Phảng phất từ trên không một đạo kiếm khí xanh biếc giáng xuống bổ về hướng Tần Vũ.

Tần Vũ vừa định tránh, chỉ là đột nhiên cảm thấy cả thân thể đang chìm trong vũng bùn, tốc độ đã giảm xuống rất nhiều, căn bản là không kịp tránh. Tần Vũ phản thủ sử dụng đoản kiếm đỡ đạo kiếm khí.

Giống như bị một chuỳ đập mạnh lên người, Tần Vũ rơi mạnh xuống.

Năng lượng tiêu hao nhanh chóng.

Tiếp một kiếm gần như vậy, Tần Vũ cảm thấy chin khối cực phẩm nguyên linh thạch đã tiêu hao hơn ba phần năng lượng.

Tiếp một kiếm của ta mà không chết, thực lực ngươi quả nhiên không tồi. Ngọc Thanh Tử đứng trước Tần Vũ, lạnh lùng nhìn Tần Vũ, ngươi vừa rồi dũng cảm ngạnh tiếp nhiều lần công kích như vậy, trên người ngươi có phải là thần khí chiến y?

Tiềm Khải tiên đế, Hạ Hoa tiên đế hai người cùng nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt nóng lên.

Vừa rồi Tần Vũ phóng túng không ngại giết người tại trường bọn họ đều nhìn thấy, ngoại trừ là thần khí chiến y , bọn họ căn

bản không biết Tần Vũ vì cái gì mà trình độ phòng ngự đạt được như thế.

Thần khí phòng ngự chiến y?

Đúng là Tiềm Khải tiên đế, hôm nay đến một kiện thần khí đều không có, thần khí trân quí chỉ có thể tưởng tượng mà khó gặp, nói gì đến phòng ngự thần khí.

Tam đại tiên đế đều đỏ mắt, Tần Vũ đứng yên nhìn Ngọc Thanh Tử.

Vừa rồi ngươi dùng thủ đoạn gì vậy, sao khiến ta cảm giác như rơi vào vũng bùn. Tần Vũ trực tiếp quát hỏi

Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế, Hạ Hoa tiên đế ba người đồng thời rùng mình

Đạt đến cấp độ tiên đế, có thể khống chế năng lượng biến hoá *"vực"*. chẳng lẽ ngươi ngay cả điều này cũng không biết? Ngọc Thanh Tử kinh ngạc nghĩ, tức thì cười lạnh nói, ngươi không cần phải cố ý giả như không biết.

Ngọc Thanh Tử tiếp tục xuất kiếm.

Lần này Tần Vũ thấy được một đạo kiếm quang mờ ảo.

Tiên kiếm của Ngọc Thanh Tử vừa xuất, không gian chung quanh tiên kiếm phảng phất di động từ từ rộng ra như sóng, đồng thời vô số kiếm khí tự nhiên xuất hiện, không ngừng hướng tới bản thể tiên kiếm hội tụ.

Đây là *"Vực "* sao? Trong lòng Tần Vũ đoán.

- Chủ nhân, địch nhân rất nhiều cửu cấp kim tiên, hơn nữa không ít trong số đó là kiếm tiên, nhiều huynh đệ không thể chống nổi,

Giọng nói của Khổng Lam vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ thân hình bay ngược về sau, đồng thời nhìn ra xa.

Chỉ thấy chém giết nơi nơi, người của Ngọc Kiếm tông quả là mạnh, bát cấp kim tiên đối phó với bát cấp yêu vương, chỉ là những kim tiên đó đều là kiếm tiên, lực tấn công rất mạnh, khiến cho đại quân linh thú của Tần Vũ chịu thiệt lớn.

Đám bát cấp yêu vương, cửu cấp yêu vương, khi đánh không lại đối thủ, sắp bị giết không hẹn mà cùng trốn vào Vạn thú phổ.

Tình huống này khiến không ít kim tiên kỳ lạ phát hiện, lúc chuẩn bị giết đối thủ, đối thủ biến mất như thuấn di.

Nhưng cũng có bát cấp, cửu cấp yêu vương lợi hại, bản thân yêu vương đại đa số là thần thú, bọn chúng cũng giết kim tiên của đối phương, xé rách thân thể đối phương, huỷ diệt nguyên anh, khiến kim tiên hồn phi phách tán.

Kim tiên giết yêu vương, yêu vương có thể chạy trốn vào Vạn thú phổ

Yêu vương giết kim tiên, kim tiên không có chổ để chạy.

Máu tươi….nhuộm đỏ trời đêm.

Từng sinh mạng cứ như vậy vụt tắt, đa phần đều là phe kim tiên.

- Khổng Lam, các ngươi có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, hiện tại nếu không được thì tiến vào Vạn thú phổ. Địch nhân, còn lại ….. giao cho ta.

Tần Vũ cảm nhận được trong cơ thể lực lượng vô tận.

Tần Vũ nắm chặt thần kiếm Phá Thiên trong tay.

- Rõ, chủ nhân!

Tần Vũ nhìn Ngọc Thanh Tử đằng xa, nói:

- Ngọc Thanh Tử, ta nhớ rõ Ngân Huyền tinh hệ là ngươi quản lý, ngươi có thể được xem là Ngân Huyền tinh hệ đệ nhất nhân.

- Tới lúc này ngươi còn muốn lãng phí thời gian? Lần này ngươi chết chắc rồi, khỏi cần động não tính kế nữa.

Ngọc Thanh Tử lạnh lẽo nhìn Tần Vũ, mặt khác, Tiềm Khải tiên đế cùng Hạ Hoa tiên đế chiếm hai phương vị bao vây Tần Vũ.

Tần Vũ không lo những chuyện đó, chỉ nhìn Ngọc Thanh Tử:

- Không phải, ta chỉ là muốn nói cho ngươi một việc. Phong Nguyệt tinh Liễu gia có một đệ tử tên là Liễu Hàn Thư, hắn hai mươi năm tuổi đạt đến Kim Đan trung kỳ.

- Hai mươi năm tuổi đạt đến Kim Đan trung kỳ?

Nghe vậy, Ngọc Thanh Tử không khỏi cười nhạo Liễu Hàn Thư tư chất ngu dốt

- Liễu Hàn Thư có thể xem như sống ở tầng lớp dưới cùng, bị người cười nhạo, bị người kỳ thị. Hắn hai mươi năm tuổi, năm ấy cuộc sống gặp chuyển biến. Trong khi Tần Vũ nói đến đây, Tiềm Khải tiên đế cùng Hạ Hoa tiên đế âm thầm bố trí cấm chế trận pháp.

Thấy Tần Vũ không quan tâm, Ngọc Thanh Tử cũng mừng rỡ kéo dài thời gian.

- Hắn chỉ có mười năm tự do đứng thẳng mà sống, hắn đã chết.... vì hắn bị người của ngươi giết chết.

Thanh âm Tần Vũ vô cùng bình thản, chẳng những không giận, thậm chí còn có một chút tươi cười, chỉ là nụ cười đó làm cho lòng người lạnh lẽo, cho nên ta muốn hơn trăm bát cấp kim tiên, cửu cấp kim tiên, thậm chí cả tiên đế bồi táng cùng hắn.

Tần Vũ nhẹ nhàng đảo mắt nhìn quanh tam đại tiên đế.

Một phế vật đã chết, hai mươi năm tuổi mới đạt Kim Đan trung kỳ. ngươi còn muốn tiên đế bồi táng cùng hắn, nằm mơ sao, Ngọc Thanh Tử nhịn không được châm chọc.

Có phải nằm mơ hay không, lập tức sẽ biết! Tần Vũ cười nhẹ nói.

Chết!

Thanh âm Ngọc Thanh Tử vừa mới vang lên, ba đạo quang hoa sặc sỡ phân biệt từ trong lòng bàn tay tam đại tiên đế bắn ra, không gian quanh Tần Vũ phảng phất bị bóp méo như nhau, không gian bóp méo tràn ngập tam sắc quang mang.

- Bồng!

Khu vực quanh Tần Vũ nổ mạnh ra, trông như mặt trời thứ hai, chiếu sáng cả Liễu Phong thành.

Chắc chết rồi, Tiềm Khải tiên đế mười phầnn tin tưởng, đúng là nếu ta đối mặt với một kích này cũng chết tại đương trường. Ngọc Thanh Tử cùng Hạ Hoa tiên đế ở hai phương vị khác cũng nhận định Tần Vũ chắc đã chết

Tuy nhiên!

Cùng với tiếng nổ mạnh, ở gần người có công lực yếu nhất Hạ Hoa tiên đế có mấy chục thước, một đạo tàn ảnh theo tiếng nổ phóng ra, khoảng cách mấy chục thước căn bản không kịp phản

ứng. Hạ hoa tiên đế bản năng chỉ có thể né tránh, tịnh không thể ngăn cản.

Đoản kiếm đi vào trong người Hạ Hoa tiên đế, trực tiếp xuyên qua nguyên anh, sau đó đoản kiếm vung lên trên tạo thành một vết thủng dài cả nửa mét Tần Vũ hai tay một trảo xé rách Hạ Hoa tiên đế thành hai phần, máu tươi bắn đầy đất.

Tần Vũ lăng không đứng thẳng, trên thân dính đầy tiên huyết của Hạ Hoa tiên đế. Dưới ánh trăng màu huyết hồng, Tần Vũ trông càng khủng bố.

Đồ nhi, đây là ta bồi táng tiên đế thứ nhất vì ngươi. Tần Vũ trong lòng nghĩ, tức thì Tần Vũ tiếp tục động thủ, hoá thành một đạo lưu quang tàn ảnh đến trước thân Ngọc Thanh Tử.

Chương 324

Bỏ Trốn

Dịch giả: LukePro

Biên dịch: Dịch giả TTV

Vô luận Ngọc Thanh Tử hay Tiềm Khải Tiên đế thấy cảnh tượng vừa rồi đều bị giật mình hoảng sợ

Dưới một đòn liên thủ của ba người , thế nhưng Tần Vũ không chết ?

Hạ Hoa Tiên đế trong nháy mắt thảm tử làm cho Tiềm Khải Tiên đế hai người càng thêm kinh ngạc . Phía sau Tần Vũ hướng đến Ngọc Thanh Tử truy sát , đối mặt với một kích điên cuồng của Tần Vũ, phản ứng duy nhất là một kiếm không thể nương tay.

Bồng!

Tần Vũ cả người bị văng ngược vài trăm mét, sau đó Tần Vũ cả người đứng thẳng lăng không bay lên xa xa nhìn Ngọc Thanh Tử cùng Tiềm Khải Tiên đế. Thực tế tại lúc này Tần Vũ đang nhanh chóng thay đổi cực phẩm nguyên linh thạch.

Năng lượng tiêu hao quá nhiều cần thay đổi cửu khối cực phẩm nguyên linh thạch mới. Tần Vũ thay đổi Cực phẩm nguyên linh thạch trong thân mình Kiếm Tiên Khôi Lỗi chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Đòn tấn công Ngọc Thanh Tử quá mạnh.

Chỉ một kiếm đã làm tiêu hao ba thành năng lượng.

Vừa rồi ba Tiên đế liên thủ công kích, may mắn chỉ là một loại

cấm chế công kích, làm ta bị trói một chỗ. Như thế ta mới có thể không dụng năng lượng trong cơ thể để phòng ngự, mặc cho năng lượng oanh kích trên thân mình.

Tần Vũ thầm than trong lòng.

Sử dụng Kiếm Tiên Khôi Lỗi, phiền toái nhất đúng là phải cung ứng năng lượng.

Đương nhiên Tần Vũ cũng có thể không chế không sử dụng cực phẩm nguyên linh thạch năng lượng trong cơ thể. Nhưng giả sử như không dùng thì với một kiếm vừa rồi, Tần Vũ cả người sẽ giống như một viên lưu tinh văng ra khỏi Phong Nguyệt Tinh.

Hắn thiết yếu phải dùng năng lượng để triệt tiêu cỗ trùng lực, tự nhiên phải tiêu hao năng lượng.

- Ngọc Thanh Tử, vừa rồi ta có nói muốn cho các Tiên đế cùng Hàn Thư chôn cùng, người không phải là không tin sao?

Tần Vũ mỉm cười nói.

Ngọc Thanh Tử cùng với Tiềm Khải Tiên đế thực sự bị giật mình.

Lúc nãy tam đại Tiên đế liên thủ một kích. Tần Vũ không chết, như vậy không phải là quá biến thái hay sao?

- Ta từng nói muốn cho hơn một trăm bát cấp kim tiên, cửu cấp kim tiên chôn cùng Hàn Thư. Bây giờ bát cấp kim tiên và cửu cấp kim tiên còn lại được bao nhiêu người?

Tần Vũ cười nói.

Ngọc Thanh Tử cùng với Tiềm Khải Tiên đế không khỏi phát ra tiên thức quan sát, vừa xem xong kinh hãi vô cùng.

Hai trăm bát cấp kim tiên hiện nay đã chết đi một trăm ba mươi, bảy mươi cửu cấp kim tiên cũng đã chết gần ba mươi. Mà hiện Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng vẫn dẫn theo hơn mười người tiếp tục chém giết.

Trong đó Khổng Lam trên người có cực phẩm tiên khí chiến y, còn có cực phẩm công kích tiên khí. Hơn nữa Khổng Lam bản thân thực lực không nhỏ, tại nơi này cửu cấp kim tiên căn bản không có người nào là địch thủ của hắn.

- Cực phẩm tiên khí chiến y?

Ngọc Thanh Tử ánh mắt không khỏi sáng lên.

Hắn cũng không để ý đến Tần Vũ, cả người thoáng xuyên qua vài trăm thước, một đạo kiếm quang bổ thẳng xuống đầu Khổng Lam.

Khổng Lam đưa cực phẩm chiến đao lên đỡ.

Một bậc Tiên đế Kiếm Tiên, một cửu cấp yêu vương thần thú, nhưng một người là đánh lén, còn một người là tiện tay chống đỡ. Khổng Lam thổ ra một ngụm máu tươi thối lui. Ngọc Thanh Tử lạnh lùng tiếp tục ra tay.

Mà lúc này, Tần Vũ vốn căn bản không kịp cứu trợ.

Đột nhiên.

Thân hình vốn đang bay ngược ra sau của Khổng Lam biến mất. Ngọc Thanh Tử kinh ngạc đứng nhìn.

Không gian chấn động.

Một đạo tàn ảnh trong nhay mắt tới trước mặt Ngọc Thanh Tử, Ngọc Thanh Tử thấy rõ trước mặt một cặp mắt lạnh lùng, không chút do dự kiếm tiên trong tay Ngọc Thanh Tử phát ra

quang hoa kinh người.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Ngọc Thanh Tử cùng với Tần Vũ đều lùi lại.

"Lại tiêu hao ba thành năng lượng, Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ . Ngọc Thanh Tử này lực công kích so với Hạ Hoa Tiên đế kia thực sự mạnh hơn. Một kiếm có thể làm cho ta bắn ra xa, ta không có một cơ hội tiến sát hắn, hơn nữa một kiếm kia dù thế nào ta cũng không thể dựa vào thân pháp tránh né."

Thân là một trong Tam Thập Lục Quân, há có thể dễ dàng đánh bại.

- Ngọc Thanh Tử, hắn dựa vào thần khí chiến y phòng ngự mạnh mẽ, vô luận thế nào đều không được để cho hắn tiến sát vào người.

Tiềm Khải Tiên đế truyền âm nói.

- Ta biết, dưới Ngọc Hoàn Kiếm Quyết của ta, hắn đừng mơ tưởng tiến lại gần sát.

Ngọc Thanh Tự tự tin truyền âm nói .

- Tiềm Khải đạo huynh, ta cảm giác hắn chỉ có thân mình chắc chắn chứ không tính là mạnh, nếu Tiềm Khải đạo huynh dùng Chấn Sơn Ấn Quyết, xuyên qua thần khí công kích hắn ... Mặc dù lực công kích chỉ còn lại một thành cũng đủ để giết chết hắn.

- Chấn Sơn Ấn Quyết?

Tiềm Khải Tiên đế ánh mắt sáng ngời.

Tần Vũ nhìn hai đại tiên đế này, không biết hai đại tiên đế âm

thầm truyền âm cái gì, chỉ là vừa rồi liên tục qua vài lần công kích. Tần Vũ phát hiện mình không làm gì được đối phương.

- Ngốc đồ nhi, vi sư bây giờ không đủ thực lực, căn bản không thể tiến gần sát đối phương.

Tần Vũ nhìn qua bên cạnh về phía cửu cấp kim tiên. Lúc này cửu cấp kim tiên chỉ còn có ba mươi.

- Không thể giết một tiên đế, chỉ có thể giết càng nhiều cửu cấp kim tiên để bồi táng theo ngươi...

Một đạo hắc sắc quang tuyến bắn về phía một gã cửu cấp kim tiên. Bất kì kim tiên nào bị hắc sắc quang tuyến kia xuyên qua chắc chắn phải chết.

Lúc này Tiềm Khải Tiên đế thần tình nghiêm trọng, tay chắp ấn quyết, hai tay phát ra một đạo thanh quang. Các ấn phù thanh sắc kì dị xuất hiện trong lòng hai bàn tay Tiềm Khải Tiên đế.

Hắc sắc quang tuyến đang liên tục giết chết mười hai cửu cấp kim tiên thì bỗng nhiên..

- Oanh.

Tần Vũ cảm thấy phảng phất rơi vào vũng bùn, so với lần trước thì nghiêm trọng hơn nhiều, đồng thời trên trời có một bàn tay màu xanh thật lớn bảy tám mét hướng Tần Vũ đập xuống.

- Bồng.

Tần Vũ phản ứng không kịp, bị chưởng ấn này nện trực tiếp xuống người.

Tần Vũ cả người bị đập văng xuống mặt đất.

Tần Vũ cảm thấy một cổ kình lực kỳ dị xuyên thấu qua chiến y bên ngoài thẩm thấu vào trong cơ thể, không ngừng tấn công về phía Cửu Cửu Nguyên Linh Trận.

Tần Vũ vô cùng sợ hãi, nếu Cửu Cửu Nguyên Linh Trận bị phá hủy, chẳng phải kiếm tiên khôi lỗi cũng bị hủy hay sao? Chỉ thấy kình lực kỳ dị kia truyền đến Cửu Cửu Nguyên Linh Trận bên ngoài thì bổng nhiên tan thành mây khói.

Thở phào nhẹ nhỏm, Tần Vũ sử dụng năng lượng Cực phẩm nguyên linh thạch trong cơ thể triệt tiêu áp lực đè trên cơ thể. Tại gần sát mặt đất cuối cũng Tần Vũ cũng ngừng rơi xuống.

- Chín khối cực phẩm nguyên linh thạch thế nhưng chỉ còn có nữa thành năng lượng.

Tần Vũ cảm thấy trong cơ thể năng lượng tiêu hao kinh khủng không khỏi kinh hãi trong lòng.

- Chết đi.

- Bồng!

Tiềm Khải Tiên đế lại một chưởng ấn đập xuống, chưởng ấn nện xuống đầu Tần Vũ làm cho cả người Tần Vũ bị đập xuống không ngừng xuyên vào trong đất.

Xuyên qua chiến y lọt vào trong cơ thể, kình lực kỳ dị truyền đến Cửu Cửu Nguyên Linh Trận thì tự động tan mất.

- Bồng Bồng Bồng...

Tần Vũ thân thể là Kiếm tiên Khôi Lỗi không ngừng xuyên

xuống đến tận địa nham tầng. Cực phẩm nguyên linh thạch năng lượng dĩ nhiên tiêu hao rất nhiều.

Tần Vũ có thể cảm giác được.

Một chưởng kia đánh lên người, tuyệt đại bộ phận năng lượng đều ở bên ngoài thân, nhưng là vẫn như trước có một luồng kình lực kỳ dị lọt vào trong cơ thể. Tiềm Khải Tiên đế một thành kình lực, nếu là Tần Vũ nhục thể thì đã lâm vào nguy hiểm.

Chỉ là kiếm tiên Khôi lỗi, chẳng những bên ngoài không thể hư hao, bên trong cũng đồng dạng.

- Không đấu với Tiềm Khải tiên đế nữa, chỉ cần hai chưởng là khiến cực phẩm nguyên linh thạch trong cơ thể ta hết sạch rồi.

Tần Vũ lập tức đổi cửu khối cực phẩm nguyên linh thạch.

Tần Vũ cố gắng đình chỉ lực rơi.

Tần Vũ lúc này mới phát hiện mình bị một chưởng đẩy vào trong tầng nham thạch.

- Linh thú đều đã vào Vạn Thú phổ rồi. Ta hiện tại không lo nữa, chỉ là chuyện này cuối cùng là thế nào, nhất định phải làm cho rõ ràng.

Nói thật ra Tần Vũ tới bây giờ vẫn không rõ mục đích của địch nhân.

Địch nhân rốt cục là vì thân phận của mình mà đến hay chỉ là vì báo thù cho Vũ Điển?

Trong lúc Tần Vũ đang tự hỏi, đột nhiên Tần Vũ phát hiện Tiềm Khải Tiên đế đang dọc theo thông đạo do mình tạo ra đánh xuống. Tần Vũ không chút do dự hướng phương khác phá đất bay

đi.

Không ai dám thuấn di.

Dù sao giờ phút này không gian vì đánh nhau mà bị chấn động, sử dụng thuấn di trong hỗn loạn không gian, không chừng còn bị xé rách.

Dựa vào thân thể mạnh mẽ dẻo dai, Tần Vũ từ tầng địa nham một hơi bay lên mặt đất.

Tiên tức phát hiện một bát cấp tiên đế cách đó không xa, Tần Vũ không thèm để ý Tiềm Khải Tiên đế đang đuổi giết ở phía sau mà trực tiếp hướng đến bát cấp kim tiên kia phóng đi. Bát cấp kim tiên này vốn đang cùng với một bát cấp yêu vương chém giết từ Liễu Phong thành cho đến ngoài Nghiêm Sơn thành, ai ngờ bát cấp yêu vương cuối cùng tự nhiên biến mất.

Lúc này bát cấp kim tiên đang phẫn nộ.

- A!

Bát cấp kim tiên chỉ thấy mơ hồ lóa lên trong trời đêm một cái bóng rồi biến mất, sau đó hắn tất cả đều không biết.

Tần Vũ trảo thủ đặt lên đầu bát cấp kim tiên - Ma Đạo Sưu Hồn.

Sưu Hồn bí thuật nương vào linh hồn lực thi triển. Tần Vũ mặc dù đang ở trong thân thể của Kiếm tiên Khôi Lỗi vẫn có thể thi triển. Người này là Ngọc Kiếm Tông tam đại đệ tử. Tần Vũ trong ý nghĩ của hắn đọc được.

- Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải Tiên đế bọn họ tập trung cao thủ tề tụ ở Hồng Diệp Tinh nhưng mục tiêu không phải vì Vũ Điển báo thù?

Tần Vũ rốt cục hiểu được.

Đối phương không phải vì Vũ Điển báo thù, chỉ có một cách giải thích - Vũ Hoàng thực sự nghi ngờ thân phận của mình.

- Hoài nghi nối tiếp hoài nghi. Vũ Hoàng..thuộc hạ báo cáo cho ngươi như vậy, ngươi cũng nghĩ ra ta đang giữ Vạn Thú Phổ. Chỉ là người có thể tìm được ta hay không?

Tần Vũ trong lòng tràn ngập tự tin.

Lưu Tinh Lệ có thể thu liễm khí tức, chỉ cần Tần Vũ biến ảo một chút dung mạo. Đúng là Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải Tiên đế gặp lại Tần Vũ, cũng sợ là nhận không ra.

Rồi đột nhiên.

Một cỗ năng lượng kinh khủng từ trên trời giáng xuống. Tần Vũ phát hiện Tiềm Khải Tiên đế từ xa bay đến.

- Hít khói của ta đi.

Thần Kiếm Phá Thiên biến lớn, Tần Vũ đạp lên thần kiếm Phá Thiên bay đi. Cưỡi lên thần kiếm Phá Thiên, tốc độ Tần Vũ đạt đến một bước mới, dần dần cách xa Tiềm Khải Tiên đế.

Tiềm Khải Tiên đế chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Vũ ngày càng rời xa.

Một lát sau.

Ngọc Thanh Tử cùng với một số cửu cấp kim tiên, bát cấp kim tiên may mắn còn sống bay đến. Cửu cấp kim tiên chỉ còn lại có hai mươi, bát cấp kim tiên chỉ còn lại có năm mươi, cơ hồ tất cả mọi người đều bị thương.

- Tiềm Khải đạo huynh, người đâu rồi?

Ngọc Thanh Tử nhìn về phía Tiềm Khải Tiên đế hỏi.

Tiềm Khải Tiên đế cười khổ:

- Đã chạy thoát.

Trận chiến lần này, đối phương cơ hồ không có tổn thất, trong khi mình tổn thất đại bộ phận nhân mã, thậm chí chết một Tiên đế.

Tần Vũ thu được rất nhiều bát, cửu cấp kim tiên nguyên anh, thậm chí cả một tiên đế nguyên anh. Giờ Tần Vũ bỏ chạy đến nơi nào, ai mà biết được?

Chương 325

Tập Sương

Dịch giả: brianeric

Biên dịch: Dịch giả TTV

Lần này Liễu gia gia chủ Liễu Vân Lộ lo lắng vô cùng, đặc biệt cảm thụ được cuộc chiến trên không trung phát ra kiếm khí năng lượng hãi nhân lại càng thêm sợ hãi, vô luận bên Ngọc Kiếm Tông hay là Tần Vũ, cả hai bên đều có thế lực đáng sợ.

- Gần ba trăm kim tiên, yếu nhất cũng là bát cấp kim tiên a, thế lực như vậy thật là hãi hùng!

Liễu gia gia chủ run rẩy.

Bát cấp kim tiên Ngô Ba bí mật tiếp xúc Liễu gia gia chủ cùng Liễu gia đại trưởng lão, có nói lộ ra trước là cao thủ thấp nhất cũng là bát cấp kim tiên, thậm chí gia chủ Liễu gia còn biết cả số người.

Bởi vì hiện tại Liễu gia khống chế tinh cầu truyền tống trận, bao nhiêu người tham gia, Liễu gia đương nhiên biết.

- Bối cảnh Tần Vũ quả là lớn mà, thật không ngờ lại ngang ngửa với bên Ngọc Kiếm Tông chứ?

Liễu gia gia chủ nhớ lại đại trường lão bị giết, hai chân muốn nhũn ra.

- Nếu như Ngọc Kiếm Tông thắng, có khả năng vì Tần Vũ từng là

khách khanh của Liễu gia mà Liễu gia bị qui tội, còn nếu như Tần Vũ thắng, có khả năng sẽ giết đại trưởng lão, hoặc tiêu diệt Liễu gia ta.

Cho dù bên nào thắng đi nữa, đối với Liễu gia cũng không phải là chuyện tốt.

Liễu gia gia chủ cảm thấy tình cảnh trước mắt thật là đen tối.

Tiếng nổ ì ầm rồi cũng tan biến, Liễu gia gia chủ cảm thấy màn đêm đỏ máu bắt đầu khôi phục bình tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe được. Điều này lại càng làm cho Liễu gia gia chủ trong lòng thêm phiền não.

Ngồi trong thư phòng, Liễu gia gia chủ mơ màng suy nghĩ.

Hốt nhiên……

Âm thanh liên tục vang lên bên ngoài thư phòng, Liễu gia gia chủ gương mặt biến đổi.

- Liễu Vân Lộ, ra đây.

Âm thanh giận dữ vang lên từ phía ngoài thư phòng.

- Cuối cùng cũng tới.

Liễu Vân Lộ trong lòng than thở, sau đó ráng sức nặn ra một nụ cười mở cửa phòng bước ra, phía bên ngoài đúng là gương mặt giận dữ của phe Ngọc Thanh Tử.

Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế dẫn đầu, bảy tám chục kim tiên tại đằng sau, tiếp sau đó là bát cấp kim tiên, cửu cấp kim tiên lúc đầu có khoảng hơn hai trăm bảy chục mạng. Hiện tại số người chết đi lên tới gần hai trăm, có cả một tiên đế.

- Liễu Vân Lộ, đây là Ngọc Kiếm Tông tông chủ của ta, còn đây là Tiềm Khải tiên đế tiền bối.

Một cửu cấp kim tiên lên tiếng.

Liễu Vân Lộ lập tức cung thân nói:

- Liễu Vân Lộ bái kiến lưỡng vị tiền bối.

Liễu Vân Lộ lúc này lại không có vẻ khẩn trương chút nào, đó là khi một người nào trở nên quá sợ hãi, giống như Liễu Vân Lộ vậy thì lại hết sợ. Bởi vì hắn đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất rồi.

- Ngươi là Liễu gia gia chủ ?

Ngọc Thanh Tử mục quang lạnh lẽo.

- Dạ đúng.

Liễu Vân Lộ cúi gập đầu.

Ngọc Thanh Tử chậm rãi nói:

- Chuyện truy lùng sư môn trường bối của Tần Vũ để giết, chính là mệnh lệnh của Vũ Hoàng bệ hạ. nhưng lần này chúng ta lại để hắn đào thoát được, theo lời ngươi nói về Tần Vũ, chúng ta đã lục tung toàn bộ Phong nguyệt tinh mà vẫn không tìm ra hắn. Chuyện này là thế nào?

- Theo ta biết hiện tại ở Phong nguyệt tinh, truyền tống trận là do Liễu gia nhà ngươi khống chế, tỷ như hắn có chạy đâu, thì Liễu gia các người cũng nên biết chứ hả ?

Ngọc Thanh Tử trách vấn.

Liễu Vân Lộ nghĩ ra một điều, lên tiếng:

- Tần Vũ công lực đạt ngang mức kim tiên, có thể biết trước tin này liền sau đó thi triển đại na di chuyển tới tinh cầu khác, đều này cũng không phải là không có khả năng.

Ngọc Thanh Tử gương mặt ẩn tàng sát khí giống như vẻ mặt của Tiềm Khải tiên đế không có một chút nào cao hứng.

Đây là lần đầu tiên họ thất bại thê thảm như vậy.

Ngọc Thanh Tử vẫn còn giận dữ muốn giết người, nếu như không ráng sức kiềm chế sự phẫn nộ thì đã phát tác ra rồi, lần đầu tiên, tinh anh đệ tử của Ngọc kiếm tông tổn thất tới tám thành, đệ tử đời thứ hai cũng chỉ còn hai người.

Số lượng cao thủ cũa cả Ngân Huyền tinh hệ dĩ nhiên là thiếu thốn trầm trọng, trong mắt của Vũ Hoàng địa vị của Ngọc Thanh Tử có khả năng đã xuống thấp.

Tiềm Khải tiên đế cũng thất bại tương tự, cho dù tinh hệ hắn quản lý không ở Lam Loan tinh vực, nhưng nhiệm vụ trọng yếu do Vũ Hoàng giao phó không hoàn thành. Tiềm Khải tiên đế thật không thể nào cao hứng nổi.

- Nói cho ta biết những gì có liên hệ mật thiết tới Tần Vũ, đặc biệt là nơi nào hắn có khả năng tới ?

Tiềm Khải tiên đế lên tiếng.

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử, hai người lúc này đã thay đổi thái độ. Bọn họ không cách nào tìm dấu vết sư môn trưởng bối của Tần Vũ, chỉ đành trước tiên tìm Tần Vũ đã.

- Tần Vũ có khả năng ở địa phương nào ?

Liễu Vân Lộ trầm ngâm.

Tiềm Khải tiên đế, Ngọc Thanh Tử nhìn chằm chặp vào Liễu Vân Lộ.

Hai mắt Liễu Vân Lộ đột nhiên sáng lên:

- A, có một khả năng. Hai vị tiền bối, cái năm mà Tần Vũ tới Phong Nguyệt tinh lần đầu tiên, có tới chỗ chúng tôi hỏi về tinh tế địa đồ tới yêu giới, trong lúc trò chuyện vài lần với hắn, có biết hắn lúc nào cũng muốn tới yêu giới.

Tiềm Khải tiên đế cùng Ngọc Thanh Tử trong lòng hân hoan.

- Yêu giới ?

Hai đại tiên đế nhìn nhau.

- Nói, có cách nào để truy tìm Tần Vũ?

Tiềm Khải tiên đế hỏi lần nữa, bọn họ muốn Liễu Vân Lộ biết điều gì thì nói ra cho hết.

Liễu Vân Lộ ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi lắc đầu.

Ngọc Thanh Tử hai mắt lóe lên một tia giận dữ, tra hỏi:

- Toàn bộ Liễu gia của ngươi, ngoại trừ ngươi và đại trưởng lão ra, còn có ai thân cận với Tần Vũ không?

- Không có ai, nếu có thì cũng chết rồi.

Liễu Vân Lộ đột nhiên nhớ tới Liễu Hàn Thư.

Đúng là sau khi Liễu Vân Lộ phát hiện đại trưởng lão đã chết,

tại linh hồn ngọc giản tàng sở của Liễu gia cũng phát hiện ra linh hồn ngọc giản của Liễu Hàn Thư cũng đã bể nát.

Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế đi tới Phong Nguyệt tinh ở lại đó hết nữa ngày, cẩn thận tra xét mọi nơi. Cuối cùng cũng chỉ đành lắc đầu *"hổ đầu xà vĩ"* [đầu hổ đuôi rắn] rồi cũng quay về lại Hồng Diệp tinh.

.....

Ẩn ẩn ước ước, sương mù bao phủ, tấm rèm như trong suốt phất phơ.

Phía sau tấm rèm.

Một tử bào trung niên nhân ngồi xếp bằng bên trong, trước mặt là một chung trà, hắn đã biết trước mặt hắn không còn thanh y kiếm tiên – khách khanh của Liễu gia.

- Phòng ngự cực mạnh ? Nghi là thần khí chiến y ?

Vũ Hoàng nhếch mép cười.

- Coi bộ quả thật có khả năng là thần khí chiến y "Hắc Ngưng Tuyết" của Nghịch Ương, kẻ đó có thể giết chết Hạ Hoa thực lực cũng phải đạt tới khoảng cửu cấp kim tiên, nhất cấp tiên đế.

- Bát cấp, cửu cấp yêu vương nhiều lắm à?

Vũ Hoàng nhìn vào tin tức truyền đạt từ truyền tấn linh châu lắc đầu cười:

- Ban đầu Hoa Nhan truyền về tin tức có nói rằng Vạn thú phổ bị sư thúc Lan Phong của Tần Vũ đạt được. Xem ra có thể là Lan Phong đã ra tay đại sát tứ phương, nhưng sao lại chỉ phóng xuất yêu vương,

thực lực của Lan Phong đáng ra là cửu cấp kim tiên.

Từ những tin tức nhận được, Vũ Hoàng cũng suy ra được vài điều.

Hiển nhiên đã có hiểu biết về sự tồn tại của thần khí *"Vạn thú phổ"*, *"Hắc Ngưng Tuyết"*, Vũ Hoàng có thể từ đó đoán ra những thần khí khác, nếu *"Phá Thiên"* thần kiếm là ký hiệu của Nghịch ương tiên đế, thì *"Mê thần đồ quyển"* là đệ nhất bảo vật của tiên ma yêu giới.

Ngay cả khi biết về những tin tức này, Vũ Hoàng nét mặt vẫn không đổi, chỉ nhướng đôi mày lên một chút.

- Đi tới yêu giới ?

Nhìn vào tin tức do Ngọc Thanh Tử truyền lại, Vũ Hoàng hơi ngây người, nhưng rồi hiểu ra, "Hoa Nhan từng nói là Tần Vũ có hai huynh đệ, trong đó có một người là Hỏa Tinh Thủy Viên, xem ra cả hai huynh đệ của hắn đã phi thăng lên yêu giới, vì vậy hắn muốn đi kiếm họ.

Toàn bộ sự việc, Vũ Hoàng cũng đoán được tám, chín phần.

Sau đó Vũ Hoàng hạ giọng truyền ra một số mệnh lệnh.

Nhấc chung trà lên nhấm nháp, Vũ Hoàng nhìn về phía tây nam:

- Từ Lam Loan tinh vực tới yêu giới, trực tiếp từ yêu giới xuyên qua hướng tây để tới là khoảng cách ngắn nhất. Nhưng tiên giới……cũng là nơi mà thế lực của ta là mạnh nhất.

- Lan Phong, Tần Vũ, với trở ngại trùng trùng của ta, bọn ngươi làm sao mà vượt qua như trước chứ ?

Vũ Hoàng cười hân hoan.

"Hà....." thở ra một hơi khẩu khí, Vũ Hoàng tự nói với mình.

- Mê thần đồ quyển à Mê thần đồ quyển, ngay cả chính ta, nghe được sự tồn tại của mi trái tim cũng nhảy dựng lên. Hiện giờ ta đã là bát cấp huyền tiên, không biết lúc nào sẽ đạt cửu cấp huyền tiên, chỉ là thần kiếp uy lực thật là quá lớn, nếu chỉ dựa vào bản thân mình để độ kiếp, khả năng thành công thật thấp quá.

- Mê thần đồ quyển, cái tin mi trở lại tiên ma yêu giới đã được truyền bá khắp nơi, các lão bằng hữu chắc chắn cũng rời khỏi sào huyệt của bọn họ.

Vũ Hoàng nhấc lên chung trà để uống nhưng đột nhiên đứng dậy.

- Nghịch Ương à, ngươi lấy được Mê thần đồ quyển, chỉ là vận khí không tốt nên mắc phải thần giới độc trùng, thần giới ngay cả một con độc trùng không thể coi thường, có một điều này, ta là kẻ đầu tiên biết được tin tức về Mê thần đồ quyển, điều này sẽ giúp ta đoạt nó vào tay.

Vũ Hoàng khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, mục quang phảng phất như xuyên qua làn sương trắng mờ mờ, xuyên thấu không gian, nhìn thấy…….. Tần Vũ.

.....

Sự kiểm tra các đại truyền tống trận từ Lam Loan tinh vực tới yêu giới thật là gắt gao, đặc biệt với sự xuất hiện của nhóm người yêu giới, cả Ngọc Thanh Tử và Tiềm Khải tiên đế hai người cẩn thận quan sát những kẻ tình nghi từng người một.

Dù sao Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế bọn họ tìm kiếm Tần Vũ cùng với Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng.

Ảnh hưởng của Vũ Hoàng thật là rất lớn.

Hắn khống chế trong tay hơn hai mươi tinh hệ, chắc chắn…..nhưng không có khả năng khống chế toàn bộ tinh vực, cả tiên giới có ba thế lực lớn phân tán khống chế, không có một cá nhân nào có thể khống chế toàn bộ tinh vực.

Một mình Vũ Hoàng khống chế hai mươi tinh hệ, đồng thời cũng có ảnh hưởng không nhỏ với những thế lực khác, vì vậy Vũ Hoàng khống chế một khu vực cực kỳ lớn.

Tìm!

Nhưng cho dù Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế hai người đã bôn ba gẫy cả chân, tra xét tất cả mọi đối tượng khả nghi cũng không hề phát hiện Tần Vũ hay là Khổng Lam mấy người. Kết quả như vậy làm cho Vũ Hoàng ở tại đại bổn doanh có phần kinh ngạc. Ở tại một tinh cầu phồn hoa, Ngọc Thanh Tử và Tiềm Khải tiên đế đang song song cất bước.

- Tiềm Khải đạo huynh, Vũ Hoàng vừa mới truyền lệnh cho hai chúng ta nghĩ ngơi một thời gian.

Ngọc Thanh tử thở phào một hơi.

Tiềm Khải tiên đế cũng đành cười:

- Vũ Hoàng bệ hạ hiển nhiên đối với tông phái của Tần Vũ đặc biệt quan tâm, mới để chúng ta toàn lực tróc nã hai người bọn hắn, mỗi tuyến đường quan trọng đều được quan sát. Đặc biệt là đường tới yêu giới, chỉ là…..chả có tác dụng gì a.

- Tần Vũ và sư môn trưởng bối của hắn cũng quái dị, dường như bốc hơi, tìm thế nào cũng không ra.

Ngọc Thanh Tử hết cách nói.

Tiềm Khải tiên đế cười nhẹ:

- Lúc đầu tại Phong Nguyệt tinh, đối phương đào tẩu chúng ta tìm không ra, hiện tại thì cũng vậy, ha ha..... thật là thú vị mà.

- Chúng ta kiểm soát chặt chẽ mà cũng không thấy, khó hiểu.... bọn họ di chuyển trong tinh hệ căn bản không sử dụng tinh tế truyền tống trận, mà có thể trực tiếp sử dụng..... đại na di ?

Ngọc Thanh Tử đột nhiên lên tiếng.

Tiềm Khải tiên đế giật mình.

Không ngừng xử dụng đại na di để di chuyển giữa các hành tinh?

Ngay cả tiên đế cũng không thể điên rồ vậy, dùng đại na di cự li di chuyển rất lớn, tuy so với thuấn di lớn hơn nhiều, nhưng nếu dùng để di chuyển giữa các hành tinh, không chỉ tiêu hao công lực mà còn lãng phí thời gian nữa.

Dùng tinh tế truyền tống trận, không chỉ có thể nghĩ ngơi mà tốc độ lại rất cao, đi được khoảng cách rất xa.

- Nếu như Tần Vũ và sư môn trưởng bối của hắn thực sự dùng đại na di để di chuyển, thật có khả năng tránh né được nhân mã của Vũ Hoàng.

Tiềm Khải tiên đế mỉm cười nói.

- Chỉ là nếu như vậy thì thiệt là điên cuồng.

Tiên giới ma giới giao tiếp với Lam Loan tinh vực có cả thảy mười đại tinh hệ, trong đó cái lớn nhất là Lam Nguyệt tinh hệ, Lam Nguyệt tinh hệ hình dáng giống như một vành trăng, trong đó có hai tinh cầu cực lớn, một trong hai tinh cầu tên gọi Ẩn Đế tinh.

Ẩn Đế tinh nằm ở phía bắc của Lam Nguyệt tinh hệ, trong đó cao thủ như rừng, cao thủ như kim tiên có thấy ở mọi nơi, sống ở

Ẩn Đế tinh có người được công nhận là cao thủ số một tiên giới, Ẩn Đế.

Lam Nguyệt tinh hệ có hai tinh cầu cực lớn, một cái là Lam Hỏa tinh

Lam Hỏa tinh bao gồm toàn bộ hạch tâm tinh cầu của "Lam Loan tinh vực*", vô cùng phồn hoa. Ngay cả trong vô số tinh cầu ở tiên ma yêu giới, Lam Hỏa tinh được xem là siêu cấp phồn hoa tinh cầu, trong đó có cả tiên giới cao thủ, ma giới cao thủ, yêu giới cao thủ, thậm chí cả nhân mã của khu vực thần bí cũng có, tốt xấu hỗn tạp.*

*Trên Lam hỏa tinh có một tòa tửu lâu đỉnh của đỉnh tên gọi "*Hạo Nguyệt tửu lâu", là một hào hoa tửu lâu mười tám tầng. Đối với tiên nhân hay ma giới cao thủ, đừng nói tới là xây nên một tửu lâu mười tám tầng, ngay cả xây lâu các cung điện trăm tầng cũng chỉ là chuyện dễ dàng thôi.

Trong tầng thứ hai của Hạo Nguyệt tửu lâu, có nhiều người khách đang ăn uống.

- Thiếu gia, trở về nghỉ ngơi thôi, bữa ăn này cũng đã xong lâu rồi.

Lên tiếng là một nha hoàn trong chiếc áo gấm lụa xinh đẹp đang nhẹ nhàng kéo tay của vị thiếu gia, nha hoàn này là người trong yêu giới, hiện đã đạt tới lục cấp yêu vương cảnh giới, bản thể là thỏ bạch.

Vị thiếu gia của nàng là một Lam y nam tử.

- Uyển nhi, dừng có lo, để thiếu gia uống xong ly này rồi quay về, được chứ hả ?

Vị thanh niên nam tử nói với nha hoàn của mình thái độ thật

là tốt.

Nha hoàn Uyển nhi phùng miệng hướng về thiểu gia của mình, nhưng chỉ có thể gật đầu.

Lam y thanh niên nam tử thoáng lộ một nụ cười, tiếp tục nhàn nhã ẩm tửu, mục quang nhìn qua cửa sổ, ngắm nhìn sự phồn hoa của thành thị to lớn này, trên đường đi tới là một đám cao thủ, quả là kim tiên cao thủ có thể thấy ở mọi nơi.

Đây chính là tinh vực hạch tâm của tinh cầu.

Hạo Nguyệt tửu lâu tuy không phải là tửu lâu bậc nhất, nhưng giá tiền cư ngụ một ngày cũng lên tới một trăm kiện hạ phẩm nguyên linh thạch, người trung bình không có khả năng ngụ ở đây.

- Khánh Nham lão bản.

Lam y thanh niên nam tử đột nhiên lên tiếng.

Một trung niên phú hào, nghe tiếng gọi liền quay đầu tìm kiếm:

- A, là Tập Sương công tử, thật không ngờ lại gặp Tập công tử ở đây a.

Chương 326

Chập Phục

Dịch giả: brianeric

Biên dịch: Dịch giả TTV

Khánh Nham, là ông chủ của Hạo Nguyệt tửu lâu, tại Lam Hỏa tinh cũng có thể coi là một kẻ khôn khéo, tài sản trong tay ngang ngửa với một đại gia tộc ở trên tiểu tinh cầu như Phong Nguyệt tinh. Trên Lam hỏa tinh hạng người như vậy rất là nhiều, Liễu Danh Hàn, Nghiêm Cao mấy người tới Lam Hỏa tinh thì cũng là người bình thường mà thôi.

Ở Lam Hỏa tinh, những đại nhân vật trên Phong nguyệt tinh tiểu tinh cầu có thể thấy khắp nơi, điều này chứng tỏ địa vị của Lam Hỏa tinh. Thậm chí ở đây còn có khả năng nhìn thấy tiên giới hoặc ma giới cao thủ cấp ma đế.

Hạo Nguyệt tửu lâu lão bản *"Khánh Nham"* biết tới Tập Sương công tử hồi nửa tháng trước.

Lão vẫn nhớ tới Tập Sương công tử chính là vì…… Tập Sương công tử chi tiêu rất rộng rãi, cư ngụ ở Hạo Nguyệt tửu lâu giá tới một trăm một đêm, mà Tập Sương công tử lúc đó tùy tiện thảy ra mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch, nói gọn:

- Tiền trọ, ăn uống đều tính vô đó, nếu không đủ thì nói cho ta biết.

Mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch, giá trị tới mười vạn.

Rộng rãi như vị Tập Sương công tử này lại trú ngụ một

khoảng thời gian dài quả là rất hiếm gặp. Thừong thì nếu ai ở trọ lâu dài, họ thường dọn ra ngoài mướn hoặc mua luôn một đình viện để ở. Hiếm có ai mà ở trường kỳ.

Hạo Nguyệt tửu lâu có mười tám tầng, từ tầng thứ bảy cho đến tầng mười bảy là phòng cư ngụ, diện tích của mỗi gian phòng cực kỳ rộng lớn.

Cùng ngày, Khánh Nham và Tập Sương công tử cũng cùng nhau say sưa.

Bởi vì Khánh Nham quan sát nha hoàn của Tập Sương công tử nên cũng biết là Tập Sương công tử không phải là kẻ bình thường, nha hoàn công lực đạt lục cấp yêu vương cảnh giới, lại còn là người yêu giới. Trong khi Tập Sương công tử tán phát khí tức của nhị, tam cấp kim tiên.

Chủ nhân mà kém hơn nha hoàn?

Điều này chứng minh chủ nhân thuộc về đại gia tộc, ngoài ra để cho một người có thực lực mạnh hơn mình nhiều như vậy làm nha hoàn, đâu có dễ.

- Tập công tử, người ở đây đã hơn nữa tháng rồi nhỉ ?

Khánh Nham bước tới bên cạnh cười nói.

- Ngồi đi.

Lam y thanh niên cười nói

- Khánh Nham lão bản đang vội vàng ra ngoài, không biết có chuyện gì vậy ?

Lam y thanh niên mĩm cười hỏi, Khánh Nham ngây người. Lam

y thanh niên tự nhiên nói.

- Như quả có chuyện không nói được thì đừng có nói ra, ta chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi.

Nha hoàn Uyển nhi chúm môi:

- Thiếu gia hỏi ngươi. Sao ngươi lại ngây người ra.

- Uyển nhi.

Lam y thanh niên nhìn nha hoàn Uyển nhi một cái, Uyển nhi lập tức nín thinh không dám nói tiếp .

Khánh Nham cười ha ha:

- Tập công tử, đừng có trách Uyển nhi cô nương, thật ra cũng không có gì bí mật. Hạo Nguyệt tửu lâu của ta mỗi lần thu tiền đại đa số là hạ phẩm nguyên linh thạch, trung phẩm nguyên linh thạch rất ít. Thượng phẩm nguyên linh thạch lại càng hiếm hơn. Vì vậy…… lâu lâu một lần, khi tửu lâu có một lượng lớn hạ phẩm, trung phẩm nguyên linh thạch, ta phải đem chúng đi đổi thành thượng phẩm nguyên linh thạch.

- Ồ.

Lam y thanh niên nói tiếp.

- Nghe nói, giá cả của tửu lâu cũng cao, người thường làm sao sử dụng thượng phẩm nguyên linh thạch để trả ? Phải rồi, ông chủ có nhiều hạ phẩm, trung phẩm nguyên linh thạch, chắc chuẩn bị đem đi đổi phải không ?

Khánh Nham cười ha hả:

- Tập công tử người không biết rồi, ta muốn trao đổi lấy cái lớn, cũng có người muốn trao đổi lấy nguyên linh thạch vụn a. Ở Lam Hỏa tinh đã nhiều năm rồi, cũng có đường dây.

Lam y thanh niên mĩm cười gật đầu:

- Đối với chuyện Lam Hỏa tinh, ta thật còn xa lắm mới hiểu biết được như Khánh Nham lão bản a.

- Công tử không cần phải nói vậy. Công tử bình thường giải quyết vấn đề gì thì cũng có người làm trong nhà lo, những chuyện nhàm chán làm sao lại tự mình làm được, có chuyện không biết thì cũng bình thường thôi.

Khánh Nham lập tức cười trả lời.

Khánh Nham thật có một cảm giác là *"Tập Sương"* công tử nhất định không phải tầm thường.

Không phải chỉ nhìn vào nha hoàn, mà còn bằng vào khí chất, vừa cô ngạo vừa thờ ơ, Hạo Nguyệt tửu lâu người ra vào đa số là kim tiên, thường xuyên có cả bát cấp, cửu cấp kim tiên, hay là bát cấp, cửu cấp ma vương.

Tập Sương công tử này chẳng hề để ý tới những nhân vật như vậy.

Lam y thanh niên cười nói:

- Nói về chuyện đổi chác, ta tự nhiên nghĩ tới một chuyện muốn hỏi Khánh Nham lão bản.

- Tập công tử cứ nói, nếu có thể giúp được ta nhất định sẽ giúp.

Khánh Nham lập tức trả lời.

Lam y thanh niên gật đầu nói:

- Gần đây ta muốn tu luyện cho tốt, chỉ là cực phẩm nguyên linh thạch thì ít, nhưng năng lượng nguyên linh chi khí trong thượng phẩm nguyên linh thạch không đủ độ tinh thuần. Ta tính nhờ Khánh Nham lão bản dùng thượng phẩm nguyên linh thạch để đổi lấy cực phẩm nguyên linh thạch.

Khánh Nham nghẹn họng.

Trong lòng âm thầm mắng chửi:

- Mẹ nó là gì đây chứ, xài thượng phẩm nguyên linh thạch tu luyện còn chê không đủ tinh thuần ? Bản thân ta tu luyện hiếm khi sử dụng thượng phẩm nguyên linh thạch, mỗi lần xài là mỗi lần sót.

May mắn cho Lam y thanh niên là lúc nói chuyện, hai người cũng tùy ý bố trí cấm chế nhỏ để ngăn cách thanh âm, nếu không khách cùng tầng đã có thể nghe thấy mà chửi thầm trong bụng rồi.

Nhưng Khánh Nham cũng đồng ý, lại càng xác định chắc chắn.

Vị Tập Sương công tử là con nhà đại gia tộc, thực lực chỉ là nhị tam kim tiên, khi tu luyện phải sử dụng cực phẩm nguyên linh thạch, một khối cực phẩm nguyên linh thạch ngang với một trăm vạn a.

Quả là đại phú.

- Trao đổi cực phẩm nguyên linh thạch a……

Khánh Nham trầm ngâm một lúc, cười khổ nói với Tập Sương.

- Tập công tử, ta tuy có đường dây có thể hoán đổi,

nhưng thông thường chỉ đổi lấy thượng phẩm nguyên linh thạch, còn cực phẩm nguyên linh thạch…… tuy có đổi vài lần, nhưng bình thường cũng chỉ là vài khối thôi.

Tập Sương công tử cười thản nhiên:

- Ta cũng biết ngươi rành về chuyện này, hôm nay ta không để ông làm không đâu.

Khánh Nham nghe được câu nói cuối trong lòng vui mừng.

Lão biết rằng khi một nhân vật lớn đã nói ra là không để lão làm không, thưởng chắc chắn không nhỏ.

Ttrầm ngâm một chút, Khánh Nham mắt ánh lên vẻ kiên định, nhìn về Tập Sương công tử nói:

- Tập công tử, để ta thử lần này, chỉ là không biết Tập công tử muốn trao đổi bao nhiêu cực phẩm nguyên linh thạch ?

Tập Sương công tử nhẹ nhàng uống một chung rượu:

- Ngươi xem, một trăm khối nói ít thì không ít, một ngàn khối cũng không ngại là nhiều, đương nhiên…… có nhiều hơn thì ta cũng lấy.

- Ực~~

Cổ họng như bị nghẹn lại.

Tim của Khánh Nham đập dữ dội.

Một trăm khối, mà còn gọi là quá ít?

Một trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch giá trị tương đương một trăm triệu, hiện tại toàn bộ gia tài của Khánh Nham chỉ là con số lẻ của nó thôi. Theo giọng điệu của vị Tập công tử này,

một trăm khối lại chẳng đáng là bao.

Nhìn vẻ mặt của Khánh Nham, Tập Sương công tử thầm cười trong bụng.

Đối với bản thân mà nói, một trăm triệu đáng là gì?

Tại cuộc chiến Phong Nguyệt tinh, giết chết rất nhiều cửu cấp kim tiên. Bát cấp kim tiên cũng hơn trăm mạng. Linh thú của mình giết chết đối phương đồng thời lấy gần hết nguyên anh đối phương, bao gồm cả không gian giới chỉ.

Đây là mệnh lệnh của Tần Vũ lúc trước.

Sát nhân đoạt bảo. Là chuyện rất bình thường.

Bát cấp kim tiên, cửu cấp kim tiên, kẻ nghèo nhất cũng có cả ngàn vạn, kẻ giàu có thì lên tới cả tỉ. Người giàu có nhất bị Tần Vũ giết tự nhiên là Hạ Hoa tiên đế, đã là tiên đế a, tài sản lên tới gần năm tỉ.

Thêm vào mớ của cải này, dĩ nhiên tài sản vượt qua con số mười tỉ.

Nhưng vào lúc ban đầu ba vị đại sử giả Hoa Nhan, Ngao Phụng, Đỗ Trung Quân mặc dù không có nhiều nguyên linh thạch, nhưng bọn họ thực sự có rất nhiều kì trân dị bảo. Ba người cộng lại thiệt là làm cho người ta hết hồn.

Chẳng qua trên người Tần Vũ những thứ có giá trị là hơn trăm cực phẩm tiên khí, hơn ngàn thượng phẩm tiên khí.

- Tập sương, Tập sương…… Uyển nhi không ngờ lại nghĩ ra cái tên này hơi giống tên con gái.

Tần Vũ tự mình cười diễu.

Tập Sương, hiện tại chính là tên tự đặt ra của Tần Vũ.

Cuộc chiến Phong Nguyệt tinh.

Đến lúc cuối, Tần Vũ trốn mất, trực tiếp thi triển đại na di, di chuyển liên tục từ tinh cầu này qua tinh cầu khác. Hoàn toàn dùng đại na di, Tần Vũ đã đi hết ba ngày ba đêm.

Từ tinh cầu này qua tinh cầu khác.

May mắn là Tần Vũ có được địa đồ của Lam Loan tinh vực, nên biết được chỗ nào an toàn mà tới hay là tránh nơi nguy hiểm. Tần Vũ lúc thì đi vào hoang mạc tinh cầu không người ở, khi thì tới tinh cầu có người cư ngụ.

Ba ngày ba đêm như thế, tới cuối cùng rời khỏi Ngân Huyền tinh hệ, Tần Vũ mới quay về bản thể, biến đổi dung mạo, tương tự như vậy Khổng Lam, Đồ Cương, đạm Mộng, ba người thu nhập Vạn Thú phổ. Sau đó trực tiếp dùng tinh tế truyền tống trận dễ dàng trở lại Lam Hỏa tinh.

Ngay cả nếu trên đường đi có bị giám sát cũng không có ai có thể nhận ra Tần Vũ.

Với sự giúp đỡ của Lưu Tinh Lệ, ngay cả Ngọc Thanh Tử và Tiềm Khải tiên đế tự thân tới, cũng bó tay trong việc phát hiện ra linh hồn khí tức, của Tần Vũ, ám tinh chi lực hoàn toàn ngưng tụ tại đan điền trong góc tối xâu thẳm nhất, chỉ là một chấm nhỏ xíu.

Tới Lam Hỏa tinh.

Tần Vũ sinh hoạt ở đây rất yên tĩnh, hắn biết rằng hiện tại Vũ Hoàng khẳng định đang ở tại yêu giới tìm cách chặn hắn lại, vì vậy Tần Vũ ở lại Lam Loan tinh vực một đoạn thời gian trong khu vực vô cùng phồn hoa là Lam hỏa tinh.

Tần Vũ cũng biết Vũ Hoàng chắc chắn ra nghiêm lệnh cho thủ

hạ chú ý tới sự tồn tại của cửu cấp yêu vương.

Nói cho cùng, cửu cấp yêu vương một khi xuất hiện, có khả năng đại biểu có Vạn Thú phổ.

Ở Lam Hỏa tinh rồng rắn hỗn tạp, tiên ma yêu giới các phương cao thủ đều có, Tần Vũ chỉ tuyển ra từ Vạn Thú phổ một lục cấp yêu vương là Tiểu Thỏ Tử, lục cấp yêu vương thì thấy khắp nơi ở đây.

Thậm chí Tần Vũ nghiêm khắc bắt *"Uyển nhi"* xưng hô với hắn là *"thiếu gia"* chứ không gọi là *"chủ nhân"*.

Thành ra có một nha hoàn *"Uyển nhi"* và một thiếu gia *"Tập Sương"* bắt đầu sinh hoạt tại Lam Hỏa tinh, thủ hạ của Vũ Hoàng làm sao mà có thể kiếm ra bọn họ đây ?

- Tập công tử, một trăm khối, để trao đổi một trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch, ta thật là không có đủ năng lực a.

Khánh Nham thảm não nói.

Tần Vũ thật ra chẳng chút lo lắng.

Trong cuộc chiến Phong nguyệt tinh, đã thu nhập được nhiều không gian giới chỉ của kim tiên, ít nhiều gì bên trong cũng đều có một mớ cực phẩm nguyên linh thạch, tổng cộng lại làm cho người nghe giật mình, đặc biệt là Hạ Hoa tiên đế, vì lý do riêng của mình, tu luyện sử dụng đúng là cực phẩm nguyên linh thạch, thành ra Hạ Hoa tiên đế có hơn hai trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch.

- Như vậy đi, ông cứ trao đổi được bao nhiêu thì làm bấy nhiêu, …. Ông mà đổi được một khối cực phẩm nguyên linh thạch, thì ta sẽ đưa ông năm khối thượng phẩm nguyên linh thạch.

Gương mặt của Tần Vũ xuất hiện một nét tiếu ý.

Cặp mắt của Khánh Nham sáng ra, hô hấp cũng thành nặng nhọc.

- Tập công tử đừng lo, ta nhất định nghĩ ra phương pháp giúp người trao đổi cực phẩm nguyên linh thạch.

Khánh Nham bản thân và khí thế đã không giống trước, hiển nhiên Khánh Nham đã quyết định thông qua các đường dây lớn giúp đỡ cho việc trao đổi.

Đổi được một khối cực phẩm nguyên linh thạch, thì có được năm khối thượng phẩm nguyên linh thạch.

Nói một cách khác, đổi được năm trăm khối cực phẩm nguyên linh thạch, thì nhận được hai ngàn năm trăm khối thượng phẩm nguyên linh thạch, cũng là tài phú hai ngàn năm trăm vạn!

- Chuyện trao đổi cực phẩm nguyên linh thạch chủ yếu là vì ta đang ở trọ tại tửu lâu của ông, ông có khả năng trao đổi được bao nhiêu thì ta sẽ thu bấy nhiêu.

Tần Vũ cười nói,

- Ta còn có một chuyện muốn hỏi nữa.

- Tập công tử cứ hỏi.

Khánh Nham hiện tại hớn hở vui mừng.

Tần Vũ nheo nheo đôi mắt, một đám hàn tinh đáng sợ lấp lánh:

- Khánh Nham lão bản, ta nghe nói mười năm về trước, Vũ Hoàng và huyết ma của ma giới là Huyết ma đế kết thành giao dịch quan hệ

tốt đẹp, đúng không ?

- Đúng vậy.

Khánh Nham gương mặt ghen tỵ,

- Vũ Hoàng và Huyết ma đế, là nhân vật chí tôn, giao dịch của bọn họ, số lượng lên tới mức khủng khiếp. Mười năm trước hai bên thiết lập quan hệ tốt đẹp, chuyện đó giao dịch tại Lam Hỏa tinh. Ban đầu bên phía Vũ Hoàng chủ trì công tác chính là một bát cấp kim tiên, gọi là cái gì Vũ Điển, ta vẫn còn nhớ rõ ràng.

- Ồ.

Tần Vũ nhẹ gật đầu.

Sở dĩ Tần Vũ chọn Lam Hỏa tinh để trú ngụ thứ nhất là vì ở Lam Hỏa tinh vàng thau lẫn lộn, cao thủ các giới đầy rẫy, chốn này tự nhiên là rất an toàn. Nguyên nhân thứ hai là nhân tiện…nghĩ về cách phá hoại cục diện.

Làm xáo trộn cục diện của Vũ Hoàng.

Giao dịch giữa Vũ Hoàng và Huyết Ma đế, với cả hai đại siêu cấp thế lực đều được đề thăng.

Có thứ tiên giới mới có, có thứ ma giới mới có, hai bên giao dịch đều có lợi.

Chỉ là chuyện phá hoại không đơn giản như vậy, Tần Vũ cần biết cho rõ ràng tất cả sự kiện bên trong, rồi mới tính toán phương cách đối phó. Ngay cả…

Tới lúc xuất thủ, Tần Vũ có thể sử dụng thân phận kiếm tiên.

- Bọn họ giao dịch bao lâu một lần ?

Tần Vũ cẩn thận tra hỏi.

- Giao dịch a, cũng không rõ lắm, giống như ba năm một lần, nhưng không cố định, lúc thì ba năm, lúc thì bốn năm một lần. Chuyện này chỉ là nghe nói thôi, nghe là…… Huyền đế, Thanh đế, hay là ma giới Hắc Ma đế, Tu La Ma đế đều muốn phá hoại cuộc giao dịch này.

Khánh Nham tự nói với mình.

- Ai, xem ra Vũ Hoàng cùng với Huyết Ma đế như vậy, hai bên hợp tác tự nhiên thực lực tăng lên. Tùy tiện chia ra, mỗi lần giao dịch, tiền bạc cũng trên dưới mười tỷ.

- Còn những tiên đế, ma đế khác cũng bí mật phá hoại a?

- Không có bí mật gì a.

Khánh Nham vội vã nói, người Lam Hỏa tinh ta không hề biết, chỉ ai mà có chút suy nghĩ cũng điều biết hết. Tuy thế Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế đối với giao dịch này rất là coi trọng, cẩn thận, chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tần Vũ đã minh bạch, đây cũng chỉ là người trên Lam Hỏa tinh tự đoán thế thôi.

Nhưng khả năng xem ra vẫn còn rất lớn.

- Tập công tử, người hỏi chuyện này ? Chẳng lẽ……

Khánh Nham nghĩ tới một khả năng.

Tập công tử tiêu xài phóng túng như vậy, e rằng chính là thiếu gia của một đại gia tộc, có thể đại gia tộc này muốn bí mật động thủ trong bóng tối.

Khánh Nham cũng hiểu, vô luận tiên giới ma giới, ngoài thế lực cực đại như Vũ Hoàng, Huyền Đế, Huyết Ma Đế…… ngoài mấy người đó còn có không ít những thế lực khác rất mạnh, những thế lực cao thủ như vậy cũng không nhỏ.

- Cẩn thận nói năng, kẻo mang họa.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Khánh Nham lập tức cười lên:

- A a, là nói đùa, chỉ đùa thôi mà.

Chỉ là trong lòng hắn hơi lo lắng:

- Không tốt rồi, gia tộc Tập công tử thật muốn xuất thủ đoạt vật mà.

Khánh Nham chỉ là một nhân vật bé nhỏ, làm sao mà dám bon chen vào chuyện của các đại thế lực khác chứ.

Tần Vũ nhấc ly lên uống.

- Khánh Nham lão bản, chuyện trao đổi cực phẩm nguyên linh thạch phải làm phiền tới ông rồi.

Tần Vũ chuyển người.

- Uyển nhi, chúng ta về thôi.

Vừa nói Tần Vũ luôn tiện giải trừ cấm chế thanh âm.

- Dạ, thiếu gia.

Uyển nhi vội vàng bước tới gần Tần Vũ.

- Tập công tử đi thong thả.

Khánh Nham khúm núm nói.

Chương 327

Hãm Tịnh (Cạm Bẫy)

Đi vào trong tòa tửu lâu của mình. Tòa tửu lâu này lớn vô cùng, có ba phòng, một đại thính, một hội khách thính.

- Uyển nhi, ngươi về phòng nghỉ đi. Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta, trừ phi sự tình trọng yếu mới dùng tâm niệm đề tỉnh ta.

Tần Vũ cười nói, sau đó đẩy cửa đi vào phòng mình.

- Vâng, thiếu gia.

Uyển nhi khom mình nói to. Nhìn thấy Tần Vũ đã vào trong phòng, Uyển nhi thấp giọng thì thầm.

- Thật khó mà được đến phục vụ cho chủ nhân. Ai ngờ được chủ nhân lúc nào cũng vào phòng của mình tiến hành tu luyện, thực là buồn muốn chết.

Vừa nói thầm trong miệng, Uyển nhi vừa về phòng mình.

Kéo mở hai cánh cửa sổ ra, Tần Vũ từ phía trên tửu lâu nhìn xuống đám người phía dưới. Thỉnh thoảng còn nhìn thấy một vài cao thủ cuồng ngạo đang phi hành trong không trung.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Tần Vũ trong lòng lại đang suy nghĩ như chớp.

- Vũ Hoàng hầu như đã biết hết những chi tiết sâu kín của ta, khẳng định sẽ khám xét liên tục. Còn thực lực ta hiện giờ còn xa lắm mới đủ, khoảng cách với yêu cầu của Lan thúc cũng quá lớn, đừng nói

tới hoàn toàn sử dụng được "Khương Lan giới", hiện giờ với đệ nhất tầng cũng mở không được.

Tần Vũ sấp tay lấy ra tiểu tháp lục sắc.

- Khi nào ngươi có thể hoàn toàn sử dụng được "Khương Lan giới", lúc đó ngươi mới có thể gặp Lập Nhi.

Lời của Lan thúc vẫn còn mơ hồ vang vọng bên tai.

Tần Vũ cố thử đem công lực quán nhập vào trong "Khương Lan giới", Khương Lan giới lập tức phát ra trận trận lục quang. Quang mang dầy lên một cách từ từ, trán của Tần Vũ cũng rỉ ra lấm tấm mồ hôi.

Qua một hồi Tần Vũ đành từ bỏ.

- Vẫn không được, xem ra phải đạt đến thực lực kim tiên độ ngũ lục cấp. Ta còn cách quá xa.

Tần Vũ sấp tay thu lại "Khương Lan giới". "Khương Lan giới" để trắc thí công lực, chứ không phải là thứ lúc chiến đấu kết hợp với vũ khí phát huy công kích lực.

Bản thân phải hoàn toàn mở được ba tầng của Khương Lan giới, mới nói được rằng mình có tư cách gặp Lập Nhi.

Vậy phải đạt đến đẳng cấp công lực nào đây?

- Con đường phía trước không biết còn bao xa, nhưng vẫn có hi vọng ta sẽ không bao giờ từ bỏ.

Trong mắt Tần Vũ quang mang cực kỳ kiên định. Trái tim mà đã kiên định như sắt đá, sẽ không có chút dao động nào.

Tần Vũ khép mắt lại, từng nhân ảnh quen thuộc hiện lên trong đầu.

- Phụ vương bọn họ cũng không biết tu luyện đến lúc nào mới có thể phi thăng.

Tần Vũ lắc đầu cười một cái,

- Tiểu Hắc và Phí Phí ở yêu giới cũng không biết đang thế nào, muốn gặp họ có lẽ còn phải cần một đoạn ngày tháng nữa.

Cuối cùng hiện lên trong đầu Tần Vũ chính là đồ đệ duy nhất của hắn "Liễu Hàn Thư".

Đối với Liễu Hàn Thư, sâu trong lòng Tần Vũ rất yêu quí.

Có thể là do tâm tính tương tự, cũng có thể là do hy sinh giống nhau.

Nhưng vô luận thế nào, cái chết của Liễu Hàn Thư đã khiến tim Tần Vũ vô cùng đau đớn. Có thể hiện tại đã tốt hơn nhiều, nhưng khi hồi ức lại cảnh tượng Liễu Hàn Thư chết, Tần Vũ liền cảm thấy sự hối hận, sự day dứt cũng như sự phẫn nộ không thể áp chế được.

- Cả cuộc đời này của con, sự nuối tiếc duy nhất chính là…nàng.

Một câu nói cuối cùng trước khi chết của Hàn Thư, Tần Vũ hắn vĩnh viễn không thể quên được.

Trước khi chết vài ngày, Hàn Thư đã nói bản thân đang thích một cô gái.

Nhưng mối tình này sẽ không bao giờ có kết quả nữa rồi.

- Thần bí, Tần Vũ, ngươi thực biết đóng giả cái vẻ thần bí! Nếu sớm đem tất cả nói cho đồ nhi của ngươi, nói với cho nó biết ngươi có Thanh Vũ tiên phủ, nói cho nó ngươi có kiếm tiên khôi lỗi, nói cho nó ngươi có Vạn Thú Phổ, thì sao có thể có kết quả thế này?

Tần Vũ luôn nghĩ rằng Hàn Thư là vì hắn mà chết.

Tất cả đều bởi hắn.

- Vũ Hoàng, cái chết của Hàn Thư tuy với ngươi không có liên quan gì lớn lắm, nhưng cũng là do thủ hạ của ngươi tạo nên. Ta cũng đang nợ Nghịch Ương tiên đế một lời hứa, không quản là chuyện liên quan tới đồ nhi ngốc nghếch của ta, hay là quan hệ với Nghịch Ương tiên đế, ta vẫn quyết định thống nhất thành một chuyện.

Tần Vũ sắc mặt lạnh như băng, cả người liền tiêu thất trong căn phòng.

Trên giường một hạt bụi cực nhỏ không thể nhìn thấy chính là do Thanh Vũ tiên phủ biến ảo mà thành. Tần Vũ tiến nhập vào trong nó bắt đầu "Tam hồn cửu luyện", đối với Tần Vũ mà nói, đây là phương pháp tu luyện linh hồn nhanh nhất.

Linh hồn chia thành ba không gian lớn, nhân hồn, địa hồn, thiên hồn. Hiện giờ Tần Vũ cuối cùng đã bước vào tầng thứ nhất của không gian địa hồn. Thủ ấn thần kì trong tay cũng khác với thủ ấn trong không gian "nhân hồn".

Hai tay vừa kết thành một thủ ấn, Tần Vũ liền cảm thấy sự tiêu hao cực lớn của linh hồn chi lực bản thân. Nhưng đồng thời một cỗ khí lưu từ Lưu Tinh Lệ xuất ra, dung nhập vào trong không gian "địa hồn" của linh hồn.

Rất hiển nhiên…

Bước vào không gian địa hồn, Tần Vũ hấp thu năng lượng đặc thù trong Lưu Tinh Lệ tốc độ rõ ràng nhanh hơn nhiều.

*****

Nửa tháng sau.

Bên trong phòng khách của căn phòng Tần Vũ, Uyển nhi duyên dáng đứng một bên, Tần Vũ cũng đã ngồi xuống.

- Khánh Nham lão bản mời ngồi.

Tần Vũ đạm nhiên cười nói, Khánh Nham lập tức ngồi xuống đối diện Tần Vũ, mặt đầy hưng phấn:

- Tập công tử, ta mấy ngày này đã thông qua một vài lão bằng hữu của, cuối cùng đã liên hệ được một đại nhân vật. Hắn nguyện ý cùng người trao đổi một trăm khỏa cực phẩm nguyên linh thạch. Có điều trước hết Tập công tử cần phải cung cấp một vạn khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch còn trung phẩm nguyên linh thạch và hạ phẩm nguyên linh thạch hắn không cần.

- Ồ, tốc độ làm việc quả là nhanh đấy.

Tần Vũ cười một tiếng gật đầu nói:

- Rất tốt, chuyện này ta đáp ứng.

Giá trị nhiều nhất trên người Tần Vũ có lẽ là thượng phẩm nguyên linh thạch. Bởi vì nhiều kim tiên đã bị Tần Vũ bằng vào đại quân Vạn Thú Phổ giết chết, tu luyện phần nhiều là sử dụng thượng phẩm nguyên linh thạch, do đó nguyên linh thạch của bọn họ phần lớn là thượng phẩm nguyên linh thạch.

Cực phẩm nguyên linh thạch, những người này vĩnh viễn không đủ sức dùng liên tục, thỉnh thoảng dùng một hai khỏa mà thôi. Còn với trung phẩm nguyên linh thạch, bọn họ không thèm sử dụng.

- Không biết khi nào thì một vạn khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch của Tập công tử có thể cung ứng được?

Khánh Nham cười nói.

Tần Vũ liền phẩy tay, lập tức một đống lớn thượng phẩm nguyên linh thạch xuất hiện ở trong phòng khách, gần như chiếm một phần ba khu vực phòng khách. Một đống lớn đó hoàn toàn là thượng phẩm nguyên linh thạch.

Khánh Nham há hốc miệng.

- Chỗ này có một vạn năm trăm khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch, trong đó một vạn khỏa ngươi giúp ta trao đổi. Còn năm trăm khỏa dư ra là để cho ngươi đó.

Tần Vũ nói một cách hời hợt.

Lúc trước Tần Vũ và Khánh Nham cũng đã thảo luận rồi. Trao đổi một khỏa cực phẩm nguyên linh thạch, sẽ cấp cho Khánh Nham năm khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch.

Khánh Nham cố gắng áp chế sự kích động lại.

Lão thiên, một vạn khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch xếp cùng nhau thành đống, Khánh Nham hắn có lẽ từ đó tới giờ chưa từng thấy qua.

- Tập công tử, ngài không sợ ta mang số tiền tài này bỏ chạy sao?

Khánh Nham nhìn Tần Vũ thăm dò.

Một vạn khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch, cũng chính là một ức (tương đương với ngàn vạn, trăm triệu).

Một ức, đủ để khiến người phải điên cuồng.

- Ngươi?

Tần Vũ nhìn Khánh Nham một cái.

- Có thực lực bao lớn thì hãy lấy bấy nhiêu tiền tài, nếu lấy quá nhiều sẽ bỏng tay đó. Thậm chí có khả năng…cả tiểu mệnh cũng tiêu luôn.

Tần Vũ nâng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Khánh Nham nắm chặt hai tay:

- Khánh Nham, phải giữ bình tĩnh, bình tĩnh lại nào, những thứ này có lấy cũng không còn mạng mà dùng!

Trong lòng đang tự nói với mình nhiều lần như vậy. Chung quy muốn để bản thân giữ bình tĩnh.

- Tập công tử yên tâm, ta nhất định giải quyết chuyện này cho thật gọn gàng.

Khánh Nham tự tin mười phần nói.

- Khánh Nham lão bản làm việc, ta đương nhiên yên tâm.

Tần Vũ liền chuyển đề tài.

- Đúng rồi, Khánh Nham lão bản, giao dịch của Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế, lần gần đây nhất cử hành lúc nào?

Khách Nham trầm ngâm giây lát, sau khi nhìn Tần Vũ một cái liền cười nói:

- Chuyện này, chuyện này tạm thời ta chưa có rõ lắm. Nhưng có một điểm có thể nói cho Tập công tử biết. Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế đều là thuộc loại đại nhân vật, giao dịch của bọn họ thì quang minh chính đại. Sẽ không lén lút, khi thời điểm giao dịch đến ngài tự nhiên sẽ biết.

- Quang minh chính đại?

Tần Vũ thoáng nghĩ liền hiểu ra.

Loại giao dịch khổng lồ này, khẳng định sẽ xuất động cao thủ của mình.

Quang minh chính đại có sao? Những kẻ thông thường biết tin tức căn bản không có cái thực lực để đến cướp đoạt. Còn Thanh Đế, Huyền Đế, Hắc Ma Đế những thế lực đó dù cho hai phương Vũ Hoàng có âm thầm tiến hành thì bọn họ cũng sẽ biết tin tức. Thêm nữa Vũ

Hoàng, Huyết Ma Đế đều trọng mặt mũi, sao có thể lén lén lút lút được.

- Tập công tử yên tâm, vài ngày trước khi giao dịch, hai phương Vũ Hoàng, Huyết Ma Đế sẽ công bố với bên ngoài, cả địa điểm giao dịch cũng sẽ công khai…Bất quá cao thủ của hai phương cực nhiều, cũng không sợ ai đến cướp đoạt phá hoại.

Khánh Nham thấp giọng nói.

Tần Vũ liền vui mừng trong lòng.

Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế quả thực ngông cuồng, ngang nhiên đưa lên thời gian và địa điểm giao dịch công bố ra.

- Tập công tử, ta cho ngài biết a, Vũ Hoàng, Huyết Ma Đế giao dịch, rõ ràng là các cao thủ được xuất động chính là những tiên đế lợi hại, nhưng trong bóng tối có lẽ còn có những cao thủ lợi hại hơn nữa. Ai có thể thành công cướp đoạt đây?

Khánh Nham rất có thâm ý trong lời nói.

Khách Nham luôn cảm thấy vị khách này thần bí, nói không chừng chính là có ý muốn đấu với Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế. Khánh Nham hiện giờ cũng chỉ là đề tỉnh Tần Vũ: muốn hòa vào dòng nước đục đó, rất khó khăn, thậm chí có khả năng mất mạng!

- Đợi đến khi ngày giao dịch cũng như tin tức về địa điểm truyền ra ngoài, ngươi hãy lập tức nói cho ta là được.

Tần Vũ đạm nhiên nói.

- Ta đối với giao dịch này quả thực rất có hứng thú, đến lúc đó đến xem xem cũng hay.

- Được thôi, Tập công tử.

Khánh Nham cười nói. Hắn trong lòng thực tế đang hoài nghi.

- Chỉ là đến xem thôi sao?

….Thời gian qua rất nhanh, không lâu sau Khánh Nham đã trao đổi thành công một trăm khỏa cực phẩm nguyên linh thạch đưa cho Tần Vũ. Sau đó Tần Vũ tĩnh tâm tu luyện đã qua ba tháng. Ba tháng này linh hồn Tần Vũ tiến bộ cũng khá lớn.

*****

Tầng hai của Hạo Nguyệt tửu lâu.

- Đã nghe nói chưa? Giao dịch của Vũ Hoàng bệ hạ và Huyết Ma Đế bảy ngày sau sẽ ở trên "Lam Hỏa Vân Lâu" cử hành đó. Khi đó có lẽ nhất định phải đến xem xem, lần trước giao dịch cũng có người xuất thủ phá hoại, đáng tiếc không có được thấy.

- Ngươi không thấy nhưng ta lại thấy. Những người phá hoại muốn xuất thủ cướp hàng hóa thực lực cũng rất mạnh a, ít nhất là đẳng cấp tiên đế. Lần đó đánh nhau thảm liệt a, đến cuối cùng đám người cùng nhau xuất thủ đó, có kẻ chết, có kẻ chạy thoát.

Hai kim tiên ở bên đó uống rượu đàm luận.

Dạng bàn luận như vậy không ngừng truyền bá ở Lam Hỏa tinh. Bởi vì những tin tức này cũng không được coi là bí mật gì. Do đó những tiên nhân hoặc giả ma giới cao thủ này đàm luận cùng nhau cũng không hề phải để tâm cẩn thận.

Cũng vậy, Tần Vũ hai ngày trước đã biết tin tức đó.

Lúc này, Tần Vũ cũng đang uống rượu ở gần cửa sổ.

- Lam Hỏa Vân Lâu, bảy ngày sau, không biết đến lúc đó sẽ có bao nhiêu người xuất thủ.

Tần Vũ thầm nói trong lòng, rồi tức thì ngửa cổ uống hết rượu trong chén, ánh mắt hướng về trong tầng mây.

- Bất quản thế nào, ta nhất định sẽ xuất thủ!

Uyển nhi ở bên cạnh lập tức nhanh nhẹn rót rượu cho Tần Vũ.

***

Lam Hỏa Vân Lâu, đây là một tòa cung điện được kiến tạo trong tầng mây. Cung điện chia làm ba tầng, toàn bộ nổi lên màu lam, đỉnh lâu được thiết kế thành hình hỏa diễm. Lam Hỏa Vân Lâu tuy chỉ có ba tầng, nhưng diện tích lại phi thường lớn, dài rộng có đến vài trăm thước.

Xa tít trên phía cao, phía trên tầng mây cực lớn chính có một cung điện khổng lồ nguy nga lộng lẫy -- -- Lam Hỏa Vân Lâu.

Trong một căn phòng bình thường ở tầng ba của Lam Hỏa Vân Lâu đang có hai người.

Một người thanh y, mang trên vai một thanh trường kiếm, chính là cách phục trang của kiếm tiên. Người còn lại toàn thân khoác trường bào ám hồng sắc, trên đầu tóc dài lại màu trắng như tuyết, trong đồng tử tỏa ra nét băng hàn thuần túy.

Thanh y kiếm tiên, chính là thủ lĩnh của thập bát tiên đế dưới tay của Vũ Hoàng - - Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch.

Thân là kiếm tiên thất cấp huyền tiên, thực lực cực mạnh có lẽ trong cả tiên giới cũng thuộc vào mười người hàng đầu. Kẻ có thực lực cường hoành như thế xuất hiện ở Lam Hỏa Vân Lâu tuyệt đối khiến người phải kinh hãi. Bởi vì dù có bảo hộ hàng hóa, cũng không xứng để một thất cấp huyền tiên xuất hiện được.

Nam tử băng lãnh tóc dài trắng như tuyết bên cạnh cũng là một nhân vật phi thường.

Huyết Ma Đế không nghi ngờ gì là Huyết Ma ma đạo đệ nhất nhân, còn Huyết Ma ma đạo đệ nhị nhân chính là "Bạch Phát huyết ma" trong truyền thuyết -- -- Huyết Y Lãnh! Đồng dạng là một siêu cấp

cao thủ thất cấp ma đế.

Hai đại siêu cấp cao thủ gặp nhau ở đây.

Cả hai đều là kẻ lãnh đạm, nhưng họ lúc này lại đang nói chuyện cười đùa.

Nếu mà để cho những người quen biết bọn họ thấy được Thanh Huyết kiếm tiên "Tri Bạch" và Bạch Phát huyết ma "Huyết Y Lãnh" đang nói chuyện cười đùa phóng túng như vậy, nhất định sẽ khiến tất cả phải chấn kinh. Chung quy hai người gần như rất ít khi cười.

- Tri Bạch huynh, chúng ta đã bao năm rồi chưa có gặp nhỉ?

Huyết Y Lãnh mỉm cười nói.

- Có…hơn trăm vạn năm rồi.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch trên mặt cũng có nét tiếu dung,

- Còn nhớ năm đó tham gia vào trường tàn sát của ma giới, nếu không phải là nhờ huynh….ta có lẽ sớm đã bị người khác giết rồi. Hồi ức lại tình cảnh đó, hiện giờ lại có cái cảm giác nhiệt huyết sôi sục a.

Huyết Y Lãnh cười nói:

- Ừm…lần đó ta cũng đã nghĩ là mình phải chết rồi. Ai ngờ được khi sớm đã tuyệt vọng rồi lại gặp gỡ huynh. Huynh cũng như thế bị những gia hỏa đó truy sát. Thực không tưởng được, chúng ta hai người đều sống sót.

Tri Bạch cảm thán nói:

- Lúc đó ta mới cửu cấp kim tiên, huynh cũng vậy. Khi cuộc chém giết đó đi đến hồi kết, ta cuối cùng cũng đã đột phá đạt được nhất cấp tiên đế, đồng thời còn giết được một tam cấp ma đế, hai nhất cấp ma đế, và vô số kẻ cấp ma vương!

Hai người trầm lặng trong những hồi ức.

Năm đó chiến đấu đào mệnh, chém giết thảm liệt, nhiều lần đã ngấp nghé bên bờ vực sinh tử, bọn họ cả cuộc đời lại có thể quên được sao? Chuyện đó cũng đã làm cho hai người thành những kẻ sinh tử chi giao.

Vũ Hoàng có thể cùng Huyết Ma Đế kiến lập được quan hệ tốt, hai người cũng đã tác động rất lớn.

- Lần này chúng ta hai người lại một lần nữa liên thủ. Chỉ là không biết Hắc Ma Đế, Tu La Ma Đế, Thanh Đế, Huyền Đế cùng với các phương thế lực khác sẽ phái xuất những cao thủ nào đến a, đủ cho chúng ta giết hay không đây!

Huyết Y Lãnh cười lên tiếng, Tri Bạch cũng cười theo.

- Y Lãnh, đến bao nhiêu cũng không đủ cho chúng ta giết.

Tri Bạch cười nói.

Huyết Y Lãnh lặng thinh, rồi cười lớn:

- Ha ha, nói có lí lắm, Tri Bạch huynh, lúc trước khi chúng ta liên thủ chiến đấu, phối hợp với nhau gần như là hoàn mĩ vô khuyết. Chỉ là không biết bao nhiêu năm đã qua, phối hợp lại sẽ thế nào đây.

- Phối hợp?

Tri Bạch cười nhạt một tiếng,

- Có thể khiến huynh và ta hai người phải liên thủ, tiên ma yêu giới này có được mấy người?

Khẩu khí của Tri Bạch rất lớn.

Nhưng dù bọn Vũ Hoàng có nghe thấy cũng sẽ không nghi ngờ gì, bởi vì Tri Bạch và Huyết Y Lãnh đều thuộc loại huyền tiên công kích lăng lệ, sát khí cực kỳ mạnh. Bọn họ còn là đẳng cấp cao nhất trong thất cấp huyền tiên.

Lúc Tri Bạch ở ma giới, sau khi vừa bước vào nhất cấp huyền tiên, đã giết được tam cấp ma đế, lực công kích chí cường căn bản không cần phải nghi ngờ.

Hơn nữa hai người bọn họ cũng rất ăn ý. Đây là do năm đó Tri Bạch và Huyết Y Lãnh, mỗi lần đứng trước sinh tử rèn luyện mà

thành. Sự ăn ý này đã ăn sâu vào tiềm thức của bọn họ.

- Đúng, huynh và ta hai người liên thủ, dù cho Hắc Ma Đế có đến cũng đối phó không được chúng ta. Đại lễ năm xưa của Hắc Ma Đế ta vẫn luôn ghi nhớ, đến hiện tại còn chưa có tin tưởng đấu được với hắn.

Trong mắt Huyết Y Lãnh lóe lên một đạo ánh sáng lạnh lẽo.

Năm xưa kẻ truy sát hai người bọn họ chính là người của Hắc Ma Đế.

Tri Bạch cười nhạt nói:

- Huynh vẫn còn để tâm chuyện đó à? Ta sớm đã quên rồi, nếu không phải có sự giúp đỡ của Hắc Ma Đế năm đó, ta đối với cảm ngộ "Thanh Huyết kiếm quyết" cũng sẽ không có được sự thâm sâu như thế!

- Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.

Huyết Y Lãnh lắc đầu rồi cười nói,

- Tri Bạch, giao dịch của Vũ Hoàng và bệ hạ của ta rõ ràng là một cái bẫy để gài cao thủ của đối phương. Chỉ là hàng hóa giao dịch có những thứ gì nhỉ? Ta cũng không rõ chuyện này.

- Hàng hóa lần này có lẽ không ít đâu. Vì để hấp dẫn cao thủ của đối phương đến, trong lần giao dịch này sẽ có nhiều bảo vật cực kỳ trân quý vốn được giấu kỹ.

Tri Bạch cười nhạt một tiếng.

- Huynh cũng biết đấy, đối với đẳng cấp của chúng ta mà nói,

ngoại trừ bảo vật cấp thần khí, những thứ khác không có tác dụng gì.

Với nhị cấp hay tam cấp tiên đế, có thể còn chú trọng đến mấy thứ tiền tài.

Còn lục, thất cấp tiên đế lại chẳng hề để tâm đến những vật ngoài thân. Bọn họ chỉ muốn các phương pháp đề cao công kích, đề cao linh hồn cảnh giới của bản thân. Đối với bọn họ mà nói, thực lực là trọng yếu nhất.

- Do đó để hấp dẫn các cao thủ, trong số những hàng hóa lần này…có một kiện thần khí.

Tri Bạch thấp giọng nói.

- Ồ? Thần khí!

Huyết Y Lãnh kinh ngạc.

Tri Bạch mỉm cười gật đầu:

- Nếu không có gì bất ngờ, tin tức này sớm sẽ bị các đại nhân vật của các phương Huyền Đế, Thanh Đế nắm được. Bọn họ nhất định sẽ phái cao thủ đến.

- Tri Bạch, nếu bọn cao thủ Huyền Đế, Tu La Ma Đế tự mình đến thì làm thế nào?

Huyết Y Lãnh hốt nhiên nói.

- Tự mình đến?

Tri Bạch lắc đầu nói.

- Bọn chúng ở địa vị gì, nếu quả thực không nghĩ đến thân phận mà đi tranh đoạt một mớ hàng hóa. Ta sẽ mệnh lệnh trực tiếp hủy bỏ giao dịch, đồng thời lập tức đem thần khí đó trích huyết nhận chủ rồi bỏ chạy. Ta tin rằng bằng vào thực lực của ta, tuy rằng địch không lại bọn chúng, nhưng muốn chạy trốn cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm.

Huyết Y Lãnh trầm ngâm giây lát rồi gật đầu nói:

- Đúng, nếu thực có tình huống đó thì cũng chỉ có thể làm vậy thôi.

- Y Lãnh, xác suất xuất hiện tình huống đó quá thấp. Việc chúng ta cần phải làm chính là nghỉ ngơi, đến ngày giao dịch, vô số người sẽ đến Lam Hỏa Vân Lâu. Chúng ta phải chuẩn bị đại khai sát giới.

Trong mắt Tri Bạch lóe lên một tia tàn khốc.

Tri Bạch, cái máy giết người khủng khiếp nhất dưới tay Vũ Hoàng.

Huyết Y Lãnh, Huyết Ma ma đạo bản thân vốn là lấy việc giết người để giương danh, trong đó Huyết Y Lãnh càng là nhân vật số một số hai.

Hai đại siêu cấp cao thủ hiếu sát liên thủ. Lần này Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế quả thực đã hạ quyết tâm độc ác đem những thế lực khác *"giết"* cho thật sướng. Chung quy những lần giao dịch trước đã làm cho hai đại thủ lĩnh cảm thấy khó chịu.

Muốn một lần giết cho đối phương phải sợ, để sau này không dám đến quấy nhiễu bọn họ nữa.

- Không được lưu tình, càng là cao thủ càng phải giết sạch. Chúng ta phải làm cho những giao dịch sau này được an toàn tuyệt đối.

Đây cũng chính là mệnh lệnh dứt khoát của Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế.

Thời gian trôi rất chậm, đặc biệt trong sự trông đợi, một ngày qua càng chậm hơn.

Trong một khoảng thời gian ở Lam Hỏa tinh, cao thủ tụ tập càng lúc càng nhiều. Giao dịch của Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế, mỗi một lần đều gây nên một trường tranh đoạt đồ sát. Đó có lẽ đã được coi như một sự đặc sắc. Tuyệt đại đa số người đến chỉ là để xem kịch, xem cảnh chém giết của các cao thủ đẳng cấp tiên đế.

Bình thường lúc nào mới có thể được xem tiên đế xuất thủ đây? Cơ hội như thế khó được a.

Ban đêm.

Hơi lạnh phát run, Tần Vũ mở cửa sổ, nhìn về màn đêm vô tận bên ngoài, một đêm không ngủ được.

Hôm sau đã là ngày giao dịch.

- Ngày mai ta lại một lần nữa phải xuất thủ. Khi đó Vũ Hoàng rất có thể đoán ra ta đang ở Lam Hỏa tinh, có lẽ lại phải chạy trốn thêm lần nữa.

Tần Vũ tự cười nhạo một tiếng, đối với việc phải bỏ chạy Tần Vũ không chút lo lắng.

Ngày mai thân phận có bị tiết lộ hay không, còn phải xem sự tình phát triển lúc đó.

Nếu Ngọc Thanh Tử và Tiềm Khải tiên đế không ở đó, còn mình lại không sử dụng Vạn Thú Phổ, khả năng thân phận bị tiết lộ chắc là rất thấp. Chung quy những người khác đối với mình cũng không rõ.

- Hàn Thư, hai tên Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế, sẽ có một ngày vi sư giết chúng để báo cừu cho con. Bây giờ cần lấy lại chút lợi tức.

Trong lòng Tần Vũ chầm chậm nói.

Ánh mắt hướng về màn đêm vô tận.

Tần Vũ vẫn đứng nguyên như vậy…

Đêm đã qua, mặt trời đang dần dần chiếu sáng, một vì tinh tú xa xa treo lơ lửng trên thiên không. Trong bầu trời của Lam Hỏa tinh hôm nay, người phi hành rất nhiều, không ít người nhắm về phương hướng Lam Hỏa Vân Lâu phi tới.

- Thiếu gia.

Uyển nhi đứng ở ngoài cửa, nàng đã nhìn Tần Vũ như thế đúng một đêm rồi.

Tần Vũ hít sâu một làn hơi mát, chuyển người nhìn về Uyển nhi:

- Uyển nhi, chuyện hôm nay rất nguy hiểm, ngươi không cần phải xuất hiện, tạm thời hãy quay vào trong Vạn Thú Phổ trước đi.

- Vâng, thiếu gia.

Uyển nhi khom mình đáp. Nàng sớm đã biết kết quả này. Tâm ý máy động một cái, Uyển nhi đã trở vào trong tầng hai của Vạn Thú Phổ.

Trong thân thể Tần Vũ tách ra một thân thể, chính là kiếm tiên khôi lỗi.

Trong khi để linh hồn dung nhập vào kiếm tiên khôi lỗi, Tần

Vũ đem thân thể của mình thu nhập vào trong Vạn Thú Phổ. Đối với Tần Vũ hiện giờ mà nói, thân thể của kiếm tiên khôi lỗi mới là nơi an toàn nhất.

Sau khi đã lại biến ảo dung mạo của kiếm tiên khôi lỗi, thân hình Tần Vũ động một cái liền biến mất bên cạnh cửa sổ, đến sâu trong mây mù.

- Nhiều người quá.

Tần Vũ hơi chú ý một cái, phát hiện trong phạm vi trăm thước xung quanh mình có bốn năm cao thủ đang bay đến Lam Hỏa Vân Lâu. Tiên thức thoáng phóng ra liền khám phá thấy lượng lớn cao thủ đang không hẹn mà cùng nhau bay qua.

- Huynh đệ, ngươi cũng đang đến Lam Hỏa Vân Lâu nhỉ.

Một vị đại hán cằm đầy râu thanh sắc hô lên phi đến cạnh Tần Vũ:

- Ta tên gọi Lỗ Ba, tu luyện giả của Ma giới Hắc Ma ma đạo.

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Ngươi có thể gọi ta là "Tần", ta đến từ Ngân Huyền tinh hệ.

- Ngân Huyền tinh hệ a, đó là địa bàn của tiên nhân. Xem ra Tần huynh là người của đám tiên nhân. Ha ha, ta rất thích kết giao bằng hữu, nếu Tần huynh không chê, chúng ta cùng nhau đến Lam Hỏa Vân Lâu.

Lỗ Ba như là đã quen thân, lộ vẻ rất nhiệt tình.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Rồi tức thì hai người đi cùng nhau. Bọn họ phi hành tốc độ tịnh không nhanh. Chung quy còn có một đoạn thời gian nữa mới bắt đầu giao dịch.

- Tần huynh, sau khi đến Lam Hỏa Vân Lâu, chúng ta phải tránh ra xa.

Lỗ Ba nhắc nhở.

- Đại hội giao dịch này, ta đến xem đã hơn hai lần rồi. Đã từng có một lần suýt mất cả tiểu mệnh.

- Ảnh hưởng cả những người vô can?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Lỗ Ba gật đầu trong lòng vẫn thấy sợ:

- Tần huynh, huynh chưa từng đến xem qua bao giờ ư?

- Đây là lần đầu tiên ta đến Lam Hỏa tinh.

Tần Vũ thành thật nói.

Lỗ Ba hiển nhiên kinh nghiệm hơn Tần Vũ nhiều:

- Tần huynh, thực lực của huynh cao hơn ta, nhưng có lẽ vẫn đấu không lại đẳng cấp tiên đế, ma đế? Đến khi giao dịch, chân chính dám xuất thủ cướp đoạt phá rối, nói chung đều là những kẻ cấp tiên đế, ma đế.

- Tần huynh, huynh chưa xem nên không biết a, cao thủ đẳng cấp này chém giết…dù là một đạo kiếm khí vô ý bay ra, đối với chúng ta mà nói cũng là chiêu trí mạng.

Lỗ Ba cảm thán nói.

- Nhưng có lúc dù tránh ở xa cũng vô dụng. Bọn họ vừa bay vừa giết, nói không chừng đột nhiên bay đến bên cạnh huynh, năng lượng phát tán ra tác động đến huynh, huynh cũng xong.

- Lỗ Ba huynh sao vẫn còn đến?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

Tất cả những điều Lỗ Ba nói, Tần Vũ đích xác có thể tưởng tượng được. Nhiều cao thủ cấp đại tiên đế ma đế đánh giết lẫn nhau, loại cảnh tượng này lớn thế nào có thể tưởng tượng ra. Chung quy cao thủ cấp tiên đế, nếu thực nổ ra đánh nhau, một khối tinh cầu cũng có thể bị hủy bởi một kiếm!

Lỗ Ba bất lực nói:

- Chỉ dựa vào bản thân tốc độ tu luyện quá chậm a. Quan sát học hỏi những tiên đế ma đế chém giết cũng có thể có được cảm ngộ nào đó. Hơn nữa…bình thường cơ hội được xem tiên đế ma đế đánh nhau lại quá ít.

Tần Vũ gật đầu.

Cao thủ cấp tiên đế ma đế đối với cảm ngộ thiên địa đã ở cấp rất cao rồi, thậm chí còn có loại thuyết pháp về *"vực"*.

Lần đó Tần Vũ đánh với Ngọc Thanh Tử, dù cho tốc độ của Tần Vũ rất nhanh, không cần phải liều mạng đánh lén, nhưng không biết vì sao, Ngọc Thanh Kiền đều chặn được thần kiếm công kích của Tần Vũ.

Tần Vũ nhiều lần công kích, vẫn vậy thần kiếm không thể đến gần được thân thể của đối phương.

Tần Vũ nhìn ra Ngọc Thanh Tử xuất kiếm với tốc độ tịnh không nhanh, vì sao luôn luôn mỗi một lần đều kịp cản chứ? Hơn nữa còn đánh bay kiếm của mình đi? Đấy chính là chỗ khó hiểu. Chỉ là Tần Vũ hiện giờ vẫn chưa thể cảm nhận được.

Trong khi nói chuyện, hai người cuối cùng đã thấy Lam Hỏa Vân Lâu đằng xa.

Tầng mây trên trời cao, ánh mặt trời phản chiếu lên Lam Hỏa Vân Lâu, khiến tất cả mọi người đều tự nhiên cảm thấy lóa mắt.

Những tiếng chào hỏi, tiếng cười, tiếng thóa mạ…các loại âm thanh từ phía Lam Hỏa Vân Lâu truyền tới, ồn ào vô cùng. Tần Vũ liền nhíu mày, phi hành thêm giây lát, Tần Vũ thấy được trên tầng mây xung quanh Lam Hỏa Vân Lâu người đứng dày đặc.

- Nơi này có ít nhất vài chục đến trăm vạn người đây.

Lỗ Ba khẳng định nói.

- Cũng có thể hơn trăm vạn.

Tần Vũ nhìn núi người, biển người trên tầng mây không kìm được bật tiếng. Người ở nơi này thực quá nhiều. Trên thực tế đây cũng chưa tính là gì, chung quy tiên ma yêu giới người quá nhiều, tùy tiện một tinh hệ là có thể xuất ra nhiều nhân mã như vậy.

- Cả những thiên tiên, không, tu chân giả Không Minh kì cũng đến?

Ánh mắt của Lỗ Ba quét qua liền không kìm được cảm thán.

Tần Vũ quét mắt cũng phát hiện không ít thiên tiên, thậm chí còn có những tu chân giả cực cá biệt cũng đã đến. Nhưng tu chân giả này phần lớn là đi theo trưởng bối của mình đến xem.

Một tu chân giả xem cuộc chiến đấu của tiên đế?

Có lẽ có gì xảy ra ngoài ý muốn, đến chạy cũng không kịp. Bất quá một tu chân giả có thể xem tiên đế chiến đấu, cũng xứng đáng tự hào rồi.

- Lỗ Ba, chúng ta vào trong Lam Hỏa Vân Lâu, hay là giống những người này đứng ở bên ngoài?

Tần Vũ hỏi.

Lỗ Ba cười nói:

- Tần huynh, vào Lam Hỏa Vân Lâu? Huynh không phải nói chuyện cười chứ, nhìn xem hiện giờ trong Lam Hỏa Vân Lâu đang có bao nhiêu người?

Tiên thức của Tần Vũ phát tán ra.

Chính lúc đang phát tán…Cả người Tần Vũ không tự chủ được run lên một cái.

- Cao thủ, nhiều cao thủ quá!

Tần Vũ lập tức thu lại tiên thức của mình. Vừa rồi tiên thức của hắn phát tán ra tịnh không có dẫn ra sự chú ý của những cao thủ đó. Chủ yếu là những siêu cấp cao thủ này cảm thấy rằng đạo linh thức này chỉ là của một kim tiên khoảng nhị cấp. Do đó căn bản không để ý, cũng nghĩ là Tần Vũ không thể không phát hiện được bọn họ.

Tần Vũ giả bộ tùy ý ngoảnh nhìn sang phía trái.

Bên ngoài bốn trăm thước phía trái, một bạch y nữ tử đang đứng cùng với một nam tử y phục thổ hoàng sắc (màu vàng đất).

Hai người bọn họ đứng giữa đám người tịnh không hề nổi trội, nhưng Tần Vũ nhờ mối liên hệ với Lưu Tinh Lệ, có thể cảm nhận được, hai người này…thực lực tuyệt đối mạnh hơn Ngọc Thanh Tử.

Cao thủ cấp tiên đế.

Tần Vũ lại liếc một nam tử cao gầy lãnh đạm không xa phía trước.

- Cao thủ cấp ma đế.

Tần Vũ không thể xác định rõ ràng được thực lực của đối phương, nhưng hắn có thể xác định đối phương đối với hắn tuyệt đối có một sự uy hiếp rất lớn.

Không xa bên cạnh nam tử cao gầy lãnh đạm đó lại có một thiếu niên tà môn.

- Một ma đế cao thủ càng khủng bố hơn.

Tần Vũ cảm thấy tim run lên.

Lão thiên, tiên đế ma đế, bình thường khó gặp được một người. Nhưng hôm nay tiên thức của hắn chỉ phóng ra một bộ phận, thậm chí không có bao phủ hết khu vực hắn đã phát hiện được nhiều tiên đế ma đế đến vậy.

Không trách nhiều người như thế tụ tập ở đây, phần lớn số người có lẽ chính là vì chiêm ngưỡng một lần cảnh tiên đế, ma đế đánh giết.

- Lạc Vũ ca ca, huynh hãy bay ổn định lại.

Một đạo thanh âm trong trẻo vang lên phía sau không xa Tần

Vũ, Tần Vũ không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một thanh niên dáng vẻ u sầu đang nghiêng ngả ngốc nghếch phi hành. Bên cạnh hắn chính là một cô nương trông vô cùng khả ái, cặp mắt to rất hấp dẫn người khác. Tần Vũ nhìn thấy vị cô nương khả ái đó liền dâng lên một mối hảo cảm.

- Lại là hai cao thủ cấp tiên đế.

Tần Vũ á khẩu, đến cả gã thanh niên u sầu và cô nương khả ái này cũng là tiên đế cao thủ.

- Lỗ Ba, lần trước có bao nhiêu tiên đế ma đế xuất thủ?

Tần Vũ đối diện với Lỗ Ba ở bên cạnh hỏi.

Lỗ Ba rất hưng phấn nói:

- Lần trước có bốn cao thủ cấp tiên đế, ma đế xuất thủ. Bốn người a, ta đã sống nhiều năm như vậy, cũng phải ở đây Lam Hỏa Vân Lâu mới thấy được tiên đế, ma đế, chỗ khác một lần cũng không gặp qua.

Trong lòng Tần Vũ lại sửng sốt.

Lần trước chỉ có bốn người, còn lần này linh thức của mình mới chỉ bao phủ một bộ phận khu vực đã phát hiện được nhiều tiên đế ma đế như thế.

- Giao dịch của Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế lần này có vẻ không giống những lần trước. Không ngờ tiên đế ma đế nhiều đến vậy…

Tần Vũ nhìn biển người xung quanh, trong lòng tự nhiên nghĩ đến một cảnh tượng.

Một khí chém giết xảy ra, hơn vạn người vây quanh sẽ có bao nhiêu kẻ bị giết do bị ảnh hưởng đây?

Chương 329

Đế Cấp Đích Đối Chiến

Trên tầng mây xung quanh Lam Hỏa Vân Lâu đứng đầy người. Có nhân mã của tiên giới, có ma giới cao thủ, cũng có một vài người của yêu giới…Nói chung một trường ngư long hỗn tạp, đồng thời cực kỳ huyên náo, ồn ào.

Giao dịch?

Đám người vây quanh này có lẽ chẳng để ý đến cái đó. Người của Vũ Hoàng và người của Huyết Ma Đế giao dịch chỉ là chuyện trong thoáng chốc thôi, ai lại hiếu kì chuyện đó? Tuyệt đại bộ phận đang đợi…đại chiến.

Cuộc chiến, chém giết của tiên đế, ma đế, loại đế cấp cao thủ này.

- Tần huynh, không cần vội vàng.

Nhìn thấy Tần Vũ ngó nghiêng tứ phía, Lỗ Ba cười lên tiếng,

- Hiện giờ thì một điểm sự tình cũng chưa xảy ra, chúng ta hãy từ từ đợi. Chỉ cần một cao thủ cấp tiên đế, ma đế xuất thủ là toàn trường sẽ loạn lên ngay. Rồi thì các đại cao thủ cũng sẽ liên tiếp hiện thân.

Nói xong không ngờ Lỗ Ba lại đã ngồi xếp bằng xuống trên một cụm mây.

Tuy nói người phi thường nhiều, nhưng không gian không trung lại vô hạn, nói chung mọi người đứng cách nhau phải đến năm sáu chục thước cự li.

- Lỗ Ba, ta cũng ngồi từ từ đợi vậy.

Tần Vũ mỉm cười ngồi xếp bằng trên một cụm mây. Hắn cũng không nói ra việc vừa rồi quan sát bốn phía đã thấy những tiên đế, ma đế kia.

Tần Vũ và Lỗ Ba ngồi xuống. Phía sau Tần Vũ không xa, gã thanh niên có vẻ u sầu cùng với nữ hài có cặp mắt to đó cũng đã ngồi xếp bằng xuống.

- Lạc Vũ ca ca, lần này huynh không được nóng nảy a. Cao thủ ở Lam Hỏa Vân Lâu nhiều lắm.

Nữ hài kéo lấy vai của *"Lạc Vũ ca ca"* đó nói.

Kẻ được gọi là Lạc Vũ ca ca trông rất tuấn nhã. Chỉ là sâu trong đồng tử luôn thoáng qua một nét sầu muộn, cả người cũng hiện lên sự chán nản.

- Nghiên nhi, muội không cần phải lo lắng, ta tự có chừng mực mà.

Tiếng nói của *"Lạc Vũ ca ca"* này rất nhẹ nhàng ôn hòa. Chỉ là vừa nói xong câu đó, hắn đã lại nhìn về Lam Hỏa Vân Lâu, trong đồng tử có một tia băng lãnh.

Nghiên nhi chớp hai cặp mắt to, bất lực thở dài một tiếng. Hốt nhiên Nghiên nhi trong lúc vô ý lại nhìn thấy Tần Vũ phía trước. Ánh mắt nhẹ sáng lên rồi không ngờ bay tới.

- Ài, xin chào a, ta tên gọi Khương Nghiên.

Nghiên nhi đó chớp cặp mắt to nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ thoáng lặng thinh.

- Tần huynh, huynh và vị Khương Nghiên cô nương này quen nhau sao?

Lỗ Ba ở bên cạnh lên tiếng hỏi.

- Không, đây là lần đầu tiên ta gặp cô ta.

Tần Vũ trả lời, rồi tức thì nhìn về Nghiên nhi cười nói,

- Xin chào Khương Nghiên cô nương, cô…trước đây đã gặp ta ư ?

Khương Nghiên cười hi hi một tiếng nói:

- Chưa a. Trước đây chưa từng gặp qua. Hôm nay là lần đầu thấy ngươi, ta thấy ngươi hợp nhãn nên đến nói chuyện với ngươi thôi. Sao chứ? Không hoan nghênh ư?

Tần Vũ đối với nữ tử tên gọi Khương Nghiên ngày, trong tiềm thức cũng rất thích thú. Hắn cảm giác thấy Khương Nghiên tính tình chân thực không hề giả tạo.

Chỉ là hắn biết Khương Nghiên và vị *"Lạc Vũ ca ca"* kia đều là cao thủ cấp tiên đế, so với hắn mạnh hơn nhiều.

- Sao lại không hoan nghênh, Khương Nghiên cô nương, vị đó…

Tần Vũ đưa tay chỉ về nam tử u sầu đó.

- A.

Khương Nghiên quay đầu lại liền kinh hãi hô lên, sau đó lập tức nhấp nháy cặp mắt to với vẻ hối tiếc nhìn Tần Vũ nói,

- Xin lỗi a, Lạc Vũ ca ca lại uống rượu, ta phải qua bồi tiếp huynh ấy, sau này chúng ta nói chuyện tiếp nha.

Nói xong Khương Nghiên liền bay về bên cạnh *"Lạc Vũ ca ca"* đó.

- Lạc Vũ ca ca, muội không phải đã nói huynh đừng uống rượu nữa sao, cả ngày cứ uống hoài.

Khương Nghiên liền giữ lấy chén rượu trên tay của *"Lạc Vũ ca ca"*. *"Lạc Vũ ca ca"* đó chỉ đạm nhiên cười một tiếng tịnh không có phản kháng.

"Lạc Vũ ca ca" liếc mắt nhìn Tần Vũ một cái, sau đó quay sang nhìn Khương Nghiên nở một nụ cười hiếm thấy:

- Nghiên nhi, rất ít khi thấy muội làm quen với người khác. Bình thường không phải là muội đối với nam tử không hề để ý sao.

Quân Lạc Vũ trong lòng có vài phần nghi hoặc.

Hắn biết *"nghĩa muội"* Khương Nghiên của mình đối với nam nhân khinh thường thế nào. Không nói đến kim tiên, dù là một vài cao thủ cấp tiên đế mà Quân Lạc Vũ quen biết lúc trước, Khương Nghiên cũng không chút để tâm.

Đương nhiên Khương Nghiên có phân lượng của nàng. Khương Nghiên bản thân tuy chỉ là nhất cấp huyền tiên, nhưng công pháp lại kì đặc huyền diệu, hơn nữa phía sau còn có một sư tôn cực kỳ lợi hại.

Trong quá khứ Khương Nghiên không hề để ý đến nam tử, hôm nay lại thấy Khương Nghiên, không ngờ còn chủ động đến làm quen với nam nhân. Điều này không khiến Quân Lạc Vũ kinh ngạc hay sao.

- Đối với nam tử không để ý? Lời gì vậy, không phải là muội luôn đi theo huynh à?

Khương Nghiên phùng má lầm bầm nói.

Quân Lạc Vũ cười khổ.

Khương Nghiên thích Quân Lạc Vũ, thậm chí còn coi Quân Lạc Vũ như trượng phu của nàng, điểm này Quân Lạc Vũ biết. Chỉ là… sâu trong đáy lòng Quân Lạc Vũ sớm đã có người khác rồi, dù cho người đấy đã chết!

Bản thân Quân Lạc Vũ chỉ coi Khương Nghiên là *"nghĩa muội"* mà thôi.

Nhưng Khương Nghiên lại không thừa nhận mình là *"nghĩa muội"* của Quân Lạc Vũ.

- Nghiên nhi, tim ta sớm đã chết rồi, muội sao phải khổ vậy…

Quân Lạc Vũ cười khổ. Khương Nghiên đằng sau có sư tôn lợi hại, bản thân cũng là nhất cấp huyền tiên, nữ tử như thế có không ít nam nhân truy cầu.

Thậm chí tiên đế cao thủ cũng có thể kết thành đôi lứa được.

- Sao lại khổ…khổ gì chứ, chỉ cần được ở bên huynh, muội đã vui rồi.

Trên mặt Khương Nghiên lộ ra nét cười dịu dàng, không ngờ không chút để tâm tới sự tuyệt tình của Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ nhẹ thở dài một tiếng, vừa lật tay lại là một ly rượu nhằm miệng dốc tới.

- Huynh còn uống!

Mới uống được một ngụm liền bị Khương Nghiên giữ lại, hơn nữa còn trợn mắt nhìn chằm chằm Quân Lạc Vũ. Quân Lạc Vũ lặng thinh, rồi tức thì cười nhẹ, ngồi ổn định lại trên cụm mây.

Khương Nghiên nhìn về Tần Vũ ở phía trước muốn bay đến bên Tần Vũ nói chuyện, nhưng nhíu mày mấy cái rồi ở lại bên Quân Lạc Vũ. Khương Nghiên đối với Tần Vũ có hảo cảm, chính là nàng không yên tâm về *"Lạc Vũ ca ca"* của mình.

Thời gian trôi qua, gần như tất cả các cao thủ vây quanh đều đã ngồi trên những đám mây từ từ đợi.

Đối với các cao thủ mà nói, đợi vài canh giờ cũng không là gì cả. Coi như đó là một loại rèn luyện tâm tính.

- Lỗ Ba, lần trước tiên đế ma đế đánh nhau là vào lúc nào?

Tần Vũ nhìn Lỗ Ba hỏi. Hắn cũng đã chú ý cuộc đàm thoại vừa rồi giữa Quân Lạc Vũ và Khương Nghiên, hầu như có thể đoán ra được một vài chuyện.

Lỗ Ba nhìn lên trời cao, nhẹ gật đầu nói:

- Lần đó là vào khoảng chính ngọ, còn hiện giờ cũng sắp chính ngọ rồi. Có lẽ…nhanh thôi.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn thái dương rồi cũng không nói nhiều nữa.

Chỉ là khóe mắt chỉ thoáng chú ý đã lại phát hiện vài đế cấp cao thủ. Với việc xung quanh Lam Hỏa Vân Lâu rút cục có bao nhiêu đế cấp cao thủ, Tần Vũ cũng không dám tra xét một cách phô trương thái quá.

Những cao thủ đó không một ai là không đang yên tĩnh chờ đợi, không hề bồn chồn.

Qua giây lát -- --

- Tân khách của tầng một Lam Hỏa Vân Lâu toàn bộ hãy li khai.

Một đạo thanh âm chấn thiên vang dội trong phạm vi vài nghìn dặm. Gần như một cái chớp mắt, tiếng ồn ào của hơn trăm vạn người vây quanh đã hoàn toàn biến mất, một sự tĩnh lặng.

- Ồ, Lam Hỏa Vân Lâu không phải có ba tầng sao. Lần trước thì tầng hai và tầng ba không cho người ngoài được vào. Lần này sao đến cả tầng một cũng cấm vậy?

Lỗ Ba vốn quen thuộc với các tình huống của những lần trước thì thầm nói.

Tần Vũ cũng nhẹ nhíu mày, từ xa nhìn về trung niên nhân đang lăng không đứng ở chỗ cao nhất.

Đặc biệt khi nghe thấy lời thì thầm của Lỗ Ba, trong lòng Tần Vũ dâng lên một cảm giác kỳ lạ, tựa hồ như giao dịch này không giống trong quá khứ a.

- Ai Khiếu tiên đế, không lẽ tầng một cũng không thể tiếp người? Ở tầng hai còn có thể đột nhiên đánh lén các vị. Nhưng ở tầng một vẫn cách xa tầng hai, đáng lẽ không là vấn đề lớn mới phải chứ.

Một đạo thanh âm hùng hậu từ tầng một của Lam Hỏa Vân Lâu truyền ra.

Với lời nói đó, hiển nhiên trung niên nhân đang lăng không đứng chính là Ai Khiếu tiên đế.

Ai Khiếu tiên đế đạm nhiên nói:

- Kẻ không tuân theo chính là chống đối với Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế. Có chết cũng đừng trách ta hiện giờ không có đề tỉnh các vị.

Nói xong, Ai Khiếu tiên đế bay trở lại tầng ba.

Một trường nghị luận vang lên.

Rồi những tiên nhân, ma giới cao thủ ở Lam Hỏa Vân Lâu lần lượt đi ra. Đối diện với với sự uy hiếp trắng trợn đó, những cao thủ này cũng rất biết tiến thoái.

- Giao dịch sắp bắt đầu rồi.

Quân Lạc Vũ thấp giọng nói, ánh mắt từ cặp đồng tử u uất của hắn bắt đầu ngưng tụ lại. Khí tức chán nản trên toàn thân từ từ biến mất, thay vào đó lại có một cỗ khí tức lăng lệ nhàn nhạt.

Lấy Lam Hỏa Vân Lâu làm trung tâm, khu vực không gian vài nghìn dặm rất nhanh trở nên áp lực, tất cả mọi người đều yên tĩnh lại.

Chi cần không phải là kẻ ngốc thì đều có thể cảm nhận được đang trỗi lên một biến hóa lớn.

- Cao thủ nhiều như vậy, nhưng ta lại không thấy lo lắng.

Tần Vũ liếc nhìn những cao thủ tiên đế, ma đế không xa, lưỡi nhẹ nhàng liếm môi một cái, cả người rất tĩnh lặng.

****

Hô!

Một cỗ thanh âm quái dị vang lên. Sau đó…cực nhanh lấy Lam

Hỏa Vân Lâu làm trung tâm tỏa ra, những khu vực mà nó đi qua không ngờ rơi vào trạng thái yên lặng tuyệt đối. Xung quanh tựa hồ như đến cả không khí cũng hoàn toàn biến mất.

- Không hay, Tần huynh, lùi lại mau!

Lỗ Ba truyền âm thốt lên, đồng thời kéo lấy Tần Vũ hỏa tốc bay lùi lại. Tần Vũ cũng tiếp bước Lỗ Ba rất nhanh bay về phía sau.

Không chỉ Lỗ Ba, tại trường lần lượt các cao thủ đều rất nhanh bay xa khỏi Lam Hỏa Vân Lâu.

- Hưu!

Một quang trụ cực mỏng từ trên trời bắn xuống, trực tiếp đánh lên kiến trúc hỏa diễm ở trên đỉnh cao nhất của Lam Hỏa Vân Lâu. Thậm chí đứng bên ngoài cách Lam Hỏa Vân Lâu đến trăm dặm mà Tần Vũ vẫn cảm nhận được rõ ràng không khí giống như bị điện xuyên qua vậy.

- Bồng!

- Xuy xuy~ ~ ~

Vô số thiểm điện từ Lam Hỏa Vân Lâu phát tán ra khắp nơi. Trong không gian, từng đạo điện xà di chuyển uốn lượn, tốc độ cực nhanh. Những kẻ công lực thấp như thiên tiên nếu bị những điện xà đó tiếp cận, cả người liền bị thiêu cháy sạch sẽ.

Chớp mắt đã có hơn vạn người vây quanh bị ảnh hưởng mà chết.

- Đại sự của bệ hạ, không ngờ có người dám đến gây loạn. Còn

không hiện thân đi, hành vi giấu đầu rụt đuôi như thế đâu có xứng với thân phận của ngươi?

Chỉ thấy sáu nhân ảnh đứng ở trên đỉnh Lam Hỏa Vân Lâu. Trong sáu người đó có bốn nam hai nữ, vừa rồi lên tiếng chính là một vị trung niên nhân trong số họ.

Sáu người này phân biệt thuộc của hai phe Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế. Họ đều là cao thủ cấp tiên đế ma đế. Ba tiên đế của phe Vũ Hoàng là: Chu Ngữ, Ai Khiếu, Đóa Mật. Ba ma đế của phe Huyết Ma Đế là: Biền Di, Hạ Nghê, Toa Qua.

Đóa Mật và Hạ Nghê là nữ tử, bọn người kia đều là nam nhân.

- Ha..Ha…ta hiện thân thì có sao.

Chỉ thấy một lão giả gầy đen đột nhiên xuất hiện trên trời.

- Là ngươi!

Thủ lĩnh của phe Vũ Hoàng Chu Ngữ tiên đế nhẹ nhíu mày. Tiếng cười lớn cùng với tiếng nổ không ngừng vang vọng. Một thân ảnh cao gầy toàn thân bốc cháy hỏa diễm. Bọn người Chu Ngữ tiên đế cùng Biền Di ma đế liền biến sắc.

- Liệt Trảo ma đế, thủ hạ của Hắc Ma Đế, cao thủ tứ cấp ma đế.

Đồng thời Biền Di ma đế vội vàng truyền âm cho những người xung quanh.

Liệt Trảo ma đế trong lòng cười lạnh:

- Mạnh nhất của hai phương chỉ độ tam cấp ma đế, dù cho có người như thế nào đang ẩn tàng trong bóng tối? Lần này nhiều đế cấp

cao thủ như vậy liên thủ, bọn ngươi làm sao có thể chống được?

Liệt Trảo ma đế rất có tin tưởng.

Hô!

Trường bào của Liệt Trảo ma đế cuộn lên, hỏa diễm trào dâng tựa như sóng lớn ào ào tràn tới khắp bốn phương tám hướng, lập tức khiến cho vô số người vây quanh sợ hãi, tức giận, chửi rủa, nhanh chóng bỏ chạy.

Liệt Trảo ma đế nâng hai tay lên, vỗ không khí một cái.

Lập tức…..

Không gian bên trong phạm vi vài chục dặm xung quanh nhanh chóng giống như bất động. Chu Ngữ tiên đế, Biền Di ma đế từng người một đều cảm thấy không gian xung quanh tựa như bị cầm cố, tốc độ sụt giảm đến một tình trạng cực nặng nề.

- Cao thủ ẩn tàng vẫn chưa xuất hiện? Vậy ta sẽ bức bọn ngươi phải xuất hiện.

Hai tay Liệt Trảo ma đế hốt nhiên diễn thế trảo hình, đồng thời một đạo quang mang xích hồng sắc thấu qua lớp da bên ngoài, rồi tức thì bao phủ lấy những ngón tay….

Cực phẩm ma khí cũng thực là loại đặc biệt. Trong tay nắm của Liệt Trảo ma đế là một cây hắc sắc đinh tử (cây đinh) cực kì nhỏ bé. Cây hắc sắc đinh tử nhỏ này nhìn thì rất là bình thường, nhưng vừa nãy ẩn giấu trong sấm chớp đánh xuống, bằng vào hắc sắc đinh tử phối hợp với uy lực cấm chế là đủ để phá đi cấm chế của Lam Hỏa Vân Lâu.

Lam Hỏa Vân Lâu vốn là do Vũ Hoàng và Huyết Ma Đế cộng tác kiến lập nên, nếu bị phá đi thì hai đại thủ lĩnh sẽ mất hết mặt

mũi, do đó Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch mới bất đắc dĩ phải xuất thủ. Nhưng như vậy sẽ lộ cho đối thủ biết được sự lợi hại của cao thủ ẩn tàng bên trong bóng tối.

- Có người xuất thủ.

Bạch Phát huyết ma Huyết Y Lãnh hốt nhiên quát lên.

- Oanh!

Gần như đồng thời với khi tiếng hô của Huyết Y Lãnh vang lên là có những tiếng nổ.

- Ha..ha…còn không giao đồ ra, mấy người bọn ngươi cũng muốn cản ta?

Chương 330

Nguy Cơ

Dịch giả: bachlonghl

Biên dịch: 0011

Hắn sở dĩ được xưng là Liệt Trảo ma đế, chính là vì hắn có một bộ trảo pháp công kích cực kỳ huyền ảo sắc bén.

- Chịu chết đi.

Những tràng cười quái dị từ Liệt Trảo ma đế không ngớt vang lên, song thủ vung mạnh hướng về phía Chu Ngữ tiên đế mà đánh, nhưng Chu Ngữ tiên đế vội lắc mình vọt lên tránh được,

- Biền Di huynh, cùng lên nào.

Truyền âm trong đầu Biền Di ma đế vang lên.

Chu Ngữ miên đế cùng Biền Di ma đế đoán được tình hình, mặc dù không thể sử dụng *"vực"* của mình triệt phá *"vực"* của đối phương nhưng ít nhất cũng không để *"vực"* của đối phương gây hại cho mình.

Một tràng tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên trên không trung. Những người tới xem đã hình thành nên một vòng tròn có chu vi mười dặm, các cường giả đến từ tiên ma yêu giới các nơi, công lực cũng không kém, mọi người đều cố gắng thận trọng quan chiến.

Tiên đế chiến đấu cùng với ma đế, tiên nhân bình thường phỏng chừng cả đời cũng không được chứng kiến

- Cẩn thận!

Có người bắt đầu kinh hoảng hô to!

- Hô!

Một đạo kình phong từ trảo kình trên không trung phát ra, cơ hồ trong nháy mắt công phá tới giữa đám người đang vây xung quanh, nhất thời đám tiên ma quan chiến cuống quít trốn tránh. Chỉ nghe những tiếng nổ chói tai liên tiếp vang lên, một đạo kình khí bay qua liên tiếp giết chết mười người, xương cốt vỡ tung, máu tươi phun tựa đám mây màu hồng, lúc này vòng người quan chiến giãn ra không ít.

Muốn xem tiên đế đại chiến ma đế tất phải chuẩn bị tinh thần liều chết.

- Tần huynh, chúng ta lui lại một chút, nơi này thật không an toàn.

Lỗ Ba nhìn sang bên cạnh, hơn mười người tử vong vì bị một đạo kiếm khí xuyên qua, không khỏi cảm thấy sợ hãi bèn nói với Tần Vũ. Tần Vũ truyền âm:

- Đứng ở phía sau ta, ta bảo đảm ngươi vô sự.

Lỗ Ba rùng mình, trong lòng thầm nghĩ :

- Này, Tần huynh chẳng lẻ là siêu cấp cao thủ? Đệ bát cấp kim tiên hay cửu cấp kim tiên?

Tiên đế, ma đế tùy ý phát tán năng lượng công kích, chỉ là có điều, đối với những người yếu hơn thì có chút ảnh hưởng, còn đối với đệ bát, cửu cấp địa kim tiên thì vô sự. Lỗ Ba lẳng lặng dứng ra phía sau Tần Vũ.

Chung quanh Lam Hỏa Vân Lâu, chỉ có Liệt Trảo ma đế lấy một địch hai. Chỉ là Liệt Trảo ma đế một người đánh với đối phương hai người chỉ có thể đánh ngang tay mà thôi, Liệt Trảo ma đế có chút sốt rột:

- Mẹ nó, đồng tử ngươi còn không ra tay.

- Đồng tử?

Bọn người Biền Di ma đế cả kinh.

- A!

Trong tam ma đế, thủ hạ của Huyết Ma ma đế thì chỉ có duy nhất Hạ Nghê là nữ giới, giờ phút này Hạ Nghê trợn to mắt phượng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn phần eo bị trường đao màu xanh biếc cắm vào.

- Xuy xuy ……

Chậm rãi rút Bích Đao, thanh âm do đao ma xát với cơ thể Hạ Nghê phát ra làm cho người ta phát run, sau khi đao rút ra, cả thân thể Hạ Nghê chầm chậm rơi xuống.

Cầm trong tay Bích Đao đúng là một thiếu niên lạnh lùng.

- Bích Đao Đồng Tử !

Biền Di ma đế kinh hãi. So sánh với Liệt Trảo ma đế, Bích Đao Đồng Tử càng kinh khủng hơn, Bích Đao Đồng Tử chính là ma giới tam đại đế vương – cùng với Tu La ma đế Huy Hạ, thực lực đạt tới lục cấp ma đế cảnh giới, một Bích Đao Đồng Tử tuyệt đối có thể giết chết toàn bộ mọi người tại đây.

Bích Đao Đồng Tử trong tay cầm lấy không gian giới chỉ của Hạ Nghê:

- Thần khí không có ở đây.

Bích Đao Đồng Tử nhướng mày nhìn về phía Liệt Trảo ma đế,

- Liệt Trảo, ta đề tỉnh ngươi lần cuối cùng, ta không thích mọi người gọi ta là Đồng Tử, ngươi khả dĩ gọi ta là Bích Đao Đồng Tử, hoặc là Bích Đao Tu La.

Bích Đao Đồng Tử quay mặt về phía Liệt Trảo ma đế cách đó không xa lạnh nhạt nói. Nói xong Bích Đao Đồng Tử biến thành một đạo thanh quang ảnh nhằm phía tiên đế, ma đế.

- Ha ha …… Bích Đao Đồng Tử. Ta giúp ngươi một tay!

Tiếng cười to vang lên, một thân ảnh phóng lên cao.

- Hừ, ma giới các ngươi nói nhiều làm gì, cần giết thì cứ giết.

Một trung niên nhân lạnh lùng phá không mà đến, đây là một gã tiên đế cực kỳ lợi hại …

Cao thủ kia vừa đến, ngay lập tức lại có thêm một cao thủ nữa đến.

Tần Vũ nhìn một màn kịch hay, trên mặt không khỏi nở ra nụ cười:

- Xem ra càng ngày càng vui, lần này tiên đế, ma đế cao thủ xuất hiện so với sự phát hiện của ta đích xác còn muốn nhiều hơn a.

Tần Vũ phát hiện tiên đế, ma đế có tất cả sáu người, kể cả Liệt

Trảo ma đế, Bích Đao Đồng Tử, bạch y nữ tử, thổ hoàng sắc y (y phục màu vàng đất) nam tử, còn có Quân Lạc Vũ cùng với Khương Nghiên.

Đột nhiên --

Một đạo bạch quang hoa bao trùm mấy trăm dặm khu vực, đồng thời một đạo thổ hoàng sắc quang hoa cũng phát ra, lưỡng đạo quang hoa bắt đầu tan biến, hai đạo thân ảnh xuất hiện tại giữa không trung.

Đúng như Tần Vũ đã phát hiện ra bạch y nữ tử cùng thổ hoàng sắc y nam tử trước đó.

- Huyền Hoàng Song kiếm!

Tiếng hô kinh ngạc vang lên, tiên đế tam đại cự đầu trong thế lực của Thanh Đế chính là 'Huyền Hoàng Song kiếm', vợ chồng hai người đều là ngũ cấp huyền đế. Nhưng hai người một khi liên thủ, tuyệt đối có thể ngang với lục cấp tiên đế. Thực lực khùng bố căn bản không cần bàn cãi.

Vũ Hoàng, Huyết ma đế là một phương: đạt tới tam cấp huyền tiên cảnh giới chỉ có Chu Ngữ tiên đế, Biền Di ma đế, có công lực cao nhất trong đám người.

Tới cướp đoạt thần khí đều là các thế lực đến từ khắp nơi, nhưng không thể tưởng tượng được công lực thấp nhất cũng là tam cấp tiên đế cảnh giới, cực mạnh đạt tới lục cấp ma đế Bích Đao Đồng Tử, nhân số càng lúc càng đông đúc.

Mạnh yếu rõ ràng.

- Ha ha, hôm nay cao thủ tới thiệt nhiều a, Tri Bạch huynh, ngươi nói có đủ cho chúng ta giết không?

Một dải bạch sắc trường phát phất phơ bay nghiêng từ bên phải đổ xuống cuốn lấy một gã trung niên tam cấp tiên đế cảnh giới, trung niên nam tử trực tiếp bị kia dải tóc dài màu trắng kia xiết chết, thân vong tại đương trường. *"Bạch Phát huyết ma"* Huyết Y Lãnh vừa xuất hiện đã giết chết một tên tiên đế.

- Bạch Phát huyết ma!

Bích Đao Đồng Tử cũng biến đổi sắc mặt.

Tại ma giới có thể thắng Bích Đao Đồng Tử thực không nhiều lắm, cùng là Huyết ma đế một phương nhưng chỉ nghe danh Bạch Phát Huyết ma, không tưởng hôm nay lại gặp Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh.

- Tri Bạch?

Vợ chồng Huyền Hoàng Song kiếm, hai người nghe Bạch Phát Huyết ma nói, sắc mặt cũng biến đổi .

Bằng hữu Tri Bạch rất nhiều, nhưng có thể làm cho Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh xưng hô thân mật *"Tri Bạch"*, tựu cũng chỉ có Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch mà thôi.

Kiếm quang lóe ra.

Liệt Trảo Ma đế mắt trợn to, sau đó cả người rơi xuống, trong khoảnh khắc, cả thi thể *"Oanh"* một tiếng cực lớn, nổ banh xác. Đến xương cốt cũng chẳng còn.

- Có đáng để ta giết không ư? Miễn cưỡng mà thôi.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch cũng xuất hiện bên cạnh ' Bạch Phát Huyết Ma ' Huyết Y Lãnh.

Một thất cấp tiên đế, một thất cấp ma đế.

Hai người đều nổi danh siêu cấp cao thủ, vừa xuất hiện đã đứng trên tư thế thượng phong làm cho tất mọi người tại đương trường phải dừng tay. Một áp lực vô hình bắt đầu lan ra, làm cho cả những người quan chiến ngoài trăm dặm cũng không dám lên tiếng.

Bích Đao Đồng Tử, Huyền Hoàng Song kiếm cùng với hai gã tiên đế, một gã ma đế đứng ở cùng một chiến tuyến.

- Bích Đao Đồng Tử, ta vừa mới phát hiện ngươi đang tìm kiếm thần khí, ta nói cho ngươi hay thần khí ở trong không gian giới chỉ của ta, ngươi có bản lĩnh qua đây mà lấy.

Thanh Huyết kiếm tiên 'Tri Bạch' lạnh nhạt nói.

Bích Đao Đồng Tử nắm bích đao, chỉ là trầm mặc không nói.

- Là một cái bẫy!

Huyền Hoàng Song kiếm trượng phu 'Hoàng Dật' cười khổ nói ,

- Không thể ngờ Vũ Hoàng cùng Huyết Ma đế dám làm như thế này, nảy sinh ác độc, muốn tiện tay giết chết chúng ta để chấn nhiếp quần hùng khắp nơi.

Bích Đao Đồng Tử, Huyền Hoàng Song kiếm giờ phút này đều không dám vọng động.

Chung quanh trong không gian ẩn tàng vô số kiếm khí, đây là do 'Thanh Huyết kiếm tiên ' Tri Bạch phát ra, một khi bọn họ vọng động, phỏng chừng Thanh Huyết kiếm tiên kia một kích đoạt mệnh ngay tại đương trường.

Huống chi ngoại trừ Thanh Huyết kiếm tiên, còn có cả đồng đẳng cấp thực lực cường hãn Bạch Phát Huyết ma 'Huyết Y Lãnh'.

- Bích Đao Đồng Tử cùng Huyền Hoàng Song kiếm, ngươi nhận người nào?

Huyết Y Lãnh nhìn về phía Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch.

- Ta ư ……

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch lạnh nhạt đáp.

- Bích Đao Đồng Tử!

- Ta đây nhận Huyền Hoàng Song kiếm vậy.

Huyết Y Lãnh cười lạnh nói. Tại đây đối với hai người, xem ra chỉ có Bích Đao Đồng Tử và Huyền Hoàng Song kiếm là có chút uy hiếp, cho nên đối với ba tiên đế, ma đế kia, bọn họ hai người muốn giết chỉ cần nhấc tay là xong việc.

- Một cái bẫy, thì ra là một cái bẫy.

Tần Vũ vẫn không chút vọng động, ánh mắt giương ra xa nhìn Thanh Huyết kiếm tiên cùng Bạch Phát Huyết ma.

- Vũ Hoàng cùng Huyết ma đế muốn một lần chấn nhiếp nhân mã khắp nơi, để từ nay về sau giao dịch an toàn hơn.

Tần Vũ quan sát sự việc, hoàn toàn có thể giải thích được kế hoạch của Vũ Hoàng cùng Huyết ma đế. Vũ Hoàng, ngay từ đầu đã cho Vũ Điển, đệ tử của Ngọc Kiếm Tông hỗ trợ đàm phán giao dịch. Đồ nhi của ta đã chết, truy xét cũng là có liên quan đến Vũ Điển. Hắn giúp ngươi tạo lập quan hệ, ta đây sẽ phá hư.

Thân thể kiếm tiên Khôi Lỗi của Tần Vũ vừa được hoán đổi chín khỏa cực phẩm nguyên linh thạch.

Cùng lúc đó Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch, Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh chuẩn bị ra tay.

- Phốc xích!

Một thanh trường kiếm đâm xuyên vào bụng Huyết ma đế một phương - Toa Qua ma đế, trực tiếp phá hủy nguyên anh. Nghe thấy Toa Qua ma đế trước khi chết kêu thảm thiết, tất cả mọi người sửng sốt, không khỏi nhìn sang.

- Quân Lạc Vũ!

Thanh Huyết kiếm tiên rùng mình. Thiên tài tiên đế 'Quân Lạc Vũ', trên tiên giới là một truyền kỳ. Quân Lạc Vũ từ khi bắt đầu tu luyện ở tiên giới, đạt tới nhị cấp huyền tiên cảnh giới, sử dụng thời gian chưa đến một ngàn năm! Mấy trăm năm thời gian, tu luyện vượt qua nhị cấp tiên đế cảnh giới. Thiên tài! Là thiên tài trong các thiên tài!

- Huyết Ma đế, tên chó chết, ta phải giết ngươi.

Quân Lạc Vũ chậm rãi nói, ánh mắt nhìn về phía 'Bạch Phát Huyết Ma' Huyết Y Lãnh.

Quân Lạc Vũ chỉ đạt thực lực nhị cấp tiên đế mà thôi, đối với Huyết Y Lãnh chênh lệch thật sự quá lớn, nhưng khi Quân LạcVũ ánh mắt nhìn chăm chú, Bạch Phát Huyết Ma Huyết Y Lãnh trên mặt đã có chút cười khổ:

- Lạc Vũ, ngươi hà tất phải khổ như vậy?

- Ngươi muốn giết ta?

Quân Lạc Vũ lạnh nhạt nói.

- Nhưng phải xem ngươi có cái bản sự ấy không đã.

Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh lắc đầu nói:

- Giỏi lắm, ngươi có biết như vậy là hành động điên cuồng không? Tại đây, không kẻ nào có khả năng bảo trụ cho ngươi, ta có thể nhịn, nhưng bệ hạ của ta có thể động nộ giết chết ngươi.

Quân Lạc Vũ trong mắt hiện lên một tia băng lãnh.

- Ngươi không cần phải nhắc đến hắn, ta không thể giết hắn nhưng ta có thể khiến hắn phải hối hận, hối hận về chính việc làm lúc trước!

- Lạc Vũ ……

Bạch Phát Huyết ma quát lên.

Đột nhiên - một cỗ bạch đạo kình khí cuồng bạo tràn từ Bạch Phát Huyết ma 'Huyết Y Lãnh', trong nháy mắt tiến đến gần Bích Đao Đồng Tử, bên cạnh là hai vị tiên đế cùng một ma đế, chỉ nhìn thấy một dải huyết màu đỏ hoà lẫn vào tóc trắng cuồng xoáy trong không trung. Trong nháy mắt, hai tiên đế, một ma đế đương trường thảm tử.

- Hô!

Bích Đao Đồng Tử cùng Huyền Hoàng Song kiếm chấn động, nhưng bọn họ căn bản không dám di động, bởi vì Thanh Huyết kiếm tiên 'Tri Bạch' kình khí hoàn toàn tập trung về phía bọn họ,

bất kể Bích Đao Đồng Tử cùng Huyền Hoàng Song kiếm, đều không có nắm chắc ngăn trở được một kiếm kinh thiên động địa của Thanh Huyết kiếm tiên. Nói về bản thể công kích, Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch so với Bạch Phát Huyết ma 'Huyết Y Lãnh' còn mạnh hơn.

- Y Lãnh ngươi lợi hại thật a, một tứ cấp tiên đế, một tam cấp tiên đế, một tam cấp ma đế. Đúng là ta muốn giết bọn họ tối thiểu phải trong chốc lát.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch cảm thán.

- Tri Bạch, đừng nói lời này, nếu hai chúng ta giao thủ, ta tuyệt đối không bằng ngươi, điểm ấy ta biết.

Huyết Y Lãnh đạm cười.

Nhất kiếm xuất, tru thiên địa.

- Quân Lạc Vũ, thiên tài tiên đế! Ta đây lần đầu tiên gặp ngươi a, nhưng đại danh của ngươi ta cũng được nghe qua từ trước.

Thanh Huyết kiếm tiên 'Tri Bạch' nhìn về phía Quân Lạc Vũ, mới nói được nửa câu - Bích Đao Đồng Tử cùng Huyền Hoàng Song kiếm không hẹn mà cùng chuyển thân!

Lúc qua nam, lúc sang bắc! Bọn họ không dám thuấn di bởi vì chung quanh không gian tiềm ẩn vô tận kiếm khí, cho nên thuấn di tức là chết. Bọn họ vốn chờ đợi thời cơ, nhưng đến bây giờ đột nhiên chạy trối chết.

Đang cùng với Quân Lạc Vũ nói chuyện, *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch, ánh mắt chuyển sang lạnh lùng, đưa tay ra sau lưng nắm lấy chuôi kiếm.

Rút kiếm!

Ánh kiếm phá không! Một đạo lục sắc kiếm khí dài cỡ một lóng tay gần giống như thuấn di bay tới trước mắt Bích Đao Đồng Tử.

- A!

Một tiếng hô cuồng loạn vang lên, Bích Đao Đồng Tử cả người xuất hiện vô số vết máu, vẻ mặt càng dữ tợn vô cùng, cầm trong tay Bích Đao hung hăng kiên định đỡ một kích kia.

- Phốc!

Máu tươi từ miệng Bích Đao Đồng Tử phun ra, đồng thời trên da cũng vậy, máu tươi chảy ra. Nhưng vô luận như thế nào Bích Đao Đồng Tử đã ngăn trở được một kích này.

Nhưng mà …… một đạo kiếm lam quang phóng tới trước mặt Bích Đao Đồng Tử.

Thanh Huyết Kiếm Tiên 'Tri Bạch' trên mặt mang theo một tia cười lạnh châm chọc. Cho dù bình thường thất cấp tiên đế, đối đầu với hắn cũng cơ hồ hữu tử vô sanh, huống chi Bích Đao Đồng Tử?

Đỡ được một đạo kiếm khí xem như Bích Đao Đồng Tử may mắn, nhưng liệu có thể đỡ được kích thứ hai?

Có thể ư?

Bích Đao Đồng Tử trong lòng dĩ nhiên không dám nghĩ tới.

- Thanh Huyết kiếm tiên thực lực quá mạnh.

Bích Đao Đồng Tử cảm thấy không dám chống cự.

- Ngươi đi nhanh lên!

Bích Đao Đồng Tử trong đầu đột nhiên truyền đến thanh âm, chỉ thấy một thanh niên trực tiếp dụng thân thể đứng trước người Bích Đao Đồng Tử, chỉ dùng chính thân mình để ngạnh đỡ một kích của Thanh Huyết kiếm tiên.

- Tạ ơn tiền bối.

Bích Đao Đồng Tử truyền âm đa tạ, đồng thời vội vàng chạy trốn. Tần Vũ thân thể nhận một kích này cả người bị chấn bay đi giống như lưu tinh, Tần Vũ trong lòng cũng cười thầm.

- Tiền bối? Lúc nãy Bích Đao Đồng Tử gọi ta là tiền bối?

Tần Vũ không dùng cực phẩm nguyên linh thạch năng lượng triệt tiêu chấn lực, mà là mặc cho chính mình bị một kích chấn bay.

- Không tốt!

Tần Vũ cảm thấy cả thân hình trong nháy mắt hoàn toàn chết lặng, loại cảm giác này chính mình cho tới bây giờ chưa từng có, đợi đến khi cẩn thận quan sát kiếm tiên Khôi Lỗi. Chỗ ngạnh kháng một kiếm quang kia, nơi đó đang có một miệng vết thương, máu tươi từng giọt chảy ra.

Kiếm tiên Khôi Lỗi bên trong tựa như nhục thân bình thường, có điều tại đan điền chính là vị trí 'Cửu Cửu Nguyên Linh Trận' mà thôi.

Tần Vũ nhận ra một điều:

- Thân thể kiếm tiên Khôi Lỗi có thể bị phá hủy? Lan thúc gạt ta ư?

Chương 331

Giảo Cục Nhân

Dịch giả: bachlonghl

Biên dịch: 0011

Kiếm tiên Khôi Lỗi, lúc trước Lan Thúc lợi dụng đại thần thông chế tạo mà thành, Tần Vũ cũng không biết Kiếm tiên Khôi Lỗi này rốt cuộc làm như thế nào mà chế tạo thành công, nhưng hắn biết một điểm …… khi linh hồn hắn dung nhập trong Kiếm tiên Khôi Lỗi, hắn có thể sử dụng thân thể của Kiếm tiên Khôi Lỗi như sử dụng chính thân thể của mình.

Kiếm tiên Khôi Lỗi và thân thể bình thường khác nhau ở chỗ năng lượng được sử dụng là do *"Cửu Cửu Nguyên Linh trận"* cung cấp.

Kiếm tiên Khôi Lỗi bị thương, cũng giống như đổ máu!

Đây là lần đầu tiên Kiếm tiên Khôi Lỗi đổ máu cũng là lần đầu tiên khiến cho Tần Vũ chấn động như vậy.

Từ nhân giới lên tiên, ma, yêu giới, Kiếm tiên Khôi Lỗi thân thể cứng rắn chưa bao giờ khiến Tần Vũ thất vọng, cho dù tại Phong Nguyệt tinh ngạnh kháng công kích của Tiềm Khải Tiên đế, Kiếm tiên Khôi Lỗi thân thể cũng không hề thương tổn.

Thế nhưng lần này… Kiếm tiên Khôi Lỗi lại thụ thương.

Tiếng gió rít lên, Tần Vũ ngạnh đỡ một kiếm quang công kích cực kỳ sắc bén, cả người bị đánh bay về phía đông, phảng phất giống như Lưu Tinh xuyên qua mây mù, Tần Vũ lúc này căn bản không quan tâm đến việc hắn bị đánh bay rất xa, điều mà hắn

quan tâm chính là bản thân bên trong Kiếm tiên Khôi Lỗi.

- Thanh Huyết Kiếm tiên Tri Bạch quả là kiếm tiên cấp bậc thất cấp tiên đế, lực công kích của hắn so với Tiềm Khải tiên đế mạnh hơn nhiều, Tiềm Khải tiên đế không phá được phòng ngự của Kiếm tiên Khôi Lỗi, nhưng Thanh Huyết kiếm tiên hắn lại làm được.

Tần Vũ bình tĩnh đáp xuống.

Tại Phong Nguyệt tinh, hắn từng đối mặt ba đại đệ tử Ngọc Kiếm tông, thi triển *"Sưu hồn"* thuật với một gã bát cấp kim tiên, trong kí ức tên kiếm tiên lúc đó có nhắc tới Thanh Huyết Kiếm tiên *"Tri Bạch"* . Thanh danh vang xa như vậy hiển nhiên là một siêu cấp cao thủ.

- Bây giờ trọng yếu nhất chính là chữa trị thân thể Kiếm tiên Khôi Lỗi, mặc dù vết thương như vậy đối với ta ảnh hưởng không lớn, nhưng mà địch nhân có thể tiến hành công kích xuyên thấu qua miệng vết thương này.

Tần Vũ không suy nghĩ nhiều, bắt đầu sử dụng năng lượng *"Cực phẩm nguyên linh thạch"* chữa trị miệng vết thương.

Bình thường thân thể bị thương, đều có thể sử dụng năng lượng để hồi phục.

Tần Vũ đối với thân thể Kiếm tiên Khôi Lỗi cũng giống như nhục thân tiến hành chữa trị, một cỗ năng lượng dũng mãnh tiến vào miệng vết, Tần Vũ phát hiện miệng vết thương đang thu nhỏ lại với tốc độ cực kì chậm, miệng vết thương hơi máy động. Một sợi cơ nhục trên cánh tay phải bắt đầu tái sinh.

- Có tác dụng.

Sử dụng năng lượng đích xác có thể chữa trị miệng vết

thương, chỉ là tốc độ khôi phục quá chậm, năng lượng từ chín khối cực phẩm nguyên linh thạch tiêu hao gần như không còn, trong khi Tần Vũ phát hiện miệng vết thương mới chỉ khôi phục được một phần mười.

Tần Vũ nhíu mày.

Dựa theo tốc độ này, muốn hoàn toàn chữa trị miệng vết thương tối thiểu phải dùng chín mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch! Cái giá quá đắt, Tần Vũ tự cảm thấy nằm ngoài khả năng của mình.

- Nhưng mà. Còn có biện pháp.

Tần Vũ trong lòng đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Chung quanh trong phạm vi ngàn dặm Lam Hỏa Vân lâu, trong khoảnh khắc này cực kỳ yên tĩnh, đại bộ phận mọi người nghe được tiếng tim đập trong ngực mình.

Bên trên Lam Hỏa Vân lâu.

"Bạch Phát Huyết ma" Huyết Y Lãnh kỳ thật hoàn toàn bao vây hai phu thê *"Huyền Hoàng Song kiếm"*, Huyền Hoàng Song kiếm hai người này căn bản động cũng không dám động, chỉ là tích súc tiên nguyên lực chuẩn bị chớp thời cơ phát ra một kích tối cường.

Quân Lạc Vũ đứng bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn Biền Dị ma đế với ánh mắt lạnh lùng.

Đột nhiên *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch tiên đế nhíu mày.

- Tri Bạch, làm sao vậy?

Huyết Y Lãnh nghi hoặc dò hỏi.

Tri Bạch trong mắt hiện lên vẻ khó tin:

- Vừa rồi ngươi ngăn Huyền Hoàng Song kiếm nên có lẽ không nhìn thấy. Có một kẻ có thể ngăn trở một kiếm của ta, mặc dù không phải một kiếm toàn lực. Nhưng cũng có tới tám phần thực lực. Vậy mà hắn chỉ dùng nhục thân ngăn trở.

- Không thể như vậy được.

Huyết Y Lãnh không chút do dự đáp. Vừa rồi Tần Vũ ngăn trở đạo kiếm quang chỉ trong nháy mắt, những kẻ công lực yếu, thậm chí mở to mắt cũng không thể nhìn thấy thân ảnh như thiểm điện của Tần Vũ.

- Ta cũng cho rằng không có khả năng, nhưng vừa rồi hết thảy đều xảy ra trước mắt ta, thật sự làm cho người ta khó có thể tin được. Nếu hắn dụng vũ khí ngăn cản cũng không làm ta kinh ngạc, chỉ là hắn dụng thân thể để ngăn trở, hơn nữa lại còn không chết.

"Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch tâm tư hoàn toàn để cả trên người thần bí nhân kia.

Huyết Y Lãnh cũng trầm mặc ……

Huyền Hoàng phu thê Bạch Y cùng Hoàng Dật, hai người tình cảm vô cùng tốt, từ khi còn là Nguyên Anh kỳ đã tu luyện cùng một chỗ. Sau hơn ngàn năm gắn bó, bọn họ căn bản hoàn toàn không nghĩ là sẽ phải phân khai.

" Bạch Phát Huyết ma " Huyết Y Lãnh rất mạnh.

Nhưng Huyền Hoàng Song kiếm phu thê cũng không phải như bọn tam, tứ cấp yêu đế, tiên đế dễ dàng bị giết kia. *"Bạch Phát Huyết ma"* một đòn chỉ có thể chắc chắn giết chết một trong hai, nhưng để giết chết cả hai người, hắn không hề nắm chắc.

Cho nên …… Huyết Y Lãnh hiện tại bàn bạc cùng Tri Bạch.

- Phu nhân, nàng đi nhanh lên. Tri Bạch hiện giờ còn đang bị rúng động, chúng ta chỉ cần đối mặt Huyết Y Lãnh. Ta thi triển bí thuật tuyệt đối có thể cầm chân hắn trong chốc lát, nàng đi nhanh lên.

Hoàng Dật truyền âm nói.

Bạch Y nhìn chính trượng phu mình:

- Dật ca, đừng quên lời thề năm đó.

Hoàng Dật cũng nhìn về phía thê tử mình.

Ánh mắt giao hội, hết thảy không nói nên lời.

Năm đó, lúc hai người còn trẻ, mới vào khoảng hai mươi tuổi, nhân lúc hoàng hôn đã cùng nhau lập lời thề.

- "Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão" Qua nhiều phen vào sinh ra tử, cho tới bây giờ bon họ vẫn chưa hề chia lìa. Qua bao nhiêu năm …… tình cảm đã hoà quyện cùng linh hồn. Chỉ là lúc này đây …… bọn họ không có niềm tin, *"Bạch Phát Huyết ma"* Huyết Y Lãnh cùng *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch, đều không phải là người mà bọn họ có khả năng địch đối địch, không có lấy một tia sinh cơ!

- Tuyệt kĩ liên thủ của hai người này ta cũng đã nghe qua, nếu liều chết một kích cũng có thể làm ta bị thương, ài, nói về đan thể công kích, ta cũng không bằng Tri Bạch hắn a.

Huyết Y Lãnh trong lòng bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể dụng tiên thức phong toả đối phương, khí tức cường đại cũng đồng thời tán mạn khắp nơi.

Một khi hai người này có bất cứ hành động nào, hắn sẽ lập tức phát động công kích.

Hiện tại, hắn đang bàn bạc với Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch.

- Tri Bạch, suy nghĩ đi, mau giết Huyền Hoàng Song kiếm phu thê rồi nói sau.

Huyết Y Lãnh có điểm vội vã.

Tri Bạch trầm tư một lát, ngửa đầu thở dài một tiếng:

- Không nghĩ tới a, thế gian còn có cao thủ như vậy, tiếp một kiếm của ta cứu Bích Đao Đồng Tử, rồi đột ngột biến mất. Ta như thế nào cũng đều không phát hiện được tung tích của hắn.

Bích Đao Đồng Tử được cứu lập tức viễn độn, sau đó thi triển đại na di đã đi rồi.

Cho nên Tần Vũ ……

Tri Bạch vốn có thể phát hiện khí tức của Tần Vũ nhưng không hề thấy gì, hiện giờ hắn cảm thấy như gặp như quỷ vậy, bởi vì hôm nay Tần Vũ đang ở trong *"Thanh Vũ tiên phủ"*.

- Tri Bạch.

Huyết Y Lãnh lại truyền âm thúc giục.

Tuy nhiên ở phía sau.

- Phu nhân. đi nhanh lên! Ngươi không đi, ta chết cũng sẽ không nhắm mắt!!!

Tiếng rống giận dữ kia vang lên trong đầu Bạch Y, mà trượng phu Hoàng Dật của nàng trên người tức bộc phát ra kim quang chói mắt, giống như thái dương, hướng về phía *"Bạch Phát Huyết*

ma" Huyết Y Lãnh phóng đi.

- Dật ca!

Bạch Y sắc mặt trắng bệch, nhìn thấy tình cảnh này lập tức đoán ra sự tình.

Trong quá khứ Hoàng Dật ung dung tiêu sái, nhưng giờ phút này khuôn mặt dữ tợn giống như điên cuồng, toàn thân kim thân chói mắt, trong tay trường kiếm lóe lên quang hoa chói mắt, trong sát na đã tới trước mặt Huyết Y Lãnh.

- Liều mạng ư?

"Bạch Phát Huyết ma" Huyết Y Lãnh nhìn thấy cảnh này chỉ lạnh lùng cười, tay phải bỗng xuất hiện một thanh trường kiếm màu đỏ, đồng thời truyền âm.

- Tri Bạch, ngươi động thủ tiếp, nữ tử kia định chạy thoát.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch vẫn rúng động vì đột nhiên xuất hiện thần bí nhân, nhưng hắn cũng lưu lại một phần chú ý tới đại cục. Dù sao hắn cũng thân kinh bách chiến.

- Yên tâm. Cô ta trốn không thoát đâu!

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch truyền âm vào trong đầu Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh, Huyết Y Lãnh trên mặt thoáng mỉm cười, lão hữu của hắn mấy khi làm hắn thất vọng đâu?

Bạch Phát Huyết ma Huyết Y Lãnh đấu Huyền Hoàng Song kiếm Hoàng Dật.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch đấu với Huyền Hoàng Song

kiếm Bạch Y ……

- Phốc xích!

Quân Lạc Vũ dùng trường kiếm đâm xuyên qua bụng Biền Dị Ma đế, Quân Lạc Vũ liếc mắt nhìn, Biền Dị Ma đế trong mắt đang hiện lên vẻ khó tin, cười nhạt rồi chậm rãi rút kiếm.

- Như thế nào có khả năng……

Nói còn chưa dứt lời, Biền Dị Ma đế cả người từ không trung rơi xuống. Nhị cấp tiên đế Quân Lạc Vũ một kiếm giết chết tam cấp Ma đế Biền Dị.

Huyết ma đế một phương, ba ma đế: Biền Dị, Hạ Nghê, Toa Qua, toàn bộ đều bị giết.

Vũ Hoàng một phương vẫn còn ba người, đó là Chu Ngữ, Ai Khiếu, Đóa Mật. Bọn chúng khiếp sợ nhìn Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ vừa rồi rõ ràng ở tít phía xa, vì sao chớp mắt đã tới đâm chết Biền Dị Ma đế, phải biết rằng bây giờ chung quanh năng lượng làm chấn động không gian, không ai có khả năng thuấn di.

Lúc này ba gã tiên đế lấy ra cực phẩm tiên khí, tự bảo vệ chính mình.

Quân Lạc Vũ giết chết Biền Dị Ma đế dễ dàng bằng một kiếm, âm thầm không gây ra tiếng động gì lớn.

Mà 'Bạch Phát Huyết ma' Huyết Y Lãnh đối mặt Hoàng Dật, xuất hiện tiếng nổ vang rung trời …… đó là Hoàng Dật thất bại sau một kiếm. Liền sau đó một tiếng nổ do nguyên anh tự bạo vang lên kinh khủng ……

Trung tâm chỗ Hoàng Dật, năng lượng nổ mạnh tạo trạng thái sóng gợn, lan ra xung quang bốn phương tám hướng.

Giống như ném một viên đá xuống mặt hồ đang phẳng lặng.

Đúng là ngũ cấp tiên đế tự bạo!

Năng lượng kia thật quá kinh khủng, cơ hồ trong khời gian hai lần hít thở, năng lượng bạo tạc lan ra ngoài phạm vi trăm dặm, hơn trăm vạn người đang xem cuộc chiến điên cuồng tránh né ra.

Máu tươi nhiễm đỏ cả bầu trời, cấp kim tiên lúc này cùng bị trọng thương, chỉ có kim tiên thực sự lợi hại mới có thể tự bảo vệ.

- Đáng ghét!

Đứng gần nhất là 'Bạch Phát Huyết ma' Huyết Y Lãnh đã bị ảnh hưởng vào lớn nhất. Cho dù hắn công lực thất cấp ma đế cũng cảm thấy trong cơ thể năng lượng chấn động, bất giác cảm thấy cổ họng ngòn ngọt.

- Hừ, hắn một mặt tiến hành công kích đồng thời đã bắt đầu dẫn động nguyên anh tự bạo, nếu không nguyên anh tự bạo tuyệt đối không có khả năng như vậy.

Huyết Y Lãnh trong lòng tức giận mắng.

Hiển nhiên, Hoàng Dật công kích, đồng thời tự bạo để kéo hắn chết theo.

- Dật ca!

Một giọng nói đầy thống khổ vang lên ở cuối chân trời, 'Huyền Hoàng Song kiếm' 'Bạch Y' thống khổ toàn thân bắt đầu run rẩy, mà cách đó không xa 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch chỉ là thở

dài một tiếng:

- Bạch Y, ngươi sống không bằng chết, ta sẽ tiễn ngươi một đoạn.

Kỳ thật vừa rồi 'Bạch Y' nhìn cảnh trượng phu tự bạo thật thống khổ, trong khi 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch rõ ràng có thể ra tay giết chết Bạch Y.

Nhưng là Tri Bạch không có ra tay.

Dưới lực công kích của hắn, giết chết lục cấp tiên đế Bích Dao Đồng Tử còn thật dễ dàng, đừng nói chỉ có ngũ cấp tiên đế cảnh giới 'Bạch Y'. 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch khinh thường việc thừa dịp giết chết người khác trong khi đối phương phân tâm, hắn muốn giết một cách quang minh chính đại.

- Tri Bạch.

Bạch Y sắc mặt tái nhợt, cả người có vẻ hận thù sâu sắc.

- Ta không phải đối thủ của ngươi, ta biết căn bản trốn không thoát, ngươi muốn giết thì ra tay đi …… nếu ngươi hôm nay không giết ta, từ nay về sau ta khẳng định sẽ trả thù ngươi, ta và các ngươi có mối hận thù lớn, dù sông sâu biển lớn cũng không thể gột rửa xóa nhòa, Dật ca chết trong tay các ngươi, nhất định là không phải các ngươi tử, thì là ta vong.

Bạch Y căn bản không cần che dấu bổn ý của chính mình.

Đích xác.

Nếu có thể đào tẩu, Bạch Y khẳng định từ nay về sau sẽ đến trả thù, chỉ là nàng tại 'Thanh Huyết kiếm Tiên' trước mặt muốn chạy trốn, vốn là nằm mơ.

- Ai, sao phải khổ như vậy.

'Thanh Huyết kiếm tiên' Tri Bạch thở dài một tiếng, tay phải hắn đã cầm tới chuôi kiếm.

Thanh Huyết kiếm tiên thật ra không có phát hiện một viên tro bụi bay tới với tốc độ kinh khủng …… cái này đúng là 'Thanh Vũ Tiên phủ' biến ảo mà thành, năm đó Nghịch Ương tiên đế bố trí cấm chế, Thanh Huyết tiên đế không cẩn thận quan sát cũng không có phát hiện.

Bạch Y khóe mắt chảy xuống một chuỗi nước mắt.

- Dật ca, xin lỗi.

Tại xa xa những cao thủ kim tiên đều đã cho rằng Bạch Y hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tung hoành tiên giới như 'Huyền Hoàng Song kiếm' đã xong đời.

'Thanh Huyết kiếm tiên' Tri Bạch tay phải đụng đến chuôi kiếm.

Rút kiếm!

Trong hơn mười dặm khu vực có vô số kiếm khí tuôn ra, đây là thế giới kiếm khí, mà trường kiếm Thanh Huyết kiếm Tiên ngưng tụ xuất một đạo kiếm quang màu xanh biếc, đạo kiếm quang xanh biếc kia lao về phía Bạch Y.

- Nào, ta đến đây.

Một đạo thanh âm vang lên trong đầu 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch, 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch cả người rùng mình, hắn ánh mắt chỉ nhìn một thân ảnh quen thuộc xuất hiện.

Trực tiếp đứng tại trước người Bạch Y.

"Bạch Y, đi nhanh lên!"

Tần Vũ đẩy mạnh Bạch Y, cái đẩy này đưa Bạch Y ra xa ngoài phạm vi mười trượng, cả người Tần Vũ liền thoát ra ngoài màn quang ảnh kiếm khí đang vây quanh.

- Lại là ngươi à!

Cho dù tính tình có tốt đến đâu đi chăng nữa, một lần, hai lần, bị tên này phá 'Thanh Huyết kiếm tiên' Tri Bạch cũng bạo nộ, khuôn mặt co giật.

- Muốn chạy!

Gầm lên một tiếng giận dữ, 'Thanh Huyết kiếm Tiên' Tri Bạch muốn truy sát, nhưng mà phía sau một đạo huyết sắc quang mang đã vọt về phía trước, đồng thời truyền âm:

- Tri Bạch, ta đi đuổi theo giết hắn, ngươi giúp ta giải quyết Quân Lạc Vũ, đối với Quân Lạc Vũ ta không thể xuống tay.

- Được rồi.

'Thanh Huyết kiếm tiên 'Tri Bạch được hảo hữu nhắc nhở liền đáp ứng, Bạch Y đã sớm thi triển công phu chạy đi mất rồi.

Tri Bạch hoàn toàn nhớ rõ Bạch Y đã nói:

- Nếu ngươi hôm nay không giết ta, ta từ nay về sau cũng khẳng định sẽ trả thù ngươi, ta và các ngươi có mối hận thù lớn, dù sông sâu biển lớn cũng không thể gột rửa xóa nhòa, Dật ca chết trong tay các ngươi, nhất định là không phải các ngươi tử, thì là ta vong.

- Phiền toái lớn rồi đây.

Tri Bạch trong lòng tức giận, càng thêm hận tên phá đám vừa rồi. Lúc này đây bố trí cạm bẫy, có hai con cá lớn mắc lưới là 'Huyền Hoàng Song kiếm' cùng 'Bích Đao đồng Tử'.

Nhưng mà Bích Đao Đồng Tử cùng Bạch Y, đều được thần bí nhân này cứu đi, Vũ Hoàng, Huyết ma đế nhị phương giăng bẫy xem như đều bị thần bí nhân này một tay phá hỏng.

Chương 332

Thần Khí 'chuyển Không'

Dịch giả: bachlonghl

Biên dịch: 0011

'Thanh Huyết Kiếm tiên' Tri Bạch trong lòng cực kì tức giận, ánh mắt hướng tới thiên tài tiên đế Quân Lạc Vũ.

Tu luyện mấy trăm năm, đã đạt tới nhị cấp tiên đế, loại tốc độ này vô luận là ai nghe được đều cảm thấy kinh hãi. Tên đó khẳng định là thiên tài chẳng thể nghi ngờ.

Giờ phút này, Quân Lạc Vũ đang bị Chu Ngữ, Ai Khiếu, Đóa Mật ba vị tiên đế vây quanh, ba vị tiên đế đối mặt Quân Lạc Vũ, vì chưa biết tuyệt kĩ của hắn như thế nào nên đều không dám ra tay một cách mù quáng, còn Quân Lạc Vũ thì đứng giữa vòng vây hờ hững uống rượu, không hề tỏ ra lo lắng.

Hắn không trốn, không hoảng sợ.

Cứ như vậy đứng uống rượu.

Chu Ngữ ba người thần kinh bị kéo căng ra hết mức, vừa rồi Quân Lạc Vũ đột ngột xuất hiện tại bên cạnh tam cấp ma đế Biền Dị, một kiếm giết chết Biền Dị Ma đế. Bọn họ ba người hoàn toàn nhớ rõ tình hình lúc ấy, không ai biết Quân Lạc Vũ có thi triển lại cái loại tuyệt kĩ kì dị này hay không, đột nhiên xuất hiện phía sau bọn họ.

- Các ngươi thối lui.

Tri Bạch vung tay lên cho Chu Ngữ, Ai Khiếu, Đóa Mật ba vị

tiên đế lui lại một bên.

Chu Ngữ, ba người trong lòng thở phào nhẹ nhõm, lúc nãy truy bắt Quân Lạc Vũ khiến bọn họn phải tâm kinh đảm chiến (vừa lo lắng vừa run sợ) một phen. bây giờ ba người mừng rỡ nhanh chóng thối lui ra thật xa.

'Thanh Huyết Kiếm tiên' Tri Bạch nhìn Quân Lạc Vũ.

- Ngươi vừa rồi vì sao không đào tẩu?

Tri Bạch lên tiếng hỏi.

Quân Lạc Vũ lạnh nhạt cười:

- Đào tẩu? Ta vì cái gì mà phải đào tẩu, uống hết bình rượu này rồi đi cũng không muộn.

Tri Bạch mặt thoáng không khỏi sững sờ, trong lòng thầm nghĩ:

- Quân Lạc Vũ a Quân Lạc Vũ, ta thật sự không biết nên khen ngươi can đảm, hay chửi ngươi là Thiên tài ngu ngốc đây.

Đối mặt với kẻ danh tiếng như 'Thanh Huyết Kiếm tiên'. Quân Lạc Vũ vẫn như trước, không lo lắng chút nào, vẫn ung dung uống rượu.

- Ngươi uống xong hết chưa?

Tri Bạch cố ý ra tiếng nói.

- Vẫn chưa hết.

Quân Lạc Vũ thật thà trả lời lại.

Tri Bạch không nói những câu vô ích nữa, gặp phải loại người tính tình quái dị này, hắn thong thả hít một hơi. Tri Bạch cười nói:

- Quân Lạc Vũ, lần này …… hình như là chúng ta lần đầu tiên gặp mặt.

Quân Lạc Vũ từ từ, thong thả gật đầu.

- Thiên tài tiên đế, ngươi mấy trăm năm tựu tu luyện thành nhị cấp huyền tiên, loại kỳ tích này bình thường đúng là gây chấn động, ta lúc trước tu luyện lên nhị cấp huyền tiên, hao phí thời gian mất mười ngàn năm.

Tri Bạch không một chút nóng nảy.

- Ngươi mấy trăm năm, ta mười ngàn năm, khoảng cách rất lớn.

- Ta uống xong hết rồi.

Quân Lạc Vũ tùy tiện vứt vò rượu đi khiến nó bay theo một đường cong rồi rơi xuống.

Tri Bạch trên mặt hiện ra nụ cười:

- Quân Lạc Vũ. ngươi là một thiên tài, ai cũng không thể phủ nhận. ta hỏi ngươi …… ngươi tương lai rất có năng lực, có phải nhất định là muốn giết Huyết Y Lãnh?

Quân Lạc Vũ gật đầu đạo:

- Đúng. Thủ hạ dưới tay Huyết Ma đế ta đều muốn giết.

- Nhưng vừa rồi Huyết Y Lãnh tha không kết liễu mạng ngươi.

Tri Bạch từ từ nhướng mày, cả giận nói.

- Ngươi không cảm kích hắn tha cho ngươi, ngược lại ngày sau muốn giết hắn, ngươi có phải là quá vô tình không?

Quân Lạc Vũ cười nhạt:

- Không phải hắn không muốn giết ta, chỉ là không thể giết ta mà thôi.

- Không thể giết?

Tri Bạch nhớ lại lời Huyết Y Lãnh lúc trước truyền âm. Huyết Y Lãnh đích xác nói qua chính mình không thể giết Quân Lạc Vũ, điểm ấy Tri bạch cũng có chút nghi hoặc.

- Huống chi, hắn muốn giết cũng không giết được ta.

Quân Lạc Vũ lại nói.

Tri Bạch cảm thấy chính mình nghe được một chuyện cười. Một nhị cấp tiên đế nói một tên thất cấp Ma đế không giết được hắn, đây chẳng lẽ không phải một chuyện cười ư?

- Giết không được ngươi, ngươi dựa vào cái gì mà nói như vậy?

Tri Bạch tiếp tục hỏi.

Quân Lạc Vũ từ tử mở mắt ra,thong thả đưa hai túy nhãn liếc mắt nhìn Tri Bạch:

- Vì cái gì mà ta phải nói cho ngươi biết?

Tri Bạch cũng không giận, cười nói:

- Ngươi phải biết rằng, Huyết Y Lãnh hắn vừa rồi rời đi nhưng có nhắc nhở ta một việc ……

- Nhắc nhở ngươi giết ta à.

Quân Lạc Vũ ngắt lời hỏi lại, trong mắt mang theo một tia khinh thường,

- Ta có thể đoán được, hắn tuyệt đối không dám để cho ta sống sót như vậy.

Tri Bạch gật đầu nói:

- Đúng. hắn đúng là nhờ ta giết ngươi. Hắn đương nhiên không dám để cho ngươi sống sót, mấy trăm năm đã đạt tới nhị cấp tiên đế, nếu đạt tới bát cấp, cửu cấp tiên đế, ai biết ngươi phải cần nhiều ít bao nhiêu thời gian. Nói không chừng một ngàn năm ngươi tựu đạt tới cấp bậc ấy. Ngươi tu luyện tốc độ thật sự nhanh đến kinh người, ngay cả 'Bạch Phát Huyết Ma' cũng muốn giết ngươi tiêu trừ mối hậu họa.

Đối mặt với một nhân vật thiên tài.

'Bạch Phát Huyết Ma' làm như thế nào có thể yên tâm mặc cho hắn trưởng thành ngày càng nguy hiểm?

Quân Lạc Vũ vươn vai, cầm lấy chuôi kiếm phủi nhẹ rồi đặt lên vai, cứ như vậy nhìn Tri Bạch nói:

- Đừng nói vậy, ta biết ngươi muốn giết ta, ngươi không phải đoán để biết rằng 'Bạch Phát Huyết Ma' Huyết Y Lãnh vì cái gì không giết được ta? Ngươi thử xem thì biết, bởi vì …… ngươi cũng không giết được ta.

Tri Bạch thầm cười lạnh.

Một cao thủ, tuyệt đối phải có lòng tự tin, nếu một chút tự tin cũng không có, đương nhiên không thể xưng là cao thủ được. Tri Bạch có thể tung hoành tiên ma yêu giới như thế đã bao nhiêu năm, chưa bao giờ vì mấy câu nói mà hoài nghi mình có thể giết được đối phương hay không.

- Ta không giết được ngươi ư? Nói miệng ai cũng có thể, nhưng có thể biến được lời nói thành sự thật, không có mấy ai thành công đâu.

Tay của Tri Bạch chậm rãi hướng ra sau thân mình cầm lấy chuôi kiếm.

- Ta, đúng là người đầu tiên thành công.

Quân Lạc Vũ mỉm cười nói.

- Vậy sao, ngươi lợi hại như vậy sao? Để ta kiểm chứng một chút!

Tri Bạch cổ tay nhất động.

Bạt kiếm!

Một đạo lục sắc Kiếm quang trong sát na bắn về phía Quân Lạc Vũ, với tốc độ đạo kiếm quang này, Quân Lạc Vũ muốn tránh cũng không có khả năng, hơn nữa Tri Bạch còn có thể khống chế phương hướng đạo kiếm quang lục sắc này.

Mắt nhìn đạo kiếm quang xanh biếc xuyên qua thân thể Quân Lạc Vũ, 'Thanh Huyết Kiếm tiên' Tri Bạch ảm đạm cười:

- Thế mà nói thật mạnh miệng.

Thật vậy chăng?

- A ……

Liên tiếp tiếng kêu thảm vang lên.

Vừa rồi đạo kiếm quang xanh biếc kia bắn thùng thân hình Quân Lạc Vũ, năng lượng tựa hồ một chút cũng không có tổn thất, tiếp tục bắn tới phía trước. Tất nhiên với tốc độ đạo kiếm quang màu xanh biếc này, trong nháy mắt công phu đã bay ra ngoài ngàn dặm.

Do vậy đám người xung quanh quan chiến như kim tiên, yêu vương, ma vương không ít người bị đạo kiếm quang xanh biếc này sát tử.

- Không đúng.

Tri Bạch sắc mặt biến đổi. Lại hướng về phương vị Quân Lạc Vũ vừa rồi nhìn lại.

Chỉ thấy ……

Quân Lạc Vũ đứng ở mấy chục thước cách đó, nhìn về hắn mỉm cười.

- Ngươi không chết?

Tri Bạch trong lòng căn bản không nghĩ ra,

- Chính mắt ta nhìn thấy ngươi bị kiếm quang xuyên qua, nhưng ngươi như thế nào không có lấy một vết thương?

Quân Lạc Vũ không thay đổi, bộ dạng vẫn như trước:

- Ta đã nói rồi, chẳng những Bạch Phát Huyết Ma Huyết Y Lãnh

giết không được ta. Ngay cả ngươi cũng không thể, ngươi bây giờ đã tin chưa?

- Ta ……

Tri Bạch lại ngay mặt đối mặt Quân Lạc Vũ,

- Vẫn không tin!

- Hưu!

Thần kiếm ra khỏi vỏ.

Tri Bạch từ một kiếm biển thanh mười kiếm, rồi sau đó hơn mười trường kiếm mang theo vô số đạo quang hoa phá không, bắn về phía chung quanh Quân Lạc Vũ.

Thần kiếm 'Thanh Huyết', sắc bén vô cùng.

Hơn mười trường kiếm kia có đến ba chiếc bắn thủng thân thể Quân Lạc Vũ, còn có hơn mười đạo lao đến Quân Lạc Vũ trong phạm vi mười trượng.

Thần kiếm vào vỏ.

Tri Bạch như trước cẩn thận quan sát thân thể Quân Lạc Vũ, lúc này Tri Bạch mới phát hiện, thân thể bị bắn xuyên qua của Quân Lạc Vũ dần dần hóa thành hư vô, cách đó mấy chục thước thân thể Quân Lạc Vũ lại xuất hiện.

- Ta nói rồi, ngươi không thể giết được ta.

Quân Lạc Vũ mỉm cười .

Tri Bạch tại vừa rồi chú ý đồng thời, cũng dụng tiên thức cẩn thận quan sát không gian vừa rồi có biến đổi rất nhỏ. Tại một khắc

lúc mình xuất kiếm không gian quanh Quân Lạc Vũ phảng phất có sự biến hóa

- Chẳng lẽ là ……

Tri Bạch nghĩ tới một khả năng.

- Thần khí Chuyển Không, ngươi như thế nào có được Thần khí Chuyển Không?

Tri Bạch sắc mặt đại biến,

- Thần khí Chuyển Không vốn có trên người một cô gái, ngươi như thế nào có được cái Thần khí này?

Tiên ma yêu giới biết 'Thần khí Chuyển Không' đúng là rất ít cao thủ biết được, mà Tri Bạch là một trong số đó. Đúng là bởi vì biết 'Thần khí Chuyển Không' tồn tại, cho nên Tri Bạch không có tiếp tục ra tay nữa.

- Chẳng lẻ ngươi giết cô gái kia?

Tri bạch sắc mặt đầy kinh hãi.

- Không có.

Quân Lạc Vũ ảm đạm cười,

- Không nghĩ tới ngươi cũng biết 'Thần khí Chuyển Không'. Đúng. Ta nói các ngươi giết không được ta, đúng là có người tặng cho ta 'Thần khí Chuyển Không' này.

- Tặng cho ngươi?

Tri Bạch trong lòng trù trừ.

Người khác không biết Thần khí Chuyển Không đại biểu cái gì, nhưng 'Thanh Huyết Kiếm tiên' Tri Bạch thân là thuộc hạ đệ nhất nhân của Vũ Hoàng, đương nhiên phải biết, 'Thần khí Chuyển Không' này khống chế một khu vực không gian, chuyển hoán người sử dụng đến một vị trí khác.

Nhưng cũng không thể tính là vô địch, chỉ cần chính mình công kích che kín khu vực khống chế của đối phương, cũng có thể làm trọng thương thậm chí giết chết đối phương.

Chỉ là 'Thần khí Chuyển Không' chính là đại biểu một món đồ Thần khí, cũng là đại biểu một thân phận.

- Mặc kệ, dù sao vị...kia chỉ là cùng Vũ Hoàng thỏa thuận, không thể động đến tiểu đồ đệ của y. Ta đúng là giết Quân Lạc Vũ, vị...kia cũng không có lý gì đến Vũ Hoàng ta gây phiền toái.

Tri Bạch trong lòng tự trấn an chính mình.

Tri Bạch biết 'thần khí Chuyển Không' đại biểu 'vị...kia 'thực lực có cường hãn bao nhiêu, nhưng mà hắn cùng' Bạch Phát Huyết Ma' Huyết Y Lãnh lại là sinh tử chi giao, vì sinh tử huynh đệ, hắn còn do dự cái gì?

Hơn nữa vị...kia chỉ nói là, không thể động đồ đệ của y – tiểu cô nương mà thôi, cũng không phải Quân Lạc Vũ.

- Ngươi dựa vào 'thần khí Chuyển Không' thật sự tưởng là mình không thể chết sao?

Tri Bạch đưa tay ra sau lưng chậm rãi nắm lấy lấy thần kiếm 'Thanh Huyết', hắn trực tiếp rút kiếm đánh một chiêu.

Hiện giờ Tri Bạch rốt cục đã nảy sinh ác ý.

Thanh huyết kiếm quyết - Huyết Ảnh, loạn!

Chỉ thấy vô số bóng kiếm trong nháy mắt bao trùm Quân Lạc Vũ trong phạm vi trăm thước, trực tiếp như vậy đan xen bắn tới. Vô luận Quân Lạc Vũ tránh ở địa phương nào cũng đều bị đánh trúng.

- Bồng.

Âm thanh vang vọng, Quân Lạc Vũ thân ảnh tại một phương vị khác xuất hiện, Quân Lạc Vũ khóe miệng có tia máu:

- Thanh Huyết Kiếm tiên không hổ là Thanh Huyết Kiếm tiên, quả nhiên lợi hại …… chỉ là muốn giết ta, nằm mơ.

Thanh đâm vừa dứt, Quân Lạc Vũ cả người cũng đạp trường kiếm Tú Tích nhanh chóng bay đi.

- Mặc dù lực công kích tán loạn ra, mỗi một đạo kiếm khí uy lực không đủ mười phần uy lực của ta, nhưng hắn là một nhị cấp tiên đế, ngăn trở cũng không dễ dàng như vậy, chẳng lẽ Tú Tích trường kiếm của hắn không phải là thanh kiếm bình thường?

Tri Bạch trong lòng nghi hoặc, đã sớm đuổi theo.

Tri Bạch nghĩ không sai, Tú Tích trường kiếm của Quân Lạc Vũ vốn không phải là thanh kiếm bình thường, chính là một thần khí, thần kiếm trên tay Quân Lạc Vũ.

Chân đạp Tú Tích Thần kiếm, Quân Lạc Vũ tốc độ phi thường nhanh.

Nhưng là Tri Bạch cũng chân đạp Thần kiếm, tốc độ cực nhanh vượt qua Quân Lạc Vũ không ít, chỉ là …… 'Thần khí Chuyển Không', Tri Bạch rất khó đuổi kịp Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ phi hành trong chốc lát rồi sử dụng 'Thần khí Chuyển Không' biến ảo phương vị, cả người giống như thuấn di tới một vị trí khác, thậm chí phương hướng phi hành cũng là đại biến.

Kiếm khí gào thét, Tri Bạch căn bản không dám thuấn di, hắn mặc dù tốc độ nhanh, nhưng là Quân Lạc Vũ đột nhiên thay đổi phương hướng cùng với vị trí, điều này cũng sẽ khiến cho hắn ứng phó không kịp, hắn chỉ có thể hung hăng đuổi theo Quân Lạc Vũ.

- Phốc xích.

Quân Lạc Vũ vừa mới biến ảo vị trí, hơn mười đạo kiếm khí hung hăng phóng tới, Quân Lạc Vũ liền tiếp tục biến ảo phương vị:

- Tri Bạch này có thể đoán được hướng ta biến đổi vị trí.

Quân Lạc Vũ cẩn thận, Tri Bạch cũng quyết không tha.

Tri Bạch khép ngón trỏ, ngón giữa thành kiếm chỉ, phát ra từng đạo kiếm khi sắc bén, dựa vào công lực cao thâm, Tri Bạch không ngừng công kích như thế, khiến Quân Lạc Vũ không ngừng dùng Thần khí dịch chuyển vị trí.

Quân Lạc Vũ dễ dàng dịch chuyển.

Nhưng trên Lam Hỏa tinh, chỉ cần không cẩn thận thì một đạo kiếm khí trên không bất ngờ bắn xuống có thể giết chết không ít người.

Tại bầu trời Lam Hỏa Tinh ở một khu vực khác, cũng có một đôi đang truy đuổi nhau.

'Bạch Phát Huyết Ma' Huyết Y Lãnh cước đạp Huyết Tế kiếm, điên cuồng phát động năng nượng trong cơ thể truy đuổi Tần Vũ ở phía xa:

- Thần bí nhân này tốc độ thật quá nhanh.

Huyết Y Lãnh, thất cấp ma đế, dưới chân đúng là một thanh hạ phẩm thần khí. Thân là thuộc hạ đệ nhất nhân của Huyết Ma đế, chẳng nhẽ lại không có một món đồ thần khí?

Tần Vũ, dưới chân đúng là thần kiếm 'Phá thiên', là một thanh trung phẩm thần khí.

Thần khí của Tần Vũ cao hơn Huyết Y Lãnh một bậc, hơn nữa thân thể là Kiếm Tiên Khôi Lỗi, cũng có thể so với thần khí, nhân kiếm hợp nhất, tốc độ cực nhanh căn bản không cần nhiều lời. Duy nhất nhược điểm …… đúng là việc Tần Vũ phi hành dùng năng lượng chính là cực phẩm nguyên linh thạch, hiệu suất chỉ tương đương cửu cấp kim tiên mà thôi.

Huyết Y Lãnh, vô luận thân thể, cùng thần kiếm đều không bằng Tần Vũ, nhưng dựa vào năng lượng cơ thể so với Tần Vũ tinh thuần, mạnh hơn nhiều, tốc độ ngược lại so với Tần Vũ nhanh hơn một chút.

- Lúc trước ta cước đạp thần kiếm Phá Thiên, Tiềm Khải Tiên đế trong nháy mắt công phu không thể nhìn thấy ta, Huyết Y Lãnh này mặc dù là thất cấp ma đế, nhưng tốc độ so với Tiềm Khải Tiên đế nhanh hơn nhiều.

Tần Vũ nhớ rõ lúc trước trên Phong Nguyệt tinh chính mình cước đạp 'thần kiếm Phá Thiên' tạo ra chiến tích khiến cho Tiềm Khải Tiên đế hít khói.

- Huyết Y Lãnh không chậm hơn ta, ngược lại so với ta nhanh hơn một chút, thật sự là gặp quỷ rồi.

Tần Vũ không hề cảm thấy đuối sức, liên tục chuyển hoán

phương hướng né khỏi những công kích bất ngờ của Huyết Y Lãnh.

Tần Vũ trong lòng khúc mắc, nhưng Huyết y Lãnh trong lòng có thể thống khoái được ư?

Đường đường thất cấp ma đế, dựa vào hạ phẩm thần kiếm, liều mạng già huy động hết năng lượng trong cơ thể đuổi theo Tần Vũ.

Đúng là có hai cặp đại đối thủ truy đuổi nhau không ngừng trên bầu trời Hỏa Lam tinh.

Chương 333

Vô Danh

Trên bầu trời Lam Hỏa tinh khi hai bên tiếp tục truy đuổi chém giết, những kim tiên, yêu vương, ma vương đứng quan sát cũng bắt đầu phân tán, trong lần giao dịch này những người tham chiến tuyệt đối đều là những cao thủ ai nghe tên cũng phải khiếp hãi.

"Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch, thất cấp Tiên đế!

"Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh, thất cấp Ma đế!

Chỉ cần sự xuất hiện của hai siêu cấp cao thủ tồn tại trong truyền thuyết đã khiến cho vô số người quan chiến cảm thấy bõ công bỏ ra, hơn nữa lại còn có bọn Bích đao Đồng Tử, Huyền Hoàng song kiếm, đặc biệt là người thần bí có thể một tay thay đổi cục diện.

- Người thần bí kia nói cho cùng quả là quá mạnh, ngay cả kiếm mang của Thanh Huyết kiếm tiên cũng có thể chống lại, công lực thấp nhất cũng phải đạt tới lục cấp Tiên đế, thậm chí còn có khả năng là thất cấp Tiên đế.

- Thấy được thực lực của Tiên đế Ma đế bọn họ, giờ mới biết cự ly của ta so với trình độ của siêu cấp cao thủ vẫn còn quá lớn.

Những cao thủ quan chiến vừa phi thân tránh đi, đồng thời cùng nhau bàn luận, một trường chiến đấu vừa rồi đã khiến cho bọn họ khí huyết sôi sục, trận chiến đó xem ra đã được bọn họ khắc sâu vào trong não.

- Tần huynh, không ngờ lại không thấy đâu, đáng tiếc, đáng tiếc, vừa nãy còn muốn mời tần huynh đi uống một ly.

Lỗ Ba tự nhủ, sau đó cũng thuận theo dòng người li khai Lam Hỏa Vân lâu.

Lúc này Khương Nghiên đã bắt đầu nhíu mày:

- Lạc Vũ ca ca cuối cùng lại có bộ dạng như vậy, Thanh Huyết kiếm tiên tên hỗn đản, đã thấy thần khí "Chuyển Không" mà vẫn còn dám truy sát… ừm, biết làm thế nào đây?

Khương Nghiên công lực chỉ mới đạt nhất cấp Tiên đế, ngay cả Quân Lạc Vũ cũng không bằng, chẳng thể giúp gì được.

- A. Thử đi xem xem Vô Danh ca ca còn ở đây không!

Khương Nghiên hai mắt sáng rỡ, toàn thân biến thành một đạo quang mang trực tiếp bay về phía đông, rồi biến mất tại đường chân trời.

Đây là một tửu lâu cực kì bình thường, một tầng có khoảng vài chục bàn. Chỉ thấy một thanh niên lãnh tuấn kiên nghị ngồi ở một chiếc bàn gần cửa sổ.

Nếu so với người khác thì quả là đặc biệt… thanh niên này có mái tóc dài màu vàng, dưới đôi lông mày dậm là cặp mắt to sáng rỡ chứa đầy thần khí, nhấp nháy tựa như lôi điện phách xuống, trong tay cầm một cốc rượu.

Khẽ nhấc cốc rượu lên rồi ngẩng đầu uống cạn.

Một mình ngồi uống rượu, tuy trên mặt bàn có rất nhiều rau củ, nhưng khiến người ta chú ý nhất lại là con dê nướng được đặt chính giữa bàn. Thanh niên tóc vàng cũng không để ý đưa tay giật lấy một chiếc đùi dê, chỉ mới cắn hai ba miếng mà toàn bộ chiếc đùi đã nằm trong bụng y.

Bên cạnh chiếc bàn uống rượu là một cây kim sắc trường thương được dựng thẳng đứng.

- Vô Danh ca ca!

Một đạo âm thanh trong trẻo từ dưới tửu lâu vang vọng. Kim phát thanh niên đang uống rượu liền ngẩng đầu nhìn, trên mặt đồng thời xuất hiện một nụ cười khổ:

- Là Nghiên Nhi à, có chuyện gì vậy?

Vô Danh đối với Khương Nghiên quả thật là vô cùng khó xử.

Khương Nghiên tâm tính tuy rằng rất tốt, chỉ có đôi lúc…. quả thực quá ồn ào, tuy Vô Danh uống rượu ăn thịt cực kì hào sảng nhưng y lại hoàn toàn không thích huyên náo.

Dùng vũ lực uy hiếp Khương Nghiên?

Vô Danh sớm đã bỏ ý nghĩ đó, đối với y mà nói, Khương Nghiên thực lực không hề cao, cũng chỉ là nhất cấp Tiên đế mà thôi. Nhưng… trên người Khương Nghiên có hai kiện đại thần khí, một là thần khí "Chuyển Không", hai là "Ảo Ảnh Thiên La".

Dưới sự bảo hộ của hai kiện đại thần khí này, Vô Danh trừ khi sử dụng tuyệt chiêu sát thủ. Nếu không thì tuyệt đối không có khả năng đả thương Khương Nghiên.

- Vô Danh ca ca, muội có một việc muốn nhờ huynh giúp đỡ, huynh có thể đáp ứng được không?

Khương Nghiên chớp chớp đôi mắt to tròn nói.

Vô Danh kẽ nhíu mày. Khương Nghiên thực lực tuy không cao, nhưng lại có không ít các loại thủ đoạn, có thể nói không có mấy việc có thể làm khó được quỷ linh tinh Khương Nghiên này.

- Muội đã có việc muốn nhờ ta, nói đi là việc gì. Để xem ta có thể

giúp được không.

Vô Danh nói.

- Không, huynh phải đáp ứng đã rồi muội mới nói.

Khương Nghiên lắc đầu, hai mắt mở to bướng bỉnh nhìn Vô Danh.

Vô Danh bị Khương Nghiên nhìn mà trong lòng phát khổ.

- Nghiên nhi a, như quả Vô Danh ca ca của muội không thể giúp được, muội bắt ta đáp ứng làm gì? muội cũng biết, ta đã nói là làm, nếu như ta đáp ứng mà lại không làm được, như vậy không phải khiến cho Vô Danh ca ca của muội cảm thấy xấu hổ sao?

Vô Danh cố thuyết phục.

- Muội không biết.

Khương Nghiên vẫn lắc đầu như trước, đôi mắt mở to nham hiểm nhìn về phía Vô Danh,

- Huynh nếu như không đáp ứng hanh hanh… muội không bao giờ để cho huynh yên đâu.

Nghĩ đến những thủ đoạn của Khương Nghiên, Vô Danh không khỏi cảm thấy đau đầu.

Tiên ma yêu giới người thật lực vượt quá Vô Danh dù có, nhưng có thể khiến y phải nghe theo thật sự không có một ai, cho dù là phụ thân Long Hoàng của y cũng không thể thay đổi được ý nguyện của Vô Danh, chỉ có duy nhất Khương Nghiên, Vô Danh quả là không có một chút biện pháp nào.

- Được rồi, ta đáp ứng được chưa. - Vô Danh bất lực nói. - Nhưng mà nói trước, ta chỉ có thể nỗ lực hết sức, nếu quả thật không thành công, cũng không còn cách nào khác.

Khương Nghiên lập tực cười rạng rỡ,

- Cáp cáp, muội biết Vô Danh ca ca tốt với muội nhất mà, Vô Danh ca ca, Lạc Vũ ca ca của muội đang bị người ta truy sát, hơn nữa còn một người nữa cũng bị truy sát, huynh giúp muội cứu bọn họ đi.

- Lạc Vũ huynh bị truy sát?

Vô Danh tức thì đặt chén rượu xuống.

- Ở đâu vậy?

- Y cùng người muội biết đều đang bị truy sát trên không trung của Lam Hỏa tinh này.

Khương Nghiên vội nói, Khương Nghiên cũng muốn Vô Danh tiện thể giúp đỡ cứu luôn cả Tần Vũ.

Vô Danh bỗng đứng thẳng dậy, linh hồn chi lực to lớn bắt đầu phát tán, chỉ một lúc toàn bộ Lam Hỏa tinh đã nằm trong tầm quan sát của Vô Danh. Y cũng đã phát hiện ra cả hai trường truy đuổi chém giết trên không trung Lam Hỏa tinh.

- Là hai người bọn chúng?

Vẻ mặt Vô Danh có chút khó coi, quay sang cười khổ nhìn Khương Nghiên:

- Nghiên nhi, muội quả thật là "âm hiểm" mà, "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh cùng "Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch, hai siêu cấp cao thủ như vậy, muội nghĩ rằng Vô Danh ca ca của muội có thể cản được sao?

- Vô Danh ca ca lợi hại nhất mà.

Khương Nghiên cười hi hi nói.

Vô Danh thở dài bất lực nói:

- Muội a, Huyết Y Lãnh cùng Tri Bạch hai người này không chỉ là cao thủ, mà bọn chúng còn đại biểu cho hai đại thế lực của Vũ Hoàng cùng Huyết Ma Đế. Muội bắt ta xuất thủ không phải là khiến ta đắc tội với hai thế lực đó sao.

Khương Nghiên mím môi, hầm hừ:

- Chẳng lẽ Vô Danh ca ca sợ bọn chúng?

- Được rồi được rồi, không cần phải khích tướng nữa, ta đã đáp ứng muội, thì nhất định sẽ ra tay trợ giúp.

Vô Danh lại đưa tay xé một chiếc đùi dê, hùng hổ cắn một miếng lớn,

- Thanh Huyết kiếm tiên, Bạch Phát huyết ma. Đối thủ mạnh như vậy, phải ăn no mới có đủ khí lực để đi đối phó với bọn chúng.

Khương Nghiên không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Vô Danh ca ca của nàng quả thật là quá vui tính, đạt tới cấp độ như y, ăn cũng đâu có tác dụng gì, vậy mà cũng lo bụng đói nữa sao?

- Tiểu nha đầu phiền toái này, không ngờ cả thần khí "Chuyển Không" cũng đem cho Quân Lạc Vũ mượn rồi.

Vô Danh thầm than trong lòng, đẳng cấp của thần khí "Chuyển Không", cho dù là y cũng không biết rõ.

Nhưng y chỉ cần dựa vào đặc tính của thần khí "Chuyển Không" cũng có thể khẳng định một điều, độ trân quý của thần khí này tuyệt đối vượt trội.

Tần Vũ chạy, Bạch Phát huyết ma Huyết Y Lãnh truy!

Chỉ mới một lúc mà Tần Vũ cùng "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y

Lãnh đã bay vài vòng quanh Lam Hỏa tinh, tốc độ của hai người đều đã đạt tới cực hạn tuyệt đối. phương hướng cũng không ngừng thay đổi.

- Kẻ thần bí này không biết đến từ đâu, chưa bao giờ nghe nói tới một nhân vật nào, thân thể lại có thể đạt tới trình độ cường mãnh như vậy, chẳng lẽ là…

"Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh bỗng nhiên nghĩ tới cao thủ từ một địa phương tại tiên ma yêu giới.

Những cao thủ từ địa phương đó đều nổi tiếng về thân thể cường hãn.

- Cho dù y có là người đến từ nơi đó, nhưng có thể chịu được một kiếm của Tri Bạch, thực lực như vậy khẳng định ở nơi ấy cũng phải xếp vào hàng nhân vật cấp cao, nếu như quả hôm nay giết y. Liệu có đắc tội với địa phương đó không?

"Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh trong lòng nghi hoặc bất định.

Nếu như trước mặt thật sự là người đến từ nơi đó, giết y…. đương nhiên không phải là một việc nhỏ.

- Người đâu?

"Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh đột nhiên mở trừng mắt, ma thức cũng thận trọng tra xét xung quanh. Kẻ vừa nãy còn ở trước mắt y giờ không ngờ đã biến mất không thấy đâu.

Trong Thanh Vũ tiên phủ

Tần Vũ ngồi trên một chiếc ghế đã có chút bất lực.

- Bạch Phát huyết ma kia thực lực quả là mạnh, thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi tuyệt đối cứng rắn hơn thân thể ta, thần kiếm Phá Thiên năm xưa cũng là bội kiếm của Nghịch Ương tiên đế, có lẽ so với

thanh Tế Trường Huyết kiếm của y cũng kiên cố hơn. Nhưng công lực của Kiếm tiên khôi lỗi cũng chỉ là cửu cấp kim tiên mà thôi. Công lực không bằng người ta a.

Tần Vũ thở dài một tiếng.

Khi nãy y đã cẩn thận không ngừng chạy trốn, không chỉ tiêu hao năng lượng của cực phẩm nguyên linh thạch, mà còn tiêu hao cả tâm lực. Nói cho cùng y cũng phải liên tục thay đổi phương hướng để né tránh đối phương.

Tần Vũ lại nạp thêm chín khối cực phẩm nguyên linh thạch, chỉ một lần chạy trốn mà đã tiêu hao tới chín khối cực phẩm nguyên linh thạch, có thể tưởng tượng khi nãy đào mệnh kinh tâm động phách ra sao.

- Ha ha, sinh mệnh nguyên lực quả là kì diệu.

Tần Vũ quan sát vết thương ở thân dưới đã hoàn toàn liền miệng.

Thân thể của Kiếm tiên khôi lỗi vô cùng kì diệu, công năng cũng gần giống như nhục thân, Tần Vũ lúc đầu cũng đã nghĩ tới việc dùng thể nội năng lượng để khôi phục thương thế, cho nên mới sử dụng sinh mệnh nguyên lực để tu phục lại.

Tiêu hao chín cực phẩm nguyên linh thạch mới tu phục được một phần của vết thương, nhưng còn sinh mệnh nguyên lực chỉ mới sử dụng một chút mà vết thương đã hoàn toàn bình phục.

Đối với Lưu Tinh Lệ, Tần Vũ cũng đã tìm ra được một số công năng.

Thứ nhất, có thể từ bên trong dẫn xuất sinh mệnh nguyên lực tới tu phục những vết thương trên thân thể.

Thứ hai, có thể dung nhập với linh hồn thành một thể, khi linh hồn chi lực đã ngưng tụ vào trong, người ngoài không thể tra xét

được.

Thứ ba, Lưu Tinh Lệ cũng khiến cho cảm nhận của Tần Vũ đối với thiên địa tăng lên, thoải mái cảm nhận thiên địa, thậm chí có thể dễ dàng phát hiện được đế cấp cao thủ.

Nhưng cho tới lúc này, Tần Vũ đối với Lưu Tinh Lệ vẫn hoàn toàn không nắm rõ, không phải như những loại thần khí khác chỉ cần tích huyết nhận chủ, bản thân đã có thể dễ dàng khống chế được hết mọi công năng.

- Bồng!

Tần Vũ bỗng cảm thấy Thanh Vũ tiên phủ chấn động.

Thanh Vũ tiên phủ đã bị Tần Vũ luyện hóa, cho nên chỉ cần một lát Tần Vũ đã hiểu…. chấn động vừa nãy là do Bạch Phát huyết ma một kích tàn bạo đã kích trúng Thanh Vũ tiên phủ lúc này đã biến hóa thành một đám bụi nhỏ như hạt gạo.

Tần Vũ hai mắt mở to:

- Bách Phát huyết ma này quả là cường hãn, một thất cấp Ma đế không ngờ có thể phát hiện ra ảo thuật cấm chế do Nghịch Ương tiên đế bố trí.

- May mà trên Thanh Vũ tiên phủ Nghịch Ương tiên đế không chỉ bố trí ảo thuật cấm chế mà còn có các chủng phòng ngự cấm chế, một thất cấp Ma đế mà muốn phá hủy những cấm chế này cũng mất một-hai ngày a.

Tần Vũ trong lòng đã có tính toán cũng trấn tĩnh trở lại.

Chỉ là việc đối phương phát hiện ra Thanh Vũ tiên phủ, điều này thật sự không còn phải nghi ngờ.

- Bồng! bồng! bồng! bồng! bồng!…

Liên tiếp những đòng công kích điên cuồng đánh vào Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ cũng cảm thấy năng lượng của phòng ngự cấm chế từ từ bị tiêu hao, phòng ngự cấm chế có thể hấp thu năng lượng từ bên ngoài bổ sung.

Nhưng hiện tại tốc độ tiêu hao quá nhanh, nếu theo như tốc độ này xem ra chỉ nửa ngày nữa là sẽ bị phá hủy, không phải một-hai ngày như Tần Vũ tính toán lúc đầu.

- Không thể để cho y tiếp tục công kích nữa.

Tần Vũ không muốn nơi ở của mình bị phá tan.

- Chỉ có thể trốn trong tiên phủ của y, được, ngươi không ra mà được sao….

Tiếng cười lạnh của "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh vang lên khắp nơi, Tần Vũ là Thanh Vũ tiên phủ chủ nhân, tự nhiên cũng có thể nghe thấy âm thanh từ bên ngoài.

Tần Vũ sắc mặt lập tức đại biến.

Không thể tiếp tục trốn trong Thanh Vũ tiên phủ nữa, còn trốn nữa thì chỉ chịu đòn mà thôi.

Bên ngoài Thanh Vũ tiên phủ .

Bạch Phát huyết ma Huyết Y Lãnh không ngừng công kích vào một điểm nhỏ, điểm này tuy rằng dùng mắt thường gần như không thể phát hiện ra được, nhưng ma thức thì hoàn toàn có khả năng phát hiện.

Vừa nãy sau khi phát hiện Tần Vũ biến mất, Huyết Y Lãnh cũng lập tức sử dụng ma thức tìm kiếm.

Chỉ là y tìm kiếm trong một phạm vi quá lớn, không hề chú ý cẩn thận tới một hạt bụi bình thường như hạt gạo, thêm nữa ảo thuật cấm

chế của Nghịch Ương tiên đế không thể coi thường, "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh chỉ cần sơ suất một chút cũng không thể phát hiện ra được.

Cho nên Huyết Y Lãnh phẫn nộ, để tiết cơn giận, năng lượng từ trong cơ thể tự nhiên tán phát ra bốn phương tám hướng. Huyết Y Lãnh năng lượng cường đại, năng lượng đi tới đâu, đám bụi ở chỗ đó toàn bộ đều hóa thành hư vô.

Chỉ có duy nhất một hạt bụi trước năng lượng to lớn ấy vẫn không hề suy chuyển chút nào.

Năng lượng của Huyết Y Lãnh tự nhiên cảm nhận được trở lực của hạt bụi này, trở lực nhỏ như vậy tự nhiên Huyết Y Lãnh cũng phát hiện ra, y biết rằng hạt bụi này so với những chỗ khác có điểm bất đồng, Huyết Y Lãnh liền sử dụng ma thức tỉ mỉ quan sát hạt bụi.

Huyết Y Lãnh so với Nghịch Ương tiên đế chỉ cách nhau có một cấp, tỉ mỉ quan sát như vậy cuối cùng cũng xác định được là ảo thuật cấm chế, liền mãnh liệt công kích.

Bỗng nhiên…

Hạt bụi đó biến mất, tàn ảnh lấp loáng!

- Ngươi cuối cùng cũng đã ra rồi.

Huyết Y Lãnh phát hiện thần bí nhân kia đã lại đạp chân lên thần kiếm cực tốc chạy trốn, Huyết Y Lãnh truy đuổi lâu như vậy mà vẫn không bắt được, quả thật rất tức giận, không thèm nghỉ lấy hơi mà lập tức tiếp tục đuổi theo phía sau.

- Đuổi, đuổi, ngươi đuổi đi.

Phương hướng của Tần Vũ thay đổi cực nhanh một lần nữa bỏ xa Huyết Y Lãnh, lần truy đuổi này khiến cho năng lượng của "cực phẩm nguyên linh thạch" trong cơ thể không ngừng tiêu hao, y chạy

trốn, đơn giản cũng như đang đốt tiền vậy.

- Lạc Vũ huynh đệ, cả Tần huynh đệ nữa, xin mời tới đây.

Một thanh âm vang lên trong não của Tần Vũ, đồng thời Tần Vũ cũng tự nhiên cảm thụ được phương hướng của cỗ khí tức đó, không hề do dự Tần Vũ vội vàng nhắm về phía đó cực tốc phi hành.

Chỉ là y cảm thấy kì quái, đối phương làm sao lại biết được tên họ của y?

Trong lúc Tần Vũ theo phương hướng tiếng gọi cực tốc tiến tới, Quân Lạc Vũ cũng đồng dạng theo phương hướng kia cực tốc phi hành, hai người đều đã nghe thấy truyền âm, gần như đồng thời, cả hai phát hiện ra sự tồn tại của nhau.

- Tần huynh.

Quân Lạc Vũ truyền âm nói,

- Người truyền âm là hảo huynh đệ của ta.

Lúc trước ở gần Lam Hỏa Vân lâu, tuy Quân Lạc Vũ chỉ uống rượu, nhưng Lỗ Ba cùng Tần Vũ nói chuyện gọi Tần Vũ là Tần huynh, Quân Lạc Vũ lại nghe thấy rất rõ.

- Lạc Vũ huynh, bọn ta mau chạy về hướng đó đi.

Tần Vũ cũng truyền âm nói.

Hai người tuy cách nhau khoảng vài trăm dặm, nhưng đối với bọn họ mà nói, khoảng cách vài trăm dặm chỉ giống như vài mét với người bình thường, chưa đầy thời gian của một lần hô hấp, cả hai tựa hồ đồng thời đến trước cửa của tửu lâu.

Bọn truy sát như "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh cùng "Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch cũng đã tới nơi.

Trước cổng chính của đại tửu lâu có một thanh niên tóc vàng đang đứng, trong tay là một kiện kim sắc trường thương, một người một thương đứng chặn tại cửa lớn, có khí thế một người giữ quan, vạn người cũng không vượt qua nổi.

Chương 334

Hoàng Tử Vô Danh

Huyết Y Lãnh, Tri Bạch hai người từ trên cao giống như lưu tinh cực tốc lao xuống phía tửu lâu, tốc độ nhanh tới cực điểm, hai đại siêu cấp cao thủ tựa hồ căn bản đã có thể phát hiện ra được thanh niên tóc vàng đứng chắn tại đại môn.

- Là y?

Tri Bạch trong lòng vô cùng kinh ngạc.

- Không ngờ lại là hoàng tử Ngao Vô Danh, Tri Bạch huynh, Long tộc không phải là không tham gia vào cuộc tranh đấu giữa các thế lực khác sao? Từ khi nào Ngao Vô Danh này lại ra tay can thiệp vào chuyện của chúng ta vậy.

- Ai mà biết được Ngao Vô Danh muốn gì, tính cách hoàng tử Ngao Vô Danh nguyên lai cực kì ngang ngạnh, ngay cả phụ thân Long Hoàng cũng không quản được y. Hơn nữa thật lực bản thân y cũng rất mạnh, có thể xem là Long tộc đệ nhị cao thủ.

- Tri Bạch huynh, vậy chúng ta…

- Không cần phải tính nhiều như vậy, chúng ta cứ làm như không thấy Ngao Vô Danh, trực tiếp từ hai bên truy sát bọn Quân Lạc Vũ hai người, Ngao Vô Danh này cũng chỉ có thể cản được một người bọn ta, chẳng lẽ lại có khả năng cản được cả hai người hay sao.

Tiên thức truyền âm, tất cả chỉ trong một thời gian ngắn.

Chỉ trong lúc Huyết Y Lãnh cùng Tri Bạch cách tửu lâu vài nghìn dặm cho tới khi tới trước cửa lớn, hai người đã bàn bạc với nhau thống nhất ý kiến giả vờ như không thấy Ngao Vô Danh!

- Hô! hô!

Cực tốc phi hành, khiến cho không gian bị chấn đãng, không khí bị chấn động làm mái tóc dài màu vàng của Ngao Vô Danh cũng bốc cao lên.

- Không dừng lại?

Ngao Vô Danh tay nắm lấy thương, khẽ ngẩng đầu lên cười nhẹ nhìn hai người đang từ trên không cực tốc lao xuống, Huyết Y Lãnh cùng Tri Bạch hai người một từ bên trái một từ bên phải, hòng nhắm tới hai cửa sổ trực tiếp tiến nhập tửu lâu.

Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên ba người trong tửu lâu đều chú ý quan sát cảnh tượng trước mặt, vô luận là Tần Vũ hoặc Quân Lạc Vũ. Đều không thể chạy trốn. Ngao Vô Danh vì bảo vệ bọn họ đã bất chấp hậu quả, bọn họ làm sao có thể chạy trốn được?

- Tần huynh, yên tâm đi, Vô Danh đại ca thật lực rất mạnh.

Quân Lạc Vũ nhìn thấy Tần Vũ có chút lo lắng liền truyền âm nói.

Tần Vũ gật đầu.

Chỉ thấy ánh mắt y vẫn tập trung lên thân ảnh đang đứng thẳng hiên ngang trước cửa tửu lâu.

- "Y thực sự có thể cản được sao? Đối thủ của y là Huyết Y Lãnh

cùng Tri Bạch! Nếu như là ta. Xem ra một chiêu của địch nhân cũng không chịu được."

Tần Vũ trong lòng không thể nào hoàn toàn yên tâm.

Hiện tại Tần Vũ chỉ chú ý đến bên trong.

Ngao Vô Danh khẽ máy môi, kim sắc trường thương đã xuất động!

Lúc đó thiên địa biến sắc, bên cạnh Tần Vũ tựa như vang lên một tiếng long ngâm (rồng hống) bất tận, kim sắc quang mang bỗng chốc bao trùm lên toàn bộ không gian, chỉ nghe thấy những tiếng vang rền liên tục.

Từ từ….

Thiên địa lại trở về trạng thái an tĩnh.

Con đường lớn trước mặt của Ngao Vô Danh đã hóa thành một đống gạch vụn, vô số kiến trúc ở phía trước cũng bị kình khí của ba đại cao thủ hoàn toàn chấn tan, để lại những khối đá nham nhở.

Chỉ có tửu lâu sau Ngao Vô Danh là không bị tổn hại chút nào.

Tri Bạch, Huyết Y Lãnh hai người lăng không kề vai dừng lại, tỏ vẻ cực kì kinh dị nhìn về phía Ngao Vô Danh đang đứng.

Ngao Vô Danh vẫn đứng như trước. Cánh tay cầm thương động mà như không động, cặp mắt hổ nhìn chằm chằm về phía hai người, ánh mặt phát tán ra chiến ý hừng hực.

- Mạnh quá.

Tần Vũ đứng phía sau tâm thần cũng bị chấn động.

Khi nãy thính giác cùng thị giác của y hoàn toàn bị những biến ảo kinh người của thiên điện che mờ, chỉ có tiên thức là còn có thể miễn cưỡng quan sát được cảnh tượng chiến đấu vừa rồi. Cho dù có Lưu Tinh Lệ trợ giúp, nhưng Ngao Vô Danh cùng hai đại cao thủ giao chiến Tần Vũ cũng chỉ miễn cưỡng thấy được loáng thoáng mà thôi.

Ánh mắt Tần Vũ hướng về phía Ngao Vô Danh dáng vẻ như chiến thần, nhìn tấm lưng y, trong lòng thầm than:

- Chủ ý của Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh quả thật không tồi, từ hai vị trí khác nhau tiến vào, nếu như là người bình thường xem ra không thể nào cản nổi. Chỉ là Vô Danh hiện tại quả là quá mạnh mà thôi.

- Ta sợ rằng mãi mãi cũng không thể quên được một chiêu vừa rồi.

Trong não của Tần Vũ lại hiện ra cảnh tượng khi nãy.

Kim sắc trường thương của Ngao Vô Danh vừa xuất ra.

Đã khiến thiên địa biến sắc. Trường thương mang theo khí tức hung mãnh vô tận tựa như mãnh long xé rách thiên không. Một kích trực tiếp đâm vào hai đại cao thủ Tri Bạch và Huyết Y Lãnh. Ngay sau đó, trường thương cứng rắn trong nháy mắt uốn lượn như xà. Lập tức chuyển hướng, tựa như một thái cực đồ trong thiên địa

Tựu như vậy, chỉ một chiêu!

Hai đại cao thủ thân hình không thể tiến thêm một bước nào.

- A, thì ra là Vô Danh huynh.

Tri Bạch tỏ vẻ bất ngờ nhận ra,

- Ta lúc nãy còn thấy kì quái. Ai lại có đủ thực lực ngăn cản ta cũng Y Lãnh, thì ra là Vô Danh huynh.

- Vô Danh huynh, ta cùng Tri Bạch khi nãy chỉ lo bắt người, không ngờ lại đụng chạm tới Vô Danh huynh, xin đừng để ý.

Huyết Y Lãnh hiếm khi nở một nụ cười nói.

Đồng thời *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch cùng *"Bạch Phát huyết ma"* Huyết Y Lãnh đều đã đáp xuống đất.

Ngao Vô Danh đưa mắt nhìn hai người, trong tay bỗng nhiêu xuất hiện một bao đựng thương, cẩn thận đem kim sắc trường thương đặt vào đó, rồi trực tiếp đeo bao đựng thương lên trên lưng.

Ngao Vô Danh có thói quen, y không thích để cho thần thương của mình nhập vào cơ thể, mà lại thích mang theo bên mình.

- Thanh huyết kiếm tiên Tri Bạch, Bạch Phát huyết ma Huyết Y Lãnh, hai người đều là siêu cấp cao thủ, làm sao lại phải liên thủ truy sát người khác? nhân vật nào mà lại lợi hại đến như vậy.

Ngao Vô Danh cười nhạt nói.

Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh đưa mắt nhìn nhau, sau đó Tri Bạch lên tiếng:

- Vô Danh huynh, khi nãy Vũ Hoàng bệ hạ cùng Huyết Ma Đế tiến hành giao dịch tại Lam Hỏa Vân lâu, bỗng nhiên có người tới phá hoại cuộc giao dịch, lại còn giết cả người của bọn ta. Dám công khai giết người của bọn ta như vậy, quả thật là không hề để Vũ Hoàng cùng Huyết Ma Đế trong mắt, bọn ta làm sao có thể để bọn chúng dễ dàng trốn đi được?

Ngao Vô Danh trong lòng cảm thấy khó khăn.

Nhưng vừa nãy dẫu sao cũng đã đáp ứng với Khương Nghiên, chỉ có thể tận lực bảo vệ Quân Lạc Vũ, Tần Vũ hai người.

Ngao Vô Danh nhíu mày khó chịu nói:

- Tri Bạch, Huyết Y Lãnh, các ngươi cũng có thân phận là tiền bối cao thủ, khi nào lại cứ phải chấp nhất những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

- Vô Danh huynh, người nói vậy là có ý gì?

Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh đều cảm thấy bất mãn.

Ngao Vô Danh cười nhẹ nói:

- Ý tứ trong câu nói của ta mà các vị vừa nghe khi nãy, chính là…. hai người các vị truy sát khi nãy ta đã nhận lời bảo vệ, nếu như nể mặt ta. Hai người các vị hãy tha cho bọn họ một lần, thế nào?

- Vô Danh huynh, hai người bọn chúng có lẽ không phải là người của Long tộc đúng không.

Tri Bạch liền nói

- Long tộc ?

Tần Vũ ở trong tửu lâu nghe thấy những lời vừa rồi không khỏi có chút nghi hoặc, Quân Lạc Vũ đứng bên cạnh Tần Vũ nói:

- Vô Danh đại ca là Long tộc hoàng tử. Tần huynh, lẽ nào người chưa từng nghe qua…. Long tộc có hai đại siêu cấp cao thủ, danh xưng Long tộc Song hoàng!

- Long tộc Song hoàng? Ta là kẻ cô độc ít hiểu biết, đối với việc này cũng không hiểu rõ.

Tần Vũ khuyên tốn nói.

Khương Nghiên lập tức mở to mắt nói:

- Oa, huynh ngay cả những việc như thế này cũng không biết, vậy để ta nói cho huynh nghe, đúng rồi, huynh tên là gì. Ta mới chỉ biết huynh mang họ Tần thôi.

Khương Nghiên cùng Quân Lạc Vũ khi trước bên ngoài Hỏa Vân lâu, nghe được cuộc đối thoại giữa Tần Vũ và Lỗ Ba chỉ biết Tần Vũ mang họ Tần, thậm chí cả tên của Tần Vũ, tới giờ bọn họ vẫn còn chưa biết.

Tần Vũ ngập ngừng một lúc. Sau đấy nói:

- Ta tên Tần Vũ.

Nói rồi quay sang nhìn hai người, Tần Vũ đem tên thật của mình ra nói cho họ biết cũng có phần bốc đồng.

- "Khương Nghiên cùng Quân Lạc Vũ lời lẽ xem ra có vẻ đáng để kết giao, hơn nữa hà huống chi bọn họ khi nãy cũng có thể tính là có ân tình với ta, nói cho bọn họ biết tên thật cũng không tính vào đâu."

Tần Vũ trong tâm bình tĩnh trở lại.

Quân Lạc Vũ cười nói:

- Thì ra là Tần Vũ huynh, tại hạ Quân Lạc Vũ.

- Ta tên Khương Nghiên.

Khương Nghiên vội vàng chen vào, rồi bỗng trợn mắt che miệng nói.

- A. hình như lần gặp mặt đầu tiên ta đã nói tên ta cho ngươi biết rồi.

Tần Vũ nhìn bộ dạng khả ái của Khương Nghiên không khỏi bật cười.

Khương Nghiên khẽ ho một tiếng:

- Ngươi không phải lúc nãy vừa mới hỏi ta về Long tộc Song hoàng sao?

Tần Vũ không biết nói gì.

Bản thân chưa hề có hỏi Khương Nghiên, chỉ là Khương Nghiên quá nhiệt tình mà thôi.

Khương Nghiên cũng bắt đầu giảng giải:

- Long tộc là chủng tộc cực kì đoàn kết tại tiên ma yêu giới. yêu tộc phân ra tam đại thế lực: Tẩu thú tộc, Long tộc cùng Phi cầm tộc, tuy rằng trong số đó thực lực tổng thể của Long tộc có yếu hơn một chút, nhưng không cần phải nghi ngờ gì, Long tộc lại là thế lực mạnh nhất trong ba đại thế lực.

- Vô luận là Tẩu thú tộc hay Phi cầm tộc. Nội bộ đều có các chủng tộc khác nhau tranh đấu, không có đủ đoàn kết, ngược lại…. Long tộc lại cực kì đoàn kết, chính bởi đoàn kết, cho nên mới nói bọn họ là mạnh nhất.

- Hơn nữa Long tộc còn có hai đại siêu cấp cao thủ, hai đại siêu cấp cao thủ này còn có quan hệ cha con, một người là Long Hoàng còn lại một người là con của Long Hoàng "Ngao Vô Danh", cũng chính là Vô Danh đại ca.

Khương Nghiên cười hắc hắc nhìn Tần Vũ:

- Đã biết sự lợi hại của Vô Danh đại ca chưa, Vô Danh đại ca là loại nhân vật cùng đẳng cấp với Vũ Hoàng, y tuyệt đối có thể cản được lũ ngu ngốc Huyết Ma, cùng Thanh Thái kiếm tiên gì đó.

Tần Vũ vô thức nhìn về phía cửa lớn, bên ngoài Ngao Vô Danh đang nói chuyện với Huyết Y Lãnh, Tri Bạch:

- Không ngờ Ngao Vô Danh lại là cao thủ đạt đẳng cấp đó, chỉ một mình Long tộc đã đủ sức so với thế lực tiên giới, Vũ Hoàng.

Quân Lạc Vũ cũng lên tiếng:

- Nói ra cũng thật là kì lạ, Long tộc Long Hoàng thực lực cường hãn vô song, thân là siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim long, lại đã đạt tới bát cấp Yêu đế, đồng thời còn sở hữu truyền thừa bảo vật của Long tộc. Y thực lực mạnh có thể tính toán, hơn nữa lại còn cưới một Thanh long bình thường sinh hạ được hai người con cũng cực kì quái dị.

- Sinh được hai người con?

Tần Vũ nghi hoặc.

Ngao Vô Danh trước mắt là một, chẳng lẽ y còn có huynh đệ nữa sao?

- Tần Vũ, người có lẽ cũng biết Ngũ Trảo Kim long tại Long tộc đã

cực kì quý hiếm, cho dù bản thân là Ngũ Trảo Kim long, y có được một đứa con là Ngũ Trảo Kim long cũng đã rất khó rồi!

- Điều này ta biết.

Tần Vũ quả thật cũng hiểu điều này.

Ngũ Trảo Kim long, xuất hiện một cách ngẫu nhiên, có khả năng là con của Thanh long hoặc Hắc long, cũng có thể là con của các loại rồng khác. Tuy là ngẫu nhiên, nhưng tỉ lệ tuyệt đối thấp hơn một trên một trăm triệu.

Toàn bộ Long tộc nói cho cùng số Ngũ Trảo Kim long cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Hai người con của Long Hoàng lão nhân gia người, không ngờ lại đều phi thường, một là Vô Danh đại ca, Vô Danh đại ca cũng là siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim long!

Quân Lạc Vũ tán thán.

- Quả là rất hiếm, con của Ngũ Trảo Kim long không ngờ lại vẫn là Ngũ Trảo Kim long, trong lịch sử Long tộc trường hợp như vậy cũng rất ít à.

Tần Vũ cũng gật đầu.

Quân Lạc Vũ tiếp tục nói:

- Đấy vẫn chưa tính là gì, người con thứ hai của Long Hoàng lão nhân gia mới thật sự khiến người ta kinh ngạc.

- Ồ?

Tần Vũ ngạc nhiên nhìn Quân Lạc Vũ.

Như quả người con thứ hai của Long Hoàng cũng phi thường, tại sao lại không gọi là *"Long tộc Tam hoàng"*, hiện tại chỉ có *"Long hoàng Song hoàng"*, hiển nhiên là người con còn lại không thể bằng được Ngao Vô Danh.

- Người con thứ hai sinh ra không ngờ lại là một con rồng màu đỏ.

Quân Lạc Vũ cười nói,

- Việc này lúc đầu còn là chuyện cười cho cả tiên ma yêu giới, Ngũ Trảo Kim long dẫu sao cũng là siêu cấp thần thú, cho dù sinh con không phải Ngũ Trảo Kim Long, phần lớn cũng là Kim long, tối thiểu cũng là Hắc long, Ngân long a. không ai ngờ lại là một Hồng long cấp thấp nhất.

Tần Vũ đối với việc này lại hiểu rất rõ.

Trong Long tộc, Ngũ Trảo Kim long thân là siêu cấp thần thú xếp hàng trân quý nhất.

Rồi tới Kim long, thân là thượng cấp thần thú.

Hắc long, Ngân long thân là trung cấp thần thú, thuộc cùng một tầng thứ.

Còn như Thanh long, Hồng long, Lam long cùng các loại rồng khác thân là hạ cấp thần thú thuộc vào đẳng cấp thấp nhất, phổ biến, thông thường nhất trong Long tộc.

- Việc đó quả thật khiến người ta kinh hãi vậy sao?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Con của Long Hoàng là Hồng long, việc này có gì là kinh hãi, cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Khương Nghiên hưng phấn ngắt lời:

- Để ta nói cho, "Hồng long" đó chính là đại ca của Vô Danh, có tên là "Ngao Vô Hư". Những người trong Long tộc lúc đầu đều không để ý tới Ngao Vô Hư. Ai tưởng được…. Ngao Vô Hư không ngờ thực lực lại đề thăng với tốc độ khủng bố, thực lực hoàn toàn không dưới đệ đệ "Ngũ Trảo Kim Long" Ngao Vô Danh.

- Ồ?

Tần Vũ tò mò.

Một Hồng long bình thường sao có thể bằng được *"Ngũ Trảo Kim Long"* Ngao Vô Danh ?

Thân là siêu cấp thần thú, không chỉ có tốc độ tu luyện cực nhanh, đồng thời…. cho dù là đồng cấp cao thủ, lực công kích của siêu cấp thần thú khi chiến đấu cũng mạnh hơn nhiều.

- Đại ca Ngao Vô Hư của Vô Danh ca ca, có thể do từ bé không được người trong Long tộc để ý, cho nên rất ư *cô tịch, y li khai Long tộc lang thang bên ngoài, sau đó chân chánh thân phận của Ngao Vô Hư mới được người ta phát hiện!*

Khương Nghiên bộ dạng trở nên thần bí.

Tần Vũ cũng chờ đợi nghe giải thích của Khương Nghiên.

- Thân phận chân chính của Ngao Vô Hư tuyệt đối không phải là Hồng long bình thường…. mà lại là thần thú Long tộc cả một ngàn tỉ năm hi hữu mới có một biến dị siêu cấp thần thú "Huyết Long"!

Khương Nghiên nói rồi nhìn về phía Tần Vũ, y cũng đã đoán trước bộ dạng kinh ngạc của Tần Vũ.

Biến dị thần thú một ngàn tỉ năm hi hữu mới có một? siêu cấp thần thú Huyết long?

- Huyết long, Hồng long… ha ha, thú vị, thú vị.

Tần Vũ bắt đầu cười vang,

- Long Hoàng lão nhân gia quả thực là lợi hại, sinh được hai người con, một là Ngũ Trảo Kim long, một lại là biến dị thần thú, hơn nữa cũng là siêu cấp thần thú "Huyết long".

Tần Vũ nhìn Khương Nghiên nghi hoặc nói:

- Vừa nãy không phải nói là "Long tộc Song hoàng" sao? Theo như những gì muội nói, đại ca Ngao Vô Hư của Vô Danh thực lực có lẽ không yếu hơn Vô Danh, tại sao lại không gọi là *"Long tộc Tam hoàng"*?

- Ai biết được, Ngao Vô Hư khi li khai Long tộc thực lực cũng còn khá yếu, y bản tính kỳ cục cô độc, nghe nói thực lực còn mạnh hơn Vô Danh đại ca một chút, chỉ là Ngao Vô Hư không hề trở về Long tộc, cũng không nhận mình là người của Long tộc, cho nên tiên ma yêu giới chỉ gọi là Long tộc Song hoàng, nhưng đại danh của Huyết long *"Ngao Vô Hư"*, tiên ma yêu giới ai cũng biết.

Khương Nghiên lắc đầu mím môi nói.

Tần Vũ cũng có thể đoán được chính xác một số sự tình.

- Không hay rồi, xem ra Vô Danh đại ca đã không còn hòa đàm với đối phương nữa rồi!

Quân Lạc Vũ lên tiếng, Tần Vũ cùng Khương Nghiên cũng không nói chuyện nữa mà cùng quay đầu ra nhìn về phía cửa của tửu lâu.

Chương 335

Kinh Thiên Chi Chiến

Ba đại siêu cấp cao thủ tràn đầy khí thế, không gian chấn động, nhân ảnh đều phiêu hốt không còn thấy rõ nữa.

- Vô Danh!

Tri Bạch toàn thân phát ra kiếm khí thôn địa, khí thế lăng lệ, hai mắt chằm chằm nhìn Vô Danh,

- Ngươi thân là Long tộc hoàng tử, ngươi cũng nên biết Long tộc các người trước nay vẫn không can thiệp vào việc tranh đấu giữa các thế lực của bọn ta, bọn ta muốn bắt người, ngươi lại ngăn cản là thế nào?

- Không thể được, Vô Danh ngươi dám bỏ qua phương thức quản lí Long tộc đời đời lưu truyền sao?

Huyết Y Lãnh lạnh lùng nhìn Vô Danh.

Từ lúc bắt đầu Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh chỉ dùng lời lẽ tốt đẹp để thuyết phục, dùng giọng điệu mềm dẻo hòng thuyết phục Ngao Vô Danh li khai, nhưng cho dù có nói gì đi nữa Ngao Vô Danh không ngờ lại không nhường nhịn chút nào, vẫn kiên quyết bảo vệ hai người kia.

- Ha ha…. đừng nhắc tới Long tộc làm gì, ta bảo vệ hai người bọn họ là việc của cá nhân ta. Hôm nay! Ta Ngao Vô Danh ở đây chỉ đại biểu cho cá nhân ta mà thôi, chẳng lẽ Ngao Vô Danh ta ngay cả bảo vệ

bằng hữu cũng không được sao?

Mái tóc của Ngao Vô Danh phất phơ, mắt hổ quang hoa rực rỡ, kim sắc trường thương ở sau lưng cũng thiểm thước ẩn hiện kim sắc quang hoa.

- Đại biểu cho cá nhân ngươi? - Tri Bạch cười lạnh một tiếng, - Được, Ngao Vô Danh ngươi đạt thất cấp Yêu đế, ta cùng y lãnh dù sao cũng là thất cấp Tiên đế, Ma đế. Tuy rằng ngươi có bản thể siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long, nhưng ta không tin rằng, hai người bọn ta liên thủ vẫn không địch lại được ngươi!

- Ồ.

Cánh tay của Ngao Vô Danh vươn ra, chỉ thấy kim sắc trường thương trong bao ở phía sau lưng phát ra một tiếng long ngâm, trực tiếp từ phía sau bay tới nằm trong tay phải của Ngao Vô Danh.

Tay nắm trường thương, khí thế toàn thân Ngao Vô Danh lại tăng thêm một phần, giương mắt hổ nhìn hai kẻ đối diện:

- Lâu rồi không được cùng cao thủ đồng cấp chém giết, hai người các ngươi liên thủ. Cũng đáng để ta ra tay.

Ngao Vô Danh dẫu sao cũng là siêu cấp thần thú, dù là một đấu hai y cũng tràn đầy tự tin.

- Đáng?

"Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch cùng *"Bạch Phát huyết ma"* Huyết Y Lãnh nhìn nhau cười lạnh, trong nụ cười đó ẩn chứa cả ý nghĩa đặc biệt.

- Tri Bạch, còn nhớ năm xưa tại ma giới bọn ta bao lần tương trợ lẫn nhau vào sinh ra tử không?

Huyết Y Lãnh vẻ mặt tươi cười rạng rỡ. Chiến ý trên người vẫn không ngừng tăng lên.

Tri Bạch cũng cảm cũng cảm thấy máu nóng sôi sục, phảng phất như trở lại những tháng ngày khi xưa:

- Đương nhiên là nhớ, đã bao nhiêu năm qua rồi, ta còn nghĩ bọn ta không thể có cơ hội liên thủ với nhau một lần nữa, không ngờ giờ Long tộc hoàng tử điện hạ tới đây khiến cho bọn ta hai người lại được sát cánh bên nhau liên thủ chiến đấu.

Một cỗ chiến đấu sinh tử mang theo chiến ý kinh nhân từ Tri Bạch - Huyết Y Lãnh hai người bắt đầu phát tán ra xung quanh.

Khí thế của hai người tương hỗ không ngừng đề thăng.

- Ha ha, xem ra các ngươi cũng là một cặp phối hợp với nhau rất ăn ý, bọn ngươi hai người liên thủ khẳng định lực công kích không chỉ đơn giản như thể một cộng với một mà thôi, như vậy… càng đáng để ta xuất thủ.

Ngao Vô Danh khẽ vuốt ve lấy trường thương trong tay giống như vuốt ve tình nhân.

Khí thế cũng không ngừng tăng mạnh!

Tuy chưa động thủ. Nhưng khí thế kinh thiên đã khiến cho vô số cao thủ trên Lam Hỏa tinh ai ai cũng cảm thấy khủng hoảng, sợ hãi, chấn động.

Một siêu cấp thần thú đạt thất cấp Yêu đế cùng thất cấp Tiên đế, thất cấp Ma đế chém giết.

Những cao thủ tầng bậc này giao thủ rất có khả năng sẽ tiêu hủy cả một tinh cầu lớn như Lam Hỏa tinh, đúng lúc này….

- Trận chiến này quả là quá khủng bố, hãy mau chạy đến hành tinh bên cạnh lánh nạn.

Trên Lam Hỏa tinh cũng có vài đại thế lực chiếm đóng, các thủ lĩnh bắt đầu ra lệnh cho cao thủ dưới trướng.

Vô số cao thủ của Lam Hỏa tinh bắt đầu đào tẩu, công lực đạt đến kim tiên, ma vương, thì trực tiếp tìm khu vực có không gian ổn định để thi triển đại na di trốn sang những hành tinh khác.

Công lực yếu hơn, như thiên tiên thậm chí cả tu chân giả bình thường, đều bán sống bán chết chạy đến truyền tống trận, hòng li khai.

- Thương tên "Phá Kiên", ý nghĩa cho dù kiên cạnh tới đâu cũng phá được!

Vô Danh hiện tại máu nóng trong người đã không còn kìm nén được nữa bạo phát. Lập tức mở màn cuộc chiến, y cũng đã không chờ đợi được nữa.

- Kiếm tên "Thanh Huyết".

Tri Bạch nói.

- Kiếm tên"Hồng Tuyết".

Huyết Y Lãnh tương tự nói.

Lúc này cách đó không xa bọn ba người Tần Vũ, Khương Nghiên, Quân Lạc Vũ đều không có ý đào tẩu. Khương Nghiên,

Quân Lạc Vũ hai người dẫu sao cũng là cao thủ đẳng cấp tiên đế, tuy không phải cùng tầng bậc với cao thủ như Vô Danh, Tri Bạch, Huyết Y Lãnh. Nhưng dư lực của phát sinh từ cuộc chiến hoàn toàn có thể chịu được.

Còn Tần Vũ, thân thể có thể trực tiếp chịu được một đòn công kích của thất cấp Tiên đế, không cần phải nói nhiều.

Tĩnh lặng!

Không gian chấn động, nhưng chu vi vạn lí xung quanh lại là một khối tĩnh lặng, ngoại trừ vài vị cao thủ cấp tiên đế, những người khác gần như đều đã chạy trốn ra rất xa rồi.

Ba người bọn Tần Vũ nín thở thận trọng quan sát cuộc chiến.

Ánh mắt Tri Bạch, Huyết Y Lãnh tựa như đồng thời thay đổi!

- Xoát!

"Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh mái tóc dài bỗn nhiên bắt đầu nhanh chóng dài thêm ra, đồng thời vô số bạch sắc ngân ti bao phủ lấy toàn bộ không gian, mỗi sợi trường phát ngân ti bên trong đều ẩm chứa điểm điểm huyết quang.

Ngao Vô Danh toàn thân lập tức bị rơi vào trong khu vực bị Bạch Phát ngân ti bao phủ, nếu như là cao thủ tam cấp, tứ cấp Tiên đế địa, chỉ cần một đạo Bạch Phát đã có thể giết được. Có điều Ngao Vô Danh lại là cao thủ so với Tri Bạch, Huyết Y Lãnh còn mạnh hơn một bậc.

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Ngao Vô Danh chỉ cười nhẹ một tiếng, không hề để ý chút nào.

Huyết hồng sắc kiếm mang!

Tựa như một màn độc màu đỏ máu tràn ngập cả không gian

của Bạch Phát ngân ti, chỉ mới nhìn qua đã thấy hơn ngàn đạo độc xà kiếm mang đỏ rực, kiếm mang đỏ rực đó từ khắp bốn phương tám hướng đều đâm về phía Ngao Vô Danh.

Ngao Vô Danh hai mắt nhắm nghiền.

Kim sắc trường thương thay vào đó lại bị bỏ vào trong bao.

Chỉ bằng một động tác đút trường thương vào bao, đạo đạo quang hoa lấy Ngao Vô Danh làm trung tâm bỗng nhiên phát tán ra xung quanh, một lớp kim sắc quang hoan lờ mờ không ngờ lại bắt đầu bao bọc lấy Ngao Vô Danh.

Cho dù cả nghìn vạn đạo độc xà kiếm mang đỏ rực đã đâm vào lớp kim sắc quang mang, Ngao Vô Danh cũng chỉ khẽ nhắm mắt, trường thương vẫn như trước ở tư thế nằm trong bao thương, tựa hồ như lúc cần có thể bạt thương, cũng tùy lúc có thể xuất thương.

Phá Kiên thương nhất quyết không tấn công!

Ngàn vạn đạo tinh hồng sắc độc xà kiếm mang tiêu tán, không gian của Bạch Phát ngân ti cũng bị phá vỡ.

Trong bức màn trắng vô tận, bỗng xuất hiện một điểm lục sắc!

"Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch nhân kiếm hoàn toàn hợp nhất, nét mặt tràn đầy vẻ hung tợn điên cuồng, tựa như mang quyết tâm chưa chết chưa ngừng tay, thần kiếm Thanh Huyết tốc độ đa đạt tới cực hạn.

Thanh Huyết kiếm nhất quyết không dừng!

Trong mắt của Ngao Vô Danh quang mang sáng rỡ.

- Khanh thương!

Bọn Tần Vũ đứng ở xa quan chiến căn bản không hề nhìn ra Ngao Vô Danh đã bạt thương như thế nào, bọn họ chỉ thấy đầu nhọn của kim sắc trường thương trong tay Ngao Vô Danh bỗng nhiên đâm thẳng vào mũi thần kiếm của Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch.

Một vết nứt nhỏ tại nơi mũi thương cùng mũi kiếm giao kích thấp thoáng ẩn hiện!

- Bồng!

Lấy điểm giao kích làm trung tâm, có thể thấy rõ những đợt sóng chấn động bắt đầu lan ra khắp bốn phương tám hướng. Tất cả những kiến trúc nó đi qua đều sụp đổ rồi biến thành cát bụi, cự li sóng truyền phải tới hơn mười vạn dặm mới dừng lại.

- Không nhìn rõ nổi.

Tần Vũ cười khổ.

Lúc bắt đầu Tần Vũ đã dung hợp linh hồn với Lưu Tinh Lệ, tiên thực có thể miễn cưỡng nhìn rõ được chiêu thức huyền diệu của hai bên, nhưng khi chiến đấu tới lúc gay cấn, Tần Vũ cho dù có Lưu Tinh Lệ cũng nhìn không rõ nữa.

Bởi vì không gian trong khu vực của cuộc chiến hoàn toàn bị bóp méo.

- Tần huynh, ta cũng nhìn không rõ. - Quân Lạc Vũ cười nói, - Vô Danh đại ca dẫu sao vẫn là thất cấp Yêu đế siêu cấp thần thú, thật lực tuyệt đối ngang với Vũ Hoàng. Tuy nhiên Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh hai đại siêu cấp cao thủ liên thủ cũng có thể so bì được với bát cấp Tiên đế. Ba người bọn họ đại chiến, cuộc chiến khẳng định tuyệt đối

ở vào tầng thứ cao nhất của tiên ma yêu giới.

Tần Vũ gật đầu, những đạo sóng không gian chấn động không ngừng hung mãnh quét qua thân thể, tuy nhiên Kiếm tiên khôi lỗi của Tần Vũ lại không hề chịu bất cứ tổn thương nào. Ánh mắt y cũng đã dừng lại tại chiến trường.

Không gian méo mó!

Kiếm mang thiểm thước!

Chiến trường giống như địa ngục tràn đầy sự diệt vong. Khí kình hung mãnh khi thì vút lên cao hòa thành kim sắc trường long, khi lại biết thành một con rắn lớn ngoằn nghèo, khi lại biết thành một đạo lôi điện màu vàng.

Bạch sắc quang hoa, điểm điểm huyết sắc, bích lục kiếm mang!

Trong khu vực không gian bị uốn cong đó không ngừng phát tán ra năng lượng khủng bố, gần như toàn bộ mặt trên của Lam Hỏa tinh bị phá đến tan hoang, may mắn là phần lớn cao thủ đều đã chạy trốn. Ngay cả những người không cách nào kịp thời đào thoát khỏi Lam Hỏa tinh hầu hết cũng đã ở một cự li rất xa so với nơi diễn ra cuộc chiến.

- Hống…

Một tiếng hống cuồng bạo vang rền khắp Lam Hỏa tinh, thậm chí còn truyền tới tận vũ trụ.

Tần Vũ nhìn thấy một kim sắc trường long khổng lỗ từ không gian méo mó kia bay ra, kim sắc trường long này mình phải dài tới hơn ngàn dặm. Chiếc đuôi rồng to lớn quẫy động khiến cho đất rung núi lở.

Sau đó từ trong thân thể của kim sắc trường long phát tán ra đạo đạo kim sắc quang mang.

Cùng lúc một người toàn thân được bao phủ bởi kim sắc long lân (vảy rồng vàng) xuất hiện, hiện tại Ngao Vô Danh không chỉ có mái tóc lấp lánh kim sắc quang mang, toàn thân kim sắc long lân cũng tỏa sáng rực rỡ.

Tay vẫn nắm chặt kim sắc thần thương như trước.

- Có thể khiến ta tiến nhập vào trạng thái chiến đấu cao nhất. Các ngươi cũng có thể tự hào được rồi.

Ngao Vô Danh đứng giữa thiên không cười lớn nói.

Trong Long tộc nếu công lực yếu, có khả năng từ hình người hóa thành long thân nhằm nâng cao thực lực, nhưng khi công lực đã đạt tới một đẳng cấp cực cao, ví như Ngao Vô Danh. Long thân to lớn có khi lại trở nên vướng víu, nên bọn họ có thể từ long thân biến lại thành hình người để chiến đấu.

Ở trạng thái này, tay chân vẫn như trước kia giống người bình thường, chỉ có toàn bộ thân thể được bao bọc bởi một tầng long lân mà thôi.

Trong tình huống như vậy, năng lượng so với long thân cũng không giảm đi chút nào, thân thể lại nhỏ đi không biết bao nhiêu lần. Lực chiến đấu so với nhân thân bình thường khi mới bắt đầu, ít nhất cũng phải mạnh hơn gấp đôi.

- Siêu cấp thần thú quả xứng là siêu cấp thần thú.

Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh hai người đứng giữa không trung, dáng vẻ cũng xem là phiêu dật tiêu sái, chỉ có điều trong lòng lại cảm thấy bất lực.

Trong trận chiến vừa rồi, hai người tuy chưa hoàn toàn phát huy hết thực lực, nhưng cũng đã phải phát huy tới chín phần. Nhưng… cho dù vậy cũng không làm khó được Ngao Vô Danh, hiện tại đối phương đã biến thành nhân hình ở trạng thái chiến đấu, dẫu rằng hai người họ liên thủ, xem ra vẫn chỉ có thất bại.

- Vô Danh huynh thực lực mạnh như vậy, hai người bọn ta tự thẹn là không bằng.

Tri Bạch lên tiếng.

Ngao Vô Danh sắc mặt hơi ngạc nhiên nói:

- Nhận thua rồi ư?

Huyết Y Lãnh lên tiếng:

- Nhận thua rồi, ta cùng Tri Bạch khi trước đã nghe nói tới uy danh của huynh, không ngờ huynh cho dù là ở nhân hình đã lợi hại như vậy, nhận thua rồi.

Hai người liên thủ, phát huy đến chín thành thực lực mà vẫn không thể đánh bại đối phương trong trạng thái nhân hình bình thường. Còn không nhận thua thì khác nào tìm chết? Hai người bọn họ có thể tung hoành tiên ma yêu giới bao nhiêu năm như vậy, cũng hiểu rõ đạo tiến thoái.

Ngao Vô Danh không cách nào đành cười nói:

- Thật là chán a.

Y vẫn muốn đại chiến một trận, nhưng đối phương đã nhận thua rồi thì biết làm sao? Giết chết đối phương? Đứng sau Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh là Vũ Hoàng cùng Huyết Ma Đế, Long tộc y

cũng không muốn chọc tức tiên giới, ma giới hai bên.

Dẫu sao cho dù là tiên giới hay ma giới, nếu như bị yêu giới gây hấn, các đại thế lực trong tiên giới (ma giới) đều lập tức liên kết lại với nhau.

- Người cũng không truy sát nữa chứ?

Vô Danh vặn hỏi.

Tri Bạch tự cười một tiếng:

- Bọn ta cả Vô Danh huynh cũng không địch lại, Vô Danh nếu như đã kiên quyết bảo vệ hai kẻ kia, bọn ta có thể làm được gì đây? chẳng lẽ không đủ thực lực mà vẫn dám cường hoành bắt người sao?

- Được rồi, các vị đã minh bạch sự tình, ta cũng không giữ các vị lại nữa.

Kim sắc trường thương của Vô Danh cũng trực tiếp thu vào trong bao thương.

- Cáo từ.

Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh chắp tay, sau đó biến thành hai đạo lưu quang tiêu thất nơi chân trời.

Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh rất muốn giết Tần Vũ và Quân Lạc Vũ. Như Quân Lạc Vũ là dạng Tiên đế thiên tài như vậy, cho dù hiện tại thực lực còn yếu, nhưng chỉ mới vài trăm năm đã đạt tới lưỡng cấp Tiên đế, ai có thể yên tâm khi có địch nhân như vậy. Còn kẻ thần bí như Tần Vũ, có thể sử dụng thân thể chịu được một chiêu của thất cấp Tiên đế cao thủ, ai có thể an tâm để cho y sống sót?

Tiếc là không có biện pháp nào cả, Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh đối mặt với Ngao Vô Danh, chỉ có thể rút lui.

- Vô Danh ca ca, người quả là quá lợi hại mà.

Nhìn thấy Ngao Vô Danh bước tới, Khương Nghiên là người đầu tiên vui vẻ chạy đến ôm lấy Ngao Vô Danh, Ngao Vô Danh chỉ biết cười khổ.

Quân Lạc Vũ cùng Tần Vũ cũng kề vai bước tới.

- Vô Danh đại ca, đa tạ ơn cứu mạng. - Quân Lạc Vũ lên tiếng, - Còn đây là Tần Vũ huynh đệ.

- Tần Vũ ?

Ngao Vô Danh nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ lập tức nói:

- Ơn cứu mạng của Vô Danh huynh, Tần Vũ nhất định mãi mãi không quên.

Nói đến đấy, đồng thời Tần Vũ cũng đã khắc sâu ân tình lần này, con người y dẫu sao cũng không muốn thiếu nợ ân tình của ai bao giờ.

- Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ.

Ngao Vô Danh hoàn toàn không để ý xua tay nói,

- Ta lâu lắm rồi không được đánh một trận thống khoái như vậy,

cũng cần phải cảm tạ Lạc Vũ huynh đệ cùng Tần Vũ huynh đệ.

- Ồ, người thống khoái lắm sao, xem thử xem… toàn bộ Lam Hỏa tinh hơn một nữa đã bị các người đánh cho tan nát hết rồi.

Khương Nghiên bên cạnh bất mãn nói.

- A a… việc này.

Vô Danh không biết nói sao đành cười trừ.

Tại tiên ma yêu giới cao thủ chiến đấu căn bản không hề né tránh thành thị kiến trúc gì cả, bởi vì chỉ cần khí thế trước khi chiến đấu đã khiến cho người ta sợ hãi bỏ chạy rồi, còn như hủy hoại thành thị kiến trúc, bằng vào phương thức của tiên ma yêu giới cao thủ, kiến tạo một thành thị quả thực là dễ dàng.

Không cần tới nửa năm.

Lam Hỏa tinh sẽ có thể khôi phục lại phồn hoa như trước, thậm chí trận đại chiến kinh thiên vừa rồi còn có thể khiến cho danh tiếng của Lam Hỏa tinh gia tăng.

- A, sau khi đánh nhau xong, việc thống khoái nhất chính là vui vẻ uống rượu thật mạnh, Lạc Vũ huynh đệ, Tần Vũ huynh đệ, đi, cùng vui vẻ uống rượu với ta ba ngày ba đêm nào.

Ngao Vô Danh nói rồi tiện tay kéo theo Tần Vũ cùng Quân Lạc Vũ.

Ba ngày ba đêm?

Tần Vũ quả thật chấn động.

- Sao vậy? Các người không đi là không nể mặt ta, sao có thể gọi

là huynh đệ được.

Ngao Vô Danh nhìn Tần Vũ cùng Quân Lạc Vũ chằm chằm, hai người chỉ biết cười khổ.

Xem ra chỉ có thể liều mạng bồi tiếp quân tử thôi.

- Cung kính không bằng tuân lệnh.

Tần Vũ cười nói.

- Tốt.

Ngao Vô Danh thập phần vui vẻ, đưa mắt nhìn xung quanh rồi nhíu mày nói.

- Đã bị phá đến sạch sẽ rồi, cả chỗ uống rượu cũng không còn.

Trầm tư một lúc, ánh mắt Ngao Vô Danh bỗng nhiên sáng lên,

- Đúng rồi, ta có một chỗ rất thích hợp để uống rượu.

Chương 336

Túy Tửu(Thượng)

Trong đám vân vụ mênh mông, màn trướng rung rinh.

Vũ Hoàng đang ngồi xếp bằng trong một góc đình, trước mặt là một chiếc bàn nhỏ, cùng một chén trà đã sớm nguội lạnh.

Nhìn vào chén trà lạnh ngắt, Vũ Hoàng cười nhạt khẽ than:

- Tâm không tĩnh, tâm không tĩnh a.

Những ngày vừa qua Vũ Hoàng cực kì quan tâm tới việc liên quan tới Lan Phong, tuy rằng thủ hạ các nơi không ngừng tìm kiếm nhưng căn bản vẫn không hề phát hiện được tung tích của *"Lan Phong"*, xem ra *"Lan Phong"* này giống như đã biến mất khỏi thế giới vậy.

- Không tìm thấy Lan Phong cũng không tính vào đâu, nhưng ngay cả tiểu bối Tần Vũ của y cũng tìm không thấy. Quả thật không hiểu đám người kia đang làm gì?

Vũ Hoàng thở dài một tiếng.

An tĩnh ngồi không cả nữa ngày, Vũ Hoàng cũng đã đứng dậy.

- Hiện tại có lẽ việc ở Lam Hỏa tinh cũng đã giải quyết xong rồi, Tri Bạch cùng Huyết Y Lãnh liên thủ, bao nhiêu cao thủ tới cũng sẽ chết bấy nhiêu, tại sao tới giờ vẫn chưa truyền tấn cho ta?

Vũ Hoàng trong lòng có chút nghi hoặc, theo như thời gian y tính toán, Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch giờ có lẽ đã truyền tấn

cho y rồi.

Bỗng nhiên --

- Là Tri Bạch.

Vũ Hoàng trên mặt liền nở một nụ cười thư thái, vung tay xuất ra truyền tấn linh châu.

- Bệ hạ, kế hoạch lần này xem như thất bại rồi.

Tri Bạch truyền tấn nói .

Vũ Hoàng khẽ nhíu mày, truyền tấn hỏi lại:

- Thất bại? Tri Bạch, người cùng Huyết Y Lãnh liên thủ, cả tiên ma yếu giới những người có thể phá vỡ kế hoạch này sợ rằng không được bao nhiêu.

Tri Bạch trong lòng cũng thấy bất lực.

- Bệ hạ, kế hoạch ban đầu tiến hành rất thuận lợi, cả Bích Đao Đồng Tử lẫn Huyền Hoàng Song kiếm đều đã xuất hiện, thuộc hạ cùng Huyết Y Lãnh liền xuất thủ giết chết bọn chúng. Nhưng…

Tri Bạch nói tới đây trong lòng củng cảm thấy ấm ức.

- Bích Đao Đồng Tử cùng Huyền Hoàng Song kiếm. Nếu như giết được bọn chúng cũng có thể tính là thành công, ngươi nói nhưng là sao? Chẳng lẽ đã phát sinh ra biến cố gì sao?

Vũ Hoàng vẫn như trước không tỏ ra vội vàng.

- Đúng lúc thuộc hạ ra tay giết Bích Đao Đồng Tử, đã xuất hiện

một người thần bí, trực tiếp dùng thân thể đỡ lấy kiếm mang của thuộc hạ. Giúp cho Bích Đao Đồng Tử có cơ hội chạy trốn. Sau đó …. Thuộc hạ muốn giết Bạch Y trong Huyền Hoàng Song kiếm, thần bí nhân kia lại xuất hiện một lần nữa dùng thân thể đỡ lấy kiếm mang, cũng giúp cho bạch y đào tẩu. Kế hoạch lần này của chúng ta, thực tế thành quả chân chính chỉ là giết được một mình Hoàng Dật mà thôi.

Tri Bạch giải thích.

Vũ Hoàng im lặng không nói gì.

Một lúc sau:

- Tri Bạch, ngươi nói người thần bí kia dùng thân thể ngạnh kháng một chiêu? Vậy ngươi có cảm nhận được công lực của y ra sao hay không?

- Công lực……

Tri Bạch khẽ chấn động, y cũng không rõ.

- Bệ hạ, thần bí nhân công lực ra sao thuộc hạ cũng không biết rõ, bởi vì về sau người truy sát y lại là Y Lãnh. Nhưng thuộc hạ cảm thấy năng lượng của y tuyệt không mạnh.

Trong lòng Tri Bạch vẫn còn một câu chưa dám nói ra.

Y cảm thấy thần bí nhân năng lượng mới chỉ tiếp cân nhất cấp tiên đế gì đó.

Nhất cấp tiên đế gì đó? Tri Bạch lập tức loại trừ ngay kết luận đó, y không thể tin rằng một người ở đẳng cấp như vậy lại có thể chịu đựng được kiếm mang của mình. Cho dù trên người đối phương có thần khí chiến y cũng không thể.

Dẫu sao y cũng là thất cấp tiên đế kiếm tiên, đồng thời vũ khí cũng là thần khí.

- Năng lượng không mạnh, thay vào đó còn bị Huyết Y Lãnh truy sát. Nhưng thân thể y lại có thể chịu được một chiêu của ngươi.

Vũ Hoàng khẽ nói với bản thân. Sắc mặt dần dần có chút vui mừng.

- Tri Bạch, ngươi còn nhớ những tin tức mà Tiềm Khải khi trước nói về sự việc xảy ra trên Phong Nguyệt tinh hay không?

Vũ Hoàng liền hỏi

"Thanh huyết kiếm tiên" Tri Bạch không hiểu Vũ Hoàng nói vậy là có ý gì, nhưng y vẫn hồi đáp lại:

- Đương nhiên là nhớ, qua một chiến dịch lần đó ở Phong Nguyệt tinh, thực lực chúng ta ở Ngân Huyền tinh hệ đã tổn thất hơn một nửa.

Vũ Hoàng tiếp tục nói:

- Ngươi còn nhớ những gì Tiềm Khải miêu tả về Lan Phong chứ.

- Rất rõ. Lan Phong y có thân thể đủ sức ngạnh đỡ công kích của Ngọc Thanh Tử, thậm chí còn có thể liên tục ngạnh đỡ công kích của Tiềm Khải ……a, người nói là…..

Tri Bạch cuối cùng cũng đã minh bạch.

- Đúng. Thực lực của Tiềm Khải tuy không bằng ngươi, nhưng dẫu sao vẫn là tứ cấp tiên đế, y liên tục công kích, xem ra cả ngươi cũng không dám lấy thân thể ra ngạnh đỡ?

Nét mặt Vũ Hoàng lập tức tươi tắn hẳn ra .

Tri Bạch liền đáp lại:

- Đó là tự nhiên, thuộc hạ là kiếm tiên, đâu phải bọn người liều mạng luyện thể như đám Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân, thân thể đương nhiên không thể ngạnh đỡ được công kích của tứ cấp tiên đế.

- Nhưng Lan Phong lại có thể, tuy ta đã huy động vô số người truy tìm trên con đường đi từ lam loan tinh vực tới yêu giới mà vẫn không hề phát hiện ra Lan Phong. Hiện tại ta nghi ngờ rằng….. người thần bí kia chính là Lan Phong, Lan Phong y cho tới giờ vẫn chưa hề rời khỏi lam loan tinh vực.

Vũ Hoàng đưa ra phán đoán của mình.

- Đương nhiên, đó cũng chỉ là ta hoài nghi mà thôi, nhưng còn có khả năng, Lan Phong kia là thuộc hạ của bọn Hắc Diễm Quân.

Vũ Hoàng đưa ra thêm một kết luận.

- Đúng.

Tri Bạch cũng tán đồng phán đoán của Vũ Hoàng.

Hai người căn bản không hề nghĩ rằng đó là đám người Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân. Bởi vì nếu như đạt cấp độ cỡ Hắc Diễm Quân, bắt gặp Tri Bạch, Huyết Y Lãnh, làm sao lại chạy trốn? Hắc Diễm Quân có lẽ chỉ cần một quyền cũng đủ để đánh bay Tri Bạch.

- Tri Bạch, làm sao mà các người về sau vẫn không bắt được bọn chúng?

Vũ Hoàng tiếp tục hỏi, không cần phải hỏi nhiều cũng đã biết là không bắt được.

- Bọn thuộc hạ gặp phải Long tộc hoàng tử Ngao Vô Danh.

Một lời của Tri Bạch đủ khiến cho Vũ Hoàng lắc đầu cười khổ.

- Ta hiểu rồi, với thực lực của Ngao Vô Danh, cho dù ngươi cũng Huyết Y Lãnh liên thủ cũng không phải là đối thủ của y, kế hoạch lần này thật bại cũng không trách các ngươi được.

Vũ Hoàng truyền tấn nói.

Tri Bạch cười khổ, truyền tấn lại:

- Thực lực của y quả là rất mạnh, còn hơn cả tưởng tượng của thuộc hạ.

- Đó là tự nhiên, thực lực của Ngao Vô Danh, ít nhất cũng phải gấp ba lần ngươi, ở trạng thái nhân hình bình thường các ngươi còn có khả năng cùng y đại chiến, nhưng một khi y biến thành nhân hình ở trạng thái chiến đấu, các ngươi căn bản không có một chút hi vọng.

Tri Bạch trong lòng kinh ngạc.

Thực lực của Long tộc trước giờ vẫn là điều bí ẩn, y tuy là thủ hạ đắc lực nhất của Vũ Hoàng thật sự còn không biết chút nào về thực lực của Ngao Vô Danh, nhưng Vũ Hoàng đối với Ngao Vô Danh cũng hiểu được đôi chút. .

- Hiện tại Lan Phong có lẽ ở cùng một chỗ với Ngao Vô Danh, chỉ cần Ngao Vô Danh ở bên cạnh y, muốn xuất thủ cũng không có khả năng rồi.

Vũ Hoàng cân nhắc một lúc, trong lòng cũng đã vẽ ra được một kế hoạch hoàn chỉnh.

Ngày hôm sau.

Thuộc hạ các nơi của Vũ Hoàng đã bắt đầu bí mật di chuyển, mục tiêu chính là …… Lam Loan tinh vực.

Trong Vô Danh Long phủ.

Tần Vũ, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ ba người đã bắt đầu ăn uống được một ngày một đêm, không biết bao nhiêu vò rượu liên tục được gia nhân đem lên. Đồng thời còn có rất nhiều các loại vịt nướng, lợn nướng, bò nướng cả con.

Cắn từng miếng lớn, uống từng ly to.

Trước khi uống cũng đã có thỏa thuận, không cần biết ra sao tất cả đều không được dùng năng lượng trong cơ thể để tiêu trừ hơi rượu, muốn chống lại sức mạnh của rượu, đều phải dựa vào tửu lực của bản thân.

- Lần đầu tiên uống rượu phải đi vệ sinh tới sáu lần.

Sắc mặt của Tần Vũ đã có chút đỏ lên vì rượu.

Sau khi Tần Vũ tiến nhập vào Vô Danh động phủ, đã đem linh hồn nhập lại vào nhục thân của chính mình, đồng thời cũng dùng dung mạo thật sự của bản thân để tỏ ý xin lỗi Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ.

Ngao Vô Danh cùng Quân Lạc Vũ, hai người bởi vì được Tần Vũ tin tưởng, cực kì cao hứng.

Một ngày một đêm vừa qua.

Tần Vũ, ba người cho dù có không dùng công lực tiêu trừ hơi

rượu, nhưng bọn họ thân thể đều cường hãn, muốn làm cho bọn họ say rượu cũng là việc khó. Cho dù đã uống suốt một ngày một đêm, cũng chỉ khiến cho bọn họ cảm thấy hơi mơ màng mà thôi.

- Ha ha…. Không phải ta nói khoác, có quy mô được như động phủ của ta, cả tiên ma yêu giới tuyệt đối không có được nổi mười cái.

Ngao Vô Danh hào khí ngút trời, một tay bê một vò rượu lớn tay còn lại bốc một miếng thịt to.

- Mười cái không phải là nói khoác sao?

Quân Lạc Vũ cũng bắt đầu cười lớn.

Chỉ có uống rượu tới lúc này, Quân Lạc Vũ mới hào sảng được như vậy.

- Ta cũng không tin.

Tần Vũ hiện tại cũng không còn thận trọng như trước, thay vào đó trở nên cởi mở vô cùng. Đưa tay tóm lấy một vò rượu há miệng dốc một ngụm lớn.

- Ha, các người không tin sao?

Ngao Vô Danh hất nhẹ đầu, uyển chuyển như sư tử lông vàng vậy.

- Ta nói cho các ngươi biết, toàn bộ động phủ của ta là do một khối nguyên linh nguyên thạch cực lớn tạo thành, ngươi xem xem động phủ này to như thế nào. Ngươi cũng có thể tưởng tượng được khối nguyên linh nguyên thạch đó lớn ra sao.

Ngao Vô Danh tràn đầy tự hào.

Quân Lạc Vũ cũng đã đứng dậy.

- Ồ, Vô Danh Long phủ này quả là rất lớn, một khối nguyên linh thạch lớn như vậy. Chậc chậc … có một khối cực phẩm nguyên linh thạch thế này sao.

Quân Lạc Vũ với tay nắm lấy một vò rượu lớn.

May mắn là Khương Nghiên đã bị thê tử của Ngao Vô Danh kéo ra chỗ khác hỏi về chuyện gia đình, bằng không Khương Nghiên nhất định sẽ ngăn cản Quân Lạc Vũ uống rượu say sưa như vậy.

- Thế này ….mà rất lớn sao?"

Tần Vũ tiên thức quét qua không để ý nói.

Nếu so với Thanh Vũ tiên phủ của y, quả vẫn còn nhỏ hơn một chút. Tuy rằng khoảng cách không lớn, nhưng dẫu sao cũng không to bằng Thanh Vũ tiên phủ của y, Tần Vũ tự nhiên không cho là lớn.

- Không lớn?"

Ngao Vô Danh mắt hổ trợn trừng.

- Khi xưa phát hiện ra một khối nguyên linh nguyên thạch lớn như thế này, trong Long tộc bao nhiêu người muốn đoạt lấy, cuối cùng đại ca của các người là ta đây một mình một thương đánh đuổi hết những kẻ tới chiếm đoạt.

Nguyên lai khối nguyên linh thạch khổng lồ này là do Ngao Vô Danh cướp được .

- Hay!

- Tốt!

Tần Vũ cùng Quân Lạc Vũ đều ngấm chút hơi rượu giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Lúc này dáng vẻ bọn họ đã trở nên phóng đãng.

- Hắc hắc!

Được hai người ngợi khen, Ngao Vô Danh rất ư tự đắc.

- Ta đoạt được một khối nguyên linh nguyên thạch khổng lồ như vậy, cũng hao phí rất nhiều tâm lực, cuối cùng luyện chế ra một động phủ to lớn thế này, rồi trực tiếp dùng nguyên linh tinh phách để khống chế.

- Chậc chậc, trực tiếp dùng nguyên linh tinh phách khống chế a, rất tiện lợi, nhìn động phủ của những kẻ khác, phải dùng tới trấn phủ thạch bis để khống chế, quả thật là phiền toái.

Ngao Vô Danh ngẩng đầu liên tục uống một ngụm lớn, rồi hùng hổ cắn một miếng to.

- Rượu thịt này tuyệt không phải là rượu thịt bình thường, đây là loại đặc biệt từ Long tộc tên "Hắc Văn Túy", còn thịt cũng rắn chắc thơm ngon, ta cũng đã phải đem không ít gia súc từ Long tộc tới nuôi dưỡng trong Vô Danh Long phủ. Nếu không làm sao đủ cho ta ăn được.

Ngao Vô Danh lại há miệng cắn thêm vài miếng nữa, chốc lát đã ăn sạch sẽ cả một chiếc đùi lớn.

- Vô Danh Long phủ quả không tồi, nguyên linh chi khí dồi dào

như thế này, khiến cho người ta thấy toàn thân thư thái a.

Quân Lạc Vũ ngả người lên ghế uống một ngụm rượu.

- Dù thư thái như vậy, nhưng còn nhớ năm xưa khi ta cùng A Kiều đứng ngắm bầu trời đầy sao, vẫn còn thư thái hơn nhiều……

Nói rất nhiều, Quân Lạc Vũ bắt đầu mạnh mẽ đứng dậy, ngẩng đầu lên, cả một vò rượu lớn hoàn toàn chảy vào bụng của y.

- Thống khoái!

Quân Lạc Vũ ném vò rượu sang một bên vỡ tan tành, Quân Lạc Vũ hiện tại thật sự đang rất cao hứng.

Cứ uống như vậy, ba người từ từ bị hơi men khống chế.

Lúc đầu nói ba ngày ba đêm, cuối cùng không ai biết đã uống bao lâu rồi.

Tần Vũ ôm một vò rượu nằm bò ra sàn, toàn thân phả ra hơi rượu.

- Cảm giác này thật là thoải mái, năm xưa ta cùng Lập Nhi nằm trên bãi cỏ trong Thanh Vũ tiên phủ nói chuyện với nhau cũng có cảm giác thoải mái như vậy.

Tần Vũ tiếp tục nhắm mắt uống rượu, trên mặt hiện ra một nụ cười an tĩnh.

Nụ cười này giống như khi đứng trước mắt Lập Nhi, Tần Vũ do vô thức lại để lộ ra.

- Tần Vũ tiên phủ ?

Ngao Vô Danh sắc mặt đỏ rực, hơi ngẩn người, y nghe Tần Vũ nói Thanh Vũ tiên phủ thành *"Tần Vũ tiên phủ"*.

- Tần Vũ huynh đệ tiên phủ của ngươi có bằng được của ta không?

- Đương nhiên, tuyệt đối có thể so sánh với huynh.

Tần Vũ bực dọc nói.

- Nói bậy, trong cả Long tộc, ngay cả Long phủ của cha ta cũng không bằng được của ta.

Ngao Vô Danh toàn thân cũng sặc mùi rượu.

- Lạc Vũ, Lạc Vũ, đứng dậy, đứng dậy, người nói xem, tiên phủ của ta so với Tần Vũ, ai hơn ai?

Quân Lạc Vũ đã uống tới mức mơ mơ hồ hồ.

- Ồ, *ai hơn ai,* ồ, ồ….

Quân Lạc Vũ mắt đã không còn nhìn ra được đâu vào với đâu, y đã uống tới mức say mèm rồi.

- Đi.

Tần Vũ bỗng nhiên mạnh mẽ đứng dậy.

- Vô Danh đại ca, ta đã xem qua Vô Danh Long phủ của đại ca, ta cũng dẫn các người đi xem thử *"Tần Vũ tiên phủ"* của ta, tuyệt đối không kém hơn của đại ca.

- Đi thì đi.

Ngao Vô Danh nắm tay Quân Lạc Vũ.

- Lạc Vũ, ngươi đi làm trọng tài, xem ai có động phủ tốt hơn.

- Ồ, ồ

Quân Lạc Vũ toàn thân vẫn đang trong trạng thái xiêu xiêu vẹo vẹo.

- Đi.

Tần Vũ tâm ý máy động, rồi dẫn hai người tiến nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Qua một lúc lâu, ba người lại xuất hiện.

- Thế nào, của ta có tốt không?

Tần Vũ đi tới bên chiếc bàn bốc một chiếc đùi heo lớn nhai nhồm nhoàm, những người bên cạnh không nói gì, ba người đã ăn hết tới mấy chục con trâu rồi.

Ngao Vô Danh lâng lâng nói:

- Ồ, so với ta quả là có lớn hơn một chút, lạ thật, khối nguyên linh nguyên thạch của ngươi từ đâu ra vậy?

Ngao Vô Danh ở trong trạng thái nửa say nửa tỉnh, khi nãy tiến nhập vào Thanh Vũ tiên phủ yêu thức quét qua cũng đã biết được lớn bé ra sao.

- Từ đâu ra huynh quản làm gì?

Tần Vũ run run rẩy rẩy bước tới một chiếc ghế dài rồi thình

lình nằm lăn ra.

- Bất luận thế nào của ta cũng tốt hơn của huynh.

- Tới đây, uống đi. Động phủ không ngờ còn tốt hơn của ta, uống say nào!

Ngao Vô Danh cũng đã tựa mình trên một chiếc ghế dài, miệng vẫn khẽ lẩm bẩm vài câu, còn như Quân Lạc Vũ…… sớm đã nằm bẹp trên sán rồi.

Một trường yên tĩnh.

Ba người cuối cùng đều đã say mèm, từ khi tu luyện tới giờ ….đây là lần đầu tiên Tần Vũ say rượu, quên hết mọi phiền não, quên hết mọi áp lực, quên hết việc dấu diếm, quên hết tất cả những mưu ma chước quỷ.

Quả là thống khoái, giống như đứa trẻ bình thường uống say vậy.

- Ba người.

Khương Nghiên cùng một phu nhân xinh đẹp đi tới nơi uống rượu tại hoa viên trung tâm, Khương Nghiên lẩm bẩm nhìn về phía ba người say đang nằm giống như heo chết vậy, cảm thấy bất lực.

Chương 337

Túy Tửu(Hạ)

Không biết đã trôi qua bao lâu, Tần Vũ mở mắt ra, cảm thấy đầu đau ê ẩm, biết rằng mình quá khùng khi đi uống quá nhiều rượu như vậy. Khiến cho thân thể cường hãn của mình mà cũng say thì có thể tưởng được Tần Vũ đã uống bao nhiêu liệt tửu.

- Uống nhiều quá, uống nhiều quá.

Tần Vũ vận công tiêu trừ cơn đau đầu do rượu, tiện đó đứng lên.

Quét mắt nhìn xung quanh, đây là một căn phòng được bố trí ưu nhã, tiên thức tán phát khiến Tần Vũ biết được đây là một căn phòng trong Vô Danh long phủ của Ngao Vô Danh, còn Quân Lạc Vũ đang nằm ngủ trong căn phòng bên cạnh.

- Bao nhiêu năm rồi…

Tần vũ trên mặt xuất hiện một tia tiếu ý,

- Ta đã không có uống rượu say như vậy, không có phóng túng như vậy,

Liền đó Tần Vũ đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài phòng là hàng lớp hành lang, theo những hành lang uốn lượn khúc chiết, Tần Vũ đến được hoa viên mà hôm đó ba người đã uống rượu, thảm cỏ xanh vẫn y nguyên khiến Tần Vũ nhớ lại mình đã từng nằm trên đó uống rượu.

- Ha ha…. Tần Vũ, đệ tỉnh còn nhanh hơn cả Quân Lạc Vũ nữa à.

Tiếng cười to sang sảng của Ngao Vô Danh vang lên, Tần Vũ xoay người nhìn lại không khỏi cười nói :

- Vô Danh đại ca, hôm đó uống rượu, thật có chút phóng đãng.

- Cái này gọi là chân tình thực tính mà.

Ngao Vô Danh cười nói.

- Phải rồi, Tần Vũ, hôm đó ta uống rượu mau say quá…. Hình như đệ có dẫn ta đi xem tiên phủ của đệ, tiên phủ của đệ không ngờ lại còn lớn hơn Vô Danh long phủ của ta.

Ngao Vô Danh nói.

Lúc đó Tần Vũ cùng Ngao Vô Danh uống rượu đã đến độ ù ù cạc cạc rồi, nghĩ lại mọi chuyện cũng không được rõ ràng, giờ Ngao Vô Danh tỉnh táo nhớ lại chuyện đến Thanh Vũ tiên phủ thì không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

- Tần Vũ, có một chuyện mà ta luôn mang trong lòng mà không dám hỏi, hiện tại ta và ngươi đã trở thành huynh đệ, cũng không còn phải ngại ngùng gì nữa…. - Ngao Vô Danh tò mò nói, - Tần Vũ, thân thể công lực đệ vốn không cao, nhưng làm cách nào mà chạy khỏi sự truy sát của Bạch phát huyết ma vậy?

Ngao Vô Danh thực sự cảm thấy kì.

Tần Vũ khi ở cùng với bọn họ, tịnh không có ẩn tàng thực lực, một người thực lực chỉ khoảng hai—ba cấp kim tiên làm cách nào có thể dưới sự truy sát của thất cấp Ma đế lại bảo vệ được mạng?

- Điều này….

Tần Vũ khó mà mở lời.

- Không chỉ có chuyện đó, còn có cái tiên phủ đó, hôm đó ta uống say không suy nghĩ được nhiều, hiện tại mới cảm thấy kỳ quái, nghĩ lại tiên phủ như của ta cả tiên ma yêu giới không vượt quá mười cái. Đệ làm cách nào lại có được một cái?

Ngao Vô Danh hỏi tiếp.

Tần Vũ trong một lúc không biết nói thế nào cho tốt.

Trong tâm hắn cũng có mâu thuẫn.

Hôm đó khi uống say đã lỡ đem bí mật *"Thanh Vũ tiên phủ"* của mình nói cho Ngao Vô Danh, nhưng mà hiện tại Tần Vũ đang phải đối mặt với nhiều nguy hiểm, đặc biệt là nhóm người Vũ Hoàng có vẻ đang muốn từ trên thân hắn để kiếm lợi, đặc biệt cái đó lại được xưng là đệ nhất bảo vật của tiên ma yêu giới *"Mê Thần đồ quyển"*.

Hắn đối với Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ ấn tượng không tệ, sau khi trải qua một trận tuý luý thì đã coi đối phương là thâm giao. Chỉ là loại bí mật này Tần Vũ nhất thời khó mà nói thật ra được.

- Không cần phải lúng túng.

Ngao Vô Danh không để tâm phẩy tay cười nói,

- Chắc là đệ cũng có bí mật quan trọng, người mà, dù gì bản thân cũng có bí mật mà không thể nói với người khác. Ta chỉ là cảm thấy kì lạ mới hỏi đệ, con người ta rất thẳng thắn, có điều gì nghi hoặc là trực tiếp hỏi ngay. Tần Vũ đệ không cần phải quá để ý đến.

Tần Vũ trong lòng cũng không biết làm sao, đành xin lỗi:

- Có một số chuyện tạm thời chưa thể truyền ra ngoài. Đợi khi có thời cơ đệ nhất định sẽ nói với huynh.

- Không sao.

Ngao Vô Danh thực sự không để ý, liền đó trừng mắt nói,

- Tần Vũ à. Nói thực là nhục thân gì đó của đệ đích xác khiến ta kinh ngạc, phòng ngự thật quá mạnh.

Tần Vũ biết Ngao Vô Danh nói về Kiếm tiên khôi lỗi của mình.

- Nhưng mà cái đó vẫn chưa tính là gì, so với "Ảo Ảnh Thiên La" của nha đầu Khương Nghiên đó vẫn còn cách biệt lớn, - Ngao Vô Danh cảm thán, - mỗ mỗ của con nha đầu à…. làm sao lại có người lợi hại như vậy chứ. Tiên ma yêu giới này, rốt cuộc là có bao nhiêu ẩn thế siêu cấp cao thủ đây?

- Không có bao nhiêu đâu!

Thanh âm Khương Nghiên truyền đến, chỉ thấy Khương Nghiên một thân phấn hồng sắc đang chạy nhảy tới, phía sau nàng là một mỹ phụ ôn nhu, cũng chính là thê tử của Ngao Vô Danh.

- Vô Danh ca ca, huynh nghĩ ẩn thế cao thủ cũng như rau cải muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu sao?

Khương Nghiên bĩu môi, bẻ ngón tay nói,

- Tiên giới lợi hại có Thanh Đế, Vũ Hoàng, Huyền Đế, còn có người không quản chuyện là Ẩn Đế.

Ngao Vô Danh ngắt lời nói:

- Còn có sư tôn của muội.

- Sư tôn muội?

Khương Nghiên cười hắc hắc,

- Mỗ mỗ người không thích quản chuyện, toàn bộ tiên ma yêu giới thực lực tiếp cận mỗ mỗ cũng chỉ có hai ba người mà thôi.

Tần Vũ, trong lòng hoảng sợ.

Toàn bộ tiên ma yêu giới mà không có mấy người bằng được mỗ mỗ của Khương Nghiên, hiển nhiên mỗ mỗ nàng này là cao thủ thuộc hàng đứng đầu rồi, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy khủng khiếp.

- Khương Nghiên cô nương sư tôn của cô thật đúng là lợi hại.

Tần Vũ không khỏi cảm thán.

Khương Nghiên bất đắc dĩ nói:

- Lợi hại cũng được gì, muội muốn ra ngoài chơi mà nói sao mỗ mỗ cũng không chịu, cuối cùng làm rầm rĩ lên, người ta phải ước định ba điều với mỗ mỗ mới được trực tiếp ra ngoài.

- Làm rầm rĩ?

Ngao Vô Danh cũng kinh ngạc.

- Vô Danh, Nghiên Nhi muội muội nó có thể li khai khỏi mỗ mỗ là đã thể hiện quyết tâm lớn đấy.

Thê tử ôn nhu của Ngao Vô Danh *"Liên Trúc"* cười nói.

- Ô, thế là sao?

Ngao Vô Danh nhìn Liên Trúc.

Ánh mắt Liên Trúc bắt đầu mỉm cười, vuốt đầu Khương Nghiên nói:

- Nghiên Nhi nó làm rầm rĩ với mỗ mỗ, khiến mỗ mỗ nói sau này cũng không quản chuyện của nó nữa.

- Mỗ mỗ, hừm.

Khương Nghiên hỉnh mũi lên.

Lúc này Quân Lạc Vũ cũng ra đến, trong mọi người Quân Lạc Vũ đối với chuyện của Khương Nghiên là biết rõ nhất:

- Nghiên Nhi, mỗ mỗ muội nói không quản chuyện của muội nhưng sao lại làm những chuyện đó? Nếu như không tốt với muội, sao lại còn đưa cho muội lưỡng kiện thần khí?

- Thần khí Chuyển Không, thần khí Ảo Ảnh Thiên La. Lưỡng kiện thần khí này đích xác là phi thường thần kỳ, nếu như ta có được hai thứ này, cho dù là ông già ta, ta cũng dám cùng lão ta đại chiến một trận.

Ngao Vô Danh tán thán.

Tần Vũ trong lòng đối với lưỡng kiện thần khí này lại chẳng hiểu gì cả.

- Lạc Vũ, lưỡng kiện thần khí đó có tác dụng gì vậy?

Tần Vũ truy vấn.

Quân Lạc Vũ cười nói:

- Lưỡng kiện thần khí này à, thần khí Chuyển Không khả dĩ tiến hành thuấn di. Trong tình huống chiến đấu cũng có thể thuấn di. Cho dù không gian chấn đãng, có thần khí Chuyển Không thì vẫn có thể thuấn di.

- Lợi hại vậy sao?

Tần Vũ trong lòng lập tức minh bạch chỗ lợi hại của thần khí này.

Nếu như cao thủ đồng cấp, có thần khí như thế này, tuyệt đối có thể thuấn di tiến hành thâu tập sát tử đối phương.

Cho dù công lực cách nhau xa, cũng có thể dựa vào nó để giữ mệnh.

- Còn có một kiện thần khí *"Ảo Ảnh Thiên La"* còn lợi hại hơn, *"Ảo Ảnh Thiên La"* khi công kích không chỉ hình thành các loại ảo ảnh, đồng thời lực công kích cũng cực kỳ lợi hại. *"Ảo Ảnh Thiên La"* này lợi hại nhất còn ở phòng ngự, một khi *"Ảo Ảnh Thiên La"* dùng tự bao lấy thân thì sẽ hình thành một tiểu không gian. Cái này phòng ngự cực mạnh…. dù là loại cao thủ cỡ Vũ Hoàng muốn phá khai cũng rất khó.

Quân Lạc Vũ cũng cảm thán.

Tần Vũ không thốt nên lời.

Vị mỗ mỗ này của Khương Nghiên đáo để là loại nhân vật khủng bố nào.

Lưỡng kiện thần khí này thật là quá lợi hại, *"Ảo Ảnh Thiên La"* vừa công kích vừa phòng ngự, khi phòng ngự không ngờ ngay cả

Vũ Hoàng muốn phá cũng khó. Thần khí Chuyển Không cũng đồng dạng là loại biến thái.

- Ngay cả thần khí của Nghịch Ương tiên đế cũng không bằng được của mỗ mỗ Khương Nghiên.

Tần Vũ trong lòng không khỏi có phán đoán như vậy.

Tần Vũ không biết, Nghịch Ương tiên đế luận thực lực, hay luận bí mật ẩn giấu đều không bằng mỗ mỗ của Khương Nghiên. Loại cao thủ bất hiển sơn bất lộ thuỷ này chỉ lộ chút ra đã đủ để doạ người rồi.

Ngao Vô Danh cười nói:

- Tốt rồi, đừng hâm mộ nữa. Thực lực của mỗ mỗ Nghiên nhi thì không còn phải nghi ngờ, ta những ngày gần đây thông qua ông già ta mới biết được sự tồn tại của siêu cấp cao thủ như mỗ mỗ Nghiên nhi.

- Trong quá khứ trăm vạn năm trước, ta căn bản không có nghe qua sự tồn tại của mỗ mỗ Nghiên nhi, so sánh với Ẩn Đế, mỗ mỗ Nghiên nhi mới chân chánh là ẩn thế cao thủ!

Ngao Vô Danh cảm thán nói.

Tần Vũ cũng gật đầu tán đồng.

Ẩn Đế mặc dù hào xưng là *"Ẩn Đế"*, nhưng mà thanh danh lại vang xa.

Mỗ mỗ của Khương Nghiên thực lực cường hành, Tần Vũ chỉ từ trong câu chuyện của những người khác đã cảm nhận được sự tồn tại tuyệt đối tối cao tại tiên ma yêu giới. Nhưng Ngao Vô Danh là hoàng tử của long tộc mà cũng gần đây mới biết, khả dĩ có thể tưởng tượng trình độ ẩn thế của mỗ mỗ Khương Nghiên.

- Được rồi, mỗ mỗ không thích người khác làm phiền. Người cấp cho muội lưỡng kiện thần khí, lại hiện thân chào hỏi cái gì Vũ Hoàng, Huyền Đế, để muội có chỗ an toàn. Sau này không còn làm phiền đến người.

Khương Nghiên dẩu môi nói, đồng thời miệng cứ líu lo như không biết đang nói gì.

Tần Vũ lắc đầu cười, phát thanh nói:

- Khương Nghiên cô nương, mỗ mỗ cấp muội lưỡng kiện thần khí. Bình thường người dưới Vũ Hoàng căn bản thương hại không nổi muội, còn những cao thủ thực lực đạt đến đẳng cấp như Vũ Hoàng, mỗ mỗ đã có chào hỏi qua, người quan tâm muội như vậy, muội đáng ra phải thể lượng mới đúng.

Tần Vũ đối với sự quan tâm của trưởng bối đều rất quan tâm.

Trưởng bối của Tần Vũ, vô luận là phụ thân, hay là Liên gia gia khi còn nhỏ, hoặc là Lan thúc, trong lòng Tần Vũ đều phi thường tôn trọng, hắn nhịn không được việc vãn bối không để ý đến sự quan tâm của trưởng bối.

- Người làm như vậy, còn không phải là không muốn người ta quấy rầy người sao.

Khương Nghiện miệng hạ thấp giọng biện giả,

- Các người cũng không hiểu tính cách của mỗ mỗ, mỗ mỗ không thích giao lưu với người, không thích thấy người sống, nếu như lần này không phải muội ra ngoài, cho dù những nhân vật như Vũ Hoàng, Long Hoàng căn bản không biết tiên ma yêu giới có sự tồn tại của mỗ mỗ.

- Lời này thực không giả.

Ngao Vô Danh gật đầu tán đồng.

- Chúng ta thật là dưới giếng nhìn trời à, tiên ma yêu giới rộng lớn vô biên nói không chừng ở một địa phương nào đó lại có cao thủ cỡ mỗ mỗ Khương Nghiên.

Quân Lạc Vũ cũng cười nói.

- Vô luận là cường giả lợi hại thế nào, cũng đều từ nhược giả từng bước đề cao mà thành.

Tần Vũ ngược lại không để tâm.

- Nói có lý.

Ngao Vô Danh gật đầu nói, sau đó nhìn Tần Vũ, Quân Lạc Vũ nói,

- Tần Vũ, Lạc Vũ, gần đây ta muốn đến Ẩn Đế tinh một chuyến, các người không có chuyện gì có thể đi du ngoạn cùng ta, được không?

Ẩn Đế tinh?

Tần Vũ mắt sáng lên.

Không nói đến mỗ mỗ Khương Nghiên vốn phiêu miễu ngay cả chỗ cư trụ cũng không biết đó, Ẩn Đế này Tần Vũ đã sớm có nghe nói đến, một cửu cấp tiên đế tuyệt đối thuộc bề sự tồn tại tối cao nhất.

Tư lự một chút.

- Đệ cũng không có chuyện gì trọng yếu vậy thì ghé thăm Ẩn Đế tinh, tại đó tuỳ tiện kiếm một chỗ để bế quan tu luyện cho tốt một

phen, thực lực của đệ.... quá yếu.

Tần Vũ cười nói.

Quân Lạc Vũ nghe Tần Vũ nói *"bế quan tu luyện"* thần tình liền thay đổi.

- Ta cũng đi cùng.

Sắc mặt Quân Lạc Vũ có một tia khổ sáp,

- Lần này nhìn thấy Vô Danh đại ca và Tri Bạch, Huyết Y Lãnh bọn họ chiến đấu ta mới biết, khoảng cách giữa ta và Huyết Y Lãnh bọn họ chênh lệch lớn đến mức nào.

Quân Lạc Vũ nói rồi tĩnh lặng xuống.

- Lạc Vũ ca ca, không cần thương tâm.

Khương Nghiên nắm lấy tay Quân Lạc Vũ lắc nhẹ nói, mắt mở to nhìn Quân Lạc Vũ, ở đây người quen thuộc nhất với Quân Lạc Vũ chính là Khương Nghiên.

Quân Lạc Vũ cười khổ:

- Đã thề phải để Huyết Ma đế sống không bằng chết, giết sạch đám thủ hạ tâm ngoan thủ lạt của hắn. Tuy nhiên hiện tại ta thực lực còn xa mới đủ, còn xa mới đủ.

Nói rồi Quân Lạc Vũ nhìn hướng Tần Vũ, mục quang chớp chớp.

- Tần Vũ, chờ đến Ẩn Đế tinh, ta cùng đệ đồng thời bế quan khổ tu, lần này không đột phá ta thề không xuất quan.

Cảm thụ được quyết tâm của Quân Lạc Vũ, Tần Vũ mỉm cười gật đầu:

- Ừm, cùng bế quan.

Ngao Vô Danh cũng nở nụ cười:

- Ha ha, tốt, ba người chúng ta cùng đến Ẩn Đế tinh, có huynh đệ ở cùng một chỗ cảm giác đúng là thống khoái à, uống rượu cũng có người bồi tiếp.

- Vô Danh, uống rượu thì nên ước giản đi.

Thê tử Ngao Vô Danh *"Liên Trúc"* nhẹ giọng nói.

Nụ cười của Ngao Vô Danh liền biến thành khổ tiếu, chỉ đành gật đầu liên tục:

- Tốt, tốt, ước giản đi, ước giản đi.

Tần Vũ, Quân Lạc Vũ không khỏi bật cười, bọn họ hai người nhìn thấy phu thê Ngao Vô Danh ân ái như thế, cũng không khỏi tưởng đến chuyện của mình, trong lòng đều có chút thương cảm thê lương.

Đệ nhất cao thủ Lam Loan tinh vực, thậm chí bị nhận là tiên giới đệ nhất cao thủ, tinh cầu nơi Ẩn Đế cư trú cũng chính là Ẩn Đế tinh, Ẩn Đế tinh tổng cộng có mười truyền tống trận.

Truyền tống trận được bố trí trên sườn núi một ngọn núi cao của Ẩn Đế tinh, núi này được gọi là *"Thanh Trúc Sơn"*.

Phong loan điệp chướng, tuyền thuỷ tông tông, vài toà cung

điện tự nhiên không tô điểm bố trí rải rác trên sườn núi *"Thanh Trúc Sơn"*, những cung điện này chính là nơi những cao thủ canh gác truyền tống trận cư trú.

Tại trung ương của các cung điện, là từng tinh tế truyền tống trận.

Chỉ thấy bên cạnh mười tinh tế truyền tống trận đều có một đám cao thủ, kẻ công lực thấp nhất cũng là kim tiên tu vi, một thủ lĩnh mạnh nhất thậm chí đạt đến đẳng cấp Tiên đế.

Sợ rằng chỉ có Ẩn Đế tinh mới để một Tiên đế đi gác tinh tế truyền tống trận thôi.

Mười tinh tế truyền tống trận thỉnh thoảng lại loé lên quang mang, lưu lượng nhân khẩu của Ẩn Đế tinh hiển nhiên rất lớn, số người mỗi ngày đến Ẩn Đế tinh phi thường nhiều. Liền đó một tinh tế truyền tống trận trong đó loé lên quang mang.

Tần Vũ, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ ba người xuất hiện.

Thê tử Ngao Vô Danh *"Liên Trúc"* không thích huyên náo nên ở lại *"Vô Danh long phủ"*, do đó Khương Nghiên phải ở lại bồi tiếp nói chuyện phiếm với *"Liên Trúc"*, ngược lại Vô Danh long phủ được Vô Danh thu nhập vào thể nội, Khương Nghiên nếu muốn gặp bọn họ có thể ra bất cứ lúc nào.

Chương 338

Thiên Cương

- Ẩn Đế tinh chủ yếu phân thành ba khu vực, một nơi chính là khu vực tối hạch tâm của Ẩn Đế tinh *"Tiềm Lĩnh"*, Tiềm Lĩnh là khu vực mà Ẩn Đế và các hảo hữu của người, còn có hậu bối tử đệ của bọn họ cư trú, người ngoài không được vào.

Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Tần Vũ ba người chân đạp phù vân bay trong không trung, còn Ngao Vô Danh đang giới thiệu cho Quân Lạc Vũ, Tần Vũ một số thường thức về Ẩn Đế tinh.

Quân Lạc Vũ dù gì tu luyện đến hiện tại mới vài trăm năm, công lực tuy cao, nhưng hiểu biết về mọi thứ tịnh không hơn Tần Vũ bao nhiêu.

- Ba khu vực, một là Tiềm Lĩnh, còn hai nơi kia thì sao?

Tần Vũ truy vấn.

Ngoa Vô Danh cười nói:

- Hai khu vực còn lại chính là "Đông Tinh thành" và "Tây Tinh thành", nói là hai thành thị, nhưng trên thực tế cả hai đều không phải chỉ một thành thị.

- Ô?

Quân Lạc Vũ cũng bắt đầu tò mò.

Ngao Vô Danh cười nói:

- Ẩn Đế tinh này diện tích lớn đến mức nào? ngang dọc hơn một

tỷ dặm cũng chưa hết. "Đông Tinh thành" và "Tây Tinh thành" rộng lớn vẫn chưa đến một tỷ dặm, trên thực tế vô luận là Đông Tinh thành hay Tây Tinh thành, đều phân ra chủ thành cùng nhiều vệ thành.

- Vệ thành?

Tần Vũ đối cách xưng hô này không hiểu rõ.

- Là thành trì giống như vệ sĩ bảo vệ cho "chủ thành", nên gọi là vệ thành, ví như Đông Tinh thành, chủ thành của Đông Tinh thành xung quanh bốn phương tám hướng phân bố tám vệ thành. Tám vệ thành thêm vào một chủ thành mới tính là "Đông Tinh thành". Tây Tinh thành đồng dạng như vậy, chỉ là số vệ thành của Tây Tinh thành càng nhiều hơn, có mười sáu cái!

Ngao Vô Danh cẩn thận giải thích.

Tần Vũ hiểu ra, không khỏi bật cười:

- Ẩn Đế tinh thực sự đúng là đặc thù, đặc biệt là những vệ thành này. Nhưng tinh cầu khác ngược lại không có thấy qua.

Quân Lạc Vũ tán thán theo.

- Đi, ta dẫn hai người đi dạo, trước tiên hãy xem *"Tiềm Lĩnh"*.

Liền đó ba người trực tiếp nhắm đến một trong ba khu vực lớn *"Tiềm Lĩnh"*.

Với tốc độ ba người, chỉ thoáng chốc đã bay đến một khu vực thương mang man mác, phiến thổ địa khu vực này nhìn qua có vô tận núi non, rừng rậm, ao đầm vân vân.

- Không thể tiến tới nữa.

Ngao Vô Danh dẫn hai người hạ xuống.

Nhìn một mảng khu vực mang mang trước mắt, Tần Vũ và Quân Lạc Vũ đều rõ ràng cảm nhận được cách đó không xa có loại năng lượng cấm chế khổng lồ trong khu vực hạn chế đang không ngừng lưu chuyển.

Ngao Vô Danh chỉ mảnh khu vực thương mang cười nói:

- Đây chính là khu vực hạch tâm của Ẩn Đế tinh *"Tiềm Lĩnh"*, Tiềm Lĩnh chiếm một phương viên mấy chục triệu dặm, nhưng nhân khẩu bên trong rất ít. Do vậy bên ngoài mới không có dấu vết người ở.

Tần Vũ và Quân Lạc Vũ đều gật đầu.

- Vô Danh đại ca, Tiềm Lĩnh này lẽ nào không có cách để vào sao?

Tần Vũ nghi hoặc.

Ngao Vô Danh cười nói:

- Đương nhiên là có cách vào, Tiềm Lĩnh cũng có chỗ để nhập khẩu, chỉ là nơi nhập khẩu có người trong nội bộ Tiềm Lĩnh trông coi, Chỉ có được sự đồng ý của họ ngươi mới có thể vào.

- Ha ha. Với vũ lực của ta tự nhiên có thể cường hành tiến vào, chỉ là như thế thì quá thất lễ đối với Ẩn Đế.

Tiên thức Tần Vũ bắt đầu tán phát.

Nhưng khi tiên thức tiếp xúc với cấm chế khổng lồ đó không ngờ vô luận thế nào cũng không thể thâm nhập thêm được một chút, hắn chỉ cảm nhận được cấm chế khổng lồ này uẩn hàm năng lượng kinh người.

- Tần Vũ, đừng thử nữa. - Ngao Vô Danh ngăn lại nói. - Trận pháp cấm chế khổng lồ này do tam đại cao thủ Ẩn Đế tinh liên thủ bố trí, ta vừa rồi nói dựa vào vũ lực cường hành tiến vào, cũng chỉ là từ nơi nhập khẩu cường hành tiến vào, còn muốn phá cấm chế này căn bản là không thể.

- Tam đại cao thủ Ẩn Đế tinh?

Quân Lạc Vũ nhìn Ngao Vô Danh.

Tần Vũ cũng nghi hoặc, Ẩn Đế tinh mạnh nhất không phải có mỗi Ẩn Đế sao? Thế nào lại nói có tam đại cao thủ Ẩn Đế tinh vậy?

- Tiên giới các đại thế lực, mặc dù thế lực Ẩn Đế chỉ bao trùm một Ẩn Đế tinh, thậm chí chỉ là bao trùm *"Tiềm Lĩnh"* của Ẩn Đế tinh, nhưng Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Đế đều không dám đắc tội Ẩn Đế, nếu như Ẩn Đế tinh chỉ có mỗi Ẩn Đế, bọn người Vũ Hoàng dựa vào thủ hạ dùng chiến thuật biển người tịnh không để tâm đến Ẩn Đế này.

Ngao Vô Danh nói tường tận:

- Dưới trướng Ẩn Đế có lưỡng đại cao thủ "Hắc, Bạch" tiên đế. Ta nói "dưới trướng", nhưng Ẩn Đế lại nói Hắc Bạch tiên đế hai người là hảo hữu của ông ta.

- Hai người này rất mạnh sao? - Quân Lạc Vũ nhíu mày nói, - tôi làm sao chỉ nghe qua Ẩn Đế tinh có ẩn đế, nhưng lại thực sự không có nghe qua Hắc Bạch lưỡng đại Tiên đế này?

Ngao Vô Danh cười:

- Hắc Bạch hai vị Tiên đế căn bản không để tâm đến cái gì hư danh. Cũng rất ít khi xuất thủ, tự nhiên là không có thanh danh lớn rồi, nhưng thực lực của hai người bọn họ thì không cần phải nghi ngờ,

bởi vì…. hai người bọn họ đều là bát cấp Tiên đế.

Quân Lạc Vũ rùng mình.

Biểu tình trên mặt Tần Vũ cũng biến đổi.

Hắn biết Vũ Hoàng là bát cấp Tiên đế.

Nhưng vị Ẩn Đế này cũng thật quá cường hãn, không chỉ bản thân là cửu cấp tiên đế, ngay cả hai bằng hữu đều là bát cấp Tiên đế.

- Chỉ luận siêu cấp cao thủ, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Đế ba người hợp lại mới có thể bằng được Ẩn Đế.

Tần Vũ cảm thán.

- Không.

Ngao Vô Danh lắc đầu cười nói,

- Tần Vũ, nhớ lấy, tầng thứ công lực tịnh không phải là thực lực, Vũ Hoàng mặc dù cũng là bát cấp Tiên đế, nhưng lực công kích thực tế thực sự khó nói.

Tần Vũ khẽ mỉm cười.

Hắn đương nhiên minh bạch điểm này, công lực đạt đến bát cấp Tiên đế, cửu cấp Tiên đế tầng thứ, dĩ nhiên xem như là đỉnh điểm của tiên ma yêu giới. Chiến đấu thì cần thiết phải dựa vào tuyệt chiêu đặc thù hoặc thần khí lợi hại.

- Có ba người đó, còn ai dám phá rối sự thanh tu của Ẩn Đế?

Ngao Vô Danh cười ha ha,

- Hơn nữa Tiềm Lĩnh của Ẩn Đế, cũng là nơi tu tập không ít những tiên đế nhàn tản. Thực lực của Ẩn Đế à.... rất là mạnh. Bản thân người còn có đệ tử nữa.

Quân Lạc Vũ không khỏi cảm thán:

- Phạm vi thế lực Ẩn Đế chỉ có một Ẩn Đế tinh, nhưng chỉnh thể thực lực ngược lại so với bọn người Vũ Hoàng đều mạnh hơn. Lợi hại à lợi hại.

- Tiên ma yêu giới, thực lực chân chính, không phải nhìn địa bản của người bao nhiêu, mà là số lượng thất cấp, bát cấp, cửu cấp Tiên đế và thực lực.

Ngao Vô Danh trịnh trọng nói.

Tần Vũ và Quân Lạc Vũ trong lòng đều minh bạch.

Trong cuộc tranh đấu của các thế lực đính cấp, lưỡng cấp, tam cấp Tiên đế mặc dù cũng tính là nhân vật, nhưng không ảnh hưởng đến đại cục. Chân chính so sánh là các siêu cấp cao thủ, tối thiểu phải đạt đến đẳng cấp Thanh Huyết kiếm tiên *"Tri Bạch"* mới có tư cách tự ngạo.

- Đi nào, chúng ta đến chủ thành Đông Tinh thành. - Ngao Vô Danh nói, - lần này ta đến Ẩn Đế tinh chỉ yếu là muốn gặp một bằng hữu, đợi đến sau khi gặp vị bằng hữu đó. Ta không còn chuyện gì nữa. Đến khi đó sẽ bồi tiếp hai người cùng bế quan tu luyện. Ha ha....

- Còn không mau đi?

Tần Vũ cười nói.

- Đi!

Ba người lập tức hoá thành ba đạo lưu quang nhắm hướng *"chủ thành"* Đông Tinh thành.

Nhìn thấy những đại thành trì của tiên ma yêu giới, các loại thành trì của người phàm tại phàm nhân giới Tiềm Long đại lục xem ra chỉ như một tiểu thôn trang mà thôi, khoảng cách thật quá lớn!

Tường thành cao thẳng tắp, kéo dài từ bắc chí nam, liếc mắt nhìn qua chỉ thấy liên miên bất tuyệt, chỉ riêng độ dài một mặt tường thành cũng không biết là dài bao nhiêu vạn dặm, hoặc là chỉ có vô số tiên nhân, ma giới cao thủ mới có thể kiến tạo được thành trì lớn như vậy.

Đông Tinh thành, trong chủ thành.

- Người thật quá nhiều.

Quân Lạc Vũ vừa từ cửa thành đi vào liền không khỏi cảm thán.

- Tại Tiềm Lĩnh căn bản nhìn không thấy người. Ở đây thực sự lại có vô số người.

Tần Vũ cũng cảm thấy nơi đây nhiệt náo phi thường, Ẩn Đế tinh không hổ là tinh cầu trứ danh của tiên ma yêu giới, có cao thủ đến từ tiên giới, ma giới, yêu giới các nơi.

- Ha ha, thế lực Ẩn Đế tinh thực phức tạp à. Cho dù là tinh cầu của Ẩn Đế, bất kể là tiên giới, cho đến ma giới, hay là yêu giới, đều có nhân thủ các nơi trú ngụ tại đây.

Ngao Vô Danh cười nói.

Ba người tuỳ ý đi dạo trên đường.

Cho dù là đi trên đường cũng phải nhìn vào thực lực, thực lực yếu thì phải đi vào một bên lề đường, còn thực lực mạnh có thể đi giữa đường lớn. Đương nhiên là đối với điểm này, người trong tiên ma yêu giới nghĩ cũng là thường.

- Vô Danh đại ca, huynh lần này muốn gặp ai?

Quân Lạc Vũ chất vấn.

- Một hảo bằng hữu, hắn chính là thủ lĩnh của yêu giới tẩu thú nhất tộc trú tại Ẩn Đế tinh.

Ngao Vô Danh rất thản nhiên nói.

- Công lực hắn so với hai người thì mạnh hơn nhiều, ta năm xưa cùng hắn quen biết chính là thông qua uống rượu mà quen.

Tần Vũ và Quân Lạc Vũ trong lòng không khỏi cười thầm.

Ngao Vô Danh này xem ra thực đúng là nghiện rượu.

- Kiếp Li, tiểu huynh đệ người ta có bảo vật người quản đến chuyện làm gì, ngươi lẽ nào ỷ vào công lực thâm hậu của mình định cướp trên đường lớn Đông Tinh thành. Có phải quá đáng lăm không!

Tần Vũ ba người còn đang tán gẫu thì nghe thấy tiếng la hét ở phía trước.

- Ô? Cướp giật, thú vị, đi, đi xem coi.

Ngao Vô Danh hiển nhiên rất thích nhiệt náo, còn Tần Vũ và Quân Lạc Vũ cũng đi theo, lúc này phía trước đã tụ tập rất nhiều người.

Vừa đến đã thấy.

Tần Vũ thực tuy không mạnh, nhưng có Lưu Tinh Lệ phụ trợ nên tiên thức cực kỳ mẫn cảm, hắn dễ dàng phát hiện hai người trước mặt, hắc y trường phát nam tử là cửu cấp ma vương, còn tử y nam tử là bát cấp kim tiên.

Đứng phía sau tử y nam tử là một thanh niên đang hoảng sợ, thanh niên này thực thực lực bất quá mới lục cấp thiên tiên mà thôi.

Hắc y trường phát nam tử bình đạm nói:

- Gia Tân, thanh niên này mặc dù vận khí tốt đào được bảo vật này, nhưng với thực lực của hắn căn bản bảo vệ không nổi bảo vật này, do vậy…. thiên tài địa bảo chỉ người có thực lực mới có được, ngươi tốt nhất hãy tránh ra.

Tần Vũ không khỏi bật cười.

Người có thực lực, muốn nghịch thành thuận cũng dễ dàng.

Tử y thanh niên lắc đầu nói:

- Ngươi nằm mơ, trên đường lớn mà muốn cướp, vô luận thế nào ngươi đừng mong đắc ý.

- Vậy người đi chết đi.

Thanh âm hắc y trường phát nam tử bỗng nhiên phát lạnh, mái tóc tự nhiên không gió mà bay, thân hình vừa động liền hoá thành một đoàn hắc ảnh biến mất không thấy nữa.

- Tu La ma đạo, thực lực không tệ, vũ khí là một thượng phẩm ma khí. - Ngao Vô Danh ở một bên bình luận, - Còn bát cấp kim tiên kia….

ừm, hai người chắc là chênh lệch không lớn.

Hai người này vừa bắt đầu động thủ, người đứng xung quanh xem liền lập tức lùi lại.

Chỉ nhìn thấy từng đạo khí kình toả ra bốn phương tám hướng, lưỡng đại cao thủ tựa hồ rất quen thuộc đối với nhau, cho nên trong nhất thời đánh không phân cao thấp.

- Hai thằng ngốc.

Một thanh âm băng lãnh vang lên.

Chỉ thấy Quân Lạc vũ đã đến bên cạnh thanh niên đáng thương đang hoảng sợ, vừa rồi khi chém giết vừa bắt đầu, khí kình cuồng bạo thiếu chút nữa đã giết chết lục cấp thiên tiên này, may mắn có Quân Lạc Vũ ngăn trở.

- Ngươi nói gì!

Hắc y trường phát nam tử và tử y thanh niên đều biến sắc, dừng tay nhìn Quân Lạc Vũ.

Người nào cũng thích thể diện, đặc biệt là cao thủ bọn họ.

- Ngươi!

Quân Lạc Vũ chỉ hắc y trường phát nam tử,

- Kẻ có thực lực mạnh đi cướp đoạt chuyện này không phải không có phát sinh qua, nhưng ngươi dưới ban ngày ban mặt, thậm chí là tại giữa đường lớn mà động thủ không phải ngu ngốc thì là cái gì?

- Ngươi!

Quân Lạc Vũ chỉ tử y thanh niên,

- Ngươi muốn bảo vệ người, nhưng khi đánh thì lại không cố kị gì cả, nếu như ta vừa rồi chậm một chút, tiểu huynh đệ này chắc đã mất mạng rồi, ngươi còn muốn bảo vệ người sao?

Hắc y trường phát nam tử và tử y thanh niên sắc mặt đều kho coi, bị người chỉ vào mũi mà chửi ai cũng cảm thấy khó chịu.

- Tránh ra.

Một tiếng quát lạnh vang lên, chỉ thấy một đôi đại thủ bằng không xuất hiện, vỗ vào hắc y trường phát na tử và tử y thanh niên, hai ngươi như bao cát hỏng bị đập mạnh vào vách tường ở hai bên đường.

Đôi tay nổi lên cơ bắp, thân thể cường tráng, còn có một cái đầu tóc đỏ rực như muốn nổ tung, đôi mắt hổ như có thần.

Chỉ đứng ở đó thôi, một cỗ khí thế không thể lay chuyển đã khiến người xung quanh tim đập loạn.

Một trang hán lợi hại !

- Mông Hoành.

Ngao Vô Danh cười nói.

- Vô Danh, ngươi cuối cùng đã đến.

Hồng phát trang hán cười lớn, đồng thời liếc nhìn hắc y trường phát nam tử và tử y thanh niên chửi,

- Con mẹ các ngươi, hai cái tên chết bầm, lần này huynh đệ ta

đến nên ta cao hứng tha cho các người một mạng, nếu như còn thấy các người ở trên đường cản lối ta, sẽ trực tiếp đập chết các ngươi.

Hắc y trường phát nam tử và tử y thanh niên nuốt cục tức xuống họng không dám nói bậy vội vàng đào thoát.

Hồng phát trang hán này người khác không biết là ai, nhưng bọn họ thực sự biết.

Người này là một Yêu đế, hơn nữa là một Yêu đế cực kỳ lợi hại. Hắc y trường phát nam tử, tử y thanh niên cho dù trưởng bối sư môn bọn họ đến cũng chỉ nạp mạng.

- Mông Hoành, đến đó nói chuyện.

Ngao Vô Danh nói.

- Tốt.

Mông Hoành cười với hai người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ. Quân Lạc Vũ nắm tay thanh niên lục cấp thiên tiên đi theo Mông Hoành.

Trong một trang viên chiếm diện tích hơn mười mẫu.

- Vô Danh à, còn chưa giới thiệu với ta những vị này sao?

Mông Hoành cười nói.

Ngao Vô Danh lập tức hướng đến Tần Vũ hai ngươi giới thiệu:

- Vị này là Quân Lạc Vũ, vị này là Tần Vũ, bọn họ đều là huynh đệ tốt của ta.

Mông Hoành nhìn Quân Lạc Vũ, Tần Vũ hai người, khuôn mặt tràn đầy nụ cười.

- Lạc Vũ huynh đệ, Tần Vũ huynh đệ, các người là huynh đệ của Vô Danh, cũng là huynh đệ của Mông Hoành ta, sau này tại Ẩn Đế tinh có chuyện gì, hoặc là trong phạm vi yêu giới tẩu thú nhất tộc có chuyện gì cứ tìm ta.

Mông Hoành vỗ mạnh ngực nói, rõ ràng rất là hào sảng.

Liền đó cười nói:

- Đương nhiên phi cầm nhất tộc và long tộc ta quản không được, long tộc có chuyện gì, Vô Danh cái tên hoàng tử này nói thật sẽ hữu dụng hơn ta.

Bên cạnh Ngao Vô Danh cũng bắt đầu cười.

Quân Lạc Vũ mở lời:

- Vô Danh đại ca, huynh vẫn còn chưa giới thiệu Mông Hoành huynh đấy.

Ngao Vô Danh vỗ đầu cười lớn:

- Là lỗi của ta, Lạc Vũ, Tần Vũ, vị này là yêu giới tẩu thú nhất tộc Mông Hoành yêu đế trong tam thập lục thiên cương dưới trướng "Ngưu Ma Hoàng", thực lực rất mạnh.

Tân Vũ căn bản không nghe được những lời của Ngao Vô Danh.

Bởi vì hắn nghĩ đến một câu nói vừa rồi của Mông Hoành *"trong yêu giới tẩu thú nhất tộc có chuyện gì cứ đi tìm ta".*

- "Phí Phí không phải là Hoả Tình Thuỷ Viên sao? Cũng thuộc về tẩu thú nhất tộc, Mông Hoành này không chừng biết được tin tức của

Phí Phí."

Tâm Tần Vũ không khỏi bắt đầu kích động.

Căn bản không nhiều lời lòng vòng, Tần Vũ trực tiếp nói:

- Mông Hoành huynh, không biết tẩu thú nhất tộc các người hai trăm năm gần đây nhất có ai tên là Hầu Phí phi thăng lên không?

Vừa nói xong câu đó, Tần Vũ đã khẩn trương đến độ bản thân nghe được tiếng tim đập, ánh mắt càng nhìn Mông Hoành gắt gao.

Mông Hoành sửng sốt:

- Hầu Phí? Ngươi nói…. đó không phải là siêu cấp thần thú Hoả Tình Thuỷ Viên mới xuất hiện của Viên hầu nhất tộc sao?

Chương 339

Phí Phí Đích Tấn Tức

---

website:

ần Vũ cảm thấy đầu mình *"oanh"* một tiếng mê muội, ánh mắt càng mở trừng lớn nhìn Mông Hoành:

- Huynh nói, huynh nói…. Viên hầu nhất tộc xuất hiện một Hoả Tình Thuỷ Viên tên là "Hầu Phí"?

Tần Vũ vừa rồi chỉ là linh quang loé lên mới hỏi Mông Hoành này, ai tưởng được Mông Hoành quả nhiên biết được tin tức của Hầu Phí, Tần vũ hiện tại muốn biết nhất là "Hầu Phí" mà Mông Hoành nói có phải là nhị đệ của mình không.

- Ha ha, lẽ nào ta lại lừa gạt đệ sao? - Mông Hoành cười to, - Tần Vũ huynh đệ, chuyện này chờ ngồi xuống bàn hãy nói tiếp được không? Ta đã bố trí tiệc rượu trong đại sảnh rồi.

Tần Vũ biết mình quá lỗ mãng, mọi người còn đang đi trên hành lang trong trang viện mà mình đã truy hỏi như vậy đích xác là vội vàng.

Cường áp sự kích động trong lòng, Tần Vũ xin lỗi:

- Tốt, chờ tới bàn hãy nói tiếp.

Ngao Vô Danh nhìn Tần Vũ, hắn có thể cảm nhận được lúc này tâm tình Tần Vũ biến đổi kịch liệt, tâm tình kịch biến thậm chí khiến mặt Tần Vũ từ từ đỏ lên.

Mông Hoành thịnh tình dẫn Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Tần Vũ ba người tiến nhập đại sảnh, trong đại sảnh có một đám thị nữ đang

khom người đứng, trên mặt đất đại sảnh có bốn chiếc ghế, trước mỗi chiếc ghế đều có một cái bàn cao bằng đầu gối, trên mỗi bàn đều có thức ăn ngon bắt mắt.

Bốn người nhập tọa.

Chờ khi rượu đã được ba vòng, Tần Vũ cũng bình tĩnh lại nhiều, lúc này mới mở miệng hỏi:

- Mông Hoành huynh, người vừa nói Viên hầu nhất tộc xuất hiện một Hoả Tình Thuỷ Viên tên gọi là "Hầu Phí" phải không?

Mông Hoành vừa nghe thấy liền hạ chén rượu xuống, lau miệng một cách rất thô lỗ, mở to mắt nói:

- Tần Vũ huynh đệ, nói đến chuyện này. Lúc xưa đã khiến cả Viên hầu nhất tộc nhiệt náo vô cùng, Hoả Tình Thuỷ Viên đó đúng là tên "Hầu Phí", ta tuyệt đối không có nhớ lầm.

- Huynh bảo chứng đúng là một Hoả Tình Thuỷ Viên tên Hầu Phí?

Tần Vũ hỏi lại.

- Ha ha…. - Ngao Vô Danh ngược lại cũng bắt đầu cười lớn, - Tần Vũ à. Đệ nghĩ Hoả Tình Thuỷ Viên là cái gì? Đó là siêu cấp thần thú, trong lịch sử tiên ma yêu giới Hoả Tình Thuỷ Viên cũng chỉ có một vài, nhưng Hoả Tình Thuỷ Viên hiện tại còn tồn tại, chỉ còn một mình Hầu Phí, đệ nghĩ làm sao dễ dàng trùng tên được?

Tần Vũ đáy lòng khẽ thở phào một hơi.

- Hoả Tình Thuỷ Viên tên Hầu Phí đó xuất hiện tại tiên ma yêu giới khi nào vậy?

Tần Vũ lại hỏi, hắn muốn sự tình hoàn toàn rõ ràng, như vậy hắn mới yên tâm.

- Rất ngắn, cũng chỉ vài trăm năm.

Mông Hoành tuỳ ý nói.

Đối với một cao thủ đẳng cấp Yêu đế mà nói. Vài trăm năm đích xác là khoảng thời gian phi thường ngắn.

- Siêu cấp thần thú của yêu giới là vậy, siêu cấp thần thú của tẩu thú nhất tộc lại càng ít, lúc xưa khi tẩu thú nhất tộc phát hiện được Hầu Phí này đã ăn mừng một phen rất lớn đó.

Mông Hoành cười nói.

Tần Vũ trong lòng đã hoàn toàn xác định.

"Hầu Phí" từ miệng Mông Hoành có lẽ đúng là huynh đệ của mình.

- Tần Vũ, ngươi sao lại quan tâm đến Hầu Phí đó vậy?

Quân Lạc Vũ tò mò hỏi.

Tần Vũ liền cười nói:

- Lạc Vũ, huynh có chỗ chưa biết, Hầu Phí này thực tế là hảo huynh đệ của ta.

- Ô?

Mọi người có mặt đều tò mò.

- Tần Vũ, ngươi sao lại có quan hệ với Hầu Phí đó vậy?

Ngao Vô Danh mở lời hỏi.

- Vô Danh đại ca, hiện tại còn nhiều chuyện chưa thể nói rõ, chờ một thời gian các người sẽ tự minh bạch.

Tần Vũ cứ như vậy khoả lấp, đồng thời nhìn Mông Hoành hỏi.

- Mông Hoành, huynh nói Hoả Tình Thuỷ Viên là siêu cấp thần thú.

- Phải.

Mông Hoành gật đầu khẳng định, liền đó nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

- Lẽ nào ngươi không biết điểm này?

Quân Lạc Vũ cũng cười nói:

- Không chỉ Tần Vũ không biết, ngay tôi cũng không rõ ràng, tôi đến hiện tại cũng chỉ biết có Ngũ Trảo Kim Long, còn có Phượng Hoàng của phi cầm nhất tộc là siêu cấp thần thú. Còn lại đều không biết.

- Vô Danh huynh, hay là huynh nói cho chúng tôi nghe đi, huynh là người có tư cách để nói nhất à.

Mông Hoành cười nói.

Ngao Vô Danh bản thân chính là Ngũ Trảo Kim Long, hắn nói đương nhiên là rõ ràng nhất, Ngao Vô Danh cười ha ha nói:

- Ha ha, siêu cấp thần thú à.... số lượng phi thường ít, cho dù là Ngũ Trảo Kim Long có số lượng nhiều nhất trong siêu cấp thần thú, cũng chỉ có vài con, bấm ngón tay cũng có thể tính được.

Hiển nhiên số lượng Ngũ Trảo Kim Long chỉ ở hàng đơn vị.

- Trong siêu cấp thần thú Ngũ Trảo Kim Long nhiều nhất?

Tần Vũ không khỏi bật thốt.

- Phải. - Ngao Vô Danh cười hắc hắc, - phi cầm nhất tộc phân thành rất nhiều chủng loại, tẩu thú nhất tộc đồng dạng có rất nhiều chủng loại, duy chỉ có lân giáp nhất tộc ta, hầu như là do Long tộc cáng đáng, Long tộc căn bản có thể tính là lân giáp nhất tộc. Nếu như Long tộc người nhiều, siêu cấp thần thú nhiều một chút, làm sao có thể tranh được với phi cầm, tẩu thú lưỡng tộc đây?

Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Mông Hoành đều cười.

Mọi người đều biết, phi cầm nhất tộc phân thành ưng tộc, bằng tộc, phượng hoàng, hồng loan…. và còn rất nhiều. Tẩu thú nhất tộc cũng phân thành: Kỳ lân, Sư, Hổ, Viên hầu, Ngưu, Hùng nhiều loại.

Duy chỉ có trong lân giáp nhất tộc, các tiểu tộc khác căn bản là không đáng kể, trong lân giáp nhất tộc hầu như chỉ do một mình Long tộc làm chủ.

Do vậy có thể nói Long tộc hoàn toàn có thể đại biểu cho lân giáp nhất tộc.

- Siêu cấp thần thú của Long tộc ta chỉ có Ngũ Trảo Kim Long, nhưng mà siêu cấp thần thú trong tẩu thú nhất tộc lại phân thành: Kim Tình Thạch Viên (khỉ đá mắt vàng giống Tôn Ngộ Không), Hoả Tình Thuỷ Viên, Tử Đồng Ngưu Ma Vương, Hoả Kỳ Lân bốn loại. Siêu cấp thần thú của tẩu thú nhất tộc có bốn loại, Long tộc chúng ta chỉ có một loại, đương nhiên số lượng phải nhiều hơn một chút.

Ngao Vô Danh cười nói.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Trong lòng thực sự minh bạch, nguyên lai siêu cấp thần thú của tẩu thú nhất tộc có: Kim Tình Thạch Viên, Hoả Tình Thuỷ Viên, Tử Đồng Ngưu Ma Vương, Hoả Kỳ Lân bốn loại.

- Vô Danh huynh, tẩu thú nhất tộc mặc dù có bốn loại, nhưng hiện tại Hoả Kỳ Lân toàn bộ tiên ma yêu giới đều không còn lấy một. Tử Đồng Ngưu Ma Vương tối đa có ba, Kim Tình Thạch Viên cũng chỉ có một. Hoả Tình Thuỷ Viên cũng mãi gần đây mới phát hiện được một.

Mông Hoành cười nói theo.

Tần Vũ nghe được con số này trong lòng không khỏi kinh ngạc.

- Tần Vũ, ngươi hiện tại đã hiểu được địa vị của Hầu Phí đó chưa

Ngao Vô Danh cười nói.

Tần Vũ trong lòng không khỏi hưng phấn.

Còn có thể không hiểu sao? Siêu cấp thần thú của Viên hầu nhất tộc không ngờ lại chỉ có hai, Kim Tình Thạch Viên là một, Hoả Tình Thuỷ Viên là một. Địa vị của Hầu Phí còn phải nghĩ nữa sao?

- Tẩu thú nhất tộc chủ yếu là do Viên hầu nhất tộc và Ngưu tộc đứng đầu. Tử Đồng Ngưu Ma Vương có tới ba, hơn nữa Tử Đồng Ngưu Ma Vương trời sinh đã có lực lãnh đạo, tẩu thú nhất tộc nhờ sự thống trị của bọn họ mà thực lực rất mạnh.

Ngao Vô Danh tán thán.

- Hiện tại Hầu Phí làm gì vậy, Mông Hoành huynh. Người có biết chút ít chuyện của hắn không?

Tần Vũ cười hỏi tiếp.

Đối với nhị đệ của mình, Tần Vũ rất muốn biết nhiều hơn nữa.

Mông Hoành cười ha hả nói:

- Tẩu thú nhất tộc ta xuất hiện thêm một siêu cấp thần thú ai mà không để ý? Hai trăm năm trước, cũng không biết Ngưu Ma Hoàng bệ hạ suy nghĩ thế nào, không ngờ lại để Tử Đồng Ngưu Ma Vương trẻ tuổi nhất, một Tử Đồng Ngưu Ma Vương mới đạt cảnh giới nhất cấp Yêu vương là "Man Càn" phái xuống phàm nhân giới, mặc dù Nghịch Ương Cảnh đó quan trọng, nhưng cũng không đáng để một siêu cấp thần thú xuống đó.

Mông Hoành thân là một trong tam thập lục thiên cương của hoàng giả tẩu thú nhất tộc "Ngưu Ma Hoàng", đối với việc Ngưu Ma

Hoàng phái Man Càn hạ phàm biết rất rõ.

- Mông Hoành. Đừng nói bừa, Ngưu Ma Hoàng bệ hạ trong lòng nghĩ gì, ngươi có thể hiểu được sao?

Ngao Vô Danh trách mắng.

- Phải, phải.

Mông Hoành lúc lắc cái đầu. Hắn biết mình có chút lỗ mãng.

- Mông Hoành, Tần Vũ huynh đệ của ta hỏi ngươi chuyện Hầu Phí, thế mà ngươi lại lôi qua Man Càn.

Ngao Vô Danh lắc đầu cười nói.

- A, Tần Vũ huynh đệ, xin lỗi.

Mông Hoành lập tức chiêu hô, nhưng lại nói,

- Nói đến Hầu Phí này. Lúc xưa "Hoả Tình Thuỷ Viên" xuất hiện tại tẩu thú nhất tộc, tin tức đó như một cơn bão lốc truyền đi. một trong lưỡng hoàng của tẩu thú nhất tộc chúng ta là "Đại Viên Hoàng" bệ hạ tự thân đến tìm, hơn nữa còn dẫn Hầu Phí theo mình.

- Đại Viên Hoàng bệ hạ tự thân mang Hầu Phí theo?

Tần Vũ trong lòng yên tâm. Hầu Phí trở thành bảo vật, tự nhiên không còn nguy hiểm gì nữa.

Ngao Vô Danh tắc lưỡi nói:

- Tẩu thú nhất tộc mặc dù có song hoàng, nhưng thực tế quản chuyện là "Ngưu Ma Hoàng", còn "Đại Viên Hoàng". Chiến đấu người có thể tham gia, nhưng để người quản lý tẩu thú nhất tộc khổng lồ, làm sao có thể?

- Đại Viên Hoàng bệ hạ mặc dù không quản sự tình, nhưng hiện

tại đối với đệ nhị siêu cấp thần thú của Viên hầu nhất tộc tự nhiên là quan tâm phi thường.

Mông Hoành trịnh trọng nói.

Viên hầu nhất tộc, thêm vào Hầu Phí tức là có được hai siêu cấp thần thú.

Đại Viên Hoàng sao có thể không quan tâm Hầu Phí chứ ?

- Nào, uống rượu.

Tần Vũ nâng chén bắt đầu vui vẻ cùng mọi người, biết được tin tức nhị đệ Hầu Phí của mình, Tần Vũ trong lòng tự nhiên vui vẻ phi thường.

Đến khi mọi người ăn uống no say nửa ngày sau, thì mọi người đã không còn cách biệt nữa.

- Tần Vũ huynh đệ, Hầu Phí kia, nói đến thực sự phi thường kì quái.

Mông Hoành uống một ngụm rượu nhíu mày nói.

- Ô, có gì kì quái?

Tần Vũ lập tức nhỏng lỗ tai lên. Mông Hoành đặt chén rượu xuống nói:

- Hầu Phí này à, ở bên cạnh Đại Viên Hoàng phi thường nỗ lực tu luyện, nhưng ngoại trừ việc tu luyện, hắn không ngờ lại luôn muốn đến địa bàn của phi cầm nhất tộc, người nói không kỳ quái sao?

- Đến phi cầm nhất tộc?

Tần Vũ vừa nghe liền minh bạch, nhị đệ mình muốn đến địa bàn phi cầm nhất tộc chắc là muốn đi tìm "Tiểu Hắc". Dù gì Hầu Phí căn bản không biết mình sẽ phi thăng đến địa phương nào.

Nhưng Tiểu Hắc khẳng định là phi thăng đến địa bàn của yêu giới phi cầm nhất tộc.

- Nó đã đến địa bàn của phi cầm nhất tộc sao?

Tần Vũ dò hỏi.

Mông Hoành hồi đáp lại:

- Từ tẩu thú nhất tộc muốn đến địa bàn của phi cầm nhất tộc, trung gian phải đi qua địa bàn của Long tộc, trên đường đi có các loại nguy hiểm, Đại Viên Hoàng đã trực tiếp nói với Hầu Phí, không đạt đến Yêu vương cảnh giới, thì không dẫn hắn đến địa bàn của phi cầm nhất tộc.

- Ngươi đoán xem Hầu Phí làm gì?

Mông Hoành nhìn Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Ngao Vô Danh ba người.

Mông Hoành nhìn ba người biểu tình như đang chờ đáp án, hài lòng nói:

- Hầu Phí đó thực đúng là biến thái, không hổ là siêu cấp thần thú, chỉ hơn một năm ngắn ngủi đã một hơi tu luyện đến cảnh giới nhất cấp yêu vương!

- Hơn một năm?

Tần Vũ trong lòng có chút kinh ngạc.

- Các người nói có nhanh không, thực là biến thái à, dù là siêu cấp thần thú, dù là được Đại Viên Hoàng chỉ đạo cũng không nên biến thái như vậy.

Mông Hoành không khỏi cảm thán.

Ngao Vô Danh bắt đầu cười:

- Ha ha…. Mông Hoành huynh à, ngươi trước mặt người khác nói câu đó còn được, nhưng ngươi trước mặt Lạc Vũ huynh đệ của ta mà nó câu đó thì đúng là trò cười, ngươi có biết Lạc Vũ huynh đệ của ta được người ta gọi là gì không?

Quân Lạc Vũ nghe Ngao Vô Danh nói như vậy, không khỏi bất đắc dĩ cười.

- Người gọi là gì?

Mông Hoành rất là kinh ngạc.

- Thiên tài tiên đế! - Ngao Vô Danh rất là tự hào nói, - thiên tài Tiên đế, Lạc Vũ huynh đệ hắn với thời gian vài trăm năm đã tu luyện đến nhị cấp huyền tiên, hắn tu luyện đến kim tiên thời gian hao phí càng chưa đến trăm năm! Hầu Phí đó là siêu cấp thần thú, lại còn có Đại Viên Hoàng chỉ đạo. Lạc Vũ huynh đệ của ta là một nhân loại, cũng không có sư tôn gì, chỉ một mình như vậy mà tu luyện lên.

Mông Hoành kinh dị nhìn Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ chỉ có thể lắc đầu cười cười.

- Thiên tài Tiên đế, thật nhìn không ra, Lạc Vũ lợi hại như vậy sao?

Mông Hoành trừng mắt nhìn Quân Lạc Vũ.

- Vận khí, vận khí mà thôi. Quân Lạc Vũ cười nói.

Mông Hoành hít một hơi nhìn Ngao Vô Danh:

- Vô Danh huynh, hôm nay những người mời đến ăn đều không bình thường, Lạc Vũ huynh đệ là thiên tài Tiên đế, vậy còn vị Tần Vũ huynh đệ này? Tin rằng cũng không bình thường.

- Đừng nói tôi, tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi.

Tần Vũ xua tay cười nói.

- Khiêm tốn làm gì?

Ngao Vô Danh cười nói.

Hắn đối với Tần Vũ đích xác là rất tò mò.

Có thể thoát khỏi sự truy sát của thất cấp Ma đế, có một tiên phủ còn lớn hơn "Vô Danh long phủ" của hắn, hơn nửa hiện tại còn là huynh đệ cùng với siêu cấp thần thú mới xuất hiện của tẩu thú nhất tộc "Hầu Phí".

Người như vậy có thể là nhân vật bình thường sao?

- Tần Vũ huynh đệ, hắn còn mạnh hơn ta.

Quân Lạc Vũ thản nhiên cười nói.

Quân Lạc Vũ đã chính mắt nhìn thấy thấy tốc độ kinh nhân của Tần Vũ khi bị "Bạch Phát huyết ma" truy sát, ngay "Bạch Phát huyết ma" truy sát mà không đuổi kịp tốc độ, hơn nữa còn không sử dụng thần khí "Chuyển Không", chỉ dựa vào chính bản sự.

Hơn nữa Quân Lạc Vũ cũng không ngờ rằng Tần Vũ có thể hoán đổi một thân thể, một người thực lực thực tế mới hai-ba cấp kim tiên, không ngờ lại có thể dễ dàng đào thoát khỏi tay "Bạch Phát huyết ma" Huyết Y Lãnh.

Quân Lạc Vũ tự thẹn không bằng!

- Tốt tốt, mọi người đừng dùng loại mục quang đó nhìn ta, nói thực…. trong bốn người chúng ta thì thực lực của ta xác thực là yếu nhất.

Tần Vũ cười nói.

Mỗi cá nhân đều có bí mật trong lòng, mọi người thấy Tần Vũ

như vậy tự nhiên không tiếp tục truy vấn.

Chỉ là sự thần bí của Tần Vũ đã ghi sâu trong đáy lòng bọn họ.

- Mông Hoành huynh, Vô Danh đại ca, xin hỏi các người một chuyện.... hai trăm năm gần đây tại phi cầm nhất tộc có xuất hiện một hắc ưng tên là "Hắc Vũ" không?

Trong lòng Tần Vũ luôn nghĩ đến chuyện của Tiểu Hắc.

- Hắc Vũ?

Ngao Vô Danh và Mông Hoành đều rất nghi hoặc, Ngao Vô Danh lập tức lên tiếng:

- Tần Vũ, phi cầm nhất tộc nhân khẩu vô số, tên "Hắc Vũ" lại càng hơn vạn, đệ nói người nào?

Tần Vũ châm chước lại tin tức rồi nói:

- Hắc Vũ, là một hắc ưng, còn chủng loại rốt cuộc là gì ta cũng không rõ, nhưng có một điểm.... nó tối thiểu là thượng cấp thần thú, hoặc là siêu cấp thần thú. Nó mới phi thăng hai trăm năm gần đây, hai người có biết không?

Tần Vũ trong lòng thắc mắc nhìn Ngao Vô Danh, Mông Hoành hai người.

Ngao Vô Danh là Long tộc hoàng tử, Mông Hoành cũng là một trong tam thập lục thiên cương dưới trướng Ngưu Ma Hoàng, đối với các tin tức lớn của yêu giới chắc là phải biết.

- Tên Hắc Vũ à? Còn tối thiểu là thượng cấp thần thú?

Mông Hoành nhíu mày, một bên Ngao Vô Danh cũng cẩn thận tìm tòi tin tức trong đầu, Tần Vũ thì ở một bên giương mắt chờ đáp án của hai người.

website:

- Hai người có nghe nói đến nó không?

Chờ đợi khiến có chút nóng vội Tần Vũ không khỏi mở miệng hỏi.

Mông Hoành suy nghĩ mãi rồi đành bất lực lắc đầu, nói với Tần Vũ:

- Tần Vũ, ta căn bản không có nghe nói yêu giới Phi cầm nhất tộc hai trăm năm gần đây có thần thú tên "Hắc Vũ".

Nhìn thấy Tần Vũ có chút thất vọng, Mông Hoành liền nói:

- Ngươi hỏi Vô Danh coi, hắn là Long tộc hoàng tử, hơn nữa khu vực Long tộc tiếp liền với địa bàn Phi cầm nhất tộc, hắn biết nhiều hơn ta, nói không chừng hắn biết đó.

Tần Vũ vừa nhìn qua Ngao Vô Danh, Ngao Vô Danh đã bất lực lắc đầu nói:

- Tần Vũ, ngươi nói Hắc vũ đó tối thiểu là thượng cấp thần thú? Còn là trong hai trăm năm gần đây mới phi thăng lên?

- Phải, tối thiểu là thượng cấp thần thú.

Tần Vũ gật đầu liền.

Tiểu Hắc có truyền thừa ký ức, cái đó quyết định Tiểu Hắc tối

thiểu phải là thượng cấp thần thú, nói không chừng còn có thể là siêu cấp thần thú.

- Ngươi vừa rồi còn nói hắn là hắc ưng?

Trên mặt Ngao Vô Danh thoáng hiện một nụ cười.

Tần Vũ gật đầu.

- Tần Vũ, ta nói cho ngươi…. siêu cấp thần thú ít đến cực điểm, thượng cấp thần thú cũng không nhiều. Nếu như "Hắc Vũ" đó là thượng cấp thần thú mới phi thăng hai trăm năm gần đây, ta tuyệt đối phải biết!

Ngao Vô Danh nói như chém đinh chặt sắt,

- Nhưng ta căn bản không có nghe qua thượng cấp thần thú phi thăng lên trong hai trăm năm gần đây có "Hắc Vũ".

Tần Vũ nao nao, trong đầu loé lên một tia linh quang nói:

- Hoặc là…. hoặc là nó che dấu tên của mình thì sao?

- Cái đó cũng có khả năng. - Biểu tình kiên định của Ngao Vô Danh khẽ động, - Căn cứ theo tin tức tình báo của Long tộc, thượng cấp thần thú của Phi cầm nhất tộc phi thăng lên trong hai trăm năm có ba, một là hồng loan, một là bằng tộc, còn có một là hạc tộc, căn bản không có ưng tộc.

- Do vậy, căn bản không tồn tại thượng cấp thần thú như ngươi nói.

Ngao Vô Danh lại cắt đứt hy vọng của Tần Vũ.

Tần Vũ cảm thấy đầu đau lên.

Trong lòng có chút phiền toái, không khỏi bắt đầu nhíu mày.

- Không phải à, Tiểu Hắc và Phí Phí cùng phi thăng, Phí Phí đã phi thăng lên tầu thú nhất tộc. Vậy vì sao lại không có tin tức của Tiểu Hắc? Tiểu Hắc có truyền thừa ký ức, cái đó tuyệt đối không sai, rốt cục là có chuyện gì?

Tần Vũ trong đầu chuyển động rất nhanh, trong lòng rất lo lắng.

Tiểu Hắc từ nhỏ đã đồng mệnh với Tần Vũ, hai người cảm tình phi thường sâu sắc, hiện tại Ngao Vô Danh nói khiến lòng Tần Vũ có một sự khủng hoảng không tên. Hắn tin rằng Ngao Vô Danh tuyệt đối không lừa hắn.

Nhưng đường đường Long tộc tuyệt đối không thể ngay cả một chút tin tức này cũng sai được.

- A, Hắc Vũ nó có thể là siêu cấp thần thú không?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Bên cạnh Mông Hoành bắt đầu cười lớn:

- Ha ha…. Tần Vũ huynh đệ, ta nói với đệ. Phi cầm nhất tộc tổng cộng có 4 loại siêu cấp thần thú, trong đó có hai loại là bằng tộc, hai loại còn lại là thất thải khổng tước và phượng hoàng, tuyệt đối không có hắc ưng.

Ngao Vô Danh cũng gật đầu nói:

- Tần Vũ, nếu như Phi cầm nhất tộc xuất hiện siêu cấp thần thú,

ta làm sao không biết được? Ta nói với đệ, hai trăm năm nay phi cầm nhất tộc chỉ xuất hiện một siêu cấp thần thú, đó là Kim Sí Đại Bàng Điểu của Bằng tộc, tên là Tông Quật!

- Tông Quật.

Tần Vũ trong lòng đã biết.

Phàm nhân giới Bạo Loạn Tinh Hải đệ nhất nhân, đảo chủ Bằng Ma đảo Tông Quật, Tần Vũ đương nhiên là hiểu.

- Trừ Tông Quật đó. Tuyệt đối không có siêu cấp thần thú nào khác.

Ngao Vô Danh khẳng định,

- Hà huống ưng tộc từ trước giờ không có xuất hiện qua siêu cấp thần thú, trừ khi ưng tộc chó ngáp phải ruồi, xuất hiện biến dị siêu cấp thần thú.

Tần Vũ ánh mắt loé sáng.

Phải.

Tiểu Hắc có ngoại hình hắc ưng. Không phải bằng tộc, cũng không phải khổng tước, phượng hoàng. Nói không chừng thực đúng là biến dị thần thú của ưng tộc.

- Tần Vũ, được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Siêu cấp thần thú rất ít ỏi, muốn xuất hiện một đặc thù biến dị thần thú, độ khó lại càng khó hơn nhiều. Trong lịch sử long tộc ta xuất hiện "Huyết Long", cũng chỉ có một mình đại ca ta.

Ngao Vô Danh nói đến đại ca hắn, biểu tình trên mặt buồn bã.

- Trong lịch sử Long tộc xuất hiện "Huyết Long" chỉ có một người?

Quân Lạc Vũ chấn động.

Long tộc đã tồn tại bao nhiêu năm rồi?

Không mấy người biết được, nhưng khẳng định là một con số phi thường lớn. Nhưng lâu như vậy không ngờ lại chỉ xuất hiện có một Huyết Long.

- Cho dù là biến dị thần thú, bất kể là thượng cấp thần thú, hay là siêu cấp thần thú. Cũng đều không thể yên lặng không dấu vết.... nếu như tồn tại, Long tộc chúng ta chắc là phải biết, nhưng chúng ta thực không biết.

Lời Ngao Vô Danh khiến Tần Vũ tựa như bị thiên lôi đánh trúng vào đầu.

- Tiểu Hắc rốt cuộc là sao đây?

Tần Vũ trong lòng không ngừng suy nghĩ, hắn lúc này vô cùng lo lắng. Nhị đệ Hầu Phí đã có tẩu thú nhất tộc *"Song Hoàng"* là Đại Viên Hoàng chiếu cố, trong lòng Tần Vũ vô cùng yên tâm, nhưng còn Tiểu Hắc?

- Này....

Thấy biểu tình Tần Vũ như vậy, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Mông Hoành ba người nhìn nhau không biết nói sao.

Ba người bọn họ đều nhìn ra, Tần Vũ đối với *"Hắc Vũ"* này vô cùng quan tâm.

- Tần Vũ, có thể là một ít nhân mã trong Long tộc ta lười nhác.

Đối với tin tức của Phi cầm nhất tộc không có thu thập. Hơn nữa địa bàn Phi cầm nhất tộc vô cùng lớn, có thể so lớn nhỏ với tiên giới. Địa bàn lớn như vậy, nói không chừng ở địa phương nào đó sẽ có Hắc Vũ thì sao.

Ngao Vô Danh ngược lại khuyên Tần Vũ.

Tần Vũ hít lấy một hơi sâu, sau đó từ từ thở ra.

- Tốt rồi, đừng có lo, đệ không sao.

Tần Vũ mặc dù nói như vậy, nhưng bọn người Quân Lạc Vũ đều nhìn thấy sắc mặt Tần Vũ có chút tái xanh.

- Nào, uống rượu.

Mông Hoành lớn tiếng nói, lập tức bốn người lại tiếp tục chén lớn chén nhỏ, không khí trong đại sảnh nhất thời náo nhiệt trở lại, chỉ là Tần Vũ trong lúc uống rượu nói cười, tận sâu trong đôi mắt luôn có một chút ưu lự.

Đông Tinh thành lớn rộng vô cùng, Tần Vũ đúng thực là trước giờ chưa từng thấy qua thành thị nào rộng lớn như vậy, cho dù là thành trì của Lam Hoả tinh, so với Đông Tinh thành vẫn còn nhỏ hơn một tầng.

Từ khi đến Ẩn Đế tinh, Tần Vũ, Quân Lạc Vũ vẫn chưa bế quan liền.

Hai người bọn họ phải bồi tiếp Ngao Vô Danh, Mông Hoành - vốn rảnh rỗi vô cùng. Mấy người bọn họ bắt đầu đi dạo Đông Tinh thành, ngay Khương Nghiên vốn luôn ở trong *"Vô Danh long phủ"* lúc này cũng ra khỏi Vô Danh động phủ, cùng đi dạo Đông Tinh

thành.

Năm người cùng đi, thoải mái dạo khắp Đông Tinh thành.

Lúc này, Mông Hoành thân là địa chủ ở đây, cẩn thận giới thiệu cho mọi người.

- Lâu này tên là "Thông Thiên lâu", tộng cộng có chín ngàn chín trăm chín mươi chín tầng, là đệ nhất cao lâu của Đông Tinh thành. Trong "Thông Thiên lâu" này có đổ trường, có chợ đấu giá, có các loại chợ, có tửu lâu, trà lâu, cũng có những chỗ giải trí.

Mông Hoành chỉ vào một toà cao lâu cao đến tận trời xuyên qua mây mà nói.

Vừa nhìn qua, *"Thông Thiên lâu"* đã sáp nhập vào trong mây, căn bản nhìn không thấy Thông Thiên lâu rốt cuộc cao bao nhiêu. Nhưng Thông Thiên lâu cự đại kia vẫn khiến cho người ta cảm nhận được một cỗ khí tức mênh mông.

… …

- Tọa lạc trên khuôn viên vài trăm dặm là cung điện lớn "Tiên Phủ Nhạc viên". Bên trong có nhiều thứ giải trí, khi tu luyện nhàm chán thì có thể tiến vào trong đó buông lỏng thân tâm.

Mông Hoành chỉ "Tiên Phủ Nhạc viên" rộng lớn cách đó không xa.

"Tiên Phủ Nhạc viên" tịnh không cao, vừa nhìn qua thấy bên trong có vô số kiến trúc kỳ diệu, thấp chỉ có một tầng, cao thì cũng chỉ tám-chín tầng mà thôi. Trên mặt tường Tiên Phủ Nhạc viên này điêu khắc một con Du long cực dài.

- Điêu khắc Thần Long này bao phủ hầu như quá nửa tường viện của Tiên Phủ Nhạc viên, độ dài ước chừng ngàn dặm.

Mông Hoành cười nhìn Ngao Vô Danh,

- Thế lực phía sau Tiên Phủ Nhạc viên này, cũng có phần Long tộc trong đó.

Ngao Vô Danh gật đầu cười nói:

- Thu nhập của Tiên Phủ Nhạc viên này. Mười phần có năm phần thuộc về Long tộc ta, ý tưởng kiến tạo Tiên Phủ Nhạc viên này do lúc xưa một tu chân giả nói ra.

- Trong Tiên Phủ Nhạc viên này, có thứ giải trí giúp người, khiến người hưng phấn, sợ hãi. Các chủng các dạng tác dụng, thông qua các quy tắc du hí kỳ diệu thêm vào một số cao thủ trận pháp cấm chế phối hợp, hình thành nên các loại diệu cảnh thú vị, hơn nữa trong Tiên Phủ Nhạc viên cũng có địa phương khiến tu luyện giả càng thêm tiếp cận và cảm ngộ thiên địa tự nhiên.

Ngao Vô Danh hiển nhiên đối với "Tiên Phủ Nhạc viên" này phi thường rõ ràng.

- Thú vị, thú vị, đi. Chúng ta vào.

Khương Nghiên hai mắt rực sáng.

Tần Vũ và các đại nam nhân nhìn nhau cười khổ. Chỉ đành cùng Khương Nghiên đi vào.

… …

Trong thời gian ba tháng, bọn người Tần Vũ dưới sự dẫn dắt của Mông Hoành đã đi khắp các địa phương đại biểu của Đông Tinh thành, các loại địa phương kỳ diệu. Ngay cả Tần Vũ cũng có cảm giác tâm cảnh chính mình đã thay đổi theo.

Có những khi tu luyện không nhất định phải bế quan. Hình thức du lãng cuồng nhai này cũng là một loại tu luyện, đặc biệt đối với Tần

Vũ loại hình thức này hầu như không có lúc nào nghỉ ngơi.

Trong Vô Danh long phủ.

- Ba tháng thấy nhiều như vậy, ta không thể không nói…. các tu luyện giả có thực lực phiên giang đảo hải, không chỉ là chém giết lợi hại, tại phương diện kiến tạo thành trì cùng các loại cung điện kỳ đặc cũng không đơn giản.

Tần Vũ cảm thán.

Cao lâu chín ngàn chín trăm chín mươi chín tầng.

"Tiên Phủ Nhạc viên" chiếm phương viên tới vài trăm dặm, điêu khắc Thần Long chiều dài cả ngàn dặm, nói thì bao giờ cũng dễ, nhưng thực sự có người nào đứng ra làm không ?

Đứng phía dưới "Thông Thiên lâu", nhìn thấy cao lâu sáp nhập tận trời.

Đứng trước cửa lớn "Tiên Phủ Nhạc viên", liếc mắt nhìn qua không thấy được đầu cuối của điêu khắc Thần Long.

Đứng trong "Điêu Tượng quán" vô biên. Nhìn thấy hàng ngàn vạn tác phẩm điêu tố sống động như người thật.

… …

Tất cả, tất cả, cái khí tức bàng bạc đó không khỏi khiến người kinh hãi.

Nguyên lai…. bản lĩnh của tiên nhân khi dùng vào phương diện nghệ thuật càng khiến tâm linh chấn động à. Đây chính là tiên ma yêu giới, là thế giới tồn tại của thiên tiên, kim tiên, thiên ma, ma vương, thiên yêu, yêu vương, thậm chí là cao thủ đế cấp.

Đây là một thế giới hoàn toàn vượt xa phàm nhân giới.

Thế giới phồn hoa, huyên náo này cũng đồng thời tàn nhẫn, lãnh khốc.

… …

- Tần Vũ huynh đệ, đây đều là những mật thất tu luyện do ta tại động phủ chuyên môn kiến tạo ra, ngươi và Lạc Vũ cứ tuỳ tiện chọn lấy một gian mà tu luyện, tuyệt đối không người nào đến quấy rối các người.

Ngao Vô Danh cười ha hả chỉ một nhóm mật thất trong "Vô Danh long phủ".

Ngao Vô Danh không yên tâm để bọn Tần Vũ tu luyện chỗ Mông Hoành. Dù gì đó cũng là bên ngoài, tại Vô Danh long phủ này vẫn an toàn hơn nhiều.

- Tạ ơn Vô Danh đại ca.

Tần Vũ và Quân Lạc Vũ đều cảm kích nói.

- Bế quan, bế quan, đã biết là bế quan.

Khương Nghiên ngoác cái miệng nhỏ, mở lớn mắt nhìn Tần Vũ và Quân Lạc Vũ,

- Khi bế quan ai biết được là thời gian bao lâu, chỉ còn lại có mình tôi.

- Nghiên Nhi, yên tâm, ta bế quan thời gian không quá dài, ta tu luyện đến nhị cấp huyền tiên mới được bao nhiêu thời gian đâu? Chờ ta tu luyện đến tam cấp huyền tiên sẽ xuất quan, chắc là không cần đến trăm năm.

Quân Lạc Vũ cười nói.

Tần Vũ cuối cùng đã kiến thức được sự phi thường của "Thiên tài Tiên đế".

Người khác từ nhị cấp huyền tiên lên tam cấp huyền tiên, không biết phải tu luyện bao nhiêu năm. Duy chỉ có Quân Lạc Vũ này dám nói không cần đến trăm năm.

- Lạc Vũ, ngươi thuần tuý là phô trương, thuần tuý là phô trương!

Ngao Vô Danh nói không chút hảo khí.

Lạc Vũ không khỏi lộ vẻ cười khổ, trên thực tế hắn không có khoa trương.

- Thời gian tôi tu luyện chắc là cũng gần bằng Lạc Vũ huynh, khả năng là ngắn hơn một chút.

Tần Vũ cười nói theo, hắn vẫn luôn không nói cho người khác biết tốc độ tu luyện của mình.

Nếu như nói cho người khác, bản thân từ khi phi thăng lên tiên ma yêu giới, đến thực lực hiện tại mới hao phí thời gian khoảng vài chục năm, chắc là bọn người Ngao Vô Danh còn khiếp sợ hơn.

"Tam Hồn Cửu Luyện" tu luyện linh hồn, luyện hoá nguyên anh đề cao năng lượng, luận tốc độ ai có thể bằng?

- Tốt, các người tu luyện cho tốt đi, dù sao tu luyện giả thời gian rất dài, ta cũng rảnh rỗi không có chuyện gì, trong trăm năm này ta sẽ không li khai Ẩn Đế tinh.

Ngao Vô Danh cười ha hả nói.

Lập tức Tần Vũ, Quân Lạc Vũ tiện đó tuyển chọn một mật thất bắt đầu bế quan tu luyện.

Trong mật thất Vô Danh long phủ.

Tần Vũ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn không động đậy, không có thứ quang mang chói sáng ở những người tu luyện khác, thậm chí không cần thôn phệ nguyên linh chi khí, Tần Vũ tu luyện tựa như đang ngủ.

Trong linh hồn địa hồn không gian đệ nhất tầng.

Mây mù quay cuồng, trong không gian vô hạn của địa hồn, Tần Vũ lăng không xếp bằng, hai tay không ngừng kết các loại thủ ấn quyết ẩn hàm đại thần thông, đạt đến cảnh giới địa hồn, ba mươi sáu thức thủ ấn quyết do Tần Vũ thi triển đã khác hẳn.

Đồng dạng, ba mươi sáu thức thủ ấn quyết này thi triển bắt đầu tiêu hao linh hồn chi lực rất lớn khiến Tần Vũ muốn cắn lưỡi.

Từng thủ ấn vừa được kết ra, Tần Vũ liền cảm thấy linh hồn chi lực điên cuồng tiêu hao, Tần Vũ chỉ có thể chầm chậm thi triển, thi triển được hai-ba thủ ấn quyết lại phải chờ linh hồn chi lực khôi phục lại mới tiếp tục thi triển được.

Muốn hoàn toàn thi triển hết ba mươi sáu thức thủ ấn quyết, Tần Vũ cần phải có thời gian phi thường dài.

Nhưng đồng thời hiệu quả lại rất tốt, Tần Vũ rõ ràng có thể cảm thụ được tốc độ không ngừng trưởng thành của linh hồn mình.

Linh hồn biến đổi, bình thường mà nói có ba phương pháp, cũng tương ứng với ba loại tu luyện cao thủ.

Phương pháp thứ nhất là theo thời gian trôi qua để linh hồn từ từ tiến bộ, loại phương pháp này tốc độ chậm vô cùng, nhưng thắng ở ổn định. Có nhiều cao thủ tu luyện trăm vạn năm, thậm chí ngàn vạn năm cũng là vì nguyên nhân này.

Loại tu luyện cao thủ này linh hồn đề cao luôn phi thường chậm.

Phương pháp thứ hai --- Đốn ngộ.

Đốn ngộ là để linh hồn tại một thời khắc nào đó đạt đến một loại trạng thái huyền diệu, dưới trạng thái đó, linh hồn sẽ trưởng thành với một tốc độ khủng khiếp. Nhưng loại trạng thái đó chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Loại tu luyện cao thủ này, bình thường linh hồn tu luyện tốc độ không nhanh, nhưng tại một khắc đốn ngộ thì nhanh phi thường.

Phương pháp thứ ba, thuộc về một nhóm người khá đặc biệt mới có. Bọn họ thông thường được gọi là --- thiên tài.

Đám người này không cần đốn ngộ, nhưng tốc độ tu luyện linh hồn của bọn họ luôn rất nhanh, mặc dù tốc độ đề cao linh hồn của bọn họ không bằng đốn ngộ, nhưng bọn họ thực sự so với loại người thứ nhất nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Quân Lạc Vũ thuộc về loại người thứ ba, hơn nữa là loại đặc biệt trong loại thứ ba. Thiên tài, tiên ma yêu giới có, nhưng thiên tài vài trăm năm đã đạt đến nhị cấp huyền tiên, đã xem như là thiên tài trong thiên tài.

Còn Tần Vũ….

Loại nào cũng không thuộc về, tốc độ đề cao linh hồn của hắn so ra còn nhanh hơn Quân Lạc Vũ.

Thời gian như thoi đưa, một năm lại một năm, bên ngoài không ngừng phát sinh biến hoá. Trong mật thất, bụi bặm bám lên toàn bộ thân thể Tần Vũ càng lúc càng nhiều….

Trong không gian tu luyện linh hồn, Tần Vũ căn bản không cảm giác được thời gian trôi qua, hắn chỉ cảm thấy bản thân kết ba mươi sáu thức thủ ấn quyết, ẩn hàm đại thần thông truyền từ "Lưu Tinh Lệ" dễ dàng hơn.

Quá khứ linh hồn chi lực một lần chỉ có thể kết xuất hai đạo thủ ấn quyết, nhưng hiện tại một lần đã có thể kết xuất tám đạo, do Tần Vũ nỗ lực, cho nên bên ngoài đã trải qua bao nhiêu năm, Tần Vũ căn bản không có cảm giác, hắn vẫn chìm đắm trong tu luyện….

Chương 341

Hắc Động Chi Cảnh

Ngồi bên ao nước, ngón chân như bạch ngọc của Khương Nghiên khuấy động nước ao, đôi mắt to lanh lợi luôn chuyển động, cũng không biết là nàng đang nghĩ chủ ý quỷ quái nào trong đầu.

- Chán quá à!

Khương Nghiên bỗng nhiên hét lên một tiếng lớn, hét rồi nhìn lại xung quanh không có người nào đến, lại dùng thanh âm lớn hơn để hét tiếp,

- Chán chết được à!

- Nghiên Nhi muội muội, đừng la nữa!

Mỹ phụ nhân ôn uyển tinh lệ đã đi tới,

- Tần Vũ và Lạc Vũ ca ca của muội đều đã bế quan, ngay Vô Danh đại ca hiện tại cũng bế quan rồi.

Sau khi Tần Vũ và Lạc Vũ bế quan mười năm, Ngao Vô Danh không có chuyện gì, cũng bế quan tĩnh ngộ luôn.

Điều này khiến Khương Nghiên hiếu động thống khổ chết được, lúc đầu còn có thể cùng tẩu tử (chị dâu) Liên Trúc nói chuyện phiếm, nhưng cứ tiếp tục như vậy một thời gian dài, Khương Nghiên cũng không hứng thú nữa.

- Năm mươi năm rồi à!

Khương Ngiên mở rộng tay với Liên Trúc, trừng to mắt nói,

- Liên Trúc tỷ tỷ, người đã thấy chưa? Là năm mươi năm à, Tần Vũ và Lạc Vũ ca ca đều đã tu luyện năm mươi năm rồi, muội cũng sắp buồn đến chết, buồn đến chết rồi!!!

Liên Trúc lắc đầu mỉm cười, vuốt vuốt đầu Khương Nghiên.

Khương Nghiên dẩu môi không nói nữa.

- Đừng lo lắng, nếu như muội thực chờ không được thì cũng đi bế quan đi, người một khi tu luyện à, thì không cảm giác được sự trôi qua của thời gian, nếu tại đây khổ sở chờ đợi, càng nóng vội chờ đợi thì càng khó tiếp thu.

Liên Trúc cười nói.

Khương Nghiên vùng vẫy lắc đầu:

- Không, muội không thích tu luyện.

- Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, còn có Ngao Vô Danh, bổn cô nương chờ thêm năm mươi năm. Các người nếu như còn không chịu ra bồi tiếp bổn cô nương, hừm hừm…. Các người xem bổn cô nương đối phó các người thế nào.

Khương Nghiên nhìn hướng mật thất hung hăng nói.

- Liên Trúc tỷ tỷ, chúng ta đi dạo chơi đi, đi mà.

Khương Nghiên tiện đó nắm tay Liên Trúc nói.

Liên Trúc mỉm cười gật đầu nói:

- Được rồi, biết là bướng không lại muội mà.

- Hi hi.

Khương Nghiên đối với Liên Trúc lộ ra nụ cười sáng lạn, Liên Trúc tay kết thủ ấn, lập tức Khương Nghiên và Liên Trúc hai người biến mất khỏi Vô Danh long phủ.

Vô Danh long phủ này do Ngao Vô Danh luyện chế thành, còn Liên Trúc thân là thê tử Ngao Vô Danh, tự nhiên là học được một số pháp quyết để khống chế Vô Danh long phủ.

Tần Vũ trong mật thất tại Vô Danh long phủ.

Trên thân Tần Vũ đã đóng lớp lớp bụi bẩn, năm mươi năm tu luyện, Tần Vũ vô luận là y phục hay diện mạo đều không có chút cải biến.

Linh hồn Tần Vũ tại đệ nhất tầng không gian trong địa hồn không gian.

Trong không gian mờ ảo mênh mông. Tần Vũ đang lăng không xếp bằng trong đó, đang không ngừng kết ba mươi sáu đạo thủ ấn quyết, ẩn hàm đại thần thông.

Ba mươi sáu đạo thủ ấn quyết đó khi mới bắt đầu vô cùng khó khăn, trải qua năm mươi năm khổ tu, hiện tại linh hồn chi lực của Tần Vũ đã mạnh hơn nhiều so với quá khứ. Đã có thể một lần kết ra mười hai đạo thủ ấn quyết rồi.

Tần Vũ một lần nữa kết ra một hơi từ đạo thứ nhất đến đạo thủ ấn quyết thứ mười hai, khi đang định tiếp tục kết xuất ấn quyết thì cảm thấy như đang phi thăng vậy.

Ý thức của Tần Vũ có một loại cảm giác phiêu nhiên, đồng

thời ý thức Tần Vũ trực tiếp từ địa hồn đệ nhất tầng không gian phi nhập vào địa hồn đệ nhị tầng không gian.

- Đột phá rồi!

Từ địa hồn đệ nhất tầng đột phá lên địa hồn đệ nhị tầng không gian, loại cảm giác này khiến cho Tần Vũ hoàn toàn thanh tỉnh trở lại.

Trong mật thất.

- Ông ~~

Thân thể Tần Vũ đang xếp bằng liền chấn động, lớp bụi bám trên người hoàn toàn bị chấn bay, Ám Tinh lực lăng lệ lưu chuyển trên mặt và ngoài thân, lập tức trên thân Tần Vũ không còn chút bụi nào nữa. Khuôn mặt vẫn lãnh tuấn như năm mươi năm trước.

Hai mắt mở ra, nhãn thần thâm thuý hơn so với trước kia.

- Hiện tại linh hồn cảnh giới của ta so với quá khứ đã cao hơn nhiều, hầu như đã đạt đến tiêu chuẩn của bốn-năm cấp kim tiên. Có thể thử từ Ám Tinh hậu kỳ đột phá lên "Hắc Động chi cảnh" rồi.

Biểu hiện trên mặt Tần Vũ không còn bình tĩnh nữa.

Khởi thân đứng lên.

- Linh hồn tu luyện vô thanh vô tức. Có thể tu luyện trong mật thất này, lúc này công lực ta đã đột phá, cần phải luyện hoá kim tiên nguyên anh, đến khi đó năng lượng bành phái. Nên vào Thanh Vũ tiên phủ tu luyện.

Cân nhắc ổn thoả, Tần Vũ đem Thanh Vũ tiên phủ biến hoá

thành một khối tro bụi phóng trong mật thất, bản thân tức thì tiến nhập vào Thanh Vũ tiên phủ.

Từ Ám Tinh chi cảnh, đột phá lên Hắc Động chi cảnh.

Có thể thành công không?

Thực tế Tần Vũ cũng không nắm chắc lắm, dù gì Ám Tinh chi cảnh bước kế tiếp là Hắc Động chi cảnh, cũng chỉ là do Tần Vũ tư suy diễn ra. Bất kể là có chuyện gì thực sự phát sinh, tất cả đều rất khó nói.

Trong Thanh Vũ tiên vũ.

Tại nghiễm tràng trước đại điện tiên phủ, cả người Tần Vũ yên lặng ngồi xếp bằng tại trung ương nghiễm tràng, tu luyện trong Thanh Vũ tiên phủ, trong lòng Tần vũ có thể hoàn toàn yên tâm.

- Hô!

Miệng hé ra, một lam sắc hoả diễm nóng cháy đến cực điểm bắt đầu bao phủ bên ngoài thân thể Tần Vũ, chính lúc này tinh thần chân hoả của Tần Vũ đều là lam thỉ thiên hoả.

Tiện tay lấy ra một nguyên anh thất cấp kim tiên, nguyên anh này chính là nguyên anh của Nghiêm Cao đại trưởng lão Nghiêm gia.

Dưới sự thiêu luyện của lam thỉ thiên hoả, kim tiên nguyên anh không có linh hồn khống chế dễ dàng bị dung hoá, chỉ một lát đã hoá thành một đoàn kim sắc dịch thể, bắt đầu vòng quanh bên ngoài thân thể Tần Vũ.

Miệng hé ra, tựa như kình ngư hấp thủy, nguyên anh thất cấp kim tiên trực tiếp bị Tần Vũ nuốt vào trong bụng.

Một hạt cát, có thể dung nhập tam thiên thế giới.

Đan điền mặc dù ở trong bụng người, nhưng không gian trong đó gần như là vô biên vô tận.

Trong không gian đan điền.

Tại nơi hạch tâm một điểm hắc sắc khoả lạp nhỏ đến cực điểm đang ẩn ước phát ra hấp lực kinh người, năng lượng của thất cấp kim tiên điên cuồng bị thôn phệ, thể tích *"Ám tinh"* từ từ biến lớn, đồng thời phát sinh một số biến hoá kỳ lạ….

Tại nghiễm tràng Thanh Vũ tiên phủ.

Vô phong, vô thanh, duy chỉ có Tần Vũ an tĩnh xếp bằng tại trung ương, một khoảng không yên tĩnh, từ bên ngoài cơ bản nhìn không ra trong đan điền thể nội Tần Vũ đang phát sinh kịch biến kinh nhân.

Đột nhiên một tiếng.

- Oanh!

Một cỗ năng lượng lăng lệ khủng khiếp đến cực điểm, giống như vô số phi tiễn từ trong thể nội Tần Vũ bành phái bắn ra bốn phương tám hướng không chừa chỗ nào. Tai nạn lập tức bao trùm lên cả Thanh Vũ tiên phủ….

Nhưng lúc này, phòng ngự cấm chế ẩn chứa trong Thanh Vũ tiên phủ tự động khởi động, chỉ thấy bề mặt nghiễm tràng ẩn ước xuất hiện quang mang, ngay cả cung điện cũng xuất hiện quang mang.

- Oanh long long ~~~

Tiếp theo là một tràng âm thanh oanh tạc không ngừng vang

lên. Khoảng không nghiễm tràng cuồng phong gào thét, không gian cũng chấn động không thôi.

Trong không gian bao tạc, Tần Vũ bắt đầu nổi lên.

Thôn phệ!

Năng lượng kình khí đang công kích bốn phương tám hướng bất ngờ điên cuồng tụ tập hướng về Tần Vũ, không chỉ có năng lượng này, ngay cả nguyên linh chi khí trong Thanh Vũ tiên phủ cũng hội tụ vào trong thể nội Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này tựa như một dòng xoáy, thôn phệ lấy vô số năng lượng.

Trong đan điền Tần Vũ.

"Ám tinh" đã biến mất rồi, giống như kế hoạch của Tần Vũ, Ám tinh cuối cùng đã diễn biến thành một dòng xoáy, một dòng xoáy nuốt lấy tất cả…. vô số năng lượng bị thôn phệ.

Hắc Động chi cảnh.

"Tinh Thần Biến" đệ bát đại cảnh giới, chính là Hắc Động chi cảnh.

- Đây, rốt cuộc sao lại thế này?

Bản thân Tần Vũ thực sự kinh hãi vô cùng.

Hắn đã nghĩ đến đệ bát đại cảnh giới là Hắc Động chi cảnh. Nhưng làm thế nào cũng không thể tưởng được Hắc Động chi cảnh không ngờ lại là *"Hắc động"* như thế này. Vừa rồi *"Ám tinh"* hấp thu đủ năng lượng bắt đầu diễn biến, cuối cùng tháp hãm hình thành *"Hắc động"*, nhưng mà hắc động này không ngờ lại giống như một không gian thông đạo, thông đến một khu vực mà không ai biết được.

Tần Vũ có thể cảm nhận được bản thân đang điên cuồng hấp thu năng lượng vô tận xung quanh, bất kể là năng lượng gì, ngay nguyên linh chi khí của Thanh Vũ tiên phủ cũng không ngừng bị hấp thu.

Nếu như không phải bản thân Thanh Vũ tiên phủ có *"phòng ngự cấm chế"* bảo vệ, e rằng ngay cả nguyên linh nguyên thạch, Tần Vũ cũng hấp thu toàn bộ.

Vào lúc *"Hắc động"* đang hình thành.

Một cỗ khí tức cổ lão, tuyên cổ, siêu việt qua tất cả không gian, thời gian từ đầu kia hắc động truyền đến, lập tức bao khoả lấy ý thức Tần Vũ, dung nhập vào trong ý thức Tần Vũ.

Ý thức.

Ngay giây phút cỗ khí tức cổ lão dung nhập vào ý thức Tần Vũ, Tần Vũ cảm nhận được rõ ràng sự biến đổi của bản thân, một sự biến đổi ở tầng thứ bổn nguyên, cảm giác đó Tần Vũ không nói rõ được.

Nhưng Tần Vũ hiểu được.

Giây phút đó, Tần Vũ tựa như từ con kiến biến thành người, mặc dù chỉ là đứa trẻ con, nhưng dĩ nhiên không phải là con kiến nữa.

- Hắc Động chi cảnh còn chưa đủ ổn định, cần thêm năng lượng.

Tần Vũ lập tức phán đoán ra nguyên nhân *"Hắc động"* không ngừng thôn phệ năng lượng, tâm ý Tần Vũ liền động.

Diễm Huyền chi giới thiên hoả linh vực!

Chỉ thấy một lam sắc hảo long thoát ra bao lấy Tần Vũ. Tầng cấp thiên hoả mà *"Thiên hoả lĩnh vực"* của Diễm Huyền chi giới thi

triển ra có liên quan đến công lực của người thi triển.

Lúc xưa Tần Vũ còn ở phàm nhân giới, chỉ có thể phát xuất tử sắc thiên hoả.

Nhưng hiện tại, thực sự có thể phóng xuất ra vô tận lam thỉ thiên hoả.

- Một nguyên anh bát cấp kim tiên, ta xem có đủ hay không.

Tần Vũ từ trong Diễm Huyền chi giới trực tiếp lấy ra một nguyên anh bát cấp kim tiên,

- Hắc Động tiền kỳ, thực lực ta phỏng chừng cũng tương đương với ngũ-lục cấp kim tiên, một nguyên anh bát cấp kim tiên chắc là cũng đủ rồi.

Tần Vũ trong lòng nghĩ vậy, nhưng thực tế thì sao?

Nguyên anh bát cấp kim tiên đó, dưới sự thiêu luyện của lam thỉ thiên hoả hoá thành kim sắc khê lưu, Tần Vũ mở miệng hút một cái, trực tiếp bị hấp nhập vào *"Hắc động"* trong bụng Tần Vũ.

- Trời ạ, một nguyên anh bát cấp kim tiên bị thôn phệ, *"Hắc động"* này chỉ ổn định được có một chút, gần như không có biến hoá gì.

Tần Vũ bị biến hoá này doạ chết khiếp.

Chỉ mới là đạt đến Hắc Động tiền kỳ thôi, mà đã muốn bao nhiêu năng lượng rồi sao?

Một nguyên anh cửu cấp kim tiên bị Tần Vũ lấy ra. Lần đó đại chiến tại Phong Nguyệt tinh, Tần Vũ đã lấy được rất nhiều nguyên anh kim tiên, theo Tần Vũ thấy thì đủ cho bản thân tu luyện khá lâu.

Nhưng hiện tại chỉ Hắc Động tiền kỳ không ngờ đã tiêu hao năng lượng nhiều như vậy.

Nguyên anh cửu cấp kim tiên bị luyện hoá hoàn toàn, hấp nhập vào trong hắc động.

- Thực đúng là động không đáy à.

Trên mặt Tần Vũ ngược lại mang chút mỉm cười, hắn thực sự chẳng lo lắng gì, bởi vì hắn cảm nhận được sau khi luyện hoá nguyên anh cửu cấp kim tiên, hắc động thông đạo trong thể nội đích xác là ổn định không ít.

Nhưng hiện tại Tần Vũ vẫn không thể dễ dàng khống chế *"Hắc động"* đình chỉ hấp thu năng lượng.

- Ta thực sự muốn xem ngươi có thể hấp thu bao nhiêu, nguyên anh ta rất nhiều, chỉ sợ ngươi hấp thu không hết.

Tần Vũ cũng nảy sinh bướng bỉnh, từ Diễm Huyền chi giới bắt đầu lấy ra từng nguyên anh, một hơi lấy ra sáu cái.

Ba nguyên anh bát cấp kim tiên, ba nguyên anh cửu cấp kim tiên phiêu phù xung quanh thân thể Tần Vũ, dưới sự thiêu luyện của lam thỉ thiên hoả hoá thành một đạo kim sắc lưu thuỷ hùng hậu.

Ba nguyên anh bát cấp, cửu cấp kim tiên, năng lượng hùng hậu như vậy bị *"Hắc động"* thôn phệ xuống, Tần Vũ cảm nhận được *"Hắc động"* tựa như ăn phải đại bổ trình độ ổn định bình thường lập tức đề thăng.

Nhưng cho dù như vậy, Tần Vũ cũng chỉ có thể khống chế tốc độ hấp thu của *"Hắc động"* biến chậm hoặc là tăng lên, vẫn chưa thể không chế *"Hắc động"* đình chỉ hấp thu.

Mục tiêu Tần Vũ là *"muốn nó nhanh thì nhanh, muốn nó đình chỉ thôn phệ thì đình chỉ thôn phệ"*.

- Miệng thật là lớn à.

Tần Vũ từ trong Diễm Huyền chi giới không ngừng lấy ra nguyên anh, hết cái này đến cái khác…. trong lúc Tần Vũ còn trợn mắt há mồm, *"Hắc động"* tựa như không cự tuyệt từ chối, trình độ ổn định không ngừng đề thăng.

Đến khi thôn phệ tổng cộng ba mươi cái nguyên anh bát cấp kim tiên, mười cái nguyên anh cửu cấp kim tiên, *"Hắc động"* cuối cùng cũng phát sinh biến hoá có tính căn bản.

Một đạo kim sắc quang quyển từ đầu kia của hắc động thông đạo trong đan điền bắt đầu bay ra, chỉ bay đến một phần ba vị trí thì dừng lại.

Tần Vũ tâm ý khẽ động.

Hắc động bỗng nhiên đình chỉ thôn phệ, nhất thời trong Thanh Vũ tiên phủ hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh lúc trước, chỉ là độ dày đặc của nguyên linh chi khí giảm xuống hơn trăm lần, đều là bị hắc động thôn phệ.

- Kim sắc quang quyển đó là cái gì?

Tần Vũ bắt đầu nghi hoặc.

Hắc động mặc dù lợi hại, nhưng đối với ý thức Tần Vũ thực sự không có chút hấp lực nào, dù gì hắc động cũng là do Tần Vũ tu luyện mà ra, ý thức Tần Vũ lập tức dung nhập vào bên trong kim sắc quang quyển.

- Năng lượng thật là tinh tuý.

Tần Vũ cảm nhận được rõ ràng sự lăng lệ của năng lượng trong kim sắc quang quyển, so với Ám Tinh chi lực càng ngưng tụ, càng cường hoành hơn.

Tần Vũ đưa ngón tay ra.

Một đạo kim sắc kình khí từ ngón tay Tần Vũ phóng ra, xạ lên phòng ngự cấm chế của Thanh Vũ tiên phủ.

Mở to mắt, Tần Vũ đứng lên, trên mặt có nét nghi hoặc.

- Kim sắc quang quyển này năng lượng mặc dù tinh tuý hùng hồn, nhưng vừa rồi ta đã một hơi luyện hoá ba mươi cái nguyên anh bát cấp kim tiên, mười cái nguyên anh cửu cấp kim tiên. Năng lượng kim sắc quang quyển này cũng tiếp cận khoảng mười phần trăm số đã hấp thu vừa rồi, còn chín mươi phần trăm nữa đâu?

Trên mặt Tần Vũ có sự nghi hoặc vô tận.

Hốt nhiên ánh mắt Tần Vũ sáng lên:

- Lẽ nào nguyên nhân là ở không gian bên đầu kia hắc động thông đạo?

TầnVũ đến hiện tại cũng không biết, hắc động thông đạo rốt cuộc là nối tiếp đến đâu, nhưng vừa rồi giây phút hắc động thông đạo hình thành, cỗ khí tức tuyên cổ dung nhập vào ý thức bản thân, cái cảm giác biến đổi đó Tần Vũ thực sự vĩnh viễn không quên được.

- Đầu kia thông đạo rốt cuộc là có thứ gì?

Tần Vũ không ngừng áp chế lòng hiếu kỳ của mình.

Cuối cùng quyết định…. đi xem đầu kia của hắc động thông

đạo.

Ý thức Tần Vũ bắt đầu dọc theo hắc động thông đạo thâm nhập, dần dần ý thức Tần Vũ đến được đầu kia của hắc động thông đạo, tại đó Tần Vũ phát hiện một cảnh tượng khiến hắn trợn mắt há mồm.

Chương 342

Tiểu Hữu, Ngã Môn Đẳng Trứ Nhĩ

Biên Tập: Phi Nguyệt

Vô Danh long phủ biến thành một hạt nhỏ ẩn tàng trong Đông Tinh thành của Ẩn Đế Tinh, còn Thanh Vũ tiên phủ thì biến thành một hạt nhỏ trong Vô Danh long phủ, do đó bất kể Ẩn Đế Tinh phát sinh chuyện gì, trong Thanh Vũ tiên phủ Tần Vũ đều không biết.

Không gian vũ trụ là khó đoán biết được nhất.

Có những địa phương nguy hiểm ngay cả các cao thủ Tiên đế, Ma đế đều không dám tiến vào, ví như vũ trụ Toái kim lưu, băng cực Hàn lưu, tịch tẫn Thiên hoả lưu…. vân vân các loại năng lượng khủng bố.

Tuy nhiên giây phút trong thể nội Tần Vũ hình thành hắc động, nối liền đến một khu vực khác --- toàn bộ tiên ma yêu giới đã phát sinh biến hoá.

Vũ trụ Toái kim lưu, băng cực Hàn lưu, tịch tẫn Thiên hoả lưu, vô số điện xà, các loại năng lượng khủng bố đến cực điểm giống như *"Vạn mã bôn đằng"* tranh nhau hướng về phía Ẩn Đế tinh.

Loại năng lượng kịch biến trong vũ trũ này, ngay kim tiên cũng đều cảm nhận được, chứ đừng nói là cao thủ đẳng cấp Tiên đế.

Tiên giới, ma giới, yêu giới, cho đến các cao thủ ở một số khu vực đặc biệt đều chấn kinh.

Một số ẩn giả vốn không lộ mặt nhưng thực lực có thể so sánh với Vũ Hoàng cũng đều bị kinh động, bọn họ đều cảm nhận được

biến hoá kinh người trong vũ trụ, với thực lực của bọn họ đều có thể phán đoán ra nguồn gốc phát sinh tất cả những chuyện này.

Ẩn Đế tinh !

Các cao thủ của Lam Loan tinh vực đều phán đoán ra đáp án này, dòng chảy năng lượng vũ trụ đang cực nhanh hướng về phía Ẩn Đế tinh, đồng thời tin tức này cũng nhanh chóng truyền đi khắp tiên ma yêu giới.

Gần như chỉ mất nửa ngày.

Toàn bộ tiên ma yêu giới các phương thế lực đều biết được, năng lượng biến hoá kinh người trong vũ trụ lần này là có quan hệ đến *"Ẩn Đế tinh"* , Ẩn Đế tinh liền hấp dẫn lực chú ý của cả tiên ma yêu giới.

Trong một cung điện màu phấn hồng ở tiên giới.

- Thế nào rồi, Ẩn Đế tinh rốt cuộc là phát sinh chuyện gì mà dẫn đến sự lưu động của năng lượng toàn vũ trụ?

Một thanh âm uyển chuyển từ trên cung điện truyền đến.

- Bệ hạ, có thể là Ẩn Đế lão ta độ thần kiếp chăng?

Một bạch phát bạch y nam tử ở phía dưới nói.

Thanh âm ở phía trên lại vang lên:

- Hừm, cho dù là độ thần kiếp, cũng cần dẫn đến sự chấn động của năng không gian vũ trụ toàn bộ tiên ma yêu giới sao? Khẳng định là có đại sự phi thường phát sinh rồi.

- Đại sự phi thường?

Mấy người phía dưới đại điện đều nhìn nhau, không biết nói gì.

- Trong quá khứ tiên ma yêu giới đã từng phát sinh lưu động năng lượng vũ trụ, nhưng lần đó cực hạn cũng chỉ là phạm vị hai ba tinh vực. Nhưng lần này biến cố khắp cả tiên ma yêu giới…

Người phía trên như tự nói với mình:

- Lần trước năng lượng vũ trụ lưu động ảnh hưởng hai ba tinh vực là bởi vì xuất hiện Mê Thần Điện, lẽ nào lần này còn khủng khiếp hơn?

……

Trên một tinh cầu hoang vu không người, có một mái nhà tranh, cho dù cuồng phong trên tinh cầu có lớn hơn, cũng không ảnh hưởng đến mái nhà tranh chút nào.

Từ trong nhà tranh đi ra một lão thái thái hiền lành.

- Quái lạ! Quái lạ! Tiên ma yêu giới làm sao lại phát sinh năng lượng ba động ảnh hưởng cả một không gian vũ trụ như vậy?

Trên mặt lão thái thái tràn đầy sự nghi hoặc, lão bà nhíu mày.

- Ẩn Đế tinh không tổn hại chút nào.

Lão thái thái chỉ trong nháy mắt đã tính ra tình huống của Ẩn Đế tinh,

- Nhưng mà Ẩn Đế tinh lại dẫn phát năng lượng chấn động toàn bộ tiên ma yêu giới, rốt cuộc là vì sao?

- Quái lạ! Quái lạ!

Lão thái thái tư lự một lúc lâu cuối cùng lắc đầu than,

- Ai, Nghiên nhi nha đầu này cũng đang ở tại Ẩn Đế tinh.

……

Các phương thế lực, các ân giả cao thủ khắp nơi đều đưa ra phản ứng bất đồng.

Có một số ẩn giả cao thủ không hành động, vẫn an tâm tu luyện. Có một số ẩn giả cao thủ lại cho rằng việc năng lượng vũ trụ lưu động bao phủ toàn bộ tiên ma yêu giới như thế này trước nay chưa từng có, khẳng định là phát sinh đại sự, do vậy những ẩn giả cao thủ này đều xuất sơn.

Cho nên Vũ Hoàng, Huyền Đế…. vân vân thủ lĩnh các đại thế lực, đều sớm đưa ra phản ứng.

Trong nhất thời, Ẩn Đế tinh trở thành nơi tụ tập của toàn bộ tiên ma yêu giới.

Ngoại vi tinh cầu Ẩn Đế tinh, vô số năng lượng khủng khiếp bắt đầu gào thét, mở rộng, thậm chí là tương hỗ va chạm, nhưng kỳ quái chính là… những năng lượng này căn bản không xâm phạm tí nào đến Ẩn Đế tinh.

Cùng với thời gian trôi qua, năng lượng bên ngoài Ẩn Đế tinh càng lúc càng nhiều.

Khủng bố!

Người trên Ẩn Đế tinh cảm thấy run sợ. Năng lượng tụ tập bên ngoài Ẩn Đế tinh, tuỳ tiện giáng xuống một trên một trăm là có thể đủ để huỷ diệt cả Ẩn Đế tinh, cho dù là Ẩn Đế, Hắc Bạch lưỡng đại Tiên đế liên thủ cũng vô dụng.

……

- Lý huynh, mau rời khỏi Ẩn Đế tinh thôi, quá nguy hiểm rồi. Nói không chừng một lúc nào đấy Ẩn Để tinh cũng xong đó.

- Được, chờ một chút, ta sẽ đến ngay.

- Các ngươi còn muốn rời khỏi Ẩn Đế tinh, thật là khốn kiếp, chuyện phi thường như thế này tiên ma yêu giới từ xưa đến nay chưa hề phát sinh qua, cho dù có chết, chỉ cần có thể trải qua chuyện này, đã là chết không hối tiếc rồi.

Tu luyện giả, đối với tử vong đại đa số tuyệt không sợ hãi.

Dù gì đại đa số người tu luyện đều là ngàn năm, thậm chí là vạn năm.

Sinh hoạt thời gian lâu như vậy, đối với sinh tử không còn xem trọng. Giá trị để bọn họ tồn tại, chính là những thứ mà bọn họ theo đuổi.

……

Ẩn Đế tinh, trong Tiềm Lĩnh.

- Đại ca, hiện tại toàn bộ không gian vũ trụ phát sinh biến hoá kinh người như vậy, mà nguồn gốc lại là Ẩn Đế tinh chúng ta, tôi và lão tam thật là trăm điều không biết giải thích làm sao à!

Một hắc bào hắc phát trung niên nam tử nói.

Cạnh đó một bạch bào bạch phát nam tử cũng gật đầu nói:

- Đại ca, huynh kiến thức rộng lớn nhất, vậy có biết nguyên nhân không? Lẽ nào nguyên nhân là huynh sắp độ thần kiếp?

Trung niên nhân râu xanh đang ngửa đầu nhìn trời đó mỉm cười nói:

- Nhị đệ, tam đệ, cho dù độ thần kiếp cũng cần phải dẫn đến năng lượng chấn động toàn bộ không gian tiên ma yêu giới sao, hà huống là, cự li ta độ thần kiếp, vẫn còn một khoảng thời gian nữa.

- Vậy đây là vì duyên cớ gì?

Hắc bào hắc phát nam tử và bạch bào bạch phát nam tử đều rất nghi hoặc.

- Nhị đệ, tam đệ còn nhớ cảnh tượng lần trước Mê Thần Điện hàng lâm tiên ma yêu giới chứ?

Trung niên nam tử râu xanh cười nói.

Hắc bào hắc phát nam tử gật đầu nói:

- Lần trước Mê Thần Điện hàng lâm, khi đó chúng ta vẫn còn là những tiểu nhân vật công lực yếu kém, nhưng lần đó Mê Thần Điện hàng lâm tiên ma yếu giới, dẫn đến không gian vũ trụ chấn động, làm mọi người đều rùng mình, nhưng mà năng lượng vũ trụ chấn động lần đó, cũng chỉ bao trùm hai ba tinh vực mà thôi.

- Đại ca, huynh nghĩ là thứ gì đó tựa như Mê Thần Điện xuất hiện tại Ẩn Đế tinh à?

Trên mặt bạch phát bạch bào nam tử có chút vui mừng.

- Không.

Trung niên nam tử râu xanh lắc đầu,

- Năng lượng chấn động toàn bộ tiên ma yêu giới, tuyệt đối không thể giản đơn như vậy. Tối thiểu ta hiện tại còn chưa nhìn ra.... các người xem, các năng lượng đang tụ tập bên ngoài Ẩn Đế tinh.

- Đại ca, đừng nói nữa, những thứ đến từ tuyệt địa nguy hiểm trong không gian vũ trụ đó, tụ tập nhiều như vậy. Tuỳ tiện giáng xuống một trên một trăm, toàn bộ Ẩn Đế Tinh chúng ta đều hoá thành tro hết, bao gồm cả ba người chúng ta.

Năng lượng khủng khiếp như vậy tụ tập lại.

Cho dù là ba người mạnh nhất Ẩn Đế tinh, cũng phải thừa nhận.... Bọn họ ngay cả với năng lượng cỡ một trên một trăm, một trên một ngàn cũng chống không nổi.

Điều này cũng không lấy làm ngạc nhiên vì sao vô số cao thủ trên Ẩn Đế tinh muốn thông qua *"tinh tế truyền tống trận"* bỏ chạy.

Chỉ là *"tinh tế truyền tống trận"* của Ẩn Đế tinh nhiều như vậy, nhưng số người muốn chạy trốn lại nhiều phi thường. Tinh tế truyền tống trận là truyền tống từ điểm đến điểm, có thể không cần quan tâm đến năng lượng chấn động bên ngoài tinh cầu, phi thường an toàn.

Nhưng đại na di thì không giống, đại na di là dung nhập thiên địa để tiến hành đại na di, bên ngoài tinh cầu bị bao vậy bởi năng lượng khủng bố, muốn đại na di cũng không được.

Do vậy.... số người có thể đào tẩu rất ít.

Đồng thời còn có nhiều người hơn từ bên ngoài tiến vào Ẩn Đế tinh, những người này đa số là cao thủ của các phương thế lực.

Cho đến siêu cấp cao thủ cỡ Vũ Hoàng, thời điểm này cũng không muốn tự thân mạo hiểm, tuỳ tiện phái ra một số thuộc hạ là được rồi. Nhưng các siêu cấp cao thủ như Vũ Hoàng, Huyết Ma đế đều chạy tới Lam Hoả tinh là tinh cầu có thể nối thông trực tiếp

đến Ẩn Đế tinh.

Bên ngoài tinh cầu Ẩn Đế tinh năng lượng khủng bố cấp vũ trụ vẫn không ngừng tụ tập, số lượng càng lúc càng lớn, bởi vì năng lượng khủng bố tụ tập thực sự quá nhiều, khiến Ẩn Đế tinh cũng phát sinh một số biến hoá.

Ví như nguyên linh chi khí của Ẩn Đế tinh bắt đầu bạo loạn hẳn lên, không gian cũng không thể nào ổn định nữa.

Tóm lại…. tất cả giống như đang đến ngày tận thế.

- Phu nhân nàng kêu ta làm gì vậy?

Ngao Vô Danh nghi hoặc từ trong mật thất đi ra. Vừa rồi hắn còn bế quan, chỉ là Liên Trúc không ngừng dùng yêu thức truyền âm đến hắn.

Vừa mới bước ra, Ngao Vô Danh liền biến sắc:

- Ẩn Đế Tinh làm sao vậy?

Hắn thân là chủ nhân của Vô Danh long phủ, rất dễ dàng cảm nhận được không gian biến hoá bên ngoài Vô Danh long phủ, vào lúc này không gian Ẩn Đế tinh đang có chấn động nhè nhẹ, hơn nữa là chấn động liên tục không ngừng.

- Vô Danh đại ca, chàng đến hiện tại mới ra à!

Khương Nghiên mở to hai mắt nói.

- Vô Danh, trong Long tộc truyền đến tin tức, vào nửa ngày trước, năng lượng toàn bộ không gian vũ trụ đều phát sinh chấn động, hơn nữa không ngừng tụ tập hướng về Ẩn Đế tinh.

Liên Trúc sắc mặt có chút nghiêm túc.

Ngao Vô Danh biến sắc, lập tức lấy ra truyền tấn linh châu của mình.

- Toàn bộ không gian tiên ma yêu giới?

Ngao Vô Danh có chút khó tin.

Với kiến thức của hắn, đương nhiên biết nếu toàn bộ không gian vũ trụ đều phát sinh năng lượng lưu động, chuyện đó sẽ khinh khủng đến thế nào.

- Phải, hiện tại tiên ma yêu giới đã bị vô số năng lượng khủng bố tụ tập, có vũ trụ Toái kim lưu, có tịch tẫn Thiên hoả lưu, Huân minh lưu… tóm lại các loại năng lượng khủng bố đều tụ tập bên ngoài tinh cầu Ẩn Đế tinh.

Liên Trúc sắc mặt rất nghiêm túc.

- Làm sao có thể?

Ngao Vô Danh kinh hãi.

Vũ trụ Toái kim lưu? Đó là thứ gì, cho dù với thực lực Ngao Vô Danh, e rằng tiến vào bên trong cũng bị xé nát, bao gồm cả linh hồn.

Tịch tẫn Thiên hoả lưu?

Thiên hoả phân thành phổ thông là tử sắc thiên hoả, đẳng cấp tiếp theo chính là lam thỉ thiên hoả, đẳng cấp kế tiếp là tịch tẫn thiên hoả. Dưới sự thiêu đốt của tịch tẫn thiên hoả, không có thần khí phòng ngự là chuẩn bị chết đi.

Hơn nữa còn có số lượng lớn năng lượng khủng bố cùng đẳng cấp tụ tập, nhiều năng lượng như vậy chỉ cần giáng xuống…

Bất kể là ai, cho dù Ẩn Đế, cũng phải hoá thành tro bụi.

- Mau đi kêu Lạc Vũ và Tần Vũ.

Ngao Vô Danh lập tức hạ lệnh, vào lúc này trên đầu Ngao Vô Danh đầy mồ hôi, hắn không lo lắng cho mình, nhưng hắn lo cho thê tử của mình, huynh đệ bằng hữu của mình.

Trong Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ đang nhắm mắt đứng trên nghiễm tràng không nhúc nhích.

Trong không gian đan điền.

Thông qua hắc động thông đạo, ý thức Tần Vũ cuối cùng đã thâm nhập đến đầu bên kia của hắc động thông đạo, tuy nhiên Tần Vũ tại đầu đó đã nhìn thấy một cảnh khiến hắn cảm thấy khó tin.

- Đó là không gian gì?

Tần Vũ nhìn không gian nối tiếp ở đầu bên kia của hắc động thông đạo.

Đó là một không gian khổng lồ rộng lớn vô cùng vô tận, nhưng không gian này lại bị một loại vật chất đặc thù lấp đầy, thứ vật chất này tựa như thực chất vậy, nhưng chúng thực sự chầm chậm lưu động.

Nhìn qua, phảng phất như… cưỡng hồ.

Cưỡng hồ vô cùng vô tận!

Còn năng lượng bản thân luyện hoá bao nhiêu nguyên anh kim tiên, tại khối khu vực tiếp liền *"hắc động thông đạo"* đó, thực là vô

cùng nhỏ. Trong *"cưỡng hồ không gian"* vô cùng vô tận, địa bàn đoàn năng lượng Tần Vũ luyện hoá chiếm cứ chỉ có dài rộng hai-ba thước.

Ý thức Tần Vũ xuyên qua hắc động thông đạo, đến không gian dài rộng hai-ba thước mà năng lượng của mình chiếm cứ.

- Cách li?

Tần Vũ cảm nhận được rõ ràng không gian hai-ba thước mà năng lượng mình chiếm cứ, cùng với cưỡng hồ không gian vô tận bên ngoài bị phân cách ra, có một loại tựa như *"quy tắc"* tồn tại, khiến Tần Vũ căn bản không thể từ địa bàn hai-ba thước của mình tiến vào *"cưỡng hồ không gian"*.

Tâm ý khẽ động.

Ý thức Tần Vũ trực tiếp xuyên qua hắc động thông đạo, trở về lại nội bộ thân thể của mình.

… …

Trong Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ mở mắt ra.

- Quái lạ thật, cưỡng hồ không gian đó rốt cuộc là ở đâu?

Tần Vũ gãi cằm trầm tư,

- Đạt đến Hắc Động chi cảnh, hắc động thông đạo vì sao lại nối liền đến đó?

Tần Vũ hiện tại đã hiểu đại bộ phận năng lượng mình luyện hoá nguyên anh là ở đâu, chính là trong khu vực hai-ba thước kia.

Địa bàn trong *"cưỡng hồ không gian"* của mình chỉ lớn có vậy.

- Được rồi, không nghĩ nữa.

Làm sao cũng nghĩ không ra, Tần Vũ chỉ đành bỏ qua.

Tần Vũ hít lấy một hơi sâu, hắn cảm nhận được rõ ràng sự biến hoá của mình.

Đạt đến Hắc Động tiền kỳ, năng lượng thể nội không ngờ lại một ở một không gian khác, công kích bản thân chỉ có thể dựa vào năng lượng của kim sắc quang hoàn thôi. Cho nên người khác đừng mơ tưởng nhận thấy được chút nào, hơn nữa… ý thức của chính hắn cũng phát sinh một số biến hoá đặc thù, Tần Vũ đối với loại ý thức tồn tại này không thể nào giải thích được.

Hắn cho rằng *"linh hồn"* là quan trọng nhất, còn ý thức… tựa như tồn tại theo bản năng vậy.

- Cứ mặc kệ vậy đi, tìm Phí Phí, Tiểu Hắc, Lập Nhi mới là quan trọng nhất.

Tần Vũ vung tay tiện đó lấy ra một lục sắc tiểu tháp,

- Ta hiện tại thực lực chắc là có thể khai mở "Khương Lan Giới" đệ nhất tầng.

Tuy nhiên vào lúc đó ---

Tần Vũ cảm thấy truyền tấn linh châu có tin tức truyền đến.

- Tần Vũ, đại sự sinh tử tồn vong, mau mau ra ngay!

Đây là truyền tấn của Ngao Vô Danh.

Tần Vũ ý thức được sự tình nghiêm trọng, không gượng ép mở *"Khương Lan Giới"*, dù gì sau này có thời gian sẽ mở, Tần Vũ vội

vàng trực tiếp rời khỏi Thanh Vũ tiên phủ, sau đó khai mở mật thất bước ra ngoài.

Trong Vô Danh long phủ.

Tần Vũ vừa ra liền phát hiện Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên, Liên Trúc mọi người đều có chút lo âu.

- Tần Vũ, sự tình chờ một lát sẽ nói, chúng ta trước hãy ra xem xem tình huống rốt cuộc thế nào rồi.

Ngao Vô Danh không kịp nhiều lời trực tiếp dẫn đám người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ rời khỏi Vô Danh long phủ.

Tần Vũ, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên, Liên Trúc năm người xuất hiện trong trang viện của Mông Hoành,

- Các người nhìn lên trời kìa.

Liên Trúc lên tiếng.

Mọi người đều ngửng đầu nhìn trời.

Hiện tại những năng lượng khủng bố kia đã tụ tập quá nhiều, chỉ hơi ngửng đầu là có thể thấy rồi. Chỉ thấy bầu trời dày đặc các chủng loại màu sắc năng lượng khủng bố không ngừng lưu động.

Tuy nhiên mấy người Tần Vũ ngửng đầu nhìn chưa lâu, năng lượng khủng bố có mặt đã bắt đầu lưu động cực nhanh.

Thoáng chốc, các loại màu sắc năng lượng không ngờ đã hình thành một hàng đại tự, trải rộng cả bầu trời --- *"Anh bạn nhỏ, chúng ta đang chờ cậu"*. Đồng thời hàng chữ đó phóng ra hào quang chói mắt, chiếu sáng cả Ẩn Đế tinh.

Khi bọn người Tần Vũ nhìn thấy hàng chữ đó, vô số cao thủ

Ẩn Đế tinh cũng đồng thời nhìn thấy hàng chữ này.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm!

Chương 343

Tiểu Hữu Thị Thuỳ

Kim quang chói mắt, nhưng vô số cao thủ trên Ẩn Đế tinh vẫn mở to mắt ngửa đầu nhìn rõ hàng chữ đang che kín cả bầu trời đó *"Anh bạn nhỏ, chúng ta đang chờ cậu"*.

Tĩnh lặng.

Tĩnh lặng đến quỷ dị!

Vũ trụ Toái kim lưu, tịch tẫn Thiên hoả lưu, Huân minh lưu… các loại năng lượng cấp độ khủng bố tụ tập xung quanh Ẩn Đế tinh, dày đặc bao phủ cả Ẩn Đế tinh, ai nghĩ được cuối cùng không ngờ lại hình thành một hàng chữ.

Cả Ẩn Đế tinh yên lặng, tất cả mọi người đều tắc họng.

Nhưng chỉ qua một lúc… cả Ẩn Đế tinh lại huyên náo cả lên, tựa như mọi địa phương có người của Ẩn Đế tinh đều bắt đầu nổ ra huyên náo, mọi người đàm luận với nhau, phát tiết sự kinh hãi của mình.

Rốt cuộc sao lại thế này?

Năng lượng vũ trụ *"cấp độ khủng bố"* của tiên ma yêu giới làm sao lại thống nhất tụ tập đến đây, chỉ vì hình thành một hàng chữ như vậy thôi sao?

Trên Lam Hoả tinh.

Vũ Hoàng nắm truyền tấn linh châu trong tay, vừa mới nhận

được tin tức từ thuộc hạ tại Ẩn Đế tinh, Vũ Hoàng trong lòng tràn đầy sự kinh hãi và nghi hoặc. Đặc biệt là hàng chữ đó mang đến cho hắn, không chỉ có sự chấn động vô tận, còn có thứ gì đó ở tầng thứ sâu hơn.

- Điều khiển năng lượng cả vũ trụ, đây là loại thần thông đẳng cấp nào?

Vũ Hoàng trong lòng phát run.

Vũ Hoàng tâm lí minh bạch, hắn cùng với sự *"tồn tại"* - có thể khống chế năng lượng cả tiên ma yêu giới so sánh, cách biệt cũng như là con kiến với người khổng lồ, như đất và trời.

- Người đó lẽ nào là… thần giới?

Vũ Hoàng trong lòng thầm suy đoán,

- "Tiểu hữu, chúng ta đang chờ cậu". Câu nói này rốt cuộc có ý tứ gì, người tạo ra động tĩnh lớn như vậy rốt cuộc muốn làm gì?

Kỳ thật đáy lòng Vũ Hoàng đã có một suy đoán, chỉ là hắn không dám tin.

Trong lịch sử tiên ma yêu giới người phi thăng thần giới không phải không có. Nhưng mà trước nay không có qua động tĩnh lớn như vậy.

Do vậy. Hắn căn bản không tin phi thăng thần giới, lại khiến siêu cấp cao thủ của thần giới tạo ra động tĩnh to lớn như vậy.

- Lẽ nào là… đại nhân vật nào đó của thần giới chuyển thế tu luyện, hiện tại tu luyện đã thành, do vậy các siêu cấp cao thủ của thần giới tạo ra động tĩnh to lớn như vậy để chúc mừng?

Suy đoán này của Vũ Hoàng có chút tức cười, nhưng mà Vũ Hoàng ngoại trừ điều này căn bản tưởng tượng không ra nguyên nhân là gì.

- Bạn nhỏ, bạn nhỏ, bạn nhỏ này rốt cuộc là ai?

Vũ Hoàng đến bên cửa sổ nhìn lên bầu trời,

- Xem ra. Phải đến Ẩn Đế tinh một chuyến rồi.

Không chỉ Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Đế, Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế, Tu La Ma Đế, tẩu thú nhất tộc Ngưu Ma Hoàng, Long tộc Long Hoàng… tiên ma yêu giới các vị đại nhân vật đều nhận được tin tức này, mỗi cá nhân đều thầm tự hỏi *"Bạn nhỏ này rốt cuộc là ai"*.

Bạn nhỏ là ai?

Không chỉ là các đại nhân vật này suy đoán. Vô số người trên cả Ẩn Đế tinh cũng đều đang suy đoán, đồng thời… Tần Vũ, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ đám người bọn họ cũng suy đoán.

Trong phòng khách lớn tại trang viện của Mông Hoành, vài người vừa uống rượu vừa đàm luận.

- Quỷ dị, quá quỷ dị đi, Mông Hoành ta sống bao nhiêu năm rồi, trước giờ còn chưa có nghe qua có chuyện quỷ dị như vậy. Điều động năng lượng toàn vũ trụ tập hợp lại, chỉ vì hình thành một hàng chữ sao? Lại còn là *"Anh bạn nhỏ, chúng ta đang chờ cậu"*.

Mông Hoành uống một ngụm rượu lớn rồi nói.

- Không chỉ là quỷ dị, còn khiến cho người ta rùng mình.

Ngao Vô Danh cảm thán,

- Khi mà ta nhìn thấy hàng chữ đó. Đặc biệt là hàng chữ đó lại do vô số năng lượng cấp độ khủng bố hình thành, cái cảm giác áp bức tâm linh đó thật quá lớn lao.

- Phải, khi đó đệ cũng có cảm giác khó thở.

Quân Lạc Vũ tán đồng.

Những người khác cũng liên tiếp gật đầu.

Vũ trụ Toái kim lưu, tịch tẫn Thiên hoả lưu… các năng lượng đó hội tụ trên bầu trời. Dày đặc che kín. Ai nhìn mà không lo lắng sợ hãi, khi nhiều năng lượng như vậy hội tụ hình thành một hàng chữ.

Cảm giác áp bức đó căn bản không cần phải nói nhiều.

- Tần Vũ, người thấy thế nào?

Ngao Vô Danh hốt nhiên nhìn Tần Vũ.

- Ta. - Tần Vũ gật đầu, - Thì tất nhiên rất chấn động rồi.

Chỉ là chấn động, tận đáp lòng Tần Vũ tuyệt không có chút cảm giác áp bức nào.

Thực tế là giờ phút này Tần Vũ đang kinh ngạc về một sự kiện khác, từ khi tu luyện đến Hắc Động chi cảnh, khi hắn nhìn mấy người Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, cảm giác trong lòng hoàn toàn khác hẳn.

Quá khứ nhìn Ngao Vô Danh loại siêu cấp cao thủ này, tại tận

đáy lòng tự nhiên có một cảm giác kính ngưỡng.

Tuy nhiên hiện tại nhìn thất cấp Yêu đế Ngao Vô Danh, Tần Vũ thực sự rất bình tĩnh. Tựa như từ góc độ người thứ ba, dùng thái độ siêu nhiên ngoại vật để quan sát người có mặt, không có chút cảm giác áp bức. Hắn tựa như trời cao, đang nhìn xuống những người bình thường vậy.

Tần Vũ quay đầu, mục quang xuyên qua cửa lớn nhìn lên bầu trời.

Cho dù là năng lượng vũ trụ khủng bố, tại đáy lòng Tần Vũ cũng không dâng lên một chút sợ hãi khiếp đảm nào, tại đáy lòng rất là bình tĩnh.

- Tần Vũ, huynh hiện tại hình như so với lúc trước không giống nhau.

Khương Nghiên nhìn chằm chằm Tần Vũ nói.

- Ô, không giống ư? Có cái gì không giống vậy?

Tần Vũ cười nói.

Liên Trúc ở bên cạnh cũng gật đầu trịnh trọng nói:

- Là có biến hoá, nói làm sao nhỉ, phải nói là… có điểm "thành thục".

- Thành thục?

Tần Vũ ngạc nhiên, khóc cười không xong.

Mấy người Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Mông Hoành cũng bật cười cả lên.

Ngao Vô Danh ha ha cười nói:

- Tần Vũ có chút biến hoá, ta cho rằng là công lực có đột phá rồi, Tần Vũ, người nói xem ta nói có đúng không?

Tần Vũ gật đầu nói:

- Về công lực đích xác có chút đột phá, có lẽ đây chính là nguyên nhân.

- Đừng nói chuyện này nữa, mấy người thực sự nói thử xem, rốt cuộc là dạng tồn tại nào có thể khống chế năng lượng cả không gian vũ trụ để hình thành thành nên hàng chữ này?

Quân Lạc Vũ nhìn tầng năng lượng khủng bố dày đặc bên trên bầu trời ngoài phòng khách, tại đáy lòng thấy nặng nề.

Đối diện dạng tồn tại đó, bọn người Quân Lạc Vũ cũng không khỏi không nhìn lên.

Khương Nghiên hi hi cười nói:

- Kệ hắn là ai? Khẳng định là nhân vật phi thường lợi hại rồi, theo như lời mỗ mỗ nói, cho dù là cao thủ cửu cấp tiên đế cũng ảnh hưởng không được sự lưu động của năng lượng vũ trụ, có thể tạo thành động tĩnh lớn như thế nào, có lẽ là thần giới rồi. Hơn nữa còn là nhân vật lợi hại trong thần giới.

- Nghiêm nhi, nghiêm túc đi.

Ngao Vô Danh sắc mặt rất nghiêm túc,

- Thần thông của người trong thần giới này muội có thể tưởng tượng được sao, sau này không được có những bình luận không hợp

về thần giới.

- Ô, biết rồi.

Khương Nghiên dẩu môi nói.

Ngao Vô Danh từ trên chỗ ngồi của mình đi ra, ra khỏi phòng khách trong đình viện ngửa đầu nhìn lên trời, trên không gian tầng năng lượng khủng bố dày đặc vẫn như trước hình thành một hàng chữ rõ ràng *"Anh bạn nhỏ, chúng ta đang chờ cậu"*.

- Bạn nhỏ, bạn nhỏ rốt cuộc là ai?

Ngao Vô Danh thấp giọng lẩm bẩm nói.

Quân Lạc Vũ và Mông Hoành cũng bước ra ngoài, nhìn hàng chữ đó đồng dạng trên mặt cũng có sự nghi hoặc, hiển nhiên bọn họ cũng đang suy đoán *"bạn nhỏ"* này rốt cuộc để chỉ ai?

- "Bạn nhỏ, rốt cuộc là ai?"

Nhìn hàng chữ trên không gian Tần Vũ trong lòng cũng đồng dạng suy đoán.

Bạn nhỏ này rốt cuộc là ai?

Không một ai biết.

Hoặc là chỉ có sự *"tồn tại"* vượt ra ngoài tiên ma yêu giới, chế tạo ra động tĩnh to lớn như thế này mới biết được *"bạn nhỏ"* này rốt cuộc là ai.

Nhưng tuyệt đại bộ phận đều khẳng định một sự kiện, *"bạn nhỏ"* này chắc chắn đang ở trong Ẩn Đế tinh, bằng không nhiều năng lượng như vậy tụ tập ngoài Ẩn Đế tinh vì cái gì?

Tần Vũ, Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên, Liên Trúc, Mông Hoành sáu người đều ngửng đầu nhìn, suy đoán. Tại giây phút này.

Cả Ẩn Đế tinh có vô số người đang suy đoán, người được gọi là *"bạn nhỏ"* này rốt cuộc là ai.

Đột nhiên kế đó.

- Oanh!

Phảng phất thiên băng địa liệt, tầng năng lượng khủng bố dày đặc nổ mạnh ra, một thanh âm ầm ầm như sấm động vang lên trong khắp thiên địa.

- Anh bạn nhỏ, tu luyện nhanh lên một chút, chúng ta có thể chờ cậu, ha ha…

Thanh âm rõ ràng vang lên giữa thiên địa. Đạo thanh âm đó không biết là làm sao, tại mỗi một tấc không gian của Ẩn Đế tinh đều vang vọng, trong tai của mỗi một cá nhân đều vang lên, trong đầu của mỗi cá nhân đều vang lên, tại nơi sâu thẳm tâm linh mỗi cá nhân đều vang lên!

Bất kể là trẻ con, người phàm, tu luyện giả. Cho đến cao thủ đẳng cấp Ẩn Đế.

Bọn họ đều không thể cự tuyệt đạo thanh âm đó vang lên trong tai, trong đầu, trong tâm linh.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc

- Oanh!

Hai đạo năng lượng khủng bố thuộc tính bất đồng va chạm

vào nhau, sau đó nổ văng ra, tựa như pháo hoa rực rỡ sáng lạn. Nhưng chấn động do vụ nổ hình thành khi tiếp cận Ẩn Đế tinh liền hoá thành hư vô.

Tịch tẫn Thiên hoả lưu cùng Băng cực hàn lưu va chạm lẫn nhau.

Huân minh lưu cùng Vũ trụ Toái kim lưu va chạm lẫn nhau.

Sa viêm lưu và Điểu vẫn lưu va chạm lẫn nhau.

Các loại năng lượng thuộc tính bất đồng va chạm nổ mạnh, hình thành từng bông pháo hoa rực rỡ trên bầu trời Ẩn Đế tinh, không gian chấn động do vụ nổ hình thành thực sự căn bản không thể tiếp cận nội bộ Ẩn Đế tinh.

Ẩn Đế tinh không chút tổn hại.

Tất cả mọi người, bao gồm Ẩn Đế, Hắc Bạch song đế sắc mặt đều kinh hãi, pháo hoa rực rỡ sáng lạn như vậy ai đã từng thấy qua?

Năng lượng cấp độ khủng bố nổ mạnh gần nửa canh giờ, cuối cùng tan thành mây khói, sau vụ nổ hình thành một số năng lượng vũ trụ quỷ dị rồi lại hoá thành hồng lưu hướng về bốn phương tám hướng vũ trụ chảy đi.

Xung quanh Ẩn Đế tinh cuối cùng cũng khôi phục bình tĩnh như xưa.

- Đây là cái gì? Pháo hoa sao?

Tần Vũ thực sự kinh hãi.

Khi tại Tiềm Long đại lục, đã có phàm nhân nghiên cứu ra hắc hoả dược chế tạo thành pháo hoa, nhưng hiện tại loại *"pháo hoa"* hình thành do năng lượng vũ trụ khủng bố va chạm lẫn nhau này

thực là càng rực rỡ hơn.

Năng lượng vũ trụ đều đã rời khỏi Ẩn Đế tinh, Ẩn Đế tinh lại an tĩnh tường hoà bình thường như lúc xưa. Nhưng trong lòng những người ở đó đều biết một sự kiện rõ ràng.

Ẩn Để tinh trừ Ẩn Đế, còn có *"bạn nhỏ"* càng thần bí hơn.

Ẩn Đế tinh trong Tiềm Lĩnh.

Một mảnh tiểu trúc lâm, một gian nhà do trúc cấu tạo, còn có mấy chiếc ghế đá đặt tuỳ ý, hai ba chiếc bàn đá đặt trong rừng trúc.

Bạch bào bạch phát nam tử, hắc bào hắc phát nam tử ngồi một bên bàn đá trong đó, mặt khác trung niên nam tử râu xanh bưng chén trà, ngửng đầu nhìn lên bầu trời vô tận.

Hốt nhiên có một lão nhân già cả tóc bạc đi đến. Nhìn thấy trung niên nam tử râu xanh lão liền khom người nói:

- Sư tôn…

- Ta đã biết rồi, để Vũ Hoàng đến đây.

Trung niên nam tử râu xanh thản nhiên nói.

- Vâng, sư tôn.

Lão già bạch phát đó cũng không nói nhiều, sư tôn lão biết Vũ Hoàng đến điểm này không cần kinh ngạc.

- Sắp tới khả năng sẽ có không ít người đến, Huyền Đế, Hắc Ma

Đế bọn người họ, người không cần ngăn trở, để bọn họ trực tiếp đến được rồi.

Trung niên nam tử râu xanh lại dặn dò.

- Vâng.

Lão nhân già tóc bạc tuân mệnh xoay người rời đi, khi lão nhân tóc bạc vừa mới biến mất khỏi rừng trúc, một nam tử thân mặc tử sắc trường bào liền xuất hiện trong rừng trúc, chính là Vũ Hoàng.

- Lâm Huynh, người thật khiến ta kinh ngạc, Ẩn Đế tinh do huynh chưởng quản không ngờ có thể phát sinh động tĩnh lớn như vậy.

Vũ Hoàng bước chậm đến, trên mặt có nụ cười nhàn nhạt.

Bước đi của Vũ Hoàng không nhanh không chậm, nhưng lại có một loại tiết tấu kì dị, cả rừng trúc tựa hồ như bập bềnh dao động theo loại tiết tấu này…

- Phong Vũ lão đệ, ta thấy lão đệ cũng sắp đạt đến cửu cấp tiên đế rồi,

Trung niên nhân râu xanh mỉm cười nói.

Có thể dám xưng hô Vũ Hoàng là *"Phong Vũ lão đệ"*, cả tiên ma yêu giới không có được mấy người. Nhưng mà *"Ẩn Đế"* của Ẩn Đế tinh lại là một trong số đó.

- Phong Vũ huynh.

Hắc Bạch lưỡng đại tiên đế đồng thời đứng dậy, mỉm cười chào đón.

Vũ Hoàng gật đầu nói:

- Lâm huynh, Ẩn Đế tinh vừa mới phát sinh "đại động tĩnh", tin rằng huynh đã tự mình thể nghiệm qua, động tĩnh lớn như vậy, thực là phi thường à.

- Đúng là phi thường, đến bây giờ ta vẫn còn mơ mơ tỉnh tỉnh.

Ẩn Đế tự cười chế giễu.

Hắc Bạch lưỡng đại tiên đế không tham gia, hai người ngồi xuống lẳng lặng uống trà.

Vũ Hoàng cảm thán:

- Vũ trụ Toái kim lưu, Điểu vẫn lưu, tịch tẫn Thiên hoả lưu… vô số năng lượng cấp độ khủng bố đến từ cả không gian vũ trụ tề tụ tại Ẩn Đế tinh, động tĩnh lớn như vậy, tiên ma yêu giới hình thành đến nay, trong lịch sử thực chưa từng có à.

- Phải à.

Ẩn Đế cũng rất là cảm thán.

- Mê Thần điện, đã là sự tồn tại phi thường lắm rồi, Nhưng khi "Mê Thần điện" hàng lâm tiên ma yêu giới cũng chỉ khiến năng lượng vũ trụ của hai ba tinh vực dao động mà thôi. Còn lần này… Động tĩnh quá kinh người.

Quang mang trong mắt Vũ Hoàng lấp loáng.

- Lâm huynh, *"bạn nhỏ"* này rốt cuộc là ai?

Vũ Hoàng đột nhiên đặt câu hỏi.

Ẩn Đế lắc đầu:

- Ta thực sự không biết.

- Lâm huynh toạ trấn Ẩn Đế tinh, Ẩn Đế tinh có nhân vật phi thường gì xuất hiện, Lâm huynh sao lại không biết được.

Vũ Hoàng mỉm cười nói.

Ẩn Đế mỉm cười, đi đến bên bàn đá, rót thêm vào cốc trà của mình, rồi thản nhiên nói:

- Bạn nhỏ, người bạn nhỏ này tuyệt không phải dễ dàng tra ra được, nhưng chắc là một người trong Ẩn Đế tinh.

Nhưng ngay tại lúc này.

Ẩn Đế, Vũ Hoàng, Hắc Bạch lưỡng đại tiên đế đều hướng về con đường nhỏ trong rừng trúc.

Một thân thanh sam, trong tay cầm một cây trường địch, trên mặt luôn có một nụ cười khiến người như gió xuân.

- Hôm nay người đến địa phương nhỏ này thực là nhiều, Vũ Hoàng vừa mới đến, Thanh Đế đã đến rồi.

Ẩn Đế cười nói.

Vũ Hoàng nhìn thấy Thanh Đế lập tức cười nói:

- Trì Thanh huynh.

Thanh Đế *"Trì Thanh"* tại tiên giới địa vị rất đặc thù, mặc dù là thủ lĩnh một trong tam đại thế lực, nhưng Thanh Đế *"Trì Thanh"* và hai đại thủ lĩnh khác không giống nhau, bởi vì năm tháng tu luyện của Thanh Đế *"Trì Thanh"* quá dài.

Lâu dài khiến người phải rùng mình.

Ngay cửu cấp Tiên đế Ẩn Đế năm tháng tu chân cũng còn xa mới bắt kịp Thanh Đế, Thanh Đế *"Trì Thanh"* còn có ngoại hiệu *"Vạn Cổ Trường Thanh"*, đây chính là đại biểu cho năm tháng tu chân dài lâu của ông.

Quái dị nhất chính là… Thanh Đế này, không biết là bao nhiêu vạn năm trước đã đạt đến tầng thứ *"bát cấp Tiên đế"*, nhiều năm như vậy đã trôi qua, cao thủ đồng bối phận năm xưa hoặc thành công độ thần kiếp phi thăng, hoặc đã độ kiếp thất bại chết đi.

Nhưng mà chỉ có Thanh Đế này, vẫn còn là bát cấp Tiên đế.

Chỉ riêng việc tu luyện năm tháng lâu dài, đã không có người dám coi thường Thanh Đế này.

- Phong Vũ lão đệ, không chỉ có ta, còn có nhiều người nữa đến.

Thanh Đế đi đến bên Ẩn Đế, nói rồi xoay người về phía trúc lâm tiểu kính nhìn. Lúc đó có hai người sánh vai đi tới…

(Ai là người bạn nhỏ? Tần Vũ cũng không biết nốt, hắc hắc…)

Chương 344

Lục Y Thiếu Nữ

Từ trong con đường nhỏ rừng trúc đi đến hai người, một người thân hình cao ráo, khuôn mặt tuấn mĩ, da trong suốt như ngọc, nhưng nhìn hình dáng rất khó phân biệt là nam hay nữ. Người còn lại thật đúng là người mập mạp béo tròn trùng trục.

- Tu La Ma Đế và Hắc Ma Đế hai vị cũng đến rồi.

Vũ Hoàng cười chào hỏi.

Thanh Đế, Hắc Bạch hai vị tiên đế, Ẩn Đế cũng chào hỏi.

- Cung Bàng, ta nói, ngươi có thể biến hoá hình dạng một chút không.

Ẩn Để cười nói với người mập mạp tròn trịa,

- Thân là Hắc Ma Đế, mà luôn có bộ dạng như viên thịt, thật sự là…

Cung Bàng rất mập, nhưng khuôn mặt lạnh như băng:

- Hắc Ma ma đạo, quan trọng nhất chính là thân thể, bộ dạng thân thể tốt nhất khi chiến đấu với người chính là dạng viên thịt.

- Lâm huynh, đừng nói nữa, Cung Bàng đã đưa ra quyết định thì không một ai có thể cải biến được.

Cùng đến với Cung Bàng là *"Tu La Ma Đế"* có khuôn mặt tuấn mĩ khó phân nam nữ cười nói.

Tu La Ma Đế, tên là *"Tự Như Tuyết"*, còn về giới tính… nam tính!

Trong căn nhà nhỏ của rừng trúc, chỉ trong thời gian ngắn liền tụ tập nhiều đại nhân vật như vậy, những đại nhân vật này bất kể là ai đều cao cao tại thượng, có nhiều phổ thông tu luyện giả lấy việc kiến diện họ một lần làm mục tiêu tu luyện cả đời.

Thanh Đế, Vũ Hoàng, Tu La Ma Đế, Hắc Ma Đế theo thứ tự ngồi xuống.

- Mọi người lần này đến vì chuyện gì, ta cũng đã biết.

Ẩn Đế quét mắt nhìn môọi người xung quanh,

- Toàn bộ tiên ma yêu giới động tĩnh lớn như vậy, không ngờ chỉ vì hình thành một hàng chữ.

Vũ Hoàng cười nói:

- Không chỉ là một hàng chữ, vào lúc cuối cùng, năng lượng khủng bố đó va chạm lẫn nhau. Đích thực là rực rỡ mỹ lệ. Đồng thời còn có câu nói của sự tồn tại vượt ra khỏi tiên ma yêu giới, mọi người chắc là đã nghe được.

Tất cả những người có mặt đều biến sắc.

Nghe được?

Có thể không nghe được sao? Đạo thanh âm đó căn bản bất chấp ý chí của người nào, trực tiếp vang lên trong tai, trong đầu, trong tâm linh của bọn họ, bao gồm những cao thủ như Ẩn Đế đều tương tự không thể kháng cự.

Cách biệt. Đây thực sự là cách biệt.

- Người phát ra câu nói "Anh bạn nhỏ, tu luyện nhanh lên một chút, chúng ta có thể chờ cậu", thực lực mạnh căn bản không cần suy nghĩ, đã hoàn toàn vượt xa tầng thứ mà chúng ta tưởng tượng. Nhưng mà anh bạn nhỏ này là ai, không biết là Lâm huynh có đáp án hay không.

Hắc Ma Đế nhìn Ẩn Đế.

Ẩn Đế lắc đầu.

- Lâm huynh đích xác là không biết, ta đã sớm hỏi qua rồi.

Vũ Hoàng lúc này giúp Ẩn Đế trả lời.

Vũ Hoàng đồng thời đứng lên:

- Chư vị, cáo lỗi. Ta xin đi trước một bước.

Vũ Hoàng này bất ngờ tự nhiên lại muốn rời khỏi, nhưng Ẩn Đế, Tu La Ma Đế, Thanh Đế mấy người trên mặt đều mỉm cười, ngay Hắc Ma Đế cơ nhục trên mặt cũng rung động mấy lần.

- Phong Vũ lão đệ, người đi trước đi, Chúng ta hiểu được nỗi khổ của ngươi.

Ẩn Đế cười nói.

Vũ Hoàng trên mặt hiếm hoi xuất hiện nét ửng đỏ, liền đó chân bước hai ba bước biến mất khỏi rừng trúc.

Vũ Hoàng vừa biến mất, một nhân ảnh xinh đẹp liền xuất hiện trong rừng trúc, lớp sa y màu phấn hồng phiêu đãng, một nữ tử đẹp đến động lòng người xuất hiện trước mặt bọn người Ẩn Đế.

- Phong Vũ lão đệ không đi, Huyền Hi muội tử cũng sẽ không xuất hiện à.

Thanh Đế cười ha ha nói.

Người đến chính là Huyền Đế *"Huyền Hi"*.

Huyền Đế chỉ hờ hững cười không nói nhiều.

Ẩn Đế tinh - Đông Tinh thành, trong lầu các một toà trang viện.

Vũ Hoàng lúc này đang ngồi trong đó.

- Huyền Hi tính khí quá cổ quái. Trước đó vài ngày không phải còn tốt sao, lại giận nữa rồi. Ài…

Vũ Hoàng trong lòng thở dài một hơi, khoé miệng không khỏi một nụ cười khổ.

Vào lúc này một nam tử trọc đầu tiến đến.

- Bái kiến bệ hạ.

Nam tử trọc đầu cung kính nói. Nam tử trọc đầu này chính là cao thủ trong *"Thập bát đế"* dưới trướng Vũ Hoàng, lục cấp Tiên đế *"Viên Lam"* tiên đế.

Vũ Hoàng khôi phục lại vẻ thản nhiên trên mặt như trước:

- Viên Lam, để ngươi phái người theo dõi đám người kia có kết quả gì không?

Viên Lam tiên đế cung kính nói:

- Bệ hạ, năm mươi năm trước. Long tộc hoàng tử Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ cùng với người bệ hạ đã giao phó đã đến trang viện của Yêu đế Mông Hoành.

- Người đó ngươi đã tra ra thân phận chưa?

Vũ Hoàng lại hỏi tiếp.

Viên Lam gật đầu nói:

- Dạ có, bệ hạ. Từ thị nữ trong trang viện Mông Hoành tra ra, Mông Hoành bọn chúng xưng hô người mà bệ hạ giao phó là "Tần Vũ"!

- Tần Vũ?

Trên mặt Vũ Hoàng lộ ra một tia kinh ngạc.

Có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của *"Bạch Phát huyết ma"* Huyết Y Lãnh, sao lại có thể là Tần Vũ?

Trong lòng Vũ Hoàng, Tần Vũ chỉ là sư điệt của *"Lan Phong"*, chỉ là một tiểu nhân vật mới phi thăng chưa lâu mà thôi. Trong lòng Vũ Hoàng, chân chính xem trọng chính là Lan Phong.

- Tần Vũ? Sợ là Lan Phong kia cố ý báo giả danh thôi.

Vũ Hoàng cười khẩy.

- Thuộc hạ không biết, tuy nhiên bệ hạ phái người truy tìm Lan Phong kia, hắn ta khẳng định biết có nguy hiểm, hắn hiện tại nói không chừng thực sự có khả năng sử dụng giả danh "Tần Vũ".

Viên Lam tiên đế tán đồng.

- Tiếp tục nói.

Vũ Hoàng thản nhiên nói.

Viên Lam tiên đế chỉnh lý lại một lượt suy nghĩ trong đầu rồi nói:

- Năm mươi năm trở lại đây, căn cứ theo chúng ta điều tra phán đoán, bọn người Ngao Vô Danh chắc là đều trốn trong Vô Danh long phủ, trong một thời gian, chúng ta đã nghĩ mấy người Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Tần Vũ đã rời khỏi Ẩn Đế tinh. Nhưng chúng ta trong thời gian năm mươi năm, đã phát hiện Khương Nghiên và thê tử Liên Trúc của Ngao Vô Danh ra ngoài dạo chơi, do vậy năm mươi năm này, bọn người Tần Vũ chắc là luôn trốn trong Vô Danh long phủ.

Sự tồn tại của Vô Danh long phủ, đối với cơ cấu tinh báo của Vũ Hoàng, không được tính là bí mật.

- Tại cách đây không lâu, người của thuộc hạ tra ra được, bọn người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Ngao Vô Danh đó xuất hiện trong trang viện của Mông Hoành, còn ở trong đại sảnh trang viên cử hành yến hội.

Viên Lam cung kính nói.

- Ô?

Vũ Hoàng khẽ mỉm cười,

- Trên bầu trời Ẩn Đế tinh năng lượng khủng bố tụ tập nhiều như vậy, bọn chúng lại dám tiến hành yến hội, cũng coi như là có đảm lượng.

- Viên Lam.

Vũ Hoàng sắc mặt thoáng nghiêm túc.

Viên Lam tiên đế khom người, hắn biết Vũ Hoàng sắp hạ mệnh lệnh rồi.

- Ta lệnh ngươi tiếp tục nghiêm mật giám thị "Tần Vũ" kia, chỉ cần hắn còn ở cùng một chỗ với Ngao Vô Danh, các ngươi không cần thiết thông báo với ta. Nhưng mà… hắn một khi rời khỏi Ngao Vô Danh liền phải lập tức thông báo với ta.

Vũ Hoàng ra nghiêm lệnh.

- Vâng, bệ hạ.

Viên Lam tiên đế khom người tuân mệnh.

- Còn nữa, Tần Vũ kia có cử động gì đặc biệt ngươi cũng đều phải ghi nhớ lại, qua mỗi một khoảng thời gian phải gửi những tin tức đó đến cho ta.

Vũ Hoàng lại nhắc nhở thêm.

Tần Vũ mặc dù có *"Lưu Tinh Lệ"*. Tiên thức thập mẫn cảm, cho dù cao thủ cấp tiên đế theo dõi hắn, hắn cũng có thể dễ dàng phát hiện.

Nhưng mà…

Thủ đoạn giám sát của thủ hạ Vũ Hoàng, phải nói là xuất hoài không hết, cho dù với sự lợi hại của Tần Vũ trước giờ cũng không phát hiện được có người giám sát hắn, nên đáy lòng Tần Vũ luôn

không lo lắng quá về nguy hiểm.

Hiện tại lại càng không!

Trong Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ đang ngồi trên một chiếc ghế, trong tay lấy ra lục sắc tiểu tháp *"Khương Lan Giới"*.

Chuyện năng lượng vũ trụ khủng bố hội tụ tại Ẩn Đế tinh đã trôi qua, Tần Vũ hiện an tâm khai mở Khương Lan Giới.

- "Khi ngươi có thể hoàn toàn sử dụng *"Khương Lan Giới"*. Cũng chính là khi ngươi có thể gặp được Lập nhi."

Tần Vũ nhớ rõ câu nói đó của Lan thúc, hồi tưởng lại câu nói này, trên mặt Tần Vũ liền có vẻ tươi cười.

- Lan thúc nói qua, thực lực năm-sáu cấp kim tiên là có thể khai mở tầng thứ nhất Khương Lan Giới. Ta hiện tại chắc là có thể rồi.

Tần Vũ hít một hơi sâu.

Trong không gian đan điền, tại vị trí sâu một phần ba của hắc động thông đạo kim sắc viên hoàn quang mang loé lên.

Hắc Động chi lực từ trong thể nội Tần Vũ trực tiếp quán nhập vào Khương Lan Giới.

Lục sắc tiểu tháp bắt đầu dần dần rung động hẳn lên, từng đạo kim sắc quang mang từ lục sắc tiểu tháp sáng lên, dần dần… theo đó năng lượng Tần Vũ quán nhập vào càng lúc càng nhiều, kim sắc quang mang cuối cùng hoàn toàn bao phủ lục sắc tiểu tháp.

Lục sắc tiểu tháp không ngờ biến thành kim sắc tiểu tháp.

- Tiểu Vũ, chúc mừng ngươi mở được Khương Lan Giới đệ nhất tầng không gian, phía sau còn có hai tầng không gian chờ ngươi. Chờ đến khi ngươi hoàn toàn mở hết Khương Lan Giới, đó là khi có tư cách gặp Lập nhi rồi.

Khi Tần Vũ khai mở tầng thứ nhất thanh âm Lan thúc vang vọng trong đầu Tần Vũ.

- Ta mở được rồi. Cuối cùng đã mở được tầng thứ nhất.

Kim quang phía trên *"Khương Lan Giới"* tiêu tán, khôi phục lại thành lục sắc tiểu tháp.

Nhìn lục sắc tiểu tháp trong tay, trên mặt Tần Vũ có một chút vui sướng:

- Nhiều năm như vậy, ta cuối cùng đã mở được tầng thứ nhất Khương Lan Giới. Có thể mở được tầng thứ nhất, nói lên ta cuối cùng sẽ có một ngày mở được tầng thứ hai, tầng thứ ba!

Tần Vũ mục quang lấp loáng, sung mãn tự tin.

- Lập nhi, ngày chúng ta gặp lại không xa, không còn xa nữa rồi!

Tần Vũ cảm thấy tim mình run rẩy. Bất kể thế nào… bản thân cuối cùng đã hoàn thành bước thứ ba.

Khương Lan Giới, là một thần khí phi thường thần kỳ, thần khí này rốt cuộc là đẳng cấp gì, trung cấp thần khí? Thượng cấp thần khí? Hoặc là cực phẩm thần khí? Tần Vũ thực không biết.

Cho dù hắn bây giờ đã là chủ nhân của Khương Lan Giới.

Tâm ý vừa động, cả người Tần Vũ biến mất khỏi Thanh Vũ tiên phủ.

Trong Khương Lan Giới đệ nhất tầng thế giới.

Cảm giác kỳ dị, giây phút tiến vào Tần Vũ liền cảm giác được cả không gian này với không gian bên ngoài rõ ràng bất đồng, bản chất không gian phát sinh một số biến hoá Tần Vũ không thể hiểu được.

Khương Lan Giới tầng không gian thứ nhất, so với thời gian bên ngoài tỷ lệ: mười trên một, trong không gian này trải qua mười năm, bên ngoài mới qua một năm.

Thời gian biến hoá, mật độ nguyên linh chi khí cũng phát sinh biến hoá. Mật độ nguyên linh chi khí nơi này cũng tương tự gấp mười lần bên ngoài.

- Kỳ diệu, Khương Lan Giới quả kỳ diệu, có thể cải biến tốc độ thời gian, cải biến mật độ nguyên linh chi khí, quả là phi thường.

Đáy lòng Tần Vũ không khỏi cảm thán.

Tần Vũ bây giờ tu vi quá thấp, căn bản không hiểu được có thể chế ra không gian thần khí khống chế thời gian lưu tốc, đây là đại biểu cái gì!

- Thần khí, là thần khí ẩn hàm không gian, có thể để người tiến vào.

Ánh mắt Tần Vũ sáng hẳn lên.

Không gian giới chỉ lợi hại, nhưng cũng chỉ có thể chứa đựng các thứ, căn bản không có khả năng để người tiến vào.

Thanh Vũ tiên phủ là một loại động phủ có thể để người tiến vào, nhưng phòng ngự thì thực sự dựa vào cấm chế. Hơn nữa động phủ loại này có hạn chế về to nhỏ, ví như Thanh Vũ tiên phủ, tổng cộng chỉ lớn như vậy mà thôi.

Nhưng mà không gian thần khí này không như vậy.

Không chỉ nội bộ không gian vô cùng vô tận, đồng thời bản thân lực phòng ngự của thần khí cũng vượt xa cấm chế phòng ngự của *"Thanh Vũ tiên phủ"*.

Một khi tiến vào trong *"Khương Lan Giới"*, cho dù là cao thủ cấp độ Vũ Hoàng cũng đừng mơ tưởng phá vỡ.

Khai mở Khương Lan Giới tầng thứ nhất, thân là chủ nhân Khương Lan Giới, Tần Vũ đương nhiên biết Khương Lan Giới này bản thân phòng ngự lợi hại.

Tần Vũ tâm ý vừa động liền ra khỏi Khương Lan Giới.

- Mặc dù chỉ mở được tầng thứ nhất, nhưng thực sự khiến ta tu luyện thời gian giảm đi mười lần, ngay cả lúc nguy hiểm cũng có chỗ để giấu mình.

Tần Vũ nhìn lục sắc tiểu tháp trong tay rất là hưng phấn.

Tần Vũ ghét cái cảm giác sợ đầu sợ đuôi.

Nhưng hắn vì gặp được Lập nhi nhất định phải bảo vệ tính mạng, mà bây giờ có Khương Lan Giới, Tần Vũ cũng dễ thở.

Mặc dù không rõ cấp độ của thần khí *"Khương Lan Giới"* này , nhưng với nhãn quang của Tần Vũ, *"Khương Lan Giới"* phi thường này chắc là phải hơn xa thần khí *"Phá Thiên"* của mình.

- Lan thúc tuỳ ý cho Tông Quật, Phí Phí bọn họ loại vũ khí bằng vật chất đặc biệt kia là đã sánh ngang với thần khí rồi, còn Khương Lan Giới này, khi Lan thúc cho ta lại có vẻ trịnh trọng như vậy, sự trân quý của Khương Lan Giới tưởng tượng cũng hiểu được.

- Thật muốn ở tại Khương Lan Giới khổ tu mấy trăm năm, ừm,

trước ra ngoài ứng phó Khương Nghiên, bằng không Khương Nghiên lại bám riết không buông giờ.

Tần Vũ trực tiếp li khai Thanh Vũ tiên phủ.

Trong tửu lâu.

Tần Vũ một thân một mình ngồi uống rượu.

- Lạc Vũ huynh, đừng trách ta không phải là huynh đệ, chỉ là Nghiên nhi kia thật quá phiền phức.

Tần Vũ nhìn xuống con đường phía dưới tửu lâu Quân Lạc Vũ bất đắc dĩ đi theo sau Khương Nghiên dạo chơi trong lòng thầm nghĩ.

Khương Nghiên ép Tần Vũ, Quân Lạc Vũ bọn họ theo nàng dạo chơi.

Tần Vũ bồi tiếp một đoạn đường, còn hiện tại…đến phiên Quân Lạc Vũ rồi, Tần Vũ thực không có nghĩa khí để cùng Quân Lạc Vũ thụ tội, vừa rồi khi hắn bồi tiếp Khương Nghiên, vì lẽ gì Quân Lạc Vũ lại được ngoại lệ?

- Trước hãy chơi với Nghiên nhi vài ngày, sau đó tiến vào Khương Lan Giới khổ tu.

Tần Vũ tâm hạ quyết định.

Trong Khương Lan Giới khổ tu, tuyệt đối có thể khiến tốc độ tu luyện của Tần Vũ tiến vào một tầng thứ mới, tại Khương Lan Giới tầng thứ nhất khổ tu một ngàn năm, bên ngoài mới trải qua một trăm năm mà thôi.

Lẳng lặng uống rượu, hưởng thụ hương vị mỹ tửu do tiên nhân ủ chế, đột nhiên kế đó.

- Tiểu thư, ngồi bên này.

Một thanh âm thánh thót vang lên trong tửu lâu, Tần Vũ ngửng đầu nhìn lại, chỉ thấy một thị nữ áo vàng đang dẫn một thiếu nữ áo xanh đi tới vị trí cửa sổ của tửu lâu.

- Tư Tư, ngươi cũng ngồi xuống đi.

Trên mặt thiếu nữ áo xanh có chút nhợt nhạt của người mang bệnh.

Nhìn thấy thiếu nữ áo xanh đó, đồng tử Tần Vũ liền co rút một trận.

Hắn nhớ rõ… Thiếu nữ áo xanh này chính là cô gái mà đồ đệ ngốc *"Liễu Hàn Thư"* của mình yêu thích.

Trong đầu Tần Vũ không khỏi hồi ức lại rõ ràng tình cảnh lúc đó.

- "Ta cả đời này, duy nhất tiếc nuối chính là… nàng"

Thất khiếu lưu huyết Liễu Hàn Thư giống như mộng du, tại khi bên bờ vực tử vong trong nhãn thần ảm đạm như có sự hàm chứa không buông được, sau đó thất khiếu lưu huyết Liễu Hàn Thư chầm chậm ngã xuống, chạm vào mặt đất *"oanh"*.

Cả người Tần Vũ thân thể run lên, tâm tình cả người hoàn toàn biến đổi.

- Hàn Thư.

Tần Vũ trên mặt có chút chua chát, hắn làm sao cũng tưởng không ra, tại nơi đây lại gặp được thiếu nữ áo xanh mà đồ đệ *"Liễu Hàn Th*ư" của mình yêu thích.

Chương 345

Sát Nhân

Mặt trời dần dần xuống thấp, người trong tửu lâu ngược lại càng đông hơn.

- Tiểu thư, có người đang nhìn người kìa.

Thị nữ áo vàng nhẹ đẩy tiểu thư của mình, khẽ chỉ Tần Vũ mà nói.

- Làm sao vậy, Tư Tư? - Lâm Lâm nghi hoặc nhìn qua, - Hắn không phải là người mà mấy chục năm trước chúng ta đã thấy ở Phong Nguyệt tinh sao?

Lâm Lâm liếc mắt qua liền nhận ra Tần Vũ.

Tư Tư nhíu nhíu mày, nhỏ giọng với Lâm Lâm:

- Tiểu thư, người biết người đó rất lạnh lùng mà.

- Là một cá nhân lạnh lùng, thế làm sao?

Lâm Lâm tràn đầy nghi hoặc.

Tư Tư tiếp tục nói:

- Vừa rồi hắn nhìn người, khi nhìn người… mục quang đó, ừm, nói làm sao nhỉ? rất u buồn, rất thương cảm, tựa như nhìn người thấy tình nhân của mình vậy.

Tư Tư chậm rãi nói.

- Tình nhân?

Biểu tình trên mặt Lâm Lâm cứng lại, lập tức khóc cười không xong trừng mắt với Tư Tư một cái.

- Nha đầu khùng điên này đừng có nói bậy.

- Người ta không có nói lung tung.

Tư Tư phản bác.

- Ta nói ngươi nói lung tung còn không thừa nhận, ngươi đó.

Lâm Lâm mỉm cười. Tư Tư vẻ mặt đau khổ, nàng vừa rồi đích xác nhìn thấy Tần Vũ có loại biểu tình u buồn thương cảm.

- A, người xem biểu tình của hắn hiện tại kìa.

Lâm Lâm nghiêng đầu qua nhìn.

Lúc này Tần Vũ tay trái bưng chén rượu, mục quang thì lại nhìn bầu trời âm trầm bên ngoài lan can, biểu tình trên mặt rất thương cảm.

- Nếu như Hàn thư còn sống…

Tần Vũ trên mặt có một nụ cười khổ, bất kể thế nào, đó cũng là điều không thể.

Lúc này trong đầu Tần Vũ đều là tình cảnh lúc kết giao với Hàn Thư, từ ngày đầu quen biết. Đến khi hai người thành sư đồ, còn có tình cảnh Hàn Thư kể với hắn về người con gái mình thích, cùng với tình cảnh cuối cùng Liễu Hàn Thư thất khiếu lưu huyết mà chết.

Khi chết, nhãn thần không buông đó. Tần Vũ cũng không thể quên được.

Nhãn thần không buông đó, có lẽ không buông được chính là cô ta!

Mục quang Tần Vũ hướng về thiếu nữ áo xanh.

Lâm Lâm lúc này đang nhìn Tần Vũ, thấy Tần Vũ nhìn qua, Lâm Lâm hơi hơi ngạc nhiên nhưng liền rất nhanh phản ứng lại, mỉm cười gật đầu, Tần Vũ rùng mình liền đó cũng mỉm cười gật đầu.

Sau đó Tần Vũ chầm chậm ăn uống.

Qua không lâu…

- Cô nương, hãy làm bạn đời của ta!

Một thanh âm đê trầm vang lên khắp tửu lâu, người trong tửu lâu khi nghe thấy thanh âm này cảm thấy toàn thân tê dại, đồng thời cả tửu lâu như có thêm một tia huyết tinh khí.

Tần Vũ quay đầu nhìn qua.

Một thiếu niên sắc mặt tái nhợt đứng trong tửu lâu. Thiếu niên này có mái tóc dài màu huyết hồng, mái tóc dài huyết hồng đó được một sợi dây màu vàng buộc lại, bên hông còn đeo một cây đao.

Lúc này thiếu niên tóc đỏ đang nhìn Lâm Lâm chằm chằm.

- Trơ tráo.

Tư Tư hét lên, trong mắt đầy tức giận.

Thiếu niên tóc đỏ khuôn mặt như không hề nghe thấy tiếng hét của Tư Tư. Mục quang chỉ chằm chằm vào Lâm Lâm:

- Cô nương, ta, Quách Nô, Huyết Ma ma đạo chiến sĩ, khẩn mong nàng có thể làm bạn đời của ta, ta có thể bảo chứng, cả đời này chỉ có nàng làm bạn đời. Tuyệt không bỏ rơi.

Lâm Lâm nhíu mày.

- Ngươi mắc bệnh.

Tư Tư giận dữ mắng.

Lời mắng này của Tư Tư đại biểu cho suy nghĩ của hầu hết những người trong tửu lâu, thiếu niên tóc đỏ này khi không ở đâu lại đòi Lâm Lâm làm bạn đời của hắn, đây đích xác là có chút quái dị biến thái.

- Ngươi.

Thiếu niên tóc đỏ trừng mắt nhìn Tư Tư.

- Câm mồm.

Trong khi nói tay trái vẫn để trên thanh đao bên hông vung lên như thiểm điện, Tư Tư liền không có chút lực đề kháng bị hất qua một bên trong miệng trào máu tươi.

- Ta hỏi lại lần nữa, nàng có làm bạn đời của ta không.

Thiếu niên tóc đỏ rất lạnh lùng nhìn Lâm Lâm chằm chằm.

Lâm Lâm khóc cười không xong.

Nàng hiện tại mới tam cấp thiên tiên, ngay cả mạnh hơn nàng là Tư Tư mà cũng không có chút lực phản kháng. Nàng có thể làm gì?

- Quách, Quách Nô, phải không?

Trên mặt Lâm Lâm vẫn mỉm cười.

- Ừm. - Quách Nô gật đầu, - Huyết Ma ma đạo chiến sĩ, Quách Nô!

- Tốt, Quách Nô.

Lâm Lâm hít một hơi sâu,

- Kết thành bạn đời cần có sự tự nguyện của hai bên, ta hiện tại không nguyện ý, ngươi cũng không thể cưỡng bách ta, biết chưa hả?

Quách Nô kiên quyết lắc đầu, ánh mắt nhìn Lâm Lâm chằm chằm, lạnh giọng nói:

- Ta công lực mạnh hơn nàng, thực lực mạnh hơn nàng, nàng không thể cự tuyệt.

Biểu tình trên mặt Lâm Lâm cứng lại.

- Kẻ yếu dựa vào kẻ mạnh, đó là thiết luật của ma giới chúng ta.

Lời Quách Nô nói như có tiếng đao kiếm.

- Tiểu tử ma giới, đây là Ẩn Đế tinh, địa phương của Ẩn Đế, ngươi không nên quá phóng túng.

Bên cạnh có người nhìn không nổi, một trung niên nhân đứng

lên giận dữ hét.

Thiếu niên áo đỏ liếc nhìn người đó một cái:

- Ngũ cấp kim tiên, ngươi không phải là đối thủ của ta. Nếu như còn nói lời thừa, kết cục của ngươi chính là chết.

Trung niên nhân kia bị thiếu niên tóc đỏ trừng mắt nhìn, cảm thấy bản thân như bị tử thần khóa chặt, hắn không hoài nghi, chỉ cần hắn nói thêm một câu, chiến đao của thiếu niên áo đỏ sẽ rời vỏ.

Chỉ một câu nói, trong tửu lâu không còn ai lên tiếng.

Tần Vũ đang nhìn.

Hắn có thể nhìn ra , thiếu niên tóc đỏ này là một Huyết Ma ma đạo cao thủ - tử trong sinh tử bước ra, nhưng cho dù là cao thủ lợi hại hơn nữa, Tần Vũ cũng không cho phép đối phương khi nhục thiếu nữ áo xanh.

Bởi vì… thiếu nữ áo xanh đó là cô gái mà đồ đệ mình đã yêu.

Chỉ là Tần Vũ có thể phán định, thiếu niên tóc đỏ này còn chưa có uy hiếp gì với thiếu nữ áo xanh, nếu như không có gì nguy hiểm, Tần Vũ cũng không xuất thủ. Trừ phi thiếu nữ áo xanh bị nguy hiểm.

- Từ thủ pháp hất thị nữ kia qua một bên mà thấy, thiếu niên tóc đỏ này xuất thủ rất có chừng mực.

Tần Liếc nhìn Tư Tư đã đứng lên đi đến bên Lâm Lâm, Tư Tư chỉ bị thương da thịt mà thôi.

- Tiểu thư, người này quá đáng rồi, chúng ta quay về kêu sư

huynh đến giáo huấn hắn.

Tư Tư nói bên tai Lâm Lâm.

- Cơ hội cuối cùng, nàng có nguyện ý thành bạn đời ta không.

Thiếu niên tóc đỏ tròng mắt phát lạnh.

Tính tình Lâm Lâm có tốt hơn lúc này cũng nổi giận:

- Quách Nô, ngươi là người trong ma giới, nhưng ta là người trong tiên giới, ở ma giới ngươi có thể cưỡng hành yêu cầu người khác làm bạn đời của ngươi. Nhưng ta là người trong tiên giới, thì không thể tiếp nhận điều này.

Lâm Lâm chỉ cầu thành tửu lâu:

- Ngươi đi ngay cho ta, ta không muốn thấy loại người như ngươi.

Trên mặt thiếu niên tóc đỏ đột nhiên có một nụ cười tự nhủ:

- Chuyện lạ. Chuyện lạ, người trong tiên giới này quả nhiên giống như sư tôn nói, thực không đơn giản, thực phiền phức.

- Sư tôn nói tại Ẩn Đế tinh cần lễ độ một chút, xem ra lễ độ cũng vô dụng à, vẫn là dùng thủ đoạn của ma giới là hữu dụng nhất.

Miệng thiếu niên tóc đỏ nói rồi, tay phải trực tiếp chộp tới Lâm Lâm

Lâm Lâm biến sắc.

Tại một bên luôn yên tĩnh quan sát Tần Vũ trong mắt loé hàn quang.

- Phanh!

Thanh âm quyền đầu chạm nhau nghe trong trẻo.

Thiếu niên tóc đỏ lùi liền hai bước, xong liền nhìn chằm chằm hắc bào nam tử mới xuất hiện đột ngột.

- Oanh!

Sau một hồi lặng im, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm. Cuồng phong bắt đầu nổi lên, làm cho các bức họa trong đại tửu lâu không ngừng rung lắc, mà tấm hắc sắc trường bào trên người Tần Vũ cũng theo gió bay phần phật

Trong lôi điện loé sáng, thiếu niên tóc đỏ nhìn thấy rõ khuôn mặt lãnh tuấn.

Tần Vũ đối với Quách Nô lạnh lùng cười.

- Cô nương. Người có biết một người tên gọi Liễu Hàn Thư.

Tần Vũ đột nhiên phát thanh.

- Hàn Thư, người biết Hàn Thư sao?

Trên mặt Lâm Lâm lộ ra sự vui mừng,

- Tiên sinh, người biết Hàn Thư phải không, người có thể nói với tôi Hàn Thư chàng hiện tại đang ở đâu không? Cầu người đó.

Lâm Lâm trên mặt tràn đầy lo lắng.

- Cô nương cùng Hàn Thư có quan hệ gì?

Tần Vũ nhẹ nhàng hỏi.

- Ta... ta, không, không có quan hệ gì.

Lâm Lâm có chút xấu hổ.

Tần Vũ trên mặt có một tia cười khổ.

Hắn đã nhìn ra, Lâm Lâm cùng đồ đệ Hàn Thư của mình đã có chút một tình cảm mông lung, chỉ là hai người còn chưa phát triển đến giai đoạn biểu lộ với nhau.

- Đồ đệ ngốc à.

Tần Vũ cảm thấy cả con tim thu lại. Rất đau, thực sự rất đau.

Cảm tình còn chưa bắt đầu, nhưng Hàn Thư đã thực sự vĩnh viễn không thể bắt đầu. Cho dù đáy lòng thiếu nữ này cũng yêu thích hắn.

- Tiên sinh, người có thể nói cho tôi biết Hàn Thư chàng ở đâu không?

Lâm Lâm cúi đầu, e thẹn hỏi. Trong khi hỏi nàng ko có chú ý đến biểu tình của hồng phát thiếu niên. Giờ phút này ở đáy lòng nàng chỉ có bóng hình nam nhân thuần phác tại Phong Nguyệt tinh năm xưa

- Hàn Thư, nó đã chết rồi.

Tần Vũ vô tình nói ra.

Lâm Lâm tựa như bị lôi điện đánh trúng, cả người ngây ngốc ra.

- Tên đầu đen, ngươi tránh ra, ta không muốn cùng ngươi vô duyên vô cớ chiến đấu.

Thiếu niên tóc đỏ lúc này phát thanh, thiếu niên tóc đỏ có thể cảm nhận được áp lực mà người trước mặt gây cho hắn.

- Tiên sinh, người gạt tôi phải không?

Trên mặt Lâm Lâm nặn ra vẻ tươi cười, tràn đầy khát vọng nhìn Tần Vũ,

- Hàn Thư chàng là người tốt như vậy, công lực ngay thiên tiên cũng chưa đến, ai lại giết chàng? Chàng ngay cả người công lực thấp cũng không khi dễ, lòng chàng thiện lương như vậy, ai lại nhẫn tâm giết chàng? Tiên sinh, người nhất định gạt tôi.

Lúc này Lâm Lâm vẫn khó có thể tiếp nhận kết quả Tần Vũ mang đến.

- Ta không có gạt cô, ta là sư tôn của Hàn thư, còn Hàn Thư nó cũng vì ta mà chết.

Tần Vũ lạnh lùng nói, nhưng nếu như tử tế nghe, còn có thể nghe ra trong thanh âm Tần Vũ có sự rung động.

Biểu tình trên mặt Lâm Lâm tái nhợt đi.

Nhưng qua một lúc chỉ còn đau khổ cười cười

Tần Vũ quay đầu nhìn thiếu niên tóc đỏ:

- Vị cô nương này là cô gái mà đồ đệ ta yêu thích, ta tuyệt không cho phép người nào khi dễ nàng ta.

- Hàn Thư chàng thích ta?

Lâm Lâm nghe Tần Vũ nói, trên mặt ngược lại có một tia hồng nhuận.

Tay phải thiếu niên tóc đỏ từ từ bạt xuất chiến đao từ trong vỏ ra, đó là một thanh chiến đao sắc bén, nhưng khi bạt xuất ra một cỗ huyết tinh khí tức đậm đặc từ trên chiến đao toả ra, căn bản không thể tưởng tượng phải giết bao nhiêu người mới khiến chiến đao có huyết tinh khí tức khủng bố như vậy.

- Ta bất kể là ai, ta đã chấm nàng rồi. - Thiếu niên tóc đỏ nhìn Lâm Lâm, - do vậy, nàng là của ta "Quách Nô", kẻ nào cản ta, chết.

Tần Vũ nhìn Quách Nô, mục quang lạnh lẽo.

- Hô!

Tần Vũ trường phát tung bay, giờ phút này, Tần Vũ và thiếu niên tóc đỏ gần như đồng thời xuất thủ. Bình thường đã nhanh, đặc biệt khi đạt đến *"Hắc Động chi cảnh"*, thân hình phiêu hốt không để lộ một chút khí tức, Hắc Động chi lực so ra càng tinh tuý hơn Ám Tinh chi lực.

Thiếu niên tóc đỏ, Quách Nô, bát cấp ma vương!

Tần Vũ, Hắc Động tiền kỳ, thể nội năng lượng công kích lực gần bằng lục cấp kim tiên.

Chỉ nghe thấy một tràng âm thanh liên tục không dứt.

Hai đại cao thủ chém giết lẫn nhau, không ngờ không để lộ ra một điểm khí kình, bình thường cao thủ cấp độ này chiến đấu e là đã khiến kiến trúc xung quanh đều bị huỷ diệt không còn một mảnh, nhưng Tần Vũ cùng Quách Nô chiến đấu, không ngờ bàn ghế trong tửu lâu đều không chút tổn hại.

Hai người tách ra.

- Tốc độ thật nhanh.

Quách Nô nhìn Tần Vũ chòng chọc.

- Ngươi phản ứng cũng rất nhanh.

Tần Vũ trong tay nắm một thanh đoản kiếm.

Đây là một thanh đoản kiếm cấp độ cực phẩm tiên khí, đối phó với người trước mắt, còn chưa đáng động dụng thần kiếm Phá Thiên.

Tần Vũ liếc nhìn Quách Nô một cái, thản nhiên nói:

- Ta có thể rõ ràng nói với ngươi, ngươi không phải là đối thủ của ta, nếu như người còn tiếp tục vô lý như vậy, ta sẽ không lưu tình mà giết ngươi.

Tần Vũ biết bản thân còn nhiều thủ đoạn chưa dùng, vừa rồi chỉ là đơn giản dựa vào tốc độ và một thanh tiên kiếm mà thôi.

- Nói mạnh miệng lắm.

Quách Nô cười lạnh.

Liền đó hai mắt Quách Nô bất ngờ đỏ rực lên, *"Bồng!"* Một cỗ khí kình cuồng mãnh từ toàn thân Quách Nô toả ra tứ phía, nhất thời cả tửu lâu theo tiếng bồng hoá thành từng mảnh nhỏ, khách nhân trong tửu lâu đã sớm bỏ chạy, còn Lâm Lâm và Tư Tư đã tới con đường từ xa nhìn qua.

Tửu lâu dưới chân Quách Nô hoá thành từng mảnh nhỏ, nhưng bản thân Quách Nô thì vẫn ở tại vị trí ban đầu, vẫn đứng giữa không gian.

Tần Vũ cũng vậy.

- Không biết điều.

Tần Vũ lạnh lùng cười.

Diễm Huyền chi giới - trọng lực lĩnh vực!

Đang chuẩn bị công kích Quách Nô đột nhiên nhận ra một cỗ trọng lực khủng bố đến cực điểm, tựa như một hòn núi khổng lồ cao đến không thể với tới nện lên người hắn, thân thể lập tức rơi xuống.

- Bồng!

Tần Vũ chân phải vung mạnh lên, hoá thành một đạo hồ tuyến, như cương thiết vô tình đạp lên đầu Quách Nô, *"Bồng!"* Cả đầu Quách Nô bị vặn vẹo quái dị, cả người bị đá bay đi.

- Cút.

Tần Vũ trong không trung Đông Tinh thành, hướng đến Quách Nô ở đằng xa quát lạnh.

Hắn biết một cước giản giản đơn đơn thì giết không được Quách Nô, hắn đã thủ hạ lưu tình rồi! Nhưng mà… *"Hát!"* cùng với một tiếng rống giận dữ, Quách Nô từ đằng xa lại bay tới lần nữa, trạng thái điên cuồng.

- Trọng lực lĩnh vực?

Quách Nô xoa khoé miệng, huyết quang trong mắt nổi lên, trên mặt lộ ra nét tàn nhẫn.

- Không biết lượng sức!

Tần Vũ trong lòng chân chính dâng lên sát ý, hắn lúc đầu còn cho rằng Quách Nô này thái quá thuần phác, là loại người từ nhỏ kinh nghiệm qua giết chóc. Do vậy thủ hạ lưu tình, nhưng nhìn thấy biểu tình trên mặt Quách Nô, Tần Vũ biết… Quách Nô này đã hoàn toàn nhập ma rồi, lấy giết chóc làm trò vui.

Quách Nô hai mắt đỏ rực, mái tóc dài đỏ như máu tung bay.

Tay nắm chiến đao, Quách Nô vẽ một đạo ánh sáng tới bên thân Tần Vũ.

Tần Vũ lần này không còn lưu tình.

Diễm Huyền chi giới - trọng lực lĩnh vực.

Hắc Diễm Quan chi giới và Bạch Diễm Quân chi giới sau khi dung hợp, Diễm Huyền chi giới này có thể thi triển ra *"Song trọng lực lĩnh vực"*, vừa rồi Tần Vũ thủ hạ lưu tình chỉ sử dụng một trọng lực lĩnh vực mà thôi.

Song trọng lực lĩnh vực kịch liệt hạ xuống, khiến cả người Quách Nô cơ nhục xương cốt đều kêu lên một trận *"lách cách"*.

- Làm sao có thể? Trọng lực lĩnh vực của hắn làm sao có thể mạnh như vậy?

Trong sự khó tin của Quách Nô, một thanh âm lạnh nhạt truyền đến.

- Chết đi.

Quách Nô chỉ cảm thấy một trận run rẩy phát ra từ linh hồn, liền đó cả người ý thức mơ hồ không rõ, hắn tại giây phút cuối cùng của sinh mệnh, chỉ là nhìn thấy một cặp mắt băng lãnh.

Chương 346

Nguyên Lai Thị Nhĩ

Thi thể Quách Nô từ trên không rơi xuống mặt đường, cả con đường hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng cuồng phong gào thét.

Ở một bên đường, Lâm Lâm và Tư Tư đang cùng đứng.

- Tiểu thư, tiểu thư. - Tư Tư nhè nhẹ lôi kéo ống tay áo Lâm Lâm, - Đừng thương tâm nữa, Hàn Thư chết rồi, chúng ta sau này nghĩ cách vì chàng báo cừu.

Nhìn thấy bộ dạng đó của Lâm Lâm, Tư Tư rất đau lòng.

Lâm Lâm nhìn Tư Tư, chỉ lắc đầu không nói gì.

- Cô nương, có thể lấy truyền tấn linh châu của nàng ra một chút không?

Thanh âm Tần Vũ vang lên bên cạnh Lâm Lâm, Lâm Lâm nghiêng đầu nhìn Tần Vũ trước mắt, không suy nghĩ ngợi nhiều liền lấy truyền tấn linh châu ra.

Tần Vũ tiếp lấy truyền tấn linh châu, đem tiên thức ấn ký của mình lưu vào bên trong.

- Nàng cũng lưu lại tiên thức ấn ký trong truyền tấn linh châu của ta đi.

Tần Vũ móc ra truyền tấn linh châu của mình, Lâm Lâm khẽ gật đầu rồi cũng như Tần Vũ lưu tiên thức ấn ký vào truyền tấn linh châu.

Khi Tần Vũ định lấy lại truyền tấn linh châu của mình, Lâm Lâm ngược lại thu tay lại.

- Tiên sinh, người thực là sư tôn của Hàn Thư? Người có thể nói với tôi người tên là gì không?

Lâm Lâm tại đáy lòng còn tồn tại một tia ảo tưởng.

- Tần Vũ.

Tần Vũ nói rồi, liền từ trong tay Lâm Lâm lấy ra truyền tấn linh châu của mình.

Lâm Lâm cười thê lương:

- Quả nhiên, không trách được bao năm nay chàng vẫn không liên hệ với ta, ta đến Phong Nguyệt tinh cũng không tra ra được một chút tin tức nào của chàng. Nguyên lai, nguyên lai chàng đã thực sự chết sớm rồi.

Phong Nguyệt tinh sau trận chiến.

Tử thương bát cấp kim tiên, cửu cấp kim tiên đạt đến một con số ghê người, Phong Nguyệt tinh tam đại gia tộc không hẹn mà cùng đem tất cả những tin tức liên quan đến trận chém giết đó tiêu trừ hết, ngay sự tích về Tần Vũ, Liễu Hàn Thư cũng tiêu trừ đi.

- Cô nương. Cô sau này nếu như gặp phải chuyện gì, cứ truyền tấn đến ta, chỉ cần có thể làm được, ta nhất định sẽ giúp cô giải quyết.

Tần Vũ nói với Lâm Lâm. Nói rồi liền hướng về một ngã khác của con đường mà đi.

Từ đầu đến cuối, Tần Vũ căn bản không hỏi đến tên người con gái áo xanh này.

Không cần phải hỏi.

Tần Vũ chỉ cần biết, cô gái này chính là người con gái mà trong lòng đồ đệ mình yêu nhất là được rồi. Vừa rồi Tần Vũ cấp Lâm Lâm lời hứa hẹn đó, cũng bởi vì duyên cớ là cảm thấy áy náy với đệ tử mình.

Thi thể Quách Nô nằm trên mặt đường, đến lúc này tương tự một trung niên nam tóc dài đỏ như máu, sắc mặt tái nhợt xuất hiện trên đường, hắn nửa quỳ bên thân Quách Nô, ôm chặt lấy thi thể Quách Nô.

- Nô. Vì sao con không chờ thêm một chút nữa!

Trung niên nam tử ăn mặc gần như giống hệt Quách Nô này cơ nhục trên mặt run rẩy,

- Ta vẫn luôn lo lắng sợ hãi, tâm tính con như vậy sẽ xảy chuyện ngoài ý muốn.

Trong tay trung niên nam tử đang nắm một viên truyền tấn linh châu.

Trong truyền tấn linh châu có một đạo truyện tấn:

- "Sư tôn, con đã tìm thấy người mà con yêu thích, con nhìn nàng một cái là đã biết, con yêu nàng rồi, nàng nhất định thuộc về con, sư tôn, chờ nhé, con sẽ dẫn nàng đến gặp người."

Đây chính là khi Quách Nô tiến vào nhìn thấy Lâm Lâm, đã truyền đạo truyền tấn này cho sư tôn hắn.

Sư tôn hắn. Huyết Ma ma đạo siêu cấp cao thủ - Ma đế *"Huyết Y"*.

Ma đế Huyết Y vừa rồi ở trên Lam Hoả tinh, lần này cũng là vì năng lượng vũ trụ tụ tập tại Ẩn Đế tinh mới từ ma giới đến Lam Loan tinh vực, khi nhận được truyền tấn của đệ tử mình. Ma đế Huyết Y đã có dự cảm không hay.

Do vậy hắn lập tức thông qua tinh tế truyền tống trận của Lam Hoả tinh đến Ẩn Đế tinh.

Chỉ là người muốn thông qua Lam Hoả tinh tinh tế truyền tống trận rất đông, do thời gian này trên Lam Hoả tinh có không ít siêu cấp cao thủ, Ma đế *"Huyết Y"* cũng không dám giữa ban ngày ban mặt giết người đoạt vị trí.

Do vậy hắn chỉ đành án chiếu thứ tự, sắp hàng thông qua tinh tế truyền tống trận.

Nhưng chờ đến khi hắn đến. Đồ đệ *"Quách Nô"* của hắn đã chết rồi.

Quách Nô.

Một đồ đệ mà Ma đế *"Huyết Y"* yêu thương nhất, có chỗ giống như Ma đế *"Huyết Y"* lúc nhỏ, khi nhỏ bị người nhà vứt bỏ phải sống giữa bầy dã thú, hiếu sát, kẻ mạnh làm vua, phép tắc của rừng rú đã ăn sâu vào não.

Ma đế *"Huyết Y"* lúc nhỏ cũng vậy bị bỏ rơi, mặc dù chờ đến khi hắn tu luyện thành tài, phụ thân đã tìm đến hắn. Nhưng Ma đế *"Huyết Y"* vẫn là ta đi ta làm, ngay khi hắn nhìn thấy Quách Nô, là đã thích hài tử này sâu sắc, lập tức thu làm đệ tử nhỏ nhất của mình.

- Bất kể là ai giết con, cho dù Vũ Hoàng, Huyền Đế bọn họ, ta

cũng nhất định giết chết bọn họ vì con báo cừu.

Ma đế *"Huyết Y"* trước thi thể đồ đệ mình hung hãn nói.

Ma đế Huyết Y, Quách Nô, tính cách giống nhau.

Nói rồi là tuyệt đối làm cho được, trừ khi chết!

Mục quang Ma đế Huyết Y quét qua con đường, lập tức khoá chặt chủ tớ Lâm Lâm, Tư Tư đằng xa. Lúc này Tư Tư còn đang an ủi Lâm Lâm.

- Ai giết chết Quách Nô, nói.

Lâm Lâm và Tư Tư thấy trung niên nam nhân tóc đỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt họ trong lòng kinh hãi.

Cùng một bộ dạng quần áo như Quách Nô, cùng nhãn thần, cùng sắc mặt tái nhợt, cùng đeo một thanh chiến đao bên hông, cùng mái tóc dài đỏ như máu. Chỉ khác một là bộ dạng thiếu niên, một là bộ dạng trung niên.

- Không nói ? Chết.

Biểu tình trên mặt Ma đế Huyết Y không chút biến hoá.

- Là ta giết.

Một thanh âm lạnh nhạt ngăn cản động tác của Ma đế Huyết Y.

Tần Vũ từ một ngã khác của con đường tựa chậm mà nhanh đi đến, vừa rồi tiên thức của hắn phát hiện một cỗ khí tức khủng bố xuất hiện liền biết không hay, đặc biệt nhìn thấy người đó nửa quỳ trước thi thể Quách Nô liền phán đoán ra một vài điều.

Tần Vũ nguyên bản không chuẩn bị xuất hiện, chỉ là chuyện này quan hệ đến sinh tử của Lâm Lâm, Tần Vũ buộc phải xuất hiện.

Ma đế Huyết Y lạnh lùng nhìn tới Tần Vũ:

- Là ngươi giết đồ nhi "Nô" của ta?

Ma đế Huyết Y phát ra khí tức như thực chất ép bức tới Tần Vũ.

- Phải.

Tần Vũ gật đầu.

Đối diện với khí tức khủng bố đó, Tần Vũ không chút cảm giác.

Từ khi Tần Vũ đạt đến Hắc Động chi cảnh, khí tức từ đầu kia hắc động thông đạo dung nhập với ý thức Tần Vũ, cả người Tần Vũ đã biến đổi.

Khí tức áp bức ?

Có thể là thực lực Tần còn xa mới bằng đối phương. Nhưng thực không thể khiến Tần Vũ sợ hãi khuất phục.

- Nữ nhân mà đồ nhi ta chọn là ngươi à?

Mục quang Ma đế Huyết Y lại hướng qua Lâm Lâm,

- Nơi đây chỉ có người con gái linh động như ngươi là có thể xứng với đồ nhi ta.

- Phải.

Lâm Lâm đối diện Ma đế Huyết Y, không chút sợ hãi,

- Đồ nhi người chọn ta. Nhưng ta tuyệt không thích hắn. Tiền bối, lẽ nào người làm việc chính là gây khó dễ người như vậy?

- Gây khó dễ người? - Ma đế Huyết Y cười lạnh, - Ta mạnh hơn người, ngươi không thể chống lại ta, chống lại chính là chết.

Trong mắt Ma đế Huyết Y có sát khí dày đặc.

- Ngươi là nữ nhân mà đồ nhi ta đã chọn, nó chết rồi, ngươi cũng chuẩn bị đi theo bồi tiếp nó, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh vì được theo bồi táng đồ nhi ta.

Nói rồi Ma đế Huyết Y liền vung tay.

- Khanh thương.

Tiếng kim loại chạm nhau vang lên.

Tần vũ đứng phía trước Lâm Lâm, trong tay nắm một thanh đoản kiếm, lúc này Tần Vũ thực không dám bảo lưu, đoản kiếm trong tay hắn chính là thần kiếm *"Phá Thiên"*, thậm chí đến thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"* cũng đã tiềm phục dưới bề mặt da, sẵn sàng chuẩn bị ngăn chặn công kích.

- Các ngươi mau chạy, ta không chặn hắn được lâu đâu.

Tần Vũ vội vàng truyền âm nói.

Tần Vũ đã nhìn ra, Ma đế *"Huyết Y"* trước mắt, thực lực vượt xa Tiềm Khải tiên đế trên Phong Nguyệt tinh, cho dù cùng Bạch Phát huyết ma *"Huyết Y Lãnh"* so sánh, cũng không kém bao nhiêu.

- Tiên sinh, người này thực lực quá mạnh. Ngươi không nên vì cứu chúng tôi mà liều mạng, tôi đã truyền tấn đến sư huynh bọn họ rồi, Sư huynh sư thúc tôi bọn họ sắp đến rồi.

Lâm Lâm cũng truyền âm nói.

- Đừng nói lời thừa. Chạy mau.

Tần Vũ trong lòng cũng nổi giận, thiếu nữ áo xanh này không biết thừa cơ bỏ chạy, ngược là còn ở đây khuyên bảo mình.

- Rất là lợi hại, thanh đoản kiếm của ngươi chắc là thần khí rồi. Không ngờ cắt được hộ tí cấp cực phẩm ma khí của ta, làm tay ta bị thương.

Ma đế *"Huyết Y"* lúc này lại bật cười.

Miệng Ma đế *"Huyết Y"* hút lấy máu tươi từ miệng vết thương, trên mặt có một loại biểu tình như khát máu.

- Chạy mau!

Tần Vũ mạnh mẽ xô Lâm Lâm, Tư Tư hai người, nhưng Lâm Lâm, Tư Tư bị xô ra xa hàng mấy thước mà vẫn không chịu chạy.

- Chưa đến cấp độ tiên đế, lại có thần khí. Xem ra sư môn ngươi thật lợi hại… nếu như gặp phải người khác có thể là đã băn khoăn, đáng tiếc, ta sẽ không thủ hạ lưu tình.

Ma đế Huyết Y một bên nói một bên từ hông mình bạt xuất chiến đao.

Tần Vũ lúc này tâm tư thực sự đặt trên thân Lâm Lâm, Tư Tư hai người.

- Nếu như Hàn Thư biết, ta ngay cả nữ nhân nó yêu thương cũng không bảo vệ được, ta còn mặt mũi để sống sao?

Tần Vũ cố không để bí mật của mình bị bạo lộ, thân hình lao tới Lâm Lâm, Tư Tư hai người.

- Đừng vọng tưởng phản kháng, trong phạm vi phương viên mười dặm, tất cả đều thuộc "vực" của ta, tại đây hai đứa tiểu nữ hài ngay kim tiên cũng chưa đạt đến bọn chúng không thể nào chạy thoát.

Thanh âm Ma đế Huyết Y truyền đến não Tần Vũ.

Tần Vũ vẫn một trảo tóm lấy Lâm Lâm, Tư Tư hai người.

- Đừng phản kháng.

Bất kể nhãn thần nghi hoặc của Lâm Lâm, Tư Tư hai người, Tần Vũ trực tiếp đem hai ngươi thu nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ. Muốn đem người thu nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ, phải khiến đối phương không phản kháng mới có thể.

- Ồ, xem ra sư tôn ngươi đối với ngươi rất sủng ái, vừa rồi có phải ngươi đem bọn chúng thu nhập vào động phủ của ngươi không, động phủ có thể mang theo bên mình, cái đó không phải là cần trải qua khổ tâm luyện chế sao?

Ma đế Huyết Y một tay nắm đao, mục quang dần dần hoá lạnh:

- Động phủ mang theo bên người, đoản kiếm trong tay ngươi là thần khí, sư tôn ngươi đối với ngươi rất sủng ái, đáng tiếc… bất kể sư tôn ngươi là ai, cho dù là thần, ta cũng phải giết ngươi.

Huyết quang bốc lên.

- Quá nhanh!

Tần Vũ chỉ bằng vào tiên thức mới quan sát được

Tiếng đao kiếm chạm nhau vang lên.

Đồng thời một cỗ huyết hồng sắc đao khí đâm xuyên vào thân thể Tần Vũ, may mắn do vừa rồi thần khí Phá Thiên đã cản trở chiến đao, huyết hồng sắc đao khí chỉ là đâm lệch đi khỏi ngực Tần Vũ.

Chỉ thấy hắc sắc quang mang loé lên bên ngoài thân thể Tần Vũ, huyết hồng sắc đao khí kia liền tiên tán.

Tại giờ phút mấu chốt vừa rồi, Tần Vũ đã sử dụng thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"*.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!……

Liên tục cả ngàn đao.

Nhất đao tiếp nhất đao.

Tần Vũ cuối cùng đã biết cái gì là tốc độ, *"Bạch Phát Huyết Ma"* Huyết Y Lãnh thực lực có thể cao hơn Ma đế *"Huyết Y"* một chút, nhưng tốc độ công kích thì thực không bằng Ma đế Huyết Y này.

Tần Vũ bằng vào tiên thức mẫn cảm, mơ hồ cảm giác được vị trí của từng đao, dùng thần kiếm Phá Thiên không ngừng ngăn đỡ. Tần Vũ cảm giác bản thân tựa hồ như đi trên dây, một chút không cẩn thận là sẽ bị chiến đao đâm xuyên.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn không thấy được đao ảnh, ánh mắt hắn chỉ thấy được cặp mắt đỏ rực của Ma đế Huyết Y, cặp mắt đó như dã thú vậy.

- Phốc xích!

Chặn cả ngàn đao, Tần Vũ cuối cùng không ngăn cản nổi

- Ngươi có thần khí chiến y?

Trên mặt Ma đế *"Huyết Y"* có vẻ khó tin, hắn làm sao cũng không tưởng được sư tôn của người trước mặt lại sủng ái Tần Vũ đến mức ngay cả thần khí chiến y trân quý cực điểm cũng cấp cho Tần Vũ.

Giờ phút này, chiến đao của Ma đế Huyết Y đâm xuyên vào vùng bụng Tần Vũ, tuy nhiên chỉ đâm vào một chút là bị thần khí chiến y chặn lại rồi.

- Nhưng ngươi vẫn phải chết.

Truyền âm của Ma đế Huyết Y vang lên trong đầu Tần Vũ,

- Thần khí chiến y cũng phải xem được mang trên thân ai, với ngươi, chỉ cần thông qua chấn kình cách sơn đả ngưu, mặc dù xuyên qua thần khí chiến y chỉ còn lại được một phần mười uy lực, đối phó với ngươi cũng đủ rồi.

Ma thức truyền âm, chỉ là chốc lát.

Một cỗ khí kình khủng bố đập lên bề mặt thần khí chiến y, liền đó chỉ còn lại một bộ phận không đến một phần mười xuất hiện tại thể nội Tần Vũ, trực tức hướng đến vị trí đan điền Tần Vũ công kích.

Một lần giao thủ, khí quan trong thể nội Tần Vũ bị phá huỷ, nhưng lập được tu phục.

- Phốc xích.

Tai thời khắc đối phương đâm vào vùng bụng Tần Vũ, thần kiếm Phá Thiên của Tần Vũ cũng tương tự đâm vào bụng Ma đế Huyết Y:

- Có qua thì phải có lại chứ.

Nụ cười Tần Vũ rất là lãnh khốc, nhưng lập tức ngạc nhiên,

- Ngươi cũng có thần khí chiến y?

Tần Vũ chỉ vào chọc được một tấc thì không tiến thêm được nữa.

Chỉ thấy một bộ huyết hồng sắc chiến y từ thể nội Ma đế *"Huyết Y"* hiện ra.

Thần khí chiến y, số lượng cực kỳ ít, ngay Bạch Phát Huyết Ma *"Huyết Y Lãnh"* cũng không có thần khí chiến y, có thể tưởng tượng được sự trân quý của thần khí chiến y, nhưng Ma đế *"Huyết Y"* này cũng có một bộ.

- Nếu như không có thần khí chiến y, tay trái của ta không chặn được kiếm của ngươi sao?

Trên mặt Huyết Y có một tia cười lạnh.

Một cỗ phục khí kình không ngừng truyền vào thân thể Tần Vũ.

Huyết Y thực lực vốn cường hãn, cho dù dựa vào chấn kình thông qua thần khí chiến y chỉ còn được một phần mười, uy lực vẫn rất lớn.

Nhưng khi cỗ phục khí kình xuyên quá khí quan thân thể Tần Vũ đến đan điền, Tần Vũ căn bản không sử dụng hắc động chi lực để ngăn trở, bởi vì…

Trong đan điền hắc động bất ngờ lưu chuyển.

"Hô !"

Năng lượng khí kình chuẩn bị công kích Tần Vũ trực tiếp bị hắc động hấp thu, một chút cũng không còn.

Ma đế Huyết Y biến sắc.

- Chết đi!

Huyết Y giận dữ hét một tiếng, một cỗ năng lượng khủng bố từ trong thân thể Ma đế bạo phát ra đập lên thân Tần Vũ, thân thể Tần Vũ tức thì hất ra.

Nói thì chậm, trên thực tế Tần Vũ và Ma đế *"Huyết Y"* hai người chỉ là thân thể va chạm, một đao một kiếm đâm đối phương, sau đó thể nội khí kình Ma đế *"Huyết Y"* bạo phát liền tách nhau ra.

Cổ quái, linh hồn không ngờ không bị chấn nát, linh hồn ngươi đạt đến cấp độ tiên đế rồi sao ?" Ma đế *"Huyết Y"* khó tin nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ sắc mặt thực sự biến đổi.

Một kích cuối cùng vừa rồi của Ma đế Huyết Y --- năng lượng bạo phát. Do bởi vì quá gần, ảnh hưởng đến bộ não, không ngờ khiến linh hồn trong đầu chấn động, nếu như không có Lưu Tinh Lệ bảo vệ, chỉ một kích đó đã đủ khiến linh hồn hắn đã tiêu tan.

Tần Vũ và Ma đế Huyết Y cách biệt thực quá lớn.

- *Tần Vũ.*

Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Quân Lạc Vũ cả người hạ xuống bên cạnh Tần Vũ, liền đó nhìn Ma đế *"Huyết Y"*, sắc mặt đại biến:

- Nguyên lai là ngươi.

Ma đế *"Huyết Y"* đó nhìn thấy Quân Lạc Vũ, biểu tình trên mặt cũng nặng nề hạ thấp xuống, lạnh lẽo nhìn Quân Lạc Vũ.

Chương 347

Bất Tử

- Tần Vũ, ngươi thế nào rồi?

Quân Lạc Vũ hốn nhiên nhìn thấy sắc mặt Tần Vũ đã tái nhợt.

- Không có gì.

Tần Vũ lắc lắc đầu, trong lòng thì lại rất kinh hãi:

- "Xem ra hắc động trong đan điền ta vẫn còn chưa đủ ổn định, đặc biệt là năng lượng đến từ công kích, muốn lập tức thôn phệ luyện hoá vẫn còn chút khó khăn."

Hắc động thông đạo trong đan điền Tần Vũ vừa rồi liên tục chấn động khá lâu, kim sắc quang hoàn kia cũng rung động một trận, cuối cùng Tần Vũ vẫn kiên trì trụ được.

- Hơi quá tự tin rồi, cái tên trước mắt tối thiểu là lục cấp ma đế, cho dù xuyên qua thần khí chiến y, lực công kích của hắn chỉ còn lại được một thành, nhưng mà vẫn bằng một kích toàn lực của nhị cấp Ma đế.

Tần Vũ sau một lúc sợ hãi, hắc động trong đan điền có thể hấp thu năng lượng công kích, chỉ là nếu như năng lượng công kích quá cường mãnh, vẫn có khả năng khiến hắc động sụp đổ.

- Quân Lạc Vũ, không tưởng là tại đây bất ngờ lại gặp ngươi.

Khuôn mặt Ma đế Huyết Y càng thêm nhợt nhạt, mục quang nhìn chằm chằm Quân Lạc Vũ có ẩn hàm sự băng lãnh, hai người

các ngươi hôm nay phải chết chứ không sai.

- Huyết Y!

Quân Lạc Vũ hàm răng nghiến chặt, con mắt gần như muốn rách toạc ra.

- Oanh!

Kèm theo một tiếng sấm, một đạo thiểm điện từ trền bầu trời đầy mây đen giáng xuống, nhưng những người có mặt căn bản không để ý đến thiểm điện, liền đó mưa lớn như trút nước xuống.

Sấm nổ long trời, mưa gió không ngừng.

- Huyết Y, là ngươi, là ngươi giết A Kiều, là ngươi giết. Từ cái ngày A Kiều chết, ta đã đối thiên phát thệ, cuộc đời này mục tiêu duy nhất chính là phải giết ngươi, phải giết chết ngươi, khiến cho tên Huyết Ma Đế kia hối hận.

Quân Lạc Vũ toàn thân run rẩy.

- Quân Lạc Vũ, ngươi nghe rõ cho ta, A Kiều là nữ nhân của ta. - Ma đế "Huyết Y" lạnh lùng nói, - Khi đã là nữ nhân của ta. Ta tuyệt đối không cho phép nàng thích kẻ khác, nữ nhân của ta thà ta tự mình giết chết, cũng không giao cho người khác.

Ma đế Huyết Y lạnh lẽo nhìn Quân Lạc Vũ,

- Quân Lạc Vũ, A Kiều trước khi chết đã yêu cầu ta tha ngươi một lần. Lần đó ta đã đáp ứng. Nhưng mà lần này ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi phải chết.

Nói rồi Ma đế Huyết Y lại nhìn qua Tần Vũ.

- Quân Lạc Vũ vừa rồi gọi ngươi Tần Vũ?

Biểu tình trên mặt Ma đế Huyết Y rất tà dị,

- Sư tôn ngươi đối với ngươi rất tốt, không chỉ cho ngươi thần khí, còn cho ngươi thần khí chiến y, đồng thời ban cho ngươi động phủ. Nhưng mà Tần Vũ ngươi hôm nay cũng phải chết, cho dù ngươi có thần khí chiến y.

Ma đế "Huyết Y" toàn thân dần dần tán phát ra huyết hồng sắc quang mang.

- Hô!

Một nhân ảnh từ trong thân thể Ma đế Huyết Y ảo hoá ra.

Phân thân thuật!

Tần Vũ trơ mắt nhìn Ma đế "Huyết Y" từ một người biến thành hai người, Ma đế Huyết Y hướng hai người Tần Vũ lại cười lần nữa, hai người bất ngờ biến thành bốn người.

Bốn người theo bốn phương vị bao vây hai người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ lại.

Bốn người dung mạo giống hệt nhau, duy nhất bất đồng chỉ là vũ khí trên người.

- Phân thân thuật?

Tần Vũ sắc mặt hơi biến đổi, hắn có nghe nói qua loại bí thuật này nhưng không có tu luyện qua, nhưng theo như hắn nghe nói, loại bí thuật này có vẻ thuộc về loại bí thuật kém cỏi.

Quân Lạc Vũ truyền âm vang lên trong đầu Tần Vũ:

- Tần Vũ, trong người này, chỉ có một là bổn tôn, bổn tôn công lực mạnh nhất, phân thân thực lực khó nói. Dưới tình huống bình thường

chỉ có một phần thực lực của bổn tôn, nhưng mà…

Quân Lạc Vũ hiển nhiên cảm thấy phân thân của Huyết Y thực lực rất mạnh.

Tiên thức mẫn cảm của Tần cũng cảm ứng được trong bốn "Huyết Y", ba phân thân thực lực hơi kém một chút, cũng có thực lực của ngũ cấp ma đế, đâu chỉ là một phần của bổn tôn?

- Lạc Vũ, ta có Thanh Vũ tiên phủ, ngươi có thể nấp trong đó.

Tần Vũ truyền âm nói, Tần Vũ còn rất tự tin, bởi vì bản thân không chỉ có Thanh Vũ tiên phủ, còn có Khương Lan Giới tối an toàn.

Lan thúc luyện chế Khương Lan Giới, lực phòng ngự đương nhiên phải cao hơn nhiều so với Nghịch Ương tiên đế luyện chế Thanh Vũ tiên phủ.

- Không cần. - Quân Lạc Vũ trên mặt không chút biến hoá, - Huyết Y, cướp đi vợ của ta, là người giết chết vợ của ta, ta nằm mộng cũng phải giết hắn, trước mặt hắn, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh.

Tần Vũ nhẹ rùng mình.

Quân Lạc Vũ này và Huyết Y đều nói cái gì "A Kiều" là vợ của họ, rốt cục là vợ của ai đây?

Một bổn tôn, ba phân thân, bốn "Huyết Y" bao vây lấy hai người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ. Đối với hai người bọn họ, Huyết Y đều phải giết. Ái đồ duy nhất, người vợ duy nhất, đều vì hai người trước mắt mà chết.

- Quân Lạc Vũ, dụ dỗ vợ của ta, ta phán ngươi tử hình.

- Tần Vũ, giết ái đồ của ta, ta phán ngươi tử hình.

Hai câu này phân biệt từ hai phân thân nói ra, đồng dạng đều là tóc dài đỏ như máu tung bay, trên mặt bốn Ma đế Huyết Y đều có một

nụ cười lãnh khốc huyết tinh.

- Mặc dù ta rất không thích phụ thân của ta, nhưng mà lần này ta buộc phải dùng tuyệt chiêu của lão rồi!

Ma đế "Huyết Y" thanh âm trầm thấp, bốn "Huyết Y" gần như đồng thời hét lên,

- Huyết Hải Vô Nhai!

Huyết quang rực sáng!

- Xuy xuy…

Trong phương viên trăm dặm kiến trúc đều vô duyên vô cớ hoá thành bụi phấn, cả mặt đất đều sụt xuống một tầng.

Không gian vặn loạn!

Còn Tần Vũ, Quân Lạc Vũ chính ở trong không gian vặn loạn.

Huyết hồng sắc quang mang trở thành màu sắc duy nhất trong khu vực có chu vi hàng trăm thước, năng lượng Huyết Ma ma đạo mênh mông bao phủ lấy hai người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ.

- Oanh!

Trong huyết hồng sắc khu vực hoàn toàn nổ tung, một cỗ năng lượng khủng khiếp trong không gian vặn loạn không ngừng bùng nổ chấn động, còn Ma đế "Huyết Y" thì dựa vào phân thân tổ hợp thành đại trận, đem năng lượng vụ nổ hoàn toàn giới hạn trong không gian vặn loạn.

Năng lượng vụ nổ trong không gian vặn loạn không ngừng chiết xạ.

- Huyết Hải Vô Nhai, không chỉ là quần thể công kích, hơn nữa cũng là đơn thể công kích mạnh nhất.

Chỉ một lát sau, bốn "Huyết Y" hợp thành một thể, trên mặt Huyết Y có sự tự tin,

- Không gian vặn loạn biến lớn thì là quần thể công kích, không gian vặn loạn biến nhỏ thì là đơn thể công kích. Cho dù ta, cũng không ngạnh chống lại được.

… …

Không gian vặn loạn khôi phục lại bình thường.

- Không chết?

Huyết Y khó tinh nhìn ba người ở trung ương.

Đúng vậy, là ba người.

Hai Tần Vũ, còn có Quân Lạc Vũ, hai Tần Vũ một trước một sau đem Quân Lạc Vũ bảo vệ cẩn thận.

- Làm sao có thể, ngươi không phải chỉ là một tên đệ tử ỷ vào việc có bảo vật, ngay đế cấp cũng chưa đạt đến. Làm sao có thể còn sống chứ?

Huyết Y khó tin nói, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt.

Huyết Y căn bản xem thường Tần Vũ.

Một kẻ thực lực không ra đâu, chỉ là dựa vào bảo vật nhiều, hắn làm sao xem trọng được? Chỉ là hoàn cảnh hiện tại này?

- Ngươi cho dù có thần khí chiến y, dưới "Huyết Hải Vô Nhai". Vụ nổ khủng khiếp đó xuyên qua thần khí chiến y của ngươi, cũng đủ để giết chết ngươi. Vừa rồi hai người, sao lại có ba người rồi?

Huyết Y cảm thấy thế giới bị đảo lộn.

- Ngươi có phân thân, lẽ nào ta không có?

Một Tần Vũ trong trong đó lãnh khốc cười.

- Lạc Vũ ngươi nghỉ đi. Ta đến đối phó với hắn.

Tần Vũ còn lại nói với Quân Lạc Vũ.

Hai Tần Vũ hoá thành hai đạo thiểm điện lao tới Ma đế "Huyết Y".

Thiểm điện!

Tàn ảnh!

Cách chiến đấu của Tần Vũ không phải là dựa vào lực công kích cường mãnh thế nào, mà là dựa vào tốc độ và sự sắc bén của vũ khí.

- Trò trẻ con.

Ma đế Huyết Y cũng là một biến hai, một là bổn tôn, một là phân thân.

Chỉ thấy hai "Huyết Y" và hai "Tần Vũ" bắt đầu điên cuồng chém giết, hai cặp thân ảnh từ mặt đất giết đến không trung. Từ không trung giết đến các kiến trúc cao lâu ở xa.

Nơi hai người qua, kiến trúc không ngừng sụp đổ nổ tung.

Hai cặp tách rời ra.

Hai Ma đế Huyết Y khó tin nhìn hai Tần Vũ.

- Làm sao có thể, phân thân ngươi cũng có thần khí chiến y?

Ma đế "Huyết Y" lần nữa bị đả kích,

- Bổn tôn ngươi phòng ngự mạnh như vậy cũng được đi. Nhưng phân thân ngươi làm thế nào?

Hai Tần Vũ đều lạnh lùng cười.

- Ta thần khí chiến y nhiều, ngươi không phục sao?

Một Tần Vũ trong đó nói.

Phân thân?

Tần Vũ ngay phân thân thuật cũng không nắm được, phân thân kia, hắn bất quá là đem "Kiếm tiên khôi lỗi" mạo dạng biến hoá thành Tần Vũ mà thôi. Luận thân thể kiên ngạnh, cho dù mang thần khí chiến y, Tần Vũ bản thân cũng không bằng Kiếm tiên khôi lỗi.

Ngay đơn thể công kích cực mạnh "Thanh Huyết kiếm tiên" Tri Bạch. Một kích mạnh nhất cũng chỉ là lưu lại trên thân Kiếm tiên khôi lỗi một miệng vết thương. Ma đế Huyết Y muốn phá huỷ thân thể Kiếm tiên khôi lỗi, làm sao có thể?

- Hai bộ thần khí chiến y?

Ma đế Huyết Y ngạc nhiên.

Liền đó Ma đế "Huyết Y" hiểm độc cười nói:

- Không ngờ được, tiên ma yêu giới còn có nhân vật ghê gớm như vậy, có hai bộ thần khí chiến y, nhưng mà bất kể sư tôn ngươi là ai, ngươi cũng phải chết.

Sôi trào.

Máu trong cơ thể Ma đế Huyết Y sôi trào lên.

Hai Ma đế "Huyết Y" như hai đạo hồng quang lao tới trước mặt hai Tần Vũ. Tốc độ cực nhanh ngay cả Tần Vũ gần như phản ứng không kịp.

- Bồng!

Thanh huyết hồng sắc chiến đao kia hiểm ác chém lên thân thể Tần Vũ. một cỗ khí kình khủng bố xuyên qua thần khí chiến y, khi chỉ

còn lại một thành xuyên nhập vào thể nội Tần Vũ, bắt đầu khiến cơ nhục trong thể nội Tần Vũ không ngừng bị tê liệt xuyên thấu.

- Muốn giết ta, còn kém xa vậy?

Tần Vũ liều mạng khống chế sinh mệnh nguyên lực, cực nhanh tu sửa thương thế cơ nhục. Nơi khí kình vừa mới xuyên thấu liền bị Tần Vũ tu sửa lại.

Đồng thời hắc động chi lực trong thể nội cũng không ngừng tiêu trừ ma khí kình kia, cuối cùng chỉ còn lại một tia. Tần Vũ dễ dàng dùng "hắc động" trực tiếp thôn phệ luyện hoá. Như vậy sau khi thông qua "thần khí chiến y, cơ nhục thể nội, hắc động chi lực" ba cửa, điểm khí kình còn lại đó đối với hắc động mà nói không có chút khó khăn nào.

Dùng sinh mệnh nguyên lực không ngừng tu sửa.

Tần Vũ chính là bất tử chi thân!

… …

- Lạc Vũ ca ca, huynh làm sao vậy?

Khương Nghiên xuất hiện bên cạnh Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ đang nhìn Tần Vũ và Huyết Y chiến đấu.

- Ta không sao, chỉ là Tần Vũ vẫn còn cùng Ma đế Huyết Y chém giết.

Quân Lạc lắc đầu nói, trên mặt có sự lo lắng,

- Ta bản thân thực lực quá kém, nếu như mạnh hơn đã có thể giúp đỡ rồi.

Khương Nghiên giật mình nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Ma đế Huyết Y, huynh nói đó là Ma đế Huyết Y? Tần Vũ làm sao có thể cùng Ma đế Huyết Y chiến đấu thành cục diện như vậy? Không thể nào à.

Khương Nghiên mở to miệng.

- Ta cũng không biết, Tần Vũ hắn bí mật rất nhiều, vừa rồi nếu như không phải Tần Vũ sử dụng phân thân, một trước một sau bảo vệ ta, e là ta đã chết rồi. - Quân Lạc Vũ lắc đầu than, - Ta vừa rồi khi tiếp cận tử vong, hốt nhiên minh bạch một đạo lý, nhìn thấy kẻ thù đỏ mắt điên cuồng cũng không giải quyết được vấn đề, ta nên tu luyện, tu luyện, chờ khi thực lực vượt qua hắn quay lại báo thù cũng không muộn.

- Cái đồ đầu gỗ nhà huynh, cuối cùng đã minh bạch rồi.

Khương Nghiên thở nhẹ một hơi.

Đúng lúc này ---

- Bồng!

Một Tần Vũ trong đó bị hung hãn ném xuống mặt đất, bị ném chui vào lòng đất, mặt đất con đường này tầng tầng vỡ vụn.

- Tần Vũ.

Quân Lạc sắc mặt đại biến, hắn trừng mắt nhìn một Tần Vũ khác bất ngờ bị một đao chém nát đầu, thân thể cũng bị chém văng ngập vào mặt đất.

Hai Tần Vũ liên tiếp bị ném xuống mặt đất, trong đó một người còn bị chém nát đầu.

… …

- Ta xem ngươi còn không chết?

Ma đế Huyết Y thở hổn hển.

- Huyết Y. - Quân Lạc Vũ ánh mắt đỏ rực, ngươi giết Tần Vũ rồi sao?

Ma đế Huyết Y nhìn Quân Lạc Vũ, điên cuồng bật cười lên:

- Ha ha, là ta giết đấy, phải, chính là ta giết! Cái tên này cũng thật là khó giết à, ta nghĩ làm sao cũng không minh bạch, không phải là chỉ mang một bộ thần khí chiến y thôi sao? Sao lại khó giết như vậy. Bất quá… hắn cuối cùng vẫn chết.

Ma đế Huyết Y trận chiến này đánh đến mệt chết đi.

Tần Vũ và phân thân tựa như làm gì cũng đánh không chết, thần khí chiến y thì có thể bảo vệ người, nhưng dựa vào chấn kình, vẫn còn được một phần lực công kích truyền vào thể nội.

Một phần mười lực lượng công nhập thể nội, theo Ma đế Huyết Y thấy, trừ phi Tần Vũ là tứ cấp, ngũ cấp tiên đế cao thủ, khả năng là chống được. Nhưng mà nhìn vào khí tức Tần Vũ tán phát ra, đúng ra không đến đế cấp.

Hắn làm sao cũng không minh bạch, từng đạo khí kình tiến nhập thể nội Tần Vũ, vì sao đều vô dụng?

Ma đế Huyết Y trong lòng thầm thở nhẹ một cái.

Tần Vũ bất tử này, cuối cùng vẫn chết rồi.

- Một kẻ ỷ vào sư môn trưởng bối của mình, có được bảo vật nhiều hơn nữa, bản thân thực lực không ra gì vẫn chỉ là một phế vật vô dụng.

Ma đế Huyết Y lạnh lùng nói,

- Còn ngươi Quân Lạc Vũ, cũng tiếp theo Tần Vũ chết đi.

- Phanh! Phanh!

Thanh âm trong trẻo vang lên, hai nhân ảnh từ dưới đất bắn vọt lên, sau đó như thiểm điện đáp xuống mặt đất. Chính là hai Tần Vũ, liền đó một Tần Vũ dung nhập vào thân thể Tần Vũ kia.

- Ngươi quả thực giết được ta sao?

Tần Vũ cười nói với Ma đế "Huyết Y".

- Làm sao có thể? - Ma đế Huyết Y mở to mắt, - Ta rõ ràng đã đập vỡ đầu ngươi, thậm chí cảm ứng được linh hồn ngươi bỏ chạy vào trong đan điền, nhưng năng lượng của ta đáng lẽ đã công kích đến linh hồn ngươi, ngươi làm sao còn không chết?

Thần khí chiến y mang trên thân, từng đạo khí kình vờn quanh cả thân thể, trong đó phần đầu phòng ngự là thấp nhất.

Ma đế "Huyết Y" chém nát đầu Tần Vũ, linh hồn Tần Vũ trước đó một khắc liền trốn vào đan điền, năng lượng Huyết Y điên cuồng quán nhập vào thể nội Tần Vũ, muốn phá huỷ linh hồn Tần Vũ, dù gì linh hồn phòng ngự rất thấp.

Nhưng…

Tần Vũ vẫn không sao cả.

- Ngươi giết không được ta đâu.

Tần Vũ mỉm cười, thân thể lại lần nữa một biến hai, hai Tần Vũ lại xuất hiện trước mặt Ma đế "Huyết Y". Vừa rồi Kiếm tiên khôi lỗi sở dĩ bị đánh vào lòng đất, là bởi vì năng lượng chín khối cực phẩm nguyên linh thạch đã tiêu hao sạch.

Tại đáy lòng Tần Vũ cũng thở dài một hơi:

- Cho dù có thần khí chiến y, sinh mệnh nguyên lực không ngừng tu sửa. Ta cũng chỉ miễn cưỡng có thể đề kháng sự công kích của lục

cấp ma đế, nếu như mạnh hơn, hắc động của ta phải chịu lực công kích lớn như vậy e là sẽ sụp đổ mất.

Trận chiến hôm nay, hắn cuối cùng cũng biết được trình độ của mình.

- Vừa rồi chiến đấu còn chưa tận hứng, chúng ta tiếp tục.

Tần Vũ nhìn chằm chằm Ma đế Huyết Y.

Ma đế Huyết Y đồng tử co rút.

Một kẻ ngay đế cấp cũng chưa đạt đến, hắn làm sao lại giết không chết, trong lòng làm sao mà không nghi hoặc khiếp sợ.

- Thần khí chiến y, ngay phân thân cũng có. Hai bộ thần khí chiến y, sư tôn hắn là ai? Tiên ma yêu giới có dạng người này sao?

- Cho dù có thần khí chiến y, một thành lực công kích của ta không ngừng truyền vào thể nội hắn, ngay tam cấp ma đế e là cũng chịu không nổi, thân thể hắn làm sao lại chịu nổi?

Ma đế Huyết Y trong lòng tràn đầy nghi hoặc, đối diện với sự khiêu chiến lại của Tần Vũ, cảm nhận duy nhất của hắn chính là… đau đầu.

Chương 348

Tiếp Liên Đăng Tràng

---

*"Oanh"*Tiếng sấm vang rền, mưa không ngừng từ trên thiên không đổ xuống, nhưng khi những hạt mưa gần sát Tần Vũ, ma đế *"Huyết Y"*, Quân Lạc Vũ thì tự nhiên thối lui, dường như ngay cả mưa cũng e ngại bọn họ.

Đối mặt với sự khiêu chiến lần nữa của Tần Vũ, nét mặt ma đế *" Huyết Y"* có chút kỳ lạ

- Tần Vũ, ngươi khiêu chiến ta?

Ma đế *"Huyết Y"* không quá ngạc nhiên, ngược lại có vẻ như khiêu khích, nhìn Tần Vũ cười.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn ma đế *"Huyết Y"*.

- Ma đế Huyết Y sao lại thế này?

Tần Vũ trong lòng có chút nghi hoặc, theo hắn dự tính, ma đế *"Huyết Y"* lẽ ra phải cảm thấy đau đầu mới phải.

Mái tóc đỏ như máu, ma đế Huyết Y đột nhiên lạnh lùng cười to, sau đó nhìn chòng chọc Tần Vũ nói:

- Ta từng nghe phụ thân nói qua, không nên đi đối phó với một tiểu cô nương, tiểu cô nương này trong tay giữ hai món thần khí khó cầu. Cô ta thực lực mặc dù chỉ là nhất cấp tiên đế nhưng ngay như cả ta, cũng không có cách nào đánh thương được chút nào.

Quân Lạc Vũ, Tần Vũ, không khỏi nhìn về phía bên Khương

Nghiên.

Ma đế *"Huyết Y"* rõ ràng là nói Khương Nghiên.

Ma đế *"Huyết Y"* tiếp tục nói:

- Trong mắt người khác, có thể cho rằng sư tôn Khương Nghiên hùng mạnh, chỉ bằng việc cấp hai kiện thần khí, có thể khiến cho một người nhất cấp tiến đế, ngay cả lục cấp, thất cấp tiên đế đều không thể làm tổn thương. Khiến cho nhiều người hâm mộ tiểu cô nương này. Tuy thế!

Ma đế *"Huyết Y"* nhếch mép tỏ vẻ coi thường:

--- Trong mắt ta, này tiểu cô nương, chỉ là một người có bảo vật. Còn chẳng qua là một kẻ phế vật gặp may mà thôi.

- Cô ta có hai món thần khí, phòng ngự khẳng năng rất mạnh, đứng ở trước mặt ta cũng không làm tổn thương cô ta một chút. Nhưng sức công kích của cô ta thì sao? Nhất cấp tiên đế, thậm chí có thần khí. Công kích có mạnh mấy cũng chẳng đáng gì. Loại này đối với ta không một chút uy hiếp. Ta chẳng coi ra gì.

Ma đế Huyết Y nhìn về phía Tần Vũ:

- Như hiện tại, ta rất xem thường loại người này, trong đó, ngoài tiểu cô nương may mắn kia, còn có ngươi Tần Vũ!

Tần Vũ hơi giật mình.

- Ngươi mặc áo giáp thần khí, thậm chí với cả phân thân cũng có áo giáp thần khí, vũ khí tấn công cũng là thần khí. Còn nữa…Lực tấn công của ta vào trong cơ thể ngươi không ngờ lại không giết chết ngươi. Có lẽ bên trong cơ thể ngươi cũng có bảo vật nào đó bảo hộ

nguyên anh.

Ma đế Huyết Y ánh mắt ẩn chứa xem thường nhìn Tần Vũ,

- Cùng ngươi chiến đấu một lúc lâu như thế, ta cũng hoàn toàn hiểu được. Ngươi cùng với tiểu cô nương may mắn kia cùng một dạng, phòng ngự thì được. Nhưng về công kích lực rất yếu. Thậm chí dù có thần khí. Ngươi cũng không đả thương được ta.

- Ta … hoàn toàn có thể không xem sự tồn tại của ngươi trong mắt.

Ma đế Huyết Y từ từ dịch chuyển, ánh mắt băng lãnh (lạnh như băng) nhìn Tần Vũ,

- Đừng có không phục thế, như quả không phục, ngươi có thể đến tấn công ta, ta đứng tại đây không phản kháng, ngươi giết được ta, ta chết không oán.

Tần Vũ trầm mặc .

- Ta có thể giết chết hắn sao?

Tần Vũ trong lòng tự hỏi. Bản thân có thần khí chiến y bảo hộ, cùng dạng có sinh mệnh nguyên lực. Thể nội hắc động phòng ngự càng cực mạnh, không phải nguyên anh yếu ớt. Chính vì vậy khi ma đế Huyết Y tấn công không thể giết chết hắn.

Nhưng lực công kích thì sao?

Thậm chí có thần kiếm *"Phá Thiên"*. Nhưng so về thực lực bản thân thêm thần khí *"Phá Thiên"*, ma đế Huyết Y mặc dù chỉ có một kiện cực phẩm ma khí chiến y. Nhưng lục cấp ma đế công lực dung nhập chiến y, chắc chắn có thể gia tăng phòng ngự của bản thân.

Thậm chí đối phương triển khai *"Vực"*, bản thân mình căn bản không có cách nào áp sát thân thể đối phương.

- Không nói được gì sao?

Ma đế Huyết Y cười nhẹ, ánh mắt nhìn về hướng Quân Lạc Vũ.

- Quân Lạc Vũ, hảo huynh đệ Tần Vũ của ngươi thực lực quá yếu, ngay cả có nhiều bảo vật, căn bản cũng không khả năng tổn thương ta chút nào. Ta muốn giết ngươi, hắn căn bản không thể ngăn trở ta, ngươi.. chuẩn bị chết đi.

Ma đế Huyết Y tay cầm chuôi thần khí chiến đao.

Đột nhiên.

- Hồng mao quỷ!

Một tiếng hét vang lên.

- Hồng mao quỷ, không có nghe thấy à, bản cô nương ta gọi ngươi đó, chính là gọi ngươi đấy, đừng nhìn đông ngó tây, nói chính ngươi đấy, đang cầm dao chặt củi đấy.

Liên tiếp tiếng hét khiến cho ma đế *"Huyết Y"* tỉnh ngộ, thì ra cô nương đó hò hét hắn.

Ma đế Huyết Y ánh mắt lạnh lùng nhìn Khương Nghiên.

- Hồng mao quỷ? Dao chặt củi?

Ma đế Huyết Y trên người tán phát sát ý.

Khương Nghiên tức tối nhìn ma đế Huyết Y:

- Hồng mao quỷ nhà ngươi, ngươi vừa rồi nói cái gì, nói Tần Vũ có bảo vật cũng là đồ bỏ? Nói hắn cùng một dạng với con bé may mắn?

- Phải.

Ma đế Huyết Y gật đầu.

- Hắn chỉ là phế vật, nữ hài đó đồng dạng phế vật, bản thân thực lực yếu kém, dựa vào sư môn trưởng bối sủng ái cấp cho bảo vật mới có thể giữ được cái mệnh nhỏ, loại người đó ta không xem ra gì.

- Ngươi lặp lại lần nữa coi.

Khương Nghiên trong mắt phảng phật có lửa giận thiêu đốt.

- Tiểu cô nương, ngươi cũng muốn chết?

Ma đế Huyết Y cảm thấy kỳ lạ.

Khương Nghiên nghiến răng, gằn từng chữ:

- Ta chính là cái tiểu cô nương may mắn mà ngươi nói đến!

- Ngươi…

Ma đế Huyết Y rùng mình.

- Phải, ngươi không phải nói ta rất yếu sao? Nói ta chính là có bảo vật cũng chỉ là phế vật sao? Cái tên hỗn láo nhà ngươi.

Khương Nghiên thân hình đột nhiên biến đổi, một biến hai, hai biến bốn, bốn biến tám. Một Khương Nghiên trong nháy mắt biến thành tám Khương Nghiên

Tám Khương Nghiên bắt đầu bao vây ma đế Huyết Y.

- Không đúng.

Ma đế Huyết Y sắc mặt biến đổi,

- Bản thể của ngươi đâu? Tám phân thân thế nào mà thực lực giống nhau?

- Ngươi có bản lĩnh thì tìm đi.

Khương Nghiên tức giận nói, lập tức chỉ thấy một vũ khí tựa như dải thắt lưng màu hồng từ trên tay tám Khương Nghiên xuất ra. Trong nháy mắt xung quanh tám Khương Nghiên tràn ngập một màu ti đái (thắt lưng) vũ khí hồng sắc.

Tần Vũ thu hồi Kiếm Tiên khôi lỗi, đi đến bên cạnh Quân Lạc Vũ.

- Lạc Vũ, Nghiên Nhi sử dụng bí pháp gì thế? Làm sao thi triển phân thân thuật, tám phân thân thực lực đều là nhất cấp tiến đế? Đâu mới chính thực là bản thể?

Tần Vũ trong lòng rất nghi hoặc, Khương Nghiên thi triển phân thân thuật, thực quá khủng bố.

Một hoá tám, tám *"Khương Nghiên"* như thể đều giữ nguyên thực lực của bản thân, ai có thể biết được một bản thể trong tám người đó?

Quân Lạc Vũ cười nói:

- Tần Vũ, thần khí "Chuyển Không" bên trong có tám phương vị, một lần đó ta mượn thần khí của Nghiên Nhi, căn bản không cách nào

thi triển hết sự lợi hại của thần khí "Chuyển Không". Nghiên Nhi giờ đang dùng chính là thần khí "Chuyển Không". Một biến ảo ra tám phân thân, còn như vũ khí kia, đó là thần khí "Ảo Ảnh Thiên La".

Tần Vũ hiểu ra.

- Nghiên nhi rất ít khi nổi nóng, nhưng một khi đã tức lên thì rất khủng khiếp. Ma đế Huyết Y đó dù không chết, cũng nếm chịu trừng phạt một phen rồi.

Quân Lạc Vũ tự tin nói. Nhìn biểu tình hiển nhiên là không có chút lo lắng Khương Nghiên thua bại.

Tần Vũ cũng có chút yên tâm, cẩn thận nhìn chiến đấu trước mắt.

Chỉ thấy tám *"Khương Nghiên"* không ngừng biến ảo phương vị, cứ như thuấn di bình thường.

Đồng thời *"Ảo Ảnh Thiên La"* tràn ngập khắp thiên địa bắt đầu tấn công, dù cho ma đế *"Huyết Y"* lợi hại như thế nào cũng không thể phá vỡ thế công kích của *"Ảo Ảnh Thiên La"*. Đường đường là ma đế *"Huyết Y"* vẫn bị Khương Nghiên làm cho khốn đốn trong khu vực đó.

- Ngươi xem thường ta, ngươi không phải đã nói ta là phế vật sao? Nói ta chỉ là may mắn, tiểu nha đầu may mắn có bảo vật?

Khương Nghiên vừa công kích vừa tức giận mắng.

Ma đế *"Huyết Y"* giờ khắc này rất khốn khổ.

Dựa vào thần khí chiến y cùng với thực lực kinh người, hắn cũng chẳng bị thương gì. Nhưng Ảo Ảnh Thiên La bao gồm phòng ngự lẫn cả công kích, trong công kích còn có các loại ảo thuật. Một chiêu tấn công, vô số ảo ảnh liên tiếp không ngừng xuất hiện.

Hơn nữa ma đế *"Huyết Y"* bất kể liều mạng như thế nào, cũng không thể phá được sự tấn công của *" Ảo Ảnh Thiên La"*.

Vô số ảo ảnh, dù cho công kích thế nào cũng không thể phá được Ảo Ảnh Thiên La.

Ma đế Huyết Y vẫn bị vây kín.

- Hô, đánh mệt quá.

Khương Nghiên thân hình vừa động, tám người hợp nhất, Khương Nghiên nháy mắt đến bên cạnh Tần Vũ, Quân Lạc Vũ. Nhăn mũi, ngửa đầu nhìn hai người đắc ý nói:

- Tần Vũ đại ca, Lạc Vũ ca ca. Hai người xem ta thực lực thế nào, có lợi hại không?

- Lợi hại, lợi hại.

Tần Vũ cười nói

Hắn đương nhiên nhìn ra được, Khương Nghiên với hai kiện thần khí phối hợp. Không chỉ có thể thần tốc đào mệnh, cũng có thể hình thành đại trận công kích. Ngay cả có thần khí chiến y mà ma đế Huyết Y còn khốn khổ như thế, hai kiện thần khí lợi hại ra sao có thể tưởng tượng được.

Nếu đem ra so sánh, phong ngự của bản thân còn không bằng.

- Hồng mao quỷ, đã phục chưa?

Khương Nghiên trừng mắt nhìn ma đế Huyết Y nói.

Ma đế Huyết Y vừa trong sự công kích của vô số ảo ảnh thoát ra, đối mặt với Khương Nghiên, ma đế *"Huyết Y"* cũng hơi chấp

nhận, hừ lạnh một tiếng nói:

- Thần khí đó có thể sinh ra vô số ảo ảnh, quả là tuyệt diệu.

- Ý ngươi là thực lực của ta không tốt, vậy đánh thêm trận nữa nào.

Khương Nghiên muốn động thủ.

Ma đế Huyết Y không khỏi cảm thấy đau đầu.

Đối mắt với Tần Vũ hắn còn có thể chiếm thượng phong, thậm chí có thể dằn mặt Tần Vũ một trận. Nhưng đối mặt với Khương Nghiên, ma đế Huyết Y căn bản đến trả đòn cũng không có cơ hội.

- Ngươi thực lực cũng không tệ, ít nhất phân thân thuật theo ta thấy ngươi là người mạnh nhất. Phân thân thuật có thê tu luyện đến phân thân cùng bản thể lợi hại như nhau. Toàn tiên ma yêu giới kể ra tìm không ra vài người, bội phục, bội phục.

Ma Đế Huyết Y miễn cưỡng nói bội phục, chịu cúi người một phen.

Tần Vũ trong lòng cười thầm.

Phân thân thuật?

Đây chẳng qua là một công năng phụ của thần khí *" Chuyển Không"*.

- Vậy còn tạm được.

Khương Nghiên cảm thấy vừa ý.

Ma đế Huyết Y trong tâm hoàn toàn minh bạch tình hình vừa rồi.

- Tiểu cô nương may mắn này thực lực rõ ràng không bằng ta, nhưng hắn có thần khí cùng với phân thân chi thuật đủ để khốn trụ ta, có hắn ở đây, ta muốn giết Tần Vũ cùng Quân Lạc Vũ thật rất khó.

Ma đế Huyết Y trong lòng suy tính.

- Tần Vũ giết ái đồ ta, Quân Lạc Vũ dụ dỗ thê tử ta, hai người đó nhất định phải giết! xem tình huống này, chỉ có thể đánh lén.

Cuối cùng ma đế Huyết Y chính là đưa ra quyết định như vậy.

xxx

Tần Vũ không lúc nào không chú ý ma đế Huyết Y.

- Hắn cùng với Quách Nô tính tình sai biệt không nhiều, tuyệt đối không buông tha, nói không chừng ma đế Huyết Y có thể không quản thân phận trực tiếp tiến hành đánh lén, ta không sợ hắn đánh lén, nhưng Lạc Vũ không có thần khí chiến y phòng ngự.

Lúc này Khương Nghiên còn ở cùng Quân Lạc Vũ, Tần Vũ tự khen.

Lần đầu tiên có thế đàn áp uy phong của ma đế Huyết Y, trong lòng Khương Nghiên rất tự hào.

Rồi đột nhiên.

"Oanh!" chỉ nghe thấy một trận âm thanh vang động, lập tức hai đạo thân ảnh phân biệt theo hai hướng va chạm nhau, sự va chạm làm phá đổ vài bức tường. Hai thân ảnh này chính là Tần Vũ và Ma đế *"Huyết Y"*.

Ma đế Huyết Y sắc mặt rất khó coi.

- Huyết Y, ngươi muốn đánh lén, ta sớm đã chú ý ngươi rồi.

Tần Vũ xoa xoa vai, vừa rồi bả vai hắn đã tiếp thụ một kích của ma đế Huyết Y. Dưới thần khí chiến y phòng ngự Tần Vũ chỉ chịu một ít thương thế, sinh mệnh nguyên lực nhanh chóng hồi phục.

- Ma đế Huyết Y, ngươi dù sao cũng là lục cấp ma đế. Đối với bọn ta tiến hành đánh lén, xem ra thật là vẻ vang a.

Quân Lạc Vũ tức giận nói, hắn căn bản không ngờ kiêu ngạo như ma đế Huyết Y, lại có thể đánh lén như thế.

Khương Nghiên sắt mặt cũng lập tức biến đổi.

- Quân Lạc Vũ, Tần Vũ, lần nay coi như bọn ngươi may mắn, có tiểu cô nương may mắn ở cạnh bọn ngươi, lũ phế vật bọn ngươi cũng chỉ có thể trốn sau lưng đàn bà thôi.

Ma đế Huyết Y cười lạnh, nói xong liền hoá thành một tia sáng theo phương đông bay đi.

Nhưng đạo quang mang này tốc độ quay lại còn nhanh hơn.

" Oanh ong ong!" ma đế Huyết Y thân thể chui nhập vào đất, mặt đất bị xé rách hoàn toàn

Ma đế *" Huyết Y"* thân thể trong nháy mắt từ dưới đất thoát ra.

- Huyết Y, ngươi đường đường lục cấp ma đế lại đi vũ nhục hai kẻ vãn bối, không phải có chút quá đáng sao? Ngươi không phải cho rằng chính mình thực lực rất mạnh sao, ta Vô Danh tiện đây muốn cùng ngươi so tài.

Thanh âm từ trên bầu trời Đông Tinh thành vang vọng lại.

Kim quang từ xa xạ tới, đến bên cạnh Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên.

Chính là Long tộc đệ nhị cao thủ: Ngao Vô Danh.

- Ngao Vô Danh.

Ma đế Huyết Y nheo nheo mắt, sắt mặt càng thêm tái nhợt, chỉ là ánh mắt ngược lại càng thêm lạnh lẽo.

- Phải, là ta.

Ngao Vô Danh đứng thẳng, tóc dài màu vàng phất phơ theo gió. Khí thế của hai người chỉ nhìn qua là biết ngay cao thấp rồi.

Ngao Vô Danh là ai? Ngay cả thất cấp ma đế *"Huyết Y Lãnh"* cùng thất cấp tiên đế, hai người liên thủ cũng chưa phải đối thủ. Lục cấp ma đế *"Huyết Y"* này so *"Huyết Y Lãnh"* còn khoảng cách rất lớn. Ở trước mặt Ngao Vô Danh không có một chút năng lực phản kháng gì.

- Huyết Y, Long tộc có hai đại cao thủ ngươi phải chú ý, Long Hoàng thì không phải nói, ngay cả bản thân cha cũng tự nhận không bằng. Ngoài ra Long tộc hoàng tử "Ngao Vô Danh", hắn tuy chỉ là thất cấp yêu đế, nhưng bản thân là Ngũ Trảo Kim Long, thực lực chân chính không dưới phụ thân, chỉ riêng Ngao Vô Danh có thần thương Phá Kiên cực mạnh, trước mặt hắn ngươi có thể giữ được tính mạng còn khó nói.

Lời phụ thân hiện lên trong não, ma đế *"Huyết Y"* tay phải nắm chặt chiến đao, nắm đến phát bạch cả ra.

- Vô Danh, lâu ngày không gặp, ngươi nguyện ý chịu chỉ dạy con ta, chính là phúc khí của con ta.

Một giọng nói lãnh đạm trên không Đông Tinh thành vang lên, một đạo thân ảnh từ xa, chỉ hai cái chớp mắt đã tới gần.

Tóc dài màu đen, nhẹ nhàng buông thả, sắc mặt tuấn mĩ khó có thể phân biệt tuổi tác, ngoài ra còn một thân bạch y cao nhã, xem bộ dáng khí chất, người đến phảng phất tựa thanh cao *"Bạch Y Văn Sĩ"*.

- *Phụ thân.*

Ma đế Huyết Y nhìn người mới đến, chỉ là nói xong liền đứng sang một bên.

Người đến hiển nhiên là Huyết đế *"Tuyết Thiên Nhai"*.

người dịch chú thích:

(1)hồng mao quỷ? khảm sài đao?": quỷ lông đỏ,đao bửa củi

(2) bổn tôn: chỉ bản thân thực sự, phân biệt với phân thân (ảo ảnh) là cái bản thân biến ảo ra

Chương 349

Tôn Nữ

Tuyết Thiên Nhai. Ngao Vô Danh nhìn người đến, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười. Không ngờ *"Huyết Y"* ma đế đường đường lại là con của Huyết Ma đế. Ta nhớ là… Huyết Ma đế ngươi có một người con gái mà, có con trai lúc nào vậy?

Dung mạo của Tuyết Thiên Nhai giống như thanh niên nho nhã hai mươi mấy tuổi, bộ bạch y trắng sạch vô cùng, không có lấy một chút bụi.

- Con trai, con gái?

Tuyết Thiên Nhai nhìn *"Huyết Y"* ở bên cạnh một cái, Ma đế *"Huyết Y"* vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng như cũ, dù đối diện với phụ thân hắn vẫn lạnh lùng.

- Hắn là con trai ta, còn con gái… chỉ là nghĩa nữ.

Tuyết Thiên Nhai bình thản nói.

- Nghĩa nữ, nghĩa nữ, hừ!

Một tiếng hừ lạnh lùng từ bên cạnh Ngao Vô Danh truyền tới.

Tuyết Thiên Nhai nhìn về phía ấy, sắc mặt có chút biến đổi, nhưng mỉm cười như cũ:

- Lạc Vũ, ngươi cũng ở đây à.

Quân Lạc Vũ chỉ lạnh lùng hừ một tiếng không trả lời.

- Huyết Ma đế phải không?

Khương Nghiên đứng bên cạnh Quân Lạc Vũ trừng mắt nhìn Tuyết Thiên Nhai.

- Huyết Ma đế ngươi là một đại nhân vật, lúc trước con gái ngươi cùng Lạc Vũ ca ca của ta quan hệ rất tốt. Nhưng cuối cùng ngươi vì cái gì lại đem con gái ngươi gả cho con trai ngươi làm thê tử?

- Là nghĩa nữ.

Tuyết Thiên Nhai đính chính.

Khương Nghiên hừ rồi nói:

- Biết là nghĩa nữ của ngươi nhưng A Kiều tỷ tỷ cùng Lạc Vũ ca ca quen nhau trước, hai người cũng yêu thương nhau. Ngươi tại sao lại phá ngang bọn họ? Thậm chí cuối cùng còn để Huyết Y giết A Kiều tỷ tỷ.

- Tiểu nha đầu, sau lưng ngươi tuy có mỗ mỗ làm chỗ dựa nhưng nói chuyện với trưởng bối phải lễ phép, biết không?

Tuyết Thiên Nhai trong thanh âm tự nhiên mang theo một vẻ uy nghiêm.

Lúc trước mỗ mỗ của Khương Nghiên đã thông báo hình dáng, khí tức của Khương Nghiên cho các tuyệt đỉnh cao thủ của tiên ma yêu giới biết, Tuyết Thiên Nhai cũng là một trong số đó. Cho nên Tuyết Thiên Nhai vừa nhìn Khương Nghiên đã biết ngay Khương Nghiên là *"tiểu cô nương may mắn"* đó, đồng thời ông cũng cảm thấy sự tình khó xử.

Tại tiên ma yêu giới, người có thể làm Tuyết Thiên Nhai đau đầu rất ít.

Long Hoàng của Long tộc là một, Ẩn Đế cũng miễn cưỡng tính là một, còn mỗ mỗ thần bí sau lưng Khương Nghiên cũng là một người nữa.

- Tuyết Thiên Nhai.

Quân Lạc Vũ lên tiếng, hai mắt vằn đỏ.

- Ngươi nghe ta nói đây. Ngươi không có tư cách làm phụ thân của A Kiều, cũng không có tư cách bàn luận về A Kiều. Về sau ta hy vọng ngươi không nhắc tới A Kiều nữa, bởi vì ta nghe được sẽ cảm thấy ghê tởm!

- Không có một phụ thân nào đối xử với con gái như thế, không có một phụ thân nào lại tâm địa tàn nhẫn, vô tình như vậy. - Quân Lạc Vũ run rẩy. - Nếu không phải trước khi chết A Kiều bắt ta đáp ứng cả đời này không được tìm ngươi báo thù, ta nhất định sẽ giết ngươi.

Quân Lạc Vũ hận.

Hắn hận *"Huyết Ma đế"* Tuyết Thiên Nhai, nhưng yêu cầu trước khi chết của người yêu, hắn sao dám không đáp ứng?

- Quân Lạc Vũ. - Huyết Y lạnh lùng nói. - Ngươi cùng A Kiều có tình cảm, nhưng các ngươi còn chưa thành phu thê. Phụ thân ông ấy mang A Kiều ban gả cho ta, thì đó là thê tử của ta, nàng đã là thê tử của ta mà các ngươi còn thậm thụt, ta giết A Kiều có gì không đúng? Ngươi dựa vào cái gì mà nói những lời vứt đi ở đây.

- Đủ rồi.

Tuyết Thiên Nhai khẽ cau mày, sau đó cười nói với Ngao Vô Danh:

- Để Vô Danh huynh đệ xem trò cười rồi.

- Không có gì đáng cười cả.

Ngao Vô Danh bình thản cười đáp. Tuyết Thiên Nhai trong lòng không khỏi có chút bực mình.

Ở một bên lắng nghe hồi lâu, rốt cục Tần Vũ cũng hiểu sự tình đã diễn ra.

A Kiều là nghĩa nữ của Tuyết Thiên Nhai, cùng Quân Lạc Vũ yêu thương nhau. Tuyết Thiên Nhai thân là Huyết Ma đế không thể không biết chuyện này. Có lẽ ban đầu Tuyết Thiên Nhai không có ý ngăn cản. Nhưng về sau Ma đế *"Huyết Y"* để ý tới A Kiều, xin phụ thân ban gả A Kiều cho hắn.

Tuyết Thiên Nhai không do dự đem A Kiều ban gả cho Ma đế *"Huyết Y"*.

Về sau, trong một lần A Kiều cùng Quân Lạc Vũ gặp mặt nhau bị Huyết Y thấy được. Huyết Y giận dữ muốn giết A Kiều, Quân Lạc Vũ thực lực quá yếu, căn bản không có biện pháp nào chống lại.

*Trước khi chết A Kiều yêu cầu Huyết Y bỏ qua cho Quân Lạc Vũ. Đồng thời cũng yêu cầu Quân Lạc Vũ không được tìm phụ thân nàng báo cừu. Kể ra trong lòng A Kiều đối với phụ thân nàng "*Tuyết Thiên Nhai*" còn có tình cảm rất sâu đậm.*

- "A Kiều là người đáng thương, Lạc Vũ huynh đệ cũng là người đáng thương, tên *"Huyết Y"* này là người lỗ mãng, còn Tuyết Thiên Nhai…"

Trong lòng Tần Vũ lại không có cách nào phán định, nói hắn có tình? Hắn tuỳ ý an bài cuộc sống của A Kiều, không có để ý đến ý nguyện của A Kiều. Nói Tuyết Thiên Nhai vô tình? Hắn đối với con

trai *"Huyết Y"* cực kỳ quan tâm.

- Không nói chuyện này nữa.

Nét mặt Tuyết Thiên Nhai có chút tức giận:

- Quân Lạc Vũ, ngươi nghe ta nói cho rõ, A Kiều là do ta nuôi nấng, ta cũng tính là phụ thân của nó, tự nhiên có thể quyết định gả nó cho ai. Còn Huyết Y là trượng phu (chồng) của A Kiều, tự nhiên có thể quyết định việc sống chết của A Kiều. Đó là việc bình thường.

- Còn Quân Lạc Vũ ngươi, ngươi nói A Kiều là thê tử của ngươi nhưng A Kiều đã thực sự là thê tử của ngươi chưa? - Tuyết Thiên Nhai cười nhạt nói. - Ngươi đừng có ngu ngốc tự cho rằng mình đúng. Ngươi muốn giết Huyết Y ư, ta nói cho ngươi hay, một ngày còn có ta, ngươi không có khả năng thành công.

Tuyết Thiên Nhai nhìn Ma đế Huyết Y bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia sủng ái.

Tuyết Thiên Nhai mắc nợ con trai hắn rất nhiều, Huyết Y đã bị lạc từ lúc mới sinh, đến khi Huyết Y lớn lên thành người giữa bầy dã thú, Tuyết Thiên Nhai mới tìm lại được con trai của mình.

Điều đó khiến cho giữa *"Huyết Y"* và Tuyết Thiên Nhai có một khoảng cách, Thậm chí cái tên Tuyết Thiên Nhai đặt cho hắn là "Tuyết Y", cũng bị hắn tự ý đổi thành *"Huyết Y"*.

Giữa rừng Tú Lâm

- Đại ca, cái gã Ma đế *"Huyết Y"* yêu cầu Lâm nhi bồi táng theo đệ tử hắn, sao huynh còn bình tĩnh như không, đứng bàng quan vậy?

Hắc tiên đế trong Hắc Bạch song đế lên tiếng.

Lâm Ẩn trên mặt có tia tiếu ý:

- Hiện tại câu chuyện không phải càng ngày càng thú vị sao? Hơn nữa cũng để Lâm nhi hiểu biết nguy hiểm. Đến lúc cần thiết, bọn ta ra tay cũng không muộn.

- Lúc cần thiết? Đại ca, người không sợ Lâm nhi lại giống như cha mẹ nó…

Bạch tiên đế mới nói tới đó sắc mặt Lâm Ẩn lập tức biến đổi.

Lâm Ẩn, cửu cấp tiên đế.

Phóng mắt nhìn khắp tiên ma yêu giới, không có mấy ai dám coi thường ông, thế mà mấy nghìn năm trước, con trai cùng con dâu ông trong một lần tranh đấu đã bị người ta giết ở một tinh cầu to lớn tên là "Minh Linh tinh" *trong Lam Loan tinh vực.*

*Từ ngày đó trở đi Lam Loan tinh vực không còn "*Minh Linh tinh".

Các đại siêu cấp cao thủ đều biết lúc đó Lâm Ẩn phẫn nộ trực tiếp đập Minh linh tinh nổ tan tành, thậm chí vô số người trên Minh Linh tinh cũng phải bồi táng cho con trai và con dâu của ông.

Không ai tưởng tượng nổi, một người luôn luôn ôn nhu nho nhã như Ẩn Đế, cũng có một mặt tàn bạo như thế.

- Tam đệ, ngươi không phải lo lắng, chỉ cần Lâm nhi ở trong Ẩn Đế tinh, tuyệt đối không một người nào có thế làm nó bị thương lấy một chút.

Lâm Ẩn lạnh lùng nói.

Hai người Hắc tiên đế và Bạch tiên đế đưa mắt nhìn nhau không nói.

- Tên *"Huyết Y"* đó Tuyết Thiên Nhai cũng nên dạy dỗ cho tốt, đừng cho rằng hắn muốn ai bồi táng là người đó phải bồi táng.

Lâm Ẩn lạnh lùng nói, sau đó ánh mắt hướng về phía Đông Tinh thành.

Với thực lực của Lâm Ẩn, tuyệt đối có thể trong chốc lát khống chế sự tình phát sinh.

Tại Đông Tinh thành, vô số người đứng đằng xa quan sát, trong phạm vi một trăm dặm quanh chỗ bọn Tuyết Thiên Nhai, Ngao Vô Danh, Tần Vũ, Quân Lạc Vũ đang đứng không có một ai, tất cả mọi người đều ở ngoài trăm dặm.

- Vô Danh huynh, việc này lúc đầu chỉ là một việc nhỏ, để chúng ta làm rõ rồi hãy quyết định, ngươi nói được không?

Tuyết Thiên Nhai mỉm cười hỏi.

Ngao Vô Danh gật đầu đồng ý.

- Huyết Y, sự tình xảy ra thế nào?

Tuyết Thiên Nhai nhìn Huyết Y.

Huyết Y bình thản nói:

- Sự tình rốt cuộc như thế nào ta cũng không rõ lắm, ta chỉ biết là đồ nhi "Quách Nô" *của ta thích một người con gái, muốn kết duyên với cô ta. Sau đó tên Tần Vũ này xuất thủ giết chết đồ nhi "*Quách Nô*" của ta.*

- Tần Vũ?

Tuyết Thiên Nhai nghe thấy cái tên này, ánh mắt chuyển sang người Tần Vũ nhìn lướt qua một cái, không nói gì.

*Trong mấy đại sứ giả của thượng giới xuống phàm nhân giới có "*Huyết Ma Đỗ Trung Quân*" do Tuyết Thiên Nhai phái đi, sau khi Đỗ Trung Quân ra khỏi Nghịch Ương cảnh cũng đã đem mọi chuyện đã trải qua ở phàm nhân giới thông báo cho Tuyết Thiên Nhai, vì thế Tuyết Thiên Nhai rất nhạy cảm đối với cái tên "*Tần Vũ*" này.*

- Quách Nô, chẳng trách.

Tuyết Thiên Nhai hiểu ra trong lòng.

Lão đã biết vì sao con trai mình lại điên cuồng phẫn nộ như thế.

*Thì ra là "*Quách Nô" – người gần như cùng tuổi với con trai mình. Trong lòng Tuyết Thiên Nhai hiểu rõ, con trai lão và lão vẫn có hàng rào ngăn cách, nhưng ngược lại quan hệ với tên Quách Nô đó rất tốt.

Có khi trong lòng Huyết Y vị trí của Quách Nô ngang với Tuyết Thiên Nhai, thậm chí còn hơn cả Tuyết Thiên Nhai.

- Huyết Y, con bé ngươi nói tới đâu rồi?

Tuyết Thiên Nhai hỏi.

Bị Tần Vũ thu vào trong tiên phủ rồi. Huyết Y nhìn Tần Vũ.

Tuyết Thiên Nhai trong lòng máy động, sau đó cũng cười nói với Tần Vũ:

- Tần Vũ, trước hết ngươi có thể đưa con bé đó từ trong tiên phủ của ngươi ra không. Yên tâm, có Vô Danh huynh ở đây, ta sẽ không ra tay đâu.

Mục quang của Tần Vũ nhìn về phía Ngao Vô Danh.

- Huyết Ma đế dù gì cũng là đại nhân vật một phương, nói ra thì sẽ không nuốt lời, Tần Vũ huynh đệ, đệ đưa cô gái đó ra đi.

Ngao Vô Danh cười bảo.

Tần Vũ gật đầu, sau đó đưa hai người Lâm Lâm, Tư Tư từ Thanh Vũ Tiên Phủ ra.

Chỉ thấy hai người Lâm Lâm, Tư Tư đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Tần Vũ.

- Lục y cô nương kia là cô gái mà Quách Nô thích rồi.

Tuyết Thiên Nhai cười nói.

- Cô nương, không cần lo lắng, các người đã an toàn rồi, Tuyết Thiên Nhai dù sao cũng là Huyết Ma đế, hắn là người có thân phận, sẽ không nói ra rồi nuốt lời đâu.

Tần Vũ nói với hai người bọn Lâm Lâm.

- Cảm ơn tiên sinh.

Lâm Lâm nói, nhưng trong thâm tâm của Lâm Lâm chấn kinh, bạch y nam tử lại là Huyết Ma đế, đồng thời cũng nghi hoặc, đám sư huynh, còn có ông nội bọn nàng tại sao không thấy ai xuất hiện vậy?

Tuyết Thiên Nhai mỉm cười nói:

- Cô nương, Quách Nô muốn cô làm thê tử của hắn, đúng không?

- Đúng.

Lâm Lâm gật đầu.

- Sau đó Tần Vũ đã giết Quách Nô?

Tuyết Thiên Nhai lại hỏi.

- Tần Vũ tiên sinh vì cứu ta mới giết Quách Nô.

Lâm Lâm nói ngay.

Tuyết Thiên Nhai cười nhìn Ngao Vô Danh:

- Vô Danh huynh. trải qua hai bên nói, tin rằng ngươi và ta đều minh bạch sự tình diễn ra rồi. Quách Nô ép Lâm Lâm làm bạn đời, tuy là không đúng nhưng tội không đáng chết. Hơn nữa… sự tình không có quan hệ gì đế Tần Vũ. Tần Vũ vô duyên vô cớ xuất thủ giết Quách Nô. Trước nay giết người đền mạng…

- Giết người đền mạng?

Ánh mắt Ngao Vô Danh trở nên lạnh lùng.

Sắc mặt Tần Vũ cũng biến đổi.

Tên Tuyết Thiên Nhai này không ngờ lại ngắm vào mình, sau khi mở được Khương Lan giới, Tần Vũ không còn e ngại bất cứ kẻ nào nữa, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn dám quang minh chinh đại sử dụng thần khí chiến y.

- Giết người đền mạng? - Lâm Lâm đứng bật dậy. - Huyết Ma đế tiền bối, Quách Nô cưỡng ép ta làm bạn đời cùng hắn, thậm chí muốn bắt giữ ta. Tần Vũ tiên sinh vì cứu ta mới xuất thủ, hơn nữa Tần Vũ tiên sinh cũng đã ba lần bốn lượt "hạ thủ lưu tình". *Chính là do Quách Nô đó nói cái gì mà "*không phải ngươi chết thì ta chết". Tần Vũ tiên sinh cuối cùng đành phải giết Quách Nô. Có phải Huyết Ma đế tiền bối cho rằng Tần Vũ tiên sinh phải để cho quách Nô giết mà không chống lại sao?

- Tiểu cô nương, cô dám ngắt lời ta?

Tuyết Thiên Nhai chỉ lướt mắt qua, Lâm Lâm chấn động toàn thân, sắc mặt trở lên tái nhợt.

Thân là Huyết Ma đế, Lâm Lâm mới chỉ là tam cấp thiên tiên, có bao giờ Tuyết Thiên Nhai để Lâm Lâm trong mắt chứ?

- Tuyết Thiên Nhai, không lẽ cháu gái ta không được nói chuyện thẳng thắn à?

Một đạo thanh âm chứa đầy giận dữ vang lên.

- Gia gia, nhị gia gia, tam gia gia.

Lâm Lâm nhìn người vừa đến, lập tức bay qua, nhào vào lòng Lâm Ẩn.

- Lâm tiền bối.

Ngao Vô Danh nhìn thấy người đến lập tức ôm quyền nói.

Đồng thời trên mặt Ngao Vô Danh cũng có tiếu ý, thầm đắc ý:

- "Thì ra câu chuyện năm xưa sau khi con trai và con dâu của Ẩn Đế chết đi có để lại một đứa con là thật, Ẩn Đế đã giấu kín. Huyết Ma đế, ngươi không phải hung hăng sao, để xem ngươi còn hung hăng được nữa không."

- Tần Vũ, Lạc Vũ, Nghiên nhi, đến đây, ta giới thiệu cho mọi người, vị này là Ẩn Đế tiền bối, hai vị này là Hắc tiên đế tiền bối, Bạch tiên đế tiền bối.

Ngao Vô Danh cười híp mắt nói.

Ba người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên mặt mày tươi cười tiến lên cung kính chào hỏi.

Vào lúc này Tuyết Thiên nhai chỉ biết cười lắc đầu:

- Lâm huynh, không thể ngờ, thực là không thể ngờ… cô bé này không ngờ lại là cháu gái huynh, Lâm huynh mang tin tức cháu gái huynh che giấu thật nghiêm mật, ngay cả ta cũng không biết

huynh còn có một đứa cháu gái.

Tuyết Thiên Nhai tươi cười nhưng Lâm Ẩn sắc mặt lạnh băng.

- Tuyết Thiên Nhai, sự tình hôm nay là do con trai ngươi - Huyết Y không đúng, có phải ngươi cho rằng... con ngươi muốn ai bồi táng cho đồ đệ của hắn thì người đó phải bồi táng sao, lại còn muốn bắt cháu gái ta bồi táng, hừm, hỗn xược với cháu ta quá.

Lâm Ẩn giờ đây không một chút nể mặt Tuyết Thiên Nhai.

Tuyết Thiên Nhai khẽ cau mày.

- Huyết Y, ra xin lỗi Lâm tiểu thư đi.

Tuyết Thiên Nhai lạnh lùng nói.

Hôm nay vì con trai mà gây ra chuyện này, thực tế trong lòng Tuyết Thiên Nhai không thoải mái. Một là phải đắc tội với Ngao Vô Danh, hai là phải đắc tội với mỗ mỗ sau lưng "Khương Nghiên", chỉ hai người này đã mệt rồi, bây giờ lại xuất hiện thêm Ẩn Đế.

Ẩn Đế quá mạnh, chẳng những bản thân Ẩn Đế là cửu cấp tiên đế, hai hảo hữu của ông - Hắc Bạch songđế - đều là bát cấp tiên đế.

Huyết Y nhíu mày, suy nghĩ rất lung trong phút chốc nhưng cuối cùng cũng nghiến răng đi ra, khom người cúi đầu nói:

- Lâm tiểu thư, lần này là ta sai, mong Lâm tiểu thư bỏ qua.

Bọn Tần Vũ có thể nhìn nhìn thấy gân xanh nổi lên trên trán msa đế *"Huyết Y"*, hiển nhiên là đang cố nén nóng giận.

Chương 350

Tam Cá Yếu Cầu

Huyết Y dù sao cũng là ma đế, còn là một ma đế cao ngạo, bắt hắn xin lỗi một tiểu cô nương mới tam cấp thiên tiên trước mặt mọi người, đúng là làm khó cho Huyết Y.

- Bỏ đi, gia gia.

Lâm Lâm nhìn bộ dạng đó của Huyết Y, mềm lòng nói.

- Huyết Y, còn không mau cảm ơn Lâm Lâm cô nương.

Tuyết Thiên Nhai bình thản nói.

Tuyết Thiên Nhai tuy bề ngoài không đổi sắc mặt nhưng trong lòng thì tràn đầy tức giận, nghĩ tới Huyết Ma Đế tung hoành tiên ma yêu giới chưa bao giờ chịu thiệt, nhưng hôm nay gặp phải đám Ngao Vô Danh, Ẩn Đế, Hắc Bạch song đế hắn đành phải nuốt giận vào bụng.

Huyết Y nghiến răng ken két:

- Cảm ơn...

- Tuyết Thiên Nhai, lần này trước hết là do đồ tôn ngươi muốn cưỡng ép tôn nữ ta làm bạn đời của hắn, ngươi cho rằng đồ tôn ngươi là cái gì? Dám ở Ẩn Đế tinh bá đạo như thế. Sau đó con trai ngươi còn muốn cháu gái ta bồi táng. Ngươi cho là… chỉ một câu xin lỗi là đủ sao?

Đôi mắt của Lâm Ẩn lấp lóe.

Tuyết Thiên Nhai giật mình.

- Lâm Ẩn ta chỉ có một đứa cháu gái, bất kể là ai bắt nạt cháu gái ta, ta đều không dung tha. Sự tình hôm nay nếu ngươi không xử lý sao cho ta vừa lòng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lâm Ẩn hùng hổ hăm doạ.

Tuyết Thiên Nhai nhất thời không nói nên lời.

Mấy người Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên, Tần Vũ nhìn thấy cảnh này đều kinh ngạc.

Giỏi cho Ẩn Đế!

Tần Vũ thầm tán thưởng trong lòng.

Xem ra lời đồn đại không thể tin hoàn toàn, Ẩn Đế này tính tình cũng không tốt như trong truyền ngôn, lúc giận dữ cũng doạ người ta hoảng sợ. Tần Vũ mừng rỡ đứng một bên xem trò vui.

- Lạc Vũ huynh đệ, Tần Vũ huynh đệ, nếu ta đoán không sai, Ẩn Đế lần này muốn lập uy rồi.

Tiếng Ngao Vô Danh cười trên nỗi đau của kẻ khác vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Ngao Vô Danh.

- Các ngươi đừng nghi hoặc. Ẩn Đế không tham quyền lợi, cũng không tranh đoạt địa bàn, nhưng đối với người thân của mình thì cực kỳ quan tâm. Năm đó sau khi con trai và con dâu bị người ta giết, Ẩn Đế nổi giận triệt hạ toàn bộ người trên cái tinh cầu đó, bất kể là địch nhân hay người bình thường, cả cái tinh cầu đều hoá tro bụi.

Ngao Vô Danh nói đến đấy cũng than thở.

- Cao thủ cấp tiên đế muốn huỷ diệt một tinh cầu không phải là việc khó, nhưng dám phá huỷ hoàn toàn cả một tinh cầu hoá thành tro bụi như Ẩn Đế cũng chẳng có mấy người.

Ngao Vô Danh tán thưởng.

Tần Vũ cả kinh, không nhịn được nhìn về phía Lâm Ẩn.

Người trung niên trông có vẻ thân thiết này, khi nóng giận không ngờ lại dám phá huỷ hoàn toàn cả một tinh cầu.

- Ẩn Đế cũng không dễ chọc vào đâu. Lần này Huyết Ma Đế khẳng định phải chịu thiệt thòi lớn rồi.

Tần Vũ hiểu ra một chút vì sao Ẩn Đế làm như thế.

Giọng của Ngao Vô Danh lại vang lên trong đầu Tần Vũ:

- Tần Vũ, Lạc Vũ, việc Ẩn Đế có cháu gái rất bí ẩn, Trước đây Ẩn Đế luôn một mực giữ kín việc này. Ta cũng đến hôm nay mới biết đó. Ta nghĩ Ẩn Đế thấy hôm nay bị người ngoài biết đến sự tồn tại của cháu gái ông ta do đó có thể nhân đây lập uy, chấn nhiếp người khác.

- Đáng thương thay cho Huyết Ma Đế.

Tần Vũ cười truyền âm nói. Ẩn Đế lập uy lại đúng ngay vào Huyết Ma Đế.

Trên mặt Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ đều mỉm cười.

Mấy người bọn Tần Vũ có thế nhìn thấu, Tuyết Thiên Nhai tự

nhiên cũng suy đoán ra Lâm Ẩn muốn lập uy.

- Tuyết Thiên Nhai, ba huynh đệ bọn ta chỉ muốn hỏi ngươi, Lâm nhi phải chịu khi dễ như thế, không thể nào chỉ nói một hai câu xin lỗi là xong được.

Hắc tiên đế nói với vẻ mặt lạnh như băng.

Đưa mắt nhìn cả tiên ma yêu giới.

Ba huynh đệ Ẩn Đế thực sự không sợ ai, ngay cả ba người Vũ hoàng, Huyền đế, Thanh đế liên thủ, ba huynh đệ Ẩn Đế cũng chẳng sợ chút nào.

Khuôn mặt của Ẩn Đế, Hắc tiên đế, Bạch tiên đế đều lạnh lùng.

Hiển nhiên… nếu có lời nào không hợp, ba người bọn Ẩn Đế có thể sẽ không cố kị mà xuất thủ đối phó Tuyết Thiên Nhai, Thậm chí còn không e ngại cả ba người liên thủ, trực tiếp giết chết Huyết Ma Đế *"Tuyết Thiên Nhai"* ngay tại chỗ.

- Ba tên điên khùng.

Trong lòng Tuyết Thiên Nhai bùng lên lửa giận.

Ngoài mặt Tuyết Thiên Nhai vẫn tươi cười nói rất chân thành:

- Lâm huynh, Hắc huynh, Bạch huynh, lần này đích thực là con trai "Huyết Y" của ta sai, ta vừa rồi cũng đã bắt nó xin lỗi. Nếu ba vị cho rằng chưa đủ, xin cứ nói ra phải xử trí tên nghiệt tử này như thế nào. Ta tuyệt không có bao che!

Tuyết Thiên Nhai nói một cách đanh thép.

Ấn Đế trầm ngâm một lát, từ từ nói:

- Tuyết Thiên Nhai ngươi cũng chỉ có một đứa con trai. Mặc dù lần này hắn mạo phạm cháu gái ta nhưng nể mặt Tuyết Thiên Nhai ngươi, ta cũng không lấy mạng hắn.

Nghe câu nói này, Tuyết Thiên Nhai thầm thở phào.

Chỉ cần không có giết con trai của mình, sự tình dễ bàn luận hơn.

- Nhưng tội chết có thể tha, tội sống khó tha, ta tại đây đề xuất ba yêu cầu, Tuyết

Thiên Nhai ngươi phải cam đoan là con ngươi hoàn thành, nếu không… Lâm Ẩn ta nói luôn ở đây, tất giết nhi tử ngươi, đến lúc đó ta sẽ không lý tới thân phận của Tuyết Thiên Nhai ngươi đâu.

Thanh âm của Lâm Ẩn tuy bình thản nhưng mang vẻ uy nghiêm không cho phép chống lại.

- Xin Lâm huynh cứ nói.

Tuyết Thiên Nhai mỉm cười bảo.

Tuy ngoài mặt Tuyết Thiên Nhai bình tĩnh như thế, nhưng toàn thân con trai lão - "Huyết Y" lại đang run rẩy, gân xanh nổi đầy hai tay và trên trán.

- Yêu cầu thứ nhất: Bắt đầu từ hôm nay trở đi, Huyết Y con trai ngươi không được bước vào Lam Loan tinh vực. Tiến vào là chết chắc.

Lâm Ẩn bình thản nói.

Lam Loan tinh vực là nơi giao nhau giữa tiên giới và ma giới, là vị trí chiến lược vô cùng trọng yếu. Các cao thủ thường hay tụ tập tại Lam Loan tinh vực. Bắt Huyết Y sau này không được bước chân vào Lam Loan tinh vực, đích xác là trừng phạt cực kỳ nặng.

Tuyết Thiên Nhai ngập ngừng một lúc, rồi nói:

- Cũng được.

Huyết Y ở bên cạnh nghe thế cũng không thèm để ý, đối với hắn mà nói Lam Loan tinh vực tuyệt chẳng có điều gì phi phàm, có điều nghiêm cấm không cho vào Lam Loan tinh vực như thế làm Huyết Y cảm thấy bản thân bị vũ nhục nặng nề.

Huyết Y vốn cao ngạo, trong lòng tràn đầy tức giận.

"Nhẫn". Trong thâm tâm Huyết Y chỉ có một từ này.

Lâm Ẩn khẽ gật đầu rồi bình thản nói:

- Yêu cầu thứ hai, con trai ngươi phải chịu một chưởng của ta!

- Cái gì!

Tuyết Thiên Nhai sắc mặt đại biến

- "Sự tình xem ra đã có biến hoá lớn rồi."

Tần Vũ cũng lập tức cẩn thận nhìn toàn bộ mọi việc trước mắt, bắt lục cấp ma đế "Huyết Y" chịu một chưởng của Ẩn Đế "Lâm Ẩn"?

Lâm Ẩn là ai?

Cửu cấp tiên đế, siêu cấp cao thủ sắp độ thần kiếp, có thể gọi là tiên giới đệ nhất nhân.

Một chưởng của Lâm Ẩn, nếu Lâm Ẩn muốn giết Huyết Y thì hắn tuyệt đối không có cách nào sống sót dưới tay Lâm Ẩn.

- Lâm huynh, yêu cầu này hơi quá đáng đó, Lâm huynh ngươi đường đường là Ẩn Đế, cửu cấp tiên đế, thực lực mạnh mẽ đến cả ta cũng tự nhận không bằng, Không ngờ huynh lại muốn tự thân xuất thủ đối phó con ta.…

Nụ cười trên mặt Tuyết Thiên Nhai đã biến mất, chỉ còn lại sự âm trầm.

- Ta có thể lùi một bước, tự thân tiếp một chưởng của huynh, được không?

Tuyết Thiên Nhai nhìn Lâm Ẩn nói.

Tuyết Thiên Nhai dù sao cũng là một trong ba đại thủ lĩnh của ma giới. Thực lức chỉ thua Ẩn Đế một cấp. Hơn nữa Tuyết Thiên Nhai còn có một số chiêu thức đặc biệt. Ngay cả Lâm Ẩn muốn giết Tuyết Thiên Nhai cũng rất khó. Chỉ mỗi một chưởng… tối đa là làm Tuyết Thiên Nhai thụ thương. Tuyết Thiên Nhai có thể phục hồi thương thế trong chớp mắt.

Lâm Ẩn lắc đầu:

- Ta nói ba yêu cầu là ba yêu cầu, không thể sửa đổi. Yêu cầu thứ hai này ngươi chỉ có thể chọn đáp ứng hoặc cự tuyệt. Nếu cự tuyệt thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đó.

Trong mắt Tuyết Thiên Nhai tinh quang loé lên.

- Phụ thân.

Huyết Y vốn một mực cúi gằm nay ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Thiên Nhai.

- Phụ thân, động thủ đi, không cần sợ lão ta.

Tiếng Huyết Y truyền âm vang lên trong đầu Tuyết Thiên Nhai.

- Lão gia hoả này đang vũ nhục người, vũ nhục con. Không thế xuống nước như vậy nữa.

Khoé mắt Huyết Y vằn lên tia máu.

- Đứng yên một bên, không được lỗ mãng.

Tuyết Thiên Nhai giận dữ truyền âm quát.

- Lâm huynh. - Tuyết Thiên Nhai nhìn Lâm Ẩn. - Vừa rồi chẳng phải huynh đã nói tha mạng cho con ta, hiện tại muốn con ta chịu một chưởng của huynh là có ý gì?

- Ta nói tha cho con ngươi một mạng tự nhiên là tha cho nó một mạng. - Lâm Ẩn lãnh đạm nói. - Ngươi còn chưa cho ta hay, ngươi thật ra đáp ứng hay không?

Tuyết Thiên Nhai bật cười nhìn Lâm Ẩn chằm chằm nói:

- Được, Lâm Ẩn, ta tin tưởng ngươi giữ cam kết. Huyết Y. Đi ra chuẩn bị nhận của Ẩn Đế tiền bối một chưởng, Ẩn Đế tiền bối thân là tiền bối, tuyệt đối sẽ không hạ sát thủ.

Huyết Y hít một hơi dài, sau đó tiến lên trước hai bước.

Huyết y tuy cao ngạo nhưng cũng không phải ngu xuẩn, hiểu lúc nào nên cao ngạo, lúc nào cần ẩn nhẫn.

- Ta sẽ không giết ngươi.

Lâm Ẩn vung tay.

- Nhưng mà ta muốn ngươi vĩnh viễn không quên ngày hôm nay.

Trong mắt Lâm Ẩn quang mang loé lên.

Giữa lúc vung tay chỉ nghe một tiếng "Phốc", toàn thân ma đế "Huyết Y" bị một chưởng đánh lùi lại mấy chục bước, sau đó ma đế "Huyết Y" quỵ xuống, máu tươi không ngừng trào ra bên khoé miệng.

Huyết Y khẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Lâm Ẩn.

Trên mặt Tuyết Thiên Nhai thoáng lộ nét giận dữ, hắn đã biết một chưởng vừa rồi của Lâm Ẩn để làm gì rồi.

Nhưng Tần Vũ lại không hiểu.

Không phải chỉ là một chưởng sao?

Chỉ cần không chết, muốn khôi phục thì rất dễ dàng mà, tại sao Tuyết Thiên Nhai lại giận dữ như thế?

Những người tại trường có thể hiểu được một chưởng vừa rồi chỉ có Hắc tiên đế, Bạch tiên đế, Tuyết Thiên Nhai cùng với Ngao Vô Danh.

- Tần Vũ, Lạc Vũ, một chưởng vừa rồi của Ẩn Đế không phải đánh tuỳ tiện đâu, trong khi đánh trên thân Huyết Y,

các đệ có chú ý thấy vài dòng khí lục sắc cực nhỏ từ trong Ẩn Đế bắn ra, chui vào đầu Huyết Y không?

Tiếng Ngao Vô Dang truyền âm vang lên trong đầu hai người Tần Vũ, Quân Lạc Vũ.

- Không nhìn rõ.

Tiếng Quân Lạc Vũ truyền âm vang lên trong đầu Tần Vũ, Ngao Vô Danh.

- Đệ cũng không nhìn rõ, chỉ miễn cưỡng chú ý tới một loại năng lượng đặc thù.

Tần Vũ truyền âm nói.

- Phải, đó là một loại năng lượng của Lâm Ẩn, dù trên thân Huyết Y có thần khí chiến y, nhưng Lâm Ẩn lại đem năng lượng đó từ đầu Huyết Y thâm nhập vào trong thể nội, hơn nữa còn chui vào trong nguyên anh của Huyết Y.

Ngao Vô Danh cảm thán nói.

- Chiêu này quả là tàn độc.

Tần Vũ nghe đến đây đã hoàn toàn minh bạch.

- Huyết Y này trừ phi tu luyện đến cảnh giới cửu cấp ma đế, nếu không vĩnh viễn không cách nào giải trừ được năng lượng này.

- Cổ năng lượng này của ta thật ra không nhiều, Huyết Y hiện tại mới ở cảnh giới lục cấp ma đế. Lúc bình thường phải sử dụng một nửa năng lượng nguyên anh để áp chế cấm chế của ta, nếu không cẩn thận cấm chế của ta trực tiếp làm nguyên anh của ngươi hỗn loạn rồi tự phát nổ.

Lâm Ẩn bình thản nói.

Ý tứ rất rõ ràng

Lục cấp ma đế Huyết Y chỉ có thể phát huy một nửa thực lực.

Công lực đề cao, sự ảnh hưởng của năng lượng sử dụng để áp chế cấm chế của Lâm Ẩn sẽ giảm bớt.

Tuyết Thiên Nhai trong lòng có chút giận dữ, với cấm chế do năng lượng của Lâm Ẩn tạo nên, trừ phi đạt đến cửu cấp ma đế, còn không thì vô pháp phá giải. Hơn nữa, người bị trúng cấm chế chỉ có thể dựa vào thực lực tài năng của bản thân phá giải. Năng lượng của người ngoài không thể tuỳ tiện tiến vào trong nội bộ nguyên anh.

- Lâm huynh, yêu cầu thứ hai đã làm xong rồi, yêu cầu thứ ba đâu?

Tuyết Thiên Nhai lạnh lùng nói.

Tuyết Thiên Nhai giờ đây không còn giữ nổi bộ dạng tươi cười như vừa rồi.

Lâm ẩn bình thản nói:

- Yêu cầu thứ ba rất đơn giản, Quân Lạc Vũ cùng con ngươi có ân oán, chém giết nhau cũng được. Nhưng vị tiểu huynh đệ tên là Tần Vũ này…

Lâm Ẩn nói rồi đưa tay chỉ Tần Vũ.

Tần vũ hơi ngạc nhiên:

- "Sao lại đề cập tới mình nhỉ?"

Lâm Ẩn nói tiếp:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ trước đây căn bản không quen biết gì con trai ngươi, lần này vì cứu cháu gái ta mới xuất thủ giết đồ tôn của ngươi. Đồ tôn ngươi lần này cuồng ngạo thái quá, dám vọng tưởng cưỡng đoạt cháu gái ta, Tần Vũ tiểu huynh đệ ra tay là không sai mà ngược lại là rất đúng.

Tần Vũ nghe thế bất giác lắc đầu cười.

Đúng? Sai?

Việc mình làm đúng hay sai đâu cần người khác đánh giá, lần này bản thân hắn xuất thủ là vì "Lâm Lâm" này là cô gái mà đồ đệ đã chết của hắn yêu.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ không có gì sai, nhưng con trai ngươi làm trọng thương hắn, cũng nên xin lỗi. Đó chính là yêu cầu thứ ba của ta!

Lâm Ẩn lãnh đạm nói.

Ánh mắt của Tuyết Thiên Nhai hướng về phía Tần Vũ.

- Huyết Y, xin lỗi đi.

Thanh âm của Tuyết Thiên Nhai không một chút tôn trọng.

Ma đế Huyết Y ở bên cạnh sắc mặt trắng như tờ giấy, lúc này hắn

đang không ngừng sử dụng năng lượng trong cơ thể áp chế cấm chế trong nội bộ nguyên anh, sự tồn tại của cấm chế buộc hắn sau này vô pháp sử dụng toàn bộ năng lượng của bản thân.

Ma đế Huyết Y nghiến răng tiến lên trước hai bước giương mắt nhìn Tần Vũ giống như độc xà giương mắt nhìn con mồi, nói với giọng điệu lạnh băng:

- Tần Vũ, lần này là ta không phải, xin lỗi.

- Không cần thế đâu.

Tần Vũ đột nhiên đưa tay ngăn lại nói.

- Ta hiểu ngươi bây giờ rất không phục, bị người khác cưỡng ép xin lỗi ta như thế, ngươi nói một cách khó chịu làm ta cũng không thoải mái để tiếp nhận. Ta biết ta đã giết đồ đệ ngươi, ngươi cũng không dễ dàng bỏ qua mối thù này.

- Huyết Y, ta lúc nào cũng hoan nghênh người tìm ta báo thù, đương nhiên… đến lúc đó ai giết ai còn chưa nhất định.

Tần Vũ nói xong liền quay đi.

- Bây giờ ngươi đừng có xuất thủ, vừa rồi ngươi đã không giết được ta, hiện tại ngươi chỉ còn một nửa thực lực thôi.

Loại xin lỗi này, Tần Vũ căn bản không tiếp thu được

Tần Vũ nói xong nhìn Lâm Lâm mỉm cười nói:

- Lâm Lâm cô nương, cô có gia gia như Ẩn Đế tiền bối đây, một nhân vật nhỏ như ta nhúng tay vào cũng vô dụng.

- Tần Vũ tiên sinh.

Lâm Lâm vội vàng nói.

Tần Vũ cười nói:

- Lâm Lâm cô nương không cần nói nhiều, ta hiểu thực lực bản thân, nhưng có một câu ta muốn nói, lúc trước ta đã cam kết, về sau bất kể có sự tình gì cần đến ta, ta nhất định sẽ toàn lực giúp cô giải quyết. Hiện tại nghe ra thì buồn cười, nhưng chỉ cần Lâm Lâm cô nương nhớ kỹ lời này trong lòng, nếu có ngày cần đến ta mà không ngại thực lực của ta thấp thì cứ truyền tấn cho ta.

Tần Vũ nói rồi nhìn về phía Ngao Vô Danh, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên:

- Vô Danh đại ca, ở đây không còn chuyện gì nữa, đệ về trước vậy, Ẩn Đế, Hắc tiên đế, Bạch tiên đế, ba vị tiền bối, vãn bối cáo từ.

Chương 351

Khương Lan Giới Nội

Lâm Ẩn mỉm cười gật đầu:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, từ nay về sau nếu có thời gian có thể quay lại Tiềm Lĩnh dạo chơi.

- Nhất định.

Tần vũ cung kính đáp.

Lúc này Quân Lạc Vũ cũng lên tiếng:

- Tần vũ, ta cùng ngươi trở về.

Sau đó hướng về phía Ẩn Đế cùng mọi người,

- Các vị tiền bối, vãn bối xin phép cùng huynh đệ Tần Vũ rời khỏi cùng lúc.

- Ta cũng đi.

Khương Nghiên không cần chào hỏi ai cả, trực tiếp tiến lên bên cạnh Quân Lạc Vũ

Chỉ có Ngao Vô Danh không thể tuỳ tiện đi khỏi, dù sao hắn cũng là nhân vật cùng tầng lớp với Ẩn Đế, hơn nữa hắn cũng có sự tình cần đàm luận cùng Ẩn Đế.

- Lâm huynh, Nghiên nha đầu không hiểu phép tắc, không cần quá để ý.

Ngao Vô Danh cười nói.

- Nha đầu kia tên là Khương Nghiên đúng không, ta đã nghe Ngân Hoa mỗ mỗ nói qua.

Ẩn Đế nhìn theo Khương nghiên đang đi đằng xa, sắc mặt tràn đầy tiếu ý,

- Trước khi gặp Ngân Hoa mỗ mỗ, ta không tưởng tại tiên ma yêu giới lại có cao thủ cỡ Ngân Hoa mỗ mỗ.

Ngao Vô Danh cảm thán nói:

- Ngân Hoa mỗ mỗ công lực thâm bất khả trắc (cao thâm khó lường), không biết đã vượt qua thần kiếp chưa?

- Cái này thật khó nói a, ta cũng nhìn không thấu Ngân Hoa mỗ mỗ, vô luận thế nào, thực lực bà ta chí ít cũng là cửu cấp tiên đế.

Ẩn đế khẳng định.

- Tuyết huynh, huynh nói sao?

Ngao Vô Danh quay sang hỏi Tuyết Thiên Nhai.

Tuyết Thiên Nhai lần này xem như thiệt thòi nhiều, chỉ là Tuyết Thiên Nhai vẫn có phong cách hào hùng của nhất phương chi chủ:

- Ngân Hoa mỗ mỗ đích xác là một siêu cấp cao thủ, cao thủ như vậy nhiều năm qua chúng ta đều không biết, nói thật, ta thực sự có điểm sợ hãi, tiên ma yêu giới rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ như Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Chắc là không nhiều lắm.

Ngao Vô Danh cười nói.

Tuyết Thiên Nhai nhẹ lắc đầu cười:

- Sự tình này cũng không phải bàn nhiều, ta còn có việc quan trọng, không thể đi cùng Lâm huynh, cáo từ vậy.

- Không tiễn.

Lâm Ẩn gật đầu nói

Tuyết Thiên Nhai nhìn Huyết Y bên cạnh, phụ tử hai người tức thì hoá thành hai đạo quang mang tiêu thất phía chân trời.

... ...

Lam Hoả tinh

Trong sảnh chính của một toà trang viện hào hoa.

"Huyết Ma Đế" Tuyết Thiên Nhai sắc mặt âm trầm, nhi tử hắn *"Huyết Y"* sắc mặt cũng không tốt.

Lần này phụ tử hai người đều chịu thiệt thòi nhiều,

- Huyết Y, trong người con có cấm chế của Lâm Ẩn, Lâm Ẩn cũng thật độc ác, trực tiếp đặt cấm chế bên trong nguyên anh của ngươi. Cho dù ta là cửu cấp Ma đế, cũng không thể tuỳ tiện đưa năng lượng thấu nhập nguyên anh của ngươi, muốn phá cấm chế này chỉ có thể dựa vào bản thân ngươi thôi.

Tuyết Thiên Nhai an ủi.

Mỗi nguyên anh Ma đế muốn đạt đến phải tu luyện nhiều năm mà thành, trọng yếu phi thường, năng lượng của ngoại nhân khó

có khả năng tuỳ tiện thấu nhập.

Lâm Ẩn căn bản lại không cần để ý đến hậu quả thế nào, trực tiếp sử dụng chiêu này.

- Con không sao,

Huyết y lạnh nhạt nói, chỉ là trong mắt loé lên một tia thống hận,

- Con hiện tại là lục cấp Ma đế, phải tiêu hao một để nửa năng lượng để áp chế, đợi con đạt được thất cấp Ma đế, một hai thành năng lượng cũng đủ rồi, về sau cấm chế này đối với con ảnh hưởng tịnh không nhiều.

Tuyết Thiên nhai gật gật đầu

- Huyết Y, lần này quả thật con làm không đúng, có hiểu không?

Tuyết Thiên Nhai nhìn Huyết y.

Đối với đứa con này, Tuyết Thiên Nhai đã dạy dỗ rất nhiều năm.

Lúc mới đầu, *"Huyết Y"* cùng Quách Nô đều giống nhau không có cơ mưu, trong lòng chỉ có quy luật của kẻ mạnh. Nhiều năm qua đi, Huyết Y chỉ hơi có chút tiến bộ mà thôi, khoảng cách đến mục tiêu Tuyết Thiên Nhai mong đợi còn rất xa.

- Con biết, - Huyết Y gật đầu lạnh nhạt, - Con ngay từ đầu không nên để "Nô" đến Ẩn Đế tinh, điều này căn bản là sai lầm, hắn quá cường ngạnh, không ẩn nhẫn được.

Tuyết Thiên Nhai sắc mặt lộ ra một tia tiếu ý,

Nhi tử của hắn phê bình Quách Nô, trên thực tế năm đó Huyết Y cùng Quách nô không khác nhau nhiều lắm, cho dù đến hôm nay cũng chỉ hơi tiến bộ được đôi chút.

- Con cũng biết đã phạm sai lầm, cha lúc trước dạy con phải cân nhắc tình thế, lúc ấy con gặp Khương Nghiên trong khi không bình tĩnh, sau lưng Khương Nghiên còn có cái gì Ngân Hoa mỗ mỗ, cùng Tần Vũ. Tần vũ hắn sở hữu thần kiếm, hai kiện thần khí chiến y, còn có tiên phủ. sau lưng hắn còn có sư môn khẳng định không kém.

Huyết Y lão thật giao đại.

- Ha ha....

Tuyết Thiên Nhai cười to một tràng dài,

- Huyết y, cái này con sai rồi, sau lưng Khương Nghiên là Ngân Hoa mỗ mỗ, còn tên Tần Vũ kia thật ra không cần quá để ý.

- Hắn có hai kiện thần khí chiến y a.

Huyết y nhấn mạnh

- Hai kiện?

Tuyết Thiên Nhai cười nhạt,

- Ta nói cho con biết, bản thân Tần Vũ sở hữu tiên phủ là "Thanh Vũ tiên phủ", hắn sở hữu thần kiếm là thần kiếm "Phá Thiên", cho nên thần khí chiến y phải là thần khí chiến y "Hắc Ngưng Tuyết".

Là thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết""*

- Phụ thân, người nói đó là chiến y của Nghịch Ương tiên đế phải không?

Huyết Y có chút minh bạch.

Huyết ma Đỗ Trung Quân từ phàm nhân giới truyền đến tin tức, Tuyết Thiên Nhai ngày đó không nói cho nhi tử của mình, nhân vì Tuyết Thiên Nhai biết rằng bản thân con mình không có năng lực phân tích.

*- Phải, bản thân Tần Vũ như ta đoán không sai, có cái tên "*Lan Phong" chân chính là hắn. Như quả hắn đích thị là Tần Vũ, bản thân hắn cũng không sống được lâu, hai trăm năm ngắn ngủi, ở phàm nhân giới thực lực hiện tại đạt đáo Đại Thành kì?

Tuyết Thiên Nhai cười nhạt.

- Phụ thân, người nói thật không?

Huyết Y có chút mơ hồ.

Tuyết Thiên Nhai đứng dậy nói:

- Điều này con không cần quản tới, chỉ cần biết… bản thân Tần Vũ, hắn sẽ sống không được lâu.

- Đương nhiên là sống không lâu, hắn giết Tử Nô, con nhất định sẽ giết chết hắn.

Huyết Y lạnh giọng nói

Tuyết Thiên Nhai lắc đầu nói:

- Con lập tức quay về ma giới, nếu con còn ở lại Lam Hoả tinh, một khi Lâm Ẩn phát hiện ra nói không chừng sẽ giết con. Còn việc giết Tần Vũ, để phụ thân tự lo.

- "Mê Thần Đồ quyển, Vạn Thú phổ, lần này phải về tay ta."

Tuyết Thiên Nhai thầm nói.

Trong khi Tuyết Thiên Nhai trở về Lam Hoả tinh, Nhân mã của hắn đã bắt đầu âm thầm theo dõi Tần Vũ, trên thực tế không chỉ có Tuyết Thiên Nhai mà Vũ Hoàng cũng đang theo dõi Tần Vũ.

Tuyết Thiên Nhai lúc ở trước mặt Tần Vũ không vạch trần thân phận của Tần Vũ, cũng chỉ vì để dễ dàng đoạt bảo, hắn không muốn ai ngoài hắn biết được tin tức này.

Ẩn Đế thực lực tuy mạnh, cũng mơ hồ biết thế lực các phương từng phái người xuống phàm nhân giới, nhưng Ẩn Đế tịnh không rõ ràng sứ giả các phương trải qua sự tình gì, tự nhiên không hiểu sự tồn tại của Tần Vũ.

... ...

Ẩn Đế tinh trong vài ngày ngắn ngủi, vũ trụ huỷ diệt năng lượng đã nhanh chóng tụ tập xung quanh tinh cầu, hình thành một chuỗi ký tự quỷ dị. Sau đó tại Đông Tinh thành phát sinh một trường đại chiến của đế cấp cao thủ

Vô luận là tiên giới, ma giới cùng yêu giới, đều có các lộ nhân mã trong Ẩn Đế tinh, thậm chí các đại thế lực đều tăng nhân thủ tại Ẩn Đế tinh.

Trong một trang viện u tối tại yêu giới

Những ngày này ở đây Tần Vũ hoàn toàn không lo nghĩ, nhưng có một việc làm cho Tần Vũ có chút khó chịu, là việc Quân Lạc Vũ muốn rời Ẩn Đế tinh, Khương Nghiên vẫn như cũ muốn đi theo Quân Lạc Vũ.

Sau mấy hôm sống vui vẻ, Quân Lạc Vũ, Khương Nghiên đều muốn chia tay mọi người.

Ẩn Đế tinh bên ngoài truyền tống trận,

- Tần Vũ huynh đệ, Vô Danh đại ca.

Quân Lạc Vũ lộ xuất một tia tiếu dung.

- Lần này cùng Huyết Y chiến đấu khiến ta nhận ra nhiều điều, ta không muốn nghĩ đến hắn nữa, ta hiện tại chỉ muốn an tâm tu luyện, trở lại gia hương "Lam Thuỷ tinh", địa phương trước kia ta tu luyện, là một tiểu đảo yên tĩnh, chờ lần tới huynh đệ chúng ta gặp lại, ta tối thiểu cũng là lục cấp tiên đế, thậm chí còn hơn.

Tần Vũ đối với quyết định của Quân Lạc Vũ hoàn toàn tán đồng.

Lưu lãng ở ngoài không bằng ở một chỗ âm thầm tu luyện.

Tần Vũ từng nghĩ tới việc cho Quân Lạc Vũ tiến nhập Khương Lan Giới tu luyện, chỉ là Tần Vũ minh bạch một điểm, hắn phải đến yêu giới trước, từ đây trực tiếp đến yêu giới tất phải qua địa bàn của Vũ Hoàng.

Đi theo con đường này quá nhiều nguy hiểm, hắn tịnh không muốn Quân lạc Vũ vì hắn lo lắng

Ngao Vô Danh nở nụ cười:

- Lạc Vũ, đệ nói gì, lần tới gặp mặt đệ tối thiểu cũng đạt lục cấp Tiên đế, thậm chí còn cao hơn. Chúng ta phát hiện ngươi nói quá a.

- Vô danh, thiên tài Tiên đế không nên nói đùa như vậy.

Liên trúc bên cạnh cười nói.

- Thiên tư của Lạc Vũ ca ca còn phải nói nhiều sao?

Khương Nghiên đắc ý nói

Tần Vũ vỗ vai Quân Lạc Vũ:

- Tốt, Lạc Vũ huynh, lần tới gặp nhau không biết là bao nhiêu thời gian, đệ chỉ hy vọng huynh nếu không đạt đủ thực lực, không nên tìm Huyết Y báo thù.

- Ta biết.

Quân Lạc Vũ gật đầu.

Cuối cùng, Quân Lạc Vũ cùng Khương Nghiên cũng rời đi, Tần Vũ, Ngao Vô Danh vẫn ở tại Ẩn Đế tinh.

Trong Long phủ của Vô Danh

- Cái gì? đệ nói muốn ở trong vũ trụ tiến hành bế quan tu luyện?

Ngao Vô Danh thần tình lộ vẻ không tin được,

- Tần Vũ huynh đệ, trong Vô danh long phủ của ta rất an toàn, đệ trong vũ trụ tiến hành bế quan tu luyện nguy hiểm phi thường.

Tần Vũ nhẹ cười

- Vô danh đại ca, đệ tự lo được, điểm này huynh không phải lo, hơn nữa đệ cũng có động phủ của mình, huynh biết mà.

- Phải,

Ngao Vô Danh nhớ tới tiên phủ của Tần Vũ cả cười,

- Đệ có tiên phủ đích xác không cần lo có gì nguy hiểm, chỉ là đệ vì cái gì mà muốn tiến vào trong không gian vũ trụ?

Ngao Vô Danh vẫn có điểm không rõ.

Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ

Thật khó để nói cho Ngao Vô Danh biết, rằng bản thân mình muốn hấp nạp nguyên linh chi khí của vũ trụ tiến nhập Khương Lan Giới sao? Với tốc độ hấp thu của Khương Lan Giới, như quả tại Ẩn Đế tinh, tuyệt đối sẽ bị người phát hiện

Trong Khương Lan Giới so sánh thời gian cùng với nguyên linh chi khí thực sự quá mức kinh người.

- Phương pháp tu luyện khác biệt, tại trong không gian vũ trụ tốc độ tu luyện của đệ tăng rất nhanh. - Tần vũ cười nói, - Vô danh đại ca, đệ lần này bế quan tu luyện thời gian không nhiều, tuyệt đối không quá năm mươi năm.

Dùng thời gian tăng gấp mười lần, nên Tần Vũ muốn linh hồn tu vi từ địa hồn tầng hai đạt đến tầng thứ ba, nên thời gian tương đối ngắn.

- Được rồi, là ta không khuyên được đệ.

Ngao Vô Danh cười bất đắc dĩ

- Vô danh đại ca, giúp đệ nói một tiếng với Liên Trúc tẩu rằng lần này đệ bế quan tu luyện.

Tần Vũ chào Ngao Vô Danh sau đó liền li khai Vô Danh long phủ.

... ...

Ra khỏi Vô Danh long phủ, Tần Vũ hít một hơi dài.

- Muốn bắt đầu tu luyện, ta không nên lãng phí thời gian, lần tu luyện này kết thúc, thực lực của ta cũng tiếp cận cấp bậc Tiên đế, hắc động đích ổn định tính có thể lần nữa nâng cao tầng thứ nhất, đến lúc đó cho dù đối mặt với thất cấp Tiên đế cũng ứng phó

được.

Tần Vũ nhìn về hướng tây.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp nhau.

Tần Vũ tâm trung thuyết đạo.

Đại na di!

Cách Ẩn Đế tinh không xa có một tinh cầu hoang vu không người, tinh cầu này ban ngày độ nóng có thể làm vỡ đá trong khi ban đêm hàn khí lại bao trùm toàn bộ tinh cầu.

Nhiệt độ nóng lạnh đối với Tần Vũ mà nói căn bản không có ảnh hưởng.

- Phần lớn các tinh cầu có người sinh sống đều có nhiều tầng bảo vệ, ban đêm cơ hồ không có nhiều khả năng nhìn thấy vũ trụ tinh thần. Thật khác biệt với tinh cầu không người này, liếc mắt cũng có thể thấy rõ vũ trụ tinh thần.

Tần Vũ nhìn quanh, tựa hồ như tùy tiện đưa tay cũng có thể hái xuống khối thiên thể thật lớn, trong lòng bất giác cảm thán.

Vung tay lấy ra Khương Lan Giới.

- Nhỏ, nhỏ, nhỏ!!

Theo tâm ý Tần Vũ, một lục sắc tiểu tháp thể tích bị rút nhỏ trăm ngàn lần, do là thần khí nên biến đổi hình dáng cũng dễ dàng, Tần Vũ biến Khương Lan Giới thành một khối lục sắc nhỏ.

Sau đó đưa Khương Lan Giới để vào sâu trong tinh cầu.

Tâm ý vừa động, cả người đã tiến vào Khương Lan Giới.

Trong đệ nhất tầng Khương Lan Giới,

Lăng không đứng trong Khương Lan Giới, nhìn vô tận không gian.

- Nguyên linh chi khí của Khương Lan Giới đều phải từ bên ngoài hút vào, thật có chút phiền toái, bất quá ta hiện giờ cũng không cần hấp thu nguyên linh chi khí, chỉ cần tu luyện linh hồn là được.

Tần Vũ khống chế Khương Lan Giới bắt đầu hấp thu nguyên linh chi khí.

Trong khi Tần Vũ vừa mới không chế

- Bồng!

Tại tinh cầu chung quanh nơi Tần Vũ phát ra một âm thanh quái dị, tựa như một cái bình không, thả rơi vào mặt nước tạo ra. Sau đó chung quanh tinh cầu phảng phất xuất hiện một dòng xoáy vô hình, Trong vũ trụ không gian vô tận, nguyên linh chi khí bắt đầu bị dòng xoáy vô hình không ngừng nhanh chóng hấp thu.

Nguyên linh chi khí tại tiên ma yêu giới lưu động hỗn loạn không theo quy luật.

Nhưng từ lúc Tần Vũ bắt đầu khống chế Khương Lan Giới, ít nhất Lam Loan tinh vực vô tận nguyên linh chi khí bắt đầu chậm rãi hướng nơi Tần Vũ bế quan chảy tới.

Dòng linh khí chảy đến như dòng nước.

Trong Khương Lan Giới trống rỗng, mà tiên ma yêu giới nguyên linh khí lại rất nhiều.

Cho nên nguyên linh khí không ngừng chảy vào Khương Lan Giới.

... ...

- Đây là tốc độ gì?

Tần Vũ nhận thấy tốc độ hấp thu nguyên linh khí của Khương Lan Giới trong lòng ngạc nhiên.

Nếu nói một người tu luyện, hấp thu nguyên linh khí là một.

Vậy thì tốc độ hấp thu nguyên linh khí của Khương Lan Giới tuyệt đối lớn hơn một chục ngàn lần, hơn nữa có thể còn vượt xa.

Tần Vũ đã quên mất một điểm.

Khương Lan Giới xem như một không gian, một không gian hấp thụ tốc độ nguyên linh khí không gian khác, tốc độ hấp thu của tu luyện giả bình thường làm sao có thể so sánh.

- Cứ như vậy mà tiếp tục thôi.

Tần Vũ lăng không khoanh chân ngồi, liền an tâm bắt đầu tu luyện "Tam Hồn Cửu Luyện". Khương Lan Giới cuồn cuộn không ngừng hấp thu tiên ma yêu giới vô tận nguyên linh khí, thời gian chậm rãi trôi qua, giữa Khương Lan Giới nguyên linh khí càng ngày càng nhiều, mà Tần Vũ vẫn như trước ngồi không nhúc nhích….

Ở đây mười năm bằng bên ngoài một năm.

Trong thời gian này Tần Vũ lẳng lặng tu luyện, thời gian dần trôi….

Chương 352

Công Thành Li Khai

Tại tinh cầu vô danh nơi Tần Vũ đang tu luyện, nguyên linh chi khí vô tận chung quanh không ngừng bị những dòng suối vô hình thấy ở chung quanh một mực thôn phệ, trạng thái này đã duy trì trong mười lăm năm liên tục.

Bên trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ vốn luôn ngồi xếp bằng trên không tĩnh tọa cuối cùng cũng mở mắt ra, nhãn thần càng thêm thâm thúy an tĩnh.

Linh hồn chi lực mênh mông như thiên địa.

Tần Vũ tức thì nhẩm tính ra thời gian tu luyện của mình.

- Một trăm năm mươi năm, lần trước từ tầng thứ nhất của địa hồn tuy luyện đến tầng thứ hai chỉ sử dụng thời gian gần năm mươi năm, nhưng lần này từ tầng hai lên tầng thứ ba lại mất một trăm năm mươi năm.

Tần Vũ có chút cảm thán.

Tần Vũ đã đoán trước thời gian tu luyện lần này dài hơn lần trước, vì cảnh giới tu luyện càng về sau dĩ nhiên càng khó. Đây là nguyên nhân phần lớn người ta tu luyện từ thiên tiên lên kim tiên rất nhanh nhưng từ kim tiên lên huyền tiên chậm hơn cả chục lần.

Một trăm năm mươi năm này chỉ là một trăm năm mươi năm trong tầng thứ nhất của Khương Lan Giới.

Bên ngoài thực tế chỉ mới có mười lăm năm mà thôi.

- Linh hồn đã đạt đến tầng thứ ba của địa hồn, chỉ thiếu một chút nữa là tiến vào cảnh giới "thiên hồn", hiện tại chắc là mình lại có thể tiếp tục hấp thu năng lượng tu luyện rồi.

Tần Vũ điều chỉnh trạng thái một lượt.

Thời gian tu luyện linh hồn mới tổn hao phần lớn thời gian, còn thời gian hấp thu công lực lại ngắn hơn nhiều.

Đặc biệt là Tần Vũ đạt đến 'Hắc Động chi cảnh', không quản là năng lượng gì, hắc động này đều có thể thôn phệ luyện hóa, nếu nói người khác tu luyện phải mười phần chú ý đến sự tinh thuần nhưng Tần Vũ thì ngược lại, không cần quan tâm chuyện đó.

- Ta trước giờ còn chưa thử qua toàn lực thi triển 'Hắc động' để tiến hành tu luyện, phải xem thử tốc độ nhanh đến mức nào.

Trên mặt Tần Vũ có tia hưng phấn.

Từ khi trong đan điền hình thành hắc động, Tần Vũ đã biết một khi hắc động toàn lực hấp thu năng lượng sẽ vô cùng khủng bố, vô cùng nhanh. Nhưng nhanh đến mức nào Tần Vũ cũng không biết.

Nhắm chặt hai mắt, ý thức của Tần Vũ hoàn toàn trầm nhập vào trong 'hắc động' tại đan điền.

Trong không gian tại đan điền của Tần Vũ.

'Hắc động' vốn luôn ở trạng thái tĩnh lặng đột nhiên bắt đầu xoay tròn, một cỗ lực thôn phệ kinh người từ trong đan điền từ từ phát tán ra...

- Hô!

Chung quanh thân thể Tần Vũ tựa hồ như có những con suối

vô hình, vô số nguyên linh chi khí bị thôn phệ với tốc độ kinh người… chỉ trong thoáng chốc!

Lốc xoáy.

Vô số nguyên linh chi khí bên trong Khương Lan Giới hình thành nên một con suối to lớn điên cuồng dung nhập vào trong thể nội của Tần Vũ, tốc độ nhanh hơn người bình thường tu luyện không biết bao nhiêu lần.

Trăm vạn lần, nghìn vạn lần?

Không ai biết được.

- Nhanh quá, thật là nhanh quá đi!!!

Tần Vũ cảm thấy rõ ràng công lực của mình đang đề thăng với tốc độ khủng bố làm người ta phải chấn động.

Nguyên linh chi khí vô tận dung nhập vào trong 'hắc động' tại đan điền của Tần Vũ.

Nguyên linh chi khí tuy nhiều nhưng sau khi bị hắc động hấp thu luyện hóa chỉ hóa thành một đoàn năng lượng nhỏ tiến nhập không gian dài rộng khoảng hai-ba mét trong 'cưỡng hồ không gian' bên trong Tần Vũ.

Qua một lúc sau.

Tần Vũ bình tĩnh lại, cẩn thận cảm thụ tốc độ hấp thu nguyên linh chi khí của mình, Tần Vũ đột nhiên phát hiện một sự tình vô cùng quái dị --

Tốc độ thôn phệ của hắc động gấp mười lần tốc độ Khương Lan Giới thôn phệ nguyên linh chi khí của bên ngoài. Tần Vũ là chủ nhân Khương Lan Giới đương nhiên biết vô cùng rõ tốc độ hấp thu của Khương Lan Giới.

- Sao xảo diệu thế này?

Tần Vũ nghi hoặc.

- Hơn nữa tốc độ hấp thu của hắc động trong thể nội mình sao lại còn nhanh hơn tốc độ của không gian trong Khương Lan Giới?

Tần Vũ càng thêm nghi hoặc.

Tần Vũ nghĩ một lúc lâu vẫn không thông.

Nhưng Tần Vũ thở phào trong lòng.

- Lần trước từ Ám Tinh hậu kì đạt đến Hắc Động tiền kì, ta đã dùng hết bao nhiêu là nguyên anh của kim tiên. Từ Hắc Động tiền kì đến Hắc Động trung kì chắc chắn là phải cần nhiều năng lượng hơn. Nếu còn dựa vào luyện hóa nguyên anh kim tiên có lẽ là nguyên anh trong Diễm Huyền chi giới của mình cũng không đủ dùng a.

Trên mặt Tần Vũ có một tia tiếu ý.

Hắc động hấp thu luyện hóa căn bản không cần Tần Vũ quan tâm nhiều, chỉ cần lưu lại một chút ý thức là được.

Hiện tại tốc độ hấp thu nguyên linh chi khí của 'hắc động' trong đan điền chậm hơn so với khi Tần Vũ luyện hóa nguyên anh kim tiên. Tuy chất lượng nguyên linh chi khí không giống như nguyên anh kim tiên, nhưng số lượng có thể bổ túc sự thiếu sót về chất lượng.

Sau thời gian ba thời thần.

Tần Vũ cảm thấy một loại áp lực, trong hắc động đã chứa đựng quá nhiều năng lượng. Sự khống chế của linh hồn chi lực đã đạt đến giới hạn.

- Hình như không gian hai-ba mét của cường hồ không gian đã phát sinh biến hóa.

Tần Vũ cảm thấy rõ ràng năng lượng ở bên kia vừa phát sinh đã nhanh chóng biến hóa, chính lúc này --

Một đạo kim sắc quang hoàn có thể tích, đường kính to lớn từ một đầu hắc động bay ra, khi kim sắc quang hoàn này bay đến vị trí một phần ba của hắc sắc thông đạo thì dừng lại nơi này. Sau đó kim sắc quang hoàn lấp lóe quang mang, kết hợp thành một thể với hắc động, phảng phất như gia cố cho hắc động ổn định.

Lần trước Tần Vũ đạt đến Hắc Động tiền kì, một kim sắc quang hoàn bay ra chiếm một phần ba vị trí, lần này thể tích kim sắc quang hoàn lớn hơn nhiều, chiếm hai phần ba vị trí.

- Hai đạo quang hoàn là Hắc Động trung kì, vậy ba đạo quang hoàn là Hắc Động hậu kì rồi.

Tần Vũ thầm đoán trong lòng.

Chính lúc này hai đạo kim sắc quang hoàn phát xuất đạo đạo kim quang đuổi bắt nhau, trong lúc năng lượng của hai đạo kim sắc quang hoàn giao lưu thì sự tinh thuần không ngừng đề thăng, còn hắc động cũng từ từ chuyển biến…

Qua một lúc lâu.

Mọi thứ bình tĩnh lại.

Tần Vũ nắm chặt song quyền, cảm thấy toàn thân thư thái, sau một trăm năm mươi năm tĩnh tu thân thể Tần Vũ đạt đến một tầng mới.

Mặc dù Tần Vũ không tu luyện nhưng sinh mệnh nguyên lực vẫn không ngừng cải biến thân thể Tần Vũ.

- Ta hiện tại chỉ bằng vào thân thể cũng có thể đấu ngang với bát-cửu cấp kim tiên rồi. Sinh mệnh nguyên lực này thật là kì quái, không chỉ mang sinh cơ vô tận mà còn làm thân thể mình không ngừng biến đổi.

Trong lòng Tần Vũ lại nảy sinh nghi hoặc đối với sinh mệnh nguyên lực trong thể nội.

Bản thân lúc ở phàm nhân giới, tùy tiện quán nhập một chút xíu sinh mệnh nguyên lực vào linh đan phổ thông cũng hình thành nên 'Sinh Sinh Tạo Hóa đan', có thể giúp một tán ma lợi hại khôi phục toàn bộ năng lượng.

Cho đến khi tới tiên ma yêu giới.

Lần trước Kiếm tiên khôi lỗi bị 'Thanh Huyết kiếm tiên' Tri Bạch chém bị thương, sử dụng chín khối cực phẩm nguyên linh thạch cũng chỉ hồi phục được một phần mười thương thế. Nhưng chỉ cần một chút sinh mệnh nguyên lực đã hoàn toàn chữa lành vết thương.

Hiệu quả của một chút sinh mệnh nguyên lực vượt quá chín khối cực phẩm nguyên linh thạch mười lần, có khả năng còn hơn thế.

- Năng lượng thật thần kì.

Trong lòng Tần Vũ vô cùng khẳng định.

Sinh mệnh nguyên lực này tuyệt đối siêu việt hơn các dạng năng lượng như tiên nguyên lực, ma nguyên lực, nếu không sẽ không thể có hiệu quả biến thái đến mức này. Nhưng sinh mệnh nguyên lực lại chảy ra từ trong Lưu Tinh Lệ thần bí.

Thân là chủ nhân Lưu Tinh Lệ nhưng Tần Vũ đối với Lưu Tinh

Lệ vẫn không hiểu chút gì, thậm chí chỉ có thể khống chế mấy dạng công năng tối đơn giản.

Trong lòng không nghĩ nhiều nữa, Tần Vũ tiếp tục khống chế 'hắc động' trong đan điền hấp thu nguyên linh chi khí vô tận, vì hiện tại còn chưa đến cực hạn mà Tần Vũ có thể chịu đựng.

Tần Vũ yên tĩnh tu luyện.

Nguyên linh chi khí trong Khương Lan Giới hình thành nên 'lốc xoáy', chỉ sau ba thời thần Tần Vũ cuối cùng cũng cảm thấy một cỗ áp lực, chắc chắn đã đạt tới cực hạn của linh hồn.

Nhưng tu luyện ba thời thần làm năng lượng của hai quang hoàn trong hắc động càng thêm tinh thuần.

- Từ Hắc Động tiền kì đến Hắc Động trung kì ta chỉ cần tu luyện ba thời thần nhưng hiện tại cũng tu luyện ba thời thần mà chỉ gia cố cho Hắc Động trung kì ổn định thêm một chút mà thôi, xem ra càng về sau cần càng nhiều năng lượng a.

Tần Vũ lười biếng duỗi dài người.

Tổng cộng hấp thu nguyên linh chi khí trong sáu thời thần, đối với Khương Lan Giới đã hấp thu nguyên linh chi khí ở bên ngoài trong mười lăm năm mà nói thì chỉ là một giọt nước trong hồ mà thôi.

Một không gian hấp thu nguyên linh chi khí của một không gian khác, tốc độ đó căn bản con người không thể so sánh được. Trừ phi người đó cũng có một cái 'hắc động' như Tần Vũ.

Tinh cầu vô danh nơi Tần Vũ ở lúc này là đêm khuya, sương lạnh phủ khắp bề mặt cả tinh cầu, trong dạng hoàn cảnh này sinh mệnh bình thường vô pháp sinh tồn, tinh cầu vô danh này cũng không có tinh tế truyền tống trận. Trừ phi là cao thủ đạt tới cấp

biệt kim tiên mới có thể đến tinh cầu dạng này.

Một nhân ảnh đột ngột xuất hiện trong sương lạnh vô tận trên mặt đất.

Hắc sắc trường phát tung bay. Một thanh niên toàn thân hắc y từ trong sương lạnh đi ra, trong tay cầm một cái tháp nhỏ lục sắc, lúc này ở ngoại vi tinh cầu không còn những con suối vô hình nữa, nguyên linh chi khí trong Lam Loan tinh vực cũng khôi phục lại trạng thái tạp loạn vô lối trước đây.

- Mười lăm năm rồi.

Tần Vũ nhìn tinh thể cự đại che lấp cả trời, trên mặt có nét cười nhẹ,

- Thực lực của ta bây giờ dù chưa phải đối thủ của bọn người như Vũ Hoàng nhưng giữ mạng thì không vấn đề gì. Hiện tại là lúc nên đi tìm Tiểu Hắc, Phí Phí rồi.

Tần Vũ hiện tại đạt đến Hắc Động trung kì, thực lực gần ngang với bát cấp, cửu cấp kim tiên.

Tuy nhiên, phối hợp với Diễm Huyền chi giới, thần kiếm Phá Thiên, thần khí chiến y 'Hắc Ngưng Tuyết', còn có thân thể cường hãn được sinh mệnh nguyên lực tu bổ, Tần Vũ đã có thể chiến đấu với tiên đế cấp thấp.

Không giống như trước đây khi đối diện với nhất cấp Tiên đế - Kiếm tiên như Ngọc Thanh Tử đến lại gần cũng không làm nổi.

- Trước khi đi phải từ biệt Vô Danh đại ca đã.

Thân hình Tần Vũ nhất động, trực tiếp thi triển đại na di đi thẳng từ tinh cầu vô danh đến Ẩn Đế tinh.

Trong Đông Tinh thành ở Ẩn Đế tinh.

Tại Mông Hoành trang viện, đối với Ngao Vô Danh đã đạt đến thất cấp Yêu đế mà nói trăm năm cũng giống thời gian một viên đạn bắn đi mà thôi, Ngao Vô Danh tuy được tính là nhân vật thiên tài.

Nhưng cũng còn lâu mới bằng loại người thiên tài trong thiên tài như Quân Lạc Vũ, thời gian Ngao Vô Danh tu luyện đạt tới thất cấp Yêu đế cực lâu, lần này đến Ẩn Đế tinh du ngoạn hắn ít nhất phải ở lại mấy trăm năm.

Hai người Ngao Vô Danh, Mông Hoành đang tùy ý ngồi uống rượu tán chuyện trong vườn.

Nói trời nói đất, nói về mỗi cao thủ tiên giới, nói về mỗi nữ nhân ma giới, nói về mỗi thần thú xuất danh tại yêu giới. Ngày tháng vô tận đủ cho bọn họ lãng phí thời gian như thế.

- Hầy, Vô Danh, huynh nói lần này Tần Vũ tu luyện phải bế quan bao lâu?

Mông Hoành đột nhiên nói.

Mông Hoành nói chuyện với Vô Danh, mười lần thì hết năm nói đến Tần Vũ, bàn về sự thần bí của Tần Vũ, bàn về vũ khí của Tần Vũ các thứ, lần này lại nói đến, vì chủ đề các cuộc nói chuyện của bọn họ cũng chỉ có bao nhiêu đó mà thôi.

- Hắn ta à, lần trước hắn bế quan chỉ hơn năm mươi năm, hiện tại mới mười lăm năm, có lẽ phải mười mấy hai mươi năm nữa hắn mới xuất quan đó.

Ngao Vô Danh cười, liền đó nghi hoặc nói,

- Nói ra cũng kì quái, càng tu luyện về sau càng cần thời gian dài, nhưng Tần Vũ hắn vì sao nói thời gian bế quan lần này lại ngắn hơn lần trước nhỉ?

- Do công pháp đặc thù của người ta, hoặc là lần trước Tần Vũ hắn đã tu luyện đến cửa đột phá, lần này chỉ đột phá cửa đó cũng là chuyện thường, không phải không có khả năng đó ư?

Mông Hoành đoán.

- Cũng đúng, nào, uống đi.

Ngao Vô Danh nâng chén đối ẩm cùng Mông Hoành.

- Vô Danh đại ca.

Thanh âm vang lên rõ ràng trong vườn, trong thanh âm còn ẩn chứa sự vui mừng.

Ngao Vô Danh giật mình quay đầu nhìn.

- Tần Vũ huynh đệ.

Sắc mặt Ngao Vô Danh kinh sợ.

Mông Hoành cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Vũ đằng xa sắc mặt cũng tràn đầy kinh ngạc:

- Tần Vũ huynh đệ, không phải huynh đệ mới bế quan mười lăm năm sao? Sao đã xuất quan rồi.

Ngao Vô Danh và Mông Hoành đều vì việc Tần Vũ chỉ bế quan mười lăm năm mà cảm thấy kinh sợ, bọn họ có nghĩ đến việc Tần Vũ có một loại thần khí, không gian trong đó có tỉ lệ thời gian mười trên một đâu?

- Mười lăm năm là đủ rồi.

Tần Vũ mỉm cười nói.

- Tần Vũ, công pháp của huynh đệ đích xác rất kì quái, trong tình huống bình thường ta cũng không nhìn ra được thực lực của huynh đệ, trừ phi lúc huynh đệ chiến đấu mới thấy được.

Ngao Vô Danh cảm thán nói.

So với trước khi bế quan, trong tình huống bình thường Ngao Vô Danh đích xác không nhìn ra thực lực của Tần Vũ, trừ phi Tần Vũ chủ động để lộ.

Vì linh hồn Tần Vũ dung nhập Lưu Tinh Lệ, còn công lực trong thể nội thì ở trong hắc động. Ai có thể phát hiện?

- Ha ha... Vô Danh đại ca, lần này đệ đến đây một là thăm huynh, hai là để từ biệt.

Tần Vũ trực tiếp nói ra ý mình.

- Từ biệt?

Ngao Vô Danh khẽ run.

- Đúng, đệ muốn xuất phát tới yêu giới, lúc trước đệ đã muốn đi rồi, hiện tại điều kiện chín muồi, đệ cũng phải đi thôi.

Tần Vũ cười nói.

- Cũng tốt. - Ngao Vô Danh gật đầu cười nói, - Lúc đệ đi yêu giới nếu có người làm khó đệ chỉ cần truyền tấn cho ta, đại ca đệ tại yêu

giới cũng có chút năng lực.

Đường đường là một trong Long tộc song hoàng, Long tộc hoàng tử, Long tộc Long hoàng tương lai, địa vị của Ngao Vô Danh tại yêu giới có còn phải nói?

Bên cạnh tinh tế truyền tống trận tại Ẩn Đế tinh.

Mấy người Tần Vũ, Ngao Vô Danh đang từ biệt nhau.

Ba người Ngao Vô Danh, Liên Trúc, Mông Hoành đến đây tiễn Tần Vũ, đợi đến khi mấy người nói hết Tần Vũ mới từ biệt ba vị hảo hữu bước vào tinh tế truyền tống trận.

*- Vô Danh đại ca, Liêu Trúc tẩu tẩu, Mông Hoành huynh, cáo t*ừ.

Tần Vũ đứng trong truyền tấn trận nói lớn.

Sau đó đạo đạo quang mang mênh mông sáng rực lên trong tinh tế truyền tống trận, Tần Vũ nhìn những quang mang này trong lòng hiểu rõ hành trình đi yêu giới của mình đã bắt đầu, con đường này liệu có thể bình an đi qua không?

Quang mang tiêu tan, tinh tế truyền tống trận khôi phục hình dáng bình thường, còn Tần Vũ đã bị truyền tống đi.

*- V*ề *thôi.*

Trên mặt Ngao Vô Danh có chút buồn bã, lại một hảo huynh đệ nữa ra đi.

Lúc mấy người Ngao Vô Danh, Liên Trúc, Mông Hoành rời khỏi không chú ý đến có vài người có thực lực kim tiên tùy tiện nhìn vào nơi này mấy lần, mấy người này chính là nhân viên tình báo của Vũ Hoàng.

Không chỉ riêng Vũ Hoàng. Huyết Ma đế vốn luôn chú ý động tĩnh của Tần Vũ, Ngao Vô Danh cũng biết Tần Vũ đã rời đi, thậm chí thông qua truyền tống trận Tần Vũ bước vào còn biết Tần Vũ truyền tống đến nơi nào.

Chương 353

Song Đế Tiệt Sát (Song Đế Đón Giết)

Lam Loan tinh vực, nơi đặt tinh tế truyền tống trận trên tinh cầu hạch tâm của Húc Lộ tinh hệ, 'Cửu Lộ tinh'.

Quang mang sặc sỡ lóe lên, một hắc y thanh niên liền xuất hiện trong tinh tế truyền tống trận, lúc hắc y thanh niên xuất hiện, chung quang có không dưới mười người đã chú ý đến nơi này.

- Đại nhân, mục tiêu đã đến Cửu Lộ tinh.

- Sư tôn, mục tiêu đã đến Cửu Lộ tinh.

... ...

Hầu như cùng lúc có mấy người truyền tấn cho thủ lĩnh của họ, tin tức này rất nhanh được truyền đến cho thủ lĩnh tối cao của bọn họ là Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai.

Một tinh cầu trong ma giới nằm gần Lam Loan tinh vực.

Một tòa thành trì trên tinh cầu này bị mưa phùn bao phủ, nước xâm xấp trên đường, lúc này phần lớn tu luyện giả đang nghỉ trong nhà mình.

Một bạch y nam tử tuấn mĩ đi trên đường, trông hết sức thanh cao thuần khiết phảng phất như không vướng chút bụi trần.

Đi bước đầu tiên, tóc trên đầu bạch y nam tử tuấn mĩ biến dài đến hông.

Đi bước thứ hai, thể hình bạch y nam tử tuấn mĩ biến thành cao hơn một chút, gầy hơn một chút. Hình dạng biến thành một

bạch y thiếu niên tuấn mĩ.

Đi bước thứ ba, bạch y trên thân bạch y nam tử tuấn mĩ cũng biến thành y phục hồng sắc.

Huyết Ma Đế 'Tuyết Thiên Nhai' có thói quen lúc chân chính chuẩn bị giết ai đó, hơn nữa là lúc chắc thắng, phi thường trịnh trọng, hắn liền đem một thân bạch y biến thành y phục hồng sắc. Huyết Ma Đế bình thường toàn thân bạch y, một khi toàn thân hồng y là lúc giết chóc!

- Đến Cửu Lộ tinh rồi ư?

Tuyết Thiên Nhai tịnh không gấp gáp, với thực lực Huyết Ma đế hắn, tại các tinh cầu chủ yếu đều có nhân mã của hắn, vô luận Tần Vũ đến đâu đều bị phát hiện, trừ phi Tần Vũ trực tiếp thi triển đại na di chạy trốn.

Nhưng Tần Vũ hiển nhiên còn chưa phát hiện có người giám thị hắn.

- Phụ thân.

Một đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt Tuyết Thiên Nhai, chính là Ma đế 'Huyết Y':

- Phụ thân, người gọi con đến có chuyện gì?

Nhìn thấy phụ thân mình biến thành hình dáng như thế này. Ma đế 'Huyết Y' kinh hoảng:

- Phụ thân, toàn thân người lại mặc y phục huyết hồng sắc, muốn đi giết người nào vậy? Hơn nữa còn biến đổi dung mạo?

Tuyết Thiên Nhai bình thản cười nói:

- Cừu nhân của con.

- Cừu nhân của con? Cừu nhân của con có ai đáng để phụ thân người trịnh trọng ra tay như thế này?

Ma đế Huyết Y cẩn thận ngẫm nghĩ một lượt. Cừu nhân của hắn phần lớn ở trong khu vực ma giới, nhưng hắn không nghĩ ra người nào trong khu vực ma giới đáng để Tuyết Thiên Nhai trịnh trọng như thế.

Mục quang Tuyết Thiên Nhai bắn về hướng Tây Bắc:

- Người giết đồ đệ của con.

- Phụ thân, người nói Tần Vũ?

Huyết Y kinh hoảng, sau đó trịnh trọng nhìn Tuyết Thiên Nhai.

- Phụ thân, Tần Vũ giết Tử Nô, con nhất định muốn tự thân tìm hắn báo thù.

- Con giết được hắn không?

Tuyết Thiên Nhai hỏi ngược lại.

Huyết Y khẽ ngây người, thực lực Tần Vũ hắn biết, còn lâu mới bằng hắn. Chỉ là Tần Vũ không chỉ có thần khí chiến y mà thể nội cũng có chút cổ quái. Thời kì hắn đang toàn thịnh khi xưa cũng giết không nổi Tần Vũ. Còn hiện tại trúng phải cấm chế của Ẩn Đế, thực lực chỉ có thể phát huy một nửa thì làm sao mà giết chết Tần Vũ?

- Hơn nữa chuyện này có quan hệ trọng đại, vô luận thế nào ta

cũng muốn tự thân ra tay, bởi vì… một khi thất bại sẽ là một tổn thất rất lớn đối với hai phụ tử ta, ta tuyệt đối không chấp nhận thất bại đó.

Tuyết Thiên Nhai thanh âm lạnh nhạt, chỉ là môi hơi mím chặt một chút, từ trong ánh mắt bắn ra một tia quyết tâm.

Huyết Y nghe thấy quyết tâm của Tuyết Thiên Nhai chỉ biết gật đầu:

- Phụ thân, lúc nào người ra tay?

- Qua một lúc nữa.

Tuyết Thiên Nhai mỉm cười nói.

- Tần Vũ bây giờ đang không ngừng truyền tống từ tinh cầu này sang tinh cầu khác, trong lúc không ngừng truyền tống như thế muốn giết hắn rất khó. Vì thế… ta muốn đợi đến khi hắn dừng lại nghỉ ngơi ở một nào đó sẽ lập tức ra tay.

- Được rồi, Huyết Y, con quay về chăm chỉ tu luyện. Trong thời gian ta đi vắng nếu con có chuyện gì thì cứ đi tìm sư thúc của con.

Tuyết Thiên Nhai giao phó.

- Vâng. Phụ thân.

Huyết Y gật đầu.

Tuyết Thiên Nhai khẽ mỉm cười sau đó lại từ từ bước đi trên đường dưới mưa.

… …

Trong đại bản doanh của Ngọc Kiếm Tông ở Hồng Diệp tinh,

Ngân Huyền tinh hệ, Lam Loan tinh vực.

Trong một phòng khách của Ngọc Kiếm tông.

Ba người ngồi khoanh chân, một trong ba người này là tông chủ Ngọc Kiếm Tông - Ngọc Thanh Tử, còn hai người còn lại… một người là thất cấp tiên đế 'Thanh Huyết kiếm tiên' Tri Bạch.

Còn người cuối cùng đang ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng khách, toàn thân mặc đồ tím là Vũ Hoàng.

- Ngọc Thanh Tử, người đi ra trước đi.

Tri Bạch cười nói với Ngọc Thanh Tử ở một bên.

- Vâng, bệ hạ, thuộc hạ cáo lui trước.

Ngọc Thanh Tử cúi rạp người chào Vũ Hoàng sau đó đi ra khỏi phòng khách.

Ngọc Thanh Tử đi ra khỏi phòng khách, trên mặt tràn đầy nghi hoặc:

- Bệ hạ lại tự thân đến đây, liền đó Tri Bạch tiên đế cũng đến. Xem ra đã có chuyện lớn quan trọng phát sinh rồi.

Ngọc Thanh Tử chỉ là một kẻ thấp cổ bé họng nhất trong 'Tam thập lục quân' dưới quyền Vũ Hoàng.

Còn Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch lại là người mạnh nhất trong 'Thập bát đế' dưới quyền Vũ Hoàng, Vũ Hoàng và Tri Bạch đồng thời xuất hiện ở đây, sự tình trọng yếu đến mức nào cũng có thể tưởng tượng được.

Trong phòng khách.

- Bệ hạ, lần này người tự thân ra tay một mình có được không? Hay là thần và bệ hạ cùng ra tay, phòng ngự thân thể Tần Vũ rất quái dị, muốn giết ngay tại chỗ cũng có chút khó khăn.

Tri Bạch tiên đế đến bây giờ vẫn không biết người trúng hai đạo kiếm mang của hắn trên Lam Hỏa tinh là Kiếm tiên khôi lỗi, hắn vẫn một mực cho rằng đó là bản thân Tần Vũ.

- Không cần, cho dù có hai bộ thần khí chiến y, ta cũng chắc chắn giết được hắn.

Vũ Hoàng bình thản nói.

Trong đáy lòng Tri Bạch chấn động.

Vũ Hoàng đáo để lợi hại đến mức nào, trong đáy lòng Tri Bạch không nắm rõ, nhưng Vũ Hoàng có thể thành một trong ba thủ lĩnh của tiên giới khẳng định có vài… lợi hại.

- Vậy thần yên tĩnh ở Hồng Diệp tinh chờ tin tốt của bệ hạ vậy.

Tri Bạch cười nói.

- Tri Bạch, ngươi yên tâm. Chỉ cần lần này ta lấy được Vạn Thú phổ, mở tầng ba của Vạn Thú phổ. Thế lực tuyệt đối một bước vượt lên trên hai phe kia thành đệ nhất thế lực tuyệt đối tại tiên giới. Hơn nữa lấy được Mê Thần Đồ quyển thì không chỉ có ta mà cả ngươi cũng có lợi.

Vũ Hoàng cười nói,

- Tin rằng lúc độ thần kiếp sau này cũng được giúp đỡ.

Tri Bạch nghĩ đến 'Mê Thần Đồ quyển' trên mặt cũng lộ ra một

tia thèm khát.

Người sở hữu Mê Thần Đồ quyển từ xưa tới nay cũng chỉ có một mình Nghịch Ương tiên đế, năm xưa Nghịch Ương tiên đế cũng chỉ là một Tiên đế phổ thông, nhưng sau khi có được Mê Thần Đồ quyển thì mọi sự đổi khác. Không chỉ thực lực đột ngột tăng mạnh mà còn sở hữu những thần khí lợi hại, sau đó một bước trở thành người có quyền thế nhất tiên giới, đến mấy người Vũ Hoàng, Huyền Đế cũng không thể không thừa nhận có chút không bằng với Nghịch Ương tiên đế.

Mê Thần Đồ quyển được xưng là báu vật đệ nhất của tiên ma yêu giới, sự trân quý căn bản không còn nghi ngờ gì nữa.

- Lúc nào bệ hạ ra tay?

Tri Bạch hỏi.

Vũ Hoàng mỉm cười nói:

- Bây giờ Tần Vũ mới đến biên giới Lam Loan tinh vực,

ta đã ra lệnh cho tạm thời ngừng truyền tống ở tinh tế truyền tống trận tại 'Lam Tuyết tinh cầu' nơi biên giới đó. Tuyên truyền ra ngoài là phải duy tu một ngày. Khi đến đó chắc là Tần Vũ phải ngừng lại nghỉ ngơi một thời gian.

- Chiêu này của bệ hạ thật cao minh.

Trên mặt Tri Bạch có nét tiếu dung.

Kế hoạch của Vũ Hoàng vô cùng hay.

Trong vũ trụ không gian, giữa hai tinh cầu bình thường nguy hiểm không cao. Nhưng cự li giữa hai tinh hệ xa hơn nhiều, nguy

hiểm cũng cao hơn nhiều, còn giữa hai tinh vực… cự li vô cùng lớn. Thậm chí còn có sự tồn tại của một loại năng lượng khủng bố là vũ trụ Toái kim lưu.

Hơn nữa, nếu dựa vào đại na di, cự li giữa hai tinh vực xa như thế không biết phải đại na di bao nhiêu lần, còn không chừng có khi lại gặp các loại dòng chảy hỗn loạn trong vũ trụ.

Vì thế Vũ Hoàng tin rằng Tần Vũ hơn chín mươi phần trăm là sẽ ở lại Lam Tuyết tinh cầu nghỉ ngơi một ngày.

'Lam Tuyết tinh cầu' ở tại biên giới Lam Loan tinh vực, Lam Tuyết tinh cầu này là tinh cầu nơi biên giới của Lam Loan tinh vực nên lưu lượng khách vô cùng lớn. Thậm chí vượt quá cả Ẩn Đế tinh.

Thể tích của cả tinh cầu cũng như thế, vô cùng lớn, ngang với các tinh cầu siêu cấp như Ẩn Đế tinh, Lam Hỏa tinh.

….

Nơi đặt tinh tế truyền tống trận tại Lam Tuyết tinh.

- Xin lỗi, hai tòa tinh tế truyền tống trận để đi lại trong tiên giới của Lam Tuyết tinh ta hôm nay cần phải tiến hành duy tu, nếu muốn đi qua tinh tế truyền tống trận xin mời ngày mai quay lại.

Một kim tiên quản lý nơi tinh tế truyền tống trận khẽ cung kính nói.

- Thật là trùng hợp quá a!

Tần Vũ bất lực.

Nhìn hai tòa tinh tế truyền tống trận to lớn đằng xa, đúng là đang có năm-sáu kim tiên cẩn thận tiến hành duy tu. Hai tòa

truyền tống trận này có thể truyền người từ Lam Loan tinh vực tới tiên giới, công năng lớn như thế nên các loại tinh thạch được bố trí, trận thế các thứ cũng phức tạp đến cực điểm. Cứ qua một-hai năm lại duy tu một lần, hôm nay lại đúng là ngày duy tu.

- Thôi được, đến tiên giới cũng không cần gấp trong một-hai ngày, ta còn chưa có bản lĩnh để dùng đại na di đi xuyên qua biên giới của hai đại tinh vực.

Tần Vũ xoay người rời khỏi nơi đặt truyền tống trận, trực tiếp bay về phía tòa thành trì lớn nhất Lam Tuyết tinh.

Dĩ nhiên tạm thời không đi được thì đi loanh quanh ngắm tinh cầu nơi biên giới này cũng tốt.

Trong Ngọc Kiếm Tông ở Hồng Diệp tinh.

- Tốt rồi, Tần Vũ đã đến Lam Tuyết tinh, hắn đã vào thành trì ở Lam Tuyết tinh dạo chơi đúng như ta dự liệu.

Trên mặt Vũ Hoàng tràn đầy sung sướng, mọi sự đều đúng như trong tính toán của ông.

Vừa nói xong Vũ Hoàng đã đứng lên, đồng thời tử bào trên thân biến thành trường bào lam sắc, đến thân hình, dáng vẻ cũng biến đổi....

Trong nháy mắt, Vũ Hoàng vốn làm người ta dễ dàng nảy sinh hảo cảm biến thành một tráng hán lãnh khốc mặc lam y, hai con ngươi giống như lôi điện đến hãi nhân, dáng vẻ như thế này cực khó để người ta tưởng tượng được đây là Vũ Hoàng.

- Bệ hạ, người đi giết Tần Vũ, biến ảo dung mạo làm gì? Còn sợ Tần Vũ nhận ra?

Tri Bạch nhìn cảnh trước mặt liền nghi hoặc.

Vũ Hoàng lắc đầu cười nói:

- Tri Bạch, điều này ngươi không hiểu rồi. Tần Vũ tuy chỉ là một nhân vật phổ thông nhưng sau lưng hắn có rất nhiều người đó.

- Ồ?

Tri Bạch khẽ run.

- Người gần đây nhất có giao tình vô cùng tốt với Tần Vũ là Ngao Vô Danh của Long tộc. Ngao Vô Danh tương lai chính là Long hoàng, cho dù hiện tại thì luận thực lực, địa vị Ngao Vô Danh cũng không kém hơn ta.

Vũ Hoàng khẳng định.

Tri Bạch gật đầu, hắn và Huyết Y Lãnh liên thủ chiến đấu với Ngao Vô Danh mà còn kém xa, có thể tưởng tượng được thực lực của Ngao Vô Danh.

- Sau lưng Tần Vũ ngoại trừ Ngao Vô Danh còn có mấy người nữa có quan hệ rất tốt, chẳng hạn như Khương Nghiên, nếu bị Khương Nghiên biết được ta giết Tần Vũ, với sự sủng ái của Ngân Hoa mỗ mỗ đối với Khương Nghiên, nói không chừng Ngân Hoa mỗ mỗ có thể trở mặt đối địch với chúng ta.

Trên mặt Vũ Hoàng có chút bất lực.

Ngân Hoa mỗ mỗ, siêu cấp biến thái cao thủ này trước đây hắn chưa từng nghe qua mà chỉ mới biết gần đây.

Vũ Hoàng vô cùng rõ sự thua kém phi thường của bản thân đối với Ngân Hoa mỗ mỗ.

Hắn thậm chí còn hoài nghi… Ngân Hoa mỗ mỗ phải là người đã độ qua thần kiếp, là siêu cấp cao thủ sắp phi thăng thần giới.

- Trừ Ngao Vô Danh, với lại có khả năng là Ngân Hoa mỗ mỗ, còn có sư môn của Tần Vũ.

Trên mặt Vũ Hoàng đầy mê hoặc.

Tri Bạch không khỏi gật đầu.

- Đúng.

Trên mặt Tri Bạch cũng đầy nghi hoặc,

- Sư môn của gã Tần Vũ này rất quỷ dị, thực lực siêu quá kim tiên lại dễ dàng xuất hiện tại phàm nhân giới, còn có một gã 'Lan thúc' trong truyền thuyết. Cũng không biết tin tức Hoa Nhan tiểu tử truyền về là đúng hay sai, đáng tiếc hắn hiện tại đã chết rồi.

Căn cứ vào tin tức Hoa Nhan truyền về, Vũ Hoàng và Tri Bạch vô cùng nghi hoặc về sư môn của Tần Vũ.

Tần Vũ, Lan Phong, Lan thúc, mấy người mới lộ ra của môn phái thần bí này. Thực lực của Tần Vũ không tính là mạnh, Lan Phong tối thiểu là cao thủ cấp kim tiên, còn Lan thúc phải mạnh hơn. Mấy người này làm sao lại có thể đến phàm nhân giới được?

- Vô luận là người ở ngoài sáng hay sư môn sau lưng Tần Vũ, ta cũng đều không muốn gặp rắc rối. Ngươi cũng biết Tần Vũ phòng ngự tốt, muốn giết cũng có chút rắc rối nên không muốn trước khi Tần Vũ trước khi chết đem chuyện ta giết hắn truyền đi.

Vũ Hoàng khẽ mỉm cười.

- Vậy thuộc hạ ở đây yên tĩnh chờ tin tốt lành của bệ hạ.

Tri Bạch chắp tay.

Vũ Hoàng gật đầu sau đó biến mất trong phòng khách.

Không chỉ Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai vốn một mực sai người giám sát Tần Vũ cũng nhận được tin Tần Vũ ở lại Lam Tuyết tinh đã lập tức lên đường tới Lam Tuyết tinh.

Trên đường ở Lam Tuyết tinh.

Tần Vũ đang nhẹ nhàng vô ưu đi trên đường.

Con đường này lót bằng nham thạch hắc sắc hình vuông, chiều ngang đường do sáu khối nham thạch hình vuông đều nhau lót nên. Nham thạch hình vuông này có cạnh gần bốn mét. Nham thạch hình vuông lớn như thế này, sáu khối được lót xuống… con đường này đúng là rất chỉnh tề.

Tần Vũ đi rất thư thả.

- Lam Tuyết tinh này có bố cục thật nghiêm cẩn, hai bên đường không hề có mấy quầy hàng rong, toàn là những cửa hiệu. Xem ra vô cùng đối xứng và có quy luật.

Tần Vũ nhìn bốn phía, bình phẩm trong lòng.

Thân là tinh cầu trung chuyển nơi biên giới, người ở Lam Tuyết tinh nhiều vô cùng, cũng phồn hoa phi thường. Trên đường cứ hai ba người một nhóm, nơi nào cũng thấy cao thủ của các giới…

- Kim tiên, ma vương nơi nào cũng thấy, đến huyền tiên cũng đã phát hiện một người.

tiên thức mẫn cảm của Tần Vũ chú ý đến thực lực của người xung quanh, đột nhiên thân thể Tần Vũ khẽ chấn động.

Hắn nhìn thấy một người.

Hồng y thiếu niên, tóc đen dài đến hông, toàn thân rất lạnh lẽo.

- Thực lực còn mạnh hơn Huyết ma 'Huyết Y Lãnh'.

Trong lòng Tần Vũ hơi run,

- Bát cấp ma đế? Cao thủ cấp này ở ma giới cũng chỉ có mấy người, hắn là ai?

Hồng y thiếu niên đó tựa hồ như không nhìn thấy Tần Vũ, nhưng hắn lại không ngừng tiến lên phía trước, bởi vì hắn và Tần Vũ đi ngược chiều nhau nên cự li giữa hai người nhanh chóng rút ngắn…

Chương 354

Tiêu Thất (Biến Mất)

Dịch giả: Halos

Biên Tập: Phi Nguyệt

Lực chú ý của Tần Vũ được tăng lên cực hạn, lúc nào cũng có thể phản kích.

Tuy mục quang không nhìn về phía hồng y thiếu niên đó nhưng tiên thức của Tần Vũ lại phát tán ra, mọi việc đều nằm trong quan sát của hắn, đối diện với bát cấp Ma đế, Tần Vũ không dám lơi lỏng chút nào.

- Hắn là ai? Hắc Ma Đế, Tu La Ma Đế, hay là gã Tuyết Thiên Nhai?

Tần Vũ nhất thời vô pháp phán đoán được người trước mặt là ai, tuy hắn miễn cưỡng dùng tiên thức mẫn cảm phát hiện thực lực của đối phương mạnh hơn 'Huyết Y Lãnh' nhưng vô pháp phát hiện năng lượng mà đối phương thu liễm trong thể nội.

Lúc này, còn cự li mười khối nham thạch hình vuông nữa hai người sẽ gặp nhau.

Nhưng trong khi cự li không ngừng thu hẹp, mục quang lạnh băng của hồng y thiếu niên chỉ nhìn phía trước, không hề lí đến Tần Vũ đằng trước, bộ pháp không nhanh không chậm.

- Tu La Ma Đế, Hắc Ma Đế từ trước tới nay ta chưa gặp qua, bọn họ cũng chưa bao giờ gặp ta, chắc chắn không gây bất lợi cho ta. - Tần Vũ suy nghĩ trong lòng, - A, không lẽ Huyết Y nói với Tuyết Thiên Nhai

ta có thần kiếm, còn có hai kiện thần khí chiến y? Tuyết Thiên Nhai có ý niệm giết người đoạt báu vật?

Tần Vũ thầm đoán.

Tần Vũ liền phán đoán ra: điều này rất có khả năng.

Hai thanh thần kiếm, hai kiện thần khí chiến y, đủ để làm một bát cấp Ma đế nổi lòng tham.

- Ta cũng chỉ có một kiện thần khí chiến y mà thôi, gã 'Huyết Y' thấy Kiếm tiên khôi lỗi phòng ngự mạnh mẽ mới nhận định là phân thân của mình cũng có thần khí chiến y, ta có điểm oan ức. Xem ra sự tình không hay rồi.

Ngoài mặt Tần Vũ vẫn đi không gấp không chậm, hắn vẫn chưa chạy trốn ngay.

Vì đối phương có ác ý hay không còn khó nói lắm.

Chỉ là bát cấp Ma đế theo nhận định của Tần Vũ có chút uy hiếp đến an toàn của bản thân.

Lúc trước khí kình của một lục cấp Ma đế truyền vào thể nội thiếu chút nữa hắc động đã chịu không nổi, tuy thực lực bản thân tăng cường rồi nhưng đối phương là bát cấp Ma đế.

... ...

Trong lòng Tần Vũ đoán ngược đoán xuôi, đáy lòng Tuyết Thiên Nhai cũng giống vậy, có chút kích động

Dù tu dưỡng có tốt hơn, khi đối diện với thần khí chiến y 'Hắc Ngưng Tuyết', Vạn Thú phổ với lại quan trọng nhất là Mê Thần Đồ quyển, đều không giữ được tâm lí bình tĩnh.

- Tần Vũ? Cho đến chết chắc ngươi cũng không biết ai giết mình. Vẫn còn nhàn rỗi dạo chơi trên đường?

Tuyết Thiên Nhai cười lạnh trong đầu, hắn đã sớm dùng ma thức cẩn thận quan sát toàn bộ xung quanh, dù mắt không nhìn Tần Vũ nhưng nhãn thần, động tác của Tần Vũ hắn đều nhìn rõ.

Tuyết Thiên Nhai đến bây giờ vẫn nhận định là Tần Vũ không nhận ra hắn.

Tuyết Thiên Nhai không sai, vì muốn phát hiện đối phương tối thiểu linh hồn cảnh giới phải cao hơn đối phương. Linh hồn cảnh giới của Tần Vũ còn thua hắn cả một đoạn dài.

Đáng tiếc… Lưu Tinh Lệ giúp linh hồn của Tần Vũ kết hợp chặt chẽ hơn với thiên địa, cũng linh mẫn hơn nhiều. Dù là bát cấp Ma đế tần vũ cũng có thể mơ hồ cảm ứng được.

… …

Cự li giữa hai người lại rút ngắn xuống chỉ còn sáu khối nham thạch hình vuông.

Tuyết Thiên Nhai vẫn chưa xuất thủ, lúc này vẫn chưa phải là cự li tuyệt hảo để hắn xuất sát chiêu. Cự li sát chiêu của hắn bạo phát uy lực mạnh nhất là trên dưới mười mét.

Năm khối nham thạch hình vuông.

Bốn khối nham thạch hình vuông.

… …

Cự li giữa hai người ngắn lại.

Năng lượng toàn thân Tuyết Thiên Nhai bắt đầu dồn lại, dĩ nhiên đạt đến điểm ngưng kết chờ bạo phát, chỉ cần đến vị trí tốt nhất hắn tin rằng có thể một chiêu giết chết Tần Vũ!

Một chiêu mạnh nhất, uy lực lớn nhất!

... ...

Tần Vũ cảm thấy một loại áp bức, sự áp bức đó hoàn toàn tràn khắp đầu óc Tần Vũ, sau lưng hâm hấp mồ hôi, chỉ là mồ hôi chưa có thấm ướt y phục đã bị Tần Vũ dùng công lực làm bay hơi.

Khẩn trương.

Lúc hai người tiến lại gần nhau đầu óc Tần Vũ càng khẩn trương.

Hồng phát thiếu niên lạnh băng đột ngột quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, mục quang phảng phất như tên bén bắn xuyên tim của Tần Vũ. Trong lòng Tần Vũ thắt lại.

Không hay!

Hắn quả thật muốn giết ta.

Con ngươi Tần Vũ co lại, cuối cùng ánh mắt đột ngột đó làm Tần Vũ vô cùng khẳng định bát cấp Ma đế thần bí này tới đây là để giết mình.

- Bồng! Bồng! Bồng! Bồng!....

Đột nhiên một trận âm thanh chân bước quái dị vang lên trên đường, tiếng bước chân đó làm người trên cả con đường không khỏi cảm thấy tâm phiền ý loạn, đến cả Tuyết Thiên Nhai đã đạt tới trạng thái công kích tốt nhất cũng bị ảnh hưởng.

Linh hồn Tần Vũ dung nhập Lưu Tinh Lệ nên không bị ảnh hưởng mấy.

Tiên thức của hắn tự nhiên như không quan sát nơi thanh âm truyền tới ở sau lưng.

Chỉ thấy một lam y tráng hán (nam khôi ngô) từng bước đi tới, chân đạp lên đường phát ra từng tiếng bước chân không giống nhau.

Người này chính là Vũ Hoàng.

- "Không tưởng được lại bị Tuyết Thiên Nhai đi trước một bước."

Lúc Vũ Hoàng vừa đuổi theo Tần Vũ tới nơi này của Lam Tuyết tinh liền phát hiện người có thực lực không phân cao thấp với ông, đồng thời cũng cảm ứng được khí tức đặc thù của đối phương, khí tức của người tu luyện Huyết Ma ma đạo.

Bát cấp Ma đế, người tu luyện Huyết Ma ma đạo.

Trừ Huyết Ma đế *"Tuyết Thiên Nhai"* thì còn ai nữa?

- Là ông ư*?*

Tuyết Thiên Nhai nhìn về phía Vũ Hoàng, dùng ma thức truyền âm nói,

- Vũ Hoàng, "Thiên Lại Âm Thuật" của huynh càng ngày càng lợi hại, tiếng bước chân đó vang lên trong lúc khí thế của ta đạt đến đỉnh điểm làm ta vô pháp thi triển một chiêu hoàn mĩ này.

Tuyết Thiên Nhai truyền âm nói, hiển nhiên không muốn để Tần Vũ biết lam y tráng hán là Vũ Hoàng.

- Tuyết Thiên Nhai, tốc độ của ông cũng nhanh thật đó, mới đó đã đến đây rồi.

Vũ Hoàng cũng truyền âm nói.

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai đều có giao ước, đều biết rõ thân phận của đối phương, rất hiển nhiên đều âm thầm cảnh cáo đối phương: không được tiết lộ thân phận của ta, nếu không thân phận của mọi người đều bị Tần Vũ biết.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai đều biết sau lưng Tần Vũ có một đám người lợi hại.

Bọn họ không muốn gặp rắc rối, vì thế đều không hẹn mà cùng biến đổi dung mạo ẩn tàng thân phận.

... ...

- Lại một cao thủ, một tiên nhân lợi hại hơn cả Thanh Huyết kiếm tiên, chắc chắn phải là bát cấp Tiên đế.

Trong lòng Tần Vũ phát khổ, nhưng toàn thân không dám động đậy.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai một trước một sau hoàn toàn bao vây Tần Vũ.

Đồng thời hai người đều chuẩn bị kỹ càng, lúc nào cũng có thể xuất một kích mạnh nhất.

Tần Vũ lo nếu mình động đậy hai đại cao thủ này sẽ liên thủ công kích mình, dù lực phòng ngự của mình mạnh nhưng đối diện với sự liên thủ công kích của hai đại siêu cấp cao thủ, đáy lòng Tần Vũ cũng run sợ.

Trán Tần Vũ bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Đến lúc này, Tần Vũ cũng không ngụy trang nữa vì từ khi Vũ Hoàng thi triển *"Thiên Lại Âm Thuật"*, Tuyết Thiên Nhai cũng không còn ẩn tàng ý định nữa.

... ...

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai đối nhau vây khốn Tần Vũ ở giữa.

Hai người đều không nắm chắc có thể đẩy lùi đối phương, giết chết Tần Vũ. Còn từng tu luyện giả trên đường đều cảm thấy áp bức khủng bố bắt đầu nhanh chóng chạy trốn.

- Cạnh tranh công bằng.

Vũ Hoàng truyền âm nói.

- Ai cướp được là của người đó.

Tuyết Thiên Nhai truyền âm nói.

Mục quang hai người đối nhau. Bọn họ đều không nhìn Tần Vũ nhưng Tần Vũ không dám động đậy.

- Bang! Bang!

Toàn thân Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai mạnh mẽ bạo phát năng lượng khủng bố, một là tử sắc, một là huyết hồng sắc,

Hai đạo năng lượng này lấy bọn họ làm trung tâm điên cuồng tràn ra bốn phương tám hướng.

Năng lượng qua nơi nào thì đường nơi đó tan nát, vô số kiến trúc hóa thành đá vụn, vô số tu luyện giả ở đằng xa toàn bộ nhục thể nổ tung, nguyên anh cũng nổ tung…

Diện tích gần vạn mét.

Trong vạn mét đó là một mảnh đất tử vong im lặng. Còn bên ngoài vạn mét, đến một tu chân giả phổ thông cũng không bị tổn thương. Hiển nhiên Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai khống chế năng lượng vô cùng thuần thục.

Diện tích vạn mét là đủ cho hai người triển khai thân thủ rồi.

- Hai tên biến thái còn mạnh hơn Huyết Y Lãnh, Tri Bạch nhiều.

Tần Vũ ở trung ương khổ sở không nói được gì, năng lượng vừa rồi ảnh hưởng tới hắn không nhiều.

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai cũng biết Tần Vũ không chết đơn giản như thế.

- Các ngươi là ai?

Thân thể Tần Vũ quay qua quay lại, nhìn Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai ở hai bên, lên tiếng nói, đến lúc này hắn không thể tiếp tục giả vờ không phát hiện đối phương nữa.

Lam y tráng hán, hồng phát thiếu niên căn bản không xem Tần Vũ vào đâu.

- Hừ. Các ngươi ở đây trừng mắt nhìn nhau, ta thì không có thời gian dây dưa với các ngươi.

Tần Vũ nói to, sau đó thân hình trực tiếp nhất động bắn lên không.

Tần Vũ nói thì hai người này vẫn không nhìn Tần Vũ lấy một cái nhưng lúc Tần Vũ động thì hai người đều ra tay!

- Hưu!

Một thanh huyền băng đoản kiếm đột ngột từ trong tay hồng phát thiếu niên bắn về phía Tần Vũ đang phi hàng chém tới, huyền băng đoản kiếm từ màu trắng lóng lánh chuyển thành huyết hồng sắc.

- Bang!

Một cây chùy cự đại đập xuống đầu Tần Vũ.

Tuy nhiên… Tần Vũ lúc đang bắn lên trời lập tức chuyển phương hướng bay vào lòng đất, Tần Vũ căn bản không nghĩ mình có thể trốn chạy đơn giản như thế nên hắn mới làm thế này.

Đoản kiếm đã biến thành huyết hồng sắc và cây chùy cự đại đập mạnh vào nhau --

- Muốn chạy?

Trên mặt lam y tráng hán có chút xem thường.

- Tần Vũ, dưới tay Lôi Chuy tiên đế ta không ai có thể trốn được.

Thanh âm của lam y tráng hán vang lên khắp Lam Tuyết tinh.

- Lôi Chuy, cái mạng nhỏ của Tần Vũ là thuộc về Băng Kiểm ma đế ta, không ai có thể cướp đoạt.

Một đạo âm thanh băng lãnh khác cũng vang lên.

Thanh âm còn đang vang vọng giữa thiên địa, hai người vừa nói đã biến mất, Tần Vũ mới chui vào lòng đất, thực tế hai người đã đuổi theo.

Tận sâu dưới đáy Lam Tuyết tinh, trong dung nham nóng bỏng vô tận.

Tần Vũ lại bị hai người này bao vây lần nữa.

- Hai vị, Lôi Chuy tiên đế phải không? Băng Kiểm tiên đế phải không?

Tần Vũ đành phải dừng lại, không chạy trốn nữa,

- Ta hình như không có oán cừu gì với các vị mà.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai lúc này không muốn nói nhiều, vừa rồi chỉ là ngụy trang thân phận mà thôi.

Lúc này trong lòng Tần Vũ cũng bất lực.

Hai cao thủ tự xưng *"Lôi Chuy tiên đế"*, *"Băng Kiểm ma đế"* đã sớm triển khai *"vực"* của hai người, tuy nhìn không gian

thì hoàn toàn ổn định, nhưng Tần Vũ biết mình mà thuấn di tuyệt đối là chết.

Trốn vào Thanh Vũ tiên phủ?

Đến Huyết Y Lãnh cũng có thể phát hiện Thanh Vũ tiên phủ, thậm chí chỉ mất chút thời gian đã có thể công phá Thanh Vũ tiên phủ, đừng nói là hai người còn mạnh hơn cả Huyết Y Lãnh như thế này.

Trốn vào trong Khương Lan Giới?

Trong lòng Tần Vũ thầm tính toán, vì đây là chiêu tối hậu của hắn, Tần Vũ lo vật thể do *"Khương Lan Giới"* biến thành bị hai đại cao thủ này tìm ra và công phá.

Một khi tìm ra và công phá, bọn Vũ Hoàng dù không thể phá hủy Khương Lan Giới bắt Tần Vũ ra cũng có khả năng đem Khương Lan Giới nhốt trong một đại trận. Cho dù Tần Vũ đi ra cũng không trốn được.

Vì thế khi chưa đến lúc tối hậu, Tần Vũ còn chưa muốn trốn

vào Khương Lan Giới.

- Tiên hạ thủ vi cường.

Vũ Hoàng vừa chặn được Tần Vũ lập tức ra tay.

- Bang!

Một cây đại chùy lấp lóe lôi quang đột ngột xuất hiện bên thân Tần Vũ hung ác đập vào. Tần Vũ nhanh chóng né tránh, còn Tuyết Thiên Nhai nhìn thấy cảnh này cũng gấp rút.

- Mẹ nó, liều vậy.

Tần Vũ nghiến răng.

Cây đại chùy lấp lóe lôi quang mang theo lực lượng vô tận hung ác đập lên người Tần Vũ, chỉ nghe một tiếng ca sát, ngực Tần Vũ liền bị đánh lõm vào.

- Phốc!

Máu tươi phun ra, Tần Vũ toàn thân vô lực ngã sang một bên.

Mắt Vũ Hoàng sáng lên:

- Phòng ngự có mạnh hơn mà gặp phải lực công kích thuần hậu như thế nguyên anh trong thể nội ngươi khẳng định cũng bị chấn đãng kịch liệt mà trọng thương.

Đối diện lực công kích thuần hậu, cho dù thần khí chiến y phòng ngự cũng có không ít lực truyền vào trong thể nội.

Sau đó Vũ Hoàng khẩn trương ra tay tiếp.

Sấn tới muốn giết hắn.

- Nằm mơ.

Tuyết Thiên Nhai lại để cho Vũ Hoàng giết Tần Vũ đoạt bảo vật?

Mê Thần Đồ quyển đó.

Vì Mê Thần Đồ quyển Tuyết Thiên Nhai cũng cam tâm bạo phát lực chiến đấu mạnh nhất giết chết Vũ Hoàng không e ngại!

... ...

Lam Tuyết Tinh hoàn toàn bình tĩnh.

Đột nhiên --

- Bang!

Mặt đất vỡ nát, một đạo quang mang hồng sắc to lớn phát ra từ mặt đất, sau đó từng đạo quang mang phát ra từ mặt đất.

Toàn thể hỗn loạn.

Không chỉ quang mang hồng sắc như huyết tinh, còn có lam sắc điện mang vô tận, hồng sắc quang mang và lam sắc quang mang hóa thành từng con rồng uốn lượn quấn lấy Lam Tuyết tinh.

Trong chớp mắt, một phần tư mặt đất của Lam Tuyết tinh bị phá hủy.

Không chỉ bề mặt, kể cả bên trong cũng bị phá hủy, thậm chí còn có dung nham bắn lên, một cảnh hủy diệt.

Vô số tu luyện giả nhìn thấy cảnh này trong đầu phát run.

- Đáo để ai đang đánh nhau trong lòng đất?

Một tu luyện giả sắc mặt kinh khủng, đánh nhan như thế này một khi đến chỗ bọn họ thì chết chắc.

Nhưng trong lòng đất lúc này.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai nhận định Tần Vũ bị trọng thương rồi liền không quan tâm đến chuyện đoạt Tần Vũ trước mà quay sang đối chiến.

Mị lực của Vạn Thú phổ, Mê Thần Đồ quyển làm hai đại cao thủ này đem tất cả nhưng tuyệt chiêu ẩn giấu thi triển ra hết.

Không gian méo mó!

Trong không gian chiến đấu méo mó, dung nham thậm chí bị điện li thành hơi sương, sau đó lại đông kết thành khối băng. Các loại năng lượng hỗn loạn không ngừng chấn động.

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai điên cuồng đánh nhau.

Bọn họ đều muốn có Mê Thần Đồ quyển, vì Mê Thần Đồ quyển hai người mang hết chiêu ẩn giấu sử dụng ra, năng lượng điên cuồng hung bạo.

Nhưng lúc chiến đấu hai người vẫn cùng chú ý tới Tần Vũ, bọn họ có lòng tin rằng Tần Vũ không thể trốn chạy trước mắt mình.

- "Một chùy này thật là lợi hại, may là không đập vào bụng."

Tần Vũ… tại không gian méo mó, một chùy vừa rồi tuy lợi hại nhưng sinh mệnh nguyên lực của Tần Vũ chữa chạy cũng nhanh.

- Tiên thức ma thức của hai người đều chú ý ta. Năng lượng cuồng bạo như thế này không thể tránh được, không muốn chết thì chỉ

có thể sử dụng chiêu tối hậu thôi.

Cuối cùng Tần Vũ quyết định.

Đúng lúc Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai công kích nhau làm tán phát một đạo năng lượng cuồng bạo lan đến chỗ Tần Vũ, Tần Vũ liền bị đạo năng lượng này trùm lên *"biến mất"*.

Đúng, đạo năng lượng này trùm lên thân liền làm Tần Vũ *"biến mất"*.

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai không hẹn mà cũng đình chỉ chiến đấu, tiên thức, ma thức của bọn họ điên cuồng phóng ra phủ cả Lam Tuyết tinh, thậm chí bao phủ cả các tinh cầu chung quanh Lam Tuyết tinh.

- Sao lại biến mất rồi?

Sắc mặt Vũ Hoàng biến đổi,

- Đúng rồi, Thanh Vũ tiên phủ.

Trong lòng Tuyết Thiên Nhai rung động:

- Hắn có Thanh Vũ tiên phủ, khẳng định là Thanh Vũ tiên phủ biến đổi thành đồ vật gì đó giấu đi rồi.

Chỉ thấy Tuyết Thiên Nhai trường phát phất phơ, mục quang lấp lóe nhìn từng thốn chung quanh, ma thức cũng cẩn thận lướt qua mỗi dạng vật chất.

Còn năng lượng cuồng bạo, dung nham không lại gần Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai chút nào.

Chương 355

Tiềm Phục Tu Luyện Biến Đổi

Dịch giả: Halos

Biên dịch: nameFF8

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai cùng nghĩ Tần Vũ trốn trong Thanh Vũ tiên phủ, trong tình huống vừa rồi căn bản không thể dùng phương pháp thuấn di, đại na di trốn đi.

Sâu dưới lòng đất của Lam Tuyết tinh.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai đứng tại trung ương dung nham, dung nham gầm thét tối đa đến cách bọn họ một thốn, từ y phục cho đến trường phát phất phơ dung nham đều không lại gần được.

Hai người đứng bất động.

Ma thức, tiên thức cẩn thận tra xét từng nơi, từng ngọn núi, từng hạt cát, mỗi hạt bụi, thậm chí cả từng giọt hơi sương.

... ...

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai rất bình tĩnh, bọn họ không tin một người chưa đạt đến cấp bậc *"Đế"* có thể trốn chạy, bọn họ cẩn thận tra xét, trong lòng rất tin tưởng có thể bắt giữ Tần Vũ.

Tuy nhiên, nửa ngày sau, trên mặt Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai có chút lo lắng.

Một ngày sau!

- Không có.

Sắc mặt Vũ Hoàng tràn đầy khó tin đồng thời ông nhìn về phía Tuyết Thiên Nhai ở bên cạnh,

- Tuyết Thiên Nhai, ngươi có phát hiện được gì không?

Tuyết Thiên Nhai xoay người nhìn Vũ Hoàng:

- Không phát hiện, Phong Vũ, lần này nếu không phải do ngươi tới đảo loạn ta đã giết Tần Vũ rồi.

Trong lời nói của Tuyết Thiên Nhai có một tia giận dữ.

Mê Thần Đồ quyển, Vạn Thú phổ nhìn thấy đã trong tay nhưng vì đối phương nên hắn không thành công.

Vũ Hoàng hừ lạnh một tiếng.

Ông đã sớm phái người giám thị Tần Vũ từ lúc Tần Vũ xuất hiện tại Phong Nguyệt tinh, trong các thủ lĩnh của tiên ma yêu giới ông tuyệt đối là người đầu tiên phát hiện Tần Vũ, nếu nói trong lòng không cam tâm thì Vũ Hoàng là người đứng đầu.

- Tuyết Thiên Nhai, loại bảo vật như Mê Thần Đồ quyển, Vạn Thú phổ không thể dễ dàng có được như thế, chúng ta chỉ có đồng tâm hợp lực bắt Tần Vũ mới có hi vọng có được.

Nghe Vũ Hoàng nói Tuyết Thiên Nhai khẽ nhíu mày sau đó bình thản nói:

- Nhưng mà làm sao tìm được?

Vũ Hoàng cười nhạt:

- Yên tâm, trong tình huống vừa rồi Tần Vũ vô luận ra sao cũng

không thể dùng phương pháp đại na di trốn thoát, hắn chỉ có một phương pháp, trốn vào Thanh Vũ tiên phủ.

Tuyết Thiên Nhai gật đầu tán đồng.

- Nhưng ảo thuật cấm chế của Thanh Vũ tiên phủ, năm xưa lúc Nghịch Ương tiên đế còn sống ta cũng đã thấy qua, tuy xem là huyền diệu nhưng cũng không thoát khỏi sự tra xét của ta…

- Nhưng hiện tại chúng ta không phát hiện được.

Tuyết Thiên Nhai ngắt lời.

Vũ Hoàng gật đầu trịnh trọng nói:

- Đúng vậy. Hai người chúng ta cẩn thận tra xét mà không phát hiện, vậy… chỉ có một khả năng, Nghịch Ương tiên đế sau này đã tiến hành cải tiến ảo thuật cấm chế.

- Cũng chỉ có lí do này thôi.

Tuyết Thiên Nhai tán đồng.

Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai làm sao có thể tưởng tượng được Tần Vũ có một không gian thần khí đến người còn có thể tiến nhập. Vì loại thần khí đó dù là Vũ Hoàng cũng chưa từng nghe hoặc thấy qua.

Bọn họ căn bản không tin Tần Vũ lại có loại thần khí phi thường đó.

- Cho dù ảo thuật cấm chế được cải tiến, nhất thời chúng ta khó phát hiện ra nhưng có một điểm tuyệt đối không sai, Tần Vũ khẳng định còn ở đâu đây cách chúng ta không xa.

Vũ Hoàng đoán.

Hai mắt Tuyết Thiên Nhai sáng lên.

Cơ hồ cùng lúc, Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai đều phóng *"vực"* của mỗi người, trong diện tích dung nham vài trăm dặm , khoáng thạch đều chấn động, dĩ nhiên là toàn bộ nằm trong *"vực"* của hai đại cao thủ.

- Ông!

Toàn bộ các hạt dung nham cực nhỏ bị chấn thành hư vô, khoáng thạch cứng hơn cũng bị chấn vỡ thành hư vô.

Nếu trong đó có vật thể do Thanh Vũ tiên phủ biến thành tuyệt đối không bị chấn vỡ, không chỉ mỗi tra xét mà còn dùng biện pháp loại trừ, thoáng chốc diện tích vài trăm dặm cơ hồ toàn bộ hóa thành hư vô, chỉ có một khối khoáng thạch rất nhỏ.

- Có một khối.

Vũ Hoàng lật tay, khối khoáng thạch chưa bị chấn vỡ ngoài trăm dặm liền bắn xẹt tới.

- Của ta.

Tuyết Thiên Nhai cơ hồ đồng thời phát hiện khối khoáng thạch cứng rắn này. Ông cũng phóng ra một đạo trảo hình khí kình muốn chụp lấy khối khoáng thạch đó, hai cổ năng lượng đồng thời chụp lấy khoáng thạch.

Hai bên dùng lực tranh đoạt.

- Bồng!

Khối khoáng thạch nhỏ không chịu nổi năng lượng tranh đoạt của hai bên liền nổ tung.

- Thì ra chỉ là một khối lưu nham thạch.

Vũ Hoàng cười than.

Tuyết Thiên Nhai cũng cười mình.

Một khối lưu nham thạch. Bọn họ lại mới nhận định là do Thanh Vũ tiên phủ biến thành. Việc mới phát sinh cho bọn họ biết đó không thể là Thanh Vũ tiên phủ. Đường đường Thanh Vũ tiên phủ của Nghịch Ương tiên đế làm sao bị như thế?

- Tuyết Thiên Nhai, cáo từ.

Vũ Hoàng chắp tay nói.

Tuyết Thiên Nhai lạnh nhạt nói:

- Cáo từ.

Hai người đồng thời hóa thành hai đạo lưu quang bắn khỏi lòng đất, hai người rời lòng đất nhưng không đi khỏi Lam Tuyết tinh, vì...

Hai người nhận định Tần Vũ khẳng định trốn tại nơi nào đó ở Lam Tuyết tinh, hai đại siêu cấp cao thủ đều lưu lại Lam Tuyết tinh, thậm chí ma thức, tiên thức của bọn họ cũng bao trùm Lam Tuyết tinh, không đình chỉ lấy một giây.

Một khi Tần Vũ từ trong Thanh Vũ tiên phủ đi ra, hai người này nhất định tra ra.

Dung nham từ mặt đất vỡ nát phun ra, thậm chí có không ít rơi vào dòng sông, sau đó hóa thành nham thạch nguội lạnh, Khương Lan Giới của Tần Vũ cũng hóa thành một vệt dung nham theo đó rơi vào trong dòng sông.

Trôi theo dòng nước sông, Khương Lan Giới của Tần Vũ biến thành một hạt cát phổ thông chìm dưới đáy sông.

Lần trước Tần Vũ bị thất cấp ma đế *"Bạch Phát huyết ma"* Huyết Y Lãnh phát hiện Thanh Vũ tiên phủ, chính là vì giọt không khí do tiên phủ của Tần Vũ biến thành không bị vỡ nát khi Huyết Y Lãnh bạo phát năng lượng, cũng không lay động, vì thế mới để Huyết Y Lãnh phát hiện sự lạ lùng.

Nhưng lần này, Tần Vũ để Khương Lan Giới biến thành giống như dung nham, theo dung nham phun ra rơi vào sông. Còn Tuyết Thiên Nhai, Vũ Hoàng một ngày sau mới tiến hành công kích tra xét trong diện tích vài trăm dặm, lúc đó Khương Lan Giới của Tần Vũ đã sớm chìm vào trong sông rồi.

Trong tầng không gian thứ nhất của Khương Lan Giới.

Trên mặt đất vô tận của Khương Lan Giới vì nguyên linh chi khi sung mãn làm cho rất nhiều cây cỏ hoa lá sinh trưởng, sinh cơ vô tận.

Còn Tần Vũ bây giờ đang đứng trên thảm cỏ trong Khương Lan Giới, nhìn không gian mênh mang của Khương Lan Giới.

Tần Vũ hiểu rõ với tâm tính của Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai, tuyệt đối không rời đi đơn giản như thế. Nhất định ở bên ngoài đang cẩn thận giám sát. Hơn nữa… Tần Vũ cũng có thể cảm ứng được một bầy tiên thức, ma thức không ngừng lướt qua hạt cát do Khương Lan Giới biến thành.

Công năng biến đổi của Khương Lan Giới quả thật phi thường.

Dù hai người Tuyết Thiên Nhai, Vũ Hoàng liên thủ cũng không phát hiện được Khương Lan Giới đáo để ở nơi nào, tiên thức, ma thức của bọn họ tra xét hạt cát do Khương Lan Giới biến thành này không chỉ một lần mà vẫn xem đó là một hạt cát phổ thông.

- Ta thật thiếu cẩn thận.

Tần Vũ cẩn thận nhớ lại hành động trong thời gian vừa rồi, không khỏi lắc đầu cười.

Bát cấp Tiên đế, bát cấp Ma đế.

Hai thủ lĩnh giám thị ở bên ngoài nhưng Tần Vũ cũng chẳng thèm để ý.

Bản thân nếu thu liễm linh hồn chi lực hoàn toàn dung nhập vào trong Lưu Tinh Lệ đồng thời không sử dụng năng lượng thể nội. Dù là Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai cũng không phát hiện được hắn.

- Ta không động đến năng lượng thể nội, Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai không phát hiện ra ta, nhưng ta nếu rời Khương Lan Giới tới Lam Tuyết tinh có thể một mực không sử dụng năng lượng không?

Trong đầu Tần Vũ có chút lo lắng.

Nếu muốn lập tức rời Khương Lan Giới.

Tần Vũ buộc không được sử dụng một tí năng lượng nào, một khi sử dụng, mấy người Vũ Hoàng sẽ phát hiện ra hắn.

- Cho dù ta không sử dụng một tí năng lượng nào nhưng khi tiến nhập tinh tế truyền tống trận… Vũ Hoàng bọn họ cũng sẽ kinh ngạc phát hiện ta sử dụng tinh tế truyền tống trận để vận chuyển, nhưng trong đó bọn họ lại phát hiện không có khí tức của người ta khẳng

định sẽ hoài nghi.

Tần Vũ có thể tưởng tượng ra trạng thái đó.

Tinh tế truyền tống trận tiến hành truyền tống, nhưng trong đó không có người?

Loại tình huống đó căn bản không phù hợp với lẽ thường, Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai phát hiện tình huống như thế chắc sẽ trực tiếp thuấn di đến đó. Dù mình có thể kịp truyền tống đi, có thể Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai sẽ trực tiếp ra lệnh có người của mình vây công ngăn trở Tần Vũ ở truyền tống trận bên kia sau đó nhanh chóng đuổi tới.

Vì thế điều này không thực hiện được.

- Còn có một phương pháp, hơi phiền phức một chút.

Trong lòng Tần Vũ nghĩ đến một tình huống.

Biện pháp này là: Tần Vũ sau khi đi ra không sử dụng một tí năng lượng nào nhưng đến một lúc nào đó đột nhiên trực tiếp thi triển đại na di đến một tinh cầu khác! Cho dù Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai phát hiện nhưng làm sao biết Tần Vũ đến nơi nào chứ?

Biện pháp này tuy hay nhưng Tần Vũ muốn đi yêu giới đường gần nhất phải thông qua tiên giới, nếu đi từ ma giới thì phải đánh một vòng lớn.

Từ Lam Loan tinh vực đến tiên giới rồi tới yêu giới.

Lam Tuyết tinh này là một trong hai đại tinh cầu trung chuyển thông tới tiên giới. Bản thân sau khi đi ra có thể đến tinh cầu trung chuyển kia xuất phát. Nhưng mình biết làm như thế, mấy người Vũ Hoàng sao lại không nghĩ tới được?

Có khi một trong hai người Vũ Hoàng hoặc Tuyết Thiên Nhai

trực tiếp đợi mình ở tinh cầu trung chuyển kia.

- Làm sao giờ? Nếu muốn đi bây giờ, thông qua tinh cầu trung chuyển đến tiên giới căn bản không thực hiện được. Không lẽ phải đi vòng từ ma giới?

Trong lòng Tần Vũ suy tính, Tần Vũ căn bản không nghĩ đến việc dùng đại na di đi từ Lam Loan tinh vực đến tiên giới.

Giữa hai tinh vực có một cự li vô cùng lớn không có tinh thể nào. Đoạn cự li này dài hơn cả một tinh hệ, trong vũ trụ không gian này không có tinh cầu lớn mà lại có một số năng lượng nguy hiểm khủng bố.

Trực tiếp dùng đại na di không ngừng tiến về phía trước

Dù là Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai cũng không dám làm chuyện điên rồ như thế, trong ý thức Tần Vũ đã loại trừ điều này từ đầu.

Hiện tại trước mắt Tần Vũ chỉ có hai con đường an toàn.

Thứ nhất: sau khi đi ra trực tiếp dùng đại na di đi đến một tinh cầu khác sau đó cải biển dung mạo, thu liễm khí tức đi qua ma giới trước rồi đánh một vòng lớn đi tới yêu giới.

Thứ hai: Đợi, đợi Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai mất hết nhẫn nại, nhận định Tần Vũ đã sớm rời Lam Tuyết tinh. Lúc đó Tần Vũ lại xuất phát!

Chọn đường nào đây?

- Trước hết phải giải quyết vấn đề về phương pháp công kích đã, sau đó hay xem xét chọn đường nào.

Tần Vũ thấy đầu óc quay cuồng, tạm thời không xem xét dùng

phương pháp nào để trốn đi nữa.

Trước hết giải quyết vấn đề phương pháp công kích lúc chiến đấu.

Phương pháp công kích!

Đây chính là điểm yếu của Tần Vũ

Lúc chiến đấu với Ngọc Thanh Tử, Tiềm Khải tiên đế, thậm chí với mấy cao thủ Huyết Y Lãnh, Tri Bạch, Ma đế *"Huyết Y"*, Tần Vũ đều cảm thấy phương pháp tấn công của mình có vấn đề.

Đặc biệt lúc Tần Vũ nhìn thấy Ngao Vô Danh đại chiến với hai người Huyết Y Lãnh, Tri Bạch, giờ nhìn thấy Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai giao thủ, Tần Vũ càng nhận định phương pháp công kích của mình có vấn đề.

Uy lực công kích của người khác lớn, hơn nữa còn ẩn chứa công kích lực cực kì cường đại.

Còn của mình?

Hình như chỉ có thể dựa dẫm vào tốc độ, vào thân thể gần như là bất tử, liều mạng dùng công đối công với đối phương.

Đúng, bản thân có thần khí chiến y, có sinh mệnh nguyên lực, người khác muốn giết mình rất khó. Thần kiếm Phá Thiên của mình có thể giết chết một vài tiên đế nhất-nhị cấp.

Nhưng loại phương pháp công kích này chỉ là phương pháp công kích đơn giản lợi dụng ưu điểm của bản thân. Phương pháp công kích trong khi đánh nhau của các cao thủ phàm nhân tại Tiềm Long đại lục, của các tu chân giả.

Phương pháp công kích của bản thân căn bản không phải là thủ đoạn của kim tiên, cũng không phải thủ đoạn của Tiên đế!

Dựa vào cơ sở vững chắc của mình, linh hồn có Lưu Tinh Lệ củng cố, thân thể gần như bất tử, ngoài ra còn có thần khí chiến y phòng ngự, công kích có thần kiếm Phá Thiên.

Muốn thực lực có thực lực, muốn vũ khí có vũ khí. Chỉ là công kích lực của mình tuyệt chưa hoàn toàn bạo phát ra.

Tần Vũ cảm thấy rung động.

Tần Vũ muốn sáng tạo ra một bộ phương pháp công kích của mình, thích hợp với điều kiện của bản thân, một loại công pháp đủ để phát huy lực công kích của mình đến cực điểm, phát huy uy lực lớn nhất!

Giả sử công kích lực bây giờ là một trăm, Tần Vũ muốn sáng tạo ra một phương pháp công kích thích hợp nhất có thể đem công kích lực của mình đề thăng đến một ngàn, thậm chí cao hơn.

... ...

Trong Khương Lan Giới, Tần Vũ toàn tâm toàn ý tập trung vào việc sáng tạo ra công pháp cho mình.

Thời gian trôi đi....

Tần Vũ nhớ lại từng cảnh, đặc biệt là cảnh các đại cao thủ ra tay đánh nhau, quan trọng nhất là hai cảnh giao thủ giữa *"Tuyết Thiên Nhai và Vũ Hoàng"*, với trận *"Ngao Vô Danh"*giao thủ cùng Huyết Y Lãnh và Tri Bạch".

Tần Vũ không ngừng nhớ lại cảnh mấy đại cao thủ này đánh nhau, nhờ vào tiên thức linh mẫn của hắn, tuy hắn không hoàn toàn nhìn rõ từng chiêu thức trong cảnh bọn họ chiến đấu nhưng vẫn có thể nhìn được một phần.

Theo đó không ngừng nghiên cứu, Tần Vũ có lúc như đứa trẻ kích động khi có được đồ chơi, có lúc thể hiện một nét cười cực kì

thuần phác vì cảm ngộ được một cảnh giới công kích huyền diệu…

Sự lĩnh ngộ của Tần Vũ về chiến đấu được đề thăng với tốc độ kinh nhân.

Tần Vũ cuối cùng đã lí giải được vì sao phần lớn cao thủ muốn nhìn các Tiên đế công kích nhau, nguyên nhân chủ yếu nhất là muốn cảm ngộ ra cảnh giới mới ở trong đó.

Cảnh giới linh hồn của Tần Vũ tuy cao nhưng không phải do hắn cảm ngộ ra, cũng không phải được đề cao từ từ theo năm tháng.

Cảnh giới linh hồn của hắn là dựa vào công pháp "Tam Hồn Cửu Luyện" của "Lưu Tinh Lệ" không ngừng tu luyện mà có được, hắn kết đám thủ ấn ẩn chứa đại thần thông đó, hiểu được thì hiểu, không hiểu được thì thôi. Tu luyện như thế tuy cơ sở là có thật nhưng không chân chính hoàn toàn lĩnh ngộ được đến cấp độ đó.

Vì thế bây giờ cảnh giới linh hồn của Tần Vũ đã đạt đến tầng ba địa hồn, nhưng cấp độ của chiêu thức công kích còn rất thấp, tối đa cũng chỉ là cấp độ thiên tiên mà thôi.

Cấp độ của chiêu thức công kích thấp, hiệu suất tự nhiên thấp.

Thấy người ta giao thủ càng lúc càng nhiều, Tần Vũ tự nhiên cảm thấy phương pháp công kích của mình có vấn đề.

Cảnh giới linh hồn Tần Vũ cao, Tần Vũ nhớ lại cảnh các cao thủ đánh nhau, tốc độ lĩnh ngộ so với các đại cảnh giới tự nhiên nhanh hơn nhiều… trong lúc lĩnh ngộ, phương pháp công kích của bản thân Tần Vũ cũng từ từ thành hình.

Cao thủ chân chính, phương pháp công kích đều thích hợp nhất với điều kiện tự thân của bọn họ.

Thời gian trôi đi, Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai khổ cực giám

thị bên ngoài Khương Lan Giới ở Lam Tuyết tinh, tuy nhiên, Tần Vũ lại đang chìm đắm trong sự vui vẻ của việc chân chính lĩnh ngộ từng cấp độ cảnh giới.

Chương 356

Chỉ Pháp

Dịch giả: Halos

Biên dịch: nameFF8

Trong Khương Lan Giới Tần Vũ căn bản không cảm ứng được sự trôi đi của thời gian, lĩnh ngộ hết điều này đến điều khác làm toàn thân Tần Vũ đều ở trong trạng thái hưng phấn. Trong trạng thái đó, Tần Vũ sung mãn kích động…

Từng cơn khí kình ào ào chuyển động, người Tần Vũ như ảo ảnh không ngừng lay động, tốc độ và uy lực của mỗi cơn khí kình đều vô cùng kinh nhân.

Đột nhiên!

- Không đúng, không đúng!

Tần Vũ dừng phắt lại, sắc mặt Tần Vũ lúc này dở khóc dở cười.

Lúc từ cảnh giới cảm ngộ đến hiện tại, Tần Vũ đột nhiên phát hiện… *"Thập Bát Thức chỉ quyết"* mình sáng tạo ra trước đây cần phải bỏ đi vì chỉ quyết mới sáng tạo ra không lâu quả không thích hợp với bản thân.

Điều này làm Tần Vũ có chút khó chấp nhận, nhưng còn có điểm làm Tần Vũ hưng phấn.

Bởi vì… Tần Vũ cuối cùng đã hiểu rõ *"vực"*.

Vực, tuyệt kĩ của một cao thủ đế cấp.

Nếu chưa lĩnh ngộ thì thấy huyền ảo, nhưng một khi lĩnh ngộ thực tế lại rất đơn giản.

- Thế giới thì ra vốn là như thế này, vũ trụ không gian vô biên có những quy tắc đặc thù, mỗi một phần năng lượng, mỗi một dạng tồn tại đều có nguyên nhân đặc biệt.

Tần Vũ nhìn từng phần không gian của Khương Lan Giới.

Trước đây trong mắt Tần Vũ, vũ trụ không gian chỉ là một cái vũ trụ không gian mà thôi.

Nhưng trong mắt Tần Vũ bây giờ, vũ trụ không gian có những quy tắc đặc biệt, sự huyền ảo của những quy tắc đó cực cao, bây giờ Tần Vũ phát hiện được những sự tồn tại đó, còn về lĩnh ngộ… căn bản không thể nói hết bằng lời.

Nhưng chỉ cần vừa phát hiện sự tồn tại của chúng, đã đủ cho Tần Vũ thi triển ra *"vực"*.

- "Thập Bát Thức chỉ quyết" đó bây giờ ta lại thấy phức tạp rắc rối quá, công kích chân chính chỉ cần vài loại là được, dung hợp với *"vực"* để công kích mới là công kích của cao thủ đế cấp.

Tần Vũ nhắm mắt, tiên thức cùng với năng lượng thể nội bắt đầu từ từ triển khai.

Cảm ngộ *"vực"*. Quan trọng nhất là trình độ kết hợp của linh hồn và vũ trụ không gian, tuy cảnh giới linh hồn của Tần Vũ chỉ là tầng ba địa hồn, nhưng dựa vào sự phụ trợ của Lưu Tinh Lệ cũng đủ để thi triển ra *"vực"*.

Trong phạm vi diện tích trăm dặm.

Không gian vẫn bình tĩnh như trước nhưng tại nơi tăm tối tiềm tàng từng cơn Hắc Động chi lực. Hắc Động chi lực của Tần

Vũ dung nhập mọi nơi trong không gian, trong phạm vi *"vực"* này, Tần Vũ có thể trói buộc cử động của đối thủ, thậm chí đột nhiên công kích đối thủ.

Năm xưa Tần Vũ chiến đấu với Ngọc Thanh Tử. Ngọc Thanh Tử liền dựa vào một chiêu này trói buộc Tần Vũ, làm Tần Vũ công kích không được suôn sẻ.

Cảm ngộ được vực, lí giải của Tần Vũ về chiến đấu lại sâu thêm một tầng.

Tần Vũ hoàn toàn vứt bỏ *"Thập Bát Thức chỉ quyết"* lúc trước sáng tạo ra, lần này dựa trên lí giải về vũ trụ không gian sáng tạo ra phương pháp công kích thích hợp với bản thân…

Trên một ngọn núi ở Lam Tuyết tinh.

Một thân bạch y, một thân tử y. Tuyết Thiên Nhai và Vũ Hoàng đứng trên đỉnh núi.

- Tuyết huynh. Đã qua năm năm rồi, năm năm này hai người chúng ta một mực quan sát mọi nơi của Lam Tuyết tinh, tuy có phát hiện một số đồ kì thú nhưng tung tích của Tần Vũ thì căn bản không phát hiện.

Vũ Hoàng cười nhẹ nói.

Tuyết Thiên Nhai cũng chỉ cười nhẹ.

Trận chiến năm xưa tại Lam Tuyết tinh làm quan hệ giữa hai người có chút khẩn trương, thậm chí có chút đối địch. Nhưng năm năm nay hai người đều không phát hiện Tần Vũ. Trường kì dùng tiên thức, ma thức bao trùm cả Lam Tuyết tinh, hai đại cao thủ đã cảm thấy mỏi mệt rồi.

Vì đây không phải là bế quan, có thể tu luyện một hơi bao nhiêu năm. Bọn họ đều cẩn thận giám thị từng giây.

Bọn họ có cảm giác… sợ là bọn họ không tìm được Tần Vũ.

Hai người đều là kẻ thất bại, đồng bệnh tương liên, làm quan hệ tốt lên không ít.

- Phong Vũ huynh, ta đợi không nổi nữa. Ai biết gã Tần Vũ có ở trong Thanh Vũ tiên phủ một hơi mấy trăm năm, thậm chí hơn ngàn năm?

Tuyết Thiên Nhai cười nói.

Vũ Hoàng cũng cười khổ.

Đúng, ai biết Tần Vũ ở trong Thanh Vũ tiên phủ bao lâu đây? Cho đến bây giờ hai người vẫn nhận định là Tần Vũ ở trong Thanh Vũ tiên phủ.

- Tuyết huynh, ta có nhiều việc quan trọng, cũng không thể một mực ở lại Lam Tuyết tinh. Ta sắp quay về tiên giới, tại Lam Tuyết tinh này cũng sẽ phái một-hai đế cấp cao thủ tới giám thị.

Vũ Hoàng cười nói.

- Ta cũng thế. Phạm vi Lam Tuyết tinh lớn như thế này, Tần Vũ còn chưa đạt đến đế cấp, phái một ma đế cao thủ đến cũng đủ để giám thị cả Lam Tuyết tinh rồi, một khi hắn xuất hiện, khẳng định sẽ bị phát hiện.

Tuyết Thiên Nhai khẳng định.

Đến bây giờ, hai người này căn bản không biết sự linh mẫn trong tiên thức của Tần Vũ.

- Chỉ là ta lo bọn họ có thể không nhẫn nại để tâm giám thị liên tục.

Vũ Hoàng cảm thán.

Đến những cao thủ như Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai kiên trì một hơi năm năm đã cảm thấy tâm thần mệt mỏi, nếu một tam cấp tiên đế đến giám thị, chắc chỉ kiên trì một năm là muốn nghỉ ngơi thật lâu.

Tuyết Thiên Nhai không để ý, nói:

- Bọn họ giám thị một thời gian, nghỉ ngơi một chút trong mười ngày nửa tháng, sau đó tiếp tục giám thị. Gã Tần Vũ chưa đạt tới đế cấp, căn bản không phát hiện được sự giám thị của đế cấp cao thủ. Ta không tin lúc hắn đi ra lại xảo hợp đúng vào lúc không có ai giám thị.

- Đúng, Tần Vũ chưa đạt đến đế cấp, không phát hiện được sự giám thị của đế cấp cao thủ.

Vũ Hoàng cũng tán đồng.

Đây là khả năng lớn nhất có thể bắt giữ được Tần Vũ mà Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai nhận định.

Đáng tiếc....

Sự nhận định của bọn họ căn bản là sai.

- Nếu gã Tần Vũ đó quả thật may mắn, đi ra đúng lúc người giám thị của chúng ta nghỉ ngơi, vậy cũng chỉ có thể nói là vận khí của hắn tốt, tốt đến mức đó chỉ có thể đại biểu là… ông trời cũng giúp hắn, Mê Thần Đồ quyển và chúng ta vô duyên với nhau.

Tuyết Thiên Nhai cười nhẹ nói.

Tuyết Thiên Nhai nhìn về phía Vũ Hoàng:

- Gã Tần Vũ cho dù có trốn được tới tiên giới, Phong Vũ huynh cũng còn có hi vọng rất lớn vì tại tiên giới thế lực của Phong Vũ huynh lớn thế mà.

Vũ Hoàng chỉ cười không nói.

- Được rồi, Phong Vũ huynh, người ta phái ra đã tới Lam Tuyết tinh rồi, cáo từ.

- Ta cũng sắp rời Lam Tuyết tinh rồi, cáo từ.

Hai đại cao thủ chia tay, điều bọn họ hiện tại cần làm là đem khí tức năng lượng, khí tức linh hồn của Tần Vũ nói lại cho người bọn họ mới phái đến, vì đế cấp cao thủ mới tới chưa gặp qua Tần Vũ.

Nếu chưa gặp qua một người, muốn nhận ra người đó chỉ có hai loại phương pháp.

Thứ nhất là thông qua ngọc giản, đem hình ảnh người đó truyền nhập vào trong ngọc giản, người khác nhìn vào sẽ biết được hình ảnh. Đây chỉ là hình ảnh mà thôi. Người đó biến dạng thì không phán đoán ra.

Thứ hai là trực tiếp đem khí tức mô phỏng của người đó truyền nhập vào đầu đối phương.

Điều Vũ Hoàng và Tuyết Thiên Nhai muốn làm chính là đem khí tức mô phỏng của Tần Vũ trực tiếp truyền nhập vào đầu thủ hạ của mình.

Đương nhiên loại phương pháp thứ hai này tuyệt không phải là hoàn mĩ vô khuyết vì chỉ mô phỏng khí tức đối phương, tuyệt đối không có khả năng giống hệt. Đám ma đế, tiên đế mới tới đối

với khí tức của Tần Vũ không nhận thức được nhiều.

Đám ma đế, tiên đế mới tới cũng biết điều này. Bọn họ liền bắt giữ toàn bộ những người có khí tức gần giống, thà bắt lầm chứ không bỏ sót một ai.

Trong Khương Lan Giới bình tĩnh như trước.

Đã bao nhiêu năm nay Tần Vũ chủ yếu là nghiên cứu chỉ pháp, vì Ám Tinh chi lực năm xưa hay Hắc Động chi lực bây giờ đều ngưng tụ đến cực điểm.

Khí kình ngưng tụ như thế, thi triển uy lực mạnh nhất là chỉ pháp.

... ...

Toàn thân Tần Vũ đứng trên mặt cỏ bất động.

- Thập Tuyệt chỉ!

Mười đạo kim sắc chỉ mang từ ngón tay Tần Vũ bắn ra liên tiếp, mười đạo chỉ mang này tuyệt không phải bay ra từ một chỗ mà có chút khác biệt cực nhỏ. Nếu như người có linh hồn cảnh giới không cao căn bản không phát hiện được sự khác biệt của mười đạo chỉ mang này.

Hóa làm mười đạo lưu quang.

- Phanh!

Thật quái dị, sau cùng mười đạo kim sắc chỉ mang lại tụ tập tại một nơi bắn lên mặt đất.

Mười đạo chỉ mang này chủ yếu được bắn ra liên tiếp từ sáu ngón trên hai tay Tần Vũ, lúc bay ra mười đạo chỉ mang đều là song song hoặc trùng hợp nhau!

Xem ra mười đạo chỉ mang cũng chỉ bay theo đường thẳng.

Theo lí luận, mười đạo chỉ mang tuyệt đối không thể trùng hợp tại một nơi, nhưng thật kì diệu. Mười đạo chỉ mang này lại trùng hợp lại.

Nếu là Tần Vũ trước khi tiềm tu lần này sẽ tuyệt đối vô pháp lí giải, thậm chí sẽ nhận định là hiểu sai. Nhưng Tần Vũ bây giờ đã lí giải rồi, hơn nữa còn sáng tạo ra một đạo *"Thập Tuyệt chỉ"* lăng lệ.

Đây là sự chênh lệch của cảnh giới.

Sự lí giải của phàm nhân, của tu chân giả, của tiên nhân, thậm chí cả của cao thủ đế cấp đều bất đồng.

Tần Vũ bây giờ đã hiểu rõ.

Năm xưa lúc giết Ngọc Thanh Tử, hắn rõ ràng xuất chiêu trước, hơn nữa tốc độ của hắn cũng nhanh hơn Ngọc Thanh Tử. Vì sao lần nào Ngọc Thanh Tử cũng đều đỡ được công kích của mình.

Vốn là… có lúc con đường ngắn nhất giữa hai điểm công kích không phải là đường thẳng, ít nhất cũng không phải là đường thẳng trên một mặt phẳng.

Bởi vì vũ trụ không gian lúc nào cũng lưu động, không gian không ngừng biến hóa. *"Đường thẳng"* của phàm nhân đối với trình độ cao hơn lại là chậm, đây cũng là lý do vì sao Tần Vũ cảm thấy lúc mấy cao thủ cỡ Tuyết Thiên Nhai xuất chiêu công kích rất nhẹ nhàng nhưng hiệu quả lại vô cùng tốt. Chỉ là năm xưa Tần Vũ không hiểu nguyên nhân còn hiện tại đã rõ.

Bộ chỉ pháp này của Tần Vũ phân làm bốn chiêu.

Chiêu thứ nhất – Vạn Trọng chỉ.

Chiêu thứ hai – Thiên Ảo chỉ.

Chiêu thứ ba – Thập Tuyệt chỉ.

Chiêu thứ tư – Phá Không chỉ.

Chiêu cuối cùng Phá Không là Tần Vũ sử dụng *"Hắc Động"* trong thể nội mình tạo ra, đây là chiêu mạnh nhất mà bây giờ Tần Vũ có thể phát ra.

Tần Vũ đã từng nghĩ qua, lúc *"Hắc Động"* quay theo chiều kim đồng hổ có thể sản sinh ra lực lượng thôn phệ khủng bố đến thế, nếu quay ngược lại thì sao?

Tần Vũ đã thử nghiệm.

Một khi thử nghiệm quay ngược lại liền sản sinh ra một cổ lực lượng khủng bố phun bắn ra, chỉ cần Tần Vũ khống chế một đạo Hắc Động chi lực tại một đầu Hắc Động tăng gia tốc quay ngược, lúc cỗ Hắc Động chi lực này từ trong hắc động bắn ra liền đạt tới một tốc độ khủng bố.

Sau đó đạo Hắc Động chi lực này thấu qua ngón tay Tần Vũ, án chiếu theo lĩnh ngộ bây giờ để bắn ra theo phương pháp tốt nhất!

Còn độ lớn của uy lực, sau khi tạo ra Tần Vũ cũng ngạc nhiên kinh hãi.

Nhưng một khi thi triển chiêu này Tần Vũ cũng phải chịu nhiều đau đớn.

Vì sau khi đạo Hắc Động chi lực đó từ một đầu hắc động gia tốc thông qua sự xoay ngược của hắc động, tốc độ vượt xa tưởng tượng của Tần Vũ, tiếp đó lại cực tốc xuyên qua thân thể Tần Vũ

bắn ra từ ngón tay.

Từ đan điền đến ngón tay Tần Vũ, căn bản không thể án chiếu theo kinh mạnh vận chuyển bởi vì tốc độ của đạo Hắc Động chi lực đó quá nhanh, nhanh đến mức Tần Vũ khó có thể đem nó lưu chuyển trong kinh mạch. Tần Vũ cũng chỉ có thể miễn cưỡng cải biến phương hướng một chút.

Vì thế trong thể nội Tần Vũ có một thông đạo do sinh mệnh nguyên lực tạo thành, thông đạo này trực tiếp từ đan điền đi tới ngón tay Tần Vũ. Cỗ Hắc Động chi lực đó liền xuyên qua thông đạo sinh mệnh nguyên lực án chiếu theo phương hướng của ngón trỏ bắn ra.

May thay, từ khi Tần Vũ đạt đến Hắc Động chi cảnh, ý thức hấp thu được khí tức từ *"cưỡng hồ không gian"* đã phát sinh thay đổi, năng lực khống chế năng lượng của Tần Vũ đã đề cao lên cả một khúc lớn.

Hắn mới có thể miễn cưỡng khống chế đạo chỉ mang tốc độ khủng bố đó bắn ra án chiếu theo quỹ tích hắn cảm ngộ được.

... ...

Trong Khương Lan Giới, khí thế toàn thân Tần Vũ trở nên lăng lệ.

Thập Tuyệt chỉ!

Hai tay Tần Vũ khi búng khi lắc, mười đạo kim sắc chỉ mang liên tiếp bắn ra, khi song song, lúc trùng hợp. Bắn ra trong một chốc mười đạo kim sắc chỉ mang này cùng hợp lại.

Mười đạo chỉ mang tụ hội, có thể tưởng tưởng được uy lực lớn đến mức nào.

Tần Vũ khẽ ngừng lại, sau khi không gian ổn định rồi liền

thuấn di đến nơi mà Thập Tuyệt chỉ bắn tới.

Phá Không chỉ!

- Phanh!

Một đạo kim sắc tàn ảnh từ ngón trỏ Tần Vũ bắn ra, mãi đến sau khi đạo kim sắc tàn ảnh này bắn ra không khí mới phát ra âm thanh chấn động kinh nhân. Nhưng lúc này kim sắc quang mang của Thập Tuyệt chỉ đã bay tới trong tầm nhìn của Tần Vũ.

"Phanh" một tiếng.

Chỉ mang của Thập Tuyệt chỉ tan ra, kim sắc tàn ảnh vẫn tiếp tục bắn tới.

Tâm ý Tần Vũ khẽ động, một bức tường đất ở đàng xa bỗng đột ngột xuất hiện ngăn trở theo phương hướng của Phá Không chỉ, chỉ nghe một loạt tiếng nổ điếc tai, Phá Không chỉ không biết đã bắn xuyên qua bao nhiêu lớp đất mới dừng lại.

Vì Tần Vũ thân là chủ nhân Khương Lan Giới, khống chế đất đai của Khương Lan Giới di động rất dễ dàng.

- Uy lực của Phá Không chỉ còn lớn hơn Thập Tuyệt chỉ mấy lần.

Tần Vũ có thể phát hiện sau khi Phá Không chỉ đánh tan Thập Tuyệt chỉ thì chỉ tổn hao một phần nhỏ mà thôi.

- Bộ chỉ pháp này gọi là gì bây giờ?

Tần Vũ suy nghĩ một chốc.

Không biết chuyện gì xảy ra, Tần Vũ tựa hồ đang nhớ lại những năm tháng tại Tiềm Long đại lục.

Lúc đó bản thân xưng là Lưu Tinh tiên sinh, cùng đi với phụ vương tới Hồng hoang độ Tứ Cửu thiên kiếp… nhưng bản thân cũng do Lưu Tinh hàng lâm hóa thành một giọt Lưu Tinh Lệ cải biến mệnh vận của mình.

Tần Vũ có cảm tình đặc biệt đối với 'Lưu Tinh".

- Lưu Tinh, gọi là Lưu Tinh chỉ pháp đi.

Tần Vũ tuyệt không để ý đến tên gọi, tên gọi chỉ là bề ngoài, điều quan trọng chân chính là uy lực của bản thân chỉ pháp.

*Ba chiêu đầu của "*Lưu Tinh chỉ pháp" này người khác có thể học còn chiêu thứ tư xem ra chỉ có bản thân Tần Vũ mới phát ra được.

Tần Vũ thầm tính trong lòng, không khỏi cảm thán:

- Một trăm năm rồi, vậy mà đã tu luyện một trăm năm, sáng tạo ra một bộ chỉ pháp lại lâu như thế.

Bây giờ Tần Vũ vẫn là Hắc Động trung kì.

Công lực không tăng lên bao nhiêu nhưng thực tế lực công kích đã đề thăng đến một cảnh giới mới….

Một trăm năm nay Tần Vũ chủ yếu là sáng tạo "Lưu Tinh chỉ pháp*", "*Lưu Tinh chỉ pháp*" này nói đơn giản là chỉ pháp, thực tế có thể biến thành chưởng pháp, quyền pháp các thứ. Bởi vì sự trân quý của "*Lưu Tinh chỉ pháp" là cảm ngộ của Tần Vũ đối với vũ trụ không gian, đối với cảnh giới.

Còn trong mắt Tần Vũ, đối với chiêu thức các thứ đều đã đạt tới một cấp độ mới, đồng thời cảm ngộ *"vực"*, điều này cho thấy Tần Vũ đã thực sự có tư cách chiến đấu với đế cấp cao thủ.

Chương 357

Băng Phong Tông

Nhìn không gian vô tận trong Khương Lan Giới, Tần Vũ hít sâu một hơi.

- Phải đi ra thôi, lần này cẩn thận một chút, ít nhất phải biến đổi dung mạo.

Dung mạo toàn thân Tần Vũ biến đổi.

Tóc vốn dài biến thành ngắn ba thốn, bộ hắc sắc trường bào cũng biến thành lam sắc y phục ngắn bó sát người, toàn thân tinh anh hơn một chút, diện mạo thô kệch hơn.

Chuẩn bị xong đâu đó Tần Vũ liền rời khỏi Khương Lan Giới.

- Ân? Có người giám thị?

Tần Vũ cảm thấy rất rõ có linh hồn chi lực của hai người lướt qua hạt cát do *"Khương Lan Giới"* biến thành.

- Một người là Tiên đế, một người là Ma đế, thực lực phải là lưỡng-tam cấp.

Chỉ từ linh hồn chi lực lướt qua hạt cát Tần Vũ đại khái đã xác định được thực lực của hai người này.

Trầm ngâm một lúc, trong lòng Tần Vũ bất lực:

- Xem ra hai người này là do hai gã bát cấp Tiên đế, Ma đế kia phái đến.

Tần Vũ đã từng suy nghĩ về hai bát cấp Tiên đế, Ma đế, có đến tám phần là Tuyết Thiên Nhai và Vũ Hoàng.

- Hừ. Cho dù là bát cấp Tiên đế cũng không thể một mực kiên trì, bọn chúng chịu không nổi liền sai thủ hạ thay thế, ô?

Tần Vũ đột nhiên phát hiện một đạo tiên thức đã biến mất.

Tần Vũ hơi ngạc nhiên, sau đó mới phản ứng:

- Xem ra gã Tiên đế giám thị đã mỏi mệt rồi.

Tổng cộng có hai người giám thị, một người là Tiên đế, một người là Ma đế, bây giờ gã Tiên đế dĩ nhiên đã nghỉ ngơi, gã Ma đế này lúc nào mới nghỉ đây?

- Hi vọng một lúc nào đó giữa hai người này không có sự phối hợp.

Tần Vũ mong mỏi.

Một khi hai người này phối hợp với nhau, lúc ta nghỉ ngơi thì ngươi giám sát, lúc ngươi nghỉ ngơi thì ta giám sát, nếu vậy Tần Vũ muốn an toàn rời khỏi cũng không thể không từ ma giới đi theo đường vòng, Tần Vũ không muốn đánh một vòng lớn như thế.

Tần Vũ nhận định hai gã bát cấp Tiên đế Ma đế truy sát mình cạnh tranh với nhau, sao lại chịu hợp tác?

Thấy có khả năng này nên Tần Vũ quyết định chờ xem.

Lần chờ đợi này thế mà đã một tháng.

Một tháng sau....

Tần Vũ hưng phấn phát hiện bên ngoài quả nhiên không có

tiên thức - ma thức giám sát nữa.

Tần Vũ tuyệt không biết, hai Tiên đế - Ma đế giám thị này mỗi năm đều nghỉ ngơi trong thời gian một tháng. Tuy thời gian nghỉ ngơi lệch nhau nhưng mấy năm lại có một thời gian ngắn không có ai giám sát.

Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai nhận định Tần Vũ không phát hiện được sự giám thị của đế cấp cao thủ, hơn nữa thời gian không có người giám sát rất ngắn, vì thế không để ý tới.

Bầu trời trong xanh vô bờ bến, trên không chỉ có vài đám mây trắng lững lờ trôi, lúc này Lam Tuyết tinh rất náo nhiệt, trên đường rất đông tu luyện giả.

Tần Vũ bây giờ đang đi trên đường.

- Nhớ lại lúc còn xưng là "Lưu Tinh tiên sinh" nhận nhiệm vụ sát thủ ở Tiềm Long đại lục từng để tóc ngắn, lâu lắm rồi không có để tóc ngắn.

Tần Vũ bây giờ tóc ngắn ba phân, cảm giác cũng rất thư thái, đã lâu lắm rồi không để tóc ngắn.

Tần Vũ nhanh chóng đi xuyên qua thành trì.

Khi tiến vào khu vực thảo nguyên, Tần Vũ trực tiếp thi triển thuấn di đến vị trí tinh tế truyền tống trận.

Dù hiện tại có người giám thị Tần Vũ cũng không sợ bị phát hiện.

Người muốn từ Lam Tuyết tinh đi đến tiên giới rất nhiều, lúc này đã có nhiều người xếp thành từng đội.

- Đến đâu?

Nhân viên quản lí đứng bên tinh tế truyền tống trận hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Đến "Trường Minh tinh" của tiên giới.

Trường Minh tinh là tinh cầu ở biên giới của tiên giới và Lam Loan tinh vực.

- Ba khối thượng phẩm nguyên linh thạch

Nhân viên quản lí đó bình thản nói.

Tần Vũ kinh ngạc trong lòng, từ một tinh vực đến một tinh vực khác quả nhiên là giá cao hơn nhiều. Bất quá đối với Tần Vũ mà nói chút tiền tài này chẳng là gì hết.

Đưa ba khối thượng phẩm nguyên linh thạch xong Tần Vũ bước vào trong tinh tế truyền tống trận.

Một trận quang mang làm lòng người phấn khởi lóe lên.

Trên mặt Tần Vũ không khỏi có tiếu dung:

- Hai gã bát cấp Tiên đế - Ma đế ngươi lại không bắt được ta rồi. Tiếc cho các ngươi lãng phí bao nhiêu tinh lực, lại còn để ta nhìn thấy một trường giao thủ tinh nhuệ của các ngươi, mang lại cho ta lợi ích vô cùng.

Quang mang tiêu thất, Tần Vũ cũng biến mất.

.....

Ở đầu cực Nam của tiên giới có một tinh cầu sáng như ngọc, quanh năm được Hằng tinh chiếu rọi. Tinh cầu này căn bản không có đêm, vì thế… tinh cầu này được gọi là *"Trường Minh tinh"*.

Cùng tinh hệ với Trường Minh tinh còn có một tinh cầu danh tiếng không nhỏ là Minh Lưu tinh.

Minh Lưu tinh này nổi tiếng là vì ở đây có những khoáng thạch cực kì hiếm thấy, lúc này… Tần Vũ đang ở trên Minh Lưu tinh.

Trong một tòa tửu lâu phổ thông ở Minh Lưu tinh.

Tần Vũ đang uống loại rượu *"Chiêu Bài Bảo Tửu"* (là loại rượu đặc trưng của quán – Halos) của tòa tửu lâu này, Tần Vũ cảm thấy cũng được.

Vì sao, chính là vì hắn chưa từng uống qua. Lần này uống thử cũng coi như là mở mang kiến thức.

- Bao nhiêu năm nay ở trong Khương Lan Giới không có ăn uống gì, chỉ uống nước trắng.

Tâm tình Tần Vũ hoàn toàn phóng túng.

Đến nội bộ tiên giới, chỉ cần mình không gây chuyện thì gã bát cấp Tiên đế kia muốn bắt mình chỉ là nằm mơ, trừ phi bị gã bát cấp Tiên đế đó chặn đường, cho dù chặn đường thì cũng không thể mười phần khẳng định thân phận của Tần Vũ.

- Bát cấp Tiên đế chắc chắn là Vũ Hoàng. - Tần Vũ tự nhủ - Vô Danh đại ca lúc nói chuyện với ta cũng đã từng nói, ba đại thủ lĩnh của tiên giới thì Huyền Đế là nữ nhân còn Thanh Đế rất hiếm khi ra tay, vô cùng thần bí.

Căn cứ vào những gì Vô Danh nói lại về chuyện Vũ Hoàng có

lòng truy sát mình, Tần Vũ nhận định bát cấp Tiên đế chắc chắn là Vũ Hoàng.

Chỉ cần cẩn thận một chút trên địa bàn của Vũ Hoàng, đừng có gây chuyện thì bản thân vô cùng an toàn.

Trong vô số người ở vô số tinh cầu, muốn Vũ Hoàng và Tần Vũ gặp mặt, khả năng đó… cũng tưởng tượng được nhỏ tới mức nào. Gặp mặt một người trong hơn ức người trên một tinh cầu đã khó rồi, đừng nói trong một tinh hệ có bao nhiêu là tinh cầu, trong tiên giới lại có bao nhiêu là tinh hệ?

Sau khi nghỉ ngơi một ngày ở Minh Lưu tinh, Tần Vũ bắt đầu xuất phát.

Từ đầu cực Nam của tiên giới tiến về nơi giao tiếp giữa tiên giới và yêu giới, cũng là đầu cực Tây của tiên giới.

Tiên giới chiếm cứ một khu vực bằng gần hai phần của cả tiên ma yêu giới, có gần hai mươi tinh vực, Tần Vũ đi thẳng không nghỉ ngơi từ tinh cầu này đến tinh cầu khác, từ tinh hệ này đến tinh hệ khác…

Đi tới không ngừng.

Trên tay Tần Vũ bây giờ đang có tinh tế địa đồ của gần như là cả tiên ma yêu giới, bản địa đồ này Tần Vũ có được từ Ngao Vô Danh, người huynh đệ này, Tần Vũ không biết làm sao mà báo đáp?

Hoàng tử Long tộc ra tay quả nhiên bất phàm.

Trên bản địa đồ của tiên ma yêu giới này ghi tường tận cả tinh tế truyền tống trận mọi nơi, hơn nữa bản địa đồ này là do Long tộc mới nâng cấp cần đây nhất, ngày sửa đổi là một trăm năm trước.

Tám đại tinh vực!

Tần Vũ đi một hơi trong mười ngày qua tám đại tinh vực. Trong mười ngày này Tần Vũ chỉ nghỉ có nửa ngày.

- Truyền tống không ngừng, hiện tại ta nhìn thấy quang mang của truyền tống trận là thấy đầu váng mắt hoa rồi.

Tần Vũ bước ra khỏi tinh tế truyền tống trận ở *"Noãn Mộc tinh"*, lần này hắn không đi tiếp mà… vào một thành trì ở Noãn Mộc tinh nghỉ ngơi một lúc trước đã.

Noãn Mộc tinh là một tinh cầu rất phổ thông, cũng không nằm trong phạm vi thế lực của Vũ Hoàng. Trong lòng Tần Vũ có một quy tắc là trên lộ trình tuyệt đối không nghỉ ngơi trong địa bàn của Vũ Hoàng.

Trong một tòa thành trì ở Noãn Mộc tinh.

Sau khi tản bộ dạo quanh trên đường nửa ngày, mua một ít đồ chơi nhỏ hấp dẫn, Tần Vũ mới bước vào một tửu lâu, tùy tiện ngồi xuống gọi vài món ăn và vài bình rượu.

- Bây giờ đã qua tám tinh vực rồi, chưa tới một tháng ta đã có thể đến yêu giới rồi.

Tần Vũ nhìn cảnh sắc ngoài song cửa, trong lòng nhẹ nhõm.

- Sư huynh, sư tôn gọi chúng ta mau chóng quay về làm gì thế?

Bốn bạch y thanh niên theo tiếng nói chuyện trong trẻo bước vào, trên thân bốn người này tự nhiên tán phát ngạo khí.

Chính xác, bốn sư huynh đệ bọn họ có hai bát cấp kim tiên, hai

cửu cấp kim tiên. Loại thực lực này tuyệt đối là đỉnh điểm ở tinh cầu phổ thông như Noãn Mộc tinh.

Dạng tinh cầu như Noãn Mộc tinh rất hiếm khi có đế cấp cao thủ ghé qua.

- Tam sư đệ, sư tôn không có nói rõ trong truyền tấn linh châu.

Thanh niên có nước da đen sạm trong bốn người nói.

- Đại sư huynh. Tam sư đệ, ta có nghe được vì sao lần này sư tôn triệu tập chúng ta về sơn môn.

Nhị sư huynh trong bốn người nói với vẻ thần bí.

Ba sư huynh đệ kia liền nhìn về phía nhị sư huynh.

- Nhị sư huynh, huynh nói đi, đừng có giấu giấu diếm diếm nữa.

Cuối cùng lão tứ cũng thôi thúc.

- Nhị sư đệ, nói mau đi.

Đại sư huynh cũng thôi thúc.

Tần Vũ đang uống rượu cách đó không xa khẽ nhíu mày, mình bôn ba suốt ngày, không dễ dàng gì mới tới được đây nghỉ ngơi một lúc, bốn sư huynh đệ này lại gây ồn ào.

Tần Vũ nhẫn nhịn tịnh không nói gì.

- Kì thật ta cũng không xác định lắm, nhưng ta biết lần này tông chủ vô cùng cao hứng, còn mời hai Tiên đế đến chúc mừng nữa.

Mặt nhị sư huynh tràn đầy hồng quang nói rất tự hào.

Cửu cấp kim tiên đến nhất cấp Tiên đế chỉ cách một bước, nhưng vô số cao thủ bị khốn ở cánh cửa cửu cấp kim tiên, vô pháp tiến lên.

Cứ nhìn Ngọc Kiếm Tông có bao nhiêu cửu cấp kim tiên, bao nhiêu nhất cấp Tiên đế là biết sự khó khăn của bước này.

- Hai Tiên đế? Hai Tiên đế đó là?...

Ba sư huynh đệ bên cạnh thấy hiếu kì.

Nhị sư huynh chậm rãi uống một chén rượu chờ đến khi ba sư huynh đệ nhịn không được muốn ra tay giáo huấn mới nói:

- Trong hai Tiên đế này có một người là Vũ Phạm tiên đế trong thập bát đế của bệ hạ.

- Oa, Vũ Phạm tiên đế. - Mắt tứ sư đệ sáng lên, - Nghe nói Vũ Phạm tiên đế vô cùng lợi hại, năm xưa ở tiên giới có một thế lực nhỏ bất kính đối với bệ hạ, một mình Vũ Phạm tiên đế dùng *"Thiên Phạm ấn quyết"* giết một hơi ba đại Tiên đế, trực tiếp giải tán thế lực đó.

- Thập bát đế?

Chén rượu trên tay trái Tần Vũ khẽ rung.

- "Hình như chỉ có dưới quyền Vũ Hoàng mới xưng hô "Thập bát đế", không lẽ mấy sư huynh đệ này là người của Vũ Hoàng?"

Chuyện có quan hệ với Vũ Hoàng làm Tần Vũ không nhịn được, tập trung lực chú ý nghe mấy người này nói chuyện.

- Nhị sư huynh, còn Tiên đế kia là ai vậy?

Tứ sư đệ hỏi.

Nhị sư huynh cười hăng hắc nói:

- Người còn lại cũng không phải bình thường, ông ấy là một trong "Tam thập lục quân" như tông chủ của chúng ta, chính là tông chủ Ngọc Kiếm Tông - Ngọc Thanh Tử ở bên Lam Loan tinh vực.

- Ngọc Thanh Tử tiên đế? Có phải là Kiếm tiên. - Mắt đại sư huynh sáng lên, - Tuy nói Ngọc Thanh Tử tiên đế chỉ là nhất cấp Tiên đế nhưng công kích vô cùng lăng lệ.

... ...

- Ngọc Thanh Tử!

Trong lòng Tần Vũ phát run, sắc mặt không nhịn được hiện lên một tia hưng phấn:

- Ngọc Thanh Tử ơi là Ngọc Thanh Tử, lần trước chưa giết được ngươi, không ngờ bao nhiêu năm qua ngươi trốn trong Ngọc Kiếm Tông bây giờ lại tới tiên giới, lần này đúng là ông trời từ bỏ ngươi rồi.

Tần Vũ luôn nhớ đến cái chết của Hàn Thư.

Tuy cái chết của Hàn Thư là do tự sát nhưng cũng là bị bức phải tự sát.

Trong lòng Tần Vũ muốn giết nhất là người vạch ra kế hoạch – Ngọc Thanh Tử. Chính vì kế hoạch bao vây Tần Vũ do Ngọc Thành Tử bố trí, nếu không có kế hoạch đó thì đồ đệ của mình đâu có xảy ra chuyện gì?

Trên Phong Nguyệt tinh, Tần Vũ liên tục công kích Ngọc Thanh Tử mấy lần, đáng hận là năm xưa thực lực quá chênh lệch so với

Ngọc Thanh Tử. Mặc dù có thân thể Kiếm tiên khôi lỗi nhưng mức độ lĩnh ngộ đối với chiến đấu quá thấp, hoàn toàn bị *"vực"* của Ngọc Thanh Tử trói buộc.

- Lần này Ngọc Thanh Tử ngươi chết chắc.

Trong lòng Tần Vũ hạ quyết tâm phải đi giết Ngọc Thanh Tử trước đã.

- Từ lời nói của bốn sư huynh đệ này, Ngọc Thanh Tử chắc chắn là ở cùng một chỗ với hai Tiên đế khác, một người là trong tam thập lục quân còn một người là Vũ Phạm tiên đế trong thập bát đế. Gã Vũ Phạm tiên đế đó khó đối phó một chút nhưng khẳng định không bằng Thanh Huyết kiếm tiên. Gã Vũ Phạm tiên đế đó giết không nổi mình.

Trong lòng Tần Vũ không chút sợ hãi.

Bất quá cũng phải bố trí kế hoạch làm chuyện này.

Ít nhất… là phải biết môn phái của bốn sư huynh đệ này là môn phái nào, ở tinh cầu nào?

Tần Vũ suy xét trong lòng, trên mặt không khỏi có một tia tiếu ý.

- Mời hai Tiên đế đến chúc mừng, tông chủ khẳng định là có chuyện gì đó vui mừng lắm.

Tam sư huynh cười nói, lúc này bọn họ có chút mong đợi với lần quay về này vì có thể nhìn thấy hai Tiên đế.

Sau đó bốn sư huynh đệ lại bắt đầu huyên náo.

Những người khác trong tửu lâu căn bản không dám lên tiếng phản đối vì thực lực của bốn người này quá mạnh.

- Bốn tên tiểu bối các ngươi yên tĩnh một chút.

Một đạo thanh âm trầm trầm từ trong góc tửu lâu truyền tới.

- Ai?

Bốn sư huynh đệ biến sắc, đồng thời nhìn về phía phát ra âm thanh, đó chính là Tần Vũ đã biến đổi dung mạo.

- Đại sư huynh, địch nhân thâm bất khả trắc (thâm sâu khó dò – Halos).

Nhị sư huynh truyền âm nói.

Đại sư huynh sao lại không biết, bốn sư huynh đệ vừa nhìn thấy Tần Vũ đã sợ hãi trong lòng vì bọn họ phát hiện… bốn người họ căn bản không phát hiện được chút khí tức nào của Tần Vũ. Nếu nhắm mắt lại, thậm chí có thể cho là trong góc đó không có người.

- Tiền bối, bốn sư huynh đệ vãn bối không biết tiền bối ở đây nên đã lỗ mãng.

Đại sư huynh đứng lên cung kính nói.

- Các ngươi cùng một môn phái phải không? Trưởng bối là ai?

Tần Vũ bình thản uống rượu nói, mắt căn bản không nhìn bốn sư huynh đệ lấy một cái.

Đại sư huynh cung kính nói:

- Vãn bối là đệ tử của Băng Phong Tông ở Phiêu Nguyệt tinh hệ,

tông chủ là Băng Liên tiên đế.

- Ô, là môn hạ đệ tử của Băng Liên à, nể mặt Băng Liên ta tha đó.

Tần Vũ bình thản đứng lên, sau đó thân hình lắc một cái đến bên cửa, quay lưng lại bốn sư huynh đệ,

- Bọn tiểu bối nhớ lấy, sau này đừng có làm huyên náo trong tửu lâu, trước hết hay nhìn cho rõ trong tửu lâu có những ai.

- Vâng, vâng.

Bốn sư huynh đệ đều đứng cung kính, nghe Tần Vũ xưng hô Băng Liên tiên đế với ngữ khí thân thiết, hơn nữa bọn họ cũng không nhìn ra được thực lực, bọn họ nhận định người thâm sâu khó dò trước mắt tuyệt đối là đế cấp cao thủ.

Đợi đến khi bốn sư huynh đệ ngẩng đầu lên nhìn Tần Vũ dĩ nhiên đã biến mất, lúc này bốn người mới thở ra một hơi dài.

Chương 358

Định Kế

Tần Vũ trực tiếp thuấn di đến bên tinh tế truyền tống trận ở Noãn Mộc tinh.

- Phiêu Nguyệt tinh hệ, Băng Phong tông.

Trong tay Tần Vũ xuất hiện một khối ngọc giản, ngọc giản này chính là lấy từ chỗ Ngao Vô Danh, trên đó có địa đồ của cơ hồ toàn bộ các địa phương trong tiên ma yêu giới.

- May mà lấy được bản tinh tế địa đồ này từ chỗ Vô Danh đại ca, nếu cứ dựa trên bản tinh tế địa đồ giản lược chắc là không tìm thấy tinh cầu của Băng Phong Tông trong Phiêu Nguyệt tinh hệ. Bản tinh tế địa đồ này của Vô Danh đại ca tường tận hơn nhiều.

Trên mặt Tần Vũ tràn đầy hỉ sắc.

Trên bản địa đồ do Vô Danh tặng này, mỗi tinh cầu đều có giới thiệu tường tận, chẳng hạn như tinh cầu này do thế lực nào nắm giữ, cao thủ của thế lực nắm giữ này là ai? Nói chung là vô cùng tường tận.

Tiên thức của Tần Vũ lướt qua những thông tin liên quan đến các tinh cầu trong Phiêu Nguyệt tinh hệ liền tìm thấy tinh cầu có Băng Phong Tông.

Bạch Băng tinh.

Đây là tinh cầu có Băng Phong tông, trên mặt cả tinh cầu này đều được bao phủ bởi băng cứng, trên Bạch Băng tinh này có hai tòa thành lớn do tu tiên giả trực tiếp dùng công lực đẽo nên, thêm

vào đó còn dùng cấm chế để bảo trì bên trong ấm áp như mùa xuân.

- Cự li giữa nơi đây và Phiêu Nguyệt tinh hệ cũng không xa, đã bao năm rồi, cũng không cần gấp gáp mấy ngày.

Sau đó Tần Vũ trực tiếp trả phí bước vào trong tinh tế truyền tống trận, kế đó quang mang lóe lên Tần Vũ lại đi tiếp.

Noãn Mộc tinh tuy không ở trong Phiêu Nguyệt tinh hệ nhưng lại cùng một tinh vực với Phiêu Nguyệt tinh hệ.

Nửa ngày sau.

Trong *"Bạch Phong thành"* của Bạch Băng tinh trong Phiêu Nguyệt tinh hệ.

Trên một tòa tửu lâu của Bạch Phong thành, tửu lâu này có thể nói là hào hoa nhất Bạch Phong thành, phía sau tửu lâu còn có một tòa đình viện yên tĩnh, phí thuê phòng cũng đạt đến giá một trăm khối nguyên linh thạch.

- Ông chủ, không có chuyện gì thì đừng để người khác quấy rầy ta.

Tần Vũ tùy tiện thảy một khối thượng phẩm nguyên linh thạch rồi đi về tòa đình viện phía sau tửu lâu...

- Tiền bối yên tâm. Tuyệt đối không có ai quấy rầy người đâu.

Trung niên nam tử đứng sau quầy nhìn thấy một khối thượng phẩm nguyên linh thạch trên mặt liền xuất hiện tia hỉ sắc, một cao thủ bình thường đã tùy tiện đưa ra một-hai khối thượng phẩm nguyên linh thạch thì sau này rời khỏi cũng không đòi tiền thối.

Ông chủ nhận định Tần Vũ hiển nhiên là tiền bối phóng khoáng dạng này.

Trong đình viện yên tĩnh.

Tần Vũ đang yên lặng suy nghĩ về việc lần này ra tay giết Ngọc Thanh Tử, lần trước đã phải trả giá đắt nên lần này Tần Vũ đã rút kinh nghiệm.

- Phiêu Nguyệt tinh hệ là địa bàn của Vũ Hoàng, do chính Băng Phong Tông quản lí. Bất quá Phiêu Nguyệt tinh hệ cũng là tinh hệ duy nhất trong "Bàn Noãn tinh vực" thuộc về Vũ Hoàng.

Tần Vũ xem xét thông tin trên bản tinh tế địa đồ.

Ba đại thủ lĩnh của tiên giới không có ai hoàn toàn nắm giữ cả một tinh vực, bọn họ chỉ chiếm cứ những tinh hệ bất đồng tại các tinh vực bất đồng. Có tinh vực thì chiếm lĩnh một tinh hệ, cũng có tinh vực chiếm lĩnh hai-ba tinh hệ, cũng có khả năng không có tinh hệ nào.

Lần này Tần Vũ giết chết Ngọc Thanh Tử.

Điều lo ngại duy nhất là hai Tiên đế kia, Tần Vũ đã lĩnh ngộ *"Lưu Tinh chỉ pháp"* cùng với *"vực"* nên mười phần tin tưởng mình đủ sức giết chết nhất cấp tiên đế Ngọc Thanh Tử. Chỉ là hai tiên đế kia có chút rắc rối. Đặc biệt là Vũ Phạm tiên đế, một trong thập bát đế, vô cùng lợi hại.

Dưới quyền Vũ Hoàng có thập bát đế và tam thập lục quân. Người yếu nhất trong thập bát đế cũng mạnh hơn người mạnh nhất trong tam thập lục quân.

Hiển nhiên… thực lực của Vũ Phạm tiên đế ít nhất là mạnh hơn Tiềm Khải tiên đế.

- Vũ Phạm tiên đế tuy không phải là Thanh Huyết kiếm tiên, hắn không có khả năng giết ta. Nhưng vô luận ra sao đều không thể để Vũ Hoàng biết được tin mà tới truy sát. Nếu Vũ Hoàng tới thì sự tình rắc rối to.

Tuy chưa xuất thủ nhưng Tần Vũ dĩ nhiên đang xem xét tình huống xấu nhất.

- Điều tiên quyết là cho dù có giết chết Ngọc Thanh Tử cũng không thể để bọn Vũ Phạm tiên đế biết mình là Tần Vũ.

Tần Vũ đã quyết định trong lòng, lần nầy xuất thủ sẽ sử dụng *"Lưu Tinh chỉ quyết"*, đối phương không thể nào từ *"Lưu Tinh chỉ quyết"* đoán ra hắn là Tần Vũ.

Cho dù những năm sau này có biết thì lúc đó thực lực của Tần Vũ có lẽ là đã không còn phải e ngại người khác nữa.

- Giả sử thân phận bại lộ, giả sử Vũ Hoàng truy sát tới đây? Ta làm sao mà trốn đây?

Vũ Hoàng hiện tại ở đâu Tần Vũ tịnh không biết, nếu cự li xa, căn bản không thể trong thời gian ngắn truy sát tới nơi. Chỉ là Tần Vũ hiện tại muốn xem xét kỹ càng mọi tình huống.

- Nơi đây.

Tiên thức của Tần Vũ phát hiện được một nơi – một tinh hệ khác của Bàn Noãn tinh vực, *"Bạch Chỉ tinh hệ"*, Bạch Chỉ tinh hệ là địa bàn của Thanh Đế!

Thanh Đế.

Một trong ba đại thủ lĩnh của tiên giới.

- Trên tinh tế địa đồ của Long tộc có phân chia cấp độ của các thế lực, quả nhiên nhận định Thanh Đế là thế lực khó động đến nhất?

Tần Vũ nhìn những ghi chép tường tận trên bản tinh tế địa đồ của Long tộc không khỏi kinh ngạc.

Tần Vũ tịnh không biết. Bản tinh tế địa đồ phát hành trong nội bộ Long tộc này cứ mỗi một trăm năm lại cập nhật một lần. Với các tư liệu nội bộ chỉ có nhân vật cấp cao mới được xem.

Vô Danh đem tặng cho Tần Vũ chính là đã nhận Tần Vũ làm hảo huynh đệ

- Thanh Đế được xưng là "Vạn Cổ Trường Thanh", thời gian dừng lại ở tầng bát cấp Tiên đế lại… lại được gọi là lâu nhất lịch sử?

Tần Vũ nhìn tin tức giới thiệu Thanh Đế trên ngọc giản liền kinh ngạc.

Thanh Đế là một người đầy tài hoa.

Thời gian ông tu luyện từ thiên tiên đến bát cấp tiên đế không lâu nhưng sau khi đạt đến bát cấp Tiên đế mãi không đột phá. Lúc ông đạt đến bát cấp Tiên đế thì Ẩn Đế Lâm Ẩn còn là một vô danh tiểu tốt ở tiên giới.

Trong thời gian ông ngừng lại ở bát cấp Tiên đế, Lâm Ẩn từ vô danh tiểu tốt tu luyện một lèo đến cửu cấp Tiên đế, thành nhân vật cấp cao nhất của tiên giới.

Bất kì ai nhìn thấy phần giới thiệu này đều thấy kì quái.

Một người đầy tài hoa vì sao lại ngừng ở bát cấp Tiên đế lâu như thế? Cho dù với tư chất của Tiên đế phổ thông, với năm rộng tháng dài như thế cũng có thể đột phá đạt đến cửu cấp Tiên đế rồi.

- Không lẽ Thanh Đế cố ý không hấp thu năng lượng? Không đúng. - Tần Vũ nhíu mày, - Tu luyện giả dù không cố ý tu luyện nhưng thân thể vẫn tự động hấp thu năng lượng, tuy tốc độ rất chậm nhưng năm rộng tháng dài như thế thì năng lượng hấp thu được cũng dư sức đạt tới cảnh giới cửu cấp Tiên đế rồi.

Đùng nói là cao thủ tu luyện.

Dù là tu chân giả mới đạt tới Kim Đan kì thì thân thể cũng đã tự động hấp thu năng lượng.

Chỉ là tốc độ thân thể tự hấp thu năng lượng chậm hơn việc toàn thân dùng ý thức khống chế để hấp thu rất nhiều.

- Không lẽ Thanh Đế không muốn đạt tới cửu cấp Tiên đế? Vì thế một mực khống chế toàn thân không hấp thu năng lượng, thậm chí cứ một thời gian lại tự tiêu tán một phần năng lượng trong thể nội?

Tần Vũ không tin điều này.

Vĩnh viễn là bát cấp Tiên đế thì có gì tốt chứ? Chỉ vì muốn giữ mạng sống?

Tần Vũ vô pháp tin Thanh Đế lại sợ thần kiếp mới ngừng lại ở bát cấp Tiên đế. Loại người có tâm tính yếu ớt như thế căn bản

không thể tu luyện đạt đến bát cấp Tiên đế.

Thời gian tu luyện của Thanh Đế lâu, cảnh giới linh hồn có khả năng rất cao, hơn cả cửu cấp Tiên đế, thậm chí còn cao hơn! Linh hồn cảnh giới chỉ là đại biểu cho việc khống chế năng lượng nhiều ít, năng lượng trong thể nội mới là cơ sở để chống lại thần kiếp.

Sớm muộn gì cũng phải độ kiếp. Vì sao ông ta?

Tần Vũ nghi hoặc.

Thanh Đế đúng thật là thần bí, còn được Long tộc nhận định là nhân vật tốt nhất không nên động tới của tiên giới. Trên mặt Tần Vũ có một tia tiếu ý, Thanh Đế vì sao cứ một mực ngừng ở bát cấp Tiên đế cần gì hắn phải quản.

Nhưng Tần Vũ biết một điểm.

Đến Long tộc còn nhận định Thanh Đế là người tốt nhất không nên động đến của tiên giới thì Vũ Hoàng không thể không biết sự lợi hại của Thanh Đế.

Vì thế trên địa bàn của Thanh Đế Vũ Hoàng sao dám hung hăng.

Mình trốn tới địa bàn của Thanh Đế là an toàn nhất.

- Từ Bạch Băng tinh có thể trực tiếp thông qua tinh tế truyền tống trận đi đến Bạch Chỉ tinh hệ.

Tần Vũ nghĩ tới một khả năng. Một khi mình giết Ngọc Thanh Tử rồi, có khả năng là Băng Liên tiên đế, Vũ Phạm tiên đế sẽ hạ lệnh cho tinh tế truyền tống trận đình chỉ.

- "Nếu quả thật như thế thì mình trực tiếp dùng đại na di tiến lên là được, Phiêu Nguyệt tinh hệ cũng gần Bạch Chỉ tinh hệ mà."

Tần Vũ thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Giữa các tinh vực Tần Vũ không dám đại na di.

Nhưng giữa các tinh hệ thì Tần Vũ có can đảm làm điều đó. Hơn nữa, Tần Vũ cũng có thể đến một tinh cầu khác sau đó mới đến Bạch Chỉ tinh hệ, tinh tế truyền tống trận thông tới Bạch Chỉ tinh hệ đâu phải mỗi Bạch Băng tinh mới có.

- Được, quyết định vậy đi.

Trong lòng Tần Vũ hoàn toàn nắm chắc.

Bất kể sự tình cuối cùng sẽ như thế nào, chỉ cần chạy một mạch tới Bạch Chỉ tinh hệ.

Bạch Băng tinh có hai đại thành trì, một là Bạch Phong thành, một là Băng Hoàng thành.

Trong đó Bạch Phong thành lớn hơn Băng Hoàng thành một chút, nhưng địa vị của Băng Hoàng thành lại cao hơn Bạch Phong thành vì *"Băng Phong Tông"* nằm trong Băng Hoàng thành, cao thủ trong Băng Hoàng thành cũng nhiều nhất.

Rời Bạch Phong thành.

- Hô, thời tiết lạnh thật.

Chân đạp lên băng cứng vô tận, cho dù hiện tại mặt trời đang chói lọi nhưng nhiệt độ lại rất thấp.

Dưới chân Tần Vũ tự động xuất hiện một tầng đệm được hình thành từ khí kình. Tần Vũ trượt trên mặt băng vô tận, toàn thân cực tốc bắn về phía Băng Hoàng thành.

- Trượt băng, đúng là thích thú.

Tần Vũ trượt trên mặt băng một đoạn lại thi triển thuấn di tiến về phía trước một đoạn dài rồi lại trượt băng một đoạn ngắn sau đó thuấn di một đoạn dài… cứ thế thuấn di ba lần thì Tần Vũ trượt đến trước cửa Băng Hoàng thành.

Hai thủ vệ của Băng Hoàng thành nhìn thấy một người từ đằng xa chân dán lên mặt băng cực tốc bắn tới.

- Trượt băng?

Hai thủ vệ ngạc nhiên.

Cự li giữa Bạch Phong thành và Băng Hoàng thành cực kì xa, nếu trượt băng thì phải mất bao lâu? Phần lớn người bình thường đều thuấn di hoặc từ trên không cực tốc phi hành tới, đúng là chưa bao giờ nhìn thấy ai trượt băng tới.

- Huynh đệ, mau tránh ra, người đó là cao thủ.

Một thủ vệ hét lên với người kia.

Thân là thủ vệ Băng Hoàng thành, ít nhất cũng phải có thực lực kim tiên, dĩ nhiên cũng phải có chút nhãn lực.

Tần Vũ liền trực tiếp trượt băng qua cửa Băng Hoàng thành.

- Thích thật, thích thật.

Tần Vũ thở ra một hơi dài, thu lại khí kình dưới chân. Trong Băng Hoàng thành không có băng, hơn nữa vừa rồi là do Tần Vũ nổi tính trẻ con lên mà thôi.

Băng Hoàng thành rất phồn hoa, tuy không lớn bằng Bạch Phong thành nhưng bố cục của cả thành trì chặt chẽ hơn nữa còn đẹp vô cùng.

Tần Vũ bước đi trên đường, tiên thức tức thì tán phát ra bao phủ cả Băng Hoàng thành.

Vị trí trung ương của Băng Hoàng thành chính là trụ sở của

Băng Phong Tông. Đại điện trong trụ sở của Băng Phong Tông cao chín mươi chín tầng, trên đỉnh của tầng thứ chín mươi chín là một pho tượng mĩ nữ bằng băng vô cùng xinh đẹp.

Náo nhiệt!

Gần như tiên thức vừa lướt qua Tần Vũ đã phát hiện sự náo nhiệt của Băng Phong Tông, phảng phất như có chuyện gì vui mừng. Cả Băng Phong Tông treo đèn kết hoa, ai ai cũng cười hỉ hả.

- Có chút rắc rối rồi, tên Ngọc Thanh Tử này lại ở cùng một chỗ với Vũ Phạm tiên đế.

Trong sát na tiên thức lướt qua, Tần Vũ đã phát hiện các cao thủ trong Băng Phong tông.

Trong Băng Phong Tông có bốn Tiên đế.

Thực lực mạnh nhất là lục cấp Tiên đế, chắc chắn là Vũ Phạm tiên đế trong thập bát đế dưới quyền Vũ Hoàng.

Gần bằng Vũ Phạm tiên đế là một vị mĩ nữ tiên đế, mĩ nữ tiên đế này có hình dáng giống hệt với pho tượng băng mĩ nữ to lớn kia, chắc chắn là tông chủ *"Băng Liên tiên đế"* của Băng Phong Tông.

Thực lực đứng thứ ba chính là Ngọc Thanh Tử, kiếm tiên nhất cấp Tiên đế.

Còn Tiên đế có thực lực yếu nhất là một thiếu niên vừa mới đặt chân vào cảnh giới nhất cấp tiên đế....

- Băng Liên tiên đế và thiếu niên kia là người của Băng Phong Tông, ở tại nơi người trong tông sinh sống. Còn Ngọc Thanh Tử và Vũ Phạm tiên đế ở tại nơi dành cho khách.

Tần Vũ phán đoán rõ ràng vì khu vực nơi Ngọc Thanh Tử cư

ngụ có mấy chục người, khí tức của mấy chục người này bất đồng với khí tức của môn nhân Băng Phong Tông.

- Sư tỉ, thiếu tông chủ không hổ danh là thiên tài, tu luyện muộn hơn chúng ta nhiều, năm xưa lúc ta là thiên tiên thì thiếu tông chủ còn là một đứa trẻ, thế mà hiện tại đã đạt đến cảnh giới Tiên đế rồi, còn chưa tới mười vạn năm nữa.

- Ân, thiếu tông chủ sư thúc như thể không chịu thua kém một ai, tông chủ bà ấy cũng rất cao hứng đó, nghe sư tôn nói mấy ngày nay tông chủ cứ cười tít cả mắt.

Có hai bạch y nữ tử kề vai nhau cười ha ha đi sượt qua người Tần Vũ.

- Thiếu tông chủ?

Tần Vũ tiếp tục tiến lên phía trước.

Suốt dọc đường Tần Vũ phát hiện tuyệt đại đa số địa phương trong cả Băng Hoàng thành đều đang thảo luận về thiếu niên thiên tài tu luyện chưa tới mười vạn năm đã đạt đến nhất cấp Tiên đế này – thiếu tông chủ Băng Nhàn của Băng Phong Tông.

Chưa đến mười vạn năm tu luyện đạt tới cửu cấp kim tiên cũng bình thường, nhưng tu luyện đạt đến nhất cấp tiên đế cũng đủ để được xưng là thiên tài rồi.

- Thiên tài? Gần mười vạn năm tu luyện mới đạt tới nhất cấp Tiên đế còn gọi là thiên tài?

Tần Vũ nghe được sự hâm mộ của bao nhiêu người đó trong lòng lại nghĩ đến hảo huynh đệ Quân Lạc Vũ của mình.

Thiên tài tiên đế, mấy trăm năm đã tu luyện đạt tới nhị cấp

Tiên đế.

- Thua xa Lạc Vũ huynh đệ của ta.

Tần Vũ cảm thán, thực tế thời gian tu luyện của Tần Vũ hắn còn ngắn hơn, chỉ là Tần Vũ nhận định mình dựa vào Lưu Tinh Lệ không thể coi là bản lĩnh, nhưng Tần Vũ quên mất rằng… sự thành công của nhiều người có phần rất lớn là may mắn, giống như Quân Lạc Vũ, cũng có may mắn trong đó.

Tần Vũ bình tĩnh đi trên đường.

Tần Vũ sớm đã quyết định, lúc hắn đi đến gần trụ sở của Băng Phong Tông… chính là lúc Ngọc Thanh Tử phải chết! Khi Tần Vũ còn đang đi trên đường chính là đoạn thời gian Ngọc Thanh Tử được sống cuối cùng.

Chương 359

Nhất Chỉ

Trụ sở Băng Phong Tông nơi trung ương Băng Hoàng thành, tuy vậy người ngoài không thể bước vào trong Băng Phong Tông vì bên ngoài Băng Phong Tông có đại trận bảo vệ tông phái. Phía ngoài Băng Phong Tông quanh năm có sương mù màu bạc trôi lững lờ, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy được tượng băng nơi cao nhất.

Từng bạch y thân ảnh đi xuyên vào trong Băng Phong Tông, cả Băng Phong Tông tràn ngập sự vui mừng.

Tại nơi ở của khách khứa Băng Phong Tông.

- Vũ Phạm đạo huynh.

Ngọc Thanh Tử toàn thân mặc thanh sắc trường báo, trêm mặt khẽ mỉm cười,

- Băng Nhàn có thể đạt tới nhất cấp Tiên đế trong thời gian ngắn như thế, xem ra tiền đồ của cháu Băng Nhàn thật là xán lạn.

Trên mặt Vũ Phạm tiên đế không khỏi có tiếu dung.

Ngọc Thanh Tử nhìn thấy cảnh này cười thầm:

- "Rất nhiều người truyền ngôn nói Vũ Phạm tiên đế chính là cha đẻ của Băng Nhàn, xem ra "không có lửa làm sao có khói"."

Tông chủ Băng Liên tiên đế của Băng Phong Tông thân là nữ tử tịnh không có chồng.

Tuy nhiên… Băng Liên tiên đế lại có một đứa con trai là Băng

Nhàn, cha của Băng Nhàn đáo để là ai vẫn luôn làm cho vô số người phán đoán. Thập bát đế, tam thập lục quân dưới quyền Vũ Hoàng cũng thế.

Nhưng Vũ Phạm tiên đế thân là nghĩa huynh của Băng Liên tiên đế, có thể nói là vô cùng quan tâm tới Băng Liên tiên đế. Vì thế rất nhiều người đoán Vũ Phạm tiên đế chính là cha đẻ của Băng Nhàn. Chỉ là điều này chưa từng được Vũ Phạm tiên đế, Băng Liên tiên đế thừa nhận.

- Tiểu Nhàn tuy luyện chưa đến mười vạn năm đã có thể đạt đến cảnh giới Tiên đế là chuyện tốt hay xấu, nó… được sự bảo hộ của Băng Liên căn bản chưa từng phải chịu điều gì khổ sở.

Vũ Phạm tiên đế cảm thán.

- Băng Liên đích xác là đối với cháu Băng Nhàn vô cùng sủng ái.

Ngọc Thanh Tử gật đầu tán đồng.

- Con hư tại mẹ, may là Băng Nhàn trời sinh thông tuệ, trong tình huống như thế cũng đã tu luyện đạt tới cảnh giới Tiên đế.

Vũ Phạm tiên đế lắc đầu cười nói.

Băng Nhàn đạt đến Tiên đế cảnh giới, Băng Liên tiên đế cử hành lễ chúc mừng rất lớn, rất nhiều cao thủ của Băng Phong Tông từ bên ngoài quay về, đến Vũ Phạm tiên đế và Ngọc Thanh Tử cũng đến chúc mừng.

Một tông phái có hai Tiên đế đích xác là chuyện không tầm thường.

Nhưng lúc này Ngọc Thanh Tử đang đàm luận với Vũ Phạm tiên đế căn bản không biết bên ngoài Băng Phong Tông có một sát

thần đang tới....

.....

Sương bạc lan ra, Tần Vũ đang ở trong màn sương bạc vô tận bên ngoài Băng Phong Tông, nhân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện.

- Ở cùng một chỗ với Vũ Phạm tiên đế? Thế thì chờ một chút vậy.

Tiên thức của Tần Vũ đã phát hiện Ngọc Thanh Tử và Vũ Phạm tiên đế đang ở cùng một chỗ. Hắn không muốn quá trình giết Ngọc Thanh Tử gặp quá nhiều rắc rối.

Nhưng lúc này một bạch y nữ tử đi tới, bạch y nữ tử này rất sạch sẽ, tóc búi lên có cắm một cây trâm ngọc.

- Xin hỏi tiền bối ở đây làm gì vậy? Nếu tiền bối muốn vào Băng Phong Tông của vãn bối thì để vãn bối đi thông báo.

Bạch y nữ tử rất cung kính với Tần Vũ, hiển nhiên là do nguyên nhân không nhìn thấu được tu vi của Tần Vũ.

Tần Vũ bình thản cười:

- Không cần.

Bạch y nữ tử nghi hoặc trong lòng, bình thường không ít người đứng bên ngoài Băng Phong Tông là để chiêm ngưỡng. Nhưng cô biết Tần Vũ là một cao thủ cực kì lợi hại, cao thủ như thế lại chiêm ngưỡng Băng Phong Tông?

- Vậy vãn bối không quấy rầy tiền bối nữa. Nếu tiền bối muốn đi vào thì xin làm phiền đi tới cửa chính, vì chung quanh Băng Phong Tông của vãn bối có đại trận bảo vệ tông phái, không có chỗ nào đi

vào được.

Bạch y nữ tử cung kính nói.

Tần Vũ mỉm cười nhìn về phía bạch y nữ tử:

- Cô nhận định là ta không nhìn ra được chung quanh có đại trận bảo vệ tông phái sao?

Bạch y nữ tử xấu hổ.

Đích xác với thực lực của Tần Vũ, nhìn một cái là biết chung quanh Băng Phong Tông có đại trận phòng ngự, chỉ có thể đi vào từ phía cổng lớn.

- Vậy vãn bối xin cáo lui.

Sau đó bạch y nữ tử lùi lại rời khỏi, trong lòng hoang mang, cao thủ như thế này lại ở bên ngoài Băng Phong Tông chiêm ngưỡng kiến trúc phảng phất như một tiểu nhân vật chưa từng có tên tuổi, đích xác có chút kì quái.

Tần Vũ bình tĩnh đứng trong sương mù màu bạc, qua một đoạn thời gian Tần Vũ liền dùng tiên thức trinh sát, đại trận bảo vệ tông phái này bao vây xung quanh Băng Phong Tông, chỉ có thể đi vào từ cửa chính.

- Cũng sắp đến lúc rồi.

Mắt Tần Vũ sáng lên.

Tiên thức của Tần Vũ phát hiện rõ ràng Ngọc Thanh Tử đã rời khỏi nơi Vũ Phạm tiên đế ở, quay về chỗ của mình.

- Ngọc Thanh Tử, lần trước ngươi và Tiềm Khải tiên đến mang

theo mấy chục cửu cấp kim tiên, hai trăm bát cấp kim tiên đi giết ta, thậm chí còn gây nên cái chết cho gã đồ nhi ngốc nghếch của ta. Hôm nay ta cũng phải ăn miếng trả miếng.

Mục quang của Tần Vũ trở nên lạnh lẽo, toàn thân trực tiếp đi về phía cửa chính của Băng Phong Tông.

Khắp bốn phương tám hướng của Băng Phong Tông chỉ có cửa chính không bị đại trận ngăn trở, bất quá người ngoài muốn đi vào ít nhất phải thông báo đợi được cho phép mới vào trong được, còn đệ tử của Băng Phong Tông thì tùy ý ra vào.

- Cao thủ quái lạ đó đến rồi?

Bạch y nữ tử vừa rồi hỏi han Tần Vũ đang đứng ở bên cửa chính, nhìn thấy Tần Vũ đi tới,

không nhịn được nhìn về phía Tần Vũ.

Một bước, hai bước!

Tần Vũ tiếp cận cửa chính.

- Tiền bối.

Bạch y nữ tử tiến lên một bước muốn lên tiếng, tuy nhiên --

- Hưu!

Thân hình Tần Vũ đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh hơn cả phản ứng của bạch y nữ tử ngang nhiên bước vào cửa chính, bạch y nữ tử nhìn thấy cảnh này giật mình rồi mới phản ứng:

- Có địch nhân!

Nghe tiếng kêu lớn của bạch y nữ tử, trong nội bộ Băng Phong Tông không khỏi hoảng loạn.

Thân hình như ảo ảnh lam sắc, phất phơ bất định, toàn thân vô cùng linh hoạt xuyên qua từng đám kiến trúc, chỉ trong chớp mắt đã đến trước nơi ở của Ngọc Thanh Tử.

- Không hay.

Lúc Tần Vũ vừa mới cực tốc tiến vào Băng Phong Tông, Vũ Phạm tiên đế liền phát hiện, toàn thân nhất động biến mất tại nơi ở của mình.

- Mẹ.

Một thiếu niên khả ái sắc mặt hồng hào nghe thấy chấn động ở bên ngoài sắc mặt liền xuất hiện nét hưng phấn.

- Tiểu Nhàn, con không được phép đi ra.

Băng Liên tiên đế lạnh lùng quát, sau đó toàn thân cũng nhanh như chớp đi ra.

... ...

Với tốc độ của Tần Vũ, Ngọc Thanh Tử vừa mới phát hiện có người từ cửa lớn của Băng Phong Tông tiến tới đã thấy địch nhân ngay trước mắt, phản ứng đầu tiên của Ngọc Thanh Tử là thi triển *"vực"* của mình, mạnh mẽ trói buộc hành động của đối phương.

Trên thân Ngọc Thanh Tử xuất hiện một bộ cực phẩm tiên khí chiến ý, trong tay nắm một thanh cực phẩm tiên kiếm, nhanh

chóng né tránh đồng thời cũng lập tức truyền âm:

- Đạo hữu là ai. Ta dường như không có oán thù gì với đạo hữu.

Tần Vũ cảm ứng thấy hành động bị ngăn trở, hừ lạnh một tiếng.

"Vực" được triển khai.

- Đế cấp cao thủ.

Trên mặt Ngọc Thanh Tử phát lạnh, hắn cảm ứng được đối phương đang tranh đoạt quyền khống chế không gian với mình, lúc này Ngọc Thanh Tử không hề lưu tình lập tức xuất kiếm công kích.

- Ngọc Thanh Tử. Chịu chết đi.

Tần Vũ truyền âm giận dữ hét lên.

Hắc động trong đan điền Tần Vũ bắt đầu quay ngược lại, theo sự quay tròn, không gian chung quanh cũng bị chấn động, Ngọc Thanh Tử cảm thấy một trận không hay. Một cỗ kim sắc Hắc Động chi lực từ một đầu của hắc động trong đan điền Tần Vũ bắt đầu phun bắn ra theo sự xoay tròn cực tốc của *"hắc động"*!

Men theo thông đạo hình thành từ sinh mệnh nguyên lực, một đạo kim sắc tàn ảnh cực tốc xuyên qua thông đạo, phun bắn ra theo hướng chỉ của ngón trỏ Tần Vũ --

Chiêu thứ tư của Lưu Tinh chỉ pháp – Phá Không chỉ!

- Bồng!

Âm thanh chấn động kịch liệt vang lên, toàn thân Ngọc Thanh

Tử ngã qua một bên, còn Vũ Phạm tiên đế đang đứng trước người hắn. Vừa rồi Vũ Phạm tiên đế xuất hiện trước người Ngọc Thanh Tử trong phút chốc, chặn Phá Không chỉ của Tần Vũ.

Vũ Phạm tiên đế cách nơi ở của Ngọc Thanh Tử vốn rất gần, lúc Tần Vũ đến nơi ở của Ngọc Thanh Tử thì Vũ Phạm tiên đế thực tế đã đến rồi, chỉ là Vũ Phạm tiên đế không ra tay.

Lúc Tần Vũ thi triển Phá Không chỉ, không gian lấy Tần Vũ là trung tâm chấn động mạnh lên, Vũ Phạm tiên đế cảm thấy không hay, chắc là Ngọc Thanh Tử không đỡ được, lập tức ra tay giúp Ngọc Thanh Tử chống đỡ một kích này.

- Rốt cuộc đạo hữu là người nào?"

Vũ Phạm tiên đế lúc này cũng chấn kinh.

Lão ra tay ngăn đỡ là đã có chuẩn bị, nhưng dù có chuẩn bị thì tiên nguyên lực bao quanh tiên kiếm cũng hoàn toàn bị Phá Không chỉ chấn tan, đến cực phẩm tiên kiếm thiếu chút nữa cũng bị vỡ.

- Ta là người báo thù.

Tần Vũ nhìn thấy Vũ Phạm tiên đế xuất hiền liền biết muốn giết Ngọc Thanh Tử phải có chút rắc rối.

Đương nhiên là chỉ có chút rắc rối mà thôi.

Tần Vũ không phải là đối thủ của một lục cấp Tiên đế. Nhưng một lục cấp Tiên đế cũng không thể muốn làm gì Tần Vũ thì làm. Với khả năng phòng ngự của Tần Vũ tuyệt đối có thể hạ sát Ngọc Thanh Tử dưới sự bảo hộ của Vũ Phạm tiên đế.

- Là ai gây rối tại Băng Phong Ttông của ta.

Một tiếng quát lạnh lùng vang lên, một mĩ nữ cao khiết trên người được bao phủ bởi chiến y như làm từ huyền băng đang đứng bên trái cách Tần Vũ vài chục mét. Đình viện nhỏ trong chốc lát đã tụ tập mấy đại cao thủ.

Tần Vũ khẽ nhếch mép!

Tần Vũ biết rõ uy lực của Phá Không chỉ, gần bằng với một kiếm do Phá Thiên thần kiếm đánh ra lúc cận chiến. Phá Không chỉ chỉ là ngưng tụ năng lượng mà thôi, nhờ vào sự gia tốc của hắc động, thêm vào đó là lí giải của Tần Vũ đối với không gian, có thể đạt được uy lực như thế đã là không tầm thường rồi.

Chỉ là....

Công kích mạnh nhất của Tần Vũ tịnh không phải là cái này.

Ngọc Thanh Tử thấy có Vũ Phạm tiên đế, Băng Liên tiên đế xuất hiện trong lòng cũng thấy yên ổn nhiều hơn, liền đứng bên cạnh Vũ Phạm tiên đế lạnh lùng quát Tần Vũ:

- Ngươi là người nào, ta với ngươi có cừu oán gì, vì sao ngươi muốn giết ta?

- Cừu oán gì à? Lúc ngươi chết sẽ biết thôi.

Tần Vũ cười lạnh.

- Nói mà không biết ngượng (cái này ta vẫn gọi là "nói mà không thấy mép giật giật", kaka, đùa thôi – Halos).

Vũ Phạm tiên đế lạnh lùng nói,

- Ta thấy ngươi cũng là cao thủ cấp Tiên đế, không muốn làm tổn thất ngàn vạn năm tu luyện của ngươi,

nếu ngươi đem sự tình nói rõ ra ta có thể làm người hòa giải để tiêu trừ ân oán giữa ngươi và Ngọc Thanh Tử.

Muốn đạt đến cấp Tiên đế, rất khó.

Hơn nữa, cao thủ cấp Tiên đế cũng chỉ kết giao với cao thủ cấp Tiên đế, giết chết một người nói không chừng sẽ kéo cả một đoàn Tiên đế ra tay.

Vì thế đối với Tiên đế lúc bình thường nếu ân oán có thể giải quyết hòa bình thì đều làm thế.

- Hòa giải?

Tần Vũ nghe Vũ Phạm tiên đế nói trong lòng lửa giận càng thiêu đốt.

Hòa giải có thể làm cho đồ đệ duy nhất của mình sống lại không?

Vũ Phạm tiên đế, Ngọc Thanh Tử, Băng Liên tiên đế nhìn Tần Vũ trầm mặc, đều yên lặng chờ Tần Vũ hồi đáp. Nếu có thể không động thủ thì thôi, hơn nữa một kích Phá Không chỉ của Tần Vũ vừa rồi cũng đã thể hiện thực lực.

- Hưu!

Thân hình Tần Vũ đột nhiên xông về phía trước.

- Tự tìm đường chết.

Vũ Phạm tiên đế cũng xông về phía Tần Vũ, ông nhìn thấy động tác của Tần Vũ dĩ nhiên biết Tần Vũ đã quyết định… không phải ngươi chết thì là ta chết.

Cùng ở dưới quyền Vũ Hoàng, Vũ Phạm tiên đế sao lại không giúp Ngọc Thanh Tử được?

- Lên.

Ngọc Thanh Tử, Băng Liên tiên đế sắc mặt đầy lạnh lẽo, đồng thời công kích Tần Vũ.

Chưởng phải của Vũ Phạm tiên đế tán phát ra kim quang mát mắt, phù triện ấn văn thần bí hiện lên trên chưởng phải, trong đó ẩn chứa lực lượng làm người ta sợ hãi, *"Thiên Phạm ấn quyết"*, tuyệt kĩ thành danh của Vũ Phạm tiên đế.

Còn ngón trỏ của Tần Vũ dĩ nhiên là chỉ về phía Vũ Phạm tiên đế.

Vũ Phạm tiên đế đã nếm qua mùi vị của Phá Không chỉ, biết một chỉ đó của Tần Vũ có uy lực mạnh mẽ, không khỏi đề cao công kích của mình lên mức lớn nhất, nhất thời quang mang trên chưởng phải của Vũ Phạm tiên đế thậm chí còn chói lòa hơn cả thái dương.

Một chưởng!

Một chỉ!

Một chưởng đối một chỉ, ai mạnh ai yếu?

- Bồng!

Thật quái dị, trong sát na giao thủ, cánh tay Tần Vũ hất lên, ngón tay lại không đối công với thủ chưởng của đối phương mà để một chưởng của đối phương công kích vào ngực mình. Vũ Phạm tiên đế tuy ngạc nhiên trong lòng nhưng phát nộ:

- Dám ngạnh tiếp một chưởng của ta, muốn chết!

Kim sắc thủ chưởng trầm trọng đập vào ngực Tần Vũ, toàn thân Tần Vũ theo chưởng lực vẽ thành một đường vòng cung xông về phía Ngọc Thanh Tử.

- Làm sao có thể?

Vũ Phạm tiên đế hết sức khó tin, lúc đầu tiếp một chỉ của Tần Vũ ông biết thực lực của Tần Vũ, ông căn bản không tin đối phương có thể ngạnh tiếp một chưởng của mình mà không chết.

Sắc mặt Tần Vũ đanh lại, thương thế nơi ngực cơ hồ trong chớp mắt đã được sinh mệnh nguyên lực chữa trị.

Lúc dùng thân thể đón một chưởng đó hắc động trong thể nội Tần Vũ dĩ nhiên đã quay ngược lại, lấy Tần Vũ làm trung tâm, không gian chung quanh chấn động, một đạo kim sắc tàn ảnh có tốc độ đạt đến mức khủng bố xuyên qua hắc động, men theo ngón trỏ của Tần Vũ bắn ra.

Trong đình viện.

Tần Vũ cơ hồ vừa chịu một chưởng, toàn thân liền chỉ ngón trỏ về phía Ngọc Thanh Tử, kim sắc tàn ảnh bắn ra với tốc độ kinh nhân, vạch nên một quỹ tích kì diệu.

Phá Không chỉ!

Lúc ngón trỏ chỉ về phía Ngọc Thanh Tử, Tần Vũ nhắm chặt hai mắt, ý thức hoàn toàn không chế quỹ tích của Phá Không chỉ.

Lúc đó… linh hồn của Tần Vũ cảm thấy rõ ràng sự ba động của vũ trụ không gian, Phá Không chỉ của Tần Vũ cũng hòa theo ba động, uy lực của Phá Không chỉ đã đạt đến mức lớn nhất --

Ngọc Thanh Tử hất kiếm muốn chặn lại!

- Bồng!

Kim sắc tàn ảnh sượt qua cực phẩm tiên kiếm, bắn xuyên qua bụng Ngọc Thanh Tử.

Quá nhanh!

Nhanh đến mức tiên kiếm của Ngọc Thanh Tử căn bản không thể tiếp xúc với Phá Không chỉ, Phá Không chỉ trực tiếp bắn xuyên qua cực phẩm tiên khí chiến y trên người Ngọc Thanh Tử đồng thời bắn xuyên nguyên anh của Ngọc Thanh Tử.

- Ngọc Thanh Tử, còn nhớ đêm nọ ở Phong Nguyệt tinh không, đêm đó người của ngươi giết đồ đệ của ta, còn hôm nay, ta giết ngươi, ngươi đừng lo, không chỉ mình ngươi đâu, gã Tiềm Khải tiên đế kia cuối cùng cũng sẽ có một ngày theo bồi tiếp ngươi.

Lúc linh hồn bắt đầu tan ra, truyền âm của Tần Vũ vang lên trong đầu Ngọc Thanh Tử.

- Ngươi là…

Ngọc Thanh Tử trợn trừng hai mắt, sau đó thân hình mềm oặt ngã xuống.

Ngọc Thanh Tử chết ngay tại trường!

Lạnh lùng nhìn Ngọc Thanh Tử chết không nhắm mắt một cái, trong lòng lại nhớ tới Liễu Hàn Thư:

- "Đồ đệ ngốc, ba Tiên đế đêm đó đều phải bồi táng cho con, không kẻ nào có thể thoát được, hiện tại… chỉ còn lại một tên thôi."

Toàn thân Tần Vũ liền đó biến mất tại trường.

Băng Liên tiên đế, Vũ Phạm tiên đế nhìn Ngọc Thanh Tử ngã xuống, Tần Vũ biến mất đều khẽ giật mình, chỉ phút chốc hai người liền phản ứng.

- Đóng tinh tế truyền tống trận, không cho phép bất cứ ai đi qua.

- Đuổi theo.

Vũ Phạm tiên đế lạnh lùng quát một tiếng, toàn thân lập tức xông ra khỏi Băng Phong Tông.

Chương 360

Ám Tinh Giới

Gió lạnh gào rít, trong mắt toàn là huyền băng vô biên.

- Muốn truy đuổi ta?

Tần Vũ quay đầu liếc về hướng Băng Hoàng thành một cái,

- Năm xưa đến Bạch Phát Huyết Ma truy đuổi ta đã khó khăn như thế, tuy nói lúc đó là thân thể Kiếm tiên khôi lỗi của ta, nhưng ta bây giờ cũng không thua kém Kiếm tiên khôi lỗi là mấy.

Tần Vũ, Hắc Động trung kì, nhưng luận thân thể thì lục cấp Tiên đế Vũ Phạm cũng không bì được với Tần Vũ, thêm vào đó Vũ Phạm tiên đế không có lấy một kiện thần khí, bị Tần Vũ bỏ rơi cũng rất bình thường.

- Tinh tế truyền tống trận quả nhiên đã đóng cửa rồi.

Tiên thức của Tần Vũ lướt qua liền phát giác tinh tế truyền tống trận hoàn toàn đóng cửa, nếu không có pháp quyết riêng biệt khởi động, hắn có lợi hại đến mấy cũng không có biện pháp sử dụng tinh tế truyền tống trận.

- Xem ra chỉ có thể thi triển đại na di rồi.

Tần Vũ dựa vào bản địa đồ mà Ngao Vô Danh tặng nên biết được vị trí của các đại tinh cầu chung quanh Bạch Băng tinh.

- Hượm đã.

Âm thanh của tiếng hét phẫn nộ truyền tới, một đạo chưởng ảnh lại đánh tới, người đến chính là Vũ Phạm tiên đế.

Nhìn thấy Vũ Phạm tiên đế đột nhiên xuất hiện, trong lòng Tần Vũ chấn động sợ hãi:

- Làm sao có thể, mình đã thu liễm công lực, linh hồn cũng đã dung nhập vào trong Lưu Tinh Lệ, gã Vũ Phạm tiên đế này sao lại có thể phát hiện mình?

Trong lòng nghĩ thế nào cũng không thông, nhưng lúc này cũng không thể đứng ngây ra đó.

Thần kiếm Phá Không xuất hiện dưới chân Tần Vũ, toàn thân liền hóa thành một đạo quang mang biến mất trên không.

Tần Vũ không dám tiến hành đại na di tại nơi chiến đấu.

- Còn muốn chạy trốn? Hừ, dù cho ngươi có thể trốn khỏi tay Vũ Hoàng, Huyền Đế nhưng đừng mong trốn khỏi tay ta.

Vũ Phạm tiên đế nhìn về phía Tần Vũ biến mất cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục đuổi theo.

- Băng Liên, muội không cần đuổi nữa, giao cho ta là được rồi.

Đồng thời Vũ Phạm tiên đế dùng tiên thức truyền âm cho Băng Liên tiên đế.

Băng Liên tiên đế mới đuổi theo được nửa đường liền ngừng lại:

- Đại ca, nếu nói gã gia hỏa đó rất lợi hại thì truyền tấn cho Vũ Hoàng là hơn. Hơn nữa cái chết của Ngọc Thanh Tử chúng ta cũng

phải bẩm báo cho Vũ Hoàng.

- Được, ta biết rồi.

Trong tay Vũ Phạm tiên đế xuất hiện một viên truyền tấn linh châu, Vũ Phạm tiên đế vừa đuổi theo Tần Vũ vừa bắt đầu truyền tấn cho Vũ Hoàng.

- Đi!

Tần Vũ nhìn thấy Vũ Phạm tiên đế đã bị bỏ xa toàn thân trực tiếp thi triển đại na di biến mất trong gió lạnh vô tận.

Mục tiêu đại na di của Tần Vũ chính là tinh cầu cách xa Bạch Băng tinh nhất – Lục Thụ tinh, Lục Thụ tinh và Bạch Băng tinh cùng nằm trong một tinh hệ nhưng cách nhau mười mấy tinh cầu.

Trên Lục Thụ tinh ngút ngàn đại thụ, mỗi cây cao hơn trăm mét. Toàn Lục Thụ tinh là một màu xanh vô tận kì diệu phi thường.

- Quái thật, gã Vũ Phạm tiên đế này sao lại có thể biết mình ở đó nhỉ?

Tần Vũ đứng trên cành một cây đại thụ, trong lòng tràn đầy nghi hoặc,

- Lúc mình thu liễm khí tức đến Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai cũng không thể phát hiện mình, gã Vũ Phạm tiên đế này làm sao lại phát hiện được nhỉ?

Có Lưu Tinh Lệ, thuật ẩn giấu của Tần Vũ luôn là điều hắn tự hào nhất.

Nhưng hiện tại lại bị gã Vũ Phạm tiên đế đó phát hiện, Tần Vũ làm sao không nghi hoặc khổ não?

- Không lẽ là… gã Vũ Phạm tiên đế đó chó táp phải ruồi, tình cờ nhìn thấy mình?

Tần Vũ càng nghĩ càng nghiêng về khả năng này,

- Ân, khẳng định là thế, hắn chỉ là may mắn mà thôi.

Đột nhiên --

Một thân hình từ đằng xa cực tốc bắn tới, tiên thức linh mẫn của Tần Vũ đã phát hiện người đang đến.

Người đang đến quả nhiên là Vũ Phạm tiên đế!

- Sao lại thế được?

Tần Vũ ngây người.

Bản thân đại na di đến Lục Thụ tinh, gã Vũ Phạm tiên đế này làm sao lại biết mình đang ở Lục Thụ tinh?

Một đạo kim sắc quang mang bắn tới Tần Vũ. Toàn thân Tần Vũ lóe sáng tránh sang chỗ khác, đó là tiên kiếm của Vũ Phạm tiên đế. Tần Vũ căn bản không muốn tiến hành đánh nhau với gã lục cấp Tiên đế này.

Muốn giết lục cấp Tiên đế? Tần Vũ biết thực lực của mình chưa đủ.

Vô luận là đối với việc khống chế *"vực"* hay là công kích lực đều có khoảng cách lớn, tại Băng Phong Tông đối phương chỉ dùng một cây cực phẩm tiên kiếm đã có thể đỡ Phá Không chỉ của mình,

thực lực chênh lệch thế nào đã rõ.

- Ngươi là ai. Vì sao phải giết Ngọc Thanh Tử, có bản lĩnh, có can đảm thì báo danh ra đây.

Vũ Phạm tiên đế truyền âm hét lên.

Trên thực tế Vũ Phạm tiên đế cũng đau đầu:

- "Tốc độ chạy trốn của gã gia hỏa này nhanh thật. Ta muốn bắt hắn rất khó, xem ra chỉ có thể để mấy người Thanh Huyết kiếm tiên, Vũ Hoàng ra tay thôi, đáng tiếc Vũ Hoàng đang ở căn cứ cách đây mấy tinh vực, nhất thời không thể tới được."

Vũ Phạm tiên đế bất lực.

Ông hiện tại chỉ muốn biết tên Tần Vũ để sau này truy sát.

Tần Vũ bay đi, đồng thời truyền âm nói:

- Vũ Phạm, ngươi điên à? Còn bắt ta báo tính danh của mình, có bản lĩnh thì tự mình điều tra ra ta là ai đi, cáo từ!

Tần Vũ lại dùng tốc độ bỏ rơi Vũ Phạm tiên đế.

- Gã hỗn đản này.

Vũ Phạm tiên đế giận dữ.

Tốc độ không bằng người ta, ông có thể làm gì?

Tần Vũ bay một hơi ra xa, sau khi bỏ rơi Vũ Phạm tiên đế, nhìn thấy không gian chung quanh ổn định liền thi triển đại na di trốn đi thật xa.

... ...

- Nếu lại đuổi kịp mình thì việc đó thật quỷ dị.

Tần Vũ ngồi trên một tảng đá, lòng đầy bất lực, tiên thức lại tán phát xem Vũ Phạm tiên đế có đuổi tới không.

Chỉ trong sát na!

Có một người đột ngột xuất hiện ngoài mấy trăm dặm, hiển nhiên cũng là một loại thần thông như thuấn di, đại na di.

- Vũ Phạm tiên đế lại đuổi tới rồi?.

Tần Vũ thấy cực kì đau đầu.

Đáo để là chuyện gì?

Tuy nhiên Vũ Phạm tiên đế không để yên cho hắn suy nghĩ mà đã sấn tới bên cạnh.

- Không giết ngươi thì ta thật không được yên ổn.

Trong long Tần Vũ tràn đầy nộ ý.

Tần Vũ xuất chỉ!

Một đạo kim sắc tàn ảnh mạnh mẽ bắn ra, theo đường thẳng cực tốc bắn về phía Vũ Phạm tiên đế, kim sắc tàn ảnh đó vô cùng quỷ dị, xem ra chỉ là đường thẳng nhưng người nhìn thấy có cảm giác mông lung vô định.

- Phá!

Vũ Phạm tiên đế vung kiếm, mũi kiếm đâm đúng vào kim sắc

tàn ảnh, thân thể chỉ khẽ chấn động đã phá được một kích của Tần Vũ.

- Cảm ngộ đối với *"vực"* của ngươi rất khá, đáng tiếc… còn thua xa ta.

Vũ Phạm tiên đế cười nhạt nói, một kiếm vừa rồi của ông trông không nhanh nhưng lại chặn được Phá Không chỉ cực nhanh.

Đây là sự chênh lệnh cảnh giới.

Vũ Phạm tiên đế thấy lần này Tần Vũ không chạy trốn không khỏi mừng thầm trong lòng, nhanh chóng bay về phía Tần Vũ.

Đồng thời triển khai *"vực"*!

Uy lực của *"vực"* có quan hệ tới phạm vi của nó. Vũ Phạm tiên đế triển khai *"vực"* có diện tích vài nghìn dặm, tuy nhìn rất tốt nhưng thực tế lại không có uy hiếp gì lớn với người ở trong *"vực"*.

Ngược lại, nếu Vũ Phạm tiên đế chỉ thi triển *"vực"* trong phạm vi vài trăm mét. *"Vực"* nhỏ thì có thể khống chế uy hiếp rất lớn đối với người trong đó. Nhưng *"vực"* nhỏ, muốn địch nhân ở trong *"vực"* lại rất khó.

Lần này Tần Vũ không chạy trốn mà

quay lại công kích, vì thế cự li giữa hai người rất gần.

- Lần này người còn muốn trốn?

Trong mắt Vũ Phạm tiên đế xuất hiện một tia độc ác.

Tần Vũ cảm thấy không gian chung quanh phảng phất như biến thành đầm lầy, hành động toàn thân phải chịu sự trói buộc rất lớn.

Chân đạp thần kiếm Phá Thiên!

Chạy đi!

- Lần này ngươi không chạy được đâu, giám giết thủ hạ của Vũ Hoàng, đúng là tìm chết.

Toàn thân Vũ Phạm tiên đế cực tốc bắn tới, tốc độ lại nhanh hơn Tần Vũ một chút. Tốc độ của Vũ Phạm tiên đế không bị hạn chế, Tần Vũ bị hạn chế. Kết quả đã rõ ràng.

- Muốn đuổi theo ta?

Tần Vũ cũng muốn thi triển *"vực"*.

Chỉ là sự lí giải về không gian của Tần Vũ còn lâu mới bằng Vũ Phạm đã đạt đến lục cấp Tiên đế, căn bản vô pháp sử dụng *"vực"* của mình để lay động *"vực"* của đối phương.

Mắt nhìn thấy cự li của hai người nhanh chóng rút ngắn.

Tần Vũ gấp rút.

- Hừ hừ, lần này ta xem người làm sao trốn? Vừa rồi nhìn thấy ta không trốn mà lại nghênh chiến, đó là việc làm sai lầm nhất.

Trên tay trái Vũ Phạm tiên đế xuất hiện phù triện ấn văn kim quang lấp lánh. Tiên kiếm dưới chân cũng lấp lánh kim quang.

Vũ Phạm tiên đế mười phần tin tưởng lần này có thể bắt giữ Tần Vũ.

Tuy nhiên --

Một cỗ trọng lực to lớn hơn sự trói buộc của *"vực"* nhiều đột nhiên xuất hiện làm Vũ Phạm tiên đế vốn không chuẩn bị kịp bị

kéo người xuống mặt đất.

Tần Vũ nhân đó thoát ra khỏi phạm vi *"vực"*.

- Hô!

Vũ Phạm tiên đế chỉ có thể giương mắt nhìn Tần Vũ biến mất.

- Trọng lực lĩnh vực, lại là trọng lực lĩnh vực. Không lẽ người này là người của Ám Tinh giới, chắc chắn không có nơi nào tinh thông trọng lực lĩnh vực bằng nơi đó.

Sắc mặt Vũ Phạm tiên đế nghiêm trọng.

Thân là lục cấp Tiên đế nên biết rất nhiều về cả tiên ma yêu giới.

Một đế cấp cao thủ của Ám Tinh giới lại đến giết Ngọc Thanh Tử, Vũ Phạm tiên đế biết sự nghiêm trọng của việc này.

- Ngọc Thanh Tử đã chọc giận người của Ám Tinh giới lúc nào vậy? Việc này phải báo cho bệ hạ biết. Không, trước tiên phải bắt hung thủ lại, phải nắm rõ sự tình đã.

Tâm cảnh của Vũ Phạm tiên đế lúc này hoàn toàn bất đồng.

Vừa rồi chính là phải giết Tần Vũ.

Nhưng hiện tại… cho dù Tần Vũ không ra tay, Vũ Phạm tiên đế cũng không dám giết Tần Vũ nữa.

Chỉ luận việc bảo hộ tộc nhân, người của Ám Tinh giới còn làm triệt để hơn cả Long tộc của yêu giới. Ai dám giết một tộc nhân của họ là cao thủ của Ám Tinh giới liền lập tức động thủ.

Vũ Phạm tiên đế còn nhớ rõ, năm xưa một Tiên đế dưới quyền

Huyền Đế giết một người có thực lực gần đạt tới kim tiên của Ám Tinh giới, sau đó Huyền Đế bị bức bách phải giao Tiên đế kia cho Ám Tinh giới tùy ý xử trí.

May là người của Ám Tinh giới không thích xen vào chuyện của tiên ma yêu giới, nếu không thì không biết tiên ma yêu giới loạn tới mức nào.

... ...

Tần Vũ lần này lại thi triển đại na di trốn đến một tinh cầu mới.

- Đối với việc lí giải không gian mình còn lâu mới được như gã Vũ Phạm tiên đế này, uy lực của *"vực"* chênh lệch lớn đến thế, trong *"vực"* của hắn mình chỉ có thể dựa vào trọng lực lĩnh vực.

Tần Vũ tràn đầy bất lực.

Đồng thời tiên thức của Tần Vũ lại cẩn thận quan sát.

Quả nhiên… Vũ Phạm tiên đế cũng đại na di tới đây.

Tần Vũ không chút do dự, lập tức ngự thần kiếm Phá Thiên bắt đầu chạy trốn.

- Bằng hữu của Ám Tinh giới, không biết Ngọc Thanh Tử đã chọc giận gì ngươi ngươi mới giết hắn. Yên tâm đi, ta không động thủ đâu.

Thanh âm do Vũ Phạm tiên đế truyền tới vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Không động thủ, ai tin ngươi là đồ ngốc.

Tần Vũ lại tăng tốc chạy trốn, bỏ rơi Vũ Phạm tiên đế xong lại đại na di đến một tinh cầu khác.

Đến tinh cầu mới Tần Vũ mới phản ứng.

- Hắn gọi mình là bằng hữu của Ám Tinh giới? - Tần Vũ giật mình, - Ám tinh giới? Sao hắn lại nhận định mình là người của Ám Tinh giới nhỉ?

Đề cập tới Ám Tinh giới Tần Vũ liền nhớ lại phần địa đồ do Ngao Vô Danh tặng.

Địa đồ Ngao Vô Danh tặng là do Long tộc toàn lực chế tạo, cơ hồ mọi nơi chốn đường sá tại tiên ma yêu giới đều có. Đương nhiên… chỉ là *"cơ hồ"* mà thôi.

Tuyệt không phải nơi nào cũng có.

Có một nơi không có, Ám Tinh giới!

Tiên ma yêu giới có hai phần thuộc về tiên giới, hai phần thuộc về ma giới, năm phần là của yêu giới, phần còn lại chính là *"Ám Tinh giới"* trong truyền thuyết, Ám Tinh giới cơ hồ không có chút tiếng tăm!

Người của Ám Tinh giới trong tình huống bình thường không rời khỏi Ám Tinh giới.

Người ngoài cũng không được phép tiến nhập Ám Tinh giới.

Tiên đế bình thường cũng chỉ biết tiên ma yêu giới có khu vực thần bí đó không thể tiến nhập, không biết khu vực thần bí đó gọi là *"Ám Tinh giới"*.

- Ta là người của Ám Tinh giới? Sao ta không biết nhỉ.

Tần Vũ mỉm cười.

Trên tinh tế địa đồ Ngao Vô Danh tặng không giới thiệu nhiều

về Ám Tinh giới, chỉ nói một câu là *"không nên tiến nhập Ám Tinh giới"*.

Ý tứ của người thuộc Long tộc rất rõ, không tiến nhập Ám Tinh giới thì sẽ không chọc tới người của Ám Tinh giới vì người của Ám Tinh giới trừ nguyên nhân bất đắc dĩ ra thì không rời khỏi Ám Tinh giới.

- Không quản việc này nữa, gã Vũ Phạm tiên đế đó vì sao rốt cuộc vẫn cứ tìm được mình nhỉ?

Tần Vũ suy nghĩ.

- Bằng hữu Ám Tinh giới....

- Lại tới nữa.

Vừa nghe truyền âm trong đầu Tần Vũ lập tức ngự thần kiếm Phá Thiên chạy trốn, lúc chạy trốn Tần Vũ còn suy nghĩ đến vì nguyên nhân gì mà rốt cuộc Vũ Phạm tiên đế vẫn tìm thấy mình.

... ...

Liên tục đại na di ba tinh cầu.

- Cuối cùng cũng đến đầu cực Tây Bắc của Phiêu Phong tinh hệ rồi, nơi đây rất gần với biên giới của Bạch Chỉ tinh hệ. Là lần đầu tiên có thể đại na di đi tới.

Tần Vũ căn cứ địa đồ, biết nơi gần nhất với biên giới Phiêu Phong tinh hệ và Bạch Chỉ tinh hệ.

Tới được Bạch Chỉ tinh hệ trong lòng Tần Vũ cũng bình tĩnh hơn một chút.

Giống như Tần Vũ dự liệu, Tần Vũ vừa dừng lại một chốc thì Vũ Phạm tiên đế đã xuất hiện tại tinh cầu này.

- Bằng hữu Ám Tinh hệ…

Vũ Phạm tiên đế tràn đầy tiếu dung nói liên tục.

- Hây, im miệng. - Tần Vũ duỗi tay nói, - Đây là phía Tây Bắc của Bạch Chỉ tinh hệ rồi, Bạch Chỉ tinh hệ là của Thanh Đế, thôi nhé, ta cáo từ. Tần Vũ nói rồi chân đạp thần kiếm Phá Thiên bắt đầu cực tốc chạy đi.

Phút chốc Tần Vũ liền đại na di một cái, rời Phiêu Phong tinh hệ đến địa bàn của Thanh Đế -- Bạch Chỉ tinh hệ.

- Địa bàn của Thanh Đế.

Vũ Phạm tiên đế nhíu mày, ông nhớ lời Vũ Hoàng căn dặn khi xưa –

- "Không có việc gì thì đừng động thủ tại địa bàn của Thanh Đế, ta tạm thời không muốn đối địch với Thanh Đế."

- Ta không động thủ, đuổi theo người thì không sao.

Vũ Phạm tiên đế liền đại na di một cái cũng đuổi theo tới nơi.

Chương 361

Nguyệt Nha Loan

Bạch Chỉ tinh hệ, một tinh hệ ở khu vực phía Tây - Bàn Noãn tinh vực, tinh cầu hạch tâm của Bạch Chỉ tinh hệ là *"Bích Ba tinh"*, còn Tần Vũ hiện giờ mới bước vào tinh cầu biên giới của Bạch Chỉ tinh hệ, cách Bích Ba tinh rất xa.

Một cái đại na di, xuất hiện trong Bạch Chỉ tinh hệ, trong đầu Tần Vũ đang hỗn loạn loé lên một tia sáng.

- Một chưởng, đúng, từ đầu đến cuối ta chân chính tiếp xúc với Vũ Phạm tiên đế cũng chỉ là một chưởng đó.

Tần Vũ liền cúi đầu nhìn, trên ngực mình căn bản không nhìn thấy có gì đặc thù.

Tiên thức của Tần Vũ bắt đầu tử tế xem xét trên y phục trước ngực.

Một đốm kim sắc cực nhỏ đang dán lên trên người Tần Vũ, thậm chí Tần Vũ căn bản không cảm giác được đốm kim sắc này có phản ứng năng lượng nào, nếu không phải hoài nghi mình bị đánh dấu, Tần Vũ cũng chỉ xem đốm kim sắc này là một hạt bụi mà thôi.

- Xuy xuy.

Một cỗ Hắc Động chi lực lăng lệ từ thể nội Tần Vũ dâng lên, trực tiếp công kích đốm kim sắc đó.

Đốm kim sắc bị Hắc Động chi lực công kích quả nhiên sáng bừng lên, Tần Vũ kinh ngạc phát hiện phù triện ấn văn lúc trước

hiện lên trên bàn tay Vũ Phạm tiên đế lại hiện lên từ đốm kim sắc này.

Công kích thất bại!

- Năng lượng này thật quỷ dị, một đòn này của ta lại không tiêu trừ được nó.

Tần Vũ không khỏi kinh sợ, công kích lực của Hắc Động chi lực ở mức nào Tần Vũ tự biết rõ, nhưng mình lại không tiêu trừ nổi cái đốm kim sắc quỷ dị này.

- Không lẽ đây là chỗ thần diệu của "Thiên Phạm ấn quyết" của Vũ Phạm tiên đế? Đốm kim sắc này lúc bình thường không cảm giác được lấy một điểm năng lượng, mình công kích nó lại bạo phát ra năng lượng lớn như thế.

Trong lòng Tần Vũ kinh ngạc nhưng không khẩn trương, lửa không có nguồn thì làm sao cháy lâu được?

- Bằng hữu Ám Tinh giới, vui lòng nói chuyện với ta. Ta tuyệt không lại gần…

Vũ Phạm tiên đế lại đại na di xuất hiện, lúc Tần Vũ công kích *"Phạm ấn"* đặc thù của *"Thiên Phạm ấn quyết"* thì Vũ Phạm tiên đế cũng đã biết.

- Ngươi thật chán chết.

Trong lòng Tần Vũ có chút bất lực, hắn căn bản không muốn trốn vào trong Khương Lan Giới lãng phí thời gian, còn đem Phá Thiên thần kiếm chiến đấu với đối phương thì Tần Vũ cũng biết xác suất thắng lợi rất thấp.

May thay, hiện tại Tần Vũ đã phát hiện nguyên nhân mình bị đối phương đuổi kịp.

- Vũ Phạm tiên đế, Thiên Phạm ấn quyết của ngươi thật là lợi hại đó.

Tần Vũ nở nụ cười hiếm hoi, đem một hơi mấy đạo Hắc Động chi lực dồn dập công kích *"Phạm ấn"*.

Vũ Phạm tiên đế nhìn thấy cảnh này biết mình sau này không đuổi kịp người trước mặt này nữa.

- Bằng hữu Ám Tinh giới, ngươi có thể nói cho ta biết đáo để ngươi và Ngọc Thanh Tử có cừu oán gì không?

Trên mặt Vũ Phạm tiên đế hiện lên nét tiếu dung hữu hảo, nỗ lực thể hiện sự thân thiết của mình.

Tần Vũ lại không thèm để ý, ngược lại còn mang bộ dạng nghi hoặc nhìn Vũ Phạm tiên đế:

- Cừu oán. Vì sao ta lại phải nói cho ngươi biết?

- Ngươi…

Sắc mặt Vũ Phạm tiên đế đỏ lên.

Câu vừa rồi của Tần Vũ rõ rang là mang ý châm chọc, Vũ Phạm tiên đế sao lại không hiểu?

- A, cuối cũng đã tiêu trừ được rồi, Vũ Phạm tiên đế, nói thật ta rất bội phục chiêu này của ngươi. Có lẽ tiên giới cũng không mấy người biết.

Tần Vũ dùng tay phủi y phục trước ngực.

Phạm ấn bản thân nhiều năng lượng như thế, tuy khó để tiêu trừ nhưng bị Tần Vũ liên tục công kích, năng lượng không ngừng tiêu hao, cuối cùng phát ra một tiếng *"bồng"* nhỏ vỡ tan.

- Ai, bằng hữu Ám Tinh giới, ta biết Ngọc Thanh Tử cùng ngươi có chút cừu oán. Nhưng oan gia nên giải không nên kết, nếu ngươi đem sự tình nói rõ ra, Vũ Hoàng bệ hạ nhất định sẽ giải quyết điều này rất độ lượng.

Vũ Phạm tiên đế nỗ lực khuyên bảo.

Đến lúc này Vũ Phạm tiên đế biết mình khó mà đuổi kịp Tần Vũ nữa.

- Giải quyết rất độ lượng, Vũ Hoàng tốt thế sao?

Trong mắt Tần Vũ có một tia trào phúng.

Vũ Hoàng có rộng lượng đến mấy cũng không thể bỏ quả Mê Thần Đồ quyển trên người mình, vì Mê Thần Đồ quyển Vũ Hoàng thậm chí trực tiếp trở mặt đánh nhau với Tuyết Thiên Nhai, có thể thấy rõ ham muốn của Vũ Hoàng đối với Mê Thần Đồ quyển.

- Vũ Hoàng bệ hạ bụng dạ rộng lớn, nhất định sẽ không...

Nhìn thấy Vũ Phạm tiên đế còn dùng lời lẽ để khuyên bảo, Tần Vũ duỗi tay liên tục không để ý nói:

- Đủ rồi, ta không có thời gian nói lời thừa với ngươi nữa, cáo từ.

Nói rồi Tần Vũ toàn thân cực tốc bay đi sau đó lại đại na di biến mất.

Mục đích tiếp theo của Tần Vũ là *"Bích Ba tinh"*.

Bích Ba tinh là tinh cầu hạch tâm của Bạch Chỉ tinh hệ, tinh tế truyền tống trận trong tinh cầu này đương nhiên vô cùng nhiều, giao thông phát đạt, truyền tống trận thông tới các tinh hệ khác cũng không ít.

- Bằng hữu Ám Tinh giới…

Vũ Phạm tiên đế muốn đuổi theo.

- Xem ra chỉ có thể để Vũ Hoàng tự thân giải quyết thôi, không biết hiện tại đã đến đâu rồi.

Tại Bạch Băng tinh hắn đã một lần muốn truyền tấn cho Vũ Hoàng đáng tiếc là không truyền tấn thành công.

Bởi vì cự li giữa Vũ Hoàng và hắn quá xa, chỉ có vào trong *"Truyền tống mê trận"* mới có thể truyền tấn thành công. Cuối cùng Vũ Phạm tiên đế đành để Băng Liên tiên đế đem sự tình hồi báo cho Vũ Hoàng.

Từ tin tức do Băng Liên tiên đế truyền tấn lại Vũ Phạm tiên đế biết được lúc truyền tấn thì Vũ Hoàng đang ở căn cứ, sau đó Vũ Hoàng đã xuất phát.

Với tốc độ của Vũ Hoàng, thời gian dài như thế có lẽ đã đi qua được một-hai tinh vực rồi.

Đột nhiên một đạo tiên thức bao trùm trời đất từ Tây phương tràn tới, xuyên qua không trung tới phủ cả tinh cầu nơi Vũ Phạm tiên đế đang đứng, tiên thức to lớn đó vây lấy Vũ Phạm tiên đế.

- Vũ Phạm.

Thanh âm bình thản vang lên trong đầu Vũ Phạm tiên đế.

Trong lòng Vũ Phạm tiên đế chấn động, ông vừa tiếp xúc với tiên thức của đối phương liền cảm thấy sự cường đại của đối phương, vượt xa sự tưởng tượng của ông… đối phương tuyệt đối có thể nghiền nát ông như một con kiến.

- Không biết tiền bối là…

Lúc này Vũ Phạm tiên đế còn chưa biết đó là cao thủ thần bí nào lại có thể dùng tiên thức xuyên qua không trung bao trùm mình.

- Thanh Đế.

Thanh âm bình thản như trước.

Vũ Phạm tiên đế nghe thấy hai chữ *"Thanh Đế"*, toàn thân đều sinh ra cảm giác vô lực, đối diện với một người tu luyện thời gian dài đằng đẵng như Thanh Đế, Vũ Phạm tiên đế chỉ biết cung kính nói:

- Không biết tiền bối tìm vãn bối có chuyện gì?

- Vũ Phạm, người vừa rồi ngươi không được đuổi theo nữa.

Thanh Đế bình thản nói.

- Thanh Đế tiền bối, người đó đã giết Ngọc Thanh Tử - một trong tam thập lục quân của Vũ Hoàng.

Vũ Phạm tiên đế không dễ dàng lùi bước,

- Hắn giết Ngọc Thanh Tử, vãn bối làm sao bỏ qua như thế này được.

Miệng thì nói cứng nhưng thực tế Vũ Phạm tiên đế cũng không đuổi kịp nữa.

- Vũ Phạm, với bản lĩnh của người đó ngươi cũng không đuổi kịp đâu, ta bảo ngươi đừng đuổi đồng thời nhờ ngươi cũng nói với Vũ Hoàng một tiếng, trong địa bàn của ta thì đừng có động đến người đó, còn khi đi ra khỏi địa bàn của ta các ngươi muốn làm gì ta không quản.

Thanh âm của Thanh Đế vang lên rõ ràng trong đầu Vũ Phạm tiên đế.

Vũ Phạm tiên đế nghi hoặc trong lòng.

Sao Thanh Đế lại xen vào chuyện này, không lẽ người của Ám Tinh giới này có thân phận không tầm thường?

- Thanh Đế tiền bối, vãn bối không thể bắt Vũ Hoàng bệ hạ đáp ứng tiền bối.

Nhưng vãn bối có thể đem chuyện này nói cho Vũ Hoàng bệ hạ, còn Vũ Hoàng bệ hạ làm như thế nào thì vãn bối không thể bảo chứng.

Vũ Phạm tiên đế rất cung kính.

- Ừm, ngươi chỉ cần nói lại là được.

Thanh âm của Thanh Đế mập mờ,

- Nhớ, qua một lát là phải li khai khỏi Bạch Chỉ tinh hệ ngay.

- Vâng.

Vũ Phạm tiên đế không dám cự tuyệt.

…Vũ Hoàng không ngừng tiến về Bàn Noãn tinh vực, lúc Ngọc Thanh Tử bị giết, Băng Liên tiên đế dùng truyền tấn mật trận trong *"Băng Phong Tông"* báo cho Vũ Hoàng biết tin này. Lúc đó Vũ Hoàng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, Thanh Huyết kiếm tiên lại không có mặt, đến Vũ Phạm tiên đế cũng không giải quyết nổi, chỉ có thể tự thân xuất mã.

Vì… Ngọc Thanh Tử là một trong tam thập lục quân dưới quyền ông.

Đồng thời Ngọc Thanh Tử còn là thủ lĩnh của cổ thế lực duy nhất của Vũ Hoàng tại Lam Loan tinh vực, ở Lam Loan tinh vực chỉ có Ngân Huyền tinh hệ là địa bàn của Vũ Hoàng, kiểm soát nơi đó chính là Ngọc Kiếm Tông.

Tốc độ đi đường của Vũ Hoàng rất nhanh, gần như là đường đi bình thường đều dùng đại na di, chỉ có nơi xa mới dùng tinh tế truyền tống trận xuất phát. Kết hợp đại na di và tinh tế truyền tống trận, Vũ Hoàng đi một lèo được hơn nửa đường.

Tới một tinh cầu hoang mạc thân hình Vũ Hoàng đột nhiên dừng lại.

- Cái gì, không đuổi kịp?

Vũ Hoàng bóp chặt truyền tấn linh châu, chau mày.

Lúc này Vũ Phạm tiên đế đại na di một cái sau đó thông qua tinh tế truyền tống trận về đến trong Băng Phong Tông trên Bạch Băng tinh. Ông hiện đang ở trong truyền tống mật trận của Băng Phong tông hồi báo cho Vũ Hoàng.

- Đúng vậy thưa bệ hạ, tốc độc của người đó cực nhanh, thuộc hạ

cũng đuổi không kịp.

Vũ Phạm tiên đế truyền tấn đáp.

- Vũ Phạm, *"Thiên Phạm ấn quyết"* của ngươi một khi đánh trúng đối phương không phải có *"Phạm ấn"* bám lên người địch nhân sao, sao lại đuổi không kịp hắn?

Vũ Hoàng rất rõ về tuyệt chiêu này của Vũ Phạm tiên đế, Phạm ấn bám vào người, không tán phát một tí năng lượng nào, tình huống bình thường tiên thức vô pháp phát hiện.

- Người đó lúc đầu tịnh không phát hiện Phạm ấn nhưng sau này Phạm ấn lại bị phát hiện. Bệ hạ, thuộc hạ có một chuyện vô cùng trọng yếu muốn bẩm báo.

Vũ Phạm tiên đế nghĩ đến *"Ám Tinh giới"*, trong lòng có chút lo lắng.

- Ô, chuyện gì?

Vũ Hoàng đứng bất động trong tinh cầu hoang mạc.

- Người giết Ngọc Thanh Tử đó, thuộc hạ cho là… người của Ám Tinh giới.

Vũ Phạm tiên đế nói ra tiên đoán của mình.

Sắc mặt Vũ Hoàng khẽ biến đổi:

- Người của Ám Tinh giới? Vì sao mà ngươi lại phán đoán như thế?

- Bệ hạ, người đó lúc giao thủ với thuộc hạ lại thi triển ra trọng lực lĩnh vực, bệ hạ cũng biết trọng lực lĩnh vực là thần

thông đặc thù của người trong Ám Tinh giới.

Vũ Phạm tiên đế nói ra lí do.

Vũ Hoàng chấn động trong lòng.

- Lúc Băng Liên hồi báo cho ta nói người đó từng trúng một chưởng của ngươi nhưng hắn không sao lại còn giết chết Ngọc Thanh Tử, đúng không?

Vũ Hoàng hỏi lại chuyện này.

Vũ Phạm tiên đế nghi hoặc sao Vũ Hoàng không đề cập đến chuyện Ám Tinh giới mà lại hỏi ngược về quá trình đánh nhau, nhưng vẫn truyền tấn hồi đáp:

- Bệ hạ, đúng là như thế.

- Mau nói cho ta biết hắn hiện tại ở nơi nào?

Vũ Hoàng lập tức truyền tấn nói.

Cảm ứng thấy sự gấp gáp của Vũ Hoàng, Vũ Phạm tiên đế liền hồi đáp:

- Bệ hạ, người đó hiện tại đã đến Bạch Chỉ tinh hệ.

- Bạch Chỉ tinh hệ.

Vũ Hoàng nhíu mày.

- Bệ hạ, tại tinh cầu nơi biên giới Bạch Chỉ tinh hệ, tiên thức của Thanh Đế xuyên qua không trung vũ trụ trực tiếp truyền âm cho thuộc hạ, bắt thuộc hạ rời khỏi Bạch Chỉ tinh hệ đồng thời còn bảo thuộc hạ nói lại với bệ hạ một câu.

Vũ Phạm tiên đế không dám giấu diếm chuyện này.

- Nói đi.

- Bệ hạ, Thanh Đế đã nói, tại địa bàn của ông ấy hi vọng bệ hạ không ra tay đối phó với người đó, còn lúc ra khỏi địa bàn của ông ấy thì bệ hạ muốn đối phó ra sao Thanh Đế không thèm để ý.

Vũ Phạm tiên đế nói lại toàn bộ.

- Ồ.

Vũ Hoàng vốn muốn lập tức xuất phát đến Bạch Chỉ tinh hệ trước liền dừng ngay lại, nhíu tít mày,

- Vũ Phạm, ngươi an tâm ở lại Băng Phong Tông đợi mệnh lệnh của ta.

Sau đó Vũ Hoàng thu truyền tấn linh châu lại.

- Thanh Đế cũng muốn nhúng tay vào sao?

Vũ Hoàng suy xét cẩn thận.

Thực lực của Thanh Đế, Vũ Hoàng và Huyền Đế đều kiêng sợ.

Ngàn vạn năm trước, lúc Vũ Hoàng, Huyền Đế còn là tiểu nhân vật, Thanh Đế đã là một đại thủ lĩnh của tiên giới, siêu cấp cao thủ bát cấp Tiên đế. Bao nhiêu năm qua… ai cũng không dám nhận định là Thanh Đế không có chút tiến bộ.

Hơn nữa Thanh Đế của ngàn vạn năm trước là một thủ lĩnh của tiên ma yêu giới, còn ngàn vạn năm sau thì sao?

- Năm xưa lúc đi xem xét Mê Thần điện, Thanh Đế không tham gia. Đến cả phái người tới phàm nhân giới xông vào Nghịch Ương cảnh Thanh Đế cũng không tham gia… bao nhiêu năm nay hình như Thanh Đế không có toan tính gì đối với Mê Thần điện.

Vũ Hoàng nghĩ không thông.

Thanh Đế năm xưa không có mưu đồ gì với Mê Thần điện, hiện tại lại ra tay đoạt Mê Thần Đồ quyển từ Tần Vũ sao?

- Chắc chắn không phải, hừ, lão gia hoả Trì Thanh này năm xưa đã nhận của ta một kiện bảo vật, thiếu ta một món nhân tình, ta một mực không để lão hoàn trả, hiện tại đã đến lúc đòi lại rồi.

Sau đó Vũ Hoàng đại na di biến mất tại tinh cầu hoang mạc này.

Bạch Chỉ tinh hệ, Bích Ba tinh.

Tần Vũ đại na di một cái đặt chân lên tinh cầu này, tâm tình nhẹ nhõm hẳn, Tần Vũ nhàn rỗi đi giữa núi rừng vô tận của Bích Ba tinh, thỉnh thoảng có tiên nhân bay ngang không trung.

- Cậu là Tần Vũ, đúng không?

Một đạo thanh âm thân thiết vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ giật mình:

- Ông là ai?

Vừa rồi mình chỉ phát tán một điểm khí tức lúc đại na di, sau đó lập tức thu liễm, thế mà còn bị người ta phát hiện, thực lực của

người này tuyệt đối không tầm thường.

- Cậu có thể gọi ta là Thanh Đế.

Tần Vũ khẽ giật mình, người truyền âm lại là Thanh Đế.

Tần Vũ biết Bạch Chỉ tinh hệ này là địa bàn của Thanh Đế, nhưng Thanh Đế có không ít tinh hệ, căn cứ chân chính cũng không chỉ có ở Bạch Chỉ tinh hệ, Tần Vũ căn bản không nghĩ là Thanh Đế đang ở đây.

- Thanh Đế tiền bối, người tìm vãn bối có chuyện gì không?

Tần Vũ lễ phép.

- Nếu không ngại thì cậu có thể đến Nguyệt Nha Loan ở Bích Ba tinh một chuyến, nơi này của ta có một người bạn già muốn gặp cậu, còn ta… cũng muốn tranh thủ gặp cậu luôn.

Thanh âm của Thanh Đế rất thân thiết.

- Nguyệt Nha Loan?

Tần Vũ nhớ lại bản địa đồ của Long tộc.

Bản địa đồ đó của Long tộc, trong phần giới thiệu liên quan đến Bích Ba tinh có nói một câu:

- Nguyệt Nha Loan nằm ở nơi sâu thẳm của hải dương vô tận trên Bích Ba tinh, là một nơi ở u tĩnh ngẫu nhiên của Thanh Đế.

- Vãn bối sẽ đến.

Tần Vũ liền cung kính hồi đáp, đồng thời trong lòng Tần Vũ

cũng nghi hoặc: người bạn già của Thanh Đế muốn gặp mình này là ai?

Chương 362

Kiến Diện (Gặp Mặt)

Dịch giả: Halos

Nguyệt Nha Loan, một hòn đảo hình trăng lưỡi liềm ở nơi sâu thẳm của hải dương vô tận tại Bích Ba tinh, là nơi Thanh Đế thường ở. Nguyệt Nha Loan không những bố trí đặc sắc mà các chủng loại thực vật hoa cỏ cũng vô cùng nhiều.

Tần Vũ thi triển thuật phi hành, trong chớp mắt đã bay tới trên không Nguyệt Nha Loan.

- Quả nhiên là một địa phương đẹp.

Nhìn từ trên không, nước xanh, lục địa, các loại thực vật tự nhiên giống như một thế giới yên tĩnh xinh đẹp trong tranh.

Tần Vũ hạ mình xuống bên cạnh Nguyệt Nha Loan.

- Xin hỏi có phải là Tần Vũ đạo hữu?

Một thanh niên áo trắng khuôn mặt tươi cười đi tới.

- Tại hạ chính là Tần Vũ tới đây theo lệnh của Thanh Đế tiền bối.

Tần Vũ cũng nói rất lễ phép, tại tiên ma yêu giới Tần Vũ không muốn chọc giận người khác. Nhưng có một số người… Tần Vũ lại nhất định phải chọc.

Vũ Hoàng, Huyền Đế. Đó là di chúc cuối cùng của Nghịch Ương tiên đế, thêm vào đó là cái chết của đồ nhi đã quyết định thế đối lập của Tần Vũ với Vũ Hoàng.

Còn Thanh Đế, Tần Vũ tịnh không muốn đối lập.

- Cao thủ dưới quyền Thanh Đế quả nhiên cực nhiều, một thanh niên đã là thất cấp Tiên đế, đúng là khủng bố thật.

Tần Vũ cảm thấy run sợ trong lòng, thanh niên đi từ Nguyệt Nha Loan này lại có thực lực cường hãn như thế, cùng cấp độ với Thanh Huyết kiếm tiên.

Thế lực của Thanh Đế không phải quá khủng bố sao.

- Sư tôn ông ấy đang ở bờ hàn đàm chờ Tần Vũ đạo hữu.

Bạch sam thiếu niên liền nói, khuôn mặt tươi cười rất thân thiết,

- Tần Vũ đạo hữu, mời đi theo ta.

- Làm phiền rồi.

Tần Vũ đi theo sau bạch sam thanh niên.

Nguyệt Nha Loan ở trong hải dương vô tận của Bích Ba tinh tự nhiên giống như một chiếc ghe nhỏ, phảng phất như chỉ một cơn sóng đào cũng có thể bao trùm cả hòn đảo, nhưng thực tế Nguyệt Nha Loan lại rất lớn, diện tích gần nghìn dặm.

Đi theo bên cạnh bạch sam thanh niên, Tần Vũ đi xuyên qua nhà trúc, bay qua hồ ở phía trong. Từ trong cái hồ nhỏ xuyên qua biển tùng đào, cuối cùng đi một vòng theo con đường qua các toà lâu các, men theo hành lang tới bên một cái hàn đàm nơi xa tít.

Hàn đàm không lớn, rộng trên dưới bảy-tám mét, dài cũng chỉ khoảng một trăm mét. Nhưng hàn khí của hàn đàm bức nhân, đến thực lực như Tần Vũ mà lúc tới nơi thân thể cũng run lên, quái dị

nhất là nhiệt độ lạnh giá như thế mà hàn đàm không kết băng, ngược lại còn có lớp lớp cá tôm bơi lội.

Bên bờ hàn đàm chỉ có một nam tử mặc toàn đồ xanh đang cầm cần câu câu cá.

- Đừng quấy rầy sư tôn, xin đợi một chút.

Bạch sam thanh niên chụp lấy Tần Vũ đồng thời truyền âm nói, Tần Vũ gật đầu rồi yên tĩnh đợi bên bờ hàn đàm.

- Tại hạ Tần Vũ, không biết đạo huynh là…"

Tần Vũ đợi một lúc thấy buồn chán mới truyền âm nói chuyện với bạch sam thanh niên này.

- A, xin lỗi, tôi còn chưa nói tên cho đạo huynh hay. Tôi là đồ đệ thứ tư của Thanh Đế, Tùng Thạch. - Bạch sam thanh niên cười ngượng nghịu, - Lâu đến thế rồi mà vẫn chưa nói tên cho Tần Vũ đạo hữu, thật quá xấu hổ.

- Tùng Thạch đạo huynh không cần để ý.

Tần Vũ không hề để ý.

Điều bây giờ trong lòng Tần Vũ đang muốn biết nhất chính là… lão bằng hữu của Thanh Đế muốn gặp mặt mình đáo để là ai.

- Tùng Thạch đạo huynh, lần này Thanh Đế bảo tôi tới Nguyệt Nha Loan là để gặp một người, đạo huynh có biết phải gặp người nào không?

Tần Vũ hỏi. Tần Vũ nhận thấy Tùng Thạch là một thất cấp Tiên đế

Thì phải là một cánh tay của Thanh Đế, chắc chắn phải biết việc này.

- Tần Vũ đạo hữu, việc này ta quả thật vẫn chưa biết, đạo huynh đợi chút nữa sư tôn tự nhiên sẽ nói cho huynh.

Trên mặt Tùng Thạch lộ xuất nụ cười thuần phác.

Tần Vũ chỉ biết gật đầu bình tĩnh đợi Thanh Đế câu cá xong.

Qua khoảng một thời thần.

- Cắn câu rồi.

Thanh âm của thanh sam nam tử vang lên, đồng thời cần câu giật lên. Chỉ thấy trên cần câu có một con cá dài sáu thôn, trên lưng có ba sọc màu bạc.

- Ha ha, Tần Vũ tiểu huynh đệ vừa tới vận khí của ta trở nên tốt, hôm nay lại câu được một con Ngân Quang ngư, lại còn là cấp ba nữa.

Thanh sam nam tử đặt cần câu xuống xoay người lại.

Bạch sam thanh niên cười cười cung kính nói:

- Sư tôn bình thường câu Ngân Quang ngư phải mất vài ngày mới câu được, hôm nay mới một ngày đã câu được đúng là hiếm thấy, Tần Vũ đạo hữu, đây chính là sư tôn của ta.

Bạch sam thanh niên giới thiệu với Tần Vũ.

Thanh sam nam tử lật tay, trên tay liền xuất hiện một cây trúc địch (địch bằng trúc, địch là một loại nhạc cụ dùng để thổi giống như tiêu và sáo – Halos), quay quay trên tay rất linh hoạt, mục

quang dán vào Tần Vũ:

- Cậu chính là Tần Vũ?

Xem biểu tình của Thanh Đế thì thấy ông cũng có hứng thú rất lớn đối với Tần Vũ.

- Vãn bối chính là Tần Vũ, ra mắt Thanh Đế tiền bối.

Tần Vũ chắp tay nói.

Thanh Đế chắt lưỡi nói:

- Ta nhớ mười năm trước trên Lam Tuyết tinh ở Lam Loan tinh vực xuất hiện một trường đại chiến, trận chiến đó có hai người còn hét lên là Lôi Chuy tiên đế muốn giết Tần Vũ…

Tần Vũ giật mình.

Không biết Thanh Đế có biết chuyện của mình không? Vì căn cứ vào những gì Tần Vũ biết thì năm xưa Thanh Đế căn bản không phái người đến phàm nhân giới.

- Gã Phong Vũ và Tuyết Thiên Nhai kia đúng là buồn cười, cứ một hai cho rằng có thể dễ dàng giết được cậu, ai tưởng được cậu lại có thể chạy thoát khỏi tay bọn họ. Ha ha… hôm nay gặp rồi đúng là danh bất hư truyền.

Thanh Đế nhìn Tần Vũ tán thưởng.

Tần Vũ nghe thấy Thanh Đế tán dương liền nói:

- Thực lực vãn bối còn thua xa, năm xưa có thể chạy thoát cũng là nhờ may mắn.

- May mắn cái gì mà may mắn?

Thanh Đế lắc đầu không tán đồng,

- Không thể chuyện gì cũng quy kết cho vận khí, ví như cơ hội, cơ hội dù đến trước mặt một cá nhân cũng phải biết nắm lấy mới được. Nghịch Ương tiên đế vận khí tốt đấy chứ, từ một Tiên đế phổ thông chuyển mình thành đại đế của tiên giới, nhưng cuối cùng sao lại chết? Có người nói vận khí nhưng ta lại nói là không đủ cẩn thận!

Thanh Đế tựa hồ biết rõ nguyên nhân cái chết của Nghịch Ương tiên đế.

- Trong Mê Thần điện, bất kể lúc nào cũng không được có một chút phân tâm… lúc ta còn là thanh niên, người chết trong Mê Thần điện vì có một chút phân tâm đâu phải chỉ một-hai người?

Thanh Đế tựa hồ đang nhớ lại những năm tháng ngày xưa.

Tần Vũ chăm chú lắng nghe.

Lúc Thanh Đế còn thanh niên? Đó là chuyện của đời nào? Các cao thủ cùng thời với Thanh Đế nếu không phải là đã phi thăng thần giới hay chết vì độ kiếp thất bại thì cũng đã chết vì nguyên khác rồi.

Mê Thần điện, là cái gì?

Bất quá Tần Vũ nghe lời nói của Thanh Đế cũng tán đồng. Nghịch Ương tiên đế cứ nói vận khí của mình không tốt nhưng thực tế Nghịch Ương tiên đế có được Mê Thần Đồ quyển, Vạn Thú phổ các thứ với bao nhiêu là thần khí, còn bảo là vận khí không tốt?

- Vô luận là cái gì đến từ thần giới cũng không thể coi nhẹ, một

con độc trùng của thần giới đến người của thần giới bị cắn cũng phải thụ thương, huống chi là một Tiên đế? Cho dù là độc trùng đã chết cũng không nên động vào. Nghịch Ương tự tìm chết còn trách ai?

Thanh Đế lẩm bẩm.

Đột nhiên Thanh Đế tỉnh lại, nhìn về phía Tần Vũ:

- Ô, Tần Vũ, vừa nhớ lại quá khứ quên mất là đang nói chuyện với cậu. Ai, người có tuổi tác cao thường thích nhớ lại.

Tần Vũ kinh ngạc trong lòng.

Vừa gặp mặt Thanh Đế một lúc, Tần Vũ

liền phát hiện Thanh Đế tịnh không trầm ổn mà lại thích cười nói đùa trào phúng.

- Không nói tới tên ngốc Nghịch Ương nữa, ta dẫn cậu đi gặp một người.

Thanh Đế nói với vẻ thần bí.

- Thanh Đế tiền bối, lão bằng hữu mà người nói đến là ai vậy?

Tần Vũ không ngăn được hiếu kì.

Thanh Đế cầm cây trúc địch xoay mấy vòng quanh ngón tay, hai mắt cười tít lại như sợi chỉ:

- Là ai? Là hảo bằng hữu của ta đó.

Tần Vũ dở khóc dở cười, không hỏi nữa.

- Tùng Thạch, con mau đi chuẩn bị yến tiệc, vài ngày tới đám lão

bằng hữu của ta sẽ đến, nếu ngươi tiếp đãi tiền bối không chu đáo coi chừng ta bắt con phải bế quan trăm vạn năm.

Thanh Đế cười nói với Tùng Thạch ở bên cạnh.

- Hảo bằng hữu của sư tôn ư?

Tùng Thạch nghe nói xong khuôn mặt liền sáng lên,

- Đệ tử đi chuẩn bị ngay.

Tần Vũ lại thấy kinh hãi.

Một đoàn hảo bằng hữu của Thanh Đế, thất cấp Tiên đế Tùng Thạch còn phải gọi là *"tiền bối"*? Vậy đoàn hảo bằng hữu này là những ai?

Trong lòng Tần Vũ có một cảm giác.

Trong đoàn hảo bằng hữu này chắc chắn không có Vũ Hoàng! Đương nhiên đây là cảm giác trong lòng Tần Vũ, không có căn cứ nào hết.

- Tần Vũ. Đi theo ta.

Thanh Đế mỉm cười đi men theo bờ hàn đàm về phía hành lang đằng xa.

Đi theo sau Thanh Đế, Tần Vũ không nói một lời. Chỉ nhìn kiến trúc bố cục các nơi của Nguyệt Nha Loan, đi một vòng Nguyệt Nha Loan đem lại cho người ta một loại cảm giác tự nhiên, ẩn chứa sức sống bừng bừng.

Nhìn thấy những cảnh sắc này tâm tình của Tần Vũ cũng rất tốt.

- Tần Vũ, sắp đến rồi.

Thanh Đế cuối cùng cũng lên tiếng, quay đầu lại cười nói với Tần Vũ,

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, lúc gặp mặt vị tiền bối đó phải tôn trọng, đó là một vị cao thủ phi thường.

Cao thủ phi thường?

Trong lòng Tần Vũ hơi kinh hãi, hắn kinh hãi không phải vì người đó là cao thủ mà là… Thanh Đế gọi người đó là cao thủ *"phi thường"*.

- Vãn bối biết rồi.

Tần Vũ gật đầu.

- Ân.

Thanh Đế mỉm cười hài lòng, dẫn Tần Vũ tới bên một ao hoa, bên ao hoa có một con đường làm bằng đá xanh, nơi tận cùng của ao hoa, ở bên phải con đường có một cái bàn đá và mấy cái ghế đá.

Lúc này chỉ có một lão thái thái và một nữ tử đang nói chuyện. (lão thái thái: bà già –Halos)

- Ngân Hoa đại tỉ.

Thanh Đế cười ha ha từ đằng xa.

Lão thái thái đó xoay người nhìn thấy Thanh Đế liền cố ý sầm mặt nói:

- Cái lão gia hoả già không nên nết nhà ngươi, ít nhất cũng phải gọi ta là Ngân Hoa đạo hữu, lại gọi đại tỉ?

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này nhưng mặt vẫn bình thường, vừa rồi nói chuyện hắn đã quen với tính cách của Thanh Đế.

- Phu nhân cũng ở đây à.

Thanh Đế nhìn thấy nữ tử bên cạnh lão thái thái liền cười nói.

Nữ tử đó toàn thân mặc trường bào màu tím, tóc búi trên đầu, tự nhiên tán phát khí chất ung dung cao quý, khuôn mặt tươi cười làm cho người ta cảm thấy thấy người phụ nữ quý phái này rất dễ gần.

- Có người ngoài ở đây mà ông còn như thế.

Người phụ nữ cao quý áo tím này bất lực cảm thán.

- Đại tỉ, Trì Thanh ông ấy từ khi xuất quan mấy ngày trước tới giờ miệng mồm giống như bôi mỡ, chuyện gì đã xảy ra thế này? Ai…

Người phụ nữ quý phái bất lực nói với lão thái thái.

- Phu nhân – mặt Thanh Đế nghiêm nghị hẳn, - Phu nhân, dùng từ miệng trơn như bôi mỡ để hình dung ta có phần hơi thái quá, chỉ là ta mới vừa có đột phá nên tâm cảnh biến hoá mà thôi, không nói nhiều nữa, Ngân Hoa đại tỉ, không phải tỉ muốn gặp Tần Vũ sao, đệ đã đưa tới rồi.

Toàn thân Thanh Đế đầy vẻ thân thiết tươi cười, đặc biệt có lúc cười đến híp cả mắt.

Nói thật, Tần Vũ lại rất thích loại tính cách này của Thanh Đế.

- Tần Vũ?

Lão thái thái kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ,

- Cậu chính là Tần Vũ?

Tần Vũ lúc này đã rõ, lần này Thanh Đế đưa mình tới đâu là do lão thái thái này muốn gặp mình, vừa rồi nghe Thanh Đế xưng hô lão thái thái là *"Ngân Hoa đại tỉ"* trong lòng Tần Vũ liền nghĩ tới một người – Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Vãn bối chính là Tần Vũ.

Tần Vũ cung kính nói.

- Tần Vũ, Tần Vũ.

Lão thái thái đi đến bên cạnh Tần Vũ, nhìn kĩ từ trên xuống dưới đánh giá Tần Vũ, hai mắt phảng phất như nhìn xuyên thấu Tần Vũ quan sát kĩ lưỡng hồi lâu,

- Chuyện lạ, chuyện lạ, chuyện lạ.

Lão thái thái than liền ba tiếng *"Chuyện lạ"*.

Tần Vũ nghe thấy trong bụng tràn đầy nghi hoặc.

Nhìn thấy sắc mặt nghi hoặc của Tần Vũ, lão thái thái tỉnh ngộ, cười nói:

- Tiểu bối tu luyện trong thời gian ngắn ngủi đã đạt được thành tựu như bây giờ, cũng có thể xem là thiên tài phi thường, chẳng trách Nghiên nhi lại khoe với ta tán dương cậu.

Nghe được *"Nghiên nhi"* trong lòng Tần Vũ xác định chắc chắn, liền cười nói cung kính:

- Thì ra tiền bối chính là Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Cậu chỉ cần gọi ta mỗ mỗ là được.

Ngân Hoa mỗ mỗ gật đầu cười nói,

- Ta nghe người khác tán dương cậu nhiều lần nên lần này mới bảo Trì Thanh đưa cậu tới cho ta xem thử, ân, vừa nhìn thì thấy… có thể xem là rất khá.

Trong lòng Tần Vũ lại thấy oan ức:

- Có thể xem là rất khá sao?

Thời gian tu luyện của Tần Vũ đã nhanh đến kinh người nhưng Ngân Hoa mỗ mỗ lại chỉ nói một câu *"có thể nói là rất khá"*.

- Tần Vũ, nghe mỗ mỗ nói một câu.

Ngân Hoa mỗ mỗ vỗ vai Tần Vũ.

- Mời mỗ mỗ cứ nói.

Thấy Ngân Hoa mỗ mỗ thân cận với mình như thế, Tần Vũ không dám vì *"được quý mà quá trớn"* (ý là: tỏ ra rất lễ phép)

Ngân Hoa mỗ mỗ cảm thán một tiếng rồi nói:

- Không nói đến Nghiên nhi nha đầu nữa, cả ngày không chịu khổ tu, từ khi rời đi lần này đến hiện tại vẫn chưa về thăm ta lấy một lần, vì loại tâm tính này của nó nên ta cũng chẳng có mấy đòi hỏi. Nhìn

thấy người thanh niên như cậu, ta muốn nói cho cậu biết – nhất định phải cố gắng tu luyện, bất kể là tại địa phương nào, có thực lực mới có quyền lợi.

- Những cử động gần đây nhất của cậu ta đã biết thông qua Trì Thanh, kì thật… cậu có chút lỗ mãng. - Ngân Hoa mỗ mỗ cảm thán nói, - Cậu ngàn vạn lần đừng cho là có thần khí chiến y thì không chết, Hắc Ngưng Tuyết chỉ là hạ phẩm thần khí chiến y, với thực lực của cậu mặc vào thì người ở tiên ma yêu giới có thể phá thần khí chiến y này không dưới mười người.

Tần Vũ nghe thấy câu này trong lòng cực kì kinh ngạc.

Hắn không ngạc nhiên về chuyện Ngân Hoa mỗ mỗ vì sao biết mình có thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"*, mà là Ngân Hoa mỗ mỗ nói… người trong cả tiên ma yêu giới có thể phá thần khí chiến y lại có tới mười người!

- Ân, thực lực bản thân mới là quan trọng nhất, chăm chỉ tu luyện đi, tiên ma yêu giới này chẳng có mấy nhân tài.

Ngân Hoa mỗ mỗ cảm thán nói.

- Vâng, vãn bối nhất định sẽ ghi nhớ.

Trong lòng Tần Vũ cảm động.

Trong lòng hắn cũng muốn tu luyện một hơi đến Hắc Động hậu kì, mở tầng ba Vạn Thú phổ. Nhưng sâu thẳm trong lòng hắn lại cực kì muốn gặp mặt huynh đệ của mình, chỉ là Tần Vũ cho rằng mình có Khương Lan Giới, đi xuyên qua tiên giới không có vấn đề gì nên mới mang theo tâm lí này xuất phát.

Chương 363

Lão Bằng Hữu Môn (Những Người Bạn Già)

Tiên giới, trên Bích Ba tinh của Bàn Noãn tinh vực, trong Nguyệt Nha Loan, Tần Vũ đang đàm luận với Ngân Hoa mỗ mỗ.

Ngân Hoa mỗ mỗ nhìn qua nhìn lại Tần Vũ mấy lần rất cẩn thận rồi bật cười nói:

- Kì thật hiện tại xem ra để ngươi nếm trải khổ sở là rất tốt, trưởng thành trong sự thúc ép của chiến đấu, tốc độ đề thăng còn nhanh hơn cả bế quan.

- Ngân Hoa đại tỉ nói rất có lí, năm xưa lúc đệ còn thanh niên, tu luyện một hơi đến bát cấp Tiên đế cơ hồ toàn là trưởng thành trong tranh đấu, đánh nhau với người ta, tốc độ đó… còn nhanh hơn bao nhiêu năm nay nhiều.

Thanh Đế cũng cảm thán.

Tần Vũ như một vãn bối ngoan ngoan chỉ ngồi bên cạnh gật đầu bảo đúng.

- Trì Thanh, đệ cũng là người có phúc khí lớn đó, nếu là người khác, muốn được như đệ cũng không thể đâu.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười nói.

Thanh Đế cười có chút tự đắc

- Vậy thì đệ cũng mãn nguyện rồi.

Tần Vũ ở một bên yên lặng lắng nghe, trong lúc Ngân Hoa mỗ

mỗ và Thanh Đế nói chuyện hắn có nghe đề cập đến nguyên nhân chân chính vì sao Thanh Đế ngừng ở bát cấp Tiên đế lâu như vậy, chỉ có điều Tần Vũ vẫn chưa nghe được đáo để là vì sao.

Nhưng Tần Vũ khẳng định một điểm, Thanh Đế ngừng lại ở bát cấp Tiên đế lâu như thế không phải là xui xẻo, ngược lại còn là đại phúc khí.

- Tần Vũ, giữa Nghiên nhi nha đầu và Quân Lạc Vũ như thế nào rồi?

Ngân Hoa mỗ mỗ quay đầu nói với Tần Vũ, trong mắt chứa đầy sủng ái với nha đầu Khương Nghiên.

Tần Vũ cười nói:

- Lạc Vũ huynh đệ đã quay về quê hương tiến hành bế quan khổ tu rồi, còn Nghiên nhi cũng đi cùng hắn. Quan hệ của hai người bọn họ… tại hạ cũng không nói rõ được.

Khương Nghiên, Quân Lạc Vũ?

Trong lòng Tần Vũ đúng thật là không biết nói ra sao, Quân Lạc Vũ chỉ biết đến thê tử của mình, đối với Khương Nghiên tối đa cũng chỉ là quan tâm mà thôi, căn bản không nói được là có tình yêu. Còn Khương Nghiên… lại không thèm để ý, cứ một mực ở bên cạnh Quân Lạc Vũ.

- Ai, nghiệt duyên. - Ngân Hoa mỗ mỗ cười khổ, - Năm xưa nha đầu đó muốn đến thế giới này mở mang kiến thức, cầu xin ta không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng ta cũng đáp ứng. Ai biết được nó vừa bước vào trần thế lại cứ quấn lấy Quân Lạc Vũ.

Ngân Hoa mỗ mỗ thể hiện sự bất lực.

Người phụ nữ quý phái mặc đồ tím bên cạnh Ngân Hoa mỗ mỗ an ủi:

- Đại tỉ, đừng quá để ý nữa. Coi như đây là sự tu luyện của Nghiên nhi trong trần thế đi.

- Ân, cũng chỉ có thể nghĩ như thế thôi.

Ngân Hoa mỗ mỗ gật đầu.

Sau đó Ngân Hoa mỗ mỗ nhìn Tần Vũ một cái:

- Lần này ta đến Nguyệt Nha Loan của Trì Thanh ngươi, điều làm ta hứng thú nhất chính là gặp được Tần Vũ tiểu huynh đệ, đúng là có tiềm lực, có hi vọng. Chỉ có điều hiện tại thực lực còn quá yếu.

- Mỗ mỗ, văn bối sẽ nỗ lực tu luyện.

Trong lòng Tần Vũ có chút kì quái.

- "Ngân Hoa mỗ mỗ dù có biết mình quen với Khương Nghiên, đối với mình có thể hiếu kì, nhưng cũng không nên khoa trương – điều cao hứng nhất khi tới Nguyệt Nha Loan là gặp mình, đừng có xem trọng mình thái quá như thế chứ."

Mình từ trước tới giờ chưa từng gặp qua Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Tần Vũ. Ở lại Nguyệt Nha Loan vài ngày, mấy ngày nữa lão bằng hữu sẽ đến, ngươi cũng nhân đó gặp mặt luôn.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười nói với Tần Vũ, trong mắt tràn đầy hiền từ.

- Ngân Hoa đại tỉ?

Thanh Đế kinh ngạc nhìn về phía Ngân Hoa mỗ mỗ.

Người khác không biết thân phận các lão bằng hữu của Thanh Đế, bản thân Thanh Đế đương nhiên biết. Biết được thân phận bằng hữu của mình Thanh Đế đương nhiên thấy kì quái vì sao Ngân Hoa mỗ mỗ lại nói như thế, vì bằng hữu của ông người bình thường không có khả năng gặp gỡ được.

Ngân Hoa mỗ mỗ nhìn Thanh Đế một cái cười bình thản nói:

- Tần Vũ. Nó có tư cách gặp đó.

Nghe Ngân Hoa mỗ mỗ nói như thế Thanh Đế cũng không phản bác nữa, quay đầu về phía Tần Vũ cười nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, cậu ở lại đây vài ngày đi.

Tần Vũ từ trong đối thoại của Thanh Đế và Ngân Hoa mỗ mỗ có thể đoán ra một vài điều, hiển nhiên trong mắt Thanh Đế mình không có tư cách gặp mấy người đó. Tần Vũ liền cười nói:

- Các tiền bối gặp gỡ, vãn bối không quấy rầy đâu.

- Không cần khiêm tốn, đến lúc đó ngươi cứ tới.

Ngân Hoa mỗ mỗ trực tiếp nói rồi cười với Tần Vũ,

- Đến lúc đó nếu ngươi không tới mỗ mỗ sẽ nổi giận đó.

- Tần Vũ, Ngân Hoa đại tỉ bảo cậu tới thì cứ tới đi.

Thanh Đế lúc này cũng thôi thúc Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ có chút ấm áp, liền gật đầu nói:

- Vãn bối có thể gặp các tiền bối đó là phúc khí của vãn bối, đến lúc đó vãn bối nhất định sẽ tới.

Sau đó Tần Vũ đi theo người hầu đến nơi ở của mình, phu nhân của Thanh Đế cũng rời khỏi, chỉ còn lại Thanh Đế và Ngân Hoa mỗ mỗ đàm luận, đối tượng chính là Tần Vũ.

- Ngân Hoa đại tỉ, tỉ để Tần Vũ tới có thích hợp không? - Thanh Đế hỏi, - Cho dù tốc độ tu luyện của Tần Vũ nhanh, ngàn năm hoặc vạn năm sau nó có khả năng đủ tư cách nói chuyện ngang hàng với đệ, nhưng hiện tại thực lực của nói còn lâu mới đủ đó.

Ngân Hoa mỗ mỗ không nói gì, chỉ đứng lên ngẩng đầu nhìn trời, mục quang phảng phất như xuyên qua khí quyển của Bích Ba tinh, thấu tới hư không vô tận…

- Trì Thanh, còn nhiều chuyện đệ chưa biết đâu.

Rất lâu sau thanh âm của Ngân Hoa mỗ mỗ mới vang lên.

Thanh Đế có chút ngạc nhiên.

- Đừng nói là nó sau này, Tần Vũ hiện tại cũng đã có tư cách gặp mặt đám lão bằng hữu của đệ, đợi đến sau này đệ sẽ biết.

Ngân Hoa mỗ mỗ nói xong liền đứng lên đi về nơi ở của mình.

Thanh Đế nhìn sau lưng Ngân Hoa mỗ mỗ, sau đó quay đầu nhìn về phương hướng nơi ở của Tần Vũ nhíu mày.

… …

Ở Nguyệt Nha Loan, trên có Ngân Hoa mỗ mỗ, Thanh Đế, dưới

thì tùy tiện một thị nữ, đều đối đãi với người ta vô cùng hữu hảo thân thiết. Mấy ngày nay ở Nguyệt Nha Loan, Tần Vũ rất thoải mái, mấy ngày qua cũng đã gặp Ngân Hoa mỗ mỗ, Thanh Đế một-hai lần.

- Ha ha.... Trì Thanh, lão bằng hữu đều đã tới cả rồi, ngươi còn chưa ra?

Tiếng cười lớn đầy sảng khoái vang lên trên không Nguyệt Nha Loan.

- Lão bằng hữu?

Tùng Thạch đang nói chuyện với Tần Vũ không khỏi dừng ngay lại, ngẩng đầu nhìn về phía thanh âm truyền tới.

Chỉ thấy trên không trung một đạo kim sắc thân ảnh từ từ hạ xuống, tuy cự li của kim sắc thân ảnh cách Tần Vũ không xa, thậm chí tốc độ không nhanh, nhưng Tần Vũ vẫn không nhìn rõ được hình dáng chân chính của kim sắc thân ảnh.

- A, Tần Vũ, ta phải ra ngay đây, chúng ta nói chuyện sau nhé.

Tùng Thạch nói ngay với Tần Vũ.

Tần Vũ biết việc tiếp đãi các lão bằng hữu của Thanh Đế là do Tùng Thạch phụ trách nên không làm trở ngại, cười nói:

- Tùng Thạch, huynh đi ngay đi.

Lúc tiếng nói vừa tắt.

- Tần Vũ công tử, bệ hạ mời công tử mau tới phía Nam của hàn đàm.

Một thị nữ xuất hiện trước cửa nơi ở của Tần Vũ.

- Ta tới ngay.

Tần Vũ liền bước đi.

Hắn biết Ngân Hoa mỗ mỗ lúc trước đã nói qua, để mình đi gặp lão bằng hữu của Thanh Đế. Nhưng hiện tại… chắc chắn là đi gặp người có kim sắc thân ảnh đó.

Ở lại Nguyệt Nha Loan mấy ngày rồi, Tần Vũ cũng rất quen thuộc đường sá, men theo hành lang ngoằn ngoèo nhanh chóng tới bên hàn đàm lúc trước Thanh Đế câu cá, hàn đàm cực kì lạnh lẽo, chung quang có một lớp sương bạc lơ lửng.

Mặt đất phía Nam hàn đàm phủ đầy cỏ nhỏ màu đen mềm mại, đồng thời còn có hai cái bàn đá với mười mấy cái ghế đá đặt tùy ý tại các nơi, trên bàn đá có một ít thức ăn đặc biệt.

Lúc này phía Nam hàn đàm chỉ có ba người: Ngân Hoa mỗ mỗ, Thanh Đế và kim sắc thân ảnh kia. Cả phu nhân của Thanh Đế cũng không có ở đây.

Thị nữ đó đứng lại cách hàn đàm khá xa.

- Tần Vũ, mau, mau tới đây.

Ngân Hoa mỗ mỗ quay đầu nhìn lại, cười ha ha gọi, đồng thời kim sắc thân ảnh cũng xoay người nhìn về phía này.

Tần Vũ lúc này mới nhìn rõ. Người có kim sắc thân ảnh đó là một ông lão tóc bạc thân mặc kim sắc trường bào.

Đương nhiên Tần Vũ biết rõ, tu luyện giả không thể phán định tuổi tác từ khuôn mặt, có tiên đế mang dáng vẻ thiếu niên nhưng thực tế có khả năng đã vài ngàn vạn tuổi. Đối với tu luyện giả mà

nói tuổi tác đã không còn có ý nghĩa cho lắm.

Thực lực mới là cơ sở để phán định tiền bối vãn bối.

- Đến đây, Tần Vũ, để ta giới thiệu với ngươi.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười ha ha nắm lấy tay Tần Vũ, còn Tần Vũ đã thận trọng nhìn về phía kim y bạch phát lão giả.

Uy nghiêm.

Kim y bạch phát lão giả này căn bản không cần cố ý tạo dáng. Chỉ một cái mỉm cười cũng đã có một loại uy nghiêm của người có vị trí cao. Còn từ xương cốt, từ linh hồn cũng đều tán phát sự cao quý uy nghiêm.

- Tần Vũ, vị này là tộc trưởng của Kim Long tộc hiện nay.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười nói.

Tần Vũ thầm giật mình.

Là Long Hoàng của Long tộc, phụ thân của đại ca Ngao Vô Danh!

Long Hoàng - Ngao Phương, ở Long tộc có uy danh cực cao, hai đứa con trai, một là Ngũ Trảo Kim Long, người kia là siêu cấp thần thú biến dị *"Huyết Long"*, điều chưa từng có trong lịch sử Long tộc.

- Vãn bối Tần Vũ ra mắt Ngao tiền bối.

Tần Vũ liền cung kính nói.

Long Hoàng ư, chỉ mỗi thực lực của Long tộc đã có thể so sánh với toàn tiên giới, địa vị của Long Hoàng có thể tưởng tượng được,

đến mấy người Vũ Hoàng, Thanh Đế, Huyền Đế cũng không bằng.

Long Hoàng nhìn Tần Vũ hồi lâu đầy thâm ý:

- Cậu chính là Tần Vũ? Là huynh đệ của đứa con bất hiếu của ta?

- Đứa con bất hiếu?

Trong lòng Tần Vũ khẽ kinh ngạc.

Ngao Vô Danh trong mắt Long Hoàng lại là đứa con bất hiếu?

- Ngao Phương, đã bao nhiêu năm qua rồi, ngươi còn để trong lòng chuyện này? Ta thấy thằng bé Vô Danh rất tốt mà, chẳng qua chỉ là cưới một con bé bạch hồ (hồ li màu trắng-Halos) làm vợ thôi sao, đâu có gì lớn lao đâu?

Thanh Đế nói bất mãn.

Sắc mặt Long hoàng cực kì khó coi:

- Trì Thanh, ngươi nói không có gì lớn lao? Ngươi phải biết huyết mạch của Ngũ Trảo Kim Long tôn quý như thế nào? Con cái của một Ngũ Trảo Kim

Long dù không phải là Ngũ Trảo Kim Long, thường thường cũng là Kim long. Nhưng đứa con bất hiếu Ngao Vô Danh này không thèm kết hôn với một nữ tử trong Long tộc mà lại đi cưới một con bạch hồ, đó không phải là lãng phí huyết mạch của Ngũ Trảo Kim Long sao?

Tần Vũ đột nhiên hiểu rõ.

Con của Ngũ Trảo Kim Long, bình thường cũng đã không tầm thường.

Cứ nhìn hai đứa con trai của Long Hoàng thì rõ, một siêu cấp thần thú, một biến dị siêu cấp thần thú.

Đương nhiên, đây là sự đặc biệt của Long Hoàng, nhưng con cái của Ngũ Trảo Kim Long bình thường phần lớn là Kim long. Nhưng mà… hiện tại Ngao Vô Danh lại kết hôn với bạch hồ, cưới một người không thuộc Long tộc.

Một người thuộc Long tộc cưới một người không thuộc Long tộc thì sẽ sinh ra không phải Long tộc thuần chủng, có khả năng bổn thể là long cũng có khả năng bổn thể là bạch hồ!

- Lão Long ơi là lão Long, yêu cầu của người đối với con ngươi thật quá hà khắc đó, nó kết hôn với ai ngươi cũng muốn quản?

Đạo thanh âm thân thiết ấm áp vừa vang lên, một đạo hồng quang liền theo đó xuất hiện bên cạnh mấy người.

Hồng quang này hóa thành một người, một nữ nhân mĩ lệ.

Toàn thân tán phát ra sự cao quý khó nói nên lời, làm người nhìn cô không khỏi trong lòng sinh ra sự thần phục, mục quang của cô nhìn vào người ta sẽ làm người ta cảm thấy ấm áp.

- "Người này là ai?"

Tần Vũ nghi hoặc.

Tiên thức của Tần Vũ rất linh mẫn nhưng mấy người ở trước mặt làm cho Tần Vũ có cảm giác mơ hồ, Tần Vũ vô pháp nhìn thấu bất cứ ai trong bốn người trước mặt bao quát cả bát cấp Tiên đế Thanh Đế trong truyền thuyết.

Tần Vũ có thể cảm ứng được thực lực của Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai, nhưng không nhìn ra mấy người bọn Thanh Đế.

- Ngươi cũng đến rồi à, ta không quản nổi đứa con bất hiếu của ta nữa, bao nhiêu năm nay nó chẳng thèm về thăm ta lấy một lần.

Long Hoàng lắc đầu bất lực.

- Ngao tiền bối, Vô Danh đại ca và Liên Trúc tẩu tẩu đích thực rất thương yêu nhau, người đừng cưỡng bức bọn họ thái quá nữa.

Tần Vũ lên tiếng khuyên nhủ.

- Ngao tiền bối? Cậu cũng xem như là huynh đệ của con trai ta, sau này cứ gọi ta hai tiếng bá phụ là được rồi.

Long Hoàng mỉm cười nói với Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ giật mình trong lòng mà vẫn nói:

- Tần Vũ ra mắt bá phụ.

Nhưng trong lòng Tần Vũ có chút kinh ngạc, thái độ của Long Hoàng đối với mình hình như rất tốt.

Long Hoàng mỉm cười gật đầu:

- Ân, cậu gọi ta là bá phụ, vậy sau này gặp đứa con bất hiếu Vô Hư của ta cũng có thể gọi nó là đại ca đó.

"Vô Hư?" trong lòng Tần Vũ nghĩ đến một người, biến dị siêu cấp thần thú, Huyết Long - Ngao Vô Hư. Long Hoàng sao lại đề cập đến Ngao Vô Hư nhỉ, mình trước giờ còn chưa gặp qua nữa.

- Giảo hoạt.

Thanh Đế cười lớn.

- Vô cùng giảo hoạt!

Trên mặt hồng y nữ tử cũng đầy tiếu dung.

Long Hoàng bị Thanh Đế, hồng y nữ tử nói như thế trên mặt hơi đỏ rất hiếm thấy, nói ngay:

- Tần Vũ, cậu còn chưa biết vị này gọi là gì nhỉ, để ta giới thiệu, vị này là siêu cấp cao thủ Phượng hoàng Nghê Hoàng của phi cầm nhất tộc!

Nghê Hoàng, siêu cấp thần thú Phượng hoàng của phi cầm nhất tộc, một siêu cấp thần thú cấp độ cửu cấp Yêu đế.

Thực lực mạnh mẽ tuyệt đối ở mức đỉnh điểm của tiên ma yêu giới.

- Vãn bối ra mắt Nghê Hoàng tiền bối.

Tần Vũ liền nói.

Hắn thật không dám nghĩ tới hồng y nữ tử này lại là Nghê Hoàng, trong lòng Tần Vũ, siêu cấp thần thú cửu cấp Yêu đế tuyệt đối có thể xưng là tiên ma yêu giới đệ nhất nhân.

Nghê Hoàng mỉm cười gật đầu với Tần Vũ.

- Nghê Hoàng, vị này cô chắc phải biết chứ.

Long hoàng cười chỉ Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Là Ngân Hoa đại tỉ. - Nghê Hoàng cười nói, - Lần trước chỉ thông qua thần thông của đại tỉ mới nhìn thấy sơ sơ mà thôi, chưa có được thấy hình dáng chân chính của đại tỉ, lần này là lần đầu tiên gặp mặt.

- Chúng ta gặp nhau lần đầu, lần gặp mặt này cũng là lúc chúc mừng Trì Thanh tu luyện thành công.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười nói,

- Nếu không chúng ta muốn gặp nhau ai biết phải đợi đến lúc nào chứ?

Trong lòng Tần Vũ thắt lại, siêu cấp thần thú cửu cấp Yêu đế tôn sùng Ngân Hoa mỗ mỗ như thế?

Tần Vũ nghi hoặc trong lòng, đáo để ai là đệ nhất cao thủ của tiên ma yêu giới đây?

Siêu cấp thần thú cửu cấp Yêu đế, hay là Ngân Hoa mỗ mỗ thần bí, hay là Long Hoàng?

- A, còn chưa chúc mừng Trì Thanh huynh nữa, Trì Thanh huynh một lòng khổ tu ngàn vạn năm cuối cùng cũng đại công cáo thành rồi. Đưa mắt nhìn tiên ma yêu giới, bây giờ Trì Thanh huynh chắc chắn phải là đệ nhất ở tiên ma yêu giới rồi đó.

Long Hoàng cảm thán nói.

Tần Vũ nghe câu này lại ngạc nhiên hơn.

Thanh Đế, bát cấp Tiên đế mà lại có thể là đệ nhất của tiên ma yêu giới?

Hồ đồ.

Đối với thực lực của mấy người này, trong lòng Tần Vũ hoàn toàn hồ đồ.

(Bốn người này đáo để là ai mạnh nhất đây?)

Chương 364

Thương Định

Dịch giả: Halos

- Lão Long ơi là lão Long, ngươi đúng là sợ thiên hạ không loạn mà, Trì Thanh ta cũng không có thiên phú như Long tộc ngươi, cũng không phải là thiên địa sinh ra như Nghê Hoàng, cho dù có chút vận khí nhưng để nói là đệ nhất tiên ma yêu giới thì còn lâu mới được.

Thanh Đế cười mắng.

Phượng hoàng Nghê Hoàng cũng cười mắng:

- Cái lão Long này, thân là vua của Long tộc, không biết có bao nhiêu thứ bảo bối mà bọn ta không biết nữa. Phượng hoàng nhất tộc của ta tại tiên ma yêu giới lúc tối đa cũng chỉ có hai người mà thôi, hiện tại chỉ có mình ta, đợi đến sau khi ta độ thần kiếp phi thăng rồi tiên ma yêu giới cũng chẳng thấy Phượng hoàng đâu nữa. Long tộc thì sao… cả một đám đông lúc nhúc.

Tần Vũ nghe xong cảm thấy buồn cười trong lòng.

Bất quá hắn cũng có thể đoán ra, đường đường là Long Hoàng của Long tộc sao lại không có bảo vật phi thường được?

Siêu cấp thần thú cửu cấp Yêu đế, Long Hoàng của Long tộc, Thanh Đế ngừng ở bát cấp Tiên đế vô số năm nay, còn có Ngân Hoa mỗ mỗ thần bí. Không thể xem thường một ai.

- Năm xưa lúc chúng ta tụ tập còn có Kim Hình Quân, nhưng hiện tại Kim Hình Quân đã không còn ở đây nữa.

Nghê Hoàng đột nhiên than một tiếng.

- Đúng đấy, Kim Hình Quân, ta còn nhớ cảnh bốn người chúng ta tụ họp năm xưa.

Thanh Đế cũng cảm thán nói.

Tần Vũ kinh ngạc.

Kim Hình Quân, đó là ai?

Long Hoàng ở bên cạnh chú ý thấy sự nghi hoặc trên mặt Tần Vũ cười nói:

- Tần Vũ à, xem ra ngươi không biết Kim Hình Quân nhỉ, nhưng chắc là biết Ám Tinh giới chứ.

Tần Vũ gật đầu.

Giữa khu vực tiên giới và phi cầm nhất tộc, khu vực Đông Bắc của cả tiên ma yêu giới, chiếm mười phần trăm của tiên ma yêu giới chính là Ám Tinh giới trong truyền thuyết.

- Ám Tinh giới có ba đại quân chủ, ba đại quân chủ này là do truyền đời, truyền từ đời này sang đời khác. Ba đại quân chủ này phân biệt là Kim Hình Quân, Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân.

Long Hoàng giải thích tỉ mỉ.

Chấn động!

Trong lòng Tần Vũ chấn động mạnh.

Hắn cuối cùng đã biết Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân là ai.

Thì ra bọn họ vốn là hai trong ba đại quân chủ của Ám Tinh

giới.

Long hoàng tiếp tục nói:

- Ba đại quân chủ của Ám Tinh giới truyền từ đời này sang đời khác, trong đó lấy Kim Hình Quân làm chủ, Hắc Diễm Quân và Bạch Huyền Quân là phụ. Ba đại quân chủ cùng quản lí cả Ám Tinh giới. Kim Hình Quân đời trước chính là hảo hữu của ba người ta, Nghê Hoàng, Thanh Đế. Bốn người bọn ta thường tụ tập tại một nơi nào đó.

Sự tịch mịch của cao thủ.

Lên tới giai tầng của Long Hoàng, bình thường bọn họ cũng chỉ có bốn người đối xử bình đẳng với nhau. Bốn người đều biết điểm phi thường của đối phương.

Thanh Đế cũng gật đầu nói:

- Trong bốn người chúng ta, thực lực của Kim Hình Quân là mạnh nhất, cũng là lão đại ca của bọn ta, chỉ là… Kim Hình Quân đã độ quá thần kiếp, phi thăng thần giới rồi.

Phi thăng thần giới?

Trong lòng Tần Vũ có chút kinh hãi, tuy hắn luôn nghe độ quá thần kiếp sẽ phi thăng thần giới nhưng trong bao nhiêu năm nay đây là lần đầu tiên hắn nghe nói đến một người đã thật sự phi thăng thần giới.

Kim Hình Quân, thủ lĩnh của ba đại quân chủ Ám Tinh giới.

- Nói đến độ thần kiếp, cũng chính là điểm lợi hại nhất của ba đại quân chủ. Vô luận là ai trong ba đại quân chủ hình như chưa có một ai thất bại. Còn tiên giới, ma giới, bao quát cả yêu giới, khả năng thất bại tính ra đều rất cao.

Thanh Đế cảm thán nói.

- Thanh Đế tiền bối, người nói chưa từng thất bại?

Tần Vũ có chút khó tin.

- Đúng, ba đại quân chủ Ám Tinh giới, ít nhất theo ta biết vô luận là quân chủ của đời nào cũng đều chưa từng thất bại.

Thanh Đế gật đầu.

Tần Vũ không khỏi thấy họng khô khốc.

Có thể thành công độ kiếp cũng thuyết minh cho thực lực của đối phương, ba đại quân chủ Ám Tinh giới đời nào cũng độ thần kiếp thành công. Thực lực của ba đại quân chủ Ám Tinh giới có thể tưởng tượng được, hơn nữa Kim Hình Quân đời trước còn được bọn Thanh Đế nhận là lão đại ca. Được bọn Thanh Đế nhận là lão đại ca, có thể tưởng tượng ra thực lực.

- Phạm vi của Ám Tinh giới tuy chỉ chiếm mười phần trăm khu vực tiên ma yêu giới, nhưng thực lực chân chính có lẽ là mạnh đến mức đáng sợ.

Tần Vũ không khỏi thầm cảm thán.

.....

Bốn người Ngân Hoa mỗ mỗ, Thanh Đế, Nghê Hoàng, Long Hoàng đàm đạo với nhau, nói ra một số bí mật mới mẻ tại tiên ma yêu giới, còn Long Hoàng tựa hồ có hảo cảm đặc biệt với Tần Vũ, thường giải thích một vài chuyện cho Tần Vũ.

Bốn người này đàm đạo với nhau, Tần Vũ cũng không thể hỏi nhiều, thường gặp những chuyện mê hoặc, được Long Hoàng giải

thích tử tế, trong lòng Tần Vũ cũng nảy sinh hảo cảm với Long Hoàng.

Nghe một lúc lâu Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Lần này Long Hoàng, Nghê Hoàng đến đây chính là để chúc mừng Thanh Đế, chủ yếu là Thanh Đế khổ tu bao nhiêu năm nay cuối cũng đã thành công. Còn khổ tu như thế nào… Tần Vũ cũng không rõ lắm.

- Trì Thanh, ngươi chuẩn bị lúc nào độ thần kiếp vậy?

Long Hoàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Lúc nào? - Thanh Đế trầm tư một lúc, - Ta còn chưa nghĩ kỹ, bất quá… không lâu đâu, nói thật, từ xưa tới giờ điều ta mong muốn nhất là tu luyện thành công, sau đó độ kiếp. Nhưng đến khi chân chính tu luyện thành công rồi ta lại có chút bồi hồi bất định.

Thanh Đế cười tự trào.

Trong lòng Tần Vũ nghi hoặc: thần kiếp cũng có thể do mình chuẩn bị lúc nào độ nữa sao?

Căn cứ những gì Tần Vũ biết, độ kiếp, bình thường khi công lực đầy đủ sẽ tự động cảm ứng được lúc nào độ thần kiếp. Lúc nào độ thần kiếp là do ông trời quyết định. Người độ kiếp làm sao có thể tự mình quyết định chứ?

Nhưng Tần Vũ tịnh không hỏi, hắn chỉ yên lặng lắng nghe.

- Trì Thanh, nói không chừng ngươi còn độ kiếp sớm hơn cả ta đó.

Nghê Hoàng cười nói.

Nghê Hoàng cũng là cửu cấp yêu đế, chỉ là hiện tại cô còn chưa cảm ứng được lúc nào độ thần kiếp.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười lên tiếng:

- Thời gian Trì Thanh ở tại tiên ma yêu giới thực ra đã quá dài rồi, hắn ở lại cũng chẳng có mấy ý nghĩa nữa, độ kiếp phi thăng thần giới sớm một chút cũng tốt.

- Ân, nói cũng đúng.

Long Hoàng tán đồng.

... ...

Trong lúc mọi người nói chuyện Tần Vũ đã rời khỏi đó, chủ yếu là sau này đều nói về những chuyện giữa bằng hữu với nhau, một người ngoài, một vãn bối như Tần Vũ nghe những điều đó cũng không tốt. Ngân Hoa mỗ mỗ, Long Hoàng cũng biết Tần Vũ khó xử nên để Tần Vũ rời đi sớm.

Yến hội lần này Tần Vũ không ăn gì nhưng lại biết thêm nhiều chuyện.

Về đến nơi ở của mình trong lòng Tần Vũ vô pháp bình tĩnh.

- Đám người Long Hoàng, Nghê Hoàng bọn họ chắc chắn là những người trên đỉnh cao nhất của tiên ma yêu giới rồi.

Trong lòng Tần Vũ tràn đầy chấn động. Thực lực của đám người đó quá mạnh, Tần Vũ có cảm giác…

Bất cứ ai trong bốn người này muốn đối phó mình đều có thể dễ dàng giải quyết.

Còn thần khí chiến y?

Ngân Hoa mỗ mỗ từng nói qua tiên ma yêu giới có không dưới mười người có thể phá thần khí chiến y của mình. Tần Vũ thấy bốn người này tuyệt đối có thể phá thần khí chiến y của mình, trực tiếp làm hắc động trong thể nội mình tan rã!

Đây mới là cao thủ. Ta thua kém bọn họ quá nhiều. Tần Vũ thở ra một hơi dài.

Bốn người này, dù là cửu cấp Tiên đế *"Lâm Ẩn"* Tần Vũ cũng có cảm giác… Lâm Ẩn không được như bốn người này.

Bích Ba tinh là tinh cầu hạch tâm của Bạch Chỉ tinh hệ, giao thông phát đạt. Tinh tế truyền tống trận cũng vô cùng nhiều, trong đó có ba tinh tế truyền tống trận từ Bích Ba tinh thông tới các tinh hệ khác.

Ba tinh tế truyền tống trận này phân biệt thông tới phía Bắc, phía Tây, phía Đông của Bạch Chỉ tinh hệ. Tổng cộng ba đại tinh hệ.

Tinh hệ phía Tây của Bạch Chỉ tinh hệ tên là *"Huyết Hà tinh hệ"*, Huyết Hà tinh hệ này có hình dáng trải dài, bên ngoài tinh hệ bao phủ một tầng hồng sắc nhàn nhạt, giống như một con sông huyết hồng sắc.

Tinh tế truyền tống trận ở Bích Ba tinh thông tới *"Huyết Hà tinh hệ"*. Địa chỉ truyền tống chuẩn xác chính là Tiều Hoàng tinh.

Trên Tiều Hoàng tinh, Huyết Hà tinh hệ.

Con sông chảy ào ào về phương Bắc, phía trên có ba người đang đứng trên không, cầm đầu là Vũ Hoàng toàn thân mặc tử bào, phía sau là hai bạch y thiếu niên.

Một cỗ tiên thức to lớn từ hướng Bạch Chỉ tinh hệ truyền tới, xuyên qua vũ trụ không gian giữa hai đại tinh hệ trực tiếp bao trùm cả Tiều Hoàng tinh.

- Tiên thức của Trì Thanh huynh mạnh quá.

Tiên thức của Vũ Hoàng cũng men theo thân đi ra hoàn toàn tiếp xúc với tiên thức của đối phương.

- Phong Vũ lão đệ, không biết đệ truyền tấn cho ta có việc gì?

Thanh Đế hỏi, trước đó Vũ Hoàng vừa dùng truyền tấn linh châu truyền tấn cho ông, vì cự li hai người không xa nên dùng tiên thức giao lưu.

Cự li không xa là đối với hai người Thanh Đế, Vũ Hoàng. Cự li giữa hai tinh hệ vẫn rất khủng bố..

- Vũ Phạm đã đem sự tình báo cho đệ, đệ rất kinh ngạc… Trì Thanh huynh lại biết người đó là Tần Vũ.

Trên mặt Vũ Hoàng hiện lên tiếu ý, thông qua tiên thức truyền lời của mình đi.

- Phong Vũ lão đệ có thể biết được thì ta biết cũng có gì kì lạ đâu.

Thanh Đế cười ha ha.

Vũ Hoàng chửi thầm.

Lão gia hỏa Thanh Đế này ẩn giấu quá kỹ, hai người Vũ Hoàng, Huyền Đế bỏ nhiều năm nay đều không nhìn xuyên được Thanh Đế ẩn giấu bao nhiêu thực lực, nhưng dù Vũ Hoàng, Huyền Đế chỉ phát hiện một phần cũng đủ hãi nhân rồi.

- Trì Thanh huynh, lần này ta tìm Trì Thanh huynh là vì chuyện Tần Vũ.

Vũ Hoàng trực tiếp nói ra ý của mình.

- Đệ nói Tần Vũ? Không lẽ đệ muốn có Mê Thần Đồ quyển?

Thanh Đế hỏi ngược lại.

Vũ Hoàng thầm giật mình, lúc này lão mới biết thì ra Thanh Đế biết nhiều đến thế. Lúc này… trong lòng Vũ Hoàng trở nên cảnh giác, lão nhận định chưa chắc Thanh Đế đã không thèm muốn Mê Thần Đồ quyển.

- Thì ra chuyện gì Trì Thanh huynh cũng biết, đúng, đệ muốn có Mê Thần Đồ quyển, huynh cũng biết, thần kiếp rất khó độ, nếu không cẩn thận thì ức vạn năm khổ tu cuối cùng biến thành hư không, vô luận ra sao đệ cũng đều muốn mình chuẩn bị đầy đủ để khả năng độ thần kiếp thành công cao hơn.

Vũ Hoàng nói thật mọi điều.

Thanh Đế trầm mặc hồi lâu.

- Những gì đệ nghĩ trong lòng ta đã rõ. - Thanh Đế châm chước nói, - Chỉ là ta có hảo cảm đối với tiểu huynh đệ Tần Vũ, nếu như hắn bị đệ giết thế này, vậy thì...

- Trì Thanh huynh.

Vũ Hoàng ngắt lời Thanh Đế.

- Trì Thanh huynh hình như trước đây chưa từng quen biết Tần Vũ, cho dù hiện tại gặp mặt có chút hảo cảm cũng đâu đáng gì? Trước

đây không quen biết, mới quen biết mấy ngày thì không thể có nhiều cảm tình. Không lẽ nói… Trì Thanh huynh cũng coi trọng Mê Thần Đồ quyển?

Vũ Hoàng hỏi ngược lại.

- Mê Thần Đồ quyển? Hừ, Phong Vũ, lúc Nghịch Ương có Mê Thần Đồ quyển, lúc ngươi và Huyền Đế cùng với hắn đi Mê Thần điện ta có đi không? Lần đó các ngươi muốn mời mấy người Huyết Ma Đế cùng đi, ta có đi không? Ta đâu có đi lần nào. Ngươi nói ta coi trọng Mê Thần Đồ quyển? Không phải là đáng cười à.

Thanh Đế có chút giận dữ.

Vũ Hoàng đương nhiên biết sự tích này của Thanh Đế.

Các cao thủ cao cấp nhất tiên ma yêu giới từng đến Mê Thần điện mấy lần nhưng Thanh Đế lại không đi lần nào. Ít nhất là mấy người Vũ Hoàng chưa nghe qua là Thanh Đế đã từng đi.

Trừ phi một mình Thanh Đế âm thầm đi.

Vũ Hoàng căn bản không tin Thanh Đế ngốc như thế, không đi cùng mọi người mà lại mạo hiểm một mình.

- Trì Thanh huynh, xem như đệ sai rồi, chỉ là vì sao huynh lại muốn bảo vệ Tần Vũ như thế?

Trong lòng Vũ Hoàng có chút lo lắng, nếu Thanh Đế một lòng bảo vệ Tần Vũ thì lão muốn giết được Tần Vũ đúng là rất khó.

Vũ Hoàng nghiến răng, truyền âm nói:

- Trì Thanh huynh, đệ nhớ huynh còn thiếu đệ một món nhân tình, năm xưa huynh từng nói, có chuyện gì cần huynh giúp thì cứ nói,

huynh sẽ liều mạng tới giúp đệ. Hiện tại đệ…

- Muốn giết Tần Vũ, tuyệt đối không thể nào. - Thanh Đế nói như chém đinh chặt sắt, - Ta thiếu đệ một món nhân tình, đệ muốn ta giúp chuyện gì khác thì được chứ giết hắn thì tuyệt đối không.

- Đệ không buộc huynh giết hắn, đệ chỉ muốn nhờ huynh… đừng có ngăn trở đệ là được. - Vũ Hoàng tiếp tục nói, - Thế này đi… ở địa bàn Bạch Chỉ tinh hệ đệ tuyệt đối không động thủ, chỉ cần khi hắn rời Bạch Chỉ tinh hệ thì huynh báo ngay cho đệ, món nhân tình này coi như trả xong, thế nào?

Loại cao thủ như Thanh Đế rất hiếm khi thiếu người ta một món nhân tình.

Năm xưa Thanh Đế cần một kiện bảo vật, Vũ Hoàng sau khi biết được liền vui mừng, dùng mọi biện pháp tìm cho ra kiện bảo vật đó đem tặng Thanh Đế, chính vì thế Thanh Đế thiếu ông một món nhân tình. Hiện tại dùng đến nó Vũ Hoàng có chút tiếc nuối.

Thấy Thanh Đế trầm mặc, Vũ Hoàng tiếp tục nói:

- Đệ chỉ nhờ huynh thông báo cho đệ là được, không cần huynh động thủ, thậm chí cũng không động thủ trên địa bàn của huynh.

- Vậy… được rồi.

Cuối cùng Thanh Đế đã đáp ứng,

- Lúc Tần Vũ thông qua tinh tế truyền tống trận ta sẽ báo cho đệ, nhưng phải nhớ, vô luận ra sao, trong địa bàn của ta đệ không được giết hắn. Đệ động thủ ra sao, có thành công hay không ta không quản.

- Được, nhất ngôn vi định.

Trong lòng Vũ Hoàng vui mừng.

- Vậy đi.

Thanh Đế thu hồi tiên thức tràn đầy trời đất lại.

Trên mặt Vũ Hoàng khẽ mỉm cười, một trong hai bạch y thanh niên phía sau lên tiếng hỏi:

- Bệ hạ, việc có thành không?

- Thanh Đế ông ấy nói được thì tuyệt đối sẽ làm.

Vũ Hoàng rất tự tin, đột nhiên Vũ Hoàng hỏi,

- Đúng rồi, Tiên đế dưới quyền ta có bao nhiêu người đã đến ba điểm tập kết rồi?

Bạch y thanh niên bên trái cung kính nói:

- Bây giờ đã có mười sáu Tiên đế đến ba tinh cầu tập kết đó, các Tiên đế còn lại đang trên đường tới, có lẽ trong một ngày nữa chắc chắn sẽ có bốn mươi Tiên đế đến nơi.

- Rất tốt.

Lúc này tâm tình Vũ Hoàng rất tốt.

Tiên đế dưới quyền Vũ Hoàng có thập bát đế, tam thập lục quân, đồng thời còn có không ít tiên đế không có thanh danh nhưng thực lực cũng rất mạnh.

- Tần Vũ, lần này ta bố trí thiên la địa võng, ta muốn xem ngươi làm sao mà trốn?

Vũ Hoàng mười phần tin tưởng.

Chương 365

Toả Nguyên Luyện Hoả Trận

Bạch Chỉ Tinh hệ, Bích Ba Tinh, trong một đình viện của Nguyệt Nha Loan, lúc này Thanh Đế đang lo lắng phân biện cùng Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Ngân Hoa đại tỷ, tỷ sao lại khiến ta đáp ứng hắn ?

Thanh Đế có chút nóng nảy, đồng thời cũng mang theo nghi hoặc.

- Ngân Hoa đại tỷ, hiện tại Phong Vũ đã bố trí thiên la địa võng, Tần Vũ muốn an toàn trốn đi, rất khó à, tỷ không những không để ta ngăn cản hắn, ngược lại còn khiến ta đáp ứng truyền đi tin tức cho hắn, đây… …

Vừa rồi trong khi hai người trao đổi tin tức, toàn bộ nội dung đều được Thanh Đế truyền vào đầu Ngân Hoa mỗ mỗ.

Vũ Hoàng hướng đến Thanh Đế thỉnh cầu, mong Thanh Đế không gây trở ngại trong việc truy bắt Tần Vũ, còn muốn Thanh Đế thông báo với hắn khi Tần Vũ rời khỏi Bích Ba Tinh. Lúc đó Thanh Đế đã chuẩn bị cự tuyệt, nhưng Ngân Hoa mỗ mỗ ở bên cạnh lại yêu cầu Thanh Đế đáp ứng.

Thanh Đế tin vào Ngân Hoa mỗ mỗ, do vậy mới đáp ứng.

- Ngươi điểm này không cần lo lắng.

Ngân Hoa mỗ mỗ mỉm cười nói.

- Tần Vũ nếu như không chịu một ít khó khăn thì làm sao thành tài ? Hà huống, hắn nếu như ngay cả bẫy rập của Vũ Hoàng cũng phá không được, có chết cũng không thể oán người.

Trong ngữ khí của Ngân Hoa mỗ mỗ có sự khinh thường đối với cạm bẫy của Vũ Hoàng.

- Phải, người trẻ thì nên gặp nhiều khó khăn vất vả, chịu nhiều cọ xát, cũng là điều tốt.

Thanh Đế nghe Ngân Hoa mỗ mỗ nói như vậy, liền không nói nhiều nữa.

Thanh Đế sở dĩ có thái độ tốt với Tần Vũ, chủ yếu vẫn là vì quan hệ với Ngân Hoa mỗ mỗ. Nếu như không phải Ngân Hoa quan tâm đến Tần Vũ, Thanh Đế đời nào lại đối xử tốt với người không quen biết như vậy?

Ngay Ngân Hoa mỗ mỗ cũng nói như vậy, Thanh Đế tự nhiên không nói thêm.

- Ngân Hoa đại tỷ, ta xin phép lui trước, không làm phiền tỷ nữa.

Thanh Đế mỉm cười nói. Ngân Hoa mỗ mỗ quay lưng về phía Thanh Đế nhè nhẹ gật đầu, Thanh Đế yên lặng rời khỏi đình viện.

Trong đình viện, mục quang Ngân Hoa mỗ mỗ hướng nhìn hư không vô tận.

- Tần Vũ này tốc độ tu luyện, xem ra cũng coi là nhanh, nhưng… …ta làm sao cũng nhìn không ra, có chỗ nào đặc biệt kinh người?

Trên mặt Ngân Hoa mỗ mỗ có một tia nghi hoặc.

- Hy vọng hắn đừng để ta thất vọng à.

***

Tần Vũ ở tại Nguyệt Nha Loan thêm vài ngày. Mấy ngày này Tần Vũ cùng Long Hoàng, Nghê Hoàng, Thanh Đế, Ngân Hoa mỗ mỗ gặp nhau mấy lần, trong đó số lần kiến diện với Long Hoàng nhiều nhất, chủ yếu là Long Hoàng chủ động đến đến tìm hắn nói chuyện.

Lúc này, Thanh Đế, Long Hoàng, Nghê Hoàng, Ngân Hoa mỗ mỗ, Tùng Thạch, mọi người đi tiễn Tần Vũ, hôm nay Tần Vũ cuối cùng đã quyết định rời đi.

- Tần Vũ hiền điệt, ở lại thêm vài ngày, ta và Nghê Hoàng còn lưu tại đây một thời gian. Ngươi cũng không cần vội vã đi như vậy.

Long Hoàng đối với Tần Vũ rõ ràng có chút không cao hứng khi nói.

- Bá phụ, con thực có chuyện quan trọng.

Tần Vũ bất đắc dĩ nói.

Biểu tình và ngữ khí của hai người khi nói chuyện. Người ngoài hiển nhiên cảm nhận được sự thân cận giữa hai người, Long Hoàng mấy ngày này luôn xưng hô với Tần Vũ là *"Tần Vũ hiền điệt"*.

- Lão long à, được rồi, hài tử còn phải ra ngoài xông pha.

Nghê Hoàng cười nói.

Mấy người có mặt đều biết Long Hoàng vì sao đối với Tần Vũ tốt như vậy, hơn nữa còn tốt đến có chút hơi quá, nghĩ đến nguyên

nhân, mấy người này trong lòng đều cười thầm.

- Tần Vũ, ra ngoài xông pha cho tốt, hy vọng mỗ mỗ lần tới gặp ngươi. Thực lực của ngươi sẽ có sự tiến bộ lớn.

Ngân Hoa mỗ mỗ trực tiếp nói với Tần Vũ, Tần Vũ lập tức cung kính nói:

- Mỗ mỗ yên tâm, Tần Vũ nhất định không lười nhác.

Ngân Hoa yêu cầu thực lực Tần Vũ phải được nâng cao, Tần Vũ cảm nhận được.

- Thanh Đế tiền bối, Nghê Hoàng tiền bối, bá phụ, mỗ mỗ, Tùng Thạch. Tôi li khai đây, cáo từ.

Tần Vũ chắp tay nói.

Sau đó thân thể Tần Vũ hoá thành lưu quang, vẽ lên một đường quang tuyến nơi chân trời, cuối cùng biến mất.

***

Huyết Hà tinh hệ, Tiểu Hoàng tinh.

Một thân tử bào Vũ Hoàng đứng trên đỉnh một ngọn cô sơn, đang nhìn về phương đông xa xa, phương hướng của Bạch Chỉ tinh hệ.

- Mộc Duyên, các nơi đều chuẩn bị tốt chứ?

Vũ Hoàng thản nhiên hỏi.

Hoàng bào lão giả ở phía sau cung kính nói:

- Bệ hạ, truyền tống trận thông qua Bích Ba tinh đến các tinh hệ khác có ba cái, các ngoại hệ tinh cầu mà ba truyền tống trận này thông đến, thì hai tinh cầu khác có mười sáu vị tiên đế tập kết, còn đệ tam tinh cầu "Tiểu Hoàng tinh", số tiên đế tập kết hơn hai mươi người. Nhân thủ bố trí đại trận tuyệt đối là đủ.

- Rất tốt.

Con mắt Vũ Hoàng toả sáng.

- Truyền lệnh xuống, để bốn mươi tám vị tiên đế đang bố trí trận pháp phân biệt trên ba đại tinh cầu chuẩn bị cho tốt, chỉ cần nhận được lệnh ta truyền, liền lập tức khởi động "Toả Nguyên Luyện Hoả trận", lần này bất luận thế nào cũng phải bắt được Tần Vũ.

Vũ Hoàng nói như chém đinh chặt sắt.

- Rõ, bệ hạ.

Trên mặt hoàng bào lão giả có một tia hưng phấn.

Đồng thời trong tay hoàng bào lão giả cũng xuất hiện một viên truyền tấn linh châu, bắt đầu phân biệt truyền lệnh đến các tiên đế trên ba đại tinh bao gồm Tiểu Hoàng tinh.

Thời gian từng phút, từng giây trôi qua.

Vũ Hoàng vẫn bất động đứng trên đỉnh cô sơn, trên mặt không có chút nóng vội, hôm nay Tần Vũ từ Bích Ba tinh rời đi, đây là tin tức Thanh Đế truyền đến, tuyệt đối không có vấn đế, còn Tần Vũ rốt cuộc khi nào rời đi, cái đó còn khó nói.

Trong tay Vũ Hoàng lúc này đang nắm một viên truyền tấn linh châu, hắn đang đợi Thanh Đế truyền tin.

- Phong Vũ, Tần Vũ đã bước vào tinh tế truyền tống trận, là truyền tống trận thông đến Tiểu Hoàng tinh!

Một đạo truyền tin đột ngột tới bên trong truyền tấn linh châu, tiên thức Vũ Hoàng lướt qua, toàn bộ ánh mắt sáng hẳn lên.

- Chuyện của ta đã hoàn thành rồi, còn việc ngươi có bắt được Tần Vũ hay không là chuyện của bản thân ngươi, còn nữa……đừng đem chuyện ta giúp ngươi nói với Tần Vũ.

Trong lời nói của Thanh Đế có ẩn hàm sự bất mãn.

Trên mặt Vũ Hoàng tràn đầy tiếu ý:

- Yên tâm, ta nhất định không tiết lộ.

- Bệ hạ, từ tinh tế truyền tống trận ở Bích Ba Tinh truyền đến một người, hình dạng hắn so với bệ hạ miêu tả không phù hợp, có khả năng là biến hoá dung mạo, thực lực… …thuộc hạ nhìn không thấu.

Lại một tin tức truyền đến.

Vũ Hoàng nhận được đạo tin tức này liền hoàn toàn xác định.

- Các vị nghe lệnh, "Toả Nguyên Luyện Hoả trận" của Tiểu Hoàng tinh hoàn toàn khởi động.

Vũ Hoàng thông qua truyền tấn linh châu hạ mệnh lệnh đến mười sáu tiên đế vẫn đang chuẩn bị. Một vị tiên đế đang ở ngoại vi Tiểu Hoàng tinh chờ đợi vừa nhận được mệnh lệnh, trong lòng thở phào một cái:

- Cuối cùng bắt đầu rồi.

Không chỉ có hắn, mười lăm tiên đế khác đồng dạng đang yên lặng chờ đợi trong lòng cũng nhẹ nhõm. Mười sáu người đồng thời bắt đầu vận động tiên nguyên lực trong thể nội, từng đạo thủ ấn quyết bắt đầu không ngừng kết ra.

Trong nháy mắt.

Từng đạo quang trụ bắn thẳng lên trời, còn có từng đạo quang trụ từ không gian vũ trụ xạ nhập vào Tiểu Hoàng tinh. Trong thoáng chốc, cả Tiểu Hoàng tinh đều chấn động lên như có động đất vậy.

***

Tiểu Hoàng tinh vị trí tinh tế truyền tống trận.

Tần Vũ vừa từ trong tinh tế truyện tống trấn bước ra, liền cảm thấy cả mặt đất đều chấn động, trên không trung còn có quang trụ khủng bố giáng xuống. Mặt đất vỡ vụn, năng lượng toả ra khắp nơi, tu luyện giả ở xung quanh đều thần tình kinh hoảng.

- Đây là sao ?

Tần Vũ căn bản không biết phát sinh chuyện gì.

Các tu luyện giả ở xung quanh nghe âm thanh lớn như vậy, cũng thần tình hoảng sợ.

- A, lẽ nào các tiên đế đang chiến đấu chém giết? Không ngờ khiến cả Tiểu Hoàng tinh đều bị chấn động cả lên, mọi người mau chạy, nói không chừng Tiểu Hoàng tinh này sắp bị huỷ diệt nổ tung.

Có tiên nhân lập tức đứng lên gào to.

- Ta xuất ra mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch, mau để ta đi.

Có người lấy ra thượng phẩm nguyên linh thạch muốn đi qua tinh tế truyền tống trận.

Tại lúc này, cả Tiểu Hoàng tinh tràn ngập năng lượng cường đại, nếu như dùng đại na di là đi tìm chết, chỉ có thể dựa vào tinh tế truyền tống trận mới có khả năng rời khỏi. Số lượng người ở xung quanh tinh tế truyền tống trận đều muốn từ đó rời đi.

- Cút, tránh qua một bên, để ta đi trước, bằng không ta giết ngươi.

Một hắc y độc nhãn nam tử giận dữ hét lên.

Một tràng hỗn loạn.

Tinh tế truyền tống trận tổng cộng có vài cái, số lượng lớn tiên nhân đều lao đến bắt đầu tranh đoạt các tinh tế truyền tống trận đó. Dựa vào vũ lực cưỡng bức, dựa vào tiền tài dụ hoặc… … Tóm lại là một khối hỗn loạn.

- Đây rốt cuộc là thế nào?

Tất cả đều đến bất ngờ. Tần Vũ căn bản không rõ rốt cục là sao.

Hốt nhiên ---

"Oanh !" "Oanh !" "Oanh !"… …liên tục những tiếng nổ bắt đầu vang lên, một số mảnh vỡ của vụ nổ hung hãn bắn lên thân thể Tần Vũ, bị khí kình hộ thể bên ngoài cơ thể Tần Vũ chấn nát thành bụi cám.

Tần Vũ quay đầu nhìn qua.

Toàn bộ tinh tế truyền tống trận Tiểu Hoàng Tinh không ngờ vừa rồi bị phá huỷ hoàn toàn.

- Ngươi đang làm gì ?

Tần Vũ lạnh lùng nhìn bạch y nam tử trước mắt.

- Ngươi vì sao đem toàn bộ tinh tế truyền tống trận phá huỷ vậy?

Vừa rồi chính bạch y nam tử đã nhanh như thiểm điện phá huỷ hết tinh tế truyền tống trận, điều này khiến Tần Vũ rất phẫn nộ, nhưng Tần Vũ cũng phát hiện được thực lực của người này --- tứ cấp tiên đế. Tiên đế duy nhất có ở xung quanh.

Thấy tinh tế truyền tống trận bị phá huỷ, số lượng lớn tiên nhân ở xung quanh đều ngây ngốc.

- Ngươi vì sao phá huỷ tinh tế truyền tống trận? Không thấy cả tinh cầu đều chấn động sao.

Một thanh niên bước ra nổi giận nói,

- Nói không chừng Tiểu Hoàng tinh sẽ phát sinh đại tai nạn gì, thời gian trước Lam Tuyết tinh từng phát sinh hai đại tiên đế chém giết, cả tinh cầu bị huỷ đi gần một nửa. Nếu như hôm nay lại phát sinh chuyện tương tự, bởi vì ngươi, mọi người chúng đều có khả năng mất mạng.

- Ngươi, có thể câm miệng được rồi.

Bạch y nam tử thản nhiên nói, kiếm ảnh loé lên.

Thanh niên đang chửi mắng kia liền bị đâm xuyên qua nguyên anh, hồn phi phách tán.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Đám đông tiên nhân đang vây quanh đều không dám lên tiếng, thứ nhất bọn họ không nhìn ra bạch y nam tử này thực lực rốt cuộc mạnh đến đâu, thứ hai thanh niên vừa rồi là một kim tiên thực lực cực mạnh, nhưng mà vẫn bị một kiếm giết chết.

Hà huống… …Tiểu Hoàng tinh còn chưa phát sinh tai nạn gì, vừa rồi tất cả chỉ là suy đoán mà thôi.

- Ngươi chắc là tiên đế, đường đường tiên đế mà lại đi làm chuyện phá huỷ tinh tế truyền tống trận, nói đi, ngươi phá huỷ tinh tế truyền tống trận là vì cái gì?

Tần Vũ đối với bạch y nam tử thản nhiên nói.

Đồng thời… …tiên thức Tần Vũ bắt đầu toả ra bao phủ khắp trời đất.

Tiên đế !

Một, hai, ba… …

- Hai mươi hai tiên đế !

Tiên thức đã phát hiện được các tiên đế có ở xung quanh, bao gồm cả tiên đế công lực mạnh nhất --- Vũ Hoàng, Tần Vũ cả người cảm thấy không hay.

- Lẽ nào khi ta vừa tiến vào Bích Ba tinh, Vũ Hoàng vẫn luôn phái người tại đây chờ ta? Nhìn thấy ta đã xác định được thân phận của ta? Nhưng hắn làm sao nhận ra là ta.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu dâng lên nghi hoặc. Bản thân ngay từ đầu đã thu liễm khí tức, đối phương đáng lẽ phát giác không ra

mình.

Lẽ nào phát hiện ra người thực lực nhìn không thấu, thì nhất định là mình?

Tần Vũ tin rằng Vũ Hoàng sẽ không lỗ mãng như vậy.

Đáng tiếc Tần Vũ lại không nghĩ đến là Thanh Đế bán đứng mình.

- Ha ha, Tần Vũ, bệ hạ vì tóm được ngươi đã huy động hết các đại cao thủ, bố trí tại tam đại tinh cầu chờ ngươi, hừ… …lần này ngươi đừng mong chạy thoát.

Bạch y nam tử cười lớn rồi nói, sau đó cả ngươi nhắm thẳng lên không.

Tần Vũ gần như đồng thời nhắm thẳng lên trời mà bay.

- Tinh tế truyền tống trận bị phá huỷ rồi, mọi người trước hãy bay ra khỏi Tiểu Hoàng tinh, đến không gian vũ trụ có không gian ổn định, rồi hãy thi triển đại na di.

Một tiên nhân nói rồi cũng bay thẳng lên trời, đồng thời một đám đông tiên nhân ngay sau đó cũng bay thẳng lên trời.

Bạch y nam tử, Tần Vũ, một trước một sau bay thẳng lên trời.

Với tốc độ của các tiên nhân, trong nháy mắt đã đột phá tầng khí quyển Tiểu Hoàng tinh, còn Tần Vũ lúc này đang lăng không đứng trên tầng khí quyển, vân khí xung quanh phiêu đãng, Tần Vũ lông mày nhíu chặt.

- Cả tinh cầu đều bị nhốt kín, xem ra chạy không được rồi.

Tần Vũ trong lòng rất là tỉnh táo.

Vừa rồi tiên đế kia trực tiếp bay vào trong không gian vũ trụ, nhưng Tần Vũ thì không thành công, hắn trong khi bay bất ngờ bị một màn hào quang trên không chặn lại.

Màn hào quang đó hiện ra hình tròn, một hơi bao kín cả Tiểu Hoàng tinh.

Lúc này, cả Tiểu Hoàng tinh tựa như một quả trứng vàng, bị màn hào quang lớp *"vỏ trứng"* kia hoàn toàn bao phủ lấy.

- Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!… …

Thanh âm va chạm liên tiếp vang lên, các tiên nhân phía sau bay đến lần lượt từng người đụng vào màn hào quang, màn hào quang ban đầu căn bản nhìn không thấy, sau khi các tiên nhân đụng vào liền tán phát một trận quang mang rồi lại ẩn xuống.

- Hô!

Thân hình như lưu quang, trực tiếp từ trên tầng khí quyển chỉ vài cái thuấn di đã về đến mặt đất.

- Vũ Hoàng, vì tóm được ta, ngươi cũng bỏ ra vốn lớn à.

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng rồi nói.

Một tử bào nam tử từ trên không cực nhanh xạ xuống, đáp xuống mặt đất, mỉm cười nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi cũng nên biết, hôm nay ngươi chính là ba ba trong rọ, ngươi căn bản không thể chạy được.

- Đem cả tinh cầu bao kín lại, năng lượng to lớn thậm chí

khiến cho trên Tiểu Hoàng tinh không có một chỗ có thể thuấn di, đại na di, ngươi lại phái người huỷ đi tinh tế truyền tống trận, thực đúng là hảo thủ đoạn, ta đích xác không có đường chạy.

Tần Vũ cười lạnh nói.

- A a… …

Vũ Hoàng trên mặt tràn đầy nụ cười.

- Nói thật, đến hiện tại ta cũng không biết ngươi là Tần Vũ hay là Lan Phong, trong đầu ta có chút hồ đồ, nhưng ta biết… …trên thân người có thần khí chiến y, Vạn Thú Phổ, Mê Thần Đồ Quyển khẳng định cũng trên thân ngươi.

Vũ Hoàng lúc này cầm chắc chiến thắng.

- Nếu như ngươi nghe lời, đem Vạn Thú Phổ, Mê Thần Đồ Quyển giao cho ta, các thần khí khác cùng Thanh Vũ tiên phủ ta đều có thể không cần, Ta còn có thể tha cho ngươi một mạng. Ngươi đồng ý chứ?

Vũ Hoàng tỏ ra rộng lượng nói.

Thần khí chiến y, thần kiếm Phá Thiên mặc dù rất tốt, nhưng bản thân Vũ Hoàng cũng có thần khí công kích, thần khí phòng ngự, trong mắt hắn, Vạn Thú Phổ và Mê Thần Đồ Quyển mới là tối quan trọng.

Tần Vũ có chút kinh ngạc, Liền đó cười nói:

- Điều kiện không tệ, nhưng Vạn Thú Phổ, Mê Thần Đồ Quyển là của ta, vì sao phải giao cho ngươi?

Chương 366

Vũ Hoàng Đích Nộ Hoả

- Ngươi có phải là đang nói đùa?

Khuôn mặt Vũ Hoàng vẫn mỉm cười, chỉ là trong mắt đã có một tia lửa giận.

Tần Vũ với bộ dạng tự nhiên:

- Nói đùa, nói đùa cái gì? Vạn Thú Phổ, Mê Thần Đồ Quyển là của ta, bất kể là ai, đừng mong từ tay ta mà đoạt đi.

Biểu tình trên mặt Vũ Hoàng nhanh chóng kéo xuống, nụ cười đã biến mất, mục quang băng lãnh chiếu vào Tần Vũ:

- Tần Vũ, cho ngươi đường sống ngươi không đi, ngươi lại một lòng cầu chết à?

- Ai nói ta cầu chết?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

Vũ Hoàng con mắt nheo lại, gắt gao nhìn chằm chằm Tần Vũ một lời không nói, còn tiên thức hắn thì bao phủ mọi địa phương của Tiểu Hoàng tinh, vô số tiên nhân trong Tiểu Hoàng tinh đều rơi vào hoảng loạn.

- Tri Bạch, Mộc Duyên, các ngươi mau đến.

Thanh âm Vũ Hoàng vang lên trong đầu Tri Bạch tiên đế, Mộc Duyên tiên đế.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch, Hoàng Bào tiên đế Mộc Duyên, hai vị thất cấp tiên đế dưới trướng Vũ Hoàng, đương nhiên luận lực công kích Thanh Huyết kiếm tiên cao hơn một bậc, bất quá Hoàng Bào tiên đế *"Mộc Duyên"* lại quản lý nhân mã các phương dưới trướng Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng luôn cho rằng Tần Vũ có thuật thu liễm khí tức thần kỳ, chỉ cho rằng Tần Vũ có thể ẩn trốn, nhưng trước giờ không biết… …tiên thức của Tần Vũ có thể phát giác được tiên thức của hắn.

- Muốn động thủ à?

Toàn thân năng lượng Tần Vũ hoàn toàn thu liễm vào trong hắc động, linh hồn chi lực cũng hoàn toàn thu liễm vào trong Lưu Tinh Lệ.

Vũ Hoàng không động thủ, bởi vì Vũ Hoàng có nghe qua tốc độ Tần Vũ kinh người thế nào, hắn một mình muốn bắt Tần Vũ khẳng định rất khó, do vậy hắn chuẩn bị để Thanh Huyết kiếm tiên, Hoàng Bào tiên đế từ hai phương hướng khác đến, ba người bao vây Tần Vũ!

Nhưng… …

Tần Vũ sẽ cho hắn cơ hội sao?

- Ha ha… …Vũ Hoàng, ngươi một lòng muốn đoạt bảo bối của ta. Có bổn sự thì đến đây à!

Tần Vũ hét lớn một tiếng, thanh âm còn đang vang vọng trong trời đất, nhưng cả người hắn đã biến mất về hướng Đông.

Vũ Hoàng biến sắc, hai tay vung mạnh một cái, lấy Vũ Hoàng làm trung tâm, trong phương viên vạn dặm mọi vật trở thành *"vực"*

của Vũ Hoàng. Trong *"vực"*, cho dù một hạt cát Vũ Hoàng cũng cảm nhận được rõ ràng, đáng tiếc… …với tốc độ của Tần Vũ đã ra ngoài khối khu vực đó.

- Xoát! Xoát!

Tri Bạch, Mộc Duyên hai người xuất hiện bên cạnh Vũ Hoàng.

- Bệ hạ?

Mộc Duyên phát thanh, trên mặt có một tia nghi hoặc.

Lúc này tiên thức của Tri Bạch, Mộc Duyên hai người đều hoàn toàn toả ra khắp nơi, nhưng cho dù tiên thức của bọn họ có bao trùm cả Tiểu Hoàng tinh, căn bản là tìm không ra một chút khí tức của Tần Vũ.

Tiên thức Vũ Hoàng đồng dạng toả khắp mỗi một địa phương của Tiểu Hoàng tinh.

Tri Bạch sắc mặt lạnh lùng, phát thanh:

- Tần Vũ kia có bí thuật thu liễm khí tức, khi ở Lam Hoả tinh, hắn đột ngột xuất hiện, thực tế ta căn bản không phát giác được sự tồn tại của hắn. Còn hiện tại… …hắn có lẽ đã thi triển bí thuật thu liễm khí tức kia để ẩn trốn.

Vũ Hoàng gật đầu.

Tần Vũ mấy lần xuất thủ, trước khi xuất thủ kẻ địch đều không phát giác ra thực lực, chỉ sau khi động thủ mới từ năng lượng khí tức Tần Vũ tán phát mà cảm giác được thực lực của Tần Vũ, điểm này hắn đương nhiên hiểu rõ.

- Mọi người không cần vội vã, hiện tại cả Tiểu Hoàng tinh đều bị phong toả, bất kể thế nào hắn cũng không thể chạy ra ngoài được. Chúng ta muốn bắt hắn, chỉ là thời gian. Hơn nữa… …ta không tin hắn không lộ dấu vết, nếu như thực không có biện pháp, ta sẽ… …

Trong mắt Vũ Hoàng thoáng qua một tia ngoan độc.

- Bệ hạ, không thể.

Mộc Duyên vội nói.

Mộc Duyên biết thủ đoạn cuối cùng của Vũ Hoàng là gì, nghĩ đến thủ đoạn đó, Mộc Duyên lại nghĩ đến hậu quả khủng khiếp.

Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch vẫn vẻ mặt lạnh lùng.

Tiên thức Vũ Hoàng toả khắp mọi chỗ trên Tiểu Hoàng tinh. Gió nhẹ, cát bụi, nước chảy, khí lưu trong không khí, tiên nhân trong Tiểu Hoàng tinh chém giết dẫn đến không khí chấn động… …bất kể một loại năng lượng nào rung động Vũ Hoàng đều phát giác rõ ràng.

- Hừ, còn muốn chạy?

Thân hình Vũ Hoàng đột ngột lao về hướng đông bắc. Tri Bạch và Mộc Duyên không chút do dự cũng lao theo.

Vũ Hoàng, Tri Bạch, Mộc Duyên cực nhanh chỉ trong vài cái chớp mắt, liền nhìn thấy, ẩn trong một toà sơn cốc Tần Vũ đang dựa vào một tảng đá nghỉ ngơi, Tần Vũ cũng đồng thời nhìn thấy ba người trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

- Các ngươi không ngờ lại phát hiện ra ta.

Trong mắt Tần Vũ có một tia hưng phấn,

- Vũ Hoàng không hổ là Vũ Hoàng a.

Vũ Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi tưởng thu liễm toàn bộ khí tức, ta sẽ phát hiện không được ngươi sao?

- Ngươi làm sao phát hiện được vậy?

Tần Vũ truy hỏi.

Phía sau Vũ Hoàng là Tri Bạch, Mộc Duyên cũng đồng dạng kỳ quái, dưới tình huống không phát giác được chút nào khí tức của Tần Vũ, Vũ Hoàng làm sao phán định Tần Vũ tại nơi đây?

- Ta vì sao lại nói với ngươi, nói cho ngươi, không phải khiến ngươi có biện pháp chạy sao?

Vũ Hoàng cười lạnh, liền đó lạnh lùng hạ lệnh.

- Tri Bạch, Mộc Duyên trực tiếp đem hắn giết chết!

- Rõ, bệ hạ.

Mộc Duyên, Tri Bạch gật đầu đồng thời lao về phía Tần Vũ.

Bất luận là Mộc Duyên, Tri Bạch hay là Tần Vũ đều không chú ý sắc mặt Vũ Hoàng có chút nhợt nhạt. Vừa rồi Vũ Hoàng sở dĩ có thể phát hiện Tần Vũ, là do Vũ Hoàng đối với vũ trụ thiên địa cảm ngộ đạt đến tầng thứ hiện tại mới lĩnh ngộ ra một loại phương pháp.

Trong một thoáng chốc, tiên thức đem cả Tiểu Hoàng tinh gồm khí lưu, gió thổi, đá lăn, tiên nhân xuất thủ… của mỗi nơi, bất kỳ chỗ nào năng lượng rung động đều ghi lại rõ ràng, từ đó phán định

ra chỗ bất hợp lý.

Đất không phải vô duyên vô cớ mà bị lún xuống

Nó lún xuống, khả năng phía dưới là trống rỗng, khả năng bên trên có người dùng cước đạp. Nhưng mà tuyệt đối không thể có chỗ lún mà không có nguyên nhân.

Dựa vào nguyên lý này, Vũ Hoàng phát hiện ra vị trí vừa rồi của Tần Vũ, ngọn cỏ nhỏ dưới mông Tần Vũ vô duyên vô cớ bị đè xuống, mặc dù trong sơn cốc có gió nhẹ, nhưng ngọn cỏ ở các địa phương khác trong sơn cốc độ nghiêng rất nhỏ, không chịu đựng lực lượng khác, ngọn cỏ vì sao bị đè xuống?

Chỉ có một loại giải thích.

Một loại tồn tại mà Vũ Hoàng không thể phát giác ra, đã khiến ngọn cỏ bị đè xuống.

Vũ Hoàng liền phán định Tần Vũ ở đây.

Nguyên lý nói nghe giản đơn, nhưng cả Tiểu Hoàng tinh phạm vi lớn như vậy, vô biên vô tận các loại địa phương, sa mạc, ao đầm, sơn cốc, núi rừng… …các loại năng lượng rất nhỏ, con kiến, khí lưu, sỏi đá lăn… ….

Chỉ riêng nhân khẩu đã quá trăm triệu, mỗi một cá nhân hành động đều sẽ sản sinh các loại ảnh hưởng đối với xung quanh. Hành vi của mỗi một cá nhân sẽ sản sinh các phản ứng dây chuyền khác, Vũ Hoàng cũng phải tính đến, bằng không phán đoán có khả năng sai lầm… …

Tóm lại Vũ Hoàng trong thoáng chốc phải phân tích hàng trăm triệu thứ. Mỗi một nơi không hợp lý, không có tiên thức cường đại, tuyệt đối làm không được đến mức độ này. Cho dù như vậy, Vũ Hoàng cũng cảm thấy tâm thần mệt mỏi. Do vậy hắn mới không xuất thủ.

… …

- Người đâu?

Tri Bạch hét lên với Mộc Duyên.

Mộc Duyên bất lực lắc đầu nói:

- Vừa rồi Tần Vũ trúng một chưởng của ta, rơi phía sau toà núi kia, nhưng khi ta qua đến thì phát hiện người đã biến mất không thấy nữa.

***

Thân hình Tần Vũ như gió phiêu đãng, nhục thể cường hãn, khiến Tần Vũ cho dù không dựa vào hắc động chi lực trong thể nội, cũng có thể đạt đến tốc độ so sánh với bát, cửu cấp kim tiên, trong nháy mắt Tần Vũ đã đến một toà thôn trang nhỏ.

- Vũ Hoàng này thật là biến thái, hắn vừa rồi làm sao phát hiện được ta?

Tần Vũ đến hiện tại vẫn nghĩ không thông vấn đề đó.

- Không hợp lí. Hắn không phát giác được linh hồn khí tức của ta, cũng không phát giác được năng lượng khí tức của ta, làm sao phát hiện được ta?

Tần Vũ ung dung đi về phía toà thôn trang, tựa như một người phổ thông mà thôi.

May mắn là dùng tiên thức bao trùm cả Tiểu Hoàng tinh, phân tích vô số thứ, đối với Vũ Hoàng mà nói, so với chém giết một trận càng mệt hơn. Nếu như Vũ Hoàng có thể mọi thời khắc phân tích

mọi địa phương cả tinh cầu, Tần Vũ căn bản chạy không thoát.

- Đại ca ca, huynh là tiên nhân à?

Một em bé cỡ sáu, bảy tuổi trong toà thôn trang nhỏ mở to mắt nhìn Tần Vũ.

- Có thể xem là vậy. Thế nào?

Tần Vũ cười nói với đứa bé.

Tần Vũ hiện tại thu liễm khí tức, đem chính bản thân biến thành người bình thường, hắn không tin Vũ Hoàng kia có thể phát hiện hắn lần nữa.

Đứa bé sáu, bảy tuổi nuốt yết hầu, mở to mắt nhìn Tần Vũ, khát vọng nói:

- Đại ca ca, em muốn tu thành tiên nhân. Anh có thể dạy em chứ?

Tần Vũ hơi rùng mình.

Tại tiên ma yêu giới còn có người không tu chân?

Kỳ thật đến hiện tại Tần Vũ đối với tiên ma yêu giới cũng không nắm rõ, một số phàm nhân tinh cầu. Ví như Tiểu Hoàng tinh này, thể tích rất lớn, đường kính có hơn một tỷ dặm. Nhưng cả Tiểu Hoàng tinh cũng chỉ có ba thành trì. Cự li giữa mỗi thành trì đều hơn một tỷ dặm.

Một tỷ dặm à.

Bên ngoài ba thành trì, có một số thôn trang, người trong các thôn trang phần lớn căn bản không được tu luyện, cự li một tỷ dặm, đối với bọn họ không được tu luyện mà nói, thật là quá xa

xôi.

Do vậy phần lớn các tinh cầu, bên ngoài một số thành trì đều có cả ngàn thôn trang nhỏ, sinh hoạt là những người phổ thông không có tu luyện.

Kỳ vọng lớn nhất của bọn họ, chính là gặp được người từ bên ngoài đến, hoặc là người trên không bay đến, bởi vì những người đó đại đa số là tu chân giả, hy vọng lớn nhất của bọn họ là cùng những người đó học tập tu chân, có thể bay lượn giữa trời đất.

- Có thể.

Tần Vũ đối với đứa bé cười nói.

Đứa bé nhất thời ánh mắt toả sáng, khuôn mặt hưng phấn đến phát hồng:

- Quá tốt rồi, a, em đi nói mẹ em.

Còn lúc này, một số người trong thôn trang cũng phát hiện ra Tần Vũ.

- Ngưu Oa.

Đằng xa một người phụ nữa hét lớn.

Tần Vũ bật cười, nguyên lai đứa bé này gọi là Ngưu Oa, vẫn còn quá ngây thơ trong sáng.

- Mẹ, con biết được một… …

- Tần Vũ, ngươi vẫn còn nhàn nhã ha.

Thân hình Vũ Hoàng bỗng nhiên xuất hiện, lúc này sắc mặt Vũ

Hoàng có vẻ không quá nhợt nhạt, bởi vì lần này sau khi hắn phán đoán ra cự li Tần Vũ, nghĩ ngơi một chút rồi mới chạy tới.

Đồng thời hai đạo thân ảnh xuất hiện, chính là Tri Bạch và Mộc Duyên hai vị tiên đế.

Trong khi miệng còn nói, trên tay Vũ Hoàng hốt nhiên xuất hiện một thanh kim sắc tế kiếm, một cỗ kiếm khí mênh mông lấy kim sắc tế kiếm làm trung tâm đột nhiên tán phát ra, Tần Vũ chỉ kịp dùng năng lượng bảo hộ cho tiểu Ngưu Oa.

"Bồng !" Trong phạm vi phương viên vài chục dặm tất cả hoá thành bụi phấn, thôn trang nhỏ vừa rồi còn đó giờ đã biến mất tăm.

- Mẹ!

Được Tần Vũ bảo hộ tiểu Ngưu Oa khàn cả giọng hô, sắc mặt trắng không còn một tia máu.

Tần Vũ một tay đánh vào cổ tiểu Ngưu Oa, tiểu Ngưu Oa cả người liền hôn mê đi, còn Tần Vũ lập tức đem tiểu Ngưu Oa thu nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ. Vừa rồi nhận đả kích như vậy, ngủ mê đi vẫn là tốt hơn.

- Vũ Hoàng, là ngươi cố ý.

Tần Vũ hai mắt bắt đầu đỏ lên.

- Phải, là ta cố ý đấy.

Sắc mặt Vũ Hoàng cũng lộ ra sự dữ tợn.

- Ta đã không còn lòng nhẫn nại cùng tiểu tử ngươi lãng phí thời

gian, tại Phong Nguyệt tinh ta đã tính sai, để ngươi chạy mất, tại Lam Tuyết tinh, ta lại để ngươi chạy thoát, lần này, ta nhất định phải giết ngươi.

Vũ Hoàng giơ kim sắc tế kiếm trên tay lên:

- Lần trước tại Lam Tuyết tinh đối phó ngươi, vì ẩn tàng thân phận chỉ dùng Lôi Thần Chuy, lần này để ngươi biết được thực lực chân chính đã khiến ta tung hoành tiên ma yêu giới, thanh thần khí này, là trung phẩm thần kiếm --- "Cảnh Hoàng Kiếm".

"Phốc !" "Phốc !" "Phốc !" "Phốc !"… …

Liên tục hàng ngàn đạo kim sắc kiếm ảnh từ trên trời giáng xuống, địa phương xung quanh Tần Vũ đều là kiếm ảnh công kích, Tần Vũ căn bản không có chỗ để tránh, Tần Vũ nỗ lực tránh né, muốn tận lực giảm thiểu nơi bị công kích đến.

- Sao lại thế này?

Chỉ bị một đạo kim sắc kiếm ảnh đánh trúng thân thể, Tần Vũ liền cảm thấy đầu cóc xây xẩm một trận, mọi thứ nhìn thấy trước mắt đều xuất hiện sáu, bảy ảo ảnh.

- Công kích thật quỷ dị.

Tần Vũ không có bất cứ biện pháp chống cự nào.

… …

- Người đâu?

Mộc Duyên nghi hoặc nhìn khắp mỗi một địa phương.

Vũ Hoàng xanh mặt, tiên thức lần nữa lại toả ra khắp nơi, bao

trùm cả Tiểu Hoàng tinh, bất kỳ chỗ nào cũng không bỏ qua, một hạt cát, một ngọn cỏ, Vũ Hoàng đều cẩn thận phân tích bài trừ.

Phân tích một lần, không phát hiện được Tần Vũ, sắc mặt Vũ Hoàng nhợt nhạt đi.

Phân tích hai lần, vẫn không phát hiện, sắc mặt Vũ Hoàng trắng như tờ giấy.

Phân tích lần thứ ba, trên mặt Vũ Hoàng bừng lên sắc hồng.

Cố gắng đem một ngụm máu tươi nuốt xuống bụng.

- Lại trốn nữa rồi, lại trốn nữa rồi!

Cả người Vũ Hoàng, từ thân thể tán phát ra năng lượng cuồng bạo mất kiểm soát, trong mắt tràn đầy lửa giận thiêu đốt.

- Giống như ở Lam Tuyết tinh, Tần Vũ hắn lại như rùa rút đầu rồi.

- Bệ hạ?

Tri Bạch và Mộc Duyên đều kinh hãi.

Bọn họ đi theo Vũ Hoàng bao lâu, cũng đã thấy qua Vũ Hoàng bạo nộ hai lần, một lần bởi vì quan hệ đến Nghịch Ương tiên đế, một lần bởi vì quan hệ đến Huyền Đế, không tưởng được lần này Vũ Hoàng lại nổi giận.

- Ta sớm dự liệu hắn sẽ trốn, quả nhiên… …

Vũ Hoàng thanh âm băng lãnh.

- Truyền lệnh đến mười sáu tiên đế, bắt đầu sử dụng "Luyện Hoả"

trong "Toả Nguyên Luyện Hoả trận", đốt cho ta, đốt, đem toàn bộ Tiểu Hoàng tinh đốt sạch sẽ, ta tuyệt không tin, hắn còn có thể chạy trốn!

- Bệ hạ, không được a.

Mộc Duyện vội vã nói.

- Tiểu Hoàng tinh là một đại tinh cầu, trên đó có trăm vạn tiên nhân, còn có hơn trăm triệu tu chân giả, nếu như bệ hạ huỷ đi một đại tinh cầu như vậy, ảnh hưởng sẽ rất nghiêm trọng.

- Lâm Ẩn năm xưa huỷ đi một tinh cầu có ai dám nói nhiều? Ta đốt đi một cái thì đã sao, Huyết Hà tinh hệ này không phải của Thanh Đế, cũng không phải của Huyền Đế, tiên giới người nào dám nói ta? Đốt cho ta, đem cả tinh cầu đốt sạch sẽ, ta thực muốn xem xem, dưới tịch tẫn thiên hoả, Thanh Vũ tiên phủ kia có trốn được không, có còn chống được không!

Vũ Hoàng đã nộ khí trùng thiên.

- Vâng, bệ hạ.

Mộc Duyên chỉ có thể tuân mệnh.

- Mười sáu tiên đế nghe mệnh, trước dùng lam thỉ thiên hoả đốt cả tinh cầu, còn như đốt không được, hãy sử dụng tịch tẫn thiên hoả đốt sạch sẽ!

Mộc Duyên sửa đổi một chút mệnh lệnh của Vũ Hoàng, sử dụng tịch tẫn thiên hoả, cho dù mười sáu tiên đế có trận pháp phụ trợ, e là cũng phải mệt mà chết.

Chương 367

Tịch Tẫn Thiên Hoả

Tiểu Hoàng tinh, bên ngoài của nó có một tầng khí quyển rất dày, nhưng hiện tại ngoài tầng khí quyển này, còn có một tầng *"hào quang"* bao trùm cả Tiểu Hoàng tinh, ngoài không gian bao vây Tiểu Hoàng tinh, còn có mười sáu vị tiên đế đang khống chế *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*.

Vũ Hoàng lần này đã triệu một lượng lớn tiên đế dưới trướng, đứng đầu tam thập lục quân *"Tiềm Khải tiên đế"* cũng ở trong đó, thực lực hắn cũng không tệ, nên trở thành một trong mười sáu vị tiên đế bố trận trên *"Tiểu Hoàng tinh"* nơi Tần Vũ có khả năng xuất hiện nhất.

Tiềm Khải tiên đế ở ngoài không gian, tay nắm truyền tấn linh châu, nhưng mặt Tiềm Khải tiên đế tràn đầy sự khó tin.

- Thiêu đốt cả tinh cầu, sao lại có thể, đây là một đại tinh cầu, tiên nhân đạt đến hơn trăm vạn, tu chân giả hơn cả trăm triệu à, Mộc Duyên tiên đế không phải truyền sai lệnh chứ?

Tiềm Khải tiên đế giờ phút này tuyệt không lập tức chấp hành mệnh lệnh, mà là truyền tấn để hỏi lại lần nữa.

Không chỉ Tiềm Khải tiên đế, lúc này mười sáu vị tiên đế đang bố trí *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"* khi nhân được mệnh lệnh cũng đều hướng đến Mộc Duyên tiên đế, Vũ Hoàng hai người để truy hỏi, bọn họ không dám tin.

Tiên thức Vũ Hoàng quét qua nội dung truyền tấn linh châu một lươt.

Còn bên cạnh hắn, Mộc Duyên tiên đế cũng nhận được tin tức, Mộc Duyên tiên đế nhìn Vũ Hoàng, mang theo một tia hy vọng nói:

- Bệ hạ?

Mộc Duyên tiên đế mặc dù cũng tính là kẻ tâm ngoan thủ lạt, nhưng muốn thiêu cháy cả một tinh cầu, đây là thực là có chút quá tàn nhẫn.

- Chư vị nghe lệnh, khởi động luyện hoả của *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*, thiêu cháy cả tinh cầu, bất kể thế nào nhất định phải tìm ra Tần Vũ cho ta.

Vũ Hoàng lần này tự thân hạ mệnh lệnh.

- Hừ, tịch tẫn thiên hoả uy lực cực lớn, trừ thần khí, cái gì không đốt được chứ?

Vũ Hoàng trong lòng sung mãn tự tin, liền đó hướng đến Thanh Huyết kiếm tiên, Hoàng Bào tiên đế ở bên cạnh hạ lệnh.

- Đi, trước tiên hãy rời khỏi phạm vi của Tiểu Hoàng tinh.

- Vâng, bệ hạ.

Mộc Duyên, Tri Bạch đồng thời ứng mệnh.

Mộc Duyên tiên đế trong lòng có chút thất vọng, còn Tri Bạch, lại không chút để ý, không phải chỉ là đốt đi một tinh cầu sao? Tiên ma yêu giới mênh mông, tinh cầu số lượng không đếm được, đốt đi một cái thì đã làm sao?

***

Mười sáu vị tiên đế nhận được mệnh lệnh của Vũ Hoàng, đều

không còn tâm lý cầu may nữa.

Trong mười sáu tiên đế, chủ trì đại trận là Vũ Phàm tiên đế tiên thức toả ra khắp nơi. Đối với mười lăm tiên đế kia hạ lệnh:

- Lấy lam thỉ thiên hoả làm dẫn, kết luyện hoả quyết.

Mệnh lệng vừa ban, mười sáu vị tiên đế gần như đồng thời kết xuất ấn quyết, thể nội mỗi vị tiên đế đều phát ra lam thỉ thiên hoả, dung nhập vào thủ ấn quyết. Còn lúc này… …màn hào quang bao trùm lấy cả Tiểu Hoàng tinh bắt đầu phát sáng.

Đồng thời nguyên linh chi khí trong không gian vũ trụ mênh mông bắt đầu điên cuồng tụ tập về phía màn hào quang của *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*, năng lượng cả đại trận tăng lên, trên màn hào quang bao phủ cả Tiểu Hoàng tinh đó bắt đầu có một tầng lam sắc hoả diễm nhàn nhạt thiêu đốt, liền đó từng đoàn hoả diễm trên màn hào quang phóng xuống.

Toả Nguyên Luyện Hoả trận!

Có hai tác dụng lớn. Một là toả nguyên, một là luyện hoả.

Luyện hoả xuất ra, mọi thứ đều thành hư vô.

Trên Tiểu Hoàng tinh có ba thành trì lớn, mỗi thành trì chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn, bên trong có một lượng lớn tu tiên giả.

Trong một tửu lâu.

- Đại sư bá, hiện tại cả Tiểu Hoàng tinh đều bị phong toả rồi, ngay tinh tế truyện tống trận cũng bị phá huỷ, chúng ta căn bản không có cách gì rời khỏi Tiểu Hoàng tinh, rốt cuộc thế nào mới được đây?

Một thanh niên tuấn tú trên mặt có sự lo lắng.

Trong tửu lân đại đa số người đều nhìn vị đại sư bá này, bát cấp kim tiên, trên Tiểu Hoàng tinh đã được tính là nhân vật cao cấp nhất rồi.

- Làm sao mới tốt? Chỉ có thể chờ.

Vị đại sư bá này cũng không có biện pháp nào.

- Bất quá mọi người xin hãy yên tâm. Đại trận phong toả Tiểu Hoàng tinh này chắc là *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"* trong truyền thuyết. Dùng trận pháp này, người bố trận chắc là muốn truy bắt kẻ nào đó, tin rằng sau khi bọn họ tóm được hắn thì sẽ tự động triệt tiêu đại trận.

Nghe *"đại sư bá"* nói như vậy, đám người trong tửu lâu cũng an tĩnh được một chút.

- Đại sư bá, người xem ---

Hốt nhiên, một thanh niên ngồi bên cửa sổ tửu lâu chỉ ra ngoài kinh ngạc nói.

- Đó… …đó là lam thỉ thiên hoả!

Một đám lửa màu lam từ cao bằng đầu người từ trên trời rơi xuống, lăn trên mặt đường, liền đó nổ tung, lập tức bao trùm lấy một pham vi phương viên trăm thước, mặt đất lập tức bị đốt cháy thành tro.

- Mọi người mau chạy.

Một người hốt nhiên hét lớn.

Bởi vì mái nhà cũng xuất hiện lam sắc hoả diễm, tửu lâu kiến

tạo từ nham thạch, còn có phòng ngự cấm chế căn bản không có chút năng lực đề kháng, lam thỉ thiên hoả dễ dàng đốt sạch sẽ.

Vị đại sư bá kia tựa như phát điên lao ra khỏi tửu lâu.

Liếc mắt nhìn xuống.

Gần như khắp mọi nơi, cả Tiểu Hoàng Tinh mỗi một nơi đều bốc lên đám lửa *"lam thỉ thiên hoả"*, vô cùng vô tận… …mật mật ma ma, không có một địa phương nào là an toàn.

Nhìn thấy cảnh này, vị *"đại sư bá"* ngây ngốc, cho dù là cao thủ đẳng cấp tiên đế cũng không thể một hơi phát ra nhiều lam thỉ thiên hoả như vậy, trên thực tế mười sáu vị tiên đế đã bố trí đại trận cũng phải dựa vào đại trận, sau đó hấp thu năng lượng trong vũ trụ mới phát ra được chiêu này.

- Lam thỉ thiên hoả, nhiều lam thỉ thiên hoả như vậy, lẽ nào bọn họ thực đã sử dụng "luyện hoả" trong Toả Nguyên Luyện Hoả trận?

Đại sư bá toàn thân run lên, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

- Là ai, là ai mà điên cuồng như vậy, mất hết nhân tính như vậy à, luyện hoả, luyện hoả, ngươi muốn luyện cả tinh cầu, luyện trăm vạn tiên nhân, hơn trăm triệu tu chân giả sao?

Một tiếng rống giận dữ đến khàn cả giọng từ miệng *"đại sư bá"* phát ra.

Một đoàn lam thỉ thiên hoả đang hướng tới *"đại sư bá"* mà lao xuống.

Trong tay đại sư bá xuất hiện một thanh tiên kiếm, một kiếm trực tiếp bức lam thỉ thiên hoả thối lui, thân là bát cấp kim tiên, cho dù đối diện lam thỉ thiên hoả, cũng không phải dễ dàng chết như vậy.

- Là ai, rốt cục là ai!

Tiếng rống giận dữ từ các địa phương khác của thành thị vang lên.

Vô số các tiên nhân, vô số các tu chân giả đều phẫn nộ, điên cuồng!

Người bố trí đại trận muốn thiêu chết bọn họ, hơn nữa còn đem toàn bộ người của cả tinh cầu thiêu chết, tâm ngoan thủ lạt như vậy, khiến các tiên nhân đã cảm thấy tuyệt vọng này đều phẫn nộ, điên cuồng!

Tiếng rống giận dữ tại các nơi trên cả Tiểu Hoàng tinh lần lượt vang lên, các tu chân giả đứng trước lam thỉ thiên hoả không có chút lực phản kháng nào. Cho dù là thiên tiên cũng đương trường thân tử.

Chỉ có các kim tiên còn có thể đề kháng một lúc.

Nhưng các kim tiên biết, bọn họ có thể đề kháng một lúc, nhưng khi lam thỉ thiên hoả đem bọn họ bao vây lấy… …bọn họ cũng chết chắc chứ không sai.

Phẫn nộ! Tuyệt vọng! Cuồng loạn!

- Là ai, rốt cục là ai!!!

Các tiên nhân đã tuyệt vọng đó rống lên giận dữ, một cá nhân mạnh nhất trên cả Tiểu Hoàng tinh cũng chỉ là cửu cấp kim tiên (trừ Tần Vũ). Đối diện với Lam thỉ thiên hoả vô tận, căn bản không thể kháng cự.

Tiếng rống của các kim tiên vang khắp trời đất, ngoài không gian Vũ Hoàng, Mộc Duyên, Tri Bạch mấy người cũng nghe rõ.

Khuôn mặt Mộc Duyên tiên đế rất phức tạp, nghe những tiếng rống giận dữ tuyệt vọng, lẫn trong thanh âm có cả sự hận thù, tim hắn cũng có chút rung động. Còn Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch chỉ là co rút đồng tử.

Còn Vũ Hoàng… …

Trên mặt lộ vẻ lãnh khốc, trong mắt ngược lại có một tia hưng phấn.

- Oán niệm thật lớn à, các ngươi oán đi, đáng tiếc các ngươi đến chết cũng không biết được rốt cục là ai giết các ngươi.

Vũ Hoàng không có chút dao động.

- Tần Vũ, ta đã đem cả một tinh cầu chôn cùng ngươi, ngươi có chết cũng đáng.

… …

Một hạt cát dưới đất Tiểu Hoàng tinh, chính là Khương Lan Giới biến hoá mà thành.

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ đã đem tiểu Ngưu Oa từ Thanh Vũ tiên phủ vào trong Khương Lan Giới, tiểu Ngưu Oa vẫn còn trong trạng thái hôn mê. Tần Vũ thậm chí không biết tiểu Ngưu Oa tỉnh lại, bản thân nên giải thích thế nào.

- Là ta liên luỵ đến đệ.

Tần Vũ trong lòng rất áy náy.

Hốt nhiên ---

- Di, lửa?

Tần Vũ cảm thấy Khương Lan Giới bị thiêu đốt, trong lòng không khỏi kỳ quái.

Tiên thức Tần Vũ từ Khương Lan Giới bắt đầu toả ra, thoáng chốc bao trùm hơn nửa Khương Lan Giới, vừa nhìn… …cả người Tần Vũ đều run cả lên. Trong mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Cả Tiểu Hoàng tinh rộng lớn, hiện tại thể tích chỉ còn được một phần mười so với quá khứ, các nơi khác đều bị thiêu thành hư vô, dưới lam thỉ thiên hoả, cái gì nham thạch, ngay tro bụi cũng không còn, cũng là bị thiêu thành hư vô.

- Là ai. Là ai muốn thiêu chết chúng ta a.

- Rốt cục là ai, là ai a.

Tiếng rống giận dữ vẫn ở trên không Tiểu Hoàng tinh không ngừng dội lại, mấy trăm kim tiên công lực thâm hậu vẫn phi hành trong không trung, mỗi một kim tiên biểu tình đều hung ác, mục quang càng như muốn giết người.

Điên cuồng, cuồng loạn.

Giãy giụa trước khi chết!

Tiếng rống giận dữ khiến Tần Vũ trong lòng phát run.

Hắn trước giờ không tưởng được Vũ Hoàng có thể độc địa đến mức độ này, khi ở tại Lam Tuyết tinh, Vũ Hoàng tìm không được hắn cuối cùng chỉ có thể phái người giám thị mà thôi, nhưng lần này… …Vũ Hoàng muốn thiêu sạch cả tinh cầu.

- Vũ Hoàng, Vũ Hoàng… …

Tần Vũ trong lòng hỗn loạn.

Cả trăm kim tiên điên cuồng gào thét, khiến Tần Vũ trong lòng kích động, mênh mông, áy náy đối với người của cả tinh cầu, cừu hận với Vũ Hoàng, hận bản thân vô năng!

Một tinh cầu a, Tiểu Hoàng tinh lớn bằng gia hương của mình a.

Bên trong có bao nhiêu tu chân giả, bao nhiêu tiên nhân? Nhưng… …hiện tại từng người đều phải chết. Hơn nữa bị lam thỉ thiên hoả thiêu đốt đến cả tro bụi cũng không lưu lại.

Dưới sự thiêu đốt của lam thỉ thiên hoả, mấy trăm kim tiên cuối cùng, cũng từng người bắt đầu rơi rụng, nhưng tiếng rống giận dữ vẫn không ngừng vang vọng trong *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*.

Tiểu Hoàng tinh rộng lớn, thể tích càng lúc càng nhỏ, lúc này đã chỉ lớn cỡ một ngọn núi lớn, nhưng dưới lam thỉ thiên hoả, thể tích Tiểu Hoàng tinh vẫn chầm chậm thu nhỏ lại.

Tám kim tiên.

Tám kim tiên, bảy người là cửu cấp kim tiên, còn một người là bát cấp kim tiên. Tám kim tiên còn đang trong giờ phút giãy giụa cuối cùng, bọn họ đã bay đến mức tiếp cận màn hào quang.

- Là ai, rốt cục là ai giết chúng ta?

Tám kim tiên này hướng đến màn hào quang giận dữ hét lên.

Đám kim tiên này trong lòng chỉ có chấp niệm cuối cùng --- biết hung thủ là ai. Bọn họ biết bản thân báo cừu là vô vọng, nhưng mà bọn họ cho dù chết cũng phải biết rốt cục là ai đã giết bọn họ.

Ngoài không gian đám người Vũ Hoàng nhìn tám kim tiên cuối cùng.

- Một đám kiến hôi.

Vũ Hoàng thanh âm băng lãnh, liền đó hạ lệnh.

- Tiểu Hoàng tinh không ngờ còn lớn như vậy, cái đó phần lớn là cực phẩm quáng thạch, đã khó mà sử dụng lam thỉ thiên hoả nữa rồi, sử dụng tịch tẫn thiên hoả.

Mười sáu vị tiên đế tuân mệnh.

Cao thủ cấp thiên tiên, nguyên anh chân hoả phổ thông là thiên hoả, còn cao thủ kim tiên, thể nội chân hoả chính là *"lam thỉ thiên hoả"*, còn đến cao thủ cấp tiên đế, thể nội chân hoả chính là *"tịch tẫn thiên hoả"*.

Cho dù là tiên đế, trong thể nội cũng chỉ có một chút tịch tẫn thiên hoả.

Mười sáu vị tiên đế, cũng phải dựa vào *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*, mượn năng lượng vũ trụ, mới có thể hình một đoàn tịch tẫn thiên hoả lớn.

Chỉ thấy sắc mặt mười sáu vị tiên đế đều có chút đỏ lên, từng đạo thủ ấn quyết kết ra, từng tia kim sắc hoả diễm mơ hồ không rõ từ tâm bàn tay bọn ra xạ ra, đồng thời *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"* cũng chấn động cả lên, năng lượng trong vũ trụ bắt đầu điên cuồng tụ tập về *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"*.

Bên trong ngọn lửa màu vàng, bên ngoài màu lam.

Đó chính là tịch tẫn thiên hoả.

Từng đạo tịch tẫn thiên hoả từ màn hào quang xạ ra, cả màn

hào quang một lần đại khái xạ ra cả trăm đạo *"tịch tẫn thiên hoả"*, hơn nữa trong khi hấp thu năng lượng vũ trụ còn ẩn hàm đợt tịch tẫn thiên hoả kế tiếp.

- Là, là tịch tẫn thiên hoả.

Tám kim tiên còn lại đã phát ngốc ra.

- Giết chết bọn chúng.

Vũ Hoàng hạ lệnh.

Mười sáu tiên đế khống chế đại trận lập tức khống chế tịch tẫn thiên hoả bao phủ tám kim tiên kia, tám kim tiên cho dù có đào mệnh đi nữa cũng không kịp tốc độ của tịch tẫn thiên hoả, tiên kiếm của bọn họ dưới sự thiêu đốt của tịch tẫn thiên hoả, lập tức dung hoá.

Thân thể kim tiên, đối diện tịch tẫn thiên hoả, không một chút lực đề kháng trực tiếp hoá thành hư vô, ngay nguyên anh của bọn họ cũng bị luyện hoá thành dịch thể, năng lượng nguyên anh cuối cùng bị tiêu hao đến hết, cũng hoá thành hư vô.

- Rút cục là ai giết chúng ta.

Tiếng rống vang lên, kim tiên cuối cùng cũng bị giết rồi. Đến chết… …bọn họ cũng không biết hung thủ là ai.

Còn lúc này hàng trăm đạo tịch tẫn thiên hoả, từ bốn phương tám hướng bao phủ lấy toà tiểu sơn, toà tiểu sơn này là thứ còn lại sau khi cả Tiểu Hoàng Tinh bị lam thỉ thiên hoả luyện hoá.

- Xuy xuy… …

Toà tiểu sơn với một tốc độ khủng khiếp cực nhanh bị thu nhỏ lại, qua một lúc, *"Toả Nguyên Luyện Hảo trận"* lại phát ra một đợt *"tịch tẫn thiên hoả"* mới.

Thể tích tiểu sơn đột ngột giảm nhỏ.

Cuối cùng biến thành nhỏ như một căn phòng bình thường, chầm chậm… …thể tích căn phòng tiếp tục thu nhỏ, đồng thời cũng bắt đầu hoá thành dịch thể, từ bốn phương tám hướng tụ lại… …chờ đến khi hoàn toàn dung hoá, dịch thể gộp lại cũng lớn bằng nửa căn phòng.

- Bệ hạ, dịch thể kia là tài liệu có thể luyện chế "cực phẩm tiên kiếm", tối đa dung hoá thành dịch thể, không thể luyện hoá hoàn toàn.

Mộc Duyên phát thanh.

Luyện chế cực phẩm tiên kiếm, lửa cần phải là tịch tẫn thiên hoả.

- Thần khí của Tần Vũ đâu? Thanh Vũ tiên phủ tuyệt đối chống không được tịch tẫn thiên hoả, Tần Vũ chắc là chết rồi, nhưng thần khí của hắn sẽ không bị dung hoá, thần khí của hắn ở đâu?

Tiên thức Vũ Hoàng cẩn thận phân tích dịch thể dưới sự thiêu đốt của đoàn tịch tẫn thiên hoả, *"thần khí không xuất hiện, nói lên Tần Vũ còn chưa chết"*.

- Lẽ nào Thanh Vũ tiên phủ không bị thiêu huỷ?

Khuôn mặt Vũ Hoàng xuất hiện một tia cười lạnh.

- Cho dù không bị thiêu huỷ, cũng khẳng định là ở trong đoàn dịch thể kia.

Chương 368

Khương Lan Giới Đích Phòng Ngự

Tiên thức Vũ Hoàng cẩn thận kiểm tra mỗi một giọt dịch thể, Vũ Hoàng thực ra không biết *"Khương Lan Giới"* đã bị Tần Vũ biến hoá thành một giọt dịch thể, Vũ Hoàng cẩn thận phân tích, sắc mặt dần dần tái đi.

… …

- Đặc tính của giọt nước thật là khó bắt chước, hình thể trong quá trình di động còn không ngừng biến hoá.

Tần Vũ nỗ lực khống chế hình dạng biến hoá của Khương Lan Giới, khi giọt nước đụng vào giọt nước khác sẽ phát sinh biến hình, Tần Vũ cũng phải biến hoá hình dạng ảo của Khương Lan Giới.

Tóm lại, biến hoá dịch thể, so với biến hoá vật thể rắn phiền phức hơn nhiều.

Tần Vũ có thể rõ ràng cảm giác được tiên thức Vũ Hoàng đang cẩn thận quan sát, vì không để bị phát hiện, Tần Vũ chỉ có thể làm như vậy.

… …

- Triệt tiêu tịch tẫn thiên hoả!

Vũ Hoàng bất ngờ truyện tấn hạ lệnh.

Mười sáu tiên đế lập tức tuân lệnh, từng đạo tịch tẫn thiên hoả li khai đoàn dịch thể kia, mất đi sự thiêu đốt của tịch tẫn thiên

hoả, dịch thể kia chỉ nháy mắt liền hoá rắn lại, hoá thành một nhóm cố thể.

- Ha ha… …Tần Vũ, giỏi cho một Tần Vũ à, ta xem ngươi làm sao chạy?

Khuôn mặt Vũ Hoàng lộ ra nụ cười hưng phấn.

Cả người trực tiếp lao vào trong màn hào quang của Toả Nguyên Luyện Hoả trận, mười sáu tiên đế lập tức để Vũ Hoàng lao vào không chút ngăn cản, Vũ Hoàng chỉ một lúc đã bay đến bên đoàn dịch thể kia.

- Tần Vũ, ngươi đừng trốn nữa, ta biết ngươi nghe được.

Khuôn mặt Vũ Hoàng tràn đầy tự tin.

- Ngươi để Thanh Vũ tiên phủ biến thành giọt dịch thể, hơn nữa luôn án chiếu theo đặc tính dịch thể mà biến hoá, đích xác là lợi hại phi thường. Ta cũng mãi không phát hiện… …đáng tiếc à, ta đột nhiên triệt khứ tịch tẫn thiên hoả, các giọt dịch thể khác tự nhiên hoá rắn lại, trong đoàn dịch thể này, chỉ có duy nhất một giọt tốc độ hoá rắn chậm một giây. Mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng dưới tiên thức của ta thì tất hiện rõ.

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ trong lòng bất lực.

Phản ứng của người có nhanh hơn, nhưng cũng không bằng phản ứng bản chất của dịch thể, triệt khứ tịch tẫn thiên hoả, dịch thể kia theo bản chất là hoá rắn, khi Tần Vũ hắn kịp phản ứng, đã chậm mất một chút.

Mặc dù chỉ một chút. Nhưng với tiên thức của Vũ Hoàng, vẫn phân biệt ra rõ ràng.

- Vũ Hoàng, ngươi đích thực là lợi hại. Phải, ta bị ngươi phát hiện rồi. Nhưng vậy thì sao nào? Ngươi nghĩ ngươi có thể bắt được ta sao?

Tần Vũ không chút để ý, Khương Lan Giới là thần khí, Tần Vũ vô cùng tin tưởng vào lực phòng ngự.

Muốn phá huỷ một kiện thần khí. Đó thực là một việc phi thường khó.

Thần khí. Tên như ý nghĩa, chính là vũ khí do người thần giới luyện chế ra, người tiên ma yêu giới muốn phá huỷ?

- Ha ha… …Tần Vũ, ngươi lẽ nào nghĩ Thanh Vũ tiên phủ có thể bảo vệ cho ngươi?

Trong ngữ khí Vũ Hoàng tràn đầy sự khinh thường.

Tần Vũ hơi sững người, Thanh Vũ tiên phủ?

Liền đó Tần Vũ minh bạch, Vũ Hoàng đến hiện tại vẫn nghĩ Tần Vũ là trốn trong Thanh Vũ tiên phủ, Vũ Hoàng căn bản không biết sự tồn tại của Khương Lan Giới.

- Nghịch Ương tiên đế, quá khứ ta còn không nghĩ hắn lợi hại, nhưng không tưởng được, hắn trước khi chết tạo ra phòng ngự của Thanh Vũ tiên phủ đạt đến mức độ tịch tẫn thiên hoả cũng đốt không được. Bội phục, đích xác là bội phục.

Vũ Hoàng thản nhiên nói:

- Nhưng, Tần Vũ ngươi cũng đừng cao hứng, cho dù món thần khí chiến y "Hắc Ngưng Tuyết" của ngươi ta cũng có thể phá huỷ. Càng không nói đến cái gì Thanh Vũ tiên phủ.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc.

Phá vỡ thần khí?

- Lúc xưa Ngân Hoa mỗ mỗ có nói qua, trong tiên ma yêu giới có thể phá được món thần khí chiến y của ta không dưới mười người, xem ra Vũ Hoàng này chính là một trong số đó.

Tần Vũ trong lòng có chút lo lắng.

Thần khí chiến y là thần khí, Khương Lan Giới cũng là thần khí. Vũ Hoàng có thể phá sao?

Tần Vũ không hiểu, muốn phá thần khí, người của tiên ma yêu giới chỉ có cách dựa vào một món thần khí khác, đồng thời còn yêu cầu với người sử dụng món thần khí này, phải có đủ thực lực mới thi triển ra được lực công kích của món thần khí.

Vũ Hoàng lúc xưa tại Lam Tuyết Tinh, vì để ẩn tàng thân phận, chỉ đành dùng Lôi Thần Chuy, Lôi Thần Chuy uy lực không lớn, tự nhiên phá không được thần khí chiến y của Tần Vũ.

Còn vũ khí chân chính của Vũ Hoàng --- Cảnh Hoàng Kiếm, là cùng một đẳng cấp với thần kiếm *"Phá Thiên"*.

Cảnh Hoàng Kiếm, trung phẩm thần khí, với thực lực Vũ Hoàng vượt xa Tần Vũ, thi triển Cảnh Hoàng Kiếm, tuyệt đối có thể phá được thần khí dưới sự khống chế của Tần Vũ, dù gì ở trên thân Tần Vũ, phòng ngự của thần khí chiến y không thi triển ra được.

- Vũ Hoàng phá được Khương Lan Giới sao, lúc xưa Lan thúc cũng không nói với ta, Khương Lan Giới này rốt cuộc là thần khí đẳng cấp nào?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

Tuy nhiên Tần Vũ đã quên.

Đạt đến thực lực như Tần Vũ bây giờ, mới chỉ mở được tầng thứ nhất Khương Lan Giới, Khương Lan Giới là thần khí bình thường được sao?

- Phá!

Chỉ nghe thấy một tiếng hét, Vũ Hoàng tay nắm Cảnh Hoàng Kiếm, xuyên phá không khí, khối vật rắn có thể luyện chế thành cực phẩm tiên kiếm trực tiếp vỡ vụn, mũi kiếm của Cảnh Hoàng Kiếm vừa vặn đâm lên khối vật rắn do Khương Lan Giới biến hoá.

Khối khỏa lạp (hạt bụi), màu xanh biếc.

Cảnh Hoàng Kiếm đâm lên trên, Khương Lan Giới không ngờ không chút chấn động.

Khuôn mặt Vũ Hoàng vốn tràn đầy tự tin, giờ hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Sao lại có thể?

Vũ Hoàng trong lòng cực kỳ kinh hãi, một kích vừa rồi của mình tối thiểu đã thi triển tám phần công lực, cho dù thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"* e là cũng phải vỡ vụn, nhưng *"Thanh Vũ tiên phủ"* này vì sao không có phản ứng ?

Trong Khương Lan Giới, Tần Vũ thở phào một hơi dài.

- Không thể nào, Tần Vũ, Nghịch Ương tiên đế rốt cục là động thủ cước gì trên Thanh Vũ tiên phủ này? Sao lại có thể chặn được Cảnh Hoàng Kiếm của ta?

Vũ Hoàng nghĩ không thông, ngược lại trách hỏi Tần Vũ.

Trong Khương Lan Giới, Tần Vũ trong lòng bình tĩnh xuống.

Trong lòng khẽ động, Tần Vũ tuỳ tiện biên tạo ra hoang ngôn, Hắn hiện tại còn chưa nghĩ đến chuyện để người khác biết đến sự tồn tại của Khương Lan Giới:

- Vũ Hoàng, Nghịch Ương tiên đế năm xưa vì các ngươi mà phải đối diện tử vong, nhưng trước khi chết, Nghịch Ương tiên đế tiền bối ngược lại có lĩnh ngộ, sáng tạo ra một phòng ngự cấm chế cực kỳ lợi hại, ngươi muốn phá vỡ? Nằm mộng đi.

- Trước khi chết lĩnh ngộ ra phòng ngự cấm chế?

Vũ Hoàng lộ vẻ kinh dị,

- Nghịch Ương này cũng thực là lợi hại, không ngờ lại lĩnh ngộ ra phòng ngự cấm chế phi thường như vậy.

Vũ Hoàng bất kể hỏi người nào, hoang ngôn này cũng không thể bị phá vỡ.

Dù gì năm xưa Bạch Phát Huyết Ma *"Huyết Y Lãnh"* mặc dù công kích Thanh Vũ tiên phủ của Tần Vũ, nhưng hắn cũng không công phá được, tự nhiên không rõ lực phòng ngự chân chính của Thanh Vũ tiên phủ.

- Nghịch Ương, một kẻ sắp chết, có lĩnh ngộ ra phòng ngự cấm chế, có lợi hại thì lợi hại được bao nhiêu?

Đã đến bước này, Vũ Hoàng làm sao có thể bỏ cuộc.

Giơ cao Cảnh Hoàng Kiếm. Từng đạo kim quang từ Cảnh Hoàng Kiếm tán phát ra… …

Đồng thời tay trái Vũ Hoàng kết ra từng thủ ấn, kim sắc phù

triện kỳ diệu từ trên tay Vũ Hoàng bắn lên Cảnh Hoàng Kiếm, kim quang của Cảnh Hoàng Kiếm càng thêm chói mắt, còn Vũ Hoàng vẫn không ngừng công kích, không ngừng súc tích lực công kích.

- Có bản lĩnh thì đến đây.

Tần Vũ trong lòng tràn đầy tự tin.

- Một kiếm vừa rồi, đối với Khương Lan Giới một chút ảnh hưởng cũng không có, cho dù uy lực có tăng thêm mười lần. Cũng đừng mong phá huỷ Khương Lan Giới. Lan thúc, phòng ngự của Khương Lan Giới này cũng thực là mạnh a… …thực không biết Khương Lan Giới rốt cục là thần khí đẳng cấp nào.

Chịu qua một lần công kích, Tần Vũ đối với phòng ngự của Khương Lan Giới đã có tự tin.

Vũ Hoàng muốn phá? Còn xa lắm.

Sắc mặt Vũ Hoàng bắt đầu đỏ lên, kim quang của Cảnh Hoàng Kiếm trong tay đã chói mắt vô cùng, đồng thời cảnh Hoàng Kiếm không ngừng rung động. Tựa như muốn từ trong tay Vũ Hoàng thoát li bay ra.

Vũ Hoàng biết, đây đã là lực công kích mạnh nhất của Cảnh Hoàng Kiếm mà bản thân có thể đạt đến, toàn bộ năng lượng hoàn toàn bó buộc tại một chỗ, đồng thời dựa vào phù triện hình thành nên chỉnh thể, khiến cho công kích càng thêm lăng lệ.

Nếu như năng lượng trong Cảnh Hoàng Kiếm tán phát ra, đủ để huỷ diệt một tinh cầu, nhưng năng lượng này hiện tại là tụ tập tại một chỗ.

- Phá cho ta!!!

Cùng với một tiếng rống giận dữ!

Cả Cảnh Hoàng Kiếm hoá thành một đạo kim quang cực nhỏ, mãnh liệt bắn lên viên bụi lục sắc kia.

- Phanh!

Khương Lan Giới vẫn không chút tổn hại.

Tần Vũ ở trong Khương Lan Giới, khuôn mặt có một tia lãnh ý:

- Lẽ nào đây chính là lực công kích mạnh nhất của ngươi, đáng tiếc Khương Lan Giới ngay một chút ảnh hưởng cũng không có, muốn phá Khương Lan Giới? Còn kém xa lắm.

Vũ Hoàng biến sắc. Cổ họng ngọt lịm, một tia máu từ khoé miệng chảy ra.

Vũ Hoàng thụ thương rồi.

- Phòng ngự thật mạnh à, cho dù là món thần khí chiến y kia cũng không có phòng ngự mạnh như vậy.

Vũ Hoàng sắc mặt tái mét, mặc dù vây khốn được Tần vũ, nhưng hắn hiện tại căn bản không làm gì được Tần Vũ.

***

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ hiện tại căn bản không để ý đến Vũ Hoàng ở bên ngoài. Hắn biết… …Vũ Hoàng không làm gì được Khương Lan Giới.

Tần Vũ phất tay áo, Thanh Vũ tiên phủ liền xuất hiện trên lục địa Khương Lan Giới. Đồng thời Tần Vũ từ trong Vạn Thú Phổ lộng

xuất ra bốn người --- Khổng Lam, Đồ Cương, Đạm Mộng cùng với Uyển Nhi.

- Bái kiến chủ nhân.

Bốn người đồng thời khom người nói.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Khổng Lam, ta có một chuyện muốn giao cho bốn người các ngươi.

- Chủ nhân xin nói.

Khổng Lam là thủ lĩnh tầng thứ hai Vạn Thú Phổ, tự nhiên trong bốn người hắn đứng đầu.

Tần Vũ chỉ hướng tiểu Ngưu Oa đang ngủ mê nói:

- Vũ Hoàng kia vì muốn bắt ta, đã đem cả Tiểu Hoàng tinh thiêu cháy sạch, tiểu Ngưu Oa này là người duy nhất may mắn sống sót, ta ở đây có một phần tu chân phương pháp, bốn người các ngươi tạm thời giúp ta dạy nó.

Tần Vũ hiện tại, căn bản không có thời gian dạy dỗ tiểu Ngưu Oa.

Dạy dỗ khi còn nhỏ rất quan trọng, Tần Vũ không muốn tiểu Ngưu Oa khi lớn lên vẫn còn tâm tính trẻ con.

- Bình thường Uyển Nhi phụ trách sinh hoạt hàng ngày của tiểu Ngưu Oa, Đồ Cương, Đạm Mộng phụ trách dạy dỗ tu luyện công kích các thứ, một số thứ giáo dục về giao lưu giữa người với người, các người cũng cần dạy nó, Khổng Lam… …kế hoạch cụ thể do người

định ra và giám sát.

Tần Vũ trực tiếp nói.

- Vâng, chủ nhân.

Cả bốn người đều nghe lệnh.

- Các ngươi bình thường sinh hoạt tại Thanh Vũ tiên phủ, có chuyện gì tâm niệm truyền tấn đến ta là được.

Tần Vũ tâm ý khẽ động, cả không gian trong Khương Lan Giới biến hoá, giờ phút này nơi Tần Vũ đứng, đã hoàn toàn cách li với xung quanh.

Không có sự cho phép của Tần Vũ, Khổng Lam mấy người cũng không thể gặp được Tần Vũ.

Nơi này, chính là địa phương Tần Vũ sắp tu luyện.

- Vạn Thú Phổ, muốn mở được tầng thứ ba cần phải có thực lực của nhất cấp tiên đế.

Tần Vũ nắm trong tay quyển trục, trong lòng rất là bất đắc dĩ, hắn đã thử khai mở tầng thứ ba.

Nhưng vẫn còn chút cách biệt, Hắc Động trung kỳ, thực lực chỉ là tiếp cận cửu cấp kim tiên, cự li nhất cấp tiên đế còn có cách biệt không nhỏ.

Trên lục địa, Tần Vũ xếp bằng ngồi xuống.

- Lần này ta tối thiểu phải một hơi tu luyện đến Hắc Động hậu kỳ, mở được Vạn Thú Phổ tầng thứ ba hãy nói, không biết trong Vạn Thú Phổ tầng thứ ba có những yêu đế gì, lực công kích như thế nào?

Hốt nhiên Tần Vũ mục quang lạnh lẽo:

- Không tưởng được Vũ Hoàng này còn chưa bỏ cuộc.

Bởi vỉ Tần Vũ cảm giác được bên ngoài không ngờ từng tiên đế đang điên cuồng công kích Khương Lan Giới của mình.

… …

Một viên bụi màu xanh biếc.

Xung quanh tụ tập cả chục tiên đế, những tiên đế này đều là tinh anh dưới trướng Vũ Hoàng, có một số là từ hai tinh cầu kia tới, dù gì Tần Vũ đã đến Tiểu Hoàng tinh, bố trí trên hai tinh cầu kia đã là vô dụng.

Sắc mặt Vũ Hoàng có chút khó coi.

- Chỉ cần có người phá được viên lục sắc này, ta sẽ ban cho người đó một thanh thần khí.

Mệnh lệnh của Vũ Hoàng vang lên bên tai, thần khí mặc dù trân quý, nhưng các tiên đế thân mang tuyệt kỹ này đành nhìn nhau bất lực.

Vừa rồi chục vị tiên đế đều từng người thử nghiệm, điên cuồng công kích viên bụi lục sắc này!

Thậm chí cả chục vị tiên đế này, bao gồm cả Vũ Hoàng, cùng đồng thời công kích viên bụi lục sắc, nhưng vẫn không làm gì được.

- Bệ hạ, Thanh Vũ tiên phủ làm sao có thể có phòng ngự như vậy?

Mộc Duyên tiên đế khuôn mặt đầy vẻ khó tin.

Vũ Hoàng sắc mặt vẫn luôn tái mét, lạnh lùng nói:

- Đây chỉ là Tần Vũ nói, rốt cuộc có phải Thanh Vũ tiên phủ hay không còn chưa xác định, nhưng nếu như viên bụi thanh sắc này không phải Thanh Vũ tiên phủ, vậy nó là cái gì?

Phóng mắt khắp tiên ma yêu giới, đến giờ còn chưa có ai nghe nói qua có thần khí chứa đựng một không gian.

Khương Lan Giới, thì không như các thần khí trữ tồn, thần khí trữ tồn mặc dù trân quý, nhưng cũng chỉ có thể trữ tồn vật thể, bất kể thế nào cũng không thể để người tiến vào, trừ phi là người chết!

Trong đầu không có khái niệm không gian thần khí, vậy làm sao tưởng tượng đến sẽ là một món không gian thần khí?

- Không phải Thanh Vũ tiên phủ, vậy là cái gì?

Các vị tiên đế trong lòng đều đều bất lực.

- Vũ Hoàng, Nghịch Ương tiên đế cho dù chết rồi cũng mạnh hơn ngươi, Thanh Vũ tiên phủ người chế tạo, ngươi đừng mong phá được.

Thanh âm Tần Vũ từ trong viên bụi màu xanh biếc truyền ra, khiến đám tiên đế đều nhìn hướng viên bụi lục sắc.

Vũ Hoàng nỗ lực áp chế nộ khí của mình

- Tần Vũ, ngươi không nên ngoan cường kháng cự, ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chỉ cần ngươi hiện tại từ trong Thanh Vũ tiên phủ bước ra, giao ra Vạn Thú Phổ và Mê Thần Đồ Quyển, ta sẽ tha ngươi một mạng, thần khí chiến y và thần kiếm Phá Thiên vẫn là của ngươi. Ta Vũ Hoàng, nói được làm được!

Tần Vũ nghe câu nói này, thật không biết nên nói thế nào cho tốt.

- Vũ Hoàng, ngươi còn đòi tha ta một mạng? Ha ha… …Ta ở trong Thanh Vũ tiên phủ, ngươi có bản lĩnh thì đến bắt ta. Phá không được Thanh Vũ tiên phủ, còn nói ra vẻ đường hoàng, cứ như là tấm lòng mình rộng rãi lắm vậy, ngươi đừng quên, Tiểu Hoàng tinh trăm triệu tu luyện giả là làm sao mà chết!

Tần Vũ nói đến đoạn sau cũng ẩn hàm nộ khí.

Vũ Hoàng giận quá hoá cười:

- Tiểu Hoàng tinh, trăm triệu tu luyện giả? Phải, là trăm triệu tu luyện giả, ta giết bọn chúng, ngươi có thể làm gì? Lẽ nào muốn báo cừu, bằng vào kẻ có lá gan nhỏ xíu chỉ giỏi trốn tránh chạy trối chết như ngươi, còn muốn bào cừu, ha ha… …

Vũ Hoàng cho dù giận, cũng phải kích Tần Vũ ra.

- Vũ Hoàng, nhớ kỹ, không phải là ta không báo thù, chẳng qua thời điểm chưa đến.

Thanh âm Tần Vũ phát lạnh. Sau khi Tần Vũ nói xong câu nói đó, mặc kệ Vũ Hoàng bên ngoài nói lại, Tần Vũ cũng không có phản ứng trả lại,

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ đã ngồi xếp bằng, lẳng lặng bắt đầu tu luyện.

Chương 369

Vô Song Cảnh Kiếm

Cho dù thế giới bên ngoài có thiên băng địa liệt, Tần Vũ cũng không quản đến, hiện tại Tần Vũ đang một lòng tu luyện.

Trong địa hồn tầng không gian thứ ba của linh hồn Tần Vũ.

Ý thức Tần Vũ hoá thành nhân hình, không ngừng kết ra từng đạo thủ ấn quyết, *"Tam hồn cửu luyện"* tổng cộng một trăm lẻ tám thức thủ ấn quyết, ứng với nhân hồn, địa hồn, thiên hồn mỗi cái ba mươi sáu thức thủ ấn quyết.

Hiện tại Tần Vũ đang tu luyện ba mươi sáu thủ ấn quyết thuộc về địa hồn, với linh hồn chi lực của Tần Vũ cũng chỉ có thể một hơi kết ra hai mươi bốn đạo thủ ấn quyết. Khi Tần Vũ có thể một hơi kết ra ba mươi sáu ấn quyết chính là khi địa hồn Tần Vũ hoàn toàn tu luyện đến trình độ thành công.

Thời gian trôi đi.

Số lượng thủ ấn quyết Tần Vũ một hơi kết ra được, từ hai mươi bốn đạo biến thành hai mươi lăm đạo, sau đó đạt đến hai mươi sáu đạo… …

Trong Thanh Vũ tiên phủ.

Một thiếu niên cường tráng cả người hoá thành ảo ảnh, điên cuồng công kích Khổng Lam, Khổng Lam chỉ dùng một tay, tuỳ ý ngăn chặn dễ dàng mọi công kích của thiếu niên cường tráng.

- Đại sư phụ, chúng ta nghỉ một lúc.

Thiếu niên cường tráng ngã quỵ ra đất.

- Đại ca, để nó nghỉ một lúc, nó hiện tại mới là Không Minh kì mà thôi.

Một bạch y nữ tử mỹ lệ bước ra, chính là Đạm Mộng, lúc này Đạm Mộng trong tay đang cầm một cái khay, phía trên có một ít trái cây.

Thanh Vũ tiên phủ nguyên bổn mọc không ít cây ăn trái, hiện tại được Đạm Mộng chuyển dời đến khu đất rộng lớn xung quanh.

- Nhị sư phụ.

Thiếu niên cường tráng nhìn thấy Đạm Mộng ánh mắt liền sáng lên, rất nhanh phóng qua, lấy trái cây hung hăng ngoạm một miếng to.

- Nhị sư phụ. Tần Vũ đại nhân khi nào mới ra vậy?

Thiếu niên cường tráng hốt nhiên hỏi.

- Ngưu Oa, không cần vội, đại nhân người còn đang tu luyện.

Đạm Mộng cười nói, thiếu niên cường tráng này chính là Ngưu Oa lớn lên. Bởi vì nguyên linh chi khí trong Khương Lan Giới gấp mười lần bên ngoài.

Thêm vào đó Ngưu Oa bản thân là trẻ con của tiên ma yêu giới, tư chất thì hơn hẳn trẻ con phàm nhân giới nhiều, chục năm có thể tu luyện đến Không Minh kì.

Có Đạm Mộng, Uyển Nhi, Đồ Cương, Không Lam bốn người bồi dưỡng giáo dục, Ngưu Oa mặc dù trải qua trường thảm kịch lúc còn nhỏ, nhưng con người vẫn lạc quan phi thường, nó chỉ nhớ đại cừu nhân số một Vũ Hoàng.

- Oanh!

Một đạo thanh sắc thiên lôi từ trên không giáng xuống, một hán tử cường tráng tay nắm một thanh chiến đao hung hãn chém xuống, đem thanh sắc thiên lôi chém đi quá nửa. Phần thiên lôi còn lại kích trúng thân hắn, sắc mặt hán tử cường tráng này chỉ hơi đỏ một chút mà thôi.

- Cửu Cửu trọng kiếp bất quá như vậy mà thôi.

Hán tử cường tráng cười hắc hắc.

Một đạo thiên lôi vừa rồi đã là đạo thiên lôi cuối cùng của cửu cửu trọng kiếp.

- Ngưu Oa, đừng đắc ý, cửu cửu trọng kiếp của con uy lực không lớn. Ví như cửu cửu trọng kiếp của thần thú, uy lực lớn hơn con nhiều, cửu cửu trọng kiếp của con chỉ là cửu cửu trọng kiếp của tu chân giả phổ thông mà thôi.

Khổng Lam đi đến.

Năm nay, Tần Vũ đã bế quan được ba mươi năm rồi.

Năm mươi năm, tám mươi năm, một trăm năm… …

***

Toả Nguyên Luyện Hoả trận vẫn được duy trì, mười sáu vị tiên đế bố trí đại trận cùng ngồi xếp bằng ngoài không gian, may mắn là chỉ duy trì đại trận thì không cần bao nhiêu năng lượng. Nhưng mà mười sáu vị tiên đế này cũng vẫn mệt mỏi.

Bởi vì đã mười năm trôi qua rồi.

Trong nội bộ Toả Nguyên Luyện Hoả trận.

Một đám tiên đế thủ hạ của Vũ Hoàng đang ở gần viên bụi lục sắc, bọn họ bao nhiêu năm nay vẫn không làm gì được viên bụi lục sắc này. Còn bản thân Vũ Hoàng ngược lại không có mặt, không biết là đi đâu.

Hốt nhiên từ trong vũ trụ không gian xuất hiện hai người.

Một người thân mặc tử bào chính là Vũ Hoàng. Còn người kia một thân bạch y là một nữ tử diễm lệ, nơi mi tâm nữ tử này có một điểm kim quang, cả người tán phát một loại cảm giác áp bức.

- Hi nhi, chính là nó.

Vũ Hoàng nắm lấy tay bạch y nữ tử. Bay qua chỗ Toả Nguyên Luyện Hoả trận.

- Phong Vũ, chàng cũng thực là ác tâm, đem cả Tiểu Hoàng tinh đốt sạch, chàng phải biết… …chuyện này truyền ra ngoài, bao nhiêu năm nay các người ở đây, cả tiên ma yêu giới có lẽ đều biết là chàng hạ độc thủ.

Bạch y nữ tử bất đắc dĩ nói.

Vũ Hoàng thản nhiên nói:

- Hi nhi, từ khi nào nàng cũng quan tâm đến những cái nhìn đó? Chúng ta sống trên đời, còn không phải vì cầu quyền lợi, vì cầu phi thăng thần giới sao?

Bạch y nữ tử kia thản nhiên cười:

- Thủ đoạn độc ác cũng không tính là gì, nhưng dạng như chàng

ảnh hưởng quá lớn. Lâm Ẩn năm xưa bởi vì con trai chết, phát cuồng mà huỷ đi một tinh cầu không ai nói nhiều, chàng thì lại vì bắt người mà huỷ đi tinh cầu.

Hai người trong khi nói, đã xuyên qua Toả Nguyên Luyện Hoả trận.

Mười sáu vị tiên đế bố trận thấy Vũ Hoàng hai người đến, nào dám cảm đường, đã sớm để cho qua.

Còn đám tiên đế trong Toả Nguyên Luyện Hoả trận kia, thấy Vũ Hoàng và bạch y nữ tử nắm tay nhau cùng đến, trên mặt không khỏi có nét kinh dị.

- Huyền Đế không ngờ lại cùng đến với bệ hạ?

Tri Bạch hướng đến Mộc Duyên tiên đế ở bên cạnh truyền âm nói.

Mộc Duyên tiên đế cũng gật đầu, truyền âm nói:

- Bệ hạ người đích xác là lợi hại, năm xưa cùng Huyền Đế ầm ĩ lớn như vậy, hiện tại không ngờ lại rủ rê được Huyền Đế đến. Bất quá phu thê mà, có ầm ĩ thì cũng không ầm ĩ đến mức đối lập được.

- Bệ hạ vì Mê Thần Đồ Quyển, mà hướng đến Huyền Đế phục tòng, cũng là hiếm à.

Tri Bạch cảm thán.

Bạch y nữ tử kia, chính là tiên giới tam đại cự đầu Huyền Đế, Huyền Đế và Vũ Hoàng nguyên bổn là phu thê, chỉ là hai người đều là những người có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, hơn nữa đều cực kì mạnh, hai người khi phát sinh mâu thuẫn đều không chịu thua, tự nhiên là làm ầm ĩ lên.

Lần này vì muốn có được Mê Thần Đồ Quyển, Vũ Hoàng cũng hiếm khi mà chịu thua. Còn Huyền Đế… …lấy được mặt mũi, đồng thời nàng đối với Mê Thần Đồ Quyển cũng rất có hứng thú, tự nhiên cũng đến rồi.

Luận thực lực, Vũ Hoàng và Huyền Đế tương đương.

Hơn nữa hai người còn là bạn đời, hai người liên thủ lại thực lực tăng lên gấp bội.

- Phong Vũ, viên lục sắc này chính là "Thanh Vũ tiên phủ" mà chàng nói đó à?

Huyền Đế phóng mắt liếc nhìn viên bụi lục sắc, chỉ ngón tay nói.

Vũ Hoàng gật đầu nói:

- Phải, ta nghĩ trăm phương ngàn kế mà cũng phá không được. Chỉ có thể tìm nàng.

- Chàng chỉ đến lúc này mới tìm người ta, bình thường căn bản không nhìn người ta đến một lần.

Huyền Đế hừ lạnh một tiếng nói, Vũ Hoàng nhất thời trong lòng phát khổ, hắn thực muốn đánh vào mồm mình.

Các tiên đế cạnh đó đều cười thầm trong lòng. Chỉ là trên mặt không dám lộ ra vẻ cười nào cả.

- Các người đều lùi lại trước đi.

Vũ Hoàng hướng đến các tiên đế xung quanh hét.

- Vâng, bệ hạ.

Các tiên đế này đều bay ra xa, còn Vũ Hoàng tức thì nặn ra một nụ cười nhìn hướng Huyền Đế:

- Hi nhi, là ta sai còn chưa được sao? Chúng ta trước hãy phá vỡ Thanh Vũ tiên phủ rồi hãy nói.

Huyền Hi cười lên, gật đầu nói:

- Tốt lắm, chàng đừng quên đã đáp ứng lời của thiếp.

Vũ Hoàng trong lòng phát khổ.

Hắn vì mời Huyền Hi đến đây, đã đáp ứng một việc: Lần này thần khí trên thân Tần Vũ, Vạn Thú Phổ thuộc về Vũ Hoàng. Thần khí chiến y và thần kiếm Phá Thiên thuộc Huyền Đế, còn Mê Thần Đồ Quyển, hai người cùng hưởng. Đồng thời… …Vũ Hoàng còn phải phục vụ cho Huyền Đế một ngàn năm.

Một ngàn năm, còn là Vũ Hoàng tự thân đến phục vụ.

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Vũ Hoàng thôi thúc.

- Ừm.

Huyền Hi gật đầu. Trong tay Vũ Hoàng xuất hiện Cảnh Hoàng Kiếm. Còn trên tay Huyền Hi cũng xuất hiện một thanh bích lục sắc trường kiếm, bề mặt thanh trường kiếm này tựa như thỉnh thoảng có dòng nước lưu động, rất đặc thù, bích lục sắc trường kiếm này chính là vũ khí của Huyền Đế --- thần kiếm *"Lưu Cảnh Kiếm"*

Cảnh Hoàng Kiếm, Lưu Cảnh Kiếm.

Cũng là thần kiếm năm xưa hai người cùng có được.

Huyền Hi và Vũ Hoàng nhìn nhau, đồng thời nhắm mắt lại.

Cảnh Hoàng Kiếm và Lưu Cảnh Kiếm đồng thời bay lên, Huyền Hi và Vũ Hoàng hai tay kết ra thủ ấn quyết giống hệt nhau. Miệng còn nhẹ nhàng niệm ra từng âm tiết đặc thù, Cảnh Hoàng Kiếm và Lưu Cảnh Kiếm quang mang lấp lánh.

Một kim sắc, một bích lục sắc.

Hốt nhiên ---

Đang đứng bất động Huyền Hi, Vũ Hoàng hai người thân thể bất ngờ tự động xoay chuyển, Tựa như không gian chuyển di, vị trí hai người không ngừng hoán đổi, đồng thời Cảnh Hoàng Kiếm và Lưu Cảnh Kiếm thoáng chốc hợp lại, một cỗ kiếm khí lăng lệ bay trên không.

Cảnh Hoàng Kiếm và Lưu Cảnh Kiếm dung hợp, chính là thượng phẩm thần kiếm *"Vô Song Cảnh Kiếm"*.

- Đây chính là Vô Song Cảnh Kiếm trong truyền thuyết sao?

Đứng ngoài Toả Nguyên Luyện Hoả trận nhìn vào bên trong khuôn mặt *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch lộ vẻ kinh hãi.

Kiếm khí khi tán phát, không gian đều vặn vẹo cả lên, Tri Bạch, Mộc Duyên tiến đế mấy người căn bản không nhìn rõ thân ảnh của Huyền Hi, Vũ Hoàng.

- Phá!

Tiếng hét gần như đồng thời vang lên, chính là tiếng hét của Vũ Hoàng và Huyền Hi.

- Kẽ nứt không gian!

Mộc Duyên tiên đế kinh hãi nói.

Một vết nứt màu đen nhỏ không thấy rõ xuất hiện, thanh *"Vô Song Cảnh Kiếm"* mờ ảo không thể nhìn thấy rõ đâm thẳng vào viên lục sắc, cả không gian đều chấn động cả lên. *"Phanh!"* một tiếng, Vô Song Cảnh Kiếm lập tức phân thành hai thanh trường kiếm --- Cảnh Hoàng Kiếm và Lưu Cảnh Kiếm.

Sắc mặt nhợt nhạt, Vũ Hoàng và Huyền Đế đều tự tiếp lấy thần kiếm của mình.

- Sao lại có thể?

Vũ Hoàng nhìn viên lục sắc vẫn không có chút biến hoá, sắc mặt rất khó coi.

- Hi nhi, chúng ta hai người liên thủ, tuyệt đối có thực lực của cửu cấp tiên đế, thêm vào uy lực của thượng phẩm thần kiếm *"Vô Song Cảnh Kiếm"*, có gì phá không được chứ?

Huyền Hi nhìn viên lục sắc, lông mày nhíu lên.

- Phong Vũ, chàng có chú ý không, viên lục sắc này đón nhận công kích, không ngờ ngay vị trí cũng không chuyển động.

Huyền Hi nhìn ra chỗ đáng ngờ.

Vũ Hoàng cũng chú ý đến điểm này.

Cho dù phòng ngự lợi hại, nhưng đón nhận công kích mạnh như vậy, tối thiểu phải bị kích bay chứ? Nhưng viên lục sắc ngay cả vị trí cũng không động đậy. Đáng tiếc… …Vũ Hoàng và Huyền Hi làm sao hiểu được chỗ lợi hại của Khương Lan Giới.

Công kích của bọn họ?

Cho dù lợi hại hơn mười lần, Khương Lan Giới cũng có thể làm tan biến lực công kích.

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ vẫn đang lẳng lặng tu luyện, đến hiện tại Tần Vũ đã tu luyện được gần hai trăm năm, ngay tiểu Ngưu Oa cũng một hơi tu luyện đến cảnh giới tứ cấp thiên tiên, nhưng Tần Vũ vẫn còn đang tu luyện.

Linh hồn trong địa hồn tầng thứ ba.

Tần Vũ đã có thể một hơi kết ra ba mươi lăm đạo thủ ấn quyết, hắn mỗi lần muốn thử một hơi kết ra ba mươi sáu đạo thủ ấn quyết thì đều thất bại, nhưng Tần Vũ vẫn không hề bỏ cuộc tu luyện.

Một hơi, cực kì xuyên suốt, Tần Vũ lập tức kết ra ba mươi sáu đạo thủ ấn quyết.

Chỉ thấy không gian địa hồn trong linh hồn Tần Vũ chấn động một trận, ý thức Tần Vũ trực tiếp từ không gian địa hồn phi thăng tiến vào thiên hồn tầng không gian thứ nhất.

Con mắt Tần Vũ bất ngờ mở ra.

- Thành công rồi.

Tần Vũ từ trên mặt đất đứng phắt lên, trong lòng tính toán, Tần Vũ đã biết thời gian mình tu tuyện trải qua.

- Hai trăm năm rồi, việc tu luyện này càng về sau, quả nhiên càng khó.

Tiên thức Tần Vũ từ Khương Lan Giới tản ra ngoài.

- Quả nhiên đám người Vũ Hoàng vẫn còn ở bên ngoài.

Tần Vũ cười lạnh, liền không quản đến đám người đó nữa.

- Bệ hạ, là tiên thức của Tần Vũ.

Đám tiên đế kia đều cảm ứng được tiên thức của Tần Vũ, nhất thời đám người kể cả Vũ Hoàng trong đó xao động một trận, nhưng sau đó Tần Vũ cũng không tán phát tiên thức ra nữa.

Còn Huyền Đế *"Huyền Hi"* lần trước sau khi thất bại đã liền rời khỏi, Huyền Đế thực không có thời gian lãng phí ở đây.

Trong Khương Lan Giới lần nữa phát sinh nguyên linh chi khí chấn động, lượng lớn nguyên linh chi khí điên cuồng quán nhập vào thể nội Tần Vũ, cả người Tần Vũ xung quanh thân thể tựa như có một dòng xoáy vô hình.

Khi linh hồn cảnh giới đã đạt đến, Tần Vũ đương nhiên bắt đầu hấp thu lượng lớn nguyên linh chi khí bắt đầu tu luyện, nguyên linh chi khí vô cùng vô tận dũng mãnh nhập vào bên trong hắc động, không ngừng bị chuyển hoá thành tinh thuần.

Suốt chín canh giờ! Hấp thu chín canh giờ, hắc động của Tần Vũ cuối cùng bắt đầu chấn động lên, còn Tần Vũ cũng cảm giác được… …đầu kia hắc động, không gian năng lượng dài rộng hai, ba thước của Tần Vũ thuộc *"Cưỡng hồ không gian"* kia bắt đầu chấn động.

Qua một lúc.

Một đạo kim sắc viên hoàn còn lớn hơn hai đạo trước từ đầu kia hắc động bay ra, vượt qua một phần ba vị trí, hai phần ba vị trí, liên tục bay đến đầu ra kia của hắc động.

Kim sắc viên hoàn sau đó liền dung nhập vào hắc động, tựa như cái đai viền theo hắc động.

Giữa ba đạo kim sắc viên hoàn, kim sắc hắc động chi lực bắt đầu không ngừng truyền đi, trong quá trình truyền đi, năng lượng không ngừng tinh thuần, ngay bản thân hắc động cũng không ngừng hấp thu kim sắc năng lượng kia, tính ổn định của hắc động cũng được đề thăng.

Qua một lúc lâu… …

Ba đạo kim sắc viên hoàn đều ổn định lại, nhưng kim sắc viên hoàn vẫn rất chói mắt, tại mặt ngoài kim sắc viên hoàn còn có từng đạo khí kình đang thôn thổ, hiện tại hắc động chi lực tuyệt đối đề thăng hơn mười lần.

Tần Vũ mở mắt ra, khuôn mặt có một nụ cười:

- Cuối cùng đã đạt đến Hắc Động hậu kì.

Cảm nhận trong thể nội hắc động chi lực ngưng thực, còn có trải qua hai trăm năm biến đổi, thân thể càng thêm cường hãn. Tần Vũ biết… …hiện tại công lực mình đã tiếp cận tam cấp tiên đế rồi.

Vung tay lấy ra Vạn Thú Phổ.

Hắc động chi lực ngưng tụ hồn hậu dũng mãnh nhập vào Vạn Thú Phổ, lúc xưa làm sao cũng không thể công phá được cửa ải này, hiện tại ngang nhiên phá vỡ, chỉ một lúc sau… …Vạn Thú Phổ quyển trục quang mang loé sáng, biểu thị Tần Vũ đã thành công mở được Vạn Thú Phổ tầng thứ ba.

Khi Tần Vũ mở được Vạn Thú Phổ tầng thứ ba, các yêu đế trong Vạn Thú Phổ đều bừng tỉnh lại.

- Bái kiến chủ nhân.

Bốn đại yêu đế trong đó trực tiếp cung kính nói.

Tiên thức Tần Vũ thì không để ý đến bốn đại yêu đế này, tiên thức hắn hoàn toàn tụ tập trên thân ba yêu đế khác.

Chương 370

Tam Đại Yêu Đế

Vạn Thú Phổ tầng không gian thứ ba gần như vô tận, Tần Vũ thân là chủ nhân Vạn Thú Phổ, tự nhiên là thoáng chốc đã liễu giải cả tầng thứ ba Vạn Thú Phổ, trong Vạn Thú Phổ tầng thứ ba có tổng cộng bảy yêu đế.

- Không ngờ là ba người này!

Tần Vũ trong lòng kinh hãi vô cùng.

Khi bản thân mở được Vạn Thú Phổ tầng thứ ba, bốn yêu đế hướng đến mình cung kính xưng hô *"chủ nhân"* thực lực tuyệt không tính là cao, người yếu nhất mới là nhất cấp yêu đế, kẻ mạnh nhất bất quá cũng là ngũ cấp yêu đế.

Bốn yêu đế này đối với Tần Vũ giúp đỡ được không lớn, chân chính hấp dẫn Tần Vũ đích thị là ba đại yêu đế kia.

Ba yêu đế này thực lực rất mạnh.

Mạnh đến mức Tần Vũ phải run sợ.

Hai thất cấp yêu đế, một bát cấp yêu đế!

- Lâu rồi không gặp.

Một đạo tâm niệm truyền âm vang lên trong lòng Tần Vũ, lực chú ý Tần Vũ tập trung lên người đã hướng đến mình chào hỏi --- nam tử gầy đen, giống như một thiếu niên.

Nhưng da toàn thân có thứ quang mang khó giải thích, mục

quang cũng rất thâm thuý.

- Ốc Lam tiên sinh.

Tần Vũ trong lòng vui mừng và kinh ngạc.

Năm xưa trong Nghịch Ương Cảnh, Ốc Lam phán định xem ai tiến nhập tầng thứ chín Cửu Trọng Thiên, không ngờ là một đại yêu đế trong tầng thứ ba Vạn Thú Phổ, đối với người quen cũ, Tần Vũ cũng có sự hảo cảm.

Tần Vũ trong lòng khẽ động.

Bảy yêu đế của Vạn Thú Phổ đều xuất hiện trên mặt đất của Khương Lan Giới, bảy yêu đế này thực lực mặc dù mạnh, thậm chí có người mạnh hơn Tần Vũ nhiều, nhưng Tần Vũ là chủ nhân Vạn Thú Phổ.

Bảy người.

- Thuộc hạ Minh Chánh, bái kiến chủ nhân.

Một người cao lớn cường tráng cung kính nói, người cao lớn này là người yếu nhất trong bảy người, mới nhất cấp yêu đế.

- Thuộc hạ Đổng Tuyết, bái kiến chủ nhân.

Một bạch y nữ tử trang điểm son phấn cung kính nói, nữ tử này là người nữ duy nhất trong bảy người, công lực tứ cấp yêu đế.

- Thuộc hạ Đỉnh Giác, bái kiến chủ nhân.

Đây là một trung niên nam tử tam cấp yêu đế.

- Thuộc hạ Vẫn Minh, bái kiến chủ nhân.

Đây là người thực lực mạnh nhất trong bốn người, ngũ cấp yêu đế.

Bốn yêu đế này bản thể đều là thần thú. Trong đó chỉ có Vẫn Minh là thượng cấp thần thú, ba người kia là trung cấp thần thú, có hạ cấp thần thú… …còn ba đại yêu đế còn lại, Tần Vũ nhìn không thấu.

- Bốn người các ngươi hiện tại qua một bên nghỉ ngơi.

Tần Vũ thản nhiên nói.

- Vâng, chủ nhân.

Bốn người này rất cung kính.

Hiển nhiên bốn đại yếu đế cũng hiểu được địa vị của bản thân bọn họ, rất nghe lời đi qua một bên. Chỉ là bốn yêu đế này nãy giờ không có đến gần ba yêu đế kia.

Ba yêu đế còn lại, một người gầy đen trong đó chính là Ốc Lam, bên cạnh hắn ta là một đại hán rất khôi ngô. Còn có một nam tử cao gầy lãnh ngạo ở bên cạnh, căn bản không thèm liếc nhìn Tần Vũ.

- Ha ha, không tưởng được à, mới bấy nhiêu năm, tiểu tử năm xưa mang Diễm Huyền chi giới công lực mới đại thành kỳ không ngờ đạt đến đế cấp cảnh giới rồi.

Một đại hán cao lớn cự kỳ khôi ngô cười nói.

Đại hán này đôi mắt hổ như thiểm điện phát ra bá khí tràn ngập.

- Ngươi là… …người giữ cửa đó?

Tần Vũ lập tức nhớ lại năm xưa, lúc xưa trong Nghịch Ương Cảnh, nhiều người muốn thông qua Thanh Vân Lộ. Đại hán giữ cửa lúc đó chính là đại hán trước mắt.

- Phải, chính là ta.

Đại hán khôi ngô tự hào nói.

- Ta tự giới thiệu ta một chút, ta tên Dã Cù… …Ừm, bản thể có lẽ cũng tính là yêu thú.

Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

- Cái gì gọi là.... có lẽ tính là?

Ở bên cạnh Ốc Lam cười nói:

- Tần Vũ, Dã Cù đầu óc thô sơ, hay là để ta tử tế nói một chút. Dã Củ bản thể hắn là một loại thần thú trong truyền thuyết "Bá Vương Long".

- Bá Vương Long?

Tần Vũ tìm kiếm tin tức có trong đầu, cũng không nghĩ ra được thần thú gì kêu là Bá Vương Long.

- Ốc Lam tiên sinh. Ta nhớ trong Long tộc không có ai gọi là Bá Vương Long, lẽ nào… …Bá Vương Long là một loại biến dị thần thú?

Tần Vũ nghi hoặc nói. Tần Vũ nghĩ không ra đáp án nào khác.

Ốc Lam lắc đầu cười.

Dã Củ trừng mắt hổ nói:

- Tiểu tử Tần Vũ, Bá Vương Long nhất tộc ta lớn mạnh vô cùng, nhân số trong tộc trước giờ không thấp hơn một vạn, sao lại là biến dị thần thú?

- Một vạn?

Tần Vũ kinh ngạc hẳn lên, nếu như có số lượng lớn như vậy, loại thần thú này tuyệt đối là thần thú nổi danh, bản thân sao lại có thể không nghe qua:

- Dã Cù, ta sao lại trước giờ chưa có nghe qua?

- Vậy là ngươi kiến thức quá kém.

Dã Cù đắc ý nói.

- Dã Cù, đừng trêu đùa Tần Vũ.

Ốc Lam thản nhiên cười nói, Dã Cù nghe Ốc Lam nói vậy, miệng lẩm bẩm vài tiếng liền không nói nhiều nữa.

Ốc Lam nhìn hướng Tần Vũ giải thích:

- Tần Vũ, Bá Vương Long nhất tộc, ngươi không thể biết được… …bởi vì Bá Vương Long nhất tộc căn bản không phải sinh vật trong không gian tiên ma yêu giới.

- Không phải của tiên ma yêu giới?

Tần Vũ kinh ngạc.

- Phải.

Ốc Lam gật đầu nói.

- Trước khi nói điều này, ta nhất định phải để ngươi minh bạch một chuyện. Vũ trụ vô biên, trên thực tế có rất nhiều không gian, có không gian đẳng cấp cao, có không gian đẳng cấp thấp, có không gian đồng đẳng cấp, thuộc về không gian bình hành, điểm này ngươi hiểu chứ?

Tần Vũ đương nhiên hiểu.

Quê hương sư tôn *"Lôi Vệ"* của mình --- một không gian vũ trụ khoa kĩ, và không gian quê hương *"Tiềm Long đại lục"* của mình, chính là một không gian đồng đẳng cấp, thuộc về quan hệ bình đẳng.

Tu luyện giả của hai không gian này, tu luyện đến một trình độ nhất định, đều sẽ phi thăng đến một không gian đẳng cấp cao hơn.

Ốc Lam cười lên:

- Không gian căn cứ vào năng lượng bên trong, cùng tính ổn định mà phán định đẳng cấp. Ví như phàm nhân giới, không chỉ có không gian quê nhà ngươi, còn có các không gian vũ trụ khác thuộc về phàm nhân giới. Còn không gian đồng đẳng cấp với tiên ma yêu giới, cũng có rất nhiều, không gian sở tại của Bá Long Vương nhất tộc, chính là một trong đó.

Tần Vũ trong lòng hoàn toàn minh bạch.

Quê nhà của Dã Cù, là một không gian đẳng cấp cân bằng với tiên ma yêu giới.

- Sinh vật của không gian vũ trụ khác?

Tần Vũ đơn giản khó mà tưởng tượng, sinh vật của một không gian đồng đẳng cấp khác, không ngờ lại xuất hiện tại tiên ma yêu giới, tại tiên ma yêu giới hắn còn chưa nghe qua.

Dã Cù nghe đến đó cũng có chút buồn bã.

Hiển nhiên là rời khỏi tộc quần, rời khỏi quê nhà, Dã Cù cũng có chút khó tiếp nhận.

- Tiểu tử Tần Vũ, mặc dù nói không gian quê hương ta và không gian các ngươi đẳng cấp cân bằng. Nhưng chỉnh thể thực lực của chúng ta có lẽ mạnh hơn các ngươi nhiều.

Dã Cù tự tin nói.

- Thần thú các ngươi còn phân thành hạ cấp thần thú, trung cấp thần thú, thượng cấp thần thú, cùng với siêu cấp thần thú. Còn chúng ta… …thì không có phân biệt nhiều như vậy.

Ốc Lam ở bên cạnh giải thích:

- Không gian bọn họ, chủ yếu phân thành hai đại tộc quần, một là khủng long nhất tộc, một là nhân loại nhất tộc. Trong khủng long phân thành Bá Vương Long, Phi Thiên Long… …và các chủng loại. Còn nhân loại, cùng tiên ma yêu giới không khác biệt lắm.

Tần Vũ trong lòng hoàn toàn minh bạch.

Không gian đó tựa hồ so với không gian mình giản đơn hơn nhiều.

- Khủng long nhất tộc chính là tu luyện thân thể, khi khủng long nhục thân tu luyện đến cực điểm, hừ hừ… …trực tiếp lấy thân đỡ thần kiếp, phi thăng thần giới.

Dã Cù tựa hồ đối với phương pháp tu luyện của tộc mình rất tự hào.

Ốc Lam gật đầu nói:

- Phương pháp tu luyện nhục thể của khủng long nhất tộc, đích xác là rất phi thường.

- Chỉ là thằng ngốc giỏi cận chiến.

Một đạo thanh âm băng lãnh từ không xa truyền lại.

Tần Vũ không khỏi quay đầu nhìn qua, vừa rồi nói chính là nam tử cao gầy lãnh khốc, nam tử lãnh khốc kia vẫn không liếc nhìn Tần Vũ.

- Cận chiến mới là phương pháp có lực công kích mạnh nhất, năng lượng pháp thuật công kích sao có thể như cận thân chiến đấu trong một chiêu quyết định sinh tử?

Dã Cù trừng mắt hướng đến nam tử lãnh khốc phản bác.

Nam tử lãnh khốc kia chỉ hừ lạnh một tiếng không nói thêm nữa, nhưng nam tử lãnh khốc vẫn không liếc mắt sang bên nhìn.

Ốc Lam cười nói:

- Vô Hư, ngươi không cần phủ nhận phương pháp công kích của khủng long nhất tộc. Nói thật lòng, tư chất của Bá Vương Long cũng tương đương khoảng thượng cấp thần thú, nhưng mà phương pháp tu luyện nhục thể của khủng long nhất tộc lại thập phần thích hợp bọn họ. Dã Cù mặc dù là thất cấp yêu đế cảnh giới, nhưng khi chiến đấu… …so với Vũ Hoàng ở bên ngoài cũng không hơn kém bao nhiêu.

Tần Vũ ánh mắt sáng lên.

Thất cấp yêu đế Dã Cù, thực lực không ngờ lại tiếp cận Vũ Hoàng. Khủng long nhục thân của Bá Vương Long xem ra là phi thường cường hãn à.

- Ốc Lam tiên sinh, người vừa rồi gọi hắn là gì?

Tần Vũ bất ngờ bừng tỉnh lại.

Hắn rõ ràng nghe Ốc Lam gọi nam tử lãnh khốc là *"Vô Hư"*.

Là Ngao Vô Hư đại ca của Ngao Vô Danh sao?

- Tần Vũ, đến đây ta giới thiệu một chút, Vị này chính là Ngao Vô Hư. Bản thể chính là biến dị siêu cấp thần thú trước giờ chưa có trong Long tộc "Huyết Long". Không lâu trước, công lực đã đạt đến bát cấp yêu đế.

Trong mắt Ốc Lam có sự tán thán.

Tần Vũ trong lòng kinh hãi vô cùng.

Bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú?

Tần Vũ còn nhớ kỹ, thất cấp yêu đế Ngao Vô Danh, dưới hình thái chiến đấu tuyệt đối có thể dễ dàng kích bại sự liên thủ của *"Tri Bạch"* và *"Huyết Y Lãnh"*, dưới hình thái chiến đấu *"Ngao Vô Danh"* sánh bằng Vũ Hoàng.

Còn bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, thật là quá khủng bố, tuyệt đối vượt qua Vũ Hoàng, không chỉ một, hai lần!

- Ốc Lam tiên sinh, tôi có vấn đề.

Tần Vũ phát hiện ra một vấn đề, Dã Cù và Ốc Lam đều là thất cấp yêu đế, Ngao Vô Hư lại là bát cấp yêu đế, bọn họ sao lại có thể

bị Nghịch Ương tiên đế tóm vào trong Vạn Thú Phổ?

Ốc Lam thản nhiên cười:

- Ta biết, ngươi muốn hỏi chúng ta sao lại thành linh thú trong Vạn Thú Phổ phải không?

- *Phải.*

Tần Vũ nhìn Ốc Lam.

Trong ba người này, Tần Vũ đối với Ốc Lam này ấn tượng tốt nhất.

Ốc Lam cười nói:

- *Vậy để ta tử tế giới thiệu với ngươi một chút… …Vô Hư khi trẻ đã rời khỏi Long tộc, thậm chí căn bản không thèm để ý mệnh lệnh của Long Hoàng, điểm này ngươi biết chứ?*

Tần Vũ cũng nghe qua ân oán giữa Ngao Vô Hư và Long tộc, có lẽ nguồn gốc chính là khi còn trẻ Ngao Vô Hư bị ngộ nhận là *"Hồng Long"* dẫn đến một số oán cừu".

Tần Vũ gật đầu biểu thị đã biết.

- Vô Hư hắn vì chiến đấu mà sinh ra.

Ốc Lan cảm thán,

- Khi còn trẻ, Vô Hư rời khỏi Long tộc bắt đầu xông pha tiên ma yêu giới, khiêu chiến không biết bao nhiêu cao thủ, công lực càng lúc càng mạnh, nhưng hắn ta trước giờ không có quay về Long tộc.

- Năm xưa, Vô Hư đạt đến thất cấp yêu đế cảnh giới, gặp phải

cao thủ thời đó là Nghịch Ương, lúc đó Nghịch Ương đã là bát cấp tiên đế kim tiên.

Khuôn mặt Ốc Lam có một nụ cười,

- Vô Hư khiêu chiến Nghịch Ương, hai người lập ra đổ ước.

Lúc này Ngao Vô Hư lãnh khốc cũng đã đi qua.

Ngao Vô Hư mở miệng nói:

- Ta và Nghịch Ương lập ra đổ ước, nếu như ta thua cuộc, sẽ thành linh thú của hắn, ta thắng, thần khí chiến y của hắn sẽ thuộc về ta. Còn kết quả… …ta thua rồi.

Thất cấp siêu cấp thần thú, đối với bát cấp tiên đế kiếm tiên, thực lực là tương đương nhau, hai người đều có khả năng thủ thắng.

- Vô Hư người này tính cách rất quật cường.

Ốc Lam cười nói.

- Sau này Long Hoàng biết được chuyện này, trực tiếp ra mặt muốn Nghịch Ương giải trừ linh hồn trói buộc của con trai mình.

- Tần Vũ, thực lực Long Hoàng rất mạnh, vô cùng mạnh. Nghịch Ương khi đó cũng khuất phục… …

Ốc Lam cười lên.

- Ngươi có biết, khi đó phản ứng của Vô Hư là gì không?

Tần Vũ đương nhiên đoán ra được.

Nếu như Ngao Vô Hư khi đó đồng ý rời khỏi, hiện tại sẽ không có trong Vạn Thú Phổ này.

- Ta và Long tộc không có quan hệ, vì sao phải nhận ân đức của lão? Hà huống… …ta đối với tiên ma yêu giới cũng không kỳ vọng gì, ngươi có thể đáng cho ta khiêu chiến quá ít.

Ngao Vô Hư thản nhiên nói.

Tần Vũ trong lòng rõ ràng cảm giác được giữa Ngao Vô Hư và Long Hoàng trở ngại rất lớn.

- Quan trọng nhất chính là… …ta đã đồng ý đổ ước chịu thua. Thua rồi, tự nhiên không nuốt lời.

Ngao Vô Hư lại nói một câu.

Tần Vũ trong lòng đối với Ngao Vô Hư có phán định.

Người này rất quái gở, tính cách rất quật cường, tuyệt đối thuộc loại chịu mềm không chịu cứng.

- Ốc Lam tiên sinh, ta rất kỳ quái… …lúc xưa Nghịch Ương, có các người bảo vệ, vì sao lúc đó còn bị Vũ Hoàng, Huyền Đế bức đến bước đó, thậm chí còn phải chết?

Tần Vũ nghi hoặc.

Ba người này, thêm vao Nghịch Ương tiên đế, còn sợ Vũ Hoàng, Huyền Đế sao?

Nghe đế vấn đề này, Ốc Lam cười.

Dã Cù cười, ngay Ngao Vô Hư khuôn mặt cũng có biểu tình "không biết nên khóc hay cười" hiếm hoi.

- Tiểu tử Tần Vũ.

Ngao Vô Hư nhìn chằm chằm Tần Vũ.

- Con người ta không thích bị người uy hiếp, ta thiếu người một ân tình, mới giúp người làm một việc… …cho dù có giết ta, ta cũng không giúp người.

Tần Vũ sững người.

Ốc Lam ở bên giải thích:

- Tần Vũ, Ngao Vô Hư cá tính rất quật cường, lúc xưa cùng Nghịch Ương tiên đế lập thệ ước, trừ phi sinh tử quan đầu, Ngao Vô Hư có thể đi ra bảo vệ tính mạng Nghịch Ương tiên đế, bình thường… …Nghịch Ương chỉ có một lần cơ hội mệnh lệnh cho Ngao Vô Hư, đổi lại, khi đến thần giới, Nghịch Ương nhất định phải giải trừ linh hồn trói buộc của Ngao Vô Hư, và trả tự do cho Ngao Vô Hư.

Tần Vũ nghe đến thệ ước giữa Ngao Vô Hư và Nghịch Ương tiên đế, không khỏi sững sờ.

Ốc Lam cười:

- Khi đó Nghịch Ương chỉ có thể đáp ứng, đáp ứng rồi, hắn còn có một lần mệnh lệnh Ngao Vô Hư, cơ hội để Ngao Vô Hư vì hắn làm việc, đồng thời khi nguy hiểm còn có thể để Ngao Vô Hư giúp đỡ, nếu như không đáp ứng, hắn chỉ có thể để Ngao Vô Hư chết đi, hắn một chút chỗ tốt cũng không có.

Tần Vũ hoàn toàn minh bạch.

Ngao Vô Hư là thà chết không khuất phục.

- Ốc Lam đại ca, huynh đừng nói Vô Hư, Vô Hư tối thiểu còn đáp ứng một lần nghe mệnh lệnh của Nghịch Ương, huynh thì sao ? Ngay một lần mệnh lệnh cũng không nghe, chỉ đáp ứng khi nguy hiểm đến gần sẽ bảo trụ tính mạng hắn.

Dã Cù ở một bên cười.

Ngao Vô Hư cũng nhìn hướng Ốc Lam, mục quang mang ý nghĩa mọi người có mặt tại đây đều minh bạch.

Tần Vũ hoàn toàn hiểu được.

- Nghịch Ương đáng thương a.

Tần Vũ trong lòng thầm than, rất hiển nhiên ba đại cao thủ này đối với Nghịch Ương căn bản không phải nói là nghe lời, cao thủ có ngạo khí của cao thủ, những người này thà chết cũng không khuất phục.

Ngao Vô Hư nghe ra còn tốt được một chút.

Đáp ứng Nghịch Ương hai yêu cầu: Khi sinh tử quan đầu sẽ ra bảo vệ Nghịch Ương, còn có một lần tuân theo mệnh lệnh Nghịch Ương.

Ốc Lam thì cứng, không ngờ một lần mệnh lệnh cũng không nghe, chỉ đáp ứng khi nguy hiểm đến gần sẽ bảo vệ mà thôi.

- Tiểu tử Tần Vũ.

Ngao Vô Hư hốt nhiên nhìn Tần Vũ,

- Mặc dù người thành chủ nhân Vạn Thú Phổ, nhưng thực lực ngươi kém ta xa, ta vốn chuẩn bi mệnh lệnh cũng không nghe ngươi, bất quá nể mặt Ốc Lam đại ca, ta sẽ nghe ngươi một lần mệnh lệnh.

Một câu nói đầy ngạo mạn này khiến Tần Vũ chấn động.

- Nếu như không phải Nghịch Ương lúc xưa, ngươi sao lại có thể

mệnh lệnh cho ta?

Ngao Vô Hư căn bản coi thường Tần Vũ.

- Ta chỉ khi sinh tử quan đầu sẽ ra bảo vệ ngươi, khi bình thường ngươi chỉ có một lần cơ hội mệnh lệnh cho ta, chờ khi phi thăng thần giới, ngươi nhất định phải trả tự do cho ta. Ngươi nếu như không đáp ứng, vậy thì giết ta đi.

Từ đầu đến cuối, Ngao Vô Hư trong khi nói sắc mặt cũng không biến đổi.

Tần Vũ cười nhạt:

- Ngao Vô Hư, Ngao Vô Danh là huynh đệ của ta, ta cũng tôn trong huynh, tốt, ta đáp ứng yêu cầu của huynh.

- Vô Danh là huynh đệ của ngươi?

Ngao Vô Hư sắc mặt hơi biến đổi nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

Nguyên bổn lạnh lùng Ngao Vô Hư hiếm hoi lộ ra một nụ cười:

- Vô Danh, nó tốt chứ?

- Vô Danh đại ca rất tốt, cùng chị dâu Liên Trúc đang du ngoạn các nơi tại tiên ma yêu giới.

Tần Vũ nói. Ngao Vô Hư nghe vậy liền gật đầu, thở phào một hơi liền bước ra xa không nói chuyện với Tần Vũ nữa.

Tần Vũ nhìn bóng lưng Ngao Vô Hư.

- Ngao Vô Hư này cùng Long Hoàng và Long tộc đều có trở ngại, hình như hắn và thân huynh đệ cảm tình không tệ.

Tần Vũ cảm nhận ra, Ngao Vô Hư đối với Ngao Vô Danh thái độ bất đồng.

Tần Vũ căn bản không biết sinh hoạt khi nhỏ của Ngao Vô Hư. Khi đó, chỉ có Ngao Vô Danh thân huynh đệ này, đối với Ngao Vô Hư không có kỳ thị.

Dã Cù và Ốc Lam đối với Tần Vũ thái độ ngược lại tốt hơn nhiều.

- Tần Vũ, ngươi có thiên tư cũng có vận may, với tốc độ tu luyện của ngươi, muốn đạt đến phi thăng thần giới có lẽ không cần thời gian dài.

Ốc Lam mỉm cười nói.

- Chỉ là, ngươi nhất định phải yêu cầu nghiêm khác với bản thân, nếu như dựa vào người khác, tâm cảnh đề thăng tự nhiên chậm lại. Ngươi biết chưa?

Tần Vũ gật đầu.

Tu luyện giả, trên đường đầy nguy hiểm, luôn dựa vào người khác, sao có thành tựu lớn được?

Ốc Lam gật đầu an ủi:

- Ngươi hiểu được là tốt, nói thực lòng, ta căn bản không quan tâm đến Nghịch Ương kia, với tâm tình hắn muốn độ qua thần kiếp? Hừ, có năm mươi phần trăm tỷ lệ là tốt rồi.

Ốc Lam đối với Nghịch Ương tiên đế không hề để tâm.

Bên cạnh Dã Cù cũng nghi hoặc nói:

- Ốc Lam đại ca, ta nhớ rõ lúc xưa huynh đối với Nghịch Ương, gần như không đồng ý nói chuyện, căn bản không nghe mệnh lệnh của hắn, chỉ có chuyện Nghịch Ương trước khi chết nhờ vả huynh, huynh mới làm một lần. Huynh vì sao đối với tiểu tử Tần Vũ này lại tốt như vậy?

Cặp mắt hổ của Dã Củ quét qua trên dưới Tần Vụ một lượt:

- Ta cũng không có cảm giác tiểu tử Tần Vũ có gì phi thường à, ngay thực lực cũng kém Nghịch Ương. Huynh làm sao đối với hắn tốt vậy?

Lúc này ở đằng xa Ngao Vô Hư cũng nhìn qua.

Hiển nhiên, hắn đối với chuyện này cũng nghi hoặc.

Ốc Lam thản nhiên cười nhìn Tần Vũ:

- Bởi vì ta có niềm tin vào Tần Vũ. Chuẩn xác mà nói… …là có niềm tin vào Lan thúc kia.

- Lan thúc?

Tần Vũ ngạc nhiên,

- Ốc Lam tiên sinh, người cũng biết Lan thúc?

Ốc Lam cười lắc đầu:

- Không, ta căn bản không biết Lan thúc, nhưng khi ở tại Nghịch Ương Cảnh, ta từng nhìn qua một con rối, ta hỏi ngươi là ai luyện chế, ngươi nói với ta, là Lan thúc, phải không?

- Phải.

Tần Vũ còn nhớ rõ chuyện trong Nghịch Ương Cảnh.

Khi đó Ốc Lam không ngờ lập tức nhìn ra con rối kiếm tiên không phải chân chính là người, còn hỏi là ai luyện chế. Tựa hồ sau khi biết điều này, Ốc Lam đối với mình thái độ có biến hoá lớn.

- Ốc Lam đại ca, Lan thúc đó là ai?

Dã Cù nghi hoặc tra hỏi.

- Không thể hỏi, không thể hỏi.

Ốc Lam thần bí nói.

Tần Vũ trong lòng có thể phán định, Ốc Lam này hiển nhiên chắc là biết được một chút chi tiết về Lan thúc, hoặc là… …từ trên con rối kiếm tiên nhìn ra một chút chi tiết về Lan thúc. Hốt nhiên Tần Vũ nghĩ đến một chuyện ---

Ốc Lam từ đâu đến?

Tần Vũ căn bản nhìn không ra bản thể của Ốc Lam, cũng không biết được lai lịch.

Ốc Lam liền đó lại nói:

- Dã Cù, khủng long chân thân của ngươi uy lực cực lớn, nhưng vậy… …ngươi và Vô Hư giống nhau, trong Vạn Thú Phổ, Tần Vũ có thể mệnh lệnh một lần, thời khắc sinh tử thì ra bảo vệ Tần Vũ.

- Vâng, đại ca.

Dã Cù tựa hồ nghe lời đối với Ốc Lam.

Ốc Lam cười nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, nếu như luôn có Dã Cù ở bên bảo vệ ngươi, cho dù ngươi công lực đề thăng, nhưng thực lực không trải qua thực chiến cọ xát, thì không thể hoàn toàn thi triển ra được.

Tần Vũ gật đầu hiểu.

Điểm này hắn hoàn toàn lí giải được, chính khi đối mặt sự truy sát của Vũ Hoàng, Tuyết Thiên Nhai tại Lam Tuyết Tinh, Tần Vũ mới có thể lĩnh ngộ ra *"Lưu Tinh chỉ pháp"* cùng với *"vực"* của đế cấp cao thủ.

- Tần Vũ, lực chiến đấu của Vô Hư và Dã Cù, ngươi cũng không hiểu rõ, ta sẽ cẩn thận nói lại với ngươi.

Ốc Lam sắc mặt có chút nghiêm túc.

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

Thực lực của một cá nhân, tuyệt đối không thể chỉ từ đẳng cấp mà phán xét.

Ốc Lam chầm chậm nói:

- Vô Hư hiện tại là bát cấp yêu đế, bản thể hắn lại là biến dị siêu cấp thần thú "Huyết Long", dưới hình thái chiến đấu, cả tiên ma yêu giới có thể vượt qua hắn cũng chỉ vài ngươi … …

- Vài người nào?

Tần Vũ truy hỏi.

Ốc Lam bật cười:

- Ta đã lâu năm không ở trong tiên ma yêu giới, ta chỉ nói một số người ta biết, yêu giới có Long Hoàng của Long tộc, Bằng Ma Hoàng của phi cầm nhất tộc và Nghê Hoàng.

Bằng Ma Hoàng đương nhiên Tần Vũ biết.

Tộc quần lớn nhất trong phi cầm nhất tộc chính là bằng tộc, Bằng Ma Hoàng chính là hoàng giả của bằng tộc, đồng thời cũng là hoàng giả của phi cầm nhất tộc.

Nghê Hoàng mặc dù thực lực lớn mạnh, nhưng phượng hoàng lại do trời đất sinh ra. Cả phi cầm nhất tộc mới có một phượng hoàng, vậy có mấy người nghe mệnh lệnh của Nghe Hoàng? Dù gì sau lưng Bằng Ma Hoàng còn có bằng tộc lớn mạnh.

- Ma giới… …theo như ta biết không có ai. Đương nhiên có khả năng có một số ẩn giả cao thủ lợi hại mà ta không biết.

Ốc Lam cười nói.

Tần Vũ gật đầu. Ma giới bề mặt có tam đại cư đầu, còn những cao thủ ẩn lánh, ai biết có hay không?

- Tiên giới, Ẩn Đế thực lực có lẽ tương đương Vô Hư. Mạnh hơn Vô Hư, tiên giới theo như ta biết chỉ có một --- Thanh Đế.

Ốc Lam thập phần khẳng định nói.

Tần Vũ trong lòng sớm đã có chuẩn bị.

Thanh Đế khẳng định không phải chỉ một chút thực lực biểu hiện bề ngoài.

- Còn Ám Tinh Giới, tam đại quân chủ đều không yếu hơn Vô Hư… …

Ốc Lam thản nhiên nói.

Tần Vũ cả kinh.

Tam đại quân chủ của Ám Tinh Giới này thực đúng là khủng bố, lúc xưa khi ở tại Nguyệt Nha Loan, mấy người Thanh Đế còn nói, đứng đầu tam đại quân chủ Ám Tinh Giới --- tiền nhiệm Kim Hình Quân còn là lão đại ca của bọn họ.

- Trừ một số cao thủ ẩn tàng, những người khác, ví như mấy người Vũ Hoàng, Huyền Đế, Huyết Ma Đế, tuyệt đối không phải là đối thủ của Vô Hư.

Ốc Lam thản nhiên nói.

Tần Vũ nghe Ốc Lam nói liền biết một điểm ---

Ốc Lam tuyệt không biết sự tồn tại của Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Thực lực của Vô Hư người chắc đã biết rồi hả? Trừ vài đỉnh cấp cao thủ của tiên ma yêu giới, cũng không có người nào là đối thủ của hắn.

Ốc Lam mỉm cười nói.

- Còn Dã cù, thực lực tiếp cận Vũ Hoàng.

Tần Vũ trong lòng đối với thực lực Ngao Vô Hư, Dã Cù đã hoàn toàn có đánh giá.

Có sự đánh giá chính xác, mới biết sử dụng cơ hội duy nhất một lần mệnh lệnh cho bọn họ càng tốt.

- Phải rồi, ngươi phải đề phòng sự liên thủ của Vũ Hoàng và Huyền Đế.

Ốc Lam hốt nhiên nói.

- Hai người bọn họ đều là bát cấp tiên đế. Nhưng một khi liên thủ, không chỉ sánh ngang cửu cấp tiên đế, quan trọng nhất là… … thần khí của bọn họ có thể hợp hai thành một, đó là thượng cấp thần khí. Cho dù là Vô Hư có lẽ cũng không chống được.

Ốc Lam mục quang mờ ảo, tựa hồ nhớ lại chuyện năm xưa, rất hiển nhiên, Ốc Lam biết được lực công kích khi liên thủ của Vũ Hoàng, Huyền Đế.

- Điểm này ta biết.

Tần Vũ gật đầu.

Mặc dù Vũ Hoàng, Huyền Đế liên thủ cũng không làm gì được Khương Lan Giới, nhưng cũng không thể coi thường lực công kích của hai người đó.

Ở đằng xa Ngao Vô Hư hốt nhiên lên tiếng.

- Tiểu tử Tần Vũ, Đây là đâu?

Đến hiện tại Ngao Vô Hư mới chú ý đến chỗ bất đồng của nơi này.

Trong tiên ma yêu giới, còn chưa có đất đai của một tinh cầu nào rộng lớn như Khương Lan Giới.

Đất đai vô biên. Ai cũng cảm thấy quái dị.

- Tiểu tử Tần Vũ, cả tiên ma yêu giới, không có địa phương nào lại có đất đai rộng lớn như vậy, không ngờ ngay cả yêu thức của ta cũng không thể thăm dò được biên giới của mảnh đất này.

Ngao Vô Hư kinh hãi.

Yêu thức của bát cấp yêu đế, tuyệt đối có thể bao trùm phạm vi một tinh hệ.

- Nơi đây nguyên linh chi khí cũng dày đặc quá mức.

Ốc Lam cũng kinh ngạc.

Tần Vũ bật cười lên:

- Nơi đây là bên trong Khương Lan Giới.

- Khương Lan Giới?

Ốc Lam, Dã Cù, Ngao Vô Hư đều nhìn qua.

Tần Vũ gật đầu, mấy người này cũng bị hạn chế bởi Vạn Thú Phổ, Tần Vũ liền nói ra:

- Khương Lan Giới là một món thần khí do Lan thúc luyện chế, bên trong món thần khí này chính là một không gian rộng lớn.

- Không gian thần khí?

Ốc Lam sắc mặt kinh hoàng.

- Không gian thần khí, sao chưa có nghe qua?

Dã Cù và Ngao Vô Hư đều nghi hoặc.

- Cái này cũng là Lan thúc kia luyện chế?

Ốc Lam vội vàng truy hỏi.

Tần Vũ gật đầu.

Ốc Lam hít một hơi sâu, tựa hồ muốn bình tĩnh lại sự kinh hãi trong lòng, pha chút thâm ý nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, Lan thúc đó đối với ngươi thực đúng là quan tâm.

- Lan thúc đối với ta rất tốt.

Tần Vũ thở dài nói, hắn nhớ lại khi ở phàm nhân giới, những ngày sống cùng Lan thúc, Lập Nhi.

Qua một lúc lâu, Tần Vũ mới từ trong hồi ức bừng tỉnh lại:

- Ốc Lam tiên sinh, còn một chuyện chưa nói, các người sau này chắc là cũng hiểu được, Khương Lan Giới này thời gian trôi đi với bên ngoài không giống nhau. Nơi đây qua mười năm, bên ngoài mới một năm.

- Ở đây mười năm, thế giới bên ngoài mới một năm?

Dã Cù kinh ngạc, đằng xa Ngao Vô Hư cũng bước qua trên mặt đầy kinh ngạc.

- Quá kỳ diệu đi.

Dã Cù thực khó mà tin.

Thời gian, đây là một sự tồn tại hư ảo, hai không gian có thời gian trôi qua bất đồng, đây đích xác là rất kỳ diệu.

- Ốc Lam tiên sinh, người làm sao vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn hướng Ốc Lam.

Lúc này ---

Trong mắt Ốc Lam đầy kinh hãi, sắc mặt thậm chí còn có chút nhợt nhạt, một bộ dạng như *"thấy quỷ"*.

- Ốc Lam tiên sinh.

Tần Vũ lại lên tiếng.

- Ốc Lam đại ca, huynh làm sao vậy?

Dã Cù, Ngao Vô Hư cũng nhìn hướng Ốc Lam.

Mọi người la lên mấy lần, Ốc Lam mới bừng tỉnh lại, Ốc Lam hít lấy mấy hơi sâu, mới khiến biểu tình trên mặt bình tĩnh lại một chút, chỉ là trong mắt Ốc Lam vẫn còn một tia chấn hãi:

- Tần Vũ, ngươi nói là thật chứ, thời gian trôi đi trong Khương Lan Giới và bên ngoài là khác nhau?

- Phải.

Tần Vũ gật đầu.

Ốc Lam thở phào một hơi, lại nhìn thâm sâu Tần Vũ vài cái, cảm thán:

- Tần Vũ, ta cũng đáp ứng ngươi: Khi sinh tử quan đầu có thể bảo vệ tính mạng ngươi, bình thường, ngươi cũng có một lần cơ hội mệnh lệnh cho ta.

- Ồ.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Ốc Lam căn bản không cho Nghịch Ương cơ hội mệnh lệnh hắn, có thể cho mình cơ hội, Tần Vũ đã rất mãn ý rồi.

- *Ốc Lam đại ca.*

- Ốc Lam đại ca.

Dã Cù, Ngao Vô Hư hai người đều kinh ngạc nhìn Ốc Lam.

Ốc Lam tiếp tục mỉm cười nhìn Tần Vũ:

- *Tần Vũ, chờ khi đến thần giới, ngươi có trả tự do cho ta hay không ta cũng không quan tâm, tuỳ ý ngươi.*

Dã Cù, Ngao Vô Hư càng thêm giật mình, Ốc Lam không ngờ không thừa cơ đòi tự do khi đến thần giới, theo Dã Cù, Ngao Vô Hư hai người thấy, căn bản là một chuyện không thể lí giải.

Ốc Lam cũng không giải thích, chỉ là mỉm cười.

Tần Vũ gật đầu, người ta đối với mình như vậy, bản thân cũng không thể quá đáng, trong lòng Tần Vũ đã có quyết định, nếu như bản thân có thể đến thần giới, khẳng định sẽ để Ốc Lam phục hồi tự do.

- *Tần Vũ, chờ khi ngươi rời khỏi Khương Lan Giới, hy vọng ngươi tiếp tục để ta ở trong Khương Lan Giới tu luyện, tại đây tu luyện, có thể tiết kiệm được mười lần thời gian.*

Ngao Vô Hư hốt nhân nói.

Tần Vũ cười lên, hỏi ngược lại:

- *Cái này có tính là ngươi nhờ ta không?*

Ngao Vô Hư lạnh lùng gật đầu nói:

- Tính, ta tuyệt đối không cầu không ngươi, ngươi để ta trong Khương Lan Giới tu luyện, ta sẽ cho ngươi thêm một lần cơ hội mệnh lệnh ta.

Vậy là đã có hai lần cơ hội mệnh lệnh Ngao Vô Hư, Tần Vũ đương nhiên cao hứng.

- Ngao Vô hư, ta hiện tại muốn sử dụng một lần cơ hội.

Tần Vũ nói thẳng.

- Tần Vũ, đừng lãng phí cơ hội, mặc dù ngươi có hai lần cơ hội khiến Ngao Vô Hư làm việc, nhưng sau này ngươi muốn để Ngao Vô Hư nhờ ngươi, gần như là chuyện không thể.

Ốc Lam nhắc nhở.

Tần Vũ tức thì lắc đầu:

- Ta hiểu, Ngao Vô Hư, hiện tại bên ngoài có Vũ Hoàng và một đám thủ hạ của Vũ Hoàng, gần hai mươi tiên đế, còn chủ trì một Toả Nguyên Luyện Hoả trận, ta hy vọng ngươi… …cho hắn ta một lần giáo huấn sâu sắc.

- Một đám người dưới trướng Vũ Hoàng, hơn hai mươi tiên đế, Toả Nguyên Luyện Hoả trận?

Khuôn mặt Ngao Vô Hư có một nụ cười.

- Muốn giết Vũ Hoàng thì có chút khó, nhưng mà giáo huấn hắn… …ta sẽ khiến lần giáo huấn đó rất sâu sắc, Vũ Hoàng cả một đời cũng quên không được.

Ngao Vô Hư nhìn Tần Vũ:

- Để ta ra ngoài.

Chủ nhân Khương Lan Giới là Tần Vũ, Ngao Vô Hư cho dù thực lực mạnh hơn nữa cũng không thể tự mình ra được.

Tần Vũ gật đầu.

- Tần Vũ, ta nhắc nhở ngươi một chuyện.

Ngao Vô Hư hốt nhiên thấp giọng.

- Ốc Lam đại ca cho ngươi một lần cơ hội mệnh lệnh huynh ấy, không đến giờ khắc tối quan trọng, ngươi đừng nên lãng phí.

Ngao Vô Hư thấp giọng than,

- Ta thực không hiểu được… …vì sao Ốc Lam đại ca đối với ngươi tốt vậy.

Tần Vũ không khỏi kinh ngạc.

- Tốt rồi, để ta ra ngoài, giáo huấn Vũ Hoàng và đám người này.

Ngao Vô Hư thản nhiên nói.

Tần Vũ không nghĩ nhiều nữa, tâm ý khẽ động, Ngao Vô Hư liền biến mất khỏi Khương Lan Giới.

Chương 372

Hoành Tảo

Nhìn Ngao Vô Hư biến mất ở Khương Lan Giới, Tần Vũ trong lòng không khỏi dâng lên kì vọng.

Bên ngoài sẽ có cảnh tượng gì?

- Tần Vũ, yên tâm, với thực lực của Vô Hư, muốn đối phó đám người Vũ Hoàng vẫn rất nhẹ nhàng.

Ốc Lam cười nhạt nói, bộ dạng như nắm chắc chiến thắng.

- Huyết Long, Ngũ Trảo Kim Long đều là siêu cấp thần thú, Ngũ Trảo Kim Long bất kể là dùng năng lượng công kích, hay là nhục thể phòng ngự đều cực kỳ lớn mạnh. Cận thân công kích của Huyết Long, kế thừa được đặc điểm ưu thế của thần thú, chỉ là năng lượng công kích của hắn lại không giống, hắn đi theo một hướng cực đoan khác.

Cực đoan?

Tần Vũ nhìn Ốc Lam, hắn còn chưa biết được lực công kích của biến dị siêu cấp thần thú *"Huyết Long"*.

Ốc Lam giải thích:

- Ngũ Trảo Kim Long có thể thi triển một số pháp quyết công kích, còn Huyết Long sở trường nhất lại chính là --- thôn phệ công kích.

- Thôn phệ công kích?

Tần Vũ cả kinh.

Ốc Lam gật đầu cảm thán:

- Phải, theo ta thấy, loại phương pháp công kích này so với pháp quyết công kích của Ngũ Trảo Kim Long còn lợi hại hơn, Huyết Long hắn có phân thành từng con huyết long, một khi bị huyết long đó bám vào người, sẽ trực tiếp bị thôn phệ nguyên anh.

Thôn phệ!

Tần Vũ tưởng tượng cũng cảm thấy kinh hãi, không hổ là biến dị siêu cấp thần thú.

- Ốc Lam tiên sinh, lúc xưa hắn cùng Nghịch Ương tiên đế tỷ thí, sao lại thất bại vậy?

Tần Vũ dâng lên nghi hoặc, loại công kích lợi hại như vậy, vì sao còn thất bại?

Ốc Lam bật cười nói:

- Thôn phệ công kích mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải ai cũng dễ dàng bị thôn phệ, đối với người công lực thấp hơn mình, đương nhiên có thể dễ dàng thôn phệ, còn cao thủ đồng đẳng cấp thì khó thôn phệ.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu ra.

- Quần công có thôn phệ, đơn thể công kích dựa vào cận chiến. Huyết Long có thể tính là siêu cấp thần thú hoàn mỹ nhất mà ta đã thấy qua.

Ốc Lam cảm thán.

- Đương nhiên các siêu cấp thần thú khác cũng không tệ, có các

đặc điểm riêng.

- Ngao Vô Hư cuối cùng động thủ rồi.

Luôn chú ý bên ngoài Tần Vũ cuối cùng phát hiện chiến đấu đã bắt đầu.

- Đến hiện tại mới xuất thủ?

Ốc Lam có chút giật mình, hắn cùng Tần Vũ nói chuyện cũng được một lúc rồi, bên ngoài không ngờ mới bắt đầu.

Trên thực tế một là bởi vì Khương Lan Giới và bên ngoài thời gian tỷ lệ là mười: một, còn có một nguyên nhân là --- Ngao Vô Hư đang sửa lại quần áo.

- Tiểu tử Tần Vũ. Mau để yêu thức chúng ta ra khỏi Khương Lan Giới, để chúng ta xem tình huống chiến đấu bên ngoài.

Dã Cù vội vã nói, bọn họ ở trong Khương Lan Giới, thì không thể phóng yêu thức ra ngoài Khương Lan Giới.

Tần Vũ tâm ý khẽ động, liền để yêu thức của Dã Cù và Ốc Lam hai người ra ngoài Khương Lan Giới.

***

Nguyên bổn địa chỉ Tiểu Hoàng tinh, đã thành một khoảng không gian vô tận.

"Toả Nguyên Luyện Hoả trận" to lớn vẫn được duy trì, dù gì ai cũng không dám nói chắc Tần Vũ này có đột nhiên từ trong Toả Nguyên Luyện Hoả trận lao ra hay không, nếu như để đào tẩu vậy là thất bại trong gang tấc rồi.

Xung quanh viên lục sắc, có mười hai vị tiên đế bao gồm cả Vũ

Hoàng trong đó.

Mấy người Vũ Hoàng đều ngồi xếp bằng xung quanh viên lục sắc.

Hai mươi năm rồi!

Mấy người Vũ Hoàng đã thủ tại xung quanh đây đúng hai mươi năm. hai mươi năm này, Vũ Hoàng đã nghĩ đủ mọi biện pháp, dựa vào thủ hạ tiên đế liên thủ công kích, thậm chí đi mời Huyền Đế đến cùng liên thủ, nhưng không có ngoại lệ, Vũ Hoàng đều thất bại.

Không thể phá vỡ!

Vũ Hoàng mặc dù bề ngoài bình tĩnh ngồi xếp bằng trong hư không, tại đáy lòng lại đang suy nghĩ biện pháp để mở ra viên lục sắc này.

- Làm thế nào đây? Thực sự không biết Nghịch Ương tiên đế khi chết lĩnh ngộ thế nào. Không ngờ lại lĩnh ngộ ra phòng ngự cấm chế lợi hại như vậy, ngay cả ta và Hi nhi liên thủ cũng không thể phá vỡ.

Vũ Hoàng đến lúc này vẫn còn nghĩ viên lục sắc là Thanh Vũ tiên phủ.

Cũng không thể trách Vũ Hoàng. Không gian thần khí, Vũ Hoàng nghe cũng chưa nghe qua.

Hốt nhiên Vũ Hoàng nhìn về bên trái.

Trong hư không về bên trái mọi người vài trăm mét, không ngờ đột ngột xuất hiện một lãnh tuấn nam tử.

- Ngươi là ai?

Vũ Hoàng đứng phắt dậy.

Ngao Vô Hư nhìn Vũ Hoàng, không nói một lời.

Xung quanh Vũ Hoàng là mười một vị tiên đế, mười một vị tiên đế này cũng đứng lên bên cạnh Vũ Hoàng. Bao gồm Vũ Hoàng trong đó, đám người này sắc mặt đều rất nghiêm túc, bọn họ đều cảm nhận được áp lực!

Đó là cảm giác áp bức do thực lực khủng bố mang đến!

- Yêu giới khi nào xuất hiện tân bát cấp yêu đế vậy?

Vũ Hoàng trong lòng chấn động. Hắn là bát cấp tiên đế, mặc dù không nhìn xuyên đối phương, nhưng miễn cưỡng cảm ứng được đối phương có thứ khí tức đặc biệt của người trong yêu giới.

- Yêu giới bằng hữu, tại hạ Vũ Hoàng, không biết người là… …

Vũ Hoàng vừa nói được một nửa liền bị Ngao Vô Hư cắt ngang.

- Vũ Hoàng, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi cũng không nhận ra ta, ha ha… …

Ngao Vô Hư cười lớn lên, nhưng cả không gian xung quanh tựa như cũng ngưng tụ lại, khiến các tiên đế cảm thấy khẩn trương.

Vũ Hoàng đồng tử co rút, mười một tiên đế ở bên cạnh đều chuẩn bị ra tay bất kỳ.

Chuẩn bị tốt rồi chứ?

Trong mắt Ngao Vô Hư bỗng nhiên phát ra hai đạo hồng

quang.

"Hống ~~~" Rất đột ngột một tiếng rồng gầm cực cao vang lên trong không gian vô tận, thân hình Ngao Vô Hư hoàn toàn biến mất, một con huyết hồng sắc trường long rất lớn dài hơn ngàn dặm xuất hiện giữa trời, từng phiến huyết hồng sắc long lân loé lên thứ quang mang yêu dị.

Đầu rồng hung ác nhắm tới đám người Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng cùng với mười một tiên đế tựa như bị chấn động.

- Là Huyết Long Ngao Vô Hư.

Vũ Hoàng bừng tỉnh lại.

Tuy nhiên lúc này, huyết long dài ngàn dặm bất ngờ chuyển động, vừa động cả thân thể liền hoá thành một đạo huyết hồng sắc tàn ảnh, đám người Vũ Hoàng chỉ thấy được một cái mồm rồng khổng lồ nhắm về phía bọn họ mà nuốt.

Thôn phệ!

Vũ Hoàng cùng với mười một tiên đế lập tức cảm giác như hãm nhập vào một thế giới huyết hồng sắc.

- Phá!

Cảnh Hoàng Kiếm trong tay Vũ Hoàng phóng ra kim quang vô biên.

Chỉ trong thời gian một cái búng tay, huyết long đã bay trở lại chỗ ban đầu.

Còn mấy người Vũ Hoàng vẫn ở tại chỗ cũ, chỉ là lúc này… … bao gồm cả Vũ Hoàng, chỉ có bốn vị tiên đế còn sống, Thanh Huyết

kiếm tiên Tri Bạch, Hoàng Bào tiên đế Mộc Duyên, cùng với một lục cấp tiên đế.

Một hơi thôn phệ đi tám đại tiên đế.

Đầu rồng khổng lổ của thiên lí huyết long hốt nhiên quay đầu nhìn màn hào quang của Toả Nguyên Luyện Hoả trận, long thân khổng lồ bất ngờ hoá thành một đạo huyết hồng sắc tàn ảnh, hung dữ lao vào màn hào quang.

Mười sáu vị tiên đế bố trí Toả Nguyên Luyện Hoả trận. Trong mười sáu người này người mạnh nhất Vũ Phạm tiên đế, mới là lục cấp tiên đế mà thôi, *"Toả Nguyên Luyện Hoả trận"* này lực phòng ngự mặc dù được tính là mạnh, nhưng lực công kích của thất cấp tiên đế dĩ nhiên có thể cường hành phá vỡ.

- Bồng!

Bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, bản thể cuồng mãnh đánh vào.

Vũ Hoàng cả người run lên.

Phải, hắn muốn giết mười sáu tiên đế! Vũ Hoàng tỉnh ngộ lại.

- Chặn hắn lại!

Vũ Hoàng bất ngờ rống lên một tiếng, đồng thời truyền âm đến mười sáu vị tiên đế.

- Vũ Phạm. Các ngươi mau chạy.

Tiếng truyền âm của Vũ Hoàng tựa như sấm sét vang lên trong đầu mười sáu vị tiên đế.

Mười sáu vị tiên đế vào lúc thiên lí huyết long xuất hiện thì đã kinh hãi rồi, chỉ là Vũ Hoàng còn đó, bọn họ dám chạy sao?

Lúc này bọn họ nghe được mệnh lệnh của Vũ Hoàng muốn chạy, đáng tiếc… …không kịp rồi. Toả Nguyên Luyện Hoả trận bị đụng vỡ khiến cả không gian chấn động, mười sáu vị tiên đế căn bản không thể thuấn di.

Một tiếng rồng gầm!

Thiên lí huyết long bất ngờ trong thoáng chốc đã phân giải ra, thiên lí huyết long lập tức hoá thành mười sáu con huyết long, mười sáu con huyết long này gần như trong nháy mắt đã bao lấy mười sáu vị tiên đế.

Đây chính là điều Ốc Lam đã nói với Tần Vũ, đặc điểm của huyết long, phân thành từng con huyết long tiến hành công kích thôn phệ quần thể.

Đây không phải là thuật phân thân.

Mười sáu con huyết long, bất kỳ con huyết long nào cũng đều có khoảng ba phần mười thực lực của Ngao Vô Hư, chỉ là so với bát cấp tiên đế kém hơn một chút mà thôi, chỉ nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết, mười sáu vị tiên đế đều biến mất không thấy nữa.

"Hống ~~~" Lại một tiếng rồng gầm.

Mười sáu còn huyết long bất ngờ hướng về bốn người Vũ Hoàng lao đến, đồng thời mười sáu con huyết long hội tụ thành một con thiên lí huyết long. Trong quá trình tấn công, thiên lý huyết long bất ngờ biến mất giữa không gian.

Một nhân ảnh xuất hiện.

Toàn thân bao phủ một tầng huyết hồng sắc long lân, mái tóc

không ngờ đã biến thành mái tóc dài đỏ như máu, cặp mắt băng lãnh như thuỷ tinh nhìn chằm chằm Vũ Hoàng.

Ngao Vô Hư dưới hình thái chiến đấu!

Ngao Vô Hư với lực công kích mạnh nhất!

Vũ Hoàng, Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch, Hoàng Bào tiên đế Mộc Duyên cùng một lục cấp tiên đế trong lòng đầy giận dữ và e ngại.

- Ngươi là Ngao Vô Hư.

Vũ Hoàng toàn thân run lên.

- Phải.

Ngao Vô Hư lạnh lẽo nhìn Vũ Hoàng.

- Vũ Hoàng, năm xưa ta còn không thể chiến thắng ngươi, tối đa bình thủ mà thôi, chỉ là bây giờ ta đã đạt đến bát cấp yêu đế cảnh giới. Hôm nay kết cục chính là --- ta giày xéo ngươi.

Chỉ một lúc ngắn ngủi, đã chết đi hai mươi bốn vị tiên đế.

- Tần Vũ đã mở được tầng thứ ba Vạn Thú Phổ?

Vũ Hoàng lên tiếng, thanh âm phát lạnh.

Ngay khi nhìn thấy Ngao Vô Hư, Vũ Hoàng đã biết Tần Vũ khẳng định là mở được tầng thứ ba Vạn Thú Phổ, dù gì năm xưa Ngao Vô Hư trở thành linh thú trong Vạn Thú Phổ, chuyện này những người cao cấp của tiên ma yêu giới còn nhớ.

- Phải.

Ngao Vô Hư lạnh lẽo nhìn Vũ Hoàng.

- Chạy.

Vũ Hoàng gần như đồng thời truyền âm đến thủ hạ của mình.

Một bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, cho dù là Vũ Hoàng cũng tuyệt đối không phải đối thủ. Năm xưa thất cấp yêu đế Ngao Vô Hư, đã tương đương với Vũ Hoàng, hiện tại Ngao Vô Hư càng khủng bố.

Bốn đại tiên đế gần như đồng thời hành động.

- Chết!

Thanh âm băng lãnh còn đang vang lên, cả người Ngao Vô Hư đã hoá thành một đạo hồng quang, đạo hồng quang đó lập tức phân thành bốn, bồn đạo hồng quang đồng thời công kích bốn người Vũ Hoàng, bức cho bốn người không thể bỏ chạy.

Lục cấp tiên đế chiến tử.

Liền đó bốn đạo hồng quang lại biến thành ba đạo hồng quang.

Chém giết!

Bản thể Ngao Vô Hư nắm một thanh chiến đao, thanh chiến đao này cực kỳ dài, cao bằng cả người Ngao Vô Hư, nhưng mà Ngao Vô Hư công kích lại phi thường nhanh, lực công kích cũng rất kinh người.

Bản thể Ngao Vô Hư công kích Vũ Hoàng, hai đại phân thân công kích Hoàng Bào tiên đế, Thanh Huyết kiếm tiên.

… …

Không gian chấn động, năng lượng cuồng bạo tựa như gió lốc từ chỗ chiến đấu toả ra bốn phương tám hướng, Vũ Hoàng, Thanh Huyết kiếm tiên, Hoàng Bào tiên đế ba người đều liều mạng để đào mệnh.

Thời gian mười cái hô hấp.

Thân thể Ngao Vô Hư lại xuất hiện bên cạnh viên lục sắc.

- Đáng tiếc à, Vũ Hoàng có thần khí chiến y không giết được thì cũng không sao, không tưởng được Hoàng Bào tiên đế cũng có thể chạy thoát cái mạng nhỏ.

Ngao Vô Hư cảm thán,

- Ai, đồng thời khống chế công kích của hai phân thân, bản thể công kích cũng bị ảnh hưởng à, bằng không Vũ Hoàng cũng không chạy thoát một cách đơn giản như vậy.

- Tần Vũ, để ta quay về.

Ngao Vô Hư truyền âm nói, liền đó biến mất trong không trung.

Còn trong không gian vô tận năng lượng vẫn đang chấn động, chỉ là trừ một số máu tươi trôi nổi trong không gian ra, cũng không có gì có thể nhìn ra được dấu tích của trận chiến đấu.

***

Trên một tinh cầu bỏ hoang.

Hai thân ảnh chật vật tự nhiên xuất hiện trên bề mặt tinh cầu này.

Hoàng Bào tiên đế nửa quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, Hoàng Bào tiên đế *"Mộc Duyên"* mặc dù lực công kích không như Thanh Huyết kiếm tiên, nhưng phòng ngự lại cao hơn nhiều, lần này chính là dựa vào phòng ngự, Hoàng Bào tiên đế mặc dù trọng thương nhưng vẫn bảo vệ được cái mạng nhỏ.

Còn thanh danh viễn bá như *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch, một trận chiến này, lại mất đi tính mạng. Thanh Huyết kiếm tiên công kích thì mạnh, nhưng phòng ngự lại không bằng Hoàng Bào tiên đế, lần này cũng bởi vì vậy mà mất đi cái mạng nhỏ.

Tung hoành tiên ma yêu giới Thanh Huyết kiếm tiên *"Tri Bạch"* đã gục ngã.

Trên bộ tử bào quý giá của Vũ Hoàng còn nhiễm vết máu, cả người sắc mặt rất là nhợt nhạt:

- Mộc Duyên, lần này tổn thất bao nhiêu.

Mộc Duyên thân là nhân vật quản gia nắm giữ các phương thế lực dưới trướng Vũ Hoàng, bình thường khi chiến đấu gì, Vũ Hoàng đều hỏi Mộc Duyên thống kê kết quả.

Mộc Duyên đứng lên, sắc mặt khó coi vô cùng:

- Bệ hạ, cuộc chiến lần này, chúng ta tổn thất hai mươi sáu vị tiên đế.

- Hai mươi sáu vị.

Vũ Hoàng nghe con số này mà đau lòng.

Mộc Duyên tiếp tục nói:

- Bệ hạ, Tiểu Hoàng tinh lúc xưa là một trong ba đại tinh cầu có

nhiều nhân mã xuất thủ nhất, mười sáu tiên đế kia thực lực cũng có phần mạnh. Mười vị tiên đế còn lại, được bệ hạ triệu tập đến công kích viên lục sắc, mười vị tiên đế đó cũng là cực kỳ lợi hại.

Vũ Hoàng trong lòng phát run.

Mười vị tiên đế đó chính là bởi vì lợi hại, mới bị hắn triệu đến để giúp đỡ công kích viên lục sắc.

Hai mươi sáu vị tiên đế này, luận số lượng thì chưa bằng một nửa dưới trướng Vũ Hoàng, nhưng lại là tinh anh chân chính dưới trướng Vũ Hoàng, cuộc chiến lần này……tinh anh dưới trướng Vũ Hoàng tổn thất quá nửa, thực lực không bằng một nửa lúc đầu.

- Ngay cả Tri Bạch cũng chiến tử, chiến tướng dưới trướng bệ hạ gần như tổn thất hoàn toàn, đạt đến lục cấp tiên đế, cũng chỉ còn có hai người.

Thanh âm Mộc Duyên cũng rất trầm thấp.

Dưới trướng Vũ Hoàng đích xác còn có không ít tiên đế.

Nhưng những tiên đế đó không một ai vượt quá lục cấp tiên đế.

- Tần Vũ, Ngao Vô Hư!

Vũ Hoàng toàn thân run lên, Vũ Hoàng hít một hơi sâu.

- Quay về.

- Vâng, bệ hạ.

Liền đó hai người biến mất khỏi tinh cầu bỏ hoang.

… …

Trong Khương Lan Giới.

Nhìn thấy Ngao Vô Hư xuất hiện trước mặt, Tần Vũ, Dã Cù, Ốc Lam ba người đều tiến lên nghênh đón, ngay bốn yêu đế kia cũng thần tình hưng phấn, bọn họ cũng biết chuyện vừa rồi.

Giết hai mươi sáu tiên đế, lại còn là tinh anh dưới trước Vũ Hoàng, trong đó thậm chí bao gồm Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch.

- Vô Hư, không tệ.

Ốc Lam cười nói.

Tần Vũ trong mắt vẫn còn kinh thán:

- Vô Hư, một hơi giết hai mươi sáu người, ngay Thanh Huyết kiếm tiên cũng giết được, Vũ Phạm tiên đế và lục cấp tiên đế cùng mấy người, đích xác là lợi hại.

Khuôn mặt Ngao Vô Hư vẫn lãnh tuấn:

- Không có gì, ta lúc trước có nói Vũ Hoàng có phần khó giết, nên đã nghĩ lần này có thể giết chết hai mươi bảy đứa, không tưởng được còn để bị chạy mất một đứa.

Nói rồi, khuôn mặt Ngao Vô Hư vẫn còn một chút tiếc nuối, tựa hồ đối với chiến tích của mình rất không hài lòng.

Tần Vũ, Dã Cù, Ốc Lam mấy người trong lòng nhất thời sững sờ.

Chương 373

Thanh Danh Viễn Bá

(Thanh danh vang vọng)

Lời của Ngao Vô Hư khiến đám người Tần Vũ sững lại, một hơi đã giết chết hai mươi sáu tiên đế, không ngờ còn chưa hài lòng!

-Mạnh nhỉ!

Dã Cù hai mắt sáng lên, cười ngặt nghẽo :

- Không ngờ ngươi cái khối băng này, ngoài việc tu luyện và chiến đấu nhạt nhẽo ra, khả năng nói những lời ngông cuồng cũng sớm đã vượt ta rồi.

Tần Vũ nghe Dã Cù nói vậy không khỏi bật cười. Trên mặt Ốc Lam cũng có nét tiếu ý.

Chỉ là Ngao Vô Hư vẫn vẻ lạnh lùng, nhìn Tần Vũ lạnh nhạt nói:

-Tần Vũ, ta đề tỉnh ngươi một lần…

Tần Vũ sững người :

-Đề tỉnh gì?

Ngao Vô Hư tiếp lời:

-Hai lần cơ hội mà ngươi có thể mệnh lệnh cho ta thì đã sử dụng

một rồi, hiện giờ chỉ còn lại một lần thôi. Ngoài ra…từ hôm nay, ngươi không được bắt ta vào Vạn Thú Phổ nữa, ta cần phải tiếp tục ở trong Khương Lan giới. Điều này ngươi đã đáp ứng ta rồi.

Tần Vũ gật đầu :

-Ta biết.

Ngao Vô Hư gật nhẹ đầu, rồi đi về bãi cỏ phía xa ngồi xếp bằng xuống không lý gì tới Tần Vũ nữa.

Ốc Lam nhìn Tần Vũ cười khuyên :

-Tần Vũ, không cần để ý, tính cách của Vô Hư là như vậy, không thích nói quá nhiều với người khác.

Tần Vũ tịnh không có để tâm.

Dã Cù cười hắc hắc:

-Tần Vũ, mặc kệ cái khối băng lạnh nhạt đó, Dã Cù ta thì lại cực kỳ nhiệt tình. Ta vẫn luôn thấy buồn chán, ngươi mà rảnh có thể tìm ta bất cứ lúc nào.

Bá Vương Long Dã Cù này thực là một hán tử cục mịch thẳng thắn.

Tần Vũ gật đầu.

-Ốc Lam tiên sinh.

Sâu trong lòng Tần Vũ vẫn luôn ẩn chứa một nghi vấn :

-Ta có một vấn đề tuy là có điểm đặc trưng, nhưng vẫn không

cách gì làm cho rõ được, không biết các người có thể thành thật nói cho ta được hay không đây.

Ốc Lam mỉm cười bảo :

-Nói đi.

Dã Cù cũng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu hỏi:

-Theo như ta được biết, lúc trước ba người Ốc Lam tiên sinh đều đã đáp ứng Nghịch Ương, trong lúc sinh tử quan đầu sẽ bảo hộ Nghịch Ương, nhưng Nghịch Ương cuối cùng vẫn chết? Đây có thể được coi như các người bảo hộ không chu toàn hay không?

Câu hỏi của Tần Vũ có chút châm biếm, chỉ là Ốc Lam và Dã Cù tịnh không hề quan tâm.

-Bảo hộ không chu toàn. Tần Vũ, ba người bọn ta khi xưa đáp ứng Nghịch Ương trong lúc nguy hiểm thì bảo hộ hắn. Vũ Hoàng, Huyền Đế vốn là cậy thế bức người, bắt Nghịch Ương cùng bọn chúng cùng nhau đến Mê Thần Điện. Lúc đó, Nghịch Ương đã chịu theo.

Ốc Lam chầm chậm nói.

Tần Vũ giật mình : *"Mê Thần điện? Đó là nơi nào."*

-Nhưng Nghịch Ương cũng chỉ là trả vờ thuận theo mà thôi. Sau khi vào Mê Thần điện, Nghịch Ương nhờ vào sự quen thuộc đối với Mê Thần điện, dùng một chút tiểu kế bất ngờ loại bỏ hai kẻ Vũ Hoàng, Huyền Đế. Tuy nhiên vui tận thì sinh khổ, lúc Nghịch Ương vào đến nơi yếu địa nào đó của Mê Thần điện, vô tình đạp lên độc trùng của Thần giới, ba người chúng ta lúc đó lại ở trong Vạn Thú phổ. Ai biết được Nghịch Ương không may như vậy chứ?

Đến khi chúng ta biết được thì đã hết cách cứu chữa rồi.

Ốc Lam cười nhạt :

-Đúng là vui tận sinh khổ a. Nghịch Ương đã quên mất là vào trong Mê Thần điện lúc nào cũng phải tập trung, không thể buông lỏng.

Tần Vũ kinh hãi hỏi :

-Độc trùng của Thần giới quả thực lợi hại đến vậy sao?

Từ vị trí Tần Vũ mà nhìn, một độc trùng của Thần giới mà thôi, còn Nghịch Ương tiên đế đã là bát cấp tiên đế, có đến mức thái quá vậy không?

Sắc mặt Ốc Lam thoáng có vài phần biến đổi, một lúc lâu vẫn chưa nói gì thêm, tựa hồ như đang chìm đắm trong những hồi ức.

Tần Vũ hô gọi :

-Ốc Lam tiên sinh?

Ốc Lam tỉnh lại, cười xin lỗi:

-Nói đến độc trùng ở Thần giới, Tần Vũ, ta có thể nói với ngươi như thế này….Bất cứ thứ gì của Thần giới đều không thể xem thường được. Cho ngươi biết, độc trùng ở Thần giới, dù là người đã phi thăng lên Thần giới, trúng phải độc của nó, vẫn có thể hồn phi phách tán!

Tần Vũ sợ hãi.

Người đã phi thăng lên Thần giới, vẫn có thể dính phải độc trùng trên người. Độc trùng này thực quá khủng khiếp.

-Độc trùng của Thần giới cũng phân cấp bậc, có độc trùng thì lợi hại, có độc trùng thì độc tính lại yếu. Độc trùng của Thần giới dù có chết, một vài bộ vị nhọn như răng, đuôi vẫn còn có kịch độc, một khi trúng phải…Nghịch Ương bất quá chỉ là một tiên đế mà thôi, sao có thể không chết được?

Ốc Lam nói như đó là lẽ đương nhiên vậy.

Trong lòng Tần Vũ đã có một khái niệm.

« Người trong Thần giới có phân cao thấp. Độc trùng của Thần giới cũng có các cấp bậc, nhưng để có thể sinh tồn ở Thần giới, thì không được xem thường những độc trùng đó, dù cho…là thi thể của nó đi chăng nữa. »

Tần Vũ hỏi :

-Ốc Lam tiên sinh, người có thể kể cho ta một vài chuyện của Thần giới hay không?

Ốc Lam nhìn Tần Vũ, cười nhạt đáp:

-Tần Vũ, đừng vội vàng, ngươi hiện giờ cần phải làm là bình tâm tu luyện. Đợi khi ngươi sắp phi thăng lên Thần giới, ta nhất định sẽ đêm những gì ta biết nói cho ngươi.

Tần Vũ liền lúng túng cười trừ.

Đối với những điều không biết, người bình thường đều có hiếu kỳ. Tần Vũ tự nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng Ốc Lam nói không sai, hiện giờ biết những thứ đó thì đối với Tần Vũ cũng không có tác dụng gì.

-Ừm, Ốc Lam tiên sinh, phóng mắt khắp tiên ma yêu giới này, có lẽ không người nào có hiểu biết về Thần giới? Sao người lại biết về Thần

giới như vậy?

Tần Vũ nghĩ đến liền hỏi tới.

Ốc Nghĩ thoáng nín lặng.

Dã Cù tự hào cười đáp:

-Ốc Lam đại ca đương nhiên hiểu về Thần giới. Trong cả tiên ma yêu giới, nói đến việc thông hiểu Thần giới, còn có thể có người hơn được Ốc Lam đại ca của ta sao.

Tần Vũ truy hỏi.

-Vì sao?

Ốc Lam hít sâu một hơi, nhìn Tần Vũ đạm nhiên cười một tiếng, trả lời:

-Tần Vũ, bên trong Vạn Thú phổ đều là yêu thú, nhưng ta…chính là một yêu thú phổ thông yêu thú trong Thần giới.

Yêu thú của Thần giới!

Tần Vũ cảm giác như trong lòng đang nổi lên sóng gió. Hắn tuy đã nhận thấy Ốc Lam tiên sinh này lai lịch thần bí, nhưng khi biết sự thật vẫn không kìm được mà thấy chấn kinh vô cùng.

Thần giới?

Đó là thánh địa mà vô số cao thủ tiên ma yêu giới hướng đến trong lòng. Vô luận là Lâm Ẩn, Thanh Đế, hay các cao thủ khác đều mơ tưởng được phi thăng lên Thần giới.

Nhưng Ốc Lam, không ngờ chính là kẻ đến từ Thần giới.

-Ốc Lam tiên sinh, làm sao có thể vậy? Người là người của Thần giới, sao có thể đến được tiên ma yêu giới chứ?

Tần Vũ hỏi tiếp :

-Ngoài ra, thực lực của người chỉ là thất cấp yêu đế. Thực lực của yêu tộc trên Thần giới đáng lẽ phải rất mạnh mới phải.

Ốc Lam cười nhạt :

-Yêu thú của Thần giới thực lực ra sao, khi ngươi đến Thần giới sẽ biết. Nhiều thứ của Thần giới tịnh không như ngươi tưởng tượng. Về việc ta làm sao đến được tiên ma yêu giới…chính là bởi Mê Thần điện.

-Mê Thần điện?

Tần Vũ lại một lần nữa nghe đến cái tên Mê Thần điện.

-Được rồi, chuyện đó ta tạm thời không muốn nói nhiều…Tần Vũ, ta hiện giờ chỉ hi vọng ngươi tu luyện sớm ngày có thể phi thăng lên Thần giới, ta đã rất lâu rồi chưa có về lại quê hương.

Ốc Lam nhìn về Tần Vũ, trong mắt có một sự mong đợi.

Về nhà!

Thần giới mới là quê nhà của Ốc Lam. Tiên ma yêu giới đối với Ốc Lam chỉ là một nơi đất khách mà thôi.

Tần Vũ gật đầu :

-Ốc Lam tiên sinh, ta sẽ hết sức cố gắng tu luyện.

Tần Vũ hốt nhiên nhìn về vùng đất vô tận.

Cùng với cái nhìn của Tần Vũ….

Lập tức toàn bộ nguyên linh chi khí của Khương Lan giới liền bắt đầu lưu chuyển. Sau một thời gian bên trong Khương Lan giới đã lần lượt xuất hiện những dòng chảy, những con sông suối rộng lớn, rồi khắp nơi nổi lên những ngọn núi cao.

Cung điện, kiến trúc, lâu các, đình đài, các loại cây cối, hoa cỏ…

Chỉ một cái chớp mắt.

Khương Lan giới to lớn đó đã hoàn toàn biến dạng, không giống như trước đây chỉ có độc một vùng đất vô biên nữa. Khương Lan giới hiện giờ tựa như một tinh cầu phổ thông. Nơi này là thế giới của Tần Vũ, Tần Vũ muốn biến nó thành cái gì thì nó sẽ thành vậy. -Đại thần thông a.

Ốc Lam nhìn thấy cảnh tượng này, trong mắt phát ra đạo đạo quang mang, cũng không khỏi cảm than trong lòng. Chỉ là Ốc Lam biết….chân chính sở hữu thần thông này tịnh không phải là Tần Vũ, mà là Lan thúc. Tần Vũ chỉ nhờ có Khương Lan giới mới có thể làm được thần thông như vậy.

Dã Cù nhìn cảnh tượng trước mặt, mắt trừng ngây ngốc.

Tần Vũ nhẹ cười nói.

-Ốc Lam tiên sinh, Dã Cù, Vô Hư huynh, và cả Vẫn Minh, nơi này cung điện nhiều. Bốn người các vị muốn ở nơi nào thì ở.

Ốc Lam cũng rất hài lòng với vô số kiến trúc này.

Những kiến trúc gồm đủ kiểu loại đó, thậm chí phong cách cũng không giống nhau. Thực tế là khi Tần Vũ tham quan ở những tinh cầu lớn Lam Hỏa tinh, Ẩn Đế tinh đã nhớ hình dạng của các

kiến trúc rồi làm lại mà thôi.

Tần Vũ mỉm cười bảo

-Ốc Lam tiên sinh, các người hãy đi nghỉ trước. Ta còn cần phải tĩnh tu độ mười bữa nửa tháng, cáo từ.

Sau đó Tần Vũ liền tự chọn lấy một lâu các gần sông bắt đầu tu luyện.

Tần Vũ tuy đã đạt đến Hắc Động hậu kì, thậm chí linh hồn cảnh giới cũng đạt đến đệ nhất tầng Thiên hồn.

Nhưng Tần Vũ hiểu rõ, thực lực tăng lên, công kích của hắn lại không nhất định có thể hoàn toàn phát huy.

Việc hắn cần làm chính là bế quan lĩnh ngộ như lúc trước ở Lam Tuyết tinh, có thể khiến thực lực của mình phát huy đến mức hoàn mĩ. Nhờ có lần trước lĩnh ngộ làm cơ sở, lần này chắc sẽ rất nhanh thôi.

Chưa nói đến chuyện Tần Vũ ở trong Khương Lan giới tu luyện, lần này đã khai mở được đệ tam tầng của Vạn Thú phổ, phái Huyết Long *"Ngao Vô Hư"* trong đó ra đại sát ác liệt một phen. Tinh anh thủ hạ của Vũ Hoàng cơ hồ đã bị giết hoàn toàn. Bao gồm cả Thanh Huyết kiếm tiên cũng bị giết trong cuộc chiến đó.

Cuộc chiến đó đã làm chấn động toàn bộ tiên ma yêu giới!

Hai mươi sáu tinh anh tiên đế bị giết, kể cả Thanh Huyết kiếm tiên!

Tổn thất to lớn như vậy, dù cho tiên ma yêu giới luôn đánh giết không ngừng cũng khó mà gặp được một lần. Ở tiên ma yêu giới, rất ít khi cao thủ đạt đến thất cấp tiên đế bị người giết. Vì kể cả khi thất cấp tiên đế đối diện với bát cấp tiên đế, tuy là không

thể địch lại, nhưng chắc chắn có thể chạy trốn được.

Thành thật mà nói có thể giết chết được thất cấp tiên đế chỉ là cao thủ cửu cấp tiên đế. Cao thủ cấp bậc này lại có người đi đại khai sát giới sao?

Nhưng, Huyết long *"Ngao Vô Hư"* cái tên khát máu đó, lại không quan tâm đến cái gì là cậy lớn bắt nạt bé. Tần Vũ có mệnh lệnh, Ngao Vô Hư hắn sẽ hết sức làm cho hoàn hảo nhất, nếu những kẻ đó hắn có thể giết được thì một kẻ cũng không tha.

Lá phong rụng bay, một thế giới toàn màu hồng, một nữ tử mặc một bộ quần áo màu trắng mỏng manh đang ngồi trên đất, tựa như cùng với cái thế giới màu hồng kia kết hợp một cách hoàn mĩ.

-Bệ hạ.

Hốt nhiên một vị lão giả xuất hiện trong thế giới hồng sắc đó.

Nữ tử bình đạm lệnh :

-Nói đi.

Lão giả cung kính thưa:

-Bệ hạ, Vũ Hoàng suất lĩnh một đám thuộc hạ vây sát Tần Vũ, nhưng đáng thương kết quả lại là chúng tiên đế của Vũ Hoàng đều bị giết hết không còn ai. Hai mươi sáu vị tiên đế đã bị giết, chỉ có Vũ Hoàng và Hoàng Bào tiên đế Mộc Duyên là chạy thoát được.

Thân hình nữ tử đó động một cái, liền đã đứng lên, quay đầu nhìn về lão giả, ánh mắt lạnh lẽo:

-Thanh Huyết kiếm tiên thì thế nào?

-Thanh Huyết kiếm tiên Tri Bạch, cũng đã chiến tử trong trận chiến đó. Lần này hai mươi sáu vị tiên đế đã chết có thể coi như là tinh anh thủ hạ của Vũ Hoàng. Kinh qua một cuộc chiến, những kẻ đạt đến lục cấp tiên đế dưới tay Vũ Hoàng chỉ còn lại bản thân hắn và Mộc Duyên thôi.

Lão giả cũng thở dài không thôi.

Trên mặt nữ tử đã tắt nụ cười, nhè nhẹ gật đầu:

-Ta biết rồi, ngươi có thể lui xuống.

-Vâng, bệ hạ.

Lão giả li khai, thế giới hồng sắc vẫn như trước chỉ có một mình bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử nhìn lá phong rụng bay, ánh mắt mơ hồ:

-Có thể giết được nhiều tiên đế đến vậy, thậm chí còn bắt Vũ Hoàng phải chạy trốn, Tần Vũ tuyệt không có cái thực lực đó, không lẽ….hắn đã mở được đệ tam tầng Vạn Thú phổ của ta?

-Trong Vạn Thú phổ, Huyết Long là mạnh nhất, cơ hồ cũng chỉ là thất cấp yêu đế thôi. Sự tình là thế nào đây?

Bạch y nữ tử thấp giọng thì thầm :

-Xem ra không được xem thường tên Tần Vũ này. Mở được đệ tam tầng Vạn Thú phổ, hắn có thể gây uy hiếp đối với bất cứ ai.

Tại Nguyệt Nha loan, Bích Ba tinh

Hai người Long Hoàng, Thanh Đế đang uống rượu, cũng đã

qua hai mươi năm rồi kể từ lần gặp mặt trước. Ngân Hoa mỗ mỗ và Nghê Hoàng sớm đã rời đi, chỉ còn Long Hoàng vẫn ngây ngốc đứng đó.

Long Hoàng như vậy chính là bởi chuyện ngày hôm nay.

-Lão Long a, thực là cung hỉ a.

Thanh Đế mặt đầy vẻ tiếu dung.

Long Hoàng biểu tình rất kì quái, tuy có nét tươi cười, nhưng vẫn thường trực vẻ bất đắc dĩ.

Cuộc chiến không lâu trước, Thanh Đế và Long Hoàng đã thấy hết bởi Bích Ba tinh cách Tiêu Hoàng tinh tịnh không xa gì.

Thanh Đế cười nói.

-Đứa con cả của ngươi thực lực thật là ghê gớm, hiện giờ không ngờ đã đạt đến bát cấp yêu đế. Siêu cấp thần thú bát cấp yêu đế, ha ha…chỉ luận thực lực bản thân, hắn đã không dưới người rồi.

Long Hoàng chính thực chỉ là siêu cấp thần thú bát cấp yêu đế.

Long Hoàng ngửa cổ uống hết chén rượu, rồi thở dài một tiếng lớn:

-Trì Thanh a, ngươi nói cho Ngao Phương ta biết rút cục là đã có chuyện gì? Hai đứa con, một đứa là Ngũ Trảo Kim Long, một đứa là Huyết Long, ta nên phải tự hào chứ.

Thanh Đế cười đáp:

-Đích xác là đáng tự hào, Long tộc sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đại danh hai đứa con biến thái của Ngao Phương ngươi.

Long Hoàng cười khổ:

-Nhưng hai đứa con này…về Vô Hư thì không cần phải nói nhiều. Lúc nó còn nhỏ, ta đích xác đối với nó không tốt, nó sớm đã không chịu nhận ta kẻ làm cha này rồi. Cô ngạo lập dị, loại tính cách này… căn bản không làm được Long Hoàng.

Thanh Đế cũng gật đầu, với tính cách của Ngao Vô Hư, đích xác là không thích hợp làm Long Hoàng của Long tộc.

Thanh Đế cười an ủi:

-Ngươi không phải còn có Vô Danh sao, ta thấy Vô Danh có đủ hào khí đó, hơn nữa cũng thích kết giao bằng hữu huynh đệ.

Long Hoàng mỉm cười gật đầu đồng tình:

-Ngươi nói đúng, Vô Danh nó nếu trở thành Long Hoàng thì cũng miễn cưỡng coi là hợp cách. Nhưng nói thật, Vô Danh trong mắt mọi người là một kẻ loạn nghịch, ngươi thấy nó…không ngờ còn lấy một Bạch Hồ. Phóng mắt nhìn lại lịch sử của Long tộc, trừ nó ra, có Ngũ Trảo Kim Long nào lấy một kẻ ngoài Long tộc chưa?

Thanh Đế không thể không gật đầu thừa nhận.

Trong quá khứ của Long tộc, trừ Ngao Vô Danh, quả thực không có Ngũ Trảo Kim Long nào lấy người ngoài Long tộc cả. Chung quy huyết mạch của Ngũ Trảo Kim Long dẫu sao cũng rất trân quý.

-Ai, hai đứa con, đều loạn nghịch không nghe lời. Vô Danh thì thường đi hết nơi này đến nơi khác ở tiên ma yêu giới, còn không phải là không muốn nhìn mặt ta sao? Thôi…đợi ta độ qua Thần kiếp, thì để Vô Danh kế thừa Long Hoàng, ta cũng sẽ thanh thản.

Long Hoàng rất bất lực trong lòng.

Long Hoàng có con thật lợi hại, đáng tiếc là dạy dỗ chúng quá tồi.

Thanh Đế hốt nhiên nhìn Long Hoàng cười nói:

-Lão Long a, mấy ngày trước ngươi đối với Tần Vũ rất tốt. Xem ra chính là muốn Tần Vũ xử tốt với Ngao Vô Hư a, ngươi cái lão Long giảo hoạt này.

Long Hoàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

-Tính cách của Vô Hư ngươi cũng biết mà, rất là cô ngạo. Có lẽ sẽ không nghe lời Tần Vũ lắm, ta lo Tần Vũ tức giận lên sẽ trực tiếp giết Vô Hư, do đó mới trước nhất tạo quan hệ tốt với hắn. Hắn nể mặt ta, ít nhất cũng sẽ không giết Vô Hư.

Tần Vũ thân là chủ nhân của Vạn Thú phổ. Dù yêu đế bên trong Vạn Thú phổ thực lực có mạnh hơn nữa, Tần Vũ vẫn có thể chỉ dùng một ý niệm là giết được họ.

Chương 374

Chúc Vu Na Nhất Giới?

(Thuộc về một giới ?)

Thanh Đế gật đầu cười nói:

-Đúng, bằng vào hiểu biết của ta về Tần Vũ. Ngươi đối với hắn tốt, hắn tuyệt đối không thể không nghĩ cho mặt mũi của ngươi mà giết Vô Hư đâu. Lão Long, mấy ngày trước ta còn không có quan tâm gì đến hắn, nhưng hiện tại…Tần Vũ này, không thể xem thường được a.

-Đúng vậy.

Long Hoàng nhíu mày :

-Theo như ta hiểu, yêu đế lợi hại nhất trong Vạn Thú phổ có ba người, trong đó có Vô Hư. Hai kẻ còn lại xem ra thực lực tịnh không kém hơn Vô Hư, đương nhiên…đó đã là chuyện khi Nghịch Ương tiên đế còn sống.

Nghịch Ương tiên đế, năm đó đã từng dùng qua Vạn Thú phổ.

Cao thủ cấp bậc Long Hoàng đều biết, đệ tam tầng của Vạn Thú phổ có tam đại yêu đế cực kỳ lợi hại. Nổi bật nhất trong tam đại yêu đế chính là *"Huyết Long"* Ngao Vô Hư và *"Bá Long Vương"* Dã Cù, Ốc Lam trái lại thanh danh bé nhất.

Chung quy Ốc Lam năm đó chỉ đáp ứng bảo hộ tính mệnh cho Nghịch Ương tiên đế. Lúc bình thường mệnh lệnh của Nghịch Ương tiên đế, Ốc Lam căn bản không nghe theo.

Nghịch Ương tiên đế cũng không có biện pháp gì đối phó chuyện này. Xét cho cùng…ngày đó hắn đã dùng thủ đoạn không quang minh cho lắm bắt Ốc Lam vào trong Vạn Thú phổ. Ốc Lam có thể đáp ứng bảo hộ hắn lúc nguy hiểm, hắn cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

-Nghịch Ương tiên đế mới chết chưa quá mười vạn năm. Mười vạn năm, yêu đế thông thường sẽ không thể đột phá nhanh đến thế… Theo ta ước lượng, hai yêu đế kia cũng phải thực lực thất cấp yêu đế.

Thanh Đế cảm thán tiếp :

-Chỉ là với Ngao Vô Hư cộng với hai yêu đế kia, Tần Vũ hiện giờ, cả tiên ma yêu giới quả thực không có bao nhiêu người dám động vào hắn.

Long Hoàng cũng đồng tình:

-Nếu không có gì bất ngờ, cùng với việc bản thân công lực Tần Vũ tăng lên, thì hắn sẽ là một phương hùng mạnh trong tiên ma yêu giới.

Long Hoàng thấp thoáng thấy được tình cảnh sau vạn năm nữa.

Tần Vũ đã mở được đệ tam tầng của Vạn Thú phổ, thì đã không còn là kẻ yếu ớt như ngày xưa mà kẻ khác có thể tùy ý nhào nặn nữa. Muốn nhào nặn hắn hiện giờ trước tiên còn cần phải xem xem mình có đủ thực lực hay không!

Cả tiên ma yêu giới, thủ lĩnh của các phương tiên giới, ma giới thậm chí cả yêu giới, đều quan tâm chú ý quá trình cuộc chiến đó. Đồng thời một trường đại chiến này cũng tựa như gió lốc truyền đi khắp tiên ma yêu giới.

Những thủ lĩnh này đều biết câu chuyện phi thường của Tần

Vũ, từ những trao đổi thông tin của các phương thì có thể đoán ra Tần Vũ đã mở được đệ tam tầng của Vạn Thú phổ.

Thảm bại của Vũ Hoàng khiến cho thủ lĩnh của các phương khác, như bọn người Tuyết Thiên Nhai cũng rất lưu ý. Nếu không có mười phần chắc chắn, bọn họ sẽ không dám tùy ý đối phó Tần Vũ. Địa vị của Tần Vũ trong mắt mỗi một cao thủ đã trở nên cao hơn.

Đó là một nhân vật vừa mới quật khởi.

Đám người Vũ Hoàng, Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế thì đánh giá Tần Vũ cao hơn. Còn vô số những tu luyện giả ở tiên ma yêu giới, lại đem truyền bá chuyện này như một truyền thuyết vậy. Có lẽ chỉ có Ám Tinh giới không giao tiếp cùng người ngoài là không biết đến đại danh của Tần Vũ.

Hai mươi sáu vị tiên đế a!

Mỗi một tiên đế đều là cao thủ cực kỳ lợi hại, đột nhiên chết nhiều như vậy. Chuyện lớn như thế truyền bá đi với tốc độ nhanh thế nào căn bản không cần nói nhiều, có thể tưởng tượng được sự khủng khiếp của tốc độ đó.

Tu luyện giả của tiên giới, ma giới, yêu giới phần lớn đều đã nghe thấy đại danh của Tần Vũ.

Những tu chân giả phổ thông không biết cái gì là Vạn Thú phổ, bọn học chỉ biết một sự tình -- --*"Một nhóm đông người của Vũ Hoàng vây công Tần Vũ, cuối cùng bị giết mất hai mươi sáu vị tiên đế, kể cả Thanh Huyết kiếm tiên. Duy có Vũ Hoàng, Mộc Duyên có thể chạy thoát."*

Chiến tích này thật như thần thoại.

Vũ Hoàng, Huyền Đế, Thanh Huyết kiếm tiên…những người này trong lòng rất nhiều các tu luyện giả, chính là những tồn tại

chí cao, tồn tại trong truyền thuyết, tồn tại vô địch.

Nhưng từ khi nghe thấy truyền thuyết kia nổi lên!

Những tu luyện giả đó của tiên ma yêu giới cũng đã coi Tần Vũ thành một vô địch tồn tại, chí cao tồn tại. So với Vũ Hoàng, Huyền Đế, Huyết Ma Đế những siêu cấp cao thủ đó thì là nhân vật đồng cấp.

Từ đó, đại danh Tần Vũ truyền đi khắp tiên ma yêu giới!

Tại tiên giới, sương mù mập mờ.

Bên trong đình đài bao quanh bởi vô tận sương mù, Vũ Hoàng đang yên lặng đứng. Hiện giờ y phục trên người Vũ Hoàng rất sạch sẽ, không còn cái vẻ xộc xệch lúc trước chạy trốn nữa. Chỉ là trong mắt Vũ Hoàng mục quang rất là trầm mê.

Hoàng Bào tiên đế Mộc Duyên đứng ở xa xa, lắc đầu nhìn Vũ Hoàng nhưng không dám bước tới.

Lần này đả kích đối với Vũ Hoàng quá lớn.

Tinh anh chân chính dưới tay cơ hồ đã bị tận diệt, bao gồm cả cánh tay phải *"Thanh Huyết kiếm tiên"* Tri Bạch.

-Mộc Duyên.

Vũ Hoàng hốt nhiên lên tiếng.

Mộc Duyên tiên đế vội đi tới, cung kính thưa:

-Bệ hạ.

Vũ Hoàng sắc mặt rất bình tĩnh, chỉ có một vài phần trắng bệch:

-Mộc Duyên, có nghe thấy những tu luyện giả phổ thông ngoài kia đang nói gì không? Bọn chúng đang tuyên dương đại danh của Tần Vũ.

Mộc Duyên cười khổ.

Đối với tu luyện giả có tuổi đời vô hạn mà nói, một trường đại chiến chết đến hai mươi sáu vị tiên đế, tuyệt đối xứng đáng là chuyện truyền thuyết. Đặc biệt là trong cuộc chiến đó Tần Vũ như Hắc Mã hoành không xuất thế.

Rất nhiều tu luyện giả đã có một khát vọng ở sâu trong đáy lòng, khát vọng điên cuồng là đánh ngã được những Vũ Hoàng, Thanh Đế bọn họ một lần.

Nhưng đó chỉ là tâm lý nổi loạn ở sâu trong lòng mà thôi, phần lớn mọi người đều có.

Sau khi bọn họ nhìn thấy sự hoành không xuất thế của một người, đều trở nên kích động, đồng thời cũng ghi nhơ danh tự của người đó *"Tần Vũ"*. Đương nhiên là hết mình truyền bá đi câu chuyện.

-Đạp lên người của ta, lập thành uy danh!

Vũ Hoàng tự cười nhạo:

-Lần này, ta đích xác đã bại thê thảm.

Sắc mặt Vũ Hoàng càng tái nhợt hơn.

-Bệ hạ?

Mộc Duyên cảm thấy ngữ khí của Vũ Hoàng có phần không ổn.

Vũ Hoàng quay người nhìn về Mộc Duyên:

-Mộc Duyên, từ khi còn bé tới giờ, ta Phong Vũ đã trải qua đủ mọi loại thất bại. Nhưng ta chưa từng nghĩ qua, khi ta đã thành Vũ Hoàng, không ngờ còn bị một tiểu tử tặng cho một cước, tạo thành uy danh cho hắn. Ha ha….

-Tri Bạch đã chết, Vũ Phạm bọn chúng cũng đã chết…bọn chúng theo ta không biết đã bao nhiêu năm. Ngươi và bọn Tri Bạch luôn phía sau ta trong từng cuộc chinh chiến mới có được uy danh Vũ Hoàng như bây giờ. Nhưng chỉ một trận chiến, tất cả đều đã chết.

Vũ Hoàng chầm chậm bước lên hai ba bước.

-Chỉ một trận chiến a…

Thanh âm của Vũ Hoàng còn đang vang vọng, thì cả người đã biến mất.

-Bệ hạ.

Mộc Duyên đại kinh.

-Mộc Duyên, không cần phải tìm ta. Hiện giờ địa bàn sở hữu của ta, ngươi hãy giúp ta quản lý. Lần này ta có thể qua hai ba ngày thì quay lại, cũng có thể hai ba trăm năm, cũng có khả năng…nghìn vạn năm sau mới trở về. Ngươi không cần phải tìm ta.

Thanh âm Vũ Hoàng thấp thoáng vang lên trong não của Mộc Duyên.

Thân hình Mộc Duyên đình trệ, biểu tình trên mặt cũng đanh lại. Nghe thấy câu nói cuối cùng của Vũ Hoàng, Mộc Duyên có thể cảm nhận được sự biến hóa trong tâm trạng của Vũ Hoàng.

Tâm trạng của Vũ Hoàng lúc này, Mộc Duyên vô pháp tưởng

tượng ra được. Nhưng Mộc Duyên biết…nếu Vũ Hoàng không thể từ trong tâm thái đó thoát ra được, thì sẽ không bao giờ trở lại được Vũ Hoàng tiếu ngạo thiên hạ năm nào nữa.

Vũ Hoàng bao giờ mới quay lại?

Yêu giới bao la vô cùng, chiếm cứ đến năm phần của cả tiên ma yêu giới. Trong đó khu vực của Tẩu thú nhất tộc chủ yếu là ở phần phía Tây của tiên ma yêu giới, còn Long tộc lại ở Tây Bắc tiên ma yêu giới. Về Phi cầm nhất tộc thì nằm ở phía Bắc tiên ma yêu giới.

Khu vực của tiên giới và yêu giới Tẩu thú nhất tộc cách nhau một không gian vũ trụ vô tận. Sự to lớn của khu vực đó so được với một tinh vực. Bên trong không gian vô tận có đủ các loại năng lượng khủng khiếp.

Nếu chỉ dựa vào Đại na di, không có người nào dám xuyên vào nơi đó. Một trăm người vào, ít nhất chín mươi người bỏ mạng. Chỉ còn lại mười người vận khí tốt, xuyên qua được con đường an toàn bên ngoài những năng lượng khủng khiếp đó.

Cực Tây của tiên giới dẫn tới yêu giới có không ít các tinh cầu gần biên giới. Cự Thụ tinh chính là một tinh cầu biên giới ở cực Tây tiên giới.

Cự Thụ tinh trở nên nổi tiếng là vì giữa hạch tâm của Cự Thụ tinh có một cái cây khổng lồ cao lớn đáng sợ. Gốc rễ của cái cây này gần như đã xuyên sâu vào đến một nửa khu vực của Cự Thụ tinh.

Bởi vì sự liên quan đến cái cây to thần bí đó, nguyên linh chi khí của Cự Thụ tinh cũng cực kỳ dày đặc, cao thủ ở nơi đây cũng rất nhiều.

Bên trong Kì Bố thành, một trong tam đại thành trì ở Cự Thụ

tinh.

Trên nhai đạo ở Kì Bố thành.

Một nam tử uy nghiêm, trên đầu một dải tóc đen theo gió tung bay. Toàn thân vận trường bào hắc sắc phối hợp với cặp đồng tử thâm sâu, tự nhiên tạo ra một khí chất đặc biệt, làm cho những người xunh quanh bất chợt phải lùi bước.

Đó chính là Tần Vũ đã khôi phục lại diện mạo chân thật.

Hắc sắc trường bào trên mình vốn là thần khí chiến y *"Hắc Ngưng Tuyết"*. Hiện giờ Tần Vũ cũng không nghĩ đến phải thận trọng như trong quá khứ nữa. Với thực lực hiện tại tiếp cận tam cấp tiên đế, bên ngoài là thần khí chiến y, thần kiếm Phá Thiên,… thực tế công kích lực của Tần Vũ tuyệt đối sánh ngang lục cấp tiên đế.

Ngoài ra, Tần Vũ lúc này cũng có tín tâm chịu được công kích của Vũ Hoàng bọn họ.

"Ta lúc trước mới Hắc Động trung kì, Ngân Hoa mỗ mỗ đã nói ở tiên ma yêu giới số người có thể phá thần khí chiến y của ta hơn mười. Nhưng hiện giờ công lực ta đã tăng lên chục lần, vậy những người có thể phá thần khí chiến y còn có được bao nhiêu?"

Lúc này Tần Vũ quả thực không sợ gì.

Có lẽ kẻ có thể gây ra uy hiếp đối với bản thân chỉ còn mấy người Long Hoàng, Nghê Hoàng, Thanh Đế thôi…Nhưng Tần Vũ tin rằng những người này sẽ không đến đối phó mình.

Lúc trước ở bên trong Khương Lan giới khổ tu nửa tháng, sau khi lĩnh ngộ đối với *"Phá Không chỉ"* và *"Vực"* có phần tinh tiến, Tần Vũ liền ra khỏi Khương Lan giới, bắt đầu xuất phát tới yêu giới.

Suốt dọc đường không có gì xảy ra, giữa đường Tần Vũ có

dừng lại một lần. Sau đó thì một hơi đến tinh cầu biên giới -- -- Cự Thụ tinh.

Tần Vũ chuẩn bị trước tiên nghỉ một lát, sau đó mới trực tiếp đi vào khu vực của yêu giới.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn:

-Cự Thụ tửu lâu.

Đó là do Tần Vũ dùng tiên thức phát hiện ra một tửu lâu lớn nhất trong Kì Bố thành. Dám đặt tên bằng tên của tinh cầu, nói lên rằng tửu lâu này không phải là tửu lâu bình thường. Tầng một của tửu lâu tịnh không có khách nhân, chỉ là một đại thính tiếp đãi mà thôi, tầng hai mới là nơi khách nhân ăn uống.

Tần Vũ lên thẳng tầng hai.

Thị nữ tiếp đãi ở cầu thang vừa nhìn thấy Tần Vũ, với kinh nghiệm mỗi ngày tiếp đãi hàng trăm hàng nghìn người của ả, đã nhận ra Tần Vũ không phải tu luyện giả phổ thông rồi.

-Công tử, mời đến bên này.

Thị nữ đó khéo léo vô cùng đưa Tần Vũ đến một bàn ở gần cửa sổ.

Trong tửu lâu, vị trí gần cửa sổ là vị trí khá tốt.

Tần Vũ tùy ý lựa mười mấy món trên chiêu bài, sau đó lại chỉ vài hảo tửu, còn có Lục Diệp tửu chỉ Cự Thụ tinh mới đặc biệt có. Sau khi rượu và đồ ăn đến, Tần Vũ liền an nhiên hưởng thụ phần tửu yến này.

-Ta nói này huynh đệ, hình như bên tiên giới bọn ngươi xuất hiện

một cao thủ đặc biệt lợi hại, tên gọi cái gì Tần Vũ đó. Không ngờ đã giết một loạt hai mươi sáu vị tiên đế, đến cả Thanh Huyết kiếm tiên cũng bị giết, còn Vũ Hoàng thì bỏ chạy tán loạn.

Không xa Tần Vũ có một nam tử dáng vẻ từng trải đến từ yêu giới đang hưng phấn nói. Tần Vũ cầm chén rượu mà không khỏi cười khổ.

Suốt dọc đường đi, Tần Vũ đã không biết bao nhiêu lần nghe thấy chuyện này rồi. Hiển nhiên ảnh hưởng của cuộc chiến lúc trước rất lớn, đã truyền bá khắp nơi. Chỉ là tu luyện giả phổ thông đối với quá trình đó không rõ, nên cứ dồn hết cả tưởng tượng của mình truyền đi.

Một truyền mười, mười truyền trăm, giả cũng trở thành thật.

-Yêu giới bọn ngươi không có cao thủ mạnh đến vậy đâu. Ta nói cho ngươi biết vị Tần Vũ tiền bối đó của tiên giới chúng ta rất lợi hại, hiện giờ tu vi đã đạt đến cửu cấp tiên đế. Dù là Ẩn Đế lão nhân gia cũng phải dè dặt lắm mới so được với Tần Vũ tiền bối.

Vị nam tử đó hiển nhiên là người của tiên giới.

Cửu cấp tiên đế?

Tần Vũ cười khổ uống chén rượu, thiết tưởng đó cũng chỉ là suy đoán của vài người thôi, chỉ là truyền nhiều thì cũng đã thành thật mất rồi.

Suy luận của những tu luyện giả này cũng có cơ sở, có thể truy sát khiến Vũ Hoàng bát cấp tiên đế phải bỏ chạy, còn giết chết nhiều tiên đế như vậy, không có thực lực của cửu cấp tiên đế thì là gì?

Hốt nhiên một đại hán bàn bên cạnh đứng lên nói:

-Hắc, cửu cấp tiên đế gì chứ! Vị Tần Vũ đó vốn là bát cấp yêu đế của yêu giới chúng ta, bổn thể chính là siêu cấp thần thú do thiên địa sinh ra -- -- Hỏa Kì Lân!

-Hỏa Kì Lân?

Tần Vũ tí nữa thì phì rượu ra.

-Đúng, ta cũng đã nghe nói đó là Hỏa Kì Lân bát cấp yêu đế, bọn ngươi không lẽ còn chưa biết sao? Vũ Hoàng dùng nhiều tiên đế như thế bố trí Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận, còn dùng Tịch Tẫn thiên hỏa vọng tưởng thiêu chết Tần Vũ tiền bối.

Một người khác của yêu giới ngẩng đầu nói:

-Gặp phải Tịch Tẫn thiên hỏa, tiên đế thông thường sẽ chết không nghi ngờ gì. Nhưng Vũ Hoàng sao có thể ngờ được rằng Tần Vũ tiền bối bổn thể chính là Hỏa Kì Lân do thiên địa sinh ra, dùng lửa thiêu Hỏa Kì Lân? Kết quả đương nhiên không cần phải nói thêm nữa.

Một lúc sau trong tửu lâu nổi lên những đàm luận nhiệt náo.

Cách nói Tần Vũ là bát cấp yêu đế Hỏa Kì Lân, không ngờ có được lượng lớn người ủng hộ.

Chung quy chuyện ngày đó Tiêu Hoàng tinh bị Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận thiêu hủy, đã được rất nhiều người bên trong Tiêu Hoàng tinh dùng truyền tấn linh châu truyền ra. Ở trong Tịch Tẫn thiên hỏa mà không chết…nhục thể của cửu cấp tiên đế không thể mạnh đến vậy, chỉ có Hỏa Kì Lân hoặc giả Phượng Hoàng thì còn có thể.

Nhưng vẫn có người phản bác, nói cửu cấp tiên đế có đủ thực lực để phá Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận. Cũng lại có người đứng lên nói Tần Vũ chính là ẩn thế cao thủ của ma giới….

Nghe thấy những cuộc thảo luận nhiệt liệt liên quan đến mình, Tần Vũ không biết nên khóc hay cười, cố ăn xong tửu yến rồi rời khỏi tửu lâu đó.

Những người đang đàm luận rất hứng phấn đó còn chưa biết người vừa rồi chính là Tần Vũ.

"Tiên giới, ma giới, yêu giới? Thành thật, ta cũng không biết bản thân được coi là người của một giới."

Trên mặt Tần Vũ đầy vẻ tiếu ý, đi đến vị trí của Tinh tế truyền tống trận (nơi dùng để thông tới các hành tinh) của Cự Thụ tinh.

-Mười khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch.

Nam tử đứng bên Tinh tế truyền tống trận nhìn Tần Vũ mỉm cười yêu cầu.

Giá để đi qua hai giới quả nhiên cao khác thường.

Đưa trả mười khỏa thượng phẩm nguyên linh thạch xong, Tần Vũ liền đi vào Tinh tế truyền tống trận. Chỉ với một trận quang mang lóe lên, Tần Vũ đã biến mất bên trong cỗ Tinh tế truyền tống trận.

Chương 375

Truyền Tấn Mật Trận

Yêu giới là thế lực to lớn nhất trong tiên ma yêu giới, bên trong gồm có ba đại tộc Tẩu thú nhất tộc, Lân giáp nhất tộc, Phi cầm nhất tộc. Bất cứ một tộc nào cũng đều có thể xếp ngang hàng với tiên giới, ma giới.

Chân chính chưởng khống giả của Tẩu thú nhất tộc là Ngưu Ma Hoàng. Người chưởng khống Long tộc thì là Long Hoàng, còn về Phi cầm nhất tộc thì Bằng Ma Hoàng. Địa vị chí cao của ba người này căn bản không cần phải bàn luận nhiều.

Một tinh cầu ở biên giới yêu giới *"Hoàng Sơn tinh"*.

Hiện giờ Tần Vũ đang đi trên nhai đạo ở Hoàng Sơn tinh. Hắn vừa từ Cự Thụ tinh ở cực Tây tiên giới thông qua Tinh tế truyền tống trận đến đây. Mới đến yêu giới, Tần Vũ lại thấy có vài phần khó khăn.

« Muốn tìm Phí Phí, chỉ dựa vào bản thân ta cũng khó, chỉ có thể đi hỏi Mông Hoành thôi. »

Tần Vũ bình tĩnh đi trên nhai đạo.

Mông Hoành là một trong ba mươi sáu thiên cương dưới tay Ngưu Ma Hoàng, cũng đã có một phần giao tình với Tần Vũ. Hỏi Mông Hoành chuyện của Hầu Phí, đó là phương pháp giản đơn, hữu hiệu nhất, chỉ là…Mông Hoành đang xa tít ở tận Ẩn Đế tinh, Tần Vũ muốn thông qua truyền tấn linh châu để trao đổi thì không được. Xa như vậy cần phải dựa vào *"Truyền tấn mật trận"* mới có thể liên hệ tới.

Tần Vũ dùng tiên thức quét đi tra thám một phen cả Hoàng

Thạch tinh.

Trên Hoàng Thạch tinh này có năm nơi sở hữu *"Truyền tấn mật trận"*. Năm nơi đó đều có không ít cao thủ, một nơi trong đó thậm chí còn có một nhị cấp yêu đế. Bốn nơi còn lại cũng toàn cao thủ cấp yêu vương.

"Hoàng Thạch cung" ở tại Hoàng Thạch tinh có thể coi là thế lực thổ địa. Chỉ là cao thủ tịnh không nhiều, kẻ mạnh nhất mới chỉ cửu cấp yêu vương mà thôi.

Hoàng Thạch cung này kinh doanh đã không biết bao nhiêu vạn năm rồi. Bên trong có thể gặp bất cứ nơi nào những tiểu cung điện. Tiên thức của Tần Vũ quét tới thì sớm đã phát hiện ra trong Hoàng Thạch cung ẩn tàng *"Truyền tấn mật trận"*. Nên Tần Vũ muốn tới mượn dùng một lần.

Tản bộ đến bên ngoài cửa Hoàng Thạch cung.

Tần Vũ dùng tiên thức trực tiếp phong tỏa một nam tử cường tráng mạnh nhất ở Hoàng Thạch cung, truyền âm hỏi:

-Bằng hữu Hoàng Thạch cung, tại hạ Lưu Tinh. Hiện muốn mượn *"Truyền tấn mật trận"* của các vị dùng một lần, không biết có được hay không?

Hiện giờ Tần Vũ căn bản không dám nói ra tên thật của mình.

Tần Vũ….cái danh tự này đã gây ảnh hưởng quá lớn rồi.

Một thủ vệ của Hoàng Thạch cung nhìn Tần Vũ quát lớn lên :

-Úi, tên tóc đen kia, đây là cửa của Hoàng Thạch cung. Tránh ra xa mau, không được tản bộ ở đây.

Tần Vũ quay đầu nhìn hắn.

Tần Vũ mỉm cười hỏi :

-Ngươi đang nói với ta hả?

Tên thủ vệ đó thấy ánh mắt của Tần Vũ, không tự chủ được nín thinh không nói lên lời.

-Không được vô lễ với tiền bối, nhanh lui xuống.

Một tráng hán tóc vàng đi ra, nhìn tên thủ vệ khiển trách một tiếng. Thủ vệ đó lập tức cung kính chào Tần Vũ lui xuống.

-Lưu Tinh tiền bối, tại hạ "Thạch Phong" Hoàng Thạch cung cung chủ. Tiền bối có thể quá bước tới nơi nhỏ bé Hoàng Thạch tinh này, quả thực là vinh hạnh của Hoàng Thạch tinh. Ta thân là cung chủ Hoàng Thạch cung, nhất định sẽ dốc sức vì tiền bối.

Thạch Phong tràn đầy nụ cười trên mặt.

Hoàng Thạch tinh cũng là một vị chiến lược của giao thông. Mỗi ngày yêu giới không biết có bao nhiêu người đi ngang qua đây. Loại tinh cầu trọng yếu này cũng thường có cao thủ đế cấp tới. Thạch Phong mới là một cửu cấp yêu vương, có thể làm cho Hoàng Thạch cung liên tục phát triển, đương nhiên phải thập phần hiểu rõ cách làm người.

Tần Vũ nhẹ cười gật đầu:

-Thạch Phong cung chủ khách khí quá. Ta chỉ mới tới đây được một lúc mà không có biện pháp để liên lạc với hảo hữu, do đó muốn mượn truyền tấn mật trận của quý cung dùng một phen.

Truyền tấn mật trận cái đồ đó, phương pháp tạo thành nó tịnh không phải là cái gì phi thường bí mật.

Chỉ là muốn kiến tạo nên, cần phải có không ít tài liệu và cũng rất phức tạp. Không có khoảng một năm đừng mong có thể thành công làm được nó.

-Truyền tấn mật trận?

Thạch Phong vẫn cười rất tươi :

-Không có vấn đề gì, tiền bối muốn sử dụng lúc nào thì sử dụng. Lưu Tinh tiền bối, trước tiên xin mời người đến nghỉ ngơi trong Hoàng Thạch cung của ta, tại hạ đã lệnh cho người chuẩn bị một bữa tửu yến rồi.

Thạch Phong đó cực kỳ nhiệt tình.

Một tiên thức có thể dễ dàng truyền nhập vào trong não hắn, hắn lại không thể nắm được chút nào cao thủ này. Do đó Thạch Phong tự nhiên không dám bất kính. Linh hồn cảnh giới đã đạt đến *"Đệ nhất tầng Thiên hồn"*, tiên thức của Tần Vũ dĩ nhiên đã là thuộc đế cấp.

Tần Vũ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, lập tức vẫy tay từ chối:

-Không cần, không cần, Thạch Phong cung chủ, tửu yến đó xin miễn cho. Làm phiền ngươi đưa ta đến chỗ truyền tấn mật trận, được chứ?

-Vậy cũng được.

Thạch Phong rất thẳng thắn :

-Tiền bối, mời theo ta.

Thạch Phong đi trước dẫn đường, Tần Vũ theo sau đi tới nơi

Truyền tấn mật thất. Đối với nơi của nó, tiên thức của Tần Vũ đương nhiên đã sớm tìm ra, chỉ là…bên ngoài truyền tấn mật thất thủ vệ không ít, còn có một vài cấm chế, Tần Vũ cũng không muốn dùng sức xông vào.

Thạch Phong đến, các thủ vệ cung kính phi thường, cấm chế cũng đã bị giải trừ.

Truyền tấn mật thất đó nằm ở trong lòng núi, thông đạo được thiết lập ở phía sau một thác nước. Nhìn thác nước cao đến trăm thước trước mặt đang lũ lượt đổ xuống, âm thanh ầm ầm xuyên vào trong tai, trong lòng Tần Vũ cảm thấy thoải mái.

Thạch Phong nhẹ nhàng cung kính nói.

-Tiền bối, thông đạo đã mở rồi. Tiền bối chỉ cần dọc theo thông đạo phía sau thác nước đi vào mật thất trong lòng núi là có thể thấy truyền tấn mật trận.

Tần Vũ gật đầu, sau đó cả người khẽ rung, lập tức thác nước ngưng chảy lộ ra một thông đạo phía sau. Tần Vũ trực tiếp xuyên vào thông đạo, thác nước lại tức thì khôi phục lại trạng thái như thường.

-Không phí tý sức nào, đã khiến thác nước ngưng chảy, thật lợi hại!

Nhìn thấy cảnh tượng đó Thạch Phong trong lòng không khỏi cảm thán.

Đó chính là sự vận dụng *"Vực"* của đế cấp cao thủ, Thạch Phong căn bản không thể cảm nhận được sự biến ảo của không gian ở thác nước mới rồi.

Trong mật thất ở lòng núi.

Truyền tấn mật trận có dạng bát quái. Độ dài mỗi góc cạnh khoảng tám thước, cấu thành nên bát quái là một loại tài chất đặc biệt, toàn bộ màu tối đen, lóe lên những quang mang kì dị. Ngoài ra trên các góc cạnh còn điêu khắc các loại biểu tượng phù triện.

Chỗ mỗi góc cạnh đều có ba cái lăng trụ màu đen, giữa chúng hình thành nên một tam giác, bên trong kẹp nhiều khối tinh thạch

Thật phức tạp!

Chỉ các loại tinh thạch đã có đến vài chục. Những phù triện kia, Tần Vũ cũng chỉ nhận ra một phần, tuyệt đại bộ phận còn lại thì chẳng hề biết đến. Không cách nào, đối với phương diện này Tần Vũ vốn không phải sở trường.

Đi vào trung ương của truyên tấn mật trận.

Tần Vũ lấy ra truyền tấn linh châu:

-Mông Hoàng huynh.

Tiên thức của Tần Vũ rất mơ hồ cảm nhận được một vài biến hóa phát sinh của cả *"truyền tấn mật trận"*. Theo hắn ước đoán, đó là biến hóa gây ra bởi việc tin tức của truyền tấn linh châu truyền đi quá xa.

Chỉ giây lát, Mông Hoành đã truyền tấn lại.

-Tần Vũ huynh đệ, không ngờ ngươi truyền tấn cho ta?

Mông Hoành đích xác rất kinh ngạc vui mừng.

Tần Vũ còn chưa kịp truyền tấn trả lời thì dải truyền tấn thứ hai của Mông Hoành đã đến.

-Tần Vũ huynh đệ. Mấy ngày này đại danh của ngươi nổi lên truyền đi khắp tiên ma yêu giới. Thường ngày ta ở tửu lâu của Ẩn Đế tinh uống rượu đều nghe thấy nhiều đám người bàn luận về ngươi a.

Tần Vũ cười nhẹ.

Tình huống này, bản thân hắn đã gặp qua rồi.

Thành thật…nghe người khác nghị luận về mình, cảm giác cũng không tồi.

-Mông Hoành huynh, ta tìm ngươi là có một chuyện rất trọng yếu.

Tần Vũ không muốn tán gẫu lan man.

-Tần Vũ huynh đệ, nói đi, có chuyện gì mà ta có thể giúp ngươi được.

Mông Hoành cũng không nói thêm lời thừa.

Tần Vũ liền nói ra sự tình của mình:

-Mông Hoành huynh, ta hiện giờ đã đến yêu giới, đang ở trong khu vực của Tẩu thú nhất tộc. Ta biết Hầu Phí ở đây, ta muốn tìm gặp nó. Ngươi có biết Hầu Phí ở tại tinh cầu nào không?

Từ phía Tần Vũ mà suy xét, Mông Hoành này là một trong ba mươi sáu thiên cương dưới tay của Ngưu Ma Hoàng, có lẽ biết rất nhiều chuyện.

Qua giây lát, Mông Hoành truyền tấn lại:

-Tần Vũ huynh đệ, một khoảng thời gian trước ta đã từng nghe nói qua hình như Hầu Phi đã đến nơi nào đó. Nhưng nơi đó ta cũng không rõ lắm.

Tần Vũ thoáng ngây người.

Lời này của Mông Hoành còn không phải là ngang với không nói sao?

Mông Hoành lại truyền tấn bảo:

-Bất quá Tần Vũ huynh đệ, ta kiến nghị ngươi đến một nơi, chỉ cần đến đó, khẳng định ngươi có thể biết Hầu Phí ở đâu.

Tần Vũ lập tức hỏi.

-Đó là nơi nào?

-Thúy Vân tinh! Nơi ở của các đời Ngưu Ma Hoàng bệ hạ.

Mông Hoành hồi đáp rất nhanh:

-Hầu Phí là do Đại Viên Hoàng chiếu cố. Chỉ là Đại Viên Hoàng như thần long thấy đầu không thấy đuôi, rất khó tìm được Đại Viên Hoàng. Do đó hãy đi tìm Ngưu Ma Hoàng bệ hạ mà hỏi là phương pháp giản đơn nhất.

Tần Vũ thầm đồng ý.

Hắn đã nghe nói qua, song hoàng của Tẩu thú nhất tộc -- -- Ngưu Ma Hoàng và Đại Viên Hoàng. Trong đó, Đại Viên Hoàng căn bản không quản việc, luôn như thần long thấy đầu không thấy đuôi. Muốn tìm được Đại Viên Hoàng đích xác có điểm phiền phức. Đi hỏi Ngưu Ma Hoàng thì mới tìm được Đại Viên Hoàng.

Chung quy chỉ có thể nhờ Ngưu Ma Hoàng sử dụng truyền tấn linh châu hỏi Đại Viên Hoàng xem Hầu Phí đang ở đâu.

-Được, ta đã biết.

Tần Vũ hạ quyết định qua lúc nữa sẽ xuất phát

Việc đi đến Thúy Vân tinh để hỏi tìm Hầu Phí là chuyện đơn giản.

-Tần Vũ huynh đệ, bằng vào thanh danh của ngươi, mời Ngưu Ma Hoàng giúp đỡ có lẽ không là chuyện khó khăn gì.

Mông Hoành lại truyện tấn bảo. Tần Vũ nghe vậy không khỏi bật cười, xem ra hiện giờ đại danh của Tần Vũ đích xác là đáng giá.

-Đúng rồi…Vô Danh huynh vừa về lại Long tộc mấy ngày trước.

Nhìn thấy tin tức này, Tần Vũ thoáng sững người.

Vô Danh đại ca?

Tần Vũ nghĩ đến Ngao Vô Hư hiện giờ đang ở trong Khương Lan giới tu luyện.

-Ta đã biết rồi, có cơ hội, ta nhất định sẽ đến Long tộc thăm Vô Danh đại ca. Mông Hoành huynh, lần này đa tạ ngươi, ta còn phải đi tìm Hầu Phí nên không thể nói nhiều được, sau này có gì sẽ liên lạc lại.

Sau khi nói chuyện với Mông Hoành xong, Tần Vũ liền thu lại truyền tấn linh châu.

"Truyền tấn mật trận thật là hữu dụng." Tần Vũ nhìn tòa truyền tấn mật trận phức tạp đo, trong lòng bất chợt có một ý nghĩ, sau đó Tần Vũ hóa thành lưu quang li khai khỏi tòa mật thất.

Bên cạnh thác nước, cung chủ Hoàng Thạch cung Thạch Phong vẫn đang tĩnh lặng chờ đợi.

-Lưu Tinh tiền bối, người đã sử dụng xong?

Thạch Phong cười rất tươi.

Tần Vũ gật đầu, cười đáp:

-Lần này cảm tạ Thạch Phong cung chủ, bất quá ta còn có một chuyện muốn hỏi Thạch Phong cung chủ.

-Lưu Tinh tiền bối, mời nói.

Sâu trong đáy lòng Thạch Phong khẽ run lên. Đế cấp cao thủ nói chung mà tới, Hoàng Thạch cung của hắn căn bản không dám đắc tội, chỉ có thể nhẫn chịu. Hắn hiện giờ lo nhất là Lưu tinh tiền bối trước mắt có yêu cầu gì đó thái quá.

Tần Vũ đạm nhiên cười nói:

-Thạch Phong cung chủ, không biết Hoàng Thạch cung của ngươi kiến lập nên truyền tấn mật trận, tổng cộng đã tiêu hao bao nhiêu tiền tài?

Thạch Phong cung chủ liền chấn động.

Không hay!

Xem ra đã thích truyền tấn mật trận của Hoàng Thạch cung ta.

Tần Vũ lại hô gọi:

-Thạch Phong cung chủ?

Thạch Phong tỉnh lại, thanh âm mang một vẻ chua chát trả lời:

-Lưu Tinh tiền bối, truyền tấn mật trận này là do ta và nhiều thủ

hạ bên trong cung hao phí một năm thời gian mới tạo thành được. Trong đó, cũng đã hao phí không ít tài liệu trân quý.

Tần Vũ nhíu mày:

-Hao phí bao nhiêu?

Hắn chỉ hỏi tạo được truyền tấn mật trận thì hao phí bao nhiêu thôi, Thạch Phong sao lại nói nhiều như vậy.

-Hai nghìn vạn (hai mươi triệu).

Thạch Phong nói ra một con số.

Trên thực tế tạo ra được một truyền tấn mật trận tuy phiền phức phức tạp, nhưng các loại tài liệu tổng cộng lại chỉ một nghìn vạn là đủ. Còn về hao phí một năm thời gian….đối với tu luyện giả mà nói, một năm thời gian căn bản không là gì.

Tần Vũ trực tiếp hỏi:

-Hai nghìn vạn, ừm…như vậy, ta dùng một kiện cực phẩm tiên khí để trao đổi lấy truyền tấn mật trận của ngươi, được chứ?

Cực phẩm tiên khí, dù là cực phẩm tiên khí cấp thấp nhất, giá trị cũng phải một ngàn vạn khỏa hạ phẩm nguyên linh thạch. Nếu nó có thêm chút đặc sắc thì phải vài nghìn vạn, loại tốt thậm chí còn hơn ức (trăm triệu). Chung quy đối với cao thủ mà nói, cực phẩm tiên khí tốt thực khó cầu a.

Thạch Phong mắt lóe sáng:

-Cực phẩm tiên khí?

Lời rồi, lời rồi!

Cực phẩm tiên khí chính là cực phẩm yêu khí. Người trong yêu giới về phương diện luyện chế vốn là không bằng người của tiên giới. Hơn nữa muốn luyện chế cực phẩm tiên khí, không phải đế cấp cao thủ thì căn bản luyện chế không được.

Thạch Phong sở hữu một kiện cực phẩm yêu khí, nhưng trong những nơi bán vũ khí nói chung tồn trữ cực phẩm yêu khí có thể không nhiều, chỉ một hai kiện mà thôi. Thạch Phong đương nhiêu không có nhiều lựa chọn, chỉ có thể tuyển được một cái có thể coi như chiến đao, hao phí mất năm nghìn vạn.

Tần Vũ đạm nhiên nói:

-Đừng ngạc nhiên, nói xem, muốn loại hình cực phẩm tiên khí gì, để ta xem ta có hay không.

Thạch Phong liếm môi một cái, hai mắt phát sáng, kích động đáp:

-Loại hình chiến phủ (cái búa, rìu) thì tốt nhất, loại mà công kích lực mạnh.

Cực phẩm tiên khí loại chiến phủ, thể tích lớn, luyện chế cần tài liệu cũng nhiều. Nói chung giá của nó trong các nơi bán vũ khí cực cao, hơn nữa cũng rất khó có để mà bán.

-Chiến phủ? Để ta xem xem…

Tần Vũ ra vẻ dùng tiên thức tra nhìn.

Thạch Phong khát vọng nhìn Tần Vũ.

-Ừm, có một cây, được, cấp cho ngươi.

Tần Vũ sấp tay lấy ra một chiến phủ cực phẩm tiên khí. Cực phẩm tiên khí Tần Vũ lấy được lúc trước trong Nghịch Ương cảnh không dưới trăm kiện. Những cực phẩm tiên khí này Tần Vũ gần như chưa có dùng qua. Hơn nữa hiện giờ tiền tài hắn cũng đủ.

Lấy một kiện cực phẩm tiên khí không dùng, đổi lấy một *"truyền tấn mật trận"* hữu dụng, Tần Vũ đương nhiên sẽ không tính toán.

Tần Vũ đạm nhiên nói.

-Truyền tấn mật trận thuộc về ta.

Thạch Phong nhiền cực phẩm tiên khí chiến phủ đó, hai mắt liên tục lóe sáng.

-Tốt, tốt.

"Vực" của Tần Vũ được triển khai, bao phủ lấy đỉnh núi đang treo thác nước. Hắc Động chi lực lăng lệ ẩn tàng vào bên trong, tâm ý thoáng động, Hắc Động chi lực trực tiếp bọc lấy mật thất trong lòng núi.

"Bang ầm ầm ~ ~ " "Mật thất trong lòng núi" bị Hắc Động chi lực bọc lấy trực tiếp bay ra khỏi ngọn núi, mãnh mẽ lao tạo nên một thông đạo cực kỳ rộng lớn.

Tần Vũ lập tức đem mật thất này thu vào trong Khương Lan giới. Truyền tấn mật trận tàng ẩn bên trong tự nhiên cũng đến tay. Tần Vũ làm xong chuyện đó, trên mặt không khỏi có nét tiếu dung.

-Lưu Tinh tiền bối, không biết người còn cần truyền tấn mật trận nữa hay không, ta có thể kiến tạo thêm…

Tần Vũ cắt lời Thạch Phong.

-Không cần.

Xem ra Thạch Phong lấy được lời thì muốn có thêm. Một kiện cực phẩm tiên khí chiến phủ công kích lăng lệ, giá trị gấp khoảng mười lần truyền tấn mật trận. Thạch Phong đương nhiên nguyện ý dùng tiếp truyền tấn mật trận trao đổi lấy cực phẩm tiên khí.

-Thạch cung chủ, ta còn có chuyện quan trọng, giờ cáo từ đã.

Tần Vũ nhẹ chắp tay, sau đó cả người liền hóa thành lưu quang, biến mất ở ngang trời.

Thạch Phong cung chủ thấy trên ngọn núi lúc này đã có một thông đạo do *"mật thất"* kia lao ra tạo thành, rồi lại nhìn cực phẩm tiên khí chiến phủ lăng lệ trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngốc hưng phấn.

Chương 376

Thuý Vân Tinh

Tần Vũ vội vã đi không ngừng, chẳng hề tiếc rẻ chút lộ phí. Chỉ mất độ ba ngày, Tần Vũ đã từ khu vực biên giới đi tới tinh cầu hạch tâm của Tẩu thú nhất tộc -- -- Thúy Vân tinh.

Thúy Vân tinh, đóng vai trò là tinh cầu nơi ở của các đời Ngưu Ma Hoàng. Địa vị của nó trong tâm những người thuộc yêu giới cực kỳ cao. Đồng thời nơi đây cũng có rất nhiều đế cấp cao thủ. Trong số ba mươi sáu thiên cương, bảy mươi hai địa sát thủ hạ của Ngưu Ma Hoàng, có không ít người đang cư trú ở tại Thúy Vân tinh.

Ở Thúy Vân tinh có năm thành trì lớn. Bốn tràng trì trong đó đặt ở bốn phương vị, thành trì còn lại gọi là *"Hoàng thành"* nằm ở trung ương bốn thành trì lớn kia. Người bình thường căn bản không được đi vào trong thành trì trung ương đó.

Bên trong Hoàng thành, cao thủ cực nhiều. Kẻ sống trong đó phần lớn đều có địa vị cực kỳ tôn quý, dù cho chỉ là những hộ vệ, kém nhất cũng đã là lục cấp yêu vương. Tùy tiện ngó quanh là có thể thấy được cửu cấp yêu vương.

Tuy đã có lệnh rõ ràng là người ngoài nếu không được phép thì không được vào trong thành, nhưng lúc này Tần Vũ đã đến bên ngoài cửa thành phía Đông ý muốn vào trong Hoàng thành. Hai thủ vệ cửa thành nhìn thấy Tần Vũ đi đến, một người trong đó quát lên:

-Đây là Hoàng thành, không có lệnh bài thân phận của Hoàng thành thì không được phép nhập thành.

Lệnh bài thân phận của Hoàng thành?

Tần Vũ hơi kinh ngạc trong lòng. Hắn đối với chuyện này không biết chút nào.

Tần Vũ không thích phiền hà, liền trực tiếp dùng tiên thức phát tán đi. Tuy nhiên tiên thức mới vừa xâm nhập phạm vi Hoàng thành, lập tức đã có không dưới mười đạo yêu thức lăng lệ phản bác lại.

"Nhiều yêu đế quá!" Tần Vũ kinh hãi.

-Người đến là Tần Vũ phải không?

Một đạo truyền âm vang lên trong não Tần Vũ.

Tần Vũ giật mình.

Đối phương làm sao biết được tính danh của mình?

Nhưng chỉ sau giây lát, Tần Vũ đã hiểu ra, chắc là Mông Hoành đã sớm báo chuyện này cho cao thủ bên trong Thúy Vân tinh rồi. Tần Vũ tức thì truyền âm đáp:

-Chính ta, không biết ngươi có phải là từ Mông Hoành huynh mà biết tính danh của ta hay không?

-Ha ha, quả nhiên là Tần Vũ huynh đệ, xin đợi, đợi cho giây lát.

Thanh âm đó có ẩn chứa vài phần hưng phấn.

Hai thủ vệ tựa hồ như đã được người hạ lệnh tạm thời không được đuổi Tần Vũ. Chỉ một lát…ba nhân ảnh đã từ trong Hoàng thành đi ra, ba người này đều là những hán tử cường tráng.

Tần Vũ sửng sốt nhìn người dẫn đầu.

-Man Càn?

Người dẫn đầu chính là Man Càn ngày trước đã hạ phàm đến phàm nhân giới. Thực lực của Man Càn hiện giờ lại đã thua xa so với Tần Vũ, chỉ mới là lục cấp yêu vương mà thôi. Nhưng thời gian ngắn như vậy mà đã được lục cấp yêu vương, tốc độ tiến bộ cũng đã có thể được tính là cực nhanh rồi.

-Ha ha, quả thực là Tần Vũ huynh đệ a.

Man Càn cười lớn đi đến rồi ôm chầm lấy Tần Vũ.

Đại hán tóc hồng bên cạnh Man Càn nói:

-Man Càn thiếu gia, ta sớm đã nói rồi, đế cấp cao thủ đến Hoàng thành mà đến cả lệnh bài thân phận của Hoàng thành cũng không biết, lại có mấy người? Nếu không phải là Tần Vũ mà Mông Hoành đã nói, thì ta không thể nghĩ ra ai khác.

Hai đại hán phía sau Man Càn đều là cao thủ cấp yêu đế, hơn nữa còn là cao thủ của Ngưu tộc.

-Tần Vũ huynh đệ, ta thực không ngờ rằng Tần Vũ mà khiến cho Vũ Hoàng ăn phải quả đắng trong truyền thuyết lại chính là Tần Vũ huynh đệ năm nào….Một thời gian trước ta còn không dám nghĩ đó là Tần Vũ huynh đệ ngươi đó, nhưng giờ nhìn thấy lại chính ngươi, ta mới tin đó là sự thật.

Trên mặt Tần Vũ cũng tràn đầy tiếu dung.

Gặp lại Man Càn đích xác là một chuyện khiến hắn rất mừng rỡ.

Còn với Man Càn thì đây quả là một bất ngờ lớn. Hắn lần đầu gặp Tần Vũ là ở phàm nhân giới, lúc đó Tần Vũ mới đang chuẩn bị độ Cửu Cửu trọng kiếp. Man Càn bấy giờ đã là nhất cấp yêu vương.

Vậy mà hiện giờ Tần Vũ không ngờ đã là cao thủ đế cấp, thậm chí còn dám đánh với loại nhân vật như Vũ Hoàng.

Bảo sao Man Càn không kinh hãi trong lòng cho được?

-Đi, đi nào, đến chỗ ta nghỉ ngơi trước. Có chuyện gì đến đó hãy nói tiếp.

Man Càn rất vui, kéo Tần Vũ đi vào trong Hoàng thành. Lúc này đương nhiên thủ vệ không dám cản nữa.

Man Càn đi cùng người đó, thì hắn tự nhiên có tư cách vào Hoàng thành.

Hoàng thành rất lớn. Phía Đông Hoàng thành có một cung điện cực kỳ xa hoa, đặt trên mảnh đất cực to lớn. Người hầu cùng hộ vệ cũng cực nhiều, nơi này chính là chỗ ở của Man Càn.

Siêu cấp thần thú Tử Đồng Ngưu ma vương của Tẩu thú nhất tộc hiện nay tổng cộng có ba người. Mỗi một siêu cấp thần thú địa vị cực kỳ tôn quý. Đó cũng là nguyên nhân vì sao Man Càn mới chỉ lục cấp yêu vương nhưng lại có hai yêu đế theo bên mình.

Bên trong một phòng khách trang nhã.

Tần Vũ và Man Càn ngồi đối diện nhau. Trên chiếc bàn ở giữa hai người có bày một vài món ăn rượu nhẹ nhàng. Hai người vừa uống rượu vừa đàm luận sôi nổi.

-Tần Vũ, ngươi và những huynh đệ của ngươi đều là loại quái thai. Hầu Phí huynh đệ của ngươi, chỉ một trăm năm thôi, trong một

thời gian ngắn như vậy đã tu luyện đến yêu vương cảnh giới rồi.

Man Càn vừa uống vừa chửi lớn:

-Vài chục năm trước khi ta đi gặp Hầu Phí, hắn không ngờ đã tu luyện đến ngũ cấp yêu vương cảnh giới.

Tần Vũ nghe thấy tin tức đó về Hầu Phí, trong lòng cũng rất vui.

-Biến thái a, tốc độ tu luyện đơn giản là khủng khiếp. Ta còn phải mất đến ba trăm năm mới đạt được lục cấp yêu vương. Tốc độ tu luyện như thế đã là nhanh lắm rồi. Nhưng nếu so sánh với các ngươi…Ai.

Trên mặt Man Càn có nét không cam lòng.

Man Càn chỉ thẳng vào Tần Vũ:

-Kẻ đáng sợ nhất chính là tiểu tử ngươi.

-Khi xưa ở Nghịch Ương cảnh, Hầu Phí và Hắc Vũ phi thăng trước, ngươi lúc đó còn chưa có phi thăng…Nhưng giờ đây, mới qua có bao lâu, ngươi không ngờ đã là cao thủ đế cấp rồi.

Man Càn nghiêng đầu nhìn Tần Vũ:

-Đế cấp cao thủ a, Tần Vũ, ngươi tu luyện như thế nào vậy?

-Ta.

Tần Vũ tỏ vẻ mặt vô can:

-Thì cứ tu luyện như thường thôi.

-….

Man Càn hết lời.

-Tần Vũ, ngươi có lẽ cũng rõ rằng cả tiên ma yêu giới này, đã có biết bao nhiêu cao thủ bị khốn đốn ở cảnh giới cửu cấp yêu vương! Ngươi có biết đạt được đế cấp khó như thế nào không? Ngươi hãy nhìn thủ vệ của Hoàng thành mà xem, có được bao nhiêu yêu đế làm thủ vệ chứ?

Man Càn bụng đầy oán khí.

Tần Vũ biết Man Càn đang đố kỵ, không cam lòng. Do đó Tần Vũ chỉ có thể ngồi nguyên để mặc Man Càn phát tiết.

Nhưng thủ vệ Hoàng thành đạt đến cửu cấp yêu vương đích xác không ít. Còn yêu đế, ai lại đi đứng canh trên thành lâu chứ? Có lẽ phần lớn yêu đế đều ở chỗ của mình để mà hưởng thụ.

-Ngươi hiện giờ còn không phải là cao thủ đế cấp thông thường. Căn cứ theo tình báo, một kiếm tiên nhất cấp tiên đế tên Ngọc Thanh Tử thủ hạ của Vũ Hoàng chính đã chết trong tay ngươi.

Man Càn biết rất nhiều.

Tần Vũ gật đầu.

-Kiếm tiên nhất cấp tiên đế a, ta không biết tới lúc nào mới có thể địch được hắn.

Man Càn cực kỳ bất lực.

-Đấy còn chưa là gì, tiểu tử ngươi định không khiến người sợ phát khiếp thì sẽ không buông tay sao. Một hơi giết sạch hai mươi sáu tiên

đế thủ hạ của Vũ Hoàng, kể cả Thanh Huyết kiếm tiên!

Man Càn trừng to mắt nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ có thể cười trừ.

-Ngươi có thể a, một mình giết chết hai mươi sáu người.

Bộ dạng Man Càn như là muốn ăn thịt người.

-Thanh Huyết kiếm tiên, kiếm tiên thất cấp tiên đế. Từ sau khi Nghịch Ương tiên đế chết, hắn chính là kiếm tiên mạnh nhất. Hắn cũng lại bại trên tay ngươi.

Man Càn đầy vẻ cảm khái:

-Ta vẫn luôn luôn hoài nghi, Tần Vũ năm đó ở phàm nhân giới và Tần Vũ hiện giờ, rút cục có phải là một người hay không?

Tần Vũ cuối cùng cũng đã lên tiếng:

-Là một người, tuyệt đối là một người.

-Tần Vũ, nói cho ta hay. Ta nhớ lúc trước là Lan Phong thu được Vạn Thú phổ, sao lại đến tay ngươi. Ngươi ngàn vạn lần chớ có nói rằng ngươi không có Vạn Thú Phổ. Ta không thể tin ngươi không dựa vào Vạn Thú Phổ, mà một mình hủy diệt hai mươi sáu tiên đế, còn làm cho Vũ Hoàng phải sợ hãi lẩn trốn.

Man Càn nói một cách chắc chắn.

Đích xác, Tần Vũ có Vạn Thú Phổ.

Còn về Lan Phong?

-Lan Phong sư thúc người đã cho ta Vạn Thú Phổ.

Tần Vũ chỉ có thể trả lời như vậy. Sự tồn tại của kiếm tiên khôi lỗi, ngay cả bản thân hắn cũng rất khó mà giải thích cho rõ được. Nói chung ở tiên ma yêu giới không thể gặp được cái loại vật như kiếm tiên khôi lỗi được.

Man Càn cảm thán nói:

-Vạn Thú Phổ, sư thúc ngươi quả thực có thể cho đi a.

Man Càn là siêu cấp thần thú, địa vị cực kỳ tôn quý, đương nhiên biết trong Vạn Thú Phổ có những nhân vật lợi hại.

Tần Vũ hốt nhiên nói.

-Man Càn đại ca, ngươi hãy để bọn Sử Tín vào đây, bọn chúng đợi cũng đã lâu rồi.

Man Càn sửng sốt.

Tần Vũ mỉm cười. Linh hồn của Sử Tín chịu sự khống chế của Tần Vũ. Lúc Tần Vũ mới bước vào Hoàng Thành thì đã biết vị trí chính xác của Sử Tín. Hai người nói chuyện cho đến tận bây giờ, ba huynh đệ Sử Tín vẫn luôn đứng đợi ở bên ngoài.

-A, nói chuyện hưng phấn quá rồi, ta quên mất.

Man Càn cười ha ha một tiếng, gọi lớn :

-Sử Tín, ba huynh đệ các ngươi vào đây.

Chỉ thấy Sử Tín, Sử Bỉnh, Sử Chiến ba người đi tới.

Sử Tín cung kính chào :

-Chủ nhân.

-Tần Vũ đại nhân.

Sử Bỉnh và Sử Chiến cũng rất cung kính. Vì Sử Bỉnh và Sử Chiến là linh thú của Phí Phí, Tiểu Hắc, nên không cần phải gọi Tần Vũ là chủ nhân.

Tần Vũ cười nhìn về Man Càn:

-Man Càn huynh, ba huynh đệ Sử Tín sao lại đến chỗ ngươi vậy?

-Lúc xưa Sử Bỉnh và Sử Chiến phi thăng đến khu vực của Tẩu thú nhất tộc chúng ta. Ban đầu, bọn chúng đi theo Hầu Phí, về sau Hầu Phí đem hai ngươi chúng ném cho ta chiếu cố. Đến khi Sử Tín phi thăng lên yêu giới, Sử Bỉnh, Sử Chiến bọn chúng không hổ là huynh đệ thân tình, đã cảm ứng được vị trí của Sử Tín, nên đến đó mang Sử Tín về đây.

Man Càn kể lại rất tường tận.

Tần Vũ gật đầu.

Ba Huyền Băng sư thú bọn Sử Tín, không hề gặp vấn đề gì lớn cho lắm. Bất quá đến hiện giờ ngay cả cấp yêu vương chúng vẫn chưa đạt được, Tần Vũ không tiếp tục dùng được.

Man Càn cười tiếp:

-Tần Vũ, Hầu Phí không ngờ đã giải trừ bó buộc linh hồn rồi, Sử Bỉnh đã khôi phục lại tự do.

-Ồ.

Tần Vũ nhìn về ba người Sử Tín. Hắn có thể cảm nhận được

tâm ý của Sử Tín. Những thần thú này đương nhiên khát khao cầu tự do. Dù cho là Huyết Long Ngao Vô Hư, cũng đã lập ước định với Tần Vũ là khi đến thần giới thì sẽ trả lại tự do cho hắn.

-Được rồi, Sử Tín, từ hôm nay trở đi, ngươi đã được tự do.

Tần Vũ máy động tâm ý liền giải trừ đi sự trói buộc của Linh thú quyển đối với Sử Tín.

Sử Tín rất mừng rỡ.

-Man Càn huynh, lần này ta đến là để tìm Phí Phí, ngươi có biết hắn hiện tại đang ở đâu không?

Tần Vũ hỏi thẳng Man Càn. Hắn nhận thấy Man Càn biết rất nhiều về Hầu Phí.

Man Càn nhíu mày, trầm ngâm một lúc lâu.

Tần Vũ cảm thấy bất diệu.

-Sao vậy?

Man Càn nhìn Tần Vũ, đầy vẻ xin lỗi:

-Tần Vũ, nếu ngươi muốn tìm Hầu Phí. Theo như ta biết, hiện tại Hầu Phí đã đến một nơi bí mật. Chỗ đó đến cả ta cũng không biết.

Nơi bí mật? Tần Vũ nhíu mày.

-Đúng rồi, bệ hạ người khẳng định biết.

Man Càn mười phần khẳng định :

-Lần này bệ hạ đã đi ra ngoài làm việc. Bất quá không sao, ta sẽ dùng truyền tấn linh châu để hỏi người, ngươi đợt một lát nhé.

Tần Vũ gật đầu.

Man Càn đứng lên, đi ra bên ngoài, bỗng quay đầu nói với Tần Vũ:

-Bệ hạ hiện ở nơi nào, ta cũng không có rõ. Hơn nữa địa phương đó xa hay gần càng khó nói, nên ta sẽ đến truyền tấn mật trận để truyền tấn.

-Man Càn huynh, chỉ cần hỏi rõ chỗ ở của Phí Phí hiện giờ là được.

Tần Vũ dõi theo Man Càn đang li khai khỏi phòng khách.

Trong không gian vũ trụ của tiên ma yêu giới ẩn tàng vô tận nguy hiểm.

Một vùng cát chảy tử sắc rộng vài trăm dặm, dài hơn vạn dặm đang trôi giạt tại một nơi nào đó trong không gian. Trên những vùng cát chảy này có những tia điện xà đang lấp lóe. Lúc này từ xa có một thiên thạch cực lớn đang bay tới.

Thiên thạch vừa mới tiếp cận một khoảng cát chảy tử sắc, thì hốt nhiên cát chảy đó nhả ra vài chục đạo thiểm điện khổng lồ, hiểm độc đánh lên trên thiên thạch. Thiên thành đó lập tức bị hóa thành bụi phấn.

Cát chảy tử sắc đó chính là một loại năng lượng cực đáng sợ trong không gian vũ trụ. Bất quá cát chảy tử sắc so với *"Vũ trụ toái kim lưu"* (dòng chảy hủy kim loại của Vũ trụ) hay *"Tịch tẫn thiên hỏa lưu"* (dòng chảy thiên hỏa biến tất cả trở về sự tịch mịch) thì còn chưa bằng.

Sâu bên trong vùng cát chảy vạn dặm đang trôi giạt trong không gian vũ trụ, một nhân ảnh đang ngồi xếp bằng phía trên nó. Kẻ có thể an nhiên ngồi xếp bằng trên cát chảy tử sắc, ở tiên ma yêu giới quả thực không có bao nhiêu người.

Nhân ảnh đó nổi cùng với cát chảy, cát chảy hạ xuống, nhân ảnh cũng hạ xuống theo.

Người này toàn thân được bao phủ bởi đạo đạo tử quang, khó mà thấy rõ được hình dạng chân chính của hắn.

-Ha ha…ha ha…ha ha…

Một trận tiếng cười lớn từ nhân ảnh đó truyền lại. Lập tức cát chảy tử sắc vô tận bị rung động lên, sau đó lấy nhân ảnh kia làm trung tâm tạo thành lốc xoáy tròn. Nhân ảnh thì ngồi trên đỉnh cao nhất của vùng cát chảy tử sắc đang xoay.

Tử quang đột nhiên tiêu tán, hóa thành một bộ y phục khoác lên trên người hắn.

Khi người này nhấp nháy mắt thì ánh mắt bắn ra như lợi đao vậy.

Khí thế rất lăng lệ.

Khi nhìn rõ được dung mạo của hắn thì thật đáng sợ đó chính là Vũ Hoàng vốn đã bặt vô tăm tín. Đem so với Vũ Hoàng luôn ổn trọng trong quá khứ, thì Vũ Hoàng hiện giờ khí thế lăng lệ đến cực điểm, cả người hệt như một chiến đao!

- Tần Vũ, ta bị chững bước ở bát cấp tiên đế đã bao nhiêu năm như vậy, luôn không thể nào đột phá được. Lần này nhờ ân huệ của ngươi, cuối cùng ta đã có được cảm ngộ đột phá lên thêm một tầng, cửu cấp tiên đế. Ta cuối cũng đã đạt được rồi.

Cả người lẫn dung mạo Vũ Hoàng tựa hồ đều phát sinh một sự biến hóa. Dáng vẻ đã ít đi vài phần nho nhã, thay vào đó lại tăng lên nhiều sự ngoan lạt.

Từ một Vũ Hoàng trong quá khứ dù cho Thái Sơn có sập trước mặt thì vẫn có thể mỉm cười, đến giờ đã biến thành một sát thần chỉ một câu không hợp ý là có thể xuất thủ giết người.

-Quyền mưu? Thuật làm đế vương? Đứng trước thực lực tuyệt đối chỉ là trò cười mà thôi!

Vũ Hoàng cười lạnh:

-Thực lực tuyệt đối mới là thứ căn bản nhất, phàm là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

-Có thể độ qua thần kiếp phi thăng lên thần giới chính là tâm nguyện của ta. Bất quá trước khi độ thần kiếp, cần phải giải quyết tâm ma trong lòng ta đã. Nếu không gặp thần kiếp thì sợ là không độ qua được.

Vũ Hoàng thoáng động thân hình một cái liền hóa thành một đạo lưu quang tiêu thất trong không gian vũ trụ.

Chương 377

Mê Thần Đồ Quyển

Thúy Vân tinh, trong hoàng thành, nơi ở của Man Càn.

Tần Vũ ở trong khách sảnh đợi Man Càn, Man Càn đã tới Truyền tấn mật trận cùng Ngưu Ma Hoàng tiến hành thông tấn, lúc này trong đại sảnh chỉ có Tần Vũ và ba huynh đệ Sử Tín, ánh mắt Tần Vũ hướng tới Sử Chiến.

Tần Vũ trong lòng thoáng động.

Sử Chiến này là linh thú của Tiểu Hắc, chắc có thể cảm ứng được vị trí của Tiểu Hắc.

- Sử Chiến, ngươi phải cảm ứng thấy vị trí tam đệ của ta chứ, ngươi biết hắn ở đâu không?

Tần Vũ lập tức hỏi.

Sử Chiến gật đầu nói:

- Tần Vũ đại nhân, ta cảm ứng được vị trí hiện giờ của chủ nhân, người đang ở phía đông bắc, cách nơi này vô cùng xa.

- Đông bắc?

Tần Vũ lông mày nhíu lại, một tiếng đông bắc thật quá mơ hồ, án chiếu theo địa đồ, địa bàn của Long tộc, địa bàn của Phi cầm nhất tộc, thậm chí Ám Tinh giới, đều có thể tính là đông bắc.

- Đại nhận, Hầu Phí đại nhân từng mang theo ta đi tìm chủ nhân, lúc đó ta phát hiện chủ nhân chính đang ở địa bàn Phi cầm nhất tộc,

còn ở đâu thì không xác định rõ được.

Sử Chiến lộ vẻ bất lực nói.

- Phí Phí đã đi tìm rồi? Kết quả thế nào?

Tần Vũ hỏi tiếp.

Sử Chiến lắc đầu nói:

- Lúc đó chủ nhân muốn tới địa bàn Phi cầm nhất tộc tiến hành tìm kiếm, chỉ là chúng ta đang trên đường đi liền bị Đại Viên Hoàng bệ hạ cản lại, Hầu Phí đại nhân cũng bị Đại Viên Hoàng bệ hạ dùng sức mạnh mang về.

- Dùng sức mạnh mang về?

Tần Vũ nhìn Sử Chiến, đợi Sử Chiến giải đáp.

- Phi cầm nhất tộc cùng chúng ta có một chút tranh đấu.

Man Càn từ bên ngoài tiến tới,

- Tần Vũ huynh đệ, Hầu Phí hắn là Hỏa Tình Thủy viên. Thân là siêu cấp thần thú, làm sao có thể dễ dàng mạo hiểm? Bằng vào thực lực Yêu vương của hắn lại xông vào đại bàn Phi cầm nhất tộc, Đại Viên Hoàng không thể cho phép.

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ.

Kể cả là siêu cấp thần thú, mới đẳng cấp Yêu vương, lực công kích khẳng định rất thấp, ở địa bàn Phi cầm nhất tộc chẳng biết lúc nào thì bị người giết chết.

- Man Càn đại ca, vừa rồi huynh và Ngưu Ma Hoàng truyền tấn có kết quả chưa?

Tần Vũ hỏi.

Man Càn cười nói:

- Đợi ba ngày đi, sau khi bệ hạ và ta thông tấn, đã lập tức lên đường quay về. Còn Hầu Phí ở địa phương nào… Theo bệ hạ nói, dù nói cho ngươi, không có bệ hạ giúp đỡ, ngươi cùng không đến được.

Tần Vũ không khỏi kinh ngạc.

Hầu Phí rốt cuộc ở địa phương nào, nơi đó dường như rất thần bí.

- Không sao, đợi ba ngày mà thôi. Đến lúc đó bệ hạ, người tự mình giúp đỡ, ngươi chắc chắn có thể tương tụ với Hầu Phí huynh đệ của ngươi.

Man Càn vỗ vai Tần Vũ an ủi nói.

Tần Vũ gật đầu:

- Cũng chỉ có thể như vậy thôi.

- Tần Vũ đại nhân, có một việc không biết có nên nói hay không, là về chủ nhân.

Sử Chiến đứng một bên nhìn Tần Vũ.

Tiểu Hắc?

Tần Vũ hai mắt sáng lên.

- Nói.

Tần Vũ quay sang nhìn Sử Chiến

Sử Chiến sắc mặt trịnh trọng:

- Ta là linh thú của chủ nhân, có thể tùy lúc cảm ứng được vị trí đại khái của chủ nhân, nhưng trước khi Hầu Phí đại nhân bắt đầu đi tìm chủ nhân, ta phát hiện… vị trí chủ nhân di động trong phạm vi lớn.

- Phạm vi lớn?

Tần Vũ sắc mặt biến đổi.

Sử Chiến cách Phi cầm nhất tộc xa như vậy, cũng cảm ứng thấy Tiểu Hắc di động trong phạm vi lớn. Tiểu Hắc tại sao lại chạy loạn trong địa bàn Phi cầm nhất tộc làm gì?

- Đúng, là phạm vi lớn. Ít nhất cũng di động trong phạm vi bảy, tám tinh vực.

- Truy sát!

Trong đầu Tần Vũ đột nhiên phát ra những từ này, lòng cũng không khỏi bắt đầu khẩn trương.

Tiểu Hắc từ nhỏ lớn lên cùng mình, thân như huynh đệ, nếu như Tiểu Hắc thực sự rơi vào tình huống đó, vậy…

- Không đúng, theo như lời nói của Vô Danh đại ca. Huynh ấy căn bản không nghe nói qua Phi cầm nhất tộc trừ Tông Quật còn có thượng cấp, siêu cấp thần thú lợi hại nào phi thăng. Tiểu Hắc có truyền thừa ký ức, nhưng Ưng tộc lại không có loại thần thú như Tiểu Hắc. Tiểu Hắc phải thuộc về một loại thần thú Tiên ma yêu giới chưa từng trông

thấy.

Tần Vũ trong đầu cực tốc suy nghĩ.

"Tiểu Hắc vừa tới Yên giới, thực lực còn yếu, kể cả có địch nhân cũng không thể quá mạnh. Hắn di động trong phạm vi lớn, sợ rằng có nguyên nhân khác." Tần Vũ trong lòng phủ định khả năng *"truy sát"*.

Trong ba huynh đệ, Hắc Vũ bây giờ rốt cuộc gặp tình huống gì, Tần Vũ một chút cũng không biết. Còn Hầu Phí thì đang ở một địa phương thần bí, muốn đến địa phương đó, Tần Vũ phải đợi thêm ba ngày.

Đợi Ngưu Ma Hoàng bệ hạ quay về.

Lúc này Tần Vũ còn chưa biết, Vũ Hoàng của Tiên giới đã đột phá thành cửu cấp Tiên đế. Tần Vũ và Man Càn nói chuyện nửa ngày, sau đó liền được Man Càn an bài trong nơi ở của mình, Tần Vũ trực tiếp tiến vào trong Khương Lan giới.

Trong Khương Lan giới.

Trong Khương Lan giới có rất nhiều kiểu kiến trúc, Tần Vũ lúc trước chọn chỗ ở rất gần với chỗ ở của Ốc Lam, Tần Vũ vừa tới địa phương của mình, Ốc Lam liền bước tới.

- Tần Vũ, ngươi tới rồi.

Ốc Lam cười nhẹ nói.

Tần Vũ cười bất lực nói:

- Không có biện pháp, hiện tại phải đợi Ngưu Ma Hoàng quay về, ta rốt cuộc tĩnh tu trong Khương Lan giới đã thành thói quen. A, đúng rồi.

Tần Vũ đột nhiên nhớ tới một thứ.

Mê Thần đồ quyển.

Lúc trước Nghịch Ương tiên đế từng có cảnh cáo, phải đạt đến đế cấp mới có thể mở Mê Thần đồ quyển này.

- Nghịch Ương tiên đế nói Mê Thần đồ quyển này… cái gì mà phi thường, bọn người Vũ Hoàng cũng rất coi trọng nó, còn được gọi là Tiên ma yêu giới đệ nhất bảo vật, ta phải xem xem là bảo vật gì.

Tần Vũ hua tay lấy ra *"Mê Thần đồ quyển"*.

Nhìn thấy Mê Thần đồ quyển trong tay Tần Vũ, Ốc Lam ở bên cạnh ánh mắt phát sáng:

- Mê Thần đồ quyển!

- Ốc Lam tiên sinh, ngươi cũng biết Mê Thần đồ quyển này sao?

Tần Vũ nhìn Ốc Lam.

Ốc Lam cười nói:

- Ngươi mở ra không phải là biết sao?

Tần Vũ gật đầu, liền bắt đầu thôi động Hắc động chi lực trong cơ thể tiến vào trong Mê Thần đồ quyển trên tay, dưới sự công kích của Hắc động chi lực, cấm chế ngăn cản của Nghịch Ương tiên đế bố trí cuối cùng đã bị phá vỡ.

Đúng lúc cấm chế bị phá, Tần Vũ ánh mắt sáng lên.

Chỉ thấy Mê Thần đồ quyển phát ra ánh sáng mê người, từng đạo quang mang hình địa đồ giống như tinh đồ (bản đồ sao) từ

trong Mê Thần đồ quyển bay ra, liền đó biến mất. Tần Vũ lập tức tích huyết nhận chủ, sau đó tiên thức của Tần Vũ lập tức tiến vào trong.

Từng đạo phù hiệu quái dị, còn có rất nhiều quang mang quái dị không ngừng cực tốc lưu chuyển trong Mê Thần đồ quyển.

- Đây là cái gì?

Tần Vũ ngơ ngác.

Tần Vũ nhìn Ốc Lam, nghi hoặc nói:

- Ốc Lam tiên sinh, Mê Thần đồ quyển này được gọi là tiên ma yêu giới đệ nhất bảo vật, nhưng ta làm sao không phát hiện được nó trân quý ở đâu?

Ốc Lam lắc đầu cười nói:

- Ngươi không phát hiện chỗ quái dị bất đồng giữa Mê Thần đồ quyển và một thần khí bình thường sao?

- Thật quá quái dị. Ta đã tích huyết nhận chủ rồi, nhưng một chút cũng không phát hiện ra nó trân quý ở chỗ nào.

Tần Vũ lắc đầu cười nhạt nói.

Ốc Lam thở dài tức giận nói:

- Được rồi, ta vẫn phải trực tiếp nói với ngươi. Mê Thần đồ quyển này được gọi là tiên ma yêu giới đệ nhất bảo vật không phải không có nguyên nhân, trước hết, ta hỏi ngươi một chuyện, thần khí tại tiên ma yêu giới ở đâu ra?

Tần Vũ giật mình.

Đúng, thần khí chỉ có người của thần giới mới có thể luyện chế, trong tiên ma yêu giới làm sao có thần khí? Chẳng lẽ có người của thần giới chạy tới tiên ma yêu giới, chuyên môn đem thần khí đưa cho người của tiên ma yêu giới?

Ốc Lam nhìn biểu hiện của Tần Vũ, liền cười nói:

- Ta nói cho ngươi, tại mấy nghìn vạn năm trước, tiên ma yêu giới không có thần khí.

- Ồ?

Tần Vũ ánh mắt sáng lên,

- Ốc Lam tiên sinh, ý tứ của ngươi là tất cả đều thay đổi tại mấy nghìn vạn năm trước?

Ốc Lam gật đầu nói:

- Đúng, mấy nghìn vạn năm trước, một tòa thần điện cực kỳ thần bí từ thần giới giáng hạ xuống tiên ma yêu giới, trong tòa thần điện này ẩn tàng rất nhiều thần khí. Thần khí của tiên ma yêu giới chính là từ đó mà ra.

- Thần giới, thần điện?

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

- Đúng, thần điện đó tên là "Mê Thần điện".

- Mê Thần điện?

Tần Vũ giật mình, cái tên Mê Thần điện này hắn đã nghe người nói qua mấy lần, nguyên lai Mê Thần điện này không ngờ lại là địa phương thần kỳ như vậy, nơi khởi nguồn của tất cả thần

khí tại tiên ma yêu giới.

Ốc Lam cảm thán nói:

- Mê Thần điện. Vốn là thần điện của một người cực kỳ phi thường tại thần giới, sau đó không biết nguyên nhân gì, người đó đem Mê Thần điện tới tiên ma yêu giới.

- Tần Vũ, ngươi phải biết…

Ốc Lam trên mặt ngập tràn buồn chán,

- Ta chính là vì Mê Thần điện, mới đến nơi này.

Tần Vũ gật đầu.

Ốc Lam từng nói, hắn là yêu thú của thần giới còn tới tiên ma yêu giới chính là bởi vì Mê Thần điện, Tần Vũ trong lòng tự nhiên hiểu được… Lúc Mê Thần điện giáng hạ xuống tiên ma yêu giới, Ốc Lam xem chừng đã ở trong Mê Thần điện.

Bởi vậy, Ốc Lam bị Mê Thần điện mang tới Tiên ma yêu giới.

- Mê Thần điện giáng hạ xuống tiên ma yêu giới, ta lại không thể từ trong Mê Thần điện tiến ra ngoài, từ đó bị giam ở một chỗ nào đó trong Mê Thần điện… Cứ như vậy, có một ngày, có một người tiến vào trong Mê Thần điện, chịu sự công kích của ta.

Ốc Lam trên mặt lướt qua một nụ cười nhạt,

- Người đó sau khi bị ta công kích, lại đột nhiên chạy ra bên ngoài cấm chế, ta căn bản không thể rời khỏi phạm vi cấm chế… Về sau người đó uy hiếp ta, để ta tiến vào trong Vạn Thú phổ, hắn liền mang ta rời khỏi Mê Thần điện.

- Là Nghịch Ương tiên đế.

Tần Vũ lúc này đã đoán ra được.

Ốc Lam gật đầu:

- Tuy ta tới từ thần giới, nhưng trong Mê Thần điện có vô số thần chi cấm chế, ta căn bản không có biện pháp. Nhưng Nghịch Ương tiên đế đó lại có biện pháp vượt qua.

- Vì sao?

Tần Vũ hỏi.

- Bởi vì Mê Thần đồ quyển.

Ốc Lam cảm thán nói,

- Chủ nhân Mê Thần điện đó cùng là đại nhân vật phi thường ở thần giới, cấm chế của hắn ở trong thần điện, kể cả người của thần giới, sợ cũng không phá mở được, bởi vậy chỉ có thể án chiếu theo lộ trình hắn đã định mới có thể vượt qua.

- Lộ trình đó chỉ có dựa vào Mê Thần đồ quyển mới có thể phát hiện.

Ốc Lam trịnh trọng nói.

- Không đúng.

Tần Vũ nghi hoặc nói,

- Trong Mê Thần đồ quyển này căn bản không có lộ trình gì cả, có phù hiệu quái dị, quang mang kỳ lạ, làm gì có lộ trình nào.

Ốc Lam cười nói:

- Lộ trình trong Mê Thần điện, mỗi lúc đều đang biến hóa, nếu như không có Mê Thần đồ quyển, cũng chỉ có thể mạo hiểm tiến vào vùng ngoại vi, tiến vào bên trong chắc chắn phải chết.

Tần Vũ giật mình.

Lộ trình trong Mê Thần điện không ngờ luôn luôn biến hóa, xem ra có lộ trình địa đồ cũng vô dụng a.

- Chỉ cần mang theo Mê Thần đồ quyển tiến vào Mê Thần điện, trong Mê Thần đồ quyển sẽ tự nhiên hiện ra lộ trình, đồng thời… Một vài thông đạo lộ trình hiện ra trong Mê Thần đồ quyển cũng liên tục biến hóa theo.

Ốc Lam mỉm cười nhìn Tần Vũ,

- Tần Vũ, ngươi bây giờ đã minh bạch sự trân quý của Mê Thần đồ quyển chưa.

- Một tấm bản đồ, có thể tính là tiên ma yêu giới đệ nhất bảo vật ư?

Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Nhìn biểu hiện của Tần Vũ, Ốc Lam không biết nên khóc hay nên cười:

- Tần Vũ, ngươi nên biết, mấy nghìn vạn năm nay có bao nhiêu đế cấp cao thủ vì muốn có thần khí mà mất đi tính mạng. Kể cả thần khí của bọn Vũ Hoàng, Huyền Đế, cũng chính là ở ngoại vi Mê Thần điện dựa vào vận khí mà có được.

- Ngoại vi mà có thần khí tốt như vậy?

Tần Vũ hắn đã nhìn thấy thần khí của Vũ Hoàng, Huyền Đế, tất cả đều là trung phẩm thần khí.

Ốc Lam lắc đầu nói:

- Thần khí ở ngoại vi phần lớn đều là cấp thấp, ngẫu nhiên cũng có vài thứ tốt hiếm có. Còn bên trong mới là nơi tụ tập bảo vật chân chính.

- Năm đó lúc Nghịch Ương tiên đế lần đầu tiên tới thám hiểm Mê Thần điện, may mắn lấy được Mê Thần đồ quyển, dựa vào Mê Thần đồ quyển, hắn ở ngoại vi an nhiên đi lại, lấy được thần kiếm Phá Thiên, thần khí chiến y Hắc Ngưng Tuyết… Tất cả tổng cộng mười hai loại thần khí.

Ốc Lam điềm nhiên nói.

Tần Vũ thực sự kinh ngạc.

Mười hai loại? Có nhiều như vậy.

- Tần Vũ, lúc trước công lực Nghịch Ương tiên đế còn yếu, kể cả có Mê Thần đồ quyển chỉ rõ lộ trình an toàn nhất, hắn cũng chỉ có thể tiến vào vùng ngoại vi. Lúc đó hắn đích xác lấy được mười hai kiện thần khí, trong đó có vài kiện tặng cho bằng hữu, vài kiện để trong Nghịch Ương cảnh. Lúc đó ngươi, Man Càn, Tông Quật đều lấy được thần khí riêng của mình, không phải sao? Hơn nữa… kể cả bây giờ trong Nghịch Ương cảnh, vẫn còn có thần khí tồn tại, hơn nữa chính là ở Cửu Trọng Thiên trong Nghịch Ương cảnh.

Tần Vũ đại kinh.

Cửu Trọng Thiên trong Nghịch Ương cảnh, thần khí ở ba tầng bảy, tám, chín đều được Tần Vũ, Man Càn, Tông quật thu hết, Cửu

Trọng Thiên này không ngờ vẫn còn.

- Đó là lần đầu tiên Nghịch Ương tiên đế tới Mê Thần điện, sau đó hắn dựa vào những thần khí này đạt được đại thanh danh, công lực cũng tăng lên. Chỉ là các đại cao thủ khác đều hoài nghi Nghịch Ương vì sao có được nhiều thần khí như vậy.

Ốc Lam bật cười,

- Tần Vũ, ngươi phải biết, bọn Vũ Hoàng, Huyền Đế hao phí vô số tâm lực, không biết đi bao nhiên lần, mới lấy được vài kiện thần khí. Nghịch Ương chỉ một lần, hơn nữa lúc đó thực lực của Nghịch Ương còn rất yếu, không ai không hoài nghi.

Tần Vũ gật đầu, nếu như hắn là bọn người Vũ Hoàng, cũng sẽ hoài nghi.

- Bí mật của Mê Thần đồ quyển sau cùng cũng bị tiết lộ, có trách chỉ trách Nghịch Ương tiên đế quá tín nhiệm tâm phúc của mình, sau đó… Nghịch Ương tiên đế lần thứ hai tiến vào Mê Thần điện, lần này hắn có thực lực bát cấp Tiên đế, hơn nữa còn có Mê Thần đồ quyển chỉ rõ lộ trình, hắn chuẩn bị tiến vào bên trong Mê Thần điện.

Ốc Lam cười nhạt nói:

- Chính lần này, hắn chết, lúc thoát được bọn Vũ Hoàng, Huyền Đế, vừa tiến vào phạm vi bên trong liền đạp phải độc trùng của Thần giới.

- Tần Vũ, ngươi đã hiểu sự trân quý của Mê Thần đồ quyển, có nó… trong Mê Thần điện, ngươi có thể thu nhặt thần khí như nhặt rác, thậm chí lúc công lực ngươi cao, còn có thể dựa vào Mê Thần đồ quyển tiến vào bên trong Mê Thần điện. Còn nếu như không có Mê Thần đồ quyển… Kể cả người của thần giới, cũng đừng mong

tiến vào bên trong Mê Thần điện, nơi đó là địa phương tư nhân của chủ nhân Mê Thần điện.

Nghe Ốc Lam giảng giải nhiều như vậy, Tần Vũ mới thực sự hiểu rõ tính trọng yếu của Mê Thần đồ quyển.

Có nó, ở ngoại vi của Mê Thần điện, thần khí dễ dàng có được. Được gọi là tiên ma yêu giới đệ nhất bảo vật, đích xác là không phải nghi ngờ.

- Xem ra có thời gian nhất định phải đến Mê Thần điện một phen.

Trong đầu Tần Vũ tự nhiên xuất hiện một ý nghĩ, có Mê Thần Đồ quyển mà lại không đến Mê Thần điện, đó không phải là lãng phí tạo hóa hay sao.

Ốc Lam tựa hồ đã đoán ra được ý của Tần Vũ, cười nhạt nói:

- Tần Vũ, chưa tới lúc thích hợp ngươi đừng tới Mê Thần điện làm gì.

- Tại sao lại phải thế, ta hiện tại không phải có Vạn Thú phổ rồi sao, với thực lực bản thân ta, thêm mấy người tiên sinh, ở tiên ma yêu giới có lẽ không có gì có thể cản trở được ta cả.

Tần Vũ không nao núng.

Ốc Lam lắc đầu:

- Ngươi vẫn hoàn toàn chưa biết, Mê Thần điện là nơi như thế nào, toàn bộ thần khí của tiên ma yêu giới đều từ đó mà ra cả! Trọng yếu tới mức nào hẳn ngươi cũng rõ.

Tần Vũ gật đầu.

Toàn bộ thần khí của tiên ma yêu giới đều được lấy từ Mê Thần điện, đương nhiên nơi này cực kì quan trọng. Thế nhưng việc này với việc y tới lấy thần khí thì có quan hệ gì với nhau?

- Xung quanh Mê Thần điện có rất nhiều cao thủ giám sát, những tiên đế khác muốn tiến vào tìm thần khí, không có mấy người thèm để ý. Nhưng chỉ cần Tần Vũ ngươi xuất hiện tại đó ….. toàn bộ tiên ma yêu giới sẽ liền xuất hiện sóng gió .

- A, ta hiểu rồi.

Tần Vũ bỗng nhiên hiểu ra,

- Toàn bộ thủ lĩnh các phương thế lực của tiên ma yêu giới đều có thuộc hạ giám sát tại nơi đó, ta có Mê Thần Đồ quyển trong tay chỉ cần tiến nhập Mê Thần điện, rất có thể đoạt được một số lượng lớn thần khí, nếu chỉ một lần mà đoạt được nhiều thần khí như vậy, các phương thế lực ắt hẳn sẽ không để cho việc đó xảy ra.

- Đúng.

Ốc Lam gật đầu cười nói,

- Ngươi cuối cùng cũng đã hiểu rồi, những tiên đế, ma đế phải trải qua bao nhiêu gian khổ, thậm chí còn đối mặt với những nguy hiểm chết chóc mới đoạt được một kiện thần khí. Ngươi nếu như tiến nhập, lại có thể quá dễ dàng đoạt được hơn chục kiện thần khí. Sau khi thành công, xem ra tới lúc đó thủ lĩnh các phương có khả năng sẽ liên thủ lại với nhau ở bên ngoài Mê Thần điện để cản trở ngươi. Ép ngươi phải đem số thần khí đó chia bớt cho bọn họ!

Tần Vũ cười khổ:

- Nếu như tất cả đồng thời liên thủ cản trở ta, ta thật sự không còn cách nào khác.

Vũ Hoàng, Huyền Đế, Hắc Ma đế, Huyết Ma đế, Thanh Đế, Ẩn đế……cùng bao nhiêu vị nữa, nếu như thật sự liên thủ. Thì Tần Vũ chỉ có thể đầu hàng, ngoan ngoãn giao nộp thần khí mà thôi.

Ốc Lam cũng cười:

- Cho nên ta mới nói. Phải đợi tới khi công lực thâm hậu, hoặc giả có thể liên kết với một số người nữa cùng tiến nhập, khi đó ngươi mới an toàn mà lấy được thần khí.

- Ồ, đúng. Cũng chỉ có thể như vậy.

Tần Vũ không để tâm cười nói,

- Hơn nữa hiện giờ ta cũng chưa cần đến thần khí làm gì, quan trọng nhất vẫn là công lực của bản thân.

- Thế ngươi hãy chịu khó tu luyện đi, ta không làm phiền nữa.

Ốc Lam liền quay gót trở về nơi cư ngụ của mình.

Tần Vũ cũng ngồi xuống đả tọa, bắt đầu tu luyện 《 tam hồn cửu luyện, Ngưu Ma Hoàng còn không tới ba ngày nữa là sẽ trở về, nhưng trong Khương Lan Giới, thời gian đó lại tương đương với ba mươi ngày ngày .

Khoảng thời gian này cũng đủ để Tần Vũ tiến bộ hơn một chút .

Phải tận dụng hết toàn bộ thời gian để tu luyện, tại tiên ma yêu giới cao thủ nhiều như mây. Tần Vũ chỉ có thể cố gắng hết sức nâng công lực lên đến mức cao nhất.

Mặt hồ tựa như một tấm ngọc bích được khảm lên giữa nền đất.

Tần Vũ ngồi tĩnh tu bên hồ cũng đã được đúng ba mươi ngày, sau ba mươi ngày Tần Vũ từ từ mở mắt.

"Ngưu Ma Hoàng vẫn còn chưa về hay sao?"

Tần Vũ bắt đầu nghi hoặc, tới lúc này y căn bản vẫn chưa thấy Man Càn phái người tới truyền đạt tin tức gì cả, nhưng Tần Vũ cũng minh bạch, khi trước Man Càn nói *" khoảng ba ngày "* cũng chỉ là ước lượng ra mà thôi .

- Ra xem thử xem.

Tần Vũ tiêu thất tại Khương Lan Giới rồi lại xuất hiện ở chỗ Man Càn đã an bài cho y cư trú.

Đứng trong đình viện, tiên thức của Tần Vũ tràn ngập khắp nơi. Dễ dàng phát hiện được nơi Man Càn đang cùng thủ hạ luyện tập võ công, lúc này Man Càn đã cởi trần, khắp người nhễ nhại mồ hôi.

- Man Càn đại ca.

Tần Vũ truyền âm nói.

Man Càn nhận được truyền âm của Tần Vũ, lập tức dừng tay, nhìn đối thủ của mình nói:

- Ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi, hôm nay tu luyện tới đây là kết thúc.

Sau đó Man Càn dùng khăn lau sạch mồ hôi rồi khoác lên mình một bộ trường bào màu vàng, tiến về chỗ của Tần Vũ.

- Tần Vũ huynh đệ. Do ngươi nói cần phải tu luyện, ta cũng không dám làm phiền tới ngươi a.

Man Càn vui vẻ tiến vào đình viện .

Tần Vũ mỉm cười, rồi nói:

- Man Càn đại ca, đừng nói vậy. ta muốn biết Ngưu Ma Hoàng bệ hạ đã trở về chưa?

- Bệ hạ ?

Man Càn gật đầu nói,

- Bệ hạ sáng nay đã về tới nơi, ta lúc đầu chuẩn bị tới tối sẽ báo cho ngươi biết, không ngờ ngươi lại đã tu luyện xong rồi.

- Về rồi à.

Tần Vũ phấn khởi đứng dậy, nét mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui vẻ,

- Man Càn đại ca,đi , mau dẫn ta đi gặp bệ hạ.

Lúc này Tần Vũ căn bản không đợi thêm được nữa.

- Tần Vũ huynh đệ, không cần phải vội. Bệ hạ vừa về còn có nhiều việc phải giải quyết, hơn nữa muốn gặp người cũng phải đợi tới tối, bởi vì tối nay……bệ hạ đã tự thân thiết yến mời ngươi.

Man Càn hớn hở nói.

Tần Vũ cảm thấy kinh ngạc:

- Tự thân thiết yến mời ta?

Ngưu Ma Hoàng có thân phận ra sao, muốn gặp mình mà cũng phải thiết yến, như vậy quả là quá trịnh trọng.

- Tần Vũ huynh đệ, xem ra ngươi vẫn chưa ý thức được địa vị của bản thân mình.

Man Càn cười nói,

- Có thể khai mở được Vạn Thú phổ, rồi cùng với bọn Vũ Hoàng đại chiến một phen, đồng thời nắm trong tay Mê Thần Đồ quyển, từng đó dĩ nhiên là đủ để khiến bệ hạ thiết yến mời ngươi rồi.

Thực lực của mỗi người, không chỉ đơn giản là đẳng cấp tu luyện, mà còn gồm có cả vũ khí cùng nhiều thứ khác.

Tần Vũ có được Vạn Thú phổ, có thể cùng với Vũ Hoàng tranh đấu, cũng là đại biểu cho việc địa vị của Tần Vũ tương đương với Vũ Hoàng, Ngưu Ma Hoàng có mở tiệc khoản đãi cũng không tính là gì.

- Man Càn đại ca, có một việc ta muốn người giúp đỡ.

Trong lòng Tần Vũ luôn có một việc cần phải giải quyết.

- Có việc gì cứ nói ra hết đi.

Man Càn hào sảng nói.

Tần Vũ liền vung tay, chỉ thấy năm người xuất hiện giữa không trun , năm người đó là —— Đạm Mộng, Khổng Lam, Đồ Cương, Uyển Nhi còn cả tiểu Ngưu Oa nay đã trưởng thành.

- Chủ nhân.

Cả bọn Khổng Lam cung kính nói .

Hiện tại Ngưu Oa giống như con nghé nhỏ ngày nào đã trở nên cao lớn cường tráng, đang mở to mắt nhìn chằm chằm về phía Tần Vũ, nghe thấy bọn Khổng Lam nói vậy y liền tỉnh ngộ:

- Trịnh Chung bái kiến Tần Vũ đại nhân.

Ngưu Oa chỉ là tên gọi khi còn nhỏ, còn tên thật của y là Trịnh Chung

Tần Vũ gật đầu.

- Man Càn đại ca, Trịnh Chung đã lớn lên trong Thanh Vũ tiên phủ, ta cũng không muốn y cả đời này phải ở trong đó ……nhưng ta nơi ở không có, đi theo ta lại rất nguy hiểm. Cho nên ta muốn nhờ đại ca chiếu cố y. Đương nhiên ta cũng sẽ để cho bọn Khổng Lam, bốn người ở lại với y.

Tần Vũ nói ra ý định của mình.

Man Càn nhìn qua bọn khổng lam gương mặt lộ rõ nét cười..

Khổng Lam, Đạm Mộng cùng Đồ Cương đều đạt cửu cấp yêu vương. Tuy không phải tiên đế, nhưng cũng có thể sử dụng vào nhiều việc.

- Ngươi yên tâm, gửi gắm Trịnh Chung cho ta, sau này gặp lại y, tuyệt đối không khiến ngươi thất vọng.

Man Càn hớn hở nói .

Ngưu Oa nghe Tần Vũ cùng Man Càn nói chuyện, trong lòng không khỏi hưng phấn kích động.

Trong Thanh Vũ tiên phủ, bên cạnh y chỉ có mấy người bọn Đạm Mộng,

Tuy đều là người thân, nhưng tổng cộng chỉ có vài người, Ngưu Oa vẫn luôn muốn khám phá thế giới muôn màu bên ngoài.

- Khổng Lam, từ hôm nay, bốn người các ngươi được khôi phục tự do. Các ngươi hãy ở lại làm thuộc hạ của Man Càn, thuận tiện thay ta chăm sóc tiểu Ngưu Oa, các ngươi có nguyện ý không?

Tần Vũ quay sang nhìn bốn người.

Bọn Khổng Lam bốn người không che dấu được ánh mắt lộ một tia vui mừng.

Tự do……có lẽ là mong ước lớn nhất của linh thú trong Vạn Thú phổ.

- Nguyện ý.

Bọn Khổng Lam tất cả cùng gật đầu .

Tần Vũ tâm ý máy động liền giải trừ trói buộc linh hồn của bọn Khổng Lam .

Giải quyết được việc của tiểu Ngưu Oa, Tần Vũ coi như đã nhấc ra khỏi đầu một khối tâm bệnh, tiểu Ngưu Oa đi theo y, Tần Vũ cũng biết rằng khẳng định khó có ngày nào yên ổn, ở bên cạnh Man Càn vẫn tốt hơn nhiều.

Đêm.

Trong cung điện tại hoàng thành của Ngưu Ma Hoàng.

Ngưu Ma Hoàng thân là hoàng giả của tẩu thủ tộc. Hoàng cung tuy không tính là xa hoa, nhưng lại có một loại khí thế rất đặc thù. Toàn bộ hoàng cung đều là màu đen, nhìn từ xa giống như cự thú thời tiền sử đang nằm ẩn mình vậy.

Tần Vũ theo sự chỉ dẫn của Man Càn, tiến vào biệt viện trong hoàng cung.

Hôm nay tuy gọi là mở tiệc mừng Tần Vũ, thực tế tổng cộng

chỉ có ba người – Ngưu Ma Hoàng, Man Càn cùng Tần Vũ. Đương nhiên trước khi đến trước biệt viện, Tần Vũ vẫn không biết rằng chỉ có ba người .

Đưa mắt xem xét --

Bên cạnh biệt viên là một cây đại thụ giống như cây quế, cùng một chiếc bàn nhỏ. Xung quanh chỉ có ba chiếc ghế, lúc này ngoại trừ thị nữ trong biệt viện. Chỉ có một nam nhân, một nam nhân tràn đầy bá khí.

Như trâm ngọc nằm trong đáy nước, đôi mắt lấp lánh sung mãn có thần, mỗi động tác quay đầu, vung tay đều khiến cho người ta cảm thấy động lòng.

Đây là một nam nhân hàm chứa lực lượng làm kẻ khác động lòng.

- Bệ hạ, đây chính là Tần Vũ.

Man Càn khẽ cúi mình cười nhẹ nói .

Tần Vũ cũng lập tức cúi mình nói:

- Tần Vũ xin ra mắt Ngưu Ma Hoàng bệ hạ.

Y hiện tại có việc muốn nhờ người, hơn nữa Ngưu Ma Hoàng bản thân đã có địa vị cực cao, cung kính như vậy cũng là điều nên làm.

Ngưu Ma Hoàng tử tế quan sát Tần Vũ, sau đó gật đầu cười nói:

- Quả nhiên là thiên tài trẻ tuổi, khi Càn nhi tới phàm nhân giới ngươi mới chỉ đạt Đại Thành kì, hiện tại ngươi xem ra cũng đã tới đế

cấp, tốc độ tu luyện như vậy, xem ra thiên tài tiên đế gì đó của tiên giới cũng không bằng ngươi.

Tần Vũ chỉ mỉm cười.

Tốc độ tu luyện của y….

Thực tế từ khi phi thăng, tới lúc đạt thực lực như hôm nay, cho dù tính theo thời gian thực sự, cũng chỉ mới được vài trăm năm.

Lời nói của Ngưu Ma Hoàng hết sức tinh tế, có vẻ tự nhiên nhẹ nhàng khen ngợi Tần Vũ, mỗi câu nói đều xem ra rất đơn giản, nhưng lại khiến cho tâm thần Tần Vũ thư thái vô cùng. Dẫu sao Ngưu Ma Hoàng cũng đã nhắc đến việc mà Tần Vũ tự hào nhất.

Cùng với câu nói mở đầu, Tần Vũ đã không còn cảm thấy quá xa cách với Ngưu Ma Hoàng nữa.

- Ngưu Ma Hoàng bệ hạ, mục đích của ta lần này tới Thúy Vân tinh hẳn Man Càn đại ca đã nói cho người biết rồi, sau khi phi thăng ta cũng không ngừng tìm kiếm huynh đệ của mình, người hiện tại có thể chỉ giúp ta, xem nhị đệ Hầu Phí của ta đang ở đâu được không?

Tần Vũ thấy cơ hội thích hợp liền vào ngay vấn đề.

Ngưu Ma Hoàng nâng ly uống cạn chén rượu, rồi cười nhẹ nói:

- Ngươi nói tới Hầu Phí…..y hiện tại đang ở truyền thừa cấm địa của Viên hầu tộc.

Trong mắt Ngưu Ma Hoàng ánh lên một tia ái mộ .

- Truyền thừa cấm địa?

Tần Vũ nhìn Ngưu Ma Hoàng.

Man Càn bên cạnh cũng cảm thấy chấn động:

- Có phải là truyền thừa cấm địa của Viên hầu tộc trong truyền thuyết?

Man Càn trong mắt của không giấu được sự ngưỡng mộ.

Ngưu Ma Hoàng gật đầu nói:

- Đúng, truyền thừa cấm địa đã có từ rất rất lâu, là do một vị tiền bối của Viên hầu tộc từ thần giới trở lại tiên ma yêu giới, sau đó lập nên thánh địa đó.

- Tiền bối từ thần giới trở lại tiên ma yêu giới?

Tần Vũ hiện tại cuối cùng đã cảm thấy truyền thừa cấm địa quả không tầm thường.

Ngưu Ma Hoàng nhìn Tần Vũ cười:

- Tần Vũ, ngươi có lẽ cũng biết …..từ trước tới nay, trong tình huống bình thường cao thủ mạnh nhất của yêu giới là những ai không?

Tần Vũ lắc đầu.

- Càn nhi, ngươi nói cho Tần Vũ nghe đi.

Ngưu Ma Hoàng cười nhẹ nói .

Man Càn hít sâu một hơi, sau đó quay sang Tần Vũ giải thích:

- Tại yêu giới mạnh nhất là ba người, trong tình huống bình

thường chính là Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng cùng Đại Viên Hoàng các đời.

- Thế còn Nghê Hoàng?

Tần Vũ vẫn còn nhớ đến vị siêu cấp thần thú cửu cấp yêu đế này.

- Ta nói đến những vị Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng cùng Đại Viên Hoàng các đời. Còn hiện tại Nghê Hoàng dù lợi hại, thế nhưng chỉ cần Nghê Hoàng phi thăng, có xuất hiện một thần thú phượng hoàng mới hay không vẫn còn khó nói. Như Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng thì thời nào cũng có.

Tần Vũ đương nhiên minh bạch.

Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng bản thân đã được xưng tụng như vậy, đương nhiên thế hệ nào cũng tồn tại.

- Bọn họ lợi hại như vậy, nguyên nhân là do… Long Hoàng trong cơ thể có truyền thừa bảo vật của Long tộc, Bằng Ma Hoàng cũng có bằng tộc truyện thừa bảo vật, uy lực của truyền thừa bảo vật ….so với thần khí còn ghê gớm hơn.

Man Càn nhìn Tần Vũ mỉm cười.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Tời giờ y cuối cùng đã hiểu ra, hiểu được vì sao Ốc Lam lại nói Long Hoàng cực mạnh, đủ mạnh để khiến cho Nghịch Ương tiên đế khuất phục.

Long Hoàng đạt bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, nhưng lại có truyền thừa bảo vật, cho nên thực lực quả thật rất mạnh …..ngay cả cửu cấp yêu đế siêu cấp thần thú cũng không dám nói chắc có thể đối phó với y.

- Truyền thừa bảo vật so với thần khí còn lợi hại hơn, đó là thứ gì vậy?

Tần Vũ kinh ngạc.

Man Càn cùng Ngưu Ma Hoàng đều lắc đầu.

Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng bọn họ cũng xem là lợi hại, đáng tiếc lại không có truyền thừa bảo vật, làm sao Bằng Ma Hoàng và Long Hoàng có thể đem bí mật của truyền thừa bảo vật nói cho họ biết được.

Tần Vũ bỗng nhiên nghĩ tới một việc:

- Ngưu Ma Hoàng bệ hạ, vừa rồi Man Càn đại ca có nói Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng đều có truyền thừa bảo vật, thế còn Đại Viên Hoàng? Y có chỗ nào lợi hại ? Vì sao lại có thể so bì cùng hai vị kia.

Ngưu Ma Hoàng cười nhẹ nói:

- Đại Viên Hoàng sở dĩ cường mạnh, chính bởi vì truyện thừa cấm địa.

- Truyền thừa cấm địa có gì lợi hại?

Tần Vũ đối với truyện thừa cấm địa đã có chút tò mò.

Ngưu Ma Hoàng thở dài nói:

- Nói thật, nếu chân chính chiến đấu, Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng có truyền thừa bảo vật có khả năng mạnh hơn so với Đại Viên Hoàng một chút, bởi vì Đại Viên Hoàng không có truyền thừa bảo vật gì cả.

Tần Vũ bắt đầu nhíu mày, y cảm thấy lời của Ngưu Ma Hoàng

có phần mâu thuẫn.

- Viên hầu tộc vốn thiện chiến, truyền thừa cấm địa cũng là một địa phương để " dĩ chiến ngộ đạo", tu luyện ở đó, có thể khiến năng lực chiến đấu của bọn họ tăng lên rất nhanh. giống như Long Hoàng, Đại Viên Hoàng tương tự cũng là bát cấp yêu đế. Bởi vì Long Hoàng có truyền thừa bảo vật, có thể khiến cho thực lực tăng lên gấp mười lần. Còn Đại Viên Hoàng dựa vào lĩnh ngộ trong chiến đấu, cũng làm cho lực công kích mạnh hơn tám, chín lần.

- Là cao thủ cùng cấp, nếu như không dựa vào vũ khí gì cả, thì Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng dù có liên thủ, cũng không phải là đối thủ của Đại Viên Hoàng, lĩnh ngộ trong chiến đấu, dĩ chiến ngộ đạo, đó cũng là thứ giúp cho đời đời các Đại Viên Hoàng tung hoành tiên ma yêu giới.

Ngưu Ma Hoàng cảm khái nói.

- Dĩ chiến ngộ đạo (từ trong chiến đấu hiểu được đạo lý).

Tần Vũ kinh thán.

Man Càn nói.

- Bình thường linh hồn bọn ta lên đến cảnh giới phi thăng thì thường làm chậm lại. Hoặc giả như với thiên đạo phi thăng, các Đại Viên Hoàng đế đời trước thường rất hay chiến đấu. Từ trong chiến đấu để cảm ngộ được *"Đạo"*. Vì vậy tốc độ tu luyện của họ nói chậm thì là rất chậm, nói nhanh thì là rất nhanh. Khả năng chiến đấu cứ thế mà tăng dần và cứ *"Dĩ chiến ngộ đạo"* như vậy, lực công kích của họ mạnh đáng sợ.

Tần Vũ gật đầu nói:

- So với Truyền thừa bảo vật của Vu Long tộc và Bằng tộc đang sở hữu thì ta nghĩ truyền thừa bảo vật của Viên hầu tộc lại càng trân quý hơn.

- Phải rồi.

Ngưu Ma Hoàng cũng tán đồng.

- Truyền thừa bảo vật đó chỉ có một kiện duy nhất. Một khi Long Hoàng và Bằng ma Hoàng phi thăng lên thần giới, chắc chắn phải để lại truyền thừa bảo vật. Đợi cho Đại Viên Hoàng phi thăng lên thần giới, rồi mới phát hiện bọn họ so với Đại Viên Hoàng còn yếu hơn rất nhiều.

Truyền thừa bảo vật không thể mang theo được.

Nhưng *"Dĩ chiến ngộ đạo"* - ngộ ra được *"Đạo"*, thực sự bên trong linh hồn sẽ hữu ích vô cùng.

- Hầu Phí thuộc về Viên Hầu nhất tộc, ngoại trừ Đại Viên Hoàng hiện tại ra, là siêu cấp thần thú duy nhất, đương nhiên đủ tư cách sử dụng Truyền thừa cấm địa.

Ngưu Ma Hoàng cảm thán nói.

Hiển nhiên Ngưu Ma Hoàng nghĩ ngay đến Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng. Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng trời sinh thần lực, nhưng không có Truyền thừa bảo vật, cũng không có Truyền thừa cấm địa.

- Ngưu Ma Hoàng bệ hạ, hy vọng người có thể dẫn ta đến Truyền thừa cấm địa của Viên Hầu tộc.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

Ngưu Ma Hoàng gật đầu cười nói:

- Tần Vũ, ta biết nơi mà ngươi muốn đến. Nơi được gọi là Truyền thừa cấm địa chỉ có Viên hầu tộc mới được đến. Như Man Càn ta cũng không thể vào. Nhưng ngươi…

Tần Vũ đương nhiên biết Truyền thừa cấm địa là nơi trọng yếu.

Truyền thừa cấm địa của mỗi tộc há lại cho phép người ngoài tiến vào.

- Vừa rồi ta mới truyền tấn qua lại với Đại Viên Hoàng, người đã đáp ứng cho ngươi qua.

Ngưu Ma Hoàng nói xong rồi nhìn Tần Vũ. Lúc này trên mặt Tần Vũ lộ sắc mừng.

- Đại Viên Hoàng đáp ứng để ta đến sao?

Bản thân Tần Vũ không thể tưởng tượng được một người có Vạn Thú Phổ lại có tư cách tiến vào cấm địa hơn nữa lại được Đại Viên Hoàng đồng ý.

Ngưu Ma Hoàng gật đầu nói:

- Hoàng đế đáp ứng ngươi là do… ngươi là đại ca của Hầu Phí.

- Tất cả các đời Đại Viên Hoàng trước đây đều có tư cách cho phép ngoại nhân tiến vào Truyền thừa cấm địa. Đại Viên Hoàng trong quá khứ đã từng cho ta vào quan sát Truyền thừa cấm địa. Nhưng Hầu Phí tương lai sẽ là Đại Viên Hoàng. Ngươi là đại ca hắn, chắc chắn hắn sẽ cho ngươi vào. Vì vậy mà Đại Viên Hoàng đáp ứng điều đó.

Nghe Ngưu Ma Hoàng giải thích, Tần Vũ ngạc nhiên.

Nguyên do là có quan hệ với Hầu Phí.

- Khi nào thì chúng ta xuất phát.

Tần Vũ hỏi.

- Ngươi muốn lúc nào thì đi lúc đó.

Ngưu Ma Hoàng mỉm cười.

- Ta thì lúc nào cũng được.

Tần Vũ nguyên là muốn xuất phát ngay, chỉ là cho Ngưu Ma Hoàng chút thể diện. Giả như nếu xuất phát ngay, không khỏi có chút thất thố.

- Vậy thì sáng mai xuất phát có được không?

- Có thể.

Ngưu Ma Hoàng gật đầu.

Xxx

Sang ngày thứ hai, Tần Vũ li khai cùng Ngưu Ma Hoàng khỏi Thuý Vân Tinh. Truyền thừa cấm địa đó, nếu không được phép sẽ không thể tiến vào. Ngưu Ma Hoàng cũng không dám dẫn theo người, chỉ có hai người bọn họ xuất phát.

Tạm thời không bàn đến hai người này.

Mộc Duyên vừa trải qua một ngày mệt mỏi, Vũ Hoàng đột nhiên biến mất. Hắn phụ trách toàn bộ sự tình thông tin địa bàn của Vũ Hoàng. Hai mươi sáu vị tiên đế qua đời lúc trước cũng đều do hắn an bài.

Vũ Hoàng đột nhiên biến mất, Mộc Duyên không thể để người khác biết.

Một khi để người khác biết, có thể sẽ khiến cho nhiều người bị chấn động. Việc này sẽ ảnh hưởng đến nhân tâm các cao thủ của Vũ Hoàng và ảnh hưởng xấu đến cuộc chiến đang hồi ác liệt.

- Ai…! Không biết bao giờ thì bệ hạ quay về.

Mộc Duyên tiên đế ngồi xuống ghế, thực sự là không thể nhẫn nại được.

Một mình gánh vác đại cuộc, cuộc sống của MỘc Duyên thật sự quá mệt mỏi. Cái loại cuộc sống này... không biết khi nào chấm dứt. Cũng không ai biết rằng khi nào thì Vũ Hoàng trở lại.

- Mộc Duyên.

Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, cả thân thể Mộc Duyên chấn kinh, thân mình ngồi dậy nhìn về đằng xa.

Nhân ảnh!

Hình dáng rất quen, cả khí chất cũng vậy.

- Bệ hạ, có phải người không ?

Trong tâm Mộc Duyên không thể xác định. Vẫn là một bộ mặt luôn luôn tươi cười, đương thời đích thị là Vũ Hoàng luôn khoác trên mình bộ đồ tía.

Ngay lúc này.

Trên mình nhân ảnh vẫn là bộ đồ tía như trước kia, đằng sau trường bào đó là đích thị là Tử Sắc trường sam.

- Đã lâu không nhìn thấy chắc không nhận ra ta.

Vũ Hoàng mỉm cười nói.

Nhìn nụ cười của Vũ Hoàng, đích thị làm cho người khác phải thót tim.

- Bệ hạ, người đã...

Mộc Duyên trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Vũ Hoàng gật đầu nói:

- Đúng, ta đã đột phá lên cửu cấp tiên đế cảnh giới.

Trên mặt Mộc Duyên lộ vẻ vui mừng khôn cùng nói.

- Bệ hạ, thật quá tốt. Việc này thực sự quá tốt…..

Mộc Duyên thực sự cực kỳ vui mừng. Đương thời sau trận chiến với Tần Vũ, Vũ Hoàng bị ảnh hưởng nghiêm trọng khiến cho Mộc Duyên rất lo lắng. Nhưng việc Vũ Hoàng đột phá cảnh giới bát cấp tiên đế để đạt tới cửu cấp tiên đế, đối với bất kỳ các cao thủ nào cũng khiến họ phải chấn kinh.

Vũ Hoàng thậm chí sau khi giết được Tần Vũ có thể đạt được địa vị còn cao hơn *"cửu cấp tiên đế"*.

- Mộc Duyên, toàn bộ các thủ hạ, địa bàn của ta, ngươi chuẩn bị …. Ta chuyển sang tất cả cho Huyền đế.

Thanh âm của Vũ Hoàng rất nhẹ nhưng đến tai Mộc Duyên lại giống như sét đánh.

- Bệ hạ, người đã hao tổn rất nhiều tâm huyết, tiền tài để có được thế lực như vậy.

Mộc Duyên nói.

Vũ Hoàng nhìn xuống Mộc Duyên. Lúc này Mộc Duyên sau khi bị Vũ Hoàng nhìn đã bình tĩnh trở lại.

- Mộc Duyên, chúng ta từ lúc tu luyện đến giờ, mục tiêu là để cảm nhận được Thiên đạo, siêu việt cực hạn. Mục tiêu chính là để phi thăng lên thần giới… Hiện tại ta đã đạt đến cửu cấp tiên đế, ta còn

cần thủ hạ để làm gì? Mộc Duyên, ta tu luyện đến thời khắc này, đột nhiên cảm thấy… đôi khi quyền lợi đã làm chậm khả năng tu luyện của chúng ta.

Toàn thân Vũ Hoàng phát ra khí tức cô ngạo băng lãnh.

- Đến khi ta vứt bỏ quyền lực, thì đột nhiên hiểu ra, đột phá đến cảnh giới cửu cấp tiên đế.

Mộc Duyên ngây ngốc nhìn Vũ Hoàng cảm thán nói:

- Có lẽ bệ hạ nên trực tiếp nói với y.

Vũ Hoàng gật đầu nói.

- Ta đi gặp Huyền đế đây, ngươi chuẩn bị để hai thế lực chính thức hợp nhất đi.

Nói xong cả thân mình Vũ Hoàng biến mất ngay trước mắt Mộc Duyên.

……..

Phong diệp màu hồng, thế giới màu hồng, Bạch Y Huyền đế đang ngồi trên trên đại điện.

Đột nhiên.

Trong thế giới màu hồng này lại xuất hiện tử sắc.

- Hi nhi.

Vũ Hoàng nhìn Huyền Đế đang ngồi, nói.

Huyền đế *"Huyền Hi"* kinh dị nhìn sang Vũ Hoàng:

- Chàng… đã đột phá rồi sao?

Huyền Hi lúc này cảm thấy trượng phu mình đã hoàn toàn khác với trượng phu mình trong quá khứ. Căn bản không thể nhìn rõ được Vũ Hoàng.

- Đúng vậy.

Vũ Hoàng gật đầu.

Huyền Hi đứng dậy, cẩn thận nhìn sang Vũ Hoàng:

- Phong Vũ ca, sau khi chàng bị bại dưới tay Tần Vũ, ta không ngờ chàng nhân hoạ đắc phúc, đột phá bát cấp tiên đế, lên đến cửu cấp tiên đế. Hơn nữa chàng thực sự đã hoàn toàn khác trước kia.

- Hi nhi, ta thực sự tỉnh ngộ rồi. Ban đầu là do ta không đúng. Hiện tại ta đã giao hết thế lực và nhân mã của ta cho nàng, nàng có thể tha thứ cho ta không?

Trong mắt Vũ Hoàng tràn ngập tia ôn nhu.

Huyền Hi kinh dị nhìn Vũ Hoàng.

- Chúng ta là phu thê, tranh đấu lâu như vậy có đáng không ? Ta đã nghĩ thông suốt rồi.

Vũ Hoàng ôn nhu ôm Huyền Hi vào lòng, Huyền Hi không hề kháng cự đã dựa hẳn vào lồng ngực của Vũ Hoàng.

- Phong Vũ ca.

Nghe thấy Huyền Hi nói từ đó, Vũ Hoàng nhìn xuống Huyền Hi. Đã bao năm rồi, hắn mới nghe thê tử mình xưng hô như vậy.

- Hi nhi.

Trong tâm Vũ Hoàng tràn ngập tình ý

- Bây giờ ta chỉ còn hai vấn đề phải giải quyết, một là nàng, hai là phải giết chết Tần Vũ.

Huyền Hi gật đầu.

- Phong Vũ ca, sau khi huynh bị đả kích bởi Tần Vũ, tâm ma đã vĩnh viễn không thể khư trừ. Với tâm ma tồn tại như vậy, Phong Vũ ca muốn độ quá thần kiếp sẽ rất khó khăn đó.

Huyền Hi đương nhiên biết, thần kiếp sẽ có dụ phát tâm ma.

Tâm ma càng nặng, độ thần kiếp càng khó khăn. Cách tốt nhất là phải tiêu trừ tâm ma trước.

- Một khi ta hoàn toàn đạt đến cửu cấp tiên đế, hai chúng ta liên thủ cộng với Vô Song Cảnh Kiếm, kể cả Huyết Long đến, chỉ có chết mà thôi.

Phong Vũ lạnh lùng nói.

Không cần cả hai liên thủ, chỉ cần một mình Phong Vũ, với thực lực của hắn, hoàn toàn có thể địch được Huyết Long Ngao Vô Hư.

- Phong Vũ Ca, yên tâm, Tần Vũ khẳng định sẽ chết.

Huyền Hi ngẩng đầu nhìn Phong Vũ nói.

Phong Vũ gật đầu lại.

Xxx

Trong không trung vô hạn vũ trụ có hai thân ảnh đang di chuyển.

- Ngưu Ma Hoàng tiền bối, chúng ta còn phải đi bao xa nữa?

Tần Vũ hỏi.

Từ khi li khai khỏi Thuý Vân Tinh, bọn họ đã liên tục đi trong ba ngày, phải thông qua khu vực tẩu thú tộc. Tần Vũ và Ngưu Ma Hoàng đã đến biên giới tinh vực.

Tần Vũ không tưởng tượng được Truyền thừa cấm địa lại nằm giữa hai tinh vực.

Không gian tinh vực đúng là xa phi thường. Hơn nữa, giữa hai tinh vực không chỉ là không gian vô tận mà còn có một cổ năng lượng khủng bố quỷ dị, kể cả các yêu đế cao thủ cũng không dám xông vào.

- Không cần gấp, chúng ta hiện tại đã đến được Truyền thừa cấm địa. Giả như không có người dẫn đường, nếu đi vào không gian vô tận thì thật là nguy hiểm, chắc chắn chỉ có cửu tử nhất sinh.

Ngưu Ma Hoàng cười nói.

Tần Vũ không hề nghi ngờ.

Bởi vì hắn đã nhìn thấy sự nguy hiểm của địa phương này. Căn bản Tần Vũ không thể tiếp cận được địa phương đó.

Bắt đầu sử dụng đại na di, Ngưu Ma Hoàng nhìn sang Tần Vũ đề tỉnh hắn luôn phải di chuyển bên cạnh. Một lúc sau đã đến Truyền thừa cấm địa.

Sau cùng.

Trong vô tận không trung, Tần Vũ cùng Ngưu Ma Hoàng sánh vai tiến lên, dò xét phía trước.

- Đã đến rồi, chính là địa phương trước mắt.

Ngưu Ma Hoàng chỉ đến phía trước.

Trước mắt Tần Vũ và Ngưu Ma Hoàng là một vật thể *"Kim Sắc Viên Bàn"* rất lớn. Bức tượng này to lớn phi tường, phải bằng cả một hành tinh. Cả hai còn nhìn thấy một cổ khí sắc đang lưu động bên trong Kim sắc viên bàn.

- Trực tiếp bay qua.

Ngưu Ma Hoàng nói.

Lúc cách Kim Sắc Viên Bàn một đoạn, Tần Vũ cảm nhận sự chấn động của không gian vũ trụ, căn bản không thể sử dụng đại na di. Tần Vũ sử dụng phi kiếm, nhanh chóng bay qua.

- Tốt, tốc độ không tồi.

Ngưu Ma Hoàng kinh ngạc nhìn sang Tần Vũ. Khi hai người cùng thi triển đại na di, Ngưu Ma Hoàng luôn luôn phải lưu ý Tần Vũ, nhưng hiện tại ông ta phát hiện tốc độ phi hành của Tần Vũ không chậm hơn là bao.

- Nguyên nhân là do thần kiếm này.

Tần Vũ tuỳ ý giải thích.

Ngưu Ma Hoàng nhìn sang Tần Vũ thầm đoán. Theo kiến thức của ông ta, đương nhiên một thần kiếm không thể đạt được tốc độ như vậy, chỉ có thể do nhục thể cường hãn của Tần Vũ mà thôi.

Ngưu Ma Hoàng đoán hoàn toàn đúng.

Nhìn thì gần nhưng phi hành lại thực sự xa.

Như tốc độ của Tần Vũ bây giờ thì không cần phải nói nhưng cũng phải mất nữa ngày mới đến gần được *"Kim Sắc Viên Bàn"*.

Vừa đến trước cửa Kim Sắc Viên Bàn, Tần Vũ nhìn lên kim sắc vô tận. Kim Sắc Viên Bàn này thật quá to, phải bằng cả một đại hành tinh. Hơn nữa hắn còn phát hiện…

Kim Sắc Viên Bàn này căn bản là một chủng kim sắc lưu sa không ngừng lưu động để hình thành nên cả biển viên cầu thể. (tương tự như một dòng sông tinh thạch – tham khảo thêm lý thuyết vũ trụ)

- Đây là Vũ trụ toái kim lưu.

Ngưu Ma Hoàng chỉ vào vô tẫn kim sắc sa lạp đang lưu động không ngừng.

- Thực là quá lớn, cả một đại hằng tinh Vũ trụ toái kim lưu. Khó mà gặp được trong Tiên Ma Yêu giới.

- Vũ trụ toái kim lưu?

Tần Vũ tại Ẩn Đế Tinh lúc trước đã từng thấy qua chỉ là không để ý kỹ.

- Phải rồi, nếu là ta, như quả dám vào trong Vũ Trụ toái kim lưu, toái kim sẽ trực tiếp xâm nhập vào thần thể ta gây phiền toái, có thể khiến cho hồn phi phách tán.

Tần Vũ kinh dị nhìn sang *"Kim sắc sa lạp"*.

Vũ trụ toái kim lưu tụ tập hình thành nên viên bàn, nhưng trung ương của viên bàn là không gian. Truyền thừa cấm địa của Viên hầu nhất tộc hiện tại ở trong kim sắc *"trung ương"* của Viên bàn. Ngưu Ma Hoàng chỉ hướng viễn xứ.

Tần Vũ không dám thở mạnh.

Sở dĩ có lượng lớn Vũ trụ toái kim lưu như vậy, đương nhiên hình thành nên tầng bảo vệ chắc chắn vô cùng cho bên trong Truyền thừa cấm địa. Có thể nói nếu kiến tạo ra một Truyền thừa cấm địa như vậy, vị tiền bối này thực sự là quá đáng sợ.

- Làm thế nào để vào.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi Ngưu Ma Hoàng.

Ngưu Ma Hoàng không một hồi đáp, đột nhiên chỉ đến đằng xa.

- Nhìn xem, Đại Viên Hoàng đến rồi.

Chương 380

Thanh Tâm Phong

Tần Vũ nhìn sang hướng Ngưu Ma Hoàng. Lúc này chỉ thì thấy một nhân ảnh đang từ xa tiến đến. Đi đến đâu, vũ trụ toái kim lưu tự động tạo ra một con đường, căn bản không thể tổn thương đến người này.

- Sao lại có thể như vậy ?

Tần Vũ vô pháp tin rằng tại tiên ma giới này lại có một người có khả năng bất tử tại vũ trụ toái kim lưu.

Ngưu Ma Hoàng cười nói:

- Tần Vũ, Tôn Viên hầu chỉ đi vào những nơi mà vũ trụ toái kim lưu không công kích. Nếu đi vào những chỗ khác ví như các ẩn tinh đang bắt đầu hình thành vũ trụ toái kim lưu, chắc chắn có thể giết ông ta.

- Ý của ông là …

Tần Vũ đã đoán đúng.

Ngưu Ma Hoàng gật đầu:

- Phải, vũ trụ toái kim lưu ở đây đích thực đã bị viên hầu tộc luyện chế qua, không giống với vũ trụ toái kim lưu nói chung.

Tần Vũ đã hiểu.

Vũ trụ toái kim lưu ở đây là bị *"thuần hoá"* quá nhiều.

- Man Quyền, ngươi đến rồi ha.

Nhân ảnh vừa đến nói.

Tần Vũ cẩn thận nhìn đến Đại Viên Hoàng tôn viên (tôn viên = ông nội) này. Đại Viên Hoàng tôn viên cả người rất nhỏ, hơn nữa lại còn hơi lùn, trông giống như Ốc Lam. Nhưng Đại Viên Hoàng này thực sự ẩn chứa khí tức cuồng ngạo lớn hơn rất nhiều khí tức của Ngưu Ma Hoàng.

- Đây chắc là Tần Vũ a.

Đại Viên Hoàng nhìn sang Tần Vũ.

Tần Vũ lập tức hành lễ:

- Tần Vũ tham kiến Đại Viên Hoàng tiền bối.

Đại Viên Hoàng đối với Tần Vũ rất tốt, khả năng là vì quan hệ với Hầu Phí. Đại Viên Hoàng cười nói:

- Uhm. Ta đã biết qua Hầu Phí. Ngươi phi thăng chậm hơn Hầu Phí những ba trăm năm, không ngờ đã đạt đến cảnh giới đế cấp. Tốt, rất tốt.

Tần Vũ khiêm tốn mỉm cười.

- Truyền thừa cấm địa của tộc ta cũng khá an toàn a.

Tôn viên hầu nhìn chỗ vũ trụ toái kim lưu, đồng thời nhìn sang Tần Vũ nói.

Huyền diệu.

Có thể đến được Truyền thừa cấm địa đích thị là không có bao

nhiêu người. Tôn viên có thể cùng với một nhân vật khác tộc ở đây đích thực là huyền diệu. Nhưng Tần Vũ biết được muốn vào Truyền thừa cấm địa thì phải có tư cách khác thường. Cứ nhìn vũ trụ toái kim lưu bên ngoài đã làm nhiều người phải kinh hãi.

- Đương nhiên là an toàn. Với vũ trụ toái kim lưu bên ngoài, người ngoài xông vào chỉ có đường chết.

Ngưu Ma Hoàng cười nói.

- Thế điều trạng vật hôi sắc là cái gì vậy?

Tần Vũ hỏi

- Ngay lúc ta ở rất xa nhìn vào địa phương này chỉ thấy điều trạng vật có mầu này, nhưng hiện tại không thấy được.

Đại Viên Hoàng Tôn Viên gật đầu nói:

- Đó là một loại gió, rất đặt biệt, tên gọi là Thanh Tâm Phong. Nhờ vào ngọn gió đó mà các người có thể xuyên qua khu vực Vũ trụ toái kim lưu, đến được Truyền thừa cấm địa.

- Nhờ vào ngọn gió đó?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Đại Viên Hoàng cười nói:

- Tiền bối của viên hầu tộc bọn ta sau khi kiến tạo ra Truyền thừa cấm địa, đã thiết lập hai phương pháp để ra vào. Phương pháp đầu tiên là tất cả những Kim Tình Thạch viên hoặc Hoả Tình Thuỷ viên siêu cấp thần thú có thể tự do tiến nhập vào vũ trụ toái kim lưu. Cái này lúc trước ngươi đã thấy.

Tần Vũ gật đầu.

Kiến trúc của Truyền thừa cấm địa đích thực là rất tốt.

- Phương pháp thứ hai là sử dụng bí pháp khống chế "Thanh Tâm Phong". Thanh Tâm Phong có thể làm cho người tiến nhập không bị vũ trụ toái kim lưu công kích. Sử dụng Thanh Tâm Phong trực tiếp đi vào, tự nhiên là rất an toàn.

Tần Vũ không thể không kinh ngạc:

- Thế giới to lớn quả thật không gì là không có. Thanh Tâm Phong này, ta đã nghe qua một lần, không ngờ có thể bảo hộ cho con người không bị vũ trụ toái kim lưu công kích.

- Tốt rồi, không biết đã lãng phí nhiều thời gian quá. Hai người đợi ở đây một chút đi.

Song thủ Đại Viên Hoàng ảo hoá như liên hoa, đồng thời trong miệng niệm lên những ngôn ngữ kỳ lạ. Sau đó, Đại Viên Hoàng đan tay nhất chỉ chuyển một đạo vũ trụ toái kim lưu đến trước mặt ba người.

- Tần Vũ, Man Quyền, không nên khẩn trương. Man Quyền, đây là lần thứ hai ngươi đi vào nên chắc ngươi biết rồi.

Đại Viên Hoàng nhất chỉ phóng ra một đạo *"Thanh Tâm Phong"* rồi tự tách ra làm hai phần, lần lượt bao quanh Tần Vũ và Ngưu Ma Hoàng.

Tần Vũ khi bị bao quanh, tự nhiên phát hiện ra mình không nhìn thấy được xung quanh.

Tự mình bị hãm trong tiểu thiên địa này, xung quanh diện tích chỉ khoảng ba mét vuông. Trong tiểu thiên địa này, Tần Vũ căn bản

có thể an nhiên hoạt động nhưng lại vô pháp nhìn ra bên ngoài.

- Tần Vũ, chớ lo lắng. Bị Thanh Tâm Phong này bao quanh, ngươi không thể nghe bất cứ âm thanh nào cũng như cảnh vật từ bên ngoài. Các yêu thức bên ngoài cũng không thể xâm nhập, tóm lại, đều bị Thanh Tâm Phong ngăn trở hết. Duy chỉ có ta mới có thể tuỳ nghi thi triển không bị hạn chế.

Thanh âm của Đại Viên Hoàng vang lên trong não Tần Vũ, làm cho hắn an tâm trở lại.

- Hảo thần kỳ.

Tần Vũ không kìm được thốt ra.

Bị Thanh Tâm Phong này bao quanh, không ngờ lại hình thành một tiểu thiên địa, có thể hạn chế âm thanh, yêu thức, mục quang và rất nhiều thứ khác nữa.

- Tần Vũ, chỉ cần ngươi có thể xuyên qua khu vực Vũ Trụ Toái Kim Lưu là đến khu vực an toàn.

Đại Viên Hoàng truyền âm nói. Tần Vũ lúc này ở bên trong, cảm thụ được Thanh Tâm Phong này đang di động.

Qua một khoảng thời gian.

Tần Vũ chỉ cảm thấy tiểu thiên địa hơi rung lắc, sau đó phân tán ra, biến thành một đoàn Thanh Tâm Phong bay khỏi chỗ này.

Sau đó Tần Vũ cũng nhìn thấy lại Đại Viên Hoàng và Ngưu Ma Hoàng.

- Cuối cùng đã đến.

Đại Viên Hoàng cười nói.

Tần Vũ lúc này kinh dị nhìn xung quanh.

Vũ Trụ Toái Kim Lưu giống như những vòng tròn hầu như bao quanh toàn bộ khu vực, đại khái phải đến vài trăm mét. Tần Vũ có thể nhìn thấy vô hạn Vũ Trụ Toái Kim Lưu.

Trong khu vực Vũ Trụ Toái Kim Lưu này có một toà tiểu sơn huyền phù.

Tần Vũ, Ngưu Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng đang ở trước mặt toà tiểu sơn này. Nó phải cao đến mười hai vạn mét. Tần Vũ nghĩ so với đại điện này, ba người bọn họ giống như ba con kiến.

- Đây chính là Truyền thừa cấm địa.

Đại Viên Hoàng chỉ đến toà tiểu sơn.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, Hầu Phí hiện tại đang ở trong phải không ?

Tần Vũ vui mừng hỏi.

Đại Viên Hoàng nói:

- Ngươi nhìn xem có một thông đạo kìa. Đó, chính là thông đạo đó. Bên ngoài có một thông đạo lộ thiên, Hầu Phí chính là đang ở trong thông đạo đó.

Đại Viên Hoàng ám chỉ đến thông đạo trước mặt. Cả toà tiểu sơn chỉ có duy nhất một thông đạo.

Ngay lập tức sau đó Tần Vũ phi thân vào.

- Khoan đã.

Đại Viên Hoàng đột ngột ngăn cản Tần Vũ.

- Tần Vũ ngươi không thể đi vào.

- Sao vậy?

Tần Vũ tức giận.

- Tần Vũ hãy nghe Đại Viên Hoàng nói trước rồi hãy quyết định xem có nên đi vào hay không.

Ngưu Ma Hoàng nói

Tần Vũ nhìn sang Đại Viên Hoàng. Đại Viên Hoàng từ từ nói:

- Ngươi có nhìn thấy xung quanh Truyền thừa cấm địa này có rất nhiều Thanh Tâm Phong không?

Tần Vũ gật đầu.

Thanh Tâm Phong này đích thực quỷ dị. Một lượng lớn Thanh Tâm Phong giống như màng trứng gà bao quanh bảo vệ trứng gà bên trong. Nhìn từ bên ngoài Thanh Tâm Phong có vẻ trong suốt, có thể nhìn vào bên trong.

- Nhìn từ bên ngoài, ngươi có thể thấy bên trong Thanh Tâm Phong nhưng một khi tiến nhập vào bên trong, thì lại giống như bị hãm nhập vào một tiểu thiên địa, căn bản không thể nhìn ra bên ngoài.

Đại Viên Hoàng cẩn thận nói.

Tần Vũ biết điều này khi tiến nhập vào lần vừa rồi.

- Tần Vũ, ta nói cho ngươi biết, Truyền thừa cấm địa này cũng có sự hạn chế của nó. Siêu cấp thần thú của viên hầu tộc trong đời chỉ có thể đi vào ba lần. Nếu vào quá ba lần, chỉ có chết chứ không nghi ngờ gì.

Đại Viên Hoàng thần sắc nghiêm trọng.

Tần Vũ tập trung lắng nghe.

- Tộc nhân của Viên Hầu tộc bọn ta khả dĩ có thể tiến vào.

Đại Viên Hoàng nói tiếp

- Lúc bọn ta tiến vào để tiếp thụ khảo nghiệm của Truyền thừa cấm địa, sẽ có nơi riêng cho bọn ta.

- Nhưng nếu không phải là người của tộc ta, nếu tiến vào sẽ gặp một người có cùng công lực với mình.

Đại Viên Hoàng nói đến đây, Tần Vũ cảm thấy hơi mơ hồ.

- Truyền thừa cấm địa có người khác ở trong?

Tần Vũ lập tức truy vấn.

Nói như Đại Viên Hoàng thì nếu có người ngoài tiến vào thì gặp người có cùng đẳng cấp công lực…. Nếu nói như vậy thì bên trong Truyền thừa cấm địa này phải có rất nhiều nhân tài. Nếu không sao lại có nhiều người có cùng đẳng cấp công lực như vậy xuất hiện.

- Không.

Đại Viên Hoàng lắc đầu

- Nói chung nhất thời ta khó mà nói rõ được.

- Tần Vũ, ta có thể nói với ngươi như thế này.

Đại Viên Hoàng ngừng một lúc rồi nói tiếp.

- Viên hầu tộc bọn ta nếu tu luyện bên trong thì đối thủ chỉ là người có một nửa công lực như mình.

- Một nửa?

Tần Vũ mơ hồ hỏi

- Phải, ví như Hầu Phí, hắn đơn phương đến chiến đấu, Truyền thừa cấm địa chỉ đưa ra một đối thủ nhưng người này sở hữu toàn bộ công pháp của hắn đến mức hoàn hảo, chỉ là công lực của người này chỉ bằng một nửa hắn. Vậy mà mỗi lần như vậy, Hầu Phí đều bị đánh trọng thương.

Đại Viên Hoàng nghiêm túc nói.

Tần Vũ thực sự chấn kinh.

Công lực chỉ bằng nửa Hầu Phí đã khiến hắn phải trọng thương.

- Bên trong tổng cộng có sáu cấp công pháp, Hầu Phí tiến vào mức công pháp đầu tiên, cứ tiến lên dần dần. Qua nhiều năm, mãi vừa rồi hắn mới thắng cấp đầu tiên, bắt đầu khiêu chiến cấp thứ hai. Hơn nữa đối tượng công pháp của hắn chỉ có công lực bằng nửa hắn mà thôi.

Đại Viên Hoàng nhìn sang Tần Vũ.

- Nếu như Tần Vũ ngươi tiến vào, địch nhân sẽ có công lực như ngươi, bắt đầu không phải là cấp một mà là cấp tương đương với

đẳng cấp của ngươi hiện tại.

- Linh hồn của ngươi đang ở cấp bao nhiêu ?

Đại Viên Hoàng hỏi.

- Khoảng nhị, tam cấp tiên đế.

Tần Vũ thật thà trả lời.

- Vậy thì địch nhân có thể sử dụng công pháp ở mức hai, hơn nữa lại là đại thành công pháp. Bên cạnh đó lại có cùng công kích lực tương ứng với mười lần tam cấp tiên đế, còn về phòng ngự… lực phòng ngự là vô địch, ngươi chỉ có thể công kích đánh rơi trường côn trong tay hắn để thắng.

Trong tâm Tần Vũ quá kinh hãi.

Phòng ngự vô địch, công kích gấp mười lần tam cấp tiên đế.

- Do đó ngoại nhân mà tiến vào chỉ có con đường chết. Lực phòng ngự của đối thủ luôn là vô địch, ngươi chỉ có thể lĩnh ngộ cách vượt qua hắn hoặc đánh rơi trường côn trong tay hắn mà thôi.

Đại Viên Hoàng ngưng mắt nhìn Tần Vũ, nghiêm trọng nói

- Tần Vũ, ngươi chắc đã rõ rồi.

Chương 381

Thanh Hộ Vệ

Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng đều nhìn sang Tần Vũ đợi câu trả lời.

Phòng ngự vô địch, chỉ có đánh rơi trường côn của đối phương mới thắng được.

Tần Vũ hơi lo lắng. Cái mà hắn tự hào nhất là khả năng phòng ngự của mình, tuy nhiên đối phương lại có khả năng phòng ngự vô địch. Trong lĩnh ngộ chiến đấu, liệu Tần Vũ có thể so sánh với đệ nhị cấp côn pháp cực trí hay không ?

Đột nhiên, Tần Vũ giật mình.

- Kìa, Hầu Phí xuất hiện.

Thanh âm của Ngưu Ma Hoàng phát ra thu hút sự chú ý của Tần Vũ. Lúc đó cả Ngưu Ma Hoàng và Đại Viên Hoàng đều nhìn sang hành lang thông đạo trong Truyền thừa cấm địa.

Tần Vũ cũng nhìn sang. Một thân ảnh đang chạy đến bên trên hành lang lộ thiên, trên người có rất nhiều huyết tích, chính thị là Hầu Phí mà lâu năm không gặp.

- Phí phí!

Tần Vũ không kìm được gọi tên.

Tuy nhiên Hầu Phí giống như không nghe thấy gì, ngồi xuống nền đất, bế nhãn toạ công, song thủ vẫn nắm chặt hắc bổng.

Kình phong quét ngang qua, thân hình Hầu Phí vẫn bất động.

- Phí Phí!

Tần Vũ vẫn tiếp tục gọi. Nhiều năm không gặp, tình cảm bấy lâu trong lòng có dịp trùng xuất.

- Tần Vũ, không cần phải gọi, Hầu Phí không thể nghe cũng không nhìn được bên ngoài… Truyền thừa cấm địa này đã bị Thanh Tâm Phong phong toả hoàn toàn. Ở trong đó cũng giống như ở trong một tiểu thiên địa, căn bản không nhìn thấy cũng không nghe nghe được bất kỳ âm thanh gì ở bên ngoài.

Đại Viên Hoàng Tôn Viên nói.

Tần Vũ lúc này đã bình tĩnh lại.

Sau đó lại tự cười một mình. Bản thân lại tự giả mê không hiểu quên mất đặc thù của Thanh Tâm Phong.

Tần Vũ tử tế nhìn sang Hầu Phí lúc này.

So với Hầu Phí trong quá khứ, hắn có phần ngoan liệt hơn, kiên nghị hơn. Toàn thân lúc này ngồi trên lộ thiên thạch giống như một toà thạch điêu vững chắc, kình phong xung quanh không hề ảnh hưởng một chút nào.

- Phí phí…

Tần Vũ nhìn sang thân thể Hầu Phí lúc này có rất nhiều tiên huyết, khẳng định là Hầu Phí bị trọng thương.

Tần Vũ nhìn sang Đại Viên Hoàng hỏi

- Đại Viên Hoàng tiền bối, Phí Phí trong Truyền thừa cấm địa này

liên tiếp bị trọng thương sao?

Đại Viên Hoàng Tôn Viên điềm nhiên cười nói:

- Tại Truyền thừa cấm địa, mỗi người đều phải trải qua khổ chiến. Nếu như không cẩn thận, thì còn có khả năng mất mạng là khác. Địch nhân trong Truyền thừa cấm địa hoàn toàn không có từ tâm, Hầu Phí mỗi ngày phải chiến đấu một, hai lần. Ngoại trừ lần đánh bại đệ nhất cấp côn pháp, còn lại lần nào cũng trọng thương ra về.

Tần Vũ chấn kinh.

Mỗi ngày một, hai lần, đều là sinh tử đấu. Tần Vũ hiểu rằng mỗi lần đều tiêu hao rất nhiều tâm lực. Cứ chiến đấu liên tục như vậy, thực sự rất cực khổ.

- Nếu lần nào cũng như vậy, nhỡ Hầu Phí chết thì làm sao?

Tần Vũ hướng đến Đại Viên Hoàng hỏi.

Đại Viên Hoàng gật đầu nói:

- Chết ư? Hầu Phí thân là siêu cấp thần thú. Bắt đầu với côn pháp đệ nhất tầng, tuy là hắn mỗi lần chiến đấu đều rất khó khăn nhưng không thể táng mạng dễ dàng như vậy được. Nếu đơn giản như vậy mà chết… chỉ trách Hầu Phí không xứng đáng là siêu cấp thần thú.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, người tiến nhập Truyền thừa cấm địa mấy lần rồi?

Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ nhớ ra rằng siêu cấp thần thú của viên hầu tộc có khả năng tiến nhập vào Truyền thừa cấm địa ba lần.

- Ba lần rồi.

Trong ánh mắt Đại Viên Hoàng hiện lên tia bất lực.

- Nếu như ta mới vào trong đó hai lần, thì có khả năng giúp ngươi nói chuyện với Hầu Phí, tuy nhiên hiện tại chỉ có thể phụ thuộc vao mình ngươi thôi.

Tần Vũ lộ vẻ lo lắng.

- Đại Viên Hoàng đã đi vào ba lần rồi. Nhưng bằng vào tư chất của Phí Phí, chắc sẽ không dễ dàng chết.

Tần Vũ nhìn sang Đại Viên Hoàng.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, Phí Phí tiến vào được bao năm rồi, tu vi của hắn hiện tại thế nào?

Trong mắt Đại Viên Hoàng hiện lên vẻ hân hoan:

- Hầu Phí đã tiến vào được sáu mươi năm. Sáu mươi năm trước, nó là lục cấp yêu vương, hiện tại đã là tam cấp yêu đế rồi.

- Mới chỉ sáu mươi năm thôi…

Ngưu Ma Hoàng cảm thán

- Tôn Viên à, Truyền thừa cấm địa của viên hầu tộc đúng là có ưu thế quá. Nếu như bình thường tu luyện, kể cả thiên tư có cao đi nữa, cũng chỉ đến được thất hoặc bát cấp yêu vương, thế mà hắn đã đạt được tam cấp yêu đế.

Tôn Viên điềm nhiên cười:

- Siêu cấp thần thú của Viên Hầu tộc bọn ta, các tiền bối từ thưở xưa đã tự kiến tạo nên Truyền thừa cấm địa. Mỗi Siêu cấp thần thú đều "dĩ chiến ngộ đạo", thế nên tốc độ tu luyện của bọn ta không phụ thuộc vào thời gian mà phụ thuộc vào số lần chiến đấu.

- Tuy nhiên chỉ với sáu mươi năm, Hầu Phí đã trải qua sinh tử chiến, tổng cộng hai trăm ba mươi ngàn lần. Vì vậy đạt đến lưỡng tam cấp yêu đế. Tần Vũ, ta hỏi ngươi nhé. Từ lúc ngươi tiến nhập vào Tiên Ma Yêu giới, đã tiến hành tối thiểu bao nhiêu sinh tử chiến?

Tôn Viên hướng đến Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ nghĩ ngợi một lúc, mỉm cười nói: - Khoảng mười.

Mười và hai trăm ba mươi ngàn quả thật quá khác biệt.

- Ngươi …

Mắt Ngưu Ma Hoàng nở to.

- Sinh tử chiến đấu, ngươi nghĩ thì hay lắm, nếu như gặp đối thủ quá mạnh thực sự không thể chiến đấu, nếu như quá yếu, lại không có tác dụng. Cả đời ta cũng chỉ trải qua hơn trăm trận sinh tử chiến. Đúng là ngoại trừ Truyền thừa cấm địa của viên hầu tộc, liệu còn có nơi nào khác có thể khiến Hầu Phí trong sáu mươi năm chiến đấu nhiều như vậy được.

Trong lúc đàm thoại, Hầu Phí lúc này trên lộ thai thạch đã đứng dậy.

Tay nắm hắc bổng, Hầu Phí tiến nhập vào thông đạo bên trong.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, ta phải đi vào.

Thanh âm Tần Vũ đột nhiên vang lên.

- Ngươi thực sự muốn đi vào sao?

Đại Viên Hoàng kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Đối diện với phòng ngự vô địch, công kích lực tương đương với mười lần của tam cấp tiên đế, Đại Viên Hoàng không nghĩ Tần Vũ có cơ hội thắng lợi.

"Tần Vũ, ta biết ngươi có Vạn thú phổ nhưng không có tác dụng đâu."

Đại Viên Hoàng nghĩ Tần Vũ nhất định sử dụng Vạn thú phổ.

- Nếu như ngươi phái xuất những yêu đế của Vạn thú phổ, Truyền thừa cấm địa tự động phái xuất người có công lực tương đương, hơn nữa công kích lực cao gấp mười lần yêu đế ra. Ngươi càng phát xuất nhiều, Truyền thừa cấm địa càng phái xuất nhiều hơn. Ngươi chỉ có thể tự mình dựa vào bản thân mà thôi.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, không cần người khuyến cáo, vãn bối tự biết rồi. Làm cách nào để tiến vào bây giờ?

Tần Vũ hỏi.

Đại Viên Hoàng nhìn sang Tần Vũ.

Đối diện cái nhìn của Đại Viên Hoàng, nhãn thần Tần Vũ bất biến.

- Tốt lắm, nếu muốn đi vào thì cứ trực tiếp tiến vào, nên nhớ… một khi ngươi đi vào sẽ vô pháp dễ dàng trở ra. Chỉ duy nhất là chiến đấu với địch nhân, ngươi mới có tư cách trở ra.

Đại Viên Hoàng cẩn thận căn dặn.

- Vãn bối biết rồi.

Tần Vũ nói xong rồi phi thân tiến vào.

- À, còn có một số sự tình nữa.

Đại Viên Hoàng gọi lại. Tần Vũ dừng lại lắng nghe.

- Tần Vũ, một khi ngươi tiến nhập vào trong thông đạo chắc chắn sẽ phải chiến đấu luôn, vì vậy trong Truyền thừa cấm địa chỉ có một nơi duy nhất là an toàn, đó là lộ thiên bình thai.

Đại Viên Hoàng chỉ đến nơi vừa rồi Hầu Phí ngồi:

- Đó, đó chính là nơi Hầu Phí khôi phục thương thế, cũng là nơi an toàn duy nhất. Một khi ngươi tiến nhập thông đạo, sẽ phải tiếp nhận chiến đấu luôn.

- Vãn bối đã hiểu.

Tần Vũ gật đầu.

- Tần Vũ, sau khi vào trong ngươi chỉ việc chiến đấu với địch nhân, lưu ý, không nhất thiết phải thắng, quan trọng là phải bảo toàn tiểu mệnh của mình. Lộ thạch chính là nơi thoát khỏi Truyền thừa cấm địa. Phương pháp thoát khỏi chính là … chạy đến biên giới của lộ thai thạch. Từ đó Truyền thừa cấm địa sẽ tự động truyền tống ngươi ra ngoài.

Tần Vũ gật đầu, sau đó phi thân đến tiểu sơn huyền phù.

Nhìn thân ảnh Tần Vũ, Đại Viên Hoàng và Ngưu Ma Hoàng

cảm thán.

- Tôn Viên, ngươi nói xem Tần Vũ có thể trở ra không?

Ngưu Ma Hoàng nói nhỏ

- Hắn ư, khả năng sống sót trở ra rất nhỏ.

Đại Viên Hoàng lắc đầu nói.

****

Tần Vũ thân thể xuyên qua Thanh Tâm Phong. Thanh Tâm Phong xuyên qua thân thể hắn nhưng không để lại chút thương tích nào.

Hắn rơi xuống lộ thai thạch.

Diện tích lộ thai thạch này không lớn. Phía bên kia có một khối thanh thạch phát sáng, chính là lối thoát duy nhất. Tần Vũ quay đầu nhìn vào… quả nhiên, Truyền thừa cấm địa này đã trở thành tiểu thiên địa, căn bản không thể nhìn ra bên ngoài.

- Ngoại tộc nhân, ngươi có một chút thời gian để chuẩn bị. Ngươi sẽ được nghênh tiếp với tư cách là địch nhân.

Một đạo âm thanh xuất hiện trong não Tần Vũ.

Sắc diện Tần Vũ biến đổi.

Thân hình giống như thiểm điện, nhanh chóng tiến nhập vào thông đạo. Thông đạo khá dài. Cơ hồ với tốc độ của Tần Vũ, sử dụng cả thuấn di, một lúc mới đi đến bên trong đại điện.

Tại trung tâm đại điện, Tần Vũ ngừng lại.

Bởi vì, trước mặt Tần Vũ lúc này là sáu thông đạo. Những thông đạo này không dài, Tần Vũ có thể nhìn thấy sáu thông đạo đều có khoảng không đại điện bên trong.

Tần Vũ nhìn sang bức tường có điêu khắc một dòng chữ lớn.

"Kinh thiên côn điển!"

- Khí thế rất mạnh.

Chỉ là bốn chữ thôi cũng khiến cho Tần Vũ rung động. Phảng phất trước mặt hắn, mỗi chữ giống như phá thiên tháp trên núi cao.

Mục quang Tần Vũ quét qua.

Trên bức tường này, bên cạnh dòng chữ *"Kinh thiên côn điển"* còn có một số ký tự khác. Giống như một người nào đó sử dụng trường côn khắc lên. Tổng cộng có sáu đồ tượng khác nhau.

Kinh thiên côn điển chi thất thập nhị côn!

Kinh thiên côn điển chi tam thập lục côn!

Kinh thiên côn điển chi thập bát côn!

Kinh thiên côn điển chi cửu côn!

Kinh thiên côn điển chi tam côn!

Kinh thiên côn điển chi nhất côn!

Nhưng những đồ tượng quỷ bí này phảng phất hư ảo biến hoá phiêu hốt, Tần Vũ căn bản không thể nhìn rõ những đồ tượng này. Thậm chí, hắn còn nghi ngờ, đây không phải là đồ tượng.

- Đệ tử của Viên Hầu tộc bọn ta, khi phi thăng thần giới, nếu như

kinh thiên nhất côn thành công, có thể tiến nhập, làm môn hạ, đệ tử của ta.

Chữ điều khắc tại đồ tượng bí tịch đó làm Tần Vũ chấn kinh.

- Người viết ra câu này, chắc là tiền bối trong Viên Hầu tộc.

Thời khắc đó, một đạo băng lãnh thanh âm vang lên trong não Tần Vũ.

- Ngoại tộc nhân, hiện tại ngươi có mang theo hạ phẩm phòng ngự thần khí chiến y. Ta nói trước với ngươi, không được sử dụng phòng ngự thần khí chiến y đó, nếu sử dụng, ngươi trực tiếp bị sát tử.

Tần Vũ ngơ ngác.

- Đối thủ của ngươi, bản thân công lực tương đương, sử dụng Kinh thiên tam thập lục côn. Ngươi không được sử dụng phòng ngự thần khí chiến y trong tình huống này để giành thắng lợi. Hoặc ngươi có thể đào thoát đến lộ thiên thạch bên ngoài để an toàn li khai cấm địa.

Tần Vũ vừa nghe xong, sắc mặt biến đổi.

- Không sử dụng thần khí chiến y làm sao đánh đây?

Tần Vũ thực sự lo lắng.

Tần Vũ không hề hoài nghi thanh âm đối thoại vừa rồi. Có thể khống chế hành tinh thể *"Vũ Trụ Toái Kim Lưu"*, ngươi này đích thực có thể dễ dàng giết chết hắn… Nếu ném Tần Vũ vào trong Vũ Trụ Toái Kim Lưu chắc chắn là tử vong.

- Dẫn đến chiến trường số hai.

Băng lãnh âm thanh nổi lên, Tần Vũ ngay sau đó cảm thấy thân thể di chuyển. Tần Vũ cẩn thận nhìn địa phương hiên tại. Cả một khoảng không sơn động bên trong. Tâm Vũ động tâm, quay đầu nhìn lại…. Quả nhiên có một thông đạo dẫn đến đây. Ẩn ước Tần Vũ có thể từ thông đạo này nhìn sang thông đạo khác.

Thông đạo này là một nơi khác hay chính là đại điện vừa rồi.

- Đây là địa phương nào. Chẳng lẽ sáu thông đạo đều dẫn đến một nơi khác?

Tần Vũ trong lòng ngầm đoán.

Tần Vũ đã đoán dúng, sáu thông đạo là sáu đấu trường. Lúc này Hầu Phí đang chiến đấu tại thông đạo thứ nhất, nhưng Tần Vũ lại bị năng lượng của Truyền thừa cấm địa truyền nhập vào đấu trường thứ hai.

- Hô.

Một thân ảnh xuất hiện tại đấu trường số hai. Thân ảnh này nắm một thanh sắc trường côn. Cả người nhỏ nhắn, phần trên xích loả. Hắn là địch nhân của Tần Vũ.

- Ngoại tộc nhân, đối thủ của ngươi là ta.

Người này lạnh lùng nhìn Tần Vũ

- Ta là Thanh hộ vệ trong Truyền thừa cấm địa lục đại hộ vệ.

- Thanh hộ vệ.

Tần Vũ không dám lơi lỏng.

- Thanh hộ vệ, đối phó với ngoại tộc nhân, sử dụng cùng công lực.

Trong não Tần Vũ hiện lên một đạo âm thanh. Trên mặt Thanh hộ vệ hiện lên vẻ cung kính, cúi đấu nói:

- Vâng, đại nhân.

- Ngoại tộc nhân, chiếu theo qui tắc của chủ nhân, đây là khảo nghiệm ngươi chiến đấu lĩnh ngộ. Nếu như ngươi sử dụng thần khí chiến y để chống lại công kích, tức là phá vỡ quy tắc của chủ nhân, chắc chắn ngươi phải chết.

Âm thanh băng lãnh lại vang lên.

Tần Vũ cảm thấy người trong Truyền thừa cấm địa này đích thực khủng bố. Hắn cảm thấy rằng Thanh hộ vệ này cao thâm mặc trắc. Hiện tại Thanh hộ vệ áp chế công lực giống như Tần Vũ. Tần Vũ chỉ biết rằng, Truyền thừa cấm địa có sáu hộ vệ và một đại nhân nào đó.

- Bắt đầu đi.

Thanh âm băng lãnh phát lệnh.

Ánh mắt Thanh hộ vệ sáng lên, mục quang tập trung lên Tần Vũ giống như độc xà nhìn đến.

Thanh hộ vệ tay nắm trường côn, đột nhiên vung ra. Xung quanh Tần Vũ lúc này côn ảnh bao trùm toàn bộ. Trong mắt Tần Vũ có vô số côn ảnh. Mới chỉ thức đầu tiên, Tần Vũ lúc này đã không thể tránh được.

Chương 382

Tương Tụ

Tránh không được thì không cần tránh, Tần Vũ thản nhiên tiếp nhận.

Song thủ mười ngón huy động giống như gảy đàn, lập tức vô số kim sắc chỉ xuất hiện. Mỗi kim sắc chỉ tương ứng với vô số côn ảnh.

Lưu tinh chỉ pháp vạn trọng chỉ.

Côn ảnh, chỉ mang chạm vào nhau rồi biến mất.

Thanh hộ vệ và Tần Vũ công kích lẫn nhau. Mặc dù mỗi đạo công kích không lớn nhưng phạm vi lại bao trùm toàn bộ đấu trường.

Thanh hộ vệ trong mắt hiện lên tia hưng phấn:

- Chỉ pháp phá côn pháp, lần đầu tiên ta gặp, để xem chiêu tiếp theo ngươi đón đỡ ra ...

Tuy nhiên Thanh hộ vệ đột nhiên ngừng nói, lúc này hàng loạt kim sắc chỉ bắn về phía hắn.

- Ngu ngốc.

Tần Vũ cười lạnh, trong chiến đấu làm gì có thời gian để nói nhiều.

Thực lực của Thanh hộ vệ này thực vượt xa Tần Vũ, hiện tại tuy công lực giống nhau, nhưng Thanh hộ vệ nắm giữ chìa khoá

của trận đấu, hiện tại không có thời gian để nói xàm.

- Đến nhanh vậy hả.

Thanh hộ vệ tâm trung lãnh tiếu, thanh sắc trường côn vung ra, lập tức xuất hiện vô số côn ảnh, phảng phất tiến đến kim sắc chỉ, nhưng lại bị kim sắc chỉ khiến cho toàn bộ côn ảnh chỉ bị hoá giải thành hư vô.

- Không phải chứ.

Thanh hộ vệ sắc mặt biến đổi, chấn kinh phát hiện ra, kim sắc chỉ thực sự hư ảo.

Trên mặt Tần Vũ xuất hiện tia lãnh tiếu.

Đây chính là lưu tinh chỉ pháp Thiên Ảo, các đạo chỉ ẩn chứa một uy lực kinh nhân, không chỉ là mê ảo đối thủ. Nếu như bị vạn trọng chỉ quần công, tuy mỗi đạo uy lực không lớn nhưng nếu công kích đến bản thể thì uy lực công kích chân chính lại rất lớn.

Thanh hộ vệ thực sự có thể đối phó với phương pháp quần công kích này, nhưng côn ảnh có phạm vi bao trùm thành ra uy lực lại rất yếu.

"Phốc!" một đạo Thiên Ảo chân chính thoát khỏi công kích của côn ảnh, trực tiếp phi đến thân thể của Thanh hộ vệ.

Thanh hộ vệ cả người chấn động, không tiếp tục công kích. Cẩn thận nhìn sang Tần Vũ, thần tình hắn đã thay đổi:

- Ngoại tộc nhân, ngươi khiến ta bất ngờ đó, nhưng ta nói cho ngươi hay… Phương pháp duy nhất để chiến thắng là đánh rơi trường côn của ta, hoặc đào thoát đến lộ thiên bình thai để bảo trì tiểu mệnh. Ngươi tấn công lên thân thể ta, không hề có một chút tác dụng nào

đâu.

Mi tâm Tần Vũ nhíu lại.

- Đây là quy tắc quái quỷ gì vậy, thế này mà cũng gọi là khảo nghiệm sao, phòng ngự vô địch, chỉ có thể đánh rơi vũ khí của hắn để chiến thắng.

Tần Vũ tâm trung không phục, nhưng hắn không có phương pháp nào khác.

Tại Truyền thừa cấm địa, phải tuân thủ quy tắc.

- Ngoại tộc nhân, nếm thử kinh thiên tam thập lục côn tối hậu tam côn pháp đây.

- Hát

Thanh sắc trường côn trong tay Thanh hộ vệ biến thành thanh sắc hồng quang, Tần Vũ cảm giác thanh sắc côn ảnh phảng phất quang tuyến chiết xạ, giống như lưỡng tam quỷ dị biến ảo trước mắt mình. Tần Vũ không kìm được lùi lại.

Liên tục tam côn đánh đến thân thể Tần Vũ.

Cả người Tần Vũ đập mạnh vào tường, nhưng hắn nhanh chóng đứng lên.

- Công kích rất quỷ dị, phải rồi, là lợi dụng biến ảo không giản để chuyển sang công kích, với thập tuyệt chỉ cũng có chung một nguyên lý.

Tần Vũ nhãn tình nhìn sang đối phương. Thời khắc này, trên thân thể Tần Vũ xuất hiện dấu côn ngân, thân thể chính là bị trọng thương, huyết tích bắt đầu xuất hiện, nhưng sinh mệnh nguyên lực một lúc đã tự động phục hồi.

- Nhục thể phòng ngự mạnh thật.

Thanh hộ vệ cười nhẹ một tiếng.

Thanh sắc côn ảnh lại xuất hiện, xuyên qua không gian, nhưng lần này Tần Vũ đã có chuẩn bị, song thủ thập chỉ lập tức xuất ra, đột nhiên không ngờ thập đạo chỉ lại phối hợp với nhau.

Lưu tinh chỉ pháp thập tuyệt chỉ.

"Bồng!"

Đạo kim sắc chỉ hợp nhất đánh vào côn ảnh tiến đến.

Công kích của Thanh hộ vệ lại thất bại!

Tần Vũ cả người thở mạnh. Tất cả đúng như hắn dự liệu, quả nhiên côn pháp công kích có cùng nguyên lý với thập tuyệt chỉ.

Thanh hộ vệ sắc mặt u ám:

- Ngoại tộc nhân, ta không ngờ khả năng chiến đấu lãnh ngộ của ngươi cao đến vậy, hãy tiếp chiêu cuối cùng của Kinh thiên tam thập lục côn, ta muốn xem ngươi làm thế nào để chống lại đây.

Thanh hộ vệ nâng cao trường côn.

Tần Vũ tập trung cao độ, nhìn sang Thanh hộ vệ nói:

- Truyền thừa cấm địa quy định thực lực chúng ta tương đương, nhưng ta không tin lắm,.. Truyền thừa cấm địa có thể phá được uy lực "Phá không chỉ" của ta.

- Nhìn kỹ đây, ngoại tộc nhân.

Thanh hộ vệ thét to.

Trường côn di động.

Tần Vũ cảm thấy không gian bị đứt khúc, trước mặt xuất hiện ba mươi sáu đạo côn ảnh phía trước, sau đó lại có tiếp ba mươi sáu đạo côn ảnh tiếp theo. Mỗi đạo côn ảnh làm cho Tần Vũ cảm thấy rất chân thật.

- Ảo giác, ảo giác.

Tần Vũ tâm trung khẳng định. Trường côn này chỉ có một, không thể cùng lúc xuất hiện tam thập lục côn, nhưng tiên thức lại không thể phân biệt đâu là thật, Tần Vũ chỉ có một cơ hội duy nhất.

"Bồng!"

Đạo côn ảnh công kích đến thân thể Tần Vũ.

- Phải rồi, chính là thời khắc này!

Trong mắt Tần Vũ sáng lên, chuẩn bị một chỉ bắn thẳng đến trường côn.

Một chỉ, trường côn!

Hai người bay ra, thời khắc này thời gian như dừng lại, ba mươi sáu đạo côn ảnh bị tiêu trừ.

"Bồng!"

Song thủ Thanh hộ vệ chấn động.

Tần Vũ cảm thấy ngón tay tê dại.

Thanh hộ vệ không tin được nhìn Tần Vũ:

- Công lực của ngươi tuyệt đối không chỉ là tam cấp tiên đế, dám ẩn tàng thực lực. Bằng vào linh hồn cảnh giới cũng như lực công kích của ngươi không thể phát ra lực công kích như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

Thanh hộ vệ không tin được Tần Vũ có thể sử dụng hắc động gia tốc để công kích.

- Không được chạy!

Thanh hộ vệ thân hình cực nhanh tiến đến.

Thời khắc này Tần Vũ cực tốc đào tẩu:

- Có thằng ngốc mới không chạy, phá không chỉ của ta đánh lên trường côn của hắn như vậy mà không rơi. Làm gì còn phương pháp nào để đánh rơi nữa?

Đáng tiếc, Thanh hộ vệ lúc này vì quá tức giận đã không tuân theo quy tắc tam cấp tiên đế công lực nữa, tốc độ đột ngột tăng lên, cả người chắn trước mặt Tần Vũ.

Một người chạy, một người đuổi, Tần Vũ và Thanh hộ vệ đã đuổi nhau từ đấu trường số hai cho đến đại điện chính.

- Ngoại tộc nhân, chết đi.

Thanh hộ vệ tái xuất thủ.

****

- Ai. Lại thất bại rồi. Kích tối hậu thứ ba mươi sáu đó thật sự quá mạnh, ta không thể trụ được.

Hầu Phí cực tốc phi thân từ đấu trường số một.

Kể từ khi khiêu chiến thành công đệ nhất cấp côn pháp, Hầu Phí tiếp tục khiên chiến Kinh thiên tam thập lục côn. Tuy nhiên lần nào cũng thất bại, Hầu Phí từ đó cũng học được ba mươi lăm chiêu, chiêu cuối cùng thì cũng sắp sửa lĩnh ngộ được.

Chỉ khi hoàn toàn lĩnh ngộ được, mới có khả năng đánh bại đối thủ.

Thời khắc Hầu Phí đào tẩu là lúc hắn vừa chiến đấu với Hồng hộ vệ. Bởi vì Hồng hộ vệ chuyên huấn luyện đệ tử của Viên Hầu tộc. Hơn nữa Hồng hộ vệ chỉ sử dụng một nửa sức mạnh của Hầu Phí, luận về tốc độ không thể sánh được với Hầu Phí.

- Ba mươi sáu trọng điệp lãng đó chính thị là tổng hợp của ba mươi lăm chiêu đầu, vận dụng không gian lĩnh ngộ để tiến hành chuyển hoá toàn bộ năng lượng bên trong rồi đạt đến uy lực cao nhất. Liên tục tam thập lục côn hình thành nên một côn có lực công kích mạnh nhất.

Hầu Phí vừa đào tẩu vừa suy nghĩ.

Bao nhiêu năm như vậy, đối với Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng này, Hầu Phí hoàn toàn hiểu được, chỉ là còn kém điểm cuối cùng một chút.

- Phía trước có người đang chiến đấu.

Hầu Phí cực tốc phi hành về phía trước

- Quái thật, không ngờ ngoài ta ra, sao Truyền thừa cấm địa lại có người khác tiến nhập? Chẳng nhẽ Đại Viên Hoàng lại có thể tiến nhập sao?

Hầu Phí hiếu kỳ phi đến để xem ai đang chiến đấu.

Chỉ một thời gian ngắn, Hầu Phí đã phi thân đến đại điện.

Lúc này… Hầu Phí nhìn thấy Thanh hộ vệ đang sử dụng thanh sắc côn ảnh tiến đánh hắc phát (tóc đen) thanh niên. Nhìn sang hắc phát thanh niên, nhãn tình Hầu Phí kinh ngạc.

- Đại, đại ca!

Hầu Phí chấn kinh.

Giật mình bình tĩnh lại, Hầu Phí tức giận nói:

- Có chuyện gì vậy Thanh hộ vệ, không ngờ phòng ngự vô địch lại không hề phòng thủ mà cật lực tấn công đại ca.

Cục diện hiện tại đúng là như vậy.

Thanh hộ vệ nhận định Tần Vũ ẩn tàng công lực. Vì vậy Thanh hộ vệ cho rằng mình bị lừa gạt, nên hoàn toàn quên hẳn quy tắc.

Hắn hoàn toàn không hề phòng ngự mà toàn lực trực tiếp công kích.

Đương nhiên Tần Vũ không thể trụ được.

- Hát!

Năng lượng bên trong thể nội Thanh hộ vệ án chiếu theo phương pháp đặc thù vận chuyển lên Kinh thiên tam thập lục côn tối cường nhất chiêu xuất thủ.

Kinh thiên tam thập lục côn.

Chiêu này đặc biệt dựa vào phương pháp vận chuyển để cho năng lượng xung quanh đạt đến cực điểm. Sau đó nhanh như thiểm điện xuất kích một côn, chỉ một côn nhưng uy lực cực lớn.

Tiếp tục như vậy cứ lần lượt côn thứ hai, côn thứ ba…

Côn này cứ mượn lực của côn khác mà đánh đến.

Cho đến côn thứ ba mươi sáu, uy lực đã lên đến cực đại.

Lúc bình thường, cho dù một người phá được côn đầu tiên sẽ bị các côn tiếp theo công kích.

Nhưng Tần Vũ lúc đầu, đã trực tiếp sử dụng Phá không chỉ để đánh lui Thanh hộ vệ. Uy lực của Phá không chỉ quá lớn, làm cho Thanh hộ vệ không thể khống chế trường côn, thực sự không thể triển khai hết.

Nhưng lúc này, Thanh hộ vệ tận lực thi triển Kinh thiên tam thập lục côn.

Thanh hộ vệ căn bản không cần phòng ngự nên trường côn không ngừng tiến đánh.

Côn ảnh phiêu hốt!

Không gian mơ hồ ba mươi sáu đạo côn ảnh xuất hiện trước mắt Tần Vũ. Tần Vũ phẫn nộ nhìn sang Thanh hộ vệ, nhưng hắn không có phương pháp nào tránh khỏi.

Chỉ có dùng thân tiếp côn, sau đó sử dụng Phá không chỉ.

"Bồng".

Chỉ pháp cùng đầu côn chạm nhau.

Trong mắt Thanh hộ vệ hiện lên tia lãnh tiếu, trường côn chạm vào Phá không chỉ của Tần Vũ, không ngờ lại tiến đến nhanh hơn. Cả thân hình Thanh hộ vệ chuyển động, trường côn cực tốc triển khai uy lực khủng bố hướng đến Tần Vũ.

Tá lực!

- Thật sự là quá nhanh!

Sắc mặt Tần Vũ biến đổi, tốc độ của trường côn đã vượt quá giới hạn phản ứng của Tần Vũ, căn bản không đủ thời gian để sử dụng phương pháp như vừa rồi.

Dùng thân thể để cảm thụ côn ảnh thật, rồi phá giải. Côn ảnh càng nhanh, càng khó phá giải.

"phanh!" "phanh!" "phanh!" "phanh!"

Liên tục tứ côn đập vào thân thể Tần Vũ, mỗi côn đều tốc độ cực nhanh, Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng, càng ngày càng khó phá.

Trong lòng Tần Vũ phẫn nộ.

Cái địa phương quái quỷ này không cho sử dụng thần khí chiến y, hơn nữa đối phương lại phòng ngự vô địch, chỉ có thể đánh rơi trường côn trong tay hắn để thủ thắng, làm sao mà đánh được?

Mưu sát!

Đích thị là mưu sát!

Tần Vũ đã đoán đúng, Truyền thừa cấm địa thiết kế để mưu sát ngoại tộc nhân, chỉ để lại một chút ít hy vọng đằng sau.

- Khoan, thế này không tính.

Nhãn thần Tần Vũ hồng rực, phải sử dụng Khương Lan giới ngay lập tức.

Nhưng lúc này…

"phanh!" "phanh!" "phanh!"……

Vẫn côn ảnh tương tự nhưng lại là hắc sắc côn ảnh, liên tục hướng vào côn ảnh của Thanh hộ vệ. Mỗi côn pháp tương tự như côn pháp của Thanh hộ vệ.

- Đại ca, chạy mau, cấm địa hộ vệ tâm ngoan thủ lạt!

Một âm thanh quen thuộc truyền lại trong não Tần Vũ.

- Phí phí.

Trên mặt Tần Vũ xuất hiện nét kinh hỉ, nhưng lúc này tình huống đã có biến đổi.

Chứng kiến Hầu Phí liên tục thi triển hai mươi côn, cuối cùng đã không thể chống được, hắc côn bị đánh bay đi đến tường đại điện. Sau đó là côn ảnh đánh đến thân thể Hầu Phí.

Tiên huyết xuất hiện trước mắt Tần Vũ.

- Phí phí!

Mắt Tần Vũ trở nên đỏ rực.

Thân hình di động, nhanh chóng che chắn cho Hầu Phí. Nhưng Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng, cuối cùng đã đến chiêu cuối cùng.

Bị trúng thêm bảy côn, Tần Vũ không thể chạy trốn được nữa.

- Đại ca!

Ánh mắt Hầu Phí tràn ngập sự tức giận. đột nhiên Hầu Phí phát hiện rằng lúc này Tần Vũ đã thu hắn vào trong Khương Lan giới.

Tần Vũ đem Hầu Phí vào trong Khương Lan giới, cảm giác đã thoải mái hơn nhiều.

Đang lúc Tần Vũ định tiến nhập Khương Lan giới.

- Dừng tay.

Âm thanh băng lãnh phát ra.

Thanh hộ vệ đột nhiên dừng lại.

- Thanh hộ vệ, ngươi trong lúc truy sát ngoại tộc nhân đã sử dụng năng lượng của lục cấp tiên đế, vượt quá giới hạn quy định. Chết đi!

Âm thanh băng lãnh lại vang lên.

- Đại nhân, tha mạng, đại nhân tha mạng.

Thanh hộ vệ quỳ xuống van xin.

- Hanh.

Vừa dứt tiếng, Thanh hộ vệ thân thể bất động. Lúc này Tần Vũ nhìn thấy nhãn thần của Thanh hộ vệ trở nên ảm đạm, sau đó bất động.

Tần Vũ thực sự chấn kinh.

Vị *"đại nhân"* trong cấm địa này thực sự lãnh khốc vô bì.

- Ngoại tộc nhân, ngươi được phép ly khai.

Âm thanh băng lãnh lại vang lên.

Chương 383

Huynh Đệ Đồng Tâm

Trong lòng sơn phúc đại điện, chỉ còn một mình Tần Vũ sống sót, lúc này trong lòng Tần Vũ chấn động, vừa rồi không ngờ Thanh hộ vệ lại bị đại nhân của truyền thừa cấm địa giết chết, mặc dù Tần Vũ nhìn không ra đối phương dùng thủ đoạn gì, nhưng tâm ngoan thủ lạt như vậy cũng khiến Tần Vũ trong lòng chấn động.

- Hồng hộ vệ, thu thi thể của Thanh hộ vệ lại.

Thanh âm của đại nhân kia lại vang lên trong đại điện, chỉ thấy hồng sắc tàn ảnh lóe lên, một hồng y nam tử có hình dạng gần giống Thanh hộ vệ xuất hiện trong đại điện, chỉ thấy Hồng hộ vệ đi tới mang thi thể của Thanh hộ vệ lên lưng, trong mắt có một tia …… bi thống.

- Ngoại tộc nhân, ngươi còn chưa ly khai?

Nghe câu nói đó, Tần Vũ đột nhiên tỉnh lại.

- Gã đại nhân truyền thừa cấm địa này tính cách vô cùng quái dị, vậy thì không phí thời gian với hắn nữa.

Tần Vũ nghĩ tới chính huynh đệ của mình, liền đem Hầu Phí ra khỏi Khương Lan giới.

Chỉ thấy thân ảnh Hầu Phí phảng phất giống như thuấn di bất chợt xuất hiện trong đại điện.

- Đại ca.

Hai mắt Hầu Phí đã ươn ướt.

Trong lòng Tần Vũ cũng run lên, sau đó thu liễm tâm tình vội nói:

- Đừng lãng phí thời gian nữa, trước hết hãy tìm nơi an toàn.

Trong cả truyền thừa cấm địa cũng chỉ có lộ thiên thạch thai kia là nơi an toàn.

Hầu Phí cũng tỉnh lại:

- Phải rồi, chạy mau.

Hầu Phí quơ tay một cái, hắc bổng rơi trên đất lại trở lại trong tay, sau đó cùng Tần Vũ cực tốc rồi khỏi đại điện, xuyên qua thông đạo đi lên lộ thiên thạch nhai.

Lộ thiên thạch nhai đứng cô độc bên cạnh Huyền Phù sơn thể, phía dưới là hư không vô tận, đồng thời còn có kình phong thổi tới.

Tần Vũ và Hầu Phí đang đứng ở lộ thiên thạch nhai nhìn nhau.

Những chuyện quá khứ hiện lên rõ ràng trong đầu hai người, lần đầu gặp nhau tại nơi ở của Lan thúc dưới đáy biển, hai bọn họ còn cùng Hắc Vũ tiến vào hải để tu chân giới, cuối cùng tạo nên sự huy hoàng của Tinh Thần các …… rồi ở trước Thanh Vân lộ trong Nghịch Ương cảnh nuốt lệ mà chia ly, hết thảy hết thảy đều hiện ra trước mắt.

Trong ba huynh đệ, Hầu Phí và Hắc Vũ không thể không phi thăng, đi trước một bước vào tiên ma yêu giới.

Còn Tần Vũ sau hơn trăm năm khổ tu tại nhân giới, mới cảm ngộ được Ám Tinh chi cảnh rồi phi thăng.

Cách biệt mấy trăm năm, rốt cục lại tương tụ.

Lần trước, bọn họ chỉ là Đại Thành kỳ, đến bây giờ, hai huynh đệ đã là cao thủ đế cấp. Một người là siêu cấp thần thú của viên hầu nhất tộc, đại viên hoàng tương lai. Một người đến ngày hôm nay thanh danh vang dội, chấn áp Vũ Hoàng là Tần Vũ.

Thương hải tang điền, chỉ có lời ước hẹn đó là không thay đổi.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ, toàn thân khẽ run lên, từ sau khi đến tiên ma yêu giới, Hầu Phí không phút nào không hy vọng được gặp lại Tần Vũ và Hắc Vũ. Tần Vũ căn bản một chút tin tức cũng không có, còn với Hắc Vũ…… theo mệnh lệnh của Đại Viên hoàng, chưa đến đế cấp, chưa được tiến vào khu vực của phi cầm nhất tộc.

Khổ tu! Khổ tu điên cuồng!

Mấy trăm năm qua, Hầu Phí ngoài khổ tu ra cũng là khổ tu, lần lượt bước vào các cuộc sinh tử chiến đấu trong truyền thừa cấm địa, hắn vì cái gì? Chẳng phải để có thể đi tìm huynh đệ của mình, khiến mình có tư cách bảo vệ huynh đệ của mình sao.

Rốt cục ……

Đại ca đã tới!

- Đại ca!

Nước mắt tràn ngập trong hốc mắt của Hầu Phí, mạnh mẽ ôm chặt Tần Vũ, lệ châu còn vương trên mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

- Phí Phí.

Tần Vũ cũng xiết chặt nhị đệ của mình. Sau khi tới tiên ma yêu giới, tâm linh của Tần Vũ vẫn cô độc, hắn luôn mong chờ được hội tụ cùng huynh đệ của mình, vẫn luôn luôn nỗ lực. Cho dù bị đám người Vũ Hoàng, Huyết Ma đế truy sát, Tần Vũ cũng không hề lùi bước.

Bây giờ rốt cục đã thành công.

Hồi lâu sau, hai huynh đệ phân khai.

- Đại ca, làm sao huynh tìm được ta vậy? bao nhiêu năm qua huynh sống ra sao, phải rồi, huynh đã sáng tạo ra một cảnh giới Tinh Thần Biến tiếp theo rồi ư, huynh biết tạp mao điểu hiện giờ thế nào không, huynh……

Hầu Phí hỏi liên tiếp bảy vấn đề. Song đột nhiên dừng lại, bởi hắn thấy bộ dạng há to mồm muốn nói mà không biết nói gì của Tần Vũ.

- Đại ca, a a, ta có chút kích động.

Hầu Phí gãi gãi đầu, nhếch mép cười.

- Không có gì, ta cũng rất kích động.

Tần Vũ cảm thấy toàn thân ấm áp dễ chịu, cảm giác ấm áp này đến từ tâm linh. sau đó hỏi lại:

- Phí Phí, bao năm qua đệ sống ra sao?

Hầu Phí đắc ý nói:

- Những năm gần đây, ta đại khái làm hai việc, việc thứ nhất là đi tìm tạp mao điểu, việc còn lại chính là tu luyện. Ta cũng muốn đi tìm

huynh, nhưng không biết huynh phi thăng tới nơi nào, cũng không biết bao giờ huynh sẽ phi thăng, thậm chí ta còn lo lắng, huynh không thể sáng tạo cảnh giới tiếp theo của Tinh Thần Biến.

Tần Vũ gật đầu:

- Đúng vậy, lúc đó ta cũng nghĩ, nếu như ta sáng tạo thất bại thì sẽ ra sao? Ta sẽ không thể gặp các đệ, cũng không thể gặp lại Lập nhi, bởi vậy ta vẫn nhất mực yêu cầu bản thân không thể thất bại. May mà…… đã thành công.

- Đại ca, ta thấy huynh bây giờ thực lực rất mạnh, ta vốn nghĩ hiện tại trong ba huynh đệ chúng ta khẳng định ta là mạnh nhất, không thể ngờ hiện giờ đại ca huynh lại mạnh như vậy, chẳng lẽ đại ca từ khi tới tiên ma yêu giới vẫn nhất mực khổ tu?

Hầu Phí nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ hít một hơi sâu, chậm rãi nói:

- Nói đến việc này, lại phải nhắc đến ân oán giữa ta và Vũ Hoàng.

- Vũ Hoàng? Chẳng lẽ tên gia hỏa này lại chọc giận huynh?

Hầu Phí trừng mắt lên.

Tần Vũ vỗ vỗ lên vai Hầu Phí, sau đó kể lại mọi việc từ khi mình đến tiên ma yêu giới. Từ lúc ở Phong Nguyệt tinh đồ đệ thân tử, kết oán với Vũ Hoàng, đến cuộc chém giết ở Lam Hỏa tinh, đến Ẩn Đế tinh cùng nhi tử của Huyết Ma đế giao chiến, thậm chí khiến cho hai đại cao thủ Lam Tuyết tinh truy sát Tần Vũ…… dùng Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận vây sát Tần Vũ.

Nghe kể từng chuyện, Hầu Phí đều nhất mực lo lắng cho Tần Vũ.

Mặc dù thấy đến giờ Tần Vũ vẫn khỏe mạnh, nhưng khi nghe các cuộc chiến đấu đó, Hầu Phí vẫn run sợ trong lòng.

- Từ khi ta khai mở tầng thứ ba của Vạn Thú phổ, một hơi tiêu diệt hai mươi sáu tiên đế, bức cho Vũ Hoàng phải chạy tháo thân. Đã không còn ai dám chọc giận ta, ta đi đến đây cũng dễ dàng hơn.

Tần Vũ nói xong cũng thở phào một hơi.

Hầu Phí ánh mắt chớp chớp, nộ mang lóe lên.

- Vũ Hoàng tên gia hỏa kia, còn Huyết Ma đế gì đó nữa, lại dám coi thường người khác như vậy.

Hầu Phí nộ khí trùng thiên, rồi nhìn Tần Vũ,

- Đại ca, đồ đệ Liễu Hàn Thư của huynh không ngờ lại bị bọn chúng bức tử, một lũ hỗn đản.

Tần Vũ khoát tay nói:

- Chớ có gấp, cuối cùng sẽ có ngày bọn chúng phải bồi hoàn toàn bộ.

Tần Vũ ngữ khí bình thản, nhưng trong mắt hắn lại lóe lên ánh sáng ngoan độc.

- Phải rồi, đại ca. Vừa rồi đột nhiên ta biến mất trong đại điện, tới một thế giới khác, đó là cái gì vậy?

Hầu Phí tò mò nhìn Tần Vũ, vừa rồi ở trong Khương Lan giới hắn lo lắng cho Tần Vũ, nên cũng chưa nghĩ đến, bây giờ đã hiếu kỳ trở lại.

Tần Vũ cả cười:

- Đây là thần khí "Khương Lan giới" Lan thúc đã cho ta.

- Lan thúc?

Hầu Phi giật mình,

- Lan thúc ông ấy thật lợi hại, cho huynh cái Khương Lan giới như vậy, mà cái hắc bổng ông ấy cho ta cũng lợi hại như thế.

- Hắc bổng làm sao?

Tần Vũ dò hỏi.

Theo Tần Vũ được biết, cây hắc bổng này cũng chỉ có độ cứng rắn có thể sánh với thần khí thôi, tựa như cũng không có gì khác nữa.

Hầu Phí hắc hắc cười:

- Đại ca, huynh phải biết rằng…… khi ta còn chưa đến truyền thừa cấm địa, đã tu luyện tới lục cấp yêu vương. Từ nhất cấp thiên yêu tu luyện tới lục cấp yêu vương, khoảng thời gian gần hai trăm năm, huynh không cho rằng quá nhanh đấy chứ?

Theo tưởng tượng của Tần Vũ, đúng là như vậy.

Ngay cả thiên tài tiên đế Quân Lạc Vũ, cũng mất mấy trăm năm gần một nghìn năm mới đạt đến nhị cấp tiên đế, xem chừng tu luyện đến lục cấp kim tiên cũng hao phí thời gian hai ba trăm năm. Hầu Phí nhanh như vậy… đúng là kinh người.

- Sở dĩ ta tu luyện nhanh như vậy, chính là nhờ cây hắc bổng này.

Hầu Phí đắc ý nói.

- Hả?

Tần Vũ kinh ngạc nhìn hắc bổng trong tay Hầu Phí.

Hầu Phí chép miệng nói:

- Nói đến hắc bổng, cũng không biết làm sao lại như vậy. Khi ta cầm hắc bổng. toàn thân phảng phất tiếp cận với vũ trụ tự nhiên, Linh hồn cảnh giới cũng tăng lên nhanh. Còn nếu không cầm hắc bổng, cũng không có cảm giác huyền diệu đó.

- Có việc đó à?

Tần Vũ trở nên kinh dị.

Nếu thực sự là như vậy, nguyên do ắt phải là từ Lan thúc, bởi cây hắc bổng này là Lan thúc cho Hầu Phí.

Nhắc tới Lan thúc, Tần Vũ và Hầu Phí đều cảm thấy ngạc nhiên, cũng bởi vì con người Lan thúc, hai huynh đệ cũng không biết được bao nhiêu.

- Phí Phí, đệ có tin tức của Tiểu Hắc không?

Tần Vũ đột nhiên dò hỏi,

- Ta nhớ rằng đệ từng nhắc đến việc đi tìm Tiểu Hắc.

Hầu Phí gật đầu nói:

- Phải, ta cũng đã đi tìm tạp mao điểu. Dựa trên liên hệ linh hồn giữa hắn và Huyền Băng Sư Thú của, chỉ có điều ta vừa xác định hắn

ở trong khu vực của phi cầm nhất tộc, chưa kịp vào đó tìm đã bị Đại Viên Hoàng bắt trở lại.

Đột nhiên sắc mặt Hầu Phí trở nên trịnh trọng:

- Đại ca, ta vẫn luôn lo lắng một việc.

- Nói đi.

Tần Vũ cảm thấy mắt mình nheo lại

Hầu Phí sắc mặt nghiêm túc:

- Căn cứ theo lời của Huyền Băng Sư Thú Sử Chiến, tạp mao điểu đã từng phải chạy trốn trong phạm vi rộng ở phi cầm nhất tộc. Ta hoài nghi… hắn ta bị ai đó truy sát.

Tần Vũ biến sắc.

Hắn cũng từng hoài nghi. Chỉ là hắn không muốn tin vào điều đó, Tần Vũ liền phản bác lại:

- Không thể nào, đệ cũng biết Tiểu Hắc tối thiểu cũng là thượng cấp thần thú, chỉ là căn cứ theo tin tình báo ta nghe được, trong khoảng thời gian Tiểu Hắc phi thăng, vốn không có thượng cấp thần thú nào giống như hắn phi thăng, bởi vậy Tiểu Hắc thuộc loại biến dị thần thú không ai biết được, biến dị thần thú…… tiên ma yêu giới tuyệt đối không ai biết hắn, không ai biết hắn, thì có kẻ nào lại vô duyên vô cớ truy sát hắn chứ?

Tần Vũ vẫn nhớ rõ những lời của Ngao Vô Danh.

Hầu Phí gật đầu nói:

- Đại ca, huynh nói cũng có đạo lý. Trong Ưng tộc có thượng cấp

thần thú, nhưng không phải là hắc ưng. Tạp mao điểu đúng là biến dị thần thú, không ai biết hắn cả. Nhưng điều này không có nghĩa là không ai truy sát hắn, hoặc giả sau khi phi thăng hắn đã chọc giận kẻ nào đó chăng.

- Đại ca.

Hầu Phí trịnh trọng nhìn Tần Vũ,

- Huynh phải biết là, thời gian phi thăng của chúng ta đều không dài, ta có thể dựa vào hắc bổng và truyền thừa cấm địa để tu luyện đến thực lực như bây giờ, nhưng còn tạp mao điểu thì sao?

- Tiểu Hắc có Xuyên Vân thương.

Tần Vũ vội trả lời.

Xuyên Vân thương với *"Hắc bổng"* của Hầu Phí cùng một loại tài chất, đều là của Lan thúc tặng cho, nói không chừng cũng có cái công năng phụ trợ người tu luyện kia.

- Đúng.

Hầu Phí gật đầu,

- Nhưng đại ca huynh phải hiểu, cho dù hắn có Xuyên Vân thương, chỉ trong khoảng thời gian ba trăm năm ngắn ngủi hắn có thể tu luyện đến cảnh giới nào chứ? Ta có thể trong thời gian sáu mươi năm loáng một cái từ lục cấp yêu vương, đến cảnh giới gần tam cấp yêu đế hiện tại. Chính là dựa vào truyền thừa cấm địa, nếu không có truyền thừa cấm địa, chỉ dựa vào hắc bổng, ta hiện tại tối đa cũng đạt tới bát, cửu cấp yêu vương thôi.

- Đại ca, huynh nên biết, đế cấp và dưới đế cấp có sự chênh lệch vô cùng lớn.

Lời của Hầu Phí khiến cho Tần Vũ trong long chấn động.

Đích xác……

Hầu Phí có truyền thừa cấm địa mới có thể tu luyện thực lực đến gần tam cấp yêu đế, Tiểu Hắc thì sao?

Dưới đế cấp.

Lúc trước ở Phong Nguyệt tinh, bản thân mình dựa vào kiếm tiên khôi lỗi có bất tử chi thân cũng không làm tổn thương Ngọc Thanh Tử được, *"Vực"* của đế cấp là chìa khóa để chiến thắng người dưới đế cấp.

- Đại ca, huynh cũng đừng lo lắng quá, ta chỉ đoán vậy thôi.

Hầu Phí thấy Tần Vũ có chút lo lắng, vội nói.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Những điều đệ nói ta đều minh bạch, suy nghĩ của đệ rất có đạo lý. Hiện tại ở phi cầm nhất tộc những kẻ có thực lực truy sát Tiểu Hắc thực rất nhiều, nhưng ít nhất đến bây giờ Tiểu Hắc vẫn sống bình yên.

Nếu Tiểu Hắc chết, linh thú Sử Chiến của hắn tự nhiên sẽ biết.

- Bởi vậy mặc kệ Tiểu Hắc hiện tại an toàn hay nguy hiểm, chúng ta phải tranh thủ thời gian nhanh chóng đến khu vực của phi cầm nhất tộc tìm hắn!

Tần Vũ kiên định nói.

- Nếu hắn an toàn, ba huynh đệ chúng ta sẽ có thể sớm đoàn tụ.

Tần Vũ nở nụ cười, nhưng trong trong ánh mắt của hắn lạnh

toát,

- Nếu quả thật có kẻ dám truy sát Tiểu Hắc, chúng ta sẽ đến tiêu diệt tên hỗn đản đó.

- Đúng.

Hầu Phí cũng trở nên hưng phấn,

- Năm đó ba huynh đệ chúng ta tung hoành hải để tu chân giới, ai dám trêu vào? Cũng như bây giờ, ở tiên ma yêu giới, chọc giận bất cứ ai trong ba huynh đệ chúng ta, cũng chính là chọc giận cả ba huynh đệ chúng ta.

Hầu Phí là một phần tử bạo ngược, khi nói đôi mắt cũng trở nên rực hồng.

- Phí Phí, chúng ta đi ngay bây giờ à?

Tần vũ dò hỏi.

Dù sao Hầu Phí cũng chỉ có ba cơ hội vào truyền thừa cấm địa, lãng phí một lần cũng là mất đi một lần.

- Còn chờ gì nữa?

Hầu Phí cười dát dát,

- Ta đã không đợi nổi nữa, huống hồ, không có lần này, vẫn còn hai lần nữa …… Huynh nghĩ ta như cái lão Đại Viên Hoàng kia sao, ta nếu chính thức tu luyện, chỉ một lần là có thể đạt đến cảnh giới "Kinh Thiên Nhất Côn".

Tần Vũ nhìn bộ dạng khoác lác của Hầu Phí, không biết nên

khóc hay nên cười.

Kinh Thiên côn pháp này, tất cả có lục cấp, hiện tại Hầu Phí ngay cả đệ nhị cấp còn chưa tu luyện thành công. Hơn nữa càng về sau càng khó tu luyện, Hầu Phí muốn tu luyện xong đệ lục cấp, chẳng phải khó hơn bình thường rất nhiều sao.

- Được rồi, Phí Phí đệ đã không xem trọng cơ hội lần này, ta cũng không lãng phí thời gian nữa, đợi khi ta đưa Sử Chiến ra, liền lập tức đi đến khu vực phi cầm nhất tộc.

Tần Vũ cũng tràn đầy kích thích.

Hầu Phí hưng phấn quát to một tiếng.

Hai huynh đệ liền bước lên phiến thanh thạch có bề mặt ngoài bóng loáng bên cạnh lộ thiên thạch thai, chỉ thấy phiến thanh thạch kia có chút quang mang lóe lên, Tần Vũ và Hầu Phí liền trực tiếp được truyền tống ra khỏi truyền thừa cấm địa, chỉ là sau khi hai người Tần Vũ ly khai, trong truyền thừa cấm địa bỗng truyền tới một tiếng nam thanh trầm lắng mơ hồ như có như không.

Chương 384

Tiệt Sát Địa Điểm

Ở trên không trung trong khu vực hạch tâm tại vòng tròn do vũ trụ toái kim lưu vô biên vô tận tạo nên, đứng trước sơn thể đang trôi nổi, Đại Viên Hoàng và Ngưu Ma Hoàng ,đàm đạo với nhau, trong khi hai người đàm đạo đang hưng phấn thì -

Tần Vũ và Hầu Phí xuất hiện đột ngột trước mặt Đại Viên Hoàng và Ngưu Ma Hoàng.

- Tần Vũ, sao ngươi lại ở đây?

Đại Viên Hoàng và Ngưu Ma Hoàng đều tỏ ra kinh dị.

Tần Vũ liếc nhìn Đại Viên Hoàng, trong lòng có chút giận dữ, hắn tức giận vì Đại Viên Hoàng này lại không nói rõ điểm trọng yếu nhất – trong truyền thừa cấm địa không cho phép sử dụng thần khí chiến y.

Tần Vũ khi đó tiến vào, ỷ trượng lớn nhất chính là sức mạnh phòng ngự của thần khí chiến y.

- Đại Viên Hoàng này vì sao lại không nói? Nếu hắn muốn hại ta, cũng không cần dùng đến thủ đoạn này.

Trong lòng Tần Vũ có chút nghi hoặc, rốt cục là địch hay bạn, trong đáy lòng Tần Vũ nhất thời không thể phán đoán được.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, ta muốn hỏi ông một việc.

Tần Vũ nhìn Đại Viên Hoàng.

- Tần Vũ tiểu huynh đệ, nói đi đừng ngại.

Đại Viên Hoàng cười nói.

Sắc mặt Tần Vũ trở nên nghiêm túc:

- Khi ta vào trong truyền thừa cấm địa mới được biết…… trong truyền thừa cấm địa không cho phép sử dụng thần khí chiến ý, điều này ông lại không nói trước với ta, ông có thể cho ta biết nguyên nhân không?

Hầu Phí cũng nhìn về phía Đại Viên Hoàng, lông mày dựng lên, ánh mắt lộ ra một tia tức giận:

- Bệ hạ, đại ca ta là ngoại tộc nhân, muốn tiến vào trong truyền thừa cấm địa thực rất nhiều nguy hiểm, tại sao người lại để huynh ấy tiến vào, hơn nữa ngay cả việc không được dùng thần khí chiến y cũng không nói?

Cho dù Tôn Viên này là Đại Viên Hoàng, Hầu Phí cũng không thể chịu nổi việc đại ca hắn bị đối xử như vậy.

- Phí Phí, là ta tự nguyện tiến vào truyền thừa cấm địa.

Điểm này thì Tần Vũ tự mình thừa nhận.

Đại Viên Hoàng không giận mà cười nói:

- Tần Vũ tiểu huynh đệ. Lúc đó ngươi nóng lòng muốn tiến vào truyền thừa cấm địa, ta trong lúc vội vàng chỉ nói với ngươi một số điều phải nhớ kỹ, không để ý đã bỏ sót điều này. Nếu ngươi không tin thì ta cũng không biết phải làm sao, chỉ là ta biết nguyên nhân bởi vì ta đã khiến cho ngươi bị nguy hiểm, đúng là ta có lỗi.

Nghe Đại Viên Hoàng nói vậy, Tần Vũ liền lượng thứ cho đối phương.

Thứ nhất đối phương muốn đối phó với hắn cũng không cần dùng thủ đoạn vặt vãnh này. Thứ hai …… Đại Viên Hoàng với địa vị tôn quý đã xin lỗi hắn, thứ ba, Tần Vũ cũng cảm giác được Đại Viên Hoàng không phải loại người dùng tiểu âm mưu như vậy.

- Đại Viên Hoàng tiền bối, lúc đó ông nói nhiều việc cần chú ý như vậy, có quên nói một vài điểm cũng là chuyện rất bình thường.

Tần Vũ cũng lập tức xoa dịu.

Đại Viên Hoàng nhìn về phía Tần Vũ mục quang hiển thị chút bất đồng, Đại Viên Hoàng hắn thích chiến đầu, từ trước đến giờ đều trực lai trực vãng, lại sử dụng thủ đoạn vặt vãnh gì đó sao. Hơn nữa…… bản thân hắn cũng có chút không tinh tế.

…

Hoàng thành Thúy Vân tinh.

Tần Vũ, Hầu Phí, Man Kiền, Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng đều ở đây, lúc trước Đại Viên Hoàng lưu lại bên cạnh cấm địa là để chiếu cố cho Hầu Phí. Giờ Hầu Phí đã ra ngoài, tự nhiên hắn cũng đến đây.

Hầu Phí vuốt vuốt mũi tùy tiện nói:

- Bệ hạ, người cũng đã kiểm nghiệm rồi, ta đã học xong đệ nhị cấp côn pháp, giờ có thể đến khu vực của phi cầm nhất tộc được rồi.

Nghe vậy, Đại Viên Hoàng liền cười.

Hầu Phí tại một khắc trước khi Tần Vũ đến, chỉ còn lại chiêu cuối cùng *"Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng"* của đệ nhị cấp côn pháp

là chưa hoàn toàn học xong, nhưng cũng miễn cưỡng công xuất ra hình dạng nguyên sơ của nó.

Khi Tần Vũ rơi vào chiêu công kích này, trong lòng Hầu Phí lo lắng cho Tần Vũ, Hầu Phí bạo nộ, đồng thời sử dụng chiêu *"Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng"* để ngăn cản, trên thực tế khi đó Hầu Phí đã lĩnh ngộ được tinh túy của chiêu này.

Mặc dù lúc đó hắn đã không hoàn toàn ngăn cản được. Chủ yếu là bởi vì Thanh hộ vệ đã gia tăng công kích, côn sau nặng hơn côn trước, Hầu Phí không thể ngăn nổi. Bản thân Hầu Phí lại mơ mơ tỉnh tỉnh, đợi đến khi về Thúy Vân tinh tu luyện lại, mới phát hiện mình đã có thể một hơi sử dụng chiêu này.

- Hầu Phí, ngươi đã học thành đệ nhị cấp côn pháp, công lực cũng đã gần đến tam cấp yêu đế, đúng là có tư cách tiến vào khu vực phi cầm nhất tộc.

Đại Viên Hoàng cười ha hả nói.

Hầu Phí mừng rỡ, hi hi cười nói:

- Đại ca, xem ra ngày mai chúng ta đã có thể xuất phát đến khu vực của phi cầm nhất tộc rồi.

- Ngày mai?

Đại Viên Hoàng Tôn Viên, Ngưu Ma Hoàng Man Quyền cùng đám người Man Càn đều ngạc nhiên.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Chúng ta thực sự lo cho tam đệ của mình, thật không thể tiếp tục ở đây nữa.

Nghe Tần Vũ nói vậy, mọi người cũng hiểu việc này đã được quyết định. Đại Viên Hoàng lắc đầu cười, bên ngoài thân thể hiện ra một bộ chiến y màu vàng, đây chính là chiến y của Đại Viên Hoàng.

- Phô trương ra làm gì vậy?

Hầu Phí lầm bầm nói.

Thần khí chiến y trân quý quá ít ỏi, cả tiên ma yêu giới chỉ có vài kiện như vậy thôi.

Song việc tiếp theo của Tôn Viên đã khiến mọi người ngạc nhiện - giải trừ huyết chi khế ước, tay cầm chiến y đưa tới trước mặt Hầu Phí, trịnh trọng nói:

- Hầu Phí, hãy nhận lấy "Kim Uyên". Từ giờ trở đi "Kim Uyên" là của ngươi.

Hầu Phí trợn mắt há hốc mồm.

Một lúc lâu sau mới ấp ấp úng úng nói:

- Bệ, bệ hạ, người, người làm gì vậy?

Đại Viên Hoàng khẽ cười nói:

- Ngươi là Đại Viên Hoàng tương lai của viên hầu nhất tộc ta, sự an toàn của ngươi quan trọng phi thường. Mặc dù ngươi đã đạt tới đế cấp, nhưng phóng mắt nhìn khắp khu vực phi cầm nhất tộc, có rất nhiều yêu đế có thể giết chết ngươi, nếu có Kim Uyên này, tính mệnh của ngươi sẽ không bị uy hiếp nhiều lắm.

- Mấy kẻ có thể uy hiếp, ta cũng biết được. Bọn họ cũng biết

tầm quan trọng của ngươi trong viên hầu nhất tộc ta, bọn họ biết nặng nhẹ, sẽ không động đến ngươi.

Đại Viên Hoàng sắc mặt khẽ cười,

- Được rồi, hãy nhận đi.

Hầu Phí thập phần thích kiện thần khí chiến y này, vừa rồi thấy hiện ra bên ngoài thân thể Đại Viên Hoàng, đã ghen tức nói *"phô trương"*, nhưng ai ngờ lại phát sinh việc này.

- Người?

Hầu Phí nhìn Đại Viên Hoàng.

Đại Viên Hoàng khẳng khái nói:

- Ta, phóng tầm mắt cả tiên ma yêu giới, với thực lực của Tôn Viên ta, cho dù không có thần khi chiến y cũng có mấy ai có thể đả thương được ta? Hơn nữa ngươi cũng đừng quên, ta tu luyện nhiều năm ở truyền thừa cấm địa như vậy, sao có thể là vô dụng được.

Hầu Phí lập tức cười tít mắt nhận lấy thần khí chiến y.

Người khác không biết thực lực chân chính của Đại Viên Hoàng, Hầu Phí thì biết.

Đại Viên Hoàng đã tu luyện xong Kinh Thiên Tam Côn. Căn cứ theo phán đoán của Hầu Phí, Đại Viên Hoàng bình thường sử dụng đệ tứ cấp của *"Kinh Thiên Cửu Côn"*, cửu cấp tiên đế thông thường cũng không phải đối thủ.

Nếu sử dụng Kinh Thiên Tam Côn…… Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng với truyền thừa bảo vật hỗ trợ xem ra cũng không mạnh hơn Đại Viên Hoàng bao nhiêu.

Đương nhiên …… nếu một ngày nào đó Đại Viên Hoàng có thể lĩnh ngộ cảnh giới cao nhất là *"Kinh Thiên Nhất Côn"*, xem ra sẽ có thể vô địch trong cả tiên ma yêu giới, đáng tiếc khó khăn thực quá lớn, bao nhiêu năm qua, trong các đời Đại Viên Hoàng ở tiên ma yêu giới học được Kinh Thiên Nhất Côn cũng chỉ có một người mà thôi. Đại đa số chỉ học đến Kinh Thiên Tam Côn.

- Kinh Thiên Nhất Côn…… ngày nào đó ta lĩnh ngộ được, tiên ma yêu giới này còn có ai dám huyênh hoang trước mặt ta không?

Hầu Phí thầm tự nhủ.

Từng lời nói, từng cử chỉ của Đại Viên Hoàng, ngược lại đã khiến Tần Vũ trong lòng không còn chút đề phòng đối với Đại Viên Hoàng……

……

Ngày thứ hai.

Tần Vũ, Hầu Phí đứng ở ngoài hoàng thành, bọn họ đang chuẩn bị xuất phát đến khu vực phi cầm nhất tộc tìm huynh đệ Hắc Vũ, muốn tìm Hắc Vũ đương nhiên không thể thiếu Sử Chiến, Sử Chiến lúc này đang ở trong Khương Lan giới.

- Sử Chiến này thực lực quá yếu, hay cứ để hắn trong Khương Lan giới ta sẽ an tâm hơn.

Tần Vũ thu Khương Lan giới lại, giải thích với Hầu Phí.

Tần Vũ, Hầu Phí sau khi cáo biệt đám người Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Man Càn, liền bắt đầu hành trình của họ.

Bên ngoài truyền tống trận ở Thúy Vân tinh.

- Đại ca, ở phàm nhân giới tạp mao điểu kia luôn khoa trương với ta, hắc hắc, hiện tại thực lực của hắn khẳng định không bằng ta, lần này ta nhất định phải chà đạp hắn một phen, dát dát ~ ~.

Hầu Phí cực kỳ hưng phấn.

Tần Vũ ha ha cười:

- Phí Phí, việc này khó nói lắm, nói không chừng Tiểu Hắc hắn có kỳ ngộ gì đó so với đệ còn mạnh hơn thì sao?

- Khả năng đó không lớn đâu.

Hầu Phí trầm xuống, tỏ vẻ hoài nghi.

- Được rồi, đã đến lượt chúng ta.

Tần Vũ nhắc nhở một tiếng. Sau đó Tần Vũ và Hầu Phí bước vào tinh tế truyền tống trận, một trận quang mang mơ hồ nổi lên, Tần Vũ và Hầu Phí liền biến mất.

Trong lúc đó có một gã kim tiên tay nắm một viên truyền tấn linh châu:

- Đại nhân, Tần Vũ và Hầu Phí đã bước vào truyền tống trận số ba ở Thúy Vân tinh xuất phát rồi.

Trong yêu giới, có rất nhiều cao thủ tiên giới và ma giới, bởi có sự tồn tại của truyền tống trận, đã khiến cho rất nhiều kim tiên có thực lực hơn người đi đến các thế giới khác.

xxx

Mộc Duyên tiên đế đang bay trên tầng mây, mục tiêu là nơi cư ngụ hiện tại của Vũ Hoàng và Huyền Đế, một vô danh tiểu đảo.

Với thực lực của Mộc Duyên tiên đế đương nhiên có thể thuấn di đến, chỉ là…… Mộc Duyên tiên đế đang hưởng thụ cảm giác phi hành, hơn nữa trong khi phi hành, hắn cũng có thể sắp xếp sẽ báo cáo như thế nào với Vũ Hoàng và Huyền Đế.

Từ khi Vũ Hoàng và Huyền Đế hai phương thế lực dung hợp.

Mộc Duyên tiên đế ngược lại quyền hành càng lớn. Mặc dù dưới tay Huyền Đế cũng có hai gã thất cấp tiên đế, nhưng nói về năng lực quản lý thì kém xa Mộc Duyên tiên đế. Bởi vậy Mộc Duyên tiên đế ngược lại lại trở thành nhân vật số một dưới tay Vũ Hoàng, Huyền Đế.

- Lần trước Tần Vũ và Ngưu Ma Hoàng chạy thoát, không thể giám thị xem bọn chúng đi đến đâu, có thể trách ta chăng?

Trong lòng Mộc Duyên cũng bất đắc dĩ.

Vũ Hoàng và Huyền Đế nếu muốn giết Tần Vũ, tự nhiên sẽ dùng mọi phương pháp giám thị Tần Vũ, với thế lực sau khi hai phương dung hợp, bọn họ làm việc đó thật sự dễ dàng.

Tần Vũ và Ngưu Ma Hoàng đến truyền thừa cấm địa. Đặc biệt là phi nhập vào trong không gian vũ trụ, ai có thể giám sát được bọn họ? Mộc Duyên cũng chính vì vậy đã bị khiển trách.

- Bệ hạ đã thay đổi.

Mộc Duyên tiên đế thở dài,

- Nếu là bệ hạ trước đây, tuyệt đối sẽ không vì những việc như thế này mà trách ta, bây giờ lại trực tiếp khiển trách ta, ài, bệ hạ đối với Tần Vũ thật quá coi trọng.

Vào lúc đó, vô danh tiểu đảo kia đã xuất hiện phía dưới.

Mộc Duyên tiên đế hóa thành lưu quang, đáp xuống tiểu đảo, trên tiểu đảo này không có người hầu nào cả, chỉ có hai người Vũ Hoàng và Huyền Đế, biết tiểu đảo này cũng chỉ có mấy người tâm phúc mà thôi.

- Mộc Duyên, ngươi đã đến rồi.

Huyền Đế Huyền Hi hướng về phía Mộc Duyên khẽ cười.

Mộc Duyên tiên đế lập tức cung kính nói:

- Tham kiến Huyền Đế bệ hạ, Huyền Đế bệ hạ, hiện giờ thần có tin tức liên quan đến Tần Vũ muốn bẩm báo.

- Tần Vũ?

Đôi lông mi xinh đẹp của Huyền Hi nhướng lên.

- Mộc Duyên, ngươi nói ngươi có tin tức của Tần Vũ.

Vũ Hoàng không biết từ đâu chui ra nhìn chằm chằm về phía Mộc Duyên, bị Vũ Hoàng nhìn chăm chú như vậy, Mộc Duyên tự nhiên cảm thấy một luồng áp lực.

Mộc Duyên tiên đế lập tức nói:

- Bệ hạ, lần trước Ngưu Ma Hoàng và Tần Vũ ly khai, nhưng sau đó Ngưu Ma Hoàng và Tần Vũ quay trở lại Thúy Vân Tinh, cùng quay lại còn có hai người nữa—Đại Viên Hoàng và Hầu Phí.

- Là bọn chúng?

Huyền Hi kinh dị nói.

Đại Viên Hoàng Tôn Viên và Đại Viên Hoàng tương lai Hầu

Phí, đều là những kẻ được nhân viên tình báo rất chú trọng theo dõi.

- Sau đó Tần Vũ làm gì?

Vũ Hoàng lạnh lùng hỏi.

Huyền Hi liếc mắt nhìn trượng phu của mình cười khổ, lúc này có lẽ trong lòng trượng phu của mình chỉ có duy nhất một ý niệm giết Tần Vũ thôi. *"Tâm ma này quả nhiên rất nặng."* Trong lòng Huyền Hi càng thêm kiên định hỗ trợ trượng phu mình giết chết Tần Vũ.

Mộc Duyên tiên đế cung kính đáp:

- Hai vị bệ hạ, ngày hôm này Tần Vũ vừa cùng Hầu Phí rời khỏi Thúy Vân tinh. Là hai kẻ bọn chúng.

- Bọn chúng xuất phát?

Vũ Hoàng nhíu mày.

Huyền Đế cũng trở nên nghi hoặc

Đột nhiên cặp mắt Vũ Hoàng nheo lại, hàn quang lóe lên:

- Lúc trước Hoa Nhan đến phàm nhân giới đã từng nói với ta, gã Tần Vũ kia có hai huynh đệ, một tên là Hầu Phí, tên kia là Hắc Vũ.

Trên mặt Vũ Hoàng xuất hiện chút cười lạnh.

- Nếu ta đoán không lầm, Tần Vũ tìm trăm phương ngàn kế là muốn tìm huynh đệ của hắn, hắn ta đi cùng Ngưu Ma Hoàng là để đi tìm Hầu Phí, giờ đã tìm được Hầu Phí, khẳng định là đi tìm Hắc Vũ.

- Có lý.

Huyền Hi gật đầu tán đồng.

- Hi nhi, cơ hội đến rồi.

Vũ Hoàng nhìn về phía Huyền Hi.

Huyền Hi nhíu mày, lập tức phất tay về phía Mộc Duyên tiên đế nói:

- Mộc Duyên, ngươi về trước đi.

Mộc Duyên tiên đế biết hai vị bệ hạ có một số việc không muốn mình biết, liền khom lưng nói:

- Thuộc hạ cáo lui.

Nói xong Mộc Duyên tiên đế hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở phía chân trời.

Huyền Hi nhìn về phía Vũ Hoàng nói:

- Phong Vũ ca, chàng muốn giết Tần Vũ thiếp tán thành, chỉ là gã Hầu Phí kia có chút phiền toái a.

- Phiền toái cái gì, chỉ là một gã tiểu hầu tử mà thôi.

Vũ Hoàng cười lạnh nói.

Huyền Hi lắc đầu nói:

- Thực lực của hắn có thể không đáng để tâm, chỉ là…… sau lưng hắn có người – Đại Viên Hoàng Tôn Viên!

Nghe đến tên *"Tôn Viên"*, Vũ Hoàng lại nhíu mày, Vũ Hoàng là đại nhân vật như vậy, đương nhiên biết từng đời tam hoàng của yêu giới đều cực kỳ khủng bố, Bằng Ma Hoàng có truyền thừa bảo vật, Đại Viên Hoàng lại có truyền thừa cấm địa để tu luyện.

Hiện giờ Vũ Hoàng đạt đến cửu cấp tiên đế, nhưng so với siêu cấp thần thú bát cấp tiên đế Tôn Viên, chỉ nói về công lực thì không chênh nhau bao nhiêu. Nhưng một khi Tôn Viên sử dụng côn pháp chiến đấu, Vũ Hoàng còn xa mới bằng.

- Tôn Viên, đúng là phiền toái.

Vũ Hoàng gật đầu, rồi lại cười nói,

- Trực tiếp giết chết Tần Vũ, bất kể Hầu Phí kia là ai.

Huyền Hi trầm tư nói:

- Chúng ta giết Tần Vũ, Hầu Phí kia sẽ không báo thù sao?

- Báo thù, đợi đến khi Hầu Phí đủ thực lực báo thù, chúng ta đã sớm vượt qua thần kiếp rồi.

Vũ Hoàng lạnh nhạt cười nói.

- Chẳng lẽ nàng nghĩ rằng Tôn Viên vì chúng ta giết chết Tần Vũ mà đến làm phiền sao? Hơn nữa hai người chúng ta liên thủ, so với Tôn Viên, ai mạnh ai yếu cũng khó nói lắm.

Huyền Hi nghĩ ngợi một lúc cũng gật đầu.

Giết Hầu Phí, có thể Tôn Viên sẽ đến làm phiền, giết Tần Vũ… Tôn Viên ắt hẳn sẽ không đến.

- Long tộc và Tần Vũ có chút quan hệ, trong địa bàn Long tộc không thích hợp để giết Tần Vũ.

Huyền Hi trầm ngâm nói,

- Phi cầm nhất tộc và tẩu thú nhất tộc không có quan hệ chặt chẽ, chúng ta sẽ đến biên giới phi cầm nhất tộc chờ để giết Tần Vũ!

Hàn quang trong mắt Vũ Hoàng chợt lóe lên:

- Đúng, lúc bọn chúng vừa rời khỏi khu vực của Long tộc, bước vào khu vực của phi cầm nhất tộc, chúng ta liền giết Tần Vũ!

Chương 385

Súc Thê

Phía dưới lâm hoa thụ, Huyền Hi đang bàn luận cùng Vũ Hoàng.

- Phong Vũ ca, huynh có nhớ Thanh Vũ tiên phủ của Tần Vũ không.

Trong mắt Huyền Hi lóe lên ánh quang mang sợ hãi,

- Lần trước hai người chúng ta liên thủ, đã không làm tổn thương một chút nào cho cái Thanh Vũ tiên phủ kia.

Nghe Huyền Hi nhắc đến *"Thanh Vũ tiên phủ"*, Vũ Hoàng nheo mắt lại.

Lần trước hai mươi tám tiên đế vây quanh *"Thanh Vũ tiên phủ"* kia suốt hai mươi năm, thậm chí hắn cùng Huyền Hi đã liên thủ thi triển ra đòn công kích mạnh nhất, nhưng vẫn không thể làm cho Thanh Vũ tiên phủ lay động, cũng chính bởi vậy nên hắn phải chờ rất lâu, để cho Tần Vũ mở được tầng thứ ba của Vạn Thú phổ, đưa Huyết Long Ngao Vô Hư ra ngoài.

Chỉ một trận, thuộc hạ tinh duệ gần như mất sạch, thanh danh tiêu tan.

- Hi nhi, Thanh Vũ tiên phủ này quái dị vô cùng, lúc đó mặc dù ta mới là bát cấp tiên đế, nhưng ta với nàng cùng liên thủ, còn dùng Vô Song Cảnh Kiếm công kích. Kể cả là thần khí cũng đỡ không nổi …… Thanh Vũ tiên phủ, ta đôi khi cũng hoài nghi, hạt lục sắc kia có phải là một vật khác của hắn không!

Vũ Hoàng chậm rãi nói.

- Một đồ vật khác của hắn?

Huyền Hi nghi hoặc nói,

- Chẳng lẽ có tiên phủ nào có thể chống lại sự hợp lực công kích của chúng ta?

Vũ Hoàng suy nghĩ hồi lâu, lắc đầu thở dài nói:

- Bỏ đi, ta cũng không nghĩ ra, chỉ là sự phòng ngự của Thanh Vũ tiên phủ kia thật quá khủng khiếp, cho dù bây giờ ta đã đạt đến cửu cấp tiên đế, ta nghĩ hai người chúng ta liên thủ, sợ cũng không công phá nổi Thanh Vũ tiên phủ kia.

Huyền Hi gật đầu.

Khi đó hạt lục sắc kia đã khiến bọn họ thập phần chấn động.

- Nếu Tần Vũ trốn vào trong Thanh Vũ tiên phủ, chúng ta đúng là khó có thể giết hắn.

Huyền Hi trịnh trọng nói.

Vũ Hoàng lạnh lùng cười:

- Bởi vậy lần này giết Tần Vũ, ta quyết định…… một kích phải chết.

Nói đến đây, ánh mắt Vũ Hoàng trở nên sắc bén,

- Chúng ta chỉ có thể sử dụng một kích, nếu một kích thất bại sẽ không có cơ hội tái công kích. Một kích này tất phải đạt tới uy lực lớn

nhất, phải lập tức giết chết Tần Vũ.

Huyền Hi nghe vậy nở nụ cười.

Một kích mạnh nhất của hai người bọn họ. Nếu Tần Vũ không trốn vào trong Thanh Vũ tiên phủ, nàng căn bản không tin Tần Vũ có thể sống sót.

- Lần này nhất định phải thành công.

Vũ Hoàng ngẩng đầu, nhìn lâm hoa trắng toát trên cây.

Mộc mộc mộc mộc mộc mộc.

Mặc kệ trên vô danh tiểu đảo kia, hai vợ chồng Vũ Hoàng đang thương lượng cách đối phó với Tần Vũ ra sao. Hai huynh đệ Tần Vũ và Hầu Phí đang cực tốc phóng qua địa bàn của tẩu thú nhất tộc, tiến vào khu vực của Long tộc.

- Đại ca, chúng ta đã đi lâu như vậy, hãy nghỉ lại tinh cầu này một ngày đi.

Vừa ra khỏi tinh tế truyền tống trận, Hầu Phí liền nói với Tần Vũ.

Tần Vũ gật gật đầu:

- Chúng ta từ khi đi khỏi Thúy Vân tinh. Đã đi một hơi sáu ngày liền, cũng phải thoải mái nghỉ ngơi một chút.

Bình thường, Tần Vũ và Hầu Phí khi ra khỏi tinh tế truyền tống trận, rồi lại xếp hàng để bước vào một tinh tế truyền tống trận khác. Không ngừng thay đổi tinh tế truyền tống trận. Cái cuộc sống nhàm chán này, liên tiếp trong sáu ngày thật khiến cho người ta mệt mỏi.

Tại tinh cầu này, hai người Tần Vũ, Hầu Phí ăn uống một trận tại một tửu lâu, rồi lập tức nghỉ ngơi, chỗ nghỉ là một đình viện khác phía sau tửu lâu, xem ra cũng thanh tịnh.

Màn đêm buông xuống.

Màn đêm ở tinh cầu này có vô số tinh tú, Tần Vũ và Hầu Phí thoải mái ngồi trên hai chiếc ghế đá. Cùng nhau uống rượu nói chuyện.

Hai người đang tán chuyện, Hầu Phí đột nhiên trở nên khẩn trương, nhìn chằm chằm vào Tần Vũ:

- Đại ca, theo như huynh nói, huynh hiện tại đã tu luyện đến Hắc Động hậu kỳ, cảnh giới tiếp theo không phải là lại cần phải sáng tạo ra sao?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn tinh tú đầy trời.

Cảnh giới thứ bảy và cảnh giới thứ tám của *"Tinh Thần Biến"* công pháp, là do hắn sáng tạo ra. Nhưng sau cảnh giới Hắc Động sẽ là con đường nào, trong lòng Tần Vũ căn bản không có mục tiêu rõ rang.

- Đúng, phải tiếp tục sáng tạo.

Tần Vũ thở dài nói.

Hầu Phí biến sắc, trịnh trọng nhìn Tần Vũ nói:

- Đại ca, nếu sáng tạo không thành công thì sao?

- Điều này thật khó nói, nếu ta không tiếp tục tu luyện, công lực sẽ vĩnh viễn dừng lại ở tầng cấp hiện tại. Còn tiếp tục tu luyện, nếu một khi sáng tạo ra cảnh giới sai lầm, có khả năng……

Trong đầu Tần Vũ hiện ra cảnh tượng trong đan điền Hắc Động ăn thông với một thế giới khác, trong không gian dài rộng chừng hai ba mét thuộc sự điều khiển của bản thân năng lượng tràn trề cuồn cuộn chảy ra, Hắc Động của mình bị hỏng, linh hồn trong nháy mắt bị hủy diệt.

Cảnh tượng này tuy chỉ là tưởng tượng, nhưng thực tế rất có khả năng phát sinh.

Tần Vũ mặc dù không nói hậu quả sau khi sáng tạo thất bại là gì, nhưng Hầu Phí nhìn sắc mặt Tần Vũ có thể đoán ra được.

- Đại ca, không nắm chắc việc sáng tạo ra cảnh giới tiếp theo, huynh vạn vạn lần không được đột phá cảnh giới tiếp theo đấy.

Hầu Phí nắm lấy tay Tần Vũ, cặp mắt linh động nhìn chằm chằm Tần Vũ,

- Đại ca, trả lời ta đi.

Tần Vũ ngẩn người, trong lòng vô cùng cảm động.

Tần Vũ cười cười:

- Được rồi, Phí Phí, ngươi an tâm đi, ta sẽ không lỗ mãng, không tuyệt đối nắm chắc ta sẽ không sáng tạo bừa, hơn nữa…… cảnh giới kế tiếp có rất nhiều phân chi, ta đã có chút ý tưởng, nhưng cũng chưa hoàn toàn quyết định.

Một công pháp mới mẻ, trong quá trình sáng tạo, con đường thích hợp cũng không phải chỉ có một, có thể có vài con đường, chỉ là trong đó có con đường tốt nhất, có thể tốt hơn các con đường khác một chút.

Hắc Động cảnh giới, cảnh giới kế tiếp là gì?

Tần Vũ có thể lựa chọn mấy con đường, nhưng mỗi con đường đều có sự bất đồng, kể ra sau khi đi trên từng con đường, Tần Vũ sau này đạt tới cảnh giới gì cũng là bất đồng. Đương nhiên, con đường Tần Vũ đi cũng có thể là tử lộ!

- Đại ca, ài, chẳng lẽ huynh không ngừng thể tu luyện cái công pháp *"Tinh Thần Biến"* kia à? Sáng tạo công pháp nguy hiểm thực quá lớn, đi theo con đường của tiền nhân vẫn an toàn hơn.

Hầu Phí có chút lo lắng, bầu rượu trong tay cũng *"crắc"* một cái bị bóp nát.

Tần Vũ lắc đầu.

- Phí Phí, công pháp của ta đệ cũng biết đấy, không giống sự tu luyện của các người, các người tu luyện nguyên anh, có thể thay đổi công pháp khác, công pháp này của ta bất đồng. Không có công pháp thích hợp cho ta, ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tần Vũ không để tâm cười nói:

- Được rồi, đại ca của đệ không phải hổn đản đâu, lại đây, uống rượu, ngày mai chúng ta phải tiếp tục lên đường.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ, cuối cùng đành gật gật đầu.

Trong con mắt Hầu Phí, Tần Vũ đối với sinh tử luôn tỏ ra coi thường. Bộ dạng không để tâm như vậy, kẻ làm huynh đệ như hắn thì lo lắng, bản thân Tần Vũ lại không chút nóng nảy, Hắc Động hậu kỳ…… đây là thời khắc tốt nhất để sáng tạo cảnh giới kế tiếp.

Mộc mộc mộc mộc mộc mộc

Tại Lục Tinh tinh, tinh cầu hạch tâm ở Long tộc.

Lục Tinh tinh. Cả tiên ma yêu giới đều coi như một tinh cầu kỳ

dị, tinh cầu này thể tích không lớn, chỉ bằng một phần mười một tinh cầu thông thường, nhưng bên trong tinh cầu này có năm thành thị do lục tinh cấu thành, ba thành là thủy lưu giang hà, hai thành còn lại làm từ thạch đầu, hoàng thổ.

Từ vũ trụ mà nhìn, cả tinh cầu là một màu tím, lóe lên quang mang mỹ lệ.

Trong Lục Tinh tinh chỉ có các cao thủ thượng đẳng thần thú, siêu cấp thần thú của Long tộc mà công lực đạt đến đế cấp cùng đám thuộc hạ mới có thể cư ngụ. Dân cư ở Lục Tinh tinh ít phi thường, bọn họ tập trung ở một khu vực nhỏ phía trong Lục Tinh tinh, giống như một thôn bình thường.

Chỗ ở của Long Hoàng rất bình thường. Là một đình viện trong một tứ hợp viện thông thường, lúc đó trong đình viện chỉ có hai người là Long Hoàng Ngao Phương và hoàng tử Ngao Vô Danh. Ngao Vô Danh đã trở lại Long tộc được vài ngày.

- Vô Danh a, lại đây, uống một chén.

Sắc mặt Long Hoàng tràn đầy vẻ hiền hòa.

Ngao Vô Danh gật đầu nâng chén, kể từ khi về Lục Tinh tinh đây là lần đầu tiên hắn cùng Long Hoàng uống rượu.

- Vô Danh, ngươi đã trở về được vài ngày, ta vẫn không đến tìm người. Bởi vì ta luôn nghĩ…… Rốt cuộc ta phải nói gì với ngươi đây.

Trên sắc mặt Long Hoàng xuất hiện chút buồn rầu và bất đắc dĩ.

- Phụ hoàng, người nói đi, con nghe.

Vô Danh bình thản nói.

Quan hệ của hai phụ tử Long Hoàng và Ngao Vô Danh rất không bình thường.

Long Hoàng nhìn Vô Danh. Thở dài nói:

- Vô Danh, ta biết …… ngươi vẫn luôn giận ta. Được rồi, ngươi hiện tại đã cùng Liên Trúc kia kết hôn, ta phản đối cũng vô dụng, không phải sao?

Vô Danh ngẩng đầu nhìn Long Hoàng:

- Con thích Liên Trúc, không ai có thể chia cắt con và Liên Trúc, kể cả phụ hoàng của con.

Ánh mắt Vô Danh ẩn chứa sự quật cường, hàm ý tuyệt không thỏa hiệp.

Long Hoàng cười khổ:

- Được rồi, đừng dùng cái ánh mắt ấy nhìn ta nữa. Hôm nay ta đến tìm con, là muốn cùng con bàn luận chuyện thoái vị của ta.

- Thoái vị?

Trên mặt Vô Danh xuất hiện một tia kinh sắc.

Long Hoàng gật đầu nói:

- Vô Danh, con phải biết là ta đã dừng lại ở bát cấp yêu đế này quá lâu quá lâu rồi, hôm nay con cũng đã đạt đến thất cấp yêu đế, xem ra…… khoảng cách đột phá đến bát cấp yêu đế cũng nhanh thôi.

- Vâng.

Vô Danh gật đầu.

Vô Danh biết phụ hoàng của mình dừng lại ở bát cấp yêu đế đã rất lâu, hai con trai một là bát cấp yêu đế, một là thất cấp yêu đế, lão tử lại vẫn là bát cấp yêu đế. Nghĩ qua cũng biết Long Hoàng dừng lại ở bát cấp yêu đế lâu đến thế nào.

- Linh hồn của ta đã sớm đạt đến cửu cấp yêu đế, nhưng vì Long tộc, ta vẫn dùng truyền thừa bảo vật để áp chế công lực, không để bản thân đạt đến cửu cấp yêu đế.

Trong lúc sắc mặt Vô Danh lộ vẻ khiếp sợ, Long Hoàng vẫn nói tiếp,

- Bây giờ thì tốt rồi, con và Vô Hư thực lực đều thăng tiến, hơn nữa trong tộc còn có vài trưởng lão phụ tá cho con, con chỉ còn dung hợp với truyền thừa bảo vật, cũng đủ để chấn nhiếp các phương thế lực.

- Phụ hoàng…

Vô Danh há hốc mồm định nói.

Long Hoàng khoát tay cười nói:

- Trước hết hãy nghe ta nói đã, một khi ta đình chỉ áp chế công lực, sau khi đạt đến cửu cấp yêu đế…… thời gian thần kiếp phủ xuống rất khó nói, có thể một ngàn năm, có thể một vạn năm, không nói trước được. Dựa theo quy củ của lịch đại Long tộc ta, ta đình chỉ trói buộc công lực, đạt đến cửu cấp yêu đế, sau khi ta dựa vào truyền thừa bảo vật để vượt qua thần kiếp, con sẽ là tân nhiệm Long Hoàng, Vô Danh, con không cự tuyệt chứ.

Vô Danh hít một hơi sâu, nhìn phụ hoàng của mình, rồi gật gật đầu.

Thân là con cháu Long tộc, đương nhiên phải vì Long tộc mà lo

toan.

- Tốt rồi.

Trên mặt Long Hoàng hiện lên một chút đau khổ,

- Vô Danh, ta biết con và đại ca con đối với ta vẫn luôn bất mãn, con thì tốt rồi…… đại ca con cừu hận lại quá nặng, thậm chí hận cả Long tộc.

- Vô Danh, sau khi ta đình chỉ áp chế công lực, đạt đến cửu cấp tiên đế. Vậy…… Lúc nào độ kiếp phi thăng thực rất khó nói. Con mặc dù có chút quật cường, nhưng ít nhất cũng còn nhận ta là phụ hoàng, lòng trung thành của con đối với Long tộc ta cũng không nghi ngờ. Chỉ là đại ca con, ta thực lòng muốn xin lỗi hắn, thậm chí có thể đứng trước cả Long tộc nói xin lỗi hắn.

Long Hoàng nhìn về phía Vô Danh:

- Vô Danh, ta biết cả Long tộc này, chỉ có con và đại ca con có chút cảm tình, con có thể cho phụ hoàng một cơ hội, để ta gặp mặt Vô Hư một lần được không.

Vô Danh nhất thời không biết phải trả lời ra sao.

Vô Danh vẫn nhớ rõ, năm đó khi đại ca mình phẫn nộ rời khỏi Long tộc, oán hận trong cặp mắt huyết hồng kia quả thực cho dù có dùng hết nước Giang Hà cũng khó lòng tẩy sạch.

- Bỏ đi, bỏ đi.

Long Hoàng cười,

- Vô Danh, ta cũng không miễn cưỡng. Chỉ là con cũng cần nhanh

chóng tu luyện, đạt đến cửu cấp yêu đế, thần kiếp đến lúc nào là khó nói vô cùng, tương lai gánh nặng của Long tộc sẽ do con gánh vác.

- Con biết rồi.

Vô Danh gật đầu.

Lúc này quan hệ của phụ tử hai người bọn họ đã tốt lên một chút, có thể vì Vô Danh biết phụ hoàng mình sẽ đạt đến cửu cấp yêu đế, không nói trước được lúc nào sẽ phi thăng, nên mới có chút thân cận như vậy.

Ngày thứ hai.

Vô Danh ở tại nơi cư ngụ của mình, Liên Trúc thân là thê tử của hắn cũng đang ở đó.

Vô Danh đang nói chuyện với Liên Trúc, đột nhiên Vô Danh cảm thấy truyền tấn linh châu có người truyền tấn tới, lập tức lấy truyền tấn linh châu ra yêu thức đảo qua một lượt:

- Vô Danh đại ca, ta đã tiến vào khu vực Long tộc rồi.

Vô Danh liền nở nụ cười:

- Ha ha, là Tần Vũ a, ta hiện tại đang ở Lục Tinh tinh, chừng nào ngươi tới?

- Vô Danh đại ca, ta và Phí Phí phải đến phi cầm nhất tộc tìm tam đệ của chúng ta, đây là việc cấp bách đối với cả hai huynh đệ ta, bởi vậy tạm thời ta không đến chỗ huynh, đợi khi tìm được tam đệ, chúng ta sẽ trở lại thăm huynh.

Tần Vũ tiếp tục truyền tấn nói,

- Vô Danh đại ca, ta nghĩ rằng, với thế lực của Long tộc huynh, khẳng định sẽ tìm được ta bây giờ đang ở chỗ nào, nếu huynh muốn gặp đại ca Vô Hư của mình, huynh có thể đến.

- Đại ca?

Vô Danh hơi ngạc nhiên.

Tần Vũ tiếp tục truyền tin:

- Đây là lộ tuyến đồ của ta và Hầu Phí trong khu vực Long tộc, nếu huynh thực sự muốn gặp đại ca huynh, huynh có thể đến…… Điều này ta đã nói qua với Vô Hư, Vô Hư hắn tịnh không phản đối.

- Được, ta nhất định tới.

Vô Danh phản ứng lại, vội nói, hắn và đại ca Ngao Vô Hư đã rất lâu không gặp mặt.

Tần Vũ đột nhiên truyền tin:

- Phải rồi, đại ca Ngao Vô Hư của huynh cũng đã từng nói qua, không muốn cho phụ thân huynh, Long Hoàng tiền bối tới.

Vô Danh thoáng ngẩn người, hắn nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện của hắn và Long Hoàng hôm qua.

- Được rồi, Vô Danh đại ca, ta và Phí Phí tiếp tục xuất phát đây.

Tần Vũ lập tức ngừng truyền tấn.

Toàn thân Vô Danh ngồi không yên trên ghế, lông mày nhíu lại trầm ngâm, từ đáy lòng hắn tự hỏi.

- Chuyện này có nên nói cho phụ hoàng biết không?

× × ×

Trong một sơn khu hoang vắng, Tần Vũ và Hầu Phí đang ở đó, trên mặt đất đang để một truyền tấn mật trận.

- Mang theo truyền tấn mật trận trên người, thật là thuận tiện.

Tần Vũ phất tay thu truyền tấn mật trận vào bên trong Khương Lan giới, trong người mang theo truyền tấn mật trận, hắn lúc nào cũng có thể liên lạc với người khác.

- Phí Phí, chúng ta hãy trực tiếp đến khu vực phi cầm nhất tộc, trên đoạn đường này tạm thời không thể nghỉ ngơi, đợi khi đến khu vực phi cầm nhất tộc nghỉ ngơi cũng chưa muộn.

Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí.

- Biết rồi, đợi khi đến khu vực phi cầm nhất tộc chúng ta đúng là cần nghỉ ngơi một chút, hơn nữa đến lúc đó, cũng phải cho Sử Chiến xác định vị trí của tạp mao điểu.

Hầu Phí cười nói.

Lập tức hai huynh đệ lại xuất phát, một đường phi tinh đái nguyệt, lộ tuyến họ đưa ra là đi xuyên ngang qua Long tộc, để đi tới Hoàng Điểu tinh cầu, biên giới khu vực phi cầm nhất tộc. Song cả Tần Vũ và Hầu Phí đều không biết, mỗi lần bọn họ lên tinh tế truyền tống trận, đều có người đem tin tức của họ truyền ra ngoài, hành trình của bọn họ hoàn toàn nằm trong sự giám sát của Vũ Hoàng, Huyền Đế.

Trong đình viện tĩnh lặng, Ngao Vô Danh ngồi bên cạnh bàn, còn Liên Trúc đang bưng một chén trà bước tới.

- Vô Danh, chàng buồn bực điều gì vậy?

Liên Trúc để chén trà trước mặt Ngao Vô Danh.

Ngao Vô Danh hít một hơi sâu, rồi chầm chậm thở ra, nhìn về phía Liên Trúc:

- Phu nhân, nàng nói ta có nên để phụ hoàng gặp mặt đại ca không? Đại ca không muốn gặp phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại muốn gặp đại ca, ta phải làm sao bây giờ?

- Chàng vì điều này mà suy nghĩ lâu vậy à?

Liên Trúc nở nụ cười.

- Sao cơ, nàng có biện pháp tốt à?

Ngao Vô Danh vì điều này mà buồn bực suốt mấy ngày nay.

Liên Trúc cười mắng:

- Chàng thật là khờ a, việc này chàng cần gì phải trực tiếp quyết định. Chàng cứ đem việc này nói lại với phụ hoàng, hơn nữa còn đưa phụ hoàng chàng đi gặp đại ca chàng nữa.

- Đại ca huynh ấy sẽ giận……

- Đừng nóng vội.

Liên Trúc cắt ngang lời hắn,

- Khi chàng đi gặp đại ca chàng, trước hết đừng để Long Hoàng xuất hiện, chàng hãy một mình đi gặp đại ca chàng, hỏi huynh ấy có nguyện ý gặp mặt Long Hoàng không, bất kể đại ca chàng có bằng lòng

hay không, chàng đều đem câu trả lời nói lại cho phụ hoàng chàng.

Chương 386

Thần Khí Hủy

Trong đình viện tĩnh lặng, Ngao Vô Danh ngồi bên cạnh bàn, còn Liên Trúc đang bưng một chén trà bước tới.

- Vô Danh, chàng buồn bực điều gì vậy?

Liên Trúc để chén trà trước mặt Ngao Vô Danh.

Ngao Vô Danh hít một hơi sâu, rồi chầm chậm thở ra, nhìn về phía Liên Trúc:

- Phu nhân, nàng nói ta có nên để phụ hoàng gặp mặt đại ca không? Đại ca không muốn gặp phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại muốn gặp đại ca, ta phải làm sao bây giờ?

- Chàng vì điều này mà suy nghĩ lâu vậy à?

Liên Trúc nở nụ cười.

- Sao cơ, nàng có biện pháp tốt à?

Ngao Vô Danh vì điều này mà buồn bực suốt mấy ngày nay.

Liên Trúc cười mắng:

- Chàng thật là khờ a, việc này chàng cần gì phải trực tiếp quyết định. Chàng cứ đem việc này nói lại với phụ hoàng, hơn nữa còn đưa phụ hoàng chàng đi gặp đại ca chàng nữa.

- Đại ca huynh ấy sẽ giận……

- Đừng nóng vội.

Liên Trúc cắt ngang lời hắn,

- Khi chàng đi gặp đại ca chàng, trước hết đừng để Long Hoàng xuất hiện, chàng hãy một mình đi gặp đại ca chàng, hỏi huynh ấy có nguyện ý gặp mặt Long Hoàng không, bất kể đại ca chàng có bằng lòng hay không, chàng đều đem câu trả lời nói lại cho phụ hoàng chàng.

Ngao Vô Danh nghe đến đây thì nở nụ cười.

- A, mụi thật là tinh quái, thật sự thông minh. Đại ca ta cho dù không đồng ý, một khi ta nói cho phụ hoàng, người phỏng chừng sẽ trực tiếp xuất hiện. Đến lúc đó cũng xem như là đã gặp mặt, khi ấy đại ca cũng không thể trách ta.

Liên Trúc cười hi hi.

Nhẹ nhéo cái mũi của Liên Trúc, Ngao Vô Danh đứng dậy, quay người bước ra khỏi đình viện.

- Ta đi gặp phụ hoàng nói một tiếng.

*****

Khu vực của Long tộc gần sát với phi cầm nhất tộc. Vũ Hoàng và Huyền Đế dĩ nhiên cũng đã ở đây. Hai người bọn họ đã biến đổi hình dáng. Bọn họ chính là đang phân tích các tin tức tình báo.

Trên vách tường có treo một tấm tinh tế địa đồ lớn. Tinh tế địa đồ đó là bản đồ khu vực của Long tộc, chữ viết trên đó dù sao cũng rất nhỏ, miễn cưỡng cũng chỉ thể hiện đại khái khu vực của Long tộc mà thôi.

- Phong Vũ ca, hôm nay Tần Vũ và Hầu Phí đã tới đây.

Huyền Hi đưa ngón tay chỉ vào một tinh cầu thuộc khu vực Long tộc.

Vũ Hoàng nhìn tấm tinh tế bản đồ, gật đầu đáp:

- Bọn họ đã đi được một nửa lộ trình, bây giờ chúng ta còn không biết rốt cuộc bọn họ sẽ đi tới biên giới tinh cầu nào.

Khu vực Long tộc và phi cầm nhất tộc có sáu biên giới tinh cầu phân biệt nhau. Vũ Hoàng và Huyền Đế mặc dù đã quyết định giết Tần Vũ ngay khi bọn họ đến biên giới phi cầm nhất tộc, nhưng hiện giờ Vũ Hoàng vẫn chưa xác định được Tần Vũ sẽ đến biên giới tinh cầu nào.

- Nhìn lộ trình của bọn họ, phỏng chừng sẽ đến một trong hai biên giới tinh cầu này. Nhưng là tinh cầu nào thì chúng ta phải tiếp tục đợi tin tức.

Huyền Hi cau mày nói.

.....

Theo như tin tức từ thủ hạ của Vũ Hoàng và Huyền Đế phái đi. Lộ trình của Tần Vũ và Hầu Phí đã được điều tra rõ ràng.

- Bẩm báo hai vị bệ hạ. Tần Vũ và Hầu Phí đã đến Liên Ngư tinh.

Một gã tiên đế ở ngoài cửa cung kính nói.

- Liên Ngư tinh!

Ánh mắt của Vũ Hoàng và Huyền Đế sáng ngời, đồng thời xoay người nhìn về phía tấm tinh tế bản đồ. Huyền Đế đưa tay chỉ, nói:

- Phong Vũ ca, bọn họ bây giờ đang ở Liên Ngư tinh. Hiển nhiên bọn họ sắp đi đến biên giới tinh cầu. Từ tinh cầu này mà muốn vào khu vực phi cầm nhất tộc thì phải đi đến Hoàng Điểu tinh.

Huyền Đế lại đưa tay chỉ vào một tinh cầu khác trên tinh tế bản đồ - Hoàng Điểu tinh. Cả tinh tế bản đồ đều thể hiện khu vực của Long tộc, chỉ một ít là thể hiện biên giới tinh cầu mà thôi.

Khi Tần Vũ và Hầu Phí bước vào Liên Ngư tinh, lộ trình của bọn họ đã được báo cho Vũ Hoàng và Huyền Đế.

- Hoàng Điểu tinh.

Vũ Hoàng nhìn Hoàng Điểu tinh trên tấm bản đồ, trong mắt tinh quang lóe sáng:

- Hi nhi, chúng ta lập tức xuất phát đến Hoàng Điểu tinh, đợi bọn Tần Vũ.

- Tốt, lập tức xuất phát.

Huyền Đế đáp lời. Sau đó hai người bọn họ sử dụng đại na di, cực nhanh hướng về Hoàng Điểu tinh. Huyền Đế, bọn họ vốn ở gần khu vực phi cầm nhất tộc, cho nên không tới một ngày đã đến Hoàng Điểu tinh.

Hoàng Điểu tinh.

Là tinh cầu trung chuyển trọng yếu giữa hai khu vực Long tộc và phi cầm nhất tộc, tự nhiên vô cùng phồn hoa. Mà bọn Vũ Hoàng và Huyền Đế vốn đã an bài không ít nhân mã tại đây. Hiện giờ không ít cao thủ bắt đầu tề tụ đến Hoàng Điểu tinh.

Ở một nơi hoang vắng không người ở trên Hoàng Điểu tinh.

Ở giữa một khu rừng yên tĩnh có một tòa trang viện. Tòa trang viện đó chính là do thủ hạ của Vũ Hoàng và Huyền Đế kiến tạo cách đây không lâu. Đó chính là nơi ở của Vũ Hoàng và Huyền Đế.

Khi Vũ Hoàng và Huyền Đế có quyết định sát tử Tần Vũ ở khu vực phi cầm nhất tộc, đã ra lệnh cho thuộc hạ kiến tạo nơi ở trên sáu biên giới tinh cầu. Đương nhiên trong đó có cả Hoàng Điểu tinh.

Trong trang viện.

Vũ Hoàng cùng Huyền Hi lẳng lặng ngồi đợi tin tức của bọn thuộc hạ.

- Hai vị bệ hạ. Dựa theo tốc độ của bọn Tần Vũ và Hầu Phí, nếu bọn họ vẫn không ngừng nghỉ ngơi, chỉ hai ngày sau là bọn họ sẽ đến Hoàng Điểu tinh.

Một gã cửu cấp kim tiên cung kính nói.

Huyền Hi lạnh nhạt gật đầu đáp:

- Tốt lắm! Ngươi có thể lui ra.

Gã thuộc hạ lập tức cúi người bước ra.

- Phong Vũ ca. Tần Vũ bọn chúng chỉ còn hai ngày, chúng ta cũng nên tranh thủ nghỉ ngơi. Đợi sau khi bọn chúng đi tới, chúng ta tiến hành công kích cũng không muộn.

Huyền Hi nhìn về phía Vũ Hoàng.

- Phong Vũ ca, mấy ngày nay tinh thần chàng hơi quá khẩn trương.

Vũ Hoàng thoáng rùng mình.

- Đúng, tất cả cũng là do Tần Vũ.

Vũ Hoàng lạnh nhạt cười.

- Hi nhi! Ta không có tâm tư nghỉ ngơi, nàng cứ đi nghỉ trước đi.

- Ta...

Huyền Hi nhìn bộ dáng Vũ Hoàng, không khỏi bất đắc dĩ nói:

- Ấy! Thiếp ở lại cùng chàng.

- Hy vọng bọn Tần Vũ không nghỉ ngơi, có thể sớm đến Hoàng Điểu tinh.

Vũ Hoàng trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt cũng trở nên băng lãnh.

***

- Này, hai người bọn Tần Vũ không thể ngừng lại một chút sao?

Long Hoàng bất đăc dĩ nói, Ngao Vô Danh một bên cũng không nói lời nào.

Sau khi Ngao Vô Danh đem sự tình nói cho Long Hoàng. Long Hàong rất kích động, muốn xuất phát đi gặp bọn Tần Vũ. Nhưng mà Tần Vũ đã đi rất xa, Long Hoàng và Ngao Vô Danh chỉ có thể đuổi theo sau.

Trên thực tế, Long Hoàng cũng có thể truyền tấn nói Tần Vũ đợi một chút, chỉ là Long Hoàng cũng biết Tần Vũ đang nóng lòng gặp lại huynh đệ. Nên hắn cũng không muốn làm lãng phí thời

gian của đối phương, chỉ có thể tự mình đuổi theo Tần Vũ.

Lục tinh tinh, nơi đây vẫn còn cách xa so với vị trí bọn Tần Vũ.

Hôm nay Long Hoàng và Ngao Vô Danh cũng đang vội vã đi tới khu vực phi cầm nhất tốc.

- Phụ hoàng, dựa theo tốc độ, phỏng chừng chỉ hai ngày là Tần Vũ có thể tới Hoàng Điểu tinh, chúng ta nếu gia tốc một chút sẽ có thể trong hai ngày sẽ đuổi kịp.

Ngao Vô Danh tính toán rồi nói.

Long Hoàng gật đầu.

Tốc độ của bọn họ nhanh hơn Tần Vũ nhiều, bởi vì bọn họ không phải đợi chờ.

Xuất ra Long tộc lệnh bài, bọn họ lập tức bước vào tinh tế truyền tống trận này tới tinh tế truyền tống trận khác. Như thế rõ ràng tốc độ nhanh hơn Tần Vũ.

***

Thời gian chậm rãi trôi qua!

- Hai vị bệ hạ. Tần Vũ đã tới Lâm Việt tinh. Khoảng cách đến Hoàng Điểu tinh chỉ còn một ngày lộ trình.

....

- Hai vị bệ hạ, Tần Vũ chỉ còn cách Hoàng Điểu tinh nửa ngày lộ trình.

....

Tiếp nhận tin tình báo, Vũ Hoàng và Huyền Đế không dám có chút phân tâm.

- Hai vị bệ hạ, Tần Vũ và Hầu Phí đã đến biên giới tinh cầu của Long tộc. Bọn họ đã đến biên giới tinh cầu của phi cầm nhất tộc – Hoàng Điểu tinh.

Nghe tin tức đó, Vũ Hoàng và Huyền Đế đều đứng lên.

- Tần Vũ đã tới.

Hai mắt Vũ Hoàng tỏa sáng, Huyền Đế cũng căng thẳng nắm chặt tay Vũ Hoàng.

- Phong Vũ ca, không cần khẩn trương. Tần Vũ sẽ không ngờ chúng ta hợp lực công kích một kiếm.

Vũ Hoàng gật đầu!

Nhưng là Vũ Hoàng cũng không tự chủ được, hai tay nắm chặt, hắn nhớ rõ lần luyện hóa cả Tiểu Hoàng tinh, cuối cùng chỉ còn viên khỏa sắc lục... rồi thuộc hạ bị tiêu diệt.

- Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi.

Vũ Hoàng trong lòng nổi giận.

***

Hầu Phí và Tần Vũ đang đợi tại nơi truyền tống.

- Đại ca, người ở tinh cầu này thật nhiều, có hơn trăm người tại đây. Phỏng chừng chúng ta phải đợi trong chốc lát.

Hầu Phí bất đắc dĩ nói, Tần Vũ cũng chỉ mỉm cười.

Bình thường lượng người lưu thông ở các tinh cầu khác không nhiều bằng biên giới tinh cầu.

Hơn một trăm người, trong chốc lát đã thông qua truyền tống trận đi tới Hoàng Điểu tinh.

- Người tiếp theo!

Gã nam tử nhận nhiệm vụ thu nguyên linh thạch lãnh đạm nói. Sau khi nhận nguyên linh thạch của Tần Vũ, gã nam tử đưa Tần Vũ tiến vào tinh tế truyền tống trận.

Tinh cầu kế tiếp thuộc khu vực của phi cầm nhất tộc.

Một trận quang mang lóe lên. Khi luồng quang mang biến mất thì Tần Vũ và Hầu Phí mới phát hiện mình đã đến Hoàng Điểu tinh.

- Đã tới Hoàng Điểu tinh.

Trên mặt Tần Vũ hiện lên một nét vui mừng.

- Đại ca, liên tiếp đi như vậy cũng đã mệt mỏi. Dựa theo kế hoạch, chúng ta ở tại tinh cầu này nghỉ ngơi một chút.

Hầu Phí từ tinh tế truyền tống trận đi ra, vươn vai một cái.

Tần Vũ cười nói:

- Không cần gấp, trước tiên để Sử Chiến xác định vị trí của Tiểu Hắc. Sau đó chúng ta mới xác định được lộ trình.

Hầu Phí cũng gật đầu.

Sự an toàn của Sử Chiến phi thường trọng yếu, có Sử Chiến bọn Tần Vũ mới dễ dàng xác định được vị trí của Tiểu Hắc.

- Nơi này ngư long hỗn tạp, tìm một nơi an toàn yên tĩnh rồi mới để Sử Chiến ra ngoài.

Tần Vũ và Hầu Phí, hai người tiện hóa thành lưu quang bay đi.

Hướng phương đông.

Trong lúc đó, một gã tiên nhân lấy ra truyền tấn linh châu:

- Đại nhân, Tần Vũ và Hầu Phí đã tới. Bọn chúng tịnh không đi tiếp mà là dừng lại tại Hoàng Điểu tinh. Sau khi bọn chúng ra khỏi tinh tế truyền tống trận đã hướng phương đông bay đi.

Tần Vũ và Hầu Phí sau khi bay mấy trăm dặm mới hạ xuống, nơi này không một bóng người, chỉ là một thảo nguyên hoang vu.

Tần Vũ trực tiếp đem Sử Chiến từ Khương Lan Giới ra ngoài.

Sử Chiến vừa ra ngoài, thấy Tần Vũ và Hầu Phí lập tức cung kính nói:

- Sử Chiến gặp và ra mắt Tần Vũ đại nhân, Hầu Phí đại nhân.

- Tốt lắm!

Hầu Phí đáp lời.

- Ngươi hãy cảm ứng vị trí chủ nhân Tiểu Hắc giờ đang ở đâu. Đây là địa bàn của phi cầm nhất tộc, ngươi chỉ cần chỉ rõ phương hướng là được.

- Vâng!

Sử Chiến khom người nói, sau đó bắt đầu lẳng lặng cảm ứng vị trí của Tiểu Hắc.

Tần Vũ đột nhiên nhướng mày.

- Đại ca, có chuyện gì vậy?

Hầu Phí nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ nhíu mày nói:

- Vừa rồi có một đạo tiên thức quét qua đây.

Hầu Phí cười nói:

- A! Sự tình này cũng là bình thường. Tu luyện giả không có việc gì làm, tiện phóng tiên thức tìm tòi xung quanh thôi.

- Không phải, vừa rồi là tiên thức có cấp bậc rất cao.

Tần Vũ cau mày.

- Chỉ là tiên thức chỉ đảo qua một chút đã tựu biến mất. Ta chưa kịp quan sát, tối thiểu cũng là lục, thất cấp tiên đế.

****

- Đã xác định được vị trí của Tần Vũ.

Huyền Hi quay về nhìn Vũ Hoàng gật đầu. Trong mắt Vũ Hoàng phát ra luồng quang mang.

- Rốt cuộc cũng đợi được. Hi nhi, chuẩn bị lập tức liên thủ. Công lực của ta so với nàng cao hơn, nên ta sẽ chủ trì.

Huyền Hi gật đầu.

Lập tức hai người nhìn nhau, cực kì ăn ý, hai người đồng thời lăng không. Sau đó hai người bắt đầu kết xuất ấn tay, động tác hết sức giống nhau. Trong miệng hai người còn phát ra âm tiết quái dị.

Hai thành thần kiếm phân biệt từ tên thân hai người bay ra, là Cảnh Hoàng kiếm và Lưu Cảnh kiếm.

Một màu vàng, một màu xanh biếc.

Đột nhiên...

Huyền Hi và Vũ Hoàng thân hình hai người giao nhau, giống như không gian chuyển di, thân hình hai người không ngừng xoay tròn hoán đổi. Cảnh Hoàng kiếm và Lưu Cảnh kiếm cũng phát ra âm thanh ong ong, đồng thời bắt đầu dung hợp.

Quang mang thiểm điện. Kiếm khí phát ra. Cảnh Hoàng kiếm và Lưu Cảnh kiếm dung hợp thành thượng phẩm thần kiếm – Vô Song Cảnh kiếm.

Vũ Hoàng và Huyền Hi nhìn nhau, hai người đột nhiên biến mất. Lúc này ấn tay pháp quyết của hai người đã bất đồng. Chỉ thấy ngón tay Vũ Hoàng lóe lên đạo đạo kim quang.

Vô Song Cảnh kiếm xuất hiện trên tay, trong mắt Vũ Hoàng ánh lên một tia tàn nhẫn.

Hô!

Tiên thức Vũ Hoàng bao trùm cả Điểu Hoàng tinh. Đang đợi đáp án từ Sử Chiến, Tần Vũ cũng cảm ứng được, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

- Không tốt!

Tần Vũ lập tức kinh hãi, hắn bắt đầu triển khai tiên thức.

Nhưng mà khi tiên thức của Tần Vũ bao trùm cả Điểu Hoàng tinh, Tần Vũ chỉ cảm thấy thiên địa chấn động, một đạo quang hoa kinh người phá không đánh tới, thậm chí cả không gian cũng xuất hiện một cái khe rất nhỏ.

Nhanh! Quá nhanh. Tiên thức Tần Vũ vừa mới phát ra, thần kiếm đã công tới.

Phốc!

Tốc độ công kích cực nhanh, so với công kích của Thanh Huyết kiếm tiên lúc trước còn nhanh hơn gấp thập bội. Ngay cả phản ứng tránh né của Tần Vũ cũng không có. Tần Vũ chỉ cảm thấy thân hình chấn động, một cỗ năng lượng kinh khủng công vào, cả thân thể bị bay ra phía sau.

Khi lực công kích chạm vào thần khí chiến y.

Hắc Ngưng Tuyết chiến y chỉ ngăn trở trong chốc lát. Sau đó thần khí chiến y như một tấm vải đã bị thần kiếm đâm xuyên qua. Thân thể Tần Vũ như một miếng đậu hũ.

Thần kiếm kích trúng đan điền Tần Vũ, máu tươi phun ra.

- Tần Vũ chết đi!

Vũ Hoàng và Huyền Đế trực tiếp thuấn di tới phía trước Tần Vũ.

Hầu Phí nhìn tình cảnh phát sinh, đặc biệt khi thấy thần kiếm xuyên qua thân thể Tần Vũ, phá hư thần khí chiến y. Trực tiếp đâm vào nơi yếu hại nhất là đan điền, Hầu Phí nhất thời ngây người.

- Đại ca!

Hầu Phí hai mắt đỏ bừng, khản giọng hét lớn.

Thân thể Hầu Phí lóe lên luồng quang mang, một Viên hầu ảo ảnh, thân cao mấy trăm trượng xuất hiện sau lưng Hầu Phí. Toàn thân Hầu Phí được bao bọc mởi lớp lông màu bạc, hai tròng mắt kim sắc, đôi môi màu tím.

- A!

Một tiếng hống vang lên, hai mắt Hầu Phí từ từ đỏ bừng, khóe mắt băng lãnh.

- Nạp mạng đi!

Theo tiếng rống giận, hắc bổng trong tay xuất động, vô số bổng ảnh hiện lên, bao trùm lấy Vũ Hoàng, Huyền Đế hai người.

Chương 387

Nhất Quyền

Giờ khắc này Tần Vũ quỵ trên mặt đất, hai tay chống xuống, máu tươi từ trong miệng phun ra.

"Phốc!"

Máu tươi từ trong miệng Tần Vũ liên tục trào ra.

Vừa rồi dưới sự công kích của Vô Song Cảnh kiếm, không gian cũng sinh ra một cái khe. Thần khí chiến y Hắc Ngưng Tuyết của Tần Vũ cũng bị phá hủy. Cả đan điền của Tần Vũ cũng bị Vô Song Cảnh kiếm đâm vào. Còn có không ít luồng kiếm khí kinh khủng từ Vô Song Cảnh kiếm phát ra khắp bốn phương tám hướng.

Nếu trong đan điền của Tần Vũ là nguyên anh, thì lúc này hắn phải chết tất không thể nghi ngờ. Dù sao lực phòng ngự của nguyên anh quá yếu.

Không gian trong đan điền, nói lớn thì cũng là lớn vô cùng, nói nhỏ thì cũng rất nhỏ. Trên thực tế đây chính là một bộ phận trong cơ thể Tần Vũ. Trung tâm đan điền của Tần Vũ là Hắc Động đang bị hai đạo kiếm khí công kích.

Hắc Động của Tần Vũ trực tiếp đem hai đạo kiếm khí thôn phệ (cắn nuốt). Lượng kiếm khí trong cơ thể Tần Vũ bộc phát cực nhiều, cũng chỉ vì Vũ Hoàng muốn một kích tất sát Tần Vũ nên khi công kích đã gia tăng lượng kiếm khí. Do đó, trên thực tế lực công kích cũng không mạnh. Đối với nguyên anh thì có lẽ đã bị phá hủy. Nhưng trong đan điền của Tần Vũ là Hắc Động nên không bị ảnh hưởng nhiều.

Chỉ là khi Vô Song Cảnh kiếm xuyên qua đan điền Tần Vũ,

thoáng làm cho Hắc Động chấn động. May mắn Vô Song Cảnh kiếm không có đâm vào vị trí *"đan điền Hắc Động"*. Nếu mặt trước bị đâm trúng, mười phần hết tám, chín phần sẽ hỏng.

Sinh mệnh nguyên lực cực nhanh chữa trị vết thương trong cơ thể Tần Vũ.

- Nếu trong đan điền của ta chính là nguyên anh, lúc này đây ta thật sự đã chết.

Vẫn đang quỵ trên mặt đất, Tần Vũ ngước ánh mắt đỏ hồng nhìn lên phía trước, trong khi đó Hầu Phí giống như người điên đang tấn công Vũ Hoàng và Huyền Đế.

Giống như một người điên, Hầu Phí bộc phát lực chiến đấu cực mạnh. Kinh thiên tam thập lục côn đã được vận chuyển đến mức cực hạn, vô số côn ảnh điên cuồng công kích Vũ Hoàng cùng Huyền Đế.

- Phong Vũ ca! Hầu Phí giống như là một tên điên. Chúng ta phải làm như thế nào bây giờ?

Huyền Hi truyền âm hỏi.

Vũ Hoàng cũng cau mày, ngăn cản công kích của Hầu Phí. Cho dù thực lực Hầu Phí có vượt xa lúc bình thường, vô luận công lực hay kỹ xảo hoặc sự lĩnh ngộ đối với thiên địa cũng đều kém rất xa so với Vũ Hoàng.

- Không cần lo lắng! Tần Vũ bây giờ hình như không có cử động.

Sắc mặt Vũ Hoàng xuất hiện một tia vui mừng.

- Một kiếm vừa rồi uy lực cực mạnh, ngay cả hắn cũng đỡ không

được. Tần Vũ tất chết không thể nghi ngờ.

Vũ Hoàng cũng không biết giờ phút này Tần Vũ chỉ là thu liễm khí tức mà thôi.

- Đúng! Hình như không có khí tức, có điều vết thương trên người hắn đang được chữa trị cực nhanh. Quả là kì dị.

Huyền Hi chú ý đến vết thương của Tần Vũ.

- A!

Vũ Hoàng kinh ngạc:

- Chẳng lẽ Tần Vũ không chết?

Vũ Hoàng vô pháp tin, dưới sự liên thủ của hai người, thực lực vượt xa cửu cấp tiên đế. Huống chi còn có thượng phẩm thần kiếm Vô Song Cảnh kiếm. Lực công kích thậm chí có thể xé rách không gian, uy lực như thế có thể không giết được Tần Vũ sao?

Tiên thức của hắn rõ ràng đã thấy Vô Song Cảnh kiếm xuyên qua bụng Tần Vũ.

Trong khi Hầu Phí đang điên cuồng!

- Phí Phí, ta không chết!

Một đạo âm thanh vang lên bên trong đầu Hầu Phí, Hầu Phí cả người tỉnh táo lại.

- Đệ mau chạy đi, ta sẽ đem đệ vào Khương Lan Giới. Nhanh!

Hầu Phí đã hiểu được tình thế trước mắt, liền bay ngược ra

sau. Vũ Hoàng và Huyền Đế vốn không muốn giết Hầu Phí, bây giờ thấy Hầu Phí thối lui, tự nhiên sẽ không đuổi theo.

- Phong Vũ ca! Hắn vẫn còn sống! Mụi cảm ứng được khí tức của Tần Vũ.

Sắc mặt Huyền Hi biến đổi.

Vừa rồi Tần Vũ truyền âm cho Hầu Phí, tất nhiên sẽ phát ra khí tức. Sau đó lập tức thu liễm lại, không nghĩ tới là Huyền Hi phát hiện.

Tâm ý Tần Vũ vừa động, Hầu Phí và Sử Chiến đã bị thu vào trong Khương Lan Giới. Sau khi lo cho sự an toàn của Hầu Phí và Sử Chiến, trong lòng Tần Vũ mới hoàn toàn yên tâm.

Giờ khắc này, Tần Vũ có thể trực tiếp tiến vào trong Khương Lan Giới.

- Vũ Hoàng, ta thật sự không nghĩ đến sau khi xảy ra sự việc tại Tiểu Hoàng tinh. Ngươi vẫn còn dám truy sát ta.

Tần Vũ nhìn Vũ Hoàng, trong mắt có chút tức giận.

Thần khí chiến y Hắc Ngưng Tuyết bị phá hủy. Thần khí chiến y phòng ngự rất mạnh, chỉ có thể thật sự bị phá hủy khi bị xuyên qua. Trừ khi chính người luyện chế thần khí sửa chữa, nếu không cả tiên ma yêu giới phỏng chừng không có người nào có thể sửa chữa được.

- Như thế nào có thể?

Vũ Hoàng nhìn Tần Vũ lẩm bẩm nói. Cả ngươi hắn như bị lôi điện bổ trúng, biến thành kẻ ngu, vẻ mặt hiện lên nét khó tin.

- Tần Vũ, ngươi không chết. Tuyệt đối không có khả năng.

Vũ Hoàng hai mắt hàn quang lóe ra, toàn thân tỏa ra kình khí vô biên, Huyền Hi đứng bên cạnh, trên mặt cũng có nét khiếp sợ. Nàng thấy Tần Vũ không chết nên kinh hãi.

Tần Vũ nhìn Vũ Hoàng:

- Vũ Hoàng, ngươi nghe đây, tại nhân giới Hoa Nhan dùng thân nhân uy hiếp ta. Tại Phong Nguyệt tinh ngươi phái người truy giết ta, tại Lam Tuyết tinh chính ngươi ra tay. Tại Tiểu Hoàng tinh, ngươi không tiếc luyện hóa một tinh cầu để giết ta. Lúc này đây ngươi lại một lần nữa truy sát ta. Đều là do ngươi chủ động tìm giết ta.

Tần Vũ tức giận cực độ.

Hắn phẫn nộ chỉ tay về phía Vũ Hoàng:

- Vũ Hoàng, ngươi nghĩ Tần Vũ ta là cái gì? Ta căn bản không muốn kết thù oán với ngươi, song ngươi không ngừng truy sát ta đoạt bảo. Là do ngươi bức ta.

- Ta, Tần Vũ xin lập thệ, sẽ có ngày ta phải giết ngươi. Ta và ngươi không chết không ngớt.

Tần Vũ chỉ tay về phía Vũ Hoàng, tiếng cuồng nộ vang lên giữa thiên địa.

- Ta và ngươi không chết không ngớt.

Thanh âm không ngừng vang vọng khắp nơi.

- Không chết không ngớt? Hừ, vậy ngươi nhất định phải chết.

Thân hình Vũ Hoàng hóa thành tia chớp.

- Dừng tay!

Đột nhiên hai tiếng gầm vang lên, trong tiếng hét ẩn chứa năng lượng bá đạo. Vũ Hoàng sắc mặt biến đổi, hai người vừa đến đều mặc kim sắc trường bào. Một người là Kim Phát nam tử, một người là Bạch Phát lão giả.

- Long Hoàng.

Vũ Hoàng và Huyền Đế sắc mặt đều đại biến.

Long Hoàng nhìn thoáng quá thân người Tần Vũ, thấy thần khí chiến y bị phá hủy cùng với vết máu trên miệng, lập tức quay đầu nhìn Vũ Hoàng, trong mắt xuất hiện một tia lãnh sắc.

- Phong Vũ! Ngươi truy cùng đuổi tận, không phải quá đáng lắm sao?

Vũ Hoàng cười lạnh nói:

- Long Hoàng. Chẳng lẽ vừa rồi ngươi không nghe Tần Vũ nói với ta "không chết không ngớt"?

- Tần Vũ, ngươi không sao chứ?

Ngao Vô Danh tiến sát đến Tần Vũ.

- Không có việc gì, chỉ là thần khí chiến y bị phá hủy.

Tần Vũ tháo thần khí chiến y trên người xuống, sau đó thu vào Diễm Huyền chi giới. Kế đó trực tiếp dùng Hắc Động ngưng tụ thành một bộ trường bào.

- Ha, ha!

Long Hoàng giận dữ cười nói:

- Phong Vũ, ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ ngươi không biết xấu hổ. Vừa rồi Tần Vũ nói gì ta nghe được hết. Ngươi ba, bốn lần chủ động đuổi giết Tần Vũ, chủ động công kích. Tốt, ngươi hủy diệt của Tần Vũ một bộ thần khí chiến y, ta cũng sẽ bắt ngươi bồi thường.

Khí thế trên người Long Hoàng bắt đầu tỏa ra.

Long Hoàng muốn động thủ.

Nhìn thấy tình cảnh này, Ngao Vô Danh cũng lộ ra sắc mặt vui mừng. Quay về nhìn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ, phụ hoàng ta đã ra tay. Yên tâm, Vũ Hoàng tuyệt đối đánh không lại.

Tần Vũ gật đầu. Hắn biết Long tộc rất lợi hại, Long Hoàng còn sở hữu truyền thừa bảo vật. Dựa theo lời Ngưu Ma Hoàng nói thì truyền thừa bảo vật còn lợi hại hơn thần khí.

Tần Vũ cùng Ngao Vô Danh trong lòng cao hứng. Vũ Hoàng và Huyền Đế thấy Long Hoàng chuẩn bị ra tay, sắc mặt cũng biến đổi.

- Long Hoàng, ngươi quả thật vì Tần Vũ mà động thủ cùng chúng ta?

Huyền Đế Huyền Hi lãnh thanh nói. Huyền Hi tuy là nữ lưu, nhưng địa vị cực cao trong tiên đế. Lời nói cũng có chút uy nghiêm.

Vũ Hoàng giương mắt nhìn Long Hoàng.

Long Hoàng lạnh nhạt cười nói:

- Đã bao nhiêu năm nay ta chưa có ra tay, xem ra không nhiều người biết thực lực của ta. Các ngươi tưởng rằng có Vô Song Cảnh kiếm là có thể đại chiến một trận với ta? Thật sự là tức cười.

Vũ Hoàng và Huyền Đế sắc mặt nghiêm túc.

"Oanh!"

Một đạo kim quang chói mắt từ trên trán Long Hoàng phóng ra, bay lên bầu trời, thiên địa tức thì chấn động, được bao bọc trong luồng kim quang, Long Hoàng giống như một chiến thần làm cho người ta ngưỡng mộ.

- Đối phó với các ngươi, chỉ cần một quyền!

Long Hoàng lạnh nhạt nói, trong thanh âm ẩn chứa luồng bá khí cao ngạo.

Nhìn bằng mắt thường có thể thấy được chất lỏng màu kim sắc từ trong thân thể Long Hoàng tỏa ra. Sau đó bao trùm toàn thân Long Hoàng, bao trùm luôn cả hai tay.

- Cẩn thận!

Vũ Hoàng truyền âm cho thê tử của mình.

Tần Vũ và Ngao Vô Danh chú tâm nhìn.

- Vô Danh đại ca, Long Hoàng nắm chắc phần thắng chứ?

Tần Vũ truyền âm nói.

Ngao Vô Danh tự tin trả lời:

- Yên tâm! Vũ Hoàng mặc dù đạt tới cửu cấp tiên đế, công lực tương đương phụ hoàng ta. Nhưng mà phụ hoàng có truyền thừa bảo vật của Long tộc. Đối phó với bọn chúng quả thực dễ dàng.

Thấy Ngao Vô Danh tự tin như thế, Tần Vũ cũng yên tâm xem xét trận chiến.

Toàn thân được bao trùm trong màn kim quang, Long Hoàng đạm tiếu nói:

- Cẩn thận đấy!

Vũ Hoàng và Huyền Đế ngưng tụ công lực đến mức cực hạn, hai thanh thần kiếm cũng xuất hiện trước mặt hai người, tùy thời có thể ra tay.

Đột nhiên…

Chỉ thấy một tia chớp màu vàng lóe lên, Long Hoàng xuất hiện trước mặt Vũ Hoàng và Huyền Đế. Hai người bọn họ cơ hồ đồng thời xuất kiếm, mà Long Hoàng cũng đã một quyền công tới, chỉ nghe một tiếng rít.

Một quyền xuất ra.

Một quyền kim sắc công trúng thần khí chiến y trên người Huyền Hi. Lập tức thần khí chiến y xuất hiện các vết nứt, sắc mặt nàng trong nháy mắt chuyển sang màu trắng bệch.

- Hi nhi!

Vũ Hoàng sắc mặt đại biến, lập tức hoảng sợ ôm chặt lấy Huyền Hi, cả người bay ngược ra sau.

- Hi nhi! Hi nhi! Nàng không việc gì chứ.

Vũ Hoàng ở ngoài trăm thước, nhìn Huyền Hi hỏi. Trong lúc này sắc mặt Huyền Hi tái nhợt vô cùng, nàng cố gắng mỉm cười nhìn Vũ Hoàng nói:

- Không có việc gì, Long Hoàng không muốn giết thiếp. Chỉ là không nghĩ tới Long Hoàng có thể dễ dàng phá hủy thần khí chiến y như vậy.

Thần khí chiến y trên người bát cấp tiên đế, lực phòng ngự phát huy vô cùng cường đại.

Nhưng dưới một quyền của Long Hoàng đã bị hủy diệt.

Vũ Hoàng lúc này nhanh chóng phản ứng, tâm ý vừa động đã thu Cảnh Hoàng kiếm trở về. Đồng thời một đạo tiên nguyên lực cũng bao bọc lấy Lưu Cảnh kiếm cấp tốc thu về. Long Hoàng căn bản không ngăn trở.

- Phong Vũ, ngươi nghe ta nói.

Long Hoàng nhìn chằm chằm vào Vũ Hoàng nói:

- Vừa rồi ngươi phá hủy thần khí chiến y của Tần Vũ và đánh trọng thương hắn. Ta bây giờ cũng hủy diệt một thần khí chiến y, đánh trọng thương Huyền Đế để đáp trả các ngươi.

Vũ Hoàng cắn chặt hàm răng, nhưng là không dám nói gì.

Vô luận thế nào, thực lực của hắn và Long Hoàng chênh lệch quá lớn.

Thực lực không bằng người, chỉ có thể nhẫn nhục. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Tần Vũ, sau đó ôm lấy thê tử của mình, cả

người hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

….

Huyền Hi thân là bát cấp tiên đế, thương thế khôi phục cũng rất nhanh.

- Phong Vũ ca không cần quá để ý.

Huyền Hi quay về phía Vũ Hoàng nói.

Huyền Hi nhìn vẻ mặt của Vũ Hoàng, trong lòng cũng cảm thấy lo lắng.

Vũ Hoàng là người rất cao ngạo, lúc này đã thật sự bị đả kích quá lớn. Tất cả mọi việc đều chuẩn bị hoàn mỹ, thậm chí cả việc tay cũng hoàn mỹ…nhưng cuối cùng lại thất bại. Thậm chí còn bị Long Hoàng xuất thủ ngăn cản.

Vũ Hoàng lắc đầu:

- Hi nhi, dựa theo lời Tần Vũ, ta vài lần đối phó hắn… Lần đầu tiên Hoa Nhan thân tử, lần thứ hai tại Phong Nguyệt tinh một lượng lớn kim tiên bị giết, lần thứ ba tại Lam Tuyết tinh, ta khổ sở giám thị hắn vẫn không một chút phát hiện. Lần thứ tư…tại Tiểu Hoàng tinh, bị hắn phái Ngao Vô Hư giết hai mươi sáu tiên đế.

- Hi nhi, nàng nói ta có thể chịu đựng được sao?

Vũ Hoàng thở hổn hển nói, trong mắt hàn quang lóe lên:

- Lần lượt chịu nhục, hơn nữa vừa rồi hắn còn thề "không chết không ngớt"..hừ, tới bước này, ta còn có thể lùi bước được sao, ta không giết hắn, chết cũng không nhắm mắt.

Nhìn thấy trượng phu của mình như vậy, Huyền Hi biết Vũ Hoàng đã bị tâm ma rất nặng.

- Long Hoàng, lão già này…

Vũ Hoàng nghĩ tới cảnh khi trước cùng Long Hoàng giao thủ, trong lòng có cảm giác vừa phẫn nộ vừa vô lực. Trên thực tế, Cảnh Hoàng kiếm của hắn đã công trúng lên người đối phương.

Đáng tiếc, khi Cảnh Hoàng kiếm công vào kim sắc chiến khải, căn bản không gây một tia tổn thương nào.

Chênh lệch!

Cho dù đạt tới cửu cấp tiên đế, thực lực của hắn vẫn còn khoảng cách rất xa so với Long Hoàng.

***

- Thật mạnh!

Tần Vũ nhìn Long Hoàng, trong lòng hiện lên hai chữ. Vừa rồi nhìn thấy một quyền tựa như bình thường, nhưng Tần Vũ phát hiện trong quá trình công kích, không gian xung quanh kim sắc quyền xuất hiện một cái khe.

Quyền như thái sơn!

Uy lực cực kì mạnh!

Ngay cả thần khí chiến y trên người bát cấp tiên đế cũng bị phá hủy.

Chỉ thấy khải giáp kim sắc trên người Long Hoàng hóa thành chất lỏng kim sắc, sau đó bị hút vào trong cơ thể Long Hoàng. Màn kim quang xuanh quanh thân thể Long Hoàng cũng biến mất.

- Tần Vũ, ngươi ổn chứ?

Long Hoàng mỉm cười, quay về hướng Tần Vũ thân thiết hỏi.

- Ta không việc gì, cám ơn bá phụ đã hỗ trợ.

Tần Vũ cảm tạ nói.

- Chỉ là việc nhỏ, Vũ Hoàng kia luôn coi thường người khác, cho rằng mình có quyền sinh sát đối với người khác. Vừa rồi ta chỉ là giáo huấn hắn mà thôi!

Long Hoàng đột nhiên hướng về Tần Vũ dò hỏi.

- Hắn hủy diệt của ngươi một món đồ thần khí, ta cũng hủy diệt của chúng một món thần khí. Có phải ta đối với bọn họ vẫn còn quá nương tay?

Chương 388

Ninh Tĩnh Đích Dạ (Màn Đêm Yên Tĩnh)

Nghe thấy Long Hoàng nói vậy, tựa hồ như đang hỏi ý kiến mình, trong lòng Tần Vũ vô cùng minh bạch. Long Hoàng chính là muốn hắn nhận lấy tấm nhân tình này.

Đã nhận tấm nhân tình thì phải giúp lại người ta.

-Hôm nay nếu không phải là nhờ bá phụ, dù cho ta có thể giữ lại được tính mạng, thì cũng phải chịu khổ. Bá phụ đã có thể giúp ta trừng phạt đích đáng Vũ Hoàng, ta cảm kích bất tận. Bá phụ nếu có chuyện gì muốn phân phó, xin cứ thoải mái nói ra!

Tần Vũ nói rất khéo léo.

Long Hoàng bỗng cười một tiếng, sau đó nói:

-Tần Vũ, ngươi có lẽ đã biết chuyện giữa ta và Vô Hư.

Tần Vũ gật đầu

-Đúng là ta đã biết một chút.

Long Hoàng yêu cầu :

-Ngay khi ngươi để Vô Danh và Vô Hư gặp nhau, ta sẽ li khai. Vô Danh khả năng sẽ để ta gặp Vô Hư…ta lo Vô Hư nó không đồng ý, do đó hi vọng đến lúc đó ngươi ở một bên khuyên nhủ nó.

Thấy dáng vẻ trông đợi của Long Hoàng, Tần Vũ không khỏi thấy bất đắc dĩ.

Vô Danh ở bên cạnh cũng thuyết phục:

-Tần Vũ, ngươi hãy giúp đỡ chúng ta.

Tần Vũ gật đầu cười đáp:

-Ta tịnh không phải là không giúp đỡ, chỉ là không có tin tưởng mà thôi. Yên tâm….đến khi đó ta sẽ hết sức khuyên nhủ xem sao.

Long Hoàng lập tức cười tươi như hoa nở:

-Vậy thì cảm ơn ngươi nhiều!

Long Hoàng nhìn bốn phía sau đó gật đầu bảo:

-Nếu đã vậy, ngươi trước hết để Vô Danh huynh đệ bọn nó gặp nhau nói chuyện đi…còn Vô Hư có nguyện ý gặp ta hay không, lúc đó hãy truyền tấn gọi ta lại.

Nói xong, cả người Long Hoàng liền Thuấn Di tiêu thất.

Vừa rồi đã xảy ra một cuộc chiến đấu trên đồng cỏ, hiện giờ chỉ còn có hai người Tần Vũ và Ngao Vô Danh ở đó.

-Vô Danh đại ca, ngươi đợi cho một lát. Ta đi nói với Vô Hư một tiếng.

Tần Vũ nói với Ngao Vô Danh xong, thì chớp mắt cả người đã biến mất tiến nhập vào trong Khương Lan giới.

Ngao Vô Danh thấy Tần Vũ tiêu thất, trong lòng thoáng nghi hoặc:*"Không lẽ đại ca người lại đang ở trong Thanh Vũ tiên phủ? Nếu không tại sao Tần Vũ phải tiến nhập vào bên trong đó?"* Đến hiện giờ, Ngao Vô Danh vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Khương Lan giới.

Bên trong Khương Lan giới.

Tần Vũ tịnh không có lập tức đi đến chỗ ở của Ngao Vô Hư, mà lại đến nơi của Hầu Phí và Sử Chiến hiện giờ. Tần Vũ biết Hầu Phí lúc này có lẽ đang lo lắng.

-Đại ca sao còn chưa xuất hiện chứ?

Hầu Phí không ngừng nhìn khắp nơi, trên mặt đầy vẻ âu lo. Sử Chiến đứng bên cạnh hắn liền lên tiếng khuyên bảo:

-Hầu Phí đại nhân, Tần Vũ đại nhân khẳng định đã có chuyện gì khiến cho chậm trễ. Tần Vũ đại nhân đã có thể để chúng ta đến đây, thì người cũng tùy lúc là khả dĩ đi vào được.

Hầu Phí biết Sử Chiến nói đúng, nhưng không thấy đích thân Tần Vũ xuất hiện, hắn không cách gì an tâm cho được.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một người, chính là Tần Vũ.

-Đại ca

Lập tức Hầu Phí mất hết vẻ lo lắng trên mặt, kinh hỉ đi lại:

-Đại ca, huynh vô sự chứ.

Tần Vũ cười hắc hắc một tiếng:

-Đệ xem ta giống như có vấn đề sao? Chỉ là lần này thần khí chiến y của ta đã bị hủy rồi.

Trong lòng Tần Vũ có vài phần bất lực, sau đó cười tiếp:

-Không sao, đã bảo là cũ không đi thì mới sao mà đến được.

-Một kiện thần khí chiến y a, đại ca, hai người đó rút cục là người gì vậy?

Hầu Phí mới giao thủ với bọn Vũ Hoàng một lát thì đã bị Tần Vũ thu vào bên trong Khương Lan giới rồi. Hắn tịnh không biết hai người kia chính là Vũ Hoàng và Huyền Đế.

Trên mặt Tần Vũ tự nhiên xuất hiện một tia lạnh lẽo:

-Là Vũ Hoàng và thê tử của hắn Huyền Đế.

Đối với Vũ Hoàng, Tần Vũ đã không thể nhẫn nhịn hơn được nữa rồi.

Kẻ mà một lòng muốn truy sát mình, thì thuộc loại cần phải giết.

-Chính là Vũ Hoàng sao?

Trong mắt Hầu Phí xuất hiện một tia ngoan độc. Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện Hắc Bổng, uy mãnh múa một cái:

-Bọn chúng hiện giờ thực lực quá mạnh. Hi vọng hắn đừng sớm độ thần kiếp. Hãy gắng đợi thực lực của ta đuổi kịp hắn thì sẽ dùng Hắc Bổng chọc vài cái lỗ trên thân hắn.

Tần Vũ thấy bộ dạng đó của Hầu Phí không khỏi bật cười. Nhưng nhớ lại chuyện của Long Hoàng bọn họ, Tần Vũ liền nói:

-Phí Phí, ta còn có sự tình cấp bách, đệ trước hết hãy ở đây nghỉ ngơi một lát, chốc nữa ta sẽ quay lại.

Hầu Phí liền sảng khoái vẫy tay đáp:

-Vâng, đại ca. Huynh cứ đi đi.

Tần Vũ gật đầu, thân hình liền một lần nữa tiêu thất.

Bên trong Khương Lan giới người tịnh không nhiều, chỉ là không gian của nó thì gần như vô biên vô tận. Ngao Vô Hư tự mình chọn chỗ ở mà không nhờ vào kẻ khác, hắn không nguyện ý ở trong những cung điện do Tần Vũ kiến tạo nên. Mà là do bản thân hắn tự chặt cây xây lên một căn nhà gỗ.

Một căn nhà gỗ. Phía trước có một cái hàn đàm (đầm lạnh lẽo) cong cong.

Lúc này Ngao Vô Hư đang ngồi xếp bằng trước hàn đàm. Tần Vũ bỗng xuất hiện bên cạnh hắn. Trong cảm giác của Tần Vũ -- -- trên người Ngao Vô Hư hàn ý còn thịnh hơn cả hơi lạnh của hàn đàm.

Ngao Vô Hư lãnh đạm hỏi:

-Ngươi đến làm gì?

-Có chuyện.

-Nói đi.

Ngao Vô Hư đến cả mắt cũng vẫn không mở ra.

-Vô Hư, huynh đệ của ngươi Vô Danh đã đến.

Tần Vũ vừa nói xong, Ngao Vô Hư liền mở mắt ra, quay đầu nhìn Tần Vũ:

-Tần Vũ, ngươi nói đệ đệ ta Vô Danh đã đến? Là thật chứ?

Trong đồng tử băng lãnh của Ngao Vô Hư phảng phất như có một tia tinh quang lóe lên.

Tần Vũ gật đầu:

-Y đang ở bên ngoài, ngươi muốn gặp y chứ?

Ngao Vô Hư đứng lên, nhẹ hít lấy một hơi, sau đó nhạt nhẽo nói:

-Để ta đi ra.

-Ta còn nghĩ là ngươi vẫn giữ cái vẻ không quan tâm tới thứ gì chứ, nguyên lai ngươi cũng có người phải để tâm.

Tần Vũ đùa nói, Ngao Vô Hư chỉ khẽ giật mi mắt nhưng tịnh không nói nhiều.

Sau đó Tần Vũ và Ngao Vô Hư hai người trực tiếp biến mất trong Khương Lan giới.

Trên đồng cỏ ở Hoàng Điểu tinh.

Ngao Vô Danh nắm hai tay sau lưng, yên lặng đứng đó. Tần Vũ và Ngao Vô Hư vừa xuất hiện thì Ngao Vô Danh đã phát giác ra chuyển mình đi tới. Khi nhìn thấy người kia dung mạo có bảy phần giống với đại ca Ngao Vô Hư, trên mặt hắn liền xuất hiện thần sắc kinh hỉ.

Trong mắt Ngao Vô Hư có một tia kích động khó mà che giấu:

-Nhị đệ.

-Đại ca.

Ngao Vô Danh vội đi tới. Hai huynh đệ liền ôm chầm lấy nhau.

Tần Vũ tức thì rất tự giác đi ra phía xa của đồng cỏ, sau đó ngồi xuống.

Quay đầu nhìn về Ngao Vô Hư và Ngao Vô Danh phía xa xa, hai huynh đệ đang nói chuyện rất sôi nổi. Lúc này Ngao Vô Hư hoàn toàn không còn cái vẻ lãnh đạm trong quá khứ, trên mặt đã có nét tươi cười xóa tan sự băng lãnh. Nét tiếu dung đó quả thực khiến người ta rất bất ngờ.

Trên đồng cỏ còn có hơi ẩm. Hơi ẩm này mang theo một tia hàn lãnh, tuy nhiên lại làm cho Tần Vũ thấy đầu óc sảng khoái hơn nhiều.

-A!

Tần Vũ thở ra một hơi dài, trên mặt lộ ra một tia tiếu dung điềm tĩnh.

Không biết vì sao, lúc này Tần Vũ lại đang hồi ức về Tử Huyền tinh quê hương phàm nhân giới của mình. Về ngọn Đông Lam Sơn trên Tiềm Long đại lục, Tần Vũ đã từng nhiều lần ôm Tiểu Hắc ở trên đỉnh Đông Lam Sơn nhìn lên sao sáng đầy trời.

Cũng đã từng ở trên trần nhà tại Vân Vụ sơn trang, ngẩng nhìn trời sao.

Khoảnh khắc thì đã vật đổi sao dời, năm đó còn ở trên đỉnh một ngọn núi tại phàm nhân giới, hiện giờ đã đến trên Hoàng Điểu tinh thuộc khu vực của Phi cầm nhất tộc tại tiên ma yêu giới. Thậm chí trước đó trên vùng đất này, hắn còn đã giao thủ với Vũ Hoàng.

"Phụ vương, đại ca, nhị ca, bọn họ vẫn khỏe chứ?" Tần Vũ ngẩng nhìn trời sao, tựa như muốn xuyên việt không gian về đến phàm nhân giới vậy.

Ở một không gian khác, có lẽ phụ vương và đại ca, nhị ca cũng đang hồi tưởng về hắn.

"Với tốc độ tu luyện của phụ vương bọn họ, thiết tưởng còn phải hơn vài trăm năm, thậm chí cả ngàn năm mới có thể phi thăng lên đây được." Trong lòng Tần Vũ hiểu rất rõ, trong phàm nhân giới tu luyện giả tốc độ bản thân so với tu luyện giả của tiên ma yêu giới chậm hơn không chỉ mười lần.

Hắn đạm nhiên cười một tiếng.

Tần Vũ nằm ra, dưới lưng là cỏ mềm.

So với Tử Huyền tinh của phàm nhân giới, trong tiên ma yêu giới tinh cầu có người ở số lượng quá nhiều. Còn trên mỗi một tinh cầu tuy là người không ít, nhưng đất đai lại rất lớn, cho nên mới có nhiều địa phương cực kỳ hoang vu. Tần Vũ nằm trên đất, hắn có thể cảm nhận được một sự tĩnh mịch.

Ngoại trừ những lời đàm thoại của Ngao Vô Hư và Ngao Vô Danh huynh đệ ở xa xa ra, trong vài nghìn dặm thậm chí không còn một người nào khác.

"Không biết Lập Nhi muội ấy hiện giờ đang ở đâu?" Tần Vũ nằm, ánh mắt bắn tới không gian vũ trụ, nhìn về những ngôi sao sáng đầy trời, *"Lan thúc đã từng nói, khi ta hoàn toàn mở được ba tầng của Khương Lan giới, ta mới có tư cách gặp lại Lập Nhi. Nhưng hiện giờ đến cả đệ nhị tầng ta cũng chưa mở được."*

Trong đầu Tần Vũ không ngừng hồi tưởng.

Có phụ thân huynh đệ, có người yêu, cả Lan thúc luôn tốt với mình nữa…từng nhân ảnh lần lượt hiện ra. Tần Vũ nhẹ nhàng khép mắt lại:*"Không được nghĩ nữa, không được nghĩ nữa, "*xe đến trước núi thì tất sẽ có đường*" (ý là: sự việc hãy cứ để tự nhiên rồi sẽ đến). Mọi chuyện cần phải nhìn về phía trước."*

Trong đầu Tần Vũ là một sự thanh bình.

Tĩnh lặng…

Sự thanh bình đến cực trí.

Lúc này trạng thái của Tần Vũ rất kì quái, trong đầu hắn thì hiện lên những hình ảnh của từng người thân huynh đệ, nhưng tâm hắn lại là một sự tĩnh lặng thanh bình, tựa hồ như đang không tưởng nghĩ đến cái gì cả. Loại trạng thái đạm nhiên yên tĩnh này khiến Tần Vũ rất là dễ chịu.

Vào lúc đó bỗng nhiên Tần Vũ cảm ứng thấy hư không vô tận. Không gian vũ trụ thanh bình cũng giống như một mảng tĩnh mịch vậy. Tần Vũ căn bản không có thấy được rằng Lưu Tinh Lệ trong linh hồn hắn chính đang lóe lên đạo đạo quang mang lục sắc, tràn tới khắp vũ trụ.

Trong sự vô ý thức, linh hồn của Tần Vũ đang phát sinh một vài biến hóa.

Nhưng trong đầu Tần Vũ lúc này vẫn là một sự ấm áp. Hắn không nghĩ đến cái gì, mà tựa như đang ngủ.

Hốt nhiên -- --

Tần Vũ nghe thấy một trận tiếng cãi nhau vang lên, Tần Vũ liền bị kích động tới linh hồn:*"Chuyện gì thế?"* Vừa khi tỉnh lại, Lưu Tinh Lệ trong linh hồn Tần Vũ lại quy hồi về trạng thái thông thường. Bản thân Tần Vũ cũng đã biến mất từ bên trong loại trạng thái huyền diệu kia.

"Ta sao vậy?" Tần Vũ khép khóe mắt lại, trên khóe mắt bản thân không ngờ có một dòng nước mắt.

"Linh hồn cảnh giới của ta!" Trên mặt Tần Vũ đầy vẻ kinh ngạc.

Vốn là lúc trước linh hồn của Tần Vũ đã đạt đến đệ nhất tầng Thiên hồn, tuy nhiên trải qua một lần *"thụy miên"* (giấc ngủ sâu) ngắn, lúc này không ngờ đã tiến nhập đệ nhị tầng Thiên hồn. Tần Vũ thập phần minh bạch, nếu án chiếu theo tu luyện, bản thân ít nhất phải vài trăm năm mới có thể đạt đến đệ nhị tầng Thiên hồn.

Trong lòng Tần Vũ thoáng tính toán.

"Mới qua có một lát, còn chưa đến được nửa canh giờ. Ta làm sao bỗng nhiên đã đạt được mức này vậy." Tần Vũ bất ngờ.

"Không lẽ đó chính là đốn ngộ (cảm ngộ bất chợt)?" Tần Vũ tỉnh ngộ ra, *"đốn ngộ"* cái cách nói đó Tần Vũ đã nghe qua. Có vài người tu luyện không ra gì, nhưng có thể ở một lúc nào đó bỗng tiến nhập vào một loại trạng thái đặc biệt, linh hồn cảnh giới sẽ một mạch tăng lên với tốc độ khủng khiếp. Thậm chí còn có người đốn ngộ một lần đột ngột đã thăng tới đỉnh phong.

Nhưng khi đốn ngộ được một lúc mà bị phá, muốn lại một lần nữa tiến nhập được vào trạng thái đó sẽ vô cùng khó khăn.

"Vừa rồi ta đã ở trong trạng thái gì?" Tần Vũ cố gắng suy nghĩ. Nhưng bất kể hắn suy nghĩ thế nào, cũng khó mà nhớ ra được tình huống ban nãy. Hắn chỉ biết lúc đó hắn căn bản không có nghĩ gì cả, thoải mái vô cùng, thậm chí còn tự nhiên rơi cả nước mắt nữa.

-Nhị đệ, người không cần phải nói thêm nữa.

Một thanh âm từ phía xa vọng lại.

Tần Vũ quay đầu nhìn tới.

Lúc này Ngao Vô Hư đang tranh chấp với Ngao Vô Danh. Tần Vũ bất lực nhìn hai người họ, nếu không phải là thanh âm tranh cãi của hai người đã khiến bản thân từ trong cảnh giới kia thoát ra, nói không chừng mình sẽ chỉ cần một lần đã nâng linh hồn

cảnh giới lên đến đệ tam tầng Thiên hồn. Thậm chí có khi còn đột phá Thiên hồn, đạt được cảnh giới viên mãn cũng không phải là không thể.

Lắc đầu cười, Tần Vũ đi về phía hai người Ngao Vỗ Hư.

Đốn ngộ loại sự tình này chỉ có thể gặp chứ không thể cầu. Có thể đốn ngộ được một lần đã xứng đáng để ăn mừng rồi, nhưng đã bị cắt đứt, có thể đó là do trời cao đã chú định mình chỉ có thể nhờ vào đốn ngộ mà đạt đến được đệ nhị tầng Thiên hồn thôi. Về sau này còn phải trông vào bản thân từ từ tu luyện nữa.

-Đại ca, phụ hoàng người đã nhiều năm như vậy vẫn luôn vì những hành động năm xưa mà hối hận. Người luôn mong huynh tha thứ cho người, hiện giờ không phải là cầu huynh tha thứ, không lẽ đến cả một lần gặp mặt huynh cũng không đồng ý sao?

Ngao Vô Danh tiếp tục thuyết phục.

Ngao Vô Hư có một tia nộ khí:

-Đừng nói nữa!

Lúc đó, Tần Vũ đã đi tới nơi.

-Ngao Vô Hư, bá phụ người vô luận thế nào thì cũng là phụ thân ngươi. Đến cả một lần gặp mặt cũng không thể sao? Ngươi không nguyện ý gặp phụ thân thân sinh của ngươi ư?

Tần Vũ nhìn Ngao Vô Hư, trên mặt đầy vẻ mong đợi.

Ngao Vô Hư nhìn đệ đệ Ngao Vô Danh, rồi lại nhìn Tần Vũ.

-Tần Vũ ngươi không hiểu đâu.

Ngao Vô Hư quay sang phía đệ đệ mình:

-Nhị đệ, không lẽ đến cả đệ cũng không hiểu sao? Khi xưa ta ngu ngốc mới ở lại trong Long tộc nhiều năm như vậy. Biết bao năm đã qua, ta luôn luôn mong làm mọi thứ có thể, nỗ lực tu luyện. Tuy vậy dù tốc độ tu luyện của ta có thể hơn đệ, nhưng phụ hoàng cùng với những tộc nhân khác, vẫn luôn nghĩ ta tên Hồng long này, tiềm lực quá thấp. Dù cho tu luyện đến được cửu cấp yêu đế, cũng không thể hơn đệ tu luyện tới bát cấp yêu đế.

-Khinh rẻ coi thường.

Ngao Vô Hư nhìn chằm chằm Ngao Vô Danh:

-Nhị đệ, phải chăng đệ đã quên năm đó trên Tuyết sơn, ta đã quỳ bao lâu rồi? Trọn vẹn ba năm, ta đã quỳ ở đó, năn nỉ bọn họ có thể cho ta sống ở Lục Tinh tinh, gia đình duy nhất của ta! Nhưng bọn họ thì sao? Vì ta là một Hồng long nên không có tư cách ở tại đó, dù cho ta có là nhi tử của Long Hoàng, thì vẫn bị đuổi đi. Lúc đó Long Hoàng người đã làm gì, người căn bản không có đến một lời đỡ cho ta, thậm chí còn đồng dạng bắt ta phải li khai khỏi Lục Tinh tinh, đến tinh cầu khác."

Lục Tinh tinh, nói chung ở đó phải là thượng cấp thần thú, siêu cấp thần thú hoặc những kẻ đã đạt tới đế cấp cao thủ cùng với gia đình của họ.

Ở đây gia quyến là chỉ những hài đồng và phụ nữ. Còn sau khi hài đồng lớn lên thì cần phải đi trên con đường của chính mình. Năm đó Ngao Vô Hư đạt tới nhất cấp thiên yêu cảnh giới, không được phép tiếp tục sinh hoạt dưới sự che chở của Long Hoàng nữa, bắt buộc phải li khai khỏi Lục Tinh tinh.

-Ba năm a!

Thân thể Ngao Vô Hư run lên.

-Thời thơ ấu ta còn có một vài mong đợi đối với Long Hoàng, mới đến Tuyết sơn quỳ suốt ba năm. Trong ba năm đó, ta vẫn còn có hi vọng với người, nhưng đến lúc cuối cùng thì ta đã hoàn toàn tuyệt vọng!

-Từ khi li khai khỏi Tuyết sơn, ta đã tự nói với bản thân mình…ta Ngao Vô Hư, sẽ không còn là con cháu của Long tộc nữa. Ngao Phương người, cũng đừng mong có thể khiến ta quay lại nhận người làm phụ thân!

Trong mắt Ngao Vô Hư lệ quang lấp lóe, tự nói với mình.

Chương 389

Nhất Lộ Hướng Bắc

Tần Vũ im lặng một hồi.

Trong não y xuất hiện lại một cảnh tượng, một thanh niên quỳ gối trên đỉnh núi tuyết, van xin chờ đợi phụ hoàng cùng tộc nhân của y, suốt ba năm, thanh niên đó từ một chút hi vọng cuối cùng đã hóa thành tuyệt vọng, thế rồi y quyết định li khai.

- Long tộc cùng Ngao Phương có giúp gì được cho ta? Ngay cả đệ tử của Long tộc cũng không để ý tới ta, coi thường ta. Ngoại trừ nhị đệ còn nói chuyện với ta, những người khác đều không nói với ta dù chỉ một lời.

Ngao Vô Hư trong mắt có chút hận ý.

Ngao Vô Danh cũng im lặng rất lâu, rốt cuộc thở dài nói:

- Đại ca, phụ hoàng là người ra sao huynh cũng biết, theo như tính cách của người, thân là Long Hoàng, người tuyệt đối sẽ hành sự theo quy củ của tộc, một điểm cũng không sai sót, nên khi huynh đạt tới thiên yêu cảnh giới, phụ hoàng nhất định phải để huynh rời khỏi Lục Tinh tinh.

Ngao Vô Hư chỉ cười.

Trong nụ cười hàm chứa sự điên cuồng, sau đó nhìn sang Tần Vũ, Ngao Vô Hư nói:

- Khi ta còn nhỏ, Ngao Phương luôn luôn đối xử lãnh khốc với ta, trong tâm ta cũng chất chứa oán hận. Nhị đệ, người có biết hay

không…

- Khi ta vượt qua tứ cửu thiên kiếp, lúc đó ta đã biết bản thân sở hữu truyền thừa kí ức rồi.

Ngao Vô Hư nói tới đây, Ngao Vô Danh toàn thân run lên.

Tần Vũ cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Đúng, sau khi Ngao Vô Hư vượt qua được tứ cửu thiên kiếp hẳn đã có nhận biết truyền thừa kí ức, chỉ có thượng cấp thần thú cùng siêu cấp thần thú mới được sở hữu truyền thừa kí ức, chỉ dựa vào điều này cũng đã có thể chứng minh Ngao Vô Hư tịnh không phải hạ cấp thần thú Hồng Long.

- Nhị đệ, ngươi còn nhớ khi ta nói với phụ hoàng mình có truyền thừa kí ức, y đã phản ứng ra sao không?

Ngao Vô Hư nhìn về phía Ngao Vô Danh.

Ngao Vô Danh nhất thời không nói được gì.

Tần Vũ bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, Long Hoàng dã phản ứng ra sao?

- Liên tục tát ta ba cái!

Ngao Vô Hư sắc mặt đã trở nên dữ tợn

- Khi ta đang hưng phấn chạy đến trước mặt của Ngao Phương, nói mình có truyền thừa kí ức, ta không phải là Hồng Long, Ngao Phương đã tàn nhẫn tát ta ba cái, đánh cho ta phải thổ huyết.

- Ta vĩnh viễn vẫn nhớ thần tình lời nói của Ngao Phương khi đó!

Ngao Vô Hư toàn thân khẽ run lên,

- Ngao Phương đã tức giận chỉ vào mặt ta quát lên "người thân là con của Long Hoàng ta. Cho dù có rơi vào bất kì tình huống nào, cũng không thể quên hết liêm sỉ như vậy được! Truyền thừa kí ức ? "Truyền thừa kí ức" ẩn tàng sâu trong linh hồn, ngươi nói ngươi có truyền thừa kí ức, ai có thể kiểm tra để xác định đây? Ngươi nói ngươi có là có sao? Vô Hư, nếu như ngươi thật sự sở hữu truyền thừa kí ức, thì ngươi phải là biến dị thần thú, ngươi nghĩ một biến dị thần thú có thể dễ dàng xuất hiện được sao? Vô Hư ,nếu như muốn thoát khỏi địa vị hiện tại , trừ phi ngươi có thể tu luyện đạt tới đế cấp. Còn không… chỉ dựa vào những trò vặt vãnh thế này, không một ai tin ngươi đâu!

Vẻ mặt Ngao Vô Hư tràn đầy cay đắng:

- Nhị đệ, ngươi lúc đó đứng ở bên cạnh, ngươi có lẽ cũng nghe thấy rất rõ.

Ngao Vô Danh không mở miệng bởi y không biết nói thế nào cho phải.

- Đúng, chỉ có bản thân ta mới có thể khẳng định mình sở hữu truyền thừa kí ức, người khác làm sao mà biết được? Ta có sử dụng một số loại công kích dựa trên "truyền thừa kí ức", thì người trong Long tộc cũng sẽ nói là do ngươi truyền thụ cho ta. Ha ha.

Ngao Vô Hư cười lớn, tiếng cười thê lương.

- Sau khi bị ăn ba cái tát đó, ta tuyệt không còn nói mình là biến dị thần thú trước mặt Ngao Phương nữa, ta chỉ cố gắng nỗ lực tu luyện, muốn dùng biểu hiện thực tế để chứng minh bản thân….nhưng khi ta đạt đến thiên yêu cảnh giới, Ngao Phương vẫn đối xử với ta như trước, dù ta quỳ trên đỉnh núi tuyết suốt ba năm, y cũng không thèm

nhìn đến ta.

Ngao Vô Hư cười lạnh:

- Y hiện tại muốn gặp ta? Hừm. Nếu không phải phát hiện ra ta là Huyết Long, không phải Hồng Long. Nếu như ta thật sự là Hồng Long, y có thể muốn gặp ta như thế này hay không?

Yên tĩnh.

Ngao Vô Danh im lặng, Tần Vũ cũng im lặng.

- Ngao Vô Hư.

Rất lâu sau Tần Vũ mới lên tiếng,

- Nghe được những lời ngươi vừa nói, ta lại nghĩ về bản thân mình, so với ngươi, ta quả thật may mắn hơn một chút. Tuy vậy từ năm sáu tuổi, phụ hoàng của ta thường thường một, hai năm cũng không gặp ta một lần, ngay cả cơ hội được phụ hoàng giáo huấn ta cũng không có, bởi vì khi đó ta không thích hợp với việc tu luyện, cũng không thích hợp để quản lí thiên hạ.

Ngao Vô Hư nhìn Tần Vũ.

- Ta luôn luôn phải cô độc một mình. Giống như ngươi, cũng nỗ lực hòng dùng biểu hiện của bản thân thuyết phục phụ hoàng. Do ta không thể tu luyện nội công, nên lúc đó ta ngày ngày điên cuồng tu luyện thân thể …..tại phàm nhân giới bọn ta chưa hề có một ai thành công đạt tới ngoại công tiên thiên cảnh giới, nhưng ta lại đã thành công, trở thành người duy nhất từ trước đến nay.

Tần Vũ nhìn sang Ngao Vô Hư:

- Ngao Vô Hư, ngươi có biết không? Ta có lần còn nghĩ phụ hoàng không yêu quý ta, nếu không làm sao có thể suốt mười hai năm không thèm gặp ta một lần? Chỉ tới sau này ta mới minh bạch mọi chuyện.

- Ngao Vô Hư, ngươi không thể vì việc năm xưa mà hoàn toàn phủ nhận phụ hoàng của mình, cho dù ra sao, y vẫn là phụ thân sinh thành của ngươi, trong cơ thể ngươi cũng lưu lại huyết mạch của y. Không mong ngươi có thể hòa giải với y, nhưng ít nhất cũng nên cho y một cơ hội giải thích, để y giải thích về việc năm đó ….. Ngao Vô Hư, không cần phải từ chối, tâm tình của ngươi ta hiểu rõ, bởi vì ta từng trải qua cảm giác giống ngươi, ta biết sâu thẳm trong lòng, ngươi cũng có một tia khát vọng. Không cần phải phủ nhận hoàn toàn, cho phụ hoàng của ngươi một cơ hội, tương tự cũng là cho bản thân ngươi một cơ hội.

Tần Vũ nhìn về phía Ngao Vô Hư, trong mắt có chút khích lệ, mong chờ.

Ngao Vô Hư trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng từ từ gật đầu:

- Tần Vũ, có lẽ ngươi nói đúng, nhưng Ngao Phương, người này … có thể sẽ chỉ khiến ngươi thất vọng thôi.

- Không, ta không nghĩ như vậy.

Tần Vũ lắc đầu.

Ngao Vô Hư không hề phản bác, nhìn sang Ngao Vô Danh:

- Nhị đệ, bảo Ngao Phương đến đi, ta xem y giải thích ra sao.

- Vâng, đại ca.

Ngao Vô Danh gật đầu, lúc này Ngao Vô Danh đưa mắt nhìn

Tần Vũ cảm kích, rồi yêu thức bắt đầu phát ra, chỉ một lúc sau, trên mặt cỏ đã xuất hiện thêm một người, một lão nhân tóc bạc – Long Hoàng.

Long Hoàng Ngao Phương nhìn Tần Vũ cảm kích, sau đó đi về phía Ngao Vô Hư.

- Không được tiến thêm nữa, ở đó nói chuyện là được rồi.

Ngao Vô Hư bỗng nhiên nói, lúc này khoảng cách giữa Ngao Vô Hư và Ngao Phương khoảng vài chục mét.

Ngao Phương cũng đã dừng lại.

- Vô Hư.

Ngao Phương nhìn Ngao Vô Hư.

- Sau khi con li khai Long tộc, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt.

Ngao Vô Hư chỉ khẽ gật đầu, tịnh không đáp lại.

Ngao Phương gật đầu nói:

- Vô Hư, lòng oán hận của con ta cũng biết rõ, đối với những gì năm xưa con đã phải trải qua tại Long tộc, ta không có gì để nói, khi đó ta đối với con quả thực là có phần quá hà khắc.

- Chỉ là hà khắc thôi sao?

Ngao Vô Hư cười lạnh.

Ngao Phương thở dài một hơi:

- Có lẽ con nghĩ là ta vô tình, nhưng ta dạy dỗ các con, cũng chỉ có

mấy phương thức đó thôi. Ngay cả đệ đệ Vô Danh của còn cuối cùng cũng chống lại ta, đi lấy một người con gái ngoại tộc, ta với tư cách làm cha, thật sự là đã thất bại.

- Ông đã hoàn toàn thất bại.

Ngao Vô Hư lạnh giọng nói.

- Vô Hư, con có biết không? Khi ta biết con bị Nghịch Ương tiên đế thu nhập vào Vạn Thú phổ. Lúc đó ta đã cảm thấy phẫn nộ và hối hận.

Trong mắt Ngao Phương xuất hiện một tia đỏ vằn tức giận.

- Ta thậm chí còn muốn trực tiếp giết chết Nghịch Ương, bởi y đã dám giam cầm con trai của ta!

Tần Vũ đứng bên cạnh thấy Ngao Vô Hư khi nghe được từ *"con trai của ta"*, cơ nhục trên mặt y liền khẽ co giật.

- Từ lần đầu tiên ta cùng con nói chuyện, con thậm chí căn bản không hề để ý tới sự quan tâm của ta, ta đã bắt đầu tỉnh ngộ. Từ đó trở đi, thái độ của ta đối với việc đệ đệ Vô Danh của con kết hôn với nữ tử ngoại tộc cũng dần dần thay đổi.

Ngao Phương thở dài nói.

Ngao Vô Danh giật mình.

Y căn bản không biết phụ hoàng vì sao đối với việc đó lại thay đổi thái độ. Giờ cẩn thận nghĩ lại quả đúng là như vậy. Lúc đầu khi y cùng nữ tử ngoại tộc ở với nhau, Ngao Phương đã tức giận tới mức gần như phát điên, thậm chí không cho Ngao Vô Danh trở về nhà.

Sau đó, Ngao Phương tuy vẫn không tán đồng việc này, nhưng cũng không còn phản đối mãnh liệt như trước, thậm chí còn để cho Ngao Vô Danh trở về Lục Tinh tinh.

- Vô Hư, ta đã đạt tới cảnh giới cửu cấp yêu đế, khi nào phải tiếp nhận thần kiếp cũng không nói chắc được. Ta không mong con có thể tha thứ cho ta, lần này con đồng ý gặp ta, ta cũng đã thỏa mãn rồi.

Ngao Phương cười nhẹ nói.

Trong khi đó Ngao Vô Hư vẫn không nói gì.

Một lát sau--

- Ngao Phương. Ta hỏi ông.

Ngao Vô Hư nhìn Ngao Phương chằm chằm

- Nếu như ta chỉ là một Hồng Long bình thường, liệu ông còn muốn gặp ta như thế này không, có nhận ta làm con nữa hay không?

Tần Vũ cùng Ngao Vô Danh cũng bắt đầu khẩn trương.

Giờ Tần Vũ thấy được.

Long Hoàng tại Nguyệt Nha Loan đối với y rất tốt, thực tế là vì Ngao Vô Hư. Sau đó đánh lui bọn Vũ Hoàng cũng là lí do này. Đối với Long Hoàng đã sắp phi thăng mà nói thì thực lực của nhi tử mạnh tới đâu thực tế không còn quan trọng. Mặc dù vậy, y vẫn giúp đỡ Tần Vũ mấy lần, từ đó có thể thấy y thực sự quan tâm Ngao Vô Hư.

- Nếu như là trước khi con bị thu nhập vào Vạn Thú phổ, lúc đó ta có lẽ sẽ không nhận con. Nhưng việc đó đã giúp ta tỉnh ngộ. Tuyệt

đối là nhận, Vô Hư, con có thể cho phụ thân một cơ hội hay không?

Ngao Phương nhìn Ngao Vô Hư chăm chú.

Ngao Vô Hư tương tự cũng nhìn Ngao Phương rất lâu.

- Tần Vũ, để ta trở vào thôi.

Ngao Vô Hư bỗng nhiên nói với Tần Vũ, Tần Vũ không khỏi có chút ngạc nhiên.

Gương mặt Ngao Phương khẽ lộ vẻ thất vọng.

- Đại ca.

Ngao Vô Danh cũng lên tiếng.

Ngao Vô Hư tịnh không có phản ứng, chỉ nhìn Tần Vũ, cuối cùng Tần Vũ đành gật đầu, trực tiếp truyền nhập Ngao Vô Hư vào trong Khương Lan Giới. Khi Ngao Vô Hư vừa mới đặt chân vào trong khương lan giới, Tần Vũ cũng nhận được một đạo truyền âm.

Long Hoàng nhìn về phía Tần Vũ:

- Tần Vũ, lần này phải cảm tạ ngươi, Vô Danh, chúng ta về thôi.

Từ Lục Tinh tinh một mạch cực tốc tới đây, kết quả cuối cùng lại như vậy.

Ngao Vô Danh gật đầu đồng ý, sau đó quay sang gật đầu từ biệt Tần Vũ, nhưng đúng lúc hai người muốn li khai, Tần Vũ lại lên tiếng:

- Bá phụ, vừa nãy Vô Hư đã truyền âm cho cháu, bảo cháu

chuyển cho người một câu.

Long Hoàng và Ngao Vô Danh đồng thời nhìn Tần Vũ, ánh mắt sáng rỡ.

Trên mặt Tần Vũ có nét cười:

- Vô Hư huynh nói, nếu như huynh cùng bá phụ về sau có cơ hội gặp nhau tại thần giới, xem như hai người vẫn còn duyên phận cha con.

Sắc mặt Long Hoàng đã xuất hiện một tia cuồng hỉ.

- Đa tạ, đa tạ.

Long Hoàng là người trầm ổn như thế, cũng không khỏi hai lần liên tiếp đa tạ Tần Vũ.

Tần Vũ cũng mỉm cười.

Tần Vũ minh bạch…… Ngao Vô Hư có thể làm như vậy, đối với tính cách của Ngao Vô Hư quả thực là rất hiếm, thế nhưng cha con bọn họ hai người có thể vượt qua thần kiếp, rồi có thể gặp nhau tại thần giới to lớn hay không, quả thật vẫn còn khó nói.

Ánh mắt dõi theo bóng Long Hoàng cùng Ngao Vô Danh rời khỏi, trong lòng Tần Vũ cũng cảm thấy thoải mái.

Trong một tòa tửu lâu trên Hoàng Điểu tinh, tòa tửu lâu này tương tự cũng cho khách ở trọ, lúc này Tần Vũ, Hầu Phí đang nghỉ tại đây. Nghỉ ngơi trên Hoàng Điểu tinh một ngày, bọn Tần Vũ cũng bắt đầu tiếp tục xuất phát, chỉ là trước khi xuất phát, bọn họ cần xác định được vị trí hiện tại của Hắc Vũ.

Lần trước do bị bọn Vũ Hoàng phá hoại gây náo loạn, Sử Chiến vẫn chưa hoàn toàn xác định được vị trí của Hắc Vũ, hiện

tại Sử Chiến một lần nữa cẩn thận xác định.

- Sử Chiến, địa đồ ta đã sớm đưa cho ngươi, ngươi nói xem chủ nhân của ngươi giờ đại khái ở khu vực nào.

Hầu Phí cùng Tần Vũ đều nhìn Sử Chiến.

Sử Chiến nhắm mắt cảm ứng đại khái vị trí hiện tại của Hắc Vũ.

Rất lâu sau, Sử Chiến từ từ mở mắt, nhìn hai người bọn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ đại nhân, Hầu Phí đại nhân, căn cứ theo xác định vừa rồi của thuộc hạ, vị trí hiện tại chủ nhân chính là ở trong một tinh hệ của tinh vực ở phía cực bắc "Nam Sơn tinh vực".

"Nam Sơn tinh vực".

Trong não Tần Vũ lập tức hiện lên toàn bộ tấm tinh tế địa đồ.

Quãng đường từ Hoàng Điểu tinh đến Nam Sơn tinh vực, thực sự chỉ là đi thẳng về hướng bắc.

- Đại nhân, khi thuộc hạ tới được Nam Sơn tinh vực, có lẽ sẽ xác định chính xác hơn vị trị của chủ nhân.

Sử Chiến cung kính nói, cự li càng xa, xác định càng mơ hồ. Lúc đầu trong khu vực của tẩu thú tộc, Sử Chiến cũng chỉ xác định đại khái ở trong khu vực của phi cầm tộc mà thôi.

- Được.

Tần Vũ gật đầu tán đồng,

- Thẳng theo hướng bắc, chúng ta xuất phát nào.

Tần Vũ trực tiếp đem Sử Chiến thu nhập vào Khương Lan Giới.

- Xuất phát, không biết hiện tại tạp mao điểu ra sao rồi?

Hầu Phí cũng bắt đầu hưng phấn.

Tần Vũ cùng Hầu Phí hai người trực tiếp từ Hoàng Điểu tinh, cực tốc đi thẳng theo hướng bắc hướng tới Nam Sơn tinh vực, cả chuyến đi này Tần Vũ cùng Hầu Phí căn bản không hề dừng lại, đặc biệt nghĩ tới việc sắp gặp lại tiểu Hắc, hai người lại càng thêm hăng hái.

Chỉ mới hai ngày sau.

Tần Vũ cũng Hầu Phí vẫn chưa hề dừng lại, không ngừng di chuyển bằng tinh tế truyền tống trận, từ Hoàng Điểu tinh ở biên giới đã tới được tinh vực nằm tận cùng hướng tây bắc của phi cầm tộc – Nam Sơn tinh vực.

Nam Sơn tinh vực, là tinh vực nằm về phía cực bắc của toàn bộ tiên ma yêu giới, nếu như tiếp tục từ Nam Sơn tinh vực đi theo hướng bắc, một lượng lớn các dòng toái kim cùng các loại năng lượng khủng bố của vũ trụ đều tụ tập tại đây, nếu như quả vượt qua được địa phương khủng bố đó, cũng là tới được cực bắc của tiên ma yêu giới.

Chỉ vừa tiến nhập Nam Sơn tinh vực, Tần Vũ cùng Hầu Phí đã dừng chân trên một ngọn núi hoang vu.

- Đại ca, mau để Sử Chiến ra đây đi.

Hầu Phí nôn nóng nói.

- Ta biết rồi, ta cũng đang nóng lòng muốn gặp tiểu Hắc đây.

Tần Vũ cười nói, Sử Chiến đồng thời đã xuất hiện trước mặt hai người, Tần Vũ lập tức nói:

- Sử Chiến, chúng ta đã tới được Nam Sơn tinh vực, ngươi mau tra xét xem, chủ nhân của ngươi hiện tại đang ở tinh hệ nào, cùng với khu vực đại khái của tinh hệ đó.

- Vâng, hai vị đại nhân xin đợi một lát.

Sử Chiến lúc này hết sức tập trung, trực tiếp nhắm mắt lại cẩn thận cảm ứng vị trí hiện tại của Hắc Vũ, còn Tần Vũ cùng Hầu Phí đều nhìn chằm chằm vào Sử Chiến, chờ đợi đáp án.

Từ từ mở mắt.

Sử Chiến nhìn về phía bọn Tần Vũ hai người, cung kính nói:

- Hai vị đại nhân, căn cứ theo cảm ứng của tiểu nhân, hiện giờ chủ nhân đang ở tại khu vực phía bắc của "Băng Tuyến tinh hệ" thuộc Nam Sơn tinh vực, còn như đang ở trên hành tinh nào, hai vị chủ nhân chỉ cần đến được một tinh cầu nằm ở phía bắc của Băng Tuyến tinh hệ rồi để tiểu nhân tìm kiếm một lần nữa, có lẽ sẽ xác định được.

Gương mặt của Tần Vũ cùng Hầu Phí hiện rõ nét cười.

- Được, việc này không trì hoàn thêm nữa, lập tức xuất phát.

Tần Vũ ra lệnh, sau đó liền đem Sử Chiến tiến nhập Khương Lan Giới, còn Tần Vũ cùng Hầu Phí cực tốc tiến về phía bắc Băng Tuyến tinh hệ của Nam Sơn tinh vực, bằng vào tốc độ của bọn họ, sau khi liên tục truyền tống hơn mười lần, đã đến được một hành tinh nằm về phía bắc của Băng Tuyến tinh hệ.

Khi đặt chân lên tinh cầu này, Tần Vũ lại để cho Sử Chiến ra ngoài dò tìm.

- Đại ca.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ,

- Nam Sơn tinh vực này nguyên là tinh vực nằm ở phía cực bắc của tiên ma yêu giới, Băng Tuyến tinh hệ hơn thế nữa lại là một tinh vực nằm về phía bắc của Nam Sơn tinh vực, hiên tại tạp mao điểu không ngờ lại còn ở trên một hành tinh thuộc khu bắc của Băng Tuyến tinh hệ, tạp mao điều này, sao lại phải chạy tới đây?

Tần Vũ cũng bật cười.

Ai biết được tiểu Hắc vì sao mà phải chạy tới đây?

- Tra ra rồi.

Sử Chiến từ từ mở mắt nhìn bọn Tần Vũ,

- Căn cứ theo cảm ứng của tiểu nhân, tiểu nhân dám khẳng định, chủ nhân hiện tại chắc chắn đang trú tại "Bích Mục tinh" cách đây không xa.

Tần Vũ cùng Hầu Phí đưa mắt nhìn nhau, mỉm cười.

- Xuất phát!

Tần Vũ hưng phấn phát lệnh.

Toàn bộ tiên ma yêu giới, nếu xét những hành tinh có người ở phía cực bắc của các giới thì Bích Mục tinh cũng được tính vào một trong số đó, trong Nam Sơn tinh vực, cũng chỉ có hai hành tinh nằm ở phía cực bắc. Ở phía đông của phi cầm tộc là Ám Tinh giới, cũng còn một tinh vực nằm sâu ở phía bắc của tiên ma yêu giới hơn so với Nam Sơn tinh vực.

Bích Mục chỉ là một hành tinh cực kì bình thường, bình thường tới cực điểm.

Ở đây, có hai đại gia tộc khống chế toàn bộ hành tinh, hai đại gia tộc này cao thủ mạnh nhất cũng mới chỉ đạt đến ngũ cấp yêu vương mà thôi, ngũ cấp yêu vương, chỉ có thể xưng hùng ở một hành tinh nhỏ như vậy, tương tự trên Bích Mục tinh cũng có hai thành thị lớn.

Một trong số đó là *"Mộc Nguyệt thành"*, trong Mộc Nguyệt thành có một tòa phụ đệ có tên *"Tinh Linh phủ"*.

Tinh Linh phủ mặc dù bên ngoài chỉ là một phủ đệ rất bình thường, nhưng cả hai đại gia tộc tại Bích Mục tinh đều không dám mạo phạm Tinh Linh phủ, bởi vì chủ nhân của Tinh Linh phủ là một đôi vợ chồng, công lực quả thật rất mạnh.

Nam chủ nhân là Lưu Tinh tiên sinh.

Nữ chủ nhân là Linh Kiếm phu nhân.

Trong phủ cũng không hề có thị nữ gì cả. Chỉ có duy nhất hai vợ chồng bọn họ.

Trong hoa viên phía sau phủ.

Lưu Tinh tiên sinh cùng Linh Kiếm phu nhân đều đang ở đó, cả hai người đều rất thích màu trắng, toàn thân bọn họ được bao phủ bởi một màu trắng.

Một cây hắc sắc trường thương, hai tay Lưu Tinh tiên sinh đang nắm lấy cây hắc sắc trường thương đó, mũi thương từ từ nhẹ nhàng di động, vạch lên trên mặt cát nằm trong góc của hoa viên, mũi thương vẽ lên trên mặt cát một bức tranh, nhưng trong chốc lát đã bị thay thế bởi một bức tranh khác.

Vị Lưu Tinh tiên sinh này ánh mắt giống như có thần sáng rỡ

linh động, nhưng đôi môi khẽ mím lại cũng khiến cho người ta cảm nhận được đây là một con người kiên định băng lãnh. Hơn nữa mặt bên trái của y còn lưu lại một vết sẹo, với thực lực của Lưu Tinh tiên sinh đương nhiên có thể xóa được vết sẹo đó. Nhưng Lưu Tinh tiên sinh lại không làm như vậy, y vẫn giữ nó lại.

Lần lượt.

Lưu Tinh tiên sinh lúc đầu sử dụng trường thương rất chậm rãi, nhưng hoa cỏ, lá cây xung quanh Lưu Tinh tiên sinh lại không ngừng bị hất bay lên theo từng động tác của trường thương trong tay Lưu Tinh tiên sinh. Tung bay theo một tần suất đặc thù.

Linh Kiếm phu nhân tương tự vận đồ trắng đứng bên cạnh quan sát Lưu Tinh tiên sinh.

Yên lặng quan sát!

Nhìn vào nét mặt cùng thân hình của Lưu Tinh tiên sinh thì y chỉ giống như một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi. Còn Linh Kiếm phu nhân, tinh tế quan sát dáng điệu nàng, xem ra cũng là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi mà thôi, chỉ là trên mình ẩn hiện khí thế, chứng tỏ đây cũng là một cao thủ.

Cỏ cây ngừng chuyển động, khôi phục trạng thái tĩnh lặng.

Nguyên lai lúc đó Lưu Tinh tiên sinh đã thu lại cây hắc sắc trường thương, thân hình của Lưu Tinh tiên sinh thẳng đứng giống như một cây trường thương.

- Linh nhi, chúng ta đã trú tại Bích Mục tinh này bao lâu rồi?

Lưu Tinh tiên sinh quay đầu sang hỏi, mái tóc dài rẽ ra làm hai, che mất hai bên mặt của Lưu Tinh tiên sinh, hai mắt của y chỉ lộ ra có một nữa.

Linh Kiếm phu nhân gật đầu nói:

- Gần ba năm rồi.

- Ba năm, ba năm …. Có lẽ từ khi chúng ta bị truy sát tới giờ đây là nơi chúng ta dừng chân lại lâu nhất.

Lưu Tinh tiên sinh cười nhẹ nói, chỉ là mặc dù cười, song y vẫn khiến cho người ta cảm thấy lạnh người.

Linh Kiếm phu nhân bước tới, nắm lấy tay trái của Lưu Tinh tiên sinh:

- Đúng rồi, Vũ ca ca, bọn ta có phải thay đổi chỗ ở nữa hay không?

- Có, vẫn phải di chuyển.

Lưu Tinh tiên sinh gật đầu.

Linh Kiếm phu nhân nhìn Lưu Tinh tiên sinh ánh mắt tràn đầy hi vọng nói:

- Vũ ca ca, chúng ta không thể ở lại đây thêm một thời gian nữa hay sao, bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra chúng ta, chứng tỏ lần này chúng ta đã ẩn nấp rất tốt. Chạy trốn ….những ngày đó đã quá mệt mỏi rồi.

Lưu Tinh tiên sinh khẽ đưa tay kéo Linh Kiếm phu nhân sát vào trong lòng mình:

- Linh nhi, đều do ta không phải với muội, chính bởi ta có quan hệ với gia đình của muội, khiến cho cả tộc đều vì ta mà chết, đến cả tỉ tỉ của muội cũng bị bắt.

"Vũ ca ca, không thể trách huynh, đám người đó thật là quá đáng, huynh từ khi phi thăng tới giờ, chưa từng rời khỏi quê hương của muội, làm sao có thể mạo phạm đến bọn chúng? Đám người đó căn bản không hiểu tại sao một lòng muốn giết huynh.

Linh Kiếm phu nhân vòng hai tay ra ôm chặt lấy Lưu Tinh tiên sinh.

Lưu Tinh tiên sinh khẽ ngẩng đầu, một giọt lệ từ bên khóe mắt rơi xuống.

Lưu Tinh tiên sinh đang cùng Linh Kiếm phu nhân âu yếm tình cảm, bỗng nhiên sắc mắt của Lưu Tinh tiên sinh đại biến, trong lòng bàn tay cũng xuất hiện một cây trường thương:

- Linh nhi, có cao thủ tới.

Linh Kiếm phu nhân trên tay cũng đã xuất hiện một thanh trường kiếm.

- Ha ha .....tiểu Hắc, ngươi quả là có bản lĩnh chạy trốn, không ngờ lại chạy đến tận đây. Nhưng như thế cũng tốt. Lần này ta có thể lập được đại công trước mặt bệ hạ rồi.

Cùng với một tiếng cười lớn vang vọng, hơn vài chục bóng người từ phía chân trời cực tốc lao tới, đồng thời nhanh chóng đến bên trên của Tinh Linh phủ.

Lưu Tinh tiên sinh này, Linh Kiếm phu nhân gọi là "Vũ ca ca" *nhưng còn những kẽ truy sát lại gọi là "*tiểu Hắc", tựa hồ có chút mâu thuẫn.

- Ba cao thủ đế cấp.

Ánh mắt của Lưu Tinh tiên sinh lộ chút sợ hãi.

Trong số vài chục người đó, đứng đầu là ba người mặc chiến

bào màu vàng, phía sau đều là những người mặc trường bào màu đen.

- Tiểu Hắc, quả không tồi, chỉ mới có ba năm ngắn ngủi, không ngờ đã từ cửu cấp yêu vương cảnh giới đạt tới nhất cấp yêu đế, nếu như tính toán theo thực tế, ngươi xem ra cũng chỉ phi thăng đến tiên ma yêu giới khoảng ba trăm năm. Quả thật ngươi đúng là thiên tài yêu đế của yêu giới a.

Kim y thanh niên đứng đầu cười nói,

- Đáng tiếc, lần này do một tứ cấp yêu đế như ta chủ trì, theo ta còn có hai vị huynh đệ cũng đều là nhị cấp yêu đế. Ngươi chỉ có đường chết mà thôi.

Lưu Tinh tiên sinh che cho thê tử đứng phía sau, truyền âm nói:

- Linh nhi, lát nữa nàng hãy chạy trước đi, ta sẽ đuổi theo nàng sau.

- Vũ ca ca, lần này còn có thể chạy được nữa sao?

Linh Kiếm phu nhân có chút tuyệt vọng,

- Vũ ca ca, muội không chạy. Có chết chúng ta cũng phải chết cùng một nơi.

Lưu Tinh tiên sinh cắn chặt lấy môi, trên khóe miệng lưu lại một vệt máu.

- Các ngươi, vì sao lại muốn truy sát ta?

Lưu Tinh tiên sinh cố gắn nộ khí nói.

Kim y thanh niên đứng đầu cười nhạt nói:

- Vì sao lại muốn truy sát ngươi? Ai biết được nguyên nhân.

Đây là do bệ hạ đích thân hạ lệnh, không cần biết ra sao cũng nhất định phải giết được ngươi, mệnh lệnh của bệ hạ….phóng mắt khắp tiên ma yêu giới, cũng không có một người nào dám phản kháng.

Lưu Tinh tiên sinh hai mắt đỏ vằn lên những tia máu. Ánh lên quang mang phẫn nộ:

- Bằng ma hoàng, có phải không? Ta từ sau khi phi thăng, căn bản chưa từng giết bất cứ ai, chỉ ở trong khu vực của mình. Nhưng các ngươi lại tới giết hết tất cả, còn muốn truy sát ta, ta đã làm gì đắc tội với các ngươi ? Cho dù có chết, các ngươi cũng cần phải cho ta biết nguyên nhân chứ.

Kim y thanh niên cười nói:

- Ta cũng muốn cho ngươi biết, đáng tiếc …..ngay cả ta cũng không biết, làm sao có thể nói cho ngươi được?

- Kẻ nào biết?

Lưu Tinh tiên sinh hỏi.

- Bệ hạ biết, có thể những vị đại nhân bên cạnh bệ hạ cũng biết, đáng tiếc ngươi không có cơ hội để hỏi.

Kim y thanh niên vẫy tay nói:

- Được rồi, không lãng phí thời gian với ngươi nữa, hừm, các huynh đệ, ra tay đi.

- Khoan đã.

Linh Kiếm phu nhân bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản.

- Ồ.

Kim y thanh niên giơ tay ngăn thủ hạ lại, sau đó đem ánh mắt

tràn đầy vẻ mỉa mai nhìn Linh Kiếm phu nhân:

- Tiểu Linh nhi, ngươi có gì muốn nói?

- Tỉ tỉ của ta hiện tại có tốt không? Các ngươi có hại làm gì tỉ không?

Bạch Linh hỏi. Linh Kiếm phu nhân tên thật là Bạch Linh, còn tên gọi "Linh Kiếm phu nhân", chỉ là tên giả dùng trên Bích Mục tinh mà thôi.

Kim y thanh niên cười nói:

- Ngươi nói tỉ tỉ của ngươi, nói thật, lúc đầu tỉ tỉ của ngươi quả khó mà thoát khỏi cái chết, nhưng ai biết được tỉ tỉ của ngươi lại may mắn như thế, Tông Quật thiếu gia của bọn ta không ngờ lại nhìn trúng tỉ tỉ của ngươi, tiểu mệnh của y xem ra cũng đã được bảo đảm.

- Tông quật!

Hai mắt Lưu Tinh tiên sinh khép hờ phát ra hàn quang,

- Tên hỗn đản, nếu không phải là do Tông Quật tố cáo với Bằng Ma Hoàng, hiện giờ ta vẫn còn đang vui vẻ ở nhà của mình.

- Câm mồm, Tông Quật thiếu gia mà ngươi cũng có thể chửi mắng hay sao.

Sắc mặt kim y thanh niên bỗng trở nên lạnh lùng.

- Bổn yêu đế không có thời gian lãng phí với ngươi nữa, các huynh đệ, động thủ.

Cánh tay vung lên!

Ba người khoác áo vàng tựa như đồng thời tung sát chiêu về phía Lưu Tinh tiên sinh.

"U ~ " một tiếng kêu vang cao vút lên từ trong họng của Lưu Tinh tiên sinh, phía trước người của Lưu Tinh tiên sinh đã lộ ra một lớp lông vũ màu đen sắc bén, hàng hàng lông vũ giống như những tấm sắt thép phát ra ánh kim, độ kiên ngạnh không thử cũng có thể biết được.

- Huynh đệ cẩn thận, tiểu Hắc đã tiến nhập trạng thái chiến đấu rồi.

Kim y thanh niên truyền âm nói.

Lưu Tinh tiên sinh tay nắm lấy hắc sắc trường thương, giữa hai hàng lông mày cũng đã có một mảng vũ lân màu đen. Mái tóc dài che mất đôi mắt của y, nhưng thực sự vẫn không che đi được huyết sắc quang mang cùng chiến ý điên cuồng trong mắt, thân hình bay tới như thiểm điện.

Trường thương như một con rồng, uốn lượn thành vô số thương ảnh, thình lình chặn đứng cả ba đại yêu đế.

- Sát!

Ba vị yêu đế cũng không nương tay bắt đầu điên cuồng tiến hành công kích Lưu Tinh tiên sinh, vài chục người mặc áo đen còn lại thì tấn công Bạch Linh.

Một tứ cấp yêu đế, hai nhị cấp yêu đế, chỉ để giết một nhất cấp yêu đế.

- Keng, keng.

Một thanh trường kiếm đâm vào lớp hắc sắc lân giáp, không ngờ lại phát ra tiếng kim loại va vào nhau, xuất ra một kiếm này là nhị cấp yêu đế.

Kim y thanh niên lập tức truyền âm nói:

- Ngươi đúng là ngu ngốc, không nghe nói hộ thể chiến giáp trên mình của tiểu Hắc cực kì kiên ngạnh sao, tiếp cận rất gần với cực phẩm tiên khí, hai người các ngươi phải dùng hết sức, nếu không dùng hết sức muốn giết y chỉ là nằm mộng thôi.

- Vâng.

Hai vị yêu đế lập tức đáp lại.

Kiếm khí tung hoành, thương ảnh lấp loáng.

Mái tóc Lưu Tinh tiên sinh dựng lên, vết sẹo trên mặt bên trái càng thêm đáng sợ, hai mắt đỏ rực xuất ra những tia phong cuồng.

- Vũ ca ca.

Một tiếng kêu thảm thê lương, lúc này Bạch Linh bị một hắc bào nhân ác hiểm đánh một quyền vào lưng, toàn bộ thân hình bị đánh bay, tiên huyết trào ra. Bạch Linh kì thật cũng đã đạt đến cửu cấp yêu vương , chỉ là trong số vài chục hắc bào nhân, có năm kẻ là cửu cấp yêu vương, còn lại đều là bát cấp yêu vương.

- Tránh ra.

Lưu Tinh tiên sinh trở nên điên cường.

Trường thương lắc mạnh, hung mãnh đẩy lui hai nhị cấp yêu đế, không để ý tới công kích của kim y thanh niên, tức tốc lao về phía Bạch Linh.

- Chết đi.

Kim y thanh niên đồng thời xuất ra một thương.

Nhưng chỉ thấy khi trường thương đâm tới Lưu Tinh tiên sinh, thân hình của Lưu Tinh tiên sinh không ngờ quỷ dị giống như thuấn di thình lình hạ xuống phía dưới hai mươi phân, lúc đầu một thương này nhắm tới, định đâm xuyên qua đan điền, nhưng cuối cùng lại chỉ đâm được vào ngực.

- Thuấn di thân pháp.

Kim y thanh niên sắc mặt đại biến,

- Đây không phải là thân pháp đặc biệt chỉ có bằng tộc siêu cấp thần thú sỡ hữu sao?

Kiên ngạnh nhận một thương này, trường thương của Lưu Tinh tiên sinh càng thêm hung hãn, thương ảnh bỗng hóa thành hơn chục đạo liên tiếp đâm xuyên qua mấy người, trong một lúc sáu đại yêu vương bị giết ngay tại trận.

- Linh nhi.

Lưu Tinh tiên sinh ôm lấy Bạch Linh.

- Không sao, không phải chỗ yếu hại.

Bạch Linh cố gắng nở một nụ cười.

Lúc này bọn ba người kim y thanh niên cũng đã bảo vây Lưu Tinh tiên sinh:

- Tiểu Hắc, nhìn vào thực lực của ngươi, sợ rằng phải là ưng tộc biến dị thần thú, biến dị thần thú……quả là rất hiếm, vừa này không ngờ cả thuấn di thân pháp cũng biết, đáng tiếc, ngươi vẫn phải chết.

Lưu Tinh tiên sinh nhìn xung quanh, khi nãy y đã dùng hết mọi

thủ đoạn, thế nhưng kim y thanh niên thực tế là thượng cấp thần thú, hơn nữa còn là tứ cấp yêu đế. Khoảng cách quả là quá lớn.

- Đại ca, Hầu tử, xem ra chúng ta không còn cơ hội gặp lại nhau rồi.

Hai mắt Lưu Tinh tiên sinh rưng rưng lệ.

- Linh nhi, muội nói đúng, có chết, chúng ta cũng phải chết cùng một chỗ.

Lưu Tinh tiên sinh ôm chặt Bạch Linh vào lòng, sau đó thù hận nhìn về phía ba đại yêu đế xung quanh.

- Nhưng mà dù có chết, cũng phải khiến cho bọn chúng trả giá.

- Tiểu Hắc!

- Tạp mao điểu!

Hai tiếng gọi quen thuộc bỗng nhiên vang lên, Lưu Tinh tiên sinh bộ dạng giống như bị lôi điện đánh trúng, toàn thân run lên mãnh liệt, quay đầu lên trên không trung, hai đạo nhân ảnh quen thuộc đã từ trên không trung cực tốc lao tới.

- Đại ca, Hầu tử.

Lưu Tinh tiên sinh như có dòng điện chạy qua mình, rơi nước mắt cảm động.

Chương 391

Biến Dị Siêu Cấp Thần Thú

Bao nhiêu năm rồi, trong khi bị truy sát phải bỏ chạy, Hắc Vũ luôn phải ẩn dấu thân phận, dùng một số tên giả, còn các tên giả đó phần lớn đều có liên quan đến những kinh nghiệm đã cùng trải qua với Tần Vũ năm xưa, cho thấy cảm tình mà Hắc Vũ gửi gắm nơi huynh đệ mình, tên giả lần này chính là Lưu Tinh tiên sinh.

Hắn mong muốn nhất chính là gặp lại được huynh đệ của mình, vừa rồi đúng ngay khi hắn gần như đã tuyệt vọng, đại ca và nhị ca của hắn đã xuất hiện. Giờ phút này, Hắc Vũ cảm thấy toàn thân như dâng lên một luồng nhiệt, thực lực toàn thân lập tức được đề thăng đến đỉnh điểm!

- Đại ca, hầu tử, chờ đệ!

Trường thương trong tay Hắc Vũ rung lên, hoá thành du long mang theo một tàn ảnh mơ hồ, cả người liền hướng đến một nhị cấp yêu đế ở mé trái, còn trong không trung hai đạo thân ảnh một nhắm thẳng đến tứ cấp yêu đế, một lao đến nhị cấp yêu đế.

Tam vị yêu đế thân mặc kim y, phân biệt đối phó với các đối thủ.

Hầu Phí lúc này nghiến răng nghiến lợi, trạng thái như điên cuồng, hai con mắt đỏ lên, hiện rõ sự đáng sợ, một cây hắc sắc trường côn hung hãn giáng xuống trường kiếm của nhị cấp yêu đế kia, nhưng kế tiếp đó trường côn của Hầu Phí tựa như tá lực lại một côn đập xuống, một côn tiếp một côn!

Knh Thiên tam thập lục côn tuyệt chiêu mạnh nhất --- Tam thập lục trọng điệp lãng.

Ngay Tần Vũ cũng không đỡ được tuyệt chiêu đó, dưới sự điên cuồng công kích của Hầu Phí, thanh cực phẩm tiên khí trường kiếm kia chỉ chống được ba côn là bị đập nát bấy, liên tục ba mươi ba côn sau đó căn bản còn chưa giở ra, chỉ đập có ba côn, từng côn đập lên trên nhục thể, thực tế là một côn đã đủ giết người rồi, chỉ là tốc độ Hầu Phí quá nhanh, ba côn sau mới ---

"Bồng !" một tiếng, máu huyết phun ra, thịt nát xương tan bay tứ tung, nguyên anh càng sớm bị côn kình chấn nát.

Hắc sắc trường thương, tên là Xuyên Vân Thương!

Một thương, hoá thành chín đạo thương ảnh.

Một nhị cấp tiên đế khác cố gắng mở to mắt, tựa hồ muốn nhìn cho rõ thương ảnh, nhưng chờ khi hắn nhìn rõ, ngọn Xuyên Vân Thương kia đã trực tiếp xuyên thủng một lỗ lớn nơi bụng hắn, nguyên anh cũng bị trực tiếp xuyên thấu.

Nhất chỉ, là tuyệt chiêu mạnh nhất của Lưu Tinh chỉ pháp, là một chiêu đặc biệt có được khi công pháp tu luyện *"Tinh Thần Biến"* đạt đến cảnh giới Hắc Động --- Phá Không Chỉ!

"Phanh !" Thanh âm thanh thuý vang lên, một luồng kim sắc tàn ảnh từ trước mắt tứ cấp tiên đế bắn tới.

Sau đó thân hình Tần Vũ từ trên trời hạ xuống, còn tứ cấp yêu đế đang ngây ngốc đứng đó, ngay trên trán có một cái lỗ, dưới công kích mạnh nhất của Tần Vũ là *"Phá Không Chỉ"*, tứ cấp yêu đế chết ngay tại chỗ, năng lực hoàn thủ cũng không có.

Ba huynh đệ gần như đồng thời xuất thủ, ba yếu đế kia đều là một chiêu bị giết.

Ba huynh đệ đứng thẳng người, mắt nhìn nhau. Trong mắt tràn đầy sự kích động.

Cả chục hắc y nhân kinh khủng phát hiện, thủ lĩnh của bọn họ, ba đại yêu đế không ngờ thoáng chốc bị giết, sau một chút sững sờ, không hẹn mà cùng bắt đầu điên cuồng chạy trốn, miệng còn điên cuồng rống lên:

- Chạy mau, chạy mau à!

Vừa la vừa nhắm bốn phương tám hướng khác nhau mà chạy, bọn họ hiểu rằng, nếu như chạy cùng một hướng có khả năng bị nhất võng đả tận. (một lưới tóm hết tất cả)

Tần Vũ nhìn đám người này, mục quang chuyển lạnh, thản nhiên nói:

- Một người cũng không để sót!

Chỉ thấy cả trăm người bất ngờ xuất hiện, lập tức bao vây lấy mấy chục người này. Chỉ trong một cái chớp mắt, cả chục hắc y nhân đều bị giết sạch, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất. Còn trăm thân ảnh kia đều cung kính quỳ xuống:

- Chủ nhân.

Đứng đầu chính là ngũ cấp yêu đế Vẫn Minh.

Bốn yêu đế thống lĩnh cửu cấp, bát cấp, thất cấp yêu vương đồng thời xuất thủ, vài chục người kia sao có thể không chết?

Tần Vũ tâm ý khẽ động. Đám người này đều bị thu vào Khương Lan Giới, Tần Vũ vào khoảng thời gian trước đó đã đem tất cả yêu thú trong Vạn Thú Phổ bỏ vào trong Khương Lan Giới, chỉ là phân biệt làm hai địa phương cho linh thú đẳng cấp thiên yêu và đẳng cấp yêu vương, hai địa phương này bị Tần Vũ chia cắt nhau xa ra.

******

Nhìn thấy đột nhiên xuất hiện một đám đông người giết chết cả chục yêu vương, Hắc Vũ và Bạch Linh đều hơi kinh hãi, cuối cùng lại biến mất càng khiến bọn họ giật mình, trận chiến đấu vừa rồi vẫn còn khiến không gian tồn tại những ba động, dưới tình huống này thuấn di rất nguy hiểm.

- Nhưng thủ hạ này thực lực mặc dù không tính là mạnh. Nhưng đối phó với một đám người như vậy vẫn là rất hữu hiệu, nếu như để ta tự đi giết cả chục người, có lẽ cũng không thể giết bọn chúng nhanh như vậy.

Tần Vũ trong lòng rất thoả mãn.

- Đại ca!

Hắc Vũ nhìn hướng về Tần Vũ.

Tần Vũ quay đầu lại, ngưng mắt nhìn Tiểu Hắc, trong mắt loé lên sự kích động:

- Tiểu Hắc, ta cuối cùng đã tìm được đệ rồi.

Hắc Vũ nặng nề gật đầu, trong mắt lấp lánh lệ.

- Tạp mao điểu.

Hầu Phí đi tới, bất ngờ vỗ vai Hắc Vũ,

- Nhìn không ra à, một thân bạch y lại còn toả hương nữa chứ, đáng tiếc à, công lực ngươi mới nhất cấp yêu đế. Mặc dù so với dự liệu của ta thì cao hơn một chút, nhưng mà so sánh với ta, còn cách biệt không ít.

Khuôn mặt Hầu Phí có một tia đắc ý.

- Hầu tử.

Hắc Vũ ngược lại không để ý, chỉ là mặt đầy vẻ kích động nhìn Hầu Phí.

Tần Vũ nhìn Bạch Linh ở bên cạnh, liền đó cười nói với Hắc Vũ:

- Đệ còn không mau giới thiệu cho chúng ta vị cô nương này.

Khuôn mặt Hắc Vũ có chút đỏ lên, liền đó vội vàng đi đến bên Bạch Linh.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi thầm than:

- So với khi ở phàm nhân giới, Tiểu Hắc cũng đã biến đổi nhiều rồi, tối thiểu không còn băng lãnh như trong quá khứ nữa. Thậm chí y phục cũng không như bình thường, trong quá khứ luôn là màu đen.

- Linh nhi, để ta giới thiệu cho nàng.

Hắc Vũ nắm lấy tay Bạch Linh.

Khuôn mặt Bạch Linh còn chút nhợt nhạt, dựa vào người Hắc Vũ, chỉ là cặp mắt linh động của nàng vẫn tò mò nhìn Tần Vũ và Hầu Phí, Hắc Vũ mềm giọng nói:

- Linh nhi, hai vị này chính là đại ca và nhị ca mà ta vẫn thường nói với nàng.

- Đây là hầu tử, nhị ca của ta.

Hắc Vũ vừa chỉ Hầu Phí, Bạch Linh lập tức nhu thuận nói,

- Nhị ca.

Hầu Phí nghe vậy liền vui sướng vô cùng, liên tục gật đầu.

Hắc Vũ lại nhìn hướng Tần Vũ nói:

- Linh nhi, đây chính là đại ca mà ta vẫn thường nói, ta và đại ca đã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đương nhiên, đại ca mặc dù là nhân loại, nhưng bất kể là mặt nào cũng đều khiến ta bội phục.

- Đại ca.

Bạch Linh mở to mắt nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ nghe Bạch Linh xưng hô như vậy bản thân liền đoán ra quan hệ của hai người.

- Đại ca, hầu tử.

Khuôn mặt thanh tú của Hắc Vũ hơi đỏ lên,

- Đây là nữ nhân mà đệ yêu thích sau khi phi thăng đến tiên ma yêu giới. Nàng tên Bạch Linh, nàng hiện tại đã là thê tử của đệ.

- Oa, thê tử ---

Hầu Phí kêu lên kỳ lạ, còn dùng một loại mục quang *"quái dị"* nhìn lên Hắc Vũ,

- Tạp mao điểu, không tưởng được à, mới bao nhiêu đó năm. Ngươi cũng có thê tử rồi. Nhưng nhu thuận như Bạch Linh cô nương, thực không biết Bạch Linh cô nương sao lại đi thích khối băng không hiểu tình cảm như ngươi, Bạch Linh cô nương, cô nói với ta, có phải tạp mao điểu cưỡng bức cô, nếu quả là vậy, mặc dù ta với hắn là

huynh đệ, nhưng mà ta cũng có thể đại nghĩa diệt thân.

Nói rồi Hầu Phí còn múa hắc bổng vài cái.

- Không, không, không có, là muội tự nguyện.

Hoảng sợ nói xong, mặt Bạch Linh liền đỏ lên.

Nhất thời Tần Vũ, Hầu Phí ngay cả Hắc Vũ cũng bật cười lên.

- Tốt rồi Phí Phí.

Tần Vũ phát thoại,

- Tiểu Hắc, ba huynh đệ chúng ta cũng bao nhiêu năm không gặp rồi, cũng nên trò chuyện, chỉ là địa phương không an toàn gì cả, nói không chừng địch nhân lại kéo đến giết chóc, chúng ta trước hãy đến một địa phương an toàn rồi lại nói cũng không muộn.

Hắc Vũ và Bạch Linh liền biến sắc. Hắc Vũ nghiêm túc nói:

- Đại ca nói đúng, mau rời khỏi đây.

- Nhưng mà chúng ta đi đâu?

Bạch Linh nghi hoặc nói.

- Các người không cần kháng cự, ta dẫn các người đến một địa phương.

Tần Vũ cười nói, Hắc Vũ suy đoán:

- Đại ca. Là Thanh Vũ tiên phủ à?

Tại phàm nhân giới, Tần Vũ đã sử dụng qua Thanh Vũ tiên phủ vài lần, nghe Hắc Vũ hỏi, Tần Vũ chỉ là cười thần bí một cái rồi lắc đầu.

Không quản Hắc Vũ lòng đầy nghi hoặc, Tần Vũ trực tiếp đem mấy người đưa vào Khương Lan Giới.

Còn Khương Lan Giới liền hoá thành một hạt cát dung nhập vào lòng đất trong bụi hoa *"Tinh Linh phủ"*, Tần Vũ tin rằng… … cho dù địch nhân có phái người đến lần nữa, cũng không thể tìm được bọn họ. Sự an toàn của Khương Lan Giới không cần phải nghi ngờ.

******

Trong Khương Lan Giới.

Hắc Vũ và Bạch Linh kinh ngạc nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng nghi hoặc thế giới vô cùng vô tận này rốt cuộc là ở đâu.

- Tạp mao điểu, choáng rồi hả, đây là bảo bối cuối cùng đại ca có được từ Nghịch Ương Cảnh, nhưng của Lan thúc để lại. Tên là Khương Lan Giới!

Hầu Phí đắc ý nói,

- Trong Khương Lan Giới, đại ca chính là thần, muốn biến ra cái gì là có cái đó.

Tần Vũ rất phối hợp gật đầu nói:

- Tiểu Hắc, còn nhớ Vân Vụ sơn trang không?

Nói rồi. Mặt đất phía trước Tần Vũ bắt đầu biến hoá, một toà Vân Vụ sơn trang rộng lớn đột nhiên từ mặt đất dựng lên, trong

lúc Hắc Vũ và Bạch Linh còn đang kinh ngạc khó tin, mọi thứ của Vân Vụ sơn trang đều đã xuất hiện.

- Đại ca, đây là… …

Hắc Vũ thực sự chấn động.

- Đây chính là Khương Lan Giới.

Một đạo thanh âm từ cạnh đó truyền đến, chỉ thấy một người thân hình tựa như Hắc Vũ, chỉ là mục quang thâm thuý hơn nhiều đang đi đến, chính là Ốc Lam. Ốc Lam cười nói,

- Khương Lan Giới, mặc dù không được tính là một thế giới chân chính, nhưng khác biệt cũng không lớn.

Chỗ của Ốc Lam ở gần với Tần Vũ, nói xong liền đi đến một góc yên tĩnh uống trà.

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Khương Lan Giới này tổng cộng có ba tầng thế giới, tiếc là hiện tại thực lực của ta chỉ có thể mở được tầng thế giới thứ nhất, bất quá với tầng thế giới thứ nhất này, mật độ nguyên linh chi khí đã gấp mười lần bên ngoài, tỷ lệ thế giới cũng không giống nhau, trong này trải qua mười năm, bên ngoài mới một năm.

- Bên trong mười năm, bên ngoài mới một năm?

Bạch Linh kinh hãi bật thốt lên.

- Phải, không chỉ có như vậy, phòng ngự của Khương Lan Giới cực mạnh, trong những công kích mà ta biết, còn chưa có thứ công kích nào phá được Khương Lan Giới.

Tần Vũ tự tin nói. Ngay Vũ Hoàng, Huyền Đế liên thủ công kích cũng không ảnh hưởng Khương Lan Giới, lực phòng ngự có thể tưởng tượng ra.

- Nói đến việc này, thì không thể không nhắc đến chuyện năm xưa Vũ Hoàng truy sát ta… …

Tần Vũ vừa mới nói, Hầu Phí liền hưng phấn chen miệng vào:

- Tạp mao điểu, hay là để ta nói đi, lúc xưa à, đại ca người vừa phi thăng lên tiên ma yêu giới, đến Phong Nguyệt tinh… …

Hầu Phí từ trận chiến Phong Nguyệt tinh nói đến trận chiến Lam Hoả tinh, lại nói đến chiến đấu ở Ẩn Đế tinh, chiến đấu ở Lam Tuyết tinh, cùng với Tiểu Hoàng tinh bị luyện hoá, hai mươi sáu tiên đế bị giết,… vân vân các chuyện, nói môt lèo cuối cùng đến khi tại Hoàng Điểu tinh Tần Vũ bị đánh lén.

Câu chuyện này nói xong, cũng mất thời gian gần nửa ngày.

Hắc Vũ và Bạch Linh đều kinh hãi lắng nghe, qua một lúc lâu, Hắc Vũ mới nhìn Tần Vũ:

- Đại ca, không tưởng được huynh những ngày tháng năm này cũng khổ sở như vậy, cũng không khá hơn gì đệ cả.

- Tiểu Hắc, nói đến bản thân đệ đi, đệ thế nào, sao lại bị người truy sát? Rốt cuộc là người nao muốn truy sát đệ?

Tần Vũ nghi hoặc tra hỏi, đối với chuyện này Tần Vũ vẫn luôn hoài nghi, theo như hắn suy luận, đáng lẽ không có người nào đi truy sát Tiểu Hắc mới đúng, nhưng vừa rồi lại xuất hiện ba yêu đế, có thể phái ra ba yêu đế để giết người, cả tiên ma yêu giới cũng không có được mấy người.

Hắc Vũ và Bạch Linh nhìn nhau, Hắc Vũ than một tiếng nói:

- Nói đến chuyện này, bản thân đệ cũng rất không hiểu. Đệ từ khi phi thăng tiên ma yêu giới, tối đa cũng chỉ quanh quẩn tại tinh hệ nơi đệ phi thăng, căn bản không có chọc đến ai, thế nhưng ta không đụng đến người, người lại đối phó ta, hoạ từ trên trời giáng xuống, Bạch gia nhất tộc mà đệ trú ngụ đều bị giết, chỉ có đệ và Linh nhi chạy thoát được, tỷ tỷ của Linh nhi cũng đã bị bắt lại.

- Hoạ từ trên trời giáng xuống?

Tần Vũ và Hầu Phí đều nhíu mày cả lên, sao lại có chuyện như vậy.

Trong mắt Hắc Vũ loé lên tia sáng lạnh lẽo:

- Nhưng mà nếu như đệ đoán không lầm, tai nạn này chính là Tông Quật mang đến cho đệ.

- Tông Quật?

Tần Vũ nhìn Hắc Vũ,

- Tiểu Hắc, Tông Quật này và chúng ta quan hệ còn không tệ, tại phàm nhân giới cũng giúp qua chúng ta, hơn nữa hắn cũng từng nhận được lợi ích chỗ Lan thúc, chắc là sẽ không đối xử với đệ như vậy.

Tần Vũ có chút không tin Tông Quật lại đối phó Hắc Vũ.

Hắc Vũ cười lạnh.

- Đại ca, đệ phi thăng đến tiên ma yêu giới, trú tại Bạch gia hơn trăm năm cũng không một ai chọc đến đệ, sau đó một lần đệ tình cờ gặp phải Tông Quật, khi đó đệ còn rất cao hứng cùng Tông Quật trò

chuyện khá lâu. Nhưng chỉ ba tháng sau khi đệ gặp hắn, một trường giết chóc liền giáng xuống Bạch gia.

Thân thể Hắc Vũ hơi run lên:

- Đệ tại tiên ma yêu giới không quen biết bao nhiêu người, cũng chính là hảo bằng hữu hảo huynh đệ trong Bạch gia, còn có tỷ muội Linh nhi bọn họ. Nhưng trận giết chóc đó, các bằng hữu kia gần như đều chết cả, đại ca, huynh nói nếu như nguyên nhân không phải là Tông Quật, vậy nguyên nhân là do ai?

Nghe Hắc Vũ nói như vậy, Tần Vũ cũng không thể không thừa nhận.

Chuyện này tựa hồ thực sự có liên quan đến Tông Quật.

Hắc Vũ tiếp tục nói:

- Hơn nữa đệ sau này cũng biết được, truy sát đệ chính là hoàng giả của phi cầm nhất tộc --- Bằng Ma Hoàng. Đường đường Bằng Ma Hoàng vì sao muốn giết đệ, một tiểu nhân vật của phàm nhân giới phi thăng lên thực không có đắc tội hắn, trừ có Tông Quật siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bàng Điểu địa vị tôn quý này, ai có thể khiến Bằng Ma Hoàng truy sát đệ ?

- Tông Quật hắn vì sao muốn giết đệ?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Lúc này Tần Vũ cũng không thể không thừa nhận, cho dù nguyên nhân không phải là Tông Quật, sợ là không thoát khỏi có quan hệ tới Tông Quật.

- Đệ sao mà biết được.

Hắc Vũ lắc đầu.

Bạch Linh ở bên cạnh đột nhiên giơ tay nói:

- Nếu như cố nói ra nguyên nhân, muội ngược lại nghĩ đến một nguyên nhân, có lẽ là thân phận của Vũ ca ca --- biến dị thần thú, hơn nữa chắc là biến dị siêu cấp thần thú, Tông Quật kia sợ Vũ ca ca tương lai uy hiếp đến hắn.

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

Căn cứ theo nhận thức của hắn với Tông Quật, Tông Quật đáng lẽ thuộc loại người có phần quang minh chính đại, cho dù biết Tiểu Hắc sẽ uy hiếp đến hắn, có lẽ Tông Quật cũng sẽ công bằng cạnh tranh, chứ không thèm sử dụng loại thủ đoạn ti bỉ này.

Nhưng nếu như nguyên nhân không phải là Tông Quật, vậy Bằng Ma Hoàng vì sao lại truy sát Hắc Vũ?

- A, Bạch Linh, muội vừa nói tạp mao điểu là biến dị siêu cấp thần thú, sao lại khẳng định như vậy?

Thanh âm Hầu Phí hốt nhiên vang lên.

Chương 392

Khủng Long Công Pháp

Trong quá khứ, Tần Vũ không thể xác định được Tiểu Hắc là thần thú cấp độ nào. Nhưng xét theo lực công kích cường đại của Tiểu Hắc, rất có thể đúng là siêu cấp biến dị thần thú.

Bạch Linh tự tin nói:

Năm xưa Vũ ca ca bị người ta truy sát, lúc đó có tới mười mấy tên là bát cấp yêu vương, Vũ ca ca chỉ là thất cấp yêu vương, nhưng đã có thể giết toàn bộ bọn chúng.

- Cái đó không tính.

Hầu Phí giơ tay phản đối,

- Bằng vào thân pháp của tạp mao điểu, nếu có vài người truy sát, hắn cũng có thể đối phó dễ dàng.

- Hồi nãy cũng không tính sao?

Bạch Linh hỏi lại.

- Có tính.

Tần Vũ gật đầu cười,

- Vừa rồi ba yêu đế, một tên là tứ cấp, hai tên nhị cấp. Tứ cấp yêu đế đó còn là thượng cấp thần thú, Tiểu Hắc bị chúng vây công mà có thể chi trì lâu như vậy, đặc biệt cuối cùng có thể một thương giết chết yêu đế cấp hai. Đó đúng là thực lực của siêu cấp thần thú.

Tần Vũ suy luận rất chính xác.

Nếu Hắc Vũ là thượng cấp thần thú, nhất cấp yêu đế thượng cấp thần thú thực lực ngang với nhị cấp yêu đế trung cấp thần thú, nếu nhất cấp yêu đế thượng cấp thần thú muốn giết chết đối phương, cũng không thể dễ dàng như Hắc Vũ.

Hắc Vũ cười nhẹ nói:

- Thân là biến dị thần thú, cấp độ của mình đệ cũng khó phán đoán ra được. Mà có tính được, cũng chả để làm chi.

Ba huynh đệ và Bạch Linh ngồi cạnh hồ nói chuyện một thời gian dài, cuối cùng cũng đến lúc kết thúc.

- Đại ca, bọn ta từ giờ phải làm sao?

Hầu Phí đột nhiên hỏi.

Tần Vũ trầm tư một chốc, gật đầu nói:

- Căn cứ theo lời Lan thúc nói với huynh, nếu muốn gặp Lập nhi, thì phải mở được toàn bộ Khương Lan Giới, bây giờ mới chỉ có thể mở được tầng một, khoảng cách so với yêu cầu của Lan thúc còn quá xa. Bây giờ đã gặp được hai đệ, ta cũng tương đối yên tâm rồi. Đại ca quyết định… vào Khương Lan Giới tiếp tục tu luyện, đến khi có thể đả khai tầng thứ ba mới thôi.

- Tiếp tục tu luyện?

Hắc Vũ nhíu mày.

- Đệ thì không có gì phải lo. Trong cấm địa đã luyện xong Kinh Thiên Lục Côn, mặc dù trong Khương Lan Giới tốc độ tu luyện không

bằng trong cấm địa, nhưng mười năm bên trong chỉ bằng một năm bên ngoài, cách biệt cũng không lớn lắm, hơn nữa đệ cũng có thể tìm người luyện chung.

Hầu Phí thờ ơ nói.

- Tiểu Hắc, đệ làm sao vậy?

Tần Vũ thấy Tiểu Hắc tựa hồ có tâm sự.

Hắc Vũ và Bạch Linh nhìn nhau một lát, cuối cùng Bạch Linh nói:

- Đại ca, đại tỷ của muội lúc trước bị Bằng Ma Hoàng bắt đi, muội và Vũ ca ca rất là lo lắng. Nghe nói hiện giờ đang ở chỗ Tông Quật, bọn muội cảm thấy không an tâm.

- Này

Hầu Phí trợn mắt,

- Hai vợ chồng các ngươi phải chăng bị điên rồi? Tông Quật là siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bàng, sống trong hoàng thành phi cầm tộc, ngay bên cạnh cung điện của Bằng Ma Hoàng. Các người muốn tới đó ư? Thực lực của Bằng Ma Hoàng cũng ngang với Long Hoàng, cửu cấp tiên đế còn không đấu lại hắn.

Tần Vũ lúc này nhớ lại cảnh Long Hoàng một quyền đánh bại Vũ Hoàng, Huyền Đế.

Cấp độ của Bằng Ma Hoàng hay Long Hoàng, ngay cả Huyết Long Ngao Vô Hư xuất thủ, cũng không thể là đối thủ.

- Như ta được biết, dưới trướng Bằng Ma Hoàng còn có ba yêu đế

rất mạnh.

Hầu Phí đối với tình hình yêu giới hiểu biết cũng không ít.

- Tạp mao điểu, ngươi nên nhớ, tộc phi cầm có thể sánh ngang với tiên giới, thực lực không đơn giản như ngươi suy nghĩ. Hai người muốn đi cứu tỷ tỷ, nằm mơ à?

Hầu Phí không thấy một điểm hy vọng.

- Ta đương nhiên biết.

Hắc Vũ nhíu mày,

- Nhưng không thể để tỷ tỷ bọn ta trong tay địch nhân?

Hầu Phí chỉ còn biết lắc đầu.

Trầm mặc một lúc lâu, Tần Vũ vỗ vai Hắc Vũ nói:

- Tiểu Hắc, đại ca biết trong lòng đệ và Bạch Linh lo lắng. Nhưng đệ cũng nên biết, ta và Hầu Phí đấu với Vũ Hoàng cũng chưa chắc địch lại, nếu như đấu với Bằng Ma Hoàng, một điểm hy vọng cũng không có.

Hắc Vũ gật đầu.

Tần Vũ nói tiếp:

- Đương nhiên, ta không nói đệ phải bỏ qua chuyện này. Từ khi Bạch gia bị diệt đến này là bao lâu?

- Hơn trăm năm.

Hắc Vũ trả lời.

- Đã hơn trăm năm rồi.

Tần Vũ cười nói tiếp:

- Nếu như tỷ tỷ của Bạch Linh đã chết, thì cũng đã chết rồi. Nếu như chưa chết, một trăm năm nay chưa chết, hai trăm năm sau chắc cũng không gặp vấn đề gì. Hai trăm năm này đối với bọn ta rất là quan trọng. Tiểu Hắc, bên ngoài hai trăm năm, bên trong , bên trong Khương Lan giới là hai ngàn năm. Đệ thử nghĩ… hai ngàn năm sau, thực lực của bọn ta sẽ đề cao tới đâu?

Hắc Vũ và Hầu Phí hai mắt sáng lên.

Bọn họ phi thăng bất quá gần ba trăm năm, bằng vào chừng đó thời gian, có thể đạt tới đế cấp, nếu như tiếp tục tu luyện hai nghìn năm, thành tựu của bọn họ còn cao đến chừng nào? Chỉ nghĩ thôi là đã hưng phấn rồi.

- Bởi thế, ta nghĩ bọn ta nên tu luyện là hơn. Sau hai nghìn năm, lúc đó thực lực của chúng ta đủ mạnh, dù không đối phó được với Bằng Ma Hoàng, cũng có thể xử lý được thủ hạ của y. Có thêm Khương Lan Giới, bọn ta coi như đủ tư cách tới hoàng thành phi cầm tộc. Còn với thực lực hiện nay của chúng ta, nếu trong hoàng thành tùy tiện cử ra một thất cấp, bát cấp yêu đế, chúng ta đã đối phó không nổi.

Tần Vũ cười nói.

Như thực lực của Tần Vũ hiện nay, chỉ có thể đối phó với ngũ cấp, lục cấp yêu đế.

Nếu là sau hai nghìn năm, Tần Vũ có thể đạt đến mức nào? Bản thân hắn cũng không xác định được.

Hắc Vũ và Bạch Linh nhìn nhau một lát, cuối cùng Hắc Vũ nhìn

Tần Vũ, nói lớn:

- Được, nghe lời đại ca nói, chúng ta tiếp tục khổ luyện, đợi khi thực lực đại tăng, mới tới hoàng thành phi cầm tộc.

- Ta đương nhiên tán thành.

Hầu Phí nhe răng cười.

Thấy Hắc Vũ và Hầu Phí đồng ý, Tần Vũ cười lớn:

- Từ hôm nay, chúng ta bắt đầu tiềm tu.

Trong Khương Lan Giới, hiện nay bên cạnh nơi ở của Tần Vũ, có hai tòa đình viện được tạo ra cho Hầu Phí và vợ chồng Hắc Vũ ở. Hầu phí chủ yếu dựa vào cảm ngộ trong chiến đấu để đề thăng thực lực, nhưng Tần Vũ không ngờ, Tiểu Hắc cũng là trong chiến đấu mà tiến bộ.

Trong lúc bị truy sát, Hắc Vũ chính là trong chiến đấu không ngừng tiến bộ. Hiện tại Hầu Phí và Hắc Vũ chiến đấu, Hầu Phí phải áp chế công lực tại nhất cấp yêu đế. Còn Tần Vũ… tiếp tục bế quan tĩnh tu.

Trong mật thất.

Tần Vũ yên lặng ngồi đó, không biết đã bao lâu.

Bên trong đan điền.

Chính giữa đan điền rộng lớn vô cùng, chính là một lỗ đen, lỗ đen này thực tế là một thông đạo đến một nơi kỳ dị *"cưỡng hồ không gian"* thời điểm này ý thức của Tần Vũ đang quan sát tại cửa lỗ đen.

- Hấp thu thêm nửa ngày, chắc có lẽ đạt đến đỉnh phong Hắc Động hậu kỳ.

Tiếp theo ta phải làm sao? Tần Vũ nhìn vào trong *"cưỡng hồ không gian"*, bên trong đó là một địa phương không gian thực sự, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Trong không gian hai ba mét đó, kim sắc Hắc Động chi lực vô cùng nhiều, lớn hơn rất nhiều so với ba kim sắc viên hoàn.

Hiện tại nếu như tiếp tục hấp thu nguyên linh khí chuyển thành lực lượng của Hắc Động, lực lượng của Hắc Động lại trở nên không tinh thuần. Có thể nói… Tần Vũ đã đạt tới bình cảnh, dù có hấp thu thêm, công lực cũng không thể thăng tiến.

"Cảnh giới thứ bảy là Ám Tinh, thứ tám là Hắc Động. Thứ chín là gì?" ý thức của Tần Vũ cẩn thận xem xét Hắc Động thông đạo.

Tần Vũ trong lòng có hai ý tưởng.

Thứ nhất, bên trong không gian hai ba mét đó, năng lượng hoàn toàn không được sử dụng. Hiện tại lực công kích của Hắc Động chỉ sử dụng lực lượng của ba vòng kim sắc, còn như năng lượng vô cùng lớn trong không gian hai ba mét đó, Tần Vũ không cách gì sử dụng được. Nếu như có thể luyện hóa năng lượng đang tồn trữ này, tin tưởng công lực sẽ đại tăng. Nhưng phải luyện hóa thế nào? Đó mới là vấn đề khó khăn.

Thứ hai, năng lượng bên trong không gian đó. Đem nén lại, không ngừng nén nhỏ.

Theo như Tần Vũ, khi thể tích giảm đến một mức nào đó, năng lượng sẽ có sự biến đổi về chất. Nhưng… hiện nay Hắc Động chi lực được chuyển hóa từ vô số nguyên linh khí đã rất tinh thuần, muốn tiếp tục nén ép, hắn cũng không biết phải sử dụng biện pháp gì?

"Như thế nào mới là tốt đây" Tần Vũ liên tục trầm tư suy ngẫm.

Vô số ý tưởng hiện lên trong óc Tần Vũ, như phát triển thành tinh hệ, thành vũ trụ, thậm chí Tần Vũ cũng nghĩ tới việc tạo thêm một Hắc Động, xem bên trong đan điền nếu có hai Hắc Động sẽ thế nào?

Chúng sẽ hợp nhất lại? Hay hủy diệt lẫn nhau?

Nhưng với những ý tưởng kỳ lạ như vậy, Tần Vũ cũng không dám tùy ý thử nghiệm.

Vì thử nghiệm những ý tưởng này, tám chín phần có thể làm cho Hắc Động sụp đổ, thậm chí có thể khiến năng lượng bên trong phát nổ. Kết quả là mạng nhỏ không còn.

Sáng tạo công pháp, không phải có một ý tưởng kỳ quặc là được, mà phải có đủ tín tâm mới làm.

Cũng như năm đó Tần Vũ ở phàm nhân giới, nhìn thấy diễn biến của hằng tinh mà ngộ ra. Lúc đó Tần Vũ mười phần khẳng định, từ cảnh giới hằng tinh diễn biến tới cảnh giới Hắc Động, tuyệt đối có thể thành công.

Hiện tại, Tần Vũ không thấy được cảm giác đó.

"Sau Hắc Động, cảnh giới tiếp theo là gì?"

……

Trong những ngày tĩnh tu vô vị này, Tần Vũ hồi ức lại biến hóa của vũ trụ tinh thần, thậm chí ly khai Khương Lan Giới, ra ngoài không gian tìm kiếm sở ngộ, rốt cuộc cũng không có kết quả gì.

Trong Khương Lan giới, mười năm khổ tu tâm cảnh, rốt cuộc Tần Vũ xác định được một điểm: bản thân tạm thời không thể đột

phá được.

"Ôi, cố gắng tìm kiếm thì không được, tạm thời không suy nghĩ nữa, không chừng cuối cùng lại nảy ra ý tưởng gì hay ho " - Tần vũ tự an ủi mình. Mười năm này hắn suy nghĩ rất nhiều phương pháp, có thể thành công cũng có vài dạng. Chỉ là nếu làm theo những phương pháp này, hắn căn bản không có tiến bộ lớn.

Theo lý giải của Tần Vũ, Tinh Thần Biến mỗi lần đột phá cảnh giới, là xuất hiện biến hóa kinh người.

Tinh Thần Biến dĩ nhiên khó đột phá, giờ muốn đề cao thực lực, chỉ còn cách tu luyện thân thể." Tần Vũ trong lòng quyết định, bản thân không thể lãng phí thời gian tu luyện, huynh đệ hắn tiến bộ cực nhanh, bản thân cũng phải nỗ lực phấn đấu.

Tần Vũ suy nghĩ một hồi, liền đến nơi ở của Ốc Lam.

- Tần Vũ, ngươi tới đây có chuyện gì không?

Ốc Lam cười cười hỏi.

Tần Vũ nhìn Ốc Lam, mắt bỗng sáng lên.

- Ốc Lam tiên sinh, ta thấy ông hình như … có đột phá?

Ốc Lam vui vẻ đáp:

- Đúng, sau bao nhiêu năm tu luyện, ta cuối cùng cũng đột phá thất cấp yêu đế, đạt bát cấp yêu đế cảnh giới. ha ha… May mắn là được tu luyện trong Khương Lan giới, nếu như là tu luyện ở tiên ma yêu giới, nồng độ nguyên linh chi khí thấp hơn, không biết khi nào mới có thể đột phá.

- Nếu so sánh với điều kiện ở Thần Giới, Khương Lan giới còn

kém xa.

Tần Vũ cười nhẹ đáp.

Ốc Lam gật đầu:

- Đúng là kém xa, bất quá tại thần giới, tốc độ tu luyện của ta so với tiên ma yêu giới còn chậm hơn.

- Ồ.

Tần Vũ ngạc nhiên, thần giới điều kiện tốt, tại sao tu luyện ở thần giới lại chậm?

- Không nói chuyện thần giới nữa.

Ốc Lam lắc đầu cười, Tần Vũ cũng không muốn hỏi thêm, bỗng nhớ đến vấn đề của mình, bèn hỏi:

- Ốc Lam tiên sinh, ông có biết phương pháp tu luyện thân thể nào tốt không? Ta hiện tại muốn tu luyện thân thể.

- Phương pháp tu luyện thân thể… à …

Ốc Lam trầm tư một lát

- Theo như ta biết, ở tiên ma yêu giới tu luyện thân thể mạnh nhất là người trong Ám Tinh Giới.

- Ám Tinh Giới.

Tần Vũ cười hỏi:

- Ốc Lam tiên sinh, ông có biết phương pháp tu luyện của người trong Ám Tinh giới không?

- Không biết.

Ốc Lam cười đáp, Tần Vũ cũng chỉ biết cười lại, là Ốc Lam cố ý đùa giỡn hắn.

- Ha ha, vừa rồi ta chỉ nói là công pháp tu luyện thân thể mạnh nhất tiên ma yêu giới, Dã Cù hắn không thuộc tiên ma yêu giới, công pháp luyện thể của hắn tuyệt đối không kém người trong Ám Tinh giới.

Ốc Lam tươi cười nói. Tần Vũ tức thời tỉnh ngộ, Dã Cù là Bá Vương Long, hắn đến từ một không gian khác.

Công pháp luyện thể của Bá Vương Long, theo hắn được biết, thất cấp yêu đế Dã Cù, thực lực không dưới thất cấp yêu đế Ngao Vô Hư. Như vậy cũng cho thấy công pháp luyện thể của Dã Cù rất mạnh.

- Dã Cù hắn có nguyện ý dạy ta?

Điểm này Tần Vũ không xác định được.

Ốc Lam thờ ơ nói:

- Việc này ta cũng không biết. Dã Cù hắn có nguyện ý đem công pháp luyện thể của tộc khủng long truyền cho ngươi hay không, thì còn xem khả năng của bản thân ngươi.

Tần Vũ tâm ý nhất động, nơi Dã Cù đang ở liền hiện rõ trong đầu.

- A, buồn quá đi.

Dã Cù đang nâng một ngọn núi cao ngàn trượng, hết ném lên

không rồi bắt lấy, tung hứng hết lần này đến lần khác, cuối cùng lại thở dài

- Nhàm chán quá!

Ngọn núi cũng đã bị ném đi.

Làm thế nào để Dã Cù đem công pháp tu luyện của tộc khủng long truyền cho mình?

Tần Vũ suy nghĩ hồi lâu, nhưng không có biện pháp nào chắc chắn,

- Thôi, nếu như không có phương pháp gì, đành phải hy sinh bản thân vậy.

- Ốc Lam tiên sinh, ta đi đây.

Tần Vũ tạm biệt.

- Chúc ngươi thành công a.

Ốc Lam cười cười nói. Tần Vũ cười khổ, thành công ư? Việc này thật là khó khăn. Ngay lập tức Tần Vũ trực tiếp di chuyển đến nơi Dã Cù đang ở.

Chương 393

Tuế Nguyệt Du Du

Ngọn núi cao ngàn trượng, không ngừng bị tung lên ném xuống. Người đang tung hứng ngọn núi đó chính là Dã Cù.

- Ôi, Tên gia hỏa Ngao Vô Hư đã đạt tới bát cấp yêu đế rồi, hiện tại lão đại Ốc Lam cũng đạt tới bát cấp yêu đế, ba người chỉ còn mình ta ở lại thất cấp yêu đế, không biết khi nào thì mới có thể đạt tới cảnh giới "bạch ngân" đây?

Dã Cù vừa thì thầm, hai tay vẫn cứ máy móc tung hứng ngọn núi.

- Dã Cù.

Một đạo thanh âm vang lên.

Dã Cù nghe nói có người gọi, liền quay đầu lại, thấy Tần Vũ đi đến, Dã Cù *"a"* một tiếng:

- Là ngươi à, Tần Vũ, sao ngươi lại đến tìm ta? Có chuyện gì à?

- Đúng là có một chuyện rất quan trọng.

Tần Vũ đi đến bên cạnh Dã Cù.

- Có chuyện quan trong.

Dã Cù mi mắt dựng ngược, hai mắt hổ trừng trừng nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi có chuyện quan trọng muốn nói với ta? Dã Cù ta cũng rất tự biết mình, nói về đầu óc thì không bằng các ngươi. Về thực lực, Ngao Vô Hư và Ốc Lam lão đại thực lực đều mạnh hơn ta, ngươi sao lại tìm ta?

Tần Vũ trong lòng đã có tính toán, cười đáp:

- Dã Cù, ta cũng không muốn nói vong vo…

- Nói đi, ta tính tình rất là sảng khoái, có thể giúp thì nhất định giúp.

Dã Cù vui vẻ nói.

Tần Vũ gật đầu:

- Vậy thì ta nói thực, Dã Cù, hiện tại công pháp tu luyện của ta đã tới giới hạn, không thể tiến bộ nữa. Nhưng linh hồn cảnh giới thì vẫn rất cao. Ta không muốn thời gian dài này không có tiến bộ, nên định tu luyện ngoại công, tu luyện thân thể. Cho nên… ta đến tìm ngươi.

- Ngươi muốn tu luyện thân thể, có liên quan gì tới ta?

Dã Cù hô hô đáp. Vừa nói xong, hắn giật mình trừng mắt:

- Có phải ngươi muốn công pháp luyện thể của tộc khủng long?

- Đúng.

Tần Vũ gật đầu,

- Dã Cù, ngươi có thể đem công pháp luyện thể của tộc khủng long truyền…

- Không được.

Tần Vũ còn chưa nói hết, đã bị Dã Cù đã ngắt lời. Hắn nói chắc như đinh đóng cột, không hề có chút do dự. Đoạn trừng mắt nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, công pháp của tộc khủng long, vô luận thế nào cũng không thể truyền cho người ngoài.

Tần Vũ trong lòng lo lắng

Nhức đầu rồi!

Hắn sợ nhất là gặp phải tình huống này, không ngờ cuối cùng cũng không tránh được. Vốn hắn cũng biết công pháp bí mật đối với một chủng tộc quan trọng như thế nào. Hiện tại xem ra khủng long tộc cũng không ngoại lệ.

- Tỉnh táo, tỉnh táo!

Tần Vũ cố gắng bình tĩnh tâm tình lại, nhìn Dã Cù cười nói:

- Dã Cù…

- Ngươi đừng nói nữa, dù ngươi nói thế nào, ta cũng không giao công pháp của tộc khủng long cho ngươi.

Dã Cù nghiêm túc nói, rồi đi tới bên cạnh ngọn núi lớn, tiếp tục chơi trò tung hứng, căn bản không thèm nhìn Tần Vũ.

Ngọn núi cao nghìn trượng, không ngừng bay lên rồi rớt xuống.

Tần Vũ cười đáp:

- Được rồi, Dã Cù, ta không ép ngươi phải giao công pháp của tộc khủng long cho ta nữa, ta và ngươi nói chuyện một chút được không?

- Vậy thì tốt, ta hiện tại đang rất buồn đây.

Dã Cù tức thì sáng rỡ mặt mày, cảm thán nói với Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi không biết đâu, năm xưa ta, Ngao Vô Hư và Ốc Lam lão đại, đều là thất cấp yêu đế. Sau đó Ngao Vô Hư đạt bát cấp yêu đế, gần đây Ốc Lam lão đại cũng đạt bát cấp yêu đế, chỉ còn mình ta dừng tại thất cấp, thật là bực mình, nhưng tu luyện thì không thể gấp gáp được, ôi!

Tần Vũ vừa nghe qua đã hiểu được tâm lí Dã Cù.

- Chắc là do công pháp của tộc khủng long tốn nhiều thời gian, vì vậy mà ngươi mới chậm hơn bọn họ.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Nói bậy!

Dã Cù lập tức phản đối:

- Công pháp của tộc ta có từ vô số năm, do các tiền bối của tộc khủng long tổng kết mà thành, ta tu luyện chậm chạp, chỉ có thể là do tư chất của ta.

- Đúng rồi Dã Cù, tại sao ngươi không thể giao cho ta công pháp của khủng long tộc?

Tần Vũ hỏi.

Dã Cù nghiêm trang nói:

- Tộc khủng long chia ra thành nhiều quần thể, Bá Vương Long bọn ta là mạnh nhất trong tộc khủng long, bọn ta lúc nhỏ đều được

các tiền bối giáo huấn kỹ: bất luận thế nào, cũng không được phép đem công pháp của tộc truyền cho tu luyện giả loài người.

Tần Vũ gật đầu.

Hắn cũng biết ở quê hương Dã Cù, vũ trụ đó chủ yếu là tộc khủng long và tu luyện giả loài người tranh đấu.

- Dã Cù, ngươi có biết tại sao các tiền bối trong tộc nghiêm cấm đem công pháp của tộc khủng long truyền cho con người không? Các tiền bối của ngươi nói "nhân loại tu luyện giả", là "nhân loại tu luyện giả" ở đâu?

Tần Vũ dẫn dụ.

Dã Cù đắc ý cười nói:

- Ta đương nhiên biết, trong vũ trụ không gian của bọn ta, tộc khủng long và nhân loại tu luyện giả tranh đấu, nếu công pháp của tộc bị lộ ra, nhân loại tu luyện giả thực lực đại tăng. "Nhân loại tu luyện giả" đương nhiên là loài người trong không gian của bọn ta, từ trước đến giờ khủng long tộc chỉ có mình ta đến tiên ma yêu giới thôi.

Từ một không gian đi đến một không gian khác, đặc biệt là không gian cùng đẳng cấp, xác xuất cực thấp.

Như sư tôn Lôi Vệ, vô ý rơi vào lỗ đen, từ không gian có Địa cầu, đi tới quê hương của Tần Vũ là không gian có Tử Huyền Tinh.

- Đúng rồi.

Tần Vũ cười nói:

- Dã Cù, ngươi cũng hiểu rõ rồi, các tiền bối của ngươi không

muốn thực lực của nhân loại tu luyện giả tăng trưởng. Còn Tần Vũ ta, là người của tiên ma yêu giới, dù ta có tu luyện công pháp của khủng long tộc, đối với tộc ngươi không có ảnh hưởng gì. Huống chi… trong tiên ma yêu giới, tộc khủng long chỉ có một mình ngươi, ngươi truyền cho ta công pháp, ai có thể nói gì ngươi?

Dã Cù cả người run nhẹ.

Rồi bỗng nhiên đại ngộ, cười to nói:

- Ha ha, nói rất đúng, ta hiện tại là người duy nhất của khủng long tộc ở tiên ma yêu giới, quy định trong tộc không thể câu thúc ta được. Nhưng Tần Vũ…

Dã Cù xảo quyệt nhìn Tần Vũ,

- Giờ ta là người duy nhất của khủng long tộc ở tiên ma yêu giới, cũng có nghĩa là, trừ ta không ai có thể truyền khủng long công pháp cho ngươi. Vật càng hiếm càng quý, khủng long công pháp càng trân quý hơn. Ta có thể nào dễ dàng giao nó cho ngươi được?

Dã Cù đắc ý nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ bất đắc dĩ.

Gã Dã Cù này thực quá gian hoạt, hiểu rõ tiên ma yêu giới hắn là người duy nhất của khủng long tộc, không lo lắng về quy củ trong tộc nữa, lại trở thành thế này.

- Nói đi, ngươi có yêu cầu gì, chỉ cần ta có thể đáp ứng sẽ đáp ứng.

Tần Vũ cười hỏi.

Dã Cù cúi đầu suy nghĩ một lát:

- Khủng long công pháp, cả tiên ma yêu giới chỉ có ta biết, muốn ta đem truyền cho ngươi cũng không phải là không thể, chỉ cần ngươi có đủ thành ý, thật nhiều thành ý là được.

- Cực phẩm tiên khí?

Tần Vũ cẩn thận hỏi.

Dã Cù lắc đầu.

- Thần khí?

Tần Vũ chau mày.

Dã Cù lại lắc đầu, khuôn mặt hiện lên vẻ bất mãn.

- Thực ra ngươi muốn gì?

Tần Vũ bắt đầu lo lắng.

Dã Cù tiếu mị nói:

- Yêu cầu của ta không cao lắm, trong Khương Lan Giới thực sự rất buồn chán, khủng long tộc bọn ta thích nhất là giết chóc…

Tần Vũ cười nói:

- Tốt rồi, ngươi thích nhất là đánh đánh giết giết phải không. Khi nào gặp địch nhân, ta sẽ cho ngươi ra chém giết, thế nào?

Dã Cù lắc đầu nói:

- Ốc Lam lão đại đã nói chỉ cho phép ta giúp ngươi một lần. Lời của lão đại ta đương nhiên phải nghe. Có lẽ là sẽ không có cơ hội giết

chóc, nhưng ta vẫn thích đánh nhau với người ta. Thế này đi, ngươi đấu với ta một trăm năm, ta giao cho ngươi khủng long công pháp?

- Một trăm năm?

Tần Vũ trong lòng run lên, nếu mình đánh nhau với Dã Cù, kết cục sẽ rất thê thảm a.

Tần Vũ bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi Dã Cù:

- Dã Cù, ngươi không phải rất buồn chán sao, muốn có người đánh nhau, chơi đùa sao? Chuyện này cũng đơn giản, trong Vạn Thú Phổ có nhiều linh thú, ta đưa ra trăm người chơi cùng với ngươi được không?

- A…

Dã Cù trầm ngâm một lát, cuối cùng vỗ đùi nói:

- Thế này, ngươi phái một trăm linh thú, nhất định phải có bốn yêu đế, để đám linh thú đó bồi tiếp ta, ngoài ra, ngươi cũng phải đánh nhau với ta một trăm năm. Được rồi, yêu cầu của ta chỉ có thế. Nếu ngươi đáp ứng thì đáp ứng, nếu không thì thôi.

Tần Vũ trừng mắt.

Không ngờ là Dã Cù lại quá đáng như vậy.

- Ngươi có đáp ứng hay không thì cứ nói đi.

Dã Cù nói rồi xoay người.

Tần Vũ nghiến răng nuốt cục tức vô bụng:

- Được, Dã Cù, ta đáp ứng.

Dã Cù lập tức tươi cười quay lại:

- Rốt cuộc cũng chịu rồi, ha ha…

Dã Cù tựa hồ đang nghĩ hành hạ Tần Vũ thế nào. Thấy hắn như vậy, Tần Vũ nổi giận. Bỗng nhiên nét mặt Tần Vũ xuất hiện nét cười.

- Tần Vũ, ta tin vào uy tín của ngươi.

Dã Cù trong tay liền hiện ra một lá ngọc màu nguyệt bạch,

- Lá ngọc điệp này có ghi rõ công pháp của khủng long tộc, ta thấy thân thể ngươi cũng khá cứng cáp, đạt đến nhị cấp, tam cấp yêu đế, có thể trực tiếp luyện bộ công pháp thứ ba "Cửu Chuyển Ám Kim Thân". Hai bộ trước là để cho thiên yêu, yêu vương tu luyện, ngươi có thể bỏ qua.

Tần Vũ không chút do dự, đưa tay nhận lấy lá ngọc.

"Lạnh quá" Tần Vũ tay phải cầm lá ngọc bỗng run nhẹ, lá ngọc màu trắng đó giống như là một khối nước đá, vô cùng lạnh giá. Tần Vũ đem lá ngọc bỏ vào trong Diễm Huyền giới chỉ, đợi khi về chỗ mình ở mới bắt đầu nghiên cứu.

Dã Cù cười gian xảo nói:

- Tần Vũ, giờ ta và ngươi chơi đùa, chơi với bọn linh thú kia thì có nghĩa lý gì, đánh chủ nhân ngươi mới thật là sảng khoái a.

- Bắt đầu đi

Tần Vũ cũng cười đáp.

…….

Nửa giờ sau.

- Tần Vũ, được rồi, không cần một trăm năm, nửa giờ là đủ rồi, ngươi có thể đi, có thể đi.

Giọng nói của Dã Cù vang lên, hình như là hắn đã bị trọng thương, thanh âm hữu khí vô lực.

- Sao lại thế được? Tần Vũ ta đã nói sao có thể nuốt lời.

Tần Vũ trả lời.

Một loạt tiếng đấm đá lại vang lên.

- Đương nhiên không phải là ngươi nuốt lời, Tần Vũ đại ca, Tần Vũ lão đại, ngươi tha cho ta đi.

Dã Cù thê thảm kêu to.

- Tần Vũ lão đại, là ta sai rồi, ta van ngươi.

Một lát sau.

- A, là ngươi yêu cầu đó nha, ta đi đây.

Tần Vũ cười cười nói, xoay người bỏ đi, trên người thậm chí không dính một hạt bụi. Dã Cù hiển nhiên đang nằm liệt dưới đất, khuôn mặt thê thảm:

- Trời ơi, sao ta lại quên mất, trong Khương Lan Giới, Tần Vũ có thể làm được mọi điều…

Trong Khương Lan Giới đánh nhau với Tần Vũ, Dã Cù chỉ tự chuốc khổ.

****

Trong mật thất của Tần Vũ

Tần Vũ ngồi xuống, không khỏi nhớ lại cảnh lúc đánh Dã Cù, trên mặt xuất hiện nét cười:

- Cảm giác mọi thứ đều khống chế trong tay, quả thực thống khoái a.

Tần Vũ một tay đưa lên, tức thì lá ngọc màu nguyệt bạch xuất hiện trước mắt. Tần Vũ đưa tiên thức tiến vào trong lá ngọc, một lượng lớn thông tin trực tiếp truyền vào trong não. Không lâu sau, Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ công pháp luyện thể của tộc khủng long.

"Cửu Chuyển Ám Kim Thân, nghe có vẻ khoa trương." Tần Vũ trong đầu hiện ra chi tiết công pháp cao nhất của tộc khủng long Cửu Chuyển Ám Kim Thân.

Công pháp của tộc khủng long, lấy tu luyện xương cốt toàn thân là chính, cơ bắp là phụ. Dù là loài người hay khủng long, xương cốt đều cứng cáp hơn cơ bắp nhiều, tu luyện xương cốt làm cho xương cốt càng cứng cáp hơn. Đế cấp cao thủ tu luyện tới cực hạn, thậm chí xương cốt toàn thân vượt qua thần khí.

"Chậc chậc, theo như trong này nói, tu luyện tới thất cấp, bát cấp yêu đế, độ cứng của xương cốt quả thực đáng sợ. Hơn nữa xương cốt của mình lại dễ sử dụng hơn thần khí." Tần Vũ không khỏi cảm thán, *"Nói tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân, độ thần kiếp mười người thì hết chín người có thể thành công, thất bại chỉ là do tâm kiếp, cũng hơi quá khoa trương rồi đó"*

Tóm lại, trong lá ngọc *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"* được thổi phồng qua mức. Nhưng Tần Vũ cũng biết thất cấp yêu đế Dã Cù, thực lực ngang với bát cấp tiên đế Vũ Hoàng, khủng long công pháp uy lực không thể thấp được.

"Cũng không trách, ta chưa từng thấy Dã Cù bế quan tu luyện, ra công pháp của tộc khủng long là trong lúc đi đứng đều có thể tu luyện." Tần Vũ liền đứng dậy, đi ra ngoài mật thất.

Từ nơi Tần Vũ ngồi đến cửa mật thất, cự li khoảng bảy bước.

Tần Vũ bước ba bước, toàn thân xuất hiện ánh sáng đỏ.

Bước thứ tư, ánh sáng đỏ biến mất.

Bước thứ năm, một vầng ánh sáng màu cam hiện ra trên người Tần Vũ.

Bước thứ sau, quầng sáng màu cam biến mất.

Bước thứ bảy, Tần Vũ ra khỏi mật thất.

Tới bên cạnh một hồ nước lớn, Tần Vũ trên người không phát sáng nữa. Trên tay xuất hiện một cần câu, ngồi cạnh hồ bắt đầu câu cá.

"Bằng vào mức độ cứng cáp của thân thể mình, có thể trực tiếp tiến vào tầng thứ ba của Cửu Chuyển Ám Kim Thân a, không biết muốn luyện tới tầng thứ chín thì mất bao lâu." Tần Vũ tự nhủ, bỗng nhiên mừng rỡ cười:

- A, cắn câu rồi.

Một thời gian dài, trong vô số năm tháng của Tần Vũ, cuối cùng cũng có một đoạn thời gian yên bình dài đến như vậy.

Chương 394

Thiên Niên Khổ Tu

"Cửu Chuyển Ám Kim Thân" có tổng cộng chín đại cảnh giới, phân thành là: Xích (đỏ), Chanh (cam), Hoàng (vàng), Lục (xanh lá cây), Thanh (xanh da trời), Lam (xanh lam), Tử (tía), Bạch Ngân (bạc), Ám Kim (vàng tối) - chín tầng lớn. Một khi vận chuyển công pháp này thì xương cốt trong toàn thân thể sẽ phát sinh biến hóa kinh người. Cùng với từng lần đột biến, quang mang từ xương cốt tỏa ra sẽ biến hóa theo.

Khi mà nó phát ra màu ám kim thì được coi là thành công.

"Cửu Chuyển Ám Kim Thân" lấy tu luyện gân cốt làm chủ, tu luyện cơ nhục làm phụ. Thân thể Tần Vũ vốn là khá mạnh mẽ, nên khi vận dụng công pháp thì có thể bước thẳng vào đệ tam tầng, xương cốt cả người phát ra màu hoàng kim nhàn nhạt. (Nguyên gốc có thêm câu sau nhưng tại hạ nghĩ thêm vào hơi thừa nên đặt trong ngoặc đơn: Do hắn vừa bắt đầu đã đột tiến phi tốc, lên tới đệ tam tầng, nên mới có thể phóng ra bên ngoài quang mang có màu hoàng kim.)

Dưới tình huống thông thường, quang mang được phát ra chỉ ẩn hiện bên ngoài xương cốt, từ phía ngoài cơ thể nhìn vào thì căn bản không thấy được gì. Trừ phi tu luyện giả cố ý thi triển ra.

Tần Vũ ngồi bên bờ hồ, tĩnh lặng câu cá.

Bên trong thân thể Tần Vũ, trên mỗi một khối xương cốt đều thấp thoáng một vài phù triện ấn văn. Nhưng không chỉ ở xương, vào lúc Tần Vũ tiến hành tu luyện thì trên da thịt cũng xuất hiện dày đặc các loại phù triện ấn văn nhàn nhạt.

"Thì ra là như vậy, hai vạn bảy nghìn phù triện ấn văn. Không biết

là đã có bao nhiêu bậc tiền bối của Khủng Long nhất tộc tiến hành qua cũng không biết bao nhiêu lần thí nghiệm thì mới có thể tổng kết ra được con số tổ hợp tối ưu." Trên mặt Tần Vũ mang một nụ cười nhạt.

Nếu dùng tiên thức quan sát thì có thể phát hiện ra ở những phù triện ấn văn huyền ảo trên cơ nhục và xương cốt của Tần Vũ đều có nhiều đạo điện xà. Từng luồng điện xà không ngừng thẩm thấu vào trong các nơi của thân thể Tần Vũ, còn cơ nhục và xương cốt toàn thân thì đang phát sinh các biến hóa.

Trừ những luồng điện xà kia ra, thì còn có các quang mang lục sắc cũng đang liên tục tiến hành thẩm thấu vào mọi nơi của cơ thể.

Gân cốt, cơ nhục vốn không cách gì trực tiếp hấp thu năng lượng của thiên địa tiến hành chuyển hóa, nên chỉ có thể thông qua các phù triện ấn văn để làm vậy mà thôi. Những *"điện xà"* được hình thành bởi các phù triện ấn văn lại có thể dung nhập vào gân cốt, cơ nhục, làm cho nội bộ của chúng không ngừng bị hủy diệt rồi trọng sinh. Ba nghìn phù triện ấn văn làm thành một tổ, có thể phủ lấy khắp nơi của cơ thể. Trên thân thể Tần Vũ có tổng cộng chín tổ phù triện ấn văn, các tổ đó chồng chất lên nhau. Chỉ là cứ mỗi khi lên được một tầng của công pháp tu luyện thì tác dụng chủ yếu được tạo ra của các phù triện ấn văn cũng không giống nhau.

Tử tế quan sát thân thể một hồi lâu, cuối cùng Tần Vũ đã hoàn toàn minh bạch.

"Dù cho ta không tu luyện thì sinh mệnh nguyên lực cũng có thể làm cho thân thể ta trở nên cường hãn hơn." Tần Vũ xác định rất rõ ràng.

Lúc này vô số các điện xà nhỏ bé đang cải tạo thân thể, nhưng đồng dạng, từng đạo quang mang lục sắc cũng dung nhập vào cơ

thể. Những quang mang lục sắc đó chính là sinh mệnh nguyên lực. Trong sự vô ý thức, thân thể của Tần Vũ vẫn luôn chầm chậm đề thăng sức mạnh.

-Ha ha…

Tần Vũ đột nhiên cười:

-Người của Khủng Long nhất tộc tu luyện, chỉ sợ hấp thu *"điện xà"* quá nhiều dẫn tới gân cốt không thể chịu nổi sự đứt gãy lớn, cho nên mới cần phải theo quy trình lần lượt mà từ từ tu luyện. Nhưng ta lại có sinh mệnh nguyên lực nên không phải để ý nhiều như vậy.

Tần Vũ tâm ý máy động, hai vạn bảy nghìn phù triện ấn văn đó phát ra những quang hoa nhàn nhạt, số lượng điện xà đột nhiện đại tăng. Một loạt tiếng răng rắc từ trong thân thể Tần Vũ truyền ra. Thậm chí cơ nhục toàn thân cũng bắt đầu rung lên.

Năm tháng thoi đưa, nháy mắt đã qua ba trăm năm.

Lúc này Tần Vũ đang chơi cờ vây với Ốc Lam. Quy tắc đánh cờ vây là do Tần Vũ nói cho Ốc Lam, chung quy hắn lúc trước chưa học qua bao giờ. Kĩ thuật của Tần Vũ tuy là không khá, nhưng để bắt nạt kẻ mới học như Ốc Lam thì là chuyện dễ dàng. Ba trăm năm qua, Ốc Lam đánh với Tần Vũ thua nhiều thắng ít.

-Đại ca, đại ca.

Một thanh âm vội vã từ phía xa truyền lại.

-Tam đệ ngươi gọi kìa, ngươi mau đi xem đi. Trận này không tính.

Ốc Lam lập tức muốn phẩy tay hất đổ các quân cờ.

-Ai, đừng.

Tần Vũ tâm ý thoáng động, một tầng năng lượng vô hình tỏa ra bảo hộ bàn cờ. Rồi tức thì Tần Vũ cười nói:

-Ốc Lam đại ca, trận này huynh sẽ thua nhanh thôi. Lúc này lại muốn hủy cờ thì không được.

-Ngươi cái tên tiểu tử này.

Trên mặt Ốc Lam có nụ cười đầy vẻ bất đắc dĩ.

-Đại ca.

Hắc Vũ đã đến cạnh Tần Vũ, mặt rất kích động:

-Đại ca, Linh nhi nàng, Linh nhi nàng…

Hắc Vũ xúc động đến nỗi một câu sau cùng vẫn chưa nói ra được.

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về Hắc Vũ:

-Linh nhi làm sao?

Hắc Vũ nghẹn ngào một lát mới nói được:

-Linh nhi nàng ấy hoài thai rồi!

-Hoài thai!

Cả Tần Vũ và Ốc Lam đều trợn mắt lên.

-Tạp mao điểu, ngươi vừa nói gì vậy?

Một nhân ảnh từ phía xa như thiểm điện xông tới. Chỉ thấy, Hầu Phí cũng đang trợn to mắt nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ kích động kêu lớn lên:

-Đúng, Linh nhi đã hoài thai. Ta sắp thành phụ thân rồi, ha ha, ta sắp thành phụ thân rồi!

Lúc này, Tần Vũ, Hầu Phí cùng với Ốc Lam đều không kìm được mà hiện ra thần sắc vui mừng trên mặt.

Từ sau khi Bạch Linh hoài thai, mọi người trong Khương Lan giới đều trở nên kích động.

Chung quy tu luyện giả tuổi đời vô tận, nhưng tịnh không có bao nhiêu sự kiện trong đời. Hiện giờ biết được Bạch Linh hoài thai, tự nhiên tất cả mọi người đều không thể ngồi yên. Không chỉ ba huynh đệ Tần Vũ, Dã Cù, Ốc Lam, rồi Sử Chiến, Vẫn Minh tứ đại yêu đế, thậm chí cả Ngao Vô Hư luôn băng lãnh cũng bị tác động.

-Mọi người hãy ở bên ngoài, không được đi vào.

Nữ tử duy nhất trong bốn vị yêu đế bọn Vẫn Minh -- -- Đổng Tuyết yêu đế đã đóng đại môn (cửa lớn) lại để mọi người đứng bên ngoài, còn bản thân nàng thì đi vào trong đình viện.

Bên ngoài đại môn.

Tần Vũ an ủi:

-Tiểu Hắc, đừng khẩn trương. Dẫu sao Bạch Linh cũng là cửu cấp yêu vương, sinh một tiểu hài tử thì không có vấn đề gì lớn đâu. Nhiều nhất là nguyên khí bị đại thương mà thôi.

Đối với sự sinh đẻ của người trong yêu giới, Tần Vũ cũng đã nghe nói qua. Thần thú càng lợi hại thì sinh đẻ sẽ càng khó khăn.

Nhưng vì chuyện đó mà bị chết thì chưa hề nghe nói qua.

-Đệ biết.

Hắc Vũ gật đầu:

-Ai, cũng không biết hài tử của đệ và Bạch Linh bản thể sẽ như thế nào nhỉ.

-Bất kể cấp bậc gì, ít nhất cũng phải là thần thú.

Hầu Phí bên cạnh thấp giọng nói:

-Tạp mao điểu ngươi là thượng cấp hoặc có thể là siêu cấp thần thú. Bạch Linh cũng là hạ cấp thần thú. Hài tử của các ngươi mười phần thì có đến tám chín sẽ là thần thú, chỉ là không biết cấp bậc gì thôi.

Bên này Ngao Vô Hư bỗng xen vào:

-Không phải là Ưng tộc, thì sẽ là Bách Linh điểu tộc.

-Cũng chưa chắc.

Ốc Lam cười nói:

-Có khả năng sẽ là biến dị thần thú, đương nhiên xác suất rất thấp. Bất quá phụ thân của hài tử này là biến dị thần thú, tin rằng nó cũng sẽ không đơn giản.

Biến dị thần thú vốn là rất ít, con của chúng sẽ như thế nào,

chúng nhân cũng khó mà nói chắc được. Xét cho cùng thì quá ít thấy các tiền lệ.

Mọi người ở bên ngoài đình viện buồn chán đã bắt đầu đoán già đoán non, chỉ có Hắc Vũ không lúc nào là không chờ mong nhìn về bên trong đình viện, trong lòng rất là lo âu.

-Sinh rồi!

Từ bên trong truyền ra một tiếng kinh hỉ, sau đó chỉ thấy Bạch Linh sắc mặt có vài phần tái nhợt cùng với Đổng Tuyết đi ra. Lúc này Bạch Linh đang bế một con chim non. Lập tức mọi người xung quanh đều đi tới nhìn, xem xem bản thể của đứa nhỏ rút cục là thế nào.

Hầu Phí kinh ngạc thốt lên:

-Hình dạng là Bách Linh điểu, nhưng sao lại là màu đen vậy?

Bách Linh điểu nhất tộc, cũng có không ít các chủng loại: Lông vũ màu vàng, lông vũ màu trắng, màu nào cũng có, chỉ không có màu đen. Khắp người con chim non này lại là lông vũ màu đen.

-Màu đen là tốt, giống ta.

Trên mặt Hắc Vũ đầy vẻ sung sướng, đi đến trước mặt Bạch Linh :

-Linh nhi, thật khổ cho nàng rồi.

Bạch Linh mỉm cười lắc đầu, sau đó cúi xuống nhìn con chim non khả ái (đáng yêu) đó.

Tần Vũ bên cạnh cười nói:

-Xem ra thật giống với Tiểu Hắc hồi nhỏ.

Hắn nhớ lại khi xưa lúc còn bé lần đầu gặp được Tiểu Hắc, quả thực trông rất giống với con chim non màu đen này. Chỉ là, Tiểu Hắc là chim ưng, còn đây là chim Bách Linh.

-Đại ca.

Hắc Vũ thấy Tần Vũ nói thế, có vài phần xấu hổ.

Tần Vũ liền cười:

-Được rồi, ta không nói nữa. Tiểu Hắc, đã nghĩ tên cho hài tử này chưa?

-Đệ đã nghĩ rồi, nếu là nam hài thì gọi là Hắc Đồng (chữ Đồng này trong chữ *"đồng tử"* dùng cho con trai), nữ hài thì gọi là Hắc Đồng (chữ Đồng này nghĩa là màu đỏ đồng – tục hay dùng cho con gái , ý nói những người đàn bà giỏi, có tấm lòng son).

Hắc Vũ nói một cách dứt khoát. Mọi người vây quanh không khỏi bị ngớ người. Bạch Linh nghi hoặc nhìn Hắc Vũ:

-Vũ ca ca, sao lại lấy cùng tên vậy a?

-Ồ, âm thì giống, nhưng chữ không giống.

Hắc Vũ vừa nói vừa viết cho chúng nhân xem. Khi đó chúng nhân mới ngộ ra.

-Này, Tiểu Bạch Linh. Đứa bé là nam hài hay nữ hài a?

Hầu Phí vội hỏi, Bạch Linh cười rạng rỡ:

-Là nữ.

Sau khi Tiểu Hắc Đồng ra đời, nó đã trở thành niềm vui, hạt ngọc được nâng niu của tất cả mọi người bên trong Khương Lan giới. Rồi tứ cửu thiên kiếp của Tiểu Hắc Đồng qua đi, bọn người Tần Vũ mới biết nó tịnh không có truyền thừa kí ức. Rất hiển nhiên, Tiểu Hắc Đồng không phải là thượng cấp thần thú hay siêu cấp thần thú.

Thực ra sau khi nhìn thấy bản thể của Tiểu Hắc Đồng là Bách Linh điểu thì mọi người cũng đã có vài phần minh bạch, bởi vì Bách Linh điểu nhất tộc là một tộc yếu trong Phi cầm nhất tộc. Thần thú tối cường của họ mới chỉ là trung cấp thần thú. Tuy rằng Tiểu Hắc Đồng có vài điểm đặc biệt, nhưng bản thể lại là Bách Linh điểu, nên nhất định sẽ không quá mạnh.

Bên trong Khương Lan giới nguyên linh chi khí sung túc, nên qua khoảng trăm năm thì Tiểu Hắc Đồng đã độ qua Cửu Cửu trọng kiếp rồi.

Có cực phẩm phòng ngự tiên khí, cực phẩm công kích tiên khí do đại bá Tần Vũ tặng cho, nó độ qua Cửu Cửu trọng kiếp thật nhẹ nhàng. Sau đó Tiểu Hắc Đồng trực tiếp hóa thành nhân hình, một thiếu nữ khả ái.

-Gì cơ, "Cửu Chuyển Ám Kim Thân, ngươi đã tu luyện đến đệ ngũ tầng? Mới có năm trăm năm mà thôi a.

Dũ Cù nhìn Tần Vũ khó mà tin được:

-Tu luyện thân thể cần nhất là phải cẩn thận, nếu không xương cốt bị gãy, muốn tu phục lại thì phải hao phí lượng lớn năng lượng cũng như tinh lực.

Xương cốt càng cứng rắn, một khi đã bị đứt gãy, muốn tu

phục lại thì càng khó khăn hơn. Do đó người của Khủng Long nhất tộc khi tu luyện rất là cẩn thận, thà là tốc độ chậm còn hơn là để xương cốt bị gãy.

Chung quy đạt đến khoảng thất cấp yêu đế, xương cốt có thể so với thần khí về độ cứng rắn. Muốn khôi phục lại thần khí đã bị tổn hại khó thế nào thì khôi phục lại xương cốt đứt gãy khó như vậy.

-Nhanh ư?

Tần Vũ hỏi ngược lại nhưng trong lòng thầm nói:*"Ta còn thấy là chậm đấy, hơn năm trăm năm mà mới đến đệ ngũ tầng."*

-Còn không nhanh à, ta chưa từng thấy qua ai tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân nhanh hơn ngươi. Ta bị chững bước ở đệ thất tầng đã nhiều năm như vậy, mãi không đột phá được. Ngươi nên biết, linh hồn cảnh giới của ta đã đạt đến bát cấp yêu đế rồi, chính vì luyện thể cần phải cẩn thận, nên….

-Đại bá, đi chơi cùng con.

Một thiếu nữ khả ái khoác trên mình hắc y chạy tới:

-Cha và nhị bá lúc nào cũng đánh nhau tu luyện, chẳng chịu chơi cùng con.

-Được, ta chơi với con.

Tần Vũ cười bất lực.

Nháy mắt, ba huynh đệ Tần Vũ đã ở trong Khương Lan giới tu luyện qua nghìn năm.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh, bốn người lúc này đang

ngồi cùng nhau.

-Thật là nhanh a, một nghìn năm đã qua.

Hầu Phí cảm thán nói, sau đó nhìn về Hắc Vũ:

-Tạp mao điểu, tốc độ tu luyện của ngươi quả thực nhanh đó. Trong một nghìn năm thì đã từ nhất cấp yêu đế đạt đến ngũ cấp yêu đế rồi. Ta hiện giờ dám khẳng định, ngươi chắc chắn là biến dị siêu cấp thần thú!

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Phí Phí, sao đệ có thể khẳng định như vậy?

Hầu Phí bất đắc dĩ đáp:

-Đại ca, đệ hiện giờ đã là lục cấp yêu đế. Nhưng dù như vậy, nếu đơn thuần thi triển "Kinh Thiên thập bát côn" thì chỉ có thể đánh bình thủ với gia hỏa này. Trừ phi đệ dùng tới Kinh Thiên cửu côn mà đến giờ đệ vẫn chưa có hoàn toàn hiểu thấu, thì mới đánh bại được hắn.

Tần Vũ ngạc nhiên:

-Thật sao?

Hầu Phí là siêu cấp thần thú, dù cho chỉ thi triển Kinh Thiên thập bát côn cũng đã rất cường hãn rồi, đủ để kích bại thất cấp yêu đế thông thường.

Hầu Phí cảm thán đáp:

-Còn giả được ư.

Hắc Vũ và Bạch Linh nhìn nhau, chỉ là đang ở một bên lén cười. Hầu Phí nhìn Tần Vũ nói:

-Đại ca, huynh không biết à. Siêu cấp thần thú của Bằng tộc có tốc độ đặc biệt nhanh, nhưng phòng ngự của họ lại không ra gì.

Tần Vũ gật đầu, điều này hắn biết.

Liền sau đó, Hầu Phí chỉ Hắc Vũ giận dữ:

-Nhưng Hắc Vũ cái tên biến thái này, luận về tốc độ thân pháp đã hơn xa đệ. Đấy còn chưa là gì, Hắc Vũ chiến giáp được hình thành bởi lông vũ trên thân hắn, hiện giờ sức mạnh phòng ngự thậm chí còn tiếp cận thần khí. Công kích của đệ căn bản không phá được phòng ngự của hắn. Hơn nữa, Hắc Vũ chiến giáp có tầng tầng lông vũ, hắn còn có thể thông qua những tầng lông đó trút ra lực công kích. Loại phòng ngự như vậy thật là biến thái.

Tần Vũ kinh hãi nhìn về Hắc Vũ.

Hắn biết tốc độ thân pháp của Hắc Vũ rất đáng sợ. Khi còn ở phàm nhân giới đã thấy thân pháp của Tông Quật và Hắc Vũ có điểm tương tự. Rồi lúc Hắc Vũ còn nhỏ, lông vũ trên thân đã cứng rắn kinh người rồi. Không ngờ được rằng đến hiện giờ phòng ngự bởi lông vũ còn tiếp cận cả thần khí chiến y.

-Phòng ngự biến thái, tốc độ thân pháp khủng bố, còn có cây Xuyên Vân thương mà Lan thúc đã cho. Nhiều năm qua hắn giao chiến với đệ, dĩ chiến ngộ đạo (lấy chiến đấu để tìm đạo), công kích càng không cần phải nói thêm, đơn giản là hoàn mĩ a! Tuyệt đối là biến dị siêu cấp thần thú, so với siêu cấp thần thú thông thường phải khủng bố hơn. Căn bản không có nhược điểm!

Trong lời nói của Hầu Phí ẩn hàm sự bi phẫn cùng với rất nhiều đố kỵ.

Trong lòng Tần Vũ tràn đầy hân hoan.

Tiểu Hắc càng mạnh, Tần Vũ càng vui mừng.

-Đại ca, huynh tu luyện đến cấp nào rồi? Linh hồn cảnh giới của huynh đã đề thăng, đệ không thể nhìn thấu được huynh nữa.

Hầu Phí, Hắc Vũ và Bạch Linh đều nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười nhạt đáp:

-Linh hồn cảnh giới của ta đã đạt đến đệ tam tầng Thiên hồn, các đệ nhìn không thấu cũng là chuyện bình thường. Còn về *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"*, hơn hai trăm năm trước ta đã đạt đến đệ lục tầng, hiện giờ cách đệ thất tầng cũng không còn xa nữa.

Tần Vũ rất tự tin, dù cho hắn mới chỉ ở đệ lục tầng, cũng trội hơn Dã Cù – thất cấp yêu đế.

Bởi vì hắn có sinh mệnh nguyên lực, nên kể cả xương cốt có bị đứt gãy thì vẫn hồi phục được với tốc độ rất nhanh. Hơn nữa hiện giờ độ cứng rắn của xương cốt bên trong cơ thể đã tiếp cận thần khí, nên cũng không dễ dàng gì bị gãy.

Hắc Vũ hốt nhiên nói:

-Đại ca, Hầu tử, phải chăng chúng ta đã có thể ra ngoài rồi.

Chương 395

Hắc Ô Tinh

Ra ngoài?

Tần Vũ, Hầu Phí đều khẽ giật mình, họ đã quen với việc sinh hoạt bình đạm hơn một ngàn năm, bỗng nhiên lại đề cập tới việc ra ngoài, hai người nhất thời trong lòng chấn động.

- Đại ca, nhị ca.

Vẻ mặt Bạch Linh tràn đầy vẻ bối rối,

- Muội cùng Vũ ca bao nhiêu năm qua vẫn lo lắng cho tỉ tỉ của muội, muội nghĩ với thực lực hiện tại của chúng ta chỉ cần không gặp phải Bằng Ma Hoàng, chắc cũng không có nguy hiểm gì, nhưng cho dù có gặp phải Bằng Ma Hoàng, chúng ta cũng có thể dựa vào Khương Lan Giới để bảo toàn tính mệnh.

Hắc Vũ nhìn về phía Tần Vũ, Hầu Phí .

- Đại ca, người quyết định đi.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ, đem quyền quyết định trao cho y.

Tần Vũ trong lòng ngẫm nghĩ.

- Phí phí giờ đạt lục cấp yêu đế, nhưng y thân là siêu cấp thần thú, ngang ngửa với thất cấp yêu đế. Nếu như thêm cả bộ côn pháp cường mãnh, đối phó với bát cấp yêu đế bình thường cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Tần Vũ trong lòng phán định.

- Tiểu Hắc ngũ cấp yêu đế biến dị siêu cấp thần thú, vô luận phòng ngự, công kích cùng thân pháp mọi thứ đều ở mức hoàn mĩ, chắc cũng có thể so với thất cấp yêu đế. Còn ta …. Cửu Chuyển Ám Kim Thân đạt đệ lục tần , thêm cả sinh mệnh nguyên lực, cũng đủ để đấu với bát cấp yêu đế thông thường.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh đều nhìn Tần Vũ, chờ đợi quyết định của Tần Vũ, trong ba huynh đệ Tần Vũ dẫu sao vẫn là đại ca.

- Được, chúng ta ra ngoài.

Gương mặt Tần Vũ lộ một nụ cười.

- Ha ha, được được, lâu rồi không được ra ngoài, được ra ngoài đi dạo một phen thật sự là thống khoái.

Hầu Phí là người đầu tiên tỏ vẻ hoan hỉ.

Hắc Vũ cùng Bạch Linh cũng cảm kích nhìn Tần Vũ, bọn họ biết rằng …..Tần Vũ đối với thế giới bên ngoài không hề thích thú chút nào, theo như tâm ý của Tần Vũ, có lẽ sẽ ở trong Khương Lan Giới chuyên tâm khổ tu, một hơi tu luyện tới mức đủ để khai mở Khương Lan Giới đệ tam tầng.

- Đại ca, đa tạ.

Hắc Vũ trịnh trọng nói.

- Ha ha, kì thật ta cũng muốn ra ngoài đi dạo một phen.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Hắc Vũ không nói gì thêm, chỉ cần ghi nhớ trong lòng là được. lúc này Bạch Linh bỗng nhiên nhớ tới một việc:

- Đại ca, muội nhớ khi xưa huynh nói muốn khai mở Khương Lan Giới tam tầng, hiện tại thực lực của huynh đã cao hơn nhiều so với ngàn năm trước. Vậy đã có thể khai mở được đệ nhị tầng chưa?

- Cửu Chuyển Ám Kim Thân chủ yếu là luyện thể, tuy thể nội cũng đã tu luyện tới đệ lục tầng *"Cửu Chuyển Kình Lực"*, nhưng cửu chuyển kính lực uy lực tịnh không lớn, cũng chỉ xấp xỉ với ngũ cấp yêu đế mà thôi, dựa vào nó để khai mở Khương Lan Giới……

Tần Vũ cười nhạt lắc đầu , đồng thời tay phải vung lên, năm đầu ngón tay không ngừng phát ra lam sắc chỉ mang.

Nếu như so với bản thân, cửu chuyển kình lực uy lực thực sự không lớn. Chỉ là hiện tại hắc đông chi lực tuy không có tiến bộ nhưng vẫn còn mạnh hơn không ít.

- Hắc động chi cảnh……

Tần Vũ trong lòng thầm than, tinh thần biến công pháp vẫn luôn là một nút thắt trong đầu Tần Vũ, khi nào mới có thể sáng tạo ra cảnh giới mới. Bản thân Tần Vũ cũng không biết, xét linh hồn cảnh giới, ngàn năm qua, bản thân Tần Vũ thậm chí còn không hề chuyên tâm tu luyện, tuy nhiên nhờ có lưu tinh lệ giúp đỡ, khiến linh hồn của Tần Vũ đã đạt tới thiên hồn đệ tam tầng.

Đương nhiên, chỉ là vừa mới đạp nhập thiên hồn đệ tam tầng, còn cần một khoảng thời gian rất dài để hoàn toàn củng cố.

- Hiện tại cửu chuyển kính lực, quả là vô pháp đả khai Khương Lan Giới đệ nhị tầng.

Tần Vũ bất lực nói:

Khương Lan Giới đệ nhất tầng đã cần ngũ lục cấp kim tiên thực lực, còn như đệ nhị tầng. Ta quả thật không biết phải đạt tới cảnh giới nào mới có thể khai mở.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh trong lòng đều chấn động.

Thực lực hiện tại của Tần Vũ đã cường mạnh như vậy, nhưng ngay cả Khương Lan Giới đệ nhị tầng cũng không khai mở được, muốn đả khai Khương Lan Giới đệ tam tầng cần phải có thực lực ra sao đây? Chí ít suy ra, sợ rằng phải đợi tới khi phi thăng thần giới.

- Đại ca. Lan thúc chẳng lẽ lại là người của thần giới.

Hầu Phí bỗng nhiên khẽ hỏi.

Hắc Vũ, Bạch Linh tương tự cũng nhìn Tần Vũ, Hắc Vũ lên tiếng nói:

- Đại ca, năm xưa Lan thúc để cho đệ cùng hầu tử tới một địa phương thần bí để tu luyện, bên ngoài trải qua một năm, ở đó không ngờ lại tới một trăm năm. Tỉ lệ thời gian đó cũng giống như Khương Lan Giới đệ nhị tầng vậy. Thần thông này, cả tiên ma yêu giới không ai thi triển được, cho dù là người như Long Hoàng, Đại Viên Hoàng cũng không thể.

- Không chỉ như tạp mao điểu vừa nói, còn cả hắc bổng của đệ cùng xuyên vân thương của tạp mao điểu. Loại Vũ khí này thật sự quái dị, khi bọn đệ ở phàm nhân giới dù đã sử dụng, cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, nhưng …..đạt tới thực lực hiện tại, bọn đệ vẫn có thể sử dụng như trước. Hắc bổng, xuyên vân thương vẫn kiên ngạnh vô bỉ như trước, tới giờ đệ vẫn chưa phát hiện ra thứ gì kiên ngạnh bằng nó cả.

Hầu Phí nhíu mày nói.

Hắc Vũ gật đầu:

- Hơn nữa cầm xuyên vân thương trong tay, đệ tựa hồ như cảm nhận thiên địa dễ dàng hơn, đệ tiến bộ nhanh như thế này, nguyên nhân không chỉ là tư chất, truyền thừa kí ức. Mà là do xuyên vân thương Lan thúc để lại cũng có tác dụng quan trọng. Loại bảo vật như vậy… đệ chưa từng nghe qua.

Lúc bắt đầu khi còn ở tại phàm nhân giới, bọn Hầu Phí, Hắc Vũ chỉ nghĩ Lan thúc là một vị tán tiên cực kì lợi hại.

Đợi tới lúc Hầu Phí, Hắc Vũ đạt tới Đại Thành Kì, trong lòng cũng chỉ nghĩ Lan thúc là một siêu cấp cao thủ lợi hại của tiên giới.

Tuy rằng hiện tại bọn họ đều đã là tiên giới đế cấp cao thủ, nhưng giờ đây nghĩ lại, Lan thúc lại càng thêm khủng bố.

Thực lực càng tăng cao, lại nhận thấy Lan thúc càng thêm thâm bất khả trắc.

- Đúng, những điều các đệ nói không phải ta chưa từng nghĩ tới, giống như việc Lan thúc phân thân không ngờ được lưu lại trong Nghịch Ương cảnh, thậm chí cả Ốc Lam cũng không hề phát hiện ra. Còn như Khương Lan Giới …..ta thậm chí vẫn luôn hoài nghi, Khương Lan Giới có lẽ là một loại thần khí siêu việt.

Tần Vũ cười nhẹ nói .

Mỗi lần ở trong Khương Lan Giới, cảm nhận được cảm giác khống chế tất cả không gì là không làm được, trong lòng Tần Vũ lại càng cảm thấy Lan thúc, ngưởi luyện chế ra Khương Lan Giới thêm thâm bất khả trắc.

- Khương Lan Giới đệ tam tầng, nếu theo suy đoán, muốn đả khai

đệ tam tầng, sợ rằng ta cũng đã tới được thần giới. Các đệ nói rất đúng, Lan thúc cùng lập nhi rất có khả năng là người của thần giới.

Tần Vũ vẻ mặt bình tĩnh, bởi vì trong lòng y cũng đã quyết tâm.

Con đường phía trước dù có dài vô tận, nhưng bản thân nhất định sẽ bước tới tận cùng.

Hắc Vũ, Hầu Phí, Bạch Linh ba người chỉ thở dài một hơi, không nói gì thêm.

- Được rồi, mọi người hãy chuẩn bị một chút đi, ngày mai, chúng ta sẽ xuất phát tiến về hành tinh trung tâm của phi cầm nhất tộc – Hắc Ô tinh.

Tần Vũ đứng dậy nói .

Hắc Ô tinh, hành tinh trung tâm của yêu giới phi cầm nhất tộc.

Trên Hắc Ô tinh tổng cộng có hai tòa thành. Phân biệt là Hắc Ô thành và Hoàng thành. Nếu luận về diện tích, Hắc Ô thành lớn hơn Hoàng thành mười lần, là nơi sinh hoạt của một lượng lớn phi cầm nhất tộc cao thủ cùng với nhân mã các giới khác tới cư trú, nơi đây …ai cũng có thể tiến vào.

Hoàng thành ngược lại, ngoại trừ hoàng thành cấm vệ, thị nữ ra, chỉ có siêu cấp thần thú, thượng cấp thần thú cùng đế cấp cao thủ và người thân mới có thể cư ngụ.

Đương nhiên, người có được giấy phép của hoàng thành cũng có thể tiến nhập.

Trong hoàng thành.

Nơi thâm sâu nhất của hoàng thành là hoàng cung. Các đời Bằng Ma Hoàng đều ở tại đó, theo như mệnh lệnh của Bằng Ma

Hoàng hiện tại, đã tu sửa lại toàn bộ hoàng cung, nguyên bản tất cả là một màu vàng đã biến thành màu tím đậm, màu tím đậm gần như là màu đen.

Thủ hạ mạnh nhất của Bằng Ma Hoàng gồm có ba đại yêu đế, cả ba đại yêu đế đều đạt tới bát cấp yêu đế, đồng thời còn là thượng cấp thần thú, trong đó thậm chí còn có một biến dị thượng cấp thần thú cực kì lợi hại. Biến dị siêu cấp thần thú khó gặp vô cùng, còn biến dị thượng cấp thần thú tại yêu giới cũng chỉ có một vài con, tuy rằng quý hiếm. Chí ít cũng phải tới sáu, bảy.

Một nữ nhân toàn thân màu trắng xinh đẹp vô cùng đang yên lặng ngả lưng trên giường.

Người này là nữ nhân duy nhất trong số ba đại cao thủ thủ hạ của Bằng Ma Hoàng-- bát cấp yêu đế Bạch Phượng! Đồng thời cũng là thủ hạ được Bằng Ma Hoàng ủy quyền, gần như toàn bộ mọi việc đều do Bạch Phượng quyết định rồi ra lệnh, trừ phi có đại sự cần tới Bằng Ma Hoàng giải quyết.

Sa trướng phiêu đãng gần như trong suốt, bên trong là một người đẹp áo trắng mĩ lệ, còn bên ngoài sa trướng, lại là một hắc y thanh niên đang cung kính đứng đợi.

- Đại nhân.

Hắc y thanh niên căn bản không ngẩng đầu nhìn lên.

Bạch Phượng lông mày nhướng lên, bình tĩnh nói:

- Tìm thấy tiểu Hắc chưa?

Hắc y thanh niên cung kính nói:

- Đại nhân, từ sau khi tìm ra được hành tung của tiểu Hắc tại

Bích Mục tinh hơn trăm năm trước, tiểu Hắc sau đó giống như đã tan biến giữa không gian. Cho dù bọn thuộc hạ có tra xét ra sao, vẫn không thể nào tìm được thêm chút tung tích nào của tiểu Hắc.

- Đã kiểm tra thân phận của toàn bộ đế cấp cao thủ chưa?

Bạch Phượng truy hỏi.

- Rồi ạ, bọn thuộc hạ phát hiện ra bất kì đế cấp cao thủ nào cũng đều đã tra xét rõ ràng.

Hắc y thanh niên cung kính nói.

Trong lời nói của Bạch Phượng ẩn chứa một chút phẫn nộ:

- Bao nhiêu năm qua, không ngờ cả một chút tung tích của tiểu Hắc cũng tìm không ra. Chắc hẳn các ngươi cũng biết lần truy sát tiểu Hắc này là do bệ hạ đích thân hạ lệnh, bệ hạ đã coi trọng nó như vậy. Trăm năm tìm kiếm vẫn không ra, sự nhẫn nại của bệ hạ đã đạt tới cực điểm, các ngươi có lẽ cũng biết một khi bệ hạ tức giận, lúc đó sẽ có kết quả ra sao chứ!

Hắc y thanh niên toàn thân run lên, trong mắt ánh lên nét sợ hãi.

Bằng Ma Hoàng, giết người như uống nước.

Về độ tàn nhẫn, ngay cả ba đại cao thủ thủ hạ cũng phải phát sợ. Chứ đừng nói gì đến đám người như hắc y thanh niên này.

- Được rồi, cút đi.

Bạch Phượng không gằn được nộ khí, tu dưỡng tốt như y cũng nói lời thô tục.

- Vâng.

Hắc y thanh niên vội vàng lui xuống.

Đợi tới khi hắc y thanh niên đi khỏi, Bạch Phượng mới bắt đầu nhấc mình khỏi giường, khẽ vén sa trướng, để lộ dung mạo tuyệt thế, lúc này hai hàng mi khẽ ép lại, nhỏ giọng nói:

- Hắc Vũ này không biết đã chốn tới chỗ nào? Ai dà, bệ hạ lần này không phải quá quan tâm đến nó sao? Cho dù Hắc Vũ thiên phú có cao, giống như hoàn mĩ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của bệ hạ có trong tay truyền thừa bảo vật ?

Biết được thân phận thực sự của Hắc Vũ, cũng chỉ có vài người tâm phúc của Bằng Ma Hoàng mà thôi, còn những người khác tới giờ vẫn không biết vì sao lại phải truy sát tiểu Hắc.

Hắc Ô tinh, Hắc Ô thành.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ đã cải biến dung mạo một chút , cả màu sắc của y phục đang mặc cũng được biến đổi. Sau khi để Bạch Linh, Hắc Đồng an tâm ở tại Khương Lan Giới, Tần Vũ ba huynh đệ liền ra khỏi Khương Lan Giới, một hơi tiến tới Hắc Ô thành.

"Hắc Ô thành này quả thật là quá lớn , so với thành trì ở hành tinh đệ ẩn náu thì lớn hơn nhiều."

Hắc Vũ nhìn khắp bốn phương cảm thán nói .

- Hắc Ô thành này là thành trì trên hành tinh trung tâm của phi cầm nhất tộc, làm sao có thể nhỏ được?

Tần Vũ cười nhẹ nói .

Một đạo âm thanh bỗng nhiên vang lên trong não của Tần Vũ:

- Đại ca, chúng ta hiện tại đã tới được Hắc Ô thành, nhưng làm sao chúng ta tiến được vào Hoàng thành đây?

đây kà yêu thức truyền âm của Hầu Phí, Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí đứng bên cạnh, suy nghĩ một lúc, rồi truyền âm nói:

- Ta trước tiên để cho người đi do thám một phen, xem có thể tiến nhập Hoàng thành hay không.

Tần Vũ không nghĩ tới việc tự thân đi điều tra, tâm ý máy động để cho yêu đế yếu nhất khi xưa tại vạn thú phổ đệ tam tầng Minh Chánh yêu đế, từ Khương Lan Giới bước ra.

Minh Chánh vừa nhìn thấy Tần Vũ, liền khẽ cúi mình truyền âm nói:

- Bái kiến chủ nhân.

Tần Vũ hài lòng gật đầu, Minh Chánh cũng biết hiện tại đang ở trên đường, không hề nói tiếng nào, Tần Vũ lập tức hạ lệnh nói:

- Minh Chánh, đây là hành tinh trung tâm của phi cầm nhất tộc Hắc Ô tinh, ngươi giờ hãy thay ta tới Hoàng thành một phen, xem thử có biện pháp nào để tiến nhập Hoàng thành, nếu như không được, trực tiếp lập tức quay về, nhất định không được đánh rắn động cỏ.

- Vâng.

Minh Chánh cúi mình, lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay lên trời.

Tần Vũ cười nhẹ đưa mắt nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ:

- Đi, chúng ta trước tiên tìm một chỗ để nghỉ ngơi đã.

Giải cứu tỉ tỉ Bạch Hinh không phải là việc đơn giản, không thể trực tiếp tiến vào Hoàng thành. phỏng chừng làm như vậy, có tám, chín phần sẽ bị vây giết.

- Không phải vội trước tiên tìm một tửu lâu để ăn uống no say đã ,một ngàn năm qua đã không được ăn món nào ngon rồi.

Hầu Phí hai mắt sáng rỡ .

Trong Khương Lan Giới tuy có nuôi một số loài cá, nhưng nếu luận tay nghề nấu ăn, cả đám Tần Vũ làm sao có thể bằng được một đầu bếp trong tửu lâu được? Ba huynh dệ liền tiến về phái một tửu lâu xa hoa cách đó không xa, một hơi gọi liền vài chục món ăn, sau đó bắt đầu ăn uống.

Đợi đến khi cơm no rượu say, ba người mới tìm một nơi để ở.

- Đại ca, thủ hạ của huynh vì sao vẫn còn chưa trở lại.

Hầu Phí có chút lo lắng nói.

Trong đầu Tần Vũ thật sự cảm nhận được vị trí của Minh Chánh hiện tại:

- Yên tâm, minh chánh y đang trên đường quay lại rồi.

Chỉ một lúc sau, một đạo lưu quang từ chân trời trực tiếp tiến nhập vào trong trang viện, nơi ba huynh đệ Tần Vũ cư trú.

Ba huynh đệ Tần Vũ liền bước ra đại sảnh, nhìn thấy Minh Chánh đang quỳ gối trong đình viện.

- Minh Chánh, kết quả thế nào? Tần Vũ hỏi.

Minh Chánh cung kính đáp:

- Bẩm Ma Hoàng đưa ra quy củ cực kì khắc khe, người ngoài căn bản không thể tiến nhập hoàng thành, cho dù có là phi cầm nhất tộc đế cấp cao thủ, cũng cần phải qua được thẩm tra trong hoàng cung mới có tư cách có được Hoàng thành lệnh bài, rồi mới có thể tiến xuất Hoàng thành. Thuộc hạ không phát hiện ra được biện pháp nào khác có thể tiến nhập.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Tình huống có vẻ rất xấu.

- Ngươi hãy về nghỉ ngơi trước đi.

Tần Vũ trực tiếp đưa minh chánh thu nhập vào trong Khương Lan Giới, sau đó Tần Vũ cũng bắt đầu động não suy nghĩ. Tỉ tỉ của Bạch Linh nếu như quả không gặp phải việc gì có lẽ vẫn cư trú tại nơi ở của Tông Quật trong Hoàng thành, nhưng ba người lại không có cách nào cùng Tông Quật truyền tấn.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ cũng trầm tư suy nghĩ.

- Thuấn di không được, muốn bí mật tiến nhập càng khó hơn, biết làm sao đây.

Hầu Phí khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Tần Vũ đang trầm tư bỗng nhiên lộ vẻ vui mừng, nhìn về phía hai huynh đệ:

- Phí phí, tiểu Hắc, ta nghĩ ra được một biện pháp rồi!

- Biện pháp gì?

Hầu Phí và Hắc Vũ không hẹn mà cùng nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Chúng ta tìm sống trong cái chết, chẳng lẽ chúng ta nhất định phải tiến vào hoàng thành? Đừng quên mục tiêu của chúng ta chỉ cần cứu được Bạch Hinh mà thôi.

- Tìm sống trong cái chết?

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn nhau, trên mặt hiện lên nét nghi hoặc.

Tần Vũ nói:

- Mục tiêu của chúng ta là cứu Bạch Hinh, không phải tiến vào hoàng thành. Mặc dù Bạch Hinh ở trong hoàng thành, việc cứu nàng không khó. Chúng ta tuy không thể đi vào trong hoàng thành, nhưng chúng ta có thể khiến cho Bạch Hinh từ hoàng thành tiến ra ngoài, việc cứu người có thể không thành công sao?

- Làm sao mới có thể làm cho Bạch Hinh tiến ra ngoài?

Hầu Phí nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ hướng ánh mắt về phương đông:

- Bạch Hinh không phải đang ở chỗ Tông Quật sao? Bây giờ chúng ta trước tiên liên lạc với Tông Quật, nhượng hắn đến Hắc Ô thành.

Sau đó chúng ta và hắn sẽ cùng nói chuyện, nói hắn đem Bạch Hinh giao ra.

- Đại ca, Tông Quật rất có thể là hung thủ muốn giết đệ.

Hắc Vũ nhíu mày.

Tần Vũ lắc đầu trầm ngâm nói:

- Ta cảm giác, người muốn giết đệ không phải là Tông Quật. Thứ nhất, Tông Quật với đệ không có cừu oán gì. Thứ hai, Tông Quật nếu muốn giết đệ thì khi lần đầu tiên gặp nhau ở tiên ma yêu giới vì sao hắn còn không động thủ.

Hắc Vũ rùng mình, lẩm bẩm nói:

- Đúng, tại tiên ma yêu giới, lần đầu tiên gặp ta, vì sao hắn không động thủ?

- Hơn nữa, căn cứ theo cảm giác của huynh đối với Tông Quật, hắn không phải cái loại người...Ngoài ra hắn còn cứu Bạch Hinh! Đừng nói Tông Quật đối với Bạch Hinh có ý đồ xấu, ta căn bản không tin.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

- Hơn nữa, Tông Quật cũng phải biết thực lực của Lan thúc vô cùng lợi hại.

Hắc Vũ, Hầu Phí đều là vẻ mặt chấn động.

- Đúng, chiến đao của hắn cũng là do Lan thúc tặng. Tài liệu luyện chế cũng giống với hắc bổng và xuyên vân thương. Khẳng định hắn biết Lan thúc lợi hại.

Hầu Phí cũng nghĩ như vậy.

- Tông Quật nếu không phải bị điên tựu sẽ không đối phó với chúng ta.

Hắc Vũ cũng gật đầu:

- Hơn nữa, hiện giờ thực lực của chúng ta cũng không e ngại người nào.

Ba huynh đệ liên thủ, ngoại trừ Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, Đại Viên Hoàng, Thanh đế, Nghê Hoàng, những người khác, kể cả Huyết Ma đế, ba huynh đệ Tần Vũ căn bản không để ai trong mắt.

- Nhưng chúng ta không có phương pháp liên lạc với Tông Quật.

Hầu Phí đột nhiên nói.

- Chuyện này đơn giản.

Hắc Vũ giờ phút này cười nói, có phương pháp cứu Bạch Hinh, tâm tình của hắn cũng trở nên tốt hơn.

- Không phải đại ca và Long tộc hoàng tử có quan hệ tốt sao. Chỉ cần truyền tấn nhờ Long tộc hoàng tử hỗ trợ, Long tộc có vô số nhân mã, việc truyền tấn cho Tông Quật khẳng định không phải việc khó.

- Đúng!

Tần Vũ mỉm cười gật đầu, lập tức vung tay lên, một tòa truyền tấn mất trận xuất hiện trong đình viện. Tần Vũ trực tiếp đi vào trong truyền tấn mật trận, lật tay lấy ra truyền tấn linh châu, bắt đầu liên lạc với Ngao Vô Danh.

- Vô Danh đại ca. Ta là Tần Vũ, có một việc hy vọng đại ca có thể hỗ trợ.

Tần Vũ truyền tấn nói, Hầu Phí và Hắc Vũ đứng một bên đợi chờ.

Sau một lúc lâu!

- A, là ngươi Tần Vũ. Hơn một trăm năm không có tin tức gì của ngươi, có sự tình gì cứ nói. Chỉ cần ta có thể làm được nhất định sẽ hỗ trợ.

Ngao Vô Danh rất là sảng khoái, Tần Vũ tiếp theo trả lời:

- Vô Danh đại ca, không biết tại Hắc Ô thành, Long tộc có nhân mã ở đó không? Có cách nào liên lạc được với Tông Quật?

- Tông Quật, ngươi nói..siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bằng điểu?

Ngao Vô Danh hỏi xác nhận.

Người tên Tông Quật có rất nhiều, nhưng là siêu cấp thần thú Tông Quật thì chỉ có một.

- Đúng!

Tần Vũ gật đầu.

- Ta không cần hỏi lại cũng có thể khẳng định, các đại nhân vật của thế lực lớn, Long tộc chúng ta chắc chắn có biện pháp liên lạc.

Ngao Vô Danh thập phần tự tin.

Có được tin tức này, lập tức trên mặt Tần Vũ hiện lên nụ cười.

Hầu Phí và Hắc Vũ đứng một bên thấy vậy cũng sảng khoái trong lòng.

- Tần Vũ, các ngươi bây giờ ở tại địa phương nào trong Hắc Ô thành. Ta lập tức phái người của Long tộc đến. Ngươi muốn liên lạc với Tông Quật thì cứ yêu cầu hắn. Ta đảm bảo hắn sẽ tiếp đón ngươi tốt.

Ngao Vô Danh nhiệt tình nói.

Sau đó Tần Vũ nói ra chỗ ở của mình cùng với tên giả đang sử dụng, hai người đàm đạo trong chốc lát rồi đình chỉ liên lạc. Tần Vũ giơ tay thu truyền tấn mật trận vào Diễm Huyền chi giới.

- Đại ca, thế nào rồi?

Hầu Phí và Hắc Vũ mặc dù đã đoán ra nhưng vẫn muốn Tần Vũ khẳng định.

Tần Vũ gật đầu mỉm cười:

- Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, chúng ta bây giờ chỉ việc ngồi chờ Long tộc cao thủ.

Trên mặt Hầu Phí và Hắc Vũ đều nở nụ cười. Sau đó ba huynh đệ ngồi uống rượu.

Vừa ngồi uống rượu nói chuyện phiếm vừa đợi người của Long tộc đến.

Khoảng thời gian một chén trà nhỏ.

- Xin hỏi, nơi này có phải là chỗ ở của Tập Sương công tử?

Bên ngoài trang viện vang lên một tiếng thanh âm. Tần Vũ, ba

huynh đệ nhìn nhau cả cười. Ba người đều phát hiện người bên ngoài thực lực đạt đến tứ cấp yêu đế, chính là nhân mã của Long tộc.

Tần Vũ tự mình đứng dậy, ra mở cửa lớn.

Người này có dáng mạo của một thanh niên, hắn vừa thấy trong đình viện có ba người liền khiếp sợ. Căn bản hắn không nhìn thấu được thực lực của ba huynh đệ Tần Vũ. Lúc này hắn ôm quyền nói:

- Tại hạ Long tộc Du Bàn, gặp và ra mắt ba vị tiền bối.

Tần Vũ đóng cửa lại, thân thiết cười nói:

- Có phải Vô Danh đại ca phái ngươi đến?

- Đúng vậy!

Du Bàn nghe Tần Vũ nói thế, trong lòng không nghi ngờ nói ngay:

- Ta nghe điện hạ truyền tấn, biết ba vị tiền bối muốn liên lạc với Tông Quật. Ta có truyền tấn linh châu có thể liên lạc với Tông Quật. Không biết ba vị tiền bối muốn truyền đạt tin tức gì?

Hắc Vũ và Hầu Phí lúc này cũng đã tiến tới.

Hắc Vũ lên tiếng nói:

- Ngươi nói cho Tông Quật, nếu hắn còn nhớ Lan thúc thì đến Hắc Ô thành gặp chúng ta. Du Bàn huynh cứ trực tiếp nói cho Tông Quật biết chỗ này.

Tần Vũ và Hầu Phí cũng gật đầu. Tin tức như thế này cũng đủ

khiến cho Tông Quật chấn động.

- Tốt!

Du Bàn yêu đế mặc dù không biết Lan thúc là vị nào, nhưng hắn cũng không có truy vấn, tay cầm truyền tấn linh châu, Du Bàn truyền tin tức đến cho Tông Quật.

Trong chốc lát. Du Bàn yêu đế ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ mỉm cười nói:

- Ba vị tiền bối, Tông Quật đã hồi đáp tin tức. Hắn sẽ lập tức đến Hắc Ô thành.

****

Nói là trong chốc lát, nhưng cũng phải đến nửa canh giờ yêu đế Du Bàn mới truyền tấn xong cho Tông Quật.

"Cóc! Cóc!" Tiếng gõ cửa vang lên.

Du Bàn yêu đế nhìn về phía Tần Vũ, Tần Vũ từ từ thong thả gật đầu, Du Bàn yêu đế liền đi ra mở cửa. Ngoài cửa chỉ có một mình Tông Quật, Tông Quật tiến vào thấy ba người Tần Vũ, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc.

- Du Bàn yêu đế, lần này phải cám ơn ngươi. Bây giờ không làm phiền ngươi nữa.

Tần Vũ mỉm cười nói.

- Ba vị tiền bối, tại hạ xin cáo từ.

Du Bàn yêu đế xoay người bước đi, khi đi ngang qua Tông Quật khẽ gật đầu mỉm cười chào.

Tông Quật nhìn Tần Vũ ba người nghi hoặc hỏi:

- Chính là ba vị?

Ba người bọn Tần Vũ khi đi vào Hắc Ô tinh đã cải hoán dung mạo, hơn nữa hôm nay thực lực bọn họ vượt qua Tông Quật, Tông Quật không cảm ứng được khí tức của bọn họ cũng là lẽ tự nhiên.

Dung mạo ba người Tần Vũ liền biến đổi, trở về hình dáng thật.

- Ha ha, quả nhiên là ba người Tần Vũ các ngươi.

Tông Quật cười nói.

- Tần Vũ a, nghe hai chữ Lan thúc, mười phần thì hết tám chín phần ta đoán ra được là các ngươi. Nguyên tưởng rằng chỉ có một hoặc hai người, không ngờ lại là ba người.

Giờ phút này Tông Quật có vẻ rất là cao hứng.

- Không nghĩ tới a!

Tông Quật cảm thán thở dài.

- Ba huynh đệ các ngươi, ngắn ngủn mấy trăm năm đã đạt được cảnh giới như thế. Tại nhân giới, ta đã cảm thấy ba huynh đệ các ngươi bất phàm, thành tựu của các ngươi làm cho ta khiếp sợ.

Hắc Vũ trên mặt lạnh băng, giương mắt hỏi Tông Quật:

- Tông Quật, ta hỏi ngươi, Bằng Ma Hoàng vì sao lại truy sát ta?

Tần Vũ và Hầu Phí đều nhìn Tông Quật.

Tông Quật liếc mắt nhìn Hắc Vũ sau đó tỏ ra bất đắc dĩ nói:

- Hắc Vũ, ta nói thật, việc bệ hạ truy sát ngươi đích xác có quan hệ tới ta.

Tần Vũ nhíu mày, hắn không cho rằng Tông Quật làm điều đó.

- Tông Quật, Bằng Ma Hoàng trước đây không truy giết ta. Nhưng sau khi ta gặp ngươi thì Bằng Ma Hoàng mới bắt đầu truy giết ta. Lại còn giết sạch cả nhà Bạch gia. Ta hy vọng ngươi đem toàn bộ sự tình nói ra cho rõ.

Hắc Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

Tông Quật hít một hơi nói:

- Hắc Vũ, năm đó ta và ngươi gặp nhau tại tiên ma yêu giới. Khi đó thực lực ngươi cũng khá mạnh, ta và ngươi cùng nói chuyện với nhau. Sau khi ta trở lại hoàng thành, trong lúc vô ý đã nói với bệ hạ về chuyện của ngươi. Lúc ấy ta còn đem ưu điểm của ngươi nói cho bệ hạ, tương lai ngươi sẽ là tinh anh của phi cầm tộc.

- Ngươi hình như đối với tam đệ của ta rất tốt?

Hầu Phí lên tiếng.

- Đúng, đích xác là như vậy. Lan thúc tiền bối đối với ta có ân, cho dù ta biết Hắc Vũ có tiềm lực lớn, cũng sẽ không làm chuyện hèn hạ như vậy. Chỉ là ta không ngờ được, sau khi bệ hạ nghe ta nói như vậy...cuối cùng hạ mệnh lệnh giết Hắc Vũ.

Tông Quật thần tình nghi hoặc.

Tần Vũ từ đầu đến cuối đều quan sát kỹ ánh mắt và vẻ mặt Tông Quật. Hắn có thể khẳng định Tông Quật không hề nói dối. Nếu Tông Quật nói dối mà ánh mắt, vẻ mặt, hơi thở đều có thể ngụy trang kỹ như thế thì Tần Vũ cũng không có lời gì để nói.

- Ngươi nói, ngươi cũng không biết Bằng Ma Hoàng vì sao lại truy sát ta?

Hắc Vũ nhíu mày nhìn Tông Quật.

Tông Quật gật đầu nói:

- Đúng, ta đích xác là không biết. Bởi vì do ta mà bệ hạ động sát ý với ngươi, nhưng ta vẫn không rõ tại sao lại như vậy?

- Kể lại phản ứng, vẻ mặt, và cả mỗi câu nói của Bằng Ma Hoàng lúc ấy cho ta biết?

Tần Vũ đột nhiên nói.

Tông Quật giật mình.

- Thật ra ta cũng không nhớ rõ, nhưng ta vẫn còn nhớ một chút, ta sẽ nói cho ngươi nghe.

Tông Quật đạm cười nói. Tần Vũ gật đầu. Tông Quật tiếp tục nói:

- Ta đã từng nói với bệ hạ, căn cứ vào thực lực của Hắc Vũ chính mình phán đoán Hắc Vũ hẳn là siêu cấp biến dị thần thú. Khi ta nói ra điều này, sắc mặt bệ hạ đại biến, thậm chí còn hỏi lại ta "có thực Hắc Vũ là biến dị siêu cấp thần thú không?"

Tần Vũ cẩn thận nghe, tịnh không nói lời nào.

- Còn nữa, ta nói Hắc Vũ có truyền thừa ký ức, trong ký ức có rất nhiều thân pháp giống với thân pháp của bằng tộc siêu cấp thần thú. Trong khi ta đối với điều này còn tỏ vẻ nghi hoặc thì bệ hạ đã nói một câu.

- Nói cái gì?

Hắc Vũ lên tiếng.

- Này Hắc Vũ và ngươi không có quan hệ, tại sao ngươi biết?

Tông Quật bắt chước thanh âm của Bằng Ma Hoàng lúc đó.

- Về phần vẻ mặt bệ hạ, nói thật khi ta cùng bệ hạ nói chuyện, dưới khí thế và ánh mắt của bệ hạ khiến ta không dám nhìn thẳng vào mặt người. Cho nên phần lớn vẻ mặt của bệ hạ ta không nhớ rõ.

Tần Vũ gật đầu sau đó đạm cười nói:

- "Bằng Ma Hoàng nói" Hắc Vũ và ngươi không có quan hệ, tại sao ngươi biết? Theo như lời này thì, Hắc Vũ và Bằng Ma Hoàng chắc có quan hệ. Hơn nữa, dám nói câu này ra, cho thấy Bằng Ma Hoàng đối với Hắc Vũ có chút ít quen biết. Ít ra biết nhiều hơn Tông Quật tiền bối.

Tần Vũ khẳng định.

- Tần Vũ, không nên gọi ta là tiền bối. Ta cảm thấy xấu hổ quá.

Tông Quật vội vàng nói.

Tại tiên ma yêu giới, từ ngữ tiền bối hay vãn bối chính là do thực lực quyết định. Hôm nay thực lực của ba huynh đệ Tần Vũ vượt xa Tông Quật.

- Được, vậy ta gọi ngươi là Tông Quật huynh.

Tần Vũ chỉ có thể lùi một bước. Nghe Tần Vũ nói thế, Tông Quật chỉ có thể đáp ứng.

- Đại ca, Bằng Ma Hoàng nghe Tông Quật huynh nói Hắc Vũ là siêu cấp biến dị thần thú, vì sao vẻ mặt lại biến đổi? Chẳng lẽ Bằng Ma Hoàng đố kỵ một người có thực lực cách xa hắn như vậy sao?

Hầu Phí trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

- Hắn còn có bảo vật truyền thừa, việc gì phải sợ hãi?

- Đúng rồi!

Tông Quật đột nhiên bừng tỉnh.

- Ta nhớ bệ hạ đã từng hỏi qua bản thể của Hắc Vũ. Sau khi ta nói xong bệ hạ cũng không có phản ứng gì.

Tần Vũ gật đầu, trong lòng đã có phán đoán.

- Việc này tạm thời không nói nữa.

Tần Vũ cười nói:

- Tông Quật huynh, chúng ta lần này muốn cứu Bạch Hinh. Chúng ta biết Bạch Hinh đang ở chỗ huynh, không biết huynh có thể đưa Bạch Hinh đến chỗ chúng ta.

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng nhìn về phía Tông Quật.

- A!

Tông Quật giật mình gật đầu:

- Các ngươi vì việc này mà đến a. Lúc trước Bạch gia bị diệt, mặc dù không phải chính ta ra tay động thủ nhưng căn nguyên cũng có liên quan đến ta. Ta lúc ấy cũng chỉ có thể cứu được Bạch Hinh. Nếu các ngươi muốn thì ta có thể đem Bạch Hinh đến đây.

Trên mặt Hắc Vũ nhất thời có nụ cười.

Tần Vũ cảm kích nói:

- Vậy làm phiền Tông Quật huynh.

- Làm phiền cái gì. Ta cũng chỉ có thể làm được như vậy.

Tông Quật đạm cười nói:

- Bây giờ cũng không còn sự tình gì, ta lập tức trở về đem Bạch Hinh đến đây. Trực tiếp đưa các ngươi ra khỏi đây, sau khi cứu được Bạch Hinh lập tức rời đi ngay.

Tông Quật vẻ mặt nghiêm túc.

- Chúng ta biết.

Tần Vũ gật đầu.

- Ba huynh đệ chúng ta ở lại đây đợi Tông Quật huynh.

Tông Quật nhẹ gật đầu, cả người liền hóa thành đạo lưu quang bay về phương đông.

Chương 397

Cân Tung (Theo Dõi)

Nhìn từ trên trời xuống, Hắc Điểu tinh to lớn cũng chỉ có hai thành trì, một cái cực lớn là Hắc Điểu thành, còn một cái rất nhỏ là Hoàng thành.

Một bóng người từ trong Hắc Điểu thành bay ra, sau đó thuấn di đến ngoại vi của Hoàng thành. Quân cấm vệ canh giữ Hoàng thành nhìn thấy người tới là Tông Quật liền mở cửa thành, cung kính mời Tông Quật vào, sau đó lại đóng cửa thành lại.

Chỗ ba huynh đệ Tần Vũ đang ở tại Hắc Điểu thành.

Trong đình viện lúc này không chỉ có ba người Tần Vũ mà còn có Bạch Linh và Hắc Đồng nữa.

- Đại ca, nhị ca, có đúng là tỷ tỷ của muội chút nữa sẽ tới không?

Trên mặt Bạch Linh tràn đầy vui mừng, giờ đây cô vẫn còn có chút khó tin. Hắc Vũ ở bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô:

- Linh nhi, nàng cứ yên tâm, chốc nữa thôi là nàng có thể gặp Bạch Hinh tỷ rồi.

Tần Vũ và Hầu Phí ở bên cạnh cũng thấy rất cao hứng ở trong lòng.

Trong lòng Tiểu Hắc và cô Bạch Linh này hơn ngàn năm qua tại Khương Lan giới có lẽ là không được yên. Tần Vũ thầm than. Tiếp xúc với Bạch Linh đã lâu, Tần Vũ cũng biết tính cách thê tử Bạch Linh của Tiểu Hắc, cũng có thể đoán ra trong lòng Bạch Linh luôn khắc khoải.

- Đại bá, nhị bá, con có thể gặp đại di ngay bây giờ sao?

Cô bé Hắc Đồng thông minh lanh lợi khẽ giật giật tay Tần Vũ, Hầu Phí hỏi nhỏ.

Hầu Phí thích nhất là chơi đùa với Hắc Đồng, hắn cười hi hi nói:

- Đúng rồi, cứ ở đây đợi đi, từ khi con sinh ra tới giờ còn chưa gặp đại di nhỉ. Chốc nữa con sẽ được gặp, đây là công lao của nhị bá đấy!

Hầu Phí ghé mặt sát vào Hắc Đồng.

- Nào, Tiểu Đồng Đồng ơi. Thơm nhị bá một cái nào.

- Con không thơm đâu!

Hắc Đồng nhăn mặt sau đó đưa cái miệng nhỏ nhắn hôn mạnh lên mặt Tần Vũ một cái *"Chụt!"*.

Tần Vũ ngạc nhiên.

- Nhị bá bắt con thơm nhị bá thì chẳng đời nào con làm, con chỉ thơm đại bá.

Hắc Đồng đắc ý vênh mặt. Cô bé Hắc Đồng này bây giờ vẫn còn là thiếu nữ, được cả đám trưởng bối bọn Tần Vũ chiều chuộng nên tính cách đâm ra hư. Hắc Vũ và Bạch Linh muốn giáo huấn Hắc Đồng đều phải thông qua sự đồng ý của Tần Vũ, Hầu Phí, thậm chí là cả bọn Ốc Lam, Dã Cù nữa.

Dẫu sao thì tiểu Hắc Đồng cũng lớn lên trong sự chăm sóc của đám người bọn Ốc Lam, Dã Cù, Tần Vũ.

- Tiểu Đồng, qua đây với mẹ.

Bạch Linh vẫy tay cười tủm tỉm, Hắc Đồng nhảy chân sáo tới ngồi trên chân Bạch Linh sau đó đưa đôi mắt ra vẻ đáng thương nhìn Hắc Vũ.

- Cha, con muốn ra ngoài chơi.

- Không được.

Hắc Vũ thẳng thừng cự tuyệt.

Đôi mắt to đang liếc ngang liếc dọc của Hắc Đồng trợn tròn:

- Cha, bao nhiêu năm rồi con cứ ở mãi trong Khương Lan giới buồn lắm. Con muốn đi dạo trong thành. Cha, con đã đạt tới cấp thiên yêu rồi, lâu như thế mà chưa được đi dạo lần nào nữa.

Hắc Vũ là người có tính cách như thế nào chứ, hắn vẫn giữ bộ dạng lạnh lùng như cũ.

- Đại bá?

Hắc Đồng nhìn Tần Vũ với vẻ hết sức đáng thương, cô bé biết rất rõ, vô luận là cha cô hay nhị bá đều rất nghe lời đại bá. Chỉ cần được đại bá đồng ý thì mọi việc sẽ được quyết định.

Tần Vũ nhìn Tiểu Hắc Đồng.

Bản thân trước khi độ Cửu Cửu trọng kiếp không chỉ đi lại khắp Tiềm Long đại lục mà còn chém giết một phen tại tu chân giới dưới đáy biển, đã từng vào Cửu Kiếm tiên phủ, thậm chí điên cuồng phóng hoả thiêu đốt một trận trên Đằng Long đại lục. So với mình thì Tiểu Hắc Đồng thiếu từng trải hơn mình nhiều lắm.

- Tiểu Hắc, lúc công lực của chúng ta đạt đến mức như Tiểu Đồng không biết là đã từng trải đến mức nào. Kinh nghiệm của Tiểu Đồng đúng là quá ít, đợi đến khi đón Bạch Hinh, chúng ta đưa Tiểu Đồng dạo chơi trong Hắc Điểu thành một phen.

Tần Vũ lên tiếng.

Hắc Đồng lập tức nhìn về phía phụ thân.

- Vâng, đại ca nói rất đúng, đúng là không thể để Tiểu Đồng sống mãi trong sự che chở của chúng ta.

Hắc Vũ dường như hiểu ra, hắn gật đầu. Tiểu Đồng, đợi đến khi đón đại di của con xong chúng ta sẽ mang con đi dạo trong Hắc Điểu thành này.

- Oa!

Hắc Đồng lập tức mặt mày hớn hở, miệng lẩm nhẩm.

- Đại di, đại di, người mau tới đi, người tới rồi con sẽ được đến Hắc Điểu thành dạo chơi thoả thích.

******

Tạm không nói đến việc mấy người Tần Vũ đang chơi đùa với Tiểu Hắc Đồng trong đình viện, vào lúc này Tông Quật đã về tới phủ đệ của ông. Thân là siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bằng điểu, địa vị của Tông Quật cực cao, gần ngang với Bằng Ma hoàng và ba vị đại nhân bát cấp yêu đế.

Trong hoa viên tại phủ đệ của Tông Quật.

Một bạch y nữ tử rất giống với Bạch Linh đang ngồi bên bờ hồ nhìn mặt nước yên lặng đến ngây ngốc. Rất lâu sau cô ta mới thở

dài một cái rồi lại nhìn mặt nước.

- Tiểu Vũ, muội muội, các người nhất định phải sống nhé. Tiếng thì thầm từ miệng bạch y nữ tử truyền tới, một giọt nước mắt rơi ra bên khoé mắt.

Mấy trăm năm nay Bạch Hinh luôn sinh sống trong phủ đệ của Tông Quật, Tông Quật đối xử với cô cực kỳ tốt, chưa từng làm khó cô điều gì.

Nhưng một khi nghĩ tới những người đã chết, huynh đệ tỷ muội, phụ mẫu trưởng bối, trong lòng Bạch Hinh vô cùng khổ sở. Bây giờ cả nhà chỉ còn lại hai người là cô và Bạch Linh.

- Bạch Hinh.

Tông Quật từ cửa hoa viên đi tới chỗ Bạch Hinh theo con đường lót đá trắng.

Bạch Hinh nghe tiếng, biết được ai tới liền lau nước mắt cung kính đứng lên. Sự cung kính này không chỉ là vì địa vị của Tông Quật cao, nắm giữ sinh tử của cô. Nguyên nhân quan trọng nhất là… cô cho rằng Tông Quật là một người tốt, ít nhất là đối với cô rất tốt.

- Tông Quật thiếu gia.

Bạch Hinh xưng hô như những kẻ hầu người hạ khác.

Tông Quật khẽ gật đầu với Bạch Hinh sau đó truyền âm nói:

- Bạch Hinh, cô có muốn gặp muội muội của mình và Hắc Vũ không?

Bạch Hinh ngẩng đầu nhìn Tông Quật với vẻ khó tin, nhìn thấy ánh mắt khẳng định của Tông Quật, vui sướng dâng lên ngập lòng. Cô cũng biết chuyện này không thể nói ra miệng, lập tức truyền âm nói:

- Tông Quật thiếu gia, người bằng lòng cho tôi đi gặp muội muội, Tiểu Vũ?

Tông Quật khẽ gật đầu.

- Bọn họ hiện tại ở đâu?

Bạch Hinh truyền âm hỏi ngay.

Tông Quật bật cười:

- Bọn họ hiện tại đang ở trong Hắc Điểu thành, ta dẫn cô đi, chỉ một chốc là tới thôi.

Hắc Điểu thành? Bạch Hinh giật mình, giờ đây trong lòng cô không chỉ vui mừng mà đồng thời còn lo lắng. Bạch Hinh nhìn Tông Quật, lo lắng truyền âm hỏi.

- Tông Quật thiếu gia, nơi đây là hạch tâm của phi cầm tộc, bọn Tiểu Vũ làm sao có thể ở đây?

Tông Quật cười nhẹ:

- Bạch Hinh. Chắc cô biết hai huynh đệ của Hắc Vũ chứ.

Bạch Hinh gật đầu, sau đó ngập ngừng truyền âm nói:

- Không lẽ là…

- Không cần nói nữa, đợi đến khi cô gặp bọn họ sẽ biết hết mọi việc.

Tông Quật truyền âm bảo.

- Còn bây giờ cô hãy chuẩn bị lập tức theo ta rời Hoàng thành.

- Vâng.

Bạch Hinh kích động nói luôn ra miệng.

Tại cửa Tây của Hoàng thành.

- Mở cửa thành ra.

Tông Quật bình thản hạ lệnh.

- Vâng, thưa Tông Quật thiếu gia.

Cấm vệ canh cửa thành nhìn thấy Tông Quật liền cung kính đáp sau đó khởi động cơ quan, lập tức một trận âm thanh đinh tai không ngừng vang lên, cánh cửa thành lớn cả dặm mở ra.

Tông Quật dễ dàng mang một thị nữ ra khỏi cửa thành, thị nữ này đương nhiên là do Bạch Hinh cải trang.

- Tông Quật thiếu gia có chuyện gì thế nhỉ. Ngày hôm nay đã ra khỏi thành tới hai lần, hình như mới vừa quay về có một chút thôi mà.

- Ai biết chứ, lần này còn mang theo một thị nữ nữa, có lẽ là đi mua đồ.

Đám cấm vệ canh cửa thành bắt đầu bàn tán, kỳ thực cuộc sống của bọn chúng rất buồn tẻ, đại sự thì không quản nổi nên đành bàn tán mấy chuyện tủn mủn như thế này thôi. Ngay vào lúc

này có một hắc bào nam tử đang đứng ở cửa thành nhìn Tông Quật và Bạch Hinh rời thành.

- Bẩm báo đại nhân, Tông Quật thiếu gia với lại Bạch Hinh đã rời thành.

Hắc bào nam tử này đang cầm truyền tấn linh châu thông báo tin tức này.

× × ×

Trong sa trướng đang phất phơ, một mỹ nhân mỹ miều đang nằm, đó là người nữ duy nhất trong ba đại cao thủ dưới quyền Bằng Ma hoàng, bát cấp yêu đế Bạch Phượng.

Bên ngoài sa trướng là một hắc y thanh niên.

- Rất tốt, ngươi có thể đi ra.

Thanh âm thanh nhã của Bạch Phượng bay ra xuyên qua sa trướng. Hắc y thanh niên liền khom người sau đó rời khỏi nơi ở của Bạch Phượng. Còn Bạch Phượng chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Trên không trung của hoàng cung.

Bạch Phượng toàn thân bạch y đứng trên không, hé đôi môi đỏ nói nhẹ nhàng:

- Ngao Khô, còn chưa ra đây?

- Bạch Phượng, ngươi đừng có lo cho ta.

Một đạo thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên, đồng thời một bóng người xuất hiện bên cạnh Bạch Phượng. Người tới rất

cao, hơn Bạch Phượng tới hai cái đầu, cặp mắt rất tàn độc. Người này tuy cao, có thể xem là không xấu lắm nhưng lại mang tới cho người ta một loại cảm giác vô cùng áp bức.

Ba đại cao thủ dưới quyền Bằng Ma hoàng, một là thượng cấp thần thú *"Phong Vĩ hạc"* Bạch Phượng của Hạc tộc, một là thượng cấp thần thú *"Thanh Hoả ưng"* Lưu Đồ của Ưng tộc, người thứ ba chính là kẻ mạnh nhất, biến dị thượng cấp thần thú *"Song Thủ Long Thứu"* Ngao Khôi.

Mẫu thân của Ngao Khô là người của Ngốc Thứu tộc, phụ thân hắn lại là người của Long tộc. Có lời đồn… bản thân Ngao Khô có chút quan hệ với Long hoàng đương nhiệm Ngao Phương. Đương nhiên, đó chỉ là lời đồn đãi, không có người chứng thực.

Nhưng thực lực mạnh mẽ của Ngao Khôn thì không ai nghi ngờ gì, hắn là người mạnh nhất trong ba đại cao thủ.

- Ngao Khô, bây giờ bệ hạ và Lưu Đồ không có mặt ở Hoàng thành, chắc ngươi cũng đã biết mọi việc…

- Ngươi là người nắm giữ đại cục, ta biết chứ.

Ngao Khô lạnh lùng nói.

- Được rồi, yêu thức của ta đã phát hiện Tông Quật và nữ tử đó bắt đầu thuấn di, nếu còn chưa đi sẽ phiền đó.

Bạch Phượng lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó Ngao Khô và Bạch Phượng hoá thành hai đạo lưu quang bay thẳng về cửa thành.

Phạm vi Hắc Điểu thành cực rộng, chỉ mỗi tường thành đã dài cả tỷ dặm, chỉ có tu luyện giả mới có thể xây dựng nên thành trì khủng bố như thế, nếu người thường tới đây, cả đời cũng chưa

chắc đi được hết tỷ dặm. Lúc này Ngao Khô và Bạch Phượng từ trên không bay vào Hắc Điểu thành.

Yêu thức của ngươi mạnh hơn ta một chút, đừng sơ sót, để mất dấu bọn chúng thì mất mặt lắm. Bạch Phượng cười bảo.

- Yên tâm.

Ngao Khô lạnh lùng đáp.

Bạch Phượng cười nhẹ nói:

- Bệ hạ lợi hại thật, năm đó vốn muốn giết Bạch Hinh nhưng lại đem nó ban cho Tông Quật rồi sai người của chúng ta ngầm giám sát Bạch Hinh. Thật không ngờ… biết bao khổ sở cũng không bắt được Hắc Vũ mà một chiêu này lại thành công.

Bạch Phượng rất rõ, Tông Quật mang Bạch Hinh ra ngoài khẳng định là để gặp Hắc Vũ, Bạch Linh. Dù cho cần giúp thì bao nhiêu thị nữ kia sao không mang mà lại mang Bạch Hinh đi chứ?

- Bạch Phượng, ngươi đã báo chuyện này cho bệ hạ chưa?

Ngao Khô đột nhiên lên tiếng hỏi.

- Ta làm việc thì ngươi không cần phải lo lắng.

Bạch Phượng nhướng mày đáp.

Hai người vừa nói chuyện vừa bay trên Hắc Điểu thành, đột nhiên Ngao Khô lên tiếng:

- Tông Quật đã hạ xuống bên ngoài một trang viện, trong trang viện đó có mấy người. Ta quan sát thấy một người là lục cấp yêu đế

thì không dám tra xét tiếp, sợ bị phát hiện.

Ngao Khô rất tinh minh, yêu thức của hắn phát hiện ra Hầu Phí liền ngừng lại, không tiếp tục tra xét nữa.

- Lục cấp yêu đế?

Mắt Bạch Phượng sáng rỡ.

Kẻ đó là Hoả Tình Thuỷ Viên, chắc chắn là Hầu Phí, một trong hai huynh đệ kia của Hắc Vũ như bệ hạ đã nói. Thanh âm của Ngao Khô đột nhiên thay đổi. Có thể ra tay rồi.

× × ×

Trong đình viện, ba huynh đệ Tần Vũ với lại Bạch Linh và Hắc Đồng đang nói chuyện.

- Đại ca, Tông Quật sẽ không bán rẻ chúng ta chứ?

Hầu Phí nhíu mày hỏi.

- Nếu hắn bán rẻ chúng ta, mang người tới bắt chúng ta thì đúng là hỏng bét.

Tần Vũ lắc đầu:

- Chắc chắn không đâu. Nếu quả thật hắn muốn bắt trọn cả mẻ bọn ta thì bản lĩnh nói dối quá tốt. Ô, tiên thức của ta đã phát hiện tung tích của hắn.

Tiên thức của Tần Vũ phát hiện rõ ràng Tông Quật đang mang theo Bạch Hinh bay trên không Hắc Điểu thành đi tới.

- Hắn hiện đang mang theo một nữ tử có thực lực thất cấp yêu vương.

Tần Vũ nói rõ ra.

- Đúng, là tỷ tỷ của muội, năm xưa khi tỷ tỷ bị bắt thì đang ở cảnh giới thất cấp yêu vương.

Mặt Bạch Linh tràn đầy kích động.

Trong phút chốc Tông Quật và Bạch Hinh đã hạ xuống ngoài đình viện, Tần Vũ bảo Tiểu Hắc Đồng:

- Hắc Đồng, con đi mở cửa, mau đi gặp đại di.

Hắc Đồng mặt mày hớn hở đang định chạy đi thì… ngay vào lúc này.

- Tông Quật, ngươi to gan thật!

Một đạo thanh âm lạnh lùng từ trên không truyền xuống.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện trên không của đình viện, đó chính là Bạch Phượng. Hai người Bạch Phượng và Ngao Khô luôn dùng yêu thức theo dõi Tông Quật và Bạch Hinh, đợi đến khi Tông Quật hạ xuống trước cửa đình viện này đang muốn gõ cửa thì bọn họ thuấn di thẳng tới đây.

Lập tức tại trường chỉ còn lại sự yên tĩnh, bất kể là Tông Quật, Bạch Hinh ở ngoài cửa hay mấy người Tần Vũ đang ở trong đình viện đều giật mình.

Đúng ngay lúc này.

- Tiểu Đồng, Linh nhi, vào Khương Lan giới.

Tiếng Tần Vũ dùng tiên thức truyền âm hầu như vang lên đồng thời trong đầu Tiểu Đồng và Bạch Linh. Hắc Đồng và Bạch Linh nhìn Tần Vũ, tâm ý Tần Vũ vừa động liền đưa hai người vào trong Khương Lan giới. Đồng thời tiếng Tần Vũ truyền âm cũng vang lên trong đầu Hắc Vũ và Hầu Phí:

- Nữ nhân phía trên là bát cấp yêu đế, cẩn thận đó.

Vừa truyền âm thân hình Tần Vũ vừa hoá thành một đạo lưu quang, hắn muốn cứu Bạch Hinh.

Bạch Hinh?

- Chắc ngươi là lão đại Tần Vũ của ba huynh đệ.

Cửa đình viện nổ tung biến thành bụi phấn, đồng thời một đạo thanh âm khàn khàn từ ngoài cửa truyền vào.

Chỉ thấy Ngao Khô mặt mày lạnh lùng, một tay chẹt ngang cổ Bạch Hinh, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tần Vũ. Bạch Phượng thuấn di lên trên không còn Ngao Khô lại thuấn di tới cạnh Bạch Hinh, bởi vì Ngao Khô biết đối phương rất coi trọng Bạch Hinh.

Chương 398

Nhất Chiến

Thân hình Tần Vũ đột nhiên chững lại, mắt nhìn chằm chằm về Ngao Khô phía ngoài cửa.

Nhìn Ngao Khô một cái, rồi lại quét mắt về Bạch Phượng ở không trung, trong lòng Tần Vũ bất chợt có một ý niệm: Không lẽ là Tông Quật cố ý dẫn người tới đối phó mình?

Bạch Phượng trong không trung lạnh lùng nói:

-Tông Quật thiếu gia, ngươi là trụ cột tương lai của Phi cầm nhất tộc chúng ta. Hiện giờ thân phận là đệ nhị Kim Sí Đại Bằng Điểu của Kim Bằng tộc, ngươi sao có thể dám…chống lại mệnh lệnh của bệ hạ chứ. Ngang nhiên mưu đồ giao Bạch Hinh cho Hắc Vũ bọn chúng?

Lúc này sắc mặt Tông Quật có vài phần khó coi.

-Bạch Phượng, Ngao Khô, hai vị đại nhân

Tông Quật đứng thẳng người, ánh mắt hướng về hai người:

-Bệ hạ muốn giết Hắc Vũ. Hai vị thì ủng hộ bệ hạ, còn ta từ ban đầu đã sớm nói qua với hai vị….ba huynh đệ Hắc Vũ sau lưng có một cao thủ thần bí, không thể giết Hắc Vũ được, nhưng hai vị không tin, vậy được….Ngày sau, hai vị có hối hận cũng đừng trách ta.

Tông Quật nói xong thì liền chuyển mình.

Bạch Phượng lạnh giọng hô:

-Tông Quật thiếu gia, ngươi muốn đi như vậy sao?

Tông Quật quay mạnh người lại, dán mắt nhìn Bạch Phượng, sắc mặt lạnh lẽo:

-Bạch Phượng, phải chăng ngươi muốn giết ta?

Thanh âm của Tông Quật rất lớn. Về khí thế đã dồn ép được Bạch Phượng. Tông Quật lại liếc nhìn Ngao Khô một cái:

-Các ngươi dám giết ta, thì hãy giết đi!

Nói xong, Tông Quật không lý gì tới hai người nữa, trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang bay về chân trời.

Hai người Bạch Phượng, Ngao Khô nhìn Tông Quật li khai như vậy nhưng lại không hề cản trở.

Siêu cấp thần thú Kim Sí Đại Bằng Điểu đối với cả Phi cầm nhất tộc mà nói là cực kỳ trân quý, cho nên địa vị cao sang vô cùng. Hơn nữa, Tông Quật không phải là Phượng Hoàng, Thất Thải Khổng Tước các loại siêu cấp thần thú đó, mà là Kim Sí Đại Bằng Điểu trong *"Bằng tộc"*-tộc cường đại nhất của Phi cầm nhất tộc.

Dù cho Bằng Ma Hoàng muốn giết Tông Quật thì cũng phải đưa ra được một lý do hợp lý.

Còn Bạch Phượng, Ngao Khô bọn họ thì nhiều nhất chỉ có thể khiển trách Tông Quật một phen. Giết hắn? Hai người bọn họ không có đảm lượng và cũng không có cái quyền đó.

-Hừ

Bạch Phượng hừ lạnh một tiếng. Tông Quật đối với ả bất kính

làm cho ả rất không vui.

Lập tức hai người Bạch Phượng và Ngao Khô chuyển chú ý về Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ. Bọn họ không dám giết Tông Quật, nhưng đối với Tần Vũ cùng với Hắc Vũ thì không vấn đề gì, còn Hầu Phí…Biết được bí mật về Hầu Phí, bọn họ cũng không dám tùy tiện giết hắn. Bởi bọn họ biết rõ, đằng sau Hầu Phí có Đại Viên Hoàng, đến cả Bằng Ma Hoàng cũng phải cố kỵ người này.

Tần Vũ cảm thấy lực lượng toàn thân đang sục sôi. Một nghìn năm đã qua, trong khoảng thời gian này Tần Vũ không hề chân chính đánh nhau một trận nào. Bản thân hắn, từ bé đến lớn, do trải qua vô số các trường chém giết, sâu trong huyết mạch đã hình thành lên một sự hiếu sát.

-Phí Phí, Tiểu Hắc, hai bát cấp yêu đế, vừa đủ để kiểm nghiệm thực lực hiện giờ của chúng ta.

Thanh âm của Tần Vũ có chút hưng phấn.

Hầu Phí liếm mép một cái, ánh mắt bắn tới liếc nhìn Ngao Khô rồi lại nhìn Bạch Phượng. Còn Hắc Vũ thì sung mãn sát ý nhìn Ngao Khô, vì hiện giờ trong tay Ngao Khô đang giữ Bạch Hinh.

-Đại ca, đệ không thể đợi thêm được nữa rồi.

Tay phải Hầu Phí cầm Hắc Bổng, quyền đầu tay trái thì đang không ngừng nắm lại mở ra. Cặp hỏa nhãn dán chặt vào đối phương.

Bạch Phượng cười lạnh nói:

-Ồ, có đảm lượng đấy.

Thân hình Ngao Khô lắc một cái đã đến bên cạnh Bạch

Phượng, trong tay vẫn nắm giữ Bạch Hinh. Mọi người đều minh bạch, bằng vào thực lực của Ngao Khô thì chỉ cần dùng một ý niệm là có thể giết chết được Bạch Hinh lúc này. Ánh mắt Bạch Hinh vẫn luôn dừng trên thân Hắc Vũ:

-Tiểu Vũ.

Cơ nhục toàn thân Hắc Vũ đang run lên, nói một cách kiên định:

-Bạch Hinh tỷ, ta nhất định sẽ cứu được tỷ.

-Tiểu tử, ngươi đang nằm mơ.

Thanh âm khàn khàn của Ngao Khô vang lên.

Chính vào lúc đó, ba huynh đệ Tần Vũ đều cảm ứng thấy không khí đang rung động. Giây lát, thì đã có mười mấy người bay đến bên trên đình viện, những người này đồng thời cung kính hô:

-Kính chào hai vị đại nhân.

-Các ngươi hãy đem Bạch Hinh quay trở lại Hoàng thành.

Ngao Khô ném Bạch Hinh cho thủ lĩnh của đám người kia. Tên thủ lĩnh lập tức tiếp lấy. Thân thể Bạch Hinh lúc này giống như là đã bị đặt lên một cấm chế, không thể cử động được. Thanh âm khàn khàn của Ngao Khô lại vang lên:

-Chỗ này không cần các ngươi ở lại nữa, có thể đi được rồi.

-Vâng, đại nhân

Mười mấy người đó chớp mắt đã tiêu thất trong tầm mắt của ba người Tần Vũ.

-Đại ca.

Hắc Vũ truyền âm cho Tần Vũ:

-Đệ đuổi theo cứu Bạch Hinh tỷ.

Tần Vũ vội cản trở:

-Không cần phải vội vàng.

Tần Vũ rất rõ ràng, hai đại cao thủ kia dám ở trước mặt bọn họ đưa Bạch Hinh cho đám người đó, khẳng định là có đủ tự tin… khiến bọn Tần Vũ không cách gì cứu lại Bạch Hinh một cách dễ dàng.

-Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ. Đúng chứ?

Bạch Phượng cười nhạt:

-Các người không cần nhìn nữa, Bạch Hinh, các ngươi cứu không được đâu. Tính cách của Ngao Khô ta biết, khi làm việc thì khẳng định có lưu một thủ đoạn. Trong người Bạch Hinh lúc này chắc chắn có năng lượng của Ngao Khô, dù cho các ngươi có cứu được Bạch Hinh, thì Ngao Khô vẫn sẽ có thể làm cho nó tự nổ một cách nhanh chóng.

Ngao Khô nhẹ gật đầu.

Hắc Vũ hơi biến sắc, quả nhiên là như vậy.

-Tần Vũ, khi xưa ngươi đã từng quét sạch các tiên đế dưới tay của Vũ Hoàng, giết không còn một ai. Nhưng ta tịnh không thể tin được ngươi một tiểu tử phi thăng mới vài trăm năm lại có thực lực mạnh đến vậy.

Ngao Khô nhìn chằm chằm Tần Vũ:

-Dám đến Hắc Ô tinh, ngươi cần phải hiểu thế nào là cái chết.

Nói xong, khí thế toàn thân Ngao Khô bắt đầu dâng lên.

-Phí Phí, Tiểu Hắc. Tên gia hỏa họng vỡ này để ta, nữ nhân kia giao cho các đệ.

Tần Vũ vang giọng bảo:

-Chúng ta so tài xem ai thành công đầu tiên đánh bại được địch nhân.

-Được.

Hầu Phí và Hắc Vũ đồng thời đáp. Rồi tức thì đằng sau thân thể Hầu Phí đột nhiên xuất hiện một ảo ảnh cự viên lớn đến vài trăm trượng. Cự viên (khỉ khổng lồ) đó tựa hồ như đang ngẩng nhìn trời hống lên một tiếng dài, sau đó rất nhanh đã biến mất. Đồng thời thân thể Hầu Phí xuất hiện lông kim sắc, môi thì chuyển thành màu tía sáng.

Bên ngoài cơ thể Hắc Vũ cũng xuất hiện bộ lông vũ hắc sắc băng lãnh. Mỗi một chiếc lông vũ giống như hắc thiết lấp lóe sự láng bóng của kim loại. Mi tâm của hắn còn có một lớp vũ lân hắc sắc.

Hình dạng chiến đấu!

Hầu Phí và Hắc Vũ đồng thời tiến vào trạng thái chiến đấu. Một người tay nắm hắc sắc trường côn, một người thì giữ hắc sắc trường thương.

-Ha ha, mấy tên tiểu bối.

Trong thanh âm khàn khàn của Ngao Khô sung mãn sự khinh thường. Bạch Phượng cũng có dáng vẻ thờ ơ, căn bản không để Hầu Phí và Hắc Vũ trong mắt. Bởi vì ả phát hiện ra Hầu Phí chỉ là lục cấp yêu đế, còn Hắc Vũ là ngũ cấp yêu đế. Dù cho chúng có là siêu cấp thần thú, thì so với ả vẫn còn có một khoảng cách xa.

Dưới thân Tần Vũ là một trường khố (quần dài) lam sắc. Trên người mặc một chiếc áo bó sát thân lam sắc. Tất cả đều là do năng lượng Cửu Chuyển Kình Lực khi đạt đến đệ lục tầng hóa thành. Đối với Tần Vũ hiện giờ mà nói, cực phẩm tiên khí chiến y căn bản là vô dụng, còn thần khí chiến y…hắn không có.

-Gia hỏa họng vỡ kia, đừng nói lời thừa nữa.

Ánh mắt Tần Vũ ngưng nhìn Ngao Khô.

Ngao Khô nhíu mày, cặp môi thô nứt nhẹ mở ra:

-Ta ghét kẻ khác nói ta họng vỡ.

Nói xong, trong tay Ngao Khô đột ngột xuất hiện một cây Lang Nha bổng cực lớn. Cả người theo một đường cong tựa như Thuấn Di lao đến trước người Tần Vũ.

Đã động thủ!

-Lên!

Hầu Phí bắn lên giữa trời theo một đường thẳng, đồng thời mãnh liệt cử Hắc Bổng đánh xuống Bạch Phượng. Còn Hắc Vũ lại di chuyển theo một quỹ đạo quái dị, tốc độ nhanh hơn Hầu Phí vòng tới sau người Bạch Phượng bắt đầu công kích.

Tần Vũ đấu với Ngao Khô.

Hầu Phí, Hắc Vũ đấu với Bạch Phượng.

Cuộc chiến đã bắt đầu!

Lang Nha bổng của Ngao Khô, đánh một bổng thì gây ra thế lớn lực nặng, hơn nữa nó còn là một thần khí. Tuy chỉ là hạ phẩm thần khí, nhưng vì trọng lượng đặc biệt lớn của nó, do đó ngày trước Ngao khô vẫn chọn thanh Lang Nha bổng này. Để lại thanh trường kiếm trung cấp thần khí khác cho Bạch Phượng.

Đối diện với một kích đó, Tần Vũ không động đậy chút nào, mắt dán chặt vào Lang Nha bổng.

"Tìm chết." Ngao Khô cười lạnh trong lòng. Yêu nguyên lực bên trong cơ thể tăng lên nhiều lần quán nhập vào Lang Nha bổng. Hắn muốn chỉ một bổng này là đã giải quyết được Tần Vũ.

Thân hình Tần Vũ khẽ lệch đi vài phân. Nguyên là Lang Nha bổng đang nện xuống ngực Tần Vũ thì giờ đã thành đánh vào vị trí tay trái của hắn. Tần Vũ lúc này hung hãn dùng thẳng tay trái kẹp lấy thần khí Lang Nha bổng vào giữa người và tay của mình.

-A?

Trên mặt Ngao Khô hiện đầy vẻ kinh ngạc.

Một nện Lang Nha bổng cường hãn thế, tại sao dễ dàng kẹp lại được như vậy? Đáng nhẽ ra, Tần Vũ đã phải bị đập thành nhiều mảnh rồi mới phải chứ.

"Hừ, nếu không tiến vào hình dạng chiến đấu thì đến cả việc đánh gãy được gân cốt của ta, ngươi cũng không có tư cách." Tần Vũ cười lạnh trong lòng. Quyền phải đã mang theo một lực lượng vô tận hiểm độc đấm tới. Lang Nha bổng của Ngao Khô vẫn đang bị kẹp

giữ, căn bản không kịp né, một quyền đó đã đánh lên ngực hắn.

Một tiếng xương gẫy vang lên, tiên huyết tung tóe.

Cả người Ngao Khô bay lùi lại. Nhưng đồng thời khi lùi, thì thương thế trên thân của Ngao Khô cũng đang nhanh chóng được khôi phục. Lang Nha bổng bỗng nhiên biến nhỏ lại, trực tiếp bay về trên tay Ngao Khô.

-Ầm!

Chỉ thấy một đạo bổng ảnh mơ hồ bất định, giống như từ trong địa ngục hiện về, đột nhiên nện xuống eo của Bạch Phượng. Cả người Bạch Phượng bị đánh rơi xuống rất nhanh, nện mạnh lên đất. Toàn bộ mặt đất nứt thành vài chục vết nứt khổng lồ, Bạch Phượng thì đã bị bắn sâu vào trong lòng đất.

Hầu Phí chống tay lên eo, đắc ý hô lớn:

-Ha ha, nữ nhân ngốc, không tiến vào trạng thái chiến đấu. Đối phó ngươi không thành vấn đề với ta.

Bát cấp yêu đế Bạch Phượng, nếu như không biến thành hình dạng chiến đấu, mà đánh với Hầu Phí với Kinh Thiên cửu côn thì không phải là đối thủ! Chung quy, lục cấp yêu đế Hầu Phí, nếu sử dụng Kinh Thiên cửu côn, tuyệt đối có thể so được với bát cấp yêu đế ở hình dạng chiến đấu.

Lần giao thủ đầu tiên, ba huynh đệ Tần Vũ chiếm ưu thế tuyệt đối.

-Ầm!

Một đạo quang ảnh bạch sắc từ lòng đất bắn ra, đột nhiên đến bên cạnh Ngao Khô. Quang ảnh đó hóa thành một nữ nhân, toàn

thân được bao phủ bởi một tầng lông vũ bạch sắc. Nhưng trên đỉnh đầu lại là một lớp lông vũ hồng sắc. Bạch Phượng….đã ở trong trạng thái chiến đấu.

Ngao Khô nhìn chăm chú Tần Vũ, giọng khàn khàn vang lên:

-Không ngờ ngươi quả thực là lợi hại.

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Dù là dùng hạ phẩm thần khí mà muốn đánh gãy thân thể ta, chỉ với chút lực lượng đó thì sao được?

Độ cứng rắn của gân cốt đã tiếp cận thần khí. Sử một hạ phẩm thần khí để phá thân thể mình, thực là rất khó khăn.

Đệ lục tầng *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"* còn chưa là gì. Đến đệ thất tầng thì gân cốt so được với hạ phẩm thần khí. Còn nếu đạt được đệ bát tầng, dù cho có công kích bằng một kiện hạ phẩm thần khí thì cũng không có khả năng đánh gãy được thân thể, có khi hạ phẩm thần khí đó còn bị mình chặt đứt.

-Xuy xuy…

Toàn thân Ngao Khô mọc ra nhiều phiến long lân (vảy rồng) hắc sắc, trên trán cũng xuất hiện một độc giác hắc sắc. Sau lưng hắn không ngờ có hai đôi cánh to lớn, đồng thời chỗ xương cụt hiện ra một chiếc long vĩ (đuôi rồng).

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, tất cả đều ngây ngốc.

-Đây là hình dạng chiến đấu gì vậy?

Ba người kinh hãi. Kể cả người của Long tộc khi biến thành

hình dạng chiến đấu, cũng sẽ không có long vĩ. Còn người của Phi cầm nhất tộc thì lúc đó nói chung sẽ không có cánh.

Chính Bạch Phượng ở trạng thái chiến đấu cũng không có cánh.

Ngao Khô thân thể cao lớn đứng thẳng, cánh tay đầy long lân nắm thanh Lang Nha bổng. Đôi cánh to lớn kia đang chầm chậm vẫy, long vĩ cũng không ngừng đung đưa. Một cỗ khí tức cường hãn phát ra không khỏi khiến cho Tần Vũ phải cảnh giác.

Bạch Phượng nhẹ giọng nói:

-Ngao Khô, ba tiểu tử này dẫu sao cũng có chút bản sự đó. Chúng ta hãy dùng toàn lực sớm giải quyết chúng đi.

Ngao Khô gật đầu:

-Biết rồi.

Đột nhiên -- --

Bạch Phượng, Ngao Khô hỏa tốc lao tới ba người Tần Vũ. Vẫn quy củ cũ, Ngao Khô đánh với Tần Vũ, còn Bạch Phượng thì bay về phía Hầu Phí.

-Ầm! Ầm! Ầm! Ầm...

Ngao Khô nhờ vào cặp cánh nên thân hình bay phi thường nhanh. Lang Nha bổng của hắn trải thành một dải tàn ảnh. Còn bản thân Tần Vũ, đồng dạng với Ngao Khô, đang không ngừng di chuyển như chớp. Một loạt các tràng kích khủng khiếp làm cho miệng của Ngao Khô phun ra tiên huyết liên tục, đôi mắt cũng trở nên càng lúc càng đỏ máu.

-Mẹ nó, tiểu tử này không sợ chết!

Ngao Khô lại bị Tần Vũ đấm cho một quyền vào bộ vị đan điền, chỉ là truyền qua long lân thì đã bị yếu đi. Một quyền đó nhiều nhất là đánh gãy được xương, nhưng năng lượng hùng hậu ở trong đan điền của Ngao Khô sớm đã hóa giải đi công kích của Tần Vũ.

-Ầm! Ầm!

Tần Vũ vừa xuyên qua Lang Nha bổng, thì long vĩ đã kéo ra tới trên người hắn. Tần Vũ không khỏi bị đẩy lui về sau vài thước.

"Nếu hắn toàn lực thi triển Lang Nha bổng thì có thể đánh gãy gân cốt ta. Còn long vĩ tuy là không thể làm như vậy nhưng lực xung kích cũng không nhỏ." Trên mặt Tần Vũ mang một tia ngoan độc, *"Nên đánh lạc hướng hắn, rồi sử dụng thần khí."*

Thần kiếm Phá Thiên!

Với lực lượng của Tần Vũ hiện giờ mà sử dụng thần kiếm Phá Thiên, uy lực sẽ rất lớn.

-Bồng!

Tần Vũ dùng một tay ngạnh chống Lang Nha bổng, một tiếng răng rắc, xương tay trái của hắn đã bị gãy.

-Bồng!

Quyền phải của Tần Vũ đồng thời nện lên bụng của Ngao Khô.

Một cách đột ngột, thần kiếm Phá Thiên xuất hiện! Tần Vũ tay nắm thần kiếm Phá Thiên, khủng long chi lực kinh người được ẩn hàm bên trong khi đã tu luyện đến đệ lục tầng *"Cửu Chuyển Ám*

Kim Thân" bạo phát ra. Một kiếm xuyên thẳng vào trong long lân, lại một lần nữa muốn đâm vào đan điền Ngao Khô!

Nhưng Tần Vũ đã không thể tiếp tục tiến thêm.

Vì Long vĩ của Ngao Khô chính đang quấn lấy tay phải của Tần Vũ, làm cho hắn không cách gì tiến sâu thêm được dù chỉ một chút.

Cặp mắt của Ngao Khô ngoan độc nhìn Tần Vũ, truyền âm nói:

-Chúng ta đã biết ngươi cùng Hầu Phí, Hắc Vũ là ba huynh đệ. Làm sao lại không biết ở phàm nhân giới ngươi tiến nhập Nghịch Ương cảnh lấy được thần khí cơ chứ? Chính vì nắm được ngươi vẫn luôn ẩn tàng một chiêu này, nên ta mới đợi lâu như vậy, hơn nữa….nguyên anh của ta căn bản không ở trong đan điền, ngươi có đâm vào đó thì cũng vô dụng thôi.

Chương 399

Tha Thời Gian

Trong lúc Tần Vũ đang kinh ngạc.

- Chết đi!

Ngao Khô tràn đầy hung tợn, hai tay cầm lang nha bổng đẩy mạnh ra, hung hiểm nhắm vào đầu Tần Vũ đánh tới, lang nha bổng đi tới đâu, không gian bị uốn cong tới đó.

- Bồng!

Tần Vũ giơ tay ngạnh đỡ một kích, lang nha bổng đánh xuống bên trong ẩn chứa vô số yêu nguyên lực của Ngao Khô, khiến cho xương tay của Tần Vũ xuất hiện rạn nứt, Tần Vũ trong lòng biết rằng không hay, lập tức lùi lại.

Hai người lại tách nhau ra.

Ngao Khô thay vào đó cảm thấy kì quái không hề truy theo Tần Vũ, chỉ đứng yên nhìn về phía y, hai con mắt như cá chết nhìn Tần Vũ chằm chằm, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Tần Vũ, ta thật sự không ngờ thân thể ngươi kiên ngạnh như vậy, theo như tin tức của Tông Quật, ngươi cũng mới chỉ phi thăng tiên ma yêu giới vài trăm năm mà thôi, ai ngờ… vài trăm năm đã đạt tới cảnh giới này, ngươi quả là người có thiên tư tốt nhất mà ta đã từng gặp.

Tần Vũ nhìn về phía Ngao Khô, trong đầu cân nhắc rất nhanh.

Muốn giết Ngao Khô, quả là rất khó.

Yêu nguyên lực của Ngao Khô thực sự quá hùng hậu, không ít quyền của y đánh ra, đều bị Ngao Khô dùng yêu nguyên lực trong cơ thể chấn tan, hơn nữa thần khí lang nha bổng của Ngao Khô còn có uy lực kinh người.

- Xem ra chỉ có thể dựa vào Phá Thiên thần kiếm và Phá Không chỉ rồi!

Hai mắt Tần Vũ hàn quang lấp loáng.

- Bằng uy lực của đệ lục tầng cửu chuyển kính lực, dùng hắc động tiến hành gia tốc, uy lực của Phá Không chỉ có lẽ đủ gây tổn thương cho Ngao Khô.

Chính vào lúc Tần Vũ định động thủ…

- Bồng!

Thân hình Bạch Phượng rơi nhanh xuống mặt đất, nền đất chịu một đòn nặng bắt đầu nứt nẻ, chỗ nứt phải kéo dài ra tới vài chục dặm xung quanh. Nhưng chỉ trong chớp mắt Bạch Phượng đã lại ở giữa không trung.

- Quác quác, ăn thêm một bổng của ông nội ngươi!

Âm thanh kích động của Hầu Phí vang khắp trời đất, đồng thời vô số bổng ảnh lập tức bao bọc lấy không gian, từ bốn phương tám hướng tấn công Bạch Phượng.

Bạch Phượng cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Ả thực tế vẫn còn có tuyệt chiêu, do bản thể là Phượng Vĩ

Hạc, trong truyền thừa kí ức của ả còn lưu lại tuyệt kĩ — Phượng Vĩ Châm, uy lực cực mạnh. Cho dù là Ngao Khô cũng phải hết sức đề phòng, chỉ là Bạch Phượng biết được thân phận của Hầu Phí, không dám sử dụng tuyệt chiêu này.

Không sử dụng tuyệt chiêu, đối diện với bổng ảnh ngợp trời của Hầu Phí, Ả chỉ có thể uất hận chịu khổ.

- Phốc!

Không gian tựa như bị xé nát, hắc sắc trường thương đã xuất hiện ngay trước mắt của Bạch Phượng.

- Hừm, Hắc Vũ? Được, là ngươi tới để ta tiết hận.

Bạch Phượng liên tiếp bị Hầu Phí áp chế, ánh mắt bỗng nhiên nhìn sang một hướng khác, rồi thình lình tiến hành công kích Hắc Vũ.

Một đạo hồng quang diễm lệ từ trên người Bạch Phượng bắn ra, trực tiếp nhắm vào vùng đan điền của Hắc Vũ.

Bạch Phượng tuyệt chiêu — Phượng Vĩ Châm!

Hắc Vũ sắc mặt đại biến. liền cố hạ mình xuống khoảng mười phân *"xuy xuy ~ ~ "*, hồng quang diễm lệ bắn vào lớp Hắc Vũ mao chiến giáp trên người Hắc Vũ.

Hắc lân chiến giáp, là do tầng tầng lông vũ xếp thành, đạo hồng quang tựa như cực nóng, tầng tầng vũ mao tạo nên hắc lân chiến giáp trên người Hắc Vũ chỉ một lúc đã bị hỏa thiêu tới ba, bốn tầng.

- Phốc xích!

Đạo hồng quang này dĩ nhiên đâm xuyên vào thể nội của Hắc Vũ.

- Tiểu Hắc.

Nhìn thấy cảnh tượng đó trong lòng Tần Vũ chấn kinh.

- Tạp mao điểu!

Hầu Phí cũng lo lắng, y làm sao có thể nghĩ rằng Bạch Phượng bị mình áp chế không ngờ lại có công kích lợi hại như vậy, ngay cả Hắc Vũ chiến giáp tiếp cận thần khí phòng ngự cũng bị xuyên thấu.

- Con mụ lông trắng kia, có bản sự thì tấn công ta đây.

Hầu Phí giống như phát cuồng, toàn thân phát xuất kim quang chói mắt, hắc sắc trường côn lập tức biến dài ra gấp đôi.

- Kim Uyên!

Bạch Phượng sắc mặt đại biến, thần khí chiến y *"Kim Uyên"*, đây là bảo bối của Đại Viên Hoàng. không ngờ lại đem cho Hầu Phí.

Khoác Kim Uyên lên người, Bạch Phượng cho dù có sử dụng Phượng Vĩ Châm công kích Hầu Phí, cũng không thể thành công. Dẫu sao Hầu Phí vẫn là lục cấp yêu đế đích siêu cấp thần thú, thực lực so với Bạch Phượng chỉ kém hơn một cấp mà thôi.

Hắc sắc trường côn phong cuồng đánh tới, mỗi đạo côn ảnh đều huyền diệu tới cực điểm.

Còn như phòng ngự?

Hầu Phí không hề lo tới, y chỉ biết công kích.

- Công kích truyền thừa của Đại Viên Hoàng quả nhiên lợi hại, phòng ngự lại có thần khí chiến y Kim Uyên, ta thật sự không có khả năng giết chết Hầu Phí. Trận chiến này quả là khó chịu a!

Bạch Phượng trong lòng bất lực vô cùng.

****

Hắc Ô thành phạm vi cực lớn, tuy hiện tại lấy ba huynh đệ Tần Vũ làm trung tâm, khu vực xung quanh khoảng trăm dặm đều biến thành đất chết, vừa mới chiến đấu đã có vài nghìn người bị chấn động làm tử vong, còn cả vài vạn người bị trọng thương. Những người còn lại đều đã sớm tránh đi chỗ khác.

Lúc này vài vạn người đang ở trên trời dưới đất, từ xa quan sát.

Chỉ thấy đạo đạo bổng ảnh giống như trường long phá không, liên tiếp những tiếng giao kích tựa như hành tinh va đập vào nhau không ngừng truyền tới, âm thanh đó chính là tiếng của Tần Vũ cùng Ngao Khô lấy cứng chọi cứng.

- Oanh!

Không biết dư kình từ công kích của ai đánh xuống mặt đất, lập tức cả vùng đất rộng lớn giống như có địa chấn, bắt đầu xuất hiện vô số những vết nứt ngoằn nghèo.

Những người chen chen chúc chúc từ xa quan sát, đang đàm luận.

- Dương đại nhân, những người đang đánh nhau kia là ai, không ngờ lại dám động thủ tại Hắc Ô tinh.

Một đại hán cường tráng đứng bên cạnh lão nhân áo đen nói.

Hắc y lão nhân, là một nhị cấp yêu đế cao thủ, tại Hắc Ô tinh cũng tính là có địa vị.

Hắc y lão giả nhìn về đại chiến ở xa xa:

- Là ai ư? Xem khí kình ta cũng không thể chống đỡ được, chiến đấu ở tầng thứ này, cho dù ta có ở đó, sợ rằng cũng bị người ta một chiêu giết chết.

Những tu luyện giả ra xung quanh ồ lên kinh ngạc.

- Dương đại nhân, ta nghe sư tôn ta nói, lần này trong số ba vị đại nhân trong Hoàng thành có hai vị đang cùng kẻ khác chiến đấu.

Một người trẻ tuổi cảm thán nói.

- Hai vị trong số ba vị đại nhân?

Hắc y lão giả hai mắt trợn trừng, ngay cả những người xung quanh cũng đều ngẩn ra.

Ba vị đại nhân thủ hạ của Bằng Ma Hoàng, mỗi vị đều là bát cấp yêu đế, hơn nữa còn là thượng cấp thần thú. Thực lực cực mạnh, ngang ngửa với bát cấp tiên đế Vũ Hoàng năm xưa. Đương nhiên, ba vị đại nhân hiện tại so với cửu cấp tiên đế Vũ Hoàng, đã cách biệt không ít.

- U!

Một âm thanh bén nhọn vang lên, đạo côn ảnh tựa như dài ra tới vài chục dặm, từ không trung đột ngột đánh xuống giữa chiến trường.

Đồng thời hai đạo nhân ảnh từ trong trung tâm của cuộc chiến tung mình lên trời.

Hai người trong quá trình phi hành, vẫn không ngừng công kích lẫn nhau, tiếng va chạm làm cho những người ở xung quanh vài trăm dặm đều cảm thấy như sét đánh bên tai.

- Tần Vũ, khả năng khôi phục của ngươi quả là khủng bố.

Ngao Khô không khỏi lên tiếng.

Khoảng cách giữa hai người lúc này tầm vài dặm, rồi lập tức khoảng cách đó nhanh chóng thu hẹp lại, bọn họ thực sự đang dùng thân thể chiến đấu với nhau.

Tại tiên ma yêu giới, công kích chủ yếu phân ra hai loại: Một loại là khống chế phi kiếm hoặc pháp thuật cấm chế từ xa tiến hành công kích. Loại thứ hai là cận chiến.

Tấn công từ xa xem ra có vẻ rộng rãi, nhưng nếu như muốn giết người lại cực khó. Dẫu sao, dựa vào năng lượng điều khiển phi kiếm, công kích lực không thể bằng cầm trong tay, toàn lực công kích được.

Như cận thân chém giết.

Chỉ cần không cẩn thận, rất có khả năng bị mất mạng.

Tần Vũ, dựa vào thân thể phòng ngự cường hãn, không ngừng tiến hành cận chiến. Còn Ngao Khô tương tự dựa vào *"Song Thủ Long Thứu"* chiến đấu hình thái phòng ngự cùng tốc độ đạt tới mức kinh nhân không ngừng tiến hành cận chiến.

Một lần cận thân giao chiến, hai người đều phong cuồng đưa đối phương vào tử địa.

Lần này, hai người đứng cách nhau khoảng vài dặm. Rồi lập

tức giao kích tại một điểm, đồng thời hai người như thiểm điện phong cuồng công kích về phía đối phương.

Lang nha bổng nhắm vào đầu Tần Vũ đánh tới, lần này Tần Vũ không dùng tay phòng thủ như trước.

- Lần này, người phải chết.

Ánh mắt Tần Vũ như điện.

- Bồng!

Tần Vũ khẽ lắc đầu tránh qua một bên, lang nha bổng hùng hổ liền đập trúng vai Tần Vũ, âm thanh rắc rắc của xương bị vỡ khiến cho người ta nghe mà phát run, còn Tần Vũ thật sự chỉ khẽ nhíu mày, quang mang trong mắt càng thêm lạnh lùng.

Gần như đồng thời.

Một chỉ từ tay trái của Tần Vũ mãnh liện nhắm vào eo bụng của Ngao Khô.

Lưu Tinh chỉ pháp — Phá Không Chỉ!

Đệ lục tầng lam sắc cửu chuyển kính lực tinh túy tới cực điểm, bắt đầu được Hắc Động vận chuyển, lam sắc cửu chuyển kính lực tốc độ đạt tới cực hạn khủng bố.

Trong lúc một chỉ từ tay trái của Tần Vũ đánh ra. Tay phải cầm thần kiếm Phá Thiên cũng đâm tới ngực của Ngao Khô, long vĩ (đuôi rồng) của Ngao Khô tựa hồ như đã phát hiện ra, lập tức cuốn lấy tay của Tần Vũ.

Nếu như không có lực gia tốc của tay phải, thần kiếm Phá Thiên căn bản không thể xuyên phá được phòng ngự của Ngao Khô.

Trên mắt Ngao Khô lộ ra vẻ vui mừng. Nhưng chỉ trong chớp mắt đã liền biến đổi.

- Phốc!

Phá Không chỉ!

Y căn bản không đề phòng từ một chỉ từ tay trái của Tần Vũ bỗng nhiên bạo phát một lực xuyên thấu kinh người như vậy, liên tục xuyên qua tầng tầng lớp lớp long lân, ngay cả yêu nguyên lực hùng hậu từ thể nội cũng chỉ làm giảm đi được tám phần lực của lam sắc chỉ, còn lại không cách nào chống đỡ.

- Không có nguyên anh?

Tần Vũ rõ ràng cảm nhận được Phá Không chỉ xuyên qua thân thể Ngao Khô, quả thực không hề công kích được nguyên anh của đối phương.

- A ~ ~

Đôi mắt như cá chết của Ngao Khô bỗng phát ra ánh sáng chói mắt, sau đó toàn thân cơ nhục bắt đâu vặn vẹo chuyển động, chỉ nghe thấy những âm thanh cơ nhục bị xé nát không ngừng vang lên.

Trong mắt Tần Vũ, Ngao Khô không ngờ lại chia thành hai phần. Rồi hai phần này lại một lần nữa vặn vẹo, chỉ một lúc đã biến thành hai người, hai Ngao Khô xuất hiện trước mặt Tần Vũ, lạnh lùng nhìn y.

Phân thân thuật ?

Không phải!

- "Việc này là sao, đây là loại công pháp gì? Hai tên Ngao Khô ngày thực lực không ngờ lại hoàn toàn giống nhau, đều bằng với thực lực của Ngao Khô bình thường."

Tần Vũ chấn kinh.

Hai tên Ngao Khô đưa mắt nhìn nhau. Rồi quay sang nhìn về phía Tần Vũ, Ngao Khô phía bên phải cười nhạt nói:

- Tần Vũ, khỏi nhìn nữa, ta nói cho ngươi biết, cả hai đều là bản thể của ta.

- Trong số ba vị đại nhân thủ hạ của bệ hạ, ta có thể đứng đầu, hơn cả Bạch Phượng có tuyệt chiêu *"Phượng Vĩ Châm"*, ngươi nghĩ rằng chỉ bởi năng lực vừa nãy hay sao?

Hai tên Ngao Khô nhìn Tần Vũ, tịnh không hề động thủ.

- Cả hai đều là bản thể?

Tần Vũ lên tiếng.

Hai tên Ngao Khô này quả là rất kiên nhẫn, tên phía bên trái liền cười mỉa mai:

- Bản thể của ta là biến dị thượng cấp thần thú *"Song Thủ Long Thứu"*, một hóa hai, cũng là thiên phú thần thông trong truyền thừa kí ức, ngươi vừa nãy có thể cùng một bản thể của ta đả đấu không phân cao thấp, thực lực cũng coi là không tệ. Chỉ là cả hai ta cùng ra tay, ngươi vẫn không phải là đối thủ.

Tần Vũ nghe Ngao Khô nói vậy, một lời cũng không nói, bỗng nhiên Tần Vũ khép hờ mắt.

- Phí phí, tiểu Hắc, không cần phải chiến đấu nữa, mau tới đây.

Tần Vũ bí mật truyền âm nói.

Hầu Phí, Hắc Vũ lúc này đang cùng Bạch Phượng giao chiến nhận được truyền âm của Tần Vũ, cả hai mười phần tin tưởng Tần Vũ, trực tiếp bỏ qua Bạch Phượng cực tốc phi hành về phía Tần Vũ, Tần Vũ tâm ý máy động trực tiếp đưa Hầu Phí, Hắc Vũ hai người tiếp nhập Khương Lan Giới.

- Phí phí, tiểu Hắc, các đệ hãy về Khương Lan Giới trước. Ta sẽ lập tức theo sau.

Truyền âm của Tần Vũ vang lên trong não của Hầu Phí, Hắc Vũ.

- Xoát!

Thân ảnh của Bạch Phượng đã tới bên cạnh hai tên Ngao Khô, nghi hoặc nói:

- Ngao Khô, Hắc Vũ cùng Hầu Phí đều biến mất rồi.

Cả hai Ngao Khô đều nhíu mày, sau đó lạnh lùng nhìn Tần Vũ, hai đôi mắt tựa như độc xà quấn lấy Tần Vũ.

- Ngao Khô, quỷ kế của ngươi ta đã biết rồi, ngươi không cần phải giả vờ nữa.

Tần Vũ khẽ nhếch môi cười.

- Quỷ kế, quỷ kế gì?

Ngao Khô vẫn dấu diếm.

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Từ lúc bắt đầu, sau khi hai người các ngươi xuất hiện, ta đã hoài nghi… muốn bắt hoặc giết bọn ta, tại sao Bằng Ma Hoàng cùng một viên thủ hạ bát cấp yêu đế còn lại vẫn không xuất hiện?

- Muốn đối phó với các ngươi, hai người bọn ta là đủ rồi.

Bạch Phượng lên tiếng.

Tần Vũ lắc đầu phản bác:

- Ngao Khô, Bạch Phượng, lúc đầu còn có thể xem là hai người các ngươi tự cao, nhận thấy hai người đã đủ đối phó bọn ta, nhưng cùng bọn ta giao chiến lâu như vậy, các ngươi có lẽ cũng biết hai người các ngươi không làm gì được bọn ta. Nếu như Bằng Ma Hoàng cùng tên đại nhân còn lại ở tại Hắc Ô tinh, bọn chúng khẳng định phải xuất hiện, nhưng bọn ta chém giết lâu như vậy rồi, Bằng Ma Hoàng vẫn không xuất hiện.

- Cho nên, ta chắc rằng bằng ma hoàng căn bản không ở tại Hắc Ô tinh.

Tần Vũ tự tin nói,

- Hai người các ngươi cùng bọn ta chiến đấu, giống như Bạch Phượng, lúc đầu căn bản không hề xuất toàn lực, cuối cùng phải chịu khổ thật thảm, mới sử dụng Phượng Vĩ Châm. Còn như Ngao Khô… cùng ta giao chiến lâu như vậy, nếu không phải biết được ta có Phá Không Chỉ cùng thần khí, đủ sức giết chết y. Y căn bản cũng không xuất toàn lực, hóa thành hai bản thể.

Tần Vũ nhìn chằm chằm hai người:

- Tất cả nói lên điều gì, nói lên rằng các ngươi đang kéo dài thời gian, chắc hẳn Bằng Ma Hoàng đã đang trên đường trở về, thậm chí có khả năng đã gần tới Hắc Ô tinh rồi.

Lúc này tiên thức của Tần Vũ bao phủ toàn bộ Hắc Ô tinh, hiện tại Tần Vũ đã đạt tới thiên hồn đệ tam linh hồn cảnh giới, cộng thêm Lưu Tinh Lệ giúp đỡ, cho dù cửu cấp yêu đế cũng đừng mong thoát khỏi sự dò xét của Tần Vũ.

Hai Ngao Khô hợp lại làm một, rồi nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi rất thông minh, ngươi nói đúng, vừa giao thủ với ngươi, ta đã biết, cho dù ta có hóa thành hai bản thể cùng ra tay, tối đa cũng chỉ đánh bại ngươi, nhưng nếu như ngươi chạy trốn, ta căn bản không bắt được, cho nên ta mới kéo dài thời gian…

- Ngươi vẫn còn muốn kéo dài thời gian… Bằng Ma Hoàng đã về tới rồi.

Tần Vũ cười rạng rỡ, thân ảnh bỗng hóa thành một đạo lưu quang lao về phía đám người tại Hắc Ô thành.

Ngao Khô cùng Bạch Phượng giật mình, định đuổi theo, nhưng yêu thức của bọn chúng lại phát hiện ra khí tức của Tần Vũ đã hoàn toàn tiêu thất.

- Tần Vũ này quả thật là quá giảo hoạt, y vừa nãy nói bệ hạ trở về là sao? Bệ hạ quả thật đã trở về rồi sao?

Bạch Phượng nghi hoặc nói, trên mắt Ngao Khô cũng có chút nghi hoặc.

Tuy nhiên chỉ một lúc…

Cả hai đều hiện rõ vẻ cười khổ, bởi vì trong não của bọn chúng đã vang lên truyền âm của Bằng Ma Hoàng:

- Hắc Vũ cùng với hai huynh đệ của y đâu?

Chương 400

Thông Cáo Thiên Hạ

Vừa trải qua một trận chém giết của các đế cấp cao thủ, trong phương viên gần trăm dặm của chiến trường đều bị hoá thành phế khu, còn trên bầu trời chiến trường đang có hai người lăng không đứng đó, chỉ một lát, lại có hai người nữa đột ngột xuất hiện bên cạnh.

"Phượng Vĩ Hạc" Bạch Phượng, *"Thanh Hoả Ưng"* Lưu Đồ, *"Song Thủ Long Thứu"* Ngao Khô.

Ba người này chính là ba đại cao thủ dưới trướng Bằng Ma Hoàng, địa vị chỉ dưới Bằng Ma Hoàng, còn hiện tại Hoàng Giả của phi cầm nhất tộc cùng ba đại cao thủ này đồng thời tụ tập trên bầu trời Hắc Ô Thành.

- *Bệ hạ*.

Ngao Khô và Bạch Phượng hai người cung kính khom người nói, hai người bọn họ không còn dấu vết của sự cao ngạo, trên khuôn mặt chỉ là sự cung kính, thậm chí còn có một tia lo lắng sợ hãi.

Bên cạnh Bằng Ma Hoàng chính là *"Thanh Hoả Ưng"* Lưu Đồ yêu đế, Lưu Đồ yêu đế thân mang thanh sắc chiến khải, trong mắt thỉnh thoảng loé lên chiến ý ngông cuồng, chỉ là khi ở bên Bằng Ma Hoàng, khí thế của hắn hoàn toàn thu liễm lại.

Đứng ở giữa chính là Hoàng Giả của phi cầm nhất tộc Bằng Ma Hoàng.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên, bổn thể chính là Kim Sí Đại Bàng

Điểu, thực lực bát cấp yêu đế. Tuy nhiên Bằng Ma Hoàng có truyền thừa bảo vật, một mình có thể dễ dàng đánh bại ba đại cao thủ dưới tay mình.

Bằng Ma Hoàng, từ đầu đến chân đều là kim sắc, kim sắc trường bào, kim sắc chiến ngoa (giày), kim sắc hoàng quan (nón kiểu hoàng đế). Cặp mắt lạnh lẽo không chứa chút cảm tình nào, quét qua hai người Bạch Phượng, Ngao Khô ở trước mặt.

- Bệ hạ, thần và Ngao Khô không tưởng được ba người Hắc Vũ, thực lực không ngờ mạnh như vậy, chúng thần luôn kéo dài thời gian, nhưng Tần Vũ kia cuối cùng cũng phát hiện được ý đồ của chúng thần, ba người bọn chúng cũng bỏ chạy rồi. Bệ hạ, lần này thần và Ngao Khô làm việc bất lực, thỉnh bệ hạ trách phạt.

Bạch Phượng cung kính nói.

- Thỉnh bệ hạ trách phạt.

Ngao Khô cũng nói tương tự.

Ngao Khô và Bạch Phượng đều rất rõ, Bằng Ma Hoàng vô cùng chán ghét loại người trốn tránh trách nhiệm, ngươi thừa nhận sai thì tốt, còn nếu như ngươi trốn tránh trách nhiệm, cho dù ngươi không sai… Bằng Ma Hoàng cũng rất có khả năng giết ngươi.

- Ô, ba huynh đệ bọn chúng thực lực mạnh vậy sao? Ngay cả hai người các ngươi cũng không làm gì được bọn chúng à?

Bằng Ma Hoàng lần đầu mở miệng. Thanh âm Bằng Ma Hoàng có chút sắc nhọn, chỉ là thanh âm đó lại khiến người ta có một cảm giác bị nhìn xuyên thấu tâm linh, không kẻ nào dám bất kính đối với Bằng Ma Hoàng, thứ hoàng giả bá khí đó là tự nhiên mà có.

- Bệ hạ.

Bạch Phượng cung kính nói,

- Tần Vũ ba người thực lực đích xác mạnh, thuộc hạ một mình cùng Hầu Phí, Hắc Vũ chém giết, miễn cưỡng chiếm được bình thủ. Còn Tần Vũ và Ngao Khô chém giết, thậm chí cuối cùng còn ép Ngao Khô hoá thành hai bổn tôn.

Ngao Khô bổ sung:

- Bệ hạ, Hầu Phí là lục cấp yêu đế, Hắc Vũ là ngũ cấp yêu đế. Còn Tần Vũ… thuộc hạ có chút nhìn không ra, chỉ riêng linh hồn cảnh giới, so với thuộc hạ đã không kém gì rồi. Thân thể hắn cực kỳ kiên cố, cho dù là thuộc hạ, cũng cần phải dùng toàn lực, mới có thể dựa vào thần khí khiến hắn thụ thương.

Bằng Ma Hoàng mí mắt giương lên, hai đạo kim quang như thực chất bắn tới Ngao Khô:

- Tần Vũ quả thực mạnh vậy sao? Trình độ kiên cố của thân thể tiếp cận hạ phẩm thần khí?

- Đúng, hơn nữa Tần Vũ này lực khôi phục cực kỳ kinh người, xương cốt vừa mới bị thuộc hạ đập gãy, chỉ một lát liền tu sửa lại.

Ngao Khô lại bổ sung tiếp.

- Hắn còn có một thanh thần kiếm và chỉ pháp lăng lệ, nếu như thuộc hạ không sử dụng hai bổn tôn, thậm chí có khả năng đã bị đánh bại.

Bằng Ma Hoàng vuốt cằm. Mục quang thanh lãnh liếc nhìn qua hai người, Bằng Ma Hoàng thản nhiên nói:

- Ta biết rồi. Hiện tại quay về hoàng cung.

- Vâng, bệ hạ.

Bạch Phượng, Ngao Khô, Lưu Đồ ba người đều khom mình nghe lệnh, sau đó bốn người đều hoà thành một đạo quang mang bay về hướng hoàng thành.

******

Trong Khương Lan Giới.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với Bạch Linh tụ tập tại một chỗ.

- Vũ ca ca, hiện tại chúng ta làm sao đây? Tỷ tỷ lại bị thủ hạ Bằng Ma Hoàng bắt mất rồi, chúng ta làm sao cứu đây?

Bạch Linh lo lắng đến sắp khóc.

Hắc Vũ chỉ có thể nắm tay Bạch Linh, an ủi:

- Linh nhi, đừng nóng vội, đừng nóng vội. Ta và đại ca bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.

Hắc Vũ trong lòng cũng khẩn trương vô cùng, lúc xưa khi vừa mới phi thăng đến tiên ma yêu giới, tỷ tỷ của Bạch Linh là Bạch Hinh, đối với Hắc Vũ cũng rất quan tâm.

Hầu Phí tặc lưỡi nói:

- Hiện tại đã đả thảo kinh xà rồi, Tông Quật, mười phần hết tám, chín phần không thể giúp được nữa rồi. Muốn cứu Bạch Hinh kia, rất khó à.

- Vậy phải làm sao?

Bạch Linh nóng vội hỏi.

Tần Vũ và Hắc Vũ đều nhíu mày. Hai người bọn họ đều suy nghĩ, nhưng muốn cứu Bạch Hinh, điều kiện hiện tại so với ba huynh đệ vừa tới Hắc Ô Tinh khó khăn hơn nhiều. Thậm chí ngay mấy người Bằng Ma Hoàng có khả năng cũng quay về rồi.

- Phải rồi, đại ca, vừa rồi huynh đột ngột khiến chúng đệ tiến nhập Khương Lan Giới như vậy làm cái gì?

Hầu Phí hốt nhiên nhớ đến chuyện vừa rồi, liền dò hỏi. Hắc Vũ cũng tương tự nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười nói:

- Vừa rồi Ngao Khô và Bạch Phượng kia luôn cùng chúng ta kéo dài thời gian, ta suy đoán ra Bằng Ma Hoàng tạm thời không ở tại Hắc Ô Tinh, nhưng Ngao Khô bọn chúng kéo dài thời gian, khẳng định là chờ Bằng Ma Hoàng quay về bắt chúng ta, do vậy ta mới để hai người tiến vào Khương Lan Giới trước.

- Kéo dài thời gian?

Hầu Phí, Hắc Vũ giật mình, liền đó nhớ lại quá trình chiến đấu vừa rồi.

- Hơn nữa từ khi ta bắt đầu hoài nghi, tiên thức liền bao trùm cả Hắc Ô Tinh, tại giờ phút cuối cùng, tiên thức của ta phát hiện hai bát cấp tiên đế đột nhiên xuất hiện tại tinh tế truyện tống trận của Hắc Ô Tinh, hai người đó sợ rằng chính là Bằng Ma Hoàng cùng với vị còn lại trong ba vị đại nhân.

Tần Vũ xác định.

Bát cấp yêu đế, số lượng nguyên bổn là quá ít. Bất ngờ xuất hiện hai người, hơn nữa Tần Vũ cũng cảm ứng được Bằng Ma Hoàng có loại khí tức tựa như Tông Quật, là thứ đặc hữu của Kim Sí Đại Bàng Điểu.

- Bằng Ma Hoàng thực đã quay về.

Hầu Phí cả kinh.

Tần Vũ gật đầu.

Hắc Vũ cũng nhíu mày:

- Nếu như Bằng Ma Hoàng quay về, vậy sự tình phức tạp rồi, hắn có truyền thừa bảo vật, thực lực tiếp cận Long Hoàng, Đại Viên Hoàng. Với thực lực của ba người chúng ta… gặp phải hắn, căn bản không có lực để tranh đấu.

- Nào chỉ như vậy.

Hầu Phí bất đắc dĩ nói,

- Căn cứ theo những gì ta biết từ Đại Viên Hoàng, truyền thừa bảo vật của Long Hoàng có thể khiến phòng ngự của Long Hoàng tăng lên nhiều, công kích cũng mạnh lên khá nhiều, còn truyền thừa bảo vật của Bằng Ma Hoàng này thực tế chính là cái hoàng quan đội trên đầu, cái hoàng quan đó có thể khiến tốc độ của Bằng Ma Hoàng tăng lên gấp ba lần nguyên bản, lực công kích cũng lăng lệ hơn nhiều.

- Ba lần?

Tần Vũ và Hắc Vũ trong lòng khiếp sợ.

Hầu Phí gật đầu nói:

- Phải, Bằng Ma Hoàng tốc độ nguyên bổn đã tung hoành thiên hạ, có được truyền thừa bảo vật này, phóng mắt khắp tiên ma yêu giới, không một ai tốc độ có thể bắt kịp hắn, chúng ta đối diện Bằng Ma Hoàng, có lẽ ngay cả cái bóng của hắn còn chưa thấy đã bị đánh bại rồi.

Bằng Ma Hoàng dựa vào tốc độ thủ thắng. Cho dù không tăng lên, tiên ma yêu giới cũng không mấy người so sánh được. Một khi biến thành gấp ba lần nguyên bản, thì chỉ có Bằng Ma Hoàng công kích người, chứ người đừng mơ tưởng công kích hắn.

- Hơn nữa… tốc độ cũng là lực công kích, khi tốc độ nhanh đến cực hạn, thì sẽ sản sinh lực công kích cũng vô cùng mạnh. Căn cứ theo Đại Viên Hoàng nói, Long Hoàng phòng ngự mạnh, công kích mạnh, tốc độ lại chẳng ra làm sao. Bằng Ma Hoàng tốc độ nhanh, công kích cũng tính là lợi hại, chỉ có phòng ngự không ra gì.

Hầu Phí cứng cỏi mà nói.

Ở bên Đại Viên Hoàng Tôn Viên bao lâu rồi, Hầu Phí cũng biết được khá nhiều chuyện.

- Phòng ngự không ra gì, hắn chắc là có thần khí chiến y chứ.

Tần Vũ lên tiếng.

Hầu Phí gật đầu nói:

- Phải, hắn có một bộ thần khí chiến y, một bộ hạ phẩm thần khí chiến y.

Bất quá Tần Vũ đến hiện tại còn chưa nghe qua, ai có được

trung phẩm thần khí chiến y, dù gì thần khí chiến y quá trân quý.

- Hạ phẩm thần khí chiến y, lại mặc trên người bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, cho dù để người ta công kích, thì ai phá được đây?

Hắc Vũ lên tiếng.

Tần Vũ cũng gật đầu.

Bát cấp yêu đế siêu cấp thần thú, mang một bộ hạ phẩm thần khí chiến y. Theo lời Đại Viên Hoàng còn bị coi là phòng ngự kém? Cho dù để ba huynh đệ Tần Vũ công kích, có lẽ cũng phá không nổi.

- Ta sao biết được, ngược lại đây là Đại Viên Hoàng nói, người nói nhược điểm của Bằng Ma Hoàng chính là phòng ngự. Nhược điểm của Long Hoàng là tốc độ.

Hầu Phí thật thà nói.

- Vậy nhược điểm Đại Viên Hoàng là gì?

Tần Vũ dò hỏi.

Hầu Phí bật cười nói:

- Án chiếu Đại Viên Hoàng tự nói về mình, người không có nhược điểm, với côn pháp của Đại Viên Hoàng, một khi thi triển côn pháp ra, cho dù với công kích của Bằng Ma Hoàng, cũng rất khó phá được phòng ngự của Đại Viên Hoàng, còn về công kích… Kinh Thiên tam côn thi triển ra, cho dù là Bằng Ma Hoàng, cũng không dám ngạnh kháng. Tốc độ? Đại Viên Hoàng đối với côn pháp chi đạo đã linh ngộ rất sâu. Thân thể không bắt kịp, nhưng tốc độ của trường côn lại bắt kịp được đối thủ.

Hầu Phí lại cười:

- Lên tiếng là không có nhược điểm, bất quá theo đệ thấy à, Đại Viên Hoàng mỗi chỗ đều kém một chút, phòng ngự không bằng Long Hoàng, tốc độ không bằng Bằng Ma Hoàng, cũng chỉ có công kích là rất mạnh!

Tần Vũ lắc đầu cười:

- Đừng bàn ba người đó nữa, với thực lực của chúng ta, bất kỳ người nào cũng có thể dễ dàng đánh bại chúng ta, cái gọi là "nhược điểm" của bọn họ, thực ra so với "ưu điểm" của chúng ta còn mạnh hơn.

Hầu Phí, Hắc Vũ nghe thế cũng không khỏi bất đắc dĩ cười.

Sự thật chính là như vậy.

- Đại ca.

Bạch Linh nhìn Tần Vũ.

- Tỷ tỷ của muội… chúng ta nên cứu làm sao đây?

- Linh nhi.

Hắc Vũ nhíu mày trách, Hắc Vũ không muốn cưỡng cầu đại ca Tần Vũ làm chuyện gì cả, đặc biệt là khi Bằng Ma Hoàng đã quay về, cứu Bạch Hinh rõ ràng khó hơn nhiều.

Bạch Linh bị trách liền không nói nên lời.

- Tốt rồi.

Tần Vũ bật cười nói,

- Các người trước hãy ở trong này, ta trước tiên sẽ đến Hắc Ô Thành nghe ngóng tin tức một chút, các người đừng nói nữa, ta thu liễm khí tức, không có ai có thể phát hiện được ta, hơn nữa thấy tình hình không hay, ta cũng có thể trốn vào Khương Lan Giới, ta không tin rằng, Bằng Ma Hoàng có thể tìm được Khương Lan Giới.

Hầu Phí cũng cười lên:

- Phải, trừ phi Bằng Ma Hoàng cũng dám như Vũ Hoàng, thiêu đốt cả Hắc Ô Tinh, bằng không căn bản tìm không thấy Khương Lan Giới.

- Tìm thấy hắn cũng phá không được.

Hắc Vũ cũng cười.

- Ừm, tốt rồi, ta ra ngoài trước.

Tần Vũ nói rồi, cả người biến mất khỏi Khương Lan Giới.

******

Hắc Ô Tinh, trong hoàng cung Hoàng thành.

Bằng Ma Hoàng dẫn ba đại cao thủ trở về, đồng thời cũng mệnh lệnh Tông Quật đến hoàng cung, Tông Quật khi tiếp được mệnh lệnh, trong lòng cũng có chút không yên.

- Hừ, ta không tin Bằng Ma Hoàng thực muốn giết ta.

Tông Quật nghiến răng, bước chân kiên định hẳn lên, trực tiếp đi tới *"Triêu Ngôn Điện"* của hoàng cung.

Bằng Ma Hoàng đầu đội kim sắc hoàng quan, thân mặc kim sắc

trường bào, chân mang kim sắc chiến ngoa, đang ngồi trên đại điện. Còn dưới đại điện, Ngao Khô, Lưu Đồ, Bạch Phượng ba người phân thành hai bên ngồi xếp bằng, trước mặt ba ngươi đều có bàn thấp, phía trên có không ít mỹ thực giai hào.

Ngao Khô, Lưu Đồ, Bạch Phượng ba người đồng thời hướng nhìn đại môn, chỉ thấy Tông Quật thản nhiêu đi vào trong đại điện, liền đó cung kính nói:

- Bái kiến bệ hạ.

- Ngồi.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt nói.

- Tạ bệ hạ.

Tông Quật đi đến một bên ngồi xuống, vừa khớp đại điện hai bên trái phải có hai người ngồi.

- Tông Quật.

Thanh âm sắc nhọn của Bằng Ma Hoàng vang lên,

- Nghe nói ngươi lần này tự đem Bạch Hinh dẫn ra ngoài, lại còn muốn đem giao cho bọn người Hắc Vũ hả?

Tông Quật hơi khom người nói:

- Phải.

Giảo biện cũng không có ý nghĩa gì.

- Ngươi có gì để nói không?

Cặp mắt Bằng Ma Hoàng nhìn hướng Tông Quật.

Tông Quật gật đầu cười nói:

- Bệ hạ, bệ hạ chắc cũng biết thần và ba huynh đệ Tần Vũ có chút quan hệ, cũng đã từng nhận qua ân tình của sư môn trưởng bối bọn họ, bọn họ thỉnh tôi giúp đỡ, thần nợ người nhân tình sao có thể không giúp? Lần này, coi như là thần hoàn trả bọn họ ân tình. Hơn nữa bất quá một Bạch Hinh mà thôi, yêu vương nho nhỏ, tặng cho bọn họ thì có gì đâu.

- Bạch Hinh đích xác không quan trọng, nhưng mà!

Thanh âm Bằng Ma Hoàng đột nhiên lạnh hẳn xuống, một cỗ khí thế khủng khiếp ép cho tim Tông Quật chìm xuống:

- Nhưng mà Hắc Vũ kia lại rất quan trọng, ta nhất định phải khiến Hắc Vũ chết, ta nhất định muốn hắn chết, ngươi hiểu không?

Thanh âm nghiến răng nghiến lợi, khiến trong lòng Tông Quật run lên.

Thanh âm Bằng Ma Hoàng chậm lại:

- Tông Quật, ngươi nên biết ta đối với ngươi là vô cùng xem trọng, ngoại trừ ta ra, ngươi là Kim Sí Bằng Vương duy nhất của Bằng tộc ta, ta không muốn vị trí Bằng Ma Hoàng đời kế tiếp bị "Ám Điện Bằng Vương" đoạt được.

Phi cầm nhất tộc tổng cộng có bốn loại siêu cấp thần thú, phượng hoàng, thất thải khổng tước (khổng tước bảy màu), cùng hai loại siêu cấp thần thú của Bằng tộc --- Kim Sí Bằng Vương, Ám Điện Bằng Vương. Mỗi một đời Bằng Ma Hoàng khẳng định là một

trong Kim Sí Bằng Vương hoặc Ám Điện Bằng Vương.

- Ta Kim Sí Bằng Vương, do vậy đối với ngươi đặc biệt chiếu cố, nhưng ngươi đừng nghĩ ta sẽ không giết ngươi, cảnh cáo ngươi một lần, nếu như lại có một lần phản lại ý nguyện của ta, ta tình nguyện để Ám Điện Bằng Vương trở thành Bằng Ma Hoàng đời kế tiếp, cũng nhất định sẽ giết ngươi, ngươi nghe rõ chưa?

Mục quang Bằng Ma Hoàng vẫn vô tình như cũ.

- Vâng, bệ hạ.

Tông Quật trong lòng kinh hãi, hắn đối với tính cách Bằng Ma Hoàng đời này hiểu rất rõ, một khi phản lại ý nguyện nhất định sẽ giết chết, lần này bởi vì Tông Quật là siêu cấp thần thú Kim Sí Bằng Vương (Kim Sí Đại Bàng Điểu), địa vị tôn quý, thêm vào bản thể giống hệt Bằng Ma Hoàng, Bằng Ma Hoàng mới chỉ cảnh cáo một lần.

- Bạch Phượng.

Bằng Ma Hoàng nhìn hướng Bạch Phượng.

- Có thuộc hạ.

Bạch Phượng cung kính nói.

Bằng Ma Hoàng hạ lệnh:

- Ba người Tần Vũ kia đối với Bạch Hinh rất xem trọng, ta mệnh lệnh ngươi thông cáo thiên hạ, sáu tháng sau, tại Hắc Ô Tinh trên "Hoàng Sư Sơn" xử quyết Bạch Hinh.

Tông Quật trong lòng chấn động.

Xử quyết Bạch Hinh? Còn thông cáo thiên hạ? Không phải rõ ràng muốn hấp dẫn mấy người Tần Vũ đến sao?

Bằng Ma Hoàng tiếp tục nói:

- Trong sáu tháng này, cấm chế công lực của Bạch Hinh, hơn nữa đem trói trên đỉnh Hoàng Sư Sơn, Ngao Khô, do ngươi dẫn theo ba yêu đế, lại mang một tổ cấm vệ đến trông coi. Đồng thời ở xung quanh nơi trói Bạch Hinh, bố trí "Lưu Viễn Ảo trận".

- Bạch Phượng phụ trách đem tin tức này truyền ra ngoài, phải khiến mọi người đều biết. Ngao Khô phụ trách bố trí *"Lưu Viễn Ảo trận"* cùng với trong coi xung quanh Bạch Hinh, một khi ba người Hắc Vũ xuất hiện, liền lập tức thông tri cho ta.

Mục quang Bằng Ma Hoàng quét qua.

Bạch Phượng và Ngao Khô đều khom người.

- Thuộc hạ lĩnh mệnh!

Chương 401

Tiềm Nhập

Trên một ngã tư đường ở phía đông Hắc Ô thành.

Một gã tóc ngắn, vẻ mặt rạng ngời đang bước đi trên ngã tư đường. Trên mặt hắn mang theo một tia mỉm cười. Những người đi trên ngã tư đường khi thấy người thanh niên này đều tự giác tránh qua, bởi vì không ai có thể cảm thấy được khí tức của người thanh niên này.

Người thanh niên này đúng là do Tần Vũ biến ảo bộ dáng mà thành.

- Không nghĩ rằng sau khi tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân, việc thu liễm khí tức cũng trở nên khó khăn.

Tần Vũ trong lòng có chút bất đắc dĩ. Sau khi tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân, gân cốt, cơ nhục trở nên cường mạnh. Dù sao thân thể cường mạnh, người khác dùng tiên thức cũng không khám phá ra được điều đó.

Khi tu luyện thân thể đến một trình độ nhất định, khẳng định sẽ có kình lực xuất hiện.

Trong cơ thể Tần Vũ chính là cửu chuyển kình lực. Trên thực tế, cửu chuyển kình lực dung nhập khắp mọi nơi trong cơ thể Tần Vũ. Nếu cửu chuyển kình lực chỉ tập trung tại một chỗ thì rất dễ dàng bị người khác phát hiện.

Sở dĩ Tần Vũ đem toàn bộ cửu chuyển kình lực trong cơ thể hút vào trong Hắc Động, đồng thời khống chế đình chỉ công pháp Cửu Chuyển Ám Kim Thân là vì không muốn khí tức của mình

phát tán ra ngoài.

- Hắc Động thật sự rất kỳ lạ, phàm cái gì tiến vào trong đó thì ngoại nhân dùng tiên thức căn bản không cách nào tra xét được.

Trên khóe miệng Tần Vũ có chút mỉm cười. Trên thực tế Hắc Động có thể xem như là một không gian thông đạo trong tiên ma yêu giới, ngoại nhân tự nhiên khó có thể dò xét.

Tần Vũ chậm rãi bước đi, mục tiêu chính là nơi ở của Long tộc cao thủ Du Bàn. Dựa vào tự mình điều tra tin tức thì không biết lúc nào xong, nhờ nhân mã của Long tộc thì dễ dàng hơn. Dù sao tại Hắc Ô tinh Long tộc cũng có một hệ thống tình báo hữu hiệu.

Xuyên qua đám người, Tần Vũ đi bộ hơn hai canh giờ cũng đã gần đến nơi.

- Chư vị, bệ hạ có lệnh, sáu tháng sau tại Hoàng Sư sơn xử quyết Bạch Hinh. Xin mọi người đọc bảng văn thông báo.

Một đội cấm vệ của Hoàng thành bay trên không trung, người cầm đầu cao giọng nói. Thanh âm truyền đi khắp nơi, nhất thời mọi người đổ về ngã tư đường tụ tập.

Công khai nơi xử quyết!

Việc này tại Hắc Ô tinh phi thường hiếm thấy, trừ khi người bị xử quyết phạm vào đại tội. Mà danh tự Bạch Hinh tại Hắc Ô tinh không mấy người nghe qua.

- Bạch Hinh?

Thân hình Tần Vũ hóa thành tàn ảnh, chỉ hai, ba bước đã tới chỗ của tên cấm vệ.

Chỉ thấy một tấm thiếp màu đen được dán trên tường, trên đó có hai hàng chữ màu vàng, dòng chữ không ngừng lóe lên kim sắc quang mang. Bây giờ là ban ngày nên dòng chữ quang mang cũng không nhìn rõ, khi đêm xuống, nhìn xa, khẳng định vẫn sẽ thấy rõ được.

Tần Vũ nhìn hai hàng ký tự.

- Bạch Hình. Bách Linh điểu nhất tộc không tuân theo lệnh bệ hạ, phạm vao trọng tội. Giam tại đỉnh Hoàng Sư sơn sáu tháng, ngày mười một tháng ba tiến hành xử quyết.

Tần Vũ nheo mắt.

- Sáu tháng sau công khai xử quyết, thông cáo cho toàn thiên hạ.

Tần Vũ trầm ngâm, trong lòng tiên đoán được đối phương muốn làm gì.

- Bằng Ma Hoàng cũng áp dụng biện pháp này.

Tần Vũ trong lòng nổi lên một tia tức giận.

Rất rõ ràng, Bằng Ma Hoàng muốn dẫn dụ ba huynh đệ Tần Vũ cứu Bạch Hinh, mà đỉnh Hoàng Sư sơn chắc chắn là núi đao biển lửa. Cho dù không phải thì Bằng Ma Hoàng cũng bày thiên la địa võng chờ ba huynh đệ bọn hắn.

Nếu bọn Tần Vũ đến, rất có thể bị bắt, thậm chí bị giết chết.

Nhưng nếu không đi, Bạch Hinh sẽ bị giết.

"Hoàng Sư sơn, Hoàng Sư sơn." Tần Vũ lẩm bẩm nói, sau đó cả người trực tiếp biến mất. hắn đã tiến vào trong Khương Lan Giới.

- A! Người thanh niên bên cạnh đâu? Chẳng lẽ dám sử dụng thuấn di ở chỗ đông người? Hơn nữa vừa rồi cấm vệ quân bay trên không, trong khi dán bảng thông cáo, xung quanh còn có năng lượng dao động. Nếu không cẩn thận sẽ bị hãm nhập vào khe không gian, tất sẽ tử.

Chính mắt nhìn thấy Tần Vũ biến mất, một tu luyện giả đứng bên kinh ngạc nói.

- Lão ca, đừng quản loại người chẳng biết chết sống. Người nói Bạch Hinh là ai vậy? Tại sao lại bị xử quyết công khai?

Một đám người chung quanh bắt đầu đàm luận.

Trong Khương Lan Giới.

Hắc Vũ, Bạch Linh đang cùng ngồi một chỗ đàm luận. Bọn họ đang nói về Bạch Hinh. Không cứu được Bạch Hinh, trong tâm bọn họ cũng bất an.

- Vũ ca ca! Chúng ta bây giờ lẻn vào trong Hoàng thành, tìm cơ hội cứu tỷ tỷ. Sau đó đem tỷ ấy vào Khương Lan Giới, chắc không có nguy hiểm gì chứ?

Đầu óc Bạch Linh giờ phút này rối bời.

Hắc Vũ lắc đầu:

- Nàng đừng hồ đồ. Linh nhi, nàng nói lẻn vào trong Hoàng thành, như thế nào mới có thể lẻn vào? Nàng nói cứu người, nhưng quan trọng bây giờ l2m cách nào để cứu?

- Ai….

Hai mắt Bạch Linh hồng hồng, vì chuyện này, nàng ta đã khóc

rất nhiều lần.

Hắc Vũ thở dài một tiếng, ôm bạch Linh vào trong lòng ngực.

Đột nhiên, tiếng bước chân từ bên ngoài truyền vào, Bạch Linh lúc này bật dậy, Hắc Vũ cũng hướng ra ngoài cửa nhìn, thấy Tần Vũ đi đến, trên mặt liền có chút vui mừng.

- Đại ca, người có tin tức của Bạch Hinh tỷ?

Tần Vũ gật gật đầu, sau đó ngồi xuống ghế.

- Thật chứ? Đại ca, chúng ta thì khi nào đi cứu đại tỷ?

Bạch Linh vội vàng nói.

Tần Vũ lắc đầu, trên mặt có một chút sầu:

- Ta vừa rồi đi ra ngoài, chưa kịp tìm Du Bàn đã phát hiện Bằng Ma Hoàng phát đi một thông cáo.

- Đại ca, chuyện đó có liên quan đến Bạch Hinh?

Hầu Phí từ ngoài cửa tiến vào.

Ba huynh đệ ở gần nhau, Tần Vũ từ ngoại giới tiến vào. Hầu Phí liền đi tới. Nghe Hầu Phí hỏi, Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng, có quan hệ với Bạch Hinh. Bằng Ma Hoàng thông cáo thiên hạ, sáu tháng sau xử quyết Bạch Hinh tại Hoàng Sư sơn.

- Xử quyết?

Bạch Linh cả kinh, Hắc Vũ cũng chấn kinh nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

Bạch Linh vội hỏi:

- Đại ca, chúng ta nhất định phải cứu tỷ tỷ. Phải cứu trước sáu tháng, nếu không tỷ tỷ sẽ bị xử quyết.

- Công khai xử quyết?

Hắc Vũ trầm ngâm nói.

- Bạch Hinh không phạm vào tội ác nghiêm trọng. Bằng Ma Hoàng muốn trực tiếp giết chết, lại còn thông cáo sáu tháng sau mới xử quyết, dám chắc có mưu đồ.

Tần Vũ gật đầu.

- Đúng! Trước khi xử quyết, Bằng Ma Hoàng giam Bạch Hinh tại Hoàng Sư sơn sáu tháng.

- A! Giam giữ sáu tháng tại Hoàng Sư sơn, không phải là dụ chúng ta tiến vào thiên la địa võng ư?

Hầu Phí có chút tức giận. Trong lòng Tần Vũ cũng khó xử.

Hắc Vũ và Bạch Hinh nhìn nhau.

Hắc Vũ đứng lên, quay về phía Tần Vũ và Hầu Phí nói:

- Đại ca, hầu tử, ta biết Bằng Ma Hoàng đang bày thiên la địa võng chờ chúng ta. Chúng ta đều muốn cứu Bạch Hinh nhưng mà hai người cũng không có liên quan gì. Đại ca… lần cứu Bạch Hinh này, để một mình đệ đi.

- Đệ nói cái gì?

Tần Vũ ánh mắt lạnh như băng nhìn Hắc Vũ nói:

- Tiểu Hắc, đệ nói.. nếu ta bị vây trong tình huống này, đệ có khoanh tay đứng nhìn?

Hắc Vũ cứng họng.

- Ngươi hồ đồ à tạp mao điểu.

Hầu Phí cười.

- Tốt rồi.

Tần Vũ thở nhẹ một hơi nói.

- Nếu là sáu tháng, càng về thời hạn cuối thì việc canh giữ càng chặt chẽ. Ngay khi qua nửa thời hạn phỏng chừng cũng vậy, ta quyết định nửa tháng sau đi cứu Bạch Hinh.

Hắc Vũ, bạch Linh, hầu Phí đều nhìn Tần Vũ.

- Bằng Ma Hoàng dám làm như thế, khẳng định hắn mười phần nắm chắc bắt được chúng ta. Việc cứu Bạch Hinh, chỗ dựa lớn nhất của chúng ta là Khương Lan Giới.

Tần Vũ nhìn huynh đệ của mình, nói:

- Sau khi chúng ta cứu được Bạch Hinh, nếu không có cách nào thoát thì sẽ trực tiếp tiến nhập Khương Lan Giới.

- Chúng ta cũng không cần quảng ngoại giới phát sinh chuyện gì, chỉ tập trung tu luyện tại Khương Lan Giới. Dù sao ngoại giới với chúng ta cũng không có hấp dẫn gì. Đợi đến khi công lực đạt đến đỉnh phong, thậm chí độ thần kiếp, sau đó phi thăng thần giới. Lúc đó Bằng Ma Hoàng cũng không làm gì được chúng ta.

Tần Vũ đạm cười nói.

Tần Vũ đã chuẩn bị lối thoát, tiến vào Khương Lan Giới, một hơi tu luyện đến khi độ thần kiếp.

Sở hữu Khương Lan Giới, Tần Vũ không sợ Bằng Ma Hoàng bắt được ba huynh đệ bọn họ.

- Đúng! Cứu Bạch Hinh, nếu không có đường chạy thì tiến vào Khương Lan Giới. Ở tiên ma yêu giới, chúng ta không làm gì được hắn, đợi đến khi lên thần giới chúng ta sát tử hắn, không có truyền thừa bảo vật, ta xem hắn bằng vào cái gì mà kiêu ngạo.

Hầu Phí phẫn nộ nói.

Nghe Hầu Phí nói như vậy, Tần Vũ, Hắc Vũ, Bạch Linh đều nở nụ cười.

- Đúng, đến thần giời sẽ giết hắn.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Ở Hắc Ô tinh có hai đại thành trì là Hắc Ô thành và Hoàng thành. Địa phương còn lại chính là bình nguyên, núi rừng, ao hồ, đầm lầy, hải dương. Tuy nhiên ở một vài địa phương vẫn có người ở, nhưng dân cư cực kỳ thưa thớt.

Đỉnh Hoàng Sư sơn.

Hoàng Sư sơn là là nơi mà nhiều năm qua lịch đại Bằng Ma Hoàng dùng để xử quyết những người phạm trọng tội. Trên đỉnh Hoàng Sư sơn, có dựng một cây trụ màu đen, rất nhiều người đã bị giam giữ tại đây trước khi bị xử quyết.

Giờ đây, Bạch Hinh đang bị giam giữ tại cây hắc trụ. Đã gần một tháng nàng chưa ăn uống gì, mặc dù tu luyện đến đẳng cấp

này không cần ăn uống, nhưng nguyên anh của nàng đã bị cấm chế. Căn bản không cách nào sử dụng được năng lượng.

Trong cơ thể không có năng lượng, Bạch Hinh vẫn có thể bị đói.

Bất quá, nàng đường đường là cửu cấp yêu vương, không phải phàm nhân. Cho dù thân thể có dần dần hao gầy, cũng không thể chết. Linh hồn nàng vẫn có thể thoát ly khỏi thân thể, chỉ tiếc là giờ đây linh hồn nàng cũng bị trói buộc.

Bạch Hinh hất đầu, nhìn nàng như một tên hành khất, đã gần một tháng nàng phải hứng chịu những cơn gió trên núi.

- Chết?

Bạch Hinh trong lòng thở dài.

- Nếu có thể chết sớm thì đã tốt.

Bạch Hinh muốn chết, chỉ là sanh tử giờ đây không nằm trong tay nàng. Nàng chỉ có thể chịu đựng cuộc sống như vậy, bị giam giữ, bị cuồng phong thổi, ngày ngày bị vô số người đến xem.

Đúng, đến xem.

Dưới chân núi Hoàng Sư sơn, đang có một lượng lớn người đến xem Bạch Hinh, lần công khai xử quyết này chỉ là một nhân vật tầm thường, không phải đại nhân vật.

Không biết Bạch Hinh là ai, điều này hấp dẫn một lượng lớn người.

- Bạch Hinh là đại nhân vật? Chung quanh còn bố trí đại trận, ngay cả yêu thức cũng không xuyên vào được.

Một người dưới chân núi lên tiếng.

- Ai biết…bất quá có thể được xử quyết tại đỉnh Hoàng Sư sơn, ở tiên ma yêu giới cũng xem là được lưu danh.

Một trung niên nhân cảm thán nói.

Tu luyện giả có rất nhiều người cầu danh, sinh tử không để trong mắt. Việc Bằng Ma Hoàng đem công khai xử quyết Bạch Hinh đã khiến cho nhiều người hâm mộ nàng.

Trên sườn núi Hoàng Sư sơn, đang có một người từ một nơi bí mật dò xét. Người đó dò xét suốt ba ngày ba đêm, đó chính là Tần Vũ. Tần Vũ quan sát bằng mắt, sau đó còn dùng một chút thủ đoạn, cho nên đối với sự việc trên đỉnh Hoàng Sư sơn, Tần Vũ cơ hồ đã nắm rõ.

- Là Ngao Khô yêu đế cầm đầu, dưới tay có ba yêu đế, mỗi ngày ở đây giám sát, còn có ba mươi tên cấm vệ, ngoài ra thêm một đại trận vây quanh Bạch Hinh.

Tần Vũ trong lòng đã có một kế hoạch mạo hiểm.

Đây là thủ đoạn duy nhất của Tần Vũ.

- Ai, Vương huynh, cuộc sống thật sự nhàm chán, Ngao Khô đại nhân, bốn người bọn họ nghỉ ngơi thoải mái, huynh đệ chúng ta thì cứ cách một canh giờ hoán đổi một lần.

- Đừng nói nhiều, nếu bị phát hiện tựu sẽ thảm đó.

Hai gã cấm vệ nói với nhau, canh gác Bạch Hinh, năm cấm vệ thành một tổ. Tổng cộng có sáu tổ. Mỗi người trong một tổ cách một canh giờ hoán đổi cho nhau.

- Cửu cấp yêu vương, ngụy trang thành một cửu cấp yêu vương. Với thực lực này, Ngao Khô nếu dùng yêu thức điều tra sẽ phát hiện. A, chỉ có thể liều,

Cách đó không xa, một người chăm chú nhìn hai gã cấm vệ.

Mấy ngày nay Tần Vũ căn cứ vào sự hóan đổi giao ban thời gian mà suy đoán ra, hết một ca thì sẽ thay đổi hai người.

- Ta không tin Ngao Khô luôn dùng yêu thức dò xét.

Tần Vũ tâm ý vừa động, Hắc Vũ đột ngột xuất hiện,

- Tiểu Hắc, lập tức cùng huynh giết bọn chúng. Vận dụng sưu hồn thuật cướp lấy trí nhớ của chúng, sau đó hóa thân tiến vào trong đại trận.

Tần Vũ linh thức truyền âm nói.

Hắc Vũ gật đầu.

- Trên đỉnh Hoàng Sư sơn có Ngao Khô, linh hồn cảnh giới cao hơn chúng ta một chút, mặt khác ba yêu đế kia không có khả năng phát hiện chúng ta. Chỉ cần Ngao Khô hắn không dò xét, sẽ không ai phát hiện chúng ta giả mạo. Nếu bị hắn phát hiện, chúng ta phải ngạnh kháng.

- Rõ!

Hắc Vũ gật đầu. Sau đó Tần Vũ và Hắc Vũ thân hình như một tia chớp, tiến đến hai tên cấm vệ. hai tên cấm vệ đều là cửu cấp yêu vương, dưới tay Tần Vũ không hề có một chút phản kháng nào. Tần Vũ lập tức đem thi thể bọn chúng thu vào trong Khương Lan Giới *"hủy thi diệt tích"*.

Tần Vũ, Hắc Vũ dung mạo liền biến đổi, hóa thành hai tên cấm vệ.

- Lý Nhan, giao ca nhanh một chút.

Một đạo thanh âm từ xa truyền đến.

- Biết rồi, ta tới ngay. Vương huynh chúng ta đi, nhanh giao ca.

Tần Vũ lên tiếng, đồng thời nhìn Hắc Vũ nói, hai người đều là giả mạo, hướng về phía thanh âm bước tới.

Chương 402

Linh Hồn

Đêm tối chậm rãi phủ xuống, năm tên cấm vệ thành một hàng hướng 'Lưu Viễn Ảo Trận' đi đến, trong năm tên cấm vệ này có hai người Tần Vũ và Hắc Vũ.

Lưu viễn Ảo Trận, là một mê huyễn đại trận cực kỳ lợi hại, đại trận này chính là do bát cấp yêu đế Ngao Khô tự thân bố trí, với thực lực của Tần Vũ hoàn toàn không có cách nào cương ngạnh phá vỡ, vì vậy muốn cứu Bạch Hinh, bây giờ chỉ có cách giả mạo cấm vệ quân tiến vào.

Hắc Vũ ánh mắt hướng về phía trung ương Lưu Viễn Ảo Trận thấy một trụ tử màu đen, trên trụ tử màu đen có một người bị treo lên.

- Bạch Hinh tỷ.

Hắc Vũ khẽ run.

Cho dù mái tóc dài tán loạn che kín khuôn mặt, cho dù tro bụi làm cho Bạch Hinh giống như tên khất cái tầm thường, Hắc Vũ dù nhìn từ xa, chỉ liếc mắt một cái, hắn đã nhận ra thân ảnh kia đúng là người trước đây rất quan tâm đến hắn - Bạch Hinh tỷ.

- Tiểu Hắc, vẻ mặt tự nhiên lên, nhìn lung tung cái gì?

Thanh âm Tần Vũ tại vang lên trong đầu Hắc Vũ.

Hắc Vũ giật mình tỉnh ngộ.

- Tiểu Hắc, bộ dạng si ngốc như vừa rồi, rất dễ dàng làm cho người ta hoài nghi đó."

Tần Vũ truyền âm nói, thấy bộ dạng Tiểu Hắc như thế, trong lòng hắn hoàn toàn có thể giải thích, chỉ là giờ phút này không thể có chút sai sót, một khi bị phát hiện …… chỉ có thể liều mạng.

Mà cho dù liều mạng đánh bừa, tối thiểu cũng phải tiến vào đại trận bên trong, nếu không cứu người như thế nào?

- Mấy người nghe rõ cả rồi chứ.

Hán tử đầu lĩnh một tổ cao giọng nói,

- Chúng ta lập tức tiến vào Lưu Viễn Ảo Trận ngay, Lưu Viễn Ảo Trận này mỗi thời thần biến ảo một lần, mỗi lần thông đạo đều không giống nhau, mọi người dù đã trông thấy và canh giữ nhiều lần, trong khi tiến vào đại trận ngàn vạn lần không thể khinh thường, Nếu không cẩn thận bị hãm vào trong trận, kết quả thế nào mọi người cũng hiểu được.

Nhất thời quát một tiếng ứng trận.

Trong Lưu Viễn Ảo Trận tương đối sáng, trung tâm quan trọng nhất chính là nơi treo Bạch Hinh, chung quanh chỗ đó có năm tên cấm vệ bao vây thành một vòng tròn.

Tần Vũ nhìn qua một lần, trong lòng thoáng có chút nghi hoặc:

- Canh giữ Bạch Hinh. Tại sao nhất định muốn cho cấm vệ tiến vào bên trong đại trận canh giữ? Chẳng lẽ bọn họ sợ có người có thể phá vỡ đại trận, bất ngờ xuất hiện bên trong?

Suy đoán của Tần Vũ, đích thực là có một nguyên nhân, dù sao thế gian kỳ nhân rất nhiều, ai biết ba huynh đệ Tần Vũ có tinh

thông trận pháp hay không? Nhưng Tần Vũ không biết bố trí như thế, còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng khác.

- Được, đến lúc rồi.

Đầu lĩnh nói với bọn Tần Vũ bốn người.

- Thông đạo của thời thần này và thời thần tiếp theo ta sẽ truyền qua yêu thức cho mọi người trước. Mọi người ngàn vạn lần không được phạm sai lầm.

Sau đó đầu lĩnh đem thông đạo của Lưu Viễn Ảo Trận truyền cho mấy người.

Tần Vũ và Hắc Vũ nhìn nhau, trong mắt có nét cười, sau đó theo sau tên đầu lĩnh, năm người bọn Tần Vũ thập phần cẩn thận dọc theo đường nhỏ an toàn chậm rãi tới gần trung tâm quan trọng nhất Lưu Viễn Ảo Trận. Trong khi đó, bọn năm người đang canh giữ, thấy bọn năm người Tần Vũ đã đến đây, trên mặt đều mỉm cười.

- Tiểu Hắc, chúng ta xem như có vận khí tốt, Ngao Khô đến bây giờ cũng không có dụng yêu thức điều tra chút nào.

Tần Vũ trong lòng rất thoải mái.

Lúc này cho dù có bị Ngao Khô phát hiện, Tần Vũ cũng nắm chắc có thể trong nháy mắt cứu Bạch Hinh, sau đó theo thông đạo rời đi thật nhanh. Cho dù có bị bọn người Ma Hoàng vây bắt, hắn cũng có thể tiến nhập Khương Lan Giới an tâm tu luyện.

Đối với tiên ma yêu giới, Tần Vũ không có tâm gì khác, Tần Vũ chỉ muốn thực lực tăng lên. Để sớm nhìn thấy Lập Nhi.

- Ngao Khô vẫn không chú ý.

Hắc Vũ truyền âm nói, mục quang không nhịn được thỉnh thoảng xem xét Bạch Hinh ở xa xa vài lần. Thấy bộ dạng Hắc Vũ như thế, Tần Vũ trong lòng có chút bất đắc dĩ, bất quá thật ra không thể nào quan tâm đến.

Ba cấm vệ và hai giả mạo liền chậm rãi hướng khu vực hạch tâm an toàn đi tới.

Tần Vũ năm người rút cục xuyên qua Lưu Viễn Ảo Trận đi tới khu vực an toàn trung ương hạch tâm.

- Hắc, các người cuối cùng cũng đến, tốt lắm, năm người chúng ta nghỉ ngơi trước.

Người cầm đầu năm người canh gác trước cười nói, lập tức cả đám dựa theo thứ tự rời khỏi Lưu Viễn Ảo Trận.

Tần Vũ năm người theo thứ tự rất tùy tiện, tạo thành một vòng lớn có trung tâm là hắc sắc trụ tử.

Bạch Hinh lệ nhãn mông lung.

- Tiểu Vũ, muội muội, ta cũng chỉ có thể giúp mọi người đến thế thôi.

Bạch Hinh trong lòng trùng xuống, trong đầu nàng lại hiện lên ngày đó, nàng bị Ngao Khô bắt tại Hoàng thành, sau đó bị Bằng Ma Hoàng Tông Duyên triệu kiến.

Một đại điện rộng lớn, phía trên đại điện là Bằng Ma Hoàng Tông Duyên thân thể hoàn toàn bao phủ trong kim sắc, phía dưới là Bạch Hinh quỳ phục, bên cạnh là Ngao Khô đứng cung kính.

- Ngươi là Bạch Hinh?

Thanh âm phảng phất như xuyên thấu qua linh hồn bình thường của nàng, làm cho cả người nàng run lên.

Quỳ trên mặt đất Bạch Hinh ngẩng đầu nhìn lên, nàng không thấy bộ dạng của Bằng Ma Hoàng, nàng chỉ nhìn thấy cặp mắt vô tình lạnh như băng.

- Ta hỏi ngươi, ngươi không trả lời?

Bằng Ma Hoàng thoáng cao giọng.

- Tôi là Bạch Hinh.

Bạch Hinh nói rất chậm và thấp, giọng có chút khàn khàn.

Bao phủ bên trong sắc vàng Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

- Bạch Hinh, hẳn là ngươi cũng biết cục diện của ngươi giờ phút này, cả linh hồn và thể xác của ngươi đều bị cấm chế, ngươi không có khả năng thoát, ta đã quyết định, đem ngươi treo trên cột đá màu đen tại đỉnh Hoàng Sư sơn, đợi ba huynh đệ Hắc Vũ đến đây.

- Ngươi….!

Bạch Hinh phẫn nộ căm tức Bằng Ma Hoàng, nhưng chính nàng lại cảm thấy Bằng Ma Hoàng phảng phất ở xa ngàn dặm, khoảng cách giữa họ quá xa vời.

- Bây giờ ta muốn cùng ngươi thực hiện một giao dịch.

Bằng Ma Hoàng thanh âm rất bình thản, tựa hồ không có sinh

khí.

Bạch Hinh hất đầu quay sang một bên, căn bản không nhìn thấy ánh mắt của Bằng Ma Hoàng .

- Bạch Hinh, cho dù ngươi không hợp tác, cũng không có cách nào chạy trốn, ta có thể treo ngươi lên cột đá tại đỉnh Hoàng Sư Sơn, ngươi hẳn có thể đoán được, Hắc Vũ ba huynh đệ sẽ tới cứu ngươi, đến lúc đó ta có thể giết cả ba người bọn họ, nếu bây giờ ngươi chịu giao dịch với ta, ta có thể cho ngươi một chút điểm lợi.

Bằng Ma Hoàng thanh âm dường như có một tia tiếu ý.

- Điểm lợi?

Bạch Hinh động tâm, quay đầu nhìn về phía Bằng Ma Hoàng.

Hiện nay Bạch Hinh sinh tử bất do kỉ, hoàn toàn nằm trong tay đối phương. Vậy làm gì có tư cách để giao dịch?

- Ta muốn ngươi trở thành linh thú của ta, ta có thể hứa với ngươi… ta tuyệt đối không giết Hắc Vũ và Bạch Linh, được không?

Bằng Ma Hoàng hạ giọng mang theo vẻ dụ hoặc.

Bạch Hinh chấn động.

Trở thành linh thú của Bằng Ma Hoàng? Có thể cứu muội muội và Tiểu Vũ?

Bạch Hinh ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt nhìn Bằng Ma Hoàng. Dù nàng nheo mắt lại cũng không thể nào thấy được gương mặt của Bằng Ma Hoàng:

- Bằng Ma Hoàng, ngươi cho rằng dễ dàng lừa gạt tiểu nữ tử như

thế hay sao? Ngươi hao phí biết bao khí lực, không phải là vì muốn giết Tiểu Vũ hay sao? Bây giờ, lại nói không giết. Ta không cho rằng ta trở thành linh thú đối với ngươi có bao nhiêu chỗ tốt.

- Không, ta chỉ nói không giết hai người là Hắc Vũ và Bạch Linh, người ta muốn giết là lão đại Tần Vũ, đó mới là mục tiêu của ta,… Ta đuổi giết Hắc Vũ cũng vì mối quan hệ của hắn với Tần Vũ.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt nói.

Lúc này Bạch Hinh đột nhiên đại ngộ.

Nàng tự thấy, kể cả Hắc Vũ cũng nghi hoặc tại sao Bằng Ma Hoàng muốn đuổi giết Hắc Vũ, Hắc Vũ dù sao với Bằng Ma Hoàng không cừu không oán. Bây giờ nàng mới hiểu Bằng Ma Hoàng muốn giết Hắc Vũ cũng bởi vì đại ca của hắn, *"Tần Vũ"*.

- Bạch Hinh, ngươi có đáp ứng không?

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt hỏi.

Bạch Hinh suy tư.

Bằng Ma Hoàng nói thêm:

- Ngươi cho dù không đáp ứng, ngươi vẫn sẽ bị trói tại Hoàng Sư sơn, vẫn không cứu được bọn Tần Vũ, còn nếu người đáp ứng trở thành linh thú cho ta, ngươi lại có thể cứu được Hắc Vũ và Bạch Linh, ta cũng có thể giết Tần Vũ. Vậy không phải là lưỡng toàn kì mĩ hay sao?...Chẳng lẽ, ngươi sợ trở thành linh thú của ta, bị ta giết đi?

- Chết, ta đâu có sợ chết?

Bạch Hinh nhìn lên đại điện phía trên Bằng Ma Hoàng.

- Bằng Ma Hoàng, ta đáp ứng trở thành linh thú của ngươi, nhưng ngươi phải tự phát thệ sẽ không đuổi giết Hắc Vũ và Bạch Linh.

Bạch Hinh đã nghĩ thông, mặc dù không đáp ứng, nàng cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu đáp ứng… có khả năng bảo vệ tính mạng của Bạch Linh và Hắc Vũ, tuy nhiên nàng không thể lý giải tại sao Bằng Ma Hoàng nhất định muốn nàng trở thành linh thú, nhưng nàng đến hồn phi phách tán còn không lo lắng, thì quan tâm đến cái đó làm gì?

Về phía Bằng Ma Hoàng người hắn muốn giết nhất là đại ca của Hắc Vũ *"Tần Vũ"*… Bạch Hinh trong lòng cảm thấy một tia áy náy.

- Tốt, ta đáp ứng ngươi.

Bằng Ma Hoàng dễ dàng đồng ý.

- Ta Bằng Ma Hoàng Tông Duyên hôm nay lập thệ. Chỉ cần Bạch Hinh trở thành linh thú của ta, Bằng Ma Hoàng ta tuyệt đối không giết Hắc Vũ và Bạch Linh! Nếu sai lời, hồn phi phách tán!

Bằng Ma Hoàng thanh âm vô cùng kiên định, mỗi chữ mỗi câu nghe được đều khiến Bạch Hinh nở nụ cười.

- Đến đây.

Bạch Hinh phá bỏ phòng bị, nhắm mắt lại.

Một Linh Thú Quyển tử trong tay Bằng Ma Hoàng bay ra, bao phủ trên đầu Bạch Hinh, sau đó thẩm thấu vào trong não bộ, cuối cùng cùng linh hồn Bạch Hinh hòa thành một thể.

Bạch Hinh và Bằng Ma Hoàng đã giao dịch thành công.

Bạch Hinh bị dẫn ra ngoài, trên đại điện chỉ còn lại Ngao Khô và Bằng Ma Hoàng, Ngao Khô nghi hoặc nhìn Bằng Ma Hoàng cung kính tâu hỏi:

- Bệ hạ, mục đích chân chính của ta không có giết Hắc Vũ? Tần Vũ và bệ hạ không có quan hệ gì mà.

- Bất quá ta chỉ nói vậy với Bạch Hinh mà thôi.

Bằng Ma Hoàng lạnh lùng trả lời.

"Nhưng bệ hạ vừa lập thệ-

Ngao Khô nhìn Bằng Ma Hoàng.

Bằng Ma Hoàng chuyển thân li khai đại điện, một thanh âm lạnh lùng vang lên giữa đại điện:

- Ta chỉ phát thệ nói ta không giết Hắc Vũ và Bạch Linh, ta không giết, chẳng lẽ ngươi không thể giết?

Ngao Khô đột nhiên đại ngộ.

Bạch Hinh đang ở trong trạng thái mông lung hồn ngạc.

- Chết, bao giờ ta mới có thể chết?

Bạch Hinh trong tâm mong được chết, "nếu trước khi chết có thể để cho ta gặp lại Tiểu Vũ thì thật tốt."

Năm đó Hắc Vũ vừa gia nhập tư gia, Bạch Hinh, Bạch Linh hai tỷ muội đều thích tiểu hậu bối Hắc Vũ này, đặc biệt Hắc Vũ biểu hiện tài hoa kinh người, công lực tăng tiến với tốc độ kinh nhân, cả hai nàng đều chung tình với Tiểu Hắc.

Chỉ là Bạch Hinh thấy Bạch Linh và Hắc Vũ cùng ở một chỗ, nàng liền đem ý niệm giấu kín ở nơi sâu nhất đáy lòng, chưa từng

nói ra.

- Bạch Hinh tỷ!

Một thanh âm mờ ảo trong đầu Bạch Hinh đột nhiên vang lên, thanh âm thật quen thuộc, trong khi ở tư gia, nàng đã nghe qua thanh âm này không biết bao nhiêu lần.

- Ta đang mơ hay sao?

Khóe môi Bạch Hinh hiện ra một tia khổ tiếu.

- Bạch Hinh tỷ, là đệ, Tiểu Vũ, đệ đến cứu tỷ đây.

Thanh âm lại hiện ra trong đầu lần nữa, Bạch Hinh đột nhiên bừng tỉnh, nhãn tình sáng ngời nhìn trực tiếp về phía trước, trước mặt chỉ là một gã cấm vệ rất bình thường, chỉ là đôi mắt của hắn rất quen thuộc.

- Tiểu Hắc, có phải đệ không?

Bạch Hinh kích động, nàng muốn truyền âm, nhưng linh hồn bị cấm chế, nàng không thể nào truyền âm, chỉ có thể nói chuyện nhờ cổ họng.

Bên cạnh Tần Vũ chú ý, khẽ nở nụ cười, đồng thời truyền âm nói:

- Tiểu Hắc, không nên nhiều lời, trì hoãn sinh biến, lập tức động thủ cứu người.

Tần Vũ trong lòng thầm kêu may mắn, đến bây giờ hắn vẫn không phát hiện Ngao Khô dụng yêu thức điều tra qua.

- Biết rồi, đại ca.

Hắc Vũ đang cao hứng.

- Bạch Hinh tỷ, đệ và đại ca của đệ đều đến cứu tỷ, tỷ chờ một chút.

Hắc Vũ nói xong nhìn qua Tần Vũ, hai người cần nhanh chóng giết chết ba tên cấm vệ khác.

Bạch Hinh và Hắc Vũ lúc nãy nói chuyện, Bạch Hinh trong lòng kích động, không tỉnh ngộ nghĩ đến nguy cơ.

Dù sao lúc này nàng cũng bừng tỉnh.

- Hô!

Một trận gió nổi lên, Tần Vũ hai tay giống như lưỡi dao sắc bén chia ra cắm vào bụng hai người, trực tiếp bóp lấy nguyên anh của cả hai, Hắc Vũ cũng đồng thời triển khai tốc độ kinh người, chỉ một chiêu đã giết chết một tên cấm vệ khác.

Công lực bị cấm chế, linh hồn bị cấm chế, lúc này Bạch Hinh chỉ có thể dựa vào cổ họng để cất lời.

- Tiểu Vũ…

Nàng cất tiếng khản đặc.

Dù rất lâu không ăn không uống, Bạch Hinh tuy không chết, nhưng cổ họng khô rát, lúc này Bạch Hinh cố gắng nói chuyện. Cổ họng khô rát khiến cho tiếng nói khản đặc.

Tần Vũ và Hắc Vũ không hẹn mà cùng nhìn về nơi phát ra thanh âm.

- Chạy nhanh, nhanh, chạy!

Bạch Hinh liều mạng nói ra được vài lời.

- Yên tâm.

Hắc Vũ thân hình như điện, bàn tay như đao trực tiếp chặt đứt sợt dây đang treo Bạch Hinh, Hắc Vũ hưng phấn nhìn Bạch Hinh,

- Bạch Hinh tỷ, tỷ sẽ không phải chịu khổ nữa, ta cam đoan!

Bạch Hinh nét mặt lo lắng:

- Bằng Ma Hoàng, hắn muốn… tới.

Thanh âm khản đặc.

Người khác không biết, nhưng Bạch Hinh lại rất rõ ràng, nàng trở thành linh thú của Bằng Ma Hoàng, sợ rằng suy nghĩ trong lòng đều bị Bằng Ma Hoàng biết hết, vừa rồi Hắc Vũ truyền âm cho nàng, không chừng Bằng Ma Hoàng đã biết được.

- Không sao, bọn họ không phát hiện ra đâu.

Hắc Vũ truyền âm nói,

- Bạch Hinh tỷ, đừng nói nữa.

- Chúng ta chạy thôi.

Tần Vũ đưa mắt nhìn Hắc Vũ,

- Nhanh!

Hai người Tần Vũ giống như thiểm điện, lập tức theo thông lộ an toàn quen thuộc tiến ra ngoài, nhưng trong chốc lát, cả Lưu Viễn Ảo Trận vận chuyển cực nhanh, ảo trận không ngừng biến ảo.

- Hắc Vũ, các ngươi phải chết.

Mấy thân hình hiện lên giữa không trung, chặn đường Tần Vũ, Hắc Vũ, cầm đầu chính là Bằng Ma Hoàng Tông Duyên.

Chương 403

Như Hà Đáo?

Tần Vũ thấy vậy chấn động trong lòng, Lưu Viễn Ảo Trận này đã vận chuyển đến cực hạn, căn bản không còn là trạng thái vừa rồi, vì vậy thông lộ an toàn khẳng định không thể dùng được. Quan trọng nhất chính là…bên ngoài còn có đám cao thủ Bằng Ma Hoàng khiến cho Tần Vũ cảm thấy nặng nề trong đầu.

"Làm thế nào mà Bằng Ma Hoàng phát hiện được?" Tần Vũ nghĩ hoài không thông.

"Chẳng lẽ linh hồn ngọc giản của cấm vệ nọ bị phát hiện đã vỡ?" Tần Vũ thầm suy đoán, *"Không đúng a, kiểm tra linh hồn ngọc giản có vỡ hay không, sẽ không thể cứ giây lát là đi nhìn. Bình thường một ngày mới đi kiểm tra một lần, làm sao phát hiện nhanh như vậy?"*

Đến lúc này, Tần Vũ vẫn không biết kế hoạch của mình có chỗ nào không đúng.

-Đại ca.

Hắc Vũ đứng bên cạnh Tần Vũ, lông mày nhíu lại:

-Đám người Bằng Ma Hoàng làm thế nào có thể tới nhanh như vậy, Ngao Khô nếu dùng yêu thức tìm ra chúng ta, đại ca hẳn là có thể cảm nhận được.

Tần Vũ gật đầu.

Chính xác, nếu đối phương sử dụng yêu thức điều tra, mình sẽ phát hiện ra ngay.

-Hơn nữa Bằng Ma Hoàng và ba người bọn Bạch Phượng đều đã đến đây, hiển nhiên là bọn chúng đã có chuẩn bị.

Tần Vũ trong lòng rất tỉnh táo, cho dù thành công cứu được Bạch Hinh, nhưng làm sao để rời khỏi Lưu Viễn Ảo Trận?

Ba huynh đệ mà trực tiếp trốn vào Khương Lan giới, Bằng Ma Hoàng còn làm gì được họ sao ?

Hắc Vũ truyền âm cho Tần Vũ:

-Đại ca, chúng ta đã cứu được Bạch Hinh tỷ, đệ cũng không còn yêu cầu gì nữa. Cho dù hôm nay chúng ta không có cách nào chạy thoát, thì cứ vào trong Khương Lan giới từ từ tu luyện, mặc cho Bằng Ma Hoàng bên ngoài làm gì…Chờ chúng ta tu luyện lên được Thần Giới sẽ đạp lại hắn.

-Nói đúng lắm, ha ha…..

Tần Vũ hốt nhiên ngẩng đầu cười to, Hắc Vũ cũng nhanh chóng sảng khoái cười to theo. Tiếng cười từ đỉnh Hoàng Sư Sơn truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

-Các ngươi vẫn còn cười được ư?

Bát Cấp Yêu Đế Bạch Phượng đứng ngoài đại trận cười lạnh.

Tần Vũ và Hắc Vũ đều mỉm cười. Tiên ma yêu giới đối với ba huynh đệ bọn họ không có hấp dẫn gì lớn lắm. Tuy rằng trong đáy lòng họ vẫn muốn thám hiểm một vài địa phương kì diệu, nhưng cho dù không đi được thì bọn họ cũng chẳng quan tâm.

-Người mặc Kim Y Phục. Ngươi chính là Bằng Ma Hoàng.

Tần Vũ mỉm cười nói với Bằng Ma Hoàng bên ngoài đại trận.

-Vô lễ!

Ngao Khô, Bạch Phượng, Lưu Đồ cùng với vài tên Yêu Đế đứng phía sau Bằng Ma Hoàng gần như đồng thời quát lên.

-Im mồm.

Tần Vũ lạnh lùng nói:

-Ta và Bằng Ma Hoàng nói chuyện, ai cho các ngươi xen vào?

Lúc này, Tần Vũ trong lòng hết sức thoải mái, hắn muốn xem Bằng Ma Hoàng có thể làm được trò trống gì.

-Ngươi…

Ngao Khô và mấy yêu đế lập tức nổi giận.

Bằng Ma Hoàng giơ tay lên, chúng Yêu Đế lập tức im lặng, chỉ giận dữ nhìn Tần Vũ.

Cặp mắt không có chút cảm tình nào của Bằng Ma Hoàng nhìn về Tần Vũ:

-Ngươi là Tần Vũ? Kẻ lấy được Vạn Thú phổ, tiểu tử may mắn có được Mê Thần đồ quyển, còn nhờ vào Vạn Thú phổ giết được đám tiên đế dưới trướng Vũ Hoàng chính là ngươi?

-Không sai.

Tần Vũ nhìn lại Bằng Ma Hoàng.

Linh hồn cảnh giới hiện giờ của Tần Vũ, có thêm Lưu Tinh Lệ phụ trợ, nên có thể thấy rõ khuôn mặt của Bằng Ma Hoàng. Tần

Vũ chú ý nhất là…Bằng Ma Hoàng này có hai hàng lông mi như lợi kiếm, ánh mắt lạnh như băng làm cho Tần Vũ đã có chút nhận định về Bằng Ma Hoàng trong lòng.

Nói chung loại người này đều là kẻ cực kì vô tình tàn nhẫn, thuộc loại thà ta phụ người cả thiên hạ, chứ không để người trong thiên hạ phụ ta.

Tần Vũ mỉm cười nói:

-Bằng Ma Hoàng. Dường như ngươi rất am hiểu về ta, phải chăng ngươi cũng muốn có được Vạn Thú phổ và Mê Thần đồ quyển?

-Mê Thần đồ quyển.

Bằng Ma hoàng bật cười:

-Mê Thần điện đối với ta không có một chút hấp dẫn nào. Bảo vật trong đó làm sao sánh được với truyện thừa chí bảo của Bằng Ma Hoàng ta được? Còn Vạn Thú phổ… Ha ha, ta biết trong đó có ba yêu đế. Nhưng phóng mắt nhìn khắp tiên ma yêu giới, dù là cao thủ cửu cấp yêu đế nói chung, ngoại trừ Long Hoàng và Đại Viên Hoàng, ai dám nói mình là đối thủ của ta?

-Thật không?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

-Đó là lẽ tự nhiên.

Bằng Ma Hoàng thản nhiên đáp.

Tần Vũ cười nhạt hỏi:

-Nghê Hoàng thì sao? Thanh Đế thì sao?

Bằng Ma Hoàng sắc mặt hơi biến đổi, Tần Vũ lại nói tiếp:

-Còn có tam đại quân chủ của Ám Tinh Giới trong truyền thuyết nữa?

Ánh mắt Bằng Ma Hoàng bắn ra như tia chớp, nhìn chằm chằm Tần Vũ:

-Không ngờ ngươi lại biết rất nhiều a. Nghê Hoàng chính là Tinh Linh Phượng Hoàng do lửa của thiên địa sinh ra, hơn nữa ả ta đã đạt tới cửu cấp yêu đế, cho dù đang gặp nguy hiểm thì ả ta cũng có thể biến thành hỏa diễm, muốn giết ả thật có chút khó khăn. Nhưng mà…ta có thể đánh trọng thương ả. Còn Thanh Đế, ta đích xác không thể nhìn thấu được hắn. Về tam đại quân chủ của Ám Tinh giới, ta bình thường không quan tâm chúng.

-Không để ý tới bọn họ?

Tần Vũ nhíu mày.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt nói:

-Người của Ám Tinh giới chẳng mấy khi nhúng tay vào chuyện của ngoại giới, ta sợ cái gì chứ. Cho dù có phải động thủ……thì tam đại quân chủ Ám Tinh giới cũng chỉ tương đương với Yêu giới tam hoàng chúng ta mà thôi.

Tần Vũ hơi chấn động, xem ra tam đại quân chủ Ám Tinh giới này quả thật là những nhân vật đáng sợ.

-Tần Vũ, ngươi nói nhiều như vậy để làm gì? Trong Vạn Thú phổ của ngươi có Nghê Hoàng hay không? Có Thanh đế hay không? Có tam đại quân chủ Ám Tinh giới hay không? Ha ha…..Ngươi không có chứ gì. Bởi vậy nên hôm nay ngươi chết chắc rồi. Tất nhiên, ngươi có thể bỏ chạy vào cái gì Thanh Vũ tiên

phủ đó. Vũ Hoàng tên ngốc đó phá không nổi một cái tiên phủ nhỏ nhoi, nhưng ta không tin ngay cả ta cũng phá không nổi.

Giọng Bằng Ma Hoàng rất đầy tự tin.

Trên mặt Tần Vũ nở một nụ cười rất sáng lạn.

Thanh Vũ Tiên Phủ?

Cho đến bây giờ, người của tiên ma yêu giới đều cho rằng nơi mình ẩn thân chính là Thanh Vũ tiên phủ. Những người đó làm sao có thể biết được cái đó lại là *"Không Gian Thần Khí"* mà từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện qua - Khương Lan giới! Ngay cả Vũ Hoàng, Huyền Đế có liên thủ dùng Vô Song Cảnh kiếm công kích, còn không làm ảnh hưởng một chút nào tới Khương Lan giới. Dù cho Bằng Ma Hoàng có mạnh hơn mười lần thì cũng không làm suy suyển được nó.

Tần Vũ dò hỏi:

-Ài, Bằng Ma Hoàng, ta cảm thấy rất kỳ quái. Làm cách nào mà ngươi biết được ta đang ở đây? Nhìn bộ dạng đại đội nhân mã của ngươi tập trung thì cũng có thể thấy được là ngươi đã có chuẩn bị a.

Cho dù có muốn tiến vào Khương Lan giới tu luyện, thì ít nhất cũng phải làm rõ vấn đề này.

-Ngươi thấy rất kì quái ?

Bằng Ma Hoàng bật cười. Ngao Khô, Bạch Phượng, Lưu đồ cũng cười theo. Đồng thời, lúc đó ánh mắt của Bằng Ma Hoàng cũng nhìn lại Bạch Hinh, cười nhạt nói:

-Tần Vũ, ngươi xem kìa, tiểu cô nương Bạch Hinh này và Hắc Vũ thật là khó phân ly a.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn.

Lúc này, Bạch Hinh đang nói chuyện với Hắc Vũ. Hắc Vũ nhìn về phía Tần Vũ cười nói:

-Đại ca, cấm chế trong cơ thể của Bạch Hinh tỷ đã được đệ giải trừ.

-Bạch Hinh, ngươi chỉ còn thời gian độ mười cái hô hấp, hãy tận dụng khoảng thời gian này mà cùng đệ đệ của ngươi trò chuyện cho vui vẻ. Nếu chậm trễ, cả đời này của ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

Bằng Ma Hoàng cười nhạt, thanh âm phảng phất như gió lạnh thấu qua cơ thể khiến Tần Vũ, Hắc Vũ phát run trong lòng.

Lập tức, Hắc Vũ giận quá bật cười thành tiếng, nhìn Bằng Ma Hoàng nói:

-Bằng Ma Hoàng, mười cái hô hấp? Ngươi nằm mơ đi, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội để giết người sao?"

Bằng Ma Hoàng chỉ cười không đáp.

-Tiểu Vũ.

Bạch Hinh kéo mặt Hắc Vũ quay lại đối diện với mình, mỉm cười hạnh phúc, nói:

-Để cho tỷ tỷ nhìn ngươi!

-Bạch Hinh tỷ!

Hắc Vũ tựa hồ cảm thấy có chút không ổn. Trong lòng hắn có phần hoảng hốt.

Tần Vũ cũng cảm thấy lo lắng không yên, dường như có sự việc gì đó mà hắn chưa nghĩ tới.

Yêu nguyên lực quán xuyên toàn thân, da tay Bạch Hinh khôi phục lại vẻ mềm mại, khuôn mặt nàng cũng trở lại nét xinh đẹp lúc trước. Đôi mỹ mục nhìn chăm chú Hắc Vũ, trên mặt luôn có nét tươi cười. Nàng tựa hồ như rất vui vẻ, phi thường vui vẻ.

Hắc Vũ vội kêu lên:

-Bạch Hinh tỷ, tỷ sao thế, rốt cục là sao vậy? Nói cho đệ đi?

Hắc Vũ và Tần Vũ căn bản không nghĩ đến. Bạch Hinh đã trở thành linh thú của Bằng Ma Hoàng. Dẫu sao, muốn trở thành linh thú, phải cam tâm tình nguyện mới được. Bọn họ căn bản không nghĩ đến Bạch Hinh lại cam tâm tình nguyện trở thành linh thú của đối phương.

-Đừng hỏi nữa.

Bạch Hinh cười nhẹ khẽ lắc đầu. Chỉ nhìn Hắc Vũ, giống như muốn đem khuôn mặt Hắc Vũ ghi tạc ở đáy lòng, ở sâu trong linh hồn, vĩnh viễn không quên.

"Thời gian mười cái hô hấp, chí ít cũng có khoảng thời gian này, Tiểu Vũ là của ta." Trong lòng Bạch Hinh cảm thấy hạnh phúc.

-Đến lúc rồi.

Thanh âm Bằng Ma Hoàng vang lên.

Tần Vũ và Hắc Vũ đều cảm thấy không ổn. Lúc này, thân thể Bạch Hinh ở trong lòng Hắc Vũ khẽ run lên, đồng tử bắt đầu giãn ra, nhưng trên mặt lại treo một nụ cười điềm tĩnh hạnh phúc, phảng phất giống như đang ngủ.

Cho dù có chết, Bạch Hinh cũng không nói cho Hắc Vũ biết mình thích hắn.

-Bạch Hinh tỷ, Bạch Hinh tỷ…

Hắc Vũ kinh hoàng cuống quýt kêu lên, bộ dạng Bạch Hinh giống như đang ngủ, chỉ là vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại. Yêu thức của Hắc Vũ phát hiện ra Bạch Hinh đã chết, nhưng hắn không muốn tin.

-Bạch Hinh tỷ!!!

Thanh âm bi phẫn thống khổ của Hắc Vũ vang lên, Tần Vũ đứng bên cạnh cũng cảm thấy không chịu nổi. Hắn quay đầu mạnh mẽ nhìn về phía ngoài đại trận, trên măt Bằng Ma Hoàng nở một nụ cười đắc ý.

-Bạch Hinh làm sao lại trở thành linh thú cho ngươi?

Đến lúc này, Tần Vũ vẫn đoán không ra thì thật là khờ. Dưới tình huống đó, Tần Vũ căn bản không thể nghĩ ra một khả năng khác khiến Bạch Hinh phải chết.

-Ngươi rốt cục cũng đoán ra.

Bằng Ma Hoàng cười lạnh :

-Thiết tưởng ngươi cũng đã hiểu được, tại sao bọn ta có thể tới đây kịp thời như vậy.

Tần Vũ trầm mặt.

Bạch Linh là linh thú của Bằng Ma Hoàng, nên khi Hắc Vũ lần đầu truyền âm cho nàng, thì sợ là Bằng Ma Hoàng đã biết được.

Lúc đó, hắn trực tiếp thông tri cho thủ hạ, thuấn di đến nơi này. Tất cả đều có thể hiểu được.

Chỉ là sâu trong đáy lòng Tần Vũ vẫn có nghi hoặc…Bạch Hinh vì sao cam nguyện trở thành linh thú của Bằng Ma Hoàng?

–Bằng Ma Hoàng, ta muốn ngươi phải chết!!!

Hắc Vũ giận dữ nhìn Bằng Ma Hoàng, thanh âm giống như rít ra từ kẽ răng, tràn ngập vô tận sát ý.

–Ta cũng muốn ngươi phải chết, tiểu tạp chủng!

Bằng Ma Hoàng lạnh nhìn Hắc Vũ:

-Bất quá đừng nóng vội. Lần này ta nhất định sẽ không để xảy ra sơ xuất gì, phải khiến cho lần lượt từng kẻ một rơi vào trong tay ta, đặc biệt là ngươi. Hắc Vũ, tiểu tạp chủng!

Ngao Khô hốt nhiên cung kính nói:

–Bệ hạ, mọi người đã đến.

Chỉ thấy một nhóm yêu đế từ xa bay đến bên cạnh Bằng Ma Hoàng.

Trên mặt Bằng Ma Hoàng hiện lên một nụ cười tàn nhẫn:

-Lập tức bố trí Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận, bao vây hoàn toàn phạm vi của Lưu Viễn Ảo Trận này lại. Vô luận Hắc Vũ bọn chúng muốn chạy thế nào, chắc chắn sẽ không thoát được khỏi Lưu Viễn Ảo Trận.

Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận?

Nghe thấy cái tên đó, Tần Vũ giật mình.

-Tần Vũ, Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận do mười sáu yêu đế liên thủ bố trí. Trong số đó có bốn thất cấp yêu đế, muốn phá vỡ Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận này, hầu như phải có sức mạnh tiếp cận cửu cấp yêu đế. Đúng rồi… Ngao Vô Hư trong Vạn Thú phổ của ngươi chắc là có thể phá được.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt cười nói:

-Ngươi rất nên cho hắn ra ngoài.

Tần Vũ dần dần bình tĩnh trở lại.

-Tiểu Hắc, đừng thương tâm, thực lực của chúng ta bây giờ không đủ, không phải là đối thủ của Bằng Ma Hoàng. Hắn lại có truyền thừa bảo vật, tại tiên ma yêu giới, chúng ta muốn giết hắn cơ hồ không có khả năng.

Tần Vũ truyền âm an ủi:

-Chúng ta có Khương Lan giới, không cần quan tâm đến cái gì Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận. Chúng ta trực tiếp tiến nhập Khương Lan giới tu luyện thật tốt, đợi khi đến được Thần giới, sẽ quay lại tìm Bằng Ma Hoàng này tính sổ.

Hắc Vũ ôm lấy thi thể Bạch Hinh.

-Đại ca, đem thi thể Bạch Hinh tỷ thu vào trong Khương Lan giới, sau khi đệ vào lại đó sẽ an táng cho tỷ ấy thật tử tế.

Thanh âm trầm thấp khản giọng của Hắc Vũ vang lên. Tần Vũ cảm thấy không ổn, từ trong ngữ khí đó, hắn có thể cảm nhận được sự phẫn nộ lẫn thương tâm của Tiểu Hắc. Tần Vũ tâm ý máy động, liền đã thu thi thể Bạch Hinh vào trong Khương Lan giới

Hắc Vũ ngẩng đầu lên, lạnh lẽo nhìn đám người Bằng Ma Hoàng, đồng thời truyền âm nói:

-Đại ca, tạm thời đệ chưa muốn trở vào Khương Lan giới, hôm nay đệ nhất định phải giết một người của chúng.

Tần Vũ cũng truyền âm nói:

-Đừng làm ẩu.

Hắc Vũ chỉ lắc đầu, không cất tiếng trả lời.

Tần Vũ thấy bất lực trong lòng. Tiểu Hắc và hắn lớn lên cùng nhau, tính tình Tiểu Hắc thế nào Tần Vũ hiểu rõ phi thường, nếu đã quyết tâm chuyện gì, chắc chắn sẽ làm bằng được…Tiểu Hắc về điểm này rất giống Tần Vũ.

-Hắc Vũ, đừng quên đệ còn có Bạch Linh, còn có Hắc Đồng. Ta có thể chấp nhận lùi một bước, tạm thời không thu đệ vào Khương Lan giới. Nhưng đến lúc nguy hiểm, vô luận đệ đã giết được ai hay chưa, đệ cũng phải trở vào Khương Lan giới.

Tần Vũ nhìn chằm chằm Hắc Vũ.

Nếu đã muốn thu ai đó vào Khương Lan giới, cần phải là đối phương không kháng cự. Nếu không Tần Vũ sớm đã đem Hắc Vũ trực tiếp đưa lại vào trong đó rồi. Đó mới là biện pháp an toàn nhất.

-Được.

Hắc Vũ đồng ý.

Một yêu đế cung kính nói:

-Bệ hạ, Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận đã được bố trí xong.

Bằng Ma Hoàng hài lòng gật đầu:

-Bạch Phượng, Lưu Đồ, Ngao Khô, ba người các ngươi hãy theo ta đi vào trong Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận. Hai tiểu tử này vẫn chưa vào Thanh Vũ Tiên Phủ, xem ra muốn cùng chúng ta giao thủ đây. Chúng ta nên đáp ứng nguyện vọng của bọn chúng.

Màn hào quang đặc biệt của Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận bao phủ cắt lấy một phần ba Hoàng Sư Sơn, đỉnh Hoàng Sư Sơn hoàn toàn nằm bên trong trận.

Màn hào quang của Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận tạm thời biến mất, Bằng Ma Hoàng dẫn đầu ba vị bát cấp yêu đế Bạch Phong, Lưu Đồ, Ngao Khô rất thản nhiên tiến vào trong. Sau đó màn hào quang lại khôi phục như bình thường. Bằng Ma Hoàng khoanh tay đứng nhìn :

-Ngao Khô, ngươi đi giải trừ Lưu Viễn Ảo Trận. Rồi ba người các ngươi phụ trách Hắc Vũ. Còn phần ta…sẽ chơi đùa với tên Tần Vũ đó.

Bị lời thề trói buộc, Bằng Ma Hoàng không dám tự tay sát hại Hắc Vũ, nhưng hắn có thể để tam đại thủ hạ đồng thời xuất thủ, Hắc Vũ có thể chống lại mới là chuyện lạ.

Chương 404

Hắc Vũ Đích Thân Thế

Bằng Ma Hoàng mấy người Không lo Tần Vũ, Hắc Vũ chạy trốn khỏi Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận. Ngao Khô liền giải trừ 'Lưu Viễn ảo trận', đại trận vừa được giải trừ đã thấy Bằng Ma Hoàng bốn người tiến đến.

Tần Vũ nhìn Hắc Vũ. bên cạnh hỏi.

- Đệ muốn đánh một trận nữa không?

Ngao Khô, Bạch Phượng, Lưu Đồ ba người cười lạnh, lập tức ba người hóa thành ba đạo tàn ảnh trực tiếp hướng Hắc Vũ truy sát. Bằng Ma Hoàng ra lệnh ba người bọn họ liên thủ đối phó một mình Hắc Vũ, cần phải giết chết Hắc Vũ, trong tình huống trước mắt, ba người bọn họ cảm thấy không thể thất bại.

- Tiểu Hắc. Đệ hiện thời không có cơ hội giết bọn chúng, nên tạm thời trốn đi.

Tần Vũ truyền âm nói, đồng thời khống chế tâm ý thu Hắc Vũ vào trong Khương Lan Giới. Hắc Vũ quay đầu liếc nhìn Tần Vũ rồi đình chỉ chống cự.

- Hô!

Ba đạo tàn ảnh cùng xuất hiện.

- Người đâu?

Ngao Khô, Bạch Phượng, Lưu Đồ ba người nhìn nhau hỏi khi

thấy Hắc Vũ biến mất ngay trước mắt.

Ba người đồng thời nhìn về phía Tần Vũ, Tần Vũ mỉm cười nói:

- Đừng nhìn nữa, Hắc Vũ đã tiến vào Thanh Vũ tiên phủ, ta cũng vậy……

Khi Tần Vũ đang chuẩn bị tiến vào Khương Lan Giới, đột nhiên trong đầu Tần Vũ đột ngột xuất hiện một đạo linh quang *"nói không chừng còn có thể bình yên thoát đi."* Tần Vũ ngược lại không tiến vào Khương Lan Giới.

- Thanh Vũ tiên phủ, hừ, chỉ có thể duy trì được trong chốc lát mà thôi.

Bằng Ma Hoàng từ xa đi tới lạnh nhạt nói.

Bằng Ma Hoàng đối với việc công phá Thanh Vũ tiên phủ tựa hồ rất tự tin.

Ngao Khô, Bạch Phượng, Lưu Đồ ba người không nói không rằng đồng thời tấn công Tần Vũ, song Tần Vũ đã ra tay trước thời điểm bọn họ công kích một khắc. Tốc độ hoàn toàn đạt đến cực hạn, chỉ lưu lại một tàn ảnh, Tần Vũ cả người vọt tới trước mặt Ngao Khô.

- Lão bằng hữu, lần thứ hai gặp.

Khi Tần Vũ xuất hiện trước mặt Ngao Khô, Ngao Khô cực kỳ kinh hãi. Thực lực Tần Vũ hắn biết rất rõ ràng, nếu không biến thành hai bản thể, chỉ với một bản thể thì cho dù ngay cả ở trong hình thái chiến đấu, Tần Vũ hoàn toàn có đủ thực lực giết chết hắn, thân thể Ngao Khô nhanh như một tia chớp biến sang hình thái chiến đấu, thần khí lang nha bổng cũng hung hăng đánh tới.

"Bồng!" giống như hai khỏa tinh thạch thật lớn va chạm vào nhau, âm thanh oanh long Không ngừng phát ra, Tần Vũ và Ngao Khô hai người đồng thời phân ra.

- Di, Tại sao Tần Vũ này lại không sử dụng chỉ pháp lăng lệ kia nhỉ?

Ngao Khô nghi hoặc. Hắn nhớ lại lúc trước Tần Vũ sử dụng thần kiếm Phá Thiên cùng với 'Phá Không Chỉ' chỉ thiếu chút nữa là đã lấy được cái mạng nhỏ của hắn rồi.

Đòn đánh càng lợi hại thì phản lực càng mạnh. Tần Vũ nương theo phản lực, thân thể vẽ lên một đường cong tiến tới trước mặt một bát cấp yêu đế khác - Bạch Phượng. Trong ba bát cấp yêu đế, thực lực Bạch Phượng là yếu nhất!

*- H*ừ.

Bạch Phượng hừ lạnh một tiếng, trung phẩm thần khí trường kiếm trong tay hóa thành một đạo hồng quang đánh xuống Tần Vũ, thần kiếm lướt qua làm không gian khắp nơi uốn khúc. Tần Vũ chỉ khẽ di động thân hình một chút, cơ hồ như không có biến hóa gì.

"Xuy ~ " thần kiếm đâm thẳng vào thân thể Tần Vũ, giống như một thanh thiết kiếm bình thường đâm vào tấm khiên da trâu kiên cố. Trông thì rất bình thường nhưng phải rất gian nan mới đâm vào sâu được hai phân. Bạch Phượng khiếp sợ, nàng đã nghe qua thân thể Tần Vũ rất cường mạnh, tương đương với thần khí. Có điều cảm thụ chân thật trong hoàn cảnh này làm nàng không nói thành lời (bất đắc bất thuyết).

"Phốc!" "Phốc!" Tần Vũ để mặc cho thần kiếm của Bạch Phượng đâm vào người, vận chuyển lam sắc cửu chuyển kình lực thông qua hắc động gia tốc thành Phá Không chỉ xuyên phá lớp phòng ngự của Bạch Phượng, trực tiếp đâm thủng đan điền Bạch

Phượng. Trong khi đó Tần Vũ nắm lấy thanh thần kiếm đang cắm trên người.

"Bồng!" thần kiếm ẩn chứa cửu chuyển kình lực đồng thời bộc phát. Nguyên anh Bạch Phượng may mắn tránh khỏi Phá Không chỉ, nhưng đối mặt thần kiếm đâm vào đan điền đồng thời phát ra cửu chuyển kình lực, rốt cục phòng ngự yếu ớt của nguyên anh đã bị phá hỏng tại chỗ.

- Làm sao có thể?

Vẻ mặt Bạch Phượng cực kỳ khó tin, nàng không thể nghĩ tới bản thân lại bị sát tử ở ngay trong địa bàn của phi cầm tộc bên cạnh Bằng Ma Hoàng, chết ở trong trận chiến tưởng như tất thắng, nàng thậm chí chưa kịp thi triển tuyệt chiêu 'Phượng Vĩ Châm'.

"Oanh!" thân thể Bạch Phượng rơi xuống. Bát cấp yêu đế Bạch Phượng đã chết!

- Trung phẩm thần khí thần kiếm này ta thu nạp.

Tần Vũ sau khi giết chết Bạch Phượng cũng đồng thời thu lấy thần kiếm của nàng. Tay cầm thần kiếm, tiên thức Tần Vũ đã sớm bao trùm cả khu vực chung quanh, nhất cử nhất động của mấy người kể cả Bằng Ma vương đều bị Tần Vũ chú ý, đặc biệt là Bằng Ma Hoàng.

Trong khi Tần Vũ đang cẩn thận tìm kiếm, tại một bên Ngao Khô, Lưu Đồ đang khiếp sợ, bọn họ đã cùng xông pha nhiều năm như vậy nhưng cuối cùng Bạch Phượng đã chết. Tại thời khắc cơ thể Bạch Phượng rơi xuống, một đạo kim quang xuyên qua không gian đánh tới Tần Vũ.

- Sao có thể nhanh như vậy?

Tần Vũ sử dụng tiên thức chú ý Bằng Ma Hoàng, từ lúc phát hiện Bằng Ma Hoàng công kích chỉ kịp di động thân thể một chút mà thôi.

"Bồng!" Một quyền cực kỳ trầm trọng nện thẳng vào lồng ngực trong vẻ mặt khiếp sợ của Tần Vũ như một đạo lưu quang nện vào phần trên hắc sắc giáp trụ của Tần Vũ. Cả tấm hắc sắc giáp trụ vỡ ra rồi ầm ầm rơi xuống, nhưng tốc độ rơi của Tần Vũ không hề giảm, cả người rơi thẳng xuống lòng đất.

"Bồng" toàn bộ Hoàng Sư sơn chấn động.

- Thân thể quả nhiên cường mạnh.

Bằng Ma Hoàng nắm chặt tay nói. Nếu thân thể Tần Vũ yếu hơn một chút, không phải Tần Vũ bị một quyền đánh rơi xuống mặt đất, mà đã bị một quyền đó quán xuyên thân thể.

- Người đâu?

Ngao Khô, Lưu Đồ hai người bay đến nơi Tần Vũ rơi xuống, nhưng khi Tần Vũ vừa mới bị kích rơi xuống, cả người đột ngột biến mất không thấy đâu.

Thanh âm Bằng Ma Hoàng vang lên,

- Đừng lo lắng, vừa rồi Tần Vũ rơi xuống đất rồi trực tiếp tiêu mất, ta nghĩ Thanh Vũ tiên phủ hẳn đã biến thành khỏa lạp ở chỗ đó rồi.

Bằng Ma Hoàng chỉ tới nơi Tần Vũ rơi xuống.

- Bệ hạ anh minh.

Ngao Khô, Lưu Đồ hai người cùng nói.

Bằng Ma Hoàng lãnh đạm nói:

- Trong tình huống như vậy mà Bạch Phượng còn để Tần Vũ giết chết. Bạch Phượng thật quá khinh thường hắn, chết cũng không oán trách ai được. Chúng ta hãy ly khai nơi này, thiết lập Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận bên ngoài rồi dùng tịch tẫn thiên hỏa thiêu đốt bọn chúng.

- Vâng!

Ngao Khô, Lưu Đồ đồng thanh ứng mệnh. Bằng Ma Hoàng dẫn đầu, Ngao Khô, Lưu Đồ ở hai bên phía sau bay ra khỏi phạm vi Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận. So với lúc trước thì thiếu Bạch Phượng yêu đế.

Bên trong Khương Lan Giới.

- Nguy hiểm thật, tốc độ thật sự quá nhanh.

Tần Vũ nghĩ lại vẫn còn rùng mình.

Từ ngực Tần Vũ trở xuống, xương cốt phần lớn đã bị phá vớ, nếu không nhờ sinh mệnh nguyên lực khôi phục cực nhanh, chỉ sợ một quyền đó đã xuyên qua thân thể Tần Vũ. Tuy nhiên giờ phút này Tần Vũ đã hoàn toàn khôi phục.

- Bằng Ma Hoàng tưởng có thể dùng Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận đốt ta?

Tần Vũ khóe miệng mỉm cười,

- Chỉ là không biết lần này có thể may mắn thoát ly không.

Tần Vũ lập tức cực nhanh hướng tới nơi ở của ba huynh đệ Tần Vũ.

Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận, mười sáu yêu đế đang ở xung quanh Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận khống chế đại trận, thấy bằng Ma Hoàng ba người tiến đến, mười sáu gã yêu đế đều khom người:

- Bái kiến bệ hạ.

Bằng Ma Hoàng gật đầu.

- Nghe đây, Thanh Vũ tiên phủ ở ngay trong Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận, các ngươi trước hết hỏa thiêu toàn bộ những gì có trong Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận cho ta, sau đó từ từ đối phó Thanh Vũ tiên phủ.

Bằng Ma Hoàng hướng về mười sáu yêu đế hạ lệnh.

- Vâng, bệ hạ.

Mười sáu yêu đế bắt đầu kết xuất từng đạo thủ ấn. Bằng Ma Hoàng nhìn thoáng qua rồi nói,

- Bây giờ dùng lam thỉ thiên hỏa hỏa thiêu nội bộ sơn thạch, những thứ khó luyện hóa thì dùng tịch tẫn thiên hỏa luyện hóa.

Bằng Ma Hoàng quay đầu hướng tới bình nguyên phía dưới Hoàng Sư sơn bay đi. Lưu Đồ cùng với Ngao Khô cũng bay xuống theo.

Bằng Ma Hoàng ba người hạ xuống mặt đất, Bằng Ma Hoàng tùy ý ngồi xuống nói

- Các ngươi cũng ngồi xuống đi, ta dùng yêu thức bao trùm Tỏa

Nguyên Luyện Hỏa trận, có chuyện gì phát sinh ta tự biết được.

- Tạ bệ hạ.

Lưu Đồ và Ngao Khô cùng khoanh chân ngồi xuống.

- Bệ hạ, thuộc hạ có một câu không biết có nên nói không.

Ngao Khô thấp giọng hỏi.

- Nói đi.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt.

Ngao Khô gật đầu:

- Bệ hạ, Hắc Vũ cho dù tu luyện thể nào, nhưng bệ hạ trong người sở hữu truyền thừa bảo vật, Hắc Vũ làm sao có thể theo kịp bệ hạ? Bệ hạ cần gì khổ cực như vậy, thậm chí tha cho hắn một mạng cũng không cần phải tính toán gì.

- Thiển cận!

Bằng Ma Hoàng cười nói,

- Lưu Đồ, Ngao Khô, chuyện năm đó ta và Phương Sùng tranh đoạt ngôi vị Bằng Ma Hoàng các ngươi có biết không.

Lưu Đồ gật đầu nói:

- Hồi đó Phương Sùng và bệ hạ đều là siêu cấp thần thú, đều là thất cấp yêu đế, một là Kim Sí Bằng vương, một là Ám Điện Bằng vương cùng là bằng tộc siêu cấp thần thú …… cuộc cạnh tranh ngôi vị hoàng đế đó thuộc hạ đương nhiên là rõ ràng.

- Ta thừa nhận, nói về thực lực, ta so với Phương Sùng yếu hơn một bậc, Ám Điện Bằng vương và Kim Sí Bằng vương mặc dù đều là siêu cấp thần thú, nhưng Ám Điện Bằng vương tốc độ nhanh hơn, lại có một ít thần thông quỷ dị. Ta lúc trước cơ hội đoạt ngôi vị hoàng đế cũng không lớn. Lưu Đồ, Phương Sùng năm đó cùng một nữ tử ưng tộc kết thành phu phụ, ngươi còn nhớ Không?

Bằng Ma Hoàng mỉm cười hỏi.

Lưu Đồ gật đầu.

- Nữ tử đó cũng có thể tính là hiếm có trong ưng tộc, là một chi trong ưng tộc, bản thể chỉ là ưng tộc bình thường, thậm chí không phải là thần thú, nhưng tốc độ tu luyện lại vượt quá cả thượng cấp thần thú.

Lưu Đồ hiện là tộc trưởng ưng tộc, bản thể là thượng cấp thần thú cực mạnh thuộc ưng tộc 'Thanh Hỏa Ưng'.

Bằng Ma Hoàng gật đầu:

- Phương Sùng cũng thật kiêu hùng, ta cả đời cạnh tranh với hắn, hắn với ta đều lãnh khốc vô tình. Nhưng một người như vậy lại động chân tình đối với nữ tử ưng tộc của ngươi. Ta dùng chút thủ đoạn khiến cho Phương Sùng trọng thương, cuối cùng mất mạng dưới tay ta.

- Phương Sùng thua bệ hạ, bởi vì hắn tâm tính tu luyện không đủ.

Lưu Đồ cung kính nói.

Bằng Ma Hoàng gật đầu:

- Nhân sinh trên đời há có thể bị người khác trói buộc? Ta muốn giết người liền giết người, ta muốn nghịch thiên liền nghịch thiên, như thế mới là hào kiệt.

Bằng Ma Hoàng trong mắt ánh lên sự cương quyết.

- Ta Tông Duyên không sợ trời, không sợ đất, nhưng không thể ngờ được khi đó Phương Sùng đã trọng thương lại liều mạng phá vỡ không gian, đả thông thông đạo giữa tiên ma yêu giới và phàm nhân giới, sự xuất hiện của tiểu tạp chủng kia làm ta lo lắng, sợ hãi.

Bằng Ma Hoàng ngoài miệng nói sợ hãi nhưng vẻ mặt lại không có chút biểu hiện gì.

- Từ Tông Quật ta biết được Ám Điện Bằng vương có thể cùng với một nữ tử ưng tộc tầm thường không phải thần thú sinh ra một đứa con như thế quả thật là khủng bố. Chẳng những tốc độ nhanh hơn ta, còn có tất cả Ám Điện Bằng vương thần thông. Bình thường khả năng phòng ngự của ưng tộc đã cao nhưng lực phòng ngự của Hắc Vũ này càng kinh khủng. Quả đúng là biến dị siêu cấp thần thú hoàn mỹ!

- Nếu chỉ như thế thì không đáng để cho ta e ngại, điều làm ta lo lắng chính là tốc độ tu luyện của hắn! Hắn mới tu luyện bấy nhiêu năm mà đã đạt tới ngũ cấp yêu đế! Cho tới giờ ta chưa hề nghe nói có loài nào thuộc phi cầm nhất tộc có tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy.

Bằng Ma Hoàng cười lạnh nói.

- Tiểu tạp chủng này mặc dù không thể uy hiếp ta tại tiên ma yêu giới, nhưng nếu cứ để như vậy, với tốc độ tu luyện của hắn thì rất có thể khi lên tới thần giới sẽ có một ngày hắn vượt qua ta. Ngao Khô, ngươi nói xem ta có thể để mặc hắn sống sót sao?

Ngao Khô tỉnh ngộ.

- Thuộc hạ đúng là thiển cận, không hề nghĩ tới giai đoạn sau khi tiến vào thần giới.

Yêu đế Ngao Khô này rất sợ nghĩ đến thần kiếp, bọn chúng không tin tưởng có thể vượt qua thần kiếp, càng không tưởng đến tình huống sau khi phi thăng thần giới thế nào. Bằng Ma Hoàng có truyền thừa bảo vật nên dễ dàng độ thần kiếp, do vậy hắn đã sớm nghĩ tới tương lai.

- Khi Tông Quật nói chuyện Hắc Vũ, ta hoàn toàn xác định được hắn chính là tiểu tạp chủng của Phương Sùng, bản thể là ưng tộc thần thú nhưng lại biết rất nhiều thần thông của bằng tộc siêu cấp thần thú, nếu cha hắn không phải Phương Sùng thì làm sao hắn sở đắc bằng tộc thần thông? Phương Sùng có con trai như vậy cũng có thể tự hào được, đáng tiếc hôm nay con trai hắn cũng sẽ chết như hắn mà thôi.

Bằng Ma Hoàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nói,

- Chắc là đã luyện hóa sạch sẽ rồi!

Trong Khương Lan Giới, Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đang ở cùng một chỗ.

- Tiểu hắc, đừng quá đau buồn.

Tần Vũ, Hầu Phí đều nói với Hắc Vũ. Vừa rồi khi Bằng Ma Hoàng nói chuyện với Lưu Đồ và Ngao Khô, Tần Vũ là chủ nhân Khương Lan Giới nên có thể nghe được thanh âm bên ngoài. Khi hắn nghe tới phần có quan hệ đến thân thế Hắc Vũ, Tần Vũ liền mang thanh âm Bằng Ma Hoàng cho cả ba huynh đệ cùng nghe.

- Nguyên lai, cả cha mẹ ta đều đã chết.

Nhãn tình Hắc Vũ ướt át.

- Tạp mao điểu, ta và ngươi không sai biệt lắm, đến bây giờ ta cũng không biết lão tử ta là ai.

Hầu Phí an ủi.

- Tiểu Hắc, đừng buồn.

Tần Vũ cười nói sang chuyện khác,

- Phải, lúc trước ta không nghĩ tới kế hoạch này lại thật sự thành công như vậy. Tiểu Hắc, Phí phí, chúng ta sau này không cần trốn trong Khương Lan Giới nữa.

- Bằng cách nào?

Hầu Phí hỏi Tần Vũ, Hắc Vũ cũng lau nước mắt nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ giải thích:

- Ta biết Bằng Ma Hoàng tưởng rằng Khương Lan Giới cùng ta rơi xuống địa phương này, nhưng hắn không thể ngờ rằng trong lần đầu tiên ta với Ngao Khô lấy cứng đối cứng, Khương Lan Giới liền hóa thành một mảnh tro bụi đính trên quần áo hắn,

Sau khi Khương Lan Giới biến ảo, cho dù Ngao Khô sử dụng yêu thức điều tra cũng tuyệt đối không thể phát hiện được hạt bụi rất nhỏ này.

- Bây giờ bọn chúng đang ở bên ngoài Tỏa Nguyên Luyện Hỏa

trận, nói chuyện xong chắc là chúng sẽ đi thôi.

- Chúng ta đi.

Bằng Ma Hoàng lạnh nhạt nói. Ngao Khô và Lưu Đồ hai người liền tuân mệnh, ba người cực nhanh hướng tới không trung bay đi, trong khi bọn họ hướng bầu trời phi hành, một mảnh khỏa lạp từ trên người Ngao Khô rơi xuống mà không bị ai phát hiện. Khi xuống tới mặt đất liền dung nhập vào bình nguyên, trở thành một trong vô số khỏa lạp trong bình nguyên đó.

Chương 405

Tu Luyện Trên Thiên Thạch

Mười sáu yêu đế theo các phương vị khác nhau thủ trận, đồng thời khống chế tịch tẫn thiên hỏa không ngừng thiêu đốt luyện hóa, cuối cùng trong trận chỉ còn lại một khối dịch thể. Bằng Ma Hoàng Tông Duyên, cùng với Lưu Đồ, Ngao Khô ba người đang chú tâm nhìn vào Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận trên không.

- Bệ hạ.

Mười sáu yêu đế thấy Bằng Ma Hoàng, liền cung kính hành lễ.

- Không ngờ ngọn núi nhỏ Hoàng Sư Sơn này sau khi luyện hóa, lại có thể dùng làm nguyên liệu luyện chế cực phẩm yêu khí.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên cười cười nói, hắn hiện nay tâm tình xem ra rất tốt.

- Lưu Đồ, Ngao Khô, các người có phát hiện ra Thanh Vũ tiên phủ không?

Ngao Khô và Lưu Đồ triển khai yêu thức tiến nhập vào trong trận, bao lấy

đoàn dịch thể đang liên tục bị tịch tẫn thiên hỏa thiêu đốt, đoạn bắt đầu xem xét tỉ mỉ dịch thể đó.

- Hay ta phải ra tay đây.

Bằng Ma Hoàng lãnh đạm hỏi.

- Thuộc hạ bất tài.

Ngao Khô và Lưu Đồ cung kính đáp.

- Tần Vũ chắc là đem Thanh Vũ tiên phủ biến thành một giọt dịch thể, nhưng mô phỏng thì vẫn là mô phỏng, nhất định có điểm khác biệt.

Bằng Ma Hoàng yêu thức phát tán, từng lớp từng lớp bao bọc lấy khối dịch thể.

Muốn phân biệt từng giọt dịch thể trong khối dịch thể này là vô cùng khó, Ngao Khô và Lưu Đồ ở bên cạnh cũng không dám quấy rầy Bằng Ma Hoàng.

Phía dưới nơi ba người Bằng Ma Hoàng đang đứng.

Một nhân ảnh đột ngột hiện ra, chính là Tần Vũ đã biến ảo nhân dạng.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn một lát, khóe miệng cười nhạt:

- Bằng Ma Hoàng, từ từ nhìn đi, nếu mà ngươi có thể tìm thấy ta, ta sẽ rất bội phục ngươi đó.

Đứng xem một lát, thân hình Tần Vũ cũng tiêu thất tại không trung.

Thuấn di!

- A!

Ngao Khô cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

- Có chuyện gì à?

Lưu Đồ ở bên cạnh bèn hỏi, đồng thời cũng cúi đầu nhìn xuống dưới, bình nguyên phía dưới vẫn như cũ, không một bóng người.

- Ngươi đang nhìn cái gì đó?

- Không có gì.

Ngao Khô ngẩng đầu lên, nhìn Lưu Đồ cười:

- Chắc là lão tử hoa mắt.

Ngao Khô thực tế cảm giác được một cỗ năng lượng cực nhỏ dao động,

nhưng dao động đó chỉ trong chớp mắt đã biến mất, Ngao Khô chỉ có thể nghĩ là mình bị ảo giác.

Lưu Đồ cũng cười nói:

- Sau khi bệ hạ lấy được Thanh Vũ tiên phủ ra, đem bọn người Tần Vũ giải quyết hết, bọn ta sau này rất lâu sẽ không có việc gì để làm.

- Ừm.

Ngao Khô cảm thán đáp.

Bằng vào địa vị của bọn họ, mấy chuyện bình thường trong tộc phi cầm, cũng cần bọn họ giải quyết sao?

Lúc này Ngao Khô và Lưu Đồ căn bản không biết, Tần Vũ giờ đã tới truyền tống trận của Hắc Điểu Tinh, mau chóng thông qua truyền tống trận cao chạy xa bay. Còn Bằng Ma Hoàng thì vẫn đang tiếp tục tìm kiếm.

- Không tưởng bản lĩnh của Tần Vũ lại cao như vậy.

Bằng Ma Hoàng trên mặt đã mất đi nét cười.

Một thời gian dài tìm kiếm mà không thấy Thanh Vũ tiên phủ, hắn đã bắt đầu tức giận.

- Ta không tin.

Bằng Ma Hoàng hai mắt lạnh lẽo, yêu thức phân thành ức vạn phần, mỗi phần bọc lấy một giọt dịch thể. Đoạn quan sát kỹ càng từng giọt từng giọt một, thế nhưng vẫn không phát hiện được chút gì.

Nửa giờ sau.

Bằng Ma Hoàng không thể không thừa nhận bản thân đã thất bại, kẻ tự phụ như hắn cuối cũng cũng phải bỏ cuộc.

- Các ngươi mỗi người đều dùng yêu thức tra xét, xem Thanh Vũ tiên phủ rốt cuộc nằm ở đâu?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên lạnh lẽo nói, mục quang hướng về mười sáu yêu đế và hai người Lưu Đồ, Ngao Khô.

- Ai tìm được Thanh Vũ tiên phủ, ta sẽ trọng thưởng!

- Rõ, bệ hạ.

Mười sáu yêu đế và Lưu Đồ, Ngao Khô, tổng cộng mười tám người bắt đầu kỹ lưỡng tra xét.

Kết quả không nói cũng biết, vẫn là thất bại.

- Bệ hạ, thuộc hạ có một phương pháp

Một yêu đế đột nhiên cung kính nói.

- Nói đi.

Bằng Ma Hoàng hai mắt phát sáng.

Yêu đế đó bèn cung kính đáp:

- Chúng ta khống chế tịch tẫn thiên hỏa lúc thì thiêu đốt, lúc thì li khai. Dịch thể đó sẽ lúc biến thành rắn, lúc lại biến thành lỏng. Dù năng lực biến hóa của Thanh Vũ tiên phủ mạnh cỡ nào, cuối cùng cũng phải có sơ sót.

Năm xưa khi Vũ Hoàng dùng Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận giam Tần Vũ. Khi thấy thu được một đoàn dịch thể cũng đã từng dùng qua phương pháp này.

- Hay!

Bằng Ma Hoàng nghe qua liền cảm thấy đây là một biện pháp tốt.

- Bây giờ ngươi là thủ lĩnh, mau mau điều khiển mọi người tìm ra Thanh Vũ tiên phủ cho ta.

- Rõ, bệ hạ.

Yêu đế đó trong mắt hiện ra nét vui mừng, liền thống nhất điều khiển mười lăm yêu đế, lúc thì đem tịch tẫn thiên hỏa thiêu đốt, lúc thì lùi xa. Khối dịch thể trong trận lúc thì ngưng tụ, lúc thì tan chảy. Bọn họ yêu thức cũng không ngừng quan sát kỹ lưỡng.

……

Thất bại!

Thất bại!

Lại là thất bại!

Ba giờ trôi qua, Bằng Ma Hoàng và thủ hạ đã thử qua rất nhiều phương pháp khác nhau. Thậm chí Bằng Ma Hoàng còn tiến vào trong Tỏa Nguyên Luyện Hỏa trận, đem khối dịch thể luyện chế thành một cực phẩm yêu khí, rồi tích huyết nhận chủ.

Sau khi thành chủ nhân, lại quan sát kỹ lưỡng. Nhưng cũng không có kết quả gì.

Thậm chí Bằng Ma Hoàng còn giải trừ huyết kế với yêu khí đó, rồi đem bóp nát thành bột phấn.

……

Cuối cùng Bằng Ma Hoàng không thể không thừa nhận, Thanh Vũ tiên phủ căn bản không có trong Tỏa Nguyên Luyện Hỏa Trận. Bằng Ma Hoàng hắn không tin dưới bao nhiêu thủ đoạn tra xét của hắn và thủ hạ lại không tìm ra được.

- Tần Vũ làm thế nào mà thoát thân được?

Vấn đề này còn làm Bằng Ma Hoàng đau đầu rất lâu, rất lâu.

****

Trong khi Bằng Ma Hoàng đang tìm kiếm Thanh Vũ tiên phủ, Tần Vũ đã rời khỏi tinh vực chứa Hắc Điểu tinh. Hắn bằng tốc độ kinh người không ngừng đi tới khu vực đông bắc của phi cầm tộc, lúc thì dùng tinh tế truyền tống trận, lúc thì đại na di.

Chỉ trong ba ngày, Tần Vũ đã tới một tinh vực ở khu đông bắc của tộc phi cầm – *"Thanh Hỏa tinh vực"*

Thanh Hỏa tinh vực ở phía cực bắc của tiên ma yêu giới, phía

đông là khu vực hỗn loạn nhất của phi cầm tộc *"Hỗn Hoạn tinh vực"*. Tiếp sau đó là Mê Thần Điện trong truyền thuyết, Mê Thần Điện ở ngay ranh giới của phi cầm tộc và Ám Tinh giới.

Hỗn Loạn tinh vực, thực sự rất loạn, bây giờ Tần Vũ cũng không muốn đến đó làm gì. Hắn lựa chọn chính là tinh vực Thanh Hỏa yên bình này.

Thanh Hỏa tinh vực, là đại bản doanh của ưng tộc. Ưng tộc lại là tộc rất mạnh trong tộc phi cầm. Luận thực lực, có thể gần bằng Bằng tộc. Hiện nay tộc trưởng của ưng tộc là bát cấp yêu đế Lưu Đồ, là một trong ba đại cao thủ dưới trướng Bằng Ma Hoàng. Giờ Bạch Phượng đã chết, dưới quyền Bằng Ma Hoàng chỉ còn Ngao Khô, Lưu Đồ hai người .

Thanh Hỏa tinh vực, Lưu Lam Tinh.

Trên bầu trời của Lưu Lam Tinh, bỗng xuất hiện hình dáng của một người đứng giữa không trung. Ngạo nghễ nhìn thiên địa bát phương.

- Tinh cầu này thật là đẹp đẽ, thật là yên bình. - Tần Vũ xuất hiện nét cười. - Được lắm, lấy tinh cầu này làm nơi ở của anh em ta vậy.

Tần Vũ nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Tâm ý nhất động, Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh và Hắc Đồng đồng thời xuất hiện.

- Đại ca, nơi này là nơi nào? Cảnh quan thật là đẹp.

Hầu Phí hi hi hỏi.

Tần Vũ gật đầu đáp:

- Đây là Lưu Lam tinh trong Thanh Hỏa tinh vực, Lưu Lam tinh ở vùng ngoại vi của Thanh Hỏa tinh vực. Theo như trong bản đồ vũ trụ mà Vô Danh đại ca đưa cho ta, thì tinh cầu này chỉ là một tinh cầu bình thường. Cũng không khác gì Phong Nguyệt Tinh mà ta từng ở, kẻ mạnh nhất ở đây cũng chỉ khoảng bảy tám cấp yêu vương.

- Đại ca, huynh quyết định sau này anh em ta sẽ ở đây sao?

Hắc Vũ một thân bạch y, mái tóc dài bay bay, tạo ra một cảm giác phiêu dật.

Tần Vũ gật đầu, rồi nhìn Hắc Đồng:

- Ba huynh đệ bọn ta thì thế nào cũng được. Nhưng tiểu Đồng thì không thể trốn tránh như bọn ta, không thể không đến thành thị. Cho nên ta quyết định chúng ta sau này sẽ ở đây.

- A! - Hắc Đồng mừng rỡ kêu lên - Đại bá, con có thể ra ngoài chơi rồi phải không?

- Đừng có vội, bọn ta không thể vội vàng tiến vào tinh cầu này, ai biết trong đó có người của Bằng Ma Hoàng hay không?

Tần Vũ cười nhẹ đáp.

Bạch Linh tức thời nói:

- Đại ca, thế lực của Bằng Ma Hoàng quả thực rất lớn, nhưng nhân mã chủ yếu ở trong các tinh cầu quan trọng. Lưu Lam tinh này chỉ là một tinh cầu bé nhỏ, người ngoài đến đây cực kỳ ít, hầu hết đều thông qua truyền tống trận.

- Chuyện này huynh biết, cho nên mới chọn tinh cầu phổ thông này"

Tần Vũ gật đầu,

- Chỉ là lỡ như có gì sai sót…

Ngay lập tức sáu nhân ảnh đột ngột xuất hiện. Sáu người này, một là yêu đế cấp bốn Huân Tuyết, còn năm người kia, hai là yêu vương cấp chín, ba người là yêu vương cấp tám. Đều là linh thú trong Vạn Thú phổ.

- Bái kiến chủ nhân.

Sáu người Huân Tuyết cung kính thi lễ.

- Đại ca, huynh định?

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nghi hoặc.

Tần Vũ không đáp ngay, trực tiếp nói với Huân Tuyết:

- Huân Tuyết, tinh cầu này là Lưu Lam tinh, một tinh cầu phổ thông, kẻ

mạnh nhất là khoảng yêu vương cấp bảy cấp tám. Ta muốn các ngươi trong vòng một trăm năm phải hoàn toàn kiểm soát tinh cầu này.

- Ý của chủ nhân là?

Huân Tuyết nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ cười nhẹ nói:

- Rất đơn giản, ta nói hoàn toàn kiểm soát tinh cầu này, chính là kiểm soát

tất cả mọi người trong Lưu Lam tinh, nếu có người ngoài tiến vào Lưu Lam tinh, hắn làm gì ngươi đều phải biết.

- Thổ hoàng đế.

Hầu Phí cười dát dát:

- Ý của đại ca là chúng ta làm thổ hoàng đế ở đây?

- Không phải chúng ta, là Huân Tuyết - Tần Vũ cười đáp. - Thậm chí Huân Tuyết cũng chỉ cần ở phía sau điều khiển, để cho năm yêu vương xuất hiện, kiểm soát Lưu Lam tinh. Nếu mà có chuyện gì bọn họ không giải quyết được, Huân Tuyết mới xuất thủ.

- Chủ nhân, chỉ là một tinh cầu nhỏ nhoi, sáu người chúng tôi chỉ cần một năm là đủ.

Huân Tuyết tự tin nói.

Những tinh cầu như Lưu Lam tinh, tứ cấp yêu đế như Huân Tuyết quơ tay là có. Nếu như muốn hoàn toàn kiểm soát, đúng là chỉ cần một năm.

- Đại bá, bọn họ thì khống chế Lưu Lam tinh, còn chúng ta thì sao?

Hắc Đồng nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ cười nói:

- Ngươi nên biết, thân phận của ta, cha ngươi và nhị bá, thậm chí mẹ ngươi đều không thể tiết lộ ra ngoài. Chúng ta chỉ cần ẩn thân trong bóng tối, không để ai biết là được.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người mắt liền sáng lên. Bọn họ hoàn toàn hiểu rõ ý của

Tần Vũ.

Tần Vũ mục quang lăng lệ nhìn Huân Tuyết:

- Huân Tuyết, ta cho ngươi thời gian một trăm năm. Một trăm năm sau, nếu có người nào của Bằng Ma hoàng phái tới Lưu Lam tinh, ngươi phải kiểm soát được hành tung của hắn.

- Tộc phi cầm tuy thuộc quyền điều khiển của Bằng Ma Hoàng, Ta muốn chính là bọn ta phải kiểm soát hoàn toàn Lưu Lam tinh, người của Bằng Ma Hoàng phái đến, chỉ có thể biến thành kẻ mù. Nếu hắn thấy gì… cũng là bọn ta cho hắn thấy. Huân Tuyết, ngươi có làm được không?

Tần Vũ hỏi Huân Tuyết.

Huân Tuyết tự tin đáp:

- Chủ nhân yên tâm. Một trăm năm? Thuộc hạ hoàn toàn có thể làm được.

- Tiểu Hắc, Bạch Linh, việc chúng ta bàn hôm trước còn nhớ không?

Tần Vũ cười hỏi.

Hắc Vũ và Bạch Linh đều gật đầu, Hắc Vũ một tay xoa đầu con gái, nói:

- Đại ca nói đúng, phải để cho đứa nhỏ này ra ngoài nhìn thế giới nữa.

- Cha, mẹ, đại bá, các người…

Hắc Đồng vẫn không hiểu.

Tần Vũ nhìn Huân Tuyết:

- Huân Tuyết, ta giao tiểu Đồng cho ngươi chiếu cố, một trăm năm này ngươi và tiểu Đồng sinh hoạt trong Lưu Lam tinh, ngươi lấy thân phận sư tôn của nó xuất hiện. Bằng Ma Hoàng vốn không biết sự tồn tại của tiểu Đồng, nó chắc sẽ không gặp nguy hiểm.

- Rõ, chủ nhân.

Huân Tuyết cung kính đáp.

- Cha, mẹ, đại bá, nhị bá, các người không ở Lưu Lam tinh với con sao?

Hắc Đồng cuối cùng cũng hiểu ra.

- Tạm thời không được, hiện tại vẫn chưa an toàn.

Tần Vũ cười nhẹ đáp.

Lưu lại Lưu Lam tinh?

Ít nhất hiện tại là không thể, Tần Vũ trong lòng đã có sẵn kế hoạch. Hắn dự định bỏ ra trăm năm ở trong không gian để cảm ngộ vũ trụ. Đối với cảnh giới tiếp theo của "Tinh Thần Biến*", Tần Vũ rất muốn mau chóng đạt được.*

*So sánh với công pháp "*Cửu Chuyển Ám Kim Thân", Tần Vũ đương nhiên quan tâm tới Tinh Thần Biến hơn.

******

Sau khi từ biệt, tiểu Hắc Đồng cùng với sáu người Đổng Tuyết tiến vào thành trì trong Lưu Lam tinh. Còn Hắc Vũ, Hầu Phí, Bạch linh tiến vào Khương Lan Giới, theo kế hoạch thì bọn họ ở trong Khương Lan Giới khoảng một nghìn năm.

Khương Lan Giới một nghìn năm, bên ngoài một trăm năm.

Hầu Phí, Hắc Vũ ở trong Khương Lan Giới tu luyện, còn Tần Vũ tiến vào không gian vũ trụ tu luyện.

……

Trong không gian bao la, một tinh thể to lớn ngừng ở giữa vũ trụ. Gần đó, một hành tinh màu lam xinh đẹp bên cạnh, có khoảng mười khối vẫn thạch bay qua. Trong mười khối vẫn thạch đó, vẫn thạch to nhất có chu vi tới vạn dặm. Kích thước đó so sánh với vũ trụ cũng chỉ là hạt bụi mà thôi.

Bên trên tảng thiên thạch là nhân ảnh của một người đang ngồi. Chính là Tần Vũ.

Xem mọi thứ như lục hợp bát hoang, cảm ngộ vũ trụ vô tận, chính là cách tu luyện hiện nay của Tần Vũ. Ngồi trên tảng thiên thạch, Tần Vũ không ngừng phiêu bạt trong không trung.

Chương 406

Liên Hợp

Linh hồn cùng vũ trụ hoàn toàn dung hợp làm một, cảm thụ nhịp điệu của vũ trụ. Khí tức từ linh hồn Tần Vũ mỗi lúc một nhạt dần, cuối cùng dường như không tồn tại nữa.

Một ngôi sao cháy sáng, như là một quả cầu lửa cực lớn, từng luồng lửa đỏ từ trong quả cầu lửa phún xuất ra, thậm chí có một luồng lửa phun tới đám thiên thạch.

Một đám thiên thạch từ một hướng khác bay đến, xuyên qua đám thiên thạch Tần Vũ đang ngồi, Tần Vũ hai mắt nhìn, linh hồn cảm thụ… dần dần, nhãn quan và cảm thụ của linh hồn tương hỗ hợp nhất lại.

Mỗi khắc ngồi trên thiên thạch, tốc độ vận chuyển của *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"* cũng được tăng lên tới cực hạn.

Hai vạn bảy nghìn phù ấn lấp lánh ánh lam, gân cốt và cơ nhục Tần Vũ không ngừng biến đổi cải tạo. Các tế bào trong gân cốt không ngừng đột biến, nếu như gân cốt không chịu được tốc độ biến đổi cực cao đó, sinh mệnh nguyên lực trong cơ thể Tần Vũ liền tự động tu phục.

Tu luyện không cố kị gì như thế này, trong tộc khủng long không ai dám làm.

Chớp mắt đã mười năm trôi qua.

Tần Vũ thoát khỏi cảnh giới hợp nhất với vũ trụ, không khỏi lộ ra nét cười.

- Mười năm qua bất quá chỉ như một cái búng tay, sư tôn sáng tạo

công pháp Tinh Thần Biến chỉ có thể đạt đến độ kiếp kỳ. Nhưng Tinh Thần Biến là công pháp hợp với diễn biến của vũ trụ. Chính là chân chánh đại đạo! Mức độ huyền ảo vĩnh viễn vượt qua các loại công pháp trong tiên ma yêu giới.

Tham ngộ một thời gian dài, Tần Vũ trong lòng đã hiểu rõ được nhiều chuyện.

- Phí Phí và Tiểu Hắc tu luyện quả thực rất nhanh, mình cũng phải tiếp tục tham ngộ thôi.

Tần Vũ thu liễm tạp niệm, tiếp tục dung hợp linh hồn và vũ trụ.

Trong Khương Lan Giới.

Bên ngoài mười năm, trong Khương Lan Giới đã hơn trăm năm. Hầu Phí cùng Hắc Vũ bọn họ công lực đã tăng tiến không ít.

Hầu Phí tóc trắng, mắt vàng, môi tím, trong tay cầm hắc sắc trường côn, đang hưng phấn cười dát dát, bỗng hét một tiếng.

- Tạp mao điểu, xem chiêu.

Hắc sắc trường côn như một con hắc long phá không lao tới, trực tiếp đánh tới trước mặt Hắc Vũ.

- Điêu trùng tiểu kĩ.

Hắc Vũ cười to một tiếng, thân hình nhanh chóng biến ảo thành chín đạo tàn ảnh, nhẹ nhàng tránh khỏi một chiêu. Đồng thời trong tay đột ngột xuất hiện xuyên vân thương, trường thương như độc xà lao tới, đột ngột bắn về hướng Hầu Phí.

Côn thương giao kích, chỉ nhẹ nhàng chạm vào rồi ngay lập

tức ly khai

Giao thủ cực nhanh.

Côn pháp của Hầu Phí, thương pháp của Hắc Vũ. Từng chiêu từng chiêu tinh diệu xuất ra, hai người không dùng lực khí, chỉ dựa vào kỹ xảo tinh diệu mà thôi. Hắc sắc trường côn và hắc sắc trường thương giao thủ trong không trung, lúc ẩn lúc hiện, có lúc dường như ẩn nhập vào không gian, kỳ diệu phi thường.

- Vũ ca ca, nhị ca. Nghỉ một lát đi.

Bạch linh từ trong đình bước ra nói.

Trên mặt đất hai đạo tàn ảnh liền phân khai. Hình dạng dần dần hiện rõ.

Hầu Phí trên mình mang kim sắc chiến giáp, sung mãn chiến ý. Còn Hắc Vũ bận một bộ bạch y, lại hiện ra một cảm giác tiêu sái.

- Ai da, tạp mao điểu, không ngờ ngươi đã đạt tới lục cấp yêu đế, thương pháp đại tiến. Có thể đỡ được kinh thiên cửu côn của ta. Bất qua côn thứ tám và thứ chín vẫn chưa xuất ra. Nếu mà thi triển, ngươi thua là cái chắc.

Hầu Phí tự tin nói.

Hắc Vũ cười nhẹ:

- Ngươi đã hoàn toàn lĩnh ngộ kinh thiên cửu côn à?

- Mấy trăm năm trôi qua rồi? Ngươi cũng từ yêu đế ngũ cấp tiến lên yêu đế lục cấp. Ta tuy không đạt tới thất cấp, nhưng kinh thiên cửu côn lĩnh ngộ cũng không ít. Chỉ là đệ cửu côn có chút vấn đề thôi.

Hầu Phí hơi đỏ mặt,

- Ngươi chờ xem, ta sẽ sớm trở thành yêu đế cấp tám.

Hắc Vũ không nói gì thêm, chỉ thu thương lại, tới ngồi cạnh Bạch Linh.

Hầu Phí cũng thu lại hắc bổng, ngồi bên cạnh Hắc Vũ.

- Hầu tử, đại ca nói ở bên ngoài một trăm năm, đúng là một trăm năm sao? Nếu như sau một trăm năm, đại ca lại đang trong giai đoạn quan trọng, bọn ta làm sao có thể quấy nhiễu? - Hắc Vũ nhíu mày hỏi - Nhưng nói vậy, thì bọn ta khi nào nên hoán tỉnh đại ca?

Hầu Phí cười hắc hắc nói:

- Chuyện đơn giản, bọn ta cần gì phải gọi đại ca? Khi nào đại ca thấy thích hợp, tự nhiên sẽ gọi bọn ta ra ngoài thôi.

Hầu Phí vốn không có gì để lo lắng. Hắc Vũ chỉ còn cách gật đầu.

Bạch Linh ở một bên băn khoăn hỏi:

- Nếu như đại ca cứ mãi tham ngộ, không lẽ chúng ta cũng cứ mãi ở trong Khương Lan Giới không ra ngoài? Muội đã lâu lắm rồi không gặp tiểu Đồng, thực sự rất muốn gặp nó.

- Linh nhi! - Hắc Vũ chau mày nói. - Chậm gặp tiểu Đồng một chút thì có sao, việc tu luyện của đại ca mới là quan trọng nhất.

- Ừm"

Bạch Linh chỉ có thể đồng ý.

Những ngày yên bình từ từ trôi qua, trong Khương Lan Giới, tại nơi ở của Ốc Lam.

- Ốc Lam lão đại, Ốc Lam lão đại.

Âm thanh ầm ĩ liên tục vang lên, Ốc Lam đang ngủ trong nhà giật mình tỉnh lại. Ốc Lam không cách gì bèn chui ra ngoài, thấy Dã Cù đang hưng phấn đi tới, cười hỏi:

- Dã Cù, có chuyện gì mà ồn ào quá vậy?

Dã Cù đắc ý đáp:

- Ốc Lam lão đại, ngươi xem.

- Xem cái gì?

Ốc Lam nghi hoặc hỏi.

- Ngươi nhìn kỹ cái coi - Dã Cù hớn hở nói. - Xem ta có biến hóa gì?

Ốc Lam nghi hoặc nhìn một lát, cuối cùng cười:

- Ồ, ngươi cuối cùng cũng có đột phá rồi.

Dã Cù vỗ ngực, vui vẻ nói:

- Đúng, sau bao nhiêu năm, ta cuối cùng cũng đã đột phá rồi, ha ha… cái tên gia hỏa Ngao Vô Hư từ lúc đạt tới yêu đế cấp tám, trước mặt ta lúc nào cũng hung hăng. Giờ xem hắn còn có dám kiêu ngạo trước mặt ta nữa không?

Kỳ thực Ngao Vô Hư vốn không có kiêu ngạo, nhưng bộ dạng

băng lãnh của hắn lại làm cho người đối diện có cảm giác hắn kiêu ngạo.

- Ha ha, yêu đế cấp tám, tốt… ngươi và Vô Hư tu luyện cho nhanh. Bằng vào tốc độ tu luyện hiện nay của Tần Vũ, chắc sẽ sớm độ thần kiếp, phi thăng thần giới. Nếu quả thực như vậy… chúng ta sẽ sớm phân khai.

Ốc Lam bỗng nói.

- Ốc Lam lão đại, ý ngươi là?

Dã Cù đã bình tĩnh lại.

Ốc lam nghiêm túc nói:

- Sau khi Tần Vũ phi thăng thần giới, ngươi và Ngao Vô Hư nếu như chưa độ qua thần kiếp, không cách gì cùng phi thăng với Tần Vũ và ta, cuối cùng sẽ bị thần giới khu trục.

- Vũ trụ quy tắc là vậy, ví như từ phàm nhân giới đến tiên ma yêu giới, phải đạt đại thành kỳ mới có thể. Như Tần Vũ, nếu hắn mang theo người trong Thanh Vũ tiên phủ, cuối cùng sẽ bị Tiên Ma Yêu giới tự động khu trục. Khương Lan Giới mặc dù… là một không gian bên trong không gian thần khí, nhưng không phải không gian thực sự!

Ốc lam giải thích kỹ lưỡng.

- Không gian thực sự?

Dã Cù vẫn còn nghi hoặc.

Ốc lam gật đầu cười đáp:

- Không gian thực sự, tự nhiên có các loại năng lượng như linh khí hoặc nguyên linh chi khí, có sinh mệnh phát triển. Như Khương Lan Giới, là một không gian bên trong không gian thần khí, nguyên linh chi khí bên trong là hấp thu từ ngoại giới. Nó căn bản không thể tự sinh ra năng lượng.

- Ồ, lão đại, ta và Ngao Vô Hư cần phải độ qua thần kiếp mới có thể đến thần giới, còn ngươi thì sao?

Dã Cù trong lòng vẫn có một điểm nghi vấn.

Ốc Lam cười đáp:

- Ta vốn là ở thần giới, trở về thần giới là tự nhiên. Dù là hiện nay ta không tu luyện, không có tiến bộ, sau này vẫn có thể ở trong Khương Lan Giới theo Tần Vũ về thần giới. Các ngươi thì không được.

- A… tên Tần Vũ này tu luyện cũng quá nhanh, nếu như chậm một chút thì tốt rồi.

Dã Cù buồn bã nói:

- Ta tuy đạt tới yêu đế cấp tám, nhưng từ cấp tám lên cấp chín, còn khó khăn hơn nhiều.

Ốc lam chỉ cười nhẹ.

Dã Cù bọn họ có áp lực, Ốc Lam hắn không có.

****

Trong hoàng cung Hắc Điểu thành.

Bằng ma Hoàng - Tông Duyên, cùng hai yêu đế cấp tám Lưu Đồ, Ngao Khô đang ngồi bàn luận.

- Lưu Đồ, cũng tám mươi năm rồi, khoảng thời gian này, có phát hiện tung tích của đám người Hắc Vũ không?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên lãnh đạm hỏi. Nhiều năm trôi qua, Bằng ma Hoàng Tông Duyên đối với việc bắt Hắc Vũ, cũng không có nhiều hi vọng.

Lưu Đồ nhỏ giọng đáp:

- Một chút tin tức cũng không có.

- Bệ hạ. - Ngao Khô đột nhiên nói. - Nếu bọn Hắc Vũ cứ trốn trong Thanh Vũ tiên phủ, không chui ra ngoài… dù chúng ta có tìm kiếm thế nào cũng không thể tìm được.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên gật đầu, đạo lý này hắn không phải là không biết, chỉ là hắn rất muốn giết Hắc Vũ.

- A.

Bằng Ma Hoàng đột nhiên nhíu mày, trên tay xuất hiện một truyền tin linh châu. Từ từ, Bằng ma hoàng trên mặt hiện ra nét cười.

Lưu Đồ, Ngao Khô hai người nhìn nhau, đều có nét kinh dị.

Mọi sự việc trong tộc phi cầm, ngày xưa đều do Bạch Phong phụ trách, hiện tại đều do Lưu Đồ phụ trách. Có rất ít việc phải bẩm báo với Bằng Ma Hoàng. Hiện tại Bằng Ma Hoàng vì chuyện gì mà vui mừng… quả thực là sự tình hiếm thấy.

Một lát sau, Bằng ma hoàng cười nhẹ thu lại truyền tin linh châu.

- Bệ hạ, dường như có chuyện gì rất vui?

Lưu Đồ cười hỏi, Ngao Khô cũng nhìn Bằng Ma Hoàng.

Bằng Ma Hoàng cười đáp:

- Không phải là đại hỉ sự gì, chỉ là Vũ Hoàng, Huyền Đế hai vợ chồng họ vừa nói chuyện với ta. Họ muốn truy sát Tần Vũ, ta muốn đối phó Hắc Vũ, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

- Bệ hạ truy sát Hắc Vũ, nhưng nói là tiểu Hắc, tên thực của Hắc Vũ người ngoài không thể biết được. Vũ Hoàng hắn làm sao biết?

Lưu Đồ nghi hoặc hỏi.

- Bạch Phượng bị Tần Vũ giết chết, chuyện này tuy ít người biết. Nhưng thế lực của Vũ Hoàng, Huyền Đế không phải nhỏ, ai biết bọn họ từ đâu mà có được tin tức này.

Bằng Ma Hoàng cũng cười đáp.

Chương 407

Tinh Thần Không Gian

Trong vũ trụ vô tận, từng ngôi sao đình trệ tại không trung.

Quần vẫn thạch này không ngừng cực tốc chuyển động giữa các ngôi sao, trên khối vẫn thạch lớn nhất ở chính giữa quần vẫn thạch này, có một nhân ảnh đang ngồi ở đó, không chút cử động. Không biết hắn đã ngồi bao lâu, cũng không biết hắn lúc này sẽ đứng dậy.

Những tia lục sắc quang mang từ đầu Tần Vũ chầm chậm phát ra, khóe miệng Tần Vũ hơi nhích lên, mang theo một tia tiếu ý.

Mắt hắn tiếp tục mở lớn, bình tĩnh quan sát.

Đột nhiên Tần Vũ đứng bật dậy, ngạo nghễ đứng trên khối vẫn thạch đang cực tốc phi hành.

- Chín mươi năm rồi, lần tĩnh tu này đã chín mươi năm rồi.

Tần Vũ, đầu óc rất tĩnh lặng, hắn cảm thấy tâm cảnh của hắn phảng phất hòa cũng nhịp đập của vũ trụ chầm chậm rung động, đó là một loại cảm giác kỳ diệu, nhưng Tần Vũ biết… chín mươi năm này, hắn chính là để linh hồn của mình dung nhập hơn với vũ trụ, tâm cảnh cũng tiếp cận hơn với rung động của vũ trụ.

Chín mươi năm tu luyện, linh hồn cảnh giới của Tần Vũ rất tự nhiên, thành công đạt tới cảnh giới cửu cấp tiên đế, thiên hồn đệ tam tầng cũng chỉ thiếu một bước là đạt được đại viên mãn

Linh hồn cảnh giới tiến bộ, Tần Vũ trái lại không để ý, sau cùng chiến đấu vẫn phải dựa vào sức mạnh bản thân. Mấy trăm năm cuối trong Khương Lan giới Tần Vũ vẫn đình trệ tại *"Cửu*

chuyển ám kim thân" đệ lục cảnh giới, đến bây giờ, hắn rốt cuộc đã đạt tới đệ thất cảnh giới.

Cửu chuyển kình lực cũng từ lam sắc biến thành tử sắc.

Bây giờ gân cốt toàn thân Tần Vũ đã sánh ngang hạ phẩm thần khí, cộng thêm sinh mệnh nguyên lực phụ trợ, có thể tính là một thần khí tùy lúc đều có thể khôi phục. Thực lực mạnh là không cần phải nói.

- Chỉ đáng tiếc… "Tinh Thần Biến" công pháp này lại không có tiến bộ lớn.

Tần Vũ thở dài một tiếng.

Bao nhiêu năm cảm ngộ, Tần Vũ thực tế là vị sáng tạo *"Tinh Thần Biến"* đệ cửu tầng cảnh giới. Nhưng sáng tạo cảnh giới mới tịnh không đơn giản như vậy, Tần Vũ đứng trân vẫn thạch, tùy ý quan sát vũ trụ vô cùng.

Một đoàn tinh vân khổng lồ rực rỡ xuất hiện trong tầm nhìn của Tần Vũ, đoàn tinh vân này phát ra quang mang mộng ảo, rất hấp dẫn người khác. Tần Vũ hiển nhiên liền bị đoàn tinh vân này thu hút, tinh vân thể tích rất lớn… sanh ngang kích cỡ của mấy nghìn hằng tinh.

Tĩnh lặng chuyển động, mọi nơi trong tinh vân khổng lồ này đều tĩnh lặng chuyển động.

Quỹ tích đó giống như không theo quy luật nào cả, tuy nhiên Tần Vũ từ trong sự rực rỡ của tinh vân đó tỉnh lại chính đang chú ý đến quỹ tích này, nhìn thấy quỹ tích đó, tâm linh của Tần Vũ dường như đã xúc động, tâm cảnh bình tĩnh chín mươi năm cũng bắt đầu chấn động.

Giây phút này!

Giống như một tia sét lóe lên trong đầu Tần Vũ!

Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy ánh sáng!

- Nguyên lai, nguyên lai như vậy!

Tần Vũ hơi mỉm cười, nhắm mắt lại, hai tay từ từ giơ lên. Hai tay Tần Vũ di động rất chậm, tuy nhiên trong lúc hai tay Tần Vũ di động, cả không gian phảng phất đều chấn động, ánh sáng chung quanh Tần Vũ dường như bị vặn xoắn đi.

Hai tay Tần Vũ ngừng chuyển động!

Hai tay tựa như nắm lấy một khối cầu vô hình, đặt xuống trước mặt. Tần Vũ mỉm cười nhắm mắt lại, giống như hưởng thụ một loại cảm giác mỹ diệu.

Chính vào lúc hai tay Tần Vũ ngừng lại!

Mấy chục khối vẫn thạch đang cực tốc phi hành đột nhiên đình trệ, từ cực nhanh đến đứng yên, hoàn toàn là sự việc trong chớp mắt. Mấy chục khối vẫn thạch này đều tĩnh lặng lơ lửng trong không trung không chút di động.

"Hô!"

Hai tay Tần Vũ vô thức hơi rung lên. Lấy Tần Vũ làm trung tâm, cả không gian đều sinh ra sóng không gian có thể nhìn thấy được, mấy chục khối vẫn thạch đang đứng yên đột nhiên chuyển động. Sau đó bắt đầu xoay chung quanh khối vẫn thạch mà Tần Vũ đang đứng trên.

Có vẫn thạch ở phía trên Tần Vũ, có vẫn thạch ở bên trái Tần Vũ, có vẫn thạch ở phía trước Tần Vũ… có vẫn thạch ở phía dưới Tần Vũ.

Một khối cầu, trong đó Tần Vũ chính là trung tâm.

Mấy chục khối vẫn thạch cứ như vậy không ngừng xoay quanh. Những vẫn thạch này lúc xoay quanh hướng lên trên, lúc xoay quanh hướng xuống dưới, quỹ tích của chúng không phải hình tròn, thậm chí cũng không tính là hình elip, quý tích đơn giản giống như không có quy luật

Nhưng…

Nếu như có cao thủ tại hiện trường, sẽ phát hiện, quỹ tích vận chuyển của mấy chục khối vẫn thạch lúc này, cùng với quỹ tích vận chuyển của tinh vân mộng ảo khổng lồ ở phía xa là rất giống nhau.

Chỉ là mỗi một khối vẫn thạch, đại biểu cho một đại đoàn năng lượng trong tinh vân đó mà thôi.

Mấy chục khối vẫn thạch cứ như vậy không ngừng xoay tròn, còn tinh vân phía xa cùng đồng dạng không ngừng xoay tròn.

Quỹ tích giống nhau, chỉ là thể tích có một chút khác biệt mà thôi.

Tuy nhiên… tại một không gian khác mà hắc động trong đan điền Tần Vũ thông tới , trong không gian dài rộng hai, ba mét thuộc về Tần Vũ đó, kim sắc hắc động chi lực cũng bắt đầu chầm chậm chuyển động, tuy nhiên chậm, nhưng chúng cuối cùng đã bắt đầu chuyển động.

Thời gian trôi đi, mấy chục khối vẫn thạch vẫn tiếp tục bảo trì trạng thái.

Suốt mười hai năm

Hai tay nâng lên giống như đang cầm một khối cầu, Tần Vũ bảo trì tư thế này suốt mười hai năm, hai mắt đột nhiên mở ra.

Chính vào lúc Tần Vũ mở mắt ra, mấy chục khối vẫn thạch

đang chuyển động hình thành một khối cầu khổng lồ đột nhiên đình trệ.

- Ha ha… trăm năm tham ngộ cuối cùng đã có sở ngộ a, nguyên lai như vậy, nguyên lai như vậy a!

Trên mặt Tần Vũ tràn ngập nụ cười, nụ cười rất tự tin, hai tay thu lại sau lưng, cước bộ vẫn đứng trên khối vẫn thạch lớn nhất đó.

- Thất tín rồi, thất tín rồi, nói một trăm năm, lại đạt tới một trăm linh hai năm.

Tần Vũ mỉm cười tự trào.

Liền đó Tần Vũ nhìn tới mấy chục khối vẫn thạch đứng yên trong không trung, chỉ là tùy ý phất tay một cái, mấy chục khối vẫn thạch lập tức theo quỹ tích ban đầu tiếp tục tiến tới, còn bản thân Tần Vũ đứng giữa không trung, một lúc sau liền thi triển đại na di biến mất trong không trung.

Chớp mắt, Tần Vũ xuất hiện trên một tinh cầu không có người.

Bây giờ linh hồn cảnh giới của ta cũng đạt cảnh giới cửu cấp tiên đế, có Lưu Tinh Lệ phụ trợ, luận trình độ tương hợp với vũ trụ, ai có thể bằng ta? Với cự ly đại na di hiện giờ, cũng không cần sử dụng Tinh tế truyền tống trận rồi. Tần Vũ liền đó lại biến mất.

Bây giờ cự ly đại na di của Tần Vũ so với quá khứ phải xa hơn mười lần.

Quá khứ thuấn di một phần mười cự ly tinh hệ đã là rất mạnh rồi, nhưng hiện tại Tần Vũ cơ hồ có thể vượt qua cả tinh hệ. Như vậy còn cần Tinh tế truyền tống trận làm gì. Kể cả từ một tinh hệ đến một tinh hệ khác, Tần Vũ cũng có thể dựa vào thực lực của

mình trực tiếp đại na di đi.

Chỉ có từ một tinh vực đến một tinh vực khác, cự ly quá xa, Tần Vũ mới cần dựa vào Tinh tế truyền tống trận.

- Đệ bát cảnh giới Hắc Động chi cảnh. Đệ cửu cảnh giới này đáo để là cái gì? A a… Ta cũng không cần lo lắng, chiếu theo tình huống này tự nhiên hiễn biến tiếp là được.

Hiện giờ trong lòng Tần Vũ rất thoải mái.

Trong đan điền không gian của Tần Vũ.

Hắc động bây giờ đã không giống quá khứ, hắc động bây giờ không có ba vòng sáng kim sắc rõ ràng, hắc động đã biến thành một thông đạo đạm kim sắc, còn ở đầu kia của thông đạo, trong Cưỡng hồ không gian, không gian thuộc về Tần Vũ ban đầu chỉ dài rộng hai, ba mét.

Nhưng bây giờ, phạm vi thuộc về Tần Vũ, độ dài rộng đã đạt tới mười mét.

Đồng thời… Không gian này đang với một tốc độ không thể tra xét, chầm chậm lớn lên.

*"Trong Cưỡng hồ không gian này, cái tiểu không gian thuộc về ta đây, là "*Tinh thần không gian*" đi."* Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Trong Tinh thần không gian. Kim sắc hắc động chi lực quá khứ chỉ yên lặng súc tích đã phát sinh biến hóa phiên thiên phúc địa, bây giờ chỉ có một đoàn giống như cự đại tinh vân Tần Vũ từng nhìn thấy không ngừng vận chuyển, còn kim sắc hắc động chi lực lúc trước cũng đang không ngừng vận chuyển, không ngừng tụ tập với nhau, đã biến thành từng khối kim sắc nhỏ.

Ý thức Tần Vũ tiến vào trong Tinh thần không gian này, liền

phát hiện tất cả.

Vô số khối tròn kim sắc, đang án chiếu theo một quỹ tích kỳ diệu có trật tự chầm chậm vận chuyển, hình thành một tinh vân hình cầu.

Nhưng chỉ cần cẩn thận quan sát, có thể phát hiện… bên ngoài *"Tinh thần không gian"* có những tia Cưỡng hồ năng lượng hỗn độn thấm qua lớp phân cách bay vào trong, kim sắc hắc động chi lực chỉ có hấp thu những Cưỡng hồ năng lượng đó mới có thể hình thành một khối kim sắc.

Vô số khối kim sắc đó, chính là dựa vào *"Cưỡng hồ năng lượng"* mới từ từ chuyển hóa thành khối toàn sắc.

Cưỡng hồ năng lượng bên ngoài bị hấp thụ, hấp thụ càng nhiều, *"Cưỡng hồ không gian"* liền có những khoảng trống. Còn *" Tinh thần không gian"* liền rất tự nhiên mở rộng.

Cưỡng hồ không gian này quả thực huyền diệu, năng lượng dạng keo đó rốt cuộc là cái gì?" Tần Vũ trong lòng suy nghĩ, liền đó mỉm cười,

- Trong Cưỡng hồ không gian này, năng lượng dạng keo vô cùng vô tận, hơn nữa tràn đầy mọi nơi. Tinh thần không gian này của ta hấp thu thật nhiều, mới có thể khiến phạm vi Tinh thần không gian chiếm cứ càng lớn.

Tần Vũ thực không hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng trực giác của hắn nói với hắn… năng lượng dạng keo này là thứ rất tốt, phải không ngừng hấp thu, Tinh thần không gian của mình cũng là càng lớn càng tốt.

Nhưng bây giờ, Tần Vũ còn đang chầm chậm hấp thu năng lượng dạng keo này, khiến cho các khối kim sắc hình thành nên tinh vân hình cầu trong cơ thể càng lúc càng nhiều, Tần Vũ cũng

minh bạch… hiện tại mình chỉ là ở thế chuẩn bị, còn chưa thực sự vượt qua ngưỡng cửa đệ cửu cảnh giới.

*****

Thanh Hỏa tinh vực, Lưu Lam tinh.

Lưu Lam tinh vẫn đẹp đẽ, an bình như trước. Tần Vũ xuất hiện trên bầu trời Lưu Lam tinh, hai, ba bước liền đến thành trì lớn nhất trong tam đại thành trì của Lưu Lam tinh, "Hạo Việt thành".

Hạo Việt thành, thành môn to lớn.

Những người gác cổng nhìn thấy Tần Vũ đi tới, liền có cảm giác hô hấp khó khăn, cả tiến lên tra hỏi cũng không dám.

- Đây là người nào a, không, nhất định phải lập tức thông báo cho đại nhân.

Người gác cổng đó nhìn sau lưng Tần Vũ, trong lòng thầm quyết định.

Hạo Việt thành tu luyện giả cực nhiều, bất quá phần lớn là Thiên yêu nhất cấp, Yêu vương cao thủ cực hiếm, chí ít Tần Vũ trên suốt dọc đường, người mạnh nhất gặp được cũng chỉ là nhất cấp Yêu vương, đó là Yêu vương duy nhất hắn nhìn thấy.

Từ đây có thể thấy, Lưu Lam tinh cao thủ rất ít.

- Chủ nhân.

Thân ảnh Đổng Tuyết đột ngột xuất hiện bên cạnh, cũng kính truyền âm nói với Tần Vũ.

Tần Vũ liếc nhìn đổng Tuyết một cái, hơi gật đầu:

- Nhiệm vụ ta giao cho ngươi hoàn thành chưa?

- Hoàn thành rồi, bây giờ cả Lưu Lam tinh tất cả đều trong sự khống chế của chúng tôi, bất cứ ai tiến vào Lưu Lam tinh đều không thể thoát được giám thị của chúng tôi.

Đổng tuyết cung kính nói.

Tần Vũ điềm nhiên gật đầu:

- Tốt rồi, dẫn ta tới chỗ của ngươi.

- Vâng.

Liền đó Đổng Tuyết hóa thành một luồng ánh sáng bắn thẳng lên trời, Tần Vũ cũng rất tùy ý theo sau Đổng Tuyết, chớp mắt, Tần Vũ liền cùng Đổng Tuyết tới cổng một tòa cung điện ở cực bắc, một tòa thành trì khác của Lưu Lam tinh, "Hạo Phạm thành".

- Chủ nhân, đây chính là nơi ở của chúng tôi hiện nay.

Đổng Tuyết cung kính nói.

Tần Vũ từ từ ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua ba chữ đại tự, thấp giọng nói:

- Ngũ Liễu cung, làm sao lại là tên này?

- Chủ nhân, đối ngoại, chỉ là nói có năm yêu vương kiến tạo một cung điện ở đây, chủ nhân của cung điện chính là năm yêu vương này. Năm yêu vương chính là năm linh thú người phái đi, hai cửu cấp yêu vương, ba bát cấp yêu vương. Thuộc hạ chỉ là ẩn tàng ở phía sau.

Đổng Tuyết cung kính nói.

Tần Vũ gật đầu.

- Bây giờ Lưu Lam tinh không có người của Bằng Ma Hoàng chứ?

Tần Vũ hỏi.

Đổng Tuyết gật đầu nói:

- Đúng vậy, loại tiểu tinh cầu này, Bằng Ma Hoàng sẽ không phái cao thủ tới, hơn nữa kể cả phái người tới cùng căn bản không thấy được thân phận của chủ nhân. Bằng Ma Hoàng chỉ là trăm năm trước sai người truyền lệnh cho Ngũ Liễu cung, để Ngũ Liễu cung chú ý có hay không ba nam tử cao thủ xuất hiện, một khi xuất hiện liền phải bẩm báo.

- Bằng Ma Hoàng này cũng thật là thông minh.

Tần Vũ trên mặt thoáng một nụ cười.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, với thực của ba huynh đệ, ít nhất bát cấp yêu đế mới có thể phát hiện được thân phận, nhưng cả Phi cầm nhất tộc lại có được mấy bát cấp yêu đế?

Hiện tại an bài như vậy, phát hiện ba nam tử cao thủ liền bẩm báo, rất có khả năng thành công.

- Được rồi, Đổng Tuyết, chúng ta bình thường ở tại chỗ nào?

Tần Vũ hỏi.

Đổng Tuyết cung kính nói:

- Chủ nhân, "Thanh Lưu uyển" trong Ngũ Liễu cung chính là nơi thuộc hạ chuẩn bị cho chủ nhân, chủ nhân và các đại nhân khác lúc bình thường có thể ở trong đó, cũng có thể tùy ý dạo chơi ở Lưu Lam tinh, thuộc hạ có thể bảo chứng, trong Lưu Lam tinh, tuyệt đối không có ai có thể biết được thân phận của chủ nhân.

- Ừm.

Tần Vũ tiên thức tiếp tục bao phủ.

- Tiểu Đồng xem ra thay đổi nhiều rồi.

Tần Vũ bước lên phía trước, cả người liền tiến vào bên trong Ngũ Liễu cung.

Trong hoa viên của Thanh Lưu uyển, Thanh Lưu uyển này, trừ Đổng Tuyết và Hắc Đồng, người ngoài căn bản không được phép tiến vào.

Bây giờ Hắc Đồng cũng đã giống một đại cô nương rồi, người mặc hoàng sam, khuôn mặt xinh đẹp, trông rất khả ái. Lúc này Hắc Đồng đang tưới hoa, trên mặt liên tục lộ ra nét cười, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

- Tiểu Đồng.

Âm thanh quen thuộc truyền tới.

Hắc Đồng nghi hoặc xoay người, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc hét lên:

- Đại bá.

Hét xong, cả người liền lao vào trong lòng Tần Vũ.

Tần Vũ tâm ý nhất động.

Hắc Vũ, Hầu Phí, Bạch Linh, Dã Cù, Ốc Lam đột nhiên xuất hiện trong đình viện.

Mấy người Hắc Vũ, Hầu Phí hơi ngạc nhiên, lập tức nhìn khắp chung quanh. Nhưng bọn họ trong thoáng chốc liền tỉnh ngộ, trên mặt bừng lên vẻ cuồng hỷ.

- Cha, mẹ, Ốc đại bá…

Hắc Đồng hai mắt phát sáng.

- *Tiểu Đồng.*

Bạch Linh cao hứng noi, đôi mắt đỏ hồng lên.

- *Đại ca.*

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng hưng phấn nhìn Tần Vũ.

Chương 408

Động Xuân Tâm

Vô luận là Tần Vũ và Hầu Phí, Hắc Vũ, hay là gia đình Tiểu Hắc đều đã lâu không gặp nhau, mọi người đều rất kích động, ngay hôm đó ở trong *"Thanh Lưu uyển"* của Ngũ Liễu cung bày yến tiệc.

Chén qua chén lại, mọi người đều lộ ra vẻ rất kích động, trên mặt tràn ngập nụ cười.

Tần Vũ ánh mắt quét một vòng, tiên thức đã đạt tới cửu cấp Tiên đế dễ dàng phát hiện thực lực của tất cả mọi người, đột nhiên Tần Vũ kinh dị nhìn Dã Cù:

- Dã Cù, ngươi cũng đạt tới bát cấp yêu đế rồi?

Phí Phí và Tiểu Hắc có tiến bộ lớn, Tần Vũ tịnh không kỳ quái, có Hắc bổng, Xuyên Vân thương Lan thúc ban cho, cộng với tư chất của siêu cấp thần thú, tiến bộ nhanh không cần nghi hoặc. Dã Cù này dường như ngừng lại ở thất cấp yêu đế rất lâu rồi, làm sao một nghìn năm lại đột phá rồi.

- Làm sao? Ngươi được phép tiến bộ nhanh như vậy, ta lại không được sao?

Dã Cù đắc ý nói, đột nhiên Dã Cù nhìn Tần Vũ nghi hoặc nói:

- Tần Vũ, "Cửu chuyển ám kim thân của ngươi" chẳng lẽ cũng có đột phá rồi?

Tần Vũ mỉm cười định nói.

- Ngươi nghìn vạn lần đừng nói với ta ngươi đã đạt tới đệ thất tầng rồi!

Dã Cù nghiêm túc nói.

- Ồ?

Tần Vũ hơi nghi hoặc.

Dã Cù này làm sao không để mình nói với hắn?

- Ta sợ ta chịu không nổi đả kích.

Dã Cù ẩn chứa oán khí nói,

- Ngươi ở bên ngoài Khương Lan giới cũng đã một trăm năm, một trăm năm từ đệ lục tầng đến đệ thất tầng, nếu như ngươi quả thực làm được, ngươi không phải là người nữa.

Tần Vũ hiểu ra.

- A a… lúc trước khổ tu trong Khương Lan giới một nghìn năm, ta đã ngừng tại đệ lục tầng mấy trăm năm rồi, hiện tại đạt đến đệ thất tầng cũng không tính quá nhanh.

Tần Vũ hơi mỉm cười nói.

Dã Cù lắp bắp nói:

- Ngươi thực sự đạt đến đệ thất tầng rồi?

Dã Cù vừa rồi chỉ là đoán đùa mà thôi. Không nghĩ đến Tần Vũ quả thực đã đạt đến đệ thất tầng.

- Ta dù đạt đến đệ thất tầng, sợ là so với ngươi còn yếu hơn một chút, ngươi đã là đệ bát tầng rồi, Phí Phí… tiến bộ của đệ nhanh quá a.

Tần Vũ nhìn Hầu Phí.

- Dát dát, cái đó còn phải nói.

Hầu Phí tràn đầy tự mãn.

Bây giờ Hầu Phí đã là thất cấp yêu đế, phải biết điều này càng về sau càng gian nan, kể cả với thiên tư của Hầu Phí cộng thêm phụ trợ của Hắc bổng, Hầu Phí cũng hao phí gần một nghìn năm mới đột phá.

- Hầu tử cũng là mười năm trước mới đột phá mà thôi, nếu như đại ca ở bên ngoài cả trăm năm mới mở Khương Lan giới, hầu tử ước chừng còn là lục cấp yêu đế.

Hắc Vũ ở một bên cố ý phá đám.

- Ngươi đừng đố kỵ ta, tạp mao điểu, ngươi muốn đạt đến thất cấp yêu đế, ít nhất phải qua mấy nghìn năm nữa.

Hầu Phí đắc ý dương dương nói.

Tần Vũ trong lòng lại thầm suy nghĩ.

Lần khổ tu này, thực lực của huynh đệ mình đều đề cao nhiều. Đặc biệt là Hầu Phí… thất cấp yêu đế siêu cấp thần thú, đã ngang bằng với Ngao Vô Danh rồi, nếu như lại cộng thêm côn pháp thần kỳ của hắn, với cửu cấp tiên đế đều có thể đấu một trận.

Còn Tần Vũ… Không khác biệt nhiều. Ít nhất bát cấp tiên đế ở trước mặt Tần Vũ, chỉ có thể chuốc lấy cái chết

- Tần Vũ.

Ốc Lam ở một bên mỉm cười nói,

- Nhìn thực lực của ba huynh đệ các ngươi bây giờ, dù cho ba cửu cấp tiên đế công kích, các ngươi cũng có thể an toàn đào thoát. Sự giúp đỡ của ta và bọn Ngao Vô Hư đối với các ngươi cũng không lớn nữa rồi.

Ốc Lam hiển nhiên nghĩ rằng thực lực của Tần Vũ đủ để tự bảo vệ.

- Còn chưa đủ.

Tần Vũ bất lực nói.

- Thực lực của chúng ta bây giờ, đối với Vũ Hoàng, Huyền Đế cũng không sợ hãi, chỉ là Bằng Ma Hoàng đó quá phiền toái. Lúc trước ta tự mình nhìn thấy tốc độ của hắn, tốc độ của hắn ít nhất cũng gấp ta ba, bốn lần, chân chính chiến đấu, ta hoàn toàn roi vào thế kém. Hơn nữa… Công kích của Bằng Ma Hoàng rất mạnh. Kể cả với phòng ngự bây giờ của ta, tin rằng hăn chỉ cần toàn lực một quyền liền có thể phá phòng ngự của ta.

- Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, Đại Viên Hoàng, ba người này đều không phải cửu cấp tiên đế bình thường có thể so sánh.

Tần Vũ thở dài một hơi nói.

Bây giờ thực lực của Tần Vũ tuy không sợ một cao thủ bình thường, nhưng địch nhân sở hữu truyền thừa bảo vật, vẫn còn quá mạnh.

- Đối diện Long Hoàng, ta hoàn toàn không phải đối thủ. Bất

quá… Bằng Ma Hoàng, lúc nguy hiểm, ta còn có thể ngăn cản hắn, cứu ngươi một mạng.

Ốc Lam cười nhẹ nói.

Dã Cù ở bên cạnh cũng ngoác miệng ha hả cười nói:

- Tần Vũ, ngươi yên tâm đi, với thực lực của Ốc Lam lão đại, đánh không lại Long Hoàng đó, Bằng Ma Hoàng lại là ngăn cản được. Kể cả ta… "Cửu chuyển ám kim thân" đạt đến đệ cửu tầng, cũng có thể cùng Bằng Ma Hoàng đấu một trận.

Tần Vũ kinh ngạc nhìn Ốc Lam.

Trong lòng dâng lên kinh hỷ, lúc trước Long Hoàng từng dùng vũ lực ép Nghịch Ương tiên đế, bức bách Nghịch Ương tiên đế thả Ngao Vô Hư. Sau đó Ốc Lam liền nhận không bằng Long Hoàng.

Tần Vũ hắn vẫn luôn nghĩ… Ốc Lam không bằng Long Hoàng, nên cũng không bằng Bằng Ma Hoàng. Sau cùng Bằng Ma Hoàng và Long Hoàng thực lực ngang nhau, nhưng ai ngờ hôm nay Ốc Lam lại nói như vậy.

- Ốc Lam tiền bối, thực lực của Bằng Ma Hoàng không phải ngang với Long Hoàng sao?

Mấy người Tần Vũ, Hầu Phí đều nhìn Ốc Lam, đây cũng là điều bọn họ nghi hoặc.

Ốc Lam cười nhạt nói:

- Đó gọi là… mỗi người đều có ưu điểm khuyết điểm của riêng, Bằng Ma Hoàng và Long Hoàng tuy khác biệt không lớn, nhưng ta vừa hay khắc Bằng Ma Hoàng này, bởi vậy liền có thể ngăn cản hắn, đương nhiên chỉ là ngăn cản hắn, tốc độ của hắn quá nhanh… Ta

muốn đánh bại hắn lại không có khả năng.

- Ồ…

Tần Vũ trong lòng đã có một chút minh bạch.

- Ốc đại bá, người thật lợi hại, Tiểu Đồng kính Ốc đại bá một chén.

Hắc Đồng vẫn ở một bên lắng nghe, đột nhiên đứng dậy mỉm cười nói.

Ốc Lam vừa nhìn Hắc Đồng, trong mắt tràn đầy yêu thương:

- Được, được, rượu Tiểu Đồng kính, ta đương nhiên phải uống.

Ốc Lam, Dã Cù, kể cả Ngao Vô Hư, đối với Hắc Đồng đều rất yêu quý, sau cùng cũng là nhìn thấy từ bé đến trưởng thành.

Sau tửu yến.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh liền ở tại Thanh Lưu uyển, Ốc Lam cũng lưu lại Thanh Lưu uyển, đối với Ốc Lam mà nói, tu luyện trái lại không cần lo lắng. Còn Dã Cù lại tiến vào trong Khương Lan giới tu luyện.

Dã Cù cũng muốn dựa vào Khương Lan giới, sớm đạt đến cảnh giới cửu cấp yêu đế.

*****

Những ngày ở Lưu Lam tinh, mấy người Tần Vũ trải qua rất bình tĩnh khoái lạc. Bình thường ba huynh đệ lúc thì nói chuyện với nhau, lúc thì cùng nhau uống rượu, lúc thì du lãm một vài cảnh tự nhiên của Lưu Lam tinh, tiêu diêu tự tại.

Còn Ốc Lam, cũng rất tiêu diêu, tùy ý dạo chơi trong ba tòa thành trì của Lưu Lam tinh, ngày ngày trôi qua rất hài lòng.

Một hôm.

Ba huynh đệ Tần Vũ đang ở trong một tòa đình viện uống rượu, Tần Vũ đang uống liền ngừng lại, ánh mắt hướng lên không trung, dường như đang nghĩ đến cái gì.

- Đại ca, đang nghĩ gì vậy?

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn nhau một cái, sau đó Hầu Phí đặt chén xuống hỏi.

- Ồ.

Tần Vũ từ trong hồi ức tỉnh lại.

- Ta vừa rồi đang nghĩ… Chúng ta tới tiên ma yêu giới, kể cả chỉ án chiếu thời gian của tiên ma yêu giới mà tính, cũng đã mấy trăm năm rồi, không biết phụ vương của ta, đại ca, nhị ca của ta bọn họ đã phi thăng tiên ma yêu giới chưa.

Tần Vũ thở nhẹ một hơi nói.

- Với tốc độ tu luyện của mấy người phụ vương, ước chừng còn chưa đâu, nhưng sự thật rốt cuộc như thế nào, cũng còn khó nói, ai biết mấy người phụ vương ta có thể tu luyện rất nhanh hay không?

Tần Vũ trên mặt hiện lên một nụ cười khổ.

Hắc Vũ ở bên cạnh an ủi nói:

- Đại ca, đừng quá để ý, con đường của tu luyện giả, một khi

bước lên, thì chỉ có thể dựa vào bản thân. Huynh có thể giúp thì giúp, không thể giúp… cũng không cần nghĩ quá nhiều.

Tần Vũ gật đầu.

- A, đại ca, Khương Lan giới đệ nhị tầng, hiện tại huynh đã mở được chưa?

Hầu Phí đột nhiên hỏi,

- Hiện tại thực lực của huynh đã rất mạnh, chắc là có thể rồi chứ.

Tần Vũ lắc đầu

Mở Khương Lan giới đệ nhị tầng?

Bây giờ thực lực của mình không tệ, Cửu chuyển ám kim thân đạt đến đệ thất tầng, Cửu chuyển kình lực cũng đủ lợi hại. Nhưng muốn mở Khương Lan giới đệ nhị tầng, vẫn còn chưa đủ a.

- Khoảng cách mở Khương Lan giới đệ nhị tầng, ta còn có cách một đoạn không nhỏ, việc này không thể vội vã.

Tần Vũ nói xong, đột nhiên quay đầu nhìn lại. Hầu Phí và Hắc Vũ cũng quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Hắc Đồng toàn thân mặc hoàng sam đang cười rất ranh mãnh.

- Tiểu Đồng, có chuyện gì ư?

Hắc Vũ hơi lộ vẻ băng lãnh, nhưng cũng có vẻ nghiêm khắc của một người cha.

Hắc Đồng mắt nhìn Hắc Vũ, hắc hắc cười:

- Cha, con muốn tới Lục Lam tinh dạo chơi.

- Lục Lam tinh?

Hắc Vũ nghi hoặc,

- Ngươi muốn tới đó làm gì? Lưu Lam tinh này xem ra không nhỏ, ở ba thành trì của Lưu Lam tinh dạo chơi là đủ rồi.

Hắc Đồng hừ một tiếng, liền thay đổi mục tiêu, nhìn Tần Vũ, đôi mắt to long lanh nhìn Tần Vũ:

- Đại bá, cháu muốn tới Lục Lam tinh.

- Lục Lam tinh, là tinh cầu trung tâm của Lục Lam tinh hệ chứa Lưu Lam tinh này, nơi đó rồng rắn lẫn lộn, ngươi muốn tới làm gì?

Tần Vũ hỏi.

- Cháu chỉ là muốn đi thôi, năm ngoái cháu và sư tôn tới Lục Lam tinh dạo chơi, không có ai nhận ra cháu, cháu không có nguy hiểm.

Hắc Đồng vội giải thích, Tần Vũ nghe xong liền cười:

- Được rồi, ngươi muốn đi thì đi đi.

- Dạ… Đại bá đối với cháu tốt nhất.

Hắc Đồng ôm lấy Tần Vũ ngọt ngào nói.

- Đại ca.

Hắc Vũ nhíu mày nói.

- Được rồi, tạp mao điểu, không phải tới Lục Lam tinh sao, có gì lớn chứ.

Hầu Phí nói.

Tần Vũ nói:

- Tiểu Hắc, bây giờ linh hồn cảnh giới của ta đã đạt đẳng cấp cửu cấp tiên đế, kể cả là Bằng Ma Hoàng, linh hồn cảnh giới cũng bất quá là bát cấp yêu đế. Chỉ cần ta đi cùng Tiểu Đồng, nó sẽ không có một chút nguy hiểm nào.

Tần Vũ rất tự tin.

Bây giờ linh hồn cảnh giới của hắn đã cao, cả tiên ma yêu giới cũng chỉ có một vài người có thể phát hiện hắn, hắn lại có thể phát hiện người khác.

- Vậy cũng được.

Hắc Vũ gật đầu, sau đó nghiêm khắc nhìn Hắc Đồng,

- Tiểu Đồng, nhất định phải nghe lời đại bá.

- Đại bá, người cũng muốn đi a?

Hắc Đồng mặt lộ vẻ khó khăn.

- Làm sao, không được à?

Tần Vũ mỉm cười hỏi lại, hắn có cảm giác… Tiểu Đồng dường như có chút bí mật nhỏ.

- Không, không sao.

Hắc Đồng nỗ lực nặn ra một nụ cười.

*****

Lục Lam tinh, thân là tinh cầu trung tâm của một tinh hệ, nơi này số lượng cao thủ rõ ràng so với Lưu Lam tinh cao hơn nhiều, tiên nhân, ma giới cao thủ ở nơi này cũng rất nhiều, rắn rồng hỗn tạp. Còn Tần Vũ và Hắc Đồng chính đang ở một tửu lầu.

Trong tay Hắc Đồng đặt dưới gầm bàn có một khối truyền tấn linh châu.

- Đại bá, cháu muốn một mình ra ngoài dạo chơi trong thành.

Hắc Đồng nhìn Tần Vũ nói.

- Một mình?

Tần Vũ hơi hiện vẻ nghi hoặc.

Hắc Đồng liên tục gật đầu, sau đó chu cái miệng nhỏ nhắn nhõng nhẽo:

- Đại bá, để cháu ra ngoài dạo chơi đi.

- Đại bá lại muốn xem xem ngươi chơi trò gì.

Linh thức của Tần Vũ đã phát hiện truyền tấn linh châu trong tay Hắc Đồng,

- Được rồi, bất quá không được gây chuyện, mang phiền phức đến cho đại bá.

- Hắc hắc, nhất định, nhất định.

Hắc Đồng vui mừng trong phút chốc đã chạy khỏi tửu lầu, cả người liền đó đã biến mất, chỉ là tiên thức của Tần Vũ lại bao phủ cả Lưu Lam tinh, trừ phi có cao thủ đạt đến cửu cấp tiên đế, nếu không không ai có thể phát hiện ra sự tra xét của Tần Vũ.

- A, Dư Duy, ngươi có nghe nói tiên giới chúng ta phát sinh chấn động lớn không.

Một tiên nhân trong tửu lầu lên tiếng,

- Ở mãi ở trong phạm vi yêu giới, đối với tình huống của tiên giới đều không biết rõ rồi.

Một thanh niên mặc thanh sam khác gật đầu nói:

- Đúng, hiện giờ tiên giới là phát sinh chấn động lớn rồi, mấy trăm năm trước thế lực của Vũ Hoàng và Huyền Đế hợp nhất, không lâu trước một thế lực khác nổi lên, thủ lĩnh hình như gọi là "Viêm Hoàng", còn mấy ngày trước… Thanh Đế trực tiếp thoái vị, đem vị trí thủ lĩnh của hắn giao cho huynh đệ của hắn.

- Thanh Đế đang trong tình trạng rất tốt, thoái vị làm gì?

Tiên nhân đó hỏi.

Thanh niên tên Dư Uy lắc đầu nói:

- Ai biết được, Vũ Hoàng lúc trước bị Tần Vũ tiền bối đả kích mà thoái vị, Thanh Đế này thanh danh viễn bá, hắn làm sao muốn thoái vị chứ?

- Thanh Đế thoái vị?

Tần Vũ nhíu mày, nâng một chén lên uống cạn, chỉ là trong

lòng hắn vẫn suy nghĩ,

- Ta nhớ, lúc trước ở Nguyệt Nha loan, công pháp của Thanh Đế dường như đại công cáo thành rồi. Hắn hiện tại thoái vị, chẳng lẽ phải… độ thần kiếp?

Tần Vũ trong lòng chấn động.

- Còn nữa, tiên giới lúc nào xuất hiện Viêm Hoàng, chưa từng nghe nói a, được rồi.

Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều, lúc này từng nhóm người trong tửu lầu không ngừng trò chuyện, có nói về các đại nhân vật của tiên ma yêu giới, cũng có nói về sự tình của một vài tông phái.

Đột nhiên Tần Vũ đôi mắt phát sáng:

- Nguyên lai, Hắc Đồng tiểu nữ tử này muốn tới Lục Lam tinh là vì cái này.

…

Trong một căn phòng tranh nhã của một tửu lầu khác.

Hắc Đồng đang cùng một thanh niên mới nhất cấp Thiên yêu nói chuyện, thanh niên này lộ vẻ rất hàm hậu (đơn giản và chân thật), trên mặt luôn có một nụ cười thuần phác.

- Đại cá tử (tên to xác), không đợi lâu quá chứ, ta chậm một tháng mới ra được.

Hắc Đồng cười nói, đôi mắt linh động nhìn đi nhìn lại người thanh niên hàm hậu này.

Hàm hậu thanh niên lắc đầu nói:

- Không, trái lại ta cũng không sao, bình thường thì ở một đỉnh núi ngoài thành tu luyện.

- Đại cá tử, cho này.

Hắc Đồng chìa một tay ra, mười khối thượng phẩm nguyên linh thạch xuất hiện ở trên bàn,

- Thấy ngươi công lực thấp như vậy, lại nghèo như vậy, nhận lấy số nguyên linh thạch này cố gắng tu luyện đi. Những thứ này ta có rất nhiều.

Hàm hậu lắc đầu nói:

- Không, không được, ta không thể nhận.

- Ngươi không muốn, ta sẽ đi đấy.

Nói xong, Hắc Đồng làm ra vẻ tức giận, muốn bỏ đi.

Hàm hậu thanh niên lo lắng, trong chốc lát không biết nên ngăn cản Hắc Đồng, hay là nhận lấy mười khối nguyên linh thạch, còn Hắc Đồng lúc này trong mắt lóe lên một nụ cười.

- Tiểu nữ tử ranh mãnh này, nguyên lai là động xuân tâm rồi.

Tần Vũ ở trong một tòa tửu lâu khác đằng xa bật cười, nâng chén chầm chậm uống rượu.

Chương 409

Quách Phàm

"Chỉ nhìn nguyên anh của thanh niên này thì tu vi phải là của nhất cấp thiên yêu. Nhưng linh hồn cảnh giới của hắn lại đạt đến tam cấp thiên yêu. Điều này quả thực là kỳ quái quá." Trong đầu Tần Vũ hiện lên một tia nghi hoặc. Thực lực hắn hiện giờ rất mạnh nên những chi tiết về thanh niên kia chỉ liếc mắt một cái là nhìn thấu được.

Bổn thể của thanh niên đó có lẽ chỉ là một yêu thú phổ thông trong Phi hùng nhất tộc, thậm chí còn không phải là thần thú.

Vừa nghĩ tới nghĩ lui, tiên thức của Tần Vũ vừa cẩn thận quan sát chuyện phát sinh giữa Hắc Đồng và thanh niên đó trong tửu điếm.

Thanh niên hiền hậu vội hỏi:

-Ta xin nhận lấy, được chưa?

Hắc Đồng lúc này mới hài lòng ngồi lại:

-Vậy mới tốt.

Hắc Đồng tựa hồ như rất là cao hứng:

-Huynh to con, lần trước gặp mặt huynh còn chưa có biết tên. Huynh có thể nói cho ta biết huynh tên gọi là gì không?

Thanh niên hiền hậu hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí đáp:

-Ta tên Quách Phàm.

-Quách Phàm, ồ, Quách Phàm.

Hắc Đồng nhẹ gọi vài tiếng.

-Ta tên Hắc Đồng.

Một thanh âm rất đột ngột vang lên. Thanh âm rất bé, thậm chí đến cả Quách Phàm cũng không nghe ra. Hắn sửng sốt:

-Cô nương, cô vừa nói cái gì?

-Không nghe thấy thì thôi.

Hắc Đồng đột nhiên đứng lên uyển chuyển đi ra ngoài:

-Quách Phàm, theo ta ra ngoài đi dạo.

-Nàng tên Hắc Đồng sao? Hắc Đồng, Hắc Đồng, tên hay thật.

Quách Phàm thấp giọng nhẩm hai lượt, sau đó vội đứng lên:

-Ta ra đây.

Quách Phàm, bản thể chỉ là yêu thú phổ thông của Phi hùng nhất tộc. Mẫu thân hắn sớm đã bị cừu nhân giết chết. Chỉ có phụ thân là còn sống. Nhưng phụ thân hắn, luận tu vi, thì không bằng hắn. Bản thân Quách Phàm lại hoàn toàn tiến bộ hơn, sau khi đạt tới thiên yêu cảnh giới, thì ly khai quê nhà đến tinh cầu lớn – Lục Lam tinh.

Hắn sống không nổi trong Lam Tinh thành, chỉ có thể ở nơi hoang vu phía ngoài. Bình thường thì cắn răng khổ tu, mục tiêu của hắn chính là nỗ lực. Nỗ lực trở thành kẻ hơn người, để cho phụ thân hắn thấy tự hào, để cho bản thân không bị rơi xuống tầng lớp thấp nhất nữa.

Hiền hậu?

Những người gặp qua hắn, phần lớn đều nghĩ như vậy. Nhưng vẻ hiền hậu chỉ là phương thức hành vi của Quách Phàm. Trên thực tế hắn rất thông minh, cái gì cũng hiểu.

-Quách Phàm, huynh xem, những pho tượng của cửa hàng này thật tinh xảo a.

Hắc Đồng vui vẻ đứng ở trước một cửa hàng bên đường, đang nhìn chăm chú những pho tượng trẻ con nhỏ bé ở đó. Các pho tượng ở cửa hàng phần lớn đều có đôi.

Hắc Đồng đã đi vào bên trong, bỗng thấy thích một đôi.

Nàng liền quay đầu lại ngẩng nhìn Quách phàm hỏi:

-Quách Phàm, huynh xem, đứa trẻ này có giống huynh hay không? Cùng khả ái giống nhau.

Lúc này Hắc Đồng cười rất tươi.

Quách Phàm nhìn Hắc Đồng đang ngẩng đầu cười lớn, hốt nhiên thấy hồi hộp trong lòng. Nhưng sâu trong đáy lòng Quách Phàm lại dâng lên một sự tự ti, hai tay nắm chặt lại.

Hắn thích Hắc Đồng, ngay từ lần đầu tiên khi Hắc Đồng rất tùy ý cho hắn một viên truyền tấn linh châu. Chỉ là quan hệ của hai người, cái đó…Quách Phàm biết thân phận của Hắc Đồng khẳng định không phải là nơi hắn có thể với tới.

Quách Phàm đã từng quyết định bỏ đi, nhưng đáy lòng hắn vẫn còn có một tia kỳ vọng.

-Đây là ta, đây là huynh.

Hắc Đồng chọn ra một bức tượng nữ nhi, cười nói :

-Quách Phàm, hai đứa trẻ này, chúng ta mua nhé ?

Quách Phàm trực tiếp quay đầu nói với lão bản:

-Lão bản, hai bức điêu khắc này, ta mua.

Lão nhân nhẹ nói:

-Ba khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

Ba khối hạ phẩm nguyên linh thạch, nghe ra thì rất là rẻ. Trên thực tế, bất quá hai bức điêu khắc mà thôi, nhưng nếu bình thường, Quách Phàm sẽ không thể bỏ ra ba khối hạ phẩm nguyên linh thạch để mua mấy thứ như tượng mà không có tác dụng gì.

-Ba khối hạ phẩm nguyên linh thạch đây.

Quách Phàm rất sảng khoái, trả tiền không có chút do dự nào.

Quách Phàm quay đầu nhìn Hắc Đồng, trên mặt đột nhiên thoáng hồng lên:

-Đồng…ta có thể gọi cô là Đồng Đồng không?

-A…

Hắc Đồng trừng mắt nhìn Quách Phàm, giây lát mới phản ứng:

-Đồng Đồng, huynh muốn gọi sao thì gọi. Miệng là của huynh, ta khống chế không được.

Hắc Đồng lầm bầm lung tung trong miệng mấy tiếng rồi cầm

lấy hai bức tượng đỏ mặt đi ra.

-Da!

Quách Phàm nắm chặt hai tay, từ đáy lòng dâng lên một nỗi kích động khó mà ức chế.

-Thật là thuần phác, bất quá so với ta năm xưa giỏi hơn nhiều.

Tần Vũ đã thấy hết từ đầu tới đuôi:

-Quách Phàm này tốt xấu gì còn có thể dũng cảm đi lên một bước. Ngày đó ta ở cùng với Lập Nhi lâu như vậy mà không nói nổi một câu.

Chỉ thấy biểu hiện vừa rồi của Quách Phàm, Tần Vũ đã thích người thanh niên hiền hậu này rồi.

Nếu Quách Phàm đó muốn kết đôi với Hắc Đồng, ít nhất Tần Vũ nghĩ rằng…mình sẽ tuyệt đối ủng hộ.

Lúc này Quách Phàm còn chưa biết đang có một siêu cấp cao thủ chú ý tới mình. Hắn đang kích động, hưng phấn ở trong lòng, trên mặt thấp thoáng có nét cuồng nhiệt. Hắc Đồng thì lại càng không thể áp chế hơn, mặt đỏ như trái táo.

Quách Phàm và Hắc Đồng sánh vai nhau đi trên đường, một lúc lâu cũng không biết phải nói cái gì.

Hắc Đồng hốt nhiên lên tiếng:

-Quách Phàm, huynh nói chuyện đi.

-Ta, ta không biết nói cái gì.

Quách Phàm lúc này còn đang cảm thấy lâng lâng.

Hắc Đồng bỗng hỏi:

-Quách Phàm, chúng ta hiện giờ đi tới con đường nào vậy? Đã vòng vo mấy vòng rồi đúng không?

Quách Phàm nhìn xung quanh, thì đột nhiên phát hiện ra… mình hình như đã lạc đường. Vừa rồi hưng phấn quá, cả người lâng lâng, đầu óc toàn suy nghĩ lung tung, căn bản không có nhìn đường, đi lòng vòng cũng là tùy tiện mà thôi.

-Ồ, đúng rồi, ta đã nghĩ ra.

Quách Phàm bỗng nhìn thấy một kiến trúc to lớn hơn trăm tầng. Thấy được hình tượng kiến trúc, hắn liền nhớ ra con đường. Chung quy hắn đã sống tại Lục Lam tinh một quãng thời gian.

-Tên của con đường này ta không nhớ rõ lắm, nhưng phương hướng của nó thế nào thì ta biết.

Hắc Đồng tựa hồ cũng đã khôi phục lại sự hoạt bát trước đây:

-Quách Phàm, huynh có thể nói về cha mẹ huynh không?

-Cha ta a, là một hạ nhân trong tửu lâu ở một tinh cầu phổ thông tại Lục Lam tinh hệ. Nguyện vọng lớn nhất của cha ta là mong ta đạt đến cấp yêu vương. Như thế, ta mới được coi là đại nhân vật số một số hai ở tinh cầu của chúng ta.

Ánh mắt Quách Phàm trầm mê, lắc đầu tiếp:

-Nhưng ta không muốn giới hạn mình ở một tiểu tinh cầu, do đó đã đến Lục Lam tinh. Ta vẫn luôn cố gắng tu luyện rất cố gắng…Ta tin tưởng, sẽ có một ngày, ta có được thành tựu.

Tay phải Quách Phàm tự nhiên nắm lại

Hắc Đồng ngẩng đầu nhìn Quách Phàm, hốt nhiên nàng phát giác ra Quách Phàm lúc này không giống với con người hiền hậu lúc bình thường nữa. Nhưng hắn như vậy lại càng hấp dẫn nàng hơn.

Hắc Đồng bỗng hỏi:

-Quách Phàm, huynh có mục tiêu không?

Quách Phàm kiên định đáp:

-Mục tiêu, ta không có mục tiêu xác định. Ta chỉ muốn không có người nào có thể áp bức ta hay người thân của ta. Để ta được sống cùng với người thân của mình một cách thoải mái vui vẻ. Nhưng ta biết ở tiên ma yêu giới, cái loại thế giới này, phải có đủ thực lực, do đó ta cần phải nỗ lực.

"Tiểu tử ngốc." Tần Vũ cười nhạt, rồi tức thì uống chén rượu:*"Sống thoải mái vui vẻ, không có ai uy hiếp áp bức, dù cho đạt đến đế cấp, cũng vẫn còn bị uy hiếp a. Loại mục tiêu đó nhìn thì không xa, nhưng thực tế thì….ngươi có đến đế cấp cũng không đủ a."*

Nhìn thấy Quách Phàm, Tần Vũ nghĩ lại bản thân khi xưa ở phàm nhân giới. Mình ban đầu không phải là lúc nào cũng muốn cho người thân được sống tốt, không phải chịu uy hiếp ư.

Qua một quãng đường, thực lực hiện giờ của hắn đã tiếp cận cửu cấp tiên đế nói chung, nhưng hắn vẫn còn phải cố gắng nhiều.

"Tiểu tử ngốc. Hi vọng ngươi được nhẹ nhàng hơn ta phần nào a."

Mỗi người đều có con đường của chính mình. Quách Phàm cũng vậy, có con đường của hắn.

Quách Phàm tán gẫu với Hắc Đồng về quá khứ của mình, về bằng hữu người thân. Dần dần…đã qua nửa ngày rồi.

-Quách Phàm, ta sợ là chỉ có thể ở Lục Lam tinh thêm vài ngày nữa thôi. Nếu lần này không phải là đại bá…có lẽ ngay cả cơ hội đến Lục Lam tinh ta cũng không có.

Hắc Đồng mấp máy chiếc miệng bé, bất đắc dĩ nói.

Quách Phàm nghi hoặc nói:

-Cha mẹ cô không lẽ không cho phép cả chuyện đến Lục Lam tinh.

-Ừm…cha mẹ ta có cừu nhân. Thực lực cừu nhân rất mạnh, hai người còn kém chút.

Hắc Đồng bất đắc dĩ nói:

-Bất quá ta biết, đại bá ta bọn họ hiện giờ thực lực rất mạnh. Sẽ rất nhanh thôi thì chúng ta không cần phải sợ cừu nhân nữa.

Quách Phàm gật đầu:

-Ta tin mấy người đại bá cô sẽ thành công.

-Ồ, cô nương, cô cũng là người của Ưng tộc ta?

Hốt nhiên một đạo thanh âm từ không xa truyền lại.

Quách Phàm và Hắc Đồng đồng thời ngẩng đầu nhìn tới. Chỉ thấy một hắc y thanh niên dẫn theo hai trung niên nhân mỉm cười đi tới. Hắc y thanh niên đó chăm chú nhìn Hắc Đồng:

-Ưng tộc, hơn nữa còn là thần thú của Ưng tộc. Thúc thúc, như

thế phù hợp với yêu cầu nhỉ.

Hai vị trung niên nhân đều dùng một loại ánh mắt thẩm tra hàng hóa nhìn Hắc Đồng, sau đó một người trong đó gật đầu nói:

-Nữ tử này phù hợp quy định.

Hắc y thanh niên nói một cách hưng phấn:

-A! Bao lâu như vậy, cuối cùng đã gặp được một người vừa mắt.

Hắc Đồng trừng mắt, giận quát:

-Các ngươi đang làm gì vậy?

Quách Phàm bên cạnh cũng cảm thấy bất diệu. Chỉ là hắn vẫn đứng bên cạnh Hắc Đồng như trước. Bất kể thế nào, hắn sẽ không trốn tránh.

Hắc y thanh niên cười tươi đáp:

-Cô nương, ta là "Lưu Cù" của Ưng tộc. Bản thể chính là thượng cấp thần thú Thanh Hỏa Ưng. Dựa theo quy của trong tộc, ta với danh nghĩa là thượng cấp thần thú, bạn đời của ta cần phải là người của bản tộc, đồng thời phải là thần thú. Như thế khả năng con cháu của chúng ta là Thanh Hỏa Ưng mới lớn hơn.

-Ngươi nằm mơ đi!

Hắc Đồng nổi giận trông giống hệt như sự giận dữ của một tiểu sư tử:

-Ngươi cái tên tiểu tử hỗn đản này, không ngờ dám đối với ta như thế. Ta nhất định phải khiến ngươi hối hận.

-Tiểu cô nương.

Một trung niên nhân phía sau hắc y thanh niên đạm nhiên nói:

-Lưu Cù thiếu gia chính là tộc trưởng thế hệ tiếp theo của Ưng tộc ta. Cô thân là tộc nhân của Ưng tộc, phải có trách nhiệm vì tộc hiến thân. Lưu Cù thiếu gia tuyển trúng cô, cô phải ưng theo. Đó là quang vinh của cô, nếu cô phản kháng…hậu quả đó sẽ không phải là cô có thể tiếp thụ được.

Hắc Đồng giận mắng:

-Thúi lắm.

-Thật là hung hăng. Bộ dạng giận dữ của cô quả là rất khả ái.

Hắc y thanh niên dường như rất vui.

Dáng vẻ giận dữ của Hắc Đồng đích xác trông khả ái. Tần Vũ, Hầu Phí bọn họ đã từng nói qua như vậy, Hắc Đồng bình thường còn cao hứng khi nghe thấy điều đó, nhưng lúc này nàng chỉ thấy phẫn nộ thôi.

-Đồng Đồng, cô hãy đi trước đi.

Quách Phàm đột nhiên tới đứng trước người Đồng Đồng, ánh mắt ngưng lặng như nước:

-Đồng Đồng đã là bạn gái của ta. Các ngươi nếu muốn cướp thì phải qua cửa ải là ta.

Quách Phàm lúc này căn bản không để ý tới sinh tử. Hắn chỉ nghĩ mình cần phải đứng ra.

-Tiểu tử, qua cửa ải của ngươi?

Hắc y thanh niên giống như là nghe thấy câu chuyện cười nào đó:

-Ngươi không bị hồ đồ chứ. Ngươi mới chỉ nhất cấp thiên yêu. Cô nương này so với ngươi còn mạnh hơn. Ngươi có biết tu vi của ta thế nào không? Nhất cấp yêu đế! Còn thực lực của hai vị thúc thúc ta? Bọn họ còn mạnh hơn ta nhiều lần.

Trong lòng Quách Phàm run lên.

Ba đế cấp cao thủ ở đây. Trước đây, đế cấp ở trong suy nghĩ của hắn là mức không thể đạt tới được.

Chỉ là lúc này, Quách Phàm đã ôm sự quyết tâm chấp nhận cái chết lại không hề lùi bước chút nào.

Ngược lại, Hắc Đồng không có lo lắng. Chỉ nhìn Quách Phàm lúc này, nàng nhìn chăm chú biểu tình của hắn, tựa hồ như muốn đem cái biểu tình đó vĩnh viễn ghi nhớ lại trong tim:

-Quách Phàm ca ca, huynh căn bản không chống được bọn họ, vì sao còn muốn làm vậy.

-Nếu hôm nay ta mà sống nhục thì cả cuộc đời ta sẽ hối hận.

Quách Phàm hơi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm ba đế cấp cao thủ:

-Bọn họ có thể giết ta, nhưng không thể khiến ta khuất phục bọn họ. Sâu trong đáy lòng, ta xem thường bọn họ, dù cho có chết.

Trong mắt Quách Phàm lóe lên quang mang khó diễn tả được.

Lúc bấy giờ, trong đầu Quách Phàm đang hiện lại cảnh tượng phụ thân đã nhắc nhở mình. Sự mong đợi của phụ thân đối với hắn, chính là ở ngày hôm nay…Quách Phàm nghiến răng, ánh mắt càng kiên định hơn.

-Hảo tiểu tử, can đảm lắm.

Hắc y thanh niên bật cười:

-Ngươi coi thường ta thì cứ coi thường. Ta hiện giờ sẽ giết ngươi rồi. Dù cho có đoạt nữ nhân mà ngươi thích, thì ngươi có thể làm gì?

Trong mắt hắc y thanh niên có nét nhạt nhẽo khinh thường.

Hắc Đồng bỗng hô lớn:

-Đại bá, nếu người cứ xem kịch như vậy, thì sau này con sẽ không lý gì tới người nữa!

Trong tửu lâu, Tần Vũ đang xem kịch liền sững người.

-Hô!

Trước người Hắc Đồng, Quách Phàm hốt nhiên xuất hiện một nam tử lãnh tuấn. Chỉ là lúc này trên mặt nam tử đó thoáng mang một nét lúng túng.

-Đại bá, người cuối cùng đã chịu ra mặt.

Hắc Đồng mấp máy miệng:

-Ba người này thật quá đáng ghét.

Tần Vũ nhìn nhìn Quách Phàm:

-Ngươi tên Quách Phàm hả? Ừm, khá lắm, tiểu tử.

Quách Phàm cảm nhận được ánh mắt thân thiết của Tần Vũ khiến đáy lòng hắn dấy lên một trận ấm áp. Chỉ một lát, hắn tựa hồ như đã không còn chút sợ hãi nào với ba đế cấp cao thủ kia nữa.

-Ngươi là ai? Chuyện của Ưng tộc ta ngươi cũng muốn quản sao?

Hắc y thanh niên quát lên, trên thân có một cỗ khí thế của người bề trên.

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Ưng tộc, đến cả tộc trưởng Lưu Đồ của ngươi ta cũng không để tâm. Lại coi trọng ba đứa trẻ con các ngươi sao?

Quách Phàm bỗng nhìn thấy một cảnh tượng khiến hắn hoảng hốt.

Ba tàn ảnh đột ngột xuất hiện trước mặt ba ngươi kia, rồi ba tàn ảnh tức thì tiêu thất. Tần Vũ đã trở về vị trí ban đầu của mình, tựa như chưa từng di động qua vậy.

-Bồng! Bồng! Bồng!

Ba người ầm ầm đổ xuống.

-Ta ghét nhất kẻ dùng sức bức người, đặc biệt là cưỡng bức thân nhân của ta.

Tần Vũ phẩy tay áo một cái, thi thể ba người liền hóa thành tro biến mất luôn.

Đạt đến đệ thất tầng *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"*, gân cốt toàn thân so được với hạ phẩm thần khí. Cả người Tần Vũ, vô luận là quyền cước thủ chỉ đều có thể coi như thần khí, hơn nữa lại là thần khí mà có thể tu phục rất nhanh. Với thực lực của hắn mà công kích, ba yêu đế kia, người mạnh nhất mới chỉ là ngũ cấp yêu đế, lại có thể sống sót được sao?

Tần Vũ cười nói:

-Tiểu Đồng, tiểu tử đó đã chết, chúng ta lưu lại đây cũng có điểm phiền phức, quay về thôi.

-Quay về, không thể đợi thêm vài ngày nữa ư?

Hắc Đồng hốt nhiên quay đầu nhìn Quách Phàm, trong mắt đầy vẻ không muốn.

Trong lòng Quách Phàm cũng có sự không cam.

-Không thể tiếp tục ở lại được.

Tần Vũ không sợ bát cấp yêu đế Lưu Đồ, nhưng hắn ngại phiền hà. Nghe thấy Tần Vũ nói một cách kiên định như vậy, trong mắt Hắc Đồng và Quách Phàm đều hiện lên một sự mất mát.

Tần Vũ hốt nhiên chỉ Quách Phàm:

-Bất quá, tiểu tử này có thể đi cùng chúng ta. Hắn ở lại đây, Ưng tộc truy ra, hắn chắc chắn sẽ phải chết.

-Da, con đã biết đại bá là tốt nhất mà.

Hắc Đồng mừng rỡ ôm lấy Tần Vũ.

Tần Vũ liền cười:

-Không biết ai vừa nói, sau này sẽ không lý gì tới ta nữa nhỉ.

-Đại bá…

Mặt Hắc Đồng đỏ lên. Chỉ là nàng lại lén nhìn Quách Phàm bên cạnh một cái. Trên mặt Quách Phàm có vẻ vui mừng. Hắn cũng đang lén nhìn Tần Vũ. Vừa rồi, ba đế cấp cao thủ cao vời trong mắt hắn không ngờ chỉ nháy mắt đã chết:*"Không biết đến ngày nào, ta mới có thể lợi hại giống như đại bá của Đồng Đồng!"* Quyền đầu của Quách Phàm không khỏi nắm chặt lại.

Chương 410

Thần Kiếp

Vùng ngoại ô thành trì Lục Lam tinh.

Hắc Đồng nhìn Quách Phàm nhỏ giọng nói:

-Quách Phàm ca ca, đại bá ta sẽ lập tức thi triển Đại Na Di, huynh hãy ngoan ngoãn đứng yên là được.

Quách Phàm kinh hãi hỏi:

-Chúng ta sẽ không thông qua Tinh tế truyền tống trận sao?

Dù là yêu đế nói chung, cũng rất ít khi sử dụng Đại Na Di để đi. Chung quy khoảng cách đi được bằng Đại Na Di so với Tinh tế truyền tống trận, chênh lệch rất lớn.

-Sử dụng Tinh tế truyền tống trận, chỉ với cái thời gian xếp hàng đợi ta đã có thể mang hai tiểu gia hỏa các ngươi về rồi.

Tần Vũ liền mỗi tay nắm một người, trực tiếp thi triển Đại Na Di, cả người đột nhiên tiêu thất.

Tần Vũ mang theo hai người tịnh không thể một lần tới được Lưu Lam tinh. Hắn phải hơi dừng ở một tinh cầu hoang vu, rồi tiếp tục thi triển Đại Na Di lần nữa, mới đưa Hắc Đồng và Quách Phàm về được Lưu Lam tinh.

Trong phòng khách của Thanh Lưu uyển ở Ngũ Liễu cung trên Lưu Lam tinh.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh, Ốc Lam kể cả Đổng Tuyết đang ở

đó, tất cả đều chăm chú nhìn Quách Phàm.

Hầu Phí vươn đầu tới nhìn chằm chằm Quách Phàm, Hắc Đồng mới về, mồm thì chế giễu nói:

-Chà chà, không ngờ được a, Tiểu Đồng, tiểu nha đầu con mới ra ngoài có một thời gian đã mang một người yêu về rồi. Nhị bá con đến hiện giờ vẫn chưa có tình nhân đâu đấy.

Hắc Đồng mấp máy miệng, thi thoảng nhìn những trưởng bối trước mắt, sau đó lại thẹn thùng cúi đầu xuống. Còn Quách Phàm thì có chút thận trọng, hắn có thể cảm giác ra được…những người này, bất cứ một ai cũng đều là cao thủ đáng sợ.

-Quách Phàm ca ca, ta giới thiệu với huynh.

Hắc Đồng kéo Quách Phàm, đầu tiên nhìn về Ốc Lam:

-Quách Phàm ca ca, đây là Ốc Lam đại bá. Người quý ta nhất, huynh cũng gọi người là Ốc Lam đại bá giống ta nhé.

Ốc Lam cười ha ha gật gật đầu.

-Quách Phàm bái kiến Ốc Lam đại bá.

Quách Phàm rất là dè dặt. Tuy hắn rất muốn biểu hiện của mình tự nhiên, nhưng mấy người trước mắt chỉ tùy ý đứng đó mà đã gây cho hắn một áp lực tâm lý khủng khiếp rồi. Chung quy đây là một nhóm đế cấp cao thủ, hơn nữa còn là những đế cấp cao thủ cực kỳ lợi hại.

Hắc Đồng lại nhìn về Tần Vũ:

-Đây là đại bá của ta, huynh cũng đã biết rồi. Con người của đại

bá ta rất tốt, ngoài ra lời nói của người rất hữu dụng a.

-Quách Phàm bái kiến đại bá.

Quách Phàm nghe thấy Hắc Đồng nói như vậy, cũng đã minh bạch. Lời của đại bá này rất có trọng lượng trong nhóm người tại đây.

Tần Vũ cười nhạt một tiếng chỉ gật nhẹ đầu.

-Đây là nhị bá ta, không cần kính trọng người, vì người luôn trêu đùa ta.

Hắc Đồng nhăn mũi nói. Hầu Phí lập tức trừng mắt lên. Mọi người trong phòng khách đều cười ha ha, dù cho Hắc Vũ từ nãy đến giờ sắc mặt không quá tốt cũng có nét tươi cười.

Hầu Phí lập tức mở miệng muốn nói.

-Bất quá, nhị bá ta cũng là người đùa với ta nhiều nhất, sâu trong lòng, kỳ thật rất quan tâm đến ta.

Hắc Đồng ngọt ngào nói vậy, lúc này Hầu Phí mới hài lòng gật đầu, cười bảo:

-Ngươi nha đầu này coi như là hiểu rõ tâm tư của ta.

-Quách Phàm bái kiến nhị bá.

Quách Phàm cung kính.

-Ừm.

Hầu Phí vênh mặt gật đầu, rồi tức thì trừng mắt:

-Tiểu tử, ngươi nghe cho rõ này. Nếu để ta biết được sau này ngươi khi phụ Tiểu Đồng, ta sẽ chặt ngươi thành tám khúc.

Hầu Phí lúc trừng mắt, trong con ngươi cháy lên quang mang thực chất giống như hỏa diễm. Điều này khiến cho Quách Phàm kinh hãi trong lòng.

Quách Phàm chỉ gật đầu, đồng thời nhìn Hắc Đồng bên cạnh một cái.

-Đây là sư tôn ta, khi ta lưu lại Lưu Lam tinh lần trước huynh cũng đã gặp.

Hắc Đồng giới thiệu Đổng Tuyết. Quách Phàm lập tức hành lễ. Lúc trước Hắc Đồng chính là cùng với Đổng Tuyết đến Lục Lam tinh, khi Quách Phàm gặp nàng thì cũng đã gặp sư tôn của nàng.

Hắc Đồng kéo tay Quách Phàm, đi tới trước mặt Hắc Vũ, Bạch Linh, nói một cách trịnh trọng:

-Đây là cha mẹ ta.

Quách Phàm há miệng nhưng không biết xưng hô thế nào.

Hắc Vũ nhíu mày hừ lạnh một tiếng, Quách Phàm không khỏi run lên trong lòng.

Hắc Vũ thập phần coi trọng thực lực, còn Quách Phàm này chỉ là một yêu thú phổ thong. Hắc Vũ thậm chí lo lắng…một khi ba huynh đệ bọn họ phi thăng lên Thần giới, thì Quách Phàm bằng vào cái gì để chiếu cố nữ nhân của mình? Hiện giờ thấy Quách Phàm ngây ra như gỗ, trong lòng càng thấy giận hơn.

Bên này Tần Vũ cười bảo:

-Quách Phàm, gọi bá phụ bá mẫu là được.

Quách Phàm cảm kích nhìn Tần Vũ một cái, rồi lập tức cung kính nói:

-Quách Phàm bái kiến bá phụ, bá mẫu.

-Tốt, tốt.

Bạch Linh rất cao hứng, Hắc Vũ chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Hôm đó trong Thanh Lưu uyển đã cử hành yến tiệc. Quách Phàm đã trở thành người của Ngũ Liễu cung. Ngũ Liễu cung có thể coi là vua thổ địa của Lưu Lam tinh, Ưng tộc dù cho thế lực to lớn, tua râu trên người dài đến Lưu Lam tinh, cũng tìm không ra thân phận của Quách Phàm.

Trên yến tịch.

Ba người Tần Vũ, Hắc Vũ, Hầu Phí đi ra phòng khách.

-Tiểu Hắc, đệ hình như không thích Quách Phàm đó lắm.

Tần Vũ sớm đã nhìn ra Hắc Vũ không thích Quách Phàm.

Hắc Vũ đạm nhiên nói:

-Tiểu Đồng thích tiểu tử ngốc đó, đệ cũng không có biện pháp. Chỉ là Quách Phàm đó tư chất quả thực rất tầm thường. Luận tốc độ tu luyện, ba huynh đệ chúng ta người nào không ghê gớm chứ, nhưng Quách Phàm…sau này trông vào hắn bảo hộ Tiểu Đồng, đệ thực không có tin tưởng.

Tần Vũ khuyên nhủ:

-Đừng quá để ý, mỗi người sẽ có cơ hội của họ. Thiên tư là trọng yếu, nhưng nỗ lực cá nhân càng quan trọng hơn. Thành tựu trong tương lai của Quách Phàm thế nào, đệ hiện giờ sao có thể biết được? Hơn nữa Tiểu Đồng thích tiểu tử này, đó mới là quan trọng nhất.

Tần Vũ thấy biểu tình trên mặt của Hắc Vũ liền biết Hắc Vũ tịnh không tán đồng gì. Hắn đành chuyển đề tài:

-Tiểu Hắc, lần này ở Lục Lam tinh, ta đã giết ba yêu đế của Ưng tộc. Một kẻ trong đó còn là thượng cấp thần thú "Thanh Hỏa Ưng", ta nghĩ Ưng tộc sẽ không bỏ qua.

-Ưng tộc?

Hắc Vũ, Hầu Phí nhẹ ngẩn người, nhưng trên mặt lại không có chút quan tâm nào.

Phi cầm nhất tộc hiện giờ chỉ có Bằng Ma Hoàng là có thể khiến ba huynh đệ phải cẩn thận thôi.

-Ta nói chuyện này, chỉ để các đệ chú ý một chút. Ta sẽ lập tức an bài Đổng Tuyết chú ý người ngoài đến Lưu Lam tinh. Chung quy nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện (ý là: tăng sự đề phòng thì có thể bớt đi sự phiền hà về sau).

Tần Vũ cũng không để ý gì trong lòng.

Trong hoàng cung ở Hắc Ô tinh – tinh cầu hạch tâm của Phi cầm nhất tộc.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên cùng với hai bát cấp yêu đế thủ hạ Ngao Khô, Lưu Đồ đang uống rượu đàm luận.

Lưu Đồ hốt nhiên lấy ra một viên truyền tấn linh châu. Qua giây lát, Lưu Đồ liền nhíu mày lại lập tức đứng lên nhìn Bằng Ma Hoàng cung kính nói:

-Bệ hạ, bên trong tộc của thuộc hạ phát sinh một vài chuyện, hiện giờ cần phải về giải quyết.

Ngao Khô cười nói:

-Có đại sự gì chứ, uống rượu xong rồi đi cũng chưa muộn a.

Ánh mắt Bằng Ma Hoàng quét qua Lưu Đồ:

-Phát sinh đại sự gì?

Lưu Đồ lập tức cung kính đáp:

-Không lâu trước, tộc trưởng tương lai của tộc ta với hai vị yêu đế đã bị một cao thủ thần bí đánh chết ở Lục Lam tinh.

-Cao thủ thần bí?

Bằng Ma Hoàng thoáng lộ vẻ khinh thường nói:

-Tộc trưởng kế nhiệm của Ưng tộc ngươi, hình như đã đạt đến nhất cấp yêu đế. Còn có hai yêu đế, thực lực có bao lớn chứ? Có lẽ kẻ thực lực bình thường cũng có thể giết được chúng.

Lưu Đồ cung kính nói:

-Đối với bệ hạ mà nói, thần bí cao thủ kia đương nhiên tầm thường. Bất quá hắn giết tộc trưởng tương lai của tộc ta, ta thân là tộc trưởng đương đại, nên cần phải giải quyết tên cao thủ đó.

Bằng Ma Hoàng vẫn không tha phản đối nói:

-Uống rượu xong rồi hẵng đi.

-Vâng.

Lưu Đồ không dám nói thêm.

Chuyện rượu bị ngưng này như đã chú định không thể nào uống yên ổn được nữa. Chỉ vừa uống hai chén, Bằng Ma Hoàng đã cầm lên một viên truyền tấn linh châu.

-Tông Duyên, đã lâu rồi không có liên lạc.

Một dải tin tức đã làm cho Bằng Ma Hoàng đang trong cuộc rượu hoàn toàn tỉnh lại. Bởi vì người đã phát ra dải tin tức đó, chính là cao thủ mà cả Bằng Ma Hoàng cũng nhìn không thấu -- -- hào xưng *"Vạn Cổ Trường Thanh"* Thanh Đế.

-Trì Thanh huynh, không biết có chuyện gì mà tìm ta vậy?

Bằng Ma Hoàng đối với Thanh Đế vẫn còn có lễ phép.

Thanh Đế truyền tấn nói:

-Ta là có một chuyện muốn tìm ngươi…nói thật với ngươi, sau khoảng một năm nữa, ta sẽ phải độ Thần kiếp.

-Độ thần kiếp?

Tim Bằng Ma Hoàng nhảy loạn lên.

-Đúng, lần này độ thần kiếp, ta quyết định mời bằng hữu các nơi ở tiên ma yêu giới đến xem lễ. Ta hiện giờ chính là muốn thông tri cho ngươi mời đến xem lễ. Không biết Tông Duyên ngươi có hứng thú xem ta độ thần kiếp hay không đây?

Ngữ khí trong truyền tấn của Thanh Đế lộ vẻ rất thoải mái.

Trong mắt Bằng Ma Hoàng lóe lên một tia sáng:

-Đương nhiên có hứng thú. Trì Thanh huynh độ thần kiếp, lại đã mời ta, ta sao có thể không tới chứ?

Người bình thường độ thần kiếp, vì đề phòng người ngoài quấy rối, nói chung sẽ không nói cho người nào khác việc đó. Nhưng Thanh Đế là muốn mời mọi người, đây đúng là một chuyện khá kỳ quái. Chỉ là đối với mấy người Bằng Ma Hoàng mà nói, được xem thần kiếp trước, đối với việc họ độ thần kiếp sau này cũng có ích lợi. Hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

-Được. Có lẽ một năm sau thần kiếp sẽ đến, thời gian chuẩn xác hơn ta hiện giờ cũng không thể xác định. Địa điểm độ kiếp ta đã quyết định, chính là ở một tinh cầu không người trong Bạch Chỉ tinh hệ thuộc Bàn Noãn tinh vực tại tiên giới -- -- Phong Loan tinh. Ngươi chỉ cần đến Bích Ba tinh, thì tự nhiên sẽ có thuộc hạ của ta dẫn ngươi tới Phong Loan tinh.

Thanh Đế nói tỉ mỉ địa điểm thời gian.

Bằng Ma Hoàng truyền tấn nói:

-Được, đến lúc đó ta nhất định sẽ đến.

-Tông Duyên, ngươi có thể đem tin tức này truyền ra ngoài. Chỉ cần đến khi đó ai có thể tới được Phong Loan tinh, thì đều có thể xem lễ.

Thanh Đế giao phó. Sau đó Bằng Ma Hoàng liền cắt truyền tấn với Thanh Đế. Chỉ là lần truyền tấn này đã khiến Bằng Ma Hoàng thấy kỳ quái.

Trong hoàng cung của Phi cầm nhất tộc.

Bằng Ma Hoàng nhíu mày suy nghĩ.

Ngao Khô nhỏ giọng gọi:

-Bệ hạ….

Ngao Khô và Lưu Đồ thấy lạ không biết Bằng Ma Hoàng đang suy nghĩ cái gì.

Bằng Ma Hoàng ngẩng đầu, nhìn hai người họ:

-Lưu Đồ, Ngao Khô, ta hỏi các ngươi. Thanh Đế phải độ thần kiếp, vì sao lại muốn mời mọi người ở tiên ma yêu giới? Độ thần kiếp là đại sự, hắn không sợ có người làm loạn ư?

Ngao Khô, Lưu Đồ kinh hãi thốt:

-Bệ hạ, người nói Thanh Đế phải độ thần kiếp?

Trong tâm trí của họ, Thanh Đế tiên đế thần bí đó vẫn còn đang ở cảnh giới bát cấp tiên đế, ai ngờ đã sắp phải độ thần kiếp.

-Đúng. Trì Thanh sắp phải độ thần kiếp, hơn nữa còn muốn mời vô số người của tiên ma yêu giới tới xem lễ. Các ngươi nói xem trong hồ lô của Trì Thanh rút cục bán thuốc gì? (ý là: tâm ý của Trì Thanh rút cục là thế nào?)

Bằng Ma Hoàng nhíu mày suy tư.

Lưu Đồ hốt nhiên nói:

-Thanh Đế dám làm như vậy, nói lên rằng…hắn đối với việc độ thần kiếp có đầy đủ tự tin, cũng không sợ người nào đến phá.

Ngao Khô cũng gật đầu đồng ý:

-Thanh Đế cái lão hồ ly đó, thâm tàng bất lộ, tu luyện bao nhiêu năm như vậy, khẳng định đã có thủ đoạn đặc biệt gì đó.

Bằng Ma Hoàng gật đầu cười lạnh một tiếng:

-Khi ta còn nhỏ, Trì Thanh đã là một trong những đại bá chủ của tiên giới. Trái lại đến ngày nay, Trì Thanh không tạo ra được tiếng tăm gì, nhưng hiện giờ đột ngột mời mọi người đến xem hắn độ thần kiếp. Lần này ta muốn xem xem, rút cục Trì Thanh có thủ đoạn gì lợi hại, mà có tín tâm độ thần kiếp như vậy.

Không chỉ Bằng Ma Hoàng, trong một ngày, Vũ Hoàng, Huyền Đế cùng với Viêm Hoàng vừa quật khởi của tiên giới, Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế, Tu La Ma Đế của ma giới, các vị đại nhân vật của Tẩu thú nhất tộc, Long tộc, Phi cầm nhất tộc của yêu giới, đều nhận được truyền tấn của Thanh Đế.

Nội dung truyền tấn rất đơn giản, chính là muốn mời bọn họ đến xem lễ.

Hơn nữa lúc Thanh Đế truyền tấn, còn nhờ bọn họ…có thể đem tin tức này truyền ra ngoài, làm cho càng nhiều người hơn có thể tới xem lễ. Bất cứ ai đến được Phong Loan tinh đều có thể xem lễ.

Phóng tay như vậy, muốn mời hết cao thủ của tiên ma yêu giới đến quan sát, trên lịch sử của tiên ma yêu giới cũng là chuyện cực kỳ ít thấy.

Đương nhiên cũng đã từng có người làm như vậy. Có lẽ phần lớn đó là một trong yêu giới tam hoàng, tiên giới thì lại chưa có một tiên đế nào dám làm thế.

Tần Vũ ở Lưu Lam tinh cũng nhận được truyền tấn của Thanh Đế.

Trong truyền tấn Thanh Đế còn ca ngợi Tần Vũ một phen, khen hắn không ngờ có thể một mình giết được bát cấp yêu đế Bạch Phượng. Điều đó nói lên rằng Tần Vũ ít nhất đã thành cao thủ thuộc tầng đỉnh điểm nhất tại tiên ma yêu giới. Cũng chỉ có một số ít người mới có thể hơi gây áp lực được cho Tần Vũ mà thôi.

Trong Thanh Lưu uyển Ngũ Liễu cung ở Lưu Lam tinh.

Tần Vũ trực tiếp nói:

-Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ chuẩn bị một chút, qua hai ngày nữa, chúng ta sẽ xuất phát. Lần này Thanh Đế độ thần kiếp, đối với chúng ta mà nói cũng là một cơ hội tốt. Được xem trước tình huống độ thần kiếp, sau này cũng có cơ sở mà chuẩn bị.

-Độ thần kiếp a, nhất định phải xem rồi.

Hầu Phí có vài phần hưng phấn.

Hắc Vũ trầm ngâm nói:

-Đại ca, lần này chúng ta tới bao người? Lưu Lam tinh cách tiên giới dẫu sao cũng rất xa, nếu đi, lúc quay về cần một khoảng thời gian dài.

Tần Vũ suy nghĩ một chút liền nói:

-Chúng ta ba người, để Ốc Lam và Bạch Linh cùng đi. Còn Quách Phàm và Tiểu Đồng, thì ở lại trong Ngũ Liễu cung, có Đổng Tuyết chiếu cố, cộng với Lưu Lam tinh này có thể coi như thiên hạ của chúng ta. Người khác cũng không tra ra được, rất an toàn.

Hắc Vũ, Hầu Phí cũng gật đầu tán đồng.

Hốt nhiên Tần Vũ sấp tay lấy ra truyền tấn linh châu.

-Tần Vũ, ngươi cũng nhận được truyền tấn của Thanh Đế chứ?

Đó là tin tức do hoàng tử của Long tộc Ngao Vô Danh truyền lại.

Tần Vũ trả lời:

-Đã nhận được

-Tần Vũ, lần này ngươi nhất định phải tới. Độ thần kiếp công khai a, chắc chắn sẽ hấp dẫn lượng lớn cao thủ đến. Không chỉ mấy người Ngân Hoa mỗ mỗ, Nghê Hoàng sẽ tới, thậm chí đến cả một vài cao thủ ẩn sĩ chân chính cũng sẽ xuất hiện. Những ẩn sĩ đó không quan tâm tới danh tiếng, nhưng lại rất chú ý tới thần kiếp, quang cảnh lần này khẳng định sẽ lớn vô cùng.

Ngao Vô Danh tựa hồ như có chút hưng phấn.

"Ẩn sĩ cao thủ chân chính?" Tần Vũ cũng dâng lên một sự mong đợi trong lòng.

Tiên ma yêu giới này, rút cục có bao nhiêu ẩn sĩ cao thủ đây? Không chân chính gặp mặt những người đó, thì không ai biết được họ là cao thủ.

Chương 411

Tề Tụ Phong Loan Tinh

Hai ngày sau.

Tần Vũ giao phó:

-Đổng Tuyết, khoảng thời gian chúng ta li khai, Tiểu Đồng và Quách Phàm không được rời khỏi Lưu Lam tinh. Phải ở lại trong Ngũ Liễu cung tu luyện.

Đổng Tuyết cung kính đáp:

-Vâng, chủ nhân.

Hắc Đồng và Quách Phàm thấy Tần Vũ nghiêm túc như vậy, không dám thở mạnh. Hắc Đồng sớm đã biết đại bá mình bình thường rất tốt, nhưng khi nghiêm túc lên, lại là người nghiêm khắc nhất.

Tần Vũ quay đầu nói:

-Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ vào Khương Lan giới trước đi. Đến khi tới khu vực của tiên giới, ta sẽ để các đệ ra. Khu vực yêu giới dẫu sao cũng không an toàn.

Tần Vũ khẳng định, Bằng Ma Hoàng sẽ không bỏ qua việc truy tìm ba huynh đệ bọn họ. Với thực lực của thuộc hạ Bằng Ma Hoàng, căn bản nhìn không thấu được thân phận mấy người Tần Vũ. Mười phần có đến tám chín là Bằng Ma Hoàng để thủ hạ chú ý xem có hay không ba nam tử công lực cực kỳ lợi hại.

Ba người cùng nhau xuất phát, có nguy cơ bị phát hiện. Nhưng Tần Vũ một mình, lại có thể nói là trăm phần trăm an toàn. Chung quy với linh hồn cảnh giới của hắn hiện giờ, dù là Bằng Ma Hoàng ở trước người hắn cũng không phát hiện ra thực lực của hắn.

Hầu Phí cười hi hi nói:

-Đại ca, chúng đệ biết rồi. Hơn nữa tạp mao điểu còn mong bồi tiếp Bạch Linh nữa.

Hắc Vũ chỉ có thể cười bất lực.

Sau đó, Hắc Vũ, Hầu Phí đi vào trong Khương Lan giới. Còn Tần Vũ một mình trực tiếp thi triển Đại Na Di, với một tộc độ khủng khiếp bắt đầu đến tiên giới.

Khu vực tiên giới cực kỳ to lớn. Tẩu thú nhất tộc, Long tộc, Phi cầm nhất tộc của yêu giới tất cả đều có vùng biên giới với tiên giới. Trong đó, vùng biên giới của Tẩu thú nhất tộc là lớn nhất, còn Phi cầm nhất tộc là nhỏ nhất.

Từ Phi cầm nhất tộc đến tiên giới, có hai con đường.

Con đường đầu tiên rất gần, chính là xuyên qua Ám Tinh giới, đi vào tiên giới.

Hiện giờ, Tần Vũ vẫn chưa từng nghĩ qua đi vào Ám Tinh giới. Hắn chọn con đường thứ hai -- -- đi tới đầu phía Nam khu vực của Phi cầm nhất tộc, rồi dọc theo biên giới tiếp cận tiên giới, nhờ vào Tinh tế truyền tống trận để đi qua.

Mất khoảng mười ngày, Tần Vũ dọc đường du ngoạn dễ dàng tới được vùng biên giới.

"Nơi đây cao thủ nhiều quá." Vừa đến tinh cầu biên giới, tiên thức của Tần Vũ phát tán ra đã phát hiện thấy không ngờ có gần

mười đế cấp cao thủ ở tại nơi này – con đường duy nhất tới tiên giới của Phi cầm nhất tộc. Số lượng đó quả thực đáng kinh ngạc. Chỉ là những đế cấp cao thủ đó, tựa hồ như là cùng một đoàn, cùng nhau muốn thông qua Tinh tế truyền tống trận.

"Có lẽ cũng là những người muốn đến xem Thanh Đế độ thần kiếp." Tần Vũ nhấc chân một cái đã đến thẳng bên cạnh Tinh tế truyền tống trận.

Số lượng chuẩn xác của nhóm yêu đế đó là tám người. Họ đang nói cười với nhau.

"Thực lực của Ưng tộc quả thực không nhỏ." Tần Vũ thầm cảm thán trong lòng. Chỉ tám yêu đế trước mắt đều đã là người của Ưng tộc, ai biết được Ưng tộc có tổng cộng bao nhiêu yêu đế. Đệ nhị đại thế lực trong Phi cầm nhất tộc, đích xác là danh bất hư truyền.

Trên thực tế, Tần Vũ không rõ lắm về Phi cầm nhất tộc.

Phi cầm nhất tộc này, Bằng tộc tuy là đệ nhất thế lực. Nhưng luận về số lượng, bọn họ còn xa mới bằng được Ưng tộc, chỉ là Bằng tộc có hai loại siêu cấp thần thú, hơn nữa cao thủ cũng nhiều, nên mới có thể đè nén Ưng tộc. Mạnh nhất của Ưng tộc chỉ là thượng cấp thần thú, nhưng số lượng bọn họ lại cực nhiều.

-Đại ca, nam tử phía sau hình như rất mạnh, đệ nhìn không thấu hắn. Huynh nhìn thấu không?

-Ồ? Cao thủ này ở đâu đến, ta cũng nhìn không ra hắn.

-Vậy hắn ít nhất cũng là thất cấp yêu đế! Có lẽ là một ẩn sĩ cao thủ nào đó của Phi cầm nhất tộc chúng ta. Tộc trưởng đã nói qua, lần này tin tức Thanh Đế độ kiếp được truyền ra, khẳng định sẽ hấp dẫn được lượng lớn ẩn sĩ cao thủ. Loại ẩn sĩ cao thủ này…bình thường

không gặp được một người. Nhưng cơ hội tốt được xem người độ thần kiếp, đám người đó sẽ ló mặt ra.

-Đừng quá nhìn người đó, ai biết được thực lực hắn ra sao. Chọc tức hắn, huynh đệ chúng ta có thể sẽ tiêu hết ở nơi này.

Tám yêu đế đó dùng yêu thức giao đàm với nhau, cuối cùng quyết định nhất trí làm như không phát hiện ra Tần Vũ. Tám người rất quy củ tiến vào Tinh tế truyền tống trận, sau đó được truyền tống đi.

Liền ngay sau, Tần Vũ trả tiền phí, cũng đi vào Tinh tế truyền tống trận.

Chỉ một trận quang mang lóe lên, Tần Vũ đã từ khu vực của Phi cầm nhất tộc đi đến tinh cầu biên giới thuộc tiên giới.

Ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ sánh vai bay trong không trung, nhìn mặt đất không bờ bến.

Hắc Vũ cảm thán nói:

-Tiên giới, đây chính là tiên giới. Từ đó tới giờ, ta chưa từng tới qua.

Hầu Phí cũng hít sâu một hơi, gật đầu bảo:

-Ta cũng chưa từng tới.

Tần Vũ nhớ lại quá khứ:*"Còn nhớ lần trước khi từ tiên giới tiến vào yêu giới, ta đã bị Vũ Hoàng truy sát, chỉ có thể trốn trong Khương Lan giới. Cuối cùng khổ tu, thành công mở được đệ tam tầng Vạn Thú phổ, mới đánh tan tác được đám người Vũ Hoàng. Nhưng nếu hiện giờ, ta một mình đánh với Vũ Hoàng, thì cũng chẳng ngại."* Tần Vũ sung mãn tự tin.

Đạt đến đệ thất tầng *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"*.

Tần Vũ tuyệt đối trội hơn Vũ Hoàng bát cấp tiên đế năm xưa, cộng với lực khôi phục kinh người của hắn, dù là Vũ Hoàng cửu cấp tiên đế hiện giờ, hắn cũng có thể sánh được.

-Quác quác, đại ca, nếu mà lại gặp mấy người Vũ Hoàng. Ba huynh đệ chúng ta cùng lên, đem toàn bộ bọn chúng đánh cho thành từng mảnh vụn luôn.

Trong lời nói của Hầu Phí ẩn hàm một tia khí tức bạo ngược.

Tần Vũ mỉm cười, hiện giờ ba huynh đệ liên thủ, đúng là không úy kỵ hai người Vũ Hoàng chút nào.

Vô Song Cảnh Kiếm, có thể đâm phá thân thể hắn, nhưng sẽ không thể dễ dàng làm vậy giống như khi xưa vừa tới khu vực của Phi cầm nhất tộc.

"Hơn nữa hiện giờ Hắc Động cũng đã trở nên ổn định hơn, muốn khiến nó sụp đổ cũng có chút khó khăn." Tần Vũ đối với công pháp của mình rất tin tưởng.

Nguyên anh tu luyện của kẻ khác rất yếu ớt. Còn Hắc Động của mình lại dễ dàng thôn phệ được cả kiếm khí, hết sức ổn định.

Tần Vũ cười lớn nói:

-Đi, ba huynh đệ chúng ta hãy du ngoạn vui vẻ ở tiên giới. Hi vọng Vũ Hoàng và Huyền Đế đừng phát hiện ra chúng ta, nếu không…chúng ta sẽ giày xéo bọn chúng một phen.

Ánh mắt của Hầu Phí và Hắc Vũ đều phát sáng.

Sau đó ba huynh đệ rất ung dung lang thang ở tiên giới. Bọn họ cũng không vội đến Phong Loan tinh ở Bạch Chỉ tinh hệ. Tuy

ngày độ kiếp không biết được chuẩn xác, nhưng cũng đại khái độ một năm sau, nên bọn Tần Vũ du ngoạn khoảng nửa năm rồi mới đi, tuyệt đối không có muộn.

Ba huynh đệ ẩn giấu thực lực, lang thang ở tiên giới, cũng đã từng gặp phải không ít người không tự lượng sức. Ba người đương nhiên là rất dễ dàng đánh bại đối phương. Đối diện với những người không giống nhau, có khi nhẹ nhàng hí lộng trừng phạt một lần, hoặc có khi cầm cố công lực của họ, một vài tên cặn bã đáng ghét thì giết thẳng luôn.

Những ngày tiêu diêu tự tại, thậm chí đã có tư vị hành hiệp trượng nghĩa một phen.

Ba huynh đệ ở các nơi tại tiên giới ăn uống phóng đãng, thưởng thức những cảnh sắc đặc biệt của một vài tinh cầu. So với những ngày của hơn nghìn năm trong quá khứ thì thống khoái hơn hẳn.

Bạch Chỉ tinh hệ, Bích Ba tinh.

Cùng với một trận quang mang.

Ba người Tần Vũ đã trực tiếp đến đây. So với khi xưa, kinh nghiệm nhờ qua hơn nửa năm du linh sinh hoạt của ba huynh đệ đã trở nên mở mang hơn nhiều.

"Bích Ba tinh." Ánh mắt Tần Vũ nhìn bốn phía, trong lòng lại đang nghĩ về chuyện năm xưa lúc đi ra từ Bích Ba tinh, thì gặp phải sự vây sát của Vũ Hoàng, *"Lần đó bị vây sát, sợ là Thanh Đế không thoát khỏi quan hệ."* Tần Vũ rất minh bạch trong lòng. Chỉ là hắn không muốn có thêm một địch nhân nên đã bỏ qua. Hơn nữa, lúc ở cùng Thanh Đế, hắn cảm giác thấy con người Thanh Đế rất tốt.

-Ba vị tiền bối, dám hỏi ba vị có phải là người đến xem bệ hạ độ thần kiếp không?

Một nam tử thân mặc một bộ chiến giáp chuẩn mực đi tới.

-Đúng thế.

Tần Vũ gật đầu:

-Không biết Phong Loan tinh đó ở tại đâu vậy?

Nam tử kia mỉm cười đáp:

-Bệ hạ sớm đã có an bài. Đằng xa kia có ba cỗ truyền tống trận mới được làm, chỉ để thông tới Phong Loan tinh. Ba vị tiền bối có thể đi vào. Còn về phí dụng, thì là một khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

-Một khối?

Tần Vũ hơi ngạc nhiên.

Dù cho đi tới địa phương gần hơn nữa, thì ít nhất cùng phải hai khối hạ phẩm nguyên linh thạch. Bởi vì một khối trong đó là để cung ứng cho truyền tống trận, một khối còn lại chính là lợi nhuận mà chưởng khống giả của tinh cầu được hưởng.

-Vâng, việc bệ hạ ấn định phí dụng là một khối hạ phẩm nguyên linh thạch, chỉ là một hình thức mà thôi. Bệ hạ vốn không để tâm chút nào về chuyện đó.

Trong mắt nam tử đó có một nét sùng bái.

Thanh Đế ở trong tiên giới, danh vọng vô cùng cao. Chung quy thời gian là thứ tốt nhất để thí nghiệm tôi luyện sắt đá. Thanh Đế tiếu ngạo tiên giới nhiều năm, thực lực, địa vị căn bản không cần

phải hoài nghi. Số người sùng bái ông cũng cực kỳ nhiều.

-Thanh Đế đó quả thật là một người có vai vế, bội phục, bội phục.

Hầu Phí chỉ từ việc thu phí một khối hạ phẩm nguyên linh thạch đã thấy khâm phục Thanh Đế dù từ trước tới giờ chưa gặp qua.

Đưa qua một khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

Sau đó, ba huynh đệ liền bước vào một cỗ Tinh tế truyền tống trận. Cùng với một trận quang mang lóe lên, ba người đã từ Bích Ba tinh tới Phong Loan tinh rồi.

Phong Loan tinh.

Đó vốn là một vô danh tinh cầu hoang vu. Cái tên *"Phong Loan tinh"* cũng là do Thanh Đế đặt cho, nhưng từ sau khi Thanh Đế quyết định chọn chỗ độ kiếp là ở đây, thì Phong Loan tinh đã không thể tiếp tục vắng lặng không người biết đến được nữa.

Phong Loan tinh, sở dĩ đặt là *"Phong Loan"*, chính là vì tinh cầu này có nhiều núi cao. Những sắc màu của các đỉnh núi chủ yếu phân thành: màu đỏ thắm, màu trắng, cùng với màu xám, ba loại đó.

-Tam vị tiền bối.

Ba huynh đệ Tần Vũ vừa mới đi ra, đã có một nữ tử cung kính nói:

-Ba vị tiền bối là đế cấp cao thủ, có thể theo tiểu nữ tới đệ nhất khu vực dùng để quan sát cảnh bệ hạ độ thần kiếp.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau không khỏi bật cười.

Thanh Đế an bài đích xác là quá tốt.

-Vậy cô hãy đi trước dẫn đường.

Tần Vũ mỉm cười, sau đó ba huynh đệ theo sau nữ tử, cực tốc bay về phương Bắc.

Người trên Phong Loan tinh rất nhiều. Tần Vũ đang ở trên không trung dùng tiên thức chỉ bao phủ một phần, đã phát hiện thấy không dưới trăm vạn tu luyện giả. Những tu luyện giả này hầu như đều là tiên nhân, người của ma giới và người của yêu giới thì vô cùng ít.

"Trong một năm, đi từ yêu giới, ma giới, đến Phong Loan tinh ở tiên giới, người bình thường có thể làm được sao?" Tần Vũ minh bạch trong lòng. Người của tiên giới sở dĩ nhiều như vậy, nguyên nhân là chiếm được địa lợi.

Tần Vũ cảm giác thấy rõ ràng, cả Phong Loan tinh đã được bố trí một cấm chế cực kỳ rộng lớn. Vùng ngoài cùng là nơi ở của cao thủ cấp thiên tiên, vùng giữa là nơi ở của kim tiên cao thủ, còn vùng trong nhất, cũng là nơi được gọi là *"đệ nhất khu vực"*, chính là chỗ của đế cấp cao thủ.

Vùng ngoài cùng và vùng giữa, Thanh Đế không có phái người lập nên lạc viện nào cả. Những lạc viện đó là do các tiên nhân tự mình tạo nên. Còn đệ nhất khu vực thì có nhiều tòa đình viện, chúng được những người chuyên môn kiến lập của Thanh Đế xây thành.

Ba người Tần Vũ đi theo nữ tử đó, hạ xuống cửa vào đệ nhất khu vực:

-Các vị tiền bối có thể đi vào, bên trong sẽ có người an bài nơi ở cho các vị.

Ba người Tần Vũ gật đầu, sau đó bước vào cửa của đệ nhất khu vực.

Ở cửa vào, có bốn vị tiên đế đứng đó, người dẫn đầu chính là người bạn cũ của Tần Vũ -- -- đồ đệ thứ tư của Thanh Đế, *"Tùng Thạch"* tiên đế. Khi xưa ở Nguyệt Nha loan, Tần Vũ đã biết người thanh niên này.

Tần Vũ cười hô:

-Tùng Thạch đạo huynh.

Tùng Thạch tiên đế đang cùng người khác nói chuyện quay đầu nhìn lại. Tần Vũ đã khôi phục lại diện mạo thực của mình, Tùng Thạch kinh ngạc nói:

-Tần Vũ, ngươi đã đến? Hai vị này chính là hai huynh đệ mà ngươi đã muốn tìm?

Tần Vũ đáp dõng dạc:

-Đúng, đây là nhị đệ Hầu Phí của ta, còn đấy là tam đệ Hắc Vũ.

Tùng Thạch tiên đế cười nói:

-Ồ…Hầu Phí, Hắc Vũ, sự tích về ba huynh đệ các ngươi ta sớm đã nghe nói qua. Đại Viên Hoàng tương lai và một nhân vật mà Bằng Ma Hoàng muốn truy sát. Ba huynh đệ các ngươi thực là lợi hại, ngay cả Bạch Phượng yêu đế cũng đã bị các ngươi giết chết.

Hầu Phí lên tiếng:

-Này, Vũ Hoàng, Huyền Đế đó đã đến chưa?

Tùng Thạch tiên đế cảm thán đáp:

-Vẫn chưa, cả Bằng Ma Hoàng cũng vậy. Có lẽ qua vài ngày nữa thì sẽ đến. Bất quá hiện tại bên trong đệ nhất khu vực đã có vài trăm vị đế cấp cao thủ rồi. Thậm chí còn có một vài ẩn sĩ cao thủ cực kỳ lợi hại.

Ba huynh đệ Tần Vũ đều kinh hãi.

Vài trăm đế cấp cao thủ, quả thực là một con số kinh người. Trước đây, bọn họ lần nhiều nhất gặp được cũng chỉ vài chục đế cấp cao thủ mà thôi.

Tùng Thạch tiên đế cười nói:

-Tần Vũ, ta sớm đã an bài nơi ở cho các ngươi, ở ngay gần mấy người Ngân Hoa mỗ mỗ đó.

-Ngân Hoa mỗ mỗ cũng đã đến?

-Ừ, Nghê Hoàng cũng đã đến. Tần Vũ, ta hiện giờ mới biết một chuyện…thì ra người lợi hại nhất ma giới không phải là ba người Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế hay Tu La Ma Đế, còn có cao thủ lợi hại hơn, chính ta đã gặp hai người.

Tùng Thạch tiên đế nói một cách thần bí.

-Ồ?

Tần Vũ sớm đã có chuẩn bị, lần này chắc chắn sẽ nhìn thấy không ít ẩn sĩ cao thủ.

-Ẩn Đế cùng với Hắc Bạch Song Đế cũng đã tới, còn có tôn nữ của người nữa.

Tùng Thạch tiên đế cười tiếp:

-Ẩn Đế tiền bối, đối với việc lần này sư tôn độ kiếp rất là chú ý.

Tần Vũ cũng cười.

Có thể không chú ý được sao? Ẩn Đế cũng sẽ sớm phải độ thần kiếp thôi.

Hầu Phí thầm thì bất mãn:

-Đáng tiếc, Vũ Hoàng tiểu tử đó còn chưa tới.

Tần Vũ nghe vậy không khỏi bật cười. Hầu Phí trước khi đi, đã nói muốn giáo huấn Vũ Hoàng một trận nên thân.

-Phía trước chính là nơi ở của Ngân Hoa mỗ mỗ…

Lời của Tùng Thạch tiên đế vưa được hơn nửa, liền đã nhíu mày lấy ra một viên truyền tấn linh châu, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Vũ cười nói:

-Các ngươi đến thật hợp lúc, vừa rồi thị vệ ở Bích Ba tinh truyền tấn tới, Vũ Hoàng, Huyền Đế đã tới. Ta sẽ phải tự mình đi nghênh tiếp đây.

-Vũ Hoàng, Huyền Đế đã tới?

Trong mắt ba huynh đệ đều lóe lên một tia lệ mang.

Chương 412

Chính Diện Giao Thủ

Tinh cầu vốn hoang vu, không tiếng tăm *"Phong Loan tinh"*, hiện giờ thanh danh của nó lại đang vang vọng. Đồng thời nơi đây cũng đã tụ tập lượng lớn các cao thủ, tiên đế, yêu đế, ma đế, số lượng nhiều đến kinh người. Những nhị, tam cấp tiên đế xưng bá ở một vài tinh hệ trong quá khứ, nhưng khi đến nơi này từng người đều rất quy củ, không dám có chút khoa trương nào.

Đệ nhất khu vực là nơi cư trú của đế cấp cao thủ.

Bấy giờ ba huynh đệ Tần Vũ chính đang ở cùng chỗ với Tùng Thạch tiên đế. Tùng Thạch tiên đế nhìn thấy biểu tình của bọn Tần Vũ, trong lòng liện cảm thấy chút bất lực, lập tức khuyên nhủ:

-Tần Vũ huynh đệ, các ngươi hãy giúp đỡ ta. Lần này sư tôn phải độ thần kiếp, người không muốn nơi này phát sinh chuyện phiền. Ta biết ngươi và Vũ Hoàng, Huyền Đế có cừu oán, nhưng hãy đợi đến khi kết thúc độ kiếp của sư tôn hẵng giải quyết, được chứ?

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau một cái. Ba huynh đệ dĩ nhiên đã có quyết định trong lòng.

Tần Vũ quyết định:

-Nếu ở chỗ này động thủ, động tĩnh gây ra sẽ quá lớn. Để sau hãy nói lại vậy.

Bản thân Tần Vũ cũng biết đạo tiến thoái. Nơi này tập trung vài trăm vị cao thủ. Cao thủ cửu cấp tiên đế, ít nhất trên mười người, nếu động thủ thì phiền phức sẽ không nhỏ.

-Cảm ơn Tần Vũ huynh đệ nhiều. Ngân Hoa mỗ mỗ đã tới rồi, đang ở cùng chỗ với Nghê Hoàng. Tần Vũ huynh đệ có thể trước tiên đến gặp mấy người Ngân Hoa mỗ mỗ. Nơi ở của các ngươi nằm ở bên phải đình viện của Ngân Hoa mỗ mỗ, ta sớm đã sắp xếp như vậy, được rồi….Ta đi tiếp đãi Vũ Hoàng, Huyền Đế trước đã.

Tùng Thạch tiên đế cảm kích chắp tay, rồi tức thì vươn người li khai.

Đại nhân vật nói chung, như Vũ Hoàng, Viêm Hoàng, Huyết Ma Đế bọn họ, đều là do tự mình Tùng Thạch tiên đế đi nghênh tiếp.

Tùng Thạch – đệ tử chân truyền của Thanh Đế, hơn nữa đã là cao thủ thất cấp tiên đế, cho nên tự mình hắn tiếp đãi cũng đã là xứng với thể diện của mấy người Vũ Hoàng rồi.

-Hừ

Hầu Phí bĩu môi, mắng khẽ:

-Còn tưởng nắm được cơ hội này giáo huấn hai kẻ bọn Vũ Hoàng một phen. Chứ đến khi chúng và Bằng Ma Hoàng tụ tập tại một nơi, thì sẽ không còn cơ hội tốt như vậy nữa.

Hắc Vũ cũng gật đầu tán đồng.

Tần Vũ mỉm cười:

-Mặc kệ hai phương bọn chúng có ở cùng một chỗ hay không. Cao thủ nơi này vốn đến từ khắp nơi ở tiên ma yêu giới. Ngay cả Đại Viên Hoàng bọn họ cũng sẽ đến, Bằng Ma Hoàng dù muốn động thủ, cũng không dám làm thế ở chỗ này.

-Đợi khi bọn chúng phân khai…Tốc độ của Bằng Ma Hoàng

quá nhanh, rất khó đối phó, gặp phải Bằng Ma Hoàng thì cứ trực tiếp bỏ trốn là được. Còn về Vũ Hoàng và Huyền Đế, chúng ta lại có thể đại chiến với chúng một trận.

Hiện giờ Tần Vũ đã có đủ tự tin.

Ba người Tần Vũ thực lực đề cao, đạt đến như bây giờ, dù cho không địch lại được đối phương, thì cũng có đủ sức để mà chạy trốn. Tần Vũ có lẽ không nghĩ chạy trốn là bất tài vô năng. Ngược lại…hắn rất thích thấy sự tức giận của kẻ khác khi không bắt được hắn.

Tần Vũ truyền âm nói:

-Xem ra Ngân Hoa mỗ mỗ đã tới, chúng ta hãy đi chào hỏi.

Rồi tức thì ba huynh đệ Tần Vũ men theo con đường lát đá xanh, đi thẳng tới chỗ của hai người Ngân Hoa mỗ mỗ, Nghê Hoàng cách đó không xa. Tần Vũ đạt đến thực lực như hiện giờ, dù là cửu cấp tiên đế, hắn cũng có thể nhìn thấu.

Nhưng, vô luận như thế nào, hắn vẫn nhìn không rõ được Ngân Hoa mỗ mỗ.

Ngân Hoa mỗ mỗ từ mi thiện mục (dáng vẻ hiền hậu), khiến người cảm thấy thân thiết. Còn cửu cấp yêu đế Nghê Hoàng, dung mạo yêu mị, cực kỳ động nhân, đồng thời còn gây ra trong tim mọi người một loại cảm giác cao quý.

Nghê Hoàng tán thưởng:

-Ngân Hoa đại tỷ, tốc độ tu luyện của Tần Vũ quả nhiên là nhanh. Hiện giờ dù là muội cũng miễn cưỡng lắm mới có thể cảm ứng được thực lực của hắn.

Ngân Hoa cười híp mắt lại, gật đầu nói:

-Cũng được coi là khá, bất quá tiểu tử đó vẫn cần phải nỗ lực a.

Tần Vũ cuối cùng đã đi tới trước mặt Ngân Hoa mỗ mỗ, cung kính chào:

-Mỗ mỗ, Nghê Hoàng tiền bối.

Ngân Hoa mỗ mỗ mỉm cười, ánh mắt quét qua Hầu Phí, Hắc Vũ hiền từ nói:

-Tần Vũ a, hai tiểu hỏa tử cạnh ngươi, chính là hai huynh đệ mà ngươi đã muốn tìm nhỉ.

-Đúng, mỗ mỗ, đây là nhị đệ Hầu Phí của ta, còn đây là tam đệ Hắc Vũ.

Tần Vũ quay mình nhìn về Hầu Phí, Hắc Vũ:

-Phí Phí, Tiều Hắc, đến đây chào mỗ mỗ đi.

Hầu Phí cười hắc hắc một tiếng, chắp tay rất tùy ý cười nói:

-Vãn bối Hầu Phí xin chào Ngân Hoa mỗ mỗ, xin chào Nghê Hoàng tiền bối.

-Vãn bối Hắc Vũ xin chào hai vị tiền bối.

Hắc Vũ lại không cười, khuôn mặt vẫn băng lãnh.

Nghê Hoàng mặc một bộ trường bào màu hồng, nhìn hơi thùng thình, tựa như toàn thân là một đám hỏa diễm đang cháy vậy. Ánh mắt Nghê Hoàng nhìn về Hầu Phí, Hắc Vũ không tự chủ được phát sáng lên:

-Tần Vũ, thực lực của hai huynh đệ này của ngươi cũng không kém a. Hỏa Tình Thủy Viên, thất cấp yêu đế, cộng với côn pháp đặc biệt của Viên Hầu nhất tộc, thực lực sợ là ngang với cửu cấp tiên đế. Còn Hắc Vũ này đã bị Bằng Ma Hoàng lật tung trời đất truy sát, chắc cũng không hề tầm thường.

Hầu Phí cười quang quác nói:

-Thường thôi, thường thôi, hắn xếp thứ ba trong ba huynh đệ.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười chỉ Hầu Phí thốt:

-Ngươi cái tên hầu tử này quả thật láu cá.

Bỗng lúc này Tần Vũ có phát giác liền quay người -- --

Hai phu thê Vũ Hoàng, Huyền Đế sánh vai cùng nhau đi tới bên này, đồng thời Huyền Đế Huyền Hi còn đang ở một bên đàm tiếu tự nhiên với Tùng Thạch tiên đế. Lúc đó hai người Vũ Hoàng cũng đã nhìn thấy ba huynh đệ Tần Vũ, trong ánh mắt của Vũ Hoàng bắn ra hàn mang lăng lệ.

Tần Vũ tâm ý máy động:*"Xem ra trong lòng Vũ Hoàng vẫn ghi hận với ta đây, hơn nữa còn hận đến xương tủy."*

Tần Vũ cười nhẹ bảo:

-Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta hãy tới nghênh tiếp các hảo bằng hữu nào.

Nghe thấy vậy, trên mặt Hầu Phí và Hắc Vũ đều hiện lên nét cười tà dị.

Ba huynh đệ Tần Vũ cùng sánh vai đi tới phía Vũ Hoàng.

Con đường lát đá xanh này tịnh không rộng, tổng cộng có khoảng ba thước độ rộng. Ba người đi thành hàng ngang tức thì hoàn toàn chiếm cứ con đường đó.

Vũ Hoàng, Huyền Đế cũng đã dừng lại.

Ba huynh đệ Tần Vũ một phía, Vũ Hoàng Huyền Đế một phía. Lưỡng phương cách nhau khoảng mười thước. Đối với bọn họ mà nói, cự li mười thước hoàn toàn không đáng kể. Giữa nhân mã hai phương phát tán ra khí kình lăng lệ, đối lập lẫn nhau.

-Tần Vũ, ngươi đã đạt đến cửu cấp tiên đế rồi?

Sắc mặt Vũ Hoàng bỗng nhẹ biến. Hắn phát hiện ra bản thân chỉ có thể mập mờ cảm nhận được thực lực của Tần Vũ, tựa hồ linh hồn cảnh giới đã ngang với hắn vậy.

Tần Vũ nhìn Vũ Hoàng đáp:

-Cửu cấp tiên đế, có thể coi là vậy.

Vũ Hoàng nếu đã muốn nghĩ như vậy, Tần Vũ cũng không phủ nhận.

-Sao có thể như thế được? Năm xưa đánh nhau ở Tiều Hoàng tinh, ngươi bất quá mới đạt đến nhất cấp tiên đế, vừa mới mở được đệ tam tầng Vạn Thú Phổ. Nhưng đến hiện giờ…mới vài trăm năm? Ngươi…

Sắc mặt Vũ Hoàng hơi tái đi.

Không đủ nghìn năm đã đạt đến cửu cấp tiên đế, đây đích xác là một chuyện đáng sợ.

Tần Vũ chỉ mỉm cười.

Hắn cũng không giải thích, bất kể Vũ Hoàng hồ tư loạn tưởng (suy nghĩ viển vông) thế nào, linh hồn cảnh giới của hắn và Vũ Hoàng vẫn tương đương. Vũ Hoàng không thể nhìn thấu được Tần Vũ, nên mới có một loạt các suy đoán.

-Hừ, ngươi chính là Vũ Hoàng?

Hầu Phí hung tợn nhìn chằm chằm Vũ Hoàng.

-Hỏa Tình Thủy Viên, ngươi chính là nhị đệ "Hầu Phí" của Tần Vũ? Ngươi phi thăng chưa quá nghìn năm? Sao có thể vậy!

Đồng tử của Vũ Hoàng co lại, trong lòng hắn lúc này bắt đầu bối rối: *"Chuyện này rút cục là thế nào, Hầu Phí mới phi thăng bao nhiêu năm? Sao đã đạt đến thất cấp yêu đế rồi. Siêu cấp thần thú thất cấp yêu đế, còn có dĩ chiến ngộ đạo đặc hữu của Viên Hầu nhất tộc, có lẽ ngang với ta. Không có gì nhầm lẫn ở đây chứ!"*

Vũ Hoàng lại nhìn về Hắc Vũ;

-Ngươi là tam đệ Hắc Vũ của Tần Vũ?

Hắc Vũ lạnh lẽo đáp:

-Đúng, ta so với đại ca, hầu tử, thực lực kém hơn một chút.

Kém, biến dị siêu cấp thần thú lục cấp yêu đế, lại không mạnh sao. Nhưng…Hắc Vũ phi thăng chưa quá nghìn năm a. Vũ Hoàng làm sao có thể nghĩ ra được sự tồn tại của *"Khương Lan giới"* cái loại thần khí biến thái đấy.

Vũ Hoàng hoàn toàn tỉnh ngộ.

Lúc này, Vũ Hoàng minh bạch một chuyện -- -- ba huynh đệ

Tần Vũ gặp được hai người phu thê bọn họ, căn bản không phải úy kỵ gì, ngược lại còn sẵn sàng đại chiến một phen với hai người.

-Lần đó, vì Long Hoàng bảo vệ, đã không giết Tần Vũ này, ai ngờ hắn đã đạt đến được mức này, sau này muốn giết…khó khăn đây.

Vũ Hoàng nhăn tít mày.

Huyền Hi an ủi nói:

-Phong Vũ ca, chúng ta khó giết chúng, nhưng không phải là chúng cũng khó mà đối phó được chúng ta sao.

-Huyền Đế, không ngờ ngươi đã đạt đến cảnh giới cửu cấp tiên đế rồi, tốc độ quả thật là nhanh.

Tần Vũ tỏ dáng vẻ khen thưởng.

Huyền Hi đích xác đã đạt đến cửu cấp tiên đế. Ả và Vũ Hoàng song tu, nhờ trạng thái đặc thù của song tu, nên cảm thụ rất rõ ràng những cảm ngộ của Vũ Hoàng đối với không gian vũ trụ. Do đó làm cho Huyền Hi rất nhanh đột phá được bát cấp tiên đế, đạt cửu cấp tiên đế.

Hai cửu cấp tiên đế thì sao?

Tần Vũ, Hầu Phí mỗi người đấu với một trong hai kẻ đó, Hắc Vũ thì lại đánh úp? Đối phó dễ dàng.

-Nhanh đạt được cửu cấp tiên đế sao? Vẫn không nhanh bằng ngươi a.

Huyền Hi mỉm cười đáp, tựa hồ một chút sát ý cũng không có.

Bên cạnh Vũ Hoàng, Huyền Đế, Tùng Thạch tiên đế thấy đắng

trong miệng. Hắn căn bản đã không muốn để ba huynh đệ Tần Vũ gặp được Vũ Hoàng, Huyền Đế. Hai bên mà gặp nhau, rất có thể sẽ động thủ.

Tùng Thạch tiên đế lên tiếng:

-Tần Vũ huynh đệ.

Tần Vũ mỉm cười:

-Vũ Hoàng, không biết ngươi còn nhớ hay không…Lần đó phu thê ngươi hai người đánh lén ta, ta đã nói qua lời gì.

Vũ Hoàng, Huyền Đế sắc mặt nhẹ biến.

-Ta Tần Vũ tại đây lập thệ, sẽ có một ngày ta giết chết ngươi. Tần Vũ ta và Vũ Hoàng ngươi không chết không thôi!

Lời thệ ngôn khi xưa tựa hồ như đang vang lên ở bên tai. Nụ cười của Tần Vũ trước mắt có vài phần lạnh lẽo.

Tần Vũ cười lạnh nói:

-Trước đây hai người các ngươi đã làm gì với ta. Ta nhất định sẽ trả lại gấp bội! Đừng nói những lời vô nghĩa gì với ta, Vũ Hoàng, Huyền Đế, các ngươi nếu có bản sự hãy lập tức độ thần kiếp, sớm phi thăng lên thần giới. Các ngươi còn có thể sống ở thần giới một khoảng thời gian, nếu không…bằng vào tốc độ tu luyện của ta, chắc chắn sẽ dễ dàng vượt qua các ngươi. Đến lúc đó, hừ hừ….

Tần Vũ không để chút mặt mũi nào cho Vũ Hoàng, Huyền Đế.

Hắn không quan tâm đến việc nể mặt mũi nữa, đến mức như bây giờ, còn có thể thay đổi được sao? Tần Vũ hắn nếu hiện giờ

vẫn có thể nhẫn nại được, thì sẽ chẳng còn chút tự tôn nào.

Vũ Hoàng quay đầu nhìn Tùng Thạch tiên đế bảo:

-Tùng Thạch hiền điệt, ngươi đã nghe rồi chứ? Không phải là ta không nể ngươi.

Tùng Thạch tiên đế chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

-Xuy…

Không gian phảng phất như hoa lửa lóe sáng, đồng thời nó cũng bị bóp méo hoàn toàn. Một cỗ khí kình cực kỳ lăng lệ làm tê liệt cả không gian, đột ngột đến trước mắt Tần Vũ. Tần Vũ chỉ thấy một cặp mắt sung mãn sát ý!

Nhưng hắn tựa như sớm đã chuẩn bị cho lúc này rồi, ngón tay trỏ của tay phải duỗi ra.

-Ầm!

Không gian khôi phục lại sự bình tĩnh. Thân ảnh của Vũ Hoàng vừa nói với Tùng Thạch tiên đế xong chầm chậm tiêu tán, một thân hình Vũ Hoàng khác đã xuất hiện trước người Tần Vũ.

Ngón trỏ của Vũ Hoàng và ngón trỏ của Tần Vũ công kích lẫn nhau, đồng thời-- --

Thần kiếm *"Cảnh Hoàng kiếm"* trong tay Vũ Hoàng bị thần kiếm *"Phá Thiên"* của Tần Vũ cản lại. Hai người bất động, ánh mắt tập trung nhìn nhau. Chỉ là mặt đất đã hóa thành bụi phấn.

Tần Vũ mỉm cười nói:

-Không ngờ chỉ pháp của Vũ Hoàng đã đến mức như vậy, lôi điện

chi lực ẩn hàm bên trong là loại mạnh nhất trong số những người ta đã gặp.

Sát na vừa nãy.

Thân hình Vũ Hoàng như điện, thần kiếm ẩn hàm tiên nguyên lực kinh người muốn đâm vào đan điền trên bụng của Tần Vũ, còn ngón trỏ của tay trái thì vận dụng một tuyệt học hạng nhất khác, vọng tưởng đập nát đầu Tần Vũ.

-Ngón tay thật cứng rắn.

Vũ Hoàng chỉ nặn ra mấy chữ đó, thần hình liền huyễn ảo đi, quay về bên người Huyền Đế.

Nhưng chính lúc này, một đạo thanh âm vang dội vang lên trên trời.

-Phong Vũ, Tần Vũ, ta phải độ kiếp lần này, hi vọng hai ngươi đừng động can qua thêm nữa. Vừa rồi coi như chưa có gì, nếu ai lại động thủ tiếp, lần tới…ta Trì Thanh sẽ tự mình xuất thủ trừng phạt.

Truyền âm bá đạo của Thanh Đế, không chỉ vài người Tần Vũ nghe được, ngay cả những đế cấp cao thủ khác ở Phong Loan Tinh cũng đều nghe thấy rất rõ ràng.

-Trừng phạt, hừ.

Vũ Hoàng lạnh giọng hừ một tiếng, sắc mặt Huyền Đế cũng có chút khó coi.

Trên danh nghĩa, địa vị Thanh Đế tương đương với Vũ Hoàng bọn họ. Nhưng từ lời của Thanh Đế truyền xuống, rất rõ ràng… không có coi mấy người Vũ Hoàng trong mắt, tựa như nếu muốn trừng phạt là có thể trừng phạt được vậy.

Tần Vũ lại không tức giận:

-Thanh Đế cuối cùng đã không ẩn tàng thực lực bản thân nữa sao?

Hôm đó ở Nguyệt Nha loan, từ trong lời của mấy người Ngân Hoa mỗ mỗ nghe ra được, thực lực của Thanh Đế này có lẽ không dưới Long Hoàng. Thanh Đế thần bí…công khai độ kiếp, hiện giờ lại còn truyền âm bá đạo như vậy, uy hiếp mình và Vũ Hoàng, xem ra đã không muốn che giấu thực lực nữa.

-Tần Vũ tiểu hữu.

Thanh âm quen thuộc từ sau người truyền tới.

Tần Vũ quay người nhìn lại, chỉ thấy Ẩn Đế, Hắc Bạch song đế cùng với tôn nữ *"Lâm Lâm"* của Ẩn Đế đều đã đi tới. Còn Ngân Hoa mỗ mỗ và Nghê Hoàng thì đã sớm quay về chỗ ở của mình.

-Lâm Lâm cũng đến?

Tần Vũ hơi kinh ngạc, đây là đệ nhất khu vực. Trên thực tế, đó là Thanh Đế nể mặt Ẩn Đế mà thôi.

Nhìn thấy Lâm Lâm, Tần Vũ không khỏi nghĩ về đồ đệ Liễu Hàn Thư của mình khi xưa – một thanh niên thuần phác tự cường, nhưng đáng thương…đồ đệ duy nhất đó đã chết rồi.

-Ẩn Đế tiền bối.

Tần Vũ cười chào:

-Xin mời đến chỗ của ta nói chuyện, nơi này người nhiều quá.

-Cũng tốt.

Ẩn Đế Lâm Ẩn gật nhẹ đầu.

Lâm Lâm cũng nhìn về Tần Vũ. Hắn liền cười với nàng.

Hầu Phí và Hắc Vũ tức thì thầm thì bí mật với nhau, đại ca của mình biết nhiều người quá. Tựa hồ như cao thủ nào, Tần Vũ cũng quen vậy.

Ngày độ kiếp càng lúc càng gần. Lần lượt các cao thủ đã liên tiếp đến: Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế, Tu La Ma Đế, ngay cả Viêm Hoàng mới nổi, ngoài ra có một vài ẩn sĩ cao thủ nữa.

Ngày đó.

Ba huynh đệ Tần Vũ an tĩnh ở tại chỗ của mình, không có nói chuyện với các cao thủ bên ngoài.

Tần Vũ sấp tay lấy ra một khối truyền tấn linh châu:

-Tần Vũ huynh đệ, ta và phụ hoàng đã đến Bích Ba tinh, sẽ lập tức tới Phong Loan tinh. Cả Đại Viên Hoàng tiền bối cũng đi cùng, đúng rồi…Bằng Ma Hoàng cũng đi cùng với chúng ta.

Đó là truyền tấn của Ngao Vô Danh.

Chương 413

Độ Thần Kiếp

Bằng Ma Hoàng đã đến? Tần Vũ vốn đang trong tâm trạng thoải mái đột nhiên khẩn trương hẳn lên. Sau đó nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ bên cạnh bảo:

-Phí Phí, Tiểu Hắc, cùng ta ra xem xem, Long Hoàng, Ngao Vô Danh, Đại Viên Hoàng, bọn họ đều đã đến.

-Đại Viên Hoàng cũng đã đến?

Hầu Phí liền đứng lên.

Hắc Vũ thì lại chẳng hề quan tâm.

-Không chỉ bọn họ, còn có một người…Bằng Ma Hoàng. Hắn đi cùng với Long Hoàng bọn họ.

Tần Vũ trầm ngâm nói:

-Sự tình có chút phiền phức. Bằng Ma Hoàng đó cực kỳ cô ngạo. Nói không chừng sẽ không nể mặt mũi mấy người Long Hoàng, trực tiếp động thủ với chúng ta. Với tốc độ của hắn, những người khác muốn ngăn cản cũng không kịp.

Hầu Phí đề tỉnh:

-Đại ca nói đúng. Bằng vào tính cách của Bằng Ma Hoàng, nói không chừng thực sẽ trực tiếp động thủ. Tạp mao điểu, ngươi tạm thời đừng gặp mặt Bằng Ma Hoàng thì tốt hơn. Kẻ hắn muốn giết nhất chính là ngươi.

Hắc Vũ sắc mặt băng lãnh:

-Ta sẽ đi ra cùng mọi người.

Tần Vũ thoáng nhìn Tiểu Hắc.

Tính cách của Tiểu Hắc, hắn cũng biết rõ, rất khó khuyên bảo. Bất quá sự tình vừa rồi phán đoán không nhất định sẽ xảy ra…Hơn nữa với tốc độ của mình, có lẽ kịp đưa Tiểu Hắc thu vào trong Khương Lan giới.

Ngoài ra…đệ nhất khu vực này, còn có Ngân Hoa mỗ mỗ, người mà cho đến hiện giờ Tần Vũ vẫn không thể nhìn thấu.

Tần Vũ hạ quyết định:

-Đi, chúng ta cùng ra nghênh tiếp Long Hoàng bọn họ.

Mấy người Đại Viên Hoàng, Long Hoàng, huynh đệ Tần Vũ nhất định phải nghênh tiếp. Ba người đi ra khỏi đình viện, dọc theo con đường lát đá xanh đi tới cửa vào của đệ nhất khu vực.

Chỉ lát sau.

Tần Vũ đã nhìn thấy những thân ảnh quen thuộc -- -- Toàn thân kim sắc Bằng Ma Hoàng Tông Duyên, bát cấp yêu đế Ngao Khô, bát cấp yêu đế Lưu Đồ, ba người đó dẫn theo một đám yêu đế đi lại. Đây hiển nhiên là những người của Phi cầm nhất tộc.

Tiên thức của Tần Vũ bỗng phát hiện thấy, có ba nhóm người liên tiếp đi tới. Nhóm thứ nhất là của Phi Cầm nhất tộc, nhóm thứ hai là Long tộc do Long Hoàng dẫn đầu, nhóm thứ ba chính là Tẩu thú nhất tộc với Ngưu Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng đi đầu.

-Hắc Vũ.

Bằng Ma Hoàng vừa nhìn thấy Hắc Vũ, trong mắt liền lộ ra sát khí, tức thì muốn động thủ.

Ở phía trước nhất đang dẫn đường, Tùng Thạch tiên đế trong nháy mắt cũng đã thấy Hắc Vũ, liền cảm thấy bất diệu, lập tức lên tiếng:

-Bằng Ma Hoàng tiền bối, sư tôn ta người đã nói. Lần này, lão nhân gia phải độ thần kiếp, bất cứ ai đến đây để xem nghi lễ, đều không thể động thủ với nhau. Người nào làm trái, lão nhân gia người sẽ không do dự mà tự mình xuất thủ với kẻ đó.

-Trì Thanh quả thực đã nói như vậy?

Bằng Ma Hoàng nhìn về Tùng Thạch tiên đế, ánh mắt lạnh lẽo.

_Đúng vậy.

Tùng Thạch tiên đế ngẩng đầu, nhìn lại Bằng Ma Hoàng, không nhượng bộ chút nào.

Lúc này tiên thức của Tần Vũ đang trong sự tập trung, mắt nhìn chằm chằm Bằng Ma Hoàng:*"Bằng Ma Hoàng Tông Duyên, có lẽ từ trước tới giờ không có để tâm tới bất kỳ người nào. Nói không chừng hắn thực sẽ động thủ."* Tần Vũ rất chú tâm.

"Không hay!" Thân thể Tần Vũ vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị, tựa như lò xo mãnh liệt bắn tới, di động thẳng đến trước người Hắc Vũ.

Nhưng chỉ vừa di động được một đoạn ngắn, thì đạo kim sắc lưu quang do Bằng Ma Hoàng huyễn hóa thành không ngờ đã đến trước mặt Tần Vũ, tốc độ nhanh khiến người phải kinh hãi.

-Bồng!

Một cây quải trượng đã công kích tới kim sắc bằng trảo của Bằng Ma Hoàng.

Kim sắc lưu quang bay lùi lại, Bằng Ma Hoàng đã trở về vị trí của mình khi nãy. Đồng tử của Tông Duyên co lại, gay gắt dán mắt vào lão thái thái trước người Tần Vũ -- -- Ngân Hoa mỗ mỗ.

-Ngươi chính là Ngân Hoa mỗ mỗ.

Bằng Ma Hoàng đã nghe nói qua về đại danh của Ngân Hoa mỗ mỗ. Nhưng lần đó, Ngân Hoa mỗ mỗ chỉ sử dụng bí pháp truyền hình ảnh mà thôi. Hiện giờ Bằng Ma Hoàng mới là lần đầu tiên gặp Ngân Hoa mỗ mỗ.

Ngân Hoa mỗ mỗ khuôn mặt hiền từ, ho khan vài tiếng:

-Ai, lão đã không còn dùng được nữa rồi.

Tần Vũ tí nữa thì bật cười thành tiếng.

Ngân Hoa mỗ mỗ quả nhiên đánh sợ giống như suy nghĩ của mình. Khi Bằng Ma Hoàng động thủ, Ngân Hoa mỗ mỗ cách Tần Vũ phải có một đoạn cự ly. Bằng Ma Hoàng xuất thủ trước, Ngân Hoa mỗ mỗ xuất thủ sau. Nhưng Ngân Hoa mỗ mỗ lại cản được Bằng Ma Hoàng. Luận về tốc độ…Ngân Hoa mỗ mỗ so với Bằng Ma Hoàng phải nhanh hơn!

Bằng Ma Hoàng sở hữu truyền thừa bảo vật, mạnh nhất chính là tốc độ. Nhưng Ngân Hoa mỗ mỗ càng nhanh hơn, chỉ một điểm đó, đã khiến Bằng Ma Hoàng có chút sợ hãi.

Ngân Hoa mỗ mỗ cười híp mắt nói:

-Trì Thanh đã nhận ta làm đại tỷ, ta cũng không thể không nể mặt hắn. Hắn nói không muốn để người khác động thủ tại nơi này. Ta

phải giúp hắn ngăn cản mới được. Tông Duyên, ngươi nói xem, đúng không?

Lúc này, không có người nào dám xem thường lão thái thái này nữa.

Bằng Ma Hoàng chỉ nhìn chằm chằm Ngân Hoa mỗ mỗ, trong đầu không biết đang nghĩ cái gì.

Chỉ nghe thấy vài tiếng không khí chấn động, Long Hoàng, Ngao Vô Danh, Ngưu Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng, mấy người đã từ trên đầu nhóm yêu đế của Phi cầm nhất tộc bay tới, hạ xuống bên cạnh Bằng Ma Hoàng.

-Tông Duyên, ngươi vừa làm gì vậy?

Đại Viên Hoàng Tôn Viên cười nói:

-Không lẽ ngươi đã không thành công hạ thủ với tộc trưởng sẽ kế nhiệm của Viên Hầu nhất tộc ta?

-Không có.

Bằng Ma Hoàng trực tiếp đáp:

-Vừa rồi ta chỉ muốn bắt người mà thôi.

Đúng, bắt người.

Bằng Ma Hoàng vừa rồi chỉ muốn nhanh chóng cầm cố thực lực của Hắc Vũ lại, ngoài ra còn muốn bắt Hắc Vũ. Hắn căn bản không dám giết Hắc Vũ…vì hắn đã từng ở trước mặt Bạch Hinh phát thệ, không được giết Hắc Vũ.

Long Hoàng cũng chế nhạo nói:

-Bắt người, ta nghĩ Tông Duyên ngươi chưa chắc đã nể Trì Thanh lắm. Lần này là Trì Thanh phải độ thần kiếp a.

Bằng Ma Hoàng nhìn Đại Viên Hoàng, Long Hoàng một cái, hừ mũi một tiếng. Hắn minh bạch, có Đại Viên Hoàng, Long Hoàng hai người ở đây, hắn dù có muốn động thủ cũng rất phiền phức.

Ba huynh đệ Tần Vũ, Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, một nhóm người tụ tập tại chỗ này, lập tức hấp dẫn lượng lớn ánh mắt của các đế cấp cao thủ phía xa. Chỉ là nhóm cao thủ này cũng không dám tới gần quá.

-Hô!

Một thân ảnh thanh y đột nhiên xuất hiện giữa không trung, sau đó hạ xuống mặt đất, vừa hay đứng giữa ba huynh đệ Tần Vũ và Bằng Ma Hoàng. Người này chính là Thanh Đế sắp phải độ thần kiếp.

Toàn thân Trì Thanh phát tán ra khí tức khiến người thoải mái. Trì Thanh chỉ nhìn hai phe một cái, rồi tức thì cười nhạt nói với Bằng Ma Hoàng:

-Tông Duyên huynh, ta mời huynh đến xem ta độ thần kiếp. Mong rằng huynh nể mặt ta, ta không hi vọng bất cứ ai động thủ ở nơi này.

-Được, ta nể mặt huynh, đi!

Bằng Ma Hoàng lãnh nhiên nói, rồi hắn lập tức bay thẳng lên trời. Nhóm yêu đế Ngao Khô, Lưu Đồ sau lưng cũng trực tiếp đằng không, sau đó bay thẳng về phía đình viện của mình.

Thanh Đế chỉ liếc nhìn Bằng Ma Hoàng bay đi một cái, cười nhạt. Rồi nhìn về Tần Vũ, cười ha ha nói:

-Tần Vũ tiểu huynh đệ, ngươi mang đến cho ta không ít phiền phức a.

Tần Vũ chỉ có thể cười trừ.

Bỗng lúc này Tần Vũ hốt nhiên quay đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy trên không trung, Vũ Hoàng, Huyền Đế dẫn theo một đám tiên đế thủ hạ đang nghênh tiếp nhóm người của Bằng Ma Hoàng, hai bên còn đàm tiếu với nhau.

"Hai nhóm này, quả nhiên đã liên hợp lại." Không chỉ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với mấy người Long Hoàng cũng đã chú ý tới.

Thanh Đế nhìn mọi người xung quanh nói:

-Chư vị xin mời nghỉ ngơi. Ngày ta độ kiếp phỏng chừng là sau một tháng nữa. Một tháng này, ta cần phải chuẩn bị cho tốt, không thể tới chào các vị, xin hãy thứ lỗi cho.

Long Hoàng chế giễu:

-Ngươi còn cần phải chuẩn bị nữa sao?

Thanh Đế không khỏi bật cười:

-Ha ha….

-Ha ha…

Long Hoàng cũng cười to lên. Long Hoàng, Nghê Hoàng, Thanh Đế cùng với Kim Hình Quân năm xưa quan hệ vô cùng tốt, nên hiểu rất rõ về nhau.

Tần Vũ thấy vậy, không tự chủ được thầm than:*"Thanh Đế quả*

nhiên là đối với độ kiếp thần giới mười phần tự tin a. Không trách dám công khai để cho nhiều người như vậy tới quan sát độ thần kiếp, mà cũng không sợ người khác làm loạn."

Những ngày chờ đợi tịnh không hề nhàm chán, vì nơi này có không ít bằng hữu. Đồng thời trong đệ nhất khu vực, cũng có nhiều tiên đế, yêu đế, thậm chí cả ma đế đến bái phỏng Tần Vũ.

Ba huynh đệ Tần Vũ, uy danh vang lừng.

Hơn nữa không lâu trước, Vũ Hoàng đánh lén Tần Vũ, nhưng lại bình thủ với hắn. Thực lực của Tần Vũ đã rất rõ ràng. Giao thủ đơn giản lần đó cũng đã được truyền bá đi…ba huynh đệ Tần Vũ hợp lại, so với tổ hợp Ẩn Đế, Hắc Bạch Song Đế, lực uy nhiếp là tương đương. Người muốn kết giao với bọn họ đương nhiên rất nhiều.

Trong đình viện của Tần Vũ.

Một kim y thanh niên tuấn nhã đang cáo biệt Tần Vũ:

-Tần Vũ huynh đệ không cần phải tiễn thêm, cáo từ.

Ba huynh đệ Tần Vũ dõi mắt tiễn kim y thanh niên đó ly khai, rồi tức thì đóng cửa lại.

Hầu Phí nói:

-Này, đại ca, Viêm Hoàng đó, đệ thấy thực lực cũng không ra gì. Không phải chỉ một bát cấp tiên đế thôi sao, hắn làm thế nào có thể quật khởi, nâng địa vị lên tương đương với Vũ Hoàng, Huyền Đế được nhỉ?

Kim y thanh niên vừa rồi, chính là Viêm Hoàng mới quật khởi hiện giờ của tiên giới.

-Đừng xem thường Viêm Hoàng đó.

Tần Vũ nghiêm túc nói:

-Ta cảm thấy Viêm Hoàng không đơn giản như vẻ bề ngoài… Thậm chí ta nghĩ hắn so với Vũ Hoàng phải lợi hại hơn. Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác.

Hầu Phí kinh hãi thốt:

-Có thể mạnh đến vậy ư?

Hắc Vũ cũng nghi hoặc nhìn về Tần Vũ. Một bát cấp tiên đế, đáng nhẽ không quá lợi hợi như thế mới phải chứ.

Ba huynh đệ Tần Vũ hiện giờ còn chưa xác định được, nhưng sau này địa vị của Tần Vũ tăng lên, đứng cùng với đầu lĩnh các phương. Lúc đó, Tần Vũ mới chân chính biết nguyên nhân vì sao Viêm Hoàng kia có uy hiếp. Đương nhiên đó sẽ là chuyện về sau này.

Đã qua một tháng kể từ lần đó khi Bằng Ma Hoàng xuất thủ, theo lý, ngày Thanh Đế độ kiếp đã đến rồi. Nhưng…hiện giờ vẫn chưa có tin tức nào cả.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh, Dã Cù, Ngao Vô Hư đều đang trong đình viện. Bạch Linh, Dã Cù, Ngao Vô Hư trước đây chưa từng thấy qua người ta độ thần kiếp, do đó muốn xem. Còn Ốc Lam lại không ra khỏi Khương Lan giới. Theo lời của Ốc Làm thì là:*"Không thích xem."*

Đang nói chuyện, hốt nhiên một đạo thanh âm xuyên suốt bầu trời.

-Chư vị, ngày mai sẽ là ngày Trì Thanh ta độ thần kiếp. Khi chư vị

đến, xin mời tới khu vực dành cho quan sát, vạn lần chớ có đi vào khu vực hạch tâm nơi ta độ thần kiếp.

Đó là tiếng của Thanh Đế.

Lập tức, thanh âm tiêu tán.

Còn toàn bộ Phong Loan tinh theo tin tức này mà bị chấn động nhiệt náo hẳn lên. Vô số người bắt đầu đàm luận với nhau. Mấy người Tần Vũ cũng cao hứng, cuối cùng thì đã không phải đợi thêm nữa.

Đến ngày độ kiếp, ở đệ nhất khu vực, số lượng đế cấp cao thủ đã vượt qua nghìn người!

Cả tiên ma yêu giới, ước chừng ít nhất đã có tám phần đế cấp cao thủ tới Phong Loan tinh. Chung quy được xem độ thần kiếp, đối với gần như tất cả các đế cấp cao thủ đều có sự hấp dẫn. Đại đa số người, đến cả tình hình thần kiếp ra sao cũng không rõ.

Tần Vũ, Hầu Phí bọn họ cũng vậy, đối với thần kiếp không hiểu rõ lắm.

Ngày độ kiếp.

Trên Phong Loan tinh đã tụ tập hơn trăm triệu tu luyện giả. Ở đệ nhất khu vực, đế cấp cao thủ hơn nghìn. Tại đệ nhị khu vực, cao thủ cấp kim tiên thì đã quá trăm triệu. Còn đệ tam khu vực, phần lớn là thiên tiên, còn thiên yêu thiên ma thì cực ít.

Trùng trùng lớp lớp, vô số nhân ảnh đã bay lên không trung, lần lượt lăng không đứng đó, vọng nhìn khu vực hạch tâm.

Bên trong đệ nhất khu vực.

Hầu như tất cả mọi người đều đằng không quan sát. Nhóm người Tần Vũ cũng vậy. Tần Vũ quét mắt một cái đã thấy Long

Hoàng, Ngao Vô Danh, Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Viêm Hoàng, Huyết Ma Đế…một nhóm đông cao thủ đang ở giữa không trung.

Khu vực tối hạch tâm, đại khái trong phương viên độ chục dặm. Đó chính là nơi Thanh Đế chuẩn bị độ kiếp.

-Tần Vũ huynh.

Tùng Thạch tiên đế bay tới bên cạnh Tần Vũ:

-Ta cùng xem với các người nhé.

-Được thôi. Tùng Thạch, sao ngươi không cùng ở một chỗ với mấy người sư huynh của ngươi?

Tần Vũ dò hỏi. Tùng Thạch tiên đế là đồ đệ thứ tư của Thanh Đế. Thanh Đế có tổng cộng năm đồ đệ, mỗi đồ đệ đều đã là đế cấp cao thủ. Đồ đệ thứ năm mạnh nhất hiện cũng đã đạt đến bát cấp tiên đế.

Tùng Thạch bất đắc dĩ lắc đầu đáp:

-Đại sư huynh và ngũ sư đệ có chút bất hòa, ta mà ở chỗ đó thì phiền lắm!

Tần Vũ liền cười.

-Đúng rồi, sao không thấy Ngân Hoa mỗ mỗ nhỉ?

Tần Vũ dò hỏi tiếp. Nơi ở của Ngân Hoa mỗ mỗ ở cạnh chỗ của Tần Vũ, nếu Ngân Hoa mỗ mỗ có mặt, Tần Vũ sẽ rất dễ dàng nhìn thấy.

Tùng Thạch giải thích:

-Ồ, Ngân Hoa mỗ mỗ a, bà ấy hình như có chuyện gì quan trọng đã rời đi trước rồi.

Tần Vũ gật đầu. Ngân Hoa mỗ mỗ, có lẽ đối với thần kiếp cũng chẳng để tâm, thực lực của lão nhân gia đã ở mức nào rồi.

Hầu Phí đề tỉnh:

-Đại ca, thần kiếp bắt đầu rồi.

Tần Vũ lập tức nhìn về khu vực hạch tâm.

Khu vực mà phương viên chục dặm đó, chỉ có một mình Thanh Đế. Thanh Đế nắm tay sau lưng, đứng trên mặt đất, không có sử dụng trận pháp cấm chế nào, cũng không có chuẩn bị gì cả, chỉ đứng như vậy trên đất.

Bầu trời đang quang đãng, nhanh chóng trở nên hắc ám!

Cả Phong Loan tinh đột nhiên tiến vào trong hắc ám. Tất cả là một mảng tĩnh mịch, tĩnh mịch đáng sợ. Mọi người xem độ thần kiếp đều lặng nhìn cẩn thận, không người nào nói chuyện.

Trong bầu trời hắc ám, hốt nhiên xuất hiện một lốc xoáy màu đỏ sẫm khổng lồ. Lốc xoáy đó ít nhất phải phủ lấy phương viên vài nghìn dặm, đang không ngừng xoay tròn. Năng lượng khủng khiếp làm cho cả không gian bắt đầu rung động lên.

-Xuy xuy….

Trong khắp không gian Phong Loan tinh chảy quanh co tia tia dòng điện. Không gian đã bị điện phân, may mắn là dòng điện tán xạ ra ảnh hưởng đối với các cao thủ không lớn.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Dã Cù, Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng,

Ẩn Đế…vô số cao thủ đó đều ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào lốc xoáy màu đỏ sẫm khổng lồ đó.

Lốc xoáy thấp thoáng có những ánh điện màu lam đang lóe ra. Đồng thời nó cũng đã bắt đầu xoay tròn, tốc độ không nhanh, nhưng lại theo một quy luật kỳ dị.

-Ồ, *chuyện gì vậy?*

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn cảnh tượng đó. Đơn thuần bởi vì lốc xoáy đỏ sẫm xoay tròn, kéo theo việc nó lấy Thanh Đế làm trung tâm, trong phương viên khoảng một dặm, không gian nơi đó hoàn toàn bị bóp méo. Mọi người loáng thoáng có thể thấy được thân ảnh của Thanh Đế trong không gian đang bị bóp méo đó.

Hắc Vũ truyền âm nói:

-Đại ca, lốc xoáy kia hiện ra một đại trận.

Tần Vũ cũng ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên, nguyên là lôi điện màu lam thẫm ẩn sâu trong lốc xoáy đỏ sẫm đó đã bắt đầu ló ra. Những lôi điện màu lam thẫm sau khi ló ra bên ngoài lốc xoáy, thì hình thành nên một đại trận hình tròn màu lam thẫm. Đại trận này chính đang quay tròn, bên trong vòng tròn đang quay đó có đạo đạo quỹ tích kỳ lạ. Đồng thời những lôi điện màu lam thẫm đang không ngừng chảy từ nơi này nơi kia tới trong lộ tuyến của trận pháp.

Thực ra đó là trận pháp gì?

-Tam trọng thần kiếp, đây có lẽ chính là đệ nhất trọng thần kiếp.

Tùng Thạch bên cạnh thầm thì.

Chương 414

Tam Trọng Thần Kiếp

Thiên hôn địa ám, mây đen cuồn cuộn. Lốc xoáy khổng lồ màu đỏ trong phương viên vài nghìn dặm ở chính giữa mây đen đang không ngừng xoay tròn. Còn không gian phía dưới xung quanh Thanh Đế trong phương viên một dặm đã hoàn toàn bị bóp méo.

Tần Vũ, Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng và hơn nghìn vị đế cấp cao thủ, căn bản không thể nào nhìn xuyên qua không gian đã bị bóp méo đó, chỉ có thể mơ hồ thấy được nhân ảnh duy nhất bên trong nó -- -- Thanh Đế.

"Tam trọng thần kiếp?" Tần Vũ nghe được lời nói thầm của Tùng Thạch tiên đế, không khỏi thấy nghi hoặc. Đối với thần kiếp, Tần Vũ một khiếu cũng không thông, lập tức nhỏ giọng hỏi:

-Tùng Thạch huynh, ngươi vừa nói cái gì Tam trọng thần kiếp đó, rút cục nó là thế nào?

Tiếng ầm ầm vang khắp trời đất, thanh âm của Tần Vũ và Tùng Thạch hoàn toàn không đáng kể.

Tùng Thạch tiên đế cũng nhỏ giọng trả lời:

-Tần Vũ, ta cũng là nghe sư tôn nói. Thần kiếp này có tổng cộng tam trọng. Đệ nhất trọng chính là do thiên lôi hình thành nên, thiên lôi màu lam thẫm là lôi điện mạnh nhất mà đế cấp cao thủ có thể chưởng khống (điều khiển). Còn một kiếp này lại là do thiên lôi màu lam thẫm tổ hợp thành một cổ trận, đồng loạt hạ xuống, sự to lớn của uy lực đó…dù là cửu cấp tiên đế nói chung cũng khó mà đỡ được.

Tần Vũ kinh hãi trong lòng.

"Không trách đã từng nghe được về độ khó của thần kiếp trong truyền thuyết, gần như đa số cửu cấp tiên đế đều độ kiếp thất bại. Đệ nhất trọng thần kiếp đã lợi hại như vậy, lưỡng trọng tiếp theo uy lực khẳng định phải mạnh hơn."

Tùng Thạch tiên đế tiếp:

-Tần Vũ, ngươi xem…lôi điện màu lam thẫm ở không trung đang không ngừng lưu chuyển trong cổ trận kia. Cổ trận là do thiên địa sáng tạo ra, uy lực chắc chắn rất mạnh. Lôi điện màu lam thẫm chính là thứ mạnh nhất mà đế cấp cao thủ có thể nắm được. Thêm nữa còn thông qua cổ trận để gây chấn động áp bức như thế, uy lực này…

Tùng Thạch tiên đế không ngừng cảm thán:

-Cái đó còn chưa tính là gì. Đây mới chỉ là đệ nhất trọng. Đệ nhị trọng thần kiếp càng khủng khiếp hơn nữa. Ngươi chắc cũng biết, cao thủ độ thần kiếp nói chung đều có chuẩn bị đầy đủ, nên đệ nhất trọng thì thường có thể chống được, nhưng đệ nhị trọng thì….khó a!

"Ồ?" Tần Vũ nghi hoặc trong lòng, *"Đệ nhị trọng thần kiếp sẽ như thế nào?"*

-Hơn nữa, ta nghe sư tôn nói qua. Sau khi thần kiếp bắt đầu, phương viên một dặm xung quanh nơi để độ kiếp phân cách hẳn với ngoại giới. Trong không gian đó, sung mãn các huyễn cảnh, ngoài ra tâm ma cũng sẽ không ngừng xâm nhập quấy rối. Trong quá trình độ kiếp sẽ luôn như thế, nếu chỉ hơi phân tâm, thì có thể sẽ bị thần kiếp đánh cho tan nát, hồn phi phách tán.

Tùng Thạch tiên đế cũng có phần khẩn trương :

-Đệ nhất trọng thần kiếp đã phủ xuống rồi.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn chăm chú.

Cổ trận hình tròn do lôi điện màu lam thẫm hình thành, nhìn qua thì giống như một cái cối xay. Lúc này, cối xay màu lam thẫm đã hoàn toàn từ trong lốc xoáy màu đỏ khổng lồ bay ra, đồng thời nó còn chầm chậm xoay tròn.

"Chín đạo lôi điện màu lam thẫm." Hai mắt Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng, có tổng cộng chín đạo lôi điện màu lam thẫm đang liên tục nhẹ nhàng xoay chuyển bên trong quỹ tích của cổ trận.

-Oanh ầm ầm….

Cối xay to lớn do những lôi điện màu lam thẫm cấu thành chuyển động chậm rãi, đồng thời từ trên không trung từ từ phủ xuống. Tốc độ hạ xuống rất chậm chạp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy một cỗ áp ức giống như ngày tận thế vậy.

"Tốc độ chậm vậy sao?" Trong lòng Tần Vũ có chút nghi hoặc.

Phần lớn kiếp lôi đều phi thường nhanh chóng đánh thẳng xuống, nhưng cối xay do chín đạo lôi điện màu lam thẫm thông qua cổ trận hình thành nên lại hạ xuống với một tốc độ khá chậm. Từ lốc xoáy màu đỏ khổng lồ đến chỗ Thanh Đế đứng cũng chỉ cách có vạn thước mà thôi, tuy nhiên cối xay đó lại phi hành mất trọn thời gian của mười cái hô hấp.

Hơn nghìn vị đế cấp cao thủ thấp thoáng có thể thấy được trong không gian bóp méo, tay phải của Thanh Đế giơ lên cao, diễn thành thức kình thiên (đỡ trời), đồng thời từ trong miệng vang lên tiếng *"Phá!"* như sấm mùa xuân.

Cối xay khổng lồ rơi xuống mang theo âm thanh *"oanh ầm ầm"*, cùng với thân ảnh nhỏ bé của Thanh Đế hình thành nên thế đối lập

rõ rệt. Thủ chưởng (bàn tay) bé xíu và cối xay lôi điện to lớn va chạm lẫn nhau.

Kết quả lại là -- --

Cối xay to lớn đã trực tiếp bị nứt nẻ ra, cổ trận kia hoàn toàn sụp đổ. Chín đạo lôi điện màu lam thẫm cấu thành nên cổ trận giống như du long (rồng múa) không hề có quy luật gì tản ra khắp nơi, tất cả đều đánh tới trên người Thanh Đế rồi tiêu tán.

-Thanh Đế thực lực quả nhiên đáng sợ.

-Thanh Đế vẫn luôn ẩn tàng không lộ a. Đệ nhất trọng thần kiếp mà phá giải dễ dàng như vậy, thực lực hơn xa chúng ta.

Ẩn Đế, Vũ Hoàng cùng đám đông người đều đã đàm luận. Những người này đối với thần kiếp vẫn là những người biết nhiều hơn hẳn, nên rất rõ ràng uy lực của đệ nhất trọng thần kiếp. Thấy được Thanh Đế nhẹ nhàng phá đi như thế, trong lòng đã có phần hiểu hơn đối với thực lực của Thanh Đế.

Hầu Phí ở bên cạnh Tần Vũ coi thường nói:

-Đại ca, đó chính là đệ nhất trọng thần kiếp sao, xem ra cũng thường thôi.

Tùng Thạch tiên đế trừng mắt nói:

-Đấy là do thực lực của sư tôn ta mạnh, nếu đổi cho một cửu cấp tiên đế thông thường, thì có lẽ một trọng thần kiếp đó cũng đã khiến hắn phải trọng thương rồi.

Tần Vũ thấy Hầu Phí như vậy cũng chỉ có thể cười bất lực.

Dã Cù cũng lên tiếng:

-Lôi điện này đã đạt đến cấp màu lam thẫm, chỉ có tu luyện đến đệ bát tầng của Cửu Chuyển Ám Kim Thân mới có thể ngạnh chống được, đệ thất tầng tất phải bị thương.

Ngao Vô Hư vẻ mặt cũng nghiêm túc.

Hầu Phí thấy thế, liền không nói nhiều thêm nữa. Tần Vũ cười nhạt một tiếng nói:

-Được rồi, đệ nhị trọng thần kiếp đã đang tập trung lực lượng. Hãy nhìn cho rõ, sau này chắc gì đã có cơ hội tốt như thế này.

Không chỉ nhóm người Tần Vũ, những người khác cũng đang đàm luận về đệ nhất trọng thần kiếp vừa rồi. Nhưng chỉ qua giây lát, Phong Loan tinh đã lại khôi phục sự tĩnh lặng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu tiếp tục xem, đệ nhị trọng thần kiếp rút cục sẽ như thế nào.

Mây đen cuồn cuộn, phương hướng của lốc xoáy màu hồng khổng lồ kia bắt đầu cải biến. Bên ngoài lốc xoáy thì vẫn xoay tròn với phương hướng như cũ, nhưng bên trong lốc xoáy phương hướng lại đã tương phản. Đồng thời nơi giao tiếp giữa trong ngoài của lốc xoáy, xuất hiện đạo đạo tia lửa điện.

Hàng loạt các tia hỏa diễm màu đen từ nơi giao tiếp giữa trong ngoài lốc xoáy ló ra. Phương viên tổng cộng của lốc xoáy màu hồng là vài nghìn dặm, tuy mỗi một chỗ chỉ là những tia nhỏ hỏa diễm màu đen, nhưng chúng tụ tập lại thì không thể xem thường được.

Hỏa diễm màu đen?

Tần Vũ thấp giọng hỏi tới:

-Lam Thỉ thiên hỏa là màu lam. Tịch Tẫn thiên hỏa, bên trong là

màu vàng, bên ngoài màu lam. Vậy hỏa diễm màu đen này là cái gì nhỉ ?

-Thần hỏa!

Tùng Thạch sắc mặt nghiêm trọng:

- Chân hỏa của nguyên anh tiên đế là "Tịch Tẫn thiên hỏa". Nghe đồn rằng, thần hỏa chính là chân hỏa trong cơ thể của thần nhân. Uy lực cực kỳ mạnh.

Tần Vũ kinh hãi:

-Chân hỏa của thần nhân, cái đó…ai mà chống được?

Hầu Phí nói:

-Thần hỏa này đệ cũng biết. Không chỉ thần nhân mới có, trong tiên ma yêu giới….Siêu cấp thần thú được sinh ra từ trong lửa "Phượng Hoàng" và "Hỏa Kỳ Lân", một khi đạt đến đế cấp, chân hỏa trong thân thể bọn họ chính là thần hỏa.

-Thần hỏa, nghe nói có thể dùng để luyện chế thần khí. Nói chung phải có thần khí, cộng với tiêu hao đủ lượng năng lượng hùng hậu, thì mới khả dĩ chống cự được thần hỏa.

Tùng Thạch tiên đế giải thích:

-Thần hỏa này chỉ công kích một lần, nếu ngươi có thể chống lại được, nó sẽ tự động tiêu tán đi. Chứ mà dùng thần hỏa để đốt người thì chỉ một lúc sau kể cả thần khí nói chung đều sẽ bị dung hóa. Tu luyện giả có lợi hại hơn nữa cũng chống không nổi a.

Dã Cù lên tiếng:

-Cũng chưa hẳn vậy.

Tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân đến cực hạn, gân cốt toàn thân liền giống như thượng phẩm thần khí. Thần hỏa cũng chỉ có thể dung hóa những thần khí tương đối phổ thông, cùng với một ít tài liệu luyện chế thần khí. Còn thượng phẩm thần khí, nếu chỉ có thần hỏa không thôi thì không thể dung hóa được.

Hắc Vũ luôn trầm mặc bỗng thốt lên:

-Thần hỏa đã giáng xuống.

Nhóm người Tần Vũ thấy rõ ràng, những hỏa diễm màu đen nhỏ bé cuối cùng đã hoàn tất tụ tập, hình thành nên một dải hỏa diễm hình rồng màu đen dài vài chục thước. Long hình hỏa diễm màu đen đó nhắm thẳng phía dưới phun tới.

Hốt nhiên -- --

Tất cả mọi người kinh hô, chỉ thấy Thanh Đế không ngờ đã bay thẳng lên trời. Trực tiếp bay tới giữa không trung nghênh tiếp long hình hỏa diễm do thần hỏa tạo nên.

Độ kiếp, thông thường độ kiếp giả đều ở trên mặt đất. Bởi vì ngược lại nếu ở không trung thì sẽ phải chịu lực đả kích càng mạnh hơn. Giờ Thanh Đế làm như vậy, không phải là ngu ngốc mà là có đủ sự tự tin. Thanh Đế lại là một tên ngốc ư? Sẽ không có một ai đồng ý như thế.

Hầu Phí nghi hoặc hỏi:

-Sao Thanh Đế không sử dụng thần khí nhỉ?

Thanh Đế bay tới giữa không trung, mọi người đã nhìn thấy rõ ràng hơn biểu tình cùng với thứ mặc trên người của ông ấy. Trên thân ông vẫn chỉ là một bộ thanh sam phổ thông như trước, cùng

lắm đó là cực phẩm tiên khí mà thôi.

Thanh Đế không có thần khí chiến y sao? Đương nhiên không phải vậy, mà là Thanh Đế không có sử dụng ra.

-Hống…

Long hình hỏa diễm màu đen không ngờ đã phát ra một tiếng hống, sau đó mở to cái miệng rồng muốn thôn phệ Thanh Đế. Hỏa diễm màu đen đó hoàn toàn bao vây lấy Thanh Đế.

Hỏa diễm hình rồng màu đen dài vài chục thước tiếp tục phi hành xuống phía dưới. Hỏa diễm màu đen bao phủ Thanh Đế khoảng một hơi dài. Theo đạo lý, dù là cửu cấp tiên đế, nếu không có thần khí, thì cũng phải bị thiêu đốt thành tro. Chung quy đây chính là thần hỏa a!

Một lúc sau, hỏa diễm màu đen không ngờ đã tiêu thất đi.

Thần kiếp này quả nhiên là do vũ trụ hình thành, thực là kỳ diệu vô song.

Hai mắt Tần Vũ quang mang lóe lên.

Tần Vũ thấy rõ, vào lúc thần hỏa màu đen bay khỏi thân của Thanh Đế, trên thân Thanh Đế đang sinh ra những gợn sóng màu xanh biếc nhàn nhạt. Thanh Đế dưới sự bảo vệ của những gợn sóng xanh biếc đó, không có chút tổn thương nào.

"Chính là những gợn sóng xanh biếc kia đã bảo vệ Thanh Đế. Chúng là cái gì vậy?" Tần Vũ đối với phán đoán của mình rất là chắc chắn.

Dẫu thế nào, sau khi thần hỏa tiêu tán đi, Thanh Đế vẫn mặc bộ thanh sam như trước, trên mặt mang một nụ cười nhạt thoáng qua.

Tự tin!

Lăng không đứng, đạm nhiên đối chọi thần kiếp, chỉ với khí độ đó thì đã không phải là cái mà những người ngoài kia có thể bằng được rồi. Trong truyền thuyết, Thanh Đế đã dừng bước khoảng thời gian dài một cách đáng sợ ở bát cấp tiên đế, che giấu thực lực đích xác là quá sâu kín.

-Ta không bằng Thanh Đế.

Một đạo thanh âm vang lên. Thính giác linh mẫn của Tần Vũ vẫn phân biệt ra, đó là lời của Nghê Hoàng.

Long Hoàng cười nói:

-Ha ha…Nghê Hoàng, đừng quá để ý. Thanh Đế có thành tựu như bây giờ, chủ yếu là nhờ vào vận khí tốt năm xưa. Vận khí…đó là thứ không thể cầu được a.

Nghê Hoàng, bản thể là Phượng Hoàng. Cửu cấp yêu đế Nghê Hoàng, bình thường có thể sử dụng Tịch Tẫn thiên hỏa đầy trời để công kích kẻ khác. Dưới Tịch Tẫn thiên hỏa, dù là Ẩn Đế *"Lâm Ẩn"* vẫn khó mà bảo tồn. Ẩn Đế đối diện với Nghê Hoàng cũng tất phải chạy dài.

Nhưng tuyệt chiêu chân chính của Nghê Hoàng, chính là toàn thân hóa thành thần hỏa để công kích địch nhân. Bà ta vốn là từ trong lửa sinh ra, hóa thành hỏa diễm cũng là chuyện có thể. Chỉ là Nghê Hoàng nếu hóa thành thần hỏa thì cũng có hạn chế. Nhưng hiện giờ nhìn thấy thần hỏa trong thời gian ngắn mà không làm gì được Thanh Đế, Nghê Hoàng không thể không thừa nhận mình thua kém Thanh Đế.

Tần Vũ nhìn Tùng Thạch dò hỏi:

-Tùng Thạch, vừa rồi Thanh Đế tiền bối đã sử dụng công pháp gì? Những gợn sóng màu xanh biếc đó là thứ gì vậy?

Tùng Thạch sắc mặt mê hoặc:

-Ta cũng không rõ. Từ mấy ngàn vạn năm trước, khi sư tôn bắt đầu tu luyện một loại công pháp đặc biệt nào đó, cho tới bây giờ ta vẫn không thấy sư tôn xuất thủ lại. Bất quá sư tôn thực lực vô cùng mạnh. Đó là chuyện không cần phải nghi ngờ gì. Người giáo huấn mấy sư huynh đệ ta, luôn chỉ cần một chiêu là chế phục được.

Tần Vũ thầm đồng ý.

Năm sư huynh đệ của Tùng Thạch, mạnh nhất hiện giờ đã là bát cấp tiên đế. Nhưng vẫn bị Thanh Đế dùng một chiêu là chế phục được, thực lực thâm bất khả trắc đó có thể tưởng tượng ra được.

-Trọng cuối cùng của Tam trọng thần kiếp.

Tùng Thạch tiên đế nhìn chằm chằm vào lốc xoáy màu hồng khổng lồ ở trên trời:

-Tần Vũ, đệ tam trọng này là trọng uy lực mạnh nhất. Trước đây, không ít các đế cấp cao thủ lợi hại chính là bị chết dưới một trọng thần kiếp này.

Tần Vũ minh bạch trong lòng, một trọng cuối cùng khẳng định càng lợi hại hơn. Hắn tập trung tinh thần lại để xem.

Có lẽ, một ngày nào đó bản thân cũng sẽ phải nghênh tiếp thần kiếp.

Toàn bộ lốc xoáy khổng lồ màu đỏ bắt đầu rỉ ra những sương mù màu đen. Sương mù màu đen từ những kẽ hở của lốc xoáy

thẩm thấu ra ngoài, sau đó tụ tập về chính giữa.

Một đoàn sương mù trong phương viên vài trăm thước chầm chậm phủ xuống phía dưới.

"Sương mù màu đen? Thứ gì vậy?" Tần Vũ cẩn thận quan sát. Hắn không phải là không muốn dùng tiên thức. Chỉ là không biết vì sao, với không gian bóp méo kia, tiên thức của Tần Vũ căn bản không cách gì xâm nhập vào được.

Cùng với sự phủ xuống của sương mù màu đen, cặp mắt sắc bén của Tần Vũ cuối cùng đã nhìn thấy được sự *"bí ẩn"* bên trong sương mù đó.

"Lôi điện, lôi điện màu xám." Hai mắt Tần Vũ phát sáng.

Trong đoàn sương mù ở phương viên vài trăm thước chính đang có những tia tia điện xà màu xám đang lưu chuyển. Những điện xà này rất nhỏ, nhìn qua còn tưởng đó là sương mù. Tần Vũ cũng là vất vả lắm mới phân biệt được.

"Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua lôi điện màu xám, chắc là cũng rất khủng khiếp." Tần Vũ nhìn kỹ xem Thanh Đế ứng phó thế nào.

Sương mù màu đen bao lấy vài trăm thước. Sự to lớn của phạm vi đó chiếm trọn hơn nửa khu vực phương viên một dặm kia. Khi giáng xuống đến trên người Thanh Đế, thì đột ngột phủ lấy hoàn toàn Thanh Đế.

-Xuy xuy….

Thanh âm kịch liệt vang lên, hơn nghìn vị đế cấp cao thủ do ở gần nhất nên đều nghe thấy rõ tiếng vang. Nếu không gian mà bình thường, thì còn có thể thấy được từng luồng điện xà màu xám không ngừng đánh lên thân thể Thanh Đế.

-Thần kiếp, quả nhiên là lợi hại a, ha ha…

Tiếng cười lớn vang dội hốt nhiên vang lên từ trong miệng Thanh Đế. Song chưởng của Thanh Đế vẫn luôn lẳng lặng mặc cho điện xà công kích bỗng đưa thẳng ra. Tức thì một bức màn nước màu xanh biếc lấy Thanh Đế làm trung tâm, tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Nơi nào bức màn nước đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô, bao quát cả những sương mù màu đen lẫn lôi điện màu xám.

Sau đó, bức màn nước xanh biếc đó với tốc độ còn nhanh hơn trước tụ lại về trên người Thanh Đế rồi biến mất luôn. Thanh Đế vẫn vừa cười vừa lăng không mà đứng, tựa hồ như chưa hề làm qua cái gì cả. Chỉ là sương mù màu đen và điện xà màu xám thì đã biến mất cả rồi.

-Mạnh thật.

Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, Đại Viên Hoàng cùng đám siêu cấp cao thủ trên mặt đều có nét khiếp sợ.

Dù cho mấy người Long Hoàng quan hệ tốt với Thanh Đế, cũng chưa từng thấy qua thực lực chân chính của Thanh Đế. Nhưng vừa rồi bức màn nước được thi triển ra, uy lực to lớn…tuyệt đối vượt qua thần hỏa.

"Những gợn sóng ban nãy dùng để chống thần hỏa và bức màn nước xanh biếc kia là cùng một loại năng lượng." Tần Vũ mắt vẫn nhìn về Thanh Đế đang đạm nhiên mỉm cười phía xa.

Chương 415

Trừng Phạt Của Thanh Đế

Lốc xoáy khổng lồ màu đỏ sẫm chầm chậm bay lên, sau đó biến mất vào trong mây đen đang quay cuồng. Chỉ một cái nháy mắt, mây đen đó cũng trực tiếp tiêu tán, bầu trời đã khôi phục lại sự tươi sáng.

Không gian bị bóp méo cũng trở về như bình thường. Thân ảnh Thanh Đế vừa nãy còn ẩn hiện mơ hồ, thì hiện giờ đã rõ ràng hơn.

"Thần kiếp kết thúc rồi." Tần Vũ thở ra một hơi dài.

Trên Phong Loan tinh, vô số người đều từ trong trạng thái khẩn trương ban nãy khôi phục trở lại. Tuyệt đại bộ phận những người ở nơi này đều là lần đầu tiên được thấy kẻ khác độ thần kiếp, sự rúng động khi quan sát độ thần kiếp đối với bọn họ có thể tưởng tượng ra được.

-Chư vị.

Chủ giác độ thần kiếp *"Thanh Đế"* đứng giữa không trung, nói vang dội:

-Thần kiếp đã kết thúc. Trì Thanh ta may mắn thành công độ qua thần kiếp. Ta đã chuẩn bị yến tiệc tại Bích Ba tinh, tất cả mọi người đều có thể tới tham gia.

Hầu Phí kinh ngạc than:

-Quái nhỉ, tất cả đều có thể tham gia? Nơi này có hơn trăm triệu

người a.

Thanh âm dày nặng của Dã Cù vang lên:

-Thanh Đế cũng khiêm tốn quá. Nói cái gì may mắn thành công độ qua thần kiếp nữa chứ, hắn như vậy còn gọi là may mắn sao? Người khác độ qua thần kiếp không biết sẽ gọi là gì?

Ngao Vô Hư cũng gật đầu nói:

-Không cần trận pháp cấm chế chống đỡ, không cần thần khí, chỉ bằng thực lực bản thân, mà nhẹ nhàng vượt qua Tam trọng thần kiếp. Thậm chí thanh sam trên mình còn không có chút tổn hại nào. Độ thần kiếp như thế đích xác là quá ấn tượng.

Tần Vũ cười nói:

-Thanh Đế nếu không phải là nắm chắc thành công trong tay thì sao lại mời vô số người của tiên ma yêu giới đến xem sự kiện này chứ? Hơn nữa ông ấy trước đó còn đã phái người chuẩn bị lượng lớn tiệc rượu ở Bích Ba tinh rồi. Bất quá…khí phách của Thanh Đế cũng đáng được khâm phục.

Ngao Vô Hư nhạt giọng nói:

-Tần Vũ, thần kiếp cũng đã xem. Có thể cho ta quay vào được rồi.

Bách Linh kéo tay Hắc Vũ, lúc này cũng nói:

-Muội quay về đây, ở cạnh mọi người, chỉ thêm vướng bận thôi.

Hắc Vũ tức thì ở một bên an ủi Bạch Linh.

Sau đó, Dã Cù, Ngao Vô Hư, Bách Linh, ba người tiến vào trong

Khương Lan giới.

-Tần Vũ, ba người đó nói quay về là về đâu?

Tùng Thạch tiên đế đứng cạnh Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Không lẽ đó chính là "Thanh Vũ tiên phủ" phòng ngự cực kỳ kinh người trong truyền thuyết?

Thanh Vũ tiên phủ? Còn phòng ngự cực kỳ kinh người nữa?

Tần Vũ chỉ có thể cười thầm trong bụng, còn ngoài mặt lại đáp:

-Chính là về Thanh Vũ tiên phủ.

Tùng Thạch tiên đế cảm thán nói:

-Ồ, sư tôn người đã từng nói qua với ta. Đối với Nghịch Ương tiên đế, năm xưa người chỉ vô cùng bội phục ở một điểm. Chỉ là hiện giờ, người có đến hai điểm phải bội phục.

Tần Vũ liền thấy hiếu kỳ, lập tức hỏi tới:

-Tùng Thạch, nói ta nghe đi.

-Bội phục, bội phục cái gì?

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng đã nhìn qua.

Tùng Thạch tiên đế cười đáp:

-Lúc trước sư tôn bội phục Nghịch Ương tiên đế là ở năng lực giao tiếp của hắn. Không ngờ được có thể trở thành hảo hữu chí giao với Hắc Diễm Quân và Bạch Huyền Quân của Ám Tinh giới.

Ám Tinh giới đó, người ngoài tiến vào nói chung đều bị làm khó dễ, thậm chí còn bị công kích. Tam đại quân chủ của họ tính khí càng cổ quái hơn. Sư tôn ta quan hệ không tệ với Kim Hình Quân năm xưa, nhưng lại không hề có giao tình gì với Hắc Diễm Quân và Bạch Huyền Quân. Bởi vì hai người đó rất khó kết giao. Nghịch Ương có thể quan hệ tốt như vậy với hai người đó, ngươi nói có lợi hại hay không?

"Đúng là lợi hại." Trong lòng Tần Vũ nghĩ tới Diễm Huyền chỉ giới của mình.

Diễm Huyền chỉ giới, chính là do Hắc Diễm Quân chỉ giới và Bạch Huyền Quân chỉ giới dung hợp mà thành. Từ chuyện đó, là có thể biết được hai người đó và Nghịch Ương tiên đế có quan hệ thân thiết thế nào.

Hầu Phí hỏi tiếp:

-Đó chỉ là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai là gì?

Tùng Thạch cười đáp:

-Năm xưa, sư tôn chỉ bội phục năng lực giao tiếp của hắn, còn hiện giờ…sư tôn lại bội phục thành tựu trên phương diện phòng ngự cấm chế của Nghịch Ương tiên đế! Một cái Thanh Vũ tiên phủ đó, sức mạnh phòng ngự, không ngờ còn làm cho Vũ Hoàng và Huyền Đế liên thủ mà vẫn không thể phá được. Đấy đích xác là quá lợi hại. Một điểm này thôi…phóng mắt nhìn khắp tiên ma yêu giới, có lẽ không có người nào có thể sánh bằng.

-Ách…

Ba người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ nín thinh, nói không ra lời.

Không ngờ rằng lời giả về *"Khương Lan giới"* trở thành *"Thanh Vũ tiên phủ"*, lại làm cho Nghịch Ương tiên đế vốn đã chết từ lâu

thanh danh càng tăng lên.

Tùng Thạch hỏi ngược lại:

-Sao vậy, không ngờ được ư? Không lẽ thành tựu trên phương diện phòng ngự cấm chế đó của Nghịch Ương tiên đế lại không đáng khâm phục?

-Xứng đáng, xứng đáng lắm.

Ba huynh đệ Tần Vũ đồng thời nói.

Hầu Phí cảm thán nói:

-Tùng Thạch, ngươi nói đúng a. Nếu không phải là nhờ Nghịch Ương tiên đế làm Thanh Vũ tiên phủ tốt như vậy, đại ca ta lúc trước ở Tiểu Hoàng tinh có lẽ đã bị Vũ Hoàng đánh cho xong đời rồi. Chúng ta cũng nên cảm tạ Nghịch Ương tiên đế a. Đại ca, huynh nói có phải không?

-Phải, phải.

Tần Vũ bất lực cười khổ.

Sau đó, Tần Vũ quét mắt nhìn bốn phía.

Hơn nghìn vị đế cấp cao thủ bên trong đệ nhất khu vực, phần lớn đã dùng Đại Na Di ly khai khỏi rồi. Chung quy Bích Ba tinh và Phong Loan tinh đều trong một tinh hệ, khoảng cách tịnh không xa gì cho lắm. Bọn họ đại na di hai, ba lần là có thể đến được. Nếu mà xếp hàng chờ Tinh tế truyền tống trận, với hơn trăm triệu người thì biết phải đợi đến bao giờ.

Lúc đi, mọi người đều không biết địa chỉ của Phong Loan tinh, nên mới nhờ vào Tinh tế truyền tống trận. Hiện giờ rời khỏi, thì không cần vậy nữa.

Tần Vũ cười nói:

-Mọi người đã đi cả rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.

-Tần Vũ huynh đệ, đừng vội trở về a. Ba huynh đệ các ngươi hãy đến Bích Ba tinh chúc mừng một phen. Lần này sư tôn ta đã chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn. Trên Bích Ba tinh, mọi nơi đều có yến tiệc…Những kim tiên, thiên tiên tham gia yến tiệc ở các thành trì phổ thông. Còn đế cấp cao thủ thì có thể tới tham gia yến tiệc ở Nguyệt Nha loan.

Tùng Thạch tiên đế muốn mời ba huynh đệ Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn về Hầu Phí, Hắc Vũ.

Trên Nguyệt Nha loan khẳng định tụ tập lượng lớn đế cấp cao thủ. Nhiều cao thủ đế cấp như vậy tụ tập dẫu sao cũng là chuyện phi thường hiếm thấy. Nhìn biểu tình của Hầu Phí, Hắc Vũ, Tần Vũ hiểu rõ hai huynh đệ mình cũng muốn đi tới xem xem.

Tần Vũ cười bảo:

-Vậy được, chúng ta đi ngay cho kịp.

Lúc mà ba huynh đệ Tần Vũ đang đàm thoại với Tùng Thạch, thì Thanh Đế đã bay đến bên cạnh nhóm người Long Hoàng, Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Nghê Hoàng.

Long Hoàng cười ha ha nói:

-Trì Thanh huynh không ra oai thì thôi, đã làm thì quả là kinh người a!

Ngao Vô Danh bên cạnh cũng nói:

-Thanh Đế tiền bối độ thần kiếp mà "cử trọng nhược khinh" (nâng vật nặng một cách nhẹ nhàng), khiến người phải kinh hãi.

Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng bọn họ cũng đều thở dài khen.

Thanh Đế tươi cười nói:

-Chư vị đừng nói như vậy. Ta có được thành tựu như ngày hôm nay, sợ là chư vị đều đã biết nguyên nhân. Vận khí, chỉ là vận khí mà thôi.

Long Hoàng nói:

-Đó là lời gì vậy. Vận khí là một mặt, ngoài ra là tuệ nhãn của ngươi a. Nếu ở Mê Thần điện không phải là nhờ tuệ nhãn của ngươi, nhận định được cái thứ chẳng ra gì đó, thì làm sao có thành tựu ngày hôm nay?

Nói đến đây, Ngao Vô Danh vẫn luôn nghi hoặc đã hiểu được. Nguyên là thành tựu của Thanh Đế và Mê Thần điện có quan hệ.

Thanh Đế cảm thán nói:

-Được rồi, chư vị hãy theo ta đến Nguyệt Nha loan trên Bích Ba tinh ăn mừng một phen. Ta bây giờ đã độ qua thần kiếp, thời gian ở lại tiên ma yêu giới cũng sẽ không quá dài đâu. Qua khoảng thời gian nữa sẽ phải phi thăng lên thần giới, lần tới nếu có muốn gặp lại, sợ là phải ở thần giới.

Vừa nói xong, trong lòng những người xung quanh đều nghĩ đến nhiều thứ.

Gặp lại ở thần giới, sẽ có cảnh tượng gì?

Long Hoàng cười lớn nói:

-Ha ha, đi, ta biết Trì Thanh bao lâu như vậy, nhưng những ngày tụ tập ở tiên ma yêu giới cũng không nhiều lắm. Hôm nay phải cùng ngươi ăn uống một trận thật lớn.

Rồi nhóm người đó lập tức liên tiếp thi triển Đại Na Di đi tới Bích Ba tinh.

Lúc Thanh Đế mời Long Hoàng, Đại Viên Hoàng bọn họ, thì Vũ Hoàng, Huyền Đế cùng với Bằng Ma Hoàng, Ngao Khô, Lưu Đồ mấy người lại đang tụ tập cùng nhau. Bọn họ thỉnh thoảng còn nhìn về Tần Vũ phía xa xa. Xung quanh mấy người bọn họ đã bố trí cấm chế, thanh âm không thể lọt ra ngoài.

Vũ Hoàng thuyết phục:

-Tông Duyên huynh, nếu mà chần chờ thêm, có lẽ sẽ không còn có cơ hội giết Tần Vũ nữa.

Huyền Đế Huyền Hi cũng nói:

-Tông Duyên huynh chắc cũng biết, hiện giờ thực lực ba huynh đệ Tần Vũ đã đủ lợi hại, muốn giết chúng phải mất một phen động tay chân. Nếu lần này không động thủ…Thứ nhất, bằng vào bản lĩnh ẩn náu của bọn chúng, lần sau muốn tìm ba huynh đệ chúng cũng khó. Thứ hai, với tốc độ tu luyện của chúng, dù cho lần tới gặp được ba huynh đệ thì có lẽ cũng khó mà giết được.

Vũ Hoàng lại thêm vào:

-Tần Vũ đó tu luyện thuật luyện thể. Hiện giờ thân thể cứng rắn có thể so với thần khí, Tông Duyên huynh chắc đã biết.

Lúc này, Ngao Khô và Lưu Đồ lại không lên tiếng. Bằng Ma Hoàng Tông Duyên nhẹ nhíu mày, rồi lập tức nhìn về Tần Vũ đang đàm thoại với Tùng Thạch ở xa xa một cái. Hắn sao mà không muốn giết Tần Vũ.

Chỉ là Thanh Đế đã nói rõ ràng là không được phép động thủ với nhau. Động thủ thì là không nể mặt Thanh Đế. Thực lực của Thanh Đế trong quá trình độ kiếp vừa nãy đã được biểu hiện ra hết.

Không chỉ Thanh Đế, người mà Bằng Ma Hoàng Tông Duyên úy kỵ nhất, kỳ thật là Ngân Hoa mỗ mỗ.

Hắn vẫn nhớ lần xuất thủ của Ngân Hoa mỗ mỗ cản công kích của hắn, hiển nhiên là tốc độ của Ngân Hoa mỗ mỗ so với hắn phải nhanh hơn.

"Động thủ hay không động thủ?" Bằng Ma Hoàng nhíu mày, do dự trong lòng.

Ngao Khô hốt nhiên lên tiếng:

-Tần Vũ đã đi.

Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế nhìn sang, quả nhiên… ba huynh đệ Tần Vũ cùng Tùng Thạch tiên đế đã thi triển Đại Na Di ly khai khỏi Phong Loan tinh. Vũ Hoàng và Huyền Đế có phần lo lắng, dù cho với thực lực hiện giờ của họ cũng không giết được Tần Vũ. Muốn giết Tần Vũ, chỉ có thể nhờ vào Bằng Ma Hoàng.

Bằng Ma Hoàng hốt nhiên hỏi:

-Phong Vũ huynh, ngươi xác định là Ngân Hoa mỗ mỗ không ở Bích Ba tinh?

Vũ Hoàng đáp:

-Xác định, Ngân Hoa mỗ mỗ trước khi độ kiếp đã ly khai rồi. Lúc này thì có đến tám chín phần là không đang ở Bích Ba tinh.

Trong mắt Bằng Ma Hoàng lóe lên một đạo lãnh quang:

-Tốt, như vậy, chúng ta lập tức tới Bích Ba tinh, sau đó trực tiếp tìm vị trí của ba huynh đệ Tần Vũ. Ta đối phó với Tần Vũ, Ngao Khô, Lưu Đồ ngăn cản Hầu Phí, hai người các ngươi giết Hắc Vũ, thế nào?

Vũ Hoàng và Huyền Đế có nét mừng rỡ trong mắt:

-Được.

Ba người làm hiệp định rồi sau đó trực tiếp thi triển Đại Na Di rời khỏi Phong Loan tinh.

Bầu trời trên biển ở Bích Ba tinh.

Ba huynh đệ Tần Vũ cùng với Tùng Thạch tiên đế, bốn người đang sánh vai vừa nói chuyện cười đùa, vừa bay tới Nguyệt Nha loan. Nhưng một đạo tiên thức hốt nhiên từ phía xa bao phủ lấy ba huynh đệ Tần Vũ.

-Tiên thức của Vũ Hoàng.

Tần Vũ nhíu mày:

-Tiểu Hắc, Phí Phí, cẩn thận một chút, Vũ Hoàng có thể muốn xuất thủ.

-Tần Vũ huynh, đừng lo lắng, lễ mừng sư tôn ta độ kiếp thành công, Vũ Hoàng cũng dám phá loạn sao?

Tùng Thạch tiên đế lại không nghĩ Vũ Hoàng dám xuất thủ.

Tần Vũ cho tiên thức nhanh chóng bao phủ lấy cả Bích Ba tinh.

Hắn phát hiện được, mấy người Bằng Ma Hoàng đang cùng với Vũ Hoàng, Huyền Đế ở một nơi cách vài trăm vạn dặm.

Hốt nhiên -- --

-Không hay.

Tần Vũ nhận ra Bằng Ma Hoàng đột ngột biến mất không thấy đâu. Rất rõ ràng là đã thi triển Đại Na Di, chỉ giây lát, ở một nơi cách đó một dặm, Bằng Ma Hoàng đã xuất hiện lại. Đồng thời hắn đang bắn tới với một tốc độ khủng khiếp.

Một dặm?

Với tốc độ của Bằng Ma Hoàng, căn bản nháy mắt là tới.

-Đừng chống cự.

Phản ứng đầu tiên của Tần Vũ là trực tiếp đem hai huynh đệ mình Hầu Phí, Hắc Vũ thu vào trong Khương Lan giới. Còn về Tùng Thạch tiên đế, Tần Vũ lại không nghĩ Bằng Ma Hoàng sẽ xuất thủ đối phó với người khác.

Tần Vũ vừa mới thu hai huynh đệ vào Khương Lan giới xong, Bằng Ma Hoàng đã đến, còn Vũ Hoàng, Huyền Đế, bát cấp yêu đế Ngao Khô, Lưu Đồ thì cũng đã đại na di tới bên ngoài một dặm rồi.

"Hắc Vũ đâu?" Lúc Bằng Ma Hoàng muốn giết Tần Vũ thì kinh hãi phát hiện…không thấy Hắc Vũ đâu cả.

Mục tiêu chân chính của hắn là để Vũ Hoàng bọn họ giết Hắc Vũ. Hiện tại không thấy Hắc Vũ, trong lòng Bằng Ma Hoàng không khỏi rúng động một cái. Điều đó làm cho Bằng Ma Hoàng xuất thủ chậm lại một chút.

Tần Vũ cực tốc bay lùi lại đồng thời truyền âm nói:

-Bằng Ma Hoàng, hôm nay chính là ngày Thanh Đế tiền bối độ kiếp và ăn mừng, ngươi dám làm loạn?

-Thanh Vũ tiên phủ, hừ, giết chết được Tần Vũ ngươi, Thanh Vũ tiên phủ tự nhiên sẽ lộ ra. Đến lúc đó Hắc Vũ tiểu tạp chủng cũng đừng mong trốn được.

Bằng Ma Hoàng truyền âm nói, đồng thời tốc độ tăng đến cực hạn, lại bắn tới muốn giết Tần Vũ.

-Bằng Ma Hoàng!

Tùng Thạch tiên đế bên cạnh nổi giận. Hắn không ngờ có người quả thực không nể mặt sư tôn mình.

Lúc này Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ bốn người cũng đã đến chỗ này.

-Dừng tay!

Thanh âm mang sự tức giận vang lên khắp trời đất, đồng thời một đạo thanh quang từ bên kia cắm vào giữa Tần Vũ vào Bằng Ma Hoàng. Kim quang của Bằng Ma Hoàng và thanh quang đó va chạm mãnh liệt. Thân hình Bằng Ma Hoàng không tự chủ được phải lui về phía sau.

Thanh quang đó hóa thành một người, chính là Thanh Đế.

Bốn người Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ bay tới bên cạnh Bằng Ma Hoàng. Năm người nhìn Thanh Đế.

-Tông Duyên, Phong Vũ, Huyền Hi, hôm nay ta độ kiếp, hơn nữa

đã mời cao thủ các lộ khắp tiên ma yêu giới tới tham gia yên hội. Các ngươi lại không thèm để ý chút nào tới lời nói của ta, hiện giờ xuất thủ công kích người khác…

Trên mặt Thanh Đế có nét giận dữ.

Tần Vũ đứng ở bên cạnh xoa hai tay vào nhau. Vừa rồi, hắn không vào Khương Lan giới là vì muốn thử giao thủ với Bằng Ma Hoàng.

"Xem ra đạt đến bát cấp yêu đế, mới có thể đấu hơn mười hiệp với Bằng Ma Hoàng a." Tần Vũ cảm thán trong lòng, rồi tức thì liếc nhìn Thanh Đế lúc này, *"Thanh Đế tựa như rất tức giận a."*

Thanh Đế rất tức giận.

Lần này ông ấy mời các cao thủ của tiên ma yêu giới đến xem lễ, còn không phải là vì mặt mũi ư. Hiện giờ cả Bích Ba tinh đang cử hành yến hội ăn mừng thịnh soạn, cũng vậy chính là vì thanh danh của ông.

Một người sắp phi thăng lên thần giới còn quan tâm tới cái gì? Ẩn nhẫn mấy ngàn vạn năm, hôm nay thật vất vả mới phong quang được một hồi.

Bằng Ma Hoàng ngạo ngễ nói:

-Trì Thanh, ta muốn giết Tần Vũ, ngươi sao lại làm khó ta?

Luận tốc độ, hắn cũng chỉ kiêng kỵ mỗi Ngân Hoa mỗ mỗ mà thôi.

-Khó dễ ngươi? Ha ha…ta đã nói qua, bất cứ ai động thủ, ta nhất định sẽ tự mình xuất thủ trừng phạt…Mấy người các ngươi, ta sẽ không giết, nhưng…phải trừng phạt!

Thanh âm Thanh Đế trở nên lạnh lẽo.

Đám người Tần Vũ chỉ cảm thấy không gian xung quanh chấn động một cái.

Chín Thanh Đế đã đột nhiên xuất hiện xung quanh nhóm Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng. Chín Thanh Đế này quây tròn lấy mấy người đó. Bọn họ liền biến sắc, vì công lực của chín người không ngờ ngang với bổn tôn Thanh Đế. Chỉ thấy đạo đạo màn nước lấy chín người làm dấu, màn nước đã hoàn toàn trói buộc mấy người Bằng Ma Hoàng. Bọn Bằng Ma Hoàng kinh hãi phát hiện ra…bản thân không thể cử động được.

Trong chín Thanh Đế, có năm Thanh Đế phân biệt đến trước mặt Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ.

-Bồng!

Năm Thanh Đế đó đều đánh ra quyền phải, hiểm độc đấm lên trên mặt của năm người kia. Còn năm người kia thì không thể tránh né chút nào, chỉ có thể giương mắt ra nhìn quyền đầu nện tới mình.

Chương 416

Não Tu(Thẹn Quá Hoá Giận)

-Bồng!

Năm quyền đầu đánh thật nặng lên năm khuôn mặt đang giương ra. Thanh âm của tiếng gãy xương mũi gần như đồng thời vang lên, tiên huyết bắn ra. Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ, khuôn mặt của năm người nhuộm đầy máu.

Chín Thanh Đế hốt nhiên dung hợp lại, hóa thành một Thanh Đế.

Thanh Đế cười nhạt nhìn mấy người Bằng Ma Hoàng:

-Tông Duyên, Phong Vũ, Huyền Hi, mấy người các ngươi làm loạn ở đây. Một quyền đó coi như là trừng phạt, hi vọng các ngươi biết tiến thoái, nếu không…ta tịnh không ngại tặng thêm mấy quyền còn nặng hơn vừa nãy.

Màn nước màu xanh biếc đã hoàn toàn thu nhập vào trong người Thanh Đế. Bọn Bằng Ma Hoàng cũng đã được giải trừ trói buộc, nhưng không có ai hoài nghi rằng Thanh Đế không thể trực tiếp trói lại mấy người Bằng Ma Hoàng thêm một lần nữa.

Tần Vũ, Tùng Thạch tiên đế cùng với Long Hoàng, Ngao Vô Hư, Đại Viên Hoàng, nhóm đông người đã đến phía sau, đều nhìn năm người Bằng Ma Hoàng phải chịu nhục nhã.

Năm người Bằng Ma Hoàng gần như nháy mắt đã chữa trị lại thương thế trên mặt, nhưng cảnh tượng vừa rồi cả cuộc đời bọn họ sẽ không thể quên được.

-Hô!

Lồng ngực Bằng Ma Hoàng hít sâu một hơi mãnh liệt kêu vang như tiếng sấm, sắc mặt rất nhanh biến thành tím tái, nhãn thần càng giống như muốn ăn thịt người. Sức mạnh của sự giận dữ, tất cả mọi người tại đó đều cảm thụ được. Sự nhục nhã, từ trước tới giờ chưa từng chịu nhục nhã, Bằng Ma Hoàng đích xác đã tới cực hạn rồi.

-Thanh Đế, ngươi quả nhiên lợi hại.

Bằng Ma Hoàng thở ra một hơi, sắc mặt tím tái đã trở nên trắng bệch.

Hai vợ chồng Vũ Hoàng, Huyền Đế sắc mặc cũng rất khó coi. Chỉ là bọn họ không có xuất thủ, vì vừa rồi bọn họ đã cảm nhận được sự chênh lệch của mình so với Thanh Đế. Nếu xuất thủ, căn bản là tự tìm nhục mà thôi. Còn Ngao Khô và Lưu Đồ, đứng phía sau Bằng Ma Hoàng không hề nói câu nào.

-Tần Vũ

Vũ Hoàng nhìn Tần Vũ:

-Có bản sự thì…cả đời hãy bám vào Thanh Đế.

Rồi tức thì Vũ Hoàng lạnh lùng nói:

-Trì Thanh huynh khổ tu nhiều năm như vậy quả nhiên là ghê gớm. Trước mặt ngươi, đến cả năng lực di động ta cũng không có. Phong Vũ tự nhận không bằng. Nhận một quyền hậu đãi này của Trì Thanh huynh, ta đã không còn mặt mũi nào để tham gia yến tiệc của huynh nữa, giờ xin cáo từ…

Còn chưa dứt lời, Bằng Ma Hoàng đã xen vào.

Bằng Ma Hoàng nhìn Thanh Đế:

-Thanh Đế, tu luyện nhiều năm như vậy. Công lực ngươi không ngờ đã đạt đến mức đó. Ta hiện giờ phát hiện ra…có một chuyện mà ta đã nghĩ sai rồi, rất sai là đằng khác.

Trong mắt Bằng Ma Hoàng lộ ra nét tà dị, liếc nhìn Tần Vũ bên cạnh một cái.

Tần Vũ không tự chủ được nheo mắt lại.

Thanh Đế đạm nhiên hỏi:

-Tông Duyên, ngươi muốn nói cái gì?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên lại nhìn Long Hoàng, Đại Viên Hoàng:

-Ngao Phương, Tôn Viên, chúng ta yêu tộc tam hoàng, vốn nghĩ là nhờ vào truyền thừa bảo vật thì có thể ngạo thị được tiên ma yêu giới. Ta đối với Mê Thần điện vẫn luôn xem thường. Chỉ là không ngờ được năm xưa Trì Thanh ở Mê Thần điện lấy được một kiện bảo bối, lại có thể khiến hắn tăng công lực đến mức thế này. Xem ra nhiều năm qua, chúng ta coi thường những thần khí của Mê Thần Điện là một sự sai lầm.

Tần Vũ, Tùng Thạch tiên đế cùng với những đế cấp cao thủ tụ tập xung quanh càng lúc càng nhiều đều kinh hô lên.

Thì ra Thanh Đế lợi hại như vậy là vì thần khí của Mê Thần Điện a.

Vũ Hoàng kinh hãi thốt:

-Cái gì? Thanh Đế đã từng đến Mê Thần Điện?

Huyền Đế trên mặt cũng có vẻ khó mà tin được. Trong trí nhớ của Vũ Hoàng và Huyền Đế, Thanh Đế chưa từng tới Mê Thần Điện, thậm chí cũng chưa từng tranh đoạt Mê Thần đồ quyển.

Thanh Đế đạm nhiên đáp:

-Đúng, ta đã tới. Nhưng đó đã là chuyện của vài nghìn vạn năm trước. Năm đó ta và ba vị cao thủ tiên đế khác cùng đi, còn các ngươi bấy giờ mới chỉ là những tiểu nhân vật ở tiên ma yêu giới mà thôi.

Vũ Hoàng, Huyền Đế nhìn nhau một cái, trong lòng có chút nổi giận.

Bọn họ cảm thấy mình đứng trước Thanh Đế chỉ như những đứa trẻ đứng trước một người thành niên vậy. Vài nghìn vạn năm trước giữa mấy người đã chênh lệch như thế, đến hiện giờ… khoảng cách đó đã trở nên rất lớn. Dù cho bọn họ đều đã là cửu cấp tiên đế.

-Thanh Đế có được thành tựu như vậy, tất cả đều nhờ Mê Thần Điện. Còn bảo vật trọng yếu nhất để thăm dò Mê Thần Điện "Mê Thần đồ quyển" hiện tại lại đang trên người Tần Vũ. Tần Vũ….hi vọng ngươi đem nó giấu cho kỹ. Ta ước chừng sẽ có không ít người muốn cướp Mê Thần đồ quyển của ngươi đâu.

Bằng Ma Hoàng ra vẻ hảo tâm nhắc nhở.

Sắc mặt Tần Vũ phát lạnh.

"Tên hỗn đản âm hiểm này." Ánh mắt Tần Vũ quét nhìn bốn phương tám hướng. Lúc này có hơn trăm vị đế cấp cao thủ tập trung ở xung quanh, tuyệt đại bộ phận đều nhìn về Tần Vũ, trong ánh mắt lộ ra một tia động tâm, *"Bằng Ma Hoàng nói như vậy, có lẽ*

để gây chú ý của nhiều người hơn tới Mê Thần đồ quyển."

Đúng lúc này -- --

-Bằng Ma Hoàng, Mê Thần đồ quyển quả thực đang ở trên mình Tần Vũ?

Một vị hắc y lão giả hốt nhiên lên tiếng hỏi. Hắc y lão giả đó diện mục mơ hồ, xung quanh thân thể tự nhiện phát tán ra một loại hàn ý. Những đế cấp cao thủ khác không tự chủ được phải giữ khoảng cách với hắn. Lão giả đó chính là một vị ẩn sĩ cao thủ của ma giới, công lực đã đạt đến cửu cấp ma đế! Thực lực chân chính ra sao, không người nào có thể nói rõ được. Chung quy có trường hợp của Ngân Hoa mỗ mỗ khi trước, thực lực của ẩn sĩ này rất khó xác định.

Bằng Ma Hoàng quay đầu nhìn hắc y lão giả, lập tức ánh mắt sáng lên đáp:

-Đó là hiển nhiên. Nếu Tần Vũ không có Mê Thần đồ quyển, lúc trước Vũ Hoàng vì sao lại bỏ nhiều khí lực như thế để truy sát hắn chứ? Phong Vũ huynh, ngươi nói có phải không?

Vũ Hoàng và Bằng Ma Hoàng liếc nhau một cái, cũng mỉm cười nói:

-Chính thế, hiện giờ bí mật này ta cũng không giấu nữa. Mê Thần đồ quyển đích xác đang ở trên mình Tần Vũ. Không chỉ Mê Thần đồ quyển, ngay cả Vạn Thú Phổ cũng đang trên người hắn.

Tập trung ánh mắt!

Hơn trăm vị đế cấp cao thủ đồng thời nhìn Tần Vũ, ánh mắt thấp thoáng có một sự sáng chói.

Thực lực của Thanh Đế đã hiển lộ ra, ngay cả Bằng Ma Hoàng trước mặt ông cũng phải buông tay chịu trói. Còn nguyên nhân của thực lực đó lại chính là vì Mê Thần Điện. Đừng nói những tiên đế kia, dù là mấy người Long Hoàng, Ngao Vô Hư, Ngưu Ma Hoàng cũng phải có lòng tham đồ trong bụng. May mắn là họ mỗi người đều đã có thứ để dựa vào, nên lòng tham với Mê Thần Điện tịnh không lớn lắm.

"Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng quả nhiên âm hiểm." Tần Vũ cảm thấy tình thế có phần bất diệu, chỉ là hiện giờ hắn cũng chưa có biện pháp gì.

Những đế cấp cao thủ tụ tập xung quanh càng lúc càng đông, không ít người nhìn Tần Vũ với ánh mắt tham lam sát ý. Điều này làm cho Tần Vũ thấy phẫn nộ trong lòng. Ánh mắt băng lãnh của Tần Vũ hung dữ quét qua những người đó, trong lòng thầm nói:

"Các ngươi đám gia hỏa tham lam này, tốt nhất chớ đụng đến ta. Chọc giận ta, ta sẽ trực tiếp ở trong Khương Lan giới khổ tu vài nghìn năm, tu luyện đến đệ cửu tầng Cửu Chuyển Ám Kim Thân, lúc đó thì…Đối địch với ta, ta sẽ giết hết không tha."

Cặp mắt sung mãn sát ý của Tần Vũ làm cho đám đế cấp cao thủ kia cả kinh.

Bọn họ nhớ tới, Tần Vũ chính là kẻ đã không phân cao thấp với Vũ Hoàng. Tiên đế, yêu đế nhị cấp, tam cấp, ngũ cấp, lục cấp, muốn cướp Mê Thần đồ quyển của Tần Vũ căn bản là tìm chết. Những đế cấp cao thủ tương đối yếu kém đó không khỏi nén lại lòng tham ở trong bụng. Chỉ là bọn họ cũng có chuẩn bị, một khi Tần Vũ *"hổ lạc bình dương"* (hổ lạc xuống đồng bằng), bọn họ sẽ đồng loạt ra tay tranh đoạt.

-*Hừ.*

Tần Vũ hừ lạnh một tiếng.

Tiên ma yêu giới này, có lúc phải cậy thế mạnh một chút. Không đụng tới mình thì thôi, chứ nếu ai muốn tới giết người đoạt bảo, mình cũng không thể mềm lòng nương tay được.

-Chư vị.

Thanh Đế cười nhạt nói:

-Ta có thành tựu như ngày hôm nay, đích xác là có quan hệ với Mê Thần Điện đó.

Thanh Đế vừa nói lời này, mọi người vây quanh đều nhìn về Thanh Đế, còn Tần Vũ lại nhíu mày.

-Chỉ là ta lấy được kiện bảo vật đó, trên thực tế tịnh không phải là thần khí. Thậm chí còn làm cho ta dừng lại ở bát cấp tiên đế, khổ tu vài nghìn vạn năm mới đại công cáo thành. Nếu không phải vì bảo vật đó, hiện giờ ta đã sớm tới được thần giới rồi, có được tất có mất a.

Thanh Đế vang giọng nói:

-Được rồi chư vị, yến tiệc đã chuẩn bị xong. Hay là chư vị hãy cùng ta đi tới Nguyệt Nha loan nhé.

Tùng Thạch tiên đế cũng cười tươi nói:

-Đúng, chư vị mời phó yến (dự tiệc).

Vũ Hoàng hốt nhiên nói:

-Chúng ta không đi, cáo từ.

Huyền Đế vẫn đứng ở bên cạnh Vũ Hoàng.

Thanh Đế chỉ mỉm cười gật đầu.

-Trì Thanh, ta cũng cáo từ đây.

Bằng Ma Hoàng cũng chắp tay, sau đó mấy người Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng liền cực tốc bay đi.

Trên Nguyệt Nha loan, trong đình viện ở một nơi thông thoáng đã bày đặt hơn trăm cái bàn. Ba huynh đệ Tần Vũ đang ngồi ở một cái bàn trong góc.

Bàn đó chỉ có Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, ba người bọn họ. Xung quanh đã bị Tần Vũ bố trí cấm chế, thanh âm không thể truyền ra được. Hầu Phí và Hắc Vũ tuy là bị Tần Vũ thu vào trong Khương Lan giới, nhưng chuyện vừa nãy phát sinh, bọn họ đã biết.

-Tình huống là như vậy. Những ngày sau này của chúng ta có lẽ sẽ khó khăn hơn. Các đệ nói xem, nên xử lý thế nào.

Tần Vũ mới nói lại tường tận câu chuyện, cũng đã đem tình huống hiện tại nói rõ ra.

-Cần gì phải lo phiền, ai dám đến đoạt Mê Thần đồ quyển, thì giết luôn là xong. Đánh không lại thì chạy, ba huynh đệ chúng ta sợ gì chứ?

Hầu Phí mặt đầy nộ khí.

Hắc Vũ cũng âm trầm vẻ mặt:

-Đại ca, người muốn giết chúng ta, thì không cần phải nương tay.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ minh bạch, từ lúc Bằng Ma Hoàng nói những chuyện đó ra, nhiều cao thủ đế cấp đã biết. Ước chừng hơn nửa đế cấp cao thủ cả tiên ma yêu giới đều sẽ biết chuyện này, bọn họ rất có thể đối mặt với sự vây sát.

-Ha ha…

Tần Vũ hốt nhiên cười lên, nâng chén uống rượu:

-Tiểu Hắc, Phí Phí, không cần quá để ý việc đó. Chúng ta tu luyện cho tốt, an tâm hưởng thụ cuộc sống. Những người đó tuân theo quy củ thì thôi, nếu chúng thật muốn giết chúng ta đoạt Mê Thần đồ quyển, chúng ta quyết không thể buông tay để cho chúng giết được.

Ý của Tần Vũ rất rõ ràng.

-Được rồi, chúng ta trước hết ly khai đã.

Tần Vũ hốt nhiên đứng lên.

Ba huynh đệ Tần Vũ đứng lên, những đế cấp cao thủ khác đang đàm tiếu không hẹn cùng nhau nhìn về ba người họ. Tần Vũ nhẹ quét mắt một cái, ba người liền nhắm trước bàn phía trước nhất đi tới. Đó là bàn của nhóm người Thanh Đế, Long Hoàng, Nghê Hoàng, Đại Viên Hoàng.

Tần Vũ chắp tay nói:

-Thanh Đế tiền bối, chư vị, ba huynh đệ chúng ta còn có việc nên xin ly khai trước.

Thanh Đế nhìn ba huynh đệ Tần Vũ, rồi mỉm cười gật đầu:

-Vậy ta không tiễn. Tần Vũ, ta vẫn sẽ ở lại Nguyệt Nha loan

khoảng nửa năm. Nếu ngươi muốn đến thì có thể tìm ta trong khoảng thời gian này. Sau nửa năm…muốn gặp ta, có lẽ phải gặp lại ở thần giới thôi.

Sau đó ba huynh đệ Tần Vũ dưới ánh mắt của nhiều đế cấp cao thủ rời khỏi Nguyệt Nha loan.

Trên tinh cầu hoang vu, đột ngột xuất hiện một nhân ảnh duy nhất, chính là Tần Vũ.

Tần Vũ đang một mình thi triển Đại Na Di, dùng tốc độ cực hạn đi tới Lưu Lam tinh thuộc Thanh Hỏa tinh vực. Nếu ba huynh đệ cùng đi, mục tiêu sẽ lớn, rất dễ tiết lộ thân phận. Dẫu sao Tần Vũ đi một mình thì an toàn hơn chút.

Khoảng nửa tháng, Tần Vũ đã từ Nguyệt Nha long tới được Lưu Lam tinh.

Bên trong Ngũ Liễu cung ở Lưu Lam tinh.

Mấy người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh đang tụ tập cùng nhau.

-Phí Phí, Tiểu Hắc.

Tần Vũ nhắc nhở:

-Ở Lưu Lam tinh coi như an toàn. Tiểu Đồng, Quách Phàm bọn chúng ở lại đây, các đệ có thể yên tâm. Ta chuẩn bị tiến nhập Khương Lan giới bắt đầu tu luyện "Cửu Chuyển Ám Kim Thân", các đệ chuẩn bị sẽ làm gì?

Tần Vũ cảm thấy thực lực của mình vẫn chưa đủ. Nếu thực lực chân chính đủ mạnh, ai lại dám đụng vào mình, có lẽ ngược lại còn sợ mình đụng tới bọn chúng.

Hầu Phí cười hi hi nói:

-Đại ca, huynh phải tu luyện, chúng đệ còn dám lười biếng sao?

Hắc Vũ cũng gật đầu nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ không khỏi bật cười.

-Linh Nhi, xin lỗi muội.

Hắc Vũ nhìn Bạch Linh bên cạnh mình. Bạch Linh chỉ cười nhẹ nhàng lắc đầu. Nàng biết với tốc độ tu luyện của mình, căn bản không theo kịp Hắc Vũ. Có lẽ lúc Hắc Vũ phi thăng lên thần giới, nàng cũng không thể đi cùng được.

Do đó Bạch Linh sẽ cùng ở với con gái Hắc Đồng.

Ba huynh đệ Tần Vũ lại vào trong Khương Lan giới an tĩnh tu luyện. Còn mấy người Bạch Linh, Hắc Đồng thì sinh sống an nhàn ở Lưu Lam tinh. Còn về việc lần tới ba huynh đệ Tần Vũ xuất quan là lúc nào, ít nhất hiện giờ họ cũng chưa có xác định.

Trên tinh cầu hạch tâm Hắc Ô tinh của Phi cầm nhất tộc, tại Hoàng thành.

-Cút!

Một cái phẩy tay áo, hai thị nữ liền bị nhấc bay đi, tiên huyết bắn lên trên bực thềm ngoài tẩm cung.

Đầu đội kim quan, chân đi giầy vàng, thân mặc kim y, Bằng Ma Hoàng vẫn đứng trong tẩm cung như trước:

-Không có mệnh lệnh của ta, các ngươi không cần vào nơi này nữa.

-Vâng, bệ hạ.

Hai thị nữ run run sợ hãi cung kính nói, sau đó vội vàng rời khỏi nơi đó. Lúc này bốn nhân ảnh đã xuất hiện tại phía xa tẩm cung, đang vọng nhìn nơi đó. Đó chính là Ngao Khô, Lưu Đồ, Vũ Hoàng, Huyền Đế.

Vũ Hoàng dò hỏi:

-Ngao Khô, Lưu Đồ, Tông Duyên huynh sao vậy?

Ngao Khô, Lưu Đồ đều cười bất đắc dĩ, sau đó Ngao Khô giải thích:

-Bệ hạ nhiều năm qua chưa từng chịu qua một nỗi nhục nào lớn như thế. Lần này bị Thanh Đế sỉ nhục, bệ hạ vẫn luôn chứa đầy tức giận trong bụng.

-Phong Vũ huynh, các người muốn vào thì cứ vào, đừng đứng ở phía ngoài.

Bằng Ma Hoàng bỗng quay người, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía này.

Mấy người Vũ Hoàng nhìn nhau một cái rồi liền đi tới tẩm cung của Bằng Ma Hoàng.

Chương 417

Triệu Tập

Trong tẩm cung vắng vẻ im ắng, không hề có lấy một thị nữ, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo. Chỉ có duy nhất một người trong tẩm cung — Bằng Ma Hoàng khoanh tay lặng lẽ đứng. Vũ Hoàng、Huyền Đế、Ngao Khô、Lưu Đồ bốn người nghi hoặc bước vào tẩm cung, bọn họ đều không biết Bằng Ma Hoàng gọi họ vào để làm gì.

- Phong Vũ huynh, các người đã cảm thấy được áp lực của ba huynh đệ Tần Vũ lên người các ngươi chưa?

Bằng Ma Hoàng đang quay lưng về phía bọn Vũ Hoàng, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Vũ Hoàng khẽ dừng lại, đáp lại lời vừa nãy:

- Tông Duyên huynh nói đúng, tốc độ tăng tiến thực lực của ba huynh đệ Tần Vũ quả là quá đáng sợ, bọn chúng còn sống ngày nào, trong lòng ta không yên ngày đó….với tốc độ tu luyện của bọn chúng, cho dù ta có may mắn vượt qua được thần kiếp phi thăng thần giới。Đợi khi tới thần giới, sợ rằng còn xa mới bằng bọn chúng.

Thê tử của Vũ Hoàng - Huyền Hi trong lòng cũng có chút bất lực, trượng phu của mình đối địch với ba huynh đệ Tần Vũ, y hiện tại tương tự cũng cảm thấy một áp lực cực lớn, thậm chí giờ đây hai vợ chồng bọn họ căn bản không hề nắm chắc việc giết Tần Vũ.

- Nói đúng.

Bằng Ma Hoàng bỗng nhiên quay mình, ánh mắt lăng lệ nhìn

về phía Vũ Hoàng,

- Phong Vũ huynh, ngươi cũng có cảm giác như vậy, ta há thường không phải như thế sao? Như tam đệ của Tần Vũ là Hắc Vũ, không ngờ lại là biến dị siêu cấp thần thú， theo như điều tra của ta. Hắc Vũ này luận tốc độ không kém Kim Sí đại bằng, luận công kích kỹ xảo ngang với Viên hầu nhất tộc，luận phòng ngự，trong phi cầm tộc không có ai là có thể so bì. Có thể nói….Hắc Vũ là loại biến dị thần thú có thể xem như không có nhược điểm gì.

- Lợi hại vậy sao?

Vũ Hoàng nghe xong cũng khiếp sợ.

- Huynh muốn giết Tần Vũ, đối với Hắc Vũ cũng không hề để ý. Tự nhiên không biết rõ y.

Bằng Ma Hoàng liền nheo mắt，hàn quang lấp loáng.

- Vài trăm năm ngắn ngủi, Hắc Vũ đã đạt tới lục cấp yêu đế，nếu như lại để y phát triển, xem ra chỉ một vạn năm, cũng đủ để y đạt tới cửu cấp yêu đế。Tới lúc đó chỉ luận phòng ngự của y, ta cũng phá không được.

Bằng Ma Hoàng trong lòng cảm thấy vô lực.

Truyền thừa bảo vật của bằng tộc dù cực kì lợi hại, khiến cho tốc độ có thể đề cao tới một mức khủng bố.

Song xét về công kích…. Tuy công kích lực tiếp cận thượng phẩm thần khí。Chỉ là so với tộc độ của y, công kích chính là một nhược điểm.

- Phong Vũ huynh. Huynh có thể khoanh tay ngồi yên, để cho bọn chúng tiếp tục tu luyện được sao?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên nhìn Vũ Hoàng。

Vũ Hoàng lắc đầu, vội vàng nói:

- Ta luôn muốn giết Tần Vũ, nhưng …bọn ta hiện tại ngay cả chỗ ẩn nấp của chúng ở đầu cũng không biết, sao có thể giết được? Không có biện pháp nào cả a!

- Không!

Bằng Ma Hoàng lắc đầu cười lạnh:

- Tuy tạm thời tìm không ra ba huynh đệ Hắc Vũ. Nhưng bọn ta có thể cử thêm một lượng lớn nhân mã truy tìm, đây cũng là một cách, đồng thời chúng ta cũng có thể hạn chế được việc tăng tiến công kích lực của bọn chúng.

- Hạn chế ?

Huyền Đế bên cạnh nghi hoặc nói,

- Thực lực bọn chúng tăng tiến, chúng ta làm cách nào để hạn chế?

Bằng Ma Hoàng cười nhạt nói:

- Công kích lực tăng tiến, phương pháp nhanh nhất không phải là công lực bản thân tăng tiến. Mà là đoạt được một kiện vũ khí lợi hại. Nếu như Tần Vũ có được một kiện thần khí có thể so với truyền thừa bảo vật của bằng tộc ta, tới lúc đó ….dù là ta, sợ rằng cũng không giết nổi y.

Vũ Hoàng Huyền Đế sắc mặt nhất thời đại biến.

Đúng

Gia tăng thực lực mạnh nhất là nhờ vào thần khí chiến giáp các loại.

- Thực lực của Thanh Đế các ngươi cũng nhìn thấy rồi, khi xưa y tại Mê Thần Điện đoạt được một kiện bảo vậy, hình như có tên là "Cửu Thủy Nguyên Châu". chính nhờ kiện bảo vật đó giúp cho y có thực lực như ngày nay. Thậm chí còn mạnh hơn cả ta. Như Tần Vũ có trong tay Mê Thần Đồ quyển， Hiện tại thực lực Tần Vũ so với Thanh Đế tìm kiếm ở Mê Thần Điện năm xưa còn mạnh hơn. Thêm vào Mê Thần Đồ quyển, ai biết được y có thể đoạt được bảo vật tương đương với "Cửu Nguyên Thủy Châu" hay không.

Bằng Ma Hoàng cười lạnh một tiếng.

- Nếu như quả thật y đoạt được, bọn ta chỉ có thể giơ tay chịu trói, để hắn trực tiếp lấy mạng thôi!

Vũ Hoàng、Huyền Đế đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Bằng Ma Hoàng nói có lí.

- Vậy Tần Vũ….không biết đã tiến nhập Mê Thần Điện hay chưa?

Huyền Đế huyền hi sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

- Huyền Đế yên tâm, bệ hạ đã sớm đoán được việc này, cho nên đã phái bảy mươi hai vị yêu đế của phi cầm tộc tới Mê Thần Điện, trước lối vào Mê Thần Điện bày "Bát Cửu Tỏa Không trận", cho dù thực lực của Tần Vũ có cao hơn nữa, cũng đừng mong tiến nhập.

Ngao Khô đứng bên cạnh tự tin nói.

- Bảy mươi hai vị yêu đế?

Vũ Hoàng cùng Huyền Đế cùng hít một hơi khí lạnh.

Một lúc phái ra được nhiều cao thủ như vậy, xem ra cũng chỉ có ba vị đại yêu hoàng mới có thể có được thực lực như vậy. Còn như Thanh Đế、Vũ Hoàng Huyền Đế, đế cấp cao thủ thủ hạ cũng chỉ tương đương với một phần ba thủ hạ của Bằng Ma Hoàng, thậm chí là một phần tư.

Sau đó Vũ Hoàng thở dài một hơi, cười nói:

- Tông Duyên huynh quả nhiên nhìn xa trông rộng, có "Bát Cửu Tỏa Không trận" bố trí ở đó hơn nữa độ lớn của Mê Thần Điện cũng tạo thêm được chút lợi thế, không gian bố trí càng nhỏ, lực phòng ngự càng lớn, cho dù là ta, cũng phá không được a.

- Hừ, hai cửa vào Mê Thần Điện, một tại khu vực yêu giới của ta chỉ đủ cho năm, sáu người cùng lúc tiến nhập, một động khẩu bé như vậy, lại để cho bảy mươi hai yêu đế liên thủ bố trí, lực phòng ngự cực mạnh, đừng nói là một, cho dù là ba Vũ Hoàng ngươi, xem ra phá cũng không được.

Bằng Ma Hoàng tự tin nói.

Vũ Hoàng chỉ cười cười, không nói nhiều lời.

Huyền Đế Huyền Hi mỉm cười nói:

- Chiêu này của Tông Duyên huynh quả là lợi hại, Mê Thần Điện tổng cộng có hai thông đạo, một thông đạo tại khu vực của yêu giới, còn một thông đạo ở tại Ám Tinh giới. người của tiên giới、ma giới、yêu giới, căn bản không có khả năng tiến vào từ thông đạo của Ám Tinh giới. Thông đạo bên yêu giới lại bị phong tỏa, Tần Vũ dù có Mê Thần Đồ quyển, cũng đừng mong tiến vào.

Hai thông đạo, một tại khu vực của Ám Tinh giới, đích thực là không phải người của Ám Tinh giới không thể tiến vào.

Cho dù là Nghịch Ương tiên đế năm xưa, cùng Hắc Diễm Quân、Bạch Huyền Quân quan hệ tốt như vậy, cũng không có biện pháp tiến nhập bằng Ám Tinh giới thông đạo, y nếu như có thể từ thông đạo đó tiến nhập, thì lúc trước đã không bị Vũ Hoàng, Huyền Đế hợp lực uy hiếp.

- Chỉ là ta bố trí trận này, cũng có chút việc phiền toái.

Bằng Ma Hoàng nhíu mày nói.

- Đúng, có phiền toái.

Vũ Hoàng cũng liền tỉnh ngộ,

- Mê Thần Điện là sở hữu chung của tiên ma yêu giới. Tông Duyên huynh tự tiện làm như vậy. Phong tỏa một thông đạo, những cao thủ đế cấp của tiên giới、ma giới, thậm chí cả đế cấp cao thủ của tẩu thú tộc cùng Long tộc, xem ra đều sẽ vô cùng tức giận.

Đây cũng là lẽ đương nhiên.

- Một bảo tàng khổng lồ, Bằng Ma Hoàng huynh lại phái người phong tỏa bảo tàng không cho ai tiến nhập, những thế lực còn lại làm sao nhẫn nhịn được?

- Cho nên ta chuẩn bị mời thủ lĩnh các phương tiên giới、ma giới、yêu giới tới hắc ô tinh của ta tiên hành thương lượng.

Bằng Ma Hoàng cười nhạt nói.

- Ồ!

Vũ Hoàng cùng Huyền Đế thật sự có chút kinh ngạc.

Hai cửa vào của Mê Thần Điện, một trong số đó bị bảy mươi hai yêu đế thủ hạ của Bằng Ma Hoàng phong tỏa.

Việc này hiện tại ảnh hưởng còn chưa lớn, dẫu sao cũng mới chỉ phong tỏa chưa tới trăm năm mà thôi. Trăm năm, cũng chỉ có vài đế cấp cao thủ muốn tiến nhập? Cho nên lời oán hận vẫn chưa quá nhiều. Nếu như phong tỏa mười vạn, trăm vạn năm, xem ra các phương thế lực đều sẽ tìm tới phi cầm tộc làm phiền.

Tiên giới Nguyệt Nha loan。

Long Hoàng、Ngao Vô Danh hai người vẫn ở lại Nguyệt Nha loan, dẫu sao cự ly phi thăng của Thanh Đế cũng chỉ còn vài tháng nữa, cho nên bọn họ chuẩn bị đợi tới khi Thanh Đế phi thăng rồi mới ly khai trở về yêu giới.

Long Hoàng、Ngao Vô Danh、Thanh Đế ba người cùng ở một chỗ uống trà tán gẫu, bỗng nhiên trong tay Long Hoàng xuất hiện tấn linh châu. Mọi người đang nói chuyện đều im lặng trong chốc lát, Ngao Vô Danh cùng Thanh Đế đều nghi hoặc nhìn xem.

- Phụ hoàng, là ai

Đợi Long Hoàng thu hồi tấn linh châu，Ngao Vô Danh lập tức hỏi.

- Là Tông Duyên.

Long Hoàng cười nói.

- Bằng Ma Hoàng Tông Duyên，hắn tìm phụ hoàng làm gì? Chẳng lẽ tên gia hỏa đó tìm không được bọn Tần Vũ huynh đệ, còn muốn nhờ Long tộc ta giúp đỡ cùng nhau truy sát Tần Vũ huynh đệ ?

Ngao Vô Danh trào phúng nói. Ngao Vô Danh bởi vì có quan hệ

với Tần Vũ, cho nên y đối với Bằng Ma Hoàng Tông Duyên rất không thuận mắt.

- Không phải.

Long Hoàng lắc đầu cười nói,

- Không phải vì việc đó, mà là chuyện về Mê Thần Điện.

- Mê Thần Điện ? Con nhớ hai mươi năm trước, Long tộc ta có một yêu đế đã bẩm báo nói Bằng Ma Hoàng phái xuất bảy mươi hai yêu đế thi triển *"Bát Cửu Tỏa Không trận"*。 chúng ta còn chưa trách hỏi hắn, hắn lại còn muốn nói về chuyện của Mê Thần Điện. Phụ hoàng, hắn đã nói gì?

Ngao Vô Danh hỏi.

- Cũng bởi vì Trì Thanh huynh.

Long Hoàng nhìn hướng Thanh Đế.

- Việc này có quan hệ gì với ta?

Thanh Đế lãnh đạm nói, hiện tại Thanh Đế đã độ kiếp thành công.

Trong lòng thật sự rất thoải mái, y lúc này là người đang đợi phi thăng thần giới, đối với tiên ma yêu giới thực không còn quan tâm gì nữa.

Long Hoàng nói:

- Tông Duyên hắn nói, lần này Trì Thanh huynh thi triển thực lực đã tạo ra uy hiếp đối với yêu giới tam hoàng bọn ta, ngọn nguồn là do

thần khí bảo vật trong Mê Thần Điện, cho nên hắn muốn để yêu giới tam hoàng bọn ta hợp lực, tiêu trừ đi mối họa tiềm ẩn này.

- Lời của Bằng Ma Hoàng quả thật có chút đạo lý, không thể để cho việc như vậy phát sinh thêm lần nữa.

Ngao Vô Danh gật đầu nói, bỗng nhiên Ngao Vô Danh chợt nhận ra, quay sang Thanh Đế bên cạnh nói ,

- Thanh Đế tiền bối……

- Không cần nói nhiều, ta giờ đã là người sắp phi thăng, việc của tiên ma yêu giới với ta không có quan hệ gì nữa, chuyện của các ngươi không cần để ý đến ta.

Thanh Đế cười nhạt một tiếng nói, một người sắp phải phi thăng, không có gì đáng để y để ý nữa.

Ngao Vô Danh nhìn về phía Long Hoàng:

- Phụ hoàng, hắn nói tiêu trừ hiểm họa tiềm ẩn, nhưng tiêu trừ hiểm họa như thế nào?

Thân là Long Hoàng tương lai của long tộc, trong tâm Ngao Vô Danh cũng không muốn sẽ lại xuất hiện một nhân vật có thể uy hiếp yêu giới tam hoàng.

- Phong tỏa Mê Thần Điện thông đạo, còn như lúc nào khai mở, sẽ do bọn ta tự mình định đoạt. người khác ngay cả cơ hội tiến vào Mê Thần Điện cũng không có, bọn họ làm sao có thể đoạt được bảo vật lợi hại?

Long Hoàng cười nhạt nói,

- Đề nghị của Bằng Ma Hoàng này tính ra cũng có chút đạo lý.

Thanh Đế bỗng nhiên nói:

- Ngao Phương , việc phong tỏa Mê Thần Điện, không thể chỉ do ba phe yêu giới các ngươi quyết định, tiên giới ta cùng ma giới cũng cần phải tham gia.

Một lời của Thanh Đế thật sự làm cho Long Hoàng Ngao Phương ngẩn ra.

- Tiên giới cùng ma giới liên thủ, so với yêu giới ngươi chênh lệch tịnh không lớn, nếu như chân chính tranh đấu …. Yêu giới các ngươi cũng rất khó yên ổn.

Thanh Đế mỉm cười nói.

Long Hoàng cũng gật đầu tán đồng.

Chính xác, nếu như bỏ qua tiên giới、ma giới , yêu giới ba đại thủ lĩnh liên thủ phong tỏa, tiên giới cùng ma giới khẳng định sẽ bất mãn, thậm chí còn phát sinh chiến tranh. Tiên giới ma giới liên thủ , thực lực không kém hơn yêu giới bao nhiêu. Hơn nữa tiên giới cùng ma giới ẩn sĩ cao thủ, ai biết mạnh tới mức nào?

Đề nghị của Thanh Đế rất có hiệu quả, việc phong tỏa Mê Thần Điện thông đạo, nhanh chóng được truyền khắp tiên giới、ma giới các đại thủ lĩnh , Huyết Ma đế、Tu La Ma đế、Hắc Ma đế、Viêm Hoàng…… cùng các phương thủ lĩnh đều hướng về phi cầm tộc Hắc Ô tinh tiến tới, còn bọn Long Hoàng thay vào đó vẫn ở lại Nguyệt Nha loan。

Lần tập hợp này so với thời gian Thanh Đế phi thăng cũng chỉ còn khoảng một tháng nữa.

Nguyệt Nha loan。

Một đoàn người đang tập hợp tại bờ biển của Nguyệt Nha loan, bọn họ tới đây để tiễn Thanh Đế, bởi vì Thanh Đế đã sắp phi thăng!

Như Ngân Hoa mỗ mỗ khi trước thần bí li khai khỏi nơi độ kiếp lúc này cũng đã tới Nguyệt Nha loan， đồng thời tiễn Thanh Đế, còn có Long Hoàng、Nghê Hoàng, Liễu Đế, cùng rất nhiều người, Liễu Đế là tân thủ lĩnh của Thanh Đế thế lực sau khi Thanh Đế thoái vị.

- Đại ca。

Liễu Đế nhìn Thanh Đế, trong mắt lộ vẻ lưu luyến.

Thanh Đế mỉm cười nói:

- Nhị đệ, ta phi thăng thần giới, mọi việc đều để lại cho ngươi lo liệu…ha ha, kì thực ngàn vạn năm trước, phạm vi thế lực của ta đều là do ngươi giúp đỡ quản lí rồi.

Liễu đế gật đầu.

- Tu luyện cho tốt, ta ở thần giới đợi ngươi.

Thanh Đế mỉm cười nói, rồi nhìn về phía bọn Nghê Hoàng、Long Hoàng.

- Nghê Tuyết muội tử，Ngao Phương, hai người các ngươi đều đã đạt tới cửu cấp yêu đế, mau độ thần kiếp một chút, ta sẽ chờ đoàn tụ với các ngươi.

Long Hoàng cùng Nghê Hoàng đều cười.

Bọn họ cùng Thanh Đế và Kim Hình Quân năm xưa của Ám

Tinh giới. Bốn người quan hệ cực tốt, kim hình quân thì đã phi thăng, hôm nay Thanh Đế cũng phi thăng, Nghê Hoàng cùng Long Hoàng hai người cũng là cửu cấp yêu đế, sẽ rất mau thôi.

Ngày bốn người gặp lại nhau tại thần giới, cũng không còn xa nữa.

- Ngân Hoa đại tỉ.

Thanh Đế nhìn về phía hướng Ngân Hoa mỗ mỗ， thời khắc này, vẻ mặt Thanh Đế rất ư kì quái, phảng phất giống như mặt quỷ vậy:

- Lúc nào người mới phi thăng, chúng ta sẽ gặp lại tại thần giới đây?

Ngân Hoa mỗ mỗ cười cười:

- Tiểu tử ngươi, ngày chúng ta gặp lại tại thần giới cũng nhanh thôi, tên giảo hoạt ngươi, tới thần giới tu luyện cho tốt, tu luyện kém cỏi, đừng trách ta phải ngươi.

- Được, được.

Thanh Đế cười lớn, sau đó nhìn về phía thê tử của mình, người đã ở bên cảnh y gần một trăm triệu năm.Trong khoảng thời gian cuối cùng trước lúc phi thăng, cũng là thời gian tương tụ của phu thê hai người bọn họ.

Qua một lúc lâu…

- Phu nhân，tới lúc rồi.

Thanh Đế nhẹ nhàng nói , sau đó chậm rãi buông thê tử ở

trong lòng ra.

Thanh Đế phu nhân nhẹ nhàng gật đầu.

- Chư vị, gặp lại ở thần giới.

Thân hình Thanh Đế không chịu khống chế từ từ bay lơ lửng lên không trung , đồng thời cả thân thể phát tán ra một lớp quang mang bao bọc, đợi tới khi lớp quang mang tiêu thất, Thanh Đế cũng đã biến mất không thấy đâu.

Phía dưới cả bọn Long Hoàng、Nghê Hoàng đều ngẩng đầu nhìn lên.

- Vô Danh , ngươi rồi cũng sẽ có ngày phi thăng thần giới, đừng đứng ở đó suy nghĩ miên man nữa, giờ đây chúng ta cón có chuyện cần làm nữa.

Long Hoàng quay sang Ngao Vô Danh nói, lúc này Liễu Đế cũng nói:

- Ngao Phương huynh , ta cùng xuất phát với các người.

Bọn Long Hoàng đều là muốn đi tới Hắc Ô tinh , tham gia vào cuộc tụ hội của thủ lĩnh tiên giới、ma giới、yêu giới.lần tụ hội này cũng là vì việc phong tỏa Mê Thần Điện.

Còn người gây ra ngọn nguồn của việc này là Tần Vũ vẫn như trước ở trong Khương Lan Giới tu luyện…….

Chương 418

“tinh Thần Biến” Đệ Cửu Cảnh Giới

Thủ lĩnh các phương cùng thủ hạ từ Tiên giới, Ma giới, Yêu giới tập trung tại đây, tổng cộng hơn hai mươi người. Nhưng một vài người trong đó chỉ là quan sát, tịnh không có vai trò gì.

Chân chính có quyền phát ngôn là năm phương: Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Tiên giới nhất phương và Ma giới nhất phương mà thôi.

Viêm Hoàng, Liễu Đế, Vũ Hoàng, Huyền Đế, mấy người hợp lại đại biểu cho Tiên giới. Huyết Ma Đế, Tu La Ma Đế, Hắc Ma Đế, cùng với hai ẩn sĩ cao thủ đại biểu cho Ma giới.

Hai mươi mấy người ngồi trong cung điện, vừa hay phân thành trận doanh của năm phương. Phe Bằng Ma Hoàng, có ba người: Ngao Khô, Lưu Đồ và hắn.

-*Chư vị.*

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên đóng vai trò là người khởi xướng câu chuyện lần này. Hắn vẫn như trước, toàn thân từ đầu đến chân đều là màu vàng, trên mặt luôn có vẻ lạnh lùng.

Bằng Ma Hoàng đạm nhiên nói:

-Chư vị đều là thủ lĩnh của Tiên giới, Ma giới, Yêu giới các phương thế lực. Tin rằng cũng không hi vọng trong phạm vi thế lực của mình xuất hiện nhân tố bất ổn định. Nguồn gốc của sự bất ổn định này chính là Mê Thần Điện. Trì Thanh huynh vừa mới phi thăng, nhưng thực lực của huynh ấy, chư vị cũng đã biết…nếu giả sử một ngày nào đó cừu nhân hay thủ hạ của các vị lấy được bảo

vật giống của Trì Thanh huynh. Mọi người hẳn có thể tưởng tượng ra hậu quả.

Một vị hắc y lão giả đầu lĩnh của Ma giới đạm nhiên nói:

-Hay là Tông Duyên huynh vào thẳng vấn đề chính đi.

-Ma La huynh nói phải.

Bằng Ma Hoàng nhẹ gật đầu.

Từ khi Thanh Đế độ kiếp đã mời nhân mã các phương tụ tập tại Phong Loan tinh, mấy người Huyết Ma Đế mới phát hiện ra Ma giới không ngờ còn có hai cao thủ đáng sợ. Bọn họ lập tức làm quen, lần này liền mời hai đại cao thủ đó vì Ma giới mà giúp đỡ, chỉ huy.

Hai người này là Ma La, và Ma Không, đều là cao thủ cửu cấp ma đế. Còn về thực lực chân thật của bọn họ, không động thủ thì không ai biết được ra sao.

-Vậy ta vào thẳng chủ đề. Ta muốn thỉnh chư vị lần này chính là hi vọng chư vị đồng ý phong tỏa cửa vào của Mê Thần Điện.

Bằng Ma Hoàng vang giọng nói ra mục đích của mình.

-Phong tỏa cửa vào Mê Thần Điện?

Một đạo thanh âm vang lên. Người phát âm chính là một vị kim y thanh niên tuấn nhã. Kim y thanh niên đó giống như mặt trời chói mắt, quanh thân tự nhiên có một khí thế:

-Tông Duyên huynh có lẽ đã biết Mê Thần Điện có hai cửa vào lớn. Cửa ở Ám Tinh giới làm sao phong tỏa được đây?

Bằng Ma Hoàng đạm nhiên đáp:

-Chúng ta chỉ cần phong tỏa cửa vào ở trong Yêu giới là được. Ta không nghĩ…Tiên giới, Ma giới, Yêu giới có người có thể từ cửa ở Ám Tinh giới vào được Mê Thần Điện.

Tất cả mọi người đều trầm mặc.

Địch ý của Ám Tinh giới đối với Tiên giới, Ma giới, Yêu giới, những thủ lĩnh này người nào mà không hiểu chứ? Người của Tiên Ma Yêu giới đi vào Ám Tinh giới, không bị công kích giết chết đã là tốt lắm rồi, làm sao họ có thể để ngươi vào được Mê Thần Điện.

Bằng Ma Hoàng trực tiếp nói:

-Chư vị, mời nói, có đồng ý chuyện này hay không. Ta xin nói trước, Phi cầm nhất tộc ta tán đồng.

Ngưu Ma Hoàng cũng gật đầu:

-Tẩu thú nhất tộc của ta cũng đồng ý.

Long Hoàng cũng nói ra quan điểm:

-Long tộc ta, đồng ý.

Năm phương thì đột ngột có ba phương đã đồng ý. Mấy tiên đế của Tiên giới nhất phương đang thảo luận với nhau, còn Ma La, Ma Không hai người thì chẳng hề vội vàng. Bọn họ đợi kết quả thảo luận của ba người Huyết Ma Đế, Tu La Ma Đế, Hắc Ma Đế. Ma La, Ma Không sở dĩ đến đây, chính là vì ba người Huyết Ma Đế đã đáp ứng hai người bọn họ một yêu cầu. Nếu không thì bọn họ lại sẽ đồng ý đi sao.

Viêm Hoàng, Vũ Hoàng, Liễu Đế, ba người thảo luận giây lát. Liễu Đế làm đại biểu nói:

-Tiên giới đối với chuyện này đồng ý. Chỉ là sau khi phong tỏa Mê Thần Điện, bao lâu thời gian thì mở, rồi một lần mở thì có bao nhiêu người đi vào. Điều này còn cần phải thương nghị thêm.

-Đó là đương nhiên.

Trên mặt Bằng Ma Hoàng có một nét tiếu ý.

Ma La nhận đã được truyền âm của Tu La Ma Đế, liền gật đầu nói:

-Ma giới chúng ta cũng đồng ý. Nhưng chúng ta cũng nghĩ giống bên Tiên giới. Rút cục là lúc nào mở lại, một lần mở thì các phương được tiến nhập bao nhiêu người, còn cần phải bàn luận nữa.

Trên thực tế, sâu trong đáy lòng của ba người Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, Đại Viên Hoàng chỉ muốn đóng cửa luôn Mê Thần Điện.

Nếu làm được như thế, với ưu thế của bọn họ, các thế lực khác vĩnh viễn không thể sánh bằng.

Nhưng mấy người Long Hoàng hiểu rõ, căn bản không thể vĩnh viễn đóng lại Mê Thần Điện. Thứ nhất, Tiên giới, Ma giới sẽ phản đối, thứ hai, nội bộ của Yêu giới, ví như những siêu cấp thần thú khác: Phượng Hoàng, Thất Thải Khổng Tước, Tử Đồng Ngưu Ma Vương, Hỏa Kỳ Lân cũng sẽ không đồng ý. Ngoài ra, các tộc khác trong Yêu giới cũng sẽ làm vậy, bọn họ không thể bỏ qua cơ hội làm cho bản thân lớn mạnh được.

Bằng Ma Hoàng đạm nhiên nói:

-Tốt, nếu các vị đều đã đồng ý chuyện này. Việc phong tỏa Mê Thần Điện đã thành định cục. Hiện giờ chúng ta bàn luận tiếp tới, nếu phong tỏa Mê Thần Điện thì bao lâu sẽ mở một lần, và lần đó có thể cho tiến vào bao nhiêu người.

Sau đó, thế lực các phương bắt đầu thảo luận. Theo quan điểm của Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng, thời gian đóng cửa càng lâu càng tốt, người vào thì càng ít càng hay. Tuy nhiên, Tiên giới, Ma giới và cả Ngưu Ma Hoàng đều không thể nào tán đồng được điểm này.

Suốt ba ngày.

Năm phương đã thông qua các loại thủ đoạn. Cuối cùng thì họ đã quyết định một phương án miễn cưỡng có thể tiếp thụ được.

Bằng Ma Hoàng lạnh giọng nói:

-Tốt, do mọi người đều đã đồng ý. Vậy từ hôm nay trở đi, năm phương chúng ta phải luôn tuân theo phương án đó. Nếu mà có một phương nào đó vi phạm, bốn phương khác sẽ hợp lực vây sát.

Mấy người Long Hoàng gật đầu.

Hiệp định lần này của thủ lĩnh các phương, thậm chí sẽ kéo dài vô số năm.

Nội dung của phương án: Phong tỏa cửa vào của Mê Thần Điện tại Yêu giới. Bình thường thì không cho phép người nào được vào trong. Mỗi một vạn năm, Mê Thần Điện sẽ mở lại một lần, khi đó mỗi phương đều có phần cho một người được vào.

Tiên giới và Ma giới, thế lực phân chia lung tung, không bị giới hạn ở một thế lực duy nhất. Cho nên phần chỗ đó, là do nội bộ các đại thế lực của Tiên giới và Ma giới thảo luận định ra.

Một vạn năm mới mở lại một lần, năm phương cũng chỉ có

phần chỗ là một người. Xem ra hình như hơi ít, tuy nhiên đó đã là kết quả mà Tiên giới, Ma giới nỗ lực thuyết phục mới giành được.

Theo như lời của Bằng Ma Hoàng ngay từ đầu, thì là một nghìn vạn năm mở cửa một lần!

Lúc đó, đề nghị của Bằng Ma Hoàng đã làm mọi người giật nảy mình. Hắn làm như vậy rõ ràng là không muốn để Tiên giới, Ma giới lấy được bảo vật gì cả. Cuối cùng không ngừng thương nghị, liên tiếp giảm thời gian xuống, mới đạt được kết quả là cứ một vạn năm thì mở cửa một lần.

Trên thực tế, đề nghị thời gian đó của Bằng Ma Hoàng, hắn tự biết là không thể được chấp nhận. Chỉ là hắn minh bạch rằng, mình yêu cầu thời gian dài hơn một chút, thì đường lui cho việc thương nghị cũng sẽ lớn hơn.

Bằng Ma Hoàng lên tiếng:

-Một vạn năm mở cửa một lần. Năm phương chúng ta, số người tiến vào Mê Thần Điện một lần của mỗi phương chỉ có thể là một. Chuyện này đã được quyết định. Bây giờ phải bàn về biện pháp phong tỏa cửa vào của Mê Thần Điện.

Long Hoàng mỉm cười nói:

-Bát Cửu Tỏa Không Trận không phải là rất tốt sao? Ta không nghĩ rằng có ai đó có thể phá được nó.

-Đúng, hãy để bảy mươi hai yêu đế của ngươi tiếp tục trấn thủ đi.

Bằng Ma Hoàng nhíu mày. Để bảy mươi hai yêu đế của hắn tiếp tục lãng phí thời gian ở lại đó? Bốn phương kia quả thực là tính toán quá hay đi.

Bằng Ma Hoàng hốt nhiên cười nói:

-Bảy mươi hai vị yêu đế bố trí "Bát Cửu Tỏa Không Trận", vậy bọn họ sẽ ở tại đâu? Nếu mà ở bên ngoài cửa vào, ta lo là có người giết họ. Người bố trận mà chết thì "Bát Cửu Tỏa Không Trận" tự nhiên sẽ bị phá. Do đó chỉ có thể để bảy mươi hai yêu đế đó ở bên trong cửa vào.

Vũ Hoàng gật đầu nói:

-Nói có lý, ở bên ngoài, đích xác không an toàn.

Bằng Ma Hoàng cười nói tiếp:

-Nếu các vị đã để người của ta tiếp tục trấn thủ cửa vào Mê Thần Điện. Vậy ta cũng không có ý kiến nữa a, cứ quyết định như vậy.

Mấy người Long Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế bỗng đều tỉnh ngộ ra.

Ở bên trong cửa vào, thì có thể tùy lúc là vào được Mê Thần Điện thu thập thần khí. Nếu cứ để bảy mươi hai vị yêu đế của Phi cầm nhất tộc ở lại trong đó, ai biết được họ sẽ lấy được bao nhiêu thần khí.

-Như thế không được.

Ngưu Ma Hoàng cười nói:

-Thứ nhất, không thể để ngươi chịu thiệt thòi như vậy được. Thứ hai, như thế sẽ rất dễ dàng xảy ra chuyện biển thủ.

-Đúng.

Long Hoàng gật đầu nói:

-Như thế này, năm phương chúng ta tự lấy ra một vài đế cấp cao thủ, cùng nhau bố trí Bát Cửu Tỏa Không Trận. Vậy là đế cấp cao thủ của các phương có thể giám sát lẫn nhau, sẽ không phát sinh được chuyện biển thủ.

Huyết Ma Đế cười lạnh nói:

-Cái đó cũng khó nói. Nếu bọn họ hiệp nghị với nhau, nói không chừng vẫn biển thủ được. Do đó, chúng ta cần phải nghiêm lệnh, bất cứ ai trong kỳ hạn bảo vệ bên trong Mê Thần Điện mà tìm kiếm thần khí thì sẽ bị tất cả tam giới truy sát.

-Đúng đó.

Bằng Ma Hoàng cũng gật đầu.

Sau đó đề nghị này đã được các phương tán thành.

Liễu Đế nghi hoặc nói:

-Ừm, những đế cấp cao thủ mà chúng ta phái ra, năng lượng của họ có lẽ không giống nhau? Có tiên nguyên lực, có ma nguyên lực, có yêu nguyên lực, hỗn hợp lẫn nhau như thế, có thể sinh ra sự phản lại dẫn tới trận pháp bị sụp đổ hay không?

Bằng Ma Hoàng mỉm cười nói:

-Liễu huynh đối với "Bát Cửu Tỏa Không Trận" không rõ. Trên thực tế, năng lượng của những người bố trận của trận pháp này càng hỗn tạp khác nhau, uy lực của nó mới càng lớn.

-Ồ, kỳ diệu như thế à?

Ma giới Hắc Ma Đế cũng kinh ngạc.

-Chính là như vậy, đến lúc thí nghiệm, các vị sẽ hiểu thôi.

Bằng Ma Hoàng tự tin đáp.

Bát Cửu Tỏa Không Trận đó chính là đại trận của Phi cầm nhất tộc, hắn tự nhiên vô cùng quen thuộc.

Bằng Ma Hoàng lại nói tiếp:

-Hiện giờ, chúng ta hãy bàn tiếp. Năm phương chúng ta, tự mình sẽ phái ra bao nhiêu người. Cái con số "bảy mươi hai", có lẽ có chút khó khăn trong phân phối a.

Rồi lại trải qua một phen thảo luận.

Cuối cùng, năm phương cho ra kết quả: Phi cầm nhất tộc, Long tộc, Tẩu thú nhất tộc, mỗi nơi phái ra mười bốn yêu đế. Còn Tiên giới, Ma giới, thì mỗi nơi phái ra mười lăm vị đế cấp cao thủ. Cộng lại thì vừa tròn bảy mươi hai vị đế cấp cao thủ.

Chung quy, Tiên giới, Ma giới một khi liên hợp lại, vẫn mạnh hơn một chút so với chỉ mình Long tộc, hay chỉ mình Phi cầm nhất tộc.

Phong tỏa một vạn năm, thời gian của một lần mở cửa là một năm. Nếu kẻ được vào, trong một năm mà còn không ra ngoài, thì sẽ phải chịu sự truy sát của năm phương liên thủ.

Trong một năm sau khi hiệp nghị chung của tam giới vừa được chính thức đưa ra, các phương đều đã phái một người đi vào khu vực ngoại vi của Mê Thần Điện thăm dò một phen. Lần mở tới sẽ là sau vạn năm nữa.

Sau một năm.

Năm người thử vận may đó đều đã đi ra. Năm người nay phân biệt là: Ngao Khô của Phi cầm nhất tộc, Ngao Lam của Long tộc, bản thân Ngưu Ma Hoàng của Tẩu thú nhất tộc, Ma La của Ma giới, Liễu Đế của Tiên giới.

Năm người họ công lực tương đương.

Trên một tinh cầu ở gần bên ngoài Mê Thần Điện nhất.

Lúc này, mấy người Bằng Ma Hoàng, Long Hoàng đang ở tại đó.

-Khu vực ngoại vi của Mê Thần Điện quả nhiên quỷ dị vô song. Trong vòng một năm phải đi ra, ta cũng chỉ có thể tìm tòi trong phạm vi hết sức có thể. Một năm…vận khí cũng không tệ, ta đã lấy được một kiện hạ phẩm thần khí.

Ngưu Ma Hoàng nói một cách không quan tâm.

Long Hoàng cười ha ha nói:

-Ngươi thì tốt rồi. Lần này năm người đi vào chỉ có ngươi lấy được một kiện thần khí, những người khác một cái cũng không thu được.

Thần khí rất khó mà lấy được.

Khi xưa chưa có phong tỏa Mê Thần Điện, thường xuyên có đế cấp cao thủ đến thử vận khí. Tuy nhiên ở khu vực phía ngoài Mê Thần Điện, trong sự cố gắng hết sức có thể của mình, thì một trăm đế cấp cao thủ, có lẽ chỉ có một mới có thể thu được thần khí.

Sau khi kết thúc câu chuyện về việc phong tỏa Mê Thần Điện, cả Tiên Ma Yêu giới đã khôi phục lại sự vô vị lúc xưa. Thỉnh thoảng thì có một nhân vật mới hoành không xuất thế, nhưng cũng không thể so được với ba huynh đệ Tần Vũ.

Chỉ vài trăm năm ngắn ngủi, thực lực của Tần Vũ, Hầu Phí đã so được với cửu cấp tiên đế, Hắc Vũ cũng tiếp cận bát cấp tiên đế.

Ba huynh đệ Tần Vũ càng tề danh (cùng nổi danh) hơn với ba người Ẩn Đế, có thể được coi là những nhân vật đỉnh cao của Tiên Ma Yêu giới. Tuy nhiên loại câu chuyện về kỳ tích như thế, muốn xảy ra được lần thứ hai, thì rất khó.

Bên trong Khương Lan giới.

Ba huynh đệ Tần Vũ đang ở cùng một chỗ. Bản thân Tần Vũ đứng ở một bên quan sát, còn Hầu Phí và Hắc Vũ thì đang học hỏi lẫn nhau.

-Bồng!

Một thương quét ngang, tựa hồ như xuyên việt không gian, đột nhiên xuất hiện trước mắt Hầu Phí, mãnh liệt đánh cho Hầu Phí đang trong kinh ngạc rơi xuống đất, mặt đất liền bị nứt nẻ ra.

Tần Vũ vỗ tay cười nói:

-Hay, Phí Phí, đã bị báo ứng rồi chứ? Lúc trước đệ luôn khi phụ Tiểu Hắc mà.

-Tạp mao điểu, cái tên ***.

Hầu Phí căm phẫn bất bình đứng lên:

-Giao thủ với ta, không ngờ đã đem côn pháp học được từ ta trước đây, hơi cải biến một chút, lấy côn pháp dùng cho thương pháp.

Côn, thương, khác biệt không lớn. Chiêu của côn pháp có thể dùng được cho thương.

Tần Vũ mỉm cười nói:

-Không thể nói như vậy. Tiểu Hắc có thể thắng được đệ, không chỉ nguyên nhân là thương pháp côn pháp, chủ yếu là vì tốc độ của đệ ấy nhanh hơn đệ, thân pháp thì linh xảo hơn đệ. Hơn nữa…phòng ngự thân thể cũng mạnh hơn đệ, nên không cần phải như đệ chú ý tới việc đó. Đệ ấy chỉ cần tấn công, không cần phòng ngự, đệ tự nhiên phải thua thôi.

Hầu Phí hừ nhẹ vài tiếng không nói gì.

Hắc Vũ thì vẫn lãnh khốc đứng đó, một tay nắm lấy Xuyên Vân thương, lạnh giọng nói:

-Hầu tử, ngươi chà đạp ta mấy trăm năm. Hôm nay ta mới đánh ngươi có một thương, món nợ đó có thể không tính nữa sao?

Biểu tình trên mặt Hầu Phí cứng lại.

Tần Vũ lập tức cười lên, hai huynh đệ của mình đích xác là thú vị.

-Ồ?

Trên mặt Tần Vũ hốt nhiên hiện lên nét vui mừng:

-Vài trăm năm rồi a, trải qua vài trăm năm, những năng lượng trong cơ thể cuối cùng đã hấp thu đủ nhiều "cường hồ" (hồ bột) năng lượng, có thể bước vào đệ cửu cảnh giới của "Tinh Thần Biến" được rồi.

Chương 419

Thần Hỏa

- Đại ca, huynh sao rồi?

Hắc Vũ nghi hoặc hỏi han, hắn nhìn thấy biểu tình của Tần Vũ có chút kỳ dị. Hầu Phí nhìn qua… cũng bắt đầu nghi hoặc.

Biểu tình vui mừng kích động trên mặt của Tần Vũ không có cách nào che giấu được.

Tần Vũ nhìn hai huynh đệ của mình nói:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, các ngươi biết là ta cứ bị khốn mãi ở cảnh giới thứ tám của "Tinh Thần Biến" chứ? Hiện tại cuối cùng ta có thể tiến nhập vào cảnh giới thứ chín rồi.

- Thật không? Hầu Phí và Hắc Vũ vừa muốn nói điều gì đó.

Tần Vũ gật đầu liên hồi, kích động nói:

- Đúng, ta lập tức phải tu luyện ngay, ài, tu luyện ngay ở đây cũng được, trong thời gian ta tu luyện các ngươi đừng có quấy rầy ta là được rồi. Bây giờ ta đã đạt tới mép cửa rồi, có lẽ cũng không cần nhiều thời gian lắm đâu.

Tần Vũ không quan tâm tới gì nữa, trực tiếp ngồi xếp bằng trên mặt cỏ, sau đó tâm ý vừa động đã làm cách ly phạm vi ba mét chung quanh mình với bên ngoài. Trong Khương Lan giới, Tần Vũ chính là vô địch. Ngay cả Thanh Đế tới đây cũng không có khả năng công kích nổi Tần Vũ.

……

- Phí Phí, chúng ta đợi ở bên cạnh đi.

Hắc Vũ ngồi xếp bằng, yên lặng nhìn Tần Vũ ở đằng xa. Hầu Phí gật đầu rồi cũng ngồi xuống nhìn đại ca của mình.

Vẻ ngoài của Tần Vũ rất bình tĩnh.

Bên ngoài thì như thế nhưng ý thức của Tần Vũ đã sớm thông qua Hắc Động trong đan điền tiến nhập vào trong *"Tinh Thần không gian"* nhỏ bé của mình giữa *"Cưỡng Hồ không gian"*.

***

Trong Cưỡng Hồ không gian vẫn tràn đầy *"Cưỡng Hồ"* vô tận nhưng Tần Vũ cảm thấy rất rõ khí tức *"mạnh mẽ, thuần phác"* đang từ từ lan ra trong Cưỡng Hồ không gian.

- Tinh Thần không gian đã lớn hơn lần trước mình thấy hơn mười lần rồi.

Tần Vũ quan sát kỹ lưỡng.

Tinh Thần không gian càng hấp thu nhiều *"Cưỡng Hồ năng lượng"* ở bên ngoài thì càng lớn. Hiện tại… Tinh Thần không gian đã gần tròn trịa, đường kính cả ngàn mét.

Trong không gian có đường kính ngàn mét này đầy những hạt kim sắc xoay tròn, vô số hạt này hình thành nên một *"tinh vân"*.

- Mỗi một phần năng lượng của mình đều đã hấp thu *"Cưỡng Hồ năng lượng"* và biến đổi thành công, hiện tại phải tiến hành bước tiếp theo thôi.

Không biết chuyện gì đã xảy ra mà trong lòng Tần Vũ tràn đầy lòng tin.

Theo sự khống chế bằng tâm ý của Tần Vũ, tốc độ xoay tròn của vô số hạt kim sắc bắt đầu gia tăng kịch liệt.

- Oanh long long ~~

Cả không gian của Tinh Thần không gian hoàn toàn chấn động, thậm chí còn vang lên những âm thanh cực đại, phảng phất như cả không gian sắp bị hủy diệt, vô số hạt kim sắc đang xoay tròn với tốc độ khủng bố, đồng thời thể tích tinh vân bắt đầu từ từ thu nhỏ lại.

- Chính là lúc này!

Theo sự khống chế bằng tâm ý của Tần Vũ, tốc độ thu nhỏ của cả tinh vân được tăng lên gấp vạn lần!

- Phốc ~~

Phảng phất như hạch tâm của tinh vân có một cái lỗ hổng, tất cả các hạt kim sắc xoay tròn tụ tập vào trong hạch tâm, hình như chỉ trong chớp mắt nhưng cũng giống như đã qua một thời gian rất dài.

Tất cả các hạt kim sắc đều không còn nữa.

Tinh Thần không gian chỉ còn lại một kim sắc viên cầu. Kim sắc viên cầu này rất nhỏ, dưới sự quan sát của ý thức Tần Vũ thì nó chỉ giống như một nắm tay. Trong không gian có đường kính hơn ngàn mét mà chỉ có một kim sắc viên cầu bằng nắm tay, đem ra so sánh thì càng thấy nhỏ nhoi.

Kim sắc viên cầu đó đang không ngừng xoay chầm chậm, bốn phía chung quanh của nó còn có hắc sắc hỏa diễm bốc lên.

Hắc sắc hỏa diễm!

- Hắc sắc hỏa diễm, thần hỏa!

Trong lòng Tần Vũ không khỏi dâng lên một nỗi vui mừng, quả nhiên giống như mình dự liệu, năm xưa khi đạt tới Ám Tinh chi cảnh, tinh thần chân hỏa là Lam Thỉ thiên hỏa, đạt tới Hắc Động chi cảnh thì tinh thần chân hỏa là Tịch Tẫn thiên hỏa. Bây giờ chính là hắc sắc thần hỏa!

- Án chiếu như những gì Tùng Thạch nói, Phượng Hoàng đạt tới đế cấp thì chân hỏa trong thể nội cũng là hắc sắc thần hỏa. Phượng Hoàng có thể tận tình sử dụng một lượng lớn Tịch Tẫn thiên hỏa để công kích người khác, mình có khả năng đó không?

Tần Vũ tự hỏi.

Đáng tiếc là Tần Vũ không tinh thông sử dụng hỏa diễm.

Khi trước hắn dựa vào Diễm Huyền chi giới mới có thể sử dụng hỏa diễm công kích người ta. Nhưng cực hạn của Diễm Huyền chi giới cũng chỉ phát ra được Lam Thỉ thiên hỏa mà thôi, nhưng Lam Thỉ thiên hỏa đối với những cao thủ nhất lưu như Vũ Hoàng căn bản không có chút uy hiếp.

- Xem ra lúc nào đó cũng phải học tập làm sao sử dụng hỏa diễm.

Tần Vũ hiểu rõ trong lòng, tinh thần chân hỏa là *"thần hỏa"*, án theo đạo lý chắc chắn có thể sử dụng một lượng lớn Tịch Tẫn thiên hỏa để công kích người khác.

Kim sắc viên cầu đang không ngừng xoay chầm chậm.

- Hô hô ~~

Thanh âm vang lên rất rõ, Cưỡng Hồ năng lượng từ bốn

phương tám hướng trong Cưỡng Hồ không gian hóa thành dòng chảy vào Tinh Thần không gian, tập trung vào kim sắc viên cầu, nó nhẹ nhàng hấp thu hết.

Tần Vũ nhìn qua, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn dải màu xám tro đang không ngừng tập trung lên thân kim sắc viên cầu.

- Ô? Không lẽ hiện tại không cần nguyên linh chi khí nữa? Tần Vũ thử hấp thu nguyên linh chi khí từ ngoại giới nhưng kim sắc viên cầu không nhận lấy năng lượng tinh thuần đó.

Tần Vũ hiểu ngay, hình như giai đoạn đầu của cảnh giới thứ chín đang làm thay đổi kim sắc viên cầu nên chỉ có thể hấp thu năng lượng trong *"Cưỡng Hồ không gian"*.

Tâm ý Tần Vũ vừa động thì ý thức của hắn lập tức rời khỏi Tinh Thần không gian.

Mở mắt ra, Tần Vũ vung ngón trỏ, một bầy kim sắc chỉ mang không ngừng lấp ló trên đầu ngón tay. Tần Vũ cảm nhận được uy lực của cổ kim sắc chỉ mang này:

- Xem ra uy lực không mạnh lắm, không tương xứng với thực lực của thân thể ta bây giờ. Bất quá cũng rất tốt, không thua kém với dự liệu của mình bao nhiêu, từ Hắc Động hậu kỳ đạt tới tiền kỳ của cảnh giới thứ chín này thì uy lực của năng lượng đã đề cao trên dưới mười lần.

Tần Vũ rất hài lòng với mức đề cao uy lực này.

- Cảnh giới thứ chín này gọi là gì nhỉ?

Tần Vũ suy nghĩ một chốc.

Đột nhiên Tần Vũ nhớ lại trong những tài liệu về khoa học kỹ

thuật năm xưa sư tôn Lôi Vệ để lại có nói theo suy đoán thì vũ trụ được hình thành từ một điểm riêng lẻ.

- Một điểm riêng lẻ? Vậy… tạm gọi nó là "Nguyên Điểm" đi, cảnh giới thứ chín của "Tinh Thần Biến" – Nguyên Điểm chi cảnh.

Tần Vũ thầm quyết định, hắn không thích cái tên *"kỳ điểm"* (một điểm riêng lẻ -- Halos), do đó không sử dụng nó.

Bây giờ Tần Vũ mới chỉ là Nguyên Điểm tiền kỳ mà thôi, Nguyên Điểm chi lực, công kích lực cũng mới chỉ là ngũ-lục cấp tiên đế. Đối với Tần Vũ không giúp ích gì nhiều, chỉ có đạt tới Nguyên Điểm trung kỳ mới có tác dụng.

- Giờ đây đã tiến vào cảnh giới thứ chín, tu luyện về sau cũng có thể xem là thuận buồm xuôi gió rồi. Tiềm lực của "Tinh Thần Biến" lớn nhưng công pháp chân chính đề cao công kích lực của mình lại là "Cửu Chuyển Ám Kim Thân". Tần Vũ hiểu rõ trong lòng.

Có lẽ phải đợi một thời gian nữa hoặc là tiến vào thần giới thì chỗ dựa lớn nhất của mình chính là *"Tinh Thần Biến"*.

Tâm ý khẽ động giải trừ không gian hạn chế chung quanh.

- Đại ca, sao rồi?

Hầu Phí, Hắc Vũ hầu như lên tiếng hỏi cùng lúc.

Tần Vũ đứng lên vặn vẹo mấy cái, cười nói:

- Cũng không tồi, bất quá bây giờ ta mới chỉ bước vào cảnh giới thứ chín, uy lực tạm thời còn chưa bằng Cửu Chuyển Ám Kim Thân, hiện tại còn cần phải tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim Thân.

Hầu Phí và Hắc Vũ gật đầu.

Điều này giống như dự liệu của bọn họ, Hắc Động hậu kỳ chỉ có thực lực của tam cấp tiên đế, dù Tần Vũ có đột phá thì năng lượng của *"Tinh Thần Biến"* cũng không thể một lèo đạt tới bát-cửu cấp tiên đế.

- Đại ca, Cửu Chuyển Ám Kim Thân của huynh tu luyện đến mức nào rồi?

Hầu Phí hỏi.

- Hậu kỳ của tầng thứ bảy, cự ly đột phá cũng không còn xa nữa.

Tần Vũ cười đáp. Thực lực của tầng thứ bảy đã ngang với Vũ Hoàng, nếu đạt tới tầng thứ tám, thêm vào lực hồi phục chữa chạy của sinh mệnh nguyên lực nữa thì tuyệt đối có thể kích bại Vũ Hoàng.

Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy Dã Cù đang đứng cách đó không xa nhìn mình.

- Ngươi đã đạt tới hậu kỳ của tầng bảy rồi ư?

Dã Cù hỏi lại lần nữa.

Tần Vũ gật đầu. Hắn biết… Dã Cù lại phải thương tâm thêm lần nữa.

Dã Cù nắm chặt hai tay, đôi hổ mục nhìn chằm chằm vào Tần Vũ:

- Ta tu luyện bao nhiêu năm mới khổ sở từ tầng thứ bảy đạt tới tầng thứ tám. Ngươi đạt tới tầng thứ bảy mới chỉ mấy trăm năm, còn

chưa tới ngàn năm mà đã sắp đạt tới tầng thứ tám?

- Dã Cù, đừng quá thương tâm, thực thế thì tốc độ tu luyện của ngươi rất nhanh, chỉ chậm hơn ta một chút xíu mà thôi.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

- Ngươi…

Dã Cù nhất thời không nói nên lời.

Hầu Phí và Hắc Vũ bật cười.

- Cái tên tiểu tử hỗn đản nhà ngươi, không nói nữa, không nói nữa…

Dã Cù bất lực bảo, Tần Vũ chỉ biết cười cười.

***

Sau khi gặp ba huynh đệ Tần Vũ ở Phong Loan tinh, mấy người bọn Bằng Ma Hoàng cả trăm năm trời không nhận được lấy một tin tức của bọn họ. Thời gian càng trôi đi thì mấy người bọn Vũ Hoàng càng ngày càng lo lắng.

Thời gian càng lâu thì thực lực của ba huynh đệ Tần Vũ càng gia tăng thêm phần khủng bố.

Trong một cung điện tại hoàng cung trên Hắc Ô Tinh, Bằng Ma Hoàng đang cùng Vũ Hoàng uống rượu nói chuyện.

- Năm xưa lúc Tần Vũ vừa mới vào địa phận của phi cầm tộc, ta giết Tần Vũ nhưng bị Long Hoàng ngăn lại. Lúc đó Tần Vũ đối mặt với ta căn bản không có chút lực chống đỡ. Nhưng một trăm năm sau Tần Vũ lại lộ diện, lần này hắn đã cường đại tới mức có thể giết chết Bạch Phượng, thực lực trên dưới bát cấp tiên đế.

Thêm năm năm nữa, lúc Tần Vũ tiếp tục xuất hiện thì đã không phân cao thấp với ta, đạt tới thực lực cửu cấp tiên đế.

Sắc mặt Vũ Hoàng có chút bất lực.

– Hiện tại lại thêm trăm năm nữa, thực lực của Tần Vũ bây giờ… nói không chừng đã mạnh hơn ta rồi.

Bằng Ma Hoàng ở bên cạnh cười nhẹ bảo:

- Phong Vũ huynh, đừng quá để ý, công lực càng về sau càng khó tiến bộ. Công kích lực của hắn có thể trong trăm năm đạt tới mức cửu cấp tiên đế nhưng một trăm năm bây giờ có lẽ cũng không tiến bộ mấy. Mê Thần điện cũng đã bị chúng ta phong tỏa rồi, hắn không vào được Mê Thần điện thì cũng chẳng có gì đáng lo.

- Bao nhiêu năm nay tra xét mãi mà chẳng tìm được ba huynh đệ Tần Vũ, không lẽ bọn chúng luôn trốn trong Thanh Vũ tiên phủ? Vũ Hoàng lắc đầu nói đầy vẻ bất lực.

Bằng Ma Hoàng trầm ngâm.

Đáo để là trốn ở đâu chứ?

Đột nhiên Vũ Hoàng ngẩng đầu lên, hai mắt sáng rực:

- Tông Duyên huynh, ta phát hiện phương pháp truy sát ba huynh đệ Tần Vũ của chúng ta trước đây có lỗ hổng… Ta nghĩ là chúng ta có khả năng truy sát được Tần Vũ!

Chương 420

Bị Phát Hiện

- Ngươi nói sao, ngươi có biện pháp truy sát ba huynh đệ bọn Tần Vũ, Hắc Vũ?

Chén rượu trong tay Bằng Ma Hoàng không khỏi rung lên, giọt rượu rơi trên mặt bàn, nhưng Bằng Ma Hoàng tựa như không phát hiện ra, vẫn chăm chú nhìn Vũ Hoàng.

Vũ Hoàng gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, nếu như ta dự đoán không sai, chúng ta rất có thể sẽ bắt được ba huynh đệ chúng.

Nụ cười của Vũ Hoàng tràn ngập sự tự tin, điều này khiến cho Bằng Ma Hoàng tựa như càng thêm tin tưởng:

- Nói, nói mau.

Vũ Hoàng hít một hơi thật sâu, rồi chậm rãi nói:

- Tông Duyên huynh, mấy năm nay chúng ta vẫn truy sát ba huynh đệ bọn Tần Vũ, nguyên nhân chủ yếu nhất có phải là vô pháp tìm ra nơi bọn chúng ẩn nấp? Chúng ta mặc dù lệnh cho đám thủ hạ chú ý ba thanh niên có công lực cực cao, nếu thấy xuất hiện thì phải hồi báo. Thế nhưng… bọn Tần Vũ rất có khả năng chưa hề lẩn trốn tại khu vực của phi cầm nhất tộc.

Bằng Ma Hoàng im lặng lắng nghe.

- Theo ta biết, bên cạnh Tần Vũ có không ít người, tỉ như Bạch Linh thê tử của Hắc Vũ! Ta nghĩ là ba huynh đệ Tần Vũ nếu bản thân cam chịu trốn ở Thanh Vũ tiên phủ, còn Bạch Linh thì sao? Bọn chúng sao đủ nhẫn tâm? Nếu như chúng quả thật có tâm địa như thế, cả đám cứ trốn ở Thanh Vũ tiên phủ, chúng ta thật không có biện pháp. Hiện tại… chúng ta giả sử cho rằng ba huynh đệ chúng không ở Thanh vũ tiên phủ, vậy chúng bằng cách nào có thể thoát khỏi sự điều tra của Tông Duyên huynh?

Vũ Hoàng mỉm cười nói.

Bằng Ma Hoàng chậm rãi gật đầu nói:

- Đúng, bọn chúng cuối cùng trốn thoát bằng cách nào?

- Rất đơn giản, chấp hành theo lệnh điều tra của bệ hạ. Là thủ hạ của bệ hạ. Bọn thủ hạ của ngài điều tra như thế nào? Đương nhiên là truyền lệnh đến bá chủ của các tinh cầu phổ thông. Nhưng nếu… bọn Tần Vũ đã trở thành thủ lĩnh của một trong các tinh cầu đó, chúng ta dù cho có tra xét thế nào cũng không thể tìm ra. Bởi vì tự mình điều tra mình, làm sao được?

Vũ Hoàng tự cười nói:

- Ta cũng chỉ mới nghĩ tới vấn đề này.

"Đúng thế".

Ánh mắt Bằng Ma Hoàng chợt sáng lên, lập tức lắc đầu nhíu mày nói:

- Không đúng, mấy năm nay phi cầm nhất tộc xuất hiện cao thủ, thủ hạ của ta đều ghi chép lại. Nếu như ba huynh đệ Tần Vũ trở

thành thủ lĩnh một tinh cầu, tối thiểu thực lực bọn chúng cũng đạt tới đế cấp. Nhưng trong bản ghi chép về nhân lực của ta, không có điều này.

- Bệ hạ, người sai rồi.

Vũ Hoàng lúc này chợt suy nghĩ thông suốt,

- Người chẳng lẽ đã quên rồi, Tần Vũ có Vạn thú phổ, hắn lại có một đám đông thủ hạ. Cao thủ yêu vương xem ra có hơn cả ngàn. Cần biết rằng, tại một tinh cầu phổ thông, thủ lĩnh cũng là một yêu vương bình thường mà thôi. Nếu như hắn để cho thủ hạ khống chế tinh cầu, còn bản thân ẩn ở phía sau? Người sao có thể điều tra?

Lời của Vũ Hoàng vừa thốt ra, Bằng Ma Hoàng đột nhiên đại ngộ.

- Đúng, ha ha… Ta đã minh bạch rồi.

Bằng Ma Hoàng cười lớn rồi nói.

- Tần Vũ đến phi cầm nhất tộc hơn ba trăm năm trước, ba lần xuất hiện đều cách nhau khoảng một trăm năm, như vậy… ta sẽ cho người điều tra, hơn ba trăm năm trở lại đây, xem phi cầm nhất tộc xuất hiện tân thủ lĩnh nào.

- Tông Duyên huynh anh minh.

Vũ Hoàng nịnh bợ nói.

- Ha ha…

Bằng Ma Hoàng cười to. Lập tức yêu thức chỉ thoáng chốc đã tán phát tứ phương tám hướng bao trùm cả hoàng cung, trực tiếp

hướng đến bát cấp yêu đế Lưu Đồ. Truyền âm nói:

- Lưu Đồ, mau đến gặp ta.

Chỉ trong nháy mắt.

Lưu Đồ yêu đế liền xuất hiện, Lưu Đồ cúi người nói:

- Không biết bệ hạ có mệnh lệnh gì?

- Lưu Đồ, đi thăm dò, ba trăm năm nay có bao nhiêu tinh cầu sản sinh ra tân thủ lĩnh! Tra ra rồi nhanh chóng báo lại, không được chậm trễ.

Bằng Ma Hoàng quát lớn.

- Dạ, bệ hạ.

Lưu Đồ nghe ngữ khí Bằng Ma Hoàng như thế, biết là sự tình khẩn cấp, lập tức cúi người ly khai bắt đầu thi hành công việc.

- Phong Vũ huynh, chúng ta cùng uống, đợi tin tức truyền về. Nào.

Bằng Ma Hoàng lúc này tâm tình rất tốt, cả trăm năm nay vẫn không có đầu mối nào, mặc dù chủ ý này của Vũ Hoàng không chắc là thành công, nhưng cũng đã có tính khả thi.

- Uống.

Vũ Hoàng cũng nâng chén.

Chỉ một canh giờ ngắn.

- Bệ hạ, đây là tin tức tân thủ lĩnh của phi cầm nhất tộc trong hơn

ba trăm năm nay.

Lưu Đồ vừa hạ xuống trước mặt Bằng Ma Hoàng, liền đưa ngọc giản trong tay cho Bằng Ma Hoàng,

- Bệ hạ, một tinh cầu, phần lớn là hơn mười vạn năm, thậm chú mấy trăm vạn năm đều là do gia tộc khống chế lâu dài. Chỉ vài trăm năm ngắn ngủi đã đổi tân thủ lĩnh, cả phi cầm nhất tộc cũng không nhiều, tổng cộng có tám.

Có thể nói tại tiên ma yêu giới vô cùng vô tận, trong khu vực phi cầm nhất tộc chỉ có tám, đích xác là không nhiều.

Bằng Ma Hoàng nắm ngọc giản, yêu thức đảo qua, lập tức cười nhạt nói:

- Trong tám nơi này, có bốn là có khả năng.

Nói xong Bằng Ma Hoàng liền đưa ngọc giản cho Vũ Hoàng ở bên cạnh. Vũ Hoàng không nói nhiều trực tiếp cầm lấy, cũng dùng tiên thức bắt đầu cẩn thận tìm hiểu.

Chỉ chốc lát, Vũ Hoàng ngẩng đầu mỉm cười nhìn Bằng Ma Hoàng:

- Tông Duyên huynh, trong tám nơi này, có bốn là đổi thủ lĩnh sau khi Tần Vũ bỏ trốn. Trong bốn nơi, có hai tinh cầu khi Tần Vũ vừa tới phi cầm nhất tộc là đổi thủ lĩnh, một là khi ba huynh đệ Tần Vũ giết chết Bạch Phượng rồi bỏ đi thì đổi thủ lĩnh, tinh cầu cuối cùng là khi Thanh đế vừa mới độ quá thần kiếp, rồi Tần Vũ tới, tinh cầu đó đã đổi thủ lĩnh.

- Đúng, bốn nơi này có khả năng nhất, bốn nơi kia cũng không phải không có khả năng.

Bằng Ma Hoàng gật đầu nói.

Chỉ là Vũ Hoàng và Bằng Ma Hoàng đều biết, tám nơi này chỉ là có khả năng mà thôi, nói không chừng suy đoán của bọn chúng không đúng, bởi vì ba huynh đệ Tần Vũ có thể vẫn ở tại Thanh Vũ tiên phủ.

- Phong Vũ ca, huynh tìm ta?

Huyền Đế Huyền Hy đột nhiên xuất hiện.

Vũ Hoàng gật đầu cười nói:

- Đúng thế, ta và Tông Duyên huynh vừa có một suy đoán, nếu như chúng ta đoán không sai, lúc này rất có khả năng tìm được ba huynh đệ Tần Vũ, hơn nữa có thể giết bọn chúng.

- Có thật không?

Huyền Hy cũng cao hứng.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên gật đầu.

Vũ Hoàng sắc mặt chợt trở nên trịnh trọng, chậm rãi nói:

- Lúc này, chúng ta vô luận thế nào cũng không được đả thảo kinh xà, nhất định phải làm thế… Nhất kích tất sát, nếu như phát hiện, không thể để chúng chạy thoát.

- Đúng.

Bằng Ma Hoàng gật đầu. Hắn trong thâm sâu cũng cảm thấy áp lực mà ba huynh đệ họ gây ra.

- Tông Duyên huynh. Ta cho rằng lần này sau khi điều tra tám thế

lực đó, chúng ta ba người phải cùng xuất phát, một khi phát hiện, ba người chúng ta lập tức giết chết bọn chúng.

Đồng tử của Vũ Hoàng chợt lóe hàn quang.

Bằng Ma Hoàng cũng gật đầu:

- Chúng ta tự thân đến đó tra xét, dù sao cũng chỉ là tám nơi mà thôi, trước tiên bắt đầu từ nơi có khả năng nhất.

- Đúng…

Vũ Hoàng khẽ gật đầu.

Trên bầu trời đầy sao.

Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ năm bóng nhân ảnh đều đứng yên trên không.

Vũ Hoàng linh thức bắt đầu tỏa ra. Tinh cầu này là mục tiêu đệ nhất của bọn Vũ Hoàng, chính là thủ lĩnh tinh cầu. Vì Tần Vũ sau khi tiến nhập vào phi cầm nhất tộc, đã trở thành bá chủ của tinh cầu.

- Thế nào?

Bằng Ma Hoàng nhìn Vũ Hoàng.

Trong năm người, Vũ Hoàng có linh hồn cảnh giới cao nhất. Hơn nữa tại Phong Loan Tinh sau khi quan sát Thanh đế độ kiếp, Vũ Hoàng đã nhìn thấy mấy người Bạch Linh, Dã Cù, Ngao Vô Hư, tự nhiên đã quen thuộc khí tức của bọn họ.

- Không có, trên tinh cầu này, không có khí tức của bọn người Tần Vũ, cũng không có khí tức của Bạch Linh.

Vũ Hoàng lắc đầu

Bằng Ma Hoàng nhíu mày. Lập tức nói:

- Đi, đến tinh cầu kế tiếp điều tra.

Trong khi năm người đám Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng khổ tâm tra xét, ba huynh đệ Tần Vũ vẫn an tĩnh tu luyện tại Khương Lan giới, lúc này đây, ba huynh đệ bọn họ nếu không tu luyện đến mức tự nhận có thể đối phó với Bằng Ma Hoàng, xem chừng không ra khỏi Khương Lan giới.

Lưu Lam Tinh, Ngũ Liễu Cung, trong hậu hoa viên Thanh Lưu Uyển.

Bạch Linh, Hắc Đồng hai người đang ngồi bên đám hoa. Nhìn vào khoảng đất trống giữa hoa viên, Ốc Lam và Quách Phàm đang một dạy một học. Ốc Lam không giống Dã Cù, Ngao Vô Hư liều mạng khổ tu, ngược lại ở Lưu Lam Tinh sinh hoạt an nhàn thư thái.

Khi thì cùng Hắc Đồng vui đùa, khi thì một mình câu cá uống trà, khi thì chỉ dạy Quách Phàm.

- Đại bá. Cháu làm thế đúng không?

Quách Phàm hữu quyền lại một lần nữa đánh về phía trước, quyền đầu lướt qua khiến không khí phảng phất như nén lại. Tạo ra cảm giác ngưng trệ áp bức.

Sự thật là, quyền đầu của Quách Phàm không ẩn chứa một chút năng lượng nào, chỉ là bằng khí lực cơ nhục phát xuất ra một quyền.

Không có biện pháp khác… Ở hậu hoa viên tu luyện, nếu như sử dụng yêu nguyên lực trong cơ thể, xem chừng Quách Phàm một

quyền đã khiến cho hậu hoa viên này tan nát thành từng mảnh, cho nên chỉ có thể tu luyện như thế. May là hiện tại học tập chỉ là dụng quyền chi đạo, cho dù không dùng năng lượng cũng không quan hệ.

- A a… hoàn toàn không sai.

Ốc Lam vui mừng gật đầu, lập tức nhìn ra Hắc Đồng ở phía xa,

- Tiểu Đồng à, trượng phu này của ngươi đích xác là không sai mà, phương pháp công kích cùng loại với ta, đích xác có thể học công pháp của ta, chỉ là hôm nay không sai biệt nhiều lắm, ngày mai sẽ dạy tiếp.

Hắc Đồng chạy đến trước mặt Ốc Lam, kéo tay Ốc Lam làm nũng:

- Ốc Lam đại bá, dạy thêm một thời thần nữa đi, người cho đến giờ mới làm mẫu ba lần, Quách Phàm ca ca sao dễ dàng học được? Ốc Lam đại bá…

- Ôi, được, được.

Ốc Lam trả lời vẻ nuông chiều.

Lập tức Ốc Lam nhìn về phía Quách Phàm:

- Quách Phàm, ngươi mở to mắt ra, yêu thức cũng cẩn thận quan sát cho ta, một quyền của ta dụng như thế nào, dụng quyền chi đạo này, ngươi tự mình phải ngộ ra mới được.

Nói xong, Ốc Lam lạnh lùng nhìn về phía trước.

Hữu quyền nhẹ nhàng nâng lên, tựa như chậm nhưng lại thật

nhanh đánh ra một kích. Ngay khi Ốc Lam xuất quyền, không gian xung quanh phảng phất như đóng băng lại, mà quyền đầu của Ốc Lam lại như uốn lượn xuyên qua cả không gian.

"Ông…"

Một trận sóng gợn không khí tỏa ra xung quanh.

May mắn Ốc Lam căn bản không sử dụng sức mạnh, chỉ là y sử dụng quyền chi đạo lĩnh ngộ mà thôi. Không có sức mạnh mà sinh ra hiệu quả như thế, nếu như sử dụng sức mạnh bản thân, uy lực có thể tưởng tượng được là như thế nào.

- Thấy rõ chứ?

Ốc Lam nhìn về phía Quách Phàm.

Quách Phàm nhíu mày lắc lắc đầu, lập tức đi tới bên cạnh, bắt đầu một quyền từ từ kích xuất, không ngừng thể nghiệm cảm giác mới nhận. Ốc Lam cười nhẹ quan sát, đồng thời đi đến chiếc bàn bên cạnh, cầm chén trà lên uống chậm rãi.

Mấy người Ốc Lam căn bản không biết rằng, lúc này đám Bằng Ma Hoàng đã tới Lưu Lam Tinh.

Ngũ Liễu Cung quật khởi, đích xác là sự tình xảy ra hơn ba trăm năm, chính là một trong tám thế lực bị nghi ngờ. Lúc này phía trên hải dương Lưu Lam Tinh, Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ năm người đang đứng yên trên không.

- Phong Vũ huynh, tra xét xem.

Bằng Ma Hoàng nói.

Vũ Hoàng khẽ gật đầu, rồi bắt đầu tán phát tiên thức bản thân. Tiên thức của cửu cấp tiên đế vừa bao trùm cả Lưu Lam Tinh, tự

nhiên cũng bao phủ cả Ngũ Liễu Cung, mà đám người Ốc Lam, Quách Phàm cũng tự nhiên bị phát hiện.

- Bạch Linh, ta phát hiện khí tức của Bạch Linh.

Vũ Hoàng vui mừng nói với Bằng Ma Hoàng.

- Thật chứ?

Khuôn mặt Bằng Ma Hoàng tỏ vẻ vui mừng đến phát cuồng.

Tuần tra tám tinh cầu, bọn chúng tận trong lòng đã sớm thấy thất bại, dù sao bản lĩnh ẩn nấp của ba huynh đệ Tần Vũ đã khiến cho đám Bằng Ma Hoàng ăn không ngon ngủ không yên.

- Bọn ba huynh đệ Hắc Vũ thì sao?

Bằng Ma Hoàng hỏi.

Vũ Hoàng nhíu mày lắc đầu nói:

- Không có, ta chỉ thấy Bạch Linh, còn có một nữ hài rất thân thiết với Bạch Linh. Đồng thời còn có hai nam tử, một có công lực đạt đến bát cấp yêu đế, ngay cả yêu vương cũng không so nổi.

- Bát cấp yêu đế? Ai?

Bằng Ma Hoàng trong lòng nghi hoặc, bát cấp yêu đế, người nào mà chẳng có thanh danh vang dội.

- Không nhận ra.

Vũ Hoàng lắc đầu, lập tức nghi hoặc nói:

- Chính khi ở Phong Loan Tinh xem Thanh đế độ kiếp, ta cũng không phát hiện ra người này.

Ốc Lam đích xác không xem Thanh đế độ thần kiếp, bởi vì Ốc Lam… không thích xem.

Bằng Ma Hoàng nhíu mày:

- Xem ra hẳn hẳn là yêu đế trong Vạn thú phổ đệ tam tầng.

- Đúng.

Vũ Hoàng gật đầu nói.

- Mặc dù chúng ta không tìm được ba huynh đệ Tần Vũ, nhưng trước tiên bắt đám người Bạch Linh rồi hãy nói, hơn nữa ta cảm giác nữ hài đó tựa như rất thân thiết với Bạch Linh, a, là con gái của thị.

Tiên thức của Vũ Hoàng lại bao phủ Ngũ Liễu cung, vừa rồi Hắc Đồng và Bạch Linh nói chuyện, và đã nói ra từ *"Mẹ"*.

- Con gái, con gái của Hắc Vũ và Bạch Linh?

Bằng Ma Hoàng trong mắt lóe xuất quang mang.

- Được, lập tức xuất phát, bát cấp yêu đế kia muốn bắt sống tương đối khó, trực tiếp giết chết. Còn những kẻ khác… toàn bộ bắt sống.

Bằng Ma Hoàng trực tiếp hạ lệnh nói,

- Xuất phát.

Nhất thời năm người biến mất trên không hải dương, rồi lại

xuất hiện trên không Ngũ Liễu Cung.

Ốc Lam linh hồn cảnh giới không cao, chỉ là bát cấp yêu đế mà thôi, ngay khi Vũ Hoàng phát ra tiên thức bao phủ thì trong lòng y liền xuất hiện cảm giác không hay, chỉ là y nhất thời không tìm ra nguyên nhân.

Ốc Lam cảm giác liền ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy năm nhân ảnh không biết từ đâu xuất hiện trên bầu trời, chính là đám người Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng. Thấy đám người này đột nhiên xuất hiện, Ốc Lam sắc mặt lập tức biến đổi, trực tiếp tâm niệm truyền âm tới Tần Vũ:

- Tần Vũ, bọn Vũ Hoàng đến!

Chương 421

Vũ Hoàng Chi Tử

- Bát cấp yêu đế đó để ta ra đối phó!

Vũ Hoàng cười nhạt nói.

Lời vừa nói xong, Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng, Huyền Đế, Ngao Khô, Lưu Đồ năm người không hẹn mà đồng thời hoá thành năm đạo lưu quang, cực tốc hướng phía dưới Thanh Lưu Uyển bay tới, Vũ Hoàng tập trung đối phó Ốc Lam.

Ốc Lam thân hình đứng thẳng giống như trường thương, lẳng lặng nhìn Vũ Hoàng đang từ xa bay tới.

- Đã rất lâu không xuất thủ rồi.

Ốc Lam khoé miệng treo một nụ cười nhạt.

Quyền phải thu vào cạnh eo lưng, Ốc Lam toàn thân bắt đầu chầm chậm phóng thích ra hắc sắc u quang, thoạt nhìn qua, toàn thân Ốc Lam giống như bao phủ một tầng hắc sắc dịch thể.

- Bát cấp Yêu Đế cũng dám cùng ta ngạnh kháng, tìm chết.

Vũ Hoàng thấy Ốc Lam như vậy, trong tâm không khỏi nổi lên một tia nộ khí, Cảnh Hoàng kiếm trong tay tỏa ra luồng kiếm mang, xé rách không khí, gần như trong nháy mắt đã tới trước mặt Ốc Lam.

Ốc Lam đứng yên như cũ, hữu quyền vẫn thu tại eo lưng, hốt nhiên -- --

Thời gian phảng phất như ngừng lại, không gian phảng phất như bị đóng băng, quyền phải đó rất rõ ràng, tựa hồ được đánh ra với một tốc độ cực kì chậm, xuyên thấu không gian, va chạm với Cảnh Hoàng kiếm.

Quyền đầu của Ốc Lam rất bình thường, chỉ là bên ngoài quyền đầu có bao phủ hắc sắc vật chất lưu chuyển, do đó trở nên không bình thường.

Cảnh Hoàng Kiếm và quyền đầu của Ốc Lam chánh diện va chạm.

"Ca sát~~~" Cảnh Hoàng Kiếm phảng phất giống như miếng sắt dễ vỡ đột nhiên toái liệt thành bảy, tám mảnh, mảnh vỡ theo bốn phương tám hướng chầm chậm tản khai. Mà quyền đầu của Ốc Lam vẫn tiếp tục tiến về phía trước.

"Bồng!"

Quyền đầu đâm xuyên qua bụng Vũ Hoàng.

…….

Im lặng. Im lặng đến mức tiếng tim đập của mọi người phảng phất như tiếng sét nổ giáng xuống, tất cả những người tại trường đều ngẩn ngơ nhìn Ốc Lam, bao gồm cả Bằng Ma Hoàng chuẩn bị đi bắt Bách Linh.

Đường đường cửu cấp tiên đế Vũ Hoàng, bất ngờ dưới quyền của một gã bát cấp yêu đế cũng không tránh được một chiêu. Thậm chí… ngay cả trung phẩm thần khí *"Cảnh Hoàng kiếm"* cũng bị một quyền này đập tan tành, quyền đầu của gã yêu đế này là gì vậy?

- Là Long Hoàng sao, hoặc giả nói cùng một dạng giống Long Hoàng?

Bằng Ma Hoàng ngây ngốc.

Vũ Hoàng bản thân cũng khó thể tin được nhìn vào cái lỗ lớn trên bụng mình, lúc này Ốc Lam đang nắm trong tay một nguyên anh, nguyên anh này sớm bị hắc quang trong tay Ốc Lam xuyên thủng rồi.

- Ngươi. Ngươi…

Vũ Hoàng căn bản nói không ra lời.

Lúc này trong đầu Vũ Hoàng hiện lướt qua hàng loạt hình ảnh, những ngày bắt đầu khổ tu năm xưa, được người đời coi là thiên tài, khí thế hào hùng, những ngày xông pha tiêu sái nơi tiên giới, rồi cả thời gian tương ái cùng Huyền Hi, ngày trở thành cao thủ đế cấp cuồng ngạo, trở thành tiên giới Vũ Hoàng, tề danh với bọn Thanh Đế ở ngôi chí tôn hiển hách.

Thế nhưng tất cả những điều này đều tan thành mây khói.

Không quản cái gì hoành đồ tráng chí, chẳng kể mơ ước gì hướng về thần giới, tất cả đều theo một quyền này mà tan tành rồi, tại thời khắc trước khi chết, ánh mắt Vũ Hoàng hướng về Huyền Đế phía xa, thê tử Huyền Hi của hắn!

- Không!!!

Thanh âm cực kì thê lệ đó từ miệng Huyền Hi phát ra. Mang theo một tia lệ châu sắc hồng từ từ lăn xuống. Vũ Hoàng cảm thấy linh hồn của mình dưới sự bao khoả của một đoàn hắc quang, đang từ từ tiêu tán.

Trước lúc ý thức mơ hồ, Vũ Hoàng tựa hồ nhìn thấy một thân hình.

Cái kẻ có tốc độ tu luyện phải nói là kỳ tích đó, chính là kẻ đã

kéo hắn xuống khỏi địa vị đỉnh cao, khiến hắn không chỉ một lần gặp ác mộng.

"Tần… Vũ…" ý thức cuối cùng của Vũ Hoàng nhẹ lướt qua hai từ này, rồi theo đó hoàn toàn tiêu tán.

"Oanh!"

Thân thể Vũ Hoàng nặng nề ngã xuống, đập xuống mặt đất. Tiếng vang đó phảng phất giống như đập vào trong tâm tạng của mọi người. Tất cả mọi người đều qua một lúc mới có phản ứng, mà giờ phút này… Quách Phàm, Bách Linh, Hắc Đồng mấy người đã bị thu nhập vào Khương Lan Giới.

Tần Vũ đứng bên cạnh Ốc Lam.

- Ốc Lam quả nhiên rất mạnh.

Tần Vũ nhìn Ốc Lam bên cạnh, trong tâm chấn động. Gã Ốc Lam đến từ thần giới này, linh hồn cảnh giới bất quá mới bát cấp yêu đế, ai mà nghĩ được ngay cả trung phẩm thần khí lại bị một quyền đấm vỡ, độ cứng của quyền đầu rốt cuộc mạnh bao nhiêu?

Tần Vũ tin rằng, một quyền của Ốc Lam tuyệt đối có thể đập tan thân thể của mình.

Cho dù bản thân tại Khương Lan giới một năm trước, *"Cửu Chuyển Ám Kim Thân"* đạp nhập tầng thứ tám. Hiện giờ toàn thân mình trình độ kiên ngạnh có thể so với trung phẩm thần khí, thế nhưng Ốc Lam dễ dàng đấm vỡ Cảnh Hoàng Kiếm, cũng là trung phẩm thần khí a.

- Quá mạnh!

Tần Vũ cảm thấy hô hấp bản thân có chút khó khăn.

Trong những người mà mình biết, hình như chỉ có Thanh Đế và Long Hoàng mới có thực lực khủng bố này thôi, đúng rồi, còn có Ngân Hoa mỗ mỗ người luôn thần bí đó. Đến ngay Đại Viên Hoàng và Bằng Ma Hoàng, có thể là đối thủ của Ốc Lam hay không, còn khó nói.

- Tần Vũ, ban đầu ta đã nói qua, ngươi chỉ có một lần cơ hội khiến ta xuất thủ. Lần này…

- Khoan!

Tần Vũ lập tức nói, ngắt lời Ốc Lam.

Tần Vũ trong lòng thầm cười, dù cho không nghe tiếp đoạn sau hắn cũng biết ý tứ của Ốc Lam, rất hiển nhiên Ốc Lam muốn đem lần xuất thủ này thành yêu cầu của mình, khiến cho mình không có cơ hội yêu cầu hắn.

Mẹ ơi, một quyền đấm vỡ trung phẩm thần khí, có thể dễ dàng bỏ qua như vậy sao?

- Ốc Lam, ngươi nhớ kỹ đi, ta đã yêu cầu … ngươi giết Vũ Hoàng, là yêu cầu của ta sao? Ta không có yêu cầu, ngươi giết là ý nguyện của ngươi, do đó… việc này đương nhiên không thể tính là yêu cầu của ta đối với ngươi. Ta vẫn bảo lưu yêu cầu đó như cũ.

Tần Vũ khẽ cười nói, lúc này Tần Vũ gần như căn bản không nhìn thấy bốn người Bằng Ma Hoàng ở xa đó.

Ốc Lam không biết nên khóc hay nên cười.

- Vậy thì Vũ Hoàng này chết uổng sao?

- Chết uổng?

Tần Vũ hơi ngẩn ra rồi mỉm cười, ra vẻ đó là đương nhiên, gật đầu nói.

- Ừ, *đúng là chết uổng.*

- Tần Vũ!

Huyền Đế Huyền Hi một thân hồng sắc, đôi mắt nhạt nhoà lệ hoa căm hận nhìn Tần Vũ chằm chặp,

- Người của ngươi giết trượng phu của ta, ngươi còn ở đó giả nhân giả nghĩa, tốt, ta…

Bằng Ma Hoàng vung tay một cái, liền đứng trước mặt Huyền Hi ngăn cản Huyền Hi lại.

Bằng Ma Hoàng nhìn Tần Vũ. Sau đó nhìn về hướng Ốc Lam:

- Ngươi là ai?

Bằng Ma Hoàng cảm thấy bị uy hiếp. Tên Ốc Lam này đích xác đối với hắn sản sinh uy hiếp, vừa rồi Bằng Ma Hoàng phát hiện… Ốc Lam này tốc độ công kích rất nhanh.

Phải, là rất nhanh.

Nhưng rất quái dị, khi Ốc Lam công kích, đối phương có thể nhìn thấy rõ quỹ tích đó, thời gian trôi đi phảng phất rất chậm, gần như là đứng lại. Từ một mức độ nào đó mà nói, Ốc Lam… công kích rất nhanh.

Nhanh đáng sợ.

- Tốc độ của ta. Có thể tránh được quyền đầu của người này không?

Bằng Ma Hoàng hốt nhiên phát hiện bản thân không có chút tự tin nào.

- Rốt cuộc ngươi là ai?

Bằng Ma Hoàng thấy Ốc Lam không thèm trả lời.

Ốc Lam cuối cùng liếc Bằng Ma Hoàng một cái, nói:

- Bằng Ma Hoàng Tông Duyên tốc độ của ngươi đích xác rất nhanh… đáng tiếc công kích lực của ngươi không đủ mạnh, không thể đả thương ta, ngươi muốn ở cạnh ta mà giết Tần Vũ, căn bản là không thể.

Tần Vũ trong lòng chột dạ.

Lão thiên, lực công kích của Bằng Ma Hoàng tiếp cận công kích của thượng phẩm thần khí, lại bị Ốc Lam nhận định là *"công kích lực không mạnh"*. Còn không đả thương được hắn. Tên này thật quá đáng sợ rồi.

Lúc này, Tần Vũ hốt nhiên nghĩ tới một việc.

Ban đầu Phí Phí đã nói qua, Đại Viên Hoàng lúc bình luận yêu giới Tam Hoàng có nói rằng, Long Hoàng công kích và phòng ngự đều rất đáng sợ, nhưng tốc độ thì không ra sao. Bằng Ma Hoàng tốc độ rất nhanh, phòng ngự thì bình thường. Công kích lực cũng không mạnh.

Quả nhiên… cao thủ đồng cấp số, phán đoán đều như nhau.

- Không chỉ công kích lực của ngươi không đủ, phòng ngự của ngươi cũng chỉ có thể tính là bình thường, ngươi cách xa ta, ta có thể không giết được, còn nếu như ở gần… truyền thừa chi bảo của Bằng tộc ngươi. Hôm nay có thể sẽ phải đổi chủ rồi.

Ốc Lam tiếp tục nói.

Bằng Ma Hoàng trán lấm tấm mồ hôi.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên nghĩ tới một việc, lời của Ốc Lam đối với hắn. Cùng với câu nói của Long Hoàng lúc trước không có khác biệt mấy.

- Bệ hạ?

Ngao Khô và Lưu Đồ nhìn về hướng Bằng Ma Hoàng, chờ đợi quyết định của hắn.

Ngạo khí của Bằng Ma Hoàng bao nhiêu năm nay bắt đầu nổi lên, kẻ trước mắt lại coi thường hắn như vậy, Bằng Ma Hoàng song quyền nắm lại, toàn thân kim quang bắt đầu lấp loáng, đồng thời…

Điểm điểm huyết hồng sắc phù hiện bên ngoài thân thể Bằng Ma Hoàng, nguyên bổn kim sắc hoàng quan trên đỉnh đầu Bằng Ma Hoàng liền biến thành huyết hồng sắc hoàng quan.

- Luận thân pháp tinh xảo, còn có ai dám so bì cùng ta, kể cả ta cùng ngươi cận thân chiến đấu, ta cũng không tin ngươi có thể chạm được vào ta.

Song nhãn Bằng Ma Hoàng ẩn hiện huyết hồng sắc u quang.

Ốc Lam sắc mặt thay đổi, miệng lẩm bẩm:

- Cái tên tiền bối Bằng tộc này đúng là chịu chơi thật, lần này phải hao phí lớn lực khí rồi.

Thấy Ốc Lam sắc mặt trịnh trọng, Bằng Ma Hoàng ngược lại trong lòng nhẹ nhõm trở lại, hắn hiểu kẻ trước mắt không có đủ tự

tin đối phó mình. Bằng Ma Hoàng lập tức ra lệnh nói:

- Huyền Hi, Ngao Khô, Lưu Đồ bọn ngươi ba người vây giết Tần Vũ, để ta đối phó gã này (tên gia hoả này)

- Vâng.

Ngao Khô và Lưu Đồ ứng mệnh. Nhưng Huyền Hi đắm chìm trong thù hận thì sớm đã xuất thủ trước rồi.

****

Đối diện với sự vây công của ba người, Tần Vũ không khẩn trương chút nào.

- Cửu chuyển ám kim thân này đạt tới tầng thứ tám, hôm nay tiện xem xem thành quả thôi.

Tần Vũ khoé miệng có một tia tiếu ý, độ cứng toàn thân có thể so với trung phẩm thần khí, ngoài ra còn có năng lực tu phục của sinh mệnh nguyên lực.

Tần Vũ có đủ tự tin lấy một địch ba.

- Tần Vũ, chết đi!

"Lưu Cảnh kiếm" uẩn hàm phẫn hận vô tận đến trước mặt Tần Vũ trước tiên, thân thể Tần Vũ chỉ khẽ lách qua, đơn thủ trực tiếp chộp tới.

Đơn thủ chộp thần khí!

Bạch ngân quang mang ẩn hiện bên ngoài thân thể Tần Vũ, Tần Vũ tay trái chộp thần khí, tay phải tức thì như điện hướng thân thể Huyền Đế đấm tới, Huyền Đế Huyền Hi bất ngờ ngạnh

kháng một quyền của Tần Vũ, tay trái hoá thành vô số ảo ảnh hướng tới đầu Tần Vũ đấm lại.

"Bồng!" một quyền của Tần Vũ đập trên thân thể của Huyền Hi, nhưng chỉ pháp của Huyền Hi dưới sự tránh né của Tần Vũ, y như cũ công kích tới xương trán của Tần Vũ. Huyền Hi chỉ là thân thể hơi chấn động chứ không tổn thương chút nào, Tần Vũ cùng như vậy không chút tổn thương.

Tần Vũ lui một bước.

- Chịu chết đi.

Ngao Khô và Lưu Đồ từ hai phương giáp kích Tần Vũ, lang nha bổng của Ngao Khô và loan đao của Lưu Đồ phân biệt tiến hành công kích với Tần Vũ, nhưng Tần Vũ chỉ dùng song thủ đánh lại.

- Vũ Hoàng đối với ngươi thật sự rất tốt.

Tần Vũ liên tục ngăn đỡ vài chục chiêu công kích của Ngao Khô, Lưu Đồ, miệng vẫn hướng Huyền Đế nói:

- Hắn lại còn bỏ thần khí chiến giáp đưa cho ngươi.

Vũ Hoàng có thần khí chiến y.

Vừa rồi lúc Vũ Hoàng bị Ốc Lam giết, thần khí chiến y căn bản không xuất hiện, nếu như có thần khí chiến y… đoán rằng kết cục cũng sẽ không đổi, ngay cả trung phẩm thần khí Cảnh Hoàng kiếm cũng bị dễ dàng đập thành sắt vụn, lực công kích của Ốc Lam có thể tưởng tượng mà biết được.

- Vì thế, ta càng phải giết ngươi.

Huyền Đế Huyền Hi song nhãn phát xuất ánh sang tàn nhẫn, thân hình hoá thành một chiếc cầu vồng dài, lại vọt tới trước mặt Tần Vũ.

- Không thể lãng phí thời gian nữa, hết lần này tới lần khác bị truy sát, cũng phải cho bọn ngươi biết… truy sát ta, có lúc cái giá là rất lớn đấy.

Tần Vũ trong lòng nổi dậy sát ý.

Ngao Khô, Lưu Đồ, Huyền Đế gần như đồng thời hướng Tần Vũ công kích tới. Ngao Khô bên trái, Lưu Đồ bên phải, Huyền Đế thì từ đằng sau. Ngao Khô và Lưu Đồ lúc này đều đã tiến nhập trạng thái chiến đấu.

Lang nha bổng của Ngao Khô đập tới tay trái của Tần Vũ, Loan đao của Lưu Đồ chém tới tay phải của Tần Vũ.

Không phòng ngự, chỉ công kích!

Cửu chuyển ám kim thân đạt tới tầng thứ tám, tốc độ của Tần Vũ càng thêm khủng bố, Ngao Khô và Lưu Đồ chỉ nhìn thấy tàn ảnh một quyền đấm tới ngực của mình.

Ngực lõm vào, xương gẫy vụn.

"Nổ" song thủ của Tần Vũ cắm trong lồng ngực hai người xạ xuất vài chục đạo chỉ mang, chỉ mang lăng lệ đó rất dễ dàng đem nguyên anh của Ngao Khô và Lưu Đồ xuyên thấu qua.

Nhưng lúc này một kiếm của Huyền Đế vạch ra sau vai Tần Vũ một đạo huyết ngân, thân hình Tần Vũ không khỏi vọt về phía trước.

- Ồ?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về phía Ngao Khô.

Lưu Đồ bị một kích giết rồi, chỉ là Ngao Khô… bất ngờ tại phút cuối cùng phân thành hai thân thể, chính mình chỉ là đem một tên trong đó giết đi thôi, tên còn lại bất ngờ vẫn còn sống sót.

- Bệ hạ, Tần Vũ quá mạnh.

Ngao Khô truyền âm nói, nói xong cũng không đoái tới Bằng Ma Hoàng nói gì trực tiếp hoá thành lưu quang bắt đầu chạy trốn.

Ngao Khô có thể lấy một hoá hai, trên thực tế hai tên đều là bổn tôn. Đây là thần thông của biến dị thượng cấp thần thú, nhưng một bổn tôn trong đó bị Tần Vũ giết rồi… muốn tái tu luyện ra một bổn tôn khác, độ khó cực kì lớn.

"Tần Vũ quá mạnh?" nghe thấy tin truyền tới Bằng Ma Hoàng không khỏi nhìn qua một cái.

Chỉ liếc qua hắn liền phát hiện ra, thi thể Lưu Đồ nằm trên mặt đất, Ngao Khô thì đã chạy mất, ngay cả Huyền Đế Huyền Hi kẻ đã chém một kiếm nhưng không thể gây tổn thương Tần Vũ cũng đã ngự thần kiếm trốn rồi.

"Tất cả đều đã trốn cả rồi, cái tên bát cấp yêu đế trước mắt này cũng thật quá biến thái đi."

Bằng Ma Hoàng cũng gã Ốc Lam này giao thủ liền phát hiện ra một việc.

Ốc Lam phòng ngự rất mạnh, mạnh đến đáng sợ.

Công kích rất mạnh, mạnh đến nỗi có thể khiến hắn trọng thương, Bằng Ma Hoàng hiểu rằng, nếu như không phải là bản thân đã sử dụng tới công năng cuối cùng của truyền thừa chi bảo khiến phòng ngự đại tăng thì hắn căn bản không thể ngăn chặn

được một quyền của Ốc Lam.

Bằng Ma Hoàng hoá thành một tàn ảnh, bay lên phía trên cao, xa xa nhìn về Ốc Lam.

- Ngươi đích xác rất mạnh, tốc độ công kích của quyền đầu rất nhanh, chỉ là thân pháp không bằng ta… phòng ngự của ngươi cũng rất mạnh. Cảm giác ngươi cùng Long Hoàng so ra tương đương, chỉ là không biết, phòng ngự và công kích của ngươi, so với Long Hoàng, ai mạnh ai yếu ? Chỉ là tốc độ công kích quyền đầu của Long Hoàng còn xa mới bằng ngươi thôi.

Bằng Ma Hoàng hờ hững nói.

Ốc Lam đứng khoanh tay, khẽ cười nói:

- Long Hoàng có truyền thừa chi bảo, cộng thêm bổn thân Ngũ Trảo Kim Long lợi hại, phòng ngự và công kích của hắn đều so với ta mạnh hơn một chút. Chỉ là tốc độ công kích… hắn đích xác còn xa mới bằng ta.

- Tần Vũ, chúc mừng ngươi thu được một trợ giúp tốt.

Bằng Ma Hoàng nói xong, toàn thân liền trực tiếp hoá thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy nữa, Bằng Ma Hoàng trong lòng cũng hiểu rằng… từ hôm nay trở đi, hắn gần như không có khả năng giết Hắc Vũ nữa rồi.

Chương 422

Mê Thần Điện

Bằng Ma Hoàng toàn thân hóa thành một đạo kim sắc lưu quang, lúc này Bằng Ma Hoàng trong lòng rất mất bình tĩnh, song nhãn không ngừng lóe quang mang:

- Không tưởng Tần Vũ đại ca của Hắc Vũ lại có một người trợ giúp lợi hại như vậy. xem ra muốn giết Hắc Vũ đã không có khả năng, với tiềm lực cùng tốc độ tu luyện của Hắc Vũ cuối cùng cũng có một ngày vượt qua ta!

- Nhanh chóng phi thăng thần giới, tìm được Kim Sí Bằng Vương tiền bối, sau đó xin người nhận làm thủ hạ, tin rằng có thể bảo đảm an toàn cho mình.

Bằng Ma Hoàng lúc này đang tính toán mọi việc khi phi thăng lên thần giới.

Bằng Ma Hoàng thân hình dừng lại, chuẩn bị thi triển đại na di rời đi

- A!

Bằng Ma Hoàng vung tay cầm xuất ra một khối truyền tấn linh châu, yêu thức đảo qua liền biết ngay tin tức đến từ Ngao Khô.

- Bệ hạ, thần cùng Huyền Đế đang ở Lục Lam Tinh.

- Lục Lam Tinh, cách đây không xa.

Bằng Ma Hoàng trực tiếp tiến hành đại na di, sau ba lần thực

hiện cuối cùng đã đến Lục Lam Tinh, trông thấy Ngao Khô, Huyền Hi.

Lục Lam Tinh, Ngao Khô cùng Huyền Hi đều đứng trên một hoang mạc, lúc này Ngao Khô sắc mặt có chút tái nhợt, còn Huyền Hi nhãn tình cũng có chút đỏ, toàn thân phát tán khí tức đau thương.

- Bệ hạ.

Thấy Bằng Ma Hoàng đã đến, Ngao Khô cung kính chào.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên vừa nhìn thấy Ngao Khô, không khỏi thở dài nói:

- Ngao Khô, lần này sự tình hết thảy vượt quá sở liệu của chúng ta, không ai tưởng Tần Vũ lại có người trợ giúp lợi hại như vậy, hơn nữa bản thân thực lực của hắn cũng tăng lên không ít, Lưu Đồ thân tử, hai đại bổn tôn của ngươi cũng tổn thất một người…

Nói đến đây, Bằng Ma Hoàng cũng không ngừng cảm thấy thất vọng.

Ngao Khô cười khổ:

- Bệ hạ, hai trăm năm trước, sau khi Tần Vũ đến cứu Bạch Hinh, thần trong lúc đại chiến, vận dụng lưỡng đại bổn tôn tạm thời có thể áp chế hắn, ai biết rằng đến bây giờ, thực lực hắn đã vượt quá thần rất nhiều, tiện vung tay là có thể giết thần.

- Tông Duyên.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên vừa nghe, liền hướng qua nhìn bên cạnh, lập tức nói:

- Huyền Hi, Phong Vũ huynh đã chết, ngươi cũng đừng quá thương tâm, dù sao không ai biết được hắc sấu nam tử đó lại khủng bố đến vậy, ngay cả ta cũng không phải đối thủ của hắn.

Huyền Hi đương nhiên biết Bằng Ma Hoàng không phải đối thủ của hắc sấu nam tử, nhưng vẫn lạnh giọng nói:

- Tông Duyên, ta chỉ cần biết… cừu hận giết trượng phu ta, ngươi có hay không có chuẩn bị hỗ trợ?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên nhíu mày, trong lòng nổi giận, bản thân đối với Huyền Hi có lòng khuyên bảo, không tưởng Huyền Hi không biết tiến thoái như vậy. Với thực lực của hắn, có thể không bằng Ốc Lam, nhưng so với Huyền Hi mạnh hơn rất nhiều.

- Huyền Hi, đừng không biết lượng sức, tại tiên ma yêu giới, ngươi muốn giết Tần Vũ, căn bản không có khả năng. Ta cũng sẽ không tham gia vào, lời đã hết, cáo từ.

Bằng Ma Hoàng lạnh lùng nói, lập tức hướng Ngao Khô ra lệnh,

- Ngao Khô, theo ta trở về.

- Tốt, tốt..

Huyền Hi sắc mặt tái xanh. Toàn thân nhẹ run rẩy,

- Tông Duyên, hận giết trượng phu, ta tự tay báo thù. Cáo từ!

Nói xong toàn thân thi triển đại na di biến mất.

Bằng Ma Hoàng trong lòng cười lạnh:

- Trông thấy thực lực chân chính của Tần Vũ, ngươi còn mong báo cừu? Đúng là tìm chết.

Lập tức Bằng Ma Hoàng, Ngao Khô hai người cũng ly khai Lục Lam Tinh.

Trận chiến lần này, Bằng Ma Hoàng đã tổn thất một viên đại tướng, ngay cả Ngao Khô cũng tổn thất một nửa công lực. Thậm chí Vũ Hoàng tung hoành tiên giới ngàn vạn năm trong trận chiến lần này cũng bị giết.

Trải qua sự kiện lần này, Bằng Ma Hoàng không dám tiếp tục truy sát Tần Vũ, người duy nhất muốn truy sát Tần Vũ là Huyền Hi, đối với Tần Vũ mà nói, không có một chút uy hiếp.

Lưu Lam Tinh Ngũ Liễu Cung.

Tần Vũ ba huynh đệ, Bạch Linh, Quách Phàm, Hắc Đồng, Ốc Lam, Đổng Tuyết đều tụ tập trong đại sảnh, ngoài ra còn năm cửu cấp yêu vương cũng đứng ngoài đại sảnh

- Cáp cáp, thống khoái, thống khoái a, Vũ Hoàng không phải muốn truy sát sao? Cuối cùng đã bị chết. Ốc Lam, ngươi thật là cao cường a, một quyền đã giết Vũ Hoàng.

Hầu Phí hưng phấn nói.

Trong đại sảnh, chúng nhân cơ hồ đều cười.

- Ốc Lam đại bá cũng thật là, không ra tay sớm một chút giáo huấn bọn chúng một trận, bọn chúng còn dám truy sát chúng ta sao?

Hắc Đồng một bên kín đáo nói, Quách Phàm thấy Hắc Đồng nói Ốc Lam không phải, thì lặng lẽ kéo tay Hắc Đồng nói nhỏ:

- Đồng Đồng, phải lễ phép với đại bá chứ.

Hắc Vũ với Bạch Linh cùng cười.

Tần Vũ nhìn tràng cảnh trước mắt, trong lòng cũng vô cùng thống khoái.

- Phí Phí, tiểu Hắc, ta tin rằng trải qua trận chiến lần này, Bằng Ma Hoàng Tông Duyên sẽ không tiếp tục truy sát chúng ta, có thể nói như vậy…ít nhất chúng ta có thể tự do tại tiên ma yêu giới.

Tần Vũ nhìn mọi người nói.

Tần Vũ nói đến đây, liếc mắt qua bên nhìn Ốc Lam, đối với thực lực của Ốc Lam bản thân mặc dù có chút chuẩn bị tuy nhiên lúc này cũng vô cùng kinh hãi.

- Lưu Lam Tinh này cũng rất buồn tẻ, chúng ta đi đâu đây?

Hắc Đồng song nhãn phát quang nói.

- Trận chiến lần này, đồng thời cũng đã bại lộ thân phận tại Lưu Lam tinh. Mặc dù chúng ta cho rằng Bằng Ma Hoàng sẽ không tiếp tục truy sát chúng ta, nhưng mà nói không chừng Bằng Ma Hoàng nhịn không được khí tức này, phái thủ hạ tiếp tục tìm chúng ta làm phiền, ta cùng Phí Phí, tiểu Hắc không sợ, nhưng Quách Phàm, tiểu Đồng công lực tương đối yếu. Hơn nữa…Huyền đế Huyền Hi khẳng định đối với chúng ta hận thấu xương, dù sao Vũ Hoàng cũng đã chết, nói không chừng cũng sẽ tìm chúng ta báo thù.

Tần Vũ sắc mặt có chút nghiêm túc

Tần Vũ minh bạch rằng trong lúc Huyền Hi phẫn nộ nhập cuồng, nhiều khả năng tiến hành điên cuồng báo thù, chỉ tìm Bạch Linh, Hắc Đồng hai người công lực tương đối yếu hạ thủ

- Rất có khả năng.

Hắc Vũ sắc mặt trở nên nghiêm túc

Lưu Lam Tinh không thể ở lại.

- Chúng ta tiến nhập vào Khương Lan Giới vậy.

Quách Phàm hốt nhiên nói, hơn mười năm trước Quách Phàm sớm đã cùng Hắc Đồng trở thành phu thê, nhưng Quách Phàm hoàn toàn chưa trải qua tu luyện trong Khương Lan Giới. Quách Phàm không giống Hắc Đồng, Hắc Đồng thích náo nhiệt, Quách Phàm thích yên tĩnh khổ tu.

Hắc Đồng cũng gật đầu mím môi nói:

- Một hai trăm năm nay, chơi trong thành thị nhàm chán, cũng chẳng có ý nghĩa, quay về Khương lan Giới thôi, nhưng đại bá… cần phải đáp ứng, biến một hòn đảo xinh đẹp cho ta đồng thời kiến tạo một tòa cung điện xinh đẹp cho ta trong đó.

Tần Vũ cười gật gật đầu.

Hết thảy trong Khương Lan Giới Tần Vũ đều chỉ cần một chút ý niệm trong đầu là có thể hình thành.

- Đại ca. chúng ta đi đâu?

Hắc Vũ dò hỏi, nếu không thể ở Lưu Lam Tinh, vậy thì đi đâu?

- Ta chuẩn bị trước tiên đến Mê Thần Điện một chuyến.

Tần Vũ cười nói, Mê Thần Điện, Tần Vũ sớm đã muốn đi, chỉ là nhiều năm trở lại đây vẫn không có cơ hội thích hợp.

- Mê Thần Điện.

Ốc Lam nhãn tình sáng ngời, đứng một bên cười dài.

- Hảo, Mê Thần Điện, đến Mê Thần Điện.

Hầu Phí kêu to. Quách Phàm, Hắc Đồng đôi tiểu phu thê song nhãn phóng quang, đối với Mê Thần Điện cũng tràn ngập chờ mong.

Trong không gian vô tận, Tần Vũ thi triển đại na di từ một tinh cầu đến một tinh cầu khác, với khoảng cách đại na di của Tần Vũ, chỉ hao phí gần hai ngày thời gian đã đến *"Hỗn Loạn tinh vực"* cực đông tinh cầu Mê Lâm tinh.

Mê Tâm Linh rất phồn hoa, hơn nữa trong *"Hỗn Loạn tinh vực"* có một tinh cầu vô cùng hỗn loạn, bởi vì nó là tinh cầu gần Mê Thần điện nhất, cũng là tinh cầu tập trung nhiều đế cấp cao thủ nhất, song không lâu trước, khi tiên giới, ma giới, yêu giới năm phương thế lực đàm phán đã phong tỏa cửa vào Mê Thần điện. Sự phồn hoa của Mê Lâm tinh cũng dần dần tiêu thất, cao thủ ngày càng ít. Mà hôm nay, nơi này lại xuất hiện ba gã đế cấp cao thủ.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ vừa tới Mê Lâm tinh liền cảm thấy sự đặc thù của Mê Lâm tinh.

- Nơi này sao lại thế này? như thế nào toàn bộ không gian tinh cầu đều bị chấn động, hơn nữa lại còn liên tục.

Tần Vũ trong lòng vô cùng nghi hoặc, rất hiển nhiên tại Mê Lâm tinh không thể sử dụng thuấn di, đại na di.

Hầu Phí, Hắc Vũ nghi hoặc.

Tiên thức của Tần Vũ liền hướng bên ngoài tinh cầu dò xét,

tìm hiểu nguyên nhân không gian chấn động. trong khi tiên thức của Tần Vũ đang trải rộng phạm vi Mê Lâm tinh, hướng đến gần sát Mê Thần điện.

- A!

Tần Vũ trên mặt tràn đầy khiếp sợ.

Tại Tiên ma Yêu giới lâu như vậy, Tần Vũ cho tới bây giờ chưa có thấy qua một màn kinh nhân như vậy.

- Đại ca, sao vậy?

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều nhìn Tần Vũ.

- Chẳng trách muốn đến Mê Thần Điện, tất yếu phải từ Mê Lâm Tinh phi hành đến.

Tần Vũ thì thầm trong miệng, tức thì nói với huynh đệ bên cạnh.

- Phí Phí, tiểu Hắc chúng ta xuất phát.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau, không hiểu nguyên nhân Tần Vũ vừa rồi kinh hãi, rất nhanh cùng Tần Vũ bay ra ngoài Mê Lâm Tinh, tiến vào không gian vô tận, đồng thời hướng Mê Thần Điện bay tới.

Trong không gian vô tận, Tần Vũ ba huynh đệ phi hành sau một thời thần, cuối cùng tiếp cận điều mà Tần Vũ kinh hãi.

- Đó là cái gì?

Hầu Phí, Hắc Vũ vẻ mặt khiếp sợ.

Tần Vũ cười nói:

- Đây là nguyên nhân vừa rồi ta sợ hãi, cho tới bây giờ không nghĩ tới… Mê Thần điện xung quanh lại vẫn sinh ra khe vô tận không gian, không ngừng bị xé rách, tu sửa. Xé rách, tu sửa, liên tục không ngừng. Khe không gian to lớn như vậy… khó trách Mê Lâm tinh mặc dù cách xa khe không gian như vậy vẫn cảm thấy không gian ba động.

- Đại ca, đây gọi là khe không gian?

Hầu Phí mở to hai mắt nhìn cái khe thật lớn cách xa trăm ngàn dặm.

Cho dù cách xa trăm ngàn dặm, ba huynh đệ vẫn nhìn thấy rõ ràng một cái khe rất lớn, có thể tưởng tượng khe không gian tối thiểu cũng mấy ngàn dặm, thậm chí bề ngang vượt quá vạn dặm.

Khe không gian bề rộng mấy ngàn dặm?

- Khe không gian vô cùng biến thái, bề rộng đã vậy, bề dài tối thiểu trên vạn ức dặm.

Tần Vũ cảm thán nói, Tần Vũ thấy rất rõ ràng, khe không gian tại vô tận không gian giống như một con sông uốn lượn.

Đầu nguồn khe không gian *"giang hà"* này, theo Tần Vũ suy đoán chính là Mê Thần Điện.

Từ hướng Mê Thần điện tiếp tục kéo dài xuống, độ dài khe không gian thậm chí gần bằng một tich hệ.

Khe không gian được tu phục, nháy mắt lại bị xé rách.

- Có cỗ khủng bố lực lượng không ngừng xé rách không gian tại tiên ma yêu giới, nguồn gốc cỗ năng lượng này chính là Mê Thần điện.

Tần Vũ khẽ cau mày, có thể nói Mê Thần điện bất phàm.

Hầu Phí, Hắc Vũ gật đầu.

Chiều dài khe gần bằng chiều dài một tinh hệ, bề ngang khe không gian mấy ngàn dặm, hơn nữa lại không ngừng xé rách tu phục, điều này đòi hỏi năng lượng rất mạnh?

- Đi, đến xem.

Tần Vũ ánh mắt sáng ngời, đối với sự tình thần kỳ như vậy Tần Vũ vô cùng hứng thú tìm hiểu, mà bây giờ hắn cũng rất muốn xem Mê Thần điện như thế nào mà liên tục xé rách thành khe không gian.

Ba huynh đệ sóng vai phi hành

Hiện giờ tốc độ của ba huynh đệ kinh nhân, nếu là trước kia phải mất hai ngày mới tiếp cận Mê Thần điện.

- Đại ca…

Hầu Phí, Hắc Vũ cả hai đều tỏ vẻ khiếp sợ.

- Ta đoán sai rồi, không phải là một cái khe không gian, mà là liên tiếp các khe không gian!

Tần Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, không thể không thừa nhận bản thân đánh giá thấp sự khủng bố của Mê Thần điện.

Theo giảng thuật tỉ mỉ của địa đồ *"ngoạn ý "* trước mắt chính là Mê Thần điện

Vì sao nói *"ngoạn ý"*?

Bởi vì trước mắt căn bản không phải là hình dáng của ngôi

điện, mà là một hình dạng của một đại tinh cầu siêu cấp, thể tích tinh cầu này so với thể tích tinh cầu bình thường trong vũ trụ lớn hơn trăm ngàn lần, lớn dị thường.

- Đây là Mê Thần điện?

Hầu Phí nuốt ực một cái, ánh mắt mở to.

- Đúng vậy.

Tần Vũ gật đầu nhìn chằm chằm đại tinh cầu đáng sợ trước mắt,

- Chích xác mà nói, Mê Thần điện ở bên trong, bên ngoài bao trùm một tầng vật chất, xuyên qua tầng vật chất này, mới là Mê Thần điện.

- Bảo hộ Mê Thần điện, dùng lời nào mới tả được hết a?

Hắc Vũ cũng khiếp sợ.

Tinh cầu trước mắt, một nửa tinh cầu mặt ngoài có màu hắc sắc, một nửa tinh cầu kia là kim sắc. Một nữa tinh cầu hắc sắc, Tần Vũ liếc mắt nhận ra, là vô số vũ trụ toái kim lưu tổ hợp mà thành, còn lại vô số sa lạp hợp thành bên ngoài một nửa tinh cầu hắc sắc là cái gì ngoạn ý, Tần Vũ không nhận ra

Nhưng Tần Vũ biết, nó là vật chất cùng đẳng cấp với vũ trụ toái kim lưu.

Một nửa vũ trụ là toái kim lưu, một nửa là sa lạp lưu, cả hai là hình bán cầu, kết hợp với nhau vừa vặn thành một hình cầu, tin rằng đột phá qua màng bảo hộ này, là có thể tiến vào Mê Thần điện.

- Nhiều vũ trụ toái kim lưu như vậy, là bây giờ ta mới thấy, vũ trụ toái kim lưu này cùng sa lạp lưu hắc sắc chưa chắc đã khiến ta sợ, cả hai kết hợp với nhau, không ngừng va chạm ma sát, ma sát xuất thần hỏa, va chạm sinh ra khe không gian. Khủng bố, khủng bố!

Tần Vũ không thể nói lên lời.

Đích xác, hai cỗ vật chất kinh khủng hợp lại với nhau, đề thăng hỏa diễm hắc sắc, là do ma sát sinh ra thần hỏa. Bởi vì hai cỗ năng lượng quá mạnh va chạm với nhau sinh ra liên tiếp các khe không gian. Các khe không gian này đều dài đến đáng sợ, có khe hướng lên trên, có khe hướng xuống dưới, có khe hướng phía bắc, có khe hướng phía nam…khe không gian mà ba huynh đệ Tần Vũ vừa gặp là một trong các khe đó.

- Mê Thần điện có hai thông đạo đi vào, kia là một trong hai thông đạo.

Tần Vũ chỉ hướng xa xa, ở giữa bề mặt bán cầu kim sắc, bởi vì nơi đó có khí tức của đế cấp cao thủ.

Chương 423

Cải Biến Mục Tiêu (Thay Đổi Mục Tiêu)

- Có khá nhiều người.

Hắc Vũ gật đầu nói, dù sao lúc này tất cả mọi người còn cách lối vào không quá xa, hắn và Phí Phí đều có thể phát hiện khí tức của đế cấp cao thủ ở đó, ngay lập tức ba người Tần Vũ bay thẳng về phía lối vào.

Ngay khi tới gần, Tần Vũ mới chân chính cảm nhận được sự to lớn của nửa tinh cầu do vũ trụ toái kim lưu đó hình thành nên, có thể coi là vô cùng vô tận.

Nhìn từ xa còn thấy dạng hình cầu, khi bay tới gần, đám người Tần Vũ lại cảm nhận được rõ ràng dường như nó có dạng phẳng, *"toái kim"* vô cùng vô tận che phủ khắp nơi, đưa mắt nhìn qua, tựa hồ chỗ nào cũng toàn một mầu vàng, chỉ có một chỗ duy nhất – một cái động tròn có đường kính chừng mười mét là không phải.

Cái động tròn đó ẩn hiện có màu đen, thỉnh thoảng có chút quang mang yếu ớt lưu động.

Tần Vũ ba người đã bay tới trước cái động tròn đó.

- A?

Tần Vũ cau mày.

Chiếu theo chỉ dẫn đại khái trong địa đồ, lối vào dẫn tới Mê Thần điện đó đáng lẽ là phải mở, nhưng hiện tại Tần Vũ lại phát hiện… thông đạo ấy đã bị cấm chế phong tỏa, trên bề mặt cái động tròn được bao phủ bởi một lớp màng trong suốt, trên lớp màng trong suốt ấy ẩn hiện có những quang mang khác nhau lưu

động.

- Tiên nguyên lực, yêu nguyên lực, ma nguyên lực, không ngờ có khí tức của ba loại năng lượng.

Tần Vũ nhíu mày, cấm chế tạo nên lớp màng trong suốt đó không ngờ có nhiều khí tức như vậy.

Tiên thức của Tần Vũ đã sớm phát hiện, phía sau lớp màng trong suốt ấy, trong nội bộ cái động tròn chính là một đám đế cấp cao thủ.

Bỗng nhiên –

- Ba người các ngươi mau đi đi, thủ lĩnh của thế lực tiên - ma - yêu giới đã đạt thành hiệp định. Từ nay bắt đầu phong tỏa Mê Thần điện. Bất cứ ai cũng không được tiến vào.

Một đạo truyền âm vang lên trong đầu ba người Tần Vũ.

Thậm chí Tần Vũ còn nhìn qua lớp màng trong suốt, thấy được sau đó bảy-tám mét có bóng của khá nhiều người, kẻ vừa mới truyền âm hẳn là một trong số đó.

- Đại ca, có chuyện gì vậy? Sao thông đạo đó lại bị phong tỏa thế?

Hầu Phí nghi hoặc hỏi.

- Kết quả hiệp định của các thế lực hiện tại của ba giới, rốt cuộc là sao chứ?

Tần Vũ lắc đầu, đối với chuyện này, hắn không biết tí gì.

- Ta đi hỏi Ngao Vô Danh.

Tần Vũ liền lấy *"truyền tấn mật trận"* từ trong Khương Lan giới ra. Truyền tấn mật trận lơ lửng trong không trung, Tần Vũ bước vào trong, truyền tấn cho Ngao Vô Danh.

Chỉ sau một chốc, Tần Vũ đã cau mặt bước ra, đồng thời thu lại truyền tấn mật trận.

- Thế nào?

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lắc lắc đầu:

- Trước đây không lâu, Bằng Ma hoàng, Long hoàng cùng thủ lĩnh ba giới tập trung lại, đã có một hiệp nghị chung, theo hiệp nghị… cửa vào thông đạo đó một vạn năm mới mở một lần. Những lúc khác đều bị phong tỏa.

- Một vạn năm, thế thì phải chờ tới bao giờ chứ?

Hầu Phí bất mãn nói.

Tần Vũ lắc đầu bất cần cười đáp:

- Không, ngay cả sau một vạn năm, chúng ta cũng chẳng có tư cách tiến vào. Theo hiệp nghị của bọn họ, sau một vạn năm, chỉ có thủ lĩnh của ba phe tiên - yêu - ma mới có thể phái người tiến vào. Hơn nữa cơ hội tiến vào ít tới đáng thương. Toàn bộ tiên giới chỉ có một người được chọn mà thôi.

Hắc Vũ và Hầu Phí giờ đã minh bạch.

Hiệp nghị của thủ lãnh ba giới đó, chính xác là nhằm loại bỏ một số độc hành cao thủ hoặc cao thủ của một số thế lực nhỏ, không cho những người đó lấy được thần khí của Mê Thần điện.

- Quá đê tiện.

Hầu Phí tức giận chửi.

Tần Vũ cười lạnh nói:

- Theo những gì Ngao Vô Danh nói thì cấm chế đó gọi là "Bát cửu tỏa không trận", lực phòng ngự rất mạnh mẽ. Thậm chí nhiều cửu cấp tiên đế liên thủ vẫn không phá được. Bất quá ta lại muốn thử một phen, xem có thực là lợi hại tới mức như bọn chúng nói không.

Tần Vũ co chân, Cửu Chuyển kình lực hoàn toàn xuyên suốt khắp nơi, lực lượng đạt tới đỉnh điểm, một cước lạnh lùng đột nhiên đạp lên lớp màng trong suốt đó.

Tần Vũ tự tin cước này tuyệt đối có thể xuyên qua một tinh cầu.

- Bồng!

Thanh âm rất nhẹ, Tần Vũ chỉ cảm thấy bản thân phảng phất như đá vào bị bông, lực công kích vô tận đó hoàn toàn bị vô hiệu hóa, lớp màng trong suốt đó chỉ bị rung nhẹ, không tổn hại mảy may.

Trong lòng Tần Vũ không thể không chấn động.

Toàn thân của mình ngang với trung phẩm thần khí, lực lượng cường mãnh, kể cả ở khủng long tộc trong không gian song song kia có lẽ cũng chẳng có bao nhiêu người mạnh hơn hắn, nhưng mà một cước toàn lực ấy của hắn, không ngờ đã chẳng làm cấm chế đó bị thương tổn lấy một mảy may.

- Đại ca.

Hầu Phí biến sắc mặt,

- Lực phòng ngự của cấm chế đó thực kinh nhân, có lẽ chỉ có Ốc

Lam mới có khả năng phá được.

- Các ngươi đừng lãng phí thời gian nữa, các ngươi chẳng có khả năng phá được đâu!

Đế cấp cao thủ ở bên kia lớp màng trong suốt truyền tấn nói, hiển nhiên bọn họ rất tự tin.

……

Trước khi mời Ốc Lam ra tay, ba huynh đệ Tần Vũ liên thủ hợp lực công kích, tuy nhiên trước mặt "Bát cửu tỏa không trận" sự liên thủ của ba huynh đệ Tần Vũ không ngờ vẫn không thể phá được nó.

Tần Vũ thử đủ mọi cách, thậm chí nhờ cả Hắc Đồng nói giúp, cuối cùng cũng mời được Ốc Lam giúp một tay phá "Bát cửu tỏa không trận" đó. Sau đó bốn người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Ốc Lam liên thủ… đáng tiếc, bốn người liên thủ thế mà vẫn không phá nổi "Bát cửu tỏa không trận".

- Đại ca, làm sao bây giờ?

Hầu Phí nhìn lớp màng trong suốt, bất lực ngó Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ cũng khó mà tin nổi.

Lực công kích của bản thân, tuyệt đối so được với hai cửu cấp tiên đế, lực công kích của Hầu Phí, Hắc Vũ đều xem như một cửu cấp tiên đế, Ốc Lam ước tính có lực công kích của năm-sáu cửu cấp tiên đế. Tuy nhiên từng ấy người liên thủ mà vẫn chẳng phá nổi "Bát cửu tỏa không trận".

- Một lần cuối cùng! Để Dã Cù, Ngao Vô Hư tới giúp, ta không tin, từng ấy cao thủ một khi liên thủ, lại phá không nổi cái thứ này.

Tần Vũ nghiến răng nói.

Ốc Lam nhìn "lớp màng trong suốt" đó cũng thấy khó tin, hắn

không thể nào tin nổi lớp màng trong suốt đó lại có lực phòng ngự như vậy.

Hai người Dã Cù, Ngao Vô Hư đột ngột xuất hiện cạnh mọi người.

- Tần Vũ huynh đệ, là thật hả? Cái lớp màng trong suốt này thực lợi hại như ngươi nói chứ?

Dã Cù chấn kinh hỏi, Tần Vũ gật đầu. Trong lòng vẫn còn đang kinh hãi.

Lực phòng ngự của cái này quá khủng bố. Nếu dùng nó vây khốn người ta, ai mà thoát được chứ?

Tần Vũ hoàn toàn không biết, để lập "Bát cửu tỏa không trận" cần bảy mươi hai cao thủ đế cấp, huy động một hơi được từng đó cao thủ, không có nhiều thế lực làm được.

Thứ hai, "Bát cửu tỏa không trận" đó bố trí rất phức tạp, đem nó đi vây người, có khi trận chưa bày xong, người đã sớm chuồn mất rồi.

Thứ ba, điều trọng yếu nhất là… "Bát cửu tỏa không trận" trước mắt sở dĩ lợi hại như vậy, là bởi vì diện tích phòng ngự nhỏ, chỉ là cho một cái động tròn như vậy thôi, nếu để "Bát cửu tỏa không trận" phòng ngự cái động tròn có phương viên vài nghìn dặm thì chỉ mình Tần Vũ thôi cũng có khả năng phá được. Ngoài diện tích nhỏ ra còn có một nguyên nhân tối trọng yếu – người bố trận đến từ ba phương tiên – ma - yêu giới.

"Bát cửu tỏa không trận" này rất quái dị, năng lượng của người bố trận càng hỗn tạp thì lực phòng ngự càng mạnh

Lúc đầu, chỉ có bảy mươi hai yêu đế bố trận, lực phòng ngự đủ mạnh để có thể chống lại sự công kích của năm-sáu đế cấp cao thủ.

Nhưng hiện tại, bảy mươi hai đế cấp cao thủ đó đến từ ba

phương. Năng lượng hỗn tạp, lực phòng ngự không ngờ đột ngột đề thăng lên rất nhiều, cụ thể là tăng lên bao nhiêu, chưa có ai kiểm nghiệm qua.

- Tất cả chuẩn bị kỹ lưỡng. Cùng nhau công kích.

Tần Vũ truyền âm nói.

Sáu người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Ốc Lam, Dã Cù, Ngao Vô Hư đồng thời vận công, công lực đều tích lũy tới cực điểm.

- Công kích!

Sáu người cùng lúc xuất thủ, sáu đại cao thủ đó đồng thời liên thủ, lực công kích ấy thực tế cường đại đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng ầm vang, một kích toàn lực của sáu người đồng thời giáng xuống lớp màng trong suốt, lớp màng trong suốt ấy không ngờ bắt đầu chấn động kịch liệt, tuy nhiên chỉ chốc lát lại khôi phục ổn định lại.

Thất bại!

Sáu người liên thủ thế mà vẫn thất bại.

Sáu người bọn Tần Vũ ngó lẫn nhau, trong mắt tràn đầy kinh hãi. Hiện nay sáu người đó liên thủ uy lực cực mạnh, thậm chí cửu cấp tiên đế chắc cũng chỉ nháy mắt là ra tro. Thế mà liên thủ toàn lực công kích lại không lay chuyển nổi "Bát cửu tỏa không trận"

- Tần Vũ, để ta trở lại Khương Lan giới.

Ngao Vô Hư thở dài nói.

Ngao Vô Hư lạnh lùng cao ngạo, hiếm khi xuất hiện vẻ kinh hãi, nhưng lúc này hắn đã buông xuôi, sáu người liên thủ công kích, thế mà phá không nổi "Bát cửu tỏa không trận", xem ra chẳng còn cách nào.

Tần Vũ gật đầu, để Ngao Vô Hư trở lại trong Khương Lan giới.

- Mẹ nó, cái này quá biến thái đi, nếu đánh nhau với cùng ai đó mà có phòng ngự như thế này thì ai mà phá nổi chứ?" Hầu Phí hai mắt giật giật, lực phòng ngự của "Bát cửu tỏa không trận" hoàn toàn làm hắn kinh hãi.

Tần Vũ bật cười:

- Lực phòng ngự mạnh thật đấy, nhưng khi đánh nhau ai mà có thể trong nháy mắt bố trí ra loại trận pháp đó chứ? Điều đệ nói căn bản là không có khả năng.

Tần Vũ đã nói thiếu một điểm, muốn bố trí trận pháp này cần phải có bảy mươi hai đế cấp cao thủ.

Hắc Vũ hướng về phía Tần Vũ:

- Đại ca, lối vào đó bị phong tỏa, chúng ta phá không nổi, tiếp theo phải làm gì đây?

Hắc Vũ không biết nên làm gì tiếp theo.

- Phong tỏa lối vào, chỉ là phong tỏa lối vào từ yêu giới. Lối vào từ Ám Tinh giới chắc không bị phong bế, chúng ta đi tới đó!

Tần Vũ mỉm cười nói.

Hai mắt Hầu Phí và Hắc Vũ đều sáng lên.

- Tần Vũ, chớ có mơ.

Dã Cù cười ha hả nói, Ốc Lam ở cạnh cũng gật đầu tiếp lời.

- Tần Vũ, lối vào bên Ám Tinh giới, không phải người Ám Tinh giới, tuyệt đối không được phép tiến vào, cũng chẳng có cách nào tiến vào.

Tần Vũ ngẩn ra một chút, hỏi:

- Như thế là sao?

- Ngươi không nghĩ ra sao, nếu người ngoài có thể tiến vào từ cửa ở Ám Tinh giới, Bằng Ma hoàng bọn chúng phong tỏa động khẩu đó có tác dụng gì? Hồi đó Nghịch Ương tiên đế và Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân có quan hệ tốt đến như vậy, vẫn không được phép tiến vào cửa ở Ám Tinh giới, ngươi cũng có thể thấy sự nghiêm ngặt của quy định đó.

Ốc Lam cười đáp.

Tần Vũ đã minh bạch.

Nếu Nghịch Ương có thể từ lối vào Ám Tinh giới tiến vào, đã không phải chịu đi cùng Vũ Hoàng và những người khác, sau cùng do bất cẩn mà mất đi tính mạng.

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên chấn động.

- Ốc Lam, Dã Cù, các ngươi có biết trong Ám Tinh giới làm thế nào phân biệt người của họ với người ngoại giới không?

Tần Vũ hỏi, theo như Tần Vũ thấy, trong Ám Tinh giới thực lực có cao có thấp, theo thực lực bản thân hiện thời, tại Ám Tinh giới sợ không có nhiều địch thủ.

Ốc Lam cười nói:

- Ta cũng không rõ lắm, nhưng ta biết một điểm… người của tiên – ma - yêu giới, dù công lực cao mấy đi nữa vẫn dễ dàng bị người Ám Tinh giới phát hiện.

- Ha ha, ta sẽ xông vào Ám Tinh giới.

Tần Vũ đột nhiên nói.

Ốc Lam, Dã Cù ngẩn ra một lúc, Dã Cù vội nói:

- Tần Vũ, ngươi tới Ám Tinh giới, bị phát hiện có thể bị truy sát đó. A, đúng rồi, ngươi có Diễm Huyền chi giới, có thể xoay chuyển được tình thế, nhưng… Hắc Diễm Quân và Bạch Huyền Quân tính khí cổ quái, bọn họ đối tốt với Nghịch Ương tiên đế không nhất định đối tốt với ngươi đâu.

Tần Vũ chỉ cười một tiếng.

Bản thân hiện nay chỉ tu luyện hai loại công pháp, một là "Tinh Thần Biến", hiện tại năng lượng của "Tinh Thần Biến" ở trong "Tinh Thần không gian", Tần Vũ không tin người Ám Tinh giới có thể phát hiện năng lượng trong không gian khác.

Hai là "Cửu Chuyển Ám Kim Thân", đó là công pháp luyện thể. Nhưng người Ám Tinh giới cũng là luyện thể, nói không chừng có thể giả mạo thành công.

Hơn nữa…

Cho dù giả mạo thất bại, với thực lực Tần Vũ hiện tại còn sợ ai chứ? Chỉ cần không chọc tới hai người Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân là được. Còn Kim Hình Quân, Kim Hình Quân đời trước đã không còn nữa, Kim Hình Quân mới đã có hay chưa còn chưa rõ.

- Ốc Lam, Dã Cù, các người hồi đó đã theo Nghịch Ương tiến vào Ám Tinh giới, ta muốn biết… ta tu luyện "Cửu Chuyển Ám Kim Thân" đem mạo xưng làm người Ám Tinh giới, người trong Ám Tinh giới có nhận ra không?

Tần Vũ hỏi.

Ốc Lam ngây ra.

Dã Cù trong nháy mắt đã phản ứng, bắt đầu ha ha cười lớn:

- Tần Vũ, ta có thể nói rõ cho ngươi, ngươi đã tu luyện "Cửu Chuyển Ám Kim Thân" công pháp, muốn mạo danh cao thủ của Ám

Tinh giới tuyệt đối không ai nhận ra! Có điều, ngươi chỉ có thể mạo xưng là kẻ tu luyện công pháp của "Kim Hình Tông".

- Đúng rồi, ngươi không thể sử dụng Cửu Chuyển kình lực! Nếu như sử dụng năng lượng công kích thì phải sử dụng năng lượng kim sắc! Như thế thì người khác sẽ không nghi ngờ ngươi.

Dã Cù dặn dò.

- Kim Hình tông? Không thể sử dụng Cửu Chuyển kình lực? Thế là sao?

Tần Vũ nghi hoặc.

Ốc Lam ở cạnh giải thích:

- Hiểu biết của bọn ta đối với Ám Tinh giới tịnh không sâu sắc lắm, nhưng dầu sao có biết những thứ đại khái, công pháp của Ám Tinh giới tổng cộng có ba phái lớn, tương ứng là Kim Hình tông, Hắc Diễm tông, Bạch Huyền tông. Thủ lĩnh ba đại phái này, chính là ba đại quân chủ Kim Hình Quân, Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân! Công pháp tu luyện của tất cả người trong Ám Tinh giới khẳng định là thuộc về một trong ba đại phái.

Dã Cù tiếp lời:

- Công pháp "Cửu Chuyển Ám Kim Thân" của ngươi, lấy gân cốt làm chủ, cơ nhục là phụ. Chỉ nhìn bề ngoài, người khác rất dễ phán định tuyệt đối không phải công pháp Hắc Diễm tông, Bạch Huyền tông. Bởi vì hai tông đó có đặc trưng rõ ràng. Còn công pháp "Kim Hình tông", là coi trọng đồng thời cơ nhục, gân cốt. Bất quá, theo thực lực ngươi hiện nay, không ai nhìn ra nhục thân ngươi và nhục thân tu luyện từ công pháp Kim Hình tông có gì khác biệt. Điều khác biệt duy nhất là, công pháp của Kim Hình tông thì kình lực đánh ra có sắc kim! Nhưng hiện tại ngươi đạt tới tầng thứ tám của Cửu Chuyển Ám Kim Thân, Cửu Chuyển kình lực thực tế có màu bạch ngân (bạc trắng),

cho nên tuyệt đối không được sử dụng Cửu Chuyển kình lực!"

Nghe Dã Cù nói, Tần Vũ lại mỉm cười.

Sắc kim?

Công pháp "Tinh Thần Biến" của bản thân hiện tại đạt tới Nguyên Điểm tiền kỳ, năng lượng chính là có sắc kim. Cứ mạo xưng thôi.

- Ha ha, ta đã quyết định rồi, cứ xông thử vào Ám Tinh giới, tìm cách lấy thân phận của người trong Ám Tinh giới sau đó quang minh chính đại tiến vào Mê Thần điện.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Chương 424

Trọng Tụ Tinh

- Thật sự phải đến Ám Tinh giới?

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn chăm chăm vào Tần Vũ.

Nhưng Dã Cù, Ốc Lam lại nhìn nhau rồi cùng nở nụ cười. Dã Cù cười nói:

- Tần Vũ, nếu ngươi quả thật muốn đến giả mạo thành người Ám Tinh giới để thám thính, vậy cần phải thật sự chú ý… Nói thật, ta đối với Ám Tinh giới vẫn rất tò mò, hồi đó đi theo Nghịch Ương, căn bản không hiểu rõ về Ám Tinh giới.

Hầu Phí bất đắc dĩ nói:

- Đại ca, huynh cần đến Ám Tinh giới… Kỳ thật trong lòng ta cũng muốn đi, Ám Tinh giới a , địa phương như thế đúng là thần bí, rất kích thích tâm lý ta, chỉ là người nơi đó có địch ý với tiên giới, ma giới, yêu giới, ta cũng không có biện pháp ngụy trang hình dạng như huynh.

- Hầu tử, chúng ta yên tâm tu luyện ở Khương Lan giới.

Hắc Vũ ngược lại mỉm cười nói,

- Đại ca tu luyện tốc độ nhanh như thế, cho dù hôm nay ta luôn có cảm giác khó mà theo kịp, hiện tại đại ca cần đến Ám Tinh giới thám thính, vậy chúng ta ở lại Khương Lan giới yên tâm tu luyện, hắc hắc… có thời gian hơn gấp mười lần, tốc độ tu luyện của chúng ta khẳng định có thể bắt kịp đại ca!

Hầu Phí vừa nghe cũng phải bật cười.

Đúng như lời Hắc Vũ nói, từ khi Tần Vũ đạt tới Cửu Chuyển Ám Kinh Thân đệ bát tầng, đến giờ Hầu Phí, Hắc Vũ ở cảnh giới thất cấp yêu đế vẫn luôn cố gắng nỗ lực.

Một bên ở ngoại giới, một bên ở trong Khương Lan giới, Hầu Phí, Hắc Vũ cũng có đủ tự tin vượt qua được Tần Vũ.

- A a… Kỳ thật tiến nhập Ám Tinh giới, một là muốn tiến nhập cửa vào Mê Thần Điện của Ám Tinh giới, hai là muốn xem Ám Tinh giới trong truyền thuyết là như thế nào.

Tần Vũ tràn ngập hưng phấn muốn đi thám thính.

Trong mắt người ở tiên giới, ma giới, yêu giới, nơi thần bí nhất chính là Ám Tinh giới. Ngay cả đám người Thanh đế xem chừng cũng không biết rõ, tối đa cũng chỉ biết một vài điều mà thôi.

- Tần Vũ.

Ốc Lam vẻ mặt trở nên trịnh trọng,

- Ngươi đến Ám Tinh giới cũng không nên quá khinh thường. Dù sao ta và Dã Cù cũng biết về Ám Tinh giới, cũng chỉ là chút ít phiến diện mà thôi. Nói không chừng người ở Ám Tinh giới, có những thủ đoạn để kiểm nghiệm ra ngươi là ngoại nhân mà chúng ta không biết được.

- Yên tâm đi.

Tần Vũ ngoài việc tràn đầy tự tin, trong lòng cũng thầm nghĩ,

- Ta cũng không tin. Người của Ám Tinh giới này có thể điều tra ra năng lượng trong tinh thần không gian.

Lập tức Tần Vũ nhìn mọi người xung quanh:

- Phí Phí, Tiểu Hắc. Hai người tạm thời tu luyện trong Khương Lan giới, hoặc là chỉ dạy bọn Tiểu Đồng, Quách Phàm.

- Hà, đại ca, bản thân huynh ở Ám Tinh giới cũng phải cẩn thận một chút.

Hầu Phí không cười nữa mà nghiêm chỉnh nhắc nhở.

Chính là Hầu Phí, Hắc Vũ biết thực lực hiện nay của Tần Vũ. Muốn giết được Tần Vũ… Ám Tinh giới cũng không có nhiều kẻ làm được.

Tần Vũ một mình phi hành trong không trung vô tận. Huynh đệ của bản thân hắn đều tiến nhập vào Khương Lan giới, mà hiện tại chỉ còn một mình hắn, tốc độ cũng đã có thể đạt tới nhanh nhất.

Tần Vũ không sử dụng thần kiếm Phá Thiên, bởi vì thân thể hắn hiện nay có thể so với một thanh trung phẩm thần kiếm. Giờ phút này hắn bay với một tốc độ cực kỳ kinh khủng tới Mê Lâm Tinh.

- Vốn muốn trực tiếp đến Ám Tinh giới, ai nghĩ là có vô số vết nứt không gian, vậy mà cũng phân chia được Ám Tinh giới và Yêu giới phi cầm nhất tộc.

Tần Vũ bất lực cười khổ.

Nghĩ đến vết nứt không gian kéo dài không ngừng trên cả ức vạn dặm như thế, ngay cả khi Tần Vũ tái cường cũng khó mà vượt qua được.

Vết nứt không gian đó không phải chỉ một, mà là một chuỗi liên tục. Tần Vũ cũng không dám trực tiếp vượt qua.

Từ Mê Lâm Tinh, Tần Vũ thông qua Tinh Tế Truyền Tống Trận đi đến nơi lân cận Ám Tinh giới, chính là tại một tinh cầu ở xa phía nam của Mê Lâm Tinh. Trên tinh cầu này, Tần Vũ xuất phát đến Ám Tinh giới.

Tinh cầu này xung quanh không có không gian ba động. Tần Vũ trước tiên bay ra tinh cầu, rồi sau đó đại na di hai lần, liền tới được khu vực Ám Tinh giới.

Ám Tinh giới là tinh cầu rất thích hợp cho nhân loại cư ngụ, có nước chảy, cũng có thực vật hoa cỏ, song tinh cầu này nhiều năm nay lại không có một người cư ngụ, hôm nay… cuối cùng cũng có người đến.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Tần Vũ nhíu mày đứng trên thảo nguyên, tiên thức bao phủ khắp tinh cầu, tinh cầu này trừ hắn ra cũng không có một ai, *"tinh cầu thích hợp cho nhân loại cư ngụ như thế sao lại không có một ai, trong không gian vũ trụ này phần lớn là tinh cầu hoang vu, tinh cầu mỹ lệ như thế này có rất ít. Hẳn phải có nhiều người mới đúng"*.

Đây chỉ là phán đoán của Tần Vũ.

Chính là Tần Vũ cũng biết… Người của Ám Tinh giới, hẳn là rất khác biệt với người tiên giới, ma giới, yêu giới.

Xem xét hồi lâu, Tần Vũ dám khẳng định… Tinh cầu này xem chừng rất lâu rồi đã không có ai ở, bởi vì Tần Vũ trên tinh cầu này, căn bản không phát hiện một chút vết tích nào, hết thảy đều là tự nhiên.

- Xem ra tinh cầu này là sát với Ám Tinh giới, ta tiếp tục đi vào bên trong, ta không tin là không tìm được một người của Ám Tinh giới.

Tần Vũ thi triển đại na di, biến mất khỏi bề mặt tinh cầu mỹ lệ đó.

Một tháng sau.

Tần Vũ đứng trên không trung, không lòng có chút bất đắc dĩ.

Mọi sự đều nằm ngoài dự tính của hắn.

Cả một tinh vực! Tần Vũ thăm dò cả một tinh vực sát bên Ám Tinh giới, tuy nhiên trong phạm vi tinh vực này, Tần Vũ tuyệt nhiên không phát hiện một người nào, tinh vực này căn bản là trống không.

- Phạm vi của Ám Tinh giới, xem chừng có mười tinh vực. Vậy sao một tinh vực giáp ranh lại không có một ai?

Tần Vũ nghĩ không thể thông nổi.

Nhưng hôm nay, Tần Vũ đã đi đến một tinh vực mới.

Vừa tiến vào tinh vực mới này, Tần Vũ bản thân đã có một cảm giác khó nói rõ, hắn có một dự cảm… chính hắn hẳn là sắp phát hiện ra người của Ám Tinh giới.

Sau gần nửa canh giờ, hơn mười lần đại na di, Tần Vũ đứng ở không trung, kinh sợ nhìn một hoàng sắc tinh cầu ở phía xa, hoàng sắc tinh cầu đó thể tích không lớn, xem chừng cả tinh cầu đường kính cũng khoảng hơn mười vạn dặm mà thôi.

- Không thể nào!

Tần Vũ lộ vẻ mặt không thể tin nổi.

Chính mình kiểm tra trọng điểm là tinh cầu mỹ lệ thích hợp cho nhân loại cư ngụ này. Tần Vũ nhìn lại. Khả năng có thể xuất hiện con người nhất chính là tinh cầu này. Chỉ là Tần Vũ không nghĩ đến… Hắn lần đầu tiên phát hiện tung tích con người, cũng là ở một tinh cầu giống thế trước mắt.

Hoàng sắc tinh cầu trước mặt, nếu như ở tiên giới, yêu giới, địa phương như thế này là nơi không ai thèm hỏi đến. Không ai sẽ ở một tinh cầu có hoàn cảnh gian khổ như thế.

Chính là hoàng sắc tinh cầu này, tiên thức của Tần Vũ lại phát hiện khí tức của ít nhất là một vạn người.

Thậm chí, tiên thức của Tần Vũ rõ ràng phát hiện bộ dạng của mỗi người, Tần Vũ ít nhất cũng phát hiện một điểm – Người của Ám Tinh giới này, cũng có hình dạng một mũi hai tai, hai mắt, một miệng. So với chính hắn cũng không có gì khác cả.

Nếu muốn nói đến khác biệt, thì phải là…

Người Ám Tinh giới. Tựa hồ mỗi người đều khá lợi hại, chí ít theo Tần Vũ quan sát trong hơn vạn người, đại đa số thực lực đều vượt quá nhất cấp, ngay cả quan sát một hài đồng, thực lực cũng là Độ Kiếp Kỳ, thậm chí có hài tử đạt đến Thiên Tiên cấp.

- Trên tinh cầu này, thoạt nhìn là một tinh cầu bình thường của Ám Tinh giới.

Tần Vũ phân biệt rõ, tinh cầu này rất bình thường, người cũng tương đối ít.

- Mặc kệ, trước tiên đến tinh cầu thăm dò một phen.

Tần Vũ quyết định, trước mắt từ tinh cầu này bắt đầu thâm nhập Ám Tinh giới.

Đại na di!

Tần Vũ bay vào tinh cầu, tuy nhiên vừa mới đặt chân xuống đất. Tần Vũ liền kinh sợ phát hiện ra… Tinh cầu này trọng lực rất lớn, lớn đến kinh người.

- Sao lại lớn như vậy chứ?

Tần Vũ nhíu mày, trọng lực thế này đối với hắn chỉ có chút ảnh hưởng,

- Lựa chọn ở lại tinh cầu, chí ít cũng có thể để trẻ con được thụ hưởng. Trọng lực lớn như thế. Trẻ con Ám Tinh giới hưởng thụ được gì chứ?

Tiên giới và các địa phương khác, một tinh cầu có hơn một ức người ở. Lại có nhiều tinh cầu phổ thông, như tinh cầu loại Lưu Lam tinh, lực hút cũng không lớn. Cũng là hơn phàm nhân giới Tử Huyền Tinh có vài lần mà thôi.

Tuy nhiên…

Tần Vũ hiện tại hạ xuống tinh cầu này, lực hút cực lớn, so với Lưu Lam tinh gấp hơn ba trăm lần. Cũng là trẻ con, ở Lưu Lam tinh thân thể chỉ nặng hai mươi ba cân (Lưu Lam tinh lực hút so với phàm nhân giới Tử Huyền Tinh lớn hơn vài lần). Còn trẻ con nơi tinh cầu Tần Vũ đang đứng… cũng phải chịu trọng lực đến bảy tám ngàn cân!

Một đứa bé mới sinh ra liền chịu trọng lực như thế, Tần Vũ trong lòng không khỏi khiếp sợ.

- Tinh cầu này quá ít người, tổng cộng chỉ hơn vạn mà thôi, mặc dù tinh cầu cũng không quá lớn. Chỉ là về con người… tinh cầu này hầu hết mọi nơi đều rất trống trải. Hà, nơi đây cũng có vài mãnh thú?

Tần Vũ chỉ hơi chú ý một chút, liền tập trung vào hai người gần nhất, một nam, một nữ.

Tần Vũ vừa nhấc chân.

Trong nháy mắt, Tần Vũ đã di động vài ngàn dặm, đi đến một hẻm núi. Song Tần Vũ vừa mới xuất hiện liền kinh hãi phát hiện ra một sự kiện.

Lực hút thay đổi!

Nói chính xác, ví trí hẻm núi này , so với nơi Tần Vũ vừa đứng, hai nơi lực hút không giống nhau.

- Cùng một tinh cầu, địa phương khác nhau lực hút cũng khác nhau?

Tần Vũ bắt đầu kinh ngạc, đột nhiên Tần Vũ nhớ lại sư tôn Lôi Vệ, giảng thuật của sư tôn về vũ trụ, từng miêu tả qua một loại tinh cầu loại hình Trọng Tụ tinh.

Vũ trụ nơi ở của Lôi Vệ, khoa học kỹ thuật đạt đến độ loài người cơ hồ trải rộng khắp vũ trụ, ngay cả thoát ra không gian Tinh vực cũng có thể được. Do đó có thể tưởng tượng được trình độ khoa học kỹ thuật nơi đó.

Trong thư tịch Lôi Vệ lưu lại, từng nhắc đến một loại hình tinh cầu kỳ lạ - Trọng Tụ tinh.

Trọng Tụ tinh, địa hạch bên trong cấu tạo kỳ lạ, không giống với hành tinh bình thường, cả tinh cầu lực từ trường cũng cực kỳ quái dị, thậm chí làm cho lực hút ở các khu vực khác nhau của tinh cầu cũng có sự biến hóa.

Nhưng nơi có lực hút nhỏ nhất của Trọng Tụ tinh đều lớn gấp trăm lần so với tinh cầu thích hợp cho nhân loại cư ngụ. Cho nên

trong không gian vũ trụ nơi Lôi Vệ ở, Trọng Tụ tinh không thích hợp cho nhân loại cư ngụ.

- Chẳng lẽ người Ám Tinh giới cũng sinh sống ở Trọng Tụ tinh? Quả thật thế giới kỳ lạ, trong sách sư tôn nói về Trọng Tụ tinh, xác định tinh cầu này không có khả năng cư ngụ, nhưng sao nơi này người sống nhiều như thế, lại còn có cả trẻ em hài đồng nữa.

Tần Vũ mỉm cười, vừa rồi tiên thức của hắn bao phủ cả tinh cầu, đã sớm phát hiện ra trẻ em và hài đồng.

- Địa phương vừa rồi trọng lực chỉ lớn hơn Lưu Lam tinh ba trăm lần, nhưng nơi này trọng lực lại lớn hơn ở Lưu Lam tinh đến chín trăm lần!

Tần Vũ nhìn ra xa thấy hai người đang giao thủ nhanh như chớp, không khỏi tán thưởng người của Ám Tinh giới.

Hai người phía trước thực lực đã đạt tới cấp kim tiên, trong mắt Tần Vũ, đương nhiên là không coi ra gì. Hai người giao chiến một lúc, rồi không ngừng đấu khẩu, Tần Vũ nghe rõ từng câu nói của mỗi người, cũng dần hiểu được sự tình xảy ra.

- Tên này cũng quá dã man, xem như ngươi không gặp may, ta đã chọn ngươi rồi.

Tần Vũ khẽ mỉm cười, thân hình liền biến mất.

Hai người giao chiến là một nam một nữ, nữ tử đó có mái tóc ngắn màu đen dựng đứng, da thịt trắng ngà, toàn thân mềm mại như một tấm vải, nhưng cả người lại có sức mạnh như một con báo, hai chân nhanh như chớp không ngừng công kích.

Còn nam tử đó, cả mái tóc vàng chói lọi như thái dương, sức mạnh kinh khủng bạo phát theo mỗi cước phát ra về phía nữ tử.

- Húc Tông, ngươi hiện tại lực công kích tuy mạnh hơn ta, nhưng muốn giết ta vẫn còn chưa đủ, đừng ép ta cùng ngươi đồng quy vu tận.

Nữ tử đó lạnh lùng nói, hai người đã chiến đấu suốt ba canh giờ.

Húc Tông cười dài nói:

- Ha ha… Tu Nhã, mặc dù ta theo đuổi nàng, muốn nàng trở thành thê tử của ta. Nhưng nàng đừng nghĩ vì chuyện này mà ta hạ thủ lưu tình, mau để kim hạch lại, để lại nó, ta sẽ tha cho nàng một mạng.

- Nằm mơ!

Tu Nhã phẫn nộ nói:

- Nếu ta không phải quyết chiến với Kim Chúc Thú để đoạt kim hạch, bị thương ở cánh tay phải. Ngươi há có thể đả thương ta được? Kim hạch này là ta đổi mạng mà có được, ngươi đừng hòng chiếm đoạt!

- Muốn dùng kim hạch, tối thiểu phải toàn mạng mới có thể hưởng dụng? Ngươi đã chấp mê bất ngộ như thế, vậy ta tiễn ngươi một đoạn.

Húc Tông toàn thân phát xuất quang mang kim sắc, lực công kích lại tăng thêm một tầng.

Hiển nhiên, Húc Tông đã hạ sát thủ.

Tu Nhã trong lòng oán hận, nếu không phải chiến đấu với Kim Chúc Thú, thụ trọng thương, ngay cả cánh tay phải cũng bị đứt. Nàng lại bị bức đến tình cảnh như vầy, mà muốn chữa trị cánh tay

phải thì cần có thời gian, rất nhiều thời gian!

- Hèn hạ!

Tu Nhã trong lòng càng thêm oán hận tên Húc Tông bề ngoài như dương quang này.

Húc Tông hai chân hai tay biến thành tàn ảnh, công kích cực nhanh. Cùng với một âm thanh răng rắc, Tu Nhã cả người bay về phía sau, cánh tay trái cũng bị gãy lìa.

Húc Tông vẻ mặt xuất hiện nụ cười hung ác.

- Ba!

Một bàn tay tùy ý phất qua mặt của Húc Tông, cả đầu hắn liền méo đi một cách quái dị, lập tức bàn tay đó nắm lấy đầu của Húc Tông, giơ cả người hắn lên.

Ma đạo sưu hồn!

- Đã chết.

Tu Nhã chấn kinh nhìn cảnh tượng trước mắt, nàng có thể cảm thấy linh hồn của Húc Tông đã hồn phi phách tán, hơi thở cũng không còn.

- Cướp bóc đồ vật của kẻ khác, ngươi khi phụ nữ nhân đã không đúng, đặc biệt là còn muốn cướp của nữa, truy giết một nữ nhân mà ngươi đã từng theo đuổi, lại càng đáng chết.

Âm thanh của Tần Vũ vang lên.

Chương 425

Kim Chúc Thú

Tần Vũ đưa mắt nhìn thi thể Húc Tông, trong lòng than thầm.

Húc Tông này thật sự không biết xấu hổ, từ những lời vừa rồi, xem ra Húc Tông đã từng theo đuổi Tu Nhã, muốn Tu Nhã về làm vợ hắn, chỉ là không thành công. Nhưng mặc dù là vậy, Húc Tông vẫn còn dám động thủ.

Hơn nữa vừa rồi Tần Vũ dùng tiên thức quan sát, Húc Tông cùng Tu Nhã, thực lực có lẽ không có cách biệt. Cô nương tên là Tu Nhã, nếu như không bị thương từ trước, ắt hẳn không bị bức tới nước này.

- Nhục thể quá cứng, muốn tu phục cũng khó khăn a, một cánh tay bị đánh gãy , xem ra cũng cần phải mất một lượng lớn thời gian cùng năng lượng. Gãy một cánh tay, thực lực của nàng cũng tổn hao rất nhiều.

Tần Vũ trong lòng cảm thán.

Tất cả các cao thủ tu luyện nhục thể, gần như đều có chung một nhược điểm.

Dã Cù cũng đã nói qua, nếu như xương cốt trong cơ thể bị gãy nát, muốn chữa trị cực kì gian nan. Nghĩ tới việc tu phục lại thần khí bị gãy nát mức độ khó khăn hẳn có thể tưởng tượng ra được, chỉ là xương cốt do cơ thể sinh ra, tu phục so với thần khí dễ dàng hơn một chút.

Tương tự với người tu luyện thân thể của Ám Tinh giới, cũng không có ngoại lệ.

- Đa tạ ơn cứu mạng của đại nhân.

Tu Nhã cung kính nói với Tần Vũ .

- Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần phải quá để ý, nàng là người của thôn nào trên Tang Uyên tinh?

Tần Vũ tùy tiện hỏi,về kiến thức đối với tình hình của tinh cầu này, thực tế Tần Vũ đã nắm được rõ tất cả, đều là từ linh hồn của Húc Tông vừa bị sưu hồn lúc nãy.

Tần Vũ cũng đã từ kí ức của Húc Tông biết được, Tu Nhã là tu luyện giả của *"Tang Nạp thôn"* trên Tang Uyên tinh.

Tu Nhã không có chút hoài nghi, cung kính nói:

- Tiểu nhân là tu luyện giả của Tang Nạp thôn.

- Tang Nạp thôn ? Ồ, ta lần đầu tiên tới Tang Uyên tinh, thử tới Tang Nạp thôn xem sao.

Tần Vũ mỉm cười nói, Tu Nhã vô cùng vui mừng nói:

- Tiểu nhân có thể dẫn đường cho đại nhân.

- Ngươi cứ trị thương trước đã.

Tần Vũ nói.

Tu Nhã cúi người cảm tạ, rồi lập tức ngồi khoanh chân trên mặt đất bắt đầu chữa trị vết thương.

Lúc này trong đầu của Tần Vũ bắt đầu sắp xếp lại những tin tức vừa mới thu thập được, đồng thời, Tần Vũ đối với Ám Tinh giới cũng hiểu biết tương đối sâu sắc, chí ít cũng nhiều hơn nhiều so với Dã Cù, Ốc Lam.

- Thì ra những tinh vực có người của Ám Tinh giới, chỉ có ba tinh vực, còn lại sáu tinh vực đều bỏ hoang, không có người ở.

Tần Vũ lúc này mới hoàn toàn minh bạch.

Từ kí ức của Húc Tông, Tần Vũ biết được …… dân cư của Ám Tinh giới, ít hơn rất nhiều so với tiên giới、ma giới、yêu giới。

Ám Tinh giới, một hành tinh bình thường số dân chỉ có hơn một vạn mà thôi. Cho dù là một hành tinh lớn cũng chỉ có hơn mười vạn người, bình thường là một, hai vạn, nhỏ có khi thậm chí chỉ có vài nghìn.

So với tiên giới lấy một trăm triệu làm đơn vị không thể so sánh, hơn nữa người của Ám Tinh giới chỉ cư ngụ tại Trọng Tụ tinh.

Đương nhiên , Trọng Tụ tinh là cách gọi của Tần Vũ, còn như người của Ám Tinh giới gọi *"Trọng Tụ tinh"* là Nguyên Động tinh. số lượng Trọng Tụ tinh cực ít, một tinh hể bình thường cũng chỉ có khoảng vài chục. Một tinh vực xem ra cũng chỉ có khoảng vài trăm mà thôi.

- Người quả là rất ít, một tinh vực chỉ có hơn ngàn vạn người của Ám Tinh giới, ba tinh vực cộng lại cũng chỉ vào khoảng ba ngàn vạn gì đó. Ám Tinh giới …dân số quả thật quá ít.

Tần Vũ không khỏi cảm thán thêm lần nữa.

Tiên ma yêu giới……

Một hành tinh bình thường, xem ra nhân khẩu đã hơn một trăm triệu. Như Lam Hỏa tinh vào loại sầm uất. số lượng đã trên cả một tỉ. Một hành tinh mà nhân khẩu đã vượt qua được cả Ám Tinh giới.

- Chỉ là cao thủ của Ám Tinh giới còn nhiều hơn cả tiên giới、ma giới、yêu giới cộng lại.

Trong lòng Tần Vũ vẫn bị việc này làm cho chấn động như trước.

Dựa theo kí ức của Húc Tông.

Trong Ám Tinh giới, mỗi Trọng Tụ tinh đều có một vị trưởng lão, bảo hộ cho Trọng Tụ tinh đó. Chăm sóc cho tinh cầu này, chỉ cần không có việc gì lớn, trưởng lão cũng chỉ ở trong trưởng lão điện tĩnh tu.

Mỗi Trọng Tụ tinh khẳng định đều có một trưởng lão. Ba tinh vực, Trọng Tụ tinh số lượng vào khoảng 2 ngàn, cũng có nghĩa ……chí ít cũng phải có gần hai ngàn vị trưởng lão. Mà muốn thành trưởng lão. Tối thiểu cũng phải là đế cấp cao thủ!

Chỉ là trưởng lão, đã có gần hai ngàn đế cấp cao thủ.

Chỉ là đế cấp cao thủ của Ám Tinh giới, khẳng định không chỉ có như vậy. Bởi vì trong ba đại tinh vực của Ám Tinh giới có người cư trú, đều có một thánh tinh, ba đại thánh tinh phân biệt thành tổng bộ của Kim Hình Tông、Hắc Diễm Tông、Bạch Huyền Tông

Tại thánh tinh, đế cấp cao thủ của mỗi tông phái khẳng định nhiều tới kinh người.

Ngoại trừ thánh tinh, còn có một địa phương thần bí khẳng định có chứa một lượng lớn cao thủ đế cấp, mà địa phương này đế cấp cao thủ nhiều tới mức…., không chừng, số lượng chiếm hơn một nửa số đế cấp cao thủ của Ám Tinh giới.

- Trưởng lão trên các Trọng Tụ tinh, cao thủ ở thánh tinh tổng bộ, xem ra gần được ba ngàn, thế nhưng mới chỉ có một nửa mà thôi

…..quá nhiều. Tiên giới、ma giới、yêu giới cho dù tất cả ẩn giả cộng lại, thêm cả đế cấp cao thủ của ba phe, có lẽ cũng không đủ ba ngàn.

Tần Vũ trong lòng sợ hãi.

Nhân khẩu chênh lệch lớn như vậy.

Nhưng cao thủ của Ám Tinh giới lại nhiều hơn nhiều.

Việc này thật không có biện pháp nào cả, chỉ từ một đứa trẻ mới sinh cũng đã biết, trẻ con của Ám Tinh giới, thể chất trời cho vượt xa trẻ con của tiên giới、ma giới、yêu giới. Có lẽ đây là do đời đời tiến hóa mà thành.

Đồng thời Trọng Tụ tinh khẳng định cũng là một nguyên nhân, trọng lực khủng bố như vậy, trẻ con có thể yếu được sao?

Một đứa trẻ bình thường của Ám Tinh giới sau khi sinh ra thực lực nhanh chóng tăng tiến, đại đa số sau mười sáu tuổi đã đạt tới thực lực nhất cấp thiên tiên. Đương nhiên ……tại Ám Tinh giới, thực lực chủ yếu phân thành ba cấp *"phổ thông" "vương cấp" "đế cấp"*.

Vương cấp ngang với *"kim tiên" "yêu vương"* cấp biệt. đế cấp ngang với yêu đế tiên đế。Còn như phổ thông là từ……kim tiên trở xuống!

Nói cách khác, tại Ám Tinh giới căn bản không có nói đến kim đan、nguyên anh、thiên tiên gì cả. Bởi vì chỉ cần là người của Ám Tinh giới, cho dù là lười biếng ham ăn, đều có thể rất dễ dàng đạt tới thực lực cấp bậc thiên tiên, hơn nữa bọn họ căn bản không có tứ cửu thiên kiếp , lục cửu thiên kiếp hay cửu cửu trọng kiếp !

"việc này …việc này ông trời . quá là có trước quên sau." Tần Vũ không có lời nào để nói .

Người của Ám Tinh giới khi trưởng thành đã ngang với nhất

cấp thiên tiên. Cách biệt quả là lớn . Tư chất tốt , thậm chí khi còn bé cũng đã sánh ngang với thiên tiên cao thủ.

- Đại nhân, tiểu nhân đã hồi phục rồi.

Tu Nhã đứng lên, cung kính nói.

Thời gian Tu Nhã tu luyện tịnh không lâu, thậm chí chưa đủ trăm năm, song nàng đã đạt tới cực đỉnh của phổ thông, tiếp cận với vương cấp cao thủ. Cho dù là tại Ám Tinh giới, tốc độ tu luyện cũng tính là cực nhanh. Dẫu sao người của Ám Tinh giới ….chỉ cần không phải thiên tai nhân họa, thọ mệnh là vô cùng vô tận.

Bọn họ mới sinh đã có thể hấp thu năng lượng thiên địa, mới sinh có thể tồn tại không cần không khí, sinh ra sức lực mạnh vô cùng, thân thể kiên ngạnh tới đáng sợ. Đây là thiên phú.

- Cùng đi thôi.

Tần Vũ gật đầu.

Y trong lòng chỉ có thể cho rằng, người với người có cách biệt rất lớn. Nhưng Tần Vũ căn bản không biết, người của Ám Tinh giới sinh ra đã đáng sợ như vậy, nhưng tại những không gian khác, đáng sợ hơn Ám Tinh giới gấp mười lần, trăm lần cũng có. Đấy là vũ trụ!

- Đại nhân。 Tu Nhã thực sự cảm kích ơn cứu mạng của đại nhân, nếu như sau này đại nhân có yêu cầu gì, Tu Nhã nhất định sẽ nỗ lực hết sức.

Tu Nhã kề vai với Tần Vũ phi hành, đông thời nói với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu cười:

- Tu Nhã, không ngờ ngươi còn chưa đạt tới vương cấp, nhưng lại giết được một kim chúc thú vương cấp. Thật là hiếm có a.

Tu Nhã được Tần Vũ khen ngợi, sắc mặt đỏ hồng, cuối cùng bất đắc dĩ nói:

- Nếu như không phải vì kim hạch của vương cấp kim chúc thú, Húc Tông kia cũng sẽ không dùng thủ đoạn như vậy đối phó tiểu nhân.

- Đúng, đối phó với nữ nhân như vậy, đích thực là kẻ vô liêm sỉ.

Tần Vũ cảm thán nói.

Trong Ám Tinh giới, nam nhân thiên phú bình thường mạnh hơn so với nữ nhân một chút, hoặc đôi khi cũng có vài nữ nhân mạnh hơn. Nhưng tổng thể vẫn là nam nhân mạnh hơn. Ví như…. Ám Tinh giới tam đại quân chủ, từ Kim Hình Quân đời trước đã phi thăng, tới Hắc Diễm Quân、Bạch Huyền Quân hiện tại đều là nam nhân. Bởi vậy có thể thấy được sự khác biệt, trong lịch sử Ám Tinh giới tịnh không phải không có nữ nhân, nhưng ……trong lịch sự cho dù có nhiều vị quân chủ như vậy, cũng chỉ có một lần quân chủ là nữ nhân! Bởi vậy có thể thấy được chênh lệch nam nữ.

Người của Ám Tinh giới , nam nhân bình thường sẽ không khi dễ nữ nhân , càng không thừa dịp người ta gặp nguy để giết chết một nữ nhân . Húc Tông làm như vậy , cho dù là bất kì người nào của Ám Tinh giới nhìn thấy , cũng sẽ tức giận mà giết y.

- Tu Nhã , có thể đoạt được một khối kim hạch, có lẽ cũng khiến ngươi giảm thiểu được không ít thời gian tu luyện.

Tần Vũ hiện tại đối với kim hạch này hiểu rất tường tận.

Tu Nhã gật đầu, gương mặt không nén được nở nụ cười:

- Đây là một vương cấp kim hạch, ít nhất cũng giúp tiểu nhân rút ngắn được một trăm năm tu luyện, may mà kim chúc thú này, chỉ là vừa mới đạt tới vương cấp, nếu không tiểu nhân cũng xong rồi.

- Đại nhân, người có thể nói cho ta biết, người đạt tới cấp biệt nào không? Là vương cấp cao thủ phải không? Là vương cấp cao thủ bao nhiêu tinh a.

Tần Vũ biết, Ám Tinh giới vương cấp cùng đế cấp , còn phân thành rất nhiều tinh cấp. Giống như trong số vương cấp cao thủ, từ yếu nhất là nhất tinh vương cấp tới mạnh nhất thập bát tinh vương cấp。Từ nhất tinh đế cấp yếu nhất, tới thập bát tinh đế cấp。

So với tiên giới、ma giới、yêu giới , vương cấp cùng đế cấp tại Ám Tinh giới phân ra nhỏ hơn.

- Ngươi hỏi là là vương cấp bao nhiêu tinh?

Tần Vũ trong lòng không khỏi cười thầm.

Vương cấp ?

Mới đạp nhập đệ bát tầng 《Cửu Chuyển Ám Kim thân , tối thiểu cũng đạt thập ngũ tinh đế cấp. Nếu như thêm vào Tần Vũ *"sanh mệnh nguyên lực"* tu phục năng lực , xem ra sánh ngang với thập thất tinh, thập bát tinh.

Tần Vũ bỗng nhiên nở nụ cười:

- Ngươi thấy ta chỉ là cấp biệt đó thôi sao?

- Chẳng lẽ, chẳng lẽ là thập bát tinh vương cấp.

Tu Nhã nhỏ giọng đoán, Tần Vũ nghe xong không khỏi cười lớn, lúc này tiên thức của Tần Vũ phát hiện có vài phi cầm mãnh

thú không ngờ đang bay tới.

- Đại nhân, người cuối cùng là đạt bao nhiêu tinh.

Tu Nhã hỏi, đôi mắt tinh trong sáng càng tập trung nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười quay sang nói:

- Đừng hỏi nữa, ta đã phát hiện có ba phi cầm kim chúc thú đang cực tốc lao tới đây.

Tu Nhã sắc mặt nhất biến, sau đó vội vàng hỏi:

- Cấp biệt ra sao?

- Đều là vương cấp, còn như bao nhiêu tinh, ngươi giao thủ có lẽ sẽ biết thôi.

Tần Vũ cười ha ha nói, tới túc này, ba kim sắc hung điểu cực lớn cũng đã bay tới.

Tu Nhã sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, đồng thời giương ánh mắt cầu cứu nhìn Tần Vũ.

- Ngươi lên trước đi, yên tâm, ta ở phía sau coi chừng.

Tần Vũ cười nói, Tu Nhã nghe thấy vậy trong lòng lập tức tin tưởng, sau đó Tu Nhã càng thêm hưng phấn, có Tần Vũ ở phía sau, nàng cũng không úy kị nữa, liền hét lớn một tiếng rồi vọt lên không.

Thi triển toàn bộ tài nghệ của mình, Tu Nhã dựa vào thân thể linh hoạt, trong nhất thời cũng không thể bị đánh bại.

Tần Vũ đứng bên cạnh quan sát, trong lòng lại càng chấn động.

- Ám Tinh giới quả là làm người ta khó tin a, kim chúc thú, loài vật toàn thân đều do kim chúc cấu thành này từ đâu mà ra? Thực lực mạnh như vậy, nhưng trí tuệ thì lại quá thấp.

Trong lòng Tần Vũ vẫn mê hoặc.

Trọng Tụ tinh，tại tiên giới、ma giới、yêu giới khu vực, tịnh không phải không có, chỉ là nơi đó không có người, trở thành tinh cầu hoang vu. Không ai để ý, nhưng Tần Vũ khi thi triển đại na di, cũng từng dùng tiên thức tra xét qua vài Trọng Tụ tinh, nhưng y cho tới giờ chưa hề phát hiện ra được sinh vật kì lạ như kim chúc thú.

Một kim chúc thú thực lực đạt tới kim tiên, tri tuệ lại thấp như vậy sao?

Kì quái nhất chính là điểm này!

Cho dù tại Ám Tinh giới, những tinh vực khác cũng không có kim chúc thú, chỉ có tinh vực của Kim Hình Tông mới có kim chúc thú，hơn nữa kim chúc thú chỉ có thể sinh ra ở Trọng Tụ tinh.

Như Hắc Diễm Tông tinh vực, bên trong Trọng Tụ tinh, lại là viêm hỏa thú, do một chủng năng lượng tính hỏa tạo thành, thân thể thiêu đốt bởi hỏa diễm.

Tại Trọng Tụ tinh của Bạch Huyền Tông tinh vực, lại là hàn băng thú, thân thể do hàn băng cấu thành.

- Cuối cùng là ra làm sao? Trong tinh vực của Kim Hình Tông, trên Trọng Tụ tinh có kim chúc thú. Như trong tinh vực của Hắc Diễm Tông Trọng Tụ tinh lại có viêm hỏa thú。chẳng lẽ Trọng Tụ tinh ở hai địa phương có gì khác biệt?

Tần Vũ tràn đầy nghi hoặc.

Y không hiểu, tinh vực khác nhau, thì Trọng Tụ tinh có điều gì khác nhau.

Hiện tại Tần Vũ nghĩ cũng không ra, nguyên nhân kim chúc thú、viêm hỏa thú、hàn băng thú sinh ra, Tần Vũ cũng chỉ có thể đợi tới lúc gặp được đế cấp cao thủ của Ám Tinh giới mới có thể giải đáp nghi vấn này, dẫu sao việc này, một người bình thường của Ám Tinh giới như Húc Tông hoàn toàn không biết.

- Đại nhân。

Tu Nhã trong chốc lát toàn thân đã không còn trụ được nữa.

Tần Vũ mỉm cười, đồng thời thân hình máy động, trong ánh mắt kinh hãi của Tu Nhã, toàn thân Tần Vũ hóa thành ba đạo tàn ảnh, ba đạo tàn ảnh đồng thời xuất hiện trước mặt của ba kim chúc hung điểu.

Ba đạo tàn ảnh đều phóng ra một trảo, trực tiếp đâm xuyên qua kim chúc hung điểu thân thể , trong tay nắm lấy hạch tâm của kim chúc thú – kim hạch lôi ra.

Rồi ba đạo tàn ảnh biến mất, Tần Vũ đã trở về vị trí cũ, trước sau bất quá chỉ trong chớp mắt. Nếu như không phải Tu Nhã luôn mở to mắt quan sát, còn tưởng rằng Tần Vũ vừa nãy không di động chút nào.

- Đại nhân, người…

Tu Nhã bỗng nhiên cảm thấy, Tần Vũ trước mắt, xem ra có thể so sánh cùng với trưởng lão được sùng kính trong truyền thuyết của Tang Uyên tinh.

- Ba kim hạch này cho ngươi.

Tần Vũ tùy tiện đưa ba kim hạch cấp cho Tu Nhã.

Vừa rồi Tần Vũ trong chớp mắt giết chết ba kim chúc thú, cùng lúc đem ba kim hạch cho mình, một loại hành động khiến cho đầu của Tu Nhã tựa như đông cứng lại, sửng sốt một hồi.

- A, kim hạch.

Tu Nhã vội vàng hạ xuống, giơ tay bắt lấy ba kim hạch đang rơi xuống.

Chương 426

Tang Nạp Thôn

Đối với kim hạch của kim chúc thú, Tần Vũ căn bản không để ý, Tần Vũ cũng biết, kim hạch này đối với người của Ám Tinh giới cũng có vài điểm tốt, nói đúng hơn là đối với người tu luyện Kim Hình tông công pháp.

- Đa ta đại nhân.

Tu Nhã vẻ mặt hưng phấn, quay sang Tần Vũ cuống quýt cảm kích nói.

- Không cần để ý, kim hạch đối với ta mà nói, cũng không có tác dụng gì nhiều.

Tần Vũ cười nhẹ nói, muốn giả làm người của Ám Tinh giới đương nhiên phải giả làm cao thủ.

Tu Nhã nghe thấy vậy, trong lòng lập tức cảm thấy kinh ngạc, kim hạch đối với người tu luyện Kim Hình tông công pháp, có tác dụng rất lớn, giống như vương cấp kim hạch bình thường đối với thập thất tinh, thập bát tinh vào loại đỉnh cấp của vương cấp cao thủ, cũng có tác dụng lớn.

- Chẳng lẽ người là đế cấp cao thủ?

Tu Nhã thầm đoán định, chỉ là nàng không dám hỏi.

- Tới Tang Nạp thôn rồi phải không.

Tần Vũ mỉm cười nói, tiên thức của y đã phát hiện một thôn

trang ở cách đó không xa. Nhưng cho dù có được ký ức của Húc Tông, Tần Vũ cũng không cách nào đoán được đó có phải là Tang Nạp thôn hay không.

Bởi vì tám thôn trên Tang Uyên tinh thường xuyên di chuyển, đó là bởi vì có khi gặp phải một đàn kim chúc thú, chỉ có thể di chuyển tránh né.

- Đúng, phía trước khoảng vài trăm dặm có lẽ là thôn trang của tiểu nhân.

Tu Nhã nhìn xung quanh rồi gật đầu nói, sau đó liền cười nói,

- Đại nhân, trong thôn của tiểu nhân còn có vài huynh đệ tỉ muội, gặp được đại nhân, khẳng định sẽ rất cao hứng.

Tu luyện giả của Ám Tinh giới, tôn sùng cường giả.

Như Tần Vũ, lại còn là một cường giả chân chính.

- Ngươi tạm thời không cần tán dương thực lực của ta ra ngoài, ta chỉ tạm thời lưu lại thôn trang của các ngươi mà thôi. Ta không muốn khiến cho thôn trang của ngươi vì ta mà thay đổi quá nhiều. Sau một thời gian, ta còn muốn đi tới trưởng lão điện.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Trong lòng Tần Vũ đã sớm có chuẩn bị.

Làm sao có thể trở thành một thành viên của Ám Tinh giới? Tần Vũ sau khi đoạt được ký ức của Húc Tông, trong lòng liền sắp đặt một kế hoạch hoàn chỉnh. đương nhiên….. trước khi đó, y cũng phỉa tự mình tu luyện công pháp của *" Kim Hình tông"*.

Mà trong ký ức của Húc Tông, lại có một bộ Kim Hình tông

công pháp sơ cấp.

Kim Hình tông công pháp phân thành sơ cấp、trung cấp、cao cấp ba bộ, kỳ thật mỗi bộ công pháp đều có thể tu luyện được tới đỉnh điểm của đế cấp, chỉ là mỗi cái lại có hiệu suất khác nhau mà thôi. Loại người bình thường như Húc Tông, cũng chỉ có thể có được sơ cấp công pháp.

Tần Vũ, Tu Nhã cùng phi hành, phóng mắt ra đã thấy được một thôn trang ở phía xa xa.

- Đại nhân , tới thôn trang rồi. Nếu đại nhân không chê, có thể tới chỗ ở của tiểu nhân!

Tu Nhã mỉm cười nói,

- Trong thôn trang của bọn tiểu nhân chỗ ở của mỗi người đều do tự thân kiến tạo, không có chỗ nào dư thừa cả.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Đành phải làm phiền vậy.

- Không phiền, không phiền.

Tu Nhã sắc mặt có chút đỏ hồng, mội người có thể là đế cấp siêu cấp cao thủ tới nơi ở của mình. Không phải là một vinh dự lớn lao sao? Đặc biệt là cao thủ này, lại còn có khí độ như vậy.

- Nghĩ vớ vẩn gì thế!

Tu Nhã trong đầu miên man suy nghĩ.

Tần Vũ lúc này thực sự không biết được suy nghĩ của Tu Nhã, trong khi đó, Tần Vũ đang dùng toàn lực chú ý tới thôn trang có

tên Tang Nạp thôn này. Bằng tiên thức của Tần Vũ, dễ dàng tra xét ra tất cả.

- Tang Nạp thôn này thực lực thật là mạnh, toàn thôn có hơn ngàn người. Ngoại trừ vài trăm người thuộc loại bình thường, còn lại một ngàn người tất cả đều là vương cấp, Tu Nhã tại thôn trang này có lẽ vẫn còn là nhược giả.

Tần Vũ hoàn toàn nắm được thực lực mọi người ở đây.

Theo tiên thức quan sát, Tần Vũ phát hiện ra một việc – người của Ám Tinh giới, cơ hồ có tới chín phần đều đang không ngừng khổ tu.

Hoặc khổ tu ở nơi ở, hoặc cùng nhau tu luyện, có thể còn một phần ra ngoài cùng kim chúc thú chém giết để tu luyện. Cũng chỉ có một bộ phận cực ít nghỉ ngơi nói chuyện với nhau.

"Không khí tu luyện quả là rất cao." trong lòng Tần Vũ thần than « không trách tại sao Tu Nhã vừa mới nhìn thấy ta, đã tự xưng là *"Tang Nạp thôn"*tu luyện giả, xem ra người của Ám Tinh giới, ai ai cũng đều là tu luyện giả ».

Lúc này, Tần Vũ cùng Tu Nhã đã tới bên ngoài thôn.

Phía ngoài thôn đang có mấy trăm thanh niên đang cùng bàn luận với nhau, vài người nhìn thấy Tu Nhã , liền cười chảo hỏi:

- Tu Nhã, ngươi ra ngoài một tháng rồi, lần này có thu hoạch được gì không, ngàn vạn lần đừng nói ngay cả kim chúc thú cũng không gặp.

Tu Nhã khẽ hất đầu, tự tin nói:

- Gặp chứ, hơn nữa lại là vương cấp kim chúc thú, ta còn giết nó

nữa!

Nói rồi Tu Nhã lấy kim hạch của kim chúc thú nàng tự mình giết được ra, đưa tới trước mặt mấy người bạn đồng lứa, mấy thiếu niên nam nữ nọ đều khiếp sợ nhìn Tu Nhã.

Tần Vũ cười thầm trong lòng:

- Xem ra mấy thiếu niên nam nữ này không cách Tu Nhã bao tuổi.

chỉ dựa vào công lực, cũng có thể thấy rằng, vài người này đều chưa tới vương cấp, thậm chí so với Tu Nhã còn yếu hơn không ít. Do đó có thể đoán rằng, họ không cách nhau bao tuổi.

- Vương, vương cấp ?

Một thiếu nữ chấn động ấp úng nói, trong khi đang đàm luận cũng có không ít người chạy tới, trong đó có một người trung niên cười ha ha nói,

- Tiểu Nhã à, giết được cả một vương cấp kim chúc thú? Quả là không tồi.

- Tiểu Nhã tiềm lực cực cao, trong số bạn cùng lứa nó có thể xếp vào hàng mười người mạnh nhất.

Một người trung niên đứng bên cạnh cũng gật đầu nói.

Trong khi đó một gã da tay ngăm đen, chỉ mặc quần dài, phần trên để lộ ra vẻ cường tráng của độ tuổi trung niên, đôi mắt lăng lệ lại nhìn chằm chằm về phía Tần Vũ, rồi quay sang Tu Nhã:

- Tiểu Nhã, cao thủ phía sau ngươi từ đâu tới vậy? Tại sao ta lại chưa từng gặp qua.

Tần Vũ thực sự không để ý tới người trung niên cường tráng kiên, người này thực lực không tồi, ước chừng thực lực đạt tới bát cấp yêu vương, nhưng trước mặt Tần Vũ, vẫn còn xa mới đáng để mắt.

Nghe tới vấn đề này, vẻ mặt Tu Nhã có chút tức giận, nói:

- Ti Lưu đại bá , con lần này ra ngoài gặt được một vương cấp kim chúc thú, cuối cùng vất vả giết được nó, nhưng làm sao có thể nghĩ rằng, Húc Tông của Kim Dương thôn không ngờ thừa dịp con thụ thương, muốn giết con để đoạt lấy kim hạch này!

- Húc Tông, có phải là người trẻ tuổi của Kim Dương thôn từng theo đuổi ngươi?

Người trung niên cường tráng tên Ti Lưu nhíu mày nói.

Tại Ám Tinh giới, một thôn trang bình thường cực kì đoàn kết. Đó cũng là lí do vì sao mà Tu Nhã trực tiếp đem kim hạch bản thân mình chém giết lấy được cho huynh đệ tỉ muội xem. Nhưng ngược lại……người của hai thôn khác nhau, lại không ngừng tranh đấu.

- Tiểu Nhã , Húc Tông đối với ngươi như vậy sao?

Không ít thiếu niên xung quanh tỏ ra tức giận.

Trong đó có một thanh niên có vẻ chất phác, tức giận nói:

- Lần sau ta gặp Húc Tông, nhất định phải giết chết hắn.

- Loại tiểu nhân hèn hạ không biết xấu hổ như vậy, nhất định phải giết.

Đám người xung quanh đều phụ họa theo.

Tu Nhã nở nụ cười nói:

- Không cần nữa, Húc Tông đã chết rồi.

- Chết rồi?

Những người xung quanh trở nên kinh ngạc, không ít người nhìn về phía Tần Vũ đang đứng sau lưng Tu Nhã, Tu Nhã gật đầu nói:

- Đúng, trong lúc nguy hiểm nhất, chính là đại nhân đã giết Húc Tông, cứu mạng ta.

Nam trung niên Ti Lưu tay trái đặt trước ngực, khẽ cúi người nói:

- Ti Lưu thay mặt Tu Nhã cảm tạ bằng hữu, không biết bằng hữu tên gọi là gì?

- Ta tên là gì?

Tần Vũ khẽ ngẩn người, rồi cười nói:

- Lưu Tinh!

- Lưu Tinh ?

Tu Nhã bên cạnh trong lòng thầm lặp lại, nàng cũng là lần đầu tiên biết tên của Tần Vũ.

- Lưu Tinh , Tang Nạp thôn ta rất cảm kích ngươi đã cứu tiểu nhã. không biết bằng hữu có thể tới chỗ ta, để ta có vinh hạnh mở yến mời người từ phương xa tới không?

Lời lẽ của Ti Lưu cực kì lịch thiệp.

Tần Vũ mỉm cười lắc đầu, nói:

- Không cần, ta chỉ là tạm thời ở lại Tang Nạp thôn, thời gian tới ta chuẩn bị đến trưởng lão điện.

Nghe thấy ba chữ "trường lão điện, thái độ Ti Lưu lại có thêm chút cung kính:

- Nếu như Lưu Tinh bằng hữu có việc gì. Cứ nói với ta, tại Tang Nạp thôn , Ti Lưu ta có thể quản lí được gần hết mọi việc.

- Lưu Tinh đại nhân , Ti Lưu đại bá rất lợi hại, tại thôn trang của bọn ta, chỉ có trưởng thôn so với Ti Lưu đại bá lợi hại hơn một chút thôi.

Tu Nhã quay sang Tần Vũ nói .

Tần Vũ khẽ cúi mình:

- Có việc, ta nhất định sẽ tới gặp Ti Lưu huynh.

Đối với cao thủ của Ám Tinh giới, Tần Vũ biết ….không thể dựa vào linh hồn cảnh giới để phán đoán thực lực. Mà năng lượng nhục thể, chỉ dựa vào tiên thức rất khó xác định Ti Lưu trước mắt, linh hồn cảnh giới cũng chỉ đạt bát cấp yêu vương mà thôi. Nhưng năng lượng nhục thể, thật sự rất khó nói.

- Tu Nhã, ngươi dẫn ta tới chỗ ở của ngươi đi.

Tần Vũ nhìn về phía Tu Nhã.

Tu Nhã cười nói:

- Được, đi theo tôi.

Ti Lưu quát những người vây xung quanh quan sát:

- Các ngươi tiếp tục luyện tập, đừng lãng phí thời gian nữa.

- Vâng.

Đám người xung quanh liền tiếp tục luận bàn, hoặc trở về chỗ mình tu luyện. Còn Tần Vũ cùng Tu Nhã trở về chỗ ở của Tu Nhã, một ngôi nhà hết sức bình thường.

Ngôi nhà này chỉ có một tầng cùng ba căn phòng. bình thường Tu Nhã ở tại căn phòng bên trái, căn phòng ở giữa là phòng khách, dùng để nghênh đón chiêu đãi khách. Còn phòng bên phải giờ thành chỗ ở của Tần Vũ.

- Lưu Tinh đại nhân, có việc gì xin cứ mặc tình phân phó.

Sắc mặt Tu Nhã đỏ hồng, khẽ cúi mình quay sang nói với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Ta không có việc gì, ngươi đoạt được kim hạch, hãy cố gắng trở về tu luyện đi. ta cần phải bế quan một thời gian, đợi tới khi bế quan tu luyện xong, ta sẽ báo cho ngươi biết.

- Bế quan tu luyện ?

Tu Nhã có chút bất ngờ, rồi mỉm cười gật đầu nói:

- Đại nhân xuất quan, có thể gọi tôi bất cứ lúc nào!

Sau đó Tần Vũ đóng cửa phòng lại.

Nhìn khắp xung quanh, Tần Vũ căn bản không dám bố trí cấm chế gì cả, y sợ rằng sẽ bị kẻ khác từ đó nhận ra thân phận của mình, suy nghĩ một lúc, Tần Vũ cuối cùng đưa ra quyết định "lại trở về Khương Lan Giới tu luyện vậy."

Tâm ý máy động.

Một nhân ảnh từ trong cơ thể Tần Vũ bay ra, đồng thời ngồi xếp bằng trên mặt đất, hình dáng giống hệt Tần Vũ.

- Kiếm tiên khôi lỗi , lâu rồi không sử dụng, tạm thời thay thế ta vậy.

Tần Vũ chỉ lưu lại một chút linh hồn chi lực vào bên trong kiếm tiên khôi lỗi, còn như cực phẩm nguyên linh thạch trong người kiếm tiên khôi lỗi thì bị lấy ra toàn bộ.

Thân hình máy động, Tần Vũ tiêu thất trong gian phòng, còn kiếm tiên khôi lỗi biến thành phân thân của y, vẫn ngồi xếp bằng.

Trong khương lan giới.

Tần Vũ tịnh không tới chào hỏi huynh đệ của mình , mà trực tiếp tới mật thất tại chỗ ở của y .

Khoanh chân ngồi xuống, trong đầu Tần Vũ hiện ra một bộ tu luyện công pháp của Kim Hình tông.

- Ám Tinh giới này quả là kì lạ. Cả Ám Tinh giới công pháp chỉ phân thành ba lưu phái. Kim Hình tông công pháp này cũng có thể xem là thay đổi cả thiên địa tạo hóa, kì lạ vô cùng.

Tần Vũ quan sát công pháp này trong lòng liền tán thán.

Theo như ký ức của Húc Tông, bộ công pháp này, chỉ là công pháp tối cơ sở trong số ba bộ công pháp của Kim Hình tông, cũng là bộ tu luyện chậm nhất.

Cẩn thận xem xét,Tần Vũ liền hiểu ra.

Nguyên linh chi khí vô biên của tiên ma yêu giới, có thể

chuyển hóa thành kim chúc năng lượng, có thể chuyển hóa thành hàn chúc năng lượng, cũng có thể chuyển hóa thành hỏa chúc năng lượng. Muốn chuyển hóa, tất phải dựa vào trận pháp, như trên các Trọng Tụ tinh lớn đều có bố trí một trận pháp cực lớn tiến hành chuyển hóa, trong Nguyên Động tinh có thể trực tiếp hấp thu kim chúc năng lượng.

Còn nếu như muốn tự mình bố trí chuyển hóa trận pháp, ít nhất cũng phải đạt tới vương cấp mới có thể bố trí thành công.

- Không ngờ tu luyện tại Ám Tinh giới, hấp thu không phải là nguyên linh chi khí! Mà lại là năng lượng đã thông qua chuyển hóa.

Tần Vũ trong lòng tán thưởng, trong mỗi bộ Kim Hình tông công pháp đều ẩn chứa một phương pháp bố trí chuyển hóa trận pháp.

Độ lớn của chuyển hóa trận pháp, sử dụng bao nhiêu nguyên linh thạch, đều quyết định tới hiệu suất của chuyển hóa trận pháp.

- Hấp thu kim chúc năng lượng, hấp thu số lượng vượt quá khả năng khống chế của bản thân, không ngờ….sẽ biến thành kim chúc!

Tần Vũ không khỏi bật cười.

Tu luyện Kim Hình tông công pháp ， tất phải từ từ hấp thu, để thân thể trong quá trình hấp thu dần dần thay đổi, đồng thời số lượng hấp thu tất phải nằm trong phạm vi khống chế, nếu như hấp thu quá nhiều kim chúc năng lượng, vượt qua khả năng khống chế …thân thể sẽ bị kim chúc hóa!

Người của Ám Tinh giới, sở dĩ tìm giết kim chúc thú là bởi vì sau khi đập vỡ kim hạch của kim chúc thú, bên trong sẽ có kim sắc dịch thể chảy ra, loại dịch thể này nếu hấp thu vào trong cơ thể, có thể khiến tiềm lực của thân thể tăng thêm một chút, có thể hấp

thu nhiều kim chúc năng lượng hơn.

Người linh hồn cảnh giới đạt bát cấp yêu vương, nếu như không sử dụng kim hạch, y tối đa chỉ tu luyện thành thập ngũ tinh、thập lục tinh vương cấp cao thủ。

Nếu sử dụng kim hách , kim sắc dịch thể bị thân thể hấp thu , tiềm lực của thân thể được mở rộng thêm một phần , giúp cho thân thể có thể hấp thu nhiều năng lượng kim chúc tính hơn , thực lực thậm chí ngang với thập thất tinh、thập bát tinh vương cấp cao thủ。

Kim hạch!

Chính là khả năng vượt cấp, nhưng người thực lực càng cao, hiệu quả của kim hạch lại càng kém. Nếu như thành cao thủ đế cấp. Kim hạch gần như không có hiệu quả gì. Kim hạch, chỉ là giúp tăng tiềm lực thân thể sớm một chút mà thôi.

Cho nên bình thường, vương cấp cao thủ, thậm chí là nhất tinh, nhị tinh đế cấp cao thủ, kim hạch đối với bọn họ vẫn còn hữu dụng. Chỉ là sau khi thành cường giả trong đế cấp, liền trở nên vô dụng.

- Hiệu quả bố trận, dựa vào chất lượng số lượng của nguyên linh thạch?

Tần Vũ mỉm cười.

Rất dễ dàng bố trí một chuyển hóa trận pháp trong mật thất của mình, Tần Vũ cảm nhận rõ ràng một lượng lớn nguyên linh chi khí bị trận pháp này hấp thu, thế rồi chuyển hóa thành một chủng năng lượng đặc thù.

- Dựa vào Kim Hình tông cơ sở công pháp, tu luyện tạm vậy.

Tần Vũ lập tức bắt đầu tĩnh tu.

Chương 427

Thí Luyện Ám Tinh

Tiêu hao ba mươi sáu khối khối cực phẩm nguyên linh thạch, bố trí thành kim chúc tính chuyển hóa trận,Tần Vũ ngồi trong trận, nguyên linh chi khí đi qua trận pháp liền chuyển hóa thành kim chúc năng lượng, sau đó bị Tần Vũ phong cuồng hút vào.

Trước giờ chưa từng có!

Ám Tinh giới cho tới giờ chưa có ai dám điên cuồng hấp thu kim chúc năng lượng như vậy, theo như quy củ, ba mươi sáu khối cực phẩm nguyên linh thạch, dù là chủ trận của Tang Uyên tinh có lẽ cũng không xa xỉ như thế.

Nhưng cho dù là vậy, kim chúc năng lượng vẫn không đủ cho Tần Vũ hấp thu.

- Công pháp của Ám Tinh giới quả là đoạt cả thiên địa tạo hóa, thế này khiến cho bản chất cơ thể thay đổi … uy lực mạnh không kém "Cửu Chuyển Ám Kim thân".

Tần Vũ trong lòng có chút thảnh thơi.

Bản thân cơ thể đã sớm biến đổi tới một trình độ khủng bố. Hiện tại hấp thu kim chúc năng lượng, căn bổn là tới bao nhiêu hấp thu bấy nhiêu.

Tu luyện giả của Ám Tinh giới tu luyện, chính là trong quá trình tu luyện, đề cao tầng bậc của thân thể, cũng chính là dung lượng chứa kim chúc năng lựng, dung lượng của cơ thể càng lớn, hấp thu càng nhiều.

Còn Tần Vũ thì sao?

Thân thể sớm đã đạt tới một trình độ khủng bố, dung lượng lớn tới đang sợ, có thể thoải mái hấp thu.

- Kim chúc năng lượng thật sự vẫn còn chưa đủ.

Tần Vũ đồng thời cảm nhận được sự hấp thu của cơ thể, tựa như không có biến hóa gì lớn, không khỏi bắt đầu suy ngẫm.

Bỗng nhiên!

- Ta quên mất, nơi này là Khương Lan giới!

Tần Vũ tự cười một tiếng, vung tay triệt tiêu kim chúc chuyển hóa trận, đồng thời toàn thân đột ngột tiêu thất tại mật thất. Tại Khương Lan giới bố trí bất cứ trận pháp gì,Tần Vũ còn cần phải sử dụng nguyên linh thạch?

Tại Khương Lan giới, y không có gì là không thể làm được!

Trong không gian của Khương Lan giới. toàn thân Tần Vũ đứng giữa không trung.

- Tại Khương Lan giới, chuyển hóa trận ta muốn bố trí lớn tới mức nào mà không được.

Tần Vũ phóng ra một chỉ, một điểm kim sắc quang mang từ ngón tay của Tần Vũ bay ra, Tần Vũ tùy ý vẽ lên mặt đất, chỉ một lúc sau…phạm vi xung quanh vạn dặm đã được bố trí thành một trận pháp kim sắc.

- Chuyển hóa thôi!

Tần Vũ tâm ý máy động, siêu cấp đại trận xung quanh phạm vi vạn dặm bắt đầu chuyển động, bắt đầu thôn phệ lượng lớn nguyên

linh chi khí, từ từ chuyển hóa thành kim chúc năng lượng.

- Tốc độ chuyển hóa giảm đi một nửa.

Tần Vũ tâm y máy động, trận pháp chuyển hóa tốc độ lập tức giảm đi một nửa.

Tần Vũ lập tức ngồi khoanh chân tại trung tâm của đại trận, kim chúc năng lượng mạn thiên cái địa từ bốn phương tám hướng hùng hổ dung nhập vào thân thể Tần Vũ. Dung nhập vào trong cơ nhục, gân cốt, thẩm thấu vào từng sợi cơ, thậm chí sâu tận vào trong từng tế bào.

Toàn thân Tần Vũ từ từ chuyển biến.

- Hiện tại giảm tốc độ đi một nữa, cũng tương đương với tốc độ hấp thu của ta.

Tần Vũ rất hài lòng.

- Đem ra so sánh, Cửu Chuyển Ám Kim thân còn có chút nhược điểm, Cửu Chuyển Ám Kim thân trọng gân cốt cơ nhục làm phu. Như Kim Hình Tông công pháp, lại trọng cả cơ nhục lẫn gân cốt.

Theo như trình độ kiên nhận, hiện tại Tần Vũ gân cốt sánh ngang trung phẩm thần khí, còn cơ nhục cứng rắn có lẽ chỉ bằng được hạ phẩm thần khí, nếu như trung phẩm thần khí, ước chừng có thể làm cho Tần Vũ chảy máu, nhưng lại không phá được xương cốt của Tần Vũ.

Suốt ba ngày ba đêm.

Cứ như thế phong cuồng dung nhập kim chúc năng lượng vào cơ thể, gân cốt. Cơ nhục của Tần Vũ không ngừng biến hóa. Ba ngày sau, thân thể Tần Vũ đã hấp thụ tới mức cực hạn nếu còn

tiếp tục hấp thu … Tần Vũ thân thể sẽ bị kim chúc hóa.

Cánh tay vung lên, triệt tiêu đại trận cả vạn dặm này.

- Đối với ta mà nói, Kim Hình Tông sơ cấp công pháp cùng trung cấp, cao cấp công pháp căn bổn không có gì khác biệt.

Tần Vũ mỉm cười, rồi khẽ đạp một bước, tiêu thất giữa không trung.

Sơ cấp, trung cấp, cao cấp công pháp chỉ quyết định tốc độ chuyển biến của thân thể. Như Tần Vũ ..thân thể sớm đã tu luyện thành công, hiện tại chỉ là trải qua một quá trình …..một quá trình thay đổi biểu hiện bên ngoài.

Thực lực không có biến hóa quá lớn, bất quá trong thể nội Tần Vũ đã có kim chi lực đặc thù của Kim Hình Tông lưu chuyển.

Tần Vũ trực tiếp tới nơi ở của dã cũ, lúc này Hầu Phí đang cùng Hắc Vũ tu luyện, Tần Vũ tạm thời không muốn tới quấy nhiễu.

- Dã Cù!

Tần Vũ nhìn thấy Dã Cù cách đó không xa.

Dã Cù liền dừng tu luyện, quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, rồi nở nụ cười mở miệng nói.

- Tần Vũ, tới Ám Tinh giới có cảm giác ra sao?

- Cảm giác cũng được.

Tần Vũ cười nói.

- Bất quá, Dã Cù, ta vừa mới đoạt được một bộ tu luyện công pháp của Ám Tinh giới Kim Hình Tông, là một bộ công pháp sơ cấp. Nhưng khi tu luyện, ta phát hiện ra Cửu Chuyển Ám Kim thân tựa như không bằng được công pháp của Kim Hình Tông a.

- Thật sao?

nét mặt Dã Cù lộ rõ vẻ không tin tưởng.

- Tuyệt đối không thể.

Tần Vũ phất tay lấy ra một khối ngọc giản, bên trong ẩn chứa bộ công pháp của Kim Hình Tông.

Dã Cù tiếp lấy rồi quan sát một lượt, cẩn thận suy nghĩ chốc lát, quay sang Tần Vũ nói:

- Tần Vũ, ta cho rằng , công pháp của Kim Hình Tông lại không bằng công pháp của khủng long tộc ta!

- Tại sao? Cửu Chuyển Ám Kim thân tu luyện đạt tới cửu tầng, gân cốt có thể so với thượng phẩm thần khí, nhưng cơ nhục lại yếu hơn một thành. Còn Kim Hình Tông công pháp tu luyện tới cực đỉnh, gân cốt lẫn cơ nhục đều có thể so với thượng phẩm thần khí, ai tốt ai xấu chỉ nhìn qua là biết.

Tần Vũ nói.

Dã Cù lắc đầu:

- Không đúng, nếu như hai người tư chất như nhau, phân biệt tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim thân cùng Kim Hình Tông công pháp , khẳng định người tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim thân sẽ mạnh hơn.

- Ta nói cho ngươi biết , Cửu Chuyển Ám Kim thân ở bất cứ nơi đâu đều có thể tu luyện, nhưng còn Kim Hình Tông công pháp thì sao? Tất phải kiến tạo một chuyển hóa trận pháp mới có thể luyện. Đó là nguyên nhân thứ nhất, nguyên nhân thứ hai, Cửu Chuyển Ám Kim thân không cần phải hao tổn nguyên linh thạch bày trận, nhưng Kim Hình Tông công pháp lại cần, chí ít nguyên linh thạch tiêu hao cũng là một phần hao phí lớn.

Dã Cù tự tin nói.

- Nguyên nhân quan trọng nhất là trước sau xương cốt vẫn cứng rắn lợi hại hơn so với cơ nhục, Cửu Chuyển Ám Kim thân chính là khiến cho kẻ mạnh càng mạnh, cơ nhục cũng đồng bộ tăng tiến, còn Kim Hình Tông công pháp ư? Vừa bắt đầu không phải là tăng cường gân cốt trình độ mà lại là đề thăng cơ nhục, đợi đến khi hai bên tương đương, mới lại từ từ cùng nhau tăng tiến. Loại công pháp của Kim Hình Tông này … muốn tu luyện tới mức tuyệt đỉnh, khẳng định khó khăn phi thường. Bởi vì độ khó để xương cốt đề thăng tới thượng phẩm thần khí, khẳng định so với cơ nhục đạt tới mức thượng phẩm thần khí còn dễ hơn nhiều!

Tần Vũ lập tức mỉm cười.

- Dã Cù, không ngờ lời ngươi nói cũng có đạo lý

Tần Vũ trong quá trình tu luyện cũng cảm nhận được. Khiến cho độ cứng rắn của xương cốt tăng lên so với cơ nhục đề thăng là dễ dàng hơn nhiều.

Cơ nhục không chỉ cần cứng rắn, mà độ dẻo dai lại càng quan trọng, để cho cơ nhục chuyển biến, cần phải cực kì cẩn thận chậm rãi. Xương cốt thì sao? Độ dẻo dai tuy quan trọng, nhưng độ cứng rắn còn quan trọng hơn.

- Ta có thể nói chắc được rằng Kim Hình Tông công pháp tu luyện

về sau, nếu như không có ngoại lực giúp đỡ, căn bản không có khả năng đạt tới cực đỉnh, sánh với thượng phẩm thần khí!

Dã Cù mười phần khẳng định nói.

Tần Vũ cảm thấy kinh ngạc:

- Ngươi làm sao lại biết được?

Phần công pháp y đưa tịnh không nói về việc này, Tần Vũ là từ ký ức của Húc Tông mới biết được.

Dã Cù tự tin nói:

- Bởi vì khủng long nhất tộc ta đã trải qua nhiều lần thí nghiệm dựa vào nguyên linh khí ở tầng bậc này làm năng lượng tu luyện, cơ nhục tối đa đạt tới trình độ kiên ngạnh của trung phẩm thần khí. Chỉ có xương cốt, bởi vì sinh ra đã chiếm ưu thế, có thể sánh với thượng phẩm thần khí. Ta tuyệt không tin… không dựa vào ngoại lực, người của Ám Tinh giới có thể khiến cho cơ nhục đạt tới trình độ của thượng phẩm thần khí.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Đúng, nếu như tại một tinh cầu bình thường khổ tu. Cơ nhục tối đa chỉ sánh với trung phẩm thần khí. Còn Ám Tinh giới có một phương pháp giải quyết vấn đề này, đó là nhờ trọng lực giúp đỡ!

- Trọng lực?

Dã Cù bắt đầu nghi hoặc,

- Giúp đỡ như thế nào?

- Ám tinh!

Tần Vũ nói

Sắc mắt Dã Cù liền biến đổi:

- Không thể nào, ám tinh khác nhau thì trọng lực cũng bất đồng, có những ám tinh chứa trọng lực, ngay cả cao thủ đạt tới Cửu Chuyển Ám Kim thân đệ cửu tầng cũng không chịu đựng được, đặt chân lên toàn thân liền bị ép thành từng mảnh nhỏ, cả linh hồn cũng không trốn thoát được.

Tần Vũ hiểu được, ám tinh ở vũ trụ khoa kỹ trước đây của sư tôn Lôi Vệ có đi tới Trung Vu tinh, Bạch Ải tinh những hành tinh có lực hấp dẫn cực kì khủng bố.

Ám tinh khác nhau, trọng lực cũng khác nhau. Có những ám tinh khủng bố, lực hấp dẫn thậm chí gần bằng hố đen. Cho dù có cứng rắn nhu thượng phẩm thần khí cũng liền bị bóp nát.

- Ta không tin người của Ám Tinh giới, có biện pháp tìm ra ám tinh thích hợp với việc tu luyện của bọn họ, lực hút vừa vặn đạt tới cực điểm của bọn họ, không vượt qua khả năng chịu đựng của họ, làm sao có chuyện hoàn hảo như vậy được?

Dã Cù khẳng định nói,

- Trước kia các vị tiền bối của khủng long tộc đã từng nghĩ tới việc dựa vào lực hút của ám tinh để tu luyện, nhưng không ít tiến bối bị ám tinh hút lấy, ngược lại còn mất cả tính mệnh, từ đó , không ai dám tự tiện tiến nhập ám tinh.

Tần Vũ gật đầu.

Lực hút của má tinh thật sự khó nói chắc, có những ám tinh lực hút cực nhỏ, ngay cả tiên đế bình thường cũng có thể chịu được, nhưng lại có những hành tinh cực kì khủng bố, cả nguyên

anh cũng bị đè nát.

- Ta cũng không biết tiền bối của Ám Tinh giới tìm ra ám tinh thích hợp như thế nào, nhưng ta lại biết …. Trong truyền thuyết của bọn họ có thập bát đế cấp ám tinh, đó là mười tám khỏa ám tinh, phân biệt thích hợp từ nhất tinh đế cấp cao thủ tới thập bát tinh đế cấp cao thủ, có thể tại một ám tinh chịu được một canh giờ, thì tính là cao thủ thuộc vào tinh cấp đó.

Tần Vũ cười nói

Thập bát đế cấp ám tinh、thập bát vương cấp ám tinh。

Trong truyền thuyết có tam thập lục thí luyện ám tinh, gần như tất cả người của Ám Tinh giới đều biết. Toàn bộ cao thủ của Ám Tinh giới có hơn một nửa là tu luyện ở đó.

Còn về việc tam thập lục tinh cầu thích hợp cho vương cấp, đế cấp tìm ra như thế nào, Tần Vũ cũng không cách nào tưởng tượng. Tần Vũ cũng nghĩ giống như Dã Cù, việc này gần như là không thể.

Ví dụ như ám tinh thích hợp cho thập bát tinh đế cấp cao thủ tu luyện. Ít nhất người tìm ra, thực lực phải đạt tới thập bát tinh đế cấp, đây là thực lực mạnh nhất trước khi phi thăng. Cao thủ như vậy đi tìm kiếm, tìm ra những ám tinh yếu hơn còn được, nếu như tìm ra một ám tinh, lực hút vượt qua khả năng chịu đựng của bản thân, có lẽ cũng mất mạng trong chớp mắt.

Ám Tinh giới, có bao nhiêu thập bát tinh đế cấp cao thủ? Xem ra một người đã là rất khó, làm như thế nào có thể tìm kiếm như vậy?

- Nếu tới gần một ám tinh, từ từ tiếp cận ám tinh, nếu như không chịu được liền ly khai, chịu đựng được liền hạ xuống, loại phương pháp này có lẽ có khả năng tìm ra được một ám tinh thích hợp.

Trong đầu Tần Vũ bống nhiên nghĩ ra được một phương pháp.

Nhưng chỉ lát sau, phương pháp này liền bị Tần Vũ bác bỏ.

- Ta thật là ngốc.

Tần Vũ tự chế giễu mình.

Nếu như dựa theo phương pháp vừa nãy của Tần Vũ, sau khi phi hành tiếp cận ám tinh, đề kháng lực hút của ám tịnh không phải là thân thể, mà là năng lượng của thể nội, năng lượng thể nội càng mạnh, lực đề kháng càng lớn.

Người tu luyện thân thể, nhục thể bình thường đều có thể so với uy lực của thể nội năng lượng.

Giống như tu luyện Cửu Chuyển Ám Kim thân, khi phi hành thì dùng cửu chuyển kính lực từ thể nội để triệt tiêu lực hút, nhưng nhục thể bình thường chịu đựng so với thể thể nội, cửu chuyển kính lực uy lực mạnh hơn. Nếu từ từ tiếp cận tinh cầu được chọn, khẳng định không thể bằng cực hạn của nhục thể. căn bản tu luyện cũng không có tác dụng.

Bên ngoài Tang Nạp thôn của Ám Tinh giới

Không ít người trẻ tuổi của Tang Nạp thôn tụ tập tại một chỗ, trung tâm là Tu Nhã vừa tu luyện ba ngày qua, Tu Nhã hấp thu được dịch thể của kim hạch, sau đó tiếp tục hấp thu kim chúc năng lượng, hôm nay thực lực Tu Nhã vừa đạt tới nhất tinh vương cấp.

- Tiểu Nhã, chúc mừng, từ hôm nay, ngươi đã nằm trong số năm người đứng đầu cùng lứa với bọn ta.

Một thanh niên tóc nâu cười nói.

Vài chục thanh niên xung quanh đều vui vẻ nói chuyện, trong thôn có một cao thủ ưu tú, mọi người đương nhiên là cao hứng.

Bỗng nhiên một thiếu nữ tóc vàng nói:

- A Nhã, người tên Lưu Tinh thực lực ra sao? Dáng vẻ rất không bình thường, ta thấy …rất có thể là cao thủ giả mạo.

- Đừng nói lung tung, Lưu Tinh kia ít nhất cũng giết chết Húc Tông.

Một thiếu niên liền phản bác.

Thiếu nữ tóc vàng hừ một tiếng:

- Khó nói, tên Lưu Tinh kia không biết chừng là dánh lén giết được Húc Tông, không thể chứng minh thực lực hắn mạnh. A Nhã, ngươi nói xem,tên Lưu Tinh kia thực lực rất mạnh sao?

Tu Nhã có chút tức giận, nhưng nàng còn nhớ rõ lời nhắc nhở của Tần Vũ, không cho phép nàng nói ra thực lực của Tần Vũ.

- A Nhã cũng không nói, xem ra Lưu Tinh kia quả không ra gì.

thiếu nữ tóc vàng càng thêm khẳng định.

- Ta thấy, Lưu Tinh kia cùng lắm cũng chỉ là nhất tinh vương cấp, so với A Nhã hiện tại cũng không cách biệt nhiều.

Tu Nhã tức giận nói:

- Ta so với Lưu Tinh đại nhân còn kém xa, các ngươi không biết …. Ba vương cấp kim chúc thú lợi hại muốn giết ta, Lưu Tinh đại nhân trong chớp mắt đã giết cả ba vương cấp kim chúc thú đó.

- Trong chớp mắt?

Những người ở đó đều sững sờ.

- Không thể nào!

Lập tức có vài thiếu niên thiếu nữ cùng lên tiếng.

Trong lúc đang tranh luận với nhau, thanh niên tóc nâu khi nãy bỗng nhíu mày nói:

- Không trùng hợp thế chứ, phía nam có một đám người đang hướng tới thôn trang của chúng ta.

Nhất thời cả đám thanh niên liền im lặng, nhìn sang phía nam. Chỉ một lúc, vài trăm nhân ảnh đã từ không trung cực tốc phóng tới, sau đó đến trước Tang Nạp thôn đứng đầu là ba nam tử trung niên.

- Là người của Kim Dương thôn!

Thanh niên tóc nâu nhíu mày, rồi cao giọng nói,

- Nơi này là Tang Nạp thôn, không biết Kim Dương thôn các ngươi tới đây là muốn làm gì?

Trong số ba nam tử trung niên, người đứng giữa liền tiến lên một bước mỉm cười nói.

- Ta là trưởng thôn của Kim Dương thôn, cách đây không lâu bọn ta gặp phải một đàn kim chúc thú, người trong thôn bị bức bách phải di chuyển thôn đi nơi khác, sau khi bọn ta tới nơi ở mới thì phát hiện ra…… Tang Nạp thôn của các người cách thôn trang mới của bọn ta không tới trăm dặm, cho nên mới tới đây để chào hỏi Tang Nạp thôn

mà thôi.

Chương 428

Đế Cấp Kim Chúc Thú

Gặp phải sự quần công của những Kim Chúc thú cường đại, bị buộc phải di dời nơi ở của thôn. Ở Kim Hình tinh vực tại Ám Tinh giới, hầu như trong tất cả các*"Trọng Tụ tinh"* đều thường xuyên phát sinh cảnh tượng này.

-Kim Phong, ngươi đến chào hỏi Tang Nạp thôn của ta đi một mình là được, vì sao lại mang một nhóm đông người như vậy? Vài trăm người, hơn nữa đều là những hảo thủ vương cấp, hẳn là ba phần mười số cao thủ của Kim Dương thôn ngươi.

Cùng với thanh âm hùng hậu, một nam tử cường tráng mình trần đi ra. Đó chính là Ti Lưu -- -- đệ nhị hào nhân vật của Tang Nạp thôn.

Thôn trưởng Kim Dương thôn Kim Phong cười nhạt nói:

-Chúng ta đến, một là để chào hỏi, hai là muốn hỏi các ngươi một chuyện.

-Chuyện gì?

Ti Lưu nhíu mày.

Kim Phong lạnh mặt lại:

-Lần này khi di dời, người của Kim Dương thôn ta đã phân thành nhiều nhóm di chuyển. Trong đó có một nhóm hơn trăm người đi cùng nhau…nhưng toàn bộ bọn họ đều đã bị chết.

-Chết toàn bộ?

Ti Lưu sắc mặt đại biến, ngay cả nhóm người trẻ tuổi vây quanh bao gồm Tu Nhã cũng đều kinh hãi.

Đột nhiên chết nhiều người như vậy, đúng là chuyện phi thường ít thấy. Bởi vì Kim Chúc thú trí tuệ rất thấp kém, muốn giết được hơn một trăm cao thủ, gần như là chuyện không thể.

-Chúng ta đã tiến hành điều tra. Trong nhóm người đó, ngoại trừ Húc Tông ra, những người khác đến cả thi thể cũng không có tìm ra. Còn từ thương thế làm chết Húc Tông thì thấy, Húc Tông có lẽ là bị nhân loại giết chứ không phải là Kim Chúc thú.

Thanh âm Kim Phong phát lạnh:

-Thôn của con người gần đây, chỉ có Tang Nạp thôn các ngươi. Do đó, ta muốn biết có phải là người của các ngươi đã giết chết Húc Tông, giết chết hơn trăm người đó hay không?

Kim Dương thôn và Tang Nạp thôn có chút đối lập. Đó là cừu oán không biết đã kéo dài bao nhiêu năm rồi. Thêm nữa, từ những gì đã thấy trên thi thể của Húc Tông, không trách được Kim Phong lại hoài nghi Tang Nạp thôn.

Ti Lưu kiên định đáp:

-Không, chúng ta không làm vậy.

Kim Phong cười lạnh nói:

-Tuy là Kim Dương thôn chúng ta và các ngươi có đôi chút cừu oán, nhưng cũng không đến mức một hơi giết hơn trăm tộc nhân của ta chứ.

Lúc này, một vị ngân phát lão giả từ Tang Nạp thôn đi ra, bên cạnh ông ta chính là Tần Vũ.

-Trưởng thôn.

Mấy người Ti Lưu, Tu Nhã đều khom người. Bấy giờ những tu luyện giả luôn ở trong Tang Nạp thôn tĩnh tu cũng từng người lần lượt đi ra, hơn nghìn người đã tập trung tại đây.

Ngân phát** lão giả đó truyền âm cho Tần Vũ:

-Lưu Tinh đại nhân, ta trước hết phải giải quyết chuyện này đã.

Tần Vũ nhẹ gật đầu. Hắn mới ra khỏi Khương Lan giới có hai ngày. Trong hai ngày này, hắn luôn ở cùng chỗ với thôn trưởng Tang Nạp thôn, cũng chính là phụ thân của Ti Lưu -- --Ti Tự. Tần Vũ đã hơi biểu lộ phần nào thực lực, Ti Tự thấy được liền đối đãi cung kính với Tần Vũ.

Trưởng thôn Kim Dương thôn Kim Phong lạnh giọng hỏi:

-Ti Tự trưởng thôn, phải chăng ngươi cũng không thừa nhận hơn trăm người của thôn ta là do Tang Nạp thôn của ngươi giết?

Ti Tự liền nhếch ngân my, cười nhạt nói:

-Ta thừa nhận Húc Tông là bị người của ta giết chết, nhưng những người khác thì tuyệt đối không phải.

-Phụ thân.

Ti Lưu nhíu mày nhìn phụ thân mình. Thừa nhận Húc Tông là do phe mình giết chết, chuyện này sẽ rất lôi thôi.

Kim Phong cười lớn lên:

-Thật là trò cười. Ngươi thừa nhận Húc Tông là do các ngươi giết, sao lại không có can đảm thừa nhận hơn trăm người còn lại cũng bị các ngươi giết luôn đi? Ti Tự, ngươi có lẽ không phải là loại người đó chứ.

Hốt nhiên một thanh âm rõ ràng sắc bén vang lên.

-Trưởng thôn Kim Dương thôn, Húc Tông thừa cơ lúc ta bị trọng thương muốn giết ta để cướp lấy Kim Hạch, cuối cùng mới bị giết chết. Còn những người khác, ta căn bản không gặp qua.

Tu Nhã nhìn chằm chằm Kim Phong nói.

-Tiểu nha đầu, ta không hỏi ngươi, ngươi không được xen vào.

Kim Phong lạnh lùng liếc Tu Nhã một cái:

-Hơn nữa, ngươi đừng có vũ nhục tôn nghiêm của con cháu Kim Dương thôn ta. Chúng ta thà chết chứ không làm loại chuyện đó.

Ở một bên, Tần Vũ chỉ cười nhạt trong lòng. Một người bất quá thực lực chỉ tiếp cận cửu cấp yêu vương, không ngờ lại bá đạo như vậy.

Tần Vũ đạm nhiên nói:

-Kim Phong đúng không, Húc Tông là do ta giết, ta có thể làm chứng…Húc Tông thành viên của Kim Dương thôn ngươi, đích xác là muốn thừa lúc Tu Nhã gặp nguy hiểm mà giết nó.

-Ngươi là…

Kim Phong vừa muốn quát lên. Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Tần Vũ, sắc mặt liền nhẹ biến, rồi tức thì thái độ của hắn thay đổi

hẳn, trở nên rất là lễ phép nói:

-Không biết đại nhân người là….

Nghe thấy lời đó, đám thiếu nam thiếu nữ vừa mới cùng Tu Nhã tranh biện đều kinh hãi. Đặc biệt là kim phát** thiếu nữ đó, khó mà tin được thấp giọng nói với Tu Nhã:

-A Nhã, Lưu Tinh đó, thực là rất mạnh à? Ngay cả trưởng thôn của Kim Dương thôn cũng phải gọi hắn là đại nhân ?

Tu Nhã rất khẳng định đáp:

-Lưu Tinh đại nhân, quả thật là rất ghê gớm.

Tại Ám Tinh giới, nói chung đều xưng hô các cường giả là *"đại nhân"*. Ám Tinh giới càng sùng bái cường giả hơn so với Tiên Ma Yêu giới. Tại Tiên Ma Yêu giới, có thể là một vài người có bối cảnh phi thường sẽ nhận được sự tôn kính, nhưng ở Ám Tinh giới, dù cho có là con của quân chủ, nếu công lực quá kém, thì vẫn bị mọi người xem thường.

-Vị này là Lưu Tinh đại nhân.

Ti Tự lên tiếng:

-Lưu Tinh đại nhân vừa đến Tang Nạp thôn ta. Trên đường đã cứu Tu Nhã. Kim Phong, không lẽ ngươi không tin lời nói của Lưu Tinh đại nhân ?

Kim Phong nhất thời thấy khổ não trong lòng. Thứ nhất, linh hồn chi lực của hắn căn bản không phát hiện được gì ở Tần Vũ, nên ít nhất Tần Vũ phải tương đương với hắn. Thứ hai, trên người

Tần Vũ phát tán ra một loại khí tức mà chỉ có ở đế cấp cường giả. Kim Phong cũng chỉ là đã từng tới *"Tam Thập Lục Thí Luyện Ám Tinh"* gặp được một vài đế cấp cao thủ nên mới cảm thụ qua loại khí tức đó.

-Kim Phong đương nhiên không dám hoài nghi lời của Lưu Tinh đại nhân. Chỉ là hơn trăm người khác làm sao lại chết?

Kim Phong nói tiếp:

-Hơn nữa, Húc Tông đi cùng với bọn họ, làm sao có thể phát sinh được chuyện như Lưu Tinh đại nhân đã nói.

Lúc này, một nam nhân trung niên đứng bên cạnh Kim Phong ngẩng đầu nói:

-Lưu Tinh đại nhân thực lực mạnh, địa vị cao quý, ta đương nhiên không dám hoài nghi đại nhân. Nhưng Húc Tông là con cháu của Kim Dương thôn ta, ít nhất cũng có tôn nghiêm của thành viên Kim Dương thôn. Loại hành vi mà đại nhân đã nói, ta căn bản không thể tin được là Húc Tông đã làm.

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Tri nhân tri diện bất tri tâm, các ngươi có lẽ cũng hiểu rõ đạo lý đó.

Nhóm người của Kim Dương thôn đích xác có phần cố chấp.

Tần Vũ tiếp tục nói:

-Ngoài ra, nếu quả thực như các ngươi đã nói là người của Tang Nạp thôn đã giết người của các ngươi, hơn trăm người đó đều đã bị

hủy thi diệt tích. Nhưng vì lẽ gì lại không có làm như thế với Húc Tông kia?

Mấy người Kim Phong sững người.

Đúng a, hơn trăm ngươi đều đã bị hủy thi diệt tích, nhưng vì sao thi thể của Húc Tông vẫn còn?

Tần Vũ đạm nhiên nói:

-Hơn nữa, lúc ta đang đến Tang Uyên tinh, có dùng linh hồn chi lực thăm dò, thì đã từng phát hiện có một nhóm đông Kim Chúc thú đang vây công thi thể của hơn trăm người. Chỉ là lúc đó ta không hề để ý, nếu ta đoán không sai, hơn trăm người đó có lẽ chính là người của Kim Dương thôn các ngươi.

Trong Ám Tinh giới, đều gọi chung tiên thức, yêu thức mấy thứ đó là linh hồn chi lực. Cái vốn được dùng để tìm kiếm chính là linh hồn chi lực. Do đó Tần Vũ nói 'linh hồn chi lực" là lẽ tự nhiên.

Người của Kim Dương thôn biến sắc. Kim Phong lạnh giọng nói:

-Lưu Tinh đại nhân, ngài nói linh hồn chi lực của ngài đã tìm thấy có một nhóm đông Kim Chúc thú vây công hơn trăm người, vậy đại nhân vì sao đã không cứu tộc nhân của ta?

-Cứu?

Tần Vũ nín thinh. Hắn không có nghĩ tới việc cứu!

Điều này không thể trách Tần Vũ. Khi hắn phiêu bạt ở Tiên Ma Yêu giới, dùng tiên thức thăm dò một vài tinh cầu, thì thường xuyên phát hiện thấy trên những tinh cầu này có hàng trăm hàng nghìn trường chém giết. Tần Vũ không thể cứ luôn phải đến cứu từng người một như vậy chứ?

Qua một thời gian dài, Tần Vũ đã hình thành thói quen đối với chuyện này. Chính khi đi tới Tang Uyên tinh, dùng tiên thức thăm dò cả Tang Uyên tinh, Tần Vũ đã phát hiện ra vài chục trường chém giết đang diễn ra. Không lẽ Tần Vũ nhất định phải đi cứu những người yếu? Cứu hết mấy chục trường chém giết đó?

Nếu mỗi cuộc đều phải cứu, thì lúc Tần Vũ lang thang ở Tiên Ma Yêu giới, chỉ việc cứu người thôi cũng đủ làm hắn chết vì mệt rồi.

-Ngươi nghĩ ta là ai? Người bảo hộ cho Kim Dương thôn của ngươi sao ?

Tần Vũ lạnh giọng nói :

-Khi ta phiêu bạt ở Ám Tinh giới, mỗi lần đi qua một tinh cầu, phát hiện thấy bao nhiêu trường tư sát, ngươi nghĩ là ta phải cứu từng cuộc chém giết đó ư ?

Đám người Kim Dương thôn bế khẩu. Chỉ là sâu trong đáy lòng, họ đều có lửa giận. Dù sao thì…Tần Vũ đã từng có cơ hội cứu người của họ.

Tần Vũ hốt nhiên hỏi:

-Cái thôn đang được kiến thiết ngoài trăm dặm kia chính là Kim Dương thôn các ngươi?

Kim Phong ứng tiếng:

-Đúng.

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Nói cho các ngươi một chuyện, lúc này chính đang có một nhóm Kim Chúc thú, số lượng không dưới một nghìn. Chúng phân thành hai đội từ hai phía một trước một sau tới giết thôn của các

ngươi đó.

-A?

Kim Phong cả kinh, rồi tức thì linh hồn chi lực của hắn phát tán ra, sau đó hờ hững cười một tiếng:

-Tổng cộng hơn một nghìn Kim Chúc thú. Tuy cũng khá khó đối phó, nhưng muốn giết sạch bọn chúng, thì vẫn có khả năng.

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Đừng quá tự tin.

Tần Vũ sớm đã phát hiện ra, số lượng đám Kim Chúc thú đó có thể coi là không đáng sợ. Nhưng…bọn chúng có một thủ lĩnh. Thủ lĩnh đó là Kim Chúc thú mạnh nhất trong cả Tang Uyên tinh – một Kim Chúc thú đế cấp!

Kim Phong lại có dáng vẻ đầy tự tin:

-Lưu Tinh đại nhân, không lẽ ngài không biết…Kim Chúc thú chính là đối tượng thí luyện cho sự trưởng thành của người Ám Tinh giới ta? Vô luận thế nào, bọn chúng cũng không thể diệt thôn chúng ta được, ít nhất trưởng lão sẽ không thể không để ý.

-Ồ?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Đối tượng thí luyện?

Trưởng thôn Ti Tự bên cạnh nhìn Tần Vũ nói:

-Lưu Tinh đại nhân, chuyện này ngài có thể không hiểu. Đó là lời mà trưởng lão đã nói với chúng ta. Lý do mà Kim Chúc thú tồn tại, chính là để rèn luyện tộc nhân của chúng ta. Nhưng Kim Chúc thú đều nằm trong sự kiểm soát của trưởng lão, sẽ không thể gây

nguy hiểm tới an toàn của một thôn.

Tần Vũ đã hiểu rõ trong lòng. Tác dụng của mỗi một "trưởng lão" *của Trọng Tụ tinh chính là thủ hộ cho Trọng Tụ tinh đó. Đồng thời giám sát các chuyện xảy ra trên Trọng Tụ tinh, tránh cái loại đại tai nạn mà cả thôn bị diệt hết. Chung quy, nhân khẩu của Ám Tinh giới vốn đã rất thưa thớt rồi.*

*"*Nhưng thực lực của trưởng lão các ngươi cũng không bằng đế cấp Kim Chúc thú kia a!*" Tần Vũ thầm nói trong lòng.*

*Trưởng lão điện đặt trên đỉnh một ngọn núi ở "*Tang Uyên tinh". Trưởng lão đó đích xác là có thực lực đế cấp, nhưng nhìn linh hồn cảnh giới thì cũng chỉ là thực lực của nhị cấp yêu đế thôi. Còn đế cấp Kim Chúc thú kia thực lực lại gần bằng tứ cấp yêu đế! Trưởng lão, căn bản không thể phát hiện được đế cấp Kim Chúc thú đó thì làm sao mà bảo hộ được bọn họ đây?

Tần Vũ cười nhạt nói:

-Ta nói rồi, các ngươi đừng quá tự tin.

Kim Phong tức thì nói với nhóm người xung quanh:

-Chúng ta trước hết hãy quay về đã. Hơn nghìn Kim Chúc thú đó tuy không tính là tai họa gì, nhưng nếu chúng ta không về, người trong thôn ứng phó sẽ có phần khó khăn.

-Vâng, trưởng thôn.

Lập tức, vài trăm người cực tốc bay về phía Kim Dương thôn.

Tần Vũ hốt nhiên nói:

-Ti Tự, ngươi theo ta đi xem xem.

Tần Vũ biết rõ chỉ bằng vào nhóm người mà thực lực kẻ mạnh nhất mới tiếp cận cửu cấp yêu vương của Kim Dương thôn, căn bản không thể đối phó được Kim Chúc thú có thể so sánh với tứ cấp yêu đế đó.

Ti Tự gật đầu nói:

-Được, ta cũng muốn xem xem Kim Dương thôn làm sao để ứng phó công kích của Kim Chúc thú.

Sau đó, Ti Tự cùng Tần Vũ hai người trực tiếp đi về phía Kim Dương thôi.

Ti Lưu nói với người Tang Nạp thôn vây quanh:

-Mọi người hãy quay về trước. Hiện giờ Kim Chúc thú đang quần công Kim Dương thôn, nói không chừng lúc nào đó có thể tác động tới nơi này của chúng ta. Mọi người phải cảnh giác một chút.

Bấy giờ, mấy người trẻ tuổi bọn Tu Nhã còn đang đàm luận với nhau.

-A Nhã, Lưu Tinh đại nhân đó lợi hại quá a. Vừa rồi ta thấy trưởng thôn chúng ta và trưởng thôn của Kim Dương thôn đối với y rất là cung kính.

Kim phát thiếu nữ hai mắt phát sáng:

-Không lẽ y là đế cấp cao thủ?

Tu Nhã không lên tiếng, vọng nhìn về phía Tần Vũ ly khai.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Ti Tự, ta hỏi ngươi một chuyện. Kim Chúc thú nói chung trí tuệ thấp kém, rút cục nguyên nhân là vì sao? Phải chăng tất cả bọn chúng trí tuệ đều như vậy?

Ti Tự cười nói:

-Đại nhân có phải là thường ở trên một tinh cầu nào đó khổ tu hay không?

-Đúng.

Tần Vũ biết vấn đề mình nêu ra có phần kém hiểu biết.

Ti Tự gật đầu nói:

-Không trách đại nhân đối với chuyện này không rõ. Kim Chúc thú chỉ có ở "Nguyên Động tinh" *mới sinh ra được. Thực lực của chúng rất mạnh, bất quá không biết xảy ra chuyện gì, trí tuệ bọn chúng lại rất thấp. Nhưng…Kim Chúc thú một khi đạt đến đế cấp thì sẽ sở hữu trí tuệ tương đương với chúng ta.*

"Đế cấp?" Tần Vũ hoàn toàn hiểu ra. Bảo sao lúc nhóm Kim Chúc thú đó đánh tới Kim Dương thôn, phối hợp với nhau lại tốt như vậy, không hề loạn một chút nào.

-Nhưng đế cấp Kim Chúc thú cực kỳ ít. Số lượng đạt đến đỉnh phong vương cấp thì rất nhiều. Cái quan ải đó, một khi đột phá được, bọn chúng sẽ có trí tuệ! Kim Chúc thú không có trí tuệ thì tịnh không đáng sợ, nhưng nếu đã có rồi, dù cho độ cứng rắn của thân thể của đế cấp so với vương cấp chỉ đề cao hơn hai lần, thực lực lại chênh lệch tới hơn mười lần. Có khi còn mạnh hơn nữa!

Ti Tự trịnh trọng nói:

-Ngay cả Thánh tinh, cũng đã tổ chức "chấp pháp đội" *chuyên môn đi truy sát những đế cấp Kim Chúc thú. Bởi vì bọn chúng có thể rất dễ dàng làm cho người của* "Nguyên Động tinh" toàn bộ chết hết. Ít nhất một trăm triệu năm trở lại đây, đã có năm Nguyên Động tinh bị diệt rồi.

Tần Vũ cười nói:

-Lần này nếu không phải là ta tới đây, Tang Uyên tinh chính là thứ sáu.

Ti Tự liền biến sắc:

-Ý tứ của đại nhân là, nơi này đã có đế cấp Kim Chúc thú? Không thể nào, trưởng lão làm sao chưa có phát hiện chứ?

Ánh mắt Tần Vũ hướng về Kim Dương thôn phía không xa:

-Trưởng lão? Thực lực của trưởng lão các ngươi cũng khoảng tứ tinh đế cấp. Còn Kim Chúc thú kia, lại là khoảng thất tinh đế cấp rồi! Trưởng lão các ngươi sao có thể phát hiện được đây?

---

* Kim Chúc: chỉ sự vật, con vật có thuộc tính kim loại.

** Kim phát, ngân phát : tóc vàng, tóc bạc

Chương 429

Trưởng Lão

Thất, thất tinh đế cấp Kim Chúc thú?

Ti Tự mở to hai mắt, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Rồi hắn lắc đầu liên tục nói:

-Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Các đời trưởng lão đều luôn giám sát, bất quản thế nào cũng không thể để mặc cho Kim Chúc thú trưởng thành tới được thất tinh đế cấp. Khi nó vừa mới tới đế cấp thôi, khẳng định đã bị trưởng lão của thế hệ đó giết rồi.

Tần Vũ nghe thấy Ti Tự nói vậy, cũng nghĩ…tựa hồ như đế cấp Kim Chúc thú không có khả năng sống sót, càng không có khả năng sống mà đạt đến thực lực của thất tinh đế cấp (Lời tác giả: Ở Ám Tinh giới, đế cấp phân thành thập bát tinh).

Tần Vũ hốt nhiên hỏi:

-Nguyên nhân mà năm Nguyên Động tinh đã bị đế cấp Kim Chúc thú hủy diệt trong quá khứ là gì?

Ti Tự hơi ngẩn người, rồi tức thì thở dài nói:

-Năm Nguyên Động tinh đó sở dĩ bị đế cấp Kim Chúc thú tiêu diệt là vì khi những đế cấp Kim Chúc thú đó vừa đạt đến nhất tinh đế cấp thì đã lập tức ly khai khỏi Nguyên Động tinh. Đến khi thực lực lớn mạnh rồi, mới quay lại công kích Nguyên Động tinh.

-Thông minh.

Tần Vũ bật cười. Những đế cấp Kim Chúc thú đó quả thực thông minh, biết rằng mình vừa đạt được đế cấp sẽ đối phó không được những cao thủ cường đại, không ngờ đã hiểu được cần phải ly khai khỏi Nguyên Động tinh (Lời tác giả: cách gọi của Ám Tinh giới về *"Trọng Tụ tinh"*), trước tiên đề cao thực lực bản thân rồi sau đó mới quay lại tấn công.

Tần Vũ phán đoán:

-Ti Tự, ta nghĩ đế cấp Kim Chúc thú kia cũng là từ ngoại giới vào tới Tang Uyên tinh.

Ti Tự trịnh trọng nói:

-Chuyện này rất quan trọng. Một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú là mối nguy hại quá lớn. Việc này nhất định phải bẩm báo cho trưởng lão, đồng thời cho Thánh tinh.

Vừa nói, Ti Tự vừa lấy ra một viên truyền tấn linh châu.

"Công cụ truyền tấn của Ám Tinh giới này không ngờ cũng là truyền tấn linh châu." Tần Vũ ngạc nhiên trong lòng.

Thực tế, Tần Vũ không biết rằng tiên giới, ma giới, yêu giới sở dĩ sử dụng truyền tấn linh châu, chính là học tập Ám Tinh giới. Luận về sự lâu đời, Ám Tinh giới được thành lập một khoảng thời gian dài hơn nhiều so với Tiên giới, Ma giới, Yêu giới.

-Trưởng lão sẽ lập tức đến.

Ti Tự thu lại truyền tấn linh châu, nói với Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, rồi nhìn về Kim Dương thôn:

-Hiện giờ chưa cần vội vàng. Đế cấp Kim Chúc thú đó còn chưa công kích. Đang tấn công chỉ là một vài vương cấp Kim Chúc thú.

Chỉ thấy trong cả Kim Dương thôn, gần hai nghìn dải nhân ảnh đang cấp tốc lấp lóe, đánh giết cùng với Kim Chúc thú. Xem ra, rõ ràng là nhân loại đang chiếm ưu thế. Kim Chúc thú thực lực tuy là không tệ, nhưng trí tuệ lại thấp kém. Không có trí tuệ, thực lực bản thân có thể phát huy được một nửa đã là giỏi lắm rồi.

-Xuýt!

Phần bụng của Kim Chúc lang đã bị hai bàn tay xuyên qua, rồi tức thì bị hung hãn xé toạc thành hai. Trung niên nhân đã giết chết Kim Chúc lang còn điên cuồng kêu gào một tiếng. Người đó chính là trưởng thôn Kim Dương thôn Kim Phong.

Ti Tự nói với Tần Vũ:

-Thực lực của Kim Phong rất mạnh. Linh hồn cảnh giới tuy là thập bát tinh vương cấp, nhưng thân thể hắn lại cường hãn vô cùng, có thể so được với nhất tinh đế cấp.

Tần Vũ đương nhiên đã đoán ra trong lòng, nguyên nhân là vì Kim Hạch. Sử dụng lượng lớn Kim Hạch, hấp thu dịch thể bên trong, có thể làm cho thân thể cũng như thực lực phát triển mạnh hơn nhiều. Thân thể của nhất tinh đế cấp, mà đi bắt nạt Kim Chúc thú vương cấp, Kim Phong đánh giết quả thật là tiêu sái vô cùng.

Thân hình Kim Phong như điện, nơi nào hắn đi qua, lần lượt các Kim Chúc thú đều liên tục bị xé nát, máu bắn ra.

-Trưởng thôn!

Một vài tu luyện giả của Kim Dương thôn hoan hô lên.

Chỉ trong chốc lát, Kim Chúc thú đã tử thương quá nửa. Còn người của Kim Dương thôn đến hiện giờ mới chết có ba, bị thương vài chục người. Cùng với sự gia tăng ưu thế, tin rằng giết chết hết được những con thú còn lại, tổn thất của Kim Dương thôn sẽ ít hơn.

Tần Vũ cười nói:

-Trưởng lão các ngươi đến rồi.

Tiên thức của hắn phát hiện rõ ràng một nhân ảnh từ phía xa đang cấp tốc bắn tới. Nháy mắt thì đã đến trên bầu trời của Kim Dương thôn. Xem dáng vẻ đó, hình như cũng đang sử dụng linh hồn chi lực cẩn thận tìm kiếm Kim Chúc thú đế cấp.

Trưởng lão của Tang Uyên tinh là một nam tử trung niên đầu hói, toàn thân ẩn hiện kim quang, ánh mắt như điện quét xuống khắp nơi ở Kim Dương thôn phía dưới. Nhìn thấy Tần Vũ và Ti Tự thì chỉ gật nhẹ đầu tịnh không có qua. Hiển nhiên, trưởng lão đó quan tâm tới chuyện Kim Chúc thú đế cấp hơn, linh hồn chi lực không ngừng lục soát phía dưới.

"Linh hồn cảnh giới chênh lệch nhiều như vậy, ngươi làm sao mà tìm thấy được?" Tần Vũ thầm nói trong lòng.

Tiên thức của Tần Vũ nhìn về Kim Chúc thú đế cấp đó.

Kim Chúc thú đế cấp này có đầu giống của báo săn, toàn thân thể thì do một loại kim loại màu xanh sẫm cấu thành nên. Đôi con ngươi băng lãnh quét nhìn trưởng lão ở không trung một cái, thoáng có vẻ coi thường. Rõ ràng là nó căn bản không để tâm tới trưởng lão.

Kim Chúc thú đế cấp hướng ánh mắt về Kim Phong đang chém giết khắp nơi.

"Đi chết đi." Kim Phong mặt nhuốm máu tanh nở nụ cười, đơn thủ hóa thành trảo xé, cắt mở không gian trực tiếp quắp nát đầu của một con Kim Chúc hổ tạo nên *"Rắc"* một tiếng.

Hốt nhiên -- --

Một đạo quang mang màu xanh sẫm xé tan bầu trời bắn thẳng tới Kim Phong.

Trưởng lão vẫn luôn đang giám thị tình thế cũng liền cấp tốc bắn tới quang mang màu xanh sẫm đó. Còn Kim Phong lúc đó không khỏi cảm thấy một sự khiếp sợ, trực tiếp bay nhanh về phía sau.

-Bồng!

Trưởng lão không ngờ đã chặn được Kim Chúc thú hình con báo đó.

Ti Tự thấy cảnh này, trên mặt có một nụ cười nhẹ, còn Tần Vũ thì lại lắc đầu :

-Kim Chúc thú đế cấp đó cố ý giảm bớt tốc độ lại.

Tần Vũ lên tiếng:

-Nó ra tay trước, còn trưởng lão đi chặn đầu sau. Với thực lực của trưởng lão, tốc độ làm sao có thể hơn được Kim Chúc thú thất tinh đế cấp chứ? Hiện giờ bị ngăn cản như vậy, hiển nhiên là do nó cố ý.

Ti Tự bỗng hiểu ra.

-Nó muốn giết trưởng lão?

Thân thể Ti Tự run lên.

Trưởng lão của Tang Uyên tinh Lưu Đồng lúc này đang đầy kinh hãi ở trong lòng. Trước đó vài ngày, y đã từng nhận được tin tức của Thánh tinh, rằng tinh vực xung quanh đây có Kim Chúc thú đế cấp tới lui, bảo y phải thận trọng.

Mấy ngày này, Lưu Đồng vẫn luôn cẩn thận quan sát. Vừa rồi…truyền tấn của Ti Tự khiến y lập tức đi tới, hiện giờ y cũng đã gặp kẻ được gọi là *"Kim Chúc thú đế cấp"*. Nhưng Lưu Đồng làm sao có thể ngờ được rằng, Kim Chúc thú đế cấp này lại mạnh đến vậy.

Chỉ ba chiêu.

Ngực của Lưu Đồng đã bị lưu một vết thương rất lớn, máu tươi chảy ròng ròng. Nếu không phải là vừa rồi hơi nhích người được một chút, có lẽ y đã bị mổ bụng moi ruột rồi. Đối với tiên nhân, hay ma giới cao thủ, mổ bụng moi ruột không tính là gì, nhưng đối với người của Ám Tinh giới, đó thực là trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

-Trưởng lão Tang Uyên tinh, đừng phản kháng, ngươi không phải là đối thủ của ta. Người của cả Tang Uyên tinh này đều phải chết! Không một kẻ nào có thể trốn thoát.

Cặp mắt của con báo săn màu xanh sẫm nhìn chằm chằm Lưu Đồng, nhưng thanh âm vang lại lên trong não của y.

Lưu Đồng chấn động trong lòng. Kim Chúc thú đế cấp sở hữu trí tuệ tương đương với nhân loại, quả nhiên là sự thật.

Linh hồn chi lực của báo săn đó truyền âm tiếp:

-Ngươi là trưởng lão của Nguyên Động tinh thứ hai mà ta giết.

Lưu Đồng nghe thấy vậy liền run lên…không lẽ đã có trưởng

lão Nguyên Động tinh nào đã chết?

-Xoát!

Tốc độ của lợi trảo đột nhiên đề cao hơn năm thành, gần như nháy mắt đã tới trước mặt Lưu Đồng.

Đối diện với một trảo này, Lưu Đồng nhắm mắt lại, y căn bản tránh không được. Y chỉ có thể nhắm mắt đợt chết thôi…tứ tinh đấu với thất tinh, chênh lệch quả thật quá lớn. Tuy nhiên, Lưu Đồng đợi một lúc lâu vẫn không thấy móng vuốt đó đánh xuống.

-Này, tiểu báo tử, đừng trừng mắt với ta.

Một thanh âm vang lên.

Lưu Đồng nhẹ mở mắt, thì thấy một cảnh khiến hắn trợn mắt há mồm. Một người trẻ tuổi đang dùng một tay nắm lấy cổ của Kim Chúc thú đế cấp đó, nhấc nó lên. Quang mang toàn thân của Kim Chúc thú đế cấp báo săn không ngừng lóe sáng, như muốn phản kháng. Dù chỉ bị siết chặt lấy cổ, nhưng không ngờ Kim Chúc thú vô luận làm thế nào cũng không thoát khỏi một bàn tay đó của người trẻ tuổi kia.

"Là hắn, đúng rồi, hắn chính là người đứng bên cạnh Ti Tự vừa nãy." Lưu Đồng bỗng nhớ ra.

Lúc này, Tần Vũ nhìn về Lưu Đồng, mỉm cười nói:

-Trưởng lão Tang Uyên tinh, ta xin tự giới thiệu, ta là Lưu Tinh, tinh tế khổ tu giả.

-Tinh tế khổ tu giả.

Lưu Đồng kinh hãi trong lòng. Tại Ám Tinh giới, đích xác có

một nhóm tinh tế khổ tu giả. Những người này không cầu hưởng thụ, chỉ phiêu bạt, khổ tu không ngừng ở Ám Tinh giới bao la bát ngát. Họ thanh danh không vẻ vang, nhưng thực lực thực tế lại mạnh đến đáng sợ.

Chung quy, nếu không có thực lực cường đại, lại dám ở giữa các hành tinh mà khổ tu sao?

-Ta là trưởng lão của Tang Uyên tinh Lưu Đồng, xin cảm tạ ân nghĩa cứu mạng của Lưu Tinh đại nhân, đồng thời cũng xin cảm tạ ngài đã cứu cả Tang Uyên tinh của chúng ta.

Lưu Đồng hết sức cảm kích trong lòng.

Một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú a. Nếu không phải là có Tần Vũ, Tang Uyên tinh khẳng định đã tiêu rồi. Hơn nữa, một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú còn có thể thông qua Đại Na Di, tiếp tục gây hại đến các Nguyên Động tinh khác. Mối nguy hiểm đó thật quá lớn!

Ngoài ra theo như lời truyền âm của Kim Chúc thú đế cấp vừa rồi thì đã có một trưởng lão tinh cầu bị giết rồi.

Lúc này, đám Kim Chúc thú không có Kim Chúc thú đế cấp chỉ huy đã hoàn toàn rơi vào thế yếu, bắt đầu điên cuồng chạy trốn. Chỉ giây lát, những Kim Chúc thú may mắn sống sót đã bỏ chạy hết.

-Trưởng lão đại nhân.

Mấy người Kim Phong đi tới, cung kính nói. Ti Tự cũng đã tới cung kính chào:

-Trưởng lão đại nhân.

Kim Phong có vài phần sợ hãi nhìn Kim Chúc thú đế cấp một cái, hỏi:

-Trưởng lão đại nhân, Kim Chúc thú này là ở đẳng cấp gì vậy? Phải chăng là…đế cấp?

Hung danh của Kim Chúc thú đế cấp, ai mà không biết đây?

Lưu Đồng gật đầu nói:

-Kim Chúc thú đế cấp này rất lợi hại, đã che đậy việc nó mạnh hơn ta. Còn về thực lực chân chính của nó, Lưu Tinh đại nhân chắc đã nhìn ra.

Lưu Đồng trưởng lão cung kính nhìn về Tần Vũ. Kim Phong liền nheo mắt, những người của Kim Dương thôn cũng vậy đều chấn động trong lòng.

Ngay cả trưởng lão cũng phải xưng hô đại nhân a!

Tần Vũ gật đầu nói:

-Thực lực của nó có thể coi là không tệ, đã đến thất tinh đế cấp.

Tần Vũ vẫn một tay nắm lấy cổ của Kim Chúc thú đế cấp, mặc cho nó giãy dụa thế nào, cũng không thay đổi được gì.

Thất tinh đế cấp?

Tu luyện giả của Kim Dương thôn đều trợn mắt lên nhìn Kim Chúc thú báo săn giống như món đồ chơi trong tay của Tần Vũ. Kim Chúc thú bị nắm lấy cổ mà không cách gì phản kháng lại đó, là thất tinh đế cấp Kim Chúc thú ư? Nếu thật là như vậy, thì vị *"Lưu Tinh đại nhân"* đang mỉm cười trước mắt kia là cao thủ tinh cấp bao nhiêu đây?

Chương 430

Đản Sinh Chi Mê

Lưu Tinh đại nhân, lúc trước Kim Phong đối với ngài bất kính, mong đại nhân tha thứ!

Kim Phong đột nhiên tiến lên, cúi thấp đầu cung kính nói.

Kim Phong khi biết Tần Vũ có thể dễ dàng chế phục một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú thì hoàn toàn tỉnh ngộ, nhất định là một cao thủ, căn bản không phải là một kẻ chưa tu luyện đạt đến đế cấp như hắn có thể so sánh.

- Lưu Tinh đại nhân, xin tha thứ cho chúng tôi!

Hai huynh đệ của Kim Phong cũng cung kính nói.

Lưu Đồng trưởng lão nhìn về phía Tần Vũ dò hỏi:

- Lưu Tinh đại nhân, Kim Phong bọn họ đắc tội với ngài sao? Nếu như quả thật bọn họ tại địa phương nào đã đắc tội với đại nhân, mong đại nhân hãy tha thứ cho bọn họ!

Lưu Đồng trưởng lão cũng cung kính khẩn cầu.

Tại Ám Tinh giới, thực lực cường đại tựu quyết định địa vị.

Hấp thụ trí nhớ của *"Húc Tông"*, Tần Vũ đối với Ám Tinh giới mọi quy tắc đều biết rất rõ ràng. Lúc này liền cười nói:

- Kim Phong thôn trưởng không cần quá để ý, ngươi lúc ấy cũng chỉ là vì đồng thôn tu luyện giả bị giết cho nên bị cừu hận làm mờ mắt, ta có thể hiểu được.

- Lưu Tinh đại nhân!

Kim Phong trong lòng một trận cảm động, hắn bây giờ còn nhớ rõ thái độ đối với Tần Vũ lúc ở tại Tang Nạp thôn, không nghĩ tới *"Lưu Tinh đại nhân"* tôn quý thật rộng lượng như thế.

Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ.

Nhìn về phía Lưu Đồng trưởng lão nói:

- Trưởng lão, ta có việc tìm ngươi hỗ trợ, đương nhiên, trước tiên trưởng lão với ta tới Tang Nạp thôn một lần, ta muốn cùng với cô gái lúc trước từ biệt.

- Lưu Tinh đại nhân, mời!

Lưu Đồng trưởng lão bên cạnh Tần Vũ, sau đó lùi lại theo sau, đối với Tần Vũ tôn kính liếc mắt có thể thấy được.

Sau đó Tần Vũ, Ti Tự, Lưu Đồng trưởng lão ba người bay về hướng Tang Nạp thôn cách đấy không xa, mà giờ phút này trong Tang Nạp thôn mọi người đều đang rất cảnh giác. Bọn họ lo lắng đám Kim Chúc thú công kích thôn lạc của họ.

Gặp lại Ti Tự đã về, những tu luyện giả đang cảnh giới lập tức đem tin tức truyền ra cả thôn, nhất thời Tang Nạp thôn quá ngàn người ùn ùn kéo đến, trong đó có cả Tu Nhã.

- A Nhã!

Cô gái lúc trước hoài nghi Tần Vũ giờ kéo cánh tay Tu Nhã, chỉ một ngón tay về phía Tần Vũ:

- Ngươi xem, đó là trưởng lão! Trưởng lão giống như đối với Lưu Tinh đại nhân cũng cung kính vậy.

Tu Nhã trong lòng không biết như thế nào, có chút cảm giác bất hảo, nhưng vẫn cứ đối với người bạn lớn lên từ nhỏ của mình nói:

- Lật Hinh, Lưu Tinh đại nhân lúc trước đã nói với ta, đúng là đến đây tìm trưởng lão.

Lưu Đồng trưởng lão chưởng quản cả Tang Uyên tinh, cũng xuất hiện tại thôn này mấy lần. Cơ hồ cả Tang Uyên tinh mọi người đều nhất biết vị bảo hộ Tang Uyên tinh tối cường đại này.

- Bái kiến trưởng lão đại nhân!

Đám tu luyện giả Tang Nạp thôn cung kính hành lễ.

Lưu Đồng trưởng lão bay đến phía trước, quay lại phía dưới một đám người nói:

- Vị này là Lưu Tinh đại nhân, Lưu Tinh đại nhân hôm nay sẽ rời đi, trước khi đi…

- Tu Nhã.

Tần Vũ đột nhiên hô lên.

Đối với cô gái Tu Nhã này, với vẻ kiên cường, khắc khổ, Tần Vũ tận đáy lòng cũng cảm thấy yêu thích, đương nhiên chỉ là yêu thích như đối với muội muội mà thôi, bây giờ phải đi, trước tiên cũng phải cáo biệt một chút, nếu không trong lòng cũng không thấy thoải mái.

- Lưu Tinh đại nhân, ngài phải đi sao?

Tu Nhã nhất thời trong lòng cũng loạn lên.

Tu Nhã rất ít sùng bái người khác, đến khi gặp được Tần Vũ có thể nhấc tay giết chết ba đại vương cấp Kim Chúc thú một cách dễ dàng thì trong lòng bắt đầu sùng bái Tần Vũ, Tần Vũ tại đáy lòng của nàng rất mạnh. Gần như hoàn mỹ.

- Đúng, ta phải đi rồi.

Tần Vũ gật đầu nói, lập tức giơ lên truyền thuyết đế cấp Kim Chúc thú, đây là thất tinh đế cấp Kim Chúc thú Tần Vũ một tay bắt được, căn bản không thể phản kháng.

- Trước khi đi, ta tặng cho ngươi một lễ vật.

Tần Vũ cười nói.

- Lễ vật?

Tu Nhã từ từ sửng sốt.

Phía sau lưng, Lưu Đồng trưởng lão cũng phảng phất đoán được Tần Vũ muốn làm gì, liền truyền âm nói:

- Lưu Tinh đại nhân, đế cấp Kim Chúc thú này bất luận thế nào đều không thể để nó sống sót, cần phải giết chết nó. Trong Ám Tinh giới, đế cấp Kim Chúc thú nguy hại rất lớn, thật sự rất lớn. Ám Tinh giới mọi người gặp được đế cấp Kim Chúc thú đều hết sức giết chết, bất luận thế nào đều không thể để nó có cơ hội hủy diệt nguyên động tinh của chúng ta.

Tần Vũ nao nao.

Hắn bắt đế cấp Kim Chúc thú này, vốn là muốn thuần phục nó, rồi sau đó mang tặng cho Tu Nhã. Người khác khó có thể thuần phục đế cấp Kim Chúc thú, nhưng Tần Vũ thì có biện pháp.

Bây giờ xem ra… Ám Tinh giới căn bản không cho phép đế cấp Kim Chúc thú tồn tại.

- Chuyện này đơn giản thôi.

Tần Vũ cười, định lập tức giết chết thất tinh đế cấp Kim Chúc thú, nhưng mà trong lúc này

- Ngươi tốt nhất không nên giết ta, nếu không huynh đệ của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.

Thất tinh đế cấp Kim Chúc thú hung hăng giương mắt nhìn Tần Vũ, cặp mắt lạnh băng, tròng mắt chất chứa cừu hận.

Tần Vũ động lòng, thất tinh đế cấp Kim Chúc thú này còn có huynh đệ?

Nhưng với thực lực của bản thân, chẳng lẽ còn sợ một nho nhỏ Kim Chúc thú?

- Tiểu báo tử, chẳng lẽ ngươi cho rằng huynh đệ ngươi là đối thủ của ta sao?

Tần Vũ truyền âm nói, thất tinh đế cấp Kim Chúc thú sửng sốt. Tần Vũ dễ dàng chế phục hắn, thực lực dĩ nhiên cao thâm khôn lường.

Chỉ nghe ca sát một tiếng.

Thất tinh đế cấp Kim Chúc thú, đầu đã bị Tần Vũ một chưởng trực tiếp đánh vỡ, tức thì một đạo năng lượng màu vàng từ trong tay Tần Vũ bắn ra, kéo lấy một viên *"kim hạch"* bay đến.

Thất tinh đế cấp kim hạch!

Tang Nạp thôn vô số người trong mắt quang mang nhất thời sáng ngời, kim hạch đẳng cấp đế cấp căn bản trăm ngàn năm khó gặp, ngay cả Lưu Đồng trưởng lão cũng có chút động tâm.

Tần Vũ cười nói với Lưu Đồng:

- Lưu Đồng trưởng lão, viên kim hạch thất tinh đế cấp này độ trân quý ngươi nên biết được, dịch thể bên trong kim hạch này ngươi chờ cho Tu Nhã thực lực đầy đủ thì cho nàng phục dụng. Thi thể thất tinh đế cấp Kim Chúc thú này thì cho ngươi.

Lưu Đồng bắt đầu kích động.

- Cám ơn Lưu Tinh đại nhân.

Lưu Đồng nhìn về phía thi thể thất tinh đế cấp Kim Chúc thú hai mắt tỏa sáng.

Đối với đế cấp cao thủ mà nói, kim hạch có tác dụng rất thấp. Một tinh, hai tinh đế cấp cao thủ, kim hạch đối với bọn họ còn có chút hấp dẫn. Đối với Lưu Đồng trưởng lão là một tứ tinh đế cấp cao thủ, kim hạch bình thường căn bản không có chút hấp dẫn. Dù là kim hạch thất tinh đế cấp cũng chỉ làm hắn thoáng động tâm mà thôi. Thực sự hấp dẫn Lưu Đồng chính là thi thể thất tinh đế cấp Kim Chúc thú.

Kim Chúc thú, sở dĩ gọi là Kim Chúc thú, đó là bởi vì thân thể do kim chúc cấu thành!

Kim Chúc thú khi sinh ra, mặc dù thân thể là kim chúc, nhưng thân thể linh hoạt vô cùng. Khi Kim Chúc thú chết đi, thân thể bắt đầu cứng rắn và hoàn toàn hóa thành kim chúc quáng thạch.

Thất tinh đế cấp Kim Chúc thú thi thể, hóa thành kim chúc quáng thạch trình độ cứng rắn có thể tưởng tượng. Dùng thi thể

thất tinh đế cấp Kim Chúc thú này chế tạo vũ khí đều là cực kì sắc bén và cứng cỏi. Một khi luyện thành, vũ khí luyện được có trình độ cứng cỏi có thể tiếp cận hạ phẩm thần khí.

- Lưu Tinh đại nhân, đa tạ.

Tu Nhã muốn nói rất nhiều điều, nhưng cuối cùng không có nói ra.

- Cố gắng nỗ lực!

Tần Vũ cổ vũ một tiếng.

Sau đó Tần Vũ xoay người nhìn về phía Lưu Đồng trưởng lão:

- Trưởng lão, trước tiên chúng ta hãy đến trưởng lão điện.

Lưu Đồng trưởng lão gật đầu, rồi đem Kim Chúc thú thi thể vào không gian giới chỉ. Sau đó cùng Tần Vũ đồng thời xuất phát.

Nhìn bóng lưng Tần Vũ, Lưu Đồng hai người phá không rời đi, Tu Nhã chỉ biết cắn môi.

- Tiểu Nhã, Lưu Tinh đại nhân đi xa rồi.

Ti Lưu sờ đầu Tu Nhã an ủi.

Tu Nhã giương mắt nhìn bóng Tần Vũ biến mất tại chân trời, ánh mắt rất kiên định.

****

Trưởng lão điện đặt trên một ngọn núi cao, Tần Vũ, Lưu Đồng hai người dọc theo một lộ tuyến cực tốc bắn về phía tòa trưởng

lão điện đặt trên núi kia. Trưởng lão điện là do người của *"Thánh Tinh"* kiến tạo, cực kì xa hoa.

Trưởng lão điện tịnh không lớn, do hai tòa cung điện một trước một sau cấu thành. Bình thường trưởng lão ở tại tòa cung điện phía sau.

- Lần này thật sự cảm tạ Lưu Tinh đại nhân. Ngài chẳng những đã cứu ta, cứu cả Tang Uyên tinh, mà còn đem thi thể thất tinh đế cấp Kim Chúc thú tặng cho ta.

Lưu Đồng trưởng lão mắt hiện hồng quang, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

- Lưu Đồng trưởng lão, thật ra ta cứ một mực nghi hoặc một sự tình.

Tần Vũ trầm ngâm nói.

Lưu Đồng trưởng lão và Tần Vũ vừa nói chuyện vừa bước vào trong cung điện. Hai người phân biệt ngồi ở hai ghế trên, Lưu Đồng trưởng lão nhìn về phía Tần Vũ nói:

- Nghi hoặc một sự tình, là sự tình gì?

- Kim Chúc thú!

Đối với chuyện này Tần Vũ xác định vẫn còn mê hoặc, bây giờ hỏi đến,

- Khi ta tại tinh tế gian khổ tu, cũng phát hiện một số nguyên động tinh không người, nhưng mà những nguyên động tinh này căn bản không có Kim Chúc thú. Còn... Ám Tinh giới có người ở chỉ có tam đại tinh vực bao gồm Kim Hình tinh vực, Hắc Diễm tinh vực với Bạch Huyền tinh vực. Trong đó nguyên động tinh của Hắc

Diễm tinh vực không phải có Kim Chúc thú, mà là viêm hỏa thú. Tại nguyên động tinh Bạch Huyền tinh vực cũng không có Kim Chúc thú, mà là hàn băng thú.

- Ta thật sự là nghĩ không ra, rốt cục là nguyên nhân gì tạo nên hết thảy những việc này.

Tần Vũ cảm thán nói.

Lưu Đồng trưởng lão bắt đầu nở nụ cười:

- Haha, Lưu Tinh đại nhân, ngài nếu hỏi những người khác, mười người phỏng chừng chín không biết, nhưng ta đối với chuyện này thật ra biết được.

- Vậy sao?

Tần Vũ nhìn về phía Lưu Đồng trưởng lão.

Tần Vũ chỉ là hỏi đại, không ngờ lại có thể tìm được đáp án.

Lưu Đồng trưởng lão cảm thán nói:

- Kim Chúc thú, hàn băng thú, viêm hỏa thú, chính là Ám Tinh giới đặc hữu. Sự việc như vậy, chân chánh nguyên nhân là do... chuyển hoán chi trận!

- Lưu Đồng trưởng lão, nói vậy có phải có khả năng nguyên linh chi khí chuyển hóa thành chúc tính năng lượng chuyển hoán chi trận?

Tần Vũ trong lòng đoán.

Lưu Đồng trưởng lão gật đầu nói:

- Đúng, kì thật chuyện này cũng do lúc trước tại Thánh tinh do sư

phụ ta nói cho ta biết. Lưu Tinh đại nhân, ta có thể nói cho ngươi... Kim Chúc thú, hàn băng thú, viêm hỏa thú đều là do thiên địa sở sanh.

- Tỷ như tại nguyên động tinh, bởi vì bố trí *"kim chúc tính chuyển hoán chi trận"*, tối thiểu cũng phải vương cấp thực lực, hơn nữa cũng phải đủ nguyên linh thạch. Mà bình thường trẻ con, hài đồng căn bản không có cách nào bố trị trận pháp, cho nên chúng ta tại nguyên động tinh kiến tạo một *"kim chúc tính chuyển hoán chi trận"*, trận pháp này tại thời khắc thích hợp đem nguyên linh chi khí chuyển hóa thành chúc tính năng lượng. Kim chúc tính năng lượng cũng sinh sôi nảy nở khắp nguyên động tinh.

Lưu Đồng trưởng lão cẩn thận nói.

Tần Vũ gật đầu.Điểm ấy hắn thật ra biết được.

Lưu Đồng trưởng lão tiếp tục nói:

- Kim chúc tính năng lượng, nếu không bị tu luyện giả nguyên động tinh hấp thụ, còn có một ít kim chúc tính năng lượng bắt đầu tụ tập lại, thậm chí hình thành Kim Chúc thú. Vì sao hình thành thì ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng ta biết... Kim Chúc thú hình thành, nguyên nhân chính là do kim chúc tính năng lượng.

Tần Vũ cuối cùng cũng hoàn toàn minh bạch.

- A, ta hiểu rồi. Hắc Diễm tinh vực nguyên động tinh viêm hỏa thú, bởi vì "hỏa chúc tính chuyển hoán chi trận" chuyển hoán hỏa chúc tính năng lượng hình thành. Bạch Huyền tinh vực hàn băng thú cũng đồng dạng đạo lý này. Những nguyên động tinh khác các gì cũng không có, chính là bởi vì không có... chuyển hoán chi trận.

Trở nên sáng sủa.

Nhưng mà sau khi hiểu được, Tần Vũ lại càng thêm tò mò,

chuyển hoán đại lượng kim chúc tính năng lượng, như thế nào thì đản sinh Kim Chúc thú năng lượng?

- Vũ trụ tự nhiên rất thần kì, ta thật cũng không có khả năng liễu giải a.

Tần Vũ không khỏi cảm thán.

Lưu Đồng trưởng lão cũng gật đầu nói:

- Đúng, vũ trụ rất thần kì, rất nhiều sự tình căn bản không thể hiểu được, Kim Chúc thú vì sao đản sanh, vì sao đột phá để cấp sở hữu trí tuệ... thật sự là thần bí.

Tần Vũ gật gật đầu, quay sang Lưu Đồng trưởng lão cười nói:

- Lưu Đồng trưởng lão, ta lúc này tới đây tìm ngươi, chính là có sự tình làm phiền ngươi.

- Lưu Tinh đại nhân, cứ nói, chỉ cần giúp được ta sẽ giúp.

Lưu Đồng trưởng lão rất là sảng khoái.

Tần Vũ chậm rãi nói:

- Lưu Đồng trưởng lão, ngươi nên biết, ta là một tinh tế khổ tu giả. Đã rất nhiều năm, ta vẫn lưu lãng tại tinh tế gian, cho tới bây giờ không có để ý qua mình ở nơi nào, ta chỉ là xung quanh lưu lãng không ngừng khổ tu. Nhưng mà tại ngàn năm trước ta phát hiện chính mình tiến vào một bình cảnh, vô luận như thế nào đều không thể tiến bộ một bước. Cho nên... ta tựu nghĩ tới một địa phương, ta cho tới bây giờ không có đi qua thập bát đế cấp thí luyện ám tinh, ta chuẩn bị tiến vào "thập bát đế cấp thí luyện ám tinh" tiến hành thí luyện.

Lưu Đồng trưởng lão đồng ý nói:

- Lưu Tinh đại nhân nên biết, thập bát đế cấp thí luyện ám tinh mới là địa phương tu luyện nhanh nhất a, thật sự không có nghĩ đến... đại nhân đạt tới thực lực như thế, nhưng tới bây giờ không có đi qua thí luyện ám tinh.

- Mấy năm nay phiêu bạt tại tinh tế gian, cho tới bây giờ không có sử dụng qua *"thân phận tinh toản"*, năm đó khi ta rời đi tinh cầu của mình, trực tiếp thi triển đại na di rời đi, chứ không có đến trưởng lão điện nhận *"thân phận tinh toản"*, hiện tại ta chuẩn bị sử dụng *"thân phận tinh toản"* của Tang Uyên tinh ngươi.

Tần Vũ rốt cuộc nói ra ý định.

Thân phận tinh toản tồn tại, Tần Vũ cũng là từ trí nhớ của *"Húc Tông"* biết được.

Để có thân phận tinh toản, dùng thực lực của mình đến trưởng lão điện cầu xác nhận.

Bình thường tu luyện giả rời đi bổn tinh cầu, thì đến trưởng lão điện nhận *"thân phận tinh toản"*, bởi vì có thân phận tinh toản mới có thể hưởng thụ tất cả đãi ngộ đặc hữu của Ám Tinh giới.

Tỷ như tiến vào ám tinh thí luyện, tỷ như tiến vào *"Mê Thần Điện"* nhập khẩu, tỷ như trở thành thánh tinh hộ vệ vân vân, đều là phải chứng minh thân phận.

Nhưng đồng dạng cũng có không ít những người cao ngạo, căn bản khinh thường việc nhận thân phận tinh toản. Bọn họ một mình tu luyện, có thực lực là có tất cả... nếu thật sự cần phải có tinh toản, đều dễ dàng có thể có được.

Mà các trưởng lão tiếp đãi những cao thủ cao ngạo này cũng cực kì vui lòng. Bởi vì đại biểu cho tinh cầu bọn họ xuất hiện một

cường đại cao thủ, điều này khiến cho cả tinh cầu thanh danh đại chấn.

- Lưu Tinh đại nhân, ngươi là một cường giả, thật sự cam nguyện tiếp nhận Tang Uyên tinh thân phận tinh toản, thành người Tang Uyên tinh?

Lưu Đồng trưởng lão nét mặt già nua tràn đầy kinh ngạc.

Chương 431

Thân Phân Kiểm Nghiệm

Tần Vũ nhìn thấy vẻ mặt Lưu Đồng như thế, chỉ là cười gật đầu:

- Đúng, Lưu Đồng trưởng lão, làm phiền ngươi cấp cho ta một thân phận tinh toản.

- Không, không phiền.

Lưu Đồng trưởng lão xua tay nói.

Lưu Đồng hiện tại tưởng tượng rằng, Tần Vũ sau này thanh danh lan xa, mà trong khi người ta nhắc tới *"Lưu Tinh"*, sẽ nhắc tới rằng: Lưu Tinh đại nhân, đến từ Tang Uyên tinh. Hắn thân là Tang Uyên tinh trưởng lão, cũng nở mặt nở mày a.

Hắn từng nghe không ít bạn bè nói qua, trưởng lão của tinh cầu đã từng tiếp đãi qua một ít tinh tế khổ tu giả, những tinh tế khổ tu giả này tiếp nhận thân phận tinh toản. Chỉ là không nghĩ tới chính mình cũng tìm được một cơ hội tốt như vậy.

- Lưu Tinh đại nhân, thỉnh chờ.

Lưu Đồng trưởng lão lấy ra một cây tam lăng hình tinh trụ.

- Vật này để làm gì?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn thanh tam lăng hình tinh trụ, hắn có thể cảm nhận được tam lăng hình tinh trụ trước mắt có một cỗ đặc thù khí tức.

Lưu Đồng trưởng lão giải thích:

- Trưởng Lão đại nhân, ngài lần đầu tiên tiếp nhận thân phận tinh toản, khẳng định không biết được trình tự. Đây là quy định của Thánh tinh… cho nên người tiếp nhận thân phận tinh toản, trước tiên tại đây, phải trải qua căn tinh trụ ngày kiểm nghiệm.

- Kiểm nghiệm, kiểm nghiệm cái gì?

Tần Vũ trong lòng có dự cảm bất hảo.

Thanh thần bí tinh trụ, chẳng lẽ có thể kiểm nghiệm thân phận xuất xứ?

Lưu Đồng cười nói:

- Lưu Đồng đại nhân không cần lo lắng, thanh tam lăng hình linh trụ này chỉ là để kiểm nghiệm năng lượng, thực lực, có thể phán định ngài là vương cấp hay đế cấp, đồng thời cũng có thể kiểm nghiệm năng lượng chúc tính. Nhớ rõ ngàn vạn năm trước, từng phát hiện một ma giới nhân muốn ngụy trang tiến vào Ám Tinh giới.

- Vậy sao, ngàn vạn năm trước từng có ma giới nhân bị kiểm nghiệm phát hiện, vậy ma giới nhân kia đến Ám Tinh giới để làm gì?

Tần Vũ dò hỏi.

Lưu Đồng trưởng lão lạnh nhạt nói:

- Nghe nói ma giới nhân kia, chính là ma giới hắc ma ma đạo tu luyện giả, hắc ma ma đạo cũng là một dạng luyện thể, mặc dù so với chúng ta khác nhau, nhưng là khác nhau không lớn lắm. Ma giới cao thủ kia muốn tiến vào "thập bát đế cấp ám tinh thí luyện" của chúng ta để tiến hành thí luyện, mà muốn tiến vào thập bát đế cấp ám tinh, tất phải có thân phận tinh toản. Cho nên, ma giới cao

thủ kia muốn chúng ta cấp cho một thân phận tinh toản, nhưng lại bị tam lăng hình tinh trụ phát hiện ra.

- Tinh trụ này lợi hại vậy sao?

Tần Vũ thở dài nói, đáy lòng cũng bắt đầu cẩn thận.

Tần Vũ đối với chính mình cũng rất tin tưởng, dù sao năng lượng của chính mình đều đặt tại *"tinh thần không gian"*, hơn nữa để đề phòng tình huống ngoài ý muốn, Tần Vũ còn tu luyện một kim hình tông công pháp, thể nội cũng sinh ra đặc hữu *"kim chi lực"*.

Nhưng… tinh trụ này ai biết được nguyên lí kiểm nghiệm của nó.

Nói không chừng có thể là tra xét Ám Tinh giới nhân một ít đặc thù nào đó, đối với nguyên lí kiểm nghiệm của tinh trụ Tần Vũ trong lòng cũng bắt đầu có chút lo lắng.

Nhưng đã đi tới bước này, Tần Vũ cũng chỉ có thể chính mình đối đầu.

- Lưu Tinh đại nhân, chỉ cần trong chốc lát, tinh trụ này sẽ kiểm nghiệm đại nhân lưu phái, cùng với công lực cảnh giới.

Lưu Đồng trưởng lão trong tay kim lực quán nhập vào tam lăng hình linh trụ, linh trụ bắt đầu phát ra mênh mông quang mang.

Lập tức…

Một đạo mênh mông quang mang bao trùm lên thân thể Tần Vũ, tam lăng hình linh trụ bắt đầu từ từ chiếu sáng.

- Cảm giác cũng thoải mái thật.

Mặc dù trong lòng có chút bất an, nhưng Tần Vũ vẫn như trước cảm nhận được một cỗ thư thái cảm giác. Tần Vũ lên tiếng dò hỏi:

- Lưu Đồng trưởng lão, ngươi có biết tinh trụ này kiểm nghiệm người như thế nào không?

- Không rõ lắm, tam lăng hình linh trụ này là do Thánh tinh mang đến trưởng lão điện, đã truyền lại không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng cho tới bây giờ không có xuất hiện vấn đề gì.

Lưu Đồng quả quyết nói.

Chưa từng xuất hiện vấn đề gì!

Tần Vũ nghe thấy như thế, trong lòng không khỏi căng thẳng.

- "Nếu bị phát hiện, xem ra chỉ còn có một biện pháp cuối cùng."

Tần Vũ đáy lòng cũng không muốn sử dụng biện pháp tối hậu kia, biện pháp đó chẳng những âm ngoan, hơn nữa còn không an toàn.

Trải qua chốc lát.

- Lưu Tinh đại nhân, tốt rồi.

Lưu Đồng trưởng lão cầm trong tay tam lăng hình linh trụ, nhìn vào linh trụ, lại lập tức quay nhìn về phía Tần Vũ, bộ dáng giống như *"gặp phải quỷ"*.

Tần Vũ thấy bộ dáng Lưu Đồng như thế, trong lòng băn khoăn liền dò hỏi:

- Lưu Đồng trưởng lão, làm sao vậy?

Lưu Đồng trưởng lão nuốt một ngụm khí, giương mắt nhìn Tần Vũ hỏi:

- Đại nhân, ngài đạt tới bao nhiêu tinh đế cấp cao thủ?

- Ngươi hỏi vấn đề này làm gì?

Tần Vũ cười nói.

Lưu Đồng trưởng lão nhìn Tần Vũ với ánh mắt nóng cháy:

- Lưu Tinh đại nhân, thân phận tinh toản nếu được tiếp nhận, chẳng những nói lên thân phận, cũng nói rằng đã được trưởng lão điện thừa nhận. Phải đạt tới cao đẳng vương cấp cao thủ, mới có tư cách lấy được thân phận tinh toản. Thanh tinh trụ này, chính là kiểm nghiệm người ta về thân phận cùng với thực lực.

- Ta thực lực thế nào?

Tần Vũ cười hỏi.

Lưu Đồng trưởng lão giơ cao trinh trụ trên tay:

- Lưu Tinh đại nhân, tinh trụ này kiểm nghiệm thực lực rất sơ sài. Vương cấp chia làm: sơ đẳng, trung đẳng, cao đẳng ba cấp bậc. Trong đó, "sơ đẳng" chính là một tinh đến lục tinh vương cấp, "trung đẳng" từ thất tinh đến thập nhị tinh vương cấp, và "cao đẳng" từ thập tam tinh đến thập bát tinh. Đế cấp cũng tương tự chia thành sơ đẳng, trung đẳng, cao đẳng! Mà đại nhân…

Lưu Đồng giương mắt nhìn Tần Vũ:

- Đúng là cao đẳng đế cấp!

- Cao đẳng đế cấp thì cao đẳng đế cấp, có cái gì mà kinh ngạc?

Tần Vũ cười nói.

Lưu Đồng có vẻ khó tin:

- Lưu Tinh đại nhân, chẳng lẽ ngài không biết, từ sau khi một vị kim hình quân phi thăng, ám tinh giới chúng ta đã thật lâu không có một thập ngũ tinh đế cấp cao thủ xuật hiện?

- Thập ngũ tinh đế cấp, ngươi nói đây là ý gì?

Tần Vũ không giải thích được.

Lưu Đồng chợt nhớ lại Tần Vũ chính là một *"tinh tế khổ tu giả"*, lúc này liền giải thích:

- Tại Ám Tinh giới có tam đại quân chủ, muốn trở thành quân chủ hậu tuyển nhân(người kế vị quân chủ), tối thiểu phải đạt tới thập ngũ tinh đế cấp mới có thể. Nhưng Kim Hình Tông của ta, không biết như thế nào… đã nhiều năm, thế nhưng vẫn không có thập ngũ tinh đế cấp cao thủ xuất hiện, cho nên địa vị Kim Hình Quân vẫn rất xa vời.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Thập ngũ tinh đế cấp, thực lực tương đương với bát cấp tiên đế (yêu đế).

Tần Vũ có điểm khó tin, đường đường một Ám Tinh giới, chẳng lẽ ngay cả thập ngũ tinh đế cấp mà Kim Hình Tông cũng không có?

- Lưu Đồng trưởng lão, thập ngũ tinh đế cấp cao thủ một cũng không có? Ta không tin tưởng lắm a.

Tần Vũ lắc đầu nói.

Lưu Đồng trưởng lão vẻ mặt bất đắc dĩ, gật dầu nói:

- Ta cũng không hiểu, năm đó khi ta ở tại Thánh tinh, ta từ sư phụ biết được, toàn bộ Kim Hình Tông ngoại trừ Kim Hình Quân bệ hạ, còn có hai đại cao thủ, một người thập thất tinh đế cấp, một người thập ngũ tinh đế cấp. Không biết bây giờ tại sao lại như thế, thập ngũ tinh đế cấp cao thủ một người cũng không có.

- Ngươi nói là… đã đi đâu không ít lợi hại cao thủ?

Tần Vũ phát hiện sự tình có chút ám muội.

Lưu Đồng trưởng lão tiếp tục nói:

- Thập thất tinh đế cấp, xem như cấp bậc sắp độ thần kiếp. Thập thất tinh đế cấp cao thủ kia có thể đã độ thần kiếp. Nhưng thập ngũ tinh đế cấp cao thủ kia thì sao? Ta không thể tin được, thời gian ngắn như vậy mà hắn đã độ thần kiếp phi thăng mất.

- Ai, tính ra, không có thập ngũ tinh đế cấp cao thủ xuất hiện, vấn đề này cũng không phải trưởng lão của tinh cầu này có thể quản được.

Lưu Đồng cười cười.

Tần Vũ cũng gật gật đầu.

Ám Tinh giới bên trong rốt cục có bí mật gì, ai mà biết được.

Lưu Đồng nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt chước chước:

- Lưu Tinh đại nhân, ngài là cao đẳng đế cấp a, nói cách khác… ngài tối thiểu phải là thập tam tinh đế cấp cao thủ. Lưu Tinh đại nhân,

ngài có thể nói cho ta biết, ngài có đạt tới hay không thập ngũ tinh đế cấp?

Thập ngũ tinh đế cấp.

Tần Vũ đối với thực lực bản thân rất rõ ràng, chỉ riêng thân thể chính mình cũng là thập ngũ tinh đế cấp thực lực. Hơn nữa, còn có *"tánh mạng nguyên lực"* thần kì, Tần Vũ so với thập thất tinh, thập bát tinh cũng có khả năng.

- Lưu Đồng trưởng lão, ngươi coi như ta chưa có đạt tới thập ngũ tinh đế cấp là được rồi.

Tần Vũ cười nói.

- Coi như…

Lưu Đồng ánh mắt trừng lên. Từ giọng nói của Tần Vũ, hắn đã phán đoán rằng… vị tinh tế khổ tu giả trước mắt này, chính là đã đạt đến thập ngũ tinh đế cấp.

Thập ngũ tinh đế cấp a, chẳng lẽ còn không phải là một nhân vật siêu phàm thanh danh vang dội?

- Lưu Tinh đại nhân, ta sẽ không nói ra.

Lưu Đồng trưởng lão thấy Tần Vũ tín nhiệm mình, hắn trong lòng cũng thấy tự hào. Đột nhiên Lưu Đồng trưởng lão nghĩ đến vấn đề gì đó, đột nhiên chấn kinh nói:

- Lưu Tinh đại nhân, ngài nói cho tới bây giờ ngài chưa từng tiến vào thập bát thí luyện ám tinh?

- Đúng.

Tần Vũ gật đầu.

Lưu Đồng trưởng lão hít sâu một hơi, nhìn Tần Vũ:

- Lưu Tinh đại nhân, trong lịch sử Ám Tinh giới, có một vị Kim Hình Quân, hắn ngay từ đầu không có tiến vào thập bát đế cấp ám tinh mà tại tinh tế gian phiêu lãng khổ tu, cũng giống như đại nhân. Vị Kim Hình Quân bệ hạ kia tu luyện đến mức cực trí, tối đa tu luyện được thập lục tinh đế cấp, mà bệ hạ cũng từng nói qua, nếu không đến thập bát đế cấp ám tinh, căn bản không thể đạt đến thập thất, thập bát tinh đế cấp.

Tần Vũ cũng nhớ đến lời Dã Cù đã nói.

Phương pháp tu luyện của Kim Hình Tông không sử dụng dẫn lực của ám tinh phụ trợ, cho nên thập lục tinh đã là cực hạn. Xem ra Dã Cù nói rất đúng.

- Trong lịch sử, không đến ám tinh tu luyện mà đạt được thập lục tinh cũng chỉ có một mình vị bệ hạ kia. Không đến ám tinh tu luyện mà đạt thập lục tinh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mà ta Lưu Đồng hôm nay cũng có thể nhìn thấy một vị.

Lưu Đồng rất là kích động.

Chuyện này đủ để ghi vào lịch sử Ám Tinh giới.

Tần Vũ cười:

- Lưu Đồng trưởng lão, ngươi không cần nói ra ngoài, ta cũng không nghĩ để người trong thiên hạ đều biết.

Lưu Đồng trưởng lão gật đầu, có thể được một cao thủ tin cẩn như thế, Lưu Đồng trưởng lão trong lòng cũng cảm động.

- Lưu Đồng trưởng lão, thân phận tinh toản của ta thế nào? Ngươi có cấp cho ta hay không?

Tần Vũ cười.

Lưu Đồng trưởng lão không khỏi nở nụ cười:

- Xin lỗi, Lưu Tinh đại nhân, ta và ngài nói chuyện đến quyên mất chuyện về thân phận tinh toản. Ngài chờ cho một chút…

Vừa nói, Lưu Đồng lật tay lấy ra một viên tam sắc tinh toản, sau đó đem tam sắc tinh toản kia phóng nhập vào *"tam lăng hình tinh trụ"* ở một vị trí đặc biệt. Ví trí này vừa vặn đặt vào viên *"tam thải tinh toản"*.

- Lưu Tinh đại nhân, thanh tinh trụ này sẽ đem một ít tin tức dung nhập vào tinh toản.

Lưu Đồng trưởng lão giải thích, sau một lát thân phận tinh toản gắn trên lăng trụ xuất ra.

Tần Vũ trong lòng không khỏi cảm thán, Ám Tinh giới quả thật là thần kì.

- Lưu Tinh đại nhân, giờ chỉ cần trích huyết nhận chủ thân phận tinh toản, tinh toản tiện dung nhập vào thể nội ngài. Sau khi dung nhập tự nhiên có thể dử dụng.

Lưu Đồng trưởng lão mỉm cười.

Tần Vũ tiếp nhận thân phận tinh toản, trích huyết nhận chủ, thân phận tinh toản trực tiếp dung nhập thể nội.

- "Hóa ra là vậy."

Tần Vũ trong lòng nhất thời hiểu được, thân phận tinh toản sử dụng thật đơn giản.

****

Tần Vũ lấy được thân phận tinh toản, cũng coi như giải quyết xong một vấn đề. Bây giờ chỉ còn cần một phần tinh tế địa đồ để đến *"thập bát đế cấp ám tinh"* cùng với *"Mê Thần Điện"*.

Thập bát đế cấp ám tinh, Tần Vũ cũng là muốn cảm thụ một chút.

Chỉ là hôm nay Tần Vũ không cần nóng nảy yêu cầu Lưu Đồng trưởng lão một phần tinh tế địa đồ, tại trưởng lão điện Tần Vũ ở lại một hai ngày, thường xuyên cùng các trưởng lão nói chuyện phiếm, cũng biết một ít Ám Tinh giới bí ẩn.

Tần Vũ vào trưởng lão điện đã ba ngày.

Tần Vũ, Lưu Đồng trưởng lão hai người ở tại giữa điện, bọn họ chờ đợi một nhóm người, một nhóm đến từ Kim Hình tinh vực Thánh tinh giới, nhóm người này xưng là *"chấp pháp giả"*.

Chấp pháp giả, ban đầu trách nhiệm là truy sát đế cấp Kim Chúc thú tại Ám Tinh giới, sau này ngoài truy sát đế cấp Kim Chúc thú, đồng thời còn truy sát một ít tu luyện giả tà tâm ở Ám Tinh giới. Dù sao trong những tu luyện giả Ám Tinh giới cũng sẽ xuất hiện một ít người cực kì tà ác, những người đó gây ra tổn hại có khi so với Kim Chúc thú còn khủng bố hơn.

Nhóm chấp pháp giả này, chính là bởi vì đế cấp Kim Chúc thú mà đến Tang Uyên tinh.

- Lưu Đồng trưởng lão, từ chấp pháp giả truyền đến tin tức khiến cho người ta thật sợ hãi a, có đến ba đế cấp Kim Chúc thú đến khu vực tinh cầu này, chúng ta đã giết một, còn hai nữa thì ở đâu?

Tần Vũ thở dài.

Lưu Đồng trưởng lão gật đầu.

Quả là làm cho người ta sợ hãi, dựa theo tin tức chấp pháp giả truyền đến, có đến ba đế cấp Kim Chúc thú cực kì lợi hại, thực lực yếu nhất là một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú, tối cường là một thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú.

Thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú, phóng tầm mắt khắp Ám Tinh giới cũng không có một trưởng lão nào địch nổi.

Tần Vũ cũng nhớ lại, trước kia thất tinh đế cấp Kim Chúc thú trước khi bị mình giết, từng uy hiếp qua chính mình, nói rằng huynh đệ của hắn sẽ báo thù.

- Thập nhị tinh? Báo thù?

Tần Vũ không có chút để ý, thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú, vung tay có thể giết được, hắn lo lắng cái gì.

- Đội ngũ chấp pháp giả đến đấy.

Tần Vũ đột nhiên ngẩn đầu nhìn về phía bầu trời. Lưu Đồng trưởng lão cũng ngẩn đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không trung đột ngột xuất hiện sáu thân ảnh cực nhanh hướng trưởng lão điện bay đến. Dẫn đầu là một nam tử mang ngân sắc diện cụ (mặt nạ màu bạc), hai mắt phát ra quang mang lăng lệ.

Tần Vũ nhướng mày một cái:

- Thập ngũ tinh đế cấp cao thủ!

Lưu Đồng trưởng lão hai ngày trước còn nói, Kim Hình Tông một mạch không có thập ngũ tinh đế cấp cao thủ, Kim Hình Quân

vị trí vẫn một mực không đổi. Thế nhưng giờ đây hắn lại thấy được một thập ngũ tinh đế cấp cao thủ, mà lại là chấp pháp giả!

Đội ngũ chấp pháp giả này thực lực thật rất mạnh, thủ lĩnh là thập ngũ tinh đế cấp thực lực, còn lại năm người thế nhưng không có một người nào dưới thập tinh đế cấp.

Chấp pháp giả một hàng sáu người, toàn thân vận hắc y, ngoại trừ vị thủ lĩnh mang ngân sắc diện cụ, những người khác đều không có mang mặc nạ. Chỉ là chấp pháp giả sáu người ánh mắt đều rất lạnh lùng.

Ngân sắc diện cụ nam tử đi đầu đã xuống tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tần Vũ:

- Ta tên là Văn Phong, ngươi là ai?

- Lưu Tinh.

Tần Vũ trên mặt có một tia mỉm cười.

Chương 432

Tân Nhất Nhâm Kim Hình Quân

- Ngươi rất mạnh.

Thủ lĩnh chấp pháp giả Văn Phong nhìn Tần Vũ nói.

- Ngươi cũng không tệ a.

Tần Vũ ánh mắt đảo qua năm người phía sau Văn Phong, thong thả gật đầu:

- Chấp pháp đội quả nhiên danh bất hư truyền, không trách những kẻ tà ác sợ hãi không thôi.

Năm người phía sau Văn Phong nhìn Tần Vũ, mục quang lạnh lẽo.

Trong khi đó Lưu Đồng trưởng lão một bên lên tiếng cười:

- Ta là Tang Uyên tinh trưởng lão Lưu Đồng, vị này là tinh tế khổ tu giả Lưu Tinh đại nhân, Lưu Tinh đại nhân hôm nay cũng là người của Tang Uyên tinh.

- Tinh tế khổ tu giả!

Văn Phong hô lên một tiếng, liền sau đó tay trái nắm thành quyền gập vào ngực phải, cung kính nói:

- Văn Phong cảm tạ Lưu Tinh sát tử thất tinh đế cấp Kim Chúc thú.

Phía sau Văn Phong năm chấp pháp giả cũng đồng thời hành lễ.

Tần Vũ cười nhẹ:

- Chỉ là nhấc tay nhẹ, đúng rồi, ta lúc giết chết thất tinh đế cấp Kim Chúc thú, Kim Chúc thú kia từng truyền âm huy hiếp ta, nếu ta giết hắn, huynh đệ hắn sẽ đến báo thù.

Chấp pháp giả Văn Phong khóe miệng từ từ nhếch lên, tựa hồ có vẻ tươi cười:

- Thất tinh Kim Chúc thú kia kế hoạch có lẽ thất bại rồi, phỏng chừng hai huynh đệ của nó liên thủ đều không phải là đối thủ của Lưu Tinh đại nhân.

Tần Vũ chỉ là thong thả gật đầu.

Hắn ở lại Tang Uyên tinh đã vài ngày, đúng là lo lắng *"huynh đệ"* thất tinh đế cấp Kim Chúc thú kia đến trả thù người Tang Uyên tinh. Dựa theo Tần Vũ phỏng chừng, nếu huynh đệ thất tinh đế cấp Kim Chúc thú đến trả thù cũng tựu mấy ngày nay.

Nhưng bây giờ chấp pháp giả đến đây, hơn nữa xem thực lực đủ để tiêu diệt hoàn toàn hai đế cấp Kim Chúc thú, nên tự mình cũng không cần ở lâu thêm nữa.

- Chấp pháp giả đại nhân, mời về chỗ nghỉ ngơi.

Lưu Đồng trưởng lão lên tiếng nói, giữa đám người này, chỉ có Lưu Đồng trưởng lão hắn thực lực yếu nhất.

Chấp pháp giả, Lưu Đồng trưởng lão khá rõ ràng, chấp pháp giả truy sát những kẻ tà ác, những kẻ phá hoại Ám Tinh giới, làm thành một đội quân hùng hậu. Chấp pháp giả này so với *"Tà ác thị*

huyết" còn kém hơn một chút.

Bên trong trưởng lão điện.

- Lưu Đồng trưởng lão, ba đế cấp Kim Chúc thú đầu tiên xuất hiện tại nguyên động tinh phương bắc - "Phụng Ngạc Tinh", giết sạch cả Phụng Ngạc Tinh mấy vạn người, ngay cả Phụng Ngạc Tinh trưởng lão cũng bị giết. Sau đó chấp pháp giả đội ngũ xuất động, chủ yếu chia làm ba đội, chỉ là ngay từ đầu không có tưởng tượng được ba đế cấp Kim Chúc thú lợi hại như vậy, cho đến sau khi ba đế cấp Kim Chúc thú lại giết hại một nguyên động tinh, một tiểu đội chấp pháp giả của chúng ta cuối cùng cũng chặn đứng ba đế cấp Kim Chúc thú này.

Tại đại điện Văn Phong cẩn thận nói:

- Chỉ là khi đó chúng ta phái xuất người thực lực không mạnh, tiểu đội chấp pháp giả kia cực mạnh chỉ là một người thập tinh đế cấp, mà tiểu đội kia sáu người bị giết ba người, còn lại ba người chạy trốn. Bất quả thập tinh đế cấp đội trưởng đã suy đoán, ba đế cấp Kim Chúc thú mạnh nhất là một thập nhị tinh đế cấp. Đương nhiên… không loại trừ khả năng đế cấp Kim Chúc thú kia ẩn tàng thực lực.

Lưu Đồng nghe thế trong lòng cũng hoảng sợ.

Không nghĩ tới như thế lại có hai nguyên động tinh bị giết hại sạch sẽ, nếu không có Tần Vũ, Tang Uyên tinh này đã trở thành đệ tam.

- Có thể là không che dấu thực lực, nếu không nó đã không trơ mắt nhìn ba người của ngươi đào tẩu.

Tần Vũ phán đoán.

Qua mặt nạ, Văn Phong ánh mắt hướng tới Tần Vũ nói:

- Ta cũng cho là như vậy. Hơn nữa hai đế cấp Kim Chúc thú kia thực lực cũng đã biết được, một thập tinh đế cấp, một thất tinh đế cấp, tuyệt đối không thành vấn đề. Cho dù cuối cùng bộc phát lực lượng cường thịnh cũng chỉ có hai, không phải là quá nhiều.

- Lưu Tinh, ngươi nói… thất tinh đế cấp Kim Chúc thú kia trước khi chết từng uy hiếp ngươi, nói huynh đệ nó sẽ đến trả thù ngươi?

Văn Phong nhìn Tần Vũ dò hỏi.

- Đúng. - Tần Vũ gật gật đầu, - Yên tâm, nếu hai đế cấp Kim Chúc thú này xuất hiện, ta sẽ phát hiện trước tiên.

Hôm nay tiên thức của Tần Vũ hoàn toàn bao trùm cả Tang Uyên tinh, mà đối với Tần Vũ bây giờ, tiên thức bao trùm một viên Tang Uyên tinh, linh hồn lực tiêu hao căn bản không có ảnh hưởng gì.

- Các ngươi trước tiên đi nghỉ ngơi.

Văn Phong hạ mệnh lệnh với các thủ hạ.

- Vâng, đại nhân.

Năm chấp pháp giả hành lễ nói, lập tức rời khỏi đại điện. Ánh mắt Văn Phong khi này hướng về phía Lưu Đồng trưởng lão, Lưu Đồng trưởng lão cũng hiểu ý liền li khai đại điện, trong đại điện nhất thời chỉ còn lại Tần Vũ cùng Văn Phong hai người.

Văn Phong nhìn về phía Tần Vũ, mặt nạ trên mặt trong nháy mắt biến mất.

Tần Vũ ánh mắt không khỏi từ từ trợn to.

Bộ dáng Văn Phong quả thật làm cho Tần Vũ khiếp sợ, hắn cho tới bây giờ không có nghĩ tới, một người trong Ám Tinh giới, lại có một con mắt thứ ba dạng mạo như tu yêu giả.

Chính xác mà nói trên đầu Văn Phong có một cái khe, tiên thức Tần Vũ có thể phát hiện trong cái khe trên trán là một con mắt.

- Lưu Tinh, ngươi có thực lực đủ để ta bỏ đi mặt nạ. Trước tiên ta giới thiệu một chút, Văn Phong, tân chấp pháp giả đại đội trưởng, thập ngũ tinh đế cấp cao thủ.

Văn Phong trên mặt có vẻ tươi cười.

Tần Vũ trong lòng bất định, Văn Phong trước mắt đối với mình như thế có mục đích gì.

- Ta gọi là Lưu Tinh, một tinh tế khổ tu giả bình thường.

Tần Vũ tự giới thiệu rất đơn giản.

- Văn Phong ta nhìn không thấu ngươi, ngươi thật sự là một tinh tế khổ tu giả bình thường? Một đoạn thời gian trước đây, Thánh tinh đối với cả Ám Tinh giới triệu tập những cao thủ đã đạt thập ngũ tinh đế cấp Kim Hình Tông để tuyển người kế vị Ám Tinh giới đứng đầu tam đại quân chủ - Kim Hình Quân. Ta thật không biết… Lưu Tinh ngươi thực lực như thế, vì cái gì không có đến Thánh tinh?

Văn Phong trực tiếp dò hỏi.

Ám Tinh giới tam đại quân chủ, chính là địa vị mà ai cũng mơ tới. Mà Kim Hình Quân, chính là đứng đầu tam đại quân chủ, địa vị càng thêm chí tôn.

Tần Vũ cười nói:

- Đừng nói đến ta, ngươi thì sao? Ta nhìn ngươi cũng đạt tới thập ngũ tinh đế cấp, nhưng ngươi vì cái gì không có dự tuyển Kim Hình Quân, ngược lại trở thành chấp pháp đội đại đội trưởng?

Tần Vũ đối với chuyện này đích xác nghi hoặc vô cùng.

Văn Phong tự giễu cười nói:

- Ngươi nghĩ rằng ta không muốn sao? Kim Hình Quân, tam đại quân chủ đứng đầu, địa vị thật là tôn kính…

- Đế cấp Kim Chúc thú đến rồi.

Tần Vũ đột ngột ngắt lời Văn Phong.

Văn Phong cũng ngừng nói chuyện, hai người nhìn nhau, cơ hồ đồng thời biến mất tại đại điện.

Một hung điểu toàn thân do lam sắc kim chúc cấu thành đang lượn quanh ở không trung, chính là hung điểu đã đạt đến thập tinh đế cấp Kim Chúc thú, nó đang do dự… có nên hay không tiêu diệt Tang Uyên tinh.

- Lão nhị, đi nhanh lên, nơi này có cao thủ.

Một đạo âm thanh vang lên trong đầu hung điểu.

Hung điểu đáy lòng cũng cảm thấy một trận lo ngại:

- Không tốt, có nguy hiểm.

Chỉ là sắp thi triển đại na di rời đi, thì một bàn tay đột ngột xuất hiện, trực tiếp nắm lấy cổ nó.

- Tiểu điểu, còn muốn chạy trốn?

Một âm thanh trào phúng vang lên.

Hung điểu quay đầu nhìn lại bên cạnh, nắm lấy cổ nó chính là một thanh niên lăng không mà đứng, nét mặt còn mang theo một tia mỉm cười. Nó căn bản không biết rằng, mấy ngày trước tam đệ nó cũng bị người ta bắt được như vậy.

Trong lúc này một bóng người cũng xuất hiện bên cạnh Tần Vũ. Chính là Văn Phong.

- Đừng để cho nó thoát.

Văn Phong sắc mặt có chút khó coi,

- Thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú kia tránh ở trên không, nó bố trí xung quanh thân mình một trận pháp, làm cho ta không thể trực tiếp đại na di đến gần.

- Trận pháp, Kim Chúc thú cũng biết trận pháp?

Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Văn Phong tự giễu cười:

- Ai biết, ta cũng là lần đầu tiên gặp phải. Bất quá trong lịch sử cũng có Kim Chúc thú lợi hại biết bố trí trận pháp, có được trí tuệ như con người bố trí trận pháp cũng không phải là không có khả năng.

- Các ngươi tốt nhất thả ta ra, nếu không đại ca ta nhất định sẽ đến giết các ngươi.

Hung điểu kia lại biết nói tiếng người.

- Ha ha…

Tần Vũ nở nụ cười bắt đầu:

- Ha, tiểu điểu, ngươi có lẽ không biết, vài ngày trước một thất tinh đế cấp Kim Chúc thú cũng bị ta như thế này bắt được, trong khi ta muốn giết nó, nó cũng đồng dạng uy hiếp ta như thế này.

- Là ngươi giết chết tam đệ?

Hung điểu giương mắt nhìn Tần Vũ.

Nhưng hung điểu phát hiện, sau khi bị Tần Vũ nắm lấy cổ, kim hạch trong thể nội đã bị Tần Vũ dùng *"kim chi lực"* hoàn toàn bao vây, nó căn bản không thể sử dụng một chút năng lượng.

- Văn Phong, thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú kia mặc dù ở trong trận pháp, ngươi cũng không thể không bắt được nó a.

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Dù sao Văn Phong cũng là thập ngũ tinh đế cấp cao thủ.

Văn Phong lắc đầu nói:

- Ở trong trận pháp không thể thuấn di không thể đại na di, mà thập nhị tinh đế cấp Kim Chúc thú kia trong nháy mắt công phu đã từ một phương hướng li khai đại trận, trực tiếp chạy mất rồi.

- Tiểu điểu này giải quyết như thế nào?

Tần Vũ nhìn về phía Văn Phong.

- Tùy ngươi, chỉ cần ngươi giết chết nó, kim hạch với thi thể đương nhiên là của ngươi.

Văn Phong không thèm để ý nói.

Hung điểu kia như cảm nhận được ngày tàn, phi thường hoảng sợ nhìn Tần Vũ:

- Đại nhân, ngài tha cho ta đi, chỉ cần ngài tha cho ta, bắt ta làm cái gì cũng được.

- Quả nhiên là có trí tuệ con người.

Tần Vũ hít một hơi.

Tha thứ?

Có thể tha thứ? Tần Vũ nhớ rõ chấp pháp giả thủ lĩnh Văn Phong đã nói qua, ba đế cấp Kim Chúc thú này đã đồ sát hai tinh cầu. Kim Chúc thú hung tàn như thế liệu có thể tha thứ?

Ngón tay thoáng dụng lực.

Phảng phất như âm thanh cương thiết đứt đoạn vang lên, thập tinh đế cấp Kim Chúc thú kia lập tức cổ bị vặn gãy, mà kim hạch của nó cũng bị Tần Vũ trực tiếp lấy ra.

- Văn Phong, vừa rồi ta hỏi ngươi, ngươi còn không có trả lời. Ngươi không phải đã đạt thập ngũ tinh đế cấp cao thủ sao, như thế nào còn không có trở thành một người kế vị Kim Hình Quân?

Tần Vũ trong lòng vẫn thắc mắc chuyện này.

Văn Phong lắc đầu, bất đắc dĩ cười:

- Ta cũng từng muốn trở thành Kim Hình Quân, cho nên ta cố gắng tu luyện. Nửa năm trước ta rốt cuộc đột phá, đạt tới thập ngũ tinh đế cấp, nhưng khi trở lại Thánh tinh ta mới biết được… đã có một siêu cấp cao thủ đến Thánh tinh, siêu cấp cao thủ kia đã trở

thành người kế vị Kim Hình Quân, chính thức công khai tin tức. Cho nên nửa năm sau, ta bất đắc dĩ đảm đương chức vị chấp pháp giả đại đội trưởng, đổi giết một ít nhân vật để phát tiết một chút.

- Không nghĩ tới ngươi đảm đương chức vụ chấp pháp giả đại đội trưởng, thế nhưng chỉ là vì phát tiết. Đúng rồi… ngươi nói kế vị Kim Hình Quân đã được định, người đó thực lực thế nào?

Tần Vũ dò hỏi.

Văn Phong hai tay nắm chặt, nói:

- Người kế vị Kim Hình Quân thực lực phi thường mạnh, mạnh đến đáng sợ.

Tần Vũ kinh ngạc.

Ngay cả Văn Phong đều nói là mạnh đến đáng sợ, người kế vị Kim Hình Quân kia thực lực rốt cuộc thực sự là rất mạnh?

- Đợi đến khi ngươi cường mạnh thì tái tranh giành, lo gì không được.

Tần Vũ cười nói, Văn Phong vẻ mặt nghiêm túc:

- Không, hắn thực sự rất mạnh, ta lúc ấy còn không phục lắm, hắn vì cái gì trở thành một người kế vị quân chủ. Sau này ta mới biết được, người đó đã là thập bát tinh đế cấp cao thủ.

- Thập bát tinh đế cấp!

Tần Vũ một trận nghẹn họng.

Thập thất tinh, thập bát tinh đế cấp cao thủ, linh hồn cảnh giới bình thường đều là đạt tới cửu cấp tiên đế, đều là sắp phải độ

thần kiếp. Thập bát tinh đế cấp cao thủ xuất hiện khả năng chẳng nhiều lắm.

- Thập bát tinh đế cấp, hắn gân cốt với cơ nhục cứng rắn cường hãn có thể so sánh với thượng phẩm thần khí a.

Tần Vũ trong lòng có điểm cảm thán.

Tần Vũ đột nhiên nhíu mày.

Loại cao thủ này như thế nào không danh không tiếng lại xuất hiện. Tần Vũ nhìn về phía Văn Phong dò hỏi:

- Siêu cấp cao thủ này là người địa phương nào, sao lại đột nhiên xuất hiện?

- Ám tinh!

Văn Phong nghiêm túc nói:

- Thập bát ám tinh trong thập bát đế cấp thí luyện ám tinh.

- Lưu Tinh, ngươi nên biết, có thể tại thập bát ám tinh kiên trì chịu đựng một canh giờ là có thể xem như thập bát tinh đế cấp cao thủ. Đã nhiều năm qua, cũng không thấy có ai đi qua đệ thập bát ám tinh tu luyện, nhưng… đại khái tại một năm trước, đột nhiên có một người, từ truyền tống trận đệ thập bát ám tinh xuất hiện.

Văn Phong nói đến đây, Tần Vũ trong lòng cũng minh bạch.

Mười tám Ám Tinh cầu, đều có truyền tống trận đi thông. Người này có thể từ đệ thập bát ám tinh truyền tống đến, khẳng định là thập bát tinh đế cấp cao thủ.

- Ai, bình thường ai biết được đệ thập bát ám tinh còn có người chứ, tự nhiên đột ngột xuất hiện một người như vậy. Mà hai tháng sau đó, tại truyền tống trận đệ thập thất ám tinh cũng xuất hiện một người nữa.

Tần Vũ không khỏi ngẩn ngơ.

- Còn có một? Đúng là thập thất tinh đế cấp cao thủ rồi. Xem ra vị trí Kim Hình Quân ngươi bị đoạt không oan a. Đúng rồi, hai siêu cấp cao thủ này như thế nào lại đột nhiên xuất hiện?

Văn Phong cười khổ:

- Ta sao mà biết. Xem tinh tế truyền tống trận bản ghi chép của đệ thập thất và thập bát ám tinh này, có một lần truyền tống đều là mấy trăm năm trước. Đại bộ phận mọi người đều cho rằng cho dù có người tiến vào trong đó, cũng bị áp lực kinh khủng ép thành mảnh nhỏ mà chết. Không thể tưởng như vậy nhiều năm sau bọn họ trở lại.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng là đáng sợ, nếu một ngày nào đó từ trong đệ thập bát ám tinh đế cấp, một lần xuất hiện hơn mười, hai mươi người, ngươi nghĩ xem tình cảnh như thế nào.

Văn Phong bị Tần Vũ nói làm cho toàn thân nổi gai.

- Đệ thập thất đế cấp ám tinh, cùng với đệ thập bát đế cấp ám tinh cực kì hiếm thấy có người đi vào tu luyện. Đồng dạng… không ai biết hai ám tinh này có hay không siêu cấp cao thủ nào đó vẫn đang khổ tu.

Văn Phong cảm thán một tiếng.

Tần Vũ gật gật đầu.

- "Ầy, cũng đến lúc đi thập bát đế cấp thí luyện ám tinh rồi."

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Chương 433

Xuất Phát, Thí Luyện Tinh!

Cuồng phong gào thét, trưởng lão điện uy nghi trên núi cao, trong sơn điện, giữa lúc cuồng phong không ngớt, Tần Vũ cùng với Lưu Đồng trưởng lão, Văn Phong và năm gã chấp pháp giả cáo biệt.

- Lưu Tinh đại nhân, ngài không có truyền tấn linh châu?

Lưu Đồng trưởng lão sau khi nghe Tần Vũ trả lời không khỏi kinh dị.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Bởi vì ta tại tinh tế gian lưu đãng khổ tu, cũng không dùng đến truyền tấn linh châu, cho nên tới bây giờ vẫn không có nó. Như thế nào, rất kì quái sao?

Tần Vũ đáy lòng cũng xấu hổ, chính mình đương nhiên có truyền tấn linh châu, chỉ là truyền tấn linh châu của mình là do người của tiên giới luyện chế, phỏng chừng đem ra bị người khác thấy được sẽ hoài nghi.

- Nguyên lai như thế.

Lưu Đồng trưởng lão giật mình, lập tức Lưu Đồng trưởng lão nghiêm mặt nói:

- Lưu Tinh đại nhân, ngài thân là khổ tu giả không có truyền tấn linh châu cũng không sao, nhưng hôm nay ngài đã là Tang Uyên tinh đế cấp cao thủ, nếu Tang Uyên tinh có chuyện gì khó xử

muốn Lưu Tinh đại nhân hỗ trợ, nếu không có truyền tấn linh châu, đến lúc đó muốn tìm Lưu Tinh đại nhân thực không có biện pháp. Ta có một viên truyền tấn linh châu, nếu Lưu Tinh đại nhân không chê xin cứ lấy.

Nhìn thấy viên truyền tấn linh châu trong tay Lưu Đồng trưởng lão, Tần Vũ không khỏi cười cười.

Lưu Đồng trưởng lão này thật là hiểu lòng người a.

- Lưu Tinh, ngươi lấy đi, từ nay về sau có sự tình gì muốn tìm ngươi cũng có thể thông qua truyền tấn linh châu liên lạc.

Chấp pháp giả thủ lĩnh Văn Phong một bên cũng nói với Tần Vũ.

- Đã như thế, ta cũng lấy vậy.

Tần Vũ tiếp nhận viên truyền tấn linh châu này, sau đó cùng với Lưu Đồng trưởng lão, Văn Phong lưu lại linh hồn ấn kí vào đó, như thế có thể liên lạc với nhau được.

- Truyền tấn linh châu đã có, bây giờ chỉ còn một phần tinh tế địa đồ nữa.

Tần Vũ trong lòng rất vừa ý.

Bản thân là một ngoại nhân, muốn đi vào *"Ám Tinh giới"* thật là vô cùng phức tạp. Đặc biệt tiếp nhận *"thân phận tinh toản"* trong khi bị kiểm nghiệm Tần Vũ thực sự rất lo lắng mình bị phát hiện. Dựa theo Tần Vũ suy đoán, hắn không có bị tra xuất ra, thật sự là do *"tinh thần không gian"* mà ra.

Nếu là một người khác, căn bản không có khả năng đi đến bước này.

- Văn Phong, ta cho tới bây giờ không có đi qua thí luyện ám tinh, cũng không biết như thế nào để đến thí luyện ám tinh, không biết ngươi có hay không tinh tế địa đồ của ám luyện tinh?

Tần Vũ nhìn về phía Văn Phong.

Thập ngũ tinh đế cấp cao thủ này, khẳng định là không tệ, cho nên Tần Vũ không có yêu cầu Lưu Đồng trưởng lão, mà là hướng về chấp pháp giả thủ lĩnh Văn Phong yêu cầu.

Văn Phong khóe miệng thong thả nhếch lên, trong mắt có tia mỉm cười:

- Lưu Tinh, ta thật sự không thể không bội phục ngươi, có thể tu luyện đến cảnh giới như thế này, thế nhưng cho tới bây giờ không có đi qua thí luyện ám tinh. Tinh tế địa đồ này, chính là tinh tế địa đồ cả Ám Tinh giới, chấp pháp giả chúng ta mỗi người đều có một.

Vừa nói Văn Phong vừa lấy ra một tinh thể ngọc giản đi tới.

Tần Vũ tiếp nhận, linh hồn chi lực đảo qua.

Bên trong này có một tinh tế địa đồ, mà tinh tế địa đồ này phi thường lớn, Ám Tinh giới chín đại tinh vực thế nhưng đều có, phi thường rõ ràng, hơn nữa còn có thông tin về Mê Thần Điện.

Tần Vũ trên mặt xuất hiện một tia mừng rỡ.

Có được tinh tế bản đồ này, dù cho Ám Tinh giới có to lớn, hắn đều có thể dễ dàng đi qua.

- Văn Phong, cám ơn ngươi. Ta tới bây giờ không có đi qua thí luyện ám tinh, bây giờ thật là mong chờ a.

Tần Vũ cười nói. Đối với Ám tinh, Tần Vũ chính mình cũng có

nhận định.

Hắn đã từng xem qua một ít giới thiệu về khoa kĩ vũ trụ của sư tôn Lôi Vệ.

Bạch Ải tinh, Trung Vu tinh đều là một loại tinh cầu, mật độ dẫn lực đều là cực kì to lớn. Bất quá Tần Vũ cũng phát hiện một việc… với khoa kĩ vũ trụ của sư tôn biết được, đa phần tinh cầu không phải là lớn lắm.

Tỷ như gia hương mình - Tử Huyền tinh là một loại siêu cấp tinh cầu, đường kính hơn trăm ức lí. Khoa kĩ vũ trụ đến giờ vẫn chưa tìm ra được, thậm chí còn nhận định không có khả năng tồn tại.

- Tiên ma yêu giới, so với phàm nhân giới là một tầng cao hơn vũ trụ không gian, mà "ám tinh" với nhân gian giới thì "ám tinh" có cái gì khác?

Tần Vũ trong lòng bắt đầu suy đoán.

- Tần Vũ, ngươi lần đầu tiên tới Ám tinh, có vài sự tình cần phải chú ý.

Văn Phong đột nhiên sắc mặt nghiêm túc nói:

- Khi ngươi từ "thí luyện thánh tinh" truyền tống đến "thí luyện ám tinh", lúc ở trong truyền tống trận tốt nhất là ngươi nên dùng hai tay hai chân đều chống mặt đất, như vậy sẽ làm cho thân thể ngươi chịu đựng áp lực nhỏ nhất. Nếu chỉ chống đỡ bằng hai chân, một khi dẫn lực tăng lên kinh khủng, thậm chí có thể làm cho ngươi gân cốt toái thành phấn.

Tần Vũ vừa nghe không khỏi trong lòng máy động.

Hai tay hai chân chống đất, đây là cái gì?

- Còn nữa, lựa chọn tiến vào thí luyện ám tinh, ngươi không thể quá mức dùng sức, phải tận lực bảo thủ. Chỉ khi tại một thí luyện tinh cầu, có thể ôm "ám tinh khối" trọng lượng gấp đôi cơ thể đứng thẳng, khi đó mới có thể tiến vào ám tinh bậc cao hơn.

Văn Phong tiếp tục nói, sau đó nở nụ cười bắt đầu:

- Không nói nữa, ta thật ra quên mất, ngươi khi đến thí luyện thánh tinh tự nhiên sẽ có người nói cho ngươi.

Thí luyện Thánh tinh?

Tần Vũ chỉ biết tam thập lục thí luyện ám tinh, chứ không biết thí luyện thánh tinh là cái gì.

- Thí luyện ám tinh là cái gì?

Tần Vũ ra tiếng dò hỏi.

Lưu Đồng trưởng lão một bên lên tiếng nói:

- Lưu Tinh đại nhân, ngài đối với thí luyện ám tinh đều không biết, xem ra phương diện này liễu giải quá ít. Ta nói cho ngài, Ám Tinh giới tam đại tinh vực gồm ba tinh cầu hạch tâm, đó là tam đại thánh tinh, phân biệt Kim Hình thánh tinh, Hắc Diễm thánh tinh, Bạch Huyền thánh tinh. Ngoài ra còn có một tinh cầu cũng được xưng là "Thánh tinh", đó là "thí luyện thánh tinh".

Văn Phong nói tiếp:

- Lưu Tinh, tam thập lục thí luyện ám tinh, bao gồm thập bát đế

cấp thí luyện ám tinh và thập bát vương cấp thí luyện ám tinh. Mà muốn đến tam thập lục thí luyện ám tinh thì phải đến thí luyện thánh tinh. Thí luyện thánh tinh chính là trung chuyển tinh cầu để đến tam thập lục thí luyện ám tinh!

Tần Vũ tự nhiên đại ngộ.

Không qua trung chuyển tinh cầu thì sao?

Bất quá cẩn thận nghĩ lại Tần Vũ cũng hiểu được, *"thí luyện thánh tinh"* này phồn hoa phỏng chừng đều vượt qua ba thánh tinh kia. Dù sao tam thập lục thí luyện ám tinh tụ tập hơn một nửa cao thủ ám tinh giới, mà đây là duy nhất trung chuyển tinh cầu, khẳng định là thường xuyên xuất hiện nhiều cao thủ.

Lưu Đồng trưởng lão nói:

- Sư tôn ta nói qua, thí luyện thánh tinh cao thủ cực kì nhiều, đúng là đế cấp cao thủ tại nơi đây cũng là rất thường gặp, cho nên tại nơi đây tốt nhất là ẩn nhẫn.

- Lưu Đồng trưởng lão, những lời này ngươi không cần nói với Lưu Tinh.

Văn Phong nói.

- Đúng, ta quên mất.

Lưu Đồng trưởng lão tự giễu cười:

- Ám tinh giới này so với đại nhân mạnh hơn cũng không nhiều người lắm.

Tần Vũ đối với Lưu Đồng trưởng lão hai người nói:

- Lưu Đồng trưởng lão, Văn Phong, ta bây giờ xuất phát đi thí luyện ám tinh.

- Lưu Tinh đại nhân, đi thong thả.

Lưu Đồng trưởng lão cung kính nói, mà Văn Phong thì đưa mắt nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ thân hình hóa thành một đạo lưu quang, bay lên khỏi đỉnh núi bắn về phía chân trời sau đó thì biến mất.

Đi đến thí luyện thánh tinh, Tần Vũ không có sử dụng tinh tế truyền tống trận, đã có tinh tế địa độ, Tần Vũ trực tiếp sử dụng đại na di, cực nhanh hướng thí luyện thánh tinh đi đến.

****

Thí luyện thánh tinh.

Đây là một tinh cầu đường kính hơn trăm vạn dặm. Thí luyện thánh tinh, có thể nói là một tinh cầu ẩn chứa cao thủ nhiều nhất ám tinh giới. Cả thí luyện thánh tinh có ba mươi sáu tòa kiến trúc tối cao.

Ba mươi sáu tòa cao lầu đều là chín mươi chín tầng. Mà những tòa kiến trúc khác, cao nhất bất quá chỉ mười tầng. Ba mươi sáu tòa chín mươi chín tầng kiến trúc cao dễ dàng thấy được như thế nào, có thể tưởng tượng được. Kiến tạo như thế, chính là thí luyện ám tinh quy củ. Xây nên ba mươi sáu tòa cao lâu này, là để cho cao thủ tham gia thí luyện cư ngụ.

Ba mươi sáu tòa cao lâu đều có một hàng chữ, phân biệt *"Nhất tinh vương cấp", "Nhị tinh vương cấp",... "Thập bát tinh vương cấp", "Nhất tinh đế cấp", "Nhị tinh đế cấp",... "Thập bát tinh đế cấp".*

Ngã tư đường, một nhóm người nam, nữ đang đi.

Cơ hồ mỗi người bên ngoài đều có một loại hơi thở, đó là cứng cỏi hơi thở mà gian khổ tu luyện giả bình thường đều có. Tại thí luyện ám tinh khách sạn, tửu lâu cũng phi thường nhiều.

Một thanh niên toàn thân hắc sắc trường bào, tóc dài tung bay đang đi đến ngã tư đường.

- Cao thủ quả nhiên không ít. - Tần Vũ nhìn xem xung quanh. - Í, sao lại thế này?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về phía một tòa cao lâu cách đó không xa, tòa cao lâu đạt chín mươi chín tầng, từ xa nhìn lại tiện bắt gặp hàng chữ *"Thập bát tinh đế cấp"*.

- Thập bát tinh đế cấp cao thủ nên cực kì thưa thớt mới đúng, nhưng tại sao nơi đây lại nhiều người nhất?

Tần Vũ trong lòng có chút nghi hoặc, liền hướng nơi này đi tới.

Căn cứ theo Tần Vũ liễu giải.

Ba mươi sáu tòa cao lâu, đúng là địa phương bình thường tu luyện giả cư ngụ. Lầu một là nơi ăn cơm uống rượu, lầu hai là nơi nghỉ ngơi ở lại. Thí luyện giả tại địa phương này có thể được miễn phí ăn uống.

Vừa mới đi vào cao lâu *"Thập bát đế cấp"* đã nghe được âm thanh ồn ào thật lớn.

- Vu Dương đại nhân, nghe nói ngài ở bát tinh đế cấp ám tinh tu luyện thành, sắp bước vào cửu tinh đế cấp tu luyện à?

- Còn không có, mặc dù ta tại bát tinh đế cấp ám tinh tu luyện hơn ba ngàn năm, nhưng khoảng cách bước vào cửu tinh đế cấp

ám tinh, ta phỏng chừng còn phải mấy trăm năm nữa.

- Tính tiền.

- Ba mươi sáu khối hạ phẩm nguyên linh thạch.

Âm thanh huyên náo trực tiếp truyền vào lỗ tai, nhưng thính giác linh mẫn của Tần Vũ cũng nghe ra không ít đoạn đối thoại. Tần Vũ trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, những người này tựa hồ không phải là thập bát tinh đế cấp.

- Như thế nào như vậy?

Tần Vũ có chút nghi hoặc, liền từ chánh môn cao lâu đi vào.

Đang lúc Tần Vũ đi vào đại môn, phía trên một tam lăng hình trụ thể bắn ra mênh mông quang mang bao phủ toàn thân Tần Vũ, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn một cái, linh trụ này cùng với linh trụ mà Lưu Đồng trưởng lão lúc trước lấy ra rất giống.

Từ chánh môn đi vào, đó là một đại sảnh lớn hàng trăm thước, giữa đại sảnh có một cỗ truyền tống trận, cạnh truyền tống trận có một lão giả râu dài đang nhắm mắt ngủ. Truyền tống trận này hiển nhiên là đưa người truyền đến *"thập bát tinh đế cấp ám tinh"*.

Mà trong cao lâu này, ngoại trừ đại sảnh bên ngoài rộng hàng trăm thước, còn có một tửu lâu lớn hơn nữa, giờ phút này nơi đây đang tụ tập mấy trăm người ăn uống.

Bên trên chánh môn, tam lăng hình tinh trụ thu hồi quang mang mênh mông, nhưng tam lăng hình tinh trụ lại bắn ra một đạo quang mang, xạ đến một viên cầu hồng sắc trên đại sảnh.

- Tránh!

Một âm thanh thanh thúy vang lên, tiếng vang vọng khắp cao lâu, nhất thời, cơ hồ cả tòa lâu hoàn toàn lặng đi, kể cả mấy trăm người đang ăn uống kia.

- Hô!

Trong nháy mắt công phu, mấy trăm tu luyện giả đang ăn uống kia đều nhảy vào đại sảnh, cơ hồ tất cả mọi người đều hướng về phía cửa nhìn vào một người đang đứng - Tần Vũ.

- Trưởng lão, cao đẳng đế cấp cao thủ đến!

Một gã thị giả tửu lâu hướng về phía lão giả râu dài đang ngủ hô,

- Trưởng lão đại nhân, đừng ngủ nữa!

- Hử?

Lão giả râu dài đang nhắm mắt ngủ đột nhiên trừng nhãn, ngẩn đầu nhìn lên hồng sắc viên cầu trên đại sảnh, giờ phút này hồng sắc viên cầu đang tỏa ra mênh mông quang mang, lão giả râu dài khó có thể tin thu lại ánh mắt.

Mà khi này mấy trăm người đang vây quanh khiếp sợ đàm luận lẫn nhau.

- Đúng là cao đẳng đế cấp cường giả, tối thiểu là thập tam tinh đế cấp cường giả, không có Hắc Diễm Tông nhiệt lực, không có Bạch Huyền Tông hàn khí, hiển nhiên là Kim Hình Tông rồi. Kim Hình Tông đạt tới thập ngũ tinh đế cấp tới nay tựa hồ đều không có a!

- Có! Vị đại nhân này đến đây, chẳng lẽ là thập bát tinh đế cấp cường giả? Nghe nói trước đây không lâu cũng có một thập bát

tinh đế cấp cường giả từ nơi này truyền tống đến, lúc ấy ta cũng ở chỗ này.

- Im lặng!

Lão giả râu dài tựa hồ thanh tĩnh, quá đám người kia.

Mấy trăm người kia nhất thời im lặng trở xuống, lão già râu dài này khi đó đi đến trước mặt Tần Vũ, cung kính nói:

- Ta là Lưu Ngư trưởng lão, vẫn quản lí thập bát đế cấp ám tinh truyền tống trận, chẳng biết đại nhân đến nơi này làm gì, chẳng lẽ là muốn tiến vào thập bát đế cấp ám tinh?

Lưu Ngư trưởng lão nhìn kĩ nam tử trước mặt, trong lòng nghĩ thầm:

- "Ân, xem hơi thở không giống Hắc Diễm Tông, Bạch Huyền Tông, phỏng chừng là Kim Hình Tông, chẳng lẽ Kim Hình Tông xuất hiện người dám tiến vào thập bát đế cấp ám tinh?"

- Không, ta còn không có đạt tới cảnh giới đó.

Tần Vũ nói.

Tần Vũ tận đáy lòng thật ra vừa bị dọa một trận. Mình vừa tiến đến, thế nhưng tam lăng hình tinh trụ kia lại tố giác thực lực bản thân, thậm chí làm cho một đám người như thế chú ý.

- Nơi này như thế nào vậy? Một cao đẳng đế cấp đáng giá đến như vậy?

Tần Vũ trong lòng có chút bất bình.

Tần Vũ tịnh không biết.

Cao đẳng đế cấp tựa thưa thớt vô cùng, bình thường ở chỗ này hơn mười năm đều khó thấy một. Tối trọng yếu chính là… nơi này là *"thập bát tinh đế cấp ám tinh"*, đi vào nơi này, mà là cao đẳng đế cấp, tựa như chỉ có thập bát tinh đế cấp cường giả. Lúc này mới làm một đám người khiếp sợ như thế.

- Ồ, đại nhân đến nơi này là vinh hạnh cho chúng ta. Nơi này chỉ là địa phương ăn uống, đại nhân ở chỗ này có thể hưởng thụ tài nghệ nấu nướng.

Lưu Ngư trưởng lão còn nói, nếu không phải cao đẳng đế cấp, ở chỗ này phải trả phí. Bình thường cao đẳng đế cấp có thể trả một nửa, chỉ có thập bát tinh đế cấp mới có thể miễn phí ăn uống nghỉ ngơi.

Tần Vũ gật gật đầu:

- Ta minh bạch rồi, cáo từ. (minh bạch: hiểu ra)

Nói xong, Tần Vũ trực tiếp li khai nơi này.

- Minh bạch? Minh bạch cái gì?

Lưu Ngư trưởng lão trong lòng có chút nghi hoặc.

Tần Vũ nghe được *"một nửa"* ưu đãi mới hiểu được nguyên nhân một đám người kia tại đây ăn uống, và theo đạo lý chỉ có thập bát tinh đế cấp cường giả tại đây ăn uống nghỉ ngơi đều là miễn phí, chẳng trách họ tụ tập tại đây.

Li khai tòa cao lâu *"thập bát tinh đế cấp"*, Tần Vũ hướng đến một tòa cao lâu khác, *"thập tứ tinh đế cấp"*.

Chương 434

Ám Tinh Chi Khổ Tu

Tần Vũ đi vào thập tứ tinh đế cấp kiến trúc.

So với lúc trước giống nhau như đúc, tam lăng hình tinh trụ phía trên chánh môn thập tứ tinh đế cấp kiến trúc sau khi kiểm nghiệm ra thực lực của Tần Vũ, một tiếng *"đinh"* quen thuộc vang lên khắp đại sảnh, ngay cả âm thanh huyên náo đang ăn uống cũng lập tức dừng lại.

Âm thanh kia vang lên, đại biểu cho cao đẳng đế cấp cao thủ đến!

Trung tâm đại sảnh, bố trí một cỗ truyền tống trận, bên cạnh truyền tống trận là một lão giả, chuyên môn phụ trách sự việc *"thập tứ tinh đế cấp ám tinh"*.

- An tĩnh một chút.

Trưởng lão này quay về phía những người đang ăn uống quát, lập tức hướng Tần Vũ đi tới, cung kính nói:

- Đại nhân, ta là phụ trách sự vụ *"thập tứ tinh đế cấp ám tinh"* Chí Kiều trưởng lão.

- Ta là Lưu Tinh.

Tần Vũ gật đầu nói.

- Không biết đại nhân muốn ăn uống, nghỉ ngơi, hay là tiến vào ám tinh tu luyện?

Chí Kiều trưởng lão dò hỏi, đáy lòng cũng cảm thấy lạ lùng:

- "Vừa rồi là một siêu cấp cao thủ chưa từng nghe qua danh tánh, đây là người thứ hai rồi."

- Ta muốn tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh tu luyện.

Tần Vũ bình tĩnh nói.

Tần Vũ lời này vừa nói ra, nhất thời bên cạnh không ít người bàn luận bắt đầu.

- Là một người tiến vào ám tinh tu luyện, thập tứ tinh đế cấp! Vừa rồi đã có một người, bây giờ lại thêm một. Kim Hình Tông thế nào lại có nhiều cao thủ như vậy?

- Thập tứ tinh đế cấp, đừng nói là thập tứ tinh đế cấp, ta nếu đạt tới nhất tinh đế cấp là đã cảm ơn trời đất rồi.

Tần Vũ nghe đám người nói chuyện, trong lòng cũng bắt đầu kinh ngạc:

- Ầy, hôm nay đã có một người đi vào thí luyện?

- Lưu Tinh đại nhân, đây là hết thảy tình hình tại ám tinh thí luyện, mời đại nhân xem qua.

Chí Kiều trưởng lão hướng Tần Vũ đưa ra một khối ngọc giản, Tần Vũ tiếp lấy, linh thức tiện đảo qua.

Ngọc giản này rất nhỏ, nhưng lại ẩn chứa nhiều tin tức.

Vừa xem qua, Tần Vũ đã biết được rất nhiều tin tức về nơi thí luyện.

Đầu tiên, nếu muốn tiến vào thí luyện ám tinh phải dùng thân

phận tinh toản. Vừa rồi khi tiến vào đại môn, tam lăng hình tinh trụ quang mang bao trùm chính là kiểm nghiệm thân phận tinh toản.

Đồng thời, muốn tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh, phải có thập tam tinh đế cấp thực lực chứng minh.

Dùng thực lực chứng minh, đó là thành công trải qua thập tam tinh đế cấp ám tinh tu luyện, một khi thành công, khi đó sẽ được cấp một khối lệnh bài *"thập tam tinh đế cấp"*.

Đương nhiên, Tần Vũ được kiểm nghiệm nhận định là *"cao đẳng đế cấp"*, tối thiểu phải là thập tam tinh đế cấp, cho nên không nhất định phải có lệnh bài *"thập tam tinh đế cấp"*. Mà Tần Vũ nếu tại *"thập tứ tinh đế cấp ám tinh"* thí luyện thành công, cũng sẽ được cấp lệnh bài *"thập tứ tinh đế cấp"*.

Tần Vũ từ ngọc giản trong tay, ngoại trừ biết được những tin tức này, còn thu thập được một ít tin tức cần thiết về ám tinh thí luyện. Đương nhiên… Tần Vũ có thể miễn phí ăn uống, nghỉ ngơi ở nơi này.

- Chí Kiều trưởng lão.

Tần Vũ thu hồi ngọc giản, cười hỏi:

- Ta nghe nói không lâu trước đây có người tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh?

Đều là cường giả a. Chí Kiều trưởng lão trong lòng cảm thán, ngoài miệng chi tiết nói:

- Đúng, không lâu trước đây đích xác có một người tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh. Aa… ta ở chỗ này nhiều năm như vậy, có đôi khi mấy trăm năm liền tiếp đãi không tới một người, hôm nay lại tiếp

đãi đến hai người!

- Tốt, mở truyền tống trận ra đi.

Tần Vũ nói.

Lập tức, Tần Vũ đi vào trung ương truyền tống trận.

- Thỉnh chờ.

Chí Kiều trưởng lão đi ra phía trước, ngón tay xuất ra một chỉ, một đạo năng lượng màu trắng bắn ra quán nhập vào truyền tống trận, nhất thời truyền tống trận phát sáng lên.

Mà giờ phút này cũng có mấy trăm người đang vây quanh giương mắt nhìn Tần Vũ, trong mắt biểu lộ vô vàn… hâm mộ với sùng bái!

- Đại nhân, cẩn thận.

Chí Kiều trưởng lão nhìn Tần Vũ đứng ngạo nghễ như vậy, không khỏi nhắc nhở. Tần Vũ đạm cười lắc đầu. Chí Kiều trưởng lão trong lòng cũng cảm thán: *"một người thật tự đại a."*

Quang mang nở rộ bao phủ toàn cỗ truyền tống trận, sau một lúc truyền tống trận quang mang tiêu tan, mà Tần Vũ cũng biến mất không thấy nữa. Còn lại đám tu luyện giả chung quanh huyên náo bắt đầu. Ngắn ngủi một ngày, có tới hai người tiến vào thập tứ tinh đế cấp, điều này cũng là thật đáng nói tới.

****

Tần Vũ biết thực lực chính mình, chỉ luận về gân cốt bản thân cũng tuyệt đối vượt trên trình độ thập ngũ tinh, nhưng mà nói về cơ nhục thì phỏng chừng thập tứ tinh cũng không tới.

Đi vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh, Tần Vũ chính là vì tu luyện thân thể. Tần Vũ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên, lập tức một thế giới hoang lương hiện lên trước mắt. Nhưng còn không có chờ hắn cẩn thận quan sát, Tần Vũ liền cảm thấy một cỗ áp lực kinh khủng ép xuống toàn thân.

- Bồng!

Tần Vũ quỳ mạnh xuống, đầu gối nện mạnh trên mặt đất, hai tay cũng chống xuống.

- Sao lại thế này?

Tần Vũ cảm thấy cơ nhục toàn thân đều run rẩy, từ trong ra ngoài, từng tế bào rất nhỏ đều phát sinh vỡ vụn, áp lực kinh khủng khiến cho tế bào không thể bảo trì trạng thái nguyên vẹn, bắt đầu vỡ ra.

"Tê…tê…" Da bên ngoài thân thể bắt đầu rách ra, mạch máu tinh hồng bạo xuất, lộ ra một khối huyết hồng cơ nhục (hix, giống như phim kinh dị ớn quá), nhưng cơ nhục vẫn cứ tiếp tục chầm chậm bị xé rách.

Tần Vũ cảm thấy một trận đau thấu tâm can!

Chẳng những da bì cơ nhục bị xé rách, tế bào ở sâu bên trong cũng rách vỡ, ngay cả tâm tạng, gan phổi đều bị phá hủy dần, thật là thống khổ đến tận cùng!

- Một kẻ tự cao tự đại, không có tại thập tam tinh đế cấp ám tinh tu luyện thành, thế nhưng dám đến đệ thập tứ tinh đế cấp ám tinh.

Một đạo âm thanh lãnh khốc từ bên cạnh truyền đến. Tần Vũ gian nan quay đầu nhìn lại. Đó là một thanh niên trình trạng so với hắn có tốt hơn, so với Tần Vũ… thanh niên kia da cũng bị xé rách,

bất quá cơ thể thì tốt hơn. Chỉ là toàn thân hắn phát ra một trận âm thanh *"lí ba lạp"*. Thanh niên này cũng quỳ gối trên mặt đất, hai tay chống xuống.

- Ngươi so với ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Tần Vũ cố gắng nói ra vài tiếng, nhưng mà giờ phút này yết hầu cơ nhục bỗng đau dữ dội. Tần Vũ trong lòng rất rõ ràng, cơ nhục mình so với khoảng cách thập tứ tinh đế cấp còn có chút chênh lệch, nhưng không tính là quá xa, nếu không phỏng chừng cơ nhục trên người đã trong nháy mắt trở thành phấn mạt. Chính mình gân cốt thì thực sự đã đạt đến thập ngũ tinh đế cấp. Ở chỗ này, gân cốt xem như rất nhẹ nhàng, mà cách đó không xa thanh niên kia toàn thân gân cốt chịu đựng áp lực cực hạn, không ngừng phát ra âm thanh *"lí ba lạp"*.

- Nơi này có kim chúc tính năng lượng?

Linh hồn lực Tần Vũ cảm thụ được nơi này tồn tại năng lượng.

- Có lẽ là do tiền bối Ám Tinh giới đã đến đây chuẩn bị sẵn một ít chuyển hoán trận pháp.

Tần Vũ trong lòng hiểu được, lập tức bắt đầu hấp thu ngoại giới kim chúc tính năng lượng. Tần Vũ cứ quỳ như thế, cố gắng bò đi ba bước, ra khỏi phạm vi truyền tống trận sau đó ngồi xuống. Trên người cơ nhục không tính là quá tồi tệ. Mặc dù da bì yếu ớt dễ bị xé rách, nhưng ẩn chứa bên trong mỗi một tế bào là sinh mệnh nguyên lực làm cho thương thế Tần Vũ được chữa trị với tốc độ kinh khủng. Da bì xé rách, chữa trị! Cơ nhục toàn thân chầm chậm bị xé rách, sinh mệnh nguyên lực lại chữa trị! Sinh mệnh nguyên lực cũng làm cho cơ nhục Tần Vũ chậm rãi biến đổi. Mà Tần Vũ bản thân lại không ngừng hấp thu kim chúc tính năng lượng, làm cho cơ thể liên tục đề cao với tốc độ cực hạn. Khoanh

chân ngồi như thế suốt một năm.

Một năm sau, Tần Vũ mở ra ánh mắt.

- Hôm nay cơ nhục ta đã đạt tới thập tứ tinh đế cấp rồi.

Tần Vũ hai tay chống xuống, trực tiếp đứng lên. Mà khi Tần Vũ đứng thẳng thì một đạo âm thanh nhất thời vang lên:

- A, ngươi đã tu luyện thành công?

Tần Vũ hướng nhìn phía âm thanh phát ra. Ở cách Tần Vũ không xa, đại khái khoảng mười thước, một nam tử cường tráng mặc đoản khố, toàn thân trần trụi đang khoanh chân ngồi.

Không chỉ người nọ, Tần Vũ đồng dạng cũng là do *"kim lực"* cấu thành đoản khố, nửa thân trên cùng với hai chân đều trần trụi, thậm chí trên chân còn phát ra ánh sáng. Dù sao da bì bị xé rách, tiên huyết chảy ra, tình huống như thế này mặc quần áo thật phi thường không thoải mái.

- Ngươi không phải nói ta không biết tự lượng sức mình sao?

Tần Vũ cười nói.

Nam tử cường tráng kia cũng gắng sức đứng lên, chỉ là da bì hắn như trước kia xé rách ra thành từng khe, hắn đối với Tần Vũ cười:

- Ta đây xin lỗi ngươi vậy, bất quá ngươi thật sự là lợi hại, ngắn ngủi một năm có thể tại thập tứ tinh đế cấp ám tinh đứng lên, hơn nữa lại không tổn hao gì.

Tần Vũ trong lòng cũng hiểu được, mình thành công nhanh

như vậy, cùng với sinh mệnh nguyên lực không khỏi không có quan hệ.

- Ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Mạnh Long!

Nam tử cường tráng nhếch miệng cười nói.

- Ta gọi là Lưu Tinh.

Tần Vũ cũng nói.

Mạnh Long gật đầu:

- Ngươi tiếp tục tu luyện đi, bất quá ngươi lúc này cũng đừng quá gấp, ta một năm trước nhìn tình huống ngươi mới từ truyền tống trận đến, cơ nhục ngươi rõ ràng không đạt đến thập tứ tinh đế cấp trình độ, ta còn tưởng rằng ngươi lập tức trở về nữa, không tưởng thế nhưng ngươi kiên trì đến ngày hôm nay, mà còn là thành công.

- Đó là một lần ta không cẩn thận, bây giờ ta sẽ chú ý. Mạnh Long, ta trước hết đi tu luyện đây.

Tần Vũ cười nói.

Mạnh Long gật gật đầu, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống. Trên thực tế hai chân đứng thẳng, đối với hắn gân cốt chịu áp lực thật quá lớn… gân cốt hắn bây giờ không thể hoàn toàn chịu nổi áp lực đó. Còn Tần Vũ thì sử dụng một loại tốc độ *"đi bộ"* thong thả bước tới.

- Đã lâu rồi không có cảm nhận trạng thái cực hạn này.

Tần Vũ cảm nhận được toàn thân các nơi đều phảng phất bị tác động bởi một cỗ áp lực kinh khủng đến mức tận cùng,

- Dựa theo khoa kĩ tinh cầu của sư tôn miêu tả, Bạch Ải tinh, Trung Vu tinh, và Ám tinh thì Ám tinh áp lực kinh khủng, một mét khối vật chất tại đây có thể nặng như một tòa núi cao. Bất quá đây là tiên ma yêu giới, so với phàm nhân giới là một tầng vũ trụ không gian cao hơn, Ám tinh nơi này tựa hồ so với Ám tinh tại phàm nhân giới cũng bất đồng.

Tần Vũ nhìn mặt đất dưới chân.Chính xác bất đồng. Căn cứ theo Tần Vũ giải thích, theo phàm nhân giới khoa kĩ vũ trụ thì Ám tinh chính là hằng tinh diễn biến đến hậu kì thì hình thành, thậm chí cùng với Trung Vu tinh có thể xem như một hạch nguyên tử khổng lồ.

- Khoa kĩ? Đối với ta mà nói tựa hồ không thể làm được a.

Tần Vũ mỉm cười đi tiếp trên Ám tinh. Trong thập bát đế cấp ám tinh, đây là ám tinh thứ mười bốn, nên xem như áp lực cực kì kinh khủng… dựa theo Tần Vũ suy đoán, có thể so với *"Trung Vu tinh"* tại phàm nhân giới, nhưng mình lại là một người có thể đi lại trên đó. Tế bào hoàn toàn phá hủy, đã từng như thế, nhưng tế bào sau đó biến đổi và hiện tại năng lượng tế bào càng mạnh, hoàn toàn có thể chịu được áp lực dưới chân của Ám tinh.

Tần Vũ đưa linh hồn lực quét ra bên ngoài.

- Ầy, Ám tinh này thế nhưng có thể hấp dẫn linh hồn lực?

Tần Vũ khiếp sợ phát hiện, áp lực kinh khủng của Ám tinh đối với linh hồn lực cũng có ảnh hưởng, bất quá Tần Vũ có Lưu Tinh Lệ phụ trợ, như trước quan sát được một khu vực Ám tinh. Ám tinh này rất nhỏ. Chính xác mà nói, ám tinh bình thường đều rất nhỏ, ám tinh này đường kính cũng chừng một ngàn lý, nếu là một tinh cầu phàm nhân giới bình thường, Tần Vũ phỏng chừng trong nháy mắt công phu đã đi qua.

Nhưng bây giờ thì sao?

Tới tốc độ đi bộ, đi một ngàn lý, phải mất thời gian dài bao lâu? Một ngày nếu trăm dặm, phỏng chừng cũng phải suốt mười ngày. Hơn nữa đó chỉ là đường kính mà thôi, muốn đi hết một vòng ám tinh, phỏng chừng thời gian tuyệt đối vượt qua một tháng.

- Trên thập tứ tinh đế cấp ám tinh này, chỉ có ta với Mạnh Long kia, cùng với ta dự tưởng giống nhau. Bất quá, ám tinh này cũng có dịch thể?

Tần Vũ có chút kinh ngạc. Vừa rồi linh hồn lực của hắn phát hiện cách hắn hơn ba trăm lí có một địa phương, nơi đấy có một cái hồ nhỏ dài hai thước rộng một thước, trong đó là một dịch thể màu xanh biếc.

Trên ám tinh có dịch thể?

Đối với giải thích của Tần Vũ về Trung Vu tinh, căn bản không thể giải thích tình huống này. Tần Vũ chỉ có thể tự an ủi, đây là tiên ma yêu giới, vũ trụ không gian phải cao hơn phàm nhân giới.

- Ai, hơn ba trăm lí, thật xa a.

Tần Vũ thở dài một tiếng.

Tần Vũ cơ nhục lực lượng đã tới cực hạn mới có thể đạt tới tốc độ *"đi bộ"*. Với tốc độ này đi hơn ba trăm lí… có lẽ chỉ có tại Ám tinh mới làm Tần Vũ cảm thấy hơn ba trăm lí cũng là một khoảng cách cực xa. Tần Vũ căn bản không biết, hắn có thể *"đi bộ"*, hôm nay ngay cả đứng thẳng trong chốc lát đều làm Mạnh Long trong lòng hâm mộ không thôi.

Một ngày sau…

- Hô, hô…

Tần Vũ thở hổn hển.

Mặc đoản khố, Tần Vũ cả người trên cùng đôi chân đều đẫm mồ hôi, nhưng mà ngay lập tức áp lực kinh khủng làm cho tan biến. Trên người Tần Vũ mỗi khối cơ nhục đều run rẩy, suốt một ngày *"đi bộ"* Tần Vũ đều sử dụng cơ nhục lực lượng đến cực hạn.

Thời gian đó, Tần Vũ rõ ràng cảm nhận được cơ thể từng trận đau đớn, nhưng may mắn có sinh mệnh nguyên lực không ngừng chữa trị.

Nếu không đi liên tục một ngày, căn bản là không thể tưởng tượng được.

Từng bước một đi tới, ngẩn đầu lên là bầu trời vô tận. Tại ám tinh này căn bản không có tinh thể nào, dù sao áp lực của ám tinh quá lớn, chỉ xa xa mới có một ít tinh thể rất nhỏ.

- Dịch thể trên ám tinh, rốt cuộc là cái gì? Ầy, tiếp tục đi.

Tần Vũ cắn răng, như trước từng bước một trầm trọng đi tới. Toàn thân cơ nhục cực hạn không ngừng xé rách, vặn vẹo…

Dưới áp lực tận cùng trên Ám tinh, Tần Vũ cứ như vậy từng bước đi tới, mỗi một bước đều nặng tựa thái sơn.

Chương 435

Nhất Nguyên Trọng Thủy

Ám tinh là do hằng tinh diễn biến mà nên, ở mặt ngoài nhiệt độ cũng cực kì kinh khủng, nhiệt độ này đúng là bình thường cương thiếc cũng trực tiếp hóa thành khí thể. Bất quá đối với Tần Vũ mà nói, nhiệt độ thế này cũng không gây tổn hại gì.

Dù sao đi nữa thân thể Tần Vũ hôm nay, gặp lam thỉ thiên hỏa cũng không tổn hao chút gì. Còn tịch tẫn thiên hỏa… thân thể Tần Vũ, khoảng cách chống cự tịch tẫn thiên hỏa còn kém một bậc.

- Áp lực này đúng là lớn kinh khủng.

Tần Vũ toàn thân cơ nhục bị xé rách cực hạn, mỗi một bước đều thật trầm trọng. Với sinh mạng nguyên lực chữa trị, Tần Vũ có thể một hơi kiên trì đi tới mục đích.

Tần Vũ đáy lòng vẫn tò mò.

Có thể tại ám tinh tồn tại dịch thể a!

Dựa theo Tần Vũ phỏng đoán, dưới áp lực thập tứ tinh đế cấp ám tinh, đúng là một tòa núi cao đem tới cũng sẽ trong nháy mắt sụp đổ, đè bép thành một cục bằng ngón tay thôi. Cho nên dịch thể bình thường, cũng sẽ bị đè ép đến biến mất không còn.

Mà lục sắc dịch thể này, lại có đến một tiểu đàm.

- Hử?

Cách tiểu đàm lục sắc dịch thể chừng ba mươi lí, Tần Vũ liền cảm thấy chung quanh nhiệt độ chợt giảm xuống, ngay cả ám tinh

mặt đất dưới chân nhiệt độ cũng bắt đầu giảm xuống. Trong lòng nghi hoặc, Tần Vũ không ngừng đi tới.

Cách thủy đàm lục sắc dịch thể khoảng hai mươi lí, nhiệt độ đã giảm xuống đến mức ai cũng có thể nhận thấy được.

- Chẳng lẽ phía trước lạnh đến đáng sợ?

Với nghi hoặc trong lòng, Tần Vũ không ngừng đi tới. Trong lòng không ngừng đoán, mà suy đoán cũng không ngừng thay đổi. Khoảng cách đến thủy đàm lục sắc dịch thể mười lí, Tần Vũ toàn thân run lên, trong lòng nghĩ:

- Bây giờ nhiệt độ đã thấp như vậy, có lẽ đạt tới "bích yên hàn khí" uy lực.

Khi cách tiểu đàm lục sắc dịch thể ba lí, Tần Vũ cảm thấy rét lạnh đến thấu xương:

- Nơi này nhiệt độ tuyệt đối so với nhiệt độ "huyễn kim hàn khí".

Hỏa diễm, chia làm thiên hỏa, làm thỉ thiên hỏa, tịch tẫn thiên hỏa.

Mà hàn khí, chia làm bích yên hàn khí, huyễn kim hàn khí, cùng với băng hồn hàn khí.

Cách tiểu đàm lục sắc dịch thể còn có ba lí, nhiệt độ chung quanh có thể so với nhiệt độ *"huyễn kim hàn khí"*. Bởi vậy có thể tưởng tượng, lục sắc dịch thể tiểu đàm kia nhiệt độ rốt cuộc kinh khủng đến mức nào.

Ngay từ đầu khi Tần Vũ sử dụng linh hồn lực quan sát, linh hồn lực chỉ có thể quan sát một ít tình cảnh, đối với rét lạnh, nóng cháy không thể cảm thụ được chút nào.

- Thật là lạnh lẽo a.

Tần Vũ nhìn mặt đất dưới chân, sắc mặt có chút biến đổi.

Ám tinh có thể xem như do áp lực kinh khủng mà ngưng tụ thành một cổ thể, Tần Vũ lúc trước khi từ truyền tống trận truyền đến, ám tinh dưới chân đều đọng lại thành một khối, giống như một chỉnh thể.

Nhưng giờ phút này một khối ám tinh dưới chân, bởi vì rét lạnh kinh khủng nên cả đống vỡ nứt ra, đúng là áp lực kinh khủng của Ám tinh cũng không thể làm cho chúng hoàn toàn ngưng tụ thành một thể. Độ lạnh có thể tưởng tượng được. Mà giờ phút này, Tần Vũ cách tiểu đàm bích lục dịch thể khoảng sáu trăm thước.

- Lục sắc dịch thể này rốt cuộc là cái gì, ta cũng nên cảm thụ một chút.

Tần Vũ ý chí quật cường, từng bước tiếp tục hướng tiểu đàm bích lục sắc dịch thể đi đến.

Thật đúng là cực hạn rét lạnh, khiến cho Tần Vũ toàn thân cơ nhục từ trong ra ngoài run rẩy.Run rẩy, đại biểu Tần Vũ lực chịu đựng đạt tới cực hạn. Bất quá còn tốt, ít nhất bây giờ cơ nhục còn có thể run rẩy, nếu cơ nhục quả thật không thể run rẩy, bên trong cơ nhục có thể sẽ bị xé rách. Tần Vũ từng bước một tiến tới.

"Tê..." Cánh tay trái trắng bệch mặt ngoài rách toạc ra, tiên huyết còn chưa kịp chảy ra, đã bị đông lại thành màu đỏ sậm.

Tần Vũ nhướng mày. Nhưng vẫn như trước từng bước tiến tới.

"Tê..." Bắp đùi, mặt, ngực, trong nháy mắt bị đông cứng xé

rách ra, cước bộ Tần Vũ chợt đình chỉ lại.

- "Xem ra không thể tiếp tục đi tới, nếu tiếp tục đi tới không chừng cả cơ thể đều bị đông cứng mà chết, ngay cả sinh mệnh nguyên lực còn không kịp chữa trị."

Tần Vũ trong lòng hiểu được tình trạng thân thể trong lúc này. Thân thể cơ nhục mỗi một chỗ đều kịch liệt run rẩy. Từng tế bào rất nhỏ cũng kịch liệt hoạt động, tựa hồ muốn như vậy để sinh ra một ít nhiệt lượng để triệt tiêu rét lạnh. Cơ nhục dù mạnh mẽ như thế mà dưới rét lạnh cũng chậm rãi xé rách, mà tính mệnh nguyên lực thì đang không ngừng chữa trị.

Giờ phút này, đã đến cực hạn!

Dưới chân Tần Vũ, khoảng cách đến bích lục sắc dịch thể thủy đàm, khoảng chừng hơn ba trăm thước!

- Nơi này độ lạnh có lẽ đã tiếp cận băng hồn hàn khí, phỏng chừng khoảng cách hơn hai trăm thước so với băng hồn hàn khí tương đương. Bích lục sắc dịch thể này rốt cuộc là cái gì? Nhiệt độ so với "băng hồn hàn khí" còn muốn lạnh hơn.

Băng hồn hàn khí chính là cùng một tầng với tịch tẫn thiên hỏa.

Hạ phẩm thần khí bình thường, đừng nói là không bị phá hủy, ngay cả trung phẩm thần khí cũng là không chịu đựng nổi. Duy chỉ có thượng phẩm thần khí mới có thể không bị tổn thương dưới băng hồn hàn khí, độ bá đạo có thể tưởng tượng được.

Mà lục sắc dịch thể này… tựa hồ so với băng hồn hàn khí còn muốn kinh khủng hơn nhiều.

- Lục sắc dịch thể này rốt cuộc từ đâu đến đây?

Tần Vũ trong lòng suy tư. Lục sắc dịch thể này lợi hại như thế, Tần Vũ khẳng định… nó nhất định là có công dụng lớn.

Nhưng mình như thế nào lấy được nó?

- Dùng kim lực lấy lục sắc dịch thể? - Tần Vũ suy tư, - Không được, tại áp lực của ám tinh như thế, kim lực của ta không thể li thể quá mấy chục thước. Hơn nữa hàn khí như vậy, kim lực muốn lấy cũng không được.

Tần Vũ nhất thời gạt đi phương pháp thứ nhất.

Khương Lan Giới thì sao?

Khương Lan Giới mặc dù có thể thu một vật vào trong đó, nhưng khoảng cách cũng không thể quá xa, đồng thời còn phải xem đó là cái gì. Nếu như đó là một người, người nọ phải kháng cũng không được, nếu là một vật thể, tỷ như một viên ám tinh, Khương Lan Giới căn bản cũng không thu được. Cho nên, đầm chất lỏng này…khoảng cách gần ta mới có thể.

Đột nhiên Tần Vũ ánh mắt sáng ngời.

- Lúc này chỉ có thể tin tưởng vào Lan thúc.

Tần Vũ thể nội trực tiếp xuất ra một bóng người, đúng là kiếm tiên khôi lỗi.

- Kiếm tiên khôi lỗi trình độ cứng cỏi, so với thân thể của ta bây giờ cường hãn hơn nhiều, nói vậy hắn có thể lấy được.

Tần Vũ ý thức tiến vào kiếm tiên khôi lỗi, sau đó bắt đầu khống chế kiếm tiên khôi lỗi đi tới.

Nhưng, Tần Vũ chỉ vừa mới bước đi, đúng lúc đó thì…

- Oanh!

Kiếm tiên khôi lỗi bị áp lực quật ngã sấp!

Kiếm tiên khôi lỗi thân thể chính xác cường hãn, dưới áp lực thập tứ đế cấp ám tinh đều không có tổn hại gì, dưới nhiệt độ tiếp cận *"băng hồn hàn khí"*, cũng không có chút tổn thương.

Nhưng, kiếm tiên khôi lỗi lực lượng lớn nhất cũng chỉ cửu cấp kim tiên mà thôi.

Lực lượng cửu cấp kim tiên điều khiển kiếm tiên khôi lỗi, tại thập tứ tinh đế cấp ám tinh căn bản không thể bước đi một bước. Vừa rồi đang đứng, chỉ bước lên một bước cả người liền mất đi thằng bằng ngã sấp.

- Xem ra, lục sắc dịch thể ta không lấy được rồi.

Tần Vũ tự giễu cười, sau đó trực tiếp đem kiếm tiên khôi lỗi thu vào thể nội.

- Nếu có hắn hỗ trợ, cũng không nhất định.

Tần Vũ hốt nhiên nhớ tới một người, sau đó cả người vụt biến mất. mà một lục sắc khỏa lạp lại xuất hiện tại ám tinh.

Trong Khương Lan Giới.

Ốc Lam, Hắc Đồng ngồi ở một bên, mà Quách Phàm thì đang cực khổ tu luyện. Ốc Lam tùy ý mở miệng hai điều, Quách Phàm y theo lời Ốc Lam, vẫn tiếp tục tu luyện.

- Ốc Lam đại bá, đại bá ta đến đây.

Hắc Đồng đột nhiên nói.

Hắc Đồng xưng là *"đại bá"* chỉ có một người, đúng là Tần Vũ. Ốc Lam quay đầu nhìn lại, lập tức cười nói:

- Tần Vũ, lần trước ngươi không phải nói ngươi muốn đi Ám tinh tu luyện sao? Như thế nào đi vào nơi nay?

- Ta đã đến Ám tinh rồi, bất quá tại Ám tinh ta phát hiện một loại dịch thể. Nhưng dịch thể này rét lạnh kinh khủng, ta căn bản không thể đến gần sát, cũng không thể thu được, cho nên ta muốn thỉnh Ốc Lam ngươi hỗ trợ, thân thể ngươi với trình độ cường hãn có thể đến sát được.

Tần Vũ trực tiếp nhập chủ đề.

Ốc Lam vừa nghe nghi hoặc hỏi:

- Ngươi nói là dịch thể?

- Ốc Lam, ngươi có thể đưa yêu thức ra bên ngoài quan sát một phen.

Tần Vũ khống chế Khương Lan Giới không hạn chế yêu thức Ốc Lam, Ốc Lam gật gật đầu, liền đưa yêu thức thẩm thấu ra bên ngoài.

Sau một lúc lâu.

- Thế nào?

Tần Vũ nhìn Ốc Lam.

Ốc Lam cười cười nói:

- Không nghĩ tới, không nghĩ tới tại một viên ám tinh lại xuất hiện cái này, bích lục sắc dịch thể kia, nếu ta không đoán sai, thì chính là

"nhất nguyên trọng thủy".

- Nhất nguyên trọng thủy?

Tần Vũ có chút nghi hoặc. Hắn cho tới bây giờ không có nghe qua tên *"nhất nguyên trọng thủy này".*

Ốc Lam giải thích:

- Nhất nguyên trọng thủy, chính là hàn tính năng lượng so với "thần hỏa" cùng một đẳng cấp. Chỉ có thể so sánh với thần hỏa… Nhất nguyên trọng thủy này rất thưa thớt, ta năm xưa tại thần giới cũng chỉ gặp qua một lần mà thôi.

- Rất thưa thớt? Chẳng lẽ nhất nguyên trọng thủy này rất khó kiếm được?

Mặc dù còn không có tiến vào thần giới, nhưng Tần Vũ đã nôn nóng muốn biết một ít tin tức về thần giới.

Ốc Lam từ cười nói:

- Ta tại thần giới địa vị cũng không cao, biết cũng không nhiều lắm. Nhưng ta biết… thần nhân bình thường trong thể nội là "hắc sắc thần hỏa", cho nên người sử dụng "hắc sắc thần hỏa" cũng rất nhiều. Nhưng người sử dụng "nhất nguyên trọng thủy", ta cũng chỉ gặp qua có một lần.

Tần Vũ cẩn thận nghe.

- Có một lần, là ta hạnh vận may mắn, trong khi ta nhìn xem Mê Thần Điện chủ nhân luyện khí, khi đó ta thấy qua Mê Thần Điện chủ nhân sử dụng "nhất nguyên trọng thủy".

Ốc Lam kể lại. Tần Vũ trong lòng cả kinh.

- Ốc Lam, ngươi nói Mê Thần Điện chủ nhân luyện khí?

Đối với Mê Thần Điện chủ nhân, Tần Vũ muốn biết rõ ràng.

Ốc Lam gật đầu nói:

- Mê Thần Điện chủ nhân tại thần giới cũng là một đại nhân vật cực kì lợi hại, đương nhiên… ta phỏng chừng Mê Thần Điện chủ nhân còn không lợi hại bằng Lan thúc ngươi.

Tần Vũ nở nụ cười bắt đầu:

- Ngươi như thế nào biết Lan thúc lợi hại?

Ốc Lam tự nhiên nói:

- Còn phải hỏi, chỉ xem "Khương Lan Giới" này, có thể luyện chế ra "Khương Lan Giới" địa vị tại thần giới còn phải nói? Mê Thần Điện chủ nhân mặc dù lợi hại, cũng không có khả năng đạt tới trình độ đó. Nếu Mê Thần Điện chủ nhân vượt qua "Lan thúc" kia, hắn từ thần giới đi vào tiên ma yêu giới tựu sẽ không phải phô trương, phiền toái như vậy.

Tần Vũ gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Biết Lan thúc thực lực, Tần Vũ càng thêm khẳng định… Lập Nhi cũng ở tại thần giới.

- "Nói vậy Lan thúc và Lập Nhi, lúc trước tại phàm nhân giới Tử Huyền tinh, đúng là có sự tình gì rồi. Muốn gặp bọn họ… không biết là đến khi nào."

Tần Vũ trong lòng thầm than. Khi tại phàm nhân giới tu luyện, Tần Vũ muốn tìm Lập Nhi, cũng không biết tìm ở nơi nào. Mà hiện tại, Tần Vũ tốt xấu gì cũng biết, chỉ cần phi thăng nhập thần giới,

phỏng chừng sẽ có thể tìm được Lập Nhi.

- A, Ốc Lam.

Tần Vũ thanh tỉnh lại, dò hỏi:

- Nhất nguyên trọng thủy này, ngươi có nắm chắc lấy được nó không?

Ốc Lam trầm ngâm:

- Nhất nguyên trọng thủy, tại thần giới cũng không có thử qua tiếp xúc. Bình thường ta không sợ thần hỏa, nhưng nhất nguyên trọng thủy? Thật sự rất khó nói.

Ốc Lam đáy lòng cũng không có nắm chắc.

- Ốc Lam, thử hỗ trợ xem.

Tần Vũ nói.

Hiện tại Tần Vũ cũng chỉ có thể gọi Ốc Lam hỗ trợ. Ốc Lam trầm ngâm một lát, nói:

- Như vậy, ngươi để ta tiến vào Ám tinh, để ta thử chút xem. Đương nhiên… nếu ta thất bại thì không có biện pháp nữa.

- Thật sự là cảm ơn ngươi.

Tần Vũ trong lòng mừng rỡ.

- Đại bá, các người nói… nhất nguyên trọng thủy kia rất lợi hại?

Hắc Đồng một bên mơ mơ màng màng nghe được dò hỏi.

Tần Vũ sờ sờ đầu Hắc Đồng cười nói:

- Đương nhiên lợi hại, ngay cả đại bá ngươi cũng không đến gần sát được, ngươi nói có lợi hại hay không?

Sau đó Tần Vũ nhìn về phía Ốc Lam.

Ốc Lam gật gật đầu, Tần Vũ trực tiếp đưa Ốc Lam ra khỏi Khương Lan Giới.

Trên thập tứ tinh đế cấp ám tinh.

Tần Vũ và Ốc Lam đột ngột xuất hiện tại Ám tinh, trở lại Ám tinh Tần Vũ lại cảm nhận được một cỗ áp lực kinh khủng, mà Ốc Lam xuất hiện tại Ám tinh, phảng phất giống như không có cảm giác gì.

- Nơi này áp lực coi như có thể.

Ốc Lam tựa hồ cảm thụ không đến áp lực kinh khủng từ mặt đất, sau đó nhìn về phía bích lục hàn đàm hơn ba trăm thước xa, dò hỏi Tần Vũ:

- Đúng là cái kia?

Tần Vũ gật đầu:

- Ốc Lam, làm không được không cần cố sức, ngươi đi quá xa ta, ta muốn cho ngươi tiến vào Khương Lan Giới đều không có biện pháp đâu.

Tần Vũ cẩn thận nhắc nhở.

Chính xác, điểm ấy rất nguy hiểm.

Một khi Ốc Lam tới hàn đàm gặp được nguy hiểm gì, Tần Vũ muốn cứu Ốc Lam phỏng chừng đều không có cách nào.

- Đừng lo lắng.

Ốc Lam tự tin cười, lập tức huy động cước bộ, cả người giống như một mũi tên hướng hàn đàm vọt tới, thậm chí khiến cho Tần Vũ chỉ thấy được tàn ảnh.

Tại thập tứ tinh đế cấp ám tinh, tốc độ nhanh đến sinh ra tàn ảnh?

- Tại Ám tinh mà tốc độ nhanh như vậy, thân thể hắn có thể?

Tần Vũ cũng phát kinh, hắn lần đầu tiên phát hiện, Ốc Lam so với mình tưởng tượng thật khác xa.

- Tần Vũ, quên nói cho ngươi biết, lúc trước kia xem Mê Thần Điện chủ nhân luyện khí, ta cách Mê Thần Điện chủ nhân cũng tựu vài thước, cách nhất nguyên trọng thủy đồng dạng bấy nhiêu đó. Ít nhất gần sát nhất nguyên trọng thủy, đối với ta mà nói cũng rất đơn giản.

Ốc Lam tâm niệm truyền âm tại trong đầu Tần Vũ vang lên.

Tần Vũ trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Hơn ba trăm thước, nếu Tần Vũ đi đến, phỏng chừng phải trong chốc lát, mà Ốc Lam thì như mũi tên bay rời cung bay đi. Khi tới bên cạnh lục sắc thủy đàm, Ốc Lam sắc mặt bắt đầu thay đổi, trở nên trịnh trọng, không có dễ dàng như vừa nói.

Nhất nguyên trọng thủy quá lạnh lẽo, giới chỉ bình thường căn bản không thể tiếp thụ, dù là hạ phẩm, trung phẩm thần khí cũng không chống đỡ được chứ nói chi giới chỉ.

- Ốc Lam, dùng năng lượng trong cơ thể bao lấy nhất nguyên trọng thủy.

Tần Vũ tâm niệm truyền âm nói.

- Không được, một khi tiếp xúc nhất nguyên trọng thủy, yêu nguyên lực của ta phỏng chừng vừa mới tiến tới đã bị ăn mòn.

Thu lấy nhất nguyên trọng thủy, như thế nào có thể đơn giản như Tần Vũ tưởng?

Ốc Lam chỉ có thể dùng hai tay!

Chỉ thấy hắc quang âm u bao lấy tay phải Ốc Lam, Tần Vũ nhớ rõ, lúc trước trong khi Ốc Lam cùng với Bằng Ma Hoàng giao thủ, khắp hai tay cũng đồng dạng lưu động một tầng hắc quang.

Tay phải Ốc Lam lưu động hắc quang, chậm rãi hướng bích lục sắc hàn đàm đi vào.

Tần Vũ ổn định hơi thở giương mắt nhìn Ốc Lam đằng xa, tay phải Ốc Lam mặt ngoài lưu động một tầng hắc quang đang chậm rãi tiếp xúc tới lục sắc dịch thể, chỉ là tay phải Ốc Lam không ngừng run lên.

- Nhất nguyên trọng thủy này ngay cả Ốc Lam cũng không chịu đựng nổi?

Tần Vũ trong lòng lo lắng bắt đầu.Tay phải Ốc Lam từ từ dừng lại một chút, một lát sau giống như tia chớp co rút lại.Thân hình chớp động, Ốc Lam quay trở về bên cạnh Tần Vũ.

- Làm sao vậy, Ốc Lam?

Tần Vũ trong lòng đã có dự cảm bất hảo, Ốc Lam sắc mặt có chút nghiêm túc, mà giờ phút này tay phải Ốc Lam da thịt đông cứng tái nhợt.

Ánh mắt Ốc Lam dừng lại ở lục sắc hàn đàm xa xa, thấp giọng nói:

- Tần Vũ, ta càng khẳng định, lục sắc thủy đàm kia không phải đơn giản chỉ là nhất nguyên trọng thủy.

- Sao lại thế này?

Tần Vũ đối với chuyện vừa phát sinh căn bản không hiểu biết gì, hắn cũng chỉ là thấy tay phải Ốc Lam thâm nhập vào trong đó rồi dừng lại một chút.

Ốc Lam bỗng dưng nở nụ cười, nhìn về phía Tần Vũ cười nói:

- Tần Vũ, ta vừa rồi khi cho tay vào thủy đàm nhất nguyên trọng thủy, cảm thấy dưới đáy thủy đàm nhất nguyên trọng thủy kia có cái gì đó thần bí.

- Có cái gì đó thần bí?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Ốc Lam.

- Đúng, nếu chỉ là nhất nguyên trọng thủy, hai tay ta có thể chịu đựng được. Nhưng vừa rồi khi thâm nhập vào trong đó, một cỗ hàn khí sắc bén đến cực hạn ăn mòn tay phải ta, uy lực hàn khí phát ra vượt qua nhất nguyên trọng thủy. Phát ra hàn khí sắc bén như thế, đúng là cái gì đó thần bí ở đáy đàm, ta bây giờ tay phải đã bị thương. Ốc Lam cười. Tần Vũ lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Xem ra cái đó không thuộc về ta, ta cũng không thể cưỡng cầu.

- Không. - Ốc Lam cười *nói, - Không cần bỏ cuộc, ngươi thực có thể lấy được nó.*

- Ta đang lắng nghe.

Tần Vũ ánh mắt sáng ngời. Ốc Lam kể lại:

- Vừa rồi khi ta cho tay vào khẳng định một việc, đúng là thượng phẩm thần khí ở trong đó cũng chịu đựng không nổi, cho nên muốn thu lấy "nhất nguyên trọng thủy" cùng với cái gì đó bên trong căn bản không có khả năng. Cho nên, chỉ còn có một biện pháp… dùng không gian chứa đựng!

- Ngươi nói… Khương Lan Giới?

Tần Vũ nhíu mày.

Ốc Lam gật đầu cười nói:

- Tần Vũ, ngươi nghĩ xem, thứ này tồn tại ở đây, mà tam đại quân chủ Ám Tinh giới không có lấy được nó. Hiển nhiên… tam đại quân chủ Ám Tinh giới cũng không có cách nào động đến hàn đàm. Mà giới chỉ chứa đựng bình thường, cho dù là chứa đựng được thần khí, cũng không chứa được nhất nguyên trọng thủy chứ đừng nói chi là cả nhất nguyên trọng thủy hàn đàm với cái trong đó.

- Khương Lan Giới chẳng phải là một không gian thần khí sao?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Ốc Lam xuy cười một tiếng:

- Thần khí, ngươi cũng quá xem thường Khương Lan Giới rồi.

Tần Vũ ánh mắt sáng ngời:

- Ốc Lam, ngươi nói lời này có ý gì?

- Bây giờ nói cho ngươi cũng vô dụng, chờ ngươi sau này đến thần giới sẽ biết. Thần khí? Ngươi thử tưởng tượng, truyền thừa chí bảo của Long tộc, truyền thừa chí bảo của Bằng tộc, cái nào không so với thượng phẩm thần khí còn muốn lợi hại hơn? Khương Lan Giới này, cũng là bảo vật tối trân quý mà ta từ khi sinh ra đến giờ gặp được.

Tần Vũ không hỏi nhiều nữa.

Hắn biết Ốc Lam không muốn nói, nếu hắn muốn nói tự nhiên sẽ nói.

- Ngươi có thể xem Khương Lan Giới như một không gian. Không gian này không giống như không gian trữ vậy giới chỉ thông thường, mà là một loại không gian gần như là "vũ trụ không gian", mặc dù không phải là vũ trụ không gian cao cấp, nhưng cũng có thể so sánh gần như vậy. Chỉ cần ngươi có thể gần sát hàn đàm, khi đó có thể dùng Khương Lan Giới trực tiếp thu hàn đàm vào trong.

Ốc Lam khẳng định nói.Tần Vũ suy nghĩ một lát, lập tức nhìn Ốc Lam dò hỏi:

- Muốn gần sát hàn đàm kia, phải đạt tới thực lực như thế nào?

- Thực lực như thế nào? Thân thể tu luyện có thể so với thượng phẩm thần khí không sai biệt lắm. - Ốc Lam đạm cười nói - Bất quá tại tiên ma yêu giới, ta phỏng chừng bảo vật này, ngươi sử dụng không được.

Tần Vũ thực ra không có cầu tưởng nhiều lắm. Tại tiên ma yêu giới, cho dù hôm nay có thể đánh bại chính mình không có nhiều người, nhưng mục tiêu của mình chính là ở thần giới. Dù sao Lập Nhi ở tại thần giới… Ngay cả khả năng của Lan thúc, cũng chỉ có khả năng bảo Lập Nhi không bị bắt buộc, có thể tưởng tượng chình mình đến thần giới sẽ gặp khó khăn như thế nào.

Thân phận, thực lực, địa vị, vô luận là ở thế giới nào đều là rất trọng yếu, kinh nghiệm tu luyện bao nhiêu năm như vậy Tần Vũ đương nhiên lí giải thấu triệt. Hắn đến bây giờ không có nghĩ rằng mình vừa tới thần giới, phụ thân Lập Nhi tự nhiên đem Lập Nhi gả cho, hết thảy đều phải tự thân nỗ lực!

- So với thượng phẩm thần khí? Biết rồi.

Tần Vũ cười nói với Ốc Lam:

- Ốc Lam, cảm ơn ngươi, bây giờ ta đưa ngươi trở về Khương Lan Giới.

Ốc Lam mỉm cười gật gật đầu:

- Nỗ lực cho tốt, Tần Vũ, ta khuyên ngươi… thói quen tốt nhất là dưới áp lực cường đại mà hoạt động.

- Ốc Lam, ngươi nói lời này là ý gì?

Tần Vũ đối với lời *"khuyên bảo"* của Ốc Lam không khỏi bắt đầu mê hoặc.

- Ai da, Ám tinh này trọng lực thật sự là khó chịu, Tần Vũ, đưa ta về Khương Lan Giới đi.

Ốc Lam nói bắt sang chuyện khác, Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ, hắn hiểu được Ốc Lam không muốn nhiều lời. Tần Vũ sau một ý niệm, Ốc Lam liền biến mất ở Ám tinh.

****

- Tại Ám tinh cố gắng tu luyện, tu luyện thành công sẽ đến mê thần điện một chuyến.

Tần Vũ trong lòng đã có kế hoạch, phàm là có trợ giúp cho mình tại thần giới trong tương lai, Tần Vũ đều cố gắng tranh thủ. Tần Vũ nhìn qua xung quanh, cảm thụ cảm giác rét lạnh thấu xương, từ từ thong thả gật đầu:

- Nơi này điều kiện vừa vặn thích hợp tu luyện, rét lạnh, trọng lực!

Sau đó Tần Vũ bắt đầu nhấc bước. Không phải là đi bộ, mà là

lê từng bước.

Tần Vũ ánh mắt kiên định, hai chân cơ nhục khởi phát, mỗi một bước đều nện lên mặt đất. Tần Vũ vây quanh *"bích lục sắc dịch thể hàn đàm"*, lấy hàn đàm làm trung tâm cách hơn ba trăm thước không ngừng bước đi. Ở nơi lúc này là hắn đã phải chịu đựng rét lạnh đến cực hạn, dưới tình huống cực hạn của thân thể, sinh mạng nguyên lực không ngừng dung nhập cơ nhục, làm cho Tần Vũ quen dần với áp bức này.

Bước đi, bước đi một cách đơn giản nhất.

Tần Vũ đi như thế suốt ba năm. Tần Vũ với sinh mệnh nguyên lực phụ trợ, hắn sau ba năm tiến bộ lớn phi thường, hôm nay tốc độ so với lúc trước lớn hơn nhiều, chỉ là cho dù như thế… Tần Vũ cũng chỉ có thể gần sát hàn đàm tối đa mười thước mà thôi.

- Bây giờ mang theo phụ trọng mà đi.

Tần Vũ cảm thụ cơ nhục bản thân tiến bộ không ít. Ánh mắt Tần Vũ hướng xuống mặt đất. Dưới rét lạnh kinh khủng như thế này, mỗi một chỗ trên mặt đất Ám tinh đã nứt ra thành từng mảnh. Tần Vũ hai tay nhấc lấy một mảnh, nhưng mà…

Tần Vũ khiếp sợ phát hiện ra mình căn bản không thể nhấc lên được.

- Vật chất này thật là cứng rắn.

Tần Vũ trong tay đột ngột xuất hiện trung phẩm thần khí Phá Thiên, thần khí Phá Thiên nói về trình độ cứng rắn có thể so sánh với vật chất Ám Tinh giới, hơn nữa còn sắc bén hơn. Tần Vũ dùng sức chặt xuống, hao phí lượng lớn khí lực cuối cùng cũng chặt đứt được. Mảnh vật chất này chiều ngang chỉ bằng một lóng tay, dày cũng bằng một lóng tay, có thể xưng là *"côn"*. Tựu như vậy, Tần Vũ

cũng phải dùng đến thần khí sắc bén mới chặt đứt được.

Một mảnh vật chất hồng sắc dài ba tấc, rộng một lóng tay, dày một lóng tay. Tần Vũ hai tay cầm lên. Nhưng mặc cho Tần Vũ hao phí khí lực như thế nào, cũng không thể nhấc nổi mảnh vật chấc chỉ dài ba tấc này, thậm chí làm cho nó di động cũng không có khả năng. Tần Vũ căn bản không biết, mảnh vật chất hồng sắc này cho dù tại tinh cầu bình thường, sức nặng cũng vượt qua một ngọn núi cao. Có thể tại áp lực của Ám tinh tồn tại, vật chất hồng sắc này mật độ có thể tưởng tượng được. Mà tại địa phương trọng lực kinh khủng như Ám tinh, trọng lượng của nó so với Tần Vũ vượt qua hơn mười vạn bội, mặc dù nhìn thấy rất nhỏ nhưng Tần Vũ như thế nào có thể di động được?

- Ta như thế nào mang phụ trọng đây?

Tần Vũ khóc cười không được.

Lập tức nhìn vào thần kiếm Phá Thiên, thần kiếm Phá Thiên đã tích huyết nhận chủ, trên tay Tần Vũ một chút sức nặng đều không có.

- Trọng lực cấm chế!- Tần Vũ vỗ mạnh đầu. - Ta thế nhưng lại quên mất trọng lực cấm chế.

Nói xong hai tay tiện bố trị một trọng lực cấm chế, chỉ là gia tăng trọng lực lên ba lần. Trọng lực cấm chế bí pháp này, tựa hồ mỗi người Ám Tinh giới đều biết được. Tần Vũ sau khi sưu hồn Húc Tông cũng biết được, có điều chỉ là một loại sơ cấp trọng lực cấm chế.

- Thật là nặng. Lúc này chỉ mới ba phần a.

Tần Vũ chỉ cảm thấy cả người đều trầm mạnh xuống, tựa hồ

ngay cả đứng lên cũng là một gánh nặng. Tần Vũ đột nhiên nở nụ cười bắt đầu. Hắn nghĩ tới thời đồng niên. Khi đó, hắn cũng là mang phụ trọng điên cuồng rèn luyện thân thể. So sánh với thời đồng niên, bây giờ dưới chân hắn không phải là sơn đạo Đông Lam Sơn, mà là đệ thập tứ tinh đế cấp Ám Tinh giới. Thời đồng niên, hắn trên lưng mang đá làm phụ trọng, mà bây giờ Tần Vũ cũng dùng Ám Tinh giới trọng lực cấm chế tăng cường trọng lực. Mặc dù chỉ gần ba thành thể trọng, nhưng dưới trọng lực Ám Tinh Giới, cũng là vượt qua một trăm lần Đông Lam Sơn. Tiếng cước bộ vang lên. Tần Vũ kiên định từng bước một bắt đầu chạy.

Chạy… chạy… Tần Vũ trên mặt ngược lại có điểm bình tĩnh cười. Ý thức mơ hồ, Tần Vũ tựa như cảm thấy Ám tinh dưới chân biến thành sơn đạo Đông Lam Sơn như năm đó, mà phía sau hắn tựa hồ vang lên âm thanh quen thuộc - *"Nhanh lên, nhanh nữa lên!"*

Âm thanh kia là âm thanh của lão sư đầu tiên của hắn - Triệu Vân Hưng.

Tần Vũ không ngừng chạy đi, mồ hôi không ngừng từ toàn thân toát ra, dưới áp lực kinh khủng trong nháy mắt biến mất. Tần Vũ còn nhớ rõ, lúc trước khi tiến vào đệ thập tứ tinh đế cấp ám tinh, Chí Kiều trưởng lão cấp cho một ngọc giản, trong đó có một tin tức - *"Tại ám tinh không được sử dụng truyền tấn linh châu, truyền tấn linh châu dưới áp lực kinh khủng như vậy có thể hoàn toàn bị phá hủy."*

Ngay cả kiếm tiên khôi lỗi của Tần Vũ cũng bị quật ngã, áp lực có thể tưởng tượng được. Mồ hôi ngay cả tồn tại đều không có khả năng.

Chạy từng bước, từng bước…

Tần Vũ ánh mắt kiên định vô cùng.

……..

Một trăm năm sau!

Trên người Tần Vũ trọng lực cấm chế đã gia tăng bốn bội thể trọng, Tần Vũ vẫn như trước một mực chạy, ánh mắt vẫn như trước kiên định.

Chạy dài suốt một trăm năm, kì thật tại đây dưới áp lực đè xuống, chỉ cần có thể đứng thẳng, thân thể cũng không ngừng biến đổi. Mà Tần Vũ cứ chạy như vậy, toàn thân mỗi một khối cơ nhục đều dưới sinh mệnh nguyên lực phụ trợ, cực nhanh biến hóa tiến bộ.

Tu luyện suốt một trăm năm.

- Hôm nay cơ nhục ta có lẽ đã đạt tới thập ngũ tinh đế cấp rồi.

Tần Vũ mấy ngày nay có thể cảm giác được gân cốt mình lúc này dưới áp lực phụ trọng cũng bắt đầu thong thả biến đổi, hiển nhiên, hôm nay cơ nhục cùng với gân cốt đã ở cùng một tầng. Nhìn đám đất đá đổ nát dưới chân.

- Mấy thứ này nặng nề như vậy, đã tới Ám Tinh giới, nên đem một ít cho bọn Tiểu Đồng xem thử.

Tần Vũ dùng thần kiếm Phá Thiên cắt lấy ba mảnh vật chất hồng sắc, hắn mặc dù không có cách nào lấy tay cầm, nhưng có thể dùng Khương Lan Giới thu lấy. Tâm ý vừa động, Tần Vũ thu ba mảnh vật chất hồng sắc vào Khương Lan Giới.Quay đầu lại nhìn thoáng qua hàn đàm bích lục sắc dịch thể cách đó không xa:

- Khi nào đạt tới thập thất tinh đế cấp ta lại đến nữa.

Tần Vũ lập tức hướng về phía tinh tế truyền tống trận chạy đi.

Lúc này đây Tần Vũ triệt tiêu trọng lực cấm chế, tốc độ chạy

của Tần Vũ cũng là cực kì nhanh.

Gần nửa ngày, Tần Vũ đã chạy đến vị trí truyền tống trận. Mà cách vị trí truyền tống trận không xa, Tần Vũ thấy được Mạnh Long đang bước đi từng bước một, đương nhiên sau trăm năm tu luyện Mạnh Long đã có thể bước đi thong thả.

Mạnh Long khó có thể tin nhìn Tần Vũ đang rất nhanh chạy tới.

- Mạnh Long!

Tần Vũ cười chào hỏi.

Mạnh Long lắp bắp, chỉ vào Tần Vũ với vẻ khó có thể tin:

- Ngươi, ngươi đã tu luyện thành công?

Phải biết rằng tu luyện càng về sau càng khó, Mạnh Long chính mình tu luyện cũng đã rất nhanh rồi. Nhưng Mạnh Long tự mình vạch ra kế hoạch - một trăm năm có thể đứng thẳng, đi được, một vạn năm có thể chạy đi bình thường, mười vạn năm có thể bắt đầu phụ trọng bằng thể trọng thân thể chạy đi, trăm vạn năm có thể bắt đầu mang phụ trọng gấp đôi thân thể mà chạy.

Hắn vạch ra kế hoạch trăm vạn năm, nhưng Tần Vũ thì sao? Lúc này mới được bao lâu? Hắn như thế nào không khiếp sợ, hắn thậm chí cảm thấy cả đầu óc chấn động. Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Đúng, ta thành công rồi. Ta nghĩ ta đã có thể bước vào đệ thập ngũ tinh đế cấp ám tinh.

Mặc dù có thể mang phụ trọng gấp đôi trọng lượng cơ thể chạy bình thường thì tính là thành công, nhưng Tần Vũ bây giờ có thể mang phụ trọng bốn bội trọng lượng cơ thể.

- Như thế nào có thể? Ngươi như thế nào có thể nhanh như vậy?

Mạnh Long không thể chấp nhận. Tần Vũ cũng biết tốc độ tu luyện của mình có chút kinh khủng, lúc này cười nói:

- Có thể ta tư chất tốt a, Mạnh Long, ta đi trước đây.

Tần Vũ không nhiều lời, trực tiếp hướng vào truyền tống trận. Tinh tế truyền tống trận này được chế tạo đặc biệt, không cần nguyên linh thạch để cung cấp năng lượng, mà phải do tu luyện giả quán nhập năng lượng của bản thân. Dù sao nguyên linh thạch cũng không thể tồn tại trên Ám tinh. Quán nhập kim lực, cả tinh tế truyền tống trận bắt đầu phát sáng. Hơn một trăm năm, cơ nhục Tần Vũ đã hoàn toàn đạt tới cấp bậc thập ngũ tinh đế cấp, thậm chí có thể còn cao hơn một ít.

Nhìn Tần Vũ biến mất, Mạnh Long như trước đầu vẫn cảm thấy choáng váng:

- Như thế nào có thể? Ta ngay từ đầu chính mắt thấy hắn cơ thể không chịu đựng nổi áp lực, chẳng lẽ… lúc đầu là hắn ngụy trang? Không đúng, hắn ngụy trang với ta làm cái gì?

Mạnh Long như thế nào đều không tưởng tượng được, *"Lưu Tinh"* kia vì cái gì có thể tu luyện nhanh như vậy.

****

Thí luyện thánh tinh, tinh cầu trung chuyển đến tam thập lục thí luyện tinh cầu, trong tòa kiến trúc thập tứ tinh đế cấp, cỗ truyền tống trận giữa đại sảnh bắt đầu phát sáng, nhất thời làm cho không ít người chú ý đến.

- Lưu Tinh đại nhân, mạnh khỏe.

Chí Kiều trưởng lão quay về phía Tần Vũ mỉm cười nói,

- Đại nhân, ngài tu luyện thành công rồi?

Tần Vũ trong lòng có chút bất đắc dĩ. Hắn biết chính mình tại một viên ám tinh tu luyện nhanh như vậy, tốc độ kinh người kia khẳng định sẽ làm cho người ta khiếp sợ.

- "Tính ra, để người ta nghĩ như thế nào đây? Khiến cho người khác nhận định ta là một thiên tài cũng được."

Tần Vũ cuối cùng chỉ có thể quyết định như vậy, Tần Vũ quay về Chí Kiều trưởng lão gật đầu nói:

- Đúng.

- Lưu Tinh đại nhân, thỉnh chờ. Ta đi chuẩn bị thập tứ tinh đế cấp lệnh bài.

Chí Kiều trưởng lão cười nói.

Chương 437

Linh Hồn Chi Đại Viên Mãn

Lệnh bài này đối với Tần Vũ mà nói cũng rất trọng yếu, một là có thể tại thập ngũ tinh đế cấp ám tinh tiếp tục tu luyện, hai thì đây là đại diện thân phận, có thể giúp cho Tần Vũ tại Ám Tinh giới hành động tốt hơn. Chí Kiều trưởng lão lấy ra một tam lăng hình tinh trụ, tinh trụ kia bắn ra một đạo quang mang mênh mông bao trùm Tần Vũ.

- A? Lưu Tinh đại nhân chưa có lĩnh qua đế cấp lệnh bài?

Chí Kiều trưởng lão kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ, dựa theo quy định, khi tiếp nhận một khối đế cấp lệnh bài mới phải thu hồi khối đế cấp lệnh bài cũ.

Tần Vũ đã xem qua khối ngọc giản, biết được sự tình này nên giải thích:

- Ta không có đi qua Ám tinh tu luyện.

- Nguyên lai là như thế.

Chí Kiều trưởng lão cười gật đầu, nhưng là trong lòng cũng có chút khiếp sợ, sau đó Chí Kiều trưởng lão lấy ra một khối lệnh bài tương tự như tinh toản đưa cho Tần Vũ:

- Đại nhân, đây là thập tứ tinh đế cấp lệnh bài. Đại nhân bây giờ có thể tích huyết nhận chủ.

Tần Vũ tiếp nhận lệnh bài. Lệnh bài có chút trong suốt, tản ra ba loại sắc thái, mặt trước có một chữ *"Đế"*, mặt sau đó là hai chữ

"Thập Tứ". Tần Vũ tích huyết nhận chủ, tiếp thu vào trong thể nội.

- Chí Kiều trưởng lão, cáo từ.

Tần Vũ nói xong, liền đi ra đại môn. Không ít người đang vây xem dạt ra thành một con đường cho Tần Vũ, ánh mắt dõi theo Tần Vũ đang hướng tới tòa kiến trúc thập ngũ tinh đế cấp. Đám người này bắt đầu đàm luận.

....

Một trong tam đại thánh tinh Ám Tinh giới - Kim Hình tinh.

Trong lúc Tần Vũ tu luyện, người kế vị Kim Hình Quân - Ám Tinh giới đã đăng cơ, hơn nữa còn công khai tin tức ra bên ngoài. Giờ phút này, Kim Hình Quân cùng một đám người đang tụ tập trong một gian đại sảnh Kim Hình Tông.

Kim Hình Quân ngồi ghế chủ tọa, còn lại ngồi sáu người, mà trong lúc này một người đứng lên, cung kính bẩm báo:

- Bệ hạ, tại thí luyện tinh truyền đến tin tức. Năm đó tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh có hai vị đại nhân, hôm nay có một đã trở ra. Là Lưu Tinh đại nhân.

- Lưu Tinh, là người Tang Uyên tinh, lúc trước vốn là một vô danh tinh tế khổ tu giả.

Kim Hình Quân lạnh nhạt nói. Kim Hìnhquân mới kế vị, bổn danh *"Hình Viễn"*, trước cũng là một vô danh tinh tế khổ tu giả, sau lại từ thập bát tinh đế cấp ám tinh đến, với thực lực mạnh mẽ không thể tranh cãi đã trở thành một tân Kim Hình Quân. Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* tiếp tục nói:

- Dựa theo tin tức Văn Phong truyền đến, Lưu Tinh này thực lực

không dưới Văn Phong, mà Lưu Tinh lại vì sao tiến vào thập tứ tinh đế cấp ám tinh thí luyện?

- Phỏng chừng Lưu Tinh này thực lực đã thập ngũ tinh đế cấp, nhưng dựa theo tình báo, Lưu Tinh chưa từng đến Ám tinh tu luyện, có thể hắn không tự tin, cho nên trước tiên đến thập tứ tinh đế cấp ám tinh tu luyện một đoạn thời gian rồi mới tiến vào thập ngũ tinh đế cấp.

Một lão giả râu bạc trắng đang ngồi mỉm cười nói.

Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* cũng gật đầu cười nói:

- Có lý, Lưu Tinh này có thực lực như thế... xem ra cũng tính hắn là một người dự tuyển tân Kim Hình Quân vậy.

- Hừ.

Một tiếng hừ lạnh từ bên tay trái Kim Hình Quân truyền đến. Đó là một trung niên nhân nét mặt lạnh lùng. Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* đạm cười nói:

- Phó tông chủ, ngươi không cần quá để ý, hắn đã đạt đến thập ngũ tinh đế cấp, đó là một người dự tuyển tân Kim Hình Quân, bất quá ngươi là thập thất tinh đế cấp thí luyện còn lo lắng gì hắn? Chỉ có điều ngươi và ta giống nhau, không biết khi nào thì tiếp nhận thần kiếp, một khi độ thần kiếp thì quân chủ vị cũng để lại cho Lưu Tinh, Văn Phong bọn họ tranh đoạt thôi.

Trung niên nhân lạnh lùng gật đầu. Người này hôm nay đúng là một trong ba vị phó tông chủ Kim Hình Tông, công lực thập thất tinh đế cấp cao thủ gần tiếp cận Kim Hình Quân *"Hình Viễn"*!

……

Gió nhẹ thổi, đại thụ vạn năm mềm mại lay động. Vừa uống

rượu, Tần Vũ vừa nhìn xuyên qua cảnh sắc bên ngoài cửa sổ. Cảnh sắc tại thí luyện thánh tin cũng không tệ lắm. Tần Vũ sau khi ra khỏi thập tứ tinh đế cấp ám tinh, không có lập tức tiếp tục tu luyện, mà là tại toà kiến trúc thập ngũ tinh đế cấp lầu một ăn uống một phen, sau đó mới chuẩn bị đi vào. Quanh Tần Vũ một vòng không ai ngồi đại sảnh ăn uống, mặc dù có hơn trăm người, nhưng mỗi một người đều tự giác li khai Tần Vũ một khoảng cách. Đây là tôn kính cường giả.

- Vị kia là Lưu Tinh đại nhân, thấy được không? Đúng là vị đang ngồi nhìn ra cửa sổ kia. Nghe nói Lưu Tinh đại nhân ở thập tứ tinh đế cấp ám tinh tu luyện chỉ hơn một trăm năm đã thành công, tốc độ này thật là quá kinh người.

Một cái đầu trọc lốc thấp giọng nói.

- Có thể Lưu Tinh đại nhân thực lực rất mạnh.

Một người trẻ tuổi bên cạnh nói.

- Không nhất định.

Đầu trọc lốc quay sang chung quanh nói khẽ:

- Như vậy cũng ta đánh cuộc, cuộc Lưu Tinh đại nhân sau bao nhiêu năm có thể tiến vào thập lục tinh đế cấp ám tinh tu luyện.

- Đúng là tối thiểu phải một vạn năm.

Một người nói. Đầu trọc lốc cười nói:

- Vậy ta cũng đánh cuộc, Lưu Tinh đại nhân từ thập ngũ tinh đến thập lục tinh, dưới một vạn năm hay trên một vạn năm thành công.

- Tốt, ai đặt cược?

- Nói nhỏ thôi, đại nhân đứng lên rồi kìa.

Thấy Tần Vũ đứng lên, nhất thời cả đại sảnh ăn uống đều im lặng xuống. Tần Vũ cười cười đi về hướng thị giả:

- Tính tiền.

Thị giả kia nhìn Tần Vũ, trong mắt có một tia sùng bái, cung kính nói:

- Lưu Tinh đại nhân, không cần tính nữa, đại nhân nếu tiến vào thập ngũ tinh đế cấp ám tinh tu luyện, tự nhiên ở chỗ này có tư cách ăn tiêu xài miễn phí.

- Tựa hồ có thập ngũ tinh đế cấp lệnh bài mới có tư cách mà?

Tần Vũ nghi hoặc. Thị giả lắc lắc đầu:

- Trưởng lão nói không cần, hắn tin tưởng đại nhân đạt tới thập ngũ tinh đế cấp thực lực. Đương nhiên, dám tiến vào thập ngũ tinh đế cấp ám tinh, có hay không có tự tin tiến tới? Không có nắm chắc, đó căn bản là tự sát!

Tần Vũ sau đó ra khỏi đại sảnh ăn uống, tiến vào đại sảnh đằng trước. Một trung niên nhân đang khoanh chân ngồi bên cạnh truyền tống trận đứng lên nói:

- Lưu Tinh đại nhân, ta là trưởng lão phụ trách sự vụ nơi này.

- Mở ra truyền tống trận.

Tần Vũ nói rõ ràng.

……

Đệ thập ngũ tinh đế cấp ám tinh.

Lần này không có chật vật như lần trước, Tần Vũ vừa mới được truyền tống đến nơi này, chỉ là cảm thấy thân thể thoáng trầm xuống, cảm giác áp lực quen thuộc đã trở lại.

- Tinh cầu này thế nhưng còn có một người.

Tần Vũ linh hồn chi lực rõ ràng cảm giác được cách nơi này khoảng hơn mười lí có một nữ tử.

- Là Bạch Huyền Tông.

Tần Vũ rõ ràng cảm nhận được hơi thở rét lạnh trên người nữ tử kia,

- Một nữ tử mà mạnh như vậy, thật sự là hiếm có a.

Tần Vũ trong lòng than thở.

Tần Vũ tịnh không có lãng phí thời gian, sau đó trực tiếp bố trí một trọng lực cấm chế, chỉ là gia tăng gấp đôi thể trọng.

- Ầy? - Tần Vũ đột nhiên nhớ tới một việc, - Không đúng, mười tám đế cấp ám tinh này, trọng lực càng về sau càng tăng dần, tương ứng từ nhất tinh đế cấp đến thập bát tinh đế cấp. Nhưng… đã như vậy, ta chỉ cần ở tại một viên ám tinh là được, chỉ cần ta tại một viên ám tinh tu luyện, nhưng mà đặt trọng lực cấm chế làm phụ trọng tăng dần áp lực là xong. Mà tiền bối của Ám Tinh giới này, vì cái gì cực khổ tìm ra mười tám đế cấp ám tinh?

Tần Vũ có điểm không nghĩ ra.

- Tính ra… không nghĩ nữa.

Bất quá Tần Vũ còn không biết… Ám Tinh giới tiền bối tìm ra mười tám viên ám tinh này, căn bản không có hao phí chút khí lực. Hơn nữa, có mười tám ám tinh này, mới có thể xác nhận chính xác thực lực người ta, Đại Thánh tinh mới có thể ghi chép chính xác thực lực một ít người. Tần Vũ cũng quyết định một việc, chính mình tại thập ngũ tinh đế cấp ám tinh tu luyện, chỉ cần không ngừng đề cao phụ trọng, không cần tiến vào ám tinh khác nữa.

- Tu luyện!

Tần Vũ hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu đoạn trường tu luyện. Cao thủ thì tịch mịch. Thực lực của Tần Vũ cũng là thông qua thời gian dài tịch mịch mới có thể đạt tới, tại Ám tinh này Tần Vũ bắt đầu cô độc một mình tu luyện.

…….

Tám trăm năm sau.

Tần Vũ thân mặc đoản khố, để trần nửa thân trên đang đi về phía trước, một đôi tay mười ngón giống như rễ đại thụ bám chặt trên mặt đất, cả người chỉ chống trụ trên mười ngón tay, mà trong khi đó Tần Vũ còn mang theo bốn bội thể trọng. Hơn nữa, nơi này là thập ngũ tinh đế cấp ám tinh!

Tần Vũ chính mình hiểu được, đôi tay này về sau chính là cực mạnh lợi khí.

Cho nên, ngón tay phải rèn luyện thật tốt.

- Thượng phẩm thần khí chính là cực hạn sao?

Tần Vũ khi đang rèn luyện trong lòng cũng tự hỏi.

Cửu chuyển ám kim thân đệ cửu tầng đúng là cực hạn?

Mà sau đó, Tần Vũ nhíu mày rồi lộ ra vui mừng như điên:

- Nhiều năm như vậy, linh hồn cảnh giới rốt cuộc đã đạt thành đại viên mãn.

Tần Vũ trực tiếp đình chỉ tu luyện khoanh chân ngồi xuống.

……

Vô biên não hải, linh hồn Tần Vũ không ngừng quay cuồng. Hôm nay địa linh hồn Tần Vũ giống như một dịch thể đặc sệt không ngừng quay cuồng, đồng thời thỉnh thoảng trong dịch thể bắn ra kim quang sắc bén.

- Dựa theo "tam hồn cửu luyện", linh hồn đạt tới đại viên mãn có thể tồn tại thành dạng thực chất.

Một bóng người xuất hiện trong đầu Tần Vũ, bộ dáng giống hệt như Tần Vũ.

Bóng người này khoanh chân ngồi, hai tay như thiểm điện kết pháp ấn *"tam hồn cửu luyện"*, tổng cộng một trăm linh tám pháp quyết, mà trong khi Tần Vũ tay bắt đầu kết đệ nhất pháp ấn, linh hồn phảng phất như thủy ngân bắt đầu lưu động. Tùy theo pháp ấn kết đến, chất lỏng đặc sệt như thủy ngân lưu động tốc độ ngày càng nhanh. Sau khi kết xong pháp ấn cuối cùng, vô biên não hải bắt đầu chấn động, bóng người đang khoanh chân ngồi hai mắt bỗng mạnh mở ra, bắn ra quang mang như ngọn lửa.

- Hợp!

Linh hồn đúng là đã đạt tới đại viên mãn.

- Đây là linh hồn của thần nhân bình thường?

Tần Vũ nhìn tại não hải một kim đan hình tròn đang phát ra vạn trượng quang mang. Kim đan hình tròn nhìn thật bắt mắt.

Đột nhiên, một đạo lục sắc quang mang kinh người lánh ở một nơi bắt đầu chiếu đến, lục sắc quang mang nhất thời che mờ quang mang kim đan, cả não hải hoàn toàn biến thành lục sắc. Mà phát ra vô biên lục sắc, đúng là một tinh lệ trong suốt trước mắt.

- Lưu Tinh Lệ.

Tần Vũ trong lòng kinh dị. Lưu Tinh Lệ đột nhiên bắn ra một đạo thất thải quang hoa, đạo thất thải quang hoa này trực tiếp bắn vào linh hồn kim đan Tần Vũ, giờ phút này Tần Vũ trong lòng nhất thời xuất hiện rất nhiều tin tức.

- Này đây là…

Tần Vũ liền bắt đầu bị hấp dẫn. Sau đó Tần Vũ cứ như vậy ngồi trên mặt đất Ám tinh không nhúc nhích. Tần Vũ bắt đầu một lần tu luyện dài nhất từ khi sinh ra cho đến bây giờ.

Chương 438

Tha Khiếu ‘tả Thu Mi’

Lưu Tinh Lệ trong đầu Tần Vũ tỏa ra vô tận lục sắc quang mang, che hết tầm mắt, lục sắc quang mang bao trùm hết thảy. Tiếp theo Lưu Tinh Lệ bắn ra thất thảy quang mang tiến nhập linh hồn kim đan Tần Vũ.Theo thất thải quang mang tiến vào linh hồn kim đan Tần Vũ, thế nhưng Lưu Tinh Lệ lại giảm tốc độ xuống.Đang lúc linh hồn kim đan Tần Vũ hấp thu thất thải quang mang, ý thức Tần Vũ lâm vào một tràng cảnh đặc thù.Khôn cùng rộng lớn hải thủy.

Tần Vũ giờ khắc này phảng phất giống như một giọt hải thủy, dung nhập với khôn cùng rộng lớn hải thủy, cảm thụ rộng lớn mênh mông hải dương khi thì bình lặng, khi thì khởi xuất phẫn nộ sóng to gió lớn, cảm thụ hải dương vô tận thâm trầm. Không biết qua bao lâu, Tần Vũ thậm chí cho rằng chính mình cũng là một giọt nước trong đó. Đột nhiên, hải dương biến mất. Tần Vũ tiến nhập một không gian toàn thực vật, các chủng loại hoa cỏ, phẩm loại vô cùng nhiều, nhiều đến nỗi Tần Vũ không nói nên lời, mà Tần Vũ lúc này cũng là một bụi cỏ nhỏ bé trong đó.

Sinh trưởng, khô héo, sau đó lại nảy mầm tràn đầy sinh cơ, sau đó lại tiếp tục sinh trưởng, rồi khô héo…

Luân hồi. Chính là luân hồi.

Tại luân hồi, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy xung quanh tràng cảnh lại biến hóa, lộ ra quang cảnh hư vô. Đây là thái không! Tần Vũ có thể gặp lại xa xa tinh thể, mặt trời nóng cháy, hành tinh hoang vu…

Một viên tinh thể vĩnh hằng giữa thái không, phảng phất vĩnh

viễn không biến hóa một dạng.

Khi thì Tần Vũ trở thành một kiện giữa vô số binh khí, khi thì Tần Vũ trở thành một hạt tro bụi trong không khí, khi thì Tần Vũ bước vào vô tận hư không, khi thì Tần Vũ tiến vào khôn cùng biển lửa…

Tại mỗi một cảnh tượng huyền diệu, Tần Vũ không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu. Phảng phất trôi qua mấy năm, một đạo âm thanh vang lên.

- Hài tử, đây là trước khi chết ta đã lưu lại, trong đó hàm chứa những gì ta đối với vũ trụ không gian cảm ngộ, ngươi có thể cảm thụ được nhiều ít bao nhiêu thì cảm thụ. Ta Tả Thu Mi cả đời chưa có thu đệ tử, ngươi có thể xem như một đệ tử của ta. Bất quá ngươi phải nhớ kĩ, khi chưa hiểu được hết thảy những gì ta đã sở truyền, ngươi không cần nói với người khác tên của ta. Đệ tử của ta, hy vọng ngươi có thể so với ta dễ dàng hơn, so với ta hạnh phúc hơn…

Âm thanh trầm thấp ôn nhu khiến cho ý thức Tần Vũ phảng phất như bị thôi miên.

- Mẫu thân.

Tần Vũ mơ hồ như phảng phất nghe được âm thanh của mẫu thân mình, sự yên tĩnh này, làm cho hắn rất thoải mái. Hắn cũng hy vọng âm thanh kia vĩnh viễn sẽ không đình chỉ, nhưng âm thanh trong chốc lát không còn nữa.

Sau khi âm thanh tiêu thất, ý thức Tần Vũ tựu khôi phục thanh tĩnh.

- Lưu Tinh Lệ này đúng là "Tả Thu Mi" truyền cho ta?

Tần Vũ trong lòng có chút hiểu được,

- Nghe Tả Thu Mi nói, nàng tựa hồ đã chết.

Không biết như thế nào, biết được "Tả Thu Mi" đã chết đi Tần Vũ trong lòng có một cảm giác đau đớn.

Âm thanh cuối cùng của Tả Thu Mi, Tần Vũ hoàn toàn nhớ rõ. Tần Vũ không biết được, có được âm thanh làm cho linh hồn người ta đều cảm thấy điềm tĩnh, ai lại có thể hạ sát thủ?

- Đối với vũ trụ không gian lĩnh ngộ?

Tần Vũ rõ ràng cảm thấy chính mình trong linh hồn còn có chút gì đó vũ trụ tối bổn nguyên tồn tại. Mà đây đúng là nữ tử "Tả Thu Mi" lưu lại cho hắn.

- Để thân thể tự nhiên dựa theo "Cửu chuyển ám kim thân" cùng với Kim Hình Tông pháp tu luyện tiếp tục. Tần Vũ ý thức chìm vào linh hồn đang phát ra thất thải quang mang chói mắt kia. Trong não hải Tần Vũ, Lưu Tinh Lệ đã không bắn ra thất thải quang mang nữa. Hôm nay Lưu Tinh Lệ thể tích so với quá khứ nhỏ hơn một vòng. Tần Vũ vừa rồi trải qua nhiều tràng cảnh, thời gian tựa hồ rất lâu… nhưng thật ra, cũng chỉ vài ngày thời gian mà thôi. Giờ phút này Lưu Tinh Lệ đã thu nhỏ lại một vòng, cùng với linh hồn kim đan của Tần Vũ hoàn toàn dung hợp. Mà Tần Vũ ý thức đắm chìm tại sâu trong linh hồn nơi thất thải quang mang, cảm ngộ những gì "Tả Thu Mi" cấp lại cho hắn.

Đây là Tả Thu Mi để lại Lưu Tinh Lệ tối trân quý cho Tần Vũ, Tần Vũ muốn hiểu được không biết phải mất bao lâu… Cứ như vậy, Tần Vũ ý thức tiến vào tầng thâm sâu nhất cảm ngộ tu luyện.

Tần Vũ khoanh chân ngồi trên Ám tinh, hai vạn bảy ngàn ấn văn dung nhập thâm sâu gân cốt cơ nhục, không ngừng hấp thu nguyên linh khí rèn luyện gân cốt. Kim Hình Tông công pháp cũng đồng thời vận hành, hấp thu kim chúc tính năng lượng vô tận vào thân thể Tần Vũ.

Thời gian trôi qua, Tần Vũ tại thâm tầng tu luyện, căn bản không biết được thời gian đã qua bao lâu.

Trong Khương Lan Giới.

Trên một tòa tuyết phong, Hầu Phí, Hắc Vũ, Ốc Lam ba người ngồi một chỗ. Hầu Phí một thân kim y, một đôi hỏa nhãn lóe ra một tia bất đắc dĩ. Bên cạnh Hầu Phí là một bạch y nhân - Hắc Vũ.

Ốc Lam, ngồi ở một bên uống rượu.

- Hầu tử, đại ca hắn lần này sao lại thế? Ngay cả ta tâm niệm truyền âm cho hắn, hắn đều không có phản ứng.

Hắc Vũ nhíu mày, Tần Vũ lần này tu luyện quả thật quá dài, dài đến nỗi Hắc Vũ, Hầu Phí phải lo lắng. Hắc Vũ và Tần Vũ hai huynh đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có đặc thù liên lạc lẫn nhau. Hắc Vũ và Tần Vũ thậm chí không cần dùng linh hồn lực truyền âm, chỉ cần tâm niệm là liên lạc được.

Ốc Lam đạm cười:

- Tâm niệm truyền âm, là ở trong chân linh vang lên.

- Chân linh là cái gì?

Hầu Phí nghi hoặc nhìn Ốc Lam.

Ốc Lam cười giải thích:

- A, ta quên nói, chân linh, cũng là "ý thức" theo lời các ngươi nói. Ý thức có thể liên lạc, bình thường đều có thể sử dụng. Ngay cả ngươi ý thức truyền âm hắn đều không có phản ứng, xem ra Tần Vũ bây giờ đang tiến vào thâm tầng tu luyện, ngay cả ý thức cũng hoàn toàn đắm chìm trong đó.

- Thâm tầng tu luyện?

Hầu Phí và Hắc Vũ nhìn nhau. Thâm sâu, có thể sâu đến tâm niệm truyền âm cũng không có phản ứng, cái này làm cho người ta kinh hãi a.

- Quan trọng là đại ca đã tu luyện hai vạn năm rồi. Không, ngoại giới đã trôi qua hai ngàn năm. Nhưng tu luyện hai ngàn năm, cũng là quá dài a.

Hầu Phí có chút gấp gáp nói.

Ốc Lam cười nói:

- Tiểu tử ngươi thì hiểu cái gì? Thâm tầng tu luyện như thế này, chính là chỉ có kì ngộ mà không thể cầu! Tu luyện bình thường, là thân thể, nguyên anh tu luyện, đừng nói là ý thức truyền âm, đúng là yêu thức truyền âm, hắn đều có thể thanh tỉnh.

- Loại thâm tầng tu luyện này, không phải là tu luyện thân thể, không phải tu luyện năng lượng, mà là… tu luyện cảnh giới, đúng là Tần Vũ đối với vũ trụ không gian lĩnh ngộ! Đây là tầng tu luyện tối căn bản tối thâm sâu, ta muốn cầu cũng cầu không được, các ngươi hai người tốt nhất không có tâm niệm truyền âm quấy rầy đại ca các ngươi. Ta còn hy vọng đại ca các ngươi tu luyện như vậy cả vạn năm đây.

Nghe xong Ốc Lam nói, Hầu Phí, Hắc Vũ hai người chỉ có thể cười cười.

- Đại ca gặp hảo vận như thế, chúng ta đương nhiên cao hứng. Chỉ là ta và Hầu Tử linh hồn cảnh giới đều đạt cửu cấp yêu đế, công lực cũng đã sắp đột phá bát cấp yêu đế, nếu không phải hai người chúng ta áp chế xuống, không chừng đều đã đạt đến cửu cấp yêu đế rồi.

Hắc Vũ bất đắc dĩ nói.

Tu luyện hai vạn năm, Hầu Phí, Hắc Vũ linh hồn cảnh giới đều

đạt cửu cấp yêu đế. Còn công lực, nếu không áp chế cũng đã đạt đến cửu cấp yêu đế.

Hầu Phí chép miệng nói:

- Khi đạt tới cửu cấp yêu đế, khi đó tựu có thể gặp phải thần kiếp. Mặc dù thần kiếp đến khi nào rất khó nói, có thể lâu cũng có thể mau, bởi vì không muốn quá sớm tiến vào thần giới, chúng ta chỉ có thể áp chế công lực xuống.

Hắc Vũ cũng gật đầu.

Một bên Ốc Lam bất đắc dĩ nói:

- Hai tiểu tử các ngươi tu luyện tốc độ thật nhanh, ta muốn bước vào cửu cấp yêu đế sớm một chút còn không được. Dã Cù với Vô Hư cũng vậy, mấy năm nay tu luyện rất cực khổ.

Hầu Phí, Hắc Vũ đều ngượng ngùng.

Tốc độ tu luyện của hai người bọn họ làm cho Dã Cù, Ngao Vô Hư chịu đả kích lớn. Ngao Vô Hư vốn lãnh khốc cũng không nói nhiều, chỉ yên tĩnh cô độc một mình điên cuồng tu luyện, mà Dã Cù cũng là cố gắng nỗ lực hết sức.

- Ai, chậm rãi chờ đợi a, không biết khi nào đại ca mới chấm dứt tu luyện.

Hầu Phí bất đắc dĩ nói.

Hắc Vũ cười cười:

- Mấy năm nay, cũng không có chăm sóc cho Linh Nhi, bây giờ sẽ cùng với Linh Nhi dạy dỗ hai hài tử Tiểu Đồng với Quách Phàm.

Hôm nay Tần Vũ ý thức hoàn toàn đắm chìm, không ngừng cảm ngộ hấp thu. Hắn như một lữ nhân cực kì đói khát, điên cuồng thôn phệ hấp thu cảm ngộ mà "Tả Thu Mi" lưu lại.

Thân thể Tần Vũ ẩn ẩn phát ra kim quang, thậm chí bên trong thể nội gân cốt cũng ẩn hiện vầng sáng màu vàng nhạt, rõ ràng đã đạt tới "cửu chuyển ám kim thân" tầng thứ chín.

Trước khi ý thức Tần Vũ thâm tầng tu luyện, Tần Vũ đã đạt tới "cửu chuyển ám kim thân" tầng thứ tám. Hai ngàn năm sau, cho dù không có chủ động tu luyện, nhưng thời gian dài trôi qua cũng làm cho Tần Vũ thân thể đạt tới tầng thứ chín.

Rất lâu sau đó!

Tần Vũ đang khoanh chân ngồi, hai mắt đột nhiên khai mở, lưỡng đạo thực chất quang mang bắn ra.

"Ai, đã ba ngàn năm rồi." Tần Vũ trong lòng tính toán, khiếp sợ phát hiện chính mình thế nhưng tu luyện đã qua ba ngàn năm. Ý thức thâm tầng tu luyện, Tần Vũ bây giờ bắt đầu hồi tưởng, tựa hồ như chỉ là trong một nháy mắt công phu.

Vung ngón tay, ba ngàn năm đã trôi qua.

"Tả Thu Mi rốt cục là người như thế nào? Cảm ngộ vũ trụ không gian lưu lại thật kinh người, ta lĩnh ngộ bất quá mười phần chỉ được một hai phần. Bất quá một hai phần mười, so với quá khứ đã mạnh hơn chục lần, trăm lần."

Tần Vũ đứng lên.

"Ám tinh hấp lực? Loại hấp lực bình thường này, đúng là đối với ta có gia tăng thập bội cũng không còn hữu dụng." Bên ngoài thân Tần Vũ đột nhiên phát xuất kim lực, kim lực tại bên ngoài thân Tần Vũ phiêu tán, phảng phất một quầng sáng kim sắc bao vây lấy Tần Vũ.

Mà Tần Vũ cả người thế nhưng cả người đều bắt đầu bay lên.

Đúng, là bay lên.

Mà còn là ở trên ám tinh bay lên!

Thập ngũ tinh đế cấp ám tinh, đúng là thập lục tinh đế cấp ám tinh cường giả tối đa cũng chỉ là trên mặt đất nhảy lên mà thôi. Muốn bay lên, cơ hồ sự tình không có khả năng, trừ khi thập bát tinh đế cấp cường giả mới có thể.

Bất quả Tần Vũ hôm nay thực lực còn không có đạt tới thập bát tinh đế cấp, chỉ là vừa bước vào thập thất tinh đế cấp mà thôi.

Nhưng dựa vào lĩnh ngộ vũ trụ không gian, Tần Vũ dễ dàng thay đổi không gian xung quanh thân thể, làm cho hấp lực của ám tinh xung quanh thân thể mình giảm xuống mấy chục lần.

"Pháp tắc, đó mới là lực lượng tối cơ bản tối cường đại a." Tần Vũ trong lòng dĩ nhiên lĩnh ngộ.

Bất quá Tần Vũ cũng hiểu được, nếu hai người đối với không gian lĩnh ngộ tương đương chém giết, cuối cùng chỉ có thể xem thực lực nào tối nguyên thủy. Bất quá "pháp tắc" lĩnh ngộ cũng là phi thường trọng yếu.

"Buồn cười, buồn cười, Lưu Tinh Chỉ Pháp, cái gì Vạn Trọng Chỉ, cái gì Thiên Ảo Chỉ, cái gì Thập Tuyệt Chỉ, còn có Phá Không Chỉ, thật sự là buồn cười a!" Tần Vũ tự cười mình.

Ngồi mà ngắm trời, bất quá trời như thế nào, tưởng rằng ngay trên đỉnh đầu, chừng phát hiện ra thì vô biên vô hạn.

Tần Vũ đúng là như thế.

Lúc trước đối với vũ trụ không gian lĩnh ngộ, cũng như một tiên ma yêu giới đế cấp cao thủ lĩnh ngộ mà thôi. Từ từ đối với vũ trụ không gian có chút cảm thụ, còn có "vực", cứ tưởng là đã rất lợi hại, đúng là ngồi mà ngắm trời.

Tần Vũ dám khẳng định, đúng là Bằng Ma Hoàng với mình giao

thủ, chỉ cần dựa vào không gian lĩnh ngộ, Tần Vũ có thể làm cho tốc độ Bằng Ma Hoàng giảm xuống, thậm chí làm cho tiên ma yêu giới tốc độ đệ nhất nhân này biến thành người tốc độ chậm nhất yêu giới.

"Lưu Tinh Chỉ Pháp cũng bỏ, chỉ cần giữ lại "Phá Không Chỉ" cũng đủ." Tần Vũ vươn ra ngón trỏ tay phải.

Một đạo kim lực từ ngón tay Tần Vũ bắn ra.

"Xuy!"

Đạo màu vàng chỉ mang, phảng phất như xuyên qua tầng không gian, trực tiếp xạ trên mặt đất ám tinh. Mặt đất ám tinh vốn cứng cỏi, thế nhưng bị chọc vào một lỗ thủng gần nửa thước.

"Ha ha…" Tần Vũ nở nụ cười, "Khi tại thập tứ tinh đế cấp ám tinh, ta dụng thần kiếm Phá Thiên, vậy mà cực khổ lắm mới cắt ra được một cục vật chất nhỏ. Vậy mà bây giờ đơn giản chỉ nhích một ngón tay, so với thần kiếm Phá Thiên uy lực hơn gấp chục lần."

Một ngón tay này Tần Vũ không có sử dụng "hắc động" gia tốc.

Một ngón tay này Tần Vũ chỉ lợi dụng vũ trụ không gian lĩnh ngộ, làm cho không gian xung quanh chỉ mang vỡ vụn, cho nên chỉ mang lướt qua, ngay cả mặt đất ám tinh cũng bị bắn thủng sâu nửa thước. Chỉ là Tần Vũ lĩnh ngộ còn chưa đủ…nếu như là "Tả Thu Mi", Tần Vũ phỏng chừng chỉ một phất tay, cả ám tinh đều có thể hóa thành phi hôi.

"Ta vẫn còn yếu a."

Tần Vũ đáy lòng tự than thở.

Yếu?

Tần Vũ thật sự là yếu? Chỉ dựa vào hôm nay, thân thể có thể so với thượng phẩm thần khí, có thể thẳng hắn phỏng chừng cũng không

có mấy người. Tần Vũ đã là cực mạnh, đúng là do không gian lĩnh ngộ, mặc dù "Tả Thu Mi" lưu lại hắn lĩnh ngộ chỉ một hai phần mười.

Phóng mắt tiên ma yêu giới, có lẽ chỉ Long Hoàng có truyền thừa chí bảo, mới có thể dựa vào phòng ngự bình thường ngăn cản Tần Vũ.

"Thân thể ta hiện tại chừng thập thất tinh đế cấp, khoảng cách thập bát tinh đế cấp cũng nhanh, không cần gấp gáp tu luyện." Tần Vũ chuẩn bị rời đi ám tinh này, nhưng mà vừa bước đi hai bước, Tần Vũ ánh mắt trừng lên: "Ba ngàn năm, a, Phí Phí bọn họ tại khương lan giới đã tu luyện ba vạn năm, ba vạn năm, đừng nói cho ta biết hai người bọn họ đã độ thần kiếp rồi a."

Sau đó Tần Vũ cả người đột ngột biến mất tại ám tinh, tiến vào khương lan giới.

Chương 439

Diễn Luyện Côn Pháp

Trong Khương Lan Giới. Hắc Vũ, Bạch Linh cùng với con gái Hắc Đồng, con rể Quách Phàm một bọn người vừa tụ lại, ngoại trừ cả nhà bọn họ còn có sư tôn Quách Phàm - Ốc Lam, đương nhiên Hầu Phí cũng đang ở đây. Đám người này tụ tập ăn uống, mà Hầu Phí đang huyênh hoang với Hắc Đồng.

- Tiểu Đồng, nhị bá nói cho ngươi biết, tiên giới, ma giới, yêu giới nếu nói là đối thủ của ta cũng chỉ có đến vài người. Ta kinh thiên tam côn đánh xuống, mấy ai dám ngạnh kháng?

Ánh mắt Hầu Phí đầy vẻ đắc ý. Kinh thiên tam côn của Hầu Phí thật sự rất lợi hại, đặc biệt là được Lan thúc tặng cho hắc bổng phụ trợ, lực công kích cực mạnh, dù cho lân vũ phòng ngự của Hắc Vũ cũng không dám ngạnh kháng, uy lực có thể thấy rõ.

- Ngươi có kinh thiên tam côn, ta cũng có a.

Hắc Vũ nói.

- Ngươi sao? Ngươi có là do học ta.

Hầu Phí ngẩn đầu nói. Hắc Vũ chỉ là mỉm cười, điều này hắn cũng không nói gì nhiều, *"thương pháp"* của hắn đích xác hết tám phần là học được từ côn pháp của Hầu Phí, mặt khác hai phần còn lại là do chính hắn sáng tạo.

Hắc Đồng cười hi hi nói:

- Nhị bá thật lợi hại, nhưng kinh thiên tam côn không thể không truyền cho Quách Phàm ca ca a.

- Tiểu Đồng.

Bạch Linh lên tiếng khiển trách. Hắc Đồng cứ thấy ai mạnh là đòi người ta đem tuyệt chiêu truyền cho trượng phu mình. Quách Phàm cười nói:

- Tiểu Đồng, ta ngộ tính không đủ, hơn nữa ta nghĩ, sư tôn đã truyền cho ta quyền pháp, ta học như vậy đủ rồi.

- Chú trọng chất lượng thì tốt hơn. Tiểu Đồng, ngươi phải học hỏi Quách Phàm nhiều.

Ốc Lam cũng lên tiếng giáo huấn. Ốc Lam ngay từ đầu chỉ là chỉ đạo cho Quách Phàm một chút mà thôi, nhưng theo thời gian trôi đi, hắn phát giác Quách Phàm mặt ngoài hậu đậu nhưng đáy lòng cực kì đơn giản, ngộ tính cũng cực cao, học quyền pháp của hắn tốc độ cũng cực nhanh.

- Dã Cù đại bá đâu? Chẳng lẽ hôm nay người không đến?

Hắc Đồng nhíu mày hỏi.Ốc Lam cười nói:

- Dã Cù a, cha ngươi với nhị bá ngươi hôm nay tùy ý có thể bước vào cửu cấp yêu đế, bọn họ chính là vì chờ đại bá ngươi mà khống chế công lực bản thân, mà Dã Cù đại bá ngươi vẫn dậm chân tại bát cấp yêu đế, hắn tự nhiên cần phải cố gắng.

- Ha ha… cố gắng cũng không cần nhiều như vậy.

Âm thanh hồn hậu truyền đến, thân hình Dã Cù như núi cũng đi đến, sau đó trực tiếp ngồi xuống:

- Cũng là Tiểu Đồng đáng yêu, bây giờ còn nhớ kĩ ta.

Hắc Đồng nhu thuận gật gật đầu, sau đó nhìn chung quanh:

- Sư tôn bế quan không có ra, Vô Hư đại bá thì không phải năm trước đã đạt tới cửu cấp yêu đế rồi sao? Như thế nào cũng không đến?

- Hắn không có thói quen náo nhiệt.

Dã Cù giải thích.

- A, Vô Hư đại bá không thích náo nhiệt.

Hắc Đồng gật gật đầu, đột nhiên Hắc Đồng kinh hãi nhìn xa xa:

- A, đại bá ta đến kìa.

- Như thế nào có thể, tính cách Vô Hư ta còn không biết sao?"

Dã Cù tự tin nói. Mà bọn người Hắc Vũ, Hầu Phí cũng nhìn về phía xa xa:

- Đại ca, ngươi rốt cuộc cũng đã trở lại.

Dã Cù lúc này mới ngạc nhiên nhìn lại:

- Tần Vũ?

Không có thể như vậy sao? Người đến đúng là Tần Vũ.

Tần Vũ đi đến gần, nói:

- Thật là ngại quá, ta tu luyện đến ba ngàn năm làm mọi người phải chờ thời gian dài.

Sau đó Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí, Hắc Vũ:

- Phí Phí, Tiểu Hắc, các ngươi linh hồn cảnh giới đều đã đạt tới cửu cấp yêu đế rồi. Ây, đúng rồi, ngay cả công lực cũng đạt tới bát cấp yêu đế cực hạn, cũng may là chưa có độ thần kiếp phi thăng.

Hầu Phí đứng lên, trề miệng nói:

- Cũng may cái gì? Ta với tạp mao điểu từ lâu đã sớm đạt tới tầng này, nếu không phải chúng ta áp chế công lực mới đến gần cửu cấp yêu đế, không thì bây giờ phỏng chừng đều đã đến thần giới rồi.

- Hầu Tử.

Hắc Vũ nhíu mày, Hầu Phí nói như vậy làm cho Hắc Vũ cảm thấy phản cảm,

- Chúng ta có thể tu luyện nhanh như vậy cũng là do đại ca để chúng ta ở tại Khương Lan Giới, nếu ở bên ngoài chúng ta không chừng còn không đạt đến như thế này.

Hầu Phí cười:

- Tạp mao điểu, ta là nói chơi mà thôi.

- Tốt rồi, không giỡn nữa.

Tần Vũ cười nói với hai người:

- Các ngươi linh hồn cảnh giới đạt đến cửu cấp yêu đế cũng đã một đoạn thời gian, xem ra các ngươi tiến bộ tốc độ cũng rất nhanh, không biết thực tế thực lực như thế nào?

Hầu Phí tự tin nói:

- Thực lực? Ta bây giờ kinh thiên tam côn hoàn toàn lĩnh ngộ,

thực lực giờ tuyệt đối so với Đại Viên Hoàng không dưới, ngươi nói ta thực lực như thế nào? Đại ca, ngươi bây giờ thua ta a.

Tần Vũ cười nhẹ, sau đó nhìn về phía Hắc Vũ.

Hắc Vũ lại tự tin bắt đầu:

- Ta vũ mao hình thành "hắc vũ chiến giáp", lực phòng ngự tiếp cận thượng phẩm thần khí phòng ngự chiến y, với tốc độ thân pháp của ta, cộng thêm "xuyên vân thương", đại ca… ta nghĩ tiên ma yêu giới có thể thắng ta không có đến vài người.

Hắc Vũ mặc dù không có nói ra, nhưng ý tứ đã rõ ràng, đối với chiến thắng Tần Vũ cũng có lòng tin.

- Cả đám đều tự tin a.

Tần Vũ cười.

- Đại bá, nhị bá với cha con đều ở tại Khương Lan Giới, thời gian tu luyện so với người dài hơn nhiều, người thua cũng không tính cái gì.

Hắc Đồng hảo tâm an ủi nói. Tần Vũ chỉ là bất đắc dĩ cười.

- Tiểu Hắc, Phí Phí, cho ta cảm thụ một chút các người mấy ngày này tiến bộ như thế nào, lại đây, hướng ta công kích.

Tần Vũ lên tiếng nói.

- Đại ca, ngươi bảo chúng ta, lấy hai chọi một?

Hầu Phí trừng to mắt, Hắc Vũ đồng dạng nhìn Tần Vũ với vẻ khó có thể tin, bọn họ hai người người nào mà không tự tin, Tần Vũ có thể chiến thắng một là tốt lắm rồi, chứ nói chi đến hai người?

- Tần Vũ, kinh thiên tam côn Phí Phí uy lực cực kì cường đại,

đúng là thượng phẩm thần khí cũng không chống nổi, nguyên nhân này nên có thể so được với Đại Viên Hoàng, Bằng Ma Hoàng và Long Hoàng.

Ốc Lam lên tiếng nhắc nhở.

Ốc Lam biết Tần Vũ tất có lĩnh ngộ, nhưng hắn không cho rằng ba ngàn năm thì Tần Vũ có thể đề cao nhiều ít bao nhiều.

Dù sao thì tại thần giới, một cao thủ mỗi lần bế quan lĩnh ngộ thì nhiều ít cũng mấy vạn năm.

Nhưng Ốc Lam tịnh không biết, Tần Vũ tịnh không phải tự mình cực khổ hiểu được, mà là hắn trực tiếp lĩnh ngộ một ít thành quả đối với vũ trụ không gian phép tắc mà "Tả Thu Mi" lưu lại.

Điều này cũng giống như thu thập kim cương. Người khác phải đi cùng trời cuối đất mới tìm được một viên, còn Tần Vũ thì sao? Đặt một đống kim cương trước mặt Tần Vũ, chỉ cần hắn đưa tay ra là lấy được. Tốc độ này căn bản không phải cùng một cấp bậc.

Tần Vũ tu luyện ba ngàn năm, so với một ít thần giới cao thủ tu luyện ba ngàn vạn năm còn có thể mạnh hơn.

- Đừng lo lắng, cứ đến đây. - Tần Vũ thả ra sâu kín kim quang, - Ta đã đạt tới cửu chuyển ám kim thân tầng thứ chín, toàn thân có thể so với thượng phẩm thần khí, các ngươi muốn đả thương ta cũng khó.

Hầu Phí và Hắc Vũ liếc nhau, lập tức gật gật đầu.

- Đại ca, chúng ta đắc tội vậy.

Hầu Phí hưng phấn liếm môi một chút. Hầu Phí không phải là chưa từng giao thủ với Tần Vũ, nhưng cùng với Tần Vũ giao thủ hắn cơ hồ toàn bị thua, cho nên Hầu Phí bây giờ cũng hy vọng

chiến thắng Tần Vũ một lần.

- Đại ca, ngươi nếu có thua cũng không thể trách ta.

Hầu Phí trên mặt nở nụ cười tràn đầy hưng phấn, Hắc Vũ trong tay cũng cầm lấy xuyên vân thương giương mắt nhìn Tần Vũ, trong mắt cũng hiện lên một tia hưng phấn.

Huynh đệ ba người, sau ba ngàn năm lần đầu so tài. Hầu Phí, Hắc Vũ đã từng thua Tần Vũ một lần, chẳng lẽ lần này cũng bị Tần Vũ áp bức?

- Đại bá cố lên, đại bá cố lên. Ta ủng hộ người!

Hắc Đồng vỗ tay cổ vũ Tần Vũ, đồng thời an ủi nói:

- Đại bá, thua cũng không có sao, bọn họ có tới hai người.

Tần Vũ chỉ có thể cười.

Sau đó Tần Vũ thân hình vừa động tựa tới giữa không trung, mà Hầu Phí, Hắc Vũ hai người cũng trực tiếp thuấn di tới giữa không trung.

- Động thủ đi.

Tần Vũ ra tiếng nói.

- Khoan đã!

Hầu Phí quát lớn.

- Làm sao vậy?

Tần Vũ nhìn Hầu Phí, Hầu Phí lại lên tiếng nói:

- Đại ca, nơi này là Khương Lan Giới, là địa bàn của ngươi, ngươi hoàn toàn có thể khống chế Khương Lan Giới hết thảy. Cho

nên, ta yêu cầu ngươi, không được khống chế Khương Lan Giới đối phó chúng ta, chỉ có thể dùng khả năng của chính mình.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ, bọn họ cũng phản ứng như vậy.

- Tốt, ta cam đoan không khống chế Khương Lan Giới.

Tần Vũ đáp, trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Không khống chế Khương Lan Giới?

Cho dù chính mình không khống chế Khương Lan Giới, nhưng một khi sử dụng không gian phép tắc lĩnh ngộ, sử dụng một ít bóp méo không gian vân vân… phỏng chừng hai huynh đệ mình cũng cho rằng mình sử dụng Khương Lan Giới.

- Đại ca, đỡ ta một bổng.

Hầu Phí rống lên một tiếng.

Chỉ thấy một đạo hắc sắc côn ảnh như hai mà một xuyên qua không gian tới trước mặt Tần Vũ. Tần Vũ thân hình thong thả nhoáng lên, dễ dàng tránh được côn này.

- Ây? Không có khả năng.

Hầu Phí sắc mặt biến đổi, hắn đối với côn pháp của mình rất tự tin, Tần Vũ dùng thân thể ngạnh kháng thì có thể, thế nhưng Tần Vũ lại dễ dàng tránh được.

- Xuy!

Đầu thương hắc sắc một chút đến gần trước mắt Tần Vũ.

- "Một thương này đúng là lĩnh ngộ không gian phép tắc không sai, chỉ là xem hình dáng, Tiểu Hắc cũng chưa có hoàn toàn lĩnh ngộ."

Tần Vũ lại dễ dàng tránh được thương này.

Đối với không gian có lĩnh ngộ, Tần Vũ có thể áp dụng thành bất kì chiêu số nào.

Thân pháp, thương pháp, chỉ pháp, cước pháp, quyền pháp… một đạo là vạn đạo, Hầu Phí và Hắc Vũ chỉ là lĩnh ngộ được thương pháp, biết thương pháp uy lực công kích như thế rất lớn, nhưng bọn họ tịnh không biết vì cái gì thương pháp uy lực lớn như vậy!

- Không có khả năng!

Hầu Phí trong mắt lộ vẻ khiếp sợ, Hắc Vũ cũng chấn kinh giương mắt nhìn Tần Vũ.

Sau đó Hầu Phí với Hắc Vũ cùng nhau liếc mắt, từ từ gật đầu. Hắc bổng, xuyên vân thương cơ hồ đồng thời công kích đến Tần Vũ, côn ảnh, thương ảnh không ngừng hướng Tần Vũ đánh tới, mà Tần Vũ phảng phất giống như trêu người dễ dàng tránh qua. Phía dưới Ốc Lam, Hắc Đồng mọi người trong mắt lộ vẻ khiếp sợ.

- Không có khả năng, đại ca, ngươi sử dụng Khương Lan Giới biến ảo vị trí thân thể?

Hầu Phí cầm lấy hắc bổng lăng không mà đứng, nhìn Tần Vũ nói:

- Đại ca, ngươi như vậy là không đúng rồi.

Hắc Vũ cũng cầm thương nhìn Tần Vũ.

- Ta đã nói không dùng Khương Lan Giới, tuyệt đối sẽ không dùng.

Tần Vũ thở dài một hơi.

Quả nhiên chính mình đoán không sai, Hầu Phí với Hắc Vũ sẽ

cho là như vậy.

- Nhưng ngươi… ngươi tránh né như vậy thật biến thái a.

Hầu Phí có chút khó có thể chấp nhận.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Không phải ta tránh né biến thái, bởi vì côn pháp của ngươi chỉ có thể tính bình thường, kinh thiên thất thập nhị côn, kinh thiên tam thập lục côn, kinh thiên thập bát côn, kinh thiên cửu côn, kinh thiên tam côn, kinh thiên nhất côn, khi tại truyền thừa cấm địa ta đã xem qua, xem rất rõ ràng.

Tần Vũ tay khẽ động, trong tay xuất hiện một cây thiết côn bình thường.

Kinh thiên nhất côn ẩn chứa không gian phép tắc, nhưng cũng là cực kì ít, so với Tần Vũ lĩnh ngộ bây giờ thì nhiều hơn nhiều. Lúc đó hắn không hiểu, bây giờ lĩnh ngộ bộ phận không gian phép tắc, nhớ lại côn pháp đó, chỉ một chút đã hoàn toàn hiểu được.

- Đại ca, ngươi muốn làm gì?

Hầu Phí nhìn Tần Vũ cầm côn, trong lòng có một dự đoán, chỉ là đoán như thế, hắn chính mình cũng cảm thấy quá mức điên cuồng.

Tần Vũ tay cầm trường côn, lập tức trong tay trường côn chấn động.

- Đây là kinh thiên thất thập nhị côn!

Tần Vũ thân hình cực nhanh, chỉ thấy đầy trời côn ảnh liên tục thi triển ra, côn pháp kinh thiên thất thập nhị côn thi triển ra như hành vân lưu thủy. Tần Vũ thi triển côn pháp này, không có loại khí thế như Hầu Phí, nhưng Hầu Phí thì biết… Tần Vũ lãnh ngộ

côn pháp này đã tới đại thành "phản phác quy chân".

- Đây là kinh thiên tam thập lục côn!

Tần Vũ mỗi chiêu đều thi triển ra rõ ràng, cuối cùng liên hoàn tam thập lục côn dồn dập trùng điệp, phát ra kình khí kinh người.

Hầu Phí trong miệng than thở:

- Thật quá phong cuồng, nếu còn tiếp tục ta thật sự không dám nhìn.

……

- Đây là kinh thiên tam côn!

Tần Vũ đã thi triển tới côn pháp thứ năm - "kinh thiên tam côn", Tần Vũ sử dụng kim lực bảo vệ thiết côn, dù sao thiết côn bình thường không chịu nổi côn pháp này.

Chỉ nghe ba âm thanh khí kình bạo phát, cả không gian đều xuất hiện vết rách.

- Hầu tử, đại ca thi triển kinh thiên tam côn, so với ngươi thi triển còn muốn dễ dàng hơn, hơn nữa uy lực cũng lớn hơn nhiều a.

Hắc Vũ nhìn về phía Hầu Phí, Hầu Phí thì giương mắt nhìn Tần Vũ:

- Đừng có nói với ta, ngay cả kinh thiên nhất côn cũng sẽ thi triển.

Tần Vũ thi triển xong kinh thiên tam côn, nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ liếc mắt cười, nói:

- Đây là kinh thiên nhất côn.

Tần Vũ tay phải cầm trường côn, sau đó trực tiếp đánh ra phía trước.

Trong khi Tần Vũ xuất trường côn, tất cả mọi người đang xem cảm thấy thân hình Tần Vũ bắt đầu mơ hồ, ngay cả trường côn cũng bắt đầu mơ hồ, xuất hiện bảy tám tàn ảnh.

Đợi đến khi mơ hồ tàn ảnh dung hợp, trường côn trong tay Tần Vũ cũng đình chỉ.

- Bồng!

Trường côn đánh xong không gian bắt đầu chấn động, không ngừng truyền ra phía xa, trực tiếp truyền tới trên một ngọn núi cao, cả tòa núi kia chỉ là từ từ chấn động một cái, rồi tựu biến thành tê phấn.

Trường côn khẽ chỉ, hóa thành tê phấn!

- Nhìn rõ ràng chứ?

Tần Vũ thiết côn trong tay biến thành hư vô, nhìn hai huynh đệ cười nói.

Hầu Phí với Hắc Vũ nhìn nhau, trong mắt đều khó có thể tin.

Thật sự là một đại ca biến thái a. Hầu Phí trong lòng phát khổ, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ bất đắc dĩ nói:

- Đại ca, ta tại đây tu luyện ba vạn năm mới học được kinh thiên tam côn, ngươi không có tu luyện, hơn nữa chỉ là ở bên ngoài ba ngàn năm, vậy mà ngay cả kinh thiên nhất côn đều lĩnh hội.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ thân ảnh, trong lòng thầm nghĩ:

- Đại ca mạnh như vậy, xem ra ta còn phải cố gắng.

- Kì thật côn pháp các ngươi đã nhập đạo, chỉ là một đạo như vạn đạo, chỉ cần đối với vũ trụ không gian lĩnh ngộ đầy đủ, côn pháp, thương pháp, quyền pháp sẽ đều lĩnh ngộ. Thân pháp vừa rồi ta sử dụng, đó là đối với không gian lĩnh ngộ mà thôi. Khi đối với không gian lĩnh ngộ đầy đủ, ta thậm chí có thể làm cho ở một chỗ không gian vỡ vụn, mà địch nhân bị vây ở chỗ đó cũng tự nhiên bị tiêu diệt. Đó là uy lực đại đạo. Tần Vũ giải thích.

Chương 440

Khương Lan Giới Tầng Thứ Hai

Phía xa xa, ngọn núi đã không còn nhìn thấy. Chỉ có bụi bặm từ đó, theo gió bay lên. Nhìn thấy cảnh trước mắt, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng nhìn nhau cười.

- Đại ca, huynh đừng nói cái gì mà đại đạo nữa, linh hồn cảnh giới của chúng ta vẫn đang là cửu cấp yêu đế, ngươi nói lĩnh ngộ của chúng ta được bao nhiêu đây?

Hầu phí bất đắc dĩ nói.Tần Vũ thong thả gật đầu, Hắn biết, kỳ thật bản thân hắn cũng là dựa vào Lưu Tinh Lệ, cũng chính là sự trợ giúp của Tả Thu Mi mới có thể trong vòng ba ngàn năm ngắn ngủi mà có được thành tựu như thế, Phí Phí cùng tiểu Hắc về mặt thương pháp, côn pháp chỉ có thêm chút lĩnh ngộ cũng không sai.

- Nào, đi xuống thôi.

Tần Vũ thân hình vừa động liền xuống tới phía dưới,

Dưới bóng cây đại thụ, mọi người ngồi quanh một bàn lớn, ăn uống cười nói. Tần Vũ cũng nói cho mọi người biết sự thăng tiến của mấy năm tu luyện, đương nhiên … không hề đề cập đến tên tuổi Tả Thu Mi bởi vì hắn nhớ rõ, Tả Thu Mi đã có nói, chưa hoàn toàn hiểu được di vật của nàng thì tuyệt đối không được nói ra cái tên này.

- Tần Vũ, lĩnh ngộ không gian pháp tắc của ngươi đã đạt tới mức nào vậy? linh hồn cảnh giới của ngươi bây giờ là đẳng cấp gì rồi?

Ốc Lam đột nhiên dò hỏi, Tần Vũ không khỏi nhìn về phía Ốc

Lam. Ốc Lam hỏi như vậy, hiển nhiên là biết không ít. Tần Vũ không khỏi tò mò hỏi lại:

- Ốc Lam, ngươi biết đẳng cấp của linh hồn phân chia cảnh giới như thế nào không?

- Sau khi linh hồn đại viên mãn, liền ngưng kết thành kim đan. Đạt tới linh hồn kim đan là đẳng cấp thần nhân thông thường, trên đó nữa là *"Linh Hồn Hóa Anh"*, linh hồn của ngươi biến thành bộ dạng trẻ con, lúc đó rất lợi hại rồi, bất quá với biểu hiện của ngươi vừa rồi, hiển nhiên linh hồn cảnh giới của ngươi là cực cao. Đã đạt tới cảnh giới linh hồn kim đan chưa vậy?

Ốc Lam dò hỏi.Tần Vũ gật đầu.Linh hồn kim đan? Trước đây khi có một chút lĩnh ngộ về không gian pháp tắc, Tần Vũ đã đạt tới cảnh giới Linh hồn kim đan rồi. Thậm chí Tần Vũ cho rằng, so với ba ngàn năm trước thì Linh hồn kim đan của mình hiện nay mạnh hơn gấp hàng chục lần.

- Không gian pháp tắc chí cao vô thượng, con đường lĩnh ngộ không gian pháp tắc cực kỳ lâu dài, thông qua linh hồn cảnh giới có thể đánh giá được lĩnh ngộ đối với không gian pháp … vậy đạt tới mức siêu việt Linh hồn Hóa Anh có lẽ sẽ hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc rồi. Bất quá người hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc, tại thần giới nhiều năm như vậy rồi cũng chưa từng gặp ai. Loại người này, chỉ một ý niệm trong đầu liền có thể giết chết cả ức vạn người như ta.

Ốc Lam than. Hầu Phí, Hắc Vũ không khỏi hoảng sợ. Thực lực Ốc Lam, bọn họ hiểu rất rõ, vậy mà tồn tại một người hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc, có thể một ý niệm trong đầu đã giết chết ức vạn người như Ốc Lam, loại người này thực lực quả thật là đáng sợ.

- Ây, đạt đến cảnh giới đó, tâm ý vừa động, có thể khiến trời long đất lở.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ tất nhiên hiểu được, thực lực sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp, bởi vì hiện tại hắn mới chỉ lĩnh ngộ một hai phần do Tả Thu Mi truyền lại qua Lưu Tinh Lệ, có lẽ trong đó chỉ ẩn chứa một bộ phận không gian pháp tắc mà thôi.

Vừa rồi Ốc Lam đã nói, một người đạt tới cảnh giới lĩnh ngộ không gian pháp tắc thì linh hồn cảnh giới có thể từ Linh hồn Kim Đan tiến lên Linh hồn Hóa Anh. Linh hồn Hóa Anh cảnh giới tức là hiểu được đại khái về không gian pháp tắc. Chỉ khi nào vượt qua cảnh giới Linh hồn Hóa Anh thì mới xem như hoàn toàn hiểu được không gian pháp tắc.

Có thể thấy con đường tu luyện này rất dài.

"Từ Linh hồn Kim Đan lên Linh hồn Hóa Anh … cái này phải mất bao lâu đây?" Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng. Bây giờ hắn căn bản không có cảm giác trong linh hồn Kim Đan của mình có dấu hiệu của Hóa Anh, hiển nhiên khoảng cách đối với cảnh giới đó còn rất xa.

Ốc Lam thấy Tần Vũ như thế, không khỏi cười nói:

- Tần Vũ, không nên như thế, với thực lực của ngươi hôm nay cùng với lĩnh ngộ không gian pháp tắc có thể xem như tung hoành tiên ma yêu giới, không có đối thủ.

- Không có đối thủ?

Tần Vũ cười cười.

- Khó nói lắm, Bằng Ma Hoàng cùng Đại Viên Hoàng ta thấy không

có vấn đề, nhưng với lực phòng ngự của Long Hoàng, ta không nắm chắc có thể xuyên qua được.

Bằng Ma Hoàng chủ yếu ở tốc độ cực nhanh, cho nên Tần Vũ có thể thông qua khống chế không gian, làm giảm tốc độ, không có tuyệt đối tốc độ thì Bằng Ma Hoàng, đối mặt với công kích của Tần Vũ, căn bản không có chút hy vọng.

Còn Đại Viên Hoàng? Đại Viên Hoàng sở dĩ mạnh chính là kinh thiên côn pháp, mà Tần Vũ đối với côn pháp lĩnh ngộ còn cao hơn, Đại Viên Hoàng làm thế nào đấu được với hắn?

Đối với Long Hoàng, phòng ngự siêu biến thái chính là Long Hoàng. Công kích cực mạnh của Tần Vũ có thể xuyên phá được phòng ngự của Long Hoàng hay không, điều ấy cũng khó nói.

- Hơn nữa ngoài Long Hoàng, còn có Ám Tinh giới tam đại quân chủ, ta cũng không có nắm chắc.

Tần Vũ ánh mắt thâm thúy, chậm rãi nói,

- Ám Tinh giới tam đại quân chủ đều là có truyền thừa chi bảo, bọn họ khi không dùng đến truyền thừa chi bảo thì thân thể cũng cực kỳ cường hãn rồi, một khi sử dụng truyền thừa chi bảo, ta nghĩ có thể mạnh hơn cả Long Hoàng.

Cả một đám người đều im lặng tự hỏi.

- Có người mạnh như vậy sao?

Hắc Đồng tự lẩm bẩm một mình.

Ốc Lam, Hầu Phí, Hắc Vũ, Dã Cù cũng đều trầm tư suy nghĩ theo như lời nói của Tần Vũ.

Tần Vũ thấy bộ dạng mọi người như vậy, không khỏi phá lên cười:

- Ha ha, ta cũng chỉ là nói giả sử thế thôi, lực phòng ngự của bọn họ có chống lại được công kích của ta hay không cũng còn chưa biết mà?"

Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí,

- Phí phí, uy lực của "Kinh thiên nhất côn" của tộc Viên Hầu ngươi đã biết được chưa?

Hầu Phí tự tin nói:

- Kinh thiên nhất côn, nếu ta có thể thi triển ra thì có thể đánh vỡ được thượng phẩm thần khí.

Tần Vũ cười nói:

- Mà ta với lĩnh ngộ không gian pháp tắc, so với Kinh thiên nhất côn còn mạnh hơn nhiều. Nếu ta dùng toàn lực công kích, khả năng Long Hoàng bọn họ chống lại được cũng không nhiều.

- Ha ha, đối với đại ca thì chênh lệch không nhỏ, không thể đấu lại, nhưng với tạp mao điểu thì có thể rồi.

Hầu phí cười nói,

- Bây giờ là ai chà đạp ai đây?

Hắc vũ hỏi lại.

Hầu phí nhất thời cụt hứng.

"Ha ha …" mọi người trong bàn đều phá lên cười.

Sau đó, Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ chậm bước trên núi nói chuyện.

- Đại ca, Tinh thần biến công pháp của ngươi tiến triển như thế nào rồi?

Hắc Vũ hỏi, Hầu Phí cũng đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ không khỏi giật mình,

Tinh thần biến công pháp?

Chấm dứt ba ngàn năm tu luyện, Tần Vũ tựu vội vàng đi vào Khương Lan giới, còn chưa hề tiến vào trong *"Tinh thần không gian"* để xem Tinh thần biến công pháp của mình đạt tới cảnh giới nào.

Tần Vũ dừng lại, ý thức trực tiếp tiến vào trong Tinh thần không gian.

Bên trong Tinh thần không gian.

Trong Tinh thần không gian vẫn trống trải như trước, thể tích so với lần trước Tần Vũ tiến nhập rộng lớn hơn rất nhiều. Vô số *"Hồ"* năng lượng xuyên thấu qua vách ngăn giữa *"Tinh thần không gian"* và không gian *"Hồ"* năng lượng, không ngừng dung nhập vào giữa viên cầu màu vàng lợt.

"Biến thành hình dáng như thế này rồi? Lần trước mới là màu vàng thôi mà". Tần Vũ khống chế viên cầu màu vàng lợt, bắn ra một sợi kình lực.

Tần Vũ cẩn thận cảm nhận độ tinh túy của sợi năng lượng này.

"Uy lực hơn trước đây nhiều, so với cửu chuyển kình lực cùng

kim lực thì còn mạnh hơn," Tần Vũ trong lòng không khỏi vui vẻ, hiện tại Cửu chuyển ám kim thân đã đạt tới tầng thứ chín, Cửu chuyển kình lực cùng kim lực đều hơn cả năng lượng của bát cấp tiên đế bình thường, cho nên Tần Vũ bây giờ chỉ là nguyên điểm lực, thế nhưng còn mạnh hơn bọn họ!

Tần Vũ trong lòng nhớ tới một việc: *"Bây giờ nói không chừng có thể khai mở Khương Lan giới tầng thứ hai rồi"*.

Ba tầng Khương Lan giới, Tần Vũ hôm nay bất quá, chỉ mở ra được một tầng mà thôi, theo lời Lan thúc, phải hoàn toàn mở ra ba tầng, hắn mới có tư cách đi gặp Lập nhi,

- Đại ca, làm sao vậy?

Hắc Vũ nghi hoặc nhìn Tần Vũ,

- Ta muốn thử xem có thể khai mở Khương Lan giới tầng thứ hai được không.

Tần Vũ tâm ý vừa động, nguyên điểm lực màu vàng lợt liền trực tiếp dung nhập vào bản thể của Khương Lan giới. Nguyên điểm lực của hắn không ngừng dung nhập vào đó,

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều lẳng lặng nhìn.

Thời gian chầm chậm trôi qua.

- Có thể được.

Tần Vũ cảm thấy ý thức của mình đã mơ hồ tiếp xúc được tới cửa ngõ của Khương Lan giới tầng thứ hai, nhất thời bèn huy động thêm nhiều nguyên điểm lực quán nhập vào trong đó.

"Oanh!"

Tần Vũ cảm thấy trong lòng trở nên sáng sủa hơn một chút, cảm nhận được trong Khương Lan giới có hai không gian tồn tại, một là Khương Lan giới tầng thứ nhất, một chính là Khương Lan giới tầng thứ hai,

- Lan thúc?

Tần Vũ trong lòng vui vẻ, cả người liền biến mất.

- Đại ca đâu rồi?

Hầu Phí cùng Hắc Vũ trơ mắt nhìn Tần Vũ đột ngột biến mất, không khỏi kinh ngạc kêu lên.

******

Bên trong Khương Lan giới ẩn chứa ba không gian mà vừa rồi Tần Vũ là trực tiếp từ tầng thứ nhất đi vào tầng thứ hai.

Trong tầng thứ hai của Khương Lan giới.

Bên trong không gian này là một mảnh hoang vu, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện tại nơi này, trước mặt Tần Vũ có một thân ảnh với ánh mắt trầm ổn, thâm thúy. Cái khí tức làm người ta có cảm giác tĩnh lặng đó có thể dễ dàng cho biết thân phận của người tới.

- Lan thúc.

Tần Vũ trên mặt lộ vẻ kinh hãi,

Lan thúc vẫn trầm tĩnh quay về phía Tần Vũ cười nhẹ nói:

- Tiểu Vũ, chúc mừng ngươi khai mở ra tầng thứ hai này, không phải quá lời, tốc độ tu luyện của ngươi thực sự rất nhanh.

- Lan thúc, đây có phải là phân thân của người không?

Tần Vũ hỏi,

- Có thể nói chuyện với ngươi, ngươi cho rằng có phải không?

Lan thúc mỉm cười trả lời.

- Tiểu Vũ, ta muốn hỏi ngươi một việc.

- Lan thúc, xin cứ nói.

Tần Vũ đứng yên đợi,

Lan thúc mở miệng, sau đó lại lắc đầu thở dài một hơi, thế nhưng vẫn không hề nói gì. Tần Vũ không khỏi có chút lo sợ, Lan thúc trong lòng hắn tựa hồ dù trời sập xuống cùng không làm cau mày, thế nhưng bây giờ lại có chuyện đến mức nói không nên lời.

- Linh hồn ngươi đã ngưng kết thành kim đan rồi.

Lan thúc cuối cùng cũng hỏi một chút,

- Đúng thế.

Tần Vũ gật đầu, mở to hai mắt nhìn Lan thúc.

- Lan thúc, người muốn hỏi chuyện này ư?

Tần Vũ không nghĩ chỉ chuyện này mà làm cho Lan thúc khó có thể mở miệng.

Lan thúc tự cười mình, trong mắt tựa hồ có một tia nước mắt trong suốt hiện lên, nhưng khi Tần Vũ nhìn kỹ lại thì phát hiện

trong mắt Lan thúc không hề có nước mắt. Hắn cũng không biết có phải là chính mình hoa mắt không.

- Linh hồn ngươi ngưng kết thành kim đan, như vậy nàng cũng truyền thụ được xong một phần rồi.

Lan thúc thở dài một tiếng, lại im lặng không nói.

- Nàng?

Tần Vũ trong lòng chấn động. Chẳng lẽ Lan thúc có biết Tả Thu Mi? Lan thúc trong chốc lát lại khôi phục sự trầm tĩnh, quay lại phía Tần Vũ cười nhẹ nói:

- Không nói chuyện kia nữa, Tần Vũ, ngươi hãy cố gắng, cứ cố gắng như vậy thì cuối cùng có một ngày có thể ở bên Lập nhi, ta cam đoan không ai có thể ngăn trở các ngươi!

Lan thúc vỗ vai Tần Vũ, ánh mắt kiên định nhìn hắn. Tần Vũ có thể cảm thấy những ngón tay mạnh mẽ của Lan thúc đặt trên vai hắn. Lan thúc cam đoan? Tần Vũ không khỏi ngẩn người.

- Tuy nhiên, quan trọng nhất là chính ngươi cố gắng, còn không thì ta giúp ngươi cũng không đủ, Lập nhi cũng đang cố gắng, mặc dù không thích tu luyện nhưng bây giờ cũng đang cố gắng tu luyện, chỉ là với thực lực của Lập nhi, không thể tự do rời khỏi thần giới,

Lan thúc đã để lộ một chút tin tức về Lập nhi. Trong lòng Tần Vũ không khỏi một trận kích động. Hắn đã biết được một chút … thì ra Lập nhi cũng đang nỗ lực cố gắng.

- Ta sẽ cố gắng hơn nữa.

Tần Vũ bất giác siết chặt nắm tay. Lan thúc vui mừng gật đầu, sau đó thân hình hóa thành hư vô, chỉ còn lại một câu nói:

- Tần Vũ, hãy cố gắng, khi ngươi khai mở Khương Lan giới tầng thứ ba, ta sẽ có cách cho ngươi gặp mặt Lập nhi.

Tần Vũ gật đầu, giờ khắc này hắn cảm thấy toàn thân tràn ngập cảm kích.

"Lan thúc, cám ơn ngươi" khi đã bình tĩnh lại, Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ,

Tần Vũ biết, mình vốn chỉ là một tiểu nhân vật tại phàm nhân giới, Lan thúc để có thể giúp cho mình được ở bên Lập nhi, chắc chắn hao phí rất nhiều tâm sức, dù sao Tần Vũ cũng có thể tưởng tượng được một phần.

"Tiếp theo sẽ đến ám tinh đệ thập tứ cấp tinh đế, thu lấy dung dịch màu xanh biếc trong hàn đàm nọ, sau đó đến Mê Thần điện!" Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Việc gì tương lai có thể hữu ích tại thần giới, Tần Vũ đều sẽ thực hiện.

******

Tần Vũ trở về tầng không gian thứ nhất của Khương Lan giới, triệu tập đám người Ốc Lam, Dã Cù.

- Tần Vũ, gọi chúng ta đến có chuyện gì vậy?

Ốc Lam cười hỏi, mà những người chung quanh cũng muốn biết rốt cuộc Tần Vũ triệu tập mọi người là vì chuyện gì, chỉ có Hầu Phí cùng Hắc Vũ là đã biết chuyện Tần Vũ khai mở thành công Khương Lan giới tầng thứ hai nên đứng một bên cười bí ẩn.

Tần Vũ nói luôn:

- Vừa rồi ta đã khai mở thành công Khương Lan giới tầng thứ hai, chính là tầng không gian thứ hai của Khương Lan giới, tại đây một trăm năm bên trong chỉ bằng một năm ở ngoài, hơn nữa nguyên linh khí độ dày đặc gấp trăm lần bên ngoài, ai muốn đi vào thì nói cho ta biết.

- Bên trong một trăm năm bằng bên ngoài một năm?

Dã Cù cặp mắt sáng ngời. Hầu Phí cùng Hắc Vũ tốc độ tu luyện quá nhanh, sớm đã thúc đẩy Dã Cù điên cuồng tu luyện, bây giờ có cơ hội tốt như vậy làm sao bỏ qua được? Dã cù liền lên tiếng:

- Ta muốn đi vào tầng không gian thứ hai tu luyện.

Ốc Lam cũng gật đầu cười nói:

- Thêm cả ta nữa, linh hồn cảnh giới của ta còn quá yếu.

Tần Vũ nhìn nhìn, cuối cùng gật đầu:

- Được, Ốc Lam cùng Dã Cù tạm thời tiến vào Khương Lan giới tầng không gian thứ hai tu luyện, những người khác khi nào muốn đi vào cũng có thể nói cho ta biết.

Chương 441

Linh Hồn Đổng Kết

Sau một hồi thương nghị, cuối cùng Ốc Lam, Dã Cù hai người tiến vào Khương Lan giới tầng thứ hai, còn Ngao Vô Hư đã đạt tới cửu cấp yêu đế không tiến vào Khương Lan giới tầng thứ hai.

Thu hai người này vào trong Khương Lan giới tầng thứ hai xong, Tần Vũ liền rời khỏi Khương Lan giới. Trên ám tinh đệ thập ngũ cấp tinh đế.

Tần Vũ đột nhiên xuất hiện tại đây, sau đó liền cực nhanh tiến về phía tinh tế truyền tống trận, Tần Vũ hiện tại có thể làm giảm tác dụng của ám tinh lực lên cơ thể ít đi hàng chục lần, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

- Ân? Kia là nữ tử Bạch huyền tông.

Tần Vũ chợt giảm tốc độ. Bởi vì Tần Vũ phát hiện ở cách đó không xa, phía trước có một bạch y nữ tử. Lúc Tần Vũ mới bắt đầu tiến vào ám tinh đệ thập ngũ cấp tinh đế đã nhìn thấy nữ tử này, không ngờ trải qua ba ngàn năm rồi, bạch y nữ tử này vẫn đang ở đây. Bạch y nữ tử ở cách tinh tế truyền tống trận có vài trăm thước, Tần Vũ muốn đến tinh tế truyền tống trận tất nhiên bị bạch y nữ tử nhìn thấy.Tần Vũ không hề do dự, liền tiếp tục đi tới.Mặt đất ám tinh cực kỳ nóng bỏng, khắp nơi đều có màu đỏ sậm, thậm chí gần sát mặt đất còn có một lớp sương mù bằng hơi nước, nhưng tại chung quanh vị trí của bạch y nữ tử, mặt đất ngược lại biến thành màu đen sẫm.

Tần Vũ trong khi tới gần sát nữ tử này, cũng cảm thấy chung quanh nữ tử, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống.

Bạch y nữ tử bỗng nhiên xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên người Tần Vũ, thoáng cau mày:

- Ngươi thuộc Kim Hình tông? Ta là Bạch Huyền tông Hàn Tuyết.

- Hàn Tuyết.

Tần Vũ gật đầu chào.

- Ta là Lưu Tinh.

- Kim Hình tông quả không hổ là đứng đầu ba tông phái, không chỉ tân nhậm quân chủ, tân nhậm phó tông chủ, thậm chí ngay cả ngươi, Lưu Tinh, cao thủ ẩn giả quả nhiên là nhiều.

Hàn Tuyết gật đầu, sau đó tiếp tục tu luyện, không hề để mắt đến Tần Vũ.

Thật là một nữ tử lạnh lùng, Tần Vũ than thầm trong lòng, sau đó trực tiếp chạy tới tinh tế truyền tống trận.

Bước vào tinh tế truyền tống trận, kim lực trong cơ thể trực tiếp quán nhập cả tinh tế truyền tống trận, theo đó một ánh sáng mờ mịt bao phủ khắp trận pháp, Tần Vũ trong truyền tống trận liền biến mất.

- Tu luyện thành công rồi ư? Mới chỉ có ba ngàn năm thôi mà.

Hàn Tuyết nhìn về phía tinh tế truyền tống trận, không khỏi thấp giọng thì thào.

******

Trên thí luyện thánh tinh, đại bộ phận tu luyện giả đều tề tụ ở chỗ này. Ở nơi đây, có những thành viên cao cấp của ba tông Kim

Hình, Bạch Huyền, Hắc Diễm, cũng có các độc hành tu luyện giả lợi hại, các khổ tu giả không chút tiếng tăm, còn có cả những tiểu nhân vật khắc khổ nỗ lực.

Đệ thập ngũ cấp tinh đế.

Đây là một ngưỡng cửa quan trọng, một khi thực lực đạt tới đệ thập ngũ cấp tinh đế, liền có tư cách cạnh tranh ngôi vị quân chủ, tự động trở thành tuyển nhân quân chủ đời tiếp theo, địa vị tôn quý, không cần phải nói nhiều.

Đệ thập ngũ cấp tinh đế có vị trí rất cao ở trên thí luyện thánh tinh.

Cả Ám Tinh giới không biết có bao nhiêu tu luyện giả chờ mong có một ngày đủ tư cách bước vào đệ thập ngũ cấp tinh đế truyền tống trận, thế nhưng cũng là cả Ám Tinh giới không có bao nhiêu người có tư cách đó.

Rất nhiều người ở đây tình nguyện bỏ ra một số tiền lớn để vào dùng cơm tại nội sảnh đệ thập ngũ cấp tinh đế, bọn họ phần lớn chính là vì muốn cảm thụ một chút hào khí của nơi này.

Trên ngã tư đường rộng lớn, có không ít trong khi người đi qua tòa nhà đệ thập ngũ cấp tinh đế, đều không tự chủ được nhìn về hướng này, có thể thấy rất rõ ràng truyền tống trận của đệ thập ngũ cấp tinh đế ám tinh.

- A, truyền tống trận đã sáng lên.

Một thiếu niên đứng tại ngã tư đường hưng phấn chỉ tay về hướng đệ thập ngũ cấp tinh đế cao lâu.

Lập tức tu luyện giả ầm ầm tụ tập tại ngã tư đường, mà đa số tu luyện giả đang dùng cơm bên trong cũng nội sảnh đệ thập ngũ cấp tinh đế cũng nhìn đến, có thể khẳng định có người từ trong đệ

thập ngũ cấp tinh đế thông qua truyền tống trận ra ngoài.

Đó là cường giả đệ thập ngũ cấp tinh đế!

Thân ảnh Tần Vũ xuất hiện trong truyền tống trận đang được mọi người vây quanh. Khi vừa đến nơi hắn đã thấy màn này. Chỉ là Tần Vũ hờ hững không chút để tâm đến điều này. Lúc trước hắn ra khỏi đệ thập tứ cấp tinh đế truyền tống trận thì cũng như vậy, bị mọi người vây xem. Hắn có thể hiểu được Ám Tinh giới tu luyện giả đối với cường giả nhất mực sùng bái.

- Lưu Tinh đại nhân.

Trưởng lão canh giữ truyền tống trận tên Lược Hiển cung kính nói

- Lưu Tinh đại nhân, người đã ở trong ám tinh ba ngàn năm, đủ tư cách nhận đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài. Xin đợi một lát.

Tần Vũ gật đầu.

Trưởng lão bèn lấy ra một cây tinh trụ hình tam lăng, phát ra quang mang chiếu rọi toàn thân Tần Vũ, lập tức cung kính nói:

- Lưu Tinh đại nhân xin trả lại đệ thập tứ cấp tinh đế lệnh bài.

Tần Vũ biết quy củ, nhận lệnh bài cấp cao hơn, phải trả lại lệnh bài trước đó.

Giải trừ huyết chi khế ước, Tần Vũ đưa ra khối đệ thập tứ cấp tinh đế lệnh bài. Trưởng lão tiếp nhận xong, liền cung kính giao đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài cho Tần Vũ:

- Lưu Tinh đại nhân có thể tiến hành trích huyết nhận chủ với nó.

Khối lệnh bài này chất liệu giống hệt như đệ thập tứ cấp tinh đế lệnh bài, có chút trong suốt, phát tán ba màu sắc. Mặt trước lệnh bài cũng có một chữ *"Đế"*, chỉ có mặt sau là *"Thập tứ"* biến thành *"Thập ngũ"*

Tần Vũ tiến hành trích huyết nhận chủ đối với lệnh bài rồi thu vào trong cơ thể xong bèn chuẩn vị rời đi, nhưng vị trưởng lão liền ngăn lại, cung kính nói:

- Lưu Tinh đại nhân, ta có tin nhắn của Kim Hình quân bệ hạ gửi cho người.

- Kim Hình quân?

Tần Vũ không khỏi thắc mắc trong lòng. Kim Hình quân và mình không hề quen biết, tại sao hắn lại nhắn tin cho mình?

- Lưu Tinh đại nhân.

Trưởng lão khom người đưa ra một khối ngọc giản, Tần Vũ tiếp nhận lấy, linh hồn lực đảo qua, liền thấy tin nhắn của Kim Hình quân - *"Lưu Tinh, ngươi thân là tu luyện giả của Kim Hình tông chúng ta, còn đạt tới thập ngũ tinh đế cấp, ta báo cho ngươi biết, từ nay ngươi trở thành tuyển nhân của Kim Hình quân đời tiếp theo, ngươi có tư cách cạnh tranh ngôi vị Kim Hình quân"*.

Đây là một trong hai tin mà kim hình quân nhắn cho Tần Vũ, chỉ riêng tin này đã làm cho Tần Vũ kinh ngạc. Đạt tới đệ thập ngũ cấp tinh đế tự nhiên trở thành tuyển nhân ngôi vị kim hình quân đời tiếp theo? Quy tắc này là do ai định ra vậy?

Ngoài ra còn có một tin nhắn khác nữa *"đồng thời thực lực của ngươi đã được cả Kim Hình tông công nhận, vì thế người trong tông mời ngươi đảm nhận chức Cung Phụng của Kim Hình tông, đương nhiên ngươi có thể cự tuyệt. Lưu Tinh, thời gian từ nay tới khi ta độ*

thần kiếp đã không còn xa, hy vọng ngươi cố gắng tu luyện để đoạt được ngôi vị tân nhậm quân chủ".

Tần Vũ xoay tay thu lại ngọc giản nọ. Thực lực của Kim Hình quân *"Hình Viễn"* Tần Vũ cũng đã biết, đó là người đạt tới thập bát cấp tinh đế, thực sự là cường giả. Thần kiếp lúc nào cũng có thể đến, không ngờ đã ba ngàn năm rồi mà vẫn chưa độ thần kiếp.

"Kỳ hạn thần kiếp tới thật quái đản, kể cả Ẩn đế Lâm Ẩn đã đạt tới cửu cấp tiên đế lâu như vật, thế mà Thanh đế lại độ thần kiếp trước" Tần Vũ cảm thán *" Cũng không biết vị Kim Hình quân này lúc nào thì độ thần kiếp".*

Tần Vũ chính là không biết, mặc dù lúc trước Thanh đế tuyên bố thực lực chỉ đạt tới bát cấp tiên đế nhưng linh hồn cảnh giới đã sớm đại viên mãn, hơn nữa còn ngưng kết thành linh hồn kim đan, cho nên khi Thanh đế tu luyện thành công, không áp chế công lực thì thần kiếp nhanh chóng phủ xuống cũng là chuyện rất bình thường.

Mà đối với cửu cấp tiên đế thông thường thì thời gian chờ đợi thần kiếp phủ xuống cũng phải lấy đơn vị là ngàn năm.

- Cung phụng?

Tần Vũ cười nhạt, rồi tiến ra phía ngoài. Đám đông tu luyện giả đang vây lại xem ở bên ngoài đều tự giác cung kính ngưỡng đường, tạo thành một lối đi, mà Tần Vũ cũng làm cho đám đông trở nên hồ đồ bởi vì hắn tiến vào tòa nhà đệ thập tứ cấp tinh đế, hơn nữa lại bước vào trong truyền tống trận.

"Cường giả đã đạt tới thập ngũ cấp tinh đế, lại tiến vào đệ thập tứ cấp tinh đế ám tinh?" Điều này làm cho vô số người đều không thể hiểu được.

Tần Vũ mặc kệ sự nghi hoặc của mọi người, ra lệnh cho vị

trưởng lão khởi động truyền tống trận.

******

Ở trên đệ thập tứ cấp tinh đế cấp ám tinh, Tần Vũ xuất hiện trong truyền tống trận.

- Tăng tốc.

Trên bề mặt thân thể Tần Vũ nhẹ nhàng phát ra kim chi lực bồng bềnh, không gian chung quanh Tần Vũ phảng phất như bị vặn vẹo, dẫn lực của ám tinh lên Tần Vũ giảm đi hàng chục lần. Liền đó cả người Tần Vũ bộc phát lực lượng kinh người, thân hình không ngừng bắn về phía trước, cả người tựa như một mũi tên, khoảng cách ba trăm dặm vượt qua chỉ trong mười lượt hô hấp

"Nơi này thật là thoải mái" cảm nhận sự rét buốt chung quanh, Tần Vũ nét mặt tươi cười.

"Ở trên ám tinh này thật sự nóng quá, bây giờ ta đã đạt tới cửu chuyển ám kim thân tầng thứ chín, có thể tiến gần hơn được rồi".

Tần Vũ từng bước hướng về phía hàn đàm chứa dung dịch màu xanh biếc.

Cự ly còn khoảng ba trăm thước. Gân cốt, cơ thể Tần Vũ hiện tại có thể so với thượng phẩm thần khí, ảnh hưởng của nhiệt độ này đối với hắn thật ra không nhiều, Tần Vũ tiếp tục đi tới.

Nhưng khi Tần Vũ còn cách hàn đàm khoảng mười thước thì bỗng cảm thấy thân thể tê dại.

"Xem ra là do nhất nguyên trọng thủy hàn đàm tác dụng" Tần Vũ tràn ngập tự tin.

Mặc dù giờ phút này thân thể có chút tê dại, nhưng còn chưa tới mức phải dùng tánh mạng nguyên lực chữa trị, Tần Vũ tiếp tục

bước tới … khi khoảng cách còn năm thước thì không khí xung quanh đã trở thành một màn mây mù, đó là băng hồn hàn khí.

Tần Vũ cảm thấy thân thể tựa hồ không còn chịu đựng được nữa.

"Năm thước, có lẽ thu được hàn đàm này rồi" Tần Vũ thử thu lấy nhất nguyên trọng thủy hàn đàm vào Khương Lan giới, thế nhưng mặc cho Tần Vũ ra sức khống chế, hàn đàm nọ căn bản vẫn bất động.

Bình thường dù khoảng cách mấy chục thước, chỉ cần đối phương không cự tuyệt là Tần Vũ đều có thể dễ dàng thu vào được rồi, vậy mà hàn đàm này, khoảng cách chỉ có năm thước Tần Vũ vẫn bất lực, hắn hiểu được … càng khó thu phục như vậy, chứng tỏ bên trong hàn đàm ẩn chứa vật có giá trị.

Tiếp tục tùng bước tiến đến, một bước, hai bước!

Bây giờ khoảng cách đến hàn đàm chỉ còn ba thước,cơ thể Tần Vũ đã bắt đầu bị đông cứng đến mức rách toạc, tánh mạng nguyên lực nhanh chóng chữa trị. Tần Vũ lại thử thu lấy nhất nguyên trọng thủy hàn đàm vào trong Khương Lan giới.

Nguyên trọng thủy màu xanh biếc bắt đầu lắc lư muốn bay lên, trên mặt Tần Vũ không giấu vẻ tươi tỉnh.

"Thu" Tần Vũ cổ động không gian lực từ Khương Lan giới, chỉ thấy Nguyên trọng thủy màu xanh biếc trong hàn đàm đã biến mất, Tần Vũ cũng cảm ứng được tại Khương Lan giới xuất hiện dung dịch màu xanh biếc nọ, chính là nhất nguyên trọng thủy.

"Thành công!" Tần Vũ sắc mặt xuất hiện vẻ vui mừng, tuy nhiên thân thể hắn vẫn cảm thấy nhiệt độ chung quanh tựa hồ không hề thay đổi, mà hắn cũng thấy được một vật ở trong hàn đàm.

Dưới đáy hàn đàm có một vũng nhỏ dung dịch màu vàng, tại

giữa vũng nhỏ đó có một viên kim sắc linh châu phát tán kim sắc quang mang.

Tần Vũ nhướng mày:

- Thu lấy nhất nguyên trọng thủy mà nhiệt độ nơi này cơ hồ không hề thay, xem ra nguyên nhân làm cho nhiệt độ chung quanh thấp như thế này chính là do một ít kim sắc dung dịch cùng kim sắc linh châu này. Mà vừa rồi ta thu lấy cả hàn đàm nhất nguyên trọng thủy nhưng không thu được chúng, xem ra chúng càng khó thu phục hơn.

Tần Vũ nghiến răng: *"Vật này khẳng định trân quý hơn cả nhất nguyên trọng thủy, đã thu được nhất nguyên trọng thủy như vậy thì không thể bỏ qua, đành liều mạng vậy".*

"Xoát!"

Tần Vũ cả người vọt mạnh về phía trước.

Khoảng cách ba thước, với công phu của Tần Vũ thì chỉ vượt qua trong nháy, nhưng thân thể cũng nhanh chóng bị đông cứng lại, thậm chí xương cốt trong nháy mắt đã đông cứng và gãy đoạn.

"Thu!" còn cách hàn đàm có nửa thước Tần Vũ liền khống chế không gian lực của Khương Lan giới. Thật sự cực kỳ khó khắn, cuối cùng vũng nhỏ kim sắc dung dịch cùng khỏa kim sắc linh châu rốt cục bị Khương Lan giới cưỡng ép thu vào trong, đương trường chỉ còn lại mình Tần Vũ.

"Nguy hiểm thật" Tần Vũ hít một hơi dài.

Vừa rồi, chỉ trong nháy mắt, toàn thân hắn chín phần cơ thể đều bị chết cứng, ngay cả xương cốt cũng gãy đoạn mất hơn bảy phần, có thể tưởng tượng được uy lực của kim sắc dung dịch cùng linh châu này ghê gớm đến mức độ nào, mà đó chỉ là tới gần sát

mà thôi, nếu tiếp xúc thì kết quả chỉ nghĩ cũng đủ biết.

Lục sắc tánh mạng nguyên lực trong nháy mắt dung nhập những phần cơ thể bị phá hủy, Tần Vũ toàn thân lại hoàn toàn khôi phục trạng thái bình thường.

Sau khi mất đi hàn đàm, nhiệt độ mặt đất chỗ đó không ngừng tăng lên tốc độ chóng mặt, Tần Vũ cả người trực tiếp biến mất tại ám tinh, tiến vào trong Khương Lan giới.

Khương Lan giới tầng không gian thứ nhất.

Tần Vũ tạo ra một cái đầm để chứa nhất nguyên trọng thủy cùng vũng nhỏ kim sắc dung dịch và kim sắc linh châu, là chủ nhân của Khương Lan giới địa, Tần Vũ cũng chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài của kim sắc linh châu mà thôi.

Trở lại trong Khương Lan giới, linh hồn lực của Tần Vũ liền chuẩn bị bao trùm kim sắc linh châu để tìm hiểu kỹ.

Linh hồn lực của Tần Vũ xuyên qua kim sắc dung dịch, hướng về phía kim sắc linh châu, nhưng khi linh hồn lực vừa mới chạm tới kim sắc linh châu thì …

"Xì!"

Trong nháy mắt một cỗ hàn khí đã đóng băng linh hồn lực của Tần Vũ, sau đó men theo linh hồn lực tiến vào bên trong linh hồn Kim Đan, rồi hoàn toàn bao phủ linh hồn của Tần Vũ

Linh hồn bị đông cứng!

Trong nháy mắt Tần Vũ hoàn toàn bị đông cứng, đứng ngây người.

Nhưng chỉ sau khi linh hồn bị đông cứng một sát na, Lưu Tinh Lệ nhỏ bé đã dung nhập vào linh hồn của Tần Vũ lại đột nhiên

phát ra một lục sắc quang mang, tựa như xuân phong hóa vũ, cỗ hàn khí đã bị xua tan.

Chương 442

Tiến Vào Mê Thần Điện

Tần Vũ sắc mặt có chút tái nhợt, lát sau mới thở dài một hơi.

"Kim sắc linh châu này thật sự quá đáng sợ" lúc sau trong lòng Tần Vũ thầm kêu *"có thể làm đông cứng cả linh hồn, nếu không phải tại thời điểm cuối cùng có Lưu Tinh Lệ hỗ trợ, cái mạng nhỏ của ta có lẽ đã vứt bỏ đi rồi"*.

Tần Vũ lăng không đứng thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào huyền phù kim sắc linh châu ở phía trước. Khỏa kim sắc linh châu này đã làm cho Tần Vũ trong lòng có chút run sợ, ngay cả linh hồn lực cũng không thể tiếp xúc được. Tần Vũ cũng lần đầu tiên phát hiện có sự vật lại có thể thông qua linh hồn lực gây thương tổn cho linh hồn!

Đối mặt loại vấn đề này, trong lòng Tần Vũ liền nghĩ tới Ốc Lam.

Sau đó thân hình Tần Vũ biến mất giữa không trung, lúc xuất hiện trở lại Tần Vũ đã tới chỗ Ốc Lam tu luyện tại tầng không gian thứ hai Khương Lan giới.

Ốc Lam đang ngồi nhắm mắt khoanh chân nhập định.

- Ốc Lam.

Tần Vũ lên tiếng gọi, Ốc Lam chậm rãi mở mắt thấy Tần Vũ liền lộ vẻ tươi cười hỏi:

- Tần Vũ, ngươi tới đây có chuyện gì thế?

Tần Vũ nghiêm túc gật đầu trả lời:

- Chính là có một việc ta muốn hỏi, không biết có đồ vật gì mà ngay cả linh hồn lực cũng không thể tra xét ra, một khi tra xét đến thì thậm chí cả linh hồn cũng bị công kích.

- Đồ vật?

Ốc Lam cười nhẹ bảo.

- Chỉ cần không phải là vật có sinh mệnh thì sử dụng linh hồn lực điều tra đương nhiên không thể xảy ra chuyện gì, ngươi nói vì dùng linh hồn lực điều tra mà linh hồn đã bị công kích ư? Khả năng này có thể không cao.

Tần Vũ trong lòng nhất thời hiểu được, phỏng chừng Ốc Lam cũng không biết loại sự vật như vậy.

- Thôi …

Tần Vũ gật đầu.

- Ốc Lam, ngươi tiếp tục tu luyện đi, ta không làm phiền nữa.

Tần Vũ thân hình vừa động liền biến mất.

Ốc Lam nghi hoặc nhìn vào chỗ Tần Vũ vừa biến mất, băn khoăn tự nhủ: *"có cái gì mà linh hồn lực không thể tra xét đến? Cái gì mà có thể thông qua linh hồn lực trực tiếp gây thương tổn đến linh hồn?"* suy nghĩ hồi lâu không được, Ốc Lam đành bỏ qua, quay sang tiếp tục tu luyện.

******

Mặt đất nóng cháy, dẫn lực kinh người.

Tần Vũ lại nhớ tới đệ thập tứ cấp tinh đế Ám Tinh, kim sắc linh châu nọ rốt cuộc là cái gì, bây giờ Tần Vũ cũng không nhìn ra được, dù sao đến cả Ốc Lam cũng dường như chưa từng nghe nói qua loại trân bảo như thế này.

Nhưng mà Tần Vũ hiểu được, vũng kim sắc dung dịch đó chỉ luận về độ lạnh giá đã kinh khủng hơn nhiều so với nhất nguyên trọng thủy. Cũng chính là... kim sắc dịch thể bao quanh kim sắc linh châu kia là một thứ còn trân quý hơn cả nhất nguyên trọng thủy, còn kim sắc linh châu kia … Tần Vũ đoán rằng chỉ có khi đến thần giới mới có thể hiểu được.

"Vậy, kim sắc linh châu nọ tạm thời cứ để lại đó, sau này sẽ nghiên cứu lại sau, bây giờ trước tiên đi tới Mê Thần điện đã" Tần Vũ nhanh chóng tiến về phía tinh tế truyền tống, trong chốc lát đã tới nơi.

…

Thí luyện thánh tinh, trong đại sảnh lầu một của đệ thập tứ cấp tinh đế cao lâu, truyền tống trận sáng lên lập tức hấp dẫn không ít người vây chung quanh chờ xem. Một lát sau, khi Tần Vũ xuất hiện nhất thời làm cho mọi người chung quanh cảm thấy khó hiểu.

Không lâu trước đó, Tần Vũ đã thu nhận *"đệ thập ngũ cấp tinh đế"* lệnh bài, liền làm cho mọi người kinh ngạc khi bước vào đệ thập tứ cấp tinh đế Ám Tinh, Rồi chỉ trong chốc lát lại trở ra không khỏi làm cho những người vây xem đau đầu.

- Lưu Tinh đại nhân.

Chí trưởng lão cung kính nói, Tần Vũ chỉ tùy ý gật đầu, rồi nhanh chóng rời khỏi đám đông đang vây quanh trước mặt.

Rời khỏi thí luyện thánh tinh, Tần Vũ dựa theo tinh tế bản đồ

do Văn Phong cấp cho lúc trước liền nhanh chóng tiến về phía Mê Thần điện. Khoảng cách đại na di của Tần Vũ hiện nay càng thêm kinh khủng, xa gấp hàng chục lần so với trước đây đủ để vượt qua cả một tinh vực.

Sau vài lần đại na di, Tần Vũ đã tiến lại gần Mê Thần điện, có điều khi còn cách Mê Thần điện khoảng một tinh hệ thì Tần Vũ liền không dám tiếp tục sử dụng đại na di nữa, bởi vì chung quanh Mê Thần điện có vô số khe hở không gian, chiều dài kinh người khiến cho không gian chung quanh Mê Thần điện không ổn định.

Bỏ ra một ít nguyên linh thạch, Tần Vũ được truyện tống tới một tinh cầu gần Mê Thần điện nhất.

Tinh cầu ở gần Mê Thần điện này tên là *"Cầu Tiến Tinh"*.

Tần Vũ đặt chân lên Cầu Tiến tinh, cảm thấy không gian khắp nơi trên Cầu Tiến tinh đang không ngừng chấn động, song hắn còn phát hiện một việc … trên Cầu Tiến Tinh này, có rất ít người, tổng cộng chỉ có hơn mười người.

Đúng chỉ có hơn mười người.

Tần Vũ linh hồn lực mà hiện tại có thể gọi là thần thức quét qua, tìm tòi khắp Cầu Tiến Tinh. Tần Vũ không khỏi nghi hoặc: *"Sao lại thế này? Chẳng lẻ nào cao thủ tại Ám Tinh giới không hề có một chút tham niệm hay tò mò đối với Mê Thần điện?"*

Tần Vũ cũng biết, ở yêu giới, chỉ vì Mê Thần điện, thậm chí cả một tinh vực ở gần Mê Thần điện được gọi là *"Loạn Tinh vực"*, sở dĩ hỗn loạn chính là bởi vì Mê Thần điện. vậy mà ở Ám Tinh giới tựa hồ không có người nào tìm đến.

Ở trên Cầu Tiến tinh chỉ có hai cái tinh tế truyền tống trận, một cái tiếp nhận và một cái chuyển đi.

- Đại nhân, ngươi đến Cầu Tiến tinh có việc gì không vậy?

Nhân viên quản lý tinh tế truyện tống trận nhìn Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ hỏi lại:

- Chà, Sao lại thế này? Cầu Tiến tinh nhân khẩu hình như không nhiều lắm. chẳng lẻ không có bao nhiêu người quan tâm đến Mê Thần điện ư?

Nam tử quản lý truyện tống trận địa lắc đầu mỉm cười:

- Đại nhân, cao thủ Ám Tinh giới chúng ta vì cái gì muốn đi vào Mê Thần điện chứ? Hơn nữa có ai khai mở được lối vào Mê Thần điện kia đâu?

- Không có lối vào?

Tần Vũ thoáng sửng sốt.

Nam tử nọ giải thích:

- Đại nhân, không phải là không có lối vào, chỉ là không ai khai mở được, cho nên dần dần, số người đến Mê Thần điện càng ít, tuy nhiên cứ mười ngàn năm, Ám Tinh giới chúng ta lại có một nhóm cao thủ tiến vào đó.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu.

- Xem ra bên phía Ám Tinh giới này cũng phong ấn lối vào, hy vọng phòng ngự của phong ấn không quá mức kinh khủng như Bát Cửu Tỏa Không Trận, thân hình Tần Vũ hóa thành lưu quang bắn vọt lên bầu trời.

Hai lối vào Mê Thần điện, lối vào bên phía yêu giới Tần Vũ đã

thử qua, lần đó cả đám người Tần Vũ hợp lực cũng không thể khai mở. Mặc dù bây giờ thực lực đã tăng vọt hắn cũng không dám cho rằng có thể nắm chắc là mở được.

Cực tốc xuyên qua không trung.

Tần Vũ liếc mắt đã thấy cách đó không xa có một khe hở không gian dài hàng ngàn dặm, có thể nói là một khe hở không gian khổng lồ, không ngừng chữa trị, không ngừng xé rách …… không gian chấn động liên tục.

Dựa vào khe hở không gian này, Tần Vũ dễ dàng tìm thấy Mê Thần điện. Hắn chỉ cần bay dọc theo khe hở không gian này, tìm đến ngọn nguồn, tự nhiên có thể tìm được Mê Thần điện.

******

Một hình cầu vô cùng lớn bồng bềnh giữa không trung, thể tích rộng lớn hơn nhiều so với bề ngoài một hằng tinh thông thường, phân biệt do màu vàng của *"vũ trụ Toái Kim Lưu"* cùng một lượng lớn địa sa lạp màu đen tạo nên.

Lối vào phía yêu giới bị bao phủ bởi bán cầu màu vàng Toái Kim, còn lối vào phía Ám Tinh giới bị bao phủ bởi bán cầu do sa lạp màu đen tạo nên.

"Sa lạp màu đen này uy lực không hề thua kém Toái Kim lưu" Tần Vũ phát hiện khi tiến lại gần sa lạp màu đen này lập tức thân thể có một cảm giác đau đớn.

Với thân thể cứng rắn của Tần Vũ hiện tại mà chỉ mới tiến lại gần đã có cảm giác đau đớn, đủ biết uy lực của sa lạp màu đen này như thế nào.

Tần Vũ thần thức quan sát kỹ bán cầu sa lạp màu đen này một bên có hơi thở con người, nơi có hơi người chính là lối vào từ phía Ám Tinh giới, Tần Vũ liền nhanh chóng tiến đến

- Dừng lại.

Bạch Phát Lão Giả đứng chặn của lành lùng quát.

Tần Vũ lúc này xuất ra đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài, nói thẳng:

- Ta là Lưu Tinh, muốn tiến nhập Mê Thần điện.

Tần Vũ biết, tại Ám Tinh giới này thực lực là vô cùng quan trọng.

Vừa nhận thấy người đến là cao thủ đệ thập ngũ cấp tinh đế, Bạch Phát Lão Giả nọ lập tức trở nên cung kính:

- Trưởng lão giám sát lối vào Mê Thần điện "Liên Phồn" xin ra mắt Lưu Tinh đại nhân.

- Trưởng lão giám sát?

Tần Vũ nhướng mày, đưa mắt về phía động khẩu đường kính khoảng mười thước, Tần Vũ có thể cảm nhận thấy phía trước động khẩu nọ tỏa ra một loại năng lượng lưu chuyển.

- Ngươi khai mở lối vào đi.

Trưởng lão giám sát lối vào Mê Thần điện, "Liên Phồn" bất lực nói:

- Lưu Tinh đại nhân, tại hạ chỉ là giám sát ở đây mà thôi, làm sao có thể khai mở lối vào được? Chẳng lẽ đại nhân không biết, lối vào Mê Thần điện này chính là do ba vị quân chủ đích thân sử dụng truyền thừa chi bảo phong ấn lại? Chỉ khi nào được sự cho phép của ba vị quân chủ mới có thể khai mở.

- Ba vị quân chủ?

Tần Vũ có chút rung động.

- Sự tình phiền toái đây.

Tần Vũ nhíu mày, hắn không ngờ lối vào bên phía Ám Tinh giới lại có sự thể phiền toái như thế này, cứ nghĩ rằng chỉ cần trở thành cao thủ tại Ám Tinh giới liền có tư cách đi vào.

- Nếu ta công phá phong ấn này thì sao?

Tần Vũ dò hỏi.

Liên Phồn cười cười nói:

- Lưu Tinh đại nhân, năm đó ba vị quân chủ đã từng nói … nếu có người có thể công phá thành công phong ấn, ba vị quân chủ tuyệt đối không truy cứu, ngược lại còn ban thưởng.

Tần Vũ nhẹ gật đầu, ánh mắt lại chuyển phong ấn của cái động khẩu.

Năm đó ba vị quân chủ bố trí cấm chế có thể tự tin như vậy, tất nhiên phong ấn này uy lực tuyệt đối không yếu, mà Tần Vũ cũng đã cảm nhận được, sự áp bức của năng lượng phong ấn đó.

- Ngươi lùi lại đi.

Tần Vũ quay về phía trưởng lão giám sát "Liên Phồn" lạnh nhạt nói.

- Vâng, Lưu Tinh đại nhân.

Trưởng lão giám sát "Liên Phồn" vui vẻ bay xa về phía sau, Bình thường giám sát ở đây chỉ là khổ tu mà thôi, thật sự rất nhàm chán. Hiện tại có "Lưu Tinh đại nhân" muốn thử công phá phong ấn, đương nhiên có chuyện vui để xem.

Tần Vũ kim lực bắt đầu phát ra tràn ngập bên ngoài cơ thể.

Tương tự như mặt nước sóng gợn, không gian trong phạm vi mấy chục thước chung quanh Tần Vũ bắt đầu vặn vẹo, thấy vậy, Liên Phồn trưởng lão mở to con mắt:

- Lưu Tinh đại nhân sử dụng chiêu thức gì vậy?

Tần Vũ tập trung về phía phong ấn động khẩu, hắc động trong đan điền bắt đầu đổi chiều quay ngược lại, một tia nguyên điểm lực màu vàng lợt được hắc động gia tốc, chốc lát đã đạt tới tốc độ cao nhất đến kinh khủng.

Tần Vũ ngón trỏ chĩa thẳng vào động khẩu, quát khẽ.

- Phá!

Đầu ngón tay đột nhiên bắn ra một tia khí sắc bén, luồng chỉ mang mỏng như sợi chỉ, không ngừng làm xuất hiện cái khe không gian nhỏ,

- Bồng!

Âm thanh phát ra do chỉ kình bắn lên phong ấn.

Hàm chứa lĩnh ngộ của Tần Vũ đối với không gian pháp tắc, sử dụng năng lượng cực mạnh của nguyên điểm lực, lại được hắc động gia tốc đến mức tận cùng! Với một kích này, Tần Vũ tự tin dù phía trước là ba kiện thượng phẩm thần khí cũng sẽ bị xuyên thủng.

"Ông" áp lực tỏa ra tràn ngập từ phong ấn nọ àm cho Tần Vũ ngẩn người.

Thất bại!

- Thực lực ba vị quân chủ của Ám Tinh giới quả nhiên không thể coi thường.

Tần Vũ quay sang phía trưởng lão giám sát "Liên Phồn", đang kích

động phi thân tới:

- Lưu Tinh đại nhân, không ngờ người có thể làm rung chuyển phong ấn này. Làm sao cả phong ấn đều chấn động như vậy?

- Có gì lạ đâu chứ?

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Liên Phồn vội đáp:

- Lưu Tinh đại nhân, chẳng lẻ người không biết phong ấn này là do ba vị quân chủ liên thủ sử dụng ba truyền thừa chi bảo bố trí nên, bản thân một trong ba vị quân chủ nếu không có truyền thừa chi bảo cùng lắm cũng chỉ làm cho phong ấn chấn động nhẹ mà thôi, trước đây có một vị cao thủ đệ thập thất cấp tinh đế, một kích toàn lực mà không làm cho phong ấn có chút phản ứng nào.

- Lưu Tinh đại nhân, không rõ ngươi là bao nhiêu cấp tinh đế vậy?

Liên Phồn cực kỳ cung kính, giờ phút này hắn không còn tin tưởng vào cái đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài, một chỉ của Tần Vũ đã chứng tỏ thực lực không thua kém ba vị quân chủ.

Vậy nên Liên Phồn không biết.

Phong ấn chấn động cũng là mức độ khác nhau, ba vị quân chủ và Tần Vũ đều có thể làm cho phong ấn chấn động, mà thực lực của Kim Hình quân cao hơn Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân, Kim Hình quân cũng có thể khiến cho phong ấn chấn động mạnh hơn, cho nên so sánh lực công kích giữa Kim Hình quân và Tần Vũ ai mạnh hơn cũng rất khó nói.

- Ta ở bao nhiêu cấp tinh đế ư? Sắp sửa phi thăng đến thần giới rồi.

Tần Vũ lạnh nhạt nói. Chỉ nói riêng linh hồn cảnh giới đã có thể so

với thần nhân rồi. Hắn cũng là có tư cách để nói ra lời này.

Liên Phồn nghe xong cũng cảm thấy tin tưởng, không cần truyền thừa chi bảo mà có lực công kích mạnh như thế, tại Ám Tinh giới cũng chưa từng nghe nói qua, sắp phi thăng thần giới cũng không sai.

- Liên Phồn, ngươi nhớ kỹ, không được mang thực lực của ta nói ra ngoài, biết chưa?

Tần Vũ hạ giọng lạnh lùng nói.

- Đại nhân yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này.

Liên Phồn trong lòng máy động, mệnh lệnh của một cao thủ có thực lực tương đương ba vị quân chủ, hắn dám làm trái được sao?

Tần Vũ gật đầu, hỏi tiếp:

- Liên Phồn, ngươi có biết cách nào khai mở phong ấn để tiến vào Mê Thần điện không?

- Lưu Tinh đại nhân này chắc là một siêu cấp cao thủ khổ tu giả, rất nhiều sự tình đều chẳng biết gì.

Liên Phồn nghĩ thầm, sau đó cung kính trả lời:

- Lưu Tinh đại nhân, tiến vào Mê Thần điện cũng không phải là việc khó. Chỉ cần đại nhân nói chuyện với ba vị quân chủ, được bọn họ cho phép, ba vị quân chủ sẽ luyện chế một thông hành lệnh bài cấp cho người, lúc đó có thể tiến vào!

- Thông hành lệnh bài?

Tần Vũ khẽ nhếch mép,

- Xem ra cái chức vị Cung phụng kia không thể từ chối được rồi.

Chương 443

Kim Hình Quân Hình Viễn

Tiên ma yêu giới mênh mông rộng lớn khôn cùng, trong đó thần bí nhất chính là Ám Tinh giới với vô số cao thủ lại thêm ba đại tông phái. Đứng đầu ba tông phái tất nhiên là Kim Hình tông, mà Kim Hình tinh chính là thánh tinh của Kim Hình tông, cũng là một trong tam đại thánh tinh của Ám Tinh giới.

Tại Kim Hình tinh.

Trên cả Kim Hình tinh chỉ có một đại thành thị cực kỳ lớn, bên trong ẩn chứa rất nhiều cao thủ, đường sá rộng rãi, thông thoáng. Từng con đường chạy dọc ngang trong thành, bên đường có vô số kiến trúc hoặc cao hoặc thấp.

Nơi đây có chỗ thích tỷ võ, có chỗ thoải mái hưởng thụ, có chỗ là tửu lâu để ăn uống ... phồn hoa của Kim Hình tinh, có thể so với thành trì giàu mạnh nhất tại tiên giới, ma giới.

Trong số người qua lại ngã tư đường, có một hắc y nhân chính là Tần Vũ.

Lẳng lặng đi trên ngã tư đường, cước bộ Tần Vũ thoạt trông rất chậm rãi, nhưng chỉ vài bước đã tới cuối đường, sau đó Tần Vũ thay đổi phương hướng tiếp tục đi tới .... mục tiêu chính là Thánh sơn.

Tại trung tâm tòa thành trên Kim Hình tinh này là một ngọn núi cao tới vạn trượng, ngọn núi cao này đứng sừng sững chính giữa thành. Trên đỉnh núi là tổng đàn chính của Kim Hình tông, đây là nơi tập trung những nhân vật cao cấp của Kim Hình tông, ngay cả người đứng đầu ba vị quân chủ của Ám Tinh giới - Kim Hình quân cũng đang ở nơi đây.

Thánh sơn núi cao vạn trượng, diện tích tất nhiên cũng rất lớn, mà tu luyện giả ở trong thành cũng rất tự giác không lại gần thánh sơn. Thánh sơn trọng địa, người thường không được phép tiến vào.

Tần Vũ giờ này đã tới chân núi Thánh sơn.

- Thánh trung chi sơn, quả nhiên có khí phách.

Tần Vũ khẽ nhếch mép, thong thả qua cầu, sau đó tiến dần về phía Thánh sơn.

Tại chân núi Thánh sơn có thủ vệ canh giữ, thấy Tần Vũ đi đến, từ xa đã quát:

- Đây là Thánh sơn chi địa, ngoại nhân không được phép tiến vào.

Tần Vũ không nói nhiều, lập tức trực tiếp xuất ra khối đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài, vừa nhìn thấy vậy lệnh bài nọ, thủ vệ trở nên cung kính:

- Lưu Tinh đại nhân, Đại trưởng lão đã truyền lệnh xuống, Lưu Tinh đại nhân nếu đến xin mời tiến vào.

- Ngươi biết ta là Lưu Tinh?

Tần Vũ cảm thấy có chút kỳ quặc.

Thủ vệ cung kính đáp:

- Hiện tại Kim Hình tông tu luyện mang theo đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài chỉ có Lưu Tinh đại nhân và Văn phong đại nhân, ta có biết quá Văn Phong đại nhân, mà người cũng xuất đệ thập ngũ cấp tinh đế lệnh bài, tất nhiên là Lưu Tinh đại nhân.

Tần Vũ không còn cười nổi.

Nguyên lai toàn bộ Kim Hình tông, vậy mà cao thủ đạt tới đệ thập ngũ cấp tinh đế lại chỉ có hai người là mình và Văn Phong.

Theo từng bậc thang, Tần Vũ thong thả lên núi.

Tần Vũ không hề phi hành hay dùng sức lao tới mà chỉ chậm rãi đi lên, quan sát cảnh vật Thánh sơn. Đường đi quanh co khúc khuỷa, xuyên qua sông suối, núi rừng, thậm chí có chỗ đi xuyên trong lòng đất.

Thánh sơn chu vi rộng đến mấy trăm dặm, trên núi có rất nhiều gốc cổ thụ cao đến ngàn thước, đường kính gốc cây phải hơn mười người ôm, cũng có động vật sinh trưởng, chỉ là phần lớn động vật Tần Vũ không nhận biết được. Rất khác với động vật ở Tử Huyền tinh.

Tần Vũ đột nhiên thấy trên bầu trời một đạo lưu quang phóng tới, đến khi rơi xuống đất thân ảnh hiện ra rõ ràng chính là người đã cùng Tần Vũ kết giao, chấp pháp đội đại đội trưởng *"Văn Phong"*, Văn Phong trên mặt hiện rõ nụ cười.

- Lưu Tinh, ngươi cuối cùng đã đến đây rồi a, ta cùng Đại trưởng lão vừa nghe thủ vệ phía dưới đưa tin lên, liền ra ngoài tông môn đại điện chờ ngươi. Mà chờ hồi lâu vẫn chưa thấy đến, dụng linh hồn lực tìm kiếm cũng không thấy đâu. Ta liền dọc theo sơn đạo chạy xuống tìm ngươi, không ngờ vậy thời gian lâu như vậy mà ngươi mới đi được có một đoạn ngắn.

Văn Phong không hề tức giận nói.

Tần Vũ mỉm cười:

- Văn Phong, ta không biết các ngươi ra đón như vậy, hơn nữa trong khi lên núi phát hiện phong cảnh Thánh sơn bèn đi chậm lại để ngoạn cảnh, thật là có lỗi.

- May mà ta xuống tìm ngươi, nếu nghe lời Đại trưởng lão mà tiếp tục chờ thêm, dựa vào tốc độ của người ... thật sự phải chờ đến khi trời tối ngươi mới lên tới nơi.

Văn Phong cười dài nói.

- Nhanh lên, đừng xem nữa, từ nay về sau còn nhiều thời gian cho ngươi thưởng ngoạn.

Tần Vũ gật đầu:

- Được, chúng ta đi nhanh lên núi.

Tần Vũ cùng Văn Phong hai người liền hóa thành lưu quang, vẽ thành hai đường cong, trực tiếp bắn về phía đỉnh Thánh sơn.

******

Tần Vũ cùng Văn Phong vừa hạ xuống, phía trước là một bãi cỏ rộng. Trên mặt đất có không ít tu luyện giả đang tu luyện, phía sau bãi đất trống là một tòa đại điện hùng tráng. Đại điện này khí thế to lớn, không hổ là đại điện trụ sở chính của Kim Hình tông.

- Đây là Thanh Thảo bình. Nơi đệ tử trong tông thường xuyên tu luyện luận bàn. Cung điện phía sau là tiền điện của Kim Hình tông, chủ điện còn ở phía sau tiền điện.

Văn Phong chỉ vào cung điện phía xa nói.

Tần Vũ gật đầu, trong lòng kinh ngạc, hắn vừa rồi còn tưởng rằng đại điện trước mắt chính là chủ điện, không ngờ đó mới chỉ là tiền điện.

- Không hổ là cảnh sắc của Thánh sơn, chung quanh còn có mười

bảy đỉnh núi có độ cao gần bằng, kiến trúc trên mỗi ngọn núi đều có điểm đặc sắc.

Tần Vũ nhìn thoáng qua chung quanh, tiền điện, chủ điện là kiến trúc trọng yếu của Kim Hình tông lại không phải được đặt trên đỉnh núi cao nhất mà lại là thấp nhất trong mười tám đỉnh núi.

Văn Phong cũng nhìn ra mười bảy đỉnh núi chung quanh, cười nói:

- Trong mười bảy đỉnh núi chung quanh thì bảy đã có thiên điện, thuộc về cá nhân, còn kiến trúc trên mười đỉnh núi còn lại là thuộc về Kim Hình tông.

Tần Vũ gật đầu.

- Thiên điện trên bảy đỉnh núi đó thuộc về Kim Hình quân quân chủ, ba vị phó tông chủ, Đại trưởng lão, thủ hộ trưởng lão và ta, chấp pháp đội đại đội trưởng.

Văn Phong nói thêm hơn cho Tần Vũ hiểu rõ.

Bảy đỉnh núi này chính thuộc về bảy nhân vật trọng yếu của Kim Hình tông.

Văn Phong cười nói:

- Lưu Tinh, lần này ngươi đảm nhiệm chức Cung phụng, Kim Hình tông cũng chuẩn bị an bài cho người một Cung phụng thiên điện, dù sao mười thiên điện trên mười đỉnh núi đó, thực sự được dùng đến có hai cái mà thôi, tám thiên điện cái còn lại đều là được Kim Hình quân quân chủ lưu lại như là kỉ niệm.

Tần Vũ lắc đầu cười:

- Không cần, ta kiếm một chỗ nào đó ở tạm là được rồi.

- Như thế sao được.

Văn Phong vội vàng phản đối:

- Lưu Tinh, xem ra ngươi vẫn chưa biết ý nghĩa chức vị Cung phụng. Nguyên là ... cao thủ Kim Hình tông đạt tới đệ thập ngũ tinh đế cấp đều có tư cách cạnh tranh ngôi vị quân chủ, mà vốn có một quy tắc là, nếu cao thủ đệ thập ngũ tinh đế cấp mà không có chức vị để an bài liền trở thành Cung phụng. Mức độ tôn quý của Cung phụng tương đương với phó tông chủ, chỉ là không phải làm gì mà thôi.

- Thì ra là thế.

Tần Vũ dò hỏi:

- Kim Hình tông chỉ có phó tông chủ mà không có tông chủ, chẳng lẻ ... Kim Hình quân chính là tông chủ?

Đây cũng là hắn đoán mò.

Dù sao Kim Hình tông tông chủ, danh nghĩa là người đứng đầu toàn Kim Hình tông, nếu có tồn tại người như vậy thì Kim Hình quân rốt cuộc là thế nào đây?

- Đúng.

Văn Phong gật đầu cười.

- Kim Hình quân trên thực tế chính là tông chủ, có tới ba phó tông chủ cũng là để quản lý tốt các nguyên động tinh ở dưới.

- Văn Phong.

Một hồng phát lão giả đã đi tới phía trước Thanh Thảo bình.

- Ta thì đứng chờ bên kia, mà ngươi lại đứng đây nói chuyện phiếm với Lưu Tinh thế đấy.

- A, thật có lỗi, Đại trưởng lão.

Văn Phong cười nói, sau đó quay sang Tần Vũ.

- Lưu Tinh, vị này chính là Đại trưởng lão "Phất Lan", Phất Lan Đại trưởng lão quản lý rất nhiều sự tình, nói đơn giản chính là ... quản lý tình báo.

Phất Lan Đại trưởng lão không khỏi bất đắc dĩ, lập tức quay sang Tần Vũ cười thân thiện:

- Lưu Tinh, tên ta là Phất Lan, ngươi cứ gọi là Phất Lan thôi.

- Xin chào Phất Lan Đại trưởng lão.

Tần Vũ nhẹ gật đầu chào.

- Lưu Tinh Cung phụng, ngươi đồng ý đến Thánh sơn đảm nhiệm chức vị Cung phụng, ta rất cao hứng, chỉ là bệ hạ có lẽ không vui, bởi vì ... ngài muốn kiến tạo chỗ ở cho Lưu Tinh Cung phụng ngươi.

Phất lan Đại trưởng lão cười nói.

Tần Vũ lắc đầu, hiện tại không muốn nói tới chuyện này.

- Phất Lan Đại trưởng lão, có thể bố trí cho ta gặp mặt bệ hạ được không?

Tần Vũ nói thẳng, bản thân chạy đến Thánh sơn đâu phải để

làm Cung phụng? Tất cả là cái thông hành lệnh bài kia mà thôi.

Phất Lan Đại trưởng lão gật đầu nói:

- Đương nhiên có thể, thực tế ngươi có thể lập tức gặp mặt bệ hạ.

- Vậy cho ta đi gặp luôn.

Tần Vũ không muốn lãng phí thời gian.

Phất Lan Đại trưởng lão quay sang Văn Phong cười:

- Văn Phong ngươi xem, Tần Vũ hắn nôn nóng muốn gặp bệ hạ để nhậm chức rồi.

Văn Phong cũng gật đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Để chính thức trở thành Cung phụng phải có chiếu lệnh của chính Kim Hình quân.

Tần Vũ bây giờ vẫn chưa trở thành cung phụng.

- Ta muốn gặp bệ hạ là có một việc trọng yếu.

Tần Vũ giải thích:

- Phất lan Đại trưởng lão, ngươi dẫn đường giúp ta đi.

Phất Lan Đại trưởng lão cũng không nói nhiều, liền gật đầu:

- Ngươi đi theo ta, giờ này bệ hạ đang hội họp ở bên đại sảnh.

Nói rồi Phất Lan Đại trưởng lão liền đi lên phía trước.

Tần Vũ cùng Văn Phong sóng vai bước theo.

- Tần Vũ, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Văn Phong dò hỏi.

Trong lòng Văn Phong, Tần Vũ là khổ tu giả, công lực cao siêu như thế mà không cần danh vọng, hắn không cho rằng Tần Vũ đến vì chức vị Cung phụng, khẳng định là có chuyện trọng yếu.

- Ta muốn tiến nhập Mê Thần điện.

Tần Vũ trực tiếp nói ra đáp án:

- Chỉ là ta không có thông hành lệnh bài.

- Ngươi muốn tiến nhập Mê Thần điện? Bây giờ?

Văn Phong trừng mắt.

- Làm sao vậy, có gì kỳ quái sao?

Tần Vũ cười nói.

Văn Phong nghi hoặc nói:

- Trong Mê Thần điện có không ít thần khí, mà với tu vi của ngươi hiện nay có lẽ chỉ để mắt đến thượng phẩm, mà việc tìm được thượng phẩm thần khí ở trong Mê Thần điện thật sự là khó khăn phi thường.

Văn Phong còn tưởng rằng Tần Vũ thật sự là đệ thập ngũ tinh đế cấp, hắn không ngờ cơ thể Tần Vũ đã đạt tới đệ thập thất tinh đế cấp, dù cho là thượng phẩm thần khí cũng không có hữu dụng, hơn nữa với lĩnh ngộ không gian pháp tắc của Tần Vũ thì thượng phẩm thần khí trở thành vô dụng.

- Cấm chế bên ngoài Mê Thần điện là cấm chế cấp thần, cực kỳ lợi hại. Lưu Tinh, ngươi đi vào sẽ không tốt đâu.

Văn Phong khuyên bảo.

Tần Vũ chỉ mỉm cười lắc đầu.

Văn Phong làm sao biết được Tần Vũ có *"Mê Thần Đồ Quyển"*, hơn nữa căn bản Tần Vũ không coi thần khí ở bên ngoài Mê Thần điện vào mắt, thực sự quan tâm chính là bên trong Mê Thần điện, tận nơi trong cùng.

Tần Vũ đã thấy qua thực lực của Thanh đế, quả thật cực mạnh, cho dù là bây giờ Tần Vũ cũng không nắm chắc có thể đối phó nổi. Dù sao ngay cả Bằng Ma hoàng mà trước mặt Thanh đế cũng không thể động đậy chút nào. Thực lực mạnh không còn phải nghi ngờ, mà Thanh đế mạnh như vậy chính là nhờ bảo vật trong Mê Thần điện. Dựa theo suy đoán của Tần Vũ ... có thể Thanh đế may mắn nhặt được một món bảo vật thực sự từ trong Mê Thần điện truyền ra.

Bảo vật ở trong Mê Thần điện này, Tần Vũ chắc chắn phải đoạt được.

- Ai, tính ra ta cũng không cản ngươi, muốn tiến nhập Mê Thần điện không đơn giản như vậy, chỉ như thông hành lệnh bài cũng phải cả ba vị quân chủ đồng ý.

Văn Phong ở bên nói.

Tần Vũ nghe thấy *"phải cả ba vị quân chủ đồng ý"* không khỏi nhíu mày.

Tần Vũ chính là đau đầu ở điểm này.

Mà giờ này Tần Vũ, Văn Phong đi theo Phất Lan Đại trưởng lão

đã được một đoạn đường, ba người đã vượt qua tiền điện, chủ điện, bây giờ ba người đang đi tới bên ngoài một tòa đình viện bình thường.

- Lưu Tinh, đây chính là hội nghị sảnh. bệ hạ bọn họ đang ở bên trong.

Phất Lan Đại trưởng lão cười nói.

Tần Vũ gật đầu, nhưng khi Phất Lan Đại trưởng lão chuẩn bị đẩy cửa thì đại môn tự động mở ra, sau đó từ bên trong đi ra một trung niên béo lùn, ánh mắt hướng về phía Tần Vũ:

- Vị này chắc là Lưu Tinh.

Tần Vũ gật đầu, thần thức chỉ mất một chút đã dò ra thực lực người này – đệ thập nhị tinh đế cấp.

Văn Phong ở bên cạnh nói:

- Lưu Tinh, vị này chính là một trong ba vị phó tông chủ của Kim Hình tông chúng ta, chính là Khấu Phong phó tông chủ. Khấu phong phó tông chủ đảm nhiệm chức vụ này cực kỳ lâu rồi. Hiện tại đa số công việc trong tông đều là do Khấu Phong phó tông chủ quản lý.

- Khấu Phong phó tông chủ.

Tần Vũ hơi nghiêng người.

- Đi, bệ hạ đang chờ bên trong.

Khuôn mặt béo tròn của Khấu phong nở nụ cười thân thiết, kéo tay Tần Vũ đưa vào bên trong, Tần Vũ khẻ cau mày, hắn không quen bị người khác nắm tay, đặc biệt người đó lại là nam

nhân.

Tần Vũ thoáng vừa động tay, liền rút về, cái này kỳ thật chỉ là chút thủ đoạn do Tần Vũ khống chế không gian mà thôi.

- Hả?

Khấu Phong kinh ngạc quay đầu lại đưa mắt nhìn Tần Vũ, hắn căn bản không cảm thấy Tần Vũ dùng sức, vậy mà tay Tần Vũ đã thoát khỏi tay hắn, Khấu Phong không hề nghĩ rằng mình nắm lỏng tay.

Lưu Tinh thật không phải tầm thường! Khấu Phong thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó Khấu Phong tiếp tục tươi cười đi tới. Lướt qua tiền viện, mấy người liền đi vào một đại sảnh tương đối trống trải. Hiện tại trong đại sảnh có bốn người, ngồi ở chủ vị chỉ có một người. Không cần phải hỏi, người này khẳng định là nhân vật có địa vị cao nhất Ám Tinh giới, đứng đầu ba vị quân chủ - Kim Hình quân!

Tần Vũ bước vào đại sảnh, ánh mắt bốn người nọ đều hướng về phía hắn. Mà ánh mắt Tần Vũ cũng hướng về phía Kim Hình quân. Trong mắt Tần Vũ cũng không có gì là tôn kính, chỉ là rất bình tĩnh cùng Kim Hình quân đối nhãn mà thôi.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên trong đại sảnh.

Chương 444

Cư Dân Bản Địa

Nghe được tiếng hừ lạnh. Tần Vũ không khỏi quay đầu nhìn về phía người vừa lên tiếng. Chính là một người trung niên nhân lạnh lùng, đôi mắt lạnh như băng, ẩn chứa nét ngoan độc, hung tàn.

- Tên này cũng khá đây.

Nét mặt Tần Vũ vẫn bình thản, giữ nguyên mỉm cười.

Thực lực người này là đệ thập thất tinh đế cấp, chỉ nói về tu vi thân thể thì tương đương với mình. Đáng tiếc ... nếu chân chính động thủ, Tần Vũ tự tin chỉ trong chốc lát là có thể giải quyết.

- Lưu Tinh, vị này là Lưu Lam phó tông chủ. Lưu Lam phó tông chủ đã đạt tới đệ thập thất tinh đế cấp, đệ nhị cao thủ trong Kim Hình tông chúng ta.

Phất Lan Đại trưởng lão lúc này ở một bên giới thiệu

- Bên cạnh Lưu Lam phó tông chủ chính là Bao Úc phó tông chủ, người cuối cùng trong ba vị phó tông chủ ngươi đã gặp rồi, là Khấu Phong phó tông chủ, còn vị kia là nhân vật đức cao vọng trọng trong Kim Hình tông và thủ hộ trưởng Lão.

Trong đại sảnh, ngồi trên ngôi chủ tọa chính là Kim Hình quân Hình Viễn.

Bên phải Kim Hình quân có ba chỗ ngồi, là Lưu Lam, Bao Úc hai vị phó tông chủ. Còn một chỗ trống, Tần Vũ đoán chính là chỗ

của Khấu Phong phó tông chủ.

Bên trái Kim Hình quân có bốn chỗ ngồi, chỗ đầu tiên chính là thủ hộ trưởng lão. Còn lại ba chỗ đều trống, Tần Vũ biết chính là của Văn Phong, Đại trưởng lão và bản thân hắn.

Tần Vũ chỉ hơi nghiêng mình, giọng lạnh nhạt:

- Lưu Tinh ra mắt Lưu Lam phó tông chủ, Bao Úc phó tông chủ, thủ hộ trưởng lão.

Rồi không nhìn qua Lưu Lam, Tần Vũ quay về phía Kim Hình quân Hình Viễn, hơi nghiêng mình nói:

- Lưu Tinh ra mắt bệ hạ.

Nét mặt cùng lời nói của Tần Vũ đều thể hiện tính cách cao ngạo.

Người bình thường gặp mặt Kim Hình quân, đều khom người hành lễ, nói *"bái kiến bệ Hạ"*, Tần Vũ chỉ hơi nghiêng người, nói *"ra mắt"*, hai từ này có sự khác biệt rất lớn.

- Lưu Tinh Cung phụng kiêu ngạo gớm nhỉ.

Lưu Lam phó tông chủ cười lạnh nói.

Tần Vũ căn bản không thèm để ý tới vị Lưu Lam phó tông chủ này.

Lưu Lam phó tông chủ mặt mày biến sắc, Lưu Tinh không thèm quan tâm đến sự có mặt của hắn, làm sao có thể bỏ qua được? Lưu Lam lúc trước cũng vọng tưởng tranh chức Kim Hình quân, thế nhưng lại bại dưới tay Hình Viễn, nên mới phải đảm đương chức vị phó tông chủ. Ngoại trừ Hình Viễn, trước giờ hắn

chưa chịu kém một ai.

- Lưu Lam, có lẽ bản tính Lưu Tinh vốn cao ngạo như vậy, ngươi cũng đừng quá để ý.

Kim Hình quân Hình Viễn khuyên can.

Lưu Lam lạnh lùng liếc mắt nhìn Tần Vũ, bèn im lặng không nói nữa.

Tần Vũ căn bản không thèm để tâm đến Lưu Lam, bản thân hắn cũng hiểu ... kẻ này đối với hắn không có uy hiếp gì cả.

- Lưu Tinh, cuối cùng ngươi cũng đến Thánh sơn, tin này thật sự làm ta cao hứng, ta vốn tưởng rằng ngươi sẽ tiếp tục khổ tu, không để ý tới chức vị Cung phụng này chứ.

Hình Viễn cười nhẹ nói. Hình Viễn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cho dù ngồi yên một chỗ như vậy cũng gây cảm giác như một tòa thái sơn, làm cho người ta không dám có chút coi thường.

- Bệ hạ, Lưu Tinh hắn đến Thánh sơn nhận chức Cung phụng, nguyên nhân trọng yếu không phải vì chức Cung phụng này.

Văn Phong cười nói, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ. Tần Vũ gật đầu đồng ý:

- Bệ hạ, ta đến Thánh sơn, là hy vọng bệ hạ có thể cấp cho ta một thông hành lệnh bài để có thể tiến nhập Mê Thần điện.

- Mê Thần điện!

Bọn người Lưu Lam, Bao Úc, Khấu Phong, kể cả Kim Hình quân đều kinh ngạc thốt lên, ngay cả *"thủ hộ trưởng Lão"* đang

nhắm mắt dưỡng thần cũng mở mắt liếc qua Tần Vũ, sau đó tiếp tục nhắm lại.

- Mê Thần điện, nơi đó mặc dù có thần khí, nhưng với thực lực của Lưu Tinh ngươi thì không cần đến mà, cho dù là thượng phẩm thần khí cũng cũng là không có tác dụng nhiều.

Bao Úc phó tông chủ ở bên nói.

Tần Vũ chỉ im lặng không trả lời.

Làm sao mọi người biết được ý định thực của Tần Vũ.

- Lưu Tinh, Ám Tinh giới tam đại quân chủ sớm có quy định, trong lúc bình thường thì Mê Thần điện luôn đóng cửa, chỉ mười ngàn năm mới có một cơ hội tiến vào.

Kim Hình quân Hình Viễn nhíu mày giải thích.

Tần Vũ nhướng mày.

- Còn bao lâu mới đến lần mở cửa Mê Thần điện tiếp theo?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

- Lần mở cửa trước đây cũng đã hơn sáu vạn năm rồi, còn có hơn ba vạn năm nữa là đến lần tiếp theo.

Phất Lan Đại trưởng lão trả lời.

Hơn ba vạn năm?

Tần Vũ căn bản không thể chờ đến lúc đó. Tần Vũ lên tiếng:

- Bệ hạ, lối vào Mê Thần điện này nghe nói là do ba vị quân chủ

sử dụng truyền thừa chi bảo phong ấn lại, chỉ có người sở hữu thông hành lệnh bài do ba vị bệ hạ phối hợp luyện chế thì mới có thể khai mở, ta muốn mời bệ hạ giúp ta một lần, không biết bệ hạ phải có yêu cầu gì thì mới có thể đáp ứng?

Tần Vũ nói, thể hiện quyết tâm tiến vào Mê Thần điện.

- Không phải ta không muốn, ngươi đảm đương chức vị Cung phụng của Kim Hình tông chúng ta, ta đương nhiên có thể đáp ứng ngươi. Chỉ là ... Hắc Diễm tông cùng Bạch Huyền tông hai vị quân chủ kia có thể không nhất định sẽ đáp ứng, sở dĩ lúc trước định ra quy củ này, phong ấn lối vào, hơn nữa cứ mười ngàn năm mới tiến vào Mê Thần điện, một là để phòng ngừa cao thủ không phải người của Ám Tinh giới chúng ta tiến vào, hai là vì để thần khí trong Ám Tinh giới đều nằm trong tay ba tông phái.

Kim Hình quân Hình Viễn giải thích.

Tần Vũ trong lòng thoáng chùng xuống.

- Bệ hạ đã đồng ý, sao không mời Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân tới bàn bạc.

Tần Vũ thật thà nói.

Kim Hình quân Hình Viễn cười nhẹ gật đầu:

- Được, ta sẽ mời bọn họ đến, chỉ là khả năng bọn họ hai người đáp ứng có thể tính là rất thấp. Hắc Diễm tông cùng Bạch Huyền tông, từ trước đến nay vẫn tranh hơn thua với chúng ta.

- Bệ hạ có thể mời hai vị quân chủ kia đến, Lưu Tinh đã cảm kích phi thường rồi, nếu lúc đó bàn bạc không được, Lưu Tinh cũng đành bỏ cuộc thôi.

Tần Vũ cười nói.

- Ngươi đã chuẩn bị chấp nhận thất bại, vậy thì dễ dàng rồi.

Kim Hình quân đối với Lưu Tinh trước mặt, đã có không ít hảo cảm.

Kim Hình quân Hình Viễn vốn là người có tính tình khá tốt đẹp, những người từng tiếp xúc đều đã biết. Cho dù trở thành quân chủ, Hình Viễn vẫn như trước, không có gì gọi là thay đổi.

- Được, không lãng phí thời gian nữa. Bây giờ ta chánh thức cấp cho ngươi chức vị Cung phụng.

Kim Hình quân đột nhiên đứng dậy, nhất thời mấy người trong sảnh cũng đều đứng lên theo. Tần Vũ cũng nghiêm trang hành lễ theo đúng quy củ.

Ám Tinh giới tu luyện giả lễ tiết cũng tương tự nhau, cúi người, tay trái nắm lại đặt lên trước ngực phải!

- Hãy nhận lấy.

Kim Hình quân Hình Viễn cầm hai vật đưa đến trước mặt Tần Vũ.

- Tạ ơn bệ hạ.

Tần Vũ đưa tay tiếp nhận.

Hai vật này, một là chiếu lệnh, một là Cung phụng lệnh bài. Chiếu lệnh này do một loại tơ đặc biết dệt thành, độ cứng có thể so với cực phẩm tiên khí.

- Văn Phong, ngươi dẫn Lưu Tinh đi xem "Tiên cổ điện" và "Truyền thừa điện".

Kim Hình quân cười nhẹ.

Văn Phong đứng lên:

- Vâng, bệ hạ.

******

Trên ngọn núi chính Thánh sơn có tiền điện, chủ điện cùng một số cung điện nữa, đồng thời còn có không ít nơi ở cho các tu luyện giả, do đó trở thành ngọn núi chính.

Trong mười bảy đỉnh núi chung quanh, bảy đã có người ở lại. Có tám ngọn là nơi ở của Kim Hình quân các đời trước, còn lại hai ngọn chính là cung điện trọng yếu của Kim Hình tông.

Hai nơi này là *"Tiên cổ điện"* và *"Truyền thừa điện"*.

Tiên cổ điện, phạm vi cực kỳ rộng lớn, cơ hồ chiếm đến bảy phần mười diện tích đỉnh núi, hiện tại Tần Vũ cùng Văn Phong đang ở ngoài cửa điện Tiên cổ điện.

- Đứng lại, chào Văn Phong đại nhân. Thỉnh vị đại nhân này xuất ra lệnh bài.

Hộ vệ Tiên cổ điện lạnh lùng quát.

Tần Vũ không khỏi nhìn về phía Văn Phong. Văn Phong giải thích:

- Tiên cổ điện cùng Truyền thừa điện đều là trọng địa, cả Kim Hình tông không quá mười người có tư cách tiến vào đó, ngươi là tân nhậm Cung phụng, đương nhiên có tư cách đi vào.

Tần Vũ lúc này xuất ra Cung phụng lệnh bài.

Hộ vệ nọ nhìn thấy lệnh bài liền khom người hành lễ:

- Cung phụng đại nhân, mời vào.

Tần Vũ cùng Văn Phong cùng bước qua cánh cửa, đi vào một tòa đại điện cực lớn, chính là *"Tiên cổ điện"*. Tiên cổ điện chia làm tiền sảnh và đại hậu điện. Trong tiền sảnh có đặt rất nhiều tấm biển.

Tần Vũ không khỏi nhìn lên.

*"Kim Hình quân đời thứ ba, tên thật "*Thiên*". Sinh tại Bách Liên tinh, sau bảy mươi hai năm đạt tới đệ nhất tinh vương cấp, sau đó rời đi khỏi Bách Liên tinh phiêu lãng trong không gian"*.

*"Kim Hình quân đời thứ tám, Tên thật "*Hoành*". Không rõ nơi sinh, không rõ thời gian tu luyện, trảm sát cao thủ đệ thập lục tinh đế cấp Sát lục chi vương Huyết Thịnh"*.

..

Trên mỗi cái biển đều là sơ yếu lý lịch của một Kim Hình quân. mà trên tiền sảnh này số biển rất nhiều, Tần Vũ nhìn sơ qua thấy chi chít, số biển tuyệt đối không dưới một vạn, để ở trước tiên chính là nói về Kim Hình quân tại vị, khi Tần Vũ cùng Văn Phong đi ra phía sau còn thấy nhiều tấm biển như vậy hơn.

- Văn Phong, nơi này tổng cộng có bao nhiêu đời Kim Hình quân?

Tần Vũ quay sang Văn Phong.

Văn Phong cười nói:

- Chẳng lẻ linh hồn lực cua người không nhận rõ?

Tần Vũ lắc đầu cười:

- Không phải ta không đếm được, mà bởi vì ta đếm hết rồi cho nên có chút thiếu tự tin tưởng, nơi này tổng cộng có hơn bảy vạn tấm biển, nói cách khác ... từ cổ xưa tới nay đã có bảy vạn đời Kim Hình quân ư?

- Đúng, Hình Viễn bệ hạ hiện tại chính là Kim Hình quân đời thứ bảy vạn.

Văn Phong gật đầu.

Tần Vũ hỏi tiếp:

- Vậy mỗi đời Kim Hình quân trung bình tại vị trong bao lâu?

Văn Phong lắc đầu cười:

- Cái này rất khó nói. Có vị Kim Hình quân khi lên ngôi là đệ thập ngũ tinh đế cấp, có thể đảm nhiệm mấy trăm ngàn năm, thậm chí đến mấy ngàn ngàn năm mới độ kiếp phi thăng, lại có ... ví dụ như Hình Viễn bệ hạ, hiện tại đã đạt đệ thập bát tinh đế cấp, cho dù đảm nhiệm ngôi vị quân chủ thì phỏng chừng khoảng ngàn năm nữa cũng sẽ độ kiếp phi thăng, thậm chí có thể còn sớm hơn nữa.

Tần Vũ gật đầu.

Thời gian tại vị của mỗi đời quân chủ rất khó nói, có người rất lâu, thậm chí đến mấy ngàn ngàn năm, có người lại rất chậm, thậm chí không đến, nhưng trải qua bảy vạn đời Kim Hình quân, cho dù coi như trung bình mỗi đời tại vị một trăm ngàn năm, cũng có đến bảy trăm ức năm lịch sử rồi.

Hơn nữa Tần Vũ nghĩ ... tính thời gian tại vị trung bình không chỉ là một trăm ngàn năm.

- Văn Phong, Ám Tinh giới chúng ta lịch sử đã bao lâu rồi?

Tần Vũ dò hỏi.

Văn Phong lắc đầu trầm ngâm:

- Sợ rằng không ai biết được. Theo ta được biết, Ám Tinh giới lịch sử chia làm hai giai đoạn, giai đoạn thứ nhất còn chưa có truyền thừa chi bảo thì ... lúc đó trong Ám Tinh giới hỗn loạn vô cùng, tranh đấu hỗn loạn. Cho đến giai đoạn sau này xuất hiện ba kiện truyền thừa chi bảo, lúc đó Ám Tinh giới mới đi vào giai đoạn phát triển hòa bình.

Tần Vũ trong lòng kinh hoàng. Trời ạ, thời gian hơn bảy vạn đời Kim Hình quân, chỉ là sau khi xuất hiện ba kiện truyền thừa chi bảo, mà trước đó thời kỳ hỗn loạn, ai biết còn lâu hơn bao nhiêu nữa?

Lịch sử Ám Tinh giới này thật sự là quá dài. Văn Phong bất giác than thở:

- Người Ám Tinh giới chúng ta vốn hiếu chiến, không có thực lực cường đại thì ai chịu thần phục ai chứ? Sau khi xuất hiện ba kiện truyền thừa chi bảo mới làm cho cả Ám Tinh giới đều thần phục người sở hữu truyền thừa chi bảo.

Tần Vũ ánh mắt nhìn xuyên qua tiền sảnh về phía sau là đại hậu điện, diện tích nơi này so với tiền sảnh còn rộng rãi hơn nhiều nhưng chỉ có pho tượng.

- Ở đó có pho tượng một vị quân chủ, ngươi có muốn tới chiêm ngưỡng không?

Văn Phong cười nói.

- Tính ra cũng không phải người thật, có gì hay ho mà chiêm ngưỡng.

Tần Vũ nói xong liền xoay người.

- Văn Phong, chúng ta đến Truyền thừa điện thôi, ngươi nói xem Truyền thừa điện rốt cuộc là có cái gì?

Văn Phong cùng Tần Vũ vừa đi vừa bàn luận.

- Truyền thừa điện là nơi tân nhậm Kim Hình quân dung hợp "Truyền thừa chi bảo". Ví dụ như sau khi Kim Hình quân đời trước phi thăng thần giới, truyền thừa chi bảo được đặt lại trong Truyền thừa điện. Đến khi Hình Viễn bệ hạ xuất hiện, sẽ dung hợp "Truyền thừa chi bảo". Người quản lý Truyền thừa điện chính là "thủ hộ trưởng lão".

Văn Phong kể lại.

Văn Phong nói xong, hai người đã đi tới bên ngoài Truyền thừa điện.

Truyền thừa điện trông rất đơn giản, toàn bộ đều là màu đen, toát lên vẻ cổ kính. Chỉ đứng ở bên ngoài đại điện đã làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực.

- Lưu Tinh, Văn Phong, các ngươi vào đây đi.

Một giọng nói từ trong đại điện truyền ra.

Tần Vũ nhìn vào, trong một góc của đại điện có một lão giả đen gầy ngồi khoanh chân, đúng là vị thủ hộ trưởng lão. Giờ này, thủ hộ trưởng lão nọ đã đứng dậy đi về phía hai người.

- Bức họa trên tường có ý nghĩa gì vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về phía vách tường của truyền thừa điện.

Trên vách tường có một rất nhiều hình vẽ điêu khắc, Tần Vũ ánh mắt đảo qua liền phát hiện trên vách tường cả đại điện có hơn một vạn bức tranh được chạm trổ lên đó.

- Trên tường này là một ít cảnh tượng chiến tranh khi Ám Tinh giới chúng ta còn chưa có truyền thừa chi bảo.

Thanh âm của thủ hộ trưởng lão vang lên.

Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy trong đó có một bức tranh.

Trên bức tranh đó có chứa tinh tế bản đồ của cả tiên ma yêu giới, chỉ là trên tấm tinh tế bản đồ này cắm đầy những mốc phân giới, dường như cả tiên ma yêu giới đều là do người Ám Tinh giới chiếm giữ.

- Sao lại thế này? Vậy người của tiên giới, ma giới, yêu giới ở đâu?

Tần Vũ tò mò dò hỏi.

Thủ hộ trưởng lão thở dài một tiếng:

- Đã quá nhiều năm rồi, đại đa số đệ tử của Ám Tinh giới đều đã quên mất ... tiên ma yêu giới vốn chính là đất của Ám Tinh giới.

Tần Vũ nghe thấy thế không khỏi chấn động trong lòng.

Cái gì? Cả tiên ma yêu giới, vốn chính là thuộc *"Ám Tinh Giới"*?

Thủ hộ trưởng lão mắt nhắm hờ, chậm rãi nói:

- Người Ám Tinh giới chúng ta, Vốn là cư dân bản địa của cả vũ trụ không gian, còn như người của tiên ma yêu giới người, bất quá chỉ là từ hạ giới phi thăng lên mà thôi ... chỉ là bọn họ phi thăng rất nhiều, hơn nữa năng lực sinh tồn quá mạnh mẽ, vượt xa người Ám Tinh giới chúng ta.

Chương 445

Tam Đại Quân Chủ Tề Tựu

Tần Vũ lần đầu tiên biết, nguyên lai chủ nhân đầu tiên của Tiên ma yêu giới này là người Ám Tinh giới, người của Tiên giới, người của Ma giới, người của Yêu giới đều là từ hạ giới phi thăng lên, sau cùng ở Tiên ma yêu giới sinh sôi nảy nở.

Cả tên *"Tiên ma yêu giới giới"*, ước chừng cũng là người về sau đặt.

- Từ hạ giới phi thăng lên một tầng thế giới cao hơn, đó là vũ trụ thiên đạo pháp tắc, căn bản là việc không thể cải biến. Bởi vậy lúc đó tam đại quân chủ của Ám Tinh giới chúng ta liền quyết định lùi một bước. Sau cùng người của Ám Tinh giới chúng ta vốn ít ỏi… Chiếm cứ nhiều địa bàn như vậy cũng vô dụng.

Thủ hộ trưởng lão từ tốn nói.

Tần Vũ trong lòng thầm cảm thán.

Nếu như lúc đó người của Ám Tinh giới thật sự muốn đồ sát những người phi thăng đó, với thực lực các tiền bối vừa phi thăng lên Tiên giới, Ma giới, Yêu giới lúc đó, căn bản không thể kháng cự. Ước chừng phải tử thương rất nhiều.

- Những người đó là từ hạ giới phi thăng lên, trói buộc của vũ trụ không gian với bọn họ cũng lớn hơn. Bọn họ muốn đạt tới đế cấp, độ khó so với người Ám Tinh giới chúng ta lớn hơn nhiều… Bởi vậy, dù cho nhân khẩu của bọn họ hơn chúng ta ức vạn lần, nhưng đế cấp cao thủ lại ít hơn chúng ta nhiều.

Thủ hộ trưởng lão có một chút tự tin.

Văn Phong ở một bên cũng gật đầu nói:

- Thực sự chiến đấu, chúng ta chỉ cần thi triển "Trọng lực cấm chế", lại tiến hành cận thân công kích. Hừ… Người Ám Tinh giới chúng ta tuyệt đối có thể vượt cấp giết những người đó.

Tần Vũ có thể cảm thấy, người Ám Tinh giới vô cùng tự ngạo.

Nhưng Tần Vũ biết… Tuy luận đế cấp cấp thủ, Ám Tinh giới nhiều hơn. Nhưng Tiên giới, Ma giới, Yêu giới còn có những nhân vật cực kỳ lợi hại, so với Ám Tinh giới, cũng là không hề cách biệt.

Đại điện này trừ trên tường có từng bức điều khắc, ở chính giữa đại điện còn có một tế đàn khổng lồ dài rộng hơn trăm mét.

- Đây là thánh đàn, phàm là lúc Kim Hình quân chưa ra đời, truyền thừa chi bảo liền ở trong thành đàn.

Thủ hộ trưởng lão bình tĩnh nói.

Tần Vũ nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ thủ hộ trưởng lão không sợ một vài kẻ lòng nuôi ý xấu, tới cướp đoạt truyền thừa chi bảo?

Văn Phong ở bên cạnh cười lớn:

- Lưu Tinh, ngươi với điều này là không biết rồi, thánh đàn này ẩn chứa sức mạnh của truyền thừa chi bảo, muốn dùng sức đoạt lấy? Căn bản là việc không thể.

Tần Vũ thần thức không khỏi tỏa ra, bao phủ cả thánh đàn.

Quả nhiên… Trong thánh đàn này ẩn chứa một luồng sức mạnh vô cùng kỳ dị, cấp cho Tần Vũ cảm giác, cùng với phong ấn

ở cửa vào Mê Thần điện vô cùng giống nhau.

Trong thánh đàn không có truyền thừa chi bao đã như vậy, một khi có truyền thừa chi bảo, ức chừng thánh đàn phòng ngự càng mạnh. Chẳng trách nói không thể bị dùng sức mạnh đoạt lấy.

- Thủ hộ trưởng lão, hôm nay ta được mở rộng tầm mắt rồi.

Tần Vũ gật đầu cười nói,

- Vậy ta không làm phiền nữa, cáo từ trước.

Thấy Tần Vũ đột nhiên muốn rời đi, Văn Phong có chút nghi hoặc, nhưng hắn cũng hướng tới thủ hộ trưởng lão cáo từ.

Thủ hộ trưởng lão gật đầu.

Hai người Tần Vũ và Văn Phong rời khỏi Truyền thừa điện

*****

Cung điện của Văn Phong.

Văn Phong là một trong bát đại cự đầu của Kim Hình tông (Tần Vũ là tân nhiệm Cung Phụng đương nhiên cũng tính là một người). Diện tích của cung điện này cũng là cực lớn, hạ nhân cũng không ít. Tần Vũ tạm thời ở tại đó.

- Lưu Tinh, người lần này tới Mê Thần điện rốt cuộc muốn làm gì, có thể nói không?

Văn Phong hỏi.

Tần Vũ biết Văn Phong muốn hỏi, trong lòng sớm đã có câu trả lời, cười nói:

- Văn Phong, ngươi biết thực lực chân chính của ta không?

- Không quá rõ ràng, chắc là thập ngũ tinh đế cấp.

Văn Phong nói một cách không xác định. Linh hồn cảnh giới của Văn Phong còn xa mới bằng Tần Vũ, căn bản không nhìn thấu đẳng cấp của Tần Vũ, tự nhiên không thể xác định.

- Thập ngũ tinh đế cấp?

Tần Vũ cười nhạt lắc đầu.

Ánh mắt Văn Phong đột nhiên sáng lên.

Lưu Tinh này xem ra đích xác là thâm tàng bất lộ a, Văn Phong trong lòng có chút kinh thán. Lưu Tinh trước mắt, thực lực chân chính rốt cuộc là bao nhiêu?

- Thực lực của ta là thập thất tinh đế cấp.

Tần Vũ hướng tới Văn Phong cười nói.

- Thập thất tinh đế cấp?

Văn Phong kể cả có chuẩn bị, vẫn bị dọa cho nhảy dựng lên.

Tần Vũ tiếp tục nói:

- Lần này ta muốn tới Mê Thần điện, chính là vì bảo vật trong Mê Thần điện. Bởi vì thực lực bây giờ của ta và Lưu Lam phó tông chủ tương đương, muốn đánh bại hắn, trở thành tân nhiệm quân chủ có chút khó khăn.

- Ha ha… Lưu Tinh. Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta.

Văn Phong bật cười,

- Lưu Tinh, ta sớm đã nghe nói rồi. Bệ hạ không lâu nữa phải độ thần kiếp. Ta nguyên bổn nghĩ rằng… Bệ hạ một khi độ thần kiếp, với thực lực của Lưu Lam, chắc chắn có mười phần nắm chắc kế thừa quân chủ chi vị. Hiện tại xem ra, còn rất khó nói a. Lưu Lam đó xem chừng tới bây giờ vẫn chưa biết, thực lực của ngươi đã đạt tới thập thất tinh đế cấp rồi.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ chỉ có thể giải thích với người khác như vậy.

- Bệ hạ không lâu nữa sẽ độ thần kiếp?

Tần Vũ kinh ngạc, tin tức này hắn trái lại lại không biết.

Văn Phong gật đầu cười nói:

- Đúng, ngươi vừa tới thánh sơn, làm sao biết loại sự tình bí ẩn này. Còn việc bệ hạ độ thần kiếp, căn bản không muốn mở cờ gióng trống. Mấy ngày này, Lưu Lam đó sớm đã chuẩn bị tốt sau khi Hình Viễn bệ hạ, hắn liền kế thừa quân chủ chi vị.

Tần Vũ trong lòng chuyển động.

Kim Hình quân chi vị này, mình tranh giành cũng không sai. Ít nhất cũng có thể cảm thụ một lần uy lực của truyền thừa chi bảo Ám Tinh giới.

- Lưu Lam, hắn muốn kế thừa quân chủ chi vị, ít nhất phải qua cửa của ta.

Tần Vũ trên mặt có chút tự tin.

- Được,Lưu Tinh, ta ủng hộ ngươi!

Văn Phong vỗ vai Tần Vũ, liền đó cảm thán nói,

- Lúc trước ta đạt tới thập ngũ tinh đế cấp, liền muốn trở thành quân chủ. Chỉ vì Hình Viễn bệ hạ xuất hiện, sau đó Lưu Lam lại xuất hiện. Hình Viễn bệ hạ tấm lòng rộng rãi, người đảm nhiệm quân chủ chi vị thì thôi, loại người như Lưu Lam… Độc ác tự ngạo, ta nhìn hắn không quen mắt nhất.

Văn Phong trong mắt cũng xuất hiện một tia oán hận.

Sau khi biết Hình Viễn bệ hạ phải độ kiếp. Lưu Lam đó càng thêm duy ngã độc tôn. Dưới mắt Lưu Lam… Với thực lực thập thất tinh đế cấp của hắn, kế thừa quân chủ chi vị, là việc dễ như lấy đồ trong túi.

- Lưu Tinh, nhất định phải giáo huấn tốt tên Lưu Lam đó.

Văn Phong ủy thác.

- Yên tâm, bất quá trước đó, ta phải tới Mê Thần điện một lần, nếu như có vũ khí tốt, vậy đánh bại hắn càng thêm nắm chắc.

Tần Vũ cười nói.

Đột nhiên…

Từ bên ngoài cung điện của Văn Phong có người tiến vào, chính là Khấu Phong phó tông chủ. Khấu Phong phó tông chủ vẫn một nụ cười thân thiết trên mặt:

- Lưu Tinh, Hắc Diễm quân bệ hạ đã tới rồi.

- Hắc Diễm quân bệ hạ tới rồi?

Tần Vũ trong lòng vui mừng.

Văn Phong cũng nói:

- Lưu Tinh, nói cho tốt, khiến Hắc Diễm quân bệ hạ giúp đỡ.

Khấu Phong phó tông chủ cười nói:

- Tam đại thánh tinh ở ba tinh vực, đều là thuộc về tinh cầu trung tâm. Hơn nữa mỗi nơi còn có tinh tế truyền tống trận trực tiếp thông nhau. Hắc Diễm quân có được truyền tấn của bệ hạ, liền lập tức đi ngay, nghe nói Bạch Huyền quân bệ hạ cũng đã xuất phát, ước chừng sẽ tới ngay.

Tần Vũ trong lòng đại hỷ. Hắn không nghĩ đến Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân tới nhanh như vậy.

- Khấu Phong phó tông chủ, mau dẫn ta đi.

Tần Vũ trên mặt tràn đầy vui mừng.

- Hắc Diễm quân bệ hạ ở trong đại sảnh của tông phái, đang cùng Hình Viễn bệ hạ nói chuyện.

Khấu Phong một mắt nói chuyện, một mặt cùng hai người Tần Vũ, Văn Phong sáng vai bay tới chủ điện trên đỉnh núi.

*****

Trong hội nghị đại sảnh .

- Ha ha, Hình Viễn, ta bội phục nhất chính là điểm này của ngươi, cạn chén! Ha ha…

Ba người Tần Vũ còn đang ở bên ngoài liền nghe thấy một tiếng cười lớn hào sảng vô cùng.

Khấu Phong phó tông chủ ở một bên nhỏ giọng nói:

- Người nói chính là Hắc Diễm quân bệ hạ. Lưu Tinh, Hắc Diễm quân bệ hạ này rất hảo sảng, ngươi nói không nên nói vòng vo, nói bóng nói gió, đó là thứ Hắc Diễm quân bệ hạ ghét nhất.

- Ta biết rồi.

Tần Vũ trong lòng cảm ơn Khấu Phong phó tông chủ nhắc nhở.

Giao du với người, biết được tính cách của đối phương rất quan trọng.

Ba người Tần Vũ, Văn Phong, Khấu Phong sánh vai tiến tới cửa đại sảnh, sau đó trực tiếp bước vào trong đại sảnh.

Ánh mắt Tần Vũ phút chốc tập trung vào một nam tử thân thể cường tráng nhất trong đại điện. Gương mặt cương nghị, cơ bắp cuồn cuộn, còn có mái tóc đỏ rực như lửa… Đó chính là Hắc Diễm quân một trong tam đại quân chủ của Ám Tinh giới.

- Thực lực của thập thất tinh đế cấp, chỉ là trên người lại có khí tức thần bí, nguyên nhân chắc là do truyền thừa chi bảo.

Tần Vũ trong lòng đưa ra phán đoán.

- Lưu Tinh ra mắt Hắc Diễm quân bệ hạ.

Tần Vũ hơi cúi người cười nói.

Hắc Diễm quân vừa thấy Tần Vũ, liền kinh ngạc nhìn Kim Hình quân Hình Viễn:

- Hình Viễn, vị Cung Phụng này của Kim Hình tông các ngươi thật là phi phàm a, cả ta cũng không thể thăm dò được linh hồn cảnh giới của hắn.

- Không chỉ ngươi, ta cũng dò không ra.

Hình Viễn cũng cười nói.

- Thực sự phi phàm như vậy ư?

Một thanh âm lạnh lùng vang lên phía sau lưng Tần Vũ, Tần Vũ quay đầu lại nhìn… Chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ, dẫn theo một thị nữ đi tới.

- Cư Di, ngươi không tin có thể tự mình kiểm tra a.

Hắc Diễm quân đùa.

Tần Vũ lúc này lại chú ý đến thực lực của người vừa tới.

Nam tử tên Cư Di này, cũng có thực lực của thập thất tinh đế cấp. Còn thị nữ phía sau lưng hắn cũng có thực lực thập ngũ tinh đế cấp… Nữ tử này Tần Vũ còn nhận ra, chính là *"Hàn Tuyết"* lúc trước ở thập ngũ tinh đế cấp ám tinh có quen biết.

- Lưu Tinh.

Hàn Tuyết hơi kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

- Tiểu Tuyết, ngươi biết hắn?

Cư Di quay đầu lại nhìn.

Hàn Tuyết gật đầu nói:

- Sư tôn, Lưu Tinh này chính là người con đã kể với sư tôn, là người tu luyện ba nghìn năm ở thập ngũ tinh đế cấp ám tinh.

- Thập ngũ tinh đế cấp? Linh hồn tu vi như vậy, sợ rằng không chỉ thập ngũ tinh đế cấp.

Cư Di cười nhạt nói.

Kim Hình quân Hình Viễn nói với Tần Vũ:

- Lưu Tinh, vị này là Bạch Huyền quân.

Quả nhiên như ta sở liệu, Tần Vũ trong lòng sớm có chuẩn bị, lập tức cúi người nói:

- Lưu Tinh ra mắt Bạch Huyền quân bệ hạ.

- Lưu Tinh phải không? Nghe nói lần này Hình Viễn mời ta và Ngũ Sam tới, chính là vì việc của ngươi.

Bạch Huyền quân trên mặt vẫn lạnh lùng như lúc đầu, tâm tình giống như không hề thay đổi.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Chính là vậy, ta muốn tiến vào Mê Thần điện một lần, nhưng hiện tại còn chưa tới thời gian định ước, bởi vậy ta muốn xin ba vị bệ hạ giúp đỡ luyện chế một khối thông hành lệnh bài.

- Việc này có chút phiền phức.

Đôi lông mày thô đen của Hắc Diễm quân Ngũ Sam nhướng lên, liền đó bật cười:

- Lưu Tinh a, trong Mê Thần điện cũng không có thứ gì tốt, không

tiến vào cũng không làm sao.

Tần Vũ chỉ lắc đầu:

- Hắc Diễm quân bệ hạ, vạn lần xin giúp đỡ.

Ánh mắt của Hắc Diễm quân Ngũ Sam lúc này hướng tới Bạch Huyền quân, Bạch Huyền quân vẫn ngồi, điềm nhiên lắc đầu, không nói câu nào.

Trong chốc lát không khí trong đại sảnh có chút áp bức.

- Ngũ Sam, Cư Di, linh hồn cảnh giới của Lưu Tinh cực cao, ước chừng tốc độ phi thăng cũng nhanh, hay là để hắn tiến vào Mê Thần điện một lần đi. Cũng không có gì… Các ngươi hãy giúp đỡ một lần. Huống hồ, ba người chúng ta luyện chế một khối thông hành lệnh bài, chỉ là trong chớp mắt mà thôi, nói tới ta làm Kim Hình quân này, còn chưa luyện chế qua thông hành lênh bài, ta không lâu nữa phải độ thần kiếp, lần này không luyện chế thông hành lệnh bài một lần, xem chừng cơ hội duy nhất của ta cũng không còn.

Hình Viễn nói đùa.

Hình Viễn nói cũng là sự thật.

Hắn đảm đương Kim Hình quân chi vị, bất quá mấy nghìn năm mà thôi. Còn Ám Tinh giới bình thường là mười vạn năm tiến vào Mê Thần điện một lần, mười vạn năm ba vị quân chủ mới hợp lực luyện chế một khối thông hành lệnh bài. Hình Viễn không lâu nữa lại phi thăng, thực sự không có cơ hội có thể luyện chế thông hành lệnh bài.

- Cư Di, Hình Viễn đã nói như vậy, giúp đỡ một chút đi.

Ngũ Sam trầm ngâm một chút, liền nói với Cư Di.

Cư Di điềm nhiên lắc đầu, vẫn nói:

- Lưu Tinh này tiến vào Mê Thần điện cũng không có gì cần thiết, vì sao nhất định phải phá quy củ? Phá quy củ, ít nhất phải có lý do. Lưu Tinh, ngươi nếu như có thể đưa ra một lý do thuyết phục được ta, ta có thể đáp ứng.

Lý do?

Tần Vũ nhìn một lượt đại sảnh.

Trong đại sảnh có không ít người, Lưu Lam phó tông chủ đó cũng có mặt.

- Hai vị bệ hạ Bạch Huyền quân, Hắc Diễm quân, có thể cùng ta tới sảnh phụ một chút được không?

Lời vừa nói, khiến cả nhóm người Kim Hình quân Hình Viễn, Lưu Lam phó tông chủ kinh ngạc, nhưng Văn Phong trên mặt lại nở nụ cười, hắn nghĩ rằng Tần Vũ là muốn nói tới việc *"tranh đoạt vị trí Kim Hình quân"*. Lúc này Lưu Lam ở đây, trong đại sảnh Tần Vũ không muốn nói nhiều.

Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân nhìn nhau một cái.

- Được, ta muốn xem xem, ngươi có lý do gì có thể thuyết phục ta.

Bạch Huyền quân gật đầu nói.

Liền đó, ba người Tần Vũ, Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân tiến vào sảnh phụ, vừa tiến vào sảnh phụ, Bạch Huyền quân liền vung tay bố trí cấm chế, sau đó nhìn Tần Vũ:

- Lưu Tinh, sảnh phụ này ta đã bố trí cấm chế, ngươi cứ thoải

mái nói đi.

Hắc Diễm quân cùng nhìn Tần Vũ.

- Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân hai vị bệ hạ, các người đoán rất đúng, đẳng cấp linh hồn của ta cao, công lực cũng không chỉ thập ngũ tinh đế cấp, mà là thập thất tinh đế cấp.

Tần Vũ nói.

Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân gật đầu, trên mặt không chút kinh ngạc.

- Các người chắc đã biết, Hình Viễn bệ hạ không lâu nữa phải độ kiếp phi thăng, đến lúc đó ta và Lưu Lam đó đều muốn tranh đoạt quân chủ chi vị, ta hiện tại không có đủ tự tin đánh bại hắn, bất quá đẳng cấp linh hồn của ta cao, ta tin rằng tới Mê Thần điện thám hiểm một lần, chắc sẽ có thu hoạch không tệ, bởi vậy liền muốn có một kiện bảo vật tốt, nhờ đó mà đánh bại hắn. Hy vọng hai vị giúp đỡ.

Tần Vũ nói liền một hơi.

Hắc Diễm quân cười ha hả nói:

- Nguyên lai là như vậy, đây cũng tính là một lý do, Cư Di, ngươi nói sao?

Bạch Huyền quân điềm nhiên lắc đầu nói:

- Tranh đoạt quân chủ chi vị? Kim Hình quân ai làm, đối với chúng ta không có ảnh hưởng gì, đối với Ám Tinh giới cũng không có ảnh hưởng, ta vì sao phải giúp ngươi?

Tần Vũ nghẹn lời.

Lông mày nhíu lại, Tần Vũ hít sâu một hơi, liền đó chăm chú nhìn Bạch Huyền quân:

- Bạch Huyền quân bệ hạ, vậy có thể nể mặt hắn, giúp đỡ một lần được không.

Trên ngón tay Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một chiếc nhẫn… Diễm Huyền chi giới!

Chương 446

Nhập Mê Thần Điện

Bạch Huyền quân Cư Di biểu tình vốn điềm nhiên liền biến mất, đôi mắt bắn ra hàn mang kinh người, nhìn chằm chằm vào Diễm Huyền chi giới trên ngón tay Tần Vũ. Sắc mặt Hắc Diễm quân Ngũ Sam cũng trở nên trịnh trọng.

- Lưu Tinh, Diễm Huyền chi giới này ngươi có được từ đâu?

Bạch Huyền quân Cư Di nhìn Tần Vũ, thần tình trịnh trọng vô cùng.

Tần Vũ nhìn hai người Bạch Huyền quân, Hắc Diễm quân, gật đầu nói:

- Diễm Huyền chi giới này là ta có được từ Nghịch Ương tiên đế của Tiên giới, cũng tính là hắn tặng cho ta.

- Hắn tặng cho ngươi? Hắn không thể tặng cho ngươi.

Bạch Huyền quân lạnh lùng nói,

- Nghịch Ương hắn phải biết tác dụng của Diễm Huyền chi giới này, tuyệt đối sẽ không tặng cho người khác.

- Nhưng hắn chết rồi.

Tần Vũ tiếp tục nói,

- Nếu như hắn không chết có thể hắn sẽ không tặng cho người ngoài, chỉ là hắn chết rồi, một kẻ sắp chết, sao có thể để ý đến một

vật ngoại thân?

Tần Vũ cười nhẹ nói:

- Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân hai vị bệ hạ, các ngươi có thể không biết, ta từng lưu lãng tại Tiên giới, Yêu giới, Diễm Huyền chi giới này là ta vận khí tốt có được. Ta biết… Hai vị bệ hạ và Nghịch Ương tiên đế có giao tình, hy vọng hai vị bệ hạ có thể vì chiếc nhẫn này mà nể mặt, giúp ta một lần.

Hắc Diễm quân thở dài nói:

- Có thể nói với ta, hắn chết như thế nào không? Nghịch Ương trước khi chết từng truyền tấn với chúng ta, nói hắn chắc chắn phải chết. Chỉ là bất luận ta và Cư Di hỏi hắn thế nào, hắn đều không nói với chúng ta nguyên nhân hắn chết.

Bạch Huyền quân cũng nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng minh bạch, xem chừng lúc trước Nghịch Ương tiên đế trúng độc của độc trùng Thần giới, cảm thấy xấu hổ không muốn nói với hảo bằng hữu. Đến trước khi chết, Nghịch Ương tiên đế xem chừng không nhẫn được đem bí mật này lưu lại, nói với người kế thừa của mình.

- Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân hai vị bệ hạ, nói thật,cái chết của Nghịch Ương tiên đế có chút vô ích, trước khi chết hắn cũng không hy vọng đem nguyên nhân hắn chết truyền bá ra, xin thứ lỗi.

Tần Vũ cuối cùng vẫn không nói ra.

Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân nhìn nhau một cái, đều thở dài một hơi.

- Chết vô ích, thật không biết Nghịch Ương tiên đế hắn chết vô ích như thế nào.

Hắc Diễm quân thở dài một hơi, liền đó nhìn Tần Vũ,

- Lưu Tinh, ngươi đã có được Diễm Huyền chi giới chi giới này, loại tiểu sự luyện chế thông hành lệnh bài, chúng ta đương nhiên có thể đáp ứng.

Bạch Huyền quân cũng gật đầu.

Tần Vũ trong lòng thư thái.

Quả nhiên đánh cuộc đúng rồi.

Tần Vũ cũng là không còn cách nào, nếu không sao có thể lấy Diễm Huyền chi giới ra? Lấy Diễm Huyền chi giới ra, Tần Vũ còn lo lắng Hắc Diễm quân và Bạch Huyền quân hiểu nhầm mình là người giết Nghịch Ương tiên đế, hắn còn chuẩn bị một đống lời giả thích, may mắn… Nghịch Ương tiên đế trước khi chết, đã thông tin với Hắc Diễm quân và Bạch Huyền quân.

- Đai tạ hai vị bệ hạ.

Tần Vũ lên tiếng cảm ơn.

Bạch Huyền quân điềm nhiên nói:

- Không cần, muốn cảm ơn thì cảm ơn Nghịch Ương đi. Đáng tiếc, Nghịch Ương chết rồi, ài…

*****

Ba người Tần Vũ đàm luận trong sảnh phụ, mấy người trong đại sảnh cũng nói chuyện, đề tài nói chuyện chính là, Tần Vũ có

thể thuyết phục Hắc Diễm quân và Bạch Huyền quân không.

- Tính khí của Bạch Huyền quân bệ hạ các ngươi cũng biết. Không phải dễ dàng thuyết phục như vậy.

Bao Úc phó tông chủ cười nói.

Lưu Lam phó tông chủ thì nhắm mắt, bộ dạng lạnh lùng.

- Ta xem Lưu Tinh đối với việc tiến vào Mê Thần điện hy vọng như vậy, chắc là đã chuẩn bị phương pháp thuyết phục Cư Di và Ngũ Sam, tuy nhiên ta cùng không nghĩ được hắn thuyết phục hai người Ngũ Sam thế nào.

Kim Hình quân Hình Viễn ha hả cười nói.

Phía dưới Văn Phong trong lòng thầm nói, lý do của Tần Vũ có thể thuyết phục Bạch Huyền quân hay không.

- Người ra rồi.

Kim Hình quân Hình Viễn cười nói, đồng thờiinhìn tới cửa của sảnh phụ. Mấy người Văn Phong, Lưu Lam cũng đều nhìn qua. Chỉ thấy ba người Tần Vũ trước sau từ sảnh phụ tiến ra.

Nhìn thấy bộ dạng của Tần Vũ, mọi người trong lòng liền tin tưởng.

- Tâm tình Lưu Tinh Cung Phụng dường như không tệ, tin rằng đã thuyết phục thành công mấy người Ngũ Sam rồi.

Hình Viễn ha hả cười nói.

Tần Vũ vừa muốn nói, Hắc Diễm quân Ngũ Sam há miệng cười to nói:

- Lưu Tinh hắn cấp cho chúng ta một ngạc nhiên lớn. Ừm, vậy giúp hắn luyện chế một khối thông hành lệnh bài đi.

Bạch Huyền quân cũng gật đầu.

- Chúng ta luyện chế ở đây?

Kim Hình quân Hình Viễn hỏi.

Hắc Diễm quân và Bạch Huyền quân đều gật đầu, không hề dị nghị.

Tần Vũ trái lại rất kinh ngạc. Thông hành lệnh bài này chẳng lẽ tùy lúc đều có thể luyện chế, một chút chuẩn bị cũng không cần?

Văn Phong ở bên cạnh, nhìn thấy biểu tình mê hoặc của Tần Vũ, truyền âm nói:

- Lưu Tinh, luyện chế thông hành lệnh bài này đối với chúng ta mà nói khó khăn vô cùng, nhưng đối với ba vị bệ hạ, lại chỉ trong chớp mắt là thành.

- Được, đây là lần đầu tiên ta luyện chế thông hành lệnh bài, hình dạng của lệnh bài do ta quyết định.

Kim Hình quân vung tay lấy ra một khối kim loại màu xanh đen, một luồng kim chi lực từ lòng bàn tay dâng lên bao lấy khối kim loại xanh đen đó, dưới sự cường lực khống chế của kim chi lực, hình dạng khối kim loại đó bắt đầu biến hóa.

Chỉ trong chớp mắt, khối kim loại xanh đen đó biến thành một lệnh bài lục giác, mặt trước có một chữ *"Lệnh"*, mặt sau lại có một hình khắc sống động như thật, chính là bản thân Kim Hình quân Hình Viễn.

- Hình Viễn, ngươi thực là tự yêu mình a.

Hắc Diễm quân nhìn thấy cảnh này không khỏi cười lớn, mọi người trong đại sảnh cũng bật cười.

Hình Viễn nghiêm túc nói:

- Dây ước chừng là lần duy nhất ta luyện chế thông hành lệnh bài, rốt cuộc phải trịnh trọng một chút. Được rồi… Hình dạng đã định rồi, Ngũ Sam, Cư Di, chúng ta luyện chế một chút thôi.

Bạch Huyền quân, Hắc Diễm quân gật đầu.

Ba vị quân chủ sác mặt đều nghiêm tức lại, liền đó đồng thời đưa lòng bàn tay phải ra, lòng bàn tay phải của ba người đồng thời bắn ra ba đạo quang mang, một đạo kim sắc, một đạo bạch sắc, một đạo hắc sắc. Ba đạo quang mang tụ tập trên khối lệnh bài.

Mắt Tần Vũ không khỏi nhíu lại.

- Sức mạnh của truyền thừa chi bảo.

Tần Vũ trong lòng có thể cảm thấy rõ ràng, ba đạo quang mang đó ẩn chứa sức mạnh thần bí. Loại khí tức này cùng với phong ấn khí tức Tần Vũ cảm ứng được tại cửa vào *"Mê Thần điện"* rất giống nhau.

Sát na, ba vị quân chủ đồng thời thu tay về.

Lúc này, trên bề mặt khối lệnh bài mơ hồ có quang mang lưu chuyển, qua thời gian ngắn tôi luyện, lệnh bài này đã không phải kim loại phổ thông nữa.

Kim Hình quân Hình Viễn nắm lấy lệnh bài, nhìn hình khắc bản thân ở mặt sau, ngắm nghía một lúc rồi đem lệnh bài ném cho

Tần Vũ:

- Lưu Tinh, nhận lấy đi.

Tần Vũ lập tức tiếp lấy.

- Thông hành lệnh bài này sử dụng rất đơn giản, ngươi chỉ cần đem thông hành lệnh bài này tới cửa vào Mê Thần điện, ngươi chỉ cần thâu nhập kim chi lực vào trong thông hành lệnh bài, thông hành lệnh bài tự nhiên sẽ xuất ra một đạo sức mạnh tiến vào phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện. Đến lúc đó phong ấn sẽ biến mất một khoảng thời gian, ngươi nhân cơ hội đó tiến vào. Phương pháp tiến ra, cũng là quán nhập kim chi lực vào trong, dẫn đạo năng lượng bên trong.

Kim Hình quân Hình Viễn cẩn thận giải thích.

Hắc Diễm quân Ngũ Sam ha ha cười nói:

- Lưu Tinh, lúc không có chuyện đừng loạn động thâu nhập kim chi lực vào trong. Năng lượng lệnh bài này ẩn chứa không nhiều, ước chừng chỉ có thể phát ra ba bốn lần. Ngươi nếu như đem năng lượng trong đó dẫn đạo hết, chắc chắn không thể mở được phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện nữa.

- Ta hiểu rồi.

Tần Vũ nắm lấy lệnh bài trong tay, tâm tình rất tốt.

Hắn cảm thụ rất rõ năng lượng lệnh bài này ẩn chứa. Khí tức của năng lượng và phong ấn khí tức rất giống nhau, chỉ là năng lượng trong lệnh bài không nhiều. Ước chừng dẫn đạo ra mấy lần là dùng hết.

- Lưu Tinh, lần này Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân hai vị bệ

hạ tới giúp đỡ, ta đã lệnh cho người chuẩn bị yến tiệc, ngươi phải chiêu đãi hai người bọn họ cho tốt.

Kim Hình quân Hình Viễn ủy thác.

Tần Vũ gật đầu:

- Việc đó đương nhiên.

*****

Có được thông hành lệnh bài, Tần Vũ hôm đó nhiệt tình chiêu đãi hai người Hắc Diễm quân, Bạch Huyền quân, đến ngày thứ hai, Tần Vũ mới một mình lên đường tới Mê Thần điện.

Cảm ngộ ba nghìn năm, linh hồn kim đan của Tần Vũ ngay cả một thần nhân bình thường cũng không bằng được.

Cộng thêm Lưu Tinh Lệ phụ trợ, Tần Vũ một lần đại na di đủ vượt qua một tinh vực, với tốc độ đại na di của Tần Vũ… Chỉ chốc lát ngắn ngủi, Tần Vũ đã tới tinh hệ gần Mê Thần điện nhất, ở tinh hệ này Tần Vũ không dám đại na di, mà dựa vào tinh tế truyền tống trận tới Cầu Tiến tinh.

Trên Cầu Tiến tinh.

- Đại nhân, lại là người?

Nhân viên quản lý truyền tống trận không khỏi kinh ngạc, không lâu trước, Tần Vũ đã đi qua một lần.

- Đúng, lại là ta.

Tần Vũ mỉm cười nói. Tâm tình hắn hiện giờ rất tốt a.

Tần Vũ liền đó hóa thành một đạo lưu quang, bắn thẳng lên

không trung. Tần Vũ bắt đầu cực tốc lao đi… Phi hành có nhanh cũng còn xa mới bằng đại na di. Khoảng cách không tới nửa tinh hệ, Tần Vũ lại phi hành quá lâu.

Cửa vào Mê Thần điện.

Liên Phồn trưởng lão vẫn ngồi ở cửa vào. Giám sát cửa vào Mê Thần điện tính là một công việc buồn chán. Bất quá Liên Phồn trưởng lão tĩnh tĩnh tu luyện, thời gian trôi qua cũng nhanh.

Mấy ngày trước, tình cảnh tên cao thủ Lưu Tinh đó công kích phong ấn, Liên Phồn trưởng lão hiện tại vẫn thường xuyên nhớ lại, trong lòng cảm thán một tiếng:

- Lưu Tinh đại nhân, thực sự rất lợi hại a.

- Liên Phồn.

Thanh âm quen thuộc vang lên.

Liên Phồn trưởng lão mở trừng mắt, vừa thấy người tới, lập tức cung kính vui mừng nói:

- Liên Phồn bái kiến Lưu Tinh đại nhân, không biết Lưu Tinh đại nhân có việc gì… Chẳng lẽ, đại nhân lại muốn phá phong ấn này?

Tần Vũ vung tay lấy ra thông hành lệnh bài:

- Lần này, ta mang theo thông hành lệnh bào.

Nhìn thấy thông hành lệnh bài, trong lòngLiên Phồn trưởng lão không khỏi cảm thán. Quả nhiên là siêu cấp cao thủ, không ngờ có thể khiến ba vị quân chủ phá lệ vì mình hắn luyện chế một khối thông hành lệnh bài."

- Chúc mừng Lưu Tinh đại nhân có được thông hành lệnh bài này.

Liên Phồn lập tức nói.

- Ngươi hãy tránh ra.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Vâng.

Liên Phồn vội tránh qua một bên, sau đó nhìn Tần Vũ. Nhìn người tiến vào Mê Thần điện… Đó cũng là cảnh cực kỳ khó gặp.

Thông hành lênh bài trong tay Tần Vũ bay lơ lửng phía trước Tần Vũ, Tần Vũ một tay đưa ra, một đạo kim chi lực liền thâu nhập vào trong thông hành lệnh bài. Lập tức, thông hành lệnh bài bắt đầu rung lên.

"Xuy…"

Một đạo tam sắc quang mang từ trong thông hành lệnh bài trực tiếp bắn ra, bắn tới phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện.

Phong ấn dưới toàn lực công kích của Tần Vũ chỉ chấn động, sau khi bị một đạo tam sắc quang mang công kích, phảng phất như là vén rèm cửa, năng lượng phong ấn mở ra hai bên, lộ ra một thông đạo.

Tần Vũ thu hồi thông hành lệnh bài, thân hình hóa thành lưu quang, trong chớp mắt đã xuyên qua.

Còn phong ấn đó qua chốc lát, lại chầm chậm đóng trở lại.

*****

Vật chất giống như cát màu đen dày gần mười mét, xuyên qua thông đạo đó, Tần Vũ liền nhìn thấy vùng ngoại vi của Mê Thần

điện!

Nhìn qua một lượt…

Một vùng sương mù, cả vùng ngoại vi Mê Thần điện phảng phất như bị sương mù bao phủ, đợi đến khi Tần Vũ hơi tiến vào mấy bước, lại phát hiện trong sương mù lúc xuất hiện sơn băng địa liệt, lúc lại xuất hiện núi lửa phun trào…

"Xem ra đây chính là ảo cảnh của vùng ngoại vi Mê Thần điện." Tần Vũ đối với Mê Thần điện hiểu biết rất nhiều.

Vùng ngoại vi Mê Thần điện, chính là thần chi cấm chế. Nói chính xác, là một loại ảo thuật cấm chế thuộc về Thần giới. Khu vực cấm chế này bao phủ cực kỳ rộng lớn, dung tích so với một trăm hằng tinh phổ thông còn lớn hơn. Đây cũng là nguyên nhân uy lực của ảo thuật cấm chế này tịnh không tình là lớn.

Tối quan trọng là… Ảo thuật cấm chế này, không đủ lực sát nhân, chỉ có công năng khốn nhân.

Nhưng bị khốn ở trong ảo thuật cấm chế này ức vạn năm, cũng là rất khốn khổ.

Một người bình thường chỉ là tiến vào một bộ phận của ảo cảnh ngoại vi này, bởi vì khu vực cấm chế này bao phủ thực quá lớn, uy lực không tính là quá lớn, chỉ cần không tiến vào sâu, ở vành đai biên duyên, dựa vào linh hồn chi lực tiến vào, còn là có thể quay ra.

"Ta thử xem xem, với linh hồn cảnh giới của ta, có thể tiến vào bao xa?" *Thần thức của Tần Vũ lập tức bắt đầu tiến vào trong ảo cảnh. Tần Vũ cảm thấy rất rõ, thần thức của mình vừa tiến vào trong khu vực ảo cảnh, liền giống như hãm nhập vào trong đầm lầy, tiến lên phía trước cực kỳ khó khăn.*

Qua một lúc.

"Đây là cực hạn của ta rồi, bất quá cả một phần triệu phạm vi ảo thuật cấm chế bao phủ cũng không bằng." *Tần Vũ cảm thấy rất rõ… Khu vực thần thức của mình bao phủ, không ngờ có ba kiện thần khí.*

Tần Vũ vung tay lấy ra Mê Thần đồ quyển.

Tinh quang mê mông lấp lóe chung quanh Mê Thần đồ quyển, Tần Vũ tự nói một mình: "Ảo thuật cấm chế? Ta không có thời gian lãng phí." Một bộ phận tâm thần của Tần Vũ dung nhập vào trong Mê Thần đồ quyển, trong đầu tự nhiên xuất hiện lộ tuyến thông tới Mê Thần điện nội điện. Chỉ là lộ tuyến này không ngừng biến ảo.

Tần Vũ rảo bước, phút chốc tiến vào trong sương mù của ảo cảnh .

Có Mê Thần đồ quyển chỉ ra đường đi, Tần Vũ không ngừng rẽ trái rẽ phải, thậm chí còn quay lại… Nhưng Tần Vũ biết, đó mới là con đường ngắn nhất. Ba canh giờ, Tần Vũ đã đi được một nửa lộ trình.

Trong một nửa lộ trình này, Tần Vũ chỉ là tiện tay nhặt lấy ba mươi sáu kiện thần khí.

Thậm chí một vài thần khí chỉ cần đi vòng phí chút thời gian liền có thể có được, Tần Vũ cũng không muốn tới nhặt, bởi vì Tần Vũ biết… Hắn nếu như muốn có được, lại là đơn giản vô cùng.

"Lúc trước Nghịch Ương tiên đế lần đầu tiên dựa vào Mê Thần đồ quyển tiến vào Mê Thần điện, không ngờ lấy được mười mấy kiện thần khí, linh hồn cảnh giới quá yếu, quá yếu rồi." Tần Vũ trong lòng cảm thán.

Tần Vũ vẫn mau chóng tiến lên phía trước, thần thức bao phủ

một khu vực rộng lớn.

Lúc trước Nghịch Ương tiên đế lần đầu tiên tiến vào Mê Thần điện, khu vực linh hồn chi lực bao phủ còn không bằng một phần nghìn của Tần Vũ, làm sao có thể so sánh với Tần Vũ?

Chương 447

Mê Thần Điện Nội Điện

"Lưu lại một vài thần khí cho hậu nhân." Tần Vũ trong lòng thầm nói, nếu như mình ở đây không ngừng thu vét, lấy hết tất cả thần khí, vậy người đời sau sẽ chẳng có được thần khí nữa.

Tần Vũ lập tức gia tăng tốc độ, thân hình hóa thành tàn ảnh.

Nửa lộ trình còn lại càng thêm khúc khuỷu, hao phí mất bốn canh giờ, Tần Vũ cuối cùng đã hoàn toàn xuyên qua khu vực ảo thuật có cấm chế bao phủ, còn trong Khương Lan giới của Tần Vũ tổng cộng có bốn mươi sáu kiện thần khí. Có vài kiện thần khí ở nơi mắt Tần Vũ có thể nhìn thấy, Tần Vũ không tới lấy. Tần Vũ không muốn lấy quá nhiều, bốn mươi sáu kiện thần khí, đối với vùng ngoại vi Mê Thần điện, tình không tính là gì.

Xuyên qua sương mù khu vực ảo thuật cấm chế, trước mắt đột nhiên trở nên rõ ràng.

Cách Tần Vũ gần mười dặm, có một tòa tử sắc kiến trúc bay lơ lửng, do bốn tòa cung điện cấu thành. Bốn tòa cung điện phân biệt ở bốn vị trí đông, tây, nam, bắc, mỗi tòa do tường bao liên kết với nhau, giống như Tứ hợp viện.

Bốn tòa cung điện liên kết với nhau, bay lơ lửng giữa không trung.

"Đây là bản thể của Mê Thần điện, không nghĩ đến Mê Thần điện là do bốn tòa cung điện liên tiếp mà thành." Thần thức của Tần Vũ phút chốc bao phủ bốn tòa cung điện của Mê Thần điện.

Mê Thần điện thể tích không tính là lớn.

Bốn tòa cung điện đó độ dài cũng chỉ mấy trăm mét mà thôi, cả Mê Thần điện bản thể so với Thanh Vũ tiên phủ còn nhỏ hơn nhiều, chỉ là Tần Vũ biết Mê Thần điện này cực kỳ phi phàm, bởi vì thần thức của hắn chỉ có thể ở bên ngoài Mê Thần điện, căn bản không thể tiến vào bên trong Mê Thần điện một bước.

"Chỉ có một cửa vào. Ước chừng lúc trước Nghịch Ương tiên đế chính là sau khi tiến vào bên trong, không cẩn thận dẫm lên Thần giới độc trùng đó mà mất mạng." Tần Vũ hướng cửa vào bay tới.

Mê Thần điện kết cấu giống như Tứ hợp viện, chỉ có duy nhất một cửa vào.

Khi Tần Vũ bay tới bên cạnh cửa vào, Tần Vũ bắt đầu cảnh giác, cái chết của Nghịch Ương tiên đế đã cảnh cáo hắn, Tần Vũ sao dám buông lỏng?

"Đại môn xa hoa quá, ước chừng cả thượng phẩm thần khí cũng không thể lưu lại dấu vết ở trên đó." Tần Vũ nhìn chính môn của Mê Thần điện. Một đại môn lam sắc bề mặt giống như đá hoa cương.

Đại môn lúc này mở rộng, mắt Tần Vũ cẩn thận nhìn dưới chân, sau đó từng bước tiến vào trong.

Trong Mê Thần điện, không biết có chuyện gì, thần thức chịu áp chế, Tần Vũ miễn cưỡng chỉ có thể để thần thức bao phủ cơ thể một khu vực mấy mét.

Tần Vũ lại không biết… Nghịch Ương tiên đế từng tiến vào, chỉ là lúc đó Nghịch Ương tiên đế tiên thức căn bản không thể rời khỏi cơ thể.

Trước khi tiến vào, thần thức của Tần Vũ và mắt đều cẩn thận quan sát. Nhưng… thần thức và mắt đều có thể lừa người, khi Tần Vũ vừa tiến vào một bước, lại phát hiện đẩu chuyển tinh di, tất cả đều biến đổi.

"Đây, đây là Mê Thần điện vừa rồi ta quan sát?" Tần Vũ chấn kinh nhìn mọi thứ trước mắt.

Mê Thần điện tổng cộng phân làm bốn tòa cung điện, án chiếu Tần Vũ ở bên ngoài quan sát, bốn tòa cung điện cao cũng chỉ mười mét. Tuy nhiên bước vào trong, Tần Vũ mới phát hiện, đỉnh đại điện này không ngờ cao quá trăm mét, Tần Vũ quét mắt khắp bốn phía.

"Trời ạ, Mê Thần điện này rốt cuộc lớn bao nhiêu? Ta ở bên ngoài quan sát độ dài của nó cũng chỉ mấy trăm mét mà thôi, hiện tại xem ra, không ngờ mắt không nhìn thấy giới hạn." Tần Vũ có chút kinh ngạc, đối diện với thứ khó giải thích, Tần Vũ không dám khinh cử vọng động.

Tâm niệm truyền âm.

"Ốc Lam, ta đã tới bên trong Mê Thần điện rồi." Tần Vũ trực tiếp truyền âm cho Ốc Lam trong Khương Lan giới, hiểu biết của Ốc Lam đối với Mê Thần điện, Tần Vũ không thể so sánh.

Ốc Lam ngừng tu luyện.

"Bên trong Mê Thần điện, ngươi đã tiến vào rồi? Tốt. Có phải ở Tiền điện không?" Ốc Lam hỏi.

"Tiền điện? Ta không rõ tên bốn cung điện của Mê Thần điện này, bất quá hiện tại ta mới tiến vào Mê Thần điện. Vừa tiến vào, phát hiện bên trong so với ta quan sát ở bên ngoài lớn hơn nhiều, trong một lúc không dám khinh cử vọng động." Tần Vũ truyền âm nói.

Ốc Lam lập tức cười nói: *"Bốn tòa cung điện của Mê Thần điện, phân biệt là Tiền điện, Trung Chuyển điện, Khí Vật điện và Luyện Hỏa điện."*

Ốc Lam lúc trước đã ở tại Mê Thần điện, hiểu biết với Mê Thần điện rất rõ ràng.

*"Cung điện ngươi hiện tại tiến vào chính là "*Tiền điện*". Đợi ngươi ra khỏi Tiền điện, sẽ tiến vào đình viện trung ương. Ừm… đợi ngươi tới, ta lại cẩn thận nói cho ngươi."*

Tần Vũ không quan tâm mấy cung điện kia, lập tức hỏi: *"Tiền điện này vì sao so với ta nhìn thấy bên ngoài lớn hơn nhiều?"*

Ốc Lam truyền âm nói: "Chủ nhân Mê Thần điện là một nhân vật phi phàm, lúc ta ở Thần giới cũng bất quá là một kẻ ở tầng đáy, tuy đối với thân phận thực lực của chủ nhân Mê Thần điện không quá rõ ràng, nhưng ta biết một điểm… chủ nhân Mê Thần điện rất mạnh. Mê Thần điện của hắn cũng rất đặc biệt, không gian bên trong trên thực tế vô cùng lớn, vô cùng lớn. So với nhìn thấy bên ngoài, phải lớn hơn vạn lần, thậm chí còn nhiều hơn."

"Có thể từ Thần giới hàng lâm Tiên ma yêu giới, có thể là người bình thường ư?" Tần Vũ trong lòng thầm nói. Tần Vũ có thể đoán ra, từ Thần giới hàng lâm Tiên ma yêu giới, tuyệt đốt không phải một thần giới cao thủ bình thường có thể làm được.

"Đi lại trong Mê Thần điện phải chú ý gì?" Tần Vũ hỏi.

Ốc Lam truyền âm nói: *"Tiền điện Mê Thần điện không có hạn chế gì, ngươi có thể tùy tiện đi lại. Bất quá Tiền điện có nhiều phòng gian, khi ngươi tiến vào các phòng gian, tốt nhất dựa vào Mê Thần đồ quyển, nếu không rất dễ lạc trong các phòng gian đó.*

"Lạc trong phòng gian?" *Tần Vũ giật mình.*

Đồng thời Tần Vũ quét mắt qua, chính giữa Tiền điện này là đại sảnh, đồng thời còn có ba hành lang quanh co, Tần Vũ căn bản nhìn không thấy đường thông qua đình viện.

Hai bên mấy hành lang quanh co này có một vài phòng gian, mình có thể lạc trong phòng gian?

"Tần Vũ, đừng bất cẩn. Bởi vì bên trong đại điện, hành lang không có thứ gì trân quý, nên tịnh không có hạn chế gì. Nhưng trong mỗi phòng gian đều có một vài thứ, bởi vậy phải cẩn thận." Ốc *Lam khuyên.*

Tần Vũ trong lòng trấn định lại.

"Trong phòng gian có vài thứ?" *Tần Vũ trong lòng không khỏi vui mừng.*

Tần Vũ liền cẩn thận quan sát đại sảnh này. Đại sảnh có chiếc ghế gỗ hồng sắc, đồng thời trên tường còn treo một vài món trang sức, xem ra có một loại cảm giác tự nhiên.

Tần Vũ bước tới bên cạnh chiếc ghế gỗ hồng sắc, một tay nắm lấy chiếc ghế, bẻ mạnh.

"Gỗ cứng quá, chỉ chiếc ghế gỗ hồng sắc này, độ cứng đã sánh với thượng phẩm thần khí rồi." *Tần Vũ phát hiện mình chỉ có dùng toàn lực, chiếc ghế này mới rung lên.*

"Nghịch Ương tiên đế làm sao không thu lấy chiếc ghế này? Chiếc ghế này chất liệu thật lợi hại." *Tần Vũ có chút nghi hoặc, hắn căn bản không biết, lúc trước Nghịch Ương tiên đế chỉ là muốn tiến vào những phòng gian đó tìm bảo vật, làm sao còn để ý chiếc ghế trong bình thường này.*

Tần Vũ nhìn đại sảnh: "Ừm, đợi quay về cẩn thận xem lại, trước tiên tới các phòng gian đó xem xem." Tần Vũ chọn một hành lang quanh co, án chiếu theo hành lang bước đi.

Cung điện này mặt ngoài là đá tử sắc kiến tạo, bên trong lại là thanh thạch kiến tạo.

Tần Vũ đi tới trước phòng gian đầu tiên, trong đầu lại hiện ra tất cả những gì Mê Thần điện hiển thị.

Đẩy cửa, mắt của Tần Vũ căn bản nhìn không rõ trong phòng gian có gì. Thần thức tiến vào mười mét, miễn cưỡng phát hiện con đường đá xanh.

Đúng, trong phòng gian không ngờ có một con đường đá xanh.

Một bước tiến vào bên trong.

Cảnh sắc lập tức biến ảo, nguyên bản sương mù bao phủ tất cả hoàn toàn rõ ràng ra, đây là một đình viện rất u tĩnh, đường lát đá xanh, trong đình viện còn đặt vài chiếc ghế đá.

Tuy nhiên trong cả đình viện hấp dẫn Tần Vũ nhất lại là những chiếc lồng. Trong mỗi chiếc lồng đều có một yêu thú, những yêu thú này muôn hình vạn trạng. Nhưng mỗi yêu thú đều hóa thành nguyên hình, có trùng tử (sâu bọ), có phi cầm, có tẩu thú, có một vài loại yêu thú quái dị.

Trước mỗi một chiếc lồng còn có một thạch bi dựng đứng.

"Sủng vật (thú cưng -_-) *"Tiêm Dực"*, tới từ Khủng long giới." *Tần Vũ nhìn chiếc lồng trước mặt, trong chiếc lồng này có một động vật giống như phi cầm cao bằng nửa người. Tần Vũ dám khẳng định, hắn ở Tiên ma yêu giới chưa từng nhìn thấy loài động vật này.*

Tần Vũ nhìn các nơi khác.

*"*Sủng vật *"Bạch Mao"*, tới từ Lục vật giới, bản thể là vũ trụ khủng thú *"Bạch mao"*."

Chương 448

Mê Thần Điện Chủ Nhân Đích Lưu Ngôn

Đây là một sơn cốc mỹ lệ, hoa thơm chim hót. Thác nước cao mấy trăm trượng rộng cũng gần mười trượng từ trên cao đổ xuống, giống như rèm ngọc bạch sắc rủ xuống. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, những giọt nước bắn lên giống như những viên trân châu lấp lánh ánh sáng động nhân.

Tần Vũ đúng ở phía trước một đầm nước.

Thác nước rủ xuống, phía sau thác nước còn có một vách đá thẳng đứng cao vút.

"Nơi đây không ngờ không có một chút nguy hiểm." Tần Vũ kinh ngạc phát hiện các lộ trình hiện ra trong Mê Thần đồ quyển đều là an toàn. Rất hiển nhiên… Sơn cốc này căn bản không có nguy hiểm gì.

Tần Vũ cẩn thận nhìn các phía, hoa cỏ sung mãn sinh cơ, nước hồ trong vắt, những cơn gió ấm áp… Tất cả đều chỉ ra nơi đây không có gì đặc biệt, nhưng vì sao Mê Thần điện chủ nhân còn đem phòng gian này ẩn giấu đi?

- Ốc Lam, ta tiến vào một phòng gian bị ẩn giấu, phòng gian này là ta ngẫu nhiên mở được. Hiện tại, ta căn bản không phát hiện trong phòng gian này có gì đặc biệt.

Tần Vũ lại tâm niệm truyền âm hỏi Ốc Lam.

Có Ốc Lam, Tần Vũ không hỏi còn tự mình nghĩ lung tung thì rõ là thằng ngốc.

Từ khi Tần Vũ tiến vào Mê Thần điện lần đầu tiên hỏi Ốc Lam,

Ốc Lam liền không tiếp tục tu luyện. Hắn biết Tần Vũ lúc nào cũng có khả năng hỏi hắn, Ốc Lam lại suy nghĩ một lúc, sau đó tâm niệm truyền âm nói:

- Tần Vũ, ngươi vừa nói phòng gian bị ẩn giấu, lúc trước ta ở Mê Thần điện căn bản chưa từng nhìn thấy, cũng không biết. Bất quá án chiếu hiểu biết của ta về Mê Thần điện chủ nhân, hắn không phải loại người nhàn rỗi, hắn đã đem phòng gian đó ẩn giấu đi, khẳng định có nguyên nhân trọng yếu gì đó. Đúng rồi, Mê Thần đồ quyển hiển thị cái gì?

- Không có. Mê Thần đồ quyển hiển thị nơi đây tất cả đều an toàn.

Tần Vũ trong lòng hồi đáp, mắt cẩn thận quan sát bốn phía, đồng thời thần thức cũng từ từ tán phát.

- Mê Thần đồ quyển đã hiển thị an toàn, Tần Vũ ngươi cứ cẩn thận kiểm tra một lượt. Vài nơi không gây chú ý cũng phải kiểm tra cẩn thận, nói không chừng lại có gì đó đáng ngạc nhiên.

Ốc Lam cười nói.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ từng bước tiến lên, ánh mắt quét khắp các nơi, thần thức cũng cẩn thận cảm thụ tất cả trong sơn cốc.

"Ừm?" Ánh mắt chuyển động của Tần Vũ đột nhiên dừng lại ở một nơi… Thác nước! Nói chính xác là vách núi phía sau thác nước, vách núi là hoàng sắc, nhưng Tần Vũ vừa phát hiện một nơi phía sau thác nước đột nhiên hiện ra một đạo thanh sắc.

Với đôi mắt sắc bén của Tần Vũ, vẫn là phán đoán ra, đó là một sơn động!

"Phía sau thác nước không ngờ có sơn động. Nếu như không phải ta cẩn thận chú ý, xem chừng còn không nhìn thấy sơn động mà thác nước đột nhiên lộ ra." Tần Vũ bước lên một bước, cả người hóa thành một mũi tên bắn tới thác nước.

Xuyên qua thác nước, Tần Vũ cảm thấy cảnh sác trước mắt biến đổi.

Mát mẻ, đó là cảm giác đầu tiên khi Tần Vũ tiến vào sơn động này. Cửa vào sơn động này rộng khoảng bốn mét. Tần Vũ chỉ bước ba, bốn bước, liền tiến vào trong động phủ. Trong động phủ bố trí rất tự nhiên dễ chịu.

Trong sơn động có một chiếc bàn do cổ mộc màu xanh đen chế thành, bên cạnh bàn là một cái ghế.

Trong cả sơn động, còn có một vài chiếc võng mây lay động, chắc rằng Mê Thần điện chủ nhân lúc nhàn rỗi nằm trên võng mây nghỉ ngơi. Trong động phủ nhỏ bé này, còn có một dòng suối uốn lượn. Những tiếng *"đinh đông"* vang lên ngắt quãng.

Một bên vách trong lòng núi rủ xuống những thực vật giống như cây trường xuân. Vách bên kia toàn bộ màu xích hồng, phảng phất như chiếc lò hồng rực. Trên vách đã xích hồng, không ngờ có một hàng chữ.

"Vào động phủ của ta, cũng tính là có duyên, tất cả mọi thứ ta lưu lại trong Mê Thần điện, ngươi có thể lấy bao nhiêu thì lấy, không sợ ngươi lấy nhiều, chỉ sợ ngươi không có năng lực mang đi…

Xa Hầu lưu tự."

"Xa Hầu?" Tần Vũ hơi ngạc nhiên, *"Xa Hầu tự hồ là một họ a. Xa cũng là một họ, Mê Thần điện chủ nhân này tên là Xa Hầu, hay là họ Xa Hầu đây?"*

Lúc trước Tần Vũ ở Tiềm Long đại lục, đích xác đã gặp họ Xa Hầu, tuy ít nhưng còn có. Bất quá… Thần giới có họ này hay không còn khó nói.

"Hàng chữ này là ngón tay lưu lại ư? Thư pháp không tệ." Tần Vũ đến bên cạnh vách núi xích hồng, chỉ là phía dưới vách núi xích hồng là dòng suối tựa vào vách, Tần Vũ không thể tới quá gần.

Với khoảng cách một dòng suối, Tần Vũ cách hàng chữ này cũng bất quá mấy mét mà thôi, Tần Vũ dùng thần thức cẩn thận quan sát hàng chữ này. Tần Vũ biết, ở đây không thể bỏ qua thứ gì.

"Ta không tin, phòng gian bị ẩn giấu này, là để lưu một hàng chữ cho ta." Thần thức của Tần Vũ cẩn thận quan sát, không chỉ là hàng chữ, cả bức tường xích hồng Tần Vũ cũng quan sát như thế, quan sát một lúc lâu…

Vẻ mặt Tần Vũ bắt đầu biến hóa, đầu tiên là mê hoặc. Tuy nhiên dần dần… lộ ra một tia kinh hỷ.

Vách núi xích hồng trong khoảng thời gian cực kì ngắn ngủi cũng từ từ rung động, từng luồng sóng không gian từ mặt vách núi truyền ra ngoài.

"Nguyên lai như vậy." Tần Vũ đơn thủ nắm lấy một thanh thần kiếm, thân hình đột nhiên bay lên. Thần kiếm trong tay bắt đầu điêu khắc trên cả bức tường. Một lượt điêu khắc rồng bay phượng múa, cuối cùng trên bức tường xuất hiện một chữ.

"Viên!"

Tần Vũ viết chữ *"Viên"* này tự hồ chiếm cả vách núi xích hồng trong lòng núi.

"Ông!" Trong sơn động trấn động một trận, đột nhiên cả không gian giống như tắm trong sắc hoàng kim, từ chữ *"Viên"* Tần Vũ vừa

điêu khắc bắn ra bạch quang chói mắt.

Bạch quang bắn ra đột nhiên biến thành một người.

Người này rất tuấn mỹ, chỉ là mái tóc đã bạc rồi, nhìn như bốn mươi tuổi, bất quá khuông mặt tuấn mỹ lại giống như hai, ba mươi tuổi. Đôi mắt thâm thúy sâu lắng, trên mặt luôn có vẻ điềm nhiên, tự hồ không có gì có thể khiến vẻ mặt hắn biến động.

- Xin chào. Ta tên là Xa Hầu Viên.

Nam tử tóc bạc điềm nhiên nói.

"Xa Hầu Viên, nguyên lai hắn tên là Xa Hầu Viên." Tần Vũ trong lòng hiểu rõ. Bất quá Tần Vũ cũng có một loại cảm giác… Người trước mắt chỉ là một đoạn hình ảnh được lưu lại, không phải là phân thân của Mê Thần điện chủ nhân.

Xa Hầu Viên này tiếp tục nói:

- Đây là một đoạn hình ảnh ta lưu lại. Ngươi có thể phát hiện cấm chế ta lưu lại, nói lên linh hồn cảnh giới của ngươi thực sự không tệ, lợi hại ngang với thần nhân rồi. Trong Tiên ma yêu giới cũng có cao thủ như ngươi, thực là khiến người ta kinh ngạc.

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc:

- Người của Thần giới nếu như hạ phàm, không phải cũng tiến vào như vậy?

- Xa Hầu Viên ta thực lực tuy chẳng tính là gì. Bất quá Mê Thần điện này của ta, đối với người của Thần giới có hiệu quả cấm chế… Kể cả thần vương muốn tiến vào, cũng phải hao phí lực khí lớn, hơn nữa Mê Thần điện như quả gặp phải cao thủ cấp thần vương cường hành tiến vào, cũng sẽ tự động hủy diệt.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói.

Tần Vũ giật mình.

Hắn tuy không biết *"Thần vương"* đẳng cấp này mạnh bao nhiêu, nhưng có thể xưng thần chi vương, khẳng định là bất phàm.

- Ngươi đã tìm thấy nơi này, lại mở được hình ảnh ta lưu lại. Vậy ngươi chính là người duy nhất có cơ hội lấy được trọng bảo trong Mê Thần điện của ta. Đương nhiên… Lấy được, còn phải xem cơ ngộ và năng lực của ngươi.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói.

Chỉ nghe thấy lời nói của Xa Hầu Viên, Tần Vũ liền nảy sinh cảm tình với Xa Hầu Viên.

Xa Hầu Viên này tuy trên mặt không có nụ cười, nhưng lời nói lại khiến người cảm thấy thân thiết.

- Ngươi có thể tới đây, ngươi cũng tính là thiên tài ở Tiên ma yêu giới rồi. Bây giờ, ta sẽ giới thiệu với ngươi một chút về Thần giới.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói, còn Tần Vũ trong lòng lại nghi hoặc.

Xa Hầu Viên này lưu lại phòng gian được ẩn giấu, lưu lại đoạn hình ảnh này, rốt cuộc muốn làm gì?

Chỉ là hiếu kỳ với Thần giới, vẫn khiến Tần Vũ tập trung tinh thần lắng nghe, sau cùng Ốc Lam ở Thần giới chỉ là nhân vật ở tấng đáy, cả rất nhiều thứ cơ bản cũng không biết.

- Thần giới, thuộc về một vũ trụ không gian cao hơn Tiên ma yêu giới các ngươi, như quả ta đoán không sai… Thần giới là đỉnh cao của toàn bộ vũ trụ không gian!

Xa Hầu Viên từ tốn nói:

- Trong Thần giới ẩn chứa "Thần linh chi khí". Cả Thần giới đối với người ta có áp bức cực mạnh. Thần nhân bình thường vừa phi thăng, tiến vào Thần giới, sẽ bị Thần linh chi khí áp bức chỉ có thể miễn cưỡng đi bộ.

Tần Vũ trong lòng kinh ngạc.

Thần giới này thực quá kinh người, Thần giới so với Tiên ma yêu giới còn mạnh hơn nhiều a. Cả thần nhân vừa phi thăng lên, ở Thần giới cũng chỉ có thể miễn cưỡng đi bộ mà thôi.

- Thần giới cao thủ, đơn giản mà nói, có hai giai đoạn. Một là giai đoạn thần nhân, một là giai đoạn thiên thần! Thần nhân phân làm hạ cấp thần nhân, trung cấp thần nhân, cao cấp thần nhân. Trên đó, là hạ bộ thiên thần, trung bộ thiên thần, thượng bộ thiên thần!

Xa Hầu Viên nói điều này hơi ngừng lại một chút, tựa hồ biết rằng tin tức này sẽ khiến Tần Vũ kinh ngạc.

Tần Vũ trong lòng đích xác có chút chấn kinh.

"Nguyên lai cao thủ của Thần giới phân ra như vậy!" Tần Vũ trong lòng có có một loại cảm giác chân thật, những thứ không biết là đáng sợ nhất. Quá khứ hắn đối với Thần giới mù mờ, hiện tại rốt cuộc là biết rồi, người của Thần giới, chủ yếu phân làm thần nhân, thiên thần hai nhóm lớn.

- Thần nhân linh hồn là "Linh hồn kim đan" cảnh giới. Còn thiên thần là "Linh hồn hóa anh" cảnh giới. Đồng thời… Sức mạnh thần nhân sử dụng chỉ là "Thần chi lực", còn sức mạnh thiên thần sử dụng, lại biến thành "Thiên thần chi lực".

Xa Hầu Viên tiếp tục nói.

Tần Vũ lông mày nhíu lại.

Nghe điều này, tựa hồ thần nhân và thiên thần khác biệt rất lớn.

Đột nhiên Xa Hầu Viên miệng hơi nhếch lên, tựa hồ mang theo một tia khinh thường:

- Tại Thần giới, công lực và linh hồn tuy trọng yếu, nhưng ngoài ra, vũ khí cũng rất trọng yếu.

- Vũ khí phân làm hạ phẩm thần khí, trung phẩm thần khí, thượng phẩm thần khí, trên nữa, thì là hạ phẩm thiên thần khí, trung phẩm thiên thần khí, thượng phẩm thiên thần khí, tổng cộng có sáu cấp bậc.

Xa Hầu Viên trên mặt đột nhiên dâng lên một tia tự tin,

- Thần khí bình thường là thần nhân sử dụng, thần khí chỉ là vũ khí rất phổ thông, một người bình thường có chút thực lực đều có thể đưa ra. Thần chi lực quán nhập vào trong thần khí, liền có thể phát huy uy lực nhất định. Còn thiên thần khí bình thường là được thiên thần sử dụng… Vũ khí tốt, có thể vượt cấp giết người.

- Đương nhiên, công lực không phải là tuyệt đối. Kế sách tốt, phương pháp tốt, hoặc giả xuất kỳ bất ý đánh lén, thần nhân theo cách này giết thiên thần.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói.

Tần Vũ trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Thần nhân phân làm ba đẳng cấp hạ cấp, trung cấp, thượng cấp. Thiên thần phân làm hạ bộ, trung bộ, thượng bộ. Nghe điều này, thiên thần vô luận là sức mạnh, hay là linh hồn, đều mạnh hơn thần nhân, thần nhân làm thế nào giết thiên thần?

- Thiên thần sở dĩ mạnh. Mạnh nhất chính là năng lực khống chế đối với không gian. Án chiếu năng lực không chế đối với không gian mạnh hay yếu, mới phân làm hạ bộ thiên thần, trung bộ thiên thần, với thượng bộ thiên thần.

Xa Hầu Viên vừa nói xong, Tần Vũ trong lòng đột nhiên đại ngộ.

Nguyên lai, thiên thần phân chia như vậy.

- Ta vừa rồi nói thần nhân, thiên thần, chỉ là tầng lớp chủ yếu. Ta là ở cảnh giới thượng bộ thiên thần.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói, Tần Vũ trong lòng mới biết thực lực của Mê Thần điện chủ nhân.

Tối cường giả trong thiên thần a!

- Trên cảnh giới thượng bộ thiên thần, còn có một tầng lớp.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói,

- Đó chính là thần vương! Thần vương ở thần giới cơ hồ là những tồn tại vô địch. Thần vương, chính là người hoàn toàn khống chế không gian pháp tắc!

Tần Vũ thầm gật đầu.

Thiên thần cao thủ, là án chiều không gian cảm ngộ cao thấp mà phân biệt, còn thần vương lại đã hoàn toàn khống chế không gian pháp tắc. Thực lực căn bản không cần nghĩ nhiều.

- Tại Thần giới, thần vương ở vài loại trình độ đã tính là mạnh nhất, chỉ là… Tất cả thần giới cao thủ đều biết, kỳ thực ở trên thần

vương, còn có một tầng lớp! Đó là những tồn tại vô địch không gì không thể, có thể khai thiên tích địa… Thiên tôn!

Xa Hầu Viên nói tới đây, vẻ mặt cũng hơi có chút biến hóa, tựa hồ có chút kích động.

Tần Vũ cảm thấy tim đột nhiên ngừng đập.

Thiên tôn?

Chỉ cái tên này, đã khiến Tần Vũ cảm thấy một trận áp bức.

- Hoàn toàn khống chế không gian pháp tắc, là thần vương! Ở Thần giới cao thủ cấp "thần vương" là những người như thế, nhưng cao thủ cấp thần vương, vẫn theo đuổi một tầng cao hơn. Bọn họ theo đuổi khống chế pháp tắc cao hơn… Thời gian pháp tắc! Một khi bọn họ hoàn toàn khống chế thời gian pháp tắc, không gian, thời gian hai đại pháp tắc đều hoàn toàn khống chế, thì trở thành thiên tôn.

Xa Hầu Viên cảm thán nói:

- Trong truyền thuyết, thiên tôn có thể khai thiên tích địa, có thể hủy thiên diệt địa, kể cả linh hồn bị diệt, chỉ cần chân linh vẫn còn, thiên tôn vẫn có thể khiến người chết phục sinh. Đó là năng lực của thiên tôn, sức mạnh tuyệt đối vô địch, tuyệt đối chí cao!

Tần Vũ có cảm giác nghẹt thở.

Chỉ Xa Hầu Viên này, đã khiến hắn cảm thấy áp bức vô cùng, không nghĩ đến thần vương càng mạnh hơn. Hoàn toàn khống chế không gian pháp tắc, tưởng tượng đã sợ hãi. Nhưng ở trên họ… Còn có thiên tôn.

Thiên tôn! Ở trước mặt thiên tôn, tất cả đều là sâu kiến. Vung tay, trời đất hủy diệt!

- Kể cả với địa vị của ta ở Thần giới, cũng chỉ gặp qua mấy vị thần vương bất phàm, còn thiên tôn… Lúc đó ta chỉ là may mắn cùng một vị thiên tôn nói chuyện. Đáng tiếc từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy diện mạo của vị thiên tôn đó.

Xa Hầu Viên thở dài nói.

Tần Vũ trong lòng có chút phán đoán.

Xa Hầu Viên này không phải một thượng bộ thiên thần bình thường. án chiếu lời nói của Xa Hầu Viên, thiên tôn ở Thần giới cơ hồ là nhân vật trong truyền thuyết. Xa Hầu Viên lại có thể cùng thiên tôn nói chuyện, kể cả gặp mặt cũng rất kinh người rồi.

- Ta nói với ngươi những điều này, chỉ là khiến ngươi đối với tấng lớp cao thủ ở Thần giới trong lòng đại khái có chút nền móng. Ngươi chỉ cần có thể đạt đến thiên thần cảnh giới, chỉ cần không rước loạn lấy địch nhân, là đủ tung hoành rồi… Sau cùng… Thần giới rộng lớn vô biên, thần vương tổng cộng mới có mấy người, địa vị cao như vậy, thần vương tóm lại sẽ không nhàn rỗi đối phó với một tiểu nhân vật như ngươi.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói.

Tần Vũ hiểu rất rõ ý tứ của Xa Hầu Viên.

Ước chừng bản thân gặp thần vương, khả năng không lớn. Cũng đừng nói đến thiên tôn chí cao.

Chương 449

Nhất Can Trường Thương

Xa Hầu Viên ngừng lại một lúc, mới chầm chậm nói:

- Tiểu bối, nghe ta nói nhiều như vậy, sợ rằng ngươi cũng đã động tâm. Bất quá ngươi đừng hy vọng quá cao.

- Bởi vì muốn đề cao đối với không gian lĩnh ngộ, thực sự rất khó!

Xa Hầu Viên thở dài một tiếng,

- Bình thường sau khi phi thăng Thần giới, muốn từ hạ cấp thần nhân tu luyện đến thượng cấp thần nhân, cần nghìn vạn năm, thậm chí hơn trăm triệu năm.

Tần Vũ thầm gật đầu.

Tả Thu Mi đó thông qua Lưu Tinh Lệ, lưu lại cho mình lĩnh ngộ về không gian pháp tắc. Nhưng kể cả mình chiếm được ưu thế như thế… Hao phí cả ba nghìn năm, linh hồn vẫn là *"Linh hồn kim đan"* cảnh giới.

Rất rõ ràng, Tần Vũ lĩnh ngộ đối với không gian, còn chưa bằng hạ bộ thiên thần

Sau cùng đẳng cấp linh hồn đạt tới hạ bộ thiên thần cảnh giới, linh hồn liền sẽ *"Hóa anh"*. Tần Vũ hao phí ba nghìn năm, nhưng một thần nhân bình thường lại cần ba nghìn vạn năm cũng không nhất định có thành tựu như vậy.

Muốn đạt tới hạ bộ thiên thần cảnh giới? Khó.

Tần Vũ tịnh không có hy vọng, hắn chỉ là muốn từng bước từng bước nỗ lực tu luyện.

"Lúc trước ta chỉ là một hài đồng cả nội công cũng không thể tu luyện, chỉ có thể dựa vào ngoại công bước vào con đường tu luyện. Bây giờ đạt tới thực lực có thể xưng là tung hoành Tiên ma yêu giới! Trên đời này liệu có gì không thể, ta hiện tại quá yếu, nhưng chỉ cần ta nỗ lực, nhất định sẽ thành công."

Tần Vũ trong lòng kiên định vô cùng, đối với con đường tu luyện không thấy tận cùng, Tần Vũ từ trước tới giờ chưa hề sợ hãi.

- Ở Thần giới, chỉ cần đạt tới hạ bộ thiên thần. Ngươi ở Thần giới được tính là một cao thủ rồi. Ít nhất… Ngươi không trêu vào người, sẽ không ai trêu vào một hạ bộ thiên thần.

Xa Hầu Viên an ủi.

Tần Vũ cười khổ.

Hạ bộ thiên thần? Bản thân tuy không muốn gây sự người, nhưng như tên biểu ca Chu Hiển đó của Lập Nhi, Lan thúc đã nói qua, ở Thần giới có không ít người muốn cưới Lập Nhi. Bản thân muốn đánh bại cả một nhóm người, không có đủ thực lực làm sao được?

Xa Hầu Viên chỉ lưu lại một phần hình ảnh, đương nhiên không biết suy nghĩ bây giờ ftrong lòng Tần Vũ.

Xa Hầu Viên trầm tĩnh một lúc lâu.

- Ta là một luyện khí tượng sư! (nôm na là thợ rèn ^_^)

Rất đột ngột, Xa Hầu Viên đang trầm mặc một lúc lâu đột nhiên nói ra một câu này.

Tần Vũ giật mình, sau đó liền mỉm cười.

Đối với thân phận của Xa Hầu Viên, Tần Vũ sớm đã đoán được. Chỉ nhìn số lượng lớn thần khí tán loạn ở bên ngoài Mê Thần điện, cả thượng phẩm thần khí đều như rác rưởi vứt ở bên ngoài, có thể đoán được một chút.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói:

- Vũ khí vừa rồi ta nói đến, phân làm thần khí và thiên thần khí hai loại. Nhưng bình thường luyện chế đỉnh cao đã là thượng phẩm thiên thần khí rồi. Đó là do con người luyện chế… Trong vũ trụ không gian, còn có một loại bảo vật, gọi là" Hồng Mông linh bảo"!

Xa Hầu Viên trong mắt đột nhiên bùng lên tinh quang.

Hồng Mông linh bảo?

Tần Vũ lúc này căn bản không dám nghĩ ngợi linh tinh, hắn đem lời nói của Xa Hầu Viên tất cả ghi nhớ trong đầu. Sau cùng mọi lời nói của Xa Hầu Viên này, đối với bản thân hắn tới Thần giới cũng có trợ giúp.

- Hồng Mông linh bảo phân làm "Hồng Mông tiên thiên linh bảo" Hồng Mông hậu thiên linh bảo" hai loại. Trong đó Hồng Mông tiên thiên linh bảo là thiên địa sinh ra. Cơ hồ mỗi kiện Hồng Mông tiên thiên linh bảo đều có thần thông bất phàm, thậm chí đỉnh cao nhất, có thể hủy thiên diệt địa hoặc là cải tử hoàn sinh!

- Hồng Mông tiên thiên linh bảo? Thiên địa sinh ra?

Tần Vũ ngẩn ra, vũ trụ không gian vô cùng này cũng có thể sinh ra linh bảo? Sau cùng bao nhiêu năm nay, một vài vũ khí lợi hại Tần Vũ biết đến đều là con người luyện chế ra.

- Hồng Mông tiên thiên linh bảo. so với thiên thần khí, cái nào lợi hại hơn?

Tần Vũ đột nhiên suy đoán

Xa Hầu Viên phảng phất biết được nghi hoặc của Tần Vũ, nói:

- Hồng Mông tiên thiên linh bảo, uy lực lớn nhỏ rất khó nói. Bởi vì Hồng Mông cũng có nhị, tam lưu, cũng có nhất lưu. Hồng Mông tiên thiên linh bảo yếu, uy lực thậm chí không bằng một thiên thần khí bình thường.

Tần Vũ trong lòng đã minh bạch.

Hồng Mông tiên thiên linh bảo này, chỉ đại biểu nó là thiên địa sinh ra, uy lực tịnh không nhất định mạnh hơn thiên thần khí.

- Bất quá thiên địa sinh ra cũng có chỗ thần kỳ, nhất lưu Hồng Mông tiên thiên linh bảo, uy lực lớn vô cùng, so với thượng phẩm thiên thần khí cũng lợi hại hơn nhiều… Còn trong truyền thuyết, linh bảo thiên tôn sở hữu, lại có uy lực khai thiên tích địa, được xưng là "Thiên tôn linh bảo".

Ánh mắt Xa Hầu Viên bùng cháy lên.

Thiên tôn linh bảo, chí tôn trong Hồng Mông linh bảo.

- Hồng Mông linh bảo, phân làm "tiên thiên, hậu thiên". Hồng Mông tiên thiên linh bảo ta vừa nói rồi. Còn Hồng Mông hậu thiên linh bảo… Lại là do người luyện chế!

Xa Hầu Viên chầm chậm nói.

Nghe tới đây, Tần Vũ không khỏi kinh ngạc.

Hồng Mông hậu thiên linh bảo, kể cả là hậu thiên, cũng rất lợi hại a.

- Hồng Mông tiên thiên linh bảo, Hồng Mông hậu thiên linh bảo trên uy lực tịnh không có khác biệt. Vẫn là tam lưu, nhị lưu, nhất lưu. Chỉ là một cái là thiên địa sinh ra, một cái là người luyện chế. Muốn luyện chế Hồng Mông hậu thiên linh bảo… Cả Thần giới, cũng không có mấy người có thực lực đó. Còn ta, chính là một trong số đó.

Xa Hầu Viên trên mặt hiện lên vẻ tự tin.

Đó là loại tự tin khi đạt đến đỉnh cao của một lĩnh vực.

- Theo ta biết, thiên tôn trong truyền thuyết có thể luyện chế Hồng Mông hậu thiên linh bảo. Trong các thần vương đó xem ra cũng có một hai người có thể luyện chế Hồng Mông hậu thiên linh bảo. Còn thiên thần, lại chỉ có mình ta có thể!

Xa Hầu Viên thanh âm sắc bén mạnh mẽ.

Tần Vũ trong lòng bắt đầu hơi kích động.

Bản thân nếu như có thể học phương pháp luyện chế *"Hồng Mông hậu thiên linh bảo"*, tin rằng đối với hành trình của bản thân trên Thần giới cũng có trợ giúp.

- Ngươi biết Hồng Mông linh bảo vì sao gọi là "Hồng Mông" không?

Xa Hầu Viên hỏi, qua một lúc Xa Hầu Viên tự mình nói,

- Chính là vì, trong Hồng Mông linh bảo ẩn chứa "Hồng Mông linh khí"!

Tần Vũ nghi hoặc: *"Hồng Mông là cái gì?"*

Trong đầu Tần Vũ, có *"Thiên địa linh khí"* ở phàm nhân giới, có *"Nguyên linh chi khí"* ở Tiên ma yêu giới, cũng có *"Thần linh chi khí"* ở Thần giới mà Xa Hầu Viên vừa nói.

Còn Hồng Mông linh khí này, Tần Vũ căn bản không biết.

- "Hồng Mông linh khí" này là thứ trong mỗi kiện Hồng Mông linh bảo đều có, Hồng Mông linh khí có thể gặp chứ không thể cầu. Kể cả ở Thần giới… Kể cả là thần vương, cũng rất khó có được một chút Hồng Mông linh khí. Trừ phi vận khí tốt mới ngẫu nhiên có được.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói,

- Lúc trước ở Thần giới, từng có thần vương cao thủ thỉnh ta giúp luyện chế Hồng Mông, hắn cấp cho ta mười phần Hồng Mông linh khí, ta bình thường đều tự mình lưu lại ba phần Hồng Mông linh khí.

Tần Vũ không khỏi cười thầm.

Xa Hầu Viên này cũng thật là âm hiểm.

- Muốn có được Hồng Mông, có hai biện pháp. Một là dựa vào vận khí tìm ở các nơi. Biện pháp thứ hai là đem một kiện Hồng Mông linh bảo cũ luyện hóa, lấy được Hồng Mông linh khí bên trong.

Xa Hầu Viên lắc đầu thở dài nói:

- Cả đời ta, từng luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Nhưng hy vọng lớn nhất của ta, vẫn là có thể luyện chế ra một kiện "Thiên tôn linh bảo".

Tim Tần Vũ không khỏi nhảy lên.

Mục tiêu của Xa Hầu Viên cũng thật là to lớn, muốn luyện chế ra thứ lợi hại nhất là *"Thiên tôn linh bảo"*.

- Chỉ luận phương pháp luyện chế, nhìn khắp Thần giới, kể cả thiên tôn xem chừng cũng không bằng ta.

Xa Hầu Viên đột nhiên nói.

- Quá khoa trương!

Tần Vũ không khỏi bật cười.

- Bởi vì thiên tôn trong truyền thuyết, vũ khí tốt nhất bọn họ tự mình luyện chế ra cũng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Còn thiên tôn linh bảo, đều là tự nhiên sinh ra, không phải bọn họ luyện chế… Bọn họ khống chế không gian, thời gian hai đại pháp tắc, đều chỉ có thể luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo, còn ta bất quá là một thượng bộ thiên thần, lại luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Luận phương pháp luyện chế, ai cao ai thấp vừa nhìn là có thể biết.

Xa Hầu Viên tự tin nói.

Tần Vũ nghe Xa Hầu Viên nói như vậy, cũng không khỏi bội phục Xa Hầu Viên này.

- Tại luyện khí chi đạo nghiên cứu nhiều năm như vậy, không lâu trước đây ta đột nhiên có cảm ngộ… Kỳ thực tài liệu tịnh không phải càng trân quý càng tốt, muốn luyện chế *"Thiên tôn linh bảo"*, chỉ có Hồng Mông linh khí, với các loại tài liệu đỉnh cao của Thần giới còn chưa đủ. Bởi vậy ta hạ giới.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói.

- Ta xuyên qua từng vũ trụ không gian, tìm kiếm một vài tài liệu

kỳ dị, những tài liệu có trợ giúp đối với việc luyện chế của ta.

- Tiểu bối của Tiên ma yêu giới, khi ngươi nhìn thấy đoạn hình ảnh này, ta sớm đã không có ở Mê Thần điện.

Xa Hầu Viên trong mắt bắn ra tinh quang,

- Bởi vì không lâu trước, lúc ta ở trong một không tìm kiếm tài liệu, đột nhiên minh bạch một đạo lý. Ta nghĩ, ta chắc có thể luyện chế ra một kiện thiên tôn linh bảo.

Tần Vũ cảm thấy trong đầu *"Ông"* một tiếng.

Luyện chế thiên tôn linh bảo?

Xa Hầu Viên này có thể cường hãn đến mức này?

- Đương nhiên, chỉ là có một chút khả năng. Bất quá đã có khả năng, ta sẽ dốc toàn lực làm. Bởi vậy ta ly khai nơi này, ta cần toàn tâm toàn lực để luyện chế kiện linh bảo đó.

Sau khi nói như vậy, trên mặt Xa Hầu Viên đột nhiên có một nụ cười hiếm hoi:

- Lần này không biết có thể thành công hay không, thậm chí ta có cảm giác… Như quả có ngày thiên tôn linh bảo luyện thành, sợ rằng chính là ngày ta thân vong.

Tần Vũ nhíu mày.

- Ngươi còn không thể minh bạch, ngươi lĩnh ngộ đối với thiên cơ còn rất thấp.

Xa Hầu Viên buồn bã nói.

- Tuy nhiên, kể cả phải chết, ta cũng muốn sáng tạo ra một kiện thiên tôn linh bảo.

Tần Vũ đối với Xa Hầu Viên không khỏi bội phục.

Loại người dám vì mục tiêu mà hiến thân, thì xứng đáng được khâm phục.

- Tiểu bối của Tiên ma yêu giới, ngươi còn chưa phi thăng, kể cả đẳng cấp linh hồn cao, xem chừng thực lực bản thân cũng không ra sao. Ta ước chừng… Với thực lực của ngươi bây giờ, bảo vật chân chính trong Mê Thần điện ở "Khí Vật điện" và "Luyện Hỏa điện", ngươi căn bản không tiến vào được.

Xa Hầu Viên đột nhiên chuyển chủ đề.

"Xa Hầu Viên tiền bối, có thể người xem nhẹ ta rồi."

Tần Vũ nói một mình.

- Ngươi đã tìm thấy nói này, cũng nhìn thấy hình ảnh ta lưu lại, ta cũng không thể để ngươi tay không quay về.

Xa Hầu Viên trên mặt có một nụ cười nhẹ,

- Mê Thần điện có tổng cộng bốn tòa cung điện và đình viện ở chính giữa, khi ngươi ra khỏi Tiền điện tiến vào "Đình viện", ngươi chắc là có thể nhìn thấy trong đình viện có một thanh trường thương cắm bên cạnh đài hoa.

Tần Vũ trong lòng vui mừng.

Xem ra bản thân có thể có được bảo vật lợi hại rồi.

Ánh mắt Xa Hầu Viên trở nên mơ hồ:

- Thanh trường thương này, không phải là Hồng Mông linh bảo. Nó là một kiện thượng phẩm thiên thần khí.

"Không phải Hồng Mông linh bảo?" Tần Vũ trong lòng hơi thất vọng, án chiều những gì hắn vừa nghe, Hồng Mông tựa hồ rất lợi hại.

Xa Hầu Viên tiếp tục nói:

- Nó không có Hồng Mông linh khí, bởi vậy chỉ là thượng phẩm thiên thần khí! Bất quá thanh trường thương này là do ta thu thập những tài liệu quý hiếm ở Thần giới, hao phí thời gian ba năm mới luyện chế thành, đó là kiện thượng phẩm thiên thần khí ta kiêu ngạo nhất. Kể cả không có Hồng Mông linh khí ở trong, luận uy lực, Hồng Mông linh bảo bình thường cũng không bằng nó!

Tần Vũ kể cả có bình tĩnh, cũng không khỏi động tâm.

Xa Hầu Viên chọn thanh trường thương này cấp cho mình, nguyên lai là kiện thượng phẩm thiên thần khí Xa Hầu Viên kiêu ngạo nhất a.

- Đợi ngươi tới đình viện, nhìn thấy thanh trường thương đó, viết một chữ "Viên" trên thanh trường thương, liền tự động phá cấm chế trên bề mặt trường thương, trường thương đó liền thuộc về ngươi.

Xa Hầu Viên nói.

Tần Vũ cẩn thận ghi ngớ.

- Được rồi, ngươi có thể rời khỏi phòng gian này rồi.

Xa Hầu Viên điềm nhiên nói, sau đó hình ảnh bắt đầu chầm chậm biến mất.

"Xa Hầu Viên tiền bối, đa tạ." Tần Vũ nghiêm túc cúi người nói.

Tuy biết trước mắt là một hình ảnh không phải người thực, Tần Vũ vẫn bội phục nhân vật thiên tài Xa Hầu Viên này, càng bội phục hắn biết rõ có thể vì luyện chế thiên tôn linh bảo mà dẫn đến cái chết của bản thân, vẫn nỗ lực luyện chế.

Tần Vũ ra khỏi lòng núi này, xuyên qua thác nước, rời khỏi phòng gian này.

"Dát dát..." Khi Tần Vũ vừa ra khỏi phòng gian, bức tường hành lang đó lại hạ xuống, phòng gian đó lại được ẩn giấu đi.

Tần Vũ lần này không kiểm tra từng phòng gian nữa, bởi vì từ lời nói của Xa Hầu Viên, hắn minh bạch trong các phòng gian này kể cả có vài bảo vật cũng không tính là gì. Bảo vật chân chính là thanh thượng phẩm thiên thần khí Xa Hầu Viên tự ngạo nhất đó.

Ra khỏi hành lang, Tần Vũ tiến vào một hành lang khác, đi tới tận cùng hành lang, Tần Vũ cuối cùng đã nhìn thấy một thông đạo.

Thông đạo đó chính là thông tới đình viện.

"Sắp có được thần thương thượng phẩm thiên thần khí rồi, nhưng tối hậu đừng bất cẩn rơi vào kết cục giống như Nghịch Ương tiên đế." Tần Vũ tự cười mình, thần thức hoàn toàn bao phủ chu vi mười mét, kỳ thực kể cả Tần Vũ trúng phải độc của Thần giới độc trùng đó, cũng sẽ không giống như Nghịch Ương tiên đế.

Lúc trước Nghịch Ương tiên đế đẳng cấp linh hồn cũng chỉ bát cấp tiên đế, còn Tần Vũ lại đã thành tựu linh hồn kim đan, thậm chí so với thần nhân bình thường còn mạnh hơn. Hơn nữa Tần Vũ còn có... Lưu Tinh Lệ.

Ra khỏi thông đạo đó, Tần Vũ cuối cùng đã bước vào đình viện.

Đình viện này rất rộng rãi bên trong cả đình viện chỉ có một cây đại thụ, cây đại thụ này ba bốn người ôm, cao lại chỉ khoảng hai mươi mét. Bất quá tán cây bao phủ lại cực rộng, đường kính hơn trăm mét.

Trong đình viện có ghế đá dài, canh ghế đá còn có một hàng binh khí, đao thương côn bổng, hoặc giả các loại binh khí kỳ dị đều có. Hàng binh khí đó, án chiếu kiến thức của Tần Vũ, ước chừng vượt qua thượng phẩm thần khí. Chắc là cấp hạ phẩm thiên thần khí.

"Đó là độc trùng dẫn đến cái chết của Nghịch Ương tiên đế?"

Tần Vũ nhìn thấy trước hàng binh khí không ngờ có mấy chục thi thể côn trùng.

"Lúc trước Nghịch Ương tiên đế lừa được bon người Vũ Hoàng, vào trong đình viện này, có phải vì hưng phấn muốn tới lấy những binh khí này, không chú ý con trùng dưới chân?" Tần Vũ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, có thể tưởng tượng sự tình phát sinh năm đó.

Một lúc sau, ánh mắt của Tần Vũ lại hướng tới một thanh trường thương đơn giản cắm bên cạnh đài hoa bên trái đình viện.

"Nghịch Ương tiên đế, ngươi sao có thể biết được, thanh trường thương trông bình thường này, lại là vũ khí so với hàng binh khí đó càng trân quý hơn." Tần Vũ bước tới phía thanh trường thương đó.

Chương 450

Mê Thần Điện Đích Quản Gia

Đình viện u tĩnh, một cây đại thụ to nhưng không cao đang vươn đứng.

Tần Vũ chậm rãi đi về phía chiếc trường thương - thượng phẩm thiên thần khí - đang cắm ở bên cạnh vườn hoa, đồng thời cẩn thận quan sát niềm tự hào lớn nhất của chủ nhân Mê Thần Điện – Xa Hầu Viên. Toàn thân trường thương đơn giản là một màu đen cổ xưa. Đầu ngọn thương tỏa sáng, chỉ có lưỡi thương mang một tia màu đỏ giống tia máu, càng tăng thêm phần sát khí. Tuy nhiên, lúc này tia máu đó có hơi ảm đạm.

Vừa nhìn thấy trường thương đó, Tần Vũ đã thích nó. Hắn thích cái cảm giác bên trong sự bình đạm, cổ xưa có mang một tia sát khí.

« Thành tựu của Chủ nhân Mê Thần Điện trên phương diện trận pháp cấm chế cao đến kinh người a. » Tần Vũ mỉm cười đi đến trước cây trường thương, sau đó dùng ngón tay viết trên thân trường thương đó một chữ *"Viên"* như rồng bay phượng múa.

Chữ *"Viên"* vừa được viết xong, thì cây thương lập tức phát ra quang mang màu đỏ máu mờ nhạt. Tần Vũ tựa hồ đã ngửi thấy một mùi tanh máu đầy sát khí, ánh mắt nhìn trường thương không khỏi càng sáng hơn. Quang mang màu đỏ máu giây lát đã biến mất, nhưng hình dáng của cây thương đã biến đổi hẳn.

Cán thương màu ngăm đen phát tán ra ánh sáng rực rỡ, thâm thúy mê người, tựa như có thể nuốt trọn linh hồn vậy. Đầu thương tỏa sáng, độ sắc bén của nó, chỉ dùng mắt nhìn sẽ cảm nhận được một cơn lạnh lẽo ở sâu trong đáy lòng.

Ở trên lưỡi thương mỏng và dẹt đó có một đường tơ máu tươi rói. Đường tơ máu chạy dọc theo lưỡi thương, quanh co trên toàn bộ đầu thương. Sau khi Tần Vũ nhìn thấy nó, trong lòng liền dâng lên một loại xung động muốn giết người.

Tần Vũ nói thầm:

-Thiên thần khí, không biết là ta có thể luyện hóa hay không.

-Ngươi có thể luyện hóa.

Một thanh âm bỗng vang lên.

Tần Vũ giật nảy mình, quay mạnh đầu lại nhìn. Nhưng phía sau lại không có người nào. Tần Vũ không khỏi lộ vẻ khiếp sợ trên mặt:

-Gặp quỷ sao? Ta vừa nghe thấy rõ ràng có người nói mà.

-Ta ở đây.

Thanh âm lại từ bên kia truyền tới.

Tần Vũ quay đầu như chớp nhìn tới, chỉ thấy một lão gia gia dáng vẻ hiền lành đi lại. Lão giả đó tiếp tục nói :

-Thiếu niên của Tiên Ma Yêu giới, có thể cho ta biết danh tự của ngươi không?

Tần Vũ nhíu mày nhìn người trước mắt, trong lòng thấy nghi hoặc: « Y là ai? Theo như lời của chủ nhân Mê Thần Điện, nơi này có lẽ không có người mới phải, sao lại xuất hiện cao thủ này.»

Sở dĩ nói người đó là cao thủ, là vì…Tần Vũ căn bản không phát hiện được chút khí tức nào của y. Tần Vũ dám phán định,

thực lực của y khẳng định mạnh đến đáng sợ. Nói không chừng chính là cao thủ cấp thiên thần của Thần giới.

Tần Vũ lập tức nói:

-Ta tên Tần Vũ, dám hỏi tiền bối là ai?

Lão giả này rút cục đến từ nơi nào? Sẽ đoạt cây trường thương thượng phẩm thiên thần khí của mình hay không?

-Ta? Ta là quản gia "A Phúc" của Mê Thần Điện, tên gọi đó là do chủ nhân ban cho.

Lão giả hiền lành mỉm cười nói :

-Tần Vũ, ngươi hiện giờ có thể gọi ta là Phúc bá. Nếu một ngày nào đó ngươi trở thành chủ nhân của Mê Thần Điện, thì hãy gọi ta là "A Phúc".

Tần Vũ ngẩn người. Đại cao thủ trước mắt, không ngờ gọi là *"A Phúc"*? Chủ nhân của Mê Thần Điện đã quá trêu người rồi.

Tần Vũ dò hỏi:

-Phúc bá, người sao lại ở chốn Mê Thần Điện này?

Phúc bá cười nhạt nói:

-Ta? Ta vẫn luôn sống ở Mê Thần Điện, từ trước tới giờ chưa có ly khai khỏi. Ngay cả những người Tiên Ma Yêu giới bên ngoài đến thử vận may tìm các thần khí, ta cũng thấy hết trong tầm mắt.

Tần Vũ không khỏi xấu hổ trong lòng. Xem ra tất cả những việc mình làm khi vào Mê Thần Điện, Phúc bá đều thấy rõ hết.

-Theo như mệnh lệnh của chủ nhân lúc rời đi, chỉ cần nhận được di mệnh của chủ nhân thì được coi là người kế thừa duy nhất của người. Ngươi…hiện giờ có thể coi là người kế thừa duy nhất đó.

Phúc bá buông một câu.

Tần Vũ cảm thấy choáng váng. Nhưng hắn bỗng nhớ lại chủ nhân Mê Thần Điện Xa Hầu Viên đã từng nói qua một câu -- -- « Do ngươi đã tìm thấy nơi này, lại mở được hình ảnh lưu lại của ta. Vậy ngươi chính là người duy nhất có cơ hội thu được trọng bảo của Mê Thần Điện. Đương nhiên…có thể lấy được nó hay không, còn phải nhìn vào kỳ ngộ cũng như năng lực của ngươi.»

Kết hợp lời của Phúc bá và lời lúc đó của Xa Hầu Viên. Tần Vũ hiểu ra một chuyện, có thể mở được hình ảnh kia thì được coi là người kế thừa của Mê Thần Điện. Chỉ là muốn lấy được bất cứ vật gì….thì còn phải xem năng lực của mình.

Phúc ba mỉm cười nói :

-Tần Vũ, tuy ngươi được coi là người kế thừa duy nhất, nhưng theo mệnh lệnh của chủ nhân trước khi ly khai, ngươi cần phải có đủ thực lực mới thu được hai đại cung điện mà người đã truyền lại. Đương nhiên…dù cho ngươi không có cái thực lực đó, chỉ mở được căn phòng ẩn giấu của chủ nhân thì đã có tư cách nhận cây trường thương này rồi.

Tần Vũ gật đầu. Phúc bá nói mình có thể kế thừa hai đại cung điện, chúng thế nào nhỉ ?

-Tần Vũ, trường thương này là thượng phẩm thiên thần khí. Bằng vào linh hồn tu vi của ngươi hiện giờ thì có thể luyện hóa được.

Phúc bá cười nói :

-Còn không trích huyết nhận chủ rồi luyện hóa nó?

Tần Vũ gật đầu, vươn tay phải ra nắm lấy trường thương. Lạnh thấu xương, cán thương ngăm đen men theo lòng bàn tay của Tần Vũ truyền đến một loạt cảm giác băng hàn lạnh lẽo. Tần Vũ không hề do dự, trong ngón tay một giọt máu lập tức được trích rơi ra.

-Vù…

Hấp thu giọt máu của Tần Vũ, cây trường thương lập tức nhẹ rung động. Quang mang màu đỏ máu lại một lần nữa mờ nhạt phát ra. Trên mũi thương đường tơ máu lượn quanh cũng càng thêm tươi rói.

Tần Vũ cảm nhận rõ ràng một sự liên hệ của linh hồn và trường thương!

-Thương tên "Tàn Tuyết", là thượng phẩm thiên thần khí, cứng rắn không thể bị phá hủy, có hai hiệu ứng lớn phụ trợ Toái Thể, Phệ Linh.

Trong não Tần Vũ bỗng có một loạt tin tức liên quan tới thần thương *"Tàn Tuyết"*.

Sau khi Tần Vũ hoàn toàn lĩnh ngộ được uy lực công kích của thần thương này, thì không khỏi thấy kinh hãi trong lòng: «Có thần thương này, lực công kích của ta tăng lên ít nhất mười lần a.» Tần Vũ mừng như điên:

-Có thể xưng là cứng rắn không thể bị phá hủy. Hơn nữa còn có thể nghiền nát hoàn toàn thân thể đối thủ, tăng lực công kích, đồng thời còn có hiệu ứng Phệ Linh…thật là quá lợi hại.

Phúc bá đứng bên cạnh thấy Tần Vũ như vậy liền cười lên tiếng :

-Sở hữu hiệu ứng Phệ Linh mới có thể xưng là tuyệt đỉnh bảo vật. Khi xưa chủ nhân thu thập các loại vật liệu ở Thần giới, hao phí ba năm tâm huyết mới luyện chế được thanh thượng phẩm thiên thần khí này. Thông thường chỉ hồng mông linh bảo mới có hiệu ứng Phệ Linh. Nhưng thần thương Tàn Tuyết này cũng có, sự trân quý của nó không cần phải nói nhiều lời cũng hiểu được.*

Tần Vũ hưng phấn gật đầu.

Phệ Linh !

Chính là lực thôn phệ linh hồn!

Đối với cao thủ chân chính của Thần giới, chỉ dùng công kích vật lý không thôi thì không có hiệu quả gì lớn. Tử huyệt thật sự của bọn họ là linh hồn! Chỉ có hủy diệt được linh hồn, mới là chính thức thắng lợi.

Chỉ cần trúng phải một kích của thần thương này, thì dù cho thân thể không có thương thế gì, linh hồn cũng sẽ suy yếu. Bị thần thương công kích nhiều lần, thậm chí linh hồn sẽ tiêu tán. Sức mạnh uy lực của thần thương, có thể tưởng tượng ra được.

-Toái Thể, nếu đối thủ thực lực quá mạnh, muốn đánh phá thân thể hắn cũng khó a.

Phúc ba gật đầu nói :

-Toái Thể, chỉ nhờ ấn ký tơ máu ở đầu của thần thương này nên mới có hiệu quả đó. Dù cho thân thể đối thủ cường hãn, phá không được thì cũng có thể lưu lại một cái lỗ trên người hắn.

Tần Vũ một tay nắm trường thương, múa lên hai lần, tâm trạng rất là hài lòng. Đối với trường thương, Tần Vũ sử dụng cũng kha khá.

-Phúc bá, vừa rồi người nói ta có thể luyện hóa thần thương Tàn Tuyết này. Sao người có thể đoán được như vậy?

Tần Vũ nghĩ tới một điểm, luyện hóa một kiện bảo vật nói chung phải nhìn vào linh hồn cảnh giới. Hiện giờ linh hồn cảnh giới của Tần Vũ mạnh như thế nhưng đến cả Lưu Tinh Lệ cũng không cách gì luyện hóa được.

Phúc bá cười nói:

-Luyện hóa vũ khí đích xác là trông vào linh hồn cảnh giới. Ta có thể nói cho ngươi, cảnh giới tiên nhân ở Tiên Ma Yêu giới các ngươi, là có thể luyện hóa được thần khí. Nhưng linh hồn cảnh giới phải đạt đến cảnh giới thần nhân, thì mới luyện hóa được thiên thần khí.

Phúc bá cười nhạt tiếp:

-Lúc xưa, cũng có người của Tiên Ma Yêu giới tiến vào. Nhưng đáng thương linh hồn cảnh giới của hắn thực quá yếu, đến cả độc của độc trùng Thần giới cũng chống không được. Dù cho để hắn luyện hóa thiên thần khí, hắn cũng không có năng lực đó.

Tần Vũ gật đầu hiểu ra. Nguyên là thiên thần khí cần linh hồn cảnh giới của thần nhân mới có thể luyện hóa được. Linh hồn của mình hiện giờ đã đạt đến cảnh giới *"Linh hồn kim đan"*, cũng chính là cảnh giới thần nhân. Nhưng vì sao vẫn không luyện hóa được Lưu Tinh Lệ nhỉ? Lưu Tinh Lệ rút cục là thứ gì đây?

Tần Vũ dò hỏi :

-Phúc bá, có khi nào thân nhân cũng không cách gì luyện hóa được bảo vật hay không?

-Có.

Phúc bá gật đầu đáp:

-Thiên thần khí, thần khí đều là do người luyện chế. Luyện hóa khá là dễ dàng. Nhưng còn có một loại vũ khí -- -- Hồng mông linh bảo. Cái này rất khó mà luyện hóa được.

Tần Vũ liền nghĩ tới ba thứ -- -- Khương Lan giới, Lưu Tinh Lệ, cùng với viên ngọc màu vàng lấy được lúc trước ở thập tứ tinh đế cấp ám tinh. Ba thứ đồ này, bản thân không thể hoàn toàn luyện hóa.

Tần Vũ vội hỏi :

-Hồng mông linh bảo khó luyện hóa được lắm ư?

-Không phải là khó luyện hóa. Hông mông linh bảo có *"linh tính"*, muốn luyện hóa nó, không chỉ xem năng lực, còn phải nhờ tới kỳ ngộ cùng rất với nhiều phương diện khác nữa.

Phúc bá đi theo chủ nhân Mê Thần Điện bao nhiêu năm, nên biết được rất nhiều.

-Có hồng mông linh bảo, nếu mà hữu duyên, người phàm cũng có thể hoàn toàn luyện hóa được nó. Nhưng nếu không, dù là thiên thần cũng khó mà luyện hóa được.

Phúc bá mỉm cười :

-Hồng mông linh bảo, ẩn hàm hồng mông linh khí. Muốn luyện hóa nó, một là trông vào năng lực của ngươi, hai là nhờ vào cơ duyên của ngươi nữa.

-Đương nhiên, linh hồn cảnh giới càng cao, càng dễ dàng thành công luyện hóa hồng mông linh bảo.

Phúc bá kết luận.

Tần Vũ trầm tư gật đầu. Hiện giờ hắn đã có vài phần minh bạch. Hồng mông linh bảo, vô luận là hồng mông tiên thiên linh bảo do trời đất sinh ra, hay là hồng mông hậu thiên linh bảo do con người luyện chế, đều ẩn hàm hồng mông linh khí…Không đơn giản để mà luyện hóa nó.

«Khương Lan giới là do Lan thúc luyện chế, có lẽ là hồng mông hậu thiên linh bảo.» Tần Vũ thầm nói trong lòng.

Với thực lực của hắn hiện giờ mà vẫn không cách nào mở được đệ tam tầng của Khương Lan giới. Tần Vũ tự nhiên có thể đoán ra được trong lòng.

«Về Lưu Tinh Lệ, khi ta vẫn còn là phàm nhân thì đã thu được nó vào trong cơ thể, có thể coi như là đã nhận chủ rồi. Nhưng đến bây giờ, ta vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được. Xem ra nó cũng là hồng mông linh bảo.» Tần Vũ nở nụ cười. Tuy rằng đến hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn điều khiển được, nhưng ở phàm nhân giới, Lưu Tinh Lệ đã nhận mình làm chủ. Hiển nhiên nó và mình có duyên. Hồng mông linh bảo, có thể bị phàm nhân luyện hóa. Điểm này quả thực là đúng.

« Đáng tiếc là viên ngọc màu vàng kia, ngay cả linh hồn chi lực đụng tới cũng bị đông kết lại. Thật là không biết phải làm thế nào mới luyện hóa được.» Tần Vũ thầm nghĩ trong lòng, rồi tức thì lắc lắc đầu không suy nghĩ nhiều thêm nữa.

Thu lại thượng phẩm thiên thần khí *"Tàn Tuyết"*, Tần Vũ vừa cùng quản gia *"Phúc bá"* của Mê Thần Điện nói chuyện, vừa đi về nơi cái giá được bày cắm các loại vũ khí.

Phúc bá cười nhạt nói:

-Năm xưa, cái người của Tiên Ma Yêu giới mà nắm Mê Thần đồ

quyển đi vào đó, đã giẫm phải một độc trùng đã chết. Ai, linh hồn chi lực yếu như vậy, mà còn vọng tưởng lấy được thiên thần khí, không phải là tìm chết sao?

Tần Vũ nhìn một mảng độc trùng đã chết trên đất. Hắn hỏi:

-Phúc bá, độc tính của độc trùng này mạnh lắm à?

Phúc bá đạm nhiên đáp :

*-Không mạnh. Nếu linh hồn đạt đến cảnh giới thần nhân, tạo thành linh hồn kim đan, thì dù cho trúng phải độc của những độc trùng này, cũng mất nhiều nhất là nhất thời nửa khắc** là có thể khu được độc. Chỉ là, nếu linh hồn còn chưa ngưng kết thành linh hồn kim đan, một khi trúng phải độc đó, thì chắc chắn phải chết.*

Tần Vũ gật đầu, sau đó đi tới cái giá bày thiên thần khí. Hắn dò hỏi:

-Đây đều là thiên thần khí nhỉ, nhưng phẩm bậc ra sao?

Phúc bá gật đầu đáp:

-Những thiên thần khí này, đều là thứ trang sức do chủ nhân khi xưa tùy ý luyện chế ra. Nhưng những vũ khí này là do sử dụng vật liệu bỏ đi của khách nhân lưu lại chế tác mà thành, nên đều là hạ phẩm thiên thần khí, cũng không có hiệu ứng đặc biệt nào, rất bình thường.

Tần Vũ thầm than trong lòng. Vật liệu bỏ đi mà khách nhân lưu lại? Chủ nhân của Mê Thần Điện này quả thật là quá mạnh, tùy ý luyện chế được một loạt thiên thần khí rồi quẳng ở đây làm đồ trang trí.

Phúc bá cười nhạt nói:

-Nếu ngươi muốn lấy thì hãy thu về. Bất quá ngươi không có không gian giới chỉ cấp thiên thần khí, muốn lấy cũng khó a.

Tần Vũ chỉ cười cười một cách thần bí. Hắn đi đến trước cái giá vũ khí đó, tâm ý thoáng động.

-Thu!

Giá vũ khí liền đã biến mất. Đương nhiên một hàng hạ phẩm thiên thần khí trên giá cũng đã bị Tần Vũ thu vào trong Khương Lan giới.

-Ngươi…

Phúc bá chấn kinh nhìn Tần Vũ :

-Ngươi có không gian giới chỉ cấp thiên thần khí à? Loại không gian trữ vật này cực kỳ khó luyện chế. Chủ nhân ghét nhất là luyện chế thứ đó, nên trái lại hiểu biết về luyện chế những loại này rất bình thường. Thần vương điều khiển được không gian pháp tắc, luyện chế không gian giới chỉ lại khá dễ dàng.

Tần Vũ mỉm cười. Nghề nghiệp kỹ thuật nào thì có học vấn chuyên môn của nó. Người ta đứng ở vị trí cao thủ thần vương đỉnh cao của Thần giới nên hẳn là có thể hoàn toàn nắm được không gian pháp tắc. Muốn luyện chế được không gian giới chỉ tự nhiên sẽ không quá khó. Xa Hầu Viên có mạnh hơn nữa thì cảm ngộ đối với không gian pháp tắc vẫn không bằng được thần vương.

-Phúc bá, vừa rồi người nói chủ nhân của Mê Thần Điện đã

truyền lại hai cung điện. Đó là hai cung điện nào vậy?

Tần Vũ vẫn luôn băn khoăn trong lòng điều này.

-Ta biết ngươi vẫn luôn băn khoăn về điều đó.

Phúc bá quay đầu nhìn về phía sau và cung điện phía bên phải, sau đó nói:

-Tần Vũ, Mê Thần Điện tổng cộng phân thành tứ đại cung điện : Tiền điện, Trung Chuyển điện, Khí Vật điện cùng với Luyện Hỏa điện. Chủ nhân giấu gần như tất cả các bảo vật ở trong hai đại cung điện Khí Vật điện, Luyện Hỏa điện.

---

*Hồng mông: loại khí nguyên thủy, thái cổ của vũ trụ

** Nhất thời nửa khắc: một khoảng thời gian ngắn, hay một lát

-Khí Vật điện? Luyện Hỏa điện?

Tần Vũ cảm thấy tim mình đang nhảy thật mạnh. Địa vị của chủ nhân Mê Thần Điện ở Thần giới, Tần Vũ đã có thể đoán được. Nơi cất giấu tất cả các bảo vật của người như vậy thì sẽ kinh người như thế nào đây.

Phúc bá chỉ ba tòa cung điện giải thích:

-Cung điện đối diện với Tiền điện chính là Khí Vật điện. Cung điện ở bên trái đình viện này gọi là "Trung Chuyển điện". Cung điện bên phải là "Luyện Hỏa điện".

Ánh mắt Tần Vũ không khỏi hướng về ba tòa cung điện đó.

Cửa lớn của Trung Chuyển điện mở rộng, tiến vào có lẽ rất dễ dàng. Còn cửa lớn của Khí Vật điện và Luyện Hỏa điện thì đang đóng kín lại.

Phúc bá mỉm cười bảo:

-Bản lĩnh luyện khí của chủ nhân có thể nói là ngạo thị cả Thần giới. Luyện Hỏa điện này chính là nơi bình thường chủ nhân dùng để luyện khí. Bên trong Luyện Hỏa điện có những tâm đắc về luyện khí mà người truyền lại. Cũng có không ít mấy thứ như công cụ luyện khí, …

Tần Vũ nhìn về Luyện Hỏa điện, ánh mắt bỗng cháy sáng lên. Bản thân Tần Vũ rất rõ ràng, vô luận là Thần giới hay Tiên Ma Yêu giới, hoặc cả Phàm nhân giới, những thế giới mà thực lực là trên hết…một đại sư sở hữu năng lực đỉnh cao nhất về luyện khí, địa vị chí tôn của y, có thể tưởng tượng ra được. Xa Hầu Viên cũng đã nói qua, đã từng có cao thủ cấp thần vương đến nhờ y giúp đỡ luyện chế hồng mông linh bảo. Loại đẳng cấp luyện khí đạt đến như *"Xa Hầu Viên"*, ngay cả thần vương cũng có lúc phải thỉnh cầu, thì hiểu được địa vị của y ra sao.

"Nếu mà ta học được năng lực luyện khí này, việc lấy Lập Nhi làm thê tử của ta, có lẽ sẽ bớt khó khăn đi rất nhiều." Trong lòng Tần Vũ bắt đầu dao động. Hắn cũng minh bạch rằng, tuy lấy được sở học về luyện khí, nhưng bản thân cũng cần phải mất một lượng lớn thời gian để lĩnh ngộ thì mới có thể trở thành được luyện khí đại sư. Còn nếu không có những tâm đắc về luyện khí đó…dù cho bản thân có nỗ lực hơn nữa, thì trên phương diện luyện khí muốn có được thành tựu lớn, cũng khó khăn.

Dù sao thì không phải chỉ mỗi nỗ lực là có thể thành được những nhân vật đỉnh cao của các ngành nghề, còn cần phải có tư chất cao vời nữa!

Phúc bá tiếp tục nói:

-Bên trong Luyện Hỏa điện bảo vật tuy không nhiều, nhưng lại cất giấu những tâm đắc của chủ nhân. Do đó có thể coi là nơi trọng yếu nhất của Mê Thần Điện. Nếu muốn mở nơi này, thì có hai yêu cầu.

Tần Vũ thốt lên:

-Yêu cầu gì?

Dù cho con người trầm ổn như hắn, lúc này cũng không áp chế nổi nỗi khát vọng đối với những sở học về luyện khí đó.

Phúc bá cười nhạt đáp:

-Chủ nhân đã nói qua, chỉ có đệ tử của người mới có tư cách kế thừa Luyện Hỏa điện. Do đó hai yêu cầu để mở Luyện Hỏa điện, một cái chính là…chân hỏa trong cơ thể đạt đến cảnh giới "Bạch sắc tịnh hỏa"!

-Bạch sắc tịnh hỏa?

Tần Vũ cảm thấy tim như đông lại, giây lát mới thở nhẹ ra được:

-Bạch sắc tịnh hỏa là hỏa diễm cấp nào?

Phúc bá giải thích:

-Dưới tình huống bình thường, chân hỏa trong người của thần nhân là "hắc sắc thần hỏa". Nhưng chân hỏa của cao thủ thiên thần thì chính là "bạch sắc tịnh hỏa". Muốn học tập phương pháp luyện khí của chủ nhân dù cho yêu cầu nhập môn thôi cũng phải là tịnh hỏa màu trắng.

Yêu cầu nhập môn, hỏa diễm cũng phải là *"bạch sắc tịnh hỏa"*? Tần Vũ thấy khổ trong lòng.

Sở học của luyện khí đại sư trân quý thì trân quý thật đấy, nhưng yêu cầu nếu muốn học cũng quá kinh người đi. May mắn là công pháp *"Tinh Thần Biến"* của mình đặc biệt. Hiện giờ đang ở cảnh giới Nguyên Điểm, chân hỏa chính là thần hỏa màu đen rồi.

Tần Vũ hốt nhiên nghĩ đến:*"Xa Hầu Viên đã từng nói, Mê Thần Điện ngăn cản người của Thần giới không cho vào. Vậy người mà chưa đến cảnh giới thần nhân thì chân hỏa làm sao có thể là tịnh hỏa màu trắng được nhỉ?"*

Phúc bá tựa như đã đoán ra được suy nghĩ của Tần Vũ, tiếp tục nói:

-Chủ nhân sớm đã nghĩ tới, chân hỏa bên trong người của Tiên Ma Yêu giới không thể là tịnh hỏa màu trắng được. Do đó người đã đem một thứ bên trong "Luyện Hỏa điện" chuyển sang "Khí Vật điện".

Tần Vũ nhìn chằm chằm Phúc bá. Hắn hỏi tới:

-Bên trong Khí Vật điện có những gì?

Phúc bá trịnh trọng đáp:

-Bên trong Khí Vật điện có giấu rất nhiều đồ vật. Tỷ như một vài vật liệu luyện khí trân quý, rồi những vật liệu luyện khí thông thường của chủ nhân đều để ở đó. Đồng thời còn có một vài thiên thần khí. Ngay cả những kiện hồng mông hậu thiên linh bảo cũng ở bên trong đó.

Dù cho sớm đã có chuẩn bị, Tần Vũ vẫn không khỏi một lần nữa nhìn về Khí Vật điện không xa kia. Vật liệu luyện khí của Xa Hầu Viên? Thiên thần khí trân quý được cất giữ? Hồng mông hậu

thiên linh bảo quý giá?

-Khí Vật điện chính là nơi cất các loại bảo vật của chủ nhân. Ngươi chính là người có cơ hội lấy được.

Phúc bá cười nói:

-Đồ vật trong Khí Vật điện rất nhiều, rất lẫn lộn. Còn có một loại vật trân quý – Thần linh tinh phách. Thậm chí có cả những thiết bị luyện chế của chủ nhân.

Tần Vũ gật gật đầu. Xem ra gần như tất cả bảo vật của cả Mê Thần Điện đều cất ở Khí Vật điện. Còn Luyện Hỏa điện chính là chỗ để những công cụ cùng với các tâm đắc về luyện khí.

Tần Vũ hốt nhiên dò hỏi:

-Phúc bá, người vừa nói chủ nhân Mê Thần Điện đã đem một thứ từ Luyện Hỏa điện chuyển tới Khí Vật điện. Đó là thứ gì vậy?

Tần Vũ có dự cảm, thứ được chuyển đi này sẽ không bình thường.

Phúc bá mỉm cười nói:

-Đó là chín viên "Tử Nguyên Hỏa Châu".

-Chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu? Tử Nguyên Hỏa Châu là cái gì?

Tần Vũ nghi hoặc, hắn chưa từng nghe nói về loại vật như Tử Nguyên Hỏa Châu.

Phúc bá giải thích:

-Tử Nguyên Hỏa Châu là chín viên ngọc lửa do trời đất sinh ra, cũng có thể coi là hồng mông tiên thiên linh bảo.

Nếu đã là hồng mông linh bảo, có lẽ sẽ không tầm thường. Tần Vũ nghĩ như vậy trong lòng.

Phúc bá cười nhạt tiếp:

-Bất quá, Tử Nguyên Hỏa Châu chỉ có thể tính là tam lưu hồng mông linh bảo thôi. Luận về độ trân quý còn không bằng một cây thượng phẩm thiên thần khí Tàn Tuyết của ngươi.

Tần Vũ trầm ngâm gật đầu. Điều này hắn biết, hồng mông linh bảo chỉ đại biểu cho sự ẩn hàm hồng mông linh khí. Uy lực tịnh không nhất định sẽ mạnh hơn thiên thần khí. Còn phải xem vào hồng mông linh bảo đó cấp bậc thế nào. Loại tam lưu cũng có thể tính là không ra gì.

Phúc bá hốt nhiên biến đổi ngữ khí, nói:

-Bất quá chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu đã được chủ nhân luyện chế một phen. Cũng không biết người sử dụng biện pháp gì, đã làm cho chín viên ngọc đó gần như kết thành một thể, uy lực đại tăng, đồng thời trở thành trụ sở hạch tâm của cả Mê Thần Điện.

-Trụ sở hạch tâm?

Tần Vũ cảm thấy mình như đã nghĩ ra cái gì đó.

Phúc bá gật đầu:

-Đúng, chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu trước đây ở trong Luyện Hỏa điện, vì để cung cấp năng lượng lửa trong đó. Có thể giúp cho chủ nhân luyện khí được dễ dàng hơn. Lần đó khi chủ nhân ly khai đã đem chín viên ngọc này đặt ở Khí Vật điện….chỉ cần luyện cho chín

viên Tử Nguyên Hỏa Châu nhập được vào cơ thể thì cả Mê Thần Điện chính là thuộc về ngươi.

Tần Vũ không khỏi mừng rỡ trong lòng:

-Điều này khá giống với Thanh Vũ tiên phủ. Thanh Vũ tiên phủ cũng có nguyên linh tinh phách hạch tâm. Mê Thần Điện cũng có vị trí hạch tâm.

Phúc bá nói:

-Chủ nhân đã từng nói qua với ta, mở Luyện Hỏa điện có phần khó khăn, nên chỉ cần ngươi có thể mở được Khí Vật điện rồi luyện hóa chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu, thì có thể coi là đã lấy được Mê Thần Điện. Sau đó mang Mê Thần Điện trên mình, đợi khi thực lực đến đủ mức thì tự nhiên có thể mở Luyện Hỏa điện.

Tần Vũ hốt nhiên nghĩ đến một chuyện. Hắn hỏi:

-Phúc bá, người vừa nói muốn mở Luyện Hỏa điện, có hai yêu cầu lớn. Yêu cầu đầu là chân hỏa của mình đạt đến được cảnh giới tịnh hỏa màu trắng, còn cái thứ hai là gì?

-Yêu cầu thứ hai quá khó.

Phúc bá thở dài một hơi:

-Khi chân hỏa của ngươi đạt đến cảnh giới tịnh hỏa màu trắng, thì có thể mở được cửa lớn của Luyện Hỏa điện. Nhưng sau khi đi vào trong, ngươi sẽ gặp ba tòa đại trận. Ngươi cần phải liên tục phá cả ba đại trận đó thì mới được. Yêu cầu thứ hai này chính là phải đạt được trình độ cực cao đối với trận pháp cấm chế của Thần giới.

Tần Vũ á khẩu.

Trận pháp, cấm chế?

Tần Vũ biết đó là nhược điểm lớn nhất của hắn. Do năm tháng tu luyện thật sự quá ngắn mà trận pháp cấm chế lại cần nhất là phải bỏ thời gian ra để nghiên cứu. Yêu cầu thứ hai đó chính là phải có lĩnh ngộ to lớn đối với trận pháp cấm chế của Thần giới. Nhưng hiện giờ Tần Vũ đối với trận pháp cấm chế của Tiên Ma Yêu giới cũng chỉ có một chút hiểu biết sơ đẳng mà thôi.

Tần Vũ dò hỏi:

-Ảo trận bên ngoài Mê Thần điện thuộc cấp nào vậy?

-Trận pháp đó ư? Nó chỉ là một cái sơ cấp nhất trong ảo trận của thần mà thôi. Tần Vũ, ngươi hãy nghĩ coi, ngay cả người của Tiên Ma Yêu giới cũng có thể đi vào bộ phận của ảo trận đó, thì trận pháp này sẽ ở cấp thấp đến thế nào đây.

Phúc bá đạm nhiên nói:

-Trận pháp này chỉ là chủ nhân thuận tay bố trí, để phòng ngừa những người của Tiên Ma Yêu giới không ngừng làm náo động Mê Thần Điện.

Tần Vũ thở ra một hơi dài, cười lên:

-Được rồi, ta tạm thời không nghĩ tới việc mở Luyện Hỏa điện. Ta trước hết sẽ mở Khí Vật điện đã.

Trong đình viện, Tần Vũ, Phúc bá hai người đi tới bên ngoài cửa lớn của Khí Vật điện.

Toàn bộ cánh cửa này màu đỏ sẫm. Nó không phải là theo

dạng hai cánh hợp đóng. Muốn mở cái cửa này, chỉ có cách nâng dần dần nó lên, mới lộ ra một thông đạo đi vào.

-Chủ nhân đã nói, muốn mở cửa lớn của Khí Vật điện yêu cầu tịnh không cao. Một là dựa vào thần thức tìm được cơ quan của nó. Yêu cầu thứ hai là…đợi khi ngươi tìm thấy cơ quan rồi, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi.

Phúc bá nhìn Tần Vũ. Tần Vũ tự tin phát tán ra thần thức.

Thần thức của Tần Vũ cẩn thận bao phủ cả cánh cửa, tỉ mỉ thăm dò mỗi một nơi. Qua một bận, không có thu hoạch nào.

Phúc bá đạm nhiên nói:

-Nhắc nhở ngươi một lần, cơ quan chính ở trên cửa lớn.

Tần Vũ gật đầu, sau đó càng cẩn thận tìm kiếm hơn. Cứ một lần rồi lại một lần, cả cánh cửa tổng cộng chỉ có một chút lớn như thế, mà Tần Vũ tìm tới tìm lui qua nhiều lần đều không có thành quả.

-Ồ?

Thần thức của Tần Vũ tập trung ở hai nơi phía dưới cánh cửa. Vừa rồi thần thức quét qua hai nơi đó, hắn cảm thấy mấy chỗ không giống bình thường.

-Hai nơi này là để làm gì?

Trong tay Tần Vũ xuất hiện một thanh thần kiếm. Tần Vũ liền dùng nó gõ vào hai chỗ đó. Nguyên Điểm chi lực bên trong người hắn cũng xuyên qua thần kiếm bắn tới. Lập tức, quang mang màu xanh từ hai nơi đó nổ tỏa ra, đồng thời ở những chỗ đó ló ra hai

điểm lồi.

Phúc bá cười nói:

-Rất tốt, hai yêu cầu để mở Khí Vật điện, ngươi đã hoàn thành một. Ta vốn nghĩ linh hồn của ngươi là ở cảnh giới Linh hồn kim đan. Xem ra ngươi đã đạt đến tầng "Hóa anh" rồi.

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phúc bá.

Linh hồn hóa anh?

Tần Vũ hỏi lại một lần nữa:

-Phúc bá, người nói linh hồn ta đã đến tầng Hóa anh?

Phúc bá nói như lẽ đương nhiên:

-Theo như ta biết, muốn tìm ra cơ quan che giấu căn phòng đó, cấp bậc của linh hồn phải đạt đến tiếp cận thượng bộ thần nhân. Còn muốn tìm được cơ quan của cửa lớn này, linh hồn lại cần phải đạt đến tầng Hóa anh. Nếu ngươi không phải là đã đạt được Hóa anh, thì làm sao có thể tìm thấy được cơ quan này chứ?

Tần Vũ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

"Phúc bá này, không lẽ không phải là thiên thần cao thủ?" Tần Vũ thấy nghi hoặc.

Bản thân hắn hiểu rất rõ, mình mới ở Linh hồn kim đan mà thôi. Có thể may mắn tìm thấy vị trí của cơ quan, có lẽ là do sự phụ giúp của Lưu Tinh Lệ, làm cho linh hồn chi lực tìm kiếm được dễ dàng hơn.

"Nếu Phúc bá là thiên thần cao thủ, người có lẽ đã có thể phát

hiện được linh hồn cảnh giới của ta. Nhưng người không phát hiện được…vậy người không phải là thiên thần. Mà ta căn bản không điều tra được khí tức của Phúc bá, vậy chuyện này là thế nào đây?"

Với đẳng cấp linh hồn hiện giờ của Tần Vũ, nếu là thần nhân, Tần Vũ tuyệt đối có thể tra xét ra. Hắn không khỏi thấy mê hoặc trong lòng.

Phúc bá nói:

-Tần Vũ, ngươi đã tìm thấy cơ quan này. Hai chỗ lồi cũng đã ló ra. Hiện giờ ngươi cần phải làm chính là, dùng hai tay nắm lấy hai chỗ lồi đó. Dựa vào thực lực của bản thân ngươi đem cánh cửa này nâng lên.

Tần Vũ từ trong suy nghĩ tỉnh lại:

-Nâng cái cửa đá này lên?

Tần Vũ tự tin đi đến chỗ hai điểm lồi. Hai điểm lồi này chỉ cao hơn mặt đất có một xích mà thôi. Khoảng cách giữa chúng, vừa hay để cho Tần Vũ dùng hai tay nắm được.

Tần Vũ nắm lấy hai điểm lồi, hai tay thình lình dùng lực.

-Lên!

Tần Vũ hét lên một tiếng, cơ nhục hai tay đột ngột gồ lên, tuy nhiên cánh cửa vẫn không hề động đậy chút nào.

Phúc bá ở bên cạnh nói:

-Ngươi có thể dùng lực lượng nhục thể, cũng có thể dùng năng lượng bên trong cơ thể. Chỉ cần mở được cánh cửa này là được.

Lúc này Tần Vũ đang hơi ngồi xổm, hai tay nắm hai chỗ lồi một cách vững chắc. Cửu Chuyển kình lực, Kim chi lực, Nguyên Điểm chi lực….tất cả lực lượng của Tần Vũ đã hoàn toàn truyền vào trên hai cánh tay. Lực lượng cơ nhục của hắn đã tiến tới mức tận cùng, mặt cũng đã đỏ lên.

-Lên!

Tần Vũ gầm nhẹ một tiếng, đó chính là lực lượng mạnh nhất của hắn!

Cơ nhục của Tần Vũ rung động, có thể thấy rõ từng cơ bắp nở phồng lên. Nhưng cửa lớn chỉ hơi chấn động một chút rồi không có phản ứng nữa.

Phúc bá nói:

-Có thể làm cho cửa lớn chấn động, nói lên rằng…chỉ cần lực lượng của ngươi tăng lên gấp ba lần so với hiện giờ thì ước chừng sẽ có thể mở hoàn toàn được nó.

Tần Vũ không khỏi nhụt chí buông ra.

Phúc bá chậm rãi nói:

-Theo như thiết kế bố trí của chủ nhân, muốn mở cửa lớn, cần phải đạt đến lực lượng của hạ bộ thiên thần. Và muốn tìm thấy cơ quan, thì linh hồn phải tới cảnh giới của hạ bộ thiên thần. Chủ nhân đã nói…ít nhất phải đạt được như thế, mới có tư cách sở hữu Mê Thần Điện.

-Hạ bộ thiên thần?

Tần Vũ ngạc nhiên. Lực lượng của mình, có thể ngang với một phần ba của hạ bộ thiên thần ư?

Phúc bá nói:

-Cấp bậc linh hồn của ngươi đã là cảnh giới Hóa anh. Tiếp tục cố gắng thì sẽ có thể đề thăng lực lượng lên tới mức hạ bộ thiên thần.

Tần Vũ lại thấy nghi hoặc. Hắn bỗng hỏi:

-Phúc bá, người có linh hồn không?

Tần Vũ nghĩ không ra nguyên nhân nào để giải thích cho sự thật là mình không phát hiện được chút khí tức nào của Phúc bá. Chỉ có một khả năng -- -- Phúc bá không có linh hồn. Nhưng con người có thể không có linh hồn sao?

Phúc bá không khỏi kinh ngạc nhìn Tần Vũ, sau đó bình tĩnh lại, mỉm cười nói:

-Ngươi nhìn ra được à? Đúng, ta đích xác không có linh hồn.

Chương 451

Khôi Lỗi (Con Rối)

Bản thân không nhận ra được khí tức của Phúc bá. Thực lực của người đáng lẽ phải hơn xa mình. Nhưng Phúc bá căn bản là không nhìn ra được thực lực chân thật của mình, xem ra thì có vẻ mâu thuẫn. Cho nên Tần Vũ chỉ có thể nghĩ đến một khả năng -- -- Phúc bá không có linh hồn.

Tuy nhiên kết luận này, Tần Vũ cũng không thể tin được. Hắn chỉ là buột miệng hỏi thôi. Nhưng câu trả lời của Phúc bá lại đúng như vậy, quả thật đã làm cho Tần Vũ kinh hãi.

Tần Vũ hỏi lại một lần nữa để xác nhận:

-Phúc bá, người thật không có linh hồn ư?

Phúc bá mỉm cười gật đầu:

-Đúng, ta không có. Làm sao, rất kỳ quái à?

-Làm sao có thể được, quan trọng nhất của con người chính là linh hồn. Không có linh hồn thì làm thế nào có thể tồn tại được?

Tần Vũ phản bác:

-Dù là thiên thần, không có linh hồn thì cũng phải chết.

Phúc bá cười một tiếng rồi hỏi lại:

-Ta đã nói ta là con người sao?

Tần Vũ ngẩn người:

-Phúc bá, ý tứ của người là?

Phúc bá thở dài một tiếng nói:

-Ta tịnh không phải là con người, mà là "khôi lỗi" do chủ nhân luyện chế ra. Chỉ là ta thuộc một loại khôi lỗi đẳng cấp khá cao mà thôi.

-Khôi lỗi?

Tần Vũ nghe một cách chăm chú.

-Tại Thần giới, một vài luyện khí cao thủ, thực lực cao tham tạo hóa, trực tiếp luyện chế ra một thân thể. Sau đó thêm vào một chút trí tuệ giản đơn là thành được một khôi lỗi.

Phúc bá lắc đầu cười nói:

-Chỉ là luyện chế "khôi lỗi" khó vô cùng. Thứ nhất, luyện chế thân thể hình người đã khó. Thứ hai, phú cho trí tuệ cũng khá khó khăn.

Tần Vũ hốt nhiên nghĩ tới cố hương của sư tôn *"Lôi Vệ"* -- -- địa cầu có khoa học kỹ thuật vũ trụ. Hắn lên tiếng:

-Ta biết ở một không gian vũ trụ của Phàm Nhân giới, tồn tại một loại "khoa học kỹ thuật" mà có trí năng.

Phúc bá lắc đầu không để tâm nói:

-Ta ở Thần giới, cũng biết tới sự tồn tại của khoa học kỹ thuật vũ trụ. Bất quá, nó chỉ là vũ trụ mức phổ thông của Phàm Nhân giới, áp dụng một vài vật chất tồn tại bên ngoài để nghiên cứu

phương pháp về vũ trụ. Đó thật sự là cấp rất thấp…Theo như ta biết, không có một khoa học kỹ thuật vũ trụ nào, có thể đột phá được sự trói buộc của Phàm Nhân giới, đến được không gian vũ trụ cấp Tiên Ma Yêu giới.

Tần Vũ gật đầu. Dựa vào ngoại lực, không tự mình tu luyện, nói chung khó mà có thành công được.

Phúc bá nói:

-Ngoài ra, loại trí năng đó cũng ở mức rất thấp, không có cảm tình, không có suy nghĩ của chính mình. Đó chỉ là sự sơ đẳng tột cùng mà thôi. Còn "khôi lỗi" do cao thủ của Thần giới luyện chế ra, bề ngoài gần như không có khác biệt với người thật.

"Chính xác." Nói chuyện với Phúc bá, Tần Vũ cảm thấy được trí tuệ của Phúc bá và con người gần như tương đương. Tần Vũ dò hỏi:

-Phúc bá, khôi lỗi làm thế nào có được trí tuệ vậy?

Phúc bá lắc đầu nói:

-Điều này ta cũng không biết rõ lắm. Vì dù cho ở Thần giới, người luyện chế được "khôi lỗi" cũng không nhiều. Ở đó, những người có "khôi lỗi" làm người hầu đều là những đại nhân vật có địa vị, có thực lực.

Tần Vũ bỗng nghĩ tới một thứ.

-Phúc bá, người xem này.

Tần Vũ tâm ý máy động, tức thì kiếm tiên khôi lỗi lúc trước Lan thúc ban cho từ trong người hắn bay ra.

-Đây là khôi lỗi mà người đã nói sao?

Tần Vũ vẫn nhớ rõ khi Lan thúc cho mình thứ này, đã nói đó là *"kiếm tiên khôi lỗi"*.

-Đúng là khôi lỗi.

Phúc bá liền khẳng định. Chỉ là, nhìn một lúc lâu, sau đó nói tiếp:

-Vật liệu dùng cho khôi lỗi này tịnh không thể coi là trân quý, sự cứng rắn của thân thể cũng không mạnh. Chỉ là cao thủ luyện chế ra nó, tay nghề cực cao. Với một chút vật liệu phổ thông, không ngờ đã có được thành quả như vậy.

Tần Vũ truy hỏi:

-Thực lực khôi lỗi này như thế nào?

Phúc bá đạm nhiên đáp:

-Xương cốt toàn thân coi như cứng cáp, có lẽ sánh được với hạ phẩm thiên thần khí. Bất quá, cơ nhục thì cũng thường thôi. Nhưng ta có cảm giác xương cốt và cơ nhục của "khôi lỗi" này hỗ trợ lẫn nhau. Luyện hóa thật khéo vô cùng. Cao thủ có thể luyện chế được "khôi lỗi" này, ở Thần giới cũng không có nhiều.

Phúc bá theo chủ nhân của Mê Thần Điện *"Xa Hầu Viên"* lâu như vậy, những điều biết được cũng cực kỳ nhiều.

-Bất quá, "khôi lỗi" này lại không có trí tuệ.

Phúc bá có phần nghi hoặc:

-Ta nghĩ, cao thủ có thể luyện chế ra nhục thân hài hòa như vậy, ban cho nó chút trí tuệ đơn giản có lẽ cũng không khó với y.

Tần Vũ bỗng thấy sáng sủa trong lòng. Lúc trước Lan thúc cho mình không ngờ chính là khôi lỗi của Thần giới. Chủ ý của người chỉ là bảo đảm cho Tần Vũ thêm một chút khả năng sinh tồn, nên đã không phú cho khôi lỗi trí tuệ. Rất dễ hiểu, đó là Lan thúc hi vọng Tần Vũ hết thảy đều phải trông vào chính mình.

Tần Vũ hốt nhiên hỏi:

-Phúc bá, nhục thân của người là loại gì?

Trong mắt Phúc bá lóe lên tia sáng tự tin, đáp:

-Ta thân là quản gia của đệ nhất cao thủ luyện khí tại Thần giới. Phóng mắt nhìn khắp Thần giới, "khôi lỗi" mạnh hơn ta có lẽ không có mấy. Độ cứng rắn của thân thể ta…tuyệt đối sánh được với thượng phẩm thiên thần khí!

Tần Vũ cả kinh. Thượng phẩm thiên thần khí ư, đó là sự cứng rắn đến mức nào. Dù là thượng bộ thiên thần nói chung, có lẽ cũng không có thân thể cường hãn như vậy. Thân thể của Phúc bá không ngờ mạnh đến vậy.

-Bất quá, thân thể cứng cáp thì có tác dụng gì? Chỉ sở hữu trí tuệ giống với con người, nhưng chung quy ta vẫn không có linh hồn. Không phải là sự sống, nên không cách gì tu luyện được, cũng không cách gì cảm ngộ được không gian pháp tắc…Với thực lực của ta, nếu gặp phải trung bộ thiên thần thì đành buông tay chịu trói thôi.

Trên mặt Phúc bá có một sự bất lực.

Tần Vũ hiểu rõ. Cao thủ cấp thiên thần, lĩnh ngộ đối với không gian đã rất mạnh rồi. Đến cấp đó, ai mà cận thân chiến đấu với ngươi nữa, chỉ cần trực tiếp không chế không gian là có thể giết được ngươi rồi. Đó cũng là nguyên nhân mà Phúc bá tự nhận không bằng được cao thủ trung bộ thiên thần.

Trong đình viện, một chiếc lá rụng bay qua trước người Tần Vũ, chầm chậm rơi xuống mặt đất.

Tần Vũ quay đầu nhìn:

-Phúc bá, cây đại thụ này tên gọi là gì?

Phúc bá tươi cười đáp:

*-Hồng đồng thụ**, ở Thần giới cũng thuộc loại quý giá. Hồng đồng thụ lớn lên cực kỳ chậm…Cái cây này đã có vài tỷ năm tuổi rồi.*

Tần Vũ ngạc nhiên nhìn Hồng đồng thụ trước mắt. Cái cây này phải ba, bốn người mới ôm trọn được, độ cao lại chỉ có khoảng hai chục thước. Vòm lá bao phủ cũng khá rộng, đường kính hơn trăm thước.

Nhưng cái cây mà độ cao độ dày như thế, nếu ở trong *"Hồng hoang"* tại quê hương của Tần Vũ -- -- Tử Huyền tinh, có lẽ thấy được khắp nơi. Và cũng chỉ cần vài chục năm là có thể có được sự to lớn như vậy. Nhưng cái cây này lại đã có đến vài tỷ năm tuổi rồi a!

-Lâu như vậy mới cao được có thế sao?

Tần Vũ có phần bất ngờ.

Phúc bá nói một cách chắc chắn:

-Đừng xem thường Hồng đồng thụ. Ta có thể khẳng định rằng giá trị của cây Hồng đồng thụ này, tuyệt đối có thể trội hơn cây thần thương Tàn Tuyết thượng phẩm thiên thần khí của ngươi.

Tần Vũ không khỏi kinh dị nhìn về Hồng đồng thụ.

-Hồng đồng thụ vô luận là thân cây hay là cành cây, đều cực kỳ cứng rắn. Dù không luyện chế, độ cứng cáp của nó có thể ngang với thượng phẩm thần khí nói chung. Nếu dùng thân cây hoặc là cành cây của Hồng đồng thụ để luyện chế, sẽ rất dễ dàng làm được hạ phẩm thiên thần khí hay là trung phẩm thiên thần khí.

Phúc bá nhìn Hồng đồng thụ chậm rãi nói:

-Đặc biệt là ruột cây của Hồng đồng thụ. Một ruột cây Hồng đồng thụ dày như vậy, chỉ cần hơi luyện chế một chút, tuyệt đối sánh được với thượng phẩm thiên thần khí.

Tần Vũ hiểu ra, toàn thân Hồng đồng thụ đều đáng giá a.

-Hồng đồng thụ này, là thù lao mà khi xưa chủ nhân giúp Lôi Bộ thần vương luyện chế một kiện hồng mông linh bảo. Năm đó, Lôi Bộ thần vương đã quá ưu ái.

Phúc bá cười nói:

-Cả Thần giới, loại cây có thể trân quý hơn Hồng đồng thụ có lẽ chỉ có "Cổ thiết mộc thụ" trong truyền thuyết thôi.

Tần Vũ không khỏi kinh dị, không ngờ rằng mạnh vậy còn có mạnh hơn, thế mà vẫn có loại cây phi thường hơn nữa.

Phúc bá tiếp:

-Cổ thiết mộc thụ đó, kể cả chủ nhân cũng chưa từng thấy qua. Năm xưa thấy được một cành cây của Cổ thiết mộc thụ, đấy là vật liệu mà một vị thượng bộ thiên thần thỉnh chủ nhân giúp đỡ sử dụng nó để luyện khí.

Tần Vũ tự nhiên hiểu rõ trong lòng. Ngay cả chủ nhân Mê Thần Điện cũng chưa gặp được, sự trân quý của Cổ mộc thiết thụ có thể tưởng tượng ra được.

-Phúc bá, Khí Vật điện ta mở không được. Vậy nên làm gì bây giờ?

Tần Vũ nhìn cánh cửa đá bên cạnh, trong lòng có phần bất lực.

Phúc bá vẫn tươi cười, nói:

-Đừng lo, ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Ngươi đã mở được hình ảnh lưu lại của chủ nhân thì chính là người kế thừa duy nhất của Mê Thần Điện. Hiện giờ ngươi không mở được cánh cửa này, không có sao, đợi sau này ngươi có năng lực mở được thì quay lại cũng không muộn.

Tần Vũ bất đắc dĩ nói:

-Đợi khi ta có thực lực mở được thì có lẽ ta đã đến Thần giới rồi.

Phúc bá an ủi:

-Đến Thần giới, khi ngươi thực lực đại tăng thì cũng có thể tìm người giúp ngươi hạ giới mà.

-Từ Thần giới về lại Tiên Ma Yêu giới, sẽ dễ dàng sao?

Tần Vũ không khỏi thấy nghi hoặc.

Phúc bá lắc đầu liên tục:

-Đương nhiên không phải. Trừ thần vương, thiên tôn ra là có thể tùy ý xuyên ra ngoài không gian. Những người khác, dù là người có địa vị cực cao như chủ nhân, nếu muốn hạ giới, cũng phải mời người giúp đỡ.

-Mời người giúp đỡ thế nào?

Tần Vũ nhìn Phúc bá, chờ mong hồi đáp.

Phúc bá nói:

-Hiện giờ, ngươi hỏi ta vấn đề này còn quá sớm. Đợi khi ngươi đạt đến cảnh giới thiên thần, có địa vị ở Thần giới thì sẽ biết làm thế nào để hạ giới. Đến lúc đó chỉ cần hao phí một vài bảo vật để hối lộ vài người là được.

Hối lộ? Tần Vũ không khỏi buồn cười. Xem ra quan hệ giữa người với người ở nơi nào cũng giống nhau cả.

Tần Vũ hốt nhiên nghĩ đến một nghi vấn:

-Phúc bá, người không phải đã nói người có khí tức của Thần giới thì không cách gì tiến vào được Mê Thần Điện sao? Khi ta đến được Thần giới rồi, thì dù cho có quay về được Tiên Ma Yêu giới, có lẽ Mê Thần Điện cũng sẽ không để ta vào lại.

Phúc bá cười nói:

-Ha ha…điều này ngươi sai rồi. Mê Thần Điện tuy là gây trở ngại cho người mang khí tức Thần giới. Nhưng ngươi đừng quên, ta là quản gia của Mê Thần Điện, chủ nhân không ở đây, thì ta mới là người quản lý nó. Chỉ cần ta phát hiện ra ngươi đến, thì ta tự nhiên sẽ

để ngươi đi vào.

Nghe thấy Phúc bá nói như vậy, Tần Vũ nhẹ thở phào trong lòng. Bảo vật mà đệ nhất cao thủ luyện khí ở Thần giới truyền lại, dù cho mình đã đến Thần giới rồi, mà phải quay lại một chuyến thì cũng xứng đáng thôi. Tần Vũ chính là đã nghe được, ngay cả thần vương ở Thần giới cũng đã từng cầu *"Xa Hầu Viên"* giúp đỡ.

"Có cơ hội, nhất định phải học bản lĩnh luyện khí của Xa Hầu Viên." Tần Vũ thầm nói trong lòng.

-Tần Vũ, Khí Vật điện và Luyện Hỏa điện, với thực lực của ngươi hiện giờ căn bản mở không được. Tiền điện thì ngươi cũng đã đi qua. Vậy ta dẫn ngươi đi xem cung điện còn lại - "Trung Chuyển điện".

Phúc bá vừa nói vừa đi về phía trước. Tần Vũ theo sau Phúc bá, đi về Trung Chuyển điện.

Trung Chuyển điện không bị đóng cửa như Luyện Hỏa điện hay Khí Vật điện. Nó được mở to ra. Ngoài ra, cánh cửa của nó cực kỳ lớn, cao khoảng mười thước, dài gần ba chục thước.

Hai người Tần Vũ, Phúc bá đi vào trong cửa lớn của Trung Chuyển điện.

"Nơi này?" Tần Vũ nghi hoặc nhìn Trung Chuyển điện, bên trong nơi này quái dị vô cùng. Không có phòng ốc nào, chỉ có nhiều cây cột to lớn. Hơn nữa trên mỗi một cây cột còn có một hàng chữ.

"Nơi này có hơn ba mươi cây cột, để làm gì vậy nhỉ? Cột cao không tới nóc nhà, căn bản không phải dùng để đỡ trần nhà." Tần Vũ có phần khó hiểu.

Đặt hơn ba mươi cây cột, rút cục là để làm gì?

Phúc bá thấy Tần Vũ như thế, mở miệng nói:

-Tần Vũ, ngươi nên biết rằng không gian vũ trụ tầng càng cao thì càng ổn định. Thực lực "thượng bộ thiên thần" của chủ nhân, ở Thần giới vẫn không thể đánh thông được bức tường không gian. Nhưng nếu ở Tiên Ma Yêu giới thì lại có thể dễ dàng mở được một thông đạo không gian.

Tần Vũ nói:

-Đúng, không gian Tiên Ma Yêu giới so với không gian của Tử Huyền tinh quê hương ta ổn định hơn nhiều.

Không gian của Phàm Nhân giới, ngay cả cửu cấp thiên tiên cũng có thể làm rách được. Còn không gian Tiên Ma Yêu giới, dù cho là cửu cấp tiên đế cũng phải mất nhiều khí lực, và dựa vào thần khí mới có thể làm vậy. Nên có thể hiểu được sự khác biệt về tính ổn định.

Phúc bá bình thản nói:

-Chủ nhân giỏi về luyện khí, luyện chế khôi lỗi, ngay cả luyện chế không gian thông đạo cũng cực kỳ am hiểu. Ba mươi tám cây cột này, chính là những không gian thông đạo đi tới ba mươi tám không gian vũ trụ.

Tần Vũ giật mình. Dẫn tới ba mươi tám không gian vũ trụ sao?

-Làm sao, làm sao có thể được vậy?

Tần Vũ khó mà tin được.

-Sao mà không thể được.

Phúc bá đạm nhiên nói:

-Với không gian cấp Tiên Ma Yêu giới, chẳng hạn chủ nhân nếu muốn đánh xuyên một thông đạo không gian giữa nó và Khủng Long giới, quả thực là rất dễ dàng. Chung quy chủ nhân chính là thượng bộ thiên thần, so với thần vương cũng chỉ kém hơn có một bước mà thôi.

Tần Vũ chỉ có thể gật đầu. Đối với lĩnh ngộ về không gian của thượng bộ thiên thần, tuyệt đối không phải là mình bây giờ có thể tưởng tượng được.

Tần Vũ bỗng hỏi:

-Làm thế nào để chế tạo được thông đạo không gian?

Phúc bá đột ngột trả lời:

-Ta cũng không hiểu, bất quá bề ngoài thông đạo không gian xem ra khá giống với Hắc Động.

Tần Vũ ngạc nhiên:

-Hắc Động? Làm sao có thể, lực hút của Hắc Động, ta tuyệt đối chống không được.

Tần Vũ rất minh bạch, thân thể mình mà ở Thập bát tinh đế cấp ám tinh muốn đứng vững vàng cũng khó, chứ đừng nói đến Hắc Động.

Phúc bá cười nhạt nói:

-Ta chỉ nói giống với Hắc Động, chứ không phải chân chính là Hắc Động. Lực hút so với Hắc Động thật yếu hơn nhiều.

Tần Vũ lúc này mới hiểu ra.

Phúc bá chỉ từng cây cột đó nói:

-Những cây cột này không phải là thực thể. Ngươi có thể đi thẳng vào bên trong, cũng chính là đi vào thông đạo không gian. Còn về việc đi tới không gian vũ trụ nào thì trên mỗi một cây cột đều đã viết.

-Ba mươi tám không gian vũ trụ, thật là quá lợi hại.

Tần Vũ không khỏi nhìn về từng cây cột một.

*"Khủng Long giới, trên Lưu Vân tinh phát hiện có "*Nhũ Uân linh châu*"."*

*"Huyễn Ma giới, trên Thiên Lam tinh phát hiện có "*Ngũ Xảo bản thạch*"."*

*"Không gian vũ trụ thứ ba của Phàm Nhân giới, trên Khả Phong tinh phát hiện có "*Hắc Nha tuyền thủy*"."*

Trên mỗi một cây cột đều có nói về không gian vũ trụ mà nó dẫn tới được, cùng với những vật liệu trân quý phát hiện thấy ở những không gian này. Trong đó, một không gian vũ trụ cấp Tiên Ma Yêu giới đều có tên, còn những không gian vũ trụ của Phàm Nhân giới lại chỉ là những con số tiêu ký đơn giản. Rất hiển nhiên…Phàm Nhân giới quá nhiều, cũng không có một danh tự thống nhất.

Phúc bá nói:

-Chủ nhân vì tìm kiếm những vật liệu kỳ lạ nên đương nhiên phải đến từng không gian vũ trụ một. Chế tạo những thông đạo cố định, cũng là để làm cho chủ nhân dễ dàng đi lại. Ba mươi tám không gian vũ trụ mà các thông đạo không gian dẫn tới được, thì có hai mươi hai cái là cùng cấp bậc với Tiên Ma Yêu giới, còn có mười sáu cái là cấp Phàm Nhân giới.

Tần Vũ lúc này không lên tiếng. Bởi vì hắn đã thấy được trên

một cây cột, có ghi hàng chữ -- -- Không gian vũ trụ thứ mười một của Phàm Nhân giới, trên *"Tử Huyền tinh"* phát hiện có *"Song Cực linh thạch"*.

---

*Khôi lỗi: Con rối, người nộm

**Hồng đồng thụ: Cây đồng màu hồng

Chương 452

Hồi Hương

Nhìn thấy ba chữ này cả người Tần Vũ phảng phất như bị sét đánh trúng vậy, trong đầu bỗng chợt lóe lên một bức tranh, cảnh lúc nhỏ khổ cực tu luyện, cảnh cùng đại ca, nhị ca ở trong suối nước nóng tán gẫu vô cùng vui vẻ, cảnh lúc ở cùng với phụ vương…

Về nhà!

Tần Vũ như cảm thấy cả linh hồn mình đang rung động, hai chữ về nhà làm cho tâm cảnh vốn bình lặng của Tần Vũ không ngừng dậy sóng, Tần Vũ căn bản không thể áp chế được sự xúc động này.

- Phúc bá, người nói chỉ cần đi vào là sẽ đến được không gian vũ trụ đó phải không?

Tần Vũ hỏi.

- Đúng, sao hả? Ngươi muốn vào sao?

Phúc bá nhìn biểu hiện của Tần Vũ không do dự hỏi.

Tần Vũ thở dài:

- Tử Huyền tinh là nơi mà ta sinh sống từ khi còn nhỏ, bây giờ cho dù ta đã có thực lực đủ để xé rách không gian, nhưng chế tạo ra một thông đạo để tự mình trở lại phàm nhân giới thì ta vẫn chưa có thực lực đó.

- May thay, Xa Hầu tiền bối đã luyện chế được thông đạo này

Trong lòng Tần Vũ tràn đầy vui sướng nói.

- Ngươi muốn tiến vào cũng được, chỉ là Tần Vũ ngươi không được quên rằng, đến chừng nào ngươi có đủ thực lực mở cửa vào "Khí Vật điện", thì phải về đây đó.

Phúc bá dặn dò.

Tần Vũ liền gật đầu.

- Yên tâm, Ta sẽ về mà.

Nói xong, ánh mắt Tần Vũ hướng về cây cột trước mặt.

Bước lên một bước, cả người Tần Vũ tiến vào trong cây cột rồi biến mất.

Chớp mắt, đẩu chuyển tinh di.

Tần Vũ chỉ cảm thấy thân thể phi hành cực nhanh, mắt chỉ nhìn thấy không gian lưu chuyển hỗn loạn, đây giống như sau khi Tần Vũ làm tê liệt không gian vậy, cỡ chừng thời gian bảy lần hít thở, Tần Vũ cảm thấy cảnh sắc trước mắt thay đổi.

Không gian hỗn loạn đã biến mất, trước mắt bây giờ là không gian vô tận.

"Dẫn lực nơi này thật là thấp" Tần Vũ quay đầu nhìn lại, phía sau là một động khẩu đang không ngừng thôn phệ mọi thứ, động khẩu này chỉ nhìn đã biết ngay là một lỗ đen, chỉ là lực hút quá yếu thôi.(dĩ nhiên so với năng lực hiện giờ của Tần Vũ)

Tần Vũ hiểu rằng chỉ cần vào lỗ đen này là có thể trở về Mê Thần điện .

Tần Vũ trong lòng ghi nhớ vị trí này.

"Tử Huyền tinh có lẽ cách không xa nơi này". Tần Vũ nhìn không gian vô tận, thần thức bắt đầu triển khai, Tần Vũ phát hiện cự li thần thức bao phủ của mình so với lúc ở tiên ma yêu giới rộng hơn rất nhiều.

Tần Vũ có một cảm giác rất rõ ràng là nếu mình chỉ cần khẽ phát ra một chút năng lượng là có thể xé nát không gian ở vũ trụ của phàm nhân giới này.

"Quả nhiên so với tiên ma yêu giới không gian thấp hơn một cấp" Tần Vũ khẽ nhấc tay.

Tức thì một vết rạn không gian cực lớn dài hơn vạn mét xuất hiện trước mặt Tần Vũ, từ trong không gian bị xé rách này không ngừng phát ra lực hút mạnh mẽ, chỉ là lực hút này không ảnh hưởng gì đến Tần Vũ. Chớp mắt không gian bị xé rách này đã tự động khôi phục như cũ.

"Xem ra thủ đoạn của Chu Hiển lúc xưa cũng chẳng có gì là đặc sắc." Tần Vũ khẽ than.

Chu Hiển lúc xưa ở trước mặt mình có thể nhấc tay làm cho không gian một vùng bị xé ra, thậm chí dễ dàng làm cho không gian của cả một xứ biến mất. Lúc đó quả thật đã làm cho mình bị kinh ngạc.

Bây giờ xem ra khi xưa Chu Hiển xé nát không gian chỉ là phàm nhân không gian mà thôi. Không gian của phàm nhân giới thuộc về tầng thấp không gian thấp nhất. Xé nát loại không gian này cũng chẳng là gì cả, Tần Vũ hiện tại cũng dễ dàng làm được.

"Tử Huyền tinh, cự li quả thật không xa". Thần thức của Tần Vũ đã phát hiện ra cự li của Tử Huyền tinh chỉ gần nửa tinh hệ mà thôi.

Trực tiếp đại na di, Tần Vũ cả người đã biến mất khỏi không gian này.

Tần Vũ đứng trên Hoàng Thạch tinh, nhìn tinh cầu to lớn không xa ___ Tử Huyền tinh. Năm đó mình ở trên Hoàng Thạch tinh khổ tu, cuối cùng ngộ ra *"Ám Tinh cảnh giới"*.

Tử Huyền tinh đằng xa nếu nhìn từ Hoàng Thạch tinh thì có thể thấy rõ lửa đỏ ngút trời cùng một màu trắng xóa. Đó hiển nhiên là hai cực địa khu vực, thân hình Tần Vũ nhanh chóng bay về hướng Tử Huyền tinh.

Khi đến gần, Tần Vũ đã nhìn thấy được vùng biển rộng lớn trên Tử Huyền tinh, mà trung ương là Bạo Loạn Tinh hải, ở phía bắc Bạo Loạn Tinh hải là một lục địa nhỏ. Chính là Tiềm Long đại lục. Hải vực phía nam là một lục địa lớn chính là Đằng Long đại lục.

Nhìn thấy mỗi một khu vực trên Tử Huyền tinh, trong đầu Tần Vũ những cảnh tượng liên tiếp vụt qua.

Ở Tiềm Long đại lục tu luyện.

Tại tu chân giới nơi đáy biển giết chóc, nỗ lực phấn đấu. Ở Đằng Long đại lục điên cuồng dùng thiên hỏa thiêu rụi các môn phái.

……

Tần Vũ đứng ỡ gần Tử Huyền tinh nhưng vẫn không tiến vào. Rất lâu sau đó Tần Vũ mới có thể bình tĩnh lại tâm tình, lắc đầu cười khổ than: *"Càng gần về nhà lòng càng nặng"*.

Sau đó thân thể Tần Vũ bỗng biến mất, dĩ nhiên là đã tiến vào Tử Huyền tinh.

Tiềm Long đại lục. Từ lúc Tần Vũ phi thăng lên tiên ma yêu

giới đã gần bốn ngàn năm, thời gian bốn ngàn năm trên Tiềm Long đại lục đã trải qua bao nhiêu triều đại triều đại nhưng chẳng có một triều đại nào có thể huy hoàng mãi mãi.

Tần vương triền ngày đó, Hán vương triều ngày đó, Minh vương triều ngày đó tất cả chỉ còn trong kí ức mà thôi.

Giờ đây Tiềm Long đại lục nơi cư trú của phàm nhân đã xuất hiện sự thống nhất hiếm có.

Đường triều đế quốc!

Đường triều đế quốc, khai quốc hoàng đế là Lí Thế, chém giết nửa đời cuối cùng đã gần như thống nhất Tiềm Long đại lục. Chỉ trừ cấm khu của nhân loại *"Hồng hoang"*, đó là địa bàn của yêu thú.

Đường triều đế quốc khai quốc cho đến nay đã hơn hai trăm năm, bây giờ phồn hoa vô cùng. Bởi vì chẳng có một kẻ địch nào, khiến cho cả tầng lớp quý tộc trong đế quốc trở nên vô cùng sung túc, truy cầu hưởng thụ, truy cầu mĩ nhân, truy cầu trường thọ…

Điều này khiến cho người tu chân càng được người người tôn sùng.

…….

Đường triều quốc, Nghiễm Lăng thành.

Nghiễm Lăng thành là một trong những thành trì nổi tiếng nhất của Đường triều. Nơi này nổi tiếng nhất là mĩ nữ cùng thức ăn ngon, mĩ nữ thì hấp dẫn rất nhiều tài tử, còn món ngon lại càng hấp dẫn giai cấp quý tộc. Bởi vậy sự phồn thịnh của Nghiễm Lăng thành chẳng cần nói nhiều.

Vào lúc xế chiều, phố lớn ngõ nhỏ của Nghiễm Lăng thành đều treo cao đèn lồng, đêm đến cũng là lúc phồn hoa nhất của Nghiễm Lăng thành. Trên đường người đi kẻ lại, không ít người trên người

mặc áo gấm, sau lưng là người hầu.

- Lão gia, hôm nay chúng ta đi đâu ạ?

Một tên hầu cung kính hỏi.

Lão gia này có cái bụng thiệt to, ngón tay trỏ đánh một vòng rồi khẽ cười nói:

- Hôm nay thì đi "Nguyệt hoa phảng" đi.

- Dạ lão gia.

Tên hầu cung kính nói.

Bỗng nhiên vào lúc này một ánh hào quang từ trên phóng xuống, là một thanh kiếm sắc bén!

Lão gia bụng bự sắc mặt liền đổi, hít liền một hơi, cái bụng to bổng hóa nhỏ lại, quyền phải của lão gia bổng đỏ lên, mang theo kình phong mạnh mẽ, một quyền của lão gia đánh ra.

Một quyền đánh ra bổng phát ra tiếng nổ lớn.

"Bùng".

Trường kiếm gãy nát, tên thích khách ói ra một bụm máu liền lập tức bỏ trốn.

Tên hầu trong mắt lóe tia lạnh lùng, liền tung mình đuổi theo. Lão gia bỗng khục khặc lạnh giọng nói:

- Không cần đuổi, kẻ đó chỉ là đồng bài sát thủ của Thiên Võng, theo cũng vô dụng.

- Người của Thiên Võng?

Kẻ hầu sắc mặt thay đổi,

- Lão gia, vậy …

- Bây giờ về trước đã, kẻ muốn giết ta chỉ thỉnh có đồng bài sát thủ thì quả thật đã xem thường ta quá rồi.

Sắc mặt lão gia lạnh lẽo, liền chuyển mình đi về.

Chuyện xảy ra trên đường thì trong tửu lâu bên cạnh không ít người nhìn thấy rõ.

"Thiên võng? Thiên võng vẫn còn tồn tại." một thanh niên áo đen ngồi trong tửu lâu tự nói với mình.

Đây chính là Tần Vũ mới về lại Tiềm Long đại lục. Tần Vũ không gấp về ngay mà trước hết muốn làm quen lại quê nhà nơi mà sau bốn nghìn năm xa cách. Hơn nữa Tần Vũ thần thức đã bao phủ cả Tử Huyền tinh, trên Tử Huyền tinh chỉ còn lại có nhị ca là *"Tần Chính"*.

Còn phụ hoàng Tần Đức, đại ca Tần Phong, cùng Phong Ngọc Tử mấy người đều không ở Tử Huyền tinh. Bao gồm cả tiểu muội Tiểu Lộ năm đó cũng đã không còn trên Tử Huyền tinh nữa.

Tần Vũ biết rằng đại ca bọn họ tu luyện có thể coi là khá nhanh. Thêm vào những bảo vật mà lúc đi mình để lại, bốn ngàn năm đủ để họ phi thăng tiên giới rồi, còn nhị ca Tần Chính đến giờ vẫn còn tại phàm nhân giới thì chuyện này Tần Vũ cũng đã dự liệu. Bởi vì nhị ca Tần Chính trong ba huynh đệ là người tu luyện chậm nhất.

- Người lúc nãy là Thiên Võng đồng bài sát thủ, thật không ngờ rằng Vương lão bản thâm tàng bất lộ này lại có thực lực như vậy.

Trong tửu lâu mấy công tử đã bắt đầu bàn luận.

- Chỉ mời đồng bài sát thủ, xem ra người muốn giết Vương lão bản bỏ ra quá ít tiền rồi, nếu như mời sát thủ "xương tro" thì ai có thể trốn nổi chứ?

một công tử khác nói.

Tần Vũ nghe bỗng giật mình

Sát thủ xương tro?

Ngày xưa lúc mình còn ở phàm nhân giới hình như đâu có loại đẳng cấp *"xương tro"* này.

"Bốn ngàn năm , sự thay đổi thật quá nhiều." Tần Vũ khẽ than, tiện tay uống cạn chén rượu. Nhiều năm qua kĩ thuật ủ rượu của Tiềm Long đại lục đã tiến bộ rất nhiều.

- Lí huynh, nghe nói tiểu thư "Tần Vũ Đồng" của võ lâm đệ nhất gia tộc- gia tộc họ Tần sẽ đến Nghiễm Lăng thành, các người đã biết chưa?

Một công tử nói.

- Quách huynh, chuyện này từ sớm ta đã biết rồi, nếu không ta ở Nghiễm Lăng thành làm gì? Hơn nữa ta còn biết Tần Vũ Đồng tiểu thư có lẽ đã đến Nghiêm Lăng Thành từ sáng sớm hôm nay cơ.

Kẻ được gọi là Lí huynh nói.

- Tần Vũ Đồng tiểu thư quả là võ lâm đệ nhất mĩ nữ, như quả có ai cưới được nàng ta không những được ôm mĩ nhân vào lòng thậm chí những tuyệt đỉnh bí tịch trong Tần gia cũng có thể luyện tập nữa.

- Ai cần ngươi nói, Tần gia truyền đời đã ba ngàn năm, thực

lực mạnh mẽ căn bản chẳng cần phải nghi ngờ.

……

Tức thời cả đám người bắt đầu nói về *"Tần Vũ Đồng"*.

Tần Vũ đã bắt đầu hoài nghi.

"Tần gia này có thể truyền đời ba ngàn năm nhất định là có quan hệ với nhị ca".

Tần Vũ trong lòng thầm nói, chỉ là theo suy nghĩ của Tần Vũ, gia tộc của mình không thể là một võ lâm gia tộc nhỏ nhoi.

Hơn nữa chỉ với thần thức quan sát.

Tại đại bản doanh Tần gia của mình trong Viêm kinh thành, thì xung quanh nhị ca Tần Chính độ kiếp kì cao thủ cũng có vài người, thậm chí tán tiên cao thủ cũng không ít. Tần gia có thực lực như vậy dĩ nhiên là có thể bì với thực lực của một tông phái tu chân của Đằng Long đại lục

Còn Tần Vũ Đồng thì trong ngày thứ hai Tần Vũ có quan sát sơ qua, quả cũng là một trang quốc sắc thiên hương. Chỉ là Tần Vũ không quá quan tâm. Sau đó Tần Vũ đi dạo quanh các thành trì ở Tiềm Long đại lục.

Ba ngày sau.

Tần Vũ đến Viêm kinh thành. Viêm kinh thành là đại bản doanh của Tần gia, cho dù qua bao nhiêu năm vẫn như cũ. Triều đại ở Tiềm Long đại lục đã qua rất nhiều đời, chỉ là mỗi đời vương triều đều biết một chuyện…… ở Tiềm Long đại lục có một gia tộc lớn gọi là Tần gia. Gia tộc này có thực lực đủ để hủy diệt một vương triều trong chớp mắt.

Bởi vậy Viêm kinh thành bao nhiêu năm nay đều thuộc Tần

gia. Trấn Đông vương phủ năm đó bây giờ đã đổi tên thành *"Đức Viên"*, Đức Viên trong bốn ngàn năm nay vẫn thuộc về người của Tần gia.

Tần Vũ một mình đứng bên ngoài Đức Viên phủ.

"Ta, trở về rồi" Tần Vũ khẽ giọng nói.

Đức Viên phủ cửa vào trừ Tần Vũ chẳng có một ai dám tiến đến gần. nếu như có người đến gần thì Đức Viên hộ vệ sẽ nhìn với ánh mắt *"lạnh lùng"*. Chỉ là Tần Vũ đứng ở đó mà hộ vệ vẫn như là không thấy.

Thậm chí cả những người đi qua lại cũng như không thấy Tần Vũ. Ánh mắt nhìn đến chỗ khu vực của Tần Vũ sẽ tự động phát sinh nữu khúc (bẻ cong).

Đối với không gian lĩnh ngộ, đủ để Tần Vũ bẻ cong không gian làm cho người khác không thấy mình. Chỉ là ở tiên ma yêu giới không dễ dàng làm như vậy, nhưng với không gian của phàm nhân giới Tần Vũ khống chế thì vô cùng dễ dàng.

Lúc này một đôi cha con đi tới, người con gái mang khăn che mặt, còn người cha mang một bộ y phục mộc mạc.

Mặc dù người con gái mang khăn che mặt nhưng Tần Vũ vẫn nhận ra đây là người mà mình đã từng gặp qua, người được xưng tụng là võ lâm đệ nhất mĩ nữ- *"Tần Vũ Đồng"*.

- Cha, lần này gia chủ triệu tập các chi tộc chúng ta về để làm gì vậy?

Người con gái mĩ lệ tuổi khoảng hai mươi truyền âm với người trung niên mặc áo xanh bên cạnh hỏi.

Người trung niên áo xanh này khẽ truyền âm nói.

- Không cần hỏi, gia chủ ba ngày trước đã phát ra triệu tập lệnh, khẳng định là phải có sự tình trọng yếu.

Đôi cha con này đều sử dụng nội công để truyền âm, nhưng với thực lực của Tần Vũ thì vẫn dễ dàng nghe được.

Hộ vệ Đức viên phủ ngăn đôi cha con này lại, tức thì họ lấy ra một thiếp mời, hộ vệ lập tức nhường đường cho họ tiến vào trong.

…….

"Nhánh chi tộc? Không ngờ rằng nhị ca lại đem gia tộc phân tán ra như vậy, nhưng như vậy cũng tốt." Tần Vũ đứng ở cửa vào yên lặng quan sát, trong một ngày không ít người đem thiệp mời đến và tiến vào Đức Viên phủ. Những người này đều đến một mình hoặc là đem theo một hai người tiến vào.

- Chủ nhân, người ở cửa không vào sao?

Một đạo thanh âm vang lên trong đầu Tần Vũ,

Tâm niệm truyền âm, là Mặc Kì Lân, chỉ có linh thú *"Mặc Kì Lân"* có liên hệ cùng với linh hồn của Tần Vũ mới có thể biết Tần Vũ đến.

- Mặc Kì Lân, ngươi đem tin tức ta trở về nói với nhị ca ta rồi sao?

Tần Vũ tâm niệm truyền âm hỏi.

Chương 453

Nhị Ca Tần Chính

Chỉ nghe: *"Dạ phải. Chủ nhân, Tần Chính đã biết người về rồi, vì vậy lần này y mới triệu tập các tộc nhánh về Đức Viên".*

Mặc Kì Lân vô cùng thành thật nói.

- Nhị ca đã biết ta về thì chờ chút nữa gặp mặt cũng chẳng sao, bây giờ ta xem hậu bối tử đệ của Tần gia thế nào.

Tần Vũ khẽ nói.

- Dạ, chủ nhân.

Mặc Kì Lân nói. Tần Vũ thản nhiên từ cửa chính Đức Viên tiến vào, đối với không gian cảm ngộ của Tần Vũ. Đám hộ vệ cả tiên thiên cảnh giới vẫn chưa đến làm sao có thể thấy được Tần Vũ.

Tần Vũ từng bước đi trên hành lang quen thuộc .

"Nơi này là nơi năm xưa đại ca đã từng sống" Tần Vũ nhìn một đình viện *"bất quá bốn ngàn năm rồi nơi này sớm đã sửa chữa thay đổi quá nhiều"*. Tần Vũ cảm thụ được sự thay đổi mới trong cảnh vật.

"Nơi này đã trở thành cấm địa, người ngoài không thể vào" Tần Vũ khẽ cười.

Đi khắp cả Đức Viên, cũng chính là Trấn Đông vương phủ năm xưa, Tần Vũ phát hiện…… nơi năm xưa mình cùng Tần Phong và phụ vương sinh hoạt đều được hộ vệ bảo hộ. người ngoài căn bản không thể tiến vào.

"Nhị ca tu luyện tốc độ quả là chậm thiệt." Tần Vũ thần thức đã quan sát thấy rõ thực lực của nhị ca mình __ Không Minh trung kì. Bốn ngàn năm mới đạt tới KhôngMminh trung kì, loại tốc độ tu luyện này quả là làm người ta không nói nên lời.

Về đến nhà xưa, tâm của Tần Vũ vô cùng bình tĩnh.

Những đình viện năm xưa được dùng làm nơi ở cho khách bây giờ đã có vài người thuộc chi tộc của Tần gia, những người này ở Đường triều đế quốc đều là những nhân vật quan trọng nhất. Nhưng trong đại bản doanh của gia tộc, mỗi người điều rất khiêm nhường. Bởi vì những người thuộc những chi tộc này đều hiểu rằng địa vị của họ đều nhờ sự giúp đỡ của tộc chính (trực hệ) của Tần gia, hơn nữa thực lực thật sự của Tần gia thì quả là kinh người.

Đi đến cửa một đình viện.

- Cha, chúng ta sau này không gặp lại đệ đệ nữa sao?

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

"Là Tần Vũ Đồng." chân Tần Vũ khẽ nhấc liền tiến vào trong đình viện.

Lúc này Tần Vũ Đồng đang nói chuyện với cha mình.

- Vũ Đồng. Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện này là do người cao nhất của Tần gia nhất tộc chúng ta – thái thượng nhị trưởng lão ra lệnh, không chỉ chi tộc của chúng ta, mà các tinh anh đệ tử của tất cả các chi tộc khác cũng phải đi.

Cha của Tần Vũ Đồng – Tần Phúc Lam không khỏi than mà nói.

Tần Vũ khẽ ngẩn ra.

Thái thượng nhị trưởng lão là người duy nhất tồn tại?

- Biết rồi.

Tần Vũ Đồng vẻ mặt có chút bất lực, sau đó hướng về cha mình hỏi tiếp.

- Cha, cha đã gặp qua thái thượng nhị trưởng lão chưa?

- Gặp qua một lần, thân phận của thái thượng nhị trưởng lão thì con cũng đã biết, đó là hoàng đế chân chính đầu tiên của *"Tần hoàng triều"* chúng ta năm xưa.

Tần Phúc Lam cảm động nói.

Tần Vũ Đồng trong mắt không khỏi lộ ra một tia sùng bái nói:

- Con đương nhiên là biết thái thượng nhị trưởng lão. Không chỉ có người mà còn thái thượng đại trưởng lão năm xưa thống lĩnh đại quân của Tần triều chúng ta đánh đông dẹp bắc, không ai ngăn nổi. Hơn nữa lợi hại nhất là thái thượng tam trưởng lão, nghe nói thái thượng tam trưởng lão thực lực thông thiên. Là người đầu tiên của Tần gia chúng ta phi thăng tiên giới.

- Không chỉ đơn giản như vậy. Thái thượng tam trưởng lão thực lực còn đáng sợ hơn so với suy nghĩ của con, cả những thế lực trong Bạo Loạn Tinh hải chiếu cố đến Tần tộc chúng ta như vậy cũng là vì thái thượng tam trưởng lão.

Tần Phúc Lam cảm thán nói.

- Ta từ nhỏ đã nghe kể về sự tích của thái thượng tam trưởng lão. Ài, đó mới thật sự là nhân vật thiên tài.

- Con cũng không phải như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn đã được nghe sự tích của thái thượng tam trưởng lão. Người đầu tiên của Tiềm Long đại lục mà chỉ dựa vào ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới, trong hai mươi năm ngắn ngủi đã bước chân vào tu chân cảnh giới..... quả thật khó mà tin được, nhờ ngoại công mà bước vào tiên thiên cảnh giới không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực. Bây giờ cái đám công tử đó trước mặt con ra vẻ này nọ, tên nào tên nấy đều dựa thế gia đình mà còn cho là hay lắm, so với thái thượng tam trưởng lão mà nói thì quả là .....

Trong mắt Tần Vũ Đồng không khỏi có chút tức giận.

Tần Vũ đứng một bên nghe mọi chuyện không khỏi cười thầm.

Thì ra thái thượng tam trưởng lão này là đang nói về mình à!

- Chỉ tiếc là nhờ ngoại công đạt đến tiên thiên cảnh giới thực quá khó khăn. Nghe nói trong tộc mỗi đời đều tuyển mười đệ tử ưu tú để tu luyện ngoại công, nhưng trong bốn ngàn năm nay, hình như tất cả những người đó chỉ có thể luyện đến ngoại công cực trí là không thể tiến thêm được nữa, tu luyện thành công thì chỉ có một người mà thôi, chính là Tần Thạch Thiên thúc thúc của con..... nhưng mà nghe nói công pháp tu luyện của thái thượng tam trưởng lão quả thật vô cùng lợi hại!

Tần Phúc Lam nói.

- Tần Thạch Thiên thúc thúc, con biết thúc ấy mà. Con cháu các tộc của Tần gia đều vô cùng sùng bái thúc ấy. Thúc là truyền nhân duy nhất trong bao nhiêu năm nay của thái thượng tam trưởng lão.

Tần Vũ Đồng cảm thán nói.

Nghe đến đây, Tần Vũ kinh ngạc.

công pháp có truyền nhân rồi? Tần Vũ thần thức liền bao trùm

cả Đức Viên. Lúc trước thần thức của Tần Vũ phát ra chỉ để tìm kiếm nhị ca của mình. Không quan sát kĩ những người khác.

Còn lần này tìm kiếm thì Tần Vũ dễ dàng tìm thấy người tu luyện công pháp.

"Tinh Vân tiền kì, gần bốn mươi năm đã đạt đến mức này cũng coi như không tệ".

Tần Vũ đã tìm ra người được gọi là *"Tần Thạch Thiên".*

- Vũ Đồng, con chừng nào mới chịu kết hôn đây? Cha chờ không được nữa rồi, nói thật những con cháu Tần gia theo đuổi con cũng có những người không tệ.

Tần Phúc Lam cười nói.

Tần Vũ Đồng không khỏi lắc đầu:

- Tạm thời không nghĩ tới. Con không hy vọng chồng tương lai có nghị lực và thiên phú như thái thượng tam trưởng lão. Chỉ cần bằng một phần mười của thái thượng tam trưởng lão là được rồi nhưng mà cái đám công tử đó……

Tần Vũ không khỏi ngớ ra, khẽ cười: *"Thú vị, thú vị".*

- Ngươi là ai?

Tần Vũ Đồng kinh ngạc phát hiện không xa bỗng nhiên có một thanh niên áo đen.

Tần Phúc Lam xoay người nhìn thấy thanh niên áo đen liền khiêm tốn nói:

- Ngươi cũng là con cháu của Tần gia?

Tần Phúc Lam biết rằng…… cho dù là người tu chân cũng không thể tự ý đi vào Đức Viên của Tần gia, bởi vì trong Đức Viên có *"hộ tộc thần thú"*. Sự hiện diện của hộ tộc thần thú thì hầu như người nào của Tần gia cũng nghe nói qua.

- Đúng, ta là người của Tần gia.

Tần Vũ gật đầu cười nói, ánh mắt chuyển sang Tần Vũ Đồng.

- Tiểu nha đầu, có lúc đối với chồng của mình thì yêu cầu đừng nên quá cao, chỉ cần hợp ý là được rồi.

- Tiểu nha đầu?

Tần Vũ Đồng không khỏi mở to mắt.

- Ngươi so với ta lớn hơn được bao tuổi chứ?

- Ta so với ngươi lớn hơn nhiều đó.

Tần Vũ khẽ cười nói.

Tần Phúc Lam lúc này tim đập như trống, y có thể cảm thụ được khí tức đặc thù của Tần Vũ, đó là khí tức hòa cùng trời đất, cho dù lần duy nhất gặp thái thượng nhị trưởng lão y cũng không cảm thấy như vậy. Thái thượng nhị trưởng lão so ra không bằng người trước mặt rồi.

"Có lẽ là tán tiên cao thủ của Tần gia chúng ta."

Tần Phúc Lam khẽ nhủ thầm. Bốn ngàn năm trở lại đây, Tần gia cũng đã có một vài tán tiên cao thủ.

Nhưng vào lúc này bên ngoài đình viện có một người đi tới.

- Tần Phúc Lam.

Người tới khẽ nói.

- Sứ giả đại nhân.

Tần Phúc Lam chỉ nhìn thấy người này liền nghiêng mình cả Tần Vũ Đồng cũng cúi chào.

Tần thị nhất tộc có hộ tộc sứ giả, những hộ tộc sứ giả này phân làm ba tầng cấp. Thấp nhất là áo vàng, áo lam thì cao hơn chút ít, còn cao nhất chính là hộ tộc sứ giả áo đen.

Cho dù là sứ giả áo vàng, địa vị thấp nhất công lực kém nhất cũng đạt đến Nguyên Anh kì.

- Gia chủ có lệnh, một thời thần sau, mọi người đến "Phong Vãn thính" tham dự tiệc.

Kim y sứ giả nói xong liền chuyển mình đi. Tựa như không thấy Tần Vũ vậy.

Chờ cho sứ giả đi rồi Tần Phúc Lam mới cùng Tần Vũ Đồng đứng thẳng lên.

- Ủa, sứ giả đại nhân hồi nãy tại sao hình như không nhìn thấy y vậy?

Tần Vũ Đồng nghi hoặc nhìn Tần Vũ. Nếu như Tần Vũ có địa vị cao, kim y sứ giả ít nhất cũng phải hành lễ, còn như nếu Tần Vũ địa vị thấp ít nhất cũng hành lễ cùng kim y sứ giả, chỉ là từ đầu đến cuối hình như không nhìn thấy Tần Vũ vậy. Chuyện này quả làm người ta nghi hoặc.

Tần Vũ đi đến một bậc đá ngồi xuống nói:

- Ta muốn y thấy ta thì y sẽ thấy, ta ko muốn thì y dù nhìn mà vẫn không thấy.

Sau đó Tần Vũ liền lấy ra một bình rượu, uống một ngụm:

- Ừ, quả là rượu của viêm kinh vẫn ngon nhất.

Tần Vũ Đồng cùng Tần Phúc Lam nhìn nhau chẳng nói được tiếng nào.

Đứng trước mặt người khác, muốn người ta thấy mình thì thấy, muốn không thấy sẽ không thấy, có loại thần thông này sao? Trước giờ chưa từng nghe nói.

Tần Vũ vẫn ở trong đình viện từ từ thưởng thức rượu.

Một thời thần sau.

Trong "Phong Vãn thính"

Phong Vãn thính lúc này tụ tập số lượng lớn các nhân vật của các chi tộc của Tần gia. Những người này ngồi đầy cả mười bàn, có thể biết được số người rất đông. Bất quá lúc này mọi người không hề nhúc nhích bởi vì tộc trưởng còn chưa đến.

Tần Vũ đã ngồi một bàn trong "Phong Vãn thính".

Tần gia chỉ có một cửa kiểm tra thiệp mời, sau đó không hề kiểm đến nữa. Bởi vì mọi người đều biết…… Tiềm Long đại lục chẳng có một ai dám đến gia tộc họ Tần làm loạn.

Bởi vì có rất nhiều chi tộc của Tần gia, có tộc đến một người có tộc đến hai người, cũng có tộc ba người đến, vì vậy yến tiệc chuẩn bị rất nhiều, Tần Vũ ngồi trong đó, người khác còn tưởng Tần Vũ là người trong các chi tộc.

- Gia chủ đến!

Một kim y sứ giả đứng phía trước "Phong Vãn thính" nói. Tức thì mọi người đều đứng dậy.

Cùng bốn lam y hộ tộc sứ giả đi tới là gia chủ của gia tộc họ Tần. Người gia chủ này trong mắt toát ra vẻ trầm ổn. Tần Vũ khẽ gật đầu, người này thật lực không mạnh chỉ là Nguyên Anh trung kì mà thôi.

- Mọi người, hôm nay là một ngày đại hỉ!

Câu nói này của gia chủ làm cho mọi người trong các chi tộc kinh ngạc.

Bởi vì mọi người đều nhớ rằng..... không lâu trước đây, thái thượng nhị trưởng lão tự mình hạ lệnh cho tinh anh đệ tử trong mọi chi tộc đều phải được đưa về Đức Viên. Để tinh anh đệ tử được đưa đi trú ẩn, lưu lại tông mạch của Tần gia. Đồng thời còn nói rằng..... Tần thị nhất tộc đang đứng trước nguy nan to lớn, mọi chi tộc đều phải cẩn thận, nhưng mà chớp mắt gia chủ lại tuyên bố "ngày đại hỉ". Tuy kinh ngạc, nhưng người bên dưới vẫn không ai ồn ào.

- Mọi người yên tâm, thái thượng nhị trưởng lão đã tự mình hạ lệnh, tất cả tinh anh đệ tử đều được đưa trở về cho các chi tộc. Còn thái thượng nhị trưởng lão..... sẽ nhanh chóng đến "Phong Vãn thính".

Gia chủ cao giọng nói.

Mặc dù bình tĩnh nhưng lúc này bên dưới đã bắt đầu có tiếng xì xào.

- Thái thượng nhị trưởng lão sẽ nhanh chóng đến đây? Ta không nghe lầm chứ.

- Thật sao, thái thượng nhị trưởng lão muốn đến đây sao?

.....

Cả đẳng cấp như Tần Phúc Lam chỉ gặp qua thái thượng nhị trưởng lão một lần. Chuyện này nguyên nhân là do Tần Phúc Lam là một trong các lãnh tụ trong các chi tộc, còn trong "Phong Vãn thính" gặp qua thái thượng nhị trưởng lão thì không đến mười người.

- Yên lặng.

Một tiếng nói từ cửa vào "Phong Vãn thính" vang lên. Chí thấy một hắc y sứ giả tiến đến.

Tất cả mọi người đều yên lặng lại.

Truyền thuyết trong Tần thị nhất tộc, hộ tộc sứ giả phân ra làm ba cấp biệt: áo vàng, áo xanh, áo đen. Người áo đen này là cấp độ cao nhất, cho dù người yếu nhất cũng là Không Minh kì. Còn mạnh thì ít nhất cũng đến giai đoạn Độ Kiếp.

Ba hắc y sứ giả đi trước mở đường. Một thanh niên mặc trường bào màu vàng nhạt đi tới.

- Thái thượng nhị trưởng lão.

gia chủ cung kính hành lễ.

Gia chủ của Tần thị nhất tộc mỗi trăm năm đổi một lần. Nhưng còn vị trí thái thượng trưởng lão là vĩnh cửu. Trong ba vị thái thượng trưởng lão, dù vị nào quyền lợi cũng hơn xa gia chủ rất nhiều.

- Thái thượng nhị trưởng lão.

Mọi người phía dưới lúc này mới sực tỉnh, tất cả đều cung kính cúi người hành lễ.

Chỉ có một người không hành lễ chính là Tần Vũ.

- Nhị ca.

Tần Vũ chỉ khẽ gật đầu.

Tần Chính nhìn thấy Tần Vũ trong mắt hiện rõ niềm vui cực độ. Chỉ là Tần Chính ngày xưa đã từng là hoàng đế một đời. Nắm giữ gia tộc họ Tần trong cả bốn ngàn năm. Chớp mắt đã khống chế được sự kích động, rồi cũng khẽ gật đầu với Tần Vũ.

Bên cạnh mấy hộ tộc sứ giả thấy Tần Vũ không hành lễ liền tức giận hét lớn.

- Không được lỗ mãng.

Tần Chính linh thức truyền âm đến não mấy người.

Chờ cho mọi người trong các chi tộc đứng lên. Tần Chính khẽ cười nói:

- Mọi người, trước đây không lâu là thời gian nguy hiểm của Tần gia chúng ta. Chỉ là bây giờ nguy hiểm đã qua. Những tinh anh đệ tử ta đã cho về nhà. Tin rằng trong một tháng đều có thể về tới nhà. Mọi người có thể yên tâm rồi.

Bên dưới người trong các chi tộc nghe được đích thân thái thượng nhị trưởng lão nói ra câu này mới có thể khẽ thở phào.

Những ngày trước vì hai chữ "Nguy hiểm" mà đã làm cho các chi tộc như chim gặp cung vậy.

- Mọi người, mời vào nhập tiệc thôi.

Tần Chính nói xong thì đi xuống bên dưới.

Những người này thấy Tần Chính đi xuống, mỗi người đều kích động không biết nói gì, Tần Chính chỉ gật đầu khẽ cười hướng về Tần Vũ đi tới.

- Nhị ca, huynh quản lí thật không tệ, bây giờ con cháu của Tần gia chúng ta đã hơn vạn rồi.

Tần Vũ đã đứng lên.

- Nói cho đúng thì Tần gia đã hơn tám vạn rồi.

Tần Chính nói.

Tần Vũ đi đến trước mặt Tần Chính.

- Nhị ca!

- Tam đệ.

Tần Chính cũng hướng về Tần Vũ.

Tần Vũ Đồng ngồi cùng bàn với Tần Vũ nghe được đối thoại của hai người thì như trở nên ngây ngốc.

- Mọi người, những gì hôm nay nghe được xin đừng nói ra ngoài.

Tần Chính đảo mắt nhìn mọi người trong "Phong Vãn thính" một lượt.

Liền sau đó Tần Vũ cùng Tần Chính sánh vai rời khỏi Phong Vãn thính.

- Cha, con hồi nãy không nghe lộn chứ?

Tần Vũ Đồng nhìn cha mình là Tần Phúc Lam trong mắt như hiện vẻ "không thể tin nổi":

- Nếu như ta không nghe lầm, thì người đó chính là thái thượng tam trưởng lão trong truyền thuyết rồi.

"Y là thái thượng tam trưởng lão?" Tần Vũ Đồng nghĩ lại, tự mình đã trước mặt Tần Vũ nói về đều kiện tuyển chồng thì không khỏi đỏ mặt.

Còn trong "Phong Vãn thính" các thủ lĩnh của các chi tộc đều vô cùng hưng phấn. Thái thượng tam trưởng lão đã về rồi? Còn gì nguy hiểm nữa chứ. Cả đám người đều hưng phấn vô cùng, ai nấy đều an

tâm rồi.

Để những người trong tộc yên tâm. Bởi vậy Tần Vũ lúc đó mới gọi nhị ca trước mặt mọi người.

Với thực lực của mình, căn bản chẳng cần che che dấu dấu.

Chương 454

Quy Lai

Trong một đình viện u tĩnh, trên bàn đá cổ xưa là sáu bảy đĩa thức ăn cùng hai bình rượu.

Tần Vũ và Tần Chính hai huynh đệ cùng ngồi xuống nói chuyện.

- Tiểu vũ, lần này may là đệ về kịp thời, nếu không Tần gia chúng ta có chuyện rồi.

Tần Chính trên mặt có nụ cười khẽ, trong lòng đã nhẹ nhàng nhiều.

Từ lúc Mặc Kì Lân nói cho Tần Chính biết Tần Vũ trở về, thì Tần Chính đã hoàn toàn yên tâm.

- Nhị ca cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tần Vũ hỏi.

Tần Chính cười nói:

- Từ lúc đệ đi, gia tộc họ Tần chúng ta từ từ phát triển, hơn nữa Bằng Ma đảo ở Bạo Loạn Tinh hải cũng rất quan tâm chúng ta, làm cho gia tộc họ Tần chúng ta phát triển rất ổn định, chỉ là mười năm trước, đảo chủ của Bằng Ma đảo là "Liên Trùng" cũng đã phi thăng.

- Liên Trùng?

Tần Vũ trong đầu hiện lên hình ảnh cứu Liên Trùng trong lúc y độ tán tiên kiếp lần thứ tám.

- Đúng, từ lúc Tông quật phi thăng, mẹ của Liên Trùng lên làm tân nhiệm đảo chủ của Bằng Ma đảo, lúc mẹ của Liên Trùng phi thăng thì đến cha của Liên Trùng lên làm đảo chủ. Liên Trùng nhờ sự nâng đỡ của cha mẹ thêm nữa thực lực cũng không tệ, nên sau khi cha y phi thăng thì y cũng lên làm đảo chủ.

Tần Chính cười nói

- Liên Trùng luôn nhớ ân cứu mạng của đệ nên thường hay quan tâm đến Tần gia chúng ta, làm cho gia tộc họ Tần chúng ta luôn ổn định, chẳng có nguy hiểm gì.

Tần Vũ gật đầu.

- Có cơ hội nhất định phải cảm ơn Liên Trùng.

Tần Vũ khẽ cười nói.

- Chỉ là từ sau lúc Liên Trùng phi thăng ma giới. thì Tần gia chúng ta có chút phiền phức.

Tần Chính không ngần ngại nói.

- Phiền phức gì?

Tần Vũ hỏi lại.

Tần Chính ngượng ngùng nói:

- Đệ còn nhớ trước lúc đệ phi thăng tiên ma yêu giới thì đã để lại mấy món tiên khí ở Tần gia, trong đó có một bộ cực phẩm tiên khí để làm bảo vật truyền thừa cho Tần gia?

- Đúng, chuyện này thì đệ nhớ, ngày đó ở Nghịch Ương tiên cảnh lấy được rất nhiều tiên khí nên để lại Tần gia.

Tần Vũ vẫn nhớ rất rõ ràng.

Lúc đó ở Hoàng Thạch tinh khổ tu thành công trở về, Tần Vũ ở nhà mấy ngày sau đó để an bài cho Tần gia nên đã để lại một bộ cực phẩm tiên khí. Là cực phẩm chiến y cùng cực phẩm tiên kiếm.

- Chúng ta biết đạo lí "có của không lộ ra ngoài", nên bộ cực phẩm tiên khí này chưa từng nói cho người ngoài. Nhưng với người có ân với chúng ta là Liên Trùng thì biết…… có lẽ Liên Trùng đã từng nói qua với những cao thủ trong Bằng Ma đảo. Bởi vậy tân nhiệm đảo chủ bây giờ lại tơ tưởng bộ cực phẩm tiên khí này của chúng ta.

Tần Chính nói. Tần Vũ trong mắt lộ ra sát cơ. Đối với uy hiếp bên ngoài với tộc nhân của mình, đặc biệt là uy hiếp *"diệt tộc"* thì phải giải quyết càng sớm càng tốt.

- Chỉ là cả nhà Liên Trùng ba người đều làm đảo chủ Bằng Ma đảo, bởi vậy ảnh hưởng của Liên Trùng với Bằng Ma đảo là rất lớn. Do đó tân nhiệm đảo chủ không dám trực tiếp đánh tới, y vẫn lo rằng bị các trưởng lão của Bằng Ma đảo phản đối.

Tần Chính cười nói.

Tần Vũ đã đoán ra được.

Loại thế lực lớn như Bằng Ma đảo, nếu như không có kẻ nào như Tông Quật có thực lực vô địch thì những đảo chủ đều phải hỏi qua ý kiến của những trưởng lão.

Cả nhà Liên gia ba người đều làm đảo chủ, Liên Trùng trước khi phi thăng đã kí gởi những trưởng lão quan tâm đến gia tộc mình nên tân nhiệm đảo chủ tự nhiên không dám lộ liễu uy bức.

- Bởi vậy tân nhiệm đảo chủ đem tin tức này nói với một người, là Hồng Hoang chưởng khống giả bây giờ. Một tên tán tiên thập nhị kiếp, tên là "Hưu Khố", thực lực vô cùng mạnh mẽ!

Tần Chính trầm giọng nói.

Tần Vũ khẽ cười.

Tán yêu thập nhị kiếp thì cũng chỉ là cửu cấp thiên yêu. Loại thực lực như vậy thì có thể xứng bá ở phàm nhân giới. Ở trước mặt mình…… thì loại cửu cấp thiên yêu này dù đến một vạn tên thì một cái phất tay cũng đủ chết sạch chứ đừng nói chỉ là một tên.

- Thập nhị kiếp tán yêu, Hồng Hoang chưởng khống giả năm đó là Dư Lương cũng muốn đoạt tiên khí của Tần gia ta mà tán mạng rồi, chẳng lẽ tân nhiệm chưởng khống giả này lại ko thấy cái gương đó sao?

Tần Vũ lạnh lùng nói.

Tần Chính lắc đầu nói:

- Cũng bình thường thôi, tán yêu thập nhị kiếp là thần thú thượng cấp, nhìn khắp Bạo Loạn Tinh hải cùng Long tộc, căn bản không có siêu cấp thần thú xuất hiện. Thì thiên hạ này thật chẳng có ai có thể đánh bại tên tân nhiệm Hồng Hoang chưởng khống giả đó.

- Trong núi không cọp khỉ xưng vua.

Tần Vũ cười nhạt nói. Y còn nhớ, năm đó lúc mình còn chưa phi thăng cùng Ngũ Trảo Kim Long Phương Điền, Kim Sí Đại Bằng điểu Tông Quật, còn có mấy vị thượng giới sứ giả hạ phàm, những cao thủ như vậy chém giết tranh đoạt bảo vật trong Nghịch Ương cảnh.

Lúc đó, dù là Dư Lương loại thực lực đó cũng chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi.

Năm đó mình chẳng qua chỉ là Đại Thành kì đã cùng người tranh đấu rồi. Đến bây giờ, thực lực mình có thể so với thần nhân mà để gia tộc mình bị loại nhân vật nhỏ vậy khi nhục! Tần Vũ thần thức liền phát ra, bao trùm cả Tử Huyền tinh.

- Bọn chúng hai người nói thế nào?

Tần Vũ nhìn về nhị ca hỏi.

Tần Chính nói:

- Lúc bắt đầu chỉ uy hiếp, huynh căn bản cũng kệ chúng. Chỉ là không lâu hai tên đồng thời phái người truyền tin đến huynh, bắt huynh trong một năm phải giao ra bộ cực phẩm tiên khí, nếu không sẽ trực tiếp không nể mặt mũi mà động thủ.

- Xem ra chúng đã có tính toán rồi.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Tần Chính gật đầu nói:

- Bọn chúng đương nhiên là có tính toán, tân nhiệm đảo chủ của Bằng Ma đảo cùng tân nhiệm Hồng Hoang chưởng khống giả lo rằng sẽ gặp báo thù khi đến tiên ma yêu giới. Bởi tông quật cùng cả nhà Liên Trùng ở ma giới khẳng định là mạnh hơn chúng rồi.

- Hai tên này nếu động thủ, khẳng định sẽ giết hết tất cả mọi người trong Tần gia chúng ta.

Tần Vũ lạnh lùng cười nói

- Chúng ta nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc.

Tần Vũ có thể hiểu thấu tâm tư của hai tên này.

Bởi tiên ma yêu giới rộng lớn vô biên, vậy nên chúng mới nghĩ

rằng…… dù sau này người gia tộc họ Tần biết được tin tức này thì cũng khó mà tìm thấy chúng trong tiên ma yêu giới rộng mênh mông. Bởi thế chúng mới dám hành động.

- Chúng không ngờ rằng tiểu Vũ đệ lại có thể về lại phàm nhân giới.

Tần Chính cười nói. Từ khi biết Tần Vũ trở về, Tần Chính đã rất cao hứng.

- Được rồi không nói hai người bọn chúng nữa, mất hứng.

Tần Vũ lắc đầu nói, thuận miệng hỏi:

- Nhị ca! Đại ca cùng phụ vương phi thăng tiên ma yêu giới hồi nào vậy? Có cách nào để liên lạc không?

Tần Chính lắc đầu nói:

- Trong bốn ngàn năm trở lại đây, Tần gia chúng ta phi thăng tiên ma yêu giới đã hơn mười người. Đại ca là người đâu tiên, phụ vương và Phong bá bá thì muộn hơn, nhưng họ cũng phi thăng thành công.

- Đệ thấy Tần gia chúng ta có không ít tán tiên, vì sao vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nói.

Với những tiên khí để lại cho Tần gia thì phi thăng không phải là khó.

- Chuyện này là do huynh quy định. Chỉ có một số ít nhân tài mới có tư cách đem tiên khí vào tiên giới, còn những người khác đều phải nhờ vào thực lực bản thân, cho dù thất bại trở thành tán tiên cũng có thể làm cho Tần gia chúng ta ở phàm nhân giới có thực lực mạnh hơn.

Tần Chính gắp một miếng, vừa ăn vừa nói.

- Vậy cũng tốt, bất quá đệ muốn tìm phụ hoàng cùng đại ca thì

khó rồi.

Tần Vũ bỗng cau mày.

Ở tiên giới mênh mông, muốn tìm phụ vương mình, thì quả là một chuyện khó. Cho dù với phạm vi thần thức bao trùm hiện tại của mình. Muốn tìm cả tiên giới thì không phải chuyện giản đơn. Cả tiên giới có gần hai mươi tinh vực còn số lượng tinh hệ thì hơn trăm cái.

- Nhị ca huynh có biết ai sắp phi thăng tiên giới không?

Tần Vũ bỗng hỏi. Bởi vì Tần Vũ biết rằng cùng một tinh cầu nếu như phi thăng tiên giới nhất định sẽ phi thăng cùng một địa phương. Phi thăng ma giới cũng sẽ cùng một địa phương ở ma giới. Tần Vũ tin rằng với thực lực của phụ vương mình. Có lẽ vẫn còn sống trên tinh cầu khi thăng thăng, cho dù li khai cũng sẽ không xa.

- Phi thăng?

Tần Chính bắt đầu trầm ngâm.

Bỗng Tần Chính mắt lóe lên nói:

- Gia tộc họ Tần chúng ta có một người đạt Độ Kiếp trung kì, có lẽ sẽ nhanh chóng tiến hành độ kiếp rồi.

Tần Vũ lắc đầu:

- Quá chậm, đạt đến Độ Kiếp trung kì, còn cần phải chờ độ kiếp. Chờ đạt đến Đại Thành kì mới có khả năng phi thăng. Vậy thì chậm quá…… không biết có Đại Thành kì cao thủ ko?

Tần Chính không ngại nói:

- Tần gia chúng ta lịch sử quá ngắn, cao thủ không nhiều, Đại Thành kì quả thiệt không có. Huynh nghĩ …… chỉ có Đằng Long đại lục mới có người như đệ yêu cầu thôi.

- Đằng Long đại lục?

Tần Vũ bỗng cười.

- Đệ thiệt ngốc Đằng Long đại lục có tông phái có thể trực tiếp liên hệ với tiên giới, họ chắc chắn biết…… sau khi phi thăng xong sẽ ở tinh cầu nào. Đệ hỏi một chút không phải là được rồi sao?

Tần Vũ bây giờ đã yên tâm.

- Vậy thì được rồi, đến đây, tiểu Vũ, uống rượu.

Tần Chính nâng ly. Tần Vũ cũng cười nâng ly. Hai huynh đệ cụng ly, uống một lần là cạn.

Ngày thứ hai.

Ở phía đông vô biên của Tiềm Long đại lục trong Hồng Hoang, Hồng Hoang tân nhiệm chưởng khống giả "Hưu Khố" đang ở phòng trong, nằm trên ghế hưởng thụ sự phục vụ của yêu hồ mĩ nữ.

- Ngươi là Hưu Khố hả?

Một âm thanh bỗng đột ngột vang lên.

Đang thiu thiu ngủ trong sự phục vụ của yêu hồ, Hưu Khố bỗng mở to mắt. Lúc này y nhìn thấy giữa phòng có một người đứng, không biết ra sao nhưng y nhìn thế nào cũng không nhìn rõ được người đó. Cả ánh mắt khi tiến đến gần người đó cũng như bị hút lấy.

- Ngươi là ai?

Hưu Khố sắc mặt thay đổi.

- Ngươi không phải muốn tiên khí của Tần gia sao? Ta cho ngươi thần khí ngươi lấy không?

Người đó nói.

Cổ họng Hưu Khố không khỏi đánh ực hai lần, nhìn hai con yêu hồ bên cạnh mình, hai yêu hồ dường như bị định thân vậy không thể di động.

- Hai con yêu hồ các ngươi nghe đây, nói cho những người còn lại của Hồng Hoang biết, tân nhiệm chưởng khống giả của các ngươi do ta mang đi. Chưởng khống giả đời trước là Dư Lương do tơ tưởng đến cực phẩm tiên khí của Tần gia ta nên đã táng mạng. Không ngờ rằng Hưu Khố ngươi lại dám bước theo vết xe đổ, nghĩ rằng ngươi cũng nên chuẩn bị cùng kết cục như Dư Lương là vừa.

Tần Vũ nhẹ nhàng nói.

Hưu Khố bây giờ mới biết người đến là ai.

- Không, ta không có ……

Hưu Khố kinh khủng nói, chỉ là y mới nói có mấy từ liền phát hiện mình không thể phát ra âm thanh nào được nữa.

- Hai đứa chúng bây nghe rõ chưa? Chuẩn bị tuyển ra Hồng Hoang chưởng khống giả mới đi, nếu hắn cũng muốn tiếp bước hai chưởng khống giả đời trước, thì cứ mời đến Tần gia đoạt tiên khí, ta lúc nào cũng hoan nghênh.

Tần Vũ nói xong chớp mắt đã biến mất.

Cùng biến mất với Tần Vũ còn có Hưu Khố.

Sau khi Tần Vũ biến mất, hai yêu hồ thị nữ mới có thể khôi phục lại năng lực hành động, lúc này hai người không khỏi kinh khủng lớn tiếng thét lên, tức thì ba tên tán yêu thập nhất kiếp liền tiến đến.

- Chưởng khống giả đại nhân đâu?

Một trong ba con yêu thét hỏi.

Hai yêu hồ thị nữ sắc mặt trắng xanh, một trong hai con giọng run rẩy nói:

- Bị người bắt đi rồi, y nói, y nói để các vị đại nhân tuyển ra một chưởng khống giả mới.

Mấy tên này trong Hồng Hoang địa vị chỉ sau Hưu Khố, lúc này sắc mặt liền thay đổi.

- Người đó còn nói là, nếu như, nếu như mấy vị đại nhân muốn tiếp bước hai vị chưởng khống giả đời trước, xin mời đến Tần gia đoạt tiên khí.

Yêu hồ thị nữ run run giọng nói.

Ba con yêu nhìn nhau.

- Tần gia, Tần gia của Tiềm Long đại lục có loại cao thủ này sao?

Ba con cự yêu đều trầm mặc. Không chút ồn ào đã bắt đi thượng cấp thần thú thập nhị kiếp, loại thực lực như vậy làm cho chúng sợ hãi.

……

Không chỉ Hồng Hoang, chuyện như vậy cũng phát sinh ở Bằng Ma đảo.

Chỉ là so với ở Hồng Hoang, chuyện ở Bằng Ma đảo còn lớn hơn.

Bởi vì lúc đó, đảo chủ mới của Bằng Ma đảo đang cùng sáu vị trưởng lão và những nhân vật cao cấp đang mở hội nghị, và trong hội nghị thì Tần Vũ xuất hiện.

Lúc Tần Vũ xuất hiện, người của Bằng Ma đảo đều kinh hoàng phát hiện mình không thể nào nhúc nhích được.

- Liên Trùng là bạn tốt của ta, ta nể mặt y. Lần này đều là do chủ

ý tân nhiệm đảo chủ muốn diệt Tần gia của ta, Ta chỉ mang một mình y đi. Được rồi các vị tiếp tục hội nghị, thuận tiện tuyển ra một đảo chủ mới luôn vậy.

Tần Vũ nói như vậy rồi mang tân nhiệm đảo chủ của Bằng Ma đảo thuấn di ly khai.

Những cao thủ thập nhất kiếp thậm chí thập nhị kiếp của Bằng Ma đảo, đều kinh hoàng phát hiện…… họ ngay cả hình dạng của Tần Vũ cũng nhìn không rõ. Trước mặt Tần Vũ họ chỉ như những con kiến cỏ mà thôi.

……

Không chỉ Bằng Ma đảo mà cả Hồng Hoang đều tuyển ra tân nhiệm đảo chủ cùng chưởng khống giả. Đồng thời mọi người điều ghi nhớ ngày hôm ấy.

Cao thủ đột ngột xuất hiện cuối cùng thực ra là ai? Chuyện này làm cho mọi người đều sợ hãi.

Viêm kinh thành, trong Đức Viên phủ.

- Nhị ca, Hai tên này giải quyết sao đây? Huynh nói đi.

Tần Vũ cùng Tần Chính ngồi trên ghế, còn Hồng Hoang chưởng khống giả "Hưu Khố" cùng đảo chủ Bằng Ma đảo "Lam Thiết" cả động đậy cũng không thể.

Tần Chính nhìn hai người.

Hồng Hoang chưởng khống giả "Hưu Khố" cùng đảo chủ Bằng Ma đảo "Lam Thiết" hai người trong lòng đầy kinh hoàng.

Tần Vũ quá mạnh!

Trước mặt Tần Vũ chúng cả chết cũng không được. Căn bản không phải cùng một đẳng cấp.

- Hồng Hoang chưởng khống giả "Hưu Khố" bản thể là gì?

Tần Chính bỗng nhiên hỏi,

- Nghe nói đảo chủ Bằng Ma đảo "Lam Thiết" cũng là yêu tộc.

- Một đứa là báo tộc, một đứa là phi cầm.

Tần Vũ cười nói. Tần Chính nhìn Tần Vũ:

- Tam đệ, đệ không thấy là cứ giết hai tên đó như vậy là quá dễ dàng cho chúng sao? Đệ có còn linh thú quyển không? Huynh cảm thấy Tần gia chúng ta lực lượng phòng thủ vẫn chưa đủ

- Linh thú quyển? Đệ xài hết rồi, nhưng cái loại vật dụng tầm thường này ở tiên ma yêu giới rất phổ thông, vạn thú phổ có mấy yêu đế cũng có thể luyện chế được.

Tần Vũ ánh mắt chuyển sang Hưu Khố, Lam Thiết hai người

- Hai người các người muốn chết hay làm linh thú?

Chương 455

Lưu Tuyền Tinh Hệ

Hồng Hoang chưởng khống giả Hưu Khố、Bằng Ma đảo đảo chủ Lam Thiết ， cả hai trong lòng tràn đầy đau khổ.

- Trở thành linh thú sao?

Hai đại thủ lĩnh của Hồng Hoang cùng Bằng Ma đảo, hiện tại lại bị bức bách trở thành linh thú chịu khống chế của kẻ khác, là sinh mạng quan trọng, hay tự do quan trọng? Đương nhiên, thành linh thủ cũng không phải là không có chút tự do. Nhưng sẽ chẳng còn chút tự tôn!

- Nghĩ xong chưa? Các ngươi có thể chọn cái chết.

Tần Vũ nâng chén trà lên, nhấp một ngụm nhỏ.

Đối với địch nhân, Tần Vũ từ trước tới giờ đều không mềm lòng nương tay, bởi vì Tần Vũ biết, một khi mềm lòng nương tay . những kẻ này tịnh không biết ơn, ngược lại còn đem oán cừu dấu sâu trong đáy lòng, trải qua bao nhiêu năm tranh đấu, Tần Vũ sớm đã biết khi nào cần phải nhẫn tâm!

- Ta, đồng ý!

Lam Thiết nghiến răng nói , chỉ là cơ mặt của Lam Thiết đều run lên, có thể tưởng tượng được sự phẫn nộ trong lòng.

Hưu Khố đưa mắt nhìn sang Lam Thiết bên cạnh, rồi quay sang phía Tần Vũ:

- Nếu như phải trở thành linh thú, ta chỉ tình nguyện làm linh thú của ngài.

- Ta không cần.

Tần Vũ đứng dậy,

- Số lượng linh thú ta có vượt qua cả tưởng tượng của các ngươi, đừng nói là ngươi, cho dù là yêu đế muốn làm linh thú của ta, ta cũng không để mắt.

Nét mặt Tần Vũ lộ một tia hờ hững.

Hưu Khố, Lam Thiết cả hai đều khiếp sợ.

Yêu đế cũng không để mắt? Người trước mắt thực lực ra sao? Phàm nhân giới sao có thể có cao thủ như vậy!

- Hưu Khố, ta không có thời gian để lãng phí.

Tần Vũ khẽ cau mày.

Tần Chính liếc qua tam đệ của mình, trong lòng âm thầm tán đồng, ở trên thế giới này, đối với một số người nên nhân từ, nhưng đối với một vài kẻ khác, lại không cần làm vậy. Hiểu được điều này, mới có thể sống tốt được.

- Ta đáp ứng!

Từng chữ rít lên qua hàm răng của Hưu Khố.

Tần Vũ cùng Tần Chính đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều có nét vui vẻ.

Tần Vũ tìm hiểu một hồi, biết được trong vạn thú phổ có một bát cấp yêu vương tên là Tuấn Tiêu am hiểu luyện khí, đối với linh

thú quyển cũng cực kì am hiểu, Tần Vũ liền lệnh cho bát cấp yêu vương này luyện chế linh thú quyển.

- Nhị ca, người hạ lệnh cho hai kẻ đứng bên cạnh đỡ hai tên này đứng dậy đi.

Tần Vũ nói với Tần Chính.

Tần Chính nhìn Tần Vũ:

- Tiểu Vũ, nếu như bọn chúng muốn chạy trốn, vậy.

- Yên tâm, công lực của bọn chúng đã bị đệ phong ấn hoàn toàn. Cho dù là ở tiên ma yêu giới, có thể phá hủy phong ấn này cũng không có mấy người.

Tần Vũ cười nói, nhưng trong giọng nói lại tràn đầy tự tin.

Tần Chính gật đầu đồng ý, lập tức ra lệnh cho hai kim y sứ giả.

- Vâng thượng nhị trưởng lão.

Hai kim y sứ giả cung kính nói.

Tần Chính gật đầu, rồi nhìn về phía Tần Vũ.

- Người này là tam đệ của ta, cũng là thái thượng tam trưởng lão.

Hai kim y sứ giả sớm đã biết được tin tức thái thượng tam trưởng lão xuất hiện từ mấy vị bằng hữu. Lúc này nghe được từ chính miệng Tần Chính nói ra, hai người vui sướng kinh ngạc muốn phát điên lên không khỏi nhìn về phía Tần Vũ, dẫu sao bọn họ cũng đã được kể về chuyện của Tần Vũ, nhìn thấy thần tượng trong lòng, hai người cũng cảm thấy kích động.

- Nhị ca, hai người này đều là Tần gia đệ tử?

Tần Vũ hỏi.

Tần Chính mỉm cười gật đầu:

- Đây đều là những đệ tử tinh anh có công lực không tồi của Tần gia ta, chỉ là tu chân quả thật khó khăn. Tần thị nhất tộc ta có hơn tám vạn đệ tử đệ tử tu luyện thành công rất ít, mỗi nhánh của tộc ta, một đời mới có một đệ tử có thể tu luyện mà thôi.

Lúc này hai kim y sứ giả đang dùng linh thức truyền âm nói chuyện.

- Lão tứ, đây chính là thái thượng tam trưởng lão?

- Đúng, lời này do chính miệng thái thượng nhị trưởng lão vừa nãy nói ra. Không ngờ thái thượng tam trưởng lão lại trông trẻ như vậy. Dáng vẻ cũng rất giống với nhị trưởng lão. Không lạ gì lại là huynh đệ ruột thịt.

- Trở về nói với bọn lão đại, chúng ta từng tận mắt nhìn thấy thái thượng tam trưởng lão, bọn họ khẳng định sẽ ghen tỵ muốn chết.

Bỗng nhiên tiếng của Tần Chính vang lên:

- Hai người các ngươi nhìn thấy thái thượng tam trưởng lão. Sao lại không hành lễ?

Hai kim y sứ giả nhìn thấy được thần tượng trong lòng đang kinh ngạc giờ mới tỉnh ra. Hai người vội vàng nói:

- Bái kiến thái thượng tam trường lão.

Tần Vũ mỉm cười gật gật đầu:

- Ừm, nỗ lực cho tốt.

Cả hai kim y sứ giả nhất thời trong lòng kích động, thái thượng tam trưởng lão trong truyền thiết không ngờ lại nói chuyện với bọn họ.

Tần Vũ đồng thời quay sang phía hai người Lam Thiết, Hưu Khố.

- Hai người các ngươi cứ nghỉ ngơi vài ngày đi, đừng hy vọng tới việc chạy trốn … ta đã phong ấn thể nội của các ngươi, cho dù các ngươi chạy đi đâu. Ta đều biết cả…hơn nữa muốn giết các ngươi, cũng là một việc rất đơn giản.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Hưu Khố, Lam Thiết trong lòng cười khổ.

Đã từng thử qua thực lực của Tần Vũ. Bọn họ còn dám chạy trốn!

Tần Chính lúc này nhắc nhở hai kim y sứ giả:

- Hai người các ngươi cẩn thận trông coi, không được để xảy ra sai sót.

- Vâng, thái thượng nhị trưởng lão.

Hai kim y sứ giả lĩnh nhện, trước mắt Tần Vũ, âm thanh của bọn họ đều có chút cao hơn.

Đợi đến khi hai kim y sứ giả áp giải Hưu Khố, Lam Thiết hai người đi khỏi.

- Nhị ca, nghe nói công pháp tinh thần biến của đệ đã có người tu luyện rồi? Tên là Tần Thạch Thiên?

Tần Vũ bỗng nhiên hỏi. Đối với Tần Thạch Thiên này, Tần Vũ cũng có thút trông đợi.

Dẫu sao y cũng là truyền nhân duy nhất của bộ công pháp *"tinh thần biến"* do Tần Vũ sáng tạo ra.

- Ha ha, tiểu Vũ, ngươi đã biết rồi, được, ta sẽ gọi hắn tới đây.

Tần Chính lập tức phát tán linh thức tiến hành linh thức truyền âm chỉ một lúc sau. Một nam tử có nước da ngăm đen đã đi tới.

Tần Vũ cẩn thận quan sát nam tử có tên Tần Thạch Thiên này.

Tần Thạch Thiên, nét mặt vô cùng kiên nghị, Tần Vũ có thể cảm nhận được, Tần Thạch Thiên thuộc vào loại nam tử hào sảng, hai mắt lấp lánh nhìn chằm chằm về phía Tần Vũ.

- Thái thượng tam trường lão ?

Tần Thạch Thiên có phần không dám chắc.

Tần Chính ở bên cạnh nói.

- Cái gì mạ thái thượng tam trưởng lão. Phải gọi là sư tôn. Tiểu Vũ, ngươi nói xem?

- Sư tôn?

Tần Vũ khẽ sững sờ, trong đầu của Tần Vũ lại hiện ra một bóng người – Liễu Hàn Thư.

- Tiểu Vũ, đang nghĩ gì thế?

Tần Chính thấy thần thái của tiểu vũ, không khỏi lên tiếng.

- ồ, không, không có gì.

Tần Vũ nhìn về phía Tần Thạch Thiên, nhìn ánh mắt khát vọng của Tần Thạch Thiên, cười nhẹ nói:

- Được rồi, sau này ngươi xem như là đệ tử thứ hai của ta.

- Đệ tử thứ hai?

Tần Chính nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

Còn Tần Thạch Thiên liền lập tức quỳ xuống, khấu đầu nói:

- Đồ nhi bái kiến sư tôn.

Đông Lam sơn、Vân Vụ sơn trang。

Bốn ngàn năm trôi qua, nhưng Vân Vụ sơn trang dưới sự chăm sóc của các đời tần gia, so với bốn ngàn năm trước dáng vẻ vẫn không hề thay đổi. Vân Vụ sơn trang bình thường cũng chỉ có Tần Chính tới đi dạo mà thôi, nhưng bây giờ… Tần Vũ đã về ở tại Vân Vụ sơn trang.

Đêm.

Trong Vân Vụ sơn trang đã treo đèn, Tần Vũ chỉ mặc một chiếc khố, để lộ phần ngực, cả người chìm trong ôn tuyền của Vân Vụ sơn trang, tựa như khi còn nhỏ vẫn ngâm mình ở đây vậy.

Trong ôn tuyền chỉ có một mình Tần Vũ.

- Cảm giác này thật là thoải mái.

Gương mặt Tần Vũ nở một nụ cười, tâm linh của Tần Vũ bình thường cứng rắn như sắt đá, lúc này cũng mềm ra.

Dưới ánh đèn lồng mờ ảo, Tần Vũ hưởng thụ sự tĩnh lặng của ban đêm, người nằm ngủa, ánh mắt nhìn về phía bầu trời đầy sao, nhớ trước kia khi còn bé, bản thân cũng thường ngắm bầu trời như thế này, cũng chỉ cô độc một mình.

Từng ở trong ôn tuyền này tu luyện thân pháp, ở trong ôn tuyền tu luyện ngoại công.

Tần Vũ nhắm mắt lại, tựa như vẫn còn nghe thấy những tiếng rào rào trong khi tu luyện năm xưa.

- Chỉ trong chớp mắt đã qua bốn ngàn năm. Thời gian trôi đi quả là nhanh. phụ vương、 đại ca bọn họ cũng đã tới được tiên giới, ngày mai ta sẽ đi Đằng Long đại lục một chuyến. Tìm hiểu xem cao thủ phi thăng từ Tử Huyền tinh sẽ tới tinh cầu nào của tiên giới, đợi tới khi lo xong việc của phụ vương bọn họ, rồi mới chuyên tâm tu luyện.

Tần Vũ lại bắt đầu nghĩ tới Lập nhi.

Từng nụ cười của nàng.

Đặc biệt là khi ở trước mặt Chu Hiển, Lập nhi cùng y ly biệt là chuyện bất đắc dĩ, vĩnh viễn không muốn, chỉ là Chu Hiển đối với y quá lạnh lùng, khinh thường. Hơn nữa có những lời mà Tần Vũ mãi mãi không quên.

- Tiểu tử, ngươi là một người bình thường, Lập nhi không phải để cho ngươi gọi, tương tự, tên ta là Chu Hiển ngươi cũng không thể gọi.

- Từ hôm nay trở đi, không cho ngươi mở miệng nhắc tới Lập nhi, cũng không được phép gọi tên ta. Biết chưa?

Những lời khinh miệt khi xưa của Chu Hiển, Tần Vũ vẫn còn nhớ rõ.

- Chu Hiển, đám người đó khẳng định sẽ ngăn trở ta cùng Lập nhi ở bên nhau.

hai tay Tần Vũ nắm chặt lại, huyết mạch bỗng sôi sục, hai mắt phát ra quang mang.

"Phốc ! ""Phốc ! ""Phốc ! "…

Không gian xung quanh bắt đầu chấn động kịch liệt. Ôn tuyền nơi Tần Vũ nằm không ngừng sôi lên, bọt nước bắn ra tung tóe. Tần Vũ hít sâu một hơi, ngăn chặn sự tức giận trong lòng, mặt nước của ôn tuyền lại yên ắng trở lại.

"Thần giới!" ánh mắt Tần Vũ từ từ đóng băng lại, *"ta trước tới giờ không thích giết người, nhưng nếu như đám người Chu Hiển nhất định muốn cản trở ta và lập nhi ở bên nhau, vậy không thể trách ta hóa thành tu la, đại khai sát giới."*

Trong lòng Tần Vũ đã xuất hiện một tia sát niệm.

Cho dù thực lực hiện tại có yếu, Tần Vũ cũng không có chút sợ hãi. Dẫu sao giờ đây cự ly bản thân so với thiên thần cách biệt đã có thể thấy được.

"Đó là việc sau khi lên thần giới, hiện tại việc cần làm là, tận lực đề cao thực lực bản thân." Tần Vũ âm thầm gật đầu, *"Hiện giờ, trước tiên cũng phải an bài xong cho phụ vương và đại ca cùng mọi người."*

Dưới ánh đèn mông lung của hoa đăng chiếu xuống, hai mắt Tần Vũ lóe sáng lập lòe.

Đằng Long đại lục.

Đằng Long đại lục chủ yếu phân thành tu tiên giả một phương cùng tu ma giả một phương. Khi xưa đứng đầu các tông phái tu tiên giả là Thanh Hư quan bị Tần Vũ hỏa thiêu toàn bộ, thậm chí những cao thủ của Thanh Hư quan cũng bị giết.

Việc này khiến cho Thanh Hư quan lập tức rơi vào tình trạng tồi tệ nhất trong lịch sử.

Hiện tại hai tông phái mạnh nhất đứng đầu phe tu tiên là – Tử Dương môn cùng Lam Ương môn, khi Thanh Hư quan rơi vào khó khăn trở thành một tông phái nhị lưu, hai đại tông phái này đã không ngừng thu nạp đệ tử.

Ở sơn môn của Tử Dương môn. Sơn thủy hữu tình, cơ hồ ngày ngày đều có người muốn đến bái nhập làm Tử Dương môn đệ tử.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, có một đám thiếu niên vẻ mặt hưng phấn đang bước trên sơn đạo của Tử Dương môn. Đám thiếu niên này đều tới từ một thôn trang, lần này cùng nhau tới muốn bái nhập vào Tử Dương môn, chỉ là Tử Dương môn có thu nhận hay không còn khó nói.

Đám thiếu niên này đã tới bên ngoài sơn môn của Tử Dương môn.

- Đây là Tử Dương môn, người ngoài không được tiến vào.

Một thanh niên, chân đạp phi kiếm từ xa hét lên. Đám thiêu niên này vội vã khom người:

- Tiền bối, chúng tôi muốn tới bái nhập vào Tử Dương môn.

- Ồ, chờ một chút.

Thanh niên kia lạnh nhạt nói.

Trong khi đó, một nam tử áo trắng từ phía bên cạnh đám thiếu niên phiêu dật bước qua, thanh niên đạp phi kiếm kia liền quát lên.

- Ngươi, đứng lại.

Nam tử áo trắng căn bổn không để mắt tới thanh niên kia, ánh mắt đảo qua Tử Dương môn một lượt, cảm thán một tiếng:

- Tử Dương môn, so với Thanh Hư quan năm đó xem ra còn phồn hoa hơn a.

Nói rồi, nam tử áo trắng cước bộ máy động. Lập tực đã tới ngay bên ngoài đại điện của Tử Dương môn.

- Thuấn di?

thanh niên chân đạp phi kiếm không còn dám lớn tiếng nữa.

- Mới có bốn ngàn năm, hiện tại tán tiên cao thủ của Tử Dương môn so với khi xưa còn nhiều hơn.

Nam tử áo trắng đứng trước cửa đại điện. Ánh mắt hướng về một tòa cung điện ở bên trong Tử Dương môn. Sau đó thân hình tiêu thất không thấy đâu nữa.

Hai đệ tử bảo vệ ngoài cửa đại điện đưa mắt nhìn nhau, không khỏi kinh hãi, lập tức vội vàng bẩm báo lên những người đứng đầu Tử Dương môn.

Tử Dương môn không ít tán tiên còn ở lại trong Bạo Loạn Tinh hải. Ngụ tại Tử Dương môn chỉ có khoảng ba phần, bất quá hôm nay Tử Dương môn đệ nhất cao thủ -- thập nhị kiếp tán tiên Phần Dương chân nhân lại ngụ tại Tử Dương môn, bởi vì y sắp phi

thăng.

Tòa cung điện thanh niên áo trắng nhìn qua vừa rồi, chính là cung điện mà Phần Dương chân nhân đang tĩnh tu ở đó.

Trong căn phòng dùng để tĩnh tu của cung điện, Phần Dương chân nhân đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

- Ta hỏi người một việc, ngươi chỉ cần trả lời là được.

Một âm thanh đột ngột vang lên trong căn phòng. Phần Dương chân nhân không khỏi chấn kinh mở to hai mắt, khó tin nhìn về nam tử trước mặt.

Căn phòng hoàn toàn bị phong bế, bên ngoài còn có cấm chế.

Phần Dương chân nhân căn bản không tưởng tượng được, có người có thể khiến y không hay biết trong tình huống này, tiến vào trong phòng.

- Cấm chế không bị phá hủy? Cửa cũng chưa mở?

Phần Dương chân nhân vừa tra xét trong lòng càng thêm khiếp sợ.

- Ta hỏi ngươi, Đại Thành kỳ cao thủ của Tử Huyền tinh ta, sau khi phi thăng sẽ tới tinh cầu nào?

Tần Vũ trực tiếp nói, hôm nay Tần Vũ một thân áo trắng, mái tóc dài bồng bềnh, không có một chút sát khí nào cả.

Phần Dương chân nhân lúc này căn bản không dám nghĩ nhiều. Vội vàng cung kính nói:

- Tiền bối, tu chân giả của Tử Huyền tinh ta. Một khi phi thăng,

sẽ tới Ngư Dương tinh thuộc Lưu Tuyền tinh hệ của tiên giới.

Tần Vũ ngẩn người.

- Ngươi nói là Lưu Tuyền tinh hệ?

Tần Vũ cao giọng hỏi.

Phần Dương chân nhân vội nói:

- Đúng, vãn bối dám khẳng định. Hơn nữa Tử Dương môn bọn vãn bối còn có phương pháp cùng tiên giới đưa tin. Tiền bối các đời của tông phái đều là ở tại Ngư Dương tinh của Lưu Tuyền tinh hệ.

- Lưu Tuyền tinh hệ , trước đây là địa bàn của Vũ Hoàng, hiện tại thuộc về Huyền Đế, hi vọng không xuất hiện việc gì ngoài ý muốn.

Tần Vũ cau mày.

Vốn còn có ý nghĩ ở lại Tử Huyền tinh nhàn nhã vui chơi hưởng thụ cuộc sống thêm vài ngày nữa. Nhưng biết được tinh cầu nơi phụ vương y phi thăng, ý nghĩ nghỉ ngơi của Tần Vũ lập tức tan biến.

- Phải lập tức trở về.

Tần Vũ đưa mắt nhìn Phần Dương chân nhân, hững hờ nói:

- Ngươi cứ coi như ta chưa từng tới đây, tiếp tục tu luyện đi.

Nói rồi, toàn thân Tần Vũ trực tiếp tiêu thất.

- Vâng, tiền bối.

Phần Dương chân nhân vội nói.

Sau đó nhìn căn phòng trống rỗng, cảm giác thấy cấm chế hoàn toàn không bị hao tổn. Càng khiến cho người ta thấy như vừa trải qua một giấc mộng vậy.

- Không để ý tới sự tồn tại của cấm chế? Chẳng lẽ ta vừa nằm mơ?

Phần Dương chân nhân lẩm bẩm một mình, lông mày ướt đẫm mồ hôi.

Chương 456

Phụ Tử Đoàn Tụ

Tiềm Long đại lục, Chi Viêm kinh thành của Đường triều đế quốc, trong một phòng khách của Đức Viên, trong phòng chỉ có hai người Tần Vũ, Tần Chính.

- Nhị ca, đệ phải rời khỏi đây rồi.

Tần Vũ nhìn nhị ca Tần Chính của mình, có chút trịnh trọng nói.

- Sao vậy? Vội vã trở về làm gì, không có việc gì đệ hãy ở lại Tiềm Long lục địa thêm mấy ngày nữa.

Tần Chính cũng không nỡ để Tần Vũ li khai nhanh như vậy, dù sao Tần Vũ trở về mới được vài ngày.

Tần Vũ lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Không được, đệ đã biết được địa điểm mà tu chân giả Đại Thành kì của Tử Huyền tinh sẽ phi thăng, mà địa phượng đó, lại là khu vực khống chế của một kẻ thù của đệ tại tiên ma yêu giới.

- Tiểu Vũ, ý đệ là?

Tần Chính sắc diện không khỏi đại biến.

Tần Vũ gật đầu trịnh trọng nói:

- Đúng, đệ lo lắng nhất chính là việc phụ vương cùng đại ca gặp phải phiền toài gì đó, nếu như vậy …. Sự việc quả là rất tồi tệ.

- Vậy…

Tần Chính cũng bắt đầu có chút lo lắng:

- Tiểu Vũ, cừu nhân kia của đệ hẳn thế lực rất lớn?

- Không sao, bất quá phụ vương bọn họ không cách nào phản kháng lại y, hi vọng y không chú ý tới phụ vương, đại ca.

Trong đầu Tần Vũ hiện ra nhãn thần cừu hận của Huyền Đế lúc li khai khi trước.

Cái chết của Vũ Hoàng. Huyền Đế khẳng định sẽ độ tội cho mình .

Tần Vũ nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng.

- Được, đã như vậy, ta cũng không giữ đệ nữa, tiểu Vũ, không cần biết ra sao đều phải bảo vệ đại ca cùng phụ vương.

Tần Chính lo âu nói.

- Nhị ca, người không nói đệ cũng biết, bọn họ là phụ vương đại ca của huynh cũng là phụ vương đại ca của đệ.

Tần Vũ an ủi, trước khi đi, Tần Vũ vẫn cồn vài việc muốn an bài.

Tần Vũ quay sang Tần Chính dặn dò:

- Nhị ca, tại phàm nhân giới mọi việc của Tần gia hết thảy đều giao cho huynh rồi, hiện tại có hai thập nhị kiếp tán yêu làm linh thú, có lẽ cũng không có vấn đề gì, chỉ là một khi huynh phi thăng. Hai linh thú kia tương tự cũng sẽ phi thăng …..cho nên đệ còn muốn giao cho huynh một vật.

Tần Chính không khỏi đưa mắt nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ tâm ý máy động, chỉ thấy một bóng người từ trong thể nói Tần Vũ thoát ra, sau đó hạ xuống một bên, đây chính là kiếm tiên khôi lỗi mà Lan thúc giao cho y khi xưa.

Kiếm tiên khôi lỗi, công kích lực mạnh nhất cũng chỉ bằng cửu cấp kim tiên, chỉ có phòng ngự cực mạnh, nhưng đối với Tần Vũ hiện nay mà nói, cũng không có tác dụng gì lớn cả.

- Đây là kiếm tiên khôi lỗi, từ hôm nay trở đi, kiếm tiên khôi lỗi này sẽ trở thành truyền thừa bảo vật của Tần gia ta tại phàm nhân giới, không cần biết là ai, trước khi phi thăng tiên ma yêu giới, đều phải truyền lại vật này cho đại trưởng lão đời tiếp theo của Tần gia.

Tần Vũ nói.

Gia chủ của Tần gia, một trăm năm thay đổi một lần, hoán chuyển tương đối nhanh. Như đại trưởng lão chức vị này lại không thay đổi, đợi cho đến khi một đại trưởng lão phi thăng mới có sự xuất hiện của đại trưởng lão tiếp theo.

- Kiếm tiên khôi lỗi ?

Tần Chính nghi hoặc nhìn kiếm tiên khôi lỗi.

- Tiểu Vũ, đây là nhục thể con người sao?

- Có thể nói như vậy, bất quá đây là do Lan thúc khi xưa luyện chế đưa cho đệ, chỉ là đối với đệ hiện tại mà nói, kiếm tiên khỗi lỗi này cũng đã không sử dụng vào việc gì nữa rồi.

Tần Vũ cười nói.

- Kiếm tiên khôi lỗi này, phải dựa vào cực phẩm nguyên linh thạch mới có thể sử dụng, đây là một trăm năm mươi khối cực phẩm nguyên linh thạch, về cách sử dụng của kiếm tiên khôi lỗi, huynh cũng có thể từ đây mà tìm hiểu.

Tần Vũ xuất ra một trung phẩm tiên khí không gian giới chỉ, không gian giới chỉ này là do năm xưa Tần Vũ tại Nghịch Ương cảnh đoạt được.

- Bên trong không gian giới chỉ có cực phẩm nguyên linh thạch cùng với phương pháp sử dụng kiếm tiên khôi lỗi.

Tần Vũ dặn dò.

Tần Chính lúc này tiếp nhận không gian giới chỉ, sau khi tích huyết nhận chủ. Trong tay Tần Chính xuất hiện một khối ngọc giản từ không gian giới chỉ, chỉ cần linh thức quét qua, đã hiểu được toàn bộ tin tức bên trong.

- Kiếm kiếm tiên khôi lỗi……:

Biết được sự lợi hại của kiếm tiên khôi lỗi, Tần Chính không khỏi chấn kinh.

Trời ơi!

Có kiếm tiên khôi lỗi, tại phàm nhân giới Tần gia quả thực là vô địch.

- Nhị ca, sự tồn tại của kiếm tiên khôi lỗi, chỉ nên đẻ cho vài vị trưởng lão các đời biết được thôi, không thể để truyền ra ngoài. Nếu không …. Đệ tử của Tần gia ta kẻ nào cũng quá mức kiêu căng, vậy cũng làm mất đi bản ý của ta.

Tần Vũ tiếp tục nói,

- Trừ phi tới lúc bức thiết, kiếm tiên khôi lỗi này tuyệt đối không thể sử dụng. Cực phẩm nguyên linh thạch, đệ tuy lưu lại khá nhiều, nhưng dẫu sao cùng cần lo cho đời sau.

Tần Chính gật đầu nói:

- Yên tâm, tiểu Vũ, nhị ca đẹ trước kia cũng từng là hoàng đế vài chục năm, tự biết nên làm gì….kiếm tiên khôi lỗi, không phải khi Tần gia ta nguy hiểm quan đầu, tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Tần Vũ lúc này mới yên tâm.

- Ừm, hai linh thú kia cũng an bài tốt rồi, cả kiếm tiên khôi lỗi cũng để lại cho huynh, giờ đây ta cũng đã có thể an tâm.

Tần Vũ cố gắng nặn ra một nụ cười,

- Nhị ca, ta phải đi rồi.

Tần Chính nắm lấy hai vai Tần Vũ, không rời mắt khỏi y.

- Đừng như vậy.

Tần Vũ gượng cười nói.

- Ừm, sau này sẽ có cơ hội gặp lại mà.

Nói rồi Tần Vũ toàn thân máy động bay thẳng lên bầu trời.

- Tần Vũ.

Tần Chính nhìn về phía thân ảnh của Tần Vũ trên không trung, hai mắt hơi đỏ hồng.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn, cười cười, rồi sau đó cả người tiêu thất tại thiên không.

Trực tiếp đại na di một lần , Tần Vũ về tới không gian thông đạo, xuyên qua không gian thông đạo giống như hố đen,Tần Vũ đã trở lại Mê Thần điện trên tiên ma yêu giới.

Tần Vũ vừa mới từ Trung Chuyển điện đi vào Đình viện, Phúc bá quản giả của Mê Thần điện liền xuất hiện.

- Tần Vũ, phải đi rồi sao?

Phúc bá cười híp mắt.

Tần Vũ gật đầu:

- Phúc ba, lần sau khi ta tới, cũng chính là lúc ta tiếp quản Mê Thần điện.

- Ta cũng chờ mong ngày đó tới, một thân một mình tại đây, ta cũng có chút luyến tiếc năm tháng khi xưa ở thần giới.

Ánh mắt Phúc bá mờ đi, tựa như hồi ức về cuộc sống năm xưa trỗi dậy.

Tần Vũ trong lòng thầm than:

- Phúc bá thật sự không phải là người sao? Hình như tình cảm, suy ngẫm mọi thứ Phúc bá đều có.

Năng lực luyện chế khôi lỗi của thần giới, quả thức là vượt xa trí tưởng tượng của con người.

- Phúc bá, cáo từ.

Tần Vũ quay sang từ biệt Phúc bá, Phúc bá gật gật đầu, cười nói:

- Tần Vũ, khi ngươi ra ngoài không cần phải quá phiền phức, hai thông đạo tiến vào từ bên ngoài, với thực lực của ngươi thêm cả uy lực của thượng phẩm thiên thần khí "Tàn Tuyết" thần thương, đủ để phá tan được cả phong ấn của cả hai thông đạo.

Tần Vũ tuy đoạt được thượng phẩm thiên thần khí *"Tàn Tuyết"* thần thương , nhưng tới giờ vẫn chưa hề thực sử sử dụng.

Phong ấn của hai thông đạo, Tần Vũ sớm đã cảm nhận được.

Không ngờ lúc trước bản thân chỉ có thể miễn cưỡng làm cho thông đạo phong ấn chấn động, có được Tàn Tuyết thần thương, lại có thể dễ dàng phá vỡ, công kích lực gia tăng bao nhiêu, hiển nhiên có thể lập tức phán đoán.

- Tại tiên ma yêu giới sử dụng *"Tàn Tuyết"* thần thương, cũng không phải là việc thiết yếu.

Tần Vũ cười nhạt, nói xong, Tần Vũ liền ra khỏi Đình viện tiến vào Tiền điện.

Dọc theo hành lang bên trong Tiền điện, Tần Vũ đi theo con đường quen thuộc dễ dàng ra khỏi Mê Thần điện, bay tới một nơi sương khói mờ ảo được tạo ra bằng huyễn thuật cấm chế.

- Trực tiếp đi thẳng, không cần để ý tới huyễn thuật cấm chế bên ngoài.

Phúc bá đứng trước cửa Mê Thần điện, nói vọng ra cho Tần Vũ.

Tần Vũ gật gật đầu.

Chỉ thấy thân hình Tần Vũ lướt đi, huyễn thuật cấm chế không ngờ tự nhiên lộ ra một còn đường. Tần Vũ theo con đường đó cực tốc phi hành, rất nhẹ nhàng và vô cùng nhanh chóng đã xuyên qua được lớp huyễn thuật khổng lồ.

- Nên đi tìm phụ vương đã.

Tần Vũ nhìn về phía phong ấn lối vào của Mê Thần điện, không khỏi nhỏ giọng nói.

Tiên giới , Lưu Tuyền tinh hệ。

Ngư Dương tinh là tinh cầu trung tâm của Lưu Tuyền tinh hệ nơi đây cực kì phồn thịnh. Bởi là nơi phi thăng của không ít tinh cầu từ phàm nhân giới, trên Ngư Dương tinh các môn phái nhỏ cũng rất nhiều.

Nào là Thanh Hư quan, Tử Dương môn、Thiên Nam tông…… tóm lại nơi đây có rất nhiều thế lực của các phái nhỏ. Đương nhiên , đứng đầu các thế lực này là nhân mã của một trong ba đại thủ lĩnh tiên giới Huyền Đế.

Cửu Diễn tông , tông phái lớn nhất Ngư Dương tinh, Kỳ tông chủ, là một thuộc hạ quan trọng của Huyền Đế, thực lực đạt tứ cấp tiên đế, đủ để khiến cho Cửu Diễn tông tông chủ ngạo thị cả Lưu Tuyền tinh hệ.

Trong một tòa tửu lâu ở thành trì trên Ngư Dương tinh, có hai người đang ngồi.

- Phong huynh, huynh nói xem vũ nhi nó hiện đang ở nơi nào?

Người trung niên ngồi phía bên trái nói, người trung niên này không ngờ lại là cha của Tần Vũ, Trấn Đông vương Tần Đức khi xưa!

Còn đối diện với y, chính là Phong Ngọc Tử.

- Bên ngoài có tin đồn về một người thực lực cực mạnh. Thậm chí còn áp đảo cả người như Huyền Đế, Vũ Hoàng, cũng tên là Tần Vũ, huynh nói xem, liệu có phải là cùng một người hay không?

Tần Đức nhíu mày nói.

Phong Ngọc Tử hờ hững nói:

- Tần huynh à, huynh cùng ta qua lại với nhau nhiều năm như vậy, huynh cũng là một người trầm tịnh, làm sao cứ nhắc tới Tần Vũ là huynh lại trở nên ngớ ngẩn vậy, kẻ gọi là Tần Vũ áp đảo cả Vũ Hoàng, Huyền Đế thực lực ra sao? Tuyệt đối có thực lực của cửu cấp tiên đế. Tiểu Vũ mới phi thăng được bao nhiêu năm? Hơn nữa thời kì huy hoàng nhất của Tần Vũ kia cũng đã là ba ngàn năm trước đây, khi đó tiểu Vũ mới phi thăng có vài trăm năm, vài trăm năm mà có thực lực cửu cấp tiên đế? Có thể sao?

- Đúng, ta hồ đồ rồi.

Tần Đức cười chế giễu bản thân.

- Tiểu Vũ thiên tư tuy không tồi, nhưng tốc độ như vậy thật không có nhiều khả năng.

- Hơn nữa Cửu Diễn tông, thủ hạ của Huyền Đế đối với chúng ta cũng rất tốt.

Phong Ngọc Tử cảm thán nói:

- Nếu như Tần Vũ trong truyền thuyết đúng là tiểu Vũ, Huyền Đế cùng Cửu Diễn tông sao lại có thể đối với chúng ta tốt như thế?

Tần Đức gật gật đầu.

- Ai dà, tiên ma yêu giới này dân cư rất đông, một tinh cầu dân số đã hơn một tỉ, thậm chí còn nhiều hơn. Tinh cầu loại này không thể đếm hết, người tên là Tần Vũ …. Một tinh cầu cũng có thể tìm ra được tới hơn ngàn người, đứng nói là toàn bộ tiên ma yêu giới, muốn tìm ra tiểu Vũ, rất khó.

Tần Đức thở dài một hơi.

Phong Ngọc Tử mỉm cười nói:

- Yên tâm, với tâm tính của tiểu Vũ, tuyệt đối sẽ không im hơi lặng tiếng mãi đâu, đợi đến khi nó nổi danh, huynh tựu nhiên có thể tìm ra nó.

- Cũng đúng, nào, uống đi.

Tần Đức không nghĩ nhiều nữa, lập tức nâng chén.

- Ha ha …quả thật là trò đùa.

Ở bàn bên cạnh trên tửu lâu bỗng có một thanh niên ôm bụng cười to, sau đó chỉ về phía Tần Đức、Phong Ngọc Tử hai người,

- Hai người các ngươi không ngờ dám gọi Tần Vũ tiền bối là tiểu Vũ gì đó? hai tên thiên tiên tiểu nhân vật, không ngờ cũng dám vọng tưởng có được giao tình với Tần Vũ tiền bối, quả là …. Ha ha, làm ta buồn cười muốn chết được.

Ngồi cùng bàn với thanh niên còn có một tiên nhân cười phụ hoa theo một tiếng:

- Được rồi, không cần nói nhiều với hai tên thiên tiên này, bọn chúng muốn nằm mơ, cứ để chúng mơ đi.

- Hai người các ngươi nghe đây.

Một nam tử áo đen ngôi ở góc tửu lâu cũng liếc mắt về phía hai người Tần Đức, hừ lạnh nói:

- Từ nay về sau không được gọi Tần Vũ là tiểu vũ gì đó, Tần Vũ tiền bối, không phải để loại người như các ngươi có thể tùy ý bàn tán.

Rất hiển nhiên, nam tử áo đen này thuộc vào loại người sùng bái Tần Vũ, với thục lực của Tần Vũ, số người tại tiên giới sùng bái Tần Vũ quả thật là cực kì đông. Hắc y nam tử thực lực có vẻ rất mạnh này, hiển nhiên cũng là loại người đó.

Tần Đức nghe được khẽ nhướng mày.

- Phong huynh, chúng ta về thôi.

Tần Đức nói với Phong Ngọc Tử, Phong Ngọc Tử cũng cảm nhận được người trong tửu lâu đều xem thường bọn họ, liền gật đầu tán đồng.

Bọn họ mới chỉ là thiên tiên, tại Ngư Dương tinh tinh cầu loại hạch tâm của tinh hệ, tuyệt đối thuộc vào loại yếu kém, tùy tiện đưa ra một tiên nhân cũng có thể đánh bại hai người bọn họ. Bọn họ chỉ có thể nhẫn nhịn.

- Câm miệng.

Bống nhiên một tiếng hét lớn vang lên, từ cầu thang có một vị lão giả áo tím bước lên, lão giả áo tím lạnh lùng đưa mắt nhìn qua đám người trong tửu lâu, sau đó mục quang hướng thẳng về phía nam tử áo đen.

- Ồ, *nhị trưởng lão.*

Trong tửu lâu lập tức có ba người đứng dậy cung kính nói.

Tửu lâu lão bản cũng chạy ra:

- Thì ra là nhị trưởng lão đại nhân của Cửu Diễn tông tới đây, nhị trưởng lão, xin mời.

Lão bản của tửu lâu vội vàng nói.

Nhị trưởng lão lạnh lùng nói:

- Các ngươi nghe ta nói đây, hai vị Tần Đức cùng Phong Ngọc Tử, chính là khách quý của cửu diến tông ta, các ngươi về sau còn dám nói lời bừa bãi , cũng là vũ nhục Cửu Diễn tông ta, nghe thấy chưa?

Hai tiên nhân kiêu ngạo vừa nãy cũng không dám nói gì nữa, cả nam tử áo đen cũng chỉ quay đầu ra chỗ khác không nói thêm lời nào. Luận thực lực, nam tử áo đen này vẫn không phải là đối thủ của cửu cấp kim tiên như nhị trưởng lão.

- Tần Đức huynh, đắc tội rồi, để cho hai người các ngươi bị quấy rầy. Ai, Tần Đức huynh à, ta không phải đã sớm nói qua rồi sao? Về sau muốn ăn uống, cứ tới tửu lâu của thủ hạ Cửu Diễn tông ta, tuyệt đối không có ai dám quấy rầy các ngươi.

Nhị trưởng lão nhìn về phía Tần Đức, tỏ vẻ vô cùng thân thiết.

Tần Đức vội nói:

- Nhị trưởng lão, không cần đâu, bọn ta làm phiền đến Cửu Diễn tông của người cũng đã đủ rồi, ngay cả ăn uống cũng tới tửu lâu của các người, bọn ta quả thực cảm thấy không phải.

- Sao lại nói vậy, Tần Đức huynh, lời nói của huynh chỉ là với

người ngoài rồi, chỉ cần xem Cửu Diễn tông như nhà của huynh tại Ngư Dương tinh này, cũng không có ai dám không nể mặt Cửu Diễn tông ta cả.

Nhị trưởng lão kiêu ngạo nói, rồi quay sang Tần Đức thân thiết nói,

- Tần Đức huynh đi, tới chỗ ta chơi, mấy hôm trước cũng huynh đánh một ván cờ, ta thua cũng có chút bất cam, hôm nay nhất định phải đòi lại.

Tần Đức cùng Phong Ngọc Tử đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng đành đứng lên.

Nhưng đúng lúc này.

Giữa tửu lâu bỗng đột ngột xuất hiện một thanh niên áo đen, trường bào khẽ tung bay, mái tóc dài đen nhánh phiêu đãng.

Người trong tửu lâu có cả nhị trưởng lão cửu cấp kim tiên, chỉ cảm thấy một sự uy hiếp đến từ tâm linh, mọi ngươi đều cảm thấy sợ hãi, thậm chĩ cả tay chân cũng có cảm giác như mềm nhũn ra.

- Người này là ai?

Nhị trưởng lão sợ hãi nhìn về phía thanh niên áo đen đột nhiên xuất hiện, nhị trưởng lão thậm chí còn cảm thấy tiên nguyên lực hỗn loạn không chịu sự khống chế.

- Ngươi, ngươi là...

Tần Đức nhìn người trước mặt, nhất thời không nhận ra được. Chỉ bằng vào khí tức mà thanh niên áo đen này toát ra, liền khiến cho tiên nguyên lực trong cơ thể của cửu cấp kim tiên trở nên hỗn loạn, thực lực như vậy, xem ra cả bát, cửu cấp tiên đế cũng không

bằng.

Thanh niên áo đen nhìn về phía Tần Đức, Phong Ngọc Tử, nét mắt lộ một nụ cười:

- *Phụ vương , Phong bá bá。*

- Ngươi quả thực là tiểu Vũ?

Phong Ngọc Tử cũng chấn kinh nhìn Tần Vũ.

Chương 457

Ân Nhân

Tần Đức nhìn thanh niên áo đen trước mặt, hình dáng giống như là con của y vậy, nhưng thực lực kinh người này…. Chỉ cần nhìn vẻ mặt trắng bệch của Cửu Diễn tông nhị trưởng lão đứng bên cạnh cũng biết. Tuy vậy từ trong lòng lại có một loại cảm giác rất rõ ràng!

- Vũ nhi.

Tần Đức rốt cuộc cũng lên tiếng.

- Phụ vương, cuối cùng đã tìm được người rồi.

Gương mặt Tần Vũ lộ ra một chút vui vẻ kích động, bất quá tu luyện cho tới giờ, việc có thể khiến cho tâm tình của Tần Vũ giao động cũng rất ít.

Phong Ngọc Tử cố gắng nuốt một hơi xuống yết hầu, kinh ngạc nói:

- Tiểu Vũ, con chẳng lẽ thật sự là Tần Vũ trong truyền thuyết?

Nhìn thấy thục lực Tần Vũ như vậy, y cũng có phần tin tưởng.

Tần Vũ quay người nhìn những người đang ở trong tửu lâu, lông mày không khỏi nhướng lên, rồi quay sang thân thiết nói với Tần Đức, Phong Ngọc Tử:

- Phụ vương, Phong bá bá, chúng ta rời khỏi đây trước rồi từ từ nói chuyện.

- A, a, vậy Tần Vũ tiến bối, thật sự là người sao?

Cửu Diễn tông nhị trưởng lão cùng với phụ thân của Tần Vũ xưng huynh gọi đệ. Nhưng nhìn thấy Tần Vũ lại vẫn kính cẩn lễ phép xưng hô Tần Vũ tiền bối. Quả là thú vị.

Nhưng thời gian đối với tu luyện giả không có ý nghĩa gì lớn, tu luyện trăm triệu năm, nếu như vẫn chỉ là một kim tiên, cho dù gặp một tiên đế mới tu luyện vài trăn năm. Cũng phải cung kính xưng hô tiền bối. điểm này… chính là dựa vào thực thực.

- Ồ, ngươi là?

Tần Vũ nhìn về phía Cửu Diễn tông nhị trưởng lão, y thấy người này tựa hồ cùng với phụ thân quan hệ không tồi.

- Vãn bối là Cửu Diễn tông nhị trưởng lão.

Cửu Diễn tông nhị trưởng lão vội nói.

- Người của Cửu Diễn tông?

Tần Vũ khẽ cau mày.

Khi xưa từ Long tộc có được một tấm tinh tế địa đồ, thế lực trên từng tinh cầu đều được ghi lại. Tần Vũ biết rõ rằng, khi xưa Cửu Diễn tông này ở dưới trướng của Vũ Hoàng, hiện tại trở thành tông phái dưới sự chỉ huy của Huyền Đế.

- Không cần biết có âm mưu gì, đứng trước thực lực tuyệt đối chỉ là trò trẻ con.

Tần Vũ trong lòng cũng không lo lắng chút nào. Với thực lực của y hiện tại…đặc biệt là sau khi đoạt được thượng phẩm thiên

thần khí *"Tàn Tuyết"* thần thương, phóng mắt ra khắp tiên ma yêu giới, tuyệt đối không có ai có thể chịu được một thương.

Cho dù không dùng tới thượng phẩm thiên thần khí chỉ dựa vào không gian cảm ngộ , thực lực cũng đủ để cùng với bọn kim hình quân、hắc diễm quân、bạch huyền quân so bì .

Tần Vũ lập tức không suy nghĩ nhiều nữa.

- Phụ vương , Phong bá bá, chúng ta cứ rời khỏi đây trước đã, con đã lâu lắm rồi không gặp mặt đại ca. Tiểu Lộ, Đại Sơn bọn họ cũng ở đây chứ.

Tần Vũ mỉm cười nói, ở trước mặt người thân. Nụ cười của Tần Vũ luôn thân thiết chân thành như vậy.

Tần Đức gật đầu nói :*" đúng , chúng ta về thôi , đại ca của con vẫn thường nhắc tới con luôn đó."*

Tần Vũ căn bản không biết hiện giờ Tần gia đang ngụ tại đâu. Chỉ có thể đi theo phụ vương cùng Phong bá bá. Ba người cùng lúc trực tiếp bay ra khỏi tửu lâu. Cực tốc hướng về nơi ở của Tần gia tiến tới. Còn lại Cửu Diễn tông nhị trường lão trong tay xuất hiện một truyền tấn linh châu, sau khi truyền xong tin tức. Cửu Diễn tông nhị trường lão cũng bay ra khỏi tửu lâu.

Đợi tới khi Tần Vũ ly khai được một lúc. Đám người trong tửu lâu mới bình tĩnh trở lại.

- Người vừa rồi, quá khủng bố.

Một tiên nhân sắc mặt vẫn còn trắng bệch nói.

Nam tử áo đen ngồi ở góc tửu lâu thì nhìn chằm chằm vào chỗ mà Tần Vũ vừa mới đi khỏi, trong lòng kinh hãi:

- Thực lực của y, so với sư tôn của ta còn mạnh hơn, mạnh hơn rất rất nhiều! Chẳng lẽ ……y đúng là Tần Vũ tiền bối?

Vừa nãy qua đoạn đối thoại của Tần Vũ cùng Tần Đức, Phong Ngọc Tử. Thêm vào việc lúc đầu Tần Đức và Phong Ngọc Tử nói chuyện, phần lớn người trong tửu lâu đều biết, chỉ dựa vào những lời đó, cộng với thực lực của Tần Vũ vừa nãy, gần như tất cả mọi người đều đưa ra một kết luận thanh niên áo đen khi nãy chính là Tần Vũ tiên đế trong truyền thuyết.

"Vừa rồi , chúng ta không phải đã mạo phạm người nhà của Tần Vũ tiền bối sao?" hai tiên nhân lúc đầu hạ nhục Tần Đức nhìn nhau , không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tần Vũ cùng Tần Đức, Phong Ngọc Tử, sau khi phi hành một lúc, cuối cùng tới gần một tòa trang viện liền hạ xuống.

Trang viện này, chỉ mỗi bức tường đã dài tới mấy ngàn mét, cho dù là tại Ngư Dương tinh cũng thuộc vào loại đại trang viện hào hoa xa xỉ, đặc biệt trang viện lại còn ở bên trong thành trì, bình thường không đủ thực lực, sẽ không thể sở hữu trang viện thế này.

Ba người Tần Vũ hạ xuống trước cửa trang viện.

Hai người giữ cửa nhìn thấy bọn Tần Đức tiến tới, vội cung kính nói:

- Lão gia!

Tần Đức lúc này sắc diện vui vẻ kéo theo Tần Vũ tiến vào trong trang viện cực lớn này.

- Phụ vương, đây là nơi cư trú của người cùng bọn đại ca sao?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Bằng vào thực lực của phụ thân , đại ca , tại tinh cầu trung tâm như ngư dương tinh làm sao có thể có được một tòa trang viện lớn như vậy?

- Đúng.

Tần Đức gật đầu cười.

- Thật ra, đây là trang viên của Phong bá mẫu của ngươi. Chỉ là Phong bá mẫu cùng với Phong bá bá của ngươi kết thành phu thê, chúng ta cũng được vào ở trong trang viện này.

Tần Vũ không khỏi mỉm cười nhìn về phía Phong Ngọc Tử:

- Phong bá bá, cung hỉ cung hỉ.

Phong Ngọc Tử cũng cười ầm lên:

- Đó cũng là duyên phận. Ta ở phàm nhân giới nhiều năm như vậy không ngờ cũng có ngày hôm nay, càng không nghĩ có thể gặp được Phong bá mẫu của ngươi. ông trời đối với ta quả không tệ.

- Đừng tán dương nữa, đi, chúng ta tới đại sảnh rồi nói.

Tần Đức cười nói.

Ba người Tần Vũ liền tiếp tục đi tiếp, bên trong trang viện có một hồ nước rất lớn, bên trên hồ là một chiếc cầu cong cong, đi qua cầu, dọc theo hành lang quanh co một lúc, mới tới được đại sảnh tiếp khách.

- Mau gọi thiếu gia cùng mọi người tới đại sảnh.

Tần Đức cười nói với gia nhân ở ngoài cửa đại sảnh.

- Vâng, lão gia.

Gia nhân này lập tức thối lui.

Ba người Tần Vũ đã ngồi xuống.

- Đại ca hình như không ở trong trang viện?

Thần thức Tần Vũ quét qua liền phát hiện tiểu Lộ đang ở trong đình viện còn Thiết Sơn không thấy đâu. Tần Vũ tịnh không vội kêu tiểu Lộ, dẫu sao tiểu Lộ cũng sắp tới đây, bản thân không cần phải vội vội vàng vàng.

Tần Đức ngẩn ra, nói:

- Không ở đây? Việc này ta cũng không biết. Nhưng cứ yên tâm. đại ca con không ở trong trang viện, khẳng định cũng ở một nơi nào đó trong thành, ta đã sai người đi gọi bọn họ rồi. Quản gia sẽ tự dùng truyền tấn linh châu để thông báo.

Tần Vũ gật đầu.

- Vũ nhi, những năm qua con sống thế nào? Còn cả việc … khi ta tới tiên giới không lâu đã nghe người ta nói về một một cao thủ cực kì phi thường cũng tên Tần Vũ, chẳng lẽ y chính là con?

Tới lức này, Tần Đức vẫn có chút không tin tưởng.

Phong Ngọc Tử cũng nhìn Tần Vũ.

- Tiểu Vũ, nghe nói người đó từng một hơi giết chết hai mươi sáu tiên đế. Cuối cùng cả Vũ Hoàng cũng phải chạy trốn, hơn nữa tại tinh cầu nơi Thanh Đế độ kiếp, đã từng thi triển thực lực kinh người, nghe nói phải là cửu cấp tiên đế.

Tần Vũ cười tự chế giễu bản thân:

- Lời đồn càng truyền ra càng sai lệch. Có nhiều việc tuy gọi là đúng. Nhưng cũng không phải như bên ngoài truyền tụng. năm đó, thực lực của con cũng không dám khoa trương được như vậy.

- Thật sự là con?

Phong Ngọc Tử Tần Đức nghe thấy giọng điệu của Tần Vũ Tần Vũ tựa như đã chịu nhận mình chính là người kia.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng.

- Nhưng, nhưng khi đó con mới phi thăng chưa được bao nhiêu năm?

Phong Ngọc Tử tự mình nghĩ tới đây cũng cảm thấy sợ hãi . Tần Vũ khi đó mới phi thăng được bao lâu? không ngờ lại một lúc giết chết hai mươi sáu tiên đế.

Tần Vũ lắc đầu cười:

- Không, thật ra, khi đó kẻ giết hai mươi sáu tiên đế không phải là con mà là một người quen khác.

- Ồ, ta nói rồi, tiểu Vũ con tuy là thiên tài, nhưng khi đó mới phi thăng một, hai trăm năm mà thôi, làm sao có thể giết một lúc hai mươi sáu tiên đế?

Phong Ngọc Tử giật mình.

Tần Đức nhíu mày hỏi:

Vũ nhi, khi đó ai cứu con mà giết chết hai mươi sáu vị tiên đế?

- Cứu? Không phải vậy, chủ yếu là vì con có được thần khí Vạn Thú phổ, trong Vạn Thú phổ tộng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là cho linh thú đạt thiên yêu cấp, tầng thứ hai của linh thú yêu vương cấp, tầng thứ ba có linh thú yêu đế cấp. Mãi tới khi đó con mới tu luyện đạt đến tiên đế cảnh giới. cho nên cuối cùng mở ra được tầng thứ ba của Vạn Thú phổ. Sau đó ra lệnh cho một yêu đế cức mạnh, ra giết đám người đó.

Tần Vũ ở trước mặt người thân, không dấu diếm gì cả.

Phong Ngọc Tử trợn trừng mắt, nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, nói không lên lời:

- Con, con….

- Phong bá bá。

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phong Ngọc Tử.

Một lúc sau Phong Ngọc Tử mới bình tĩnh trở lại nói:

- Tiểu Vũ, con nói khi đó con đã đạt tới cảnh giới tiên đế.

- Đúng, nếu không phải vậy, con làm sao có thể mở được tầng thứ ba của Vạn Thú phổ?

Tần Vũ cười nhẹ nói. Tới lúc này y mới hiểu được nguyên nhân khiến Phong Ngọc Tử kinh hãi.

Khi đó bản thân mới phi thăng được hơn một trăm năm. Hơn một trăm năm đạt tới tiên đế cảnh giới quả thực là có phần kinh thế hãi tục.

- Vũ nhi, có người nói con khi ở trên tinh cầu mà Thanh Đế độ kiếp đã đối đầu với Vũ Hoàng? Còn giao thủ nữa?

Tần Đức hít sâu một hơi chờ đợi, nhìn về phía nhi tử tràn đầy kỳ tích của mình.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Đúng, khi ở Tiều Hoàng tinh con không phải là đối thủ của Vũ Hoàng, nhưng tới lúc Thanh Đế độ kiếp, mặc dù Vũ Hoàng khi đó đạt tới cửu cấp tiên đế. Con cũng không kém hơn hắn.

Khi thanh đế độ kiếp, Tần Vũ mới phi thăng vài trăm năm, còn chưa tới ngàn năm.

Phong Ngọc Tử cùng Tần Đức đưa mắt nhìn nhau.

Đây chính là đứa bé khi trước, người con thứ ba bị chính bọn họ xem là không có tiền đồ sao?

Trong khi Phong Ngọc Tử cùng Tần Đức đang mở miệng định nói thêm gì đó, bỗng nhiên.

- Vũ ca ca.

Một âm thanh trong trẻo vang lên, một phu nhân xinh đẹp ôn nhu vui mừng chạy đến.

- Tiểu Lộ.

Tần Vũ nhìn người vừa tới, không khỏi cao hứng, tiểu Lộ dù sao vẫn là người bạn thưở nhỏ của y.

Tiểu Lộ vừa mới tiến vào, lập thức đã có cả một đám theo sau đi vào. Đám người này già có, thanh niên, thiếu niên có. Nhưng

không ai là ngoài lệ, ánh mắt của cả đám đều tràn ngập hưng phấn.

Sau khi đám người này đi vào. Gần như quay đầu nhìn về hướng người lạ mặt duy nhất ở đây là Tần Vũ.

Người có công lớn nhất giúp cho Tần gia quật khởi tại tu chân giới. Trong lịch sử của phàm nhân giới tựa hồ đã trở thành một kì tích, Tần gia đệ tử được nghe về thái thượng tam trưởng lão. Không cần nghi ngờ về sự sùng bái với Tần Vũ, hôm nay có thể nhìn thấy Tần Vũ, mỗi người trong lòng đều hưng phấn.

Bọn họ trong đầu đều nhớ rõ từng sự tích về Tần Vũ .

Không cách nào tu luyện nội công , nhưng lại thanh công đạt được ngoại công tiên thiên cảnh giới , là người đầu tiên trên tiềm long lục địa trở thành tiên thiên cao thủ ngoại công

Hai mươi tuổi tiến vào hàng ngũ tu chân giả.

Đi tới hải ngoại tu chân giới, vài năm ngắn ngủi, đã tạo nên Tinh Thần các, thành bá chủ một phương của hải ngoại tu chân giới, thủ hạ tu yêu giả tới mấy chục vạn.

Cửu Kiếm tiên phủ, Bạo Loạn Tinh hải, Đằng Long đại lục…. bất kì sự tích nào của Tần Vũ bọn họ cũng nhớ rất rõ.

"thái gia gia , người này có phải là tam gia gia không?" một thanh niên nhỏ giọng nói với Tần Đức.

Tần Đức gật gật đầu, rồi quay sang phía Tần Vũ:

- Vũ nhi, đây là đệ tử của Tần gia ta phi thăng trong bốn ngàn năm qua, hiện tại mới chỉ là một nửa, còn có không ít người đang cùng đại ca của con ở bên ngoài.

Tần Vũ gật đầu, sau đó quay sang nhìn về phía đám đệ tử của

Tần gia.

Trên bầu trời thành trì của Ngư Dương tinh có một nhóm người đang cực tốc phi hành, đi đầu chính là Tần Phong. Trong số người tại tiên giới của Tần gia, Tần Phong cũng vào loại uy vọng chỉ sau Tần Đức.

- Tiểu Vũ, tiểu Vũ không ngờ đã tới rồi.

Trong mắt của Tần Phong có chút cuồng hỉ.

- Các ngươi phi hành nhanh lên chút nào.

Tần Phong quay đầu nói lớn.

Đám người phía sau lập tức cố gắng phi hành nhanh nơn, lúc này có vài chục người từ phía dưới bay lên. Đi đầu là một thiếu niên áo trắng, thiếu niên áo trắng dẫn theo mười mấy người đến bên cạnh Tần Phong hỏi:

- Gia gia, có việc gì mà truyền tấn cho con gấp vậy?

Quản gia kia thực tế chỉ truyền tấn cho Tần Phong, Thiết Sơn cùng mấy vị thủ lĩnh. Về phần đám văn bối còn lại, bọn người Tần Phong tự nhiên phải báo tin.

- Tam gia gia của người tới.

Tần Phong nói.

- Gia gia, người nói ….

Thiếu niên áo trẳng vẻ mặt có chút không tin.

Một nữ tử ở phía sau Tần Phong cười nói:

- Tiểu Nam, đúng là tam gia gia của ngươi tới. Ngươi không phải vẫn nói với ta, ngươi sùng bái tam gia gia tới cỡ nào sao? Còn nói khi phi thăng tiên giới luôn muốn gặp tam gia gia nữa.

- Mẹ, là thái thượng tam trưởng lão thật sao?

Tần Nam hỏi lại.

- Ừm, mẹ còn có thể lừa con sao?

Nữ tử kia cười nói.

Hai mắt Tần Nam lập tức phát ra những tia cuồng hỉ:

- Gia gia, mau, mau đi thôi, con không đợi người đâu.

Tần Nam nói xong, tốc độ bản thân lập tức tăng lên, hóa thành một đạo lưu quang, mới một lúc mà Tần Nam đã bỏ xa mọi người.

Cháu của Tần Phong , hiện tại chính là người có thực lực mạnh nhất tần thị nhất tộc . Cũng được coi là một thiên tài , tu luyện tốc độ cực kỳ khiếp người .

- Tiểu nam đứa nhỏ này.

Tần Phong có chút bất đắc dĩ. Lập tức không kìm nén được khát vọng gặp huynh đệ ruột thịt của mình, quay sang nói với Thiết Sơn bên cạnh.

- Thiết Sơn huynh , ngươi dẫn mọi người đi, ta về trước đây.

Tần Phong không kìm hãm tốc độ nữa, tốc độ lập tức lên tới mức nhanh nhất, hỏa tốc hướng về trang viện lao tới, chỉ là tốc độ so với Tần Nam, còn chậm hơn một chút.

Ồn ồn ào ào, lúc này trong đại sảnh của Tần gia trang đang có một đám người tụ tập, Tần gia trang viện trước tới giờ chưa khi nào nhiệt náo như vậy. Đám người này thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tần Vũ, ánh lên sự tò mò cùng sùng bài.

Chỉ là trong đám người này nhiều người không dám nói chuyện với Tần Vũ, chỉ có vài kẻ là có đủ đảm lượng, mới nói chuyện được với Tần Vũ một hai câu, còn lại đều ghen tỵ nhìn người nói chuyện với Tần Vũ.

Người trong đại sảnh càng lúc càng đông.

- Dương ca, đây thật sự là thái thượng tam trưởng lão sao?

Một đám văn bối đệ tử của Tần gia, đứng ở một góc đại sảnh nói chuyện.

- Đúng, chính là thái thượng tam trưởng lão, nếu như thái thượng tam trưởng lão có thể nói với ta một câu, nhìn ta cười thì tốt biết mấy.

Một thanh niên bên cạnh nói.

- Vậy ngươi đi đi, có mấy người đã đến chỗ thái thượng tam trưởng lão nói chuyện rồi đấy thôi, tính tình của thái thượng quả là rất tốt.

- Không, ta không dám.

Thanh niên kia tựa hồ như như có chút xấu hổ.

- Thái gia gia.

Một âm thanh vang lên mãnh liệt trong đại sảnh, một bóng người từ trên cao bay vọt vào trong đại sảnh. Đây chính là Tần Nam vừa cực tốc trở về.

Tần Vũ cũng không khỏi chú ý tới thiếu niên vừa tiến vào, xem xét thực lực, không ngờ đã đạt tới nhất cấp kim tiên. Tuyệt đối là ngươi mạnh nhất trong Tần gia.

- Tiểu Nam à, đây là tam gia gia của người Tần Vũ.

Tần Đức sủng ái xoa xoa đầu Tần Nam, Tần Nam cũng rất ngoan ngoãn đứng bên cạnh Tần Vũ, chỉ dám quay sang nhìn trộm Tần Vũ.

Thấy Tần Vũ cười vui vẻ nhìn mình, giống như ăn trộm bị người ta bắt gặp, sắc mặt Tần Nam bỗng chuyển sang màu đỏ.

- A, tiểu Nam, ngươi đỏ mặt rồi kìa?

Tần Đức lộ vẻ kinh ngạc nhìn sang Phong Ngọc Tử bên cạnh,

- Phong huynh, tiểu Nam không ngờ cũng có lúc đỏ mặt, quả là mặt rời mọc đằng tây rồi.

Được gặp thần tượng sùng bái trong lòng mấy ngàn năm qua, bỗng nhiên bị nhìn thấy, trong lòng cảm thấy ngượng nghịu là chuyện cực kì bình thường.

- Tiểu Vũ, đây là cháu nội của đại ca người, tiểu Nam, nó là người có tư chất tốt nhất trong lịch sử Tần gia ta. Ồ ….*nhầm rồi nhầm rồi, là người thứ hai sau con.*

Tần Đức cười ha ha nói, nghĩ tới tốc độ tu luyện của Tần Vũ, cho dù với tâm tính của Tần Đức, cũng không khỏi tặc lưỡi.

Vài trăm năm ngắn ngủi, có thể so bì với cấp tiên đế Vũ Hoàng? Bản thân không ngờ lại có người con như vậy? Ông trời quả là rộng lượng với Tần Đức.

- Tiểu Vũ.

Một âm thanh rõ ràng vang khắp đại sảnh.

- Đại ca.

Tần Vũ vội vã đứng dậy.

Trước cửa đại sảnh là một thanh niên cường tráng, nét mắt so với Tần Vũ giống nhau tới bảy phần, chỉ là so với Tần Vũ thô hào hơn một chút. Hai huynh đệ nhìn nhau, nhiệt huyết trong cơ thể cùng sôi lên. Bọn họ là huynh đệ ruột thịt!

Tần Vũ và Tần Phong ôm nhau thật chặt, rồi mới buông ra.

- Bao nhiêu năm rồi, tới tiên ma yêu giới nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đã gặp đệ, ha ha … Hôm nay thật khiến người ta cao hứng mà.

Tần Phong không khỏi cười lớn một tiếng.

- Đại ca, hôm nay cũng là ngày cao hứng nhất tại tiên giới của đệ.

Tần Vũ cũng cảm thấy trán nóng bừng.

Đúng lúc này ,một phu nhân xinh đẹp bước vào:

- Phong ca, nghe nói Tần Vũ cháu của huynh đã tới đây rồi?

Phong Ngọc Tử liền đứng dậy, vẻ mặt rạng rỡ đi tới bên vị phu nhân xinh đẹp kia. Nắm lấy tay của nàng, đi tới bên Tần Vũ:

- Tiểu Vũ, đây là Phong bá mẫu của con Liên Ngữ, cùng là người ta gặp tại tiên giới.

- Liên Ngữ? Huyền Hi có quan hệ gì với ngươi?

Tần Vũ nhìn Liên Ngữ, ánh mắt trở nên băng lạnh.

Với thực lực của Tần Vũ, liếc mắt qua đã thấy công pháp mà Liên Ngữ trước mặt tu luyện có cùng một nguồn gốc với Huyền Hi.

- Huyền Đế chính là sư tôn của ta.

Phu nhân xinh đẹp tên Liên Ngữ mỉm cười nói:

- Sư tôn, người nhận được tin tức Tần Vũ tới đây, có lẽ cũng đã tới Ngư Dương tinh rồi.

Phong Ngọc Tử nghi hoặc nói:

- Liên Ngữ, sư tôn của nàng? Sư tôn của nàng không phải là vị ân nhân đã cứu mạng bọn ta tiền bối cao thủ của Cửu Diễn tông hay sao?

- Tần Vũ huynh, nghe tin ngươi cùng với thân nhân đoàn tụ, ta bây giờ mới tới chúc mừng, thành thật xin lỗi.

Một âm thanh phiêu hốt tràn ngập đại sảnh vang lên, một nữ tử áo trắng đồng thời bước vào.

- Sư tôn.

Liên Ngữ cung kính nói.

- Thì ra là ân nhân tới đây.

Tần Đức vội nói.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, bởi bạch y nữ tử này chính là đại cừu nhân của y, Huyền Đế Huyền Hi!

Chương 458

Huyền Hi Đích Tự Bạch

Huyền Hi vừa đến, Tần gia để tử trong đại sảnh liền thập phần quy củ đứng sang một bên im lặng, ngay cả Tần Đức cũng cung kính đi tới nói:

- Ân nhân và con trai ta có quen biết?

- Quen biết ư? Đúng, ta cùng con của ngươi, Tần Vũ đích xác là có một đoạn quan hệ.

Huyền Hi mỉm cười nói, rồi ánh mắt chuyển sang hướng Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ nhíu mày.

Huyền Hi này muốn làm gì? Hiện tại xem ra Huyền Hi sớm đã tìm gia phụ vương cùng thân nhân của mình, nếu như Huyền Hi muốn giết bọn họ, có lẽ đã sớm giết rồi, vì sao y lại không giết? Ngược lại còn lấy lễ đối đãi?

- Tiểu Vũ, vừa nãy ngươi nói ân nhân là Huyền Đế? Thế là sao?

Phong Ngọc Tử lên tiếng hỏi, lúc này Phong Ngọc Tử đang nhăn mày, rất hiển nhiên là có chút khổ não.

Ân oán của Tần Vũ và Vũ Hoàng có ai không biết?

Mà Huyền Đế lại là vợ của Vũ Hoàng, Vũ Hoàng bị chết, Huyền Đế còn đối với Tần gia tốt như vậy, thậm chí đem cả ái đồ gả cho Phong Ngọc Tử, chỉ cần là người có đầu óc đều sẽ thấy rằng không hợp lí.

- Huyền Đế.

Tần Vũ cười nhạt một tiếng:

- Ngươi vì sao lại mai danh ẩn tích, trở thành ân nhân của Tần gia ta, không biết có thể giải thích một chút được không?

Huyền Hi nhắc tới việc này, gương mặt lộ ra một nụ cười khổ:

- Tần Vũ, trước kia ta không nói cho họ biết thân phận thực sự chủ yếu vì không muốn khiến cho họ phải nghĩ ngợi lung tung.

Mấy người Tần Đức, Tần Phong, Phong Ngọc Tử đều đứng bên cạnh, im lặng nhìn Tần Vũ cùng Huyền Đế nói chuyện.

- Nghĩ ngợi lung tung? Huyền Đế, ngươi bảo vệ cho nhiều người của Tần gia ta như vậy, ta quả là phải cảm tạ ngươi. Nhưng nói thật, Huyền Đế, ta vẫn không hiểu, ngươi vì sao lại làm như vậy?

Tần Vũ thản nhiên nói.

Huyền Đế lắc đầu, thất vọng nói:

- Nếu như ta nói ta bỗng nhiên hối hận , ngươi có tin không?

Tần Vũ khựng lại.

Bỗng nhiên hối hận, Tần Vũ làm sao có thể tin được.

Một cao thủ đạt tới cửu cấp tiên đế, không thể như vậy, lòng kiên định với cừu hận tuyệt đối là thứ không thay đổi, nêu như cả ý niệm bản thân cũng bị thay đổi, hối hận. Người tinh thần kém kiên định như thế, muốn tu luyện tới cửu cấp tiên đế, gần như là việc không thể.

Đương nhiên, không phải không tồn tại khả năng đột nhiên hối hận.

Nhưng Huyền Đế là người ra sao? Một trong số thủ lĩnh của các đại thế lực ở tiên giới, đặt vào phàm nhân giới thì đây chính là một đại nữ hoàng! Loại nhân vật này còn có thể hối ngộ?

Huyền Đế không đợi Tần Vũ mở miệng, nói tiếp:

- Tần Vũ, ta vốn không có thù oán gì với ngươi cả, nguyên nhân chỉ bởi vì trượng phu Phong Vũ của ta, cuối cùng trở thành kẻ địch của ngươi. Lần đó khi Phong Vũ bị cao thủ dưới trướng ngươi giết chết, ta lửa giận bốc lên đầu, đích xác muốn giết ngươi thật nhanh.

Tần Vũ vẫn im lặng, ánh mắt tập trung vào Huyền Đế, tiếp tục lắng nghe.

- Nhưng sau khi ngươi biến mất, theo thời gian trôi đi, cừu hận dần dần phai nhạt. Ta Huyền Hi cũng là một cửu cấp tiên đế, quyết không để cừu hận làm mờ mắt. Đợi tới khi bản thân ta hoàn toàn thông suốt, mới phát hiện ra một việc, chuyện này từ đầu tới cuối đều do Phong Vũ hắn bức bách ta, muốn chiếm đoạt thần khí của ngươi, mới khiến cho hắn phải bỏ mạng.

Huyền Hi khẽ cười nói:

- Trên thực tế, Phong Vũ chết đi thay vào đó khiến ta không còn lo lắng, hiện tại ta chỉ chuyên tâm hướng đạo, linh hồn cảnh giới cũng tiến bộ rất nhanh… đối với ngươi ta cũng không muốn cũng ngươi tranh đấu thêm nữa, cho nên chỉ có thể gia ân với ngươi hi vọng kết thúc được ân oán giữa chúng ta.

Tần Vũ thần thức quét qua.

Lần gặp mặt trước, linh hồn cảnh giới của Huyền Đế bất quá

mới vừa tiến nhập cửu cấp tiên đế, còn bây giờ lại gần như đã củng cố xong. Tốc độ tu luyện như thế quả thực cũng được xem là nhanh.

Nhưng cho dù là vậy, lời Huyền Đế có phải là thật hay không?

- Có thể tin y sao?

Tần Vũ trong lòng tự hỏi.

- Vũ nhi, cứ tạm thời tin Huyền Đế đi.

Tiên thức truyền âm của Tần Đức bỗng nhiên vang lên trong đầu của Tần Vũ, Tần Vũ nghe xong trong lòng liền đưa ra quyết định.

Phụ vương của y tuy công lực không cao, nhưng xét đoán cùng xử lý mọi việc so với y thật sự là cao hơn nhiều. Phụ vương quyết định như vậy khẳng định là có đạo lý của người. Tần Vũ liền thở dài một tiếng:

- Ừm, Huyền Đế, nếu như Vũ Hoàng khi xưa hiểu được đạo lý như ngươi hiện tại, giữa ta và Vũ Hoàng cũng đã không xảy ra một loạt sự việc như vậy, cũng không khiến cho Vũ Hoàng phải mất mạng.

- Phong Vũ mất mạng, chỉ có thể trách bản thân hắn, kỳ thật hắn đã hoàn toàn rơi vào tâm ma, bất luận là ai khuyên bảo hắn cũng vô dụng,vì ta thân là thê tử của hắn, lúc đó cũng chỉ có thể giúp hắn thôi.

Huyền Hi cũng thở dài một tiếng.

Tần Đức bỗng cười vang:

- Ha ha, được rồi, ân oán của Huyền Đế tiền bối và con ta đã chấm dứt, Huyền Đế tiền bối, hôm nay phải tham gia vào yến tiệc trong trang viện đó.

- Hân hạnh vô cùng.

Huyền Đế gật đầu cười.

Lông mày như trăng, đôi mắt như nước hồ mùa thu, áo trắng phiêu đãng, khí chất của Huyền Đế quả là làm dung động lòng người.

Trên bàn tiệc.

Tần Đức, Phong Ngọc Tử, Tần Phong, Tần Vũ… cùng đám đệ tử Tần gia còn có cả Huyền Đế cùng thủ hạ là Cửu Diễn Tông tông chủ、đại trường lão、nhị trường lão cả nhóm người đều đến đây.

Trong trang viện, rất ư náo nhiệt.

Nhóm người Cửu Diễn Tông tông chủ, đại trưởng lão cũng đã biết Tần Vũ trong truyền thuyết chính là đệ tử của Tần gia.

Tuy bọn họ thấy nghi hoặc bởi Huyền Đế không giết Tần gia, ngược lại còn lấy lễ đối đãi. Nhưng đám người Cửu Diễn Tông tông chủ, không dám đắc tội với Tần Vũ. Ai ai cũng đều vô cùng cung kính, thái độ đối đãi với Tần Đức, còn chân thành hơn nhiều so với trước kia.

Tân vũ, Tần Đức, vợ chồng Phong Ngọc Tử, Tần Phong, Huyền Đế, Cửu Diễn Tông tông chủ cùng đại trưởng lão tám người ngồi cùng một bàn.

Từ sau khi Huyền Hi ở tại đại sảnh công khai thân phận, đám để từ Tần gia giờ vẫn tràn ngập hưng phấn.

Lúc này ở một số bàn khác, vài đệ tử Tần gia đang đàm luận

về tầng lớp cao nhất trên tiên giới như Huyền Đế, cũng đàm luận về thái thượng tam trưởng lão mà bọn họ hãnh diện, còn cả một loạt sự tích của Tần gia tại tiên giới. Chỉ tới hôm nay, Tần gia đệ tử mới xác nhận được… Tần Vũ chính là Tần Vũ trong truyền thuyết. Điều này càng khiến cho đám để tử Tần gia sùng bái Tần Vũ càng thêm hưng phấn.

Còn như ở chỗ Tần Vũ, cảnh tượng yên tiệc nhộn nhịp, gương mặt tươi cười, nhưng thật sự lại không lại không hưng phấn như những bàn khác.

- Tần Vũ huynh, huynh đúng là người có tốc độ tu luyện nhanh nhất bình sinh ta từng gặp qua hay nghe nói … mới có ba nghìn năm không gặp, thực lực Tần Vũ huynh lại càng thêm khiếp người. Không biết giờ Tần Vũ huynh đã đạt tới đẳng cấp nào?

Huyền Hi mỉm cười nhìn Tần Vũ.

Lúc này đám người Tần Đức Tần Phong cũng quay về phía Tần Vũ.

- Ta? Có lẽ thời gian độ thần kiếp cũng còn không lâu nữa.

Tần Vũ mỉm cười nói. Tần Vũ có thể tưởng tượng được linh hồn cảnh giới của mình thậm chí còn hơn cả thần nhân bình thường còn công lực tu vi của bản thân cùng cơ thể cũng đã đạt tới đệ cửu tầng, tuyệt đối đủ điều kiếp độ thần kiếp. Chỉ là khi nào thần kiếp tới, Tần Vũ cũng không cách nào xác định.

- Không biết có phải vì ta vẫn còn bị hãm tại Nguyên Điểm trung kì, nên chưa độ thần kiếp hay không?

Tần Vũ thầm đoán định trong lòng.

- Thời gian độ thần kiếp không xa, thực sự là phải chúc mừng Tần Vũ huynh.

Huyền Hi lập tức nói.

Bọn người Tần Đức cũng không hỏi thêm, mà lại thay đổi chủ đề, chuyển sang bàn về những việc khác.

Đợi đến khi yến tiệc tan, Huyền Đế cũng đã dẫn người của Cửu Diễn Tông rời đi, ba người Tần Vũ、Tần Đức、Tần Phong mới cùng vào trong một căn phòng, lúc này ba cha con mới có dịp nói chuyện.

Ba cha con cùng ngồi xuống một chiếc bàn, mỗi người đều đã có sẵn một chén trà.

- Phụ vương, lúc nãy, người bảo con tin tưởng Huyền Đế? Việc đó là sao, chẳng lẽ người cho rằng tất cả những gì Huyền Đế nói đều là thật?

Trong phòng, lúc này Tần Vũ đã nêu ra nghi vấn trong lòng.

Tần Đức hai tay nâng chén trà, mỉm cười nói:

- Không, ta tịnh không cho rằng lời y hoàn toàn là thật.

- Vậy phụ vương người….

Tần Vũ nhíu mày. Tần Đức lắc đầu nói:

- Ta không hề tin lời của Huyền Đế là thật, cũng không cho rằng đó là giả, thật giả, căn bản không cần suy xét.

- Tiểu Vũ, trước hết, ta nói cho con biết một việc. Đệ tử của Tần gia ta, tại tiên giới có thê tử, là mười hai người, còn có ba nữ

tử của Tần gia có trượng phu nữa. Mà thê tử cùng trượng phu của họ, không ai là không có quan hệ với Huyền Đế.

Tần Đức chậm rãi nói. Sắc mặt Tần Vũ đại biến.

- Huyền Đế quả nhiên âm hiểm.

Tần Vũ đã cảm thấy khó có thể đối phó Huyền Đế.

Đệ tử của Tần gia tại tiên giới căn bản không nhiều. Một lúc có tới mười lăm người mà bạn đời của họ có quan hệ với Huyền Đế, việc này thật sự là phiền toái. Nếu như muốn đối phó với Huyền Đế, vậy phải làm thế nào với mười lăm người kia đây?

Tần Phong cũng gật đầu nói:

- Cháu nội tiểu Nam của ta gần đây cũng có quan hệ rất tốt với một nữ hài, theo ta được biết, nữ hài đó lại sống ở trong Cửu Diễn Tông.

- Lợi hại, lợi hại.

Từ đáy lòng Tần Vũ bùng lên một tia nộ khí. Bằng chiêu này của Huyền Đế, Tần Vũ muốn đối phó y, cũng không thể dễ dàng ra tay được.

- Vũ nhi, không cần nghĩ nhiều, Huyền Đế nếu như muốn sát hại người của Tần gia ta, thì sớm đã làm rồi. Cũng không cần phải đợi cho tới bây giờ… huống chi, Huyền Đế đối với Tần gia bọn ta quả thực là có ơn.

Tần Đức nói.

- Có ơn? ơn gì chứ?

Tần Vũ hỏi.

Tần Phong lên tiếng nói:

- Tộc nhân của Tần gia chúng ta bao năm qua phi thăng lên Ngư Dương tinh, đều gặp phải không ít nguy hiểm, ngay cả ta và phụ vương cũng như vậy, bất quá mỗi lần đều được người của Cửu Diễn Tông cứu nguy, còn có một lần Huyền Đế đích thân ra tay. Theo như người của Cửu Diễn Tông nói, họ sở dĩ bảo vệ chúng ta như vậy, chính là vì Huyền Đế. Đương nhiên lúc trước bọn họ chỉ nói Huyền Đế là một cao thủ có địa vị cực cao trong Cửu Diễn Tông của bọn họ.

- Nguy hiểm, Huyền Đế nói không chừng là cố ý tạo ra những cục diện nguy hiểm đó.

Tần Vũ trong lòng đối với Huyền Đế vô cùng đề phòng.

Nếu như Huyền Đế thật lòng.

Y cần gì phải để không ít nữ tử, thậm chí nam tử thành bạn đời của con cháu Tần gia chứ?

- Có thể là vậy. Nhưng ..ta khẳng định, Huyền Đế đối với Tần gia ta có ơn, hơn nữa còn là ơn rất lớn.

Tần Đức nghiêm túc nói,

- Vũ nhi. Trước hết, ta phải nói cho con biết một chuyện để con hiểu đã.

- Xin phụ vương nói đi.

Tần Vũ nói. Tần Đức nói:

- Vũ nhi, con có lẽ cũng biết người của Tử Huyền tinh ở phàm nhân giới, chỉ cần là tu tiên, đều sẽ phi thăng tới Ngư Dương tinh. Mà cơ hồ trong số mười người phi thăng, có tới một nửa là sống không tới một trăm năm.

- Thật sao?

Tần Vũ kinh ngạc, y thực sự từ trước tới giờ không để ý tới những chuyện như vậy.

Tần Phong cũng gật đầu nói.

- Đúng, khi vừa mới phi thăng dù gì cũng chỉ là nhất cấp thiên tiên, nhất cấp thiên tiên tại Ngư Dương tinh đơn giản là nhân vật ở tầng thấp nhấp. Nhưng bởi vì những người phi thăng, tại phàm nhân giới không có ai không phải là nhân vật xuất chúng, phần lớn đều có một ít bảo vật các loại. Nhưng tại Ngư Dương tinh, thiên tiên lại là loại người cực kì bình thường, địa vị rất thấp, bảo vật còn xa mới bằng được những tiên nhân phi thăng, cho nên tiên nhân phi thăng, bình thường có thể bị giết bởi một số kẻ có dã tâm.

Tần Vũ lúc này mới hiểu.

- Mười người thì có năm người chết, tỉ lệ đại khái là như vậy, phần lớn đều như vậy. Nhưng Tần gia ta bao nhiêu năm qua, đệ tử phi thăng không có ai bị chết cả!

Tần Đức trịnh trọng nói:

- Tần gia ta tại sao lại khác biệt như vậy? Chính là bởi có Cửu Diễn Tông bảo vệ, dưới mệnh lệnh bí mật kia của Huyền Đế.

- Cho dù Tần gia bọn ta có gặp chút ít nguy hiểm, một số là do Huyền Đế bố trí, nhưng có một số ….. lại thường xuyên xuất hiện

ở đây. Các tông phái khác, như Thanh Hư quan chẳng hạn, mười người phi thăng có một nửa là bị chết, chúng ta một người cũng không chết. Nói vậy chắc con cũng đã hiểu được đại ân của Huyền Đế đối với Tần gia ta.

Tần Đức nhìn về phía Tần Vũ. Tần Vũ từ từ gật đầu. Vô luận là Huyền Đế cuối cùng muốn làm gì, nhưng giờ xem ra, Huyền Đế quả thực là có ơn với Tần gia. Dù sao nếu không có Huyền Đế bảo vệ, phụ hoàng cùng đại ca của Tần Vũ còn sống hay không cũng rất khó nói.

- Vũ nhi, cho nên ta mới nói, lời của Huyền Đế căn bản không cần phân biệt thật giả. Khi con không có mặt y đã không giết bọn ta, hiện tại con trở về, y giờ đây càng không thể giết bọn ta, y làm như thế, khẳng định là có nguyên nhân của y, cứ đợi tới sau này… tin rằng sẽ hoàn toàn lộ rõ chân tướng.

Tần Đức khuyên bảo.

Tần Vũ không nói thêm, chỉ trầm ngâm suy nghĩ trong lòng. Tần Đức, Tần Phong đưa mắt nhìn nhau, tịnh không quấy rầy Tần Vũ.

- Hiện tại nếu như trực tiếp giết chết Huyền Đế, ta cũng bị coi như lấy oán báo ơn, còn phụ vương bọn họ khẳng định sẽ không đồng ý. Nhưng nếu như không giết…. vẫn tồn tại khả năng Huyền Đế sẽ giết cả bọn phụ vương, ta phải làm sao bây giờ.

Tần Vũ suy tư một lúc.

- Cho dù có giết chết Huyền Đế, ta sẽ phải đối đãi như thế nào với vợ của Phong bá bá? đối đãi ra sao với bạn đời của mười lăm đệ tử Tần gia kia?

Tần Vũ từ từ lắc đầu,

- Xem ra hiện tại vẫn chưa thể đối phó với Huyền Đế, ừm … tạm thời chỉ có thể làm như thế vậy.

Trong lòng Tần Vũ đã có quyết định.

- Phụ vương, con tạm thời li khai một thời gian, sẽ rất nhanh quay lại.

Tần Vũ nói rồi, toàn thân tiêu thất không thấy đâu. Chỉ còn lại Tần Đức, Tần Phong hai người quay mặt nhìn nhau, trong lòng không khỏi nghi hoặc Tần Vũ rốt cuộc là muốn làm gì.

Trong Cửu Diễn Tông. Tại một tọa cung điện bài trí trang nhã, nơi này không có lấy một người hầu, cũng là nơi ở của Huyền Đế trong Cửu Diễn Tông, người ngoài căn bản không dám tiến vào. Còn hiện tại chỉ có Huyền Đế và Cửu Diễn Tông tông chủ ở bên trong.

Tại cung điện. Huyền Đế chắp hai tay ra đằng sau, quay lưng về phía Cửu Diễn Tông tông chủ, không biết đang nghĩ về điều gì.

- Bệ hạ.

Cửu Diễn Tông tông chủ cung kính nói,

- Với Tần gia kia….

Huyền Đế hờ hững phẩy tay, cắt ngang lời của Cửu Diễn tông tông chủ.

- Ngươi cứ về nghỉ ngơi đi, không cần phải quản tới việc gì cả, chỉ cần theo mệnh lệnh của ta mà làm là được.

- Vâng, bệ hạ.

Cửu Diễn Tông tông chủ không dám nói nhiều, lập tức rời khỏi nơi ở của Huyền Đế. Khóe miệng của Huyền Đế khẽ nhếch lên lộ nét cười:

- Tần Vũ à Tần Vũ, ta xem ngươi làm thế nào vượt qua được cửa này của ta?

Nói xong, Huyền Đế phất tay xuất ra một khối truyền tấn linh châu:

- Tông Duyên huynh, Tần Vũ xuất hiện rồi…

Chương 459

Phá Khai Phong Ấn

Tại Hắc Ô tinh, hành tinh trung tâm của yêu giới phi cầm tộc, trong hoàng cung.

Từ sau lần giao tranh với Ốc Lam, sự kiêu ngạo của Bằng Ma Hoàng đã giảm đi rất nhiều, phần lớn thời gian bình thường đều là chuyên tâm tiềm tu, hòng sớm đạt tới cảnh giới cửu cấp yêu đế. Trong khoảng hơn ba nghìn năm Tần Vũ biến mất, Bằng Ma Hoàng Tông Duyên cũng không có liên hệ gì với Huyền Đế.

Tại hoàng cung mật thất.

- Huyền Đế gọi ta có việc gì?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên phất tay xuất ra truyền tấn linh châu, yêu thức vừa quét qua một lượt, Bằng Ma Hoàng Tông Duyên liền nhíu mày: Tần Vũ xuất hiện, Huyền Đế vì sao lại báo cho ta biết?

- Huyền Hi, không biết ngươi đem tin này báo cho ta, là có ý gì?

Tông Duyên truyền tấn hỏi.

- Tông Duyên huynh, năm xưa huynh truy sát ba huynh đệ Tần Vũ, thậm chí còn giết cả tỉ tỉ của vợ Hắc Vũ là Bạch Hinh, hơn nữa Hắc Vũ cùng huynh lại có thù giết cả cha mẹ, chẳng lẽ huynh nghĩ rằng ba huynh đệ Tần Vũ sẽ không tìm tới ngươi hỏi tội?

Huyền Hi hỏi lại.

Tông Duyên khẽ cau mày.

Oán thù của y cùng Hắc Vũ, quả thực là rất khó giải trừ.

- Huyền Hi, việc này không cần ngươi phải lo, Hắc Vũ cho tới giờ cha mẹ là ai vẫn còn khó nói. Quan trọng nhất là ….ta muốn giết Hắc Vũ đã khó, nhưng còn ba huynh đệ Hắc Vũ muốn giết ta cũng là việc không thể. Tông Duyên ta hoàn toàn tự tin vào tốc đọ của mình.

Tông Duyên lạnh nhạt truyền tấn.

Rất rõ ràng, Tông Duyên căn bản không muốn tới đối đầu với Tần Vũ.

Hơn ba nghìn năm trước, Tông Duyên y cùng vợ chồng Vũ Hoàng liên thủ, thêm cả thủ hạ đồng loạt ra tay. Cuối cùng vẫn bại trận chạy trốn, với tộc độ tu luyện của ba huynh đệ Tần V , thực lực hiện tại khẳng định còn đáng sợ hơn trước. Còn có cả một kẻ khiến y phải uý kị là Ốc Lam, Tông Duyên căn bản không muốn chuốc nhục vào thân.

- Tốc độ ta nhanh, bọn chúng căn bản không thể giết ta!

Đây chính là điều Tông Duyên vẫn luôn nghĩ tới.

Huyền Hi truyền tấn nói :

- Tông Duyên huynh, huynh đừng khinh địch như vậy, ba huynh đệ Tần Vũ khi xưa tu luyện mới có mấy trăm năm, thực lực đạt tới mức nào, hiện tại đã hơn ba ngàn năm trôi qua. Thực lực bọn chúng giờ ở tầng bậc nào, căn bản là không một ai biết được, hơn nữa cách đây không lâu, ta đã gặp mặt Tần Vũ, ta cảm giác ….Tần Vũ hiện tại rất đáng sợ.

- Ngươi gặp mặt Tần Vũ, y lại không giết ngươi?

Tông Duyên kinh ngạc.

Huyền Hi cười nhạt, truyền tấn nói:

- Ta tự có biện pháp, nhưng điều ta muốn báo cho huynh biết là thực lực của Tần Vũ hiện nay cực kì đáng sợ, chỉ dựa vào khí tức mà y tỏa ra, ta đã thấy …… ta không thể đỡ nổi một chiêu của y, y cho ta cảm giác rất giống với Thanh Đế năm xưa. Rất giống!

Huyền Hi tịnh không biết, khí tức đó là khí tức đặc thù có được sau khi luyện thành linh hồn kim đan.

Thanh Đế tu luyện thời gian cực kì lâu dài, linh hồn cảnh giới đã sớm đạt tới linh hồn kim đan. Nên cũng có khí tức giống như khí tức của Tần Vũ. Đây cũng là lí do vì sao mà khi xưa Tần Vũ lần đầu gặp mặt hoàn toàn không nhìn ra được cảnh giới của Thanh Đế.

- Rất giống với Thanh Đế?

Sắc mặt Tông Duyên đại biến.

Nghĩ tới Thanh Đế, Tông Duyên liền cảm thấy lạnh cả xương sống. Khi xưa y cùng bọn Vũ Hoàng đối diện với Thanh Đế, thậm chí cả phản ứng cũng không nổi. Cách biệt thực sự là quá lớn.

- Cho nên ta mới báo cho huynh, muốn huynh phải cẩn thận đề phòng ba huynh đệ Tần Vũ phục thù, được rồi, điều gì cần nói đã nói hết, Tông Duyên huynh quyết định ra sao, ta cũng không quan tâm nữa.

Huyền Đế nói rồi liền cắt đứt liên lạc.

Tông Duyên lúc này vẫn nắm chặt lấy truyền tấn linh châu, vẻ mặt biến đổi phức tạp, có phần âm trầm.

- Đối phó Tần Vũ ? Ngay cả thủ hạ của Tần Vũ cũng đánh không lại, còn muốn giết Tần Vũ?

Tông Duyên chầm chậm lắc đầu, lập tức đưa ra một quyết định.

Theo như lời của Huyền Hi, khí tức của Thanh Đế rất giống với khí tức của Tần Vũ hiện tại.

Nhưng luận thực lực, Tần Vũ cùng Thanh Đế ai mạnh hơn đây?

Thanh Đế tuy tu luyện rất lâu, nhưng linh hồn cùng lắm chỉ tiếp cận trung cấp thần nhân mà thôi. Như linh hồn cảnh giới của Tần Vũ, thêm cả Lưu Tinh Lệ hỗ trợ, chắc chắn tuyệt đối mạnh hơn y.

Thanh Đế từ Mê Thần điện đoạt được một kiện bảo vật, tu luyện vài nghìn vạn năm mới hoàn toàn luyện hóa được. Y có thể cùng lúc chế ngự được bọn Tông Duyên, Vũ Hoàng, bảo vật này tự nhiên không tồi, nhưng nếu so với thượng phẩm thiên thần khí thần thương *"Tàn Tuyết"* được chủ nhân Mê Thần điện trân quý nhất. Khẳng định không chỉ yếu hơn một bậc.

Thanh Đế nếu như cùng Tần Vũ hiện tại chiến đấu, chỉ cần Tàn Tuyết thần thương xuất ra, Thanh Đế căn bản không thể đỡ nổi một thương!

Hai thông dạo dẫn vào Mê Thần điện, tại khu vực cửa vào của yêu giới.

Tần Vũ một mình đứng bên ngoài thông đạo, lúc trước tại Ngư Dương tinh từ biệt phụ vương, đại ca Tần Vũ liền dùng đại na di cực tốc tiến tới đây, với tộc độ bây giờ của Tần Vũ, còn nhanh hơn trước tới gần mười lần.

- Bát Cửu Tỏa Không trận ?

Tần Vũ mỉm cười.

- Tiểu tử ở bên ngoài kia, theo hiệp nghị của cộng đồng tiên ma yêu tam giới, thông đạo này đã bị phong ấn, cho dù là ai cũng không thể tiến nhập, ngươi mau mau rời đi.

Một tiếng hét lớn vang lên từ trong thông đạo của Mê Thần điện.

Tần Vũ trong lòng không để ý:

- Hiệp nghị của cộng đồng tiên ma yêu tam giới ? Cũng chỉ là hiệp nghị của vài thủ lĩnh mà thôi.

- Ta đoạt được thần thương Tàn Tuyết này, vẫn chưa có dịp nào sử dụng. tại tiên ma yêu giới, cũng chỉ có phong ấn này đáng để sử dụng một lần.

Tần Vũ có chút hưng phấn vung tay xuất ra một thanh trường thương.

Thân thương xám đen, mũi thương lấp loáng ánh tuyết, những sợi tơ màu máu bao quanh múi thương làm tăng thêm một phần sát khí.

- Ha ha, tiểu tử ở bên ngoài kia muốn làm gì ? Chẳng lẽ muốn phá Bát Cửu Tỏa Không trận sao? Quả là làm ta cười chết mất, ngay Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng bọn họ còn không phá nổi, tiểu tử ngươi nghĩ mình là ai, thần à?

- Các huynh đệ, vạn năm qua ngày tháng thật là rất buồn tẻ, mọi người xem kịch hay nào, xem tiểu từ kia làm sao phá được *"Bát Cửu Tỏa Không trận"* đây.

Bảy mươi hai đế cấp cao thủ đang bố trận bên trong bắt đầu cười ngặt nghẽo, đồng thời xem lời nói đùa của Tần Vũ không để trong mắt.

Một tay cầm thương, trường thương chỉ chéo xuống dưới, thân hình của Tần Vũ hiên ngang, mái tóc đen dài phiêu đãng, ánh mắt ngưng tụ trên phong ấn Bát Cửu Tỏa Không trận.

- Tàn Tuyết, thương đầu tiên ẩn chứa ý tứ của "kinh thiên nhất côn".

Cổ tay Tần Vũ khẽ rung lên, trong chớp mắt Tàn Tuyết thần thương biến thành một con du long, xoay tròn uyển chuyển nhắm hướng thông đạo lao tới.

Vô tiền khoáng hậu!

Phá!

Bảy mươi hai đế cấp cao thủ ở bên trong thông đạo đều mở to mắt nhìn cảnh này.

Một chiêu vô cùng đơn giản.

Nhưng trong mắt bọn họ, không gian xung quanh Tần Vũ tựa như trong chốc lát không ngờ lại biến chuyển hoàn toàn theo động tác của Tần Vũ, đồng thời trường thương của Tần Vũ cũng sinh ra một loạt ảo ảnh.

"Phốc!"

Những đạo ảo ảnh này đồng thời hợp nhất làm một, mũi của trường thương giống như một sợi chỉ đâm xuyên qua tờ giấy, xuyên qua Bát Cửu Tỏa Không trận phong ấn. Như bảy mươi hai đế cấp cao thủ bố trận, khi đại trận bị phá, đồng thời đều phun ra một ngụm tiên huyết.

- Chiêu vừa rồi ……

Một đế cấp cao thủ khóe miệng vẫn còn vương vết máu, nhưng đôi mắt mở to mắt ra mà nhìn, trong đầu còn lưu lại một thương vừa rồi.

Một thương đó bọn họ đều nhìn rất rõ.

Một thương lúc đầu nhìn rất ư đơn giản, tốc độ xem ra cũng không nhanh. Nhưng tất cả vẫn nhớ…vừa nãy khi thương máy động, không gian liền bị uốn cong, hơn nữa trường thương từ trên tay Tần Vũ, trong khoảnh khắc xuyên phá được phong ấn, bọn họ căn bản không thấy rõ.

Tựa như trường thương thuấn di vậy.

- Ha ha, sai rồi, sai rồi. Vực của đế cấp cao thủ, quả là trò đùa, trò đùa. Đó mới là vực, vực chân chính.

Một thanh niên trong số bảy mươi hai đế cấp cao thủ bỗng nhiên cười lớn.

- Ta cuối cùng đã hiểu rồi, thì ra đó là khống chế đối với không gian, đó mới chính là vực.

Thanh niên này liên phi hành tới trước mặt Tần Vũ, cung cung kính kính cúi mình:

- Đa tạ một thương vừa rồi của tiền bối, vãn bối bị khốn tại lục cấp ma đế nhiều năm, nhưng chỉ trong khoảnh khắc vừa rồi, vãn bối đã hoàn toàn minh bạch, vãn bối tin rằng trong vòng một trăm năm sẽ đạt tới cảnh giới cửu cấp ma đế.

- Tiểu tử ngươi đang nói mơ à.

Lập tức có vài người ở cạnh đó lên tiếng chế giễu, chỉ nhìn thấy một thương mà khẳng định bản thân sẽ đạt tới cửu cấp ma đế.

Thanh niên kia vẫn cung cung kính kính đứng trước mặt Tần Vũ:

- Tiến bối đối với không gian khống chế, vượt xa cả những Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng hiện tại, cũng hơn xa sư tôn của vãn bối, xin hỏi tiền bối có phải là người của thần giới hay không?

Thanh niên này không phải người thường mà là đồ đệ của cửu cấp ma đế Ma Không tại ma giới.

Bình thường dưới sự chỉ dạy của Ma Không, y cũng đã tiến bộ thần tốc, nhưng nhìn thấy một thương của Tần Vũ, y phát hiện ra những điều sư tôn chỉ dạy còn rất nông cạn. Y cũng đột nhiên phát hiện ra được đại đạo, có niềm tin trong vòng trăm năm đạt tới cửu cấp ma đế.

- Ngộ tính của ngươi quả là không tồi, bất quá ta không phải là người của thần giới.

Tần Vũ cười nhạt nói.

- Vãn bối Ngộ Long, không biết tiền bối là……

Thanh niên Ngộ Long của ma giới cung kính nói.

Tần Vũ đưa mắt nhìn qua Ngộ Long, rồi nhìn về phía bảy mươi mốt đế cấp cao thủ còn lại, mỉm cười nói:

- Hôm nay ta phá phong ấn này, chỉ là không chịu được sự bá đạo của một vài thủ lĩnh tiên ma yêu tam giới, từ ngày hôn nay. Thông đạo

này tốt nhất không cần phong ấn, nếu như lần sau để ta phát hiện ra, toàn bộ những người bố trí phong ấn sẽ bị giết hết.

Bảy mươi hai đế cấp cao thủ trong lòng chấn động.

Chỉ một thương đó, phá phong ấn giống như mũi nhọn đâm qua tờ giấy, điều này làm cho những mọi người đều hiểu ….cho dù là bọn Long Hoàng, cũng không phải đối thủ của người trước mắt. Nếu như người này muốn giết bọn họ….

Bảy mươi hai đế cấp cao thủ trong lòng có phần sợ hãi.

- Lần này tạm thời bỏ qua.

Tần Vũ nói hết câu liền khiến cho bọn họ thở ra một hơi.

- Trở về báo với thủ lĩnh của các ngươi, từ nay đừng bố trí phong ấn nữa, ta không thích vậy.

Tần Vũ lạnh giọng nói.

- Vâng, tiền bối.

Bảy mươi hai đế cấp cao thủ không dám nói lời thừa.

Tần Vũ đảo mắt qua bảy mươi hai người này một lượt, rồi lập tức phi hành vào thông đạo.

Sau khi đi qua đám người này, âm thanh phiêu hốt của Tần Vũ lại vang lên:

- Báo với thủ lĩnh của các ngươi, tên của ta là …Tần Vũ!

- Là Tần Vũ?

Số đế cấp cao thủ này phần lớn đã bình tĩnh trở lại, đợi đến khi bọn họ quay đầu nhìn lại, Tần Vũ đã tiêu thất trong đám vân vụ mênh mông của thần chi cấm chế.

- Tần Vũ tiền bối quả thực quá lợi hại, năm xưa thực lực đã ngang ngửa cửu cấp tiên đế, không ngờ bao năm không gặp, thực lực lại đã đạt tới mức độ này.

Không ít người cảm thấy kinh hãi.

Như thanh niên Ngộ Long vẫn nhìn về phái đám vân vụ mênh mông ảo thuật cấm chế của thần giới, trong lòng thâm nhủ:

- Tần Vũ tiền bối, ơn một thương này, ngang với ơn chỉ dạy của sư tôn, Ngộ Long vĩnh viễn không quên.

Sau đó Ngộ Long liền li khai nơi này trước, còn như bảy mươi mốt đế cấp còn lại cũng lần lượt li khai.

Ngô Long nói trong một trăm năm đạt tới cửu cấp ma đế, hôm nay phần lớn đế cấp cao thủ đều cười nhạo y. Nhưng một trăm năm sau …..Ngộ Long quả thật trở thành ma giới đệ nhất cao thủ, hơn nữa thương lại là thứ y thiện dụng nhất!

Nguyệt Nha Loan của tiên giới.

Liễu Đế kế thừa địa vị của Thanh Đế, lúc này đang cực kì chấn động, trước mặt y, chính là năm tiên đế vừa từ Mê Thần điện thông đạo trở về.

- Vừa rồi ngươi nói gì?

Liễu Đế hỏi lại lần nữa.

Thủ lĩnh của năm người kia liền cung kính nói:

- Bệ hạ, thuộc hạ nói, cách đây không lâu Bát Cửu Tỏa Không trận tại Mê Thần điện thông đạo đã bị một người chỉ dựa vào một thương phá vỡ.

- Làm sao có thể, không thể nào!

Liễu Đế không cách nào tin được.

Khi xưa sau khi bố trí Bát Cửu Tỏa Không trận thành công, cao thủ như Long Hoàng, Bằng Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng đều đã thử công kích qua Bát Cửu Tỏa Không trận. Thậm chí cả mấy vị cao thủ lợi hại liên thủ công kích, cũng không làm gì nổi phong ấn này.

- Bệ hạ, thuộc hạ chính mắt nhìn thấy, hơn nữa những vị đế cấp cao thủ cùng bố trận cũng đều thấy.

Tiên đế kia cung kính nói.

- Bệ hạ, người phá trận kia còn nói, từ nay không cho phép bố trí lại Bát Cửu Tỏa Không trận, y nói y không chịu được hành vi bá đạo như vậy, nếu như lần sau phát hiện ra, y sẽ giết hết những người bố trận.

Tiên đế kia nói tiếp.

Liễu Đế im lặng.

Im lặng một lúc lâu, rồi Liễu Đế lên tiếng hỏi:

Người phá trận là ai?

- Y nói, y tên là Tần Vũ!

Tiên đế kia cung kính nói.

- Tần Vũ……

Liễu Đế khẽ nhướng mày, ánh mắt không dấu nổi sự kinh hãi.

Long Hoàng đời trước Ngao Phương đã thoái vị, hiện tại Long Hoàng chính là Ngao Vô Danh.

Chỉ là Ngao Vô Danh tới giờ vẫn chưa có truyền thừa bảo vật, đây là do chính Ngao Vô Danh yêu cầu, nói đợi tới khi phụ hoàng của y Ngao Phương dựa vào truyền thừa bảo vật vượt qua được thần kiếp, y mới tiếp nhận truyền thừa bảo vật.

Ngao Vô Danh nhìn mười bốn đế cấp cao thủ thủ hạ , mười bốn đế cấp cao thủ chính là người được phái đi bố trí *"Bát Cửu Tỏa Không trận"*, nghe thấy những lời bọn họ nói, Ngao Vô Danh trong lòng cũng không cách nào tin nổi.

- Vô Danh, có việc gì phát sinh vậy.

Ngao Phương bước vào trong đại điện.

- Phụ hoàng, có một cao thủ đã phá được Bát Cửu Tỏa Không trận, còn nói từ này không cho phép bố trí phong ấn tại thông đạo đó, nếu phát hiện lần nữa sẽ giết hết những người bố trận.

Ngao Vô Danh nét mặt thay vào đó lại có chút vui vẻ.

- Không thể nào, ta cùng Đại Viên Hoàng khi xưa đều đã thử qua, đều không thể phá được phong ấn. ai có thể đủ sức phá bỏ?

Ngao Phương không thể tin nổi.

- Phụ hoàng, con đã hỏi những người khác, đây hoàn toàn là sự thật.

Ngao Vô Danh trịnh trọng nói.

Thấy Ngao Vô Danh nói vậy, Ngao Phương liền có chút đề phòng, chỉ là tiên ma yêu giới còn có người đủ sức phá được Bát Cửu Tỏa Không trận, điều này đối với Long Hoàng là đả kích quá lớn.

- Người phá trận, phụ hoàng căn bản không tưởng tượng được là ai đâu.

Ngao Vô Danh cười nói.

- Ai, Ám Tinh giới tân nhiệm Kim Hình Quân chăng?

Ngao Phương liền hỏi, trong tâm của y, cũng chỉ có đệ nhất quân chủ Kim Hình Quân trong tam đại quân chủ của Ám Tinh giới mới đủ khả năng.

Ngao Vô Danh lắc lắc đầu, cười nói:

- Kim Hình Quân con không biết, nhưng con lại biết người phá trận là ai, y tên ..Tần Vũ!

- Tần Vũ ?

Ngao Phương giống như thở ra một hơi cũng không nổi, đứng một lúc không nói được gì.....

Tin tức Tần Vũ phá bỏ phong ấn được bảy mươi hai đế cấp cao thủ trở về hồi báo, lập tức các đại cao thủ của tam giới đều biết được. Yêu giới Bằng Ma Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng, hay tiên giới Viêm Hoàng, Huyền Đế, Liễu Đế còn cả, ma giới Huyết Ma Đế, Hắc Ma Đế.

Tóm lại, thực lực Tần Vũ kinh người, khiến ai ai cũng phải

khiếp sợ.

Hơn nữa không có một ai dám đề nghị tới phong ấn Mê Thần điện thông đạo một lần nữa.

Chương 460

Cải Tạo Tiên Phủ

Khi bảy mươi hai đế cấp cao thủ rời khỏi cửa vào Mê Thần điện về bẩm báo các thủ lĩnh thì bản thân Tần Vũ lại một lần nữa đi xuyên qua cấm chế ảo thuật của thần, tiến vào sân bên trong Mê Thần điện.

-Tần Vũ?

Trên mặt Phúc bá lộ chút kinh hãi:

-Mới có vài ngày ngươi đã quay lại, chẳng lẽ ngươi đã có được biện pháp khai mở "Khí Vật điện" rồi sao?

Tần Vũ lập tức xua tay cười nói:

-Đâu thế được, mới có vài ngày, ta làm sao tiến bộ nhiều như vậy. Lần này ta đến là vì có một việc muốn Phúc bá người giúp đỡ.

Phúc bá mỉm cười nói:

-Ta đã nói mà, ngươi là người kế thừa duy nhất của Mê Thần điện, chỉ cần ta có thể làm được, thì ta sẽ giúp ngươi.

Tần Vũ nóng lòng dò hỏi:

-Không biết Phúc bá đối với trận pháp cấm chế có thành tựu đến đâu?

Sở dĩ Tần Vũ đến lần này là để có thể gia tăng sự an toàn cho

phụ vương và những người khác. Hắn đã nghĩ đến Thanh Vũ tiên phủ, nhưng có lẽ cấm chế của Thanh Vũ tiên phủ đối với cửu cấp tiên đế mà nói, lại là quá yếu. Do đó Tần Vũ mới tìm đến Phúc bá.

Theo những gì chủ nhân Mê Thần điện nói, muốn luyện khí thì về mặt trận pháp tất phải có đủ thành tựu. Mà kẻ theo chủ nhân Mê Thần điện nhiều năm là Phúc bá, Tần Vũ cho rằng chắc cũng rất am hiểu cấm chế của thần.

Tần Vũ không cần Phúc bá nghiên cứu kỹ càng đối với trận pháp, chỉ cần thêm vài đạo cấm chế của thần vào Thanh Vũ tiên phủ. Hắn tin tưởng nếu như vậy, Huyền Đế cũng sẽ phải từ bỏ việc phá cho được Thanh Vũ tiên phủ.

-Trận pháp cấm chế?

Phúc bá vuốt râu mỉm cười:

-Tần Vũ ngươi cũng biết, ta không có linh hồn, không có cách nào cảm nhận được không gian pháp tắc. Bình thường nhàm chán cũng nghiên cứu một chút trận pháp hỗn tạp. Về đạo học trận pháp cấm chế, ta không thể tính là "đại gia", nhưng tại thần giới cũng có thể coi là không tồi.

Phúc bá theo chủ nhân Mê Thần điện rất nhiều năm, nhân vì thân thể là được chủ nhân Mê Thần điện luyện chế thành nên năng lượng trong người có thần giới năng lượng thạch cung ứng, hắn không cần phải tu luyện. Cho nên gần như đã dồn đại bộ phận tinh lực đặt ở trên phương diện trận pháp. Đối với lý giải cấm chế trận pháp, Phúc bá tuyệt đối có thể coi là một cao thủ.

Nhưng Tần Vũ lại không nghe ra Phúc bá đang khiêm nhường :

-Đủ rồi đủ rồi, ta không cầu Phúc bá người lợi hại đến thế, chỉ

cần có thể tạo chút ít về cấm chế của thần mà lực phòng ngự cao là được.

Tần Vũ vội nói, đồng thời huơ tay lấy ra một hạt châu.

-Phúc bá, đây là một tòa Tiên phủ đã biến thành hạt châu, ta muốn mời Phúc bá giúp bố trí chút cấm chế phòng ngự ở Tiên phủ này.

Tần Vũ liền nói ra mục đích của mình.

Phúc bá nghi hoặc nhìn Tần Vũ nói:

-Tần Vũ, ngươi làm thế để làm gì, chẳng lẽ với lực công kích hiện tại của ngươi, ở Tiên Ma Yêu giới lại còn người có thể uy hiếp ngươi sao?

-Không, ta là vị phụ thân cũng với các huynh đệ của ta thôi.

Tần Vũ đáp:

-Ta lo rằng sau khi ta phi thăng Thần giới, mấy người họ sẽ gặp phải công kích của một số người, do đó mới nghĩ tới sắp đặt một Tiên phủ để bảo vệ bọn họ.

Phúc bá hiểu ra liền vỗ vai Tần Vũ, tự tin nói:

-Tiên Ma Yêu giới? Ha ha… A Phúc ta tốt xấu gì cũng đã đi theo chủ nhân chứng kiến rất nhiều cục diện của các thế hệ, bình thường kết giao cũng đều là cao thủ thiên thần. Trận pháp cấm chế ta dù không giỏi nhưng cũng có thể tùy tiện bố trí vài cái mà thần nhân bình thường sẽ không phá được.

Tần Vũ lập tức vui mừng khôn xiết. Đến cả thần nhân nói chung cũng không phá được trận pháp cấm chế thì nào có sợ bọn

người Huyền đế?

-Cảm ơn Phúc bá.

Tần Vũ đưa Thanh Vũ tiên phủ thu nhập vào bên trong Khương Lan giới, đồng thời nói:

-Phúc bá, nơi này quá hẹp, theo ta đến Khương Lan giới để tiện cho việc bố trí trận pháp cấm chế nhé.

Khuôn viên sân không lớn mà muốn bố trí cấm chế tất phải cần biến về bộ dạng bản thể của Thanh Vũ tiên phủ.

Phúc bá là quản gia của Mê Thần điện, còn mình thì là người kế thừa duy nhất của Mê Thần điện. Để cho Phúc bá biết được sự tồn tại của Khương Lan giới, Tần Vũ cũng không lo lắng.

-Khương Lan giới?

Phúc bá không khỏi kinh ngạc, rồi lại mỉm cười:

-Nghe tựa như là không gian thần khí. Lạ thật, lạ thật. Được rồi, để ta đi xem sao.

Tâm ý Tần Vũ chợt động, cả người Phúc bá trong tình trạng không phản kháng tiến vào trong Khương Lan giới.

Trong đệ nhất không gian của Khương Lan giới.

Trên bãi cỏ bỗng xuất hiện một tòa cung điện, chính là Thanh Vũ tiên phủ. Nhưng Tần Vũ và Phúc bá chỉ đứng giữa không trung.

Phúc bá ngạc nhiên nhìn bốn phương tám hướng, cảm thấy Khương Lan giới này ẩn chứa nguyên linh khí, không khỏi than thở:

-Thật là lợi hại, không ngờ có thể để nguyên linh khí của ngoại giới vào được bên trong thần khí. Hơn nữa xem ra thì thế giới này cũng không hề có giới hạn. Người luyện chế ra không gian thần khí này… thực lực tuyệt không dưới chủ nhân của ta.

Phúc bá còn không biết Khương Lan giới thực ra phân làm ba không gian. Mỗi không gian có tốc độ thời gian trôi khác nhau. Nếu Phúc bá biết bên trong Khương Lan giới thời gian có thể biến đổi thì chắc y sẽ càng khiếp sợ hơn.

-Được rồi, đã lâu không bố trí trận pháp, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Phúc bá mỉm cười đồng thời bay về hướng Thanh Vũ tiên phủ:

-Tần Vũ, bỏ tất cả các cấm chế cũ đi.

Rõ ràng Phúc bá căn bản không để trong mắt cấm chế mà Nghịch Ương tiên đế bố trí khi trước.

Tần Vũ không khỏi cười xòa:

-Phúc bá đúng là Phúc bá, quản gia của đệ nhất cao thủ luyện khí ở Thần giới, thật không thể đánh giá thấp a.

Lập tức Tần Vũ bỏ đi tất cả cấm chế của Thanh Vũ tiên phủ. Lúc này Thanh Vũ tiên phủ không có bất kỳ cấm chế nào, mặc cho Phúc bá bố trí.

-Tại Tiên Ma Yêu giới cũng không cần cấm chế quá lợi hại, cho nên thoải mái hơn chút.

Hai tay Phúc bá duỗi thẳng ra, mười ngón tay đồng thời bắn ra

mười đạo quang hoa. Mười đạo quang hoa hoặc giao nhau, hoặc dung hợp, hoặc hình thành một phù hiệu khác thường, cuối cùng tạo thành một cái lưới quái dị bao phủ hoàn toàn Thanh Vũ tiên phủ, hòa nhập vào bên trong Thanh Vũ tiên phủ.

-Cấm chế phòng ngự, công kích, ảo thuật đều giống nhau.

Phúc bá nhẹ gật đầu rồi sau đó nhắm hai mắt lại, mười ngón tay trên hai tay khi thì búng ra, khi thì bấm thành ấn quyết, trận pháp cấm chế liền dung nhập vào trong Thanh Vũ tiên phủ.

Khoảng nửa canh giờ trôi qua.

Tần Vũ từ đầu đến cuối ở bên cạnh yên lặng quan sát, nhưng hắn cũng không thể không thừa nhận, bản thân căn bản xem không hiểu. Tiên đế cao thủ bố trí cấm chế, hắn còn có thể miễn cưỡng nhìn ra. Còn Phúc bá bố trí, nhìn thì rất nhẹ nhàng đơn giản nhưng Tần Vũ lại không hiểu gì cả. Vì sao mấy cái phù hiệu ấn quyết kỳ lạ ấy lại kết hợp với nhau thì tạo thành được cấm chế thần.

-Xong rồi.

Phúc bá mỉm cười bay về bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ vội hỏi:

-Phúc bá, cấm chế Thanh Vũ tiên phủ này là như thế nào?

Phúc bá tự tin đáp:

-Ta tịnh không sử dụng quá nhiều tâm lực và năng lượng, chung quy năng lượng của ta là có từ thần linh tinh phách. Ta đồng thời bố trí ba cấm chế thần, một làm cấm chế công kích, một làm cấm chế

phòng ngự, một làm cấm chế ảo thuật. Cấm chế ảo thuật này, ít nhất là mạnh hơn so với cái cấm chế cấp thấp nhất bên ngoài Mê Thần điện.

Phúc bá nói ra điều này, Tần Vũ không khỏi cười mát. Cấm chế ảo thuật của Mê Thần điện, nếu không có Mê Thần đồ quyển thì cho đến nay có lẽ sẽ không ai có thể tiến vào được a. Mà cái đó chỉ là loại thấp nhất của cấm chế ảo thuật. Hiện tại Phúc bá đã bố trí cấm chế ảo thuật thần phổ thông, uy lực lại càng mạnh hơn.

Phúc bá lại nói thêm:

-Cấm chế phòng ngự mà thần nhân bình thường không thể phá được này so với cái phong ấn mà ngươi dùng thần thương "Tàn tuyết" phá hủy thì khả năng phòng ngự mạnh hơn nhiều. Nếu ngươi dùng thần thương Tàn tuyết, toàn lực thi triển thì chắc là có thể phá được.

Tần Vũ nở nụ cười hài lòng. Cấm chế phòng ngự có uy lực loại này, làm sao mà hắn không hài lòng chứ?

Phúc bá thật thà nói:

-Về cấm chế công kích, đối tượng tấn công chỉ có thể là người ở bên trong Thanh Vũ tiên phủ. Cấm chế không cách gì công kích được người ở bên ngoài. Lực công kích… không quá mạnh, nhưng cửu cấp tiên đế nói chung chắc cũng không thể đỡ nổi. Nếu là người có thiên thần khí hoặc hồng mông linh bảo thì sẽ khó nói.

Tần Vũ lại không để tâm chút nào:

-Cấm chế công kích? Ha ha, chắc là không cần dùng. Ta sẽ nhắc nhở phụ vương không để bất kỳ người ngoài nào tiến vào trong.

Tần Vũ cười nói:

-Hơn nữa thiên thần khí và hồng mông linh bảo, tại Tiên Ma Yêu giới cũng không có mấy người có được.

Nói đến đây, Tần Vũ nghĩ đến Yêu giới tam hoàng, tam đại quân chủ của Ám Tinh giới.

Truyền thừa chi bảo của Bằng Ma Hoàng và Long Hoàng, uy lực rõ ràng hơn thần khí, hẳn là thiên thần khí hoặc giả là hồng mông linh bảo. Còn truyền thừa chi bảo của tam đại quân chủ Ám Tinh giới chắc cũng vậy, là thiên thần khí hoặc hồng mông linh bảo.

Tam đại cấm chế thần thêm vào Thanh Vũ tiên phủ khiến Tần Vũ vô cùng khích động. Cảm kích từ biệt Phúc bá xong, Tần Vũ liền trực tiếp rời khỏi Mê Thần điện.

Lần này, sở dĩ Tần Vũ muốn phá bỏ phong ấn, thứ nhất là muốn trấn nhiếp các phương thế lực, thứ hai là *"thông hành lệnh bài"* mà tam đại quân chủ của Ám Tinh giới đưa cho lúc trước chứa đựng năng lượng quá ít, nên không mở được nhiều lần phong ấn. Do đó, Tần Vũ chỉ có thể phá phong ấn để ra vào.

Mà phong ấn Tần Vũ lựa chọn phá vỡ là phong ấn ở cửa vào của Yêu giới.

Rời khỏi Mê Thần điện, Tần Vũ liền phi hết tốc lực tới Ngư Dương tinh.

Tại Ngư Dương tinh thuộc Lưu Tuyền tinh hệ. Bên trong một phòng ở trang viện hào hoa của Tần gia chỉ có ba người Tần Vũ, Tần Đức và Tần Phong.

-Vũ nhi. Thanh Vũ tiên phủ ấy liệu có thực sự như con nói không?

Tần Đức nghi ngờ nhìn Tần Vũ. Tần Vũ đi mất mấy ngày nay, bọn Tần Đức, Tần Phong cũng đoán già đoán non rút cục hắn đi

làm gì, không nghĩ khi quay lại, Tần Vũ lại cho bọn họ một kinh ngạc thật lớn.

Tần Phong cũng nhìn Tần Vũ hỏi:

-Tiểu Vũ, có cấm chế lợi hại như vậy sao? Không thể như thế.

-Đại ca, phụ vương cứ yên tâm, lần này con đi là để mời một vị cao thủ Thần giới hỗ trợ. Cấm chế trên bề mặt chính là cấm chế thần, uy lực rất lớn, thậm chí người của Tiên Ma Yêu giới sẽ không thể vào được.

Tần Vũ khẳng định vô cùng chắc chắn:

-Phụ vương, người mau chóng luyện hóa nguyên linh tinh phách ---- hạch tâm của Thanh Vũ tiên phủ này. Sau này Thanh Vũ tiên phủ sẽ thuộc về phụ vương người quản lý.

Tần Đức vui mừng nhìn Tần Vũ nói:

-Vũ nhi, nói thật, phụ vương hiện tại quả thực có chút bối rối a.

Vừa nói Tần Đức vừa tự cười nhạo:

-Cấm chế thần, ta thật không dám nghĩ tới.

Nói rồi Tần Đức lại than thở vài tiếng. Là người cha, thấy nhi tử phi thường như vậy, lần nào cũng vượt quá sự tưởng tượng của ông ta, vậy có thể nói gì được đây? Chỉ có thể tự hào về con mình thôi.

-Phụ vương, tiểu Vũ, con nghĩ… chúng ta sẽ chuyển Thanh Vũ tiên phủ đến một tinh cầu khác, đại bộ phận người Tần gia chúng ta cũng chuyển đi. Về Ngư Dương tinh, chỉ cần lưu lại vài người là được. Biết

tiểu Vũ ngươi và Huyền đế có ân oán nên ta không cách gì cảm thấy yên tâm được.

Tần Phong lên tiếng.

Tần Vũ nghe xong, trầm ngâm một chốc rồi nói:

-Dạ, con đồng ý. Lưu Tuyền tinh hệ này là địa bàn của Huyền Đế, mà ở phía tây của nó có một tinh hệ là "Sí Dương tinh hệ", đó lại là địa bàn của Viêm Hoàng ở Tiên giới. Đến nơi đó sẽ an toàn hơn.

-Được, quyết định sẽ tới một tinh cầu ở Sí Dương tinh hệ.

Tần Đức cũng gật đầu tán thành.

Sau đó Tần Đức liền bắt đầu luyện hóa nguyên linh tinh phách.

Tại một tòa cung điện bài trí trang nhã thuộc về Huyền đế trong Cửu Diễn.

Tông chủ Cửu Diễn tông khom người nói:

-Bệ hạ, hôm nay tuyệt đại đa số người của Tần gia nọ đã rời khỏi Ngư Dương tinh. Theo như tin tức của những nữ đệ tử gả cho nhà họ Tần thì bọn họ đến Ngụ Đức tinh trong Sí Dương tinh hệ.

-Ngụ Đức tinh.

Khóe miệng Huyền đế khẽ nhếch, ánh mắt lộ vẻ vui mừng:

-Quả nhiên giống như ta nghĩ. Gã Tần Vũ ấy đúng là e ngại ta mới đem gia tộc của hắn chuyển tới chỗ ấy.

Huyền đế quay sang nhìn tông chủ Cửu Diễn tông nói:

-Mặc dù tuyệt đại đa số người trong Tần gia đã rời đi rồi nhưng không phải còn có một bộ phận ở lại sao. Hãy làm ra vẻ như trước kia đối đãi những người này của Tần gia cho tốt. Những chuyện còn lại ngươi không cần phải quản, ngươi có thể lui ra rồi đó.

-Tuân lệnh, bệ hạ.

Trong lòng tông chủ Cửu Diễn tông mặc dù luôn mê hoặc không hiểu rút cục Huyền đế muốn làm cái gì nhưng từ trước tới giờ hắn không hề hỏi câu nào.

Huyền đế khẽ cười, nhẹ giọng nói:

-Tần Vũ, làm sao ngươi biết được căn bản ta không muốn sát hại cả nhà ngươi. Nhưng ngươi làm như vậy chứng tỏ trong lòng rất kiêng kỵ ta, xem ra... kế hoạch của ta chắc sẽ thành công.

Tại Ngụ Đức tinh, thuộc Sí Dương tinh hệ.

Ở nơi này, Tần Vũ đã mua một dãy núi, bao gồm cả mấy tòa cung điện trên đó. Bằng vào tài lực hiện tại của Tần Vũ, muốn mua một dãy núi thực sự là dễ dàng và đơn giản vô cùng.

Những tòa cung điện này trở thành nơi cư ngụ của người nhà Tần gia, còn Thanh Vũ tiên phủ lại được an bài trong hẻm núi thuộc dãy núi. Khi bình thường, vài thành viên trọng yếu của Tần gia cư trú trong Thanh Vũ tiên phủ. Đồng thời Tần gia cũng đã mua vài ngàn người hầu tại Ngụ Đức tinh.

Nhóm người Hầu Phí, Hắc Vũ, Bạch Linh và Hắc Đồng cũng đã đi ra khỏi Khương Lan giới. Bọn họ cùng ở Tần gia. Chung quy người nhiều hơn, nên những ngày này trôi qua cũng thoải mái.

Thoáng cái đã nửa năm trôi qua.

"Xuy..."

Đầu thương đen tuyền xé rách không gian, mang theo khí thế không thể địch nổi, phảng phất như thiên thần giáng hạ lôi điện trực tiếp đâm Tần Vũ. Nhưng tay phải Tần Vũ chỉ khẽ phất lên, một luồng nhu kình liền phá vỡ chiêu này.

-Hắc Vũ, kinh thiên nhất côn khó luyện thế nào, thì kinh thiên nhất thương của đệ cũng khó luyện như vậy.

Tần Vũ an ủi.

Bằng vào nhãn quang của Tần Vũ, tất nhiên có thể phán đoán một thương đó của Hắc Vũ vẫn còn chưa đạt đến tinh túy của kinh thiên nhất côn.

-Đại ca, đệ không nhịn được nữa. Đại Viên Hoàng đó hơn người ở chỗ có kinh thiên tam côn, nhưng không phải hắn tương đương với Bằng Ma Hoàng sao? Hơn nữa lực phòng ngự Hắc Vũ chiến giáp của đệ tuyệt đối vượt qua thượng phẩm thần khí. Thân pháp của đệ cũng chiếm ưu thế hơn rất nhiều so với Đại Viên Hoàng. Xuyên Vân thương của Lan thúc cho cũng có uy lực rất cao. Đệ chắc có thể giết được Bằng Ma Hoàng.

Hắc Vũ có phần khát khao. Mối thù giết cha hại mẹ, không đội trời chung!

-Tốc độ của đệ còn chưa bằng Bằng Ma Hoàng đâu.

Tần Vũ than thở một tiếng. Thấy biểu tình của Hắc Vũ, Tần Vũ hiểu được không thể khuyên nhủ gã liền nói ngay:

-Được rồi, đệ đã yêu cầu như vậy, ta đáp ứng cho đệ đi tìm Bằng Ma Hoàng báo thù.

Chương 461

Ngươi Trốn Được Sao?

Hắc Vũ và Tần Vũ tranh chấp nhưng Hầu Phí ở bên cạnh từ đầu chí cuối đều không nói gì, lộ vẻ có chút u buồn.

-Phí Phí, đệ sao vậy?

Tần Vũ nhìn Hầu Phí nghi hoặc. Bình thường Hầu Phí luôn luôn vô tư, rất ít khi trầm mặc u sầu như thế này.

Hầu Phí cười nhăn nhó nói:

-Tạp Mao Điểu, ngươi vừa nói muốn báo thù nên ta mới nghĩ... tốt xấu gì ngươi cũng biết tin tức về phụ mẫu ngươi rồi, nhưng ta? Đến hiện tại ta còn không biết gì về phụ mẫu, hoặc có thể nói... ta có cha mẹ không?

Từ lúc hiểu chuyện, Hầu Phí luôn đi theo Lan thúc. Mặc dù Lan thúc trên danh nghĩa là sư tôn của gã nhưng lại thực sự ít khi dạy dỗ gã. Hầu Phí cũng luôn vô ưu vô lự, chỉ là đôi lúc cũng nghĩ ngợi về thân thế của mình.

Hắc Vũ thở dài nói:

-Hầu tử, đừng thương tâm nữa. Ngươi là Hoả tình thuỷ viên, không phải do trời đất sinh ra, khẳng đinh có cha có mẹ. Ngươi không biết tin tức về phụ mẫu, từ đó thấy phụ mẫu ngươi có khả năng vẫn sống, tóm lại vẫn còn tốt hơn ta một chút.

Hắc Vũ nhìn sang Tần Vũ nói:

-Đại ca, từ nhỏ đệ luôn ở cùng với huynh, coi huynh như thân nhân của mình, nhưng dù thế nào cũng không thể giấu được sự thật thân phụ thân mẫu của đệ bị Bằng Ma Hoang giết hại.

Hắc Vũ hít sâu một hơi, ánh mắt loang loáng dữ tợn tiếp lời:

-Vào lúc này, đệ muốn bằng vào thân thủ của mình giết chết Bằng Ma Hoàng Tông Duyên báo thù cho phụ mẫu. Hiện tại đệ chỉ lo một điều là... Bằng Ma Hoàng ấy sẽ ỷ vào tốc độ chạy chốn, không chịu giao chiến sống còn với đệ!

Hắc Vũ không khỏi nhíu mày lại. Hắn vẫn tự biết rằng tốc độ của mình không sánh kịp với Bằng Ma Hoàng.

Tần Vũ an ủi nói:

-Điều đó đệ yên tâm.

-Đại ca, huynh muốn nói?

Hắc Vũ và Hầu Phí nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

-Bằng Ma Hoàng đó bất luận thế nào đều sẽ phải giao tranh chính diện với đệ, về điểm ấy đệ cứ yên tâm.

Nửa tháng sau, bằng bộ dạng biến ảo, ba huynh đệ Tần Vũ đi đến hạch tâm tinh cầu của bộ tộc Phi cầm của Yêu giới, đó là Hắc Ô tinh.

Ba huynh đệ Tần Vũ sóng vai nhau đứng giữa không trung Hắc Ô tinh.

-Đại ca, thế nào đây?

Hầu Phí, Hắc Vũ đều nhìn Tần Vũ.

Thần thức của Tần Vũ lúc này hoàn toàn bao phủ lấy Hắc Ô tinh, thậm chí thăm dò cả những gì bên trong địa hạch của nó. Không có thứ gì trên Hắc Ô tinh có thể thoát ra khỏi sự dò xét của Tần Vũ.

Tần Vũ nhíu mày nói:

-Không có, Bằng Ma Hoàng căn bản không ở Hắc Ô tinh.

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng đều nhíu mày thốt lên:

-Không ở đây à?

Ánh mắt Tần Vũ nhìn về Hoàng thành ở phía xa xa, trong lòng băn khoăn tự hỏi. Trong tình huống bình thường, Bằng Ma Hoàng sẽ không rời khỏi Hoàng thành Hắc Ô tinh, nhưng hiện tại hắn đã bỏ đi, chín mười phần là vì chuyện của ba huynh đệ gã. Chuyện gã dùng một thương phá vỡ phong ấn đó cũng có thể là một nguyên nhân.

Tần Vũ đột nhiên nói:

-Các đệ hãy đợi ở đây một lát, ta đi Hoàng thành một chuyến.

Dứt lời, cả người Tần Vũ hạ xuống, lập tức biến mất, rồi xuất hiện ở ngoài cửa Hoàng thành. Lúc này ở cửa đông Hoàng thành thông đạo đang mở, có người chuẩn bị đi ra.

Chỉ thấy không gian ở quanh thông đạo đó bỗng nhiên bị méo mó, khi những tên thủ vệ Hoàng thành đang kinh ngạc thì không gian lại khôi phục lại như thường. Nhưng Tần Vũ đã nhân cơ hội tiến vào trong Hoàng thành.

Đứng trên con phố đông đúc, Tần Vũ nhìn về hoàng cung ở phía trước.

-Chà, hiện nay Ngao Khô là kẻ có công lực cao nhất trong Hoàng thành, chắc là hắn rồi.

Tần Vũ mỉm cười, thân hình liền biến mất trên con phố.

Trong mật thất tại hoàng cung.

Ngao Khô đang trầm tĩnh tu luyện, năm đó cùng Tần Vũ giao thủ, hắn bị Tần Vũ không nhân nhượng phá đi một bản tôn. Điều này khiến thực lực Ngao Khô giảm đi một nửa, vài năm nay hắn luôn nỗ lực tu luyện để khôi phục lại. Cho tới giờ, thực lực của hắn cũng sẽ sớm trở lại trình độ như năm đó.

"Tần Vũ, ngươi đã huỷ của ta một đại bản tôn, thù này nhất định phải báo!" Ngao Khô trừng mắt, trong lòng tràn ngập sự thù hận. Nhưng hắn lại biết tin tức trước đó vài ngày, Tần Vũ một thương đã phá huỷ phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện.

Bằng thực lực của Ngao Khô, cừu hận này căn bản không thể báo được.

-Ngao Khô, đang suy nghĩ gì thế?

Một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên ở phía sau, đó chính là giọng nói từng nhiều lần xuất hiện trong mộng của hắn. Ngao Khô ngay lập tức quay người lại.

Chỉ thấy Tần Vũ đang mỉm cười đứng trong mật thất.

-Tần Vũ, ngươi...

Nhất thời Ngao Khô không biết nói gì cho phải.

-Không có thời gian để lãng phí với ngươi.

Tần Vũ lạnh nhạt cười một tiếng. Ngao Khô vừa nhận thấy Tần Vũ cười thì cả trời đất đều bắt đầu xoay chuyển, đầu óc trở nên mơ hồ, sau đó... không biết chuyện gì nữa.

Ma đạo bí kỹ - mê hồn.

Bằng vào tu vi linh hồn của Tần Vũ hiện tại, thi triển ra đối với Ngao Khô thì vô cùng dễ dàng.

Tần Vũ trực tiếp hỏi:

-Ngao Khô, Bằng Ma Hoàng Tông Duyên đi đâu rồi?

-Trước khi rời khỏi Hắc Ô tinh, người nói nếu có việc quan trọng, thì ta truyền tấn cho người là được. Chỗ người ở hiện nay không có ai biết.

Tần Vũ nghe thấy câu trả lời như thế, trong lòng không khỏi tức giận.

Đột nhiên mắt Tần Vũ sáng bừng, rồi hỏi:

-Truyền tấn là truyền tấn như thế nào? Là dùng truyền tấn mật trận hay là không?

Biết được bọn chúng dùng truyền tấn mật trận hay không cũng có thể hiểu Bằng Ma Hoàng bỏ đi khoảng cách bao xa.

-Bệ hạ nghiêm lệnh ta phải sử dụng truyền tấn mật trận, nửa tháng một lần báo cáo tình huống. Nhưng có một lần mà ta không sử dụng truyền tấn mật trận, bệ hạ vẫn nhận được truyền tấn của ta.

Ngao Khô không suy tính nói hết mọi chuyện.

Nghe hắn trả lời như vậy, Tần Vũ mỉm cười: *"Nghiêm lệnh dùng truyền tấn mật trận? Không phải là mê hoặc người khác sao? Không sử dụng truyền tấn mật trận cũng vẫn nhận được tin, xem ra Bằng Ma Hoàng này hẳn là rời không xa Hắc Ô tinh, chắc chỉ ở cùng tinh vực này thôi."* Trong lòng Tần Vũ vạn phần chắc chắn.

"Được rồi, về phần Ngao Khô khả ái này, chuyện đồng loã giết hại Bạch Hinh, sẽ để ngươi lại cho Tiểu Hắc, Bạch Linh xử trí." Trong lòng Tần Vũ chợt động, liền đem Ngao Khô thu vào trong tầng thứ nhất của Khương Lan giới.

Ba huynh đệ Tần Vũ bắt đầu tìm kiếm các tinh cầu xung quanh Hắc Ô Tinh. Bằng vào phạm vi dò tìm thần thức hiện nay của Tần Vũ, tốc độ dĩ nhiên là rất nhanh. Một tinh vực này, Tần Vũ không ngừng nghỉ dò tìm, đến ngày thứ sáu thì... cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của Bằng Ma Hoàng.

Đó là một tinh cầu hoang vu. Tinh cầu này tương đối gần Hằng tinh, nhiệt độ bề mặt rất cao, nơi đó chỉ có cát đá hoang vu, căn bản không tồn tại sự sống. Lúc bình thường thì không có người ở đây.

Nhưng ở trong lòng tinh cầu hoang vu này lại có một cái động. Bên trong đang có người lặng lẽ tu luyện.

Ở trên bề mặt tinh cầu hoang vu đó, ba huynh đệ Tần Vũ nhìn nhau mỉm cười.

Hầu Phí hắc hắc cười nói:

-Đại ca, cho tới giờ linh hồn của Bằng Ma Hoàng cũng chỉ ở cảnh giới bát cấp yêu đế nên đệ và Tạp mao điểu đều có thể dễ dàng phát hiện ra hắn.

Tần Vũ gật đầu đồng ý. Ánh mắt Hắc Vũ tràn đầy tia lạnh lùng, trầm giọng nói:

-Cha mẹ, con chưa từng gặp các người. Nhưng con biết, cho dù các người phải chết cũng muốn phá vỡ không gian, bảo vệ tính mạng của con. Hôm nay, con sẽ vì cha mẹ báo thù.

-A!

Một tiếng kêu lớn thê lương vang lên từ miệng Hắc Vũ. Tiếng kêu vang đến cùng cực như vậy không ngờ hình thành nên gợn sóng không gian có thể rõ ràng nhận thấy. Làn sóng đó lấy Hắc Vũ làm trung tâm, lan toả ra bốn phương tám hướng.

Nắm chặt *"Xuyên Vân thương"*, thân hình Hắc Vũ nhanh chóng lao vào lòng đất theo một đường chênh chếch.

Hắc Vũ ngang nhiên xuyên qua lòng đất tạo ra một đường hầm. Mục tiêu của đường hầm đó chính là nơi Bằng Ma Hoàng Tông Duyên lánh đến. Trong quá trình xuyên nhập lòng đất, diện mạo Hắc Vũ cũng bắt đầu thay đổi hẳn. Lớp lông vũ màu đen lạnh lẽo nhọn hoắt hiện ra bên ngoài, gã bắt đầu chuyển đổi về hình dạng chiến đấu.

-Có người?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên đang tĩnh tu thì vì tiếng kêu cao vút kia đột nhiên giật mình tỉnh lại, mở to hai mắt. Trong thoáng chốc, yêu thức của hắn phát hiện ra một luồng khí tức kinh khủng đang nhanh chóng lao tới.

Không chần chừ, thân hình Tông Duyên bay lên trời cao tạo nên một tiếng *"Hô"*.

"Bùng!" những tiếng nổ mạnh không ngừng, Tông Duyên trực

tiếp phá tan trùng trùng nham thạch, chạy ra bên ngoài.

-Muốn chạy sao?

Lộ tuyến của Hắc Vũ đột nhiên thay đổi, nghiêng mình dốc hết tốc lực bay lên. Những chỗ thân thể đi qua, lớp lông vũ bên ngoài sắc bén như thượng phẩm thần khí dễ dàng xé rách những trở ngại phía trước.

Bằng Ma Hoàng bay lên đang đứng trên không, toàn thân loé lên kim quang, chiếc mũ vàng trên đầu càng chói mắt.

Hắn không hề chạy!

Thân là Bằng Ma Hoàng, tuyệt đối không thể không giao thủ lập tức bỏ trốn. Dù sao Bằng Ma Hoàng hắn cũng là một trong những người mạnh ở Tiên Ma Yêu giới. Trong lòng hắn tò mò tự hỏi: *"Rốt cuộc người này là ai?"*

-Bùng!

Cát đá bắn tung ra, người đến cuối cùng cũng lộ dạng.

Lông vũ màu đen hình thành nên lân giáp, một khối vảy đen trên trán càng tăng thêm vẻ lạnh lùng, cặp mắt tràn ngập thù hận tựa như phun ra ngọn lửa phẫn nộ.

-Hắc Vũ?

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên ngạc nhiên thốt lên.

Hắn kinh hãi phát hiện ra người mà mình nhìn không thấu trước mặt lại là Hắc Vũ! Hắn thật nhìn không ra. Chẳng lẽ hơn ba ngàn năm ngắn ngủi mà Hắc Vũ đã đạt tới cửu cấp yêu đế rồi sao?

Hắc Vũ nghiến răng nói:

-Chết đi!

Như núi lửa bộc phát, một thương đó ẩn chứa phẫn nộ đến cùng cực của Hắc Vũ. Xuyên Vân thương màu đen vào lúc đó tựa như biến thành một thứ binh khí phẫn nộ khát máu, xé rách không gian, thoáng chốc đã tiến đến trước người Bằng Ma Hoàng.

-Hừ!

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên cười lạnh một tiếng, hai tay giơ lên tạo thành một tầng kim sắc che phủ.

-Bùng!

Chỉ thấy một luồng sóng kình khí khủng khiếp tràn nhập bốn phương tám hướng, một lần giao thủ của hai người khiến toàn bộ tinh cầu hoang vụ rung chuyển. Ở vào cấp bậc của bọn họ, huỷ diệt một tinh cầu cũng là chuyện rất dễ dàng.

Trường thương của Hắc Vũ chỉ khẽ chấn động. Mũ vàng trên đầu Tông Duyên phút chốc sáng bừng, còn kim sắc trên bề mặt hai tay của hắn cũng bị chấn động một trận. Sắc mặt Tông Duyên biến đổi, cả người bay về phía sau, phiêu dật vạch nên một hình cánh cung lùi ra phía xa xa. Tông Duyên đứng ở nơi đó nhìn Hắc Vũ, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

-Hắc Vũ, từ khi nào ngươi trở nên mạnh như vậy? Hơn nữa, thương này là thượng phẩm thần khí à?

Tông Duyên một hơi hỏi liền mấy chuyện.

-Đáng chết, không được hỏi lằng nhằng.

Hắc Vũ nghiến răng nói, sau đó lại lao vào truy sát.

"Một thương vừa rồi đã đến mức cực hạn mà truyền thừa chi bảo có thể chịu. Nếu dùng tuyệt chiêu thì có thể đấu một trận, nhưng ...Hắc Vũ đó còn có huynh đệ!" Tông Duyên liếc về phía xa. Trong không gian nơi xa xa quả nhiên có một người vẫn luôn quan sát trận chiến, đó chính là Tần Vũ.

Một thương của Tần Vũ phá vỡ phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện. Đó chính là phong ấn mà ngay cả bọn người Long Hoàng cũng không làm gì được. Lực công kích của Tần Vũ rất rõ ràng là mạnh hơn Long Hoàng, nên cho dù thế nào Tông Duyên cũng không dám đấu với gã.

Chạy!

Thân hình phiêu dật của Tông Duyên vạch ra những đường cong đẹp mắt, cả người thoáng chốc đã trốn xa tít tắp.

"Hừ, luận tốc độ ngươi có thể là đối thủ của ta sao? Lực công kích mạnh thì có tác dụng gì, có công kích được tới người ta đâu." Trong lòng Tông Duyên cười lạnh, hắn tràn ngập tự tin với tốc độ của mình. Tông Duyên không dám dùng Đại Na Di để di chuyển, bởi vì chịu ảnh hưởng của trận chiến vừa rồi.

Nhưng Tông Duyên đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một đạo côn ảnh, bóng côn rất nhanh, lực công kích cũng tuyệt đối không dưới một thương vừa rồi của Hắc Vũ. Tông Duyên hắn căn bản né không được, phải dùng song thủ chặn lại như lần trước.

Hắc bổng đấu với song thủ màu vàng!

-Bùng!

Hai tay Tông Duyên chấn động tê dại, lồng ngực trào lên một ngụm máu vọt tới yết hầu.

-A, bản Hầu gia đã sớm đợi ở bên này, ngươi lại muốn chạy trốn à. Ha ha...

Hầu Phí cầm trong tay hắc bổng cười lớn nói. Kỳ thật Tần Vũ và Hầu Phí ở hai bên, bọn họ đều dùng linh hồn chi lực để quan sát.

Một khi Bằng Ma Hoàng chạy trốn, bọn họ liền dựa vào linh hồn chi lực chú ý và người ở gần sẽ ra tay chặn lại.

-Hừ, thực lực không tồi nhưng tốc độ thì sao?

Thân hình Tông Duyên trong nháy mắt hoá thành tàn ảnh, liên tục đu đưa, thoáng chốc đã thoát khỏi Hầu Phí, lập tức bay về phía bầu trời.

-Tên khốn, có bản sự thì đừng chạy!

Hầu Phí giận dữ.

Nhìn Hầu Phí hùng hổ đuổi không kịp phía sau, Tông Duyên cảm thấy tự đắc ý: *"Ba huynh đệ gã Tần Vũ ấy so ra ai cũng mạnh, nhất là gã Tần Vũ, nhưng tốc độ.... đều không bằng được ta."*

Đang lúc Tông Duyên cảm thấy mình tiến vào khu vực không gian tĩnh lặng, khi chuẩn bị sử dụng Đại Na Di thì...

"Chuyện gì vậy?" Tông Duyên kinh hãi. Lúc này hắn cảm thấy mình phảng phất như lún vào vũng bùn, tốc độ tự hào thoáng chốc giảm hàng chục lần, không gian xung quanh tựa như tồn tại ý thức áp bức hắn.

Bấy giờ, một bóng người đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn.

-Tần Vũ?

Tông Duyên thấy hắc y thanh niên trước mắt, trong lòng không khỏi dấy lên sợ hãi. Nếu nói trong ba huynh đệ Tần Vũ, người mà hắn không muốn giao thủ nhất, chính là Tần Vũ trước mắt! Một người mà có thể dùng một thương là phá vỡ được phong ấn ở cửa vào Mê Thần điện, thì sẽ không ai muốn giao thủ với hắn.

-Ngươi không phải rất nhanh sao? Ngươi không phải rất giỏi chạy sao? Ngươi chạy đi a.

Tần Vũ nhẹ giọng thách thức.

Cảm giác bồng bềnh phiêu dật như trong quá khứ đã mất hẳn, hiện tại toàn thể không gian đều uốn éo đàn áp mình. Tông Duyên biết tốc độ mà mình ngạo thị nhất căn bản đã vô dụng rồi.

"Cái này, cái này là sao nhỉ?" Tông Duyên nỗ lực phi hành cực nhanh, nhưng ở một bên Tần Vũ chỉ nhẹ nhàng bước đi là có thể vượt qua hắn. Sắc mặt Tông Duyên đỏ bừng, vã cả mồ hôi trên trán.

Lúc này, tốc độ của Hầu Phí và Hắc Vũ cũng nhanh hơn nhiều so với Tông Duyên, thoáng chốc bay đến bên Tần Vũ.

Ba huynh đệ sóng vai mà đứng, nhìn Bằng Ma Hoàng đang trong hoảng loạn thất thố.

Bằng Ma Hoàng Tông Duyên cảm nhận áp bức xung quanh, lại nhìn ba huynh đệ Tần Vũ trước mắt. Hắn bỗng cảm thấy – tựa như mình đã không còn đường lui.

-Tên khốn, không phải ngươi có thể chạy thoát sao? Ngươi chạy

tiếp đi.

Hầu Phí châm chọc hỏi, một đạo bổng ảnh nện xuống. Bằng Ma Hoàng Tông Duyên muốn tránh né, nhưng hiện tại hắn lại mất đi sự linh hoạt như trước, một bổng đó giáng vào giữa đầu hắn.

-Bốp!

Một tiếng vang lên vô cùng rõ ràng.

Chương 462

Tam Thập Lục Trọng Điệp Lãng?

Tông Duyên bi phẫn nhìn ba người trước mắt. Trong ba người này, mắt Hầu Phí đầy vẻ châm chọc, còn trong mắt Hắc Vũ lại lộ ra ngọn lửa phẫn nộ, chỉ có nét mặt Tần Vũ là bình tĩnh.

"Lần này còn có thể giữ được tính mạng không?" Tông Duyên đã bắt đầu tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

Trong lòng Tông Duyên hiểu rõ, sở dĩ lần này mình không thể dùng tốc độ để đào tẩu là vì Tần Vũ. Mặc dù cho đến giờ, hắn cũng không hiểu Tần Vũ dùng thủ đoạn gì để làm cho không gian áp bức hắn, nhưng trong lòng Tông Duyên không khỏi càng thêm kiêng kỵ gã Tần Vũ này. Phi thăng mấy trăm năm, đã có thể sánh với cửu cấp tiên đế. Sau đó Tần Vũ biến mất hơn ba ngàn năm, thành tựu của hơn ba ngàn năm đó, chỉ tưởng tượng cũng khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

-Đại ca, tên Tông Duyên này có thể làm bất cứ việc gì, phàm ai cản trở hắn, hắn đều vô tình đối phó. Không phải gã Ngao Khô đó đã nói sao, Tông Duyên căn bản là một kẻ tuyệt đối ích kỷ, mọi việc đều hoàn toàn lấy hắn làm trung tâm. Tên khốn, một bổng của đệ sẽ đập tan linh hồn của hắn.

Hầu Phí hung hăng trừng trừng nhìn Tông Duyên, hắc bổng nọ như có vẻ đang chuẩn bị giáng xuống.

Trong lòng Tông Duyên nhất thời chấn động. *"Phải chết sao?"* Thoáng chốc Tông Duyên nhớ lại tất cả những kinh lịch của đời mình. Đạo lý làm người của Tông Duyên chính là có thể phụ người chứ không để người phụ hắn. Mọi thứ, mọi người chống đối hắn đều là sai, là địch nhân. Đến giờ Tông Duyên mới cảm thấy thất

vọng: *"Nếu ta chết, có lẽ sẽ chẳng ai thương tâm."*

Tần Vũ và Hắc Vũ lại nhìn nhau, Tần Vũ lên tiếng:

-Tông Duyên, ta cho ngươi một cơ hội.

Tiếng của Tần Vũ bỗng chốc khiến cho ánh mắt Tông Duyên sáng rực lên. Ngẩng đầu lên nhìn Tần Vũ, thấy y lộ vẻ tươi cười, hắn lại cảm thấy nhục nhã, khẽ vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

-Tần Vũ, muốn giết cứ giết, ngươi bỏ ý nghĩ muốn làm nhục ta đi.

Trong lòng Tần Vũ thầm gật đầu. Tông Duyên này thân là Bằng Ma Hoàng, rốt cuộc cũng có chút cao ngạo.

-Ta không làm nhục ngươi.

Tần Vũ lạnh nhạt cười nói:

-Thiết nghĩ chắc ngươi cũng hiểu. Đừng nói có cả nhị đệ và tam đệ, một mình ta cũng có thể giết ngươi dễ dàng, mà ở trước mặt ta, ngươi căn bản không thể chạy trốn. Tông Duyên... Ta nói có đúng không?

Tông Duyên gật đầu nói:

-Tần Vũ, thực lực của ngươi đủ để khuất phục ra, trước mặt ngươi thực sự ta không cách nào chạy thoát. Chết trong tay ngươi, ta cũng chỉ cho rằng mình năng lực không đủ.

-Nếu ngươi trốn không thoát, ta đây cho ngươi một cơ hội, đó là... cùng với tam đệ của ta Hắc Vũ đường đường chính chính đánh nhau một hồi. Ngươi đánh bại được tam đệ của ta, ta sẽ tha cho ngươi một mạng. Nếu tam đệ của ta đánh bại ngươi thì tính mạng

của ngươi sẽ do tam đệ Hắc Vũ của ta tự thân quyết định. Trong lúc các ngươi đánh giết, ta và nhị đệ Hầu Phí tuyệt đối không nhúng tay vào. Thế nào?

Tần Vũ nói ra đề nghị của mình.

Tần Vũ nói là đề nghị của mình nhưng thực tế là Hắc Vũ truyền âm cho gã đề nghị vậy. Hắc Vũ muốn báo thù cho phụ mẫu, nếu dựa vào Tần Vũ thì bất kể thế nào Hắc Vũ cũng không thấy thống khoái. Chỉ có chính diện giao thủ chém chết Tông Duyên mới có thể khiến gã cảm thấy xứng đáng với phụ mẫu của mình.

-Một trận chém giết chính diện với Hắc Vũ?

Tông Duyên híp mắt lại.

Còn Hắc Vũ lạnh lùng nhìn Tông Duyên:

-Tông Duyên ngươi làm sao vậy? Đường đường là Bằng Ma Hoàng, chẳng lẽ sợ ta sao?

Tông Duyên cười lạnh trong lòng. Lúc vừa rồi cùng Hắc Vũ giao thủ, sở dĩ hắn ở thế hạ phong là bởi vì hắn không dùng tuyệt chiêu của truyền thừa chi bảo. Nếu để Tông Duyên hắn và Hắc Vũ đơn đả độc đấu, Tông Duyên cho rằng mình sẽ có vài phần nắm chắc hơn.

-Được, ta đáp ứng.

Tông Duyên cũng cười lạnh nhìn Hắc Vũ rồi lập tức nhìn Tần Vũ:

-Tần Vũ, ngươi phải nhớ kỹ, ngươi và gã Hầu Phí đó không được nhúng tay vào.

-Tất nhiên là thế rồi.

Tần Vũ gật đầu đồng ý, rồi tiếp:

-Bất quá ta e ngươi chạy trốn, cho nên để ngươi đến chỗ của ta, chính diện giao thủ với tam đệ. Hiện tại ta chuẩn bị thu ngươi vào trong nơi đó, ngươi không nên chống cự.

-Được.

Tông Duyên đồng ý dứt khoát. Đến cả sinh mệnh cũng không tự chủ được thì Tông Duyên hắn còn sợ Tần Vũ dùng thủ đoạn gì nữa? Vả lại, Tần Vũ cũng không cần phải dùng thủ đoạn gì cả.

-Thu!

Tâm ý Tần Vũ thoáng động.

Toàn thân thể Tông Duyên lập tức biến mất tại không trung, tiến vào trong không gian tầng thứ nhất của Khương Lan giới. Tông Duyên căn bản không biết, Tần Vũ đem hắn nhập vào Khương Lan giới đơn giản là không chuẩn bị phóng thích lại hắn.

Trong không gian tầng thứ nhất Khương Lan giới.

-Đây, đây là không gian thần khí à?

Tông Duyên trợn mắt há hốc mồm nhìn mọi thứ trước mắt. Hắn vốn tưởng rằng Tần Vũ thu hắn vào trong *"Thanh Vũ tiên phủ"*, chứ không nghĩ đến một không gian như thế này. Tông Duyên không nghĩ là Tần Vũ có khả năng khống chế một không gian, nên chỉ có thể giải thích rằng đây là một không gian thần khí.

-Thế nào, có ý kiến gì sao?

Khi Tông Duyên đang kinh hãi thì ba huynh đệ Tần Vũ cũng xuất hiện trên không trung cạnh hắn. Tông Duyên đưa mắt nhìn Tần Vũ, trong lòng càng thêm cảm giác Tần Vũ cao thâm khôn lường, liền đáp:

-Ta không có ý kiến, quy củ trận chiến này đều do Tần Vũ ngươi quyết định mà.

-Được, nếu mọi người không có ý kiến, vậy có thể bắt đầu trận chiến rồi.

Tần Vũ huơ tay, một khối không gian thể tích hàng vạn mét cách ly với bên ngoài được lập ra.

Tiện tay phẩy một cái, mà Tần Vũ đã cách ly được một tiểu không gian. Thủ đoạn này khiến Tông Duyên chấn động.

-Tiến lên đi.

Tâm ý Tần Vũ vừa động, Hắc Vũ và Tông Duyên hai người liền tiến nhập vào khối không gian lập phương dài hàng trăm mét ấy. Tông Duyên tiến vào xong lại thử dùng năng lượng va chạm vào cạnh của khối lập phương, nhưng ai ngờ khối không gian lập phương đó cực kỳ kiên cố, căn bản hắn phá không nổi.

Tần Vũ nhìn thấy vậy chỉ hờ hững cười mát.

-Lên.

Tần Vũ một tay chỉ xuống đất, mặt đất lập tức vỡ ra, đồng thời một toà núi cao bắt đầu trồi lên khỏi mặt đất. Chỉ trong chốc lát, một toà núi cao xuất hiện trên mặt đất ấy.

-Phí Phí, chúng ta lên đỉnh núi quan sát cuộc chiến đi, góc nhìn đó

thật hợp lý.

Tần Vũ cười nói, đồng thời cả người bay lên trên đỉnh núi. Hầu Phí cũng bay lên, đầy mặt lộ vẻ tươi cười nói:

-Đại ca, huynh thật là biết hưởng thụ.

Hai huynh đệ sóng vai đứng trên đỉnh núi, nhìn hai người bên trong không gian lập phương cách đó không xa.

-Trừ phi phân định thắng bại, nếu không thì không được ngừng chiến.

Tần Vũ nói vang:

-Tông Duyên, Hắc Vũ, hai người nghe rõ đây. Không gian các ngươi chiến đấu chỉ có to lớn vậy thôi. Phân định thắng bại rất đơn giản. Một là tự nhận thua, hai là một người bị giết chết. Thế nhé, các ngươi có thể bắt đầu.

Tần Vũ vừa dứt lời, hai người bị vây trong không gian lập phương dài trăm mét ấy lại nhìn nhau chằm chằm, khí thế không ngừng tăng lên.

-Đại ca, huynh nói để bọn họ chính diện chém giết, nhìn thì như công bằng. Nhưng huynh để cho hai người bọn họ trong cái không gian nhỏ bé ấy giết nhau, điều này rõ ràng là thiên vị cho Tạp mao điểu a.

Hầu Phí liếc qua cũng biết nguyên nhân vì sao Tần Vũ lập ra không gian chiến đấu nhỏ như thế.

Chiều dài cạnh chỉ có trăm mét. Loại cao thủ như Bằng Ma Hoàng, nếu triển khai tốc độ đến cực hạn, có lẽ thân hình động một cái đã bay đi hàng trăm hàng ngàn vạn dặm rồi. Nhưng ở nơi

đây chỉ có một trăm mét... với không gian nhỏ bé trăm mét, tốc độ kinh nhân của Bằng Ma Hoàng căn bản không có đất dụng võ.

Tại đây, sự linh hoạt mới là quan trọng nhất. Trình độ linh hoạt khi đấu gần người của Hắc Vũ tuyệt đối không dưới Bằng Ma Hoàng. Điều này đã áp chế ưu điểm mạnh nhất của Bằng Ma Hoàng.

-Không thể nói cái gì công bằng. Đệ nói xem Bằng Ma Hoàng tu luyện đã bao nhiêu năm như vậy, tiểu Hắc mới tu luyện vài ngàn năm. Để cho bọn họ giao thủ, là công bằng sao? Bằng Ma Hoàng có truyền thừa chi bảo của Bằng tộc, tiểu Hắc lại không, đó là công bằng à? Cho nên không thể nói về công bằng gì cả. Ta chỉ là trợ giúp một chút mà thôi. Suy cho cùng hiệu quả của truyền thừa chi bảo đó không chỉ là tốc độ.

Ánh mắt Tần Vũ chăm chú nhìn vào không gian lập phương:

-Không nói nữa, trận chiến bắt đầu rồi.

Hầu Phí nhất thời cũng dõi theo hướng không gian lập phương.

Trong không gian lập phương, hai người đứng trên không đối diện nhau.

Hắc Vũ lạnh lẽo hỏi:

-Cha ta Phương Sùng là ngươi giết phải không?

-Ngươi biết sao?

Tông Duyên không khỏi kinh hãi, hắn còn tưởng rằng Hắc Vũ căn bản không biết. Lúc trước bọn người Tần Vũ nghe lén thân thế Hắc Vũ là khi đang ở trong Khương Lan giới. Chuyện đó Tông Duyên vẫn chưa biết.

Hơn nữa, mới đây không lâu, khi Hắc Vũ, Tần Vũ và Hầu Phí giáo huấn Ngao Khô, thì từ miệng Ngao Khô đã biết được chi tiết.

-Giết phụ mẫu ta, như thế ta và ngươi hôm nay chỉ có một người có thể sống!

Ánh mắt Hắc Vũ thoáng chốc đỏ rực, đồng thời trên người xuất hiện lớp lông vũ màu đen, trên trán phiến vảy đen cũng lóe ra tia sáng lạnh lẽo như băng.

Chỉ là khoé miệng Tông Duyên lộ ra chút châm chọc.

-Tiểu nghiệt chủng nhà ngươi cũng muốn giết ta sao?

Mặt ngoài toàn thân Tông Duyên có dịch thể thuỷ ngân màu vàng lưu chuyển, hoàng quan màu vàng trên đầu cũng phát ra hào quang chói mắt:

-Ta sẽ để ngươi biết, "Kim Quan" này vì sao mà được gọi là bảo vật truyền đời của Bằng tộc!

Dứt lời, thân hình Tông Duyên đột nhiên biến mất rồi lại xuất hiện phía trước Hắc Vũ. Cự ly mấy chục mét, đối với hai đại cao thủ này mà nói, căn bản như không vậy.

-Xuy xuy...

Song trảo màu vàng đó phảng phất như xé toạc không gian, trực tiếp xuyên qua ngực Hắc Vũ. Nhưng cái khiến người ta thấy quái dị là... Hắc Vũ cũng không chảy ra chút máu nào. Chốc lát, *"Hắc Vũ"* bị xuyên qua ngực mới hoá thành hư vô.

Nguyên lai là tàn ảnh!

Chỉ thấy hàng trăm đạo tàn ảnh tràn ngập trong không gian lập phương. Trong hàng trăm đạo tàn ảnh, có lúc hơn phân nửa là diện mạo Hắc Vũ, có lúc lại hơn nửa là diện mạo Tông Duyên, thậm chí có lúc lại hoàn toàn là hình dạng một người...

-Đôi lúc tốc độ quá nhanh cũng vô dụng, nháy mắt là đi hàng ngàn vạn dặm, nhưng hắn có thể phát huy hoàn toàn tốc độ loại ấy khi chiến đấu cận thân không?

Hầu Phí tại một bên nhận xét.

Tần Vũ thầm gật đầu. Tốc độ cực hạn của Tông Duyên là vô cùng cao, tốc độ cực hạn của Hắc Vũ dưới hắn không ít, nhưng khi chiến đấu trong cự ly gần thế này, căn bản không thể dùng được cái tốc độ ấy.

-Xuy...

Móng vuốt màu vàng của Tông Duyên lại xuất một trảo tới eo của Hắc Vũ. Chỉ là trảo sắp tới eo của Hắc Vũ thì mới biết... đó là bản thể của Hắc Vũ. Tông Duyên mừng rỡ, chuẩn bị thừa cơ khiến Hắc Vũ trọng thương, nhưng lúc đó Tông Duyên lại nhìn thấy một cặp mắt đỏ rực đầy phẫn nộ cùng với một thanh trường thương màu đen.

Liều mạng trọng thương, cũng phải giết chết Tông Duyên. Ưu thế lớn nhất của Hắc Vũ đó chính là sức mạnh phòng ngự của Hắc Vũ chiến giáp.

-Chết đi.

Xuyên Vân thương giống như giao long xuất động, mạnh mẽ công kích tới trước mắt Tông Duyên, khoảng cách đến mặt hắn chỉ khoảng một gang tay.

-Aaaa…

Tông Duyên hoảng sợ điên cuồng hét lên.

Mũ vàng trên đầu thoáng chốc từ vàng biến thành đỏ máu, phảng phất như máu đang rỉ ra. Còn kim quang cả người Tông Duyên lưu động, đột ngột biến thành hào quang đỏ máu.

Bay ngược lại!

Tốc độ của Tông Duyên thoáng chốc đạt đến cực hạn mà trước đây chưa từng thấy, bất chấp tất cả bay về phía sau. Tốc độ bay lui thậm chí còn nhanh hơn tốc độ thương đâm tới.

Tông Duyên tránh được một thương này, nhưng thoáng chốc đã đạt đến tốc độ cực hạn, hắn căn bản không có cách gì lập tức dừng lại. Dù sao không gian chiến đấu cũng quá nhỏ.

"Giảm tốc, giảm tốc a." Tông Duyên vừa mới tránh được một thương liền biết mình lại gặp một nguy cơ khác, đó là lớp màng biên giới của không gian lập phương. Bay hết tốc lực như vậy, sức mạnh của lực phản chấn tuyệt đối sẽ làm hắn trọng thương. Nhưng khoảng cách gần mấy chục mét, bằng vào tốc độ cực hạn của hắn, căn bản chỉ mất thời gian một tích tắc ý niệm.

-Bùng!

Cả người Tông Duyên lao ầm vào lớp màng của không gian lập phương. Nhưng lớp màng ấy lại cứng rắn chưa từng thấy, chỉ nghe thấy một loạt tiếng xương xẩu vỡ vụn.

-Bịch!

Tông Duyên ngã xuống đất, thổ ra vài ngụm máu lớn.

Hắc Vũ nhất thời thừa cơ lao đến giết nhưng Tông Duyên hung

hăng nhìn Hắc Vũ rồi sau đó bỗng bắt đầu không ngừng lẩn tránh. Từ đó trở đi... Tông Duyên cũng không ngạnh đấu với Hắc Vũ nữa.

Hai người không ngừng thi triển thân pháp linh hoạt. Một là Kim Sí Bằng vương, một là con của Ám Điện bằng vương và Ưng tộc. Siêu cấp thần thú và biến dị siêu cấp thần thú đối chọi nhau.

Tần Vũ và Hầu Phí tập trung tinh thần theo dõi. Luận trình độ linh hoạt khi chiến đấu cận thân, Tẩu thú tộc và Long tộc căn bản không bằng Phi cầm tộc. Còn trong Phi cầm tộc, về thân pháp, thì hai vị đại siêu cấp thần thú của Bằng tộc là cao nhất.

Tàn ảnh, từng đạo từng đạo tàn ảnh, tàn ảnh càng ngày càng nhiều, tràn ngập cả không gian lập phương. Nếu thực lực kém một chút, căn bản tàn ảnh có ít nhiều thế nào cũng đều không thể phân biệt rõ ràng. Bởi vì mỗi một khắc đều có một lượng lớn tàn ảnh sinh ra, và một lượng lớn tàn ảnh mất đi.

-Này --- Tông Duyên, có bản sự thì cũng ta chính diện chiến đấu đi!

Tiếng gầm gừ của Hắc Vũ trong không gian lập phương vang lên.

-Lấy sở trường của mình đánh sở đoản của địch, đó mới là đạo để chiến thắng.

Tông Duyên chỉ hồi đáp vậy rồi không nói gì cả.

-Aaaa…

Chỉ nghe thấy một loạt tiếng kêu thê lương phẫn nộ vang lên, sắc mặt Tần Vũ biến đổi: *"Xem ra tiểu Hắc phẫn nộ đến cực điểm rồi."* Ở cùng tiểu Hắc bao lâu nay, rất ít khi gã phát ra tiếng kêu phẫn nộ như thế. Tỷ như lần phụ vương độ Tứ cửu thiên kiếp,

mình cùng với địch nhân đồng quy vu tận, tiểu Hắc cũng như thế này.

-Tam thập lục trọng điệp lãng, không ngờ dùng như vậy à?

Hầu Phí kinh ngạc thốt lên.

Chỉ thấy trong không gian lập phương thoáng chốc tràn ngập đạo đạo hắc sắc côn ảnh, đó là Hắc Vũ lấy Xuyên Vân thương sử dụng thương chiêu.

-Một chiêu này, từ lâu trước Đại Viên Hoàng đã dùng qua với ta.

Trong lòng Tông Duyên tỏ ra khinh thường.

-Không, không phải Tam thập lục trọng điệp lãng.

Ánh mắt Tần Vũ lại sáng bừng. Nhãn quang của Tần Vũ rõ ràng là cao hơn Hầu Phí rất nhiều, cũng nhìn ra ý nghĩa chân chính hàm chứa trong vô số bổng ảnh này. Đâu chỉ ba mươi sáu đạo côn ảnh, ít nhất cũng phải cả trăm, cả không gian tràn ngập bóng bổng.

-Uuuu…

Thê lương kêu to, cả người Hắc Vũ như phát điên phát cuồng, hai mắt đỏ rực, khoé mắt phảng phất như bị xé rách đến nơi. Cả người khí thế xung thiên!

Bổng ảnh che kín cả không gian, tất nhiên tác động đến Tông Duyên. Trong lòng Tông Duyên lại không lo lắng, lực lượng chia thành hơn trăm phần, lực công kích một phần trong đó thì làm hắn bị thương sao được?

-Không phải Tam thập lục trọng điệp lãng?

Hầu Phí vẫn còn nghi hoặc nhận định vừa rồi của Tần Vũ.

Tần Vũ bỗng mừng rỡ thốt:

-Là kinh thiên nhất côn!

Chỉ thấy vô số côn ảnh bỗng nhanh chóng hợp lại, kết thành một chiếc hắc sắc trường thương. Trước đó một chốc, trường thương đó còn nằm ngoài vài chục mét, nhưng chỉ một lát, trường thương đã mang theo uy lực vô tận như bài sơn đảo hải đánh xuống đầu Tông Duyên.

-Bốp!

Tiếng xương đầu vỡ vụn vang lên!

Đầu Bằng Ma Hoàng vỡ vụn, bị giã thành nhiều mảnh nhỏ, linh hồn cũng tiêu tan!

Vào lúc Bằng Ma Hoàng Tông Duyên bị nện vỡ đầu đó, hai mắt mở to như trước, hắn chỉ thấy một đôi mắt *"tràn ngập tia máu, khủng bố dị thường"*.

Chương 463

Quy Hoàn

-Hô hô...

Hắc Vũ nắm chặt thanh Xuyên Vân thương, cúi đầu nhẹ thở hổn hển, cặp mắt vẫn có chút đỏ y như trước cay nghiệt nhìn thi thể Bằng Ma Hoàng bị nát vụn. Nhưng trên mặt gã lại lộ một vẻ tái nhợt khác thường.

Lúc này trong khi đang giải trừ không gian hạn chế, trong lòng Tần Vũ cũng có thể đoán được tâm tình hiện tại của Hắc Vũ. Hắn cản Hầu Phí lại, đợi một lát rồi mới cùng Hầu Phí cùng bay lên.

Tần Vũ chỉ vỗ vỗ vai an ủi Hắc Vũ. Hắc Vũ ngước lên, nhìn Tần Vũ rồi lại nhìn Hầu Phí, trên mặt lộ chút vui vẻ:

-Đại ca, Hầu tử, cuối cùng đệ cũng bằng thân thủ của mình giết chết Bằng Ma Hoàng, báo thù cho phụ mẫu của đệ.

Nét u buồn trên ấn đường của Hắc Vũ đã tiêu tan, mấy năm nay cừu hận vì việc cha mẹ bị giết vẫn nằm sâu trong đáy lòng gã.

Hắc Vũ nói với hai người Tần Vũ và Hầu Phí:

-Ha ha, Hầu tử, đại ca, trong lòng ta nhẹ nhàng đi nhiều rồi, hai người cũng đừng lo lắng.

Lúc này Hầu Phí mới thở phào một hơi dài, cười ha ha nói:

-Tạp mao điểu, vừa rồi thấy cái vẻ mặt kiểu ấy, ta không dám thở mạnh. Phải rồi, đại ca mới rồi nói chiêu cuối cùng là kinh thiên nhất

côn, nhưng làm sao so với đại ca thi triển lúc trước lại không giống nhau, tựa hồ cũng không giống như khi ta truyền cho ngươi. Hơn nữa so với "kinh thiên nhất côn" mà đại ca thi triển thì càng có khí thế hơn a.

Từ trước đến nay Hầu Phí đối với Hắc Vũ chưa từng giấu diếm điều gì, côn pháp trong truyền thừa cấm địa đều đã diễn qua, chiêu cuối cùng cũng đã giảng giải qua.

-Kinh thiên nhất côn? Hẳn là như vậy.

Hắc Vũ đột nhiên nghi hoặc nhìn chằm chằm Hầu Phí:

-Hầu tử, ngươi nói ta thi triển "kinh thiên nhất côn" so với đại ca càng có khí thế hơn, không phải là châm chọc ta đó chứ?

-Ta nào có châm chọc?

Hầu Phí mặt dài thuỗn lộ vẻ bị oan uổng, thái độ này lại khiến người ta hiểu rõ, Hầu Phí thực sự đang trêu Hắc Vũ.

Cùng là kinh thiên nhất côn, cũng phân ra thứ bậc vậy.

Vừa rồi Hắc Vũ nhân vì phẫn nộ đến cực điểm mà nhất thời đột phá ngưỡng của kinh thiên nhất côn, thi triển ra nó, trực tiếp dùng Xuyên Vân thương nện chết Bằng Ma Hoàng Tông Duyên.

Nhưng Tần Vũ lại khác, *"Đạo"* ẩn chứa trong cách đánh của Tần Vũ so với *"Đạo"* trong kinh thiên nhát côn còn cao thâm hơn rất nhiều. Tần Vũ thi triển kinh thiên nhất côn thoạt trông thì rất bình thường nhưng thực tế lại đã tới trạng thái phản phác quy chân*.

-Kinh thiên nhất côn rốt cuộc vẫn là dùng để đâm, làm thế nào ngươi lại dùng để đập?

Hầu Phí nói ra nghi hoặc của mình.

Hắc Vũ xấu hổ cười đáp:

-Điều này, lúc đó ta nào có nhớ cái gì kinh thiên nhất côn. Chỉ là nhân vì phẫn nộ đến cực điểm, tiến nhập vào một trạng thái kỳ dị, theo cơn giận dữ rồi đập xuống thôi. Nguyên nhân dùng "đập" có khả năng là ... đập cho hắn vỡ vụn, thì giải toả được mối hận của ta hơn.

Giải tỏa được nhiều hơn mối hận, đó chính là nguyên nhân. Hầu Phí và Tần Vũ đều không khỏi bật cười.

-Tốt rồi.

Tần Vũ cười chỉ vào thi thể Bằng Ma Hoàng Tông Duyên:

-Những thứ khác của Bằng Ma Hoàng không thể coi là trân quý nhưng cái truyền thừa kim quan này lại vô cùng quan trọng.

Tần Vũ vươn tay lấy truyền thừa kim quan đó.

-Đệ nghe Đại Viên Hoàng Tôn Viên nói qua.

Hầu Phí nhíu mày nói:

-Truyền thừa chi bảo của Long tộc, Bằng tộc chỉ có người của Long tộc và Bằng tộc mới có thể nhận chủ. Đồng thời ... truyền thừa chi bảo là cứ đời trước truyền lại cho đời sau, tuyệt đối không thể đem đến Thần giới. Nếu ai đem cái truyền thừa kim quan này đến Thần giới, có lẽ tiền bối Bằng tộc trên đó sẽ bằng mọi giá truy sát người đó.

-Điều này giải thích rất dễ dàng. Tiền bối của hai tộc tại Thần giới phải mất rất nhiều khí lực mới đưa được bảo bối này về tới

Tiên Ma Yêu giới, chỉ là để cho hậu bối của họ được tốt một chút. Nếu như đem lên lại, không phải là đã làm uổng phí cố gắng của bọn họ hay sao? Chỉ là ta đang suy nghĩ ... làm thế nào để xử lý cái truyền thừa kim quan này?

Tần Vũ chuyển sang nhìn Hắc Vũ:

-Tiểu Hắc, đệ thử xem, phụ thân đệ dù sao cũng là Ám Điện Bằng vương, nói không chừng đệ có thể khiến truyền thừa kim quan nhận chủ đó.

Hắc Vũ nhìn truyền thừa kim quan, cặp lông mày nhăn tít lại.

Hắc Vũ vô cùng kiên định nói:

-Không, đệ không thích cái truyền thừa kim quan này.

Có thể lý do là nghĩ đến chủ nhân một đời của truyền thừa kim quan là Tông Duyên. Cũng có thể lý do là nghĩ đến phụ mẫu của gã vì cái truyền thừa kim quan này mà chết. Tóm lại ... Hắc Vũ thấy rất chán ghét nó.

-Nếu đệ không thích, vậy hãy đem truyền thừa kim quan này trả lại cho Bằng tộc. Ta không muốn vì một kim quan không cách gì nhận chủ được mà chọc giận các tiền bối Bằng tộc tại Thần giới truy sát ta.

Tần Vũ tiện tay ném kim quan sang một bên. Chỉ cần kim quan này ở trong Khương Lan giới, Tần Vũ có thể tuỳ thời là lấy được nó về.

-Được, trả lại cho Bằng tộc.

Hầu Phí cũng tỏ vẻ đồng ý. Hai người bọn Tần Vũ nhìn Hắc Vũ. Hắc Vũ nhìn truyền thừa kim quan một lát rồi cũng nhẹ nhàng

gật gật đầu.

Trong Hoàng thành ở tinh cầu hạch tâm *"Hắc Ô tinh"*, của Phi cầm tộc tại Yêu giới.

Lúc này một vài đế cấp cao thủ của Hoàng thành đã bắt đầu rối loạn. Bởi vì trước đó không lâu, trong hoàng cung đám thị vệ giám sát phòng linh hồn ngọc giản phát hiện ra linh hồn ngọc giản của Bằng Ma Hoàng không ngờ đã vỡ vụn.

Mấy ngày trước, linh hồn ngọc giản của Ngao Khô vỡ, mặc dù đã làm cho mọi người khiếp sợ nhưng còn không khiến Hoàng thành hoảng loạn. Nhưng cái chết của Bằng Ma Hoàng thực sự đã khiến cho một lượng lớn cao thủ kinh sợ.

Có truyền thừa chi bảo mà không ngờ Bằng Ma Hoàng vẫn chết? Ai giết hắn, ai có thực lực như thế?

Trong lịch sử của các Bằng Ma Hoàng, chỉ có số ít Bằng Ma Hoàng độ thần kiếp thất bại, còn những người còn lại đều sống và tiến vào Thần giới. Tông Duyên, trong lịch sử là Bằng Ma Hoàng đầu tiên bị giết.

Truyền thừa chi bảo ở nơi nào?

Mức độ trân quý của truyền thừa chi bảo thậm chí vượt xa Bằng Ma Hoàng. Bằng Ma Hoàng Tông Duyên chết thì thôi, tìm người khác thay là được. Nhưng một khi truyền thừa chi bảo bị thất lạc thì địa vị của Bằng tộc đó sẽ đại giảm, cả địa vị Phi cầm tộc cũng sẽ thấp hơn Tẩu thú tộc và Long tộc.

Trong đại điện Hoàng cung.

Nơi này đã tụ tập số lượng lớn đế cấp cao thủ của Phi cầm tộc. So sánh trong vài ngàn năm ... Bằng Ma Hoàng cùng với thủ hạ ba vị bát cấp yêu đế ngày nào đều đã chết, hiện nay thực lực Phi cầm tộc yếu đi không ít.

-Chư vị, Ngao Khô đại nhân đã chết và hôm nay Tông Duyên bệ hạ cũng băng hà... Phi cầm tộc chúng ta đang tiến vào một giai đoạn nguy hiểm nhất. Hôm nay việc quan trọng nhất là chọn ra Bằng Ma Hoàng mới.

Một vị bạch bào lão giả lạnh lùng nói:

-Theo quy củ trước đây, hai đại siêu cấp thần thú của Bằng tộc đều có tư cách kế thừa, Ám Điện Bằng vương Phương Lam hiện tại là ngũ cấp yêu đế và Kim Sí Bằng vương Tông Quật là gần đạt đến nhị cấp yêu đế. Cho nên ta nghĩ, Phương Lam đảm nhiệm Bằng Ma Hoàng, mọi người có lẽ không có ý kiến khác chứ.

Bạch bào lão giả đó cũng thuộc loại trưởng bối có tư cách cực cao, một yêu đế thực lực rất mạnh. Lão nói thế cũng là có căn cứ.

Bằng Ma Hoàng, thông thường đó là một trong hai đại siêu cấp thần thú của Bằng tộc kế thừa, chọn ra trong đó người có thực lực mạnh hơn.

Nhưng lúc này Tông Quật lại đứng dậy. Bạch bào lão giả quát:

-Tông Quật, chẳng lẽ ngươi muốn ngồi lên hoàng vị sao?

Tông Quật cười đáp:

-Phương Lam huynh đảm nhiệm Bằng Ma Hoàng ta không phản đối, nhưng Ngao Khô đại nhân của Phi cầm tộc chúng ta, rồi Tông Duyên bệ hạ đều trước sau bị người giết hại. Ngay cả truyền thừa chi bảo cũng lưu lạc ở ngoài. Bằng Ma Hoàng không có truyền thừa chi bảo, làm sao hiệu lệnh cho toàn thể Phi cầm tộc, làm sao khiến cho Phi cầm tộc tin phục được? Do đó ta nghĩ, quan trọng nhất là phải tìm được truyền thừa chi bảo.

-Phương Lam huynh, huynh thấy ta nói có đúng không?

Ánh mắt Tông Quật nhìn về hướng Phương Lam ở trong góc.

Phương Lam đang cúi mặt, nghe thấy Tông Quật hỏi, mí mắt nhướng lên, ánh mắt lại mang vẻ u thâm khiến những người xung quanh không khỏi cảm thấy sợ hãi hắn. Phương Lam đáp lạnh như băng:

-Không có truyền thừa chi bảo, Bằng Ma Hoàng cũng không phải là Bằng Ma Hoàng.

Nói xong, Phương Lam không hề nói thêm một câu nào nữa.

Bạch bào lão giả lớn tiếng hỏi:

-Chư vị hãy nói xem, làm thế nào để tìm được truyền thừa chi bảo?

Nhất thời cả đại điện bàn tán xôn xao. Đám cao thủ ở thượng tầng kim tự tháp của Phi cầm tộc đều vì truyền thừa chi bảo mà rối tinh rối mù, thảo luận đã lâu cũng không đưa ra được chủ ý nào.

Ở một bên, Phương Lam đang nhắm mắt tĩnh lặng nghe những tiếng ồn ào tranh luận, hắn không khỏi nhíu mày, ngẩng đầu quét mắt qua mọi người rồi lạnh lùng nói:

-Tìm truyền thừa chi bảo ư? Ngay cả Tông Duyên có truyền thừa chi bảo cũng bị địch nhân giết chết, cho dù tìm được địch nhân nắm giữ truyền thừa chi bảo, ai địch nổi đây?

Mọi người nhất thời ngạc nhiên nhưng đều thở dài không nói được gì. Ai cũng đều hiểu được đạo lý này nhưng bọn họ thảo luận, chỉ là muốn *"cố gắng"* một chút mà thôi. Hiện tại bị Phương Lam nói thẳng ra, tất cả mọi người đều ngừng hẳn.

Lúc này trong đám đế cấp cao thủ có một nữ tử lạnh lùng nói:

-Phương Lam, chẳng phải ngươi vừa mới nói "không có truyền thừa chi bảo, Bằng Ma Hoàng cũng không là Bằng Ma Hoàng" sao? Nói thế nghĩa là ngươi cũng đồng ý phải "tìm truyền thừa chi bảo trước rồi mới nhận địa vị Bằng Ma Hoàng". Giờ ngươi lại nói như vậy là có ý tứ gì? Bỏ việc tìm kiếm truyền thừa chi bảo sao?

-Bỏ à?

Phương Lam chỉ khinh thường cười mát, rồi lập tức lại cụp mắt đứng ở bên cạnh, không để ý tới người khác nữa.

Một đám cao thủ của Phi cầm tộc tại đại điện nháo nhác nhìn nhau, nhưng bất kể thế nào cũng đều không đưa ra được chủ ý. Chỉ có thể túm năm tụm ba cùng nhau đàm luận.

Nói tới thực lực kinh người của hung thủ đã giết chết Tông Duyên, rồi lại nói đến hậu quả của việc không có truyền thừa chi bảo…

-Nơi nay rất náo nhiệt a.

Một giọng nói đột nhiên vang vọng cả đại điện.

Thoáng chốc mọi người trong đại điện yên tĩnh trở lại, không ai nói gì, đồng thời cùng xoay người nhìn ra ngoài cửa đại điện.

Chỉ thấy ba thanh niên đang từ ngoài đại điện sóng vai đi đến. Không ngờ bọn họ đi qua, những thị vệ cung điện cũng không một ai tiến lên ngăn cản. Ba gã thanh niên này một kẻ toàn thân khoác một trường bào màu vàng, một kẻ mặc trường bào màu đen và kẻ cuối cùng trong chiếc trường bào màu trắng. Không có gió nhưng trường bào lại tự tung bay phần phật.

Thanh niên vận trường bào màu vàng có nụ cười tà dị, thanh

niên trong trường bào màu trắng lại nhìn mọi người với ánh mắt lạnh tựa băng, chỉ có thanh niên khoác trường bào màu đen ở giữa là có ánh mắt u tĩnh thâm thúy.

Theo ba người tiến vào đại điện là một loại khí thế đập vào mặt, khiến cho toàn thể yêu đế trong đại điện cảm thấy ngột ngạt, thoáng chốc tim phảng phất như bị một toà núi lớn đè chặt, có cảm giác hít thở khó khăn.

-Các ngươi là ai?

Bạch bào lão giả lên tiếng. Lão là người có công lực cao nhất, miễn cưỡng có thể chống cự được áp lực uy hiếp.

-Tần Vũ, là các ngươi à?

Tông Quật kinh ngạc nhìn ba huynh đệ Tần Vũ thốt lên.

Tần Vũ mỉm cười gật gật đầu với Tông Quật, coi như đã chào hỏi.

Hầu Phí ở cạnh Tần Vũ tà dị cười nói:

-Khi Tông Duyên chưa chết, nơi này còn không náo nhiệt như thế này, chết rồi thì lại nhiệt náo hơn. Ba huynh đệ chúng ta đến đây, cũng không có chuyện gì, chỉ là giết Bằng Ma Hoàng của các ngươi xong, lại muốn làm việc tốt, đem truyền thừa kim quan trả lại cho các ngươi.

Tiếp lấy truyền thừa kim quan Tần Vũ đưa qua, Hầu Phí dò dẫm hai lần rồi cố ý lầm bầm:

-Ai dà, truyền thừa chi bảo làm sao lại là bộ dạng kim quan thế này?

Nói rồi gã còn nắn nắn bóp bóp hai lượt.

-Dừng tay.

Có một vài yêu đế không nhịn được hét lên.

Truyền thừa chi bảo là Hoàng quan truyền từ đời này sang đời khác của Bằng Ma Hoàng, ở trong Phi cầm tộc có địa vị chí cao vô thượng, thậm chí so với bản thân Bằng Ma Hoàng còn quan trọng hơn. Hiện tại Hầu Phí lại coi nó như món đồ chơi như vậy, làm sao không khiến bọn họ phẫn nộ?

Nét mặt Hầu Phí sa sầm, lạnh lùng nói:

-Ngươi chọc giận Hầu gia rồi, truyền thừa kim quan nay sẽ không trả lại nữa.

Tần Vũ ở bên cạnh nở nụ cười, Hầu Phí trở mặt thật nhanh. Bất quá hiệu quả rất tốt, nhất thời trong đại điện không ai dám nói gì. Ngay cả Bằng Ma Hoàng cũng bị giết, còn có khí tức phát ra của ba huynh đệ Tần Vũ cũng chứng tỏ thực lực khủng khiếp của họ.

Trong truyền thuyết, Tần Vũ một thương phá vỡ phong ấn cửa vào Mê Thần điện, chuyện đó đám yêu đế cũng biết, ai dám chọc giận ba huynh đệ này?

-Tốt lắm, thấy các ngươi nghe lời vậy, trả lại cho các ngươi.

Bộ dạng Hầu Phí giống như ném đồ rác vậy, quẳng ra đất sau đó.

-A!

Bạch bào lão giả đó là người đầu tiên phản ứng, thân thể bay

sát xuống đất với tốc độ cực nhanh, nháy mắt đã đón được truyền thừa kim quan.

Tần Vũ khẽ gật đầu với Tông Quật, sau đó nói với Hầu Phí:

-Phí Phí, đừng phí thời gian với bọn chúng, chúng ta về thôi.

Hầu Phí gật gật đầu, sau đó châm chọc liếc nhìn đám yêu đế ở đại điện.

Rồi thì, ba huynh đệ đến thế nào lại sánh vai trực tiếp bỏ đi như thế, không có một thị vệ nào tiến lên ngăn cản. Đi ra khỏi đại điện một đoạn, ba huynh đệ Tần Vũ cùng đồng thời biến mất trong không trung.

-Ôi!

Một đám yêu đế lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng đều thầm nghĩ: *"Thật đáng sợ."*

-Các ngươi có chuyện gì vậy?

Một yêu đế quát nạt đám thị vệ:

-Làm sao để bọn chúng nghênh ngang tiến vào, cho dù không chặn được, các ngươi cũng phải tỏ vẻ làm cái gì đó chứ.

Những thị vệ này đầu đầy mồ hôi lạnh, trong đó một thị vệ thủ lĩnh bất đắc dĩ phải nói:

-Đại nhân, không phải là chúng tôi không làm gì, mà căn bản là chúng tôi không động đậy được a.

Tiên giới, tại Viêm Dương tinh, tinh cầu hạch tâm của Phong

Bàn tinh hệ.

Hiện nay Viêm Dương tinh chính là sào huyệt của Viêm Hoàng, một trong tam đại thủ lĩnh của Tiên giới. Tần Vũ đã an bài cho mấy người phụ vương tại Sí Dương tinh hệ mà Sí Dương tinh hệ cũng là địa bàn của Viêm Hoàng. Tần Vũ quyết định đến chào hỏi Viêm Hoàng cho phải đạo.

Viêm Dương tinh rất nóng, nhưng vì là sào huyệt của Viêm Hoàng nên mỗi ngày đều có một lượng người lớn tiến vào Viêm Dương tinh.

Trên không trung Viêm Dương tinh, ba huynh đệ Tần Vũ đều sử dụng linh hồn chi lực dò xét.

-Ô?

-Đại ca, có chuyện gì ngạc nhiên thế, thực lực Viêm Hoàng này cũng không tăng lên, chỉ là bát cấp tiên đế như cũ thôi à.

Hầu Phí nghi hoặc nhìn Tần Vũ, Hắc Vũ mặc dù không nói nhưng cũng nghi hoặc như thế nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười giải thích:

-Không, ta không kinh ngạc về Viêm Hoàng, ta ngạc nhiên là ở đây ta bỗng phát hiện ra một hảo huynh đệ mà ta kết giao tại Tiên giới, Quân Lạc Vũ!

---

* Phản phác quy chân : tiến tới cái đơn giản và tinh thuần, lấy vụng về làm cái xảo diệu.

Chương 464

Thượng Cấp Thần Nhân

-Quân Lạc Vũ?

Hầu Phí nhăn mày rồi lại giật mình hiểu ra:

-Ồ, đệ nhớ rồi, đại ca huynh lúc đó đã nói qua. Tại Lam Hoả tinh huynh từng kết giao với hai hảo huynh đệ, một là Ngao Vô Danh, một người khác chính là Quân Lạc Vũ này.

Năm đó Tần Vũ cũng là thuận miệng mà nói, Hầu Phí và Hắc Vũ cũng đều không chú ý, hơn nữa bọn họ cũng chưa từng thấy qua người thật của Quân Lạc Vũ nên tất nhiên không thể dựa vào yêu thức phân biệt được.

Hầu Phí cảm thán nói:

-Thật tình, cao thủ bên Viêm Hoàng cũng thực sự đông đảo, bát cấp tiên đế cũng có đến bốn người!

Tần Vũ cũng gật gật đầu.

Hai người trong bốn bát cấp tiên đế ấy là Viêm Hoàng và Quân Lạc Vũ. Không ngờ chỉ gần bốn ngàn năm, mà Quân Lạc Vũ đã tu luyện liền một mạch đến bát cấp tiên đế. Danh tiếng của thiên tài tiên đế, quả nhiên không phải là hư truyền.

-Quan Thịnh huynh, đã lâu không gặp, ta là Tần Vũ.

Thần thức truyền âm của Tần Vũ trực tiếp vang lên trong đầu Viêm Hoàng. Với địa vị của Tần Vũ như hiện giờ cũng không phải

hô lên cái gì Viêm Hoàng, mà trực tiếp gọi tên của y là được.

Lúc này Viêm Hoàng đang ở trong một đình viện, nhàn đàm với phu nhân, đột nhiên nghe thấy thần thức truyền âm của Tần Vũ, trong lòng y nhất thời mất đi sự thảnh thơi thoải mái.

-Phu nhân, để cho nha hoàn bồi tiếp nàng nhé, ta đi ra ngoài một chút.

Viêm Hoàng nói với thê tử, đồng thời tiên thức thoáng chốc bao trùm cả Viêm Dương tinh, nhưng căn bản y không phát hiện ra Tần Vũ.

"Tần Vũ, Tần Vũ tới rồi à?" Trong lòng Viêm Hoàng Quan Thịnh bỗng nhớ tới rất nhiều chuyện. Chiến tích Tần Vũ một thương phá vỡ phong ấn cửa vào của Mê Thần điện đủ để khiến Viêm Hoàng Quan Thịnh bừng tỉnh. Bất quá, Viêm Hoàng hiện giờ còn chưa biết rằng Bằng Ma Hoàng bị ba huynh đệ Tần Vũ giết chết.

Bằng Ma Hoàng bị ai giết chết, tin tức ấy đã bị các đế cấp cao thủ của Phi cầm tộc bưng bít hoàn toàn.

-Diệp Quần huynh, Bằng Định huynh, Thanh Thanh, Lạc Vũ huynh, mọi người mau tới phòng khách đi. Tần Vũ tới rồi.

Viêm Hoàng lập tức dùng tiên thức truyền âm báo với mấy người.

Trong Nghênh khách thính.

Viêm Hoàng Quan Thịnh cùng với bốn người khác đều tụ tập ở đây. Năm người này chính là năm người có quyền lực tối cao trong Viêm Hoàng cung. Viêm Hoàng cầm đầu nhưng địa vị bốn người còn lại cũng chỉ ngay dưới y.

Nói về thực lực, bốn người kia có Quân Lạc Vũ, Diệp Quần,

Bằng Định đều là bát cấp tiên đế, duy chỉ có nữ tử Thanh Thanh là thất cấp tiên đế. Bất quá Thanh Thanh còng có thân phận là ... thân muội muội của Viêm Hoàng Quan Thịnh.

-Tần Vũ lần này đến đây, không có gì khác hơn là vì chuyện phụ thân gã sống ở Sí Dương tinh hệ.

Bát cấp tiên đế Diệp Quần lên tiếng. Y vận bạch y, toàn thân thoang thoảng mùi hoa mai nhè nhẹ.

Thanh Thanh hưng phấn nói:

-Oa, Tần Vũ, truyền kỳ nhân vật a, lúc này muội rất muốn nhìn xem hắn thế nào.

Là nữ tử duy nhất trong năm người nên bốn người kia đều tương đối sủng ái Thanh Thanh. Toàn thân Thanh Thanh đỏ rực, trên người còn có rất nhiều vật trang sức, mái tóc dài cũng tết thành những bím nhỏ, ít nhất cũng có hơn mười bím.

Quân Lạc Vũ cười nhạt nói:

-Tần Vũ thực sự là truyền kỳ. Đặc biệt là khi biết tin tức tình báo về Tần Vũ mà Quan Thịnh huynh nói cho, ta càng thêm xấu hổ, so với ta, gã xứng đáng hơn nhiều với cái danh hiệu thiên tài tiên đế.

Dù Quân Lạc Vũ cười nhưng lại làm cho người ta nhận thấy một loại cảm xúc tang thương.

-Lạc Vũ.

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong Nghênh khách thính. Năm người ở trong Nghênh khách thính đều ngoái cổ ra ngoài cửa nhìn, ba huynh đệ Tần Vũ đã đến trước cửa.

Lúc này ba huynh đệ Tần Vũ lại không sử dụng khí thế áp bức người khác như lần họ cố ý ở Hoàng cung của Phi cầm tộc.

-Tần Vũ.

Trong mắt Quân Lạc Vũ cũng xuất hiện vẻ vui mừng:

-Không ngờ không gặp hơn ba ngàn năm, thực lực của ngươi lại vượt xa ta như thế.

Bấy giờ, Viêm Hoàng Quan Thịnh, Diệp Quần, Bằng Định, Thanh Thanh bốn người trong lòng đều có chút kinh ngạc vì họ vốn tưởng Tần Vũ một mình đến đây. Không ngờ có đến ba người, quan trọng nhất là ... linh hồn ba người này, họ đều không cảm nhận được. Rất rõ ràng ba người trước mắt đều đã vượt qua bát cấp tiên đế, cảnh giới linh hồn tối thiểu cũng phải đạt tới cửu cấp tiên đế.

"Hai huynh đệ của Tần Vũ có lẽ đã lợi hại hơn nhiều so với lần gặp ở Phong Loan tinh!" Trong lòng Viêm Hoàng kinh hãi.

Lúc này Quân Lạc Vũ lại hỏi Tần Vũ:

-Tần Vũ, hai vị này nếu ta không nhầm, chắc là hai người huynh đệ mà ngươi muốn tìm đó à. Lúc trước ngươi sống chết muốn đi yêu giới tìm hai huynh đệ, không nghĩ ngươi đã tìm được rồi, thực đáng mừng.

Quân Lạc Vũ vẫn nhớ rõ những tháng ngày ở cùng với Tần Vũ và Ngao Vô Danh.

-Đúng. Đây là nhị đệ của ta Hầu Phí.

Tần Vũ chỉ Hầu Phí nói. Viêm Hoàng Quan Thịnh đã nhận biết

ba huynh đệ Tần Vũ, bất quá những người còn lại không biết, muội muội của Viêm Hoàng Thanh Thanh cười híp cả mắt nói:

-Nguyên lai là truyền nhân của Đại Viên Hoàng - Hầu Phí, nhưng ta thấy thực lực Hầu Phí không dưới Đại Viên Hoàng a.

Hầu Phí cười hắc hắc nói:

-Đại Viên Hoàng tiền bối có ân dạy dỗ ta, bất quá luận thực lực, ta không ở dưới ông ta. điều này đúng là sự thực.

Gã không chút nể mặt trưởng bối của mình khiến những người tại đương trường không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có hai người Tần Vũ và Hắc Vũ đã quen với tính cách Hầu Phí nên không thấy gì, chỉ ở bên cạnh cười cười bất lực.

-Vị này là tam đệ của ta, Hắc Vũ.

Tần Vũ nói rồi nhìn về phía Quân Lạc Vũ:

-Lạc Vũ huynh, lúc trước không phải các người đã nói, hai ba trăm năm đó tuyệt đối không có thượng cấp thần thú hoặc siêu cấp thần thú của Ưng tộc phi thăng sao?

Quân Lạc Vũ cũng nhớ lại lúc cùng Tần Vũ và Ngao Vô Danh mới đến Ẩn Đế tinh. Khi ở cùng với yêu đế Mông Hoành, Tần Vũ từng hỏi Mông Hoàng và Ngao Vô Danh về chuyện có quan hệ với huynh đệ của mình. Lúc đó Mông Hoàng và Ngao Vô Danh đều khẳng định, trong hai ba trăm năm đó tuyệt đối không có thượng cấp thần thú của Ưng tộc xuất hiện, mà Ưng tộc căn bản không có siêu cấp thần thú.

Quân Lạc Vũ không khỏi kinh ngạc hỏi:

-Tần Vũ, ta không nói thế, mà là Mông Hoàng và Vô Danh đại ca nói. Làm sao, tam đệ của ngươi là thượng cấp thần thú hay là siêu cấp thần thú ư?

Hầu Phí cười khùng khục nói:

-Tạp mao điểu chính là biến dị siêu cấp thần thú.

Vẻ mặt bọn người Viêm Hoàng lập tức biến đổi. Mặc dù khi ở Phong Loan tinh, Viêm Hoàng giao lưu với ba huynh đệ Tần Vũ nhưng chuyện Hắc Vũ là biến dị siêu cấp thần thú, bọn họ lại không biết. Bọn họ cũng chỉ biết ... lúc trước Bằng Ma Hoàng và Hắc Vũ có cừu oán.

Viêm Hoàng mỉm cười nói:

-Yến tiệc đã chuẩn bị xong. Xin mời Tần Vũ huynh, Hầu Phí huynh và Hắc Vũ huynh!

Trong bữa tiệc, mời rượu qua lại nên quan hệ đôi bên cũng thân cận hơn nhiều.

Chuyện trò trong bữa tiệc, Tần Vũ mới biết một chuyện. Thế lực của Viêm Hoàng trên thực tế là do mấy nhà hạng hai cùng nhau đoàn kết thực lực hình thành. Viêm Hoàng cung bề ngoài chỉ là một Viêm Hoàng, nhưng thực ra lại có Ngũ điện.

Ngũ điện đó thuộc về Viêm Hoàng Quan Thịnh, Diệp Quần, Bằng Định, Quan Thanh Thanh cũng với Quân Lạc Vũ. Địa vị năm người không phân cao thấp, Viêm Hoàng Quan Thịnh cầm đầu.

-Khi ta tu luyện đến bát cấp tiên đế, liền rời khỏi nơi bế quan đến Ma giới đối phó với ma đế Huyết Y. Mặc dù thành công giết được ma đế Huyết Y nhưng Huyết Ma đế Tuyết Thiên Nhai lại quyết không tha cho ta. Tại địa bàn của Huyết Ma Đế ta phải đánh giết một hồi mới

quay lại được Tiên giới.

Quân Lạc Vũ và Tần Vũ đàm đạo chuyện những năm gần đây. Lúc này Tần Vũ mới biết Quân Lạc Vũ rốt cuộc cũng đã giải trừ được tâm kết.

Tần Vũ có chút ngờ vực hỏi:

-Lạc Vũ, Tuyết Thiên Nhai đó cũng là bát cấp ma đế, làm thế nào mà ngươi tại địa bàn của hắn giết chết được ma đế Huyết Y, rồi lại có thể mở một đường máu quay về?

Từ lúc yến tiệc bắt đầu, luôn cùng Tần Vũ nói chuyện, đối với Tần Vũ tràn ngập lòng tò mò, Quan Thanh Thanh hi hi cười nói:

-Tần Vũ đại ca, Lạc Vũ đại ca đúng là rất lợi hại, huynh ấy có một kiện thượng phẩm thần khí. Huyết Ma Đế đó cho dù thủ đoạn có cao hơn nữa cũng không thể ngăn được Lạc Vũ đại ca.

-Thượng phẩm thần khí?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Quân Lạc Vũ. Lúc trước Quân Lạc Vũ dùng trường kiếm đó, tựa hồ không phải là thượng phẩm thần khí.

-Ồ. *Đó là sau khi ta xuất quan, trên đường đến Ma giới, vô ý lại gặp vận may.*

Quân Lạc Vũ hờ hững cười nói, tựa hồ không để ý đến thượng phẩm thần khí một chút nào.

Trong lòng Tần Vũ lại vẫn có nghi hoặc. Thượng phẩm thần khí cho dù ở khu vực ngoài Mê Thần điện cũng là cực kỳ hiếm có. Quân Lạc Vũ này làm thế nào mà có một kiện thượng phẩm thần khí như vậy? Hơn nữa lại không phải lấy được tại Mê Thần điện.

Nghĩ không ra nên Tần Vũ cũng không nghĩ nhiều thêm. Hắn trêu đùa hỏi:

-Lạc Vũ, làm thế nào mà ngươi lại ở cùng một chỗ với Quan huynh thế này? Còn trở thành một trong Ngũ đại cự đầu nữa?

Bên cạnh Viêm Hoàng Quan Thịnh mở miệng trả lời:

-Bọn ta lúc trước lập nên một khu thế lực này là bởi vì không muốn bị Thanh đế và Huyền đế áp bức. Chúng ta cũng không có dã tâm gì, chỉ cần người khác không đụng tới bọn ta, bọn ta sẽ không đối phó lại họ. Năm người bọn ta cùng ở đây cũng không phân ra cao thấp, chỉ là bình thường ta ra ngoài ứng phó một vài sự tình cho nên người ngoài cho rằng ta là thủ lĩnh của thế lực.

Lúc này Tần Vũ mới chợt hiểu. Chẳng trách Quân Lạc Vũ gia nhập bọn họ, e rằng hắn cũng biết gia nhập khối thế lực này thì không có gánh nặng gì.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Lạc Vũ, Nghiên Nhi đâu? Làm sao ta không thấy nàng ấy?

Khương Nghiên lúc trước chính là cái bóng của Quân Lạc Vũ, Quân Lạc Vũ đi đâu nàng cũng theo đó. Theo lý thì Khương Nghiên cũng phải ở Viêm Dương tinh này mới đúng, sao lại không thấy nhỉ?

Quân Lạc Vũ rất bình tĩnh đáp:

-Nghiên nhi cô ấy có chuyện nên rời đi một thời gian.

Chỉ là Tần Vũ lại có thể cảm nhận được trong mắt Quân Lạc Vũ ẩn chứa vẻ quan tâm.

-Hầu Phí đại ca, ba huynh đệ các huynh thực là lợi hại, hãy kể chuyện về các huynh đi.

Quan Thanh Thanh thấy Tần Vũ không thèm để ý đến, nàng liền cũng Hầu Phí nói chuyện. Hầu Phí lại rất hưng phấn, thao thao bất tuyệt nói liên hồi.

Thời gian bữa tiệc tương đối dài, khi tiệc tùng xong, ngoài cửa có một khách nhân đi tới.

-Nghiên nhi.

Quân Lạc Vũ giật mình nhìn ra cô gái ngoài cửa, sau đó trong mắt Quân Lạc Vũ hiện ra vẻ vui mừng, đứng đậy đi tới:

-Nghiên Nhi, làm sao bây giờ mới đến đây thế này.

Khương Nghiên hai con mắt hơi sưng đỏ, tựa hồ như chưa chú ý thấy Tần Vũ.

Khương Nghiên bất đắc dĩ nói:

-Lạc Vũ ca ca, muội đi lần này là gặp mỗ mỗ, mỗ mỗ nói muốn muội quay về để tu luyện cho tốt. Lần này sợ rằng muội phải ra đi rất lâu, rất lâu đó.

-Rất lâu?

Quân Lạc Vũ nhướng mày, sau đó lựa lời an ủi:

-Hãy ngoan ngoãn trở về theo lời mỗ mỗ muội rồi an tâm mà tu luyện. Chỉ có thực lực bản thân được đề cao thì mới có thể tự bảo vệ mình tốt hơn. Nếu có thứ gì cần phải bảo vệ thì đó là chính mình.

-Dạ.

Khương Nghiên gật gật đầu, đột nhiên nàng vô ý nhìn thấy Tần Vũ ở ngay gần đó, trong lòng dấy lên sự kinh ngạc!

Tần Vũ cũng ngạc nhiên nhìn Khương Nghiên. Trong sát na đầu tiên nhìn thấy Khương Nghiên, Tần Vũ đã hoàn toàn chấn động!

Cái gì mà Khương Nghiên là nhất cấp tiên đế? Chỉ là lời nói bậy!

Bằng vào tu vi thần thức hiện tại của Tần Vũ, thêm vào sự phụ trợ của Lưu Tinh Lệ, Tần Vũ cảm nhận rất rõ ràng được ... tu vi linh hồn của Khương Nghiên trước mắt so hắn thậm chí còn cao hơn. Nếu hắn liệu định không sai, thì chắc là thần nhân đỉnh cao – thượng cấp thần nhân!

Tại Tiên Ma Yêu giới hắn đã được thấy một thượng cấp thần nhân, đặc biệt người này còn là người có thực lực bình thường mà mình đã nhận thức trong quá khứ. Loại chấn động kiểu này không cần nói nhiều cũng có thể hiểu được.

"Khương Nghiên không thể trong vài ngàn năm ngắn ngủi mà cảnh giới linh hồn đã đạt tới thượng cấp thần nhân. Hơn nữa nàng ta vừa rồi còn nói, mỗ mỗ của nàng muốn nàng quay lại để tu luyện cho tốt ... thượng cấp thần nhân còn cần tu luyện cho tốt nữa ư." Tần Vũ hoàn toàn hoài nghi.

Lúc trước bản thân đã nhận định Khương Nghiên là nhất cấp tiên đế cũng có thể châm chước. Với cảnh giới linh hồn lúc đó, một thượng cấp thần nhân muốn nguỵ trang thực lực thì căn bản gã sẽ không nhìn ra.

Đáng thương cho Quân Lạc Vũ, đến giờ vẫn không biết thực lực của *"Nghiên Nhi muội muội"* mà hắn bảo hộ.

"Không ngờ Khương Nghiên này là thượng cấp thần nhân. Vậy Ngân Hoa mỗ mỗ thì sao?" Lông mày Tần Vũ nhăn tít. Nghĩ đến điều này, trong đầu hắn thoáng chốc dấy lên rất nhiều cảnh tượng. Tỷ như Thanh đế cung kính như vậy với Ngân Hoa mỗ mỗ. Hay là tại Phong Loan tinh, khi Bằng Ma Hoàng xuất thủ, đã bị Ngân Hoa mỗ mỗ xuất phát sau mà lại đến trước dễ dàng phá vỡ.

Cho dù là mình, đến thực lực hiện tại, chỉ nói về tốc độ cũng không bằng Bằng Ma Hoàng, trừ phi khống chế không gian áp bức Bằng Ma Hoàng. Nhưng Ngân Hoa mỗ mỗ lúc đó không hề áp chế tốc độ của Bằng Ma Hoàng, mà đơn thuần dựa vào tốc độ bản thân vượt qua Bằng Ma Hoàng.

Còn có...

Người có thể dễ dàng bắt bọn Bằng Ma Hoàng, Vũ Hoàng – Thanh đế, một siêu cấp cao thủ ẩn nhẫn như thế khi đối mặt với Ngân Hoa mỗ mỗ vẫn phải cung kính như trước.

Mà bây giờ ngay cả Khương Nghiên vẫn phải gọi *"Ngân Hoa mỗ mỗ"* là mỗ mỗ, cho thấy thực lực của bà ta cũng không cần phải đoán nhiều.

-Tần Vũ, đừng nói thực lực của ta!

Khương Nghiên chú ý Tần Vũ một khắc, lập tức dùng thần thức truyền âm nói. Thần thức của Khương Nghiên có thể xác định, cảnh giới linh hồn của Tần Vũ vô cùng cao, so với nàng cũng chỉ là kém một chút mà thôi. Cho dù nàng ngụy trang, đến cấp bậc như Tần Vũ cũng có thể cảm thụ được. Đặc biệt trong mắt Tần Vũ có vẻ kinh sợ, lộ ra một điểm là hắn đã nhìn ra thực lực chân chính của nàng.

-Ta sẽ không nói. Bất quá lát nữa nàng có thể cũng ta đàm luận không.

Tần Vũ cũng dùng thần thức truyền âm nói lại.

-Có thể.

Khương Nghiên nói một cách rất thoải mái.

Một mặt Khương Nghiên cùng Tần Vũ thần thức truyền âm, một mặt cùng Quân Lạc Vũ nói chuyện:

-Lạc Vũ ca ca, theo như mỗ mỗ nói, lần này thời gian tu luyện của muội vô cùng dài, phỏng chừng khi huynh phi thăng Thần giới, muội còn chưa xuất quan.

Quân Lạc Vũ nhướng mày, nét mặt biểu lộ có chút biến đổi, lập tức an ủi nói:

-Không sao, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại trên Thần giới cũng chưa muộn.

-Ừm.

Khương Nghiên có chút thương cảm gật gật đầu rồi lập tức quay đầu qua. Khi nhìn thấy Tần Vũ đã tỏ ra một bộ dạng kinh ngạc xen lẫn vui mừng:

-A, Tần Vũ đại ca, huynh cũng ở đây à.

Chương 465

Khương Nghiên Đích Thân Phận

Tần Vũ không khỏi cười thầm, Khương Nghiên này đã lộ chân tướng rồi.

- Nghiên Nhi, muội cũng biết ta mà, ta xem… chỉ cần Lạc Vũ ở nơi nào nào, thì muội đều tập trung chú ý lên người hắn, căn bản không nhìn thấy sự tồn tại của người khác.

Tần Vũ ranh mãnh nói.

Khương Nghiên vẻ mặt không khỏi có chút đỏ hồng lên.

- Tần Vũ đại ca, huynh lại bắt đầu đùa muội rồi.

Khương Nghiên vừa cười vừa nói.

Khương Nghiên đến, làm cho yến tiệc sớm kết thúc. Rồi sau đó ba huynh đệ Tần Vũ được an bài tới một chỗ, còn Khương Nghiên và Quân Lạc Vũ ở một chỗ khác.

- Tần Vũ đại ca, một lát ta sẽ dùng thần thức truyền âm cho huynh, đến lúc đó chúng ta gặp lại".

Khương Nghiên lúc rời đi với Quân Lạc Vũ thì truyền âm nói.

Tần Vũ chỉ có thể cố nén sự nghi hoặc trong lòng.

Ba huynh đệ Tần Vũ được an bài trong một đình viện yên tĩnh.

- Đại ca, chúng ta tham gia yến tiệc với bọn họ là đã nể mặt rồi,

yến tiệc kết thúc vì sao còn chưa ly khai. Ở lại đây làm gì?

Hầu Phí nói thầm.

Tần Vũ cười khổ nói:

- Phí Phí, ngươi cho là ta không muốn sớm ly khai sao? Ta còn phải đi gặp một người nữa.

- Một người?

Hầu Phí, Hắc Vũ cùng nhìn Tần Vũ,

- Đại ca, huynh phải đi gặp ai thì cứ trực tiếp đi. Lãng phí thời gian ở đây làm gì?

Tần Vũ tâm ý vừa động, bố trí một cấm chế phổ thông ở xung quanh, ngăn cách âm thanh.

- Bởi vì người này là thần nhân!

Tần Vũ chậm rãi nói.

- Thần nhân. Thần giới sao?

Hắc Vũ và Hầu Phí tâm cảnh tu vi cũng không yếu, nhưng lúc này cũng mở to mắt ngạc nhiên.

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Không cần đại kinh như thế, thần giới cao thủ các ngươi cũng không phải là chưa nhìn thấy. Thực lực của Lan thúc, ta dám khẳng định trong thần giới, cũng là cao thủ.

Tần Vũ tự tin nói.

Hắc Vũ, Hầu Phí cùng nhớ tới vũ khí của mình.

Xuyên Vân Thương, Hắc bổng. Thoạt nhìn chỉ màu ngăm đen rất ư là bình thường, nhìn vừa giống gỗ vừa giống sắt. Nhưng nói về độ cứng, uy lực của cả hai kiện vũ khí, chí ít Hầu Phí, Hắc Vũ không phát hiện có cái gì có thể gây tổn thương cho Xuyên Vân Thương và Hắc bổng.

- Lan thúc. Thực lực quả rất mạnh.

Hắc Vũ gật đầu nói.

- Lan thúc chính là sư tôn của ta, người lợi hại như thế, nhưng công pháp lợi hại nào cũng chẳng đưa cho ta, chỉ cấp vũ khí, thực sự là…

Hầu Phí nói thầm, tựa hồ có chút bất mãn.

Tần Vũ đột nhiên đứng dậy.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhất thời cũng ngừng nói, cùng nhìn Tần Vũ. Hắc Vũ cũng nhỏ giọng hỏi:

- Đại ca, đi gặp thần nhân đó sao?

- Ừ.

Tần Vũ khẽ gật đầu. Rồi tiện tay giải trừ trận pháp cấm chế, chuẩn bị bỏ đi.

- Người đó là ai vậy?

Hầu Phí dò hỏi.

Nhưng Tần Vũ thân thể cũng vừa động, cả người vụt biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ có một thanh âm vang lên trong đầu Hầu Phí, Hắc Vũ:

- Thần nhân đó tên là Khương Nghiên, nhớ kỹ, không được tiết lộ thân phận của nàng.

- Khương Nghiên?

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng biết câu trả lời.

Viêm Dương tinh, trên một sườn núi cao, đang có một nam, một nữ đứng đó.

Tần Vũ cẩn thận đánh giá Khương Nghiên đang đứng trước mắt.

Khương Nghiên lớn lên xinh đẹp khả ái phi thường, cặp mắt to linh động vô cùng. Tần Vũ sao có thể tưởng tượng nổi nữ hài đáng yêu đó cũng là người ở thần giới.

- Khương Nghiên, thật không thể tưởng tượng nổi, muội cũng là người thần giới. Muội đem ta và Lạc Vũ, Vô Danh đại ca ra lừa gạt cả.

Tần Vũ cười nói.

Khương Nghiên khẽ nhíu mi mày nghi hoặc, mang theo một tia nhìn trêu đùa hỏi:

- Tần Vũ, huynh linh hồn cảnh giới cao như thế, lại biết thân phận của ta. Chẳng lẽ không sợ ta giết người diệt khẩu?

Giết người diệt khẩu?

Tần Vũ cười cười. Rồi chưa kịp nói gì, Khương Nghiên tiếp tục

nói:

- Linh hồn cảnh giới chỉ có thể đại biểu cho trình độ lĩnh ngộ không gian của huynh, mà trong cơ thể huynh không phải là thần lực, cũng không phải thiên thần lực Cho nên linh hồn huynh không có tu vi, thực lực lại quá yếu. Nếu muội thật sự giết huynh thì phỏng chừng một chiêu là đủ.

- Thật vậy à?

Tần Vũ mỉm cười nhìn Khương Nghiên.

- Ách…

Khương Nghiên hơi kinh ngạc, lập tức nói tiếp:

- Điều kiện đầu tiên là huynh không được tiến nhập Khương Lan giới.

Lời vừa thốt ra, Khương Nghiên không khỏi che miệng mình lại, nàng biết chính mình đã lỡ lời.

Nhưng Tần Vũ vẫn cười.

- Khương Nghiên, không cần phải che dấu. Muội như thế nào lại biết Khương Lan giới. Tiên, ma, yêu giới, số người biết Khương Lan giới rất ít. Những người biết đều là huynh tín nhiệm, muội không có khả năng biết Khương Lan giới từ tiên ma yêu giới được. Nói thật đi, muội và Lan thúc có quan hệ gì?

Tần Vũ cười tiếu nhìn Khương Nghiên.

Tần Vũ cũng không muốn làm khó Khương Nghiên. Nhưng Tần Vũ cũng không úy kỵ Khương Nghiên.

Nói về thực lực… Có được thượng phẩm thiên thần khí Tàn Tuyết, lực công kích của Tần Vũ thập phần khủng khiếp. Thượng cấp thần nhân thì như thế nào? Dù sao theo lời của Mê Thần điện chủ nhân, thiên thần khí bình thường là của thiên thần. Nhưng một thượng cấp thần nhân, cho dù vận khí có tốt, địa vị tôn quý phỏng chừng cũng chỉ có hạ phẩm thiên thần khí.

Khương Nghiên bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Tần Vũ, huynh đúng là lợi hại. Đúng rồi, muội sẽ nói cho huynh một chuyện. Muội xác nhận Lan thúc, người chính là thúc của muội.

- Thúc?

Tần Vũ nghi hoặc.

"Đúng, thân thúc!" Khương Nghiên trịnh trọng nói.

Tần Vũ trong lòng không khỏi chấn động.

Lan thúc cũng là thân thúc thúc của Khương Nghiên, mối quan hệ đó rất gần gũi. Lan thúc với phụ thân của Khương Nghiên hẳn là thân huynh đệ. Vậy Ngân Hoa mỗ mỗ là ai? Lập nhi với bọn họ có quan hệ gì?

- Từ năm đó thần giới phát sinh một trận chiến đấu kinh thiên địa, thúc trở nên lạnh lùng, thương cảm. Nhưng cũng từ lúc đó, thúc đối với tỷ tỷ trở nên rất quan tâm.

Khương Nghiên nhíu mày, có chút nghi hoặc, sau đó tiếp tục nói:

- Muội cũng không rõ, mặc dù thúc đối với muội, tỷ tỷ, còn có đồng bối đệ tử nữa, quả thật không sai, chính là cũng không sủng ái hơn gì mấy. Chỉ sau đợt chiến đấu kinh thiên kia, thúc mới thực sự

quan tâm phi thường tới tỷ tỷ. Không cho phép bất cứ kẻ nào được khi dễ tới tỷ tỷ

- Thực lực của thúc rất mạnh, mặc dù trong tộc, thúc một mình hành động, nhưng cho dù là cha muội cũng không có ý kiến gì.

Khương Nghiên cảm thán nói.

- Không lâu trước, thúc luyện chế được một kiện bảo bối rất trân quý.

Khương Nghiên hâm mộ nhìn Tần Vũ.

- Tần Vũ, huynh biết không. Bảo bối này hao phí rất nhiều công sức của thúc, dùng rất nhiều tài liệu trân quý mới luyện chế thành công. Cha muội muốn thúc đem bảo bối cho gia tộc, làm bảo bối trấn tộc chi bảo. Thậm chí còn đem rất nhiều bảo bối trân quý khác trao đổi, nhưng thúc không chịu.

- Nói vậy, huynh cũng đoán được rồi. Đó chính là Khương Lan giới.

Khương Nghiên cảm thán nói.

Hai nắm tay Tần Vũ không khỏi nắm chặt, buông ra…rồi lại nắm chặt, lại buông ra.

- Thúc tựa hộ như không có điều gì ngăn cản nổi, nếu nói cái gì có thể ngăn cản được người, thì chính là tỷ tỷ của muội thôi. Thực sự là kỳ quái…như thế nào mà chỉ sau một lần chiến đấu kinh thiên, thúc thúc đã đối đãi với tỷ tỷ của ta giống như con gái của người đây?

Khương Nghiên nghi hoặc mà nói.

- Khương Nghiên.

Tần Vũ đột nhiên gọi.

- Hả?

Khương Nghiên quay nhìn Tần Vũ.

- Muội nói tỷ tỷ, gọi là Khương Lập?

Tần Vũ mục quang dừng ở Khương Nghiên. Nếu còn đoán không ra, tần Vu đúng là kẻ ngu.

Khương Nghiên kinh ngạc nói:

- Ngươi quả là thông minh, đúng, tỷ tỷ ta là Khương Lập.

- Lập nhi, Lập nhi.

Tần Vũ lẩm bẩm.

Trải qua nhiều năm như vậy, tâm địa Tần Vũ đã cứng rắn như cương thiết. Nhưng khi nghe được tin tức của Lập nhi, nhớ lại chính mình ở nhân giới năm đó, cùng Lập nhi ở một chỗ. Cho dù tâm có cứng như cương thiết cũng hóa thành mềm yếu.

Thấy bộ dạng Tần Vũ như thế, Khương Nghiên khẽ cúi đầu, thấp giọng nói:

- Xem ra huynh cũng đáng để tỷ tỷ làm như vậy.

- Có thể nói cho ta biết một chút tin tức của Lập nhi ở thần giới không?

Tần Vũ ngẩng mạnh đầu, mục quang như lợi kiếm bắn thẳng

về phía Khương Nghiên. Sâu thẳm trong ánh mắt thể hiện rõ ràng nỗi khát vọng.

Khương Nghiên trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói:

- Muội cũng chỉ nói một chút, mặc dù mỗ mỗ không cho phép muội nhiều lời.

Tần Vũ trong lòng giật nảy. Mỗ mỗ không cho phép nhiều lời, có phải chính là Ngân Hoa mỗ mỗ.

- Tần Vũ, huynh đoán đúng, tỷ tỷ của ta đúng là Khương Lập, cũng là Lập nhi mà huynh biết trước kia. Cũng may là huynh không quên, nếu như huynh phụ lòng, đừng nói là mỗ mỗ, muội sẽ là người thứ nhất ra tay giáo huấn huynh. Cho huynh thưởng thức thủ đoạn của muội.

Khương Nghiên hung hăng giơ nắm tay về phía Tần Vũ.,

Tần Vũ không khỏi mỉm cười.

Khương Nghiên tính tình so với tỷ tỷ, nhưng thật ra một người rất đáng yêu dã man, một người văn tĩnh. Hoàn toàn bất đồng.

"Đúng, biểu hiện của huynh hiện giờ muội rất hài lòng. Tỷ tỷ có nói, ôi, trước tiên nói cho huynh một chuyện kỳ quái. Ở thần giới, bề ngoài của nữ hài tử không quan trọng, hay khí chất cũng không tính là gì. Dù sao linh hồn đến cảnh giới đó, mọi người đều có điểm ngang nhau, không ai bình phàm cả. Dưới mọi tình huống, thì rất ít có nữ nhân bị nhiều người theo đuổi.

Khương Nghiên bĩu môi nói:

- Nhưng tỷ tỷ lại không thế, từ lần chiến đấu kinh thiên đó, tỷ tỷ cũng nhận được sự theo đuổi của vô số tuấn kiệt, rất nhiều, rất nhiều.

Tần Vũ không khỏi nhíu mày.

TÌnh địch xem ra cũng rất nhiều.

Hốt nhiên, Tần Vũ nhớ tới điều gì đó, nói:

- Nghiên nhi, ý tứ của muội là… trước cái Kinh Thiên chiến đấu, không có bao nhiêu người theo đuổi Lập nhi sao?

- Không sai biệt lắm!

Khương Nghiên gật đầu nói.

- Trước đó cũng có người theo đuổi tỷ tỷ, nhưng không có nhiều. Mấy người đó tại thần giới chỉ có địa vị bình thường mà thôi.

Tần Vũ đối với Kinh Thiên chiến đấu có chút nghi hoặc.

- Chính là lúc đó, oa, một số lượng lớn tuấn kiệt của thần giới điên cuồng theo đuổi tỷ tỷ! Kẻ không có địa vị đứng vòng ngoài!, không có thực lực cũng đứng vòng ngoài! Nếu không có địa vị lại không có thực lực, đừng có nghĩ đến. Không đạt tới thiên thần cảnh giới, đều không đáng mặt mũi được nói chuyện cùng tỷ tỷ của ta!

Khương Nghiên cảm thán nói.

Tần Vũ trừng mắt.

Sớm đoán trước là có rất nhiều kẻ theo đuổi Lập nhi, nhưng khi nghe Khương Nghiên nói, so với chính mình tưởng tượng còn khủng khiếp hơn nhiều.

- Theo đuổi tỷ tỷ của muội, ở thần giới, không có một nhân vật nào là bình thường? Trong số người công khai theo đuổi, thực lực thấp nhất cũng là một hạ bộ thiên thần. Hắn mặc dù chỉ là hạ bộ thiên thần, nhưng địa vị của hắn lại rất cao, hơn nữa với "Luyện

Khí" lại vô cùng giỏi.

Khương Nghiên cảm thán mà nói.

Tần Vũ chậm rãi thở ra một hơi dài.

Áp lực!

Tựa như có một ngọn núi đè lên ngực hắn vậy.

Tần Vũ có thể tưởng tượng được đám người theo đuổi Lập nhi, thực lực thấp nhất cũng là hạ bộ thiên thần. Rất rõ ràng… không có thực lực thiên thần thì đừng có nghĩ đến. Hơn nữa trong số đó người có thế lực và địa vị cũng rất nhiều.

- Bất quá huynh không được nhụt chí, tỷ tỷ của muội là ai chứ? Một là, chúng ta có gia tộc đứng phía sau, hai là thúc kiên quyết đứng bên phía tỷ tỷ. Đừng nói đến người khác, ngay cả phụ thân của muội cũng đừng mơ tưởng bắt tỷ tỷ phải chịu kẻ nào đó.

Khương Nghiên cười đầy ẩn ý.

Tần Vũ không khỏi cảm kích Lan thúc.

Vì Lập nhi là nữ nhân, cho dù có ý phản kháng, nhưng nếu như không có Lan thúc ủng hộ phía sau, xem ra cũng không làm gì được.

- Tỷ tỷ đối với bên ngoài nói, chỉ muốn tĩnh tâm tu luyện không muốn nói đến chuyện hôn nhân. Dựa vào phương pháp này cự tuyệt vô số tuấn kiệt ở thần giới… Mặc dù hiện tại vẫn còn một số người địa vị cao, thực lực mạnh theo đuổi, nhưng theo như muội thấy, tỷ tỷ chỉ thích huynh thôi.

Khương Nghiên ra vẻ "già đời" vỗ vai Tần Vũ,

- Tỷ phu tương lai à, huynh cần nỗ lực nhiều, đừng khiến tỷ tỷ

của muội thất vọng đó.

Khương Nghiên vỗ vào vai, khiến cho Tần Vũ dở khóc dở cười.

Nhưng hai tiếng tỷ phu khiến cho Tần Vũ cảm thấy rất thoải mái.

- Khương Lan giới rất trân quý, thật là thế… Chính ở thần giới, cũng thuộc loại tuyệt đỉnh bảo vật. Lúc trước Tượng thần Xa Hầu, Tượng thần đối với lĩnh ngộ không gian cũng không thể luyện chế ra Khương Lan giới.

Khương Nghiên cảm thán nói.

Đôi mắt Tần Vũ chợt sáng lên.

Tượng thần Xa Hầu? Chẳng lẽ chính là Mê Thần điện chủ nhân Xa Hầu Viên, theo lời của Xa Hầu Viên, thực lực luyện khí của hắn ở thần giới không có người thứ hai, đích xác là có tư cách xưng là Tượng thần.

Tần Vũ tĩnh không hỏi về chuyện của Hầu Viên, bởi vì việc kế thừa Mê Thần điện, Tần Vũ không muốn lộ ra. Điều này rất trọng yếu, chính là cơ sở để hắn tung hoành thần giới sau này.

- Khương Nghiên, muội nói Tượng thần đó cũng không luyện chế nổi Khương Lan giới, vậy Khương Lan giới quả thật rất trân quý?

Tần Vũ trong lòng có chút tò mò về độ trân quý của Khương Lan giới.

Khương Nghiên liếc nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, muội khuyên huynh nếu như sau này thực lực đủ mạnh, hãy trả Khương Lan giới lại cho Lan thúc. Kiện bảo vật này… có thể

xem là đệ nhất linh bảo trên người Lan thúc, muội thật không hiểu được, thúc sao lại đưa nó cho huynh. Cho dù huynh là trượng phu tương lai của tỷ tỷ, cũng không đủ để thúc giao Khương Lan giới cho huynh.

Sắc mặt Tần Vũ chợt biến đổi.

Khương Lan giới cũng là đệ nhất linh bảo trên người Lan thúc, tin tức này làm Tần Vũ chấn động.

Không gian thần khí cực kỳ khó luyện chế, cũng được gọi là linh bảo. Rất rõ ràng Khương Lan giới hẳn phải là Hồng mông hậu thiên linh bảo, Lan thúc có thể luyện chế thành công, khẳng định đã mất rất nhiều tâm lực. Năm đó khi Lan thúc giao nó cho mình, chỉ nói rất nhẹ nhàng đó là một kiện thần khí. Xem ra Lan thúc lo là mình vì lễ vật quá to lớn không thể tiếp nhận.

Tự mình đem đệ nhất linh bảo tặng cho người khác? Người này khí phách không ai có thể bàn đến, nhưng trong hành vi này thể hiện sự quan tâm của Lan thúc đối với Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng không khỏi dâng lên nỗi cảm kích vô hạn đối với Lan thúc.

Chương 466

Ngân Hoa Mỗ Mỗ Đích Cảnh Báo

Trong lúc nghe Khương Nghiên nói chuyện, Tần Vũ đều đem từng câu nói của Khương Nghiên ghi vào trong trí nhớ, hơn nữa còn phải phân tích mỗi một câu nói ẩn chứa tin tức trọng yếu nào.

Theo sự phân tích của chính mình, Tần Vũ có rất nhiều thắc mắc trong lòng.

Nói không thể nhiều lời, nhiều lời đôi khi sẽ dễ dàng vô ý buột miệng nói ra những bí mật.

Khương Nghiên hiện đang trong tình trạng này, mặc dù vẫn ghi nhớ lời Lan thúc và Ngân Hoa mỗ mỗ đã nghiêm lệnh không được tiết lộ một số chuyện quan trọng. Nhưng Khương Nghiên trong lúc vô ý đã tiết lộ ra một ít tin tức bí mật. Nàng đang nói nên không có để ý đến, nhưng Tần Vũ đều không bỏ sót một câu.

- Nghiên nhi, muội vừa nói là tỷ tỷ muội sau 'Kinh Thiên Chiến Đấu', đã bị một số lượng lớn người khác theo đuổi. Cũng là khi đó mới được Lan Thúc quan tâm. Muội có thể nói cho ta biết 'Kinh Thiên Chiến Đấu' rốt cuộc là cái chiến đấu gì?

Tần Vũ dò hỏi. Trực giác của Tần Vũ nói cho hắn biết, tất cả biến hoá đều bắt nguồn và có quan hệ từ 'Kinh Thiên Chiến Đấu'.

- Kinh Thiên Chiến Đấu, đương nhiên đây là một cuộc chém giết phi thường lớn, cũng chính là có một ít thần giới cao thủ chém giết lẫn nhau mà thôi, cũng không có gì đặc biệt cả.

Khương Nghiên đối với 'Kinh Thiên Chiến Đấu ' không có một chút nhiệt tình nào.

- Là những cao thủ nào?

Tần Vũ ngay sau đó hỏi.

- Có nói cho huynh thì huynh cũng không nhận ra, nhận thức của huynh biết được bao nhiêu người của thần giới, ngay cả muội cũng còn không nhận ra một số người, đừng nói là huynh.

Khương Nghiên bĩu môi nói.

Tần Vũ gật đầu.

Đối với 'Kinh Thiên Chiến Đấu' Tần Vũ cũng không nóng nảy suy đoán làm gì, dù sao chính mình đối với một ít cao thủ thần giới, hoặc là các thế lực trên thần giới, sự phân bố các thế lực, và nhiều thứ khác nữa đều chẳng có một chút hiểu biết. Đợi sau khi tới thần giới, từ từ điều tra cũng không muộn. Mà Tần Vũ trong lòng, khát vọng lớn nhất là muốn biết gia cảnh của Lập nhi rốt cuộc nằm ở địa phương nào của thần giới.

Nhìn Khương Nghiên, Tần Vũ trịnh trọng hỏi:

- Nghiên nhi, muội có thể nói cho ta biết, tại thần giới nhà của muội ở địa phương nào được không?

Tần Vũ chỉ cần biết địa danh, một khi biết, thì sẽ phán đoán chính xác địa phương đó. Sau này khi tới thần giới chính mình dễ dàng dò xét.

Khương Nghiên trên mặt có một tia tiếu ý nhìn Tần Vũ.

- Tần Vũ, hắc hắc, muội biết huynh muốn hỏi gì, đáng tiếc a, muội không thể nói cho huynh biết được.

Khương Nghiên cười nói.

Tần Vũ không khỏi cau mày nói.

- Nghiên nhi, ta biết có thể là Lan thúc hoặc Ngân Hoa mỗ mỗ đã ra lệnh cho muội, nhưng là ta cũng hi vọng muội có thể nói cho ta biết rốt cuộc Lập nhi ở địa phương nào, muội cũng hiểu được trong lòng ta vô cùng muốn biết.

Tần Vũ ánh mắt dừng ở Khương Nghiên.

Khương Nghiên bị Tần Vũ nhìn chằm chằm, cũng có chút không tự nhiên.

Nàng há không biết tỷ tỷ của mình với Tần Vũ có cảm tình với nhau sao, nhưng Khương Nghiên nằm mơ cũng không hiểu được một đoạn ký ức 'một người thanh niên ở nhân giới cùng với một nữ tử ở thần giới" có tình cảm phi thường lãng mạn như thế nào.

- Muội……

Khương Nghiên vừa muốn cự tuyệt.

Tần Vũ lập tức nói.

- Nghiên nhi, đã qua nhiều năm như vậy. Từ nhân giới cho tới bây giờ, ta một mực cố gắng, từ trong đáy lòng vẫn không nản, ta chỉ là muốn biết Lập nhi tỷ tỷ của muội, bây giờ đang ở chỗ nào.

- Ta hiểu được.

Tần Vũ thở dài một tiếng,

- Lan thúc bọn họ không cho ta biết chỗ của Lập nhi, khẳng định chỉ vì lo lắng ta sau khi phi thăng thần giới, nhịn không được liền chạy tới chỗ của Lập nhi. Ngược lại, sẽ lâm vào cảnh nguy hiểm, đúng không?

Khương Nghiên không nói chỉ gật đầu, nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười khổ nói:

- Nhịn không được? Chính xác, ta vẫn giấu ở tận sâu trong đáy lòng nhiều năm như vậy. Ngay cả cơ hội cùng Lập nhi liên lạc cũng không có, muội có biết ta chỉ muốn được nghe giọng nói của Lập nhi không? Đáng tiếc, cũng là chỉ trong giấc mộng mới có thể nghe được thanh âm của Lập nhi mà thôi.

Tần Vũ nhắm mắt lại:

- Cho dù đã qua đi mấy ngàn năm, nhưng khi ta chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu có thể hiện ra rõ ràng nụ cười của Lập nhi, rõ ràng như khắc vào sâu trong linh hồn ta, trừ khi hồn phi phách tán, nếu không ta vĩnh viễn không thể quên.

Tần Vũ tiến lên phía trước, tay nắm lấy bờ vai của Khương Nghiên, hai mắt nhìn chằm chằm Khương Nghiên:

- Nghiên nhi, ta xin muội, ta cầu xin muội. Yên tâm, ta sẽ không lỗ mãng đâu, đã chờ đợi như nhiều năm như vậy, đã hiểu không ra không ít việc, ta biết nhẫn nại, ta biết.

Tần Vũ ngữ khí kiên định, ánh mắt càng thêm sâu đậm.

Tựa hồ như bị Tần Vũ thuyết phục, Khương Nghiên hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Được rồi, muội tin tưởng lời huynh nói.

Tần Vũ trong lòng hiện ra một tia mừng rỡ vô cùng, sau đó liền cẩn thận lắng nghe.

Mà Khương Nghiên cũng chậm rãi nói:

- Tỷ tỷ của muội bây giờ còn đang ở trong tộc, gia tộc của bọn muội, chỗ ở, đúng là ở thần giới....

Khương Nghiên nói đến đây, nhưng lại không có âm thanh nào nữa.

Tần Vũ nhìn lại, khiếp sợ khi phát hiện Khương Nghiên miệng đang nói, động đậy vành môi nhưng không có một âm thanh nào phát ra.

- Nghiên nhi, ngươi quá lỗ mãng.

Một đạo thanh âm vang lên. Trên đầu có cắm một cái ngân hoa phát trâm, nhìn hiền lành như lão thái thái, chính là 'Ngân Hoa mỗ mỗ' cầm quải trượng đã đi tới. Mà Tần Vũ lúc này cảm giác được chung quanh cơ thể của Khương Nghiên không gian hoàn toàn vặn vẹo, phảng phất cùng với ngoại giới cách li.

Khương Nghiên nhất thời làm nũng cầu xin tha thứ, mặc dù Tần Vũ không nghe được thanh âm của Khương Nghiên, nhưng hắn nhìn thấy bộ dạng làm nũng cũng có thể đoán được.

- Lần này cho qua đi, hừ.

Ngân Hoa mỗ mỗ bất đắc dĩ nói.

- Cám ơn mỗ mỗ.

Không gian vặn vẹo chung quanh Khương Nghiên hồi phục lại như bình thường.

Tần Vũ trong lòng khẳng định được một điều. Ngân Hoa mỗ mỗ đối với không gian khống chế trình độ vượt xa chính mình. Thậm chí Tần Vũ dựa vào "Lưu Tinh Lệ", hôm nay đã đến linh hồn cảnh giới cấp cao, căn bản không thế cảm giác được một chút khí tức của Ngân Hoa mỗ mỗ.

Tần Vũ biết, nhờ vào Lưu Tinh Lệ hỗ trợ, chính mình thần thức miễn cưỡng đạt đến mức của thiên thần cảnh giới, bởi vậy phán đoán Ngân Hoa mỗ mỗ, thực lực so với hạ bộ thiên thần còn

mạnh hơn.

- Nghiên nhi, ngươi nên biết chuyện này nghiêm trọng như thế nào, nếu cứ để gã tiểu tử này thật sự cuối cùng nhịn không được, nổi điên lên đi tìm Lập nhi, một khi tin tức bị tiết lộ ra ngoài thì gã tiểu tử này coi như tính mạng đã bị vứt bỏ rồi.....

Ngân Hoa mỗ mỗ thở dài một tiếng. Khương Nghiên không dám nói tiếp nữa.

- Tỷ tỷ ngươi rất văn tĩnh nhưng trong nội tâm của nó thì phi thường mạnh mẽ, nó đã quyết định sự tình gì rồi thì không có bất kì kẻ nào có thể thay đổi được, ngươi hiển nhiên biết tính cách của tỷ tỷ ngươi chứ. Nếu tiểu tử này chết đi, cho dù tỷ tỷ ngươi còn sống thì tính cách của nó cũng sẽ bị biến đổi.

Ngân Hoa mỗ mỗ có chút trịnh trọng,

- Ta nhìn ngươi cùng với tỷ tỷ ngươi lớn lên, đối với tính cách của tỷ muội ngươi, không ai có thể hiểu rõ bằng ta.

Tần Vũ tại một bên nghe được những lời này trong lòng có chút động tâm. Ngân Hoa mỗ mỗ này, hẳn là đã nuôi nấng Khương Nghiên cũng Lập nhi lớn lên.

- Tần Vũ, ngươi cũng đã đóan được thân phận của ta. Đúng, ta một tay nuôi nấng Khương Nghiên cùng Lập nhi, các nàng ấy ăn, ngủ hoặc là tu luyện, du ngoạn đều do một tay ta phụ trách. Trong lòng ta, ta coi các nàng ấy như là cháu gái của ta vậy.

Ngân Hoa mỗ mỗ ho khan một tiếng nói.

- Mỗ mỗ.

Khương Nghiên nắm lấy một cánh tay của Ngân Hoa mỗ mỗ lắc lắc, làm nũng nói:

- Được rồi, không phải nói.

Ngân Hoa mỗ mỗ vỗ vỗ Khương Nghiên, sau đó quay đầu nhìn về phía Tần Vũ,

- Tần Vũ, Lập nhi không có sự tình gì mà không kể cho lão thái bà ta, ta biết hai người các ngươi có tình cảm, cũng biết đáy lòng của Lập nhi như thế nào, cho nên ta ủng hộ kế hoạch của Lan đại nhân.

Tần Vũ nghe, trong lòng nhớ kỹ ba chữ 'Lan đại nhân ' này.

Lan đại nhân đại biểu cho cái gì chứ? Đó là đại biểu cho tại gia tộc của Lập Nni, địa vị của Lan thúc so với Ngân Hoa mỗ mỗ còn cao hơn nhiều a?

- Cho nên thân phận của Lập nhi, Lập nhi rốt cuộc ở nơi nào, hết thảy mọi chuyện, ta cùng với Khương Nghiên đều không nói cho ngươi biết được..... khi nào cơ hội tới, Lan đại nhân tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

Ngân Hoa mỗ mỗ nói. Tần Vũ im lặng gật đầu. Nhìn ngữ khí của Ngân Hoa mỗ mỗ cùng với ánh mắt, Tần Vũ có thể phán đoán được, người như thế căn bản không dễ thuyết phục.

- Ta biết Lan đại nhân đối với ngươi rất coi trọng. Hơn nữa còn nhận định ngươi tiền đồ không thể hạn lượng, kiên quyết ủng hộ ngươi cùng Lập nhi sống chung với nhau, a, a.....Tần Vũ ta nói cho ngươi biết, nếu không phải có Lan đại nhân, Lập nhi căn bản không có khả năng phản kháng mệnh lệnh của cha nó.

Ngân Hoa mỗ mỗ đạm cười nói. Tần Vũ không nói gì, chỉ là lẳng lặng đứng nghe.

- Trong mắt Lan đại nhân, ngươi như thế nào mà tiền đồ không thể hạn lượng, lúc này đây ta cùng với Khương Nghiên xuống tiên ma yêu giới, chỉ là vì muốn nhìn xem nhân vật tuấn kiệt

mà Lan đại nhân coi trọng rốt cuộc là vị nào, bất quá, không ngờ trong lần lần đầu tiên gặp ngươi, ta tương đối thất vọng.

Ngân Hoa mỗ mỗ nói thẳng, không ngại. Tần Vũ vẫn như trước trầm mặc đứng nghe. Hắn chính mình cũng hiểu được điều này, tại sao lần đầu tiên nhìn thấy Khương Nghiên, Khương Nghiên đối với hắn đặc biệt chú ý. Nguyên lai là hai người đến tiên ma yêu giới, đúng là chủ yếu để xem chính mình.

- Ta căn bản nhìn không ra trên người ngươi, có cái gì đáng giá cho Lan đại nhân coi trọng ngươi!

Ngân Hoa Mỗ mỗ nói rất nặng, nói rất khó nghe. Tần vũ cũng không khỏi khẽ cau mày.

- Cho nên khi ở Tiểu Hoàng tinh, Vũ Hoàng sử dụng đại trận để vây khốn ngươi, ta đã nghĩ thông qua lần này để xem tiềm lực của ngươi, nếu điểm khó khăn ấy mà cũng không vượt qua được, thì tại thần giới còn nhiều trở ngại hơn, ngươi làm thế nào để vượt qua?

Ngân Hoa mỗ mỗ bắt đầu mỉm cười nói,

- Nhưng bây giờ xem ra, Lan đại nhân không hổ là Lan đại nhân, ánh mắt so với ta quả nhiên cao minh hơn hẳn.

Trong khi nói Ngân Hoa mỗ mỗ nhìn Tần Vũ, ánh mắt tựu như là trượng mẫu nhìn con rể vậy.

- Không phải cao bình thường, mà là rất cao a.

Ngân Hoa mỗ mỗ cảm thán không thôi.

- Ta như thế nào đều nhìn không rõ tư chất của ngươi. Chúng ta sau lần trước bây giờ gặp lại, mới có hơn ba ngàn năm thôi. Linh hồn cảnh giới ngươi đã đạt đến như thế này sao, cũng đã đạt đến thượng cấp thần nhân.

Công lực dễ dàng tu luyện, nhưng linh hồn đúng là vô cũng khó khăn.

- Bình thường từ cửu cấp tiên đế, khi đạt đến cảnh giới linh hồn của thần nhân, phải trải qua năm tháng cực kỳ dài. Hạ cấp thần nhân cảnh giới để đột phá lên trung cấp thần nhân cảnh giới, càng khó khăn thêm! Bình thường dưới tình huống từ cửu cấp tiên đế đột phá lên trung cấp thần nhân đại thành, đều phải trải qua mấy ngàn vạn năm, thậm chí cận ức năm.

- Nhưng ngươi, mới có ba ngàn năm hơn, cái tư chất này.... ta cả đời cũng chưa thấy qua tốc độ kinh khủng như vậy.

Ngân Hoa mỗ mỗ lắc đầu tự cười nhạo.

- Lần trước, ta nhận định ngươi tư chất bình thường, không phải dạng thiên tài, bất quá Lan đại nhân ánh mắt thiệt là lợi hại a.

Ngân Hoa mỗ mỗ vừa nói vừa đi lại phía trước Tần Vũ, vỗ vỗ vào vai Tần Vũ, Ngân Hoa mỗ mỗ hiền lành nói.

- Ngươi đúng là tốc độ tu luyện quá kinh người, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta nghĩ… hơn ngàn năm sau, người có thể đạt tới thiên thần cảnh giới. Ngươi đúng là tư chất kinh người, hơn nữa có Lan đại nhân hỗ trợ, cũng đã có thể xem như cùng với Lập Nhi ở chung một nơi rồi.

Tần Vũ gập đầu.

- Tư chất kinh người, nhưng đến bây giờ, ta cũng không rõ với tư chất này, ngươi còn lên tới mức nào nữa?

Ngân Hoa mỗ mỗ trong lòng thầm nghĩ,

- Như thế nào có thể, qua ba ngàn năm, linh hồn đã đến mức này.

Tần Vũ lúc này mới lên tiếng nói.

- Theo như lời mỗ mỗ, Tần Vũ đều ghi tạc trong lòng, chẳng biết mỗ mỗ còn điều gì đề tỉnh ta nữa không?

Đối với bậc trưởng bối của Lập nhi như Ngân Hoa mỗ mỗ, Tần Vũ cũng rất là tôn kính.

Ngân Hoa mỗ mỗ giật mình nói:

- Nói đến đề tỉnh, ta nhớ tới một điều rất trọng yếu.

Ngân Hoa mỗ mỗ sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói:

- Tần Vũ ngươi nhớ kỹ một việc.

Tần Vũ thấy bộ dáng quan trọng của Ngân Hoa mỗ mỗ, lập tức chăm chú lắng nghe cẩn thận.

- Có chuyện trọng yếu nào?

Khương Nghiên đứng bên cạnh cũng nghi hoặc nói thầm.

Ngân Hoa mỗ mỗ nhìn Tần Vũ nói:

- Ta nhìn thực lực ngươi hiện nay, thần kiếp đến cũng không còn xa nữa. Ta nói cho ngươi sự tình quan hệ đến độ thần kiếp của ngươi. Tần Vũ nhớ kỹ, khi độ thần kiếp không được sử dụng "Khương Lan Giới", còn nữa, ngươi cần phải giữ lại một số chủ bài quan trọng không nên sử dụng đến.

- Chủ bài?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn về phía Ngân Hoa mỗ mỗ.

Tần Vũ đã sớm quyết định mọi chuyện, độ kiếp cùng với Hắc Vũ và Hầu Phí, đến lúc đó ba huynh đệ có thể phi thăng thần giới cùng nhau. Ba người độ thần kiếp, có thể uy lực thần kiếp cao hơn

rất nhiều nhưng Tần Vũ với thực lực của chính mình cũng vô cùng tự tin.

- Tại sao không thể sử dụng, ta độ thần kiếp sẽ kiếm một địa phương bí mật, ta sử dụng "Khương Lan Giới " ngoại nhân cũng không biết, không ai biết được hết, vậy sợ cái gì?

Tần Vũ có chút nghi hoặc.

Ngân Hoa mỗ mỗ lắc đầu đạm cười nói:

- Có người biết! Thần giới biết! Tần Vũ, ta nói cho ngươi, thần giới tịnh không phải như ngươi tưởng tượng đơn giản vậy đâu, chẳng lẽ ngươi cho rằng thần giới chỉ có một ít siêu cao thủ, chia ra làm một ít thế lực thôi sao?

Tần Vũ ngây ngốc ngạc nhiên.

- Không phải vậy, thần giới là một vũ trụ vận chuyển, liên quan tới vô số vũ trụ không gian bên dưới, nói tóm lại thần giới vô cùng phức tạp. Tịnh không phải như ngươi tưởng tượng đơn giản vậy đâu. Nếu ngươi không muốn phiền toái. Tới thần giới ngươi sẽ hiểu lời ta nói.

Ngân Hoa mỗ mỗ nói.

Tần Vũ đã hiểu được một ít.

- Nếu ta sử dụng bảo vật quá lợi hại, phỏng chừng sẽ lọt vào đích nhắm của thần giới đại nhân vật.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

- Bất quá, không dùng bảo vật lợi hại, độ thần kiếp cũng rất dễ

dàng.

Tần Vũ tự tin vô cùng.

- Tốt lắm, ta chỉ nhắc nhở ngươi điểm này Chỉ cần nhớ kỹ hai điểm, một độ thần kiếp không cần bộc lộ quá nhiều, cần phải ẩn tàng thực lực. Hai, không cần lỗ mãng đi tìm Lập nhi. Khi nào thực lực ngươi đủ, Lan đại nhân tự sẽ giúp ngươi thôi.

Ngân Hoa mỗ mỗ nói xong, liền nhìn về phía Khương Nghiên:

- Khương Nghiên, chúng ta cũng phải về, lần này hạ giới thời gian cũng tương đối quá dài, nếu không trở về ta cũng có chút phiền toái.

- Vâng.

Khương Nghiên gật đầu, sau đó nhìn về phía Tần Vũ,

- Tần Vũ, muội trở về thần giới đây, huynh cần cố gắng nha, đừng làm cho tỷ tỷ chờ đợi lâu quá đó.

Cắn hai bờ môi, Khương Nghiên nhẹ nhàng nói:

- Tần Vũ đại ca, nếu Lạc Vũ ca ca có cái gì phiền toái, hy vọng huynh sẽ hỗ trợ, Nhớ đó.

Tần Vũ từ từ thong thả gật đầu.

- Yên tâm.

Ngân Hoa mỗ mỗ, Khương Nghiên hai người cùng nhìn Tần Vũ mỉm cười từ biệt, sau đó hai người bay về phía chân trời, bầu trời đang trong xanh bỗng đột ngột xuất hiện một kim sắc đại môn, Ngân Hoa mỗ mỗ, Khương Nghiên hai ngươi như vậy bước vào đại

môn kim sắc. Sau đó kim sắc đại môn cũng biến mất không thấy nữa.

Viêm Dương tinh, trên đỉnh ngọn núi cao, chỉ có một mình Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Sau đó, Tần Vũ thân hình nhất động, liền biến mất.

Chương 467

Lưỡng Điều Truyền Tấn

Viêm Dương tinh nhiệt độ cực cao nhưng tới đêm khuya, trong một khoảng thời gian, nhiệt độ đã bị một đợt khí lạnh bức lui. Mà giờ phút này, đang trong giai đoạn rét lạnh đó.

Gió lạnh thấu xương. Nhưng Hầu Phí và Hắc Vũ, vẫn đứng ở cửa phòng lẳng lặng chờ Tần Vũ. Đương nhiên, gió lạnh đối với bọn họ mà nói, một điểm ảnh hưởng cũng không có.

- Tạp mao điểu, đại ca nói Khương Nghiên là thần nhân, ta không có nghe lầm chứ?

Hầu Phí tới bây giờ vẫn không thể tin tưởng được. Một cô gái đáng yêu như vậy mà lại là một siêu cao thủ? Sắc mặt Hắc Vũ bình tĩnh nhìn Hầu Phí nói:

- Tất cả mọi chuyện chờ đại ca trở về sẽ rõ thôi.

Tần Vũ trước khi đi chỉ nói một câu mà làm hai người nghi hoặc không thôi.

Trong chốc lát, bóng của Tần Vũ xuất hiện trở lại đình viện.

- Đại ca.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đồng thời phát ra tiếng gọi. Tần Vũ nhìn hai huynh đệ của mình, thong thả gật đầu nói:

- Ta cũng biết các đệ nóng lòng muốn biết mọi chuyện.... được rồi ta sẽ đem sự tình nói cho các đệ nghe.

Đối với hai huynh đệ của mình, Tần Vũ cũng không có nghĩ giấu diếm điều gì.

Xung quanh căn phòng, đã bố trí một đạo cấm chế, Tần Vũ ba huynh đệ liền ở trong phòng đàm luận suốt nửa đêm, mà Tần Vũ cũng đem toàn bộ sự tình nói ra hết. Như quan hệ giữa Lập Nhi, Lan thúc, Ngân Hoa mỗ mỗ, Khương Nghiên nói ra hết, cùng với một ít sự tình của thần giới. Còn có một ít sự tình ở Mê Thần điện, Tần Vũ cũng nói ra.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nghe những tin tức mà Tần Vũ nói ra mà cảm thấy khiếp sợ, đồng thời bọn họ đối với thần giới có một chút hiểu biết.

Qua ngày thứ hai, Tần Vũ ba huynh đệ liền cùng Viêm Hoàng, Quân Lạc Vũ, Thanh Thanh cáo biệt. Rời khỏi Viêm Dương tinh hướng tới chỗ trú ngụ của Tần gia, ở Sí Dương tinh hệ - Ngụ Đức tinh đi tới.

Ngụ Đức tinh

Ở nơi gần với kinh thành trên Ngụ Đức tinh, có một dãy núi liên miên trập trùng, trên đó có một toà cung điện. Còn có một ít phòng ốc các loại, đây là nơi ở của Tần gia đệ tử.

Ba huynh đệ hôm nay di chuyển với tốc độ cực nhanh, không tới một ngày đã tiến vào dãy núi non trùng điệp của Ngụ Đức tinh. Tiến vào trong núi rừng, ba huynh đệ Tần Vũ trong khi phi hành, có thể tuỳ ý thấy một ít động vật, hoặc các loại thực vật xinh đẹp. Nước suối trong suốt, hoa cỏ xanh ngát, còn có một ít dã thú nữa....

Xuyên qua núi rừng, bay qua thuỷ đàm, xuyên qua đá tảng, dọc theo bên trong núi non, Tần Vũ ba người đi tới phía dưới một tòa hạp cốc, nguyên lai tòa hạp cốc này chỉ từ phía trên mới có thể đi ra ngoài. Bất quá Tần gia cũng đào một cái thông đạo trong núi,

xuyên qua thông đạo này tới một khúc đường mòn quanh co, có rất nhiều cỏ mọc.

Vì trong hạp cốc này có một đầm nước lạnh, nên có vụ khí trắng bao phủ, chỉ cần bước trên đoạn đường mòn quanh co đi vài dặm là có thể thấy một bia đá ghi hai chữ *"Tần phủ"*. Khi đó có thể thấy ở đằng xa xa, có một cung điện do nguyên linh nguyên thạch cấu thành.

Thực tế Tần phủ này, chính là *"Thanh Vũ tiên phủ"*, chỉ là Thanh Vũ tiên phủ tiếng tăm không nhỏ, Tần gia cần sự an tĩnh, yên lặng, cho nên chỉ cần ghi một cái tên đơn giản trên bia đá.

Trên đường đi tới, Tần Vũ thấy được không ít Tần gia đệ tử, các đệ tử này đều đối với Tần Vũ vô cùng cung kính, cơ hồ tất cả mọi người đều xưng hô với Tần Vũ là *"Thái Thượng tam trưởng lão"*.

- *Tam điện hạ.*

Một đạo thanh âm khiến cho Tần Vũ không khỏi nhìn lại.

Tam điện hạ, đúng là danh xưng của Tần Vũ trong lúc nhỏ. Đại đa số người ở Tần gia đều gọi hắn như thế. Tần Vũ quay đầu nhìn lại, trước mắt là một trung niên nhân.

- *Ngươi, ngươi là.....*

- Tam điện hạ có thể quên thuộc hạ, năm đó tam điện hạ được Vương gia đưa đến Vân Vụ sơn trang, tôi là một trong số những người đi theo tam điện hạ, hơn nữa tại Vân Vụ sơn trang còn hầu hạ người mấy năm. Tam điện hạ cố gắng khắc khổ tu luyện, cũng khiến cho thuộc hạ khâm phục, cho nên thuộc hạ cũng chăm chú tu luyện, cuối cùng thành thân vệ của Vương gia, về sau may mắn được Vương gia ban thưởng tu chân công pháp.

Trung niên nhân cung kính nói.

Tần Vũ lúc này mới giật mình.

Năm đó ở tại Vân Vụ sơn trang, thật sự có không ít người cùng đi theo mình đến đó. Nhưng là lúc nhỏ, phần lớn thời gian chỉ dành cho tu luyện, nên thời gian cùng với binh lính trao đổi không nhiều lắm, trong nhận thức cũng chỉ biết được một ít các thủ lĩnh hộ vệ, cùng với một số người thân cận khác, những người còn lại, Tần Vũ thật ra không có quen thuộc.

Giờ khắc này, trong đầu Tần Vũ lập tức hiện ra một tràng cảnh. Đó là cùng với các hộ vệ ở một chỗ, khi còn nhỏ chính mình không có được sự chăm sóc của phụ vương, chỉ có một ít hộ vệ bên cạnh.

- Những người năm đó có mấy người còn sống? Lúc trước hộ vệ phó đội trưởng thường xuyên cùng ta và Vương thúc đùa giỡn a? Còn có hai đại hán gác cổng, bây giờ đang ở nơi đâu.....

Tần Vũ nói nhưng chỉ sau một lúc, ánh mắt có chút buồn bã.

Tần Vũ hiểu được, trong đám người đó may ra chỉ còn một, hai người sống sót là may mắn rồi.

- Đám huynh đệ ngày trước chỉ có mỗi mình thuộc hạ còn sống, kì thật các huynh đệ đều đã chết.... dù sao muốn tu chân thành công thực sự rất khó, nhưng trong số họ cũng có hai người đạt tới tiên thiên cảnh giới, thuộc hạ là một trong hai người đó, nhưng vị huynh đệ đó tại Tiềm Long đại lục, cùng với Hồng Hoang yêu thú chiến đấu đã mất đi tính mạng.

Tần Vũ chậm rãi thở dài…

- Ngươi tên gì?

Tần vũ hỏi,

Người trung niên cung kính trả lời.

- Thuộc hạ lúc trước tại Vân Vụ sơn trang chỉ là một hộ vệ bình thường trong hai đội hộ vệ của sơn trang tên là 'Khâu Vi'.

- Vũ nhi, ngươi ở đây à?

Tần Đức trong lúc này đã đi tới.

Bên ngoài Thanh Vũ tiên phủ, nhàn nhã đi chơi hoặc là cùng nhau luận bàn về nhân thế. Tần Đức cũng là đang đi kiếm người bàn luận, vừa vặn nhìn thấy ba huynh đệ Tần Vũ tại đây. Hầu Phí, Hắc Vũ lúc này kiến lễ.

- Hầu Phí, Hắc Vũ xin ra mắt Tần bá phụ.

Tần Đức mỉm cười gật đầu.

- Phí phí, tiểu Hắc, các đệ nghỉ ngơi trước đi. Tiểu Hắc, đệ cũng đi gặp thê tử của mình, với Hắc Đồng.

Tần Vũ nói, Hắc Vũ cùng Hầu Phí liền rời khỏi.

Hôm nay tại Tần phủ, bên trong có không ít người. Hầu Phí, Hắc Vũ, Hắc Đồng, Quách Phàm và một số người từ Khương Lan giới đến, cùng với người nhà Tần Vũ ở cùng một chỗ.

- Tiểu Khâu, ngươi đi nghỉ ngơi đi.

Tần Đức quay về nói với trung niên nam tử bên cạnh.

- Vâng thưa Vương gia.

Khâu Vi cung kính nói, đồng thời hướng Tần Vũ bái lễ rồi rời đi. Khâu Vi lúc trước là thân vệ của Tần Đức. Cho tới hôm nay một nhóm thân vệ vẫn xưng hô với Tần Đức là 'Vương gia'.

Tần Đức nhìn bóng lưng của Khâu Vi rời đi cảm thán nói.

- Năm đó ta thống lĩnh hơn mười vạn binh sĩ, nhưng cho tới bây giờ chỉ còn được hơn mười người. Thời gian! Nó chính là thứ vũ khí giết người lớn nhất a.

Tần Vũ hiểu được lòng của phụ vương hiện giờ có nhiều tâm sự, có thể tu chân thật sự rất ít, còn có nguyên nhân khác… là tại Tiềm Long đại lục, nhân giới cũng không thể tuỳ ý công khai truyền thụ công pháp tu chân được, cho nên chỉ có thể lựa chọn một ít người có tư chất tốt bên cạnh mình mà truyền thụ thôi.

- Vũ nhi, lúc này đây con lại định đi ra ngoài sao?

Tần Đức dò hỏi.

Tần Vũ cười, lắc đầu nói:

- Không được, nếu không có việc gì ngoài ý muốn, con cũng không muốn rời đi, vì thần kiếp sắp đến.

- Thần kiếp sắp đến? Vũ nhi, ta đã biết qua sự tình của thần kiếp từ trong lịch sử tiên ma yêu giới. Bình thường cửu cấp tiên đế, ngắn nhất cũng cả ngàn năm, dài thì thậm chí cả trăm ngàn năm mới có thể đợi thần kiếp phủ xuống, chúng ta phụ tử ở cùng với nhau cũng được một thời gian dài.

Tần Đức không tự chủ được mà lộ ra vẻ vui mừng.

Tần Vũ bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Phụ vương người chẳng lẽ quên Thanh Đế? Thanh Đế đạt đến cửu cấp tiên đế, chỉ là mấy trăm năm là đã độ kiếp rồi.

- Cửu cấp tiên đế? Nhưng ta nghe tin tức nói, Thanh Đế chẳng qua là cố tình ẩn giấu thực lực mà thôi, nên tuyên bố là mới bát cấp tiên đế. Tuyệt đại đa số mọi người thấy Thanh Đế độ kiếp đều cho rằng Thanh Đế đạt tới cửu cấp tiên đế lâu rồi. Ai nói là hắn chỉ mới đạt cửu cấp tiên đế mấy trăm năm chứ?

Tần Đức hỏi lại.

Tần Vũ lắc đầu cười,

Xem ra người bình thường biết quá ít sự tình, đều là một ít tin tức đồn đại mà thôi.

- Phụ vương, Thanh Đế trên thực tế cũng chỉ mới bát cấp tiên đế. Ở Nguyệt Nha loan, con lần đầu tiên gặp hắn, hắn đã đại công cáo thành đạt tới cửu cấp tiên đế, rồi sau đó mấy trăm năm, hắn tại Phong Loan tinh độ thần kiếp rồi.

Tần Vũ nói ra sự thật.

Ở bát cấp tiên đế mấy ngàn năm, Thanh Đế cũng làm cho người ta sợ hãi về thực lực.

- Ý tứ của con là, sẽ rất nhanh… con độ thần kiếp sao?

Tần Đức nhíu mày nói.

Tần Đức thật sự không muốn nghĩ cùng với Tần Vũ nhanh chóng rời xa, dù sao phụ tử hai người cũng mới trùng phùng không lâu, mà khi Tần Vũ tới thần giới.... Tần Đức không biết bao lâu nữa mới có thể phi thăng thần giới.

- Vâng, con phỏng chừng chỉ còn mấy trăm năm nữa là thần kiếp giáng xuống rồi.

Tần Vũ chậm rãi nói.

Nói ra câu này, Tần Vũ thực sự có căn cứ.

Người ta nói thần kiếp đến không thể xác định, nhưng Tần Vũ biết.... thần giới có qui luật, linh hồn cảnh giới càng cao, thần kiếp đến càng nhanh.

Đạt đến *"Linh Hồn Kim Đan"* như Thanh Đế, chỉ có mấy trăm năm là độ thần kiếp.

Mà cửu cấp yêu đế siêu cấp thần thú phượng hoàng Nghê Hoàng, Ẩn Đế *"Lâm Ẩn"* đều đạt tới cửu cấp đế cấp từ lâu nhưng bọn họ đều chưa độ thần kiếp, tốc độ thần kiếp tới, rõ ràng khác xa nhau.

Còn Tần Vũ bây giờ đã đạt 'Linh Hồn Kim Đan' so với Thanh Đế mười phần thì tám chín phần còn mạnh hơn, thời gian độ kiếp không thể chậm hơn Thanh Đế được, chỉ có thể ở lại tiên ma yêu giới lâu nhất xấp xỉ ngàn năm mà thôi.

- Mấy trăm năm, mấy trăm năm cũng tốt.

Tần Đức chỉ có thể nói như vậy.

Tần Vũ nhìn thấy vẻ mặt của phụ vương, trong lòng cũng thầm hạ quyết tâm, tại tiên ma yêu giới chỉ còn một ít thời gian, nhất định phải đối xử thật tốt với phụ vương của mình, với huynh đệ.

An tĩnh, thầm lặng, cuộc sống không có thù hận, không có giết chóc. Tâm tình, thân tình cứ như vậy, ba huynh đệ Tần Vũ cũng đã trôi qua được tám mươi năm.

Vào lúc sắp hết ngày có một nhân vật xuất hiện tại Tần Phủ,

Người này chính yêu giới tẩu thú cực mạnh, Đại Viên Hoàng Tôn Viên. Tôn Viên đến đây mục đích chính là vì Hầu Phí.

Trong Tần phủ đại điện.

- Ngươi đã đạt cửu cấp yêu đế? Như thế nào có thể được, lúc này chỉ trải qua một ít thời gian, ngươi lúc trước mặc dù tốc độ tu luyện rất nhanh, nhưng ngắn ngủi bốn ngàn năm đạt cửu cấp yêu đế cũng không có khả năng a, đặc biệt từ thất cấp yêu đế, bát cấp yêu đế, cửu cấp yêu đế càng về sau càng khó tu luyên.

Tôn Viên nhìn Hầu Phí, có điểm không thể tin được.

Hầu Phí trong lòng suy nghĩ

- Bốn ngàn năm? Nếu không phải trong 'Khương Lan giới' thời gian gấp mười lần, bản thân như thế nào mà đạt được cửu cấp yêu đế chứ?

- Ta nghe nói thực lực Tần Vũ hiện giờ rất mạnh, ta nghĩ ngươi thực lực cũng tăng cao thêm, nhưng chỉ nghĩ ngươi đạt tới thất cấp yêu đế mà thôi, thực không nghĩ tới a. Ta lần này tới đây là bàn về việc chuẩn bị truyền vị trí Đại Viên Hoàng cho ngươi đó.

Tôn Viên bất đắc dĩ nói,

Tại đại điện có rất ít người chỉ có Tần Vũ, Hầu Phí, tiểu Hắc, Tần Đức, Tôn Viên năm người.

Tần Vũ, Hắc Vũ hai người nở nụ cười.

Chuyện Đại Viên Hoàng nói với Hầu phí. Ba huynh đệ đã sớm có quyết định, một khi độ thần kiếp.... ba huynh đệ cùng nhau độ thần kiếp. Phỏng chừng thời gian ở lại tiên ma yêu giới không đến

ngàn năm.

- Đại Viên Hoàng, người tha cho ta đi, người là Đại Viên Hoàng chả lẽ không tìm ra được ứng cử khác tốt sao?

Hầu Phí nói.

- Cũng đúng, nhưng ta cũng đạt tới cửu cấp yêu đế rồi.

Tôn Viên thở dài một tiếng rồi nói,

- Ta đạt tới cửu cấp yêu đế đại viên mãn rồi, giờ chỉ tĩnh tu, chuẩn bị ứng phó với thần kiếp, nhưng ngươi cũng.....

Hầu Phí bĩu môi nói:

- Đại Viên Hoàng, ta cùng với đại ca và tạp mao điểu đã sớm có quyết định, cùng nhau độ thần kiếp. Đại ca hôm nay tu vi, phỏng chừng thần kiếp tới cũng rất nhanh. Ta tại tiên ma yêu giới chỉ còn một ít thời gian mà thôi, người thì không như vậy, người vừa mới đạt đến cửu cấp yêu đế phỏng chừng còn có thể hơn mười ngàn năm, thậm chí cả mấy trăm ngàn năm nữa mới có thể độ thần kiếp a.

- Ngươi nói..... ba người cùng độ thần kiếp sao?

Đại Viên Hoàng bị chấn động, sau đó rất nhanh tỉnh táo lại, sắc mặt đỏ bừng nói.

- Không được, tuyệt đối không được!!!

- Ba người độ thần kiếp, các ngươi muốn chết sao? Các ngươi phải biết rằng, nhân số độ thần kiếp càng nhiều thì uy lực càng khủng khiếp. Các ngươi ba người độ thần kiếp, mỗi người một đạo công kích, so với một người độ thần kiếp thì gấp hơn hai lần

uy lực! Về phần chuẩn xác có nhiều ít bao nhiêu ta cũng không biết, bởi vì lịch sử từng có hai người độ thần kiếp, hai người độ thần kiếp tỷ lệ thành công qúa thấp, cho nên ba người độ thần kiếp căn bản không có thành công.

Tôn Viên hiển nhiên cho rằng ba huynh đệ Tần Vũ quá coi thường thần kiếp.

- Trừ phi các ngươi ba người, đều là yêu giới tam hoàng, hoặc phải có thực lực của Ám Tinh giới tam đại quân chủ, mới có thể được.

Tôn Viên nói một câu cuối. Ba huynh đệ Tần Vũ đều cười. Hắc Vũ nói về thực lực, so với Bằng Ma Hoàng còn cao hơn một bậc, còn Hầu Phí tuyệt đối không kém hơn Đại Viên Hoàng. Còn có Tần Vũ..... hôm nay Tần Vũ, một khi cầm *"Tàn Tuyết"* thần thương trong tay. Hắn có thể cùng với yêu giới tam hoàng, Ám Tinh giới tam đại quân chủ sáu người, tự tin đối phó. Cho dù không có Tàn Tuyết thần thương Tần Vũ cũng có thể nhờ vào thân thể tu vi, cùng với linh hồn tu vi so với Kim Hình Quân, Long Hoàng bọn họ.

- A?

Tần Vũ đột nhiên phát hiên ra một sự tình kì quái, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cổ quái.

Bản thân đang sở hữu hai truyền tấn linh châu, đồng thời cùng lúc nhận được tin tức truyền tấn đến. Một truyền tấn linh châu cho Tần Vũ tại tiên ma yêu giới. Còn một cái kia, truyền tấn cho *"Lưu Tinh"*, tên của Tần Vũ tại Ám Tinh giới.

- Ta đi ra ngoài một chút.

Tần Vũ quay về đại điện nói với mọi người một lời. Trong lòng

bắt đầu nghi hoặc, rốt cuộc hai tin tức này là gì?

Tần Vũ đi vào phía đông của Tần phủ, trong một trang viện u tĩnh, lật tay xuất ra truyền tấn linh châu sử dụng trong tiên ma yêu giới, thần thức đảo qua, Tần Vũ không khỏi có chút sững sờ.

- Viêm Hoàng? Ngộ Long?

Tần Vũ sửng sốt trong chốc lát.

Tin tức do Viêm Hoàng truyền đến có nội dung:

- Tần Vũ huynh, đây là ta truyền tấn cho ngươi về tin tức của Tu La ma đế, Tu La ma đế Ngộ Long hôm nay sẽ đến bái phỏng ngươi, quên nói cho ngươi biết Tu La ma đế Ngộ Long mới nhận chức Tu La ma đế, thực lực đạt cửu cấp ma đế cảnh giới. Hơn nữa sau lưng hắn có hai vị Ma La, Ma Không cửu cấp ma đế. Có thể nói lần này Ngộ Long đích thực có địa vị bá chủ ở ma giới! Hy vọng Tần Vũ huynh coi trọng lần gặp mặt này!

Tần Vũ sửng sốt nhớ trong chốc lát mới nhớ ra.

"Ngộ Long, Ngộ Long đúng là lúc trước khi ta phá phong ấn Mê Thần điện, hắn có nói trong vòng trăm năm có thể đạt tới cảnh giới cửu cấp ma đế ma giới cao thủ, ta nhớ khi đó hắn mới chỉ là lục cấp ma đế".

Tần Vũ từ từ nhớ lại. Ngộ Long lúc ấy thấy được Tần Vũ xuất một thương mới ngộ ra. Tần Vũ không biết Ngộ Long là một trong hai vị đại ẩn sĩ cao thủ trong ma giới, đồ đệ của Ma Không. Ngộ Long tu luyện Tu La ma đạo một hơi hôm nay đã đạt tới cửu cấp ma đế. Rất dễ dàng đánh bại Tu La ma đế Bạch Như Tuyết. Hai huynh đệ Ma La, Ma Không hai người. Lúc này Ngộ Long trở thành nhất đại bá chủ, đương nhiên có hai người sau lưng ủng hộ.

Ma giới có ba vị cửu cấp ma đế. Thế nên tại thời điểm này địa vị Ngộ Long có thể tưởng tượng được. Hắc Ma đế, Huyết Ma đế hai người căn bản không có tư cách tranh chấp với Ngộ Long. Nói Ngộ Long là ma giới tuyệt đối bá chủ cũng là sự thật.

- Ngộ Long, tên tiểu tử lục cấp ma đế kia, không nghĩ đến lời ngày đó cuồng ngôn mà quả nhiên trở thành sự thật, mới có tám mươi ba năm

đã đạt tới cửu cấp ma đế. Quả nhiên không vượt quá trăm năm.

Tần Vũ nhớ lại ngày đó Ngộ Long hùng ngôn tráng ngữ không khỏi nở nụ cười.

Ngộ Long tới bái phỏng mình, việc này là sao?

Tần Vũ cười cười, tay lấy ra một viên truyền tấn linh châu khác, hắn tin rằng Ngộ Long không hề có ý đối địch, hơn nữa tại tiên ma yêu giới, Tần Vũ tuyệt không tìm ra người nào có khả năng gây phiền toái cho bản thân hắn, Tần Vũ không tìm người khác gây phiền toái đã là chuyện tốt rồi, kẻ nào dám gây phiền toái cho hắn… chẳng khác trứng mà chọi với đá, trứng nát thì cũng đừng trách đá cứng a...

Thần thức đảo qua, sắc mặt Tần Vũ bắt đầu thay đổi.

- Rốt cục đã bắt đầu?

Khóe miệng Tần Vũ thong thả nhếch lên.

Tin tức này là Kim Hình Quân Hình Viễn truyền đến: "Lưu Tinh Cung Phụng, còn một năm nữa là ta độ thần kiếp. Mời ngươi sớm quay lai Kim Hình Tinh. Thứ nhất là ngươi có thể xem ta độ kiếp, thứ hai là có một việc trọng yếu đang chờ ngươi. Đó là về việc tuyển ra tân Kim Hình Quân, ta phỏng chừng chỉ có Lưu Tinh Cung Phụng ngươi với Lưu Lam phó tông chủ hai người là có khả năng kế thừa. Cho nên người cần phải về Kim Hình tinh trước khi ta độ thần kiếp, nhược bằng ngươi về quá muộn, địa vị Kim Hình Quân rơi vào tay Lưu Lam, người không thể trách người khác a.

Tần Vũ lật tay thu hồi truyền tấn linh châu.

- Kim Hình Quân?

Ánh mắt Tần Vũ bắn về phía bắc, tựa hồ xuyên phá hư không thấy được Kim Hình tinh, "Ám Tinh giới truyền thừa chi bảo ta chưa từng thấy qua, nghe nói trong tam đại truyền thừa chi bảo, truyền thừa chi bảo của Kim Hình Quân cực mạnh."

Tần vũ khóe miệng không khỏi có nét tươi cười.

"Ngồi vào ghế Kim Hình Quân, hơn nữa lại có truyền thừa chi bảo. Độ thần kiếp ta cũng có thể công khai dùng đến nó, mà dù sao cuối cùng thì ta cũng phải trả lại cho Ám Tinh giới."

Tần Vũ khẳng định. Cho dù độ thần kiếp, người trên thần giới có phát hiện mình sử dụng truyền thừa chi bảo cũng không để ý. Bởi vì các đời Kim Hình Quân trước nay vẫn như thế, hơn nữa bảo bối cuối cùng cũng trả lại cho Ám Tinh giới. Tần Vũ không phải là không nghĩ tới. Nếu đem bảo vật kia đến thần giới thì cũng phải đối địch với các vị tiền bối của Ám Tinh giới ở trên đó.

Dòng suối, nước trong vắt có thể nhìn xuyên qua, thấy rõ từng viên đá dưới đáy nước, tại đây theo dòng nước suối băng qua rừng trúc, sẽ thấy một tòa kiến trúc rất là trang nhã.

Nơi đây đúng là chỗ ở của Tần Vũ.

Tần Vũ không thích ở trong Tần phủ, ngược lại thích sự tự nhiên yên tĩnh. Bình thường thì Tần Vũ hay ngồi một mình, thỉnh thoảng thì nói chuyện với huynh đệ, hoặc là với các văn bối đệ tử của Tần gia…

- Tam điện hạ, Tu La ma đế ma giới đã tới.

Khâu Vi đang dẫn theo một thanh niên đi tới.

Tần Vũ lúc này đã bỏ giày, ngồi ở trên một tảng đá gần suối, hai chân nhúng vào nước suối, cảm thụ dòng nước chảy qua.

- Ngộ Long? Tên tiểu tử lúc trước bảo rằng nội trong trăm năm có thể đạt tới cửu cấp ma đế?

Tần Vũ vẫn ngồi yên không hề quay đầu lại.

- Tần Vũ tiền bối, đích thị là văn bối.

Cho dù đã đạt đến cửu cấp ma đế, là bá chủ ma giới, Ngộ Long vẫn như trước đối với Tần Vũ cung kính phi thường. Một là Tần Vũ lúc trước xuất ra một thương, hắn rõ ràng hiểu được, ngay cả hôm nay hắn cũng còn xa mới theo kịp Tần Vũ, nguyên nhân thứ

hai đích thực hắn xem như Tần Vũ có ân chỉ dạy.

Thấy Ngộ Long giữ lễ như thế, Tần Vũ trong lòng thầm gật gù.

- Khâu Vi, ngươi về nghỉ ngơi trước đi.

Tần Vũ nói.

- Tuân lệnh, tam điện hạ.

Khâu Vi cung kính nói, sau đó rời khỏi. Ngộ Long trong lòng nổi lên nghi hoặc… vừa rồi vừa rồi tên tiên thiên đó gọi Tần Vũ tiền bối cái gì là "Tam điện hạ"?

Ngộ Long đối với sự việc Tần Vũ tại nhân giới đích thực không rõ ràng.

- Ngươi đến có sự tình gì không?

Tần Vũ lạnh nhạt nói, vẫn không quay đầu.

Ngộ Long cung kính nói:

- Vãn bối lần này đến là để cảm tạ Tần Vũ tiền bối. Nếu không có tiền bối lúc trước xuất ra một thương, thì sẽ không có Ngộ Long ngày hôm nay. Tiền bối mặc dù không phải sư tôn của vãn bối, nhưng cũng có cái ân sư tôn.

- Ngộ Long, ngươi nói qua lời rồi, ta lúc trước khai phá phong ấn, không chỉ có mình ngươi thấy, kỳ thực còn có bảy mươi mốt đế cấp cao thủ cũng thấy. Bọn họ tịnh không có lĩnh ngộ, ngươi lĩnh ngộ được, đích thực là do thiên phú của bản thân, bản lĩnh của chính mình. Đối với ta không có bất kỳ quan hệ gì"

Tần Vũ lạnh nhạt nói. Ngộ Long trong lòng cũng không hề có chút dao động.

Trong lòng hắn đích thực nhận định sự tình không có khả năng bị lời nói mà thay đổi.

- Tần Vũ tiền bối, lần này tại hạ muốn tiền bối xem thương pháp của

vãn bối, không biết tiền bối có thể xem một lần không?"

Ngộ Long vẫn giữ ngữ khí cung kính như trước.

Tần Vũ từ từ quay đầu lại.

- Thương pháp?

Trên mặt Tần Vũ lộ vẽ tươi cười.

- Tốt, người đánh thử xem, không cần sử dụng năng lượng.

- Vâng!

Ngộ Long thân hình lập tức thẳng tắp, như một cây thương. Đồng thời tay trái vươn ra, một cây trường thương màu đỏ. Ngộ Long nói.

- Tần Vũ tiền bối, vãn bối ngày đó quan sát thương pháp của tiền bối, đã có sự lãnh ngộ, trải qua bảy mươi bảy năm, rốt cục hòan thiện được một bộ thương pháp. Vãn bối không có cách nào giống như tiền bối xuất ra một chiêu bá đạo, chỉ có thể ngộ ra chín thức, tạo thành một bộ "Huyết Hỏa cửu thức".

Nói xong tay trái Ngộ Long chấn động, trường thương màu đỏ đã múa lên.

Bộ thương pháp này tàn nhẫn vô cùng, thương ảnh trùng trùng, chốc lát thấy như đầy trời là biển máu vô tận, chín thức thương pháp chiêu nào cũng cực kỳ hung ác, hơn nữa chưa từng thấy từ trước đến nay.

- Phá!

Một tiếng quát khẽ. Nhất thời biển máu vô tận tiêu tán, chỉ thấy một đạo máu tươi thê lương xuất hiện, phảng phất như xé rách không gian, đạo máu tươi đó đích thị là một cây trường thương màu đỏ. Chín thức thương pháp đã diễn xong. Ngộ Long cầm trường thương trong tay hướng thẳng về phía trước xuất ra. Có

thể thấy rõ ràng một đạo sóng gợn trong không gian xuất ra từ mũi thương, bay ra vài trăm thước mới tiêu tán. Ngộ Long cả người trong chốc lát giống như một pho tượng, sau một lúc mới chậm rãi thu hồi trường thương.

Tần Vũ ánh mắt có chút tỏa sáng.

- Không sai, thương pháp của ngươi so với ta đích thực có hơn một tia sát ý, sát ý chưa từng có từ trước đến nay. Loại này đúng là không phải ngươi tử thì ta vong.

Tần Vũ gật đầu cười nói.

- Thương pháp của ngươi không được sử dụng năng lượng trong cơ thể, cũng có thể sinh ra gợn sóng trong không gian. Nếu ngươi dựa vào thương pháp này, cửu cấp ma đế bình thường không phải là đối thủ của ngươi.

Cảnh giới Tần Vũ so với Ngộ Long cao hơn hẳn, tự nhiên có thể phán định được rõ ràng.

Dựa theo quan sát của Tần Vũ. Thương pháp của Ngộ Long hôm nay lĩnh ngộ, cũng tương đương với cảnh giới 'Kinh Thiên tam côn' của Viên Hầu nhất tộc.

- Tiền bối nói đúng lắm.

Ngộ Long khâm phục tận trong đáy lòng.

Tần Vũ vẫn cười nói:

- Ngươi là Tu La ma đạo à?

- Đúng.

Ngộ Long gật đầu. trong lòng hắn có chút nghi hoặc, không biết Tần Vũ tiền bối tại sao lại nhắc tới 'Tu La ma Đạo' là có ý gì?

Tần Vũ gật đầu nói:

- Đúng rồi, tu luyện Tu La ma đạo đã ảnh hưởng đến ngươi, mặc dù nó có thể đem lại cho ngươi sát ý trong thương pháp, uy lực đại tăng không ít. Đồng dạng…cũng đề cao, nhưng đồng thời … khiến cho phòng ngự yếu đi. Thương pháp ngươi mặc dù tốt, nhưng với thực lực, cảnh giới của ngươi, ta nghĩ nội trong trăm năm có thể đề cao uy lực thương pháp này lên gấp đôi.

- Đề cao gấp đôi?

Ngộ Long trong lòng mừng rỡ.

Ngộ Long lần trước ngộ được, có thể khiến cho hắn nhanh chóng đạt tới cửu cấp ma đế. Nhưng cũng chỉ có thể đạt tới cửu cấp ma đế. Nếu muốn tiến bộ nữa thì….giống như tắc đường, hao phí năm tháng vô cùng.

Mà Tần Vũ có thể khiến cho hắn nội trong trăm năm uy lực thương pháp đề cao gấp đôi, hắn không khỏi hưng phấn.

- Không biết tiền bối có thể dạy ta?

Ngộ Long cung kính nói.

- Ta chỉ diễn một lần, ngươi lĩnh ngộ lĩnh ngộ được hay không là do bản thân ngươi.

Tần Vũ phất tay một cái, một cành trúc bay vào tay Tần Vũ.

- Thấy rõ rồi chứ.

Ngộ Long nhất thời đề cao sự chú ý tới cực hạn, hoàn toàn tập trung trên người Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười.

Cầm lấy cành cây, Tần Vũ nhẹ nhàng hướng một cây trúc bên cạnh, dùng cành cây này mà nhẹ nhàng chọc vào thân trúc. Khi

cành cây đâm vào thân trúc một chút, thân trúc to bằng cổ tay, bị cành trúc chọc vào tới gần một nửa.

- Ngươi hiểu thì hiểu, không hiểu cũng không cần hỏi ta.

Tần Vũ nói xong, buông tay ra. Mặc cho cành cây kia vẫn cắm vào giữa thân trúc.

Tần Vũ trở lại căn lầu các của mình.

- Vừa rồi, vừa rồi Tần Vũ tiền bối sử dụng chiêu gì vậy?

Ngộ Long tại một bên bàng hoàng, hoảng hốt như ma nhập.

- Cành cây không chút tổn hao, kể cả thân trúc cũng đều không tổn hao gì. Nhưng cành cây này đã đâm sâu vào thân trúc hơn một nửa.

Ngộ Long lắc lắc đầu:

- Không, Tần Vũ tiền bối không sử dụng năng lượng, một chút cũng không sử dụng. Nhưng không sử dụng năng lượng, làm thế nào để có thể đưa cành cây vào thân trúc, mà cả hai đều không một chút tổn thương?

Trong lầu các, Tần Vũ liếc thấy Ngộ Long xa xa đang đứng ngẩn người, sau đó liền hờ hững.

Đối với 'Đạo' mà lý giải thì căn bản là không thể. Chỉ có thể dụng một ít phương pháp đơn giản để diễn giải, làm cho hiểu được. Chính mình diễn giải cho hắn hiểu được, so với hắn một mình hiểu được thật là dễ dàng hơn nhiều.

Cho dù như thế, cũng không phải dể dàng lãnh ngộ được cái đạo lý đó.

- Nếu hắn lĩnh ngộ được, 'Huyết Hỏa Cửu Thức' sẽ không có sơ hở.

Tần Vũ thở dài một tiếng, sau đó cả người biến mất khỏi phòng.

Trong đại điện của Tần phủ, Tần Vũ và một đám người cáo biệt, nói bản thân đi có việc. Lần này Tần Vũ chỉ có thể đi một mình, ngay cả Hầu Phí, Hắc Vũ đều không thể đi theo…

Tần Đức, Tần Phong muốn hỏi Tần Vũ khi nào trở về, chỉ là Tần Vũ không nắm chắc, chỉ là đơn giản nói nội trong ba năm sẽ trở về.

Trong không gian tiên ma yêu giới, Tần Vũ thi triển đại na di với tốc độ kinh người, đi một mình không cùng Hầu Phí, Hắc vũ nên tốc độ nhanh hơn nhiều. Tần Vũ đi một ngày đã tiến vào khu vực Ám Tinh giới.

Trong con mắt của tiên ma yêu giới, Ám Tinh giới đích thực thần bí, nhưng đối với Tần Vũ mà nói cũng không có gì là bí mật.

Khu vực đông bắc Ám Tinh giới.

'Kim Hình Tinh' một trong tam đại Thánh tinh, tại một thành trì rộng lớn, chính giữa là Thánh Sơn đỉnh, trên mười tám ngọn núi tụ tập rất nhiều cao thủ, so với lần trước Tần Vũ đến đây thì long trọng hơn nhiều.

Kim Hình Quân độ kiếp, làm cho rất nhiều nhất mạch đệ tử của Kim Hình Tông đều trở lại.

Trong khi đi vào tiền điện, Tần Vũ đã thấy Phất Lan đại trưởng lão.

- A, Lưu Tinh Cung Phụng, ngươi rốt cục đã đến, Lưu Lam phó tông chủ với Văn Phong đại đội trưởng đang rất sốt ruột.

Phất Lan đại trưởng lão hưng phấn nói,

- Lưu Tinh Cung Phụng, nhanh chuẩn bị một chút, cùng với Lưu Lam phó tông chủ, Văn Phong đại đội trưởng, đi gặp thủ tọa trưởng lão.

Tần Vũ nghi hoặc.

- Phất Lan đại trưởng lão, bọn họ vì cái gì mà chờ ta, tại sao muốn đi gặp thủ tọa trưởng lão? Kim Hình Quân bệ hạ không phải là độ thần kiếp sao?

Tần Vũ liên tiếp hỏi.

Phất Lan đại trưởng lão kinh ngạc nói:

- Lưu Tinh Cung Phụng ngươi thật không biết? Bệ hạ độ kiếp mặc dù là trọng yếu, nhưng việc định ra ai kế thừa Kim Hình Quân mới là vấn đề trọng yếu. Lưu Tinh Cung Phụng, ngươi cùng Lưu Lam phó tông chủ, còn có Văn Phong đại đội trưởng, đều có tư cách tranh đoạt chức Kim Hình Quân. Trước khi tranh đoạt, các ngươi phải gặp thủ tọa trưởng lão.

- Để làm gì?

Tần Vũ tò mò dò hỏi.

Phất Lan đại trưởng lão có chút hâm mộ nói:

- Ta cũng muốn biết, dù sao những người có tư cách tranh đoạt quân chủ, đều đã tập trung ở chỗ thủ tọa trưởng lão. Ta còn không có tư cách đó.

Tần Vũ trong lòng đã hiểu.

- Mau đi đi, mỗi lần đều là những người đủ tư cách cùng đi đến gặp thủ tọa trưởng lão. Lưu Lam phó tông chủ, Văn Phong đại đội trưởng đang chờ mỗi mình ngươi. Nếu ngươi vẫn không mặt, coi như ngươi tự động bỏ chức vị quân chủ.

Phất Lan đại trưởng lão cười nói.

- Từ bỏ, sao lại có thể như thế?

Tần Vũ mỉm cười nói.

Thần thức phát ra, Tần Vũ đã phát hiện Văn Phong, Lưu lam phó

tông chủ hai người, liền triển khai cước bộ, nhằm hướng Văn Phong đi đến.

Một gốc bạch diệp cổ thụ hùng vĩ phía ngoài một toà đình viện, ở trong đình viện này là nơi Văn Phong đang cư ngụ, vì nằm trên đỉnh núi, mấy trận gió cứ liên tục thổi qua, lá cây rụng xuống lả tả.

Dẫm bước trên thảm lá này, hắc bào bay lật phật, Tần Vũ đi tới phía ngoài đại môn đình viện

- Ủa!

Tần Vũ vừa tới ngoài cửa, đại môn liền tự động mở ra để lộ một thanh niên bận ngân sắc trường bào, gương mặt lãnh tuấn chính là Văn Phong. Hắn nhìn thấy Tần Vũ thì gật đầu:

- Vừa rồi Phất Lan đại trưởng lão vừa truyền âm nói cho ta biết là ngươi đã tới.

- Văn Phong , coi bộ ngươi có vẻ lo lắng lắm hả?

Tần Vũ cười cười truy vấn.

- Cái đồ gia hỏa nhà ngươi.

Văn Phong lắc đầu mỉm cười, gương mặt lãnh tuấn điểm một chút nét tươi cười tạo nên sự thu hút khác biệt.

- Lưu Tinh, ngươi hiểu rõ chuyện này mà. Thực lực của ta căn bản không bằng ngươi và Lưu Lam. Ta lo lắng không phải là cái địa vị quân chủ đâu.

- Tốt lắm,tiến vào hẳng nói tiếp. Chúng ta hai người không thể một người trong, một người ngoài cửa mà nói chuyện.

Văn Phong cười nói, Tần Vũ vừa nghe cũng bật cười, rảo bước tiến vào đình viện.

Ở giữa đình viện có một chiếc bàn cổ thạch màu xanh. Bên cạnh là ba chiếc ghế đá.

Tần Vũ , Văn Phong hai người ngồi xuống.

- Lưu Tinh, nói xem, kỳ này ngươi tới Mê Thần điện có thu hoạch được gì không?

Vừa ngồi xuống Văn Phong lập tức chất vấn.

- Ngươi có nắm chắc đánh bại được Lưu Lam hay không?

Tần Vũ vẫy tay, ở trên bàn liền xuất hiện một bình rượu và hai chén ngọc.

- Đừng có lo lắng, uống đi hẵng nói tiếp.

Tần Vũ lão luyện rót rượu, tựa hồ như không nóng vội.

Văn Phong lúc này trên mặt lại hiện ra nụ cười, nhìn Tần Vũ hân hoan:

- Ha ha… ta biết rồi, ngươi chắc chắn là thành công. Hừ, Lưu Lam đáng ghét này, trước đây mấy ngày còn trịch thượng với ta. Để xem lần này hắn không lấy được cái chức vị quân chủ thì còn kiêu ngạo sao đây!

Tần Vũ hơi nao nao.

- Ngươi làm sao mà biết được ta đã thành công?

Tần Vũ hỏi lại.

Đôi mắt Văn Phong hiện ra một tia giảo hoạt:

- Thấy bộ dạng của ngươi kìa, chẳng có chút lo lắng, lại còn có tâm tình vui vẻ uống rượu. Chỉ là… rượu này thiệt ngon a.

Nói xong Văn Phong uống hết một ly, còn chặc lưỡi tán thưởng.

- Không sai, ta đã thành công.

Tần Vũ mỉm cười nói,

- Lần này ta nắm chắc mười phần là sẽ lấy được chức vị quân chủ.

- Lần nữa, chúc mừng Kim Hình quân bệ hạ tương lai, uống nào.

Văn Phong cười cợt nói

Tần Vũ cũng nâng chén.

Cho dù tới gặp thủ hộ trường lão là chuyện quan trọng, tại lúc này Tần Vũ cũng không vội vã. Hai người tiếp tục đối ẩm hàn huyên hơn nữa ngày. Nhận được tin *"Lưu Tinh Cung Phụng"* đã trở về, Lưu Lam phó tông chủ lại nghi hoặc, tại sao cả Lưu Tinh lẫn Văn Phong không tới kiếm hắn để cùng đi tới thủ hộ trường lão chứ?

- Hừ, cái tên Lưu Tinh này, thiệt không tới đây, chả lẻ muốn ta tới kiếm hắn sao?

Lưu Lam có phần nổi giận.

- Ta thiệt không tin là ngươi không muốn biết cái bí mật đó!

Nếu bản thân mình có tư cách kế thừa thì sẽ có cơ hội biết một bí mật.

Cái bí mật này, là do thủ hộ trường lão tuyên cáo lại. Văn Phong, Lưu Lam hai người tuy rằng là người kế thừa từ trước, chỉ là sự chọn lựa làm Kim Hình Quân tương đối kỳ quái. Bởi vì lúc Kim Hình Quân đương nhiệm phi thăng, đã không có xuất hiện một thập ngũ tinh đế cấp cao thủ nào. Điều này khiến cho vị trí của Kim Hình Quân bị bỏ trống một thời gian dài. Sau này lại có Hình Viễn, Văn Phong, Lưu Lam ba người liên tiếp xuất hiện, Hình Viễn thực lực đã được quyết định. Hai người còn lại thất bại, thủ hộ trường lão cũng không có triệu tập bọn họ.

- Còn chưa tới?

Lưu Lam ở chổ cư ngụ của mình có chút nóng nẩy.

- Hừ!

Cuối cúng hắn hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới mặt mũi, nhanh chóng đi tới chổ ở của Văn Phong. Nếu để mặc, đợi cho hai người kia tới, hắn làm sao biết được là còn phải đợi bao lâu nữa.

- Ha ha, ngươi căn bản là lo lắng chuyện này!

Tần Vũ cười lớn rồi đứng lên.

Văn Phong lo lắng muốn tới gặp thủ hộ trường lão, nguyên lai là vì muốn biết cái bí mật lớn của Kim Hình tông.

- Chuyện này gọi là gì đây? Cả Ám Tinh giới, có cao thủ nào mà không muốn biết về cái bí mật đó, trong lịch sử chỉ có đại nhân tài kế thừa mới có đủ tư cách để biết. Lần trước bởi vì Hình Viễn kế vị chức quân chủ thì tiền nhiệm quân chủ đã phi thăng từ trước. Điều này khiến cho thủ hộ trường lão căn bản không nói cho chúng ta nghe về bí mật nọ.

Văn Phong than thở.

Trong lòng Tần Vũ cũng cảm thấy tò mò.

- Cái bí mật này, là chuyện gì nhỉ?

Ánh mắt Tần Vũ không khỏi lóe lên sự tò mò.

- Lưu Tinh Cung Phụng。 Văn Phong đại đội trường, hai người quả nhiên là có hứng thú a.

một tiếng cười to vang lên, khuôn mặt nôn nóng của Lưu Lam xuất hiện đi đến.

- Nhị vị, chẳng lẻ không chuẩn bị đi tới thủ hộ trường lão à?

Tần Vũ、Văn Phong hai người nhìn nhau, cùng thoáng cười.

- Quả nhiên là không nhẫn nại nổi.

Hai người trong lòng cảm thán.

Văn Phong đứng lên cười nói:

- Lưu Lam phó tông chủ, đi tới đó quả là chuyện quan trọng, nhưng chỉ cần là tới trước khi bệ hạ độ kiếp một chút là được rồi. Không cần vội, một hai ngày cũng không sao. Lưu Tinh Cung Phụng ngươi nói đi?

Nhìn vào cặp mắt của Văn Phong, Tần Vũ tự nhiên hiểu được ẩn ý của hắn, cũng nghiêm chỉnh gật đầu:

- Phải, chuyện này cũng không nên hấp tấp. Nội trong nữa tháng, một tháng cũng xong.

Nhất thời, sắc mặt Lưu Lam có chút khó coi.

Hai người kia không nóng nảy, hắn làm sao mà vội vã đây.

- Hai kẻ gia hỏa các ngươi.

Lưu Lam nhướng mày, vẻ mặt có chút tiếu ý trả lời.

- Văn Phong huynh, Lưu Tinh huynh, thực ra ta còn có chuyện quan trọng phải làm. Nếu không tới thủ hộ trường lão một chuyến, ta thật không an lòng. Ta hy vọng nhị vị giúp đỡ cho.

Tần Vũ、Văn Phong hai người cùng nhẹ gật đầu.

- Lưu Tinh huynh , phó tông chủ chúng ta đã có chuyện quan trọng, chúng ta không nên để người phiền lòng. Bây giờ chúng ta lên đường thôi.

Văn phong nghiêm chỉnh nói.

- Có lý, chúng ta đi thôi.

Tần Vũ cũng một mực nghiêm túc.

Lưu Lam lúc này thở phào một hơi nhẹ nhỏm:

- Vậy cám ơn hai người.

Ba người lập tức ly khai đình viện. hướng vế đỉnh bát tọa sơn'Truyện Thừa Điện' mà bay tới.

Ba người bay song song, kình phong thổi vào mặt. Cả ba đều coi như không có gì.

- Lưu Lam phó tông chủ , ngươi cũng biết bí mật này à ?

Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Lưu Lam lắc đầu trả lời:

- Ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết là bí mật này có liên quan tới truyền thừa chi bảo. Có quan hệ tới bí mật lớn nhất của nhất mạch căn bản Kim Hình tông.

Văn Phong cũng không lên tiếng.

Mới nói được vài câu, ba người đã tới phía bên ngoài của Truyện Thừa Điện.

Truyện Thừa Điện giống như một cự thú tiền sử, kiến trúc bằng đá thạch cổ xưa không biết là từ bao nhiêu trăm triệu năm trong lịch sử. Toàn bộ kiến trúc phát tán một khí kỳ lạ. Có cảm giác như một cổ áp lực trực diện đè tới.

Văn Phong、Lưu Lam hai người đều cảm thấy một trận áp lực trong lòng. Duy chỉ có Tần Vũ vẫn không có biến hóa gì.

- Là khí tức mà truyền thừa chi bảo ẩn chứa.

Tần Vũ thầm nghĩ.

Không biết là *"Truyện Thừa Điện"* đã tồn tại được bao nhiêu triệu năm rồi, bản thân lại chứa truyền thừa chi bảo năng lượng, vì vậy mới có khí tức áp bức như vậy.

- Ba vị, có thể tiến vào.

Giọng nói khàn khàn của thủ hộ trường lão vang lên từ trong điện.

Ba người sánh vai bước vào. Bước đi đều gần như nhau đi vào trong điện. Cả ba không nói lời nào. Vừa vào trong đã thấy một lão giả trong bộ đồ đen ngồi trên bồ đoàn dựa vào tế đàn, chính là thủ hộ trường lão.

Có ba cái bồ đoàn trước mặt thủ hộ trường lão.

- Ngồi đi.

Thủ hộ trường lão mở đôi mắt trắng đục, nhìn về hướng ba người.

Mặc dù ánh mắt không hồn, nhưng cả ba người lại không dám bất kính với lão chút nào, thủ hộ trưởng lão, địa vị rất cao. Dù là ba đại quân chủ, đều dùng lễ để đối đãi.

Cũng không phải vì thủ hộ trường lão có thực lực mạnh. Đó là vì thủ hộ trưởng lão ngoài *"truyền thừa chi bảo"*, đối với các bí mật khác cũng là người hiểu biết nhiều nhất. Thủ hộ trường lão này, thậm chí còn có thể liên hệ với tiền bối trên thần giới.

Tần Vũ、Văn Phong、Lưu Lam ba người khoanh chân ngồi xuống.

Thủ hộ trường lão nhìn ba người, gương mặt lộ ra một nét cười vui mừng:

- Mặc dù quân chủ bệ hạ sắp độ kiếp, nhưng may mắn thay lại có ba vị kế thừa. Sẽ không xảy ra chuyện cười "vị trí Kim hình quân bỏ trống" nữa.

Tần Vũ,Văn Phong, Lưu Lam ba người đều trầm mặt lắng nghe.

- Kim Hình quân Hình Viễn bệ hạ nếu độ kiếp. Chiếu theo quy củ, ba người đều có tư cách kế thừa vị trí Kim Hình quân. Đương nhiên là quyết định cuối cùng sẽ dựa trên thực lực của mỗi người, tại đây trước hết ta sẽ nói cho các người biết một chút về bí mật của môn phái ta, Kim Hình tông nhất mạch truyện thừa chi bảo"Kim Hình linh châu".

Ba người Tần Vũ hai mắt sáng lên.

- Kim Hình linh châu ?

Tần Vũ đến giờ mới biết tên của truyền thừa chi bảo.

- Kim Hình linh châu , cùng với hai đại linh châu khác. Đều đột nhiên xuất hiện vào khoảng mấy trăm triệu năm về trước. Cũng chính vào lúc Ám tinh giới của chúng ta kết thúc cuộc tranh đấu lẫn nhau. Trở nên hòa bình.

Thủ hộ trường lão chậm rãi nói.

Tần Vũ ba người trong lòng đều hiểu được, thủ hộ trường lão đang nói về bí mật Kim Hình linh châu.

- Tiếp theo ta sẽ nói cho các ngươi một chuyện mà ở Ám Tinh giới chỉ có rất ít người biết. Sau khi nghe chuyện này, cấm không được nói ra ngoài.

Đôi mắt đục ngầu của thủ hộ trường lão trong nháy mắt trở thành trong suốt. nhìn chằn chằm vào ba người.

Cả ba đều cùng gật đầu.

- Kim Hình linh châu、Hắc Diễm linh châu、Bạch Huyền linh châu. Cả ba đại linh châu này kỳ thật là do một người cho cư dân Ám Tinh giới chúng ta.

Thủ hộ trường lão thái độ đột nhiên thay đổi, trở nên cung kính vô cùng。

Tần Vũ trong lòng chấn động, Văn Phong、Lưu Lam hai người đều biến sắc.

- Một cá nhân, là Ám Tinh giới tiền bối hay sao?

Tần Vũ bắt đầu suy đoán. Chỉ là bên ngoài vẫn giữ vẻ trầm mặc như trước. Đợi cho thủ hộ trường lão tiếp tục nói.

Thủ hộ trường lão vẫn cung kính nói tiếp:

- Vị đại nhân này, có khả năng hủy thiên diệt tích, không có chuyện gì mà ngài làm không được, ngài từng nói qua. Ám Tinh giới chúng ta là cư dân bổn địa của không gian vũ trụ này. Đáng được ngài cho trấn tộc chi bảo. Vì vậy ngài cho ba kiện Hồng Mông linh bảo, mỗi tộc một kiện. Cái bảo vật này bảo đảm cho tộc ta vĩnh viễn bất diệt. Bảo vật này chính là ba đại linh châu.

- Hồng Mông Linh Bảo ?

Tần Vũ không khỏi giật mình la lên.

Tần Vũ không thể tưởng được, ba đại linh châu này lại là Hồng Mông linh bảo, lại còn do một người tặng cho mỗi tộc trên Ám Tinh giới.

- Lưu Tinh Cung Phụng。Ngươi có nghe qua về Hồng Mông linh bảo à ?

Thủ hộ trường lão nghi hoặc hỏi。

Tần Vũ lắc đầu trả lời:

- Không phải. Ta không có nghe nói về Hồng Mông linh bảo chỉ là nghi ngờ. Vậy Hồng Mông linh bảo này là vật gì. Mà lại thần kỳ như vậy.

Văn Phong、Lưu Lam cũng gật đầu. Văn Phong lên tiếng:

- Thủ hộ trưởng lão, người có biết Hồng Mông linh bảo là vật gì không?

Thủ hộ trưởng lão lắc đầu trả lời:

- Ta cũng không rõ. Vừa rồi ta có nói, lúc trước là vị đại nhân nói vậy. Chuyện này được truyền lại cho các đời thủ hộ trưởng lão. Tạm thời không nói về chuyện này nữa. Kỳ thật cái bí mật này, các ngươi dù có biết thì cũng không có tác dụng gì lớn cả.

Văn Phong, Lưu Lam đều gật gật đầu.

Cũng chỉ biết căn nguyên của ba đại linh bảo mà thôi. Mà biết rồi thì sao? Không biết thì lại khác gì?

Tần Vũ trong lòng lại âm thầm suy đoán:

- Người đó là ai? Hắn nói tộc dân của Ám Tinh giới là dân bản địa của vũ trụ không gian này, nên mới có trấn tộc chi bảo. Nói vậy là có ý gì? Hắn là thần vương chăng? Hay là Thiên tôn?

- Bây giờ ta phải nói cho các ngươi nghe một chuyện tối quan trọng. Đó chính là tác dụng của Kim Hình linh châu.

Thủ hộ trường lão nghiêm giọng nói.

Tần Vũ tạm thôi không nghĩ ngợi lung tung nữa. Văn Phong、Lưu Lam hai người cũng nhìn chằm chặp vào thủ hộ trường lão.

- Trong tam đại linh bảo. Kim Hình linh châu cực mạnh. Nhưng mà dù là thập bát tinh đế cấp cao thủ dù cho dung hợp với nó cũng không có cách nào phát huy hoàn toàn công hiệu. Có thể nói, Kim Hình linh châu công hiệu khủng bố đến kinh người.

Thủ hộ trường lão gương mặt đầy vẻ kính trọng.

- Một khi dung hợp với Kim Hình linh châu. Đầu tiên là "kim chi lực" trong cơ thể với sự trợ giúp của Kim Hình linh châu, uy lực tăng lên

gấp mười lần, thậm chí còn có thể cao hơn. Chỉ là sự tăng cường này chủ yếu dựa từ trình độ dung hợp!

Thủ hộ trường lão chỉ nói một lần đã khiến cho Văn Phong và Lưu Lam hai người con mắt ửng đỏ.

Trong nháy mắt mà nâng cao thực lực tới mười lần, có được thì?

- Nhưng điều này vẫn chưa phải là tác dụng chính của Kim Hình linh châu. Công hiệu chủ yếu của nó là sau khi dung hợp với nhục thể, lực lượng nhục thể tăng cả chục lần. Sức cứng rắn tăng còn hơn thế nữa! Sự cứng rắn của thân thể quả kinh người. Có thể nói như vầy… cho dù thượng phẩm thần khí ở trước mắt các ngươi cũng chỉ là bình thường, còn như tới thần kiếp… tha hồ cho oanh lôi đánh vào người. Cũng không làm cho thân thể bị tổn thương chút xíu nào!

Thủ hộ trường lão có chút kích động :

- Kim Hình quân sở hữu Kim Hình linh châu. Sức phòng ngự có thể coi là vô địch. Cường đại vô địch ! Một người có thể tung hoành ngang dọc khắp cả tiên ma yêu giới!

Văn Phong, Lưu Lam hơi thở có chút gấp rút. Không trách được Kim Hình quân là vô địch. Lại càng không trách được ở Ám Tinh giới không có tranh đấu, bởi vì ba vị đại tông chủ quá hùng mạnh đi!

Tần Vũ trong lòng cười nhạt.

- Vô địch à? Tại tiên ma yêu giới xem như vô địch, liệu có chống lại một thương của ta không?

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Hắn hiểu được, Hồng Mông linh bảo cũng có cấp bậc, loại bình thường không cản nổi thượng phẩm thiên thần khí. Hơn nữa, thần thương *"Tàn Tuyết"* thượng phẩm thiên thần khí. Chính là kiệt tác hãnh diện nhất của Tượng thần.

Tượng thần luyện chế cũng không ít *"Hồng Mông hậu thiên linh bảo"*. Nhưng cây thần thương *"Tàn Tuyết"* này là tự hào lớn nhất của ông ta. Điều này có thể nói lên uy lực của thần thương.

Đột nhiên hắn nhớ lại lời nói vừa rồi của thủ hộ trường lão, gương mặt bất giác biến đổi!

- Ái chà, thủ hộ trường lão vừa nói. Thủ hộ trường lão vừa nói…

Tần Vũ kích động đến rung tay,

- Kim Hình linh châu này công dụng chính là….nâng cao lực lượng nhục thể lên gấp mười lần. Trình độ cứng rắn thì tăng lên rất lớn?

Tần Vũ gương mặt đỏ lên vì kích động. *"còn trong cơ thể kim chỉ lực cũng tăng gấp bội."*

*""*Khí Vật điện*" của Mê Thần điện bên trong có chứa bảo vật, đồng thời cũng chứa hạch tâm khống chế của Mê Thần điện. Nếu luyện chế được bảo vật này, là có thể làm chủ Mê Thần điện. Ở đại môn của "*Khí Vật điện*" mình không mở được cửa, chỉ vì lực lượng chỉ tới một phần ba lực lượng cần có."*

Tần Vũ hai mắt phát sáng：

- Chính là vậy, nếu như mình có thể dung hợp với Kim Hình linh châu. Vậy…… nhất định có thể mở được cửa của Khí Vật điện. Như vậy không phải là mình có được Mê Thần điện sao?

Lực lượng đề thăng gấp mười! Nếu được vậy, chắc chắn là có thể mở được Mê Thần điện!

Trong phút chốc, Tần Vũ hai mắt đỏ rực vì hưng phấn!

Thủ hộ trưởng lão thấy Tần Vũ, Lưu Lam, Văn phong ba người vẻ mặt kích động cùng với ánh mắt nóng cháy, trên mặt cũng có một tia hài lòng mà mỉm cười.

Lão rất thích các thế hệ tuyệt đỉnh cao thủ Kim Hình tông thể hiện ra như vậy trước mặt lão.

Sự tình này, trong thời gian lão đảm nhiệm vị trí thủ hộ trưởng lão đã ba lần gặp phải. Mỗi lần cho các siêu cấp cao thủ có địa vị cực cao biết bí mật, rồi phản ứng như thế này, lão đều cảm thấy trong tâm một trận vui vẻ, hài lòng.

- A, quá mạnh mẽ.

Lưu Lam đáy lòng tràn đầy kích động.

Dù sớm biết 'Kim Hình linh châu' rất lợi hại, nhưng hắn cũng không nghĩ là lại lợi hại đến như vậy. Trách không được các đời Kim Hình Quân đều không ai dám đối địch lại. Chẳng trách họ độ thần kiếp cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

- Nhất định phải có được, nhất định!

Lưu Lam nắm chặt hai tay lại thành nắm đấm, sự kích động làm hai nắm đấm cũng từ từ phát run. Hắn cho tới bây giờ chưa từng khao khát như thế.

Văn Phong trong lòng cũng có cũng có khát vọng.

Đối với khát vọng có 'Kim Hình linh châu', thấy Tần Vũ cùng với Lưu Lam hai người bên cạnh, hắn cũng hiểu được. Mình căn bản không phải là đối thủ của Tần Vũ, Lưu Lam.

- "Lưu Tinh cũng như vậy, xem ra hắn đối với Kim Hình linh châu cũng mười phần khát vọng."

Văn Phong trong lòng than thở.

Vô luận Văn Phong, Lưu Lam, hay như thủ hộ trưởng lão, bọn họ

đều không biết… Tần Vũ không phải vì Kim Hình linh châu mà kích động như thế, hắn kích động bởi vì nguyên nhân là Mê Thần điện!

Chỉ cần dung hợp Kim Hình linh châu, Tần Vũ sẽ đủ khả năng mở được đại môn của 'Khí Vật điện'. Cũng đại biểu với việc Tần Vũ sở hữu được Mê Thần điện!

- "Kim Hình linh châu phải là của ta."

Tần Vũ trong mắt đột nhiên phát ra một đạo lệ mang.

Kể từ sau khi Tần Vũ tới Ám Tinh Giới, đây là lần đầu tiên kiên quyết muốn làm một việc như thế. Liếc mắt nhìn sang Lưu Lam bên cạnh, đã thấy Lưu Lam ánh mắt lạnh như băng, Tần Vũ chỉ là hờ hững trong lòng mà thôi.

Bản thân ta đã muốn Kim Hình linh châu, ai có thể tranh được?

- Ba vị hẳn đều đã biết chỗ trân quý của truyền thừa chi bảo 'Kim Hình linh châu', các vị bây giờ đều có cơ hội, tư cách sở hữu Kim Hình linh châu, trở thành tân chủ Kim Hình Quân. Muốn có được 'Kim Hình linh châu' các ngươi hãy chuẩn bị cho tốt, sau khi Hình Viễn bệ hạ độ kiếp, sẽ cử hành tỷ thí cho ba người các ngươi. Kẻ thắng cuộc sẽ trở thành tân Kim Hình Quân.

Thủ hộ trưởng lão mỉm cười nói.

Lưu Lam phó tông chủ là người đầu tiên đứng lên, tự tin mỉm cười nói:

- Địa vị Kim Hình Quân này, ngoài ta ra còn ai nữa, Lưu Tinh Cung Phụng với Văn Phong đại đội trưởng, thực lực đều kém xa ta.

- Tựa hồ ngươi rất tự tin?

Văn Phong nhướng mày châm chọc nói.

- Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tỷ thí cùng với ta?

Lưu Lam phó tông chủ hỏi lại, trên mặt xuất ra một tia lãnh ý,

- Ngươi đừng quên là. Cuộc tỷ thí này, tánh mạng đối thủ cũng có thể vứt bỏ được, không trách được ta.

Uy hiếp. Kiểu nói cực kì uy hiếp.

Văn Phong lạnh nhạt cười:

- Tự tin? Ta đối với địa vị Kim Hình Quân không có lòng tham. Ta tự tin cái gì? Bất quá ta thấy ngươi kiêu ngạo như thế, cảm thấy đáng thương cho ngươi mà thôi, chẳng lẽ ngươi cho rằng, ngươi đích thực có thể trở thành tân nhiệm Kim Hình Quân?

Lưu Lam tự tin khẽ ngước mặt, lạnh lùng nói:

- Địa vị Kim Hình Quân, ngoại trừ ta còn có ai đủ tư cách? Chẳng lẽ thập ngũ tinh đế cấp hai ngươi cũng vọng tưởng khiêu chiến với ta?

- Tự vọng tưởng.

Một đạo thanh âm lạnh như băng vang lên, đồng thời một đạo khí thế cuồng mãnh áp vào người Lưu Lam. Lưu Lam cảm thấy như hơi thở cứng lại. Thậm chí cảm thấy trước ngực bị một trận áp lực đau đớn.

Lưu Lam nhìn về hướng khí thế đó, Tần Vũ đang đứng lạnh lùng nhìn hắn.

- Lưu Lam. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, cầm 'thập ngũ tinh đế cấp' lệnh bài, thì thực lực chính là thập ngũ tinh đế cấp?

Tần Vũ lãnh thanh nói.

- Ngươi che giấu thực lực?

Lưu Lam phó tông chủ trừng mắt.

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, sau đó nói với Văn Phong:

- Văn Phong huynh, chúng ta đi thôi.

Văn Phong cũng mừng rỡ chào Lưu Lam phó tông chủ một cái, lập tức theo Tần Vũ rời đi.

Lưu Lam phó tông chủ nhìn theo bóng lưng Tần Vũ, Văn Phong hai người rời đi, trong mắt lóe lên tia oán độc, trong lòng tự nhủ:

- "Ẩn giấu thực lực? Thực lực ẩn giấu thì có thể rất mạnh sao? khí thế mạnh, không nhất định là thực lực mạnh, các ngươi muốn đoạt ngôi quân chủ? thật là nằm mơ!

Sau đó, Lưu Lam phó tông chủ cũng rời khỏi Truyền Thừa điện.

Trong Truyền Thừa điện, chỉ còn lại thủ hộ trưởng lão khoanh chân ngồi ở bồ đoàn, thủ hộ trưởng lão nhìn ba người lần lượt rời đi, khóe miệng có nét cười:

- A, không sai, đúng rồi, lúc này có thể là tranh đấu kịch liệt. Tên Lưu Tinh kia, thật là thâm sâu khó lường a.

Tần Vũ, Văn phong, Lưu Lam ba người từ khi gặp thủ hộ trưởng lão, biết được bí mật kia, thì ba người đều im lặng ở tại chỗ ở, chỉ thỉnh thoảng gặp một ít bằng hữu mà thôi. Bọn họ đều chờ đến ngày sau khi Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* độ kiếp xong.

Trên Kim Hình tinh, cao thủ tụ tập càng ngày càng nhiều.

Theo thời gian, số lượng đế cấp cao thủ tới Kim Hình tinh đã đạt tới con số kinh khủng là ba ngàn!

Số đông đế cấp cao thủ này, ngoài nhánh Kim Hình tông còn có nhánh Hắc Diễm tông và Bạch Huyền tông. Phần lớn các cao thủ đều tạm ngừng khổ tu tại Ám tinh, đi tới nơi này, vì muốn xem Kim Hình Quân độ kiếp.

Tam đại quân chủ độ kiếp không có gì nguy hiểm. Bình thường tại

Ám Tinh Giới, tỷ lệ thành công cũng giảm hơn một chút. Nên các đế cấp cao thủ này đương nhiên muốn xem người khác độ thần kiếp, tích lũy kinh nghiệm để chính mình sau này chuẩn bị độ thần kiếp được tốt hơn.

Tần Vũ với Văn phong ở cùng một tòa cung điện.

Bất quá lúc bình thường hai người tĩnh tu, ngẫu nhiên mới gặp nhau ở cùng một chỗ. Mấy ngày nay, có một số đông các đế cấp cao thủ của Kim Hình tông đều muốn bái phỏng hai đại cao thủ này.

Tần Vũ, Văn Phong hai người ngồi hai bên, trên bàn có bày ra hơn mười mâm thức ăn. Đối với thức ăn ở Ám Tinh Giới, Tần Vũ cũng rất thích.

Với tu luyện giả mà nói, ăn cơm uống rượu, bất quá thì cũng là một loại thư giãn, hưởng thụ trong quá trình tu luyện gian khổ mà thôi.

- Văn Phong huynh.thật không nghĩ tới Thánh Sơn cũng có lúc náo nhiệt như thế này.

Tần Vũ cạn một chén rượu, mỉm cười nói.

Văn Phong gật đầu cười nói:

- Đế cấp cao thủ trên Thánh Sơn trước đây, nhiều nhất cũng chỉ hơn mười người, không tưởng tượng là đến bây giờ, đã vượt qua một ngàn. Nếu tính cả thành cũng vượt quá ba ngàn.

Đế cấp cao thủ tại Thánh Sơn, cơ hồ đều là cao thủ của Kim Hình tông nhất mạch. Còn các đế cấp cao thủ của Hắc Diễm tông, Bạch Huyền tông nhất mạch, phần lớn ở trong thành. Chỉ có một số ít có địa vị cao, mới có thể vào Thánh Sơn được.

Đang lúc hai người Tần Vũ đang ngồi đàm luận, một gã hộ vệ đi tới.

- Văn Phong đại nhân, Lưu Tinh đại nhân, bên ngoài có chín vị đế cấp cao thủ muốn bái phỏng hai đại nhân.

Gã hộ vệ cung kính nói.

Tần Vũ với Văn Phong nhìn nhau có một tia cười khổ.

- Văn Phong, đây là lần thứ hai trong ngày có kẻ muốn bái phỏng chúng ta.

Tần Vũ cười nói.

- Khoảng hơn mười ngày trở lại đây. Cơ hồ mỗi ngày đều có một, hai nhóm đến bái phỏng chúng ta.

Văn Phong cũng không nhịn được cười.

Tần Vũ, Văn Phong. Một người là Chấp pháp đại đội trưởng, một người là Cung Phụng. Hai người địa vị đều ngang với phó tông chủ. Hơn nữa hai người cũng là trong tam đại kế thừa Kim Hình Quân. Nên số đông người đến bái phỏng họ cũng là tự nhiên.

- Cho bọn họ đến đây đi.

Văn phong lên tiếng.

- Vâng.

Gã hộ vệ lập thức thối lui.

Tần Vũ, Văn Phong đều biết những người đó khó khăn lắm mới được bái phỏng một lần, nếu cự tuyệt thì thật là không có tình người nữa.

Một nhóm người nữa đến bái phỏng, Tần Vũ rốt cục nhẫn nại đã đến cực hạn, trực tiếp tuyên bố bản thân bế quan tu luyện. Trước khi Hình Viễn độ kiếp một ngày mới trở ra.

Kỳ thật, thời điểm Kim Hình Quân độ kiếp, cũng chỉ còn khoảng

một tháng nữa.

Cho nên chưa đến ngày cuối cùng, càng lúc càng có nhiều người đến bái phỏng hai người Tần Vũ, Văn Phong. Sau khi Tần Vũ bế quan một ngày, Văn Phong cũng bị bức mà phải bế quan, chiêu bế quan này thực hữu dụng để không phải tiếp khách.

Trong phòng, ánh mặt trời chiếu vào.

Tần Vũ khoanh chân lẳng lặng ngồi ở trên giường, hai mắt nhắm lại.

Trong nháy mắt, cả người Tần Vũ biến mất.

Đồng thời. trên một thảm cỏ trong Khương Lan Giới tầng thứ hai, Tần Vũ đột ngột xuất hiện. Vẫn nhắm mắt khoanh chân ngồi như trước. Tần Vũ chuẩn bị tu luyện ba mươi ngày, tại không gian Khương Lan Giới tầng thứ hai này, tương ứng sẽ có khoảng ba ngàn ngày để hắn tu luyện.

Trong đầu Tần Vũ, linh hồn kim đan tỏa ra thất thải quang mang, mà ý thức của hắn cũng không ngừng tìm hiểu những lĩnh ngộ về không gian do 'Tả Thu Mi' lưu lại.

Phân giải, phân tích, quy nạp dung hợp, quán thông…

Ý thức của Tần Vũ không ngừng tiến hành quá trình lĩnh ngộ từng phần. Trong quá trình này, Tần Vũ quên mất thời gian, quên hết tất cả. Thời gian dần trôi qua, Tần Vũ vì ở mỗi một điểm hiểu được mà kích động hắn lên.

Cái loại cảm giác này rất kỳ diệu.

Theo sự nghiên cứu. Sự thấu hiểu không gian vũ trụ vốn thần bí đối với hắn ngày càng tăng lên, nhận thức của bản thân về vũ trụ càng ngày càng thâm sâu. Càng tiếp tục nghiên cứu sâu thì Tần Vũ thậm chí đã có cảm giác nếu cứ mãi như thế này, thì cũng đến ngày mình có thể hoàn toàn hiểu được cả vũ trụ không gian, hoàn toàn khống chế được nó trong tay.

Tần Vũ tin tưởng rằng, khi đó, hắn sẽ nắm trong tay không gian pháp tắc.

Trong khi tu luyện.

Đột ngột, một loại cảm giác kỳ diệu tiến vào trong ý thức linh hồn của Tần Vũ. Tần Vũ hoàn toàn đình chỉ việc tu luyện. Thời khắc này, Tần Vũ trong lòng hiểu được.

- "Thần kiếp? Thần kiếp của ta thật sự sắp đến."

Tần Vũ mở to hai mắt, trên mặt có một tia mỉm cười.

Đối với thần kiếp của mình, Tần Vũ sớm đã có chuẩn bị. Hắn phỏng chừng trong vòng mấy trăm năm nữa thần kiếp sẽ đến, mà vừa rồi trong khi tu luyện, hắn rõ ràng cảm ứng được… thần kiếp của mình, một trăm lẻ tám năm nữa sẽ tới.

- Nhanh hơn so với ta nghĩ.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Một trăm lẻ tám năm nữa, hắn sẽ độ thần kiếp, vượt qua thần kiếp, không bao lâu sẽ phải phi thăng thần giới. Tần Vũ rất rõ ràng. Một khi vượt qua thần kiếp, thường thì trong vòng một năm sẽ phi thăng thần giới. Thời gian quả thực rất ngắn.

- Một trăm lẻ tám năm, đủ để ta làm rất nhiều việc.

Tần Vũ thầm nhủ,

- Lập tức chờ Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* độ kiếp xong, sau đó ta đoạt ngôi quân chủ. dung hợp Kim Hình linh châu, rồi đi Mê Thần điện để mở ra Khí Vật điện…

Trong đầu Tần Vũ thoáng hiện ra liên hoàn các kế hoạch.

Thần giới. Tần Vũ trong lòng không thấy cô đơn khi đến thế giới này. Bất quá… thần giới mới là chiến trường chính thức của hắn, hắn phấn đấu như thế, bao năm nay cuối cùng cũng đến được chiến trường này.

Ở nơi đó, hắn phải đánh bại tất cả tình địch.

- Lan Thúc, Ngân Hoa mỗ mỗ, bọn họ đích thực có thực lực kinh người. Rất hiển nhiên ở thần giới cũng là nhân vật trọng yếu của gia tộc. Muốn đánh bại tất cả các cao thủ, phá bỏ mọi thế lực ngăn trở, bản thân ta phải có thực lực cực mạnh, bản lĩnh thật nhiều.

Tần Vũ đồng tử từ từ co rút lại.

Hình ảnh thần giới đệ nhất luyện khí cao thủ đầu tiên - 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên hiện lên trong lòng, Tần Vũ ở tình thế bắt buộc này, rất cần hiểu được, phải trở thành một cường giả tối cao của thần giới, cũng như trở thành luyện khí đệ nhất cao thủ!

- Mê Thần điện, nhất định phải có được, mà trước đó, phải đoạt lấy Kim Hình linh châu.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ lập tức tiếp tục nhắm mắt lại.

- Phải khẩn trương tiếp tục tu luyện, khoảng cách Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* độ kiếp chỉ còn một ít.

Ý thức Tần Vũ lại hoàn toàn đắm chìm vào không gian lĩnh ngộ mà 'Tả Thu Mi' lưu lại.

Phân giải, phân tích…

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Tại không gian Khương Lan Giới tầng thứ hai, thời gian gấp trăm lần bên ngoài, cũng khiến cho Tần Vũ cảm ngộ mà tu luyện được tốt hơn.

Tại một thời khắc.

- A!

Tần Vũ cảm thấy một trận ý thức dao động, chốc lát hắn đã hoàn toàn thanh tĩnh lại.

Trên thảm cỏ, Tần Vũ mở mắt ra, trên mặt có một tia mỉm cười:

- Nguyên lai đã qua đi ba ngàn ngày rồi.

Sau đó Tần Vũ cả người biến mất khỏi tầng thứ hai của Khương Lan Giới.

Với trình độ của Tần Vũ bây giờ, muốn thanh tĩnh lúc nào cũng được, cho dù ý thức còn đang hoàn toàn đắm chìm trong sự lĩnh ngộ.

- Chi nha!

Bế quan tu luyện chấm dứt, Tần Vũ rốt cuộc cũng ra khỏi phòng. Tần Vũ ngửa đầu nhìn bầu trời, không khỏi hít một hơi thật sâu cái không khí lạnh lẽo ở đây.

- Người thật sự là quá nhiều.

Tần Vũ thần thức tỏa ra một chút đã phát hiện, cả Thánh Sơn, tối thiểu không dưới một vạn người ở trên không trung đang ào ào bay tới, bay lui, náo nhiệt phi thường. Ngày mai là ngày Kim Hình Quân độ kiếp, hôm nay náo nhiệt như thế cũng là bình thường.

Một thanh niên ngồi ở trong đình viện bằng đá, đã không biết bao lâu, thấy Tần Vũ đến, không khỏi kinh hãi mà đứng lên:

- Lưu Tinh đại nhân, người rốt cục đã xuất quan, bệ hạ dặn khi nào người xuất quan mời người đến nói chuyện một chuyến.

- Ngày mai bệ hạ độ kiếp phải không? Hiện đang ở đâu?

Tần Vũ tùy ý dò hỏi.

Thanh niên nọ cúi người cung kính thưa:

- Lưu Tinh đại nhân, bệ hạ đúng là ngày mai độ kiếp. Địa điểm bệ hạ độ thần kiếp đã được công bố, chính là một tinh cầu xinh đẹp không người ở cách không xa Kim Hình tinh, gọi là 'Bách Hoa tinh'. Bây giờ đã có hàng ngàn vạn cao thủ đi tới Bách Hoa tinh rồi.

- Bách Hoa tinh sao?

Tần Vũ mỉm cười gật đầu,

- *Tốt lắm, ngươi có thể đi, ta lập tức sẽ tự đi gặp bệ hạ.*

- Vâng, Lưu Tinh đại nhân.

Thanh niên nọ cung kính thối lui.

Tần Vũ thân hình như gió, trực tiếp phi hành vào trong thâm cốc sâu thẳm. Gió núi thét gào, trường bào tung bay, mái tóc dài của Tần Vũ cũng theo gió mà phiêu lãng.

Tần Vũ đi tới đỉnh của một tòa núi khác, một trong mười tám đỉnh núi. Ở mặt trên của đỉnh núi này là tòa cung điện nơi Kim Hình Quân ở. Bởi vì Kim Hình Quân ngày mai sẽ độ kiếp, nên hôm nay chung quanh còn có không ít đế cấp cao thủ tụ tập.

Nhưng những người này cơ hồ ở ngoài cung điện, bọn họ cũng không dám quấy rầy Kim Hình Quân.

- Người kia là ai? Sao chưa thấy qua nhỉ?

- Không nhận ra, nhưng mà hình như là cao thủ, ta nhìn không thấu hắn!

Không ít cao thủ nghi hoặc cùng bằng hữu đàm luận. Tại Ám Tinh Giới, số người gặp qua Tần Vũ tịnh không nhiều, đặc biệt thời gian này Tần Vũ còn bế quan. Những người biết hắn chỉ có một số ít mà thôi.

- Lưu Tinh đại nhân.

Một tráng hán đầu bóng loáng cung kính nói.

Tần Vũ có chút gật đầu, tiếp tục đi tới, tráng hán bên cạnh này từng bái phỏng qua hai người Tần Vũ và Văn Phong, nên cũng nhận ra bọn họ.

- Nguyên lai là Lưu Tinh đại nhân, một trong ba người kế thừa Kim Hình Quân.

Nhất thời nhiều người tỉnh ngộ, đám người ở chung quanh đại môn đều lập tức hành lễ:

- Lưu Tinh đại nhân!

- Lưu Tinh đại nhân!

Bất kể là nam hay nữ, thiếu niên hay lão nhân, người nào cũng đều tỏ vẻ cung kính.

Tại Ám Tinh Giới, kẻ nào có thực lực cường đại sẽ được mọi người tôn kính. Mà Tần Vũ thân là Cung Phụng duy nhất của Kim Hình tông, địa vị có thể so sánh với phó tông chủ, chỉ dưới Kim Hình Quân. Hơn nữa là một trong ba người kế thừa Kim Hình Quân, thực lực mạnh như vậy, sự tôn kính không phải phát ra từ nội tâm sao?

Chỉ chốc lát, Tần Vũ đã đi qua con đường đá màu vàng, đến trước cung điện.

Thủ vệ ở cửa điện lập tức cung kính hành lễ:

- Lưu Tinh đại nhân, bệ hạ đã hạ mệnh lệnh, khi Lưu Tinh đại nhân đến có thể trực tiếp tiến vào hậu thính phòng tại chánh điện. Bệ hạ tại đó chờ người.

- Biết rồi!

Tần Vũ gật nhẹ đầu, sau đó liền cất bước tiến vào lối vào cung điện.

Hắn căn bản không có hỏi, hậu thính phòng nằm ở chỗ nào. Bởi vì thần thức Tần Vũ đã sớm phát hiện vị trí của Kim Hình Quân *"Hình Viễn"*, đi một bước, bước thứ hai đã đến cửa chánh điện. Một bước nữa, liền tiến vào hậu thính phòng.

Chung quanh phạm vi của một người, đều có một loại khí tức làm người khác cảm thấy được, phảng phất như điều đó là bình thường.

Trong hậu thính phòng, Kim Hình Quân ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, bên cạnh một tay đặt trên bàn, tại đó có một chung trà, hai cái chén. Mà bên kia cái bàn, cũng có một chiếc ghế.

- Mời ngồi.

Kim Hình Quân đoán biết Tần Vũ sẽ đến, ánh mắt mở ra, ngón tay chỉ sang chiếc ghế kế bên.

Tần Vũ gật đầu ngồi xuống, cười nói:

- Hình Viễn bệ hạ tựa hồ không có một điểm để tâm đến thần kiếp. Giờ vẫn còn nghỉ ngơi thật thoải mái a.

Hình Viễn nâng chung trà lên, từ từ rót vào chén. Ánh mắt hướng về Tần Vũ, ngưng lại trên người hắn:

- Lưu Tinh, ngươi cũng nên biết tác dụng của Kim Hình linh châu. Ngươi nghĩ, ta còn phải để ý đến thần kiếp? Hôm nay ta tìm ngươi, là muốn hỏi một việc.

Tần Vũ trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Hình Viễn sẽ nhanh chóng phi thăng lên thần giới, còn tìm mình làm gì?

- Hình Viễn bệ hạ, xin cứ nói.

Tần Vũ nói rất rõ ràng.

Hình Viễn gật đầu nói:

- Kỳ thật tại Ám Tinh Giới, ta không có đồ đệ, ngay cả thân nhân cũng không có. Có thể nói, ta không có ràng buộc, trở ngại gì. Nếu không phải lúc trước đối với thần kiếp ta có chút lo lắng, có lẽ ta cũng đã không đi đoạt cái ngôi quân chủ này.

Tần Vũ gật đầu.

Trong lòng Tần Vũ hiểu được, Hình Viễn thực lực đạt tới thập bát tinh đế cấp, nhưng cả Ám Tinh Giới cơ hồ không ai biết đến sự tồn tại của hắn. Chính là sau đó đột nhiên xuất hiện, bất ngờ đoạt ngôi quân chủ. Lúc đó thanh danh mới đại chấn. Người như thế không thể nào lại ham mê quyền lực.

- Lưu Tinh, kỳ thật lần đầu tiên gặp ngươi ta rất kinh ngạc, bởi vì cảnh giới linh hồn của ngươi rất cao, cao đến nỗi ta không thể nhìn thấu được. Linh hồn cảnh giới của ta đã đạt đến thập bát tinh đế cấp. Cho nên ta đã thấy kỳ quái…. một cao thủ cảnh giới linh hồn tiếp cận thần nhân, tu vi thực sự mới đạt thập ngũ tinh đế cấp?

Hình Viễn mỉm cười nói:

- Hơn nữa, lần ngươi muốn tiến nhập Mê Thần điện. Sau đó ta gặp lại ngươi, cảm thấy ngươi có sự thay đổi. Mặc dù ta không rõ, nhưng ta cảm thấy ngươi càng mạnh thêm. Lưu Tinh, ngươi hãy nói thật cho ta biết, việc tranh đoạt ngôi vị quân chủ sau khi ta độ kiếp, ngươi có tin tưởng tuyệt đối?

- Có.

Tần Vũ gật đầu nói.

Tần Vũ không có nửa điểm giấu diếm.

- Vậy mới đúng.

Hình Viễn vui vẻ nở nụ cười.

- Ngươi có thể nói cho ta biết, thực lực thật sự của ngươi như thế nào?

- Nếu bệ hạ không có Kim Hình linh châu, sẽ không phải là đối thủ của ta.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Hình Viễn ánh mắt sáng ngời, ha ha cười to:

- Quả nhiên giống như ta nghĩ, ta trong lòng đã sớm nhận định "thập ngũ tinh đế cấp" chỉ là do ngươi che dấu thực lực. Xem ra ta đã đúng…. ha ha, đáng tiếc, ta bây giờ sở hữu Kim Hình linh châu, ngươi dường như không phải đối thủ của ta.

Tần Vũ chỉ lạnh nhạt cười.

Hắn cũng không có giải thích, bởi vì không cần giải thích.

- Trong lòng ta chỉ có duy nhất một nghi hoặc, rốt cục đã hiểu rõ, thoải mái, thật thoải mái!

Hình Viễn ha ha cười to nói.

- Bệ hạ tìm ta, là vì việc này?

Tần Vũ không khỏi ngẩn ra.

- Ngươi nghĩ rằng ta tìm ngươi làm gì?

Hình Viễn cười híp mắt nói:

- Ta là Kim Hình Quân, căn bản không có việc gì mà không nắm trong tay. Với thực lực của ta, có thể nắm hết thảy mọi thứ, riêng có ngươi... ta cảm giác không cách nào nắm được ngươi trong tay, không thể hiểu được ngươi. Cho nên trước khi phi thăng, muốn biết rõ ràng thực lực thật sự của ngươi. Như vậy, trong lòng cũng thanh thản.

Tần Vũ lắc đầu cười.

Quả thật là người dễ dàng mà tự thỏa mãn, nhưng mà tự thỏa mãn xem ra cũng tầm thường.

Ngày thứ hai vô số cao thủ hướng Bách Hoa tinh bay đến. Mỗi một đời Kim Hình Quân khi độ kiếp có công khai hay không, đều là do bản thân Kim Hình Quân quyết định. Nhưng hầu như tuyệt đại đa số đều là công khai.

Kim Hình Quân độ kiếp, căn bản không có khả năng thất bại.

Bách Hoa tinh, là một tinh cầu cực kỳ xinh đẹp. Các loại hoa cỏ,

thực vật nhiều phi thường. Nằm dưới các tàn cây, thích hợp để nghỉ ngơi, hơn nữa lại được chứng kiến Kim Hình Quân độ kiếp, cái loại cuộc sống này có thể tìm ở đâu?

Nhân số tấp nập, hàng ngàn người tụ tập trên Bách Hoa tinh.

Cả Bách Hoa Tinh giờ phút này tụ tập hơn mười vạn cao thủ của Ám Tinh Giới. Hơn mười vạn người, số lượng đó tại Ám Tinh Giới đã phi thường lớn.

Dù sao, cả Ám Tinh Giới, dân cư cũng ít một cách đáng thương.

Tần Vũ, Văn Phong, Lưu Lam, Bao Úc cùng một nhóm cao thủ đều ở hàng phía trước, gần vị trí Kim Hình Quân nhất.

Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* bản thân đứng ở giữa trung tâm. Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân cũng ngồi ở bên cạnh nhóm người Tần Vũ. Những người họ đều nói cười vui vẻ, không có chút điệu bộ khẩn trương nào.

- Lưu Tinh, ngươi đã xem qua thần kiếp chưa?

Văn Phong hướng Tần Vũ nói.

Tần Vũ lúc trước từng xem qua Thanh Đế độ kiếp, chỉ là Tần Vũ muốn ẩn dấu thân phận, liền cười nói:

- Vẫn chưa xem qua.

Văn Phong cười nói:

- Ta đã thấy qua mấy lần, Lưu Tinh huynh, ta giải thích cho ngươi một chút. Thần kiếp, tổng cộng chia làm ba trong kiếp, đệ nhất trọng kiếp chính là một trận lam sắc lôi kiếp!

- Đệ nhị trọng kiếp, chính là thần hỏa. Thần hỏa uy lực rất lớn, nếu bị thiêu đốt trong thời gian dài, thì thậm chí thập thất hay thập bát tinh đế cấp cũng phải bị thương. Uy lực lớn nhất chính là tầng cuối cùng, Đệ tam trọng kiếp, chính là một loại hỗn hợp, ẩn

chứa màu xám vụ khí, lôi điện màu xám công kích…. Ám Tinh Giới chúng ta không ít cao thủ độ kiếp, nhưng đều thất bại tại đây.

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

Lúc trước mặc dù được thấy Thanh Đế độ kiếp, nhưng chỉ thấy được vẻ bề ngoài, cho nên bên trong thứ tự các tầng, Tần Vũ có vài điểm không có rõ ràng lắm. Mà cao thủ Ám Tinh Giới, hiển nhiên hiểu biết nhiều hơn về thần kiếp so với người ở tiên ma yêu giới.

- Văn Phong huynh, bình thường cao thủ Ám Tinh Giới, không phải đạt tới thập thất tinh đế cấp sao? Bọn họ tại sao không thể vượt qua thần kiếp?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Thập thất tinh đế cấp, theo lý thuyết, thực lực tương đương với tầng thứ chín Cửu Chuyển Ám Kim Thân. Thực lực như vậy khi độ kiếp, phải chắc chắn thành công mới phải.

Văn Phong lắc đầu nói:

- Thập thất tinh đế cấp mặc dù được xem là lợi hại, vượt qua thần kiếp xác suất rất cao. Nhưng cũng có không ít người chết ở tầng đó. Về phần nguyên nhân, đợi sau khi Kim Hình Quân bệ hạ độ kiếp kết thúc, ngươi cẩn thận hỏi sẽ biết.

- Ngươi cố ý không giải thích cho ta?

Tần Vũ cười nói.

- Thần kiếp bắt đầu rồi!

Sắc mặt Văn Phong liền nghiêm túc, Tần Vũ nhất thời cũng không nói nữa.

Trong lúc này, cả Bách Hoa tinh vô cùng yên tĩnh, hơn mười vạn người, thế nhưng không có một tiếng ồn. Mọi người đang huyên

náo bỗng chốc hoàn toàn im lặng, loại áp lực này cũng khiến cho Tần Vũ nghiêm túc theo.

"Hô!"

Cuồng phong chợt trỗi dậy, vô số hoa cỏ bắt đầu bị thổi bay.

Bầu trời đang âm trầm, phảng phất như bị một thiên thần nhuộm đen , cả bầu trời trong chốc lát mây đen che phủ. Uy lực của thần kiếp bắt đầu tràn ngập ra.

Tại đó mây đen quay cuồng, thẩm thấu vào một dòng suối chảy màu tử sắc. Dòng suối này phương viên vài ngàn dặm. Dòng suối chảy màu tử sắc không ngừng xoay tròn, đồng thời đạo đạo điện xà màu lam sắc bắt đầu bắn ra xung quanh.

"Xuy xuy"

Tần Vũ lúc này phát hiện, không gian xung quanh Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* bắt đầu vặn vẹo, thân ảnh Hình Viễn có chút mơ hồ.

Một cối xay có hình dạng như *"Cổ trận"* bắt đầu từ giữa dòng suối chảy tử sắc xuất hiện, mà cối xay *"Cổ trận"* do chín đạo lôi điện màu lam sắc tạo thành. Chín đạo lôi điện này, không ngừng lưu chuyển tại cổ trận.

Đạo thần kiếp thứ nhất - Cổ trận lôi kiếp!

- Đối với Kim Hình Quân *"Hình Viễn"*, thần kiếp căn bản không thể gây khó khăn.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Quả nhiên như Tần Vũ dự đoán, trong khi cối xay cổ trận giáng lôi kiếp lớn nhỏ xuống, Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* không mất thời gian liền tiện tay bắn ra một đạo kim sắc quang mang.

Đó là sức mạnh tăng lên mười lần của *"Kim Chi lực"*, trực tiếp đánh cho cối xay kia nát bấy.

Đạo thần kiếp thứ hai - Thần hỏa kiếp!

Dòng suối chảy tử sắc chia ra làm một trong, một ngoài, hai dòng chảy trong ngoài dựa theo hai chiều khác biệt nhàu mà xoay tròn, ma xát nhè nhẹ thẩm thấu ra những đạo hắc sắc hỏa diễm, dung hợp vào nhau, hình thành nên một con hắc sắc Hỏa Long.

- Quá yếu, quá yếu.

Tần Vũ trong lòng cũng thầm than.

Quả nhiên, trong khi thần hỏa hình thành Hỏa Long bao vây Kim Hình Quân, toàn thân Kim Hình Quân bắn ra kim sắc quang mang chói mắt. Kim Hình Quân cả người giống như là mặt trời, vô cùng chói mắt.

Thần hỏa tiêu tán, đệ nhị trọng thần kiếp đã tiêu thất.

- Văn Phong huynh, liên tục hai trọng thần kiếp đều dễ dàng phá bỏ, chẳng lẽ thần kiếp tầng thứ ba có cái gì đặc biệt?

Tần Vũ một bên truyền âm cho Văn Phong hỏi.

Văn Phong lắc đầu nói:

- Lưu Tinh, tam trọng thần kiếp, mạnh nhất đúng là trọng kiếp cuối cùng, Kim Hình Quân bệ hạ cho dù thành công, cũng sẽ không dễ dàng như hai tầng trước.

- Đệ tam trọng kiếp rất mạnh?

Tần Vũ có chút nghi hoặc.

- Thật sự rất mạnh.

Văn Phong ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm dòng suối chảy tử sắc trên không trung.

Tần Vũ không cho rằng như vậy, hắn hoàn toàn rõ ràng nhớ kỹ. Chính mình đã quan sát tình cảnh Thanh Đế độ kiếp, cuối cùng đệ tam trọng kiếp giáng xuống, thân thể Thanh Đế chỉ phóng ra đợt

sóng màu bích sắc, đã dễ dàng phá tan đệ tam trọng kiếp của thần kiếp.

Nên trong lòng Tần Vũ, đệ tam trọng kiếp này cũng chỉ một kích là phá tan.

Mây đen quay cuồng bao trùm cả trời đất, dòng suối chảy màu tử sắc tiếp tục xoay tròn theo một tần suất, vụ khí màu xám từ trong dòng suối chảy màu tử sắc nhè nhẹ thẩm thấu, tụ tập lại cùng một chỗ, hình thành một đám vụ khí, có chu vi vài trăm thước.

Đám vụ khí màu xám hạ xuống phía dưới, bao trùm tất cả khu vực chung quanh Kim Hình Quân. Mà bản thân Kim Hình Quân *"Hình Viễn"*, tự nhiên cũng bị bao vây trong đó.

Giữa các vụ khí màu xám kia có những tia lôi điện màu xám không ngừng lưu chuyển.

Lôi điện màu xám tấn công lên trên người Kim Hình Quân, căn bản không thể phá được phòng ngự của Kim Hình Quân. Tần Vũ dùng thần thức rất dễ dàng quan sát được mọi việc.

- "Xem ra cho dù là thần lôi, cũng không thể gây thương tích cho Kim Hình Quân."

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

- "Kim Hình linh châu dung hợp vào thân thể, độ cứng cỏi của thân thể được đề cao, kim lực đề cao, tăng lên rất nhiều lần."

Lúc này, sắc mặt Tần Vũ đột nhiên biến đổi.

Vẫn còn vụ khí màu xám tràn ngập ở giữa, nhưng Kim Hình Quân đứng thẳng chạm đất, hơi thở nặng nhọc vang lên, bởi vì hơi thở phát ra âm thanh rất lớn.

- Hô, hô, hô…

Kim Hình Quân *"Hình Viễn"* thấp giọng thở hổn hển, hai mắt đỏ

bừng, phảng phất giống như đang nổi giận. Chỉ là, hai tay nắm chặt, trên trán gân xanh nổi lên.

- Chuyện gì xảy ra?

Tần Vũ khiếp sợ đứng lên.

- A...

Kim Hình Quân Hình Viễn đột nhiên ngẩng đầu điên cuồng rống lên, toàn thân bạo phát kim sắc quang mang kinh người, kim sắc quang mang đã xuyên qua vụ khí màu xám, kim lực mênh mông như những ngọn sóng lao ra hướng về toàn bộ vụ khí, lôi điện màu xám quét sạch tan.

Dòng suối chảy lớn màu tử sắc cũng bắt đầu từ từ tiêu tán, hắc sắc ô vân đang quay cuồng cũng dung nhập trở lại bầu trời để rồi biến mất không còn thấy gì nữa, bầu trời khôi phục lại vẻ yên tĩnh. Từng cơn gió nhè nhẹ thổi đến.

Không gian xung quanh Kim Hình Quân Hình Viễn cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường.

Gió nhẹ thổi vào mái tóc dài của Tần Vũ, những sợi tóc phiêu lãng trên mặt Tần Vũ, trên mặt Tần Vũ có vẻ tươi cười:

- Thành công rồi.

- Chúc mừng Hình Viễn huynh.

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam là người đầu tiên lên tiếng nói.

- Hình Viễn huynh, chúc mừng ngươi thành công độ kiếp.

Bạch Huyền Quân Cư Di cũng lên tiếng chúc mừng.

Tần Vũ, Văn Phong, Bao Úc, Lưu Lam...và một đám cao thủ đông đảo xung quanh đều bắt đầu lên tiếng chúc mừng, mặc dù Hình Viễn độ kiếp thành công, được xem là sự tình đương nhiên, nhưng dù sao lần vượt thần kiếp này, cũng là tượng trưng cho việc Hình Viễn sắp phi thăng thần giới.

Vượt qua Thần kiếp, thường không quá một năm, sẽ phi thăng thần giới.

- A, a, có chút chật vật.

Trên trán Hình Viễn vẫn còn lấm tấm vài giọt mồ hôi trong suốt.

- Đệ tam hỗn hợp trọng kiếp thật sự quá lợi hại, ta cuối cùng cũng đã ngăn trở được.

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam cười lớn nói:

- Hình Viễn à, ngươi đã tính không sai, chỉ có thể dùng ý chí để kháng cự tâm ma xâm nhập.Ta phỏng chừng cũng muốn phát tiết một phen mới được a.

- Tâm ma? Thần kiếp ngay khi bắt đầu, không phải là đã có các loại huyễn cảnh ảnh hưởng tinh thần sao?

Tần Vũ nghi hoặc nói. Căn cứ những gì Tần Vũ biết.

- Trong quá trình độ thần kiếp này, từ đầu đến cuối đều là có huyễn cảnh ảnh hưởng. Hắc Diễm Quân sao lại nhắc đến tâm ma xâm nhập?

- Lưu Tinh, ngươi ngay cả điều này cũng không biết?

Hình Viễn cười sảng khoái cười to, Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân, Văn Phong cả nhóm cũng đều cười lên, cười đến nỗi Tần Vũ cũng có chút xấu hổ.

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam cười lớn:

- Lưu Tinh, đệ tam trọng kiếp chính là hỗn hợp kiếp, đã ẩn chứa thần lôi cùng tâm ma vụ.

- Tâm ma vụ?

Tần Vũ nhớ lại vụ khí màu xám đó. Bạch Huyền Quân Cư Di gật đầu nói:

- Lưu Tinh ngươi nói cũng đúng, thần kiếp ngay từ đầu thì có huyễn cảnh ảnh hưởng. Nhưng đó cũng chỉ là huyễn cảnh, để ảnh hưởng tâm trí ngươi mà thôi. Còn "Tâm Ma Vụ" của đệ tam trọng kiếp thì

không giống thế, loại vụ khí màu xám này nhìn như không có lực công kích, nhưng nó một khi bao vây ngươi, thì sẽ có liên miên không dứt các loại tâm ma công kích ngươi.

- Tâm ma một khi xâm nhập vào cơ thể, vậy thì phiền toái rồi.

Hình Viễn cảm thán nói.

- Thần lôi đó căn bản không gây thương tổn ta. Nhưng tâm ma kia thì không thể phòng ngự, chỉ biết để nó công kích linh hồn của ta! Tâm ma này, tuy không thể phòng ngự, nhưng lại có thể sử dụng tinh thần chi lực để phòng ngự hoặc công kích lại, nhưng trong quá trình công kích hoặc phòng ngự, ngươi cũng có thể bị tâm ma ảnh hưởng.

Hình Viễn cười nói tiếp.

- Cho nên linh hồn tu vi càng cao, càng dễ dàng ngăn cản loại tâm ma này.

Văn Phong tại một bên nói:

- Kim Hình Quân bệ hạ hoàn hảo, có truyền thừa chi bảo, thần lôi căn bản không chút úy kị. Người có thể tập trung toàn tâm để ngăn cản và tiêu diệt tâm ma, Nhưng người bình thường, vừa ngăn cản tâm ma, vừa ngăn cản thần lôi. Điều này khiến đệ tam trọng kiếp thật đáng sợ.

Tần Vũ trong lúc này mới hoàn toàn hiểu được.

- Trách không được lúc trước Thanh Đế lại thoải mái dễ dàng vậy.

Trong lòng Tần Vũ thầm nghĩ, Thanh Đế đã sớm kết thanh linh hồn kim đan, linh hồn tu vi cực cao, việc ngăn cản tâm ma tự nhiên dễ dàng vô cùng. Bạch Huyền Quân Cư Di cười nói:

- Kì thật để độ đạo đệ tam trọng kiếp cũng không có gì phiền toái, chỉ cần ngăn cản tâm ma công kích là được rồi. Tới một thời điểm, "Tâm ma vụ" này cũng tự động tiêu tán. Mà Hình Viễn huynh lần này, lại vọng tưởng tiêu diệt tâm ma, đã bị một tia tâm ma ảnh hưởng cũng

không trách được.

- A a, thân thân thể đã không úy kị thần lôi, ta đương nhiên muốn đấu một trận với tâm ma, nếu chỉ phòng ngự không công kích, không phải là quá nhàm chán hay sao?

Hình Viễn cười a a nói. Tần Vũ lúc này mới giật mình. Hình Viễn sở dĩ bị ảnh hưởng, chủ yếu là do hắn chủ động xuất kích a.

- Về sau đến thời điểm bản thân ta, Tiểu Hắc và Phí Phí cùng chống đỡ thần kiếp, thì ta nên chủ động xuất kích, trực tiếp tiêu diệt số tâm ma này.

Tần Vũ trong lòng cũng đã nghĩ đến tương lai làm cách nào để chống đỡ thần kiếp. Ba người nhất loạt độ kiếp, tâm ma rất mạnh. Không thể đơn giản tâm ma mạnh gấp ba lần, mà là gia tăng nhiều lần hơn, có thể là tám lần, có thể là chín lần, thậm chí uy lực còn mạnh hơn nữa. Thần kiếp đã qua đi, nhất thời mọi người bẳi đầu rời khỏi. Còn lúc này Kim Hình Quân Hình Viễn, Hắc Diễm Quân Ngũ Sam, Bạch Huyền Quân Cư Di, cùng với phó tông chủ của các quân chủ, Cung Phụng, bọn người đại trưởng lão cũng cùng lúc mà li khai Bách Hoa Tinh. Nhóm người cao cấp nhất Ám Tinh giới, cùng lúc đã đến Kim Hình Tinh, đồng thời hướng Thánh Sơn mà bay đi. Mười mấy người cùng nhau phi hành, đồng thời đàm luận với nhau.

- Lưu Tinh à, thần kiếp của ta cũng đã qua rồi, qua một thời gian là tới cuộc chiến tranh đoạt tân nhiệm quân chủ, ngươi phải cẩn trọng không được khinh suất, để cuối cùng đánh mất ngôi vị quân chủ a.

Hình Viễn sang sảng cười nói.

Lời vừa nói ra, ở bên cạnh đó mười thước ngoài, chính là Lưu Lam phó tông chủ, sắc mặt tức thì âm trầm lại. Tần Vũ vừa muốn nói, nhưng tức thì đã bị người cắt ngang.

- Hình Viễn à, nghe lời ngươi nói, ngươi tựa hồ đã nhận định Lưu Tinh sẽ kế nhiệm Kim Hình Quân?

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam cười vang nói. Một thiếu niên anh tuấn có tóc dài màu đỏ, cũng gật đầu nói:

- Theo lời của Hình Viễn bệ hạ, chẳng lẽ thực lực của Lưu Tinh Cung Phụng so với Lưu Lam phó tông chủ đích thực còn mạnh hơn?

Anh tuấn thiếu niên tóc đỏ dài này, chính là phó tông chủ của nhất mạch Hắc Diễm Tông, cũng là thập lục tinh đế cấp cường giả. Tần Vũ đã phát hiện Lưu Lam đang phát ra ánh mắt rất độc ác.

- Hình Viễn này, đúng dại miệng a..

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Nhưng Tần Vũ thật ra không có để ý. Bởi vì hắn sớm đã có ý đồ đoạt ngôi vị quân chủ, giờ phút này tỏ ra bá đạo một chút cũng nên. Hình Viễn nhìn Lưu Lam bên cạnh liếc mắt:

- Lưu Lam, ta nhắc nhở ngươi, thực lực của Lưu Tinh không dưới ngươi đâu, ha...ha..., ta phi thăng thần giới là chuyện năm tháng sau đó, còn về việc tranh đoạt tân nhiệm quân chủ, liền ấn định vào ba tháng sau nhé.

Hình Viễn trước khi phi thăng, vẫn còn là Kim Hình Quân.

Chỉ sau khi Hình Viễn phi thăng, tân nhiệm quân chủ mới có thể chính thức kế thừa ngôi vị quân chủ.

- Ba tháng, ba tháng sau.Ta nhất định sẽ thắng, ngôi vị Kim Hình Quân, nhất định là của ta.

Lưu Lam lãnh thanh nói, lập tức hoá thành một đạo lưu quang hướng chỗ của mình bay đi, tựa hồ bất kể những người khác.

- Lưu Tinh, đừng làm cho ta thất vọng a.

Hình Viễn tiếu mị nhìn Tần Vũ, trong con mắt hiện lên chút giảo hoạt. Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ. Hình Viễn này sắp phi thăng thần giới, nhàm chán đến nỗi đã hý lộng chính mình. Ngay cả một

chút yên ổn trongcuộc sống hàng ngày, cũng không cho mình được hưởng.

- Ba tháng sau là tranh đoạt tân nhiệm quân chủ, người thắng lợi khẳng định là ta, đây là việc không cần hoài nghi.

Tần Vũ mỉm cười nhìn về phía mọi người, mặc dù là mỉm cười, nhưng cái loại tự tin này, mọi người xung quanh rõ ràng cảm nhận được.

- Lưu Lam thực lực rất mạnh, Lưu Tinh này thực lực tựa hồ còn mạnh hơn, mà lại còn thần bí nữa.Cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị tân nhiệm Kim Hình Quân, thật thú vị.

Bạch Huyền Quân Cư Di thấp giọng nói. Mà trong ba người kế thừa, Văn Phong hoàn toàn không có hy vọng. Văn Phong bản thân không một chút oán khí, dù sao thì thực lực của hắn thua kém nhiều lắm.

Ba tháng thời gian, Tần Vũ và Lưu Lam đều ở tại chỗ của mình mà bế quan. Người bên ngoài xem hai kẻ cạnh tranh đang, đang tiến hành những nổ lực khổ tu cuối cùng.

Mà cuối cùng người kế thừa *"Văn Phong"* đã tuyên bố không ra tranh đoạt quyền lợi nữa. Văn Phong không thể không tính tới việc trong lúc cùng Lưu Lam giao thủ, bị Lưu Lam nhân cơ hội giáo huấn vũ nhục mình được.

Ba tháng sau.

Trong phạm vi ngàn dặm của thành trì phía đông Kim Hình Tinh. Có một chỗ bình nguyên trống trải, đã trở thành địa điểm Tần Vũ, Lưu Lam hai người chiến đấu. Trước cuộc chiến đấu, nơi này đã có rất đông người tụ tập. Hình Viễn, Cư Di, Ngũ Sam tam đại quân chủ toàn bộ đã tề tụ, còn có các loại đế cấp cao thủ, và một số cao thủ khác cũng tụ tập ở đây. So sánh với khi quan sát Kim Hình Quân độ kiếp, loại tranh đấu giết chóc mà giành ngôi vị quân chủ, càng hấp dẫn hơn nhiều. Đặc biệt song phương, thực lực đều cực kì cường đại...Trận đấu này có thể là ngàn năm khó gặp.

- Thật lâu rồi không được xem loại siêu cấp cao thủ giao thủ, mà còn là một loại chém giết liều mạng nữa.

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam hắc hắc cười nói. Vì ngôi vị quân chủ, thông thường khi tham chiến đều sẽ toàn lực mà ứng phó. Nếu không có đủ thực lực, đã sớm tự động nhận thua rồi, tỷ như Văn Phong.

- Tranh đoạt ngôi vị quân chủ bao nhiêu năm nay, rất ít khi xuất hiện hai vị thập thất tinh đế cấp đồng thời tranh đoạt a.

Bạch Huyền Quân Cư Di cũng gật đầu nói. Hình Viễn ở cạnh bên mỉm cười nói:

- Trường tranh đoạt này, Lưu Tinh tất thắng không sai.

- Người thật là đông.

Ngũ Sam hướng xung quanh nhìn lướt qua. Trên bình nguyên tụ tập rất đông các cao thủ, lần này nhân số tụ tập còn nhiều hơn lần quan khán độ thần kiếp. Mà đứng ở vị trí phía trước vẫn là tam đại quân chủ. Phía trước mặt tam đại quân chủ, đó là chiến trường thông thoáng. Lúc này, trên chiến trường cũng không có một bóng người, hai phương chiến đấu đều chưa xuất hiện. Chỉ có những cơn gió thổi đến làm những ngọn cỏ ngả nghiêng.

"Hô!"

Một thân ảnh đột ngột xuất hiện trên thảm cỏ của chiến trường trống trải, đúng là quần áo trường bào của Tần Vũ, trường bào bị gió thổi bay lên, ngay cả mái tóc dài của Tần Vũ cũng bị gió thổi tung bay lất phất. Mà bản thân Tần Vũ chỉ là khoanh tay đứng im, phảng phất như một pho tượng.

Chỉ có đôi mắt kia, là khép lại. Trên cả toàn thảo nguyên, âm thanh huyên náo đàm luận đã lập tức ngừng bặt, một thoáng im lặng, an tĩnh. Chỉ có âm thanh gió lùa qua ngọn cỏ *"sa sa"*, loại âm thanh *"sa sa"* này tựa hồ rất lớn. Tần Vũ ánh mắt đột nhiên mở ra, đầu khẽ ngẩng lên, xoay hướng phía đông nhìn tới. Một đạo thân ảnh như phi ưng cực nhanh phóng tới, giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Tần

Vũ. Chính là Lưu Lam!

- Lưu Lam đến rồi.

Ngũ Sam, Hình Viễn, Cư Di tam đại quân chủ đồng thời ánh mắt sáng lên, một đám người đông đúc xung quanh hoàn toàn ngừng hít thở.

*"Xoát!"*Thu liễm thân mình, Lưu Lam cao ngạo đứng ở phía nam Tần Vũ. Tần Vũ tại hướng bắc, Lưu Lam tại hướng nam. Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, khoảng cách hai bên trên dưới trăm thước.

- Lưu Tinh, ngươi chính nên nhận thua đi, nếu không ta một khi không cẩn thận mà giết ngươi, lúc đó thì đừng trách.

Lưu Lam lãng thanh nói.

- Ngươi, nói nhảm nhiều quá. Muốn đánh thì đánh, như quả khiếp sợ, trực tiếp nhận thua là được.

Tần Vũ lạnh nhạt nói, hai mắt đang khép liền mở ra, ánh mắt cực kì băng lãnh giống như lôi điện phát ra, tạo thành một áp lực khủng bố.

Hình Viễn, Ngũ sam, Cư Di tam đại quân chủ đều cả kinh.

- Linh hồn tu vi thật mạnh.

Ba người trong lòng đều thất kinh.

- Chiến đấu, là dựa vào thân thể và lực lượng, linh hồn có mạnh cũng chỉ vô dụng!

Lưu Lam cười lạnh nói, lập tức toàn thân cơ nhục bắt đầu từ từ nổi lên, đạo đạo kim sắc quang mang, lưu chuyển khắp nơi trên cơ thể.

Tần Vũ nghe xong Lưu Lam nói, trong lòng thầm lắc đầu.

Nói linh hồn mạnh thì vô dụng? Cấp bậc thấp kém khi giao thủ dựa vào năng lượng, thân thể....nhưng đã đạt đến cảnh giới cao, lại phải dựa vào sự lĩnh ngộ không gian, thậm chí lĩnh ngộ thời gian, lúc đó phải trông vào linh hồn cảnh giới.

Lưu Lam gầm nhẹ một tiếng.

"Xoát!" thân ảnh cơ hồ trong chớp mắt đến trước mặt Tần Vũ, lợi trảo hạ xuống đỉnh đầu Tần Vũ. Vốn dĩ thân thể Lưu Lam có thể so với thượng phẩm thần khí, một trảo hạ xuống, cực kì khủng bố.

Tam đại quân chủ đều nhướng mày, Văn Phong, Bao Úc cũng đều nhíu mày lại.

Chiêu đầu tiên công kích vào đầu, rõ ràng muốn lấy mạng người khác.

Nhưng chính là trong khi tranh đoạt ngôi vị quân chủ, nếu một trong hai người bị giết cũng không có xử lý gì cả. Cho nên bọn họ cũng không nhiều lời. Chỉ là với Lưu Lam, ngay chiêu đầu tiên mà đã ra sát chiêu, là có chút quá đáng rồi.

Lưu Lam nở nụ cười, một trảo của hắn đã tới đầu Tần Vũ, nhưng nụ cười trong nháy mắt đã ngừng lại. Bởi vì hắn không cảm thụ được một chút lực cản, tựa hồ như đang đánh tới không khí thông thường.

Là tàn ảnh!

- Đến phiên ta tấn công rồi.

Một đạo âm thanh trong suốt vang lên trên cả bình nguyên, tất cả mọi người quan chiến đều nghe rõ ràng. Mà Lưu Lam nhanh như chớp xoay người, ánh mắt hướng bầu trời nhìn lại, Tần Vũ đang lăng không mà đứng. Lưu Lam hóa thành một mũi tên nhọn, cả người hướng lên bầu trời chỗ Tần Vũ phóng đi. Lần này đã có sự khác biệt, Tần Vũ rất là thong thả giơ hữu quyền lên, thậm chí chỉ đứng giữa không trung không nhúc nhích.

- Chết đi.

Lưu Lam đã tới trước mặt Tần Vũ, lại muốn xuất sát chiêu. Mà Tần Vũ lúc này cũng đã xuất quyền ra, Tần Vũ xuất quyền tốc độ không nhanh, nhưng chỉ là công kích vào ngực Lưu Lam.

- Ai, Lưu Tinh thời điểm này còn từ tâm nương tay, không nên tấn công ngực, nên công kích vào...

Hình Viễn trong lòng thầm than, nhưng vừa mới thở dài được một nửa, vẻ mặt hắn đã ngưng đọng lại. Không chỉ hắn, Hắc Diễm Quân Ngũ Sam, Bạch Huyền Quân Cư Di cùng một số siêu cấp cao thủ quan chiến đều như đông cứng lại. Bởi vì tất cả siêu cấp cao thủ đều rõ ràng thấy được một cảnh, một cảnh làm cho bọn họ khó có thể tin được. Quyền đầu Tần Vũ vốn là đánh trực tiếp vào ngực Lưu Lam, mà Hình Viễn, Cư Di đều cùng trông thấy...thân mình Lưu Lam tự nhiên vô duyên vô cớ mà trượt xuống một đoạn ngắn cự li. Quyền đầu vốn dĩ hướng trực tiếp vào ngực, nay vừa khéo để đánh vào đại não Lưu Lam, không hề chuẩn bị trong mắt, Lưu Lam chỉ có thể ánh lên sự khó tin cùng với hoảng sợ.

"Ca sát!"

Quyền đầu Tần Vũ giống như đánh nát một quả dưa, âm thanh đầu lâu vỡ vụn vang lên, đại não đã bị đánh tan nát, linh hồn Lưu Lam cũng bắt đầu chậm rãi tiêu tán. Lúc trước khi chết, Lưu Lam vẫn hoàn toàn khó có thể tin được.

- Không gian như thế nào áp bách thân thể của ta phải trượt xuống phía dưới? Chuện gì xảy ra?

Trước khi linh hồn tiêu tán, hắn cũng đã kịp thu được thần thức truyền âm của Tần Vũ.

- Ngươi không phải nói linh hồn cường mạnh thì cũng vô dụng mà? Đây là một khi linh hồn đủ mạnh, sẽ vận dụng được không gian.

Tần Vũ dùng thần thức truyền âm nói.

- Nguyên lai, là…

Lúc này Lưu Lam vừa giật mình đại ngộ, cũng là lúc linh hồn hắn đã hoàn toàn tiêu tán. Nhìn thi thể Lưu Lam đang hướng phía dưới mà rơi xuống. Trong lòng Tần Vũ thầm nghĩ:

"Đạo lí của Kinh Thiên Nhất Côn, vận dụng vào quyền đầu, uy lực cũng không nhỏ."

Tần Vũ nhìn đầu quyền, khóe miệng có một tia mỉm cười. Đến lúc này, một trận âm thanh hoan hô mới vang vọng lên. Một số tu luyện giả công lực thấp của Kim Hình Tông nhất mạch, cũng không thấy rõ cảnh thân thể Lưu Lam trong nháy mắt đã rơi chậm lại. Nhưng những người này biết rằng...vị trí tân Kim Hình Quân đã định rồi, chính là vị Lưu Tinh đại nhân này!

Kim Hình tinh - Thánh sơn huyên náo vô cùng. Bởi vì đây là nơi cử hành đại yến diên tịch, đại yến này mời một lượng lớn cao thủ. Ám Tinh Giới đích thượng tầng nhân vật cơ hồ hoàn toàn tề tụ ở đây.

- Cung hỉ, cung hỉ (chúc mừng)…

Các loại thanh âm không ngừng vang lên, thân là địa chủ đại yến, Tần Vũ cũng thấy đau đầu, bởi vì không ai thấy hắn mà không nhiệt tình, hắn cũng không thể có thái độ vô lễ.

- "Nếu không phải đại yến này mở ra cho ta, ta đã đi từ lâu rồi."

Tần Vũ trong lòng tự nói. Chỉ là lúc này biểu hiện trên mặt của Tần Vũ luôn luôn mỉm cười, đồng thời cùng nâng chén với một bạch y Bạch Phát Lão Giả cộng ẩm.

- Lưu Tinh, sau khi ta phi thăng thần giới, ngươi chính là tân đích quân chủ Kim Hình Quân. Vị này là một trong Ám Tinh Giới tam đại cao thủ, Bạch Huyền tông đại trưởng lão 'Phù Hiến'.

Hình Viễn đứng một bên giới thiệu.

Trong đại điện này Tần Vũ là người bận rộn nhất. Sắp kế vị Kim Hình Quân, rất nhiều người tỏ thái độ bất đồng rõ ràng đối với Tần Vũ. Dù sao thì Kim Hình Quân cũng là vị trí đứng đầu trong tam đại quân chủ.

Phải đợi đến khi bóng đêm buông xuống đại điện mới giải tán.

Tần Vũ bật người một cái sử dụng thuấn di hướng tới nơi ở của mình. Những luồng gió lạnh miên man thổi trên mặt làm Tần Vũ thấy ý nghĩ đã thanh tỉnh rất nhiều.

- Cuối cùng đã được giải thoát.

Tần Vũ thở dài.

- Lưu Tinh, chờ ta một chút.

Một thanh âm quen thuộc truyền đến, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, một lát sau mới thấy một văn nhân tới bên cạnh Tần Vũ, văn nhân đó nhìn Tần Vũ cười nói:

- Lưu Tinh, lần này đa tạ ngươi.

Tần Vũ nghi hoặc nói:

- Ngươi đa tạ cái gì?

- Cảm tạ ngươi giết Lưu Lam.

Văn nhân mỉm cười nói,

- Nếu ngươi không giết Lưu Lam trước khi hắn phi thăng, ta đây đã có thể không xong với hắn. Ta với Lưu Lam không thể đối mặt.

Tần Vũ lúc này mới hiểu được.

Tần Vũ trong lòng rất rõ ràng, sở dĩ chính mình giết chết Lưu Lam là vì Lưu Lam đã tung sát chiêu trước mà không hề có chút lưu tình nào, nguyên nhân thứ hai mới là vì trợ giúp cho Văn Phong.

- Chuyện này không cần cảm ơn ta, nếu ta thực lực không đủ thì Lưu Lam cũng sẽ giết ta mà thôi.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

- Đúng.

Văn Phong mỉm cười nhìn Tần Vũ nói.

- Đẳng Hình Viễn bệ hạ phi thăng thần giới, vậy có thể dung hợp Kim Hình linh châu, đồng thời cũng có thể công khai với mọi người thân phận quân chủ của mình.

Tần Vũ gật gật đầu. Giờ phút này cho tới lúc Hình Viễn phi thăng chỉ còn có hai tháng!

Vô luận là từ lúc cùng Lưu Lam chiến đấu tranh đoạt vị trí quân chủ ba tháng trước, hay hiện tại hắn đang chờ đợi Hình Viễn sẽ phi thăng sau hai tháng nữa, Tần Vũ đều ở trong cung điện tu luyện mà không tiến vào Khương Lan Giới tầng thứ hai. Bởi vì thời gian thần kiếp xuất hiện rất đặc thù!

Nếu Tần Vũ trốn ở trong Khương Lan Giới khi thần kiếp xuất hiện. Thần kiếp cùng một loại vũ trụ pháp tắc căn bản dễ dàng xuyên qua các trở ngại không gian. Tần Vũ cảm ứng được 'một trăm linh tám' năm hậu thần kiếp,

Cho dù Tần Vũ tránh ở Khương Lan Giới. Thì sau một trăm linh tám năm, ở tiên ma yêu giới thần kiếp đều sẽ xuất hiện. Thời gian thần kiếp xuất hiện không phải căn cứ vào sự bất đồng không gian vũ trụ và thời gian lưu tốc, mà là phụ thuộc vào kinh nghiệm người độ kiếp… tỉ như Tần Vũ tại Khương Lan Giới tầng thứ hai vượt qua một trăm linh tám năm này thì trong tiên ma yêu giới mới hơn một năm, chỉ là tới thời gian đó thần kiếp cũng lại xuất hiện như trước. Cho nên Tần Vũ không giám tiến vào Khương Lan Giới tầng thứ hai.

Sau hai tháng tĩnh tu, với tâm cảnh tu vi của Tần Vũ bây giờ, vượt qua thời gian dài tĩnh tu là việc dễ dàng phi thường, khi hắn mở mắt thì chỉ còn cách ngày Hinh Viễn phi thăng thần giới đúng một ngày.

Ở ngoài cung điện Kim Hình Quân giờ phút này tụ tập hơn một ngàn người. Trong đó đại đa số là thuộc Kim Hình tông, ngoài ra còn có một số ít cao thủ thuộc Hắc Diễm tông và Bạch Huyền tông. Những người này tụ tập tại đây là để tiễn Hình Viễn.

Phía trước một ngàn người này là Tần Vũ, Ngũ Sam và mười mấy người khác.

- Hình Viễn huynh, nghe nói bên trong thần giới tương đối hỗn loạn, tranh đấu cũng rất khốc liệt, ngươi tới thần giới cần phải cố gắng tu luyện, đừng làm mất thanh danh của Ám Tinh Giới chúng ta.

Hắc Diễm Quân Ngũ Sam nói với Hình Viễn.

Kim Hình Quân rất lợi hại nhưng trước khi hắn phi thăng phải trả lại Kim Hình linh châu. Không có Kim Hình linh châu, thực lực 'Kim Hình Quân' chỉ bình thường trong Ám Tinh Giới, tại thần giới cũng không có ưu thế gì, sau này chỉ có thể dựa vào chính mình mà cố gắng phấn đấu.

- Ha ha. Điểm ấy ta tự tin là có thể.

Hình Viễn sang sảng cười, đồng thời nhìn về phía Tần Vũ nói.

- Lưu Tinh, ta đi rồi ngươi chính là Kim Hình Quân. Kim Hình Quân là người đứng đầu tam đại quân chủ, nếu Ngũ Sam này mà kiêu ngạo, ngươi phải giáo huấn hắn thật kỹ cho ta.

Tần Vũ chỉ cười.

Ngũ Sam cũng trừng mắt:

- Hình Viễn, ngươi đừng có chơi ta. Ngươi cũng thấy Lưu Tinh và Lưu Lam giao thủ. Không có dung hợp truyền thừa chi bảo mà hắn đã lợi hại như vậy. Một khi dung hợp thực lực phỏng chừng so với ngươi hoàn toàn vượt trội, ngươi để cho hắn giáo huấn ta là quá mức rồi.

Tần Vũ đột nhiên nhướng mày.

- Đã đến lúc phi thăng.

Tần Vũ cảm thấy cả không gian vũ trụ có một tia biến hóa kỳ dị.

Lần trước trong khi Thanh Đế phi thăng, khi đó linh hồn cảnh giới của Tần Vũ còn chưa đủ cao nên không cách nào cảm ứng được biến hóa rất nhỏ này. Hôm nay, Tần Vũ cảm ứng được rất rõ ràng tia biến hóa đó.

Sắc mặt Hình Viễn dần dần trở nên nghiêm túc, không cười đùa nói giỡn nữa, ánh mắt Hình Viễn đảo qua mọi người cười nói:

- Chư vị, ta phi thăng đây… tái kiến tại thần giới!

- Thần giới tái kiến!

Ngũ Sam, Cư Di, Tần Vũ, Bao Úc, Văn Phong đều nói.

Chỉ thấy thân thể Hình Viễn chậm rãi bay lên, trên người đạo đạo tinh quang bắn đến. Giờ phút này Hình Viễn phát ra một loại khí thế làm cho người ta ngưỡng vọng. Hình Viễn mỉm cười, nhất thời toàn thân hắn tinh quang đại trướng.

Thuấn di.

Hình Viễn cả người cứ như vậy tiêu biến mất tại tiên ma yêu giới!

Tần Vũ vừa thoáng nhíu mày.

Ngay từ khi cảm ứng được thời khắc Hình Viễn phi thăng, Tần Vũ đã đem linh hồn mình cùng với vũ trụ dung hợp làm một thể, Tần Vũ cũng muốn hiểu nguyên lý phi thăng là thế nào.

- Đây là đạo lý gì? Hiện tượng phi thăng, thuấn di, và đại na di rất giống nhau, cũng là đột nhiên biến mất, sau đó xuất hiện tại một địa điểm khác, bất quá, phi thăng là trực tiếp tới một không gian khác. Đây là nguyên lý gì?

Tần Vũ không ngừng tự hỏi.

Nhưng vấn đề này cho dù Tần Vũ tự hỏi cả nửa ngày cũng không có đáp án.

- Phi thăng này cũng coi như một loại thần thông, chỉ là thuộc thiên địa vũ trụ thần thông, nếu lĩnh ngộ được thần thông này, ta không phải có thể rất nhẹ nhàng di chuyển giữa hai không gian sao?

Tần Vũ âm thầm thở dài.

Nếu bị người thần giới nghe được nhất định cho rằng Tần Vũ quá mức càn rỡ. Dù ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không dễ dàng di chuyển giữa hai không gian.

Ngày thứ hai sau khi Hình Viễn phi thăng.

Bên ngoài truyền thừa điện môn chỉ có một mình Tần Vũ. Tần Vũ ngẩng đầu nhìn 'Truyền Thừa Điện' cổ xưa. Trên mặt đất truyền thừa điện có không ít lá khô rơi rụng.

- Một khi dung hợp Kim Hình linh châu, ta cũng có đủ thực lực mở ra Mê Thần Điện.

Tần Vũ trong đầu không khỏi nghĩ đến số lượng bảo vật của chủ nhân Mê Thần Điện. Xa Hầu Viên lưu lại trong đó đều là những đồ vật trân quý nhất, như là chín khỏa "Tử Nguyên Hỏa Châu' để luyện chế thành Mê Thần Điện hạch tâm.

- Lưu Tinh bệ hạ, mời đến đây.

Thanh âm thủ hộ trường lão vang lên.

Tần Vũ có chút khẩn trương liền bước vào bên trong truyền thừa điện. Vừa tiến vào truyền thừa điện, ánh mắt Tần Vũ không tự chủ được hướng tới trung ương tế đàn. Hai lần trước thấy 'tế đàn' chỉ phát ra truyền thừa chi bảo khí tức nhàn nhạt.

Nhưng hôm nay Tần Vũ lại phát hiện khí tức tại tế đàn nồng nặc gấp trăm lần.

- Lưu Tinh bệ hạ.

Hắc sấu lão giả từ một góc đi ra, chính là thủ hộ trưởng lão.

Ngón tay thủ hộ trưởng lão chỉ vào trung ương tế đàn:

- Lưu Tinh bệ hạ, Kim Hình linh châu ở bên trong tế đàn. Khi dung hợp Kim Hình linh châu có một chút phải chú ý, xin Lưu Tinh bệ hạ cẩn thận.

- Mời thủ hộ trưởng lão giảng giải.

Tần Vũ nói.

Lúc này, Tần Vũ không dám phân tâm, bởi vì hắn biết hồng mông

linh bảo luyện chế cực kỳ khó khăn. Dù linh hồn cảnh giới cao cũng vô dụng. Đương nhiên cảnh giới linh hồn càng cao thì càng thêm dễ dàng.

- Lưu Tinh bệ hạ, Kim Hình linh châu này phải dung nhập trong cơ thể. Đầu tiên là trích huyết nhận chủ. Nhưng người phải nhớ kỹ một điểm, trong khi trích huyết nhận chủ phải quán nhập kim chi lực vào tiên huyết. Như thế Kim Hình linh châu mới có thể được hấp thu. Nếu không nó sẽ không hấp thu.

Thủ hộ trưởng lão chậm rãi nói.

Tần Vũ gật đầu.

Luyện hóa Kim Hình linh châu quả thật khó khăn, trích huyết cũng phải dung nhập kim chi lực.

- Chờ một chút ta sẽ mở tế đàn phóng xuất Kim Hình linh châu. Xin bệ hạ yên tâm, Kim Hình linh châu sẽ không công kích người sở hữu 'Kim chi lực', sau khi người trích huyết nhận chủ thành công liền có thể dung hợp Kim Hình linh châu. Dung hợp thành công sẽ nâng cao thân thể tu vi, kim lực tu vi, còn có nâng cao cả linh hồn tu vi.

Thủ hộ trưởng lão nói rồi đi tới tế đàn.

Tần Vũ nhìn vào một bên.

Thủ hộ trưởng lão đi tới bên trên tế đàn, hai tay xạ xuất đạo đạo kim sắc năng lượng, đồng thời Tần Vũ cũng cảm ứng được thân hình thủ hộ trường lão tản mát ra Kim Hình linh châu khí tức.

Cuối cùng thủ hộ của trưởng lão đánh một chưởng vào một chỗ trên tế đàn.

- Oanh long long…

Nhất thời cả tế đàn chấn động. Truyền thừa điện cũng chấn động theo, phảng phất như vừa trải qua một trận động đất.

"Hưu!" một đạo kim sắc quang hoa đột ngột từ trung ương tế đàn bay lên, chính là Kim Hình linh châu!

- Lưu Tinh bệ hạ, mau trích huyết nhận chủ!

Thủ hộ trưởng lão truyền âm hét lên.

Tần Vũ động thân xuất hiện bên cạnh Kim Hình linh châu. Hơn nữa không gian xung quanh Tần Vũ cũng phảng phất giống như Kim Hình linh châu. Một giọt tiên huyết phát ra kim quang màu đỏ rơi xuống Kim Hình linh châu.

Kim Hình linh châu nhất thời đình chỉ chuyển động, giống như bọt biển trực tiếp hấp thu giọt máu, Tần Vũ trong lòng không khỏi vui sướng:

- "Kim Hình linh châu này đã là của ta."

Kim Hình linh châu trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Tần Vũ.

Nhìn thấy toàn bộ quá trình, thủ hộ trưởng lão thở ra một hơi, sắc mặt tái nhợt gật đầu nói:

- Lưu Tinh bệ hạ bây giờ có thể dung hợp Kim Hình linh châu bằng thực lực của mình, bệ hạ an tâm tiến hành dung hợp, sẽ không có ai đến quấy rầy bệ hạ.

Tần Vũ gật đầu. Khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn trong truyền thừa điện bắt đầu tĩnh tu.

- Thật kỳ lạ, Kim Hình linh châu này chỉ hấp thu kim lực, các năng lượng khác căn bản không hấp thu.

Tần Vũ thử vận chuyển chín phần kình lực nhưng không cách nào dung nhập được vào Kim Hình linh châu.

Tần Vũ chỉ có thể tiếp tục quán nhập kim lực.

Kim lực quán thâu tới mức độ nhất định thì Kim Hình linh châu bắt đầu xoay tròn đồng thời từng đạo chất lỏng giống như thủy ngân màu vàng từ Kim Hình linh châu chảy ra.

Tần Vũ toàn thân cơ nhục giống như một giòng sông điên cuồng thôn phệ chất lỏng màu vàng này. Chất lỏng màu vàng dung nhập vào toàn thân cơ nhục của Tần Vũ, Tần Vũ chỉ cảm thấy toàn thân

cơ nhục được tiến hóa một cách khủng khiếp.

Tâm trạng vừa động. Tần Vũ thử nắm chặt hữu quyền.

"Bồng!" Tần Vũ tung một chưởng không sinh ra chút âm thanh nào, nhưng chung quanh hữu quyền lại sinh ra một khe nứt không gian.

- Thật mạnh, lực lượng tối thiểu phải tăng thêm mười lần.

Tần Vũ không khỏi hoảng sợ.

Mặc dù cảm giác được rất rõ ràng gân cốt cơ nhục đột nhiên tăng mạnh, chỉ là đối với sự tiến bộ này, Tần Vũ vẫn cảm thấy hoảng sợ. Không trách được tại sao Kim Hình Quân lại đứng đầu trong tam đại quân chủ.

- Loại kim lực tinh túy này, so với mười tám tinh đế cấp địa 'Kim lực' lợi hại hơn mấy tầng.

Ngón tay Tần Vũ xuất ra chỉ mang màu vàng, chỉ mang xẹt qua không gian làm xuất hiện một khe nứt màu đen.

Tần Vũ sau lần dung hợp này, trình độ so với lịch đại Kim Hình Quân đều cao hơn rất nhiều. Bởi vì linh hồn cảnh giới của Tần Vũ thật sự rất cao so với các đời Kim Hình Quân nên tự nhiên cùng Kim Hình linh châu dung hợp càng nhiều… bất quá, cũng không cách nào hoàn toàn dung hợp Kim Hình linh châu. Nếu hoàn toàn dung hợp, Kim Hình linh châu sẽ hoàn toàn hóa thành chất lỏng màu vàng.

Căn bản không cần dung hợp tới tối cao, chỉ cần có thể khai mở Khí Vật điện là đã tựu thành. Dù dung hợp tới mức độ nào thì mục đích tối hậu cũng là độ kiếp phi thăng, cuối cùng cũng phải trả lại 'Kim Hình linh châu' cho Ám Tinh Giới nhất tộc.

Không trả?

_ Có thể không trả không? - Tần Vũ khóe miệng mỉm cười.

Ám Tinh Giới - Kim Hình Quân cho dù đã truyền qua bảy vạn, có thể nói cao thủ Ám Tinh Giới phi thăng thần giới phỏng chừng quá hai vạn. Ngoài tam đại quân chủ còn có rất nhiều người không phải quân chủ, số lượng càng nhiều! Hơn nữa Ám Tinh Giới lúc trước chiếm cứ cả tiên ma yêu giới, trong thời kỳ hỗn loạn thì số lượng phi thăng càng kinh khủng hơn.

Tuyệt đối hơn trăm vạn!

Tần Vũ nếu mang Kim Hình linh châu này tới thần giới, một khi bị phát hiện thì sẽ phải vượt qua trăm vạn địch nhân đuổi giết, hơn nữa trong đó có rất nhiều người đã phi thăng hơn trăm triệu năm... nhất định kinh khủng… nhất định rất kinh khủng. Lúc trước tất cả Kim Hình linh châu, Hắc Diễm linh châu, Bạch Huyền linh châu đều được một nhân vật thần bí đưa cho Ám Tinh Giới nhất tộc.

Nhân vật thần bí kia nói Ám Tinh Giới nhất tộc chính là tiên ma yêu giới không gian nguyên bổn cư dân, ba khỏa Hồng Mông linh bảo này chính là Ám Tinh Giới trấn tộc chi bảo.

Nhân vật thần bí này, Tần Vũ có dám đắc tội.

Ngay cả thiên thần đều không dám, Tần Vũ nào dám đắc tội với nhân vật thần bí này.

- Kim Hình linh châu, nếu chỉ luận về lực công kích thì không bằng 'Tàn Tuyết' thần thương.

Tần Vũ đối với 'Kim Hình linh châu' cũng không có lòng tham. Kim

Hình linh châu làm cho thân thể gân cốt cơ nhục đề cao, nhưng để đối mặt với thượng phẩm thiên thần khí 'Tàn Tuyết' thần thương thì vẫn không được.

_ Có lẽ chỉ là tam lưu Hồng Mông linh bảo - Tần Vũ thầm nghĩ.

Nhưng Tần Vũ đã đoán sai, Kim Hình linh châu này vốn không phải là tam lưu Hồng Mông linh bảo. Nhưng cũng không trách được Tần Vũ. Dù sao Tần Vũ cũng chỉ dung hợp được một bộ phận, không hoàn toàn dung hợp được Kim Hình linh châu. Hắn cũng không biết uy lực tối hậu khi Kim Hình linh châu hoàn toàn dung hợp vào cơ thể.

_ Chúc mừng bệ hạ - Thanh âm thủ hộ trưởng lão truyền đến.

Tần Vũ vẫn ngồi khoanh chân như trước nhìn thủ hộ trưởng lão gật đầu cười nói:

_ Thủ hộ trưởng lão, ta làm Kim Hình Quân này bình thường không có sự tình gì chứ?

Thủ hộ trưởng lão gật đầu nói:

_ Bệ hạ, Kim Hình Quân cùng với Hắc Diễm Quân, Bạch Huyền Quân tam đại quân chủ chỉ để chấn nhiếp quần hùng khiến cho Ám Tinh Giới không bị những dã tâm giả làm nổi lên đại chiến. Bình thường thì bệ hạ không có sự tình gì đặc biệt.

Tần Vũ không khỏi cười.

Quả nhiên như thế, theo như Tần Vũ biết thì trong lịch sử Ám Tinh Giới nhất tộc, Ám Tinh Giới ngay từ đầu đã thường xuyên diễn ra hỗn chiến. Sau khi xuất hiện ba khỏa linh châu mới đi đến hòa bình. Trong cuộc sống hòa bình, tam đại quân chủ căn bản không có việc gì phải làm cả. Mọi sự đều do tam đại phó tông chủ hoàn toàn giải quyết, đương nhiên Kim Hình tông có hai vị phó tông chủ.

Tần Vũ đối thủ hộ trưởng lão gật đầu rồi rời khỏi truyền thừa cửa điện.

_ Văn Phong, nếu các ngươi có sự tình gì thì truyền tấn cho ta, ta

sẽ ly khai một thời gian để an tâm tu luyện.

Tần Vũ truyền tấn cho Văn Phong xong liền trực tiếp ly khai Kim Hình tinh.

Tần Vũ là một Kim Hình Quân đặc biệt, thân là đương nhiệm quân chủ mà ngay cả một chút quyền lợi cũng không để tâm đến mà trực tiếp ly khai.

Tần Vũ vừa đi đã khiến cho không ít người Kim Hình tinh đến bái phỏng Kim Hình Quân phải mất công một chuyến, đương nhiên những người đó đều cảm thán…vị tân nhậm Kim Hình Quân này không cầu danh tiếng gì cả. Vừa lên làm quân chủ đã lại tiếp tục tu luyện, đúng là một người khắc khổ tu luyện.

Tần Vũ trực tiếp hướng tới Mê Thần Điện.

Hắn không tiến vào Mê Thần Điện qua cửa bên phía Ám Tinh Giới mà vào qua cửa phía yêu giới tiến vào Mê Thần Điện, bởi vì Tần Vũ không muốn cho người khác biết chính mình tiến vào Mê Thần Điện, đi vào từ phía yêu giới thì thần không biết quỷ không hay.

Trong không trung hư vô, Tần Vũ rõ ràng thấy cách đó không xa là một khe nứt không gian thật lớn. Khi không gian lớn này hình thành do toái kim lưu và hắc sắc sa lạp lưu tinh thể xuất hiện trước mắt, Tần Vũ biết là đã tới cửa vào Mê Thần Điện, liền tăng tốc hướng cửa vào phía yêu giới phi tới.

Trong khi tiếp cận Mê Thần Điện, Tần Vũ kinh ngạc phát hiện:

_ Thật sự toàn là cao thủ, đế cấp cao thủ cũng hơn mười người, còn có mấy trăm cửu cấp yêu vương.

Tần Vũ lắc đầu thầm than. Từ lúc phong ấn bị Tần Vũ phá, các thế lực lớn không dám tiếp tục phong ấn, một lượng lớn đế cấp cao thủ cùng với cửu cấp yêu vương cửu cấp ma vương, cửu cấp kim tiên) đều tới nơi này thử vận khí.

Khi Tần Vũ tiến vào, nhất thời mọi người tránh ra tạo thành một thông lộ, trong đám người này thực lực yếu nhất là cửu cấp yêu vương, mạnh nhất là thất cấp ma đế. Tất cả đều cung kính thối lui, để cho Tần Vũ tiến vào.

_ Các ngươi… đứng lại - Tần Vũ trực tiếp nói.

_ Tiền bối.

Hơn mười cửu cấp yêu vương lập tức đứng lại cung kính nhìn Tần Vũ, ngay cả thất cấp ma đế đều né tránh, thực lực của Tần Vũ bọn họ cũng đã biết đến.

Tần Vũ nghi hoặc nói:

_ Các ngươi chỉ là cửu cấp yêu vương mà cũng dám tới nơi này? Chẳng lẽ các ngươi cho rằng các ngươi cũng có thể đắc thủ thần khí?

Một người trong đó là hồ tộc nữ tử lên tiếng nói:

_ Tiền bối, chẳng lẽ ngươi không biết, vài chục năm trước một vị cửu cấp kim tiên tại ảo trận bên ngoài đã đắc thủ một kiện thần khí, thật là hảo vận phi thường.

_ Có việc này sao? - Tần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Người có công lực cao nhất là thất cấp ma đế lên tiếng nói:

_ Tiền bối, ảo trận này không ngừng thay đổi, bởi vì năng lượng biến hóa nên vị trí thần khí cũng không ngừng biến hóa. Nói không chừng thần khí có thể chuyển qua biên giới ảo trận, như vậy người công lực thấp có thể đắc thủ, tuy vậy khả năng này là không cao. Chính vì vậy mà sự kiện này trong lịch sử cũng phát sinh khá nhiều. Đây cũng là hỗn loạn tinh vực, hỗn loạn nguyên nhân.

_ Chỉ là sau đó các thế lực lớn lại phong ấn cửa vào. Do đó những người gặp may đã giảm đi rất nhiều. Chính là do Tần Vũ tiền bối ngài một thương phá phong ấn, người đến thử vận khí lại càng đông - Thất cấp ma đế này cẩn thận nói.

Hồ nữ cảm thán nói:

_ May mắn là Tần Vũ tiền bối đã phá vỡ phong ấn, nếu không chúng ta ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Những người khác đồng thanh tán đồng.

Tần Vũ trong lòng hoàn toàn minh bạch.

_ Hóa ra việc phá phong ấn đã khiến cho rất nhiều người cảm kích mình.

Tần Vũ không khỏi cười thầm trong lòng.

_ Tốt lắm, các ngươi tiếp tục đi - Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Sau đó Tần Vũ hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp tiến vào Mê Thần Điện, rồi thân hình liền biến mất ở trước mắt mọi người. Mọi người nhìn thấy Tần Vũ đột ngột biến mất như vậy không khỏi kinh ngạc.

_ Có thể sử dụng thuấn di tại Mê Thần Điện?

_ Dám trùng nhập thần chi ảo trận-Thất cấp ma đế nói.

Hắn miễn cưỡng nhìn thấy được động tác của Tần Vũ. Thất cấp ma đế thầm than trong lòng:

_ Thật là một siêu cấp cao thủ a.

Tần Vũ vốn không phải là sử dụng thuấn di mà do tốc độ đạt đến cực hạn, trực tiếp tiến vào trung tâm thần chi ảo trận, Tần Vũ căn bản không sợ bị vây khốn trong ảo trận. Một là hắn sở hữu Mê Thần Đồ Quyển, hai là khi hắn vừa tiến vào, Mê Thần Điện quản gia 'Phúc bá' tự nhiên phát hiện ra rồi khống chế ảo trận tự động mở ra sinh lộ.

Thần thức Tần Vũ phát hiện một lượng lớn thần khí nhưng hắn một kiện cũng không lấy.

Phi hành hồi lâu, rốt cục trước mắt cũng xuất hiện một phiến hư không. Trong hư không đó là tòa huyền phù cung điện - Mê Thần Điện. Tần Vũ trực tiếp hướng đại môn Mê Thần Điện bay đến.

Đại môn Mê Thần Điện mở ra, bên trong cánh cửa có một người - 'Phúc bá'.

_ Tần Vũ, lúc này mới hơn mười năm ngươi như thế nào lại tới đây?

Trên mặt Phúc bá có một tia nghi hoặc, nhưng hắn lại nở nụ cười:

_ Tốt lắm... trước hết tiến vào đã rồi nói.

Tần Vũ giống như về nhà mình, tùy ý đi đến:

_ Phúc bá, lần này ta tới Mê Thần Điện, phỏng chừng... không bao lâu nữa ngươi sẽ cùng ta ly khai nơi này.

_ Ly khai?

Phúc bá cuống quít lắc đầu:

_ Không được, mệnh lệnh của chủ nhân ta tuyệt đối không thể làm trái, chủ nhân nói. Trước khi Mê Thần Điện có tân đích chủ nhân chưởng quản, ta phải quản lý Mê Thần Điện này, không được ly khai Mê Thần Điện.

_ Phúc bá, ngươi nghe rõ chủ nhân Xa Hầu tiền bối mệnh lệnh điều kiện tiên quyết - 'Mê Thần Điện bị tân đích chủ nhân chưởng quản'.

Tần Vũ mỉm cười nói:

_ Bây giờ ta có đủ tự tin khai mở Khí Vật điện.

Tần Vũ nói xong. liền đi nhanh xuyên qua Mê Thần Điện.

Phúc bá kinh ngạc sửng sốt trong chốc lát rồi mới phản ứng, vội vàng đuổi theo Tần Vũ đồng thời nói:

_ Tần Vũ, ngươi nói cho rõ ràng, ngươi nói ngươi có thể khai mở Khí Vật điện?

Khi Tần Vũ bước vào đình viện, Phúc bá cũng theo kịp bên cạnh Tần Vũ.

_ Tần Vũ, ngươi nói thật chứ?- Phúc bá có chút lo lắng.

Tần Vũ xoay người lại nhìn Phúc bá, cười nói:

_ Phúc bá, ta nói lại cho ngươi biết. Ta bây giờ có đủ thực lực khai mở đại môn Khí Vật điện, nói cách khác... ta có thể tiến vào Mê

Thần Điện hạch tâm. Từ hôm nay trở đi, ta chính là Mê Thần Điện tân đích chủ nhân. Ngươi… cũng không cần tiếp tục ở lại chỗ này. Ngươi có thể cùng ta ngao du thiên hạ.

Phúc bá trong chốc lát đã bình tĩnh lại.

_ Không có khả năng, thực lực ngươi thế nào ta rất rõ ràng, mới hơn mười năm công phu, ngươi làm thế nào có thể tiến bộ nhanh như vậy?

Phúc bá nói chắc chắn.

Tần Vũ mỉm cười nói:

_ Phúc bá, nếu ngươi không tin, ta sẽ thể hiện cho ngươi xem. được chưa?

Tần Vũ nói xong. trực tiếp hướng đại môn Khí Vật điện đi tới.

Phúc bá cau mày đứng ở phía sau Tần Vũ. Tần Vũ giống như lần trước, rất nhẹ nhàng tìm thấy hai chốt cơ quan. Phía dưới đại môn bắn ra quang mang màu xanh, đồng thời hai cái môn lạp (nắm cửa) đột ngột xuất hiện.

_ Phúc bá, kéo hai cái môn lạp này hả? - Tần Vũ quay đầu hướng Phúc bá hỏi.

_ Đúng.

Lúc này Phúc bá cũng bị lòng tự tin của Tần Vũ ảnh hưởng, hắn có cảm giác… Tần Vũ tựa hồ thật sự có thể thành công, chỉ là Phúc bá khó có thể tưởng tượng được. Theo kế hoạch, Tần Vũ sẽ từ thần giới trở về kế thừa Mê Thần Điện này.

Tần Vũ hai tay nắm lấy phần nhô ra.

Song chưởng của hắn đột nhiên dùng sức, cơ nhục phần khởi, chất lỏng màu vàng từ 'Kim Hình linh châu' bên trong cơ nhục lưu động. Tần Vũ lực lượng không ngừng tăng lên.

"Kuang~~~" - Đại môn ám hồng sắc không ngừng chấn động, phát xuất đạo đạo tiếng vang.

Theo lực lượng Tần Vũ gia tăng, đại môn ám hồng sắc chấn động càng thêm kịch liệt, nụ cười trên mặt Tần Vũ cũng càng thêm sáng lạn, Tần Vũ rất rõ ràng rằng giờ phút này hắn phát huy hết thực lực, ngay cả một phần chưa từng sử dụng trước đó.

- Hát!

Hai tay Tần Vũ đột nhiên dùng sức kéo mạnh.

Sau tiếng hét lớn, đại môn ám hồng sắc bị đẩy mạnh lên phía trên. Chỉ nghe 'ca sát' một tiếng, đại môn ám hồng sắc đã khảm nhập vào phía trên cơ quan.

Khi ám hồng sắc đại môn bị mở ra, Tần Vũ cảm nhận được một cổ khí tức kỳ lạ từ bên trong truyền đến. Tần Vũ cảm giác đó là do các loại bảo vật tụ tập cùng một chỗ phát ra khí tức, cho dù không tiến vào trong đó, Tần Vũ cũng biết Khí Vật điện bảo vật rất nhiều, tuyệt đối làm rung động lòng người.

Tần Vũ hai mắt phát sáng, nhìn chằm chằm vào đại môn trước mắt, phía sau đại môn tự nhiên xuất hiện một thông đạo âm u.

_ Tần Vũ. ngươi thành công rồi, thật sự thành công rồi!

Trên khuôn mặt già nua của Phúc bá xuất hiện một tia kinh hãi. Phúc bá chính là một khôi lỗi có trí tuệ. Khôi lỗi, chỉ có thần giới tuyệt đỉnh cao thủ luyện khí mới có thể luyện chế được. Đó là sự khác biệt với phàm nhân giới khoa kỹ vũ trụ. Khôi lỗi cũng có cảm tình giống loài người, nhưng không có các loại tư tưởng của loài người, chỉ là linh hồn căn bản, vô pháp cảm ngộ không gian mà thôi.

_ Phúc bá, ngươi biết bố cục bên trong Khí Vật điện không?

Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá. Hắn không muốn mình như người mù chạy loạn trong đó.

Phúc bá thoáng chút kích động:

_ Ta đương nhiên biết. Khí Vật điện thị là nơi chứa nhiều bảo vật nhất trong Mê Thần Điện, trong đó có các tài liệu luyện khí trân quý, có các loại tinh thạch trân quý, còn có rất nhiều thần khí, đương nhiên trân quý nhất chính là hồng mông linh bảo!

Tần Vũ nuốt nước bọt, trái tim cũng không khỏi nhảy dựng lên.

Phúc bá thở dài một tiếng:

_ Ai. Ngày đó chủ nhân để rất nhiều bảo bối trong Khí Vật điện chứ không ít như bây giờ. Chủ nhân lần đó vì luyện chế "Thiên Tôn Linh Bảo' trong truyền thuyết đã không tiếc hết thảy, hắn chẳng những mang một số tài liệu hiếm quý, còn lấy về năm kiện hồng mông linh bảo. Trong đó có trung phẩm hồng mông linh khí do chủ nhân lo không đủ hồng mông linh khí để luyện chế Thiên Tôn linh bảo.

_ Năm kiện hồng mông linh bảo? Lấy lại? -Tần Vũ thấy thật đau lòng.

Nếu không lấy lại thì có phải mình đã có nhiều hồng mông linh bảo hơn rồi không? Làm người không thể quá tham lam, Tần Vũ cố gắng bình tĩnh tâm tình.

_ May mắn chủ nhân còn nghĩ đến người kế thừa, nếu không toàn bộ hồng mông linh bảo còn lại đều đã bị thu hồi. Đi theo ta đến tận cùng bên trong mật thất này, kiện hồng mông linh bảo còn lại này, chủ nhân cho rằng sẽ có ích cho người kế thừa nên mới lưu lại.

Phúc bá nói xong liền dẫn đầu tiến vào thông đạo âm u. Tần Vũ cũng không tự chủ được đi theo sau, hai người cứ như vậy đi dọc theo u thâm thông đạo tới chỗ sâu nhất ở bên trong…

Tần Vũ đi bên cạnh Phúc bá không ngừng tiến sâu vào thông đạo khúc chiết trong Khí Vật điện, Tần Vũ quan sát hai vách thông đạo mà trong lòng rất thư thái. Trên hai vách tường thông đạo của Khí Vật điện có điêu khắc các loại phù điêu, hơn nữa đều là điêu khắc tự nhiên chi cảnh như hành vân lưu thủy.

- Phúc bá, người điêu khắc phù điêu hẳn là cao nhân một phương, Phúc bá ngươi có biết người điêu khắc này không?

Tần Vũ dò hỏi, hắn nghĩ đến thân phận Xa Hầu Viên cao như vậy sẽ không lãng phí thời gian mà chậm rãi điêu khắc.

- Phù điêu này đều do chủ nhân năm đó tự mình điêu khắc mà thành.

Phúc bá địa trả lời làm cho Tần Vũ kinh ngạc.

- Ngươi nói đều là Xa Hầu tiền bối điêu khắc nên?

- Đúng.

Phúc bá vẻ mặt ngưỡng mộ,

- Thân là thần giới đệ nhất cao thủ luyện khí, phải hiểu được rất nhiều vấn đề, tỷ như năng lực khoáng thạch tầm bảo, tỷ như năng lực bố trí trận pháp cấm chế, địa năng lực khống chế hỏa diễm, năng lực điêu khắc hội họa… Để trở thành một luyện khí cao thủ thì phải tinh thông rất nhiều rất nhiều.

- Hơn nữa một luyện khí cao thủ cũng thường là một luyện đan cao thủ, chỉ là luyện đan khó khăn hơn luyện khí một bậc. Luyện đan quan trọng nhất là luyện đan lô, còn phải khống chế hỏa hậu, phải hiểu rõ dược tính của các loại tài liệu… đương nhiên, luyện đan và luyện khí khi xuất là dễ dàng.

Phúc bá mỉm cười nói.

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

Hắn đã sớm quyết định phải trở thành một người có thể so sánh với luyện khí cao thủ Xa Hầu Viên, thậm chí là một cao thủ luyện khí lợi hại hơn.

- Luyện khí phải cần nhiều điều kiện như vậy sao?

Tần Vũ thầm kinh sợ.

Phúc bá cười nói:

- Đương nhiên. Để trở thành một luyện khí cao thủ phải hiểu biết rất nhiều rất nhiều, trong đó quan trọng nhất là – sự lĩnh ngộ đối với trận pháp cấm chế.

- Tần Vũ, ngươi phải biết rằng, một luyện khí đại sư, đều là trận pháp đại sư! - Phúc bá khẳng định. - Trong lúc vũ khí thành hình, phải bố trí trận pháp cấm chế lợi hại trong đó, hơn nữa đối với cấu thành vũ khí không có chút ảnh hưởng nào để vũ khí phát huy uy lực lớn nhất… tóm lại, luyện khí rất phức tạp.

Tần Vũ nở nụ cười.

- Luyện khí phức tạp? Luyện khí càng phức tạp thì thần giới luyện khí cao thủ lại càng ít?

Tần Vũ trong lòng hưng phấn. Luyện khí cao thủ càng ít, địa vị của hắn càng cao.

Trong khi đó Tần Vũ, Phúc bá hai người đã tới đại sảnh tương đối trống trải. Trong đại sảnh bố trí rất ưu nhã, tại bốn góc đại sảnh đều có thông đạo, bọn Tần Vũ hai người là từ trong một cái thông đạo đó đi vào.

- Ba thông đạo này phân biệt đại biểu cho ba tầng chứa bảo vật, thông đạo thứ nhất dẫn tới phòng chứa nhiều đồ nhất, nhưng đồ vật ở đó cũng là tầm thường nhất.

Phúc bá chỉ tay vào thông đạo đối diện.

Tần Vũ gật đầu, ánh mắt lập tức chuyển hướng tới hai thông đạo còn lại.

- Thông đạo thứ hai dẫn đến đồ vật tương đối quan trọng, trong đó cũng có không ít phòng, ngươi theo ta!

Phúc bá nói xong liền bước vào thông đạo thứ hai.

Tần Vũ muốn dùng thần thức điều tra một phen, nhưng ở nơi này, thần thức căn bản không cách nào thẩm thấu ra xa được.

Đi vào hành lang thông đạo thứ hai, Tần Vũ liếc mắt một cái liền thấy được mấy căn phòng.

- Phúc bá, trong những phòng này chứa những đồ vật gì?

Tần Vũ hỏi.

Phúc bá cười nói:

- Trong đệ nhị thông đạo chủ yếu là một số thiên thần khí, còn có một chút tài liệu luyện khí tương đối quý, đương nhiên có một ít tàng phẩm kỳ lạ.

- Vào phòng này.

Phúc bá nói rồi mở căn phòng thứ nhất.

Tần Vũ đi theo Phúc bá vào căn phòng, vừa tiến vào trong phòng đã thấy tràng cảnh nhất thời đại biến, gian phòng biến thành phương viên lớn vài trăm thước trong đó có một đình viện thật lớn. Đình viện này được xây bằng thạch bản, đồng thời tại bên trong đình viện xuất hiện các thạch bàn cao nửa thân người, trên mỗi bàn đặt một kiện vũ khí. Liếc mắt một vòng trong đình viện thấy hơn mười quầy, trên mỗi một đài đều có một kiện thiên thần khí.

- Sáu mươi tám kiện thiên thần khí, nhiều như vậy?

Mắt Tần Vũ không khỏi sáng rực lên, nhìn kỹ trong số thiên thần khí đó có thiên thần khí trọng hình chiến đao, có chiến đao hẹp dài, có loan đao, có trường kiếm, có đoản kiếm, có cả nhuyễn kiếm, có cả cửu tiết tiên…

Các loại thiên thần khí ở trước mắt này làm cho người ta cảm thấy một trận rung động.

- Tần Vũ, sáu mươi tám kiện thiên thần khí này đều là do chủ nhân trong khi nhàm chán luyện chế ra. Trong đó hạ phẩm thiên thần khí có bốn mươi hai kiện, trung phẩm thiên thần khí có hai mươi hai kiện, còn thượng phẩm thiên thần khí có bốn kiện, tổng cộng sáu mươi tám kiện.

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phúc bá:

- Phúc bá, tại sao thượng phẩm thiên thần khí lại ít như vậy?

- Tần Vũ, ngươi tham lam quá. - Phúc bá cười nói, - Tần Vũ, ngươi phải hiểu được rằng tay không gột nên hồ. Để luyện chế một kiện thượng phẩm thiên thần khí, phải sử dụng tài liệu cực kỳ trân quý. Bình thường một thượng phẩm thiên thần khí tương đương một kiện hồng mông linh bảo, thậm chí là hai ba kiện hồng mông linh bảo!

Tần Vũ cuối cùng cũng hiểu.

Hồng mông linh bảo trân quý bởi vì có 'Hồng Mông linh Khí'. Thượng phẩm thiên thần khí bên trong không có hồng mông linh khí, không có hồng mông linh khí mà đạt tới uy lực như vậy chắc chắn phải sử dụng tài liệu cực kỳ trân quý.

- Để luyện chế một kiện thượng phẩm thiên thần khí phải có tài liệu cực kỳ trân quý. Chủ nhân tại thần giới cũng không có thế lực lớn, tài liệu người chính mình thu thập chỉ là loại bình thường. Loại tài liệu trân quý này cần phải có thế lực lớn, hoặc là may mắn phi thường mới có được. Chủ nhân cũng nhờ thù lao trong khi luyện khí cho người khác mới có một ít tài liệu trân quý này.

Phúc bá cảm thán nói:

- Chủ nhân tại thần giới tung hoành nhiều năm như vậy, thù lao cho mỗi lần luyện khí cho người khác đều rất cao, vì vậy mới thu thập được nhiều tài liệu trân quý, luyện chế nhiều thiên thần khí, còn có cả hồng mông linh bảo!

- Nói về số lượng hồng mông linh bảo, chủ nhân tuyệt đối là thần giới một phương thế lực.

Phúc bá rất tự hào.

Lúc trước 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên tại thần giới địa vị rất cao bởi vì không thuộc một thế lực nào, hơn nữa với thực lực của thần giới đệ nhất luyện khí nên không ai dám đắc tội hắn.

Đây cũng là lý do Xa Hầu Viên có thể bình yên tồn tại với đống bảo vật này.

- Đáng tiếc khi chủ nhân luyện chế 'Thiên Tôn linh bảo' đã không tiếc hết thảy tài liệu trân quý kỳ lạ nhất. Không ít hồng mông linh bảo đã bị thu hồi để lấy hồng mông linh khí. Trên thực tế Mê Thần Điện tài phú đã bị chủ nhân mang đi hơn nửa.

Phúc bá nhìn Tần Vũ giải thích.

- Ta hiểu.

Tần Vũ hoàn toàn minh bạch.

Từ di ngôn của Xa Hầu Viên, Tần Vũ tựu cảm nhận được khát vọng của Xa Hầu Viên đối với 'Thiên Tôn linh bảo' trong truyền thuyết. Xa Hầu Viên lưu lại nhiều đồ vật cho mình như vậy đã là quá tốt rồi.

- Phúc bá, dẫn ta đến các phòng khác xem sao.

Tần Vũ xoay người cùng Phúc bá rời khỏi phòng này.

Trong Khí Vật điện tam đại hành lang thông đạo, Tần Vũ cùng Phúc bá từ các phòng trong đệ nhị thông đạo, đồ vật trong đệ nhị thông đạo này quả thật vô cùng trân quý, tùy tiện lấy ra một kiện đều là 'Truyền thừa chi bảo' tại tiên ma yêu giới.

- Với đống tài liệu quý trọng này, không biết sau một năm ta có đủ thực lực để luyện chế thiên thần khí không.

Tần Vũ cảm thán lên tiếng, rồi cùng Phúc bá rời khỏi phòng cuối cùng của đệ nhị thông đạo.

Giống như Tần Vũ nhận xét, những tài liệu trân quý này sẽ không bị hắc sắc thần hỏa dung hóa.

Ra khỏi hành lang thứ hai quay lại trung ương khách thính.

- Đệ tam thông đạo chỉ có hai phòng.

Phúc bá chỉ vào thông đạo tối trọng yếu, hai bên vách thông đạo màu đen, điêu khắc chủ yếu do hắc sắc、hồng sắc cấu thành.

Tần Vũ từng bước tiến nhập vào trong đó liền thấy một cái long đầu! cặp mắt đỏ đậm của Long đầu chằm chằm nhìn chính hắn.

- Hô!

Tần Vũ cảm thấy trái tim đập mạnh, mới phát hiện ra đấy chỉ là một hình điêu khắc thật lớn. Cả hành lang chỉ đủ để điêu khắc một thân rồng, hình điêu khắc này tự nhiên tản mát ra một loại khí phách.

Tần Vũ trong lòng âm thầm than thở:

- Xa Hầu Viên tiền bối điêu khắc chi đạo đã đạt tới mức "kinh thiên đích quỷ thần khiếp", thần giới đệ nhất luyện khí đại sư, quả thật không phải đơn giản.

Hành lang màu đen này chỉ có hai phòng, một tả một hữu.

- Trong phòng này tàng trữ ba kiện hồng mông linh bảo, đây là chủ nhân lưu lại cho ngươi.

Phúc bá chỉ tay vào căn phòng bên phải.

Tần Vũ nghi hoặc chỉ vào căn phòng bên trái hỏi:

- Trong phòng này có cái gì?

- Phòng bên trái này có một vật vô cùng trân quý. Đừng có gấp, xem hết phòng bên phải rồi sẽ đến phòng bên trái.

Phúc bá mỉm cười mở căn phòng bên phải.

- Đệ nhất trân quý? - Tần Vũ không khỏi nghi hoặc, - So với ba kiện hồng mông linh bảo còn trân quý hơn? Là cái gì nhỉ?

- Tần Vũ, vào nhanh đi.

Phúc bá đứng ở cửa phòng bên phải gọi Tần Vũ.

Tần Vũ trả lời, trong đầu tạm thời không hỏi đến đồ vật trong phòng bên trái, theo Phúc bá bước vào căn phòng bên phải nơi có hồng mông linh bảo.

Vừa mới bước vào, tràng cảnh trước mắt lại biến ảo.

- Hoa hoa ~~~~

Trước mắt hoàn toàn không thấy rõ. Tần Vũ nghe thấy tiếng nước chảy, Tần Vũ bước tới nơi phát ra thanh âm thì nguyên lai là một dòng sông không ngừng lưu động. Trên mặt sông có một con thuyền nhỏ phiêu đãng.

Tần Vũ cẩn thận quan sát bốn phía.

Căn phòng này bố cục gồm có một hạp cốc, một hà lưu, một con thuyền phiêu đãng. Tại bên cạnh dòng sông là một sơn cốc, trong đó có một tòa nhà bằng đá, bên cạnh tòa nhà là một thạch tháp màu xám.

- Phúc bá, ba kiện hồng mông linh bảo ở đâu?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Phúc bá lắc đầu cười nói:

- Ha ha, hồng mông linh bảo có linh tính, nếu nó không muốn cho người ta phát hiện ra thì cho dù ở trước mặt ngươi cũng không phát hiện được. Nhìn kỹ đi, chắc ngươi bây giờ đã có thể thấy hai kiện hồng mông linh bảo ngay trước mắt.

- Ở trước mắt ta?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn kỹ trước mắt, con thuyền nhỏ phiêu động, hà lưu lưu động, căn nhà đá, thạch tháp, còn có một ít tảng đá hoa cỏ bên cạnh…

- Con thuyền nhỏ này thật cổ quái.

Tần Vũ đột nhiên nhìn chằm chằm vào con thuyền nhỏ.

Hà lưu không ngừng lưu động nên con thuyền nhỏ phiêu phù trên mặt nước không ngừng nhấp nhô, chính là mặc dù nó nhấp nhô như thế nào thì vẫn đứng tại một điểm mà không bị trôi xuống hạ lưu.

- Đúng, con thuyền đó là một trong ba kiện hồng mông linh bảo, thuyền này tên là 'Phi Viên thần chu", là phi hành linh bảo. Tại thần giới cũng thuộc loại hồng mông linh bảo phụ trợ cực kỳ trân quý.

Phúc bá mỉm cười nói,

- Ngươi nhìn kỹ lại xem còn có đồ vật có thể là linh bảo?

Tần Vũ bất đắc dĩ cười nói:

- Không rõ ràng lắm, ta cảm giác không phải là thạch ốc kia, hay chính

là thạch tháp?

Phúc bá kinh ngạc nhìn Tần Vũ, gật gật đầu cười nói:

- Đúng, thạch tháp kia chính là một kiện hồng mông linh bảo khác, tại thần giới cũng là hồng mông linh bảo phụ trợ cực kỳ trân quý - Tỏa Thần tháp!

- Tỏa Thần tháp?

Tần Vũ kinh ngạc nhìn thạch tháp màu xám bình thường, không nghĩ thạch tháp cũng uy danh như vậy.

- Kiện linh bảo thứ ba được đặt ở trong thạch ốc, đó là kiện linh bảo công kích duy nhất trong số ba kiện linh bảo ở đây.

Phúc bá mỉm cười đi đến thạch ốc, Tần Vũ lập tức đi theo phía sau.

Thạch ốc không lớn, ở trung tâm chỉ có một bồ đoàn. Mặt sau bồ đoàn có quầy bao quanh, phía trên quầy có một vòng tròn, bên trên vòng tròn có đặt một đôi thủ sáo (bao tay) trong suốt không thể nhận ra.

Tần Vũ kinh ngạc nhìn đôi thủ sáo, nếu không cẩn thận quan sát thì sẽ không nhìn thấy.

- Song thủ sáo này là kiện hồng mông linh bảo công kích duy nhất ở đây, tên là 'Tuyết Ti thủ sáo'. - Phúc bá mỉm cười nói, - Ba kiện hồng mông linh bảo này là chủ nhân lưu lại cho ngươi, với ba kiện linh bảo này, chỉ cần ngươi đạt tới thiên thần cảnh giới, liền có thể tại thần giới tung hoành một phen.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ cũng không rõ ràng rằng ba kiện hồng mông linh bảo này có tác dụng như thế nào, phải luyện hóa mới biết được. Chỉ là luyện hóa hồng mông linh bảo không phải đơn giản.

- Luyện hóa hồng mông linh bảo phải hao phí thời gian, tinh lực. Tạm thời không nóng vội, đi các phòng khác đã.

Tần Vũ gật gật đầu, nói với Phúc bá,

- Phúc bá, chúng ta đi xem các phòng khác.

Tự nhiên Tần Vũ nhớ tới đồ vật trong căn phòng bên trái, so với căn phòng bên phải còn trân quý hơn.

Phúc bá gật đầu cười nói:

-Tạm thời đừng nóng vội, đồ vật trong căn phòng khác tuy là trọng yếu, nhưng ba kiện hồng mông linh bảo ở nơi này sẽ là linh bảo cần cho ngươi sau này hành tẩu ở Thần giới.

-Phúc bá xin nói rõ hơn.

Tần Vũ nhất thời nhận thức được một số chuyện.

Phúc bá kiến nghị:

-Hai kiện hồng mông linh bảo phụ trợ "Phi Viên" Thần Chu, Tỏa Thần Tháp, nếu ngươi có thời gian thì tốt nhất là trước tiên luyện hóa "Phi Viên" Thần Chu. Sau đó mới luyện hóa tới Tỏa Thần Tháp, còn "Tuyết Ti Thủ Sáo" thì để cuối cùng.

Tần Vũ hơi thấy nghi hoặc hỏi:

-Phúc bá, linh bảo mang tính công kích, vì sao lại luyện hóa cuối cùng?

Từ vị trí Tần Vũ mà nhìn, khi đến Thần giới thì thực lực của bản thân là quan trọng nhất. Cho nên Tuyết Ti Thủ Sáo đó đáng nhẽ phải sớm luyện hóa thì mới đúng chứ.

Phúc bá cười lắc đầu bảo:

-Ngươi đã có thần thương "Tàn Tuyết" rồi thì công kích lực của ngươi đã rất mạnh. Hơn nữa thượng phẩm thiên thần khí không khó luyện hóa như hồng mông linh bảo. Do đó không cần phải vội vàng luyện hóa Tuyết Ti Thủ Sáo.

Tần Vũ gật đầu cười nói:

-Điều này ta đồng ý. Thiên thần khí đích xác dễ luyện hóa hơn hồng mông linh bảo.

Thiên thần khí chỉ cần linh hồn cảnh giới đạt tới *"Linh hồn kim đan"* thì liền có thể luyện hóa một cách nhẹ nhàng vô cùng. Ngoài ra, luận về uy lực, thượng phẩm thiên thần khí cũng sánh được với nhị, hay tam lưu hồng mông linh bảo. Đương nhiên, cùng là thượng phẩm thiên thần khí cũng có sự phân biệt cao thấp với nhau.

-Ba kiện hồng mông linh bảo này tạm thời lưu ở đây. Đợi sau này ngươi có thời gian thì từ từ luyện hóa. Với hồng mông linh bảo, chỉ khi hoàn toàn luyện hóa thì mới có thể phát huy được uy lực mạnh nhất.

Phúc bá cảm thán nói:

-Đi, theo ta tới một phòng khác.

Tần Vũ lập tức gật đầu, theo sau Phúc bá, cùng nhau ly khai khỏi căn phòng có giấu ba kiện hồng mông linh bảo đó, đi vào căn phòng phía đối diện.

Vừa bước vào trong. Cảnh sắc xung quanh biến đổi hẳn, Tần Vũ cẩn thận quan sát tứ phía. Đó là một bầu trời sao lóa mắt mênh mang vô bờ. Từng ngôi sao sáng từ phía xa phát tán ra những ánh sáng rực rỡ. Nơi Tần Vũ đứng chính là khoảng không bầu trời.

Phía trước Tần Vũ không xa có một căn nhà sao được treo lơ lửng trên bầu trời. Xung quanh căn nhà này nổi lên một loạt quyển trục màu vàng, tổng cộng phải có đến mấy nghìn quyển. Mấy nghìn quyển trục đó cứ trôi nổi như vậy xung quanh căn nhà.

-Nơi này sao lại như vậy?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phúc bá bên cạnh.

Phúc bá mỉm cười đáp:

-Tần Vũ, thoạt nhìn thì đây là cả một bầu trời sao, nhưng trên thực tế không gian nơi này tịnh không to lớn. Bất kể là mặt sau hay mặt

trước, trái hay phải, trên hay dưới, đều chỉ có khoảng cách một dặm. Bên ngoài một dặm này, ngươi căn bản không cách gì tiến lên được một bước.

-Phúc bá, ý của người là…những ngôi sao này chỉ là một loại ảo thuật?

Thoáng chốc, Tần Vũ đã hiểu ra.

-Đúng, chính là ảo thuật.

Phúc bá mỉm cười:

-Thực lực của chủ nhân tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đến mức luyện chế được một không gian. Nhiều nhất là bố trí được một địa phương có phạm vi nhỏ mà thôi.

Phúc bá chỉ về căn nhà đá lơ lửng ở chính giữa đó:

-Bên trong căn nhà đá này, có hạch tâm của cả Mê Thần Điện, chính là "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" do chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu được luyện chế mà thành.

-Luyện Hỏa Thủ Hoàn?

Tần Vũ không khỏi thấy khích động. Luyện Hỏa Thủ Hoàn chính là hạch tâm để khống chế Mê Thần Điện.

-Bản thân Tử Nguyên Hỏa Châu vốn là tam lưu hồng mông linh bảo. Chủ nhân đã đem chín viên ngọc đó luyện chế thành một thể duy nhất, hình thành nên "Luyện Hỏa Thủ Hoàn". Có Luyện Hỏa Thủ Hoàn, thì có thể tăng cao năng lực dùng lửa của ngươi. Bản thân nó có thể coi như là nhị lưu hồng mông linh bảo. Bất quá, đối với cao thủ luyện khí mà nói, thì nó có thể sánh được với nhất lưu hồng mông linh bảo.

Phúc bá mỉm cười nhìn Tần Vũ.

Thoáng chốc, Tần Vũ đã đoán ra ở trong lòng. Đối với cao thủ luyện khí, năng lực khống chế ngọn lửa chính là thứ quan trọng vô cùng.

Năng lực đó không chỉ là khống chế được thời gian và mức độ lửa, đồng thời còn là đẳng cấp của ngọn lửa nữa. "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" do chín viên Tử Nguyên Hỏa Châu được luyện chế mà thành đó, tin rằng là loại linh bảo mang thuộc tính hỏa, hiển nhiên là giúp đỡ được cho việc luyện khí.

-Tần Vũ, trọng yếu nhất với ngươi hiện giờ chính là…lập tức luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" này.

Phúc bá nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu, ánh mắt hướng về căn phòng đó. Luyện hóa được "Luyện Hỏa Thủ Hoàn", chính là đại biểu cho việc mình điều khiển được Mê Thần Điện. Tần Vũ lập tức bước trên hư không, đi thẳng tới căn nhà nọ. Nhưng mới đi được vài bước, ánh mắt Tần Vũ không khỏi chuyển về những quyển trục màu vàng.

Tần Vũ nghi hoặc hỏi:

-Những quyển trục này là cái gì vậy?

Phúc bá mỉm cười giải thích:

-Những quyển trục này, là những ghi chép các công pháp, các bí mật hay là những loại tri thức. Chúng giống với ngọc giản của Tiên Ma Yêu giới các ngươi. Bất quá, dung lượng có thể ghi lại của quyển trục lớn hơn nhiều so với ngọc giản.

Tần Vũ có phần kinh ngạc trong lòng. Dung lượng mà ngọc giản có thể ghi chép, Tần Vũ biết rất rõ. Dung lượng đó có thể coi là lớn đến kinh người…dù là những thứ để lưu dữ liệu trong khoa học kỹ thuật vũ trụ ở quê hương của sư tôn Lôi Vệ, cũng không thể bằng một phần vạn của ngọc giản. Quyển trục màu vàng này, không ngờ có dung lượng còn lớn hơn nhiều ngọc giản, xứng đáng là vật phẩm mà Thần giới dùng để ghi chép tin tức.

Phúc bá trịnh trọng nói:

-Tần vũ, sở dĩ ta nói thứ ở trong phòng này, so với hồng mông linh bảo trong phòng bên phải trân quý hơn, chủ yếu chính là vì những quyển trục này.

Tần Vũ không khỏi ngạc nhiên trong lòng. Ngay từ đầu, Tần Vũ vẫn nghĩ là vì sự liên quan đến "Luyện Hỏa Thủ Hoàn", Phúc bá mới nói đồ trong phòng này trân quý hơn phòng kia. Không ngờ rằng là vì những quyển trục đó.

-Vài nghìn quyển trục này, giá trị của chúng không thể dùng con số để miêu tả được. Những ghi chép đối với các dược thảo, các loại yêu thú kỳ lạ, các nơi hiểm địa của Thần giới…và nhiều thứ khác nữa bên trong chúng, tóm lại rất nhiều thứ, sự việc đều có sự mô tả. Muốn trở thành một người thợ tài giỏi về luyện khí có địa vị cao quý, thì cần phải học hết tất cả những cái đó!

Phúc bá chỉ về những quyển trục màu vàng đang được treo đó. Ánh mắt Tần Vũ cháy sáng, nhìn về chúng.

-Những quyển trục này, là tất cả các ghi chép tri thức của chủ nhân. Với cảnh giới năm xưa, có rất nhiều thứ mà ngôn ngữ không thể nào miêu tả được. Chỉ có thể đợi ngươi sau này tự mình lĩnh ngộ thôi.

Phúc bá mỉm cười nói:

-Bất quá, con đường ngàn dặm, khởi nguồn dưới chân. Hiện giờ việc ngươi cần phải làm là nắm được kỹ năng hạng nhất của thứ tối căn bản và tối quan trọng của một cao thủ luyện khí, đó là trận pháp!

Tần Vũ dò hỏi:

-Trận pháp? Là quyển nào vậy?

Tần Vũ đã có quyết tâm học tập nghiên cứu.

-Quyển nào ư?

Phúc bá thoáng ngạc nhiên.

Tần Vũ mỉm cười nói đùa:

-Đúng vậy, sao thế Phúc bá? Không lẽ người định nói với ta, một cái quyển trục không đủ để ghi lại những lĩnh ngộ đối với trận pháp của Xa Hầu Viên tiền bối à.

Phúc bá gật đầu nói:

-Đương nhiên, chủ nhân người đã truyền lại chín trăm quyển "Trận Đạo". Ngươi cần phải hoàn toàn lĩnh ngộ được chín trăm quyển đó thì mới được coi là đi được bước đầu trên con đường tiến tới là một cao thủ về trận pháp.

Tần Vũ cảm thấy một sự áp lực:

-Phúc bá, người ngàn vạn lần đừng nói với ta là chín trăm quyển đó, mỗi quyển đều được ghi trọn vẹn dung lượng nhé!

Dung lượng lưu trữ của ngọc giản, Tần Vũ biết rất rõ. Nhiều năm trôi qua, hắn vẫn chưa từng thấy qua một ngọc giản chứa đầy tin tức. Dung lượng của quyển trục màu vàng còn lớn hơn cả ngọc giản, một quyển trục có thể lưu trữ bao nhiêu, Tần Vũ chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ rồi. Dù cho là tốc độ thần thức của cao thủ Thần giới được coi là cực nhanh rồi, nhưng toàn bộ lượng tin tức của một quyển trục này, vẫn rất đáng sợ.

-Chín trăm quyển đó, tịnh không phải là được ghi đầy toàn bộ.

Phúc bá cười nói. Tần Vũ tức thì thở phào một hơi. Phúc bá lại tiếp:

-Trong chín trăm quyển, thì tám trăm chín mươi chín quyển đầu là được ghi trọn vẹn dung lượng, còn quyển cuối cùng ghi chép chỉ chiếm một nửa sức chứa thôi.

Tần Vũ sững sờ giây lát. Hắn buồn rầu hỏi :

-Phúc bá, người nói cần bao nhiêu lâu thì ta mới xem hết chín trăm quyển?

Dù cho đến hiện giờ, đối với sức chứa của quyển trục màu vàng của Thần giới, Tần Vũ vẫn chưa có khái niệm chuẩn xác. Dung tích lớn hơn ngọc giản, nhưng rút cục là lớn hơn bao nhiêu đây?

Phúc bá mỉm cười nói:

-Ta cũng không rõ lắm, bất quá ta ước chừng… nếu không ngưng nghỉ, ngươi mà xem hết chín trăm quyển này có lẽ phải mất ít nhất vài trăm năm. Chỉ cần ngươi xem xong, thì có thể coi như là ngươi đã đi lên bước đầu tiên ở đệ nhất cảnh giới của "Trận Đạo"!

-Xem hết phải mất vài trăm năm ư? Như thế mới là bước đầu lĩnh ngộ đệ nhất cảnh giới à?

Tuy là Tần Vũ đã có sẵn chuẩn bị với việc phải gặp khó khăn để trở thành cao thủ luyện khí, nhưng chỉ một việc lĩnh ngộ trận pháp, vẫn khiến cho hắn rúng động trong lòng.

Phúc bá cười nhạt nói:

-Ngươi không có nghe rõ, ta đã nói….sau khi xem hết chín trăm quyển, ngươi mới đi qua khỏi bước đầu tiên, và có tư cách tiến quân vào đệ nhất cảnh giới của "Trận Đạo". Lúc đó, căn bản là ngươi còn xa với việc lĩnh ngộ được đệ nhất cảnh giới.

Tần Vũ cảm thấy một trận áp lực. Muốn thành được đệ nhất cao thủ luyện khí tung hoành Thần giới, quả thật rất khó, rất khó a!

Tần Vũ dò hỏi:

-Phúc bá, muốn lĩnh ngộ được đệ nhất cảnh giới của "Trận Đạo", cần bao lâu?

Phúc bá cười nhạt đáp:

-Việc đó muốn nhanh có nhanh. Nhanh thì vài vạn năm là thành. Muốn chậm cũng có chậm…lĩnh ngộ vài tỷ năm vẫn chưa đạt được đệ nhất tầng cảnh giới.

-Vài vạn năm?

Tần Vũ thầm gật đầu. Mọi người có thể làm được vậy, mình có thể sẽ làm tốt hơn.

Phúc bá lại nói:

-Tần Vũ, lĩnh ngộ về "Trận Đạo", không phải như lĩnh ngộ các công pháp nói chung. Nó không phải là lĩnh ngộ càng nhanh càng tốt, ngược lại…người có tư chất càng tốt, thì đi qua đi lại ở đệ nhất cảnh giới càng lâu càng hay.

-Chủ nhân người đã hao phí hơn một trăm vạn năm, thì đạt đến đệ nhất cảnh giới về "Trận Đạo", rồi lại mất tiếp hơn nghìn vạn năm thì

tới được đệ nhị cảnh giới của "Trận Đạo".

Phúc bá chầm chậm nói tiếp:

-Nhưng về sau, chủ nhân đã bỏ đi hết những lĩnh ngộ trong quá khứ, nghiên cứu lại từ đầu. Lần này, lĩnh ngộ được đệ nhất cảnh giới mất trọn vẹn hơn tỷ năm, còn với đệ nhị cảnh giới, lại chỉ cần có một canh giờ!

Tần Vũ chấn động trong lòng, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi. Nghị lực của Xa Hầu Viên thật là to lớn. Ngay lần đầu tiên, y chỉ hao phí trăm vạn năm là đạt đệ nhất cảnh giới của "Trận Đạo", rồi tiếp nghìn vạn năm nữa là đến đệ nhị cảnh giới. Nhưng sau đó, không ngờ Xa Hầu Viên lại dám bỏ đi tất cả những lĩnh ngộ cũ, nghiên cứu lại từ đầu. Chịu khó nghiên cứu hơn tỷ năm, mới hoàn thiện đệ nhất cảnh giới. Sau đó chỉ cần một canh giờ là đạt được đệ nhị cảnh giới.

Trăm vạn năm rồi nghìn vạn năm.

Tỷ năm và một canh giờ.

-Vậy là sao? Rút cục là thế nào?

Tần Vũ cảm thấy bên trong ẩn chứa một bí ẩn lớn.

Phúc bá cười nhạt nói:

-"Trận Đạo" vốn là khảo nghiệm thiên phú và tính kiên nhẫn. Chủ nhân có tư chất trời ban, có tài hoa tuyệt thế, có nghị lực lớn, có trí tuệ cao vời, cuối cùng mới lĩnh ngộ ra đệ tam cảnh giới của "Trận Đạo". Điều này cũng giúp cho chủ nhân trở thành cao thủ luyện khí số một của Thần giới!

Phúc bá đạm nhiên nói tiếp:

-Nếu không phải là nhờ lần thứ hai tu luyện cố gắng, thì chủ nhân căn bản không thể lĩnh ngộ được đệ tam cảnh giới của "Trận Đạo".

-Vậy là sao? Ngay từ lần đầu, không phải là Xa Hầu Viên tiền bối đã cảm ngộ ra đệ nhất cảnh giới rồi sao? Vì cớ gì lại cảm ngộ thêm lần nữa vậy?

Tần Vũ cảm thấy đầu óc có phần rối loạn.

Phúc bá lắc đầu nói:

-Bởi vì mỗi người cảm ngộ đệ nhất cảnh giới không giống nhau. Đệ nhất cảnh giới không giống nhau đó, sẽ quyết định tương lai của cá nhân họ trên phương diện "Trận Đạo". Tần Vũ, hiện giờ lời mà ta nói cho ngươi, cũng là lời mà trước khi chủ nhân đi đã phó thác ta nói cho người kế thừa của người. Đệ nhất cảnh giới, ngươi cần phải đạt được cảnh giới hoàn thiện nhất, đúng, là hoàn thiện nhất… càng đi sâu hơn bằng hết sức mình, sẽ càng thêm thấm thía.

Tần Vũ có phần chua chát trong lòng. Không còn gì nghi ngờ, Xa Hầu Viên có thiên phú cực cao, nhưng lần thứ hai vẫn phải sử dụng hơn tỷ năm để cảm ngộ đệ nhất cảnh giới, bản thân sẽ cần bao lâu đây? Mình có nhiều thời gian như vậy không?

-Phúc bá, trước tiên ta luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn". Lĩnh ngộ về "Trận Đạo" để tới Thần giới hãy nói lại vậy. Thời gian ở Tiên Ma Yêu giới đã không đủ cho ta rồi.

Tần Vũ nói xong, liền đi vào căn nhà nọ.

Khoảng một trăm linh tám năm nữa, Tần Vũ sẽ phải độ kiếp rồi phi thăng.

Một trăm linh tám năm này, hắn còn cần phải làm không ít chuyện, căn bản không có thời gian để lĩnh ngộ về "Trận Đạo". Thời gian một trăm năm ư? Ngay cả việc xem hết chín trăm quyển "Trận Đạo" cũng làm không được.

Trong căn nhà đó, tỏa ra ánh hồng ấm áp. Nơi phát ra ánh sáng hồng đó là chiếc vòng tay được treo ở tại chính giữa căn phòng, nó do một loạt các viên ngọc gần như trong suốt màu đỏ đậm nối với nhau mà thành. Đôi mắt Tần Vũ nhìn không rời chiếc vòng đó.

Luyện Hỏa Thủ Hoàn!

Tần Vũ tin tưởng chắc chắn. Bấy giờ, Phúc bá đã đi đến, lên tiếng:

-Tần Vũ, luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" này có chút khó khăn. Chủ yếu là dựa vào chân hỏa trong người cùng với linh hồn cảnh giới của

ngươi. Đầu tiên ngươi trích một giọt máu lên trên nó, theo như bố trí khi chủ nhân luyện chế chiếc vòng này, có lẽ sẽ rất dễ dàng trích huyết nhận chủ thu vào cơ thể.

Tần Vũ gật đầu. Ngón tay duỗi ra, sau đó thì một giọt máu tươi từ đầu ngón tay bay ra, rơi xuống trên bề mặt "Luyện Hỏa Thủ Hoàn". Lập tức nơi đó phát ra tiếng "xuy xuy", rồi tức thì toát ra một luồng sương trắng.

-Xong rồi.

Tần Vũ cảm thấy rất rõ ràng một cảm giác liên hệ của linh hồn.

Tâm ý thoáng động, Luyện Hỏa Thủ Hoàn liền trực tiếp dung nhập vào cơ thể Tần Vũ. Bản thân Tần Vũ thì gần như đồng thời rất nhanh đã ngồi xếp bằng xuống, lúc này hắn bắt đầu luyện hóa.

Khoảng cách tới lúc Tần Vũ phi thăng không còn xa nữa. Hắn không muốn việc luyện hóa chiếc vòng này lãng phí quá nhiều thời gian. Hắn muốn lưu một phần thời gian để ở cùng với người nhà của mình.

-Thật là có cố gắng a.

Phúc bá thấy Tần Vũ bắt đầu luyện hóa như vậy, không khỏi nhẹ gật đầu, nở nụ cười :

-Với linh hồn cảnh giới của ngươi, cộng thêm yêu cầu luyện hóa đã được chủ nhân hết sức giảm xuống lúc trước, thì có lẽ vài nghìn năm là đủ cho ngươi luyện chế thành công.

Vài nghìn năm?

Khoảng một trăm lẻ tám năm nữa thôi là Tần Vũ phải độ thần kiếp, đáng thương là lúc này Tần Vũ đang toàn tâm luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn", nên căn bản không biết Phúc bá đã nói gì. Nếu không hắn nhất định sẽ rất thất vọng.

Phúc bá cảm thán nói:

-Chủ nhân thật là lợi hại. Nếu tiên thiên hồng mông linh bảo do trời đất sinh ra mà muốn luyện hóa, nói chung phải mất vài chục vạn năm. Một vài hồng mông linh bảo lợi hại, thời gian, tinh lực cần thiết cho

việc đấy lại càng kinh người hơn nữa. Nếu hồng mông linh bảo phản kháng, dù cho mất thời gian nhiều hơn nữa thì có lẽ cũng không luyện hóa được. May thay "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" là nhờ bàn tay chủ nhân luyện chế, Tần Vũ mới vớ được tiện nghi a. Vài nghìn năm là có thể luyện chế thành công rồi.

Rất hiển nhiên, từ vị trí Phúc bá mà nhìn thì vài nghìn năm luyện hóa một kiện hồng mông linh bảo, quả thật là quá nhanh.

Sau đó, Phúc bá ngồi xuống bên cạnh, sấp tay lấy ra một bình trà, ung dung từ từ mà uống. Ở một bên Tần Vũ ngồi khoanh chân, toàn tâm toàn ý luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn".

Thời gian trôi qua…một năm rồi lại một năm…

Trong không gian đan điền của Tần Vũ.

Luyện Hỏa Thủ Hoàn đang lơ lửng trong không gian này. Đạo đạo hỏa diễm màu đen không ngừng dung nhập vào Luyện Hỏa Thủ Hoàn, đồng thời linh hồn chi lực của Tần Vũ cũng liên tiếp dung nhập vào trong nó.

"Sao lại vậy nhỉ? Làm sao mà Luyện Hỏa Thủ Hoàn này bị luyện hóa chậm như vậy?" Tần Vũ đã trích huyết nhận chủ, nên biết được khoảng cách tới lúc luyện hóa được hoàn toàn "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" còn rất xa. Theo như lời của Phúc bá, tốc độ luyện hóa nó, có quan hệ với linh hồn cảnh giới và chân hỏa bên trong người. Hơn nữa sau khi trích huyết nhận chủ, Tần Vũ cũng biết…Nếu muốn tăng tốc độ đấy, chỉ có cách là đề cao linh hồn cảnh giới của mình, hoặc là đề cao chân hỏa bên trong cơ thể.

"Như vậy, đến khi nào mới kết thúc đây?" Tần Vũ lo lắng, "Đem Luyện Hỏa Thủ Hoàn cho vào trong "Tinh thần không gian", trực tiếp đặt ở nguồn sinh ra chân hỏa trong cơ thể, có lẽ sẽ nhanh hơn chút ít."

Tâm ý thoáng động, Luyện Hỏa Thủ Hoàn đã tiến thẳng vào "Hắc Động", men theo thông đạo Hắc Động, đi tới Tinh thần không gian.

Tinh thần không gian hiện giờ đã vô cùng rộng lớn rồi. Ý thức của Tần Vũ theo dõi khắp nơi bên trong.

Bên ngoài Tinh thần, "Cưỡng Hồ không gian" giống như không gian vũ

trụ không bờ không bến, vẫn không hề khác biệt gì với trước đây, cường hồ dày đặc không ngừng chảy, đồng thời đạo đạo khí tức chảy vào Tinh Thần không gian.

"Khoảng cách tới Nguyên Điểm hậu kỳ vẫn còn có một chút nữa a." Tần Vũ chú ý tới một hình cầu tối tăm. Hình cầu đó vẫn đang lóe lên tia tia kim quang. Án chiếu theo sự ước chừng của Tần Vũ, nếu hoàn toàn đạt đến Nguyên Điểm hậu kỳ thì sẽ không còn những tia kim quang phát ra mới đúng.

Tinh thần không gian không ngừng hấp thu "cường hồ khí tức" bên ngoài.

"Còn phải hấp thu một khoảng thời gian nữa mới đủ." Tần Vũ cảm thán rồi tức thì chú ý tới Luyện Hỏa Thủ Hoàn.

Luyện Hỏa Thủ Hoàn đang bay về phía nguồn sinh ra "hắc sắc thần hỏa".

Nhưng chính vào lúc này -- --

"Sao lại như thế?" Tần Vũ kinh dị nhìn thấy một cảnh tượng. Chỉ thấy một đạo "cường hồ khí tức" không ngờ đã bay tới trên Luyện Hỏa Thủ Hoàn. Luyện Hỏa Thủ Hoàn lập tức rung động lên, sau đó bắt đầu thôn phệ đạo cường hồ khí tức đó nhưng tựa hồ như là vô cùng "gian nan".

Một đạo cường hồ khí tức thì rất nhỏ bé. Hạch tâm của Tinh thần không gian mình - hình cầu màu vàng tối, cứ một tích tắc là đã thôn phệ cả lượng lớn cường hồ khí tức rồi.

Nhưng Luyện Hỏa Thủ Hoàn hao phí gần một tháng thời gian còn chưa thôn phệ được một phần mười đạo cường hồ khí tức đó.

Chính lúc gần thôn phệ được một phần mười, Tần Vũ cảm giác thấy… Độ bị luyện hóa của Luyện Hỏa Thủ Hoàn thoáng chốc đã đề cao lên một phần mười!

"Trời ơi." Tần Vũ thấy kinh hãi. Đồng thời cũng vui mừng như điên, một tháng đã luyện hóa được một phần mười, cộng với hai phần đã được luyện hóa ngay từ đầu, Tần Vũ tin rằng…thêm bảy tháng nữa là đủ để luyện hóa được Luyện Hỏa Thủ Hoàn.

Bất quá, mấy ngày sau, Tần Vũ lại phát hiện…Tốc độ Luyện Hỏa Thủ Hoàn thôn phệ "cưỡng hồ khí tức" càng lúc càng chậm.

Lúc trước, mất một tháng là thôn phệ được một phần mười của một đạo cưỡng hồ khí tức. Về sau hao phí hai tháng, mới thôn phệ được cái một phần mười thứ hai.

Trọn mười năm!

Sau mười năm, cuối cùng Luyện Hỏa Thủ Hoàn đã hoàn toàn bị luyện hóa. Lúc này một đạo "cưỡng hồ khí tức" đó còn có một bộ phận nhỏ chưa bị thôn phệ. Luyện Hỏa Thủ Hóa cũng không cách gì thôn phệ được thêm phần "cưỡng hồ khí tức" đó, tựa như là nó đã bão hòa vậy.

Một chút cưỡng hồ khí tức còn lại và trăm triệu vạn đạo "cưỡng hồ khí tức" khác cùng nhau hội tụ về "Nguyên Điểm" hạch tâm của Tinh Thần không gian. Mỗi một tích tắc Nguyên Điểm đều không ngừng thôn phệ "cưỡng hồ khí tức" với tốc độ khủng khiếp.

Trong căn nhà mà bên ngoài lơ lửng mấy nghìn quyển trục đó, Phúc bá đang ngồi bên cạnh Tần Vũ, trong tay có một quyển trục màu vàng, ánh mắt lim dim. Quyển trục đó đang không ngừng tỏa ra ánh vàng.

Còn Tần Vũ thì ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, con mắt bỗng mở ra. Hình như Phúc bá phát giác được liền nhìn về Tần Vũ.

-Tần Vũ, ngươi? Làm sao mà ngươi không tiếp tục luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" nữa?

Phúc bá nghi hoặc hỏi:

-Tần Vũ, mới mười mấy năm mà thôi, vẫn còn sớm lắm. Luyện hóa Hồng mông linh bảo này vốn là vô cùng khó khăn. Ngươi có thể luyện chế thành công được trong vài nghìn năm đã là rất giỏi rồi.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Phúc bá:

-Phúc bá, người nói vài nghìn năm gì vậy? Ta không hiểu. Ta đã luyện hóa thành công "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" rồi.

Phúc bá sững sờ :

-Ngươi nói ngươi đã luyện hóa thành công rồi?

Vẻ mặt Phúc bá ngạc nhiên.

-Đúng.

Tần Vũ cười đáp:

-Sao vậy? Phải chăng người không tin?

Tâm ý Tần Vũ thoáng động. Chỉ thấy ảo cảnh bên ngoài bắt đầu biến hóa, ban đầu chỉ là cảnh sắc không gian vũ trụ, còn bây giờ lại đã bị thay đổi.

Có cây cầu nhỏ, có nước chảy, và trên bãi cỏ thì đang đặt căn nhà lúc trước. Còn vài nghìn quyển trục cũng đã tụ tập tại một chỗ, xếp thành đống mười phần chỉnh tề ở một góc phòng.

Phúc bá thấy cảnh đó, kinh hãi nói:

-Tần Vũ, ngươi…không, chủ nhân!

Phúc bá khom mình cung kính:

-Từ hôm nay trở đi, người chính là chủ nhân của Mê Thần Điện, cũng là chủ nhân của ta.

Tần Vũ không để tâm nói:

-Phúc bá, không cần đâu. Người cứ gọi ta là Tần Vũ là được.

Phúc bá lắc đầu kiên quyết nói:

-Khi lão chủ nhân ly khai đã có mệnh lệnh với ta. Một khi người kế thừa điều khiển được Mê Thần Điện, thì chính là chủ nhân của ta. Ta không thể phản kháng mệnh lệnh của lão chủ nhân.

Tần Vũ hiểu rõ trong lòng. Phúc bá là khôi lỗi mà khi xưa Xa Hầu Viên luyện chế ra, nên đương nhiên y không dám trái lời Xa Hầu Viên.

Phúc bá cung kính nói:

-Chủ nhân hãy gọi ta là "A Phúc". Chủ nhân gọi A Phúc là "Phúc bá", A Phúc không dám nhận đâu.

Tuy rằng khi Phúc bá được Tần Vũ gọi là "Phúc bá", trong lòng rất cao hứng. Nhưng lúc trước Xa Hầu Viên cũng đã nói qua, khôi lỗi chỉ là người hầu mà thôi.

Trên mặt Tần Vũ hiện lên nét cười:

-Phúc bá, hiện giờ ta là chủ nhân của người, đúng không?

Phúc bá cung kính đáp:

-Đúng vậy.

-Ta muốn gọi người là gì, không lẽ còn cần người tới nhiều lời ư?

Tần Vũ hỏi lại, rồi cười nói:

-Ta muốn gọi người là gì thì gọi như thế. Từ hôm nay trở đi, ngươi vẫn là quản gia Mê Thần Điện như trước. Nhưng ta…cũng vẫn gọi người là Phúc bá.

Tần Vũ trực tiếp tuyên bố.

-Chủ nhân.

Phúc bá nhìn Tần Vũ, trong lồng dâng lên một niềm cảm động. Y là khôi lỗi được luyện chế ra. Tuy có tình cảm, có trí tuệ, thậm chí khóc cười, giận chửi đều có, y có thể giống với con người, nhưng y không cách gì tu luyện được. Ngay cả năng lượng trong cơ thể đều là do "Thần Linh Tinh Phách" cung cấp cho. Nhưng, y có tình cảm của con người, tự nhiên cũng có khát vọng được con người chấp thuận. Tần Vũ xưng hô y là "Phúc bá", khiến tâm can y có một sự cảm động không nói thành lời.

-Phúc bá, người vừa nói cái gì phải vài ngàn năm mới có thể luyện hóa được "Luyện Hỏa Thủ Hoàn", rút cục chuyện là thế nào?

Tần Vũ có đầy nghi hoặc trong lòng:

-Không phải là ta chỉ mất mười mấy năm đã luyện chế thành công sao?

Lúc này, thái độ Phúc bá đã thay đổi rõ ràng, cung kính nói:

-Chủ nhân, "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" mà chủ nhân truyền lại, vì được đích thân lão chủ nhân luyện chế, hơn nữa lão chủ nhân cũng đã lo lắng tới người kế thừa trong tương lai, cho nên việc luyện hóa được nó trở nên dễ dàng hơn nhiều. Với linh hồn cảnh giới và đẳng cấp chân hỏa của chủ nhân như hiện giờ, đáng lẽ cần mất vài nghìn năm mới thành công được. Nhưng chủ nhân chỉ cần mười mấy năm đã làm được vậy, ta cũng không nghĩ ra nguyên nhân.

-Ồ?

Trong đầu Tần Vũ tự nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc luyện hóa. Sau khi mới trích huyết nhận chủ, thì đã lập tức luyện hóa được khoảng một thành. Sau đó dựa vào linh hồn chi lực cùng với hắc sắc chân hỏa, hao phí vài năm lại luyện hóa thêm được một thành nữa. Sau cùng đã đem "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" chuyển vào Tinh Thần Không Gian.

Khi hấp thủ "Cưỡng hồ khí tức", tốc độ luyện hóa tăng rất nhanh. Nhanh nhất là chỉ mất một tháng đầu thì đột nhiên đã luyện hóa được một thành. Về sau tốc độ càng lúc càng chậm, càng tiếp tục càng khủng khiếp, vất vả mất công sức mười năm.

Tổng cộng đã hao phí mười mấy năm mới thành công.

Phúc bá cung kính nói:

-Chủ nhân, ta vốn đã ước chừng tốc độ luyện hóa của người, lúc bắt đầu có lẽ đã luyện hóa được một thành trong mười thành. Sau đó mất khoảng năm năm mới luyện hóa thêm một thành nữa, rồi thì thêm tiếp mười mấy năm nữa lại được thành nữa. Về sau luyện hóa càng lúc càng khó, một thành cuối cùng có lẽ phải cần hai, ba nghìn năm mới thành công được.

Tần Vũ nghe thấy quy luật mà Phúc bá nói. Tốc độ "Luyện Hỏa Thủ Hoàn" hấp thu cưỡng hồ khí tức chính là như vậy, càng lúc càng chậm…Đồng thời tốc độ luyện hóa cũng càng lúc càng chậm. Một thành cuối cùng mất tới gần năm năm.

Phúc bá thấp giọng nói:

-Tốc độ luyện hóa nhanh chóng của chủ nhân, ta đã theo bên cạnh lão chủ nhân bao nhiêu năm mà cũng chưa từng nghe nói qua. Trừ phi, trừ phi có được sự giúp đỡ của cao thủ cấp thiên tôn.

Tần Vũ nhẹ gật đầu. Tốc độ luyện hóa nhanh của mình, không phải là được thiên tôn nào hỗ trợ, mà là nhờ "cưỡng hồ khí tức" được hấp thụ trong Tinh Thần Không Gian.

Từ khi "Tinh Thần Biến" đạt đến cảnh giới Hắc Động, đã khai mở ra một bước tiếp theo mạnh mẽ khác. Sự tiến hóa của công pháp "Tinh Thần Biến" chính là đã đi vào một con đường phát triển khác.

Tần Vũ biết ở trong lòng, Tinh Thần Không Gian đang ở trong một "cưỡng hồ không gian" cực kỳ rộng lớn. "Cưỡng hồ không gian" này lại là cái gì, vì sao "Nguyên Điểm" – hạch tâm của Tinh Thần Không Gian chỉ có hấp thu "cưỡng hồ khí tức" thì mới có thể chuyển hóa phát triển vậy?

Hiện giờ, "Tinh Thần Biến" đã bước vào Nguyên Điểm trung kỳ. Tới

được Nguyên Điểm hậu kỳ cũng không xa nữa, nhưng tiếp theo đệ cửu cảnh giới "Nguyên Điểm" sẽ là cái gì đây?

Tần Vũ hiểu rõ trong lòng, nếu công pháp " Tinh Thần Biến" cứ tiến tới như vậy, nếu đi được một bước đúng, thì sẽ rất lợi hại.

Nhưng cái chuyện tự sáng tạo công pháp này, cũng có thể phát sinh sai lầm. Một khi như vậy, có thể làm cho "Tinh Thần Biến" đi lệch tuyến, thành tựu sau này có khả năng cũng không tệ, nhưng lại không bằng được độ lợi hại của đại đạo chân chính.

"Chuyện này có nghĩ nhiều cũng vô ích, nói không chừng tự nhiên linh quang lóe sáng thì sẽ hiểu ra." Tần Vũ dừng sự suy nghĩ về "Tinh Thần Biến" lại.

-Phúc bá, ba kiện hồng mông linh bảo mà cần phải luyện hóa, chắc cũng mất rất nhiều thời gian nhỉ.

Tần Vũ nhìn về Phúc bá.

Phúc bá gật đầu nói:

-Đúng vậy, tốc độ luyện hóa ba kiện hồng mông linh bảo đó có lẽ chậm hơn so với khi luyện hóa "Luyện Hỏa Thủ Hoàn". Theo tính toán, chủ nhân người cần phải hao phí…Ách, ta cũng không biết chủ nhân cần bao lâu nữa.

Lúc này Phúc bá trước mắt chủ nhân, cũng không dám chắc chắn. Y theo Xa Hầu Viên tích lũy kinh nghiệm bao nhiêu năm, nhưng lại không áp dụng chúng trên thân Tần Vũ được.

Tần Vũ mỉm cười:

-Tốt rồi, trước tiên chúng ta hãy rời khỏi đây đã.

Phúc bá cung kính nói:

-Vâng, chủ nhân.

Mê Thần Điện lơ lửng trong không gian, hai người Tần Vũ, Phúc bá đang đứng bên ngoài Mê Thần Điện.

-Thu!

Tần Vũ duỗi thẳng tay phải ra, Luyện Hỏa Thủ Hoàn đang được đeo trên tay tỏa ra ánh hồng mờ nhạt. Mê Thần Điện lập tức thu nhỏ lại rất nhanh, sau đó hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong "Luyện Hỏa Thủ Hoàn".

-Phúc bá, chúng ta đi!

Tần Vũ nói rồi liền muốn đi vào cấm chế thần sương mù tầm thường trước mắt.

Phúc bá cung kính nói:

-Chủ nhân, hiện giờ người là chủ nhân Mê Thần Điện, mấy chuyện vụn vặt nói chung hãy để ta đi giải quyết là được.

Sau đó y dùng đơn thủ chỉ về không gian ở không xa chỗ hai người về phía Đông. Chỉ thấy nơi đó lập tức xuất hiện một khung tròn dao động phóng ra quang mang ba màu.

-Đây là?

Dù cho Tần Vũ đã thành chủ nhân Mê Thần Điện, nhưng những hiểu biết về Phúc bá cũng không có nhiều.

Phúc bá mỉm cười đáp:

-Chủ nhân, đây là truyền tống trận. Những năm nay, ta vẫn luôn ở Mê Thần Điện, cũng không có chuyện gì, cho nên đã ở nơi này bố trí ra một truyền tống trận. Bên ngoài Toái Kim Lưu cũng đã bố trí một cái, là để chuẩn bị cho tương lai rời đi, không cần phải phiền phức xuyên qua xuyên lại cấm chế ảo thuật này.

Tần Vũ nhẹ gật đầu. Hắn cũng không thích cấm chế thần này, trực tiếp theo Phúc bá đi vào trong truyền tống trận. Cùng với một làn quang mang lóe lên, Tần Vũ và Phúc bá đã biến mất trong truyền tống trận.

Hai người Tần Vũ, Phúc bá đi cùng nhau. Tốc độ phi hành của Phúc bá rất nhanh, nhưng Phúc bá lại không thể tiến hành mấy loại thần thông Thuấn Di, Đại Na Di. Bởi vì căn bản là y không có linh hồn. Do

đó, Tần Vũ chỉ có thể mang theo Phúc bá mà đại na di cùng nhau.

Trên đường, Tần Vũ tán gẫu với Phúc bá, cũng biết được rất nhiều bí mật của Phúc bá. Thực lực của Phúc bá rất mạnh, tuy là không cách gì thuấn di hay đại na di, nhưng khoảng cách vài chục vạn dặm thỉ mất công sức cái nháy mắt là đi qua. So với tốc độ của Tần Vũ phải nhanh hơn cả chục, trăm lần.

Do là sự cứng rắn của thân thể Phúc bá, đã đạt đến cấp thượng phẩm thiên thần khí. Ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không có thân thể cứng rắn bằng y, hơn nữa trong người đã được bố trí rất nhiều trận pháp cấm chế để tăng tốc độ. Tốc độ cực nhanh có thể tưởng tượng ra được.

Đồng thời…Phúc bá còn là đại gia về trận pháp!

Đi theo Xa Hầu Viên nhiều năm như vậy, Phúc bá vẫn luôn nghiên cứu "Trận Đạo". Chín trăm quyển "Trận Đạo", y nhắm mắt cũng có thể nhớ được rõ ràng từng chữ một. Thậm chí với những cảm ngộ đối với chín trăm quyển "Trận Đạo", bản thân Phúc bá đã viết ra "Cảm ngộ về Trận Đạo", phải đến hơn vạn quyển. Chỉ là những quyển trục màu vàng đó đểt ở trong thần khí trữ tồn của Phúc bá mà thôi.

Hơn nữa, vì Phúc bá không có linh hồn, do đó y không cách gì cảm ngộ ra giới hạn. Điều này làm cho…Phúc bá vẫn luôn là kẻ phấn đấu trên con đường của đệ nhất tầng cảnh giới của "Trận Đạo".

Khi xưa lúc Xa Hầu Viên tu luyện vất vả, ở đệ nhất cảnh giới đã nghiên cứu một tỷ năm. Còn Phúc bá thì sao? Phúc bá đi theo Xa Hầu Viên nhiều năm như vậy, mà vẫn luôn tiến hành nghiên cứu ở đệ nhất cảnh giới. Cũng không biết đã qua bao nhiêu trăm triệu năm thời gian rồi.

Hiện giờ, Tần Vũ chỉ biết, Phúc bá là đại gia về trận pháp, nhưng thực lực chân chính trên phương diện trận pháp của Phúc bá, thì hắn vẫn đang không rõ. Không có chính thức nghiên cứu chín trăm quyển "Trận Đạo", Tần Vũ đúng là không thể nào hiểu được thực lực về trận pháp của Phúc bá.

Cửu Diễn tông, trong một toà cung điện u tĩnh được bài trí trang nhã. Chỉ Huyền Đế mới có thể ở toà cung điện này.

Sau khi Tần gia dời tới Ngụ Đức tinh ở Sí Dương tinh hệ, hầu hết thời gian Huyền Đế Huyền Hy đều ở tại Cửu Diễn tông. Việc này cũng khiến cho Cửu Diễn tông Tông chủ hàng ngày đều hết sức thận trọng.

Lúc này Cửu Diễn tông Tông chủ cung kính đi vào trong cung điện.

-Bệ hạ, Tần Vũ hắn đã quay lại rồi.

Cửu Diễn tông Tông chủ khom người bẩm báo, căn bản không dám ngẩng đầu lên nhìn Huyền Hy.

Huyền Hy vận một chiếc trường bào trắng xanh, tóc dài quá vai đến tận thắt lưng.

-Bỏ đi vài chục năm, cuối cùng cũng quay lại sao?

Huyền Hy khẽ cười mát:

-Được rồi, trước hết ngươi cứ lui ra đi.

-Dạ, bệ hạ.

Cửu Diễn tông Tông chủ khom người thoái lui.

Đến khi rời khỏi cung điện, lúc đó Cửu Diễn tông Tông chủ mới thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: *"Lúc trước Vũ Hoàng đã chết, bệ hạ chẳng những không báo thù mà còn đối xử tốt với gia tộc của Tần Vũ như vậy. Hiện tại lại quan tâm đến động thái của Tần gia như thế này, rốt cuộc là muốn làm gì đây?"*

Cho dù là tâm phúc của Huyền Đế, Cửu Diễn tông Tông chủ cũng không biết rốt cuộc Huyền Đế muốn làm gì.

Huyền Đế có không ít người trở thành phần tử của Tần gia, thậm chí còn có một đồ đệ trở thành thê tử của Phong Ngọc Tử. Gần đây

một nữ tử dưới trướng nàng đã trở thành thê tử của thiên tài nhân vật Tần Nam thuộc Tần gia. Tần Nam chính là cháu của Tần Phong. Cũng vì như thế, Huyền Đế có được rất nhiều tin tức cơ mật của Tần gia. Ví dụ như Tần Vũ từng nói, ước chừng trong vài trăm năm sẽ độ kiếp phi thăng. (Lúc trước Tần Vũ không hề biết rõ mình khi nào thì độ kiếp, chỉ là theo thời gian của Thanh Đế suy luận ra mà thôi.)

Trong cung điện.

Huyền Hy ngồi trước bàn trang điểm, ánh mắt mờ ảo :*"Phong Vũ ca, huynh biết không? Nghe nói Tần Vũ đó mấy trăm năm nữa sẽ độ thần kiếp... cừu hận của huynh, không phải đợi quá lâu rồi, vài trăm năm nữa ta có thể báo thù rồi."*

Giọng Huyền Hy rất ôn nhu, *"Phong Vũ ca, nhiều năm như thế rồi, ta cũng đã trở thành Huyền Đế của Tiên giới nhưng những ngày khoái lạc nhất của ta vẫn là huynh làm Vũ Hoàng, ta làm Huyền Đế, những ngày tháng hai bên đấu khí cạnh tranh. Buồn thay, huynh đã chết..."*

Huyền Đế là một người có dã tâm, có ham muốn quyền lực. Nàng thích cao cao tại thượng, nắm trong tay kẻ khác, thích sai khiến kẻ khác.

"Thần giới, đó là một chiến trường càng rộng lớn, phải ở trong nơi hỗn loạn đầu sóng ngọn gió đấy, khó khăn hơn nhiều so với Tiên Ma Yêu giới. Trước khi đến đó, ta nhất định sẽ báo thù cho huynh."

Huyền Đế đứng dậy, đi ra cửa, ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la.

"Tần Vũ, Phong Vũ ca là bị người của ngươi giết hại, lúc này đây, ta phải cho ngươi biết thế nào là có hối cũng không kịp, thế nào là chết trong điên cuồng." Trong mắt Huyền Hy loáng lên một tia tàn nhẫn, *"Tần Vũ, ta phải cho ngươi tuyệt vọng, cho ngươi chết trong cuồng điên!"*

Mà lúc này ở quanh toà cung điện ấy, nhiệt độ như đột nhiên giảm xuống.

Trong Tần phủ, trong một cái sân chỉ có ba người Tần Vũ, Tần Đức và Tần Phong.

Tần Vũ vốn nói lần này ra đi tối đa là vài năm, nào ngờ thoáng chốc đã mười mấy năm, Tần Vũ vốn cũng không nghĩ là Hồng Mông linh bảo lại khó luyện chế như vậy. Đây là còn có sự giúp đỡ của *"cưỡng hồ khí tức"* trong không gian tinh thần, do đó mới chỉ phí thời gian mười mấy năm đó.

Ba phụ tử đang đàm luận.

-Cái gì? Con còn có thời gian khoảng chín mươi năm thì sẽ độ thần kiếp sao?

Hai phụ tử Tần Đức, Tần Phong nghe Tần Vũ nói, không khỏi kinh hãi. Ngày Tần Vũ độ kiếp thực sự đã đến rất gần.

Tần Vũ gật đầu nói:

-Đúng, thần kiếp sẽ đến nhanh như vậy, con cũng không có biện pháp gì khác. Phụ vương, đại ca, hai người muốn tu luyện đến cửu cấp tiên đế. Vượt qua thần kiếp phi thăng thần giới là rất khó khăn, cho dù thành công cũng phải mất rất nhiều thời gian, sẽ rất lâu đó.

Trong lòng Tần Vũ có chút chua chát. Chỉ cần nhìn xem Tiên Ma Yêu giới tổng cộng mới có bấy nhiêu đế cấp cao thủ là biết khó khăn của việc lên đến cửu cấp tiên đế như thế nào.

Người Tần gia nhiều như vậy mà trừ Tần Vũ ra, không ai có thể đạt đến cửu cấp tiên đế, như thế đã thấy việc đó rất khó.

-Vũ nhi, đây là phúc khí của chúng ta.

Tần Đức vỗ vai Tần Vũ ai ủi:

-Chớ có lo cho chúng ta, ở Thần giới khẳng định là càng hung hiểm hơn Tiên Ma Yêu giới, nhưng tại Tiên Ma Yêu giới, ít nhất chúng ta còn có thể yên ổn.

Phong hào khí dâng cao nói:

-Tiểu Vũ, Tiên Ma Yêu giới bao la, dân cư không biết bao nhiêu nghìn tỷ, đối với đệ mà nói, có thể là võ đài quá nhỏ nhưng đối với chúng ra thì đã đủ lớn rồi.

Thoáng chốc Tần Vũ đã nghĩ thông suốt. Để cho người nhà mình sống tại Tiên Ma Yêu giới, chưa hẳn đã không phải là một loại hạnh phúc.

Ở Thần giới... Tần Vũ có được tự tại hay không còn chưa cách gì chắc chắn được, nếu phải bảo vệ người trong nhà nữa thì sẽ như thế nào?

Nhưng một khi mình đã phi thăng... bao nhiêu năm sau mới có thể gặp lại người thân đây?

Chục vạn năm? Trăm vạn năm? Hàng trăm triệu vạn năm?

Chính Tần Vũ cũng không nắm chắc chút nào. Tần Vũ không khỏi nắm chặt hai tay, lông mày cũng nhíu lại, lật tay lấy ra một vật phẩm giống như quyển trục:

-Phụ vương, đại ca, món vật phẩm này là "Vạn Thú Phổ".

Hai người Tần Đức, Tần Phong cũng đã nghe qua đại danh của *"Vạn Thú Phổ"* nhưng lúc này cũng nghi hoặc vì sao Tần Vũ lại lấy ra.

Tâm ý Tần Vũ khẽ động, ba người Dã Cù, Ốc Lam, Ngao Hư Vô liền xuất hiện trong sân.

-Tần Vũ, ngươi...

Ba người Dã Cù gồm cả Ngao Hư Vô lạnh lùng đều kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ điềm đạm cười nói:

-Chớ hoài nghi, đúng, ta đã giải trừ linh hồn trói buộc của các ngươi. Từ nay trở đi, ba người các ngươi đều đã khôi phục lại tự do, ta nghĩ

sẽ không có ai có thể gây trở ngại cho các ngươi.

Dã Cù, Ốc Lao, Ngao Hư Vô đều nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

-Phụ vương người nắm trong tay "Thanh Vũ tiên phủ", Vạn Thú Phổ này sẽ do đại ca điều khiển. Đại ca, huynh lấy máu nhận chủ, từ nay huynh sẽ là tân chủ nhân của Vạn Thú Phổ. Linh thú bên trong cũng theo sự khống chế của huynh.

Tần Vũ trực tiếp đưa *"Vạn Thú Phổ"* cho đại ca của mình.

Tần Phong nhìn Vạn Thú Phổ ở trước mắt, lại nhìn Tần Vũ, nhất thời ngẩn người ra. Nhưng Tần Đức tỉnh táo hơn, liền hỏi:

-Vũ nhi, nhưng Vạn Thú Phổ này có nhiều chỗ rất hữu dụng, sao con lại không muốn nó?

-Con không cần, trong Vạn Thú Phổ chỉ có ba không gian Linh thú, tối cao cũng chỉ là đế cấp mà thôi. Mang lên Thần giới cũng không sử dụng làm gì nhưng ở Tiên Ma Yêu giới lại có rất nhiều tác dụng.

Tần Vũ giảng giải.

Tần Vũ vốn cũng khá coi trọng Vạn Thú Phổ. Nhưng từ Phúc bá biết một điểm... Vạn Thú Phổ tại Thần giới, căn bản là một loại thần khí giải trí. Nếu không lúc trước Nghịch Ương tiên đế cũng không dễ dàng có được như vậy.

Vạn thú phố, tất cả có ba tầng không gian có thể thu thập ba đẳng cấp yêu thú nhưng có thể chứa yêu thú mạnh nhất ở mức cửu cấp yêu đế mà thôi.

Tại Thần giới, cửu cấp yêu đế cũng chỉ là vật nuôi. Vạn Thú Phổ này chính là nhốt một vài con vật nuôi bên trong. Đương nhiên linh thú bị thu phục chỉ cần chủ nhân không cắt đứt trói buộc linh hồn, thì dù đạt đến cảnh giới thiên thần cũng vẫn phải chịu sự khống chế.

Nhưng nhốt một yêu thú ở cấp bậc yêu đế, sau đó bồi dưỡng thành

cấp thiên thần để mình sử dụng, kiểu này cũng khó khăn hơn nhiều so với việc thuê mười thiên thần. Do đó Vạn Thú Phổ cũng chỉ lợi hại ở Tiên Ma Yêu giới mà thôi.

Ốc Lam cười nhạt nói:

-Tần Vũ, đối với Tiên Ma Yêu giới này, ta cũng không có hứng thú gì. Ngươi hãy để ta vào Khương Lan giới tiếp tục tu luyện. Đợi khi ngươi đến Thần giới thì cứ tự nhiên mang ta lên theo là được.

Từ khi thấy *"Khương Lan giới"*, Ốc Lam đã không nghĩ tới phải rời khỏi Thần giới. Bởi vì Ốc Lam biết có người giúp đỡ lợi hại thì quan trọng cỡ nào ở Thần giới.

-Ta cũng không có hứng thú đối với Tiên Ma Yêu giới.

Thanh âm to lớn của Dã Cù vang lên. Ngao Vô Hư cũng lạnh lùng nhìn Tần Vũ, ý tứ rất rõ ràng, hắn cũng chẳng có hứng thú đối với Tiên Ma Yêu giới.

Tần Vũ lại lắc đầu nói:

-Dã Cù, Ngao Vô Hư, sau chín mươi năm nữa ta phải độ kiếp rồi. Mặc dù hai người các ngươi là cửu cấp yêu đế, nhưng thần kiếp có lẽ sẽ đến chậm hơn ta rất nhiều.

Dã Cù, Ngao Vô Hư đều nín thinh. Nói chung đến được cửu cấp yêu đế, cần vài vạn năm, thậm chí lâu hơn mới đến Thần kiếp.

Ngao Vô Hư nhíu mày hỏi:

-Nhanh vậy sao?

Tần Vũ cười nhạt đáp:

-Đúng, rất nhanh. Do đó các ngươi không thể nào đi cùng ta tới Thần giới. Nếu các ngươi thấy bên ngoài không có ý nghĩa, thì tạm thời sinh hoạt ở Tần phủ. Không có việc gì thì có thể bồi tiếp Hắc Đồng, Quách

Phàm bọn chúng.

Ngao Vô Hư và Dã Cù gật đầu. Bọn họ tu luyện có nhanh hơn nữa, cũng không thể độ thần kiếp sớm hơn Tần Vũ được.

Ba huynh đệ Tần Vũ cùng nhau độ thần kiếp đã có phần nguy hiểm. Nếu hai người bọn họ cũng muốn cùng độ thần kiếp theo, năm người độ thần kiếp…Dù là Tần Vũ, cũng không có chút tự tin nào. Do đó Ngao Vô Hư và Dã Cù mới không có nói thêm nữa.

-Đại ca, phụ vương, có "Tần Vũ tiên phủ" và *"Vạn Thú Phổ"*, con cũng đã an tâm.

Tần Vũ cười nhìn phụ vương, đại ca mình. Hai người Tần Đức, Tần Phong nhìn nhau một cái, trong lòng đều thấy cảm động.

-Tiểu Vũ, cảm ơn.

Tần Phong lên tiếng. Nhìn Tần Vũ trước mắt, trong đầu hắn lại hiện về hài đồng bảy, tám tuổi năm đó, cùng hắn tắm ở Ôn Tuyền:*"Đó chính là tam đệ ta sao?"* Tần Phong có lúc đã nghĩ rằng mình đang nằm mơ.

Tần Vũ vung tay. Chỉ thấy trong đình viện xuất hiện một nhóm đông *"người"*. Bộ dạng của họ rất quái lạ, có người tuy là hình người, nhưng lại có đuôi to, có người bản thân chính là một quả bóng lông. Bất quá tuyệt đại bộ phận vẫn là hình người.

Hơn tám mươi người lập tức khom người nói:

-Đại nhân.

Bọn họ đối với Tần Vũ rất cảm kích, vì Tần Vũ đã thả họ ra từ Mê Thần Điện. Đúng, bọn họ chính là những vật nuôi trong Mê Thần Điện.

Tần Vũ gật đầu:

-Tuyệt đại bộ phận trong các người đều là đế cấp. Có ba là vương

cấp. Các ngươi đến từ các không gian vũ trụ khác nhau, nhưng từ hôm nay, ta hi vọng các ngươi đáp ứng ta một chuyện.

Hơn tám mười người đồng thời nói:

-Đại nhân, mời nói!

Tần Vũ đạm nhiên nói:

-Trước khi các ngươi phi thăng lên Thần giới, các ngươi sẽ là những người phục vụ Tần gia của ta, bảo hộ Tần gia ta. Bất quá, đối với tính cách các ngươi, ta tịnh không rõ, nên mấy người các ngươi cần trực tiếp vào trong Vạn Thú Phổ. Ta sẽ để đại ca ta phát thệ, sau khi các ngươi độ qua thần kiếp, sẽ giải trừ trói buộc linh hồn cho các ngươi.

Trong khi nói, trên thân Tần Vũ lại có một cỗ uy thế. Bất kể thế nào Tần Vũ cũng không nguyện ý đem tộc của mình ra đánh cược, do đó để tám mươi mấy người này vào Vạn Thú Phổ là phương pháp an toàn nhất.

Tám mấy người đó không khỏi có chút đắn đo, chỉ nhìn về Tần Phong.

-Ta Tần Phong phát thệ, linh thú trong Vạn Thú Phổ, một khi độ qua thần kiếp, ta sẽ lập tức giải trừ khế ước linh hồn của y. Nếu vi phạm lời thề, thì thần lôi giáng xuống đầu, hồn phi phách tán.

Tần Phong thề rất dứt khoát.

Nghe thấy lời thề của Tần Phong, hơn tám mươi người đó lập tức thoải mái hơn. Dù sao thì trước khi phi thăng cũng vô sự, bảo hộ Tần gia thì đáng là gì? Chung quy, Tần Vũ cũng đã giúp họ hồi phục tự do.

Vừa nghĩ đến những cái cũi tù mà mình không cách gì ly khai khỏi đó, bọn họ đều cảm thấy sợ hãi.

An bài xong tất cả, Tần Vũ mới thấy yên ổn trong lòng. Tám mươi mấy người này, mỗi người ở không gian vũ trụ của họ đều thuộc

loại cực kỳ đặc biệt, nếu không thì cũng sẽ không bị Xa Hầu Viên bắt thành vật nuôi. Mỗi người bọn họ đều có bản lĩnh thần kỳ, thậm chí có người còn mạnh hơn siêu cấp thần thú.

Tỷ như Ốc Lam lúc trước. Y cũng đã từng là một trong số họ.

Cứ như vậy, Tần Vũ sống những ngày yên tĩnh ở Tần phủ. Bởi vì bên Ám Tinh giới cũng không có chuyện gì, Tần Vũ chỉ truyền tấn nói bản thân muốn tu luyện, nên cũng không có người nào đến hỏi thăm hắn.

Qua năm mươi năm, lần đó Tần gia cử hành một thịnh yến, đương nhiên cũng đã mời một số người bên ngoài. Tần phủ chỉ có những nhân vật của Tần gia mới có thể vào. Bình thường cử hành yến tiệc, là ở trong một tòa cung điện cạnh dốc núi.

Lúc này, trong cung điện tập trung lượng lớn người. Tuyệt đại bộ phận người của Tần gia đều ở đó, bất quá lần này ngay cả Huyền Đế cũng đến đây, vì Huyền Đế là sư tôn của thê tử Phong Ngọc Tử.

Trong đại sảnh rất nhiệt náo, nhóm đông người đang tụ tập ở đây, Tần Vũ, Tần Phong, gia đình Hắc Vũ, Tần Đức, Phong Ngọc Tử và những người khác. Yến tiệc còn chưa bắt đầu, nhóm đông người thì đang nói chuyện với nhau.

-Tiểu Vũ.

Phong Ngọc Tử và một vị hồng y mỹ phụ đi qua.

-Phong bá bá, Phong bá mẫu.

Tần Vũ mỉm cười. Đối với Phong Ngọc Tử, Tần Vũ cũng có phần khó xử, vì hắn hoài nghi Huyền Đế có âm mưu gì đó. Do đó đối với đồ đệ của Huyền Đế, thê tử *"Liên Ngữ"* của Phong Ngọc Tử, hắn cũng có chút hoài nghi.

-Tần Vũ huynh, nghe nói huynh còn có khoảng bốn mươi năm nữa là phải độ kiếp?

Một thanh âm ôn nhu vang lên, Huyền Đế Huyền Hy mang theo một nụ cười nhẹ đi tới.

Tần Vũ nhìn Huyền Hy, trong lòng nao nao. Mình còn có hơn bốn mươi năm là phải độ kiếp, người Tần gia biết được cũng không nhiều a. Làm sao Huyền Đế biết được? Không phải là…thê tử của Phong bá bá nói chứ?

Tần Vũ tức thì mỉm cười gật đầu nói:

-Không biết Huyền Hy nàng lúc nào thì độ kiếp?

Huyền Hi cười đáp:

-Ta, giờ còn sớm lắm.

-Đại ca.

Tiếng của Hầu Phí từ phía sau truyền lại. Tần Vũ mỉm cười nói:

-Huyền Hy, nàng nói chuyện với người khác trước, ta không thể bồi tiếp được.

Tần Vũ chuyển người đi về phía Hầu Phí.

Huyền Hy nhìn theo bóng lưng của Tần Vũ, trên mặt có một nụ cười thoáng qua, trong lòng thầm nói:*"Tần Vũ, bốn mươi năm, ngươi còn mạng trong bốn mươi năm, Tần gia tộc của ngươi cũng chỉ còn mạng trong bốn mươi năm thôi."*

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã bốn mươi năm qua đi.

Trên một tinh cầu hoang vu không xa - Ngụ Đức tinh, nhiệt độ nóng vô cùng, mặt đất nóng đến nỗi bị nứt nẻ hết ra. Nhưng trên khỏa tinh cầu này đang tụ tập hơn một trăm người.

Trên mặt mỗi người đều mang nụ cười, hưng phấn đàm luận lẫn nhau, nhiệt độ nóng cháy không có chút gì ảnh hưởng đến bọn họ.

- Phụ vương, lần này tiểu Vũ muốn cùng Hầu Phí, Hắc Vũ độ thần kiếp. Có phải có chút lỗ mãng?

Tần Phong đang đứng cùng Tần Đức, nhưng trong lòng Tần Phong có chút không yên tâm.

Tần Đức cười nói:

- Vũ nhi làm việc gì ta đều rất yên tâm, nó dám làm như thế chắc là mười phần chắc chắn.

- Tần Đức, ngươi sinh được một nhi tử thật tốt.

Thanh âm từ bên cạnh truyền đến, Huyền Hi trong trang phục màu xanh biếc đi tới.

- A?

Tần Đức, Tần Phong trong lòng đều nghi hoặc, mấy năm nay, bọn họ cùng Huyền Hi gặp mặt cũng không dưới trăm lần. Bình thường Huyền Hi phần lớn đều mặc màu hồng, màu tím, màu trắng. Trang phục màu xanh biếc là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Tần Đức cười dò hỏi:

- Huyền Đế bệ hạ, trang phục hôm nay chúng ta chưa từng thấy qua.

- Mặc trang phục màu xanh biếc làm ta giống như một tiểu nữ nhân có dáng dấp thùy mị, chỉ là đã rất nhiều năm rất nhiều năm

rồi không mặc. Tần Đức, lần này ba huynh đệ Tần Vũ cùng độ thần kiếp, tại tiên ma yêu giới này trong lịch sử chưa từng nghe nói qua.

Huyền Hi mỉm cười nói. Tần Đức lắc đầu thở dài một tiếng:

- Vũ nhi hắn không nên như thế. ta khuyên bảo cũng không được.

- Tần huynh, không cần lo lắng cho tiểu Vũ.

Phong Ngọc Tử cùng thê tử Liên Ngữ sánh vai đi tới.

Huyền Hi đột nhiên nhíu mày liếc nhìn tám mươi người ở phía xa, trong lòng nghi hoặc:

- Tám mười mấy người này là ai? Làm thế nào xuất hiện tám mươi mấy đế cấp cao thủ? Hơn nữa ta cơ hồ không nhận ra bản thể của bọn họ!

Tám mười mấy người này là Tần Vũ lúc trước đưa đến, là hơn tám mươi yêu thú đến từ các không gian vũ trụ khác.

Trên thực tế, từ khi tám mười mấy người này tự nguyện trở thành linh thú Vạn Thú phổ, bọn họ tám mười mấy người vẫn không hề tiến vào 'Vạn Thú phổ', bởi vì việc mở ra tầng thứ ba Vạn Thú phổ rất gian nan nên bọn họ vẫn sống ở bên ngoài.

Lúc trước khi Nghịch Ương tiên đế thân tử để cho Ốc Lam, Dã Cù ở ngoài Vạn Thú phổ cũng là cùng một đạo lý này.

- Tần huynh, tám mươi người này ta tựa hồ chưa bao giờ gặp qua?"

Huyền Hi nghi hoặc dò hỏi.

Tần Phong nói:

- Huyền Đế bệ hạ, tám mươi người này là gia nhân Tần gia, bình thường đều sinh sống ở trong Tần phủ, Huyền Hi bệ hạ chưa gặp bọn họ cũng là bình thường.

Tần phủ, tức 'Thanh Vũ tiên phủ', Huyền Đế đích thực chưa một lần đi vào.

- Nguyên lai là như thế.

Huyền Hi gật đầu mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ:

"Không nghĩ tới Tần gia cũng sở hữu một nhóm cao thủ như vậy, nói về số lượng đế cấp cao thủ cũng không dưới ta."

"Bước đầu tiên trong kế hoạch báo thù lần này là giết Tần Đức làm loạn tâm trí Tần Vũ, khiến cho hắn bị tâm ma xâm lấn tại đệ tam trọng thần kiếp, bị thần kiếp oanh diệt. Tám mươi gia nhân này thực lực mặc dù không tệ. Nhưng ta ở gần Tần Đức, những người này thực lực so với ta còn kém, căn bản không thể ngăn trở kịp."

Huyền Hi đã sớm có kế hoạch báo thù. Kế hoạch báo thù Tần Vũ gồm hai bước. Năm đó, lần đầu tiên Huyền Hi phát hiện Tần gia tộc nhân, Huyền Hi vốn muốn trực tiếp giết chết hết Tần gia nhất tộc. Nhưng sau đó Huyền Hi nhận ra rằng nếu giết Tần gia nhất tộc sẽ làm Tần Vũ giận dữ giết nàng để tiết hận. Hơn nữa khiến cho Tần Vũ không còn thân nhân vướng bận, thoát ly trói buộc, tu luyện có thể nhanh hơn. Thành tựu có thể càng cao.

Mục tiêu báo thù của nàng là Tần Vũ, Huyền Hi không muốn Tần Vũ đạt thành tựu càng cao. Do đó nàng ta đã nghĩ ra kế hoạch này.

"Thực lực ngươi đích thực cường đại, thậm chí cường đại đến mức đáng sợ!"

Huyền Hi nhìn chằm chằm vào Tần Vũ đang tĩnh tu ở phía xa. Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người khoanh chân lẳng lặng chờ thần kiếp xuất hiện.

"Tần Vũ ngươi thật ngông cuồng, ba người cùng độ thần kiếp, thần kiếp uy lực không có chỉ gấp ba mà là tám chín lần, thậm chí hơn mười lần! Ta không tin… khi ngươi tâm ma nhập thể, khi đó ngươi làm thế nào chống đở được uy lực gấp mười lần của đệ tam trọng thần kiếp!"

Huyền Hi lòng đầy cừu hận nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như

trước.

Tâm ma một khi xâm nhập thành công là chuyện đáng sợ phi thường. Tần Vũ nếu bị tâm ma nhập thể. Linh trí không còn, chỉ bằng 'Kim Hình Linh Châu' có thể bảo toàn được tánh mạng, nhưng Hầu Phí, Hắc Vũ hai người không có Tần Vũ trợ giúp, muốn kháng cự là rất nguy hiểm.

"Tại thời khắc độ kiếp, cho ngươi nhìn thấy phụ vương ngươi thân tử, ta không tin ngươi không bị chấn động tâm thần!"

Huyền Hi trong lòng cười lạnh, *"một khi tâm thần chấn động, tâm ma nhập thể, đó là thời khắc tử vong của ngươi."*

Đây là kế hoạch duy nhất mà Huyền Hi thấy có thể thành công.

Nàng không thể nghĩ ra kế hoạch tốt hơn.

"Là hắn!" đồng tử Huyền Hi đột nhiên co rút lại, nàng thấy được một người.

Huyền Hi vĩnh viễn không thể quên được, người một quyền giết chết trượng phu Vũ Hoàng của nàng, mà giờ phút này hắc sấu nam tử kia đang cùng hai người khác ở cùng một chỗ. Ba người này đều phát xuất khí tức cường đại.

"Ba cửu cấp yêu đế!" trái tim Huyền Hi chấn động mạnh.

Đứng ở cách đó không xa đúng là Ốc Lam, Dã Cù, Ngao Vô Hư ba người, ba người bọn họ cũng đến xem ba huynh đệ Tần Vũ độ kiếp. Ốc Lam tu luyện tại tầng thứ hai Khương Lan giới rốt cục cũng đạt tới cửu cấp yêu đế.

"Hừ, ba cửu cấp yêu đế cũng không cản trở được kế hoạch của ta, ta ở ngay cạnh Tần Đức, khi ra tay giết Tần Đức thì ba cửu cấp yêu đế chỉ kịp phản ứng mà thôi. Hơn nữa cho dù bọn hắn phát hiện ra cũng không kịp cứu!"

Huyền Hi rất tự tin.

Nàng trên mình có thần khí chiến y, hơn nữa muốn giết Tần Đức nàng chỉ cần một chiêu! Nếu nàng tại bên cạnh Tần Đức đột nhiên

ra tay, cho dù Tần Vũ không phải độ kiếp phỏng chừng cũng không thể phản ứng kịp trong nháy mắt, cơ hồ không có khả năng cứu được.

- Sư tôn, thần kiếp đã bắt đầu xuất hiện, qua bên này xem đi.

Liên ngữ cung kính nói.

Huyền Hi cười nói:

- Tốt!

Huyền Hi nói xong liền đi tới bên cạnh Tần Đức.

Những người quan sát Tần Vũ độ kiếp giờ phút này chia làm ba nhóm.

Nhóm thứ nhất phía trước là Tần Đức, Tần Phong, vợ chồng Phong Ngọc Tử, nữ nhân của Tần Phong, Tần Nam cháu Tần Phong… và những đệ tử Tần gia có địa vị tương đối cao, đương nhiên cũng phải kể đến Huyền Hi đứng bên cạnh Tần Đức, Phong Ngọc Tử.

Nhóm thứ hai là Tần gia tộc nhân, một ít hậu bối đệ tử. Những người này đứng ngay phía sau nhóm người Tần Đức.

Nhóm thứ ba mới là tám mười mấy gia nhân, đồng thời bọn người Dã Cù, Ốc Lam, Ngao Vô Hư cũng ở nhóm này.

Huyền Hi cùng Tần Đức sóng vai đứng, đồng thời còn nói cười với nhau.

- Tần Đức. Không cần vì Tần Vũ huynh lo lắng, ta dám chắc hắn sẽ thành công vượt qua thần kiếp.

Huyền Hi mỉm cười nói với Tần Đức. Tần Đức gật đầu nói:

- Tạ ơn Huyền đế bệ hạ đã cát ngôn (ý nói có lời chúc lời tốt)!

Trong khi đó.

"Oanh long long…"

Bên trên bầu trời tinh cầu hoang vu, hắc sắc tường vân quay cuồng không ngừng, cuồng phong rít gào, bên trong hắc sắc tường vân chứa đầy lôi điện.

"Xuy xuy…"

Xung quanh phương viên mười dặm nơi ba huynh đệ Tần Vũ khoanh chân ngồi, không gian hoàn toàn bị vặn vẹo.

- Bắt đầu rồi đại ca.

Hầu Phí là người thứ nhất mở bừng mắt ra nói.

Hắc Vũ cũng mở mắt, ngửa đầu nhìn lên. Tần Vũ là người mở mắt cuối cùng, mang theo một tia nhàn nhạt mỉm cười, sau đó nhìn lên bầu trời đầy hắc sắc tường vân:

- Ba người cùng độ thần kiếp, ta muốn xem thần kiếp này uy lực như thế nào?

Ba huynh đệ đồng thời đứng dậy, thân thể đứng thẳng giống nhau, trường bào trên người không gió mà tung bay phần phật.

"Oanh tạp!" một đạo lôi điện từ trong hắc sắc tường vân đánh xuống. Đồng thời có ngàn vạn đạo điện xà oanh kích địa phương uốn khúc trong phương viên mười dặm. Ba huynh đệ Tần Vũ đối mặt với ngàn vạn lôi điện vẫn chắp tay đứng nhìn lên bầu trời, không hề quan tâm.

Tần thị nhất tộc thiên tài, Tần Nam cháu Tần Phong giờ phút này hai mắt không chớp nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng há ra, thở hào hển. Thân ảnh ba huynh đệ Tần Vũ ở trong lòng hắn giống như thiên thần.

- Có một ngày, ta cũng muốn được như vậy!

Tần Nam trong lòng thầm nói.

Không chỉ Tần Nam, Tần thị nhất tộc, kể cả bọn gia nhân, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Lại nhìn điện xà oanh kích đầy trời, trong lòng cũng bị một màn làm cho rung động.

- Thần kiếp phủ xuống, ngàn vạn điện xà đánh xuống như vậy trước nay chưa từng có.

Huyền Hi tựa hồ lo lắng nói,

- Thần kiếp lần này uy lực có thể rất lớn a.

Ở một bên Tần Đức, Tần Phong bọn người cũng lo lắng không yên.

Huyền Hi dùng tiên thức quan sát vẻ mặt nhóm người Tần Đức, Tần Phong, Phong Ngọc Tử, trong lòng không khỏi cười thầm:

"Tần Vũ ơi Tần Vũ, chỉ nhìn thần kiếp phủ xuống đã có ngàn vạn điện xà, lần này nhờ thần kiếp trợ oai, vốn ta cũng không mười phần chắc kế hoạch sẽ thành công. Nhưng bây giờ xem ra lão thiên đang phù trợ ta rồi. Ngươi không nên ba người cùng độ thần kiếp, làm bậy thì không thể sống!"

Trong khôn cùng hắc sắc tường vân quay cuồng, đột nhiên phảng phất một đạo huyết sắc từ trong đó xuất ra, huyết sắc càng ngày càng nhiều. Đó chính là cự đại huyết vân, huyết vân từ trong hắc sắc tường vân sinh ra, huyết vân tối thiểu bao phủ trong phương viên ngàn dặm.

"Hô, hô!"

Một trận hít thở dồn dập không ngừng vang lên từ Tần thị nhất tộc đệ tử đang xem cuộc chiến từ xa, bởi vì uy lực của kiếp vân đều tạo áp lực lên linh hồn.

Chỉ thấy đạo đạo quang mang lóe ra, Tần gia gia nhân, Ốc Lam, cả Huyền đế đều ra tay bố trí cấm chế thật lớn bảo vệ mọi người bên ngoài.

- Thần kiếp trước nay chưa từng có.

Huyền Hi trong mắt lấp lánh quang mang.

Như biển máu huyết vân ngàn dặm xoay tròn, chỉ thấy trong đó một phương viên mười dặm một ma bàn (cái cối xay bằng đá) chậm rãi hiện ra, phương viên này thực lực chính là trung tâm ma bàn lam sắc lôi điện.

- Tám mươi mốt đạo!

Tần Vũ nhíu mày ngẩng đầu nhìn lên.

- Tiểu Hắc, Phí Phí. Khi Thanh Đế, Kim Hình Quân Hình Viễn đối diện đệ nhất trọng thần kiếp, chỉ có chín đạo lam sắc lôi điện, nhưng chúng ta ba người độ thần kiếp lại là tám mươi mốt đạo. Nhưng uy lực không chỉ gấp chín lần. Số lượng gấp chín lần, nhưng thông qua "cổ trận" pháp chấn xuống, uy lực cũng hơn mười lần, thậm chí còn cao hơn.

Tần Vũ sắc mặt có chút nghiêm túc.

Xem ra ta đã có chút coi thường, ba người cùng độ thần kiếp, uy lực gia tăng kinh khủng.

- Đại ca, đệ nhất trọng thần kiếp này giao cho ta.

Hầu Phí dát dát cười nói,

- Ta dùng kinh thiên nhất côn vừa mới luyện thành, nhân dịp này thử một chút.

Tần Vũ khẽ cau mày:

- Phí Phí, ta xem đệ nhất trọng thần kiếp này gồm tám mươi mốt đạo lam sắc lôi điện tạo thành cổ trận, uy lực vô cùng lớn. Đệ cho dù ngăn trở được cũng có thể bị thương.

- Đệ và hầu tử cùng ra tay.

Bạch y Hắc Vũ nói, thanh âm vẫn lạnh băng như trước,

- Hầu tử dùng kinh thiên nhất côn, đệ dùng kinh thiên nhất thương chắc là đủ rồi.

Tần Vũ gật đầu.

"Oanh long long!"

Tám mươi mốt đạo lam sắc lôi điện cấu thành cổ trận ma bàn*, chậm rãi từ không trung hạ xuống, tạo thành ma bàn trong phương viên mười dặm, vừa vặn bằng với khu vực độ kiếp của ba người Tần Vũ.

Ma bàn chậm rãi hạ xuống, khu vực độ kiếp chấn động.

"Xoát!" "Xoát!"

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người giống như mũi tên rời cung, đồng thời lao thẳng lên trời (Nhất phi trùng thiên), nhằm tới cổ trận ma bàn thật lớn kia.

Vây quanh là Tần thị tộc nhân, Huyền Đế, còn có tám mười mấy gia nhân, đều cẩn thận nhìn tràng cảnh trước mắt. Đột nhiên một cự đại côn ảnh và thương ảnh xuất hiện.

"Bồng!" "Bồng!"

Lưỡng đạo thanh âm thật lớn cơ hồ đồng thời vang lên cùng lúc côn ảnh, thương ảnh xuất hiện.

Đồng thời!

Chỉ thấy côn ảnh thật lớn cùng với thương ảnh xuyên thấu cổ trận ma bàn, phương viên mười dặm quanh ma bàn bắt đầu tan vỡ ra, sau đó tám mươi mốt đạo lam sắc lôi điện bay loạn ra bốn phương tám hướng.

Không có có *"cổ trận"* áp chế, chỉ với lam sắc lôi điện thì không thể gây thương tổn cho ba người Tần Vũ.

- Đại ca.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nói một tiếng đã về tới bên người Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu:

- Hay lắm!

Hầu Phí ngửa đầu nhìn vạn lý huyết vân:

- Cổ trận ma bàn vừa rồi uy lực thật lớn, đệ cùng tạp mao điểu liên thủ mà đều cảm thấy lực phản chấn kinh khủng.

- Đệ nhị thần kiếp do ta đối phó.

Tần Vũ mỉm cười nói.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người không nói nhiều lời, bởi vì bọn họ biết thực lực kinh người của Tần Vũ. Đệ nhị đạo thần kiếp là 'Thần Hỏa kiếp', đối phó 'Thần Hỏa kiếp' Tần Vũ chắc chắn trăm phần trăm.

Bởi vì Tần Vũ sở hữu hồng mông linh bảo 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn', thông qua 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn' có thể dễ dàng thu hút thần hỏa. Tuy nhiên, Tần Vũ biết có một số cao thủ thần giới có thể thông qua thần kiếp quan sát tình huống độ kiếp của mình, nên không sử dụng 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn' là tốt nhất.

Dùng Hồng Mông linh bảo 'Kim Hình linh châu' là đủ rồi.

"Xuy xuy ~~" vạn lý huyết vân chia làm hai phần, xoay tròn theo hai phương hướng khác biệt, hỗ trợ lẫn nhau, chỗ giao nhau toát ra những tia hắc sắc hỏa diễm, vạn lý huyết vân sinh ra hắc sắc thần hỏa là đáng sợ phi thường.

Hắc sắc thần hỏa tụ tập lại, cuối cùng hình thành…

Một hắc sắc hỏa cầu!

Đúng, chính là hắc sắc hỏa cầu, hắc sắc hỏa cầu đường kính

khoảng ngàn thước. Hắc sắc hỏa cầu như một tia chớp lao xuống, Tần Vũ ngửa đầu nhìn lên, trên mặt xuất hiện một tia cười nhạt.

* Ma bàn: cối xay bằng đá

Hắc sắc hỏa hỏa cầu đường kính cả ngàn thước cứ như vậy hạ thấp, phủ xuống đỉnh đầu ba người Tần Vũ, dường như phủ kín cả thiên địa, chỉ nghe thấy thanh âm không khí chấn động.

"Xuy xuy!"

Hỏa cầu hắc sắc thần hỏa đường kính cả ngàn thước hoàn toàn bao phủ ba người Tần Vũ, đồng thời không ngừng thiêu đốt.

Nếu chỉ một người độ thần kiếp, đợt thần hỏa này, thứ nhất tương đối ít, thứ hai là chỉ thiêu đốt trong chốc lát rồi tự tiêu tán. Nhưng lúc này hắc sắc thần hỏa hỏa cầu đường kính cả ngàn thước này lại bùng cháy không ngừng.

Luyện ngục!

Giờ phút này tại bên trong khu vực độ kiếp giống như luyện ngục, hắc sắc thần hỏa điên cuồng thiêu đốt, Nhưng mặc cho thần hỏa điên cuồng thiêu đốt thế nào, ba huynh đệ Tần Vũ đều không bị chút tổn hao gì.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người đứng ở phía sau Tần Vũ, mà Tần Vũ đang khai mở song chưởng.

Một màn kim sắc hào quang chói mắt bao trùm khu vực ba thước xung quanh Tần Vũ. Màn hào quang có hình bán cầu bảo vệ ba người Tần Vũ ở bên trong, mặc cho hắc sắc hỏa diễm thiêu đốt, nhưng không cách nào xâm nhập vào bên trong màn hào quang kim sắc.

Nhìn Tần Vũ khai mở song chưởng, phát xuất màn hào quang kim sắc như thế, mọi người đều cảm thấy một trận áp lực.

- Thật mạnh.

Huyền Hi sắc mặt cũng biến đổi.

- Tần Vũ, không ngờ tới ngươi còn mạnh hơn so với ta nghĩ.

Trong lịch sử độ thần kiếp, đệ nhị trọng thần hỏa kiếp đều rất ngắn, nhưng lúc này đây đã kéo dài hai mươi khắc thời gian, thời gian dài như thế bị thiêu đốt trong phong cuồng đại lượng thần hỏa, cho dù là thượng phẩm thần khí cũng bị hòa tan.

"Hô!" phi thường kỳ diệu. Luyện ngục hắc sắc thần hỏa bao trùm thiên địa đột nhiên biến mất vào hư vô.

Đệ nhị trọng thần kiếp đã vượt qua.

- Gia gia, tam gia gia thật mạnh.

Tần Nam đứng ở bên cạnh Tần Phong, nhưng hai mắt lại nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, trong mắt toát lên vẻ kinh hãi. Thực lực như thế thật kinh người, quá kinh người.

Tần Phong cũng gật đầu, trong mắt cũng hiện lên vẻ kích động.

Tam đệ của mình, tiểu Vũ lúc trước giờ đã trở nên quá lợi hại như thế.

Trong mắt Tần gia đệ tử đều ánh lên thần sắc tự hào. Đồng thời truyền âm bàn tán, nhưng một người đứng bên cạnh Tần Đức lại có sắc mặt không được tốt lắm.

"Tần Vũ, ngươi so với ta nghĩ hoàn toàn cường mạnh hơn."

Huyền Hi nhìn Tần Vũ, đồng tử không ngừng co rút lại,

"Nếu ta không ra tay, nói không chừng ngươi thật sự có thể vượt qua đệ tam trọng thần kiếp."

Huyền Hi khóe mắt liếc qua ba cửu cấp yêu đế.

Nàng căn bản không dám sử dụng tiên thức điều tra vì lo lắng bị Ốc Lam, Dã Cù, Ngao Vô Hư ba người phát hiện. Giờ phút này cả ba đều đang xem cuộc chiến độ kiếp. Chính thức để cho nàng phải kiêng kỵ cũng chỉ có ba người này. Về phần tám mười mấy gia nhân, thực lực đều kém hơn nàng, căn bản không có khả năng ngăn cản nàng.

"Bọn họ ở cách ta chừng trăm thước, ta đột nhiên ra tay giết chết Tần Đức, bọn họ căn bản không có khả năng ngăn cản."

Huyền Hi liếc mắt, một cái nhìn Tần Đức ở cách ba, bốn thước.

Với ba bốn thước. Huyền Hi dùng tốc độ công kích giết chết Tần Đức, ba cửu cấp yêu đế căn bản vốn không kịp phản ứng.

- Phí Phí, tiểu Hắc, đệ tam trọng thần kiếp này tâm ma lợi hại phi thường. Hơn nữa chúng ta ba người cùng độ kiếp, ta phỏng chừng tâm ma này uy lực cũng sẽ đề cao không ít, linh hồn cảnh giới các đệ không cao, tâm ma này ta sẽ chủ động tiêu diệt toàn bộ. Về phần thần lôi, ta cũng tự tin có thể hoàn toàn tiêu diệt. Các đệ chỉ cần đứng xem thôi.

Giờ phút này Tần Vũ tràn ngập tin tưởng.

- Ai, thật sự là bất khuất a.

Hầu Phí bất đắc dĩ nói,

- Nếu ta một mình độ thần kiếp. Dám chắc có thể kiêu ngạo một phen. Chỉ là uy lực thần kiếp lần này tăng thêm mười mấy lần thậm chí nhiều hơn. Đệ tam trọng thần kiếp này ta cũng không dám đối đầu. Muốn cho ta, tạp mao điểu và đại ca cùng lên thần giới thì chỉ có thể để cho đại ca lấy hết danh tiếng mà thôi.

Hắc Vũ ở bên cạnh cũng cười cười.

Tần Vũ nghe được khóc cười không được.

Bản thân mình ra tay chống lại đệ tam trọng thần kiếp, còn nói là để lấy danh tiếng. Hầu Phí này …Tần Vũ cũng không biết nói gì.

Đột nhiên!

Tần Vũ cảm thấy hồi hộp, một cảm giác cực kỳ không ổn.

- Xảy ra sự tình gì?

Tần Vũ trong nháy mắt ánh mắt hướng tới những người đến xem độ kiếp, đồng thời thần thức cũng hoàn toàn bao trùm. Sắc mặt đại biến, trống ngực đập thình thịch khi thấy tràng cảnh xuất hiện trước mắt.

Huyền Hi đơn thủ hóa thành trảo, trực tiếp đánh tới ngực Tần Đức, Tần Đức trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Với thực lực Tần Đức, căn bản vốn không kịp phản ứng.

Mà Tần Phong, Phong Ngọc Tử bọn họ thậm chí còn không chú ý tới cảnh này, Tần thị nhất tộc đệ tử môn hạ cũng đồng dạng không chú ý tới. Mọi sự chú ý của bọn họ đều tập trung vào Tần Vũ độ kiếp.

Trong số Ốc Lam, Dã Cù, Ngao Vô Hư ba người, chỉ có Ốc Lam tựa hồ cảnh giác hướng Huyền Hi nhìn lại, trong mắt cũng chỉ có một tia hoảng sợ. Hắn cũng không kịp ngăn cản.

- Phụ vương!

Sắc mặt Tần Vũ trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Huyền Hi cùng Tần Đức ở trong khoảng cách quá gần, trong nháy mắt ra tay, cho dù tốc độ hơn nàng gấp bội cũng không kịp ngăn cản.

- Ha ha …… Tần Đức, ngươi chết đi, muốn trách thì trách nhi tử của ngươi, ngươi cũng không cần lo lắng, nhi tử ngươi cũng sẽ đi theo ngươi rất nhanh thôi, cùng nhau hồn phi phách tán!

Thanh âm lãnh khốc của Huyền Hi vang lên trong đầu Tần Đức, đồng thời tay phải thành trảo đã đâm vào ngực Tần Đức.

Giờ khắc này trong lòng Huyền Hi vô cùng kích động. Nàng thậm chí nhớ lại cảnh lúc trước Ốc Lam một quyền giết chết Vũ Hoàng.

Nhưng!

- Chủ nhân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được làm tổn thương thân nhân người.

Một thanh âm thuần hậu thân thiết vang lên, một lão giả từ bi xuất hiện bên cạnh Tần Đức, nắm lấy tay phải Huyền Hi, đồng thời dùng thân thể chắn trước Tần Đức.

Mặc cho Huyền Hi dùng sức như thế nào, tay phải nàng cũng vô pháp đâm vào ngực Tần Đức.

- Không, không có khả năng, ngươi, ngươi …

Nhìn lão giả trước mắt, Huyền Hi sắc mặt tái nhợt như bạch chỉ, nàng căn bản không thể tin được trong chớp mắt có người có thể phản ứng kịp, hơn nữa có thể trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tần Đức.

Đối mặt với lão giả trước mắt. Huyền Hi cảm thấy một áp lực to lớn, lão giả trước mắt phát xuất ra khí tức kinh khủng.

Đó là khí tức thiên thần chi lực.

Tần Vũ thấy tình cảnh này mới thở phào một hơi, trong lòng thoải mái:

- Phúc bá, cám ơn ngươi!

Tần Vũ nhớ lại năm đó cùng Phúc bá trở về.

Vừa mới sở hữu Mê Thần điện, Tần Vũ cùng Phúc bá trở lại Ngụ Đức tinh trong Sí Dương tinh hệ, hai người đã trải qua một phen trao đổi.

- Phúc bá, ta hoài nghi Huyền Đế có âm mưu. Ta hy vọng người có thể bảo vệ thân nhân của ta, người có nắm chắc không?

Tần Vũ hướng về Phúc bá hỏi.

Phúc bá gật đầu nói:

- Chủ nhân, ta chính là quản gia của lão chủ nhân 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên, vô luận tốc độ hay là mức độ cứng rắn của thân thể đều tiếp cận thượng bộ thiên thần. Cho dù không cách nào cảm ngộ được tự nhiên, thực lực của ta cũng bằng với hạ bộ thiên thần. Bảo vệ thân nhân chủ nhân là hoàn toàn chắc chắn.

- Phúc bá, người không phải không có linh hồn sao? Không cách nào sử dụng thần thức quan sát động tác đối phương, làm sao có thể giao thủ cùng người khác?

Tần Vũ hỏi.

Phúc Bá tự tin nói:

- Chủ nhân, trên thân khôi lỗi ta có không ít trận pháp cấm chế, trong đó có 'Diễn Tức trận', trong phạm vi của Diễn Tức trận, mọi một động tĩnh ta đều có thể phát hiện. hơn nữa với tốc độ của ta, cho dù khoảng cách ngàn dặm cũng một thoáng là có mặt như thuấn di vậy!

Trên mình có một Diễn Tức trận, Phúc bá đối với cận thân chiến đấu thì hơn hẳn một thiên thần bình thường. Đối với thiên thần cao thủ, chỉ có dựa vào khống chế không gian mới có thể đánh bại Phúc bá.

Nhưng thân thể Phúc bá quá mạnh mẽ, lực lượng cũng quá mạnh, tốc độ thì quá nhanh ngay cả khi ở trong không gian trói buộc. Hạ bộ thiên thần gặp phải Phúc bá chỉ có thể dùng không gian trói buộc sau đó chạy giữ mạng. Chỉ có trung bộ thiên thần mới có thể đánh bại Phúc bá.

- Phúc bá, từ hôm nay đến ngày ta phi thăng, sự an toàn của phụ vương, đại ca bọn họ giao cho người.

Tần Vũ trịnh trọng nói.

- Vâng, chủ nhân, ta nhất định sẽ không để cho bất luận kẻ nào làm thương tổn thân nhân của chủ nhân.

Phúc bá cung kính nói.

Theo dõi cuộc chiến chỉ có một đám người ở trong không gian vài trăm thước mà thôi, *"Diễn Tức trận' hoàn toàn bao trùm, nhất cử nhất động của bất kỳ kẻ nào Phúc bá đều nắm rõ.*

Khi Huyền Hi vừa mới vung trảo đã bị Phúc bá phát hiện.

Tốc độ của Phúc bá so với Tần Vũ còn nhanh hơn gấp trăm, gấp ngàn lần, việc ngăn cản Huyền Hi quả thực rất dễ dàng.

"Bồng!"

Phúc Bá nắm lấy tay phải của Huyền Hi, sau đó tùy ý đánh một chưởng vào đan điền Huyền Hi. Chỉ nghe thấy một tiếng trầm thấp chấn động, thân thể Huyền Hi trong nháy mắt đã hóa thành tê phấn.

- Phốc, thật là lợi hại. Khi hắn nắm được ta, ta liền lập tức nguyên anh ly thể, không thể ngờ được cho dù nguyên anh ly thể, chỉ với dư âm một chưởng đã khiến cho nguyên anh ta trọng thương.

Huyền Hi khiếp sợ.

Nguyên anh Huyền Hi ở bên ngoài cơ thể bằng một tốc độ kinh người hướng tới khu vực độ kiếp vọt đi.

- Không ổn.

Phúc bá sắc mặt biến đổi.

Huyền Hi là cửu cấp tiên đế, một khi nàng ta tiến vào khu vực độ kiếp. Kiếp vân cũng đồng thời đánh xuống Huyền Đế. Điều này khiến cho thần kiếp của ba người biến thành thần kiếp của bốn người, vậy thì uy lực thần kiếp không biết sẽ tăng lên bao nhiêu lần.

Dưới chân vừa động.

Phúc bá tốc độ nhanh đến mức cực điểm, tựa hồ như thuấn di hướng tới chỗ nguyên anh Huyền Hi. Phúc bá dự định trước khi nguyên anh Huyền Hi tiến vào khu vực độ kiếp sẽ giết chết Huyền Hi này.

"A!"

Trong nháy mắt nguyên anh Huyền Hi phát ra quang hoa chói mắt, chói mắt như mặt trời, tốc độ tăng thêm mấy chục lần tránh khỏi một trảo của Phúc bá. Phúc bá liền tiếp tục đuổi tới, chuẩn bị tiến vào khu vực độ kiếp để giết Huyền Hi.

- Phúc bá, không được tiến đến, một khi ngươi tiến vào bên trong khu vực thần kiếp, người thần giới có thể phát hiện.

Thanh âm Tần Vũ vang lên trong đầu Phúc bá.

Thân hình Phúc bá lập tức dừng lại.

Tần Vũ có thể không rõ ràng đối với người thần giới quan sát tình huống độ kiếp. Nhưng Phúc bá đã nghe qua… hắn biết người của thần giới có thể thấy toàn cảnh bên trong khu vực độ kiếp đích.

Một khi bị thần giới phát hiện có khôi lỗi xuất hiện tại khu vực độ kiếp. Vậy thì hậu quả … Phúc bá ngẫm lại cũng cảm thấy run sợ.

"Hô!"

Nguyên anh Huyền Hi phóng ra cự đại năng lượng, nhất thời ngưng tụ thành hình người. Chính là lúc này toàn thân Huyền Hi phóng xuất đạo đạo quang mang, rất hiển nhiên nàng đã tới thời điểm cuối cùng của tánh mạng.

Trong giây phút cuối cùng, Huyền Hi ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời.

Trong khi đó mây đen quay cuồng vô tận cũng đã thẩm thấu phát xuất đại lượng huyết vân, vốn dĩ huyết vân trong phương viên ngàn dặm đã lớn gấp đôi, phương viên đạt tới hai ngàn dặm.

Mà khu vực độ kiếp cũng lớn thêm ra..

Huyền Hi thấy bầu trời dị biến, ánh mắt liền chuyển hướng sang Tần Vũ.

- Tần Vũ, nhìn đi, kiếp vân cảm ứng được sự tồn tại của cửu cấp tiên đế ta, thần kiếp của ba người đã biến thành thần kiếp của bốn người.

Thanh âm của Huyền Hi vang lên trong đầu Tần Vũ.

Mà quang mang quanh thân thể Huyền Hi càng thêm chói mắt.

- Huyền Hi …

Tần Vũ trầm mặc.

"Ta cho dù tử cũng sẽ không để cho ngươi bình yên. Phong Vũ ca đã chết, ta làm sao có thù mà không báo. Hôm nay kế hoạch của ta thất bại chỉ vì không ngờ tới lão đầu kia, ta thật sự không nghĩ tới tiên ma yêu giới còn có loại cao thủ này. Hôm nay kế hoạch thất bại, chính là ngày ta bị báo ứng. Tần Vũ, ta chết đi nhưng ngươi… cũng đi theo nhanh thôi. Trước nay chưa từng có bốn người cùng độ thần kiếp, ta xem ngươi làm như thế nào để vượt qua?

Sau khi dùng tiên thức truyền âm, cả thân thể Huyền Hi hoàn toàn biến thành một điểm sáng. Năng lượng từ lấy Huyền Hi làm trung tâm lan tỏa ra, cuối cùng là một tiếng nổ mạnh, thân thể Huyền Hi hoàn toàn biến mất trong thiên địa, ngay cả linh hồn cũng không tồn tại.

Yên tĩnh!

Tất cả những người xem độ kiếp đều trầm mặc, Tần Đức, Tần Phong trong lòng người đều run sợ, còn Phong Ngọc Tử lạnh lùng nhìn Liên Ngữ bên cạnh.

- Huyền đế thật đáng hận, từ thần kiếp của ba người biến thành thần kiếp của bốn người, liệu tam gia gia chống đỡ được không?

Tần Nam thấp giọng nói.

- Nhất định, nhất định được.

Tần Phong kiên định nói.

- Đúng, nhất định thành công, Vũ nhi hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ làm ta thất vọng, chỉ luôn làm ta kinh hãi mà thôi.

Ánh mắt Tần Đức nhìn chằm chằm vào Tần Vũ trong khu vực độ kiếp.

Tần Vũ chỉ nhìn địa điểm Huyền Hi bạo tạc, chấn động của vụ nổ, hắn căn bản không thèm để ý.

- Huyền Hi, chính là Vũ Hoàng bức ta, cho nên hắn đã chết, ngươi chỉ là người tương trợ mà thôi, cừu oán với ta cũng không lớn. Ta vốn muốn giữ lại tánh mạng của ngươi, chỉ cần ngươi không làm thương tổn tới thân nhân của ta là được, nhưng ngươi ngay cả thân nhân của ta cũng muốn giết …

Tần Vũ thở dài một hơi.

Huyền Hi có cảm tình rất sâu với Vũ Hoàng mới có thể làm ra chuyện như vậy.

- Đại ca, đệ tam trọng thần kiếp giáng xuống rồi.

Thanh âm Hầu Phí vang lên.

Tần Vũ quay đầu nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ, mỉm cười:

- Yên tâm, cho dù là thần kiếp của bốn người, ta cũng có thể ngăn trở được.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên bầu trời.

Huyết hồng sắc kiếp vân bao phủ hai ngàn dặm, đạo đạo hôi sắc vụ khí thẩm thấu đến, đồng thời hắc sắc điện quang phảng phất giống như một con cầu long đang giãy dụa.

- Rõ ràng so với Kim Hình quân, Thanh Đế độ kiếp, uy lực thần lôi mạnh hơn, đệ tam trọng thần kiếp của Kim Hình quân, thần lôi mang màu xám, trong khi lúc này là màu đen. Thần lôi của bọn họ mỏng mảnh như sợi tóc nhưng lần này lại giống như cầu long.

Bên ngoài thân thể Tần Vũ bắt đầu lưu động đạo đạo kim sắc thủy ngân phát u quang, toàn thân cơ nhục căng lên, ngay cả không gian

xung quanh thân thể đều chấn động mạnh.

Tần Vũ ngửa đầu, ánh mắt như điện, nhìn thẳng vào hôi vụ quay cuồng còn có cầu long như hắc sắc điện quang đang giãy dụa ở trên cao.

Vụ khí màu xám thẩm thấu đến từ huyết vân dài hai ngàn dặm, không ngừng tụ tập, càng lúc càng dày đặc, thể tích càng ngày càng nhỏ. Từ gần hai ngàn dặm lúc trước chỉ còn phương viên mười dặm.

Chỉ là giờ phút này, vụ khí màu xám đã cô đặc đến mức đáng sợ, ánh mắt căn bản không thể nhìn thấu.

"Oanh long long!"

Sấm chớp nổ vang, trên mặt đất nơi ba huynh đệ Tần Vũ độ kiếp và cả tinh cầu hoang vu này đều bị chấn động, từ thần kiếp ba người tăng lên thần kiếp bốn người, uy lực không biết tăng lên bao nhiêu lần, cả tinh cầu cũng không thể chịu nổi áp lực này.

Chỉ thấy trong vụ khí màu xám xuất hiện một cái hang chứa đầy hắc sắc thần lôi hình thành cầu long, quay cuồng tạo thành áp lực kinh khủng, làm cho những người thuộc Tần thị nhất tộc đang xem độ kiếp chấn động cả tâm thần.

- Vũ nhi.

Tần Đức nắm chặt song quyền, các đầu ngón tay trở nên trắng bệch, thậm chí còn có vết máu tươi từ các móng tay. Nhưng Tần Đức vẫn như trước không rời mắt khỏi Tần Vũ trong khu vực độ kiếp.

Trầm mặc, mọi người trầm mặc.

Yên tĩnh!

Tất cả mọi người nín thở nhìn ba người Tần Vũ bên trong khu vực độ kiếp.

Do từ thần kiếp ba người tăng lên thần kiếp bốn người, đệ tam trọng thần kiếp lần này so với Tần Vũ dự đoán mạnh hơn rất nhiều, liệu Tần Vũ có biện pháp chống lại không?

- Chủ nhân, người không dùng 'Tàn Tuyết' thần thương? Muốn che

dấu tất cả bảo bối thì làm sao ngăn cản nổi thần kiếp bốn người?

Phúc bá trong lòng thầm nghĩ.

Nếu Tần Vũ không che dấu thực lực, việc ngăn cản thần kiếp bốn người này rất dễ dàng.

Chính là Tần Vũ nhớ kỹ Ngân hoa mỗ mỗ lúc trước nhắc nhở. Hắn làm sao có thể quên?

Thần thức Tần Vũ phát hiện rõ ràng tại bên trong vụ khí màu xám đậm đặc là hắc sắc thần lôi, hắc sắc thần lôi hình cầu long đang ở không ngừng chớp sáng, không ngừng hội tụ. Vốn chỉ có mấy trăm đạo thần lôi hình cầu long đang không ngừng hội tụ, hội tụ thành một tân thần lôi.

Thời gian trôi đi, số lượng cũng không ngừng giảm bớt, mấy trăm đạo thần lôi hình cầu long sau một lúc lâu cũng biến thành bốn đạo thần lôi.

Bốn đạo thần lôi này có hình dáng giống như một thanh lợi kiếm, hơn nữa bốn thanh lợi kiếm thần lôi không ngừng vặn xoắn, điện hỏa phát ra không ngừng xé rách không gian.

"Nguyên lai như thế."

Thần thức Tần Vũ đã thấy rõ ràng màn biến hóa này, trong lòng hiểu rõ *"tập hợp thành bốn đạo thần lôi cuối cùng này có lẽ là thần lôi kiếp của bốn người độ kiếp."*

Hầu Phí, Hắc Vũ trong lòng cảm thấy nặng nề. Trên bầu trời trong phương viên mười dặm nồng nặc vụ khí màu xám tạo cho bọn hắn áp lực cực lớn.

- Đại ca, chúng ta cùng nhau đồng thời kháng cự!

Hắc Vũ lãng thanh nói, thanh âm mang theo chút vội vàng.

- Đại ca, Huyền Đế trước khi chết đã tiến vào, thần kiếp đã không phải như đại ca đoán trước. Uy lực quá lớn, ba huynh đệ chúng ta

cùng nhau đồng thời kháng cự.

Hầu Phí tay phải nắm chặt hắc bổng nói.

Tần Vũ vẫn ngẩng đầu nhìn đoàn vụ khí màu xám trên bầu trời như trước mà không trả lời.

- Không sai biệt lắm, chuẩn bị phủ xuống rồi.

Tần Vũ đột ngột thấp giọng.

- Tiểu Hắc, Phí Phí, các ngươi đứng bên cạnh ta, không được vượt quá một trượng.

Tần Vũ hướng về Hầu Phí, Hắc Vũ mỉm cười nói,

- Yên tâm, thần kiếp bốn người này ta hoàn toàn tự tin.

Thấy Tần Vũ như thế, Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể nghe theo Tần Vũ.

- Đại ca. nếu đỡ không được, không nên gắng gượng.

Hắc Vũ yêu thức truyền âm nói.

Tần Vũ nhìn về phía Hắc Vũ, mỉm cười gật đầu.

- Đệ tam trọng thần kiếp bắt đầu.

Tần Vũ sắc mặt đột nhiên nghiêm túc, chỉ thấy trên bầu trời, đoàn vụ khí màu xám bắt đầu giảm xuống, tốc độ đoàn vụ khí màu xám giảm xuống cũng không phải là rất nhanh.

Khoảng mười lần hít thở, đoàn vụ khí màu xám này đã hoàn toàn hạ xuống vị trí ba người Tần Vũ trên mặt đất.

- Kim Hình linh châu, Hồng Mông linh bảo …… hôm nay để ta cảm

thụ một chút uy lực cực mạnh của ngươi.

Tần Vũ song quyền nắm chặt, sau đó song chưởng đột nhiên mở ra, lãng thanh cười lớn,

- Kim lực, khởi!

Chỉ thấy một đạo kim sắc hào quang lấy Tần Vũ làm trung tâm lan ra bốn phương tám hướng, rồi không ngừng tỏa rộng ra.

Phạm vi bao trùm của màn hào quang không ngừng gia tăng, bán kính từ ba thước biến thành năm thước, sáu thước, bảy thước … mười thước!

Một kim sắc bán cầu bán kính chừng mười thước hiện ra che phủ cả ba người, vụ khí màu xám và bốn đạo thần lôi hình trường kiếm trong nhất thời cũng không phá được!

- Đại ca …

Hầu Phí, Hắc Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn cảnh này.

- Phụ vương đừng lo lắng, tiểu Vũ chắc chắn không có việc gì đâu.

Tần Phong cầm tay cha mình an ủi, lúc này nắm tay Tần Đức càng thêm nắm chặt, trở nên lạnh lẽo.

Tần Đức nhìn đoàn vụ khí màu xám xa xa.

- Căn bản nhìn không thấy bên trong xảy ra chuyện gì!

Tần Đức trong lòng tràn đầy lo lắng. Với tiên thức của hắn, căn bản không có khả năng xuyên thấu tâm ma vụ, hắn căn bản không thể thấy bên trong vụ khí màu xám đã xảy ra sự tình gì. Không chỉ hắn mà cơ hồ tất cả mọi người đều lo lắng.

"Bùng"

Một tiếng vang từ trong đó truyền đến.

"Kim quang, là kim quang." Hai mắt Tần Phong đột nhiên sáng ngời.

Hơn ngàn nhân mã Tần gia đều nhìn thấy rõ ràng kim sắc quang mang, phảng phất như lợi kiếm phá màn vụ khí màu xám, vụ khí màu xám nồng nặc đã bị khai mở.

- Chủ nhân, thực lực chủ nhân làm sao có thể cường hãn như vậy?

Phúc bá trong lòng nghi hoặc.

- Không nên a!

Phúc bá không hiểu, những người khác cũng mơ mơ hồ hồ. Nhưng giờ phút này Tần Vũ cảm thấy một trận thống khoái.

- Ha ha …… Kim Hình linh châu, sau khi đã hoàn toàn luyện hóa Kim Hình linh châu này thì thực lực quả nhiên cao cường.

Xung quanh thân thể Tần Vũ bắn ra muôn vạn thần thức, linh hồn lực Tần Vũ điên cuồng công kích tâm ma.

Tâm ma vụ sinh ra đám tâm ma, chúng tồn tại gần như linh hồn lực. Chỉ dựa vào mắt thường căn bản không thể nhìn thấy, chỉ có thể dùng linh hồn lực điều tra, phòng ngự, công kích!

Với thần kiếp của một người, tâm ma này chỉ có thể làm chấn động linh hồn cảnh giới của cửu cấp tiên đế. Với thần kiếp bốn người, lực công kích ảnh hưởng của tâm ma tăng lên mấy chục lần. Chính là linh hồn cảnh giới của Tần Vũ, so với cửu cấp cấp tiên đế bình thường cao gấp mấy chục lần.

"Xuy!"

Từng đạo thần thức sắc bén tàn nhẫn công kích, tất cả tâm ma đều bị quét sạch.

- Thực lực đại ca thật cường mạnh? Ngay cả thần lôi cũng vô pháp

công kích vòng phòng ngự?

Hầu Phí trợn mắt nhìn cảnh này, không kìm được hỏi Hắc Vũ bên cạnh.

Hắc Vũ lắc đầu:

- Ta cũng không biết.

Bí mật này ngoại trừ Tần Vũ, đến nay không có người thứ hai biết được.

- Hơn mười năm qua ta chỉ để cho 'Kim Hình linh châu' thôn phệ một đạo, không, hơn nửa đạo tinh thần không gian trong 'Cưỡng hồ khí tức' mà thôi. Cũng hao phí hai mươi năm công phu mới luyện hóa thành công. Có lẽ ta là người duy nhất trong lịch sử các đại Kim Hình quân hoàn toàn luyện hóa 'Kim Hình linh châu'.

Tần Vũ cười thầm trong lòng.

Trở lại Tần gia sống chín mươi năm, trong chín mươi năm này Tần Vũ chỉ dành thời gian luyện hóa 'Kim Hình linh châu', cũng là từ kinh nghiệm trong lần luyện hóa 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn'.

- 'Cưỡng hồ khí tức' này cũng quả nhiên kỳ lạ, Kim Hình linh châu chỉ hấp thu một tia, ta đã thành công luyện hóa Kim Hình linh châu. Không biết mỗi khắc hấp thu hải lượng 'Cưỡng hồ khí tức', cảnh giới kế tiếp của Nguyên Điểm là gì.

Trong giờ khắc độ kiếp này, Tần Vũ cũng có lúc nhàn tâm nghĩ tới chuyện khác.

- Bất quá lần trước cũng phỏng đoán sai, hoàn toàn luyện hóa Kim Hình linh châu này, uy lực không dưới Tàn Tuyết thần thương a.

Tần Vũ nhìn bốn đạo kiếm hình thần lôi không ngừng oanh kích sự phòng ngự của màn hào quang kim sắc, nhưng không cách nào phá vỡ nổi.

Sau khi hoàn toàn dung hợp Kim Hình linh châu, Tần Vũ sử dụng lực lượng, xem như ở mức độ tối cao của kim lực, năng lượng này chủ yếu từ Kim Hình linh châu. So với thập bát tinh đế cấp, 'Kim lực' tối thiểu tăng thêm gấp trăm lần.

- Phá cho ta!

Tần Vũ đột nhiên hét lớn một tiếng, chỉ thấy màn hào quang bảo vệ từ bán kính mười thước trong nháy mắt quang mang đại trướng, phảng phất điên cuồng hướng bốn phương tám hướng phóng ra, bán kính kịch liệt gia tăng, từ mười thước biến thành mấy ngàn thước.

Ngay khi lướt qua, vụ khí màu xám tất cả đều tiêu tán, nhất thời bên trong khu vực độ kiếp tâm ma vụ hoàn toàn tiêu tán. Tộc nhân trong Tần thị nhất tộc quan sát độ kiếp đều đã thấy rõ ràng bên trong khu vực độ kiếp.

Khi màn hào quang kim sắc kịch liệt biến lớn, diện tích phòng ngự tự nhiên thu nhỏ lại. uy lực bốn đạo hắc sắc thần lôi này, mặc dù đã bị giảm đi không ít nhưng rốt cục cũng phá được lớp phòng ngự kim sắc hộ tráo, bốn đạo kiếm hình thần lôi bổ tới.

- Tác dụng lớn nhất của Kim Hình linh châu không phải ở tấn công mà là đề cao mức độ cứng rắn thân thể, gia tăng năng lực chiến đấu cận thân.

Tần Vũ mỉm cười, thân hình vừa động.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"

Liên tục bốn âm thanh vang lên, thanh kiếm thần lôi uy lực đã yếu đi không ít, đối mặt với quyền đầu của Tần Vũ, tất cả đều bị một quyền đập tan.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Hai ngàn dặm huyết vân đang tiêu tán, đồng thời mây đen quay cuồng khôn cùng cũng tiêu tán.

Rất hiển nhiên - Thần kiếp đã qua!

- Đại ca.

Hầu Phí, Hắc Vũ trên mặt nhất thời hiện ra vẻ hưng phấn.

Do tâm ma vụ tiêu tán, vừa vặn thấy cảnh tượng vừa qua, Tần Đức, Tần Phong và mọi người đều thở phào một hơi. Quá trình độ kiếp này đã làm bọn họ chờ đợi lo lắng hồi lâu.

- Đại ca, thực lực người từ lúc nào tăng lên cao như vậy?

Hầu Phí hưng phấn dò hỏi. Tần Vũ trong lòng hiểu được. Thực lực mình đề cao, trên thực tế bởi vì đã hoàn toàn luyện hóa Kim Hình linh châu, khiến cho độ cứng rắn thân thể đề cao không biết bao nhiêu lần, ngay cả kim lực cũng đề cao gấp trăm lần, phỏng chừng so với thần lực còn cường hãn hơn.

- Hồng Mông linh bảo quả nhiên không hổ là Hồng Mông linh bảo, hiệu quả sau khi hoàn toàn luyện hóa so với lúc trước khi chỉ luyện hóa được một bộ phận, uy lực tăng thêm gấp bội.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy thích 'Kim Hình Linh Châu' này. Kim Hình Linh châu thuộc loại kim tính linh bảo. Đề cao mức độ cứng rắn thân thể, thực lực tăng lên nhiều như thế, Tần Vũ thích là lẽ đương nhiên. Nhưng liệu có thể mang Kim Hình linh châu lên thần giới không? Nếu mang theo sẽ trở thành kẻ thù của bao nhiêu người. Đặc biệt là nhân vật thần bí đã mang Kim Hình linh châu đưa cho tộc nhân của Ám Tinh giới trước kia.

- Không thể tham, không thể tham, chính mình còn có vài món Hồng Mông linh bảo chưa luyện hóa, cần gì phải tham Ám Tinh giới trấn tộc chi bảo.

Tần Vũ đè nén tham niệm vừa trỗi dậy.

Nhưng giờ phút này Tần Vũ lại không biết việc hắn gây nên vừa rồi đã khiến cho cao thủ thần giới chú ý.

Trên tinh cầu hoang vu này tràn ngập âm thanh hưng phấn, Tần thị nhất tộc hậu bối đệ tử hưng phấn kích động nói chuyện với nhau. Mà Tần Đức, Tần Phong, Phong Ngọc Tử bọn người đi tới bên cạnh ba huynh đệ Tần Vũ.

- Phụ vương, con thành công rồi.

Tần Vũ nhìn Tần Đức, vẻ mặt tươi cười. Tần Đức có chút kích động, đồng thời cũng có chút vui mừng:

- Tốt, tốt, Vũ nhi, chúc mừng con độ kiếp thành công.

Giờ phút này trong lòng Tần Đức cũng rất phức tạp, muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói được một câu 'chúc mừng con độ kiếp thành công' mà thôi. Tần Vũ có thể cảm thụ được tâm tình của phụ vương.

- Phụ vương, chúng ta về trước đã.

Tần Vũ đột nhiên có chút thương cảm. Bởi vì độ thần kiếp thành công, sau đó đó là phi thăng thần giới. Hơn nữa trong lúc độ kiếp thành công Tần Vũ liền cảm ứng được nửa năm sau sẽ phi thăng thần giới.

- Phi thăng thần giới, một khi phi thăng, bao lâu mới có thể cùng phụ vương, đại ca bọn họ gặp lại?

Tần Vũ nhìn phụ vương, đại ca bên cạnh, trong lòng cảm thấy nao nao.

- Thần giới bất đồng với tiên ma yêu giới, lúc trước ta phi thăng tiên ma yêu giới, còn có cơ hội cùng đại ca, phụ vương bọn họ tương tụ. Nhưng một khi tới thần giới …với tư chất tu luyện của phụ vương và đại ca, sợ là rất khó lên được thần giới. Mà ta từ thần giới trở về cũng khó khăn.

Tần Vũ trong lòng khổ não, sắc mặt cũng không được tốt.

- Chỉ có sau này có cơ hội nghĩ biện pháp trở về tiên ma yêu giới gặp lại.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Nếu từ thần giới trở lại tiên ma yêu giới cần thông thạo hai thứ. Một là nắm được không gian pháp tắc, đạt tới thần vương cảnh giới. Hai là có địa vị, thực lực, sau đó còn tìm người hỗ trợ nữa.

Phương pháp này Tần Vũ cũng biết từ Ngân Hoa mỗ mỗ, nhưng Tần Vũ như trước vẫn không hề rõ ràng.

- Tần huynh, Huyền Đế dùng thủ đoạn quá độc ác đối phó chúng ta. Hiện nay không ít Tần gia đệ tử có quan hệ với Huyền Đế, việc này hy vọng Tần huynh sớm giải quyết.

Thanh âm băng lãnh vang lên, Tần Vũ quay đầu nhìn lại, người vừa nói là Phong Ngọc Tử.

Phong Ngọc Tử sắc mặt rất khó coi, hắn thích thê tử hiện tại 'Liên Ngữ', nhưng lúc trước gặp Liên ngữ, Liên Ngữ thực lực cao hơn nhiều so với hắn, địa vị cũng cao, vì sao lại coi trọng hắn là một tên vô danh tiểu nhân vật?

Phong Ngọc Tử một mực kỳ quái, chẳng lẻ Liên Ngữ thật sự chung tình? Trong thâm tâm hắn vẫn hoài nghi, chỉ là hắn không dám xác định.

Cho tới bây giờ, Phong Ngọc Tử mới có đáp án chắc chắn. Thê tử hắn lúc trước bởi vì mệnh lệnh của Huyền Đế mới cùng hắn trở thành phu thê.

- Phong huynh.

Tần Đức nhìn về phía Phong Ngọc Tử, sau đó thở dài một hơi nói,

- Tốt lắm …

Tần Đức rất khó nói, những người đó cũng coi như là thành viên

Tần gia, nhiều năm như vậy chắc cũng có cảm tình. Hắn thật sự không muốn làm như vậy, nhưng hắn vì Tần gia, phải tâm ngoan thủ lạt!

- Phụ vương.

Tần Vũ đột nhiên ngăn cản Tần Đức, đồng thời dùng thần thức truyền âm nói.

- Phụ vương, hôm nay Huyền Đế đã chết. Những người đó không nhất định phải chết cùng Huyền Đế, cho nên những người này… hay là để cho con xử trí. Những ác nhân này để cho con xử lý, dù sao con cũng sắp phải phi thăng thần giới rồi.

- Vũ nhi?

Tần Đức kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ. Tần Vũ lạnh nhạt cười, thần thức truyền âm nói:

- Phụ vương, chúng ta sống cùng nhau không lâu, việc này coi như con trước khi phi thăng thần giới làm cho người một việc cuối cùng.

Hai mắt Tần Đức có chút đỏ hồng. Một khi phi thăng thần giới, bao giờ mới có ngày tương tụ? Ngàn năm, trăm ngàn năm, ức ngàn năm?

- Sau này con vắng mặt, chỉ có thể để cho đại ca và nhị ca bọn họ tận hiếu đạo.

Tần Vũ trên mặt xuất hiện vẻ tươi cười. Tự thu liễm nước mắt, ánh mắt Tần Vũ chuyển hướng sang đại ca mình.

- Đại ca, sau này Tần gia tất cả do huynh đảm nhiệm.

Tần Phong gật đầu:

- Tiểu Vũ, ngươi yên tâm.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu, lập tức ánh mắt chuyển hướng nhìn Tần thị nhất tộc đệ tử, ánh mắt băng hàn, để cho tất cả đệ tử Tần thị nhất tộc đều có cảm giác băng hàn thấu cốt.

- Các ngươi nghe đây, Huyền Đế đối với Tần gia ta trong lòng mãi vẫn không thay đổi, muốn đẩy Tần gia cùng ta vào chỗ chết, những người ở đây có quan hệ với Huyền Đế, vì sự an toàn của Tần gia, ta phải nhất định kiểm tra!

Thanh âm Tần Vũ lãnh khốc, không để lại chút dư địa. Nhất thời có không ít người huyên náo.

- Thái thượng tam trưởng lão, không nên, ta tin tưởng tuyệt đối thê tử ta không có âm mưu đối với Tần gia.

Nhất thời có Tần thị nhất tộc đệ tử kịch liệt lên tiếng cải chính. Ngay cả Tần Nam nội tôn của Tần Phong cũng kích động nói:

- Tam gia gia, ngươi không thể giết thê tử của con, con tin tưởng nàng. Không nên …

Nếu có thể cùng Tần thị nhất tộc đệ tử trở thành phu thê, dám chắc đã được Tần thị nhất tộc đệ tử yêu thích. Theo như lời Tần Vũ bây giờ, nhóm Tần thị nhất tộc đệ tử này đều kinh hoảng.

- Tìm ác nhân quả nhiên là khó.

Tần Vũ trong lòng thầm than. Nhưng trên mặt Tần Vũ vẫn lạnh lùng như trước, nói:

- Im miệng!

Thanh âm cứng rắn vang lên, nhóm Tần thị nhất tộc đệ tử liền cảm thấy linh hồn lạnh ngắt, làm cho mười mấy tên Tần thị nhất tộc đệ tử trên trán đều toát ra mồ hôi lạnh, loại áp bức làm cho những người đó cảm thấy như bên bờ tử vong.

- Ta sẽ không giết phu thê của các ngươi, nhưng ta có một bí kỹ 'Mê Hồn', phàm là người có quan hệ với Huyền Đế phải cảm thụ 'Mê Hồn' khảo nghiệm, người nào thông qua khảo nghiệm thì vẫn được tính là một phần tử của Tần thị nhất tộc như trước.

Tần Vũ thu liễm linh hồn áp bức.

- Tự nguyện khảo nghiệm.

- Người tiếp thụ khảo nghiệm bước lên trước.

Tần Vũ lạnh nhạt nói.

- Tần Nam, yên tâm.

Thê tử Tần Nam, một nữ tử rất xinh đẹp an ủi Tần Nam, là người thứ nhất hướng Tần Vũ đi tới. Sau đó người thứ hai, người thứ ba …càng ngày càng nhiều người đi tới.

Ngoại trừ mấy nam tử, còn lại đều là nữ tử. Nhưng ngay tại lúc này, ở phía dưới có một nữ tử quyền đầu như điện chớp đánh tới nam tử bên cạnh, tuy nhiên ánh mắt Tần Vũ ở phía trước đột nhiên lạnh lẽo.

- Hừ.

Tần Vũ cất tiếng hừ lạnh. Chuyển thân tiến vào trong đám người, vung tay nắm lấy cổ tay nữ tử kia chất vấn:

- Ngươi định làm gì? Biết trốn không thoát nên vọng tưởng giết người của Tần gia ta?

Nữ tử phi thường mạo mỹ, lạnh lùng nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi rất mạnh, dưới mắt ngươi, ta không thể giết nổi một người, tốt, muốn giết cứ giết ta đi.

Nữ tử nọ nói xong liền quay đầu, bộ dáng lãnh khốc.

- Nạm nhi, ngươi, ngươi tại sao …

Vẻ mặt nam tử bị nữ tử kia công kích hiện lên vẻ khó tin cùng bi thống.

Nữ tử nọ nhìn lướt qua bốn phía:

- Ha ha …… Tần gia, hừ, Tần gia các ngươi không tính là gì? Nếu không phải có thiên tài nhân vật Tần Vũ, làm thế nào có thể có ngày hôm nay?

Nữ tử nọ lại nhìn về phía trượng phu của mình cười lạnh nói:

- Tần Lưu Phong, ngươi đừng làm ra vẻ mặt như vậy, chẳng lẻ ngươi nghĩ rằng ta thật sự thích ngươi … ha ha, nếu không phải là mệnh lệnh của Huyền Đế bệ hạ, ta mà coi trọng ngươi à? Huyền Đế bệ hạ ra đi, ta ngay cả mệnh lệnh cuối cùng của bệ hạ cũng không thực hiện được, Tần Vũ, ngươi giết ta đi.

Tần gia đệ tử Tần Lưu Phong vẻ mặt biến ảo vài lần, sau đó thất vọng thở dài:

- Đúng, ngươi xem thường ta, ta cũng không xứng để ngươi yêu thích.

Tần Lưu Phong chuyển hướng nhìn về phía Tần Vũ, thành khẩn nói:

- Thái thượng tam trưởng lão, vãn bối muốn nhờ người một việc.

Tần Vũ nhìn Tần thị nhất tộc đệ tử trước mắt này. Tiên nhân một khi kết làm đạo phu thê, cảm tình thường cực kỳ thâm hậu. Bị người đàn bà mình yêu đả kích như thế, từ tâm tình Tần Lưu Phong, Tần Vũ cũng có thể tưởng tượng được biểu hiện của Tần Lưu Phong. Tần Vũ gật đầu.

- Nói đi.

Tần Lưu Phong gật đầu nói:

- Nạm nhi là thê tử của vãn bối, dù gì cũng là thê tử. Nàng cho dù không thích vãn bối, nhưng vãn bối cũng xin thái thượng tam trưởng lão tha cho nàng một mạng.

- Được.

Tần Vũ không chút do dự nói. Một khi đã bị coi là địch nhân thì không có gì nguy hiểm. Nữ tử 'Nạm Nhi' này thực lực bất quá mới chỉ là thiên tiên mà thôi, cho dù đối với Tần gia có địch ý nhưng Tần gia cũng không cần phải lo sợ.

- Cám ơn thái thượng tam trưởng lão.

Tần Lưu Phong khom người nói.

- Ngươi …

Nữ tử nọ vẻ mặt có chút không thể tin, nhìn Tần Lưu Phong. Tần Lưu Phong thất vọng cười:

- Ngươi không thích ta, vậy ngươi đi đi, ta cũng không muốn bức bách ngươi. Từ hôm nay trở đi, ngươi là ngươi họ Trần như trước, mà ta cũng là Tần gia đệ tử Tần Lưu Phong như trước.

- Còn nữa, Trần Nạm ngươi nhớ kỹ. Tần gia nhờ có thái thượng tam trưởng lão mà địa vị tăng lên, Tần thị nhất tộc chúng ta nhờ có thái thượng tam trưởng lão mà tự hào, nhưng Tần thị nhất tộc đệ tử chúng ta cũng không lấy đó mà dương dương tự đắc. Tất cả các thúc bá, huynh đệ đồng bối của ta, thậm chí là các vãn bối đệ tử, bọn họ mỗi một người đều nhìn gương thái thượng tam trưởng lão mà cố gắng. Hôm nay chúng ta chưa mạnh, chỉ có thể nhờ thái thượng tam trưởng lão mới làm cho Tần gia ngẩng đầu tại tiên ma yêu giới.

- Nhưng ta tin tưởng, một ngày nào đó, Tần gia ta dựa vào đám Tần

thị đệ tử cố gắng phấn đấu, sẽ đứng đầu tiên ma yêu giới.

Tần Lưu Phong nhìn thẳng Trần Nạm nói, ánh mắt kiên định vô cùng.

Trần Nạm bị thuyết giáo trong lúc nhất thời không phản bác lại được một lời, thậm chí nhiều năm như vậy vẫn không động tâm, giờ phút này cũng có chút chấn động.

Trần Nạm cho tới bây giờ không nghĩ tới, trượng phu hiền lành của mình, thậm chí có chút yếu nhược, lại có thể nói ra được những lời như vậy.

- Thái thượng tam trưởng lão, thái thượng đại trưởng lão, gia chủ, vãn bối về trước đây.

Tần Lưu Phong khiêm thân nói.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Tần Lưu Phong, chín mươi năm qua Tần Vũ đối với Tần thị nhất tộc đệ tử rất quen thuộc, thật không nghĩ tới một người bình thường như Tần Lưu Phong cũng có mặt tốt như thế.

- Phụ vương, để cho Tần Lưu Phong này thành trọng điểm bồi dưỡng, trong số những kiện thần khí con lưu lại cho hắn một kiện.

Tần Vũ dùng thần thức truyền âm với Tần Đức.

Tần Đức cũng gật đầu.

Tần Vũ trước khi độ kiếp đã đem hơn mười kiện thần khí lấy được tại bên ngoài mê thần điện để lại cho Tần Đức, để cho Tần Đức phụ trách phân phối thần khí sau này. Ngoài hơn mười kiện thần khí, Tần Vũ còn lưu lại một kiện hạ phẩm thiên thần khí.

Để luyện hóa được một kiện hạ phẩm thiên thần khí yếu, linh hồn phải đạt tới 'Linh Hồn Kim Đan' cảnh giới. Việc này cũng là Tần Vũ vì Tần thị nhất tộc thiên tài đệ tử trong tương lai mà chuẩn bị.

Những người có quan hệ với Huyền đế, Tần Vũ dùng Mê Hồn kiểm

tra một phen, trong những người này không có đến một người biết được kế hoạch của Huyền Đế, bọn họ cũng chỉ truyền một chút tin tức cho Huyền Đế mà thôi.

Chánh thức có sát ý với Tần gia ngoại trừ người đã được tha, nữ tử 'Trần Nạm', kiểm tra phát hiện thấy một nữ tử khác. Trần Nạm và nữ tử này trên thực tế cũng không biết kế hoạch của Huyền Đế. Nhưng Huyền Đế từng có mệnh lệnh 'nếu ngày nào đó ta chết đi, các ngươi phải giúp ta giết người của Tần gia.'

Huyền Đế sở dĩ nói cho hai nữ tử này bởi vì hoàn toàn tin tưởng các nàng.

- Huyền Đế coi như lợi hại, cho dù thân tử, nhưng tâm niệm hai nữ tử này vẫn kiên định.

Tần Vũ cười nói. Tần Đức, Tần Phong cũng cười gật đầu.

Trong lúc kiểm tra, thê tử 'Liên Ngữ' của Phong Ngọc Tử hoàn toàn không có địch ý đối với Tần gia. Việc này khiến cho Phong Ngọc Tử trong lòng thở phào một hơi.

Nửa năm thời gian, Tần Vũ chỉ có nửa năm thời gian cùng thân nhân mình đoàn tụ. Tần Vũ tự nhiên quý trọng khoảng thời gian này, Hắc Vũ cũng cùng thê tử mình Bạch Linh, nhi nữ Hắc Đồng lẳng lặng vượt qua một đoạn năm tháng cuối cùng.

Thời gian trôi qua.

Ba tháng sau, trên Ám Tinh giới Kim Hình tinh.

Thân ảnh Tần Vũ đột ngột xuất hiện tại bên ngoài 'Truyền Thừa Điện', ngồi xếp bằng bên trong Truyền Thừa điện, thủ hộ trưởng lão tựa hồ cảm giác được ngẩng đầu nhìn ra:

- Lưu Tinh bệ hạ, là người?

Thủ hộ trưởng lão kinh ngạc.

Tần Vũ gật đầu.

- Văn Phong huynh, cấp tốc đến Truyền Thừa điện.

Tần Vũ dùng thần thức truyền âm cho Văn Phong. Văn Phong nguyên bổn ở bên trong cung điện trên một đỉnh núi khác, khoảng cách này là gần phi thường, chỉ nháy mắt công phu Văn Phong đã tới bên ngoài Truyền Thừa điện. Văn Phong kinh ngạc nhìn Tần Vũ:

- Lưu Tinh bệ hạ, ngươi đã tu luyện xong rồi?

- Không cần gọi ta là Lưu Tinh bệ hạ, hơn nữa cũng không bao lâu người khác sẽ gọi ngươi là 'Văn Phong bệ hạ'.

Tần Vũ mỉm cười nói, lúc này thủ hộ trưởng lão cũng đi ra khỏi Truyền Thừa điện. Thủ hộ trưởng lão xuất ngôn dò hỏi:

- Lưu Tinh bệ hạ, ngươi có ý tứ gì?

- Ta đã vượt qua thần kiếp, không bao lâu sẽ phi thăng thần giới.

Tần Vũ mỉm cười nói. Văn Phong, thủ hộ trưởng lão đều sững người.

- Lưu Tinh bệ hạ, người tại sao không báo trước cho chúng ta biết?

Thủ hộ trưởng lão hỏi. Tần Vũ lắc đầu nói:

- Kỳ thật lúc tranh đoạt vị trí Kim Hình quân, ta đã biết mình sắp phải độ kiếp. Sau khi luyện hóa Kim Hình linh châu, ta bắt đầu tĩnh tu … vẫn tĩnh tu đợi thần kiếp phủ xuống. Vượt qua thần kiếp liền mang Kim Hình linh châu này trả lại cho ngươi. Qua mấy ngày nữa ta một mình phi thăng được rồi, không cần mọi người đến tiễn ta.

Tần Vũ phiên thủ đưa ra 'Kim Hình linh châu', giải trừ linh hồn liên lạc với mình, trong lòng cũng có chút không cam tâm. Nhưng vẫn đưa cho thủ hộ trưởng lão như trước. Kim Hình quân, chính là người có địa vị cao nhất trong tam đại quân chủ đứng đầu Ám Tinh giới. Tần Vũ có công khai độ kiếp hay không, có thông báo

ngày phi thăng trước để cho người đưa tiễn hay không, đều là chuyện riêng. Nếu Tần Vũ không muốn, ngoại nhân cũng không dám mạnh mẽ yêu cầu.

- Lưu Tinh, trong khi ngươi phi thăng hãy để ta tiễn ngươi.

Văn Phong nói. Tần Vũ cười lắc đầu nói:

- Không cần, có cơ hội chúng ta sẽ tương tụ ở thần giới.

Khi phi thăng chắc chắn sẽ có một đám người Tần gia đưa tiễn. Nếu Văn Phong xuất hiện … không phải đã tiết lộ thân phận mình hay sao?

Mặc dù Tần Vũ không sợ tiết lộ thân phận, nhưng dù sao cũng có chút phiền toái.

- Được. Chúng ta sẽ tái tụ ở thần giới.

Văn Phong trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Chỉ trong chớp mắt, Tần Vũ ba huynh đệ đã trải qua khoảng thời gian cuối cùng tại tiên ma yêu giới. Ngày hôm nay, trên bình nguyên Ngụ Đức tinh trong Sí Dương tinh hệ, có một nhóm người đang tụ tập.

Nếu thân phận của những người này bị ngoại giới biết được thì thật là dọa khiếp người.

Yêu giới phi cầm nhất tộc Tông Quật, Long tộc Ngao Vô Danh, Ngao Phương, tẩu thú nhất tộc Ngưu Ma Hoàng, Đại Viên Hoàng Tôn Viên …

Ngoài ra còn có ma giới siêu cấp cao thủ. Ma giới bá chủ hiện nay 'Ngộ Long' mang theo hai trưởng bối Ma La, Ma Không cũng tới.

Tiên giới Viêm Hoàng, cùng với Quân Lạc Vũ cũng tới.

Thủ lĩnh của hơn một nửa thế lực cả tiên ma yêu giới đều tới nơi này, chính là để tiễn ba huynh đệ Tần Vũ phi thăng.

- Phải phi thăng rồi.

Tần Vũ ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Mặc cho trong lòng nghĩ gì, chính là giờ phút này Tần Vũ nhìn về phía trước mắt một nhóm người: chính là phụ vương Tần Đức, đại ca Tần Phong, Phong Ngọc Tử bá bá, còn có hảo huynh đệ Quân Lạc Vũ, Ngao Vô Danh, có các trưởng bối Đại Viên Hoàng, Ngưu Ma Hoàng, Ngao Phương, còn có Ngộ Long cung kính hữu lễ. Còn có các vãn bối Hắc Đồng, Quách Phàm, Tần Nam, Tần Lưu Phong …

- Phụ vương, đại ca, Phong bá bá, Lạc Vũ, Vô Danh ……

Nhất thời Tần Vũ cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Lần này từ biệt, không biết năm nào mới có thể gặp lại?

- Phụ thân.

Hắc Đồng ôm chặt Hắc Vũ không chịu tách rời.

- Đã đến lúc phi thăng rồi, Đồng nhi ngoan nào.

Hắc Vũ gắng gượng đẩy Hắc Đồng ra, Hắc Đồng lệ rơi như mưa đứng cùng mẫu thân 'Bạch Linh' ở bên cạnh, Bạch Linh cũng nhìn chằm chằm Hắc Vũ.

Thân thể Tần Vũ, Hắc Vũ, Hầu Phí ba người đồng thời không sự chịu khống chế mà từ từ bay lên.

Tần Vũ ba huynh đệ đều hướng phía dưới mọi người cố gắng lộ vẻ tươi cười, thân thể ba người liền phát ra mênh mông tinh quang, quang mang càng ngày càng thịnh. Ba người bay lên càng ngày càng cao.

Đợi đến khi quang mang hoàn toàn bao phủ thân thể ba người, Tần Vũ ba huynh đệ nhìn lẫn nhau.

Ba người liền trực tiếp biến mất.

Thần giới là một thế giới lục địa rộng lớn vô cùng. Thần giới từ lúc sinh ra đến nay, đã trải qua gần một ức hai ngàn vạn ức năm. Từ lúc Thần giới được sinh ra cho tới bây giờ, từng có không ít thế lực cường thịnh nhất thời, nhưng theo thời gian trôi qua, các thế lực này phần lớn đều bị tan rã.

Hưng thịnh, suy bại, phảng phất là một quy luật thông thường của thiên địa. Nhưng có tám thế lực cổ xưa đã phá vỡ quy luật này. Từ lúc Thần giới xuất hiện cho tới bây giờ gần một ức hai ngàn vạn ức năm này, tám thế lực cổ này vẫn vĩnh hằng tồn tại.

Tám thế lực cổ, chính là từ xa xưa truyền lại qua bao thế hệ, là thế lực vĩnh viễn không suy bại.

Mà các thủ lĩnh của tám thế lực cổ này, được xưng là Thánh Hoàng!

Tám đại Thánh Hoàng, chính ở Thần giới là nhân vật địa vị chí cao. Nói về thực lực, tám đại Thánh Hoàng đều là cấp bậc thần vương cao thủ, cao hơn nữa chỉ tồn tại trong truyền thuyết là Thiên Tôn. Nói về thế lực, tám đại Thánh Hoàng không người nào có thể so sánh. Nói về vũ khí, tám đại Thánh Hoàng có tám kiện truyền thừa Hồng Mông linh bảo xuất hiện từ thời Thần giới.

Tám kiện truyền thừa Hồng Mông linh bảo này, đều là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Có lẽ chỉ có Thiên Tôn trong truyền thuyết sở hữu 'Thiên Tôn Linh Bảo' mới có thể dùng lực áp chế được bọn họ.

Thực lực, thế lực, vũ khí, tất cả đều chiếm hết ưu thế.

Tám đại Thánh Hoàng này địa vị chí tôn đã được khẳng định không cần nhiều lời, Tám đại Thánh Hoàng đều tự chiếm cứ một phương, trong tám đại Thánh Hoàng có 'Đông Cực Thánh Hoàng', địa bàn ở Thần giới thuộc đông bộ khu vực.

Phi thăng trì, chính là nơi mà người từ hạ giới phi thăng lên Thần giới sẽ xuất hiện tại đây. Cả Thần giới số lượng Phi thăng trì cố định, ước tính có gần tám trăm Phi thăng trì. Phi thăng trì chính là khi thần giới sinh ra đã có, không thể phá hủy, vĩnh hằng tồn tại.

* * *

Có một cố sự đã phát sinh tại Thần giới đông bộ khu vực trong một Phi thăng trì.

Thần giới đông bộ khu vực bên cạnh Phi thăng trì, có mười tên chiến sĩ mặc chiến giáp, theo lịch vừa vặn đến phiên tiểu đội bọn họ, cho nên bọn họ phải ở tại bên cạnh Phi thăng trì canh giữ đúng một ngàn năm, một ngàn năm sau sẽ có một tiểu đội khác đến đổi chỗ.

Giờ phút này, mười tên chiến sĩ này đang nhàm chán đàm luận.

- Mấy năm mới có thể gặp được một Phi thăng giả. chúng ta phải ở tại đây khổ sở chờ đợi, loại cuộc sống như thế này thật nhàm chán quá đi, oài, đội trưởng, nghe nói ngươi sắp thăng chức, muốn thành trung đội trưởng à?

Một thanh niên cao gầy quay về phía người trung niên bên cạnh nói.

- Ta cũng nghe nói, trong một lần khi một đại đội của chúng ta ra ngoài truy sát một yêu thú lợi hại bất ngờ gặp phải 'Nghĩ Triều' đáng sợ đó, cả đại đội một ngàn người hoàn toàn không còn một ai, cái này thảm a.

Một tráng niên hán tử khác cảm thán thở dài,

- Lần này thành chủ tu bổ biên chế, triệu tập tân binh vào quân đội. Đội trưởng bị đề đạt làm trung đội trưởng trung đội đó.

- Nhắc đến Nghĩ Triều, ài… trừ phi đạt tới thiên thần cảnh giới, nếu không đối mặt với Nghĩ Triều nghiêng trời lệnh đất đó… hừ hừ, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đội trưởng kia lắc đầu nói.

- Đội trưởng, ngươi đang được thăng lên trung đội trưởng, tân thủy cũng được tăng lên nhiều a, tân thủy ngàn năm cũng được nhiều.

Một nữ tử đẹp nhất trong tiểu đội dò hỏi.

Thần giới quân đội chiêu binh, căn bản không phân biệt giới tính, chỉ nhìn thực lực. Tiểu đội nho nhỏ này có đến bốn người là nữ.

- Nhiều ư, a a. Đúng.

Nói đến điều này, người đội trưởng này cũng lộ ra nụ cười.

Vào lúc đó, bên cạnh tiểu đội này không xa là Phi thăng trì vụ khí bất ngờ bắt đầu chuyển động, vụ khí màu trắng không ngừng hỗn loạn, nhất thời cả mười người trong tiểu đội này ngưng đàm luận.

- Có Phi thăng giả.

Nữ chiến sĩ tóc dài có chút hưng phấn.

Vụ khí màu trắng quay cuồng biên độ càng lúc càng lớn, phảng phất như có một con giao long trong Phi thăng trì đang quay cuồng. Phi thăng trì phạm vi gần trăm mét, phạm vi vụ khí đang quay cuồng không ngờ bao trùm cả Phi thăng trì.

- Phi thăng giả không ngờ không chỉ có một, cũng không chỉ là hai… nhiều lắm.

Thần giới tiểu đội trưởng dù có kinh nghiệm nhưng ánh mắt sáng ngời.

Nhất thời mười binh linh này đều bắt đầu hưng phấn, một lúc mà nhận nhiều Phi thăng giả như vậy ngay cả Thần giới sự tình như vậy cũng phi thường hiếm gặp. Bình thường mấy năm mới có Phi thăng giả, khả năng có nhiều Phi thăng giả đồng thời phi thăng rất ít đến mức chỉ có trong tưởng tượng mà thôi, phỏng chừng ngàn vạn năm cũng không có một lần xảy ra.

Đối với một tiểu đội này mà nói, liền một lúc nhận được đồng thời nhiều Phi thăng giả như vậy, điều này ít nhất cũng có thể coi như là sự tình đáng giá trong cả đời bọn họ.

Theo làn sương trắng quay cuồng, chỉ thấy vài thân ảnh đột ngột xuất hiện trong màn sương.

"Xuy, xuy..."

Một cỗ kim sắc năng lượng trong suốt có thể nhìn thấy được vọt đến Phi thăng trì, mỗi một cỗ kim sắc năng lượng vừa vặn tiến vào trong cơ thể một người, tổng cộng có năm đạo kim sắc năng lượng.

- Năm Phi thăng giả, thật sự là khó tin được a.

Thần giới tiểu đội trưởng cảm thán nói.

Nữ tử xinh đẹp nhất cũng gật đầu:

- Chúng ta là thuộc hạ Úy Trì thành coi Phi thăng trì này, chỉ là đối ứng với một trăm vũ trụ không gian. Cả một trăm không gian có năm Phi thăng giả đồng thời phi thăng, bọn họ thật là có duyên với nhau.

- Tựa hồ chỉ có một nữ tử, còn lại bốn người đều là nam.

Đám Thần giới chiến sĩ bắt đầu cùng nhau đàm luận, trong lúc bọn họ đang đàm luận thì

- A...

Chỉ nghe thấy một âm thanh thống khổ từ trong Phi thăng trì truyền ra. Nghe được thanh âm thống khổ này, đám chiến sĩ một chút cũng không thèm để ý, vẫn thản nhiên đàm luận như trước.

- Thần lực quán thể, mỗi Phi thăng giả lên Thần giới đều phải trải qua một lần, năm đó ta cũng trải qua cái tư vị này, thật sự là ……

Tiểu đội trường kia cảm thán che miệng nói, lập tức một mĩ mạo nữ tử hỏi:

- Liễu Phi, ngươi vốn tại Thần giới mà lớn lên, các ngươi vượt qua

thần kiếp thì thần lực trực tiếp quán nhập vào thân thể à.

Nữ tử gọi Liễu Phi gật đầu nói:

- Vừa mới vượt qua thần kiếp, trong kiếp vân tự xuất thần lực trực tiếp quán thể, cái loại sự tình này, ta thực lòng không muốn trải qua lần nữa.

- Thần lực quán thể phỏng chừng mất nửa canh giờ.

Tiểu đội trưởng xem sắc trời,

- Bây giờ còn sớm, phỏng chừng còn có hai canh giờ nữa trời tối.

Thời gian trôi qua.

Sau nửa canh giờ, trong đó bốn đạo thần lực đồng thời ngừng lại, bốn thân ảnh kia trực tiếp bị bạch sắc vụ khí của Phi thăng trì tống ra bên cạnh Phi thăng trì. Mười tên chiến sĩ lập tức đến tiếp bốn người này.

- Ô hay, sao lại chỉ có bốn người đã xong, người còn lại sao vẫn còn tiếp tục?

Thần giới tiểu đội trường nghi hoặc nói.

Không chỉ hắn, chín tên lính đều nghi hoặc.

Điều này đã thành lệ, Phi thăng giả có khả năng dung nạp thần lực chỉ hữu hạn. Trình độ dung nạp thần lực, chủ yếu xem ở hai phương diện, một là thân thể, một là linh hồn cảnh giới.

Linh hồn cảnh giới càng cao, mới có thể hấp thu càng nhiều thần lực mà không bị Thần lực bạo loạn.

Thân thể là nơi dung nạp thần lực, thân thể càng cường hãn, mới có thể nhận càng nhiều thần lực.

- Nơi này, nơi này là Thần giới sao?

Chỉ nghe thanh âm tựa hồ rất đau khổ vang lên. Thần giới tiểu đội trường 'Hoàng Húc' nhìn ra:

- Đúng, nơi này là Thần giới, ngươi không cần hỏi nhiều, trước tiên hãy ổn định thân thể ngươi lại cho tốt đã rồi nói sau, hả?

Hôm nay trong số bốn Phi thăng giả đã lên bờ một nam một nữ một nửa người quỳ trên mặt đất, thần sắc thống khổ cực kỳ, trong cơ thể thần lực không ngừng chấn động.

Còn hai Phi thăng giả khác mặc dù thần sắc cũng mệt mỏi nhưng lại có vẻ bình tĩnh, tựa hồ chẳng thống khổ chút nào. Chỉ là này hai người ánh mắt giương mắt nhìn chằm chằm vào thân ảnh vẫn đang còn ở trong Phi thăng trì.

Hai người này đúng là Hầu Phí, Hắc Vũ.

- Hầu tử. cái loại tư vị vừa rồi thật khó chịu, đại ca không việc gì chứ?

Hắc Vũ nhỏ giọng hướng tới Hầu Phí nói, vừa mới lên Thần giới, bọn họ liền phát hiện Thần giới mà bọn họ dự kiến không giống nhau chút nào.

Tại Thần giới, linh hồn cảnh giới, linh hồn lực của bọn họ căn bản không thể phóng xuất ra bên ngoài cơ thể.

- Thần giới này có điểm quái dị, ta cảm thấy mình ngay cả bay cũng không thể bay được.

Hầu phí gật gật đầu.

- Bất quá với thực lực của đại ca, tuyệt đối không có vấn đề gì.

- Hai người các ngươi.

Thần giới tiểu đội trường 'Hoàng Húc' mỉm cười nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ,

- Đừng có đứng đó than thở nữa. Ta hỏi các ngươi, hai người các ngươi tại hạ giới tu luyện thân thể phải không?

- Luyện thể?

Hầu Phí, Hắc Vũ hơi run lên.

- Có thể xem như vậy.

Hầu Phí cười nói.

Thân là *"Hỏa Tình Thủy Viên"*, thân thể vốn đã cường hãn. Mặc dù không chuyên luyện thân thể, nhưng hôm nay thân thể hắn cũng đã đạt đến đệ bát tầng cảnh giới của *"Cửu chuyển ám kim thân"*, còn Hắc Vũ… nói về mức độ cứng rắn của thân thể cùng Tần Vũ cũng không phân cao thấp .

- Luyện thể tốt quá, lên Thần giới qua đệ nhất quan 'Thần lực quán thể' sẽ dễ dàng hơn.

Hoàng Húc cười ha ha nói.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn Hoàng Húc trước mặt, trong lòng đều có cảm giác người trước mặt họ quá cường đại bọn họ không thể địch nổi. Bọn họ tin tưởng rằng, người trước mặt họ muốn giết bọn họ hai người, thật dễ dàng.

- Người này cho ta cảm giác cùng với đại ca không sai biệt lắm.

Hầu Phí, Hắc Vũ trong lòng đều có nhận thức như thế.

- Các ngươi hai người đã phi thăng Thần giới, tự nhiên phải tuân theo quy củ của Thần giới chúng ta, bất quá các ngươi cũng không vội. Một nam một nữ hai Phi thăng giả này còn phải ổn định thân thể. Các ngươi hai người vốn thân thể cường hãn, không cần hao phí công phu để ổn định.

Hoàng Húc cười nói.

Mỹ nữ chiến sĩ kia nhíu mày nhìn vào trong Phi thăng trì, người kia vẫn đang tiếp thu thần lực quán thể như trước:

- Các ngươi hai người, có biết người kia không?

Mỹ nữ chiến sĩ nhìn Hầu Phí, Hắc Vũ hỏi lại.

Hầu Phí gật đầu:

- Đó là đại ca chúng ta.

- Đại ca, các ngươi ba người là huynh đệ?

Liễu Phi trên mặt lộ ra nụ cười xinh đẹp.

- Thật sự là khó tin được, ba huynh đệ lại đồng thời Phi thăng, xem ra hữu duyên.

- Đại ca ta không việc gì chứ?

Hắc Vũ lên tiếng hỏi. Một tên lính gầy gò cười hi hi:

- Không việc gì… ta chưa nghe nói có Phi thăng giả bị chết tại Phi thăng trì này.

Hầu Phí, Hắc Vũ lúc này mới thở phào một hơi.

- Thần lực quán thể?

Tần Vũ tai rõ ràng nghe được cách đó không xa một đám người nói chuyện phiếm, 'Thần lực quán thể' này đối với hắn căn bản không có cái gì gọi là ảnh hưởng. Người khác thống khổ, chính vì năng lượng nguyên bản trong cơ thể tranh đấu cùng thần lực. Thần lực một khi quán thể, sẽ tiêu diệt tất cả năng lượng khác trong cơ thể, sau đó nhập trong thân thể, tụ tập vào đan điền.

Còn Tần Vũ thì sao?

Trực tiếp mang Cửu chuyển kình lực, kim lực giấu vào trong tinh thần không gian, thần lực không gặp năng lượng trở ngại gì, rất dễ dàng tiến vào thân thể Tần Vũ, Tần Vũ đương nhiên không bị thống khổ chút nào. Người khác nửa canh giờ, nhưng Tần Vũ tiếp thu thần lực quán thể đã suốt ba canh giờ, vậy mà Tần Vũ vẫn tiếp tục như trước…

"Ân?"

Tần Vũ trong khoảnh khắc đột nhiên cảm giác trong cơ thể thần lực lưu động, cảm thấy thân thể bị một áp lực rất lớn bức bách. Tần Vũ thậm chí có loại cảm giác, nếu chính mình tiếp tục hấp thu thần lực, thân thể này sẽ bị nổ tung.

"Hô!"

Đạo thần lực không ngừng quán nhập cơ thể Tần Vũ bị ngưng lại.

Phi thăng trì cũng thôi động đưa cơ thể Tần Vũ vốn không tự chủ được đi ra bên ngoài Phi thăng trì.

- Thần giới, quả nhiên kỳ lạ.

Vừa ra bên cạnh Phi thăng trì, Tần Vũ liền cảm thấy một sự trói buộc đến từ Thần giới, không gian hậu trọng cực kỳ ổn định, khiến Tần Vũ bị áp chế không nhỏ.

- Đại ca.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người đều hướng đến Tần Vũ đi tới.

- Không ngờ lại không thể Thuấn di.

Tần Vũ lầu bầu cảm thán.

- Ha ha, Thuấn di?

Cái tên tiểu đội trưởng Hoàng Húc cười to nói:

- Phi thăng giả, Thuấn di tại hạ giới có khả năng rất phổ biến, nhưng tại Thần giới …cao cao tại thượng như thượng bộ thiên thần, cũng không tưởng Thuấn di được a.

Tần Vũ nghe được Hoàng Húc nói, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn.

Giờ phút này mười tên binh lính, kể cả tiểu đội trưởng Hoàng Húc kia đều nhìn về phía Tần Vũ.

- Ngươi là Phi thăng giả mạnh nhất trong năm người, hơn nữa cường hãn ngoài sự liệu của chúng ta… nếu ta không sai, ngươi thân thể cực kỳ cường hãn, hơn nữa linh hồn cảnh giới cũng rất cao, đạt tới tầng trung cấp thần nhân.

Hoàng Húc kia cười nhìn Tần Vũ. Hoàng Húc trong lòng lại thầm nghĩ :

- Nhiều thần lực như vậy, nếu hấp thu từ thần linh thạch hấp thu, không biết hao phí bao nhiêu thần linh thạch a, tiểu tử này thật là hạnh vận, miễn phí hấp thu được nhiều thần lực như vậy.

Tần Vũ nghi hoặc. Trung cấp thần nhân? Lần trước lúc ở cùng Khương Nghiên, Khương Nghiên linh hồn cảnh giới đã đạt thượng cấp thần nhân đỉnh phong, mà linh hồn cảnh giới của mình cũng là trung cấp thần nhân đỉnh phong. Chỉ khi nhờ 'Lưu Tinh Lệ' phụ trợ mới miễn cưỡng đạt đến hạ bộ thiên thần cảnh giới.

- Rất khó tin được, ở hạ giới đã tu luyện linh hồn cảnh giới đến tầng này, rất khó tin được.

Hoàng Húc cười nói,

- Nếu tại thần giới tu luyện, đúng là không có gì băn khoăn, toàn tâm tu luyện… tối thiểu mấy ngàn vạn năm mới có thể đạt tới tầng trung cấp thần nhân. Ngươi vừa tiến vào Thần giới đã đạt tới trung cấp thần nhân cảnh giới, lợi hại.

Vừa đến thần giới, liền đạt tới trung cấp thần nhân, lịch sử tại

Thần giới đều cực ít người làm được. Hoàng Húc đột nhiên nhìn qua hai Phi thăng giả một nam một nữ kia đã ổn định thân thể đứng lên, tiện gật đầu nói:

- Tốt lắm, các ngươi đều đã được thần lực quán thể, cũng ổn định thân thể rồi. Ta là người phụ trách các ngươi khi đến Thần giới, một số các tin tức cơ bản liên quan đến Thần giới, ta sẽ nói cho các ngươi biết.

Năm Phi thăng giả bao gồm Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, cùng với một nam một nữ kia đều nhìn Hoàng Húc.

- Dựa theo luật lệ Thần giới, phàm Phi thăng giả mới vào Thần giới, có nghĩa vụ khai khoáng thần linh thạch, vì Thánh Hoàng bệ hạ khai thác khoáng thạch một ngàn năm. Trong một ngàn năm này các ngươi không được phản kháng, trốn đi. v.v.. Phàm ai vi phạm luật trên sẽ bị cả Thần giới đuổi giết.

Hoàng Húc đội trường vẻ mặt nghiêm túc:

- Một số tin tức cơ bản liên quan đến Thần giới, trên đường đi đến nơi khai thác khoáng thạnh tiện ta sẽ nói cho các ngươi biết. Tốt, bây giờ chúng ta xuất phát!

Nghìn năm khai khoáng? Không được chống lại?

Năm Phi thăng giả cả Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng với một nam một nữ kia sắc mặt đều biến đổi, nhưng năm người đều không một ai có phản ứng quá khích, mọi người hoàn toàn bình tĩnh, lạnh lùng.

"Tốt lắm, Phi thăng giả từng bước một khổ tu nơi hạ giới cuối cùng mới tới Thần giới, bình tĩnh hơn so với những kẻ lớn lên tại Thần giới."

Hoàng Húc mỉm cười nói,

"Ta còn tưởng rằng cần phải ra tay giáo huấn các ngươi mới dừng lại."

Hoàng Húc nhìn về phía một gã chiến sĩ vạm vỡ thô tráng phía sau nói:

"Lão Tam, dựa theo quy củ trước, ta cùng bốn người dẫn đám Phi thăng giả tới nơi khai thác Thần Linh thạch, ngươi tiếp tục giữ tại đây. Nói không chừng còn có Phi thăng giả đi lên."

"Tuân lệnh, đội trưởng." gã chiến sĩ vạm vỡ thô tráng kia gật đầu.

Sau đó Hoàng Húc gọi bốn chiến sĩ khác cùng đi với hắn, bốn chiến sĩ này hai nam hai nữ, trong đó có nữ tử xinh đẹp nhất Liễu Phi. Điều này khiến cho đám người ở lại nhỏ giọng xì xào bàn tán.

Hoàng Húc cầm đầu năm chiến sĩ, mang theo bọn Tần Vũ năm người lên đường đi đến khu vực khai thác Thần linh thạch.

Năm tên Thần giới chiến sĩ cùng năm Phi thăng giả đi bộ tới.

"Liễu Phi, ngươi mang một ít sự tinh cơ bản của Thần giới giảng giải cho bọn họ biết." Hoàng Húc tùy ý phái ra một người.

Liễu Phi gật đầu, lập tức quay về phía Tần Vũ năm người nói:

"So sánh với Thần giới, vũ trụ không gian cũ của các người hầu như không có sự trói buộc nào mà ở đây có rất nhiều. Các ngươi cẩn thận

nghe rõ những lời ta nói, nếu không về sau không bị trách mắng thì mới lạ."

Năm Phi thăng giả gật gật đầu.

"Thần giới có thể xem như một khối lục địa cực kỳ lớn."

Liễu Phi mỉm cười nói.

Năm phi thăng giả đều là nhướng mày. Trong trí nhớ bọn họ, vũ trụ không gian tầng cao nhất của phàm nhân giới phải là không gian vô biên, Thần giới sao lại có thể là lục địa?

Tần Vũ ba người là giả vờ nghi hoặc, hai người khác chính thức nghi hoặc.

"Sở dĩ nói Thần giới xem như là một khối lục địa cực kỳ rộng lớn . Chính bởi vì tại đây chung quanh khối lục địa rống lớn đó là vô tận hải vực. Hải vực này rốt cuộc rộng lớn cỡ nào? Không có ai biết. có lẽ Thần vương cũng không thể biết."

Liễu Phi cười nói.

"Mặc dù hải vực rộng lớn, nhưng Thần giới chín mươi chín phần nhân số, đều ở trên lục địa. Hải vực cơ hồ có thể không tính, cho nên ta mới nói, Thần giới có thể xem như một khối lục địa cực kỳ lớn." Liễu Phi tiếp tục nói.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người đối với Thần giới đại khái tình huống thực sự đã rõ ràng. Đều là trong khi ở Tiên Ma Yêu giới, Tần Vũ hỏi 'Phúc Bá' biết được.

"Thần giới có tám thế lực lớn, cũng ở Thần giới lục địa."

Liễu Phi tự tin nói.

Hoàng Húc không hài lòng nói: *"Liễu Phi, mấy sự việc này bọn họ không cần biết, để ta nói tiếp."*

Hoàng Húc liếc mắt nhìn Tần Vũ mấy người,

"Các ngươi nghe đây, Thần giới không gian phi thường ổn định, đồng

thời trói buộc cũng cực kỳ lớn. Nói vậy các ngươi cũng cảm nhận được… ở chỗ này, các ngươi ngay cả phi hành cũng không làm được."

Tần Vũ cùng mọi người gật đầu. Đúng là chính bản thân Tần Vũ cũng không thể phi hành.

"Ta có thể nói cho các ngươi, tại Thần giới, chỉ có đạt đến hạ bộ thiên thần cảnh giới trở lên mới có thể phi hành."

"Tiền bối. Thần giới cao thủ chia ra những cấp bậc nào?"

Nữ Phi thăng giả bên cạnh Tần Vũ lên tiếng dò hỏi.

Hoàng Húc lạnh nhạt nói:

"Thần giới cao thủ, chủ yếu chia làm: hạ cấp thần nhân, trung cấp thần nhân, thượng cấp thần nhân, hạ bộ thiên thần, trung bộ thiên thần, thượng bộ thiên thần, cùng với địa vị rất cao là Thần vương. Đương nhiên …… trong truyền thuyết, trên Thần vương còn có Thiên tôn."

"Chúng ta bây giờ chỉ là hạ cấp thần nhân, khi nào thì mới có thể đột phá đây?"

Nữ phi thăng giả kia lại nói. Hoàng Húc lắc đầu cười nói:

"Hạ cấp thần nhân? Ha ha …… các ngươi bây giờ căn bản không tính là hạ cấp thần nhân. Chỉ có thể xem như 'Dự bị thần nhân'."

"Dự bị thần nhân, vì cái gì?" Tần Vũ cùng mọi người nhìn về phía Hoàng Húc.

"Rất đơn giản. Hạ cấp thần nhân, năng lượng trong cơ thể là thần lực đồng thời linh hồn cảnh giới phải đạt tới tầng 'Linh hồn kim đan'. Mà các ngươi… ngoại trừ vị này còn bốn người đều không kết thành Linh hồn kim đan." Hoàng Húc chỉ vào Tần Vũ nói.

Nhất thời một nam một nữ kia nhìn về phía Tần Vũ.

"Ngoại trừ hắn, các ngươi cho dù có đầy đủ thần linh thạch, tối thiểu phải mấy ngàn vạn năm mới có thể đạt tới đẳng cấp như hắn."

Hoàng Húc lạnh lùng nói,

"Bất quá các ngươi đều đã tiếp cận linh hồn đại viên mãn, thành tựu Linh hồn kim đan cũng không khó khăn lắm."

Tần Vũ ở bên cạnh nghe xong thầm gật đầu. Linh hồn cảnh giới cực kỳ khó tiến bộ.

"Các ngươi hao phí vô số thời gian, có thể đạt tới thượng cấp thần nhân. Nhưng từ thượng cấp thần nhân đến hạ bộ thiên thần… thật sự rất khó khăn. Trăm vạn thần nhân mới có thể có một người trở thành thiên thần thôi." Hoàng Húc cảm thán nói.

Tần Vũ đồng tử co rụt lại.

Trăm vạn thần nhân mới có một thiên thần? Thiên thần cảnh giới này tựa hồ rất khó đạt tới.

"Tới hạ bộ thiên thần, từng bước cảnh giới tiếp theo cực kỳ khó vượt qua. Cho nên thượng bộ thiên thần… tại Thần giới tuyệt đối là nhân vật hô phong hoán vũ. Cho nên từ thượng bộ thiên thần lên Thần vương. A, a. Thần vương, nếu các ngươi tương lai có thể trở thành Thần vương, ta Hoàng Húc từ nay về sau cũng có tư cách ngẩng cao đầu hơn người khác."

Hoàng Húc bắt đầu cười to.

Thần vương? Thần giới đã bao nhiêu năm rồi không hề xuất hiện một tân thần vương.

"Nhớ kỹ, hạ cấp thần nhân thần thức không thể li khai khỏi thân thể, Trung cấp thần nhân thần thức có thể li khai thân thể trong vòng mười mét xung quanh, thượng cấp thần nhân thần thức có thể li khai thân thể trăm mét, không sai biệt lắm theo thứ tự gia tăng, đối với thiên thần cảnh giới, ta cũng không rõ ràng."

Hoàng Húc cười nhạt nói. Tần Vũ thầm gật đầu. Trên thực tế hắn vừa rồi thử phóng xuất thần thức ra bên ngoài thân, nhưng cho dù nhờ 'Lưu Tinh Lệ' trợ giúp, cũng chỉ đạt đến cự li vài trăm thước mà thôi.

"Ta nói là cự li li khai của thần thức chỉ là cự li xuyên thấu không khí

mà thôi. Trên Thần giới vật chất rất kỳ quái, có thể cùng thần linh khí có quan hệ. Cho dù là thượng cấp thần nhân, cũng không thể dùng thần thức xuyên thấu thổ địa, cây cối, hải thủy cùng những thứ vật chất khác." Hoàng Húc kể lại rất cẩn thận.

Bọn Tần Vũ trong lòng không khỏi bắt đầu kinh ngạc.

"Quả nhiên."

Tần Vũ thử dụng thần thức xâm nhập thổ địa. Cho dù có 'Lưu Tinh Lệ' phụ trợ, cũng chỉ miễn cưỡng thẩm thấu một thước mà thôi. Tu vi Tần Vũ thậm chí có 'Lưu Tinh Lệ', đã đạt đến cảnh giới hạ bộ thiên thần cảnh giới.

"Các ngươi xem, tảng đá bên đường này, các ngươi muốn phá hủy căn bản không có khả năng. Nhưng ta chỉ cần chiến đao này cũng phá nó rất dễ dàng."

Hoàng Húc nói, một đao đã đến tảng đá bên đường chém thành hai nửa.

Hắc Vũ đột nhiên nói: *"Tiền bối, vũ khí trong tay người có lợi hại lắm không?"*

"Chiến đao này của ta?"

Hoàng Húc giơ lên chiến đao trong tay, cười nói:

" Mặc dù chỉ là trung cấp thần khí. nhưng một đao có thể chém ngươi thành hai nửa cũng không thành vấn đề."

"Hả?" Tần Vũ nhướng mày.

Hắc Vũ có 'Hắc Vũ chiến giáp' độ cứng rắn có thể tương đương với thượng phẩm thần khí.

"Ta đã nhìn ra rồi, công phu tu luyện thân thể của ngươi không tệ. Đáng tiếc tại vũ trụ không gian phía dưới, tu luyện thân thể độ cứng rắn nhiều nhất cũng chỉ đạt tới tầng trung cấp thần nhân mà thôi."

Hoàng Húc cười nói,

"Thần khí sở dĩ gọi là thần khí, bởi vì khi thần lực quán nhập vào trong đó thì uy lực mới chính thức phát huy."

"Dùng thần lực quán chú vào một kiện thần khí dù là hạ phẩm thần khí, cũng có thể chặt đứt một kiện thượng phẩm thần khí không có thần lực quán chú vào." Hoàng Húc giải thích nói.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ trong lòng chấn động. Phúc bá mặc dù từng nói qua, thần khí quán nhập thần lực uy lực càng tăng. Nhưng Tần Vũ không để ý lắm. Nhưng không tưởng một khi quán thâu thần lực, uy lực của thần khí lại gia tăng nhiều như vậy.

* * *

Trên đường bộ hành, bọn năm người Tần Vũ biết rất nhiều sự tình.

Phi hành là tiêu chí đã đạt tới thiên thần cảnh giới. Thuấn di là việc không có khả năng, còn thần thức… thần thức thẩm thấu ra ngoài thật sự quá mức gian nan. Còn nữa, tại Thần giới, căn bản không có 'Truyền tấn linh châu' hay những vật tương tự tồn tại.

Tại Thần giới, muốn truyền lại tin tức, chỉ có thể lệnh cho người đến hai bên truyền lại.

Có thể nói như vậy tại Thần giới là không gian cực độ ổn định, tựa như Tiềm Long đại lục nơi Tần Vũ sinh sống khi còn niên thiếu.

"Một tảng đá ven đường này, so với ở không gian trước kia của các ngươi nặng hơn gấp trăm lần một tòa cao sơn bình thường." Hoàng Húc chỉ vào cục đá ven đường, *"Tóm lại. Thần giới các loại vật chất, núi, cây, cho tới các yêu thú .v.v., đều không giống như ở hạ giới."*

Hoàng Húc cười nói:

"Tốt lắm, bây giờ nhường Liễu Phi ra nói một chút về thời gian."

Liễu phi gật gật đầu:

"Tại Thần giới, có ngày có đêm, ban ngày có sáu canh giờ, đêm tối cũng có sáu canh giờ. Một ngày tổng cộng mười hai canh giờ, mà một năm có ba trăm sáu mươi ngày, vừa vặn một chu thiên."

Liễu Phi vừa nói ra những lời này, Tần Vũ không khỏi bắt đầu kinh ngạc.

Phương pháp tính toán thời gian ở Thần giới, cùng Tiềm Long đại lục cực kỳ giống nhau.

"Thần giới sẽ có ngày sáng và đêm tối sao?"

Tần Vũ lên tiếng dò hỏi.

Liễu Phi nghe Tần Vũ hỏi rồi mỉm cười với Tần Vũ, hiển nhiên thực lực của Tần Vũ khiến Liễu Phí có hảo cảm.

Liễu Phi chỉ phương Nam rồi lại chỉ phương Bắc:

"Thần giới tổng cộng có tám đại Thánh Hoàng, trong đó Nam cực Thánh Hoàng ở 'Kính Quang Thành' mỗi ngày sáu canh giờ phát ra 'Bạch trú chi quang', mà Bắc cực Thánh Hoàng ở 'Phiêu Tuyết Thành' mỗi ngày sáu canh giờ phát ra 'Hắc ám dạ mạc'. 'Bạch trú chi quang' cùng 'Hắc ám dạ mạc' vừa vặn không sai. Bạch trú chi quang phát ra là cả Thần giới sáng bừng lên, còn Hắc ám dạ mạc xuất ra thì cả Thần giới tối đen."

Tần Vũ thong thả gật đầu, bất quá Tần Vũ trong lòng cũng kinh ngạc.

"Còn có một việc, ta nghĩ rằng các ngươi cũng đã phát hiện rồi, 'Thần Linh khí' của Thần giới rất cuồng bạo."

Liễu Phi cười nói,

"Thần linh khí cuồng bạo không thể hấp thu dùng để tu luyện được."

Tần Vũ năm người rùng mình.

Phúc bá chưa hề nói với Tần Vũ về việc này, bởi vì Phúc bá cho rằng Mê Thần điện có số lượng lớn thần linh thạch, còn có thần linh tinh phách, cho nên không quan tâm đến chuyện này.

"Ta vừa rồi thử hấp thu mà không được, ta còn tưởng phương pháp tu luyện không đúng." Hầu Phí lên tiếng nói.

Liễu Phi cười lắc đầu nói:

"Tại Thần giới, chỉ có thần linh khí trong thành mới ôn hòa, chỉ có ở trong thành trì mới có thể hấp thu thần linh khí tu luyện, còn ở bên ngoài mà gần thành trì còn đỡ, đi ra càng xa thành trì, thần linh khí tựa càng thêm cuồng bạo, tới khu vực hoang dã, căn bản không thể hút vào trong cơ thể một chút nào."

"Thần linh khí trong thành vì sao lại ôn hòa được?" Tần Vũ lên tiếng dò hỏi.

Liễu Phi lắc đầu nói:

"Ta chỉ biết là Đông Cực Thánh Hoàng tổng cộng chỉ có sáu mươi tư thành trì, không tăng một thành, cũng không giảm một thành. Thành trì bên trong thần linh khí hoàn toàn tất cả ôn hòa, chung quanh thành trì thần linh khí cũng tốt, đi càng xa lại càng cuồng loạn. Có thể sáu mươi tư tòaa thành trì đều có chút nguyên nhân đặc thù."

Tần Vũ trong lòng thầm phán đoán.

Điều hiển nhiên, Thần giới thiết kế thành trì, không phải đơn giản chỉ dùng đá tảng thiết kế, mà còn có không ít đặc thù kết cấu.

"Cho nên tại Thần giới tu luyện, quan trọng nhất là thần linh thạch, mà thần linh thạch là tiền tài của cả Thần giới, có được thần linh thạch, ngươi mới có thể an tâm tu luyện. Đương nhiên, trong thành thần linh khí ôn hòa, có thể hấp thu tu luyện, nhưng muốn tiến vào trong thành tu luyện? Ai ……"

Liễu Phi lắc đầu cười.

Hoàng Húc tiểu đội trưởng lắc lắc cái đầu, hướng về phía mọi người nói:

"Tại Thần giới, khi tiến vào thành trì thì phải mất phí. Hơn nữa một khi vào ban đêm, cả thành trì bên trong không có người đi ngoài đường, cho nên ngươi không hao phí thần linh thạch trọ tại khách điếm thì phải rời thành."

"Thần giới nhân số rất nhiều, thành trì lại rất ít. Tỷ như 'Úy Trì Thành' của chúng ta bên trong tổng cộng có gần hai ngàn vạn người, mà thần

nhân cư trú bên ngoài Úy Trì Thành đã có hơn hai ức! Không phải bọn họ không nghĩ vào bên trong thành, mà là trong thành một phòng tiện nghi tối thiểu đều ít nhất giá hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch a!"

Hoàng Húc lắc đầu nói:

"Ta làm tiểu đội trưởng bao nhiêu năm rồi, tu luyện cũng mất chừng ấy thời gian, tiết kiệm chừng ấy năm mà vẫn chưa mua được một phòng ở Úy Trì thành."

"Mua phòng khó lắm a." Hoàng Húc cảm thán một tiếng.

Hai nam hai nữ bốn chiến sĩ cũng gật đầu đồng ý với hắn.

"Một phòng giá hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch, nhiều linh thạch như vậy, quả thật quá khó khăn."

đám binh lính cảm thán, Liễu Phi cũng cảm thán thở dài:

"Ta phỏng chừng trải qua cả mấy trăm ngàn năm, mới có thể có chừng ấy tiền."

Tần Vũ ba huynh đệ nhìn nhau.

Hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch? Rất nhiều sao?

Một thần linh tinh bằng một trăm cực phẩm thần linh thạch, bằng một vạn thượng phẩm thần linh thạch, bằng một trăm vạn trăm vạn trung phẩm thần linh thạch, bằng một ức hạ phẩm thần linh thạch.

Mà trong Mê Thần Điện thần linh tinh phách đều không ít, cực phẩm thần linh thạch cũng có một đống lớn. Hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch, quả thực chỉ là hạt mưa bụi mà thôi.

Tần Vũ ba huynh đệ đã quên mất… Tượng Thần 'Xa Hầu Viên' là ai?

Thần giới đệ nhất luyện khí cao thủ!

Ngay cả Thần vương đều lấy lễ mà đãi, tự mình đến thỉnh cầu luyện khí đại tông sư hỗ trợ a. Nói về số lượng bảo bối… đúng là

mua một tòa Úy Trì thành có thừa.

Phúc bá không thèm để ý đến chuyện này, không cần nói cho Tần Vũ biết cũng có thể lượng giải.

Trải qua gần tám canh giờ bạt thiệp, đợi đến ngày thứ hai 'Bạch trú chi quang' phủ xuống, bọn Tần Vũ đã đi đến mục tiêu là khu mỏ Thần Linh Thạch.

Người đến người đi, đông đông đúc đúc, liếc mắt xem qua cả nơi khai thác Thần linh thạch, đi đi lại lại bên ngoài khu khai thác thấy có bóng vài vạn người, mà bên trong khu khai thác Thần linh thạch, cũng không biết có bao nhiêu người nữa.

"Thật náo nhiệt a, nhiều Phi thăng giả như vậy sao?"

Hầu phí gặp cảnh náo nhiệt như vậy, không khỏi bắt đầu hưng phấn.

Hoàng Húc nhướng mày, lạnh lùng nói:

"Một quy củ, nơi này ngươi trêu chọc vào đại nhân vật nào đó, có thể bị giết cũng trách không được người ta."

Hầu Phí nhất thời lông mi run lên, trong lòng lửa giận ngập trời, nhưng vẫn nhẫn nhịn như trước.

"Người khai thác nơi này, chỉ có một bộ phận rất nhỏ là Phi thăng giả, tuyệt đại đa số là những thần nhân tự nguyện tới nơi này." Hoàng Húc nhân tiện giải đáp vấn đề mà Hầu Phí vừa hỏi:

"Tại Thần giới, muốn sống yên ổn rất khó, trừ phi ngươi thực lực rất mạnh, hoặc ngươi rất có đảm thức, hoặc là có quan hệ. Nếu không có những điều kiện này, tuyệt đại đa số mọi người chỉ có thể dựa vào chính mình."

"Tại nơi khai thác này, bọn họ được đãi ngộ giống như Phi thăng giả." Hoàng Húc lấy tay chỉ một đám người xa xa.

"Đãi ngộ giống Phi thăng giả?" Tần Vũ nhướng mày.

* * *

Một lúc không lâu sau, bọn Hoàng Húc đưa năm người Tần Vũ tới một địa phương.

"Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Tống Tuệ, Thì Điền."

Một nữ tử sắc mặt lạnh lùng nói:

"Năm người các ngươi nghe đây, từ hôm nay trở đi, các ngươi khai thác tại khu mỏ Thần linh thạch của Úy Trì thành."

"Nhiệm vụ của các ngươi là hàng năm giao Thần linh thạch một lần, mỗi lần giao ba ngàn sáu trăm hạ phẩm nguyên linh thạch. Hàng năm đều là như thế. Nếu một năm giao thiếu, năm thứ hai phải bổ sung, năm thứ hai không đủ, năm thứ ba tái bổ sung! Nếu đến cuối cùng đã hết một ngàn năm mà các ngươi chưa nộp đủ thì các ngươi phải tiếp tục khai thác cho đủ số, đồng thời trong những ngày khai thác tiếp đó, các ngươi không thể giấu diếm cho riêng mình. Đối diện với sự tra xét của cao thủ, trừ phi các ngươi sở hữu thần khí tàng trữ vật, nếu không tuyệt đối không thể giấu diếm được."

Nói đến đây, nữ tử kia không khỏi mỉm cười.

Thần khí tàng trữ vật, chỉ nhìn Tiên Ma Yêu giới bao nhiêu năm cũng chưa phát hiện ra kiện thần khí tàng trữ vật nào, bởi vậy có thể tưởng tượng thần khí tàng trữ vật trân quý đến mức nào. Dùng thần khí tàng trữ vật để chứa vài khối Thần linh thạch ư?

Ai có thể làm việc vô vị như vậy?

"Tốt lắm, đây là chìa khóa phòng nơi các ngươi ở, các ngươi bình thường có thể để Thần linh thạch trong phòng. Trừ người giữ chìa khóa phòng thì mọi người đều phải đi khai thác, nhớ kỹ, hàng năm phải đến giao nộp một lần. Nếu như có ý phản kháng, 'Thân phận lệnh bài' của các ngươi sẽ không còn đâu."

Năm người Tần Vũ đều gật đầu, mỗi người tự lĩnh một chìa khóa có hình lục giác.

Sau khi ba huynh đệ Tần Vũ tách ra khỏi hai vợ chồng Tống Tuệ, Thì Điền, căn bản không đến chỗ ở của mình.

"Đại ca, Thần giới chẳng thú vị chút nào cả." Hầu Phí nói qua khóe miệng.

Không thú vị?

"Rất thú vị."

Tần Vũ cả người tinh thần sung mãn, nhìn quanh bốn phương tám hướng:

"Phí Phí, tiểu Hắc, theo ta được biết thì Thần giới phức tạp hơn nhiều so với các ngươi tưởng tượng."

Nhưng trong lúc đó...

"Thiên thần!"

Ba người Tần Vũ ánh mắt đồng thời nhìn lên bầu trời.

Chỉ một gã trung niên nam tử khuôn mặt cương nghị lãnh khốc từ không trung bay qua, ánh mắt thì thỉnh thoảng lại nhìn xuống phía dưới. Cái loại khí thế oai nghiêm coi thường thiên hạ làm người ta cảm thấy bị áp chế.

Phi hành! Đây là tiêu chí của thiên thần.

"Ba người các ngươi đến đây, vị kia là 'Úy Trì Ương' đại nhân, người quản lý cả khu khai thác Thần linh thạch này. Úy Trì Ương đại nhân là người trong 'Úy Trì gia tộc' cao quý nhất 'Úy Trì thành' này."

Bên cạnh một thiếu niên cười cười đang đi tới.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Nhưng trong lòng Tần Vũ đang có một khát vọng là khát vọng phi hành. Vô luận tại Tiên Ma Yêu giới, hay là ở Nhân gian giới. Tần Vũ đều có thể phi hành tung hoành trên chín tầng trời, ai ngờ tại Thần giới lại phiền toái như vậy.

"Thần giới cũng kỳ lạ, duy có khống chế không gian triệt tiêu hấp lực mới có thể phi hành, điều này cần phải cảm ngộ được không gian thì mới đạt đến hạ bộ thiên thần." Tần Vũ trong lòng cảm thán.

Sau đó Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người đi vào một khu mỏ.

Lạnh lẽo tăm tối, đây là cảm giác của ba người Tần Vũ khi tiến vào hầm khai khoáng. Mỏ khai thác Thần Linh thạch này cực kỳ rộng lớn, chiếm một phương viên khoảng chừng trăm dặm. Qua mạng lưới nhằng nhịt những chỗ giao nhau, ba người Tần Vũ hết rẽ phải

lại rẽ trái, tiến đến chỗ sâu nhất.

"Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?" Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ cười nói: *"Phí Phí, tiểu Hắc, vừa rồi những người đó nói các ngươi cũng nghe được. Ta còn biết một sự tình vẫn chưa kịp nói cho các ngươi, đi, ta nhờ Phúc bá nói cho các ngươi biết."*

Tần Vũ tâm ý vừa động, ba huynh đệ liền biến mất.

Bên trong không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới.

Ba huynh đệ Tần Vũ xuất hiện trên một thảm cỏ, Tần Vũ đưa một ngón tay ra, trên thảm cỏ đó xuất hiện một chiếc bàn và bốn chiếc ghế đá, ba người Tần Vũ ba người tùy ý ngồi xuống, Phúc bá theo tâm ý Tần Vũ cũng đã đến nơi.

"Phúc bá." Tần Vũ khẽ mỉm cười.

Phúc bá cung kính hành lễ: *"Chủ nhân, có sự tình gì?"*

"Ngươi ngồi xuống đi, cho hai huynh đệ của ta biết chỗ tàn khốc của Thần giới." Tần Vũ cười nói.

Phúc bá gật gật đầu, y lệnh ngồi xuống. Ba người Tần Vũ nâng chén rượu ung dung nhàn nhã uống.

"Thần giới tàn khốc, một là do hoàn cảnh tàn khốc, ở xa thành trì thì thần linh khí cuồng bạo, căn bản không thể hấp thu tu luyện. Hơn nữa ở những nơi hoang vu này, yêu thú Thần giới hoành hành, yêu thú của Thần giới mặc dù linh hồn tu vi yếu nhược, thậm chí không bằng hạ cấp thần nhân, nhưng lực công kích cường hãn tỷ như Ốc Lam vậy!" Phúc bá cười nói.

Tần Vũ tâm ý vừa động, Ốc Lam lại xuất hiện bên cạnh.

Ốc Lam trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Phúc bá chỉ vào Ốc Lam nói:

"Ốc Lam, bản thể chính là hoàng giả 'Hắc Yên Nghĩ' trong Nghĩ tộc của

Thần giới. Nếu chủ nhân không dùng Tàn Tuyết thần thương, muốn đánh bại hắn rất khó."

"Hắc Yên Nghĩ?" Tần Vũ kinh ngạc nhìn Ốc Lam.

Ốc Lam nghi hoặc nhìn Phúc bá: *"Ngươi là ai? Sao lại biết được bản thể của ta, ta đã gặp ngươi một lần ở Tiên Ma Yêu giới nhưng không nhận ra thân phận ngươi được."*

"Thay đổi một chút dung mạo là không thể nhận ra ta được?" Phúc bá mỉm cười.

Chỉ thấy Phúc bá khuôn mặt hơi chút thay đổi một ít, lưng đứng thẳng lên, đồng thời y phục trên thân cũng thay đổi, biến thành một trường bào màu xanh viền vàng, giữa trường bào có một chữ *"Mê"*.

"Mê Thần Điện quản gia?" Ốc Lam trợn to mắt. Lúc này hắn đã nhận ra người ở trước mặt hiển nhiên là quản gia Mê thần điện, Ốc Lam lúc này không khỏi gnhi hoặc nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ cười.

Sự việc bản thân mình đã trở thành chủ nhân Mê Thần Điện Tần Vũ cũng chỉ nói cho Hầu Phí cùng Hắc Vũ biết chứ chưa nói cho ai khác.

"Hắc Yên Nghĩ phòng ngự vô cùng tốt, lực lượng cũng rất mạnh. Một khi độ kiếp hóa hình, thực lực càng có thể so với thượng cấp thần nhân."

Phúc bá tự tin nói:

"Mà Hắc Yên Nghĩ là hoàng giả của Nghĩ tộc, lợi hại nhất là có thể khống chế hàng ngàn hàng vạn Nghĩ thú của Thần giới. Đắc tội với một Hắc Yên Nghĩ là việc rất đáng sợ vì hắn có thể tạo ra Nghĩ Triều!"

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người đều kinh ngạc nhìn về phía Ốc Lam.

Ốc Lam cười khổ lắc đầu nói:

"Cái gì mà Hoàng giả, dùng cũng vô dụng. Hạ bộ thiên thần ta còn có thể khống chế một số đông thủ hạ công kích, nhưng gặp trung bộ thiên thần thì bị người ta bắt lấy. Sau đó lại bị người ta cống nạp cho Mê Thần Điện chủ nhân."

Phúc bá cười, tiếp tục nói:

"Ốc Lam thuộc loại yêu thú lợi hại của Thần giới, yêu thú chốn Thần giới cũng chia ra mạnh và yếu, yêu thú yếu nhược thì hạ cấp thần nhân có thể dễ dàng diệt trừ. Còn yêu thú cường mạnh thì ngay cả hạ bộ thiên thần cũng phải hao phí nhiều khí lực. Bất quá yêu thú cường mạnh nhất cũng chỉ có thể đấu với hạ bộ thiên thần một trận mà thôi. Dù sao cậy mạnh, dùng chiến thuật biển người, đối mặt với thiên thần có thể khống chế không gian cũng vô dụng."

Tần Vũ ba người gật gật đầu.

"Hầu Phí, Hắc Vũ. Các ngươi nên hiểu được sự nguy hiểm của khu vực hoang vu của Thần giới, khu vực hoang vu này, ngoại trừ yêu thú uy hiếp, còn có một số thần nhân tâm ngoan thủ lạt thích giết người để đoạt tài vật." Phúc bá còn nói.

Phúc bá mỉm cười: *"Thần giới đúng là một thế giới cạnh tranh tàn khốc, ở chỗ này, ngươi không có thực lực sẽ bị đẩy xuống tầng chót, nếu có thực lực lại có thể bình yên cư trú trong thành trì. Nếu có thực lực cao hơn, trở thành thiên thần cấp bậc cao thủ …… ha ha, khi đó vô luận ngươi tới thành trì nào cũng căn bản không cần xuất thân phận lệnh bài, cũng không cần nộp tiền tài."*

"Tại thần giới, thần nhân là lớp người yếu đuối, còn thiên thần mới là cường giả, duy nhất chỉ có con đường trở thành thiên thần mới có tư cách đi đến khu vực hoang vu đầy nguy hiểm của Thần giới để tìm kiếm một ít Hồng Mông linh bảo, hoặc là tìm kiếm một ít dược liệu, tài liệu trân quý."

Phúc bá mỉm cười nói.

"Năm đó lão chủ nhân, đi ngàn vạn dặm đường qua các nơi tìm kiếm các loại tài liệu trân quý. Sau đó luyện chế xuất những món đồ vượt qua thần khí, thậm chí luyện chế xuất Thiên linh bảo chỉ sau Hồng Mông linh bảo, thành tựu uy danh lớn lao. Ngay cả Thần

vương cũng phải tự mình thượng môn bái thiếp thỉnh lão chủ nhân hỗ trợ luyện khí …… phóng mắt khắp Thần giới, ngoại trừ Thiên tôn trong truyền thuyết, ngay cả Thần vương cũng không thể làm cho chủ nhân ta phải cúi đầu."

Phúc bá tự tin nói.

Tần Vũ hai mắt tỏa ánh sáng.

"Hay lắm! Vượt qua ngàn vạn dặm đường, dạo qua những khu vực hoang vu hỗn loạn."

Tần Vũ trong lòng nổi lên đấu chí:

"Ta cũng phải bước những bước đầu tiên trên ngàn vạn dặm đường."

"Phúc bá, ngươi dám cam đoan ngươi nhận định đúng về thân phận của Lập Nhi và Lan Thúc?" Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá.

Phúc bá khẳng định nói:

"Xem Khương Lan giới này, thậm chí ngay cả thời gian cũng có thể khống chế, Người luyện chế 'Khương Lan Giới' kia khẳng định là một Thần vương, hơn nữa đối với thời gian pháp tắc đã có lĩnh ngộ nhất định. Loại nhân vật như vậy tại Thần giới cũng… cho nên địa vị 'Lan thúc' của chủ nhân người tôn quý là điều hiển nhiên, ngay cả người cũng không thể quyết định chuyện chủ nhân cùng với Khương Lập, hiển nhiên Lập Nhi gia tộc rất mạnh, tất phải là một trong Tám tộc người mạnh."

Tần Vũ khẽ gật đầu, hắn đồng ý với nhận định của Phúc bá.

"Chủ nhân yên tâm, chỉ cần chủ nhân ngươi đạt đến tiêu chuẩn luyện khí như lão chủ nhân, trở thành Thần giới đệ nhất luyện khí cao thủ, ngay cả là tám đại Thánh Hoàng cũng sẽ đến bái phỏng mời người, có khi mang chính con gái mình đến gả cho người."

Phúc bá cười nói:

"Năm đó không ít Thần vương đã mang con gái đến cầu thân đưa cho lão chủ nhân, đáng tiếc lão chủ nhân hoàn toàn si mê luyện khí, cả đời mục tiêu đúng là luyện chế một kiện Thiên tôn linh bảo, trừ việc này

ra, người căn bản không có tâm tư nào cho chuyện tình cảm."

Tần Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

"Muốn trở thành luyện khí cao thủ cũng phi thường khó khăn, nhưng có khó khăn nào mà ta chưa trải qua chứ. Năm đó ta, một tiểu tử ngay cả nội công cũng không thể tu luyện lại có thể đi đến thành công như ngày hôm nay, còn cái gì mà không thể vươn tới được." Tần Vũ hai mắt bắn ra tinh quang.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Ốc Lam đều nhìn Tần Vũ.

"Muốn trở thành một cao thủ luyện khí, quan trọng nhất là trận pháp cấm chế, tốt …trong một ngàn năm ở khu mỏ này, ta sẽ ở không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới để tĩnh tu 'Trận đạo'. Ngoại giới một ngàn năm thì ở không gian tầng thứ hai này ta có thời gian tới mười ngàn năm." Tần Vũ nói.

"Phúc bá." Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá, *"Ở đây ngươi có hạ phẩm nguyên linh thạch không, trong một ngàn năm, mỗi năm cần giao nộp ba ngàn sáu trăm hạ phẩm Thần linh thạch, ngươi giúp ta có vật để giao nộp."*

Phúc bá rùng mình: *"Hạ phẩm? Hạ phẩm?"*

Phúc bá nói liền hai lần.

"Làm sao vậy?" Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phúc bá, *"chẳng lẽ trong Mê Thần điện lại không có?"* nói xong Tần Vũ dùng ý thức tra xét cả Mê Thần điện, làm chủ nhân Mê Thần điện, điều tra một lần quả thực dễ dàng.

Đột nhiên Tần Vũ ánh mắt mở to.

Trong phòng Khí vật điện lưu trữ Thần linh thạch, Thần linh tinh phách có không ít, cực phẩm Thần linh thạch chiếm cứ tuyệt đại đa số, còn có một số ít thượng phẩm Thần linh thạch. Mà trung phẩm Thần linh thạch chẳng có lấy một khối, đừng nói đến hạ phẩm Thần linh thạch.

Tần Vũ đột nhiên giật mình ngộ ra.

"Xa Hầu tiền bối dọa ta a." Tần Vũ cười khổ,

"Bảo bối nhiều lắm, thế nhưng ngay cả hạ phẩm, trung phẩm Thần linh thạch tối cơ bản đều không tang trữ. Chẳng lẻ bảo ta cầm thượng phẩm thần linh thạch đem nộp? Một lần còn được, nhưng hai lần ba lần, người khác sao không hoài nghi?"

Chỉ cần có người hoài nghi.

Khu mỏ này khai thác hạ phẩm Thần linh thạch, ngẫu nhiên còn xuất hiện trung phẩm Thần linh thạch, xuất hiện thượng phẩm Thần linh thạch cơ hồ là chuyện khó có khả năng, cực phẩm Thần linh thạch ư? Cả khu khai thác cho tới bây giờ cũng chưa xuất hiện lấy một lần.

Tần Vũ nếu luôn dùng thượng phẩm Thần linh thạch để nộp, người khác không nghi ngờ sao được?

"Hạ phẩm Thần linh thạch, hạ phẩm Thần linh thạch..." Phúc bá đăm chiêu, đột nhiên Phúc bá vỗ đầu nói lớn: *"A, ta nhớ ra rồi."*

Chỉ thấy Phúc bá vung tay một cái, nhất thời phía trước mấy người Tần Vũ là khoảng cỏ trống trải bỗng xuất hiện một tòa núi cao, một đống đầy những thứ gì đó sắp xếp hỗn loạn xếp cùng một chỗ tạo thành một ngọn núi cao.

"Đó là ....." bọn Tần Vũ kinh ngạc nhìn một tòa 'núi cao' như vậy.

Phúc bá cười ha hả nói:

"Ta bình thường không chuyện gì vẫn nghiên cứu trận pháp, nghiên cứu trận pháp cần dùng tinh thạch bố trí trận pháp để thí nghiệm. Ta không có nhiều thượng phẩm Thần linh thạch để bố trí trận pháp. Ta chỉ thí nghiệm mà thôi, hà tất phải dùng đến Thần linh thạch loại tốt, cho nên năm đó ta đổi lấy một lượng lớn hạ phẩm Thần linh thạch, dụng hạ phẩm Thần linh thạch để thí nghiệm trận pháp ta mới không đau lòng."

"Nơi này ngoại trừ hạ phẩm Thần linh thạch, còn có không ít tinh thạch bình thường, các loại thuộc tính đều có. Đây chỉ là một phần, trong trữ vật thần khí giới chỉ của ta còn có rất nhiều." Phúc bá mỉm cười sờ sờ giới chỉ của mình nói.

Tần Vũ xem giới chỉ của Phúc bá, càng xem càng cao hứng.

"Ha ha …… tốt quá, Phúc bá. Từ hôm nay trở đi, ta chuyên tâm nghiên cứu chín trăm quyển 'Trận đạo' kia. Phí Phí, tiểu Hắc, các ngươi cũng chuyên tâm tu luyện. Phúc bá, mỗi một trăm năm nhớ nhắc chúng ta một lần, bảo chúng ta ra ngoài nộp ba ngàn sáu trăm khối hạ phẩm Thần linh thạch." Tần Vũ trực tiếp ra mệnh lệnh.

Một ngàn năm ở khu khai thác, ba huynh đệ Tần Vũ thật sự đã quyết định tu luyện cả mười vạn năm ở không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới.

"Vâng, thưa chủ nhân." Phúc bá khom người tuân mệnh.

Tần Vũ khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Hầu Phí, Hắc Vũ: *"Phí Phí, tiểu Hắc, vũ khí của hai người, ngoại trừ Xuyên Vân Thương và Hắc Bổng ra, các ngươi muốn có một vũ khí lợi hại hơn nữa không?"*

"Đại ca, người có ư*?"* Hầu Phí ánh mắt sáng ngời.

Tần Vũ đưa tay ra, chỉ thấy một chiếc thuyền nhỏ không đáy lơ lửng giữa không trung, còn có một đôi bao tay trong suốt cùng với một tòa thạch tháp cao lớn cũng đồng thời xuất hiện. Phúc bá nhìn thấy màn này không khỏi chấn kinh nhìn về phía Tần Vũ:

"Chủ nhân, đây có lẽ là những Hồng Mông linh bảo mà lão chủ nhân lưu cho người!"

"Hồng Mông linh bảo? Là Hồng Mông linh bảo trong truyền truyết ư*?"*

Ốc Lam ở bên cạnh khó có thể tin nói, *"Còn có những ba kiện Hồng Mông Linh Bảo?"*

"Đúng là lưu cho ta, ta có quyền phân chia lại cho bọn họ." Tần Vũ cười nói.

Từ khi có được ba kiện Hồng Mông linh bảo này, Tần Vũ không định một mình luyện hóa hết toàn bộ, nếu như mình luyện hóa toàn bộ, huynh đệ của mình làm sao tung hoành ở Thần giới được?

Huống chi Tần Vũ có Khương Lan giới, còn có một kiện thượng phẩm Thiên thần khí 'Tàn Tuyết' thần thương mà Tượng thần Xa Hầu Viên rất tự hào, Tần Vũ cũng không thiếu bảo vật lợi hại nào.

Hơn nữa nói về chiến đấu lực.

"Nếu theo con đường chiến đấu lực mà không có thực lực Thần vương, cho dù có được linh bảo lợi hại đến đâu, muốn được sự thừa nhận của bát đại Thánh Hoàng, muốn lay động được cha của Lập Nhi cũng không có khả năng."

Tần Vũ trong lòng biết rất rõ.

Đối với Thần Vương cấp bậc cao thủ mà nói chỉ có cao thủ cùng đẳng cấp cùng với Thiên Tôn trong truyền thuyết mới có thể làm cho bọn họ coi trọng.

Cho nên Tần Vũ mới dồn tinh lực vào hai phương diện, một là tu luyện, một nữa là nghiên cứu chín trăm quyển 'Trận đạo', cố gắng đạt tới cảnh giới của 'Tượng thần'.

"Đại ca, bọn ta không thể nhận những bảo vật này."

Hắc Vũ trịnh trọng nói.

Hầu Phí cũng định nói, nhưng lại bị Tần Vũ cắt ngang:

"Không cần cự tuyệt nhanh như thế. Ta trước tiên giới thiệu một chút về ba kiện Hồng Mông linh bảo này, đệ nhất kiện là 'Phi viên thần chu', chính là một kiện linh bảo để phi hành. Tốc độ nhanh vô cùng, một khi có nó… có thể nói, tại Thần giới ngươi nếu muốn chạy trốn giữ mạng, người có thể bắt được ngươi cũng không nhiều lắm."

Nhất thời Hắc Vũ, Hầu Phí hai người ánh mắt nóng bỏng nhìn Phi viên thần chu.

Thần giới thần linh khí cuồng bạo, hơn nữa không gian cứng rắn, muốn thuấn di ư? Căn bản là không thể. Trừ phi đạt tới đẳng cấp Thần vương, hoàn toàn lĩnh ngộ *"Không gian pháp tắc"*, lúc này mới có thể dễ dàng thuấn di.

Thiên thần cao thủ, không thể thuấn di chỉ có thể phi hành.

Vậy nên kiện Hồng Mông linh bảo loại phi hành 'Phi Viên Thần Chu' này, mức độ trân quý không cần nói cũng biết.

"Đệ nhị kiện Hồng Mông linh bảo. tên là 'Tuyết ti thủ sáo', Tuyết ti thủ sáo là kiện có lực công kích mạnh nhất trong ba kiện, một khi luyện hóa, hai tay cực kỳ cứng rắn, có thể tay không cùng người khác chém giết. Hơn nữa 'Tuyết ti thủ sáo' còn có không ít công năng, trong đó có thể đề cao lực công kích, còn có một ít thần thông đặc thù… là một trong ba kiện Hồng Mông linh bảo có công kích mạnh nhất"

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nhìn nhau, trong lòng đều nhận định

kiện công kích linh bảo này quá mức trân quý.

"Đệ tam kiện Hồng Mông linh bảo, tên là 'Tỏa Thần tháp', Tỏa Thần tháp có thể nói là Vạn Thú phổ ở đẳng cấp rất cao! Vạn Thú phổ tại Thần giới chỉ có thể xem như đồ chơi, bởi vì cao nhất chỉ có thể thu phục được cấp yêu đế cấp bậc. Còn Tỏa Thần tháp không giống thế, mặc kệ là người hay yêu, chỉ cần chưa đạt tới đẳng cấp Thần Vương, một khi hắn không chống cự được hấp lực của Tỏa Thần tháp sẽ bị hút vào trong đó trở thành nô tài của chủ nhân Tỏa Thần tháp!"

Tần Vũ nhìn về phía hai huynh đệ của mình.

"Ba kiện Hồng Mông linh bảo này, Tuyết ti thủ sáo, Phi viên thần chu có thể xem như hai nhị lưu linh bảo. Tỏa Thần tháp này chỉ có thể xem như tam lưu linh bảo bởi vì chỉ có khiến đối thủ không thể phản kháng lại hấp lực của Tỏa Thần tháp mới có thể bị hút vào trong đó. Cho nên tác dụng chân chính ngược lại không lớn, đối với địch nhân cường đại hơn mình, rất khó đối phó." Tần Vũ giải thích.

Tỏa Thần tháp bên trong trống không không có một vật.

Không giống Tần Vũ năm đó có được Vạn thú phổ thì đã có yêu đế yêu vương lợi hại, điều đó thể hiện sự lợi hại của Vạn thú phổ. Nếu không có yêu đế yêu thú lợi hại, tự mình phải đi bắt thì Vạn thú phổ còn lợi hại ở chỗ nào nữa?

Nhưng để Tỏa Thần tháp cầm chế được người hoặc yêu, ít nhất chính mình phải đánh bại hoặc làm trọng thương đối phương, khiến đối phương không thể phản kháng lại hấp lực của Tỏa Thần tháp mới có thể. Dù sao Tỏa Thần tháp hấp lực cũng không được coi là mạnh.

Cường độ hấp lực của Tỏa Thần tháp cùng mức độ luyện hóa có quan hệ với thực lực của chủ nhân.

"Đại ca, đại ca cầm lấy Tuyết ti thủ sáo đi." Hầu Phí, Hắc Vũ nói.

Tần Vũ cười lắc đầu: *"Tuyết ti thủ sáo này coi như là nhị lưu linh bảo, mà ta đã có thượng phẩm thiên thần khí 'Tàn Tuyết' thần thương uy lực cũng không sai biệt lắm gần bằng nhị lưu linh bảo. Đó là một*

kiện thượng phẩm thiên thần khí mà Tượng thần đại nhân tự hào nhất."

Không ẩn chứa 'Hồng Mông linh khí', thì không phải là Hồng Mông linh bảo.

Bình thường thượng phẩm thiên thần khí cũng có uy lực như tam lưu linh bảo, mà một kiện 'Tàn Tuyết' này của Tần Vũ so với thượng phẩm thiên thần khí vẫn mạnh hơn một tầng. Nhưng thiên thần khí chỉ phân ba tầng, cho nên chỉ có thể xếp vào tầng cao nhất.

Không dựa vào Hồng Mông linh khí, luyện chế ra vũ khí lợi hại như thế, có thể so với nhị lưu Hồng Mông linh bảo, cũng là nguyên nhân mà 'Xa Hầu Viên' nhận định 'Tàn Tuyết' thần thương là vũ khí mình tự hào nhất.

"Chủ nhân ……" Phúc bá vội vàng nói.

"Phúc bá." Tần Vũ nhướng mày, Phúc bá chỉ có thể cố nén trụ.

Phúc bá muốn nói gì, Tần Vũ há lại không biết.

Tuyết ti thủ sáo này, trên thực tế cùng với Tàn Tuyết thần thương, có thể phối hợp với nhau phi thường tuyệt diệu. Tay đeo 'Tuyết ti thủ sáo', lại dùng Tàn Tuyết thần thương tiến hành công kích. Lực công kích tối thiểu đề cao vài lần. hai kiện một khi phối hợp, khoảng cách với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cũng không coi là xa nữa.

Bất quá Tần Vũ không muốn nói cho huynh đệ mình biết .

"Ân, đại ca người lấy Phi viên thần chu vậy." Hắc vũ nói.

Trong ba kiện linh bảo, Tuyết ti thủ sáo, Phi viên thần chu khá là hay. Tỏa Thần tháp so ra kém hơn, bên trong lại chẳng có thứ gì, cần cao thủ thì phải tự mình đánh bại rồi mới giam cầm được.

"Phi viên thần chu? Ta có Khương Lan giới. bỏ chạy giữ mạng so với Phi viên thần chu càng đơn giản hơn nhiều." Tần Vũ mỉm cười nói.

Hắc Vũ rùng mình.

So sánh với Khương Lan giới, tác dụng giữ mạng của Phi viên thần chu xác định không bằng.

"Ha ha, ta quyết định Tỏa Thần tháp thuộc về ta. Phí Phí thân pháp tốc độ không bằng tiểu Hắc, Phí Phí, 'Phi viên thần chu' thuộc về ngươi. Tiểu Hắc, Tuyết ti thủ sáo còn lại giao choy ngươi."

Tần Vũ nói xong liền đưa tay chỉ về phía Tỏa Thần tháp, chỉ thấy một giọt máu tươi nhập vào Tỏa Thần tháp.

Tòa thạch tháp cao lớn kia bỗng thu nhỏ lại ngay, đồng thời nhập vào thân thể Tần Vũ.

"Nhớ kỹ, trước hết lấy máu nhận chủ, sau đó thu vào trong cơ thể chậm rãi tiến hành luyện hóa. Các ngươi linh hồn cảnh giới không cao, luyện hóa Hồng Mông linh bảo này, phỏng chừng tối thiểu cũng hao phí thời gian cả vạn năm, không cần nóng vội." Tần Vũ nhắc nhở.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn 'Phi viên thần chu' cùng 'Tuyết ti thủ sáo' cách đó không xa rồi lại nhìn Tần Vũ cương quyết, trong chốc lát im lặng không nói gì.

"Tốt lắm. các ngươi tùy tiện tìm một địa phương bắt đầu tu luyện, ta cũng đi tu luyện đây." Tần Vũ mỉm cười, cả người liền biến mất không thấy.

"Đại ca" Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn Tần Vũ rời đi, vẫn không nói nên lời.

* * *

Tâm ý vừa động, trên mặt đất hiện ra một căn phòng. bên ngoài phòng có một cây hoa quế thấp đang vươn tán lá. Tần Vũ bước vào phòng liền khoanh chân ngồi xuống, Phúc bá ở bên cạnh Tần Vũ.

"Ai… việc lạ." Tần Vũ thở dài một tiếng.

Tần Vũ vốn muốn từ trong tinh thần không gian xuất ra một đạo 'Cưỡng hồ khí tức" *cho hai huynh đệ của mình để họ có thể luyện hóa nhanh, nhưng nói đến lại thầy kỳ quái.*

Vô luận hắn khống chế ra sao thì cưỡng hồ khí tức nhiều nhất cũng chỉ di động tại 'không gian tinh thần', căn bản không thể xuyên qua thông đạo của Hắc động ra ngoài.

"Chủ nhân, có chuyện gì sao?" *Phúc bá nhìn thấy Tần Vũ như thế bèn dò hỏi.*

Tần Vũ tỉnh táo lại, cười lắc lắc đầu: "Phúc bá, ngươi tạm ở bên ngoài. đợi một trăm năm sau đánh thức chúng ta một lần nhé." Tần Vũ nói xong, Phúc bá liền ra khỏi phòng.

Trong phòng.

Tần Vũ bắt đầu luyện hóa 'Tỏa Thần tháp'.

Trong không gian tinh thần, đầy trời đan xen từng đạo cưỡng hồ khí tức hướng về trung ương 'Nguyên Điểm' hội tụ, một khối ám kim sắc viên châu mỗi một khắc đều hấp thu cưỡng hồ khí tức hãi nhân, chỉ là ám kim sắc viên châu bản thân lại biến hóa quá chậm.

Một tòa thạch tháp cao lớn lơ lửng ở giữa không gian tinh thần, đồng thời một đạo "Cưỡng hồ khí tức" *đã bao vây tại đỉnh thạch tháp.*

Tỏa Thần tháp tốc độ cực kỳ thong thả, chậm rãi thôn phệ "Cưỡng hồ khí tức".

Tần Vũ rõ ràng cảm thấy, thôn phệ 'Cưỡng Hồ khí tức, chính mình đối với mức độ luyện hóa Tỏa Thần tháp có thể rõ ràng cảm thụ tốc độ không ngừng đề cao. Luyện hóa như thế này, căn bản không cần hao phí bao nhiêu tâm lực, khiến cho Tần Vũ cảm thấy hắn nhàn nhã suy nghĩ về những chuyện khác.

"Xem ra ta đã quá tự phụ. Cho rằng thân thể mình cứng rắn có thể so với thượng phẩm thần khí, nguyên lai chỉ có quán nhập thần lực vào thần khí mới có thể phát huy uy lực chân chính. Phương pháp sử dụng thần khí của Tiên Ma Yêu giới thật sự là…" *Tần Vũ nén không được cảm thán một tiếng.*

Ếch ngồi đáy giếngliệu có biết trời rộng lớn đến mức nào?

Mức độ cứng rắn của thân thể hiện nay bất quá chỉ là đẳng cấp trung cấp thần nhân.

"Điều hiển nhiên, thần giới đối với thân thể lấy làm trọng, chỉ có thân thể đủ cứng rắn mới có thể nhận đủ thần lực. việc khống chế linh hồn của ta nhờ có Lưu Tinh lệ phụ trợ, đã tiếp cận hạ bộ thiên thần. đúng là thân thể không đủ cứng rắn, chỉ hấp thu đượcmột ít thần lực như vậy."

Tần Vũ có thể cảm nhận được thần lực ám kim sắc trong cơ thể đang chậm rãi thẩm thấu nhập vào cơ nhục gân cốt trong cơ thể.

Thân thể dần dần được đề thăng một cách chậm chạp.

"Tại Tiên Ma Yêu giới đã không thể đề cao thân thể hơn nữa, nơi này có thể dễ dàng đề cao, Thần giới không hổ là thần giới." *Tần Vũ trong lòng cảm thán, sau đó phân tâm làm cả hai việc, một bên chú ý một chút đến việc luyện hòa 'Tỏa Thần tháp' luyện hóa, bên kia bắt đầu đọc chín trăm quyển* "Trận đạo".

Vừa lật tay ra, đệ nhất quyển trong chín trăm quyển về "Trận đạo" *xuất hiện trên tay.*

Thần thức đảo qua, Tần Vũ bắt đầu nghiên cứu chín trăm quyển "Trận đạo". *Mỗi một kim sắc quyển trục bên trong ẩn chứa lượng kiến thức lớn kinh người, theo thời gian trôi đi, Tần Vũ đối với chín trăm quyển* "Trận đạo" *cũng càng ngày càng hiểu thêm nhiều.*

Trận đạo chủ yếu chia làm: sát trận, khốn trận, phòng ngự trận.

Ba loại trận pháp đều tự ẩn chứa rất nhiều phương diện, ví như sát trận, có thể chia làm tâm ma công kích loại ảo cảnh, năng lượng công kích loại dao động, trận pháp công kích loại chồng chéo.

Khốn trận cũng vậy chia làm rất nhiều phương diện.

* * *

*Chín trăm quyển "*Trận đạo*" trên thực tế chủ yếu là giảng giải ba loại đại trận này, nói đến cũng kỳ quái, trong chín trăm quyển "*Trận đạo" này, giảng về sát trận chỉ có hơn một trăm quyển, giảng về phòng ngự trận có hai trăm quyển, còn đến hơn năm trăm quyển nói về khốn trận.

Một kim sắc quyển trục, so với ngọc giản của Tiên Ma Yêu dung lượng lớn hơn nhiều.

Tần Vũ vốn không thể tưởng tượng, vì sao Trận đạo thế nhưng có đến chín trăm quyển.

Nhưng mới đọc ba quyển, Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu được .

Chín trăm quyển này, phỏng chừng chỉ có một phần trăm nội dung là giảng giải cách bày trận, phá trận, còn đa số nội dung toàn là ví dụ, hình ảnh và giải thích tường tận.

Từ ngũ hành trận pháp rất bình thường đã bắt đầu giải thích tường tận, bố trí như thế nào, phá ra sao, chỗ nào là nhược điểm, chỗ nào quan trọng nhất .v.v.

Mỗi một ví dụ về trận pháp đều có thể bị phá giải.

Các loại phương pháp điều phối lại sinh ra ví dụ về các loại trận pháp. từ trận pháp đơn giản nhất cơ sở nhất, cứ thế mà tiến sâu hơn, trận pháp nêu ra càng ngày càng phức tạp.

Tần Vũ ngay từ đầu đã xem nội dung về sát trận.

Suốt một trăm năm, ngay từ đầu xem các điểm chính của trận pháp đơn giản, Tần Vũ có thể dễ dàng hiểu được nguyên lý cùng với các yếu điểm. Nhưng đi sâu vào, tới một số trận pháp cực kỳ phức tạp, mỗi một lần để hiểu được một trận pháp Tần Vũ phải mất mấy tháng thậm chí cả thời gian dài.

"Đúng rồi, cứ như vậy có thể dẫn dụ đối phương tiến vào huyễn cảnh, điều này ta hiểu, nhưng mười tám cấm chế công kích chồng lên nhau làm sao có thể dung hợp thành một thể đây?" *Tần Vũ trong lòng không ngừng tự hỏi, thần thức không ngừng tính toán nhanh*

như chớp tất cả các loại tình huống có thể xảy ra.

Thần thức của thần nhân tính toán, tốc độ so với trí não của phàm nhân giới trong vũ trụ khoa học kĩ thuật còn nhanh hơn gấp trăm ngàn lần.

"Chủ nhân, một trăm năm thời gian đã tới, ngoại giới đã qua một năm." *thanh âm của Phúc bá đột ngột vang lên.*

Tần Vũ bừng tỉnh.

"Đã một trăm năm rồi ư?" *Tần Vũ trên mặt tràn đầy kinh ngạc, hoàn toàn đắm chìm trong tình toán trận pháp, căn bản không chú ý đến thời gian trôi qua,* "Ai, Tỏa Thần tháp cũng luyện chế thành công rồi."

Tần Vũ tự cười giễu mình.

Vốn phân tâm làm hai việc, một bên chú ý đến Tỏa Thần tháp, một bên nghiên cứu "Trận đạo"*, nhưng theo thời gian trôi đi, Tần Vũ hiểu được thần thức tính toán tốc độ quá chậm nên toàn tâm nghiên cứu* "Trận đạo", cho nên căn bản không chú ý đến Tỏa Thần tháp nữa.

Đến khi tỉnh lại, Tỏa Thần tháp sớm đã luyện hóa thành công.

Biên dịch + biên tập: nvfacu

Hoàn toàn luyện hóa được Toả thần tháp, Tần Vũ đã hiểu được hết uy lực chân chính của Tỏa Thần tháp. Tỏa Thần tháp đem mục tiêu hút vào bên trong, một bên là linh hồn công kích, một bên là công kích mang tính thôn hấp.

Nếu linh hồn cảnh giới quá yếu, đối diện với uy lực của Tỏa Thần tháp thì thật bi thảm.

Tại Thần giới, thực lực cùng với linh hồn cảnh giới có tương quan với nhau, nếu thiên thần cao thủ linh hồn chưa đạt đến tầng *"Linh hồn hóa anh"* mà đòi dùng linh hồn công kích ư? Còn xa mới được.

Tần Vũ minh bạch, cái gọi là *"linh hồn công kích"* chính là khiến cho trí não của mục tiêu lâm vào trạng thái ngây ngây ngô ngô, sau đó bị thôn hấp.

"Hiện tại đã hoàn toàn luyện hóa, nhưng do linh hồn cảnh giới của ta quá yếu, nếu bây giờ dựa vào Tỏa Thần tháp thì chỉ có khả năng đối phó với thượng cấp thần nhân mà thôi." Tần Vũ tự nhủ trong lòng.

Linh hồn công kích chính là thần thức công kích, dựa vào thần thức có sự phụ trợ của Lưu Tinh Lệ, có thể đạt đến ngưỡng hạ bộ thiên thần, hoàn toàn có thể thu phục được thượng cấp thần nhân.

" Đại ca."

Thanh âm Hầu Phí, Hắc Vũ ở bên ngoài truyền vào, thanh âm Phúc bá cũng vang lên: *"Chủ nhân, ta mang Hầu Phí, Hắc Vũ đến. Ba phần, mỗi phần ba ngàn sáu trăm khối hạ phẩm Thần linh thạch để giao nộp ta cũng đã chuẩn bị xong hết rồi."*

Tần Vũ lúc này mới đi từ trong phòng đi ra.

" Phí Phí, tiểu Hắc, việc luyện hoá Hồng Mông linh bảo thế nào rồi?" Tần Vũ vừa cười vừa nói, Hầu Phí cùng Hắc Vũ hiện giờ có một vẻ tự tin hơn lúc đầu rồi.

Hầu Phí cười hắc hắc đáp: *" Phi viên thần chu ta luyện hóa được ba phần nhưng tốc độ đã nhanh lắm rồi. Tại Khương Lan giới, nếu không*

sử dụng thuấn di, trong nháy mắt ta có thể đuổi sát tạp mao điểu.

Hắc Vũ cười nói: " Tuyết ty thủ sáo ta cũng luyện hóa được ba thành, khiến uy lực tăng lên gấp mười lần, Hầu tử đối diện với ta chỉ có thể bỏ chạy."

" Lợi hại vậy sao?"

Tần Vũ trong lòng chấn kinh.

Mới luyện hóa gần ba thành, đã khiến thực lực tăng lên nhiều như vậy. Bất quá Tần Vũ suy nghĩ rồi cũng minh bạch, sở dĩ gia tăng mười lần vì Hắc Vũ trước đây bản thân thực lực quá yếu. Điều này biểu thị rằng thực lực rốt cuộc cũng đã tăng lên nhiều.

" Tạp mao điểu quả thực rất lợi hại, cái Tuyết ty thủ sáo kia quá biến thái, không chỉ khiến lực công kích gia tăng gấp nhiều lần, còn có khả năng xuất ra một sợi tơ trong suốt công kích đối phương." *Hầu Phí có vẻ bất đắc dĩ.*

Hắc Vũ tự tin nói: "Không chỉ có thể xuất ra một sợi tơ tiến hành công kích mà hoàn toàn có khả năng biến sợi tơ đó thành thiên la địa võng. Tuyết ty thủ sáo công kích quá mức cường hãn. Nhưng hiện tại ta hoàn toàn không có khả năng thi triển 'Thiên la địa võng' đúng nghĩa của nó do trình độ luyện hóa không đủ."

Hầu Phí, Hắc vũ thực lực đề cao không ít, nhưng so với Tần Vũ thì quá chênh lệch.

Tần Vũ thậm chí không cần sử dụng thần thương Tàn Tuyết. Chỉ cần xuất ra Tỏa Thần tháp, có thể hút hai người mới chỉ vừa kết thành "Linh hồn kim đan' vào bên trong. Căn bản là không cùng một cấp bậc.

" Linh bảo rất trọng yếu, nhưng tu vì càng trọng yếu hơn, các ngươi phải chăm chỉ tu luyện." Tần Vũ nhắc nhở xong, liền cười nói luôn: *"Tốt rồi, chúng ta ra ngoài nộp hạ phẩm Thần linh thạch nào."*

Tần Vũ trước hết dùng thần thức xuyên qua Khương Lan giới, quan sát một lần xung quanh bên ngoài, sau đó ba người Tần Vũ lặng lẽ xuất hiện ở cuối đường hầm âm u của khu mỏ.

" Đi nào."

Ba người Tần Vũ trong tay đều nắm mấy khối hạ phẩm Thần linh thạch, thản nhiên đi ra ngoài, ba huynh đệ hiên tại không thế mang một đống Thần linh thạch ra bên ngoài đường được.

Vòng quanh con đường một lúc, Tần Vũ không ngừng đi tới, may mắn thần nhân trí nhớ cực tốt, tuy chỉ mới đi một lần, nhưng ba người đối với đường đi cực kì rõ ràng. Xuyên qua một đường hầm, Tần Vũ phát hiện ra có không ít người đang khai thác quặng.

" Ai, đại ca, nhìn xem?" Hầu Phí nhỏ giọng nói: *" Mỗi người bọn họ trên tay đều có công cụ."*

Tần Vũ nhìn lại, quả nhiên, mỗi một người khai quặng trong tay đều có một cái túi nhỏ, trong túi còn có một kiện công cụ. Một vài người khai quặng trong tay còn cầm công cụ có bề ngoài giống như một sạn tử (cái xẻng).

"Khai thác quặng phải đào đất à?" Tần Vũ nhất thời nhíu mày.

Tần Vũ nhớ lại, lúc vừa mới vào thần giới, gã tiểu đội trưởng Hoàng Húc kia đã từng nói, Phi thăng giả rất yếu, căn bản không thể dùng hai tay bổ đôi tảng đá ở Thần giới, sau đó Hoàng Húc dùng một thanh chiến đao biểu diễn một chút.

"Khai quặng không dùng tay lấy được, phải có công cụ. Nhưng sao ba người chúng ta chẳng có cái gì?" Tần Vũ trong lòng nghi hoặc.

" Đại ca, chúng ta có một chỗ chưa hề tới."

Hầu Phí xòe tay đưa ra một vật, chính là chìa khóa phòng mà bọn họ đã được giao lúc tới đây.

" Hi vọng không có ai chú ý đến chuyện chúng ta chưa hề về ở trong phòng." Ba người Tần Vũ lập tức tăng tốc, nhanh chóng đi qua đường hầm của khu mỏ, đi lên mặt đất chạy thẳng về khu phòng ở.

Khu vực phòng ở quá rộng, đan đan xen xen các phòng với nhau, mỗi phòng đều có đánh dấu.

Ba người Tần Vũ đều dễ dàng tìm được chỗ ở của mình, phòng của ba người đều ở chung một chỗ, cửa phòng có một cái lỗ hình lục giác. Ba người Tần Vũ lần lượt tra chiếc chìa khoá hình lục giác của mình vào trong lỗ khóa.

"Cạch!" một tiếng, cả ba phòng đều mở.

Phòng ở của ba người đều có một cái giường, một cái bồ đoàn đồng thời có một cái túi lớn, cùng với một túi nhỏ và một sạn tử. Ba người Tần Vũ cùng tiến vào một phòng.

" Sạn tử này cũng thuộc loại hạ phẩm thần khí" Tần Vũ chỉ vào sạn tủ nói: *" Tại Thần giới, hạ phẩm thần khí địa vị cũng giống như binh khí bằng sắt ở cố hương Tiềm Long đại lục của ta, đâu đâu cũng thấy, trung phẩm thần khí địa vị cũng tương đương với tinh thiết binh khí ở Tiềm Long đại lục, đã là trân quý, còn thượng phẩm thần khí địa vị cũng giống như huyền thiết vũ khí ở phàm nhân giới."*

Lời của Tần Vũ nói ra, Hầu Phí, Hắc Vũ cũng dễ minh bạch sự khác nhau giữa ba cấp bậc thần khí.

Chút tri thức liên quan đến thần khí, thiên thần khí đều do lúc trước tại tiên ma yêu giới Tần Vũ có đọc trong một kim sắc quyển trục giảng giải đại khái kiến thức về thuật luyện khí.

" Đại ca, xem ra ở Thần giới hạ phẩm thần khí là loại quá bình thường, ngay cả dự bị thần nhân đều có thể sử dụng . Nhưng tại tiên ma yêu giới lại quá xem trọng." Hầu Phí cảm thán nói.

Tần Vũ cười đáp: "Đúng, tại Thần giới, chỉ cần biết luyện khí chút ít, tùy tiện luyện chế có thể tạo ra hạ phẩm thần khí, hơi có chút chuẩn mực là có thể luyện chế ra trung phẩm thần khí, lợi hại thì có thể luyện chế ra thượng phẩm thần khí. Duy chỉ có một ít luyện khí đại sư mới đủ tài năng để có thể luyện chế ra thiên thần khí."

"Bình thường thần nhân đều sử dụng thần khí, địa vị càng cao, càng có thần khí lợi hại, cao thủ cấp thiên thần đại đa số sử dụng thiên thần khí, có một ít lạc phách thiên thần đã đánh mất linh hồn

cũng sử dụng thượng phẩm thần khí." Tần Vũ cười ha ha nói.

Thiên thần cũng có sự khác biệt, Lạc phách như hạ bộ thiên thần, địa vị không nhất định phải tốt hơn so với thượng cấp thần nhân.

Ví dụ như loại Tần Vũ, tuy chỉ đạt cảnh giới thần nhân nhưng lại sở hữu Hồng Mông linh bảo.

Ba người Tần Vũ đều cầm túi đựng quặng trên tay. Sau khi xem xét hình dáng thấy hai cái túi một to một nhỏ thì ba huynh đệ cũng biết được nguyên nhân. Túi nhỏ dùng để chứa Thần linh thạch khi khai thác quặng còn túi lớn thì dùng để chứa Thần linh thạch đi nộp hàng năm.

" Nhìn này, bên trong cái túi này còn có ngọc giản." Hầu Phí chỉ vào bên trong túi kinh ngạc nói.

Ngọc giản, ở tiên ma yêu giới cùng hạ giới là công cụ chủ yếu để lưu trữ tin tức. Còn ở Thần giới, ngọc giản thuộc loại vật phẩm rẻ mạt vô cùng, nhưng dung lượng rất lớn, nhưng 'kim sắc quyển trục' không dễ bị hư hỏng thì chỉ có những kẻ có địa vị đủ tài lực mới được sủ dụng.

Tần Vũ thần thức đảo qua, liền biết nội dung trong ngọc giản.

Nguyên lai ngọc giản bên trong giảng giải, tại mỏ khai quặng Thần linh thạch cần chú ý một số vấn đề, được nhắc đến một cách đặc biệt. Hai cái túi này cùng với sạn tử khai quặng và khối ngọc giản cấp cho người khai quặng sử dụng, không được làm hỏng. Sau này có thể truyền lại cho một người khai quặng khác.

"Tiết kiệm thật." Tần Vũ không biết nên khóc hay cười.

Hầu Phí cũng dùng thần thức đảo qua: *"Ái chà, còn bắt chúng ta phân cả khối to Thần linh thạch chia ra thành khối to khối nhỏ theo đúng tiêu chuẩn, thực là phiền phức."* Hầu Phí nhìn lại đống Thần linh thạch trên tay: *"May mắn là Phúc bá khi đưa đã phân ra to nhỏ rồi."*

Thần giới Thần linh thạch dùng *"khối"* để làm đơn vị.

Nhưng *"khối"* lại có khối to, khối nhỏ, cả Thần giới đối với một

khối hạ phẩm thần linh thạch to nhỏ đều có một tiêu chuẩn xác định. Đồng thời khai quặng cũng phân chia theo Thần linh thạch. May mắn mức độ cứng rắn của Thần linh thạch cũng thấp, có thể sử dụng sạn tử để chia nhỏ ra.

Ba ngàn sáu trăm khối Thần linh thạch cho vào trong cái túi lớn chiếm hơn phân nửa.

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng tự đi vào phòng của mình, lấy chiếc túi lớn ra bỏ vào đó ba ngàn sáu trăm khối hạ phẩm Thần linh thạch. Ba người Tần Vũ ba người liền khiêng túi mang đến chỗ nộp.

Đến chỗ giao nộp, ba người Tần Vũ liền gặp một vài gã chiến sĩ phụ trách chỗ này.

" Đến nộp Thần linh thạch sao? Theo ta." Một gã đội trưởng đầu mục lãnh đạm nói.

* * *

Thời gian trôi qua.

Lần đầu nộp hạ phẩm Thần linh thạch, ba huynh đệ Tần Vũ ba huynh đệ còn cảm thấy hứng thú, nhưng những lần nộp hạ phẩm Thần linh thạch sau đó, công việc phảng nhất sự tình nhàm chán.

Trong không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới.

Tần Vũ một mực chuyên tâm nghiên cứu chín trăm quyển *"Trận đạo"*, chín trăm quyển *"Trận đạo"* này Tần Vũ không tự tùy ý xem qua, mà một mực chuyên tâm vào mỗi ví dụ về trận pháp đều tiến hành nghiên cứu tường tận để lĩnh ngộ.

Gần sáu vạn năm.

Tần Vũ cuối cùng đem chín trăm quyển *"Trận đạo"* nhìn lại một lần từ đầu đến cuối, nhìn một lần không phải là xem nhảy cóc, mà đối với mỗi trận pháp cấm chế đều đã hoàn toàn hiểu được.

" Hô!"

Tần Vũ thu hồi kim sắc quyển trục cuối cùng, cả người thở phào

một hơi.

Tần Vũ có cảm giác, như biển cả mình tự như một hải dương vô biên, một giọt nước trong hải dương là một trận pháp, Tần Vũ ở giữa đại dương này, không ngừng nghiên cứu từng giọt nước một.

Nhưng Tần Vũ có cảm giác mỗi một ví dụ trong chín trăm quyển *"Trận đạo"* đưa ra, bất quá cũng chỉ là một phần nhỏ trong ức vạn phần của hải dương trận pháp.

Trận đạo, quá phức tạp, muốn hoàn toàn hiểu được để nắm trong tay, thực sự quá khó khăn.

"Chủ nhân." Phúc bá xuất hiện tại cửa, *"Ta nghe được thanh âm chủ nhân nên nghĩ rằng chủ nhân đã xem xong chín trăm quyển 'Trận đạo' rồi."*

"Đúng vậy." Tần Vũ ánh mắt sáng ngời, hắn biết Phúc bá cũng có chút lĩnh ngộ đối với *"Trận đạo"* bèn dò hỏi: *"Phúc bá, Ngươi có thể dạy ta về 'Trận đạo' không?"*

Phúc bá cười nói: "Chủ nhân, ta thuật lại một ít chuyện mà lúc trước lão chủ nhân đã nói, 'Trận đạo' phảng phất như một hải dương trận pháp, mỗi một trận pháp bất quá là một giọt nước trong đó, chín trăm quyển này đưa ra nhiều ví dụ về trận pháp như vậy, hợp lại bất quá cũng chỉ là một góc nhỏ của hải dương trận pháp. Theo lão chủ nhân nói, lĩnh ngộ 'Trận đạo' phải từ chỗ nắm bắt được cái góc nhỏ này rồi mới suy diễn ra được khu vực lớn hơn, sau đó sắp xếp lại, quy nạp thì mới có thể lĩnh ngộ được chỗ tinh túy của cả hải dương trận pháp."

Tần Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trận pháp là từ đơn giản đến phức tạp, càng ngày càng khó, càng ngày càng thâm ảo…

Còn sau thâm ảo phức tạp sẽ đến bước nào thì Tần Vũ tự mình cũng không thể tưởng tượng được. Cũng giống như điệp gia trận pháp, trận pháp phức tạp phảng phất có thể tạo nên sự chồng chéo vô cùng vô tận. Đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi có thể nắm trong tay phương pháp khống chế nhiều điệp gia trận pháp.

"Lão chủ nhân từng nói qua, các ví dụ được đưa ra trong chín trăm quyển 'Trận đạo' đều là từ những trận pháp cơ sở nhất đến những trận pháp khó hơn một chút. Muốn lĩnh ngộ được đệ nhất cảnh giới của 'Trận đạo', cứ dựa theo những trận pháp được đưa ra trong chín trăm quyển 'Trận đạo', sau đó không ngừng tính toán, càng ngày càng phức tạp thì ngươi lại phải càng tính toán nhiều, lĩnh ngộ được đệ nhất cảnh giới của 'Trận đạo' thì càng thêm chính xác." Phúc bá trịnh trọng nói.

Tần Vũ bắt đầu nhớ lại.

Phúc bá đã từng nói, Tượng thần 'Xa Hầu Viên' ngay từ đầu hao phí trăm vạn năm mới lĩnh ngộ ra đệ nhất cảnh giới của Trận đạo, sau đó hao phí ngàn vạn ngàn năm mới lĩnh ngộ ra trận đạo đệ nhị cảnh giới. Nhưng sau đó Xa Hầu Viên lại nghiên cứu cải cách, hao phí mười ức năm, lĩnh ngộ ra trận đạo đệ nhất cảnh giới mới, rồi sau đó chỉ một canh giờ đã lĩnh ngộ ra trận đạo đệ nhị cảnh giới mới.

"Có lẽ ta đã hiểu được chính xác phương pháp nghiên cứu Trận đạo." Tần Vũ gật gật đầu.

Hiện nay bản thân mình bất quá vừa mới chập chững bước đầu tiên, nhưng từ bước tiếp theo đã phải không ngừng suy diễn, không ngừng phát triển các nhánh của trận pháp…

"Chủ nhân, còn có một việc cần phải nói cho ngươi, một trăm năm đã qua, chủ nhân cần đi nộp hạ phẩm Thần linh thạch." Phúc bá cười nói.

Biên dịch: bac cai cong + nameFF8

Thần Linh thạch quáng sơn, ở sâu trong đó có một lối đi âm u hoang vắng, Tần Vũ ba huynh đệ thần chẳng biết quỷ chẳng hay phá không xuất hiện ở nơi này, sau đó ba huynh đệ đều một tay cầm oạt quáng sạn, một tay cầm túi tiền nhỏ, tạo thành bộ dáng của oạt quáng nhân.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người trên mặt đều có một tia nụ cười tự tin.

Gần sáu vạn năm thời gian, bọn họ hai người đã đem Hồng Mông Linh Bảo hoàn toàn luyện hóa, nếu hai kiện Hồng Mông Linh Bảo này không phải bởi vì Xa Hầu Viên lưu lại cho người kế thừa, nên dễ dàng luyện hóa hơn, nếu không bọn họ hai người cho dù hao phí thời gian gấp mười lần cũng không nhất định luyện hóa thành công.

Mà Tần Vũ, mặc dù trong khoảng thời gian này đều nghiên cứu chín trăm quyển *"Trận Đạo"*, nhưng một đạo tức là vạn đạo, Xa Hầu Viên đúng là nghiên cứu *"Trận Đạo"*, cuối cùng đạt tới Thượng Bộ Thiên Thần cảnh giới.

Mà Tần Vũ tại quá trình nghiên cứu *"Trận Đạo"*, cảnh giới cũng có đề cao, hiện nay Tần Vũ, linh hồn cảnh giới đã hoàn toàn đạt tới Thượng Cấp Thần Nhân. Có 'Lưu Tinh Lệ' phụ trợ vào, đối với trình độ không gian khống chế, cũng đạt đến hạ bộ thiên thần.

"Hôm nay ta chính là đã có thể phi hành." Tần Vũ trên mặt có vẻ tươi cười.

Tại thần giới, phi hành tịnh không phải sử dụng năng lượng chống cự mặt đất dẫn lực, mà là bằng không gian lĩnh ngộ, khống chế không gian tiêu trừ mặt đất dẫn lực. Một khi phi hành, căn bản không tiêu hao một chút năng lượng.

"Lưu Tinh Lệ này quả nhiên rất kỳ lạ, ta bất quá Thượng Cấp Thần Nhân, nhờ có nó, ngược lại có thần thông như Hạ Bộ Thiên Thần." Tần Vũ trong lòng đối với 'Lưu Tinh Lệ' không khỏi càng thêm tò mò. Mà người lưu lại 'Lưu Tinh Lệ' này, 'Tả Thu Mi' là người phương nào?

Tần Vũ cũng hỏi qua Phúc bá xem có nhận biết được 'Tả Thu Mi không. Nhưng Phúc bá đã trả lời - *"Tả Thu Mi? không có nghe nói qua, chủ nhân, thần giới một ít đại nhân vật đều xưng danh hiệu, bọn họ chánh thức tên, cũng chỉ có một ít thượng tầng nhân vật mới có thể biết được mà thôi."*

Thần giới Thần Vương, phần lớn chỉ có xưng danh hiệu mà thôi.

Ví dụ như Đông Cực Thánh Hoàng trong tám đại thánh hoàng, hắn cũng chỉ là xưng làm Đông Cực Thánh Hoàng, cho nên Đông Cực Thánh Hoàng chánh thức tên gì. Người biết được cũng không nhiều lắm.

Ba huynh đệ nhàn nhã đàm luận, trong chốc lát bước đi vào con đường vòng, cũng gặp không ít oạt quáng nhân, càng là hướng bên ngoài đi, gặp được oạt quáng nhân tựu càng nhiều.

"A, Thời Điền." Hầu Phí gặp lại xa xa một người, ánh mắt sáng ngời lập tức hô lên.

Tần Vũ cũng hướng xa xa nhìn lại. Xa xa một nam một nữ, đúng là lúc trước cùng chính mình ba huynh đệ cùng phi thăng là Thời Điền, Tống Tuệ. Thời Điền, Tống Tuệ này trong khi đó cũng cười mị mị đi tới.

"Tần Vũ huynh, Hầu Phí huynh, Hắc Vũ huynh, trải qua gần sáu trăm năm thời gian. Chúng ta cuối cùng có một lần gặp mặt." Khi đó Thời Điền nói chuyện có vẻ rất là hữu lễ.

Sáu trăm năm mà chỉ gặp có một lần, xác xuất gặp quá ít.

Trên thực tế không thể tính là xác xuất, là bởi vì Tần Vũ ba người cơ hồ không ra quáng sơn bao giờ, muốn gặp đương nhiên quá khó.

" Ba vị, các người biết các người từ nay về sau bị phân tới thôn lạc nào chưa ?" Tống Tuệ đột nhiên dò hỏi.

"Thôn lạc? Ý tứ gì thế?" Hầu Phí nghi hoặc hỏi

Thời Điền, Tống Tuệ sửng sốt, sau đó nhìn nhau, tựa hồ trong mắt lộ vẻ chấn kinh nghi hoặc.

Thời Điền giải thích nói: *"Chẳng lẻ các ngươi trong khi oạt quáng, người quản lí không có cùng các ngươi nói qua? Phàm là phi thăng giả, sau khi vượt qua oạt quáng ngàn năm thời gian, tiện sẽ bị phân vào trong một thôn lạc."*

Tần Vũ trong lòng chợt hiểu.

"Nhưng thôn lạc này với thôn lạc kia bên trong cũng có điều khác nhau, càng gần sát thành trì thôn lạc, chung quanh thần linh khí càng ổn định hơn. Mà thôn lạc càng xa thành trì, thần linh khí cùng càng thêm cuồng bạo." Thời Điều giải thích lại.

"Cho nên chúng ta phi thăng giả, nếu quả bị phân phối tới thôn lạc gần thành trì, mặc dù thần linh khí có cuồng bạo, nhưng cuồng bạo vẫn thấp hơn trong thành, chúng ta cũng có thể hấp thu một ít thần linh khí ."

Tần Vũ ba huynh đệ hoàn toàn hiểu được

Trong Úy Trì thành chỉ có hai ngàn vạn nhân, ngoài thành cũng hai ức người. Có thôn lạc gần sát thành trì, có thôn ở xa hơn nhiều. Đương nhiên tất cả mọi người muốn hướng thôn lạc gần nhất mà sống.

"Các ngươi còn không biết à, còn không nhanh đi tặng thần linh thạch cho vị phân phối thôn lạc kia là Yên Vũ đại nhân." Thời Điền hảo tâm khuyên.

"Càng biếu nhiều thần linh thạch. Yên Vũ đại nhân sẽ mang các ngươi an bài tại thôn lạc gần sát thành trì, nếu không …… chỉ có thể bị an bài tại thôn lạc xa xăm. Tại địa phương xa xôi, ngay cả một tia thần linh khí đều không thể hấp thu."

Tần Vũ ba huynh đệ không khỏi cười

Hối lộ ?

Sở hữu nhiều thần linh thạch như ba huynh đệ, còn phải phiền toái sao?

"Cám ơn Thời Điền huynh báo trước." Tần Vũ cười nói.

Đột nhiên phía sau.

Mặt đất bắt đầu chấn động, bên trong toại đạo phần lớn oạt quáng thần giới nhân thân hình đều không khỏi bắt đầu lay động, chỉ nghe.

"Oanh long long!" thanh âm, cách đó không xa một khoảng đất trên con đường bắt đầu sụp đổ.

Đồng thời toại đạo phía trên một khối tảng đá đổ xuống, đám người thần giới cuống quít né tránh. Bị đè trúng cho dù không chết, nhưng muốn chữa trị thân thể cũng phải hao phí đại lượng thần lực.

"A ~~~~" chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên.

"Hống ~~~" một tiếng hống kinh khủng vang lên, đồng thời từng đạo tiếng kêu thảm thiết vang lên, Thời Điền, Tống Tuệ vợ chồng hai người sắc mặt đại biến, Thời Điền vội hỏi: *"Tần Vũ huynh, các ngươi đi nhanh lên, nơi đây tựa hồ có cái gì thập phần nguy hiểm."*

Tần Vũ ba người không có di động, Thời Điền, Tống Tuệ hai người thấy Tần Vũ ba người không có phản ứng, chỉ có thể chính mình rất nhanh chạy trốn.

Nhưng phương hướng khi Thời Điền, Tống Tuệ lao ra, con đường đột nhiên nứt ra một cái khe, chỉ nghe tiếng vỡ ra không ngừng, đám tảng đá không ngừng nện xuống, trực tiếp nghe 'Oanh' một tiếng, con đường này cũng bị sụt xuống.

Thời Điền, Tống Tuệ hai người lập tức quay ngược lại, chạy qua bên Tần Vũ ba người, hướng sang con đường bên phải ba người Tần Vũ chạy đi.

"Chư vị chạy mau, là Địa Để Huyệt Long!"

"A ~~~" tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Âm thanh hoảng loạn liên tiếp vang lên, đám thần nhân rất nhanh hướng tới khu đất oan toan mà chạy. Chung quanh đã có không ít khu đất bị sụp xuống. Không ít thần nhân hướng tới con đường bên phải Tần Vũ chạy đi.

"Các ngươi còn không đi, Địa Để Huyệt Long ở thần giới là yêu thú cực kỳ lợi hại, đúng là Thượng Cấp Thần Nhân cũng rất khó đối phó." Một thanh niên chiến sĩ mặc chiến giáp quay về phía Tần Vũ ba người nói, nói xong liền mặc kệ Tần Vũ ba người, rất nhanh chạy thoát.

"Hống ~~~"

Tiếng rống giận dử, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, Tần Vũ thậm chí còn tiến đến khu đất sụp sâu xuống đầy máu kia. Tần Vũ ba người đều nhìn tới phương hướng đó, nơi mà khu đất cũng bắt đầu chấn động nữa.

"Địa Để Huyệt Long?" Tần Vũ trên mặt mỉm cười.

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng ngứa chân ngứa tay. Ba người đều đã luyện hóa xong Hồng Mông Linh Bảo, đều muốn ra tay thử xem yêu thú này lợi hại thế nào.

Tần Vũ ba người ở xung quanh, không sai biệt lắm có mấy trăm người đang điên cuồng hướng tới con đường an toàn bên cạnh phóng đi, nhưng ở phía sau một đám người này, trên mặt đường, tảng đá xanh đột nhiên vỡ đôi.

Chỉ thấy một móng vuốt từ tảng đá xanh lộ ra.

"Ba!" móng vuốt kia một chút đã tóm lấy một trung niên nhân, chỉ nghe *"Xoát!"* xương đầu vỡ vụn, trung niên nhân kia trong mắt lộ vẻ hoảng sợ. Nhưng xương đầu hắn hoàn toàn vỡ vụn, chỉ là trong nháy mắt công phu, hắn tựu đã hóa thành xương cốt nát bấy lẫn máu thịt, linh hồn kim đan đồng dạng bị bóp nát.

Trong kia một móng vuốt bóp chết một người, thì phía trên con đường có tảng đá xanh, thế nhưng lại xuyên ra một một móng vuốt nữa.

Mỗi một móng vuốt đều có màu xanh đen, cận hồ cao hai ba thước, mỗi một móng vuốt đều là có mười ngón, đồng thời mười ngón ở trên có rất nhiều gai tựa đoản đao không ngừng lay động.

Chỉ là chốc lát công phu, liền có bảy tám mươi cái móng vuốt xuyên thấu những tảng đã xanh, mỗi cái giết một thần nhân.

Người bị nó bắt lấy, liền bị bót nát xương cốt và máu thịt.

" Bồng!"

Trên mặt đường, tảng đá xanh hoàn toàn vỡ vụn ra, một con vật lớn điềm nhiên xuất hiện tại trước mắt mọi người.

Địa Để Huyệt Long!

Chiều dài độ vài trăm thước, bộ dáng giống như ngô công (là con rết), chỉ là nó còn có một cái đuôi rất dài, cái đuôi này tối thiểu hơn trăm thước. Dưới thân thể phía là đám móng vuốt xanh đen tối thiểu phải mấy trăm cái.

Ánh mắt lạnh lùng như băng, nhìn đám thần nhân đang kinh hoàng tháo chạy, móng vuốt rất nhanh tóm lấy.

"A ~~~" đám thần nhân này bắt đầu kinh hoảng kêu la. Nhưng đồng thời cũng có không ít thần nhân phẫn nộ cầm trên tay chiến đao hoặc là trường kiếm. Nhưng chiến đao, trường kiếm chém lên, căn bản không có cái tác dụng gì.

Chỉ cần nhìn lên thân mình Địa Để Huyệt Long, phảng phất giống như mai rùa bảo vệ, nhìn thấy đã biết được phòng ngự mạnh đến mức nào.

Nói thì chậm, trên thực tế Địa Để Huyệt Long từ lúc lao ra bắt đầu giết chóc, một đám thần nhân kia bắt đầu phản kháng, tổng cộng cũng chỉ mười giây thời gian mà thôi.

"Quả nhiên rất mạnh, đại ca, ta lên trước."

Hắc Vũ hai tay quang mang sáng ngời, 'Tuyết Ti Thủ sáo*" đã đeo tại trên tay. Sau đó Hắc Vũ cầm lấy Xuyên Vân Thương tựu như vậy vọt lên. Xuyên Vân Thương mặt ngoài ẩn ẩn có màu vàng lợt chuyển động.*

Hắc Vũ dậm chân mạnh xuống đất, thân thể như mũi tên bắn vọt tới.

*"*Hát!"

Hắc Vũ ánh mắt như điện. Vận dụng cơ nhục toàn thân, song thủ mạnh mẽ đánh ra, hai tay hoàn toàn trong suốt nắm chắc Xuyên Vân Thương bắt đầu công kích.

"Kinh Thiên Nhất Thương!"

Chỉ thấy màu đen thương ảnh kia mang theo lực lượng vô cùng , xé rách liễu không khí, phát ra âm thanh bén nhọn rít lên hung hăng nện lên cơ thể tựa như thân rùa. chỉ nghe một tiếng tê hống thống khổ, cái mai bảo vệ thân bị vỡ ra.

Địa Để Huyệt Long kia lạnh như băng, đôi mắt lửa giận thiêu đốt, giương mắt nhìn Hắc Vũ, trong miệng phát ra tiếng người: "Ngươi, phải chết!"

Tần Vũ sắc mặt biến đổi, Địa Để Huyệt Long này phòng ngự so với Tần Vũ đoán trước còn muốn cao hơn, Hắc Vũ hôm nay luyện hóa 'Tuyết Ti thủ sáo', còn có thêm Xuyên Vân Thương công kích. Thế nhưng chỉ là khiến nó bị thương.

Đối với Địa Để Huyệt Long thân thể dài như vậy, vết thương như vậy chỉ khiến cho nó phẫn nộ.

"Tiểu Hắc, thối lui."

Tần Vũ hét lớn một tiếng, mà trong khi Địa Để Huyệt Long chú ý lực tập trung tại Hắc Vũ trên người, không có tiếp tục truy tìm đám thần nhân, đám thần nhân lập tức rất nhanh chạy trốn, không có ai dừng lại trợ giúp Tần Vũ ba huynh đệ.

"Đại ca, tiểu tử này phòng ngự quá mạnh mẻ." *Hắc Vũ nhanh chóng lui về, mà Địa Để Huyệt Long kia mấy trăm móng vuốt vừa động, thân hình một chút liền tới trước mặt Tần Vũ ba người.*

Tần Vũ ánh mắt sáng ngời.

Thật nhanh!

Cùng một khắc, Tần Vũ cầm lấy Hầu Phí, Hắc Vũ hai người, thân hình như điện trực tiếp bắn tới giữa không trung.

"Đại ca, ngươi có thể phi hành?" *Hầu Phí, Hắc Vũ khiếp sợ nhìn Tần Vũ.*

"Các ngươi trước tiên lui ra một bên." Tần Vũ buông tay ra, Hầu Phí, Hắc Vũ rơi xuống trên mặt đất, mà Tần Vũ còn mỉm cười nhìn Địa Để Huyệt Long kia, Địa Để Huyệt Long giờ phút này cũng trừng mắt Tần Vũ.

Thần giới yêu thú, hắn mặc dù không có độ kiếp, nhưng cũng là cửu cấp yêu đế linh hồn cảnh giới, đương nhiên cũng có trí tuệ. Người trước mắt có thể phi hành, là thiên thần! Nguy hiểm!

Đây là phản ứng tự nhiên của Địa Để Huyệt Long.

Tần Vũ song thủ vừa lật xuất hiện một tòa tiểu thạch tháp, Tần Vũ quay về Địa Để Huyệt Long này mỉm cười: "Địa Để Huyệt Long? Ngươi coi như trở thành người hầu thứ nhất của Toả Thần Tháp."

Một đạo sóng gợn từ Tỏa Thần Tháp bắn về phía Địa Để Huyệt Long.

"Hừ, này Tỏa Thần Tháp đối phó thiên thần không được, nhưng đối phó linh hồn cảnh giới cực nhược như thần giới yêu thú, cũng dễ dàng vô cùng." *Tần Vũ trên mặt có vẻ tươi cười.*

Tỏa Thần Tháp đơn giản là công kích linh hồn, lập tức khiến Địa Để Huyệt Long bị lầm vào trạng thái ngơ ngơ ngác ngác, sau đó không có gì kháng cự, bị Tỏa Thần Tháp dễ dàng thu vào trong đó.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn Địa Để Huyệt Long trống rỗng biến mất tại trước mắt.

"Không phải chứ?" *Hầu Phí, Hắc Vũ kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ, rồi nhìn về phía Toản Thần Tháp trong tay Tần Vũ.*

Tần Vũ rơi xuống trên mặt đất, hướng mặt sau con đường mà nhiều

*người đã rời đi, nhìn thoáng qua: "*Tới thật là chậm.*" Tần Vũ cũng không nghĩ gây chuyện, Tỏa Thần Tháp trong tay trực tiếp bị thu nhập vào trong cơ thể.*

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người lập tức đi đến bên cạnh Tần Vũ.

*"*Đại ca, có phải là Tỏa Thần Tháp thu vào không?*" Hầu Phí hưng phấn hỏi.*

*"*Ngươi nói xem?*" Tần Vũ cười nói.*

"Tốt lắm, quáng sản quân đội đến đấy, chúng ta nhanh đi thôi. Ách …… tựa hồ chạy không được." Tần Vũ cười nhạt hướng mặt sau ở chỗ sâu bên trong con đường nhìn lại.

Một đạo bóng người hóa thành tàn ảnh, trong chốc lát tiện xẹt qua vài dặm khoảng cách, như tia chớp xẹt tới ngay trước mặt Tần Vũ ba người.

Tần Vũ ba người đều nhận ra, người trước mắt đúng là lúc trước đã gặp, là vị thiên thần kia, cũng là người phụ trách quáng sơn - thiên thần 'Úy Trì Ương'.

Úy Trì Ương mặc màu đen trường bào, khuôn mặt cương nghị lạnh lùng.

Úy Trì Ương nhìn nhìn xa xa một đám xương cốt máu thịt bầy nhầy, sau đó lạnh lùng nhìn Tần Vũ ba người, khẽ cau mày nói: "Các ngươi ba người, có thấy Địa Để Huyệt Long đâu không?"

*Tần Vũ gật đầu trả lời: "*Đại nhân, Địa Để Huyệt Long kia giết chóc một phen, sau đó như tia chớp liền chạy đi rồi."

"Nga, đám người chạy ra có nói, có một người cầm trường thương và Địa Để Huyệt Long đại chiến, các ngươi có gặp qua không?" Úy Trì Ương lạnh lùng nhìn Tần Vũ ba người.

Biên dịch: bac cai cong + nameFF8

"Một người sử dụng trường thương cùng Địa Để Huyệt Long đại chiến?"

Tần Vũ trong lòng thầm mắng, đám người được Tần Vũ ba huynh đệ cứu chạy ra ngoài sao lắm lời như thế? Trong khi Tần Vũ ba huynh đệ nhìn nhau, oanh long một tiếng vang lên.

Âm thanh này do một số đông người ngựa chạy đến tạo nên

Tần Vũ ba người hướng về bên trong đường hầm sâu nhìn lại, chỉ thấy từng thần giới chiến sĩ rất nhanh đi tới, mật mật ma ma quân đội làm cho người ta cảm thấy một loại áp bách.

"Đại nhân, đệ tam đại đội một ngàn người đã toàn bộ đến đông đủ." một tráng hán cao lớn cung kính nói.

Úy Trì Ương lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt như trước giương mắt Tần Vũ ba người: *"Nói, một người sử dụng trường thương cùng Địa Để Huyệt Long đại chiến ở nơi nào?"*

"Đại nhân, chúng ta tịnh không thấy." Tần Vũ từ từ cúi người nói, còn Hầu Phí, Hắc Vũ hai người đứng ở Tần Vũ phía sau không nói gì.

Úy Trì Ương ánh mắt đánh giá lại ba người, sau đó quay đầu lại nhìn nhìn chiến trường đầy xương cốt, máu thịt xương vãi kia, lại nhìn con đường đá xanh bị móng vuốt của Địa Để Huyệt Long tàn phá.

"Các ngươi vừa rồi ở đâu, như thế nào lại không thấy?" Úy Trì Ương nhíu mày nói.

Tần Vũ chỉ tay vào một cái tảng đá đã vỡ đôi trên đường, nói: *"Đại nhân, vừa rồi Địa Để Huyệt Long kia đến giết chóc, ta biết Địa Để Huyệt Long bất quá là yêu thú mà thôi, cho dù lực công kích mạnh, nhưng linh hồn cảnh giới cũng không kịp thần nhân. Cho nên chúng ta ba người cũng trốn ở bên trong cái tảng đá này, đợi đến Địa Để Huyệt Long ly khai, chúng ta liền chui ra."*

"Uhm, coi như thông minh." Úy Trì Ương gật gật đầu.

Tần Vũ như thế vừa nói, cũng là dễ dàng giải thích cho bọn họ vì cái gì không thấy đã có người cùng Địa Để Huyệt Long đại chiến, tránh ở trong tảng đá đã vỡ đôi đó, như thế nào thấy được người khác chiến đấu ?

"Dùng thần thức quan sát?"

Chỗ tảng đó vỡ đôi kia cùng chiến trường khoảng cách vài trăm thước, thần thức muốn thẩm thấu, chỉ hạ bộ thiên thần mới có thể làm được.

"Địa Để Huyệt Long, đã đi rồi sao?"

Úy Trì Ương kia giương mắt nhìn thông đạo các nơi vỡ vụn, nhíu mày thật sâu. Cho dù Địa Để Huyệt Long bị người ta giết chết, nhưng tối thiểu phải có thi thể tồn tại. Cho dù là cao thủ cấp bậc thiên thần, đối mặt Địa Để Huyệt Long, muốn giết chết nó cũng không phải dễ dàng.

Nhưng bọn Tần Vũ ba người, Úy Trì Ương xem ra, chỉ có Tần Vũ linh hồn cảnh giới là thượng cấp thần nhân, mà hai người kia bất quá hạ cấp thần nhân. Căn bản không có khả năng là người có thể đối phó Địa Để Huyệt Long.

"Các ngươi có thể đi được rồi."

Úy Trì Ương lạnh lùng nói.

"Vâng, đại nhân." Tần Vũ khiêm tốn hữu lễ nói, lập tức ba huynh đệ tiện dọc theo con đường an toàn không bị sụt lở , rất nhanh ly khai khỏi khu vực khai thác quáng sản.

Tần Vũ ba huynh đệ nộp ba ngàn sáu trăm khối hạ phẩm thần linh thạch xong, liền tiến vào một khu vực có con đường mới. Ba người đi đến một khu vực hoang vắng, sau đó ba người lại tiến vào Khương Lan giới.

Bên trong tầng thứ hai không gian của Khương Lan giới.

"Đại ca, vừa rồi cái tên thiên thần kia hỏi chúng ta có hay không thấy

người cùng Địa Để Huyệt Long chiến đấu, ta lúc ấy trong lòng đều lo muốn chết, không nghĩ tới đại ca nhanh như vậy đã nghĩ ra đáp án." Hầu Phí dát dát cười nói.

Hắc Vũ cũng lạnh lùng gật gật đầu: *"Tên Úy Trì Ương này, thực lực đích xác rất mạnh."*

"Hắn là thiên thần." Tần Vũ trong lòng hiểu được, chính mình mặc dù có thể phi hành, nhưng cũng chỉ dựa vào 'Lưu Tinh Lệ' mà thôi. Hơn nữa chính mình trong cơ thể năng lượng là thần lực, không phải thiên thần lực.

"Sở hữu thiên thần lực như thiên thần, thực lực so với ta mạnh hơn nhiều, trừ phi ta sử dụng Tàn Tuyết thần thương." Tần Vũ cười nhạt nói.

Một khi sử dụng Tàn Tuyết thần thương, muốn giết hạ bộ thiên thần cũng không khó.

"Tốt lắm, đừng lãng phí thời gian, tiếp tục tu luyện. Phúc bá lúc trước cho các ngươi thần giới luyện thể công pháp, các ngươi tu luyện như thế nào rồi?" Tần Vũ cười dò hỏi.

Thần giới luyện thể công pháp, coi như là trân quý, nhưng trong Mê Thần điện, thần giới luyện thể công pháp có rất nhiều.

Tần Vũ chính mình phát sầu vì thời gian quá ít. Hắn chính mình thời gian cơ hồ toàn bộ dùng để nghiên cứu *"Trận đạo"*, cho nên tạm thời không có tu luyện luyện thể công pháp, Tần Vũ chỉ có thể khiến thân thể tự nhiên hấp thu thần lực tăng lên, chỉ là như thế phương pháp tu luyện quá mức chậm.

Hầu Phí lắc đầu nói: *"Ta không có tu luyện."*

"Ta cũng không có." Hắc Vũ cũng lắc đầu.

"Sao lại thế? Ta đã nhờ Phúc bá mang thần giới luyện thể công pháp giao cho các ngươi, các ngươi như thế nào không tu luyện? Tại thần giới, đặc biệt là thần nhân giai đoạn. Luyện thể cũng rất trọng yếu." Tần Vũ nghi hoặc nói.

Tại thần giới, năng lượng chủ yếu chia làm: thần lực, thiên thần

lực.

Trong đó thần lực là năng lượng cực kì cuồng bạo, trong quá trình tu luyện, đối với thân thể phụ trợ cực kỳ lớn. Chỉ có thân thể càng mạnh, mới có thể chứa được thần lực ở tầng thứ rất cao.

Mà thiên thần lực ngược lại bất đồng, thiên thần lực tinh thuần ôn hòa.

Cho nên luyện thể chỉ cần tu luyện đến mức đủ để thừa nhận thượng cấp thần nhân 'Thần lực', vậy là đủ rồi. Đương nhiên có một ít thiên thần theo đuổi tu luyện cường hãn thân thể, nhưng cũng chỉ là số ít.

Đối với thiên thần mà nói, lĩnh ngộ không gian càng nhiều. mới là phương pháp đề cao tốt nhất.

"Đại ca." Hắc Vũ trên mặt có vẻ tươi cười, *"Gần sáu vạn năm nay, ta cùng hầu tử mặc dù không có tu luyện thần giới luyện thể công pháp, nhưng chúng ta lại tĩnh tu, muốn nhanh hơn đề cao linh hồn cảnh giới."*

Hầu Phí cũng nói: *"Ta cùng tạp mao điểu thân thể coi như không sai, đúng rồi, ít nhất còn chưa tới việc không thể hấp thu thần lực, cho nên chúng ta muốn linh hồn cảnh giới tăng lên, sau đó tu luyện thân thể."*

"Đề cao linh hồn cảnh giới, cũng được." Tần Vũ nghĩ đoạn gật nhẹ đầu.

Tại Tần Vũ nhận thức, luyện thể so với đề thăng linh hồn cảnh giới dễ dàng hơn rất nhiều, luyện thể chỉ cần cung ứng thần lực, thêm một chút thời gian là được. Nhưng đề thăng linh hồn cảnh giới quá khó khăn.

Bình thường thần nhân muốn đạt tới trung cấp thần nhân tầng thứ. Cần phải mấy ngàn vạn năm.

Hầu Phí, Hắc Vũ dựa vào Xuyên Vân thương, Hắc bổng, tốc độ có thể nhanh, nhưng phỏng chừng cũng phải hơn mười vạn năm.

Chính huynh đệ mình đã muốn chuyên tâm đề thăng linh hồn cảnh giới, Tần Vũ cũng không có bắt buộc, sau đó Tần Vũ như trước trở

lại trong phòng mình bắt đầu tìm hiểu chín trăm quyển *"Trận đạo"*, Hầu Phí, Hắc Vũ hai người cũng đều tự tu luyện.

Chín trăm quyển *"Trận đạo"*, sát trận, khốn trận, phòng ngự chia làm ba loại trận lớn.

Tần Vũ hao phí gần sáu vạn năm, cũng mới tỉ mỉ xem hết một lần. Hiện tại, Tần Vũ tịnh không có bận tâm thôi diễn các trận pháp phức tạp, mà chú tâm nghiên cứu *"Trận đạo"* chín trăm quyển trận pháp.

Sáu vạn năm trước Tần Vũ chỉ là hoàn toàn biết giải thích mà thôi.

Hiện tại, Tần Vũ cũng muốn thông qua trận pháp trong chín trăm quyển *"Trận đạo"*, hoàn toàn thấu hiểu, từ một suy ra ba, từ bản chất hoàn toàn hiểu được các loại trận pháp này.

Thời gian không ngừng trôi qua, Tần Vũ không ngừng nghiên cứu biển học vấn trận pháp, tối trụ cột tối căn bản, hoặc là trận pháp hơi khó khăn hơn chút ít. Đối với kim tự tháp trận pháp, tầng thấp nhất này, Tần Vũ từng chút từng chút nghiên cứu.

Khoảng ba vạn năm.

Tần Vũ thu hồi chín trăm quyển *"Trận đạo"*, đồng thời đôi mắt đang nhắm lại cũng mở to ra, trong mắt có một tia hưng phấn.

"Phúc bá." Tần Vũ lên tiếng hô.

Phúc bá nghe được thanh âm Tần Vũ, lập tức đi vào, cung kính hỏi: *"Chủ nhân, có gì phân phó?"*

"Phúc bá, ta hỏi ngươi, trận đạo đệ nhất cảnh giới, có phải là lĩnh ngộ xuất trận pháp tinh túy, từ đơn giản đến phức tạp, một trận pháp nào cũng đều có thể trong nháy mắt nghĩ ra không?"

Tần Vũ trên mặt từ từ có chút hưng phấn.

Bởi vì Tần Vũ cảm giác được, chính mình tựa hồ đạt tới lĩnh ngộ cảnh giới thứ nhất của *"Trận đạo"*. Giờ phút này Tần Vũ có loại cảm giác, các loại trận pháp bố trí hết thảy đều ở trong tâm tưởng, ánh mắt nhắm lại, trong đầu có thể hiện ra thành ngàn vạn bất

đồng trận pháp. Đồng thời, có thể tại trong nháy mắt, từng mỗi một yếu điểm, nhược điểm của trận pháp, cùng với phương pháp phá trận đều có thể tìm ra.

Loại cảm giác này hết thảy như nắm trong tay, khiến Tần Vũ phi thường thống khoái.

Phúc bá mỉm cười nhìn Tần Vũ: "Chủ nhân, theo ta được biết, lĩnh ngộ đệ nhất cảnh giới *"Trận đạo"*, nhanh nhất cũng mất mười vạn năm công phu. Lão chủ nhân lần đầu tiên lĩnh ngộ *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới còn là mất trăm vạn năm công phu. Chủ nhân chỉ là hao phí gần chín vạn năm. Xem ra tại *"Trận đạo"* tư chất đích xác thật là tốt."

Tần Vũ không khỏi mỉm cười.

"Lão chủ nhân từng nói qua, lĩnh ngộ Trận đạo đệ nhất cảnh giới trạng thái đúng là – chỉ cần nhắm mắt trong chốc lát, trong đầu có thể hiện ra ức vạn trận pháp, ức vạn trận pháp này đều là trận pháp từng hoàn toàn nghiên cứu thấu hiểu. Đồng thời còn có cảm giác, có thể dễ dàng thôi diễn vô số trận pháp phức tạp, chủ nhân, có cảm thấy như thế không?"

"Đúng. Tựu là như thế, ta thậm chí có loại cảm giác, chỉ cần cho ta thời gian, ta có thể thôi diễn trận pháp phức tạp gấp ngàn vạn lần." Tần Vũ nói.

Hắn đúng là có cảm giác này.

"Trận đạo đệ nhất cảnh giới, đó là Trận đạo tinh túy. Nhưng mỗi người lĩnh ngộ *"Trận đạo"* tinh túy đều là bất đồng. Chủ nhân, ngươi có phải là nhận thấy các trận pháp đều có thể dễ dàng phá giải?" Phúc bá mỉm cười nói.

Tần Vũ giật mình.

Tần Vũ muốn gật đầu, bởi vì hắn có cảm giác, hiểu thấu trận pháp trụ cột, Tần Vũ có thể thông qua trận pháp trụ cột phá giải bất cứ trận pháp gì. Dù sao trận pháp phức tạp đến đâu, cùng từ trận pháp trụ cột suy diễn ra.

Khả dĩ lý trí nói cho Tần Vũ, chỉ ngắn ngủi chín vạn năm. Căn bản

không có khả năng đạt tới trình độ có thể phá giải bất cứ trận pháp nào.

"Chủ nhân, ta không có linh hồn, không thể hiểu được *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới, ta chỉ hiểu được các loại trận pháp tối cơ bản, càng về sau trận pháp không ngừng theo hướng càng ngày càng phức tạp hơn" Phúc bá cười nói.

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Phúc bá, hắn không biết Phúc bá có ý gì.

Phúc bá tiếp tục nói: *"Chủ nhân, ta đi theo lão chủ nhân thời gian đã phi thường trường cửu, thôi diễn trận pháp năm tháng cũng phi thường lâu. Lúc trước ngay từ đầu, trong khi thôi diễn trận pháp, ta có thể trong đầu tiến hành thôi diễn. Có thể theo trận pháp càng ngày càng phức tạp, ta phải dựa vào "*kim sắc quyển trục*" mới có thể thôi diễn một trận pháp."*

Tần Vũ gật gật đầu.

Điều này dễ dàng giải thích.

Tỷ như con người làm cái đề mục, đơn giản đề mục có thể tại trong đầu tính toán, nhưng phức tạp hơn, tức phải thông qua giấy bút để tính toán.

*"Nghiên cứu như vậy nhiều năm, ta cũng ghi lại một ít. Có điều so sánh trận pháp phức tạp, đồng thời cũng phải dùng mất một "*kim sắc quyển trục*". Chủ nhân tại tiên ma yêu giới trong thời gian ngắn - chín vạn năm, ta vừa mới thôi diễn xuất một bộ sát trận, thỉnh chủ nhân phá giải xem."*

Phúc bá đưa tay cầm ra ba *"kim sắc quyển trục"*, sau đó đưa Tần Vũ.

"Phúc bá, đừng nói cho ta biết một trận pháp cần ba *"kim sắc quyển trục"* ghi lại?" Tần Vũ trên mặt tràn đầy hoảng sợ.

Trận đạo chín trăm quyển trận pháp, tối phức tạp trận pháp, phỏng chừng chỉ có thể chiếm cứ một màu vàng quyển trục, một phần vạn dung lượng mà thôi.

Phúc bá cung kính cúi đầu: "Chủ nhân, đây là ta thôi diễn 'sát trận',

tao thành một trận pháp tối lợi hại, đúng là ghi lại trong ba cuốn *"kim sắc quyển trục"*, thỉnh chủ nhân bình phán."

Biên dịch: nameFF8

Tần Vũ nhìn lại Phúc bá vài lần, lúc này mới tiếp nhận lấy ba *"kim sắc quyển trục"* này.

"Kim sắc quyển trục" đối với thần nhân bình thường mà nói xem như vật phẩm quý trọng, nhưng đối với Mê Thần điện mà nói là loại vật phẩm để ghi chép, lưu trữ tới ngàn vạn quyển.

Tần Vũ lập tức dụng thần thức quan sát kỹ ba cuốn *"kim sắc quyển trục"* này.

Ba cuốn *"kim sắc quyển trục"* dung lượng nhiều bao nhiêu? cho dù không nghiên cứu, chỉ là xem đại khái thôi, Tần Vũ cũng hao mất suốt bốn năm thời gian để đọc hết ba cuốn *"kim sắc quyển trục"* này.

"Sát trận?"

Tần Vũ nhắm lại ánh mắt, nội dung bốn năm qua đã đọc hoàn toàn hiện lên, nhất thời một trận pháp vô cùng lớn trong đầu Tần Vũ xuất hiện, trận pháp này trình độ phức tạp, Tần Vũ căn bản nhìn không thấu nó như thế nào cấu thành.

"Ta đã hoàn toàn giải thích cơ sở của trận pháp, nhưng vì sao căn bản nhìn không thấu này trận pháp?" Tần Vũ trong lòng có chút cấp bách.

Tần Vũ chỉ là trong lòng thử phá giải này trận pháp, nhất thời trận pháp bắt đầu thay đổi, lửa đầy trời, ở giữa lôi điện nhiều vô kể điên cuồng đánh xuống.

Tần Vũ gạt bỏ toàn bộ tất cả nội dung trong đầu.

Hai mắt mở to, sắc mặt tái nhợt nhìn Phúc bá trước mắt, trong mắt Tần Vũ lộ vẻ không giải thích được, khó hiểu: *"Phúc bá, vì cái gì? Ta vốn căn bản không thấy đến hỏa chúc tính cùng lôi chúc tính công kích, nhưng chỉ là tiếp xúc một chút, sẽ sinh ra hỏa chúc tính và lôi chúc tính công kích?"*

Nếu một người đối với trận pháp không có gì liễu giải, căn bản

không biết trận pháp này như thế nào lợi hại

Nhưng Tần Vũ coi như là đi vào con đường trận pháp. Mặc dù không thể hiểu được uy lực chánh thức của 'Sát Trận' này, nhưng khi trận pháp phát động, sát chiêu lộ xuất rồi, Tần Vũ cũng hoàn toàn minh bạch được uy lực của nó.

*"Chủ nhân, ta từng hỏi qua lão chủ nhân một vấn đề, ta hỏi lão chủ nhân, đã lĩnh ngộ ra "*Trận đạo*" đệ nhất cảnh giới, thậm chí đã lĩnh ngộ ra "*Trận đạo*" đệ nhị cảnh giới. Vì sao sau lại một lần nữa bắt đầu nghiên cứu, thậm chí hao phí một tỉ năm thời gian để lĩnh ngộ "*Trận đạo*" đệ nhất cảnh giới?"* Phúc bá cười nhìn Tần Vũ. *"Chủ nhân, ngươi biết lão chủ nhân trả lời như thế nào không?"*

Tần Vũ lắc lắc đầu.

Phúc bá tiếp tục nói: *"Lão chủ nhân nói, giống như học viết chữ, gạch một cái là một, gạch hai cái là hai, gạch ba cái là ba, sau đó tự nhiên là biết hết tất cả các chữ, như vậy có phải là tức cười không?"*

Tần Vũ gật đầu.

"Lão chủ nhân còn nói qua, trận pháp hải dương vô cùng vô tận, rất nhiều người chỉ là nghiên cứu một phần nhỏ trong trận pháp hải dương, rồi sau đó từ chút ít này lĩnh ngộ ra được trận pháp tinh túy. Liệu có thực sự là tinh túy không?"

Tần Vũ trong lòng có chút hiểu được.

Chính mình một thân học tập chín trăm quyển *"Trận đạo"*, lĩnh ngộ *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới, chỉ sợ là đã sai rồi.

"Có nhiều người tự nhận lĩnh ngộ *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới, bản thân họ đã sai lầm …… cho nên bọn họ muốn lĩnh ngộ được *"Trận đạo"* đệ nhị cảnh giới rất khó, rất khó. Bởi vì sai lầm ở *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới, tịnh không đủ để làm cho bọn họ lĩnh ngộ ra *"Trận đạo"* đệ nhị cảnh giới." Phúc bá tựa hồ nhớ lại 'Xa Hầu Viên' lúc trước nói như vậy.

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

Giờ phút này, tựa như Xa Hầu Viên thông qua lời Phúc bá, mang

từng điểm quan trọng nói cho Tần Vũ.

"Lão chủ nhân từng nói qua, một trận pháp cao thủ đối với trận pháp lĩnh ngộ càng nhiều, càng sẽ tự thân mình nhận ra rằng, chính bản thân lĩnh ngộ bất quá chỉ là một phần nhỏ của hải dương trận pháp mà thôi. Lão chủ nhân lĩnh ngộ được *"Trận đạo"* đệ tam cảnh giới mà trước đó chưa từng có. Trở thành thần giới trận pháp đệ nhất nhân, sau lại cũng trở thành đệ nhất luyện khí cao thủ. Nhưng lão chủ nhân từng nói qua …… trận pháp lĩnh ngộ so với trước đây còn cần phải thâm ảo hơn nữa. *"Trận đạo"* đệ tam cảnh giới tịnh không phải là điểm cuối cùng."

Biển học vô bờ!

Tần Vũ trong lòng có một loại rung động mãnh liệt, còn có xấu hổ.

Rung động, rung động bởi vì thần giới đệ nhất trận đạo cao thủ lĩnh ngộ ra *"Trận đạo"* đệ tam cảnh giới, , lại tự nhận *"Trận đạo"* đệ tam cảnh giới như trước không phải điểm cuối cùng.

Xấu hổ, là xấu hổ bởi chính mình mới nghiên cứu chín vạn năm, đã tự nhận lĩnh ngộ ra trận pháp tinh túy.

"Bình đầy không lắc, nửa bình thì rung" Phúc bá cười nói. "Lão chủ nhân nói qua, tại thần giới nghiên cứu *"Trận đạo"* cao thủ rất nhiều, có nhiều người nghiên cứu thời gian so với lão chủ nhân còn lâu hơn, nhưng bởi vì bọn họ ngay từ đầu lĩnh ngộ *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới đúng là đi sai hướng, cho dù bọn họ thiên tài tuyệt thế, hao phí bao nhiêu năm tháng lĩnh ngộ ra *"Trận đạo"* đệ nhị cảnh giới. Nhưng muốn lĩnh ngộ được *"Trận đạo"* đệ tam cảnh giới thì căn bản không có khả năng."

Tần Vũ thong thả gật đầu.

"Lão chủ nhân tiếp tục nghiên cứu, nhưng vô luận hắn cố gắng như thế nào, đều không thể nghiên cứu ngộ ra *"Trận đạo"* đệ tứ cảnh giới. Nhưng lão chủ nhân phi thường khẳng định, hắn cảm thụ tìm được *"Trận đạo"* đệ tứ cảnh giới tồn tại, đáng tiếc hắn không thể đạt tới." Phúc bá cảm thán thở dài.

Xa Hầu Viên không có một thân nhân nào, cũng chỉ có Phúc bá là

người hầu. Bình thường có chuyện gì không thể làm được, cũng nói cho Phúc bá.

Tần Vũ cũng chỉ có thể cảm thán một tiếng

"Trận đạo" đệ tứ cảnh giới, rút cuộc là cảnh giới gì đây?

"Ta cứ nghĩ ta đã hiểu được, thôi diễn trận pháp càng nhiều. Nói cách khác, đối với trận pháp vô tận càng có thêm hiểu biết càng nhiều, thì lĩnh ngộ đến trận pháp tinh túy, càng thêm chuẩn xác. đúng không?" Tần Vũ trong lòng hoàn toàn hiểu được.

Chính mình đọc hết nội dung chín trăm quyển *"Trận đạo"*, lĩnh ngộ 'Trận Đạo' tinh túy là đã đi sai đường. Chính yếu là số trận pháp mẫu quá ít đi.

Phúc bá gật gật đầu.

"Vậy ta bắt đầu thôi diễn, thôi diễn được từng trận pháp cao thâm phức tạp, tin tưởng rằng thôi diễn càng nhiều, từ nay về sau lĩnh ngộ đến 'Trận pháp" đệ nhất cảnh giới' càng thêm chuẩn xác." *Tần Vũ trong lòng trực tiếp đem toàn bộ lĩnh ngộ về 'Trận đạo tinh túy' vừa ngộ ra, bắt đầu tiếp tục thôi diễn trận pháp.*

Phúc bá thấy lại cảnh này, trên mặt cũng có nụ cười.

Tần Vũ trong lúc thôi diễn, trong lòng đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Tượng thần Xa Hầu Viên, có nói trận đạo còn có đệ tứ cảnh giới, nhưng ông ta không thể đạt tới. Có phải là bởi vì …… ông ta lần thứ hai hao phí một tỷ năm nghiên cứu ngộ ra 'Trận đạo tinh túy" *như trước không phải tối chuẩn xác không?"*

Tần Vũ nghĩ vậy, không khỏi trong lòng run lên

Một tỷ năm cũng không đủ?

Tần Vũ có điểm không dám suy nghĩ, nếu sự thật như thế, hắn vừa muốn hao phí bao lâu thời gian thôi diễn các loại trận pháp phức tạp? Dẹp đi sự suy nghĩ lung tung, Tần Vũ nhất tâm bắt đầu lắng lặng thôi diễn trận pháp.

Oạt quáng chỉ có một ngàn năm thời gian, Khương Lan giới tầng thứ hai không gian cũng chỉ là vượt qua mười vạn năm thời gian, Khi Tần Vũ bị Phúc bá kêu tỉnh, còn cảm thán một tiếng: *"Oạt quáng như thế nào lại chỉ có một ngàn năm ngắn ngủi như vậy?"*

Nghiên cứu trận pháp đúng thật là hao phí thời gian phi thường.

Một vạn năm hơn thôi diễn, càng thôi diễn, Tần Vũ càng cảm giác trận pháp hải dương mênh mông khôn cùng. Đồng thời càng thêm đối với việc lĩnh ngộ ra 'Trận pháp tinh túy' trong quá khứ cảm thấy xấu hổ.

Càng đứng lên cao, mới có thể biết thêm rằng thế giới là rộng lớn vô cùng.

Tần Vũ đúng là như thế, lĩnh ngộ càng nhiều, càng thêm hiểu được trận pháp hải dương khôn cùng vô tế.

Trong không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới, Hầu Phí, Hắc Vũ hai người tại bên ngoài căn phòng mà chờ, còn Tần Vũ bản thân thì tại trong phòng còn không muốn ra.

"Phí phí, tiểu Hắc, các ngươi bên ngoài chờ một chút." Hầu Phí, Hắc Vũ hai người ngoài phòng Tần Vũ nghe được một câu, sau đó bọn họ hai người chờ ở bên ngoài.

Nhưng bên ngoài đã chờ một lúc lâu.

"Đại ca tại trong phòng làm gì thế?" Hầu Phí nghi hoặc nói.

Hắc Vũ cũng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Mười vạn năm thời gian, Hầu Phí, Hắc Vũ linh hồn cảnh giới đã bước vào 'Trung Cấp Thần Nhân'. Chuẩn xác mà nói, bọn họ hao mất chín vạn năm thời gian để đạt tới trung cấp thần nhân, lúc trước Tần Vũ vừa mới phát hiện còn kinh ngạc trong chốc lát.

Xuyên Vân thương, Hắc Bổng mặc dù giúp Hầu Phí, Hắc Vũ dễ dàng cảm ngộ không gian, nhưng ngắn ngủi chỉ mười vạn năm đã vượt qua dự đoán của Tần Vũ.

Sau này phải tính toán cẩn thận mới được.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người này mười vạn năm, hiểu được không gian phương pháp đúng là – thất bại!

Hai người này điên cuồng đối chiến, tại chiến đấu ngộ đạo, Hầu Phí, Hắc Vũ hai người vốn đúng là từ chiến đấu lĩnh ngộ 'kinh thiên nhất côn', bây giờ tại chiến đấu lĩnh ngộ, tốc độ thật ra cực kỳ nhanh.

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người bên ngoài diện. Tần Vũ khoanh chân ngồi trên bồ đoàn. Vào lúc tới kì hạn mười vạn năm, Tần Vũ đình chỉ thôi diễn trận pháp, sau đó …… Tần Vũ tiến hành một việc cực kỳ hiếm trong suốt thời gian qua, đến 'tinh thần không gian' quan sát.

Mười vạn năm công phu, 'tinh thần không gian' của bản thân rốt cuộc đã tới bước nào?

Bên trong *"tinh thần không gian"*.

Lúc này tinh thần không gian phạm vi cực kỳ mênh mông, từng đạo *"cưỡng hồ khí tức"* từ bốn phương tám hướng, xuyên thấu tiến vào *"tinh thần không gian"*, cưỡng hồ không gian trong lúc đó hướng trung ương 'Nguyên Điểm' tề tụ mà đến.

Lúc này Tần Vũ tu luyện hạch tâm 'Nguyên Điểm', thể tích ngược lại rút nhỏ, lúc trước bằng nắm tay, bây giờ chỉ còn bằng quả trứng. Hơn nữa không hề còn màu vàng lợt, mà là màu xám.

Hoặc có thể nói…… tiếp cận màu sắc chất lỏng của 'cưỡng hồ không gian'.

"Nguyên điểm hậu kỳ, hai vạn năm trước tựu đã tới nguyên điểm hậu kỳ, sau hai vạn năm thể tích lại rút nhỏ như vậy." Tần Vũ ý thức nghi hoặc quan sát.

Tần Vũ đối với nguyên điểm diễn biến tịnh không có ngăn cản, chỉ là mặc cho tự nhiên phát triển.

Hai vạn năm trước. Tần Vũ tựu quan sát qua 'Nguyên Điểm', khi đó đã bước vào nguyên điểm hậu kỳ. Nhưng hai vạn năm sau có cái gì khác nhau ư?

"Thể tích thu nhỏ lại một tia, hơn nữa, màu sắc càng thêm tiếp cận màu của 'cưỡng hồ". Thật lạ.*" Tần Vũ đột nhiên trong lòng chấn động, thế nhưng phát hiện một kỳ sự tinh kì lạ.*

Viên cầu màu xám bằng quả trứng, chung quanh một khối rất nhỏ không gian không ngừng bị uốn cong, bóp méo.

*"*Không gian nữu khúc?" Tần Vũ hoàn toàn chú ý tới một khối bóp méo không gian này. Bởi vì vô số *"cưỡng hồ khí tức"* bị hấp thu xung quanh, Tần Vũ ngay từ đầu không có phát hiện không gian bóp méo này.

Tần Vũ cẩn thận quan sát, dần dần …… Tần Vũ ý thức hoàn toàn cùng *"tinh thần không gian"* dung hợp.

"Tinh thần không gian" là Tần Vũ luyện hóa, cùng cả tinh thần không gian dung hợp một thể, tịnh không phải việc khó.

Một khi cùng *"tinh thần không gian"* dung hợp một thể. Tần Vũ càng thêm cảm nhận rõ ràng được cả 'tinh thần không gian' biến hóa. Tại trung tâm 'Nguyên Điểm', một khối không gian rất nhỏ không ngừng bị uốn cong. Quan sát khó có thể phát hiện tốc độ cùng phạm vi ngày càng tăng.

Tần Vũ cũng chỉ có cùng *"tinh thần không gian"* dung hợp một thể, mới có thể nhận thấy được sự biến hóa này.

"Chẳng lẻ …… loại không gian nữu khúc này, cuối cùng sẽ chiếm lĩnh cả *"tinh thần không gian"*?" Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ hôm nay đối lĩnh ngộ không gian pháp tắc tịnh không cao, nhưng cũng có nhận thức mơ hồ, nhận thức mơ hồ này nói cho Tần Vũ biết, như hiện tại *"tinh thần không gian"* biến hóa chính là đang trên đường hoàn thiện tốt nhất. Nếu hắn cưỡng chế cải biến đi, chính là đi xa khỏi cái diễn biến vốn phải có.

Ý thức trở về thân thể, Tần Vũ mở to mắt rồi đứng dậy.

Đẩy cửa phòng ra, Tần Vũ mỉm cười đi ra, liếc mắt tựu thấy được ngoài phòng tràn ngập sinh cơ màu xanh biếc của cỏ, còn có hồ nước trong như kính, tâm tình cực tốt.

"Phí Phí, tiểu Hắc, khiến các ngươi phải chờ lâu." *Tần Vũ cười nói.*

*Hầu Phí ha ha cười to đạo: "*Không sao, đại ca, đi thôi, cuối cùng có thể rời khỏi thần linh thạch quáng sơn, các ngươi đi nhanh lên nào."

Tần Vũ ba huynh đệ không muốn làm sai kế hoạch, dựa theo kế hoạch, trước khi thực lực đạt tới v thiên thần, ba người vẫn sống như những người bình thường. Trong khoảng thời gian này, Tần Vũ ba huynh đệ lợi dụng tầng thứ hai Khương Lan giới, nhanh chóng củng cố tăng cường thực lực của mình.

Tần Vũ ba người tự nộp ba ngàn sáu trăm khối hạ phẩm thần linh thạch xong, liền bị một nữ tử dẫn đi đến một lầu các trung trang nhã, lầu các trang nhã này còn có một vài nữ tử xinh đẹp khác.

"Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ phải không?" *trong đó một tử y nữ tử cầm ra một khối ngọc giản, thần thức duyệt đọc một phen, sau đó ngẩng đầu nhìn nhìn, lạnh nhạt nói, "*Ừm, các ngươi này một ngàn năm đã nộp cũng đủ thần linh thạch, từ hôm nay trở đi, các ngươi đã chánh thức là người của thần giới, các ngươi chờ một chút, người của chúng ta sẽ mang cho các ngươi lệnh bài chứng minh thân phận."

Nói xong tử y nữ tử căn bản không để ý tới Tần Vũ ba người.

Tần Vũ ba huynh đệ chỉ có thể bất đắc dĩ cười, những năm gần đây lần lượt nộp hạ phẩm thần linh thạch, bọn họ đã đã sớm biết được nhân viên phục vụ này thái độ lạnh như băng.

"Lí tỷ, nghe nói quáng san Vương trung đội trưởng tưởng cùng tỷ kết thành đạo lữ, Vương trung đội trưởng điều kiện không tệ, đúng rồi, ít nhất cũng là trung đội trưởng, tiền lương rất cao, bên trong Úy Trì thành cũng có một phòng tu luyện ở đó." *một bạch y nữ tử đang chỉnh lý ngọc giản cười nói.*

*Tử y nữ tử kia lạnh lùng nói: "*Ta tạm thời đối với việc này không có hứng thú."

"Lí tỷ, sao cứ phải luôn cố gắng theo đuổi trở thành thiên thần, nhiều thượng cấp thần nhân, chỉ có vài người có thể trở thành thiên thần? Trở thành thiên thần xác suất quá ít. Tỷ không thể là một trong số đó, đáp ứng Vương trung đội trưởng cũng tốt rồi, Vương trung đội trưởng cùng tỷ phi thăng từ một không gian vũ trụ, đã đeo đuổi tỷ vài triệu năm." *bạch y nữ tử kia khuyên.*

Tử y nữ tử lạnh lùng đạo: "Đạo lữ? Cùng hắn trở thành đạo lữ cũng không phải không có thể."

"Như thế nào mới có thể?" *Bạch y nữ tử nhất thời ánh mắt sáng ngời.*

Tử y nữ tử như trước vẻ mặt lạnh lùng: "Trừ phi, hắn trở thành thiên thần!" nhất thời bạch y nữ tử không nói, nếu trở thành thiên thần, thiên thần muốn có thê tử thực sự quá dễ.

Bởi vì đạo lữ song tu, có thể linh hồn giao dung. Như vậy có thể tham khảo đối phương như thế nào đạt tới thiên thần cảnh giới, đương nhiên, tham khảo người khác hiểu được để trở thành thiên thần cũng là muôn phần khó khăn, tịnh không phải trăm phần trăm thành công.

Tần Vũ ba huynh đệ nhìn nhau, chỉ có thể không nói gì.

Trong khi từ ngoài phòng đi tới một nữ tử, đưa cho tử y nữ tử ba khối lệnh bài: "Lí tỷ, ba thân phận lệnh bài này, bọn họ ba người bị an bài xuống thôn lạc là Phù Giác thôn!"

Tử y nữ tử tiếp nhận ba lệnh bài, nghi hoặc kinh ngạc nhìn về phía cầm lệnh bài nữ tử: "Ngươi nói cái gì, ba người bị phân phối tới Phù Giác thôn? Ngươi xác định chứ?"

Biên dịch: bac cai cong

"Đúng, là Phù Giác thôn." Nữ tử cầm lệnh bài kia nói mười phần khẳng định.

Tử y nữ tử gật gật đầu, đem ba khối lệnh bài cấp cho Tần Vũ ba huynh đệ: *" Ba khối thân phận lệnh bài này phải lấy máu nhận chủ, ngàn vạn lần đừng để đánh mất, cho các ngươi đến Phù Giác thôn ……"*

Tử y nữ tử tựu nhíu mày nhìn ba người liếc mắt: *"Các ngươi có phải là không có đưa cho người phân phối thôn lạc một ít Thần Linh thạch phải không?"*

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Hắn còn nhớ rõ trong khi gặp mặt Tống Tuệ, Thời Điền. Vợ chồng hai người còn nhắn Tần Vũ bọn họ hối lộ một chút cho người phân phối thôn lạc. Nhưng Tần Vũ ba huynh đệ căn bản không có để ý, bây giờ xem ra 'Phù Giác thôn' này là một thôn lạc cực kỳ tồi tệ.

"Đúng, như thế nào. Thôn lạc này có phải là địa phương cách Úy Trì thành rất xa. Thần linh khí cuồng bạo không thể hấp thu. Đúng không?" Tần Vũ cười hỏi lại

"Ngươi cũng biết." Tử y nữ tử kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

"Ngươi biết còn cố ý như thế?"

Nhìn thanh niên trước mặt đến mức này vẫn còn điềm nhiên mỉm cười lạnh nhạt, tử y nữ tử trong lòng ngược lại kinh ngạc, nhưng lập tức tử y nữ tử khôi phục lạnh lùng: *"Phù Giác thôn không chỉ là một nơi hoang dã, Thần Linh khí không thể hấp thu, còn có sự tình càng tệ hơn."*

Tần Vũ ba người không khỏi lông mi đều nhướng lên.

Nhìn ba người như thế, tử y nữ tử ngược lại cảm thấy một trận thoải mái, cũng không để cho Tần Vũ ba người cơ hội hỏi: *"Cao Hạ Kì, nhanh tiến đến. Nơi này có ba tân phi thăng giả muốn an bài tới Phù Giác thôn, nhiệm vụ này giao cho ngươi."*

Chỉ thấy một thân xuyên chiến giáp kim phát thanh niên đi đến. nhíu mày nhìn tử y nữ tử: *"Ngươi nói Phù Giác thôn?"*

"Đúng. Như thế nào. Không muốn?" Tử y nữ tử nhìn Cao Hạ Kì này.

Cao Hạ Kì hừ lạnh một tiếng: *"Ta còn không có sợ chỗ đó."*

"Có bổn sự thì đừng thay đổi chiến giáp quân đội nha." Trong phòng, bạch y nữ tử đang chỉnh lý ngọc giản cười a a nói. Cao Hạ Kì không để ý tới, mà nhìn về phía Tần Vũ ba người: *"Các ngươi ba người, theo ta đi."*

Tần Vũ ba người đi theo Cao Hạ Kì rời khỏi khu vực khai quáng. Tình cảnh trước mặt làm cho bọn họ kinh ngạc một màn - Cao Hạ Kì bên ngoài thân chiến giáp bắt đầu biến ảo. Cuối cùng biến thành trường bào ở trên người.

Tần Vũ ba người đều nhớ lại trước khi rời khỏi bạch y nữ tử theo như lời nói - Có bổn sự đừng thay đổi chiến giáp quân đội bộ dáng nha '.

"Cao huynh. ngươi vì sao biến hóa chiến giáp này?" Tần Vũ ra tiếng dò hỏi.

Cao Hạ Kì nhìn Tần Vũ liếc mắt, ngược lại hỏi: *"Các ngươi ba người là người mới phi thăng ngàn năm?"*

"Đúng. Làm sao vậy?" Tần Vũ nghi hoặc dò hỏi.

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng giương mắt nhìn Cao Hạ Kì. Mà Cao Hạ Kì có chút khó có thể tin tưởng rằng nhìn Tần Vũ hồi lâu: *"Không có gì, nhưng ngắn ngủn một ngàn năm. Hai người này đã đạt tới Trung Cấp Thần Nhân cảnh giới. Mà ngươi …… ta càng nhìn không thấu, phỏng chừng đạt tới Thượng Cấp Thần Nhân cảnh giới, như thế nào có thể nhỉ? Lúc này mới một ngàn năm, chẳng lẻ …… các ngươi là từ Thiên Tâm giới phi thăng đi lên à?"*

"Thiên Tâm giới phi thăng lên?" Tần Vũ ba người đều nghi hoặc trong lòng.

Cao Hạ Kì tức tự cảm thán: *"Hạ giới đồng cấp bậc vũ trụ không gian cũng có một ít khác nhau, hạ giới yếu nhất như Lục Ma giới. Trăm*

triệu năm mới có một người phi thăng. Mạnh nhất như Thiên Tâm giới, mấy trăm năm đã có một người phi thăng."

Tần Vũ ba huynh đệ nhìn nhau.

Vũ trụ không gian, nhân giới ở một tầng khác, Tiên Ma Yêu giới, Khủng Long giới cũng là cùng một tầng vũ trụ không gian. Thần giới chỉ là một tầng cao hơn, nhưng mà cùng tầng Tiên Ma Yêu giới, ở vũ trụ không gian có rất nhiều không gian như thế. Nhưng cho dù cùng tầng, cũng có cường nhược khác nhau.

Mấy trăm năm có một người phi thăng lên, tần suất đích xác rất cao.

Tiên Ma Yêu giới bình thường, kể cả Ám Tinh Giới, đại khái trăm ngàn năm mới có một người phi thăng.

"Thiên Tâm giới là những cường giả cực lợi hại. Phi thăng thần giới ngàn năm đã là Trung Cấp Thần Nhân…… ta thấy các ngươi ba người đều như vậy lợi hại, cho nên ta nhận biết các ngươi là từ Thiên Tâm giới." Cao Hạ Kì cười nói.

Tần Vũ cười nói: *"Hạ giới vũ trụ không gian rất nhiều, có người tu luyện tốc độ rất nhanh. Không nhất định đều là Thiên Tâm giới."*

"A, Cao huynh đệ, ngươi vì cái gì đem chiến giáp trên người biến hóa thế này?" Hầu Phí ra tiếng dò hỏi, Tần Vũ, Hắc Vũ cũng đều nhìn Cao Hạ Kì. Đây là điều bọn họ nghi hoặc.

Cao Hạ Kì nhìn Tần Vũ ba người, bất đắc dĩ nói: *"Các ngươi ba người chẳng lẻ không biết. Ngay từ đầu phân phối phi thăng giả tiến vào thôn lạc là sự tình phi thường trọng yếu sao, các ngươi nên nộp một chút phí, như vậy, các ngươi sẽ không bị an bài đến thiên tích thôn lạc, tỷ như Phù Giác thôn này."*

"Phù Giác thôn làm sao vậy? Việc ngươi biến ảo bộ dáng chiến giáp có cái gì quan hệ?" Hầu Phí tiếp tục dò hỏi.

Các ngươi cần phải cẩn thận một chút, Phù Giác thôn này là một khu vực thôn lạc cực hoang vu. Chẳng những mỗi ngàn năm có thành chủ thu thuế. Còn có một ít cường đại thế lực thủ lĩnh thu thuế!"

"Cường đại đích thế lực thủ lĩnh?" *Tần Vũ ba người nhìn nhau.*

"Đúng là Sơn Đại vương!" *Cao Hạ Kì minh xác nói,* "Các ngươi ngẫm lại, Úy Trì thành bất quá chỉ có thể chứa được hai ngàn vạn người, còn có hai trăm triệu người ở bên ngoài. Bên ngoài diện tích rộng lớn mà người phi thăng rất đông, tại không gian trước khi phi thăng người nào mà chẳng phải là một đại kiêu hùng? Cho nên không ít người tiện tới hoang vu khu vực, chiếm núi xưng vương!"

Hắc Vũ nhướng mày, Hầu Phí thốt lên: "Nha. không phải giống như cường đạo sao?"

Tần Vũ thật ra rất hiểu.

Đám phi thăng đi lên đều là cao thủ. Nếu luôn đè nén, có người phản kháng cùng là bình thường.

Thành chủ mặc kệ?" Tần Vũ dò hỏi.

Cao Hạ Kì cười lạnh nói: "Thành chủ? Thành chủ chỉ biết đến hình dáng ngươi mà thôi, chỉ cần thế lực này không ảnh hưởng đến sự thống trị của thành chủ, thành chủ sẽ không quản. Hơn nữa thần giới này thành trì cố định, thần giới dân cư quá nhiều, chém giết lẫn nhau, thành chủ lại quản hết sao."

"Chiếm núi xưng vương cũng không dễ dàng, trong thôn lạc cũng đều là thần nhân. Nếu chiếm núi xưng vương, nếu bức bách quá, thôn lạc cư dân sẽ không ra tay phản kháng sao?" Tần Vũ nói.

Cao Hạ Kì thở dài một tiếng nói: "Các ngươi tưởng sai rồi. Chiếm núi xưng vương có không ít. Nhưng thế lực bắt thôn lạc đóng thuế, đều là thế lực lớn. Bình thường tiểu thế lực thì không dám như vậy."

"Thế lực lớn, vậy lớn tới mức nào?" Tần Vũ nhíu mày.

Cao Hạ Kì cảm thán một tiếng: *"Ngoài Úy Trì thành. Có ba thế lực*

lớn, nếu thành chủ phủ hạ quyết tâm có thể tiêu trừ ba thế lực này, nhưng thành chủ lại không muốn. Bởi vì muốn tiêu diệt ba thế lực lớn này. Tối thiểu phải chết đi mười Thiên Thần, ngươi nói tổng cộng chỉ một trăm Thiên Thần cao thủ trong thành chủ phủ, tổn thất như vậy liệu có đáng hay không?"

Tần Vũ ba huynh đệ đều là trong lòng kinh ngạc.

Muốn tiêu diệt ba thế lực, thế nhưng phải chết ít nhất mười Thiên Thần?

*"Theo ta được biết. Phù Giác thôn đó là bị một trong ba thế lực lớn, "*Hắc Long Đàm*" thế lực bao trùm khu vực, mà Hắc Long Đàm thủ lĩnh, đúng là tại trong phạm vi Úy Trì thành quản hạt, cũng là bài danh đệ ngũ siêu cấp cao thủ!"* Cao Hạ Kì cảm thán nói.

Tần Vũ ba người nhất thời không có ý niệm phản kháng trong đầu.

Một vị bài danh đệ ngũ siêu cấp cao thủ ở tại khu vực Úy Trì Thành quản lý, vì sao đi làm một phương thủ lĩnh?

"Các ngươi cũng hiểu được ta vì cái gì biến hóa bộ chiến giáp rồi chứ? Mặc dù Hắc Long Đàm kia sẽ không đường đường chính chính cùng thành chủ đối địch, nhưng chúng ta tiểu nhân vật bọn họ cũng rất thích khi dễ. Cho nên các ngươi là người thường, bọn họ nhiều nhất chỉ đả thương, sẽ không nguy hiểm tánh mạng." Cao Hạ Kì bất đắc dĩ nói.

Từ Thần Linh thạch quáng sơn. Tần Vũ ba người được Cao Hạ Kì giải thích, đi suốt ba đêm thì đã tới Phù Giác thôn hoang phế, đồng thời trên đường. Tần Vũ cũng đã hiểu sự tình quản hạt trong phạm vi của Úy Trì thành.

Càng gần sát Úy Trì thành càng an toàn. Còn các khu vực ở xa Úy Trì thành, là thuộc loại các đại cường đạo thế lực vây quanh, Chiếm núi xưng vương cường đạo, đám này cũng không giống nhau.

Tỷ như Hắc Long Đàm', một trong ba thế lực lớn. Đối với các khu vực thôn lạc xa xôi, việc thu thuế tự nhiên bình thường. Mà một ít tiểu thế lực còn lại là dựa vào việc giết chóc.

Phù Giác thôn loại thôn lạc xa xôi này, cũng không may mắn, chẳng những thành chủ phủ thu thuế. Còn có Hắc Long Đàm thu thuế.

Phù Giác thôn cực kỳ rộng lớn. Chỉ liếc mắt xem qua, ít nhất có mấy ngàn gian phòng ốc, Tần Vũ ba huynh đệ âm thầm gật đầu, ít nhất này Phù Giác thôn không phải quá vắng vẻ.

"Phù Giác thôn dân cư quá vạn, thuộc loại tiểu thôn lạc, đại thôn lạc đều là hơn mười vạn dân cư." Cao Hạ Kì cảm thở dài.

Tần Vũ một chút tự hiểu được. Ngoài Úy Trì thành có hai trăm triệu người, hai trăm triệu, một thôn lạc quá vạn thuộc loại thôn nhỏ cũng bình thường.

"Đây là thôn trường. Rất nhiều sự tình thôn trường sẽ cho các ngươi biết." Cao Hạ Kì quen thuộc, tiêu sái tới một chỗ trang viện ở ngoài. Cửa trang viên vẫn đang mở to, trong trang viện đang có ba trung niên nam tử đàm tiếu.

Cao Hạ Kì đi đến, rồi hướng tới trung niên nam tử cao nhất nói: *"Phạm Hủ thôn trường, ngươi đã sớm nhận được thông tri. Đây là ba phi thăng giả được an bài đến đây, từ hôm nay trở đi, bọn họ sẽ là thành viên của Phù Giác thôn các ngươi."*

Phạm Hủ, cao tối thiểu hai thước, mặc áo trường bào bên người, trông rất có vẻ văn tĩnh.

Cầm trong tay một chiếc quạt giấy, Phạm Hủ mỉm cười đi hướng Tần Vũ ba người: *" Ta là Phù Giác thôn thôn trưởng Phạm Hủ. Các ngươi đúng là Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người ? Đây là một số sự tình ở trong thôn phải chú ý, ta đã chuẩn bị cho các ngươi tốt lắm."* Phạm Hủ nói xong đưa cho một khối ngọc giản.

Tần Vũ thần thức đảo qua ngọc giản. Sau đó chắp tay nói: *"Thôn trưởng, chúng ta ba huynh đệ không dám quấy rầy, cáo từ. Cao Hạ Kì huynh đệ. cũng cám ơn ngươi đưa chúng ta đến nơi này. Cáo từ."* Tần Vũ ba huynh đệ trực tiếp đi ra.

"Lạ, thấy trong ngọc giản ta đề thu hai lần thuế, hắn thế nhưng không chút kinh ngạc, tựa như rõ ràng rồi bước đi, thật là kỳ quái." Phạm

Hủ đưa quạt phe phẩy nghi hoặc nói, sau đó nhìn về phía Cao Hạ Kì.

"Đúng, ta trên đường đã cùng bọn họ nói qua." Cao Hạ Kì cười nói, *"Phạm Hủ thôn trưởng, ta đây cũng cáo từ."*

Phạm Hủ gật gật đầu. Tiện quay đầu lại hướng hai bằng hữu kia đi đến, miệng còn nói: *"Ba huynh đệ? Ba huynh đệ đồng thời phi thăng, như thế khó tin được."*

Xem qua ngọc giản xong, Tần Vũ biết một ít sự tình chủ yếu.

Thu thuế mỗi một ngàn năm thu một lần. Thành chủ bên kia một ngàn năm thu một ngàn khối hạ phẩm Thần Linh thạch. Mà Hắc Long đàm bên này còn lại là một ngàn năm thu thuế một ngàn năm trăm khối hạ phẩm Thần Linh thạch.

Người bình thường để có hạ phẩm Thần Linh thạch chủ yếu có ba biện pháp, một giống như phi thăng giả bình thường đến thần linh thạch quáng sơn oạt quáng, sau một ngàn năm, ngoại trừ nộp thần linh thạch, bình thường có dư thừa không ít, hai phải đi hoang phế quáng sơn đào thần linh thạch, vận khí hảo cũng có thể tìm được. Đệ ba biện pháp đúng là - công tác.

Vì thành chủ phủ công tác. Dựa vào một ít người có quyền có thế công tác, công tác cũng chia rất nhiều loại. Trả công đó là dùng thần linh thạch để trả.

Đương nhiên, ngoại trừ ba cách này, còn có một sự tình, tỷ như đến hoang vu khu vực tìm kiếm một ít trân kì tài liệu, hoặc là trân quý dược thảo, quáng thạch các loại. Có thể tới thành đổi, bán.

Chỉ là loại công tác này có điều nguy hiểm. Tìm được trân quý dược thảo, tài liệu cũng là phải có tinh minh nhãn lực. Không phải người bình thường có khả năng đảm nhiệm.

Tần Vũ ba người tại Phù Giác thôn tựu như vậy an tĩnh ở lại, ba người rất dễ dàng kiến tạo một tòa trang viện. Bình thường cũng có không ít người Phù Giác thôn đi tới chào hỏi, Tần Vũ ba người đại bộ phận thời gian tại Khương Lan giới. Mỗi ngày đều có người đến, cũng nhận thức trong thôn không ít người.

Rất nhanh, ba trăm năm tựu đã qua đi.

Tần Vũ ba huynh đệ cuộc sống cũng yên lặng. Thời điểm thu thuế đã đến. Lần này nộp thuế cho Hắc Long đàm, Hắc Long đàm thu thế so với thành chủ phủ thu thế cách thức không giống nhau.

Cả Phù Giác thôn, mọi người hướng cửa nhà thôn trưởng tụ tập, không ai dám không nộp thuế cho Hắc Long Đàm, không nộp thuế thành chủ phủ, thành chủ phủ sẽ chỉ trừng phạt, nhưng người của Hắc Long Đàm, trực tiếp giết chết người không nộp thuế.

"Lợi Liêu huynh đệ. Thế nào rồi?" Hai nam tử sánh vai đi cùng bắt đầu đàm luận.

"Hình Viễn. Ta thật sự không có cách nào khác. Cha mẹ Tử Vân quá cố chấp, Tử Vân mặc dù cùng ngươi hữu tình hữu nghĩa. Nhưng cha mẹ Tử Vân đòi ngươi phải mua được một phòng trong 'Úy Trì thành', mới đem nữ nhân gả cho ngươi." Lợi Liêu bất đắc dĩ nói.

Hình Viễn thở dài một hơi.

Hình Viễn, tại Ám Tinh Giới là một quân chủ, Ám Tinh Giới Kim Hình Quân tới thần giới cũng giống như một người thường. Hắn không có hối lộ phân phối thôn lạc nhân, cũng bị phân phối tới nơi này.

Tại quáng sơn Tần Vũ ba người ra ngoài quá ít, tịnh không có gặp qua Hình Viễn.

"Hai trăm vạn hạ phẩm Thần Linh thạch. Giết ta cũng không có a." Hình Viễn hai đấm nắm chặt trong lòng tức giận.

Tại Ám Tinh Giới nhiều năm cũng không động cảm tình, tới thần giới vốn hắn cũng không có nghĩ tới phương diện này. Hắn thầm nghĩ khổ tu. Nhưng khi cùng Tử Vân gặp mặt xong, một nam một nữ này tựu hoàn toàn phát hiện mình lâm vào tình cảm yêu đương.

Tử Vân là ở thần giới lớn lên. Cha mẹ Tử Vân quan niệm thâm căn cố đế, muốn nữ nhi của mình từ nay về sau có cuộc sống tốt, không muốn cuộc sống lo lắng ở Phù Giác thôn nữa, kiên quyết muốn cho Hình Viễn mua được căn phòng tại Úy Trì thành rồi mới nói tiếp.

"Hình Viễn, đừng quá cố chấp. Chúng ta là nam nhân mà. Tu luyện cho tốt, đợi tới ngày nào đó thành Thiên Thần, ngươi muốn người đàn bà nào cũng có thể mà?" Lợi Liêu an ủi. Nhưng Lợi Liêu chính mình cũng biết trở thành Thiên Thần quá khó khăn.

Hình Viễn thở dài một tiếng: *"Lợi Liêu huynh đệ. Ngươi không rõ tâm tình ta."*

Một khi lâm vào tỉnh cảm, muốn bỏ cũng là không bỏ ra được

Đột nhiên một đạo thanh âm quen thuộc truyền đến.

"Di, Hình Viễn huynh?"

Hình Viễn không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba thanh niên đang đã đi tới, đầu lĩnh nam tử kia nụ cười cùng với khí chất, hắn liền nhận ra. Kinh ngạc nói: *"Lưu Tinh, là ngươi, ngươi cũng đến thần giới rồi ư?"*

Biên dịch: bac cai cong

Tần Vũ gặp lại Hình Viễn kia một khắc, trong lòng lộ vẻ kinh ngạc.

Ngoài Úy Trì thành, thôn lạc rất nhiều, thật không nghĩ tới bọn họ có thể bị phân cùng một chỗ, ngoài ra hơn ba trăm năm lại không một lần gặp qua. Tần Vũ hiểu được, chủ yếu là chính mình ra ngoài quá ít tuyệt đại bộ phận thời gian đều ở Khương Lan giới tầng thứ hai không gian tập trung nghiên cứu Trận đạo.

"Hình Viễn, ngươi cũng nhận thức, biết Tần Vũ bọn họ ba huynh đệ?" Lợi Liêu kinh ngạc nói.

Tần Vũ ba người đều nhận biết Lợi Liêu, Lợi Liêu là loại dễ hòa đồng, không quen đều có thể nói ra một đôi lời.

"Tần Vũ?" Hình Viễn có chút kinh ngạc.

Tần Vũ cười nói: *"Hình Viễn huynh. Trên thực tế ta có hai tên, tại tiên giới, ma giới, yêu giới đều tự xưng 'Tần Vũ', mà tại Ám Tinh Giới thì gọi là Lưu Tinh, ngươi từ nay về sau xưng hô ta Tần Vũ cho tiện."*

"Nguyên lai như thế." Hình Viễn gật đầu.

Cho tới bây giờ Hình Viễn cũng không có hoài nghi qua thân phận Tần Vũ, hắn còn tưởng rằng Tần Vũ bình thường tại tiên giới ma giới dùng cái tên giả này.

"Hình Viễn huynh, ta giới thiệu một chút, đây là nhị đệ của ta Hầu Phí, đây là tam đệ Hắc Vũ." Tần Vũ nhìn thấy Hình Viễn, tâm tình cũng không khỏi vui mừng, Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều mỉm cười hành lễ.

Hình Viễn cũng xuất vẻ tươi cười hành lễ.

Tần Vũ vừa rồi gặp lại Hình Viễn cảm giác thấy Hình Viễn có chuyện gì khó xử, giờ phút này càng thêm cảm nhận được, lúc này dò hỏi: *"Hình Viễn huynh, ta thấy ngươi tựa hồ có cái gì tâm sự."*

"Hình Viễn, nhìn kìa." Lợi Liêu đột nhiên nói. Đồng thời tay chỉ xa xa.

Chỉ thấy xa xa một đôi trung niên vợ chồng mang theo một tử y nữ tử cũng hướng thôn trường gia đi đến. Hình Viễn ánh mắt lập tức tập trung tại tử y nữ tử trên người kia, thật lâu không thể thu hồi.

"Đại ca, này Hình Viễn nhìn lên cái cô gái kia rất lâu." Hầu Phí tại Tần Vũ bên cạnh nhỏ giọng cười nói.

Tần Vũ, Hắc Vũ trên mặt cũng có vẻ tươi cười.

"Hình Viễn huynh, không nghĩ tới phi thăng thần giới, trong thời gian ngắn, Ám Tinh Giới Kim Hình Quân lại thích một cô gái, sự tình này cần phải chúc mừng một chút, a a ……" Tần Vũ cười nói.

Sự tình khác với Tần Vũ đoán trước, Hình Viễn cũng thở dài một hơi: *"Kim Hình Quân? Tại thần giới, hạ giới địa vị gì đều là vô dụng."*

Tần Vũ hiểu được gật gật đầu: *"Thần giới cao thủ có người từ thần giới lớn lên, cũng có từ hạ giới phi thăng đi lên. Như tiên ma yêu giới trong vũ trụ không gian có quá vạn nơi. Hạ giới địa vị đích xác không tính là cái gì."*

"Bất quá Hình Viễn huynh, ngươi thích nữ tử kia, vì sao thở dài?" Tần Vũ tò mò dò hỏi.

Lợi Liêu ở một bên cũng lắc lắc đầu, Hình Viễn lắc đầu thở dài: *"Xấu hổ, này sự tình nói đến, cũng là một ngày khi ta đến Phù Giác thôn, khi đó ta đang đi ……"*

"Ta cùng Tử Vân hai người đều có ý nguyện, nhưng cha mẹ nàng yêu cầu. Ngươi cũng biết ta có điều khó xử." Hình Viễn trên mặt lộ vẻ khổ sở.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba người nhìn nhau.

Đường đường Ám Tinh Giới Kim Hình Quân, bởi vì hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch buồn rầu đến nước này.

"Hình Viễn, việc này để ta giúp ngươi." Tần Vũ trực tiếp dùng thần thức truyền âm nói.

Hình Viễn nghe được thanh âm trong đầu, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ. Tại thần giới muốn thần thức truyền âm, tối

thiểu phải là thần thức li thể, nhưng thần thức li thể, trung cấp thần nhân mới làm được.

Nhưng Tần Vũ, phi thăng so với hắn chậm hơn, lúc này mới một ngàn năm hơn, Tần Vũ như thế nào luyện đến trung cấp thần nhân?

Hình Viễn căn bản chẳng biết, Tần Vũ linh hồn cảnh giới không phải trung cấp thần nhân, mà là thượng cấp thần nhân.

"Hình Viễn, không cần kinh ngạc, một phòng trong Úy Trì thành, tốt lắm, đợi nộp thuế xong, ta tựu cùng ngươi đi Úy Trì thành mua một phòng, như thế nào?" Tần Vũ tiếp tục thần thức truyền âm.

Hình Viễn không thể thần thức truyền âm, chỉ có thể cảm kích gật gật đầu.

Chỉ là Hình Viễn đáy lòng cũng nghi hoặc, Lưu Tinh (Tần Vũ) vì cái gì có thể xuất ra hai trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch một khoản tiền lớn như thế?

Phù Giác thôn, ở ngoài thôn trưởng gia trang viện, giờ phút này đã tụ tập không dưới vạn người. Người của Hắc Long đàm còn chưa đến?

Tần Vũ đám người đến cũng phát hiện có ba mươi nam tử chiến giáp đứng ở phía trước, cầm đầu là một gã thanh niên nam tử, ánh mắt lãnh băng nhìn đám người chung quanh.

"Chư vị, cùng giống nhau. Phàm thị là thần nhân, phải nộp thuế. Một người nộp ngàn năm trăm khối hạ phẩm thần linh thạch, tất cả lại đây." Thanh niên nam tử lãng thanh nói.

Nhất thời cư dân Phù Giác thôn từng người đi lên, có một người nộp, thanh niên tiện đưa tay nhận.

"Trữ tồn thần khí." Nhìn thấy thế, Tần Vũ trong lòng không khỏi bắt đầu kinh ngạc, *"Hắc Long đàm trong tay cũng có 'Trữ tồn thần khí', Hắc Long đàm quả lợi hại ."*

Tần Vũ tịnh không biết, Hắc Long đàm mặc dù thế lực khổng lồ. nhưng 'Trữ tồn thần khí' cũng không nhiều lắm, chỉ khi thu thuế

thì nhóm người kia mới có quyền tạm sử dụng. Sử dụng xong phải trả cho thượng cấp

"Đại ca, ngươi xem." Hầu Phí lôi kéo vai Tần Vũ, Tần Vũ theo hướng Hầu Phí chỉ tay, Tần Vũ gặp lại Tử Vân, Hình Viễn hai người phi thường thân mật ở cùng một chỗ. Tần Vũ cũng không khỏi cười.

Từng người nộp thuế.

Tử Vân, Hình Viễn hai người cũng một trước một sau đi tới.

"Tử Vân muội muội." Thanh niên nam tử kia vừa thấy Tử Vân trên mặt hiện lên nụ cười, *"Không quên Thất Viêm đại ca này chứ."*

Tử Vân một thân màu tím la sam, mái tóc mượt mà duỗi xuống, thật là rất có khí chất mỹ nữ. Tử Vân cười nói: *"Như thế nào quên Thất Viêm đại ca, không nghĩ tới ngắn ngủn trăm ngàn năm, Thất Viêm đại ca tại Hắc Long đàm cũng leo đến mức này."*

"Tiểu Vân, ngươi tựu không cần nộp thuế liễu." Thất Viêm cười nói.

Tử Vân bên cạnh Hình Viễn nhướng mày, Thất Viêm kia nhìn lướt qua Hình Viễn, cười nói: *"Tiểu Vân, hạ cấp thần nhân này là ai? Là người hầu mới của nhà muội phải không?"*

Người hầu?

Hình Viễn, Tử Vân đều là sắc mặt hơi đổi.

"Tiểu Vân. Ta lần này có chuyện tới Phù Giác thôn, thu thuế một chuyện, còn có một chuyện khác đó là xin cha mẹ nàng cầu hôn. Chúng ta cũng là thanh mai trúc mã tại thần giới lớn lên, hôm nay ta coi như là có chút thành tựu, nói vậy muội sẽ không cự tuyệt chứ."

Thất Viêm nói chuyện căn bản không xem Hình Viễn tồn tại.

Phía sau, cha mẹ Tử Vân đã đi lên, trên mặt cũng có mỉm cười, có vẻ khá dễ tiếp cận. Nhìn về phía nữ nhi của mình ánh mắt cũng sủng ái vô cùng.

"Thất Viêm, để ngươi mang Tử Vân nhà ta đến Hắc Long đàm chịu

khổ, việc này có thể miễn." Tử Vân mẫu thân nói.

Liễu Thất Viêm liền nói: *"Đại nương. Người cũng nhìn ta lớn lên, ta đối với Tiểu Vân tâm ý sâu đậm, người cũng biết, người nói ta sẽ làm Tiểu Vân chịu khổ sao? Mấy năm nay tại Hắc Long đàm, ta cũng tính là có thành tựu. Tại đông khu Úy Trì thành, ta vừa mới đặt mua một phòng, từ nay về sau để Tiểu Vân tại nơi đấy hưởng hạnh phúc."*

Tử Vân mẫu thân nhất thời ánh mắt sáng ngời, cha Tử Vân cũng từ từ gật đầu.

Thất Viêm nhất thời ánh mắt chuyển hướng Tử Vân.

"Không được." Tử Vân vội vàng nói.

Thất Viêm căn bản không nói chuyện, mà là nhìn về phía mẫu thân Tử Vân, quả nhiên mẫu thân Tử Vân nhướng mày, khiển trách: *"Tiểu Vân. Thất Viêm đại ca cùng ngươi lớn lên, chẳng lẽ bao nhiêu năm cảm tình còn không bằng Hình Viễn này ư? Từ hạ giới vừa mới phi thăng đi lên, không cố gắng khổ tu, ngược lại đàm tình thuyết ái. Người như thế từ nay về sau có cái gì thành tựu?"*

Hình Viễn bị mắng một trận.

"Đại nương, Tiểu Vân có thể cũng là trong lúc nhất thời bị người khác hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, vừa mới phi thăng đi lên đã lừa gạt Tiểu Vân như thế, loại cơm no rửng mỡ nam nhân, những lời đường mật nói ra quá lợi hại, không trách Tiểu Vân được." Thất Viêm vẻ mặt ra vẻ thành chí nói.

Tử Vân khi ấy sắc mặt trắng bệch, nhưng Hình Viễn lạnh lùng nhìn Thất Viêm.

"Tiểu Vân, nam tử này chỉ là hạ cấp thần nhân, như thế nào bảo vệ muội? Tại thần giới tùy tiện lấy một người đều có thể dễ dàng đánh bại hắn. Loại nam nhân này không đáng để muội để mắt đến". Thất Viêm khuyên.

"Ta không lâu trước cũng đạt tới thượng cấp thần nhân cảnh giới, tại thần giới, thượng cấp thần nhân mặc dù không tính là cái gì, nhưng tốt xấu cũng có lực tự bảo vệ. Hơn nữa ta sau lưng còn có Hắc Long đàm Thiên Thần cao thủ. ít nhất tại phạm vi Úy Trì thành, cũng không có

người nào xâm phạm đến người Hắc Long đàm ta."

Liễu Thất Viêm nói chuyện rất ôn hòa, nhưng trong giọng nói đối với 'Hình Viễn' hiện lên nét khinh thường.

Cư dân Phù Giác thôn cũng bắt đầu đàm luận, tuyệt đại đa số người ngược lại đồng ý với Thất Viêm, cho rằng Tử Vân nên ở cùng Thất Viêm. Ủng hộ Hình Viễn phi thường ít. Tần Vũ ba huynh đệ tại một bên nhìn.

Hình Viễn nắm tay nắm chặt, đầu ngón tay trắng bệch.

Nhưng hắn có khả năng phản kháng sao? Đối phương là thượng cấp thần nhân, còn có một tiểu đội dưới tay, đại đa số là trung cấp thần nhân. Hắn là một người vừa phi thăng, hạ cấp thần nhân có năng lực như thế nào?

"Một tên Hắc Long đàm thân là cường đạo như thế mà cũng dám khoa trương, giống như một tên cường đạo tự nhận quang vinh."

"Ai." Liễu Thất Viêm sắc mặt biến đổi, trực tiếp hướng phát âm chỗ nhìn lại

Tần Vũ mỉm cười, Hầu Phí, Hắc Vũ đi theo Tần Vũ bên cạnh. Ba người đã đi tới: *"Như thế nào? Chẳng lẻ ta nói không đúng à? Ngươi chỉ là Hắc Long đàm tiểu lâu la thế nhưng cũng dám khoa trương, thật sự là ……"* Tần Vũ nói xong lắc đầu thở dài vài tiếng.

Liễu Thất Viêm nhíu mày nhìn Tần Vũ: *"Ngươi là ai? Ta ở Phù Giác thôn lớn lên, Phù Giác thôn cơ hồ mọi người ta đều nhận biết, ngươi ở đâu đến?"*

Liễu Thất Viêm có thể cảm ứng được thực lực Tần Vũ không dưới hắn, cho nên cũng có chút cẩn thận, mà không phải như đối với Hình Viễn kia quá khinh thường.

"Phi thăng giả." Tần Vũ mỉm cười *"Là thần nhân mới phi thăng một ngàn năm hơn, vậy làm sao?"*

"Tiểu Vân, ngươi theo ta về nhà." Mẫu thân Tử Vân đột nhiên nhíu mày nói.

Tần Vũ lập tức hướng mẫu thân Tử Vân thoáng cúi người nói: *"Bá mẫu. Ta là bạn tốt của Hình Viễn, Hình Viễn huynh trước đó vài ngày tại khu vực hoang vu tìm được một gốc cây trân quý dược thảo. Tên là 'Tu Bạch Thảo', ta tại Úy Trì thành cũng có quen biết, vừa mới mang Tu Bạch Thảo bán được, tìm được ba trăm vạn hạ phẩm thần linh thạch. Ba trăm vạn này, còn chưa kịp đưa Hình Viễn huynh ấy."*

Tần Vũ đưa tay, chỉ thấy một cái túi lớn xuất hiện nơi tay.

"Trữ vật thần khí?" nhìn thấy vậy, cha mẹ Tử Vân cùng Thất Viêm và một đám người đều là ánh mắt trợn to.

Liễu Thất Viêm càng trong lòng khiếp sợ: *"Phi thăng một ngàn năm hơn, thượng cấp thần nhân? Trữ vật thần khí? Úy Trì thành còn có mua bán dược thảo? Người nầy rốt cuộc có bối cảnh gì?"*

Liễu Thất Viêm tại Hắc Long đàm cũng chỉ là tầng dưới chót tiểu lâu la mà thôi, hắn biết Hắc Long đàm Hắc Long đại nhân sẽ không vì hắn, một tiểu lâu la này đối phó với một người có thế lực phía sau.

"Hình Viễn huynh, ngươi ngại cái gì? Ngươi cho ta Tu Bạch Thảo, ta bán được tất nhiên trả cho huynh. Nơi này tổng cộng có ba trăm khối thượng phẩm thần linh thạch, ngươi cần phải giữ lấy." Tần Vũ thúc giục nói.

Hình Viễn cũng tỉnh táo lại, lúc này nói: *"Tần Vũ huynh, thật sự là đa tạ, ta chỉ là kinh ngạc này Tu Bạch Thảo lại bán được giá cao thế sao."* Nói xong tay tiếp nhận cái túi đó, mở ra thoáng vừa thấy, Hình Viễn dù trấn tĩnh hai tay cũng không khỏi có chút run rẩy.

"Hình Viễn ca, cho ta nhìn xem." Tử Vân thật ra hưng phấn vô cùng, vội vàng mở ra cái túi ra xem. Cha mẹ nàng sở dĩ không đồng ý nàng cùng Hình Viễn cùng một chỗ, cũng bởi vì căn phòng sự tình mà ra.

Hình Viễn nén kích động ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ ba người, chỉ thấy Tần Vũ ba huynh đệ hướng về phía hắn nháy mắt.

Thất Viêm cũng có thể coi là một kẻ bình tĩnh tỉnh táo, tịnh không có nổi nóng, cuối cùng sau khi thu thuế xong bèn đến nhà Tử Vân một chuyến, rồi mới dẫn thủ hạ của mình rời khỏi thôn Phù Giác quay trở về Hắc Long đàm.

Tần Vũ cũng không biết được gã Thất Viêm này rốt cục đàm luận chuyện gì ở nhà Tử Vân. Chỉ có điều Tần Vũ biết… đến sau cùng người nhà Tử Vân cũng ưng thuận cho hôn nhân của hai người Hình Viễn và Tử Vân. Bởi vì ngày nộp thuế thứ ba, cha mẹ Tử Vân, Tử Vân, Hình Viễn lại mời ba huynh đệ Tần Vũ cùng đi đến Úy Trì thành.

Mỗi một ngàn năm đều phải nộp thuế một lần, việc nộp thuế này có điểm gì tốt? Tần Vũ trước đây có chút nghĩ không ra, hiện giờ đã minh bạch… chí ít có một con đường được sửa chữa hoàn thiện xong. Còn có quân đội trú đóng hai bên đường, có thể bảo đảm để trên đường đi không có cường đạo tới cướp bóc.

"Tần Vũ tiểu huynh đệ, con đường này cả đời ta đã đi không ít lần, nhưng lần này là lần ta thấy cao hứng nhất à. Ha ha…" Phụ thân của Tử Vân *"Tử Phù Thiên"* ha hả cười nói.

Lúc này Hình Viễn cung cung kính kính hỏi: *"Phụ thân đại nhân, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến được Úy Trì thành?"*

Ba huynh đệ Tần Vũ nghe được đều mỉm cười.

"Ái dà, còn chưa kết hôn mà câu phụ thân đại nhân cũng nói được ra, giỏi à." Hầu Phí vỗ vai Hình Viễn một cái cười cợt nói. Tử Phù Thiên lại cười ha hả đáp: *"Cự ly giữa Phù Giác thôn và Úy Trì thành khá là xa, tính ra còn phải mất hai ngày đi đường nữa."*

Trên suốt quãng đường, đoàn người tiến lên phía trước, Tử Vân cùng mẫu thân của nàng ta trò chuyện với nhau, chứ không nói gì nhiều với Hình Viễn.

Qua thời gian hai ngày, đám người Tần Vũ cuối cùng cũng nhìn thấy được Úy Trì thành ở đằng xa xa, thấy Úy Trì thành phảng phất tựa như nhìn thấy một đại hung thú vẫn luôn nằm trên mặt đất, loại khí tức cổ kính này khiến cho lòng của Tần Vũ hoàn toàn

bình ổn lại.

"Tử bá bá, người có biết Úy Trì thành này có bao nhiêu năm lịch sử không?" Tần Vũ đột nhiên tò mò hỏi.

Tử Phù Thiên cười nói: *"Điều này còn cần phải nói, lịch sử Úy Trì thành và lịch sử của thần giới đều dài như nhau, đầy đủ ra cũng phải mười hai ngàn vạn ức năm.*

"Thực là quá dài." *Tần Vũ cảm thán*

"Các đại thành trì của thần giới đều tồn tại xuyên suốt từ cổ xưa, chưa từng bị phá hủy. Mà thần linh chi khí trong thành trì lại yên tĩnh ôn hòa, có thể dễ dàng hấp thụ luyện hóa. Còn như vì sao những thành trì này lại lạ thường như vậy, bí mật này đến nay vẫn chưa có một ai biết được." *Tử Phù Thiên cảm khái nói.*

Đám người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đều gật đầu đồng tình.

Chỉ là Tần Vũ trong lòng lại có một kiến giải khác: "Bí mật này e rằng không phải không có người biết, mà là người biết chuyện không đem bí mật này truyền ra ngoài."

"Phụ thân đại nhân, người có thể kể cho chúng điệt nhi nghe một vài sự tình của thần giới được không, hiểu biết của chúng điệt nhi đối với thần giới còn quá ít." *Hình Viễn hết sức khiêm tốn hỏi.*

Ba người Tần Vũ cũng đều nhìn Tử Phù Thiên.

"A a, ta chỉ là một người bình thường ở thần giới. Đối với thần giới có thể biết được bao nhiêu chứ? Ta chỉ là có chút kiến thức đối với khu vực phía Đông của thần giới mà thôi." *Tử Phù Thiên chầm chậm nói,* "Trong thần giới bát đại Thánh Hoàng, phạm vi thế lực của Đông Cực Thánh Hoàng là ở tại phía Đông của thần giới, còn Đông Cực Thánh Hoàng bản thân ngài lại ở trên *"Huyễn Kim Sơn"*."

"Huyễn Kim Sơn?" *Bọn Tần Vũ đều giật mình kinh ngạc.*

Bọn họ căn bản chẳng biết tí gì về chuyện này.

"Các ngươi cũng biết đặc thù của không gian thần giới, phi hành tại thần giới là một loại tham vọng lớn lao. Trừ phi đạt đến được giai đoạn thiên thần. Còn chuyện vật thể không có sinh mệnh rời khỏi được mặt đất lại càng là việc không có cách nào có thể tưởng tượng ra được. Thế nhưng Huyễn Kim Sơn lại là một ngọn núi trôi nổi trên không!" *Tử Phù Thiên trịnh trọng nói.*

Núi nổi trên không, Huyễn Kim Sơn? Chỗ ở của Đông Cực Thánh Hoàng?

Tần Vũ trong lòng âm thầm ghi nhớ.

"Dưới trướng của Đông Cực Thánh Hoàng tổng cộng có sáu mươi tư tòa thành trì, sáu tư tòa thành này lớn nhỏ tương đương, còn trung tâm của toàn bộ phần phía Đông của thần giới chính là *"Huyễn Kim Sơn"*. Đương nhiên, những người bình thường chúng ta căn bản không thể nào lên được trên Huyễn Kim Sơn."

Tử Phù Thiên cười ha hả nói: "Nói xong Huyễn Kim Sơn, lại nói đến Úy Trì thành. *"Úy Trì thành"* rất lâu rất lâu về trước tịnh không có được gọi là *"Úy Trì thành"*, còn như hiện nay sở dĩ được gọi là *"Úy Trì thành"*, đó là vì thành chủ của *"Úy Trì thành"* là Úy Trì đại nhân. Đệ nhất gia tộc của Úy Trì thành chính là Úy Trì gia tộc! Úy Trì thành chủ cũng là đệ nhất cao thủ!"

"Đệ nhất cao thủ? Lợi hại lắm à?" *Tần Vũ gạn hỏi.*

"Tần Vũ đại ca, Úy Trì thành chủ rất là lợi hại. Ngay như vị Hắc Long đại nhân của Hắc Long đàm ấy cũng còn rất xa mới có thể là đối thủ của Úy Trì thành chủ được." *Tử Vân đi vượt lên ngân nga cười nói.*

Tần Vũ thong thả gật đầu với Tử Vân: "Tử Vân, cô có biết Úy Trì đại nhân là cao thủ cấp bậc nào không?"

"Giống như…, giống như là thượng bộ thiên thần." *Tử Vân không xác định nói, sau đó gật đầu khẳng định:* "Bất quá thực lực của Úy Trì thành chủ rất là mạnh, trong cả phạm vi Úy Trì thành không có người nào có thể là đối thủ của ông ta cả."

Tử Phù Thiên hởi hợt cười nói: "Thủ lĩnh của Hắc Long đàm – Hắc Long đại nhân, tuy có thể tính là một nhân vật lợi hại nhưng vẫn không bằng Úy Trì thành chủ. Úy Trì thành chủ năm đó cùng Đông Cực Thánh Hoàng nam chinh bắc chiến, lập nên nhiều công trạng to lớn, đến cuối được Đông Cực Thánh Hoàng ban cho một tòa thành trì làm Úy Trì thành chủ."

"Nam chinh bắc chiến? Thần giới cũng có những cuộc chiến lớn?" *Tần Vũ hơi hơi có chút kinh ngạc.*

"Đương nhiên có." *Tử Phù Thiên cười đáp,* "Chỉ cần người sống tại thần giới vài chục ức niên thì cơ hồ đều biết cả. Tại thần giới… cứ qua mỗi sáu chục ức niên, toàn bộ các đại thế lực ở thần giới đều sẽ tham gia chiến đấu chém giết lẫn nhau. Chém giết rât thảm liệt…"

Tử Phù Thiên cảm thán thở dài một tiếng.

Sáu chục ức niên sẽ phát sinh một lần chiến tranh trên khắp thần giới?

"Úy Trì thành chủ có thể nói là một đại nhân vật tung hoành thần giới. Thiên thần thủ hạ chết cũng không ít, hạng nhân vật như Hắc Long tại Hắc Long đàm ấy làm sao có thể sánh được." *Tử Phù Thiên cảm thán nói.*

Trong lòng của Tử Phù Thiên, thủ lĩnh của Hắc Long đàm, căn bản không cách nào có thể so sánh được với Úy Trì thành chủ.

"Đi, tiến vào trong thành."

Lúc này đám khách bộ hành Tần Vũ đã đi đến cửa thành, binh sĩ tại cửa thành kiểm tra thân phận lệnh bài của mấy người, đồng thời thu phí vào thành, khi đó mới để cho Tần Vũ mấy người được tiến vào trong thành.

Tiến vào trong Úy Trì thành, nhóm người Tần Vũ đều cảm thụ được rõ ràng sự yên tĩnh ôn hòa của thần linh chi khí. Muốn hấp thụ luyện hóa quả là đơn giản nhẹ nhàng vô cùng. Trong Úy Trì thành, nhóm Tần Vũ trực tiếp tiền đến chỗ bán nhà tại phủ thành chủ.

Toàn bộ phòng trong Úy Trì thành đều là do phủ thành chủ quản lý, mua nhà đương nhiên đều phải đến cũng một chỗ.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ đến Úy Trì thành, quan sát các chủng loại kiến trúc của Úy Trì thành, Tần Vũ không thể không thừa nhận, tổng thể bố cục bên trong Úy Trì thành quả thực rất tốt. Đan xen một cách thú vị, một điểm cũng không hề lộn xộn mất trật tự.

Tiệm đấu giá, tiệm thuốc, tiệm vũ khí, quán trà thư giãn, tiệm điêu khắc, các loại các dạng quán xá xuất hiện trong mắt. Tần Vũ phát hiện ra những điểm nghỉ ngơi hưởng lạc tại thần giới này quả nhiên vô cùng nhiều.

"Tránh đường!"

Kèm theo một tiếng thét lớn, một đội ngũ ít nhất vài trăm người hàng ngũ trật tự quy củ chạy băng băng trên đường, còn phía trên đội ngũ này có một nam tử trên mình mặc chiến giáp màu vàng chắp tay phi hành.

"Là thiên thần." *Tử Vân vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ chỉ vào nam tử trên không trung.*

"Người ấy có thể là một sư đoàn trưởng trong quân đội Úy Trì thành, hoặc là quân đoàn trưởng." *Tử Phù Thiên nói với đám người Tần Vũ.*

"Trong Úy Trì thành, mười người lập nên một tiểu đội. Trăm người lập nên một trung đội, ngàn người lập nên một đại đội. Vạn người tạo thành một sư đoàn, mười vạn người thì thành một quân đoàn. Trong đó muốn thành quân đoàn trưởng, điều kiện tiên quyết là phait tu luyện đạt đến cảnh giới thiên thần. Còn sư đoàn trưởng thì không có yêu cầu này, chỉ có điều trong sư đoàn trưởng của Úy Trì thành cũng có không ít thiên thần cao thủ."

Tử Phù Thiên đã sống qua vài chục ức năm, chuyện biết được đương nhiên nhiều hơn nhiều.

"Trước mặt là nơi bán nhà, mau đến mua nhà đi." *Tần Vũ lên tiếng.*

Toàn bộ đoàn người cứ như vậy mà tiến vào nơi bán nhà của phủ thành chủ. Nơi bán nhà là một căn lầu hai tầng chiếm diện tích đất rất lớn. Sau khi nhóm Tần Vũ vào đến bên trong chỗ bán nhà thì thấy nơi này đã có không ít người.

Toàn bộ khu vực bán nhà chỉ có duy nhất một nhân viên phục vụ, là một hoàng y nữ tử.

"Ở đằng kia có ngọc giản. Bên trong có tất cả tư liệu không gian nhà cửa, các ngươi tự mình xem lấy, vừa ý cái nào thì nói với ta là được rồi." *Hoàng y nữ tử căn bản không thèm đưa mắt nhìn mấy người bọn Tần Vũ lấy một cái, rất lạnh nhạt nói.*

"Đại ca, thái độ của nữ nhân này thật là khó chịu." *Hầu phí thần thức truyền âm nói với Tần Vũ.*

Tần Vũ gật đầu cười: "Không có cách nào khác, toàn bộ nhà cửa của Úy Trì thành đều là của một cá nhân Úy Trì thành chủ, người ta thái độ tồi, ngươi cũng chẳng có biện pháp nào cả, chỉ đành nhẫn nhịn mà thôi."

Tần Vũ trong lòng nghĩ đến một sự tình.

Hạng đệ nhất cao thủ luyện khí giống như "Tượng thần" Xa Hầu

Viên, thậm chí đối với các đại thế lực cũng hết sức cuồng ngạo. Vậy mà các đại thê lực vẫn nhẫn nhịn được. Đây không phải là cùng một đạo lý hay sao?

Trong lúc ba huynh đệ Tần Vũ đang ngồi không tán gẫu thì đám người Hình Viễn, Tử Vân lại bận rộn đi xem xét thông tin nhà cửa hiện có trong ngọc giản.

Qua một lượt thảo luận nhiệt náo, nhóm Hình Viễn, Tử Vân cuối cùng cũng quyết định xong, Hình Viễn đi về phía hoàng y nữ tử, mỉm cười nói: "Chúng ta đã lựa chọn xong rồi, quyết định lấy căn nhà số hiệu 8793043 nằm ở khu Bắc Úy Trì thành."

"Khu Bắc chỉ còn lại có mười ba căn, căn đó là căn tốt nhất đấy, các ngươi quả là tinh mắt đấy." *Hoàng y nữ tử nọ lạnh nhạt cười nói,* "Nộp phí đi, tổng cộng hai trăm hai mươi tám thượng phẩm thần linh thạch."

Hình Viễn, Tử Vân đưa mắt nhìn nhau, cười tít mắt, rút ra hai trăm hai mươi tám thượng phẩm thần linh thạch.

Hoàng y nữ tử nọ tiếp nhận hai trăm hai mươi tám thượng phẩm thần linh thạch, gật gật đầu, sau đó vẫy tay lấy ra một chìa khóa hình lục giác, đồng thời cũng lấy ra một khối ngọc giản. Nhưng đúng vào lúc này –

"Tiểu Ngôn." *Một giọng nói cất lên, một vị nam tử khoác kim y chiến giáp trên mình đi đến.*

"Là vị thiên thần vừa nãy." *Hầu Phí truyền âm nói với Tần Vũ, Tần Vũ gật gật đầu, Tần Vũ đương nhiên nhớ ra vị thiên thần vừa mới nhìn thấy. Bất quá Tần Vũ lại chú ý đến một người khác.*

Nam tử mặc kim y chiến giáp nọ vừa mới đi vào, đằng sau lại có một bạch y thiếu niên tiến vào.

"Thiếu niên đó là cao thủ, cao thủ đẳng cấp thiên thần." *Tần Vũ cảm nhận được rất rõ khí tức của bạch y thiếu niên nọ.*

Sauk hi vị bạch y thiếu niên này tiến vài, bèn đi đến một bên nhặt lấy một khối ngọc giản bắt đầu tra xem tình hình nhà cửa tại Úy Trì thành. Còn vị nam tử mặc kim y chiến giáp thì đi đến trước mắt hoàng y nữ tử.

"A, Lưu quân đoàn trưởng, có chuyện gì vậy ạ?" *Hoàng y nữ tử khuôn mặt lập tức nở nụ cười sáng lạn, căn bản không thèm đếm xỉa gì đến Hình Viễn, Tử Vân.*

Vị Lưu quân đoàn trưởng này gật đầu nói: "Ta nhớ là ở khu Bắc có một căn nhà ở gần *"Không Điêu Các"*, ta muốn căn nhà ấy, ngươi nhớ ghi lại nhé."

"Dạ, Lưu quân đoàn trưởng." *Hoàng y nữ tử lập tức thưa.*

Tử Vân nói thầm với Hình Viễn: "Hình Viễn ca, trong mười ba căn nhà ở khu Bắc, chỉ có căn của chúng ta là ở gần *"Không Điêu Các"* mà."

Hình Viễn chợt bừng tỉnh lại, vội vàng nói với hoàng y nữ tử: "Cô nương, căn nhà ấy chúng tôi vừa mới mua mà, hai trăm hai mươi tám thượng phẩm thần linh thạch đã giao cả cho người rồi còn gì."

"Hả?" *Vị nam tử mặc kim y chiến giáp hơi nhướng mày hỏi:* "Tiểu Ngôn, là chuyện gì vậy?"

Hoàng y nữ tử gọi là "Tiểu Ngôn" *ấy mỉm cười đáp:* "Không có gì cả." *Nói xong hoàng y nữ tử quay sang phía Hình Viễn,* "Căn nhà này Lưu quân đoàn trưởng muốn, hiện tại ta cũng chưa có ghi lại, cũng chưa có đưa chìa khóa cho các ngươi, vậy thì căn nhà ấy còn chưa tính là thuộc về các ngươi được." *Nói xong hoàng y nữ tử lấy hai trăm hai mươi tám thượng phẩm thần linh thạch đem đặt lại trên bàn.*

"Các ngươi trước tiên hãy thu lại đống thần linh thạch này đi, rồi đổi sang một căn nhà khác." *Hoàng y nữ tử lạnh lùng nói.*

Tử Vân, Hình Viễn hai người đưa mắt nhìn nhau, lại nhìn nhìn vị thiên thần đại nhân, trong lòng nổi nóng, nhưng bọn họ còn có thể làm gì, muốn tranh đoạt nhà với thiên thần ư?

*"*Cái hạng thiên thần này!*" Tần Vũ nhướng mày, nhưng cũng không nhúng tay vào mà ánh mắt bất chợt liếc về phía bạch y thiếu niên vẫn đang chăm chú xem ngọc giản.*

*"*Bắc khu hả? Mười ba căn nhà ở khu Bắc ta đều muốn cả.*" Bạch y thiếu niên ngẩng đầu mỉm cười nói.*

Không chỉ bọn Hình Viễn, Tử Vân, hoàng y nữ tử cùng Lưu quân đoàn trưởng mà cả những người đang xem nhà khác đều đổ dồn nhìn về phía bạch y thiếu niên, ba huynh đệ cũng tương tự có hứng thú quan sát vị bạch y thiếu niên này.

*"*Ngươi là…*" Lưu quân đoàn trưởng cau mày nhìn bạch y thiếu niên, y tại thời điểm này mới phát hiện ra sau lưng không ngờ lại có một siêu cấp cao thủ như vậy.*

*Vị bạch y thiếu niên mỉm cười, vung tay một cái lấy ra một khối kim sắc lệnh bài: "*Tại hạ là đại đội trưởng *"Hoàng Tĩnh"* Huyễn Kim Sơn tu luyện giả, ta dẫn theo thủ hạ của ta đến Úy Trì thành, có thể sẽ ở lại một khoảng thời gian dài, mười ba căn nhà này có thể miễn cưỡng đủ ở."

*"*Huyễn Kim Sơn tu luyện giả!"

Lưu quân đoàn trưởng sắc mặt đại biến, hoàng y nữ tử nọ sắc mặt lại càng khó coi hơn.

*"*Đại đội trưởng trên Huyễn Kim Sơn?*" Lưu quân đoàn trưởng chỉ cảm thấy ngực dồn lên một trận áp chế, lập tức vẻ mặt hiện ra vẻ tươi cười niềm nở cung kính nói, "*Nguyên lai là Hoàng Tĩnh tiền bối, thành chủ đại nhân đã sớm ra lệnh cho vãn bối tiếp đãi tiền bối, không ngờ tiền bối lại đến sớm như vậy. Vãn bối đã có sắp xếp

xong xuôi tại phủ thành chủ..."

"Khỏi cần, còn mười ba căn nhà khu Bắc, ngươi nói với Úy Trì thúc thúc một tiếng là được. Thế nào? Có vấn đề gì à?" Bạch y thiếu niên tên *"Hoàng Tĩnh"* này quan sát Lưu quân đoàn trưởng.

"Không có vấn đề gì!" *Lưu quân đoàn trưởng vô cùng dứt khoát nói.*

"Tử bá bá, vị Hoàng Tĩnh này có mạnh lắm không? Huyễn Kim Sơn tu luyện giả đại đội trưởng, địa vị rất cao có phải không?" *Tần Vũ thần thức truyền âm cho Tử Phù Thiên.*

Ánh mắt của Tử Phù Thiên tựa như sôi lên chăm chú nhìn Hoàng Tĩnh, lúc này thần thức truyền âm hồi đáp lại: "Trong phạm vi khu vực phía Đông của thần giới, quá nửa thiên thần đều ở trên Huyễn Kim Sơn, xấp xỉ gần một vạn người. Tu luyện giả trên Huyễn Kim Sơn, thấp nhất cũng là hạ bộ thiên thần, tu luyện giả Huyễn Kim Sơn vốn đã có đặc quyền riêng, huống hồ Hoàng Tĩnh lại là đại đội trưởng trên Huyễn Kim Sơn."

Tần Vũ không khỏi đưa mắt nhìn về bị bạch y thiếu niên điềm đạm nho nhã nọ, vị bạch y thiếu niên này rốt cục mạnh đến đâu, Tần Vũ căn bản không dám khẳng định.

- Đại đội trưởng tại Huyễn Kim sơn, chắc là thuộc tầng cao cấp!

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ tịnh không biết, trong đội quân tu luyện giả Huyễn Kim sơn, chức vụ cao nhất là *"đại đội trưởng"*.

Mà quân đoàn trưởng của Úy Trì thành bất quá chỉ là một hạ bộ thiên thần, căn bản không có cách nào so sánh được với Huyễn Kim sơn đại đội trưởng.

- Đưa chìa khóa cho ta.

Hoàng Tĩnh mỉm cười nhìn hoàng y nữ tử. Hoàng y nử tử lúc này đưa ra mười ba cái chìa khóa:

- Hoàng Tĩnh đại nhân, đây là chìa khóa mười ba căn nhà ở khu bắc.

Giọng nói vô cùng cung kính, lễ phép. Hoàng Tĩnh thản nhiên đưa tay nhận lấy mười ba cái chìa khóa.

- Hoàng Tĩnh tiền bối!

Lưu quân đoàn trưởng cười lấy lòng:

- Không biết lần này tiền bối dẫn theo bao nhiêu vị tu luyện giả của Huyễn Kim sơn? Mười ba căn nhà đó liệu có đủ không?

Hoàng Tĩnh cười nhẹ:

- Để cho bọn họ ở chung một phòng với nhau, chắc cũng đủ!

- Vậy sao được, vài người ở trong…

- Không cần nhiều lời!

Hoàng Tĩnh trực tiếp cắt ngang lời:

- Ngươi trở về báo với Úy Trì thúc thúc là ta đã đến, đồng thời cũng nói với thúc thúc rằng trong thời gian ta ở Úy Trì thành cũng không muốn bị ai làm phiền.

- Tuân lệnh!

Lưu quân đoàn trưởng cung kính đáp. Hoàng Tĩnh gật đầu, dưới chân vừa động, cả người đã biến mất. Một đám người trong đại sảnh đều ngẩn ngơ nhìn vào nơi Hoàng Tĩnh vừa biến mất, im lặng một hồi.

"Người này, cho dù mình dùng đến Tàn Tuyết thần thương phỏng chừng cũng không nắm phần thắng..."

Tần Vũ thập phần khẳng định:

"Có thể trở thành đại đội trưởng của Huyễn Kim sơn, là trung bộ thiên thần hay thượng bộ thiên thần?"

Hầu Phí và Hắc Vũ cũng im lặng một lúc. Lưu quân đoàn trưởng cau mày, nhanh chóng rời đi, không hề nhắc đến chuyện mua nhà nữa.

"Huyễn Kim sơn!"

Trong lòng Hình Viễn không quên ba chữ ấy: *"Một ngày nào đó ta sẽ trở thành tu luyện giả tại Huyễn Kim sơn!"* Y nhớ lại sự xem thường của Liễu Thất Viêm, và nhớ lại khí thế vừa rồi của Hoàng Tĩnh.

Hình Viễn nhìn Tử Vân, lòng càng thêm quyết tâm khổ tu. Cuối cùng hai người chọn một căn nhà ở phía nam Úy Trì thành. Căn nhà này ít tiện nghi hơn một chút, chỉ cần tốn một trăm chín mươi tám viên hạ phẩm thần linh thạch. Mua xong nhà, nhận chìa khóa. Sau đó bọn người Tần Vũ cũng rời khỏi.

Cửu Hạc lâu.

Cửu Hạc lâu là một tửu lâu rất nổi tiếng ở Úy Trì thành. Hình Viễn và Tử Vân mua được nhà liền quyết định đến Cửu Hạc lâu xa xỉ một lần, mà Tần Vũ ba huynh đệ cũng đi theo đến đây. Ba huynh đệ Tần Vũ, Hình Viễn và gia đình Tử Vân tổng cộng là bảy người,

bảy người vừa ngồi xuống vừa vặn đầy một bàn.

- Lần này xa xỉ một lần!

Tử Vân nhăn mũi, lớn tiếng gọi thức ăn. Món ăn ở Cửu Hạc lâu phần lớn đều thơm ngon vô cùng, các phương pháp chế biến bắt nguồn từ những không gian vũ trụ khác nhau, vật liệu cũng rất độc đáo.

Gọi một lúc mười sáu món ăn, giá đến hơn tám trăm viên hạ phẩm thần linh thạch.

- Ta và mẹ con khi kết hôn cũng đến quán này xa xỉ một lần, không ngờ chớp mắt mà đã qua nhiều năm như vậy, Tiểu Vân con cũng đã thành gia thất rồi!

Tử Phù Thiên cười nói. Tử Vân nhìn Hình Viễn cười hạnh phúc. Hình Viễn cũng vô cùng cao hứng.

- Hình Viễn huynh, một thời gian nữa đệ sẽ rời Phù Giác thôn, cũng không ở Úy Trì thành nữa. Hôm nay đệ sẽ cùng huynh uống một bữa!

Tần Vũ cười nói.

- Sắp đi ư?

Hình Viễn ngạc nhiên hỏi. Hầu Phí cười hắc hắc:

- Sau này có thời gian ta sẽ đến thăm ngươi, hắc hắc... ủa?

Mới nói nửa câu, ánh mắt Hầu Phí hướng ra phía cầu thang, mấy người trong bàn cũng nhìn theo. Tiếng bước chân vang lên, một nhóm người từ thang lầu xuất hiện, đi đầu chính là Hoàng Tĩnh. Tiếng bước chân vang lên không dứt, trước sau tổng cộng hơn ba mươi người.

"Đều là những tu luyện giả Huyễn Kim sơn!" Tần Vũ thầm đoán. Hơn ba mươi người này, mỗi người đều là cao thủ cấp thiên thần!

Cả tửu lâu bị đám người này làm cho đột nhiên an tĩnh đến lạ thường, cho dù không hề cố ý lộ thực lực, nhưng khí thế tự nhiên của hơn ba mươi thiên thần đã chấn động phần lớn người trong tửu lâu.

- Đại đội trưởng, ngài ngồi đây!

Các thiên thần chia thành năm bàn mà ngồi. Bạch y thiếu niên nhìn thấy Tần Vũ, mắt chợt sáng lên.

- A, chúng ta thật có duyên!

Hoàng Tĩnh nhìn Tần Vũ cười nói. Hơn ba mươi tu luyện giả cùng nhìn theo.

- Quả thật có duyên.

Tần Vũ khẽ gật đầu. Bạch y thiếu niên tên Hoàng Tĩnh không nói gì thêm, ngồi vào chỗ của mình. Sau đó cùng gọi chung các món ăn. Những người này làm cho Hình Viễn và Tử Vân ăn không yên.

- Đại đội trưởng, lần này chúng ta ở bao lâu? Hay là nhanh một chút, sớm quay về vậy.

Một tu luyện giả hỏi dò.

- Nhanh một chút ư*? Ta đồng ý thì đệ đệ của ta cũng không chịu đâu!*

Hoàng Tĩnh mỉm cười nói. Hoàng Tĩnh này nhìn có vẻ rất nho nhã, nụ cười cử chỉ phảng phất như một nữ nhân, nhưng hơn ba mươi thiên thần ở Huyễn Kim sơn đều không dám tùy tiện ở trước mặt gã.

- Tiểu thiếu gia quá lợi hại, chúng ta vừa đến liền bị bám riết. Đại đội trưởng, ngài phải giáo huấn tiểu thiếu gia, dù sao hắn cũng không phải là đối thủ của ngài!

Một nữ tu luyện giả Huyễn Kim sơn vừa cười vừa nói. Hoàng Tĩnh lắc đầu:

- Đệ đệ của ta không chịu cùng ta giao thủ, nếu không sao ta lại dẫn các ngươi đến đây?

- Nhưng tiểu thiếu gia…

- Được, lần này ta sẽ cố rút ngắn thời gian. Các ngươi thật là...

Hoàng Tĩnh thở dài lắc đầu.

- Các ngươi yên lặng một chút được không?

Một tiếng nói lạnh lùng chợt vang lên khắp cả tửu lâu. Mọi tiếng nói trong tửu lâu đều im bặt, nhóm người Hoàng Tĩnh đều nhìn về phía phát ra giọng nói.

- Thật là can đảm!

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng hào hứng nhìn về phía đó.

Người phát ra âm thanh chính là một áo xám nam tử đang ngồi ở góc trong tửu lâu. Người này dáng vẻ rất tiều tụy, vừa nhìn thấy đã tự nhiên sinh lòng thương cảm. Trên bàn còn đặt một chiếc hồ lô.

- Là cao thủ chăng?

Tần Vũ trong lòng không thể khẳng định.

- Này, ngươi là ai? Chúng ta nói chuyện ảnh hưởng gì đến ngươi chứ?

Một tu luyện giả Huyễn Kim Sơn thân hình cao to vạm vỡ đứng dậy quát lớn, đoạn quay sang phía đồng bọn:

- Các vị, chúng ta cứ tiếp tục, không cần quan tâm đến tên điên này!

Sau đó, nam tử đó ngồi xuống, tựa hồ như không để áo xám nam tử trong mắt.

Hơn ba mươi người lại tiếp tục trò chuyện. Thân là tu luyện giả Huyễn Kim sơn, tại khu vực phía đông thần giới, người có thể cấm bọn họ nói chuyện cũng không có nhiều, đều là những người họ đã từng gặp qua.

Hoàng Tĩnh cau mày nhìn trung niên nhân đó vài lần.

"An tĩnh, im lặng một chút!" trung niên nhân lại ngẩng đầu, lạnh lùng:

- Đây là tửu lâu, không phải Huyễn Kim sơn của các ngươi. Các ngươi là khách, người khác cũng là khách, chớ ồn ào quá đáng như vậy!

Hơn ba mươi tu luyện giả đều bốc nộ hỏa. Hoàng Tĩnh đứng lên, thái độ vẫn bình tĩnh:

- Ngươi biết chúng ta là người của Huyễn Kim sơn, nhìn ngươi thực lực cũng là trung bộ thiên thần. Bất quá ngươi không phải là người Huyễn Kim sơn. Vậy ngươi từ thành nào trong sáu mươi tư thành trì?

Nam tử áo xám tiếp tục uống rượu, không hề để ý đến Hoàng Tĩnh.

Tần Vũ chăm chú theo dõi mọi diễn biến.

- Đại ca!

Tiếng Hầu Phí vang lên trong đầu hắn, Tần Vũ không khỏi nhìn về Hầu Phí. Sắc mặt Hầu Phí nhợt nhạt, truyền âm nói:

- Đại ca... đệ luôn cảm thấy người ấy đang nhìn đệ!

Tần Vũ quay nhìn nam tử áo xám đang cúi đầu uống rượu.

- Hắn ta đâu có nhìn đệ?

Tần Vũ khẽ nhíu mày. Sắc mặt Hầu Phí càng trắng bệch:

- Không phải, đệ có thể cảm thấy hắn ta đang nhìn đệ, hơn nữa còn dùng khí thế áp bức đệ!

Trên trán Hầu Phí chảy ra những giọt mồ hôi lớn.

Khí thế?

Tần Vũ không hề cảm nhận bất cứ khí thế nào xung quanh, không khỏi nghi ngờ nhìn Hầu Phí, sau đó lại hướng ánh mắt về phía nam tử áo xám. Hoàng Tĩnh cau mặt, đứng nhìn nam tử đó, hơn ba mươi tu luyện giả Huyễn Kim sơn im lặng đợi lệnh. Cả tửu lâu cũng im lặng, an tĩnh đến đáng sợ.

- Ha, rượu ngon!

Nam tử áo xám ngửa đầu uống cạn bình, sau đó đứng lên nhìn về nhóm người của Hoàng Tĩnh, thở dài một tiến,g lắc đầu.

- Hừ, một trung bộ thiên thần mà cũng dám khoa trương?

Tu luyện giả cao lớn lúc trước đứng bật dậy, trực tiếp xông thẳng đến gã nam tử. Hoàng Tĩnh không ngăn cản, bởi y cũng cảm thấy có điều kỳ lạ.

Mấy người Tần Vũ lùi ngay vào một góc...

"Xuy... xuy…"

Từ thân thể tu luyện giả cao to, vô số đạo kim quang bắn ra, những tia kim quang như muôn vàn sợi chỉ tạo nên một chiếc lưới lớn, bao vây lấy gã nam tử. Tần Vũ bọn người không kịp thấy trong chiếc lưới kim sắc đã phát sinh điều gì.

"Bồng!"

Chiếc lưới kim sắc đột nhiên vỡ tung, tu luyện giả to lớn phun ra

một búng máu tươi, cả người bật trở lại. Gã nam tử áo xám vẫn đứng đó như chưa hề ra tay.

- Tiểu nha đầu, ta rất ghét huyên náo, ngươi biết không?

Áo xám nam tử ánh mắt bắn về phía Hoàng Tĩnh.

- Tiểu nha đầu?

Tần Vũ ngạc nhiên nhìn về phía Hoàng Tĩnh. Hoàng Tĩnh đúng là rất nho nhã, nhưng thanh âm vẫn là của nam nhân.

- Ngươi…

Hoàng Tĩnh trợn trừng mắt, ánh mắt khó có vẻ tin.

- Hôm nay ta đến đây cũng là có việc quan trọng. Vốn tâm tình không tệ, nhưng ta uống rượu cũng không được yên nên ta nghĩ… phải trừng phạt các ngươi một chút.

Nam tử áo xám cười nhạt. Chỉ nghe một tiếng *"Ông!"*, âm thanh chấn động của không khí.

Tĩnh chỉ!

Bất kể là Hoàng Tĩnh hay tu luyện giả to lớn, cũng như những thiên thần Huyễn Kim sơn khác, hơn ba mươi người chợt đứng yên bất động, hệt như phút chốc bị đóng băng. Tu luyện giả to lớn thậm chí còn đang mở miệng, không sao khép lại được.

Hơn ba mươi tu luyện giả trong tâm đều kinh hoàng.

Hoàng Tĩnh, thiên tài của Huyễn Kim sơn, thực lực thượng bộ thiên thần. Một cao thủ siêu cấp như vậy mà đối với nam tử này, cả một cơ hội phản kháng cũng không có.

"Xoát, xuy…"

Nghe như tiếng thủy tinh vỡ, không gian xung quanh Hoàng Tĩnh

xuất hiện nhiều cái khe, cái khe hắc sắc. Bên ngoài thân thể Hoàng Tĩnh chuyển sang ánh hoàng kim chói mắt. Cái khe nứt càng lúc càng nhiều, độ rộng của khe nứt cũng không ngừng tăng lên.

- Tiểu nha đầu cũng có chút thực lực đấy, khí phách lắm!

Áo xám nam tử khẽ gật đầu:

- Bất quá cũng đừng phản kháng!

Lời nói vừa dứt, những cái khe đều biến mất, không gian khôi phục lại như trước. Hoàng Tĩnh trở lại trạng thái đóng băng, tất cả mọi cố gắng đều vô dụng. Hoàng Tĩnh nhìn về phía nam tử áo xám, trong ánh mắt hàm chứa lời thỉnh cầu.

Hiển nhiên Hoàng Tĩnh biết là đã *"lấy trứng chọi đá"*.

- Hừm, hôm nay tâm trạng tốt nên ta tha cho các ngươi!

Áo xám nam tử mỉm cười. Nhất thời hơn ba mươi người Hoàng Tĩnh thân thể cùng chấn động mạnh, nháy mắt trở lại bình thường, ánh mắt nhìn nam tử áo xám tràn ngập sự hãi hùng.

- Lần này do vãn bối bất kính, xin tiền bối đại nhân rộng lượng. Đi!

Lời nói của Hoàng Tĩnh trong trẻo, uyển chuyển, hiển nhiên là thanh âm của thiếu nữ.

Hơn ba mươi người căn bản không ai dám nói gì, lập tức theo Hoàng Tĩnh rời tửu lâu. Mà giờ phút này trừ ba huynh đệ Tần Vũ, những người khác đều đã bỏ đi, cả Hình Viễn và gia đình Tử Vân cũng đã chạy xuống dưới lầu.

Trong lòng Tần Vũ cảm thấy bất đắc dĩ.

"Người áo xám này sao lại ngăn chúng ta?"

Vừa rồi nhìn áo xám nam tử trong chốc lát làm đông cứng bọn người Hoàng Tĩnh. Tần Vũ liền cảm thấy không ổn. Tất cả mọi

người đều hướng xuống lầu chạy hết. Bọn người Tử Vân cũng thế, nhưng ba huynh đệ Tần Vũ không thể chạy, phảng phất như có cái gì đó ngăn trở.

- Ba tiểu tử các ngươi, chớ gấp!

Áo xám nam tử mỉm cười nhìn ba huynh đệ:

- Lần này ta đến là để tìm các ngươi.

- Không biết tiền bối tìm ba huynh đệ chúng ta có chuyện gì?

Tần Vũ cúi người hỏi.

- Các ngươi đều phi thăng từ tiên ma yêu giới?

Áo xám nam tử chợt hỏi.

- Đúng vậy!

Tần Vũ trả lời.

Áo xám nam tử gật đầu:

- Các ngươi còn nhớ… trong truyền thừa thánh địa của Viên hầu tộc ở tiên ma yêu giới có một câu: Phàm là người, khi phi thăng thần giới, luyện thành Kinh thiên nhất côn thì sẽ trở thành đệ tử của ta!

- Ngài là... ngài là tiền bối mà truyền thừa thánh địa vẫn truyền tụng ư?

Hầu Phí lắp bắp.

- Không sai... Hầu Phí, những chuyện xảy ra trong tiên ma yêu giới, ta đã biết. Ngươi là đệ tử Viên hầu tộc, hơn nữa đã luyện thành Kinh thiên nhất côn, tự nhiên ta sẽ tuân thủ lời hứa. Từ nay trở đi ngươi là đệ tử của ta, chuẩn bị lập tức đi cùng ta!

Áo xám nam tử lạnh nhạt nói. Trong lòng ba huynh đệ đều cảm thấy rối bời.

Thu nhận đệ tử? Còn muốn phải theo hắn ta?

- Nhưng vãn bối đã có sư tôn rồi.

Hầu Phí vội vàng nói.

- Ngươi có sư tôn? Sao ta không biết? Sư tôn ngươi là ai?

Nam tử áo xám cau mày hỏi.

- Là Lan thúc..... A..... Khương Lan, sư tôn vãn bối tên Khương Lan!

Hầu Phí vội vã trả lời.

- Khương Lan? - Nam tử áo xám khẽ cau mày, lẩm bẩm mấy tiếng.

Ba huynh đệ Tần Vũ nhìn nhau, rồi lại nhìn nam nhân thần bí này. Bọn họ hoàn toàn chấn động trước thực lực quá kinh khiếp của ông ta, không một ai dám nghĩ đến chuyện bỏ trốn.

- Ngươi là đồ đệ của Khương Lan?

Nam tử áo xám nhíu mày nhìn Hầu Phí:

- Ngươi không nói bừa chứ?

Hầu Phí vừa nghe xong thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra đại danh của sư tôn rất hữu dụng.

- Phải, sư tôn ta là Khương Lan, ta đã có sư tôn nên không thể bái sư nữa, người không thể mang ta đi được!

Hầu Phí nói một mạch, hắn thật sự không muốn rời xa hai huynh đệ của mình.

Tần Vũ, Hắc Vũ chỉ còn biết im lặng chờ đợi.

- Ha ha, tiểu hầu tử này, không cần phải quanh co! Bất kể ngươi có phải là đệ tử của Khương Lan hay không ta cũng phải đưa ngươi đi. Cho dù ngươi là đồ đệ của hắn ta, lại không có một chút bản lĩnh nào của lão cả, vậy mà còn bảo là sư đồ cái gì? Ta sẽ thay Khương Lan dạy dỗ ngươi, không chừng ông ta còn phải cảm ơn ta nữa.

Mặt ông ta hiện lên một nụ cười.

Nét mặt Hầu Phí nhăn nhó khổ sở. Đúng là hắn chưa lĩnh hội chút thần thông nào của Lan thúc.

Tần Vũ lúc này đã có chút bực tức:

- Tiền bối, Hầu Phí là huynh đệ của tại hạ, ba huynh đệ tại hạ cùng

phi thăng lên thần giới, lẽ nào ngài nỡ chia cách chúng ta?

Nam tử áo xám thản nhiên:

- Trong thiên hạ vốn không có chuyện gì viên mãn cả. Tên Hầu Phí này, từ khi tu luyện Kinh Thiên Nhất Côn coi như đã có duyên sư đồ với ta. Được lắm, đợi khi tiểu hầu tử này đại thành ta sẽ để cho nó gặp các ngươi!

Nói rồi ông ta phẩy tay một cái, thân thể Hầu Phí liền bị đông cứng lại.

Nước mắt Hầu Phí tuôn rơi, trừng trừng nhìn ông ta mà chẳng nói được lời nào, chỉ có thể phản kháng bằng ánh mắt.

- Cứng cỏi lắm! Ta rất thích...!

Nam tử áo xám mỉm cười bước ra phía cửa sổ tửu lâu bay đi, thân hình Hầu Phí cũng tự nhiên bay theo sau ông ta. Hai người Tần Vũ, Hắc Vũ toan đuổi theo nhưng phía trước như có một bức màn trong suốt ngăn họ lại.

- Tiền bối, muốn tìm Hầu Phí thì chúng ta phải đến đâu? - Tần Vũ vội la lên.

Thần bí nhân lúc này đã bay qua cửa sổ, Hầu Phí lơ lửng ngay sau. Ông ta quay đầu cười nói:

- Muốn tìm Hầu Phí thì hãy đến Tu La Hải!

Vừa nói xong, nam tử áo xám liền biến thành một luồng sáng mang theo Hầu Phí bay vút về phía chân trời. Hai luồng sáng trong chốc lát đã mất hút.

- Tu La Hải, Tu La Hải? - Tần Vũ trầm ngâm.

Hắc Vũ nhắc nhở:

- Đại ca, xung quanh chẳng còn thấy bóng dáng họ nữa rồi, chớ lo nghĩ nhiều nữa. Thực lực người đó quá mạnh, muốn giết chúng ta chỉ cần một chớp mắt, vả lại ông ta hiểu biết về cấm địa truyền thừa của Viên Hầu tộc như vậy, có lẽ là tiền bối của tộc ấy, chắc chắn không làm hại con khỉ đó đâu!

Tần Vũ thẫn thờ gật đầu. Điều này sao hắn không hiểu! Hơn ba mươi thiên thần, sức mạnh nghiêng trời như vậy mà gặp ông ta chỉ chớp mắt là bất động hết. Bọn họ so với một thực lực như vậy chỉ là những kẻ thấp kém thôi.

- Nghe khẩu khí người này, rõ ràng có biết Lan thúc!

Tần Vũ hối hận thở dài một tiếng:

- Vừa nãy chỉ nghĩ đến Phí Phí, lại quên hỏi tiền bối này quen biết Lan thúc ở đâu?

- Đại ca, đừng nghĩ nhiều nữa, hãy ra khỏi tửu lầu này trước đã! - Hắc Vũ kéo Tần Vũ định rời đi.

Vừa mới xuống cầu thang ra đến ngã tư đường, Tần Vũ và Hắc Vũ đã thấy bốn người Hình Viễn, Tử Vân cùng song thân Tử Vân đang đợi họ.

- Tần Vũ, vừa rồi có chuyện gì vậy? Hầu Phí đâu? Không xảy ra việc gì chứ?

Hình Viễn vội vàng hỏi.

Bốn người họ đứng ngay trước tửu lâu, nhưng vừa rồi thần bí nhân và Hầu Phí lại bay ra từ cửa phổ phía sau nên không ai nhìn thấy cảnh tượng đó.

Tần Vũ trấn an:

- Không có chuyện gì đâu! Đó là một vị tiền bối của Hầu Phí tìm hắn có chuyện quan trọng.

- Vậy thì ta yên tâm rồi!

Hình Viễn cười ngại ngùng:

- Tần Vũ, vừa rồi chúng ta xuống lầu mới thấy không có các vị, cứ lo các vị có chuyện gì. Có điều thực lực của người đó quá mạnh, chúng ta không dám trở lên, hy vọng đệ chớ buồn lòng!

Tần Vũ bật cười:

- Chuyện này không thể trách huynh được! Hình Viễn huynh, đệ và Hắc Vũ không về Phù Giác thôn nữa, sau này huynh cũng không cần tìm đệ. Nếu có chuyện gì chúng ta sẽ tự tìm mọi người, địa chỉ của huynh đệ đã biết rồi.

- Không trở về à? Đệ cũng mua nhà ư?

Hình Viễn thắc mắc.

Tần Vũ đến bên cạnh Hắc Vũ liền lập tức đáp lời:

- Không đâu, chúng ta ra ngoài thành!

- Chiếm đất xưng vương hả? - Hình Viễn hạ giọng đoán mò.

đầu cười:

- Không phải là chiếm đất xưng vương! Đệ chỉ là muốn tìm một nơi yên tĩnh tu luyện một thời gian. Lúc trước vào Phù Giác thôn chẳng qua đệ muốn hiểu thêm tình hình chung của thần giới.

Lúc này, những sự việc trong phạm vi Úy Trì thành, Tần Vũ hầu như đã hoàn toàn thông hiểu.

- Ồ! Vậy khi tĩnh tu bên ngoài các vị hãy cẩn thận, coi chừng bị bọn cường đạo phát hiện! - Hình Viễn dặn dò.

Tần Vũ, Hắc Vũ chỉ mỉm cười. Trong Khương Lan Giới, cường tặc

nào có thể phát hiện được chứ ?

Chia tay cả nhà Hình Viễn, huynh đệ Tần Vũ và Hắc Vũ ra khỏi Úy Trì thành phía cửa đông, men theo đường lớn đi thẳng về hướng ấy. Con đường này sau khi chạy thẳng về hướng đông một ngàn dặm thì phân thành mấy nhánh. Tần Vũ và Hắc Vũ tùy ý chọn một lối, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Đi được một nửa, nhìn trước sau không thấy bóng dáng ai, hai huynh đệ liền biến mất khỏi con đường.

Vừa vào không gian tầng thứ hai của Khương Lan Giới, Tần Vũ gọi ngay Phúc bá lại.

- Chủ nhân, có chuyện gì vậy? - Phúc bá khẽ khom người nói.

Tần Vũ hỏi ngay:

- Phúc bá, đến Thần giới lâu như vậy ta mới biết có bát đại Thánh Hoàng, những thần vương khác đều chưa nghe qua. Hôm nay ta vừa gặp một cao thủ, có lẽ là thần vương ở Tu La hải. Ngươi có thể nói Tu La hải ở đâu không?

- Tu La Hải? - Phúc bá kinh ngạc.

Hắc Vũ đứng bên cạnh, yên lặng lắng nghe.

- Phúc bá, ngươi biết Tu La Hải ư?

Trong lòng Tần Vũ thầm vui mừng:

- Ngươi biết thì hãy mau mau nói cho ta đi!

Phúc bá lộ vẻ khó xử:

- Chủ nhân, lão chủ nhân từng dặn ta, khi thực lực của tân chủ nhân còn yếu, tốt nhất không nên gây hấn với những thế lực lớn, thậm chí cả biết đến cũng không nên biết, như vậy là tốt nhất!

Tần Vũ lắc đầu mỉm cười, Xa Hầu Viên nghĩ thật quá cẩn trọng.

- Có điều chủ nhân đã hỏi thì ta nói.

Phúc bá cung kính:

- Thần giới chủ yếu chia ra hai phe phái lớn, một là các thế lực vốn ở thần giới, còn bên kia là các phi thăng giả.

- Ồ!

Mắt Tần Vũ sáng lên:

- Thế lực vốn có ở thần giới chính là cư dân cư ngụ tại đó phải không?

Phúc bá gật đầu:

- Tám đại thế lực thâm căn cố đế ở thần giới chính là bát đại Thánh Hoàng. Họ vốn sinh ra và tồn tại ở thần giới.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

- Ngoài tám thế lực lớn này, trong nhiều năm trở lại đây, những người phi thăng từ hạ giới càng lúc càng đông. Cũng xuất hiện một số nhân vật anh hùng, cuối cùng hợp nhau lại sinh ra ba đại thế lực của phi thăng giả từ hạ giới.

Phúc bá chậm rãi nói tiếp:

- Ba thế lực này lần lượt là Tu La hải, Huyết Yêu sơn và Song Vực đảo!

- *"Tu La Hải, Huyết Yêu Sơn, Song Vực Đảo."* - Tần Vũ ghi nhớ ba cái tên ấy vào trong đầu.

Phúc bá lại tiếp tục:

- Lão chủ nhân năm xưa từng đánh giá, ba thế lực phi thăng này mỗi thế lực đều có thể sánh ngang với một trong bát đại Thánh Hoàng!

Trong lòng Tần Vũ đã hiểu ra, nói cho cùng thì thế lực của những phi thăng nhân vẫn còn yếu nhược. Số đại thế lực của họ mới có ba, trong khi thế lực vốn có tại thần giới đã là tám, rõ ràng không thể bằng.

Trong lòng hắn than thầm:

- Bát đại Thánh Hoàng thâm căn cố đế, truyền thừa một ức hai nghìn vạn tỷ năm, ba thế lực lớn này đã phát triển đến như họ thật là điều không tưởng!

- Có điều trong ba thế lực Tu La hải, Huyết Yêu sơn và Song Vực đảo, lão chủ nhân từng nói qua, thế lực mạnh nhất chính là Tu La hải! - Phúc bá nói một cách trịnh trọng.

Tần Vũ không khỏi có đôi chút ngạc nhiên.

- Chủ nhân, người còn nhớ bản đồ sơ lược của thần giới không? - Phúc bá cười hỏi.

Tần Vũ gật đầu:

- Thần giới chủ yếu là một lục địa rất rộng lớn, khu vực trung ương của lục địa này có một vùng nội hải, bao quanh đại lục này là đại dương vô biên.

Nói đến đây, trong đầu hắn hiện ra một cảnh tượng – một chiếc bánh hình khuyên nổi trên mặt nước, chiếc bánh chính là lục địa thần giới, khoảng trống ở giữa là nội hải, và mặt nước chính là đại dương mênh mông!

- Đúng, vùng nội hải này còn có một cái tên khác, Tu La hải! - Phúc bá cười nhẹ.

Tần Vũ kinh ngạc:

- Nội hải chính là Tu La hải?

Trước đó hắn còn cho rằng đó là một cái hồ lớn.

Phạm vi của nội hải hóa ra rất lớn, tính về diện tích có lẽ chiếm khoảng một phần tám toàn bộ lục địa thần giới.

- Bát đại Thánh Hoàng thần giới chia nhau trấn tám vùng: Đông, Tây, Nam, Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Tây Bắc, Đông Bắc, vùng chính giữa chính là Tu La hải! Huyết Yêu sơn bị kẹp giữa hai thế lực lớn là Bắc cực Thánh Hoàng và Tây Bắc Thánh Hoàng. Cuối cùng là Song Vực đảo lại nằm trên một hòn đảo giữa đại dương bên ngoài lục địa thần giới. - Phúc bá nói một mạch.

Trong đầu Tần Vũ hiện rõ vị trí của các thế lực này, nghĩ đến những điều Phúc bá vừa nói. Tu La hải hóa ra lại là thế lực mạnh nhất trong ba thế lực lớn nhất của phi thăng giả.

Trong lòng hắn đã có chút yên tâm:

- Dám chiếm cứ nội hải ngay trung tâm thần giới, xem ra thực lực của Tu La hải thật không nhỏ, Phí Phí ở đó cũng có cái hay!

Tần Vũ, Hắc Vũ tiếp tục tu luyện trong tầng không gian thứ hai của Khương Lan giới, không bước ra bên ngoài nữa. Trước đây Tần Vũ vào Phù Giác thôn chẳng qua chỉ để nắm rõ tình hình chung của Thần giới mà thôi. Hiện giờ chuẩn bị tiến hành khổ tu lên một tầng mới sao hắn có thể quan tâm đến điều gì khác?

Mỗi ngày ở Thần giới đều có nhiều người mất tích, chuyện hai nhân vật mới phi thăng biến mất chỉ là chuyện cỏn con. Sau này nếu muốn trở lại sống bình thường, chỉ cần chi một ít Thần linh thạch cho Phủ thành chủ Úy Trì Thành là có thể giải quyết được.

Trong không gian tầng thứ hai Khương Lan giới, đang có năm người ngồi dùng bữa thưởng rượu, chính là Tần Vũ, Hắc Vũ, Phúc bá, Ốc Lam và một hán tử cao lớn da ngăm đen.

- Ốc Lam, còn bao lâu Thần kiếp của huynh mới giáng hạ?

Tần Vũ cười hỏi dò.

- Thần kiếp của ta hả? Không rõ, giờ cũng không thấy cảm ứng gì.

Ốc Lam bất đắc dĩ nói, thời gian y cùng Tần Vũ đến Thần giới tuy không dài, nhưng vì luôn ở trong không gian tầng thứ hai của Khương Lan giới nên thực tế tính ra đã hơn mười mấy vạn năm.

Hơn mười vạn năm cửu cấp yêu đế mà vẫn chưa cảm ứng được Thần kiếp, điều này khiến Ốc Lam không khỏi rầu rĩ.

- Ốc Lam huynh đệ, chớ nôn nóng, đến lúc đó thì lão Ô ta sẽ cùng độ Thần kiếp với ngươi.

Đại hán da đen cười lớn:

- Hay là vì Khương Lan Giới của chủ nhân tốt quá, tại đây tựa như một thế giới khác không chút gò bó trói buộc, huynh lúc nào cũng có thể biến thành hình người nên không nỡ độ Thần kiếp vậy?

Ốc Lam cười nhẹ:

- Yêu thú ở Thần giới phải bị bó buộc ở Thần giới, trước khi độ Thần kiếp đều không thể hóa hình. Nhưng yêu thú của Thần giới đến hạ giới lại luôn có thể biến thành hình người, trong Khương Lan giới cũng như vậy.

Trong lòng Tần Vũ hiểu rất rõ. Hơn tám mươi sủng vật được hắn cứu trước đây, tại phòng sủng vật chỉ có thể ở nguyên dạng ban đầu, nhưng vừa thả ra đều có thể biến thành hình người.

- Nếu ta xuất hiện ở Thần giới bây giờ thì tức khắc phải biến thành một con kiến đen!

Ốc Lam bất đắc dĩ lắc đầu.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao sau nhiều năm như vậy mà Ốc Lam nhất định không rời Khương Lan giới.

Hán tử da ngăm đen đó, không phải ai khác chính là Địa Để huyệt long mà Tần Vũ thu phục ở Thần Linh thạch trên Khoáng sơn khi trước. Địa Để huyệt long ở Thần giới bị bó buộc không sao biến hình được, nhưng vào trong Khương Lan giới lại có thể tự do biến hóa, Ô Hách cũng là tên của y.

Ăn uống xong xuôi, Tần Vũ nhìn hai người nói

- Ô Hách, Ốc Lam, hai ngươi phải tiếp tục an tĩnh tu luyện, ta cùng Tiểu Hắc cũng vậy!

-Vâng!

Ô Hách và Ốc Lam cung kính nói rồi cùng sánh vai rời đi. Quan hệ giữa Ô Hách và Ốc Lam rất tốt, trong các yêu thú ở Thần giới, Địa Để huyệt long và Hắc Nhân Nghĩ đều thuộc hàng vương giả.

Địa Để huyệt long có sức chiến đấu cá nhân cường hãn, Hắc Nhân Nghĩ lại có thể điều khiển vô số đàn kiến ở khắp nơi. So với Địa Để huyệt long còn khiến cho người trong Thần giới sợ nạn kiến hơn nhiều!

Hai người đi khỏi, Tần Vũ nói với Hắc Vũ:

- Tiểu Hắc, Phí Phí đi rồi cũng không ai tu luyện cùng đệ nữa. Hay là đệ đến Mê Thần điện nghiên cứu các bí kíp công pháp trong đó, trong đó có rất nhiều sẽ hữu ích cho đệ đó.

- Nói về đối thủ chiến đấu? Thật ra có một người.

Hắc Vũ mỉm cười.

- Sao?

Tần Vũ kinh ngạc:

- Trong Khương Lan giới này làm gì còn ai có thể là đối thủ của đệ?

- Phúc bá đấy!

Hắc Vũ quay đầu nhìn Phúc bá:

- Tốc độ của Phúc bá còn nhanh hơn thiên thần, lực công kích cũng cực kỳ lợi hại, cùng giao đấu khẳng định sẽ giúp đệ rất nhiều.

Phúc bá im lặng nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng tự biết thực lực của Phúc bá, tuy tốc độ lẫn lực công kích cường đại nhưng so với bản lĩnh hiện nay của Hắc Vũ vẫn chưa phải là đối thủ.

- Phúc bá, bá thấy sao?

Tần Vũ dò hỏi.

Phúc bá mỉm cười:

- Đối với không gian ta không có lĩnh ngộ nào, có điều lão chủ nhân có chỉ dạy một số phương pháp chiến đấu, chỉ thuần túy dựa vào tốc độ

và năng lượng. Ta nghĩ chắc cũng vừa đủ để cùng Hắc Vũ thử sức, đối với chính ta cũng có ích.

- Hay lắm!

Tần Vũ suy nghĩ một lúc, cũng đồng ý:

- Tiểu Hắc, nếu cảm thấy tịch mịch buồn chán thì cũng có thể tìm Ô Hách, Ốc Lam quấy phá vậy!

- Quấy phá bọn họ ?

Gương mặt nghiêm trang của Hắc Vũ bật ra một nụ cười.

Hắc Vũ đã tới cảnh giới trung cấp thần nhân, lại luyện xong Hồng Mông linh bảo *"Tuyết Ti Thủ Sáo"*, lực công phá lớn hơn trước đây nhiều. Lần trước giao đấu với Ô Hách ở Khoáng Sơn hắn mới chỉ là hạ cấp thần Nhân, dựa vào Xuyên Vân thương và Hồng Mông linh bảo đã có thể làm Ô Hách bị thương.

Còn với thực lực được tăng lên gấp mười lần như bây giờ, chỉ một thương Hắc Vũ cũng có thể xuyên thủng Ô Hách.

- Nếu không việc gì làm thì đệ sẽ đi chọc phá bọn họ!

Hắc Vũ gương mặt thoáng một nét tiếu ý.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

***

Thời gian sau đó, Tần Vũ toàn tâm tĩnh tu, thân tâm chìm đắm trong trận đạo. Các loại sát trận, khốn trận, phòng ngự trận, mỗi loại đều có rất nhiều trận pháp, mỗi loại đều có một cách thôi diễn bố trí riêng biệt.

Không ngừng thôi diễn, một sinh hai, hai sinh tư, tư biến ra tám… cứ vậy thôi diễn, vô cùng vô tận!

Tốc độ thôi diễn bằng Thần thức của Tần Vũ cực nhanh, trong đầu tự động hiện ra các kiểu trận, đồng thời hiệu số trận pháp của các

thuộc tính cũng biến ảo nhanh chóng, ngàn vạn phù triện cứ mất đi rồi sinh ra không ngừng. Nhưng nhìn từ bên ngoài, Tần Vũ vẫn như bất động tại một chỗ.

- Thống khoái! Thật thống khoái!

Tần Vũ đột nhiên mở to hai mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười. Cuối cùng hắn đã thành công, hoàn toàn nắm rõ một khốn trận phức tạp đã làm hắn vật vã suốt ba nghìn năm nay.

Cảm giác không ngừng nỗ lực, không ngừng nghiên cứu, cuối cùng đạt được thành công khiến Tần Vũ tràn đầy khí thế chinh phục. Tựa như leo lên đỉnh một ngọn núi rồi vượt một ngọn núi khác cao hơn, đồng thời Tần Vũ cũng càng cảm nhận được thực lực của Phúc bá về Trận đạo. Sát trận mà trước đây Phúc bá bày bố cho hắn xem, thậm chí với thực lực hiện nay của hắn chi mới khiên cưỡng nhìn ra được một chút thực hư, còn nguyên lý thực sự trong đó vẫn có chỗ chưa thông suốt.

Sau khi giải quyết được một vấn đề khó, Tần Vũ lại nghỉ ngơi trong chốc lát.

- Ta thật đã tập trung hết thân tâm vào nghiên cứu Trận đạo chưa nhỉ?

Tần Vũ nhíu mày, bỗng nhiên tự hoài nghi.

Đến Thần giới đã nhiều năm như vậy, bao nhiêu tinh lực của hắn hầu như dồn cả vào Trận đạo này.

Muốn tạo lập vị thế trong gia tộc nhà Lập Nhi ta chỉ có hai cách, một là thực lực đạt đến cảnh giới Thần Vương, hai là trở thành nhân vật như Tượng Thần.

Tần Vũ hiểu rõ ưu thế của mình. Điểm mạnh của bản thân hắn là Lưu Tinh Lệ mà Tả Thu Mi lưu lại, còn có Mê Thần điện do Tượng Thần Xa Hầu Viên truyền cho và số lượng lớn sách về Trận đạo, cùng những kinh nghiệm do Xa Hầu Viên để lại.

Nếu mình lĩnh ngộ được cảm ngộ không gian của Lưu Tinh Lệ, rồi

phải tốn thêm bao nhiêu thời gian mới đến được cảnh giới Thần Vương? Tần Vũ suy nghĩ thật lâu, đáp án vẫn là không biết bao nhiêu năm nữa mới đạt được.

Lần trước Tần Vũ phải mất ba nghìn năm từ khi Linh Hồn Kim Đan mới hình thành, mới đạt đến đỉnh cao của trung cấp thần Nhân. Theo Tần Vũ tính toán, có lẽ cần một vạn năm cảm ngộ để đạt đến đỉnh cao của thượng cấp thần Nhân.

Từ Thần Nhân đến Thiên thần, lại là một việc lớn nữa.

Có lẽ Tần Vũ phải tốn vài vạn năm mới đạt đến hạ bộ thiên thần. Lại còn trung bộ thiên thần, thượng bộ thiên thần, mỗi bậc một khó hơn. Thời gian cần thiết chắc chắn càng lúc càng dài, ít nhất phải gấp mười lần. Muốn đạt đến mức thượng bộ thiên thần, ít ra hắn phải cần nghìn vạn năm.

Đó lại là còn may mắn. Ở Thần giới, trong lịch sử đã có ai chỉ trong vòng nghìn vạn năm mà lên tới thượng bộ thiên thần chưa? Thượng bộ thiên thần đều là nhân vật hô phong hoán vũ, không những trải qua vô vàn cửa ải gian nan mà còn khổ tu trong thời gian dài đằng đẵng mới thành công.

Nhưng đó chưa phải là điều khó nhất. Khó nhất chính là từ thượng bộ thiên thần đột phá lên mức Thần Vương.

Số lượng Thần Vương ở Thần giới rất ít. Những người này như Bát Đại Thánh Hoàng đều là những nhân vật đã sống không biết bao nhiêu tỷ năm.

Chỉ dựa vào cảm ngộ *"Lưu Tinh Lệ"* được truyền lại mà có thể đạt đến cảnh giới Thần Vương sao? Tần Vũ không cho rằng như vậy. Nếu dễ dàng như vậy mà đạt được đẳng cấp Thần Vương, cao thủ Thần Vương trong Thần giới hẳn đã không ít rồi.

Theo Tần Vũ nhìn nhận, cho dù có cảm ngộ mà Tả Thu Mi lưu lại, nhưng nếu không có đủ thời gian, sự rèn luyện và cả vận may thì rất khó từ thượng bộ thiên thần đột phá thành Thần Vương.

Tu luyện đến Thần Vương cần bao nhiêu thời gian? Tần Vũ không biết chắc.

Cho nên con đường thứ nhất cũng là không chắc chắn!

Con đường thứ hai, trở thành cao thủ luyện khí giới đệ nhất, sánh ngang cùng Tượng Thần.

Tần Vũ lại có niềm tin vào điều này. Muốn thành cao thủ luyện khí giới phải có vài điểm quan trọng.

Điểm thứ nhất là có người chỉ dạy. Luyện khí giới là một ngành nghề kỹ thuật. Nếu không có minh sư truyền bảo, bản thân như người mù sẽ loạn lên, hiển nhiên không thể thành cao thủ. Tần Vũ có lượng lớn thư tịch do Tượng Thần để lại, cũng có Phúc bá người đã ở với Tượng Thần nhiều năm, việc học tập tự nhiên trở nên nhẹ nhàng hơn. Còn những người khác ở Thần giới, chỉ một số ít mới có thể tìm được cao thủ luyện khí giới để học hỏi.

Điều thứ hai là luyện khí giới cũng giống như những nghề khác, thành thục sẽ khéo léo, cần thử nghiệm từng bước từ nhiều thần khí thông thường, không ngừng tích lũy kinh nghiệm, cuối cùng mới có thể trở thành cao thủ luyện khí giới. Việc thí nghiệm cần một lượng lớn nguyên liệu, những người bình thường lấy đâu ra nhiều nguyên liệu như vậy? Nhưng Tần Vũ lại dám vì sau lưng hắn có số tài sản khổng lồ do Tượng Thần để lại.

Điều thứ ba là phải biết khống chế hỏa hầu của lửa rèn, nói cách khác là phải đạt đến cảnh giới Thần thức.

Có Lưu Tinh Lệ, Thần thức của Tần Vũ ngày nay đã sánh bằng hạ bộ thiên thần, trong khi toàn Thần giới cũng chẳng có bao nhiêu Thiên thần, và chẳng lẽ mọi Thiên thần đều đi luyện khí giới ư?

Điều thứ tư là ảnh giới chân hỏa trong thân thể!

Muốn nung chảy nguyên liệu, cần có lửa. Nguyên điểm hậu kỳ hiện nay của Tần Vũ đã đạt đến cấp hắc sắc thần hỏa, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, chân hỏa trong thân thể sẽ là bạch sắc tịnh hỏa, chân hỏa của các Thiên thần. Hơn nữa Tần Vũ còn có *"luyện hỏa thủ hoàn"*, khả năng dùng lửa có lẽ không ai hơn hắn.

Điều thứ năm, cũng là điều cuối cùng, sự lĩnh ngộ đối với Trận đạo.

Tần Vũ tốn gần chín vạn năm, lĩnh ngộ ra cảnh giới thứ nhất của Trận đạo. Tuy cảnh giới thứ nhất của hắn còn chưa thật sự đại thành, nhưng trong lịch sử Thần giới, người lĩnh ngộ ra cảnh giới này nhanh nhất cũng tốn mười vạn năm, bản thân Xa Hầu Viên lần thứ nhất đã tốn cả trăm vạn năm.

Thiên tài bẩm sinh của Tần Vũ về Trận đạo đã rõ, lại thêm kinh nghiệm và những lưu ý của Xa Hầu Viên, điều này sẽ giúp hắn không rơi vào mê đạo. Tài năng bẩm sinh còn cao hơn Xa Hầu Viên, lại thêm các điều kiện khác đều gần như hoàn mỹ. Nếu như vậy mà Tần Vũ lại không thể trở thành một Tượng Thần khác, chỉ có thể xem như ông trời muốn hại hắn.

Tần Vũ kiên định lòng tin, dốc lòng thôi diễn Trận đạo. Thời gian thấm thoắt trôi, sự lĩnh ngộ của hắn về Trận đạo cũng ngày càng sâu sắc, càng cảm nhận được trận pháp này cũng vô biên như đại dương mênh mông.

Mười hai vạn năm sau.

Lần này tĩnh tu nghiên cứu Trận đạo này của hắn tổng cộng kéo dài mười hai vạn năm. Sở dĩ hắn dừng nghiên cứu thôi cũng chỉ vì đi vào một bình cảnh.

- Phúc bá!

Tần Vũ lên tiếng gọi.

Phúc bá đang ở trong gian nhà bên cạnh, nghe hắn gọi liền lập tức chạy sang:

- Chủ nhân, có chuyện gì vậy?

- Phúc bá, ta vừa nghiên cứu ra một khốn trận, nhưng bản thân ta lại không cách nào phán đoán được uy lực của trận này. Ta cảm thấy sức công phá của khốn trận này rất lớn, nhưng không sao chắc chắn mức độ của nó, làm sao bây giờ?

Tần Vũ có chút nóng vội hỏi.

Phúc bá nở nụ cười.

- Chủ nhân cuối cùng cũng đến bước này!

Nghe được câu nói của Phúc bá, trong lòng Tần Vũ liền nhẹ nhỏm đi. Hiển nhiên đây là điểm mà Phúc bá vẫn chờ đợi Tần Vũ đạt tới.

- Chủ nhân, trong đầu ngài vẫn đang thôi diễn Trận đạo, nhưng hết thảy đều là không tưởng, tất cả chỉ là lý luận suông thôi. Kỳ thực nhiều khi ứng dụng các chân lí, hiệu quả bên ngoài lại không như mong muốn. Trước đây chủ nhân có thể tương đối nắm chắc hiệu quả của trận pháp, nhưng khi trận pháp thôi diễn ngày càng phức tạp, thần thức của chủ nhân đã không sao phán đoán được nữa. Lúc này, cần phải thử nghiệm!

Phúc bá cười nhìn Tần Vũ.

- Chủ nhân, còn nhớ trước đây khi ngài cần hạ phẩm Thần linh thạch, ta đã lấy từ trong trữ vật giới chỉ ra cùng với các loại tinh thạch khác không?

- Nhớ chứ!

Tần Vũ đương nhiên không thể quên.

Phúc bá gật đầu nói tiếp:

Trận pháp mà chính ta thôi diễn ra, cho đến bây giờ ngay cả ta cũng không thể phán đoán được uy lực, vì cấu trúc của nó đã phức tạp đến cực độ. Cho nên ta dùng một số hạ phẩm Thần linh thạch, bày trận để tiến hành thử nghiệm.

- Bá nói ta nên tiến hành thử nghiệm trận pháp? Vậy thử nghiệm thế nào?

Trong lòng Tần Vũ bắt đầu suy tính.

Hắc Vũ, Ốc Lam, Ô Hách, để bọn họ đến cảm thụ trận pháp một chút ư?

Không được!

Nếu uy lực trận pháp quá lớn, ba người họ trọng thương nguy hiểm đến tính mạng thì sao? Hơn nữa cũng không nên lãng phí thời gian của người khác. Dù sao bọn họ cũng cần phải tu luyện.

Phúc bá ư?

Phúc bá không có linh hồn, không có chút linh hồn thì công kích căn bản sẽ vô hiệu, để Phúc bá kiểm nghiệm vì vậy không phù hợp.

Bản thân hắn phải tự thể nghiệm uy lực trận pháp sao? Cũng không được! Trong Khương Lan giới tuy Tần Vũ có thể không bị tổn thương, nhưng nếu dùng lực không gian của Khương Lan giới tiêu trừ công kích của trận pháp thì sao kiểm nghiệm được uy lực trận pháp?

- Chủ nhân, điều này rất đơn giản. Ta hãy học cách của lão chủ nhân, người hãy tùy tiện tìm một nơi tập trung các thế lực cường đạo, bày bố trận pháp rồi lấy bọn cường đạo làm thí nghiệm!

Phúc bá đưa ra kiến suất.

Mắt Tần Vũ sáng rực lên.

- Hay lắm, vậy thì chọn…

Tần Vũ khẽ mỉm cười:

- Trong phạm vi bên bờ Hắc Long Đàm được không?

Đột nhiên thân thể Tần Vũ chấn động, một cỗ khí tức trên thân thể từ từ lan ra. Hắn có chút sửng sốt, lập tức bùng lên sự vui sướng như điên:

- Qua thời gian mười hai vạn năm, không gian tinh thần của ta rốt cuộc đã sắp thành công rồi!

Trong Tinh Thần không gian.

Cả Tinh Thần không gian tựa hồ như biển cả trong cơn phẫn nộ, bắt đầu quay tròn cuồng loạn, cả không gian như xoắn lại, mà hạch tâm của vòng tròn này, chính là một viên *"Nguyên Điểm"* có màu sắc lẫn hình dạng tương tự với *"Cưỡng Hồ Khí Tức"*.

- Quả nhiên là đúng như dự liệu của ta.

Ý thức của Tần Vũ và Tinh Thần không gian hoàn toàn dung hợp làm một thể.

Một lần nữa Tần Vũ lại phát hiện, xung quanh Nguyên Điểm có một tiểu khối không gian đang xoắn lại với một tốc độ chầm chậm rất khó phát hiện. Nó tựa hồ như đã kéo dài từ rất lâu rồi. Lúc này vòng xoắn không gian đó như bao trùm toàn bộ cả Tinh Thần không gian, khiến cho cả Tinh Thần không gian cũng bị cuốn theo.

- Cảnh giới tiếp theo của Nguyên Điểm chi cảnh là gì?

Tần Vũ bắt đầu trầm tư.

Ý thức của Tần Vũ một phần thì tiếp xúc với Nguyên Điểm, một phần tiếp xúc với phía bên ngoài Tinh Thần không gian cũng như khối dịch thể đang lưu động trên Cưỡng Hồ, không gian bên trong Cưỡng Hồ lại có một cỗ khí tức đặc biệt và cổ xưa làm cho Tần Vũ rất bình tĩnh.

- Nguyên lai...

Ý thức Tần Vũ ý đột nhiên thanh tỉnh lại.

Hắn có thể cảm nhận Nguyên Điểm đó giống như là một trái tim cứ phình to ra rồi co lại. Tuy nhiên hoạt động này thập phần nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi Tần Vũ chỉ khi dùng ý thức dung hợp thì mới có thể miễn cưỡng mà cảm nhận được.

- Nguyên Điểm đang thu nhỏ lại!

Bao nhiêu năm qua, mặc dù Nguyên Điểm thể tích càng lúc càng nhỏ hơn, nhưng hiện tại chỉ có thể tạm hiểu đó là sự biến đổi kích thước . Đúng là trước kia Tần Vũ chỉ dựa vào ý thức dung hợp, chứ vô phương mà phát hiện nổi sự biến hóa của Nguyên Điểm.

Hiện tại đã cảm nhận được Nguyên Điểm lúc co lúc giãn, mỗi một lần như vậy, thể tích lại nhỏ đi một phần.

Quá khứ không phát hiện, bây giờ lại thấy, điều này nói lên cái gì đây?

Nói lên của sự thu nhỏ phóng to của Nguyên Điểm đã rõ đến mức Tần Vũ có thể phát hiện được.

Trong một thoáng, ý thức Tần Vũ hoàn toàn trở về thân thể. Mở to mắt, Tần Vũ khẽ nhếch mép cười:

- Cả Tinh Thần không gian đã hoàn toàn tiến hóa, sự tiến hóa của Nguyên Điểm rồi cũng sẽ đến điểm cuối cùng, cảnh giới tiếp theo sẽ là...

Trong đầu Tần Vũ tựa hồ như lóe lên một tia sáng, hiện ra trường cảnh ...

Khi sự co rút của Nguyên Điểm đạt đến mức tận cùng sẽ đột nhiên bạo phát ra. Sau đó hình thành vô số tinh thần, tiếp theo hóa thành cả vũ trụ (Cái này là lý thuyết Big Bang). Cũng có thể Nguyên Điểm khi co rút lại đến mức tận cùng, sẽ hình thành một hắc động khác, hoặc có thể Tinh Thần không gian bạo nổ, Nguyên Điểm sẽ tiến vào Cưỡng Hồ Không Gian.

Từng lớp từng lớp trường cảnh thể hiện những cảm ngộ của Tần Vũ trong những năm nay. Tần Vũ biết rằng tất cả những trường cảnh này, đều có khả năng trở thành cảnh giới kế tiếp của Nguyên Điểm Chi Cảnh.

Mỗi một cảnh giới đều đại biểu một con đường tiến hóa. Nhưng trong tất cả chỉ có một con đường hoàn mĩ nhất, khả dĩ làm cho mình đạt đến chung cực, đó là đường nào? Tần Vũ trong lòng không nắm chắc.

"Nếu theo Thiên Đạo, đi đến cực trí, mặc dù chưa chắc đó là con đường hoàn mĩ nhất, nhưng lực công kích khẳng định rất cường đại." Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Tần Vũ đang xem xét, như quả *"Nguyên Điểm"* co rút lại đến mức tận cùng, lại đến một lần biến hóa, diễn biến thành một *"Hắc Động"* mới.

Sau đó hình thành một *"Nguyên Điểm"* mới! Phỏng chừng khi đó *"Nguyên Điểm Chi Lực"* sẽ tích tụ đến mức kinh hoàng. Tần Vũ nhận định đây là con đường *"Tuần Hoàn"* mãi mãi , bất quá là *"Thiên Đạo"*. Theo đường *"Thiên Đạo"* này nếu đi đến cực hạn, lực công kích sẽ không hề yếu.

Tần Vũ có cảm giác, nếu đi theo con đường này, tuy là sẽ không thất bại. Nhưng cũng không tính là thành công.

"Con đường chính xác nhất, con đường chung cực là đường nào?" Tần Vũ trong lòng thầm than, thế nhưng hắn suy nghĩ lần lượt lại diễn biến của các con đường, dường như không một đường nào khiến cho hắn có cảm giác hoàn mĩ.

Tần Vũ truy cầu tìm lại được cảm ngộ như cảm ngộ trước đây về *"Hắc Động Chi Cảnh"* chỉ trong một thoáng, đó là loại cảm giác *"Minh ngộ"*.

Tần Vũ tin tưởng rằng, nếu một ngày nào đó bản thân khi nghĩ đến diễn biến của các con đường, sẽ có loại cảm giác *"Minh Ngộ"* vừa sợ vừa mừng, đó có lẽ chính là con đường diễn biến thành công nhất.

"Nguyên Điểm đang thu nhỏ lại, chiếu theo quá trình này, đến khi Nguyên Điểm co rút lại đến cực hạn hắn phải cần mấy trăm năm thời gian nữa, tức là ta còn có gần ngàn năm thời gian để chuẩn bị." Trong lòng Tần Vũ thầm nghĩ. *"Trong mấy trăm năm này, nếu không cảm ngộ ra con đường diễn biến, chỉ có thể đi theo những con đường đã vạch ra."*

Tần Vũ trong lòng rất minh bạch.

Trong một khắc, khi Nguyên Điểm co rút lại đến cực hạn,chính

mình phải làm sao lựa chọn, dẫn dắt được Nguyên Điểm chi cảnh đi vào cảnh giới kế tiếp.

"Chủ nhân, sao vậy?" Phúc bá lên tiếng nói.

Tần Vũ tỉnh táo lại, cười nói: *"Không sao, mấy trăm năm thời gian tới đây, ta quyết định không nghiên cứu "*Trận Đạo*"nữa, trước tiên cứ đến vùng biên của thế lực Hắc Long Đàm kiếm một địa bàn, để ta thí nghiệm diễn xuất ra mấy trận pháp."*

Mấy trăm năm thời gian,đối với thôi diễn trận pháp mà nói, thật quá ngắn ngủi.

Đến cảnh giới hiện tại của Tần Vũ, muốn nỗ lực suy luận trận pháp, thông thường đều cần phải trải qua ngàn năm, trải nghiệm càng lâu mới có thể thành công, mấy trăm năm căn bản không có tác dụng.

Mấy trăm năm này, một bên thí nghiệm trận pháp, một bên cảm ngộ cảnh giới kế tiếp của *"Tinh Thần Biến"*.

"Phúc bá, ngươi tiếp tục ở tại Khương Lan giới, ta một mình đến vùng biên của thế lực Hắc Long Đàm tìm kiếm địa bàn, việc này cũng không cần làm phiền đến Tiểu Hắc." Tần Vũ nhắc nhở một tiếng, rồi thân mình tiêu thất tại Khương Lan giới.

****

Dùng thần thức xuyên qua Khương Lan giới quan sát thấy con đường vắng vẻ không có người qua lại, Tần Vũ đã xuất hiện trên đường, sau đó dùng tốc độ chậm rãi di chuyển.

Rời khỏi Phù Giác thôn chọn một ngọn núi để tĩnh tu, bước đầu trong kế hoạch chuẩn bị của Tần Vũ. Đương nhiên phải tới Phù Giác thôn mua một phần bản đồ phạm vi các thế lực xung quanh Úy Trì thành.

Loại bản đồ này rất dễ mua, chỉ cần có một khối hạ phẩm Thần linh thạch. Dù sao phạm vi các thế lực cường đạo xung quanh Úy Trì thành, chỉ cần người sống một thời gian lâu đều biết.

"Lúc trước còn cùng Phí Phí dựng kế hoạch kiếm một ngọn núi để tĩnh

tu, không nghĩ tới hắn bây giờ đã đến Tu La hải." Tần Vũ trong lòng cảm thán, sau đó liền đè nén loại tâm trạng này lại.

****

Tốc độ của Tần Vũ không nhanh, nhưng có tiết tấu đặc biệt. Giữ nguyên loại tiết tấu tốc độ này, Tần Vũ đã đi tất cả được hai ngày rồi. Nếu có người trông thấy nhãn tình của Tần Vũ, sẽ phát hiện ánh mắt của Tần Vũ không có thần thái gì cả.

Bởi vì Tần Vũ thỉnh thoảng mới chú ý đường đi, còn cơ hồ tất cả tinh thần đều tập trung nghiên cứu cảnh giới tiếp theo của *"Nguyên Điểm Chi Cảnh"*.

Lúc trước trải qua thời gian hơn hai mươi vạn năm, Tần Vũ luôn thôi diễn *"Trận đạo"*, điều này khiến cho linh hồn cảnh giới Tần Vũ cũng tiến bộ một ít, thần thức cũng mạnh lên không ít. Năng lực thôi diễn đã mạnh thêm rất nhiều.

Trong Tinh Thần không gian.

Hình ảnh của một Tinh vân đang xoay tròn. Hình ảnh một ngôi sao chổi, hình ảnh một khỏa Tinh hạch lơ lửng, tình cảnh của một Hành tinh, từ từ hóa thành một Hằng tinh, cuối cùng tiếp tục bạo phát thành Hằng tinh, sau đó lại biến đổi trở thành Hắc động, rồi lại hình thành Nguyên Điểm.....

Từng màn từng màn tràng cảnh như những tia thiểm điện lướt qua,

Sau đó trong đầu Tần Vũ các loại tràng cảnh liên tục biến đổi nhanh như chớp,các loại khả năng diễn biến có thể cứ không ngừng hiện ra, cũng không ngừng bị Tần Vũ tuyển lựa. Tất cả những diễn biến có thể xảy ra đều xuất hiện trong đầu Tần Vũ, hướng nào khiến thực lực gia tăng ít liền bị Tần Vũ gạt bỏ ngay. Sau đó Tần Vũ càng bỏ ra nhiều tinh lực nghiên cứu các hướng giúp thực lực gia tăng nhiều.

****

Trong khi Tần Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên...

"Ồ, là ngươi?" Một đạo âm thanh trực tiếp rót vào tai Tần Vũ.

Tần Vũ mặc dù đang suy nghĩ, vẫn lưu lại một tia chú ý lực bên ngoài, thôi diễn các diễn biến của *"Tinh Thần Biến"* trong não Tần Vũ liền đình chỉ.

Tần Vũ trong nháy mắt hai mắt đã có thần trở lại, quay đầu hướng không trung bên trái nhìn lại.

Một bạch y thiếu niên đang phi hành trên không trung, hắn nhìn Tần Vũ gật đầu cười nhẹ, sau đó liền bay tới gần Tần Vũ. *"Đây hình như là lần thứ ba ta và ngươi gặp nhau."*

*"Đúng, là lần thứ ba."*Tần Vũ mỉm cười đáp.

Bạch y thiếu niên này,chính là Hoàng Tĩnh.

"Ah...ah, hôm đó ngươi cũng có mặt ở tại tửu lâu, đã biết ta là nữ nhân, ta cũng không cần phải che dấu nữa." Hoàng Tĩnh mỉm cười, bộ trang phục võ sĩ màu trắng trên thân lập tức biến thành một bộ hoàng sắc la sam.

Đang ở trước mặt Tần Vũ, một thiếu niên nho nhã giờ trở thành một thiếu nữ duyên dáng.

"Hoàng Tĩnh đại nhân, tại hạ là Tần Vũ." Tần Vũ cung kính nói.

Tần Vũ có thể ghi nhớ Hoàng Tĩnh này chính là đại đội trưởng của Huyễn Kim Sơn tu luyện giả, địa vị này ở Thần giới Đông bộ, cũng là thuộc loại cao cấp thượng tầng. Hơn nữa Hoàng Tĩnh này,còn là một thượng cấp thiên thần.

Tần Vũ vẫn còn nhớ, một tâm niệm của nam tử áo xám, hơn ba mươi tu luyện giả đều bị trói buộc lại, chỉ có Hoàng Tĩnh có thể hơi tránh thoát, mặc dù nam tử áo xám thoáng gia tăng lực để chế trụ Hoàng Tĩnh, nhưng thực lực của Hoàng Tĩnh cũng không thể xem thường.

"Không cần gọi ta là Hoàng Tĩnh đại nhân, ta nghe không quen, gọi ta là Hoàng Tĩnh là được rồi." Hoàng Tĩnh mỉm cười nói.

Nụ cười của Hoàng Tĩnh rất dễ khiến người ta cảm thấy một sự

thân thiết.

Tần Vũ gật đầu đáp:*"Hoàng Tĩnh, theo ta nhớ, lần trước gặp nàng, cũng đã cách đây hơn ngàn năm rồi, chẳng lẽ hơn một ngàn năm nay, nàng luôn ở tại Úy Trì Thành?"*

Trong không gian Khương Lan Giới tầng thứ hai hơn mười ngàn năm, ngoại giới cũng đã trải qua hơn ngàn năm.

*"Không phải, lần trước ta mang một số thủ hạ đến đây giúp đỡ đệ đệ ta, nhưng lần này, là ta một mình đến gặp đệ đệ ta."*Hoàng Tĩnh cười giải thích nói.

"À.." Tần Vũ gật gật đầu. *"Hoàng Tĩnh, nàng không phải là ở Huyễn Kim Sơn sao? Đệ đệ nàng sao lại ở đây?"*

Tần Vũ nhớ rất rõ, lần trước ở tửu lâu trong lúc đám thủ hạ Hoàng Tĩnh nói chuyện, cũng đã tiết lộ một tin tức....Đệ đệ của Hoàng Tĩnh thực lực rất mạnh, so với tu luyện giả bình thường ở Huyễn Kim Sơn còn cường mạnh hơn.

Hoàng Tĩnh cười cười nói:*"Đệ đệ ta mặc dù đã đạt đến Thiên Thần cảnh giới, nhưng hắn không thích không khí tại Huyễn Kim Sơn, nên hắn trú tại Úy Trì Thành này. Thôi bỏ đi, không nói đến chuyện này nữa, có thể nói về chuyện của ngươi một chút không?"*

*****

Tần Vũ, Hoàng Tĩnh hai người cứ như vậy sóng vai đi trên đường, đã đi qua bao sông hồ, núi rừng,hai người thoải mái trò chuyện với nhau. Tần Vũ tịnh không có che dấu tình huống của mình, chỉ là có một số sự tình quan trọng phải sửa đổi một chút mà thôi.

"A, gần tới rồi." Hoàng Tĩnh đột nhiên nhìn xung quanh bốn phía, sau đó nhìn Tần Vũ cười nói: *"Không nghĩ là bất tri bất giác, ta đã đến ngã ba đường rồi, ta hiện tại đang muốn đi về hướng bắc phía trước, còn ngươi?"*

*"Hướng nam."*Tần Vũ trả lời.

Thật ra, tổng bộ của Hắc Long Đàm vẫn còn ở khá xa về phương nam, Tần Vũ vẫn như trước muốn hướng về phương nam thẳng

tiến. Dù sao hiện tại nơi này là quan đạo, ở đây có lẽ không có thế lực cường đạo nào.

Hoàng Tĩnh tựa hồ có chút thất vọng, sau đó cười cười nói: *"Về sau hi vọng có cơ hội gặp lại, vậy ta đi gặp đệ đệ ta trước."*

"Tạm biệt." Tần Vũ mỉm cười gật đầu nói.

Hoàng Tĩnh lập tức động thân bay lên, tà áo cũng theo gió bay phấp phới,trong lúc bay lên, Hoàng Tĩnh đột nhiên quay đầu nhìn về phía Tần Vũ nói: *"Tần Vũ, nói thật nhé, vừa rồi cùng ngươi đi chung một đường, cảm giác ở kề bên ngươi rất thoải mái."*

"Rất thoải mái ?" Tần Vũ rùng mình.

"Ngươi đừng nghĩ bậy, chỉ là rất thoải mái, trong tâm thấy an bình mà thôi. Ta nghĩ nếu ta thường ở bên cạnh ngươi, tốc độ tu luyện cũng sẽ tăng rất nhiều, được rồi, tạm biệt."

Hòang Tĩnh nhìn Tần Vũ mỉm cười, toàn thân hướng về phương bắc nhanh chóng bay đi.

Tần Vũ nhìn hướng thân ảnh Hoàng Tĩnh dần biến mất ở cuối chân trời.

"Thoải mái?" Tần Vũ tự cười nhạo bản thân, liền tiếp tục hướng phương nam đi tới.

Trong lòng Tần Vũ, tình cờ gặp Hoàng Tĩnh trên hành trình chẳng qua là một sự tình nhỏ mà thôi, nhưng liên tục ba lần tương ngộ, hơn nữa cách hơn một ngàn năm lại gặp nhau, cũng xem như là hữu duyên.

Lúc này Tần Vũ đã gia tăng tốc độ, thậm chí còn tiến hành khống chế không gian xung quanh thân thể,triệt tiêu bộ phận lực cản. Toàn thân tốc độ cực kì nhanh.

Ngắn ngủi một canh giờ, đã đi được hai ngày lộ trình theo cách thông thường.

Tần Vũ một hơi đi xuyên qua phạm vi thế lực Hắc Long Đàm, đi đến phía nam Hắc Long Đàm, phía nam Hắc Long Đàm người rất

thưa thớt, cũng không có thôn làng, bình thường thì không có người.

Mà Tần Vũ tại vùng biên của thế lực Hắc Long Đàm, đã chọn được một địa phương, địa phương được chọn mặc dù ở ranh giới với thế lực Hắc Long Đàm thế lực, nhưng chắc chắn là có không ít người ở Hắc Long Đàm từng đã ở đây, trong kế hoạch của Tần Vũ, đã đem số người này sẽ trở thành kẻ thí nghiệm trận pháp cho mình.

Có trách, thì chỉ trách trong tam đại thế lực cường đạo bên ngoài Úy Trì Thành, chỉ có Hắc Long Đàm là Tần Vũ đã quen thuộc nhất, cũng có chút uyên nguyên sâu xa nữa.

"Ừm, không sai, ngọn núi này mặc dù khá nhỏ, nhưng cũng xem như là sơn thanh thủy tú!"

Tần Vũ nhìn về phía ngọn núi trước mặt, trên núi trùng trùng điệp điệp có không ít thực vật, cây cối, mặc dù ngọn núi không lớn, độ cao chỉ có hai ngàn mét, nhưng Tần Vũ rất thích nơi này.

*"Từ nay trở đi, ta cũng xem như là "*Chiếm núi xưng vua*" (chỉ cường đạo) rồi, ngọn núi này sẽ gọi là ... Mê Nhĩ Sơn!"* Tần Vũ trên mặt lộ ra nụ cười, sau đó sải bước hướng Mê Nhĩ Sơn đi đến.

Mê Nhĩ sơn sơn thanh thủy tú, trong sơn lâm cũng có một số yêu thú hoạt động, cả sơn lâm không một dấu vết của con người, rất u tĩnh. Từ khi Tần Vũ đến đây, tòa Mê Nhĩ sơn tọa lạc gần thế lực nam phương Hắc Long đàm này, hôm nay đã có chủ nhân mới.

Nước trong hồ trong xanh nhìn thấy đáy, có thể nhìn thấy những tảng đá nằm yên ả dưới đáy hồ, còn có các loại cá đủ loại đang tung tăng bơi lội trong hồ.

Một căn nhà gỗ nằm bên cạnh chỗ khuyết vào của hồ.

Bên ngoài căn nhà gỗ có một thanh niên tóc dài vận hắc bào đang đứng, sau lưng thanh niên là một lão giả biểu lộ rất cung kính, trên khuôn mặt hiện ra một nụ cười,

"Phúc bá, từ hôm nay trở đi ta sẽ lưu lại Mê Nhĩ sơn, tạm thời không tiến nhập vào Khương Lan Giới nữa. Vài trăm năm ngắn ngủi thật...đúng là ở bên ngoài hay thật, để bọn tiểu Hắc có thêm nhiều thời gian tu luyện cũng tốt." Tần Vũ mỉm cười nói.

"Vâng, thưa chủ nhân." Phúc bá cung kính nói.

Tần Vũ mục quang vừa quét qua bốn phương tám hướng, tâm tình thoải mái: *"Nơi này không tồi chút nào, một lát nữa ta sẽ bố trí trận pháp xung quanh tòa Mê Nhĩ sơn này, để bọn người Hắc Long đàm thưởng thức."*

"Chủ nhân, trước khi thí nghiệm trận pháp, ta có một thứ muốn người xem." Phúc bá đột nhiên nói.

"Hả?" Tần Vũ kinh dị nhìn Phúc bá: *"Là cái gì vậy?"*

Phúc bá cung kính nói: *"Lúc lão chủ nhân li khai, đã để lại một thứ bên cạnh ta. Người đã ủy thác cho ta, khi nào cảnh giới 'trận đạo' của chủ nhân sơ nhập điện đường thì có thể xem quyển trục này."*

Trong tay Phúc bá đột ngột xuất hiện một kim sắc quyển trục.

"Sơ nhập điện đường?" Tần Vũ không khỏi mỉm cười, đích xác là so sánh với thành tựu của Phúc bá về Trận đạo thì mình có thể coi là đã sơ nhập điện đường. Tuy nhiên bản thân mình hiện nay về mặt

lĩnh ngộ *"Trận đạo"* thì còn phải cần vài chục vạn năm nữa.

"Trong quyển trục này là cái gì?" Tần Vũ hiếu kỳ hỏi.

Phúc bá mỉm cười nói: *"Chủ nhân xem qua là biết ngay. Đây có thể coi là ngọn đèn soi sáng chỉ lối cho chủ nhân trên con đường 'Trận đạo' đấy."*

Tần Vũ thấy hiếu kỳ, thần thức dung nhập vào trong kim sắc quyển trục đó.

"Chào ngươi, kẻ kế thừa của ta, sau khi ngươi đã xem quyển trục này thì có lẽ đã khai mở điện chưởng để khống chế cả Mê thần điện rồi. Đối với việc lĩnh ngộ 'Trận đạo' cũng đã có bước tiến bộ nhất định. Ta lưu lại đây quyển trục này chỉ muốn cho ngươi biết các tầng của 'Trận đạo', để ngươi có thể xác định rõ vị trí của mình."

"Hải dương trận pháp vô bờ bến, từ cổ chí kim chưa ai hiểu hết. Cao thủ trận pháp dựa vào sự lĩnh ngộ trận pháp mà có thể tạm chia ra là 'Trận đạo đệ nhất cảnh giới', 'Trận đạo đệ nhị cảnh giới', 'Trận đạo đệ tam cảnh giới'. Nhưng ta nhận định sự phân chia này không đúng. Vì mỗi người ở 'Trận đạo' đệ nhất cảnh giới đều không tương đồng với nhau. Ví dụ như chính ta, năm đó lĩnh ngộ được 'Trận đạo' đệ nhất cảnh giới, luận thực lực, so với một kẻ thứ hai đã hao phí cả thập ức năm lĩnh ngộ 'Trận đạo' đệ nhất cảnh giới thì yếu hơn hàng trăm lần."

"Ví dụ như người hầu của ta là A Phúc, A Phúc mặc dù liên tục thẳng tiến đạt đến 'Trận đạo' đệ nhất cảnh giới nhưng thực lực của hắn về Trận đạo có thể so sánh với cao thủ 'Trận đạo' đệ nhị cảnh giới. Do đó chỉ dùng ba đại cảnh giới thì không cách nào phân biệt tỉ mỉ được các tầng của trận pháp. Điều này làm ta phải tự thân xác định vị trí trong trận pháp!"

"Từ khi Thần giới sinh ra đã xuất hiện trận pháp, tất cả đều có thể khám phá ra cấp bậc trong sự phận định vị trí của ta."

"Trong 'Trận đạo' chín trăm quyển đã đưa ra nhiều ví dụ về trận pháp, từ giản đơn đến phức tạp. Bất quá ví dụ được đưa ra trong chín trăm quyển về 'Trận đạo' đều có đủ các cấp từ trận pháp cấp cao nhất cho đến trận pháp sơ cấp nhất!"

Xem đến đây, Tần Vũ trong lòng chấn động.

Năm đó ta tự mình hoàn toàn nắm vững trận pháp trong chín trăm quyển 'Trận đạo', ngộ ra đệ nhất cảnh giới của 'Trận đạo', sau đó tự nhận là phi thường. Giờ đây nhìn lại đó bất quá là cấp thấp nhất của trận pháp thôi.

"Về các tầng của 'trận pháp' ta tạm thời xác định ra tám cấp, hiệu quả uy lực của tám cấp trận pháp này, ta đều ghi nhận lại rất chi tiết ở bản phụ lục đính kèm theo quyển trục này."

"Trận pháp nhất cấp xem như là cơ sở, có thể bố trí ra trận pháp nhị cấp có thể coi là đã tiến vào điện đường của trận pháp, có thể bố trí trận pháp tam cấp xem như là cao thủ trận pháp, còn bố trí được trận pháp tứ cấp thì được coi là trận pháp đại sư rồi! Còn bố trí được trận pháp ngũ cấp...tại Thần giới, cần luyện chế thiên thần khí, tu vi trận pháp thấp nhất cũng phải đạt đến tầng thứ năm của trận pháp."

Tần Vũ ngầm ghi nhớ.

Có thể bố trí được trận pháp ngũ cấp thì cũng có thể luyện chế thiên thần khí.

"Tại cả Thần giới này, nhân vật có thể bố trí ra trận pháp ngũ cấp xem ra không nhiều. Nhưng bố trí được trận pháp lục cấp...ha ha, luyện khí tông sư của cả Thần giới phỏng chừng chỉ được năm người. Còn trận pháp thất cấp, trận pháp bát cấp, trong lịch sử chỉ có Xa Hầu Viên ta mới có thể bố trí ra được!"

Tần Vũ hít một hơi lãnh khí.

Từ việc phân cấp trận pháp, Tần Vũ có thể cảm nhận rõ ràng thực lực 'Trận đạo' của Xa Hầu Viên.

Tám cấp của trận pháp, không ngờ cả trận pháp thất cấp và bát cấp chỉ có một mình Xa Hầu Viên bố trí ra được.

Tần Vũ nỗ lực áp chế chút tâm tình kích động, tiếp tục xem xét.

"Trong tám cấp trận pháp, chỉ có một mình ta có thể đạt đến thất cấp và bát cấp, tạm thời có thể không quản đến. Từ đệ nhất cấp

đến đệ lục cấp đã có thể xếp vào hàng cao thủ trận pháp của Thần giới rồi. Từ đệ nhất cấp đến đệ lục cấp tất cả đều từ giản đơn đến phức tạp. Xem ra trong các tông sư về trận pháp có thể bố trí được trận pháp lục cấp, tựa hồ càng chồng lên nhau càng nhiều, càng dung hợp càng nhiều, càng thêm phức tạp thì trận pháp càng thêm lợi hại.

"Năm đó, ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá lúc đó ta đạt đến 'Trận đạo' đệ tam cảnh giới, sau đó bố trí được trận pháp thất cấp, còn khi ta đạt đến thành tựu cao nhất là bát cấp trận pháp ta phát hiện ra...đệ nhất cấp đến đệ lục cấp là từ giản đơn đến phức tạp. Còn từ đệ thất cấp trở đi, trận pháp bố trí tất cả đều rất giản đơn, Đường lớn sẽ phải đơn giản, khả năng là đạo lý này."

Tần Vũ ghi nhớ chắc chắn những lời này.

Nhưng Tần Vũ vẫn còn có chút không minh bạch, càng chồng lên càng lợi hại, uy lực đương nhiên càng lớn. Trận pháp cần phải để cho các bộ phận có cơ kết hợp hoàn thiện với nhau cùng một chỗ, ví như chồng lên nhau mười lần thì uy lực tự nhiên không thể như chồng mười sáu lần.

Nhưng tại sao thất cấp trận pháp, bát cấp trận pháp lại từ phức tạp biến thành giản đơn vậy?

"Thật là thâm ảo" *Tần Vũ cười khổ trong lòng, hiện giờ những đạo lý mà Tần Vũ chưa hiểu được, có thể sau này sẽ có thể minh bạch.*

"Về hiệu quả của tám cấp trận pháp, ta đã đưa ra ví dụ tường tận ở phụ lục đính kèm của quyển trục, phân biệt rõ giữa mỗi cấp trận pháp từ trận pháp yếu nhược nhất cho đến trận pháp cường đại nhất. Truyền nhân kế thừa của ta, ngươi hiện nay không cần phải nghiên cứu về trận pháp thất cấp và bát cấp, sau hết...nếu không có cơ sở vững chắc thì nghiên cứu trận pháp thất cấp và bát cấp đối với ngươi ngược lại chỉ có sai lầm thôi."

"Đương nhiên, tám cấp độ trận pháp chỉ là sự phân loại của cá nhân ta, tịnh không phải là sự công nhận của Thần giới. Hơn nữa...trong lòng ta, trên trận pháp bát cấp, tương ứng phải có trận

pháp cửu cấp, thậm chí là trận pháp thập cấp. Chỉ là ta hiện nay không có cách nào tái đột phá nữa. Truyền nhân của ta, Mê thần điện giao cho người rồi đó, ta cũng hy vọng ngươi có thể giúp ta mà kế thừa được thanh danh 'Tượng thần' của ta, nỗ lực nhé, truyền nhân của ta!"

Thu lại kim sắc quyển trục, Tần Vũ trầm mặc hồi lâu.

"Phúc bá, đưa phụ lục của quyển trục có phần thuyết minh cụ thể của Xa Hầu tiền bối đối với trận pháp bát cấp cho ta." *Tần Vũ nhìn về hướng Phúc bá.*

Phúc bá mỉm cười gật đầu: "Chủ nhân, có một quyển trục thuyết minh tường tận đối với trận pháp từ nhất cấp đến tam cấp. Quyển trục thuyết minh tường tận đối với trận pháp tứ cấp có ba quyển, quyển trục thuyết minh tường tận đối với trận pháp ngũ cấp có mười hai quyển, quyển trục thuyết minh tường tận đối với trận pháp lục cấp có chín mươi tám quyển, quyển trục về trận pháp thất cấp và bát cấp chỉ có một!"

Nói đến đây, trước mặt Phúc bá đã xuất hiện một đống kim sắc quyển trục.

Thần thức của Tần Vũ lập tức đại khái quét qua một lượt.

Tần Vũ vẫn chưa đọc kỹ mà chỉ lướt qua đại khái một lần.

Xa Hầu Viên mỗi một cấp độ trận pháp đều ghi chép lại từ trận pháp yếu nhất đến trận pháp mạnh nhất, nói cách khác...mỗi một cấp độ trận pháp đều có hai loại, một mạnh một yếu, chỉ có trận pháp bát cấp là chỉ có một.

"Chín mươi tám quyển trục này không ngờ lại chỉ ghi chép về hai trận pháp." *Tần Vũ thầm than trong lòng.*

Phức tạp đến cực hạn, xác thực cũng cực kỳ đáng sợ.

"Chủ nhân, những người khác trong thần giới luyện chế thần khí gia trì trận pháp, vì trận pháp quá phức tạp, làm mất rất nhiều

thời gian nên để luyện chế ra một kiện thiên thần khí phải tiêu hao thời gian rất dài. Nhưng lão chủ nhân... luyện chế thiên thần khí cũng dề dàng vô cùng." *Phúc bá tự hào nói.*

Cái danh Tượng thần có thể là trò đùa trẻ con sao?

"Phúc bá, ta chưa đọc tử tế, ngươi nói xem hiện nay trận pháp của ta có thể xem là tầng thứ mấy?" *Tần Vũ hỏi.*

Phúc bá cung kính nói: "Chủ nhân trí tuệ cao ngút trời xanh, chỉ cần hơn hai vạn năm đã có thể tiến vào tầng tam cấp trận pháp. Tuy trong tam cấp trận pháp vẫn còn yếu nhưng đã là xuất sắc lắm rồi."

"Tầng tam cấp trận pháp?" *Tần Vũ nhẹ gật đầu.*

Tốc độ này hoàn toàn coi là được.

"Phúc bá, còn ngươi?" *Tần Vũ hốt nhiên hiếu kỳ hỏi.*

Tần Vũ cũng đã biết rằng cả Thần giới cũng chỉ có năm người đạt đến tầng thứ sáu trận pháp. Nhưng tầng thứ năm của trận pháp khẳng định cũng đã rất ít, đạt đến trình độ này đã có thể luyện chế ra thiên thần khí rồi.

Phúc bá khiêm tốn cười nói: "Năm đó lão chủ nhân thường hay chỉ điểm cho lão phu, lão phu không dám trễ nải chút nào, đã nhiều năm nay, cũng xem như đã tiến nhập vào tầng thứ năm của trận pháp rồi."

"Ngũ cấp trận pháp, có luyện chế được thiên thần khí không nhỉ?" Tần Vũ tỏ ra ngạc nhiên nói.

Phúc bá lắc đầu nói: *"Đối với việc lĩnh ngộ trận pháp, để đạt đến tầng trận pháp ngũ cấp, bất quá một điều kiện là phải luyện thiên thần khí, đồng thời lại còn các điều kiện liên quan đến hỏa diễm, tài liệu.v.v. Ta bản thân đã không có linh hồn, tự nhiên vô phương dùng thần thức khống chế được lửa, có luyện chế cũng không ra được thiên thần khí."*

Trong lòng Tần Vũ thấy đáng tiếc cho Phúc bá.

Không có linh hồn đích xác là sự trói buộc rất lớn.

"Phúc bá, trước hết người cứ nghỉ ngơi đi, bây giờ ta sẽ bố trận đây." Tần Vũ cười nói rồi cả người bay lên giữa không trung, sau đó song thủ như ảo ảnh xuất ra đạo đạo quang hoa, đồng thời còn có vô số phù triện ấn phù.

Thần linh thạch lấp lánh đột ngột bay ra từ song thủ của Tần Vũ.

Một khối, hai khối, ba khối... hai mươi tư khối! Hai mươi tư khối hạ phẩm Thần linh thạch chỉnh tề bay ra bốn phương tám hướng Mê Nhĩ sơn, mỗi một khối hạ phẩm Thần linh thạch đều tán phát quang hoa rực rỡ.

Tần Vũ ở giữa bố trận, ưu nhã xuất ra đạo đạo thần linh ấn quyết, tốc độ lúc nhanh lúc chậm, thần lực hàm chứa lúc nhiều lúc ít. Một trận pháp hoàn chỉnh thập phần xảo diệu đã hình thành.

Trận pháp này bất quá chỉ là nhất cấp trận pháp, chỉ có điều lại thuộc về loại ảo trận lợi hại nhất trong các loại trận pháp nhất cấp.

* * *

Hắc Long đàm trên thực tế là một cái hồ mĩ lệ có diện tích một trăm dặm. Trong cái hồ mĩ lệ này lại chẳng có loại cá nào sinh sống cả, hoàn toàn là tuyệt cảnh không có sức sống, chỉ có vài loại thực vật sinh trưởng.

Bên cạnh Hắc Long đàm có một tòa cung điện to lớn và xa hoa. Tòa

cung điện này là Hắc Long điện.

Xung quanh Hắc Long điện còn có ba tòa cung điện khác. Ba tòa cung điện này là cung điện của tam đại cao thủ của Hắc Long đại nhân, thủ lĩnh Hắc Long đàm. Bình thường nếu luận về mức độ nhiệt náo thì hơn nhiều so với Hắc Long điện.

Bởi vì trong Hắc Long điện chỉ có vài nô bộc, mấy nô bộc này bất quá chỉ để duy trì sự thanh khiết của Hắc Long điện. Còn Hắc Long đại nhân thì lâu lắm rồi không hề xuất hiện ở Hắc Long điện.

Tam đại cao thủ của Hắc Long đại nhân là Hùng Hắc, Liễu Như đạo nhân và Mị Cơ.

Trừ ba vị đại cao thủ ra, phần lớn thủ hạ của Hắc Long đàm vốn chưa hề được gặp Hắc Long đại nhân. Hắc Long đại nhân đang ở đâu? Tại sao lại chưa hề xuất hiện, có phải là chết rồi chăng?

Không ai dám hỏi, biết đáp án này chỉ có ba vị đại nhân kia mà thôi.

Thế lực của Hắc Long đàm cực kỳ lớn, thủ hạ nhân mã tự nhiên cũng cực kỳ nhiều. Ba vị đại nhân tùy tiện ai cũng có dễ dàng xuất ra mười vạn nhân mã. Nếu luận về quyền thế thì Hùng Hắc là người có quyền lớn nhất.

Hùng Bá điện.

Đây là cung điện thuộc về Hùng Hắc trong ba tòa cung điện. Hùng Hắc quản lý hơn một nửa nhân mã của Hắc Long đàm. Phần lớn sự tình đều do hắn quyết định. Nhưng vài tháng gần đây, Hùng Hắc đang có chút phiền não.

Vì thủ hạ của hắn vô duyên vô cớ thất tung đến vài chục người. Nếu như bị ai đó giết chết thì Hùng Hắc hắn không thể không quản, sẽ phái người đi báo thù. Nhưng hắn vẫn chưa tra xét được là thủ hạ của mình bị ai sát hại.

Trong đại điện của Hùng Bá điện, một hán tử mặt đen cường tráng cao đến gần ba mét đang ngồi, tay chống cằm khẽ nhíu mày.

Chỉ nghe tiếng bước chân vang lên rõ ràng, một hắc y nữ tử nhanh

chóng tiến đến. Thấy ánh mắt của nam tử mặt đen quét qua, hắc y nữ tử vội nói: *"Đại nhân, bọn ta tra xét nhiều hướng, cuối cùng cũng phát hiện ra một điểm khả nghi."*

"Nói!" Hùng Hắc hững hờ nói.

Hắc y nữ tử cung kính nói: *"Bốn mươi người đó tuy phân thành ba nhóm đi hành sự nhưng đều có một điểm chung là đều đi về phương nam hành sự. Thuộc hạ phái người đi cuối cùng cũng phát hiện được một chuyện."*

"Hả?" Hùng Hắc hừ một tiếng, ánh mắt quét về hắc y nữ tử.

"Ở vị trí khoảng vài dặm về phía nam tổng bộ Hắc Long đàm của chúng ta có một tòa tiểu sơn. Ta phái người tra xét thì khi tra đến tòa tiểu sơn đó đã phát hiện một chuyện là tất cả những người tiến vào tòa tiểu sơn này đều bị mất tích ở đó, không hề trở ra. Vì chuyện này mà trong đội tra xét lại bị mất tích thêm ba người ở tòa tiểu sơn."

Hắc y nữ tử nói xong bình thản đứng đợi lệnh của Hùng Hắc.

"Một tòa tiểu sơn?" Hùng Hắc đứng dậy đối diện với hắc y nữ tử, *"tên nó là gì?"*

Hắc y nữ tử nhíu mày nói: *"Đại nhân, đội ngũ tra xét quay về có bẩm báo một sự tình quái dị là tòa tiểu sơn đó bình thường bọn ta không hề quan tâm đến nên chỉ là một ngọn núi vô danh. Nhưng lần đó khi bọn họ tra xét đến lại thấy trên núi có một tấm thạch bia có ba chữ Mê Nhĩ sơn!"*

"Mê Nhĩ sơn?" Hùng Hắc khẽ nhíu mày.

"Đại nhân, tấm thạch bia đó dường như mới được lập, kết hợp với cả ngọn núi ẩn chứa năng lực khốn nhân địa quỷ. Thuộc hạ đoán rằng khả năng có một cá nhân hay một thế lực nhỏ nào đó đã chiếm cứ ngọn núi đó và đã bố trí trận pháp xung quanh ngọn Mê Nhĩ sơn này." Hắc y nữ tử nói ra ý nghĩ trong đầu.

Hùng Hắc hừ một tiếng: *"Ai đó hay thế lực nào đó? Thật là to gan, chẳng lẽ không biết... chung quanh Hắc Long đàm của ta không cho phép bất kỳ thế lực nào được đặt chân vào chứ?"*

Hắc Long đàm rất bá đạo.

Ngay cả chỉ ở gần phạm vi thế lực căn bản đã không có thế lực nào tồn tại. Trong quá khứ thì có nhưng tất cả những thế lực đó đã bị Hắc Long đàm xóa sổ hết rồi.

Cạnh giường ngủ của mình há lại để kẻ khác nằm ngáy o o sao?

"Không ngờ lại dám làm khó cho người của ta, đừng hòng mà trở về, được...ngươi tìm những thủ hạ tinh thông trận pháp của mình cùng ta đến phá hủy cái trận pháp gì gì đó ở Mê Nhĩ sơn. Sau đó thì kẻ bố trận để ta giết." Hùng Hắc lạnh lùng nói.

Hắc y nữ tử cung kính nói: *"Vâng, thưa đại nhân."*

Hắc Long đàm nhân mã rất nhiều tự nhiên phải có nhân tài tinh thông các phương diện khác nhau.

* * *

"Ất đại nhân không cần căng thẳng, lần này thuộc hạ nhất định có thể giết chết địch nhân chiếm cứ Mê Nhĩ sơn." Liễu Thất Viêm khom lưng đưa ra đề nghị với hắc y nữ tử.

"Thất Viêm, ngươi cũng có phân lượng nhưng chuyện này ngươi phải hết sức cẩn thận. Trận pháp trên Mê Nhĩ sơn có uy lực không nhỏ đâu, không phá được là sẽ bị người ta hủy diệt đó." Hắc y nữ tử lạnh lùng nói.

"Vâng." Liễu Thất Viêm cung kính đáp.

* * *

Sau khi li khai tổng bộ của Hắc Long đàm, Liễu Thất Viêm dẫn hai mươi thủ hạ đến Mê Nhĩ sơn. Đội này đi rất nhanh, chỉ mất tổng cộng có hai ngày đã đến ngoại vi Mê Nhĩ sơn.

"Dừng!" Liễu Thất Viêm giơ tay ra lệnh cho thủ hạ.

Liễu Thất Viêm sinh ra ở thần giới, sau đó sinh sống ở Phù Giác thôn. Nhưng Phù Giác thôn của hắn cứ mỗi một ngàn năm đều phải nộp rất nhiều thuế, Thần linh thạch để tu luyện không đủ.

Vậy nên hắn đã đến Hắc Long đàm, trải qua nhiều năm phấn đấu cũng được cất nhắc ở Hắc Long đàm, được xem là một tiểu đội trưởng cấp thấp.

Lần trước Tử Vân, bạn thanh mai trúc mã đã cùng Hình Viễn trở thành phu thê. Đối với chuyện này Liễu Thất Viêm tịnh không hề dựa vào vũ lực để đối phó với Hình Viễn. Không phải là hắn không nghĩ đến mà là hắn không thể nhìn thấu được ba người Tần Vũ huynh đệ của Hình Viễn.

Liễu Thất Viêm còn là một kẻ rất cẩn thận, đối với tình cảm hắn không hề tin tưởng. Trong lòng hắn, quyền lợi và thực lực mới là trọng yếu nhất, cảm tình bất quá chẳng là gì hết.

"Liễu đại nhân, trên tấm thạch bia đó có ba chữ Mê Nhĩ sơn." Một gã trung niên nam tử trong số hai mươi thủ hạ của hắn nói.

Liễu Thất Viêm khẽ gật đầu: *"Chư vị, đây đã là Mê Nhĩ sơn rồi nhưng cả Mê Nhĩ sơn này đã bị một loại trận pháp bao phủ. Tam Dương huynh, trong bọn ta huynh là người tinh thông trận pháp nhất. Huynh hãy lên trước xem xét đi."*

Một gã trung niên nam tử có một chòm râu dê tiến lên phía trước.

Gã tiện tay nhặt lấy vài viên sỏi sau đó ném vào trong Mê Nhĩ sơn. Tất cả mọi người có mặt ở đó đều thấy mấy viên sỏi đó rơi một cách tự nhiên xuống một phiến đá.

"Không hề có biến hóa gì, Tam Dương huynh có biết đây là trận pháp gì không?" Liễu Thất Viêm lên tiếng hỏi.

Nam tử râu dê tịnh không nói gì nhưng lại xuất ra một đạo thần lực tiến vào Mê Nhĩ sơn. Cả ngọn Mê Nhĩ sơn lập tức xuất hiện một tấm quang trảo cự đại, đồng thời vô số phù triện ấn phù dày đặc nổi lên trên.

Gã nam tử râu dê sắc mặt nghiêm túc nói: *"Liễu đại nhân, nếu như ta đoán không sai thì trận pháp này chắc là trận pháp của thần giới! Hơn nữa lại còn thuộc về một loại trận pháp khá cao thâm trong số các loại trận pháp của thần giới."*

Trong lòng Liễu Thất Viêm thấy bất diệu, không tự chủ nhìn lại

những người khác trong đội.

"Liễu đại nhân, Tam Dương huynh nói không sai đâu, trận pháp này đích xác là rất thâm ảo." Đám người đó ai nấy đều gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

"Ở Hắc Long đàm nhiều năm như vậy nên ta cũng đã từng được xem qua một kim sắc quyển trục trong số thư tịch về trận pháp thần giới. Căn cứ vào sự lĩnh ngộ trận pháp của ta ở hạ giới, sau khi nghiên cứu bộ thư tịch về trận pháp đó, cuối cùng cũng có thu hoạch. Nhưng phá trận pháp này thì không đủ." Gã râu dê vẻ mặt rất nghiêm túc.

Bọn Liễu Thất Viêm căn bản không biết là giờ phút này Tần Vũ đang dùng thần thức quan sát bọn chúng.

Tần Vũ dựa vào sự hỗ trợ của Lưu Tinh lệ, thần thức đã có thể xuất ra khỏi người đến cả ngàn mét. Thời khắc này Tần Vũ đang đứng trên đỉnh của một cái cây trên Mê Nhĩ sơn, cự li đến chỗ bọn Liễu Thất Viêm có đến hơn ba trăm mét.

"Thư tịch về trận pháp? Lại còn một kim sắc quyển trục?" Tần Vũ ngay khi mới bắt đầu lắng nghe đám người này nói chuyện với nhau đã nghĩ là gã Tam Dương này lợi hại thế nào. Nhưng bây giờ đã nghe được gã gia hỏa này mới chỉ được xem qua một quyển thư tịch về trận pháp thần giới.

"Liễu đại nhân, ta chỉ có thể dùng biện pháp bản thân để cảm thụ uy lực của trận pháp này một lần xem."

Gã Tam Dương đó nhìn về phía Liễu Thất Viêm: *"Liễu đại nhân, dùng một sợi dây dài buộc vào chỗ lưng ta, các người ở bên ngoài, chỉ mình ta tiến vào thôi. Sau mười quãng nghỉ, bất kể là phát sinh chuyện gì thì các người cứ trực tiếp kéo ta ra."*

Liễu Thất Viêm trầm tư một lúc rồi cũng gật gật đầu.

* * *

"Đã tiến vào thật rồi, ha ha...sợi dây cũng có thể bị đứt mà!"

Trên mặt Tần Vũ lộ vẻ cười cợt, sau đó thân hình như một ngọn gió nhẹ hạ xuống. Phúc bá trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh

Tần Vũ. Cả hai kẻ trước người sau vội tiến về sườn núi.

* * *

"Nhớ nhé, mười quãng nghỉ, bất kể phát sinh chuyện gì cũng đều phải kéo ta lại." Tam Dương lại dặn dò thêm một lần nữa.

"Tam Dương huynh không phải lo đâu." Cả bọn đều xác nhận.

Lúc này Tam Dương sau khi đã buộc dây quanh người mới an tâm tiến vào Mê Nhĩ sơn. Gã Tam Dương đó sau khi tiến vào trong Mê Nhĩ sơn liền cảm giác thấy cảnh tượng xung quanh hoàn toàn biến mất.

"Trận pháp thật lợi hại. Người bố trí trận pháp này nhất định là trận pháp đại sư của thần giới." Tam Dương thầm than trong lòng.

Trận pháp thư tịch ở thần giới rất trân quý, một kẻ bình thường làm sao mà có khả năng xem được, đừng nói đến chuyện nghiên cứu. Gã Tam Dương này căn bản không biết trận pháp này bất quá chỉ là nhất cấp trận pháp.

"Đã mười quãng nghỉ rồi a? Sao vẫn chưa kéo mình ra?" Tam Dương có chút nghi hoặc.

"Kéo ta quay lại đi!" Tam Dương hô to.

Lúc này Tam Dương căn bản không biết rằng bản thân mình vô phương tiến ra được. Nhưng dù cho hắn có hô đi hô lại thì sợi dây ở lưng hắn vẫn không hề có phản ứng gì.

*"Hả?' Tam Dương quay đầu lại nhìn sợi dây nối mình với bên ngoài, sắc mặt tức thì thay đổi, miệng lẩm bẩm: "*không, là ảo cảnh, không phải là thật, không thể tin, không thể tin."

* * *

Bọn Liễu Thất Viêm kéo mạnh một cái, kéo ra được nửa sợi dây đã bị đứt.

*"*Sợi dây đã bị người ta cắt đứt rồi." *Liễu Thất Viêm vừa nhìn thấy*

nét mặt liền biến đổi.

*"*Tam Dương huynh đã bị hãm trong đó rồi, giờ phải làm sao đây?*"* *Lập tức vài kẻ vội lên tiếng.*

*"*Liễu Thất Viêm, sao không mời mà đến địa bàn của ta?" Một đạo thanh âm đột nhiên vang lên từ Mê Nhĩ sơn. Bọn Liễu Thất Viêm lập tức kinh hãi nhìn về Mê Nhĩ sơn.

Chỉ thấy cả ngọn Mê Nhĩ sơn lại hiện ra quang mang mênh mông, phù triện ấn phù dày đặc nửa chìm nửa nổi trên tấm quang trảo, đồng thời tấm quang trảo đó mở rộng ra, phạm vi một lúc đã tăng lên cả trăm mét.

Lập tức đội của Liễu Thất Viêm cảm thấy choáng váng, bị trận pháp bao phủ hết vào trong.

Liễu Thất Viêm ơi là Liễu Thất Viêm, mang một kẻ chỉ biết sơ sơ bên ngoài về trận pháp đến phá trận pháp của ta thì thật là...thần giới trận pháp, khu vực bao phủ có thể theo năng lượng mà cải biến thành to nhỏ, một điểm tối cơ bản như thế mà bọn ngươi đều không biết."

Tần Vũ thu hồi thần lực đã quán nhập vào trận pháp, phạm vi bao phủ của trận pháp lập tức trở về tình trạng như lúc đầu. Lúc này năng lượng của trận pháp hoàn toàn do Thần linh thạch cung cấp.

Còn đội của Liễu Nhất Viêm thì đã hoàn toàn bị khốn ở trong trận pháp.

"A, để ta ra, đồ hỗn đản, để ta ra!" Ở một nơi trên Mê Nhĩ sơn có một kim phát lão đầu đang điên cuồng gào thét. Lão đã bị khốn ở đây mấy tháng trời rồi. Lúc này Liễu Thất Viêm đi ngang qua bên cạnh nhưng hoàn toàn không phát hiện ra một điểm nào của lão đầu điên cuồng nọ.

"Hiện giờ trên Mê Nhĩ sơn đã có đến vài chục nhân viên tốt để thí nghiệm trận pháp rồi, bất quá vẫn chưa đủ."

Tần Vũ đứng ở trên cây quan sát, thấy mấy kẻ đang kinh hoàng

hoảng sợ đó, miệng lẩm bẩm tự nói: *"Thực lực của mấy kẻ này cũng khá là yếu. Bất quá đợi thêm một lúc nữa, cao thủ của Hắc Long đàm không thể ngồi yên được nữa thì ta mới có thể thi triển trận pháp lợi hại thử xem."*

Mê Nhĩ sơn, phía trước tòa mộc ốc (nhà làm bằng gỗ) là một bãi đất. Bóng của Tần Vũ đang nhạt nhòa trong làn nước.

Tần Vũ chính là đang xắn ống quần lên, cả người đứng ngập một phần trong nước hồ. Nhìn rõ cả bàn chân đang đạp lên những tảng đá tròn ở dưới đáy hồ, còn Tần Vũ đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm hai con cá bơi trong nước, song thủ nâng cao ngang người, tựa hồ tùy thời chuẩn bị chộp cá.

"Ha ha ……." Phúc bá ở trên bờ chứng kiến Tần Vũ như thế này, cũng vui vẻ nở nụ cười. Tần Vũ cũng tịnh không sử dụng thần thức để tập trung theo dõi con cá trong nước mà lại sử dụng một phương pháp tối nguyên thủy, dùng ánh mắt để nhìn, sau đó sử dụng hai tay để tóm lấy. Theo sau từng trảo của Tần Vũ, những bông hoa nước trắng xóa bắt đầu bắn thẳng lên.

"Hắc, ta cũng không tin, một trảo mà không tóm được!" Tần Vũ vén hai ống tay áo lên.

Kì thật Tần Vũ chỉ cần tâm ý vừa động thì cái thần khí chiến y này đã tự động bùng lên, bất quá Tần Vũ hiện tại bây giờ dường như cũng giống năm xưa, đang tận tình hưởng thụ loại lạc thú này.

"Chủ nhân, cá ở trên Thần giới không giống như cá ở phàm nhân giới, những con cá này khả năng đều là yêu thú, tuy nhiên dù là Thần giới trung cấp yêu thú, công kích cũng rất yếu. Cái chính là chúng cũng có trí tuệ, ngài dùng trảo như thế rất khó tóm được chúng." Phúc bá tại phía xa nhắc nhở.

Nghe được thanh âm của Phúc bá, con cá ở trong nước nhảy ra khỏi mặt nước, sau đó lại rơi vào trong lòng nước, hiển nhiên là muốn chọc giận Tần Vũ.

"Cũng rất giảo hoạt đó." Tần Vũ chậm rãi thở ra môt hơi, sau đó hai mắt như điện nhìn thẳng vào con cá, hai tay cũng đã biến ra những tàn ảnh, mạnh mẽ hướng xuống phía dưới ao.

Ngay lập tức con cá bật người phóng đi. Cá ở trong nước thì vô cùng linh động. Da lại rất trơn, Tần Vũ căn bản không tóm được.

"Tốt, tốt, tốt!" Tần Vũ liên tiếp thốt lên ba tử *"tốt"*.

Con cá này cũng vừa bơi sang một chỗ khác, không ngừng lượn lờ.

"Hanh! Hanh...." Tần Vũ lại cười một tiếng xán lạn.

Chỉ thấy cả ao nước này rất đột ngột đã hoàn toàn biến mất không còn thấy đâu nữa, ban đầu ở trong ao nước có một con cá bơi lội nhưng giờ chỉ còn lại tảng đá, không hề có nước. Cho dù là cá trên Thần giới, bọn chũng cũng chỉ có khả năng miến cưỡng di động thôi.

"Lần này xem các ngươi chạy như thế nào!" Tần Vũ cười cười tiến lại, sau đó dùng một tay tóm một con cá. Tất cả lũ cá này đều mở to mắt, nhìn trừng trừng vào Tần Vũ.

"Chủ nhân, người sử dụng Khương Lan giới để bắt cá ư?" Phúc bá mở to hai mắt nhìn.

Tần Vũ quay đầu trở lại nhìn Phúc bá rồi cười xán lạn một cái, sau đó lại nhìn vào phía hai tay đang tóm hai con cá, nói: *"Hừ, các ngươi muốn khoa trương với ta, cẩn thận ta đem các ngươi nướng sạch."* Hai con cá nhất thời trở lên nôn nóng.

"Tha mạng, tha mạng!" Hai con cá này đột nhiên nói tiếng người, thanh âm trong trẻo vô cùng.

Tần Vũ sửng sốt trong chốc lát. Sau đó mới tỉnh ngộ đươc. Đây là cá trên thần giới, không phải là cá ở phàm nhân giới, có hoàn cảnh thần địa, ngay cả người vừa mới phi thăng, thân thể cũng cần phải được ổn định để tiếp nhận trói buộc của Thần giới. Lại nói cá trên thần giới, thì cũng có khả năng nói tiếng người.

"Các ngươi hiện tại không nên phản kháng, nếu không ta đem bọn ngươi nướng chín." Tần Vũ uy hiếp nói.

"Không phản kháng, không phản kháng." Một con cá màu xanh biếc cùng với một con cá màu phấn hồng cuống quít nói.

Tần Vũ mỉm cười rồi gật đầu, tâm ý vừa động liền thu hai con cá vào trong Khương Lan giới.

"Không thể tưởng tượng được là chủ nhân còn có cái tâm tính của trẻ con như vậy." Phúc bá đứng ở một bên cười nói.

Tần Vũ vung tay lên, nước ao vốn bị hút vào trong Khương Lan giới lại bị đưa trở lại. Tần Vũ đi lên trên, quần áo cũng tự động khôi phục nguyên dạng, trên khuôn mặt Tần Vũ đã không còn vẻ tươi cười như vừa rồi.

"Chủ nhân, người làm sao vậy?" Phúc bá đã cảm thấy tâm tình của Tần Vũ đã thay đổi. Ánh mắt Tần Vũ trở nên mờ ảo, lạnh nhạt nói: *"tâm tính của trẻ con, ta cũng muốn có, đáng tiếc …… từ rất lâu rồi, ta đã không còn nữa. Ngươi nghĩ rằng ta bắt cá chỉ để cho vui thôi sao?"*

"Phúc bá, ta bình thường sẽ không để cho bản thân được nghỉ ngơi, ta không phải tu luyện thì sẽ thôi diễn trận pháp, hoặc là ở cùng một chỗ với huynh đệ của mình. Ta rất ít khi ở một mình, sự tình gì cũng mặc kệ. Ngươi biết tại sao không?" Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá.

Phúc bá lắc đầu. Tần Vũ tự giễu mình, cười: *"Ngươi không hiểu được đâu, bởi vì nếu ta chỉ có một mình một người, mà sự tình gì cũng mặc kệ, đầu óc ta sẽ nghĩ ngợi, nghĩ rất nhiều chuyện, mà nghĩ đến nhiều nhất chính là Lập nhi."*

"Muốn gặp, nhưng lại không thể gặp, chỉ có thể tưởng ái, chính là chỉ có thể nhịn xuống, một ngày rồi lại một ngày, một năm rồi lại một năm nữa, một ngàn năm lại một ngàn năm …… hết thảy đều đặt ở đáy lòng, đè ép nhiều năm như vậy đấy." Tần Vũ chỉ vào ngực, nói: *" Ở sâu, rất sâu, rất sâu."*

Tần Vũ ngửa mặt lên nhìn bầu trời, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười. "Tươi cười có thể làm cho trong lòng có một chút thoải mái, mà thể hiện một chút tâm tính của trẻ con cũng đồng dạng là để cho tâm tình được buông lỏng. Ta không phải là một người thích cười, chỉ là đôi khi ta để cho chính mình được cười, ta không phải là một người có tâm tính của trẻ con, nhưng mà ta cũng muốn tỏ ra một chút cái vẻ trẻ con để có giải quyết được những chuyện theo cách của trẻ con."

"Chỉ có như vậy, tâm trạng của ta mới có một chút tốt đẹp, mà cái cảm giác bị đè nặng trong lòng mới có chút nhẹ nhàng hơn." Trong khóe mắt Tần Vũ đã hơi ươn ướt, nhưng khi Tần Vũ vừa cười thì trong mắt cũng hiện lên nét vui vẻ.

"Bình thường khi không thôi diễn trận đạo thì ta sẽ không ngừng tu luyện, ta căn bản không để cho đầu óc được rảnh rỗi, nhưng mà mấy ngày này ta nghỉ ngơi, đầu óc ta vừa không bị khống chế liền suy nghĩ rất nhiều ……" Tần Vũ lắc lắc đầu, tự cười mình. Phúc bá đứng bên cạnh Tần Vũ, không biết nên nói cái gì cho tốt.

"Ha ha, đừng như vậy nữa, kỳ thật ta đang rất vui vẻ." Tần Vũ quay sang Phúc bá cười, *"So với lúc ở phàm nhân giới, thực lực hiện giờ của ta mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa bây giờ ta cũng đã tiến vào thần giới, Lập nhi cũng ở tại thần giới, thậm chí là ta có thể cảm ứng được nơi Lập nhi đang ở ……"*

Tần Vũ giơ một ngón tay chỉ về phương bắc: *"Nàng đang ở đó!"*

Tần Vũ thu tay lại, nhìn phúc bá rồi cười nói: *"Nhiều năm như vậy rồi cũng qua đi, chỉ cần ta cố gắng thêm một đoạn thời gian nữa thôi. Ta đi trên con đường này, dù gặp bất cứ chuyện gì cũng sẽ vẫn tiến về phía trước. Không ai có thể ngăn cản ta."*

Thanh âm của Tần Vũ rất bình thản, không có khí thế gì cả, trên mặt lại có một nụ cười. Điều này chính là phát ra từ sự tự tin trong lòng, Phúc bá cũng hoàn toàn cảm nhận được.

"Chủ nhân, không ai có thể ngăn trở người được." Phúc bá cũng gật đầu, nói một cách chắc chắn.

"Cáp!" Tần Vũ hét lớn, cả người tràn ngập sức sống,

"Phúc bá. Đi nào. Tới Khương Lan giới xem hai con cá đó sau khi biến thành hình người sẽ có dáng điệu gì?"

Tầng thứ hai của Khương Lan giới chính là nơi Hắc Vũ đang ở. Tần Vũ vừa rồi đem hai con cá đưa tới ngoài cửa nhà của Hắc Vũ, lúc này Tần Vũ và Phúc bá liền nghe thấy tiếng nói chuyện của không ít người.

"Hả? Ốc Lam, Ô Hách, các ngươi cũng ở đây sao?" Tần Vũ kinh ngạc, chứng kiến Ốc Lam, Ô Hách hai người đang cùng Hắc Vũ đứng ở một chỗ.

Nhất thời năm người trong đình viện lập tức nhìn về phía Tần Vũ và Phúc bá. *"Đại ca. hai tiểu cô nương này sao lại tới đây ?"* Hắc Vũ

lập tức hỏi.

Tần Vũ lúc này mới nhìn về hướng hai nữ tử, hai nữ tử này nhỏ nhắn lả lướt, phỏng chừng cao khoảng một thước năm, thước sáu, lúc này hai nữ tử chính là đang chớp mắt, hưng phấn nhìn Tần Vũ. *"Tần Vũ đại nhân."* Hai nữ tử khom lưng hành lễ.

Hai nàng vô cùng hưng phấn, tưởng rằng mình phải chết không ngờ lại có cơ hội biến thành hình người, tại thần giới, các nàng này bình thường trong hình dạng con cá rời đi khỏi nước là không cách nào hoạt động được, trừ phi vượt qua thần kiếp. Vậy mà giờ đây đến Khương Lan giới, không có thần giới trói buộc. Các nàng lại có thể biến thành hình người.

"Các ngươi tên là gì?" Tần Vũ hỏi.

Tên to đầu Ô Hách bật người nói: *"Chủ nhân, cô nương mặc áo xanh biếc tự gọi mình là 'Thanh Thủy'. Cô nương mặc áo màu phấn hồng gọi mình là 'Hồng Vũ'."*

"Tần Vũ đại nhân không có hỏi ngươi." Thanh Thủy, Hồng Vũ hai nữ tử bật người quát, sau đó vui vẻ nhìn Tần Vũ, *"Tần Vũ đại nhân, ta tên là Thanh Thủy, còn nàng ấy là Hồng Vũ."*

Có thêm hai thiếu nữ hoạt bát, nhí nhảnh như thế này, thì ngay cả bọn người Hắc Vũ, Ốc Lam cũng trở nên vui vẻ mà cười nhiều hơn. Trong lòng Tần Vũ không khỏi cho rằng quyết định của mình quả thật là đúng đắn.

Tần Vũ đứng ở trên một tảng đá, tầm mắt nhìn ra bốn phương tám hướng.

"Chủ nhân, Hắc Long đàm, một phương thế lực này đã liên tục bốn lần phái người công kích rồi, ba lần trước đều bị chúng ta dễ dàng vây khốn, bất quá lúc này đây, bọn họ đã phá đi một nửa trận thế rồi." Phúc bá ở phía dưới nói.

Tần Vũ gật đầu đáp: *"Yên tâm, những người bị vây trong trận này thực lực về trận pháp rất kém cỏi, cao nhất cũng chỉ đạt đến nhất cấp trận pháp mà thôi …… bọn họ phá rất tốt, với tốc độ phá trận của bọn chúng, thì đến khi phá được trận pháp này, ta đã bố trí thành công*

trận pháp thứ hai rồi."

Hắc Long đàm tựa hồ vô cùng nổi giận, bọn họ phái đi một người, vốn là trận pháp cao thủ để phá trận, chỉ là trận pháp cao thủ này trong mắt của Tần Vũ, thực sự quá yếu. Mới chỉ lĩnh hội được một chút về thần giới trận pháp, loại trận pháp cao thủ này thuần túy là làm trò cười cho Tần Vũ.

Thực ra những người đến sau này cũng có chút thực lực, cũng lại liên tục phá được hai trận pháp của Tần Vũ, hai trận pháp này, đều thuộc loại tương đối yếu nhược trong số các trận pháp nhị cấp. Tần Vũ, cuối cùng đã nảy sinh lòng ác độc. Lúc này đây, Tần Vũ chuẩn bị bố trí ra nhị cấp trận pháp uy lực tương đối lớn …… sát trận!

Trận pháp trước giờ hắn bố trí đều là khốn trận, cũng không có lực sát thương gì, có thể cho đối phương có thời gian dư dả chậm rãi mà phá trận. …… *" Công Tôn đại nhân, xin mời."*

Liễu Thất Viêm cung kính đi theo phía sau một gã trung niên lục y, Liễu Thất Viêm từng một lần bị Tần Vũ vây khốn trong ảo trận, may mắn Tần Vũ không hạ sát chiêu, chỉ là vây khốn hắn, đợi đến sau khi trận pháp cao thủ phá trận pháp, Liễu Thất Viêm vừa được cứu lại một mạng.

Công Tôn đại nhân này chính là Công Tôn Kính, tại 'Hùng Phách Điện' được xem như trận pháp đệ nhất cao thủ, địa vị so với Liễu Thất Viêm cao hơn vô cùng, hơn nữa hắn đã liên tục phá đi hai trận pháp của Tần Vũ. Chỉ cần chuyện này cũng đủ khiến cho Hùng Hắc đại nhân, tưởng thưởng thật nhiều cho Công Tôn Kính này.

Chỉ là mỗi một lần Công Tôn Kính qua bao khó khăn phá được một trận pháp thì Tần Vũ cũng đã bố trí thành công được một trận pháp mới.

Điều này khiến cho đám người của Hắc Long Đàm không thể nào bắt được Tần Vũ.

"Các ngươi ở bên ngoài nhìn, phải cẩn thận một chút, ta đi vào phá trận." Công Tôn Kính lạnh nhạt nói, thoáng tra xét một chút, chỉ là

lần này kết quả kiểm tra đã khiến cho hắn phải bồi hồi một lúc lâu.

Qua hồi lâu, Công Tôn Kính như lần trước liền một cước đi vào trong trận. Liễu Thất Viêm cùng với mấy tên thuộc hạ của hắn chỉ nhìn thấy Công Tôn Kính ở giữa trận pháp đang không ngừng kết xuất thủ ấn.

Nhưng chính Công Tôn Kính cũng chỉ kiên trì được vài lần hô hấp mà thôi.

Hắc sắc hỏa diễm chợt bùng lên đến trời, đột nhiên oanh kích vào thân thể Công Tôn Kính, thậm chí còn có một tia bạch sắc hỏa diễm lẫn ở trong đó.

"Oanh!" Liễu Thất Viêm cùng với mấy người chứng kiến chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, Công Tôn Kính cả người phảng phất giống như lá cây bị đốt thành tro, cả người cứ thế bị thiêu không còn chút gì nữa.

"Chạy, chạy mau." Liễu Thất Viêm vĩnh viễn không thể quên được lần trước bị trận pháp mãnh liệt bành trướng bao trùm lên một khu vực lớn. Lúc này đây Liễu Thất Viêm rất may mắn, là Tần Vũ không hạ sát thủ với bọn hắn, mà chỉ đứng ở trên cao, quan sát bọn người Liễu Thất Viêm giống như chó nhà có tang hỏang hốt thoát đi.

"Bọn họ gọi ngươi là Công Tôn đại nhân? Cũng tại ngươi chẳng biết trời cao đất dầy, phá đi hai khổn trận của ta tốn thời gian dài như vậy, tốc độ của ta bày trận so với tốc độ của ngươi phá trận nhanh hơn rất nhiều. Chẳng lẻ còn không phán đoán ra khoảng cách thực lực giữa hai chúng ta sao?" Tần Vũ thở dài một tiếng. Phá hủy so với sáng tạo thực quá dễ dàng.

Bố trí một trận pháp cần phải hoàn thiện nhiều phương diện, mà phá hủy trận pháp chỉ cần phá đi một ít vị trí trọng yếu là có thể thành công, trận pháp tự nhiên sẽ phá được. Tần Vũ bày trận so với Công Tôn Kính phá trận đều nhanh hơn, hai người về trình độ trận pháp chênh lệch quá rõ ràng rồi.

Hùng Phách điện.

"Công Tôn đã chết?"

Hùng Hắc thân hình cao gần ba thước, tỏa ra khí phách kinh khủng, hai mắt giận dữ trừng lớn như nắm tay, nhìn chằm chằm xuống Liễu Thất Viêm đang run rẩy ở phía dưới, *"Ngươi, ngươi làm thế nào mà còn sống trở về!"*

Liễu Thất Viêm cảm nhận được cơn phẫn nộ của Hùng Hắc đại nhân, cả người sợ đến run rẩy.

"Ai da, Hùng ca ca, nghe nói huynh lần này tại một đỉnh núi nhỏ đã té ngã một cú lớn nha. Đã chết không ít người thì phải." một hồng y nữ tử dáng vẻ yêu mị nhẹ nhàng bước đến.

"Mị cơ muội muội, không thể nói như vậy với Hùng Hắc đại ca, Hùng Hắc đại ca vốn có ý khinh thường, có ý khinh thường thôi. Mặc dù mới thua bảy tám lần." Một người da trắng như tuyết là một mỹ nam tử đi đến. Hai người này cũng là Hắc Long đàm thuộc hạ của Hắc Long đại nhân hai đại cao thủ - Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân.

Hùng Hắc thấy Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân hướng đến hắn chế giễu trong lòng không khỏi tức giận.

"Mị Cơ, Liễu Nhứ, người này bất quá chỉ ỷ vào trận pháp lợi hại mà thôi, hừ …… ta thực muốn xem, khi không gian lực vặn vẹo, trận pháp của hắn như thế nào mà không phá được? Với kiện thiên thần khí của ta, lẽ nào có thể không phá được!"

Hùng Hắc trừng mắt, giận dữ quát một tiếng: *"A Ất, tập hợp nhân mã, ta đích thân đạp bằng Mê Nhĩ sơn!"*

"Dạ, đại nhân."

Hắc y nữ tử 'A Ất' cung kính vâng mệnh, ngay sau đó A Ất lập tức ra khỏi đại điện, bắt đầu điều binh khiển tướng, tập hợp một lực lượng lớn nhân mã vì Hùng Hắc đại nhận mà mở đường.

Trên đại điện, Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ hai người đều mỉm cười nhìn Hùng Hắc. Liễu Nhứ đạo nhân với dáng vẻ tuấn mĩ rất nhiệt tình nói:

"Hùng Hắc đại ca tự thân xuất mã, lại thêm Hắc Long đại nhân tặng cho thiên thần khí, cái ngọn núi Mê Nhĩ sơn nhỏ nhoi kia chắc không cần phải nói rồi. Ở Hắc Long đàm này, tiểu đệ cũng chỉ đứng một chỗ buồn chán, chi bằng cùng Hùng Hắc đại ca một lượt đến xem sao, ở bên cạnh mà chiêm ngưỡng uy phong của đại ca.

*"*Liễu ca ca nói chuyện thật thú vị. Chúng ta hãy cùng đi đi, đến lúc đó đứng một bên vỗ tay xem Hùng ca ca đại triển thần uy.*" Mị Cơ nhẹ phất tay áo, ngọt ngào nói.*

Hùng Hắc bước xuống đại điện, đứng bên Mị Cơ và Liễu Nhứ đạo nhân. Gã này thân cao ba thước khiến cho Mị Cơ và Liễu Nhứ không nén được phải ngước nhìn.

*"*Mị Cơ, Liễu Nhứ, các ngươi muốn xem ư. Được rồi. Vậy thì hãy đi cùng ta.*"*

*Hùng Hắc khẽ ngẩng đầu, hung quang trong mắt lóe lên, xuyên qua cửa lớn, chiếu về hướng Nam: "*Hừ, Mê Nhĩ Sơn ….*". Sau đó Hùng Hắc, bước nhanh ra khỏi đại điện, thẳng tiến ra bên ngoài.*

Chỉ trong một chốc lát, bên ngoài Hùng Phách Điện đã tập kết gần một vạn nhân mã. Một vạn nhân mã đối với Hắc Long Đàm mà nói chỉ có thể xem như một bộ phận rất nhỏ. Nhưng dù sao… nhân số hơn vạn người, trông như một biển người vậy. Đám người này ở phía dưới trò chuyện rất xôn xao.

"Đông! " "Đông!" "Đông!" Tiếng bước chân mạnh mẽ vang lên. Hùng Hắc thân thể cao lớn xuất hiện ở phía trên, ánh mắt quét xuống phái dưới.

Chỉ nghe một số đầu mục của Hắc Long Đàm quát lên mấy tiếng, chỉ trong chốc lát gần vạn nhân mã này trở nên yên lặng, không một tiếng động, tất cả mọi người cung kính nhìn lên Hùng Hắc đại nhân ở phía trên.

"Bái kiến Hùng Hắc đại nhân."

Gần một vạn nhân mã đồng thời quỳ xuống tung hô, thanh âm vô cùng vang vọng. Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân hai người cũng bay lên đài cao, đứng tại hai bên của Hùng Hắc, Mị Cơ khẽ nhẹ cười nói:

"Hùng ca ca, uy phong thật lớn quá!"

Hùng Hắc căn bản không có để ý đến Mị Cơ, mà phất tay quát lớn:
"Xuất phát!"

Gần một vạn nhân mã chia thành đội ngũ, rất có thứ tự bắt đầu nhắm về phía Nam nhanh chóng xuất phát. Thủ lĩnh Hắc Long Đàm - Hắc Long đại nhân đã nhiều năm không xuất hiện, Hùng Hắc tại Hắc Long Đàm địa vị có thể xem là số một. Lần này, hắn tự mình ra tay đâu có thể xem là chuyện nhỏ được.

Hùng Hắc ngạo nghễ ngồi chễm chệ trên kiệu. Bên dưới là bốn nam tử lực lưỡng khiêng. Bốn nam tử cường hãn này thực lực đều đạt tới thượng cấp thần nhân. Cùng đi xem náo nhiệt, Mị Cơ và Liễu Nhứ giống như Hùng Hắc đều ngự trên kiệu. Tuy nhiên, khiêng kiệu cho Mị Cơ và Liễu Nhứ lại là bốn thượng cấp thần nhân nữ xinh đẹp, gương mặt mỹ miều. Thẳng đường tiến, mất khoảng ba ngày trời đại quân mới tới được Mê nhĩ sơn.

Tần Vũ đứng trên ngọn cây, đưa mắt nhìn về phía đội ngũ đằng xa. Lúc này mới chỉ có đội ngũ tiên phong đến Mê Nhĩ sơn, còn đội ngũ trung quân và đội ngũ hậu quân còn cách một khoảng xa.

"Thật là phô trương quá a".

Tần Vũ nở một nụ cười mỉm, nhẹ nhàng bay đến bên vách núi. Tần Vũ tọa thiền bên vách núi, Phúc bá lẳng lặng đứng phía sau.

"Chủ nhân, nhìn xem, đội ngũ đông đúc đến một vạn a".

Phúc bá đảo mắt nhìn qua đội ngũ phía dưới liền đoán biết.

"Đối với đại trận, nhân số nhiều cũng không có tác dụng, đến bao nhiêu chết bấy nhiêu, hy vọng thủ lĩnh Hắc Long đàm phải nổi nóng, giết chết nhiều người như vậy cũng chỉ để đạt mục đích đó."

Tần Vũ điềm đạm cười nói: "Phúc bá, ngươi nói xem sát trận của ta liệu có giết được hết đối phương."

Phúc bá lắc đầu, cười nói: "Sát trận tuy lợi hại, nhưng lực công kích này khó có thể giết được thiên thần cấp bậc cao thủ, mà lúc này, ta đoán chừng thiên thần cấp bậc cao thủ cũng đã có mặt."

Tiền quân ước chừng khoảng hai nghìn người, hậu quân ước chừng hai nghìn người, mà trung quân có khoảng sáu nghìn người. Hùng Hắc, Mị Cơ, Liễu Nhứ ba người đều ở trung quân đội ngũ.

Tần Vũ chờ đợi đối phương đội ngũ hoàn toàn tập kết dưới chân Mê Nhĩ sơn cũng mất gần nửa giờ. Nhân mã tề tựu đông đủ, rải đều trên mặt đất. Từ trong đám nhân mã một hán tử phi ra, thân hình cường tráng, trên thân một chiến giáp màu đen toát ra một khí thế bá đạo từ xa cũng có thể cảm nhận được.

"Phi hành, thiên thần cao thủ quả nhiên đã đến." *Tần Vũ đứng bật dậy.*

Đối diện với thiên thần cấp bậc cao thủ, Tần Vũ không chắc mình nắm trọn thắng lợi. Nhưng ngay tại lúc Tần Vũ đứng lên, đằng sau hán tử áo đen lại có thêm hai người phi ra.

"Ba thiên thần cao thủ, thật sự khó cho ta a". *Tần Vũ thực sự có một tia phấn khích:*

"Ba thiên thần cao thủ, có thể để ta thí nghiệm không ít trận pháp."

*Trong lòng Tần Vũ, lúc này ba thiên thần cao thủ trở thành vật thí nghiệm cho trận pháp "*Bạch lão thử"*. Ba vị thiên thần cao thủ đứng tại không trung, Hùng Hắc đứng trước, Liễu Nhứ và Mị cơ đứng sau.*

"Người trên Mê Nhĩ Sơn nghe đây, ta là Hắc Long Đàm Hùng Hắc đại nhân, hãy thúc thủ chịu trói đầu hàng, nếu không đừng trách ta nhẫn tâm độc ác." *Hùng Hắc trên mặt lộ rõ vẻ khinh thường.*

Mị Cơ và Liễu Nhứ đưa mắt nhìn nhau trong lòng cả hai đều nghĩ: "Hùng Hắc, một thuyết khách giỏi?"

Một đạo thanh âm vang lên, một nhân ảnh từ Mê Nhĩ sơn bay ra. Đứng tại tầng không Mê Nhi sơn nhìn thấy một bóng người bay ra, nhất thời Hùng Hắc sắc mặt biến đổi, Mị Cơ và Liễu Nhứ thần tình đang có vẻ khinh thường biến thành nghiêm túc, cùng đưa mắt nhìn Hùng Hắc, trong mắt có một tia giễu cợt.

"A, là thiên thần."

"Đúng là một thiên thần, trận chiến này thực sự khổ a."

Một vạn nhân mã Hắc Long Đàm bắt đầu huyên náo, nhìn thấy địch nhân chính là một thiên thần, không khí lập tức sôi động, ngay cả Hùng Hắc trong người cũng toát ra một cỗ bá khí.

"Hắn, hắn sao lại biến thành thiên thần." *Liễu Thất Viêm đứng trong hàng ngũ, trợn mắt hướng lên không trung nhìn Tần Vũ, trước mắt Liễu Thất Viêm chính là người trong trí nhớ, đích thị là Tần Vũ.*

"Tiểu ca đẹp trai, ta tên gọi Mị Cơ, đây là Hắc Long Đàm Hùng Hắc đại nhân, kia là Liễu Nhứ đại nhân, còn tiểu ca tên gọi là gì?" *Mị Cơ mỉm cười nói.*

"Tại hạ Tần Vũ."

Tần Vũ trực tiếp nói ra tên mình, tính danh Tần Vũ của mình, tại tiên ma yêu giới quả là có nhiều phiền toái, nhưng tại thần giới thực ra không có gì cần che dấu. Hùng Hắc nhướng lông mày, hừ lạnh một tiếng nói:

"Tần Vũ, không ngờ ngươi cũng là một thiên thần, nếu đã là một thiên thần, chiếm cứ Mê Nhĩ sơn, chỉ cần nói một tiếng với Hắc Long Đàm chúng ta, Hắc Long Đàm chúng ta khẳng định cũng không có ý kiến, nhưng ngươi mấy ngày nay ở đây gây chuyện, từ chối cùng Hắc Long Đàm hợp tác, ngươi nói đi, ngươi phải làm thế nào để Hắc Long Đàm chúng ta hài lòng?"

Hùng Hắc, Liễu Nhứ, Mị Cơ ba người đều là hạ bộ thiên thần. Tại thần giới, thiên thần cao thủ quả là rất ít, bình thường chỉ có các thế lực lớn mới có thể xuất hiện thiên thần cao thủ. Hùng Hắc căn bản không nghĩ rằng Tần Vũ chỉ có một mình, hắn cho rằng sau lưng Tần Vũ là một đại thế lực, Hắc Long Đàm tại Úy Trì thành cũng coi như một thế lực lớn, nhưng so với các thành trì khác cũng chẳng là gì.

"Ngươi nói làm cho các ngươi hài lòng. Được, trận pháp của ta sẽ làm cho các ngươi hài lòng". *Tần Vũ mỉm cười trả lời.*

Hùng Hắc sắc mặt chợt lạnh xuống, "Đây là ý ngươi làm chúng ta hài lòng."

Hùng Hắc trong mắt phát ra một trận sát khí Tần Vũ thản nhiên cười: "Đúng, Hùng Hắc, Mị Cơ, Liễu Nhứ, ta nhắc nhở các ngươi, ta đã bố trí trận pháp bên ngoài Mê Nhĩ sơn chính là sát trận, bên trong Mê Nhĩ sơn ta cũng có bố trí các trận pháp khác, hoan nghênh các ngươi tiến vào."

Dứt lời, Tần Vũ nhanh chóng bay trở về rừng núi Mê Nhĩ sơn, biến mất trước mắt mọi người.

"Mị Cơ, Liễu Nhứ, hai người các ngươi đứng qua một bên."

Hùng Hắc sắc mặt âm thầm, hữu thủ bên người bỗng nhiên xuất hiện một hồng sắc lang bổng, một màu xanh biếc thần lực từ trong tay Hùng Hắc truyền vào lang bổng, lang bổng bỗng nhiên chấn động. Mị Cơ, Liễu Nhứ đưa mắt nhìn nhau.

"Hùng ca ca, có 'Phá sơn' trong tay, chắc chắn dễ dàng bắt được tên Tần Vũ." - *Mị Cơ cười nói.*

Hùng Hắc thân hình chuyển động, thận trọng từng bước tiến vào Sát trận. Vừa mới tiến nhập vào trong Sát trận, lập tức hàng đoàn hắc sắc hỏa diễm bay đến bao vây Hùng Hắc bốn phương tám hướng. Tuy nhiên, đối với hạ bộ thiên thần thì thần hỏa không có tác dụng uy hiếp gì.

"Nha." - *Hùng Hắc rống lên một tiếng, không gian xung quanh lập tức bị chấn động, Hùng Hắc huy động song thủ, lang bổng mặt ngoài lóe lên một màu xanh biếc thiên thần lực. Thiên thần lực hòa nhập trong thiên thần khí, lúc này thiên thần khí phát huy được lực công kích lớn nhất.*

"Phá, sơn!" Hùng Hắc cầm lang nha bổng hung hăng nện vào bên trên Mê Nhĩ sơn, Tần Vũ tại đỉnh Mê Nhĩ sơn thấy cảnh này, chấn kinh phát hiện toàn bộ Mê Nhĩ sơn bị chấn động.

Tần Vũ đứng trên đỉnh Mê Nhĩ sơn còn cảm thấy chấn động, xung quanh Hùng Hắc thì không nhiết như thế nào? Phương viên mười mét xung quanh Hùng Hắc, tất cả đá núi hóa thành bột phấn, trong khu vực trăm mét đất đá đều bị rạn nứt, đồng thời trận cơ trong khu vực mà Tần Vũ bố trí cũng bị phá.

"Oanh!"

Lang nha bổng như sức vạn quân, phảng phất tê liệt không gian, ngoan độc nện vào bên trên ngọn núi, đá núi trong phạm vi hơn trăm mét đều bị rạn nứt.

"oanh!" "oanh!" "oanh!" "oanh!" "oanh!"……

Hơn mười chấn động đồng dạng nối tiếp nhau, trận cơ bên ngoài Mê Nhĩ sơn bị phá hủy.

Sát trận sụp đổ.

"Tên Hùng Hắc này, sử dụng thiên thần khí thế nào mà có uy lực cường đại như vậy?" *Tần Vũ đứng dậy, nhìn xuống Hùng Hắc đang nắm cây lang nha bổng to lớn ở chân núi.*

"Chủ nhân, thần khí được thần chi lực quán nhập, uy lực so với tiên ma yêu giới lớn hơn nhiều. Cùng một đạo lí, thiên thần khí, dùng thiên thần lực quán nhập, uy lực tối cường đại." Phúc bá cung kính nói.

Lúc này Hùng Hắc tay cầm lang nha bổng, từng bước đi về hướng Mê Nhĩ sơn. Hắn mỗi bước đi nặng nề đều khiến mặt đất rung chuyển, thần tình Hùng Hắc trên cơ mặt biểu lộ sát khí còn cuồng bạo hơn so với trước.

"Hùng Hắc, phía trước ngươi ba bước chính là trận pháp kế tiếp, nếu như ngươi phá được liền có tư cách thưởng thức sát trận cực mạnh của ta." Thanh âm của Tần Vũ vang lên quanh quẩn trong Mê Nhĩ sơn.

Hùng Hắc ngửa đầu nhìn về phía Mê Nhĩ sơn, cuồng ngạo quát: *"Tần Vũ, ngươi cứ ở trên núi đi, đợi đến khi bổn đại nhân phá được trận pháp của ngươi sẽ dùng thiên thần khí đập vỡ đầu ngươi, hủy diệt chân linh của ngươi!"*

Nói xong, Hùng Hắc liền tiến lên.

Mê Nhĩ sơn cao khoảng hai ngàn thước, Tần Vũ đang ở bên đỉnh núi. Khi Hùng Hắc bước vào trong trận pháp, bởi vì quan hệ của trận pháp, Hùng Hắc không thể nhìn thấy Tần Vũ. Nhưng trận pháp là do Tần Vũ bố trí, nhất cử nhất động của Hùng Hắc trong trận pháp, Tần Vũ đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

"Hủy diệt chân linh của ta?" Tần Vũ tự hỏi. Tần Vũ biết rất rõ, chân linh chính là ý thức.

Phúc bá đứng bên cạnh cung kính nói: *"Chủ nhân, đối với thần nhân bình thường, hoặc là người yếu, một khi hồn phi phách tán, chân linh cũng sẽ tự động tiêu tán. Nhưng vì chân linh quá yếu ớt, căn bản là không thể tồn tại một mình. Nhưng một khi linh hồn hóa anh, đạt tới thiên thần cảnh giới, cho dù hồn phi phách tán, chân linh cũng có thể tồn tại độc lập. Điều kiện tiên quyết là chân linh không bị người khác công kích."*

"Chân linh như thế nào? chẳng lẻ còn có thể sống lại?" Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá.

Phúc bá cung kính trả lời: *"Chân linh mặc dù sống lại là vô cùng khó khăn, nhưng tại thần giới cũng có đan dược vô cùng trân quý, đan dược loại này có thể làm cho người ta sống lại."*

"Ngoài ra, cao thủ cấp bậc thiên tôn cũng có thể làm cho người ta sống lại."

Tần Vũ lắc đầu cười nói: *"Thiên tôn? Là thiên tôn trong truyền thuyết, liệu có mấy người gặp qua?"*

"Kỳ thật không nhất thiết phải là thiên tôn. Rất lâu trước kia, khi lão chủ nhân còn ở tại thần giới, lúc đó thần giới có một thần vương vô cùng đặc biệt. Nàng được xưng là 'Sinh Mệnh Thần Vương'. Vị sinh mệnh thần vương này có thể làm cho người còn sót lại chân linh sống lại!" Phúc bá cung kính trả lời.

"Nga, Sinh mệnh thần vương? Lại có thần thông làm cho người ta sống lại sao. Chẳng lẽ sử dụng thần thông này không có hạn chế gì sao?" Tần Vũ kinh ngạc nói.

Chỉ còn lại một chút chân linh thì đều có thể làm cho sống lại. Chuyện này cũng giống như là nghịch thiên địa vậy, mà làm được việc này sao lại không có điểm hạn chế?

"Không có hạn chế, lão chủ nhân từng nói, cả thần giới, trong số các thần vương, so về bản lĩnh cứu người thì không một ai có thể bằng được Sinh Mệnh thần vương." Phúc bá cảm khái nói, *"Đáng tiếc là Sinh Mệnh thần vương đã chết."*

"Sao lại chết được?" Tần Vũ tò mò hỏi.

Cao thủ cấp bậc thần vương sao có thể dễ dàng bị chết?

"Chiến tranh!" Phúc bá nói,

"Tại thần giới, mỗi sáu mươi ức năm liền có một lần cả thần giới tham gia chiến đấu, dưới tình huống bình thường, trong các cao thủ cấp bậc thần vương rất ít có người chết, nhưng trong lịch sử cũng có trường hợp như vậy."

Tần Vũ gật đầu.

"Phúc bá, khoảng cách đến lần chiến tranh tiếp theo là bao lâu?" Tần Vũ đang nghĩ, một khi phát sinh chiến tranh, nếu hắn đã trở thành luyện khí cao thủ thì hắn càng có thể có được một vị trí tốt.

Phúc bá cung kính nói: *"Còn khoảng hơn mười ức năm nữa."*

"Quá lâu." Tần Vũ thầm thở dài một tiếng.

"Ây?" Ánh mắt Tần Vũ đột nhiên sáng lên, lúc này Hùng Hắc đã tiến vào trong Mê Nhĩ sơn và bị vây trong trận pháp. Trận pháp

này là một ảo trận, đối mặt với ảo trận này, Hùng Hắc hiển nhiên ứng phó không được.

"Ha ha …… cái con gấu này muốn dùng sức mạnh để phá ảo trận, đích thực là rất khó đấy." Tần Vũ mỉm cười nhìn Hùng Hắc ở trong trận

Mị Cơ và Liễu Nhứ đạo nhân đang nghi hoặc lăng không bay đến.

"Hùng Hắc sao luôn chỉ luôn chỉ ở trong phạm vi ba bước? Còn không ngừng đánh mạnh xuống đất, mà cũng chỉ ở trong phạm vi ba bước, lại còn dùng lực rất mạnh nữa chứ?" Mị Cơ bắt đầu nhíu mày.

Trong cả Hắc Long đàm thì người tinh thông trận pháp nhất chính là Liễu Nhứ đạo nhân.

Ngay cả Công Tôn Kính bình thường cũng thường xuyên thỉnh giáo Liễu Nhứ đạo nhân. Thực lực về trận pháp của Liễu Nhứ đạo nhân cũng có thể coi là nhị cấp trận pháp điên phong. Chỉ là việc nghiên cứu trận pháp quá mức phức tạp, nếu không có ai chỉ dẫn thì trong biển cả khôn cùng của trận pháp sẽ rất dễ lạc đường .

Không phải ai cũng được 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên để lại bộ sách cẩn thận chỉ dạy.

"Hùng Hắc đã tiến vào trong một ảo trận, lúc này có lẽ hắn còn không biết mình vẫn đang chỉ ở một chỗ, hơn nữa cũng không biết là đang đập phá mặt đất ở một chỗ." Liễu Nhứ đạo nhân vẫn đang giương mắt nhìn Hùng Hắc trong đại trận.

Đích xác như Liễu Nhứ đạo nhân đoán, Hùng Hắc căn bản không biết mình chỉ đang đập phá trong một khu vực, lúc này hắn chỉ nhìn thấy một mảnh đất lớn, hắn mặc kệ tất cả, chỉ biết đập phá mảnh đất trước mắt.

Thanh lang nha bổng lại đập thêm một cái hố to, Hùng Hắc cứ cách một khoảng lại đập mạnh một cái.

Cứ như vậy cũng đã đập hơn một trăm cái hố.

"Hô, hô ……" Hùng Hắc thở hổn hển, lang nha bổng là loại vũ khí công kích hạng nặng, hơn nữa mỗi một lần hắn đều quán thâu một

lượng lớn thiên thần lực, nếu không sao có thể đập nát những tảng đá của thần giới trong một phạm vi cỡ lớn?

Liên tục hơn trăm lần trút giận, thiên thần lực của Hùng Hắc cũng đã tiêu hao phần lớn.

"Sao lại thế này?"

Cái trán của Hùng Hắc bắt đầu nổi gân xanh, ánh mắt hết nhìn về phía đông rồi lại nhìn về phía bắc: *"Trận pháp, ta sao vẫn còn ở trong trận pháp! Ta đánh cả mấy trăm lần, đập nát hơn phân nửa Mê Nhĩ sơn, sao trận pháp còn không bị phá?"*

Hùng Hắc nhìn chung quanh thấy vẫn là thảo nguyên vô tận liền có chút phẫn nộ.

"Gặp phải ảo trận, phương pháp hữu hiệu nhất chính là ……" Hùng Hắc thu hồi cây lang nha bổng 'Phá Sơn', cả người ngừng cử động, thân thể bị thiên thần lực màu bích lục bao quanh.

Lấy Hùng Hắc làm trung tâm, không gian trong vòng mười bước bắt đầu vặn vẹo.

Đại thảo nguyên mà Hùng Hắc nhìn thấy cũng bắt đầu vặn vẹo, biến thành một ngọn núi đá đã bị nát thành phấn. Khu vực mười bước xung quanh Hùng Hắc cũng trở lại nguyên dạng khung cảnh của Mê Nhĩ sơn, mà khu vực lớn hơn cũng biến trở lại như trước.

"Ha ha …… ảo trận, trận pháp bất quá cũng chỉ là thứ tiểu xảo. Trước không gian lực còn không tan?" Hùng Hắc cười to rồi nói, cả người hướng về phía trước phi hành, phàm là nơi hắn phi hành qua, trong phạm vi mười bước đều biến thành chân thật, căn bản không thể làm ảnh hưởng đến cảm quan của hắn.

Cứ như vậy, Hùng Hắc dễ dàng xuyên qua được ảo trận.

Xuyên qua hết ảo trận, Hùng Hắc đã đến bên sườn núi của Mê Nhĩ sơn.

"Tần Vũ. Còn không mau nhận lấy cái chết?" Hùng Hắc cất tiếng hô.

Tần Vũ lúc này đang khoanh tay đứng ở trên đỉnh núi của Mê Nhĩ

sơn cũng cất tiếng nói: *"Hùng Hắc, ngươi phá được ảo trận cũng chưa tính là gì. Ngươi cứ đi tới thì sẽ gặp được sát trận lợi hại nhất của ta, ta xem ngươi phá như thế nào?"*

"Sát trận? Ha ha, đơn giản, đơn giản!" Hùng Hắc rất tự tin.

Sát trận mặc dù có công kích, nhưng ít nhất sẽ không làm cho hắn bị mất phương hướng. Hùng Hắc cho rằng chỉ cần ngạnh chống trong chốc lát, sau đó dùng lang nha bổng đập cho sơn băng địa liệt, hủy diệt trận cơ là xong.

"Đơn giản?" Tần Vũ cười lạnh, *"đừng quá tự tin, tự tin sẽ hại đến tính mệnh đấy."*

Tần Vũ đối với sát trận này rất là tự tin, sát trận này chính là thành tựu cao nhất của Tần Vũ hiện nay về 'Sát Trận' , tam cấp trận pháp. Hơn nữa luận về uy lực so với tam cấp trận pháp bình thường còn mạnh hơn.

Chính là vù tam cấp trận pháp chủ yếu là công kích thuộc tính hỏa!

Tần Vũ có 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn', luyện hỏa thủ hoàn là do chín khỏa 'Tử Nguyên Hỏa Châu' luyện thành. Được 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn' phụ trợ, Tần Vũ bố trí sát trận có hỏa chúc tính là lợi hại nhất!

"Ta không tin ngươi dưới sự công kích của bạch sắc tịnh hỏa mà lại không chết!" Trên mặt Tần Vũ tràn đầy vẻ tự tin.

Bạc sắc tịnh hỏa là chân hỏa trong cơ thể thiên thần. Tần Vũ đem hai mươi sáu trận pháp hoàn mỹ điệp phối hợp, hơn nữa còn có luyện hỏa thủ hoàn phụ trợ, vừa vặn có thể thi triển bạch sắc tịnh hỏa để công kích.

Đối mặt với bạch sắc tịnh hỏa cho dù là thiên thần, thân thể không thể chống lại, trừ phi có thiên thần khí chiến y!

Hùng Hắc hiếm hoi lắm mới có một kiện hạ phẩm thiên thần khí, hắn sao có thể có thiên thần khí phòng ngự chiến y? Cho nên Hùng Hắc một khi tiến vào, nhất định sẽ bị bạch sắc tịnh hỏa thiêu đốt, ngay cả chân linh cũng không còn.

Dưới sự quan sát của Liễu Như đạo nhân, Mị Cơ và gần một vạn thần nhân, Hùng Hắc liền đi vào sát trận cực mạnh của Tần Vũ.

"Sát trận, để ta phá!"

Hùng Hắc hưng phấn liếm môi, hai tay giương lang nha bổng, hung hăng hướng về trước mặt đập tới.

Nhưng lúc đó trên mặt đất lại phóng ra một đoàn bạch sắc hỏa diễm.

"Bạch sắc." Hùng Hắc sửng sốt, sau đó cả liền tỉnh táo lại. *"A, bạch sắc tịnh hỏa!"* Cả người Hùng Hắc liền như một cơn gió, nhanh chóng thối lui, nhưng lúc này phía sau hắn cũng có một đoàn bạch sắc tịnh hỏa bay tới.

Hùng Hắc không ngừng tránh né, hắn căn bản không dám ở sát mặt đất, bởi vì mặt đất cũng đang xuất ra từng đoàn bạch sắc tịnh hỏa. Mà trên trời cũng có hàng đoàn bạch sắc tịnh hỏa.

Trên trời dưới đất, trái phải trước sau! Tất cả các phương hướng đều có bạch sắc tịnh hỏa bay tới, theo thời gian trôi đi, bạch sắc tịnh hỏa càng ngày càng nhiều, lại còn hình thành một cái lồng hướng về Hùng Hắc mà vây lại.

"Bạch sắc tịnh hỏa, sao lại có thể có nhiều bạch sắc tịnh hỏa như vậy? Dù là thiên thần cũng không có khả năng phát ra nhiều bạch sắc tịnh hỏa như vậy chứ." Hùng Hắc cũng sắp phát khóc rồi.

Chân hỏa trong cơ thể mỗi người cũng chỉ có một ít.

Vốn chẳng ai có thể dùng nhiều bạch sắc tịnh hỏa như vậy để công kích người khác, nhưng Tần Vũ thì làm được, hắn dựa vào Hồng Mông linh bảo 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn', cùng với việc hắn có khả năng bố trí sát trận cực mạnh - hỏa chúc tính sát trận.

"Tầng thứ của trận pháp này còn quá thấp, nếu là tứ cấp trận pháp, hoặc là ngũ cấp trận pháp, có lẽ trong phạm vi trận pháp đã xuất ra vô cùng vô tận bạch sắc tịnh hỏa, không giống như bây giờ chỉ là từng đoàn mà thôi."

"Bây giờ thực lực cũng quá yếu, mặc dù đã hoàn toàn luyện hóa

được 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn', nhưng Luyện Hỏa Thủ Hoàn phát ra bạch sắc Tịnh Hỏa' còn quá ít. Nếu thực lực của ta mạnh hơn, chỉ dựa vào 'Luyện Hỏa Thủ Hoàn' cũng có thể tạo ra một cái ngục bạch sắc tịnh hỏa!

Tần Vũ cảm thán trong lòng.

Hùng Hắc đã tuyệt vọng.

Đối mặt với vô số bạch sắc tịnh hỏa từ khắp nơi bay tới, Hùng Hắc đã không biết phải làm sao nữa. Hắn bất quá chỉ là một hạ bộ thiên thần, nếu là trung bộ thiên thần đối không gian lĩnh ngộ, hoàn toàn có thể hình thành một 'Tuyệt Đối Lĩnh Vực', có thể dễ dàng thoát ra.

Nhưng hắn là hạ bộ thiên thần, trói buộc của thần giới không gian quá lớn, tại thần giới, hắn cũng chỉ có thể phi hành, nhiều nhất là làm cho không gian bị biến dạng mà thôi.

"Bạch sắc tịnh hỏa ……"

Hùng Hắc nhìn thượng phẩm thần khí chiến y đang mặc trên người chỉ có thể cười khổ. Gặp phải bạch sắc tịnh hỏa, thượng phẩm thần khí căn bản không có khả năng ngăn cản lấy một khắc, Hùng Hắc đã tuyệt vọng, buông xuôi tất cả!

Dày đặc bạch sắc tịnh hỏa hướng tới Hùng Hắc mà lao đến, khoảng cách chỉ còn có hơn mấy thước.

Nhưng ngay sau đó lại xảy ra một chuyện khiến mọi người phải trợn mắt há hốc mồm.

"Bồng!" *giống như là hỗn loạn, từng đoàn bạch sắc tịnh hỏa lại bị mất khống chế, bay loạn khắp bốn phương tám hướng, hơn nữa chỉ bay được vài thước là đã biến mất*

"Cái này ……" *Hùng Hắc ngơ ngác nhìn chuyện đang xảy ra.*

Ở chân và ngực hắn có một vết thương lớn, máu tươi không ngừng chảy ra, nhưng hắn không có để ý đến chuyện này.

Vừa rồi bạch sắc tịnh hỏa bay loạn, có hai luồng bay tới người hắn, mà kì lạ là bạch sắc tịnh hỏa không có chạm vào, đem hắn trực tiếp tiêu diệt đi. Không biết được chuyện này sao lại xảy ra.

"Nhị thập lục trọng trận pháp dồn lại, theo đạo lí kết quả suy ra, Hùng Hắc lúc nãy đã chết rồi mới phải, nhưng vừa rồi năng lượng của bạch sắc tịnh hỏa tựa hồ quá cường đại, đệ tam trọng, đệ bát trọng trận pháp đều bị chút ảnh hưởng, nguyên bổn hình thành nhất thể của sát trận, tự nhiên như thế này tiêu hủy sao?"

Tần Vũ có chút khó chấp nhận kết quả này.

Bố trận phi thường nghiêm cẩn là cả một sự tình, đặc biệt là trận pháp có nhiều loại chồng vào nhau, chỉ cần ở trong đó có một trận pháp quan trọng xuất hiện vấn đề, cả trận pháp đều bị phá hủy.

"Chủ nhân, đây chính là thử nghiệm những tính chất quan trọng của trận pháp, suy luận chỉ là suy luận, chỉ là tình huống lí tưởng nhất. Nhưng trên sự thật, vượt qua sự phức tạp của trận pháp, chính là vượt qua khó khăn đạt đến kết quả suy luận." *Phúc bá tại kề bên nói.*

Tần Vũ cười nhẹ gật đầu: "Ta hiểu đạo lí này, nhưng không nghĩ đến. . . Hùng Hắc đó tự nhiên trong trận pháp có thể nhặt lại được một mạng."

Quá khứ, Tần Vũ luôn mong đợi thí nghiệm trận pháp, tự mình phát hiện và suy ra những sai lầm mà thôi.

*Nhưng thời điểm sai lầm phát sinh, Tần Vũ lại có điểm không can tâm. Sau cùng thì hạ cấp Thiên Thần "*Hùng Hắc*" chỉ thiếu một chút là tiểu mệnh "*Xong*" rồi. Nhưng hiện tại. . .*

"Ha. . . ha. . . Trời già đang giúp ta, trời già đang giúp ta ah!!!" Hùng Hắc hưng phấn hét lớn hai tiếng, cả thân mình, trên trán, trên mặt, đến đàng sau lưng đều toát mồ hôi lạnh.

Hùng Hắc vận dụng thiên thần chi lực trong cơ thể chữa lành vết

thương thân thể. Đối với thiên thần chi lực mà nói, thân thể thụ thương là chuyện nhỏ. Chỉ là cần phải tiêu hao thiên thần chi lực, mà tiêu hao thiên thần chi lực, phải cần có Thần Linh Thạch để bổ sung.

Lật tay thủ xuất một khỏa thượng phẩm Thần Linh Thạch, Hùng Hắc rất nhanh đã chữa lành thương thế.

"Hùng Hắc, mạng ngươi thật là lớn!"

Hùng Hắc ngẩng đầu nhìn lên, Tần Vũ toàn thân lăng không mà đến, lúc này cự li Tần Vũ và Hùng Hắc cũng khoảng hai ngàn ba trăm mét.

"Tần Vũ, lão thiên đều đang giúp ta!" *Hùng Hắc sung mãn tự tin.*"Thêm tối cường trận pháp của ngươi đều xong rồi, ngươi còn có phương pháp gì nữa không, hắc. . hắc. . . chịu chết đi!"

Hùng Hắc thân mình phi tốc chỗ Tần Vũ hướng đến.

Tần Vũ nhìn hướng Hùng Hắc phi đến, trong đầu nhớ đến trong "Trận đạo" *chín trăm quyển ghi chú có một câu thoại:* "Sát trận, khốn trận, phòng ngự trận pháp trong tam đại trận pháp, uy lực tối cường chính là khốn trận!"

"Trận đạo" *chín trăm quyển, trong hơn năm trăm quyển nội dung đều là giảng thuật khốn trận, còn giảng thuật sát trận, phòng ngự trận pháp quyển trục, cộng lại cũng gần bốn trăm quyển.*

"Hy vọng câu thọai này ghi trong *"Trận đạo"* là đúng, như quả không thật, chính là bức ta dùng vũ lực rồi, ta đương nhiên là một người không thích sử dụng vũ lực." Tần Vũ trong miệng thầm thì nói, thân mình động thân lui lại.

Dịch : LK Andy

Biên dịch + Biên tập : Deviouslove

Nguồn :

Trong tam sát trận pháp, sát trận chủ yếu là để khiến cho lực công kích đề cao đến mạnh nhất, hơn nữa còn khiến cho địch nhân không có chỗ nào có thể chạy thoát. Mà phòng ngự trận pháp thì dùng để cố gắng gia tăng năng lực phòng ngự.

Còn khốn trận, khốn trận chú trọng đến vận dụng toàn bộ những phương pháp có thể vận dụng để vây khốn đối phương.

Nói thì đơn giản, chính là muốn làm thì thật khó, muốn vây khốn một phàm nhân thì dễ, muốn vây khốn một thần nhân thì sao? Muốn vây khốn một hạ bộ thiên thần? Muốn vây khốn một trung bộ thiên thần? Một thượng bộ thiên thần.

Khốn trận rất phức tạp, nghiên cứu ra cũng rất hao phí tâm lực, bất quá trong *"trận đạo"* chin trăm quyển đối với khốn trận rất xem trọng, Tần Vũ còn hao phí hơn phân nửa tâm lực vào khốn trận, thành công trên khốn trận, Tần Vũ trái lại hướng về sát trận, phòng ngự chi trận cấp cao, cả người Tần Vũ giống như làn gió phiêu dật, không ngừng phiêu lãng trong không trung, còn Hùng Hắc thì điên cuồng truy sát Tần Vũ, hai mắt trợn trừng tức giận, đang cuồng hống:

"Tần Vũ, có bản sự thì đừng chạy, cùng ta quang minh chính đại chiến đấu!"

Tần Vũ không ngừng cải biến phương hướng, nhếch miệng nói:

"Hùng Hắc, đừng phát nộ, ta là một người nghiên cứu trận pháp, rất không thích dùng vũ lực."

Tần Vũ đường đường chính chính nói, đồng thời hai tay lại phi hành, không ngừng kết xuất hết thủ ấn này đến thủ ấn khác, vô số đạo phù triện từ hai tay Tần Vũ bay ra, từng luồng hồng sắc, lục sắc, hôi sắc, bạch sắc, hắc sắc các loại các dạng màu sắc ánh sáng bắt đầu xuất hiện trong không trung.

Tần Vũ tuy không ngừng né tránh, nhưng bay tới bay lui, thực ra vẫn là vòng vèo trong khu vực bầu trời của Mê Nhĩ sơn như cũ. Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân lăng không nói chuyện với nhau.

Liễu Nhứ đạo nhân lắc đầu thở dài nói:

"Lực lượng của Hùng Hắc đại ca mạnh, Nhưng độ mẫn tiệp, tốc độ vẫn còn lâu mới bằng Tần Vũ kia. Ngươi xem thân pháp của Tần Vũ xảo diệu như vậy, chuyển hướng dứt khoát, Hùng Hắc đại ca cho dù có tiêu hao phần lớn thiên thần chi lực, tăng tốc một hơi vượt qua Tần Vũ. Nhưng Tần Vũ lại có thể dưới tình huống cực tốc thay đổi phương hướng, Hùng Hắc đại ca thì làm ko được!"

"Tần Vũ đó không ngừng phi hành, hơn nữa còn kết xuất thủ ấn. Để làm gì?"

Mị Cơ nhíu mày nói.

Liễu Nhứ đạo nhân cười nói:

"Tần Vũ cũng biết dựa vào thần linh thạch làm trận cơ, tuy nhiên người bố trận thì thoải mái, nhưng địch nhân một khi phá đi trận cơ, trận pháp sẽ bị phá. Cho nên Tần Vũ chuẩn bị dùng bản thân để cung ứng năng lượng, không dung thần linh thạch để cung cấp năng lượng."

"Ồ, Liễu ca ca thật là thông minh."

Mị Cơ tán dương nói.

"Tần Vũ không sử dụng thần linh thạch, hung hắc không thể dung lang nha bổng hủy đi trận cơ. Như vậy không phải là không có cách nào phá đi trận pháp sao?"

"Không. Phá trận pháp, không nhất định là cần phá bỏ trận cơ"

Liễu Nhứ đạo nhân giải thích,

"Tần Vũ hắn làm như vậy, tuy không có thần linh thạch trận cơ, nhưng hắn bản thân chính là trận cơ!"

Mị Cơ lắc đầu nói:

"Hùng Hắc mãi cứ bị vậy trong trận pháp, làm thế nào để công kích Tần Vũ?"

"Do tự mình cung cấp năng lượng, là có chỗ xấu, chỗ xấu chính là… bản thân hắn phải luôn luôn đứng trong trận pháp, không thể ly khai. Thậm chí không thể sử dụng nhiều thần chi lực công kích."

Liễu Nhứ đạo nhân giải thích.

Liễu Nhứ đạo nhân nói không sai.

Tần Vũ hiện tại đang làm chính là bố trí một khốn trận, hơn nữa chuẩn bị từ bản thân hắn cung cấp năng lượng cần thiết cho cả khốn trận, khốn trận bố trí rất phức tạp. Tần Vũ hao phí một ngày và nửa đêm công phu mới bố trí ra khốn trận. Một ngày nửa đêm, nghe thì rất dài. Nhưng ở thần giới, như vậy cũng không tính là gì.

Cao thủ cấp bậc thiên thần của thần giới giao chiến, chém giết lẫn nhau hơn một trăm năm, một ngàn năm cũng là chuyện thường.

Đặc biệt thiên thần đồng cấp bậc, đối với lĩnh ngộ không gian tương đương nhau, mà muốn giết chết đối phương đều rất khó, cho nên thời gian cũng sẽ kéo rất dài…. Đối với sinh mạng vô cùng vô tận, hơn mấy trăm năm, mấy nghìn năm có là gì?

"Hùng Hắc, hãy cảm thụ một chút đại trận của ta!"

Tần Vũ cao giọng cười to, sau đó cả người lăng không hư lập.

Xung quanh Tần Vũ trôi nổi vô số phù triện, ấn phù, đồng thời còn có nhiều quang mang các màu, đã bao trùm lấy khu vực phương viên mười dặm, đây là một khốn trận khá lớn.

Bên ngoài thân Tần Vũ phi ra bốn đạo thần chi lực ám kim sắc, bốn đạo thần chi lực này dung nhập vào trong khốn trận, vừa hay cung cấp năng lượng cho khốn trận.

"Ha ha, ngươi dừng lại, tìm chết à?"

Hùng Hắc thấy Tần Vũ đột nhiên dừng lại, lập tức lao về phía Tần Vũ chém giết.

Nhưng đột nhiên---

Tần Vũ đột nhiên biến mất trước mắt hắn, vốn căn bản có thể rõ ràng nhìn thấy phù triện, các vệt sáng cũng biến mất, Hùng Hắc nhìn quanh bốn phương tám hướng, chỉ nhìn thấy một thế giới ánh sáng.

Hồng sắc, hắc sắc, bạch sắc, lục sắc…. bức tường hình thành từ các loại màu sắc tổ hợp thành một thế giới cực lớn.

"Đây, đây là chuyện gì?"

Hùng Hắc còn được xem là lãnh tĩnh, sau một lúc lâu, trên mặt Hùng Hắc nở ra nụ cười, *"đây là ảo trận, nhưng Tần Vũ này vì sao lại sử dụng thủ đoạn lần trước?"*

"Hùng Hắc, trận này còn chưa có tên gọi, hôm nay ta đặt tên nó là "Khốn Hùng", ngươi nếu có thể phá được trận này, ta đã thán phục ngươi rồi."

Thanh âm của Tần Vũ vang vọng khắc khu vực bên trong đại trận.

Trận pháp- Khốn Hùng!

Đặt một cái danh tự đùa bỡn như vậy, Tần Vũ trên mặt nở ra nụ cười, chỉ là Hùng Hắc thật sự đã nổi giận rồi.

"Tần Vũ, ngươi xem ta phá huyễn trận của ngươi như thế nào!"

Hùng Hắc rống to một tiếng, thiên thần chi lực màu bích lục phiêu tán ở bên ngoài cơ thể, đồng thời cả không gian xung quanh thân thể bắt đầu vặn vẹo.

"A?"

Hùng Hắc phát hiện ra chỗ không đúng

Ảo trận sinh ra huyễn cảnh, đối mắt với sự uốn cong của không gian, sẽ tự nhiên bị phá đi. Nhưng bề mặt của những bức tường nhiều màu này, cũng rất khó phá hủy.

"Sở dĩ huyễn trận gọi là huyễn trận, bởi vì nó sinh ra huyễn cảnh, hơn

nữa huyễn cảnh còn có thể không ngừng biến hóa. Nhưng bức tường nhiều loại màu này lại có thể được xem là tồn tại thực sự." thanh âm của Tần Vũ lai vang lên trong khu vực trận pháp.

Trên Mê Nhĩ sơn còn có một người đang theo dõi toàn bộ những gì đang diễn ra.

Đó chính là Phúc bá!

"Lão chủ nhân, chủ nhân trong thời gian hai mươi mấy vạn năm ngắn ngủi lại có thể đem khốn trận đạt tới mức này, có thể để cho ngũ hành chi lực, quang minh hắc ám chi lực hoàn toàn phối hợp, các loại trận pháp khế hợp, hình thành khốn trận tam cáp này. Chắc chắn… sau này chủ nhân cũng có thể đạt tới mục tiêu của ngài."

Phúc bá nhìn đại trận trong thiên không, trong lòng thầm nói.

"Tần Vũ này, mới rồi năng lượng phát xuất ra là thần chi lực, ám kim sắc thần chi lực. Ta nhìn thấy rất rõ ràng, chuyện gì vậy?"

Liễu Nhứ đạo nhân đang quan chiến cảm thấy nghi hoặc.

Tần Vũ vừa mới bố trận, cung cấp năng lượng phóng ra bốn đạo thần chi lực, đám người Liễu Nhứ đạo nhân đều đã trông thấy.

Lúc trước, Tần Vũ phi hành, khiến người ngoài đều cho rằng Tần Vũ là thiên thần, nhưng thiên thần sao lại phát ra thần chi lực?

Mị Cơ cũng nghi hoặc:

"Có thể, có thể linh hồn cảnh giới của Tần Vũ vừa đột phá tới thiên thần cảnh giới, năng lượng trong cơ thể còn chưa hoàn toàn chuyển hóa."

Mị Cơ chỉ có thể tìm được cách giải thích này.

Từ thượng cấp thần nhân đến hạ bộ thiên thần, đầu tiên là linh hồn cảnh giới đạt tới hóa anh cấp độ. Sau đó thể nội năng lượng mới có thể biến đổi.

Nhưng một tên thiên thần mới thăng cấp, có thể ẩn tàng ở chỗ nào đó, đợi năng lượng hoàn toàn biến hóa thành công mới ra. Tần Vũ

này, vì sao ngay cả thần chi lực cũng chưa được biến đổi?

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân chỉ có thể cho rằng như vậy.

Phi hành là thần thông đặc biệt của thiên thần, bao nhiêu năm nay, không ai có thể làm trái phép tắc này.

"Là thật sao? Tốt!"

Hùng Hắc hừ lạnh một tiếng, đơn thủ đang cầm lang nha bổng hung ác đập về hướng hồng sắc tường bích ở trước mặt, một bổng đập xuống, hồng sắc tường bích cũng rung rung chấn động vài lần, nhưng lại không bị phá.

Hùng Hắc trợn trừng mắt.

Mà Tần Vũ ở trung tâm của trận pháp, lại thầm gật đầu:

"Ngũ hành hỗ trợ lẫn nhau. Thêm nữa cả đại trận gồm các loại trận pháp kết hợp, lại dung hợp nguyên lý của phòng ngự chi trận, phòng ngự chi lực quả nhiên đủ mạnh."

"Ta không tin."

Hùng Hắc biến đơn thủ thành song thủ, nắm lang nha bổng, sau đó hung hãn đập vào hồng sắc tường bích, tường bích rung mạnh, nhưng vẫn nguyên vẹn như trước.

Hùng Hắc lại nhanh chóng liên tục đập xuống, tường bích rốt cuốc cũng chịu không nổi, xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Hùng Hắc rất nhanh chóng xuyên qua hồng sắc tường bích.

Nhưng xuyên qua một tầng hồng sắc tường bích, bên ngoài lại là bạch sắc tường bích. Chung quanh bạch sắc tường bích còn có một ít thông đạo, mọi chỗ đều là do vài loại màu sắc đơn giản tạo thành.

"Ta muốn xem xem khốn trận này của ngươi có bao nhiêu tầng tường!"

Hùng Hắc hừ lạnh một tiếng.

Sau đó Hùng Hắc hai tay nắm lấy lang nha bổng, bắt đầu điên cuồng đập vào quang tường. Hùng Hắc hoàn toàn không biết rằng, quang tường trong khốn trận là kết hợp với cấm chế của phòng ngự trận pháp, khiến cho quang tường phòng ngự rất mạnh, muốn phá hủy cũng tương đối khó khăn.

Hơn nữa Hùng Hắc cũng không phát hiện, lúc mà hắn đập một bức tường khác, bức tường vừa mới bị đập lại xuất hiện quang mang lưu chuyển, đã khôi phục lại nguyên trạng.

Nhưng năng lượng mà Tần Vũ tạo thành quang tường là thần chi lực. Điiều này khiến cho uy lực của trận pháp yếu đi một chút.

"Oanh! Oanh! Oanh!...."

Người ở bên ngoài, như Liễu Nhứ đạo nhân, đám người Mị Cơ, căn bản không nhìn thấy trong khốn trận đang phát sinh chuyện gì, bọn họ chỉ nghe thấy từng trận oanh long thanh, loại âm thanh này không ngừng vang lên, vang suốt ba ngày ba đêm.

Bạch trú chi quang, hắc ám dạ mạc, hai thứ thay nhau bao trùm cả thần giới.

Cuối cùng, tiếng oanh long cũng ngừng.

Trong khốn trận, cả người Hùng Hắc đều thấp giọng thở hổn hển, suốt ba ngày điên cuồng đập tường đã nhanh chóng khiến hắn suy sụp.

"Mẹ nó, ta đã đập đến vạn bức tường rồi, hơn nữa luôn luôn xông lên trước. Trận pháp này phải bị phá chứ!"

Hùng Hắc cảm thấy bản thân muốn điên lên.

Trong khốn trận này, lại có vài loại màu sắc

Tường bích cũng chia ra làm hai loại, hồng sắc, bạch sắc. mà thông đạo cũng phân ra thành hắc sắc, lục sắc… tóm lại là có vài loại màu sắc.

Vô luận Hùng Hắc có đập tường tới tận đâu, đều cảm thấy…. bản thân giống như đứng ở một chỗ.

Bởi vì mỗi phương đều không khác biệt nhiều lắm, ngay cả bố cục cũng hoàn toàn giống nhau như đúc.

"Ta chuyển động quanh một chỗ? Không đúng, không, ta rất rõ ràng, ta một mực tiến về phía trước."

Hùng Hắc thật sự không hiểu, nhìn bố cục không đổi xung quanh.

Bức tường màu hồng, thông đạo màu đen

Hùng Hắc hiểu rằng, chỉ cần hắn phá hồng sắc tường bích, tầng tiếp theo chính là bạch sắc tường bích, lục sắc loan đạo……dường như là không ngừng quay đi quay lại ở một chỗ.

Vách tường này không đơn giản là tiền hậu tả hữu, phía trên đỉnh cũng có vách tường.

Hùng Hắc từng hướng lên trên, hoặc là là hướng xuống phía dưới bức tường, nhưng vô luận hắn đập thế nào, đều vô pháp thoát khỏi địa phương hoang vu đơn điệu này.

"Rốt cuộc là chuyện gì? Nếu như không có lực hút của mặt đất, ta có lẽ ngay cả trên dưới cũng không biết."

Hùng Hắc ngẩng đầu nhìn phía trên bức tường, lại nhìn hai bên bức tường.

Giống nhau !

Điên rồi!

Hùng Hắc thật sự muốn phát điên. Sau một năm.

"Cho ta đi ra, cho ta đi ra, mẹ nó, để ta ngoài!"

Hùng Hắc lần đầu tiên xin Tần Vũ thả hắn ra. Điều này chứng tỏ hắn đã nhận thua.

"Rất đơn giản, ta cũng không cần tính mạng của ngươi, chỉ cần ngươi dập đầu ba cái nhận thua là xong. Ta sẽ lập ức thả ngươi ra khỏi khốn trận." thanh âm của Tần Vũ vang lên trong đại trận.

"Mẹ nó, đánh rắm!"

Hung hắc tức giận chửi một tiếng, không nói thêm nữa.

Mới một năm mà thôi? Năm đó hắn là Liễu Nhứ đạo nhân một lần luận bàn tỷ thí, đánh nhau suốt bảy trăm năm trời. Tu luyện tới thiên thần, năng lực chịu tĩnh mịch đương nhiên có.

Chỉ là… trước mắt, vẫn là hồng sắc hoặc bạch sắc tường bích, hắc sắc hoặc lục sắc thông đạo, bố cục cũng hoàn toàn giống nhau

Cảnh sắc đơn điệu, đã khiến cho Hùng Hắc chán chường.

Một năm ngắn ngủi bị vậy khốn, so với trận chém giết hơn bảy trăm năm giữa hắn và Liễu Nhứ đạo nhân còn mệt hơn. Mười năm sau.

Hùng Hắc phát hiện những ngày bình yên đã không còn, bởi vì những tường bích này không còn giống như lúc trước để yên cho hắn phá, một khí hắn đập bức tường, vách tường bị vỡ nát sẽ bùng ra hỏa diễm, hoặc là lôi điện các loại công kích.

Thời gian càng lâu, các loại thủ đoạn công kích càng thêm quỷ dị. Tần Vũ mỉm cười khoanh chân ngồi ở trung ương đại trận, hôm nay cái Tần Vũ muốn làm chính là cố gắng để cho sát trận hợp vào trong khốn trận. Chỉ là muốn hoàn mỹ dung hợp rất khó, Tần Vũ mấy năm nay cứ thí nghiệm không ngừng.

Mà Hùng Hắc đáng thương lại chính là vật thí nghiệm. Liễu Như đạo nhân và Mị Cơ đều không dám tiến vào trong đại trận. Bởi vì đối với trận pháp, Liễu Nhứ đạo nhân có sự nghiên cứu hiểu rất rõ, một khi bị hãm vào trong trận pháp. Nếu như không có cách gì phá trận, chỉ còn cách để cho người ta chà đạp.

Hùng Hắc bị khốn trong đại trận cũng đã hơn hai trăm năm rồi.

Một vạn đại quân đó, một phần đã quay trở về, vẫn còn không ít người còn đợi ở đó. Lúc bình thường, mấy người này nói chuyện với nhau để giết thời gian.

"Mị Cơ, ngươi quay về gặp Hắc Long đại nhân. Hắc Long đại nhân nói sao?"

Liễu Nhứ đạo nhân nhìn Mị Cơ hỏi.

Mị Cơ vừa mới quay lại Hắc Long Đàm một lần, hồi báo chuyện có liên quan đến *"Hùng Hắc"*.

Đối với những người bình thường ở Hắc Long Đàm mà nói, Hắc Long đại nhân đã sớm thất tung rồi. Nhưng mà Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ, Hùng Hắc ba người đều biết, Hắc Long đại nhân kỳ thực lúc nào cũng ở tại Hắc Long Đàm.

"Hắc Long đại nhân nói rồi. Chuyện này bất quá chỉ là chuyện nhỏ. Ông ta bây giờ phải xử lý những chuyện đại sự! Hơn nữa Hùng Hắc vẫn còn chưa chết. Chuyện này Hắc Long đại nhân tạm thời sẽ không quản đến."

Mị Cơ nói.

Liễu Nhứ đạo nhân gật gật đầu. Phản ứng của Hắc Long đại nhân cũng giống như y đã dự liệu.

"Mĩ Cơ, ngươi nói Hắc Long đại nhân bao nhiêu trăm triệu năm nay, rốt cuộc là làm chuyện đại sự gì nhỉ?"

Liễu Nhứ đạo nhân nghiêm trang hỏi Mị Cơ

Mị Cơ lắc lắc đầu: *"Không biết. Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều nữa. Ý, Hùng Hắc lại bắt đầu đập phá rồi, quả thực là có nghị lực a."*

Ánh mắt của Mị Cơ nhìn về khoảng trời trong đại trận.

Chỉ nghe tiếng *"Ầm!" "ầm!" "ầm!"* … lại nổi lên lần nữa.

Bầu trời sâu thẳm một màu xanh ngọc bích, không gian kéo dài mười dặm của đại trận hầu như không đổi, vẫn y nguyên như hai trăm năm trước. Năm này qua năm khác, bên trong trận thế đôi lúc vẫn vang lên tiếng công kích. Hiển nhiên

Hùng Hắc vẫn chưa chết. Dưới chân núi Mê Nhĩ sơn có khoảng vài ngàn nhân mã của Hắc Long Đàm còn ở lại, bộ dạng mỗi người một vẻ, hoặc là nhàm chán ngồi nói chuyện phiếm hoặc ngồi một bên tu luyện, hoặc là cãi cọ ỏm tỏi.

"Đã hơn hai trăm năm rồi, Hùng Hắc đại nhân cũng thực là, trực tiếp nhận thua cho xong, còn phí sức lực làm gì, hắn phản kháng cái gì? Hơn hai trăm năm hắn đều không thể vượt qua, hắn cũng không thể quay trở lại."

Một lão đầu áo xanh lùn tịt, đầu bóng loáng, xếp bằng hai chân ngồi trên một tảng đá bất mãn nói. Bên cạnh lão có hơn mười thần nhân đứng nghe được, một nữ thần nhân trong số đó hừ lạnh một tiếng nói.

"Lão đầu trọc, đúng là hiện tại đây, Hùng Hắc đại nhân không có khả năng phá vỡ trận pháp, như vậy, ngươi có thể phá sao? Hãy nhìn Hùng Hắc đại nhân, bên trong trận pháp không ngừng nỗ lực công kích, đã hơn hai trăm năm đều không nản chí, nếu ngươi có được nửa phần nghị lực của Hùng Hắc đại nhân, ta cũng là bội phục ngươi lắm".

"Biết rõ là không thể, vẫn cố gắng, người ta thường Hùng Hắc đại nhân bản thể là gấu điên, ta vẫn thường hoài nghi, nhưng giờ nhìn tình hình trước mắt, ân … , có lẽ là sự thật".

Một văn sĩ ngồi dựa lưng vào gốc cây, mỉm cười nói.

Trong cuộc sống quá dài, không có việc gì làm, mang chuyện người khác ra chế giễu, cũng là một thú vui, mặc dù bọn họ bình thường trước mặt Hùng Hắc rất chi là cung kính. Tần Vũ khoanh chân ngồi, bên cạnh là hàng đoàn lục quang vây quanh, Tần Vũ khoanh chân ngồi như vậy đã hơn hai trăm năm, trải qua hai trăm năm Tần Vũ căn bản không có di động. Tần Vũ mi mắt khẽ mở, trên môi có một tia cười nhạo , cất tiếng nói:

"Hùng Hắc, đã qua hơn hai trăm năm rồi, ngươi còn cố chấp ngạnh kháng đến bao giờ, nếu ngươi làm theo lời ta, quỳ xuống trước mặt ta cúi đầu ba lạy, ta sẽ lập tức thả ngươi ra."

Bị vây bên trong đại trận, giờ phút này trên người Hùng Hắc chỉ còn lại một cái khố, trên người hiện rõ một đám lông ngực đen tuyền, trên đùi cũng mọc đầy lông đen, nhìn nhân dạng Hùng Hắc, đúng quả thật có một không hai.

"Hô, hô. .." Hùng Hắc ngồi trên đất thở hổn hển, lang bổng đặt bên cạnh người.

Hùng Hắc quay đầu, nhìn trước nhìn sau đều là một bức tường màu trắng, màu trắng bạch khiến cho hắn cảm thấy hoa mắt, lại nhìn sang hai bên thông đạo màu xanh biếc, màu xanh khiến cho hắn khổ sở hơn hai trăm năm.

"Tần Vũ quả thật biến thái." Hùng Hắc nắm chặt hai tay, cả thân người phát run nhè nhẹ, *"mẹ nó, mấy năm trước vẫn còn tốt, mấy năm nay vì cái gì mà mấy bức tường lại tiến hành công kích ta."*

Theo thời gian trôi đi, mang đặc tính của *" Sát trận"* hòa nhập với *"Khốn trận"*, Tần Vũ ngày càng tinh thông. Phương pháp học tốt nhất là thông qua thử nghiệm, hơn hai trăm năm thử nghiệm, Tần Vũ so với chính mình tự thôi diễn trận pháp mấy ngàn năm thấy hữu ích hơn nhiều, nếu ngày xưa Hùng Hắc nghe lời cúi lạy, Tần Vũ đã không thể có thành tựu như bây giờ. Thiên thần đúng là vật thử nghiệm thượng phẩm, hơn nữa lại không dễ dàng chết, chỉ có thể vây khốn mà thôi.

"Ngươi rốt cuộc muốn vây khốn ta đến khi nào". Hùng Hắc đột nhiên ngửa đầu hét lớn một tiếng, trong mắt hiện rõ vẻ tức giận cùng với bi phẫn.

Không nóng nảy, ta còn có rất nhiều thủ đoạn chưa sử dụng, trận pháp chi đạo, thật là khôn cùng, nếu để ta từ từ thí nghiệm, đúng là thí nghiệm một ngàn năm, trăm ngàn năm, ức vạn năm cũng không có kết thúc".

Tần Vũ nói chuyện mang theo một âm điệu khác thường, phảng phất

như đang si mê với trận pháp.

"Hùng Hắc, ngươi có thể thưởng thức nhiều trận pháp như vậy, cũng nên cảm thấy tự hào a."

Hùng Hắc toàn thân bỗng phát run. Nếu để cho hắn tĩnh tu, tu luyện một hơi trăm ngàn năm, hắn cũng không thèm để ý, nếu như hắn cùng người chém giết, chém giết mấy ngàn năm hắn cũng có thể.

Nhưng nếu bị vây hãm trong trận, đúng là thử thách thần kinh chịu đựng của hắn, chung quanh cảnh sắc đều một màu, thậm chí vừa nhìn vào màu sắc này, cả đầu hắn đều ong ong muốn nổ tung, tất cả những điều này khiến cho Hùng Hắc khích động tột cùng. Đặc biệt, tưởng tượng trong tình cảnh này, cuộc sống điên rồ vô cùng vô tận, không có điểm cuối.

Hùng Hắc run người lo sợ, linh hồn cũng run rẩy. Hùng Hắc cắn răng, đột nhiên ngẩng đầu nói.

"Tần Vũ, Tần Vũ đại nhân, ta cầu xin người thả ta ra, thả ta ra, xem như ta có mắt không tròng, không nhìn thấy núi Thái Sơn, đắc tội với lão nhân gia ngươi."

Hùng Hắc không ngừng cầu xin.

"Nga, cầu xin tha thứ, được thôi, có điều phải làm theo lời ta nói trước đây, quỳ lạy khấu đầu ba cái". *Tần Vũ mỉm cười nói.*

Tần Vũ vẫn nhớ kỹ, trước đây Hùng Hắc dẫn đầu đại quân đến Mê Nhĩ sơn, khiêu trương bá đạo, cầm lang bổng trong tay điên cuồng đích tạp. Giờ đây, thực sự làm cho người ta cười nhạo không thôi.

"Cúi đầu" *Hùng Hắc toàn thân phát run, sắc mặt đen bỗng trở nên đỏ bừng, cùng với mông khỉ một màu giống nhau.*

Hoặc người cứ đợi khoảng một, hai trăm ngàn năm, hoặc có lẽ ta hứng chí, nghiên cứu khoảng ức năm cũng có thể, trong khi đó ngươi cứ từ từ ở trong " Khốn Hùng trận này" *Tần Vũ thanh âm như đang*

nổi giận.

Một ức năm.

Hùng Hắc đổ mồ hôi trán, hai má mồ hôi toát ra to như hạt trân châu, Hùng Hắc đưa tay thô ráp gạt mồ hôi trên trán, cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì trầm mặc hồi lâu rồi nói:

"Tần Vũ, nếu như ngươi đáp ứng ta một yêu cầu, ta sẽ cúi đầu quỳ lạy."

Hùng Hắc ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng nói. Tần Vũ trong lòng không khỏi kinh ngạc, Hùng Hắc này sao lại cúi đầu? Trong lòng Tần Vũ, thiên thần bình thường rất là cao ngạo, cứng đầu, không chịu khuất nhục.

"Nói, yêu cầu gì? *" Tần Vũ mỉm cười nói, trong lòng Tần Vũ rất tò mò với yêu cầu này.*

"Nếu ta cúi đầu quỳ lạy, ngươi phải đáp ứng ta một việc, không được mang việc này truyền ra ngoài." *Hùng Hắc trịnh trọng nói.*

"Tốt, ta đáp ứng." *Tần Vũ thản nhiên nói.*

"Tần Vũ đại nhân ngươi hãy thề, như vậy ta mới an tâm". *Hùng Hắc tiếp tục yêu cầu. Tần Vũ đảo mắt mỉm cười, "*Tốt, tốt, ta đáp ứng, ta xin nhìn mặt thề, hôm nay sự tình Hùng Hắc cúi đầu quỳ lạy, ta sẽ không nói cho người khác biết, trái lời trời phạt."

Hùng Hắc lúc này đáy lòng mới thư thả.

"Tần Vũ đại nhân, ta nhận thua người". *Hùng Hắc đứng thẳng lên, sau đó quỳ xuống, hướng về Tần Vũ lạy ba lạy, "*đây là ba lạy, hy vọng Tần Vũ đại nhân có thể tha thức cho ta."

Nói xong, Hùng Hắc đứng thẳng dậy, hướng Tần Vũ chờ hồi đáp. Lúc

này, trong lòng Hùng Hắc lửa giận ngợp trời, "Tần Vũ, một khi ta ra ngoài, nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận vì chuyện ngày hôm nay ngươi làm, bắt ngươi trả giá gấp trăm ngàn lần,"

"Ha ha, có thể nhận khấu đầu của ngươi, so với sát tử thì càng thống khoái hơn, haha", tiếng cười Tần Vũ vang vọng, mặt của Hùng Hắc đã đen lại càng đen hơn. Lúc này, các màu đen, trắng, xanh biếc, vàng tạo thành *"Khốn trận"* dần dần tiêu biến, vô số vách tường hóa thành từng đạo ánh sáng, các ấn phù cũng dần biến mất.

Hùng Hắc ngửa đầu nhìn, bầu trời vẫn xanh như vậy, từng cụm mây trắng như tơ hờ hững trôi đi. Hắn cúi đầu, buồn bực nhìn xuyên qua núi rừng. Hàng ngàn thần nhân khiếp sợ ngẩng đầu nhìn qua, trong đó có cả hai người Mị Cơ và Liễu Nhứ đạo nhân.

"Ta cuối cùng đã khôi phục tự do!"

Hùng Hắc sau khi được giải thoát, cả người cảm thấy một trận thống khoái, không kềm được ngửa đầu cất tiếng gầm lên, thanh âm tựa như tiếng sấm quanh quẩn cả ngày.

"Hùng Hắc có thể chịu được điều mà người khác không thể nhẫn nhịn", *Tần Vũ bội phục,* "Hùng Hắc, ngươi có thể trở về". *Giọng nói Tần Vũ vang lên.*

Hùng hắc từ xa nhìn lại. Cách chỗ hắn chừng vài trăm thước, Tần Vũ đang đứng trên không, mái tóc đen dài cùng một thân trường bào phấp phới bay theo gió.

Lúc này hai người Liễu Nhứ và Mị Cơ cũng đã từ dưới bay đến, trong chốc lát đã sóng vai cạnh hùng hắc. Liễu Nhứ tò mò dò hỏi: "Hùng Hắc đại ca, người vì sao lại nhẫn nhịn vậy?"

Cả người Hùng Hắc run lên, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, thần thức truyền âm nói: "Liễu nhứ, Mị Cơ, tên Tần Vũ này thân pháp linh mẫn, tốc độ cực nhanh. Chúng ta ba người phải liên thủ, từ ba hướng tấn công mà giết hắn. Tốc độ hai ngươi vốn nhanh hơn ta,

chúng ta ba người liên thủ tuyệt đối có thể giết hắn."

Liễu Nhứ, Mị Cơ hai người nhìn nhau.

"Liễu ca ca, ngươi thấy thế nào?", *Mị Cơ dùng thần thức dò hỏi.*

"Việc này, Tần Vũ hắn muốn bày trận cũng cần thời gian, Khốn trận mà hắn bố trí vừa rồi đã tiêu tán, hắn nếu muốn bố trí một lần nữa ít nhất cũng cần một, hai ngày công phu, thời gian cũng đủ cho chúng ta có thể giết hắn." *Liễu Nhứ trả lời. Hùng Hắc nhìn về phía Liễu Nhứ, Mị Cơ, chỉ thấy hai người này gật gật đầu cười, trên mặt Hùng hắc nhất thời cũng lộ ra nụ cười.*

Hùng Hắc lạnh lùng nhìn Tần Vũ ở phía xa, giận dữ quát: "Tần Vũ, ngươi làm nhục ta như thế, hôm nay ta phải báo thù!" *Nói xong, Hùng Hắc cả người tựa như thiên ngoại vẫn thạch, khí thế băng sơn đảo hải nhắm Tần Vũ lao tới.*

Liễu Nhứ đạo nhân và Mị Cơ cũng hóa thành hai làn gió từ hai bên vây lấy Tần Vũ. Nhìn thấy một màn này, Tần Vũ chỉ gật gật đầu cười nhẹ.

"Quả nhiên để ta đoán trúng. Bất quá, có thể tại thời gian mấy tháng cuối cùng này mà bức bách Hùng Hắc hướng về ta dập đầu, cũng coi như lấy lại vốn." *Bản thân Tần Vũ đã cảm ứng được, khoảng cách Nguyên điểm chi cảnh có đột phá, chỉ còn mấy tháng thời gian.*

Kì thật, cho dù Hùng Hắc không dập đầu, qua mấy tháng, Tần Vũ hắn cũng sẽ giải tán trận pháp, toàn tâm toàn ý đột phá "Nguyên điểm chi cảnh". *Chỉ thấy cả người Tần Vũ lao xuống dưới như tên bắn.* "Chạy đi đâu?", *Hùng Hắc hai mắt đỏ ngầu vô cùng dữ tợn, cùng với hai người Liễu Nhứ Mị cơ hướng phía dưới đuổi theo.*

Lúc Tần Vũ rơi xuống rừng cây, chính là lúc ba người đuổi đến. Nhưng …

*"*Không có người?*" Liễu Nhứ, Mị Cơ hai người lộ vẻ nghi hoặc vô cùng.*

*"*Không thấy? không có khả năng!*", Hùng Hắc giống như nổi điên, tựa như người mù, trên núi không ngừng ra đòn đánh ngang dọc, giận dữ gào rống:*

"Tần Vũ, ngươi đến đây cho ta, đến đây cho ta!"

Dịch giả : cacatiensinh

Biên Tập : Deviouslove

Nguồn :

"Oanh long long…" Núi rừng rung lên, cả Mê Nhĩ sơn không ngừng rung động, đất đã không ngừng từ trên núi lăn xuống, đại thụ bị đập gẫy, hoa cỏ bị đè nát… Cả Mê Nhĩ sơn một vùng hỗn loạn.

"Tần Vũ, ra đây cho ta!"

Hùng Hắc phẫn nộ nắm lấy lang nha bổng, điên cuồng quét tới Mê Nhĩ sơn, cả *"Mê Nhĩ sơn"* đối diện với nộ hỏa thao thiên của Hùng Hắc không ngừng chấn động, *"Oanh!" "Oanh!" "Oanh!"*… Từng hố lớn do lang nha bổng lưu lại khiến cả Mê Nhĩ sơn giống như một gương mặt đầy sẹo.

Hùng Hắc bay tới chân núi Mê Nhĩ sơn, đứng cạnh hai người Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ, Hùng Hắc vẫn thấp giọng thở hổn hển, đôi mắt phảng phất như bị quỷ hỏa thiêu đốt bắn ra ánh mắt tức giận điên cuồng, quét khắp Mê Nhĩ sơn, tựa hồ muốn từ trong đó tìm thấy Tần Vũ.

"Hùng Hắc đại ca, đừng tức giận nữa." Liễu Nhứ đạo nhân khuyên bảo.

Nhưng Hùng Hắc giống như không nghe thấy, vẫn liên tục nhìn khắp các nơi của Mê Nhĩ sơn.

"Hùng ca ca, không phải chỉ là một tên Tần Vũ sao, không đáng tức giận như vậy." Mị Cơ nhẹ nhàng khuyên bảo.

Ánh mắt điên cuồng của Hùng Hắc hung ác liếc qua Mị Cơ một cái, khiến cho thanh âm của Mị Cơ lập tức ngừng lại. Thấy Mị Cơ không nhiều lời nữa, Hùng Hắc liền tiếp tục nhìn tới Mê Nhĩ sơn.

"Liễu ca ca, Hùng Hắc này làm sao thế? Bị khốn hơn hai trăm năm, đáng phải điên cuồng như vậy sao?" Mị Cơ đối với Liễu Nhứ đạo nhân thần thức truyền âm nói.

Liễu Nhứ đạo nhân nhìn Hùng Hắc, cũng thần thức truyền ân nói: *"Theo đạo lý thì không phải, ngươi còn nhớ Tần Vũ đó từng nói một câu "*Hùng Hắc, ngươi có thể nhẫn người không thể nhẫn*". Ngươi nói Hùng Hắc ở trong đại trận đó, đáo để đã nhẫn cái gì? Hiện tại hắn tức giận như vậy, liệu có thể có quan hệ với việc đó không?"*

"Đúng. Rất có khả năng." Mị Cơ lộ vẻ tán đồng. *"Nhưng Hùng Hắc rốt cuộc đã chịu vũ nhục gì?"*

Hai người Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ như thế nào đều không tưởng được, Hùng Hắc cuồng ngạo vô cùng, có thể quỳ lạy Tần Vũ.

"Liễu Nhứ!" Ánh mắt Hùng Hắc đột nhiên chuyển tới trên mặt Liễu Nhứ đạo nhân.

Ánh mắt kinh ngạc đó của Hùng Hắc, khiến Liễu Nhứ đạo nhân hoàn toàn cẩn thận: *"Hùng Hắc đại ca, có chuyện gì ư?"* Liễu Nhứ đạo nhân không muốn chọc giận con gấu điên này, đặc biệt bây giờ con gấu này còn rơi vào điên cuồng.

Liễu Nhứ đạo nhân vẫn nhớ, năm đó Hùng Hắc còn chưa có thiên thần khí, liền có thể cùng hắn đại chiến mấy trăm năm hơn nữa còn chiếm ưu thế. Nhưng Hùng Hắc được Hắc Long đại nhân ban cho một kiện thiên thần khí, thực lực trở thành mạnh nhất trong ba người. Lúc này mới khiến Hùng Hắc thế lực mạnh nhất.

"Liễu Nhứ, ngươi đối với trận pháp các loại thủ đoạn không phải tinh thông sao? Lập tức bố trí một đại trận, đem cả Mê Nhĩ sơn đốt đi cho ta, đốt sạch!" Ánh mắt Hùng Hắc nhìn Mê Nhĩ sơn ẩn chứa hung tàn, *"Ta nhất định phải tìm ra tên Tần Vũ đó, kể cả tìm không ra, cũng phải hủy ngọn núi của hắn."*

Vừa rồi Hùng Hắc tuy đối với Mê Nhĩ sơn tiến hành một trận đập phá, nhưng Mê Nhĩ sơn tối đa nhiều thêm một vài hố lớn, gẫy thêm một ít đại thụ. Tịnh không có ảnh hưởng gì lớn.

"Hủy Mê Nhĩ sơn này? Điều này đơn giản, dùng tịch tẫn thiên hỏa là được." Liễu Nhứ mỉm cười nói.

Là một hạ bộ thiên thần, thực lực của Liễu Nhứ tịnh không tính là

mạnh, đối với một vài mặt hắn trái lại lại tinh thông. Muốn hủy một tòa Mê Nhĩ sơn thực là đơn giản.

"Liễu ca ca, vậy phải xem bổn sự của ngươi rồi." Mị Cơ ngọt ngào nói.

Liễu Nhứ đạo nhân thân hình bay lên, hai tay rất tùy ý tung ra ba mươi sáu khối trung phẩm thần linh thạch, ba mươi sáu khối trung phẩm thần linh thạch này phân biệt rơi khắp các phía Mê Nhĩ sơn, đem cả Mê Nhĩ sơn bao vây lại.

Chỉ thấy những phù triện rực rỡ, không ngừng từ hai tay Liễu Nhứ đạo nhân bắn ra.

Đối với người ngoài mà nói, những phù triện kỳ lạ đó rất thâm ảo phức tạp. Nhưng với người có nghiên cứu trận pháp, thoáng nhìn liền minh bạch tác dụng của những phù triện bất đồng.

Hao phí gần một canh giờ, một đại trận bảo phủ cả Mê Nhĩ sơn cuối cùng đã hình thành.

"Xuy xuy…" Cả đại trận nổi lên từng đạo kim quang, đồng thời vô số kim sắc hỏa diễm giống như hồng thủy, cơ hồ trong nháy mắt liền quét qua cả Mê Nhĩ sơn, kim sắc hỏa diễm này một phần còn có lam sắc hỏa diễm nhàn nhạt.

Tịch tẫn thiên hỏa!

Nếu như là ở tiên ma yêu giới, ngay cả một cửu cấp Tiên đế, Yêu đế bình thường đều không kháng cự được. Nhưng ở Thần giới, Tịch tẫn thiên hỏa tối đa thiêu hủy số thực vật đó, và một vài yêu thú phổ thông.

Yêu thú phổ thông của Thần giới, cả thần nhân cảnh giới cũng không đến, đối diện tịch tẫn thiên hỏa vẫn bị thiêu chết giống nhau.

Các tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, động vật ở Mê Nhĩ sơn vốn trốn thoát một kiếp, lúc này thảm rồi. Nếu như là hắc sắc thần hỏa, bọn chúng có thể lập tức chết ngay không có gì thống khổ. Nhưng là tịch tẫn thiên hỏa, chỉ có thể từ từ thiêu chết bọn chúng, khiến thời gian thống khổ của bọn chúng càng dài thêm.

Cây cối biến thành tro, hồ nước cạn khô, cả thực vật trên những tảng đá cũng bị thiêu sạch. Chỉ còn lại những tảng đá bị thiêu đến vỡ ra. Không hổ là đá của Thần giới, tối đa bị thiêu vỡ ra, tịch tẫn thiên hỏa không thể đem chúng thiêu thành tro.

Thiêu gần nửa canh giờ, hỏa diễm đầy trời khiến mặt của mấy nghìn người đều ánh thành kim sắc.

Tịch tẫn thiên hỏa tiêu tán, cả Mê Nhĩ sơn biến thành trơ trụi, chỉ còn lại những tảng đá xấu xí. Chỉ nhìn tình cảnh trước mắt, căn bản không thể tưởng tượng được vẻ thanh sơn thủy tú trước đây của nơi này.

"Hùng Hắc đại ca..." Liễu Nhứ yên lặng nhìn Hùng Hắc ở bên cạnh.

Kể cả hỏa thiêu Mê Nhĩ sơn, vẫn không nhìn thấy Tần Vũ, Tần Vũ cú như vậy mà biến mất, biến mất dưới mắt của mọi người.

Ánh mắt Hùng Hắc phát ra u hắc quang mang quét khắp Mê Nhĩ sơn trơ trụi, sau đó lạnh lùng nói: *"Hừ, chạy thoát được lần đầu tiên, chạy không thoát được lần thứ hai, chúng ta về Hắc Long đàm."*

"Vâng, Hùng ca ca." Mị Cơ ngọt ngào nói.

Hùng Hắc vừa bước hai bước liền nhìn thấy tấm thạch bi đó, trên thạch bi có ba chữ *"Mê Nhĩ sơn"*. Thạch bi này bởi vì ở chân núi, ngược lại không chịu tổn hại.

Nhìn thấy thạch bi này, Hùng Hắc lại nghĩ tới chủ nhân của Mê Nhĩ sơn này, Tần Vũ. Nghĩ đến Tần Vũ, trong lòng liền bùng lên sỉ nhục đau đớn. *"Hừ!"* Hùng Hắc một cước giống như cự phủ, hung dữ bổ xuống thạch bi đó.

"Ba!" Thạch bi vỡ tung, vỡ thành bốn phần, chỉ có chữ *"Mê"* còn hoàn chỉnh.

Mấy nghìn nhân mã của Hắc Long đàm, dưới sự dẫn dắt của ba vị thiên thần, cứ như vậy rời khỏi Mê Nhĩ sơn, chỉ lưu lại Mê Nhĩ sơn bị thiêu sạch sẽ trơ trụi và thạch bi vỡ nát.

*****

Trong không gian Khương Lan giới đệ nhị tầng.

Bên ngoài một tòa viện lạc (sân) tao nhã, có một cây đại thụ to lớn chi chít lá, dưới đại thụ có hai chiếc bàn đá màu xanh, Phúc bá, Hắc Vũ, Ốc Lam, Ô Hách, Lục Thủy, Hồng Vũ sáu người, phân ra ngồi hai bàn. Ánh mắt sáu người đều có chút lo lắng.

Bởi vì, vừa rồi Tần Vũ trước khi tiến vào viện lạc, chỉ nói với mọi người một câu: *"Các vị. Lần này ta muốn bế quan tìm kiếm đột phá, lần tu luyện này đối với ta mà nói vô cùng trọng yếu, đồng thời cũng có chút nguy hiểm, hơn nữa lần đột phá này cần bao nhiêu thời gian, ta cũng không nắm chắc, hy vọng các người đừng lo lắng, ít nhất… Lần tu luyện này không có nguy hiểm đến sinh mạng."*

Nói xong, Tần Vũ chỉ vỗ vai Hắc Vũ liền đi vào trong viện lạc.

"Không có nguy hiểm đến tính mạng?"

Hắc Vũ lại không tin, hắn tin rằng đây là Tần Vũ cố ý an ủi hắn, khiến hắn yên tâm mới làm như vậy. Hắc Vũ nhìn mọi người chung quanh, trịnh trọng nói: *"Trong lúc đại ca đột phá, ta liền đợi ở đây, từ hôm nay, các ngươi không thể huyên náo ở đây, để tránh quấy rầy đại ca."*

Mấy người Phúc bá gật đầu.

Từ lúc này, năm người đều không nói một câu, yên lặng chờ đợi.

Hắc Vũ nhìn tòa viện lạc u tĩnh, trong lòng lại lo lắng: *"Đại ca, huynh nghìn vạn lần đừng vì "*Tinh Thần Biến*" mà đánh mất tính mạng."* Hắc Vũ trong lòng lo lắng.

…

Trong việc lạc u tĩnh, phòng củaTần Vũ.

Tần Vũ ngồi trên bồ đoàn, cả người tĩnh lặng.

Trên thực tế lúc này khoảng cách tới lúc đột phá tối hậu còn mấy tháng, nhưng Tần Vũ lúc này đã chuẩn bị tốt, nhưng tới bây giờ, Tần Vũ còn chưa phát hiện hướng diễn biến hoàn mỹ nhất.

"Ta sẽ chết ư?"

Tần Vũ trong lòng tự hỏi.

Nếu như không theo đuổi hoàn mỹ, sử dụng hướng diễn biến an toàn nhất, khẳng định sẽ không chết. Nhưng hướng diễn biến an toàn nhất, cũng là hướng diễn biến uy lực yếu nhất.

Sáng tạo công pháp trước đây chưa từng có, vốn đã có nguy hiểm, đặc biệt công pháp này còn là công pháp đỉnh cao nhất.

*****

Trong Tinh thần không gian, cả không gian đều vì *"Nguyên điểm"* mà vặn xoắn xoay tròn, phảng phất như biển lớn phẫn nộ không ngừng cuộn lên. Ý thức của Tần Vũ lúc này liên tục cảm thụ loại dao động này.

Ý thức và Tinh thần không gian dung hợp làm một, bên trong cảm thụ không gian biến hóa, Nguyên điểm biến hóa, bên ngoài cảm thụ cả Cưỡng hồ không gian.

"Cưỡng hồ không gian rốt cuộc là cái gì?" Ý thức của Tần Vũ tiếp xúc với Cưỡng hồ không gian, từng luồng khí tức cổ lão xâm nhập vào ý thức của Tần Vũ, khiến Tần Vũ càng thêm an tĩnh.

Tĩnh.

Tâm tĩnh, tĩnh tự hồ một chút dao động cũng không có.

Cùng với thời gian trôi đi, Tần Vũ đột nhiên cảm thấy cả Tinh thần không gian phảng phất biến thành một cái *"phôi thai"*, Tinh thần không gian đồng thời cũng là chính mình, chính mình trở thành một cái phôi thai.

Còn *"Cưỡng hồ không gia"* chính là bụng của mẫu thân.

Tần Vũ chính là có loại cảm giác này, loại cảm giác này tuy quái dị hoang đường, nhưng không biết vì sao, Tần Vũ vô cùng hưởng thụ khí tức của *"Cưỡng hồ không gian"*, cả ý thức thậm chí có cảm giác mơ màng buồn ngủ. Dưới loại cảm giác này, thời gian cứ trôi đi.

Thời gian mấy tháng, chớp mắt dã qua.

Diễn biến bao nhiêu năm, Nguyên điểm lúc này không ngờ nhỏ đến cực điểm. Nếu như chỉ dùng mắt nhìn, chỉ có thể nhìn thấy Nguyên điểm biến thành một hắc động cực nhỏ. Bởi vì Nguyên điểm quá nhỏ, dẫn đến không gian chung quanh hoàn toàn hút vào trong.

Còn Tần Vũ vẫn ở trong cảm giác mơ màng buồn ngủ đó, thậm chí nhục thể của Tần Vũ, trên mặt lộ ra vẻ điềm tĩnh, nụ cười ngây thơ giống như trẻ con.

Nhưng dưới trang thái này, ý thức của Tần Vũ đồng thời không ngừng lướt quá những hình ảnh.

Tinh vân, lưu tinh, tinh hạch, hành tinh, hằng tinh… Bối cảnh diễn biến của vũ trụ không ngừng lướt quá trong đầu Tần Vũ, tốc độ so với bình thường Tần Vũ cẩn thận thôi diễn nhanh hơn nghìn vạn lần.

Đồng thời thôi diễn tới *"Nguyên điểm chi cảnh"*, ý thức vẫn tiếp tục thôi diễn, lúc này tốc độ thôi diễn của ý thức so với quá khứ càng nhanh hơn ức vạn bội. Những sự tình này, đều là xảy ra dưới tình huống Tần Vũ mơ màng buồn ngủ.

"Oanh!"

Phảng phất một đạo thiểm điện tại ý thức của Tần Vũ giáng xuống, chốc lát khiến ý thức của Tần Vũ tỉnh lại.

Nhưng chính vào lúc Tần Vũ tỉnh lại, Tinh thần không gian đã diễn biến đến cực điểm, Nguyên điểm đó đã nhỏ đến cực hạn, nếu như Tần Vũ vẫn không tỉnh lại, khả năng Nguyên điểm sẽ bạo phát. Không có người hướng dẫn, vụ nổ nguyên thủy chỉ có thể khiến ý thức của Tần Vũ tiên tán.

"Nguyên điểm, Nguyên điểm… Nguyên lai, đây chính là điểm, đây chính là điểm nguyên thủy nhất."

Tần Vũ có loại cảm giác trừ sach mây mù thấy trăng sáng, tuy nhiên không hiểu rõ nguyên lý, nhưng trong lòng Tần Vũ lại đang có thanh âm rống lên: *"Đúng, đó chính là hướng diễn biến chính xác*

nhất, hoàn mỹ nhất!"

Chính là con đường đó!

…

Trong phòng lúc này, nhục thể của Tần Vũ đang ngồi không ngờ đột nhiên biến mất, đúng, nhục thể của Tần Vũ biến mất.

…

Trong Tinh thần không gian.

Nhục thể của Tần Vũ rất đột ngột xuất hiện, lúc này Tần Vũ hai tay giơ ra, mắt nhắm lại, lăng không đứng trong Tinh thần không gian. Lúc này Tần Vũ đắm chìm trong một loại trạng thái vô cùng huyền diệu, vô cùng đặc biệt.

"Vỡ ra đi!"

Tần Vũ vẫn nhắm mắt, một tay lại chỉ tới hướng Nguyên điểm.

Phảng phất giống như hạt lạc bị tách ra, Nguyên điểm *"rắc"* một tiếng vỡ thành hai nửa, nửa đầu tiên hóa thành luồng khí thanh sắc, luồng khí thành sắc gầm thét bành trướng ra, trong phút chốc bao trùm cả Tinh thần không gian.

Còn nửa còn lại của Nguyên điểm, lại hóa thành luồng khí hôi sắc đục ngầu, luồng khí hôi sắc cũng điên cuồng bao trùm cả Tinh thần không gian. Trong Tinh thần không gian, hai luồng khí thanh sắc, hôi sắc bắt đầu cuốn lấy nhau, tựa hồ giống như đang giao đấu.

Tần Vũ vẫn nhắm mắt.

Chỉ thấy trên mặt Tần Vũ đột nhiên hiện lên một nụ cười, một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất, nhẹ hét một tiếng: *"Khai thiên tích địa!"* Sau khi hét xong một tiếng, hai mắt Tần Vũ đột nhiên mở ra.

"Hô!" Luồng khí thanh sắc, hôi sắc vốn đang cuốn lấy nhau phảng phất chịu chỉ dẫn, luồng khí thanh sắc bay lên phía trên, luồng khí

hôi sắc hạ xuống phía dưới.

Thân thể của Tần Vũ lớn lên, không ngừng lớn lên.

Thân thể Tần Vũ càng lớn, luồng khí thanh sắc bị đẩy lên càng cao… Cùng với thời gian trôi đi, luồng khí thanh sắc cuối cùng ngưng kết thành một tầng thực chất thanh sắc, còn luồng khí hôi sắc cũng hình thành đại địa thực chất vô biên.

Chớp mắt, cả người Tần Vũ khôi phục lại bình thường.

Ngẩng đầu nhìn lên phía tên, bầu trời màu xanh ngọc tinh thuần, lại nhìn mặt đất dưới chân, mặt đất rộng lớn vô cùng, cứ như vậy trải rộng ra… Diện tích to lớn, Tần Vũ căn bản không thể tính được. Bởi vì phạm vi mặt đất không ngừng mở rộng.

"Đây là Khai thiên tích địa ư*?"* Lúc này Tần Vũ hoàn toàn từ trong trạng thái huyền diệu đó khôi phục lại, nhìn thấy những gì mình làm, Tần Vũ cũng có cảm giác khó tin.

Đại địa rộng lớn vượt khỏi tầm nhìn, nhưng Tần Vũ lại có thể cảm thụ rõ ràng biến hóa của thế giới do bản thân *"Khai thiên tích địa"* hình thành. Đại địa không ngừng mở rộng, phạm vị của thế giới này cũng không ngừng lớn lên.

"Phạm vi của phiến đại địa này, so với diện tích của một cái Tử Huyền tinh còn lớn hơn." Trong lòng có chút cảm thán.

Cước đạp trên phiến thổ địa này, Tần Vũ trong lòng lại vô cùng an tĩnh, thế giới này thuộc về hắn, thế giới này hoàn toàn do hắn không chế.

*"Là do Khai thiên tích địa thành tựu một cái Càn khôn mới, vậy "*Tinh Thần Biến*" đệ thập cảnh giới chính là… Càn khôn chi cảnh!"* Tần Vũ trong lòng ấn định tên của đệ thập cảnh giới.

"Thiên địa chi cực" (giới hạn) của thế giới này, trên thực tế ngoại vi xa nhất chính là lớp ngăn cách của Tinh thần không gian. Thế giới này chính đang không ngừng hấp thu *"Cưỡng hồ năng lượng"* ở bên ngoài, sau đó dẫn đến thế giới này không ngừng lớn lên.

"Không ngờ có thể diễn biến đến mức này, cả thân thể của ta cũng tiến vào rồi." Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Tinh thần không gian, tối đa là ý thức của Tần Vũ tiến vào, căn bản thân thể không thể tiến vào. Ai biết trong lúc diễn biến phát sinh sự tình gì, không ngờ cả thân thể cũng tiến vào rồi."

"Thế giới này thật quá đơn điệu." Tần Vũ vừa nói, lập tức Càn khôn thế giới này bắt đầu biến hóa.

Sông, núi, đầm lầy hải dương, hồ, sa mạc, cây cối, thực vật, hoa cỏ… Thế giới vốn đơn điệu, biến hóa với một tốc độ kinh người. Trong lúc tất cả xảy ra, Tần Vũ chỉ mỉm cười.

Lúc thế giới này kiến tạo thành công, Tần Vũ liền biết bản thân ở thế giới này có những thần thông gì.

Trong Càn khôn thế giới của mình, Tần Vũ có thể nói không gì không làm được.

Chỉ có thể tính là "có thể nói", cũng chưa hoàn toàn là không gì không làm được. Bởi vì Càn khôn thế giới này còn đang trưởng thành, chưa đạt tới giai đoạn hoàn mỹ. Càn khôn thế giới bây giờ, Tần Vũ chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng không gian chi lực của nó, không thể sử dụng thời gian chi lực của nó.

Bất quá Càn khôn thế giới này chính là do Tần Vũ sáng tạo, kể cả thần vương ở đây, kể cả thần vương không chế không gian pháp tắc, nhưng chỉ cần Tần Vũ nguyện ý, thần vương cũng đừng mong sử dụng không gian chi lực của nơi này. Bởi vì Tần Vũ mới là chủ nhân nơi này.

"Ồ?"

Tần Vũ kinh ngạc ồ lên một tiếng, thân thể lập tức biến mất, lại lần nữa xuất hiện giữa không trung.

Lúc này, ở vị trí này của Càn khôn thế giới, chính đang sinh ra khí thể huyền hoàng sắc, tốc độ sinh ra không tính là nhanh, nhưng trong một lúc, cũng sinh ra một khối Huyền hoàng chi khí lớn bằng nửa người lơ lửng giữa không trung.

Lúc Huyền hoàng chi khí sinh ra, Tần Vũ là chủ nhân của thế giới này, trong đầu tự nhiên xuất hiện tin tức liên quan đến Huyền hoàng chi khí.

"Huyền hoàng chi khí, chính là sau khi Khai thiên tích địa sinh ra, một khi đem Huyền hoàng chi khí dung nhập vào trong một kiện vũ khí, độ cứng của năng lực phòng ngự của kiện vũ khí đó, sẽ đạt tới mức cực kỳ."

Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tươi cười: "Không ngờ hình thành Càn khôn thế giới này, lại có thể sinh ra thứ này? Độ cứng của phòng ngự lực? Tốt."

Tần Vũ một tay duỗi ra, trên tay xuất hiện Tàn Tuyết thần thương.

Trong Thần giới, nếu như không dung nhập Hồng Mông linh khí, vũ khí mạnh nhất "thượng phẩm thiên thần khí" *luyện chế ra bình thường uy lực tương đương với tam lưu Hồng Mông linh bảo. Nhưng Tàn*

Tuyết thần thương, tuy không có Hồng Mông linh khí, uy lực lại sánh với nhị lưu Hồng Mông linh bảo, là tác phẩm tự hào nhất của Tượng thần.

Không dung nhập Hồng Mông linh khí, đã có thể sánh với nhị lưu linh bảo.

*Nếu như Tàn Tuyết thần thương dung hợp "*Huyền hoàng chi khí' do Khai thiên tích địa sinh ra, sẽ lợi hại bao nhiêu?

Tàn Tuyết thần thương từ trong tay Tần Vũ bay ra, sau đó Tàn Tuyết thần thương cứ như vậy lơ lửng giữa không trung , một khối Huyền hoàng chi khí to bằng nửa người hoàn toàn bao lấy Tàn Tuyết thần thương.

Tần Vũ cảm thấy tốc độ Huyền hoàng chi khí dung nhập vào Tàn Tuyết thần thương, không khỏi cảm thán một tiếng: *"Tốc độ dung nhập chậm quá, với tốc độ này, không biết năm nào tháng nào mới có thể hoàn toàn dung hợp.*

"Được rồi, dù sao tạm thời cũng không sử dụng Tàn Tuyết thần thương này, cứ để nó ở trong Càn khôn thế giới này từ từ dung hợp."

Tần Vũ có thể cảm thấy điểm liên hệ giữa Càn khôn thế giới và Khương Lan giới, điểm liên hệ của hai thế giới, chính là địa phương Tần Vũ biến mất lúc đầu, cũng là địa phương Tần Vũ khống chế không gian chi lực liên kết tới Khương Lan giới.

*Tần Vũ hiểu rõ, "*không gian chi lực*" của Càn khôn thế giới một khi bao phủ phạm vi nào, bản thân liền có thể tới trong nháy mắt.*

*****

Khương Lan giới đệ nhị tầng không gian, bên ngoài tòa viện lạc (sân) tao nhã của Tần Vũ, nhóm người Hắc Vũ, Ốc Lam đã yên lặng đợi ở đây mấy năm, mấy năm lại đây, mọi người đều không nói một câu.

Bọn họ chỉ yên lặng đợi…

"Đại ca, nghìn vạn lần phải thành công." *Hắc Vũ trên mặt tràn đầy nghiêm túc, lòng hắn rất nặng nề.*

Bởi vì dưới tình huống bình thường từ một cảnh giới đến một cảnh giới khác, tốt độ đột phá rất ngắn, nhưng Tần Vũ đã mấy năm không ra ngoài. May mắn Khương Lan giới không có biến hóa gì, ít nhất cho thấy Tần Vũ còn chưa chết.

Chỉ nghe thấy "Kẹt" *một tiếng.*

"Cửa phòng mở rồi?" *Sáu người Hắc Vũ, Ốc Lam, Ô Hách, Hồng Vũ, Lục Thủy, Phúc bá cơ hồ đồng thời dứng bật dậy, sáu người vui mừng nhìn nhau, sau đó đều lập tức phóng tới viện lạc.*

Hắc Vũ dẫn đầu, là người đầu tiên đẩy cửa viện lạc, quả nhiên nhìn thấy Tần Vũ bước ra khỏi phòng, lúc này đã đi tới trong đình viện.

"Ha ha… Ta đã đột phá thành công rồi." *Tần Vũ nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Hắc Vũ, lập tức cười nói.*

Mấy người Hắc Vũ lập tức lộ ra nụ cười thư giãn, hai nữ hài Lục Thủy, Hồng Vũ ríu rít nói: "Sớm đã nói rồi, Tần Vũ đại nhân nhất định sẽ thành công, không phải giống như ta nói sao?"

"Ta xem, chúng ta nên chúc mừng một phen, mấy năm nay ta bị các người dọa đến cả thở cũng không dám thở mạnh." *Hồng Vũ toàn thân phấn hồng sắc ôm ngực nói.*

"Được, chúng ta chúng mừng một phen." *Tần Vũ lúc này tâm tình cũng rất tốt.*

*****

Sau một phen ăn uống náo nhiệt, Tần Vũ và Hắc Vũ nói chuyện rất

nhiều, Tần Vũ ở bên ngoài mấy trăm năm, Hắc Vũ ở trong Khương Lan giới đệ nhị tầng lại là mấy vạn năm, thực lực của Hắc Vũ bây giờ so với quá khứ cao hơn không ít, chỉ là vẫn ở đẳng cấp trung cấp thần nhân.

*"*Đại ca, lần đột phá này, thực lực đề cao lên bao nhiêu?*" Hắc Vũ hỏi.*

Tần Vũ nghe thấy Hắc Vũ hỏi điều này, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười quái dị.

Thực lực bản thân đề cao bao nhiêu?

*Bản thân Tần Vũ cùng cảm thấy quái dị, lúc ở Nguyên điểm chi cảnh, bản thân còn có "*Nguyên điểm chi lực*", nhưng bây giờ đạt đến Càn khôn chi cảnh, nhiều nhất chỉ sử dụng không gian chi lực của Càn khôn thế giới của bản thân thôi.*

Không gian chi lực, uy lực thế nào, bản thân Tần Vũ cũng không rõ ràng.

*Hơn nữa "*Không gian chi lực*" của Càn khôn thế giới, ở Thần giới có thể bị bài xích không? Sau cùng Thần giới và "*Càn khôn thế giới' của Tần Vũ là hai thế giới bất đồng.

Trừ điều này, còn có một chỗ đặc thù.

Đan điền không gian của mình phát sinh biến hóa, nguyên bổn *"Hắc động"* trong đan điền không gian, lúc này không ngờ đã biến mất. Tần Vũ không biết biến mất lúc nào, nhưng theo ước đoán, chắc là biến mất trong khoảng thời gian hình thành Càn khôn thế giới.

Trừ điều này, trong đan điền của mình không ngờ có một đoàn Bạch sắc tịnh hỏa.

Tần Vũ ở *"Nguyên điểm chi cảnh"*, chân hỏa trong cơ thể là *"Hắc sắc thần hỏa"*, còn Càn khôn thế giới, chân hỏa liền là *"Bạch sắc tịnh hỏa"*, chỉ là Tần Vũ không nghĩ đến, Bạch sắc tịnh hỏa này không ngờ có thể chạy tới trong đan điền của mình.

Bất quá, hiện tại chỉ nhìn thân thể của Tần Vũ, cùng một người bình thường cũng không quá khác biệt.

Bây giờ tuy không còn đan điền *"Hắc động"* liên kết, nhưng sau khi kiến tạo ra *"Càn khôn thế giới', Tần Vũ cùng "*Càn khôn thế giới' liền có linh hồn liên hệ. Thậm chí chỉ cần một ý nghĩ, liền có thể trực tiếp thuấn di tới trong Càn khôn thế giới.

"So với Khương Lan giới, Càn khôn thế giới xem chừng càng an toàn hơn." Tần Vũ trong lòng thầm phán đoán.

Sau cùng trốn trong Khương Lan giới, bản thể của Khương Lan giới vẫn ở chỗ cũ, tối đa biến thành viên nhỏ, đá núi các loại vật thể mà thôi. Còn Càn khôn thế giới… Lại là một thế giới chân thực, một khi chạy vào trong, người khác căn bản không thể tìm được Tần Vũ.

Nếu như địch nhân của ta tới Càn khôn thế giới, vậy thì tốt." *Tần Vũ trên mặt tràn đầy nét cười.*

Trong Càn khôn thế giới, bản thân chính là vô địch.

"Đại ca, đang nghĩ gì vậy? Đệ hỏi huynh lần này thực lực đề cao bao nhiêu!" *Hắc Vũ lên tiếng.*

*Tần Vũ đang trầm tư liền tỉnh lại, lập tức cười nói: "*Thực lực lần này, ừm, linh hồn cảnh giới có chút đề thăng, không khác biệt lắm với thượng cấp thần nhân đỉnh cao, thiếu một bước là đạt tới thiên thần cảnh giới rồi.

"Đỉnh cao?" Hắc Vũ hai mắt lập tức trợn tròn.

"Đệ khổ tu hơn hai mươi vạn năm, mới tính là tiếp cận trung cấp thần nhân đỉnh cao. Đại ca huynh giống như không tu luyện gì a." Hắc Vũ cảm thấy có chút chán nản, tốc độ tu luyện của nhau khác biệt quá lớn.

Tần Vũ bất lực lắc đầu nói: *"Trước khi đạt tới Càn khôn chi cảnh, ta chỉ tính là một thượng cấp thần nhân bình thường, có thể sau khi đột phá đến Càn khôn chi cảnh, linh hồn có chút tiến bộ, lúc ấy bản thân*

ta cũng không cảm giác được."

Nhưng Tần Vũ hiểu rõ, từ thượng cấp thần nhân đỉnh cao tới thiên thần, mới là cửa ải khó nhất, Thần giới có vô số người kẹt ở thượng cấp thần nhân đỉnh cao, không thể vượt lên thiên thần cảnh giới.

"Xem ra, đệ càng phải nỗ lực hơn." Hắc Vũ gật đầu, liền đó cười nói với Tần Vũ: *"Đại ca, đệ về trước đây."*

Tần Vũ đừng dậy, tiến Hắc Vũ rời khỏi.

Đợi đến khi Hắc Vũ rời khỏi, Tần Vũ đứng ở ngoài cửa, nhìn Khương Lan giới vô biên: *"Khương Lan giới này vốn là của Lan thúc, hơn nữa còn là đệ nhất linh bảo của Lan thúc, Càn khôn thế giới của ta so với nó, chỉ là không thể khống chế thời gian mà thôi. Chủ yếu là Càn khôn thế giới còn chưa trưởng thành thành công. Ừm… Đợi đến lúc gặp Lan thúc liền đem Khương Lan giới trả lại cho Lan thúc."*

Tần Vũ tâm ý vừa động, trong đầu tự động hiện ra vị trí của Phúc bá lúc này.

Lúc này bên ngoài hai tòa lầu một lục một hồng cách đình viện của Tần Vũ mấy dặm, Phúc bá đang cùng hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy nói chuyện, nhìn nụ cười rạng rỡ của Phúc bá, hiển nhiên nói chuyện rất cao hứng.

Tần Vũ bước tới một bước, thân hình liền biến mất trong đình viện của mình. Đến lúc xuất hiện, đã tới bên cạnh ba người Phúc bá.

"Chủ nhân." Phúc bá nhìn thấy Tần Vũ, lập tức cúi người nói.

Hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy mỉm cười, cúi người, thanh âm thanh thúy nói: *"Tần Vũ đại nhân."* Hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy đã biết thực lực của Tần Vũ. Trong Thần giới cao thủ như mây, có thể theo sau cao thủ lợi hại như vậy, các nàng rất hưng phấn.

Tần Vũ phát hiện, hai người Hồng Vũ và Lục Thủy không ngờ cũng là cửu cấp yêu đế rồi.

"Hồng Vũ, Lục Thủy, các ngươi có cảm ứng thấy thần kiếp của bản thân không?" Tần Vũ hiếu kỳ hỏi.

Hồng Vũ cả mặt hồng rực, vội nói: *"Tần Vũ đại nhân, ta và Lục Thủy rất sớm đã đạt tới cửu cấp Yêu đế cảnh giới rồi, tuy nhiên còn chưa cảm ứng thấy thần kiếp. Nhưng án chiếu theo thời gian dừng lại ở cửu cấp yêu đế của các đồng bạn khác của ngư tộc chúng ta, xem chừng không còn xa nữa."*

Lục Thủy mở to đôi mắt long lanh nhìn Tần Vũ nói: *"Tần Vũ đại nhân, ta có chuyện muốn thỉnh cầu Tần Vũ đại nhân, không biết có được không?"*

"Nói đi." Tần Vũ cười nhẹ nói.

Tần Vũ ngược lại muốn biết hai nha đầu này rốt cuộc muốn làm gì.

"Hắc hắc… Tỷ muội chúng ta, lúc trước ở trong cái hồ đó, ngày ngày

bị mấy con cá đực khác khi phụ. Chủ yếu là tỷ muội chúng ta thuộc về loại cá có lực chiến đấu rất yếu. Tần Vũ có thể cũng mang bọn tiến vào không. Cho chúng ta… Báo phục một lần!" Lục Thủy trong mắt bắn ra quang mang hưng phấn.

Hồng Vũ cũng nhìn Tần Vũ một cách hy vọng.

"Cá đực?"

Bản thân bắt làm sao chính xác như vậy, trong hồ có một ít cá, lúc trước bản thân cũng tùy ý bắt hai con, làm sao ngờ là cá cái, còn lại toàn cá đực.

"Được, chuyện này cứ tính cho ta." Tần Vũ không bận tâm, *"Nhưng ta hỏi một chút được không, các ngươi muốn trừng phạt bọn chúng thế nào? Nếu như không có đại cừu oán gì, trừng phạt một chút cũng được rồi."*

Hồng Vũ ưỡn ngực, tự tin nói: *"Tần Vũ đại nhân người yên tâm, tuyệt đối không muốn tính mạng của bọn chúng… Hừ hừ."* Nói xong mũi nhăn lại, hừ liền hai tiếng.

Tần Vũ lắc đầu mỉm cười.

Từ khi hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy tới Khương Lan giới, không biết có phải là vi trong Khương Lan giới nữ nhi quá ít, Ốc Lam và Ô Hách, hai nhân vật hoàng giả của yêu thú Thần giới, đối với hai người Hồng Vũ đều rất tốt, tin rằng tới lúc mình đem mấy con cá đó tiến vào, bọn Ốc Lam khẳng định cũng giúp đỡ giáo huấn một trận.

"Hồng Vũ, Lục Thủy, các ngươi về nghỉ trước đi, ta và Phúc bá phải rời khỏi Khương Lan giới." Tần Vũ cười nhẹ nói.

"Vâng, Tần Vũ đại nhân."

Lục Thủy, Hồng Vũ cùng kính hành lễ, sau đó tiến vào lầu của mình.

Phúc bá cười híp mắt: *"Chủ nhân, hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy thật hoạt bát. Những ngày này, ta nhìn thấy Hắc Vũ thiếu gia trên mặt cũng thường có nụ cười hơn.*

"Ừm. Trong Khương Lan giới người quá ít. Hồng Vũ, Lục Thủy tính cách hoạt bát, thực sự khiến mọi người tâm tình tốt hơn nhiều. Thấy bộ dạng bọn chúng tinh linh cổ quái, tâm tình ta cũng thư thái một chút." *Tần Vũ nhìn Phúc bá,* "Phúc bá, chúng ta hiện giờ ra ngoài thôi. Thí nghiệm trận pháp của ta chưa kết thúc."

"Vâng, chủ nhân." Phúc bá cung kính gật đầu.

Hai người Tần Vũ, Phúc bá cứ như vậy biến mất trong Khương Lan giới.

*****

Mê Nhĩ sơn bây giờ hoang lương vô cùng, bị tịch tẫn thiên hỏa thiêu sạch, cả ngọn núi trơ trụi. Phần nhô lên của những tảng đá bị thiêu biến thành màu xám tro. Nhiều tảng đã bị thiêu đến vỡ ra.

Cây cối tất cả trở thành tro bụi, từng hốc đá trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phía trên Mê Nhĩ sơn trơ trụi hoang lương, hai người Tần Vũ, Phúc bá đột ngột xuất hiện. Hai người Tần Vũ nhìn khắp chung quanh, trên mặt đều có vẻ khó tin, kinh ngạc.

"Chủ nhân, nơi này…" *Phúc bá lông mày nhíu lại.*

Tần Vũ nhìn Mê Nhĩ sơn hoang lương tới cực điểm trước mắt. trong đầu hiện lên cảnh sơn thanh thủy tú, thác nước ầm ầm, hồ nước trong vắt, động vật chạy nhảy trong núi rừng lúc trước.

"Đây là Mê Nhĩ sơn?" *Tần Vũ nhìn những tảng đá bị thiêu vỡ, đột nhiên ánh mắt chuyển động, bắn thẳng đến nơi ở lúc trước của mình ở Mê Nhĩ sơn.*

Tần Vũ cả người như mũi tên bắn tới nơi ở cũ, còn Phúc bá như một trận gió, ở phía trên núi phiêu dật lướt đi, rất dễ dàng tới địa phương cũ.

"Nơi này chính là hồ nước lúc trước Hồng Vũ, Lục Thủy ở." Tần Vũ nhìn một cái hố lớn. Hình dạng của hồ nước vẫn còn, nhưng nước và những con cá đó hoàn toàn không thấy nữa.

Tần Vũ cảm thấy một trận tức giận.

Từ khi bắt đầu thí nghiệm trận pháp, Tần Vũ tịnh chưa nổi sát tâm với Hắc Long đàm. Hầu hết mọi lần tha được người liền tha, tỷ như khi mới bắt đầu bị khốn trong ảo trận, sau cùng còn không phải vẫn còn sống rời khỏi?

Kể cả thiên thần Hùng Hắc, Tần Vũ vẫn không hạ sát thủ.

Sau cùng nói để hắn cúi lạy, bất quá là nói đùa, nhưng Hùng Hắc cuối cùng thực sự cúi lạy. Tần Vũ cũng không để ý. Trong mắt Tần Vũ bây giờ, cái đó bất quá là trò đùa mà thôi.

Thực sự muốn giết Hùng Hắc?

Chỉ cần lấy thần thương "Tàn Tuyết" *ra, Tần Vũ tuyết đối có thể dễ dàng giết Hung Hắc. Sau cùng Tần Vũ đối với năng lực khống chế không gian tương đương với Hùng Hắc. Nhưng có Tàn Tuyết, lực công kích lại vượt xa.*

"Chủ nhân, bọn nha đầu Hồng Vũ nói muốn người…" *Phúc bá nói đến đây liền ngừng lại.*

Tần Vũ cũng không khỏi nhíu mày. Xem chừng hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy còn chưa biết mấy con cá trước đây đùa giỡn, khi phụ bọn chúng đã bị thiêu đến hồn phi phách tán.

"Chủ nhân, ở Thần giới không cần mềm lòng. Người tha bọn chúng một mạng, bọn chúng lại thiêu sạch Mê Nhĩ sơn này. Người hiện giờ nên thị uy rồi." Phúc bá ở một bên nhẹ giọng nói.

Phúc bá trong lòng hiểu rõ, chủ nhân này của mình, tuy không tính là mềm lòng, nhưng vẫn chưa đủ độc ác.

Như quả là Tượng thần Xa Hầu Viên, nếu có ai dám bất kính với hắn, sớm đã giết chết rồi, còn quan tâm đến cái khác? Đó chính là

người ở vị trí cao, cảnh giới tu luyện càng cao, liền sẽ minh bạch một điểm… Thiên đạo vô tình. Giết cũng như không giết, tính cách âm hiểm, thiện lương, đối với lĩnh ngộ thiên đạo đều không có ảnh hưởng gì.

Mọi con đường đều thông nhau.

Tam đại thế lực phi thăng giả ở Thần giới, trong đó Tu La hải và Huyết Yêu sơn, đều là với giết chóc mà nổi danh. Trên thực tế, giết chóc ngược lại càng dễ dàng đề thăng năng lực, càng dễ dàng tiếp cận đại đạo.

"Chủ nhân, tuy Khương Lập còn chưa thể xác định là ở trong bát đại gia tộc, nhưng chủ nhân người muốn có được thừa nhận của bát đại gia tộc, phải có đủ thực lực và địa vị. Hiện giờ, nên lộ ra một chút uy danh rồi." *Phúc bá khuyên.*

Thần giới, một địa phương cường giả vi tôn, thực lực là trên hết, không có ai thương xót một kẻ mềm lòng, người chỉ có thể dựa vào bản thân, tương tự vị trí cũng chỉ có thể dựa vào bản thân tranh thủ, tôn nghiêm chỉ có thể dựa vào bản thân duy trì.

"Phúc bá, xuất phát. Tới Hắc Long đàm!"

Tần Vũ lạnh lùng nói, quay đầu nhìn về hướng bắc. Hắc Long đàm ở mấy nghìn dặm về phía bắc. Llần này… Tần Vũ cuối cùng đã quyết định, bây giờ bản thân còn chưa có tư cách khiến bát đại gia tộc thừa nhận. Nhưng Hắc Long đàm nhỏ bé, cũng dám xem thường mình.

"Đừng bức ta sử dụng *"Tàn Tuyết"*." Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Nguyên bổn thần thương *"Tàn Tuyết"* uy lực chỉ là nhị lưu linh bảo, bây giờ đã bắt đầu hấp thu "Huyền Hoàng chi khí, tuy mới hấp thu một bộ phận rất nhỏ, nhưng Tần Vũ lại có thể cảm thấy rõ ràng sự đề cao uy lực của Tàn Tuyết thần thương.

"Vâng, chủ nhân!" Phúc bá trên mặt lập tức dâng lên vẻ hưng phấn.

Phúc bá cảm thấy bản thân tựa hồ quay lại ngày xưa ở cùng với Xa Hầu Viên, tung hoàng Thần giới, không ai dám bất kính.

Hai người Tần Vũ, Phúc bá một trước một sau rời khỏi Mê Nhĩ sơn, lúc rời khỏi Mê Nhĩ sơn, Tần Vũ thoáng nhìn thấy thạch bi *"Mê Nhĩ sơn' vỡ nát.*

Phúc bá bay cách Tần Vũ một xích, phiêu dật tiến về phía trước. Chỉ luận tốc độ, đừng nói Tần Vũ, kể cả thượng bộ thiên thần cũng không bằng Phúc bá.

Tốc độ hai người cũng tính là nhanh, chỉ một canh giờ ngắn ngủi đã tới khu vực trung tâm Hắc Long đàm.

*"*Hắc Long đàm này thật ra cùng tình là sơn thanh thủy tú.*" Tần Vũ ngẩng đầu nhìn sơn mạch liên miên bất tuyệt phía trước, không khỏi cười nhẹ nói. Phi hành dọc theo đường đi, Tần Vũ sớm đã phát hiện không ít nhân mã Hắc Long đàm, chỉ là hai người Tần Vũ, Phúc bá cực nhanh, rất dễ dàng không kinh động những người đó, tới bên ngoài Hắc Long đàm.*

*Phúc bá chỉ sơn mạch phía xa nói: "*Chủ nhân, Hắc Long đàm ở trong hạp cốc chính giữa mấy ngọn núi cao nhất kia. Trong hẻm núi có một hồ nước lớn, chính là Hắc Long đàm. Bên cạnh Hắc Long đàm, có bốn tòa cung điện. Trung ương là *"Hắc Long điện"*, ba tòa bên cạnh chính là cung điện của ba vị hạ bộ thiên thần đó."

"Những tiểu nhân vật đó cũng không cần phải bàn tới, trực tiếp tới mấy tòa cung điện đó." Tần Vũ nói xong, tốc độ liền đạt tới nhanh nhất, cả người giống như u linh mau chóng theo sơn mạch nhấp nhô tiến vào trong hạp cốc. Còn Phúc bá vẫn nhẹ nhàng theo sau Tần Vũ.

Trong lúc xuyên qua núi rừng, hai người Tần Vũ không kinh động bất cứ ai, tới bên ngoài hạp cốc.

Đứng trên một ngọn núi bên ngoài hạp cốc.

Tần Vũ thoáng nhìn liền thấy hạp cốc chính giữa mấy ngọn núi, hạp cốc này phạm vi cực lớn, chu vi khoảng một, hai trăm dặm. Còn Hắc Long đàm chiếm quá nửa, hạp cốc lớn như vậy, cũng thật là hiếm thấy.

"Phúc bá, từ hôm nay, trước mặt người khác, ta liền ngụy trang thành một cao thủ giỏi về sử dụng hỏa diễm. Chân hỏa trong cơ thể ta đã đạt tới đẳng cấp Bạch sắc tịnh hỏa, dùng lửa… Vậy là đủ rồi." *Tần Vũ cười nói.*

*Đạt tới Càn khôn chi cảnh, chân hỏa trong cơ thể là "*Bạch sắc tịnh hỏa*", điều này cũng khiến cho Tần Vũ sử dụng linh bảo "*Luyện hỏa thủ hòan*" uy lực càng tăng thêm. Uy lực sử dụng "*Luyện hỏa thủ hoàn, một là dựa vào trình độ luyện hóa, hai là xem đẳng cấp chân hỏa trong cơ thể người sở hữu.

Phúc bá gật đầu tán đồng: *"Chủ nhân người bây giờ có thể tung ra Hắc sắc thần hỏa bao phủ trời đất, kể cả Bạch sắc tịnh hỏa, xem chừng cùng có thể tung ra phạm vi mấy chục mét. Hơn nữa còn có thể phát ra cực ít "*Hư vô nghiệp hỏa*", đương nhiên hỏa diễm lão chủ nhân sử dụng, cũng chính là đẳng cấp này."*

Xa Hầu Viên là thượng bộ thiên thần, chân hỏa trong cơ thể cũng là bạch sắc tịnh hỏa. Kể cả có Luyện hỏa thủ hoàn, tối đa phát ra rất ít *"Hư vô nghiệp hỏa"*, nhưng kể cả ít, cũng đủ dùng để luyện khí rồi.

Hỏa diễm: Hắc sắc thần hỏa, Bạch sắc tịnh hỏa, Hư vô nghiệp hỏa.

Hư vô nghiệp hỏa chính là chân hỏa trong cơ thể cao thủ cấp thần vương. *"Luyện hỏa thủ hoàn"* dựa vào chín khối Tử nguyên hỏa châu luyện thành, đã đủ để thượng bộ thiên thần phóng ra cực ít *"Hư vô nghiệp hỏa"* rồi.

"Hắc, ngươi là ai? Ta làm sao chưa từng thấy ngươi?" Đột nhiên một nam tử trong hạp cốc nhìn thấy Tần Vũ ở phía trên hạp cốc, lập tức quát lên với Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười, cả người như đại bàng giương cánh, trực tiếp lướt qua bầu trời hạp cốc, tới bên ngoài bốn tòa cung điện. Hai tay Tần Vũ giống như ảo thuật kết ra từng ấn quyết. Vô số quang ảnh bắt đầu bay lượn phía trên bốn tòa cung điện.

Lập tức nhân mã Hắc Long đàm trong hạp cốc bắt đầu khuấy động huyên nào lên, vô số thần nhân bắt đầu từ khắp chung quanh tụ

tập lại.

"Thiên thần, là thiên thần. Phu nhân, chúng ta mau tránh xa một chút. Thiên thần chiến đấu chúng ta không thể tiến bừa vào." Một thanh niên kéo nữ tử bên cạnh lập tức chạy ra xa.

"Thiên thần này chưa từng thấy qua a. Không phải thiên thần của Lương Kim sơn, cũng không phải thiên thần của Tam Xoa sơn. Hắc Long đàm chúng ta từ lúc nào có thêm địch nhân mới rồi." Một lão đầu đầu trọc nghi hoặc nói.

"Vị đó giống như là thiên thần của Mê Nhĩ sơn." Một thanh niên trong gần một vạn người lần trước đã tới Mê Nhĩ sơn nói.

…

Ba cỗ nhân mã cường đại bên ngoài Úy Trì thành, một là Hắc Long đàm, một là Lương Kim sơn, một là Tam Xoa sơn. Ba cỗ thế lực này cũng thường xuyên đánh nhau.

Trong huyên náo, ba vị thiên thần trong Hắc Long đàm… Hùng Hắc, Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân đều tiền hô hậu ủng từ trong cung điện của mình chạy ra, vừa nhìn thấy Tần Vũ ở không trung, Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân sắc mặt đều biến đổi, còn Hùng Hắc trên mặt lập tức lộ ra tức giận.

"Tần Vũ, ngươi không ngờ dám chạy tới Hắc Long đàm của ta, thật là can đảm!" Hùng Hắc một tay đưa ra, trong tay liền xuất hiện lang nha bổng to lớn.

Ấn quyết trong tay Tần Vũ cũng đã bố trí xong, lập tức một chiếc lồng hắc sắc từ trên trời chụp xuống, chiếc lồng cực lớn, đủ bao phủ cả bốn tòa cung điện. Chỉ thấy trong chiếc lồng hắc sắc tỏa ra vô số hắc sắc hỏa diễm…

Một khốn trận đơn giản, phụ thêm thần hỏa công kích." *Tần Vũ cười nhạt nói.* "Hùng Hắc, các ngươi thiêu Mê Nhĩ sơn của ta, hôm nay… Ta thiêu Hắc Long đàm của các ngươi!"

Mười dặm chung quanh bốn tòa cung điện đều bị bao trùm màu đen của thần hỏa. Vô số ngọn hắc sắc thần hỏa như những con độc xà hướng tới người trong bốn tòa cung điện mà công kích.

Mấy ngàn người bị vây hãm, trong đó có ba vị thiên thần.

Tất cả bọn họ đều đang cố gắng chịu đựng thần hỏa, một số đang tìm phương pháp thoát khỏi trận, với thực lực của những thần nhân này có thể kiên trì chống đỡ trong một khoảng thời gian.

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân, Hùng Hắc đều ở cùng một chỗ.

-Trong trận pháp bốn phương tám hướng đều là thần hỏa, hơn nửa màu sắc thần hỏa lại thật nồng đậm.

Mị Cơ cau mày bao quanh thân mình là một tầng thiên thần lực xanh biếc.

Nhờ thiên thần lực bảo hộ mà thần hỏa không xâm phạm được cô ta, Hùng Hắc và Liễu Nhứ đạo nhân đều làm như thế.

- Ở thần giới số lượng thiên thần giỏi dùng hỏa diễm tấn công không ít, nhưng trận pháp của Tần vũ xuất ra thật nhiều thần hỏa, hơn nữa màu sắc của thần hỏa thật nồng đậm, uy lực thật lớn.

Liễu Nhứ đạo nhân cảm thán nói.

Hắc sắc thần hỏa, thần hỏa cũng có uy lực mạnh yếu khác nhau, cũng như chân hỏa trong người thượng cấp thần nhân và hạ cấp thần nhân làm sao giống nhau được.

Màu đen cũng có phân chia đậm nhạt, như phân ra màu xám, màu đen, đen kịt.

- Liễu Nhứ, đừng nhiều lời,hay mau phá trận để chúng ta ra ngoài.

Hùng Hắc bất mãn nói.

Liễu Nhứ đạo nhân tại Hắc Long Đàm là người giỏi trận pháp

nhất, lắc đầu nói:

- Muốn phá trận này ít nhất phải mất nửa canh giờ, nhưng mà nếu thoát trận thì không phải là việc khó.

- Vậy thì mau xuất trận.

Hùng Hắc quát lên, đối với sinh mạng của mấy ngàn thần nhân khác hắn cũng chẳng quan tâm.

Đối với Hắc Long Đàm mà nói, mấy ngàn thần nhân tổn thất, căn bản không phải là trọng yếu, Hùng Hắc quan tâm nhất là thoát khỏi trận pháp. Sau đó giết chết Tần Vũ.

- Tốt lắm, bây giờ hãy… nhanh nhanh tản ra.

Liễu Như đạo nhân đột nhiên biến sắc mặt, không phải mỗi mình hắn mà cả Mị Cơ, Hùng Hắc đều hoảng hốt né tránh.

Chỉ thấy hai ba quả bạch sắc tịnh hỏa cầu cực nhanh đang hướng tới bọn họ, ba người vừa mới né tránh thì bạch sắc tịnh hỏa cầu đã bay sát qua người, bay đi mấy chục thước rồi biến mất trong vô số hắc sắc thần hỏa.

- Là bạch sắc tịnh hỏa, tại Mê Nhĩ sơn Tần Vũ đã sử dụng công kích một lần, bây giờ Tần Vũ cũng sử dụng bạch sắc tịnh hỏa công kích, Tần Vũ này sử dụng hỏa diễm cực kỳ am hiểu. Chạy, chạy mau.

Hùng Hắc nóng nảy quát.

Mị Cơ nhìn nhanh về phía Liễu Như đạo nhân.

- Liễu ca ca, mau dẫn chúng ta li khai trận pháp, bạch sắc tịnh hỏa này uy lực quá lớn.

Bị vây trong trận pháp, hắc sắc thần hỏa bao trùm toàn bộ, ngay cả bạch sắc tịnh hỏa phải đến gần thân thể mấy chục thước mới có thể phát hiện, chỉ cần không chú ý là có thể bị bạch sắc tịnh hỏa thiêu đốt.

- Được, các ngươi đợi một chút.

Liễu Nhứ đạo nhân hít sâu một hơi, sau đó liên tục xuất ra vô số đạo ấn quyết, sau đó màn đen bao trùm xuất hiện phù ấn, Liễu Nhứ đạo nhân cẩn thận quan sát.

Mị Cơ, Hùng Hắc hai người không dám thúc giục Liễu Nhứ đạo nhân, chỉ biết lo lắng chờ đợi.

- Tốt lắm, hai người nhớ kỹ đi theo sau ta.

Không gian chung quanh Liễu Nhứ đạo nhân bắt đầu vặn vẹo, không gian trong phạm vi mười thước hình thành một trận sóng gợn.

Mị Cơ, Hùng Hắc lập tức đi theo LIễu Nhứ đạo nhân, ba người nhanh chóng tiến lên, Liễu Nhứ đạo nhân vừa đi vừa phát ra vài đạo thần chi ấn kiểm tra.

- Oanh long long!

Tòa cung điện có lực phóng ngự mạnh nhất là Hắc Long Điện đã đổ ập xuống, hộ điện cấm chế đã bị hắc sắc thần hỏa phá vỡ. Hắc sắc trụ tử, kim sắc thai giai trong Hắc Long Điện đều bị thần hỏa hóa thành tro tàn.

Ba tòa cung điện từ đầu đã bị thần hỏa thiêu đốt.

Bên trong khu vực có hắc sắc thần hỏa, hàng ngàn thần nhân đang giãy dụa, trung cấp thần nhân và hạ cấp thần nhân chỉ duy trì được trong chốc lát là bị thần hỏa thiêu thành tro tàn, chí có thượng cấp thần nhân là duy trì được khoảng thời gian dài. Thần lực tiêu hao tuy rất nhanh nhưng thân thể thượng cấp thần nhan cũng rất cường hãn, nhưng thời gian trôi qua, dần dần cũng không chịu nổi.

""A…" Kiên trì được hồi lâu, thần lực đã tiêu hao hết, một gã thượng cấp thần nhân bị hắc sắc thần hỏa thiêu đốt trong vòng, cuối cùng cũng không chịu nổi.

Thân thể giống như tảng đã nứt ra, máu tươi chảy ra, hắc sắc thần hỏa lan vào bên trong cơ thể, nội tạng bị thiêu thành tro tàn, cả não bộ cũng bị thiêu đốt.

Dương nhị ca!

Bên canh, một gã hắc y trung niên nam tử bi phẫn quát, trong cơ thể hắn thần lực màu vàng không ngừng thoát ra ngăn cản hắc sắc thần hỏa, nhưng hắc sắc thần hỏa không ngừng thiêu đốt khiến cho hắn dù là thượng cấp thần nhân đỉnh cấp nhưng thần lực cũng đã gần như cạn kiệt.

Độ thần kiếp, đề kháng lại thần hỏa chẳng qua mất có vài cái hô hấp công phu, mà uy lực của thần hỏa cũng không lớn.

Nhưng hiện tại hai khắc thời gian đã trôi qua, hơn nữa uy ực của hắc sắc thần hỏa cũng cực kỳ to lớn, cho dù thượng cấp thần nhân cũng không duy trì thời gian dài được.

- Dương nhị ca, Hùng Hắc đại nhân cũng mặc kệ chúng ta rồi.

Trung niên hán tử trong lòng bi phẫn nói, y cũng biết là mình cũng không trụ được lâu nữa.

Trước lúc chết, hắn nhớ lại cùng Dương nhị ca tại Hắc Long Đàm cuộc sống chỉ là giết người cướp bóc, cướp đoạt bảo vật của người phi thăng…

- Dương nhị ca, bình thường là chúng ta giết người đoạt bảo, không ngờ hôm nay lại bị người ta thiêu chết.

Trung niên hán tử thở dài một tiếng, đúng lúc này một hỏa cầu bạch sắc tịnh hỏa từ phía sau phóng nhanh đến.

Trung niên nam tử căn bả không kịp phản ứng, đại não lập tức bị bạch sắc tịnh hỏa thiêu thành tro bụi.

Cả trong đại trận, trỗ nào cũng là hắc sắc thần hỏa, ngoài ra còn một lượng nhỏ bạch sắc tịnh hỏa. Liễu Nhứ đạo nhân dẫn theo Hùng Hắc và Mị Cơ thoát ra khỏi đại trận, bây giờ trong trận, số người còn sống không đến một trăm.

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương, tiếng mắng chửi không ngừng vang lên.

Có người chửi ông trời, có người chửi kẻ lập trận, chửi cả Hùng Hắc. Những người này căn bản không biết tên Tần Vũ chỉ biết chửi "thằng lập trận khốn nạn" thôi.

Hùng Hắc, Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ ba người vừa ra khỏi được đại trận, cảm thụ được không khí trong lành trong hạp cốc, không khỏi nhẹ nhàng khoan khoái.

- Hùng Hắc đồ khốn.

Tại trung tâm trận âm thanh mắng chửi càng lớn, tuy nhiên số người lại càng ít đi, mọi thứ vẫn như cũ.

Hùng Hắc quay đầu nhìn lại nơi tràn ngập hắc sắc thần hỏa hừ lạnh một tiếng nói:

- Không có thực lực thoát ra. Đằng nào chẳng chết. Liên quan gì đến ta?

Hùng Hắc căn bàn không quan tâm đến đám người này.

Bỗng dưng Hùng Hắc quay đầu lại, nguyên phía trước Tần Vũ đang nhìn lại. Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân cũng từ hướng đó nhìn lại.

Lúc này Tần Vũ chân chính lăng không, trường bào màu đen bay phất phơ trong gió.

- Hùng Hắc, khi ngươi bị vây khốn trong trận của ta, ta đã tha cho một mạng. Ngươi không nhớ ơn ta cũng được, không ngờ lại dám hỏa thiêu Mê Nhĩ sơn của ta. Hôm nay ta đến đây là cho ngươi biết, ta bắt ngươi một lần là có thể bắt ngươi lần thứ hai, hơn nữa ta có thể bắt ngươi cũng có thể giết ngươi.

Ánh mắt Tần Vũ lóe lên hàn quang.

- Tần Vũ, ngươi thả ta ra còn muốn ta cảm ơn sao? Chỉ cần ta bắt được ngươi nhất định sẽ giết chết.

Hùng Hắc cười lớn nói.

Tần vũ cười lạnh, Hùng Hắc cho rằng ta không có khả năng bắt giết được hắn sao?

Lập tức Tần Vũ chỉ tay xuống dưỡi, chu vi một dặm có một cái trận pháp:

- Sát trận này ngươi cũng đã gặp qua. Lần trước tại Mê Nhĩ Sơn cũng là sát trận tính hỏa, trận này đã được ta cái tiến qua, ngươi có bản lãnh thì vào lại.

Nói xong, Tần Vũ phi thân vào trong trận pháp, Tần Vũ ở trong trận pháp nhưng không khởi động.

Vừa rồi bọn người Hùng Hắc bị khốn trong trận một thời gian nhưng cũng đủ cho Tần Vũ bố trí một sát trận. Sát trận này lần thứ hai Tần Vũ bố trí, tốc độ cũng rất nhanh.

- Có bản lãnh cứ tiến vào, ta ở trong đại trận chờ ngươi.

Tần Vũ cười nói.

Hùng Hắc nhìn đại trận trước mặt, con mắt nheo lại. Liễu Nhứ đạo nhân vội vàng nói:

- Hùng Hắc đại ca đại trận này chính là hỏa thuộc tính công kích đại trận, uy lực công kích so với khốn trận lúc nãy hẳn là lợi hại hơn, bên trong hẳn là chỉ toàn bạch sắc tịnh hỏa.

- Ta biết, ta đã một lần thử qua.

Hùng Hắc khẽ quát. Hắn còn nhớ lần trước bốn phương tám hướng chung quanh hắn đều là bạch sắc tịnh hỏa, nếu không phải cuối cùng đại trận ngừng lại, cái mạng nhỏ của hắn đã không còn.

Từng bị một lần, Hùng Hắc sao còn dám vào?

Bên trong đại trận, Tần Vũ nhìn Hùng Hắc sớm đoán được hắn sẽ không dám vào, tuy thế Tần Vũ sẽ cho người tại Hắc Long Đàm này một phen kinh hãi

- Tần Vũ, có bản lĩnh thì ra đây cùng ta quyết một trận sinh tử.

Hùng Hắc tay cầm lang nha bổng, tức giận nói, đồng thời dùng thần thức truyền âm cho Liễu Nhứ đạo nhân và Mị Cơ:

- LIễu Nhứ, Mị cơ, đợi khi Tần Vũ ra khỏi đại trận cùng ta chiến đấu, hai người nắm bắt cơ hội hợp lực giết hắn đi.

Một đấu một.

Hùng Hắc cũng đã thử rồi, với sự phi hành cực kỳ linh hoạt của Tần Vũ, Hùng Hắc căn bản không thể theo kịp, cho dù Tần Vũ không tấn công hắn, có thể cuối cùgn Hùng Hắc cũng bị Tần Vũ dùng trận pháp vây khốn

Cho nên, chỉ có thể ba người vây công.

- Hùng Hắc đại ca yên tâm, chúng ta nếu có cơ hội nhất định sẽ sát tử hắn.

Liễu Nhứ đạo nhân truyền âm nó, Mị Cơ cũng tán đồng:"

- Hùng ca ca ta còn Độc hồn câu có thể sử dụng mà.

Hùng Hắc tự tin quay về phía Tần Vũ nói:

- Tần Vũ ngươi không dám ra đây sao?

Tần Vũ mỉm cười từ trong trận pháp bước ra, trong tay xuất hiện một thanh kiếm màu đỏ, đầu ngón tay Tần Vũ xuất ra một giọt máu tươi, trực tiếp nhỏ lên kiếm.

Lúc trước lại Khí Vật Điện trong Mê Thần Điện, Tần Vũ đã lấy được sáu mươi tám thanh thiên thần khí, tại Đình viện ở Mê Thần Điện cũng lấy được một loạt hạ phẩm thiên thần khí, thiên thần khí ở Khí Vật Điện có lực công kích mạnh hơn một chút, trong sáu mươi tám kiện thiên thần khí thì có bốn món thượng phẩm thiên thần khí.

Bốn kiện thượng phẩm thiên thần khí có một thanh kiếm tên *"Xích*

Huyết".

Xích huyết thần kiếm, toàn thân màu đỏ, là thần kiếm thuộc tính hòa, hiệu quả đặc thù là sắc bén.

Bình thường thượng phẩm thiên thần khí mới có đặc thù hiệu quả, số ít trung phẩm thiên thần khí cũng có, đặc thù hiệu quả khác nhau quyết định uy lực của thiên thần khí, đặc thù sắc bén cũng không tồi.

Mà Tàn Tuyết thân thương sở hữu hai đặc thù hiểu quá: toái thể và phệ linh. Mà phệ linh, phệ linh chỉ có linh bảo lợi hại mới có.

- Ngươi cũng có thiên thần khí ?

Hùng Hắc kinh ngạc trừng mắt nhìn Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu:

- Kiếm này đúng là thiên thần khí, tên gọi Xích huyết, Hùng Hắc lần trước ta không giao thù với ngươi là vì đang thử nghiệm trận pháp. Nếu ngươi muốn cùng ta quyết sinh tử, ta cũng dùng thiên thần khí coi như là nể mặt ngươi.

Tần Vũ không dám nói Xích Huyết thần kiếm là thượng phẩm thiên thần khí. Tần Vũ lo lắng Hùng Hắc sẽ sợ hãi, sở hữu một vũ khí lợi hại tức là có thể vượt cấp chiến đấu rồi.

- Hùng ca ca cẩn thận.

Mị Cơ, Liễu Như đạo nhân hai người đều có chút khẩn trương, không ung dung như trước nữa.

Thiên thần khí, tại Hắc Long Đàm chí có Hắc Long đại nhân và Hùng Hắc sở hữu, thiên thần khí của Hùng Hắc là do Hắc Long đại nhân đưa cho, Mị Cơ và Liễu Nhứ hai người không có thiên thần khí.

Do vậy, có thể thấy được mức độ trân quý của thiên thần khí.

Càng không phải nói tới thượng phẩm thiên thần khí uy lực có thể sánh với linh bảo hạng ba nữa, dù là bát đại gia tộc, không có thực lực và địa vị đủ cao, cũng không thể có thượng phẩm thiên thần khí.

- Ngươi sợ rồi à?

Tần Vũ cười nhạt nói.

Giờ phút này, xung quanh hạp cốc có hơn mười vạn người tụ tập quan sát, như vậy đã có quá nửa nhân mã Hắc Long Đàm tập trung tại đây xem trận đấu này.

- Sợ?

Hùng Hắc cười lạnh một tiếng.

- Ngươi đến đây đi.

Hùng Hắc thân cao ba thước, tay cầm lang nha bổng cả người toát ra bá khí kinh nhân.

Tần Vũ quét mắt nhìn qua Liễu Nhứ đạo nhân:

0 Ta nhớ ngươi là Liễu Nhứ đạo nhân, vừa rồi ngươi dẫn Hùng Hắc và Mị Cơ ra khỏi đại trận, ngươi với trận pháp hẳn là rất tinh thông, Mê Nhĩ sơn cũng là ngươi bố trí thiêu đốt?

- Đúng vậy.

Liễu Nhữ đạo nhân mỉm cười nói.

- Mẹ kiếp, chớ có nhiều lời.

Hùng Hắc giận dữ hét lên, thân hình như tia chớp xẹt quá không trúng, một bổng đã tới trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ dễ dàng di truyển thân hình, thân pháp phiêu dật linh động, khiến cho những người đứng xem không khỏi ồ lên kinh ngạc, lúc đó Tần Vũ đã tới gần phía trên hai người Liễu Nhứ đạo nhân và Mị Cơ.

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân đưa mắt nhìn nhau, thần thức truyền âm:

- *Cơ hội tốt.*

Hùng Hắc rống lên một tiếng, toàn thân toát ra uy thế to lớn, không gian phảng phất tê liệt, nhanh chóng vọt tới trước mặt Tần Vũ, lang nha bổng lóe lên ánh thép lạnh lẽo nhằm đầu Tần Vũ bổ xuống.

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân đồng thời phi tới.

- Ồ*!*

Mười vạn người đang xem ồn ào một hồi, ba người đánh một người?

Thần thức của Tần Vũ đã phát hiện ra, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười ung dung, thân hình bay ngược lại, đồng thời xích huyết thần kiếm trong tay tạo ra vô số đạo kiếm ảnh giống nhau hướng tới lang nha bổng.

- *Đứt.*

Tần Vũ hét lên một tiếng.

Hùng Hắc sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Chỉ thấy thanh Lang nha bổng đứt làm hai đoạn, đoạn bị bãy dài chừng một thước từ không trung rơi xuống.

"bổng" một tiếng trên mặt đất.

Mấy chục vạn người Hắc Long Đàm đang xem hoàn toàn im lặng.

Thủ lĩnh Hắc Long đàm *"Hắc Long đại nhân"* mất tích, bình thường thì do ba vị thiên thần quản lý Hắc Long đàm, trong ba vị thiên thần chỉ có Hùng Hắc có hạ phẩm thiên thần khí, hai người còn lại căn bản không có thiên thần khí, bình thường Mị Cơ và Liễu Nhứ cũng rất hâm mộ việc Hùng Hắc có một món thiên thần khí.

Trong mắt mọi người tại Hắc Long đàm, thiên thần khí, chính là thứ không thể phá hủy.

Nhưng hôm nay trước mắt hơn mười vạn người, thiên thần khí không thể bị phá hủy lang nha bổng *"phá sơn"* đã bị một thanh trường kiếm màu đỏ cắt làm hai nửa.

Một đoạn dài nửa mét rơi đập xuống đất, như rơi trúng vào tim Hùng Hắc.

"Sao lại có thể?"

Hùng Hắc cả người hoàn toàn ngây dại, sắc mặt trắng bệch.

Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ hai người vốn đang định giết Tần Vũ, thân hình cũng đột nhiên dừng lại, phi tới bên cạnh Hùng Hắc, Liễu Nhứ đạo nhân hai người nhìn về phía Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ, ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi.

Bọn họ bị làm cho kinh sợ.

Cả Hắc Long đàm im ắng một lúc đột nhiên ồn ào huyên náo, mọi người bắt đầu kích động, ánh mắt sáng lên nhìn về phía Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ.

"Có thể chặt đứt thiên thần khí, dứt khoát là lợi hại hơn thiên thần khí!"

Thần nhân phía dưới nói với nhau.

Những thần nhân này cũng chỉ biết thiên thần khí là lợi hại nhất, căn bản những người này không đủ tư cách biết sự tồn tại của Hồng Mông Linh Bảo. Cho nên bọn họ nhận định Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ là một kiện thiên thần khí lợi hại hơn so với lang nha bổng *"Phá Sơn"*. Trong cốc gió gào thét, Tần Vũ tóc dài

phiêu sái theo gió, tay cầm Xích Huyết thần kiếm, nhìn ba người trước mắt.

"Sợ rồi à?" Tần Vũ cười nhạt nói

Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ nhìn về phía Tần Vũ và Xích Huyết thần kiếm trong ánh mắt có cả sự kinh hãi lẫn sợ hãi, về phần Hùng Hắc toàn thân run nhè nhẹ nhìn đoạn lang nha bổng ngắn trong tay.

Lang Nha bổng không hoàn chỉnh, uy lực đã giảm đi, tuy thế nếu chỉ luận về uy lực, chính là so với thượng phẩm thần khí chỉ mạnh hơn chút.

"Các ngươi không động thủ, thì ta động thủ đây."

Tần Vũ nắm chặt Xích Huyết thần kiếm, đột nhiên mặt ngoài của Xích Huyết thần kiếm cháy lên một ngọn lửa màu trắng, thiên thần khí thuộc tính hỏa, có thể dùng lửa công kích.

Nhìn thấy bạch sắc tịnh hỏa, bọn người Mị Cơ trong lòng run lên.

Mấy chục vạn người phía dưới lại im lặng. Đây là một trận chiến mà bọn họ sau này có thể hào hứng kể lại cho người khác mặc dù bọn họ chỉ đứng cạnh xem.

"Mị Cơ, Liễu Nhứ liều thôi. Mị Cơ… giờ chỉ có thể xem chiêu của ngươi có thành công không, nếu không thành công thì đành phải trái lệnh của Hắc Long đại nhân."

Hùng Hắc thần thức truyền âm nói.

Liễu Nhứ, Mị Cơ hai người đều gật đầu.

Chưa tới cuối cùng, bon họ không muốn thỉnh Hắc Long đại nhân, bởi nếu muốn cùng Hắc Long đại nhân liên lạc, phải có thời gian cụ thể, bây giờ bọn họ đột ngột quấy rầy, Hắc Long đại nhân nổi giận bọn họ không có khả năng chịu đựng.

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân thân hình đột nhiên chuyển động, như hai cánh hồ điệp, tản ra hai bên. Toàn thân xuất hiện quang mang xanh biếc.

"A"

Hống lên một tiếng giận dữ, Hùng Hắc toàn thân cơ thể bành trướng, *"Tê tê.."* âm thanh không ngừng vang lên, toàn thân đỏ như máu, cơ bắp nổi lên gấp hai, ba lần, hơn nữa tiếng cạch cạch phát ra từ khớp xương của Hùng Hắc cũng khiến người khác không khỏi ớn lạnh.

Thân thể từ từ kéo dài ra, cơ thể bành trướng, Hùng Hắc gầm lên, khóe mắt căng ra. Trên mặt gân xanh giống như rắn xanh bò lổn ngổn trên mặt.

"Liều mạng rồi!"

Ánh mắt Tần Vũ ánh mắt nhìn quanh bốn phía, trên mắt xuất hiện một chút hưng phấn.

Đã lâu không có chém giết.

Phía bên trái, trên không, đứng tĩnh lặng trên không chính là Liễu Nhứ đạo nhân, tay cầm một cành liễu xanh, bộ dạng giống như chơi đùa, con ngươi mầu xanh, có vẻ rất kỳ lạ.

Tĩnh lặng trên không bên phải là Mị Cơ. Giờ phút này trên người xuất hiện một kiện hắc chiến giáp, hai mắt lạnh như băng, không có chút hớp hồn như trước.

Hai tay hợp lại, nắm ngọn Lang Nha bổng không hoàn chỉnh, Hùng Hắc đưa song chưởng giương cao, có thể thấy rõ cả huyết quản.

Hét lớn một tiếng, Hùng Hắc cả người hóa thành tàn ảnh, giống như một đạo chỉ phong xuyên qua khoảng cách trăm thước tới trước người Tần Vũ, Lang Nha bổng trực tiếp trực tiếp hướng về Tần Vũ.

Mà cùng một lúc, Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân cũng xông kích tới.

Liễu Nhứ đạo nhân hai tay phóng ra mười cành liễu xanh biếc, trực tiếp hướng về phía Tần Vũ trói.

Còn Mị Cơ, rất bình thường cầm một thanh thượng phẩm thần khí trường kiếm hướng về Tần Vũ bổ tới

"Liễu Nhứ đạo nhân thủ đoạn công kích thật quỷ dị"

Thân hình Tần Vũ di động quỷ dị, không ngờ uốn người qua hai mươi phân tránh được lang Nha bổng, đồng thời Xích Huyết thần kiếm trong tay chuyển động, bóng kiếm đỏ sẫm bay lên giống như một phiến ảo ảnh- trực tiếp muốn chia thân thể Hùng Hắc ra làm hai.

Hùng Hắc nhất thời mắt nhìn chằm chằm.

Cố gắng thay đổi hướng của Lang Nha bổng để đỡ đòn, đồng thời bay ngược lại.

"Phốc…" Cho dù đã liều mạng thay đổi hướng của Lang Nha bổng, cho dù liều mạng bay ngược lại… nhưng Xích Huyết thần kiếm vẫn như trước chặt đứt Lang Nha bổng một đoạn dài một thước, sau đó tiếp tục bổ vào người Hùng Hắc.

May mắn có Lang Nha bổng cản trở một chút. Hùng Hăc giữ được cái mạng nhỏ, chỉ thấy bụng Hùng Hắc xuất hiện một vết thương rất lớn,

Hùng Hắc nhất thời toàn thân thần lục mãu xanh biếc lưu chuyển, hết thảy không để ý đến sự tiêu hao thiên thần lực, liền trị liệu thương thế.

Tần Vũ trong lòng thầm than một tiếng

Nếu không phải Mị Cơ và Liễu Nhứ đạo nhân vây công, thì đã có thể nhân cơ hội này giết chết Hùng Hắc.

"Hả?" Tần Vũ né tránh mấy lần, Liễu Nhứ đạo nhân thân pháp cũng không kém hắn chút nào, chỉ thấy một cành liễu xanh mềm mại quấn lấy tay Tần Vũ.

Lúc này Tần Vũ căn bản cánh tay không thể động đậy.

"Cái gì đây?" Tần Vũ khiếp sợ nhìn cành liễu xanh, Liếu Nhứ đạo nhân này công kích quá mức quỷ dị. Hơn nữa cành liễu xanh này độ bền dẻo và lực lượng đều cường mạnh.

Mà cùng lúc, chín cành liễu xanh khác hướng về phía Tần Vũ mà

tập kích, phảng phất như che kín cả đầu Tần Vũ.

Không chỉ có thế, lúc nàu, Mị Cơ cũng tới.

Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân ánh mắt đều lộ vẻ hưng phấn, thậm chí đang tránh ở một bên trị thương, Hùng Hắc cũng đã thấy hy vọng thắng lợi.

"Chỉ như vậy mà nghĩ giết được ta?" Tần Vũ thầm than trong lòng. Trên mặt không khỏi có một nụ cười nhạt.

"Hô"!

Tần Vũ toàn thân toát ra bạch sắc tịnh hỏa, cành liễu xanh vốn đang quấn lấy cánh tay Tần Vũ liện bị thiêu thành tro, đối mặt với bạch sắc tịnh hỏa, liễu xanh cũng không kháng lại được.

Mặt khác, hướng về đầu Tần Vũ bay đến, chín cánh liễu xanh cũng bay ngược lại.

"Ta cho ngươi công kích, ngươi cũng không dám công kích!" Tần Vũ liếc mắt một cái về phía Liễu Nhứ đạo nhân, căn bản không để ý Mị Cơ bên cạnh công kích, mà cực nhanh đuổi theo Liễu Nhứ đạo nhân.

Trước hết phải giết Liễu Nhứ đạo nhân.

Mị Cơ đuổi Tần Vũ, Tần Vũ đuổi Liễu Nhứ đạo nhân, Liễu Nhứ đạo nhân chạy trốn.

Chơi lửa làm sao lại chơi đến mức độ này. Bạch sắc tịnh hỏa chính là chân hỏa trong cơ thể, hắn làm như thế nào một lúc có thể toát ra nhiều như vậy?*" Liễu Nhứ đạo nhân căn bản không nghĩ ra.*

*Tần Vũ trong lòng cười thầm: "*Liễu Nhứ đạo nhân, ngươi làm sao biết được ta hôm nay sử dụng hai kiện vũ khí, lợi hại lợi hại nhất là Luyện Hỏa Thủ Hoàn"

Xích Huyết thần kiếm nhìn lợi hại như vậy, cũng tương đương với tam lưu linh bảo còn Luyện Hỏa Thủ Hoàn là nhị lưu linh bảo.

Bạch sắc tịnh hỏa vừa xuất hiện, thì dù là thân thể của cao thủ cấp thiên thần cũng không chịu nổi.

*Tần Vũ nhìn "*Liễu Nhứ đạo nhân đang bay rất nhanh, lại thấy phía sau Mị Cơ đang truy tới, không khỏi cười lạnh một tiếng. Không hề báo trước đột ngột dừng lại, hướng về phía sau bổ ra một kiếm.

Bóng kiếm như vươn ra, xé rách bầu trời.

Món thượng phẩm thần khí giống như một miếng đậu hũ bị cắt thành làm hai nửa, Mị Cơ trong mắt lộ vẻ hoảng sợ, sống chết trước mắt, Mị Cơ quay mạnh đầu.

Một đạo bóng kiếm đã chia thân thể Mị Cơ ra làm hai, may mắn là lúc cuối cùng Mị Cơ kịp quay đầu, nên đầu không bị bổ ra.

Đầu của Mị Cơ bay nhanh chạy về khai khứ, sau đó toát ra lượng lớn thiên thần lực màu xanh biếc, tụ lại thành một thân thể. Mị Cơ sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hình thành một thân thể tiêu hao quá nhiều thiên thần lực, phía dưới hơn mười vạn nhân thủ của Hắc Long đàm nhìn đến ngây người.

Ba vị thiên thần bị một người đánh thê thảm. Thiên thần khí của Hùng Hắc bị cắt đôi, bụng bị một vết thương lớn. Mị Cơ thân thể bị chia đôi, mạng nhỏ thiếu chút nữa cũng không giữ được, Cho dù trạng thái có vẻ tốt nhất, Liễu Nhứ đạo nhân cũng bị Tần Vũ truy kích chỉ có thể đào tẩu.

Thế yếu! Tuyệt đối bị dồn vào thế yếu.

"Trách không được Tượng Thần tiền bối tại thần giới lại được tôn kính như vậy, một kiện thượng phẩm thiên thần khí đã lợi hại như thế, thậm chí ta ngay cả không có thiên thần lực của thượng cấp thần nhân, lại dễ dàng đánh bai ba hạ bộ thiên thần." Tần Vũ càng cảm thấy sự tôn kính đối với luyện khí cao thủ.

Trên thực tế thì không như Tần Vũ nghĩ.

Tần Vũ sở dĩ có thể đánh bại ba người này, Lưu Tinh Lệ hỗ trợ, khiến cho hắn không chế được không gian và ba vị thiên thần mới là nguyên nhân trọng yếu nhất, nếu không có Lưu Tinh Lệ, thì dù cho hắn có thượng phẩm thiên thần khí, cũng không có khả năng

đánh bại hạ bộ thiên thần! Dù sao thượng cấp thần nhân ngay cả bay cũng không thể.

"Hả?"

Tần Vũ kinh ngạc phát hiện một sự tình, Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ ba người không có chút nhụt chí, vẫn còn nguyên ý chí chiến đấu.

"Chẳng lẽ bọn họ còn có bài gì chưa xuất?"

Tần Vũ không khỏi kinh hãi, Đối phương nếu không có cái gì, phỏng chừng đã bỏ chạy rồi.

Hùng Hắc, Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân ba người lạnh nhạt nhìn Tần Vũ.

"Hát!"

Hùng Hắc hét lớn một tiếng giống như mênh lệnh. Ba người lập tức đồng thời hướng về phía lao tới, Giờ phút này ba người trong mắt lộ vẻ băng lãnh.

"Muốn chết!" Tần Vũ cũng không quản nhiều, cả người cực nhanh vọt tới trước.

Tần Vũ vọt tới trước, khiến cho Hùng Hắc, Tần Vũ đều là hướng đối phương phóng tới, điều này làm Liếu Nhứ Đạo Nhân và Mị Cơ thoáng chậm lại một chút.

"Chết đi!" Tần Vũ lập tức ra tay.

Đồng thời toàn thân Tần Vũ toát ra bạc sắc tịnh hỏa bao quanh thân thể, Tân Vũ căn bản không để ý sự công kích của Mị Cơ và Liễu Nhứ đạo nhân, trực tiếp đối phó Hùng Hắc.

Có thể tai lúc này

"Phốc!"

Một đạo tiêm câu cực nhỏ đâm vào thân thể Tần Vũ, đạo tiêm câu lại nhanh như chớp li khai, Tẫn Vũ cả người run lên, trường kiếm

trong tay rốt cuộc không chém xuống được.

Tần Vũ cả người giống như khúc gỗ, từ trên không trung rơi xuống.

"Bồng!" một tiếng.

Tần Vũ cả người rơi xuống mặt đất.

Yên tĩnh!

Hơn mười vạn người Hắc Long đàm quan chiến im lặng, đồng thời bọn họ kinh ngạc, Tần Vũ vốn đang chiếm thượng phong như vậy sao lại thua?

"Ha ha…" Hùng Hắc cười to, thanh âm vang vọng trong không trung, *" ha ha, Tần Vũ, ngươi không phải chết trên tay ta sao?"*

Hùng Hắc hạ xuống bên cạnh Tần Vũ. Liễu Nhứ đạo nhân và Mị Cơ sắc mặt tái nhợt cũng hạ xuống.

Mị Cơ muội tử, lần này đã làm phiền ngươi.*" Hùng Hắc cảm kích nói, Mị Cơ sắc mặt tái nhợt lắc đầu:"* Không cần nhiều lời, vừa rồi ta dùng độc hồn câu, chỉ là bị bạch sắc tịnh hỏa thiêu một lúc, tối luyện phải tu luyện mấy trăm ngàn năm mới có thể khôi phục."

Độc hồn câu, vũ khí trời sinh của Mị Cơ, Mị Cơ bản thể chính là Phấn Uân Hạt trong hạt tử tộc, độc hôn câu ẩn chứa độc tính, nó công kích không phải những thứ khác, mà là công kích linh hồn! Linh hồn dưới sụ công kích, trong một khoảng thời gian mất đi phản ứng.

Uy lực của độc hồn câu cùng với Phấn Uân Hạt có quan hệ, thực lực càng mạnh thì độc hồn câu càng mạnh.

"Hống…"

"Hùng Hắc đại nhân!" "Mị Cơ đại nhân!"… *Các tiếng hoan hô vang lên không ngừng cả hắc Long đàm như biển gào thét.*

Cả Hắc long đàm hơn mười vạn người đều hoan hô Hùng Hắc, Mị Cơ

và Liễu Nhứ đạo nhân, ba người thần tình cũng có nét cười, rất là hưng phấn.

*Hùng Hắc cười to: "*ha ha… chờ xem ta giết Tần Vũ!" Hùng Hắc huy động Lang Nha bổng không hoàn chỉnh dài hai thước trong tay, trực tiếp hướng vê phía đầu Tần Vũ.

"Bồng!"

Hùng Hắc kinh ngạc nhìn trước mặt, thân thể Tần Vũ vừa rồi lướt ngang nửa thước, một bổng này của Hùng Hắc chỉ đánh váo khoảng không mà thôi. Mà giờ phút này Tần Vũ đã mở mắt, quay về phía Hùng Hắc mỉm cười.

"Hùng Hắc, con người không thể quá kiêu ngạo." Thần thức Tần Vũ truyền âm vang lên trong đầu Hùng Hắc, mà cùng lúc, bóng kiếm màu đỏ xuất thành hơn một ngàn đạo, xẹt qua thân thể Hùng Hắc.

Khoảng cách ngắn như thế, lại quá nhiều bóng kiếm!

Chỉ trong chốc lát, cả người Hùng Hắc bi cắt thành thịt vụn mà linh hồn nguyên anh cũng bị cắt thành từng mảnh nhỏ, hồn phi phách tán, về phần chân linh, bị bóng kiếm chấn động, liền bị phân tán.

Cùng lúc xuất kiếm, thân hình Tần Vũ như kiếm, lướt nhanh như xẹt qua không gian tới bên cạnh Liễu Nhứ đạo nhân.

"Hưu-" Bóng kiếm bay lên không.

Liễu Nhứ đạo nhân bay ngược lại, phần dưới thân thể bị chém thành hai nửa, đầu của Liễu Nhứ đạo nhân hướng xa xa đào tẩu. May mắn Liễu Nhứ đạo nhân phản ứng nhanh một chút, nếu không mạng nhỏ cũng mất rồi.

Khoảng cách xa nhất Mị Cơ phản ứng cũng nhanh nhất, bay nhanh về phía xa bỏ chạy.

Chỉ thấy Mị Cơ bay tới gần Hắc Long đàm, cả người hạ nhanh xuống, tại gần Hắc Long đàm, người ngoài nhìn vào còn tưởng Mị Cơ bị trọng thương. Mị Cơ thần thức thẩm thấu qua Hắc Long đàm

truyền âm nói:

"Hắc long đại nhân, Hùng Hắc chết trận, ta và Liễu Nhứ có thể chết bất kỳ lúc nào, mau tới cứu mạng!"

Một mình Tần Vũ đứng hiên ngang giữa hẻm núi, Mị Cơ thì ở bên cạnh bờ Hắc Long đàm, Liên Nhứ đạo nhân sau khi tiêu hao một lượng lớn thiên thần chi lực để tu sửa thân thể cũng bay tới cạnh Mị Cơ, mệt nhọc ngồi trên mặt đất.

Yên tĩnh, áp bức!

Mấy chục vạn người đứng quan sát chung quanh trong hẻm núi ngừng thở, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Tình thế đảo ngược, vừa rồi còn là ba người bọn Hùng Hắc muốn giết Tần Vũ nhưng Tần Vũ vốn đã ngã lăn ra đất lại xoay chuyển được, trong lúc rất nhiều thần nhân còn chưa kịp phản ứng Tần Vũ đã giết chết Hùng Hắc, làm trọng thương Liễu Nhứ đạo nhân, mọi việc xảy ra nhanh như chớp.

- Mị Cơ, vừa rồi lúc ta ngã lăn ra đất có nghe ngươi và Hùng Hắc nói tới "Độc Hồn câu", cái câu liêm nhỏ mà ngươi tấn công là là Độc Hồn câu ư*? Tần Vũ cười nhẹ đi tới cách Mị Cơ khoảng mười mét.*

Mị Cơ vẫn ngồi mệt mỏi trên đất, chỉ gật gật đầu đồng thời nghi hoặc hỏi: - Ngươi trúng Độc Hồn câu của ta nhưng sao lại tỉnh lại nhanh thế?

Mị Cơ vô cùng rõ lực công kích của Độc Hồn câu.

Bản thân Mị Cơ vốn chẳng có công kích gì lợi hại, chỉ có Độc Hồn câu có chút quỷ dị đặc biệt, nếu địch nhân của ả sớm có phòng bị thì Mị Cơ là một kẻ vô cùng yếu ớt.

- Sao tỉnh lại nhanh vậy ư*? Tần Vũ bật cười.*

Cái gì mà tỉnh lại nhanh thế, bản thân Tần Vũ vô cùng rõ, trúng phải Độc Hồn câu vốn chỉ làm linh hồn Kim đan của hắn khẽ lay động một tí mà thôi, còn chưa chịu ảnh hưởng gì thì Lưu Tinh lệ đã phóng ra lục sắc quang mang chặn lại rồi triệt tiêu công kích.

Vừa rồi mình quỵ xuống chỉ là cố ý làm như thế mà thôi.

Tần Vũ đột nhiên nhìn thấy biểu tình quái dị của hai người Mị Cơ, Liễu Nhứ, có cảm giác *"quỷ dị"*, không nhịn được cười nhạt bảo: - Mị Cơ, Liễu Nhứ, hai người các ngươi có biểu tình gì thế?

Hai người Mị Cơ, Liễu Nhứ nhìn nhau mỉm cười.

Trong lòng Tần Vũ cảm thấy chột dạ, ánh mắt lập tức chuyển về phía cái hồ sau lưng hai người Mị Cơ, Liễu Nhứ - Hắc Long đàm. Tần Vũ vô cùng rõ, cái hồ diện tích hơn trăm dặm này mới thực sự được gọi là Hắc Long đàm.

Mặt nước của Hắc Long đàm luôn phẳng lặng như gương, thâm sâu vô cùng, tạo cho người ta một cảm giác chấn nhiếp linh hồn.

Nhưng giờ đây mặt hồ phẳng lặng như gương đó lại bắt đầu chấn động, đồng thời một cổ khí thế tà dị từ trong hồ bốc lên, phản ứng đầu tiên của Tần Vũ là thân hình lay động, bay lùi lại.

Lùi một hơi cả chục dặm tới bên ngoài đại trận do mình bố trí, sát trận thuộc tính hỏa này một khi khởi động se phun ra Bạch Sắc Tịnh Hỏa vô tận để thiêu đốt, Tần Vũ nghĩ nếu thấy không hay sẽ trực tiếp nhảy vào trong trận.

Bạch Sắc Tịnh Hỏa có thể uy hiếp người khác nhưng với Tần Vũ thì không.

"Trong Hắc Long đàm có gì thế?" Tần Vũ cảm thấy rất rõ nguy cơ. *"Không lẽ là… Hắc Long, thủ lĩnh của Hắc Long đàm, người đã mất tích trong truyền thuyết?"*

Hắc Long đại nhân không biết đã bao lâu rồi không hiện thân.

- Ông ông~~ Hắc Long đàm trở nên chấn động.

Chỉ thấy giữa hồ bắt đầu cuộn sóng, phảng phất như đang sôi trào, càng lúc càng quay mạnh, rất đột ngột, nhìn thấy một bóng người

Đạp chân lên nước từ đáy hồ bay lên.

Người này thân cao gần một mét bảy, cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân đen tuyền, trông người chắc nịch.

Đầu để tóc ngắn màu đỏ tua tủa như cương châm, cặp lông mày đỏ như lợi kiếm, bên dưới là một cặp mắt âm trầm tràn đầy sát khí.

- Bái kiến Hắc Long đại nhân!

Hai người Mị Cơ, Liễu Nhứ vô cùng cung kính quỳ xuống, dập đầu nói.

Mười mấy vạn người đứng quan sát cũng hoàn toàn yên tĩnh, một lúc sau toàn bộ đều quỳ xuống, vô cùng cung kính đồng thanh nói:
- Bái kiến Hắc Long đại nhân.

Tiếng của mười mấy vạn người xông lên tận mây.

Hắc Long đại nhân thân cao chỉ khoảng một mét bảy, hình dáng như thiếu niên nhưng đôi mắt âm trầm đầy sát khí đó lại làm người ta không tin rằng hắn là một thanh niên.

Tần Vũ cẩn thận quan sát Hắc Long đại nhân.

"Chiến giáp trên thân thật đặc sắc." trên mặt Tần Vũ không khỏi có chút tươi cười, thần khí chiến y có thể biến đổi hình dạng, chỉ cần người mặc nó nghĩ ra thì nó có thể biến hóa thành.

Chiến giáp của Hắc Long đại nhân chỉ bảo vệ phần lớn các điểm quan trọng của thân thể.

Còn chân tay để trần, cơ bắp đen tuyền đẹp mắt hoàn toàn lộ ra, còn có mái tóc ngắn và đôi lông mày kiếm màu đỏ đó cũng rất hiếm thấy. Tần Vũ vừa nhìn Hắc Long đại nhân đã có cảm giác bị áp bức.

"Cảnh giới linh hồn còn cao hơn mình nhiều!" Tần Vũ vô cùng khẳng định.

Hắc Long đại nhân này ít nhất cũng là trung bộ thiên thần.

- Ngươi chính là người giết Hùng Hắc, kẻ giỏi bố trí trận pháp, Tần Vũ? Hắc Long nhìn về phía Tần Vũ, thanh âm kỳ dị như kim loại. Câu

này vừa nói ra, Tần Vũ cũng phán đoán được Hắc Long sớm đã nhận được thông tin về mình.

- Đúng.

Tần Vũ nhìn thẳng vào Hắc Long, mái tóc dài màu đen phất phơ, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng lộ ra nét cười: - Ngươi chính là Hắc Long đã mất tích bao lâu nay trong truyền thuyết?

- Ta là Hắc Long. Hắc Long sắc mặt nghiêm túc. – Tần Vũ, ngươi có một con đường sống và một con đường chết. Con đường sống chính là… thần phục ta, việc giết Hùng Hắc được bỏ qua. Con đường chết.. người không thần phục ta chính là đường chết.

Sống hoặc là chết, ngươi chọn đi!

Đôi lông mày kiếm màu đỏ của Hắc Long xếch lên, toàn thân phát ra bá khí thách thức.

Tần Vũ liếc Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân, sau đó ngẩng đầu nhìn Hắc Long: - Hắc Long, ta sống hay chết không ai quyết định được, ngay cả thần vương cũng không thể, đừng nói là… một tên thủ lĩnh cường đạo nhỏ nhoi nhà ngươi!

Ngón tay trỏ của Tần Vũ chỉ Hắc Long, thanh âm lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén, vốn chẳng bị khí thế của Hắc Long áp bức.

Hắc Long nhếch mép: - Vậy, ngươi chết đi!

Hắc Long đưa một tay ra, trong tay xuất hiện một cây trường côn màu đen dài hai mét, nắm lấy trường côn, toàn thân Hắc Long xông về phía Tần Vũ, tốc độ tịnh không nhanh nhưng lại sản sinh ra mấy chục tàn ảnh.

"Ô? Bộ pháp này?" Tần Vũ kinh ngạc phát hiện bộ pháp của Hắc Long có vấn đề.

Mỗi bước chạy của Hắc Long đều tạo cho người ta cảm giác kỳ quặc, không hề có chút tự nhiên nhưng lại có một cảm giác như dây cung đang dương hết cỡ… tựa như lúc nào cũng có thể bung ra một chiêu mạnh nhất.

"Đây là bộ pháp gì, không phải, khí thế của hắn đang tăng lên." Tần Vũ kinh ngạc phát hiện, trong quá trình chạy qua đây, khí thế của Hắc Long đang không ngừng tăng lên.

Không phải hao phí linh hồn chi lực để đề thăng khí thế mà là dựa vào bộ pháp, dựa vào tiết tấu tự nhiên tạo ra khí thế.

Cặp mắt âm trầm của Hắc Long nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, sát khí trong mắt từ đầu tới giờ không có gì khác biệt, phảng phất như động thủ với Tần Vũ không đáng để hắn xuất toàn lực.

"Chỉ với khí thế được hắn tập trung, cảnh giới linh hồn lại cao hơn mình, cứ áp bức như thế… " Tần Vũ cảm thấy trong lòng bị áp bức, thấy hơi hoảng. Hắc Long trước mặt tựa như một ngọn núi cao không thể leo lên được, hơn nữa ngọn núi này còn không ngừng cao lên.

"Lui!"

Lúc Hắc Long tới trước mặt, Tần Vũ lùi một bước vào trong đại trận, bước này Tần Vũ vốn đã chuẩn bị từ lâu, đặt chân vào cửa Sinh.

Hắc Long liếc đại trận mà Tần Vũ đang ở trong đó, chẳng hề do dự, xông thẳng vào trong sát trận.

× × × × × ×

Nhìn thấy Hắc Long tiến vào đại trận, sắc mặt Tần Vũ không khỏi có nét tươi cười: *"Thực lực của ngươi mạnh nhưng ta muốn xem thử ngươi làm cách nào để chống lại vô số Bạch Sắc Tịnh Hỏa!"*

Chân hỏa trong cơ thể Tần Vũ tăng lên một tầng thành Bạch Sắc Tịnh Hỏa, điều này làm đại trận mà Tần Vũ mới bố trí có uy lực lớn hơn lần trước nhiều, hơn nữa việc bố trí trận cũng đã hoàn thiện hơn.

Hắc Long vừa mới đặt chân vào trong sát trận, cả sát trận liền bắt đầu sinh ra lớp lớp Bạch Sắc Tịnh Hỏa, vô số Bạch Sắc Tịnh Hỏa tập trung vào Hắc Long.

Hắc Long với hình dáng của một thiếu niên lạnh lùng, một tay cầm

trường côn màu đen, lạnh lùng nhìn Bạch Sắc Tịnh Hỏa.

- Bạch Sắc Tịnh Hỏa? Tần Vũ, tài nghệ trận pháp của ngươi thực sự rất tốt. Cặp mày kiếm màu đỏ của Hắc Long khẽ nhướng lên, vẫn đứng yên ở đó, không hề để ý tới Bạch Sắc Tịnh Hỏa tới gần.

Trong lúc Tần Vũ đang mong đợi, cảnh tượng phát sinh làm hắn chấn kinh.

Lúc Bạch Sắc Tịnh Hỏa tới gần Hắc Long một xích thì không có cách nào tiến tới, cảnh đó thực sự quá quỷ dị đến mức là Tần Vũ không thể nào tin nổi.

... ...

Hai người Tần Vũ, Hắc Long ở trong sát trận, những người quan sát bên ngoài hoàn toàn nghi hoặc.

- Trong đó rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Liễu Như đạo nhân nhíu mày nói, Mị Cơ lắc đầu bảo: - Vốn không thấy rõ. Vô số Bạch Sắc Tịnh Hỏa tràn ngập cả đại trận, ai biết bên trong phát sinh chuyện gì chứ? Nhưng ta tin là Hắc Long đại nhân nhất định sẽ thắng.

- Ta cũng tin là Hắc Long đại nhân sẽ thắng, nhưng hiếm khi được thấy Hắc Long đại nhân ra tay một lần mà không nhìn thấy gì, thật đáng tiếc. Liễu Như đại nhân than.

Không riêng mình hắn than, mấy chục vạn người đứng quan sát ở bên ngoài đều than.

Vô số Bạch Sắc Tịnh Hỏa tràn ngập cả đại trận, phảng phất như sương mù dày đặc, ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì chứ!

... ...

- Tần Vũ, ngay cả điều này ngươi cũng không hiểu? Trong mắt Hắc Long có một tia xem thường. – Xem ra ngươi chẳng hiểu chút gì về phương thức chiến đấu của thiên thần, thực không hiểu làm sao mà ngươi giết được Hùng Hắc.

Nói xong toàn thân Hắc Long nhanh như chớp xông tới Tần Vũ.

Bạch Sắc Tịnh Hỏa không làm Hắc Long tổn thương tí nào, điều này làm Tần Vũ kinh ngạc, nhưng chỉ trong chớp mắt hắn đã bình tĩnh lại, một tay cầm Xích Huyết thần kiếm đứng bất động nhìn Hắc Long đang xông tới.

- Hô! Trường côn màu đen trong tay Hắc Long đột nhiên bung ra, phảng phất như xuyên qua không gian tới trước mặt Tần Vũ. Trường côn xoáy tròn đâm tới như rắn độc thè lưỡi.

Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ cũng đâm thẳng tới.

Một kiếm này ẩn chứa sự ảo diệu của Kinh Thiên Nhất Côn. Tần Vũ cho rằng, bất kể loại vũ khí nào cũng đều có thể sử dụng cùng một loại *"đạo"*.

Chỉ cảm thấy không gian chi lực chung quanh Xích Huyết thần kiếm bị vặn xoắn, mũi kiếm phá bỏ mọi trở ngại, chỉ nghe thấy tiếng va chạm trong trẻo.

Đầu trường côn va chạm với mũi kiếm!

Hai người Tần Vũ, Hắc Long đều bay lùi lại.

- Ô? Tần Vũ chấn kinh phát hiện ra một chuyện, thượng phẩm thiên thần khí Xích Huyết thần kiếm có ẩn chứa hiệu quả đặc thù "Phong lợi" nhưng khi đối đầu với trường côn lại không làm nó bị tổn thương chút nào.

- Thần kiếm của ngươi là thượng phẩm thiên thần khí? Cặp mắt luôn âm trầm của Hắc Long đột nhiên trở nên nóng bỏng, nhìn chằm chằm vào Xích Huyết thần kiếm trong tay Tần Vũ.

- Ngươi dựa vào đâu mà bảo thế? Tần Vũ cảm thấy có chút không hay.

Hắc Long lạnh lùng lại bật cười: - Bởi vì trong thời gian ngắn ngủi tiếp xúc với ngươi, ta đã phán đoán được… thực lực của ngươi chỉ

là hạ bộ thiên thần mà thôi, một hạ bộ thiên thần có thể dùng thiên thần khí không phân cao thấp với ta. Vũ khí của ta là trung phẩm thiên thần khí, vũ khí của ngươi không chỉ tuyệt đối không phải là trung phẩm thiên thần khí mà còn là thượng phẩm thiên thần khí lợi hại.

Lúc này Tần Vũ mới rõ, thì ra trường côn trong tay đối phương là trung phẩm thiên thần khí.

- Tần Vũ, đừng phản kháng nữa, thực lực của ngươi thực sự quá yếu. Sắc mặt Hắc Long tươi cười, nhìn thấy thượng phẩm thiên thần khí trong tay Tần Vũ, Hắc Long hết sức cao hứng.

Tần Vũ hừ lạnh.

- Ngươi không tin ư? Ta muốn giết ngươi cực kỳ dễ dàng. Hắc Long mỉm cười, đột nhiên --

Trong phạm vi năm chục mét với trung tâm là Hắc Long, tòan bộ Bạch Sắc Tịnh Hỏa bị gạt ra, trong khu vực này không có lấy một tí Bạch Sắc Tịnh Hỏa, còn bản thân Tần Vũ vốn chỉ cách Hắc Long mười mấy mét nên đương nhiên là ở trong phạm vi này.

"Tại sao mình không thể cử động nhỉ?" Tần Vũ cảm thấy bản thân phảng phất như bị thi triển định thân thuật, không thể nhúc nhích.

Trong mắt Hắc Long đầy tiếu ý: - Một kiện thượng phẩm thiên thần khí đủ để ta chiến đấu với thượng bộ thiên thần rồi. Ha ha… không ngờ hôm nay ta có thể có được một kiện thượng phẩm thiên thần khí.

- Hắc Long, rốt cuộc ngươi đã dùng thủ đoạn gì thế? Tần Vũ nhíu mày quát.

Hắc Long ngớ ra, sau đó bật cười: - Tần Vũ, ta nói ngươi không hiểu cách chiến đấu của thiên thần, thiên thần chiến đấu quan trọng nhất là dựa vào lĩnh ngộ về không gian. Ta… một trung bộ thiên thần đã lĩnh ngộ về không gian đủ để có được *"không gian lĩnh vực"*, trong phạm vi *"không gian lĩnh vực"* của ta, ta có thể áp

chế đối thủ của mình. Ta có thể đem mọi thứ khác hoàn toàn gạt ra ngoài, ví dụ như Bạch Sắc Tịnh Hỏa.

Tần Vũ đã hiểu ra.

- Lĩnh ngộ về không gian của hạ bộ thiên thần đủ để bọn họ triệt tiêu lực hấp dẫn của mặt đất mà bay trên không. Trung bộ thiên thần có thể hình thành *"không gian lĩnh vực"*, còn thượng bộ thiên thần có thể hủy diệt một khối không gian nhỏ. Hạ bộ thiên thần đối diện với trung bộ thiên thần vốn chẳng có năng lực phản kháng, trung bộ thiên thần đối diện với thượng bộ thiên thần cũng thế. Hắc Long cười nhạt bảo. – Có phải ngươi đang nghi hoặc vì sao vừa rồi ta bảo ta có thượng phẩm thiên thần khí thì có thể đấu với thượng bộ thiên thần không?

Tần Vũ chăm chú lắng nghe, quả thực hắn muốn biết.

- Đáng tiếc, ta không muốn nói cho ngươi biết, bây giờ ta ban cho ngươi cái chết! Thân hình Hắc Long khẽ động đã tới trước mặt Tần Vũ, giương côn đập vào đầu Tần Vũ.

Quang mang lóe lên trong mắt Tần Vũ.

Chân thân của Tần Vũ tiến thẳng vào trong *"Càn Khôn thế giới"* do hắn sáng tạo.

Vì Càn Khôn thế giới đang trong quá trình trưởng thành nên Tần Vũ chỉ có thể khống chế một phần không gian chi lực.

Không gian chi lực của *"Càn Khôn thế giới"* do Tần Vũ khống chế đi xuyên qua vách ngăn giữa *"Càn Khôn thế giới"* và *"thần giới"* liên hệ với điểm (cũng chính là tọa độ) nơi hắn vừa mới rời đi.

Không gian chi lực sau khi liên hệ với điểm đó còn có dư lực tản ra bao trùm cả trăm mét chung quanh.

- Hô!

Toàn thân Tần Vũ lại xuất hiện ngay ở vị trí cũ.

Hắc Long lúc này đang nhìn tứ tung để tìm Tần Vũ, thấy Tần Vũ đột nhiên xuất hiện cả kinh nói: - Ngươi, ngươi sao lại biến mất, không lẽ ngươi biết thuấn di? Không, không có khả năng.

Dù Hắc Long có bình tĩnh đến mấy lúc này cũng có chút không hiểu.

- Thuấn di? Tần Vũ nghệt mặt.

Chương 511

Nhất Cá,hựu Nhất Cá

Tần Vũ sở dĩ từ Càn Khôn thế giới trở lại thần giới。 Nguyên lý là nhờ không gian chi lực của Càn Khôn thế giới , không những có thể giúp hắn ly khai từ một điểm ở thần giới. Mà còn có thể dời đi xung quanh khoảng cách trăm thước.

Tần Vũ vốn biết, chỉ cần không gian chi lực của Càn Khôn thế giới có khả năng nới rộng tới khu vực xung quanh, là hắn liền có thể tới trong nháy mắt.

Hắn có thể nhanh như chớp từ Càn Khôn thế giới trở về vị trí ban đầu….hắn cũng có thể trong chớp mắt từ Càn Khôn thế giới tới một nơi nào đó ở thần giới trong khoảng cách trăm thước.

"Nếu như ta trong chớp mắt quay lại Càn Khôn thế giới. Rồi từ đó trở về tới khu vực thần giới nằm trong phạm vi bành trướng của không gian chi lực. Vậy là ta có thể cực nhanh tới nơi đó. Không phải nói là… ta có thể thuấn di khoảng cách trăm thước sao?"

Tần Vũ vui mừng như điên.

Thuấn di, tại thần giới ít nhất phải là thần vương mới có khả năng này, bởi vì sự trói buộc ở không gian thần giới quá lớn, chỉ có ai nắm được không gian pháp tắc mới có khả năng thuấn di。

Nhưng Tần Vũ nhờ sáng tạo ra Càn Khôn thế giới, nên có thể dựa vào không gian chi lực của Càn Khôn thế giới, để thuấn di một khoảng cách ngắn.

"Không, không cần phải trở về phiền phức vậy. Chỉ cần khống chế Càn Khôn thế giới không gian chi lực để tiếp nhận. Lúc trở lại thần giới, chu vi xung quanh bản thân mình có trăm thước cự ly. Vậy là

mình có thể thuấn di rồi!"

Trong đầu Tần Vũ liền hiện ra biện pháp sử dụng không gian chi lực.

*"Cũng không hẳn như vậy, Càn Khôn thế giới không gian chi lực công hiệu không hoàn toàn giống nhau. Có nó mình có thể dùng cách tương tự để trói buộc người khác. Cũng giống như "*không gian lĩnh vực*"vậy!"*

Hai mắt Tần Vũ sáng ngời.

"Hơn nữa Càn Khôn thế giới còn đang phát triển. Bây giờ là sơ kỳ, có thể bành trướng ra khoảng trăm thước. Đoán rằng càng phát triển thì khu vực phát tán càng lớn. Chỉ là hiện tại không gian chi lực tác động lên thần giới không được nhiều. Xem ra công hiệu trói buộc cũng không mạnh."

Trong đầu Tần Vũ những câu tự đặt ra nhanh ra như chớp.

Đây là thần giới , nhưng Càn Khôn thế giới , lại là một thế giới độc lập khác.

Hai thế giới không gian chi lực khác nhau。Càn Khôn thế giới không gian chi lực, nếu sử dụng ở thần giới hiệu quả khẳng định giảm đi nhiều, còn xa lắm mới bằng được uy lực trong Càn Khôn thế giới, nhưng cho dù là giảm đi rất nhiều, Tần Vũ cũng cực kỳ thỏa mãn rồi.

Dùng Càn Khôn thế giới không gian chi lực để trói buộc người khác, cho dù không bằng *"không gian lĩnh vực"* của trung bộ thiên thần, nhưng cũng không kém quá xa. Tần Vũ thầm nghĩ.

Chỉ trong vài nhịp thở. Tần Vũ đã nghĩ tới nhiều thứ. Tương tự…..hắn cũng nghĩ nhiều phương cách để giết người khác nhau.

"Tần Vũ, nói, ngươi đã xài thủ đoạn gì. Mà có thể trong chớp mắt

tránh được một chiêu tất sát của ta?" Hắc Long sát khí tràn ngập, hai mắt đỏ bừng lên. Nhìn chằm chằm vào Tần Vũ。

Tần Vũ có thể biến mất trong nháy mắt.

Cho dù không phải thuấn di, phỏng chừng cũng không kém bao nhiêu, nếu mà học được, là đủ để giao chiến với thượng bộ thiên thần rồi.

Tại sao thượng bộ thiên thần lại lợi hại như vậy? Chính là nhờ vào khả năng hủy diệt khối không gian nhỏ. Có thể trong nháy mắt biến mất đi, nhưng với thần thông này thượng bộ thiên thần tự nhiên thành vô dụng.

Hắc Long trong lòng run lên, hắn thật thèm khát có được thần thông này của Tần Vũ.

"Thủ đoạn gì chứ? Đây chính là bí mật không truyền ra ngoài của sư môn ta." Tần Vũ nói thẳng.

Vào lúc này Tần Vũ đã hạ quyết tâm: *"Mặc kệ là có chuyện gì xảy ra, năng lực thuấn di này nếu chưa tới lúc đe dọa tính mạng thì không thể sử dụng đến."* Hắn cũng biết, chỉ có tài năng cỡ thần vương mới có thể *"thuấn di"*. Phải biến thái cỡ nào mới có năng lực này.

Mình có năng lực này. Thêm vào Tàn Tuyết thần thương của mình hấp thu *"huyền hoàng chi khí"*. Ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không thể đấu lại.

Biến thái năng lực này. Nếu chưa có đủ thực lực. Tuyệt đối không thể để người ngoài biết được.

"Không truyền ra ngoài? Tần Vũ, vậy thì ta xin bái nhập vào sư môn của ngươi, được chứ?" Hắc Long hai mắt ngời sáng nhìn vào Tần Vũ.

Để có được cái thần thông giống như *"thuấn di"* này, Hắc Long hắn sẽ làm bất cứ chuyện gì, với công dụng của nó, so với thượng phẩm thiên thần khí sợ còn quan trọng hơn.

"Bái nhập sư môn ta?" Tần Vũ lắc lắc đầu, *"sư tôn ta chỉ thu nhận có mỗi mình ta, hơn nữa....ngươi tưởng là ngươi cứ muốn bái nhập vào môn hạ của sư tôn ta. Là có thể được nhận vào sao?"*

Hắc Long nổi giận.

"Đúng vậy, Tần Vũ này có một kiện thượng phẩm thiên thần khí, có thể cho đệ tử mình thứ đồ này, có thể là kẻ bình thường sao chứ? Hơn nữa lại có thể để cho một hạ bộ thiên thần sử dụng thần thông gần như *"thuấn di"*. Sư tôn như vậy, chí ít cũng là cao thủ cấp thần vương, cả thần giới, có không biết bao nhiêu người mong ước được bái nhập làm môn hạ thần vương, đúng là không phải ta muốn bái nhập thì là được nhận vào."

Hắc Long nhướng đôi mày đỏ đậm của mình, không ngừng tự hỏi.

"Như vậy đi. Tần Vũ. Ta. Ta xin bái nhập vào môn hạ ngươi. Thành đệ tử của ngươi vậy!" Hắc Long nghiến răng nói.

So với hắn, thực lực Tần Vũ quá yếu. Nếu như lúc trước, có giết hắn, hắn cũng không cam tâm tự nguyện làm đệ tử của Tần Vũ, nhưng mới vừa rồi, Tần Vũ xuất ra một chiêu thật là khác thường. Thực là có sức hấp dẫn rất lớn với hắn, Tần Vũ không khỏi kinh ngạc về lời đề nghị này.

"Bái nhập môn hạ ta，thành đệ tử ta?" Tần Vũ lắc đầu cười。*"Hắc Long。Cái thần thông này gọi là "*Chỉ Xích Thiên Nhai*"。Chính là bí mật sư môn ta "*Càn Khôn môn*" chỉ truyền cho đại đệ tử mà thôi，hơn nữa nếu muốn truyền dạy nó thì phải có sự đồng ý của sư tôn lão nhân mới được。"*

Trong nháy mắt Tần Vũ đã bịa ra một chuyện nói dối liền.

"Chỉ Xích Thiên Nhai?" Hắc Long hai mắt sáng lên.

Tần Vũ gật gật đầu: *"Đúng vậy, Chỉ Xích Thiên Nhai là do sư tôn ta nghiên cứu biết bao nhiêu năm trời mới ra. Chính là cho cao thủ cấp thiên thần sử dụng. Mặc dù không nhanh bằng thuấn di. Nhưng cũng không kém bao nhiêu.*

*"*Đúng đúng, không thua bao nhiêu.*" Hắc Long trong lòng như có kiến bò. Hắn thật là khao khát học được thần thông đó mà!*

Việc Hắc Long này cố gắng truy cầu thực lực. Tần Vũ cơ bản vốn không thể hiểu được.

*Hắc Long đến từ "*Ma Sát giới*", ở đó không giống với Tiên Ma Yêu giới. Ở Ma Sát giới chuyện giết nhau xảy ra không ngừng. Mỗi nơi hài nhi sinh ra, vì thân nhân, hay vì địa vị của bản thân. Đều phải không ngừng khổ tu giết chóc.*

Ở Ma Sát giới mỗi một nhân vật có tên tuổi, đều là những nhân vật hùng mạnh tinh thông chiến đấu giết chóc.

Hắc Long nguyên ủy *từ "*Hắc Long đàm*" đến. Thần thông của Tần Vũ chính là thứ mà Hắc Long truy cầu từ khi bước vào thần giới. Hắn ở thần giới đã nhiều năm như vậy, một lòng mong muốn có ngày trở thành cường giả chân chánh.*

Người từ Ma Sát giới, đại đa số đều tàn khốc âm độc. Hắc Long bị Tần Vũ cự tuyệt, đôi mày nhướng cao, trong đầu tự nhiên xuất hiện một kế hoạch độc ác.

*"*Nếu như ta trong lúc trước, muốn ở thần giới này mà trở thành một nhân vật có thể hô phong hoán vũ. Không biết là phải

mất biết bao nhiêu năm tháng mới đạt được, nhưng mà nếu có được thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai. Ngay cả thượng bộ thiên thần, ta cũng có thể chém giết như trước .

Trong nháy mắt, trực tiếp tới bên cạnh thượng bộ thiên thần, giáng một đòn chí mạng.

Thượng bộ thiên thần sỡ dĩ mạnh hơn trung bộ thiên thần. Chính là nhờ vào sự lĩnh ngộ về không gian cao hơn. Nếu như chỉ thuần túy dùng lục công kích của bản thân, sự khác biệt thực không nhiều.

*"Giết chết Tần Vũ, thi triển phép "*đoạt thần*"。Đoạt lấy linh hồn ký ức。tự nhiên sẽ biết "*Chỉ Xích Thiên Nhai*" công pháp。Cùng lúc lấy luôn cái kiện thượng phẩm thiên thần khí đó nữa!"*

Mạo hiểm, nhưng có lợi to. Có biết bao nhiêu người sẵn sàng mạo hiểm, cho dù nguy hiểm tới tính mạng.

*"Giết chết Tần Vũ。Học được "*Chỉ Xích Thiên Nhai*". Đoạt được Xích Huyết thần kiếm, hắn gần như là con thứ của thần vương.*

"Hừ, sư tôn hắn là thần vương thì sao chứ? Thần vương cũng đâu có thể dùng thần thức mỗi thời khắc mà kiểm tra thần giới. Mà ở thần giới, căn bản không thể dùng biện pháp truyền tấn, mình giết Tần Vũ, hắn không có cách nào truyền tấn thông báo cho sư tôn hắn. Xác xuất mình bị phát giác rất là thấp. Còn nếu như thành công…."

Trong lòng Hắc Long đã quyết.

Sự hấp dẫn của Chỉ Xích Thiên Nhai và Xích Huyết thần kiếm quá lớn. Với lại ở Thần giới, trở thành một tên cường đạo nhỏ bé. Sao bằng chụp lấy cơ hội này có thể tung hoành thần giới một phen.

"Đến lúc đó mình đầu nhập vào một phương thế lực, vốn nữa mình thực sự học được Chỉ Xích Thiên Nhai. Tỷ như Huyết Yêu sơn, Tu La hải, Tu La hải thần vương khẳng định là bảo hộ mình. Đến sau này sư tôn Tần Vũ có biết đi nữa. Thì có thể làm khó dễ gì mình được?"

Sau khi thận trọng cân nhắc lợi hại, Hắc Long đi tới một quyết định trọng đại nhất từ khi hắn tới thần giới.

Giết một kẻ có thể là đệ tử của thần vương cao thủ.

Thành công. Là gần như trở thành con thứ của thần vương.

Còn nếu bại. Là hồn phi phách tán.

"Tốt, cứ vậy mà làm." Đến khi Hắc Long quyết định, mục quanq liếc nhìn xung quanh bốn phía. Nhưng lại phát hiện ra vào lúc này thân ảnh Tần Vũ đã biến mất không thấy đâu, trong lúc hắn còn đang suy tư trước đó thì Tần Vũ đã bỏ đi rồi. Hắn vừa rồi vì khẩn cầu Tần Vũ, cho nên cũng thu hẹp không gian lĩnh vực xung quanh thân thể, Tần Vũ nhân cơ hội này liền ẩn vào trong biển lửa bạch sắc tịnh hỏa.

Trong đại trận này, ngoại trừ khu vực xung quanh Hắc Long, còn lại khắp nơi đều tràn ngập bạch sắc tịnh hỏa, khiến cho tầm nhìn bị hạn chế. Tần Vũ ở trong biển lửa màu trắng này. Hắc Long căn bản không thể phát hiện.

Ở bên trong đại trận, vô phép dùng thần thức để phán đoán rõ ràng.

Tần Vũ đang làm gì?

Bên trong biển lửa màu trắng, nhân ảnh của Tần Vũ nhanh như thiểm điện không ngừng thuấn di. Lúc thì biến mất ở chổ này, rồi lại xuất hiện ở chổ kia.

Tần Vũ là chủ nhân đại trận. tự nhiên biết rõ vị trí của Hắc Long, cho nên Tần Vũ tuyệt đối không để thuấn di tới bên cạnh hắn,

"Quả nhiên như ta suy nghĩ. Càn Khôn thế giới *"không gian chi lực"* không những có thể giúp ta thuấn di. Mà còn có thể hình thành *"không gian lĩnh vực"* , chỉ là sức trói buột của nó thì vẫn chưa bằng được *"không gian lĩnh vực"* thực sự của trung bộ thiên thần.

Tần Vũ trong lòng thầm than thở.

Càn Khôn thế giới *"không gian chi lực"* ở tại thần giới , phải chịu lực bài xích của không gian chi lực ở thần giới。Nếu không vậy thì khu vực bành trướng đâu chỉ có trăm thước.

"À? Hắc Long này đi ra đại trận như thế nào?" Tần Vũ trở nên nghi hoạc.

Đây là sát trận。Không phải ảo trận、khốn trận。Hắc Long muốn xuất trận thật rất dễ dàng.

"Tần Vũ ngươi có dám cùng ta trực diện đánh nhau không!" tiếng nói của Hắc Long vang lên. Mà vào đúng lúc này khoảng trăm dặm bên bờ Hắc Long, có năm tàn ảnh nhanh như chớp thoáng từ đáy hồ thoát ra.

Năm tàn ảnh này từ mặt bên bắt đầu tỏa ra bao vây lấy đại trận.

Nếu có công lực cao, còn có thể khám phá, năm tàn ảnh này, mỗi thân đều có hình dạng của thiếu niên tóc ngắn màu đỏ, đôi mày đỏ, mỗi người đều giống hệt Hắc Long, ngay cả trong tay mỗi người cũng cầm một cây trường côn màu đen!

Chương 512

Đàm Cửu

Cả năm *"Hắc Long"* đều có thực lực trung bộ thiên thần, trường côn trong tay cũng đều là trung phẩm thiên thần khí。Năm Hắc Long này tốc độ cực nhanh, khi Tần Vũ còn chưa xuất trận thì đại trận đã bao quanh.

"Sáu Hắc Long đại nhân!"

Nhìn thấy cảnh này mọi người hết thảy đều trợn mắt ngây người, đầu tiên là một Hắc Long đại nhân, sau đó lại xuất hiện thêm năm người nữa, thành sáu người cả thảy! Hơn nữa đều giống hệt nhau, vũ khí cũng độc nhất vô nhị.

Từ đàng xa, Mị Cơ, Liễu Nhứ hai người biến sắc nhìn nhau.

*"Mị Cơ, Hắc Long Đại nhân bất ngờ phân thân thành sáu, không phải là người muốn bố trí "*Lục Hợp diệt trận*" mạnh nhất chứ, không phải để hạ … Liễu Nhứ đạo nhân trừng trừng nhìn về phía khu vực sáu thân ảnh Hắc Long.*

*Mị Cơ sắc mặt nghiêm túc, "*Tần Vũ kia cũng làm cho Hắc Long đại nhân dụng toàn lực xử dụng tới lục hợp diệt trận, trong phạm vi của Úy Trì thành, ngoại trừ thành chủ, thượng bộ thiên thần Cung Lam đại nhân, còn những kẻ khác căn bản không có thực lực như vậy."

Lục Hợp diệt trận !

Chiêu thức mạnh nhất của Hắc Long, đại trận này cũng không thâm ảo lắm, nhưng ở trong tay Hắc Long thì có thể phát huy thực lực kinh nhân. Bởi vì một người có thể phân thành chín người!

Cả chín người này đều là phân thân, miễn là còn một phân thân tồn tại thì Hắc Long không chết.

Bổn thể Hắc Long chính là "Cửu Thủ Hắc Long", tại Ma Sát giới cũng giết chóc tới mức tinh phong huyết vũ, chính là một biến dị yêu thú, cửu thủ Hắc Long có thể xuất ra chín thân độc lập, thực lực cũng đều là trung bộ thiên thần, sáu Hắc Long vây quanh tạo thành một khu vực.

Dưới khu vực này, có ba thông đạo, cuối mỗi thông đạo đều có Hắc Long đàm nối tiếp. Có ba Hắc Long đứng chắn ở đầu thông đạo, ba Hắc Long này thật nhanh, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã mở rộng bên trong thông đạo rồi.

Phía trên mặt là sáu Hắc Long

Phái dưới là ba Hắc Long

Vị trí của các Hắc Long vừa vặn tạo thành "Lục Hợp diệt trận". *Mỗi người bọn họ đều chiếm lĩnh mấy chục thước không gian lĩnh vực, chín người hợp lại, không gian lĩnh vực tăng lên thành gần cả ngàn thước.*

Phía trên sáu Hắc Long khoảng cách khá xa, lúc này Tần Vũ vừa bước ra khỏi phạm vi sát trận.

Vừa ra đại trận Tần Vũ liền thấy phía trước mặt một Hắc Long.

"Hắc Long, ngươi muốn cùng ta trực diện một trận?" *Tần Vũ lên tiếng, nhưng vừa mới nói ra thì phảng phất có cảm giác bị nhìn lại từ phái bên phải, nhìn về xa xa thì quả nhiên có một người…*

Xích phát, xích mi, bộ dạng lãnh khốc, tay cầm trường côn!

"Lại có một Hắc Long nữa? Tần Vũ không khỏi quay đầu nhìn lại lần nữa, phía sau, đằng trước, đằng sau, phía bên trái…..nhanh

như chớp liếc qua một cái, hắn hết hồn toát mồ hôi lạnh.

Một người, một người, rồi lại một người nữa, có sáu Hắc Long cả thảy.

Hơn nữa cả sáu Hắc Long này đều có sáu cây hắc sắc trường côn, ngay cả khí tức cũng cùng một dạng.

"Sáu trung bộ thiên thần, lại cũng có sáu kiện trung phẩm thiên thần khí ? "Tần Vũ đầu óc cũng trở nên hồ đồ. Chuyện này là sao đây chớ? Sao lại xuất hiện bao nhiêu là thiên thần khí y hệt nhau như vậy?

Có phải là ảo ảnh không?

Tần Vũ không kịp nghĩ nhiều vì ngay lúc này sáu Hắc Long đồng loạt ra tay.

"Tần Vũ ! " một tiếng thét lớn vang lên, cả sáu Hắc Long cùng lúc ra tay, mỗi một Hắc Long lại tạo ra mấy chục đạo tàn ảnh, chỉ trong phút chốc đã có mấy trăm đạo tàn ảnh.

Nhưng cùng một lúc..

"Không gian lĩnh vực ? "Tần Vũ phát hiện bản thân mình không có cách nào nhúch nhích. Cự ly giữa hắn và mỗi người bọn họ đều có trăm thước, cái lĩnh vực không gian này phạm vi lớn thế sao?"

Hiện tại Tần Vũ vẫn còn chưa biết, khi mà chín Hắc Long liên thủ, phạm vi của không gian lĩnh vực bao trùm ngàn thước.

"Lúc này mình không có ở trong trận, phía ngoài xa có cả chục ngàn người đang xem, nếu mình thi triển thuấn di, dám chắc là bị bọn họ phát hiện, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không nên, thuấn di tuyệt đối không thể để lọt ra ngoài được."

Tần Vũ tuyệt đối không muốn thần thông thuấn di bị người

khác biết bởi vì hắn cũng biết hậu quả của sự tiết lộ này.

Đối diện với một chiêu tuyệt sát của đối thủ, cho dù đỡ không nổi, cùng lắm thì trốn vào trong Càn Khôn thế giới, sau một thời gian lại tái xuất, giá nào cũng không thể thi triển thuấn di…. Bản thân mình đột nhiên biến mất, người ngoài có thể hoài nghi rằng mình có không gian thần khí。

Tại thần giới, không gian thần khí, mặc dù cực kỳ quý giá, nhưng cũng không thể nào sánh bằng việc thiên thần biết "*"thuấn di"*.

"Tần Vũ, ngươi chết chắc!" chín Hắc Long hân hoan trong lòng, tới giờ phút này, Tần Vũ căn bản vẫn còn chưa phát hiện ra sự hiện diện của ba Hắc Long nữa trong đại trận.

Đột nhiên một giọng nói thánh thót vang lên.

"Đàm Cửu。ngừng tay!"

Chỉ thấy từ xa một hoàng y thân ảnh phiêu phiêu bay tới, chính là Hoàng Tĩnh. Nhìn thấy tay phải của nàng nhẹ nhàng giơ lên, Tần Vũ chứng kiến bên trong gần mười thước không gian của *"Lục Hợp diệt trận"* hoàn toàn hóa thành mảnh nhỏ, những khe nứt màu đen hiện ra trước mặt.

Không gian vỡ vụn!

Cả sáu Hắc Long thân hình đều giống như bị đóng trụ, thân hình đình chỉ, khiếp sợ nhìn về hoàng y nữ tử đằng xa: *"Nữ tử này là ai? Lại có thể hủy diệt không gian, ở Úy Trì thành từ đâu mà có một nữ thượng bộ thiên thần vậy?"*

Hắc Long cũng rõ là đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu như độc ác thì đã trực tiếp diệt bản thân hắn, chỉ cần công kích chín lần, toàn bộ chín phân thân của hắn đều đi đời.

Dù là không tình nguyện, Hắc Long cũng ngừng tay.

"Đàm Cửu, ba phân thân nữa của ngươi cũng không cần phải dấu giếm nữa。" Hoàng Tĩnh bình thản cười。

Vào lúc này Hắc Long cố gắng nặn ra một nụ cười, để ba phân thân từ bên cạnh Tần Vũ đi ra. Tần Vũ nhìn thấy họ phía sau lưng cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc này, Hắc Long hướng về Liễu Nhứ đạo nhân ra lệnh: *"Liễu Nhứ, lệnh cho mọi người lui ra, ở lại đây chỉ quấy rầy thêm thôi."*

"Dạ, Hắc Long đại nhân" Liễu Nhứ đạo nhân vâng lệnh.

Đám đông khổng lồ hơn mười vạn thần nhân vâng lệnh Liễu Nhứ đạo nhân và Mị Cơ lập tức giải tán. Tại đại trận, bên cạnh Tần Vũ chỉ còn lại chín Hắc Long và Hoàng Tĩnh.

"Tần Vũ, chúng ta lại gặp mặt." Hoàng Tĩnh mĩm cười nói với Tần Vũ.

Tần Vũ lên tiếng cảm tạ: *"Hoàng Tĩnh cô nương, cám ơn cô đã cứu ta một mạng. Người tại sao lại gọi Hắc Long này là Đàm Cửu?"*

Hoàng Tĩnh lại nhìn về hướng Hắc Long：*"Đàm Cửu, ngươi tự mình nói đi."*

Chỉ nhìn thấy chín Hắc Long bất ngờ nhập lại cùng lúc trở thành một bản thể. Trong tay cũng xuất hiện chín khúc hắc sắc trường côn, mỗi khúc dài một xích, lại thấy Hắc Long dùng hai tay xoắn các khúc côn này lại với nhau từ chín khúc đoản côn trở thành một trường côn chín đoạn.

*"Tại hạ bổn thể là Cửu Thủ Hắc Long, tự xưng "*Hắc Long đại nhân*", lúc tại hạ sanh ra thì cha mẹ đặt tên là Đàm Cửu. Cửu thủ Hắc Long "*Đàm Cửu*" lúc này không có lấy một chút kiêu ngạo nào.*

Đối mặt với một thượng bộ thiên thần, hắn không dám kiêu ngạo.

"Thì ra là vậy…" *Tần Vũ cũng đoán được tại sao phụ mẫu của Đàm Cửu chắc là vì đứa nhỏ có chín đầu nên mới đặt tên là Cửu.*

Cửu thủ Hắc Long "Đàm Cửu" *nhìn Hoàng Tĩnh nói* : "Không biết đại nhân gọi là…"

"Ta họ Hoàng." *Hoàng Tĩnh thờ ơ nói.*

"Hoàng đại nhân。Đàm Cửu trong tay gắn chín khúc đoản côn lại thành một trường côn, *"Không biết làm sao mà đại nhân biết được danh tính của ta vậy? Ở thần giới rất ít người biết tới tên thật của ta."*

Hoàng Tĩnh cười khẻ : "Là thủ lĩnh quân đội của Úy Trì thành Liễu Du Tây nói ta nghe."

"Liễu Du Tây ? "Đàm Cửu biến sắc.

Hoàng Tĩnh cười khinh mạn nói: *"ta và Liễu Du Tây đàm đạo hồi lâu, thì mới biết…. thủ lĩnh của đám cường đạo là Đàm Cửu, không ngờ lại cùng với hắn đến từ ma sát giới, lại cùng phi thăng lên thần giới. hơn nữa lại cùng đạt tới trung bộ thiên thần cảnh giới. Chỉ là hiện tại, một người là thủ lĩnh cường đạo, còn người kia lại là tổng thống lĩnh quân đội của Úy Trì thành, à, thực là kỳ quái quá đi."*

Tần Vũ không khỏi nhìn về Đàm Cửu

Hắn cảm thấy được, Đàm Cửu đối với vị thống lĩnh quân đội của Úy Trì thành, Liễu Du Tây, có một mối quan hệ rất đặc biệt.

"Hoàng đại nhân, không biết ngài và Liễu Du Tây đã nói chuyện gì

mà làm cho ngài phải tự mình tới nơi này vậy? Đàm Cửu gương mặt hơi lúng túng, trong lòng thầm chửi rủa: Liễu Du Tây, đồ khốn kiếp, có tài thì tự mình đi tranh đoạt, để một thượng bộ thiên thần tới đây thật quá đáng mà!

*Hoàng Tĩnh cười thản nhiên: "*Hắn nói gì hả, Đàm Cửu ngươi chắc cũng biết rồi, ngươi ẩn thân tại Hắc Long đàm này bao nhiêu năm qua, là vì cái gì chứ? Hắn đã nói cho ta nghe chuyện gì đây."

Con mắt của Đàm Cửu chớp nháy, đôi mày kiếm đỏ đậm nhướng lên nhô ra ngoài, một cổ sát khí giàn dụa hiện ra.

*"*Hoàng đại nhân, cũng muốn tranh đoạt sao ? *" Đàm Cửu chậm rãi nói.*

Tần Vũ ở một bên lắng nghe ra Đàm Cửu này đã ở tại Hắc Long đàm vô số năm rồi, chắc vì một vật gì đó. Hơn nữa theo lời đối thoại hai bên, tin tức này chỉ có Liễu Du Tây và Đàm Cửu biết mà thôi.

*Hoàng Tĩnh cười thờ ơ: "*Đàm Cửu đối với ngươi và Liễu Du Tây vật đó có thể cực kỳ trọng yếu, đối với ta thì cũng có chút hấp dẫn. Nhưng hai người đã hao tốn biết bao nhiêu thời gian, ta không muốn cướp đoạt vật người yêu thích, tự nhiên sẽ không nhúng tay vào. Ngươi và Liễu Du Tây ai lấy được thì tự nhờ vào bản lãnh của mình đi."

*Cửu thủ Hắc Long "*Đàm Cửu*", trong lòng thở ra nhẹ nhõm.*

Đồng thời hắn cũng bắt đầu hoài nghi về bối cảnh của hoàng y nữ tử này, cho dù là thượng bộ thiên thần, bảo vật như vậy mà không để trong mắt, liệu có mấy người…hơn nữa Liễu Du Tây còn đem bí mật này nói hết cho nàng ta nghe.

"Liễu Du Tây, tên khốn kiếp, làm sao mà lại nói chuyện này với nữ tử đó chứ? Có phải là hắn muốn lấy lòng nàng ta không?" *Đàm Cửu nhìn Hoàng Tĩnh, hắn và Liễu Du Tây đã một mực tranh đấu từ hồi ở Ma Sát giới, đến hôm nay là đã qua vô số năm trời, hai người không phân thắng bại, hắn đương nhiên là hiểu rõ tính tình của đối thủ.*

"Sở dĩ hôm nay ta tới đây thật ra là để thăm vị bằng hữu này." *Hoàng Tĩnh hướng về Tần Vũ.*

Tần Vũ không khỏi kinh ngạc: "Hoàng Tĩnh cô nương, người……"

"Ta nghe được tin, nói rằng ở núi Mê Nhĩ xuất hiên một thiên thần, vào thời gian xuất hiện thì cũng lúc ta và người ly khai, sau đó lại nghe nói là vị thiên thần đó thậm chí đã tới Hắc Long đàm đánh giết. Ta nghi ngờ là ngươi, xem ra là sự thật!"

Hoàng Tĩnh mỉm cười nói, "Tần Vũ, ngươi chắc là mới đạt tới thiên thần cảnh giới, không biết là có hứng thú tới Huyễn Kim sơn tu luyện không?"

Chương 513

Bát Đại Gia Tộc

"Đến Huyễn Kim sơn ? "

Trong lòng Tần Vũ, phía đông thần giới, nơi tập trung thực lực, quyền lợi chính là *"Huyễn Kim Sơn"*. Là nơi mà Đông Cực thánh hoàng cùng gần vạn thiên thần tề tụ.

*"Không được, tham ngộ vẫn chưa thành công, ta còn phải chú tâm tu luyện "*trận đạo*", đợi đến khi thành công rồi hãy tới Huyễn Kim Sơn cũng không muộn."* Tần Vũ thầm nghĩ.

Cùng với nghiên cứu *"trận đạo"*, thực ra thì linh hồn cảnh giới cũng từ từ tăng lên. Dựa theo kinh nghiệm của 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên lưu lại, một khi đạt tới bát cấp trận pháp cảnh giới, đó cũng là đỉnh cao của thượng bộ thiên thần.

Tần Vũ nhìn hoàng y nữ tử trước mặt, lại mơ màng như thấy mái tóc dài thướt tha phấp phới của Lập Nhi.

"A!" Tần Vũ đột nhiên bừng tỉnh, *"Đúng rồi, Hoàng Tĩnh này chính là đại đội trường tu luyện giả ở Huyễn Kim Sơn, lại vừa là thượng bộ thiên thần。Hẳn là người trong thế lực hạch tâm của Đông Cực thánh hoàng, khẳng định nàng ta chắc biết về tên tuổi của bát đại gia tộc, nói không chừng cũng biết chuyện của Lập Nhi a!"*

Lúc trước Phúc bá, cũng chính là quản gia Mê Thần điện, là khôi lỗi do tượng thần Xa Hầu Viên luyện chế ra, có rất nhiều chuyện hắn không biết cũng là bình thường.

Còn Hoàng Tĩnh này, đến từ hạch tâm quyền lợi của Huyễn Kim Sơn a.

"Tần Vũ, ngươi đang nghĩ ngợi gì đó?" Hoàng Tĩnh cười nói, *"thần giới rộng lớn, bát đại thánh hoàng ở theo từng chỗ, ngươi nay đã đạt tới thiên thần cảnh giới. Ở lại trong phạm vi nhỏ bé của Úy Trì thành này, thành tựu sẽ không lớn, ở đây, một hạ bộ thiên thần không có gì đặc biệt, nhưng ở Huyễn Kim Sơn, bất kỳ một người nào cũng là thiên thần."*

Hoàng Tĩnh nhìn chằm chằm vào Tần Vũ: *"Ta tin là ngươi chắc chắn không cam lòng chỉ ở trong phạm vi Úy Trì thành phải không?"*

Tần Vũ bị Hoàng Tĩnh nói như vậy, trong lòng cũng dao động.

Sau khi vừa tới thần giới thì thực lực của mình cũng yếu. Chính là bây giờ *"Tinh Thần Biến"* của mình bước vào *"Càn Khôn Chi Cảnh"*, mở ra thiên địa, tạo thành một thế giới mới, bản thân mình có Càn Khôn thế giới, tham hiểu được *"không gian chi lực"*, thậm chí có thể thuấn di.

Hơn nữa, còn hấp thu *"Huyền Hoàng Chi Khí"* vào Tàn Tuyết thần thương, công kích lực cũng rất kinh hồn.

"Chính vậy, hiện nay ở Úy Trì thành này thật không có sự thách thức với mình nữa. Kẻ có thể coi là đối thủ, đếm được trên đầu ngón tay. Tần Vũ thầm than. Hạ bộ thiên thần bình thường, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

*Ngay cả với trung bộ thiên thần, hắn cũng có thể đấu một trận, nếu nguy cấp tới tính mạng có thể sử dụng "*thuấn di"……*cận thân chiến đấu mà giết hắn, thực là khó lắm.*

*Cửu Thủ Hắc Long "*Đàm Cửu" vào thời khắc này cũng xác định được hoàng y nữ tử trước mặt đúng là đến từ *"Huyễn Kim Sơn"*. Đối với Hoàng Tĩnh" hắn càng thêm cẩn thận. Lúc này hắn cũng khuyên: *"Tần Vũ , Hoàng Tĩnh đại nhân tự mình mời ngươi, ngươi cũng nên gật đầu đi."*

*"Được, tốt lắm……"*Tần Vũ đáp ứng , đột nhiên khựng lại.

*"Sao vậy ? "*Hoàng Tĩnh nghi hoặc nhìn Tần Vũ。

Tần Vũ nhíu mày. Trong lòng bỗng nhớ tới một việc không ổn: *"Hoàng Tĩnh nghĩ rằng mình đã đạt tới hạ bộ thiên thần cảnh giới, nhưng mình thật ra chỉ tới thượng cấp thần nhân mà thôi. Chính nhờ Lưu Tinh Lệ phụ trợ mới có thể phi hành. Mình hiện tại năng lượng sử dụng là "*thần chi lực*", Hoàng Tĩnh bây giờ cho rằng mình mới đạt tới hạ bộ thiên thần, chưa có đủ thời gian để chuyển hóa. Rủi sau này tới ở Huyễn Kim Sơn khá lâu mà mình vẫn sử dụng "*thần chi lực*" như trước, có thể khiến cho nhiều người nghi ngờ a."*

"Hơn nữa Huyễn Kim Sơn là khu vực của Đông Cực thánh hoàng, hắn ta thực lực khó dò, nếu mà bị hắn nghi ngờ thì có nhiều phiền phức lắm."

Trong phút chốc Tần Vũ chợt nghĩ đến vấn đề này.

Làm sao mà chính mình sử dụng thần chi lực, lại không để cho gần vạn thiên thần danh tiếng lẫy lừng không để ý tới?

"Từ thượng cấp thần nhân tới mức hạ bộ thiên thần, thì mất bao lâu đây?" Tần Vũ trong lòng cũng lo lắng, cái nấc thăng cấp này, trên thần giới có cả ngàn ức thượng thiên thần bị khốn không qua được.

Thời gian để đột phá thì rất lâu, không sử dụng được thiên thần chi lực trong thời gian lâu như vậy, ở Huyễn Kim Sơn thế nào cũng bị hoài nghi.

"Hoàng Tĩnh cô nương , trong lòng ta cũng mong muốn tới Huyễn Kim Sơn lắm, chỉ là hiện tại thực lực của ta yếu quá , ngay cả thần chi lực cũng chưa hoàn toàn chuyển hóa。 Ta nghĩ rằng để cho công lực cao lên, rồi tới đó cũng không muộn。 " Tần Vũ thuyết phục。

Hoàng Tĩnh gật gật đầu, tựa hồ có chút thất vọng. Bất quá,

nàng dù không phải vui vẻ như trước, vẫn hơi cười: *"Tốt, tới chừng ngươi muốn đi, chỉ cần tới Huyễn Kim Sơn rồi báo tên ta ra."*

"Đa tạ Hoàng Tĩnh cô nương." Tần Vũ cảm kích nói.

Tần Vũ ngoài miệng nói vậy, nhưng lúc này trong lòng của hắn vẫn còn một điều làm hắn phiền não: là danh tính của thần giới bát đại gia tộc, gia tộc của Khương Lập là gia tộc nào?

Tần Vũ muốn hỏi Hoàng Tĩnh。

Liếc qua Hắc Long ở bên cạnh, Tần Vũ nhìn về Hoàng Tĩnh dùng thần thức truyền âm: *"Hoàng Tĩnh cô nương, ta có một chuyện muốn hỏi, chỉ sợ là quá đường đột."*

Thần giới thần bí nhất, từ thuở xa xưa, bát đại gia tộc nắm quyền lợi tối cao, nhưng danh tính vẫn là một bí mật, có ai nói cho một kẻ tầm thường nhỏ bé chỉ gặp qua vài lần?

Hoàng Tĩnh nghe Tần Vũ thần thức truyền âm, không khỏi có chút kinh ngạc, nàng cũng hiểu là Tần Vũ hỏi như vậy là có bí ẩn gì.

"Hoàng Tĩnh đại nhân, người trò chuyện trước, ta sẽ nói chuyện với Tần Vũ sau." Hắc Long *"Đàm Cửu"* thấy biểu tình của Tần Vũ hai người, liền đoán ra là họ có chuyện bí mật cần trao đổi, lập tức đi ra ngoài xa vài dặm.

Chu vi xung quanh người Hoàng Tĩnh nổi lên một trận sóng gợn, nhất thời không gian xung quanh đã bị Hoàng Tĩnh khống chế.

"Tần Vũ , có chuyện gì cứ việc nói ra, trong khu vực này, người ngoài tuyệt đối không thể nghe được câu chuyện của chúng ta." Hoàng Tĩnh cười nói, *"Ta thật muốn biết ngươi muốn hỏi ta chuyện gì!"*

Tần Vũ nhẹ hít vào một hơi, rồi chăm chú nhìn Hoàng Tĩnh。

Hoàng Tĩnh cũng cảm nhận được bầu không khí nghiêm túc, trên mặt không hề lộ vẽ đùa cợt nữa.

"Hoàng Tĩnh cô nương , ta chỉ muốn hỏi một chút về bát đại gia tộc cổ xưa nhất ở thần giới, cũng là gia tộc bát đại thánh hoàng, danh tính của gia tộc là gì! Có một họ Khương không? Cũng là một trong những thế lực phải không?" Tần Vũ nói liền một hơi, nói xong cảm thấy đôi tay hơi run rẩy, cả người cũng run lên một chút.

Khẩn trương !

Tần Vũ vô cùng khẩn trương, nhìn Hoàng Tĩnh, chờ nàng trả lời.

Hoàng Tĩnh gương mặt thoáng biến đổi, nhìn Tần Vũ, đôi mày lá liễu cong lên, nghi hoặc hỏi: *"Ngươi hỏi về danh tính của bát đại gia tộc? Để làm gì?"*

Gương mặt Tần Vũ hơi ửng đỏ, hắn cảm thấy cả người phảng phất như là con kiến bò.

"Hoàng Tĩnh cô nương, ta thật là mong muốn biết được vấn đề này, nó cực kỳ quan trọng đối với ta, cô nương nói cho ta biết được không, trong bát đại gia tộc, có tộc nào mang họ "Khương" không vậy?" Tần Vũ nói không ngừng, càng nói lại càng nhanh.

Ngay cả Hoàng Tĩnh cũng cảm thấy Tần Vũ mang lại cảm giác rất cấp bách.

"Xin lỗi, ta nóng nảy quá, Hoàng Tĩnh cô nương, nếu như là truyện quan trọng không thể nói ra, ta cũng không dám ép. Nếu như có thể nói được… thì ta xin cô nương, nói cho ta biết, được không?" Tần Vũ nhìn Hoàng Tĩnh đầy mong mỏi.

Hoàng Tĩnh trầm mặc một lúc, sau đó mĩm cười: *"Thôi được, ta nói cho ngươi nghe, nhưng ta hy vọng là ngươi không nói ra ngoài. Danh tính của bát đại gia tộc không thể tùy tiện nói ra đâu."*

"Đa tạ, ta nhất định sẽ không nói ra ngoài, nhất định sẽ không!" Tần Vũ cuống quít cam kết.

Tự nhiên Tần Vũ cũng biết được, danh tính của bát đại gia tộc đâu thể tùy tiện nói ra ngoài được, mà bây giờ Hoàng Tĩnh lại nói cho mình nghe, trong lòng thật cảm kích nàng.

"Tám đại gia tộc lâu đời nhất ở thần giới có mặt cùng lúc khi thần giới được tạo ra. Danh tính của họ, chỉ có người ở thượng tầng mới biết, mà theo lời ngươi nói là họ Khương thì chính xác là họ của một trong bát đại gia tộc. Hoàng Tĩnh nói tới đây thì nhìn Tần Vũ cười cười.

Hai con mắt của Tần Vũ trở nên sáng rực, như hai vì sao lấp lánh.

*"*Quả thiệt, quả thiệt.*" Tần Vũ cảm thấy như trái tim như cứng lại, cả người trở nên vô cùng khẩn trương.*

Hoàng Tĩnh tiếp tục nói：*"*Thần giới bát đại gia tộc，phân biệt ra là：Hoàng Phủ、Thang、Mộc、Khương、Đoan Mộc、Thân Đồ、Phổ Thai、Chu。Đông Cực thánh hoàng nhất tộc，chính là Hoàng Phủ gia tộc！*"*

*Trong đầu Tần Vũ chỉ hiện lên một ý nghĩ "*thần giới đông bộ là thế lực phạm vi của gia tộc Hoàng Phủ*", rồi đẩy nó vào một góc sâu trong trí nhớ, Tần Vũ lại nhìn Hoàng Tĩnh chăm chú như trước, đợi nghe Khương gia là gia tộc nào.*

Tần Vũ thấy Hoàng Tĩnh không lên tiếng, không khỏi bức thiết nói：*"*Hoàng Tĩnh cô nương……*"*

*Hoàng Tĩnh nhoẻn miệng cười: "*Ta biết là ngươi nóng lòng, Khương gia, chính là một trong thần giới bát đại gia tộc là Bắc Cực

thánh hoàng gia tộc, người của Khương gia đa số đều ở tại Phiêu Tuyết Thành! Tần Vũ, ngươi hài lòng chưa."

"Phiêu Tuyết Thành , Phiêu Tuyết Thành ! "

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Tần Vũ đã tràn ngập ba chữ này, máu huyết trong người như thành một dạng, vào lúc này hắn tựa như không còn chút năng lực nào.

Hoàng Tĩnh thấy Tần Vũ da đều đỏ ửng, cả người như phát ngây ngốc, không khỏi kinh ngạc.

*Tần Vũ thân thể run lên, sau đó đề tỉnh lại, lập tức nhìn Hoàng Tĩnh tha thiết nói: "*Hoàng Tĩnh cô nương, ta muốn hỏi là cô nương có biết một người con gái tên là Khương Lập không?"

"Khương Lập , hả , ngươi cũng biết Khương Lập muội muội ? "

*Hoàng Tĩnh kinh ngạc, "*Ngàn vạn lần cũng đừng nói cho ta hay là ngươi cũng theo đuổi Khương Lập muội muội đó ! "

Chương 514

Uy Hiếp

Tần Vũ nghe thấy tiếng Hoàng Tĩnh hỏi, lập tức bừng tỉnh.

Quan hệ giữa hắn và Lập Nhi lúc này không thể để người ngoài biết được. Thực lực bản thân quá yếu! Tần Vũ lập tức hỏi ngược lại:

- Theo Khương Lập? Hoàng Tĩnh cô nương, cô nói thế nào, chẳng lẽ người theo Khương Lập rất nhiều?

- Ồ?

Hoàng Tĩnh nhìn Tần Vũ đầy hoài nghi.

Sâu trong lòng Tần Vũ ngấm ngầm sợ. Vừa rồi Hoàng Tĩnh truy hỏi, bản thân nếu như không tỉnh táo, không chừng còn nói ra hết sự thực.

- Hoàng Tĩnh cô nương, đang nghĩ chuyện gì thế?

Tần Vũ cười nhẹ nói. Trong phút chốc, tâm tình của Tần Vũ đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại.

Hoàng Tĩnh nhìn Tần Vũ mấy lượt, rồi mới nói:

- Người theo Khương Lập muội muội đương nhiên là rất nhiều. Chuyện này có thể liên quan đến một đại bí mật, ta tạm thời vẫn chưa muốn nói cho ngươi biết chuyện này.

- Liên quan đến một đại bí mật? Bí mật gì mà thần bí như vậy?

Tần Vũ cười nói.

Nhưng Hoàng Tĩnh lắc đầu không nói. Kỳ thật bí mật này cũng không được coi là đại bí mật gì. Xét cho cùng, những nhân vật cao cấp thượng tầng trên thần giới cơ hồ đều biết hết. Nếu không cũng sẽ không có bao nhiêu thiên thần theo đuổi Khương Lập rồi. Nhưng mà Hoàng Tĩnh thực sự không muốn đem cái bí mật này nói cho Tần Vũ biết!

- Kì thật, Khương Lập muội cũng thực là đáng thương.

Hoàng Tĩnh thở dài một tiếng.

Tần Vũ giật mình trong lòng, Lập Nhi làm sao? Làm sao lại đáng thương? Nhưng ngoài mặt, Tần Vũ vẫn giả vờ hiếu kì:

- Khương lập đáng thương? Cô ta sao lại đáng thương vậy?

Hoàng Tĩnh lắc đầu thở dài:

- Khương Lập là người của Bắc Cực Khương gia, địa vị cũng có thể coi là cao. Theo lý mà nói, cô ta có thể sống một đời không ưu không phiền. Xét cho cùng, cưỡng bách hôn nhân cũng đã cực ít. Người của thần giới cũng có rất ít kẻ thích người khác mà thích đến điên cuồng. nhưng mà từ sau trận chiến kinh thiên, hoàn cảnh của Khương Lập muội muội liền bất diệu.

- Người theo cô ta nhiều lắm, và thân phận không ít người trong số đó đều cực cao. Người theo cô ta nhiều… nói lên mị lực của cô ta ư? Nếu như quả thật là như vậy thì tốt rồi. Đáng buồn nhất là đám người theo đuổi Khương Lập muội muội, không có mấy người bản thân thích Khương Lập muội muội.

Hoàng Tĩnh thở dài một tiếng.

Một đám người không thích mình lại theo đuổi mình.

Đó quả thật là đáng buồn.

Tần Vũ cảm thấy sâu trong lòng lửa giận nổi lên, nỗ lực duy trì bình tĩnh trên mặt:

- Hoàng Tĩnh cô nương, đám người đó không thích Khương Lập, sao lại theo đuổi cô ta?

- Còn không phải vì có cơ hội trở thành thần vương sao! Hừ, cả đám người đó, người nào người nấy đều muốn trở thành một thần vương mới. Khương Lập muội muội cũng thật đáng thương, cô ta lấy người nào cũng đều… May mắn là còn Khương Lan tiền bối giúp đỡ Khương Lập muội muội, nếu không Khương Lập muội muội đã sớm trở thành vợ người ta một cách bất đắc dĩ rồi.

Hoàng Tĩnh thở dài một tiếng.

Tần Vũ giật mình trong lòng.

Thành vợ người khác? Bốn từ này khiến lòng Tần Vũ bắt đầu khẩn trương. Dù là biết chuyện này chưa phát sinh. Nhưng chỉ cần hơi nghĩ tới cũng khiến trong lòng Tần Vũ phát gấp.

Tần Vũ không biết, nếu như Lập Nhi thật sự trở thành thê tử của người khác, bản thân hắn sẽ làm thế nào!

- Lan thúc, Lập Nhi….

Tần Vũ không khỏi nghiến chặt hai hàm răng. Quyết tâm lúc này dường như đã khắc vào linh hồn của hắn.

- Lập Nhi, nàng kiên trì thêm một khoảng thời gian. Đợi ta có đủ thực lực, nhất định sẽ bước vào Phiêu Tuyết thành một cách quang

minh chính đại.

Tần Vũ lúc này thực muốn nếm gai nếm mật, nỗ lực tu luyện.

Đợi đến ngày sau có thành tựu, lại hiện kỳ quang.

- Hoàng Tĩnh cô nương, ngày hôm nay cô nói cho ta những chuyện này, Tần Vũ ta thật là cảm kích vô cùng

Tần Vũ cúi người biểu thị sự cảm tạ lần nữa. Hoàng Tĩnh lập tức cười tít mắt:

- Không có gì, đợi đến ngày sau ngươi đến ngồi trên giường nhìn tiểu kim sơn. Mấy chuyện này cũng sẽ biết thôi.

Hoàng Tĩnh quay đầu nhìn về phía xa, nơi có con hắc long chín đầu *"Đàm Cửu"*.

- Cái tên Đàm Cửu này nói có chuyện muốn bàn với ngươi. Bây giờ ngươi đi nói chuyện với hắn đi.

Hoàng Tĩnh vừa cười vừa nói, đồng thời thu hồi không gian lĩnh vực xung quanh.

…….

Mái tóc ngắn đỏ thẫm như kim châm dựng lên tua tủa, dưới chân mày kiếm đỏ sẫm là cặp mắt đầy sát khí.

Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* với bộ dạng thiếu niên rắn chắc gương mặt lạnh lùng đang đứng trên không. Gió trong khe núi rít lên xoắn tới, thổi lên người hắn, nhưng Đàm Cửu lại không có chút biến hóa nào.

- Tên Tần Vũ này, hi vọng không muốn sống mái với mình.

Trong lòng Đàm Cửu có chút chuyện khiến hắn lo lắng.

Thân phận của Tần Vũ!

Dưới sự nhận xét của Đàm Cửu, Tần Vũ có vũ khí thượng phẩm thiên thần, lại có cái thần thông tuyệt vời *"Chỉ Xích Thiên Nhai"* (gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt). Thêm vào đó, bản thân Tần Vũ cũng đã nói qua là hắn có sư tôn. Hôm nay Đàm Cửu hắn động thủ giết Tần Vũ, lúc tối hậu bị Hoàng Tĩnh phá hỏng.

Nhưng Đàm Cửu cũng bắt đầu lo lắng, nếu như Tần Vũ đem chuyện này nói với sư tôn thần bí sau lưng Tần Vũ, nhờ vị sư tôn đó xuất thủ giết hắn, hắn lại phải như thế nào mới là tốt đây?

Cái tâm muốn giết Tần Vũ của bản thân hắn, trong *"Lục Hợp Diệt trận"*, Tần Vũ chắc chắn là đã cảm thụ được.

Đàm Cửu tin là Tần Vũ chắc chắn sẽ phục thù.

Vì đối phương sẽ phục thù, vậy mình tất phải hủy diệt hắn.

Giết Tần Vũ?

Trong đầu Đàm Cửu hiện lên cảnh tượng Hoàng Tĩnh chỉ giơ tay là phá được trận pháp công kích mạnh nhất của hắn, trong lòng phải bỏ qua phương pháp này.

Còn Hoàng Tĩnh ở đó, hắn căn bản không giết được Tần Vũ.

- "Chỉ có một biện pháp thôi!"

Đàm Cửu nói thầm trong lòng.

- Đàm Cửu, ngươi không phải là có chuyện muốn nói cùng Tần Vũ sao?

Một thanh âm trong trẻo thình lình vang lên bên người. Đàm Cửu uể oải quay sang bên nhìn, Hoàng Tĩnh mới còn ở xa xa, phút chốc đột ngột đến bên người hắn.

Đàm Cửu lập tức cúi nhẹ người:

- Hoàng Tĩnh đại nhân, chuyện ta nói với y rất ngắn, xin đợi một chút.

Nói xong, cả người Đàm Cửu hóa thành một đạo tàn ảnh, trong phút chốc đã đến bên người Tần Vũ.

- Đàm Cửu, có chuyện gì cứ nói đi.

Tần Vũ cười nhẹ nhìn Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"*.

Đối mặt với Đàm Cửu này, Tần Vũ cũng đầy hiếu kì. Một con hắc long chín đầu, biến thành hình người không ngờ lại thành hình dạng như một thiếu niên.

Không gian quanh Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* gợn sóng, cũng bao trùm khu vực chu vi một trăm thước.

Không gian lĩnh vực!

Tần Vũ căn bản không tránh né. Bởi vì Tần Vũ tin là, Đàm Cửu trước mặt đã nếm qua năng lực *"thuấn di"* của hắn, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

- Tần Vũ, ta chỉ là muốn xin lỗi ngươi.

Đàm Cửu cười nhẹ, nghiêng người nói.

- Nói xin lỗi?

Tần Vũ nghi hoặc nhìn Đàm Cửu, gã Đàm Cửu này không phải là đầu óc có vấn đề chứ. Chẳng lẽ vì chuyện vừa rồi muốn giết mình mà xin lỗi? chuyện này chỉ cần nói xin lỗi là xong sao?

- Ba thủ hạ của ta, ngươi giết chết Hùng Hắc, làm trọng thương hai người còn lại. Còn hủy một thiên thần khí hạ phẩm, ta thân là thủ lĩnh Hắc Long đàm, nếu như ta bỏ qua cho ngươi, chúng làm sao phục ta đây?

Hai chân mày đỏ của Đàm Cửu nhướng lên rồi nói tiếp:

- Ta có thể giết ngươi mà lại không giết, những người ở đây sẽ không phục ta. Rồi sau đó ta sử dụng *"Lục Hợp Diệt trận"* công kích ngươi, bị Hoàng Tĩnh đại nhân phá mất. Gần trăm vạn thần nhân ở Hắc Long đàm cũng sẽ minh bạch, ta không phải là không vì thủ hạ trả thù, mà là không có năng lực đó. Vậy cũng không trách ta được.

Đàm Cửu nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ta nghĩ chắc là ngươi đã minh bạch ý tứ trong lời nói của ta rồi.

Tần Vũ cười lạnh trong lòng: *"Không phải là muốn để bản thân mình cho rằng Đàm Cửu ngươi muốn giết Tần Vũ ta chỉ là vì bất đắc dĩ bị bắt buộc, sâu trong lòng không có sát tâm sao?"*

- Đàm Cửu, ta có thể hiểu được nỗi khổ trong lòng ngươi. Thân là thủ lĩnh, làm như vậy cũng khó tránh được sự trách móc.

Tần Vũ nói có vẻ cực kỳ hiểu ý tốt của người khác.

- Tần Vũ ngươi có thể hiểu cho ta như vậy, ta cũng cảm thấy trong lòng nhẹ đi không ít.

Đàm Cửu bật cười ha hả, chỉ là sâu trong lòng Đàm Cửu vẫn hoài nghi như cũ. Hắn không hề nghĩ rằng Tần Vũ sẽ bỏ qua cho hắn đơn giản như thế.

Tần Vũ nói tiếp:

- Đàm Cửu, nếu như không có chuyện gì, thì ta đi đây.

- Tần Vũ, ta là người không thể giấu lời, vừa rồi biết được ngươi có thần thông *"Chỉ Xích Thiên Nhai"*, lúc nhất thời không thể kiềm chế miệng mồm, đem chuyện này nói với tâm phúc của ta rồi, - Đàm Cửu nói tiếp, - Thực sự xin lỗi a. Bất quá Tần Vũ ngươi yên tâm, miệng mồm tên tâm phúc này so với ta thì kín hơn nhiều, chỉ cần có ta, hắn sẽ không đem chuyện này truyền ra ngoài.

- Ta đương nhiên là tin Đàm Cửu huynh.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

Nhưng mà trong lòng Tần Vũ lại đang nổi giận chửi rủa:

- "Hừ, tên Đàm Cửu này không phải là đang uy hiếp ta sao. Một khi ta giết hắn, tâm phúc của hắn sẽ đem chuyện ta biết thần thông *"Chỉ Xích Thiên Nhai"* truyền ra.

Đàm Cửu nhìn Tần Vũ thở dài nói:

- Tần Vũ, bất quá thần thông *"Chỉ Xích Thiên Nhai"* của ngươi thực sự là đáng kinh ngạc a. Nếu như bị thiên thần của cả thần giới biết được, không biết sẽ có bao nhiêu thiên thần có dã tâm liều mạng đến phá kế hoạch của ngươi. Những thiên thần sẵn sàng mạo hiểm, trên thần giới thật sự rất nhiều.

Trong lòng Tần Vũ càng thêm nổi nóng.

Ý tứ của Đàm Cửu rất rõ ràng. Một khi hắn chết, tin tức Chỉ

Xích Thiên Nhai lộ ra ngoài, sẽ dẫn đến số lượng lớn thiên thần có dã tâm trên thần giới đến đối phó với bản thân.

- Sẵn sàng mạo hiểm, nhưng vì mạo hiểm thì phải chuẩn bị tinh thần chết. Muốn giết ta, chắc chắn không dễ dàng như thế.

Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Đúng, ta cũng cho là như thế.

Đàm Cửu cũng gật đầu nói.

Đột nhiên….

- Cáp! Hắc Long, nghe nói Hắc Long điện của ngươi bị người ta thiêu mất!

Chỉ nghe một tiếng rống cuồng dại, tiếng rống lớn giống như thiên lôi ầm vang xuyên suốt bầu trời, chỉ thấy một cơ nhục căng ra, hán tử cường tráng râu rậm thân cao như gấu đen khủng bố bay từ trên khe núi xuống.

- Đại ca, không đơn giản chỉ là một Hắc Long điện a, cả ba điện khách cũng đều bị thiêu mất.

Lại thấy một hán tử râu rậm nữa xuất hiện.

- Nghe nói là một thiên thần làm đất giỏi về bày binh bố trận nữa, thật muốn nhìn a.

Thêm một đại hán cường tráng hùng dũng không kém từ trên khe núi bay xuống.

Ba cơ nhục này giống như nham thạch điêu khắc, kích thước

còn to hơn cả gấu đen, đại hán cường tráng so với hùng hắc thập phần bá đạo hơn, chỉ riêng khuôn mặt, tựa hồ như độc nhất vô nhị.

- *"Khí thế rất bá đạo!"*

Ánh mặt Tần Vũ lập tức hướng về phía ba người. Ba đại hán cường tráng này, phỏng chừng là ba trung bộ thiên thần.

Ba đại hán này có một chỗ kỳ quái, ba người đều có đồng tử màu tím!

Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* nhìn ba người vừa tới, không khỏi nhướng mày, đồng thời thân thể hắn chia ra làm ba phân thân, ba *"Hắc Long"* phân ra trong tay đều cầm một thanh trường côn.

Chương 515

Tam Phương Thủ Lĩnh

Tần Vũ nhìn phản ứng lúc này của *"Đàm Cửu"* không khỏi nhíu mày lại.

Ba mãng hán này là địch nhân của Đàm Cửu ư?

Ba tử đồng tráng hán trước sau rơi xuống, tử đồng tráng hán cầm đầu nhìn về vị trí của mấy tòa cung điện *"Hắc Long điện"*, không khỏi cười lớn:

- Xem ra những điều ta nghe nói là sự thật, mấy tòa cung điện đều bị thiêu hủy không còn gì. Ai nha, Hắc Long, ngươi lần này đã rất mất mặt rồi.

- Ồ, nơi này có một trận pháp, chắng lẽ là đại trận được vị thiên thần giỏi bố trận đó bố trí.

Tử đồng tráng hán đứng ở sau cùng sắc mặc hưng phấn tiến về phía đại trận, đại trận đó cũng là sát trận mà Tần Vũ đã bố trí, có thể phát xuất bạch sắc tinh hỏa công kích!

- Lão tam, cẩn thận một chút.

Tử đồng tráng hán cầm đầu hét lên.

- Không sao đâu!

Nói xong, lão tam ấy trực tiếp sải bước tiến vào bên trong đại trận, cả sát trận liền khởi động, bạch sắc tinh hỏa thoáng chốc đã ngập tràn.

- Chao ôi, bạch sắc tinh hỏa a, đại trận này thật là quá biên thái. Chạy, chạy. Sử dụng không gian lĩnh vực để ngăn cản bạch sắc tinh hỏa, thời gian dài cũng rất mệt người.

Thanh âm còn đang vang vọng, *"lão tam"* đã từ trong đại trận lao ra.

- Không gian lĩnh vực ngăn trở bạch sắc tinh hỏa, thời gian dài cũng mệt người?

Tần Vũ nghi hoặc liếc nhìn Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* ở bên cạnh.

Trước đây không lâu, *"Đàm Cửu"* lúc ở sát trận, Tần Vũ còn cho rằng không gian lĩnh vực có thể dễ dàng loại bỏ bạch sắc tinh hỏa, hiện tại xem ra cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Nghĩ cũng đúng, bạch sắc tinh hỏa công kích lực cũng được xem là lợi hại, không gian lĩnh vực muốn ngăn cản khẳng định phải tiêu hao linh hồn chi lực ở một mức độ nhất định.

- Tần Vũ, ba người này ngươi có biết không?

Đàm Cửu nhìn sang Tần Vũ.

Tần Vũ lắc đầu.

Đàm Cửu nhìn ba tử đồng tráng hán ở xa xa, nói:

- Uất Trì thành ngoại có ba cường đạo thế lực khá lớn, một là Hắc Long Đàm của ta. Còn có Tam Xoa Sơn và một nữa là Lương Kim Sơn. Ba mãng hán này, chính là ba vị thủ lĩnh của Tam Xoa Sơn!

- Tam Xoa Sơn? Thì ra là bọn họ.

Tần Vũ trong lòng đã rõ ràng.

Lúc trước, trong những ngày sống ở Phù Giác thôn, Tần Vũ từ miệng của những cư dân xung quanh đã biết được truyền thuyết về Tam Xoa Sơn ba vị thủ lĩnh, trong mắt những người dân ở Phù Giác thôn, tam vị thủ lĩnh của Tam Xoa Sơn chính là ba thiên thần dũng mãnh và dã man!

Đem so sánh ba cường đạo thế lực, Lương Kim Sơn ngược lại được coi là mạnh nhất.

Cường đạo nhân mã của Lương Kim Sơn tuy ít nhất, nhưng nhân mã trên Lương Kim Sơn đều là tinh anh. Bọn họ rất ít khi đi cướp bóc, nhưng một khi ra tay, thường thường đều là những vụ lớn.

- Ha ha, Hắc Long, bao nhiêu năm nay chưa gặp ngươi rồi, muốn cùng ngươi luận bàn mà không có cơ hội, lần này ba huynh đệ chúng ta tình cờ đi ngang qua, biết rằng ngươi ở đây đã phát sinh đại sự, ta liền đoán rằng, ngươi lần này nhất định muốn xuất hiện. Ha ha, quả nhiên bị ta đoán trúng rồi.

Lão tam trong ba Tử Đồng tráng hán vừa cười lớn vừa nói.

Bản thân Đàm Cửu, ngoại trừ ba phân thân, bốn *"Đàm Cửu"* đều lạnh lùng nhìn ba người này.

Một *"Đàm Cửu"* trong đó nhíu mày lên tiếng nói:

- Man Phỉ, người đừng tỏ ra khôn vặt ở đây, ba huynh đệ các ngươi tới chỗ của ta, một là điều ô nhục, hai là cùng ta chiến đấu. Muốn đánh thì đánh, ta đã chuẩn bị rồi.

- Ba phân thân? - tử đồng tráng hán cầm đầu nhíu mày nói, - Đàm Cửu, ba phân thân của ngươi đối phó với ba huynh đệ chúng

ta, chẳng lẽ ngươi vẫn tự tin bằng vào ba phân thân đó có thể ngăn cản được ba huynh đệ chúng ta ư?

Tử đồng tráng hán đứng cạnh người kia nói:

- Đại ca, đừng cùng hắn lãng phí thời gian, chúng ta trước tiên cứ chà đạp ba phân thân của hắn một phen, đến lúc đó Hắc Long này tự nhiên sẽ lo lắng thôi.

Nhưng lúc này, Hoàng Tĩnh cũng bước tới cạnh Tần Vũ.

- Tần Vũ, đi tới cạnh ta đi. Thực lực của ba trung bộ thiên thần này đều khá, lúc chiến đấu có thể sẽ ảnh hưởng đến người ngoài.

Hoàng Tĩnh cười nói với Tần Vũ.

- A, tiểu muội muội xinh đẹp, thân thiết với ba đại vương nào.

Lão tam Man Phỉ trong Tam Xoa Sơn ba vị thủ lĩnh mở trừng trừng đại ngưu nhãn, chằm chằm nhìn Hoàng Tĩnh kêu lên tiếng kỳ quái.

Đàm Cửu lãnh mạc cũng không khỏi khẽ sửng sốt, sau đó nhìn về phía Hoàng Tĩnh.

Tần Vũ cũng nhìn sang Hoàng Tĩnh

Chòng ghẹo thượng bộ thiên thần? Thượng bộ thiên thần muốn giết một trung bộ thiên thần, đơn giản là một việc dễ như trở bàn tay. Tần Vũ, Đàm Cửu hai người đều không biết Hoàng Tĩnh sẽ phản ứng như thế nào.

Man gia tam huynh đệ nhìn thấy biểu tình của hai người Tần Vũ và Đàm Cửu, cũng cảm thấy bất diệu. Nhất thời ba huynh đệ Man gia đều thử dụng thần tức để tra xét đám mấy người Hoàng

Tĩnh.

Khi tra sét đến Tần Vũ, Man gia tam huynh đệ nghi hoặc một chút, bởi vì bọn chúng dò xét thấy trên người Tần Vũ có thần chi lực của *"thượng cấp thần nhân"* cảnh giới. Lúc trước bọn chúng còn cho rằng Tần Vũ là thiên thần.

Nhưng khi tra xét đến Hoàng Tĩnh, Man gia tam huynh đệ kinh sợ, bọn chúng đều nhìn không thấu Hoàng Tĩnh. Ở Úy Trì thành, căn bản không có nữ cao thủ nào lợi hại như vậy, cho nên Man Phỉ mới dám đùa giỡn một chút, nhưng không ai ngờ, lại đá trúng thiết bản.

- Tam đệ, hỗn láo.

Lão đại Man Trù trong ba huynh đệ là người khá khôn khéo, lúc này quát lên một tiếng.

Lão nhị Man Phồn khẽ cau mày không nói tiếng nào, còn lão tam Man Phỉ thì lẩm bẩm:

- "Mẹ, tùy tiện đúng vào một tiểu nữ, lại chính là một cao thủ."

Sắc mặt Hoàng Tĩnh có chút khó coi.

Lúc ở Huyễn Kim sơn, ai dám trêu đùa nàng? Không ngờ tới đây lại bị một tên mãng hán đùa giỡn.

- Vả vào miệng mình mười cái.

Hoàng Tĩnh sắc diện lạnh lùng nhìn Man Phỉ, nói lạnh như băng.

Man Trù liền chắp tay nói:

- Cô nương, tam đệ của ta quá lỗ mãng, xin cô nương thứ lỗi, mười cái tát vào miệng này cũng hơi quá đáng, như thế này đi, ba huynh đệ ta cùng xin lỗi cô nương, cũng dâng lên lễ vật xin lỗi, như thế có được không?

Thiên thần cao thủ, thứ quan trọng chính là thể diện.

Lúc chiến đấu ngươi chém hắn một đao, hắn không màng tới. Nhưng ngươi bảo hắn tự vả vào miệng mình, sự trừng phạt này rất nặng.

Ánh mắt Hoàng Tĩnh càng trở nên lạnh lùng hơn, mục quang như băng đao, hung ác lướt qua ba huynh đệ, trầm giọng quát:

- Vả vào miệng mình một trăm cái, nếu không, hôm nay chính là tử kỳ của ba người các ngươi.

Đàm Cửu ở bên cạnh xem kịch hay.

Tần Vũ lại cảm thán trong lòng. Không ngờ rằng tính tình tốt như Hoàng Tĩnh, khi tức giận lên cũng khiếp người như vậy.

Man Phỉ nhìn đại ca, nhị ca của mình, lại nhìn Hoàng Tĩnh, khẽ gầm một tiếng:

- Là ta đùa cợt ngươi, ngươi muốn giết thì cứ việc động thủ, nhưng ngươi đừng làm liên lụy đến đại ca nhị ca của ta.

- Vả vào miệng mình ba trăm cái, hoặc là ba huynh đệ các ngươi cùng chết, đừng nói lời thừa!

Mục quang của Hoàng Tĩnh phát lãnh, đồng thời mọi người xung quanh đều cảm thấy một trận sợ hãi.

- Hoàng…

Tần Vũ vừa muốn nói, Hoàng Tĩnh đã lạnh lùng nhìn hắn.

Tần Vũ không khỏi cười khổ, không dám nhiều lời.

Kỳ thực ấn tượng của Tần Vũ đối với Man gia tam huynh đệ rất không tốt, đặc biệt nhìn thấy ba người này, liền nghĩ tới hảo huynh đệ của mình ở tiên ma yêu giới, Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng *"Man Càn"*. Hơn nữa ba người này cũng là tử đồng, cũng là Man tính, nói không chừng cũng là Tử Đồng Ngưu Ma Hoàng.

Lúc này Hoàng Tĩnh đã lộ ra uy nghiêm của thượng niên thân cư cao vi.

- Tam đệ, không cần.

Lão nhị Man Phồn chăm chú nhìn Man Phỉ trịnh trọng nói,

- Trong trường hợp xấu nhất, ba huynh đệ chúng ta và nữ tử này liều mình một phen. Chúng ta tuy không phát hiện được thực lực của ả. Nhưng nói không chừng ả chỉ là trung bộ thiên thần đỉnh phong.

Man Trù cũng nhìn Man Phỉ, mục quang cũng biểu đạt ý tứ của hắn.

Man Phỉ lại lắc đầu nói:

- Ả này thật biến thái, riêng khí thế ta dám nói rằng ả hắn là thượng bộ thiên thần. Mẹ…

Man Phỉ chửi một tiếng, sau đó song thủ duỗi ra hung hăng vả vào miệng mình.

"Đét! Đét! Đét…" Thanh âm thâm thúy như roi da đánh vào da thuộc, Man Phỉ lúc hung hăng vả vào miệng mình còn quay sang đại ca nhị ca lộ ra tiếu dung chất phác, chỉ là trên mặt hắn lúc này

đã bị đánh đến nát ra, tiên huyết chảy cả ra ngoài.

Man Phỉ này đánh chính bản thân hắn, căn bản một chút cũng không lưu tình, đánh phi thường mạnh!

Một trăm cái!

- Xin lỗi, ta sai rồi.

Tiếng của Man Phỉ vẫn như hồng chung, nhưng Tần Vũ lại chú ý tới da đã rách thịt trên mặt Man Phỉ, đôi mắt đó lại có huyết ti.

Hoàng Tĩnh lạnh lùng hừ một tiếng.

Sau đó hô hấp của Hoàng Tĩnh đã ổn định được tâm tình, Tần Vũ đứng cạnh không nói một lời.

Man Trù, Man Phồn, Man Phỉ tam huynh đệ lúc này có chút xấu hổ. Man Trù cười *"ha ha"* làm hòa hoãn bầu không khí. Sau đó nói với Đàm Cửu:

- Hắc Long, hôm nay ba huynh đệ chúng ta tới đây, căn bản là muốn cùng ngươi luận bàn một phen, nhưng hôm nay ở đây lại có vị cô nương này, như vậy chúng ta cũng….

- Không cần bận tâm tới ta, các ngươi muốn đánh thì cứ đánh.

Hoàng Tĩnh mắng.

Bị Hoàng Tĩnh mắng như vậy, lời của Man Trù cũng bị cắt ngang. Sắc mặt Man Trù không khỏi có chút khó coi, ba huynh đệ nhìn nhau, trực tiếp xoay người bỏ đi.

- Man Trù, ba huynh đệ các ngươi định đi như vậy à?

Đàm Cửu chế nhạo.

Thấy lão hàng xóm te tua, Đàm Cửu cảm thấy rất vui vẻ.

Man Phỉ trợn trừng mắt trâu, quát Đàm Cửu:

- Hừ, hôm nay ba huynh đệ chúng ta tâm tình không tốt, vốn muốn tìm ngươi trút giận, bất quá hôm nay có vị cô nương này ở đây, chúng ta cũng không làm phiền. Ngày mai, nhất định ngày mai huynh đệ chúng ta lại tìm ngươi!

Man Phỉ nói xong, vết thương hung ác ở miệng vỡ ra như quái thú.

- Tam đệ, xử lý thương thế đi đã.

Lão nhị Man Phồn đưa tay ra nói, Man Phỉ khẽ gật đầu, trên mặt hiện ra một tầng quang mang màu bích lục, vết thương trên mặt liền biến mất.

Đàm Cửu lạnh lùng cười nói:

- Tìm ta trút giận? Khẩu khí rất lớn, ba huynh đệ các ngươi dù có liên thủ tối đa cũng chỉ khiến ta xuất ra ba phân thân mà thôi, còn kiêu ngạo!

Đàm Cửu đích xác có tư cách để kiêu ngạo, dù sao hắn có thể từ một hóa chin!

- Ha ha…. Nơi này náo nhiệt thật, ta còn cho rằng có hạng bộ thiên thần chiến đấu, không ngờ Man gia ba con trâu ngốc, còn có tên cửu đầu trùng suốt ngày trốn tránh cũng xuất hiện!

Chỉ nghe thanh âm trong trẻo vang lên, một đạo kim y thân ảnh xuất hiện trên không trung.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn người vừa tới, ấn tượng đầu tiên của Tần Vũ chính là – tuấn lãng, suất khí!

Người tới toàn thân mặc kim y, dáng vẻ thiếu niên. Cả người rất là sáng lạng… Tần Vũ nhìn thiếu niên này, cảm thấy kim y thiếu niên và Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* chính là hai cực đoan.

Đàm Cửu da đen, kim y thiếu niên này da lại trắng nõn như trẻ con.

Đàm Cửu nhãn thần âm trầm tràn đầy sát khí, kim y thiếu niên dương quang khai lãng.

- Man gia tam xuẩn ngưu, ta đi tìm các ngươi chỉ để bàn luận, các ngươi vì sao lúc nào cũng trốn tránh ta? Cửu đầu trùng ngươi, mỗi lần tìm ngươi đều tìm không được, lần này để ta tóm được rồi, các ngươi một người cũng chạy không thoát, hôm nay tất cả phải cùng ta đại chiến một phen.

Kim Y thiếu niên ha ha cười lớn

Tần Vũ trong lòng cảm thấy kinh dị.

Kim y thiếu niên vừa đột nhiên xuất hiện này là người như thế nào, nghe khẩu khí tựa hồ như là một nhân vật lợi hại.

- Lưu Thủy!

Một đạo thanh âm đột nhiên từ bên cạnh Tần Vũ vang lên, chính là Hoàng Tĩnh đang đứng cạnh Tần Vũ.

Ánh mắt của kim y thiếu niên vừa rồi trên mặt còn có nét cười hưng phấn giờ đột nhiên tắt ngấm, nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ. Nhưng, nói chính xác là nhìn Hoàng Tĩnh ở bên cạnh Tần Vũ.

Kim y thiếu niên phải nghiêng đầu mới nhìn thấy rõ Hoàng

Tĩnh ở cạnh Tần Vũ.

- A, tỷ!

Kim y thiếu niên mở to hai mắt.

- "Tỷ?"

Tần Vũ ngẩn người.

Cửu Thủ Hắc Long *"Đàm Cửu"* cũng ngạc nhiên nhìn Hoàng Tĩnh, lại nhìn sang kim y thiếu niên, vẻ mặt khó tin.

Còn Man gia tam huynh đệ cũng trợn tròn mắt, sau một hồi lâu, Man Phỉ mới nói thầm:

- Không ngờ cô nương này chính là tỷ tỷ của tên chiến đấu cuồng đó, đệ đệ mạnh như vậy, không ngờ tỷ tỷ còn mạnh hơn.

- Lưu Thủy, lúc ta ly khai ngươi đã đáp ứng ta như thế nào? Sao ta vừa quay người đi, ngươi lại đi ra?

Hoàng Tĩnh trầm giọng nói.

Kim y thiếu niên ôm lấy đầu, nhìn mấy người xung quanh, sau đó mục quanh nhìn Tần Vũ, mắt sáng lên, lập tức chuyển đề tài nói:

- Tỷ tỷ, tỷ và người này đứng gần như vậy, tỷ quen hắn à? Ai, bình thường tỷ nhìn nam nhân không vừa mắt, sao lại cùng nam nhân thân cận như thế?

Hoàng Tĩnh quả nhiên không truy hỏi chuyện kim y thiếu niên bỏ đi nữa, lúc này liền giải thích:

- Hắn gọi là Tần Vũ, cùng ta gặp gỡ vài lần, Lưu Thủy, ngươi đừng có khua môi múa mép nữa!

- Nhất định không, nhất định không, hắc hắc, ta nghe lời tỷ.

Kim y thiếu niên liền nói.

Sau đó kim y thiếu niên đi đến cạnh Tần Vũ, chắp tay nói:

- Tần Vũ huynh đệ, ta là thủ lĩnh Hoàng Phủ Lưu Thủy của Lương Kim Sơn trong Úy Trì thành tam đại thủ lĩnh! Chắc ngươi đã nghe nói tới đại danh của ta rồi.

- Hoàng Phủ huynh, tại hạ Tần Vũ, tỷ tỷ của huynh cũng giới thiệu qua rồi.

Tần Vũ lập tức hành lễ.

Lúc này Tần Vũ mới biết, kim y thiếu niên này chính là Lương Kim Sơn thủ lĩnh, một trong Úy Trì Thành tam đại cường đạo thế lực, có nhìn thế nào cũng nhìn không ra thiếu niên sáng lạng thế này lại có thể là một cường đạo thủ lĩnh.

Đồng thời tận đáy lòng Tần Vũ cũng thấy nghi hoặc, Hoàng Tĩnh họ Hoàng, Hoàng Phủ Lưu Thủy cũng họ Hoàng, hai người là tỷ đệ?

Hoàng Tĩnh cười áy náy với Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh, ta căn bản chuẩn bị quay về Lương Kim Sơn, hiện tại ngươi đã không có chuyện gì, vậy ta cáo từ trước. Hi vọng sau này chúng ta có thể gặp lại ở Huyễn Kim Sơn.

- Hoàng Tĩnh cô nương, ngày sau đợi công lực ta cao lên một chút, nhất định sẽ đến.

Tần Vũ lập tức nói.

Nhãn tình của Hoàng Phủ Lưu Thủy nhất thời sáng lên, liền cười nói:

- Tỷ, tỷ đi thong thả!

Chương 516

Quần Chiến

Hoàng Tĩnh không hề tức giận liếc nhìn Hoàng Phủ Lưu Thủy, cuối cùng nhắc nhở: *"Lưu Thủy, nếu đệ chơi đùa quá lố, thì cũng không cần ở lại Lương Kim Sơn nữa, lập tức quay về Huyễn Kim Sơn."*

"Vâng!" Hoàng Phủ Lưu Thủy nghe xong gật gật đầu.

Hoàng Tĩnh biết lời mình nói phỏng chừng vô dụng, nếu không đệ đệ của mình cũng không trực tiếp rời nhà đi. Với tính cách trái khoáy của đệ đệ, chỉ có thể khuyên như vậy, nếu dùng sức mạnh ngược lại hiệu quả càng không tốt.

"Tốt lắm, vậy ta đi đây! Tần Vũ, cáo từ." Hoàng Tĩnh nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ cũng đáp lễ: *" Hoàng Tĩnh cô nương, sau này gặp lại tại Huyễn Kim Sơn."* Hoàng Tĩnh nghe được lời Tần Vũ, mỉm cười, sau đó cả người liền trực tiếp đằng không, hướng phương đông bay đi.

"Hô hô, cuối cùng cũng đi." Hoàng Phủ Lưu Thủy lập tức trở nên vui vẻ cười nói.

"Không trách Hoàng Phủ huynh lại có thượng phẩm thiên thần khí, nguyên lai là do có vị tỷ tỷ có địa vị cao tại Huyễn Kim Sơn." Đàm Cửu hừ lạnh một tiếng nói, trong lời nói của Đàm Cửu ẩn chứa sự ghen ghét.

Thượng phẩm thiên thần khí, cho dù là ở Huyễn Kim Sơn, phỏng chừng cũng chỉ có thượng bộ thiên thần có địa vị cực cao mới có thể có. Mà Đàm Cửu cũng phải tổn thất rất nhiều mới may mắn có một kiện trung phẩm thiên thần khí. Về phần ba huynh đệ

Man Trù, Man Phồn, Man Phỉ mặc dù đều là trung bộ thiên thần, nhưng mà cả ba người cũng chỉ có hạ phẩm thiên thần khí.

Làm cường đạo, muốn có thiên thần khí không hề đơn giản, ba kiện hạ phẩm thiên thần khí đã khiến cho ba huynh đệ Man Trù hao phí vô số tâm lực. Tại thần giới, đại đa số hạ bộ thiên thần đều không có thiên thần khí, bởi vì thiên thần khí rất trân quý.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mà hai người Mị Cơ, Liễu Nhứ đạo nhân ghen ghét Hùng Hắc. Kiện hạ phẩm thiên thần khí Lang nha bổng *"Phá Sơn"* của Hùng Hắc vốn là vũ khí của rồng đen chín đầu Đàm Cửu, Đàm Cửu khi có được trung phẩm thiên thần khí, mới đem kiện hạ phẩm thiên thần khí cho Hắc Hùng. Chỉ là một kiện hạ phẩm thiên thần khí như vậy lại bị Tần Vũ hủy đi.

"Sao thế, ngươi ghen tị sao?" Hoàng Phủ Lưu Thủy đưa tay lấy ra một thanh cự phủ.

Cự phủ toàn thân sắc vàng, hắn vừa cầm lấy thanh kim sắc cự phủ, Tần Vũ liền cảm thấy cự phủ ẩn chứa khí thế kinh khủng. Nếu nói Xích Huyết thần kiếm có một loại khí tức sắc bén, cự phủ này lại có một khí thế vô cùng trầm trọng.

Hoàng Phủ Lưu Thủy vuốt ve thanh cự phủ trong tay, trông giống như đang vuốt ve da thịt của tình nhân mình yêu thương nhất : "Đàm Cửu, ghen ghét thì cứ nói ra, thượng phẩm thiên thần khí này, ta mất rất nhiều tâm tư mới có được, với địa vị của ngươi, trừ phi ngươi tự luyện đến thượng bộ thiên thần, hơn nữa phải đầu nhập vào một thế lực nào đó, may ra phương thế lực đó có thể cho ngươi một kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Nếu không, với thực lực của ngươi hôm nay, muốn có thượng phẩm thiên thần khí, chỉ có thể có được trong mộng mà thôi."

Đàm Cửu hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Tần Vũ đang đứng bên cạnh.

Đàm Cửu trong lòng thầm mắng: *"Hoàng Phủ Lưu Thủy, nếu không phải vì vị tỷ tỷ kia của ngươi, sợ rằng bây giờ một kiện thượng phẩm thiên thần khí đã rơi vào tay ta, hơn nữa nay cả "*Chỉ Xích Thiên Nhai*" thần thông ta cũng có thể học được rồi."*

"Ghen ghét làm gì, nơi này cũng không phải chỉ có ngươi mới có thượng phẩm thiên thần khí." Đàm Cửu nhướng mày, lạnh lùng nói.

"Còn ai có nữa?" Hoàng Phủ Lưu Thủy hai mắt sáng ngời, mà Man Trù, Man Phồn, Man Phỉ ba người cũng kinh hãi nhìn về phía Đàm Cửu, Man Phỉ mở miệng hỏi : *"Có người có thượng phẩm thiên thần khí sao? Hắc Long, ngươi đừng có nói lung tung, thượng phẩm thiên thần khí không có thể nói đùa như vậy đâu."*

Tần Vũ nhướng mày.

Quả nhiên Đàm Cửu nhìn về phía Tần Vũ, chỉ vào Tần Vũ nói : *"Tần Vũ huynh có một thượng phẩm thiên thần khí, chính là do sư tôn của Tần Vũ huynh ban cho, quả thực lợi hại vô cùng."*

Tần Vũ trong lòng tức giận vô cùng.

Đàm Cửu ra vẻ xin lỗi Tần Vũ: *"A, Tần Vũ, ta không nhịn được nói ra mất rồi. Vừa rồi nhìn tên Hoàng Phủ Lưu Thủy này quá mức kiêu ngạo, liền bất bình thay ngươi, nhịn không được mà nói ra."*

"Bất bình thay ta?" Tần Vũ giờ phút này thật không biết có nên chửi mắng tên Đàm Cửu cực kỳ vô sỉ kia không.

Con mắt Hoàng Phủ Lưu Thủy sáng rỡ, quay sang nhìn Tần Vũ: *"Tần Vũ, ngươi cũng có thượng phẩm thiên thần khí sao? Ta dùng thần thức quan sát ngươi, thần lực khí tức trên người ngươi chỉ là thượng bộ thần nhân mà thôi. Ngươi có thượng phẩm thiên thần khí, Cửu Đầu Trùng này lại không ra tay cướp đoạt sao?"*

Hoàng Phủ Lưu Tủy liếc mắt đánh giá Đàm Cửu : *"Với tính tình của Cửu Đầu Trùng này ta biết rõ, dám chắc là cầm lòng không được."*

"Ta vừa mới đạt đến thiên thần cảnh giới, trong cơ thể thần lực còn chưa kịp chuyển hóa." Tần Vũ giải thích, hắn lúc này cũng chỉ có thể giải thích như thế.

Thần nhân, linh hồn thiên thần, không giông như linh hồn tiên nhân, phàm nhân. Khi đạt tới linh hồn đại viên mãn, linh hồn thần nhân sẽ ngưng kết thành linh hồn kim đan, còn linh hồn thiên thần thì là hóa anh.

Linh hồn thần nhân, thiên thần đều là thực thể, ẩn sâu trong não bộ, căn bản là không có cách nào điều tra. Mà thần lực, thiên thần lực trong cơ thể lại rất dễ dàng phán đoán, người có công lực cao còn có thể dùng thần thức gây trở ngại việc điều tra của kẻ khác. Người có công lực thấp chỉ có thể mặc cho đối phương điều tra mà thôi.

"A, nguyên lai như thế." Hoàng Phủ Lưu Thủy giật mình hiểu ra, lại nghi hoặc hỏi: *"Ngươi chỉ là một hạ bộ thiên thần, tuy có thượng phẩm thiên thần khí, lại có thể ngăn trở được Cửu Đầu Trùng sao? Mặc dù không thích Cửu Đầu Trùng, nhưng nói thật, sức chiến đấu của Cửu Đầu Trùng quả thực hết sức kinh người."*

Đàm Cửu đứng một bên lạnh lùng *"hừ"* một tiếng.

"Là tỷ tỷ ngươi đã cứu ta." Tần Vũ giải thích.

Hoàng Phủ Lưu Thủy nhất thời hiểu ra, cười to: *"Đúng vậy, có tỷ tỷ của ta ra mặt, Cửu Đầu Trùng này nếu dám ra tay, chính là hắn muốn chết. Đúng rồi, ngươi thật sự có thượng phẩm thiên thần khí sao?"*

"Đúng vậy !"

Tần Vũ thừa nhận, đơn thủ vừa động, trong tay liền xuất hiện thanh Xích Huyết thần kiếm, *"Kiếm này tên là "*Xích Huyết*", chính là thượng phẩm thiên thần khí sư tôn tặng cho ta."*

Trong lòng Tần Vũ, *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên đối với hắn đích xác có ân chỉ dạy của sư tôn, trong Mê Thần Điện hết thảy đều là Xa Hầu Viên để lại cho Tần Vũ, nói là sư tôn tặng, cũng không quá đáng.

"Sư tôn, không biết sư tôn ngươi tên là gì?" Hoàng Phủ Lưu Thủy lập tức nói: *"Nói không chừng ta có biết y."*

"Sư tôn có lệnh, ta không được nói tên người, thật sự xin lỗi." Tần Vũ trả lời qua loa.

Kỳ thật Xa Hầu Viên lúc trước cũng nhắn lại cho Tần Vũ, việc Tần Vũ là người kế thừa, đừng để cho ngoại nhân phát hiện. Nếu không, chỉ đơn giản với thân phận là*"Tượng thần truyền nhân"* cũng khiến cho không ít người để ý.

Hoàng Phủ Lưu Thủy gật đầu, hắn đã gặp qua những đại thế lực, cũng không vì một kiện thượng phẩm thiên thần khí mà nổi lòng tham.

"Cửu Đầu Trùng, còn có đám trâu ngóc các ngươi nữa, tỷ tỷ của ta đã đi, nơi này cũng không có ngoại nhân, chúng ta tại đây đại chiến một hồi đi." Hoàng Phủ Lưu Thủy cầm lấy hoàng kim cự phủ trong tay, không ngừng múa lên.

Man Trù, Man Phồn, Man Phỉ ba người cũng nhìn nhau.

Lão nhị Man Phồn gật đầu *"hừ"* một tiếng nói: *"Vậy cũng tốt, hôm nay ba huynh đệ chúng ta vốn muốn cùng Hắc Long chiến đấu một phen, chỉ là bị tỷ tỷ của Hoàng Phủ Lưu Thủy ngươi phá hoại hứng thú. Bây giờ tỷ tỷ của ngươi đã đi, chúng ta đại chiến một phen cũng tốt."*

"Đúng ! Mẹ nó ! Ta bây giờ đầy một bụng hỏa khí không có chỗ phát tác." Man Phỉ liền nói.

"Muốn phát hỏa vào ta sao? Ta bây giờ cũng đầy một bụng hỏa

khí đây!" Đàm Cửu sắc mặt càng thêm âm trầm, hôm nay đúng ;à một ngày không thuận lợi, vừa mới tổn thất một thủ hạ hạ bộ thiên thần, muốn giết Tần Vũ lại bị Hoàng Tĩnh ngăn cản. Hơn nữa bây giờ còn lo lắng sư tôn Tần Vũ trả thù...

Hắn có thể không tức giận sao?

******

Man gia ba huynh đệ đứng một bên, ba huynh đệ đều cầm trong tay một cây đinh ba dài , ba chiếc đinh ba này là hạ phẩm thiên thần khí, toàn thân một màu đỏ sậm, rất nặng.

Hoàng Phủ Lưu Thủy cầm trong tay hoàng kim cự phủ, mỉm cười đứng ở một bên.

Man Gia tam huynh đệ, cùng Hoàng Phủ Lưu Thủy bốn người đều nhìn rồng đen chín đầu Đàm Cửu. Đàm Cửu giờ phút này đã xuất ra tất cả hóa thân, chỉ thấy chín tên *"Đàm Cửu"* đang đứng ở đó..

Tần Vũ ở xa xa xem cuộc chiến, Man Gia tam huynh đệ, Hoàng Phủ Lưu Thủy cùng Đàm Cửu đều là trung bộ thiên thần. Bất quá, mặc dù cùng là trung bộ thiên thần, thực lực so ra cũng chênh lệch.

"Ta lên trước."

Chỉ nghe Hoàng Phủ Lưu Thủy cười to một tiếng, đồng thời cự phủ trong tay bay vọt lên trời, hoàng kim cự phủ phóng lớn, giống như một tòa núi.Mà Hoàng Phủ Lưu Thủy bản thân cũng tỏa ra một màn kim quang như sương mù bao quanh cơ thể, thân thể thẳng một đường hướng tới một Đàm Cửu lao đến, quyền đầu giống như kim chúc trực tiếp hướng đầu Đàm Cửu đập tới.

Nhất thời ...

Đàm Cửu cùng Hoàng Phủ Lưu Thủy bắt đầu chiến đấu nhanh như chớp, tản ảnh không ngừng xuất hiên khắp nơi, tiếng oanh kích không ngừng vang lên.

"Oanh!"

Lưỡi hoàng kim cự phủ giờ đã dài ra gần mười dặm, bất quá lưỡi búa lại vô cùng sắc bén!

Dài mười dặm, là lớn như thế nào? Hoàng kim cự phủ này chém xuống, tốc độ cực nhanh, hung hãn chém về một Đàm Cửu khác. Đàm Cửu này cầm trong tay trường côn màu đen, chỉ có thể ngạnh chống.

"Bồng" giống như động đất, Tần Vũ cảm thấy mặt đất bắt đầu chấn động.

Mặt đất xuất hiện một vết nứt thật lớn, mà tên Đàm Cửu vừa bị chém tức thì lún sâu vào trong. Một lát sau, một đạo tàn ảnh từ trong hố sâu vọt lên, đúng là phân thân vừa nãy bị ép xuống.

Giờ phút này, sắc mặt phân thân tái nhợt, đã bị thương nặng.

"Chỉ biết ỷ trượng vào thượng phẩm thiên thân khí." Cặp lông mày đỏ của phân thân vừa rồi của Đàm Cửu dựng lên, phẫn nộ quát: *"Hoàng Phủ Lưu Thủy, chỉ nhờ có thượng phẩm thiên thần khí, ngươi mới có thể hiếp đáp được ta."*

Chỉ thấy chín đại phân thân, trong đó sáu phân thân đồng thời nhằm Hoàng Phủ Lưu Thủy, ba phân thân còn lại, một đối một cùng Man Gia huynh đệ bắt đầu chém giết.

Đàm Cửu, Man gia huynh đệ, Hoàng Phủ Lưu Thủy đều là trung bộ thiên thần, ba người đều có thể hình thành *"không gian lĩnh vực"*, nhưng đã quá hiểu nhau, biết thi triển *"Không gian lĩnh vực"* chỉ lãng phí linh hồn lực, nên rất ăn ý, mấy người đều không sử dụng *"Không gian lĩnh vực"*.

Sáu đánh một.

Cầm trong tay hoàng kim cự phủ, Hoàng Phủ Lưu Thủy cả người nhanh chóng hóa thành màu vàng, bất kể là quyền đầu, chân, đầu gối, cùi chỏ,... mỗi bộ vị trên thân thể đều có thể tiến hành điên cuồng công kích, hoàng kim cự phủ trong tay nhanh như tia chớp chém xuống.

"Thân thể thật cường hãn". Tần Vũ không khỏi cảm thán một tiếng.

Hắn đã từng thấy một quyền của Hoàng Phủ Lưu Thủy khiến thượng phẩm thần giáp mặc trên một phân thân của Đàm Cửu nát bấy. Tần Vũ hết sức rõ ràng... trung phẩm thiên thần sử dụng thần khí, lực phòng ngự cường hãn kinh người. Chỉ là Hoàng Phủ Lưu Thủy cứ thế phá hủy.

"Sáu phân thân công kích một người, vậy mà tốc độ của Hoàng Phủ Lưu Thủy cũng ngang ngửa, tốc độ của Hoàng Phủ Lưu Thủy cũng thật kinh người. Lại còn có cự phủ này, phân thân căn bản không dám đấu." Tần Vũ bây giờ đã thấy rất rõ, Hoàng Phủ Lưu Thủy một người đối phó sáu phân thân, hoàn toàn chiếm ưu thế.

Tần Vũ quay đầu nhìn về một chiến trường khác.

Ba phân thân đối phó với Man gia tam huynh đệ.

"Một phân thân đấu với một người, thoạt nhìn, Man gia tam huynh đệ chiếm chút ưu thế. Ừm... với việc phân thân của Đàm Cửu có trong tay trung phẩm thiên thần khí, mặc dù chỉ là một bộ phận tổ hợp của trung phẩm thiên thần khí, uy lực cũng rất lớn. Mà Man Gia tam huynh đệ đều chỉ có hạ phẩm thiên thần khí mà thôi."

Man gia tam huynh đệ rống lên giận dữ, điên cuồng đánh tới. Ba Đàm Cửu cũng cố gắng ngăn cản.Trận chém giết này đã kéo dài một ngày, cuối cùng Đàm Cửu tựa hồ chống đỡ không nổi nữa. Dù

sao một đối bốn, đích xác rất khó khăn. đặc biệt là Hoàng Phủ Lưu Thủy.

Đàm Cửu biết, cho dù chính mình cùng Hoàng Phủ Lưu Thủy một đối một, cũng chỉ có thể chiếm chút thế thượng phong. Bây giờ phái đi sáu phân thân, cũng chỉ có thể bị người ta chà đạp.

"Há!"

Đàm Cửu đột nhiên nổi giân gầm lên một tiếng, chỉ thấy chín phân thân như tia chớp hướng trung ương tụ tập lại, sau đó chín *"Đàm Cửu"* tụ hợp thành một, đồng thời chín trường côn màu đen cũng tụ hợp thành cửu tiết tiên.

Đàm Cửu cảm thấy rất rõ ràng lực lượng hùng hậu mạnh mẽ trong cơ thể.

"Hoàng Phủ Lưu Thủy, cả ba tên các ngươi, có bản lãnh thì nhào vô." Đàm Cửu cầm cửu tiết tiên trong tay gầm lên.

"Ha ha... rốt cục đã xuất toàn lực rồi sao, thống khoái, thống khoái." Hoàng Phủ Lưu Thủy cười to vọt tới, mà Man gia huynh đệ cũng chỉ kêu một tiếng cũng xông vào.

Bốn đánh một.

Tần Vũ rốt cục đã nhìn thấy được thực lực chân chính của Đàm Cửu, sau khi chín đại phân thân hợp lại thành một thể, lực lượng, tốc độ của Đàm Cửu đều đề cao lên rất nhiều. đặc biệt là cửu tiết tiên trong tay.

Cửu tiết tiên có thể mềm có thể cứng, có thể vòng lại công kích, có thể biến thành trường côn đập xuống, cũng có thể biến thành nửa cứng nửa mềm. Cửu tiết tiên còn có thể biến thành dây thừng trói người, hơn nữa, cửu tiết tiên còn có thể rời ra, phân ra thành từng đoạn tiến hành công kích đối phương. Tần Vũ lúc này nhìn Đàm Cửu chỉ cảm thấy một trận hoa mắt váng đầu mà thôi.

Hoàng Phủ Lưu Thủy, Man gia tam huynh đệ có thể là do phối hợp không được tốt, bốn đánh một, nhưng lại chỉ có thể chiếm chút thế thượng phong, căn bản không có cách nào đánh bại Đàm Cửu.

"Năng lượng hoàn toàn ngưng tụ trong vũ khí, lực công kích hoàn toàn ngưng tụ, mỗi một cước, mỗi một quyền lực công kích đều cực kỳ kinh người. Không có chiêu thức hoa mỹ, nhưng uy lực lại cực mạnh." Hơn phân nửa sức chú ý của tần vũ hoàn toàn tập trung lên người Hoàng Phủ Lưu Thủy. Trải qua ba ngày ba đêm chiến đấu, cuối cùng bọn người Hoàng Phủ Lưu Thủy bất đắc dĩ phải thừa nhận, cho dù đánh tiếp mấy trăm năm cũng không có khả năng thắng, chỉ có thể dừng tay.

"Ha ha , thống khoái, thống khoái." Hoàng Phủ Lưu Thủy cười cười đi tới bên Tần Vũ : *"Tần Vũ, theo ta tới Lương Kim Sơn một chuyến, thế nào?"*

Tần Vũ vốn có tính toán riêng, lúc này nói: *"Ta còn có vài việc, đợi một thời gian nữa sẽ tới."*

"Vậy cũng tốt !" Hoàng Phủ Lưu Thủy gật gật đầu, sau đó dùng thần thức truyền âm nói:

"Tần Vũ, ta phải nhắc nhở ngươi, ngươi nên sớm đến Huyễn Kim Sơn, cố gắng theo đuổi tỷ tỷ của ta, nói không chừng ngươi có thể trở thành tỷ phu của ta, thật đó, ta cảm giác tỷ tỷ của ta đối với ngươi không kém, ngươi rất có hi vọng...."

Tần Vũ không khỏi ngẩn người.

Hoàng Phủ Lưu Thủy thấy vẻ mặt Tần Vũ như thế, nhất thời cười lớn, Hoàng Phủ Lưu thủy trong tiếng cười, cất người bay đi.

Chương 517

Tàng Nặc (Ẩn Nấp)

Tần Vũ chỉ có thể lắc đầu cười cười.

Tần Vũ nhìn ra được, Hoàng Tĩnh nhiều nhất đối với mình chỉ có hảo cảm mà thôi. Hơn nữa Tần Vũ cũng nhận thấy Hoàng Tĩnh tất có quan hệ với Hoàng Phủ gia tộc của Đông Cực thánh hoàng.

"Hoàng Tĩnh cùng Hoàng Phủ Lưu Thủy là tỷ đệ. Đông Cực thánh hoàng lại là Hoàng Phủ gia tộc. Nói không chừng vị cô nương Hoàng Tĩnh này tên thật là Hoàng Phủ Tĩnh." Tần Vũ nghĩ thầm trong lòng.

Đột nhiên ánh mắt Tần Vũ bị Man gia tam huynh đệ hấp dẫn.

Man Trù đứng đầu Man gia tam huynh đệ hướng Tần Vũ đi tới, mà Man Phồn ở phía sau vẻ mặt lại lạnh nhạt, Man Phỉ cũng đang lẩm bẩm nói thầm, tựa hồ không muốn cùng Tần Vũ nói chuyện.

Lão đại Man Trù đi tới trước mặt Tần Vũ mỉm cười nói: *"Tần Vũ huynh, tại hạ là Man Trù. Ta xin giới thiệu một chút : đây là nhị đệ của ta Man Phồn, còn đây là tam đệ của ta Man Phỉ, xin ra mắt. Sau này có cơ hội xin mời tới Tam Xoa Sơn của bọn ta dạo chơi, chúng ta nhất định sẽ nhiệt tình chiêu đãi."*

Man Trù nhận ra, Tần Vũ này mặc dù gần đây mới đạt đến hạ bộ thiên thần, nhưng tạo nghệ trận pháp đã có thu hoạch, bản thân lại có thượng phẩm thiên thần khí. Hơn nữa lại có quan hệ với Hoàng Tĩnh, bối cảnh khẳng định không tầm thường. Với những người như thế thì ba anh em mình phải cố gắng kết giao.

Man Phồn nhìn Tần Vũ gật đầu một chút, hành lễ nói: *"Man Phồn ra mắt Tần Vũ huynh."* còn Man Phỉ lại tỏ vẻ rất không tình

nguyện tới ra mắt.

"Tam đệ của ta thô lỗ. Xin Tần Vũ huynh đừng để ý." Man Trù cười nói.

Thật ra trong lòng Tần Vũ lúc này đang rất kỳ quái, dung mạo ba huynh đệ này cơ hồ giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại hoàn toàn khác nhau. Man Trù lịch thiệp, Man Phồn lại có vẻ lạnh lùng. Chỉ có Man Phỉ là quả thực người sao tính vậy mà thôi.

"Man Trù huynh, thấy ba người các ngươi, ta chợt nhớ tới một vị hảo hữu trước đây ta quen ở hạ giới. Xin hỏi, không biết ba vị có phải là đến từ Tiên Ma Yêu giới không?" Tần Vũ mỉm cười dò hỏi.

Trong mắt Man Trù hiện lên một tia kinh ngạc, Man Phồn vốn lạnh nhạt cũng nhìn về phía Tần Vũ. Mà tên Man Phỉ lại phản ứng kịch liệt nhất, mở to cặp mắt ốc nhồi, nhìn chằm chằm Tần Vũ hỏi: *"A, Tần Vũ. Ngươi cũng là đến từ Tiên Ma Yêu giới sao? Ha ha, vậy lúc ngươi ở Tiên Ma Yêu giới có nghe qua Tam đại Ngưu Ma Hoàng bọn ta không ? Đúng rồi, ngươi phi thăng lúc nào ? Lúc ngươi phi thăng, Ngưu Ma Hoàng tân nhậm là ai? Man Thiên, Man Ngự ? Lúc bọn ta phi thăng, siêu cấp thần thú của Ngưu tộc chỉ có hai người này."*

Man Phỉ một hơi hỏi dồn, rồi sau đó nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tần Vũ, Man Phỉ mới dừng lại, cười ngượng ngùng: *"Thấy huynh đệ cũng đến từ Tiên Ma Yêu giới, a a, quả thực hơi quá kích động."*

Tần Vũ trong lòng hoàn toàn xác định, Man gia tam huynh đệ này đúng là đến từ Tiên Ma Yêu giới, hơn nữa bản thể hẳn là Tử Đồng Ngưu Ma Vương.

Man Thiên, Man Ngự căn bản Tần Vũ chưa từng nghe nói.

Tần Vũ biết, Man gia tam huynh đệ này không biết đã phi

thăng bao lâu rồi. Có khi là cả trăm triệu năm về trước, thậm chí cũng có thể hơn trăm triệu năm rồi, người của thời đại đó, chính mình cũng không nghe nói qua.

"Man Phỉ huynh, thời gian ta phi thăng lên đây chưa lâu, so với các ngươi thì ít hơn nhiều, cho nên mấy người Man Thiên, Man Ngự cũng chưa từng nghe nói qua." Tần Vũ giải thích.

"À, rất bình thường, cảnh giới của ngươi thấp hơn bọn ta, phi thăng muộn hơn chúng ta có thể hơn mười triệu năm." Trên mặt Man Phỉ lúc này tươi cười rạng rỡ, có vẻ nhiệt tình hơn rất nhiều.

Man Trù cũng mỉm cười: *"Nguyên lai Tần Vũ huynh cũng là huynh đệ từ Tiên Ma Yêu giới phi thăng lên đây. Vậy thì tốt quá, nếu không... Tần Vũ huynh gia nhập Ba Xoa Sơn của chúng ta được không? Địa vị cũng là ngang bằng với ba huynh đệ chúng ta.*

Tên Man Trù này thật biết nắm cơ hội, liền đưa ra lời chiêu dụ.

*"*Không được, ta còn chuyện cần làm. Hơn nữa ta có thói quen độc hành.*" Tần Vũ cự tuyệt.*

Sau đó Man Phỉ nhiệt tình nói chuyện với Tần Vũ một hồi lâu, cuối cùng ba huynh đệ mới rời đi.

*"*Tên Man Phỉ này thật ra thẳng tỉnh một chút, lão nhị *"Man Phồn"* ổn trọng lạnh lùng, về phần lão đại Man Trù...*" Tần Vũ đột nhiên cảm thấy chính mình căn bản nhìn không thấu lão đại Man Trù.*

Lúc này ngàn dặm trên không, Man gia tam huynh đệ đang đạp gió phi hành.

*"*Đại ca. Ta đang chuẩn bị cùng Tần Vũ huynh đệ uống với nhau một phen, huynh sao lại dùng thần thức truyền âm thúc giục ta sớm rời đi?*" Man Phỉ tựa hồ có chút tức giận, bất mãn nói.*

*Man Trù mỉm cười nói: "*Tam đệ, không nên dễ dàng tin người khác như vậy. Tần Vũ này có đến từ Tiên Ma Yêu giới hay không còn khó nói."

"Nói thử nghe xem?" *Cặp mắt trâu của Man Phỉ trừng lên.*

*Man Trù tiếp tục nói: "*Tại Thần giới, việc ba huynh đệ chúng ta đến từ Tiên Ma Yêu giới. mặc dù người biết không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là bí mật. Tần Vũ này nếu là người có lòng khác, thì dễ dàng tra ra việc này. Nói không chừng hắn cố ý nói vậy với chúng ta. Ta vốn hoài nghi hắn có tâm tư gì đó, cho nên lập tức mời hắn đi tới Tam Xoa Sơn của chúng ta, để xem hắn phản ứng thế nào."

"Bất quá, Tần Vũ này cự tuyệt lời mời của ta, vậy hắn có thể cũng không có ý đồ xấu." *Man Trù cười nói.*

"Nếu không có thì được rồi." *Man Phỉ lập tức nói.*

"Không thể không đề phòng, Tần Vũ này đột nhiên tới đây. Đợi qua một thời gian cẩn thận quan sát hành vi của hắn, mới đánh giá đúng con người hắn được." *Man trù cười nhạt nói.*

"Tam đệ, đại ca nói có lý." Man Phồn vốn vẫn trầm mặc lên tiếng nói.

Man Phỉ hừ trong miệng vài tiếng, làu bà làu bàu trong miệng một hồi. Bất quá ba huynh đệ bọn họ là anh em ruột, tình cảm thâm hậu vô cùng, tự nhiên không có vấn đề gì lớn.

Lúc ở Hắc Long Đàm bị không ít người dòm ngó đến, lúc này

Tần Vũ lăng không phi hành, rời khỏi Hắc Long Đàm, đón gió núi nhẹ nhàng thổi qua, bay lượn vào trong núi rừng.

Tần Vũ quay đầu lại nhìn Hắc Long Đàm: "Rồng đen chín đầu Đàm Cửu, bao nhiêu năm nay vẫn ẩn nấp trong Hắc Long Đàm. Theo lời Hoàng Tĩnh khi nói với Đàm Cửu, việc này tựa hồ vì một kiện bảo vật."

Đối với Đàm Cửu, trong đáy lòng Tần Vũ đã sớm tràn ngập sát khí.

"Thuấn di", thần thông này thật sự quá khiếp người, Tần Vũ căn bản là không muốn để cho người ngoài biết được. Chỉ là muốn giết Đàm Cửu cũng không phải dễ dàng, thứ nhất đối phương là trung bộ thiên thần, thứ hai là ... Đàm Cửu này có chín đại phân thân.

Chỉ cần một phân thân chạy thoát, coi như là để thất bại vào phút chót.

"Ừm, trước hết là tiến vào bên trong Hắc Long Đàm, xem xem rốt cuộc là trong đầm này có bảo vật gì. Lại xem xem có thể có cơ hội để giết chết Đàm Cửu không." Tần Vũ trong lòng đã ra quyết định.

Màn đêm âm u từ Bắc Cực Phiêu Tuyết thành đang dần dần bao trùm cả Thần giới, cả Thần giới chìm trong bóng đêm.

Màn đêm đen kịt, lạnh lẽo âm u.

Gió núi lạnh như băng, Hắc Long Đàm trong sơn cốc vô cùng yên tĩnh, một thân ảnh giống như ảo ảnh chợt lóe lên lao tới bên bờ Hắc Long Đàm. Người áo đen đó chính là Tần Vũ.

"Sử dụng đến *"Thuấn di"*, thủ vệ thung lũng Hắc Long Đàm uã thực không thể trông thấy." Tần Vũ trên mặt thoáng hiện nét cười.

Ánh mắt chuyển hướng nhìn tới Hắc Long Đàm trước mặt. Hắc Long Đàm chu vi trăm dặm, phóng mắt nhìn không thấy bến bờ, phần đầm nước trong tầm mắt lộ ra vẻ thâm sâu vô cùng. Mặt nước Hắc Long Đàm rất quỷ dị, luôn luôn bảo trì sự tĩnh lặng.

Mặt hồ bao la, bình thường cho dù không có gió cũng có gợn nước lăn tăn. Chỉ là khi gió khởi mặt nước lại không có gợn sóng nào. Quả thực rất quỷ dị.

"Tên Đàm Cửu này, sợ là đang hết sức cảnh giác. Ai đó một khi tiến vào, làm mặt nước lay động, nói không chừng sẽ bị Đàm Cửu phát hiện." *Tần Vũ thập phần cẩn thận, lập tức "*Không gian lực*" của Càn Khôn thế giới bắt đầu tỏa ra.*

""Không gian lực"" của Càn Khôn thế giới tại Thần giới, cũng bị không gian của Thần giới gây trở ngại. ""Không gian lực"" chỉ có thể bao trùm trong khu vực bán kính trăm mét, nếu kéo dài về một hướng, cũng chỉ đạt khoảng cách hai trăm mét.

""Không gian lực"" thẩm thấu vào trong đầm.

Trong phạm vi của *"Không gian lực"* chính là "Không gian lĩnh vực*" của Tần Vũ.*

*Mặc dù nói về uy lực, phỏng chừng kém hơn "*Không gian lĩnh vực" của trung bộ thiên thần chính thức, nhưng tối thiểu cũng có một nửa uy lực, hơn nữa để khống chế nước trong đầm không dao động thì dễ dàng vô cùng.

Tần Vũ mỉm cười, thân mình như một con cá lớn nhảy vào Hắc Long Đàm.

Điều quỷ dị là, hắn mặc dù nhảy vào trong Hắc Long Đàm, nhưng dựa vào không gian lĩnh vực, nước trong đầm cũng không

có một chút chấn động.

Trong Hắc Long Đàm tối đen như mực. Nhưng với một người trong Thần giới mà nói, nhìn xuyên bóng tối là việc hết sức dễ dàng. Trong đầm này, không gian lĩnh vực của Tần Vũ vẫn mở rộng, không ngừng điều tra Hắc Long Đàm.

Hắc Long Đàm quá lớn.

Chỉ riêngđộ sâu đã tới chừng ngàn thước, chu vi hàng trăm dặm... Tần Vũ ở trong đầm cẩn thận điều tra..

"Hắc Long Đàm này thật quá quỷ dị. Một hồ nước lớn như vậy, cũng không có một sinh vật sinh tồn, chỉ có thực vật dưới nước." *Tần Vũ trong lòng thầm than, khung cảnh quỷ dị thế này, càng khiến cho Tần Vũ thêm kiên định, nơi này hẳn phải có bảo vật.*

Tần Vũ rất có nghị lực, hắn không ngừng dùng ""Không gian lực"" điều tra mọi điểm, mọi chỗ.

Chu vi trăm dặm, phạm vi quá lớn, Tần Vũ mỗi lần chỉ có thể kiểm tra trong phạm vi bán kính trăm thước. Dựa vào phương pháp này, Tần Vũ tra xét suốt ba ngày, bất quá mới kiểm tra được một bộ phận cực nhỏ mà thôi. Chỉ tính việc đi từ bờ này sang bờ bên kia của Hắc Long Đàm, cho dù dùng tốc độ nhanh nhất, cũng phải mất thời gian một canh giờ. Trên thực tế, phải mất mấy trăm lần qua lại, mới có thể hoàn toàn kiểm tra hết Hắc Long Đàm.

Một tháng sau.

Tần Vũ lục lọi tất cả các ngõ ngách của Hắc Long Đàm.

"Quái lạ, Hắc Long Đàm này ta đã tra xét toàn bộ một phen, nhưng như thế nào lại tìm không được?" Tần Vũ bắt đầu nghi hoặc.

Một tháng nay, Tần Vũ không dám sử dụng thần thức điều tra, một khi thần thức điều tra trong nước ở một khoảng cách lớn sẽ bị hạn chế, nguyên nhân thứ hai là ... hắn lo lắng bị Đàm Cửu phát hiện.

Mà *"Không gian lực"* của Càn Khôn thế giới lại không như vậy.

Một trung bộ thiên thần bình thường, khi khống chế *""Không gian lực"" tại Thần giới, sẽ gây động tĩnh không nhỏ, dễ khiến người khác chú ý. Sở dĩ động tĩnh lớn, bởi vì bọn họ đối với ""Không gian lực"" của Thần giới có năng lực khống chế quá yếu.*

*Nếu là thần vương khống chế "*Không gian lĩnh vực", người khác căn bản không cảm ứng được.

Đó chính là đạo lý.

Càn Khôn thế giới do Tần Vũ sáng tạo. Tần Vũ khống chế *"Không gian lực"* của Càn Khôn thế giới, hiệu quả tuyệt đới không kém khi Thần vương khống chế *"Không gian lực"* của Thần giới.

Cho dù *"Không gian lực"* của Càn Khôn thế giới có bao trùm lấy Đàm Cửu. Đàm Cửu cũng sẽ không có cảm giác gì, tự nhiên cũng sẽ không phát hiện ra Tần Vũ.

Lần này cũng là do Tần Vũ lo lắng thái quá, đó chính là nguyên nhân khiến hắn mất đến một tháng để điều tra hết Hắc Long Đàm.

"Hử? Lật tung cả Hắc Long Đàm lên mà vẫn không tìm được Đàm Cửu. Xem ra ta chỉ có thể chờ đợi." *Tần Vũ nhíu mày, lăng không đứng trong đầm nước, thân thể lại không hề bị ướt chút nào.*

*"*Lúc trước nghe Hoàng Tĩnh cô nương và Đàm Cửu nói chuyện, tên Liễu Du Tây cũng biết bảo vật ở đây. Nói vậy sau này đợi Liễu Du Tây đến sẽ biết ngay." *Tần Vũ thầm gật đầu, liền đưa ra quyết*

định.

Tần Vũ toàn thân đột nhiến tiêu thất trong đầm nước.

Trong Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ đang đứng trên một đỉnh núi ở Càn Khôn thế giới.

"Ừm, bên ngoài ""*Không gian lực*"" của Càn Khôn thế giới vẫn mở rộng, cùng với nước trong Hắc Long Đàm dung hợp, một khi nước trong Hắc Long Đàm có động tĩnh gì, ta tự nhiên sẽ biết được."

Tần Vũ trong lòng tương đối chắc chắn, tên Liễu Du Tây kia một khi tiến vào Hắc Long Đàm, phỏng chừng cũng không quá cẩn thận. Bởi vì cả Đàm Cửu Lẫn tên Liễu Du Tây kia đều biết sự tồn tại của đối phương.

Cho dù có cẩn thận tỉ mỉ như Tần Vũ, nhưng vào lúc Liễu Du Tây tiến vào nơi cất giấu bảo vật của Đàm Cửu, khẳng định sẽ gây ra chút động tĩnh.

"Chỉ có thể thể ôm cây đợi thỏ." Tần Vũ khoanh chân ngồi lên mỏm đất bằng trên đỉnh núi. Ngoài biện pháp này thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Đột nhiên, Phúc bá trực tiếp xuất hiện sau lưng Tần Vũ, trói buộc của Càn Khôn thế giới quá nhỏ, giống y như ở Phàm nhân giới, ở nơi này tốc độ của Phúc bá quả thật nhanh tới cực điểm.

Lúc Tần Vũ tiến vào Hắc Long Đàm, đã sớm bảo Phúc bá tiến vào Càn Khôn thế giới, thậm chí ngay cả Khương Lan giới, Tần Vũ cũng đặt vào trong Càn Khôn thế giới.

"Quay về Khương Lan giới." Tần Vũ quay đầu nói với Phúc bá.

Tần Vũ, Phúc bá hai người liền biến mất trên đỉnh núi, chỉ là

trên đỉnh núi lại xuất hiên một tòa tiểu tháp xanh biếc. Đó chính là bản thể của Khương Lan giới. Bất quá đặt trong Càn Khôn thế giới, Tần Vũ yên tâm vô cùng.

Càn Khôn thế giới chính do Tần Vũ sáng tạo nên, Tần Vũ cho dù ở trong Khương Lan giới, vẫn có thể cảm ứng được *"Không gian lực"* vẫn trải rộng tại Hắc Long Đàm của Thần giới.

Tại tầng thứ hai của Khương Lan giới, Tần Vũ an tâm tu luyện.

Thời gian trong Khương Lan giới tầng thứ hai dài gấp trăm lần bên ngoài. Tần Vũ bây giờ cần nhất là thời gian.

Thần giới, Hắc Long Đàm.

Thời gian cách lần đại chiến trước đã gần một ngàn năm. Hắc Long Đàm hôm nay lại xây mới ba tòa cung điện, Hắc Long điện tại trung ương so với trước càng thêm trang nghiêm.

Đêm.

Trên bầu trời xẹt qua một đạo tàn ảnh, một người liền xuất hiện bên bờ Hắc Long Đàm.

Tóc ngắn màu bạc, lông mi màu bạc, thân cao thước bảy, giông như một thiếu niên, Người này đúng là tổng thống lĩnh của quân đội Úy Trì thành, địa vị gần như ngang bằng với thành chủ Úy Trì thành, Liễu Du Tây.

Liễu Du tây so với Đàm Cửu, vóc người gần như giống nhau, ngay cả ăn mặc cũng đều giống nhau.

Đàm Cửu da dẻ màu đen, mà Liễu Du Tây lại trắng trẻo. Ngoại trừ màu da, màu tóc và nhãn thần, bọn họ dường như giống nhau như đúc.

"Tính ra chắc là ngày hôm nay, nếu không sai biệt lắm, tối đa

cũng chỉ vài năm công phu chờ đợi nữa thôi." *Liễu Duy Tây nhìn Hắc Long Đàm, hờ hững nói :* "Tên Đàm Cửu này thật ngu ngốc, một mực ở phía dưới để làm cái gì? Thất thải hoa liên (hoa sen bảy sắc) này nếu chưa đến ngày hái, dù muốn cũng không hái được."

Liễu Du Tây đối với vấn đề này vẫn không rõ lắm, tại sao Đàm Cửu lại ở trong mật địa (chỗ bí mật) của đầm kiên trì chờ đợi.

Như một con cá lớn, Liễu Du Tây liền nhảy vào Hắc Long Đàm. Liễu Du Tây cũng không cẩn thận tỉ mỉ như Tần Vũ, bởi vì Liễu Du Tây chính đang muốn Đàm Cửu phát hiện ra, như vậy Đàm Cửu sẽ sớm mở ra thông đạo bí mật của mình ở trong đàm.

Trong Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ đột ngột xuất hiện, ngửa đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt có một nét cười: "Tu luyện gần mười ngàn năm, rốt cục cũng đợi được đến ngày này. Ta muốn xem, Hắc Long Đàm rốt cuộc là có bí mật gì?"

Tần Vũ cả người biến mất tại Càn Khôn thế giới, lại xuất hiện trong Hắc Long Đàm.

Chung quanh thân thể Tần Vũ trong phạm vi hơn một trăm thước tràn ngập *"Không gian lực"* của Càn Khôn thế giới. Chỉ thấy thân hình Tần Vũ không ngừng lóe lên, mỗi lần lóe lên là đã vượt qua khoảng cách hơn trăm thước, nháy mắt đã vượt qua mười dặm.

Không giống lần trước, khi Tần Vũ ở trong đầm phải dò xét kĩ càng. Lúc này chỉ là chạy đi, tốc độ của Tần Vũ đã đạt tới cực hạn.

Chương 518

Đột Biến

Biên dịch + biên tập: Melly

Đang lúc thi triển thuấn di đi được một đoạn lộ trình, Tần Vũ đột nhiên dừng lại.

Lúc này, Tần Vũ cách Liễu Du Tây một khoảng cách không quá xa, Tần Vũ không dám tới gần hơn, nếu không Liễu Du Tây có thể phát hiện ra Tần Vũ, chỉ đành sử dụng *"Không gian lực"* cẩn thận cảm thụ ba động của nước trong đầm để xác định vị trí của Liễu Du Tây.

Lần lượt xác định phượng vị của Liễu Du Tây, Trong đầu Tần Vũ tự nhiên hiện lên quỹ tích di động của Liễu Du Tây.

"Thẳng hướng trung tâm đầm chạy tới sao?" Tần Vũ hơi nghi hoặc: *"Chẳng lẽ nơi ẩn nấp của Đàm Cửu ở Hắc Long Đàm, lại chính là ở trung tâm đầm sao?"* Tần Vũ không suy nghĩ nhiều, bắt đầu hướng trung tâm đầm lao đi.

Ngay lúc vừa phi hành trong đầm được một chốc, Tần Vũ lại cảm thấy một cỗ thủy lưu ba động khác phát ra từ chính trung tâm Hắc Long Đàm, hơn nữa cỗ thủy lưu này còn chảy theo một quy luật khác thường.

Hai cỗ thủy lưu ba động, một cỗ là do Liễu Du Tây, một cỗ thủy lưu ba động khác, tự nhiên chính là do Đàm Cửu phát ra.

"Ta lúc trước tới Hắc Long Đàm không tìm thấy gì hết, không biết là hắn ẩn nấp ở chỗ nào?" Tần Vũ lặng yên tới gần, thực vật trong đầm thật tươi tốt, Tần Vũ đi xuyên qua một ít đá và thực vật.

Chỉ chốc lát, Tần Vũ đã tới phía sau một táng đá.

"Không gian lực" tản ra. trong đầu Tần Vũ quan sát rất rõ ràng trung tâm đầm ở ngòai trăm thước. Giờ phút này tại trung tâm đầm chợt xuất hiện một cái thông đạo. Thông đạo hướng sâu vào trong lòng đất.

Ở một hướng khác, Liễu Du Tây cũng đi tới trung tâm đầm.

Đàm Cửu từ trong thông đạo đi ra, thấy Liễu Du Tây, lạnh lùng nói: *"Ngươi quả nhiên đã tới, chỉ là sớm hơn hai năm so với ta dự đoán."*

"Thất thải hoa liên mặc dù còn vài năm nữa mới hoàn toàn thành thục. Nhưng ta lo lắng có bất trắc, cho nên đến sớm một chút." Lúc này trên mặt Liễu Du Tây lộ ra nụ cười.

Đàm Cửu hừ lạnh một tiếng nói: *"Đã muốn vào thì mau vào đi."* Nói xong Đàm Cửu lại tiến vào thông đạo.

Liễu Du Tây mỉm cười, cũng bước vào trong thông đạo. Lúc hai người mới bước vào thông đạo, Tần Vũ liền bắt đầu lặng lẽ theo sau. *"Không gian lực"* cũng theo thông đạo mở rộng xuống phía dưới.

Thông đạo này rộng chừng mười thước, xuống sâu hơn tám mươi thước liền thấy một phủ đệ.

Lúc này Liễu Du Tây cũng đã tới phủ đệ bên dưới, mà Đàm Cửu lại đang khởi động cơ quan của phủ đệ, nhất thời thông đạo bắt đầu chậm rãi đóng lại, không phải cửa thông đạo bị đóng lại, mà là cả thông đạo được thu về.

"Khó trách lần trước ta tìm mà không có phát hiện ra được." Tần Vũ thầm cảm thán trong lòng.

Lúc Tần Vũ dùng *"Không gian lực"* tìm tòi, chỉ bao trùm khu vực

trăm thước, tối đa là thẩm thấu sâu xuống hai thước. Căn bản là không có dư *"Không gian lực"* để thẩm thấu xuống đất tám chín thước. Nếu tìm tòi như vậy, Tần Vũ dù mất mấy năm công phu. phỏng chừng cũng không đủ.

"Tám mươi thước, đủ cho ta thuấn di tới." Tần Vũ nghĩ thầm trong lòng.

Trước *"Không gian lực"* của Càn Khôn thế giới, đất đá căn bản không thể trở ngại, có lẽ ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không thể bất động thanh sắc đi xuống, chỉ có Tần Vũ là có thể.

"Phủ đệ cũng không có nước, ừm, phạm vi cũng rất lớn. Là cái phòng kia." Tần Vũ chọn ra một cái phòng, cả người trực tiếp thuấn di biến mất trong đầm.

****

Phía dưới đáy đầm tám mươi thước, trong phủ đệ.

Tần Vũ ở trong một cái phòng, khoảng cách từ phòng này đến đình viện ở trung tâm rất gần, khoảng cách chỉ có mấy chục thước. Ở trong phòng này, Tần Vũ có thể nghe đực rõ ràng tiếng nói chuyện của Đàm Cửu và Liễu Du Tây.

Liễu Du Tây cùng Đàm Cửu, khi ở trong phủ đệ của bọn họ, thông thường, cho dù là thượng bộ thiên thần, đều không có khả năng lặng lẽ tiến tới, cho nên nói chuyện cũng không có gì bân tâm.

"Không gian lực" của Tần Vũ tràn ngập, bao trùm gần một nửa đình viện. Liễu Du Tây, Đàm Cửu hai người cũng nằm trong phạm vi này, chỉ là Liễu Du Tây, Đàm Cửu hai người không có chút phát giác.

"Liễu Du Tây, Thất thải hoa liên là chúng ta năm đó cùng nhau phát hiện ra. Dựa theo phương pháp phân phối được định ra năm đó,

hai cây thất thải hoa liên, ta một cây ngươi một cây." Đàm Cửu lạnh lùng nói.

Tân Vũ nghe được thoáng giật mình một chút.

"Thất thải hoa liên?" Trong đầu Tần Vũ lập tức nhớ lại, trong bộ sách ghi chép tài liệu luyện dược trân quý tại Mê Thần điện cũng đã thấy ghi chép về Thất thải hoa liên. *"Thất thải hoa liên, bảy cánh sen đều có thể dùng làm dược liệu luyện đan, hạt của Thất thải hoa liên, chỉ đơn giản ăn vào cũng có thể khiến cho một chút chân linh sót lại cải tử hồi sinh. Nếu đem luyện đan, công hiệu càng tốt."*

Trong lòng Tần Vũ thầm kinh ngạc, bởi vì tại thần giới, linh đan có thể khởi tử hồi sinh người chỉ còn lại chân linh, giá trị cực kỳ cao.

Chỉ xét về giá trị, hoa sen này đã vượt qua cả trung phẩm thiên thần khí, gần bằng thượng phẩm thiên thần khí.

Mà hạt của Thất thải hoa liên lại càng trân quý, bởi vì nếu đem phục dụng (ăn, uống vào), thì chỉ hấp thu được một phần dược tính mà thôi. Nếu đem luyện đan, hiệu quả càng tốt hơn, giá trị tuyệt đối tương đương thượng phẩm thiên thần khí. thậm chí còn cao hơn.

"Khó trách Đàm Cửu, Liễu Du Tây coi trọng như thế." Tần Vũ thầm cảm thán trong lòng.

Thất thải hoa liên mặc dù trân quý, nhưng đối với Tần Vũ mà nói, tối đa chỉ là hấp dẫn Tần Vũ mà thôi, căn bản không có cách nào khiến cho Tần Vũ kích động. Dù sao Tần Vũ đã có Mê Thần điện. Trong Mê Thần điện bảo vật không hề ít.

Trong phòng chứa các loại dược liệu dùng để luyện đan, các dược tài có cấp bậc như Thất thải hoa liên hoa, mặc dù ít, nhưng cũng có mấy loại.

"Nguyên lai là vì Thất thải hoa liên, bất quá bọn họ nói có hai Thất thải hoa liên, chuyện này có gì đó kỳ quái." Tần Vũ mày nhíu lại, hắn nhớ rất rõ ràng, trong quyển trục ghi lại, loại chí bảo Thất thải hoa liên hoa này, hấp thu thần linh chi khí mà sinh ra. Mỗi gốc Thất thải hoa liên đều hấp thu thần linh khí chung quanh, làm sao có thể cùng một cây khác sống chung được.

Trong rừng không thể có hai cọp, một nước không thể có hai vua.

Thất thải hoa liên cũng giống vậy, hai Thất thải hoa liên không thể cùng lớn lên một chỗ, . vốn không có khả năng đó.

"Hai cây Thất thải hoa liên. ngươi một gốc ta một gốc?" Liễu Du Tây nghi hoặc nhìn Đàm Cửu *"Đàm Cửu, ngươi khi nào lại trở nên hào phóng như thế. Với tính cách của ngươi. không nghĩ lấy phần nhiều sao?"*

Liễu Du Tây hiểu rất rõ Đàm Cửu. Đàm Cửu là một kẻ rất tham lam, khi còn ở Ma Sát giới, nếu thấy hắn bảo vật đều sẽ tận lực đoạt đi.

Mặc dù lúc trước hai người từng nói chia đều, nhưng vô số năm qua Đàm Cửu vẫn ở đây, Liễu Du Tây nghĩ Đàm Cửu nhất dịnh phải đòi chiếm nhiều hơn một chút.

"Ta muốn lấy nhiều hơn, ngươi nguyện ý sao?" Đàm Cửu hừ lạnh một tiếng.

"Không muốn !" Liễu Du Tây trả lời.

"Vậy không phải sao." Vẻ mặt Đàm Cửu vẫn lạnh lùng như trước. *"Thực lực của ngươi ta rất rõ, hai người chúng ta nếu giao thủ chỉ có thể lưỡng bại câu thương, Vừa hay Thất thải hoa liên này đủ cho mỗi người một cây."*

Liễu Du Tây mỉm cười gật đầu. chỉ là ánh mắt khi nhìn Đàm

Cửu, phảng phất như nhìn về một người mới.

"Ngươi đã thay đổi rồi, thật sự thay đổi rất nhiều." Liễu Du Tây cười nhẹ nói.

Đàm Cửu hừ lạnh một tiếng: *"Dựa theo ta phỏng đoán, thời gian để Thất thải hoa liên thành thục, hắn là phải ba năm nữa. Tới lúc đó, ngươi lấy một cây Thất thải hoa liên, ta lấy một cây."*

"Cứ như vậy đi." trên mặt Liễu Du Tây nụ cười vẫn rất rạng rỡ.

Liễu Du Tây nói xong, liền đứng dậy hướng đình viện rời đi. Một bộ phận *"Không gian lực"* của Tần Vũ lập tức chuyển phương hướng hướng tới khắp các ngõ ngách khác tra xét. Vừa nhìn, Tần Vũ đã phát hiện ra một chuyện kì quái.

"Không gian lực" tới đâu, như Tần Vũ tới đó, dù sao thì Tần Vũ cùng là Sáng tạo giả (người sáng tạo) của Càn Khôn thế giới.

"Hử ? Khí tức thật lạnh lẽo, bên ngoài ao cũng lạnh như vậy. Nước ao này tựa hồ là... Nhất nguyên trọng thủy ! Nhất nguyên trọng thủy hình thành nên một ao nước nhỏ. so với viên châu màu vàng trên Thí luyện Ám tinh giới cũng không kém nhiều." Tinh thần Tần Vũ hết sức tập trung.

Nhất nguyên trọng thủy cực kỳ hiếm hoi. Có thể hình thành nên ao nhỏ như vậy, trong ao này nhất định có bảo vật.

"Thất thải hoa liên tính hàn, Thất thải hoa liên này sinh trưởng trên Nhất nguyên trọng thủy. Nhất nguyên trọng thủy vốn cực hiếm, cây cỏ bình thường vốn không thể sống trong đây được." Tần Vũ nhớ lại lời ghi chép trong quyển trục màu vàng về Thất thải hoa liên.

Đã sống được trong Nhất nguyên trọng thủy, quá nửa là cây quý.

Mà cái ao này, hình dạng hơi tròn, đường kính xấp xỉ hai

thước, trong cái ao lớn như thế, bên trong lại là Nhất nguyên trọng thủy, phỏng chùng đủ để mười cây cùng sống.

Ở hai đầu của cái ao Nhất nguyên trọng thủy này, vừa vặn có hai cây Thất thải hoa liên vươn lên, bộ dáng Thất thải hoa liên quả nhiên giống như trong quyển trục ghi lại. Bông sen gồm bảy cánh, đài sen nhỏ nhất, trên có hạt sen.

"Ồ ?" Tần Vũ đột nhiên kinh ngạc.

"Giữa ao lại ẩn tàng một huyễn trận nho nhỏ." "Không gian lực" của Tần Vũ đã phát hiện ra, ở giữa ao rốt cục phải có cái gì đó, nên mới ẩn tàng huyễn trận để che giấu.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã qua hơn ba năm. Trong hơn ba năm này. Liễu Du Tây cùng Đàm Cửu đều khoanh chân ngồi yên lặng, bản thân Tần Vũ cũng yên tĩnh khoanh chân ngồi trong phòng.

Tần Vũ trong lúc tĩnh tu, đột nhiên cảm ứng có một luồng ánh sáng chói mắt, bèn từ từ mở mắt ra.

Cả một vùng đều đã bị ánh sáng bảy sắc chói mắt bao trùm, *"Không gian lực"* của Tần Vũ lập tức bao trùm lấy cái ao Nhất nguyên trọng thủy kia. Lúc này ở hai đầu ao, hai đóa Thất thải hoa liên phảng phất như hai mặt trời, tỏa ra ánh sáng bảy sắc chói mắt.

Liễu Du Tây, Đàm Cửu hai người cũng chia ra hai hướng đi tới bờ ao.

"Ha ha, rốt cục đã hoàn toàn thành thục." Trong mắt Liễu Du Tây lộ ra nét vui mừng, chỉ có Thất thải hoa liên hoàn toàn thành thục mới tỏa ra được ánh sáng bảy sắc mà thôi.

Trên mặt Đàm Cửu cũng lộ ra nụ cười, liền nói; *"Liễu Du Tây, ngươi lấy gốc kia trước, ta lấy gốc này."* Đàm Cửu so với Liễu Du

Tây, cũng là tỉnh táo hơn nhiều..

Thực tế, Liễu Du Tây một giây mỗi phút đều đề phòng Đàm Cửu, lo lắng Đàm Cửu đột nhiên đánh lén, để hoàn toàn chiếm hai cây Thất thải hoa liên này.

"Được, ta lấy cây này." Liễu Du Tây nói liền giật lấy, lúc này là thời khắc tốt nhất.

Chỉ là hai cây Thất thải hoa liên ánh sáng bùng lên, hai luồng ánh sáng chói mắt từ hai Thất thải hoa liên tỏa ra, sau đó nhắm hướng trung ương tập trung. Mà hai cây Thất thải hoa liên này dùng mắt thường quan sát cũng thấy là đang dần dần khô héo.

Hai luồng ánh sáng bảy màu chói mắt đang tụ tập tại trung ương cái ao.

Huyễn trận ẩn tàng tự nhiên bị phá vỡ. Sắc mặt Đàm Cửu đại biến, không tin nổi nói : *"Sao vậy? Sao lại thế này, chẳng lẽ vẫn còn chưa thành thục sao?"*

"Cái kia là cái gì?" Liễu Du Tây ánh mắt lập tức tập trung vào trung tâm ao nước.

Huyễn trận ẩn tàng đã bị tiêu trừ , thứ ẩn bên trong đã hiện ra, đó là một bông sen còn nhỏ hơn Thất thải hoa liên, nhưng có tới chín cánh sen, toàn thân phát ra hắc quang âm u.

Hai mắt Tần Vũ đột nhiên trợn trừng lên: *"Cửu Diệp liên (Bông sen chín cánh) ? Nó thật sự tồn tại sao?"*

Mà lúc này trong mắt Đàm Cửu đã khôi phục lại vẻ tỉnh táo, nhìn Cửu Diệp liên ở trung tâm của ao, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn điên cuồng.

Chương 519

Thảm Lệ Cửu Diệp Hoa Liên

Biên dịch + biên tập: SatThuDoLa

Như Thất Thải Liên hoa còn có tên là Thất Diệp Liên hoa(*), thất thải hoa liên mặc dù lớn hơn so với Cửu Diệp Liên hoa(*) nhưng trên bồng của thất thải hoa liên chỉ có liên tâm còn cửu diệp liên mặc dù nhỏ hơn, trên liên bồng lại có ba khỏa hạt sen trong suốt phân bố đều.

Ba khỏa hạt sen trong suốt này mang màu bạch nhũ, phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt

Ở trung tâm đài sen của cửu diệp liên cũng là vị trí của ba khỏa hạt sen, chúng giống như một khối trong suốt màu đen liên tâm, khỏa liên tâm màu đen này phát ra ánh sáng màu đen, đồng thời tản ra khí tức lạnh như băng.

"Khó trách lại xuất ra hai khỏa thất thải liên. Thì ra là Cửu Diệp Liên phát ra khí tức sinh ra thành hai khỏa Thất Thải Liên, mà Cửu Diệp Liên cũng thật bá đạo. Nó trực tiếp hấp thu hai khỏa Thất Thải Liên tinh, đã hoàn toàn thành thục."

Trong lòng tần vũ rốt cục cũng hiểu được nguyên nhân hai khỏa Thất Thải Liên sinh trưởng cùng một chỗ.

Đồng thời trong đầu tần vũ hiện ra ghi chép về Cửu Diệp Liên trong quyển trục mầu vàng: "Cửu Diệp Liên, so với Thất Thải Liên còn cao hơn một bậc. Nó là bảo vật trong truyền thuyết, trong lịch sử thần giới từng phát hiện ra một gốc Cửu Diệp Liên , Cửu Diệp Liên trân quý nhất chính là liên tâm, liên tâm là do hấp thụ hồng mông linh khí dưỡng dục mà thành. Sau khi luyện hóa có thể thành phân thân, ba khỏa hạt sen màu trắng sau khi dùng liền có

thể cải tử hồi sinh. Nếu luyện hóa, hiệu quả càng cao... Chín cánh lá sen cũng là dược tài cực kỳ trân quý, rễ cây cũng là một bảo vật, trình độ trân quý không dưới hạt sen.

Cửu Diệp Liên Hoa tuy là một gốc cây hoa sen nhưng tính ra chính là một Hồng Mông Linh Bảo.

"Liên tâm một khi luyện hóa, có khả năng thành phân thân." *Trong lòng tần vũ run run kích động. Trong quyển trục màu vàng lưu lại tại mê thần điện, đối với các bộ vị của Cửu Diệp Liên và phương pháp luyện hóa "*Liên phân thân" cùng với tác dụng đều giảng giải rất rõ ràng.

Mà càng thêm rõ ràng thì tần vũ càng thêm hưng phấn.

Trình độ trân quý của Cửu Diệp Liên hoa, thấm chí vượt qua nhị cấp hồng mông linh bảo bình thường.

Khi Tần Vũ có được Mê Thần Điện cũng vô cùng chờ mong Cửu Diệp Liên này. Ba hạt sen cộng thêm với chín cánh sen và rễ cây là nguyên liệu mà tần vũ không quá để ý, thứ mà Tần Vũ quan tâm nhất chính là liên tâm mà đen kia.

"Tin tức về Cửu Diệp Liên, tại thần giới chỉ có một số ít nhân vật thượng tầng thần giới mới biết. Xem ra Đàm Cửu và Liễu Du Tây hai người này còn không biết chỗ trân quý đích thực của Cửu Diệp Liên." *Tần Vũ chuyển sự chú ý lên Liễu Du Tây, Đàm Cửu hai người.*

Tần Vũ đoán không sai, Cửu Diệp Liên trong lịch sử thần giới cũng chỉ xuất hiện một cây. Do đó công dụng thì hai trung bộ thiên thần tại Úy Trì thành cũng không có khả năng biết được, kể ra cũng không ít thượng bộ thiên thần, cũng không hiểu biết.

*Liễu Du Tây thấy đột nhiên xuất hiện Cửu Diệp Liên hoa, trong lòng chấn đống: "*Đã có thể hấp thu tinh hoa của hai cây Thất Thải

Liên hoa, dám chắc so với Thất Thải Liên hoa còn trân quý hơn. Chín lá? chẳng lẽ... là Cửu Diệp Liên Hoa trong truyền thuyết?"

Năm đó Liễu Du Tây và Đàm Cửu hai người lúc phát hiện ra nơi này, cũng phát hiện ra hai gốc Thất Thải Liên hoa đang phát triển.

*Lúc ấy Liễu Du Tây và Đàm Cửu hai người căn bản không biết đại danh của Thất Thải Liên hoa, chỉ là thấy được "*Nguyên Trọng Thuỷ" nên xác nhận hoa sen này chắc chắn là bảo bối, cho nên Liễu Du Tây trở về thông qua quan hệ ở Úy Trì Thành tiến hành điều tra.

Cuối cùng đã tìm ra một tin tức. Qua sự giảng thuật rõ ràng về chỗ trân quý của Thất Thải Liên hoa khiến cho Liễu Du Tây mừng rỡ, mà tin tức này cũng thoáng đề cập tới Cửu Diệp Liên hoa. Nghe nói trên Thất Thải Liên hoa còn có Cửu Diệp Liên hoa tồn tại trong truyền thuyết, còn về phần công dụng của các bộ vị Cửu Diệp Liên hoa không có nói rõ.

Đàm Cửu và Liễu Du Tây hai người đều không biết chính xác công dụng các bộ vị của Cửu Diệp Liên hoa. Nhưng có một điểm tuyệt đối chính xác là Cửu Diệp Liên hoa so với Thất Thải Liên còn trân quý hơn nhiều.

Hai cây Thất Thải Liên hoa thì Đàm Cửu và Liễu Du Tây dễ dàng phân chia nhưng chỉ có một cây Cửu Diệp Liên hoa… sẽ phân chia ra sao?

"Không hay."

Đang chuẩn bị cùng Đàm Cửu đàm luận về chuyện phân chia, sắc mặt của Liễu Du Tây đột nhiên biến đổi. Thân thể liền khẽ động nhưng một đòn nặng tới vạn cân đã ập xuống đầu Liễu Du Tây.

"Bồng!"

Cả người Liễu Du Tây giống như quả cầu da bị đánh bay, đập mạnh vào vách tường thạch thất của đình viện. Vách tường thạch thất lập tức bị phá vỡ ra, vết rách chẳng những dài mà còn sâu.

Quái dị chính là, da dẻ toàn thân hắn phảng phật như có những gợn sóng bắt đầu chấn động. Đầu của hắn chịu một đòn nặng như vậy liền bị vỡ toác, xuất hiện máu tươi trào ra.

Liễu Du Tây như tia chớp từ chỗ thủng trên tường thoát ra, trên hai tay xuất hiện một bộ "kim sắc thủ sao" *(bao tay màu vàng)*.

*Mày kiếm đỏ đậm của Đàm Cửu nhướng lên, cười lạnh nói: "*Liễu Du Tây, phòng ngự của ngươi cũng thật là mạnh. Lúc trước chúng ta ở ma sát giới, lực công kích của ta là mạnh nhất, lực phòng ngự của ngươi là mạnh nhất. Cho tới bây giờ, đối mặt với một kích toàn lực bằng trung phẩm thiên thần khí của ta, ngươi cũng chỉ bị thương mà thôi, bội phục, bội phục."

"Đàm Cửu, ngươi ra tay cũng thật ác độc. Phải chăng vì Cửu Diệp Liên hoa này." *Liễu Du Tây sắc mặt rất khó coi.*

Thoạt nhìn bề ngoài, Liễu Du Tây tựa hồ thương tích không nặng. Nhưng chính Liễu Du Tây lại rõ ràng hơn hết, chịu một kích đánh lén toàn lực của Đàm Cửu, hắn không chết đã là may mắn lắm rồi.

Thực lực bây giờ cũng chỉ còn lại sáu thành mà thôi.

Hai con mắt dưới hàng mi đỏ của Đàm Cửu lấp lánh hồng quang.

"Liễu Du Tây, linh hồn nguyên anh của ngươi cũng đã bị ảnh hưởng, thực lực còn có bao nhiêu? năm thành? sáu thành? ha ha... Liễu Du Tây, nhìn lại ngươi cùng ta từ ma sát giới tới thần giới. Chúng ta đánh nhau đã nhiều năm như vậy, cũng có chút cảm tình. Ngươi trực tiếp rời đi, ta tha cho ngươi một mạng." *Đàm Cửu hào*

phóng nói.

*Sắc mặt Liễu Du Tây khó coi, đôi lông mày mầu vàng nhíu lại. Hắn trầm giọng nói: "*Đàm Cửu, công lực của ta và ngươi ai thập hơn còn chưa thể nói trước được. Cùng với trăm triệu năm chúng ta vẫn luôn đấu đá nhau. Cùng nhau phi thăng, thời gian đạt tới Thiên Thần cảnh giới cũng không chênh lệch lắm. Ngươi và ta hôm nay đều là trung bộ thiên thần... nói thật, trong đáy lòng ta ngươi thậm chí trở thành hảo hữu tri tâm. Ta thậm chí có giấc mộng, mơ tới ngày chúng ta đều trở thành thần vương. vậy mới có thú vị !!! Chỉ là không ngờ ngươi vì Cửu Diệp Liên hoa mà đánh lén ta."

"Tại thần giới nhiều năm, ngươi và ta cũng giao thủ qua vài lần. Ta phát giác ngươi ra tay không độc. Ta còn tưởng rằng sau nhiều năm như vậy.. ngươi cũng giống ta, cũng trở thành tri tâm bằng hữu của ta. Bây giờ xem ra..." *thanh âm Liễu Du Tây có chút bi thống.*

"Tri tâm hảo hữu?" *Đàm Cửu ngẩn ra, sắc mặt cũng biến đổi.*

*Tuy nhiên Đàm Cửu lại cười lạnh: "*ha ha... ngươi nói đùa gì vậy, Đàm Cửu ta có tri tâm bằng hữu sao? Hừ hừ, phàm là trở ngại ta, ta liền diệt trừ. Quá khứ đối với ngươi không ra tay độc ác chẳng qua không nắm chắc giết được ngươi mà thôi. Hai là có đối thủ khiến cho ta tiến bộ nhanh hơn, mà lúc này đây... trình độ trân quý của Cửu Diệp Liên hoa. Ta phỏng chừng tối thiếu cũng hơn hẳn thượng phẩm thiên thần khí. Vì nó, ta đương nhiên phải ra tay độc ác."

"Ngươi bây giờ có thể bỏ đi, hoặc là cùng ta chém giết đoạt bảo. Ngươi tự lựa chọn lấy." *Đàm Cửu lạnh lùng nói.*

Liễu Du Tây chỉ còn sáu thành thực lực, đối với Đàm Cửu mà nói cũng có chút uy hiếp. Giả dụ như liễu Du Tây biết chắc phải chết, Đàm Cửu sợ rằng có giết chết được hắn cũng phải mang trọng thương vào mình.

Liễu Du Tây nhìn vào hai mắt Đàm Cửu, có chút gật đầu nói: "Được, Cửu Diệp Liên hoa này thuộc về ngươi, ngươi thả ta đi."

Trong phòng tại đình viện cách đó không xa, Tần Vũ nhìn thấy hết thảy.

Tần Vũ hiểu rõ quá trình, trong lòng không khỏi than thầm: "Liễu Du Tây này xem ra thất vọng trong lòng rồi. Vốn cho rằng đối phương là tri tâm bằng hữu, ai ngờ lại ra tay hạ độc thủ."

Lập tức, tâm tình Tần Vũ liền bình tĩnh lại.

"Tàn Tuyết Thần Thương, hiện nay hấp thu huyền hoàng chi khí chưa tới một phần nghìn. Bất quá muốn giết Đàm Cửu đành phải sử dụng đến Tàn Tuyêt Thần Thương." Tần Vũ chuẩn bị tốt để ra tay.

Cho dù hấp thu không đủ một phần nghìn huyền hoàng chi khí, uy lực của tàn tuyêt thần thương cũng đã đề cao hơn rất nhiều. Tần Vũ cảm thụ rất rõ ràng.

Thông đạo của phủ đệ, theo Đàm Cửu phát động cơ quan mà mở ra thông đạo nối liền với Hắc Long đàm.

Liễu Du Tây trực tiếp hướng thông đạo đi tới.

Cửa vào thông đạo ngay bên cạnh Đàm cửu, khi khoảng cách với Liễu Du tay là ba bước, Liễu Du Tây mạnh bạo xuất ra hai quyền kim quang chói mắt.

Cùng lúc Liễu Du Tây ra tay, Cửu Tiết Tiên trong tay Đàm Cửu

cũng hóa thành trường côn, trực tiếp hướng Liễu Du Tây.

"Bồng"

Hai quyền màu vàng của Liễu Du Tây đập lên Cửu Tiết Tiên.

Thân thể hai người liền chấn động bay người lùi lại.

Trên mặt Liễu Du Tây lộ ra lãnh ý: "Đàm Cửu! Ngươi quả nhiên ác độc. Ngươi vốn không muốn thả ta đi, mà muốn đánh lén ta. Thừa lúc ta sơ ý mà giết ta phải không?"

Đàm Cửu bị hắn khám phá ra, cũng không có gì ngại ngùng. Hắn cười lạnh nói: "Liễu Du Tây, đừng nói nhảm. Ta đánh lén ngươi, ngươi không đánh lén ta sao? Vừa rồi nói cái gì tri tâm bằng hữu, xem ra cũng vì tư tâm mà nói."

Liễu Du Tây lãnh đạm: "Ngươi không đánh lén ta trước, đáy lòng ta nhận ngươi là bằng hữu tri âm, nhưng ngươi một lần đánh lén ta. Ta biết.. hơn trăm triệu năm kết giao, ngươi so với trước kia còn tâm ngoan thủ lạt hơn nhiều. Vì thế ta hiểu. ... ngươi lúc này đây chắc sẽ không thả ta đi. Ta tưởng đánh lén ngươi trước,coi như ngươi mạng lớn."

Tần Vũ thấy một màn này, không khỏi kinh hãi.

Hai người này thật sự ngoan độc, Đàm Cửu nói thả cho người ta một con đường sống thực ra muốn đánh lén lần nữa.

Liễu Du Tây cũng không nói nhiều, lần nữa tiến lên. Đàm Cửu cũng cầm trong tay Cửu Tiết Tiên tiến lên trước. Hai người này đã biết thực lực của nhau nên ra tay đều rất nhanh chóng.

"Đều không cần không gian lĩnh vực, đình viện cũng không có

thụ thương tổn gì."

Không gian chi lực của tần vũ, cảm giác rõ ràng được sự cận chiến của hai người có thực lực kinh nhân.

Cửu Tiết Tiên cùng Quyết Sáo lướt qua, mỗi một khoảng không gian đều vặn vẹo. Hai thiên thần có cùng lực lượng hoàn toàn ngưng tụ trên vũ khí, công kích phi thường điên cuồng.

"thì tự" "thì tự" "thì tự"

Trên người Liễu Du Tây thỉnh thoảng bị Cửu Tiết côn quỷ dị đánh trúng, bất quá da trên người Liễu Du Tây lay động như gợn sóng, dễ dàng thoát đượcc công kích của đối phương.

Phòng ngự quả nhiên biến thái.

Trong đình viện xuất hiện hơn mười tàn ảnh, phảng phất như hơn mười Đàm Cửu cùng hơn mườii Liễu Du Tây chiến đấu, điện quang, hỏa thạch trong chốc lát liền giao thủ hơn trăm lần.

"Chiến đấu như vậy, lúc nào mới có thể chấm dứt." *Tần vũ thầm than.*

Tần Vũ cảm thán trong chốc lát.

Tần vũ đột nhiên biến sắc mặtt: "phân thân"

Đúng! Đàm Cửu đột nhiên biến ảo thành hai phân thân. Bởi vì chiến đấu quá nhanh, hình thành nhiều tàn ảnh. Xuất ra hai Đàm Cửu nếu dùng mắt căn bản không thể nhận ra.

Tần vũ đã phát hiện, mà Liễu Du Tây cũng đã phát hiện ra.

Hai phân thân liều chết hướng Liễu Du Tây, phảng phất giống như

người điên lao vào Liễu du Tây. Chỉ nghe một tiếng :

"Oanh"

Giống như mấy trăm đạo thiên lôi nổ bên tai, cả phủ đệ dướii đất đều tách ra suy sụp. Tần Vũ tránh ở trong phòng, một cây trụ trên đỉnh đầu rơi xuống bên cạnh. Tần Vũ căn bản không có để ý vì mọi chý ý đều tập trung trong đình viện.

"Đàm Cửu này thật là ác độc, cũng tựu cho nổ hai cái phân thân." *Đáy lòng tần vũ rung động.*

Chín đại phân thân của Đàm Cửu. Xem như là bản thân, tổn thất một hai đại phân thân, thật sự là đã hạ quyết tâm lớn.

"Ngươi còn chưa chết sao?" *Đàm Cửu lạnh lùng vọng đến.*

Chỉ thấy trong đình viện, Liễu Du Tây quỵ trên mặt đất trên người đầy máu tươi. Hắn lạnh như băng nhìn Đàm Cửu nói: "Đàm Cửu, chẳng lẽ ngươi chỉ dùng có hai phân thân mà giết được ta sao? Ngươi đã quên, ta mạnh nhất chính là phòng ngự sao?"

Trên mặt Đàm Cửu có một nụ cười lạnh lùng.

Phòng ngự manh, nhưng hai phân thân tự bạo, Liễu Du Tây hôm nay đã bị thương quá nặng.

...

Liễu Du Tây đột nhiên ngửa đầu hống lên một tiếng, đầu hắn bắt đầu xuất quang mang lóng lánh, nhất thời không gian cả đình viện giống như đọng lại, sắc mặt Đàm Cửu cũng thay đổi:

"Ngươi.."

"Cùng chết đi". *Trong mắt Liễu Du Tây lóe ra sự điên cuồng.*

Đàm Cửu rất rõ, giờ khắc này Liễu Du Tây đốt cháy Linh Hồn Nguyên Anh, nó chính là thật thể linh hồn lực, năng lượng cũng thật kinh người. Năng lượng của Linh Hồn Nguyên Anh bộc phát, thần thức cũng đạt tới cực mạnh, đối với khống chế "không gian lĩnh vực" *cũng càng mạnh.*

Đồng thời, Liễu Du Tây với đàm cửu tiến tới bước cuối cùng, đó là dùng thần thức công kích.

Thần thức hay chính là linh hồn lực, linh hồn lực có thể công kích lẫn nhau. Chỉ là công kích như thế, giết một ngàn tự tổn tám trăm. Trừ phi quyết tâm ôm địch cùng chết, nếu không người bình thường sẽ không sử dụng.

"A!!!...."

Đàm cửu nổi giận gầm lên một tiếng, bản thể hóa thành bẩy. Đồng thời ba phân thân đều sáng lên, ngay cả đầu cũng sáng lên, ba phân thân trực tiếp nhắm Liễu Du Tây.

Tại thần giới luyện hóa phân thân rất khó. Đàm Cửu sở dĩ có thể có chín phân thân, bởi vì hắn có chín đầu. Cũng giúp cho hắn có thể hóa thành chín linh hồn. Có được linh hồn phân mới thật sự là thực sự là phân thân.

Hai phân thân tự bạo trước, hắn đã thu hồi hai linh hồn phân thân về. Nhưng ba phân thân này, hắn lại thiếu đốt linh hồn phân thân.

"A....." *Trong mắt Liễu Du Tây chỉ có điên cuồng.*

Mà trong mắt ba phân thân cũng đồng dạng điên cuồng. Chỉ nghe thấy so với vừa rồi tự bạo còn to gấp nhiều lần. "Oanh" trung bộ

thiên thần Liễu Du Tây và ba Đàm Cửu phân thân đều biến thành tro bụi.

Mà đồng thời, cả phủ đệ dưới đất cũng phát sinh sụp đổ càng nghiêm trọng, chẳng mấy chốc cả phủ đệ dưới lòng đất sập xuống.

Chương 520

Tàn Tuyết Thần Thương

Ba phân thân tự bạo, cộng thêm hai phân thân tự bạo lúc ban đầu, Đàm Cửu này đã tự bạo năm phân thân, bây giờ cùng chỉ còn bốn phân thân. Bốn *"Đàm Cửu"* này, ánh mắt sáng ngời sắc bén nhìn chằm chằm vào nơi nguồn của vụ nổ.

Đồng thời không gian lĩnh vực cũng bao phủ cả đình viện.

Lập tức trong cả đình viện những khối đá vỡ hoặc đang lăn đi, hoặc đang từ phía trên rơi xuống đều ngừng lại, cả đình viện hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động. Bốn phân thân của Đàm Cửu nhíu mày một lát, trên mặt mới từ từ lộ ra vẻ tươi cười.

"Liễu Du Tây, ngươi cuối cùng đã chết rồi!"

Trước tiên đánh lén khiến hắn trọng thương, cộng thêm năm phân thân tự bạo, vậy mới giết được Liễu Du Tây có lực phòng ngự kinh người. Vừa giết được Liễu Du Tây, Đàm Cửu trong lòng lại có các loại cảm giác giải thoát, thương cảm… phức tạp.

Bốn phân thân chớp mắt hợp thành một thể.

Đàm Cửu đi tới nơi Liễu Du Tây bị nổ tung, lúc này trên mặt đất có chiến giáp bị phá hủy, còn có một kiện trữ vật thần khí cộng với một đôi thủ sáo (bao tay) trung phẩm thiên thần khí.

Đó là di vật của Liễu Du Tây, cũng chính là phát hiện những di vật này, cộng thêm vừa rồi Liễu Du Tây đã thiêu đốt linh hồn nguyên anh, hắn mới vạn phần khẳng định, Liễu Du Tây đã chết rồi. Thiêu đốt linh hồn nguyên anh, kể cả người ngoài không công kích, ước chừng cũng chỉ sống được trong khoảng thời gian mấy cái hô hấp.

Không gian chi lực vốn bắt nguồn từ *"Càn khôn thế giới' của Tần Vũ vẫn khóa chặt Đàm Cửu.*

"Phải nhất kích tất sát, lúc này Đàm Cửu còn chưa hoàn toàn mất đi lòng cảnh giác, không phải lúc đánh lén tốt nhất. Đợi đến khi hắn đi hái Cửu diệp liên, mới là lúc đánh lén tốt nhất.

Tần Vũ thân thể hơi cong lại, tinh thần hoàn toàn ngưng tụ đến cực điểm, lúc nào cũng có thể xuất ra một kích mạnh nhất!

…

Đàm Cửu thu lấy di vật của Liễu Du Tây, trong lòng cũng cảm thấy một trận sướng khoái. Giết Liễu Du Tây, không chỉ có được một kiện trung phẩm thiên thần khí cùng với các bảo vật của Liễu Du Tây, đồng thời… Cửu diệp liên hoàn toàn thuộc về hắn.

Đàm Cửu bước tới Cửu diệp liên bên hồ nước đó.

Vừa rồi kịch liệt chém giết, đối với Cửu diệp liên không chút ảnh hưởng, Cửu diệp liên vẫn phát ra hắc sắc hào quang mờ nhạt, đặc biệt là hắc sắc liên tâm trong suốt đó, vẫn cứ hấp dẫn người ta như thế.

Đàm Cửu một bước tiến vào trong hồ, Nhất nguyên trọng thủy này tuy lợi hại, lại không giết được cao thủ cấp thiên thần.

"Nhất nguyên trọng thủy này cũng thật là lạnh!" Đàm Cửu rùng mình một cái.

Sau đó Đàm Cửu đưa hai tay xuống đáy hồ nước, Đàm Cửu muốn từ đáy hồ nhấc Cửu diệp liên lên, hắn không dám, cũng không đành lòng nắm lấy Cửu diệp liên mà nhổ.

Lúc này, lực chú ý của Đàm Cửu hoàn toàn đặt trên Cửu diệp liên.

"Chính là lúc này!"

Trong Tần Vũ Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương, Tàn Tuyết thần thương nguyên bổn màu xanh đen đơn giản, bây giờ, trên mũi có huyền hoàng chi sắc nhàn nhạt, vô cùng ít, phảng phất có một vài điểm nhỏ mà thôi.

Tàn Tuyết thần thương,chính là Tàn Tuyết thần thương hấp thu một điểm cực nhỏ Huyền hoàng chi khí.

Thuấn di!

Đàm Cửu vừa cúi người hai tay đưa vào trong nước hồ Nhất nguyên trọng thủy, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện sau lưng. Tàn Tuyết thần thương của Tần Vũ lóe lên, giống như là xuyên qua lớp da mỏng, đâm xuyên đầu Đàm Cửu.

Hai công năng kém theo của Tàn Tuyết thần thương: Liệt thể, phệ linh!

"Bồng!"

Đầu Đàm Cửu chớp mắt hóa thành bụi phấn, còn thân thể của Đàm Cửu vỡ thành bảy, tám mảnh. Nhưng bảy, tám mảnh đó, không ngờ phút chốc hóa thành ba *"Đàm Cửu'.*

*Tần Vũ không khỏi kinh ngạc: "*Làm sao không chết? Đầu của hắn hoàn toàn hóa thành bụi phấn, linh hồn trong đó cũng hoàn toàn hồn phi phách tán, làm sao còn có ba phân thân?*"*

Tần Vũ trong lòng chấn kinh, còn Đàm Cửu lại càng thêm khiếp sợ.

Đàm Cửu tới giờ chưa từng nghĩ tới, không ngờ có thể không chút phát giác bị người đánh nát đầu.

"Là Chỉ xích thiên nhai, là Tần Vũ đó!" *Đàm Cửu trong lòng lập tức minh bạch,* "May mắn lúc ta bình thường không chiến đấu, ta đều đem linh hồn chia làm chín phần, phân ở các nơi trong cơ thể."

Đàm Cửu vô cùng giảo trá, linh hồn của hắn có thể phân làm chín. Bình thường trong đầu chỉ có một phần linh hồn, các bộ phận thân thể khác, hoặc là đãn trung, hoặc là đan điền, hoặc là cánh tay… Tám phần linh hồn khác đều giấu ở các nơi khác nhau.

Đó là một biện pháp của Đàm Cửu tránh bị người đột kích giết chết của Đàm Cửu. Lần này, chiêu này liền cứu hắn một mạng. Tần Vũ chỉ là hủy đi một phần linh hồn cùng với "Bích huyết kim đan" *thuộc về phần linh hồn đó. (Thần chi lực biến thành thiên thần chi lực, liền sẽ hình thành một khối kim đan bích lục sắc, tên là* "Bích huyết kim đan"*. Bích huyết kim đan chính là hạch tâm của* "Thiên thần chi lực")

Linh hồn nguyên anh là hạch tâm của linh hồn, Bích huyết kim đan là hạch tâm của thiên thần chi lực.

Trong đầu thiên thần cao thủ, bình thường đều là Linh hồn nguyên anh nắm trong tay Bích huyết kim đan.

*****

Ánh mắt Tần Vũ quét qua ba phân thân một cái, ba phân thân này đều cầm tam tiết côn. Tam tiết côn này chính là cửu tiết tiên phân ba mà thành. Cả Tần Vũ cũng không thể không thừa nhận, kỹ xảo luyện chế cửu tiết tiên này rất cao.

"Tần Vũ, không người ngươi đánh lén diệt của ta một phân thân, bất quá, ngươi cũng không còn cơ hội nữa. Lần trước không giết ngươi, lần này…" *Một phân thân cười lạnh nói.*

Tới lúc này, Đàm Cửu đối với việc giết chết Tần Vũ vẫn tràn đầy tin tưởng.

*Trong lòng Đàm Cửu, Tần Vũ bất quá là một hạ bộ thiên thần, chỉ là nhờ vào thần thông "*Chỉ xích thiên nhai*" mà thôi. Một khi Đàm Cửu hắn toàn lực xuất thủ, Tần Vũ này chắc chắn phải chết.*

"Ba cái, phải giết chết tất cả, không thể chạy thoát một cái." *Tần Vũ trong lòng xoay chuyển rất nhanh.*

"Ừm, ngươi không ngờ không sử dụng thanh trường kiếm thiên thần khí đó." *Đàm Cửu ở phía trái Tần Vũ nhíu mày nói. Nhưng đúng lúc này…*

*Thân ảnh của Tần Vũ rất đột ngột xuất hiện ở bên cạnh "*Đàm Cửu' phía phải.

Tay phải rung lên, Tàn Tuyết thần thương trong tay liền xoay tròn đâm tới, nơi Tàn Tuyết thần thương đi qua, thậm chí cả không gian Thần giới cũng xuất hiện những vết nứt không gian nhỏ như sợi tóc.

"Hừ!"

"Đàm Cửu' ở phía phải rất tự tin dùng tam tiết côn trong tay trực tiếp đỡ một thương này của Tần Vũ. Dưới mắt Đàm Cửu, bản thân dùng trung phẩm thiên thần khí, đã đủ để ngăn cản Tần Vũ sử dụng thượng phẩm thiên thần khí.

Nhưng…

Sắc mặt Đàm Cửu đột nhiên biến đổi, chỉ thấy tam tiết côn đó chấn động, sau đó liền gãy ra, trong lúc Đàm Cửu kinh ngạc thanh trường thương đó đã trực tiếp đâm xuyên qua cổ hắn.

"Vỡ!"

Tần Vũ hét lên một tiếng.

Đàm Cửu chỉ cảm thấy một luồng lực kỳ dị, từ vết thương ở cổ từ từ lan ra bốn phía, sau đó đầu, ngực tất cả đều hóa thành bụi phấn! Linh hồn nguyên anh và khối Bích huyết kim đan cũng hóa thành bụi phấn.

Hai tên Đàm Cửu kia sắc mặt trở nên tái nhợt, đồng thời mắt cũng trợn tròn lên.

Phản ứng đầu tiên của hai tên Đàm Cửu này là… Chạy!

Chỉ thấy hai tên Đàm Cửu, một tên hướng tới cửa vào thông đạo lao đi, một tên Đàm Cửu khác, lại hướng theo phía ngược lại, cũng chính là phóng tới những căn phòng trong phủ đệ dưới lòng đất.

"Đó là vũ khí gì, không phải là thượng phẩm thiên thần khí, so với thượng phẩm thiên thần khí càng lợi hại hơn?" *Đàm Cửu cảm thấy tim mình run lên,* "Chẳng lẽ là Hồng Mông linh bảo trong truyền thuyết?"

Trong lòng Đàm Cửu lộ vẻ kinh khủng.

Đại danh của Hồng Mông linh bảo, thần nhân bình thường không biết. Đàm Cửu cái tên trung bộ thiên thần này cũng là nghe nói, chỉ là tới giờ chưa từng thấy qua… Nhìn thấy cũng không nhận ra.

"Muốn chạy?"

Thấy hai tên 'Đàm Cửu' bỏ chạy theo hai hướng ngược nhau, Tần Vũ chớp mắt liền đưa ra quyết định, trước tiên truy sát tên Đàm Cửu bỏ chạy tới cửa thông đạo.

Tên Đàm Cửu chạy tới các căn phòng trong phủ đệ dưới lòng đất, dưới mắt Tần Vũ, muốn chạy ra ngoài, ít nhất phải mở một thông đạo, điều này ít nhất cần một chút thời gian, chút thời gian

này đủ cho hắn giết chết tên Đàm Cửu kia.

Thuấn di!

Thuấn di!

Liên tục thuấn di hai lần, Tần Vũ đã tới bên trong thông đạo, vừa vặn cản phía trước Đàm Cửu.

"Ha!" Phản ứng đầu tiên của Đàm Cửu khi nhìn thấy Tần Vũ, chính là triển khai không gian lĩnh vực, sau đó một côn đập tới Tần Vũ.

"Xuy…"

Tàn Tuyết thần thương xoay tròn cực nhanh đâm tới, giống như giao long xuất hải, mũi thương có một điểm huyền hoàng chi sắc, sự phong tỏa của không gian lĩnh vực căn bản không ngăn được Tàn Tuyết thần thương.

Khi công kích đủ mạnh, không gian lĩnh vực cũng vô dụng.

Sau cùng Tàn Tuyết thần thương bây giờ đã có thể khiến không gian sinh ra vết nứt không gian cực nhỏ.

"Bồng!" Tam tiết trường côn lại bị Tàn Tuyết thần thương đâm vào giữa gẫy rời ra, trực tiếp đâm tới cổ Đàm Cửu. Đàm Cửu sớm biết không ngăn cản được, trực tiếp đem Linh hồn nguyên anh, Bích huyết kim đan của mình chạy khỏi cơ thể, nhưng…

Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ uốn cong, chỉ thấy một đạo Huyền hoàng chi khí mỏng manh từ mũi thương thoát ra, trực tiếp bao vây lấy Linh hồn nguyên anh và Bích huyết kim đan đó, chớp mắt khiến chúng hóa thành bụi phấn.

"Còn một tên!"

Tần Vũ căn bản không để ý thi thể trước mắt, cả người lại

thuấn di!

Thuấn di hai lần, đã tới trong phủ đệ dưới lòng đất. Không gian chi lực của *"Càn khôn thế giới' của Tần Vũ bao phủ, Tần Vũ giống như thiểm điện thuấn di ba lần, tìm kiếm khắp phủ đệ dưới lòng đất, mới phát hiện không ổn.*

Tần Vũ thân ảnh vừa động, liền tới trong một thư phòng phía sau phủ đệ dưới lòng đất.

Lúc này trên tường thư phòng không ngờ có một thông đạo.

*Tần Vũ trong lòng tức giận: "*Sai lầm, sai lầm rồi, tên Đàm Cửu này đã ở trong phủ đệ dưới lòng đất không biết bao nhiêu năm rồi, lại có thể chỉ có một thông đạo? Tuy thời gian rất ngắn, nhưng với tốc độ của hắn, tin rằng hắn đã ở ngoài mấy chục dặm rồi. Không gian chi lực của ta chỉ có thể tìm kiếm trong phạm vị hơn một trăm mét, không có phương hướng chính xác, ta tìm như thế nào?*"*

Tần Vũ một chút biện pháp cũng không có.

Không có biện pháp, thư phòng này thuộc về nơi sâu nhất của phủ đệ dưới lòng đất, căn phòng Tần Vũ trốn lúc trước cách nơi này quá xa, Tần Vũ căn bản không phát hiện nơi này còn có một thông đạo bí mật.

Thất bại trong gang tấc, quả thực đã để hắn chạy mất một phân thân.

"Được rồi, coi như Đàm Cửu này mạng lớn. Bất quá hắn chạy được thì thế nào?*" Tần Vũ trong lòng cũng không quá để ý, "*Hắn tuy phát hiện bí mật *"Thuấn di"* của ta. Nhưng, hắn nói ra, người khác có thể tin tưởng?"

Thuấn di, chính là thần thông đặc hữu của thần vương, đó là

luật sắt của Thần giới trong suốt mười hai triệu tỷ năm nay.

Đàm Cửu kể cả ở bên ngoài nói rằng có ngưắngở hữu thần thông giống như thuấn di, Thần giới liệu có bao nhiêu người sẽ tin?

Tần Vũ trong lòng cũng biết, tuy người tin tưởng không nhiều, nhưng sau cùng sẽ rất phiền toái, nhưng người đã chạy mất rồi, Tần Vũ chỉ có thể an ủi bản thân như vậy.

Thân ảnh chớp lên, Tần Vũ liền tới trong đình viện.

Nhìn thấy một cây Cửu diệp liên trong hồ nước Nhất nguyên trọng thủy, trên mặt Tần Vũ hiện lên một nụ cười: "Vì Cửu diệp liên, một trung bộ thiên thần đã chết, một trung bộ thiên thần khác chín phân thân tổn thất mất tám."

Tần Vũ nhìn qua Cửu diệp liên một cái, ánh mắt liền chuyển tới Tàn Tuyết thần thương trong tay.

Tuy trước đã nghĩ tới uy lực của Tàn Tuyết thần thương, nhưng thực sự sử dụng, trong lòng Tần Vũ vẫn cứ cuồng hỷ.

Một trung bộ thiên thần sử dụng trung phẩm thiên thần khí, bản thân dùng thần chi lực sử dụng Tàn Tuyết thần thương, nhưng kể cả như vậy, Tàn Tuyết thần thương vẫn kích gãy trung phẩm thiên thần khí của đối phương.

"Nguyên bổn đã sánh với nhị lưu Hồng Mông linh bảo, hiên jtại uy lực so với quá khứ cao hơn không ít, xme chừng uy lực kể cả không bằng nhất lưu linh bảo, cũng khác biệt không xa." *Tần Vũ trong lòng thầm nói.*

Hơn nữa Tàn Tuyết thần thương bây giờ, mới hấp thu một chút cực ít Huyền hoàng chi khí mà thôi, một khi hoàn toàn hấp thu, uy lực rốt cuộc thế nào, Tần Vũ chỉ tưởng tượng cũng cảm thấy kích động.

"Nếu như không dùng Tàn Tuyết thần thương, chỉ dựa vào thượng phẩm thiên thần khí *"Xích Huyết thần kiếm"*, muốn giết Đàm Cửu đơn giản là nằm mơ, nhưng dựa vào Tàn Tuyết thần thương, ta lại có thể hủy diệt hắn. Vũ khí tốt, quả nhiên bất đồng a!"

Tần Vũ càng thêm cảm thụ được lợi ích của vũ khí tốt.

Tâm ý vừa động, Tàn Tuyết thần thương liền quay về trong Càn khôn thế giới, lại tiếp tục hấp thu Huyền Hoàng chi khí.

"Tàn Tuyết thần thương và thuấn di, không tới lúc trọng yếu không nên sử dụng, bài trong tay, giấu càng sâu hiệu quả càng tốt." Tần Vũ trong lòng thầm nói, liền đó Tần Vũ nhìn hồ nước trước mắt.

Gần như tâm niệm vừa động, không gian chi lực của Càn khôn thế giới liền bao phủ cả thủy trì và Cửu diệp liên, sau đó…

Cửu diệp liên cùng với một hồ Nhất nguyên trọng thủy đều biến mất, chúng đã tới trong Càn khôn thế giới. Còn Tần Vũ bản thân cũng biến mất ở phủ đệ dưới lòng đất, tiến vào Càn khôn thế giới.

*****

Tần Vũ đứng trên một bãi cỏ, Nhất nguyên trọng thủy và Cửu diệp liên bay lơ lửng trước mặt Tần Vũ. Trong Càn khôn thế giới, mọi thứ đều túy ý Tần Vũ mà biến hóa.

Tâm niệm vừa động, Nhất nguyên trọng thủy liền tách khỏi Cửu diệp liên.

"Liên tâm của Cửu diệp liên, luyện hóa nó, có thể được Liên phân thân (phân thân hoa sen). Liên phân thân trời sinh có Nhất nguyên trọng thủy lĩnh vực… Độ cứng rắn của cơ thể, thậm chí

vượt quá thượng phẩm thiên thấn khí."

Tần Vũ trong lòng vui sướng.

Cửu diệp liên, hấp dẫn hắn nhất chính là liên tâm.

Phân thân rất khó luyện chế, bởi vì phân thân chân chính cần có linh hồn, người bình thường có thể đem linh hồn chia nhỏ ra?

Còn liên tâm của Cửu diệp liên lại bất đồng, liên tâm đó chính là hấp thu Hồng Mông linh khí mà sinh ra, cả liên tâm bản thân chính là một hồn thể có ý thức, sau khi Tần Vũ luyện hóa thành công, chỉ cần lưu một tia ý thức ở bên trong nó, liền có được một phân thân.

Hơn nữa dưới mắt Tần Vũ, lực chiến đấu của phân thân đó, có thể còn mạnh hơn bản thể.

"Nhất nguyên trọng thủy này và Nhất nguyên trọng thủy lúc trước ở Ám Tinh giới thu lại làm một đi." *Tần Vũ tâm ý vừa động, một thủy cầu Nhất nguyên trọng thủy lơ lửng trong không trung, đồng thời bên cạnh thủy cầu này, còn có Kim nguyên trọng thủy cùng một khối kim sắc viên châu.*

Khối kim sắc viên châu này vô cùng đặc biệt, độ lạnh của nó, theo Tần Vũ ước đoán, trừ phi Linh hồn hóa anh, nếu không căn bản không thể luyện hóa.

Chính lúc Tần Vũ đang suy nghĩ…

"Ừm?" Tần Vũ kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chỉ thấy kim sắc viên châu đó tự động bay tới Cửu diệp liên, đồng thời hắc sắc liên tâm của Cửu diệp liên bắn ra một đạo hắc sắc quang mang, còn kim sắc viên châu cũng bắn ra một đạo kim sắc quang mang, hai đạo quang mang không ngờ bắt đầu xoắn lấy

nhau…

Chương 521

Tiểu Hắc Đích Tu Luyện Đạo Lộ

Hắc sắc liên tâm của Cửu diệp liên, kim sắc viên châu đồng thời phóng ra ánh sáng, hỗ trợ lẫn nhau càng thêm rực rỡ. Đạo hắc sắc quang mang do hắc sắc liên tâm bắn ra và kim sắc quang mang của kim sắc viên châu không ngừng xoắn lấy dung hợp với nhau, phảng phất như một ống nước, hai loại năng lượng tính chất bất đồng không ngờ bắt đầu chuyển giao lẫn nhau.

Hắc sắc quang hoa bị kim sắc viên châu hấp thu, còn kim sắc quang hoa liền bị hắc sắc liên tâm hấp thu.

Nhìn cảnh trước mắt, trong lòng Tần Vũ rất hồ đồ: *"Kim sắc viên châu này ta cũng chưa từng nghe nói qua, làm sao hôm nay kim sắc viên châu gặp Cửu diệp liên, có thể phát sinh biến hóa này?"*

Những kim sắc quyển trục của Mê Thần điện, những năm này Tần Vũ cũng đọc không ít, đặc biệt đối với các loại dược thảo, khoáng thạch trân kỳ đều ghi nhớ trong lòng, nhưng kim sắc viên châu này lại chưa từng nghe nói.

Tâm ý vừa động, Phúc bá liền xuất hiện ở bên cạnh Tần Vũ.

Phúc bá vừa rồi còn ở trong Khương Lan giới thôi diễn trận pháp, tình cảnh trước mắt đột nhiên biến ảo, lại nhìn thấy Tần Vũ lập tức cúi người nói: *"Chủ nhân, không biết chủ nhân có sự tình gì?"*

"Phúc bá, ngươi nhìn cái này." Tần Vũ chỉ kim sắc viên châu và hắc sắc liên tâm phía trước.

Phúc bá nhìn thấy Cửu diệp liên, nhất thời kinh ngạc: *"Cái này, chín lá, chẳng lẽ là Cửu diệp liên? Kim sắc viên châu này là vật gì?"* Phúc bá khó được giấu vẻ mặt chấn kinh, nhìn Tần Vũ nói: *"Chủ*

nhân, Cửu diệp liên này cực kỳ trân quý, kim sắc viên châu này xem ra cũng trân quý, chủ nhân làm sao có được?"

Tần Vũ nghe Phúc bá nói như vậy, trong lòng hơi thất vọng.

Rất hiển nhiên, Phúc bá căn bản không biết kim sắc viên châu này.

Nhưng Tần Vũ vẫn chỉ vào Cửu diệp liên nói: *"Phúc bá, Cửu diệp liên này chính là ta ở Hắc Long đàm may mắn có được, còn kim sắc viên châu này, lại là năm đó ta ở khu vực Ám Tinh giới có được. Phúc bá… Ta muốn hỏi, kim sắc viên châu này ngươi đã từng nghe nói hoặc nhìn thấy qua?"*

"Kim sắc viên châu thực ra từng thấy qua, nhưng đều là kim sắc viên châu, lại không nhất định là cùng một loại, chủ nhân người nói đặc tính của kim sắc viên châu này xem." Phúc bá hỏi.

Tần Vũ trong lòng cao hứng, Phúc bá giống như có thể biết tin tức về kim sắc viên châu này.

"Kim sắc viên châu này cực kỳ lạnh, chung quanh có kim sắc dịch thể kết hợp, bên ngoài nữa lại có sinh ra Nhất nguyên trọng thủy. Kim sắc dịch thể đó ta cũng biết, đó chính là Kim nguyên trọng thủy so với Nhất nguyên trọng thủy càng lạnh hơn. Nhưng kim sắc viên châu này rốt cuộc là cái gì, ta tìm khắp tất cả quyên trục, cũng không thấy kết quả." Tần Vũ bất lực nói.

Hắn vì tìm kim sắc viên châu này, sao có thể không hao phí lượng lớn thời gian tìm kiếm tư liệu.

"Có Kim nguyên trọng thủy kết hợp?" Phúc bá kinh dị nhìn kim sắc viên châu, nhìn thấy kim sắc viên châu này không ngờ cùng với Cửu diệp liên trao đổi năng lượng, *"Chủ nhân, liên tâm của Cửu diệp liên này làm sao cùng với kim sắc viên châu giao tiếp với nhau? Là chủ nhân người khống chế ư?"*

"Không phải, là tự nhiên phát sinh, Phúc bá, ngươi biết chi tiết của kim sắc viên châu này rồi chứ?" Tần Vũ nhìn Phúc bá.

Phúc bá nhíu mày lắc đầu: *"Không biết, chỉ là có thể sinh ra Kim nguyên trọng thủy, chắc là Hồng Mông linh bảo rồi. Bất quá ta theo lão chủ nhân nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nói qua, trong linh bảo thuộc tính hàn có thứ hình dáng như kim sắc viên châu."*

Nghe Phúc bá nói chưa tùng thấy qua, Tần Vũ hơi thất vọng, bất quá trong lòng sớm đã có chuẩn bị, chỉ hơi gật đầu.

"Chủ nhân sao không luyện hóa kim sắc viên châu này?" Phúc bá nghi hoặc hỏi.

"Kim sắc viên châu này quá lạnh, không ngờ có năng lực đông cứng linh hồn, theo ta ước đoán, đạt tới đẳng cấp linh hồn hóa anh, mới có thể luyện hóa kim sắc viên châu này." Nói tới đây, Tần Vũ nhớ tới linh hồn cảnh giới của mình, không khỏi thở dài nói: *"Đáng tiếc ta đạt tới thượng cấp thần nhân đỉnh cao nhiều năm như vậy, gần đây nghiên cứu trận pháp hơn mười vạn năm, trận pháp có chút tiến bộ, nhưng linh hồn vẫn không có đột phá."*

Phúc bá an ủi: *"Chủ nhân, từ thượng cấp thần nhân tới thiên thần, một bước qua ải này, nhưng vô cùng, vô cùng khó! Cả Thần giới, không biết có bao nhiêu thượng cấp thần nhân kẹt ở cửa ải này, chủ nhân xme Hắc Long đàm có bao nhiêu thượng cấp thần nhân, lại có mấy thiên thần là biết."*

Tần Vũ cười nhẹ.

Đạo lý này hắn làm sao không biết, chỉ là kẹt ở thượng cấp thần nhân đỉnh cao lâu như vậy, Tần Vũ cũng có chút nóng lòng.

"Xem ra phải chuyên môn nghiên cứu lĩnh ngộ một chút không gian cảm ngộ Tả Thu Mi tiền bối lưu lại rồi." Tần Vũ trong lòng thầm quyết định, *"Đợi nghiên cứu trận pháp đạt tới tứ cấp trận pháp, rồi*

trước tiến đột phá đạt tới thiên thần cảnh giới!"

Tần Vũ tuy rất lâu trước đã đạt tới tam cấp trận pháp. Nhưng tu luyện nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể bố trí trận pháp cao cấp trong tam cấp trận pháp mà thôi, còn tứ cấp trận pháp, còn không thể bố trí.

*****

Tần Vũ có thể cảm ứng thấy, biến hóa lẫn nhau của kim sắc viên châu và Cửu diệp liên, thuộc về hỗ trợ bổ sung lẫn nhau, đối với cả hai đều có lợi, bởi vậy Tần Vũ cũng không nghĩ cách ngăn cản.

"Chủ nhân, người luyện chế Tàn Tuyết thần thương, vì sao không đem Tàn Tuyết thần thương vào trong Khương Lan giới tiến hành luyện chế?" Phúc bá đột nhiên hỏi.

Tần Vũ sử dụng Huyền hoàng chi khí một lần nữa đề cao đẳng cấp Tàn Tuyết thần thương, sự tình này Phúc bá biết. Dưới suy nghĩ của Phúc bá, Khương Lan giới đệ nhị tầng đủ để tiết kiệm thời gian gấp trăm lần. Vì sao không tiến vào trong Khương Lan giới?

Tần Vũ bất lực lắc đầu nói: *"Tàn Tuyết thần thương có thể tiến vào trong Khương Lan giới, nhưng… Huyền hoàng chi khí không thể rời khỏi Càn khôn thế giới."*

Nói đến điều này, trong lòng Tần Vũ cũng rất hồ đồ.

Tàn Tuyết thần thương ở trong Càn khôn thế giới hấp thu hơn một nghìn năm, bất quá mới hấp thụ một lượng chưa bằng một phần nghìn khối Huyền hoàng chi khí đó. Án chiều theo tốc độ này, hoàn toàn luyện chế thành công, thời gian hao phí khẳng định vô cùng dài. Tần Vũ muốn di động Huyền hoàng chi khí tiến vào trong Khương Lan giới để tiết kiệm thời gian, nhưng Huyền hoàng

chi khí căn bản không thể rời khỏi Càn khôn thế giới.

Trong lòng Tần Vũ cũng có cảm ứng…

Càn khôn thế giới đang trưởng thành, dường như có quan hệ lẫn nhau với Huyền hoàng chi khí. Chỉ là loại liên hệ này, bây giờ Tần Vũ còn không thể hiểu được.

Tần Vũ trong lòng có dự cảm, khi Càn khôn thế giới hoàn toàn trưởng thành thành công. bản thân có thể hiểu được bí mật của Huyền hoang chi khí. Bây giờ Tần Vũ cũng chỉ biết, Huyền hàang chi khí có thể dùng để luyện khí.

"Phúc bá, trước tiên tiến vào Khương Lan giới thôi." Tần Vũ nói với Phúc bá, lập tức hai người liền biến mất ở Càn khôn thế giới.

Trong Khương Lan giới đệ nhị tầng không gian.

Hai người Tần Vũ, Phúc bá trực tiếp xuất hiện ở bên ngoài đình viện của Tần Vũ. Tần Vũ xoay người muốn đi vào trong đình viện, Phúc bá lập tức nói: *"Chủ nhân, có một chuyện có quan hệ với Hắc Vũ thiếu gia muốn nói với người."*

Tiểu Hắc?

Thần hình Tần Vũ đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn Phúc bá, nhíu mày nói: *"Ngươi nói Tiểu Hắc? Tiểu Hắc làm sao rồi?"*

Phúc bá ngập ngừng, trù trừ một lúc mới nói: *"Chủ nhân, tình huống của Hắc Vũ thiếu gia ta cũng không nói rõ được, chỉ là thời gian gần đây, tu luyện của Hắc Vũ thiếu gia, tiến vào một loại trạng thái đặc thù, lão nô cũng không biết đó là tốt hay là xấu."*

"Ừm?"

Trong lòng Tần Vũ lập tức có chút lo lắng, cũng không tiếp tục hỏi Phúc bá, trực tiếp dẫn theo Phúc bá, thuấn di tới bên ngoài nơi

tu luyện của Hắc Vũ.

Trên ngọn cô phong.

Cô phong này một mặt dốc đứng giống như đao chém. Hắc Vũ toàn thân bạch bào, nhắm mắt đứng trên đỉnh cô phong, một tay nắm Xuyên Vân thương, hắc sắc thương ảnh thỉnh thoảng bắn ra.

Tần Vũ chỉ quan sát một lúc liền phát giác chỗ quỷ dị. Trong Khương Lan giới trói buộc rất thấp, với tốc độ xuất thương của Hắc Vũ, có thể chớp mắt đâm ra nghìn vạn thương ảnh, nhưng Hắc Vũ lúc này, tốc độ đâm thương tịnh không nhanh.

Hơn nữa, Hắc Vũ đâm ra nhiều thương như vậy, tốc độ mỗi một thương đều bất đồng.

"Chủ nhân, Hắc Vũ thiếu gia nhắm mắt tu luyện như vậy đã hơn một vạn năm rồi, hơn một vạn năm nay, Hắc Vũ vẫn cứ đâm thương như vậy. Tốc độ đâm thương cũng không nhanh, cũng không sử dụng thần chi lực, lão nô có chút lo lắng, bởi vậy mới nói với chủ nhân." Phúc bá lên tiếng.

Tần Vũ cũng không nhìn ra Hắc Vũ đâm thương như vậy có lợi ích gì.

Tại Thần giới, đích xác có người không ngừng luyện tập bạt đao hoặc là đâm thương các kiểu, nhưng tốc độ mỗi kích của người ta đều đạt tới cực hạn. Những người đó đều tìm kiếm cực hạn của tốc độ.

Nhưng Hắc Vũ? Tốc độ không nhanh, chỉ là loại tốc độ trung đẳng, hơn nữa có lúc còn nhanh một chút, có lúc còn chậm một chút.

Tần Vũ dám khẳng định, Hắc Vũ sẽ không tẩu hỏa nhập ma!

Nhưng, kiểu tu luyện này có tác dụng gì?

Tần Vũ trong lòng tức giận, nhìn Phúc bá tức giận nói: *"Phúc bá, ngươi làm sao tới hôm nay mới nói với ta?"*

Phúc bá vội vàng sợ hãi nói: *"Hơn mười vạn năm trước, chủ nhân liên tục thôi diễn trận pháp, lão nô cũng không dám làm gián đoạn chủ nhân. Hơn nữa lão nô thấy Hắc Vũ thiếu gia luyện tập như vậy, tuy có vấn đề, nhưng còn không thể tẩu hỏa nhập ma. Bởi vậy chỉ nghĩ đợi chủ nhân xuất quan mới nói với chủ nhân. Nhưng đợi tới lúc chủ nhân xuất quan, người lại ra ngoài, bởi vậy lão nô đợi đến bây giờ mới nói với chủ nhân."*

Thấy Phúc bá như vậy, Tần Vũ biết bản thân tức giận không đúng, hơn nữa bản thân cảm ứng thấy biến hóa của Hắc Long đàm, liền lập tức ra ngoài, Phúc bá căn bản không kịp nói với mình.

"Phúc bá, là ta không đúng. Chỉ là Tiểu Hắc là huynh đệ từ nhỏ của ta." Tần Vũ nhìn Hắc Vũ ở phía xa, cũng có lo lắng.

"Tiểu Hắc!" Tần Vũ đột nhiên gọi lớn.

Hắc Vũ không có phản ứng gì, vẫn đứng trên cô phong, với một tốc độ bình thường không ngừng đâm thương.

"Xem ra lực chú ý của Tiểu Hắc hoàn toàn tập trung, tiến vào một loại trạng thái đặc thù rồi." Tần Vũ không có biện pháp, chỉ có thể thần thức truyền âm, thanh âm trực tiếp vang lên trong đầu Tiểu Hắc, *"Tiểu Hắc, trước tiên tạm ngừng một chút!"*

Động tác đâm thương của Hắc Vũ đột nhiên ngừng lại, sau đó Hắc Vũ mở to mắt.

Nhìn thấy Tần Vũ, trên mặt Hắc Vũ tràn đầy vẻ vui mừng, cả người chớp một cái liền tới trước mặt Tần Vũ, cuồng hỷ nói: *"Đại ca, lâu rồi không gặp huynh, bất quá đại ca, đệ mới tu luyện một chút huynh làm sao làm gián đoạn đệ!"*

"Một chút? Đệ duy trì trạng thái đó đã hơn một vạn năm rồi." Tần Vũ bất lực nói.

"Hơn một vạn năm?" Hắc Vũ trừng mắt, liền đó Hắc Vũ nhắm mắt cảm ứng một chút, gật đầu: *"Đích xác hơn một vạn năm rồi, thật không ngờ thời gian qua nhanh như vậy."*

Tần Vũ đột nhiên phát hiện một biến hóa của Hắc Vũ.

"Tiểu Hắc, đệ đạt tới thượng cấp thần nhân đỉnh cao rồi?" Tần Vũ lúc này mới chú ý đến tiến bộ của Hắc Vũ.

Tần Vũ nhớ rất rõ, hơn mười vạn năm trước, Hắc Vũ mới là trung cấp thần nhân đỉnh cao mà thôi, nhưng làm sao mới một chút đã vượt qua mình rồi.

"Ách..." Bản thân Hắc Vũ cũng sửng sốt, chính hắn cũng mơ hồ một lúc, *"Ồ, đệ làm sao là thượng cấp thần nhân đỉnh cao rồi, lần trước đệ mới là trung cấp thần nhân đỉnh cao, tuy đệ cảm thấy bản thân muốn đột phá, nhưng hơn một vạn năm, làm sao đã tới thượng cấp thần nhân đỉnh cao rồi?"*

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Kiểu tu luyện vừa rồi của Hắc Vũ, tự hồ là một loại phương pháp tu luyện đặc thù. Hắc Vũ tiến bộ nhanh như vậy, có thể có quan hệ với chuyện đó. Nghĩ tới đó, Tần Vũ cũng không khỏi vì huynh đệ của mình mà cảm thấy hưng phấn.

"Hắc Vũ, đệ làm sao ở trên cô phong đâm thương hơn một vạn năm?" Tần Vũ hỏi.

Hắc Vũ lắc đầu nói: *"Nói không rõ, có một ngày, lúc đệ ở trên cô phong luyện thương, đột nhiên trong lòng có một loại cảm giác rất huyền diệu, sau đó liền truy tìm loại cảm giác đó, không ngừng xuất thương. Tới hôm nay, trong lòng đệ có chút thu hoạch rồi, hơn nữa đệ có cảm giác... Đệ phát hiện phương pháp tu luyện này, tu luyện tiếp*

tục, uy lực chắc chắn rất lớn."

Tần Vũ ánh mát phát sáng nói: *"Tiểu Hắc, đệ xuất thương với ta thử xem."*

Đôi mắt Hắc Vũ cũng sáng lên: *"Ha ha, được, đại ca, huynh nếm thử vài thứ đệ miệt mài rèn luyện mấy năm nay đi."* Nói xong, Hắc Vũ chộp tới phía trước một cái, một khối đá lập tức bị cắt thành một thanh trường thương. Nắm lấy thanh thạch thương, Hắc Vũ liền chăm chú nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ không dám bất cẩn, cũng giống như Hắc Vũ, chộp lấy một thanh thạch thương.

"Đại ca, phải cẩn thận đấy." Trong mắt Hắc Vũ phát ra quang mang, *"Xem chiêu!"* Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn, thạch thương trong tay đã xuất chiêu.

Chính vào lúc Hắc Vũ xuất thương, Tần Vũ liền cảm thấy đầu óc mình phảng phất như đình trệ lại.

Tốc độ của thạch thương nhìn không nhanh, nhưng Tần Vũ lại cảm thấy tốc độ của bản thân càng chậm, cố gắng di động thạch thương trong tay mới cản được một thương đó của Hắc Vũ.

"Ngừng!"

Tần Vũ đột nhiên lên tiếng.

"Đại ca, làm sao vậy?" Hắc Vũ nghi hoặc nói, *"Chiêu vừa rồi đệ công kích như thế nào? Đó là một chút cảm ngộ của hơn một vạn năm, đệ cảm thấy hiện tại đệ lĩnh ngộ còn rất ít, tin rằng qua thời gian tích lũy, có thể tốt hơn rất nhiều."*

Tần Vũ kinh dị nhìn Hắc Vũ.

Ngay cả giao thủ cũng Đàm Cửu, Tần Vũ cũng không trải qua

loại cảm giác quỷ dị đó. Tốc độ xuất thương của Hắc Vũ rõ ràng không nhanh, nhưng lúc đối diện với trường thương của Hắc Vũ, lại rất khó ngăn cản?

Tần Vũ không hiểu.

Tần Vũ biết, nếu như ở trong Thần giới cùng Hắc Vũ chiến đấu, nếu như mình không dùng không gian chi lực của Càn khôn thế giới, chỉ dùng vũ khí giống Hắc Vũ, thậm chí có thể không phải đối thủ của Hắc Vũ.

"Tiểu Hắc, đệ mạnh hơn ta rồi." Tần Vũ vui mừng nói.

"Đại ca." Hắc Vũ không khỏi sững sờ.

Bao nhiêu năm nay, trên con đường tu luyện, hai người Hầu Phí, Hắc Vũ luôn luôn là nhìn thấy lưng của Tần Vũ, luôn luôn phát hiện bản thân và Tần Vũ cách biệt càng lúc càng lớn. Không ngờ hôm nay Tần Vũ lại nhận thua.

"Cố gắng tu luyện, cứ đi con đường đó." Tần Vũ cổ vũ.

Trên thực tế Tần Vũ thật ra đã nghĩ sai, *"Tinh Thần Biến"* lúc ở Nguyên điểm chi cảnh, Tần Vũ còn có thể sử dụng Nguyên điểm chi lực, tu luyện tới Càn khôn chi cảnh, chỉ có thể sử dụng không gian chi lực.

Càn khôn thế giới, cũng là Tần Vũ tu luyện ra, là bản lĩnh của Tần Vũ. Trong lòng hắn cho rằng, không dựa vào Càn khôn thế giới, không dựa vào vũ khí lợi hại hiện tại không phải là đối thủ của Tiểu Hắc. Loại suy nghĩ này thực quá cực đoan rồi.

Chương 522

Lộ Nhân Giai Tri

Nhìn thấy Hắc Vũ lại quay lại cô phong, tiếp tục từng thương với tốc độ bất đồng đâm ra, trên mặt Tần Vũ cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tần Vũ tự biết mình, có thuấn di, Tàn Tuyết thần thương, bản thân có thể đi khắp Thần giới. Nhưng thực lực bản thân tiến bộ càng nhanh, tiếp xúc với cao thủ cũng càng lợi hại.

Mình có thể cùng một vài cao thủ đối kháng, nhưng Hắc Vũ?

Hiện tại thấy Hắc Vũ bước đi trên con đường của chính mình, Tần Vũ cũng vì hắn mà cao hứng, trong lòng cũng thở dài một hơi.

"Phúc bá, không cần quấy rầy Tiểu Hắc nữa, để hắn chuyên tâm tu luyện." Tần Vũ phân phó Phúc bá một tiếng, sau đó một mình thuấn di về nơi ở của mình, tiến vào trong phòng, ngồi trên bồ đoàn, Tần Vũ bắt đầu tĩnh lặng thôi diễn trận pháp.

*****

Trận pháp hải dương vô cùng vô tận, nhưng lại có quy luật có thể tuân theo.

Trong quá trình thôi diễn của Tần Vũ, trong đầu tự nhiên xuất hiện một biểu đồ, từ đơn giản tới phức tạp, từng cấp từng cấp thôi diễn, nhất cấp trận pháp rất ít, chỉ có vài loại, nhưng số lượng nhị cấp trận pháp lại lớn hơn nhiều, tam cấp trận pháp càng kinh người hơn…

Cùng với lĩnh ngộ *"Trận đạo"* càng ngày càng sâu, Tần Vũ ngược lại có chút say đắm trong đó.

Mỗi lần thôi diễn lĩnh ngộ ra một trận pháp thâm ảo hơn, Tần Vũ đều có một loại cảm giác thành tựu, chinh phục. Biểu đồ liên quan tới trận pháp trong đầu cũng càng lúc càng phức tạp.

Sau khi sáng tạo Càn Khôn thế giới, khi Tần Vũ thôi diễn trận pháp, vẫn luôn để Khương Lan giới ở trong Càn Khôn thế giới.

Dưới tình huống này, Tần Vũ cảm thấy linh cảm của bản thân thôi diễn trận pháp càng tăng thêm, tốc độ thôi diễn cũng đề cao không ít. Sự tình này, Tần Vũ chỉ có thể cho rằng… Nguyên nhân là người sáng tạo Càn Khôn thế giới chính là mình.

Trong lúc thôi diễn trận pháp, không cảm thấy thời gian trôi đi.

Một trận pháp thâm ảo có thể cần thời gian hơn nghìn năm, tu luyện đến mức này, Tần Vũ cũng có chút hiểu biết vì sao khốn trận quan trọng hơn sát trận, phòng ngự trận pháp.

Sát trận, phòng ngự chi trận, hoàn toàn dung hợp trong khốn trận, hình thành một chỉnh thể.

Có thể khiến sát trận, phòng ngự chi trận, khốn trận kết hợp hoàn mỹ, mới có thể tính là trận pháp đại sư, cũng chính là đẳng cấp tứ cấp trận pháp!

…

Chớp mắt Tần Vũ đã ở trong Khương Lan giới đệ nhị tầng không gian hơn mười tám vạn năm, bản thân Tần Vũ nhắm mắt mười tám vạn năm cuối cùng cũng đã mở ra, trong mắt có vẻ tươi cười.

"Cuối cùng thành công rồi, tam cấp trận pháp tới tứ cấp trận pháp không ngờ khó như vậy." Tần Vũ trong lòng cảm thán nói.

Tới mức này, Tần Vũ cũng có xung động, thôi diễn nhiều trận

pháp như vậy, Tần Vũ cảm thấy *"Trận đạo"* ở trước mặt mình cũng không quá nhiều bí mật nữa. Thậm chí trong lòng đã có một loại lĩnh ngộ, giống như chính mình phát hiện tinh túy của Trận đạo.

So với lúc trước vừa bắt đầu hao phí chín vạn năm, lĩnh ngộ tinh túy trận pháp phức tạp thâm ảo hơn nhiều.

"Trận đạo đệ nhất cảnh giới ư?" Tần Vũ hơi mỉm cười, trong lòng lại lập tức đem Trận đạo đệ nhất cảnh giới lĩnh ngộ ra đó vứt bỏ đi.

Bởi vì Tần Vũ biết, thôi diễn càng nhiều, *"Trận đạo"* đệ nhất cảnh giới lĩnh ngộ ra càng thêm hoàn mỹ, từ giờ trên *"Trận đạo"* thành tựu cũng càng cao.

"Chủ nhân." Phúc bá ở bên ngoài phòng lên tiếng.

Tần Vũ thân là chủ nhân của Phúc bá, Phúc bá có thể cảm ứng thấy tình trạng biến hóa của Tần Vũ, hắn tự nhiên biết Tần Vũ đã ngừng bế quan thôi diễn rồi.

Đẩy cửa phòng, Tần Vũ bước ra ngoài, mặt tràn đầy nét cười nói: *"Phúc bá, ta đã bước vào đẳng cấp tứ cấp trận pháp rồi. Đúng rồi, ngươi lúc trước hao phí bao lâu mới đạt tới tứ cấp trận pháp, lại hao phí thời gian bao lâu đạt tới cảnh giới ngũ cấp trận pháp?"*

Phúc bá nghiên cứu trận pháp, vẫn luôn không ngừng thôi diễn.

Phúc bá đáp: *"Đạt tới cảnh giới tứ cấp trận pháp, hao phí mấy trăm triệu năm, còn từ tứ cấp trận pháp tới ngũ cấp trận pháp, hơn mười tỷ năm."*

Đích xác là rất chậm.

Tần Vũ trong lòng cảm thán. Bản thân cộng lại cũng gần năm mươi vạn năm mà thôi, lại đã đạt tới ngưỡng cửa tứ cấp trận

pháp. Tốc độ so với Phúc bá nhanh hơn mấy trăm lần, gần nghìn lần.

"Xa Hầu tiền bối đạt đến tứ cấp trận pháp, hao phí bao lâu?" Tần Vũ hỏi.

Phúc bá lắc đầu nói: *"Lão chủ nhân ở mỗi một cấp trận pháp dừng lại bao lâu, lão nô cũng không rõ, ta chỉ biết, lão chủ nhân lần đầu tiên hao phí trăm vạn năm lĩnh ngộ ra Trận đạo đệ nhất cảnh giới. Sau đó nghiên cứu lại. Lần thứ hai hao phí một tỷ năm lĩnh ngộ Trận đạo đệ nhị cảnh giới. So sánh tốc độ của lão chủ nhân vào chủ nhân, tốc độ của chủ nhân người so với lão chủ nhân nhanh hơn mười lần."*

Đích xác, Tần Vũ năm đó lần đầu tiên lĩnh ngộ được Trận đạo đệ nhất cảnh giới, bất quá hao phí gần chín vạn năm mà thôi.

Tần Vũ hơi gật đầu.

"Án chiều tốc độ này, ta muốn đạt tới ngũ cấp trận pháp, ước *chừng cần thời gian một trăm vạn năm. Xem chừng Xa Hầu tiền bối lần thứ hai liên tục thôi diễn tới lục cấp trận pháp, mới bắt đầu lĩnh ngộ Trận đạo đệ nhất cảnh giới."* Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Trận đạo, nhất cấp trận pháp tới lục cấp trận pháp, là từ đơn giản tới phức tạp.

Thất cấp trận pháp, bát cấp trận pháp, lại là quay về đơn giản.

Nếu chỉ dựa vào thôi diễn, không ngừng thôi diễn càng phức tạp, cuối cùng cũng là đẳng cấp lục cấp trận pháp.

"Phúc bá, ta ra ngoài một lần, xem xem Đàm Cửu đó quay về chưa, mười tám vạn năm rồi, nói không chừng hắn tự cho rằng may mắn đã quay lại." Tần Vũ cười nói.

Trảm thảo trừ căn!

Phúc bá vội nói: *"Chủ nhân, có hai chuyện phải bẩm báo một chút."*

"Nói." Tần Vũ trực tiếp nói.

Phúc bá gật đầu nói: *"Sau khi chủ nhân bế quan thôi diễn trận pháp, đại khái khoảng ba vạn năm, hai nha đầu Hồng Vũ, Lục Thủy liền đạt linh hồn đại viên mãn, sau đó ngưng kết linh hồn kim đan rồi. Sáu vạn năm sau, Ốc Lam cũng ngưng kết thành linh hồn kim đan, tám vạn năm sau, Ô Hách cũng kết thành linh hồn kim đan rồi."*

Tần Vũ hơi gật đầu.

Bốn người này dừng lại ở cửu cấp Yêu đế đã rất lâu rồi.

"A, thần kiếp của bọn họ?" Tần Vũ kinh dị hỏi, người bình thường đều là độ kiếp trước, sau đó ngưng kết thành linh hồn kim đan. Trừ kiểu như Tần Vũ, tốc độ tu luyện linh hồn quá nhanh, hoặc là cố ý áp chế sức mạnh.

Bốn cửu cấp Yêu đế, thứ nhất tốc độ tu luyện linh hồn cũng không nhanh, thứ hai sớm đã đạt cửu cấp Yêu đế rồi, tịnh không có áp chế sức mạnh.

"Lão nô muốn nói chính là việc này, bốn người bọn họ đều đã ngưng kết thanh linh hồn kim đan, nhưng tới bây giờ, bọn họ vẫn chưa cảm ứng được thần kiếp. Sự tình này quá quái dị." Phúc bá nhíu mày nói.

Tần Vũ cũng giật mình.

Đều ngưng kếp thành linh hồn kim đan rồi, vẫn không cảm ứng được thần kiếp? Kể cả bản thân, sau khi ngưng kết thành linh hồn kim đan, không lâu sau cũng cảm ứng thấy thần kiếp, nhưng những người này ngưng kết thành linh hồn kim đan đều hơn mười vạn năm rồi.

"Chủ nhân, sự tình này cũng khiến bốn người bọn họ luôn cảm thấy thấp thỏm bất an, rơi vào lo lắng, lão nô cũng nghĩ không ra vì sao lại như vậy, thần kiếp bất kể ở địa phương nào đều cảm ứng thấy." Phúc bá bất lực nói.

Án chiếu đạo lý, vô luận là ở Thần giới, hay là Tiên ma yêu giới, kể cả trốn ở phàm nhân giới, đều không thể tránh được thần kiếp.

Đột nhiên, trong đầu Tần Vũ linh quang lóe lên.

"Liệu có thể… Càn Khôn thế giới là nguyên nhân?" Tần Vũ vừa nghĩ tới điều này, tất cả nghi hoặc trong lòng trong phút chốc liền hoàn toàn tiêu tán.

Lúc sáng tạo ra Càn Khôn thế giới, Tần Vũ minh bạch…

Trong Càn Khôn thế giới, mình là chủ nhân của Càn Khôn thế giới! Trong phạm vi của Càn Khôn thế giới, không ai có thể vi phạm sự tình mình mong muốn phát sinh. Kể cả thần kiếp, cũng không thể không qua sự đồng ý của mình hàng lâm Càn Khôn thế giới.

"Khương Lan giới ở trong Càn Khôn thế giới, bên trong Khương Lan giới tuy có không gian, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một kiện linh bảo thuộc về không gian thuộc tính, không tính được là một thế giới chân chính. Cũng chính là nói, Hồng Vũ, Lục Thủy, Ốc Lam, Ô Hách đều phải chịu pháp tắc hạn chế của Càn Khôn thế giới."

Vừa nghĩ như vậy, Tần Vũ liền hoàn toàn minh bạch.

Càn Khôn thế giới mình sáng tạo, thần kiếp căn bản không thể hàng lâm, hoặc là nói… Thần kiếp căn bản không thể cảm ứng tới thế giới này, tự nhiên cũng sẽ không hàng lâm.

"Phúc bá, việc này ta biết rồi. Qua một đoạn thời gian, để mấy người bọn họ trở lại Thần giới một chuyến, tin rằng sau khi bọn họ

trở lại Thần giới sẽ có thể cảm ứng được thần kiếp lúc nào hàng lâm." Tần Vũ nói với Phúc bá.

Phúc bá gật đầu nói: *"Vâng, lão nô lập tức đem chuyện này nói với bọn họ."*

"Phúc bá, ngươi còn chuyện gì nữa?" Tần Vũ nhớ Phúc bá nói có hai chuyện quan trọng phải bẩm báo."

*Trên mặt Phúc bá lập tức hiện lên vẻ vui mừng nói: "*Chủ nhân, đây là một việc đại hỷ. Ba vạn năm trước, cũng chính là sau lần bế quan này của chủ nhân mười lăm vạn năm, Hắc Vũ thiếu gia đã ngừng tu luyện, bởi vì Hắc Vũ thiếu gia đẳng cấp linh hồn đã đạt tới linh hồn hóa anh, hơn nữa hao phí mấy nghìn năm công phu, cũng đã đem thần chi lực trong cơ thể hoàn toàn biến thành thiên thần chi lực, thành tựu Bích huyết kim đan rồi."

Tiểu Hắc đột phá rồi?

"Tiểu Hắc thành hạ bộ thiên thần rồi?" *Tần Vũ thực không ngờ tới, Hắc Vũ sau khi bước đi trên con đường tu luyện đặc thù đó, tốc độ tiến bộ không ngờ nhanh như vậy.*

*Phúc bá trên mặt tràn đầy cảm thán: "*Tốc độ tu luyện của Hắc Vũ thiếu gia quá kinh người, lão nô theo lão chủ nhân nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy qua có người tốc độ tu luyện nhanh như thế, phương pháp tu luyện quái dị như thế."

"Theo đạo lý, Thần giới bao nhiêu thiên tài tồn tại, cac loại phương pháp tu luyện bình thường đều có tiền bố sáng tạo ra, xuất hiện một phương pháp tu luyện mới là sự tình rất hiếm có, thực không ngờ rằng Hắc Vũ thiếu gia…" *Phúc bá nói xong còn cảm thán vài tiếng.*

Tần Vũ bật cười.

"Tinh Thần Biến" *công pháp của hắn, Thần giới xem chừng không ai có. Còn phương pháp tu luyện của Hắc Vũ, Tần Vũ còn không quá hiểu. Không hiểu thì đừng cố, dưới mắt Tần Vũ, chỉ cần Tiểu Hắc thực lực đề cao là được rồi.*

"Tiểu Hắc hiện tại ở đâu?" *Trên mặt Tần Vũ có một nụ cười vui vẻ.*

Phúc bá nói: "Hắc Vũ thiếu gia hiện tại lại bắt đầu tu luyện ở trên cô phong đó rồi, bất quá bây giờ tốc độ đâm thương của Hắc Vũ thiếu gia khi thì rất nhanh, khi thì chậm rãi, càng thêm quỷ dị."

"Không cần quản hắn, cứ mặc cho hắn tu luyện như vậy đi." *Tần Vũ cười ha hả, có lẽ đợi đến ngày hoàn toàn lĩnh ngộ tu luyện chi pháp đó, mới có thể giải thích cho mọi người nghe.*

"Chủ nhân không tới xem Hắc Vũ thiếu gia?" *Phúc bá hỏi.*

"Không, ta ra ngoài một lần." *Tần Vũ hơi gật đầu, sau đó cả người biến mất trong Khương Lan giới.*

*****

Phía đông Thần giới, trong hạp cốc của Hắc Long đàm, một trong ba đại thế lực ở Úy Trì thành, chiếc hồ "Hắc Long đàm" cực lớn chu vi đến trăm dặm lúc này đột nhiên xuất hiện một người, nhưng chỉ trong chớp mắt, người đã biến mất.

Liên tục thi triển mấy chục lần thuấn di, Tần Vũ đã tới trong vùng rừng núi rậm rạp phía trên hạp cốc.

Đứng trên lớp lá rụng mềm mại, không gian chi lực của Càn Khôn thế giới bắt đầu tỏa ra, Càn Khôn thế giới trải qua một nghìn tám trăm năm trưởng thành, bây giờ phạm vi không gian chi lực đã tăng lên, khu vực bao phủ cũng gần hai trăm mét.

"Không ngờ Đàm Cửu đó giảo hoạt như vậy, hắn không có ở phủ đệ dưới lòng đất đó, cả trong mấy tòa cung điện hắn cũng không có mặt." *Tần Vũ cảm thán một tiếng.*

*Chớp mắt vừa rồi, Tần Vũ đã dùng không gian chi lực bao phủ cả ba tòa cung điện, Tần Vũ chỉ phát hiện Mị Cơ, Liễu Như đạo nhân, còn Cửu thủ Hắc Long "*Đàm Cửu' lại không thấy.

"Nhìn cảnh này, bao nhiêu năm nay, nhân mã Hắc Long đàm vẫn còn nhiều như vậy a." Tần Vũ đã cảm ứng thấy một tiểu đội tuần tra tiến vào phạm vi không gian chi lực của mình bao phủ.

Tần Vũ bắt đầu bước đi, bất quản thế nào, hắn luôn duy trì khoảng cách hai trăm mét với tiểu đội đó, trong núi rừng cây cối rậm rạp, hai trăm mét căn bản không phát hiện được.

Tiểu đội tuần tra này tổng cộng có mười người, mười người này, cả một sợi lông trên mặt Tần Vũ đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mười người, sáu nam bốn nữ.

Kim phát nữ tử dẫn đầu cảm thán nói: *"Ai, từ khi thiên thần "*Tần Vũ' giao chiến với chúng ta rồi biến mất, một nghìn tám trăm năm nay bao nhiêu người tìm kiếm tung tích hắn."

*Nam tử da đen bên cạnh nói: "*Một nghìn tám trăm năm trước, lời đồn đại Úy Trì thành truyền ra rất kinh người, một hạ bộ thiên thần, không ngờ có nhiều bảo bối như vậy… Chẳng trách cả phía đông Thần giới không ít thiên thần đều tới đây, muốn giết Tần Vũ đoạt bảo."

*Một nữ tử tóc nâu xinh đẹp hừ một tiếng nói: "*Tên thiên thần Tần Vũ đó tốt nhất đừng xuất hiện, nếu như hắn xuất hiện, chỉ cần bị một thiên thần phát hiện, xem chừng các thiên thần có lòng tham với bảo vật trên người hắn đều tụ tập tới. Tin tức này đã truyền khắp cả phía đông Thần giới rồi, nghe nói cả phía tây, tây nam… Thần giới đều có thiên thần biết."

*Một thiếu niên gầy ốm nhất trong đội ngũ tuần tra này thần bí nói: "*Ta nói cho các ngươi, lời đồn đại này, chính là từ Hắc Long đàm chúng ta truyền ra."

*"*Đừng nói linh tinh." *Lập tức có người không tin.*

*Thiếu niên đó lập tức nói: "*Các ngươi còn không tin, đó là đại ca ta chính miệng nói cho ta, một nghìn tám trăm năm trước, Mị Cơ đại nhân và Liễu Nhứ đại nhân tự mình tuyển chọn một vài thân tín, sau đó ở Úy Trì thành truyền ra tin tức này. Đúng rồi, các ngươi dừng nói ra ngoài, nếu không mấy người Mị Cơ đại nhân không tha cho ta."

*Kim phát nữ tử dẫn đầu lập tức hét lớn: "*Câm mồm, sau này đừng nói nữa."

*"*Vâng, vâng." *Thiếu niên đó lập tức tuân lệnh. Hắn là một hạ cấp thần nhân, nếu như không dựa vào quan hệ với đại ca, căn bản không thể được Hắc Long đàm triệu tập. Bình thường địa vị rất thấp, hắn chỉ có thể dựa vào nói một số bí mật hấp dẫn người khác chú ý.*

*Kim phát nữ tử liền đó cảm thán nói: "*Thiên thần Tần Vũ đó thực lực rất không tệ, thực không biết các bảo bối đó cuối cùng rơi vào tay ai."

"Thượng phẩm thiên thần khí, còn có cái gì liên, xem ra còn có thần thông bất phàm gì đó, kích động sự thèm muốn của các thiên thần đó, nhiều thiên thần như vậy vây công, nghe nói còn có thượng bộ thiên thần! Bất quá, những điều đó và thần nhân chúng ta không có quan hệ." *Nam tử da đen lắc đầu thở dài nói.*

…

Tần Vũ ở không xa nghe được tất cả những chuyện này, sắc mặt lại tái nhợt.

Tình huống xấu nhất cuối cùng đã phát sinh rồi!

Loại tình huống này, Tần Vũ sớm đã dự liệu, chỉ là Tần Vũ vẫn không muốn loại sự tình này phát sinh, bởi vì một khi phát sinh, sẽ bức Tần Vũ hắn đại khai sát giới.

"Nhất định phải dùng cách cực đoan đó?" Trong mắt Tần Vũ lóe lên hàn quang.

Chương 523

Bắc Cực Phiêu Tuyết Thành

Thần giới bát đại thánh địa, trong đó Bắc Cực Phiêu Tuyết thành, là một tòa thành trì trôi nổi tại không trung, thành trì tường thành cao tới hai mươi trượng, chủ yếu do hắc sắc cự thạch tổ hợp thành, tựu phảng phất như là hung thú trở mình.

Phiêu Tuyết thành khi thần giới đản sanh cũng là đản sanh ra. Phiêu Tuyết thành có rất nhiều chỗ kì dị, nhìn như cự thạch phổ thông, nhưng cho dù thiên thần cao thủ toàn lực công kích, đều rất khó tại trên tường thành của Phiêu Tuyết thành lưu lại dấu vết. Phiêu Tuyết thành lúc nào cũng có các trận tuyết lớn phiêu phiêu tung bay, bông tuyết rơi khắp mọi nơi tại Phiêu Tuyết thành, chỉ là khi bông tuyết rơi xuống bề mặt hắc sắc tường thành tự nhiên đều thẩm thấu mất không còn thấy.

Phiêu Tuyết thành số người cư trú không nhiều, hơn một vạn là thiên thần cao thủ, còn có gia tộc Bắc Cực Thánh Hoàng - Khương gia một tộc các đại đệ tử.

Bắc Cực Thánh Hoàng gia tộc, được xưng là hoàng tộc. Bắc Cực Thánh Hoàng, cùng với các đệ tử hoàng tộc bình thường đều là cư trú tại nơi trung tâm trong nội thành, trong hoàng tộc có một thần vương là ngoại lệ, không có cư trú tại nội thành.

Khương Lan là một trong tam đại thần vương của Phiêu Tuyết thành.

Trong tam đại thần vương của Phiêu Tuyết thành, là một thần vương có chức vụ thấp nhất. Khương Lan hắn không quản tới sự tình Bắc Cực Hoàng tộc, cũng không để ý tới mệnh lệnh Bắc Cực Thánh Hoàng, chỉ ở tại một tòa phủ đệ phía đông Phiêu Tuyết

thành.

Ở tên cửa chính của phủ đệ, có một tấm biển ghi hai chữ: *"Mộc Phủ"*.

Mộc Phủ này, đó là phủ đệ của Khương Lan tại Phiêu Tuyết thành, tòa phủ đệ này tồn tại cùng tuế nguyệt, so sánh chênh lệch với thời gian tồn tại của thần giới cũng không lớn.

Bông tuyết tung bay, một đội ngũ năm người sóng vai đi tại nhai đạo của Phiêu Tuyết thành. Năm người này chính là năm trung đội trưởng của quân đội thiên thần tại Phiêu Tuyết thành, một người là thượng bộ thiên thần, bốn người còn lại là trung bộ thiên thần.

Năm người đều là mặc trường bào giống nhau, dệt từ hắc tơ tằm, nơi tay áo có thêu hai đóa kim sắc tuyết hoa. Giờ phút này một hàng năm người đi tới ngoài cửa Mộc Phủ, liền ngừng lại.

- Thiên Tinh vương phủ thật là nhiệt náo, môn nhân cũng thật nhiều, mà Mộc Phủ này môn nhân lại ít, hơn nữa cũng thật quá vắng vẻ. Cốc Lượng đại ca, Mộc Phủ khi nào thì tuyển môn nhân a?

Nam tử có khuôn mặt kiên nghị quay về người bên cạnh dò hỏi.

Cốc Lượng là một trung bộ thiên thần trong năm người, cũng có hy vọng tấn thăng thành đại đội trưởng trong thiên thần quân đội của Phiêu Tuyết thành.

Cốc Lượng sờ sờ mũi ưng, lắc lắc đầu nói:

- Mộc Phủ thật khó thấy tuyển môn nhân, một lần tuyển môn nhân cũng là đã hơn trăm triệu năm trước, cho tới giờ, Mộc Phủ môn nhân cũng chỉ có mười hai. Ai… một trăm triệu năm trước, nếu ta lúc

ấy cẩn thận một chút, thật có khả năng đánh bại Lương, trở thành môn nhân của Mộc Phủ.

- Mười hai?

Trong bốn người, duy nhất có một thanh niên da tay trắng như tuyết nhướng mày nói:

- Thiên Tinh vương phủ môn nhân tưởng cũng có tới mấy trăm, mà Mộc Phủ thời gian tồn tại so với lịch sử thần giới cũng ít hơn không bao nhiêu, mà thần vương đại nhân của Mộc Phủ….

Cốc Lượng hừ lạnh nói:

- Thiên Tâm thần vương mặc dù môn nhân không ít. Thế nhưng người đấy đạt tới thần vương cảnh giới mới bao lâu? Thời gian Mộc Phủ thần vương đạt tới thần vương cảnh giới so với Thánh Hoàng bệ hạ tương soa vô kỉ. Các người không biết, cùng là thần vương, thực lực cũng có chênh lệch. Ta nếu có thể được Mộc Phủ thần vương chỉ điểm, tin rằng tiến bộ khẳng định chắc chắn lớn.

- Cốc Lượng đại ca, hơn trăm triệu năm trước, huynh đã là trung bộ thiên thần a. Ta nhớ kỹ khi đấy chỉ tuyển hai người vào danh ngạch, sau đó tranh đoạt kịch liệt. Cuối cùng tuyển một thượng bộ thiên thần và một trung bộ thiên thần. Thế nhưng mười hai môn nhân của Mộc Phủ, nghe nói có sáu người chỉ là hạ bộ thiên thần, đúng không?"

Nam tử khuôn mặt kiên nghị dò hỏi.

Cốc Lượng gật gật đầu:

- Đúng, ta cũng không biết Mộc thủ thần vương, vì sao lại đột nhiên thu tới sáu hạ bộ thiên thần làm môn nhân, ài… hơn nữa, ta nghe được tin tức nội bộ, Mộc Phủ thần vương số lượng môn nhân

cao nhất chỉ giới hạn mười hai, trừ phi có người chết trận, mới có thể tuyển thêm.

Đột nhiên Cốc Lượng sắc mặt biến đổi, hướng tới xa xa nhìn tới, vội hỏi:

- Xa xa hình như là môn nhân Mộc Phủ, dẫn đầu có thể chính là Mộc Phủ thần vương, nhanh tới đấy, có thể gặp thần vương đại nhân.

Mà bốn trung bộ thiên thần vừa nghe, cũng sợ tới mức nhảy lên, Mộc Phủ thần vương?

Mộc Phủ thần vương rất ít khi ra ngoài. Cho nên nhìn thấy Mộc Phủ thần vương số người thật rất ít, thế nhưng Cốc Lượng dù gì cũng là thiên thần lâu năm, cũng đã ra mắt qua Mộc Phủ thần vương. Năm người này lập tức tới một góc ngã tư đường.

Một nam một nữ, đều là mặc trường bào thanh sắc bằng tơ, hai người cung kính đi tại phía sau. Hai người đó là chính là người hầu thân cận của Mộc Phủ thần vương, đi theo Mộc Phủ thần vương thật đã rất lâu. Hai người đều là thượng bộ thiên thần.

Tại trước mắt hai người bọn họ, chính là Mộc Phủ thần vương với vẻ cười lạnh nhạt – Khương Lan. Khương Lan thân mặc trường bào làm bằng tơ có lẫn hắc sắc, kim sắc. Cả thân người phát ra một loại khí tức cổ xưa.

Người trong Mộc Phủ rất ít, tổng cộng có mười hai môn nhân. Thế nhưng không ai dám đối với người Mộc Phủ bất kính.

Khương Lan trong khi đi tới ngoại môn Mộc Phủ, thoáng chú ý thấy năm người cách đấy không xa, chỉ là hờ hữngg, liền khóa cửa, đi vào trong Mộc Phủ.

"Trữ Ký, Lập Nhi hiện tại thế nào?" đang đi trên hành lang, Khương Lan đột nhiên hỏi.

Trữ Ký trên mặt cười bảo:

- Đại nhân, Lập Nhi tiểu thư mấy ngày nay thật cao hứng, đặc biệt do nghe được tới tin tức Tần Vũ công tử, bất quá Tần Vũ công tử lần này gây ra việc lớn, hí lộng cả thần giới đông bộ không ít thiên thần đều tìm hắn gây phiền toái, ngay cả tây bộ, nam bộ, tây nam các nơi thần giới cũng có một ít thiên thần nghe tới mà truy tìm, Lập Nhi tiểu thư cũng vì Tần Vũ mà lo lắng.

Bên cạnh một thị nữ cũng cười bảo:

- Lập Nhi tiểu thư mấy ngày nay tu luyện thật là khắc khổ, từ phàm nhân giới trở về, bất quá từ hạ bộ thân thiên thần, không nghĩ tới chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, đã tu luyện tới trung bộ thiên thần đỉnh phong, vì Tần Vũ công tử, Lập Nhi tiểu thư thật là chịu cực khổ.

Khương Lan trên mặt có nụ cười vui mừng:

- Ta thật hân thưởng tiểu Vũ, đúng là sâu trong đáy lòng hắn tồn tại một tia chân tình. Cũng trách không được vì sao A Mi lại chọn hắn.

Nói đến đây, Khương Lan sắc mặt có chút ảm đạm.

- Đại nhân.

Kế Thiều cùng Trữ Ký nhìn nhau, bọn họ đều biết sự tình năm đó đối với đại nhân Khương Lan thật đả kích thật lớn.

Khương Lan nói tới đây dừng lại chút, lại lãnh đạm cười nói:

- Không có việc gì, căn cứ ta điều tra, hôm nay Tần Vũ thực lực ngay cả hạ bộ thiên thần đều không tới, có thể tạo ra thanh thế như

thế, tiểu Vũ tiềm lực cũng thật là lớn. Chỉ là hài tử này, còn có chút mềm lòng, ta lo lắng hắn đấu không lại tiểu tử Chu gia kia.

- Mềm lòng? Đại nhân thích Tần Vũ công tử, lúc đó chẳng phải nguyên nhân như vậy.

Kế Thiều cười nói.

Khương Lan nhất thời mỉm cười.

- Không đề cập tới, không đề cập tới. Ta đối với tiểu Vũ có đủ tin tưởng, hắn kế thừa Mê Thần điện, đối với trận pháp lĩnh ngộ cũng tương đối. Còn có công pháp kỳ dị của hắn, ta thấy thật bất phàm… nếu như cho hắn đủ thời gian, hắn cũng sẽ làm cho đại ca mãn ý.

Khương Lan cười nói sau đó tiếp tục bước tới.

Mộc Phủ rất lớn, bảy lối vào bảy tòa phủ đệ lớn, còn có bốn hoa viên, mà Lập Nhi là ở tại trong một tòa lâu các đấy, có hai nha hoàn hầu hạ.

Địa phương Lập Nhi ở, phía trước là một khu vườn, mà khu vườn này lại không thấy hoa thảo, chỉ có một cây cao gần mười thước. Một người có thể ôm quanh được thân hắc sắc thụ mộc.

Giờ khắc này tại khu vườn này, có hai thị nữ đang nói chuyện với nhau, bởi vì Lập Nhi tĩnh tâm tu luyện, các nàng đương nhiên không thể quấy rầy.

- A Liên Tả, hắc sắc thụ mộc này chỉ cao tới mười thước. Nghe nói cùng Mộc Phủ tồn tại rất lâu.

Một tử y nữ tử chỉ vào hắc sắc đại thủ nói.

Bên cạnh một người vận lục y chính là A Liên lắc đầu nói:

- Không có quá khả năng, Mộc Phủ nghe nói có tới ức ức năm lịch sử, cùng lịch sử thần giới cách nhau không xa. Thụ mộc nếu như đã có lâu như vậy, nhưng lại không thấy lớn?

- A Liên Tả ngươi không tin, ta cũng là nghe Trữ Ký đại nhân cùng với Kì Tha đại nhân trong khi nói chuyện phiếm, hắc sắc đại thụ này, có tên gọi… gọi là cái gì cổ thiết mộc thụ!

Tử y nữ tử kia lại nói.

- Lưu Hương, cổ thiết mộc thụ? Cổ thiết mộc thụ là cái gì?

A Liên cũng không có nghe nói qua đại danh cổ thiết mộc thụ.

Lưu Hương kia vừa muốn nói, thì nàng nhìn thấy từ cửa khu vườn đi vào ba người, lập tức đứng lên, A Liên vừa thấy cũng liền vội vàng đứng lên, cung kính đứng tại một bên:

- Bái kiến đại nhân!

Khương Lan gật gật đầu, nhìn lướt qua gốc cây cổ thiết mộc thụ.

Gốc cây cổ thiết mộc thụ này, tại thần giới có từ rất lâu, tối trân quý, đồng thời cũng là gốc cây duy nhất. Năm đó khi Khương Lan đạt tới thần vương cảnh giới, vừa vặn phát hiện một mầm non cổ thiết mộc thụ, sau đó ông xây dựng phủ đệ, liền mang cổ thiết mộc thụ đặt tại trong Mộc Phủ.

Cổ thiết mộc thụ này, tồn tại cùng tuế nguyệt đã lâu, giống như Mộc Phủ.

- Trữ Ký, các người ở đây.

Khương Lan lên tiếng nhắc nhở, liền lên tới trên lầu. Trên lầu

các cửa lớn tự động mở ra.

Trong lầu các, Lập Nhi khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, trên người khoác bạch sắc trường bào rộng thùng thình, từ trường bào lộ ra da tay lại càng nõn nà. Đôi mắt vẫn đang nhắm lại, mái tóc đã phủ dài xuống mặt đất, trên khuôn mặt là một vẻ bình tĩnh.

Khương Lan thong thả nói:

- Lập Nhi!

Nhất thời không gian tại lầu các đều phát sinh một loại biến hóa đặc dị, phảng phất ở vào đây cùng với ngoại giới giống như cách biệt không gian thời gian. Lập Nhi cũng tự nhiên tỉnh táo lại.

Nhìn thấy Khương Lan, Lập Nhi trên mặt nhất thời nở nụ cười, nụ cười vừa mở ra, có cảm giác cả thiên địa thất sắc.

- Lan thúc, người đã trở lại? Người có được tin tức Tần Vũ đại ca chưa?

Lập Nhi đứng lên, tóc dài tùy ý xõa xuống, dài tới chấm đất.

Khương Lan cười gật gật đầu:

- Ngươi a, lâu như vậy không gặp Lan thúc, vừa gặp lại ta, cũng không hỏi thăm ta, đã trực tiếp hỏi tới Tần Vũ đại ca, thật sự là làm cho….

- Lan thúc!

Lập Nhi trên mặt có chút đỏ hồng.

Chương 524

Tình Thế Bất Diệu

Khương Lan trên mặt rạng rỡ nụ cười, sau đó bước tới bên cạnh rồi ngồi xuống. Lập Nhi cũng bước tới ngồi bên cạnh Khương Lan.

Khương Lan cẩn thận quan sát Lập Nhi, gật đầu mãn ý nói:

"Tốc độ tu luyện rất tốt, tiếp tục nỗ lực, tranh thủ thời gian gặp mặt tiểu Vũ, con có thể đạt tới thượng bộ thiên thần cảnh giới."

"Vâng."

Lập Nhi trên mặt vẫn còn mang một chút hồng nhuận, lập tức truy hỏi,

"Lan thúc, hơn một nghìn năm trước, tin tức truyền tới từ phía Đông Thần giới đó, dẫn tới nhiều thiên thần muốn truy sát Tần Vũ đại ca như vậy, hiện tại thế nào rồi? Tần Vũ đại ca không sao chứ."

Lập Nhi trong lòng vẫn lo lắng như trước.

Khương Lan cười ha ha nói:

"Yên Tâm, tiểu Vũ đã hơn một nghìn năm nay không thấy lộ mặt, thậm chí ngay cả ta từng tìm kiếm toàn bộ Thần giới cũng không phát hiện ra nó. Ta đoán nó chắc đang ở trong Khương Lan Giới."

Dù cho là Khương Lan, đến lúc này cũng vô pháp tưởng tượng rằng Tần Vũ có thể sáng tạo ra một thế giới của riêng mình.

"Khương Lan Giới… Lan thúc, đa tạ thúc."

Lập Nhi cảm kích nói, Lập Nhi trong lòng hiểu rằng, Tần Vũ

đại ca của mình sở dĩ có thể liên tục giữ được tính mệnh đều là nhờ có Khương Lan Giới. Hơn nữa Khương Lan giới quan trọng đối với Lan thúc thế nào, Lập Nhi cũng biết. Lan thúc có thể đem đệ nhất linh bảo của mình đưa cho Tần Vũ, dụng tâm như vậy Lập Nhi làm sao có thể không cảm kích chứ?

Khương Lan lắc đầu cười nói:

"Được rồi, không cần phải nói cảm ơn gì cả, con nên biết với thực lực của ta… khả năng sử dụng Khương Lan giới rất ít, trừ phi phát sinh chiến tranh Thần giới thật sự mới có thể bức ta sử dụng Khương Lan giới!"

"Chiến tranh Thần giới thật sự?"

Lập Nhi nghi hoặc nói.

"Chiến tranh thần giới còn có phân thật giả sao?"

"Sáu mươi tỉ năm Thần giới mới xảy ra chiến tranh một lần, mặc dù dân chúng Thần giới đều biết tới có chiến tranh, nhưng sự thật là có nhiều sự tình người bình thường thậm chí ngay cả thiên thần cũng không biết được. Được rồi. Chờ tới lúc con nên biết thì ta sẽ nói cho con. Con hiện tại hãy an tâm tu luyện đi."

Khương Lan an ủi nói.

"Vâng." Lập Nhi nghe nói liền gật đầu.

Lập Nhi hốt nhiên nói:

" Lan thúc, mấy ngày trước phụ hoàng từng tới chỗ con cùng con đàm thoại."

Khương Lan tức thì thu lại nụ cười trên mặt.

"Sự việc khi nào?" Khương Lan hỏi.

Lập Nhi suy nghĩ một lúc nói:

"Đại khái là ba trăm năm trước, lúc đó Lan thúc người vừa hay không có ở Phiêu Tuyết thành, phụ hoàng cùng con tiến hành đàm tâm... "

Lập Nhi sắc mặt có chút bất lực.

Nếu như phụ hoàng của nàng cưỡng bức nàng cưới người khác, trong tình huống đó Lập Nhi sẽ thà chết không chịu. Phụ hoàng của nàng sẽ không để nàng như vậy.

Nhưng mà phụ hoàng nàng cùng nàng tiến hành đàm tâm, điều này khiến cho Lập Nhi có chút bất lực.

"Đại ca còn chưa bỏ cuộc sao?"

Từ mũi Khương Lan xịt ra hai luồng khói,

"Lập Nhi, thế này đi, từ hôm nay trở đi ta sẽ lưu lại một phân thân tại Mộc phủ, ta phải xem xem đại ca hắn có dám tới nữa hay không!"

Lập Nhi trong lòng lập tức cảm thấy nhẹ nhõm.

Bắc Cực Phiêu Tuyết thành. Trong tam đại thần vương thì Bắc Cực Thánh Hoàng và Mộc Phủ thần vương rất lâu rất lâu trước đây đã đạt tới cảnh giới Thần vương. Thực lực của hai người này cực kì cường hãn, so với *"Thiên Tâm Thần Vương"* của Phiêu Tuyết Thành thực lực mạnh hơn không ít.

Lập Nhi hiểu rằng, phụ hoàng mình có thể không nể mặt Thiên Tâm Thần Vương nhưng người sẽ không chân chính đấu với Lan thúc.

Đặc biệt là, phụ hoàng mình còn thiếu nợ Lan Thúc!

"Được rồi, Lập Nhi, con an tâm ở lại đây, những việc khác không

cần để ý."

Khương Lan đứng dậy. Lập Nhi liền vội vàng đứng dậy theo đưa tiễn Khương Lan.

Khương Lan vui vẻ cười cười, liền bước khỏi các lâu, bước xuống cầu thang rời đi.

"Đại nhân."

Trữ Kí, Kế Thiều hai kẻ thân cận đã đi theo Khương Lan từ rất lâu vội bước tới gần.

Trong đầu Khương Lan vẫn còn hình ảnh tu luyện của Lập Nhi:

"Bộ dạng tu luyện của Lập Nhi giống hệt như nàng ấy!"

Khương Lan nghĩ tới đây thì cảm thấy trong tim đau nhói.

Cho tới hôm nay, Khương Lan vẫn không thể quên được -

Thân ảnh phiêu nhiên từ không trung hạ xuống. Cho dù trước khi chết trên khuôn mặt tuyệt mĩ vẫn mang theo một nụ cười thê lương cùng với hai giọt lệ châu trong suốt.

Hình ảnh đó vĩnh viễn khắc ghi vào trong linh hồn của hắn, hắn không cách nào quên được!

"A mi, nàng đã chọn ra Lập Nhi và Tiểu Vũ, ta sẽ dùng sinh mệnh để bảo vệ chúng!"

Khương Lan trong tim kiên định nói.

Thần Giới Đông bộ, bên trong Úy Trì Thành.

Vào lúc *"Hắc Ám Dạ Mạc"* của Bắc cực Phiêu Tuyết thành bao phủ toàn bộ Thần giới, bên trong Úy Trì thành cùng lúc tiến hành nghiêm cấm ban đêm, án chiếu theo quy củ Úy Trì thành, buổi tối

không cho phép người đi lại trên đường.

Toàn bộ phần lớn các khu vực của Úy Trì thành khôi phục lại vẻ thanh bình, nhưng bất kì địa phương nào đều có tồn tại đặc quyền của nó, cũng có những địa phương đặc biệt.

Liên Phương quán là một địa phương cực kì phồn hoa của Úy Trì thành, đặc biệt là buổi tối, nơi này đèn treo rực rỡ.

Quân đội không có khả năng chạy tới nơi này tra xét, bởi vì có thể bước vào Liên Phương quán không phải là người có quyền thì cũng là người có tiền. Mỗi ngày đều có những thượng tầng nhân vật của Úy Trì thành tụ tập nơi đây.

Liên Phương quán diện tích cực lớn. Bên trong còn phân thành rất nhiều khu vực không giống nhau.

Liên Phương quán, bên trong Nghênh Khách Điện.

Nghênh Khách Điện có thể coi là một trong những đại điện lớn nhất của Liên Phương Quán. Thế nhưng bên trong Nghênh Khách Điện số ghế ngồi lại không nhiều, duy chỉ có hai mươi bốn ghế, cần phải tiêu phí thần linh thạch cực cao mới có tư cách ngồi vào một trong những ghế đó.

Bên trong Nghênh Khách Điện chính vào lúc này có mười tám nữ nhân đang nhảy một điệu múa đặc biệt, các nữ nhân này trên thân mặc áo lụa mỏng, gần như có thể nhìn rõ nhục thể.

Thế nhưng điệu múa của mười tám nữ nhân này lại khiến người ta cảm thấy tinh thần thoải mái, chỉ có một cảm giác hưởng thụ tuyệt mĩ, không có một chút thèm muốn nhục dục nào cả.

Hai bên đại điện, mỗi bên đều có mười hai ghế ngồi, trong đó có khoảng hai mươi hai người.

Tần Vũ lúc này chính đang ngồi trên một trong số ghế đó.

"Tập Sương, nghe kể về Tần Vũ, nói thật, ta cũng cực kì khâm phục tên Tần Vũ này, mặc dù chỉ là một hạ bộ thiên thần mà lại dám đánh giết Hắc Long Đàm, hơn nữa còn khiến Hắc Long Đàm chết mất một tên hạ bộ thiên thần, trọng thương hai tên khác, ngay cả Hắc Long đại nhân cũng phải trốn đi không dám hiện thân. Lợi hại. Lợi hại a."

Gã béo ngồi cạnh Tần Vũ nói.

Gã béo này tên là *"Sở Lưu Tình"*, án chiếu theo lời hắn thì hắn muốn giao tình với tất cả mọi người.

"Tên béo họ Sở (Sở bàn tử), ta nghe nói có rất nhiều người muốn truy sát Tần Vũ, chỉ vì bảo vật trên người Tần Vũ."

Tần Vũ mở miệng nói, nói thật, Tần Vũ tới Úy Trì thành tra thám lâu như vậy, phát hiện truyền ngôn không ngờ lại có tới mấy phiên bản riêng biệt.

Lời đồn thổi. Sở dĩ là lời đồn, cũng bởi vì cho dù khi bắt đầu truyền là sự thật, nhưng cứ tiếp tục truyền nhiều lần thì sẽ xa rời bản gốc.

"Hắc, bảo vật?"

Cặp mắt nhỏ lấp lánh của gã béo họ Sở nhìn chằm chằm vào nữ tử mĩ lệ đang biểu diễn trước mặt, sau đó hừ một tiếng nói,

"Tên Tần Vũ đó có bảo vật gì chứ? Ai có thể biết rõ, có người nói, Tần Vũ đó có hai kiện thượng phẩm thiên thần khí. Còn nắm giữ cực nhiều kì trân dị bảo, còn có thất thái hoa liên, đồng thời còn có những thần thông tu luyện tuyệt đỉnh. Con mẹ nó, những kẻ bịa chuyện nghĩ gã Tần Vũ đó là gì chứ? Bất quá chỉ là một hạ bộ thiên thần mà thôi, còn coi hắn như thần vương sao? Bao nhiêu bảo vật như vậy! Ta không tin."

Gã béo họ Sở kéo cánh tay Tần Vũ nói:

" Ha, Tập Sương, ta còn nghe thấy một truyền ngôn càng khoa trương hơn, không ngờ có người nói tên Tần Vũ đó, nắm giữ một loại thần thông giống như "Thuấn Di". Mẹ nó, cái tên bịa chuyện này, cũng không xem có hợp tình hợp lí hay không, thật là cười chết ta mất."

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Trong lòng thầm nói:

"Sở bàn tử, trên thật tế ta so với lời đồn của bọn ngươi thì càng có nhiều bảo bối hơn, hơn nữa ta cũng có thuấn di. Đáng tiếc, ta không thể nói cho ngươi!"

Theo những lời đồn được truyền đi đều có những điểm giống nhau –*"Tần Vũ Khẳng Định Nắm Giữ Thượng Phẩm Thiên Thần Khí, Tần Vũ Có Nhiều Trân Bảo. Tần Vũ là một hạ bộ thiên thần!"*

"Sở bàn tử."

Một lão đầu ngồi bên cười nói,

"Ta nghe ngươi nói về gã Tần Vũ đó, ta đã nói với ngươi mà ngươi còn không tin sao? Tần Vũ đó khẳng định nắm giữ thượng phẩm thiên thần khí, hơn nữa còn có bảo vật thuộc tính hỏa, hắn bất quá chỉ là một hạ bộ thiên thần, có nhiều bảo vật như vậy. Những kẻ muốn chiếm đoạt nhất định rất nhiều."

Sở bàn tử có biết lão đầu đó, bọn họ vẫn thường gặp nhau tại *"Liên Phương Quán"* này.

"Chỉ là một tên hạ bộ thiên thần? Nói khéo ra, nếu như Tần Vũ đó ở trước mặt ngươi thì ngươi còn dám nói sao?"

Sở bàn tử chế nhạo nói.

Thiên thần, ở tại Thần Giới số lượng cực ít.

Trong một trăm vạn thần nhân mới xuất hiện một thiên thần,

toàn bộ Úy Trì thành số lượng thiên thần tu luyện thì hơn nửa tụ tập tại Huyễn Kim Sơn, số thiên thần cao thủ chân chính lưu lại tại Úy Trì thành cộng lại cũng không đến một trăm.

Nhiều thiên thần như vậy. Phần lớn hiện đang khổ tu, có thể gặp một thiên thần tới nơi này hưởng lạc cũng là rất khó rồi.

"Bàn luận lâu như vậy là cố tình muốn cho ta rơi vào chỗ chết sao, hoặc có thể nói là muốn bức bách ta không dám xuất hiện. Nhưng hiện tại xem ra, uy lực của lời đồn vẫn còn ở trong phạm vi ảnh hưởng."

Tần Vũ đem chén rượu đang cầm trong tay uống cạn.

Tần Vũ cực kì lo lắng về việc thần thông *"Thuấn Di"* hoặc Cửu Diệp Hoa Liên bị phát hiện.

Nhưng hiện tại xem ra, theo lời đồn căn bản không có xuất hiện Cửu Diệp Hoa Liên. Chỉ có người nói tới Thất Thải Hoa Liên. Hơn nữa vài lời đồn còn nói tới *"Thuấn Di"* nhưng lại không có một ai tin.

"Buổi bàn luận này không công bố Cửu Diệp Hoa Liên, ngược lại chỉ nói Thất Thải Hoa Liên, không biết là..."

Tần Vũ trong tâm thoáng động,

"Buổi bàn luận này chính là vở bọ ngựa bắt ve, chim sẻ phía sau? Hắn lo lắng Cửu Diệp Hoa Liên, dẫn tới cao thủ quá cường đại, khiến hắn không thể làm chim sẻ được?"

Độ trân quý của Cửu Diệp Hoa Liên này, tuyệt đối có thể hấp dẫn thượng bộ thiên thần tụ tập lại, thậm chí là có thể sẽ dẫn tới một hai thần vương xuất mã.

Trong Nghênh Khách Điện, mười tám nữ nhân gần như lõa thể đó đã lùi xuống.

Sau đó một nữ tử kiều mị thân mặc kì bào màu đỏ tươi bước ra, nhìn lướt qua mọi người nói:

*"Chư vị, xin hãy giữ im lặng, bây giờ sẽ mời "*Cầm Tiêu Song Tuyệt*" từ Phi Lăng giới phi thăng bước ra biểu diễn, đôi tỉ muội song sinh này đối với việc đàn sáo trình độ thế nào mọi người cũng đã biết, đối với bọn họ, mọi người có lẽ đã quen thuộc rồi, thiếp cũng không cần phải nói nhiều, hôm nay chính là ngày biểu diễn một năm một lần của bọn họ."*

"Cáp, ta hôm nay tới đây chính là muốn nghe Cầm Tiêu Song Tuyệt biểu diễn mà"

Sở bàn tử là kẻ đầu tiên hô lên.

Tức thì trong Nghênh Khách điện trở nên cực kì náo nhiệt.

Tần Vũ cầm chén rượu lên, thờ ơ nhìn hai nữ nhân dung mạo giống hệt nhau đang diễn tấu ở trong trắc điện bên cạnh đại điện, giữa trắc điện và đại điện duy chỉ có một màn ngọc ngăn trở.

Đàn sáo hòa âm, thanh âm vang lên trong đại điện, toàn bộ chúng nhân bên trong Nghênh Khách Điện đều cảm thấy bản thân phảng phật như tiến nhập vào thế giới âm thanh của đàn sáo, hoàn toàn chìm vào trong đấy, quên đi mọi thứ xung quanh.

Trong đại điện này duy chỉ có một mình Tần Vũ là còn tỉnh táo.

Nhưng trong lúc đàn sáo hòa âm, hốt nhiên dường như trông thấy hai nam tử từ đại điện môn khẩu của Nghênh Khách Điện bước vào.

"Hai tên hạ bộ thiên thần?" Tần Vũ ngạc nhiên nhìn qua, kẻ hầu bên ngoài Nghênh Khách Điện căn bản không thể nào ngăn trở hai người này, sau khi hai người tiến vào đại điện liền yên lặng lắng nghe tiếng đàn sáo.

Chờ cho diễn tấu kết thúc.

Hai gã nam tử với khuôn mặt lãnh khốc này đều cao hứng mà vỗ tay, trong đó một gã mở miệng nói:

"Thật nghĩ không ra Úy Trì thành không ngờ cũng có cao thủ đem âm nhạc của đàn sáo diễn dịch đến cảnh giới như vậy."

Kiều mị nữ tử y phục đỏ tươi chủ trì tiết mục vội vàng bước qua:

"Hai vị thiên thần đại nhân, hoan nghênh hai ngài giá lâm Liên Phương Quán của bọn thiếp."

Nhãn lực của nữ nhân này thật là ngoan lạt không ngờ nhận ra hai người này là thiên thần.

Gần đây số thiên thần đến Liên Phương Quán này cũng khá nhiều, gần như đều là ở bên ngoài tới, tất cả là vì gã Tần Vũ đó, hai tên này có lẽ cũng vậy. Sở bàn tử khẽ nói với Tần Vũ.

"Ồ?"

Tần Vũ đầu mày nhướng lên.

Xem ra có rất nhiều người coi thường ta chỉ bởi vì ta là một hạ bộ thiên thần.

"Nghe nói các lâu của Liên Phương Quán bọn người rất là nổi tiếng, hãy an bài cho huynh đệ bọn ta hai phòng hàng chữ Thiên đi" Một trong hai gã hạ bộ thiên thần đó cao ngạo nói.

Kiều mị nữ nhân y phục đỏ tươi đó vội vàng nói:

"Hai vị thiên thần đại nhân, Liên Phương Quán của thiếp hàng chữ Thiên tổng cộng có ba khu, nhưng ba khu này đã bị ba vị thiên thần khác bao trọn toàn bộ vài trăm năm rồi, ngay cả phòng hàng chữ Địa cũng bị thiên thần thuê không ít."

"Ngươi hãy đi nói, cứ nói bọn ta là huynh đệ họ Ngô, tin rằng bọn họ sẽ biết."

Một nam tử cao ngạo nói.

Nữ tử mặc áo đỏ đó thấp giọng nói:

"Hai vị thiên thần đại nhân, tam vị thiên thần bao trọn các lâu hàng chữ Thiên thì hai người trong số đó là trung bộ thiên thần, còn một người… chính là thủ lĩnh của hai trung bộ thiên thần kia!"

Huynh đệ họ Ngô này tức thì rùng mình.

Tần Vũ ở bên không khỏi cau mày:

"Bọn chúng đều vì ta mà đến sao? Ba tên thiên thần thuê phòng hàng chữ Thiên đó hai tên là trung bộ thiên thần, còn một tên phải chăng là thượng bộ thiên thần?"

Nếu như là thượng bộ thiên thần, Tần Vũ muốn ứng phó cũng rất khó.

Chương 525

Hiện Thân

Liên Phương Quán, bên trong Nghênh Khách Điện.

Huynh đệ họ Ngô vốn cuồng ngạo lãnh khốc khi nghe thấy ba khu lầu các hàng chữ Thiên đều đã có thiên thần cư trú, thậm chí là ba vị thiên thần đó yếu nhất đều là trung bộ thiên thần, huynh đệ họ Ngô nhất thời không dám khoa trương nữa.

Hạ bộ thiên thần đấu với trung bộ thiên thần, không có Hồng Mông linh bảo loại vũ khí nghịch thiên địa thì thuần túy là đi tìm chết.

"Hai vị thiên thần đại nhân, hai vị còn quyết định trú tại nơi đó nữa hay không?" Kiều mị nữ nhân mặc hồng bào cất giọng êm ái hỏi, giương đôi mắt trong như nước nhìn hai người trước mặt.

Lúc này trong Nghênh Khách Điện, đám khách nhân Sở Lưu Tình, tự nhiên cũng bao gồm kẻ nặc danh *"Tập Sương"* là Tần Vũ. Cả đám người đều nhìn về phía hai vị thiên thần, hai huynh đệ họ Ngô bị một nhóm người nhìn khiến cho sắc mặt có chút khó coi, thậm chí sắc mặt còn có một tia tử sắc.

Dù sao thái độ vừa rồi của bọn họ hơi quá khoa trương, lúc này có chút khó hạ đài.

"Đại ca, bọn ta hãy trú tại các lâu hàng chữ Địa đi." Ngô Lưu sắc mặt khó coi, nhìn về hướng đại ca mình thần thức truyền âm nói.

Ngô Cương cũng gật gật đầu, sau đó mục quang ngoan độc quét qua toàn bộ chúng nhân trong Nghênh Khách điện, đám người Sở bàn tử bị dọa lập tức tắt ngay nụ cười trên mặt. Ngô Cương lúc này mới mãn ý nhìn về phía hồng bào nữ nhân, lạnh lùng

nói:*"Ngươi hãy chuẩn bị cho bọn ta hai khu lâu các hàng chữ Địa, còn nữa, hãy cho thị nữ tới phục vụ chúng ta, nếu như khiến bọn ta không hài lòng thì đừng thắc mắc tại sao bọn ta đem những thị nữ đó tế sống (xé xác) nhé."*

Hồng bào nữ nhân liền yêu kiều cười nói:*"Hai vị thiên thần đại nhân xin hết sức an tâm, nhất định sẽ khiến hai ngài vừa lòng."*

"Hừ." Ngô Cương hừ lạnh một tiếng, sau đó cùng Ngô Lưu cùng bước ra khỏi Nghênh Khách điện.

Chờ cho huynh đệ họ Ngô hoàn toàn đi khỏi, không khí vừa mới bị đè nén trong Nghênh Khách điện lại trở nên huyên nháo, chúng nhân trong đại điện đều bàn luận với nhau về hai thiên thần vừa rồi, cũng do đó mà bàn đến những thiên thần đang trú tại Liên Phương Quán, và mục tiêu của những thiên thần này -- -- Tần Vũ.

"Tên Tần Vũ đó khẳng định là sợ nhiều thiên thần như vậy tụ tập tại Úy Trì thành muốn truy sát hắn. Vì vậy mà hơn một nghìn năm nay không thấy xuất hiện." Trong đại điện lúc này đã bàn tới Tần Vũ.

Bản thân Tần Vũ không khỏi ngượng ngùng cười.

"Ta mà sợ người khác sao? Một nghìn tám trăm năm nay, ta căn bản không biết bên ngoài phát sinh những việc này mà." Tần Vũ trong lòng thở dài.

"Bọn ngươi cũng đừng ở đây bàn ra tán vào nữa (tức tức oai oai liễu), Tần Vũ hắn có thể tại Hắc Long Đàm tạo ra thanh thế như vậy, ít nhất hạ bộ thiên thần bình thường không phải là đối thủ của hắn, nếu không có một chút thủ đoạn, hắn lại dám làm như vậy sao? Bọn ngươi hãy chờ xem, gã Tần Vũ đó đã không ra thì thôi, một khi xuất hiện thì sẽ có là một tràng cực kì vui nhộn đó." Sở bàn tử lắc đầu nói, nói xong liền đứng dậy.

"Tốt rồi, các vị, bọn ngươi cứ ở đây tiếp tục nói đi, huynh đệ bọn

ta về phòng nghỉ trước đây." Sở bản tử hướng về chúng nhân chắp tay nói.

"Tập Sương, đi, bọn ta cùng đi nghỉ nào." Sở bàn tử quay sang Tần Vũ bên cạnh nói một tiếng, rồi kéo Tần Vũ muốn rời khỏi Nghênh Khách Điện, Tần Vũ rất tự nhiên tay khẽ động liền rời khỏi sự lôi kéo của Sở bàn tử.

Tần Vũ đứng lên, khẽ cười nói: *"Sở bàn tử. Cùng đi nào."*

Lầu các hàng chữ Địa không nhiều lắm, lúc Tần Vũ và Sở Lưu Tình hai người đến thuê, vừa vặn chỉ còn lại hai phòng cuối cùng, điều này khiến Sở Lưu Tình cảm thấy vui mừng không thôi.

"Thị nữ của lầu các hàng chữ Nhân so với thị nữ của lầu các hàng chữ Địa căn bản là hai tầng thứ khác nhau, Tập Sương, ta phòng này còn ngươi phòng kia, ngày mai gặp lại nhé."

Sở bàn tử nói xong liền hướng về phòng bước đi.

Hoa rơi nước chảy, bên trong rừng đào thấp thoáng vài tòa lầu các, Tần Vũ nhìn thấy Sở bàn tử bước tới bên ngoài lầu các liền có một loạt tiếng cười đùa bỡn của nữ nhân vang lên.

"Là thị nữ? Xem ra là từ thanh lâu của phàm nhân giới, chỉ là phẩm vị cao hơn không ít, nữ nhân mỗi người đều là bậc quốc sắc thiên hương." Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Liền hướng về lầu các của mình bước đi.

Đạt tới thần nhân cảnh giới, dung mạo đều có thể thay đổi, sở dĩ bên trong Liên Phương Quán, thậm chí là thị nữ hàng chữ Nhân, mĩ mạo cũng hơn rất xa bậc quốc sắc của phàm nhân giới. Đồng thời những người này, lại đến từ những không gian vũ trụ khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, vận mệnh khác nhau, tạo ra khí chất khác nhau.

Đêm tối dần xuống, giờ phút này cũng chỉ có đại hồng đăng

hai bên lầu các đại môn tỏa ánh sáng rực rỡ. Bước trên con đường nhỏ rải đá cuội, còn có thể nhìn thấy khe nước nhỏ trong rừng đào phản xạ ánh sáng đèn lồng.

U hương hoa đào, quang tuyến mê ly.

Dưới hoàn cảnh như vậy, Tần Vũ nhìn thấy hai thị nữ xinh đẹp với khuôn mặt bụ bẫm như trẻ con, hai người một tả một hữu bước ra khỏi lầu các đại môn, hành lễ cất giọng êm ái nói: *"Bái kiến đại nhân."*

Thanh âm giống như mèo con, nghe xong khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

"Thảo nào bọn người Sở bàn tử thường xuyên tới đây." Tần Vũ khẽ mỉm cười, lập tức bước vào trong lâu các, dưới sự hầu hạ của hai thị nữ, rửa mặt tắm gội một lúc.

Trong phòng ánh đèn mông lung.

Tần Vũ thoáng nhìn hai thị nữ trước mắt. Khẽ cười nói: *"Tốt lắm, hai người bọn ngươi cũng mệt rồi. Hãy tự đi nghỉ đi, nếu ta không cho phép thì đừng đến quấy rầy ta."*

Tần Vũ không thể không thừa nhận, trải qua sự huấn luyện của Liên Phương Quán, thị nữ hàng chữ Địa này chính là một đại vưu vật, người bình thường không thể nào chống lại mị lực của họ.

"Dạ, đại nhân." Hai thị nữ khẽ cất giọng nói mang theo chút thất vọng, sau đó liếc qua Tần Vũ, liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng, bản thân Tần Vũ lập tức nằm dài trên giường.

"Đã lâu không được ngủ một giấc rồi." Tần Vũ không thể không thừa nhận, được hai thị nữ đó hầu hạ, toàn thân đều có một loại cảm giác thoải mái lười nhác, Tần Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Sau một đêm.

Đêm đen rời đi, ánh sáng mặt trời phủ xuống.

"Đã lâu không có loại cảm giác thoải mái này." Tần Vũ cảm thấy trong lòng vững chãi, từ khi bắt đầu tu luyện, hắn đã rất lâu không được ngủ như vậy.

Cửa phòng mở ra, hai thị nữ đó đã sớm đứng ở ngoài chờ Tần Vũ, hành lễ nói: *"Đại nhân, mời rửa mặt."*

"Bất tất, bọn ngươi cũng đi nghỉ đi, ta còn có việc quan trọng." Tần Vũ đích xác có việc, hai thị nữ đó chỉ có thể mặc cho Tần Vũ li khai.

Tần Vũ trong lòng sớm đã có quyết định: *"Là do những tin tức này lưu truyền khắp Thần Giới, khiến cho nhiều thiên thần như vậy tới tìm ta làm phiền, ta cũng không thể lẩn trốn như vậy nữa, nếu bọn chúng muốn tìm ta làm phiền thì ta cũng phải ứng chiến thôi."*

....

Lúc Tần Vũ bước ra khỏi Liên Phương Quán. Không ngờ lại nhìn thấy hai người Ngô Cương, Ngô Lưu ở phía trước. hai người Ngô Cương, Ngô Lưu bất quá vừa mới tới Úy Trì Thành hôm qua, huynh đệ bọn chúng còn đang quyết định, trước tiên điều tra tung tích Tần Vũ một lượt, nếu như điều tra không ra thì mới từ từ chờ.

"Đại ca, bọn ta đi đâu tìm Tần Vũ đây?" Ngô Lưu nghi hoặc hỏi.

Ngô Cương trong lòng sớm đã suy nghĩ về vấn đề này, cười nói: *"Nhị đệ, theo như ta phỏng chừng, tên Tần Vũ đó. Không phải trốn tại dải núi Mê Nhĩ Sơn, thì sớm đã rời khỏi phạm vi cai quản của Úy Trì thành rồi."*

"Ồ?" Ngô Lưu có chút kì quái đối với phán đoán của đại ca.

Ngô Cương sắc mặt tự tin nói: *"Hắn nếu có can đảm nghênh tiếp sát ý của chúng thiên thần thì sẽ không lẩn trốn, tự nhiên vẫn còn lưu lại ở quanh hang ổ. Nếu như hắn sợ hãi… hơn một nghìn năm, hắn sớm đã không ở trong phạm vi cai quản của Úy Trì thành rồi.*

Ngô Lưu gật gật đầu.

"Nhị đệ, lần này truy sát Tần Vũ nhất định phải cẩn thận, mặc dù hai huynh đệ bọn ta đều là hạ bộ thiên thần đính phong, hai người liên thủ, cho tới bây giờ chưa thua dưới tay hạ bộ thiên thần nào cả. Nhưng tên Tần Vũ này nắm giữ thượng phẩm thiên thần khí, không được coi thường." *Ngô Cương sắc mặt có chút trịnh trọng.*

"Đại ca yên tâm, điều này đệ biết rồi." Ngô Lưu sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Sau đó hai người Ngô Lưu, Ngô Cương liền rời khỏi Úy Trì thành, hướng về một dải Mê Nhĩ Sơn của Tần Vũ khi xưa tiến tới.

******

Trong khi hai người Ngô Lưu, Ngô Cương còn đang trên đường đi, Tần Vũ đã tới dải núi Mê Nhĩ Sơn, nơi hoang vắng này, Tần Vũ đương nhiên thoải mái thi triển thuật Thuấn Di. Trải qua hơn một nghìn tám trăm năm, ngọn núi hoang vu bị thiêu đốt năm đó nay sớm đã rậm rạp cây cối hoa cỏ.

Bất quá trận hỏa thiêu năm đó đã khiến cho kết cấu của Mễ Nhĩ Sơn biến hóa một chút. Thậm chí còn hình thành một cái thác nước cực lớn.

"Năm đó Mê Nhĩ Sơn bị hủy, hôm nay, ta lại tái chiếm Mê Nhĩ Sơn này, nghênh đón khách tới từ bốn phương. Đám khách nhân này, phỏng chừng không lâu nữa sẽ tới." *Tần Vũ trên mặt hơi mỉm*

cười.

Cước đạp hư không, trực tiếp bay tới một cái ao trời trên núi Mê Nhĩ Sơn. Cái ao trời này cũng nhờ trải qua kịch biến năm đó mới được hình thành, Tần Vũ ở bên ngoài ao trời này kiến tạo một căn nhà gỗ.

"Muốn động thủ với ta, không có đơn giản như vậy đâu, trước tiên hãy qua cửa ải trận pháp này của ta đã."

*Tần Vũ đứng trên một cành cây cổ thụ cạnh ao trời, phóng nhãn bốn phương tám hướng, trên mặt mang một nụ cười nhạt, "*Hạ bộ thiên thần bình thường, dùng trận pháp đối phó là đủ, cao thủ thì mới cần ta tự thân động thủ… Ta giờ đây đã có thể bố trí trận pháp cấp bốn, dù là trung bộ thiên thần. Trận pháp cấp bốn cũng có thể khốn trụ bọn chúng một lúc.

Tần Vũ lúc này ngồi khoanh chân trên một ngọn cây, bắt đầu bố trí đại trận.

…..

Khi Tần Vũ vừa mới ở bên ngoài cùng của Mê Nhĩ Sơn bố trí xong một Khốn Trận cấp ba cực lớn, vừa mới bắt đầu bố trí một tòa đại trận khác thì huynh đệ họ Ngô đó tới.

"Chủ nhân, bọn chúng tới rồi." Phúc bá cung kính cất tiếng nói.

Khả năng điều tra của *"Nhất Diễn Tức Trận"* của Phúc bá thì ngay cả thiên thần bình thường đều không bắt kịp. *"Nhất Diễn Tức Trận"* này chính là một loại trận pháp cấp bảy do *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên sáng tạo ra, cực kì thần kì.

"Đến rồi ?" Tần Vũ mở mắt, "Được rồi, vậy hãy xem đây là cuộc chiến đầu tiên Tần Vũ ta với lũ thiên thần đó đi. Đối tượng

đầu tiên của cuộc chiến này mặc dù chỉ là hai tên hạ bộ thiên thần. Coi như nể mặt bọn chúng, ta sẽ tự thân xuất thủ.

Tần Vũ thân hình như gió, phiêu nhiên hạ xuống.

******

Hai huynh đệ Ngô Cương, Ngô Lưu xa xa nhìn thấy Mê Nhĩ Sơn liền cảm thấy Mê Nhĩ Sơn này có một cổ năng lượng khí tức bành phái, loại khí tức này khiến hai người lập tức cảnh giác.

"Phải chăng tên Tần Vũ đó đang ở Mê Nhĩ Sơn ?" *Ngô Lưu vẻ mặt khó tin nói.*

Hơn một nghìn năm không ai tìm thấy Tần Vũ. Hai huynh đệ Ngô Lưu, Ngô Cương ban đầu chỉ cho rằng là Tần Vũ trốn tại một ngọn núi xung quanh Mê Nhĩ Sơn, ai nghĩ rằng Mễ Nhĩ Sơn này không ngờ lại có một cỗ năng lượng khí tức như vậy.

"Nhị đệ, cẩn thận một chút." *Ngô Cương trên mặt xuất hiện một tia vui mừng.*

Nghĩ tới bảo vật của Tần Vũ trong truyền thuyết, bọn họ không nhịn được trong lòng khẽ run lên.

Trong lúc tới sát Mê Nhĩ Sơn, Ngô Cương hốt nhiên phát hiện tràng cảnh trước mắt thay đổi, vốn trước là một tòa sơn lâm giờ lại biến thành sa mạc hoang vu.

"Đại ca!" *Thanh âm Ngô Lưu tựa hồ mang chút khẩn trương,* "Chúng ta tiến vào ảo trận rồi, xem ra thật sự là Tần Vũ."

"Ảo trận không cần lo, đệ tạm thời đừng động." *Không khí chung quanh Ngô Cương chợt nữu khúc, sau đó bắt đầu tràn ngập. Khống chế biến hóa của không gian, liền có thể dễ dàng khiến chung*

quanh khôi phục trạng thái bình thường.

Sa mạc hoang vu liền biến mất, Ngô Lưu cũng xuất hiện ở bên cạnh.

"Nhị đệ, khoảng cách giữa hai ta không được quá xa, đệ hãy đi theo sau ta, tiến lên. Ta vốn không dám khẳng định, hiện giờ xem qua đại trận này, ta khẳng định tên Tần Vũ đó đang có mặt ở nơi đây!" *Ngô Cương âm trầm, trong đôi mắt phát ra tinh quang.*

Ngô Lưu cũng gật gật đầu.

"Ha ha… Hoan nghênh hai vi tới Mê Nhĩ Sơn, hai vị là khách nhân đầu của Tần Vũ ta, ta sẽ tự thân nghênh tiếp hai vị." *Một thanh âm sáng lãng vang lên.*

"Ồ ?" *Ngô Cương, Ngô Lưu sắc mặt thay đổi, cơ hồ trong chốc lát hai người đã lưng dựa lưng cẩn thận đề phòng xung quanh.*

Hạ bộ thiên thần lực khống chế không gian không mạnh, phạm vi không gian nữu khúc không lớn.

Chính vào lúc huynh đệ họ Ngô đang cảnh giác -- --

"Bồng!" *Một đạo xích hồng kiếm ảnh từ hơn mười mét bên ngoài đột nhiên xuất hiện, kiếm ảnh xuất hiện quá đột ngột, tốc độ lại cực nhanh, khi hai huynh đệ phát hiện ra thì chỉ kịp đưa hai thanh loan đao trong tay ra ngăn trở.*

Vừa chạm nhau trong chốc lát, xích hồng kiếm ảnh liền trảm đôi hai thanh loan đao đó.

Hạ phẩm thiên thần khí, đối mặt với thượng phẩm thiên thần khí

*mang hiệu quả đặc thù "*Phong lợi*" thì căn bổn là vô pháp ngăn trở.*

"Phốc xích!"

Eo lưng gãy đoạn!

Hai huynh đệ Ngô Lưu, Ngô Cương cùng lúc biến thành hai đoạn.

"A -- -- Xuất ra!" Ngô Cương hét lên, Ngô Lưu vẻ mặt phẫn nộ, đồng thời bắt đầu thôi xuất bích huyết kim đan ngưng kết lại thân thể mới.

Chỉ thấy xích hồng kiếm ảnh xán lạn một lần nữa tràn ngập phạm vi nhãn giới.

Ngô Cương, Ngô Lưu hai người không còn chút sức lực phản kháng, chỉ là kiếm ảnh này không ngờ lại chém ngang, liên tục chém lên thân hai người vài trăm nhát, khiến hai người thổ huyết không ngừng, ngay cả linh hồn nguyên anh cũng phải run lên một trận.

Đồng thời, một thanh niên mặc áo đen xuất hiện.

Tần Vũ rốt cục xuất hiện rồi, chỉ là lúc này Ngô Cương, Ngô Lưu hai ngươi đã không còn chút sức lực phản kháng nào. Tả thủ Tần Vũ giơ ngang ngực, giữa chưởng tâm xuất hiện một tòa thạch tháp.

Chỉ thấy thạch tháp bay ra, đón gió mà lớn lên, chỉ chốc lát trở nên cao lớn. Hai người vốn đã trọng thương, trước sự công kích vào linh hồn của Tỏa thần tháp này, chỉ cảm thấy hôn mê muốn ngủ.

Sau khi Tần Vũ hiện thân, đối với hai huynh đệ này chỉ nói một câu -- -- "Thu!"

Chương 526

Hiên Nhiên Đại Ba

Hai người Ngô Cương, Ngô Lưu vốn đã bị trọng thương, dưới sự công kích linh hồn của Hồng mông linh bảo *"Tỏa Thần Tháp"* liền rơi vào trạng thái mê mê mang mang, đối diện với lực hút của *"Tỏa Thần Tháp"*, căn bản không có một chút sức phản kháng.Hai người cứ như vậy bị hút vào trong *"Tỏa Thần Tháp"*.Vừa mới tiến vào Tỏa Thần Tháp, hai người Ngô Cương, Ngô Lưu liền tỉnh lại, đồng thời hai người cũng cảm ứng thấy chế ước thúc phược của Tỏa Thần Tháp đối với linh hồn bọn họ.Bọn họ hiểu rằng mình đã trở thành kẻ hầu của Tần Vũ rồi!

"Đại ca…." Ngô Lưu nhìn về phía đại ca mình, trong hai huynh đệ, bất cứ đại sự gì phát sinh đều do Ngô Cương quyết định, nhưng vào lúc này Ngô Cương cũng chỉ có thể cười khổ.

Ngô Cương thở dài một tiếng nói :*"Kế hoạch ban đầu của bọn ta là theo sau những thiên thần khác, lợi dụng cơ hội tốt sẽ lấy một hai kiện bảo bối mà thôi, chỉ trách ta phát hiện Tần…, phát hiện chủ nhân ở đây, tham lam những bảo vật trên người chủ nhân, còn cả tâm lý cầu may, nên mới rơi vào bước đường này."*

Linh hồn bị thúc phược thì cực kì nghiêm trọng. Cho dù là thần vương cao thủ cũng vô pháp giải khai, duy chỉ có thiên tôn trong truyền thuyết mới có thể giải trừ được thúc phược.

Hai huynh đệ chỉ biết cười khổ cổ động bích huyết kim đan, tu phục lại thân thể.

Qua một lúc, hai người Ngô Cương, Ngô Lưu chợt cảm thấy thân bất do kỷ, sau đó được đưa ra khỏi Tỏa Thần Tháp, đưa tới bên cạnh ao trời của Mê Nhĩ Sơn.

Trông thấy thanh niên toàn thân bận đồ đen trước mắt, hai người Ngô Cương, Ngô Lưu cảm ứng rõ ràng linh hồn liên hệ, lập tức cung kính nói :*"Ngô Cương (Ngô Lưu) bái kiến chủ nhân."*

Tần Vũ nhìn về phía hai tên hạ bộ thiên thần trước mắt.

"Phúc bá, người nói xem, lần này bao nhiêu thiên thần như vậy tham lam bảo vật trên mình ta, vọng tưởng giết ta đoạt bảo, ta có nên nắm lấy cơ hội này để thu một đám người hầu không nhỉ." Tần Vũ trong mắt hiện lên một tia tiếu ý.

Thủ hạ của mình quá ít, sau này làm việc không thể lúc nào cũng tự mình lộ mắt. Thu những thiên thần này làm thủ hạ cũng tốt.

"Lão chủ nhân năm đó một lòng truy cầu luyện khí chi đạo, do vậy mới không thu người hầu. Lão chủ nhân đã vì chủ nhân người mà lưu lại Tỏa Thần Tháp, lão nô nghĩ rằng, có lẽ chính là để chủ nhân thu hạ người hầu đó." Phúc bá cung kính nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Chuyển đầu nhìn về phía hai người Ngô Cương, Ngô Lưu đang cực kì cung kính ở trước mặt.

"Ngô Cương, Ngô Lưu, từ hôm nay trở đi, bọn ngươi đã là kẻ hầu của Tần Vũ ta, lúc bình thường ta sẽ không bắt bọn ngươi làm gì, bọn ngươi chỉ cần an tâm tu luyện, nếu cần thần linh thạch thì chỉ cần nói với Phúc bá, phải nhớ, đối đãi với Phúc bá phải giống như đối đãi với ta." Tần Vũ trong giọng nói uẩn hàm sự uy nghiêm.

Hai người Ngô Cương, Ngô Lưu lập tức cúi mình nói :*"Dạ, chủ nhân!"*

"Phúc bá!" Ngô Cương, Ngô Lưu phi thường cung kính hành lễ với Phúc bá.

Phúc bá khẽ gật đầu cười, hai gã hạ bộ thiên thần cung kính với lão cũng không thể coi là vinh dự gì cả. Năm đó lúc ở bên cạnh Xa Hầu Viên, ngay cả thượng bộ thiên thần đều phải lễ đãi với lão. Nếu không đám thượng bộ thiên thần đó ngay cả Mê Thần Điện đại môn cũng không thể tiến vào.

"Ngô Cương, Ngô Lưu. Bây giờ ta sẽ đưa bọn ngươi tới Khương Lan Giới, phải nhớ, ở trong Khương Lan giới thì phải trung thực!" Tần Vũ lạnh giọng nói, sau đó khẽ phất tay áo, hai người Ngô Cương, Ngô Lưu trong sự kinh ngạc biến mất không thấy nữa.

Khương Lan giới đệ nhị tầng không gian.

"Khương Lan giới?"

Hai người Ngô Cương, Ngô Lưu hai mắt nhìn nhau, rồi lại nhìn sơn thạch vô biên xung quanh, còn có thúc phược yếu ớt của Khương Lan giới đối với bọn họ.

"Là không gian thần khí, không gian này không ngờ lại nhìn không thấy điểm cuối. Tại nơi này, thúc phược đối với bọn ta cực thấp, thần thức có thể bao phủ cả tỉ dặm, vậy mà vẫn không thể tra thám được điểm cuối cùng, không gian thần khí này, không phải là không gian thần khí bình thường!" Ngô Cương sắc mặt ngạc nhiên nói.

Không gian thần khí. Tại Thần Giới cực kì ít thấy.

Chỉ cần biết rằng ngay cả Tượng Thần Xa Hầu Viên cũng không nguyện ý luyện chế không gian thần khí thì có thể đoán ra rằng dưới tình huống bình thường, luyện chế không gian thần khí phần lớn là thần vương.

Ngay cả những thần vương đó, nguyện ý luyện khí lại càng ít, do đó số lượng không gian thần khí có thể khả dĩ phán đoán ra.

"Đại ca, vị chủ nhân này so với dự liệu của bọn ta còn lệ hại hơn a, chủ nhân có không gian thần khí này. Chỉ cần gặp phải nguy hiểm

có thể trực tiếp trốn vào trong đây, ai có thể bắt giữ được người? Muốn phá không gian thần khí thì ngay cả thượng bộ thiên thần cũng rất khó làm được." Ngô Lưu thở dài nói.

Ngô Cương lắc đầu, đầu mày cau lại :*"Không, thượng bộ thiên thần có thể hủy diệt bộ phận không gian, chủ nhân một khi tàng nhập vào không gian thần khí, bổn thể của không gian thần khí vẫn còn ở bên ngoài. Thượng bộ thiên thần đó có thể không phá được không gian thần khí, nhưng nếu làm tê liệt tạo ra không gian liệt phùng. Sau đó đưa không gian thần khí vào không gian liệt phùng đó thì vẫn có khả năng đấy."*

Ngô Lưu nghĩ đến điều này không khỏi ngớ ra.

"Hi vọng chủ nhân không gặp phải thượng bộ thiên thần, nếu không bọn ta cũng sẽ theo đó mà không gặp may." Ngô Cương bất lực nói.

Kiến thức của 2 huynh đệ Ngô Cương, Ngô Lưu thật quá ít ỏi, không gian thần khí bình thường đối diện với không gian liệt phùng của thần giới có thể bị rơi vào trong đó.

Nhưng Khương Lan giới lại khác, thân là hồng mông linh bảo, lực thôn phệ của không gian liệt phùng có mạnh đến đâu cũng vô pháp khiến nó di động nửa phân.

Càng hà huống…

Khương Lan giới ở trong Càn khôn thế giới. Ngoại trừ Tần Vũ, căn bản không ai có thề tìm thấy Khương Lan giới.

Trên Mê Nhĩ Sơn, Tần Vũ ngồi khoanh chân trên tán cây của một cây đại thụ cao lớn bên cạnh ao trời, song thủ kết xuất từng đạo đạo ấn quyết, trong đầu suy diễn, sáng chế từng trận pháp, lần lượt bố trí.

Tần Vũ cứ ngồi như vậy cũng đã được nửa năm rồi.

Trong nửa năm, Tần Vũ đã bố trí được vài trăm trận pháp, mấy trăm trận pháp này được bố trí ở xung quanh Mê Nhĩ Sơn cũng như bất cứ chỗ nào trong Mê Nhĩ Sơn.

Vô luận là ai, từ bất cứ phương hướng nào công kích đều sẽ phải chịu sự công kích của trận pháp.

Lúc này, Tần Vũ chính đang chuyên tâm bố trí trận pháp cấp 4!

Mấy trăm trận pháp đó đều là trận pháp cấp 3. Đối với Tần Vũ hiện giờ mà nói bố trí vài trăm trận pháp cấp 3 thật sự không khó. Nhưng trận pháp cấp 4… lại cực kì khó.

"A, mẹ nó, mau cho lão tử ra!" Trong một huyễn trận ở ngoại vi Mê Nhĩ Sơn, một hán tử to lớn phẫn nộ quát, hắn là một tiểu lâu la của Hắc Long Đàm, phụng mệnh ra ngoài hành sự. Đi qua Mê Nhĩ Sơn, không cẩn thận bị hãm nhập vào trong huyễn trận này.

"Oanh!"

Ở trong một tòa tam cấp sát phạt đại trận, thỉnh thoảng bạch sắc tịnh hỏa được phóng ra, nơi này đã có vài kẻ chết bất đắc kỳ tử. Gã hán tử to lớn hãm nhập trong huyễn trận đó so với những kẻ bị hãm nhập vào sát trận thì vẫn còn may mắn hơn nhiều.

"Đại tỉ, cẩn thận chút."

Ở trong khốn trận, hai nữ nhân tay nắm tay cẩn thận bước đi, hai người bọn họ cũng là nhân viên cấp thấp của Hắc Long Đàm. Vận khí tỉ muội bọn họ vẫn còn tốt, đạp nhập vào một khốn trận không có lực sát thương.

Thời gian nửa năm đã khiến hai vị thiên thần của Hắc Long Đàm là Liễu Nhứ đạo nhân, Mị Cơ chú ý đến Mê Nhĩ Sơn, Mê Nhĩ Sơn xuất hiện các loại trận pháp, hai người Liễu Nhứ đạo nhân trong lòng đều có dự cảm – Tần Vũ đã quay lại rồi.

Đã từng giao thủ với Tần Vũ, đặc biệt biết rằng ngay cả Cửu Thủ Hắc Long cũng bại dưới tay Tần Vũ, bọn chúng không còn dám tìm Tần Vũ làm phiền mà chỉ là đem tin tức truyền đến Đàm Cửu.

Úy Trì Thành thành nội, bên trong lầu các hàng chữ Địa của Liên Phương Quán.

Một nữ nhân, 3 nam nhân đang tụ tập một chỗ, bốn vị thiên thần này đều đến từ thế lực cường đạo số một của *"Âu Gia Thành"* trong 64 tòa thành trì của Thần giới Đông bộ.

Nữ nhân này tên là *"Xích Hồng Phong"*, chính là thủ lĩnh trong 4 người, công lực cũng đã đạt tới trung bộ thiên thần, 3 nam tử dưới trướng đều là hạ bộ thiên thần.

"Đại tỉ, bọn tôi vừa mới thu được tin tức ở bên ngoài, Tần Vũ đã hiện thân rồi, chính là ở Mê Nhĩ Sơn khi xưa!" Một nam tử có chút kích động nói.

Xích Hồng Phong vẻ ngoài cao gầy. Mắt phượng quét qua, cau mày nói :*"Ngươi nói tên Tần Vũ đó xuất hiện tại Mê Nhĩ Sơn? Tên Tần Vũ này thế nào lại có gan như vậy, dám quay trở lại Mê Nhĩ Sơn lần nữa, tin tức này ngươi dám xác định?"*

"Vạn phần xác định, tin tức này là do ta từ một đệ tử của Hắc Long Đàm thu được, Hắc Long Đàm đã có không ít người hãm nhập vào trong đại trận ở Mê Nhĩ Sơn. Thần giới trận pháp cao thủ cực ít. Có lẽ không có kẻ nào rãnh rỗi đến mức đi ngụy trang thành Tần Vũ, đặc biệt lại chạy tới Mê Nhĩ Sơn bố trí đại trận." Nam tử đó vội vàng nói.

Trong 3 người, thanh niên thấp bé nhất cũng mở miệng nói :*"Đại tỉ, ta thấy lão tam nói rất có khả năng, tên Tần Vũ đó chưa trốn khỏi Uý Trì thành, hắn đã dám lưu lại, vậy việc hắn xuất hiện tại Mê Nhĩ Sơn là rất có thể."*

*"Xích Hồng Phong trầm ngâm một lúc, đứng dậy nói :"*Tốt, chúng ta lập tức xuất phát!"

*"*Dạ, đại tỉ*" cả 3 nam tử đều đứng dậy nói. Sắc mặt mang theo một tia kích động.*

*Không chỉ là bọn họ, toàn bộ phạm vi bên trong Úy Trì Thành đều truyền đi tin tức này – cái "*Bánh ngọt" Tần Vũ đã quay lại rồi! Tất cả thiên thần thu được tin tức đều đã hành động.

Thiên thần môn thu được tin tức có trước có sau, nhưng thời gian cách nhau tối đa cũng chỉ là vài ngày mà thôi.

Toàn bộ Thần giới số lượng thiên thần vẫn còn lòng tham thật sự không ít, chỉ riêng Thần giới đông bộ, số thiên thần tề tụ tại Úy Trì Thành cũng gần trăm tên, còn có những khu vực khác ở Thần giới, cộng lại cũng hơn 200.

Những thiên thiên nhận được tin tức đầu tiên đã bắt đầu xuất phát, nhanh chóng hướng về Mê Nhĩ Sơn.

Trong một căn phòng phổ thông của Úy Trì thành. Đang có một người ngồi khoanh chân.

Mái tóc ngắn dựng đứng giống như cương châm màu xích hồng, thân hình đen gầy. Chính là Cửu thủ hắc long 'Đàm Cửu'. Năm đó tại Hắc Long Đàm giao thủ cùng với Tần Vũ, khiến cho Đàm Cửu đối với Tần Vũ có chút úy kị.

"Trường thương, đó là trường thương gì vậy?*" Đàm Cửu vĩnh viễn không quên thanh trường thương màu đen, đồng thời còn có điểm điểm huyền hoàng chi sắc đó của Tần Vũ.*

Đối diện với thanh trường thương đó, phối hợp thêm thuật Thuấn Di của Tần Vũ, Đàm Cửu hắn căn bổn không có một chút sức phản

kháng.

"Tần Vũ, ta còn tưởng ngươi đã trốn về chỗ sư tôn của ngươi rồi, hừ, thật không nghĩ ra ngươi lại có gan như vậy." *Trong mắt Đàm Cửu ánh lên một tia hung lệ,* "Nhiều thiên thần tụ tập như vậy, ta không tin ngươi có thể giết được bao nhiêu."

Đàm Cửu nhớ tới những thiên thần đã từng truy sát mình, không khỏi nở một nụ cười lãnh khốc.

"Đi đi, cứ đi đi… Tần Vũ không chỉ có thượng phẩm thiên thần khí thôi đâu, đến khi bọn ngươi phát hiện ra thanh trường thương đó của hắn thì đã trốn không kịp rồi."

Đàm Cửu có thể thấy trước, những thiên thần đó, khẳng định có không ít sẽ bại dưới tay tần Vũ. Nhưng Đàm Cửu cũng tin rằng, Tần Vũ cuối cùng khẳng định sẽ bại trận.

"Ta sẽ làm con chim sẻ sau cùng vậy." *Đàm Cửu đứng dậy.*

9 phân thân thì mất 8, tổn thất là quá lớn. Bất quá trải qua hơn 1800 năm khôi phục, hắn đã khôi phục được 9 thành thật lực rồi.

Bởi vì là Cửu Thủ hắc long, chỉ cần một linh hồn không chết thì những linh hồn khác sẽ có thể khôi phục lại như cũ.

Tin tức Tần Vũ hiện thân trong một thời gian ngắn đã đến tai thành chủ Úy Trì Thành "Úy Trì Cung Lam"*, đồng thời cũng đến tai* "Hoàng Tĩnh" ở Đông Cực Huyễn Kim Sơn, ngay cả Bắc Cực Phiêu Tuyết thành, Khương Lan và Mộc Nhi ở Mộc phủ cũng đã nghe được tin tức này.

Mục quang không ít người tại Thần Giới đều tụ tập vào nơi đó.

Có người thì chỉ muốn xem cho vui, có người thì lại rất quan

tâm, chỉ bởi vì… tại thời kì hòa bình, phát sanh việc hơn trăm thiên thần đánh nhau là cực kì hiếm có.

Ngoại vi Mê Nhĩ Sơn, 8 thiên thần đứng giữa không trung, nhưng lúc này phía sau lại có 12 thiên thần bay tới, trong 20 thiên thần này, hạ bộ thiên thần có 18 người, trung bộ thiên thần 2 người.

Đám người này là những kẻ nhận được tin tức và tới nơi này sớm nhất.

"Chư vị bằng hữu, không cần phải vội vã, Mê Nhĩ Sơn mỗi một nơi đều có những trận pháp khác nhau, nếu như cứ thế tiến vào, ít nhất hạ bộ thiên thần tất tử vô nghi." *Một đạo thanh âm vang lên rõ ràng.*

Giá thuyết thoại đích chánh thị nhất danh lưu trứ sơn dương tu đích trung niên nhân, cũng là một trong hai trung bộ thiên thần trong 20 thiên thần đó.

"Hóa ra là Tiên Vu lão ca." *Xích Hồng Phi bay tới trước, hồng sắc chiến giáp trên thân Xích Hồng Phong hoàn toàn bó sát lấy người, làm hiện lên vóc dáng khiêu gợi.*

"Tiên Vu lão ca có ở đây thì sự tình dễ dàng hơn rồi, tao nghệ của Tiên Vu lão ca về mặt trận pháp ta hoàn toàn hiểu rõ." *Xích Hồng Phong mỉm cười nói.*

Nhưng những thiên thần có mặt tại đây đến từ nhiều nơi, không phải ai cũng tin phục Tiên Vu Ương đó.

*Tiên Vu Ương cười lạnh một tiếng :"*Bọn ngươi hãy thử nhìn xem!" *Chỉ thấy trên thủ chưởng của Tiên Vu Ương phiêu phù mấy trăm khối thần linh thạch, đạo đạo phù triện phiêu phù xung quanh*

mấy trăm khỏa thần linh thạch này,

Sau đó, mấy trăm khối thần linh thạch giống như tên nhọn hướng về các phương vị của Mê Nhĩ Sơn bay đi.

Khi mấy trăm khối thần linh thạch tiến nhập vào trong đại trận.

Chỉ thấy -

"Xuy xuy!" mỗi một góc trong trận pháp của Mê Nhĩ Sơn lôi điện thiểm thước, vô số điện xà bơi lội uốn lượn.

"Oanh!" một đại trận ở ngoại vi Mê Nhĩ Sơn mãnh nhiên tràn ngập bạch sắc tịnh hỏa, điều này khiến cho tất cả hạ bộ thiên thần tại đó sắc mặt đại biến, đối diện bạch sắc tịnh hỏa, hạ bộ thiên thần căn bản vô pháp ngăn chặn.

Hỏa diễm, lôi điện, các loại năng lượng thuộc tính công kích…

Toàn bộ Mê Nhĩ Sơn, phảng phật giống như là địa ngục, các nơi đều không thể tiến vào, nhưng lại có những nơi bất cứ phản ứng gì cũng không có, nhưng lại càng khiến người ta hồi hộp. Chưa biết thì càng thêm đáng sợ.

20 thiên thần tại đó, sắc mặt cùng lúc đều biến thành cực kì khó coi.

Chương 527

Tiền Phó Hậu Kế

Tần Vũ nhắm mắt ngồi đả tọa trên một tảng đá.

- Cuối cùng cũng hoàn thành rồi.

Tần Vũ từ từ mở mắt, vẻ mặt không khỏi lộ nét vui mừng. Sau đó thân hình máy động đã xuất hiện ở phía bên trên đỉnh núi.

Phúc bá đang ở bên cạnh đó cúi mình nói:

- Chủ nhân, dưới chân Mê Nhĩ sơn đã có hơn hai mươi thiên thần tụ tập, bọn chúng hiện tại hình như đang thảo luận, có lẽ là về việc làm cách nào để phá trận tiến nhập.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

- Bọn chúng đã bắt đầu đoàn kết lại, ta muốn đối phó với chúng có cũng có chút phiền toái, chắc phải giở một chút thủ đoạn ra thôi!

Tần Vũ bỗng nhiên bay lên, đứng giữa bầu trời của Mê Nhĩ sơn, hai mươi thiên thần ở dưới chân Mê Nhĩ sơn đều nhìn thấy rất rõ.

- Thanh niên áo đen kia phải chăng là Tần Vũ? - Một nữ hạ bộ thiên thần nghi hoặc nói.

Hai mươi thiên thần kia trong đó gồm cả Tiên Vu Ưởng、 Xích Hồng Phong đang nói chuyện, cũng đều quay đầu nhìn về Tần Vũ ở phía xa xa.

Xích Hồng Phong phi hành lên trước, sau đó hét lớn:

- Ta là trung bộ thiên thần Xích Hồng Phong. Tần Vũ, ngươi là một hạ bộ thiên thần, có lẽ đã biết được khoảng cách thực lực giữa bọn ta lớn tới mức nào, cho dù ngươi dựa vào đại trận trốn tránh được một lúc, nhưng cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay bọn ta mà thôi. Chỉ cần ngươi hai tay đem bảo vật ra, Xích Hồng Phong ta xin phát thệ với trời, tuyệt đối không giết ngươi.

- Hai tay đem ra? - Âm thanh của Tần Vũ trở nên lạnh lẽo, - Có chuyện tốt vậy ư? Tần Vũ ta đích xác chỉ là một hạ bộ thiên thần, nhưng ngươi có bản sự giết ta sao?

Hai mươi thiên thần lúc này bắt đầu dùng thần thức truyền âm bàn bạc.

- Đại ca, Tần Vũ lúc này đang ở trên không trung, không phải ở trên núi, mà trên không trung lại không có trận pháp. Chỉ cần chúng ta tốc độ nhanh…. nắm lấy cơ hội, nói không chừng có thể giết được Tần Vũ này.

- Như Tiên Vu Ưởng và Xích Hồng Phong đều là trung bộ thiên thần, cứ đi theo phía sau bọn họ, rốt cuộc bảo bối khẳng định không có phần của bọn ta, chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất, tới bắt Tần Vũ! - Lúc này có vài thiên thần đã dao động.

Dẫu sao một khi Tần Vũ trốn trong đại trân bọn chúng căn bản không nhìn ra, muốn giết Tần Vũ tất phải phá từng trận một. Còn Tần Vũ ở giữa không trung, đây chính là một cơ hôi!

- Mọi người, không được đả thảo kinh xà. - Tiên Vu Ưởng dùng thần thức truyền âm quát lên.

Tiên Vu Ưởng tự nhiên đoán được suy nghĩ của những người

này. Nhưng… đám hạ bộ thiên thần này đều nghe theo Tiên Vu Ưởng sao? Ngay khi Tiên Vu Ưởng vừa mới quay đầu nhìn về phía Tần Vũ, trong nháy mắt đã có sáu hạ bộ thiên thần cùng lúc độn thổ.

Bề mặt là đất xốp.

Với thực lực của hạ bộ thiên thần, từ đây tiến lên trước không phải là khó. Sáu người này đều nhắm hướng bên cạnh Mê Nhĩ sơn mà đi, bọn họ đều là tìm tới những góc khuất Tần Vũ không nhìn thấy được cực tốc lao đến, một chiêu giết chết Tần Vũ!

- Một lũ ngu ngốc!

Tiên Vu Ưởng vừa phát hiện ra có sáu hạ bộ thiên thần biến mất, vẻ mặt không khỏi tràn đầy tức giận:

- Đám gia hỏa này quả là không biết chữ chết viết ra sao.

Xích Hồng Phong lại im lặng không nói, chỉ cười dài nhìn Tiên Vu Ưởng.

Lần truy bắt Tần Vũ này còn cần phải dựa vào một trận pháp cao thủ là Tiên Vu Ưởng. Nói là trận pháp cao thủ cũng chỉ là cách gọi giữa đám cường đạo mà thôi.

Dù sao bình thường muốn trở thành trận pháp cao thủ đều phải có trận pháp quyển trục để tiến hành học tập, không có bối cảnh (thế lực) nhất định, căn bản không thể học được những trận pháp của thần giới. Trận pháp đại sư chân chính không phải do bản thân đã là siêu cấp cao thủ, thì cũng bởi bọn họ có sư môn lớn mạnh hoặc là sinh ra trong một đại gia tộc.

Còn như thế lực cường đạo?

Có thể so sánh với trận pháp đại sư như Tần Vũ, quả thật là

rất hiếm.

- Tiên Vu lão ca, huynh nắm được mấy phần phá trận này? - Xích Hồng Phong cười dài hỏi.

Tiên Vu Ưởng vừa rồi thử qua uy lực của trận pháp đã có chút chấn động liền cười nhạt nói:

- Chỉ cần tất cả mọi người nghe theo ta, ta nắm chắc mười phần. Chỉ là.... phá trận cần một thời gian khá dài!

Tiên Vu Ưởng tuy không có cơ hội được trận pháp cao thủ chỉ dạy, nhưng lại đoạt được một quyển trận pháp tàn khuyết, tiến hành hơn mười tỉ năm nghiên cứu cũng miễn cưỡng đạt tới tam cấp trận pháp đỉnh phong. Tiên Vu Ưởng tư chất không cao, cũng không được cao thủ chỉ giáo, chỉ là hao phí rất nhiều thời gian mới có được chút thành tựu này.

Nhưng trận pháp Tần Vũ bố trí phần lớn đều là tam cấp trận pháp, chỉ có ở giữa những tam cấp trận pháp này mới là tứ cấp trận pháp. Tam cấp trận pháp, Tiên Vu Ưởng quả là có thực lực để phá trận.

- Được, chúng ta sẽ đi theo Tiên Vu lão ca...

Xích Hồng Phong đang nói giữa chừng liền im lặng. Hốt nhiên nhìn về phía Tần Vũ ở giữa không trung, bởi vì y tương tự cũng đã nhìn thấy ở phía sau lưng Tần Vũ có hai kẻ đang cực tốc lao tới.

Tần Vũ tựa như chưa hề phát giác ra.

- Các ngươi có bản lãnh thì cứ tới bắt ta.

Tần Vũ hướng về phía Xích Hồng Phong, Tiên Vu Ưởng nói,

sau đó thân hình liền hạ xuống.

Hai người từ phía sau lao tới không khỏi bất ngờ.

- Đáng tiếc, xem như là Tần Vũ này may mắn, y hẳn đang ở ngay trong đại trận kia, truy!

Hai người này còn tưởng rằng Tần Vũ chưa phát hiện ra bọn chúng, chỉ là may mắn mà thôi.

Trong lúc này, từ những phương vị khác nhau ở phía sau, tương tự cũng có bốn người cực tốc đuổi theo Tần Vũ, tổng cộng sáu người, tất cả đều đuổi theo Tần Vũ.

Khi Tần Vũ xuống tới được đại trận ở bên dưới, cả người bỗng nhiên đứng yên, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, vừa lúc thấy được sáu người đang cực tốc lao tới. Tần Vũ nhìn sáu người này nở nụ cười rạng rỡ.

Sáu thân hình này không khỏi ngừng lại, đại trận do Tần Vũ bố trí, bọn họ quả không dám tùy tiện tiến vào.

- Các vị, chúng ta hiện tại nên làm như thế nào? - Một hạ bộ thiên thần trong số đó lên tiếng hỏi.

Năm vị hạ bộ thiên thần còn lại nhất thời đều không có chủ ý. Láy sau, một kim y nam tử trong đó liền nói:

- Đi theo Tiên Vu Ưởng không phải cũng là tiến vào trận sao? Bọn ta cứ tiến vào, bất quá chỉ là một trận pháp mà thôi, muốn giết bọn ta khả năng rất thấp, sáu người chúng ta cứ liên thủ, ra tay giết chết Tần Vũ rồi nói sau.

- Không được, nếu như là trận pháp dùng bạch sắc tịnh hỏa công kích thì tính sao? - Một bạch y nữ tử nhíu mày nói.

Tần Vũ lúc này đứng ở bên ngoài trận pháp, tự nhiên nắm được suy nghĩ trong lòng bọn họ.

- Đây chỉ là một huyễn trận, ta cho các ngươi một cơ hội để bắt ta.

Tần Vũ mỉm cười nói, sau đó xoay người tiến nhập vào một huyễn trận.

Nghe tới huyễn trận, sáu người liền đưa mắt nhìn nhau rồi cực tốc một hơi tiến nhập vào bên ngoài đại trận. Sau đó cho một người thử tiến nhập, không gian bị khống chế liền uốn khúc.

- Là huyễn trận! - Người kia nói với năm người còn lại.

Năm người không khỏi vui sướng, lập tức tiến nhập vào bên trong.

Tần Vũ không hề lừa gạt bọn họ, đây quả thật là huyễn trận, sáu người tiến nhập đại trận, lập tức khống chế thần giới không gian chi lực, phát tán ra chu vi xung quanh.

- Tần Vũ ở đâu?

- Căn bản nhìn không ra!

Sáu người bắt đầu có chút lo lắng, bỗng nhiên!

- Ở kia!

Bạch y nử tử hướng về phía trước lao tới, năm người còn lại lập tức nối đuôi theo. Nhưng sáu người một mạch tiến tới lại bị hãm nhập vào trong một đại trận ở bên cạnh huyễn trận… khốn trận!

Huyễn trận có thể phá được, khốn trận thì khó khăn hơn.

- Không hay! - sáu người đều cảm thấy không ổn.

Năm xưa khi Tần Vũ đối mặt với hùng hắc từng bị bạo lực của hùng hắc phá hủy vài trận pháp, từ đó trở đi Tần Vũ biết được tầm quan trọng của việc bố trí phòng ngự cấm chế bảo vệ cho trận cơ. Dù cho sáu người ở trong khốn trận điên cuồng công kích cũng không cách nào tiến ra khỏi khốn trận một bước.

Trong khốn trận ẩn chứa huyễn cảnh cũng ẩn chứa thực thể, đồng thời còn ẩn chứa các loại công kích. Sáu người tiến nhập vào trong khốn trận một lúc không tìm được đối phương liền tản ra.

Một hạ bộ thiên thần vô cùng cẩn thẩn đi tới, trên trán đầm đìa mồ hôi lạnh.

"Phốc!". Một đạo xích hồng kiếm ảnh từ bên cạnh vách tường đột nhiên phóng ra, đâm xuyên qua yết hầu của hạ bộ thiên thần nọ, đồng thời đạo đạo kình khí bắn về phía bích huyết kim đan.

Bích huyết kim đan chấn động. May mà Tần Vũ hạ thủ lưu tình, nếu không bích huyết kim đan của hạ bộ thiên thần kia đã bị đánh tan.

Tần Vũ đột ngột xuất hiện ở bên cạnh, trong tay cầm thần tháp, tỏa thần tháp phát xuất linh hồn công kích. Trên thực tế tỏa thần tháp cũng chỉ có một loại công kích là linh hồn công kích này mà thôi, còn về thôn phệ… căn bản không tính là công kích.

Hạ bộ thiên thần đã trọng thương, dễ dàng bị hút vào bên trong.

- Một người!

Tần Vũ mỉm cười, thân hình máy động đã biến mất không thấy

đâu. Đại trận này do chính hắn bố trí, ra vào đại trận dễ dàng vô cùng, hơn nữa Tần Vũ còn có thể thuấn di, lại càng như cá gặp nước vậy. Sáu thiên thần kia đều bị Tần Vũ thu thập vào trong tỏa thần tháp.

Sau đó Tần Vũ lại bay lên không trung, vẫn mỉm cười như trước nhìn về phía đám người Tiên Vu Ưởng, âm thanh vang vọng nói:

- Ta cho các ngươi thêm một cơ hội đối phó với ta, lần này ta sẽ không rời khỏi đại trận nữa.

Mười bốn thiên thần còn lại đều không dám động đậy, kết cục của sáu thiên thần kia tuy bọn họ không nhìn thấy nhưng cũng có thể đoán được.

- Mọi người đi theo ta, xem ta phá hết trận pháp của hắn. - Tiên Vu Ưởng hét lớn.

Được sử ủng hộ của Xích Hồng Phong, hai trung bộ thiên thần, mười hai hạ bộ thiên thần đồng loạt hành động.

Mười bốn thiên thần bay lên phía trước, Tiên Vu Ưởng cười lạnh nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, có bản lãnh thì hãy cứ ở trong đại trận đó, cùng ta so về trận pháp cảnh giới, ngươi có dám không?

- Trận pháp cảnh giới. - Tần Vũ ở giữa không trung liền ngẩn ra.

Trận pháp cảnh giới tịnh không đại biểu cho thực lực, đặc biệt là ở tại trận pháp đệ nhất cảnh giới, giữa những người khác nhau đều có sự khác biệt.

Tần Vũ vẻ mặt rạng rỡ nói:

- Ngươi đạt tới trận pháp cảnh giới nào?

- Ta dĩ nhiên đã lĩnh ngộ được trận pháp đệ nhất cảnh giới, tuy tại thần giới không tính là cao, nhưng muốn phá trận pháp của ngươi lại là thừa sức. Còn ngươi, đã đạt tới cảnh giới nào? - Tiên Vu Ưởng hét lớn hỏi.

- Ta cả đệ nhất cảnh giới cũng chưa đạt tới. - Tần Vũ thành thật nói.

Tiên Vu Ưởng bất ngờ.

Tiên Vu Ưởng căn bản không dám tin Tần Vũ cả trận pháp cảnh giới cũng không có, dù sao sau khi y vừa mới lãnh ngộ ra được trận pháp đệ nhất cảnh giới của bản thân, căn bản không thể bố trí ra được trận pháp như ở trước mắt. Còn hiện tại, y đã ở tại trận pháp đệ nhất cảnh giới rất lâu, thực lực cao hơn trước nhiều.

- Nhưng trận pháp của ta, ngươi phá nổi sao?

Tần Vũ cười nhạt, toàn thân giống như sao băng rơi xuống, tiến nhập vào trong trận pháp.

Ánh mắt Tiên Vu Ưởng lướt qua, sau đó quay sang những người ở phía sau hét lớn:

- Mọi người nghe đây, không cần biết ra sao, mọi người đều phải ở trong không gian lĩnh vực của ta cùng Xích cô nương, chỉ có như vậy ta mới có thể bảo vệ các người!

Không gian lĩnh vực, không gian lĩnh vực của trung bộ thiên thần.

Bước vào không gian lĩnh vực của kẻ khác không phải là mặc cho bọn họ chém giết sao.

Bên phía Xích Hồng Phong có bốn người, bên Tiên Vu Ưởng có sáu người, bảy người còn lại là từ nơi khác đến, bảy thiên thần này đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hai mươi vị thiên thần, tất cả đều ở trong không gian lĩnh vực của Tiên Vu Ưởng cùng Xích Hồng Phong. Không gian lĩnh vực chỉ có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ trong phạm vi không gian lĩnh vực.

- Không gian lĩnh vực ?

Tần Vũ cười lạnh một tiếng, hét lớn:

- Các ngươi nghe ta nói đây, có không gian lĩnh vực phá những trận pháp kia quả thật là dễ dàng. Được, như vậy đi, ta sẽ ở bên trong một đại trận, chỉ cần các ngươi phá được đại trận này, ta sẽ không trốn nữa!

Tần Vũ lúc này đã tiến nhập khốn trận duy nhất trong ba tứ cấp trận pháp. Tần Vũ không muốn đưa bọn họ vào trong tứ cấp sát trận, bởi vì Tần Vũ còn muốn thu thập đám người này.

Tiên Vu Ưởng nhìn vào trong đại trận của Tần Vũ, trong lòng không khỏi căng thẳng:

- Trận pháp này phức tạp thật?

Bất quá nghĩ tới việc bản thân đã lĩnh ngộ trận pháp đệ nhất cảnh giới, Tần Vũ còn chưa lĩnh ngộ được.

- Ta không tin không phá được!

Tiên Vu Ưởng dẫn đầu, tổng cộng mười bốn người trực tiếp từ không trung tiến nhập vào trong tứ cấp khốn trận. Vừa mới tiến nhập tứ cấp khốn trận, Tiên Vu Ưởng đã cảm thấy đau đầu.

- Tiên Vu lão ca, mất bao lâu mới phá được? - Xích Hồng Phong vội hỏi.

Vừa mới tiến nhập đại trận y đã cảm thấy không ổn, trong khốn trận này còn ẩn chứa các loại công kích, hơn nữa còn có cả vật thể thực chất phòng ngự cực kì ghê gớm. Y trường kỳ duy trì không gian lĩnh vực, lực tiêu hao cũng rất lớn.

- Đừng vội, cần phải mất một lúc, cần phải mất một lúc.

Tiên Vu Ưởng không ngừng quan sát, không ngừng thử nghiệm phản ứng của trận pháp, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, y cũng đã có chút hoảng hốt. Chỉ cần nhìn vào hành động của Tiên Vu Ưởng, trong chốc lát Tần Vũ đã đoán được rằng, Tiên Vu Ưởng này tuyệt đối không có thực lực phá tứ cấp trận pháp.

- Tên gia hỏa kiêu căng này. - Tần Vũ lúc này đang đứng giữa không trung, - Nếu như y có thực lực ngũ cấp trận pháp cảnh giới, xem ra không cần phải phá trận, có thể tự nhiên vượt qua được trận pháp. Cho dù có là tứ cấp trận pháp cảnh giới, muốn phá khốn trận này của ta cũng không phải là việc đơn giản.

Hắn căn bản không để ý tới đám người Tiên Vu Ưởng nữa, Tần Vũ chuẩn bị qua một lúc nữa, đợi cho đám người này bị tứ cấp khốn trận hành hạ tới một mức nhất định sẽ quay lại thu thập.

Tần Vũ bỗng nhiên thấy xa xa phía chân trời lại có vài thiên thần bay về hướng Mê Nhĩ sơn.

- Ồ, lại có thiên thần tới rồi. Không biết có bao nhiêu thiên thần,

mặc kệ, tới bao nhiêu ta dùng tỏa thần tháp hút vào bấy nhiêu.

Tần Vũ mỉm cười, vẫn đứng yên giữa không trung của Mê Nhĩ sơn.

Chương 528

Cuồng Thu Phó Nhân

Tần Vũ lăng không hư lập, ánh mắt quét qua liền đã phát hiện được số lượng thiên thần đang bay tới. Số thiên thần này tịnh không nhiều cũng chỉ có chín người mà thôi, cầm đầu là một người râu tóc xồm xoàm, đầu tóc đỏ rực giống như là đầu của sư tử, đôi mắt y đỏ hồng, khí thế cực kì bá đạo.

Người này chính là Lam Sơn Hỏa, y chính là thủ lĩnh của thế lực cường đạo lớn nhất trong phạm vi Nguyên Lăng thành, một trong số sáu mươi tư tòa thành trị ở phía đông thần giới.

- Lam Sơn đại nhân, phía trước chính là Mê Nhĩ sơn. - Một hạ bộ thiên thần cung kính nói.

Ánh mắt hung bạo của Lam Sơn Hỏa quét qua toàn bộ Mê Nhĩ sơn, sau đó ánh mắt hắn hoàn toàn tập trung về phía Tần Vũ đang lăng không, một tiếng hống vang lên:

- Ngươi chính là Tần Vũ?

Tần Vũ không khỏi bật cười, bá đạo nam tử trước mặt nói chuyện quả là thẳng thắn.

- Đúng vậy! Ngươi là thiên thần phương nào, hãy báo danh! - Tần Vũ cũng hét lớn.

Lam Sơn Hỏa hít một hơi thật sâu, cơ nhục trên ngực của y đột nhiên bắt đầu biến đổi, Lam Sơn Hỏa lúc này mới ngang nhiên nói:

- Ta là hỏa sư tử Lam Sơn Hỏa từ Nguyên Lăng thành, nói vậy chắc ngươi cũng biết được thực lực của ta, ta và ngươi chênh lệch cực lớn, hãy mau mau giao bảo vật ra, nếu không...

Mới nói được một nửa Lam Sơn Hỏa bỗng im bặt, bởi vì một hạ bộ thiên thần thủ hạ của y đã dùng thần thức truyền âm nói:

- Lam Sơn đại nhân, theo tin tình báo thì bà nương Xích Hồng Phong đã tới đây trước chúng ta, hiện tại người lại không thấy đâu, xem ra đã thất bại trong tay của Tần Vũ này rồi, đại nhân cần phải cẩn thận.

Lần này tới Úy Trì thành, những kẻ muốn truy sát Tần Vũ đa số đều lưu lại Úy Trì thành một thời gian, cho nên khá quen thuộc với nhau. Lam Sơn Hỏa cũng biết được Xích Hồng Phong đã xuất phát trước bọn chúng.

Cặp mắt đỏ hồng của Lam Sơn Hỏa bỗng khép hờ, chỉ để lộ ra một khe nhỏ, những tia quang mang tựa như hồng ngọc lấp loáng phát ra trong mắt y.

- Xích Hồng Phong bà nương kia cũng thất bại sao?

Địa vị của Tần Vũ trong lòng Lam Sơn Hỏa trong chốc lạt được đề cao lên rất nhiều.

- Bà nương Xích Hồng Phong này cũng từng đầu với ta, cả ta cũng không cách làm khó được Xích Hồng Phong, nhưng Tần Vũ này lại... - Lam Sơn Hỏa liền chần chừ.

- Lam Sơn Hỏa, ngươi vừa rồi mới chỉ nói được có một nửa. Ngươi nói xem, nếu như ta không giao bảo vật ra, ngươi có thể gây khó dễ gì cho ta?

Tần Vũ vẫn mỉm cười như trước, lăng không nhi lập, trường

bào tung bay.

Lam Sơn liếc mắt qua trận pháp của Tần Vũ, hừ lạnh một tiếng, trong lòng y thầm nghĩ:

- Một hạ bộ thiên thận không phải chỉ có chút trận pháp lợi hại thôi sao? Xích Hồng Phong bà nương có thất bại hay không còn rất khó nói, nói không chừng y thay đổi lộ trình. Cho dù Xích Hồng Phong bà nương bị vây trong trận pháp, nhưng có không gian lĩnh vực bên mình, Xích Hồng Phong cũng không thể dễ dàng mất mạng!

Trong lúc Lam Sơn Hỏa đang trầm ngâm suy nghĩ…

"Oanh!".

Một tiếng nổ cực lớn từ trong đại trận phía trên Mê Nhĩ sơn truyền đến, đại trận này chính là một trong ba tứ cấp trận pháp của Tần Vũ, khốn trận duy nhất.

- Tần Vũ, ngươi chỉ có thể vây khốn bọn lão tử, có bản lãnh thì hãy cùng bọn ta đường hoàng đối chiến! - Một tiếng hống phẫn nộ từ trong đại trận truyền tới.

- Im miệng, bình tĩnh đi. - Một tiếng hét vang lên.

Hai mắt Lam Sơn Hỏa sáng lên, âm thanh hắn vừa nghe thấy quả có chút quen thuộc:

- "Là Xích Hồng Phong bà nương, y quả thật là bị vây khốn trong đại trận, chỉ là đại trận kia cũng không làm gì được trung bộ thiên thần!"

Lam Sơn Hỏa trong đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Lập tức Lam Sơn Hỏa quay đầu nhìn về phía đám thiên thần

đằng sau quát:

- Các vị, Xích cô nương hiện tại đang ở trong đại trận, không ngừng công kích đại trận, mọi người hãy theo ta cùng lên trên giết chết Tần Vũ. Cho dù tiến nhập đại trận, rồi cùng lúc công kích đại trận, nếu như trong đại trận có quá nhiều người… ta không tin trận pháp của y có thể chịu nổi!

- Vâng, đại nhân! - Vài người trong đó cao giọng tuân lệnh.

Trong số tám hạ bộ thiên thần có ba người là thủ hạ của Lam Sơn Hỏa, năm người còn lại cũng chỉ là muốn dựa vào Lam Sơn Hỏa mà thôi.

- Năm người các ngươi nghe ta nói đây, tiến nhập vào trong đại trận cứ tránh ở trong không gian lĩnh vực của ta. Nếu như các ngươi lo lắng thì cứ ở lại đây cũng được, các tiểu đệ, đi!

Lam Sơn Hỏa cao giọng hét, rồi lập tức bay lên trên không.

Ba hạ bộ thiên thần thuộc hạ của y cũng bật người đuổi theo, năm thiên thần còn lại cũng chỉ đứng yên một lúc, sau đó cũng phi hành theo sau. Tám hạ bộ thiên thần ở trong không gian lĩnh vực của Lam Sơn Hỏa trực tiếp hướng về phía Tần Vũ lao tới sát nhân.

Tần Vũ thấy chín người này xông tới, thân hình phiêu dật theo hình vòng cung rồi hạ xuống khốn trận.

- Trong khốn trận này, nếu như người bị khốn quá nhiều, đám người này lại không ngừng công kích, lực công kích vượt qua cả sức chịu đựng của đại trận sẽ phá hỏng trận cơ mất. Nhưng… chỉ là đám người này… đại trận vẫn có thể chống đỡ được.

Tần Vũ trong lòng đối với tình huống của đại trận hiểu rất rõ.

Bên trong khốn trận.

Xích Hồng Phong khẽ nhíu mày, nhìn Tiên Vu Ưởng bên cạnh. Từ sau khi tiến nhập, Tiên Vu Ưởng đã cố gắng nghiên cứu đại trận này, nhưng cho tới giờ Tiên Vu Ưởng cũng không cách nào phá giải nổi đại trận này.

- Sao có thể thế này, theo đạo lý không thể sắp xếp như vậy được, nước với lửa là hai loại năng lượng tính chất bất đồng làm sao có thể kết hợp cùng một chỗ, lại có thể dung hợp với trận thế phòng ngự có tính kim thành một thể? Không đúng, căn bản không có khả năng…

Trong đầu Tiên Vu Ưởng không ngừng phân tích đại trận trước mặt.

Trong mắt Tiên Vu Ưởng, theo như lĩnh ngộ của bản thân y về quy luật trận pháp của trận pháp đệ nhất cảnh giới suy luận, Tần Vũ hiện tại bố trí ra một trận pháp như vậy căn bản không phù hợp với quy luật trân pháp mà y lĩnh ngộ.

Nói cách khác, theo suy luận thì trận pháp trước mắt căn bản không có khả năng tồng tại.

Đương nhiên, suy luận này chỉ là suy luận của bản thân Tiên Vu Ưởng.

Tới giờ, Tiên Vu Ưởng căn bản vẫn không biết trận pháp đệ nhất cảnh giới y thường tự hào, căn bản là lĩnh ngộ sai, so với quy luật của trận pháp chân chính thì phải cách nhau tới mười vạn tám ngàn dặm.

- Tiên Vu lão ca, lâu như vậy rồi có tiến triển gì không? - Sắc mặt Xích Hồng Phong có phần trầm trọng.

- Không nên vội vàng! - Tiên Vu Ưởng khẽ rít lên.

Y cũng đã nóng nảy trong phân tích, đồng thời Tiên Vu Ưởng lại xuất ra một đạo cấm chế để kiểm nghiệm phản ứng của trận pháp.

Lôi điện cuồng bạo hung hiểm đánh xuống, sét vang sấm nổ. Các loại năng lượng thuộc tính thủy, thuộc tính hỏa điên cuồng công kích.

Tiên Vu Ưởng, Xích Hồng Phong hai người phải duy trì không gian lĩnh vực không ngừng chống lại những công kích từ bên ngoài.

Trong không gian lĩnh vực của Xích Hồng Phong, ngoại trừ y ra còn có sáu người, như không gian lĩnh vực của Tiên Vu Ưởng, ngoài y ra cũng còn có sáu người.

- Ba người các ngươi mau ra khỏi không gian lĩnh vực của ta.

Xích Hồng Phong bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía ba hạ bộ thiên thần lạnh lùng nói.

Thủ hạ của Xích Hồng Phong có ba người, ba kẻ còn lại đều là độc lai độc vãng. Xích Hồng Phong khuếch đại phạm vi của không gian lĩnh vực để chống lại các chủng công kích, linh hồn chi lực quả thực tiêu hao rất lớn.

Ba hạ bộ thiên thần kia lập tức sắc mặt đại biến.

Bắt bọn chúng rời khỏi không gian lĩnh vực, không phải là bức chết chúng sao?

"Xích…"

Ba người này còn chưa kịp nói gì đã cảm thấy không gian lĩnh vực thu nhỏ lại, trực tiếp bài xích bọn họ ra ngoài, đồng thời các chủng năng lượng công kích liền giáng xuống đầu bọn họ.

Tiên Vu Ưởng nghiên cứu đại trận vốn đã tiêu hao tinh thần, lúc này y tương tự cũng đã thu nhỏ phạm vi của không gian lĩnh vực, trực tiếp đẩy hai hạ bộ thiên thần không phải là thủ hạ ra ngoài.

Năm hạ bộ thiên thần đều oán hận nhìn về phía Tiên Vu Ưởng, Xích Hồng Phong, sau đó chỉ có thể lập tức nhanh chóng bỏ đi.

Xích Hồng Phong nhìn về phía Tiên Vu Ưởng ánh mắt trở nên cực kì âm hiểm:

- Tiên Vu lão ca, bọn ta tiến vào đây ước chừng đã được nửa canh giờ rồi. - Xích Hồng Phong nói.

Tiên Vu Ưởng quay đầu nhìn về phía Xích Hồng Phong, sắc mặt có phần nhợt nhạt, mồ hôi trên trán toát ra nhễ nhại, vẻ mặt tràn đầy bất lực, cuối cùng thở dài lắc đầu:

- Xích cô nương, xin thứ cho ta lần này đã hết cách rồi, ngươi hãy tự tìm biện pháp đi.

Ba hạ bộ thiên thần sau lưng Xích Hồng Phong liền tức giận mắng chửi, nhưng Xích Hồng Phong lại giơ tay ngăn cản. Xích Hồng Phong lạnh lùng liếc qua Tiên Vu Ưởng, sau đó dẫn theo ba thiên thần thủ hạ bắt đầu hành động. Tần Vũ đối với mọi việc trong khốn trận nắm cực kì rõ ràng, đám thiên thần trong đại trận chủ yếu phân thành bốn lộ nhân mã, một là bốn người do Xích Hồng Phong đứng đầu, hai là năm người do Tiên Vu Ưởng đứng đầu, ba là chín ngươi Lam Sơn Hỏa vừa nãy mới tiến vào, còn có cả năm hạ bộ thiên thần bị xua đuổi.

- Trước tiên cứ ra tay đối phó với năm hạ bộ thiên thần kia, nếu không qua một lúc nữa năm người này sẽ bị mất mạng mất. - Tần Vũ tự nói với bản thân. - Phải dùng tốc độ nhanh nhất, trực tiếp sử dụng

tàn tuyết thương.

Trong khốn trận Tần Vũ cũng không sợ bị kẻ khác nhận ra tàn tuyết thần thương, hơn nữa tàn tuyết thần thương có phệ linh thần thông cùng với huyền hoàng chi khí có năng lực công kích đối với linh hồn, đều giúp cho Tần Vũ dễ dàng giải quyết kẻ khác. Thời gian trôi qua, bốn người bọn Xích Hồng Phong lúc này đang chật vật không ngừng né tránh bên trong khốn trận, cả không gian lĩnh vực của Xích Hồng Phong cũng chỉ bao phủ lấy một khu vực có chu vi ba thước.

- Đại tỉ, chúng ta nên làm gì bây giờ? - Một trong số đó lên tiếng hỏi, vẻ mặt y tràn đầy lo lắng.

Xích Hồng Phong đưa mắt nhìn xung quanh một lúc, giờ đây trước mắt ả là đầm lầy vô biên, hiển nhiên một huyễn cảnh bên trong khốn trận. Khốn trận sở dĩ lợi hại bởi vì có thể dung hợp các loại trận pháp vào bên trong.

- Ta tuyệt không tin, Xích Hồng Phong ta tung hoành thần giới bao năm như vậy lại bị thất bại trong một trận pháp nhỏ bé thế này! - Trên người Xích Hồng Phong phát ra một khí tức ngoan độc.

Ả không khỏi nhíu mày.

- Ba người các ngươi nghe ta nói đây, cho dù bọn ta có chạy không thoát được, nhưng Tần Vũ muốn giết bọn ta cũng là không thể. - Xích Hồng Phong tự tin nói, - Chỉ cần chờ đợi một lúc nữa, lần này rất nhiều thiên thần muốn truy sát Tần Vũ, đương nhiên càng lúc càng đông, khẳng định có người đủ sức phá được đại trận này.

Xích Hồng Phong nhìn lại xung quanh:

- Ta hiện tại chỉ tạo ra không gian lĩnh vực có chu vi ba thước,

giúp cho linh hồn chi lực bị tiêu hao tương đương với tốc độ khôi phục linh hồn chi lực của ta, không cần phải lo lắng không gian lĩnh vực không chịu nổi.

- Đại tỷ, ý của người là… - Ba hạ bộ thiên thần kia cũng đã hiểu được chút ít.

Xích Hồng Phong tiếp tục đi tới, đến một chỗ mà các loại vách tường màu sắc khác nhau tạo thành một mê cung bên trong mới trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, hờ hững nói:

- Đợi ở đây, đợi tới khi phần lớn thiên thần đều tới đây truy sát!

Tuy Xích Hồng Phong ngoài miệng tự tin vô cùng, nhưng từ đáy lòng y vẫn có chút không chắc chắn.

Nhưng điểm không chắc chắn này, y lại không nói ra.

Theo như kế hoạch của y, điều kiện tiên quyết chính là Tần Vũ không giết nổi y!

Quả thật là không giết nổi sao?

- Tần Vũ này không có cách nào giết nổi ta, cho dù y có thượng phẩm thiên thần khí, nhưng ta lại là trung bộ thiên thần, còn có một kiện trung phẩm thiên thần khí ! *- Xích Hồng Phong thầm nhủ trong lòng.*

- Xích cô nương, quá tự tin lại không phải là tốt đâu. - Một đạo thần thức truyền âm trực tiếp vang lên trong đầu của Xích Hồng Phong.

Hai mắt Xích Hồng Phong phát ra tinh quang mãnh liệt, nhuyễn kiếm trong tay lập tức xuất ra, Xích Hồng Phong kinh hãi đứng lên, thận trọng quan sát xung quanh. Ba hạ bộ thiên thần phía sau y cũng không khỏi bắt đầu cảnh giác.

Nhưng.

Một bóng người vô cùng đột ngột xuất hiện trước mặt Xích Hồng Phong, sự xuất hiện này thực sự khiến cho Xích Hồng Phong cả kinh, tàn tuyết thần thương trong tay Tần Vũ đồng thời xuất ra.

- "Dựa vào một kiện thượng phẩm thiên thần khí mà muốn giết ta, nằm mơ!"

Xích Hồng Phong tự nhủ, đồng thời không gian lĩnh vực cũng mãnh liệt bành trướng, Tần Vũ bị nuốt gọn trong khôgn gian lĩnh vực đó, ả muốn sử dụng không gian lĩnh vực để trói buộc thân thể Tần Vũ cùng trường thương trong tay Tần Vũ.

Chỉ thấy xung quanh mũi nhọn của tàn tuyết thần thương xuất hiện trăm ngàn khe nứt không gian, không gian lĩnh vực căn bản không cách nào trói buộc.

Xích Hồng Phong sắc mặt nhất thời đại biến, đồng thời vội vàng đưa nhuyễn kiếm trong tay ra đỡ đòn.

"Bồng ! "

Thanh nhuyễn kiếm giống như một vị tiên tử quấn lấy tàn tuyết thần thương, nhưng bên ngoài của tàn tuyết thần thương bao phủ bởi một lớp huyền hoàng chi khí, huyền hoàng chi khí rung lên, nhuyễn kiếm liền vỡ tan rơi xuống.

"Phốc…"

Tàn tuyết thần thương đâm xuyên qua ngực của Xích Hồng Phong, đồng thời dư chấn trực tiếp công kích linh hồn nguyên anh của Xích Hồng Phong, một trong hai hiệu quả đặc biệt của tàn tuyết thần thương – phệ linh.

Hiệu quả của phệ linh là do sự khống chế của Tần Vũ, đặc biệt

là sau khi hấp thu huyền hoàng chi khí, phệ linh liệt thể hai hiệu quả này càng thêm kinh nhân.

Xích Hồng Phong chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, sau đó toàn thân mềm nhũn ngã ra.

Như ba hạ bộ thiên thần nhìn thấy cảnh này chỉ cảm thấy không thể tin nổi. Còn bản thân Tần Vũ liên tục thuấn di ba lần, tàn tuyết thần thương xuất ra ba lần, ba hạ bộ thiên thần liền đồng dạng ngã xuống.

- Tần Vũ này vì sao lại không giết ta? - Xích Hồng Phong trong lòng nghi hoặc.

Lúc này ả thấy trong tay Tần Vũ trước mắt xuất hiện một tòa thạch tháp nhỏ.

Thạch tháp chắn gió lớn lên, lập tức ngang với một tòa nhà ba tầng.

- Thu!

Tần Vũ khẽ quát lên, vài đạo linh hồn công kích đã bao vây lấy bốn người, linh hồn của bọn họ vốn đã tổn thương liền bị hút vào bên trong thạch tháp.

- Đây là nhóm đầu tiên tiên, nhóm tiếp theo sẽ là năm người bọn Tiên Vu Ưởng!

Tần Vũ thu hồi tỏa thần tháp, thân hình trực tiếp tiêu thất. Tần Vũ bắt đầu hùng hổ công kích trong khốn trận, thu thập đám thiên thần vào trong tỏa thần tháp.

Số lượng người hầu của Tần Vũ không ngừng tăng lên. Vượt qua mười người, dần dần… vượt qua hai mươi người, không có

thiên thần nào có thể chống lại được Tần Vũ cầm trong tay tàn tuyết thần thương lại thêm cả thuấn di thần thông.

Tần Vũ không hề ẩn tàng thực lực quả thật là khủng bố đến khiếp người

Chương 529

Thượng Bộ Thiên Thần Xuất Hiện

Dịch : NakedSnake

- Hoan nghênh ngươi!

Tần Vũ lúc này trong khốn trận đang quan sát xung quanh. Hắn đang nghĩ đến kim sắc quyển trục có đề *"Bát cấp trận pháp"*

*""*Bát cấp trận pháp này là thế nào đây, thế nào đây ?..."

Trong thâm tâm Tần Vũ thực sự không hiểu rõ quan hệ trong đó.

Giống như!... Trận pháp này nhìn rất quen thuộc.

Phải rồi. Nhìn rất quen thuộc. Trong đầu Tần Vũ lúc này tựa hồ có một đoạn ký ức có quan hệ với trận pháp này. Nhưng mặc cho Tần Vũ có lục lại ký ức thế nào, cũng không thể nhớ được mình thấy qua trận pháp này khi nào.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có Bát cấp trận pháp. Nhãn thần lúc này nhìn thấy dưới chân núi có một đoàn thiên thần cao thủ.

"Hừm, Đàm Cửu đã xuất hiện rồi*". Hai mắt Tần Vũ sáng ngời, xích hồng đoản phát, xích mi, hắc bì (tóc đỏ ngắn, mi đỏ, da đen) thiếu niên, không là Đàm Cửu thì là ai? Lúc này Đàm Cửu đang hướng về Lam sam (áo xanh) văn sĩ cúi người hành lễ.*

*"*Đàm Cửu là trung bộ thiên thần vậy mà đối với Lam sam văn sĩ lại cung kính như vậy…*" Tần Vũ thấy một màn tràng cảnh thầm cảm thấy kinh sợ.*

Có thể khiến Đàm Cửu cung kính như vậy, thực lực của hắn thế nào đây?

"Liệu có phải là thượng bộ thiên thần đến không? Xem ra có chút phiền toái đây." *Tần Vũ tập trung nghe ngóng. Thời khắc này, hắn đã không còn một chút phóng túng nào.*

Đàm Cửu, Y Cung Thư, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ, Liễu Băng – năm vị trung bộ thiên thần đồng thời cúi đầu hành lễ "Bái kiến Thu Trọng tiên sinh".

Thu Trọng Phục là một người rất cao ngạo. Bình thường hắn thích xưng hô với nội nhân kiểu cường đạo "Thủ lĩnh, đại nhân, lão đại". *Tuy nhiên, đối với người ngoài, hắn lại yêu cầu người khác phải gọi hắn là* "tiên sinh".

Y phục của Thu Trọng là một lam sắc thanh sam. Bên cạnh hắn là hai thủ hạ thân cận "Cận Thân và Cận Long" *lúc nào cũng đi cùng hai người này.*

"Ừ." *Thu Trọng Phục hơi gật đầu.*

"Một lúc nữa ta sẽ phá đại trận, giết chết Tần Vũ. Nếu trên người hắn có vật phẩm gì, ta cũng sẽ đưa cho các ngươi nhưng ta hy vọng, các người không tự tung tự tác, không tuân theo mệnh lệnh của ta. Nghe rõ chưa?"

"Đã rõ!" *Y Cung Thư, Đàm Cửu cung kính phi thường, không dám có chút tạp niệm.*

Thu Trọng Phục từ từ tiến lại, thong thả gật đầu, hít một hơi rồi

ra lệnh.

"Cận Không, nơi đây sẽ do ngươi an bài. Nhớ kỹ, có bao nhiêu trung bộ và hạ bộ thiên thần thì cứ chiếu theo số lượng mà an bài."

"Vâng, đại nhân." *Cận Không cung kính tuân mệnh. Hít một hơi lạnh lùng rồi nhìn về phía trung bộ thiên thần.* "Nhạc Vũ Dao, ngươi dẫn theo sáu hạ bộ thiên thần.".

Cận Không đan thủ nhất chỉ, dùng thiên thần chi lực chỉ ra sáu hạ bộ thiên thần.

"Vâng". Nhạc Vũ Dao mỉm cười, lập tức cúi xuống.

Mỗi mệnh lệnh truyền xuống, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ Nhiêu và Liễu Băng – ba người đều dẫn theo số thiên thần lên đến gần hai mươi người. Số còn lại được phân cho Đàm Cửu và Y Cung Thư hai người thống lĩnh vì thực lực hai người này là mạnh nhất trong số năm người, có thể thi triển không gian lĩnh vực, so với ba người Nhạc Vũ Dao thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Cận Không huynh, các người không mang theo hạ bộ thiên thần sao?" *Y Cung Thư cười nói.*

Cận Không, Cận Long hai người bên cạnh Thu Trọng Phục rõ ràng thân phận cao hơn nhưng thực lực lại không bằng bọn Y Cung Thư nên Y Cung Thư thái độ rất hoà nhã hỏi.

"Bọn ta đương nhiên có. Bọn chúng chỉ ở lại phía sau thôi. Bọn chúng tốc độ phi hành so với bọn ta quả thật chậm hơn không ít." Cận Không mỉm cười nói.

Y Cung Thư và Đàm Cửu không khỏi trong lòng mắng thầm.

Vị Thu Trọng tiên sinh đuổi theo tới đây rất nhanh, rồi sau đó

bắt bọn chúng phải nghe lời hắn chỉ huy. Rõ ràng ai cũng biết, hắn lo lắng bọn Y Cung Thư lấy được bảo vật.

Sau một lúc thì ở phía sau có hai mươi ba hạ bộ thiên thần bay tới, đều là thủ hạ của Thu Trọng Phục.

Bọn Y Cung Thư có tất cả năm mươi sáu thiên thần, cộng thêm hai mươi ba thiên thần ở trên, cộng thêm cả bọn ba người bọn Thu Trọng Phục, Cận Không và Cận Long tổng cộng là tám mươi hai thiên thần.

Tám mươi hai thiên thần chia thành bảy đoàn, do bảy trung bộ thiên thần xuất lĩnh.

Riêng Thu Trọng Phục chỉ có một mình, tự mình thống lĩnh ở trên.

"Cận Không, các ngươi bảy đội hợp lực phá trận. Phát hiện chỗ nào không thể phá thì thông báo với ta." *Thu Trọng Phục điềm nhiên ra lệnh.*

"Vâng". Cận Không, Cận Long, Đàm Cửu, Y Cung Thư cùng gật đầu nhận lệnh. Mặt ngoài, tất cả mọi người đều cung kính phi thường, nhưng trên thực tế Đàm Cửu, Y Cung Thư đều có tư tâm riêng.

Làm gì có ai không muốn lấy bảo vật của Tần Vũ? Làm trâu ngựa cho người khác chỉ huy đương nhiên không phải là ý muốn của mình. Nhưng nếu như phản kháng lại thì chắc chắn Thu Trọng Phục sẽ trực tiếp đem cả bọn ra mà giết hết.

Chỉ thấy bảy đội đồng thời lăng không bay lên, toàn bộ không gian lĩnh vực đều mở ra.

Tất cả mọi người đều giữ lại thực lực, nhưng Đàm Cửu, Y Cung Thư hai người không gian lĩnh vực đều đạt đến phạm vi ba -

bốn trăm mét. Mặt khác, năm người cũng cùng ở trong phạm vi trăm mét, nếu liên thủ thì huyễn trận bình thường căn bản không thể ngăn cản. Mà công kích trận thế cũng phá không được không gian lĩnh vực. Tất cả họ đều dễ dàng có thể đem Mê Nhĩ sơn mà hủy diệt – bảy đội, dùng cường lực phá trận cơ.

Một, hai, ba người… trong một lúc đã phá hai mươi phần đại trận. (chắc tính theo 100%).

Khí phá đến ba mươi phần của đại trận, bọn họ rốt cuộc phải dừng lại. Cận Không quay về phía sau trận địa nơi Thu Trọng Phục đứng nói: "Đại nhân, đại trận này, phá huỷ có chút khó khăn".

Đây là một khốn trận cấp ba đỉnh phong, nếu Y Cung Thư và bọn người Đàm Cửu hao phí khí lực, cũng không phải không có cách phá, mà giờ phút này bọn họ cũng đã tổn hao nhiều khí lực rồi.

"Ồ ?" Thu Trọng Phục nhìn xuống trận pháp, điềm nhiên cười nói: "Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu trận, các ngươi tránh ra đi."

Chúng thiên thần lập tức li khai. Thu Trọng Phục lăng không phi xuống, hư trảo quét ra. Không gian của tam cấp đỉnh phong trận pháp hoàn toàn bị khai mở, một trận cơ bị phá huỷ.

Phá đi một trận cơ, uy lực đương nhiên bị giảm đi, ngay cả trung bộ thiên thần cũng có thể dễ dàng huỷ diệt.

"Các ngươi tiếp tục đi." *Thu Trọng Phục lạnh lùng nói.*

Đàm Cửu, Y Cung Thư trong lòng bất an. Nhìn cách thượng bộ thiên thần huỷ diệt không gian cũng đã thấy không giống nhau. Thu Trọng Phục có thể phá huỷ cả một không gian khu vực trong nháy mắt, luận về thực lực, vị thượng bộ thiên thần này thực sự lợi hại.

"Không gian huỷ diệt? Quả nhiên là thượng bộ thiên thần.". *Tại*

Mễ Nhĩ sơn, trong khu rừng rậm rạp, Tần Vũ lặng yên mà nhìn thấy hết thảy.

Nhìn thấy Thu Trọng có thể dễ dàng huỷ diệt cả tiểu khối không gian, Tần Vũ vốn còn có một chút may mắn cũng bị….

"Nếu ta sử dụng Thuấn Di cùng với Tuyết Thần thương giết tên thượng bộ thiên thần này…." *Tần Vũ trong não lập tức hình thành nên trận chiến đấu, cuối cùng lắc đầu* "không có nắm chắc!"

Tần Vũ quá hiểu rằng thượng bộ thiên thần này không chỉ có "Không gian huỷ diệt" *mà còn có* "Không gian lĩnh vực" hơn thế nữa không gian lĩnh vực trói buộc so với trung bộ thiên thần cao hơn nhiều.

Nếu mình bị lâm vào không gian trói buộc, Tàn Tuyết thần thương sẽ bị giảm đi rất nhiều uy lực, tốc độ sẽ không thể nhanh được.

Thời khắc đó, đối phương hoàn toàn có thể công kích lại chính mình.

Mặc dù có thể sử dụng Thuấn Di để đào thoát, chính là nếu không thể giết chết đối thủ, thì cũng không nên để lộ quân bài của mình.

Nấp trong núi rừng rậm rạp tại trung tâm trận, Tần Vũ đột nhiên cảm thụ một tia ánh mắt, đích thị là từ Thu Trọng Phục ở đằng xa.

"Hắn phát hiện ra ta sao?" *Tần Vũ cả kinh.*

"Tần Vũ!"

Mục quang Thu Trọng Phục phát ra một tia sáng lạnh, âm thanh bạo cường phảng phất như thiên lôi bên cạnh, đồng thời một đạo thần thức trực tiếp hướng đến não bộ Tần Vũ.

Thần thức công kích!

*Cả người Tần Vũ giống như bị sét đánh. Từ phía sau, Thu Trọng Phục giống như thiểm điện hạ xuống cực nhanh. Trong mắt hắn lộ vẻ rất tự tin: "*Chỉ là một hạ bộ thiên thần mà thôi, chỉ cần bị thần thức công kích, chắc chắn sẽ bị ta nắm được."

Thần thức công kích. Sức mạnh công kích giữa các linh hồn với nhau. Nếu sự chệnh lệch sức mạnh linh hồn là rất lớn thì đây là phương pháp công kích nhanh nhất, nhưng nếu thực lực tương đương nhau thì dùng phương pháp này dễ dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Nhìn thực lực Thu Trọng Phục, thượng bộ thiên thần công kích một hạ bộ thiên thần, nhất định có thể làm cho đầu óc của hạ bộ thiên thần này bị mê muội trong chốc lát.

Nhưng, linh hồn Tần Vũ chỉ chấn động trong chốc lát mà thôi, Lưu Tinh Lệ xuất ra một đạo lục quang. Trong thoáng chốc, Tần Vũ đã tỉnh lại.

"Thật lợi hại, đúng là thượng bộ thiên thần.". *Tần Vũ trong lòng thầm than. Cả người giống như thiểm điện thâm nhập vào tứ cấp đại trận.*

*"*Hừm ?*" Thu Trọng Phục sửng sốt "*Không ngờ có thể khôi phục nhanh như vậy. Có thể là trung bộ thiên thần. Sao lúc trước không thấy điều này trong tin tức tình báo?*"*

Nếu như chỉ cách nhau một cấp, khác biệt không lớn, thần thức công kích không có nhiều tác dụng.

"Trốn bên trong đại trận thì có thể thoát?". *Trần mặt Thu Trọng Phục xuất một tia cười lạnh.*

Nhưng bên trong tứ cấp đại trận.

Tần Vũ bây giờ phải tiến hành lựa chọn, một là đánh với Thu Trọng Phục một hồi, hai là trực tiếp đào tẩu sang Càn Khôn thế giới. Lần này gây ra chuyện động trời như vậy, Tần Vũ thực sự không muốn có kết cục như vậy.

"bồng!" "bồng!" "bồng!" "bồng!"……

Bên ngoài, hàng loạt các tiếng nổ mạnh mẽ vang lên. Tần Vũ biết, bên ngoài trận thế này, đám trung bộ thiên thần liên thủ phá đến tam cấp đại trận. Đối với bọn người Đàm Cửu, đích xác không biết có thể cản trở bao lâu.

"Tần Vũ, người thực sự muốn nấp trong đại trận?" *Âm thanh của Thu Trọng Phục vang lên.*

"Ta khuyên người nên ra ngoài, nếu như ngươi tiến vào khe không, không một ai có thể cứu ngươi."

Tần Vũ trong đại trận, trên mặt xuất hiện tia cười lạnh.

"Để ta ra ngoài ư?". *Tần Vũ hoàn toàn hiểu được ý nghĩ trong lòng Thu Trọng Phục. Tên Thu Trọng Phục này chắc chắn không dám sử dụng* "không gian huỷ diệt" để phá huỷ tứ cấp đại trận này.

Bởi vì Thu Trọng Phục hiểu được, hắn không biết Tần Vũ ở đâu trong tứ cấp đại trận này. Một khi không cẩn thận, Tần Vũ lại ở đúng nơi không giản bị huỷ diệt, lúc đó Tần Vũ sẽ tiến vào khe không gian. Chắc chắn Tần Vũ sẽ chết nhưng bảo vật trên mình hắn sẽ lưu lạc trong không gian đó, chính là Thu Trọng Phục cũng

không tìm được bảo vật.

Cho nên có thể giết Tần Vũ nhưng không thể để cho hắn rơi vào khe không gian.

Bên ngoài tứ cấp đại trận.

Vẻ mặt Thu Trọng Phục lạnh như băng, phía sau bảy trung bộ thiên thần thống lĩnh một đoàn hạ bộ thiên thần… Cận Không thấp giọng hỏi: "Đại nhân, chúng ta bây giờ…"

"Các người ở đây, ta vào phá trận!"

Cả người Thu Trọng Phục giống như vẫn thạch từ từ thâm nhập vào đại trận. Trong tứ cấp đại trận này, Tần Vũ bố trí đại trận này trong phạm vi trăm mét, nhưng bên trong thì vạn mét không chừng.

Chuyện này với bố trí của Mê Thần điện cũng có chút tương đồng.

"Không ổn". *Cám ứng được Thu Trọng đang tiến nhập vào đại trận. Mặt Tần Vũ không giấu được nụ cười khổ,* "Thu Trọng đi vào để giết ta. Xem ra ta cũng không còn biện pháp nào khác."

Tần Vũ dự liệu được Thu Trọng Phục sẽ làm gì.

Chắc chắn Thu Trọng Phục sẽ sử dụng "Không gian lĩnh vực" *để tra ra khu vực mà Tần Vũ đang lẩn trốn. Nếu phát hiện không có Tần Vũ ở đó, hắn sẽ trực tiếp sử dụng* "Không gian huỷ diệt" *để tiêu diệt toàn bộ khu vực đó.*

Huỷ diệt một khu vực bình thường không lớn. Đại trận từ bên trong cảm thụ không gian thực sự rất lớn. Muốn huỷ trận thì trước hết phải huỷ trận cơ, đích xác là vậy.

"ông,." "ông,." "ông……" "ông ~ "……

Từng tiếng xé rách, huỷ diệt không gian vang lên. Thu Trọng Phục không ngại ngùng bắt đầu lao vào huỷ diệt một tiểu khu vực không gian. Tích tiểu thành đại, cuối cùng hắn khẳng định là sẽ thành công.

"Có thể bị thượng bộ thiên thần phá huỷ như vậy, liệu có trận thế nào chuyên dùng để khốn trụ thương bộ thiên thần không?" *Trong lòng Tần Vũ tự hỏi.*

Tần Vũ trong não đột nhiên hiện ra bát cấp trận pháp.

"Phải rồi. Bát cấp trận pháp khả dĩ có thể chế phục thượng bộ thiên thần. Ngay cả thượng bộ thiên thần ở trong đó cũng không thoát. Đáng tiếc, ta bố trí không ra …"

Cả người Tần Vũ đột nhiên sửng sốt.

Hắn đối với bát cấp trận pháp này có cảm giác rất quen thuộc nhưng hắn không tưởng được vì sao lại quen thuộc như vậy. Tới thời khắc này, Tần Vũ đột nhiên nhớ tới.

"Khai thiên tích địa. Phải rồi. Khai thiên tích địa"

Tần Vũ nhắm hai mắt lại. Thời khắc này, hắn cảm giác chính mình cảm thụ được "cưỡng hồ không gian". Cổ khí tức cổ xưa này lúc trước đã khai thiên tích địa, sáng tạo Càn Khôn thế giới huyền diệu lại xuất hiện.

Vì sao đối với bát cấp trận pháp này lại quen thuộc như vậy ?

Bởi vì nguyên lý bát cấp trận pháp này gần giống với nguyên lý khai thiên tích địa hình thành Càn Khôn thế giới. Tần Vũ lúc trước là

*do tự nhiên nên đã tạo ra "*Càn Khôn thế giới*".*

Tuy nhiên, hắn vô pháp hiểu được nguyên lý. Nhưng hắn nhớ kỹ cảm giác này - huyền diệu cảnh giới.

*Thời khắc tiến nhập vào cảm giác huyền diêu của "*khai thiên tích địa*", trong não Tần Vũ hiện ra toàn bộ sự việc cấu thành "*Càn Khôn thế giới*".*

Trận pháp cực kỳ thông minh, tự mình cảm ngộ không gian pháp tắc rồi sáng tạo một không gian mới.

*Tần Vũ không lĩnh ngộ ra không gian pháp tắc nhưng "*Càn Khôn Thế Giới*" là do chính hắn sáng tạo. Hắn đương nhiên hiểu được không gian pháp tắc trong Càn Khôn thế giới.*

"Thì ra là như vậy."

Tần Vũ trên mặt nở một nụ cười nhẹ, song thủ nhẹ nhàng áp xuống dưới đất. Vô số quang mang từ trong tay hắn bay ra, giống như Lưu tinh rơi xuống bốn phương tám hướng tại Mê Nhĩ sơn.

"Trận pháp Càn Khôn, thành lập"

Tần Vũ quát nhẹ một tiếng.

Trong chốc lát, trong phạm vi ngàn mét có cả định nhân, kể cả khu vực tứ cấp đại trận lúc này Thu Trọng Phục đang đứng, đều cảm thấy trời long đất lở, không thấy cảnh vật đâu cả. Nhưng chung quanh giống như một vùng đất vô biên.

"Nơi đây, nơi đây sao lại thế này?" Bọn người Thu Trọng Phục trợn mắt ngây ngốc.

Chương 530

Trận Pháp ‘càn Khôn’

- Hoan nghênh ngươi!

Tần Vũ lúc này trong khốn trận đang quan sát xung quanh. Hắn đang nghĩ đến kim sắc quyển trục có đề *"Bát cấp trận pháp"*

*""*Bát cấp trận pháp này là thế nào đây, thế nào đây ?..."

Trong thâm tâm Tần Vũ thực sự không hiểu rõ quan hệ trong đó.

Giống như!... Trận pháp này nhìn rất quen thuộc.

Phải rồi. Nhìn rất quen thuộc. Trong đầu Tần Vũ lúc này tựa hồ có một đoạn ký ức có quan hệ với trận pháp này. Nhưng mặc cho Tần Vũ có lục lại ký ức thế nào, cũng không thể nhớ được mình thấy qua trận pháp này khi nào.

Trong đầu hắn lúc này chỉ có Bát cấp trận pháp. Nhãn thần lúc này nhìn thấy dưới chân núi có một đoàn thiên thần cao thủ.

"Hừm, Đàm Cửu đã xuất hiện rồi*". Hai mắt Tần Vũ sáng ngời, xích hồng đoản phát, xích mi, hắc bì (tóc đỏ ngắn, mi đỏ, da đen) thiếu niên, không là Đàm Cửu thì là ai? Lúc này Đàm Cửu đang hướng về Lam sam (áo xanh) văn sĩ cúi người hành lễ.*

*"*Đàm Cửu là trung bộ thiên thần vậy mà đối với Lam sam văn sĩ lại cung kính như vậy…*" Tần Vũ thấy một màn tràng cảnh thầm cảm thấy kinh sợ.*

Có thể khiến Đàm Cửu cung kính như vậy, thực lực của hắn thế

nào đây?

"Liệu có phải là thượng bộ thiên thần đến không? Xem ra có chút phiền toái đây." *Tần Vũ tập trung nghe ngóng. Thời khắc này, hắn đã không còn một chút phóng túng nào.*

Đàm Cửu, Y Cung Thư, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ, Liễu Băng – năm vị trung bộ thiên thần đồng thời cúi đầu hành lễ "Bái kiến Thu Trọng tiên sinh".

Thu Trọng Phục là một người rất cao ngạo. Bình thường hắn thích xưng hô với nội nhân kiểu cường đạo "Thủ lĩnh, đại nhân, lão đại". *Tuy nhiên, đối với người ngoài, hắn lại yêu cầu người khác phải gọi hắn là* "tiên sinh".

Y phục của Thu Trọng Phục là một lam sắc thanh sam. Bên cạnh hắn là hai thủ hạ thân cận "Cận Thân và Cận Long" *lúc nào cũng đi cùng hai người này.*

"Ừ." *Thu Trọng Phục hơi gật đầu.*

"Một lúc nữa ta sẽ phá đại trận, giết chết Tần Vũ. Nếu trên người hắn có vật phẩm gì, ta cũng sẽ đưa cho các ngươi nhưng ta hy vọng, các người không tự tung tự tác, không tuân theo mệnh lệnh của ta. Nghe rõ chưa?"

"Đã rõ!" *Y Cung Thư, Đàm Cửu cung kính phi thường, không dám có chút tạp niệm.*

Thu Trọng Phục từ từ tiến lại, thong thả gật đầu, hít một hơi rồi ra lệnh.

"Cận Không, nơi đây sẽ do ngươi an bài. Nhớ kỹ, có bao nhiêu trung bộ và hạ bộ thiên thần thì cứ chiếu theo số lượng mà an bài."

"Vâng, đại nhân." *Cận Không cung kính tuân mệnh. Hít một hơi lạnh lùng rồi nhìn về phía trung bộ thiên thần.* "Nhạc Vũ Dao, ngươi dẫn theo sáu hạ bộ thiên thần.".

Cận Không đan thủ nhất chỉ, dùng thiên thần chi lực chỉ ra sáu hạ bộ thiên thần.

"Vâng". Nhạc Vũ Dao mỉm cười, lập tức cúi xuống.

Mỗi mệnh lệnh truyền xuống, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ Nhiêu và Liễu Băng – ba người đều dẫn theo số thiên thần lên đến gần hai mươi người. Số còn lại được phân cho Đàm Cửu và Y Cung Thư hai người thống lĩnh vì thực lực hai người này là mạnh nhất trong số năm người, có thể thi triển không gian lĩnh vực, so với ba người Nhạc Vũ Dao thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Cận Không huynh, các người không mang theo hạ bộ thiên thần sao?" *Y Cung Thư cười nói.*

Cận Không, Cận Long hai người bên cạnh Thu Trọng Phục rõ ràng thân phận cao hơn nhưng thực lực lại không bằng bọn Y Cung Thư nên Y Cung Thư thái độ rất hoà nhã hỏi.

"Bọn ta đương nhiên có. Bọn chúng chỉ ở lại phía sau thôi. Bọn chúng tốc độ phi hành so với bọn ta quả thật chậm hơn không ít." Cận Không mỉm cười nói.

Y Cung Thư và Đàm Cửu không khỏi trong lòng mắng thầm.

Vị Thu Trọng Phục tiên sinh đuổi theo tới đây rất nhanh, rồi sau đó bắt bọn chúng phải nghe lời hắn chỉ huy. Rõ ràng ai cũng biết, hắn lo lắng bọn Y Cung Thư lấy được bảo vật.

Sau một lúc thì ở phía sau có hai mươi ba hạ bộ thiên thần bay tới, đều là thủ hạ của Thu Trọng Phục.

Bọn Y Cung Thư có tất cả năm mươi sáu thiên thần, cộng thêm hai mươi ba thiên thần ở trên, cộng thêm cả bọn ba người bọn Thu Trọng Phục, Cận Không và Cận Long tổng cộng là tám mươi hai thiên thần.

Tám mươi hai thiên thần chia thành bảy đoàn, do bảy trung bộ thiên thần xuất lĩnh.

Riêng Thu Trọng Phục chỉ có một mình, tự mình thống lĩnh ở trên.

"Cận Không, các ngươi bảy đội hợp lực phá trận. Phát hiện chỗ nào không thể phá thì thông báo với ta." *Thu Trọng Phục điềm nhiên ra lệnh.*

"Vâng". Cận Không, Cận Long, Đàm Cửu, Y Cung Thư cùng gật đầu nhận lệnh. Mặt ngoài, tất cả mọi người đều cung kính phi thường, nhưng trên thực tế Đàm Cửu, Y Cung Thư đều có tư tâm riêng.

Làm gì có ai không muốn lấy bảo vật của Tần Vũ? Làm trâu ngựa cho người khác chỉ huy đương nhiên không phải là ý muốn của mình. Nhưng nếu như phản kháng lại thì chắc chắn Thu Trọng Phục sẽ trực tiếp đem cả bọn ra mà giết hết.

Chỉ thấy bảy đội đồng thời lăng không bay lên, toàn bộ không gian lĩnh vực đều mở ra.

Tất cả mọi người đều giữ lại thực lực, nhưng Đàm Cửu, Y Cung Thư hai người không gian lĩnh vực đều đạt đến phạm vi ba - bốn trăm mét. Mặt khác, năm người cũng cùng ở trong phạm vi trăm mét, nếu liên thủ thì huyễn trận bình thường căn bản không thể ngăn cản. Mà công kích trận thế cũng phá không được không

gian lĩnh vực. Tất cả họ đều dễ dàng có thể đem Mê Nhĩ sơn mà hủy diệt – bảy đội, dùng cường lực phá trận cơ.

Một, hai, ba người… trong một lúc đã phá hai mươi phần đại trận. (chắc tính theo 100%).

Khí phá đến ba mươi phần của đại trận, bọn họ rốt cuộc phải dừng lại. Cận Không quay về phía sau trận địa nơi Thu Trọng Phục đứng nói: "Đại nhân, đại trận này, phá huỷ có chút khó khăn".

Đây là một khốn trận cấp ba đỉnh phong, nếu Y Cung Thư và bọn người Đàm Cửu hao phí khí lực, cũng không phải không có cách phá, mà giờ phút này bọn họ cũng đã tổn hao nhiều khí lực rồi.

"Ồ ?" Thu Trọng Phục nhìn xuống trận pháp, điềm nhiên cười nói: "Chẳng qua cũng chỉ là một tiểu trận, các ngươi tránh ra đi."

Chúng thiên thần lập tức li khai. Thu Trọng Phục lăng không phi xuống, hư trảo quét ra. Không gian của tam cấp đỉnh phong trận pháp hoàn toàn bị khai mở, một trận cơ bị phá huỷ.

Phá đi một trận cơ, uy lực đương nhiên bị giảm đi, ngay cả trung bộ thiên thần cũng có thể dễ dàng huỷ diệt.

"Các ngươi tiếp tục đi." *Thu Trọng Phục lạnh lùng nói.*

Đàm Cửu, Y Cung Thư trong lòng bất an. Nhìn cách thượng bộ thiên thần huỷ diệt không gian cũng đã thấy không giống nhau. Thu Trọng Phục có thể phá huỷ cả một không gian khu vực trong nháy mắt, luận về thực lực, vị thượng bộ thiên thần này thực sự lợi hại.

"Không gian huỷ diệt? Quả nhiên là thượng bộ thiên thần.". *Tại Mễ Nhĩ sơn, trong khu rừng rậm rạp, Tần Vũ lặng yên mà nhìn thấy hết thảy.*

Nhìn thấy Thu Trọng Phục có thể dễ dàng huỷ diệt cả tiểu khối không gian, Tần Vũ vốn còn có một chút may mắn cũng bị….

"Nếu ta sử dụng Thuấn Di cùng với Tuyết Thần thương giết tên thượng bộ thiên thần này…." *Tần Vũ trong não lập tức hình thành nên trận chiến đấu, cuối cùng lắc đầu* "không có nắm chắc!"

Tần Vũ quá hiểu rằng thượng bộ thiên thần này không chỉ có "Không gian huỷ diệt" *mà còn có* "Không gian lĩnh vực" hơn thế nữa không gian lĩnh vực trói buộc so với trung bộ thiên thần cao hơn nhiều.

Nếu mình bị lâm vào không gian trói buộc, Tàn Tuyết thần thương sẽ bị giảm đi rất nhiều uy lực, tốc độ sẽ không thể nhanh được.

Thời khắc đó, đối phương hoàn toàn có thể công kích lại chính mình.

Mặc dù có thể sử dụng Thuấn Di để đào thoát, chính là nếu không thể giết chết đối thủ, thì cũng không nên để lộ quân bài của mình.

Nấp trong núi rừng rậm rạp tại trung tâm trận, Tần Vũ đột nhiên cảm thụ một tia ánh mắt, đích thị là từ Thu Trọng Phục ở đằng xa.

"Hắn phát hiện ra ta sao?" *Tần Vũ cả kinh.*

"Tần Vũ!"

Mục quang Thu Trọng Phục phát ra một tia sáng lạnh, âm thanh bạo cường phảng phất như thiên lôi bên cạnh, đồng thời một đạo thần thức trực tiếp hướng đến não bộ Tần Vũ.

Thần thức công kích!

*Cả người Tần Vũ giống như bị sét đánh. Từ phía sau, Thu Trọng Phục giống như thiểm điện hạ xuống cực nhanh. Trong mắt hắn lộ vẻ rất tự tin: "*Chỉ là một hạ bộ thiên thần mà thôi, chỉ cần bị thần thức công kích, chắc chắn sẽ bị ta nắm được."

Thần thức công kích. Sức mạnh công kích giữa các linh hồn với nhau. Nếu sự chệnh lệch sức mạnh linh hồn là rất lớn thì đây là phương pháp công kích nhanh nhất, nhưng nếu thực lực tương đương nhau thì dùng phương pháp này dễ dẫn đến lưỡng bại câu thương.

Nhìn thực lực Thu Trọng Phục, thượng bộ thiên thần công kích một hạ bộ thiên thần, nhất định có thể làm cho đầu óc của hạ bộ thiên thần này bị mê muội trong chốc lát.

Nhưng, linh hồn Tần Vũ chỉ chấn động trong chốc lát mà thôi, Lưu Tinh Lệ xuất ra một đạo lục quang. Trong thoáng chốc, Tần Vũ đã tỉnh lại.

"Thật lợi hại, đúng là thượng bộ thiên thần.". *Tần Vũ trong lòng thầm than. Cả người giống như thiểm điện thâm nhập vào tứ cấp đại trận.*

*"*Hừm ?*" Thu Trọng Phục sửng sốt "*Không ngờ có thể khôi phục nhanh như vậy. Có thể là trung bộ thiên thần. Sao lúc trước không thấy điều này trong tin tức tình báo?*"*

Nếu như chỉ cách nhau một cấp, khác biệt không lớn, thần thức công kích không có nhiều tác dụng.

*"*Trốn bên trong đại trận thì có thể thoát?*". Trên mặt Thu Trọng Phục xuất một tia cười lạnh.*

Nhưng bên trong tứ cấp đại trận.

Tần Vũ bây giờ phải tiến hành lựa chọn, một là đánh với Thu Trọng Phục một hồi, hai là trực tiếp đào tẩu sang Càn Khôn thế giới. Lần này gây ra chuyện động trời như vậy, Tần Vũ thực sự không muốn có kết cục như vậy.

"bồng!" "bồng!" "bồng!" "bồng!"……

Bên ngoài, hàng loạt các tiếng nổ mạnh mẽ vang lên. Tần Vũ biết, bên ngoài trận thế này, đám trung bộ thiên thần liên thủ phá đến tam cấp đại trận. Đối với bọn người Đàm Cửu, đích xác không biết có thể cản trở bao lâu.

"Tần Vũ, người thực sự muốn nấp trong đại trận?" *Âm thanh của Thu Trọng Phục vang lên.*

"Ta khuyên người nên ra ngoài, nếu như ngươi tiến vào khe không, không một ai có thể cứu ngươi."

Tần Vũ trong đại trận, trên mặt xuất hiện tia cười lạnh.

"Để ta ra ngoài ư?". *Tần Vũ hoàn toàn hiểu được ý nghĩ trong lòng Thu Trọng Phục. Tên Thu Trọng Phục này chắc chắn không dám sử dụng* "không gian huỷ diệt" để phá huỷ tứ cấp đại trận này.

Bởi vì Thu Trọng Phục hiểu được, hắn không biết Tần Vũ ở đâu trong tứ cấp đại trận này. Một khi không cẩn thận, Tần Vũ lại ở đúng nơi không giản bị huỷ diệt, lúc đó Tần Vũ sẽ tiến vào khe không gian. Chắc chắn Tần Vũ sẽ chết nhưng bảo vật trên mình hắn sẽ lưu lạc trong không gian đó, chính là Thu Trọng Phục cũng không tìm được bảo vật.

Cho nên có thể giết Tần Vũ nhưng không thể để cho hắn rơi vào khe không gian.

Bên ngoài tứ cấp đại trận.

Vẻ mặt Thu Trọng Phục lạnh như băng, phía sau bảy trung bộ thiên thần thống lĩnh một đoàn hạ bộ thiên thần… Cận Không thấp giọng hỏi: "Đại nhân, chúng ta bây giờ…"

"Các người ở đây, ta vào phá trận!"

Cả người Thu Trọng Phục giống như vẩn thạch từ từ thâm nhập vào đại trận. Trong tứ cấp đại trận này, Tần Vũ bố trí đại trận này trong phạm vi trăm mét, nhưng bên trong thì vạn mét không chừng.

Chuyện này với bố trí của Mê Thần điện cũng có chút tương đồng.

"Không ổn". *Cám ứng được Thu Trọng Phục đang tiến nhập vào đại trận. Mặt Tần Vũ không giấu được nụ cười khổ,* "Thu Trọng Phục đi vào để giết ta. Xem ra ta cũng không còn biện pháp nào khác."

Tần Vũ dự liệu được Thu Trọng Phục sẽ làm gì.

Chắc chắn Thu Trọng Phục sẽ sử dụng "Không gian lĩnh vực" *để tra ra khu vực mà Tần Vũ đang lẩn trốn. Nếu phát hiện không có Tần Vũ ở đó, hắn sẽ trực tiếp sử dụng* "Không gian huỷ diệt" *để tiêu diệt toàn bộ khu vực đó.*

Huỷ diệt một khu vực bình thường không lớn. Đại trận từ bên trong cảm thụ không gian thực sự rất lớn. Muốn huỷ trận thì trước hết phải huỷ trận cơ, đích xác là vậy.

"ông,." "ông,." "ông……" "ông ~ "……

Từng tiếng xé rách, huỷ diệt không gian vang lên. Thu Trọng Phục không ngại ngùng bắt đầu lao vào huỷ diệt một tiểu khu vực không

gian. Tích tiểu thành đại, cuối cùng hắn khẳng định là sẽ thành công.

"Có thể bị thượng bộ thiên thần phá huỷ như vậy, liệu có trận thế nào chuyên dùng để khốn trụ thương bộ thiên thần không?" *Trong lòng Tần Vũ tự hỏi.*

Tần Vũ trong não đột nhiên hiện ra bát cấp trận pháp.

"Phải rồi. Bát cấp trận pháp khả dĩ có thể chế phục thượng bộ thiên thần. Ngay cả thượng bộ thiên thần ở trong đó cũng không thoát. Đáng tiếc, ta bố trí không ra …"

Cả người Tần Vũ đột nhiên sửng sốt.

Hắn đối với bát cấp trận pháp này có cảm giác rất quen thuộc nhưng hắn không tưởng được vì sao lại quen thuộc như vậy. Tới thời khắc này, Tần Vũ đột nhiên nhớ tới.

"Khai thiên tích địa. Phải rồi. Khai thiên tích địa"

Tần Vũ nhắm hai mắt lại. Thời khắc này, hắn cảm giác chính mình cảm thụ được "cưỡng hồ không gian". *Cổ khí tức cổ xưa này lúc trước đã khai thiên tích địa, sáng tạo Càn Khôn thế giới huyền diệu lại xuất hiện.*

Vì sao đối với bát cấp trận pháp này lại quen thuộc như vậy ?

Bởi vì nguyên lý bát cấp trận pháp này gần giống với nguyên lý khai thiên tích địa hình thành Càn Khôn thế giới. Tần Vũ lúc trước là do tự nhiên nên đã tạo ra "Càn Khôn thế giới".

Tuy nhiên, hắn vô pháp hiểu được nguyên lý. Nhưng hắn nhớ kỹ cảm giác này - huyền diệu cảnh giới.

*Thời khắc tiến nhập vào cảm giác huyền diệu của "*khai thiên tích địa*", trong não Tần Vũ hiện ra toàn bộ sự việc cấu thành "*Càn Khôn thế giới*".*

Trận pháp cực kỳ thông minh, tự mình cảm ngộ không gian pháp tắc rồi sáng tạo một không gian mới.

*Tần Vũ không lĩnh ngộ ra không gian pháp tắc nhưng "*Càn Khôn Thế Giới*" là do chính hắn sáng tạo. Hắn đương nhiên hiểu được không gian pháp tắc trong Càn Khôn thế giới.*

"Thì ra là như vậy."

Tần Vũ trên mặt nở một nụ cười nhẹ, song thủ nhẹ nhàng áp xuống dưới đất. Vô số quang mang từ trong tay hắn bay ra, giống như Lưu tinh rơi xuống bốn phương tám hướng tại Mê Nhĩ sơn.

"Trận pháp Càn Khôn, thành lập"

Tần Vũ quát nhẹ một tiếng.

Trong chốc lát, trong phạm vi ngàn mét có cả định nhân, kể cả khu vực tứ cấp đại trận lúc này Thu Trọng Phục đang đứng, đều cảm thấy trời long đất lở, không thấy cảnh vật đâu cả. Nhưng chung quanh giống như một vùng đất vô biên.

"Nơi đây, nơi đây sao lại thế này?" Bọn người Thu Trọng Phục trợn mắt ngây ngốc.

Chương 531

Đạo Của Ta Không Đơn Độc

Đại địa trải dài vô tận không điểm dừng, không trung vạn dặm không một gợn mây.

Hoang vu, rộng lớn.

Thượng bộ thiên thần Thu Trọng Phục cùng với bảy trung bộ thiên thần Đàm Cửu, Y Cung Thư …, ngoài ra còn có bảy mươi tư hạ bộ thiên thần, tổng cộng là tám mươi hai thiên thần, tám mươi hai thiên thần này đứng trên mảnh đất rộng lớn này nhìn quanh bốn phía, gương mặt biểu lộ sự kinh hãi.

Cận Không liền thi triển không gian lĩnh vực, nhưng bên trong không gian lĩnh cực của hắn mặt đất vẫn là mặt đất, không hề có sự thay đổi. Không chỉ mỗi Cận Không, kể cả mấy người Cận Long, Đàm Cửu đều bay về bốn phương tám hướng, hơn nữa đều dùng không gian lĩnh vực để tra xét tìm hiểu các ngóc ngách.

Một lúc lâu sau, Cận Không bay lại bên cạnh Thu Trọng Phục kinh hoàng nói: *"Đại nhân, nơi này không phải là ảo cảnh!"*

"Không phải ảo cảnh!"

Bảy trung bộ thiên thần Đàm Cửu, Y Cung Thư, Cận Không, Cận Long, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ, Liễu Băng trên mặt tràn đầy nghi hoặc. Bảy mươi tư hạ bộ thiên thần càng thêm kinh hãi.

Đám thiên thần này chỉ còn biết nhìn về phía Thu Trọng Phục, 'Thu Trọng tiên sinh' này chính là người đứng đầu của giới cường đạo tại Đông bộ thần giới.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể!"

Thu Trọng Phục quay phắt lại nhìn về sau, sau đó hướng mắt sang trái, chầm chậm nhìn sang phải, đột ngột song thủ điên cuồng vung lên, chỉ thấy một vùng không gian từng nơi từng nơi bị hủy diệt …

"Ông!" "Ông!" "Ông!" … không gian dường như tê liệt hoàn toàn, Thu Trọng Phục như phát điên, một hơi hủy diệt hơn nghìn khối khu vực, linh hồn chi lực mau chóng tiêu hao khiến sắc mặt Thu Trọng Phục trở nên tái nhợt.

Thu Trọng Phục đột nhiên ngừng tay.

Bởi vì y thấy, khu vực không gian y vừa hủy diệt chỉ trong chớp mắt đã khôi phục như cũ, mọi việc y vừa làm đều là vô dụng.

"Không gian tự hồi? Làm sao có thể. Cái này, cái này không phải chỉ có thần vương đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc mới có thể làm được sao? Gã Tần Vũ làm sao lại có thể làm được … " Thu Trọng Phục lẩm bẩm với vẻ khó tin, trong mắt hiện lên sự chấn kinh, dĩ thực sự việc này khiến y cảm thấy kinh hoảng.

Bản thân Tần Vũ sau khi bố trí xong trận pháp *"Càn Khôn"*, liền lặng lẽ đứng nhìn bên trong, thế nhưng trong đầu thì đang suy nghĩ rất lung.

*"Trong lòng ta thì trên bát cấp trận pháp chắc chắn còn có cửu cấp trận pháp, thậm chí là thập cấp trận pháp, chỉ là ta bây giờ vô pháp đột phá tiếp. Người kế thừa của ta, Mê Thần điện giao cho ngươi, ta cũng hi vọng là danh xưng "*Tượng Thần*" của ta có thể nhờ ngươi mà được truyền lại đời sau, nỗ lực nhé, người kế thừa của ta!"*

Tần Vũ còn nhớ rất rõ lời *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên lưu lại.

Trên bát cấp trận pháp còn có trận pháp cấp cao hơn!

Chỉ là *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên đã nghiên cứu bao nhiêu năm rồi cũng chưa lĩnh ngộ được cấp cao hơn, ông mới chỉ lĩnh ngộ

được bát cấp trận pháp. Nhưng lúc này, Tần Vũ đột nhiên đại ngộ.

"Nguyên lai là thế, vạn thiên đại đạo cuối cùng cũng phải quy về một "đạo". Cực trí của trận đạo cũng đồng dạng với lĩnh ngộ được không gian pháp tắc, có thể tự mình bố trí ra một không gian riêng biệt!" trong lòng Tần Vũ hốt nhiên cảm thấy nhẹ nhàng.

Tại thần giới, đã mười hai vạn ức năm trôi qua, có không ít thiên tài trận pháp nỗ lực nghiên cứu, nhưng mặc cho bọn họ nghiên cứu thế nào, cũng đều như *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên cũng chỉ sáng tạo ra bát cấp trận pháp.

"Chẳng trách nhìn thấy bát cấp trận pháp rất quen thuộc, nguyên lí của bát cấp trận pháp thì ra cũng chỉ đơn giản hơn không gian pháp tắc của 'Càn Khôn Thế Giới' một chút mà thôi. Tin rằng đột phá thêm bước nữa, cửu cấp trận pháp, là sẽ đạt tới cảnh giới không gian pháp tắc."

Tần Vũ nghĩ vậy cũng có điểm ý tứ riêng đúng đắn.

Tượng thần *"Xa Hầu Viên"*, hao phí bao tâm huyết mới sáng tạo ra bát cấp trận pháp.

Còn bản thân Tần Vũ, chỉ trực tiếp dựa vào không gian pháp tắc của *"Càn Khôn Thế Giới"*, thoáng động một cái là sáng tạo ra một trận pháp không gian hoàn mĩ. Trận pháp *"Càn Khôn"* do Tần Vũ sáng tạo ra không thể tính là một trận pháp phổ thông nữa mà là một trận pháp không gian.

Nếu quả thật phải định cấp cho trận pháp này thì phải là cửu cấp trận pháp!

Bát cấp trận pháp của Xa Hầu Viên chỉ là một hình thái sơ lược của trận pháp không gian, còn chưa lĩnh ngộ được không gian pháp tắc.

Trận pháp *"Càn Khôn"* của Tần Vũ lại ẩn chứa không gian pháp

tắc của *"Càn Khôn Thế Giới"*. Một không gian pháp tắc hoàn mĩ tự nhiên có thể tạo ra một cái trận pháp không gian hoàn mĩ.

"Cái này cũng là do ta may mắn, bất quá, không gian pháp tắc của Càn Khôn thế giới hoàn toàn bất đồng với không gian pháp tắc của thần giới." Tần Vũ cười nhìn trận pháp không gian có diện tích vài nghìn mét trước mặt rồi bước chân vào trong đó.

Đặt chân vào rồi tất cả mọi sự việc trong trận pháp không gian đều hiện lên trong lòng Tần Vũ. Nhưng lúc này, Tần Vũ cảm thấy một trận kỳ dị.

Trong trận pháp không gian này vậy mà lại chịu ảnh hưởng của hai không gian pháp tắc.

Một là không gian pháp tắc của càn khôn thế giới đã bố trí đại trận này, một là không gian pháp tắc vốn ẩn chứa tại thần giới. Chỉ cần ở trong phạm vi thần giới khẳng định sẽ phải chịu ảnh hưởng của pháp tắc này.

"Ô? Không gian pháp tắc của thần giới lại ảnh hưởng đến mọi nơi, điều này …" Tần Vũ nhíu mày suy nghĩ.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ ra, mấy người Lục Thủy, Hồng Vũ, Ốc Lam ở trong Càn Khôn thế giới không cảm giác được khi nào thần kiếp hàng lâm, kết hợp tất cả mọi việc Tần Vũ liền hiểu ra nguyên nhân.

"Không lẽ …" Tần Vũ nghĩ đến một việc chấn kinh.

"Phàm nhân giới có vô số vũ trụ không gian, vũ trụ không gian của tầng tiên ma yêu giới cũng rất nhiều, tầng tối cao là thần giới. Ba tầng vũ trụ không gian này vô luận nói nào đều phải tiếp thụ thiên kiếp, đồng thời cũng chịu ảnh hưởng của không gian pháp tắc."

Trong lòng Tần Vũ còn nhớ rất rõ.

Năm xưa mấy người Lan thúc, Lập nhi, Chu Hiển tại phàm nhân giới có thể dễ dàng hoa phá không gian, đó tịnh không phải là dựa vào lực lượng mà là lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc.

Hai không gian pháp tắc đại biểu cho hai con đường bất đồng.

*"Không lẽ không gian của các tầng phàm nhân giới, tiên ma yêu giới, thần giới là một chỉnh thể? Trong chỉnh thể này tất cả đều phải chịu ảnh hưởng của "*không gian pháp tắc*" này, đều phải chịu ảnh hưởng của thiên kiếp?"*

Trong lòng Tần Vũ đã hiểu rõ hơn.

Nếu như bát đại thánh hoàng biết được suy nghĩ của Tần Vũ chắc chắn là rất kinh ngạc.

Đích xác, tất cả đều giống như Tần Vũ nghĩ.

Không gian phàm nhân giới là một vũ trụ rộng lớn, không gian tầng tiên ma yêu giới là vũ trụ không gian bình hành, ngoài ra còn có không gian thần giới ở trên đỉnh. Tất cả hợp lại được xưng thống nhất là một vũ trụ!

Trong vũ trụ này đều phải chịu ảnh hưởng của cùng một không gian pháp tắc và một thời gian pháp tắc!

Một vũ trụ hoàn chỉnh chỉ có một không gian pháp tắc và một thời gian pháp tắc.

"Nếu nghĩ như thế, Càn Khôn thế giới của mình có một không gian pháp tắc riêng biệt, vậy thì Càn Khôn thế giới của mình tiến thêm một bước kết quả sẽ là …" Tần Vũ cảm thấy trong đầu phảng phất như một tia sáng lóe lên rồi đột ngột lan ra.

Cảnh giới thứ mười của *"Tinh Thần biến"* là *"Càn Khôn Chi Cảnh"*, nhưng *"Càn Khôn Chi Cảnh"* có phải là cảnh giới cuối cùng không?

Lúc này Tần Vũ vạn phần xác định đây chưa phải là cảnh giới cuối cùng!

"Ha ha … *"Tinh Thần biến"*, sư tôn, cuối cùng con cũng biết được con đường diễn biến chân chính rồi, nguyên lai là như thế, nguyên lai là như thế a." Tần Vũ đứng trên không trung, gương mặt tràn đầy kích động.

Cảm giác lĩnh ngộ được tất cả thật mĩ diệu.

Đột nhiên ….

"Ha ha, "Đạo" của ta không còn đơn độc nữa rồi!"

Rất đột ngột, trong không gian của cả thần giới đều vang lên một đạo thanh âm, thanh âm lan ra không ngừng vang vọng khắp các vùng đại dương, sơn cốc, chiểu trạch, vụ hải, sa mạc trong thần giới.

"Đạo của ta không còn đơn độc nữa rồi!"

"Đạo của ta không còn đơn độc nữa rồi!"

"Đạo của ta không còn đơn độc nữa rồi!"

……..

Các nơi tại thần giới không ngừng vang vọng đạo thanh âm này, đạo thanh âm này vang rền bốn phương tám hướng, sáu chiều vũ trụ. Vô luận từ bên ngoài cho đến trong đầu đều vang vọng.

Chính lúc này.

Đông cực Huyễn Kim sơn, Bắc cực Phiêu Tuyết thành, Nam cực Kính Quang thành, Tây cực Hỏa Diễm sơn, Tây Bắc Lôi Phạt thành, Đông Bắc Lâm Hải chi thành, Đông Nam Đại Địa chi thành, Tây Nam Bích Ba hồ.

Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo.

Các đại thần vương của mười một đại thế lực này đều giật mình bừng tỉnh, vô luận là đang tĩnh tu hay đang du ngoạn hoặc là giảng đạo cho đệ tử, mọi người lúc này đều ngừng lại.

Thần vương của mười một đại thế lực đều ngẩng đầu nhìn trời.

……

Trong Bắc cực Thánh Hoàng điện.

"Dượng …" Chu Hiển gọi, thanh âm của câu gọi như vang vọng khắp thần giới, vang vọng luôn cả trong Bắc cực Phiêu Tuyết thành và Bắc cực Thánh Hoàng điện.

Nên biết Bắc cực Thánh Hoàng điện có bố trí một cổ cấm chế, thanh âm bình thường ở bên ngoài căn bản không truyền vào được.

Bắc cực Thánh Hoàng *"Khương Phạm"* đưa tay ngăn không cho Chu Hiển nói tiếp, toàn thân nhất động liền bay lên thượng không của Bắc cực Phiêu Tuyết thành, toàn thân lấy hắc sắc làm chủ thể, bên cạnh đó trên người còn có kim ti hoàng bào tô điểm thêm.

Đồng thời một thanh niên thân mang tử sắc trường bào cũng lập tức xuất hiện đứng bên cạnh Khương Phạm. Người này chính là Thiên Tâm thần vương của Bắc cực Phiêu Tuyết thành *"Khương Hình"*.

Trừ hai người này còn có Khương Lan toàn thân mặc đồ xanh cũng xuất hiện bên cạnh.

Tam đại thần vương đều đứng trên thượng không Bắc cực Phiêu Tuyết thành quan sát thiên không.

*"Động tĩnh lớn như thế này, chắc hẳn đã có chuyện gì xảy ra? Câu "*Đạo của ta không còn đơn độc nữa*" không biết là ai nói?"* Khương Phạm nghi hoặc nói nhỏ.

Khương Hình toàn thân tử sắc phán đoán: *"Tộc trưởng, con còn nhớ, lúc tân thiên tôn đản sinh lần trước, cũng đã phát sinh loại thanh âm vang vọng khắp nơi, bao quát đầu óc tâm linh như thế này vậy."*

"Tân thiên tôn đản sinh?" Khương Phạm lắc đầu nói : *"nhưng hiện tại không có thiên tôn đản sinh mà, nhị đệ, đệ có biết chuyện này là như thế nào không?"*

Khương Lan bình thản nói: *"Việc này xem ra chi có ba vị thiên tôn biết, bất quá quan hệ của ba vị thiên tôn với Khương gia ta không mấy thân mật, biết cũng chưa chắc đã nói cho chúng ta."*

"Huống chi, địa vị của bát đại thần tộc chúng ta đã sớm xác định, cho dù là thiên tôn cũng không thay đổi được, còn lo lắng làm gì? Đại ca, không cần suy nghĩ lung tung nữa, quay về thôi."

Khương Lan cười bình đạm rồi toàn thân giữa không trung tiêu thất.

"Đúng là nhãn quang của nhị đệ thoáng hơn." Khương Phạm cười nhẹ, hoàng bào phất lên, toàn thân cũng tiêu thất biến mất.

……

Sự *"tồn tại"* của người phát xuất thanh âm đó có thể là cố ý làm dậy lên một cơn gió tanh mưa máu tại thần giới, đạo thanh âm này vang lên đích xác làm cho thần vương của cả thần giới đều giật mình bừng tỉnh.

Chương 532

Trận Pháp Tông Sư

Trong không gian của trận pháp *"Càn Khôn"*, Tần Vũ đứng lơ lửng trên không.

"Đạo của ta không còn đơn độc nữa?" Tần Vũ nghi hoặc lẩm bẩm: *"Người nói câu này là siêu cấp cao thủ nào? Có phải là thiên tôn trong truyền thuyết?"*

Điều này bất quá cũng chỉ là suy đoán của Tần Vũ.

Dù sao, đối với Tần Vũ hiện tại mà nói, thiên tôn còn ở rất xa tầm với.

*"Không ngờ bố trí thành Càn Khôn đại trận này, lĩnh ngộ được con đường diễn biến của cảnh giới tiếp theo "*Càn Khôn Chi Cảnh*" lại giúp linh hồn cảnh giới của mình đề thăng nhiều như thế này."*

Tần Vũ có thể cảm thấy rõ ràng sự thay đổi của linh hồn, linh hồn kim đan lúc này đã vỡ nát ra biến thành kim sắc dịch thể, kế đó ngưng tụ thành hình dáng của một đứa trẻ.

Linh hồn hóa anh!

"Vốn chỉ mới đạt đến sơ bộ cảnh giới hạ bộ thiên thần, không tưởng được lần này lại giúp ta đạt đến hạ bộ thiên thần đỉnh phong." Tần Vũ không khỏi có chút kinh ngạc. Vận dụng không gian pháp tắc của càn khôn thế giới chuyển hóa thành trận pháp không gian lại có thể giúp Tần Vũ tiến bộ nhanh như thế.

"Lưu Tinh lệ!" Tần Vũ cảm ứng được sự biến hóa của Lưu Tinh lệ, lập tức nhắm mắt cẩn thận quan sát Lưu Tinh lệ.

Lưu Tinh lệ trong hình dáng một giọt nước mắt phát ra lục

quang vô biên bao trùm khắp vùng đầu, giống như mặt trời mọc ở phương Đông. Trong đầu Tần Vũ, Lưu Tinh lệ trông thật bắt mắt, sau đó Lưu Tinh lệ mau chóng hòa nhập với linh hồn nguyên anh của Tần Vũ, cuối cùng dung hợp vào trong linh hồn nguyên anh.

"Hài tử, lúc ngươi hoàn toàn luyện hóa được giọt sinh mệnh chi lệ của ta lưu lại thì ngươi phải đạt đến thiên thần cảnh giới rồi." Thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu Tần Vũ.

Thanh âm của Tả Thu Mi!

Tần Vũ nhất thời bừng tỉnh, muốn hoàn toàn luyện hóa Lưu Tinh lệ, đích xác cần đạt đến cảnh giới hạ bộ thiên thần.

"Lần trước ngươi sơ bộ luyện hóa giọt sinh mệnh chi lệ này, ta còn chưa nói cho ngươi biết thân phận của ta là do lo lắng thực lực của ngươi chưa đủ. Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, Tả Thu Mi ta chính là Sinh Mệnh thần vương tại thần giới, năm xưa lúc ta chết, năng lượng cùng với lĩnh ngộ của ta hoàn toàn ngưng tụ vào trong hai giọt nước mắt. Một giọt hiện đang trên mình ngươi, còn một giọt khác thì ở trên thân Lập nhi, Lập nhi là do ta chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nếu có ngày nào đó ngươi có thể gặp nó thì hi vọng ngươi đối xử với nó tốt một chút."

"Nhớ lấy, đừng nghĩ đến chuyện báo thù cho ta, ta chỉ hi vọng hai đứa hài tử các người có thể sống vui vẻ …."

Thanh âm điềm tĩnh ôn nhu của Tả Thu Mi từ từ tiêu tán.

Tần Vũ cảm thấy không đành lòng chút nào.

Hoàn toàn luyện hóa xong Lưu Tinh lệ, Tần Vũ đã hiểu rõ công hiệu của Lưu Tinh lệ. Lưu Tinh lệ cũng chính là *"Sinh Mệnh chi lệ"*, ẩn chứa một nửa năng lượng của Sinh Mệnh thần vương lưu lại, đồng thời cũng có không gian pháp tắc của Sinh Mệnh thần vương lưu lại.

Chỉ có điều, không gian pháp tắc trong giọt Lưu Tinh lệ mà Tần Vũ có được tịnh không hoàn chỉnh mà chỉ là một bộ phận thôi.

Còn có bộ phận trong giọt sinh mệnh chi lệ mà Lập nhi có được.

"Chỉ cần chân linh không tan, vô luận thương thế có nhiều và nặng đến đâu đều có thể cứu sống trong phút chốc, hơn nữa còn ẩn chứa bộ phận không gian pháp tắc của Sinh Mệnh thần vương, có thể làm tăng thêm sự kết hợp giữa linh hồn và không gian."

*"Ta hiện tại đạt đến cảnh giới hạ bộ thiên thần, đợi đến khi thần lực hoàn toàn biến thành "*thiên thần chi lực*", chắc là có thể mở tầng thứ ba của Khương Lan giới rồi."*

Tần Vũ đã cảm thấy thần lực trong thể nội đang không ngừng chảy vào đầu tiến hành biến đổi. Thần lực ám kim sắc đang biến đổi thành từng tia thiên thần chi lực lục sắc.

"Muốn hoàn toàn biết đổi và ngưng tụ thành bích huyết kim đan chắc phải mất mấy ngày." Tần Vũ cố kìm lòng, đã đợi bao nhiêu năm nay rồi thì sá gì một chút thời gian.

Bây giờ, linh hồn cảnh giới là hạ bộ thiên thần đính phong, với sự hỗ trợ của Lưu Tinh lệ thì linh hồn cảnh giới tương đương với một trung bộ thiên thần bình thường.

Thực lực của Tần Vũ càng mạnh thì hiệu quả hỗ trợ của Lưu Tinh lệ càng yếu. Đến ngày nào đó khi Tần Vũ đạt tới thượng bộ thiên thần thì dù Lưu Tinh lệ có hỗ trợ linh hồn cảnh giới của Tần Vũ cũng chẳng đề cao được chút nào.

"Tám mươi hai tên thiên thần này cũng đã hoảng loạn rồi, đi thu phục toàn bộ bọn chúng thôi!" toàn bộ sự chú ý của Tần Vũ chuyển sang người tám mươi hai thiên thần.

…….

Trong càn khôn đại trận.

Tám mươi hai thiên thần lúc này đều vô lực ngồi bệt trên đất, Càn Khôn đại trận này quá rộng lớn, bọn chúng không đi ra được, phải làm thế nào bây giờ?

"Oanh!"

Đột nhiên, hàng ngàn hàng vạn tia lôi điện từ không trung đánh xuống, bao phủ lên khu vực của tám mươi hai thiên thần. Đám lôi điện này là hắc sắc thần lôi, Tần Vũ còn nhẹ tay vì trong trận pháp không gian này hắn có thể sử dụng lôi điện cấp cao nhất là *"Phệ Hồn lôi"*.

Chỉ là điều Tần Vũ muốn làm không phải là giết đám thiên thần này mà là thu phục bọn chúng.

Lôi điện, phách lực, cuồng phong bạo vũ, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số lục sắc thực vật dài ra, đám thực vật xanh tươi đó điên cuồng bắt trói đám thiên thần này, các loại công kích liên tiếp không ngừng dồn vào khu vực sở tại của đám thiên thần.

Trong cuồng phong ám hồng sắc, mỗi cơn bạo phong đều như đao kiếm chém vào thân thể, từng khối da thịt của đám hạ bộ thiên thần bị cắt ra, tiên huyết tung tóe.

Chỉ có bảy trung bộ thiên thần và một thượng bộ thiên thần có thể sử dụng không gian lĩnh vực chống lại.

"Muốn giết thì giết, còn dùng thủ đoạn này!" Tại trung tâm cuồng phong Thu Trọng Phục cao giọng hống lên giận dữ.

"A~~" Đám thiên thần bị công kích tối tăm mặt mũi đến bán sống bán chết, thống khổ kêu lên thảm thiết, bọn chúng liều mạng chạy trốn ra đằng xa nhưng mà chạy tới đâu thì các loại công kích lại đuổi theo tới đó.

Hai người Cận Không, Cận Long nỗ lực dùng không gian lĩnh vực đề kháng.

"Đại nhân, chúng ta không thoát ra ngoài được, làm sao đây?" Cận Không lo lắng hỏi to.

Thu Trọng Phục trừng mắt giận dữ quát: *"Câm mồm, hắn có thể vây khốn chúng ta tại đây nhưng không nhất định có thể giết ta. Chỉ cần hắn không giết được ta, ta sẽ thi gan với hắn … một ức năm, mười ức năm, trăm ức năm … ta đều thi gan với hắn!"*

Thu Trọng Phục là một người cao ngạo, tuyệt đối không dễ dàng nhận thua.

Lúc này Đàm Cửu nắm chặt song quyền, giận dữ nhìn quang cảnh này. Vốn muốn tới giết Tần Vũ, không tưởng được cuối cùng lại nằm trong tay Tần Vũ.

"Tần Vũ, không ngờ ngoài cây trường thương và chỉ xích thiên nhai thần thông lại còn có trận pháp không gian thần kỳ này!" Đàm Cửu khổ sở tự nhủ.

"Oanh!"

Một đạo lục sắc thần lôi từ không trung đánh xuống.

"Phệ Hồn lôi!" không ít thiên thần sắc diện kinh khủng nói.

"Hoo~~" chỉ thấy cực nhiều bạch sắc tịnh hỏa giống như hồng thủy từ không trung rơi xuống.

"Bạch sắc tịnh hỏa!" nhìn thấy quang cảnh này đám hạ bộ thiên thần mặt mày tái nhợt, hạ bộ thiên thần không có không gian lĩnh vực, đối diện với bạch sắc tịnh hỏa căn bản không thể chống đỡ.

Lôi hỏa giao thoa, cho dù là trung bộ thiên thần, không gian lĩnh vực tối đa cũng chỉ chống cự được trong nửa ngày kiệt sức.

Đám hạ bộ thiên thần hoảng loạn chạy trốn. Không biết vì sao đám bạch sắc tịnh hỏa và phệ hồn lôi phảng phất như có ý dồn toàn bộ hạ bộ thiên thần thành một khối.

Bảy mươi bốn hạ bộ thiên thần bị bạch sắc tịnh hỏa, phệ hồn lôi dồn về tụ tập ở một chỗ, chỉ thấy đám hạ bộ thiên thần này đứng lơ lửng như bị trói trên không.

Trên trời dưới đất, phải trái trước sau tràn đầy bạch sắc tịnh hỏa vô tận, bọn chúng không trốn vào đâu được.

"Lùi cũng chết mà tiến cũng chết." hạ bộ thiên thần *"Lật Giang"* ai oán than. Lật Giang lần này đến đây vốn nghĩ dựa vào vận khí đoạt ít bảo vật nhưng lại gặp phải Thu Trọng tiên sinh.

Đối diện với mệnh lệnh của Thu Trọng tiên sinh hắn dám một mình rời khỏi?

Không dám. Kể cả đám Đàm Cửu cũng không dám rút lui huống chi là đám người này.

"Chúng ta lùi cũng chết, đi theo Thu Trọng tiên sinh tới đây vốn nghĩ rằng dù không đoạt được bảo vật thì tối thiểu cũng bảo vệ được tính mạng. Không tưởng được Thu Trọng tiên sinh lại địch không lại gã Tần Vũ." Trong lòng Lật Giang cảm thấy một nỗi bất lực.

Bạch sắc tịnh hỏa mạn thiên cái địa bao trùm vây tới, hắn không trốn được đi đâu, đám hạ bộ thiên thần ở cùng chỗ với hắn cũng không trốn được đi đâu.

"Chết …" Lật Giang tuyệt vọng.

Nhưng mà bạch sắc tịnh hỏa lúc đến gần Lật Giang lại vô duyên vô cớ không hề tiếp xúc mà chỉ lượn quanh.

"Ý. Chuyện gì thế?" Lật Giang nghi hoặc trừng to hai mắt nhìn bốn phương tám hướng, *"Bạch sắc tịnh hỏa, còn có Phệ Hồn lôi tại*

sao đều không công kích bọn ta?"

Không chỉ có hắn, bảy mươi ba hạ bộ thiên thần khác cũng không bị công kích.

Bảy mươi tư hạ bộ thiên thần này nhìn nhau, trong mắt đều nghi hoặc. Nhưng chỉ trong phút chốc mắt ai cũng lộ ra sự vui mừng được sống sót.

"Ha ha, đại ca, chúng ta vậy mà vẫn còn sống, vậy mà vẫn còn sống." Một hạ bộ thiên thần vốn đã tuyệt vọng, trải qua quá trình từ cõi chết quay về lần này không còn giữ được ý tứ.

Nhưng đột nhiên bảy mươi tư hạ bộ thiên thần này hoàn toàn yên lặng vì phía trước bọn chúng xuất hiện một thanh niên hắc y.

Ta chính là Tần Vũ. Các ngươi hiện tại có hai con đường để chọn, một là chết, một là … vào Tỏa Thần tháp!" Hắc y thanh niên phất tay, một tòa thạch tháp bay ra, liền đó cao lên vài mét.

Tất cả hạ bộ thiên thần chấn kinh.

Chết, hay là vào Tỏa Thần tháp?

Tất cả mọi người không khỏi chần chừ, chỉ là lúc chần chừ thì linh hồn công kích của Tỏa Thần tháp đã đánh tới, linh hồn cảnh giới của Tần Vũ bây giờ đạt đến hạ bộ thiên thần đỉnh phong muốn thu đám hạ bộ thiên thần này thì thật sự dễ dàng. Đặc biệt là khi đám hạ bộ thiên thần này ý chí còn không kiên định.

Chỉ thấy từng người từng người bị Tỏa Thần tháp hấp thu vào trong.

Bảy mươi tư hạ bộ thiên thần toàn bộ bị hút vào trong.

"Gần xong rồi, hiện tại chỉ còn tám tên nữa." Tần Vũ nhìn về phía bảy trung bộ thiên thần cùng với một thượng bộ thiên thần,

mấy người này dùng không gian lĩnh vực chống đỡ sự công kích điên cuồng của bạch sắc tịnh hỏa, phệ hồn lôi cùng với cuồng phong bạo vũ.

Không gian lĩnh vực là dựa vào linh hồn chi lực để hỗ trợ.

Hỗ trợ càng lâu thì tiêu hao linh hồn chi lực càng nhiều, đặc biệt là lúc hỗ trợ còn bị công kích thì sự tiêu hao linh hồn chi lực càng thêm kinh nhân.

Năm người Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ, Liễu Băng, Cận Không, Cận Long đều cảm thấy linh hồn nguyên anh phảng phất như bị khô kiệt.

"Những công kích này vì sao toàn ngưng tụ trên người bọn ta?" *mấy người Nhạc Vũ Dao đều lo lắng, dạng công kích này làm linh hồn của bọn chúng tiêu hao rất nhiều.*

Tỉ muội Nhạc Vũ Dao, Liễu Băng, huynh đệ Cận Không, năm người này đột nhiên cảm thấy quay cuồng, sau đó không biết gì nữa.

Tần Vũ tay cầm Tỏa Thần tháp, bình thản đứng cười nhìn ba người còn lại đang cố duy trì không gian lĩnh vực.

"Tiêu hao linh hồn chi lực của bọn chúng, đợi đến khi bọn chúng hư nhược mới thu vào Tỏa Thần tháp, đích xác là biện pháp tốt. Bất quá thực lực của ba người này thực mạnh." *trong lòng Tần Vũ khẽ động.*

Cuồng phong bạo vũ, lôi điện tịnh hỏa toàn bộ tiêu tan.

Cả không gian khôi phục không khí trong lành.

Ba người Cửu Thủ Hắc Long Đàm Cửu, Y Cung Thư cùng với Thu Trọng Phục đều cảm thấy kỳ quái đối với việc các loại công kích kinh thiên hãi địa đột nhiên tiêu thất, lúc này chợt trông thấy Tần Vũ, tức

thì mắt trừng trừng nhìn Tần Vũ.

"Tần Vũ, ta vốn đánh giá ngươi rất cao nhưng xem ra ngươi còn lợi hại hơn ta tưởng." *thanh âm trầm trầm của Đàm Cửu vang lên. Y Cung Thư chỉ yên lặng nhìn Tần Vũ.*

Thu Trọng Phục lạnh lùng nhìn Tần Vũ, trong mắt ẩn hiện sát cơ.

"Thu Trọng tiên sinh, đúng không?" *Tần Vũ bình thản cười nói :* "chắc ông cũng biết nơi đây là cái gì rồi, đúng, đây là một không gian, trong không gian này trừ phi đạt tới cảnh giới thần vương còn không thì căn bản không thoát được."

Sắc mặt Thu Trọng Phục khẽ biến đổi.

Tần Vũ tiếp tục nói: "Trong không gian này, người bố trận là ta thậm chí có thể khống chế cả không gian này hủy diệt trong phút chốc, đem toàn bộ các ngươi tống vào trong không gian liệt phùng."

Thu Trọng Phục, Đàm Cửu, Y Cung Thư đều chấn động trong lòng.

Đúng, người có thể bố trí ra một không gian đích xác có thể làm điều này.

"Bất quá, ta không muốn giết các ngươi." Tần Vũ mỉm cười, giơ một tay, chỉ thấy vô số đạo không gian nứt vỡ phảng phất như đao kiếm điên cuồng nhắm hướng ba người bay tới.

Dùng không gian liệt phùng để công kích.

Ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không có khả năng trong sát na chế tạo hơn vạn đạo không gian liệt phùng như Tần Vũ. Trong trận pháp không gian này thượng bộ thiên thần cũng bị Tần

Vũ chà đạp.

Chống cự không gian liệt phùng đích xác rất khó khăn.

Đàm Cửu, Y Cung Thư ngay cả lần phối hợp công kích đầu tiên của đám không gian liệt phùng kinh thiên hãi địa đó cũng không chống nổi, nếu không phải Tần Vũ điều chỉnh cho không gian liệt phùng chệch qua thì hai người đã chết rồi.

Hiện tại tuy không chết nhưng mà …

"Thu!" *Tần Vũ trực tiếp đem hai người này thu vào trong Tỏa Thần tháp.*

Tần Vũ liếc nhìn Thu Trọng Phục đang nỗ lực chống lại không gian liệt phùng, cười nhẹ nói: "Thực lực quả nhiên rất khá, chống cự được lần phối hợp công kích đầu tiên của không gian liệt phùng, nhưng lần thứ hai thì sao?"

Chỉ thấy lại có một đám không gian liệt phùng kinh thiên hãi địa nhằm hướng Thu Trọng Phục đánh tới.

"Lại tới?" *sắc mặt Thu Trọng Phục trắng bệch.*

Hiện tại đám không gian liệt phùng này dù chỉ là một phần ba hắn cũng không chống đỡ nổi, Tần Vũ liền dễ dàng đem tên thượng bộ thiên thần sắp ngã gục này thu vào trong Tỏa Thần tháp.

"Lần này thu được tám mươi hai thiên thần, trước đó là ba mươi mốt thiên thần, cộng lại là một trăm mười ba thiên thần trong đó có một thượng bộ thiên thần, mười trung bộ thiên thần và một trăm lẻ hai hạ bộ thiên thần, cũng đủ rồi."

Trong lòng Tần Vũ tính toán sơ qua một chút.

Nhưng lúc này Tần Vũ còn chưa biết, tin hắn bố trí ra trận pháp không gian đã bay tới trước mặt Đông cực Thánh Hoàng.

Đông cực Thánh Hoàng có địa lợi, là người biết đầu tiên.

Còn thuộc hạ của Bắc cực Thánh Hoàng, Nam cực Thánh Hoàng cùng các Thánh Hoàng khác, bao gồm cả Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo cũng đã biết tin này. Đám thuộc hạ đó nhanh chóng đem tin tức truyền tới cho thủ lĩnh của họ.

Sự hấp dẫn của một trận pháp tông sư có thể bố trí ra trận pháp không gian đối với các đại thế lực là rất lớn.

Chương 533

Các Phương Yêu Thỉnh

Đông bộ thần giới, toàn bộ phạm vi vài nghìn mét chung quanh Mê Nhĩ sơn thuộc địa hạt Úy Trì thành bị trận pháp không gian bao trùm.

Khi Tần Vũ thu phục tám mươi hai thiên thần trong đại trận, bên ngoài còn có không ít thiên thần đi tới.Đám thiên thần này chậm chân hơn bọn Thu Trọng Phục, đương nhiên là phải tới sau.

Đám thiên thần liên tiếp đến sau cũng có đến mấy chục người, nhưng khi bọn chúng nhìn thấy trận pháp không gian không khỏi trợn trừng hai mắt.

Từ bên ngoài nhìn cái đại trận *"Càn Khôn"* này đích xác phi thường hãi nhân. Bởi vì đại trận này hấp thu thiên địa thần linh chi khí, trong vòng trăm dặm chung quanh thần linh chi khí đều ào ào kéo về hút vào trong đại trận này, trên bề mặt đại trận còn có các sắc năng lượng lưu chuyển.

"Đó là cái gì, các thiên thần đến trước bọn ta đâu?"

Một trung bộ thiên thần chấn kinh nói, đồng thời trung bộ thiên thần này tóm lấy một hạ bộ thiên thần :

"Ngươi đến trước ta, nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đại, đại nhân." Tên hạ bộ thiên thần đó lắp bắp nói :

"Lúc tôi đến thì nhìn thấy trên không trung có mấy chục thiên thần nhưng không hiểu chuyện gì xảy ra, có một hắc y thanh niên chỉ huy động vài đạo lưu quang thì đám thiên thần đó hoàn toàn bị vây khốn."

Hạ bộ thiên thần này vừa nói xong lập tức có người hét lớn:

"Sao như thế được, Thu Trọng tiên sinh bọn họ cũng đã đến rồi, làm sao Thu Trọng tiên sinh lại bị vây khốn?"

Nhưng lập tức có người phản bác: *"Lúc ta đến, nhìn thấy cảnh Thu Trọng tiên sinh bọn họ ở đằng xa bị đại trận vây khốn. Đây tuyệt đối là sự thật!"*

……

Lúc Tần Vũ đấu với tám mươi hai thiên thần, sự chú ý đều đặt trên người bọn Thu Trọng Phục, nên không để ý thấy đằng xa có mấy thiên thần đi tới.

"Đại trận có thể vây khốn thượng bộ thiên thần, điều này, điều này làm sao có thể?"

Đám thiên thần đến sau chấn kinh, nhưng trong chớp mắt liền có thiên thần bỏ đi, lúc đi còn khuyên: *"Chư vị, còn chưa đi mau, đến Thu Trọng tiên sinh còn bị vây khốn, không muốn chết thì mau quay về."*

Mấy chục thiên thần này nhanh chóng thoát đi.

Lúc bọn họ trốn đi, tin tức Tần Vũ bố trí đại trận vây khốn Thu Trọng Phục và mấy chục thiên thần vào trong cũng theo đó được truyền đi rất nhanh.

Thành chủ Úy Trì thành 'Úy Trì Cung Lam' vừa nhận được tin tức lập tức thông qua truyện tống trận đặc biệt của mỗi thành trì tại thần giới trực tiếp đi tới Đông cực Huyễn Kim sơn đem tin này báo cho Đông cực thánh hoàng.

…….

Đông cực thánh hoàng nhận được tin tức này lập tức phái người vốn quen biết Tần Vũ 'Hoàng Tĩnh' và Úy Trì Cung Lam cùng đến Mê Nhĩ sơn của Úy Trì thành mời Tần Vũ.

Trong quá trình hai người Hoàng Tĩnh đang từ Úy Trì thành cực tốc bay tới Mê Nhĩ sơn, các đại thánh hoàng khác của thần giới cùng với Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo cũng đều nhận được tin này.

Thế lực nào cũng có người của mình trong các đại thành trì tại thần giới. Thời gian mà nhân viên tình báo của họ biết được tin tức không chênh lệch mấy với Úy Trì Cung Lam, chỉ là bọn họ muốn đem tin tức này truyền về có chút phiền phức. Không giống như Úy Trì thành có thể trực tiếp chuyển đến Đông cực Huyễn Kim sơn.

Bắc cực Phiêu Tuyết thành, tại hoa viên phía sau Bắc cực thánh hoàng điện.

Khương Phạm đang cùng với phu nhân cười nói thì thủ lĩnh tình báo, trung bộ thiên thần *"Khương Dư Sam"* vội vã đi tới cửa hậu hoa viên, hộ vệ canh cửa lập tức ngăn Khương Dư Sam lại.

"Để hắn vào." không đợi Khương Dư Sam mở miệng Khương Phạm đã lên tiếng.

Khương Dư Sam đi vào lập tức quỳ xuống cung kính bẩm báo: *"Thánh hoàng bệ hạ, vừa nhận được tin tức tại Úy Trì thành của Đông bộ thần giới phát hiện một trận pháp cao thủ, trận pháp cao thủ này bố trí ra một đại trận đem 'Thu Trọng Phục' cùng mấy chục thiên thần vây khốn trong đó."*

Thoáng nghe 'trận pháp cao thủ' Khương Phạm vốn không để ý. Lúc này không khỏi kinh dị nhìn Khương Dư Sam: *"Dư Sam, ngươi có dám khẳng định sự chính xác của tin tức này không? Khẳng định là Thu Trọng Phục bị vây khốn trong đại trận?"*

Tuy số lượng của thượng bộ thiên thần tại thần giới không ít nhưng Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm còn nhớ rõ tên tuổi và các tin tức liên quan đến từng người.

"Vạn phần khẳng định, điều này có người nhìn thấy tận mắt!" Khương Dư Sam phi thường khẳng định nói.

Khương Phạm khẽ gật đầu sau đó nhắm hai mắt lại. Hầu như trong chớp mắt cả thần giới liền nằm trong sự quan sát của Khương Phạm, tòa đại trận tại Úy Trì thành cũng nằm trong sự quan sát của ông.

Trong tích tắc, Khương Phạm mở mắt ra, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

"Dư Sam, ngươi tự mình mang thiếp mời của ta đi tìm người bố trí đại trận đó."

Trên mặt Khương Phạm hiện lên tiếu dung hiếm khi thấy.

"Phu quân, người này đáng để phu quân tự thân phát thánh hoàng thiệp?" Phu nhân của Khương Phạm, Chu Loan Phượng, hiếu kì nói. Khương Phạm liền cười giải thích: *"Phu nhân, ta vừa quan sát đại trận của người đó, đại trận đó quả nhiên có thể gọi là một không gian, ta thấy, người đó về mặt trận pháp không thua kém bao nhiêu so với 'Tượng Thần' Xa Hầu Viên năm xưa!"*

"Có thực lực như thế sao?" Chu Loan Phượng kinh dị nói : *"Xa Hầu Viên là Tượng Thần, người này có thể tương đương với Tượng Thần? Cửa ải khó khăn nhất của luyện khí đại sư chính là tài nghệ trận pháp, nếu người đó quả thật có thực lực trận pháp của Tượng Thần không phải là hắn có khả năng trở thành một tân Tượng Thần sao?"*

Chu Loan Phượng lúc này đã minh bạch vì sao phu quân của mình coi trọng cao thủ trận pháp mới xuất hiện này.

Khương Phạm lắc đầu cười không nói.

Theo như Khương Phạm nghĩ thì rất khó nói liệu thực lực trận pháp của Tượng Thần có cao hơn cao thủ trận pháp mới xuất hiện

này hay không.

Khương Phạm nhìn về phía Khương Dư Sam: *"Dư Sam, người đó tên gọi là gì?"* ; muốn phát thiếp mời của thánh hoàng mà không biết tên đối phương thì thật không hay chút nào.

"Tần Vũ!" Khương Dư Sam đáp nhanh.

"Ah, Tần Vũ, tên rất hay." Khương Phạm mỉm cười, trong tay xuất hiện một quyển trục kim sắc, kế đó tùy tiện dùng thần thức viết lên đó lời thỉnh mời.

Khương Dư Sam nhận lấy tấm thánh hoàng thiệp rồi lui ra ngoài.

"Đợi một chút." Khương Phạm đột nhiên lên tiếng nói.

Khương Dư Sam lập tức dừng lại, chuyển thân chờ mệnh lệnh của Khương Phạm, Khương Phạm cười nói: *"Theo ta tính thì người của Đông cực thánh hoàng chắc chắn nhanh hơn chúng ta một bước, từ Úy Trì thành đến ngọn núi đó cũng chỉ mất chút thời gian, ngươi hiện tại nên trực tiếp từ Phiêu Tuyết Thành đi đến chờ Tần Vũ tại truyền tống trận ở bên ngoài Đông cực Huyễn Kim sơn !"*

"Tuân lệnh, thánh hoàng bệ hạ." Trên mặt Khương Dư Sam không khỏi hiện lên một tia tiếu dung.

Đích xác nếu hắn đến Úy Trì thành có khi lại không gặp được Tần Vũ nhưng đợi ở truyền tống trận bên ngoài Đông cực Huyễn Kim sơn khẳng định là gặp được.

……

Ngang với thượng bộ thiên thần, quan trọng hơn là trận pháp tông sư, chỉ cần … thì có thể dễ dàng thành một luyện khí tông sư!

Thủ lĩnh một phương thế lực có thể kháng cự sự hấp dẫn của

luyện khí tông sư hay sao?

…

Kì thật nếu các phương để thần vương xuất mã thì chỉ trong chớp mắt đã có thể đến trước mặt Tần Vũ. Chỉ là địa vị của thần vương quá cao, không thua kém mấy so với bát đại thánh hoàng. Buộc thần vương tự thân xuất mã đi mời một trận pháp tông sư? Không có thần vương nào chịu hạ thấp thân phận làm điều này.

Vài ngày sau, trong trận pháp *"Càn Khôn"*.

Một đoàn người đang cung kính đứng yên lặng, đứng đầu là Thu Trọng Phục, tiếp theo có 10 người: Xích Hồng Phong, Tiên Vu …, Lam Sơn Hỏa, Nhạc Vũ Dao, Nhạc Vũ …, Y Cung Thư, Cận Không, Cận Long, Liễu Băng, Đàm Cửu.

Tiếp sau lưng 10 người này chính là một trăm lẻ hai hạ bộ thiên thần.

"Bái kiến chủ nhân!" toàn bộ một trăm mười ba thiên thần cúi người cung kính nói.

Tần Vũ đứng đối diện với một trăm mười ba thiên thần, sau lưng Tần Vũ chính là mấy người Hắc Vũ, Phúc bá, Ốc Lam, Ô Hách, Hồng Vũ, Lục Thủy.

Mục quang của Tần Vũ nhìn thẳng vào Đàm Cửu.

"Đàm Cửu." Tần Vũ lên tiếng gọi, trên mặt hiện lên nét cười nhẹ.

Đàm Cửu bước lên trước một bước, cung kính nói: *"Chủ nhân, trước đây Đàm Cửu bất kính đối với chủ nhân, mong chủ nhân thứ tội."* Đàm Cửu lúc này đã không dám có lấy một chút ý nghĩ đối nghịch.

"Mùi vị oán hận xem ra khó chịu đựng nhỉ." Tần Vũ mỉm cười nói.

Sắc mặt Đàm Cửu tái đi. Lúc vừa bị hấp thu vào Tỏa Thần tháp, Đàm Cửu đích xác rất oán hận Tần Vũ, nhưng hắn vừa có ý nghĩ oán hận Tần Vũ thì linh hồn phảng phất như bị thiêu đốt đau đớn chịu không nổi. Lúc này Đàm Cửu đã nghĩ ra, linh hồn bị trói buộc thì không được có một chút ý nghĩ đối nghịch. Nếu không thì chính là tự tìm khổ.

"Đàm Cửu sau này không dám nữa." Đàm Cửu cung kính nói.

Tần Vũ gật đầu, nhìn Thu Trọng Phục một cái: *"Thu Trọng Phục, nghe nói những thiên thần bình thường đều xưng hô ngươi là "*Thu Trọng tiên sinh*", lúc này có phải ngươi cũng rất ấm ức khó chịu không?"*

Thu Trọng Phục giọng bình ổn nói: *"Chủ nhân có thể bố trí được đại trận như thế này, ít nhất về tài nghệ trận pháp cũng là người mạnh nhất mà Thu Trọng đã gặp bao nhiêu năm nay. Chủ nhân có tài nghệ trận pháp như thế thì tài nghệ luyện khí chắc cũng rất cao. Thu Trọng tin rằng đi theo chủ nhân còn tốt hơn làm cường đạo."*

Thực tế Thu Trọng Phục có ấm ức thì cũng bất lực, linh hồn cũng đã bị trói buộc. Hắn còn có thể làm gì?

"Thu Trọng Phục, từ hôm nay trở đi, ngươi cùng với Phúc bá quản lí đám thiên thần này. Đồng thời ngươi cũng làm cận vệ cho ta, lúc ta đi ra ngoài thì ngươi ở bên cạnh ta, còn lúc ta tu luyện thì ngươi có thể đi làm chuyện riêng của ngươi." Tần Vũ bình thản nói.

"Tuân lệnh, chủ nhân." Sắc mặt Thu Trọng Phục thoáng xuất hiện tia vui mừng.

Thu Trọng Phục lo nhất là Tần Vũ bắt hắn ở trong Khương Lan giới, như thế thì vô cùng buồn chán. Ở bên cạnh Tần Vũ thì có thể

đi đây đó tại thần giới.

Tần Vũ tâm ý nhất động, toàn bộ một trăm mười hai thiên thần liền thu nhập vào trong Khương Lan giới, chỉ có đám Thu Trọng Phục cùng Hồng Vũ, Lục Thủy, Ô Hách còn ở lại.

*"Đại ca, đệ còn tưởng "*Lưu Quang thương đạo*" do đệ sáng tạo có thể chiến thắng đại ca, không tưởng được chỉ trong chớp mắt đại ca có thể bắt giữ thượng bộ thiên thần, lại còn bố trí ra đại trận như thế này."* Hắc Vũ cảm thán nói.

Tần Vũ kinh dị: *"Lưu Quang thương đạo chính là thương thuật quái dị đó của đệ?"*

"Tại sao lại bảo quái dị?" Hắc Vũ bất mãn nói, y thực không dễ dàng gì tìm được cách tu luyện này.

Tần Vũ cười ha ha: *"Ah, không phải quái dị, là lợi hại, là lợi hại, được chưa?"* Hắc Vũ không khỏi bật cười.

"Tần Vũ đại nhân, đúng là quái dị nha, bọn tôi vừa về đến thần giới liền cảm ứng được chừng nào thiên kiếp hạn kỳ rồi." Hồng Vũ nhoẻn cười đưa đôi mắt đẹp nhìn Thu Trọng Phục luôn giữ bộ mặt lạnh lùng rồi nói với Tần Vũ.

Ốc Lam cũng gật đầu nói: *"Đúng, bọn ta đích xác là vừa đi ra liền cảm ứng được bao giờ thiên kiếp hạn kỳ."*

"Oh?"

Trong lòng Tần Vũ mơ hồ nhận định.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của mình, càn khôn thế giới là một thế giới tồn tại độc lập, thần kiếp thông dụng của thần giới, tiên ma yêu giới đều vô pháp hàng lâm tại càn khôn thế giới.

"Đại khái chừng nào độ kiếp?" Tần Vũ cười nói.

"Nhanh thôi, hơn trăm năm à." Hồng Vũ nói, Ô Hách há miệng nói: *"Ta cũng không chênh lệch lắm, trên dưới 200 năm."*

Tần Vũ khe khẽ gật đầu.

Lúc này Thu Trọng Phục với bộ mặt lạnh lùng thường trực đứng ở bên cạnh Tần Vũ cảm thấy nghi hoặc trong lòng, thủ hạ của chủ nhân sao còn chưa độ thần kiếp?

"Được rồi, mấy người các ngươi vào Khương Lan giới đi, Tiểu Hắc, đệ tu luyện hay ra ngoài đi đây đó với ta?" Tần Vũ cười nói.

"Đương nhiên là đi ra ngoài với đại ca." Hắc Vũ cười nhẹ nói, sau đó Hắc Vũ nhìn trận pháp không gian một lượt, cảm thán nói: *"Trận pháp không gian này thật lợi hại, không thua kém Khương Lan giới, bọn Hồng Vũ còn chưa độ kiếp, ở tại đây lại có thể bảo trì nhân hình."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Tần Vũ mang Khương Lan giới từ trong càn khôn thế giới ra, sau đó thu nhập thể nội, chỉ cần không để Khương Lan giới ở càn khôn thế giới thì thần kiếp đám người Hồng Vũ có thể cảm ứng được thần kiếp.

Nhẹ nhàng thu lại trận pháp không gian, Tần Vũ, Hắc Vũ sánh vai nhau đi trước, hai người Thu Trọng Phục, Phúc bá đi theo phía sau.

"Tần Vũ!"

Hoàng Tĩnh đang đợi bên ngoài trận pháp, vừa nhìn thấy trận pháp tiêu tán lập tức ứng tiếng gọi, đồng thời thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt Tần Vũ. Lúc này bên cạnh Hoàng Tĩnh còn có một trung niên nam tử râu tóc rậm rạp đen nhánh, chỉ nhìn khí thế đã có cảm giác trầm ổn như Thái Sơn.

Trung niên nam tử đó mở miệng nói: *"Tần Vũ, tại hạ là Úy Trì thành chủ Úy Trì Cung Lam, vị này chính là công chúa Hoàng Phủ Tĩnh của Đông cực Huyễn Kim sơn, hai người chúng tôi tới đây chính là lĩnh mệnh của Đông cực thánh hoàng tới mời các hạ đến gia nhập làm một thành viên của Huyễn Kim sơn."*

"Hoàng Phủ Tĩnh? Công chúa?" Tần Vũ cười dài nhìn về phía *"Hoàng Tĩnh"*, Hoàng Tĩnh thấy hắn cười, bất giác khuôn mặt trắng trẻo đỏ hồng.

Lúc này Úy Trì Cung Lam đưa cho Tần Vũ một quyển trục kim sắc.

Hai huynh đệ Tần Vũ, Hắc Vũ nhìn nhau một cái, Tần Vũ liền tiếp lấy quyển trục kim sắc trực tiếp dùng thần thức đọc lướt qua nội dung trong quyển trục, chính là thiếp mời của Đông cực thánh hoàng.

Hai người Úy Trì Cung Lam, Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Tần Vũ, đợi câu trả lời của Tần Vũ. Nếu một người bình thường nhận được thiếp mời của thánh hoàng khẳng định sẽ hưng phấn nhận lời, chỉ là Tần Vũ bây giờ thân phận lại là một trận pháp tông sư.

Trầm ngâm một lúc, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tĩnh: *"Hoàng Tĩnh cô nương, ah, Hoàng Phủ Tĩnh công chúa, ta muốn hỏi một khi ta gia nhập Đông cực Huyễn Kim sơn có phải là hoàn toàn phải nghe theo mệnh lệnh của Đông cực Huyễn Kim sơn?"*

Úy Trì Cung Lam kinh ngạc giơ ngón tay cái lên với Hoàng Phủ Tĩnh: *"Giỏi!"*

Hoàng Phủ Tĩnh cười nói: *"Ta biết là huynh quan tâm điều này, nên trước khi ta đi đã thương lượng việc này với phụ hoàng, huynh chỉ cần đến Đông cực Huyễn Kim sơn của ta, tự do hoàn toàn không bị trói buộc, cho dù sau này huynh muốn li khai thì Đông cực Huyễn Kim sơn của ta cũng không ngăn cản."*

Trong lòng Tần Vũ thấy nhẹ nhõm, đồng thời cũng dâng lên một tia cảm kích, xem ra Đông cực thánh hoàng đối đãi với mình rất tốt.

Có điều Tần Vũ lại không biết, không chỉ Đông cực thánh hoàng, thực tế 7 vị thánh hoàng khác, còn có cả người của Huyết Yêu sơn, Tu La hải, Song Vực đảo đều có thể không hạn chế tự do.

Nếu hạn chế tự do thì làm sao mà mời một trận pháp tông sư gia nhập được?

"Đại ca, huynh thật muốn đi?" Hắc Vũ hạ giọng nói : *"Hầu tử hắn lại đang ở ..."*

Hầu Phí đang ở Tu La hải, nhưng Tu La hải có thể nói là thế lực thù địch của bát đại thánh hoàng.

"Không sao, không nghe Đông cực thánh hoàng bệ hạ đã đáp ứng à, sau này chúng ta muốn li khai thì tùy ý sao?" Tần Vũ cười nói, kì thật với thủ đoạn của Tần Vũ, nơi nào có thể giam giữ hắn, chỉ là có lời đáp ứng từ miệng Đông cực thánh hoàng sự tình sau này càng giản đơn.

Úy Trì Cung Lam cười ha ha nói: *"Vậy thì tốt, vậy chúng ta đi thôi."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

"Thu Trọng Phục?" Úy Trì Cung Lam nhìn thấy Thu Trọng Phục, kinh dị nói : *"Ta nghe nói ngươi bị đại trận giam giữ rồi. Thật thế sao?"* Úy Trì Cung Lam không nghĩ một thượng bộ thiên thần dễ dàng khuất phục như thế.

Tần Vũ liền nói: *"Thu Trọng Phục bây giờ là cận vệ của ta."*

Thu Trọng Phục nghe thấy lời Tần Vũ, trong lòng cảm kích, tuyệt không thể để người khác biết hắn là người hầu của Tần Vũ,

điều này vô cùng mất mặt.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng kinh ngạc nói:

"Thu Trọng Phục vốn rất cao ngạo, năm xưa ta muốn mời ông ấy gia nhập Huyễn Kim sơn, ông ấy chết cũng không đáp ứng, không ngờ ông ấy nguyện ý làm cận vệ cho Tần Vũ huynh."

"Không chỉ thượng bộ thiên thần làm cận vệ, người này là Khôi Lỗi, hơn nữa còn không phải là Khôi Lỗi bình thường." mục quang của Úy Trì Cung Lam nhìn thẳng vào Phúc bá.

Sắc mặt Tần Vũ trầm xuống nói: *"Phúc bá là quản gia của ta."*

Trong lòng Tần Vũ đã sớm coi Phúc bá là một con người chân chính. Xem là một lão quản gia cần mẫn. Hắn không thích người khác nói Phúc bá là Khôi Lỗi.

Úy Trì Cung Lam nhìn sắc mặt Tần Vũ, biết được suy nghĩ của Tần Vũ liền nói: *"Ha ha, thì ra là quản gia của Tần Vũ huynh đệ."* Cười xong rồi Úy Trì Cung Lam không đề cập đến chuyện Phúc bá nữa.

Chương 534

Đông Cực Huyễn Kim Sơn

Tần Vũ quay sang nói chuyện với Hoàng Phủ Tĩnh và Hắc Vũ, còn Úy Trì Cung Lam thì lại đang nói chuyện với Thu Trọng Phục. Úy Trì Cung Lam và Thu Trọng Phục hiển nhiên trước đây có quen biết.

Một đoàn người cực tốc phi hành, Tần Vũ thi triển *"không gian lĩnh vực"* đem Phúc bá bao hàm vào trong, để Phúc bá luôn ở sau lưng hắn.

Linh hồn cảnh giới của Tần Vũ đạt tới hạ bộ thiên thần đỉnh phong. Thêm vào sự hỗ trợ của Lưu Tinh lệ đích xác có thể dựa vào không gian chi lực của thần giới để thi triển *"không gian lĩnh vực"*.

....

Tiến nhập Úy Trì thành, đoàn người Tần Vũ, Hoàng Phủ Tĩnh nhanh chóng đến truyền tống trận tại đây.

Tần Vũ vừa nhìn thấy truyền tống trận này liền thấy chấn kinh, hắn biết tại thần giới vô pháp thuấn di nên không tưởng được thần giới còn có truyền tống trận. Truyền tống trận trước mắt có hình lập phương, có thể chứa được vài chục người tiến nhập cùng một lúc. Chỉ là truyền tống trận này nhìn thấy rất giản đơn.

"Trận thế đơn giản như thế, có thật có thể truyền tống người?" Tần Vũ kinh ngạc hỏi.

Úy Trì Cung Lam bật cười: *"Tần Vũ huynh đệ, huynh đệ không biết điều này rồi, trận thế này căn bản không có tác dụng gì, còn điểm*

quan trọng chân chính của nó ta cũng không rõ lắm. Bất quá truyền tống trận của thần giới cũng chỉ có thần vương cao thủ mới có thể bố trí."

"Phụ hoàng của ta cũng đã nói qua, truyền tống trận chẳng có quan hệ gì nhiều với trận pháp mà là có quan hệ với không gian pháp tắc." Hoàng Phủ Tĩnh ở một bên giải thích.

Trong lòng Tần Vũ liền có một khái niệm mơ hồ.

Có thể đến khi mình hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc của thần giới mới rõ được làm sao bố trí truyền tống trận mất.

"Đi qua truyền tống trận chúng ta sẽ đến được bên dưới Huyễn Kim sơn." Úy Trì Cung Lam giải thích.

Hắc Vũ nghi hoặc hỏi: *"Vì sao không trực tiếp truyền tống tiến nhập Huyễn Kim sơn thế?"*

Hoàng Phủ Tĩnh cười tít mắt nói: *"Nếu trực tiếp truyền nhập Huyễn Kim sơn vậy không phải nói là chỉ cần tốn một ít thần linh thạch là thần nhân đều có thể trực tiếp truyền nhập Huyễn Kim sơn rồi sao? Như vậy sao được?"*

Hắc Vũ gật đầu.

Mấy người Tần Vũ khởi động truyền tống trận, không cảm thấy chút ba động, chỉ phát hiện không gian trước mắt biến ảo, mấy người Tần Vũ đã đến nơi.

"Ha ha, Úy Trì huynh!"

"Vị đó là Tần Vũ?"

……

Mấy người Tần Vũ mới vừa truyền tống tới đã nghe âm thanh huyên náo, hơn nữa nghe ra toàn là nói tới mấy người bọn họ. Tần

Vũ không khỏi nghi hoặc nhìn qua.

Trước mặt có mười mấy nam nữ ở bên ngoài truyền tống trận, mặt mày tươi tỉnh nhìn đám người Tần Vũ. Tần Vũ nhìn một lượt phán đoán được đoàn người trước mặt đều là cao thủ cấp thiên thần, yếu nhất cũng là trung bộ thiên thần.

"Chuyện này. Chuyện này là sao?" Tần Vũ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Hoàng Phủ Tĩnh, Úy Trì Cung Lam.

Hoàng Phủ Tĩnh cười giải thích cho Tần Vũ: *"Tần Vũ, rất đơn giản, trận pháp tông sư huynh rất có giá trị đó, vì thế nhân mã các phương đều đến rồi, để ta giới thiệu cho huynh một phen."*

Đám người đó vốn không biết Tần Vũ, nghe Hoàng Phủ Tĩnh đối thoại với Tần Vũ liền biết hắc y thanh niên trước mặt chính là Tần Vũ.

"Đây là bên Nam cực thánh hoàng, cũng chính là người của Kính Quang thành." Hoàng Phủ Tĩnh chỉ một bạch y mĩ nữ xinh đẹp nói. bạch y mĩ nữ đó liền khẽ nghiêng người nói với Tần Vũ: *"Tần Vũ tiên sinh, ta đại diện cho Nam cực thánh hoàng bệ hạ tới mời tiên sinh gia nhập Kính Quang thành, đây là thiếp mời."*, nói rồi đưa thiếp mời ra.

Hoàng Phủ Tĩnh chẳng quan tâm, tiếp tục nói: *"Đây là bên Tây cực thánh hoàng, cũng chính là người của Hỏa Diễm sơn."* Hoàng Phủ Tĩnh chỉ một thanh niên toàn thân rực màu hồng bên cạnh nói.

Thanh niên hồng sắc trường phát đó cũng khẽ nghiêng người, mỉm cười nói với Tần Vũ: *"Tần Vũ…"*

Hắn còn chưa nói xong Hoàng Phủ Tĩnh lại tiếp tục chỉ một người: *"Đây là người bên Tây Bắc thánh hoàng, cũng chính là người của Lôi Phạt thành."*

Đó là một nữ tử lạnh lùng, trong mắt nữ tử này lúc nào cũng

có thiểm điện lấp lóe, nhưng lúc này, lại để lộ một tia tiếu dung với Tần Vũ: *"Tần Vũ tiên sinh, thánh hoàng bệ hạ nhà ta rất xem trọng, đặc biệt sai ta …"*

Hoàng Phủ Tĩnh lại cắt ngang lời của nữ tử này, tiếp tục chỉ một người.

….

Giới thiệu liên tục một hơi sáu người, sáu người này phân biệt do sáu thánh hoàng sai tới. Trong đáy lòng Tần Vũ thấy rất kì quái, Hoàng Phủ Tĩnh vì sao còn chưa giới thiệu đến người của Bắc cực thánh hoàng vậy?

Không lẽ Bắc cực thánh hoàng không phái người tới?

"Vị này là bên Bắc cực thánh hoàng, cũng chính là người của Phiêu Tuyết Thành." Hoàng Phủ Tĩnh chỉ một thanh niên nói.

Thanh niên đó khẽ nghiêng người nói: *"Tần Vũ tiên sinh, tại hạ Khương Dư Sam, phụng lệnh thánh hoàng bệ hạ muốn mời Tần Vũ tiên sinh gia nhập Phiêu Tuyết Thành, đây là thiếp mời."*

Thật khó tin. Tần Vũ tự tay nhận lấy thiếp mời này.

Trên mặt Khương Dư Sam bỗng hiện lên hỉ sắc, vừa rồi liên tục sáu người Tần Vũ đều không nhận thiếp mời của ai. Nhưng sau khi Tần Vũ nhận thiếp mời liền thở dài nói: *"Dư Sam huynh, ta rất có hảo cảm với Phiêu Tuyết Thành, tiếc là ta đã đáp ứng Huyễn Kim sơn, vì thế chỉ có thể xin lỗi thôi."*

Khương Dư Sam giật mình, cuối cùng cũng chỉ biết lắc đầu bất lực.

Sắc mặt Tần Vũ đầy vẻ áy náy, nhưng thật ra đáy lòng Tần Vũ đã sớm nghĩ kỹ, muốn cưới Lập nhi bây giờ tuyệt không ổn, đợi đến khi chuẩn bị đầy đủ một chút, sau khi liên lạc với Lan thúc rồi

hãy cầu thân cũng chưa muộn.

"Ba người còn lại này chắc là người của Song Vực đảo, Huyết Yêu sơn, Tu La hải, chỉ là ta không biết rõ lắm về họ nên không giới thiệu." Hoàng Phủ Tĩnh nhạt nhẽo nói.

Nghe ngữ khí của Hoàng Phủ Tĩnh hiển nhiên thái độ đối với người của ba phương này không được tốt.

Người của ba phương cũng không để tâm, tự giới thiệu mình.

Tần Vũ chỉ yên lặng nghe, nhìn sứ giả của Tu La hải một cái, tuyệt không nói một lời.

Đợi mọi người ở đó nói xong, Tần Vũ mới mở miệng: *"Chư vị, ta đã đáp ứng lời mời của Đông cực thánh hoàng rồi, việc này có trước có sau, thực rất xin lỗi."*

Tần Vũ khẽ nghiêng người với chúng nhân rồi cùng mấy người Hoàng Phủ Tĩnh rời khỏi.

"Đông cực thánh hoàng phái Tĩnh công chúa tự thân xuất mã, chẳng trách có thể dễ dàng triệu mời Tần Vũ làm thành viên." Đám sứ giả đó cảm thán vài câu. Cuối cùng đám người này đành bất lực li khai.

…

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn, cả thiên không đều bị che phủ. Chỉ cần ở bên dưới Huyễn Kim sơn, vô luận là cái gì cũng đều chỉ là một màu đen.

"Huyễn Kim sơn này quả là lớn thật, diện tích ít nhất cũng phải vạn dặm đó." Tần Vũ cảm thán nói.

Hoàng Phủ Tĩnh cười nhẹ nói: *"Diện tích Huyễn Kim sơn gần mười vạn dặm, trong tám thành lớn chỉ có Tây cực Hỏa Diễm sơn và*

Đông Bắc Lâm Hải chi thành lớn hơn một chút."

"Mười vạn dặm?" Tần Vũ lại ngẩng đầu lên nhìn đại sơn to lớn già thiên cái địa lơ lửng trên không, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Sau đó mấy người Tần Vũ, Hắc Vũ, Thu Trọng Phục, Phúc bá, Hoàng Phủ Tĩnh, Úy Trì Cung Lam trực tiếp bay lên phía trên, Phúc bá vẫn ở trong phạm vi không gian lĩnh vực của Tần Vũ.

Phi hành lên càng gần Huyễn Kim sơn Tần Vũ càng cảm thấy sự to lớn của Huyễn Kim sơn, cảm thấy áp lực càng nặng nề.

Đến lúc hoàn toàn đến gần đáy Huyễn Kim sơn mới phát hiện mặt đất dưới đáy Huyễn Kim sơn không phải là một khối thiết bản mà có rất nhiều hốc sâu, mấy người Tần Vũ dưới sự hướng dẫn của Hoàng Phủ Tĩnh tiến nhập một đường hầm.

Đường hầm rất ngắn, chỉ dài khoảng trăm mét, xuyên qua đường hầm này liền đặt chân lên một sơn đạo.

Sơn đạo này quanh co khúc khuỷu, dài hơn ngàn mét, mấy người Tần Vũ bay mất một lúc mới nhìn thấy tòa thành trì duy nhất trên Huyễn Kim sơn.

"Những động phủ ở ngoài thành đa số là nơi các thiên thần tu luyện. Trên Huyễn Kim sơn rất nhiều loại động phủ rải rác đó." Hoàng Phủ Tĩnh chỉ về phía những động phủ kiến tạo ở lưng núi hoặc sơn nhai ngoài thành.

Tòa thành trì trên đất Huyễn Kim sơn này nhỏ hơn Huyễn Kim sơn rất nhiều, chỉ có diện tích nghìn dặm.

"Đúng là thành trì hiếm thấy." Tần Vũ cảm thán trong đáy lòng, tường thành của cả thành trì đều do quáng thạch kim hoàng chi sắc cấu thành, nhìn toàn thể cả thành trì giống như là hằng tinh … của phàm nhân giới.

Bước vào trong thành, những con đường của thành trì đều lát bằng gạch toàn một màu đen.

Người trên Huyễn Kim sơn tuyệt không nhiều, nhưng nhìn thử thì thấy đều là cao thủ cấp thiên thần. Điều này đích xác làm người ta chấn động. Làm một phép so sánh thì một trăm mười ba thiên thần Tần Vũ thu phục chẳng đáng gì.

"Phía Đông Huyễn Kim thành có một tòa Kim Kiếm vương phủ, phía Tây thành có một tòa Bách Hoa vương phủ. Trong hai tòa phủ đệ này có hai vị thần vương khác của Huyễn Kim sơn ta đang cư ngụ, do đó xưng là Kim Kiếm thần vương và Bách Hoa thần vương." Trên đường đi Hoàng Phủ Tĩnh giới thiệu với Tần Vũ.

Tần Vũ ghi nhớ trong lòng, khe khẽ gật đầu.

"Thiên thần quân đội trong thành tổng cộng có chín đại đội, chín vị đại đội trưởng, luận địa vị thì dưới phụ hoàng cùng hai vị thần vương còn có tam vị điện chủ." Hoàng Phủ Tĩnh cười nói.

Tần Vũ ngẫm nghĩ, phụ hoàng là Đông cực thánh hoàng, hai vị thần vương cũng biết rồi, ba vị điện chủ này là người như thế nào?

"Tần Vũ huynh đệ, thiên thần quân đội của Huyễn Kim sơn, chín vị đại đội trưởng đều có thực lực là thượng bộ thiên thần, công chúa cũng là một trong số đó. Huynh đệ biết không?" Úy Trì Cung Lam nói với Tần Vũ.

Hoàng Phủ Tĩnh chỉ biết trừng mắt nhìn Úy Trì Cung Lam.

"Điều này ta đã sớm biết rồi." Tần Vũ liền đáp.

Đi một lúc lâu, mấy người Tần Vũ vào đến nội thành, nội thành được xây dựng ở trung ương Huyễn Kim thành. Huyễn Kim thành có diện tích nghìn dặm còn nội thành chỉ có diện tích trăm dặm.

"Đây chính là hoàng thành, phụ hoàng của ta, còn có thành viên gia tộc của ta cùng với mấy người tam vị điện chủ đều sống trong đây." Hoàng Phủ Tĩnh nói rồi đưa Tần Vũ đi về phía cổng hoàng thành: *"phụ hoàng ông ấy đã đợi huynh ở Đông cực thánh hoàng điện phía trước, đi nào."*

Hoàng thành thủ vệ nhìn thấy mấy người Hoàng Phủ Tĩnh lập tức cúi người hành lễ.

Hoàng Phủ Tĩnh đưa mấy người Tần Vũ trực tiếp đi về phía Đông cực thánh hoàng điện, hoàng thành này đích xác rất lớn, bố cục xây dựng cũng cực kì tinh tế, quanh co khúc khuỷu, rẽ hết chỗ này đến chỗ kia cuối cùng Hoàng Phủ Tĩnh cũng đưa mấy người Tần Vũ đến bên ngoài Đông cực thánh hoàng điện.

"Hô, cuối cùng cũng đến rồi." Trên mặt Hoàng Phủ Tĩnh cũng có một chút tiếu dung.

Tần Vũ nhìn Đông cực thánh hoàng điện trước mặt chỉ cảm thấy tim đập hơi nhanh hơn một chút, cũng bởi vì người hắn sắp gặp mặt là Đông cực thánh hoàng trong bát đại thánh hoàng.

Chương 535

Điện Phủ

Đông cực thánh hoàng điện, tuyệt nhiên không phải là một đại điện độc nhất mà là một cung điện to lớn có bố trí nhà thủy tạ, lầu các, hoa viên, tầng tầng lớp lớp lối đi. Bản thân Đông cực thánh hoàng nghỉ ngơi, triệu tập thủ hạ, tu luyện các thứ toàn bộ đều ở Đông cực thánh hoàng điện này, do đó có thể tưởng tượng diện tích mà Đông cực thánh hoàng điện chiếm lấy lớn đến mức nào.

Đoàn người Tần Vũ, Hoàng Phủ Tĩnh, Hắc Vũ, Úy Trì Cung Lam đều đứng bên ngoài cửa của Đông cực thánh hoàng điện, bước qua cửa này chính là đại điện của Đông cực thánh hoàng điện.

"Người gác cửa còn mạnh hơn cả đệ." Hắc Vũ nhỏ giọng than với vẻ kinh ngạc.

Tần Vũ không khỏi nhìn thị vệ đứng hai bên cửa, xem thực lực của hai thị vệ đó tối thiểu là trung bộ thiên thần, còn thực lực chuẩn xác thì Tần Vũ cũng không phán đoán được.

"Phụ hoàng biết huynh sắp tới chắc đã chuẩn bị kỹ càng để chiêu đãi huynh." Hoàng Phủ Tĩnh cười nói với Tần Vũ : *"Đi nào, chúng ta vào thôi."* Nói rồi bước về hướng cửa điện.

Một trong hai thị vệ ở hai bên cửa điện sắc mặt hiện vẻ tiếu dung, cung kính nói: *"Công chúa, thánh hoàng bệ hạ đã có lệnh truyền, khi Tần Vũ đại nhân đến thì trực tiếp đưa người tới "*Đình Nam' thủy tạ"."

Hoàng Phủ Tĩnh khe khẽ gật đầu rồi sau đó đưa đoàn người Tần Vũ bước vào đại điện.

Đại điện thật lớn, chiều dọc chiều ngang đều dài hơn hai mươi trượng, bình thường Đông cực thánh hoàng chính thức bàn chuyện tại đây. Hai bên đại điện đều có thông đạo, đoàn người Tần Vũ bước vào thông đạo bên phải.

"Đại ca, đệ có cảm giác trong này rất, rất kì quái!" thanh âm của Hắc Vũ vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Hắc Vũ ở cạnh bên, thoáng nhìn bốn phía, dùng thần thức truyền âm nói: *"Tiểu Hắc, cả cái Đông cực thánh hoàng điện này đều nằm trong phạm vi thần thức của Đông cực thánh hoàng, ông ấy luôn quan sát chúng ta."*

Nếu Đông cực thánh hoàng nghe được lời Tần Vũ nhất định vô cùng chấn kinh.

"Đại ca, huynh cảm ứng được thần thức của thánh hoàng?" Hắc Vũ lập tức truyền âm hỏi. Thần thức của thần vương, Tần Vũ cũng có thể tra ra?

Đối diện với sự nghi hoặc của Hắc Vũ, Tần Vũ chỉ khe khẽ gật đầu.

*"Không gian chi lực của "*Càn Khôn thế giới*" lúc nào cũng bố trí chung quanh thân thể, nếu có người muốn tra xét ta, tuyệt đối không thoát khỏi sự tra xét của ta."* Tần Vũ vô cùng tự tin thầm nghĩ.

Không gian chi lực của càn khôn thế giới, Tần Vũ là người sáng tạo càn khôn thế giới nên trong phạm vi không gian chi lực của càn khôn thế giới bao phủ, bất kì chút biến hóa nào Tần Vũ cũng đều biết ngay tức khắc.

Còn Đông cực thánh hoàng, lại không tra ra được không gian chi lực chung quanh thân thể Tần Vũ.

Một là vì không gian chi lực này là của càn khôn thế giới. Bản thân Đông cực thánh hoàng không biết một chút gì về không gian

pháp tắc của *"Càn Khôn thế giới"*.

Hai là vì bản thân Tần Vũ thao túng khống chế không gian chi lực của càn khôn thế giới đã đến mức xuất thần nhập hóa, giống như xuân phong hóa vũ xâm nhập mọi nơi chung quanh nên không ai có thể phát giác.

Chỉ là nếu hai người đối chiến, bản thân Đông cực thánh hoàng vốn đã lĩnh ngộ *"không gian pháp tắc"* có thể tức khắc vận dụng không gian chi lực của cả thần giới, Tần Vũ còn lâu mới là địch thủ.

…….

Nghe tiếng nước chảy róc rách bên tai, đi men theo bờ một cái hồ nhỏ bằng đá một chốc thì đến bên ngoài cửa một tòa trang viên.

"Đến nơi rồi. Phụ hoàng đang ở bên trong." Hoàng Phủ Tĩnh mỉm cười nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu, không tự chủ được sắc mặt lãnh tuấn hiện lên một tia tiếu dung. Tần Vũ và Hoàng Phủ Tĩnh tĩnh sánh vai nhau đi tới, mấy người Hắc Vũ, Úy Trì Cung Lam, Thu Trọng Phục, Phúc bá cũng đi theo phía sau.

Đi vào trong trang viện này rồi, nguyên lai lại là một cái ao lớn, trên mặt ao có một thông đạo nhỏ hẹp, đi qua thông đạo này thông đến một tòa kiến trúc tinh xảo trên mặt nước.

Đang ở đằng xa Tần Vũ đã nghe thấy tiếng cười nói từ trên tòa lâu các tinh xảo đó.

"Ah, có không ít người đó." Hoàng Phủ Tĩnh nở một nụ cười nói với Tần Vũ, đồng thời chân bước nhanh hơn đưa Tần Vũ trực tiếp tiến nhập tòa lâu các này, sau đó đi thẳng lên tầng hai.

Khắp bốn phía tầng hai đều là cửa, chỉ có một nửa là phòng ốc

còn một nửa là khoảng không.

Trong tầng hai có sáu người ngồi, ba nam ba nữ, phân biệt là một trung niên sắc mặt ôn hòa, hai phụ nữ xinh đẹp, còn có một cô bé rất hoạt bát và hai nam tử khí thế kinh nhân như bạo hổ.

"Phụ hoàng, Tần Vũ đã đến rồi, mẫu hậu, cô cô!" Hoàng Phủ Tĩnh nói rồi cười hi hi la lên.

Úy Trì Cung Lam lập tức cung kính nói: *"Bái kiến thánh hoàng bệ hạ, thần vương điện hạ, hoàng hậu nương nương."* Úy Trì Cung Lam chỉ chào ba người này, còn ba người kia thì chỉ gật đầu mỉm cười mà thôi.

"Tần Vũ, để ta giới thiệu cho huynh nhé." Hoàng Phủ Tĩnh nhiệt tình nói: *"Đây là phụ hoàng của muội."*

"Đông cực thánh hoàng!"

Mục quang của Tần Vũ dừng trên người của trung niên nam tử ôn hòa. Người trung niên ôn hòa này mặc kim sắc ti bào, màu sắc nhu hòa, trên mặt mang nét cười.

"Tần Vũ bái kiến thánh hoàng bệ hạ." Tần Vũ cúi người hành lễ.

Đông cực thánh hoàng 'Hoàng Phủ Ngự' đã cẩn thận quan sát Tần Vũ từ lúc hắn tiến vào, kết quả làm ông chấn kinh, trong thể nội Tần Vũ lại vẫn đang có khí tức của *"thần chi lực"*.

"Tần Vũ, thần chi lực của ngươi vẫn chưa biến thành thiên thần chi lực?" Đông cực thánh hoàng có chút kinh ngạc hỏi : *"Thần chi lực?"*

Cô bé hoạt bát ngồi cạnh bên lập tức kinh ngạc nói, hai nam tử kia cũng chấn kinh nhìn Tần Vũ. Một trận pháp tông sư tu vi tinh thông như thế mà trong thể nội lại vẫn đang là thần chi lực?

Tần Vũ gật đầu nói: *"Đúng vậy thưa thánh hoàng bệ hạ, tinh lực của tại hạ bình thường tập trung vào trận pháp, đối với năng lượng thể nội tuyệt không chú ý."*

"Nguyên lai là thế, chẳng trách ngươi có thể đạt được thành tích như thế này." Đông cực thánh hoàng gật đầu, hướng về một phụ nữ xinh đẹp bên cạnh nói: *"Lưu Hương, muội thấy Tần Vũ thế nào?"*

Đông cực thánh hoàng lập tức giới thiệu với Tần Vũ: *"Tần Vũ, đây là Bách Hoa thần vương."*

Tần Vũ cẩn thận quan sát mĩ phụ nhân trước mặt.

Mắt thấy mĩ phụ nhân mặc một bộ la sam phấn sắc, giữa trán có một chấm đỏ, ánh mắt như nước hồ thu. Bách Hoa thần vương *"Hoàng Phủ Lưu Hương"* cẩn thận quan sát Tần Vũ một lúc, cuối cùng khẽ gật đầu nói: *"Đúng là rất khá, ít nhất cũng trầm ổn hơn ba đứa con trai của huynh nhiều lắm."*

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự không nhịn được bật cười.

"Ba đứa con trai?" Tần Vũ nhìn hai nam tử trong các lâu một cái: *"không lẽ là hai người này với lại Hoàng Phủ Lưu Thủy, đều là con trai của Đông cực thánh hoàng?"*

Lúc Tần Vũ đang ngẫm nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Tĩnh tức thì tiếp tục giới thiệu: *"Tần Vũ, đây là mẫu hậu của muội."*

"Ra mắt hoàng hậu nương nương." Tần Vũ khẽ cúi người.

Hoàng hậu nếu luận địa vị thì cao nhưng luận thực lực lại không cao lắm, chỉ là trung bộ thiên thần mà thôi, song tu với Đông cực thánh hoàng bao nhiêu năm rồi mà thực lực thấp như thế cũng chứng minh ngộ tính tu luyện thật sự không cao. Hoàng hậu cũng khẽ gật đầu với Tần Vũ.

"Đây là muội muội Linh nhi của muội, Hoàng Phủ Linh. Đây là đại ca của muội Hoàng Phủ Liệt Quân, đây là nhị đệ của muội Hoàng Phủ Liệt Hỏa. Còn tam đệ nhà muội huynh cũng đã gặp rồi." Hoàng Phủ Tĩnh giới thiệu huynh đệ tỷ muội của mình rất ngắn gọn.

Tần Vũ khẽ hành lễ.

Hoàng Phủ Liệt Hỏa, Hoàng Phủ Liệt Quân đều để đầu vàng tóc cắt ngắn rất hợp nhãn, khí thế đều cực kì kinh nhân. Chỉ nhìn sơ, Hoàng Phủ Liệt Quân râu tóc dựng đứng, xem ra là người táo bạo. Hoàng Phủ Liệt Quân tóc ngắn như cương châm, toàn thân xem ra rất cương nghị, vững chãi hơn một chút, chỉ là hai mắt khép hờ, loại ngạo khí nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt không khỏi tán phát ra ngoài.

"Con trai con gái của Đông cực thánh hoàng này đều bất phàm a." Trong lòng Tần Vũ cảm thán: *"ba người con trai, hai người con gái, thực lực đều mạnh như thế."*

Tần Vũ tịnh không hiểu biết về bát đại thần tộc.

Bát đại thần tộc này không giống với phàm nhân tu luyện phi thăng lên. Huyết mạch của bát đại thần tộc là vô cùng trọng yếu, huyết mạch của đời thứ nhất của bát đại thần tộc là tốt nhất, thành tựu cao nhất.

Từng đời truyền lại, càng về sau huyết mạch càng không tốt, thành tựu càng khó đạt mức cao.

Giống như Khương gia của Bắc cực Phiêu Tuyết Thành, hai huynh đệ Khương Lan cùng với Khương Phạm đều là thần vương, còn Khương Hình cũng chỉ là đời kế sau hai người mà thôi. Nhìn lại Đông cực Huyễn Kim sơn, Bách Hoa thần vương này cùng Đông cực thánh hoàng, còn có Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi, ba người này cũng có quan hệ là anh em ruột. Đời thứ nhất của bọn họ khi tu luyện thì độ khó giảm đi rất nhiều.

Cha mẹ của mấy người Đông cực thánh hoàng, Bắc cực thánh hoàng ở đâu?

Trừ bản thân Đông cực thánh hoàng, Bắc cực thánh hoàng ra, vợ con họ cũng đều không biết. Đây cũng có thể tính là một bí mật của thần giới.

Bát đại thần tộc có ưu thế nhưng cũng có nhược điểm.

Mạnh như đời thứ nhất, nhân số tuy cực ít nhưng hơn nửa là thần vương, còn lại đều là thượng bộ thiên thần. Còn đời thứ hai, rất hiếm khi mới có một thần vương.

Còn đời thứ ba về sau, trong đó muốn có một thần vương là rất khó, trừ phi là người có nghị lực cực lớn.

Phàm nhân thì sao? Tuy độ khó của tu luyện rất lớn nhưng tiềm lực của bọn họ cũng rất lớn, không quản là đời nào, tu luyện đến về sau này đều có một tia hi vọng trở thành thần vương.

.....

"Tỷ tỷ, nghe nói tỷ rất có hảo cảm đối với Tần Vũ." Hoàng Phủ Linh mở to mắt lúc thì nhìn Hoàng Phủ Tĩnh, lúc thì nhìn Tần Vũ.

Hoàng Phủ Tĩnh không nhịn được trừng mắt nhìn Hoàng Phủ Linh một cái.

"Phụ hoàng, phụ hoàng mời Tần Vũ đến, người chuẩn bị cho Tần Vũ đảm đương chức vụ gì vậy?" Hoàng Phủ Liệt Hỏa mạnh mẽ lên tiếng.

"Đối với điều này ta đã nghĩ đến một chức vụ." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự mỉm cười nói: *"Các người cũng đều biết, trong hoàng thành có Đông cực thánh hoàng điện cùng với bốn điện khác là Lam Huyền điện, Hắc Phong điện, Liệt Quân điện, Thiên Hoang điện. Nhưng bây giờ chỉ có ba vị điện chủ, trong đó có Lam*

Huyền điện còn bỏ trống chưa có ai đảm đương được chức vụ Lam Huyền điện chủ, vì thế ta nghĩ …"

"Nhị ca!" Bách Hoa thần vương nhướng mắt, khí thế trở nên lăng lệ.

"Nhị ca, vị trí điện chủ của Lam Huyền điện vẫn bỏ trống không phải vì không có người đảm đương được mà là do cạnh tranh quá kịch liệt, vì thế vẫn chưa có phán định được. Vị trí điện chủ gần với địa vị của thần vương, nhị ca không thể dễ dàng cấp cho một người mới đến chưa có thành tích gì như thế." Bách Hoa thần vương trực tiếp phản đối.

Một thần vương phản đối liền làm cho Đông cực thánh hoàng không nói được lời nào nữa.

Đông cực Huyễn Kim sơn có tam đại thần vương, Hoàng Phủ Ngự, Hoàng Phủ Lôi, Hoàng Phủ Lưu Hương. Trong ba người này chỉ có Hoàng Phủ Lưu Hương là nữ, lúc bình thường hai vị ca ca đều nhường nhịn vị muội muội này.

*"Nhị ca, huynh xem, điện chủ của Hắc Phong điện và Thiên Hoang điện đều là lão thần đã lập công lao to lớn trong đại kiếp khoáng thế sáu ức vạn năm trước, thành tích rất nhiều, thực lực cũng đều là thượng bộ thiên thần đỉnh phong. Bọn họ làm điện chủ không ai phản đối. Liệt Quân điện thì đặc cấp cho đại hoàng tử "*Hoàng Phủ Liệt Quân*", đại hoàng tử bao nhiêu năm nay suất lĩnh đại quân thiên thần nam chinh bắc chiến. Thêm vào địa vị của nó, nó làm điện chủ cũng không ai phản đối. Chỉ là hiện tại lại dùng một người mới …"*

Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương lắc đầu, hiển nhiên là Hoàng Phủ Lưu Hương rất bất mãn.

Tần Vũ nghe lời Bách Hoa thần vương nói một lượt liền hiểu ngay, đây là đẳng cấp và địa vị của Đông cực Huyễn Kim sơn. Rất hiển nhiên, bốn vị điện chủ này là nhân vật gần ngang với thần

vương, địa vị cao hơn thượng bộ thiên thần bình thường.

Nếu mình thành một điện chủ sau này cầu thân với Bắc cực thánh hoàng cũng có chút tiếng tăm. Nhưng mà thành tích của mình quá kém.

"Thánh hoàng bệ hạ …" Tần Vũ vừa muốn lên tiếng cự tuyệt.

Đông cực thánh hoàng lại giơ tay ngăn lại, sau đó cười nói với Bách Hoa thần vương: *"Lưu Hương, muội nói cũng có đạo lí, mấy năm nay người chân chính tranh đoạt vị trí Lam Huyền điện chủ chỉ có hai người phải không? Một là môn nhân của muội, còn có một đại đội trưởng của thiên thần quân đội."*

Hoàng Phủ Lưu Hương khe khẽ gật đầu nói: *"Tuyết Ngữ nó tuy là nữ tử nhưng đã theo muội bao nhiêu năm rồi. Nhìn đi nhìn lại thì đã lập rất nhiều công lao cho Huyễn Kim sơn ta. Luận thực lực, nó cũng là thượng bộ thiên thần. Nó làm Lam Huyền điện chủ sao lại không được?"*

Lúc này Hoàng Phủ Liệt Quân vốn một mực trầm mặc lên tiếng: *"Cô cô, Tuyết Ngữ cô ấy đích xác rất giỏi, nhưng hảo huynh đệ Đổng Hầu của con trong thiên thần quân đội không thấp hơn con, mặc dù nói thiên thần quân đội là do con thống lĩnh nhưng thực chất phần lớn thời gian là do Đổng Hầu huynh đệ nắm giữ. Còn địa vị, thành tích, thực lực cũng đủ để đảm đương vị trí Lam Huyền điện chủ."*

Tần Vũ chỉ đứng một bên lắng nghe.

Rất hiển nhiên, Đông cực thánh hoàng ủng hộ mình, Bách Hoa thần vương ủng hộ môn nhân của bà ta còn Hoàng Phủ Liệt Quân cùng với rất nhiều người trong thiên thần quân đội ủng hộ cho Đổng Hầu.

"Đại ca, tựa hồ như vị trí này rất nhiều người muốn tranh đoạt." Hắc Vũ dùng thần thức truyền âm nói.

"Ta không đến thì hai phe bọn họ duy trì trạng thái đối lập, hiện tại ta đến đây, Đông cực thánh hoàng muốn cấp vị trí này cho ta, hai phe này tự nhiên không thể ngồi yên rồi." Tần Vũ truyền âm hồi đáp, hắn vẫn giữ bình tĩnh.

Chương 536

Tranh Đoạt

Hoàng Phủ Linh ngồi cùng một chỗ với Hoàng Phủ Tĩnh lúc này bỗng đứng lên nói: *"Phụ hoàng, cô cô, các người đừng tranh nhau nữa, con nghe nói Tần Vũ rất lợi hại mà, bố trí ra trận pháp, đến thượng bộ thiên thần cũng không phá được. Chỉ đơn giản dùng trận pháp này thì Tuyết Ngữ tỷ tỷ cùng với Đổng Hầu đại ca đều không phá được, Tần Vũ làm Lam Huyền điện chủ con tán thành cả hai tay hai chân!"*

"Còn cả hai chân, cái con tiểu nha đầu ngươi." Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương cũng bật cười.

Tần Vũ cũng cười nhìn Hoàng Phủ Linh, thật là một tiểu nha đầu khả ái.

Lúc này Hoàng Phủ Liệt Hỏa mạnh mẽ lên tiếng: *"Nói phức tạp như thế làm gì, đơn giản một chút, để bọn họ giao chiến với nhau, ai mạnh thì người đó làm điện chủ, vậy chẳng phải là xong sao?"*

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe, nghe Hoàng Phủ Liệt Hỏa nói như thế liền cười thầm trong lòng.

Nếu thực sự tỉ thí, mình trực tiếp bố trí ra đại trận, hai người đó làm sao mà phản kháng, cũng không thể ra khỏi đại trận. Trong đại trận, chỉ có mình nắm quyền sinh sát.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự hai mắt sáng rỡ, gật đầu nói: *"Tốt, vậy sử dụng phương pháp của Liệt Hỏa đi, để bọn họ …"*

"Tốt cái gì mà tốt." Hoàng Phủ Lưu Hương ngắt lời Đông cực thánh hoàng.

Hoàng Phủ Lưu Hương nhìn Đông cực thánh hoàng một cái nó: *"Nhị ca, huynh rõ ràng đã biết Tần Vũ có thể bố trí ra trận pháp không gian, khả năng thắng của Tuyết Ngữ và Đổng Hầu quá thấp, thế này là huynh cố ý muốn để cho Tần Vũ thắng."*

"Lưu Hương, vậy muội nói phải làm sao?" Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nhìn Hoàng Phủ Lưu Hương

Tần Vũ cũng nhìn vị Bách Hoa thần vương này, không biết Bách Hoa thần vương rốt cuộc đã nghĩ ra biện pháp gì để tuyển chọn Lam Huyền điện chủ.

Hoàng Phủ Lưu Hương trầm ngâm một lúc, nói: *"Lam Huyền điện là một trong bốn điện, trong điện không chỉ đơn giản là phải có điện chủ mà còn cần đại đội thủ hạ. Như thế mới không làm mất danh tiếng bốn điện của Huyễn Kim sơn ta."*

"Có thủ hạ thì phải kiểm nghiệm tố chất của toàn thể thủ hạ, vậy thế này đi … định ra ba trường tỉ thí, người dự tuyển điện chủ tỉ thí một trường, trung bộ thiên thần một trường, hạ bộ thiên thần một trường."

"Trong ba trường tỉ thí, phe nào có hai trường thắng là người đó thắng. Tần Vũ một phe, Đổng Hầu một phe còn Tuyết Ngữ một phe. Ba phe luân lưu giao chiến, phe nào thắng nhiều nhất là điện chủ. Thế nào?" trên mặt Hoàng Phủ Lưu Hương khẽ mỉm cười.

Tuyết Ngữ là môn nhân của bà. Bà đường đường là một thần vương, muốn tìm ra một trung bộ thiên thần lợi hại, một hạ bộ thiên thần lợi hại chẳng phải chỉ là cực kỳ dễ dàng sao ..

"Điều này ..?" Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nhíu mày.

Muội muội của ông muốn dốc hết sức giúp đỡ Tuyết Ngữ, một thần vương muốn dốc hết sức giúp đỡ một người, vậy người phái ra đánh trận khẳng định là vô cùng lợi hại. Tần Vũ muốn thắng e

rằng là rất khó.

Còn Đổng Hầu ư? Sau lưng gần như là cả thiên thần quân đội, chẳng cần chọn cũng có thể từ trong đó tuyển ra trung bộ thiên thần và hạ bộ thiên thần mạnh nhất, vậy thì người đánh trận cũng không cần phải nói.

Còn Tần Vũ có thể phái người nào đánh trận đây?

Đông cực thánh hoàng đột nhiên nói: *"Tần Vũ đến Huyễn Kim sơn ta, ta còn chưa tặng lễ vật cho hắn. Trước hết ta tặng một đội thị vệ …"*

"Nhị ca, huynh không thể ngang nhiên thiên vị giúp đỡ một người như thế được."

Hoàng Phủ Lưu Hương cười tít mắt nói: *"Vô luận là Tần Vũ hay là Đổng Hầu, hoặc là môn nhân Tuyết Ngữ của muội, người do bọn họ phái ra phải do bọn họ tự mình mời và được sự đồng ý của người đó. Người ngoài không được cưỡng ép ra lệnh! Không chỉ có muội mà nhị ca, còn có đại ca đều không được nhúng tay vào."*

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nhất thời không nói được tiếng nào.

Không ai được giúp đỡ ?

Tuyết Ngữ ở bên cạnh Bách Hoa thần vương quá lâu rồi, một đám người trong Bách Hoa vương phủ ai không có quan hệ tốt với Tuyết Ngữ? Tuyết Ngữ nhờ người ta, ai không giúp đỡ?

Đổng Hầu cũng không cần nói.

Còn Tần Vũ, Tần Vũ mới quen biết mấy người? Người khác dựa vào cái gì mà đi giúp Tần Vũ?

"Thánh hoàng bệ hạ, việc này cũng không nên cưỡng cầu, vị trí

này tại hạ có thể đoạt được thì sẽ được, không đoạt được xem ra là không thuộc về tại hạ. Án chiếu theo biện pháp Bách Hoa thần vương nói đi, người do tại hạ phái ra phải được bản thân họ đồng ý." Tần Vũ lên tiếng.

Hoàng Phủ Lưu Hương liền cười: *"Nhị ca, nghe thấy không? Tần Vũ huynh đệ tự thân đáp ứng rồi đó."* Nói rồi Hoàng Phủ Lưu Hương cười với Tần Vũ, *"Tần Vũ tiểu huynh đệ rất sáng suốt."*

Đông cực thánh hoàng nhìn Tần Vũ một cái rồi thở dài.

Hoàng Phủ Tĩnh cũng dùng thần thức truyền âm cho Tần Vũ, tức giận bất bình nói: *"Tần Vũ, huynh có thể đã thu phục được một số người, nhưng tối đa chỉ là đám thiên thần làm cường đạo? Người tuyển ra từ trong đám đó có được bao nhiêu tài năng? Môn nhân của cô cô muội ai ai cũng đều là tinh anh. Tuyết Ngữ được đối đãi như con gái của cô cô, thậm chí còn có hồng mông linh bảo!"*

Hồng mông linh bảo?

Trong lòng Tần Vũ khẽ chấn động.

Xem ra mình đã coi thường Bách Hoa thần vương rồi. Người ta là một thần vương, muốn giúp đỡ một môn nhân cho dù không giúp ngoài mặt mà âm thầm giúp thì năng lượng có thể dùng đến cũng rất đáng sợ.

Chỉ là …

Trên mặt Tần Vũ có một nét cười nhẹ.

Tần Vũ mười phần tin tưởng!

Đông cực thánh hoàng chỉ biết lắc đầu cười bất lực, sau đó nói: *"Được rồi, như thế đi, việc này quyết định như thế, còn thời gian tỉ thí sẽ là …"*

"Không cần gấp, việc này quan hệ tới vị trí Lam Huyền điện chủ, cần phải chuẩn bị kỹ một chút, thế này đi, một năm sau, một năm sau hãy tỉ thí cũng không muộn." Hoàng Phủ Lưu Hương lập tức nói.

Đông cực thánh hoàng thực sự không ngăn được sự cứng đầu của muội muội mình, chỉ có thể gật đầu nói: *"Được, được, một năm sau, vào ngày hôm nay một năm sau quyết định vị trí Lam Huyền điện chủ."*

"Nhị ca, vậy quyết định thế nhé, muội đi trước đây." Hoàng Phủ Lưu Hương cười tủm tỉm bước đi.

Lúc Hoàng Phủ Lưu Hương đi ngang qua Tần Vũ, còn mỉm cười với Tần Vũ, thần thức truyền âm nói: *"Tiểu gia hỏa, phải nỗ lực nhé, đừng để người của ngươi thua thê thảm quá."*

Sau đó Bách Hoa thần vương rời khỏi nơi này.

"Một năm?" Tần Vũ thầm nhủ trong lòng, *"bên ngoài một năm, tầng thứ hai của Khương Lan giới là trăm năm, thời gian trăm năm mặc dù không đủ để thần chi lực hoàn toàn biến đổi nhưng để luyện hóa "*Hoa liên phân thân*" thì đủ."*

Hoa liên phân thân, Tần Vũ sớm đã muốn luyện chế.

Án chiếu theo những gì ghi lại trong quyển trục của Mê Thần điện thì một khi luyện thành Hoa liên phân thân này thân thể có thể xưng là cứng không thể phá hủy vì chín cánh liên hoa tương đương với nhị lưu hồng mông linh bảo, hạch tâm của chín cánh hoa, *"liên tâm"*, cứng rắn vô bì. Dùng liên tâm luyện chế ra phân thân, sự cứng cáp tuyệt đối vượt quá thượng phẩm thiên thần khí.

Hơn nữa, Hoa liên phân thân trời sinh đã có lĩnh vực đặc thù.

"Có Hoa liên phân thân này cho dù đơn độc chiến đấu với thượng bộ thiên thần ta cũng không sợ nữa." trong lòng Tần Vũ vô cùng tự tin. Mức độ cứng cáp vượt quá thượng phẩm thiên thần khí, dù là

không gian liệt phùng cũng không thể phá vỡ.

Hoa liên phân thân, thực chất là một hồng mông bảo mang hình người!

"Bất quá lúc tỉ thí, Hoa liên phân thân này không nên mang ra không." Hoa liên phân thân này không phải lúc trọng yếu quan đầu, căn bản không nên mang ra.

Đặc biệt là Hoa liên phân thân, một khi phối hợp với Tàn Tuyết thần thương, thêm vào đó là thuật thuấn di!

Phòng ngự, công kích, tốc độ, không có cái nào không phải là tuyệt đỉnh. Với sự phối hợp này hoàn toàn có thể diệt gọn thượng bộ thiên thần, dù đối diện với thần vương cũng có thể đánh nhau một trận.

Đây mới là thực lực tối cường của Tần Vũ, chỉ là thực lực này Tần Vũ không muốn dễ dàng tiết lộ ra.

Không có Hoa liên phân thân, điểm yếu nhất của Tần Vũ là phòng ngự thân thể, thân thể hắn dù có cứng cáp hơn nữa cũng không chống được không gian hủy diệt. Thân thể hắn không phải là linh bảo.

"Điều quan trọng là luyện chế Hoa liên phân thân." Tần Vũ thầm nhủ trong lòng: *"Đợi Đông cực thánh hoàng an bài nơi ở xong ta sẽ bắt đầu luyện chế Hoa liên phân thân."*

"Tần Vũ."

Lúc này Đông cực thánh hoàng lên tiếng, Tần Vũ đang ngẫm nghĩ lập tức hồi tỉnh.

"Ngươi bằng lòng đến Huyễn Kim sơn ta, ta cũng vô cùng cao hứng, ta đã sớm chuẩn bị lễ vật, hi vọng làm ngươi thích thú." Đông cực thánh hoàng phẩy tay, trong các lâu liền xuất hiện một cái

hòm lớn màu đen.

Không chỉ Tần Vũ, những người khác cũng đều nghi hoặc nhìn cái hòm lớn màu đen này, Đông cực thánh hoàng xuất thủ khẳng định không tầm thường, trong hòm có vật gì thế?

"Tần Vũ, ngươi mau mở ra đi." Đông cực thánh hoàng cười nói.

"Tạ thánh hoàng bệ hạ." Tần Vũ cũng không từ chối, trực tiếp bước lên một bước, quy quy củ củ mở cái hòm lớn màu đen này ra.

"Coong--" hòm mở ra, trừ Đông cực thánh hoàng mỉm cười nhìn Tần Vũ còn những người khác không ai không nhìn vào trong hòm.

Kim sắc quyển trục.

Kim sắc quyển trục sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề đầy ắp trong hòm, thần thức của Tần Vũ lướt quá liền biết trong hòm có hơn một ngàn quyển.

Lúc này, thực tế trong đáy lòng Tần Vũ rất vui mừng.

Đối với thiên thần bình thường vật gì quý nhất? Không phải thần linh thạch mà là kinh sách. Trong kim sắc quyển trục ghi lại rất nhiều kinh nghiệm của tiền bối.

Giống như Tần Vũ, nếu không có chín trăm quyển *"trận đạo"* thì hắn làm sao bước vào cửa lớn của trận đạo. Nếu không phải có nghiên cứu trận đạo thì xem ra đến cả nguyên lí của bát cấp trận pháp cũng không hiểu được. Không hiểu được thì dù có biết không gian pháp tắc của càn khôn thế giới cũng không bố trí ra được trận pháp không gian.

Còn các thiên thần, thỉnh thoảng có người kiếm được một quyển kim sắc quyển trục đã vui mừng hết biết.

"Thánh hoàng bệ hạ, trong này là?" Tần Vũ kinh ngạc hỏi.

Trên mặt Đông cực thánh hoàng xuất hiện một tia tiếu dung nói: *"Đây là toàn bộ các quyển trục có liên quan đến luyện khí mà Đông cực Huyễn Kim sơn ta có được, đây chính là kinh sách có nói đến phương pháp luyện khí. Đương nhiên, trong đó tịnh không có kinh sách trận pháp, đưa cho ngươi xem kinh sách trận pháp thì thật đáng cười."*

"Đều là kinh sách liên quan đến đạo luyện khí?" Tần Vũ không kìm được sự kinh ngạc trong lòng.

"Đúng, đều là kinh sách liên quan đến luyện khí." Đông cực thánh hoàng cười nói.

Ý tứ của Đông cực thánh hoàng khi mời Tần Vũ đến đã rất rõ ràng, chính là ông hi vọng Tần Vũ luyện khí! Một trận pháp tông sư không mấy hữu dụng, nhưng một luyện khí tông sư, đặc biệt đạt đến cấp 'Tượng Thần' thì rất hữu dụng.

Để một trận pháp tông sư biến thành luyện khí tông sư thì rất có khả năng.

Tần Vũ nhìn Phúc bá ở bên cạnh một cái, trong mắt Phúc bá cũng đầy hưng phấn.

Tuy đạo luyện khí của *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên lợi hại nhưng đó là đạo do một mình Tượng Thần Xa Hầu Viên nghiên cứu ra. Quyển trục có liên quan đến luyện khí tổng cộng được hơn bốn trăm quyển.

"Tượng Thần" Xa Hầu Viên luyện khí rất lợi hại nhưng không phải do có thành tựu kinh nhân về đạo luyện khí mà là thành tựu kinh nhân về đạo trận pháp, luận đạo luyện khí … nếu so sánh với Hoàng Phủ gia tộc vốn tồn tại từ khi thần giới đản sinh, Xa Hầu Viên chưa chắc đã mạnh hơn.

"Tập hợp sở trường trăm nhà, thể nào cũng có cái hay." Tần Vũ rất cao hứng khoát tay thu lấy cái hòm lớn màu đen này.

"Tạ thánh hoàng bệ hạ ban thưởng, tại hạ nhất định sẽ nỗ lực nghiên cứu, đối với luyện khí tại hạ cũng rất có hứng thú." Tần Vũ mỉm cười nói.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nghe Tần Vũ nói như thế liền sung sướng cười lớn.

Điều ông mong muốn là Tần Vũ đến để luyện khí!

"Tĩnh nhi, con đem tòa phủ đệ đang bỏ trống của ta ở khu Tây thành an bài cấp cho Tần Vũ, con mau đưa Tần Vũ đi nhận, sau đó để Tần Vũ sống ở đó." Đông cực thánh hoàng cười nói.

Hoàng Phủ Tĩnh lập tức đứng lên cao hứng nói: *"Vâng, phụ hoàng."*

……

Úy Trì Cung Lam đã đi gặp bạn bè của hắn, còn đoàn người Tần Vũ thì theo sự dẫn dắt của hai nữ tử Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Linh rời hoàng thành đi về khu Tây thành.

Người của Huyễn Kim thành này không nhiều, tuy thành trì có diện tích nghìn dặm, nhưng mỗi cá nhân có không ít nơi cư ngụ vì thế nơi ở của mỗi người nơi đây đều rất lớn, phong cách cũng đủ dạng kì quái.

"Tần Vũ, vừa rồi sao huynh lại dại dột đáp ứng thế, cô cô muội tuy có khi hơi bá đạo nhưng chỉ cần thuyết phục một lúc thì cô cô sẽ lùi một bước. Hiện tại huynh chỉ dựa vào người của huynh làm sao mà tranh vị trí Lam Huyền điện chủ được đây?" Hoàng Phủ Tĩnh cảm thấy tiếc cho Tần Vũ.

Hoàng Phủ Linh cũng gật mạnh đầu thể hiện sự tán đồng.

Tần Vũ vừa muốn nói đột nhiên nghe thấy.

"Đại ca, trận chiến của hạ bộ thiên thần giao cho đệ." Thanh âm của Hắc Vũ vang lên.

Tần Vũ nhìn Hắc Vũ, *"Lưu Quang thương đạo"* của tiểu hắc đến mình cũng nhìn không ra. Tần Vũ cũng có chút mong mỏi được xem cảnh tiểu hắc chiến đấu với người khác.

"Được, trường chiến đấu của hạ bộ thiên thần giao cho đệ vậy!" Tần Vũ cười nói.

"Phúc bá, đợi đến phủ đệ, mọi sự trong phủ đệ do ông an bài, đám thiên thần người hầu ta sẽ thả ra. Xong xuôi rồi ta chuẩn bị bế quan một thời gian." Tần Vũ vừa đi trên đường vừa nói với Phúc bá.

"Tuân lệnh, chủ nhân." Phúc bá cung kính nói.

Trong lòng Tần Vũ một mực khắc khoải về Hoa liên phân thân. Thậm chí ngoài Hoa liên phân thân Tần Vũ còn nghĩ tới hạt kim sắc viên châu.

"Hạt kim sắc viên châu đó lúc linh hồn ta còn ở Kim Đan cảnh giới không dám tiếp xúc. Hiện giờ ta đã đạt đến tầng linh hồn hóa anh, có thể cũng luyện hóa được rồi."

Trong lòng Tần Vũ càng thêm kích động.

Hoa liên phân thân, còn có hạt kim sắc viên châu trước giờ chưa từng nghe nói đến. Hai thứ này một khi luyện hóa rồi sẽ mang đến cho mình vật gì đây?

Chương 537

Gây Hấn

Tần Vũ đi trên đường mà trong lòng nghĩ đến chuyện luyện hóa Hoa liên phân thân và kim sắc viên châu, bất tri bất giác đi được một lúc đột nhiên nghe một trận cười nói huyên náo từ phía trước đập vào tai.

"Ân?" Tần Vũ không khỏi ngừng ngẫm nghĩ, nhìn về đằng xa.

Chỉ thấy trên đường ở đằng xa xuất hiện một đoàn nữ nhân xinh đẹp mĩ lệ, bọn họ nói cười không e ngại, làm huyên náo cả lên. Căn bản không quan tâm tới người xung quanh, hơn mười nữ nhân này dàn hàng ngang đi trên đường chiếm hơn nửa đường. Thiên thần đi trên đường đều tránh về một bên. Rất hiển nhiên, mọi người chung quanh đều có chút e sợ đoàn nữ nhân này.

"Tĩnh công chúa, đám người đó là ai?" Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Hoàng Phủ Tĩnh thấy kinh ngạc, vì sao Tần Vũ chỉ gọi cô là *"Tĩnh công chúa"* vậy? Trên Đông cực thánh hoàng điện còn rất quy củ gọi là Hoàng Phủ Tĩnh công chúa mà.

Nhưng Hoàng Phủ Tĩnh cũng không để ý, nhìn phía trước một cái liền nhíu mày nghiêm túc nói: *"Đoàn nữ nhân đó là môn nhân của Bách Hoa vương phủ. Cô cô muội tuy là thần vương nhưng đối với môn nhân vô cùng chiều chuộng, vì thế đám nữ nhân này không biết trời cao đất dày, có lẽ chỉ trừ thần vương và tam đại điện chủ ra chứ công chúa ta bọn họ cũng chẳng thèm để trong mắt."*

Hoàng Phủ Linh cũng chun mũi bất mãn nói: *"Đám nữ nhân đó cậy được cô cô sủng ái, đúng là một đám nữ nhân hư hỏng chẳng biết trời cao đất dày gì hết, trong đám môn nhân của cô cô chỉ có đám môn nhân mới còn tốt một chút."*

Tần Vũ, Hắc Vũ nhìn nhau một cái, không nói gì cả.

Bọn họ mới đến Huyễn Kim sơn, không nên vừa đến đã gây ra nhiều thù oán.

"Ai, Tĩnh công chúa, Linh công chúa, hai vị công chúa sao lại có nhã hứng đến Tây thành vậy?" thanh âm điềm đạm nhưng làm lòng người run rẩy vang lên, một hồng y nữ nhân kiều mị lên tiếng trước tiên.

Tây thành. Bách Hoa vương phủ vốn ở đây, tại Tây thành, đám môn nhân của Bách Hoa vương phủ này có thể tính là hoành hành bá đạo không ai cai quản. Bách Hoa thần vương có che giấu nhưng ai cũng biết điều đó.

Hoàng Phủ Tĩnh còn chưa lên tiếng lập tức một lục y thiếu nữ nói: *"A, Tĩnh công chúa tự thân bồi tiếp mấy nam nhân này, không lẽ mấy người này là đoàn người của trận pháp tông sư 'Tần Vũ' đang đồn đãi bên ngoài? Không biết vị nào là trận pháp tông sư "*Tần Vũ*" nhỉ?"* Nói rồi hai mắt như phóng điện nhìn hai người Tần Vũ, Hắc Vũ.

Tại hạ Tần Vũ! Các vị cô nương, tại hạ hồi phủ còn có chuyện quan trọng. Mong chư vị cô nương nhường lối.*" Tần Vũ bình thản chắp tay nói.*

*"*Nhường lối? Bọn ta không hề cản trở các ngươi.*" kiều mị hồng y nữ nhân cầm đầu liếc Tần Vũ một cái, trên mặt có tia tiếu ý: "*Muốn đi, không phải có thể đi ở bên cạnh sao?*"*

Mười mấy nữ nhân này dàn hàng ngang đi tới, hai bên đường cũng chỉ còn rộng khoảng hai, ba mét mà thôi.

*Để hai công chúa cùng với "*trận pháp tông sư*" do Đông cực thánh hoàng tự thân mời đến đi bên ven đường. Đám môn nhân này của*

Bách Hoa vương phủ đích thực quá kiêu căng ngang ngạnh.

Hoàng Phủ Linh lập tức hừ lạnh một tiếng muốn nói gì đó, cô dù sao cũng là một công chúa mà.

"Linh công chúa, không cần tranh giành với bọn họ." *Tần Vũ mỉm cười rồi trực tiếp men theo ven đường đi tới.*

Đám môn nhân của Bách Hoa vương phủ đang cười hi hi chờ đoàn người Tần Vũ phát nộ, nhìn thấy Tần Vũ lại không tranh đấu với bọn họ trên mặt không còn nét tiếu dung, lục y thiếu nữ liền ngang ngạnh nói: "Các ngươi đứng lại!"

Đoàn người Tần Vũ đứng ngay lại, cả Tần Vũ cũng nhíu mày, con ngươi của Thu Trọng Phục vốn một mực trầm mặc cũng thu nhỏ lại, quay đầu nhìn đám nữ tử ngang ngạnh này.

"Câm miệng!"

Hoàng Phủ Linh quay ngoắt người lại, đôi mắt nhỏ trợn tròn: "Một đứa môn nhân nhà ngươi hung hăng cái gì? Tần Vũ là trận pháp tông sư do phụ hoàng của ta tự thân mời đến, mấy đứa môn nhân các ngươi lại hung hăng như thế, hừ. Được, hôm nay ta phải giáo huấn đứa nữ nhân hư hỏng ngươi thật kỹ, ta xem thử cô cô làm sao để bảo vệ các ngươi!"

Hoàng Phủ Linh nói rồi trong tay liền xuất hiện một cây lục sắc trường tiên, toàn thân hóa thành một đạo tàn ảnh, lục sắc trường tiên trong tay trực tiếp bao trùm không gian mấy chục mét.

Lục y thiếu nữa đó là người có công lực yếu nhất trong đám môn nhân này. Mới chỉ là hạ bộ thiên thần mà thôi. Còn Hoàng Phủ Linh đã là trung bộ thiên thần. Chỉ là bình thường lục y thiếu nữ được Bách Hoa thần vương sủng ái nên mới kiêu căng như thế.

"Dừng tay!" *một tiếng hét vang lên, một bạch y trường phát nữ nhân tay cầm trường kiếm ra tay ngăn cản. Trường kiếm đích xác ngăn được trường tiên nhưng ….*

"Bốp!"

*Trường tiên cuộn một cái lướt qua trường kiếm, thân trường tiên đột nhiên dài ra hung dữ quấn lên mặt lục y thiếu nữ, còn bản thân lục y thiếu nữ bất động, bị trường tiên quất lên mặt. Không phải là nàng ta không muốn động mà là … không thể động! Hoàng Phủ Linh lúc xuất thủ đồng thời đã thi triển "*không gian lĩnh vực*" trói buộc.*

Thanh âm rõ ràng, trên khuôn mặt yêu kiều của lục y thiếu nữ xuất hiện một vết roi, tiên huyết chậm rãi rỉ ra.

"Ngươi, ngươi …" *lục y thiếu nữ giận dữ chỉ Hoàng Phủ Linh, mắt ngân ngấn nước như muốn khóc.*

"Ta cái gì mà ta, ta làm sao nào?" *Hoàng Phủ Linh lúc này cũng đã để lộ bản tính điêu ngoa, cằm khẽ hất lên ngạo nhiên nhìn lục y thiếu nữ:* "Trước đây tuy các ngươi kiêu căng nhưng chưa đến mức này, hôm nay ta cùng với tỷ tỷ, còn có Tần Vũ đều ở đây, các ngươi sao lại còn kiêu căng như thế. Ta không đánh ngươi thì đánh ai? Cho dù cô cô ở đây cũng không giúp đỡ các ngươi được đâu!"

Hồng y nữ nhân kiều mị ôm lấy cánh tay lục y thiếu nữ, truyền âm nói: "Tiểu Sương, Hoàng Phủ Linh và Hoàng Phủ Tĩnh là cháu gái của đại nhân, nhịn đi."

Lục y thiếu nữ chỉ biết khe khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Đám người bọn họ ai dám chọc đến hai công chúa này, bình thường tuy không quá cung kính đối với hai vị công chúa nhưng

cũng không dám uy bức như thế.

Nhưng hôm nay, bọn họ đến đây thực lế là cố ý ngăn trở, mục đích chính là giáo huấn Tần Vũ thay cho đại tỷ Tuyết Ngữ của bọn họ. Vì thế bọn họ mới ép bức hết lần này đến lần khác.

"Tĩnh công chúa, Linh công chúa, bọn ra rất kính trọng hai vị công chúa. Chỉ là ta thấy vị Tần Vũ này, rất đáng nghi … nếu ta đoán không sai, gã Tần Vũ chắc là thần chi lực còn chưa hoàn toàn biến đổi thành hạ bộ thiên thần? Hạ bộ thiên thần dạng này mà cũng là trận pháp tông sư?" *Hồng y kiều mị nữ tử điềm nhiên cười nói.*

Tiếu ý hiện ra nơi khóe miệng của Tần Vũ, cuối cùng cũng lộ rõ.

Hắn đã biết, đám nữ nhân này đến đây chính là tìm hắn để gây phiền.

*Sợ rằng không thoát khỏi có quan hệ với môn nhân "*Tuyết Ngữ*" của Bách Hoa thần vương.*

"Nghe nói hắn còn muốn làm Lam Huyền điện điện chủ nữa. Tứ đại điện chủ được tôn sùng như thế nào chứ, Hắc Phong điện chủ, Thiên Hoang điện chủ, Liệt Quân điện chủ, ba đại điện chủ ai ai cũng thực lực mạnh mẽ, chiến công hiển hách, hắn là một hạ bộ thiên thần cũng muốn làm điện chủ?" *Hồng y kiều mị nữ tử yêu kiều hừ một tiếng.*

*Một tử y nữ nhân bên cạnh cũng hừ giọng nói: "*Nghe nói là trận pháp lợi hại, nhưng trận pháp lợi hại thì có tác dụng gì chứ. Thực lực yếu như thế làm sao phục chúng?"

"Một hạ bộ thiên thần đến thần chi lực còn chưa biến đổi hoàn tất, sợ rằng đến cả Tiểu Sương cũng có thể thắng hắn dễ dàng đó."

……

Tần Vũ nhìn thấy đám nữ nhân này lải nhải như thế không nhịn được nhíu mày lại.

"Tĩnh công chúa, Linh công chúa, chúng ta đi, không cần quan tâm đến đám cuồng nữ này." *Tần Vũ gọi, sau đó liền trực tiếp sải chân đi về phía trước.*

Đám nữ nhân này thấy nói mãi như thế mà Tần Vũ vẫn không xuất thủ không khỏi thấy gấp rút.

"Tần Vũ, ngươi còn muốn làm Lam Huyền điện điện chủ, đến một chút can đảm …"

Tần Vũ mới đi đến một bên, quay ngoắt đầu lại, hai mắt giống như phát ra lôi điện, lạnh lùng quát: "Câm miệng!" Thanh âm vang lên như thần lôi giáng xuống làm cho đám nữ nhân ngây cả người.

Mười mấy nữ nhân này thực lực rất mạnh, thậm chí trong đó còn có một thượng bộ thiên thần, đa số là trung bộ thiên thần, chỉ là bọn họ không nghĩ được một hạ bộ thiên thần cũng dám cuồng ngạo.

Tần Vũ lạnh lùng nhìn đám nữ nhân này. Hắn vốn không muốn tính toán với đám nữ nhân này, chỉ là đám nữ nhân này thái quá mà thôi.

"Tần Vũ ta có làm Lam Huyền điện điện chủ hay không không phải do các ngươi ở đây quyết định mà là do Đông cực thánh hoàng quyết định. Còn nữa … thực lực của ta là cao hay thấp cũng không phải do các ngươi đánh giá. Chọc giận ta thì đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc!" *Thanh âm của Tần Vũ rất lạnh lẽo.*

Thu Trọng Phục lập tức đứng bên cạnh Tần Vũ, mục quang lạnh lẽo lướt qua đám nữ nhân này, hắn cũng muốn xuất thủ.

"Ngươi dám giáo huấn bọn ta?" *tức thì Hồng y kiều mị nữ tử giận dữ.*

"Ta là do Đông cực thánh hoàng mời đến, không chỉ mỗi Đông cực thánh hoàng, thất đại thánh hoàng kia thêm cả Tu La hải, Song Vực đảo, Huyết Yêu sơn đều từng mời ta. Nhớ lấy, ta đến Đông cực Huyễn Kim sơn là dựa vào thực lực của bản thân, ta không muốn chọc người khác cũng không muốn người khác chọc ta, rõ chưa?" *Tần Vũ lạnh lùng nói.*

Sau đó nhìn Hắc Vũ ở bên cạnh một cái: "Tiểu Hắc, chúng ta đi."

Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Linh hưng phấn nhìn Tần Vũ, nếu Tần Vũ quả thực giáo huấn đám nữ nhân này, Bách Hoa thần vương tuy chiều chuộng đám nữ nhân này cũng phải biết đại thể, tuyệt đối không làm khó Tần Vũ. Tất nhiên là vì Tần Vũ là nhân tài mà các phương tranh đoạt!

"Hạ bộ thiên thần cũng hung hăng!" *Đám nữ nhân đó giận dữ, đám nữ nhân này không hề quên mục đích lần này đến đây ngăn trở Tần Vũ!*

Vũ nhục Tần Vũ!

Hồng y kiều mị nữ tử cầm đầu khẽ nheo mắt, sau đó toàn thân bạo khởi, trong tay xuất hiện một cây ngân sắc trường thương đâm tới Tần Vũ.

Một âm thanh phát ra từ trường thương như long ngâm (rồng gầm), không gian chung quanh thân thương phảng phất bị méo mó.

"Lùi lại!" mấy người Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Linh, Thu Trọng Phục, Hắc Vũ đều nhìn thấy thương ảnh, chỉ có Tần Vũ phảng phất không hề nhìn thấy ngân sắc trường thương đó ở sau lưng.

Trong phạm vi không gian chi lực của càn khôn thế giới bao phủ, không có điều gì thoát ra khỏi sự quan sát của Tần Vũ.

"Một trung bộ thiên thần cũng đi đối phó ta?" Tần Vũ thầm lắc đầu trong lòng.

Trong mắt Hoàng Phủ Tĩnh phát lãnh, liền xuất thủ đầu tiên! Thu Trọng Phục là cận vệ của Tần Vũ, trong tay cũng xuất hiện một cái quạt xòe ra nhẹ nhàng đánh tới!

Còn Hắc Vũ, hắc thương trong tay cũng như hắc long xuất động trực tiếp bắn ra.

Sắc mặt hồng y nữ tử đó biến đổi, toàn bộ sự chú ý của cô liền tập trung vào hai người Hoàng Phủ Tĩnh và Thu Trọng Phục, thực lực hai người này quá mạnh.

Nhưng mà ….

"Bồng!"

Một cây hắc sắc trường thương phảng phất như xuyên qua không gian và thời gian, vượt qua Hoàng Phủ Tĩnh và Thu Trọng Phục, trực tiếp đánh lên ngân sắc trường thương đồng thời hắc sắc trường thương cũng cùng lúc đó đến trước mặt hồng y nữ tử.

"A, không thể nào!"

Hồng y nữ tử chỉ cảm thấy hắc sắc trường thương trước mặt vô cùng quỷ dị, cô chỉ kịp đem linh hồn Nguyên Anh và Bích Huyết Kim Đan bay nhanh ra khỏi thân thể, còn thân thể của cô tức thì bị đâm xuyên một lượt mười mấy cái lỗ lớn.

Thu hồi hắc sắc trường thương trong tay, Hắc Vũ vẫn đứng bên cạnh Tần Vũ như trước.

Linh hồn Nguyên Anh, Bích Huyết Kim Đan của hồng y nữ tử quay lại thể nội của mình sau đó tiêu hao phần lớn thiên thần chi lực tu sửa phục hồi thân thể.

"Ngươi, ngươi là hạ bộ thiên thần?" *Hồng y nữ tử khó tin nói.*

Tuy vừa rồi cô không thi triển không gian lĩnh vực, nhưng năng lượng, tốc độ của trung bộ thiên thần bình thường mạnh hơn hạ bộ thiên thần nhiều, cô không tưởng được bản thân lại bại dưới tay một hạ bộ thiên thần như thế này.

Không thi triển không gian lĩnh vực là vì Hoàng Phủ Tĩnh, Thu Trọng Phục ở bên cạnh Tần Vũ.

"Tần Vũ, hắn là huynh đệ của huynh? Chỉ là một hạ bộ thiên thần?" Hoàng Phủ Tĩnh chấn kinh nhìn Tần Vũ, đồng thời hỏi Tần Vũ. Đến Thu Trọng Phục cũng chấn kinh nhìn Hắc Vũ.

Một thương vừa rồi quá quỷ dị.

Lúc trường thương của Hắc Vũ xuất ra là sau Hoàng Phủ Tĩnh và Thu Trọng Phục. Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy 'Xuyên Vân thương' của Hắc Vũ thì Xuyên Vân thương đã đánh trúng ngân sắc trường thương đồng thời đánh trọng thương trung bộ thiên thần kia rồi.

"Tiểu Hắc, Lưu Quang thương đạo?" *Tần Vũ nhìn về phía Hắc Vũ.*

Hắc Vũ khe khẽ gật đầu: "Đây chính là vận dụng căn bản của Lưu Quang thương đạo."

Nếu nói cảnh vừa rồi ai quan sát rõ nhất thì chính là Tần Vũ! Tần Vũ quan sát thấy rõ ràng, vừa rồi một khu vực nhỏ chung quanh thân Xuyên Vân thương phảng phất như cách li với không gian của các nơi khác, còn tốc độ của Xuyên Vân thương vốn ở trong tình huống cực hạn lại quỷ dị tăng lên mấy chục lần!

Một cảnh rất quỷ dị.

*"*Các ngươi làm gì ở đây thế!*" một thanh âm ôn hòa nhưng uy nghiêm vang lên, chỉ thấy một nữ tử bận hoàng sam phiêu nhiên đi lại gần.*

*Hồng y kiều mị nữ tử đó liền nói: "*Tuyết Ngữ tỷ, bọn em nghe nói có người tranh đọa vịt trí Lam Huyền điện điện chủ với tỷ, vì thế mới muốn đến xem hắn có thực lực làm điều đó không …"

*"*Được rồi.*" 'Tuyết Ngữ' nhíu mày, mười mấy nữ nhân đó cũng lặng yên không nói.*

Tần Vũ quay nhìn về phía 'Tuyết Ngữ', đây là nữ nhân tranh đoạt vị trí Lam Huyền điện điện chủ ư? Xem ra là một người thân thiện a.

*"*Tĩnh công chúa, Linh công chúa, vị này là trận pháp tông sư 'Tần Vũ' à, ta đã nghe đại nhân nhà ta nhắc đến đại danh của Tần Vũ tiên sinh, Tần Vũ tiên sinh có được thành tựu như thế về trận pháp, Tuyết Ngữ bội phục!*" Tuyết Ngữ mỉm cười nhìn Tần Vũ, cô vừa nhìn đã phán đoán được người nào là Tần Vũ.*

*"*Tần Vũ ra mắt Tuyết Ngữ cô nương.*" Tần Vũ khẽ gật đầu.*

*"*Chuyện hôm nay là do tỷ muội của ta không đúng, mong Tần Vũ tiên sinh đừng để bụng.*" Thái độ Tuyết Ngữ vô cùng khiêm tốn.*

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi mà." Tần Vũ mỉm cười nói.

Chương 538

Thời Gian Pháp Tắc?

Dịch : Halos

Biên tập : heobeomapu

Tuyết Ngữ khẽ mỉm cười với Tần Vũ sau đó quay về phía mười mấy nữ nhân: *"Các ngươi có biết đã gây họa không, đi đi, mau quay về, sau này không được vô lễ với Tần Vũ tiên sinh."* Nói xong trong mắt Tuyết Ngữ lấp lóe một tia lãnh quang, tia lãnh quang đó biểu hiện cho sự lạnh lùng khắp đáy lòng.

Tuyết Ngữ đang đứng quay lưng lại Tần Vũ, theo lí thì Tần Vũ không phát hiện được.

Nhưng xung quanh Tần Vũ do có không gian chi lực của càn khôn thế giới bao phủ, sự biến hóa trong nhãn thần của Tuyết Ngữ, Tần Vũ lại thấy rất rõ.

"Tần Vũ tiên sinh, Tĩnh công chúa, Linh công chúa, cáo từ." Tuyết Ngữ lại quay đầu mỉm cười với Tần Vũ sau đó đem đám tỷ muội rời khỏi.

"Tuyết Ngữ?" Tần Vũ lắc đầu nhìn bóng ảnh phía sau Tuyết Ngữ.

Hoàng Phủ Linh ở một bên nói: *"Rõ ràng là tố chất không giống nhau, Tuyết Ngữ tỷ tỷ là người ở bên cạnh cô cô lâu nhất đó, thế mà tốt hơn đám nữ nhân hư hỏng kiêu căng kia nhiều."*

"Tuyết Ngữ tỷ đích xác là một người rất tốt." Hoàng Phủ Tĩnh cũng nói.

Tần Vũ cũng không phủ nhận, chỉ cảm thấy trận chiến của

trường tranh đoạt điện chủ một năm sau sẽ không dễ dàng. Vô luận là Tuyết Ngữ vừa nhìn thấy hay là Đổng Hầu còn chưa gặp qua, đều không phải là người dễ chọc.

"Tĩnh công chúa, Linh công chúa, trước hết hãy đưa ta đến phủ đệ đã, đến bây giờ ta vẫn chưa biết phủ để ở chỗ nào." Tần Vũ mỉm cười nói.

Hoàng Phủ Tĩnh *"a"* lên một tiếng sau đó cười nói: *"Đi, hiện tại cũng không xa phủ đệ của huynh mấy."*

Sánh vai đi với Hoàng Phủ Tĩnh, quả thật như Hoàng Phủ Tĩnh nói là không xa, chỉ một chốc Tần Vũ đã nhìn thấy một tòa phủ đệ cổ kính giản dị - Lưu Vân phủ!

Lưu Vân phủ, chiếm diện tích rất lớn, trước cửa phủ, người bình thường đều đi tránh sang một bên.

*"Lưu Vân phủ này là nơi phụ hoàng ngẫu nhiên nghỉ ngơi ở bên ngoài. Đương nhiên, tên "*Lưu Vân phủ*" cũng là do phụ hoàng đặt, sau khi huynh ở lại đây có thể đổi tên."*

Hoàng Phủ Tĩnh chỉ vào phủ đệ nói tiếp : *"Trong phủ có mười mấy người hầu, án theo quy củ thì mười mấy người hầu này là của phụ hoàng, khi huynh tiếp nhận phủ đệ này thì người hầu phải rời khỏi. Bất quá bên cạnh huynh quá ít người, nếu huynh cần mười mấy người hầu này thì muội có thể nói giúp với phụ hoàng một tiếng, tuyệt đối không thành vấn đề."*

Tần Vũ lắc đầu nói: *"Không cần đâu, ta có người mà."*

Tựu chung Hoàng Phủ Tĩnh làm sao có thể biết trong Khương Lan giới của Tần Vũ có bao nhiêu là thiên thần người hầu.

"Huynh có?" Hoàng Phủ Linh kinh ngạc.

"Ta có một kiện không gian thần khí, người hầu của ta tạm thời

đang ở trong đó." Tần Vũ không ẩn giấu, chốc nữa bọn họ cũng phải biết chuyện này.

"Không gian thần khí?" Hoàng Phủ Linh và Hoàng Phủ Tĩnh đều kinh ngạc.

Tần Vũ cũng không nói nhiều mà trực tiếp đi về phía Lưu Vân phủ, người hầu của Lưu Vân phủ nhìn thấy mấy người Tần Vũ liền quát: *"Nơi đây là Đông cực Thánh hoàng ..."*

"Phụng mệnh phụ hoàng ta, từ hôm nay trở đi Lưu Vân phủ này là của Tần Vũ tiên sinh." Hoàng Phủ Tĩnh nghiêm nghị nói.

Hai hộ vệ giữ cửa Lưu Vân phủ run lên, sau đó lập tức hướng về phía Tần Vũ và hai vị công chúa hành lễ, bọn họ nhận thấy hai vị công chúa không dám giả truyền lệnh của thánh hoàng.

Hoàng Phủ Tĩnh để mười mấy người hầu rời khỏi Lưu Vân phủ, sau đó cáo biệt Tần Vũ. Lưu Vân phủ lúc này chỉ còn lại đoàn người Tần Vũ, Tần Vũ trực tiếp triệu tập toàn bộ hơn một trăm thiên thần người hầu ra.

"Phúc bá, người an bài cho bọn chúng làm mọi thứ đi, Thu Trọng Phục, ngươi giúp Phúc bá." Tần Vũ trực tiếp hạ lệnh.

"Tuân lệnh. Chủ nhân."

Hai người Phúc bá, Thu Trọng Phục cung kính nói.

Đột nhiên toàn Lưu Vân phủ náo nhiệt hẳn lên, hơn một trăm người tụ tập trong đó, đích xác có thêm mấy phần khí tức náo nhiệt. Đám thiên thần người hầu cũng rất kinh ngạc, bọn họ thế mà đã đến trên Huyễn Kim sơn.

.....

Trong một cái sân ở Lưu Vân phủ, đây là nơi ở của Tần Vũ, lúc

này Tần Vũ, Hắc Vũ đang ở đây.

"Tiểu Hắc. Ta chuẩn bị luyện hóa Liên Hoa phân thân, còn đệ?" Tần Vũ nhìn về phía Hắc Vũ nói.

Hắc Vũ nói: *"Đệ cũng chuẩn bị tiến nhập Khương Lan giới tiếp tục tu luyện, đệ cảm giác "*Lưu Quang thương đạo*" của đệ mới chỉ là nhập môn mà thôi, còn cần phải khổ tu."*

"Tiểu Hắc, Lưu Quang thương đạo của đệ là theo nguyên lí nào?" Tần Vũ hiếu kì hỏi.

Hắc Vũ trầm ngâm một lúc, chớp chớp mắt nói: *"Làm sao mà nói đây? Năm xưa sau khi đại ca sáng tạo ra Càn Khôn thế giới, đệ ở trong Khương Lan giới tùy ý xuất thương, nhưng có một lúc, đệ đột nhiên tiến nhập vào một loại trạng thái kì dị, tựa hồ tiếp xúc với điều gì đó không rõ. Về sau lại chìm vào trong đó, không ngừng xuất thương, không ngừng cảm nhận loại trạng thái đó."*

"Theo thời gian, đệ từ từ coi như là quen thuộc với loại trạng thái đó. Hơn nữa đệ cũng cảm thụ được một loại quy tắc kì dị.

*Hắc Vũ trầm ngâm: "*Loại quy tắc đó quấn lấy không gian chi lực ở một chỗ, nhưng đệ có thể cảm ứng được, càng cảm ứng sâu thì đệ có thể sử dụng được chút ít. Do đó mới có *"Lưu Quang thương đạo"."*

*"*Quy tắc?*" Tần Vũ nghi hoặc nhìn Hắc Vũ, "*như ta biết, trừ các loại quy tắc về năng lượng, chính là không gian pháp tắc cùng với quy tắc tối cao là thời gian pháp tắc."*

*"*Lưu Quang thương đạo của đệ rất quỷ dị, không lẽ là thời gian pháp … Không, không có khả năng.*" Tần Vũ lắc đầu liên tục.*

Tần Vũ rất rõ, thời gian pháp tắc tối lợi hại đó chỉ có đạt đến cảnh giới thần vương mới có thể lĩnh ngộ. Nếu chưa lĩnh ngộ không gian pháp tắc căn bản vô pháp lĩnh ngộ thời gian pháp tắc.

Trong lịch sử thần giới, chỉ có thần vương mới có thể tiến một bước lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, đây là một quy luật khắt khe.

*"*Kì thật,*" Hắc Vũ trầm mặc hồi lâu mới nói, "*đệ cũng cảm thấy … đệ có thể cải biến một chút thời gian lưu tốc trong khu vực chung quanh trường thương của đệ.*"*

*"*Thời gian lưu tốc?*" Tần Vũ chấn kinh nhìn Hắc Vũ.*

Quái vật!

Cải biến thời gian lưu tốc, đó không phải là đã có tí ti lĩnh ngộ đối với thời gian pháp tắc sao? Nhưng làm sao có khả năng, dù là thượng bộ thiên thần cũng không có khả năng lĩnh ngộ chút gì đối với thời gian pháp tắc.

*Hắc Vũ bất lực cười khổ: "*Đệ cũng không biết vì sao *"Lưu Quang thương đạo"* của đệ lại như thế, đệ cũng không tin là đệ có được lĩnh ngộ đối với *"Thời gian pháp tắc"*, đệ cũng chỉ mới lĩnh ngộ không gian pháp tắc ở mức có thể phi hành mà thôi. Nhưng mà đệ đích xác có thể biến hóa thời gian lưu tốc chung quanh trường thương.*"*

Tần Vũ khe khẽ gật đầu.

*"*Được rồi, Tiểu Hắc. Từ hôm nay trở đi đệ cứ chuyên tâm nghiên cứu *"Lưu Quang thương đạo"*, bất quá chưa tới lúc nguy hiểm thì đệ đừng sử dụng Lưu Quang thương đạo. Thượng bộ thiên thần không phát giác ra thương pháp ảo diệu của đệ nhưng thần vương cao thủ chắc chắn là nhìn ra. Lúc đó thì rắc rối to.*"*

Tần Vũ nhíu mày.

Thần vương cao thủ sau khi hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc liền một mực nghiên cứu thời gian pháp tắc…

Hắc Vũ cũng gật đầu: "Đại ca, huynh an tâm. Đệ sẽ không sử dụng Lưu Quang thương đạo lung tung đâu."

Tần Vũ vỗ vai Hắc Vũ, cười lớn nói: "Bất quá muốn sử dụng thì cứ sử dụng, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nếu quả thật có thần vương muốn nghiên cứu gì đó đệ thì ta trực tiếp đưa đệ vào Càn Khôn thế giới, ta xem thần vương làm sao mà tìm ra đệ? Đợi ta luyện thành Liên Hoa phân thân rồi thì ta cũng có thể dễ dàng chạy trốn trong tay thần vương."

Tần Vũ tràn đầy tự tin.

Sau đó, Tần Vũ đưa Khương Lan từ trong tay ra trực tiếp đặt trên mặt đất trong phòng, lúc này Khương Lan giới biến thành một mô đất.

"Tiểu Hắc, trước hết đệ hãy tiến vào Khương Lan giới tu luyện, Khương Lan giới đặt trong thần giới mới được, nếu đặt trong Càn Khôn thế giới thì mấy người bọn Ốc Lam lại không cảm ứng được thần kiếp."

Tần Vũ cười nói: "Đợi một năm sau, bọn họ ở trong tầng hai Khương Lan giới cũng đã qua 100 năm, cách thời gian độ thần kiếp không lâu."

Hắc Vũ gật đầu.

"Đúng rồi, Tiểu Hắc. Ta còn có bốn kiện thượng phẩm thiên thần khí, bao gồm cả Xích Huyết thần kiếm, đệ có muốn một kiện

thượng phẩm thiên thần khí?"

Tần Vũ lật tay, trước mặt liền lơ lửng bốn kiện thiên thần khí, trong đó có một kiện mang hình cây thương.

Hắc Vũ lại không quan tâm, cười nói: "Tạm thời không cần. Xuyên Vân thương rất thích hợp với đệ, đệ đến bây giờ vẫn không biết Xuyên Vân thương đáo để là luyện chế từ cái gì ra, độ cứng cực lớn. Tuyệt đối ngang với trung phẩm thiên thần khí, chỉ là không có lấy một chút tác dụng …

Vô luận là thần khí hay là thiên thần khí, quan tâm chủ yếu đều là …uy lực.

Nhưng Xuyên Vân thương của Hắc Vũ và cả *"Hắc bổng"* của Hầu Phí, lúc còn ở phàm nhân giới bọn họ đã có. Hai kiện vũ khí chỉ có một đặc tính – cứng.

"Vậy cũng được, khi nào đệ cần thì cứ nói với ta." Tần Vũ khe khẽ gật đầu sau đó đưa Hắc Vũ tiến nhập tầng hai Khương Lan giới. Còn bản thân Tần Vũ thì tiến nhập Càn Khôn thế giới.

…….

Trong Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ đứng giữa tầng không, trước mặt có một đóa cửu diệp liên đang bay lượn, trên bề mặt cửu diệp liên chỗ nào cũng có một tầng hắc sắc hào quang, đặc biệt là hắc sắc liên tâm, hắc sắc hào quang cực kì mát mắt.

Lơ lửng bên cạnh cửu diệp liên là một viên kim sắc viên châu.

Giữa kim sắc viên châu và hắc sắc liên tâm không ngừng truyền qua truyền lại một loại năng lượng vô cùng đặc biệt.

"Lần trước thiếu chút nữa viên kim sắc viên châu này làm linh hồn

mình đông kết, lần này chắc chắn tốt hơn." Thần thức của Tần Vũ trực tiếp men theo người lan ra, bao phủ cửu diệp liên và kim sắc viên châu.

Lạnh. Lạnh đến đông cứng cả linh hồn!

Linh hồn nguyên anh của Tần Vũ cũng run rẩy, còn may. Chỉ là lạnh lẽo mà thôi, vẫn chưa đến mức đông kết tức khắc như lần trước. Linh hồn nguyên anh còn có thể chịu đựng được.

"Ô?" Tần Vũ kinh dị nhìn hắc sắc liên tâm.

Không chỉ kim sắc viên châu lạnh như băng, cả hắc sắc liên tâm cũng cực kì lạnh lẽo. Chỉ là luận về trình độ lạnh lẽo thì hắc sắc liên tâm yếu hơn một chút mà thôi. Nhưng hắc sắc liên tâm lại có một cổ linh hồn khí tức.

Đó là *"hồn thể"* do hắc sắc liên tâm sinh ra.

"Đúng là thiên hạ điều gì cũng có, đến một thực vật cũng có thể sinh ra hồn thể không có ý thức." Tần Vũ cảm thán nói.

Lập tức, hai giọt máu tươi từ đầu ngón tay Tần Vũ bay ra, mười đầu ngón tay thông với tim, máu ở đầu ngón tay chính là máu của tim. Hai giọt máu tươi đó phân biệt hạ xuống trên kim sắc viên châu và hắc sắc liên tâm. Kim sắc viên châu và hắc sắc liên tâm đều hút gọn giọt máu tươi đó.

Thẩm thấu ..

Hắc sắc liên tâm trực tiếp từ trên đài sen rơi xuống sau đó ánh sáng của hắc sắc liên tâm và kim sắc viên châu giao thoa, cuộn vào nhau.

"Không lẽ?" Tần Vũ nghĩ tới một điều, sau đó lắc đầu nói: *"Thôi vậy, trước hết hãy hấp thu cưỡng hồ khí tức thử xem."*

Toàn thân Tần Vũ và hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu đột ngộ biến mất, còn cửu diệp liên đã mất hắc sắc liên tâm được Tần Vũ đặt ở một nơi bí mật trong Càn Khôn thế giới, nơi đó là chỗ Tần Vũ chuyên môn cất trữ vật phẩm.

....

Vì Càn Khôn thế giới không ngừng to ra, thêm vào đó lại không ngừng hấp thu *"cưỡng hồ khí tức"*, sau đó không ngừng trưởng thành. Lúc này đang đứng nơi biên giới của Càn Khôn thế giới.

Bây giờ Càn Khôn thế giới lớn đến mức nào?

Lấy hình tượng này để thuyết minh nhé, dù là 10 vạn cái tiên ma yêu giới gộp lại cũng không bằng Càn Khôn thế giới. Do đó có thể thấy sự to lớn vô bờ của Càn Khôn thế giới.

Biên giới của Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ đứng ở ven mặt đất, trước mắt là một tầng ngăn cách, bên ngoài là cưỡng hồ không gian vô tận. Tầng ngăn cách này trừ Tần Vũ ra, người khác dù thực lực mạnh mấy cũng không thể phá vỡ.

"Cưỡng hồ khí tức này và Huyền hoàng chi khí đều quỷ dị thật, huyền hoàng chi khí không thể rời khỏi Càn Khôn thế giới, cưỡng hồ khí tức cũng giống hệt." Tần Vũ bất lực nhìn nhận.

Nếu không hắn đã đưa huyền hoàng chi khí, cưỡng hồ khí tức vào trong Khương Lan giới từ lâu.

Nhưng không được.

Cưỡng hồ khí tức vốn đến từ cưỡng hồ không gian, còn huyền hoàng chi khí tựa hồ có tương quan với sự biến hóa của Càn Khôn thế giới.

Trong lúc hắc sắc liên tâm và kim sắc viên châu không ngừng cuốn lấy nhau quay tròn giống như thái cực, Tần Vũ khống chế một đạo cưỡng hồ khí tức lại gần, đồng thời bị thái cực này hút vào trong.Trong lúc hắc sắc liên tâm và kim sắc viên châu không ngừng cuốn lấy nhau quay tròn giống như thái cực, Tần Vũ khống chế một đạo cưỡng hồ khí tức lại gần, đồng thời bị thái cực này hút vào trong.

"Xuy xuy~~"

Tốc độ vô cùng kinh nhân, toàn bộ đạo cưỡng hồ khí tức đó chỉ trong khoảng một ngày là đã bị hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu hấp thụ.

"Sao nhanh thế?" Tần Vũ ngạc nhiên.

Năm xưa hắn luyện chế *"Luyện hỏa thủ hoàn"* các thứ, thôn phệ chút cưỡng hồ khí tức đó đều mất mười mấy năm.

Cưỡng hồ khí tức có thể nói là vô bờ bến, bây giờ diện tích Càn Khôn thế giới đạt đến một mức độ kinh nhân, mức hấp thu cưỡng hồ khí tức trong mỗi sát na đều đạt đến một lượng kinh nhân, Tần Vũ tự nhiên không thể hà tiện.

"Một đạo cưỡng hồ khí tức đã giúp tiến độ luyện hóa của mình đạt được 50%, thêm một đạo nữa." tuy Tần Vũ không rõ nguyên nhân nhưng cũng không nghiên cứu.

Lại một đạo cưỡng hồ khí tức bay tới.

Lúc này tốc độ hấp thu của thái cực do hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu xoay tròn hình thành bắt đầu giảm xuống, hao phí thời gian gần một tháng mới hấp thu được hơn nửa đạo cưỡng hồ khí tức, lúc tiến độ luyện hóa của Tần Vũ đạt 80% thì ngừng lại.

"Không hấp thu cưỡng hồ khí tức nữa?" trong lòng Tần Vũ có một loại cảm giác.

Hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu tựa hồ đã bão hòa, vô pháp tiếp tục hấp thu cưỡng hồ khí tức. Chỉ là hai thứ này đều chưa được luyện hóa hoàn toàn.

Đồng thời tốc độ trao đổi năng lượng của hắc sắc liên tâm và kim sắc viên châu càng lúc càng nhanh.

Hắc sắc liên tâm biến thành có một chút kim sắc.

Kim sắc viên châu biến thành có một chút hắc sắc.

Nhưng loại biến hóa này vẫn tiếp tục.

"Hắc sắc liên tâm không phải là hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu cũng không còn là bản thể, vậy, vậy Liên Hoa phân thân mình luyện chế ra sau này sẽ không giống như những gì được ghi trong kim sắc quyển trục ư?" Tần Vũ thấy nhức đầu.

Điều làm người ta lo lắng nhất là không biết chút gì.

Tần Vũ cũng lo lắng, Liên Hoa phân thân mà hắn mong mỏi, nếu dùng *"hắc sắc liên tâm"* biến dị này luyện chế ra sẽ biến thành hình dạng gì?

Chương 539

Hoa Liên Phân Thân Biến Dị

Từ khi Tần Vũ đến Huyễn Kim thành đã được nửa năm.

Mênh mông mưa bụi, cả Huyễn Kim thành bị mưa bụi mênh mông bao phủ, trong Huyễn Kim thành phàm những ai tin tức linh thông đều biết Huyễn Kim thành có thêm một người không tầm thường.

Trận pháp tông sư Tần Vũ!

Trong tửu lâu, một đám thiên thần nhàn rỗi ngồi uống rượu nói chuyện phiếm đang lớn tiếng đàm luận, trong Huyễn Kim thành, thiên thần nơi nào cũng thấy, nhưng đối với thiên thần mà nói, cũng chỉ có chín vị đại đội trưởng, ba đại điện chủ cùng với ba đại thần vương mới làm được bọn họ chân chính tôn kính.

"Còn nửa năm nữa là tỉ thí rồi, vị trí điện chủ Lam Huyền điện khẳng định là thuộc về Đổng gia, con mẹ của Bách Hoa vương phủ kia, lại còn cái gã gì mà trận pháp tông sư cũng muốn tranh? Hừ, chẳng biết bọn chúng có công trạng gì?" Một đại hán da đen râu tóc lởm chởm hừ lạnh nói.

Trên bàn này có bốn đại hán uống rượu.

Liền có người phản bác: *"Lão nhị, không thể nói như thế được? Tuyết Ngữ đại nhân cũng là thượng bộ thiên thần, thực lực cực kì lợi hại. Còn vị trận pháp tông sư "*Tần Vũ*" kia đến Thu Trọng Phục cũng nguyện ý làm cận vệ đó, đã nghe tới Thu Trọng Phục chưa?"*

Đại danh của thượng bộ thiên thần Thu Trọng Phục rất có trọng lượng tại phía Đông của thần giới.

"Không chỉ vậy đâu, ta còn nghe nói, bây giờ Tần Vũ tiên sinh đang ở Lưu Vân phủ, có hơn trăm thiên thần người hầu, đám thiên thần người hầu đó không phải thuộc quân đội thiên thần bọn ta, cũng không phải là quân đội trong hoàng thành mà là do vị Tần Vũ tiên sinh đó tự mang tới đó."

Hán tử gầy gò nhất trong bốn người cảm thán nói: *"Một người có hơn trăm thiên thần người hầu, đến thành chủ của một thành trì cũng không có lợi hại đến thế."*

Ba người kia hiển nhiên cũng đã nghe được chuyện này.

"Con mẹ nó thật lợi hại, hơn trăm thiên thần người hầu, ở đâu ra vậy nhỉ?"

Thành chủ bình thường ví như thành chủ Úy Trì thành, thiên thần dưới quyền bất quá chỉ mấy chục người mà thôi. Dù là ở Huyễn Kim thành cũng chỉ có quân đội thiên thần với quân đội thị vệ của hoàng thành, còn có phủ đệ của hai đại thần vương mới có thể tìm ra một lượt hơn trăm thiên thần.

….

Tần Vũ, trận pháp tông sư mới tới đã muốn tranh đoạt vị trí điện chủ Lam Huyền điện, còn được Đông cực thánh hoàng ủng hộ vẫn chưa lộ diện khiến cho phần lớn người của Huyễn Kim thành bàn luận đến.

Bốn đại điện chủ. Duy nhất Lam Huyền điện còn trống, vị trí điện chủ cuối cùng rơi vào tay ai? Không ai biết được.

…….

Lưu Vân phủ.

Trong Lưu Vân phủ rất náo nhiệt. không ít thiên thần tụ tập với nhau một chỗ hoặc là nói chuyện phiếm hoặc là bàn luận gì

đó. Còn cái sân nơi Tần Vũ đang tu luyện lại không có ai đến gần.

Trong sân, bên trong hạt bụi do Khương Lan giới biến thành.

Tầng hai Khương Lan giới!

Sóng đào ngợp trời, tiếng sóng lớn đập dồn như sấm dậy. Đây là một vùng biển ở khu vực biên giới tầng hai Khương Lan giới. Tần Vũ lúc này đang ngồi thiền trên không trung của hải dương.

Một đạo khí lưu hắc sắc, một đạo khí lưu kim sắc.

Hai đạo khí lưu này lấy Tần Vũ làm trung tâm, điên cuồng xoay tròn quyện vào nhau hình thành nên một *"thái cực"*. Chỉ là thái cực này lớn hơn nhiều so với ở trong Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ chỉ ở trong Càn Khôn thế giới một tháng, sau khi hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu vô pháp tiếp tục hấp thu cưỡng hồ khí tức Tần Vũ liền rời Càn Khôn thế giới tiến nhập vào không gian tầng hai của Khương Lan giới.

Lúc đầu tốc độ xoay tròn của hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu cũng không nhanh lắm, phạm vi cũng không lớn.

Nhưng thời gian trôi đi, mấy chục năm sau đã biến thành hình dạng như bây giờ.

"Tiến độ luyện hóa đã được hơn chín mươi chín thành rồi, chỉ còn một chút cuối cùng, có lẽ khoảng một năm nữa thì có thể hoàn toàn luyện hóa." Trong lòng Tần Vũ biết rõ vô cùng, hắn vẫn yên tĩnh nỗ lực luyện hóa, linh hồn chi lực không ngừng dung nhập vào trong hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu.

Chỉ là bây giờ bên ngoài hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu có một phần thậm chí hóa thành khí lưu.

Thời gian trôi qua …

Chớp mắt đã được một năm rưỡi.

Dự tính của Tần Vũ đã sai. Vốn cho là chỉ cần một năm, ai biết được lúc cuối cùng lại hao phí nhiều linh hồn chi lực như thế mới hoàn toàn thành công.

Thời gian một năm rưỡi, hoàn toàn luyện hóa thành công.

Lúc này …

Tần Vũ ngồi thiền trên sóng đào vô tận, hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu hình thành thái cực to lớn, lấy Tần Vũ làm trung tâm xoay tròn. Chỉ là lúc này hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu gần như đã hoàn toàn biến thành thể khí.

"Bọn mày bản tính vốn hấp dẫn nhau vậy để ta thành toàn cho."

Tần Vũ khe khẽ mỉm cười, tâm ý khẽ động.

Chỉ thấy hai đạo quang hoa phảng phất như Hỏa tinh đập mạnh vào Địa cầu trước mặt Tần Vũ. Lúc hai đạo quang hoa đập vào nhau lại không phát ra âm thanh gì.

Hai thứ dung hợp vào nhau.

Một đạo thanh sắc khí lưu dày đặc đột ngột sinh ra, ý thức của Tần Vũ bám trên đó.

Phát sinh biến hóa, từ đầu tới cuối, tâm linh Tần Vũ đều hoàn toàn hiểu rõ.

Chỉ thấy đạo thanh sắc khí lưu dày đặc đó lắc lư vặn vẹo sau đó biến thành một thanh niên thanh sắc trường phát, mặc thanh sắc trường bào. Thanh niên đó giống y hệt Tần Vũ.

"Bản thể!" thanh niên mặc thanh sắc trường bào mỉm cười nói với Tần Vũ sau đó không nói gì nữa.

Tần Vũ khẽ mỉm cười.

Tần Vũ lật tay lấy ra một kim sắc quyển trục. Thanh bào Tần Vũ yên lặng đứng bên cạnh Tần Vũ, thần thức của Tần Vũ đọc kim sắc quyển trục, không nhịn được bật cười: *"Hoa Liên phân thân. Hoa liên phân thân, án chiếu theo những gì nói trong quyển trục này thì độ cứng rắn của Hoa Liên phân thân giống như nhị lưu hồng mông linh bảo. Nhưng Hoa Liên phân thân biến dị này thì sao?"*

Thanh bào Tần Vũ chỉ mỉm cười không nói.

Tần Vũ dĩ nhiên hiểu rõ mọi thứ của phân thân.

Hoa Liên phân thân bình thường cứng rắn như nhị lưu hồng mông linh bảo. Nhị lưu hồng mông linh bảo đã rất lợi hại, rất khó phá hủy. Dù là thần vương cũng cần phải dùng linh bảo, hơn nữa còn hao phí rất nhiều sức lực mới có thể phá được.

Còn Hoa liên phân thân biến dị?

Do hai thứ hắc sắc liên tâm của cửu diệp hoa liên và kim sắc viên châu dung hợp, thực tế thì hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu đều là nhị lưu hồng mông linh bảo. Nhưng hai thứ đều mang tính hàn dung hợp lại làm uy lực tăng lên gấp bội. Hoa Liên phân thân do hai thứ dung hợp hình thành nên tương đương với nhất lưu hồng mông linh bảo.

Sự trân quý của nhất lưu hồng mông linh bảo vượt xa hai kiện nhị lưu hồng mông linh bảo.

Muốn dung hợp hai kiện nhị lưu hồng mông linh bảo có lẽ là chuyện chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, đó là do trời định, không phải thứ người ta có thể cưỡng cầu. Tần Vũ có thể đồng thời có được hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu cũng là điều cực kì hiếm gặp.

"Dù cứng rắn đến mức như nhất lưu hồng mông linh bảo cũng

không phải không thể phá hủy, chỉ là Hoa Liên phân thân biến dị này lại là …" Tần Vũ nghĩ tới một công hiệu của phân thân trong lòng liền có chút kích động.

Một kiện linh bảo dù cứng tới đâu khi gặp phải công kích vượt xa cực hạn đều bị phá vỡ.

Nhưng còn Hoa Liên phân thân này?

"Hóa thành bổn nguyên." Tâm ý Tần Vũ khẽ động.

Chỉ thấy thanh bào Tần Vũ trực tiếp hóa thành một đạo thanh sắc khí lưu dày đặc. Thanh sắc khí lưu này bay lượn tự do, lúc thì tụ tập, lúc thì phân tán.

Đúng.

Đây là một thần thông của Hoa Liên phân thân biến dị này.

Nếu chỉ dùng hắc sắc liên tâm luyện chế Hoa Liên phân thân, một khi phá vỡ rồi diệt linh hồn thì chết chắc. Nhưng Hoa Liên phân thân biến dị này không giống như thế.

Dù là thần vương xuất thủ, dùng lực công kích mạnh nhất, tối đa cũng chỉ làm Hoa Liên phân thân biến dị này tan ra hóa thành thanh sắc khí lưu, nhưng phân thân này của mình vẫn có thể tụ lại như trước.

Tấm thân bất tử!

Hư Vô nghiệp hỏa luyện hóa, không gian hủy diệt … tất cả mọi thủ đoạn đều vô pháp phá tan tấm thân bất tử này

Cho dù đem phân thân của Tần Vũ vây khốn trong một không gian, Tần Vũ vẫn có thể trong chốc lát đưa phân thân quay về Càn Khôn thế giới. Phân thân của Tần Vũ ẩn chứa một phần ý thức của Tần Vũ tự nhiên cũng có liên hệ với Càn Khôn thế giới.

"Có phân thân này thì nơi nào nào ở thần giới mà không đi tới được." Tần Vũ khỏi bật cười.

Phân thân này ngưng tụ thành thân thể, lại cứng rắn như nhất lưu hồng mông linh bảo. Chỉ dựa vào thân thể đã có thể công kích. Còn việc hóa thành thể khí chỉ xảy ra khi gặp phải lực công kích mạnh nhất của thần vương.

Phòng ngự phi thường như thế, còn công kích?

Phân thân này của Tần Vũ khi công kích không chỉ đơn giản là công kích bằng thân thể mà còn có *"lĩnh vực công kích"*!

Lạnh giá!

Hắc sắc liên tâm, kim sắc viên châu đều mang tính hàn, chỉ xem việc mỗi kim sắc viên châu năm xưa thiếu chút nữa đã làm linh hồn Tần Vũ đông kết là biết. Hai dạng hồng mông linh bảo này mang tính hàn trên hai phương diện, một khi dung hợp thì mức độ lạnh giá đến linh hồn nguyên anh của thiên thần cũng không chịu nổi.

*"Phân thân do một mình hắc sắc liên tâm luyện chế nên chỉ là "*kim uyên hàn khí lĩnh vực*". Còn phân thân này của mình lại là "*hàn mông lĩnh vực*"."*

Tần Vũ nhìn thanh bào Tần Vũ.

Chung quanh thân thể thanh bào Tần Vũ đột ngột có một tầng thâm thanh sắc hàn khí lan ra.

Đối với cao thủ ở thần giới mà nói, hỏa diễm được phân thành: Hắc sắc thần hỏa, Bạch sắc tịnh hỏa, Hư vô nghiệp hỏa.

Còn hàn khí, tương ứng sẽ là: nhất nguyên trọng thủy, kim nguyên trọng thủy, hàn mông chi khí.

Hàn mông chi khí vô cùng đặc biệt, có thể ở hình thái thể khí, cũng có thể lập tức ngưng kết thành thể cố định giống như khối băng. Còn mức độ lạnh giá thì dù là *"không gian lĩnh vực"* của trung bộ thiên thần cũng tối đa chỉ kháng cự được trong vài hơi thở mà thôi.

"Phân thân này chắc chắn cũng là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo của mình." Tần Vũ thầm nhủ.

Tại thần giới tam lưu hồng mông linh bảo không ít, nhị lưu hồng mông linh bảo tuy quý giá nhưng cũng có một số. Chỉ có nhất lưu hồng mông linh bảo … là cực kì cực kì hiếm thấy. Một thần vương có thể có được một kiện nhất lưu hồng mồng linh bảo đã được xem là may mắn lắm rồi.

Điểm lợi hại nhất của Tần Vũ bây giờ.

Một là phân thân này của hắn, còn có một thứ nữa là *"Tàn Tuyết thần thương"* có lực công kích cực kì hãi nhân.

"Tàn Tuyết thần thương chắc chắn không thể tính là thiên thần khí, cũng không thể tính là hồng mông linh bảo."

Tần Vũ không khỏi bật cười. *"Cũng chẳng biết Tàn Tuyết thần thương nên xem là loại vũ khí nào."*

Hấp thu huyền hoàng chi khí, tính công kích của Tàn Tuyết thần thương đã đạt tới một mức độ hãi nhân.

……

Luyện thành Hoa Liên phân thân, thực lực đại tăng, cơ sở để tung hoành tại thần giới lại có thêm một con bài tẩy, trong lòng Tần Vũ không khỏi cảm thấy sung sướng.

"Đây mới đúng là phân thân." Tần Vũ đột nhiên nghĩ tới một việc, hai mắt sáng lên.

Tần Vũ nhìn phân thân của mình.

Trong phân thân ẩn chứa hồn thể, cũng có một phần ý thức của mình, tự nhiên trở thành một linh hồn. Phân thân này cũng có thể tu luyện, hơn nữa thành quả tu luyện bản thể Tần Vũ cũng có thể tiếp thu.

"Từ hôm nay trở đi, phân thân này ở trong Khương Lan giới cảm ngộ không gian pháp tắc do Tả Thu Mi tiền bối lưu lại đi." Tâm ý Tần Vũ khẽ động, một đạo quang mang bảy màu từ trong đầu Tần Vũ bay ra sau đó dung nhập vào trong đầu thanh bào Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ đem một nửa cảm ngộ được lưu lại cấp cho thanh bào Tần Vũ, một nữa này đủ cho phân thân cảm ngộ rất lâu rồi.

Phân thân và bản thể, phân thân có lĩnh ngộ thì bản thể tự nhiên lĩnh ngộ. Tuy hai mà một, không hề phân biệt.

Toàn thân Tần Vũ khẽ động biến mất trong không gian Khương Lan giới, còn phân thân *"thanh bào Tần Vũ"* vẫn yên tĩnh ngồi thiền trên một hòn đá ở hải dương, bắt đầu lặng lẽ cảm ngộ không gian pháp tắc do Tả Thu Mi lưu lại..

….

Phía Đông thần giới, trong Lưu Vân phủ ở phía Tây Huyễn Kim thành.

Tần Vũ trực tiếp xuất hiện trong sân ở Lưu Vân phủ, trong lòng không khỏi cảm thán nói: *""Hồn thể" của Hoa Liên phân thân này đúng là mạnh mẽ, ngưng kết nên linh hồn nguyên anh còn mạnh hơn cả của mình, sợ là ngang với linh hồn nguyên anh của thượng bộ thiên thần."*

Tần Vũ có thể cảm giác được rõ ràng tốc độ lĩnh ngộ không gian pháp tắc của phân thân.

Tốc độ kinh nhân đó còn nhanh hơn của mình nhiều. Đây chính là ưu điểm của linh hồn nguyên anh mạnh mẽ. Tần Vũ cảm giác rất rõ lĩnh ngộ đối với không gian của mình đang đề cao từng phút từng giây.

"Có một phân thân tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn nhiều." trong lòng Tần Vũ rất vui sướng.

Tần Vũ đi ra khỏi sân, nhìn thấy hai thiên thần đang đi tuần trước mặt. Hai thiên thần đó nhìn thấy Tần Vũ thì khẽ run sau đó lập tức cúi người cung kính nói: *"Bái kiến chủ nhân."*

"Tốt lắm, các ngươi tiếp tục tuần tra đi." Tần Vũ khẽ gật đầu rồi trực tiếp đi về phía Phúc bá ở.

Thiên thần người hầu trong Lưu Vân phủ đều vô cùng quy củ. Một phần đang tĩnh tu, còn có một số đang tuần tra, thủ vệ các thứ. Trong Lưu Vân phủ cứ đi một đoạn lại thấy có thiên thần xuất hiện.

Các thiên thần gặp phải Tần Vũ đều cung kính hành lễ. Điều này làm Tần Vũ có chút cảm giác như lúc còn ở phàm nhân giới.

Năm xưa lúc ở vương phủ tại phàm nhân giới, đám nha hoàn người hầu nhìn thấy mình cũng đều cung kính xưng hô *"Tam điện hạ"*, chỉ khác ở chỗ người hầu năm xưa là một đám phàm nhân, người hầu bây giờ là thiên thần mà thôi.

"Chúc mừng chủ nhân xuất quan." Phúc bá đã đi ra, nhìn thấy Tần Vũ liền trực tiếp mỉm cười chúc mừng.

Tần Vũ nghĩ tới Hoa Liên phân thân biến dị lại cảm thấy sự không ngừng đề cao lĩnh ngộ với không gian, không khỏi bật cười nói: *"Ha ha. Đúng. Đáng để chúc mừng."*

Chương 540

Nhân Tuyển

Trong đại sảnh, Tần Vũ ngồi ở vị trí chủ tọa, hai người Phúc bá và Thu Trọng Phục ngồi vị trí khách, hai thiên thần thị nữ liền dâng trà lên.

Thu Trọng Phục và Phúc bá nhìn nhau một cái. Hai người bọn họ đều đoán được tâm tình Tần Vũ lúc này vô cùng tốt.

Tần Vũ vẫy tay bảo hai thị nữ lui xuống, bình thản nói: *"Phúc bá, Thu Trọng. Thời gian vừa rồi Lưu Vân phủ có tốt không. Không có chuyện gì lớn phát sinh chứ?"*

Thu Trọng Phục cười nói: *"Cũng chẳng có gì, chỉ là Tĩnh công chúa, Linh công chúa có ghé qua. Còn có cô nương "*Tuyết Ngữ*" môn nhân của Bách Hoa vương phủ cũng có ghé, chúng tôi đều thông báo là chủ nhân đang bế quan, vì thế bọn họ cũng rời khỏi."*

"Bọn họ?" Tần Vũ nhíu mày.

Tỉ muội Hoàng Phủ Tĩnh Tần Vũ còn có thể lí giải. Vị môn nhân *"Tuyết Ngữ"* của Bách Hoa vương phủ sao cũng tới? Đối với cô *"Tuyết Ngữ"* này Tần Vũ vẫn có lòng cảnh giác.

Phúc bá đột nhiên nói: *"Chủ nhân. Thiên thần chi lực của người đã biến đổi thành công chưa?"* Phúc bá vô cùng rõ mọi chuyện của Tần Vũ, cũng biết Tần Vũ muốn tìm Lập nhi.

Một khi hoàn toàn biến đổi thành thiên thần chi lực, Tần Vũ liền có thể mở tầng ba Khương Lan giới.

"Vẫn chưa được."

Tần Vũ lắc đầu nói: *"Có lẽ phải một thời gian nữa mới hoàn toàn*

biến đổi thành công." Tần Vũ miệng nói tay đưa ra một cái tháp nhỏ màu xanh lục.

Tần Vũ lại thử mở tầng ba Khương Lan giới. Thiên thần chi lực bích lục sắc thâm nhập vào trong tháp.

Người bình thường vừa bước vào cảnh giới hạ bộ thiên thần liền biến đổi *"thần chi lực"* thành thiên thần chi lực.

Nhưng còn Tần Vũ?

Vì bố trí ra trận pháp *"Càn Khôn"*, ngoài ra lại lĩnh ngộ được con đường diễn biến của cảnh giới tiếp theo của *"Tinh Thần Biến"*, khiến cho cảnh giới linh hồn Tần Vũ đạt tới đỉnh điểm hạ bộ thiên thần, lại thêm sự phụ trợ của Lưu Tinh lệ, lực khống chế linh hồn của Tần Vũ đã ngang với trung bộ thiên thần.

Lực khống chế linh hồn ngang với trung bộ thiên thần, đem khống chế *"thần chi lực"* biến đổi đương nhiên tốc độ nhanh kinh người.

Mấy chục năm ngắn ngủi đã có một phần ba thần chi lực biến thành thiên thần chi lực.

"Chừng này thiên thần chi lực đã đủ chưa?" Tần Vũ thử. Lục sắc tiểu tháp cũng ẩn hiện hào quang chuyển động, nhưng dù thiên thần chi lực của Tần Vũ hoàn toàn thâm nhập vào trong vẫn còn thiếu một chút.

Tần Vũ đã quên mất đây là lần thử thứ bao nhiêu của hắn.

Khi rảnh rỗi Tần Vũ thường mở thử tầng ba của Khương Lan giới.

"Án chiếu trình độ bây giờ có thể mở được, đợi đến khi hoàn toàn biến đổi thành thiên thần chi lực chắc chắn là mở được."

Tần Vũ thầm than: *"Vẫn còn phải kiên nhẫn!"*

Nhẫn, kiên nhẫn cho đến ngày mở tầng ba Khương Lan giới.

Lật tay thu lại lục sắc tiểu tháp, Tần Vũ bình phục tâm tình trong chớp mắt. Năm này qua năm khác sức chịu đựng của Tần Vũ đã rất mạnh, Tần Vũ nhìn về phía Phúc bá: *"Phúc bá, hơn năm tháng nữa sẽ tiến hành trận chiến tranh đoạt vị trí điện chủ Lam Huyền điện, cần phải chọn ra ba người. Một người là ta, còn có một trung bộ thiên thần và một hạ bộ thiên thần. Các người nói xem nên chọn ai đây?"*

Trong lòng Tần Vũ rất bất lực.

Hạ bộ thiên thần vốn muốn chọ Tiểu Hắc nhưng không lâu trước đó Tần Vũ biết được *"Lưu Quang thương đạo"* của Tiểu Hắc hình như có quan hệ với thời gian pháp tắc.

Thượng bộ thiên thần có thể không nhìn ra bản chất của *"Lưu Quang thương đạo"* nhưng thần vương cao thủ khẳng định có thể nhìn ra.

Đến lúc trận chiến tranh đoạt xảy ra, Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, còn có cả vị Kim Kiếm thần vương kia có khi cũng xuất hiện, một khi để ba đại thần vương này phát hiện một hạ bộ thiên thần cũng có lĩnh ngộ đối với thời gian pháp tắc thì hậu quả … Tần Vũ căn bản không dám tưởng tượng.

Tần Vũ không sợ rắc rối nhưng cũng không thích gặp rắc rối.

Đặc biệt là, khi bị ba đại thần vương phát hiện bí mật của Tiểu Hắc thì sẽ làm Tiểu Hắc bị nguy hiểm. Tần Vũ không dám đánh cược, không dám đem huynh đệ của mình ra đánh cược.

Một vị trí điện chủ Lam Huyền điện trong lòng Tần Vũ căn bản không so sánh được với huynh đệ của mình.

Vì thế hạ bộ thiên thần xuất chiến không thể nào là Tiểu Hắc.

Phúc bá nghi hoặc nói: *"Chủ nhân, tôi nhớ người đã từng nói hạ bộ thiên thần thì chọn Hắc Vũ thiếu gia mà. Thực lực của Hắc Vũ thiếu gia cũng …"*

"Thôi, Tiểu Hắc phải tu luyện. Trận chiến tranh đoạt này ta không muốn để nó tham gia." Tần Vũ trực tiếp nói.

Phúc bá nghe Tần Vũ nói như thế cũng không truy vấn nữa mà nhìn sang phía Thu Trọng Phục cười nói: *"Thu Trọng Phục, ông hiểu rõ thực lực của đám thiên thần này. Ông nói xem tuyển ai thì tốt?"*

Tần Vũ cũng nhìn thượng bộ thiên thần Thu Trọng Phục.

Thu Trọng Phục trầm ngâm một lúc mới chầm chậm nói: *"Trung bộ thiên thần tổng cộng có 10 người. Trong đó mạnh nhất là hai người Hắc Long và Y Cung Thư. Trong hai người này thì Hắc Long mạnh hơn một chút."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Hắn biết *"Hắc Long"* này chính là Đàm Cửu, chỉ là tên gọi của Đàm Cửu rất ít người biết.

"Còn hạ bộ thiên thần, trong thời gian vừa rồi đám hạ bộ thiên thần cũng có đấu thử, trong đó có hai người mạnh nhất. Một là Tuy Phù, còn có một người gọi là Khang Kì, hai người này đều đạt tới đỉnh điểm của hạ bộ thiên thần đồng thời cũng đều có một số kỹ năng kì dị." Thu Trọng Phục trực tiếp nói ra.

Tần Vũ khẽ gật đầu: *"Thu Thân. Ngươi sai người gọi ba người Hắc Long, Tuy Phù, Khang Kì vào đây."*

"Tuân lệnh. Chủ nhân."

Thu Trọng Phục lập tức đứng lên đi ra khỏi đại sảnh quát một

thị nữ ở cách đó không xa: *"Mau mau gọi ba người Hắc Long, Tuy Phù, Khang Kì vào đây."*

Chỉ một chốc, ba người cửu thủ hắc long Đàm Cửu, Tuy Phù, Khang Kì đã vào tới.

Đàm Cửu vẫn mang dáng vẻ thiếu niên xích phát xích mi gầy gò đen đúa như trước. Tuy Phù lại là một đại hán vô cùng cường tráng, cao gần ba mét, còn Khang Kì là một thanh niên rất sáng sủa.

"Bái kiến chủ nhân." Ba người này cùng quỳ xuống cung kính nói.

"Đứng dậy đi." Mục quang Tần Vũ đặt trên người Đàm Cửu, *"Đàm Cửu, thương thế lành chưa?"* Sắc mặt Tần Vũ có một tia tiếu ý. Việc Đàm Cửu trọng thương có quan hệ tới mình.

Đàm Cửu khẽ run, sau đó mới nói: *"Cũng sắp khỏi hẳn rồi."*

"Ngươi bị thương?" Thu Trọng Phục nhíu mày nhìn Đàm Cửu. *"Nếu ngươi bị thương thì có còn là đối thủ của Y Cung Thư không?"*

Sắc mặt Đàm Cửu lóe lên một tia ngạo khí lạnh lùng nói: *"Dù bị thương tôi cũng có thể giết chết Y Cung Thư, huống chi thương thế của tôi đã sắp lành rồi."*

"Sắp lành?" Tần Vũ nhíu mày nói. *"Vậy không phải nói là ngươi vẫn chưa khỏi hẳn? Nói cho ta biết bao lâu nữa thì khỏi hẳn?"*

Đàm Cửu cung kính nói: *"Chỉ cần thời gian 10 năm là có thể khỏi hẳn."*

Thương thế của Đàm Cửu là ở linh hồn, nếu là thương thế của thân thể chỉ cần tiêu hao thiên thần chi lực là có thể chữa khỏi, nhưng thương thế của linh hồn lại vô cùng rắc rối.

"10 năm?" Tần Vũ khẽ gật đầu, *"Vậy thì tốt. Chút nữa đợi ngươi chọn binh khí xong ta sẽ đưa ngươi vào trong Khương Lan giới tu luyện 10 năm."*

Mắt Đàm Cửu sáng lên, nhìn Tần Vũ: *"Binh khí?"*

Tần Vũ nhìn Đàm Cửu một cái, lật tay đưa ra bốn kiện thượng phẩm thiên thần khí. Bốn kiện thiên thần khí có một kiện hình kiếm, một kiện hình thương, một kiện hình chiến phủ, kiện sau cùng có hình dạng một thanh kiếm lớn.

"Bốn kiện này đều là thượng phẩm thiên thần khí, vị trí điện chủ Lam Huyền điện lần này ta rất coi trọng.

Đàm Cửu. Ngươi chọn một kiện thượng phẩm thiên thần khí sử dụng tạm thời đi." Tần Vũ bình thản nói.

Mấy người Đàm Cửu, Thu Trọng Phục đều chấn động khi thấy Tần Vũ có thể đưa ra một lượt bốn kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Thượng phẩm thiên thần khí ư, dù là thần vương bình thường cũng không thể đưa ra một lượt bốn kiện, Đàm Cửu cho rằng bảo vật của Tần Vũ nhiều nhưng không được là nhiều như thế.

Nhưng nghe Tần Vũ nói để hắn chọn một kiện thượng phẩm thiên thần khi sử dụng *"tạm thời"* không khỏi trong lòng có chút thất vọng.

Chỉ là sử dụng tạm thời mà thôi.

"Nếu trong trận chiến tranh đoạt mà người chiến thắng thì kiện thượng phẩm thiên thần khi ngươi chọn sẽ ban cho ngươi." Tần Vũ lại nói, mắt Đàm Cửu đột ngột sáng lên sau đó quỳ xuống cũng kính nói: *"Chủ nhân yên tâm. Chỉ cần đối thủ của tôi là trung bộ thiên thần thì nhất định tôi sẽ thắng."*

Lúc này Đàm Cửu đã hạ quyết tâm sắt đá.

Không quản đối thủ là ai, vì thượng phẩm thiên thần khí Đàm Cửu đều không quan tâm điều gì.

"Ngươi chọn một kiện đi." Tần Vũ bình thản cười nói.

Đàm Cửu khẽ gật đầu rồi quan sát kỹ lưỡng bốn thanh thượng phẩm thiên thần khí. Xích Huyết thần kiếm Đàm Cửu đã biết. Còn uy lực của ba kiện còn lại hắn cũng đoán được.

"Tôi chọn …" Đàm Cửu vừa muốn quyết định Tần Vũ đã lên tiếng nói: *"Ta đề tỉnh cho ngươi một chuyện, thanh cự kiếm này ngươi đừng chỉ nhìn bề ngoài, nó có thể tách ra thành hai thanh chiến đao và một thanh chiến kiếm."*

Hai lưỡi sắc bén của thanh cự kiếm này hoàn toàn có thể tách đôi, biến thành hai thanh chiến đao. Sau khi phân hai mảnh ra thì trong thanh chiến kiếm chỉ rộng ba phân trong cự kiếm sẽ xuất hiện.

Bản thân Tần Vũ rất rõ các điểm mạnh của bốn kiện thiên thần khí này.

Xích Huyết thần kiếm lợi hại ở hiệu quả đặc thù *"Phong lợi"* – bén ngọt. Kiện có hình dạng chiến phủ lợi hại ở hiệu quả đặc thù *"trọng"* - nặng nề. Còn kiện có hình trường thương có hiệu quả đặc thù *"toái thể"* – phá vỡ thân thể. Nhưng Đàm Cửu chỉ có thể sử dụng một kiện mà thôi.

Đàm Cửu có thể hóa từ một người thành chín người. Thanh cự kiếm này vừa hay rất thích hợp với hắn.

Mắt Đàm Cửu liền sáng lên, lập tức cầm thanh cự kiếm đó lên đồng thời trích huyết nhận chủ. Sau đó thanh cự kiếm trực tiếp phân thành hai thanh chiến đao và một thanh chiến kiếm. Nhìn hai thanh chiến đao với thanh chiến kiếm trong tay, mắt Đàm Cửu đỏ

lên.

"Cảm ơn chủ nhân. Có kiện thượng phẩm thiên thần khí này bất quản là ai tôi nhất định sẽ thắng." Đàm Cửu nói kiên định.

Đàm Cửu vì để có kiện thượng phẩm thiên thần khí này vĩnh viễn đã quyết định liều mạng, cho dù sử dụng biện pháp tự phát nổ phân thân thì Đàm Cửu hắn cũng phải thắng!

"Được. Ngươi vào Khương Lan giới yên tâm tu luyện đi." Tần Vũ trực tiếp đem Đàm Cửu thu vào trong tầng hai Khương Lan giới. Tuy ở bên ngoài chỉ cách ngày diễn ra trận chiến tranh đoạt hơn năm tháng một chút nhưng trong Khương Lan giới lại còn tới mấy chục năm.

Tần Vũ nhìn về phía hai hạ bộ thiên thần còn lại.

Một là Tuy Phù, một là Khang Kì.

Mắt của gã đại hán khổng lồ Tuy Phù và thanh niên sáng sủa Khang Kì đều phát đỏ, nhìn vào ba kiện thượng phẩm thiên thần khí lơ lửng trước mặt Tần Vũ.

"Hừ, hạ bộ thiên thần, cũng đòi có thượng phẩm thiên thần khí?" Thu Trọng Phục hừ lạnh một tiếng.

Hai người Tuy Phù, Khang Kì liền tỉnh lại. Khang Kì nói: *"Thu Trọng tiên sinh. Bọn tôi không dám mơ mộng viển vông đâu, cho dù cấp cho bọn tôi thì cũng chẳng dám lấy. Có khi bị trung bộ thiên thần thèm muốn đỏ mắt giết đi đó."*

Tại thần giới, hạ bộ thiên thần có một kiện thượng phẩm thiên thần khí là một việc vô cùng nguy hiểm.

Trừ khi giống như Tần Vũ, có thần thông về trận pháp không gian.

"Được, ta cũng không cấp cho các ngươi. Chỉ để các ngươi sử dụng trong trận chiến tranh đoạt thôi, đương nhiên … nếu các ngươi thắng, lập được đại công thì ta sẽ ban cho một kiện trung phẩm thiên thần khí." Tần Vũ nói thẳng

Hai người Tuy Phù, Khang Kì không khỏi mừng rỡ.

Một kiện trung phẩm thiên thần khí đối với hạ bộ thiên thần mà nói đã vô cùng quý trọng rồi.

"Chủ nhân. Bản lĩnh của hai ngươi Tuy Phù, Khang Kì không giống nhau, thấy ba kiện thượng phẩm thiên thần khí này thuộc hạ cho là Tuy Phù thích hợp với cây chiến phủ còn Khang Kì thích hợp với thanh trường kiếm. Còn trong hai người ai lợi hại hơn thì thuộc hạ cũng khó mà phán đoán." Thu Trọng Phục thật lòng nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

"Rất đơn giản, hai người các ngươi một người dùng thanh câu chiến phủ, một người dùng Xích Huyết thần kiếm vào trong Khương Lan giới tiến hành chiến đấu, ai thắng sẽ là người được chọn." Tần Vũ trực tiếp hạ lệnh.

Hai người Tuy Phù, Khang Kì nhìn nhau, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Sau đó hai người hai tay run run nhận lấy hai kiện thượng phẩm thiên thần khí, có lẽ là lần đầu tiên bọn họ tiếp xúc với thượng phẩm thiên thần khí.

"Đi, vào Khương Lan giới nào." Tần Vũ đứng lên.

Tức khắc mấy người Tần Vũ, Phúc bá trong đại sảnh liền biến mất.

…..

Thời gian trôi qua. Chớp mắt đã hơn năm tháng. Tần Vũ cũng đã chọn được người, trung bộ thiên thần do Đàm Cửu xuất chiến, hạ bộ thiên thần thì do Tuy Phù xuất chiến.

Tuy Phù và Khang Kì chiến đấu với nhau, đến bây giờ nhớ lại Tần Vũ vẫn không thể không cảm thán về bản lĩnh kì dị của những cao thủ thần giới này. Hơn nữa, nghĩ nhiều cũng nghĩ không ra. Tần Vũ đối với trận chiến tranh đoạt lần này càng thêm cẩn thận.

Người của mình lợi hại, tuyển thủ của đối phương lẽ nào thua kém!

Ngày mai là ngày đại chiến.

Cả Huyễn Kim thành đều rất náo nhiệt, vô luận là tửu lâu hay trà lâu, hoặc trong doanh trại quân đội. Phần lớn người ta đều đàm luận về trận chiến tranh đoạt giữa ba phe. Ba phe này lần lượt phân biệt.

Một phe là của trận pháp tông sư, Tần Vũ tiên sinh do Đông cực thánh hoàng tự thân mời đến.

Một phe là thượng bộ thiên thần *"Tuyết Ngữ"* được Bách Hoa vương phủ toàn lực ủng hộ.

Một phe là siêu cấp mãnh tướng, thượng bộ thiên thần *"Đổng Hầu"* được hơn chín mươi phần trăm quân số trong quân đội thiên thần toàn lực ủng hộ.

Nhân mã của ba phe từ bên ngoài nhìn vào thì hai phe của Tuyết Ngữ, Đổng Hầu có hậu phương mạnh hơn, có nhiều người ủng hộ hơn. Chỉ là Tần Vũ quá thần bí, ai thắng ai bại cũng rất khó nói.

Nhân mã của ba phe này ngày mai sẽ tiến hành trận chiến tranh đoạt dưới sự chủ trì của Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, Kim Kiếm thần vương và được hơn một nửa số người

trong Huyễn Kim thành tới xem cổ vũ.

Vị trí điện chủ Lam Huyền điện rốt cuộc rơi vào tay ai? Ngày mai sẽ biết.

Chương 541

Thủ Chiến

Màn đêm hắc ám qua đi, ánh sáng ban ngày chiếu xuống bao phủ cả thần giới. Huyễn Kim thành cũng đón chào một ngày mới, ngày hôm nay cả Huyễn Kim thành nơi nào cũng đều trong tình trạng huyên náo ồn ào không dứt.

Bên ngoài Lưu Vân phủ, lúc nào cũng có thiên thần đi qua nhìn vào Lưu Vân phủ, đàm luận với nhau.

Đột nhiên, một thiên thần đội ngũ chỉnh tề bay tới Lưu Vân phủ, trực tiếp hạ xuống bên ngoài cửa Lưu Vân phủ. Thị vệ Lưu Vân phủ lập tức giơ tay ngăn lại: *"Nơi này là Lưu Vân phủ, không phận sự miễn vào."*

Thủ lĩnh của đội thiên thần này trực tiếp đưa ra một khối kim sắc lệnh bài: *"Thánh hoàng có lệnh gọi mấy người của Tần Vũ tiên sinh đi tới diễn võ trường của doanh trại quân đội ở phía Bắc Huyễn Kim thành tham gia cuộc chiến tranh đoạt vị trí điện chủ Lam Huyền điện. Tần Vũ tiên sinh, mời nhanh chóng đến diễn võ trường."*

Vị thủ lĩnh này rất lớn tiếng. Âm thanh vang lên khắp Lưu Vân phủ. Đoàn người Tần Vũ sớm đã chuẩn bị kĩ càng nghe rất rõ.

Bên ngoài Lưu Vân phủ vốn đã có không ít thiên thần, nghe thấy tiếng của thủ lĩnh đội ngũ thiên thần liền xôn xao hẳn lên, có thiên thần kích động lập tức hống lên: *"Trận chiến tranh đoạt ở diễn võ trường phía Bắc thành. Đi nào, chúng ta mau qua đó."*

Cũng có thiên thần bình tĩnh khẽ gật đầu nói: *"Ân, phạm vi diễn võ trường lớn như thế, thêm vào đó còn có cấm chế kì dị đặc thù của Huyễn Kim thành, đích xác đủ cho các cao thủ giao chiến."*

Tóm lại. Thông tin này được truyền ra rất nhanh, kì thật không chỉ truyền ra từ chỗ này mà từ phía Bách Hoa vương phủ và Đổng Hầu cũng có, Huyễn Kim thành tịnh không lớn, thiên thần thì nhiều như thế. Tin tức này mọi người ở Huyễn Kim thành nhanh chóng biết hết.

Trong đại sảnh Lưu Vân phủ.

Mấy người Tần Vũ, Phúc bá, Thu Trọng Phục, Đàm Cửu, Tuy Phù nghe tiếng gọi ở bên ngoài lập tức đứng lên. Bởi vì không chuẩn bị cho Tiểu Hắc xuất chiến nên không quấy rầy Tiểu Hắc tu luyện, Tiểu Hắc vẫn ở lại Khương Lan giới tu luyện.

Bốn người Phúc bá, Thu Trọng Phục, Đàm Cửu, Tuy Phù đều nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười hạ lệnh: *"Chúng ta đi thôi."*

Tần Vũ cầm đầu, bốn người Phúc bá ở phía sau Tần Vũ cùng đi ra khỏi Lưu Vân phủ. Còn đội thiên thần đến truyền lệnh vẫn đang đợi ở bên ngoài. Thủ lĩnh đội thiên thần đó nhìn thấy Tần Vũ lập tức hành lễ nói: *"Tần Vũ tiên sinh. Nơi thực hiện cuộc chiến tranh đoạt là ở diễn võ trường. Thánh hoàng bệ hạ lệnh cho tại hạ đến báo cho tiên sinh tin này, đồng thời đưa tiên sinh tới diễn võ trường."*

"Đi trước dẫn đường đi." Tần Vũ nói rất ngắn gọn.

"Vâng." thị vệ thiên thần của hoàng thành đó lập tức lĩnh mệnh. Tiểu đội thiên thần này liền bay trước, mấy người Tần Vũ cũng bay theo, còn Phúc bá thì do Thu Trọng Phục thi triển *"không gian lĩnh vực"* mang ông bay theo.

Tại Huyễn Kim thành rất ít người bay trên không, tiểu đội thiên thần đó cũng nhờ có mệnh lệnh của thánh hoàng mới dám làm như thế.

Một đoàn người của Tần Vũ bay như thế làm cho phần lớn

thiên thần bên dưới ngẩng đầu ngó.

"Là đoàn người của Tần Vũ tiên sinh!" đột ngột có người nhận ra đoàn người Tần Vũ. Bọn họ có thể không nhận ra Tần Vũ nhưng một năm nay Phúc bá, Thu Trọng Phục thường lộ diện ở Lưu Vân phủ nên rất quen thuộc.

Tần Vũ nhìn xuống bên dưới, thiên thần ai ai cũng ngẩng đầu nhìn mình, trong mục quang có sùng bái, có ghen tị, có hâm mộ, có mong mỏi … đối diện với con mắt của cả vạn người nhưng trong lòng Tần Vũ vẫn rất bình tĩnh.

Chỉ một chốc, đoàn người Tần Vũ được dẫn đường đã tới doanh trại quân đội ở phía Bắc thành.

Vừa bước vào doanh trại liền cảm thấy sát khí đặc sệt, Tần Vũ nhìn doanh trại to lớn chỉ một màu đen trước mắt, doanh trại này chiếm hơn một phần tư diện tích của Huyễn Kim thành, đứng trước doanh trại liền cảm giác nó như một con cự thú thời tiền sử. Loại sát khí đặc sệt đó là khí tức không biết được tích lũy từ bao nhiêu năm rồi.

"Phúc bá, có biết doanh trại này có từ bao lâu rồi không?" Tần Vũ hỏi Phúc bá ở bên cạnh.

Phúc bá nói: *"Đã lâu lắm rồi. Lúc Huyễn Kim thành đản sinh thì doanh trại này cũng được cấu thành cùng lúc. Cơ hồ những siêu cấp cao thủ của cả phía Đông thần giới đều đã từng tu luyện ở trong này."*

Tần Vũ không khỏi nghĩ tới mấy người Hoàng Phủ Tĩnh.

Hoàng Phủ Liệt Hỏa, Hoàng Phủ Liệt Quân đều xuất thân từ doanh trại quân đội. Ngay cả Hoàng Phủ Tĩnh bây giờ cũng đã là một trong chín đại đội trưởng, dù là hoàng gia tử đệ cũng phải rèn luyện trong quân đội thiên thần. Có thể đoán được là đại đa số tinh anh của phía Đông thần giới đều ở tại đây. Còn thượng bộ

thiên thần, chỉ trừ Thu Trọng Phục ra còn những người khác hầu như đều ở đây.

Vừa bước vào doanh trại, Tần Vũ nhìn thấy một số lượng lớn trước mắt không khỏi cảm thán: *"Người đâu mà nhiều thế!"*

"Tần Vũ tiên sinh. Diễn võ trường còn ở phía trước." Thủ lĩnh của tiểu đội thiên thần cung kính nói. Tần Vũ khẽ gật đầu tiếp tục đi tới, mấy người Tần Vũ nhanh chóng đi tới diễn võ trường.

Diễn võ trường hình vuông có các cạnh lên tới vài ngàn mét.

Tại bốn phía của diễn võ trường lúc này đã tụ tập vài ngàn thiên thần, đồng thời số lượng thiên thần đến xem không ngừng tăng lên. Qua một lúc không lâu đã có hơn một vạn thiên thần.

Chỉ cần có một vạn người đã mang tới cảm giác biển người, cả Huyễn Kim thành tổng cộng hơn một vạn người thì đã có ít nhất tới chín phần tụ tập tại đây. Những ai không tới phần lớn là đang bế quan khổ tu chưa xong.

Lúc này trong diễn võ trường chỉ có hơn mười nữ nhân, cầm đầu chính là Tuyết Ngữ.

Đoàn năm người của Tần Vũ cũng đi tới đó.

"Đại tỉ. Gã Tần Vũ đến rồi." Một nữ tử đột ngột lên tiếng. Tuyết Ngữ ngoảnh đầu nhìn sau đó đi về phía Tần Vũ.

"Tần Vũ tiên sinh, ta vốn có tới phủ đệ của tiên sinh để gặp mặt, chỉ là Tần Vũ tiên sinh đang bế quan tu luyện, đến hôm nay chúng ta mới gặp lại. Trận chiến tranh đoạt hôm nay chỉ là tỉ thí mà thôi. Mọi người tận lực là được, đừng để tổn thương tới hòa khí." Tuyết Ngữ mỉm cười nói.

Tần Vũ cũng gật đầu nói: *"Nhất định mà. Tuyết Ngữ cô nương, Bách Hoa thần vương đại nhân đâu?"*

"Thần vương đại nhân sư tôn …"

Tuyết Ngữ nói nửa chừng liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn. Không chỉ mình nàng, mấy người Tần Vũ cũng nhìn lên trời, hơn một vạn thiên thần đến xem cũng ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy có tầng tầng lớp lớp hơn trăm người đang bay tới, cầm đầu chính là Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự toàn thân mang hoàng bào, bên cạnh là thê tử của ông. Bên tay phải Đông cực thánh hoàng chính là Bách Hoa thần y quần áo rực rỡ. Lúc này trông Bách Hoa thần vương như một cô nương hai mấy tuổi, rất hợp nhãn.

Phía bên trái Đông cực thánh hoàng chính là một nam tử lãnh khốc khuôn mặt cương nghị sau lưng có đeo một thanh kim sắc trường kiếm.

"Kim Kiếm thần vương?" Mục quang Tần Vũ không nhịn được dán chặt vào nam tử sau lưng có đeo kim sắc trường kiếm này, vũ khí của thần vương bình thường đều thu vào trong thể nội. Còn Kim Kiếm thần vương này lại mang trên lưng, đừng nói là thần vương, dù là trong số thiên thần cũng đã vô cùng hiếm thấy.

Thu Trọng Phục ở bên cạnh Tần Vũ truyền âm nói: *"Chủ nhân, trong ba đại thần vương của Đông cực Huyễn Kim sơn, người đạt tới cảnh giới thần vương muộn nhất chính là vị Kim Kiếm thần vương này. Kim Kiếm thần vương là đại ca của Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, tuy đạt tới cảnh giới thần vương muộn nhất nhưng thực lực lại là mạnh nhất."*

"Ô?" Tần Vũ không nhịn được nghi hoặc nhìn về phía Thu Trọng Phục.

Sao Thu Trọng Phục lại biết?

"Chủ nhân. Thời gian ta sống ở thần giới đã rất lâu rồi, còn lâu

hơn cả tượng thần Xa Hầu Viên nhiều, cũng đã nhìn thấy Kim Kiếm thần vương ra tay, tu thực lực Kim Kiếm thần vương là mạnh nhất nhưng tám đại thánh hoàng có tám kiện bảo vật trấn tộc, vì thế thực lực của tám đại thánh hoàng vô cùng đáng sợ." Thu Trọng Phục truyền âm cảm thán nói.

Trên mặt Tần Vũ không khỏi có một tia tiếu ý, kinh dị nhìn Thu Trọng Phục.

Thu Trọng Phục biết rất nhiều.

"Bảo vật trấn tộc, đó là cái gì?" Tần Vũ tò mò hỏi.

Thu Trọng Phục nói không xác định: *"Ta cũng chỉ mới nghe nói là gia tộc của tám đại thánh hoàng có thể tồn tại vĩnh cửu. Bảo vật trấn tộc của tám đại gia tộc bọn họ có tác dụng rất lớn. Tám kiện bảo vật trấn tộc có thể nói uy lực cực kì khủng bố, có lẽ là gần bằng với "*thiên tôn linh bảo*" của thiên tôn trong truyền thuyết."*

"Ô?" Tần Vũ không nhịn được nhìn Đông cực thánh hoàng một cái.

Lúc này tựa hồ cảm giác được mục quang của Tần Vũ, Đông cực thánh hoàng cũng nhìn về phía Tần Vũ, mỉm cười với Tần Vũ, trong mắt ẩn chứa ý khích lệ, Tần Vũ liền mỉm cười đáp lại.

Ba đại thần vương giá lâm, phía sau là ba người Hắc Phong điện chủ, Thiên Hoang điện chủ, Liệt Quân điện chủ. Sau nữa là các nhân vật tinh anh của Hoàng Phủ gia tộc tầng tầng lớp lớp mấy trăm người. Toàn bộ hạ xuống vị trí chính diện phía trước diễn võ trường, chỗ đó đã được chuẩn bị sẵn ghế ngồi.

Khi đoàn người Đông cực thánh hoàng ngồi cả xuống. Đông cực thánh hoàng ngồi chính giữa đột nhiên đứng dậy, mục quang lướt khắp bốn phía sau đó nói lớn: "Chư vị. Lam Huyền điện trong bốn đại điện của Đông cực Huyễn Kim sơn chúng ta trước nay

không có điện chủ. Nhưng hôm nay chính là ngày quyết định vị trí điện chủ Lam Huyền điện. Ứng cử viên tổng cộng có ba người phân biệt là thượng bộ thiên thần Đổng Hầu – đại đội trưởng trong quân đội thiên thần, thượng bộ thiên thần Tuyết Ngữ – môn nhân của Bách Hoa vương phủ và cuối cùng là trận pháp tông sư do ta vừa mời tới – Tần Vũ!"

Đông cực thánh hoàng nhìn mấy người Tần Vũ, Tuyết Ngữ, Đổng Hầu một cái, khẽ gật đầu nói: *"Quy củ cuộc chiến tranh đoạt hôm nay rất đơn giản. Mỗi phe đưa ra ba người tham gia chiến đấu. Một là ứng cử viên cho chức điện chủ, một trung bộ thiên thần và một hạ bộ thiên thần. Trong ba trận đội nào thắng hai sẽ chiến thắng! Đầu tiên là đội Tuyết Ngữ đấu với đội Tần Vũ, sau đó đội Tần Vũ đấu với đội Đổng Hầu, cuối cùng là đội Đổng Hầu đấu với đội Tuyết Ngữ."*

"Ba đội có tổng cộng chín trận đấu, chỉ cần đội nào thắng hai sẽ chiến thắng đoạt được vị trí điện chủ. Nếu ba đội đều một thắng một thua thì dựa trên thực lực của ứng cử viên cho chức điện chủ mà quyết định." Đông cực thánh hoàng bình thản nói.

Nói tới đây Đông cực thánh hoàng nhìn Tần Vũ một cái đầy dụng ý.

Rất hiển nhiên là quy củ này rất có lợi cho Tần Vũ.

Với trận pháp không gian của Tần Vũ tuyệt đối có thể đánh bại hai người Tuyết Ngữ, Đổng Hầu.

Lúc này Tần Vũ mới phát hiện đội của Đổng Hầu tại bên kia diễn võ trường. Phe Đổng Hầu chỉ có ba người, hai nam một nữ. Cầm đầu là Đổng Hầu, giữa hai mí mắt lấp lánh tinh quang.

Sau khi Đông cực thánh hoàng nói xong, cuộc chiến tranh đoạt được chủ trì bởi một trong ba đại điện chủ là Hoàng Phủ Liệt Quân. Trận đầu tiên là đội của Tần Vũ đấu với đội Tuyết Ngữ.

Âm thanh của Hoàng Phủ Liệt Quân vang lên khắp diễn võ trường.

"Trận thứ nhất. Hạ bộ thiên thần đội Tuyết Ngữ đấu với hạ bộ thiên thần đội Tần Vũ. Tỉ võ bắt đầu!"

Thanh âm của Hoàng Phủ Liệt Quân vừa dứt, hơn vạn thiên thần bốn phía diễn võ trường lớn tiếng hoan hô. Phần lớn thiên thần đều hưng phấn gào rống.

Trong tiếng gào rống, hạ bộ thiên thần của đội Tuyết Ngữ - một nữ nhân lục y – bước vào trung ương diễn võ trường.

"Lục y nữ nhân đó không phải là người đã bị Hoàng Phủ Linh quất một roi sao?" Tần Vũ còn nhớ rõ thực lực của lục y nữ tử này trong hạ bộ thiên thần cũng không mạnh bao nhiêu.

Tuyết Ngữ lại để lục y nữ tử này ra mặt?

"Chủ nhân. Thuộc hạ xuất chiến đây." Tuy Phù cung kính nói.

"Đi đi." Tần Vũ rất tin tưởng ở Tuy Phù, hắn nhìn thấy Tuy Phù chiến đấu với Khang Kì, giờ Tuy Phù lại có thượng phẩm thiên thần khí, muốn đối phó với hạ bộ thiên thần đồng đẳng cấp chắc chắn rất nhẹ nhàng.

Tuy Phù hung dữ gật đầu sau đó bước từng bước dài đi tới trung ương diễn võ trường.

Thân cao ba mét, cơ bắp cuồn cuộn, hai tay lớn như chân của người bình thường. Toàn thân Tuy Phù có một loại bá khí, còn lục y nữ nhân đối phương lại rất yêu kiều mềm mại.

"Gã to xác. Cẩn thận nhé." Lục y nữ tử cười ngọt ngào nói.

Mặt Tuy Phù lạnh lùng, lật tay lấy ra một cây chiến phủ, sau đó cây chiến phủ liền biến lớn ra cao gần ba mét ngang với Tuy

Phù.

Tay cầm cự phủ.

"Tiểu cô nương, nhận thua đi." Tuy Phù nói một câu, rồi cũng không thèm nói nhiều trực tiếp thi triển công kích cường hãn.

Tay phải to lớn của Tuy Phù múa may cây chiến phủ to lớn đó rồi toàn thân bay thẳng lên trời. Sau đó thân hình hòa với chiến phủ biến thành một cây cự phủ to như một ngọn núi nhỏ từ trên không ập xuống.

Trên mặt Tần Vũ mang nét tiếu dung đầy tự tin.

Còn lục y nữ nhân thì biến sắc, lập tức lắc người, trong tay đột nhiên xuất hiện ba đạo khí lưu lục sắc, ba đạo khí lưu đó theo gió lớn lên, cuối cũng mỗi đạo dài tới mấy ngàn mét.

Ba đạo lục sắc khí lưu giống như dây thừng này trực tiếp trói chặt cây cự phủ giống như ngọn núi nhỏ. Ngay lập tức Tuy Phù biến thành nguyên dạng, cả cây cự phủ cũng biến thành hình dáng ban đầu.

"Ngươi …" Tuy Phù giận dữ trừng mắt nhìn lục y nữ nhân, điên cuồng giãy dụa. Nhưng vô luận ra sao cũng không thoát khỏi sự trói buộc.

Tần Vũ giật mình.

Tuy Phù thế mà lại thua?

"Hồng mông linh bảo, một hạ bộ thiên thần lại sử dụng hồng mông linh bảo. Bách Hoa thần vương sủng ái Tuyết Ngữ quá." Sắc mặt Tần Vũ có chút khó coi.

Tựa hồ trận chiến tranh đoạt này không dễ dàng như hắn tưởng tượng.

Chương 542

Người Đứng Đầu Sau Thần Vương

Cả diễn võ trường yên lặng một lúc.

Vừa rồi nhìn thấy khí thế của Tuy Phù khi xuất chiêu, trừ những người của Bách Hoa vương phủ ra ai cũng cho là Tuy Phù sẽ thắng, nhưng hiện tại gã lại đang bị trói cứng.

Không ngừng giãy dụa. Điều đó đã nói hết mọi việc.

"Đội của Tần Vũ đấu với đội của Tuyết Ngữ, trận tỉ thí thứ nhất đội Tuyết Ngữ thắng." Hoàng Phủ Liệt Quân cũng chỉ kinh ngạc một chốc rồi phản ứng: *"Hiện tại tiến hành trận tỉ thí thứ hai. Trung bộ thiên thần của đội Tuyết Ngữ đấy với trung bộ thiên thần của đội Tần Vũ."*

Tiếng nói vừa dứt, hơn vạn thiên thần đứng xem chung quanh diễn võ trường liền bàn luận râm ran.

Trường chiến đấu vừa rồi kết quả nằm ngoài ý nghĩ của bọn họ.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự cười nhìn về phía Bách Hoa thần vương bên cạnh nói: *"Lưu Hương, muội đúng là đã dốc toàn lực, để cho một hạ bộ thiên thần sử dụng hồng mông linh bảo "*Phược Thiên Thằng*" của muội."*

Bách Hoa thần vương *"Hoàng Phủ Lưu Hương"* chỉ khẽ nhếch mép, bình thản nói: *"Nhị ca, muội đem một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo cấp cho người ta không có gì kì quái, gã Tần Vũ này có thể xuất ra một kiện thượng phẩm thiên thần khí mới làm cho muội kinh ngạc."*

Thượng phẩm thiên thần khí.

Số lượng cực kì ít ỏi. Luyện khí cao thủ ở thần giới có thể luyện chế thiên thần khí không nhiều.

Dù là thượng bộ thiên thần cũng chỉ có một bộ phận có thượng phẩm thiên thần khí, không ít người vẫn phải sử dụng trung phẩm thiên thần khí.

Đông cực thánh hoàng khẽ mỉm cười nói: *"Hắn có thể bố trí ra trận pháp không gian, có tu vi trận pháp như thế có lẽ sau lưng hắn chắc chắn phải có một cao thủ trận pháp dạy dỗ, hắn có một kiện thượng phẩm thiên thần khí cũng chẳng có gì kì quái. Thôi không nói nữa, trận tỉ thí thứ hai sắp bắt đầu rồi."*

Hai người Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương nhìn về phía diễn võ trường. Còn Kim Kiếm thần vương từ đầu tới giờ vẫn chỉ trầm mặc nhìn mọi việc phát sinh trên diễn võ trường.

……..

"Chủ nhân yên tâm. Cho dù đối phương có hồng mông linh bảo thuộc hạ cũng nhất định sẽ thắng! Tối đa là hủy đi vài phân thân." Hai mắt Hắc long Đàm Cửu ẩn hiện hồng quang lấp lóe.

Tần Vũ khẽ gật đầu: *"Ngươi thắng thì kiện thượng phẩm thiên thần khí đó sẽ là của ngươi."*

Tần Vũ có bốn kiện thượng phẩm thiên thần khí, vốn đã muốn ban cho thuộc hạ. Bản thân Thu Trọng Phục đã có rồi, ban một kiện cho Đàm Cửu cũng là một điểm trong kế hoạch của Tần Vũ đã vạch ra từ lâu.

"Tuân lệnh, chủ nhân."

Hắc long *"Đàm Cửu"* khẽ gật đầu rồi đi thẳng về phía trung ương diễn võ trường, ở đó lúc này có một bạch y nữ nhân đang

đứng.

Bạch y nữ nhân này vẻ mặt lạnh lùng.

Cửu thủ hắc long Đàm Cửu tóc đỏ ngắn ngủn, hai mắt âm trầm dưới đôi mày kiếm màu đỏ tán phát khí thế lạnh lẽo. So độ lạnh lùng thì bạch y nữ nhân không được như Đàm Cửu.

"Trận này ngươi thua chắc!" Đàm Cửu chỉ tay nói thẳng với bạch y nữ nhân.

Bạch y nữ nhân cười lạnh không dám xem thường, lật tay lấy ra một thanh trường kiếm xanh biết, khi trường kiếm vừa xuất ra mọi người chung quanh diễn võ trường đều chú ý tới nó.

Đội của Tuyết Ngữ, một hạ bộ thiên thần có thể đưa ra một kiện hồng mông linh bảo.

Còn vị trung bộ thiên thần này?

Đừng nói người khác, chính Đông cực thánh hoàng cũng chú ý tới kiện bích lục sắc trường kiếm này, Tần Vũ cũng thế. Chỉ là cự li của Tần Vũ với thanh bích lục sắc trường kiếm đó quá xa nên Tần Vũ vô pháp tra xét.

"Thượng phẩm thiên thần khí. A a… Lưu Hương. Sao không cho mượn hồng mông linh bảo nữa?" Đông cực thánh hoàng nói với Bách Hoa thần vương.

Kim Kiếm thần vương vốn trầm mặc từ đầu tới giờ lên tiếng bảo: *"Lưu Hương muội ấy có thể cho mượn một kiện hồng mông linh bảo đã làm tỉ võ mất đi tính công bằng rồi. Nếu cho mượn một kiện nữa thì sẽ quá đáng. Bản thân Lưu Hương tổng cộng cũng chỉ có hai kiện nhị lưu hồng mông linh bảo mà."*

"Đúng đó đại ca. Kiện hồng mông linh bảo này đúng là muội đã cho Tuyết Ngữ mượn. Còn Tuyết Ngữ cho ai mượn sử dụng thì do

bản thân nó quyết định." Bách Hoa thần vương đối diện với Kim Kiếm thần vương thì không dám đùa giỡn.

Kim Kiếm thần vương khẽ gật đầu.

Đông cực thánh hoàng lại nhìn về phía Tuyết Ngữ đằng xa một cái: *"Con nha đầu Tuyết Ngữ này cũng có chút tâm cơ, ôh. Vũ khí trong tay tên trung bộ thiên thần thủ hạ của Tần Vũ đúng là kì dị đặc biệt."*

Hai vị thần vương kia lập tức chú ý tới.

Lúc này Đàm Cửu đã đưa thanh trọng kiếm Tần Vũ cấp ra. Thanh trọng kiếm to lớn này trên tay Đàm Cửu đột nhiên từ một phân thành ba. Bản thân Đàm Cửu cũng biến một hơi ra chín người.

Chín đại phân thân này có ba phân thân phân biệt cầm ba kiện thượng phẩm thiên thần khí tách ra từ thanh trọng kiếm to lớn, sáu phân thân còn lại thì nắm sáu cây hắc côn.

Chín người từ các phương hướng khác nhau, tốc độ uy mãnh đạt đến cực điểm giống như chín mũi tên rời khỏi dây cũng bắn thẳng tới bạch y nữ nhân, bạch y nữ tử biến sắc, không tưởng được đối phương lại có chín phân thân, điều này quá khủng bố.

"Bồng!"

Sáu thanh trường côn đồng thời đập về phía bạch y nữ tử. Thanh trường kiếm xanh biết trong tay bạch y nữ nhân khoa lên, hóa ra sáu đạo kiếm ảnh ngăn sáu đạo côn ảnh.

"Hát", phân thân thứ bảy của Đàm Cửu cầm thanh thượng phẩm thiên thần khí có hình dáng chiến đao hung ác chém tới.

Bạch y thiếu nữ trong lòng rất lo lắng, nàng đã thử sử dụng không gian lĩnh vực. Nhưng chín đại phân thân của đối phương

đồng thời sử dụng không gian lĩnh vực, đối với lực khống chế không gian lại mạnh hơn nàng một chút.

Đối diện một đao này bạch y thiếu nữ đúng là tránh không kịp.

"Bồng!" mặt đất dưới chân bạch y nữ tử rung động, mặt đất của cả diễn võ trường đều khẽ chấn động nhưng mặt đất tại diễn võ trường không có chút tổn hại.

Trọng kiếm to lớn phân thành hai thanh chiến đao và một thanh chiến kiếm.

"Hát…" phân thân thứ tám của Đàm Cửu nhanh chóng theo sau phân thân thứ bảy, cũng cầm một thanh thượng phẩm thiên thần khí mang hình dáng chiến đao hung ác chém tới.

Bạch y nữ nhân chưa kịp hồi phục thiên thần chi lực, chỉ có thể ngạnh tiếp lần nữa.

"Phốc xích!" Thanh chiến kiếm sắc bén xuyên thẳng qua thân thể bạch y nữ tử.

"Nếu ngươi còn phản kháng ta sẽ giết ngươi." Đàm Cửu trực tiếp dùng thần thức truyền âm nói.

Bạch y nữ nhân nhìn Đàm Cửu đang cầm chiến kiếm trước mặt, nhìn tám Đàm Cửu chung quanh tay cầm chiến đao, hắc sắc trường côn, lại nhìn thanh chiến kiếm xuyên qua ngực, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Sự chênh lệch đúng là rất lớn!

Thượng phẩm thiên thần khí có thể phân tách hòa với Đàm Cửu có thể hóa thành chín đại phân thân, đích xác là sự phối hợp tuyệt diệu.

"Trận này bọn ta nhân thua!" Đột nhiên thanh âm từ bên ngoài

võ trường truyền tới.

Người lên tiếng chính là Tuyết Ngữ.

Bạch y nữ nhân thu thanh trường kiếm xanh biếc lại, nhìn Đàm Cửu một cái. Cuối cùng yên lặng đi về. Khi đi đến bên cạnh Tuyết Ngữ thì gục đầu lên vai Tuyết Ngữ khóc nức nở.

"Tuyết Y. Đừng thương tâm, thực lực của đối phương đích xác vượt xa dự liệu của chúng ta, kiện thượng phẩm thiên thần khí của hắn cũng vô cùng thần kì, điều này không thể trách muội được." Tuyết Ngữ an ủi.

Lúc này âm thanh của Hoàng Phủ Liệt Quân vang lên.

"Trận này đội Tần Vũ thắng. Sau hai trận mỗi bên thắng một trận, hiện tại phải tiến hành trận tỉ võ thứ ba cũng là trận quan trọng nhất giữa hai ứng cử viên Tuyết Ngữ và Tần Vũ. Nào, tỉ võ bắt đầu!"

Mọi người chung quanh diễn võ trường đều nín thở.

Hai ứng cử viên, Tần Vũ và Tuyết Ngữ, đều là nhân vật cấp cao của Huyễn Kim sơn, mọi người đều yên lặng cẩn thận nhìn trường đại chiến này.

Hai người Tần Vũ, Tần Vũ phân biệt từ hai phía diễn võ trường yên lặng đi đến vị trí trung ương.

"Tuyết Ngữ cô nương." Tần Vũ hành lễ nói.

Tuyết Ngữ cũng mỉm cười: *"Tần Vũ tiên sinh, xem ra hôm nay ta phải thua tiên sinh rồi. Chỉ là dù thua ta cũng muốn biết trận pháp không gian trong truyền thuyết một lượt."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Tuyết Ngữ vừa muốn xuất thủ Tần Vũ liền nhắm mắt lại, trên mặt xuất hiện nét tiếu dung điềm tĩnh ôn hóa, toàn thân tiến nhập

vào một loại trạng thái huyền diệu như khai thiên tích địa.

Hai tay nhẹ nhàng khoa lên, mấy đạo quang mang bay ra từ tay Tần Vũ.

Mọi người trên cả diễn võ trường đều mở to mắt nhìn cảnh này, bao gồm cả nhóm tam đại thần vương Đông cực thánh hoàng, bọn họ đã nghe nói quan trận pháp không gian nhưng chưa được nhìn thấy Tần Vũ tự tay bố trí.

Mấy đạo quang mang đó chói sáng lóa mắt như lưu tinh rơi xuống, rơi vào ven diễn võ trường.

*"Trận pháp "*Càn Khôn*". Thành!"*

Tần Vũ mỉm cười mở mắt ra, nụ cười đầy tự tin. Đó là sự tự tin của Tần Vũ đối với trận pháp không gian của mình.

Tốc độ bố trí trận của Tần Vũ quá nhanh. Tuyết Ngữ còn chưa kịp xuất thủ đã bị giam hãn trong trận pháp không gian.

Tinh quang trong mắt Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, Kim Kiếm thần vương đồng thời lóe lên. Ba đại thần vương nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, mục quang giống như biến thành thực thể.

"Nhìn rõ chưa?" Đông cực thánh hoàng nói.

Bách Hoa thần vương và Kim Kiếm thần vương cùng gật đầu, trong mắt Bách Hoa thần vương tràn đầy kinh ngạc: *"Muội không tưởng được có người đạt tới trình độ này về mặt trận pháp, đặc biệt là lúc bố trận, không gian nơi đặt trận pháp phảng phất phát sinh một số biến hóa."*

*"Rất kì lạ và đặc biệt, không giống như không gian mà ta dùng "*không gian pháp tắc*" hình thành."* Kim Kiếm thần vương cũng nói.

"Có khả năng đây là chỗ thần kì của trận pháp này."

Đông cực thánh hoàng bật cười: *"Trận pháp không gian của Tần Vũ tuy có chút khác biệt với không gian của chúng ta nhưng uy lực không hề yếu hơn."*

Vô luận là Đông cực thánh hoàng hay hai vị thần vương kia, bọn họ căn bản không biết … trận pháp không gian của Tần Vũ có chút khác biệt với không gian do thần vương bọn họ bố trí là do khi Tần Vũ bố trí trận pháp đã vận dụng không gian pháp tắc của Càn Khôn thế giới.

Hai bên vận dụng không gian pháp tắc không giống nhau tự nhiên có khác biệt tuy là cùng hình thành không gian.

Còn ba đại thần vương này vẫn cho rằng trận pháp không gian đồng dạng vì từ xưa tới nay chưa có ai có thể bố trí ra trận pháp không gian, ngay cả tượng thần *"Xa Hầu Viên"* tối đa cũng chỉ mới tiếp cận mà thôi.

Kim Kiếm thần vương trước đây rất ít nói chuyện, hôm nay đã nói không ít, ít nhất cũng đã nói mấy câu.

"Có trận pháp không gian này thì Tần Vũ là người đứng đầu sau thần vương rồi!" Kim Kiếm thần vương nói xong câu này liền ngậm miệng không nói gì nữa.

Đông cực thánh hoàng nhìn về phía Bách Hoa thần vương, Bách Hoa thần vương mỉm cười: *"Gã Tần Vũ này làm điện chủ Lam Huyền điện muội không có ý kiến. Thật hiếu kỳ, với tu vi trận pháp như thế này, nếu nghiên cứu luyện khí thì thành tựu của hắn có khi ngang với Tượng Thần!"*

Lúc này Tuyết Ngữ đang bị giam giữ trong trận pháp không gian.

"Nơi đây là …?" Tuyết Ngữ chấn kinh nhìn bốn phương tám

hướng.

Tuyết Ngữ vẫn còn nhớ khi xưa Bách Hoa thần vương chỉ đạo mình đã từng bố trí ra một không gian vây khốn mình. Loại cảm giác đó giống hệt hiện tại, đều là thế giới vô biên.

"Tần Vũ." Tuyết Ngữ nhìn phía trước, lúc này Tần Vũ đã xuất hiện trước mắt nàng.

Tần Vũ mỉm cười nói: *"Tuyết Ngữ, cô nương không có khả năng phá trận pháp không gian này của ta đâu."* Giữa lúc Tần Vũ mỉm cười, không gian chung quanh sụp đổ rồi lập tức hồi phục.

Giữa lúc cười nói, trời đất tan nát.

Đương nhiên, đây là trong phạm vi trận pháp không gian, Tuyết Ngữ đã bị giam trong trận pháp không gian thì do Tần Vũ tùy ý xử trí. Trừ phi cô thành thần vương dùng không gian pháp tắc phá đại trận này.

"Thua rồi."

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Tuyết Ngữ thầm than. Nàng biết mình thua chắc.

Tuyết Ngữ nhìn Tần Vũ, đột nhiên mỉm cười nói: *"Tần Vũ tiên sinh. Ta vốn cho là mình có khả năng thắng nên đem kiện hồng mông linh bảo duy nhất cho hạ bộ thiên thần mượn dùng để chắc thắng một trận. Sau đó lại đem một kiện thượng phẩm thiên thần khí cấp cho trung bộ thiên thần sử dụng, nhưng đến giờ, ta lại thua. Thứ nhất là thua vì đại trận này của tiên sinh, thứ hai là vì … tiên sinh lại có đến hai kiện thượng phẩm thiên thần khí?"*

Tuyết Ngữ tại Bách Hoa vương phủ có quan hệ tốt với mọi người, có thể mượn được thượng phẩm thiên thần khí.

Nhưng Tần Vũ tại Huyễn Kim sơn rất ít người quen, hắn để

cho thủ hạ của mình dùng hai kiện thượng phẩm thiên thần khí đích xác làm người ta chấn kinh.

"Thượng phẩm thiên thần khí? Là do tiền bối của ta để lại." Tần Vũ nói thẳng.

Tuyết Ngữ gật đầu: *"Thì ra là thế, xin hỏi một chút … vị tiền bối đó có phải là người dạy trận pháp cho Tần Vũ tiên sinh?"*

"Có thể xem là như thế." Tần Vũ gật đầu.

Tuyết Ngữ khẽ gật đầu: *"Tần Vũ tiên sinh, ta nhận thua, tiên sinh thả ta ra đi."*

Đột nhiên trời đất xoay chuyển, cả thế giới hoàn toàn biến đổi. Thế giới rộng lớn biến mất, xuất hiện trước mắt chính là diễn võ trường náo nhiệt.

Mọi thiên thần ở diễn võ trường đều nhìn hai người Tần Vũ, Tuyết Ngữ. Bọn họ thấy hai người đột nhiên xuất hiện cũng vô pháp phán đoán là Tuyết Ngữ phá được đại trận hay là Tần Vũ thả Tuyết Ngữ.

"Ta nhận thua." Thanh âm của Tuyết Ngữ vang lên khắp diễn võ trường.

Diễn võ trường liền náo nhiệt hẳn lên. Phần lớn thiên thần quay sang đàm luận, Tuyết Ngữ đã thua. Tần Vũ tiên sinh thắng!

"Trận tỉ thí đầu tiên giữa các tổ kết thúc, bên phía Tần Vũ tiên sinh giành được thắng lợi. Hiện tại tiến hành trận tỉ thí thứ hai giữa đội của Tần Vũ và đội của Đổng Hầu." Hoàng Phủ Liệt Quân nói lớn.

Mục quang Tần Vũ chuyển về hướng Đổng Hầu.

Đã hạ được một mục tiêu, chỉ còn Đổng Hầu.

Đổng Hầu đột nhiên lên tiếng nói: *"Trận tỉ võ thứ hai giữa các*

tổ không cần đấu. Đội chúng ta nhận thua. Trận pháp không gian của Tần Vũ tiên sinh đã làm ta phục rồi, sau thần vương chỉ sợ không có ai có thể phá trận này."

Người trong cả diễn võ trường đều lặng đi, nhìn Đổng Hầu, vô luận ra sao ít nhất cũng phải tỉ thí một chuyến chứ.

Nhưng mà, sự thật lại là Đổng Hầu vô cùng ngoan ngoãn trực tiếp nhận thua.

"Gã Đổng Hầu này thật biết mình biết người." Đông cực thánh hoàng khẽ gật đầu.

Thủ hạ của Đổng Hầu không có hồng mông linh bảo, hắn có thể miễn cưỡng vì thủ hạ mà mượn được thượng phẩm thiên thần khí cấp cho trung bộ thiên thần, nhưng còn hạ bộ thiên thần chỉ được sử dụng trung phẩm thiên thần khí. Với thực lực như thế đấu với đội Tần Vũ có khi chẳng thắng được trận nào. Chẳng bằng ngoan ngoãn nhận thua, làm ra vẻ hào phóng.

"Ta thắng rồi." Tần Vũ nghe Đổng Hầu nhận thua cũng cảm thấy sững sờ.

Vốn còn đang chuẩn bị cho một trường tỉ thí, nhưng hiện tại xem ra vị trí điện chủ Lam Huyền điện đã rơi vào tay mình rồi.

Chương 543

Trường Chiến Tranh Khủng Bố Nhất Thần Giới

Cả diễn võ trường to lớn, hơn vạn thiên thần đứng xem chung quanh hoàn toàn yên lặng đến đáng sợ. Nhưng chỉ một chốc, thanh âm nghị luận ào ào vang lên.

Có đề cập đến Đổng Hầu, cũng có đề cập tới việc Tần Vũ trở thành điện chủ Lam Huyền điện.

"Yên lặng." Hoàng Phủ Liệt Quân hét lớn một tiếng, thanh âm vang vọng khắp diễn võ trường, mọi thiên thần có mặt đều vô cùng tự giác im lặng nhìn về phía Hoàng Phủ Liệt Quân.

Lúc này Hoàng Phủ Liệt Quân mới khẽ mỉm cười, lớn tiếng nói: *"Vừa rồi đội Đổng Hầu tự nhận thua, trước đó đội Tần Vũ đã thắng đội Tuyết Ngữ. Vì đội Tần Vũ đã thắng liền hai trận nên vị trí điện chủ Lam Huyền điện sẽ do Tần Vũ tiên sinh nắm giữ."*

Lúc này Đông cực thánh hoàng cũng đứng lên.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự tươi cười rất ấm áp. Khi ông vừa đứng lên Hoàng Phủ Liệt Quân lập tức ngồi xuống bên cạnh không nói gì nữa. Đông cực thánh hoàng mở miệng nói: *"Trận chiến tranh đoạt vị trí điện chủ Lam Huyền điện hôm nay đã có kết quả. Tần Vũ chính là điện chủ tân nhiệm của Lam Huyền điện."* Nói rồi Đông cực thánh hoàng mỉm cười nhìn Tần Vũ.

Lập tức mục quang của mọi người hầu như đều tụ tập trên người Tần Vũ tại trung ương diễn võ trường.

Tần Vũ cũng mỉm cười với Đông cực thánh hoàng sau đó cúi người tạ lễ.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự tiếp tục nói: *"Cũng từ hôm nay, vị trí bốn đại điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn ta đều đã có người đảm đương. Vì chuyện vui mừng này ta quyết định tối nay Huyễn Kim sơn ta sẽ tổ chức chúc mừng. Thiên thần phổ thông sẽ tổ chức chúc mừng ở trong doanh trại quân đội, còn toàn bộ tướng lĩnh dịch là tướng lĩnh cho gọn – Halos) sẽ tổ chức chúc mừng ở hoàng cung."*

"Tạ thánh hoàng bệ hạ."

Hơn vạn thiên thần toàn bộ đều quỳ xuống, tử đệ của Hoàng Phủ nhất tộc, bốn đại điện chủ Tần Vũ, Hoàng Phủ Liệt Quân, Hắc Phong điện chủ, Thiên Hoang điện chủ cũng quỳ cả xuống cung kính nói.

Thanh âm ào ào vang khắp trời.

Trên mặt Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự lộ xuất tiếu dung, lúc này tâm tình của ông cực tốt.

…..

Tại Đông cực Huyễn Kim sơn trong tám đại thánh địa của thần giới, địa vị cao nhất là ba vị thần vương Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, Kim Kiếm thần vương. Sau đó là bốn đại điện chủ của Lam Huyền điện, Hắc Phong điện, Thiên Hoang điện, Liệt Quân điện. Tiếp đó chính là chín vị đại đội trưởng của quân đội thiên thần …

Tần Vũ thân là điện chủ Lam Huyền điện, địa vị cao hơn cả hoàng tử công chúa bình thường.

Tại tám đại gia tộc của thần giới, hoàng tử công chúa chỉ là thân phận, tịnh không thể đại biểu cho địa vị cao. Nếu muốn có địa vị cao thì phải có đủ thực lực để giành giật.

Đêm tối.

Lúc bóng đêm hạ xuống, cả thần giới toàn một màu đen, chỉ có Huyễn Kim thành của Đông cực Huyễn Kim sơn đang ngập trong kim quang, trở thành một tòa thành đêm trắng.

Vô luận là *"Hắc ám dạ mạc"* của Bắc cực Phiêu Tuyết thành hay *"Bạch trú chi quang"* của Nam cực Kính Quang thành đều dựa vào hồng mông linh bảo để sản sinh. Đông cực Huyễn Kim sơn muốn làm cho một địa phương nhỏ như Huyễn Kim thành tràn đầy ánh sáng rất đơn giản.

Trong hoàng thành của Huyễn Kim thành.

Hoàng thành đêm nay đầy náo nhiệt, *"Kim Quang uyển"* trong hoàng thành là nơi Đông cực thánh hoàng tổ chức hội họp. Đêm nay Kim Quang uyển vô cùng náo nhiệt, nơi đây tụ tập hơn một nghìn người. Nhiều cái bàn hình chữ nhật trong suốt sáng lấp lánh như thủy ngân đặt liên tiếp nhau.

Mỗi bàn có mười hai thiên thần ngồi. Có đến hơn trăm bàn như thế.

Bàn ghế được sắp xếp chật kín.

Ngoại trừ loại bàn chữ nhật còn có những cái bàn nhỏ. Ở bàn nhỏ chỉ có một, hai người ngồi mà thôi.

Phu phụ Đông cực thánh hoàng ngồi trên bậc cao nhất trong Kim Quang uyển, trước mặt là một cái bàn nhỏ. Kim Kiếm thần vương, Bách Hoa thần vương ngồi hai bên, trước mặt mỗi người cũng là một cái bàn nhỏ, trên bàn đặt toàn các loại mĩ tửu, đồ ăn tuyệt hảo.

Phía dưới ba đại thần vương.

Chính là bốn đại điện chủ, Lam Huyền điện chủ Tần Vũ, Hắc Phong điện chủ, Thiên Hoang điện chủ, Liệt Quân điện chủ ngồi phân thành hai bên. Dưới nữa là chín đại đội trưởng của quân đội

thiên thần.

Mấy người này cũng mỗi người ngồi một bàn nhỏ, còn những người khác kể cả hoàng tử công chúa đều ngồi chung trên bàn lớn hình chữ nhật.

Chỉ dựa vào việc phân phối chỗ ngồi ăn đã có thể cho thấy sự thâm nghiêm trong chế độ đẳng cấp của thần giới.

"Kì thật làm thánh hoàng cũng chẳng mấy ý nghĩa." Tần Vũ ở phía dưới nghe Đông cực thánh hoàng *"Hoàng Phủ Ngự"* nói với những người bên dưới không khỏi thầm cảm thán.

Hoàng Phủ Ngự nói không nhiều, đợi đến khi lời nói của Hoàng Phủ Ngự vừa dứt, cả Kim Quang uyển náo nhiệt hẳn lên.

Các tướng lĩnh cấp thấp địa vị không chênh lệch mấy, ồn ào đàm luận chúc tụng nhau, không ngừng nâng ly. Còn đám tử đệ của Hoàng Phủ nhất tộc cũng náo nhiệt đàm luận với nhau.

Đông cực thánh hoàng thì nói chuyện với Kim Kiếm thần vương và Bách Hoa thần vương, thỉnh thoảng cười cười với bốn đại điện chủ bên dưới, cũng chỉ nói được hai câu.

Mấy người Tần Vũ phần lớn cũng đang đàm luận với nhau…

"Tần Vũ huynh, tại hạ là điện chủ Hắc Phong điện Cổ Trang. Huynh tới Huyễn Kim thành đã lâu mà hôm nay ta mới có cơ hội nói chuyện với huynh. Ha ha …" Điện chủ Hắc Phong điện ngồi ở bàn bên cạnh Tần Vũ nâng chén cười nói.

Tần Vũ cũng nâng chén: *"Cổ Trang điện chủ. Ta cũng mới tiến nhập Huyễn Kim thành, có nhiều việc chưa biết, còn phải nhờ Cổ Trang điện chủ chỉ điểm nhiều."*

Cổ Trang mang khuôn mặt non trẻ, tóc và lông mày màu bạc, toàn thân có một cổ sát khí đặc sệt. Nhưng khi mỉm cười thì lại là

một người bình dị dễ gần. Hắc Phong điện chủ và Thiên Hoang điện chủ là hai người lão thành, công lao cực đại, điện chủ tân nhiệm như Tần Vũ không thể so sánh được.

"Ha ha, Tần Vũ huynh cũng không cần lo lắng điều gì, bốn đại điện chủ vốn chẳng có chuyện gì làm, chỉ có đợi đến khi phát sinh chiến tranh mới cần chúng ta ra mặt thống lĩnh quân đội xuất chinh." Hắc Phong điện chủ Cổ Trang bình thản cười nói, *"Đại chiến của thần giới cao thủ cấp thần vương chẳng dễ xuất chiến. Trong tình huống bình thường chỉ cần chúng ta trấn giữ cũng đủ rồi."*

Tần Vũ khẽ gật đầu biểu hiện đã hiểu.

Lúc này hai điện chủ ở phía đối diện – Thiên Hoang điện chủ, Liệt Quân điện chủ cùng đi tới. Thiên Hoang điện chủ là một người đầu trọc, toàn thân mang bạch sắc ti bào, trên mặt phớt nhẹ nụ cười.

Liệt Quân điện chủ chính là Hoàng Phủ Liệt Quân, một nam nhân tóc vàng cắt ngắn trầm ổn như biển lớn, bá đạo như hỏa sơn.

Nam nhân trọc đầu Thiên Hoang điện chủ mỉm cười: *"Tần Vũ huynh, tại hạ là Thiên Hoang điện chủ Cơ Luật Thánh, huynh đến Huyễn Kim thành lâu thế mà ta chưa từng đến phủ để bái kiến. Huynh đừng trách nhé."*

"Lẽ ra tôi phải đi bái kiến Thiên Hoang điện chủ mới phải." Tần Vũ lập tức đứng lên.

"Đây là lần đầu các ông gặp mặt Tần Vũ, còn ta đã gặp mấy lần rồi, ha ha, nào, bốn người chúng ta cũng đừng như người ngoài thế, ngồi xuống đi."

Hoàng Phủ Liệt Quân cười nói rồi ngồi xuống.

Bốn đại điện chủ tụ tập tại một chỗ, đàm luận với nhau. Cụng ly với nhau một lúc thì Thiên Hoang điện chủ, Hắc Phong điện chủ

cũng bắt đầu nói chuyện thân thiết, không còn giữ kẽ như lúc đầu.

Trong lúc đang nói chuyện ồn ào, Hoàng Phủ Liệt Quân đột nhiên nghiêm giọng nâng chén nói: *"Tần Vũ huynh, Cổ lão ca, Cơ lão ca, nói thật, đệ giữ chức điện chủ này thực tế là đoạt quân quyền của các huynh, hôm nay đệ ở đây trước hết xin thỉnh tội, hi vọng ba vị đừng trách."*

Tần Vũ sửng sốt.

"Đoạt quân quyền? Chuyện này là sao?" Tần Vũ hoàn toàn mê hoặc.

Nhìn thấy biểu tình của Tần Vũ, Thiên Hoang điện chủ Cơ Luật Thánh và Hắc Phong điện chủ Cổ Trang đều biết Tần Vũ không hiểu, Hắc Phong điện chủ Cổ Trang cười nói: *"Câu này của Liệt Quân chủ yếu là vì … Đông cực Huyễn Kim sơn ta vốn chỉ có ba đại điện Lam Huyền, Hắc Phong, Thiên Hoang. Nhưng sau này vì Liệt Quân lập được đại công, năm đó điện chủ Lam Huyền điện đang tại vị nên mới tạo ra một điện mới là Liệt Quân điện."*

Tần Vũ biết được lịch sử nhưng vẫn không rõ lắm: *"Đoạt quân quyền? Sao lại nói câu này?"*

Hoàng Phủ Liệt Quân tự mình nói ra: "Tần Vũ huynh. Quân đội thiên thần của Huyễn Kim sơn ta tổng cộng có chín đại đội, lúc bình thường thì do các đại đội trưởng thống lĩnh nhưng khi chân chính phát sinh đại chiến thì do điện chủ thống lĩnh. Trước đây chỉ có ba đại điện, mỗi vị điện chủ thống lĩnh ba đại đội thiên thần. Nhưng hiện tại thành lập Liệt Quân điện rồi thì ta lại thống lĩnh ba đại đội còn ba đại điện của các vị chỉ thống lĩnh hai. Ta vẫn một mực áy áy, đúng là không thoải mái chút nào."

Lúc này Tần Vũ mới rõ.

Cao thủ cấp thần vương không cần mang theo thủ hạ, một

thần vương đã có thể quyết định thắng thua của chiến trường. Nhưng chiến tranh bình thường của thần giới, thần vương không ra tay mà do điện chủ thống lĩnh đại quân thiên thần xuất chiến.

"Liệt Quân, đừng để ý, năm xưa ngươi làm điện chủ thì ta, Cơ trọc, còn có lão Lam, mỗi người đem một đại đội thiên thần cấp cho ngươi. Điều này chẳng phải đã sớm quyết định từ trước rồi sao. Nhất là thực lực của tiểu tử ngươi rất mạnh, hơn nữa về mặt cầm quân cũng xông xáo." Cổ Trang điện chủ cười bình thản nói.

Tần Vũ hoàn toàn thông hiểu.

"Liệt Quân huynh, việc này chỉ là chuyện nhỏ, kì thật đối với việc thống lĩnh quân đội cái gì đó ta tịnh không tinh thông. Ta chỉ có nhiệt tình với trận pháp, cũng có chút hứng thú với tu luyện hoặc là luyện khí, còn lại …" Tần Vũ cười lắc đầu.

Thiên Hoang điện chủ *"Cơ Luật Thánh"* lập tức mỉm cười nói: *"Tần Vũ huynh đệ, cậu đừng quá khiêm tốn, trên diễn võ trường ta đã nhìn thấy trận pháp không gian của cậu rồi. Điểm lợi hại của trận pháp không gian đó tuyệt đối ngang với không gian của thần vương. Trên chiến trường của thần giới, có cậu ở đó … chỉ cần đối phương không phải là thần vương cao thủ thì cậu thắng chắc."*

"Người đứng đầu sau thần vương, câu này đúng là không thể giả." Hoàng Phủ Liệt Quân cũng cười ha ha nói.

Tần Vũ cười khiêm tốn. Đột nhiên Tần Vũ nghĩ tới một chuyện, lập tức hỏi: *"Liệt Quân huynh, điện chủ Lam Huyền điện đời trước đâu?"*

"Lão Lam?" Hai người Cổ Trang, Cơ Luật Thánh nhìn nhau một cái rồi than nhẹ.

Trên mặt Hoàng Phủ Liệt Quân cũng có chút ảm đạm, than: *"Trường đại chiến của thần giới sáu nghìn vạn ức năm trước, thật quá*

thảm liệt … trận chiến đó có thể xem là trường đại chiến lớn nhất từ khi thần giới sinh ra. Trong trận chiến đó thần vương chết đi hơn 10 người, số thượng bộ thiên thần bị chết đếm không xuể."

Trong lòng Tần Vũ ngạc nhiên.

Thần vương chết đi hơn 10 người? Thượng bộ thiên thần không đếm xuể?"

Cổ Trang cười khổ nói: "Tần Vũ huynh đệ. Ta nói cho cậu biết, tên của ba đại điện đều là lấy theo tên của ba đại điện chủ đời trước. Trong cuộc chiến đó … điện chủ đời đầu của ba điện đều chết đi, ta cũng chỉ là người kế thừa chức vị điện chủ Hắc Phong điện trong quá trình chiến tranh thôi."

"Ta cũng thế." *Cơ Luật Thánh cảm thán nói,* "Trận chiến đó quá thảm liệt, đánh đến mù trời mù đất … cơ hồ mọi thần vương đều hiện thân, thậm chí thiên tôn cũng ngấm ngầm ra tay trong bóng tối."

Tần Vũ cảm thấy một trận kinh hãi trong lòng.

Sáu nghìn vạn ức năm trước, rốt cuộc đã phát sinh chiến tranh như thế nào?

Tần Vũ lúc ở Úy Trì thành cũng đã từng nghe nhạc phụ của Kim Hình quân Hình Viễn nói qua về chiến tranh của thần giới. Vị thượng cấp thần nhân đó chỉ nói sáu mươi ức năm trước có một trường đại chiến.

Nhưng mà hiện tại xem ra trận chiến sáu mươi ức năm trước chỉ là một trận chiến nhỏ.

Trường đại chiến sáu nghìn vạn ức năm trước mới là chiến tranh chân chính.

Từng thần vương chết đi, cả thiên tôn cũng ngầm ra tay … ba điện chủ đời đầu của Đông cực Huyễn Kim sơn đều chết sạch, từ đó có thể thấy được sự thảm liệt của chiến trận.

"Vì nguyên nhân gì mà đã phát sinh một trường chiến đấu như thế?" *Tần Vũ truy vấn.*

Khẳng định có nguyên nhân gì đó mới gây ra chuyện này. Các đại thần vương không thể vô duyên vô cớ nổi điên tham gia đại chiến.

"Nguyên nhân? Trận chiến đó quan hệ tới cơ hội trở thành thiên tôn, cuối cùng có một vị thần vương đã thắng lợi, trở thành tân thiên tôn. Cũng từ đó thần giới có ba vị thiên tôn." *Hoàng Phủ Liệt Quân cảm thán nói.*

Những nhân viên cấp cao đã tham dự trận chiến sáu nghìn vạn ức năm trước rất rõ quá trình của chiến trận.

"Tân thiên tôn?" *trong lòng Tần Vũ chấn động.*

Chẳng trách làm cả thần giới điên cuồng, làm bao nhiêu thần vương chết đi, thì ra là vì cơ hội trở thành thiên tôn.

"Thần giới không phải chỉ có ba vị thiên tôn sao? Tại sao lại phát sinh một trường đại chiến tối khủng bố lôi cuốn toàn bộ thần giới thế?" *Tần Vũ nghi hoặc hỏi, án chiếu theo dự đoán của hắn thì phải phát sinh ba trường đại chiến mới đúng.*

Hắc Phong điện chủ Cổ Trang lắc đầu cười nói: "Không, lúc thần giới đản sinh đã có hai vị thiên tôn rồi."

Tần Vũ ngạc nhiên.

Thần giới đản sinh đã có hai vị thiên tôn.

Nhưng gần một ức hai nghìn vạn ức năm nay cả thần giới chỉ đản sinh ra một vị tân thiên tôn, vị tân thiên tôn đó lại là người giành được địa vị thiên tôn trong trận đại chiến khoáng thế sáu nghìn vạn ức năm trước.

"Đúng là một trận đại chiến thảm liệt!" Tần Vũ chỉ tưởng tượng thôi đã cảm thấy một trận chấn động mãnh liệt.

Ba đại thiên tôn, hai vị tồn tại từ khi thần giới đản sinh, còn có một người nắm được cơ hội trong đại chiến khoáng thế mà thành công. Không có ai thành công từ tu luyện cả! Từ điều này có thể thấy được muốn thành thiên tôn có biết bao gian nan.

Chương 544

Cảnh Giới Mới

Sau yến tiệc, ngày thứ hai, Tần Vũ liền mang mấy người Phúc bá, Thu Trọng Phục tới Lam Huyền điện.

Hoàng thành ở trung ương Huyễn Kim thành tổng cộng có 5 đại điện, một là Đông cực thánh hoàng điện, còn lại là bốn đại điện. Lam Huyền điện của Tần Vũ là thủ lĩnh trong bốn điện.

"Lam Huyền điện này lớn thật." Tần Vũ nhìn Lam Huyền điện trước mặt không nén được nở một nụ cười nói.

Thu Trọng Phục liền cung kính nói: *"Chủ nhân, bốn điện dạng như Lam Huyền điện là thống lĩnh của quân đội thiên thần. Nơi đây có trung đội thiên thần tinh anh trú đóng, tự nhiên phạm vi phải lớn."*

"Trung đội thiên thần tinh anh?" Tần Vũ không biết rõ chuyện này.

Đông cực thánh hoàng sau khi kết thúc yến tiệc cũng chỉ gọi Tần Vũ tới, căn dặn vài câu rồi đem điện chủ lệnh của Lam Huyền điện giao cho Tần Vũ. Còn những chuyện khác không hề nói tới.

Nhưng lúc này lính gác ở cửa Lam Huyền điện nhìn thấy Tần Vũ, lúc trước mấy người Tần Vũ tranh đoạt vị trí điện chủ trên diễn võ trường thì tên lính gác này đã biết mặt Tần Vũ, giờ vừa nhìn đã nhận ra ngay.

"Mau, ngươi mau mau đi bẩm báo đại đội trưởng."

Tên lính gác đó bảo một tên khác, mình thì khẽ khàng bước tới trước mặt Tần Vũ, quỳ xuống cung kính nói: *"Lưu Phong của trung đội tinh anh thứ nhất tại Lam Huyền điện bái kiến điện chủ đại nhân."*

Tần Vũ khẽ gật đầu: *"Đứng lên đi."*

Nhưng trong lòng Tần Vũ lại suy nghĩ: *"Trung đội tinh anh thứ nhất của Lam Huyền điện? Xem ra phải có nhiều người, không chỉ một trung đội."*

Tần Vũ hỏi thẳng: *"Bây giờ trong Lam Huyền điện có mấy trung đội tinh anh?"*

Tên lính gác đó cung kính nói: *"Trong chín đại đội của đại quân thiên thần thì đại đội thứ nhất và đại đội thứ hai thuộc về Lam Huyền điện. Mỗi vị đại đội trưởng sai hai trung đội tinh anh tới để nghe theo sự phân phó của điện chủ đại nhân, hai vị đại đội trưởng cũng đã đến Lam Huyền điện từ sớm để đợi điện chủ đại nhân rồi."*

Mỗi đại đội phái hai trung đội tinh anh cũng có thể nói là tổng cộng có bốn trung đội tinh anh.

Lính gác Lưu Phong vừa nói xong thì có hai người một nam một nữ đi ra từ cửa Lam Huyền điện, sau hai người này có bốn người khác, bốn người đó lại là hai nam hai nữ.

"Tĩnh công chúa?" Tần Vũ kinh dị nhìn thấy nữ nhân đi trước lại là Hoàng Phủ Tĩnh.

Hoàng Phủ Tĩnh mỉm cười đi tới: *"Tần Vũ, a, phải gọi là điện chủ đại nhân chứ. Không tưởng được ư, muội chính là đại đội trưởng của đại đội thiên thần thứ hai, bây giờ cũng là thuộc hạ trực tiếp của huynh rồi."*

Nam tử bên cạnh Hoàng Phủ Tĩnh cơ thể rất tráng kiện, có đầu tóc màu vàng tua tủa như một con sư tử lông vàng.

"Thuộc hạ Doanh Thu, đại đội trưởng đại đội thiên thần thứ nhất bái kiến điện chủ đại nhân!" Nam tử tráng kiện đó cung kính hành lễ.

"Ngươi họ Doanh?" Tần Vũ kinh dị nói.

Tần Vũ sinh ra ở Tần gia, nếu truy ngược lại thời đại Tần Thủy Hoàng thì chính là họ Doanh. Có khi tên Doanh Thu này cũng cùng một nhà với Tần Vũ. Điều này làm Tần Vũ có một chút cảm giác thân thiết với Doanh Thu.

"Doanh Thu. Doanh Thu. Ha ha, đúng là một cái tên hay." Tần Vũ cười ha ha nói, điều này làm Doanh Thu ngây người.

Hoàng Phủ Tĩnh bĩu môi, hừ giọng nói: *"Điện chủ đại nhân, cái tên Doanh Thu lại làm người cao hứng sao?"*

"Nói ra thì Doanh Thu cũng có thể xem là người một nhà với ta, được rồi, chúng ta đừng có đứng ngoài cửa nữa. Đi vào rồi nói." Tần Vũ mỉm cười bước vào Lam Huyền điện.

……

Sau khi Tần Vũ vào sống trong Lam Huyền điện liền đưa hơn trăm thiên thần người hầu từ Lưu Vân phủ tới, đồng thời điều một trong bốn trung đội tinh anh ở Lam Huyền điện tới Lưu Vân phủ.

Từ đó trở đi Tần Vũ thường sống trong Lam Huyền điện.

Tần Vũ vừa mới bắt đầu sống yên ổn ở Lam Huyền điện thì mấy người Ốc Lam, Lục Thủy, Hồng Vũ, Ô Hách trong Khương Lan giới lại có chuyện cần phiền tới Tần Vũ.

Thính Phong sảnh trong Lam Huyền điện.

Tần Vũ ngồi ghế chủ tọa, Phúc bá, Thu Trọng Phục đứng hai bên còn bốn thiên thần bọn Đàm Cửu đứng ở bên dưới.

"Đàm Cửu, ta có một việc cần người làm, ba hạ bộ thiên thần sau lưng ngươi sẽ nghe theo sự điều khiển của ngươi." Tần Vũ nói thẳng.

Đàm Cửu bây giờ rất cung kính với Tần Vũ.

Sau trận chiến tranh đoạt lần trước, Tần Vũ đã đem thanh thượng phẩm thiên thần khí to lớn hình trọng kiếm ban cho Đàm Cửu. Có được thanh thượng phẩm thiên thần khí này thực lực của Đàm Cửu đại tăng. Trung bộ thiên thần có thể nói không có ai là đối thủ của hắn nữa.

Dù là thượng bộ thiên thần, đối diện với Đàm Cửu cũng không dám sơ suất vì khi chín đại phân thân của Đàm Cửu điên cuồng công kích, dù ngươi là thượng bộ thiên thần cũng chỉ có thể dùng không gian hủy diệt hủy đi một phân thân, nhưng rốt cuộc có kịp hủy diệt được cả chín đại phân thân không?

Những phân thân khác của Đàm Cửu có thể sử dụng thượng phẩm thiên thần khí giáo huấn thượng bộ thiên thần một trận thảm thương. Thực lực của Đàm Cửu được đề cao như thế, thêm vào đó còn có địa vị của Tần Vũ bây giờ, Đàm Cửu đương nhiên đối với Tần Vũ càng thêm phần cung kính.

"Xin chủ nhân cứ phân phó. Thuộc hạ nhất định sẽ toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ." Đàm Cửu cung kính nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu nói: *"Ta có bốn yêu thú, bốn yêu thú này đều sắp độ thần kiếp. Chỉ là Huyễn Kim sơn không cho phép thần nhân bình thường xuất hiện, đừng nói là để bọn họ độ kiếp. Ngày độ kiếp của bọn họ không còn lâu nữa, ta chuẩn bị sai mấy người các ngươi phụ trách chiếu cố cho bốn yêu thú này, đợi đến khi bọn họ độ kiếp hoàn tất thì báo lại cho ta."*

Nghe thấy nhiệm vụ đơn giản như thế Đàm Cửu lập tức nhận lời: *"Tuân lệnh, chủ nhân."*

"Tốt, trước tiên ta mang các ngươi rời Huyễn Kim thành đã."

Tần Vũ trực tiếp đứng lên sau đó quay đầu nói với hai người Phúc bá: *"Phúc bá, Thu Trọng Phục, hai người ở lại Lam Huyền điện đợi ta quay lại."*

"Tuân lệnh."

Hai người nhận lệnh.

Sau đó Tần Vũ mang theo bốn thiên thần bọn Đàm Cửu rời Lam Huyền điện, Tần Vũ không thể không đi vì mấy người bọn Ốc Lam ở trong Khương Lan giới, tóm lại là hiện tại Tần Vũ không thể để bọn Ốc Lam đi ra.

Hơn nữa, cũng không thể đem Khương Lan giới cấp cho Đàm Cửu, vì thế Tần Vũ chỉ có thể tự thân đi một chuyến.

Huyễn Kim sơn rất ít hạn chế tự do của thiên thần, trừ thiên thần phổ thông cần phải được tướng lĩnh thượng cấp đồng ý, còn thượng bộ thiên thần bình thường hoặc bốn đại điện chủ như Tần Vũ muốn đi là cứ đi.

Lính gác cổng Huyễn Kim thành nhìn thấy Tần Vũ lập tức cho qua, trận chiến đấu ở diễn võ trường cơ hồ làm cho mọi người ở Huyễn Kim thành đều biết đến Tần Vũ.

"Là Tần Vũ điện chủ, mở cửa thành ra." Lính gác lập tức cao giọng quát, người từ Huyễn Kim thành đi ra vô cùng ít, vì thế nên phần lớn thời gian cửa thành đều đóng chặt.

Đoàn người Tần Vũ cứ thế đi ra khỏi Huyễn Kim thành.

Rời khỏi Huyễn Kim thành, mấy người Tần Vũ liền nhanh chóng phi hành vượt qua sơn lộ, sau đó men theo đường hầm đi thẳng ra khỏi Huyễn Kim sơn.

Đoàn người Tần Vũ hạ xuống mặt đất.

"Ốc Lam, Ô Hách, Hồng Vũ, Lục Thủy! Bốn người các ngươi tạm thời đi với Đàm Cửu. Đợi các ngươi độ kiếp thành công ta sẽ đến đón các ngươi." Tâm ý Tần Vũ khẽ động.

Chỉ thấy Địa để Huyệt Long cự đại xuất hiện trước mắt.

Địa để Huyệt Long, thân thể to lớn dài mấy trăm mét, cái đuôi dài to lớn sắc bén cao hơn trăm mét. Mấy trăm cái chân xanh đen lấp lánh quang mang âm hàn, hai mắt băng lãnh nhìn chằm chằm Tần Vũ. Địa để Huyệt Long miệng nói bằng tiếng người: *"Chủ nhân, ba người bọn Ốc Lam ở trong lân giáp ở bụng của tôi."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Mấy người bọn Đàm Cửu kinh hãi, không tưởng được yêu thú của Tần Vũ lại là quái vật Địa để Huyệt Long, Địa để Huyệt Long tuy là yêu thú nhưng thực lực lại tiếp cận với hạ bộ thiên thần.

"Đàm Cửu, bốn người bọn họ phó thác cho ngươi." Tần Vũ bình thản cười nói với Đàm Cửu.

"Xin chủ nhân yên tâm." Đàm Cửu thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Với loại yêu thú thuộc dạng hoàng giả như Địa để Huyệt Long, độ kiếp vô cùng đơn giản. Chưa độ kiếp bọn chúng đã có thực lực mạnh hơn thượng cấp thần nhân, bọn chúng độ kiếp tự nhiên sự khó khăn rất thấp.

"Tốt, vậy ta đi trước." Tần Vũ nhìn Địa để Huyệt Long một cái, không gian chi lực của Càn Khôn thế giới cũng đã phát hiện trong lân giáp ở bụng Địa để Huyệt Long có một con kiến đen trên bề mặt có hắc sắc hào quang đang lưu chuyển. Đó chính là bản thể của Ốc Lam, hoàng giả *"Hắc yên nhĩ"* trong tộc kiến.

Trường bào Tần Vũ phất lên, toàn thân bay lên không, trực tiếp hướng về phía Huyễn Kim sơn to lớn trên không trung. Chỉ chớp mắt Tần Vũ đã biến mất trong mắt mấy người bọn Đàm Cửu.

…….

Ốc Lam theo Tần Vũ từ phàm nhân giới, cảm tình của Tần Vũ

đối với Ốc Lam sâu đậm hơn đối với bọn Đàm Cửu, Thu Trọng Phục nhiều.

Tiễn Ốc Lam rời khỏi Huyễn Kim sơn, trong lòng Tần Vũ cũng trút được một tâm sự.

Sau khi quay về Lam Huyền điện trong hoàng thành của Huyễn Kim thành, Tần Vũ liền đi thẳng về nơi ở của mình.

"Chủ nhân." Hai người Phúc bá, Thu Trọng Phục đi về phía Tần Vũ.

Tần Vũ nói thẳng: *"Phúc bá. Từ hôm nay trở đi, ta chuẩn bị phải bế quan tu luyện, lần bế quan này ta sẽ chờ cho đến khi mở được tầng ba Khương Lan giới mới thôi. Mọi việc ở Lam Huyền điện giao cho ông."*

Giải quyết xong việc của Ốc Lam, Tần Vũ hoàn toàn không còn chuyện gì nữa.

Phúc bá cũng cảm thấy quyết tâm của Tần Vũ liền nói: *"Xin chủ nhân yên tâm tu luyện, mọi việc ở Lam Huyền điện lão nô nhất định sẽ an bài đâu vào đó."* Thu Trọng Phục cũng cúi người bên cạnh.

Tần Vũ khẽ gật đầu rồi bước vào tẩm cung của mình, sau đó trực tiếp tiến nhập không gian tầng thứ hai trong Khương Lan giới.

….

Trong không gian tầng hai của Khương Lan giới.

Tần Vũ bước chậm rãi trên bãi cỏ êm đềm, trên ngọn núi cao đơn độc đằng xa Hắc Vũ vẫn đang không ngừng múa trường thương. Đến bây giờ *"Lưu Quang thương đạo"* của Hắc Vũ càng thêm tinh thuần. Mỗi thương đều mang tới cho Tần Vũ một loại cảm giác thời gian không gian đều thác loạn.

"Đây chính là thời gian pháp tắc sao. Quả nhiên lợi hại." Tần Vũ mỉm cười.

Tần Vũ ngồi thiền trên bãi cỏ êm đềm nhu hòa đó, nhắm chặt hai mắt, Tần Vũ có thể cảm thấy gió nhẹ thổi phất bên mặt, điều này làm Tần Vũ không khỏi lộ xuất nét tiếu dung điềm tĩnh.

Yên tĩnh …

Thời gian cứ thế trôi, trong quá trình Tần Vũ tĩnh tọa, thần chi lực trong thể nội mau chóng chuyển hóa thành thiên thần chi lực. Tần Vũ biết cho dù hoàn toàn chuyển hóa thành thiên thần chi lực cũng phải kết thành bích huyết kim đan mới xem là thành công.

Trong quá trình thần chi lực biến đổi, *"Càn Khôn thế giới"* do Tần Vũ sáng tạo tại cưỡng hồ không gian lúc này cũng liên tục khuếch đại phạm vi với tốc độ kinh nhân.

Càn Khôn thế giới tựa hồ cũng có hô hấp.

Mỗi lần hô hấp, một lượng lớn *"cưỡng hồ khí tức"* trong cưỡng hồ không gian bị hút vào, điều này làm Càn Khôn thế giới trưởng thành lớn hơn. Càn Khôn thế giới bây giờ có diện tích còn lớn hơn tiên ma yêu giới cả vạn lần!

Quá lớn đi, nhưng dù thế Càn Khôn thế giới vẫn không ngừng khuếch trương với tốc độ kinh nhân như trước.

Cứ vậy khuếch trương, cưỡng hồ khí tức không ngừng bị tiêu hao.

……Lúc trong tầng hai Khương Lan giới qua hơn 30 năm, thần chi lực đã biến đổi được tám phần mười. Nhưng lúc này toàn thân Tần Vũ lại chấn động, nét tiếu dung điềm tĩnh trên mặt hoàn toàn biến mất.

Phong quyển trong Khương Lan giới đột nhiên bạo phát.

Thời tiết của Khương Lan giới biến hóa theo tâm tình của Tần Vũ.

Tần Vũ đột nhiên mở mắt ra, lúc này trong mắt Tần Vũ lại có các loại diễn biến trong vũ trụ như tinh vân xoay tròn, lưu tinh rơi xuống, hằng tinh nổ tung… đồng thời thân thể Tần Vũ đột ngột biến mất.

……..

Trong Càn Khôn thế giới.

Tần Vũ xuất hiện tại không trung của Càn Khôn thế giới, lúc này trạng thái tinh thần của Tần Vũ đạt đến mức cực điểm từ trước tới nay, Tần Vũ hạ giọng lẩm bẩm: *"Không tưởng được Càn Khôn thế giới đã trưởng thành đến cực hạn rồi."*

Đúng, lúc này Càn Khôn thế giới đã đình chỉ sinh trưởng, diện tích cũng không còn tăng lên nữa.

Tần Vũ đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời.

"Nếu trưởng thành đến cực hạn, án chiếu theo lĩnh ngộ khi xưa của mình, cảnh giới tiếp theo chính là …" trên mặt Tần Vũ có một tia mỉm cười, tay phải đột nhiên giơ cao, ngón trỏ chỉ lên trời.

Càn Khôn thế giới vô biên bắt đầu chấn động, thế giới cự đại gấp hơn vạn lần tiên ma yêu giới này giống như đến ngày tàn, biển cả gào thét xô đẩy, núi đồi sụp xuống, đất đai nứt toác, cỏ cây chỉ phút chốc bị xóa sổ …

"Thiên địa, toái! Càn khôn, liệt!"

Tần Vũ ngâm nhỏ.

Tức thời, phảng phất cả Càn Khôn thế giới có hàng vạn đạo lôi điện đánh xuống, âm thanh khủng bố vang khắp mọi nơi, bầu trời

xanh thẳm giống như bị xé nát.

Mặt đất rộng lớn cũng xuất hiện từng cái khe nứt cự đại cả vạn dặm.

Trong hai mắt Tần Vũ lại lóe lên các loại tràng cảnh diễn biến của vũ trụ, mây vần gió nổi.

"Vũ trụ, thành!"

Tần Vũ ngâm nhỏ một tiếng.

Tức thì …*"Oanh!"* một âm thanh chấn động linh hồn vang khắp mọi nơi của Càn Khôn thế giới, Càn Khôn thế giới vốn đã vỡ nát đến cực hạn hoàn toàn nổ tung, vách ngăn của Càn Không thế giới và cưỡng hồ không gian chịu ảnh hưởng của vụ nổ tản mạnh ra bốn phương tám hướng. Đồng thời cưỡng hồ năng lượng cũng điên cuồng dâng lên tràn vào.

Bầu trời vỡ nát, đất đai, sông ngòi hấp thu cưỡng hồ năng lượng, có cái biến thành tinh cầu, có cái biến thành hằng tinh, có cái hóa thành bầu trời vô biên, có cái hóa thành tinh vân cự đại …

Tinh thần vô biên, không trung mênh mông.

Càn Khôn thế giới hủy diệt tạo nên một vũ trụ cự đại lớn hơn Càn Khôn thế giới trên mười lần. Người sáng tạo cái vũ trụ cự đại này, *"Tần Vũ"*, đang đứng trên không trung bao la bát ngát của vũ trụ.

Chương 545

Vũ Trụ Sơ Thành

Từng hằng tinh, hành tinh hoặc hắc động khủng bố hay là tinh vân sáng chói rực rỡ đều đản sinh từ đó, từng cỗ năng lượng mới mẻ kỳ dị bắt đầu tràn khắp cả vũ trụ.

Tinh không rực rỡ tráng lệ ở ngay trước mắt.

Trên mặt Tần Vũ lộ xuất nét tiếu dung điềm tĩnh, trong con ngươi của hắn tức thì có mây quyện mây tan, lưu tinh bay qua … các loại tràng cảnh không ngừng biến ảo. Tần Vũ khép hờ mắt, mọi sự của cả vũ trụ hiện lên trong đầu.

Khai thiên tích địa, thành Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn vỡ nát lại thành vũ trụ rộng lớn này.

*"Công pháp "*Tinh Thần Biến*" này quả nhiên cao thâm mạc trắc, cảnh giới tiếp theo của Càn Khôn chi cảnh chính là Vũ Trụ chi cảnh giống như dự liệu của mình. Chỉ là diễn biến của vũ trụ này không biết có giống như dự liệu không?"*

Tần Vũ thầm nghĩ.

Án chiếu theo Tần Vũ suy đoán, sự *"tồn tại"* của các không gian như Tử Huyền tinh quê hương mình, tiên ma yêu giới, thần giới hợp lại mới là một vũ trụ hoàn chỉnh. Vũ trụ hoàn chỉnh phải phân thành ba tầng.

Tầng thấp nhất chính là vô số không gian được hình thành kiểu phàm nhân giới.

Tầng trung gian chính là vô số không gian hình thành như tiên ma yêu giới, khủng long giới.

Tầng cao nhất cũng chính là thần giới.

Tần Vũ nghĩ như thế, vì thế trong lòng cũng đưa Vũ Trụ chi cảnh diễn biến theo đường này. Chỉ là tầng thấp nhất của *"vũ trụ"* do Tần Vũ khai sáng, phàm nhân giới của vũ trụ này, còn chưa hoàn toàn diễn tiến thành công.

Giống như kim tự tháp.

Tầng thấp nhất chính là tầng có diện tích lớn nhất.

Thần giới là tầng cao nhất, vì thế diện tích tổng thể cũng chỉ lớn đến thế, còn tầng trung gian chính là tầng phần lớn các không gian như tiên ma yêu giới tụ tập, còn phàm nhân giới … có diện tích phải gấp trăm lần ngàn lần tầng trung gian.

*"Không gian của phàm nhân giới chiếm phần lớn, diện tích lớn nhất, cho dù vũ trụ do mình khai sáng này diện tích bây giờ lớn gấp mười lần "*Càn Khôn thế giới*" đã bị phá nát nhưng vẫn chưa đạt được nhu cầu của vô số không gian phàm nhân giới."*

Tần Vũ có thể cảm thấy rõ.

Vũ trụ này của mình bây giờ đã phân ra thành hơn chín mươi vạn không gian bình hành riêng biệt. Hơn chín mươi vạn không gian bình hành phàm nhân giới vẫn chưa đạt được con số phải có.

Vũ trụ mới này vẫn đang không ngừng hấp thu *"cường hồ năng lượng"*, không ngừng khuếch trương. Tần Vũ tin rằng, theo sự khuếch trương của vũ trụ, các không gian bình hành phàm nhân giới sẽ càng ngày càng nhiều.

"Thật mong mỏi cái ngày vũ trụ do mình khai sáng hình thành nên ba tầng, đạt đến trạng thái hoàn mỹ nhất!" trong lòng Tần Vũ có cảm giác tự hào, đồng thời hắn cũng mong mỏi, nếu như vũ trụ hoàn toàn diễn biến thành công.

Đến lúc đó mình sẽ có thực lực như thế nào?

Tần Vũ khó đoán được kết quả.

Chỉ là vũ trụ bây giờ còn trong diễn biến của tầng thấp nhất, đến cả phàm nhân giới còn chưa đạt tới trạng thái hoàn mỹ.

Lúc này Tần Vũ đang ở bên không trung vô biên, hắn đột nhiên nhìn về phía một tinh cầu. Tinh cầu đó to ngang với *"Tử Huyền tinh"* quê hương Tần Vũ. Tâm ý Tần Vũ khẽ động.

Hình dáng tinh cầu đó bắt đầu biến hóa nhanh chóng.

Biển cả, sông ngòi, núi đồi, đồng bằng, sa mạc … các loại tràng cảnh không ngừng xuất hiện.

Bạo loạn tinh hải, Tiềm Long đại lục, Đằng Long đại lục, hai khu vực ở hai đầu cực … trong chớp mắt tinh cầu đó liền biến thành hình dáng đại khái của Tử Huyền tinh. Thân hình Tần Vũ hóa làm một đạo hồng quang, xuyên qua khí quyển bao quanh tinh cầu tiến vào trong.

*"Tinh cầu này xem ra giống hệt với Tử Huyền tinh, chỉ không có sinh mệnh nào thôi."*Tần Vũ lắc đầu cười nói. *"Sáng tạo sinh mệnh, bây giờ mình còn chưa có được thực lực đó, không biết lúc nào mới có thể tự sáng tạo sinh mệnh, còn tinh cầu này gọi là "*Tân Tử Huyền tinh*" đi."*

Tần Vũ lúc này đang ở trên bầu trời của *"tân Tiềm Long đại lục"*.

"Tân Tiềm Long đại lục" này cũng có Hồng Hoang mênh mông, thân hình Tần Vũ đột nhiêu chuyển động trực tiếp xuất hiện tại vị trí đại khái của Đông Lam sơn ở *"Tân Tiềm Long đại lục"*.

Tần Vũ đã từng ở trại Đông Lam sơn hơn 10 năm, đối với kết cấu của Đông Lam sơn rõ như lòng bàn tay.

"Tân Đông Lam sơn" này đến cả sự ngoằn ngoèo của đường trên núi cũng gần giống với ở quê hương. Tần Vũ đã từng bị sư phụ Triệu Vân Hưng bức bách chạy lên chạy xuống đường trên núi Đông Lam sơn này rất nhiều lần.

Ở lưng chừng *"Tân Đông Lam sơn"* cũng có một tòa *"Tân Vân Vụ sơn trang"*.

Tần Vũ đi trên hành lang của *"Tân Vân Vụ sơn trang"*, nhìn mọi nơi, mọi căn phòng, nhìn thấy những căn phòng đó Tần Vũ thậm chí còn nhớ phòng nào dùng để làm gì, cả phòng mà mình và Liên gia gia ở.

Tần Vũ búng người, toàn thân liền nhảy lên tới đỉnh núi.

Ngẩng đầu nhìn trời trong xanh bát ngát, bất quá tâm ý Tần Vũ khẽ động lập tức ngày đêm đảo lộn, bầu trời biến thành đêm đen, trên không trung có rất nhiều tinh tú đang nhấp nháy.

Ngẩng đầu nhìn trời trong xanh bát ngát, bất quá tâm ý Tần Vũ khẽ động lập tức ngày đêm đảo lộn, bầu trời biến thành đêm đen, trên không trung có rất nhiều tinh tú đang nhấp nháy.

"Sau này tu luyện thì tới đây đi."

Tần Vũ mỉm cười, ngồi trên nóc nhà một lúc: *"Càn Khôn vỡ nát thành vũ trụ, điều này cũng làm linh hồn cảnh giới của mình có tiến bộ."* Tần Vũ quan sát tu vi của mình.

Vốn đã là đỉnh điểm của hạ bộ thiên thần, còn bây giờ đã có thể xem là mới bước vào cảnh giới trung bộ thiên thần. Hoa Liên phân thân của Tần Vũ một mực nghiên cứu để lĩnh ngộ *"không gian cảm ngộ"* kia), chỉ là loại lĩnh ngộ này cần phải có đủ thời gian, bình thường đều lấy đơn vị là nghìn năm. Hoa Liên phân thân của Tần Vũ có thời gian tu luyện còn quá ngắn.

Tần Vũ đột nhiên nhíu mày.

"Không biết Càn Khôn thế giới vỡ nát biến thành vũ trụ không gian ảnh hưởng tới thực lực của mình tại thần giới có lớn không nhỉ." Tần Vũ có chút lo lắng, không gian chi lực của Càn Khôn thế giới là điểm dựa dẫm của Tần Vũ mà.

Chỉ chốc lát toàn thân Tần Vũ liền biến mất khỏi nóc nhà.

…….

Phía Đông thần giới, bên trong hoàng thành của Huyễn Kim thành, tại Lam Huyền điện.

Tần Vũ đứng trong đại sảnh.

Tần Vũ khống chế đem không gian chi lực của tân vũ trụ phát tán ra. Lúc Tần Vũ vừa khống chế không gian chi lực của tân vũ trụ phát tán liền cảm thấy nó đã bành trướng.

Không gian chi lực của tân vũ trụ lấy Tần Vũ làm trung tâm tản ra bốn phương tám hướng.

Phạm vi diện tích gần năm ngàn mét!

Trong phạm vi diện tích gần năm ngàn mét này mọi việc đều nằm trong sự quan sát giám thị của Tần Vũ. Nên biết trước khi Càn Khôn thế giới vỡ nát, Tần Vũ tối đa chỉ bao phủ được phạm vi có diện tích hai, ba mét mà thôi.

Không gian chi lực của tân vũ trụ rõ ràng là phải mạnh lên nhiều lắm.

"Ô? Hoàng Phủ Tĩnh?"

Phủ kín phạm vi có diện tích năm ngàn mét, Tần Vũ không chỉ nhìn thấy mọi việc trong phạm vi Lam Huyền điện mà còn quan sát thấy Hoàng Phủ Tĩnh đang đi trên đường nội bộ của hoàng thành. Hoàng Phủ Tĩnh lúc này đang mỉm cười đi về phía Lam Huyền

điện.

Hộ vệ của Lam Huyền điện tịnh không ngăn trở, Hoàng Phủ Tĩnh trực tiếp gặp Phúc bá.

"Tĩnh công chúa." Phúc bá mỉm cười hành lễ.

Hoàng Phủ Tĩnh liền hỏi: *"Tần Vũ huynh ấy hiện tại đã xuất quan chưa? Lần trước ta tới đây huynh ấy đã bắt đầu bế quan tu luyện rồi."* Hoàng Phủ Tĩnh nói có chút bất lực.

Phúc bá khẽ run.

Tần Vũ là chủ nhân của Phúc bá, Phúc bá có thể cảm ứng được vị trí của Tần Vũ. Tần Vũ hiên tại đích xác đã xuất quan, hơn nữa còn đang ở trong đại sảnh nơi Tần Vũ ở.

Chỉ là Tần Vũ có muốn gặp Hoàng Phủ Tĩnh hay không không phải do Phúc bá quyết định.

"Phúc bá, để cô ấy vào đây." Tần Vũ trực tiếp truyền âm nói.

Phúc bá lập tức mỉm cười nhẹ nhõm: *"Tĩnh công chúa. Chủ nhân vừa mới xuất quan, mời đi theo tôi."*

Nói rồi Phúc bá đi trước dẫn đường còn Hoàng Phủ Tĩnh trên mặt có nét tiếu dung đầy hưng phấn.

Đi qua viện môn Hoàng Phủ Tĩnh liền nhìn thấy Tần Vũ đang đứng trong đình viện.

"Điện chủ đại nhân!" Hoàng Phủ Tĩnh cố ý hành lễ vô cùng phải phép.

Tần Vũ lắc đầu cười: *"Tĩnh công chúa, đừng có trêu chọc ta như thế, cứ gọi ta Tần Vũ là được rồi. Đúng rồi, Tĩnh công chúa, cô gấp gáp tìm ta có chuyện gì không?"*

Hoàng Phủ Tĩnh liền nói: *"À. Là phụ hoàng sai ta tới hỏi huynh, về phương diện luyện khí huynh có nhu cầu gì không, nếu cần tài liệu gì thì cứ toàn quyền phân phó người đi lấy."*

"Luyện khí?" Tần Vũ lúc này mới nhớ tới những kim sắc quyển trục Đông cực thánh hoàng tặng cho mình.

Đông cực thánh hoàng vì sao ủng hộ mình làm điện chủ Lam Huyền điện, chính là vì muốn để mình có thể luyện khí cho ông ta.

"Bây giờ ta đang nghiên cứu, đạo luyện khí này không thể gấp được. Còn cần tài liệu gì thì đợi đến khi ta bắt đầu thí nghiệm sẽ sai người đi lấy." Phương pháp ứng đối của Tần Vũ chỉ nằm ở mấy chữ *"kéo dài thời gian"*.

Tần Vũ biết, điều khẩn yếu nhất của mình chính là mở tầng ba của Khương Lan giới, còn những việc khác đợi đến khi mở được tầng ba Khương Lan giới rồi hãy tính.

Hoàng Phủ Tĩnh khẽ gật đầu: *"Phụ hoàng tịnh không gấp rút, chỉ sai muội đến báo cho huynh một tiếng mà thôi. Đúng rồi, Tần Vũ, huynh suốt ngày ở đây tu luyện không lẽ không thấy chán sao? Nếu được thì chúng ta rời Huyễn Kim thành đi dạo một vòng đi?"* Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Tần Vũ đầy mong đợi.

Hoàng Phủ Tĩnh có lẽ đến nói cái gì mà tài liệu luyện khí chỉ là giả, thực tế lại là vì muốn được ở cùng một chỗ với Tần Vũ.

Nhưng Tần Vũ bây giờ có thời gian để lãng phí sao? Hơn nữa trong lòng Tần Vũ trước đó đã có Lập nhi rồi.

"Tĩnh công chúa, ta còn cần phải tu luyện, chuyện đi dạo thư giãn đợi sau này hẵng nói nhé. Thật có lỗi quá!" Tần Vũ uyển chuyển cự tuyệt, trong mắt Hoàng Phủ Tĩnh lóe lên một tia thất vọng, sau đó cười miễn cưỡng nói: *"Vậy huynh tiếp tục tu luyện đi, muội không quấy rầy huynh nữa."*

Nói rồi Hoàng Phủ Tĩnh xoay người bỏ đi.

Tần Vũ từ phía sau lưng Hoàng Phủ Tĩnh nhìn cô biến mất sau cửa, chỉ có thể tự than một tiếng, toàn thân biến mất không thấy đâu nữa.

…….

Trong tân vũ trụ do Tần Vũ khai sáng.

Tại tân Tử Huyền tinh, Tần Vũ đứng trên đỉnh *"Tân Đông Lam sơn"*.

*"Vũ trụ này đang còn trong quá trình trưởng thành. Tầng thấp nhất là phàm nhân giới còn chưa hoàn toàn hình thành. "*Thời gian pháp tắc" của tân vũ trụ này cũng mới chỉ vận dụng được một bộ phận cực nhỏ.

Tần Vũ nhìn một khóm cỏ trên mặt đất.

Tâm ý nhất động, trong khu vực mười mét chung quang Tần Vũ, tốc độ thời gian lưu chuyển đột nhiên tăng nhanh.

Vô cùng rõ ràng, có thể nhìn thấy khóm cỏ bên cạnh chân Tần Vũ từ từ chuyển sang màu vàng rồi khô héo. Khóm cỏ từ lúc còn xanh tươi đến lúc hoàn toàn khô héo chỉ mất thời gian chưa tới một thời thần.

Cỏ dại trong phạm vi mười mét chung quanh Tần Vũ đều khô héo cả.

Nhưng ngoài khu vực đó, cỏ cây vẫn xanh tươi.

Chương 546

Khương Lan Đệ Tam Tầng

Tại thời điểm vũ trụ hình thành Tần Vũ liền biết mình đã có thể sử dụng một phần *"thời gian pháp tắc"* đầu tiên, trong vũ trụ còn chưa hoàn thiện này nếu cưỡng ép sử dụng thời gian pháp tắc vượt quá mức chịu đựng của vũ trụ thì có khả năng làm vũ trụ có khả năng bị ngừng phát triển.

*"Tân vũ trụ này còn trong trạng thái đang trưởng thành, bây giờ ta chỉ có thể thi triển "*thời gian gia tốc*" đến mức hơn hai ngàn lần thôi."* Đối với việc này Tần Vũ rất hài lòng.

Bởi vì trong tầng ba của Khương Lan giới thời gian gia tốc tối đa cũng chỉ ở mức một nghìn lần.

Hơn nữa Tần Vũ còn cảm thấy rõ ràng cực hạn của *"thời gian gia tốc"* mà mình thi triển không ngừng đề cao theo sự bành trướng của *"tân vũ trụ"*. Tần Vũ tin rằng khi đạt tới một trình độ nhất định thì thời gian gia tốc gấp trăm ngàn lần cũng không phải là mơ mộng viển vông.

Tần Vũ cũng biết, *"thời gian gia tốc"* bất quá chỉ là tầng thứ nhất của *"thời gian pháp tắc"*.

Lúc Càn Khôn vỡ nát, vũ trụ mới hình thành, trong đầu Tần Vũ liền có sự lý giải đại khái về thời gian pháp tắc.

Thời gian pháp tắc tổng cộng có ba tầng.

Tầng thứ nhất, thời gian gia tốc. Đây là tầng cơ bản nhất. Nhưng tại thần giới cơ hồ phần lớn thần vương đều mắc kẹt ở tầng này, có một số thần vương thậm chí đến tầng thứ nhất này còn chưa đạt tới.

Tuy có rất nhiều thần vương cùng mắc kẹt trong tầng thứ nhất *"thời gian gia tốc"* này, nhưng giữa họ cũng có khác biệt. Yếu thì chỉ có thể gia tốc thời gian vài chục lần, mạnh thì có thể gia tốc đến ngàn lần, vạn lần, thậm chí nhiều hơn.

Tầng thứ hai. Thời gian tĩnh chỉ!

Tầng này thì thực sự khủng bố, một khi có thần vương nào đó lĩnh ngộ được *"thời gian tĩnh chỉ"*, thần vương phổ thông liền bị người đó chà đạp giày xéo, trừ phi dựa vào linh bảo cực kỳ lợi hại mới có thể miễn cưỡng phá trừ thời gian tĩnh chỉ.

Đạt tới tầng này sẽ là thần vương mạnh nhất ở thần giới.

Tầng thứ ba, thời gian đảo lưu.

Một khi lĩnh ngộ thời gian đảo lưu chính là đã hoàn toàn lĩnh ngộ *"thời gian pháp tắc"*, lúc này vị thần vương đó đã đạt tới cảnh giới thiên tôn.

Bởi vì một khi sử dụng thời gian đảo lưu có thể làm một thần vương cường đại quay về thời điểm thực lực yếu ớt. Đó chính là điểm lợi hại của thiên tôn.

Tân Tử Huyền tinh, tinh tú nhấp nháy trên trời, Tần Vũ đứng trên đỉnh Đông Lam sơn.

"Không biết Lan thúc đã đạt tới tầng nào của *"thời gian pháp tắc"*?" Tần Vũ lẩm bẩm, trong lòng Tần Vũ đã sớm xem Lan thúc là thân nhân, là trưởng bối. Hắn cũng hy vọng Lan thúc có được thành tựu cao.

Đối với thực lực của *"thần vương"* tại thần giới, Tần Vũ không được rõ lắm.

Nhưng Tần Vũ biết rõ một điều, thần vương nắm *"không gian pháp tắc"* trong tay, tùy tiện một người bất kỳ đều có thể kích bại

mình.

Tần Vũ quay đầu nhìn sang bên cạnh, ở đó đột ngột xuất hiện một người, thanh sắc trường bào.

Thanh sắc trường phát, chính là Hoa Liên phân thân của Tần Vũ.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi tu luyện ở đây. Nơi đây thời gian lưu tốc có thể đạt tới cực hạn, còn cao hơn Khương Lan giới nhiều." Tần Vũ cười bình thản nói.

"Tuân lệnh, bản thể."

Hoa Liên phân thân hành lễ với Tần Vũ sau đó ngồi xuống tọa thiền yên lặng tu luyện.

"Thời gian lưu tốc lại tăng gấp đôi rồi." Tần Vũ mỉm cười, chỉ trong chớp mắt cực hạn của thời gian lưu tốc lại đề cao, vũ trụ không ngừng mở rộng, thời gia lưu tốc vì vậy cứ đề cao không ngừng.

Còn tốc độ tu luyện của mình cũng càng ngày càng nhanh.

Tâm ý Tần Vũ vừa động.

Một dải Huyền Hoàng chi khí to lớn cũng xuất hiện bên cạnh Tần Vũ. Tàn Tuyết thần thương vẫn lơ lửng trong Huyền Hoàng chi khí như trước. Càn Khôn thế giới vỡ nát rồi thì mọi thứ của Càn Khôn thế giới đều chuyển tới trong tân vũ trụ.

"Huyền Hoàng chi khí tuy không thể tiến nhập Khương Lan giới nhưng trong tân vũ trụ, tốc độ hấp thu Huyền Hoàng chi khí của Tàn Tuyết thần thương có thể đề cao gấp mấy ngàn lần so với trước."

Sau đó Tần Vũ cũng khoanh chân ngồi xuống, yên lặng bắt đầu tu luyện.

…….

Trong Bắc cực Phiêu Tuyết thành của thần giới, bên ngoài Bắc cực thánh hoàng điện.

Lúc này bên ngoài cửa điện có một ngân phát thanh niên tuấn mỹ mặc bạch bào đang đứng, tuấn mỹ ngân phát thanh niên này không nói tiếng nào, chỉ đứng lặng yên như thế trước cửa điện.

Còn ở đằng xa có một lục bào thanh niên cũng tuấn mỹ đang đi tới, lục bào thanh niên này hai mắt khép hờ, trong con ngươi thỉnh thoảng có lôi điện lấp lóe, người này chính là kẻ Tần Vũ đã biết trước đây, Chu Hiển.

"Đoan Mộc Ngọc, huynh cũng ở đây à?" Chu Hiển nhìn thấy Đoan Mộc Ngọc trước cửa điện không khỏi nhíu mày cất tiếng hỏi.

Tuấn mỹ ngân phát thanh niên toàn thân bạch bào đó lúc này cũng ngoảnh đầu lại nhìn Chu Hiển một cái, mỉm cười nói: *"Chu huynh, không lẽ huynh được đến còn ta thì không sao?"*

Hai mắt Chu Hiển khẽ nhắm lại, điện xà uốn lượn chung quanh thân thể.

Chu Hiển hắn là hoàng tử của Tây Bắc Lôi Phạt thành trong tám đại thánh địa của thần giới, trong tám đại thánh địa của thần giới chỉ có Lôi Phạt thành không có chức vị điện chủ. Chu Hiển còn là thượng bộ thiên thần, địa vị rất cao, gần với mấy vị thần vương của Lôi Phạt thành.

Nhưng Chu Hiển lại biết rõ, Đoan Mộc Ngọc trước mặt cũng không phải là người bình thường.

Đoan Mộc Ngọc, hoàng tử của *"Nam cực Kính Quang thành"* trong tám đại thánh địa tại thần giới, luận thực lực cũng là thượng bộ thiên thần. Hơn nữa hắn còn là điện chủ của *"Minh Ngọc điện"* tại Kính Quang thành, địa vị cũng cực cao.

Đoan Mộc Ngọc chính là tình địch của Chu Hiển, muốn cưới Lập nhi.

Chu Hiển đối diện với mục quang của Đoan Mộc Ngọc đành cười cười: *"Đoan Mộc huynh đây đương nhiên có thể tới rồi, chỉ là đệ thấy kỳ quái vì sao huynh lại đứng ngoài cửa mà không vào trong thôi?"*

Lúc này thủ vệ của Bắc cực thánh hoàng điện lên tiếng: *"Chu Hiển đại nhân, thánh hoàng bệ hạ có lệnh, không quản là ai, lúc này đều không được tiến nhập thánh hoàng điện. Chu Hiển đại nhân có thể chờ ở đây, đợi đến khi thánh hoàng cho phép hai vị đại nhân vào hoặc là tạm thời đi chỗ khác rồi quay lại sau."*

Chu Hiển lúc này mới rõ thì ra là mệnh lệnh của thánh hoàng.

Đoan Mộc Ngọc nhìn Chu Hiển một cái: *"Chu huynh, huynh đợi ở đây hay quay về trước đã?"*

Chu Hiển mỉm cười, liếc Đoan Mộc Ngọc một cái sau đó đi đến bên ngoài cửa điện, lặng lẽ đứng sánh vai với Đoan Mộc Ngọc: *"Đoan Mộc huynh có thể đợi thì đương nhiên đệ cũng có thể."*

Đoan Mộc Ngọc cười khinh khỉnh, không nói gì nữa. Chu Hiển cũng không nói gì, hai người yên lặng đứng đó.

Nội sảnh, bên trong Bắc cực thánh hoàng điện, phía bên ngoài nội sảnh hoàn toàn yên tĩnh nhưng từ trong lại có âm thanh tranh cãi khá kịch liệt.

"Nhị đệ, đệ không thế ngang ngược như thế được, đệ sủng ái Lập nhi, không lẽ ta không có? Nó là một đứa con gái, không biết những người này có gì không tốt? Bọn họ muốn cưới Lập nhi, không lẽ không xứng với nó? Rốt cuộc tại sao nhị đệ lại cứ làm khó ta trong chuyện này." Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm giận dữ nói.

Đám Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển đã ở Bắc cực Phiêu Tuyết

thành nhiều năm nay, đám người này đều muốn cưới Lập nhi.

Bắc cực thánh hoàng ông đương nhiên nguyện ý.

Ông hoàn toàn có thể dựa vào chuyện này thu được không ít lợi ích cho Bắc cực Phiêu Tuyết thành. Nhưng việc này cứ bị nhị đệ Khương Lan của ông ngăn trở suốt.

Sắc mặt Khương Lan lạnh lùng, ông nhìn Đông cực thánh hoàng Khương Phạm: *"Đại ca, đệ đã từng nói rồi, hôn nhân của Lập nhi nhất định phải để tự bản thân nó muốn, tuy huynh đã đem chuyện chiêu thân công bố ra ngoài thì không thể thu hồi nhưng ngày chiêu thân phản do Lập nhi tự quyết định lấy."*

Trước đây Khương Phạm vốn đã tuyên bố công khai chiêu thân.

Thân là Bắc cực thánh hoàng, nhất ngôn kí xuất, đương nhiên không thể nuốt lời.

Chỉ là ngày chiêu thân vẫn còn chưa xác định, điều này làm bọn Chu Hiển cứ phải một mực chờ đợi tại đây. Dù đối với thượng bộ thiên thần thời gian không mấy ý nghĩa, bọn họ không gấp gáp, nhưng ai ai cũng hối lộ kết giao trong nội bộ Phiêu Tuyết thành, nỗ lực giành giật để tạo ra một vị thế có lợi cho mình.

Khương Phạm nhìn Khương Lan đầy giận dữ.

Khương Lan lại cứ bình thản không phản ứng.

"Đại ca, năm xưa không phải là huynh dùng trấn tộc linh bảo để bắt trói đệ sao? Huynh có bản lĩnh thì thử bắt trói đệ lần nữa xem? Lần trước là vì lợi ích của tám đại thần tộc nên đệ không phản kháng. Lần này vì Lập nhi, dù huynh dùng trấn tộc linh bảo thì đệ cũng muốn thử xem đệ có chống lại được không!" Khương Lan lạnh lùng nhìn Khương Phạm một cái.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm giật mình, sắc mặt trở nên phức tạp.

Khi xưa tám đại thần tộc liên thủ giết Sinh Mệnh thần vương Tả Thu Mi. Nguyên nhân gây ra chuyện này rất nhiều. Không chỉ vì thần thông do Sinh Mệnh thần vương nắm giữ mà còn có quan hệ với vị Tu La thần vương của Tu La hải.

Nhưng vô luận ra sao, Khương Lan vẫn yêu thương Tả Thu Mi, Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm ông dùng đại nghĩa của tám đại thần tộc khuyên nhủ Khương Lan, dùng trấn tộc linh bảo bắt trói Khương Lan. Trong lòng Khương Phạm vẫn một mực có chút áy náy với nhị đệ của mình vì điều này.

Dù sao thì từ ngày đó trở đi, người huynh đệ vốn vô cùng thân thiết với mình đã biến thành lạnh lùng tới bây giờ.

Khương Phạm khẽ hít một hơi, nhíu mày.

"Nhị đệ, sự tình khi xưa có thể gây thương tổn lớn cho đệ, nhưng việc này là quyết định chung của tám đại thần tộc, đệ dù sao cũng là tử đệ của tám đại thần tộc!"

Trong mắt Khương Lan có một tia thống khổ: *"Đúng, đệ là tử đệ của tám đại thần tộc. Vì thế đệ không phản kháng chịu trói, nhưng mà … khi đó đáng ra đệ phải chết đi cùng với cô ấy."* trong mắt Khương Lan tràn đầy bi thống.

Đột nhiên mục quang của Khương Lan lăng lệ hẳn lên: *"Đại ca, Lập nhi đã hấp thu một giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ của A Mi, dù đệ phải chết cũng không để ai cưỡng bách nó!"*

Dù chết cũng không lùi bước!

Toàn thân Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm khẽ run rẩy.

Quyết tâm của nhị đệ Khương Lan của ông thật quá lớn.

"Lần công khai chiêu thân này đã không thể kéo dài nữa. Mấy vị thánh hoàng kia đã từng nói qua với ta, vô luận ra sao đều không thể dùng dằng được nữa." Khương Phạm nói rất thành khẩn.

Khương Lan hừ lạnh một tiếng: *"Trừ phi huynh muốn chân chính động thủ với đệ! Nếu không huynh đừng mong cưỡng bách Lập nhi."*

Khương Lan nhìn đại ca của mình một cái: *"Cho dù chân chính động thủ, huynh và đệ ai sống ai chết còn khó nói lắm."* Nói rồi toàn thân Khương Lan biến mất không thấy đâu nữa.

Khương Phạm rùng mình rồi cười khổ.

Năm xưa đối diện với sự cầu thân của bao nhiêu tuấn kiệt, Khương Phạm vô cùng cao hứng, còn nói là công khai chiêu thân. Nhưng ai biết được nói công khai chiêu thân rồi nhưng ngày chiêu thân thì cứ kéo dài mãi.

Lập nhi căn bản không ngăn được Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm, người ngăn trở chính là nhị đệ Khương Lan.

"Động thủ với đệ? Chính xác là dù ta dùng đến trấn tộc linh bảo thì có kích bại được đệ hay không cũng rất khó nói." Trong lòng Khương Phạm không phải là không rõ.

Hơn nữa, Khương Phạm vô luận ra sao đều không thể giết Khương Lan, dù sao Khương Lan cũng là một trong ba đại thần vương của Phiêu Tuyết thành, giết Khương Lan chẳng phải là tự chặt một tay sao?

Trong Mộc phủ ở Phiêu Tuyết thành.

Khương Lan nhìn nơi ở của Lập nhi ở đằng xa, không khỏi cúi đầu thở dài, mỗi lần đối diện với đại ca của mình Khương Lan đều cảm thấy phiền não.

"Phải kéo dài đến khi Tần Vũ nó có đủ thực lực và địa vị."

Khương Lan than nhỏ một tiếng, nhưng vừa nghĩ tới Tần Vũ trên mặt Khương Lan lại có một nét cười nhẹ.

Khương Lan rất rõ sự tiến bộ kinh nhân của Tần Vũ: *"Không tưởng được, một cậu bé ở phàm nhân giới năm xưa hiện tại đã là điện chủ Lam Huyền điện của Huyễn Kim sơn rồi."*

…..

Trong vũ trụ do Tần Vũ kiến tạo.

Trong lúc Tần Vũ ngồi tĩnh tọa, cây cỏ khô héo, sinh trưởng luân hồi hơn hai mươi lần. Cuối cùng trên da Tần Vũ ẩn hiện một tia bích lục sắc quang mang.

Trong đầu Tần Vũ.

Từng đạo thiên thần chi lực giống như thủy triều cuộn vào nhau, kịch liệt xoay tròn, trung tâm của thần chi lực đản sinh một hạt bích lục sắc kim đan. Bích lục sắc thiên thần chi lực tràn vào trong bích lục sắc kim đan rồi hoàn toàn bị thôn phệ.

Bích huyết kim đan thành!

Hạt bích huyết kim đã trôi đến trên hai tay của linh hồn nguyên anh Tần Vũ.

"Thần chi lực cuối cùng đã hoàn toàn biến đổi thành thiên thần chi lực, hình thành bích huyết kim đan rồi. Hiện tại chắc chắn có thể mở tầng ba Khương Lan giới rồi." Tần Vũ mở mắt ra.

Trong mắt Tần Vũ tràn đầy vui mừng.

Nhìn Hoa Liên phân thân bên cạnh, lại nhìn Tàn Tuyết thần thương đang không ngừng hấp thu huyền hoàng chi khí trên không trung, Tần Vũ mỉm cười, toàn thân rời khỏi nơi đó.

Tần Vũ trực tiếp xuất hiện trong đại sảnh nơi mình ở tại Lam

Huyền điện.

"Lúc mở tầng ba Khương Lan giới thì có thể gặp Lập nhi được rồi." Tần Vũ cầm lục sắc tiểu tháp, hai tay run run.

Kích động tận đáy lòng.

Từng đạo thiên thần chi lực trực tiếp quán nhập vào Khương Lan giới, hai tay Tần Vũ hơi run run, cuối cùng .. cả cái lục sắc tiểu tháp sáng bừng lên.

Tầng ba Khương Lan giới đã mở ra!

Hai mắt Tần Vũ phát ra ánh vui mừng.

Lúc mở tầng ba Khương Lan giới, Khương Lan đang ở trong Mộc phủ tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành thấy toàn thân chấn động, sau đó trong mắt cũng tràn đầy vui mừng.

Liền đó toàn thân Khương Lan biến mất tại Phiêu Tuyết thành.

Chương 547

Tái Kiến Lan Thúc

Một tay cầm lục sắc tiểu tháp, trong mắt Tần Vũ có vui mừng, kích động với cả một chút sợ. Bao nhiêu năm nay nỗ lực, mong mỏi, đến khi thành hiện thực dù tâm linh Tần Vũ có kiên định đến mấy cũng có chút sợ.

"Cuối cùng đã mở được rồi sao?"

Tầng ba Khương Lan giới đã mở ra nhưng Tần Vũ lại có cảm giác đang nằm mộng.

Ló đầu ra khỏi cửa đại sảnh ngẩng lên nhìn trời.

Bầu trời êm ả, mây trắng lững lờ bay.

Gió thổi nhẹ, vờn bay mái tóc dài của Tần Vũ, Tần Vũ nhìn về hướng gió thổi tới, ngoài cửa sảnh là sân, mục quang của Tần Vũ dừng lại trên cây liễu cổ thụ trong sân, hàng ngàn hàng vạn cành liễu phất phơ, nhưng vào lúc này ….

Dưới ngàn vạn cành liễu đột nhiên hiện ra một bóng người, phảng phất như bản thể người đó đang tồn tại ở đây.

Nhãn thần quen thuộc, nét tiếu dung quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, tất cả đều quen thuộc.

"Lan … Lan thúc!"

Tần Vũ cảm thấy toàn thân phảng phất như bị lôi điện xuyên qua, đầu óc lùng bùng, tuy hắn biết mọi điều đều là sự thật nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi mở tầng ba Khương Lan giới, Tần Vũ liền bước vào một loại trạng thái *"mộng du"*.

Toàn thân cảm thấy *"lâng lâng"*, mọi việc giống như không phải là thật.

Tần Vũ liên tục hít sâu hai-ba hơi liền, đầu óc đang nóng bừng mới từ từ bình tĩnh lại. Gió mát phất nhẹ lên mặt, Tần Vũ cảm thấy khuôn mặt nóng bừng cũng đang từ từ bình ổn.

"Tiểu Vũ."

Trên mặt Khương Lan có nét tiếu dung đầy vẻ yêu thương: *"Không tưởng được không gặp nhau chưa tới vạn năm con lại đạt được cảnh giới cao như thế này, hơn nữa còn trở thành điện chủ Lam Huyền điện của Đông cực Huyễn Kim sơn."*

Khương Lan vừa nói, tâm tình *"thắc thỏm bất định"* của Tần Vũ liền hoàn toàn bình tĩnh lại, khôi phục trạng thái bình thường.

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên kinh động nói ngay: *"Lan thúc, thúc đến đây vậy mấy người Đông cực thánh hoàng sẽ phát …"*

Khương Lan cười bình thản nói: *"Cứ việc yên tâm, ba người Hoàng Phủ Ngự, Hoàng Phủ Lôi, Hoàng Phủ Lưu Hương phần lớn thời gian chỉ chú ý tới phủ đệ của bọn họ. Sẽ không chú ý tới Lam Huyền điện của con đâu. Hơn nữa, cho dù bọn họ có chú ý quan sát, muốn phát hiện được sự tồn tại của ta cũng rất khó."*

Lúc này Tần Vũ mới thở phào trong lòng.

Tần Vũ còn chưa rõ lắm về thủ đoạn giữa các thần vương với nhau. Nhưng Lan thúc đã nói như thế khẳng định phải dựa vào điểm nào đó.

"Lan thúc, vào trước rồi hãy nói."

Tần Vũ liền mời Lan thúc vào đại sảnh, đồng thời truyền âm cho Phúc bá: *"Phúc bá, bất kể là ai tới cũng không được phép quấy rầy ta."*

Tần Vũ là chủ nhân của Phúc bá, đối với mệnh lệnh của Tần Vũ, Phúc bá tự nhiên chấp hành kiên quyết.

Trong đại sảnh.

Khương Lan ngồi xuống nhưng Tần Vũ vẫn đứng.

"Con cũng ngồi đi."

Khương Lan mỉm cười nói với Tần Vũ: *"Đừng có giống như trẻ con thế."*

Tần Vũ có thể xem là đã có kinh nghiệm hơn nhiều, dù đối diện với mấy người Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, Tần Vũ cũng chưa từng quá khép nép, thậm chí trước mặt Đông cực thánh hoàng trong lòng Tần Vũ trước sau vẫn có một cổ ngạo khí.

Nhưng lúc ở trước mặt Lan thúc Tần Vũ liền phát hiện, mình giống như đứa trẻ đứng trước người lớn. Sự lãnh khốc, cô ngạo trước đó hoàn toàn không còn nữa, chỉ có sự khép nép của một đứa trẻ con.

Trước sự thôi thúc của Khương Lan Tần Vũ mới ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này trên mặt Khương Lan có một tia tiếu dung đầy tán thưởng, càng nhìn Tần Vũ càng yêu thích. Sau đó nâng chén trà bên cạnh, uống một ngụm rồi cười nói: *"Tiểu Vũ à, con cũng biết đó, hôm nay là ngày ta cao hứng nhất trong bao nhiêu năm nay."*

Tần Vũ ngồi một bên giống như đứa trẻ ngoan ngoãn chăm chú lắng nghe.

"Từ khi Lập nhi theo ta về thần giới, ta vẫn một mực quan tâm tới chuyện của con. Ngay cả việc con luyện hóa Mê Thần điện ta cũng âm thầm thi triển một số thủ đoạn, làm đám thần vương của thần giới

không ai phát hiện ra." Khương Lan cười ha ha nói.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi chấn động.

Đúng rồi.

Thần vương nắm giữ *"không gian pháp tắc"*, tuy vô pháp dùng thần thức xuyên qua tầng ngăn cách không gian để trực tiếp tra xét, nhưng chỉ cần bọn họ có ý thì chuyện muốn biết việc ở hạ giới không phải là điều khó. Mình luyện hóa Mê Thần điện, đây là một chuyện lớn. Tần Vũ vốn một mực thấy kỳ quái, không lẽ không có thần vương nào chú ý, vì sao không có thần vương nào tìm tới làm phiền mình?

Hiện tại xem ra chính là do Lan thúc âm thầm giúp đỡ.

"Đương nhiên, ta không thể lúc nào cũng chú ý tới con, chỉ có thể lưu lại một ấn ký trên người con, lúc con gặp nguy hiểm ta có thể biết ngay." Khương Lan đem mọi chuyện nói ra hết.

"Ấn ký?" Tần Vũ có chút ngạc nhiên, *"Lan thúc, thúc để lại ấn ký trên người con? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"*

Sự tự tin của Tần Vũ tịnh không phải là không có cơ sở. Sự tự tin đó đến từ *"không gian chi lực của tân vũ trụ"*. Trước sự quan sát bằng không gian chi lực của tân vũ trụ do hắn hoàn toàn nắm giữ, Tần Vũ cho rằng không có cái gì có thể thoát khỏi sự quan sát của hắn.

Khương Lan mỉm cười nói: *"Thực tế thì rất đơn giản, ta đã để lại ấn ký trên "*Khương Lan giới*", con luyện hóa Khương Lan giới nên cũng có thể xem là đã để lại trên người con."*

"Khương Lan giới." Tần Vũ lúc này mới giật mình.

"Tầng thứ nhất, thứ hai, thứ ba của Khương Lan giới đều có ấn ký ta để lại. Chỉ cần con mở một tầng ra thì ta tự nhiên sẽ biết. Năm

xưa khi con mở tầng một, tầng hai ta đều xuất hiện là do nguyên nhân này. Tầng ba cũng có ấn ký của ta, con chưa mở được thì tự nhiên không biết. Khi con mở tầng ba ấn ký đó sẽ tự động tiêu tan." Khương Lan giải thích cặn kẽ.

Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Chẳng trách không gian chi lực của mình vô pháp tra ra, thì ra ấn ký đó nằm trong tầng ba Khương Lan giới, trước đây mình chưa mở ra được tự nhiên vô pháp tra ra. Một khi mở ra ấn ký đó liền tự động tiêu tan, chẳng thể nào bị mình phát hiện.

"Ha ha, không nói chuyện đó nữa, Tiểu Vũ, lúc trước khi ta phát hiện con luyện hóa Mê Thần điện, ta đúng là đã thở phào. Nếu con không luyện hóa Mê Thần điện mà chỉ dựa vào sự giúp đỡ của ta, muốn cưới Lập nhi đích xác là thiên nan vạn nan đó." Khương Lan cảm thán nói.

Tần Vũ cũng không phải là người ngây thơ như ở phàm nhân giới khi xưa nữa, đến thần giới lâu như thế cũng đã biết đại khái sự tình của thần giới.

Lập nhi có một giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ. Giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ đó có một nửa tinh hoa năng lương và cảm ngộ không gian pháp tắc của Sinh Mệnh thần vương *"Tả Thu Mi"*. Đối với một số thượng bộ thiên thần mà nói, đây đích xác là một cánh cửa dẫn tới cảnh giới thần vương.

Thần giới có rất nhiều người đã đạt tới đỉnh điểm của thượng bộ thiên thần.

Bọn họ chỉ thiếu một bước nữa là thành thần vương.

Nhưng một bước này lại làm khốn không ít thiên tài, một khi bọn họ có thể song tu cùng Lập nhi, lĩnh ngộ phần cảm ngộ do Sinh Mệnh thần vương lưu lại thì may ra mới có đột phá, trực tiếp

đạt tới cảnh giới thần vương.

"Tiểu Vũ, con cũng đã luyện hóa giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ kia, chắc chắn phải biết bí mật của sinh mệnh linh hồn chi lệ. Sinh Mệnh thần vương mất đi, để lại hai giọt lệ, một giọt dung nhập vào thể nội của Lập nhi, giọt còn lại xé rách không gian, tiến nhập vào trong các không gian giao nhau." Khương Lan cười nói.

Tần Vũ bắt đầu chú ý. Hắn biết *"Lưu Tinh lệ"* của mình chính là một giọt lệ của Sinh Mệnh thần vương.

"Lan thúc, các người …" Tần Vũ đột nhiên ngộ ra.

Khương Lan khẽ gật đầu nói: "Đứng, Lập nhi nó có được một giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ, đối với giọt kia cũng có một chút cảm ứng. Chỉ là giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ kia cứ bay lượn trong chỗ giao nhau của các không gian loạn cả lên nên ta vô pháp tìm được chuẩn xác. Ngay cả Lập nhi cũng chỉ có cảm giác đại khái về phương hướng. Rất lâu sau đó ta và Lập nhi mới phát hiện giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ còn lại đã cố định ở một không gian, vì thế bọn ta mới tới đó. Cũng là tới quê hương của con, Tử Huyền tinh."

"Lan thúc, năm xưa khi thúc gặp con có phải đã biết rồi?" trong lòng Tần Vũ không khỏi áy náy.

Nghĩ tới khi xưa, Tần Vũ xem Lưu Tinh lệ là bí mật trọng yếu của mình, cứ nghĩ là bọn Lan thúc nhất định không biết được.

"Đúng. Khi xưa lúc Lập nhi phát hiện ra con, liền xác định con có giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ còn lại. Dù sao thì lúc đó con còn quá yếu, căn bản không sao luyện hóa sinh mệnh linh hồn chi lệ. Chỉ có thể vận dụng một cách thô thiển một ít năng lượng tối cơ bản mà thôi." Khương Lan cười bình thản nói.

Tần Vũ chỉ biết cười cười.

Trước đây, mình vận dụng năng lượng của Lưu Tinh lệ, ban đầu chỉ có thể đợi đến khi thụ thương để cho Lưu Tinh lệ chữa trị một cách bị động. Mãi đến sau này mới biết vận dụng sinh mệnh nguyên lực.

"A, khi trước lúc con ở cùng một chỗ với Lập nhi tại sơn cốc dưới đáy biển liền cảm thấy tốc độ đề thăng cảnh giới linh hồn của mình nhanh lên nhiều. Xem ra nguyên nhân là vì con và Lập nhi cùng có sinh mệnh linh hồn chi lệ." Trong lòng Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Tần Vũ nhìn về phía Khương Lan: *"Lan thúc, con có chuyện này không biết có nên hỏi hay không?"*

"Nói đi." Khương Lan cứ cười cười.

"Lúc trước khi con căn bản chưa luyện hóa sinh mệnh linh hồn chi lệ, ban đầu mấy người Lan thúc cũng chưa quen biết gì con, sao không giết con, đoạt giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ còn lại vậy?" Tần Vũ mở miệng nói.

Loại vấn đề này có thể làm tổn thương tình cảm, chỉ là Tần Vũ đã xem Lan thúc như trưởng bối, như thân nhân của mình vì thế không hề e ngại.

Khương Lan thở dài: *"Sinh mệnh linh hồn chi lệ có ẩn chứa linh tính. Sinh mệnh linh hồn chi lệ tuyển chọn con chính là bản thân Sinh Mệnh thần vương tuyển chọn, ta đương nhiên không muốn làm ngược lại ý nguyện của cô ấy, huống chi … sinh mệnh linh hồn chi lệ không phải cứ tùy tiện tìm một người là có thể luyện hóa."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Nói chuyện đã lâu, trong lòng Tần Vũ cứ canh cánh những sự tình liên quan tới Lập nhi, đến hiện tại Tần Vũ cũng chuẩn bị lên tiếng hỏi.

"Lan thúc."

"Sao vậy?" Khương Lan thấy Tần Vũ muốn nói lại ngập ngừng, không nhịn được nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lưỡng lự một lúc mới nói: *"Lan thúc, Lập nhi cô ấy, Lập nhi hiện tại ra sao?"*

Khương Lập liền bật cười.

"Rốt cuộc thì con vẫn còn nhớ tới Lập nhi, ta còn cho là con quên rồi chứ."

Khương Lan cười trêu chọc, đợi cho Tần Vũ nhấp nhổm Khương Lan mới nói: *"Ha ha, trêu con chút thôi, đừng để ý. Bất quá nói về Lập nhi nhé."* Nét tiếu dung trên mặt Khương Lan từ từ tiêu tan.

Trong lòng Tần Vũ thấy sờ sợ.

Khương Lan trịnh trọng nói: *"Tình huống của Lập nhi bây giờ không tốt lắm, chủ yếu là phụ hoàng của nó, cũng chính là Bắc cực thánh hoàng, thân phận của ông ấy chắc con cũng biết rồi?"* như Khương Lan thấy, tuy ông chưa nói tin tức của Lập nhi cho Tần Vũ nhưng với thân phận bây giờ của Tần Vũ, tra ra thân phận của Lập nhi vô cùng dễ dàng.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Khương Lan tiếp tục nói: *"Điều phiền toái nhất chính là phụ hoàng của Lập nhi trước đây đã nói muốn công khai chiêu thân với đám tuấn kiệt của thần giới, việc này là do Bắc cực thánh hoàng ông ấy tự nói ra, muốn thu hồi là không có khả năng."*

"Công khai chiêu thân, vì sao con không biết?" Tần Vũ đích xác không biết rõ chuyện này.

Khương Lan nói: *"Con mới tới thần giới chưa lâu, không biết cũng bình thường. Hơn nữa người biết việc này tính ra cũng không nhiều."*

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên lo lắng, Bắc cực thánh hoàng đã nói công khai chiêu thân rồi, thánh hoàng khẳng định nói một là một, hai là hai, bây giờ phải làm sao đây?

"Lan thúc, Bắc cực thánh hoàng nói công khai chiêu thân vậy Lập nhi phải làm sao?" Tần Vũ hỏi ngay.

"Đừng lo, tuy Bắc cực thánh hoàng nói công khai chiêu thân nhưng ngày chiêu thân mãi vẫn chưa định, ta cũng luôn giúp Lập nhi kéo dài thời gian … Tần Vũ, trừ phi con đủ lông đủ cánh, có đủ thực lực để tranh đoạt với đám tình địch, nếu không, ta sẽ luôn giúp Lập nhi nó trì hoãn." Khương Lan an ủi.

Tần Vũ nghe xong trong lòng liền cảm thấy ấm áp.

Sự quan tâm của Khương Lan dành cho hắn làm sao mà báo đáp?

"Cảm ơn Lan thúc." Mắt Tần Vũ hơi đỏ.

Khương Lan xoa đầu Tần Vũ cười ha ha nói: *"Con đừng vội cảm ơn ta. Hiện tại tình huống của con cực kỳ không hay, bây giờ bất kỳ ai trong số tình địch tranh đoạt Lập nhi với con cũng đều không tầm thường."*

"Không tầm thường? Không lẽ con đấu không lại?" Tần Vũ lúc này có chút giận dỗi.

Tần Vũ hắn cũng là một trong bốn đại điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn, trận pháp tông sư, người đứng đầu sau thần vương. Vậy mà còn chưa đủ tư cách sao?

"Không phải đấu không lại, nhưng chỉ với thực lực, bối cảnh của con bây giờ mà đi tranh đoạt thì hy vọng vô cùng mong manh." Khương Lan lắc đầu nói. *"Trận pháp không gian của con tuy lợi hại nhưng đối với tám đại thần tộc mà nói, chỉ cần không phải là thần vương thì chẳng được xem ra gì. Còn mấy tình địch của con không có*

ai tầm thường hết."

Tần Vũ nhìn về phía Khương Lan: *"Lan thúc, cho con biết, người có khả năng uy hiếp chuyện của con và Lập nhi có những ai?"*

Khương Lan trầm ngâm một lúc mới nói: *"Con bây giờ địa vị cũng được xem là cao, thực lực cũng lợi hại. Những người cạnh tranh bình thường không bằng được, nhưng có bốn người luận thực lực cũng không thua kém con bao nhiêu. Luận bối cảnh, sức ảnh hưởng thì lại mạnh hơn con."*

"Bốn kẻ cạnh tranh?" Tần Vũ nhíu mày.

Tuy còn chưa nghe đến tên tuổi thân phận của bốn kẻ cạnh tranh nhưng Tần Vũ đã xem bốn người này là địch nhân.

Chương 548

Tam Thiên Tôn

"Thân phận của bốn người này sau này hãy nói, hiện tại ta muốn nói cho con một chuyện liên quan tới tám đại thần tộc. Cần biết một ít chuyện của tám đại thần tộc con mới lí giải rõ tầm ảnh hưởng của bốn người này." Khương Lan ân cần nói.

Tần Vũ yên lặng nghe Khương Lan nói.

"Tám đại thần tộc của thần giới phân thành Đông cực Hoàng Phủ gia tộc, Tây cực Thân Đồ nhất tộc, Nam cực Đoan Mộc nhất tộc, Bắc cực Khương thị nhất tộc. Còn có Đông Bắc Mộc thị nhất tộc, Đông Nam Phổ Thai nhất tộc, Tây Nam Thang thị nhất tộc cùng với Tây Bắc Chu thị nhất tộc."

"Tám đại thần tộc này thâm căn cố đế, bất quá số lượng thành trì của thần giới chỉ có bao nhiêu đó, vì người của thần giới càng ngày càng nhiều, các thành trì vô pháp chứa đựng, càng ngày càng nhiều người bắt buộc phải sinh sống ở ngoài thành. Tám đại thần tộc của thần giới liền bàn bạc, sau đó đưa ra quyết định tạo nên chiến tranh mỗi sáu mươi ức năm một lần. Đầu tiên, mục đích của cuộc chiến tranh này là để giảm bớt nhân khẩu của thần giới." Khương Lan hiểu rất rõ các loại bí mật của thần giới.

Giảm bớt nhân khẩu?

Tần Vũ kinh hãi, sáu mươi ức năm chiến tranh một lần. Loại tần suất này đối với người của thần giới vốn có tuổi thọ trường cửu mà nói thì cũng đã rất dài rồi.

Tần Vũ đã hiểu hết nỗi khổ của tám đại thần tộc, khẽ gật đầu nói: *"Đúng, thành trì chỉ có bao nhiêu đó, nếu người quá nhiều thì phải để nhiều người ở bên ngoài thành. Như thế thì việc quản lý càng rắc*

rối, sẽ sinh ra các thế lực cường đạo."

"Ban đầu, là vì giảm bớt nhân khẩu."

Khương Lan cười bất lực nói: *"Nhưng chiến tranh nổ ra hết lần này đến lần khác, tám đại thần tộc quên luôn cả những điều bàn bạc lúc trước, trở nên hiếu thắng!"*

"Các đại thần tộc ban đầu chỉ để thiên thần thống lĩnh, đem quân đoàn thần nhân đánh nhau, công thành đoạt trại của nhau. Nhưng vì hiếu thắng, một số thiên thần lợi hại, một số tử đệ của tám đại thần tộc cũng tham gia chiến trường. Trên chiến trường không quản thân phận của người, dù là hoàng tử cũng có khả năng bị giết. Lần chiến tranh sáu mươi ức năm trước … đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát, trong chiến tranh có một số thượng bộ thiên thần chết đi, cũng có một số tử đệ của tám đại thần tộc. Điều này đã gây nên oán thù với nhau."

Khương Lan có chút vô lực: *"Vì thế tám đại thần tộc cũng đã phân thành phe phái."*

"Phe phái?" Tần Vũ cười thầm.

Tần Vũ vốn cho là tám đại thần tộc này phải đồng lòng, nhưng hiện tại xem ra quan hệ giữa tám đại thần tộc cũng không hòa thuận.

"Tám đại thần tộc, một phe là Đoan Mộc nhất tộc, Thang thị nhất tộc, Mộc thị nhất tộc; một phe khác là Khương gia và Thân Đồ nhất tộc. Hai phe này được coi là đối lập nhau." Khương Lan nói ra hai phe.

Tần Vũ lại nghi hoặc hỏi: *"Lan thúc, còn ba đại thần tộc kia thì sao?"*

Khương Lan mới nói ra năm thần tộc mà thôi.

"Trong ba thần tộc kia thì Hoàng Phủ gia tộc và Phổ Thai gia tộc được xem là một phe, bất quá bọn họ không thích chiến tranh nên coi như là phe trung lập. Đối với chiến tranh bọn họ hoàn toàn không tham dự. Hai nơi này tối đa là để quân đoàn thần nhân thủ hạ chém giết nhau thôi."

"Cuối cùng là Chu gia …" sắc mặt Khương Lan có chút nghiêm túc, *"Chu gia rất đặc biệt. Chu thị nhất tộc này không giúp ai, đồng thời bảy đại thần tộc kia cũng không công kích họ!"*

"Vì sao?" Tần Vũ nhíu mày.

Tám đại thần tộc vì sao mỗi Chu gia nằm ngoài?

"Tiểu Vũ, kì thực tám đại thần tộc đều có chức trách riêng. Lôi Phạt thành này lại nắm giữ quản lý các loại kiếp nạn, thiên kiếp, thần kiếp… , tất cả đều do Chu gia quản lý."

Tần Vũ kinh hãi.

Chu ga này thật là ghê gớm.

"Chỉ mỗi cái này đã có thể làm bảy đại thần tộc kia đối đãi một cách đặc biệt, quan trọng nhất chính là … ba đại thiên tôn của thần giới có một thiên tôn xuất thân từ Chu gia!" lời nói của Khương Lan giống như chưa làm người ta sợ chết thì chưa ngừng.

Tần Vũ chấn động trong lòng.

Thiên tôn? Điều đó đã tồn tại trong truyền thuyết. Trên cả thần vương cao thủ, ba đại thiên tôn, lại có một người của Chu gia, chẳng trách Chu gia phong quang như thế.

"Lan thúc. Hai vị thiên tôn còn lại thì sao? Bọn họ xuất thân từ đâu?" Tần Vũ hiếu kỳ hỏi.

Khương Lan nhíu mày: *"Hai thiên tôn kia … điều này rất khó nói.*

Tiểu Vũ. Lúc thần giới đản sinh đã có hai vị thiên tôn. Hai thiên tôn này một người xuất thân từ Chu gia, còn có một người, thân phận cực kỳ bí ẩn, không liên quan đến bất cứ tộc nào trong tám đại thần tộc."

Tần Vũ khẽ gật đầu.

"Trường đại chiến tối khủng bố của thần giới sáu nghìn vạn ức năm trước, lần đó … mọi thần vương đều lộ diện chém giết lẫn nhau để giành giật một điểm cơ hội trở thành tân thiên tôn. Nhưng mặc cho tám đại thần tộc, còn có một số ẩn sĩ cấp thần vương chém giết thế nào đi nữa. Đến cuối cùng lại thành toàn cho một thần vương thuộc thế lực phi thăng giả! Vị thần vương đó dựa vào cơ hội này mà thành tân thiên tôn."

Tần Vũ giật mình.

"Thì ra thiên tôn sau rốt lại thuộc về thế lực phe phi thăng giả." Tần Vũ cảm thán.

Khương Lan khẽ gật đầu cười nói: *"Nếu không phải vì vị thiên tôn này đản sinh. Ba thế lực Huyết Yêu sơn, Tu La hải, Song Vực đảo sao lại có thể ở trước mắt tám đại thần tộc lớn mạnh đến mức như bây giờ được."*

Tần Vũ gật đầu, cảm thán trong lòng.

Sự ảnh hưởng của một thiên tôn quá lớn.

Cả thần giới cho dù nhiều phi thăng giả hơn nữa, hiệu quả cũng không bằng được một thiên tôn xuất thân từ phi thăng giả!

"Bất quá vị thiên tôn đó lại thuộc về loại người thích đơn độc. Chẳng hề có quan hệ sâu sắc với Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo. Chỉ cần tám đại thần tộc bọn ta không liên thủ để tiêu diệt ba thế lực này thì vị thiên tôn đó cũng không nhúng tay vào chuyện của thần giới."

Khương Lan cười bình thản nói: *"Dù sao vị thiên tôn đó cũng cần phải cố kị vị thiên tôn của Chu gia."*

Tần Vũ liền cười nói: *"Lan thúc, ba vị thiên tôn, không lẽ không có tên gọi sao?"*

Khương Lan nói: *"Ba vị thiên tôn, lúc bình thường bọn ta tôn xưng vị thiên tôn của Chu gia là Lôi Phạt thiên tôn, vị thiên tôn đản sinh sáu nghìn vạn ức năm trước là Tiêu Diêu thiên tôn. Còn vị sau rốt có thân phận bí ẩn nhất, người có thể nói là có địa vị tối cao trong ba vị thiên tôn thì bọn ta tôn xưng là Phiêu Vũ thiên tôn."*

Lôi Phạt thiên tôn, Tiêu Diêu thiên tôn cùng với người bí ẩn nhất, Phiêu Vũ thiên tôn.

Đây chính là ba đại thiên tôn chí cao của thần giới.

"Phiêu Vũ thiên tôn, địa vị tối cao?" Tần Vũ có chút ngạc nhiên.

Khương Lan cười bình thản nói: *"Đây cũng là do ta căn cứ vào kinh nghiệm bao nhiêu năm mà đoán ra, vị Phiêu Vũ thiên tôn này có xuất thân bí ẩn, thực lực bí ẩn, bất quá … vô luận là Lôi Phạt thiên tôn hay là Tiêu Diêu thiên tôn sau này, đối đãi với Phiêu Vũ thiên tôn đều rất tôn kính, chỉ là Phiêu Vũ thiên tôn căn bản không có dính dáng gì tới các thế lực tranh đấu của thần giới."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Thiên tôn cũng phân mạnh yếu sao, Tần Vũ lộ xuất sắc mặt nghi hoặc. Án chiếu theo quan điểm của Tần Vũ, cảm ngộ không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc liền thành thiên tôn.

Đều là thiên tôn còn phân mạnh yếu?

"Ta cũng không hiểu. Chưa đạt tới cảnh giới thiên tôn có lẽ là nghĩ không ra đâu."

Khương Lan nhìn Tần Vũ: *"Tám đại thần tộc, ba đại thế lực phi thăng giả, ngoài ra còn có sự tồn tại của ba vị thiên tôn. Mọi thứ con đều biết rồi, hiện tại ta nói cho con biết thân phận của bốn người cạnh tranh lớn nhất của con."*

Tần Vũ nhíu mày.

"Người yếu nhất trong bốn vị cạnh tranh của con, đương nhiên sức cạnh tranh còn mạnh hơn con một chút." Khương Lan nói rồi chỉ cười nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cũng chỉ biết cười khổ.

Trong bốn người, kẻ có sức cạnh tranh yếu nhất còn mạnh hơn mình. Điều này thật không biết nói sao nữa.

*"Người này tên gọi là Khuê Nhân Hầu, là điện chủ đời đầu của "*Khuê Hầu điện" tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành, đối với Phiêu Tuyết thành có thể xem là đã lập rất nhiều đại công. Người này tại Phiêu Tuyết thành có quan hệ rất rộng, thêm vào đó thực lực đã sớm đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần. Hắn theo đuổi Lập nhi, trong Phiêu Tuyết thành có rất nhiều người ủng hộ. Chính Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đối diện với sự thỉnh cầu của bộ hạ lão thành cũng rất khó cự tuyệt." Khương Lan cảm thán nói.

Tần Vũ lập tức ghi nhớ tên Khuê Nhân Hầu này.

Đông cực Huyễn Kim sớn vốn chỉ có ba điện, ba điện chủ đời thứ nhất đều đã chết. Tên Khuê Nhân Hầu này lại còn là điện chủ đời thứ nhất, tư cách đích xác là sâu dày.

Mình so sánh với người ta hình như không chiếm được ưu thế gì.

"Trong bốn kẻ cạnh tranh, người có sức cạnh tranh thứ hai từ dưới lên là Thân Đồ Phàm!" Khương Lan vừa nói ra Tần Vũ lập tức trở nên cảnh giác.

Thân Đồ? Không phải trong tám đại thần tộc có Thân Đồ nhất tộc sao?

Khương Lan tiếp tục nói: *"Thân Đồ Phàm là một thiếu niên vô cùng, vô cùng khả ái."*

Khương Lan nói rồi cũng bật cười: *"Nói thật thì Thân Đồ Phàm là bị phụ hoàng bức ép tới theo đuổi Lập nhi. Thân Đồ Phàm là một thiếu niên thiên tài, tốc độ tu luyện cực kỳ nhanh, bây giờ cũng đã là thượng bộ thiên thần rồi. Hắn không có gì đáng kể, dựa dẫm lớn nhất chính là … trong tám đại thần tộc của thần giới chỉ có Thân Đồ nhất tộc đứng cùng phe với Khương gia."*

Trên mặt Tần Vũ có nụ cười khổ.

Đúng. Đám ba thần tộc Đoan Mộc nhất tộc một phe, Khương gia cùng với Thân Đồ nhất tộc cũng là một phe.

"Tuy nói một phe, lúc bình thường Thân Đồ nhất tộc xem Khương gia là thủ lĩnh. Thân Đồ nhất tộc giúp đỡ Khương gia như thế, giờ đây muốn cưới Lập nhi cho hoàng tử của mình, Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm cũng rất khó cự tuyệt vì quan hệ của hai nhà quá thân mật." Khương Lan lắc đầu cảm thán nói.

Tần Vũ đã cảm thấy rõ ràng những kẻ cạnh tranh này gây áp lực cho mình.

"Người cạnh tranh thứ ba thực tế cũng là một thanh niên mà ta vô cùng thích. Có thể nói hắn rất hoàn mỹ!" Khương Lan tán thưởng với vẻ hiếm thấy.

Tần Vũ kinh ngạc trong lòng, có thể được Khương Lan nhận định là hoàn mỹ, người đó đích xác không phải kẻ tầm thường.

"Người này tên gọi là Đoan Mộc Ngọc."

"Đoan Mộc Ngọc? Người của Đoan Mộc gia tộc? Không phải là

phe đối lập với Khương gia sao?" Tần Vũ liền hỏi.

Khương Lan cười nói: *"Phe đối lập? Nói là phe đối lập, bất quá là đối lập trong chiến tranh phổ thông, trong phần lớn các vấn đề thì quan hệ của tám đại thần tộc có thể coi là bình thường. Hơn nữa sự ảnh hưởng của Đoan Mộc Ngọc tại Nam cực Kính Quang thành vô cùng lớn, thậm chí còn ngang với Nam cực thánh hoàng!"*

"Ngang với Nam cực thánh hoàng?" Tần Vũ vô pháp tin tưởng.

Khương Lan tiếp tục nói: *"Tên Đoan Mộc Ngọc này cũng được xem là một nhân vật truyền kỳ. Một trường luyến ái tuyệt thế năm đó cũng làm cho cả thần giới huyên náo. Ai biết được nữ tử vô cùng bình thường mà Đoan Mộc Ngọc yêu thương lại bỏ rơi Đoan Mộc Ngọc."*

"Bị bỏ rơi?" Tần Vũ ngạc nhiên.

Theo lời Khương Lan có thể xưng là nam tử hoàn mỹ lại bị một nữ tử vô cùng bình thường bỏ rơi.

"Tuy nữ tử đó sau này hối hận khôn nguôi nhưng có tác dụng gì chứ? Năm xưa nữ tử đó đoạn tuyệt quan hệ với Đoan Mộc Ngọc đáo để là vì nguyên nhân gì vẫn đang là một bí mật của thần giới."

Khương Lan cười bình thản nói: "Bất quá nói thật thì tên Đoan Mộc Ngọc này luận thực lực đã đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần từ lâu, thái độ đối với bất kỳ ai cũng vô cùng tốt. Không quản là đối với phụ mẫu, đối với thân nhân, đối với huynh đệ, tuyệt đối không hai lời. Loại người này quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức ta không tìm ra khuyết điểm nào. Ô … có thể là có một khuyết điểm. Hắn không tin vào ái tình nữa, điểm này có thể tính là khuyết điểm không thì ta cũng không rõ."

"Không còn tin vào ái tình?" Tần Vũ cảm thấy đầu óc mơ hồ, tên Đoan Mộc Ngọc này không phải là quá đặc biệt kỳ lạ sao.

"Bất quá ta rất hiểu hắn, cho dù hắn không còn tin vào ái tình

nhưng chỉ cần hắn cưới ai tuyệt đối sẽ quan tâm vô cùng. Loại người như Đoan Mộc Ngọc, người muốn làm thê tử của hắn quá nhiều." Khương Lan cảm thán nói.

Khương Lan tiếp tục nói: *"Không chỉ có thế, Đoan Mộc Ngọc cũng là điện chủ Minh Ngọc điện của Nam cực Kính Quang thành. Minh Ngọc điện là thủ lĩnh của ba điện tại Nam cực Kính Quang thành. Còn thực lực, địa vị, nhân cách, đều không lời nào tả xiết. Hơn nữa hắn còn nói, một khi cưới được Lập nhi thì Nam cực Kính Quang thành sẽ đem hai mươi tòa thành trì tặng cho Bắc cực Phiêu Tuyết thành."*

Tần Vũ hít một hơi dài.

Sính lễ lớn quá, dưới quyền Đông cực Huyễn Kim sơn tổng cộng chỉ có 64 thành trì. Tên Đoan Mộc Ngọc này lại có thể đem hai mươi thành trì tặng cho đối phương, khí độ này đích xác là làm người ta tán thưởng.

"Tên Đoan Mộc Ngọc này nói tặng là Nam cực Kính Quang thành tặng sao? Là hai mươi tòa thành trì đó!"

Thành trì của thần giới là cố định, không phải muốn kiến tạo là kiến tạo.

"Đừng quên trước đó ta đã nói, sức ảnh hưởng của tên Đoan Mộc Ngọc này tại Nam cực Kính Quang thành ngang với Nam cực thánh hoàng. Hơn nữa quyết định này đã sớm được Nam cực thánh hoàng và mấy vị thần vương đồng ý." Khương Lan cười nói.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Đích xác là một tình địch có sức uy hiếp vô cùng lớn.

"Người cuối cùng con cũng đã gặp qua, Chu Hiển!" Khương Lan cảm thán một tiếng nói.

"Nói thật, tên Chu Hiển này cũng là thượng bộ thiên thần, xem ra cũng rất tốt, nhưng thực thế đem so sánh với ba người kia ta lại thấy không bằng. Nhưng mà … sau lưng Chu Hiển có Lôi Phạt thành siêu nhiên, quan trọng nhất là còn có vị … Lôi Phạt thiên tôn kia! Vì thế, ta xem nó là người cạnh tranh lớn nhất của con." Khương Lan nói xong mục quang ngưng lại nhìn Tần Vũ, tựa hồ muốn xem phản ứng của Tần Vũ lúc này.

Chương 549

Cuối Cùng Cũng Gặp Lại

Khương Lan nhìn dáng vẻ trầm tư của Tần Vũ.

Trầm mặc.

Tần Vũ một mực trầm mặc, trong đầu không ngừng suy nghĩ.

"Tám đại thần tộc tranh cao thấp, đối với tám đại thần tộc mà nói chỉ cần chưa đạt tới cảnh giới thần vương thì chẳng có ảnh hưởng mấy. Trận pháp không gian của mình tuy nói là lợi hại nhưng sợ là chẳng lọt nổi vào trong mắt thần vương của tám đại thần tộc." Trong lòng Tần Vũ rất rõ.

Những lợi thế mà bản thân bây giờ đang có căn bản chẳng là gì cả.

Bốn kẻ cạnh tranh.

Khuê Nhân Hầu, người ta là điện chủ đời đầu của *"Khuê Hầu điện"* tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành. Công lao to lớn. Quen biết cực rộng. Quan hệ với Bắc cực thánh hoàng cũng không tầm thường.

Thân Đồ Phàm, người ta là hoàng tử của Tây cực Hỏa Diễm sơn, thực lực mạnh mẽ khỏi nói. Quan trọng nhất là trong tám đại thần tộc chỉ duy nhất Thân Đồ thần tộc một mực giúp đỡ Khương gia, đứng về phía Khương gia.

Đoan Mộc Ngọc, một nhân vật gần như hoàn mỹ, đồng thời đưa ra sính lễ làm người ta khó cự tuyệt.

Chu Hiển, sau lưng có Lôi Phạt thành, còn có một trong ba đại thiên tôn, Lôi Phạt thiên tôn.

"Bất cứ kẻ cạnh tranh nào đều có chỗ dựa dẫm, chỗ dựa của mình là gì?"

Tần Vũ nhíu mày: *"Thực lực, phải có đủ thực lực!"*

Thuật luyện khí cũng là thực lực.

*"Khi mình thành một "*Tượng Thần*", chắc chắn là có tư cách tranh đoạt với bọn họ."* Tần Vũ thầm nhủ, thực tế Tần Vũ vẫn luôn giữ kín.

Bởi vì … *"Tinh thần biến"*.

Bảy đại cảnh giới trước đó của *"Tinh thần biến"* chỉ có thể xem là mới mẻ, chẳng có gì phi thường.

Nhưng mà, Tần Vũ sáng tạo ra *"Hắc Động chi cảnh"* liền tới được *"Cưỡng hồ không gian"*. Sau đó *"Càn Khôn chi cảnh"* khai sáng ra một thế giới. Đến bây giờ … còn tạo nên một vũ trụ.

Bản thân có một vũ trụ.

Thành tựu như thế thì phi thường đến mức nào.

Chỉ là thành tựu này quá lớn, lớn đến mức Tần Vũ không dám nói loạn ra. Trừ phi tới một ngày bản thân có thực lực cường đại đến mức không còn sợ thiên tôn nữa may ra Tần Vũ mới không còn giữ bí mật.

"Không quản sự tình sẽ phát sinh đến mức nào, ta không cho phép bất cứ ai chia cách ta và Lập nhi. Cho dù là thần vương, thiên tôn nhúng tay vào cũng chẳng sao. Ta cứ đưa Lập nhi trốn vào trong vũ trụ của mình, đợi vũ trụ trưởng thành đến trạng thái hoàn mỹ, thực lực của mình tăng đến cực điểm hãy quay lại đối phó với những kẻ gây trở ngại cũng không muộn." Tần Vũ thầm nhủ.

Vũ trụ của bản thân, Tần Vũ không lo có người ngoài có thể

tiến vào.

Thứ nhất, vũ trụ của mình và vũ trụ mà thần giới, vô số không gian loại tiên ma yêu giới đang tồn tại là hai vũ trụ độc lập. Sợ rằng dù là thiên tôn, muốn đi xuyên tới một vũ trụ khác cũng vô cùng khó khăn.

Thứ hai là vũ trụ của bản thân Tần Vũ có không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc của riêng mình.

"Dù thiên tôn có thể tiến nhập vũ trụ của mình, bọn họ đâu làm khó được ta?" Tần Vũ vô cùng tự tin.

Thiên tôn là người đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc, nhưng những gì bọn họ lĩnh ngộ là của vũ trụ có thần giới. Ba đại thiên tôn một khi đến vũ trụ của Tần Vũ, căn bản không có cách nào thi triển công kích nào, chỉ có t hể để cho Tần Vũ giày xéo mà thôi.

"Đáng tiếc vũ trụ của ta còn đang trong quá trình trưởng thành. Không gian chi lực có thể tới thần giới xem ra chưa nhiều, năng lực trói buộc còn quá yếu." Tần Vũ thầm than.

Không gian chi lực từ tân vũ trụ của Tần Vũ bây giờ cũng chỉ có thể trói giữ trung bộ thiên thần. Tối đa cũng chỉ gây trở ngại cho thượng bộ thiên thần mà thôi.

Còn thần vương và thiên tôn.

Chỉ cần ở trong vũ trụ của thần giới, Tần Vũ không thể cưỡng bách bọn họ chui vào vũ trụ của mình. Trừ phi, đám thần vương này và ba đại thiên tôn nguyện ý tới vũ trụ của Tần Vũ.

Nhưng mà, bọn họ có ngốc nghếch thế không?

"Tiểu Vũ, đang nghĩ gì thế?" Khương Lan lên tiếng.

Tần Vũ bừng tỉnh, cười nói với Lan thúc: *"Con đang nghĩ làm sao để tranh đoạt Lập nhi với bốn kẻ cạnh tranh, bốn người này đích xác là có sự uy hiếp quá lớn."*

Khương Lan khe khẽ gật đầu.

Tần Vũ đột nhiên trù trừ, điều này làm Khương Lan nghi hoặc, một lúc sau Tần Vũ mới nói: *"Lan thúc, không phải thúc đã nói rằng đợi đến khi con mở được tầng ba Khương Lan giới sẽ an bài cho con và Lập nhi gặp mặt sao?"*

"Ha ha. Tên tiểu tử ngươi thì ra là đang nghĩ điều này." Khương Lan lập tức ha ha cười lớn.

Tần Vũ thấy mặt nóng bừng.

Tuy thời gian tu luyện chân thực của hắn đã có vài chục vạn năm nhưng trên phương diện tình cảm, Tần Vũ đích xác vẫn còn rất non nớt. Đặc biệt là hắn vì muốn gặp Lập nhi mà nỗ lực bao nhiêu năm nay. Lúc này mở miệng nhờ Lan thúc giúp đỡ Tần Vũ lại có cảm giác *"khó mở miệng"*.

*"Được rồi, không trêu con nữa, lần này ta tới đây cũng là vì muốn đưa con tới Phiêu Tuyết thành gặp Lập nhi. Con không biết chứ mỗi lần Lập nhi gặp ta đều hỏi "*Lan thúc, Tần Vũ đại ca huynh ấy ra sao rồi?*"."*

Nghe Khương Lan nói thế trong ngực Tần Vũ liền tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Điều Tần Vũ lo lắng nhất là không ở cùng Lập nhi một thời gian dài như thế, Lập nhi có đi thích người khác không? Tuy ý nghĩ này Tần Vũ không nói ra nhưng vẫn có trong đáy lòng Tần Vũ, hắn cũng hơi lo lắng.

Vì thời gian hai người phân ly quá dài.

Tần Vũ thậm chí không dám tưởng tượng, nếu quả thật Lập nhi ở chung với người khác, hắn sẽ ra sao.

"Có khi mình cũng sẽ biến thành một người không tin vào ái tình như gã Đoan Mộc Ngọc kia."

Tần Vũ thầm than trong lòng: *"May thay, Lập nhi không làm mình thất vọng."*

Sự yêu thương dành cho Lập nhi trong lòng Tần Vũ càng thêm sâu đậm.

"Lan thúc, chúng ta đi thôi." Tần Vũ hít một hơi dài, nói với Khương Lan.

Khương Lan mỉm cười gật đầu sau đó nắm tay Tần Vũ. Hai người cứ thế biến mất tại Lam Huyền điện, Khương Lan hoàn toàn nắm vững không gian pháp tắc, mang theo một người thực hiện thuấn di cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Tần Vũ chỉ cảm thấy cảnh vật trước mắt biến ảo thì đã đứng trên một sảnh đường vuông vắn. Khương Lan lúc này đang đứng bên cạnh Tần Vũ.

Tần Vũ vừa muốn hỏi Lan thúc chuyện liên quan tới nơi này liền nghe thấy một trận thanh âm.

"A Liên, Lưu Hương, hai đứa các ngươi đừng có trêu chọc bừa bãi nữa." Một đạo thanh âm đã vang lên cả ngàn vạn lần trong mộng cất lên.

Nghe thấy thanh âm đó, tâm linh kiên định của Tần Vũ hoàn toàn mềm nhũn.

"Công chúa. Đừng xấu hổ nữa, vừa rồi muội nghe rõ trong miệng người niệm cái gì mà Tần Vũ, muội tuyệt đối không nghe lầm đâu."

"Muội cũng nghe thấy, công chúa, người thừa nhận đi. Công chúa, công chúa, người sao thế?"

Lúc này toàn thân Tần Vũ mang bộ dạng như nhập ma, bước từng bước về phía cửa, *"Lưu Tinh lệ"* trong linh hồn không ngừng chấn động.

"Trước giờ ta chưa cảm nhận rõ như thế này, muội đang ở phía trước ta." Tần Vũ thì thầm.

Bên kia cửa.

Lập nhi toàn thân mặc bộ đồ trắng rộng rãi cũng bước từng bước về phía cửa như thế. Một giọt nhãn lệ trong linh hồn cô cũng đang chấn động. Cảm giác đó rất rõ ràng, thâm nhập vào trong linh hồn!

Sau khi về thần giới, cô cũng chưa từng cảm thấy sự tồn tại của Tần Vũ chân thực như thế.

Một bước, hai bước …

Một lúc sau …

Tần Vũ, Lập nhi, ánh mắt của hai người họ nhìn nhau qua cánh cửa. Lúc này, hai người không còn kiềm chế được, mắt đều ươn ướt.

Tần Vũ há miệng muốn nói gì đó nhưng cả ngàn vạn lời trong lòng đều không thể nói ra lấy một câu.

Lập nhi cũng giống thế, môi cứ mấp máy mà không nói nên lời.

Hai người cứ dán mắt vào nhau.

Lúc này ….

Hai người nhìn nhau, không thốt nên lời.

Tần Vũ và Lập nhi bất tri bất giác gặp nhau ở một nơi, phảng phất như được linh hồn xúi giục, hai người ôm chầm lấy nhau.

Dùng lực ôm thật chặt như muốn đem đối phương bỏ hoàn toàn vào trong lòng mình, nhập với mình làm một thể.

Khương Lan nhìn thấy cảnh này, cười sung sướng, nhưng trong mắt ông lấp lánh những giọt nước mắt li ti. Hai nha hoàn A Liên, Lưu Hương cũng chấn kinh bưng miệng nín thinh bên cạnh.

Khương Lan lập tức âm thầm ra hiệu cho hai nha hoàn đó tránh đi, bản thân Khương Lan cũng lặng lẽ rời khỏi, đồng thời ra lệnh không cho phép bất cứ ai tới quấy rầy.

Khoảng thời gian này dành riêng cho Tần Vũ và Lập nhi.

Hai tay Tần Vũ ôm siết lấy Lập nhi, hết lần này tới lần khác muốn siết chặt hơn, tựa như sợ Lập nhi lại rời đi lần nữa.

Không biết đã qua bao lâu, hay là chỉ một sát na.

Tần Vũ và Lập nhi từ từ nới tay, Tần Vũ cúi đầu nhìn Lập nhi trong lòng, Lập nhi ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

Bốn mắt chạm nhau.

Tần Vũ đột nhiên cúi nhẹ xuống, hôn lên giọt nước mắt bên khóe mắt Lập nhi. Nước mắt của Lập nhi lại càng nhiều hơn. Trên mặt Lập nhi là nét tươi cười hạnh phúc nhưng nước mắt cứ tuôn.

Lập nhi đột nhiên nhón chân, hôn đôi môi Tần Vũ đang đưa tới, đầu lưỡi cuộn vào nhau.

Rất, rất lâu sau đó.

Môi hai người mới rời ra.

"Lập nhi." Tần Vũ cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tần Vũ đại ca." Nước mắt vẫn còn lấp lánh trên lông mi của Lập nhi.

"Muội vốn cho là mình phải đợi cả ngàn vạn năm, thậm chí ức vạn năm. Không tưởng được Tần Vũ đại ca huynh …" Trên mặt Lập nhi tràn đầy hạnh phúc.

Tần Vũ nhìn Lập nhi.

Không biết vì sao, lúc này Tần Vũ cảm thấy có được Lập nhi là mình có cả thế giới, nếu không có Lập nhi thì cả thế giới đều tối đen.

"Vì muội ta có thể bỏ đi mọi thứ, bởi vì không có muội huynh cũng mất hết mọi thứ.!" Tần Vũ lại siết Lập nhi chặt hơn một chút.

Chương 550

Tuyển Trạch

Tần Vũ dựa vào gốc Thiết Mộc thụ, còn Lập nhi nằm trong lòng Tần Vũ. Hai người có ngàn vạn điều muốn nói, bọn họ không ngừng kể cho nhau về những chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm nay.

Chuyện của Tần Vũ rất dài, rất khúc chiết.

Chuyện sau khi Lập nhi quay về thần giới tuy không nhiều nhưng Lập nhi lại kể cho Tần Vũ nghe về mọi việc của mình từ khi còn bé tới giờ.

Hai người nói chuyện mất mười ngày mới thấy tạm đủ.

Tần Vũ không hề che giấu Lập nhi điều gì, kể cả công pháp *"Tinh Thần Biến"*, Càn Khôn thế giới do mình sáng tạo ra sau đó biến thành vũ trụ Tần Vũ đều nói hết.

Vì điều này trong lòng Lập nhi càng thêm sùng bái yêu thương Tần Vũ.

"A. Đã mười ngày rồi." Lập nhi đột nhiên kinh hãi kêu lên một tiếng.

Lập nhi bây giờ so với lúc ở phàm nhân giới đã bớt đi hai phần trang trọng, thêm vào hai phần xinh đẹp. Dù gì thì lúc ở phàm nhân giới cô cũng quá mạnh so với Tần Vũ, căn bản không cùng tầng lớp. Thực lực chênh lệch quá lớn cũng làm cho Lập nhi rất khó tỏ ra mềm yếu trước mặt Tần Vũ.

Nhưng lúc này Lập nhi bắt đầu buông lỏng.

"Mười ngày rồi ư." Tần Vũ cũng có chút kinh ngạc, lúc bế quan tu luyện thời gian trôi qua có thể rất nhanh nhưng Tần Vũ không

tưởng được nói chuyện cũng có thể nói liên tục trong mười ngày.

"Lan thúc khẳng định là giận rồi."

Lập nhi khẽ nhíu đôi mày liễu. *"Mười ngày nay chúng ta chẳng để ý tới Lan thúc, điều này không phải là quá …"*

Tần Vũ ôm chặt Lập nhi mỉm cười nói: *"Yên tâm, Lan thúc hiểu chúng ta mà."*

Lập nhi trầm ngâm một chốc, khẽ gật đầu: *"Vậy thì tốt, qua một thời thần, à không, hai thời thần nữa chúng ta hãy đi tìm Lan thúc."* Nói rồi Lập nhi lại dụi đầu vào ngực Tần Vũ.

Tần Vũ say mê vuốt ve mái tóc mượt mà của Lập nhi.

Hai thời thần sau Tần Vũ và Lập nhi đi ra khỏi đình viện này. Lúc hai người Tần Vũ vừa đi ra thì Khương Lan liền xuất hiện bên cái ao vuông.

"Hai người các ngươi cuối cùng cũng nhớ đến lão gia hỏa ta rồi à." Khương Lan vui sướng cười ha ha nói.

Từ khi Tả Thu Mi chết đi, trong lòng Khương Lan cũng chỉ có hai thanh niên là Tần Vũ và Lập nhi, Tần Vũ và Lập nhi hạnh phúc thì Khương Lan cũng có cảm giác vui sướng.

Tần Vũ và Lập nhi nhìn nhau cười.

"Được rồi, chúng ta đến bên kia ngồi xuống." Khương Lan chỉ cái bàn đá dưới một gốc cổ thụ, chung quanh cái bàn đá hình vuông có ba cái ghế đá.

Tần Vũ, Lập nhi, còn có Khương Lan cùng ngồi xuống.

"Tuy hiện tại nói chuyện này có chút không vui nhưng ta vẫn phải nói với các con … chuyện chiêu thân đáo để các con chuẩn bị giải quyết như thế nào?" Khương Lan nhìn Tần Vũ và Lập nhi.

Sắc mặt Tần Vũ và Lập nhi lập thức trở nên trịnh trọng.

"Có hai phương pháp, một là hai đứa bọn con trốn đi, một là Tần Vũ tham gia chiêu thân, đánh bại mọi người để quang minh chính đại cưới Lập nhi. Các con chọn cái nào?" Khương Lan hỏi.

Lập nhi cắn môi.

Nói chuyện với Lập nhi cả mười ngày nay, Tần Vũ biết được phần lớn sự tình từ nhỏ đến lớn của Lập nhi, lúc này trong lòng Tần Vũ cũng hiểu được Lập nhi đang nghĩ gì.

Lập nhi vô cùng yêu thương mẫu thân.

Còn có em ruột Khương Nghiên với người chăm sóc cô cho tới lớn là Ngân Hoa bà bà. Còn có một đám người quen từ nhỏ đến lớn, Khương gia là gia đình của Lập nhi!

Trong lòng Tần Vũ biết rõ.

Trốn đi. Bản thân và Lập nhi hoàn toàn có thể trốn trong vũ trụ của mình hoặc là Khương Lan giới, nói chung, trốn đi vô cùng đơn giản.

Ít nhất là không ảnh hưởng gì tới Tần Vũ.

Nhưng mà, đối với Lập nhi lại rất thống khổ. Lập nhi phải rời xa thân nhân, rời xa bằng hữu, rời xa gia đình của cô. Thậm chí sau này gặp lại có khả năng quan hệ cha con còn ác liệt hơn.

"Lập nhi, đừng lo, huynh nhất định sẽ quang minh chính đại cưới muội." Tần Vũ nắm lấy tay Lập nhi, mười ngón tay đan vào nhau, đồng thời mỉm cười nhìn Lập nhi.

Trong lòng Lập nhi không khỏi cảm động: *"Tần Vũ đại ca, muội không cần đâu, muội biết đám người muốn cưới muội có chỗ dựa rất lớn. Mong muốn trong lòng bọn họ muội cũng biết rất rõ, Tần Vũ đại*

ca, huynh muốn quang minh chính đại thắng bọn họ thật sự rất khó. Tần Vũ đại ca, chúng ta trốn đi nhé … không sao đâu. Phụ hoàng và mẫu hậu có rất nhiều con mà."

Thiếu một mình muội cũng không ít đi đâu." *Tuy miệng nói cứng, nhưng nói thì nói vậy thôi, hai mắt lại đo đỏ.*

"Được rồi, Lập nhi, cứ tin huynh. Huynh nhất định sẽ thành công." *Tần Vũ nắm chặt tay Lập nhi, tựa hồ muốn để cho Lập nhi cảm thụ được lòng tin của mình.*

Lập nhi nhìn Tần Vũ, cuối cùng mới gật đầu: "Tần Vũ đại ca, không cần phải quá miễn cưỡng bản thân."

"Huynh sẽ không thế đâu." *Tần Vũ cười xán lạn.*

Khương Lan ở bên cạnh nhìn thấy hai người như thế, thở dài một tiếng, điều này làm sự chú ý của Tần Vũ, Lập nhi chuyển qua người Khương Lan.

"Tiểu Vũ cũng không phải không có cơ hội nào. Tiểu Vũ có Mê Thần điện, là người kế thừa của Mê Thần điện. Chắc cũng có được phương pháp luyện khí của Xa Hầu Viên rồi chứ." *Khương Lan cười nhìn Tần Vũ.*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Khương Lan tiếp tục nói: "Vậy là được rồi, tiếp tục nỗ lực, bây giờ cảnh giới trận pháp của Tiểu Vũ đã rất cao rồi, nỗ lực nắm vững thuật luyện khí, đạt tới cảnh giới của Xa Hầu Viên tịnh không phải không có khả năng. Một khi con thành tân Tượng thần, vậy thì … hy vọng để quang minh chính đại cưới Lập nhi rất lớn." *Khương Lan nói rồi cười với Lập nhi.*

"Tượng thần Xa Hầu Viên? Tân Tượng thần?"

Lập nhi lo lắng nói: "Điều này không phải rất khó sao."

"Không khó, không khó." *Tần Vũ nói ngay.*

Trước mặt Lập nhi, Tần Vũ không quản là làm gì đều thập phần tự tin, sung mãn quyết tâm.

"Lan thúc, con quyết định tạm thời ở lại nơi này của thúc yên tĩnh nghiên cứu đạo luyện khí. Nếu bên Lam Huyền điện có việc gì thuộc hạ của con sẽ truyền tấn cho con."

Cả đám Thu Trọng Phục đều chịu trói buộc linh hồn, Tần Vũ là chủ nhân của bọn chúng, cho dù cự ly giữa hai bên xa xôi thì bọn Thu Trọng Phục cũng có thể tiến hành truyền âm bằng tâm niệm cho Tần Vũ.

Truyền âm bằng tâm niệm.

Điều này chỉ có chủ nhân và kẻ bị trói buộc linh hồn mới có thể làm được.

Người khác căn bản không có khả năng làm được.

"Con ở đây cũng tốt, trong trường hợp có chuyện gì thì ta sẽ trực tiếp dùng thuấn di đưa con về." *Khương Lan cũng thông tình đạt lý, ông biết Tần Vũ không nỡ lòng rời xa Lập nhi.*

Khương Lan cũng không lo lắng, từ sau khi Lập nhi nói Bắc cực thánh hoàng đã từng tới tìm cô, Khương Lan liền thi triển không gian cấm chế, phong tỏa cả Mộc phủ. Trừ phi là thiên tôn hoặc được Khương Lan cho phép, nếu không tuyệt đối không thể tiến nhập vào

trong Mộc phủ.

*"*Lan thúc. Khương Lan giới này con gửi lại cho thúc.*" Tần Vũ ngửa tay đưa Khương Lan giới ra.*

Tâm ý vừa động, Hắc Vũ cũng từ trong Khương Lan giới đi ra, Hắc Vũ vốn một mực yên lặng tu luyện trong Khương Lan giới nhưng lúc này Tần Vũ đành phải cắt ngang.

Hắc Vũ nghi hoặc nhìn Tần Vũ một cái sau đó mới nhìn thấy Lan thúc. Lúc này Tần Vũ đang nói chuyện với Lan thúc, Hắc Vũ chỉ có thể giữ im lặng.

*"*Ta không cần đâu. Con cứ dùng đi.*" Khương Lan liền nói, trong lòng Khương Lan cho rằng Khương Lan giới tuy là một kiện linh bảo lợi hại nhưng Tần Vũ còn quan trọng hơn.*

*Tần Vũ đành nói: "*Lan thúc, kỳ thực con đã sáng tạo ra một không gian, vì thế nên không có Khương Lan giới thì con cũng vô cùng an toàn."

Nói về chuyện sáng tạo ra một vũ trụ thực quá kinh người. Ngay cả Tần Vũ, đối với cấu tạo ba tầng của vũ trụ cũng đang còn là trong tư tưởng.

*"*Sáng tạo ra một không gian?*" Khương Lan nói với vẻ khó tin. "*Không gian mà con sáng tạo ra là một không gian ổn định?*"*

*Thần vương có thể dựa vào "*không gian pháp tắc*" để bố trí ra không gian, nhưng không gian đó không có cách nào ổn định.*

Khương Lan cũng phải sử dụng rất nhiều bảo vật mới luyện chế ra Khương Lan giới, giữ ổn định được ba không gian.

"Đúng. Không gian ổn định." *Tần Vũ gật đầu nói.*

"Tiểu Hắc, Khương Lan giới đã trả lại cho Lan thúc rồi, từ nay trở đi đệ tu luyện trong vũ trụ không gian mà ta sáng tạo ra nhé." *Tần Vũ cười nói.*

Hắc Vũ gật đầu sau đó cung kính hành lễ với Khương Lan nói: "Hắc Vũ bái kiến Lan thúc."

"Tiểu Hắc, ta biết tên tiểu hắc ưng nhà ngươi đã cưới vợ và có con gái rồi." *Khương Lan cười ha ha nói, sắc mặt lãnh tuấn của Hắc Vũ lập tức ửng hồng.*

"Được rồi, tới không gian Tần Vũ con sáng tạo ra xem thử nào." *Khương Lan lập tức chuyển đề tài.*

Tần Vũ khẽ gật đầu: "Lan thúc, thúc đừng phản kháng." *Tần Vũ dặn dò. Khương Lan thập phần tín nhiệm Tần Vũ, mặc cho một cổ lực lượng hút lấy mình.*

Chốc lát.

Mấy người Tần Vũ, Lập nhi, Lan thúc, Hắc Vũ đã tới vũ trụ do Tần Vũ sáng tạo.

Tân vũ trụ, trên tân Tử Huyền tinh.

"Tử Huyền tinh, đây là Tử Huyền tinh!"

Hắc Vũ há hốc miệng, trợn tròn mắt sau đó chấn kinh nhìn Tần Vũ: "Đại ca. Sao mà huynh làm được. Sao lại tới Tử Huyền tinh được. Tử Huyền tinh không phải ở phàm nhân giới sao?"

*Khương Lan ở bên cạnh sắc mặt nghiêm túc: "*Không, nơi đây không phải là Tử Huyền tinh."

Khương Lan khó tin nhìn Tần Vũ. Rất lâu không nói nên câu nào.

*"*Lan thúc. Sao thế ạ?*" Tần Vũ liền hỏi.*

*Khương Lan cảm thán nói: "*Không gian do Tiểu Vũ sáng tạo ra này thật phi thường. Trong không gian này không gian pháp tắc với lại bộ phận thời gian pháp tắc mà ta cảm ngộ được đều không có cách nào vận dụng. Ở nơi đây dù ta phi hành cũng chỉ dựa trên năng lượng trong thể nội thôi."

Tần Vũ nghe thấy trong lòng lại vô cùng hiểu rõ.

Đây căn bản là một vũ trụ khác, mọi thứ mà Khương Lan cảm ngộ được trong vũ trụ ban đầu đều không thi triển được ở đây.

*"*Con có không gian này ta cũng yên tâm rồi." Khương Lan lúc này mới thu hồi Khương Lan giới.

Khương Lan nhìn ra được không gian do Tần Vũ sáng tạo ra này còn an toàn hơn Khương Lan giới nhiều. Tại đây, dù là thần vương thiên tôn tới cũng không có cách nào dùng pháp tắc công kích người khác, chỉ có thể dựa vào năng lượng thể nội.

Chỉ dùng năng lượng thì làm sao là đối thủ của Tần Vũ, người sáng tạo ra không gian này được.

Nơi đây Tần Vũ là vô địch.

"Quái lạ, quái lạ." *Hắc Vũ đột nhiên cảm thán. "*Đại ca, nơi đây quái lạ thật. Đệ vào đây lại không có cách nào tu luyện *"Lưu Quang thương đạo"* nữa."

*Tần Vũ không khỏi kinh ngạc: "*Lưu Quang thương đạo không phải là thời gian pháp tắc sao, ở đây ta cũng có thể gia tốc thời gian mà. Sao đệ lại không thể tu luyện?*"*

*"*Thời gian gia tốc?*" Khương Lan lại chấn động lần nữa.*

Thời gian gia tốc là nội dung tầng thứ nhất của thời gian pháp tắc. Chỉ là muốn có lĩnh ngộ với thời gian pháp tắc thì phải đạt tới cảnh giới thần vương mới có thể.

*"*Trước đây đệ ở trong Khương Lan giới có thể tu luyện nhưng tới đây thậm chí là đệ không cảm ứng được loại quy tắc kỳ diệu kia nữa.*" Hắc Vũ bất lực nói.*

Tần Vũ suy nghĩ một lúc.

*"*Quay về trước đã. Ta nghĩ là ta đã rõ nguyên nhân rồi.*" Tần Vũ nói thẳng.*

Mấy người Khương Lan nhìn Tần Vũ, không biết Tần Vũ biết rõ cái gì. Nhưng bọn họ vẫn gật đầu, chỉ trong chớp mắt đoàn người Tần Vũ lại về tới Mộc phủ.

*Tần Vũ nhìn Hắc Vũ: "*Tiểu Hắc, hiện tại đệ có thể sử dụng được Lưu Quang thương đạo chưa?*"*

*"*Có thể rồi. Đệ đã cảm ứng được loại quy tắc kỳ diệu đó rồi." trên mặt Hắc Vũ lộ xuất một tia tiếu dung sau đó tay cầm Xuyên Vân thương bắt đầu múa may.

Thương pháp của Hắc Vũ vô cùng quỷ dị.

Án chiếu theo mắt nhìn của một người thì trường thương của

Hắc Vũ không không có khả năng đâm trúng thân người đó, nhưng lúc người đó nhận định như thế thì trường thương đã xuyên qua thân thể.

Tốc độ lưu chuyển của thời gian rất quỷ dị. Chung quanh trường thương tốc độ thời gian lưu chuyển hoàn toàn biến hóa.

"Thời gian gia tốc, ngươi quả thật biết thời gian gia tốc?" Khương Lan không khỏi chấn kinh lên tiếng.

Tần Vũ nghe thấy lời nói của Khương Lan trong lòng liền khẳng điịnh *"Lưu Quang thương đạo"* của Tiểu Hắc chính là vận dụng ban đầu của thời gian pháp tắc.

"Con nghĩ *"Lưu Quang thương đạo"* của Tiểu Hắc chắc chắn có quan hệ với Khương Lan giới. Lan thúc, thúc luyện chế ra Khương Lan giới, tốc độ lưu chuyển của không gian trong Khương Lan giới không giống với bên ngoài, có phải nguyên nhân là thời gian pháp tắc không?" *Tần Vũ cười nói.*

*Khương Lan gật đầu nói: "*Dĩ nhiên rồi. Tốc độ lưu chuyển thời gian của ba không gian không giống nhau. Chỉ là tốc độ lưu chuyển càng lớn thì càng khó ổn định không gian."

*"*Con nghĩ, Tiểu Hắc chính là cảm thụ được một chút thời gian pháp tắc tối cơ bản ẩn chứa trong *"Khương Lan giới"* nên mới sáng tạo ra *"Lưu Quang thương đạo"* đó." *Tần Vũ nói ra suy đoán của mình.*

*Khương Lan lắc đầu: "*Không. Không có khả năng. Chưa tới cảnh giới thần vương tuyệt đối không có cách nào nghiên cứu thời gian pháp tắc."

Lan thúc nhận định không có khả năng nhưng Tần Vũ biết điều

này có khả năng.

Bởi vì chưa đạt được cảnh giới thần vương tuyệt đối không có khả năng nghiên cứu thời gian pháp tắc là quy định của vũ trụ có thần giới. Nhưng lúc trước Tần Vũ sáng tạo ra Càn Khôn thế giới lại không phải chịu sự hạn chế này.

Vì thế nên Hắc Vũ, một người lúc trước chưa đạt tới cảnh giới thiên thần lại có thể đặt chân vào lĩnh vực thời gian pháp tắc.

"Tồn tại tất có đạo lý. Lan thúc. Đừng nghĩ nhiều nữa." *Tần Vũ khuyên.*

Vũ trụ của mình cùng với vũ trụ mà thần giới, tiên ma yêu giới đang tồn tại. Hai vũ trụ không giống nhau. Tần Vũ rất khó giải thích cho Lan thúc nghe, hơn nữa, đấy mới chỉ là suy đoán mà thôi.

Hắc Vũ nhìn về phía Khương Lan: "Lan thúc, xem ra con còn phải tu luyện trong Khương Lan giới của thúc rồi."

"Vậy thì ngươi cứ tu luyện trong đó đi." Khương Lan mỉm cười nói.

Khương Lan là người luyện chế Khương Lan giới, ba không gian cũng do ông bố trí. Bây giờ ông luyện hóa lại *"Khương Lan giới"* đơn giản nhẹ nhàng hơn Tần Vũ nhiều.

Tần Vũ liền nói: "Tiểu Hắc, đệ vào Khương Lan giới từ từ tu luyện nhé, ta phải quay về vũ trụ không gian của mình để nghiên cứu phương pháp luyện khí đây."

Tần Vũ dĩ nhiên đã hạ quyết tâm.

Nhất định phải toàn tâm toàn ý luyện khí cho đến khi đạt tới cảnh giới của Tượng thần Xa Hầu Viên.

Chương 551

Luyện Khí Chi Đạo

Giống như hơn ức vạn năm trước, bầu trời Bắc cực Phiêu Tuyết thành vẫn đầy tuyết bay bay rơi xuống mặt đất, bị hắc sắc thạch bản hấp thu. Phần lớn các nơi trong Bắc cực Phiêu Tuyết thành đều huyên náo, riêng Mộc phủ cổ kính vẫn yên tĩnh như trước đây.

Người ngoài căn bản không biết Mộc phủ đã có thêm mấy người.

Tần Vũ quyết tâm tiến nhập vũ trụ của mình bắt đầu nghiên cứu *"Luyện khí chi đạo"*, còn Lập nhi cũng đòi ở bên cạnh bồi tiếp Tần Vũ, nói rằng lúc Tần Vũ nghiên cứu *"Luyện khí chi đạo"* thì nàng ở bên cạnh để cảm ngộ không gian cảm ngộ do Tả Thu Mi lưu lại.

Dưới gốc liễu cổ thụ, bên cái bàn đá.

"Tần Vũ đại ca, muội thật sự không muốn rời xa huynh trong khoảng thời gian dài nữa."

Tần Vũ làm sao mà cự tuyệt được?

Huống chi, Tần Vũ cũng hy vọng như thế.

"Ta đem Mê Thần điện vào đặt trong vũ trụ không gian, ta sẽ nghiên cứu luyện khí trong Mê Thần điện, muội ở bên cạnh tu luyện nhé." Tần Vũ đưa ra quyết định.

Lập nhi lập tức cười toe, dụi đầu vào ngực Tần Vũ. Khương Lan nhìn thấy hai người Tần Vũ, Lập nhi cứ đeo nhau không rời cũng bật cười.

"Khái!" Hắc Vũ ở bên cạnh cố ý hắng giọng.

Sau đó Hắc Vũ nhìn về phía Khương Lan: *"Lan thúc à, thúc mau để con tiến nhập Khương Lan giới bắt đầu tu luyện thôi, con thật sự ngứa mắt quá."*

Tần Vũ lườm Hắc Vũ một cái, Hắc Vũ chỉ cười hăng hắc.

"Tiểu Hắc, Lưu Quang thương đạo của ngươi đích xác ẩn chứa một bộ phận thời gian pháp tắc, tuy ta vô pháp hiểu rõ làm sao ngươi lĩnh ngộ được, nhưng mà tồn tại tất có đạo lý. Ngươi cứ nghiên cứu kỹ lưỡng đi, ta thật sự muốn xem thử ngươi có thể đạt tới mức nào." Khương Lan nhìn Hắc Vũ cười nói.

Lập tức Hắc Vũ tiến nhập vào tầng ba Khương Lan giới.

"Lan thúc, bọn con cũng cáo từ." Đồng thời Tần Vũ, Lập nhi cũng đứng lên nói.

Khương Lan thấy Tần Vũ, Lập nhi đứng kề vai nhau, lòng đầy vui sướng, gật đầu cười nói: *"Tốt, Tiểu Vũ, con cứ chăm chỉ nghiên cứu đạo luyện khí, ta đợi con trở thành tân "*Tượng thần*" đấy."*

Tần Vũ nhìn Lập nhi trong tay, khẽ gật đầu.

Tân vũ trụ, tân Tử Huyền tinh, trên Đông Lam sơn của Tiềm Long đại lục.

Tần Vũ trực tiếp đặt Mê Thần điện trên lưng núi phía bên kia Đông Lam sơn, vừa khéo đối diện với Vân Vụ sơn trang.

Trong đình viện của Mê Thần điện.

"Đây chính là Mê Thần điện? Muội ở thần giới cũng đã nghe qua đại danh của Mê Thần điện. Bất quá muội quả thật chưa được vào xem bên trong." Lập nhi nhìn ngang ngó dọc không khỏi cảm thán nói.

"Lập nhi, đi theo ta." Tần Vũ trực tiếp đưa Lập nhi đi về phía Luyện Hỏa điện, trong lòng Tần Vũ, Luyện Hỏa điện là nơi bình thường Tượng thần Xa Hầu Viên vẫn luyện khí, khẳng định trong đó có một số vật dụng luyện khí.

Nhưng sau khi Tần Vũ phá trận pháp để mở cửa Luyện Hỏa điện mới phát hiện …

"Ô, chuyện gì thế này?" Lập nhi cũng kinh ngạc nhìn Luyện Hỏa điện, *"Tần Vũ đại ca, nơi đây hình như chẳng có cái gì cả."*

"Ta cũng không rõ." Tần Vũ nhìn kỹ mọi nơi trong Luyện Hỏa điện.

Luyện Hỏa điện nhìn bên ngoài thì không lớn nhưng bên trong lại là một đại điện to lớn, chiều dài chiều rộng hơn nghìn mét, toàn Luyện Hỏa điện chẳng có lấy một căn phòng, mà chỉ là một đại điện.

Bề mặt màu đen, còn có bốn cái cột trụ kim sắc.

Nhưng ở trung ương đại điện này lại có một cuốn kim sắc quyển trục.

"Luyện khí khẳng định là có công cụ. Nhưng Xa Hầu tiền bối vì sao chẳng để lại món đồ nào?" Tần Vũ đưa tay ra, kim sắc quyển trục kia liền bay vào tay, hơn nữa còn tự lật ra.

Thần thức của Tần Vũ lướt qua.

*"Tiểu bối kế thừa Mê Thần điện, thật áy náy… lần này ta vì việc luyện chế "*Thiên tôn linh bảo*" nên phải chuẩn bị đầy đủ. Ta thành thục với bộ công cụ luyện khí này nhất nên đã mang đi."*

Tần Vũ xem đến đây cũng không khỏi ngạc nhiên.

Xem ra mình quả thật đã mừng hụt. Nhưng Tần Vũ tiếp tục

xem.

"Bất quá, ngươi cũng đừng quá thất vọng. Bởi vì luyện khí tông sư chân chính sẽ không sử dụng các loại công cụ luyện khí của người khác. Bọn họ đều sử dụng công cụ luyện khí do mình tự luyện chế. Đó là vì công cụ luyện khí do mình tự luyện chế thì mới thành thục nhất. Thí nghiệm hết lần này đến lần khác, điều chỉnh hết lần này đến lần khác mới có thể đem một kiện công cụ luyện khí phối hợp với ngươi hoàn mỹ không có khuyết điểm. Vấn đề khó đầu tiên của việc thí nghiệm luyện khí chính là luyện chế ra một bộ công cụ luyện khí cho mình…".

Tần Vũ xem xong trong lòng đã hoàn toàn hiểu rõ.

"Tần Vũ đại ca. Sao rồi?"

Lập nhi ở một bên hỏi, cô đang vì việc trong Luyện Hỏa điện không có đồ vật gì mà cảm thấy thất vọng thay cho Tần Vũ: *"Tần Vũ đại ca, đừng thất vọng. Có được là vận khí, không có được …"*

Tần Vũ cười vuốt mái tóc mượt mà của Lập nhi: *"Được rồi, ta không thất vọng. Ân, Lập nhi, muội tu luyện ở đằng kia đi, ta ở bên cạnh muội đọc hết những quyển trục về thuật luyện khí trước đã."*

Tần Vũ giơ tay chỉ.

Chỉ thấy trong đại điện luyện khí rộng lớn xuất hiện hai cái vân sàng màu bích ngọc. Lập nhi khẽ gật đầu, bay tới ngồi trên một cái.

Thân hình Tần Vũ khẽ động liền trực tiếp ngồi thiền trên cái còn lại.

Tần Vũ phất tay, trước mặt lập tức có gần hai ngàn kim sắc quyển trục lơ lửng. Những kim sắc quyển trục này toàn là miêu tả thuật luyện khí, trong đó có hơn nửa là do Đông cực thánh hoàng tặng.

Lập nhi mỉm cười với Tần Vũ sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu yên lặng cảm ngộ nhưng cảm ngộ mà Tả Thu Mi lưu lại.

Tốc độ lưu chuyển của thời gian trực tiếp đề cao tới cực điểm. Tần Vũ đã khống chế cho tốc độ lưu chuyển của thời gian trong phạm vi Luyện Hỏa điện tăng lên mức cao nhất.

Trong Luyện Hỏa điện đã qua hơn hai ngàn năm thì bên ngoài cũng chỉ mới một năm mà thôi.

Sau đó Tần Vũ liền bắt đầu đọc kỹ càng từng cuốn kim sắc quyển trục một. Tần Vũ bây giờ đã là trung bộ thiên thần, thần thức cường đại hơn trước nhiều, tốc độ đọc cũng nhanh lên nhiều, nhưng gần hai ngàn cuốn kim sắc quyển trục vẫn cần thời gian rất dài.

Thời gian để đọc cũng là vô cùng dài.

Một bầu trời luyện khí mới mẻ rộng lớn vô biên bắt đầu triển khai trước mắt Tần Vũ tới đó. Tần Vũ hoàn toàn đắm mình trong đó, không ngừng học hỏi kinh nghiệm của tiền bối.

"Thì ra là thế, thì ra là thế!"

Càng đọc, Tần Vũ càng không tự chủ được phải tán thưởng. Nếu như không nhập môn luyện khí được, suốt đời cũng chỉ có thể đứng ngoài cửa bồi hồi, nhưng một khi nhập môn rồi mới phát hiện bầu trời bên trong rất rộng lớn đẹp đẽ.

Luyện khí, nếu nói giản lược thì được phân làm ba bước.

Bước thứ nhất: Thành tựu khí phôi!

Bước thứ hai: Thối hỏa!

Bước thứ ba: Khải linh!

Trong ba bước này, bước *"Thành tựu khí phôi"* là khó nhất, khí

phôi thực tế chính là cơ sở cho một kiện *"Vũ Khí"*, nếu khí phôi không tốt thì dù thuật Thối hỏa, thuật Khải linh có cao đến mấy cũng không có khả năng hình thành vũ khí.

Một kiện bảo vật.

Bước thứ nhất thành công vậy thì việc luyện khí cũng đã thành công tám thành.

Nội dung của gần hai ngàn cuốn kim sắc quyển trục có hơn chín thành là giảng giải làm sao để luyện chế ra một cái khí phôi tốt, hoàn mỹ.

Cái gọi là *"Luyện khí chi pháp"* thậm chí có thể gọi là phương pháp luyện chế khí phôi.

Khí phôi có chất lượng tốt, điều kiện tiên quyết chính là vật liệu, vật liệu nếu thiếu, kỹ thuật có cao mấy cũng vô dụng, không có gạo sao nấu thành cơm!

Điều kiện tiên quyết thứ hai là: hỏa diễm!

Cái gọi là hỏa diễm không đơn giản chỉ là uy lực mạnh nhất, vì thần vương cao thủ đều có thể sử dụng được *"Hư Vô Nghiệp Hỏa"*, có Hư Vô Nghiệp Hỏa không có nghĩa là đại biểu cho việc vượt qua cửa ải trên phương diện *"hỏa diễm"*.

Bởi vì nhiệt độ nóng chảy, bay hơi của vật liệu không nhất định là cao. Có khi nhiệt độ nóng chảy của tạp chất còn cao hơn vật liệu chính.

Một kẻ luyện khí tầm thường nói không chừng còn làm vật liệu chính bốc hơi mất, chỉ còn lại tạp chất. Vì thế đây chính là khảo nghiệm năng lực khống chế hỏa diễm.

Ba tầng hỏa diễm là Hư Vô Nghiệp Hỏa, Bạch Sắc Tịnh Hỏa, Hắc Sắc Thần Hỏa đều phải có thể khống chế đến mức lư hỏa

thuần thanh, thậm chí có thể sử dụng đan xen nhau. Điều này phải làm được đến mức hoàn mỹ.

Điều kiện tiên quyết thứ ba là: phối hợp vật liệu luyện khí!

Thần giới đích xác có rất nhiều vật chất cứng rắn, nhưng loại vật chất chỉ cần dùng mình nó để luyện khí ở thần giới cực kỳ ít ỏi. Trong một trăm kiện thiên thần khí thì có chín mươi chín kiện là tập hợp nhiều loại vật liệu dung hợp thành.

Phối hợp nhiều loại vật liệu, lấy cái này bổ sung cho cái kia, thế mới có thể luyện chế ra vũ khí hoàn mỹ hơn.

Mười mấy dạng vật liệu bất đồng, độ nóng chảy bất đồng. Thuộc tính của các loại vật liệu cũng không giống nhau, muốn phối hợp đến trạng thái hoàn mỹ thì yêu cầu rất cao, đến mức cực kỳ khủng bố.

Thậm chí tỉ lệ phối hợp cũng rất phức tạp.

Bởi vì có một điểm .. tại thần giới không có mấy loại vật liệu hoàn toàn thuần khiết. Cơ hồ tất cả các vật liệu đều có tạp chất, chỉ khác biệt nhau về lượng tạp chất mà thôi.

Một kiện vật chất, có thể trong mắt thần nhân là tuyệt đối thuần khiết, nhưng trước mặt thiên thần lại có thể phát hiện ra tạp chất, vì tạp chất rất khó chú ý.

Cũng có vật chất thiên thần không phát hiện ra tạp chất nhưng thần vương lại có thể phát hiện. Ngàn vạn lần đừng xem thường. Tạp chất chỉ chiếm một phần ngàn vạn của một khối vật liệu cũng có thể làm chất lượng vũ khí luyện chế ra bị sụt mất hai-ba cấp.

Luyện khí là một việc vô cùng nghiêm mật cẩn trọng, không được phép bất cẩn tí nào.

Cũng vì nguyên nhân này mà cả thần giới, dù là các thần

vương, không bằng Tượng thần Xa Hầu viên về mặt luyện khí. Ngay cả thiên tôn cao thủ cũng vô pháp luyện chế một kiện thiên tôn linh bảo, vậy mà Xa Hầu Viên lại dám khiêu chiến, có thể tưởng tượng ra thực lực luyện khí của ông.

Có hai điểm quan trọng cần phải nhớ kỹ.

Một là : cho dù lấy ra hai khối Hắc Phàm thạch, tuy cùng là Hắc Phàm thạch nhưng lượng tạp chất bên trong khẳng định có một chút khác biệt. Ngàn vạn lần đừng tùy tiện dùng một tỉ lệ phối hợp cố định.

Hai là : những tiền bối tuy đưa ra tỉ lệ phối hợp cố định, nhưng tỉ lệ phối hợp đó chỉ có thể dùng để tham khảo. Ngàn vạn lần đừng áp dụng cứng nhắc, nếu cứ áp dụng cứng nhắc thì tối đa chỉ thành một luyện khí sư phổ thông mà thôi.

Muốn luyện chế khí phôi, trừ ba điều kiện tiên quyết đã nói ở trên ra, còn có điều kiện quan trọng thứ tư: hỏa hầu khống chế lực!

Hỏa hầu khống chế lực này không giống với điều kiện thứ hai *"hỏa diễm"*, hỏa hầu khống chế lực chủ yếu dựa vào các thứ như kinh nghiệm, thần thức quan sát.

Đương nhiên, bốn điều kiện này chỉ mới là tiên quyết.

Có bốn điều kiện này rồi chỉ mới thuyết minh là ngươi có tiềm chất trở thành một luyện khí tông sư.

Nhưng muốn thành một luyện khí tông sư chân chính, hiện tại bất quá chỉ mới là bắt đầu mà thôi.

Để luyện chế thành công *"khí phôi"* thì bốn điều kiện tiên quyết đã nói ở trên vô cùng quan trọng. Sau đó chính là sự lĩnh ngộ của mỗi người, lĩnh ngộ ra cách trừ khử tạp chất, phương pháp phối hợp đến mức hoàn mỹ nhiều loại vật liệu.

Loại phương pháp này chính là luyện khí chi pháp.

Tượng thần *"Xa Hầu Viên"* có phương pháp luyện khí của mình, trong những quyển trục mà Đông cực thánh hoàng cấp cho Tần Vũ cũng ghi lại phương pháp luyện khí của rất nhiều tiền bối.

Phương pháp luyện khí của Xa Hầu Viên có tên là *"Thiên chuy bách luyện"*. Tên gọi thì đơn giản nhưng quá trình lại vô cùng phức tạp.

*"Muốn thành tân "*Tượng Thần*", không thể dùng biện pháp của người đi trước. Cần phải sáng tạo ra một phương pháp luyện khí cho riêng mình, thích hợp nhất với mình!"*

Câu nói của Xa Hầu Viên trong *"Thiên chuy bách luyện"* làm cho Tần Vũ càng cảm thấy khó khăn trong việc trở thành tân Tượng thần.

"Phải nhớ kỹ một điểm, không có vật liệu nào hoàn toàn thuần khiết cả, cho dù thần vương nhận định là thuần khiết thì đó là vì thần vương vô pháp phát hiện, dù là thiên tôn nhận định là thuần khiết, đó cũng là vì thiên tôn vô pháp tra ra!"

Câu này của Tượng thần Xa Hầu Viên trong *"Thiên chuy bách luyện"* làm Tần Vũ chấn động mạnh.

Án chiếu theo các quyển trục do Đông cực thánh hoàng ban cho, một số tiền bối có nói tại thần giới tuy tuyệt đại đa số vật chất không thuần khiết nhưng vẫn có một số cực ít vật liệu thuần khiết.

Nhưng quan điểm của Xa Hầu Viên rõ ràng là ngược lại.

"Không có loại nào hoàn toàn thuần khiết, nếu ngươi nhớ được điều này sẽ làm người không ngừng truy cầu cực hạn, không ngừng tìm kiếm tạp chất ở chỗ nào! Cứ thế, sau cùng ngươi sẽ biết dùng cảm giác để phán đoán. Nhớ lấy, là cảm giác. Một luyện khí tông sư chân

chính, chỉ dựa vào cảm giác đã có thể phát hiện trong một kiện vật liệu có bao nhiêu tạp chất!"

Điểm mà Tượng thần Xa Hầu Viên nói với Tần Vũ chính là *"tinh thần hoài nghi"*.

Bất kể là vật liệu gì, đều phải có tinh thần hoài nghi.

Càng đọc Tần Vũ càng bội phục Xa Hầu Viên. Đối với Tần Vũ mà nói, trân quý không phải là phương pháp luyện khí của Xa Hầu Viên mà là phương hướng suy nghĩ khác với đám đông của Xa Hầu Viên.

Năng lực hội họa, điêu khắc cũng cực kỳ quan trọng.

Điều này được hầu hết các cao thủ luyện khí ghi trong quyển trục.

Một cái khí phôi, nói là khí phôi nhưng hình dáng đã hoàn toàn đại thành.

Một kiện vũ khí, trên thực tế là một sản phẩm công nghệ. Chỉ có tạo ra hình dáng, cấu tạo đạt tới mức hoàn mỹ tự nhiên thì mới giúp cho loại vũ khí này đạt được uy lực lớn hơn trong *"Khải linh"*.

Bước thứ nhất trong ba bước: Luyện chế khí phôi.

Làm tốt những điều nói trên mới xem là thành công bước thứ nhất.

Bước thứ hai, bước thứ ba nghe ra cũng quan trọng. Đó là vì … bước thứ hai, bước thứ ba không cần nhiều kinh nghiệm, cái cần là … điều kiện của mỗi cá nhân!

"Bước thứ hai này quả thật biến thái." Tần Vũ đọc kỹ càng, trong lòng càng cảm thấy sự gian nan của luyện khí.

Khi trước còn hùng hồn *"Ta có lòng tin trở thành tân Tượng*

thần", hiện tại xem ra, muốn thành hiện thực thì rất, rất khó!

Chương 552

Ngàn Vạn Lần Thí Nghiệm

Ba bước luyện khí, bước thứ nhất *"Thành tựu khí phôi"*, bước thứ hai *"Thối hỏa"*, bước thứ ba *"Khải linh"*.

Nội dung của gần hai ngàn kim sắc quyển trục có chín thành giảng về *"Thành tựu khí phôi"*.

Một thành còn lại cơ hồ toàn giảng về thuật *"Thối hỏa"*, còn bước *"Khải linh"* chỉ chiếm một phần rất, rất nhỏ..

Bước thứ hai: Thối hỏa!

Một kiện vũ khí, chỉ cứng rắn thôi không đủ, các thuộc tính như độ bền, độ mềm dẻo cũng rất quan trọng.

Thối hỏa chính là xử lý độ bền, độ mềm dẻo, còn luyện khí tông sư thậm chí có thể dựa vào *"Thối hỏa"* để làm vũ khí thêm sắc bén.

Thối hỏa. Điều khó nhất chính là – thối hỏa tề!

Thối hỏa tề thực tế chính là nước, chất lượng nước vô cùng quan trọng. Chất lượng nước càng tốt đại biểu cho thối hỏa tề tốt. Càng có khả năng làm bước *"Thối hỏa"* cho vũ khí thêm phần hoàn mỹ.

Nhất Nguyên Trọng Thủy, Kim Nguyên Trọng Thủy tại thần giới đều vô cùng ít ỏi, trên Kim Nguyên Trọng Thủy còn có .. Hàn Mông Chi Khí.

Thần vương cao thủ có thể nhờ chân hỏa trong thể nội mà có *"Hư Vô Nghiệp Hỏa"*, nhưng người có *"Hàn Mông Chi Khí"* rất hiếm.

Xem tới đây trong lòng Tần Vũ rất vui mừng.

"Hoa Liên phân thân mà mình dung hợp Hắc sắc liên tâm và Kim sắc viên châu tạo nên có tuyệt kỹ là sử dụng Hàn Mông lĩnh vực, có phân thân này thì thối hỏa tề của mình tuyệt đối là tối hoàn mỹ rồi." Tần Vũ càng thêm kích động.

Các thần vương khác, cho dù nghĩ ra phương pháp tìm được Hàn Mông Chi Khí, nhưng về mặt hỏa hầu thì làm sao so sánh với phân thân có Hàn Mông lĩnh vực của Tần Vũ được?

Vấn đề khó thứ nhất của thối hỏa là *"thối hỏa tề"*.

Thối hỏa còn có vấn đề khó thứ hai, chính là .. hỏa hầu khống chế.

Vũ khí không giống nhau cần dùng thối hỏa tề không giống nhau. Không phải cứ càng cao càng tốt. Có những vật liệu vừa gặp Hàn Mông Chi Khí có khả năng bị đông lại rồi vỡ nát.

Còn nữa, lúc đem khí phôi tiến hành *"Thối hỏa"*, việc nắm giữ thời gian cũng vô cùng quan trọng.

Thối hỏa trong thời gian bao lâu? Lúc nào thì ngừng thối hỏa?

Lâu hơn một chút có thể làm chất lượng khí phôi giảm sút, thiếu đi một chút cũng làm khí phôi không hoàn toàn đạt tới phẩm chất cao nhất.

Hỏa hầu, vô cùng quan trọng.

Đây là sự tổng hợp giữa kinh nghiệm, lực quan sát cùng với thiên phú.

"Trong ba bước, bước *"Thối hỏa"* này đơn giản hơn "luyện chế khí phôi" *một chút."* Trong lòng Tần Vũ nhận định như thế. Nhưng Tần Vũ đã quên mất, dù là thần vương cũng không có khả năng

khống chế Hàn Mông Chi Khí một cách hoàn mỹ.

Hàn Mông Chi Khí, đấy là thối hỏa tề tối cao.

Bước thứ ba trong ba bước .. Khải linh!

Trải qua hai bước trước đó, vũ khí được luyện chế ra tối đa chỉ mới đạt được các tiêu chuẩn như cứng rắn, sắc bén, mềm dẻo… Nhưng mà ..

Để được xưng là *"thiên thần khí."*

Quan trọng nhất chính là *"Khải linh"*!

Tuy trong hai ngàn cuốn kim sắc quyển trục ghi lại vô cùng ít *"Khải linh chi thuật"*, đó là vì… thực lực của thuật khải linh được quyết định bởi tu vi trận pháp!

Có thêm trận pháp kèm theo *"Vũ khí"*, làm kiện vũ khí này hình thành nên một chỉnh thể hữu cơ, có thể khống chế một cách hoàn mỹ các thuộc tính năng lượng Kim-Mộc-Thủy-Hỏa-Thổ-Quang Minh-Hắc Ám-Lôi Điện. Điều này làm vũ khí có khả năng thông với tự nhiên, bản chất phát sinh sự biến hóa!

Đây chính là *"Khải linh"*.

Một khi *"Khải linh"*, cấp độ phẩm chất cuối cùng của một kiện vũ khí đã được quyết định.

Sau khi *"Khải linh"*, vũ khí sẽ có hiệu quả *"Chấn phúc"* làm cho vũ khí hoàn toàn hình thành nên một chỉnh thể, thuộc tính thêm rõ ràng, thậm chí còn có hiệu quả đặc thù xuất hiện!

Ví dụ như hiệu quả *"Phong lợi"* của thanh Xích Huyết thần kiếm là xuất hiện sau khi *"Khải linh"*.

"Chẳng trách Xa Hầu tiền bối đã nói qua, tu vi trận pháp chưa đến cấp năm thì tuyệt đối không luyện chế ra thiên thần khí!" lúc này Tần

Vũ đã hoàn toàn minh bạch.

Nếu tu vi trận pháp chưa tới cấp năm, hiệu quả *"Khải linh"* căn bản chưa đạt tới tiêu chuẩn của thiên thần khí.

Tiêu chuẩn của thiên thần khí .. có thể chấn phúc thiên thần chi lực một cách hữu hiệu!

Còn thần khí bình thường, truyền thần chi lực vào liền đạt được hiệu quả chấn phúc trọn vẹn nhưng truyền thiên thần chi lực vào thì tối đa chỉ tăng lực công kích lên một chút, hiệu quả chấn phúc lại bị yếu đi.

Trong đại điện luyện khí rộng lớn chỉ có hai tấm vân sàng màu bích ngọc, Tần Vũ lúc này mở mắt ra, các kim sắc quyển trục vốn đang lơ lửng trước mặt hoàn toàn biến mất.

"Chẳng trách nói luyện khí tông sư chân chính khẳng định là trận pháp tông sư, thì ra là như thế. Thuật Khải linh này tuy đơn giản nhất nhưng cũng khó nhất." Tần Vũ thầm than.

Đơn giản là ở trình tự.

Khó là ở trận pháp!

Ta có thể bố trí ra trận pháp không gian, lại vô pháp bố trí ngũ cấp, lục cấp, thất cấp bát cấp trận pháp." *Tần Vũ cười tự trào.*

Tần Vũ biết rất rõ tu vi trận pháp của mình.

Bố trí ra trận pháp không gian dựa vào không gian pháp tắc của vũ trụ của mình, không đại biểu cho việc hắn biết bố trí ngũ cấp, lục cấp trận pháp.

Bất quá, hiểu được cái trận pháp gần như hoàn mỹ này là đã đủ rồi.

"Án chiếu những gì Xa Hầu Viên tiền bối nói, Khải linh đạt mức cực trí chính là sự đồng đều hoàn mỹ đến mức cao nhất! Bát cấp trận pháp của ông đã rất đồng đều nhưng trận pháp *"Càn Khôn"* của mình chắc chắn đạt đến mức cao nhất. Các thuộc tính năng lượng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Quang minh, Hắc ám, Lôi điện đã đạt tới sự đồng đều hoàn mỹ."

Trên mặt Tần Vũ có một tia tiếu dung.

Điểm này quyết định… vũ khí do Tần Vũ luyện chế, toàn bộ đều dùng trận pháp *"Càn Khôn"* để thực hiện Khải linh.

Tần Vũ nhẹ nhàng bay khỏi vân sàng đến trung ương của Luyện Hỏa đại điện.

Luyện khí trước tiên là luyện "Khí phôi". *Tâm ý Tần Vũ vừa động, trong một góc của đại điện luyện khí xuất hiện một đống vật liệu, số vật liệu này lấy từ Mê Thần điện.*

Xa Hầu Viên trước đó đã chuẩn bị đầy đủ cho người kế thừa.

"Phương pháp luyện chế Khí phôi rất nhiều, đáo để ta phải luyện chế Khí phôi như thế nào đây?" *Tần Vũ nhíu mày, lúc này hắn nghĩ tới một câu nói của Xa Hầu Viên .. "*Muốn thành tân *"Tượng Thần"*, không thể chiếu theo biện pháp của tiền nhân, phải sáng tạo ra phương pháp luyện khí thích hợp nhất cho bản thân!"

Sáng tạo ra phương pháp luyện khí của mình?

Sáng tạo mới đâu có đơn giản như thế. Thần giới có vài luyện khí tông sư, ai cũng trải qua việc luyện khí hết lần này đến lần khác, cuối cùng mới tổng kết ra.

"Luyện khí trước rồi tổng kết sau, trước hết cứ thí nghiệm từng phương pháp của tiền nhân, sau đó từ từ nghiên cứu con

đường luyện khí của bản thân!"

Tần Vũ đưa ra quyết định!

Tâm ý vừa động, trong đống vật liệu ở góc đại điện luyện khí có bảy khối vật liệu bay đến trước Tần Vũ. Tần Vũ vươn một tay ra, trong Luyện Hỏa Thủ Hoàn lập tức bắn ra hai loại hỏa diễm – Hắc Sắc Thần Hỏa, Bạch Sắc Tịnh Hỏa.

Tần Vũ bắt đầu thí nghiệm luyện chế lần thứ nhất.

Phương pháp được chọn là của một cao thủ luyện khí phổ thông trong lịch sử thần giới .. "Toàn Lãng chi pháp".

Tần Vũ rất rõ, luyện khí tông sư của thần giới vô cùng ít, nguyên nhân chủ yếu nhất là tuyệt đại đa số cao thủ luyện khí thiên tài bị khốn ở cửa ải *"Khải linh"*.

Cho dù Khí phôi của bọn họ luyện chế có tốt đến mấy nhưng tu vi trận pháp không đủ cũng vô pháp luyện chế ra thiên thần khí. Luyện chế không ra thiên thần khí tức là không thể thành luyện khí tông sư.

"Toàn Lãng chi pháp" *tuy là là phương pháp luyện khí của một cao thủ luyện khí phổ thông.*

*Nhưng Tần Vũ lại có cảm giác loại phương pháp này trên phương diện "*Luyện chế Khí phôi*" có hiệu quả không kém hơn "*Thiên chuy bách luyện*" của "*Tượng thần*" Xa Hầu Viên bao nhiêu.*

*"*Toàn Lãng chi pháp*", "*Cửu Khúc hỏa luyện*", "*Khí Tuất pháp*"…*

Tần Vũ không ngừng thí nghiệm từng loại phương pháp kỳ lạ đặc biệt một, những phương pháp này mang lại cho Tần Vũ những thể nghiệm và lĩnh ngộ khác nhau, làm cho lĩnh ngộ của Tần Vũ về luyện

khí tiến bộ thần tốc.

*Tần Vũ toàn tâm toàn ý vào việc đó, vật liệu sử dụng của mỗi kiện vũ khí đều là vật liệu cấp thấp. Điều kiện tiên quyết thứ nhất của "*Khí phôi*" là vật liệu, vật liệu thiếu thốn căn bản không luyện chế ra được vũ khí tốt.*

*Nhưng đây chỉ là Tần Vũ dùng để "*thí nghiệm*".*

Lúc thần giới qua được hơn nghìn năm, khi Tần Vũ đang chuyên tâm nhất cho việc thí nghiệm, Tần Vũ lại phát hiện .. vật liệu phổ thông trong Mê Thần điện đã bị hắn dùng làm thí nghiệm hết.

Thần giới qua hơn nghìn năm.

*Bản thân Tần Vũ đã thí nghiệm bao lâu? Rất khó tính ra chính xác bởi vì mức cực hạn của thời gian gia tốc trong "*tân vũ trụ*" bây giờ đã đạt tới hơn năm nghìn lần.*

Luyện Hỏa điện chỗ Tần Vũ đang ở lúc này đang trong trạng thái cực hạn của thời gian gia tốc, thời gian không ngừng gia tốc. Có lẽ bản thân Tần Vũ đã thí nghiệm năm, sáu trăm vạn năm rồi.

*"*Vật liệu không đủ rồi? Làm sao bây giờ?*" Tần Vũ nhíu mày suy nghĩ.*

*Đột nhiên Tần Vũ bật cười: "*Ta quên mất, Đông cực thánh hoàng trước đây đã nhắn nhủ rồi, vật liệu không đủ thì có thể nói với ông ấy!*" Tần Vũ lập tức dùng tâm niệm truyền âm cho Thu Trọng Phục, sai Thu Trọng Phục tự mình đi nhận một lượng lớn vật liệu phổ thông.*

*"*Xem ra phải quay về Lam Huyền điện một chuyến rồi.*" Tần Vũ*

lẩm bẩm một mình.

"Ô?" Tần Vũ đột nhiên giật mình: "Ta đã đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần rồi?"

Mấy trăm vạn năm trước Tần Vũ hoàn toàn chìm đắm vào trong việc luyện khí, không chú ý tới việc mình đã đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần. Mấy trăm vạn năm nay, Hoa Liên phân thân của Tần Vũ một mực lĩnh ngộ không gian cảm ngộ do Tả Thu Mi lưu lại.

Qua mấy trăm vạn năm, một nửa không gian cảm ngộ mà Tần Vũ cấp khi xưa, Liên Hoa phân thân đã cảm ngộ được một phần hai.

Một phần hai của một nửa không gian cảm ngộ mà Tần Vũ cấp cho phân thân cũng chính là một phần tư không gian cảm ngộ Tả Thu Mi cấp cho Tần Vũ.

Tần Vũ, Lập nhi mỗi người có được một nửa cảm ngộ không gian pháp tắc của Tả Thu Mi.

Trên thực tế, Hoa Liên phân thân chỉ mới cảm ngộ được một phần tám của không gian pháp tắc.

Chỉ có một chút không gian pháp tắc như thế lại giúp Tần Vũ bước vào cánh cửa thượng bộ thiên thần. Từ điều này có thể thấy mới bước vào cảnh giới thượng bộ thiên thần và đỉnh điểm của thượng bộ thiên thần có sự chênh lệch rất lớn.

"Tốc độ lĩnh ngộ của Lập nhi chậm hơn phân thân của mình một chút, hiện tại còn đang ở đỉnh điểm của cảnh giới trung bộ thiên thần." *Tần Vũ nhìn Lập nhi một cái liền phán đoán ra ngay.*

Linh hồn và thân thể của Hoa Liên phân thân ngang với thượng bộ

thiên thần, tự nhiên tốc độ lĩnh ngộ cực kỳ nhanh.

"Không quấy rầy Lập nhi nữa." *Tần Vũ khẽ gật đầu sau đó toàn thân biến mất trong đại điện luyện khí.*

Trên đỉnh Đông Lam sơn.

Phân thân thanh bào của Tần Vũ đang tĩnh tọa, phân thân này một mực ngồi đây yên lặng cảm ngộ bộ phận không gian pháp tắc mà Tả Thu Mi lưu lại. Phân thân có lĩnh ngộ thì bản thể Tần Vũ tự nhiên cũng lĩnh ngộ.

Phân thân thanh bào của Tần Vũ đột nhiên mở mắt ra, lên tiếng nói: "Bản thể!"

Tần Vũ khẽ gật đầu, tâm ý vừa động, một luồng thất thải quang mang cuối cùng từ trong đầu liền bay thẳng ra dung nhập vào trong đầu của phân thân.

"Ngươi tiếp tục tu luyện đi." Tần Vũ nói xong toàn thân liền rời khỏi tân vũ trụ, quay về trong Mộc phủ.

Tần Vũ bây giờ không có thời gian nghiên cứu lĩnh ngộ không gian pháp tắc nên để cho phân thân làm thay.

Vì đạo luyện khí quá hao tốn thời gian, mấy trăm vạn năm nay bất quá Tần Vũ chỉ mới tích lũy được một số kinh nghiệm. Đương nhiên, hiện tại muốn Tần Vũ sáng tạo ra một phương pháp luyện khí thì Tần Vũ có thể làm được rồi.

Nhưng Tần Vũ lại tận lực cầu hoàn mỹ.

Tần Vũ quyết định, làm càng nhiều thí nghiệm thì càng tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Sau khi có thêm nhiều lĩnh ngộ mới sáng tạo ra một phương pháp luyện khí.

Trong một hoa viên phía sau Đông cực thánh hoàng điện, Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự đang tán chuyện với phu nhân của mình.

"Thánh hoàng bệ hạ, người của Lam Huyền điện đã tới lĩnh vật liệu luyện khí rồi."

Một nữ tử băng lãnh cao gầy cung kính nói: "Vật liệu tuyệt đại đa số là phổ thông, một bộ phận rất nhỏ trong đó quý trọng hơn một tí. Chỉ là, số lượng vô cùng lớn…"

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự lập tức vui mừng cười lớn.

"Ha ha, hắn cuối cùng cũng bắt đầu luyện khí rồi, tốt, tốt, số lượng càng lớn càng tốt. Cần nhiều vật liệu phổ thông, xem ra là đang thí nghiệm để tích lũy kinh nghiệm, vô cùng tốt. Một kẻ có tu vi trận pháp hơn cả Xa Hầu Viên đi luyện khí, rất đáng mong đợi." *Đông cực thánh hoàng rất cao hứng.*

Sắc mặt nữ tử băng lãnh cao gầy đó đột nhiên có chút lo âu: "Thánh hoàng bệ hạ, số lượng quá lớn, vật liệu phổ thông có trong kho chúng ta đã bị, bị lấy sạch rồi."

"Bị lấy sạch rồi?" *Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự ngạc nhiên:* "Tên Tần Vũ này, hắn.. hắn dùng hết sao?"

Tần Vũ lấy được một lượng lớn vật liệu về, sau đó cùng Khương Lan quay lại Mộc phủ, lại tiến nhập "tân vũ trụ" bắt đầu tiềm tu, bây giờ cực hạn thời gian gia tốc của tân vũ trụ đã đạt tới hơn năm ngàn lần, Tần Vũ có thời gian sung túc để thí nghiệm.

Trong đại điện luyện khí.

Tần Vũ lại bắt đầu luyện khí, vật liệu sung túc làm Tần Vũ không còn điều gì để lo ngại, không ngừng thí nghiệm. Trong biển thí nghiệm tập hợp kinh nghiệm và phương pháp của nhiều luyện khí cao thủ, một phương pháp luyện khí trước nay chưa có đã bắt đầu từ từ thành hình.

Thời gian trôi đi, Tần Vũ đang chìm đắm trong luyện khí lại không cảm giác được sự trôi qua của thời gian.

Trong đại điện luyện khí này không có lấy một kiện vũ khí. Vũ khí bao nhiêu năm nay Tần Vũ luyện chế ở đâu? Tuy thiếu vật liệu nhưng thuật *"Thối hỏa"* và *"Khải linh"* của Tần Vũ rất mạnh, vũ khí luyện chế ra cũng không đến nỗi vứt đi.

Bên ngoài Mê Thần điện, trên Đông Lam sơn.

Trong rừng của cả Đông Lam sơn, từng kiện từng kiện vũ khí phảng phất như tràn ngập mọi nơi, số lượng rất nhiều, tuyệt đối có thể dùng vạn làm đơn vị. Vũ khí yếu nhất đều là thần khí, thậm chí… có hạ phẩm thiên thần khí xuất hiện.

Những cái này là sản phẩm thực nghiệm của Tần Vũ!

Chương 553

Số Lượng Thiên Thần Khí Khủng Bố

Tiếng hô trầm thấp, kéo theo tiếng rèn rẹt như xé nát không gian vang lên dồn dập trong Luyện Hoả điện, loại âm thanh đó tuân theo một quy luật kỳ dị, cả không gian phảng phất như không ngừng chấn động theo âm thanh này.

"Cuối cùng cũng đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần rồi." Lập nhi mở mắt ra, trên mặt có nét tiếu dung điềm tĩnh. Lúc mở mắt ra, phản ứng đầu tiên của Lập nhi là nhìn sang bên cạnh.

Bên cạnh có một cái vân sàng khác, lúc nàng bắt đầu tu luyện, Tần Vũ cũng ngồi trên một cái vân sàng khác để tĩnh tu.

Nhưng lúc này trên vân sàng trống không.

Lần theo tiếng kêu có ẩn chứa quy luật đặc thù kia, Lập nhi quay đầu nhìn ra sau.

Ở trung ương của đại điện rộng lớn, Tần Vũ cởi trần, trên thân lã chã mồ hôi, mái tóc dài màu đen được buộc lại bằng một sợi dây đơn giản, trên tay Tần Vũ đang cầm một cái búa màu đen.

Khi một tay vung búa lên, không gian chung quanh cây búa hoàn toàn xoáy tròn, thậm chí có tiếng ngân như xé nát không gian, cả cây búa giống như một mũi khoan.

"Bồng!"

Búa đập xuống một cái bàn đá màu đen trước mặt Tần Vũ, trên bề mặt cái bàn này có một tầng khí lưu không ngừng bốc hơi, trên bàn có Hắc Sắc Thần Hoả, Bạch Sắc Tịnh Hoả, thậm chí có một ít Hư Vô Nghiệp Hoả hiếm hoi. Những hoả diễm này không ngừng

bốc lên.

Đồng thời có mấy chục loại vật liệu đặt trên bàn.

"Ô?" Lập nhi đột nhiên phát hiện ra điểm quỷ dị.

Vô luận là hoả diễm hay mấy chục loại vật liệu đó đều cách mặt bàn một phân, căn bản không hoàn toàn tiếp xúc với mặt bàn.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"…

Trong chớp mắt Lập nhi hoàn toàn bị hấp dẫn bởi thần thái của Tần Vũ lúc luyện khí, sự chú ý của Tần Vũ hoàn toàn đặt vào việc luyện khí, mỗi búa đập lên vật liệu rất đều đặn. Mỗi búa của Tần Vũ đều có bảy đạo hoặc là tám đạo, ngẫu nhiên còn có chín đạo gió xoáy bay ra.

Những cơn gió xoáy đó cuốn các vật liệu xoay tròn, phát ra tiếng kêu quỷ dị.

Tần Vũ vung búa có lúc thì như chớp giật mạnh mẽ, có khi như gió nhẹ phớt qua, có lúc lại nhẹ nhàng như mưa xuân… chỉ nhìn Tần Vũ vung búa đã cảm thấy một dạng hưởng thụ mỹ diệu.

"Đây là luyện khí ư?" Trong lòng Lập nhi bắt đầu chấn động. Lập nhi không phải chưa thấy luyện khí, nhưng luyện khí đem lại cảm giác mỹ diệu tự nhiên như thế này thì rất hiếm.

Cây búa trong tay Tần Vũ mỗi lần đập xuống đều phát ra gió xoáy.

Hắc Sắc Thần Hoả, Bạch Sắc Tịnh Hoả, Hư Vô Nghiệp Hoả giống như những con cừu thần phục theo sự khống chế của Tần Vũ mà bỏ qua hoặc bao phủ một nhóm nhỏ vật liệu.

Tốc độ vung búa của Tần Vũ rất khó phán đoán.

Có lúc thì một hơi thở một búa, nhưng có lúc chỉ một sát na lại

cả vạn búa. Những cơn gió xoáy tựa hồ như làm tê liệt không gian không ngừng bay ra, làm khí lưu trên mặt bàn không ngừng bốc hơi.

Hình bóng Tần Vũ lúc ẩn lúc hiện trong khí lưu bốc hơi.

Trong không khí khô ráo lại thêm cảnh vung búa hoàn mỹ tự nhiên này, Lập nhi đứng xem hơn mười ngày mới thấy Tần Vũ ngừng lại lần đầu tiên.

Vào lúc này một thanh trường kiếm ưu nhã, nhìn bề ngoài thì đã hoàn thành, nhưng cao thủ luyện khí lại biết rõ lúc này mới chỉ là thành tựu bước đầu của *"Khí phôi"* mà thôi.

Tần Vũ hất tay.

"Hô…" một trận gió nổi lên, bên cạnh bàn đột nhiên nổi lên hai đám bong bóng nước, một đám là Nhất Nguyên Trọng Thuỷ, một đám là Kim Nguyên Trọng Thuỷ.

Thanh trường kiếm bay vào giữa hai đám bong bóng nước, mỗi đám bắn ra một luồng nước giống như song long hí châu. Hai dòng nước nhẹ nhàng phủ lấy thanh trường kiếm.

Vào lúc này Tần Vũ nhắm mắt lại.

Cả không gian hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh nước chảy, ngay cả Lập nhi cũng nín thở vì cảnh này. Khoảng một tuần trà sau.

Miệng Tần Vũ đột nhiên nở nụ cười.

Chung quanh thanh trường kiếm đột nhiên xuất hiện một tầng ngăn cách, trực tiếp ngăn cách Kim Nguyên Trọng Thuỷ và Nhất Nguyên Trọng Thuỷ đang bao trùm, một thanh trường kiếm xanh nhạt cứ thế trôi bồng bềnh đến trước mặt Tần Vũ.

Thối hoả đã thành công!

Hai tay Tần Vũ giống như đánh đàn, nhẹ nhàng chạm vào thanh trường kiếm xanh nhạt mấy lần, mỗi lần đều có một đạo quang mang xanh lục thấm vào trong.

Chỉ thấy cả thanh trường kiếm xanh nhạt hoàn toàn bị một đoàn quang mang xanh lục mềm mại bao trùm, sau đó đoàn quang mang xanh lục dung nhập vào thân kiếm, một đạo ánh sáng màu xanh nổi trên bề mặt trường kiếm không ngừng lưu chuyển, cuối cùng từ từ biến mất.

"Ông…"

Một tiếng ngân trong trẻo vang lên từ thanh trường kiếm xanh nhạt.

"Cuối cùng đã thành công." Lập nhi đến lúc này mới dám thở ra, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhìn quá trình luyện khí của Tần Vũ cô đã cảm thấy tim đập rộn.

Tần Vũ xoay người lại mỉm cười nhìn Lập nhi.

"Lập nhi, muội đúng là nữ thần may mắn của ta. Lần luyện khí này là thành tựu cao nhất của ta trong một ngàn vạn năm gần đây!"

Mặt Tần Vũ tràn đầy tự hào: "Thanh trường kiếm xanh lục này huynh mất gần một năm mới luyện chế thành công. Thanh trường kiếm xanh lục này chỉ dùng toàn là vật liệu phổ thông, nhưng huynh thực hiện các giai đoạn *"Khí phôi"*, "Thối hoả*", "*Khải linh*"* *đều gần như hoàn mỹ, vì thế… nó là một kiện trung phẩm thiên thần khí!"*

Lập nhi trợn tròn đôi mắt xinh đẹp nhìn Tần Vũ khó tin: *"Tần Vũ đại ca, huynh nói, huynh nói huynh sử dụng vật liệu phổ thông luyện chế ra một kiện trung phẩm thiên thần khí?"*

Vật liệu phổ thông tuy nói là phổ thông nhưng thực ra cũng không phổ thông. Những vật liệu này do ở trong mắt các thiên thần cao thủ được xem là phổ thông mà thôi, đối với thần nhân bình thường còn được cho là vật liệu quý báu.

Vật liệu phổ thông nếu trong tay một luyện khí sư bình thường khẳng định chỉ luyện chế được thần khí mà thôi.

Còn đối với luyện khí tông sư, dù là vật bình thường cũng có thể có năng lực kỳ diệu nhưng bị hạn chế bởi vật liệu nên bình thường tối đa đạt được hạ phẩm thiên thần khí đã là phi thường rồi.

Nhưng Tần Vũ dùng vật liệu phổ thông lại luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí.

"Tần Vũ đại ca, huynh đúng là sử dụng vật liệu phổ thông sao? Điều này muội thật không dám tưởng tượng. Trung phẩm thiên thần khí trân quý như thế mà huynh lại chỉ dùng những vật liệu phổ thông." Mặt Lập nhi đỏ bừng đầy kích động, nàng không thể nào tin nổi.

Nghe những lời tán dương của Lập nhi, trong lòng Tần Vũ rất vui vẻ.

"Kỳ thực đây là lần duy nhất trong một gần một ngàn vạn năm nay huynh dùng vật liệu phổ thông luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí." Tần Vũ nói có chút xấu hổ, gần một ngàn vạn năm mới có được lần thành công cao nhất này liền bị Lập nhi nhìn thấy. Lập nhi tán dương như thế đích xác làm Tần Vũ có chút xấu hổ.

"Lập nhi, kiện trung phẩm thiên thần khí này tuy không quý báu mấy nhưng huynh chế tạo nó bằng vật liệu phổ thông, huynh cũng cảm giác được đây là một đỉnh điểm của huynh, trạng thái mỹ diệu khi luyện khí như vừa nãy sau này muốn bước vào cũng rất khó. Kiện trung phẩm thiên thần khí này huynh tặng muội. Hy vọng muội không chê." Tần Vũ trịnh trọng nâng thanh trường kiếm xanh nhạt tặng

cho Lập nhi.

Luyện khí cần có may mắn. Không ít luyện khí tông sư cả ức vạn năm mới có một tác phẩm tự hào nhất.

Ví như *"Tượng Thần"* Xa Hầu Viên.

Thực lực luyện khí của *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên rất mạnh, nhưng bao nhiêu năm không dùng hồng mông linh khí luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí cũng chỉ có duy nhất kiện Tàn tuyết có thể ngang với nhị lưu hồng mông linh bảo, còn các thượng phẩm thiên thần khí còn lại cũng chỉ cùng cấp với tam lưu hồng mông linh bảo.

Dùng vật liệu phổ thông luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí.

Đây cũng có thể xem là một đỉnh điểm của Tần Vũ, còn sau này có cao hơn hay không thì bản thân Tần Vũ cũng không tự tin hơn.

"Thanh kiếm này, gọi là..." Lập nhi trầm ngâm một lúc, sau đó cười tươi rói nói: *"Gọi là Lưu Tinh mộng."*

"Lưu Tinh mộng?" Tần Vũ khẽ run.

Nghe thấy cái tên này Tần Vũ không khỏi nhớ lại lúc thiếu niên, nhìn thấy lưu tinh bay qua bầu trời, bản thân mơ được như lưu tinh.

"Tốt. Gọi là Lưu Tinh mộng." Tần Vũ tươi cười.

Tần Vũ kinh ngạc nói: *"Không tưởng được mức cực hạn của thời gian gia tốc trong vũ trụ này đã đạt tới hơn tám ngàn lần, tốc độ tiến bộ nhanh thật."*

Tần Vũ biết rằng từ lần đi ra ngoài trước đó đến nay thì bên

ngoài đã được gần ngàn năm.

"Hơn tám ngàn lần? Chúng ta tu luyện trong này gần ngàn vạn năm, bên ngoài mới bao lâu nhỉ?" Lập nhi hiếu kỳ hỏi. Lúc mới vào thời gian gia tốc cực hạn của vũ trụ bất quá chỉ hơn hai ngàn lần mà thôi.

"Bên ngoài hơn hai ngàn năm rồi." Tần Vũ gật đầu nói.

Thời gian hơn hai ngàn năm, nhưng trên thực tế trong vũ trụ của Tần Vũ đã qua gần một ngàn vạn năm. Đối với kỹ thuật luyện khí của huynh Tần Vũ đã rất tự tin.

Tuy luyện khí không thể luôn luôn đạt tới đỉnh điểm, nhưng với kỹ thuật bây giờ, sử dụng vật liệu trân quý luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí, Tần Vũ hoàn toàn nắm chắc.

Luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí được xem là cơ sở của luyện khí tông sư.

"Ô? Tần Vũ đại ca, đã gần một ngàn vạn năm rồi, trong thời gian đó những vũ khí huynh luyện chế ra đâu rồi? Ở chỗ nào thế?" Lập nhi nghi hoặc nhìn bốn phương tám hướng nhưng trong đại điện luyện khí rộng lớn căn bản không có vũ khí gì cả.

"Muốn xem thì đi theo huynh!" Tần Vũ mỉm cười nắm lấy tay Lập nhi.

Thuấn di!

Hai người Tần Vũ, Lập nhi đứng lơ lửng trên không trung của tân Đông Lam sơn, lúc này trên người Tần Vũ đã vận hắc sắc trường bào đang phất phơ trong gió, có lúc trường bào lật lên để lộ bộ ngực trần của Tần Vũ, Lập nhi thì đang dựa vào người Tần Vũ.

"Nhìn thấy chưa?" Tần Vũ chỉ.

Đông Lam sơn đồi núi liên miên chiếm diện tích rất rộng, trên bề mặt Đông Lam sơn là rừng rậm. Lập nhi quan sát kỹ lưỡng mới nhìn thấu qua tán cây thấy một kiệnvũ khí nằm trên mặt cỏ dày.

Trong những nơi như đám cỏ tạp dày, ao hồ các thứ đích xác rất khó nhìn xuyên. Tần Vũ tâm ý vừa động.

Chỉ thấy vô số kiện vũ khí dày đặc từ các nơi trong rừng của Đông Lam sơn bay ra sau đó lơ lửng trên không. Trên bề mặt cả Đông Lam sơn phảng phất như phảng phất như có một tấm màn đen che kín do vô số vũ khí hợp thành.

"Tổng cộng hơn ba ngàn vạn kiện vũ khí, trong đó tuyệt đại bộ phận là thần khí, còn có hơn trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí." Tần Vũ mỉm cười nói.

Hơn một trăn vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí!

"A!" Lập nhi sợ hãi bụm miệng.

Hạ phẩm thiên thần khí của cả thần giới cộng lại cũng chưa chắc được hơn trăm vạn kiện.

"Sao, sao lại có thể? Tần Vũ đại ca, huynh nói hơn một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí?" Lập nhi hoàn toàn bị con số này làm chấn động đến ngây ngốc.

Sinh ra tại Khương gia trong tám đại thần tộc, Lập nhi vô cùng rõ sự trân quý của thiên thần khí. Dù là hạ phẩm thiên thần khí, trong kho của Khương gia cũng chỉ có vài ngàn kiện mà thôi.

Nhưng số hạ phẩm thiên thần khí của một huynh Tần Vũ lại vượt hơn cả con số của cả thần giới!

"Muội không tin ư?" Tần Vũ cười nhìn Lập nhi.

Lập nhi nhìn tấm *"Màn trời"* cấu thành bởi một tầng vũ khí dày

đặc che phủ trời đất. Cô có thể không tin sao?

"Lập nhi, muội có biết một luyện khí tông sư bình thường luyện khí cần bao lâu thời gian không?" Tần Vũ cười hỏi, Tần Vũ rất rõ nguyên nhân vì sao thiên thần khí của thần giới lại ít như thế.

Lập nhi chau mày trầm ngâm một lúc rồi nói: *"Ân, Bắc cực Phiêu Tuyết thành nhà muội tuy không có luyện khí tông sư nhưng muội cũng biết, một kiện thiên thần khí cần phải mất thời gian cả ngàn năm, thậm chí vạn năm. Nhưng mà, Tần Vũ đại ca, huynh luyện khí…"*

"Đúng, thời gian huynh luyện khí ngắn hơn bọn họ nhiều, huynh chỉ cần chưa tới một năm!"

Tần Vũ gật đầu nói: "Đối với huynh mà nói, trong ba bước *"Khí phôi"*, "Thối hoả*" và "*Khải linh*" thì bước tiêu tốn thời gian nhiều nhất là luyện chế khí phôi, còn các luyện khí tông sư khác hao tốn thời gian nhiều nhất là ở bước "*Khải linh*".*

*"*Khải linh?*" Lập nhi giật huynh.*

*"*Khải linh phụ thuộc vào trận pháp. Tại thần giới chỉ có ngũ cấp trận pháp, lục cấp trận pháp mới có thể biến một kiện vũ khí thành thiên thần khí!*"*

*Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tự tin: "*Nhưng mà từ nhất cấp trận pháp đến lục cấp trận pháp thì càng ngày càng phức tạp. Trình độ phức tạp của một ngũ cấp trận pháp hay lục cấp trận pháp, chỉ ghi lại thôi cũng đã mất vài cuốn kim sắc quyển trục!*"*

*"*Muốn bố trí một ngũ cấp trận pháp hay lục cấp trận pháp trên một kiện vũ khí nhỏ nhoi cần phải vô cùng cẩn thận, nếu có sơ suất là xôi hỏng bỏng không. Vì thế bọn họ thực hiện rất chậm

chạp trong thời gian dài, hơn nữa trong quá trình thực hiện cũng không thể để bị bất cứ ảnh hưởng nào." *Tần Vũ giải thích kỹ càng.*

Tần Vũ hiểu rõ.

Tứ cấp trận pháp đến ngũ cấp trận pháp là một khoảng cách cực lớn, trình độ phức tạp tăng lên vài chục đến cả trăm lần, còn lục cấp trận pháp có thể nói là phức tạp đến cực hạn, còn khủng bố hơn.

Cả thần giới số người biết thi triển lục cấp trận pháp chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Một lần bố trí lục cấp trận pháp là một lần phải chịu đựng sự hành hạ linh hồn! Luyện khí tông sư rất ít khi ra tay. Lúc bọn họ ra tay phải sử dụng vật liệu trân quý, nhưng vật liệu trân quý cực kỳ ít ỏi, bọn họ có thể luyện chế ra bao nhiêu kiện thiên thần khí?"

"Về mặt trận pháp có thể biến phức tạp thành đơn giản chỉ có Tượng thần và huynh!" *Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tiếu dung.*

"Hơn nữa, luận hiệu quả *"Khải linh"* thì lục cấp trận pháp còn lâu mới bằng trận pháp *"Càn Khôn"* của huynh. Nếu luận đẳng cấp, chắc chắn phải là cửu cấp!" Tần Vũ tuyệt đối tự tin.

Đẳng cấp của trận pháp *"Càn Khôn"* vượt xa lục cấp trận pháp.

Tốc độ bố trí càng không thể so sánh được.

Nếu dùng lục cấp trận pháp, xác suất dùng vật liệu phổ thông để luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí cũng giống như Tần Vũ dùng vật liệu phổ thông luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí.

Tần Vũ luyện chế hơn một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí mới có một lần đạt tới đỉnh điểm, dùng vật liệu phổ thông luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí.

"Lập nhi, luyện khí tông sư nếu toàn tâm toàn ý trong tình huống bình thường có thể dùng vật liệu phổ thông luyện chết ra thượng phẩm thần khí, rất hiếm khi có được một kiện hạ phẩm thiên thần khí. Tiêu hao nhiều tinh lực như thế cuối cùng còn có khả năng chỉ là thần khí, bọn họ có chịu làm không?" *Tần Vũ cười hỏi.*

*"*Không chịu." *Lập nhi đặt huynh vào vị trí của luyện khí tông sư để suy nghĩ, lắc đầu nói.*

*"*Vì thế trong những kim sắc quyển trục mà Đông cực thánh hoàng cấp cho huynh hầu hết đều công nhận vật liệu là điều kiện tiên quyết quyết định *"Khí phôi"*. Khí phôi là một điểm quyết định quan trọng nhất của vũ khí! Bọn họ cho rằng vật liệu phổ thông không thể luyện chế ra thiên thần khí, vì thế luyện khí tông sư ra tay chỉ sử dụng vật liệu trân quý."

*Tần Vũ cười nhẹ nói: "*Nhưng mà vật liệu trân quý ở thần giới rất ít ỏi, đó là nguyên nhân gây nên sự hiếm hoi của thiên thần khí!"

Lập nhi gật đầu hiểu rõ.

Thế gian này cũng chỉ có một người biến thái như Tần Vũ, có thể dùng cửu cấp trận pháp *"Càn Khôn"* để thực hiện *"Khải linh"*, chỉ dùng vật liệu phổ thông đã đủ để luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí.

Tần Vũ cũng rất rõ.

Bản thân dùng vật liệu phổ thông có lẽ cũng chỉ luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí, còn trung phẩm thiên thần khí cũng chỉ có khi nào đó năng lực bạo phát đạt tới đỉnh điểm mới làm nên chuyện đáng kiêu ngạo.

"Nhưng đây là hơn một trăm vạn kiện thiên thần khí đó." *Lập nhi vẫn cảm thấy tim đập thình thịch như trước.*

Thiên thần khí, lại còn là hơn một trăm vạn kiện! Tuy chỉ là hạ phẩm thiên thần khí nhưng chỉ với con số hơn một trăm vạn đã vô cùng kinh nhân.

"Gần ngàn vạn năm nay phương pháp luyện khí *"Cửu toàn liệt không"* của huynh đã từ từ hoàn thiện rồi, có lẽ một ngày nào đó huynh sẽ không sử dụng vật liệu phổ thông nữa. Huynh phải khiêu chiến với thượng phẩm thiên thần khí, không biết là… huynh có được như *"Tượng thần"* không nữa, luyện chế ra một kiện thiên thần khí ngang với *"Tàn Tuyết"*." Tần Vũ nhẹ giọng nói.

Lập nhi ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, lại cảm thấy Tần Vũ lúc này có một loại mị lực. Lập nhi nhìn tấm *"Màn trời"*dày đặc do vô số vũ khí hợp thành che phủ trời đất, nhẹ giọng nói: "Tần Vũ đại ca, muội tin rằng huynh nhất định sẽ thành tân Tượng thần, thậm chí còn lợi hại hơn!"

Chương 554

“tàn Tuyết” Chung Thành

Trong lúc Tần Vũ và Lập nhi yên tĩnh tu luyện trong tân vũ trụ thì chủ nhân của Đông cực Huyễn Kim sơn … Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự lại có chút phiền não.

Trong thư phòng của Hoàng Phủ Ngự ở Đông cực thánh hoàng điện.

"Bệ hạ, mấy ngày nay thiếp thấy chàng cứ buồn rầu lo lắng, tại sao thê? Có chuyện gì khó giải quyết sao, mấy ngày trước còn thấy chàng cao hứng vì Lam Huyền điện chủ bắt đầu luyện khí cơ mà." Phu nhân của Đông cực thánh hoàng đi vào thư phòng nhẹ nhàng hỏi.

Hoàng Phủ Ngự ngồi trước bàn, bất lực lắc đầu nói: *"Như Ngạn, nàng chắc cũng biết Tần Vũ lên làm Lam Huyền điện điện chủ nhưng ta chỉ mới tặng có một số quyển trục mà thôi chứ."*

Thường Như Ngạn khẽ gật đầu: *"Đúng, chỉ mới tặng một số quyển trụ, trong lòng muội có cảm giác là lễ vật hơi ít."*

Một trong bốn đại điện chủ, địa vị này tôn quý đến mức nào?

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự ít nhất cũng phải tặng Tần Vũ một số đồ trân quý, ví như… thượng phẩm thiên thần khí!

"Án chiếu theo quy của của Đông cực Huyễn Kim sơn chúng ta, thượng bộ thiên thần bình thường chỉ cần lập được đại công sẽ được tặng một kiện thượng phẩm thiên thần khí. Nhưng Tần Vũ là Lam Huyền điện điện chủ, địa vị tôn sùng, án theo đạo lý thì lúc hắn làm điện chủ ta phải tặng hắn thượng phẩm thiên thần khí." Hoàng Phủ Ngự lên tiếng.

Phu nhân *"Như Ngạn"* gật đầu: *"Vậy vì sao bệ hạ không tặng?"*

"Không phải ta không muốn, nhưng mà trong kho của hoàng thành chúng ta chẳng còn lấy một kiện." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nói với vẻ bất lực.

Thượng phẩm thiên thần khí đâu dễ luyện chế.

"Trung phẩm thiên thần khí, hạ phẩm thiên thần khí đều có một số trong kho, nhưng ta sao có thể tặng Lam Huyền điện chủ một kiện trung phẩm thiên thần khí được?" Hoàng Phủ Ngự lắc đầu cười khổ.

Phu nhân Như Ngạn gật đầu tán đồng, sau đó an ủi: *"Bệ hạ, trường tỷ thí giành chức điện chủ đó chàng cũng thấy rồi, Tần Vũ tuyệt không thiếu thượng phẩm thiên thần khí."*

"Hắn có thượng phẩm thiên thần khí không phải lý do để ta không tặng thượng phẩm thiên thần khí." Hoàng Phủ Ngự lắc đầu than.

"Tần Vũ có thượng phẩm thiên thần khi, còn có trận pháp phi thường kia nữa, sau lưng khẳng định có một cao thủ rất lợi hại." Như Ngạn nói.

Hoàng Phủ Ngự gượng cười nói: *"Tạm thời không nói chuyện đó nữa, ta muốn tặng thượng phẩm thiên thần khí cho Tần Vũ nhưng mà không có."*

"Mấy ngày trước một bộ hạ lão thành của ta, thành chủ Loạn Vũ thành mang tới rất nhiều trân bảo, hy vọng có thể đổi lấy một kiện thượng phẩm thiên thần khí. Nhưng mà ta… ài!" Hoàng Phủ Ngự thở dài bất lực.

Như Ngạn đã rõ.

Những thành chủ như của Loạn Vũ thành, Uý Trì thành đều là bộ hạ lão thành của Hoàng Phủ Ngự, đều là những thần tử có công lao to lớn trong trận đại chiến khoáng thế sáu nghìn ức vạn năm

trước.

Hoàng Phủ Ngự đối đãi các bộ hạ lão thành này rất tốt, để cho bọn họ đảm nhiệm vị trí thành chủ.

Lần này thành chủ Loạn Vũ thành mang theo nhiều trân bảo chỉ để đổi lấy một kiện thượng phẩm thiên thần khí. Luận giá trị thì những trân bảo thành chủ Loạn Vũ thành mang tới tuyệt đối ngang với thượng phẩm thiên thần khí, chỉ là thượng phẩm thiên thần khí quá hiếm hoi, có tiền cũng không mua được.

"Đối diện với thỉnh cầu của bộ hạ lão thành ta không nỡ từ chối, nhưng ta lại không có thượng phẩm thiên thần khí, ta không biết ăn nói thế nào với bộ hạ. Ta đường đường là thánh hoàng mà không tìm ra được một kiện thiên thần khí?" Hoàng Phủ Ngự có chút lo âu.

Nhứ Ngạn hoàn toàn minh bạch sự khổ não của chồng mình.

"Bệ hạ, chàng trả lời ông ấy sao đây?" Nhứ Ngạn truy vấn.

Hoàng Phủ Ngự áy náy nói: *"Ta không nỡ từ chối, vì thế lúc đó ta đáp ứng, ta nói là… vài ngày nữa ta sẽ sai người đem một kiện thượng phẩm thiên thần khí tặng cho ông ấy."*

"Chàng đã đáp ứng?" Nhứ Ngạn hơi ngạc nhiên.

"Bệ hạ, chàng đang khổ não chuyện này ư?" Ngứ Ngạn truy vấn.

Hoàng Phủ Ngự lắc đầu nói: *"Điều làm ta khổ não không phải là chuyện này, ta đáp ứng thành chủ Loạn Vũ thành tự nhiên có cơ sở, ta đã sai người tới Lôi Phạt thành mời luyện khí tông sư "Âu Nghiệp Tử" rồi."*

"Âu Nghiệp Tử?" Nhứ Ngạn khẽ gật đầu: *"Cả thần giới người có thể luyện chế thượng phẩm thiên thần khí cũng chỉ có ba vị tông sư."*

Ba đại tông sư luyện khí của thần giới.

Người đứng đầu có thực lực luyện khí lợi hại nhất là *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên, cũng là người duy nhất có tư cách được xưng là *"Tượng Thần"*.

Người đứng thứ hai, thứ ba có thực lực luyện khí không phân cao thấp là *"Âu Nghiệp Tử"* và *"Đoan Mộc Phong"*.

Âu Nghiệp Tử là người của Lôi Phạt thành, còn Đoan Mộc Phong chính là tử đệ trực hệ của Nam cực Kính Quang thành, chính là em ruột của Minh Ngọc điện điện chủ *"Đoan Mộc Ngọc"*.

"Vì sao bệ hạ còn khổ não? Không lẽ Lôi Phạt thành không nể mặt?" Như Ngạn gặng hỏi.

"Không, Lôi Phạt thành không phải không nể mặt, chỉ là… điều kiện mà Âu Nghiệp Tử đề xuất quá cao đi."

Hoàng Phủ Ngự hừ lạnh một tiếng: *"Từ khi Xa Hầu Viên thất tung, điều kiện để luyện khí cho người khác của hai tên Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong này lại tăng lên gấp mười lần. Không quản là ai cũng đều như thế, thật là… quá đáng mà!"*

Như Ngạn gật đầu: *"Xa Hầu Viên luyện khí cho người khác đưa ra điều kiện rất thấp. Thấp hơn hai người Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong nhiều."*

Bất kể là Hoàng Phủ Ngự hay Như Ngạn đều không rõ.

Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong đều có tu vi trận pháp là lục cấp cảnh giới. Bọn họ bố trí trận pháp vô cùng phức tạp, vô cùng hao tổn tâm lực.

Còn Tượng thần Xa Hầu Viên thì sao?

Xa Hầu Viên có thể bố trí ra bát cấp trận pháp, bát cấp trận pháp tuy không đơn giản bằng *"Càn Khôn"* trận pháp của Tần Vũ nhưng cũng không thua kém nhiều, có thể bố trí một lúc là xong.

Xa Hầu Viên luyện khí hao phí ít tinh lực đương nhiên giá cả đưa ra thấp.

Xa Hầu Viên luyện khí chất lượng cao, đòi giá thấp, điều này làm cho *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên năm xưa được hoan nghênh vô cùng, đại danh của Mê Thần điện truyền khắp thần giới, còn hai đại tông sư luyện khí còn lại thì chìm nghỉm.

Nhưng hiện tại Xa Hầu Viên đã thất tung.

Hai người Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong lập tức tăng giá, bất kể là ai hai người bọn họ đều đưa ra giá cả không chênh lệch nhau mấy. Với hậu phương vững chắc của bọn họ cũng chẳng sợ đắc tội với ai.

"Ta chuẩn bị để Âu Nghiệp Tử luyện chế ba kiện thượng phẩm thiên thần khí, nhưng muốn luyện chế ba kiện thượng phẩm thiên thần khí thì điều kiện mà ông ta đòi làm ta cũng cảm thấy xót." Hoàng Phủ Ngự …

Đông cực Huyễn Kim sơn của mình không có luyện khí tông sư nên phải chịu khuất tất.

"Không chịu được cũng phải chịu, dù gì thì hiện tại cũng chỉ có Âu Nghiệp Tử và Đoan Mộc Phong có năng lực luyện chế thượng phẩm thiên thần khí." Như Ngạn bất lực nói.

Trong trò chơi luyện khí này không phải cứ có thực lực mạnh là hữu dụng.

Dù là thần vương cao thủ, tối đa chỉ có thể luyện chế ra không gian thần khí, còn vũ khí thượng phẩm thiên thần khí thì bọn họ không thể luyện chế.

"Thật không biết Xa Hầu Viên đáo để đã đi đâu mà đến cả ta cũng không tra ra được." Hoàng Phủ Ngự trong lòng bất lực.

Ông thật sự rất lưu luyến khi xưa, chỉ cần bỏ ra một cái giá không lớn lắm đã có thể nhờ Xa Hầu Viên giúp đỡ luyện chế thiên thần khí. Đáng tiếc những ngày đó đã qua đi không trở lại."

"Năm đó vì sao không nhờ Xa Hầu Viên giúp luyện chế nhiều thiên thần khí nhỉ?" *Hoàng Phủ Ngự thầm hối hận.*

"Bệ hạ, Lam Huyền điện điện chủ của chúng ta về tu vi trận pháp còn cao hơn hai người Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong. Nếu hắn nghiên cứu thì sẽ có một ngày thành luyện khí tông sư, chàng đừng để ý nữa." *Như Ngạn khuyên.*

Hoàng Phủ Ngự khẽ gật đầu.

"Cũng chỉ biết đợi thôi, nhưng để thành một luyện khí tông sư cần thời gian vô cùng, vô cùng dài, dù hắn là thiên tài ít nhất cũng cần một ức năm đó." *Hoàng Phủ Ngự bất lực nói.*

Hoàng Phủ Ngự không rõ, Tần Vũ luyện khí trong tân vũ trụ của hắn, đối với các dạng tình huống trong luyện khí đều nắm rất rõ, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn, một ngàn vạn năm thì đã có thực lực luyện chế thượng phẩm thiên thần khí.

"A, đúng rồi, lần này Âu Nghiệp Tử đến Đông cực Huyễn Kim sơn chúng ta luyện khí, cơ hội hiếm có, nhất định phải để Tần Vũ ở bên cạnh quan sát, điều này giúp ích cho việc Tần Vũ luyện khí." *Hoàng Phủ Ngự mắt sáng rỡ nói.*

Hoàng Phủ Ngự đặt mọi hy vọng về luyện khí lên Tần Vũ.

Đến bây giờ, Hoàng Phủ Ngự còn cho rằng Tần Vũ chỉ mới là con chim non trong nghiên cứu luyện khí.

"Đúng, loại cơ hội này rất hiếm có." *Mắt Nhứ Ngạn cũng sáng lên.*

"Ta lập tức sai người đi truyền lệnh." Hoàng Phủ Ngự lập tức quyết định.

Mệnh lệnh của Hoàng Phủ Ngự nhanh chóng truyền tới Lam Huyền điện. Phúc bá, Thu Trọng Phục của Lam Huyền điện sau khi nhận được tin lập tức dùng tâm niệm truyền âm cho Tần Vũ, báo lại việc này.

Trong tân vũ trụ, trên Tử Huyền tinh.

Tần Vũ vừa mới nói với Lập nhi về việc hơn trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí, trong lúc hai người đang bàn kế hoạch trong tương lai thì Tần Vũ nhận được truyền âm bằng tâm niệm.

"Luyện khí tông sư *"Âu Nghiệp Tử"?" Đầu óc Tần Vũ đầy mê hoặc, Tần Vũ tuyệt không biết gì về Âu Nghiệp Tử.*

"Lập nhi, muội có biết Âu Nghiệp Tử không?" *Tần Vũ hỏi Lập nhi đang ở bên cạnh.*

Mắt Lập nhi sáng lên: "Tần Vũ đại ca, huynh chưa nghe tới Âu Nghiệp Tử sao? Thần giới chỉ có ba người có thể luyện chế thượng phẩm thiên thần khí là Tượng thần Xa Hầu Viên cùng với Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong. Ba người này mới có tư cách được xưng là luyện khí tông sư."

"Chỉ là trong ba người này, trình độ luyện khí của Tượng thần Xa Hầu Viên cao nhất, bởi vì Xa Hầu Viên tiền bối là người duy nhất trong ba người luyện chế ra… nhất lưu hồng mông linh bảo, vì thế ông ấy được xưng là *"Tượng thần"!" Lập nhi nói đến đây trong mắt tràn đầy sùng kính.*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Chuyện Xa Hầu Viên luyện chế ra nhất lưu hồng mông linh bảo Tần Vũ cũng biết, nhất lưu hồng mông linh bảo là đỉnh điểm của Tượng thần Xa Hầu Viên.

Thế nên Xa Hầu Viên mới rời thần giới đi truy cầu cực hạn của luyện khí, muốn luyện chế ra "Thiên tôn linh bảo" *tối cao.*

"Đúng rồi, nhất lưu hồng mông linh bảo đó Xa Hầu tiền bối luyện chế cho ai thế?" *Tần Vũ hiếu kỳ hỏi. Hắn biết Xa Hầu Viên luyện chế một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo cho người khác nhưng luyện chế cho ai thì không rõ.*

Sắc mặt Lập nhi trở nên trịnh trọng: "Tu La thần vương, chưởng khống giả của Tu La hải!"

"Tu La thần vương?" *Trong đầu Tần Vũ hiện lên một số tư liệu về Tu La thần vương.*

Mười một đại thế lực của thần giới gồm tám đại thần tộc và ba thế lực của phi thăng giả. Trong ba đại thế lực của phi thăng giả này Tu La hải là mạnh nhất. Tu La thần vương có địa vị chí tôn, tuyệt đối không dưới tám đại thánh hoàng.

"Thực lực của Tu La thần vương đến cả tám đại thánh hoàng cũng đều e ngại. Từ khi Xa Hầu Viên luyện chế cho Tu La thần vương một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo thì bất cứ thần vương nào cũng không dám làm khó Xa Hầu Viên nữa." *Lập nhi cảm thán nói.*

Nhất lưu hồng mông linh bảo quá trân quý.

"Lập nhi, muội yên tâm, sẽ có một ngày huynh luyện chế ra nhất lưu hồng mông linh bảo." *Tần Vũ cười nói, Lập nhi đối diện với nhưng lời hào hùng của Tần Vũ cũng gật đầu, cô hoàn toàn tin tưởng Tần Vũ có thể làm được điều đó.*

Trong lòng Lập nhi, những gì Tần Vũ nói được sẽ làm được.

"Lập nhi, lần này Đông cực thánh hoàng ra lệnh cho huynh đi xem Âu Nghiệp Tử luyện khí, huynh không thể không đi. Vì thế…" *Tần Vũ áy náy nhìn Lập nhi.*

Tần Vũ không muốn rời Lập nhi, nhưng Lập nhi không thể xuất hiện ở Đông cực Huyễn Kim sơn được.

"Muội biết mà, huynh cứ đi đi." *Lập nhi cười an ủi,* "Không sao đâu, muội bế quan tu luyện, thời gian sẽ qua rất nhanh mà."

Tần Vũ khẽ gật đầu, hôn nhẹ lên trán Lập nhi, Lập nhi nhắm mắt lại.

"Ô? Chuyện gì thế, không lẽ…" *Tần Vũ khẽ run.*

"Sao thế? Tần Vũ đại ca?" *Lập nhi mở mắt ra nghi hoặc nhìn Tần Vũ.*

Tần Vũ cúi đầu mỉm cười với Lập nhi: "Không có gì, chuyện liên quan tới Tàn Tuyết thần thương thôi, muội đi tu luyện trước đi. Một lúc nữa huynh sẽ đi Đông cực Huyễn Kim sơn."

Tần Vũ nói rồi trực tiếp đi tới một nơi bên cạnh Đông Lam sơn.

Nơi này trên không lơ lửng một đoàn Huyền Hoàng chi khí, Tàn Tuyết thần thương đang lơ lửng trong đó. Mấy năm nay Tần Vũ không

chú ý, thì ra… Tàn Tuyết thần thương đã sớm ngừng hấp thu Huyền Hoàng chi khí.

Gần một ngàn vạn năm, Tàn Tuyết thần thương sớm đã hấp thu đến cực hạn rồi.

*"*Bản thể.*" Thanh bào Tần Vũ ở bên cạnh mở mắt ra, khom người nói với Tần Vũ.*

*Tần Vũ khẽ gật đầu: "*Không tưởng được Tàn Tuyết thần thương chỉ hấp thu được một thành của Huyền Hoàng chi khí thì không hấp thu thêm được nữa.*" Tần Vũ đưa tay ra, Tàn Tuyết thần thương liền bay vào tay.*

Tay cầm thương Tần Vũ liền có cảm giác không ai có thể chống lại mình.

Năm xưa Tàn Tuyết thần thương hấp thu chưa tới một phần ngàn Huyền Hoàng chi khí thì uy lực đã ngang với nhất lưu hồng mông linh bảo, bây giờ hấp thu một thành rồi thì uy lực đã đạt tới mức hãi nhân.

*"*Ngay cả thần vương liệu có dám đỡ một thương này của ta?*" nắm chặt Tàn Tuyết thần thương, Tần Vũ đầy hào khí.*

Tâm ý vừa động, Tàn Tuyết thần thương đã thu nhập vào trong thể nội.

*Khẽ gật đầu với phân thân, Tần Vũ ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nho nhỏ: "*Luyện khí tông sư Âu Nghiệp Tử ư? Ta muốn xem thử thực lực của vị luyện khí tông sư này như thế nào?"

Sau đó toàn thân Tần Vũ biến mất.

Chương 555

Kiến Nghị

Bắc cực Phiêu Tuyết thành, hoa tuyết bay bay. Tại Phiêu Tuyết thành này, để có thể sinh hoạt ở nơi đây, khẳng định phải là giới thượng tầng của thiên thần. Nơi đây vốn là thế giới dành riêng cho thiên thần cấp cao.

"Đại nhân, chúng ta đi sao? Chiêu thân còn chưa chính thức bắt đầu, nói không chừng..." Người trung niên dáng vẻ thuần phác cung kính hỏi thanh niên tuấn mỹ trước mặt.

Người trung niên hiểu rõ. Thanh niên tuấn mỹ trước mặt là hoàng tử Mộc Vũ Lâu của Đông Bắc Lâm Hải chi thành trong tám đại thánh địa. Ở Lâm Hải chi thành cũng rất nổi tiếng, Mộc Vũ Lâu có tu vi trung bộ thiên thần, hơn nữa về đạo luyện khí cũng có chút thành tựu, đã có khả năng luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí.

Mộc Vũ Lâu hướng mắt nhìn về hoàng thành cách đó không xa một cái rồi bình thản nói: *"Không nên mơ mộng viển vông, người truy cầu công chúa của Phiêu Tuyết thành quá nhiều đi. Đem so với những người như Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển thì ta còn thua xa."*..

Mộc Vũ Lâu nói rồi quả quyết xoay người bước đi.

Người trung niên liền đi theo đằng sau Mộc Vũ Lâu không dám nói gì nữa, Mộc Vũ Lâu cứ yên lặng bước đi. Lần này hắn bỏ đi căn bản không báo cho người nào ở Phiêu Tuyết thành, lúc đi đến trước cửa Mộc phủ Mộc Vũ Lâu đứng lại.

"Đại nhân?" Người trung niên lên tiếng.

Mục quang của Mộc Vũ Lâu ngừng ở cửa lớn Mộc phủ:

"Khương Lập đang ở trong Mộc phủ nhỉ, đáng tiếc Khương Lập không thuộc về ta." Mộc Vũ Lâu khẽ thở dài rồi bỏ đi.

Trong mắt thần nhân thì thiên thần cao cao tại thượng, trong mắt thiên thần bình thường thì Mộc Vũ Lâu là người có thực lực, địa vị cao, đúng là đại nhân vật.

Nhưng trong lần chiêu thân tranh đoạt *"Lập nhi"* này, ngay cả Mộc Vũ Lâu cũng không thể không lén bỏ đi, có tư cách để chân chính tranh đoạt *"Khương Lập"* cần phải có thực lực và địa vị, thiếu bất cứ cái nào cũng không được.

Đều phải là loại nhân vật gần với thần vương!

Lúc này ở trong Mộc phủ.

Tần Vũ vừa từ tân vũ trụ của mình đi ra, vừa đi ra Khương Lan liền phát hiện ra Tần Vũ, hai người gặp nhau trong đình viện.

"Lan thúc, Đông cực thánh hoàng vừa truyền lệnh bảo con đi quan sát Âu Nghiệp Tử luyện khí. Vì thế phải nhờ thúc giúp đỡ." Tần Vũ trực tiếp đề nghị.

Không gian chi lực của tân vũ trụ bây giờ đã có thể tản ra cự ly cách trung tâm là Tần Vũ vài chục ngàn mét. Cự ly như thế đã vô cùng xa rồi nhưng Bắc cực Phiêu Tuyết thành lại cách Đông cực Huyễn Kim sơn quá xa.

"Âu Nghiệp Tử?"

Khương Lan trầm ngâm gật đầu. *"Âu Nghiệp Tử cũng là luyện khí tông sư của thần giới, con đi quan sát cho kỹ, đúng rồi, Tiểu Vũ, trình độ luyện khí của con hiện tại thế nào rồi?"* Khương Lan quan tâm hỏi.

Đối với trình độ luyện khí của Tần Vũ Khương Lan cũng không được rõ vì trong vũ trụ của bản thân Tần Vũ có thể gia tốc thời

gian, hơn nữa còn lợi hại hơn cả tầng ba Khương Lan giới.

"Trình độ luyện khí của con? Chắc là…"

Tần Vũ suy nghĩ một lượt rồi khẽ mỉm cười nói, *"Chắc chắn không yếu hơn Âu Nghiệp Tử đâu."*

Khương Lan vốn đang cười bình thản đột nhiên nụ cười ngưng đọng.

"Trình độ của Âu Nghiệp Tử? Không thể nào, con mới tu luyện bao lâu đâu, dù là thiên tài cũng…"

Khương Lan nói tới đây cũng hơi bình tĩnh lại, nhưng …….. *"Ân, Tiểu Vũ, con tu luyện trong không gian của con bao lâu rồi?"*

Đối với thời gian tu luyện thực chất của Tần Vũ Khương Lan vốn dĩ cũng không rõ ràng.

"Gần ngàn vạn năm rồi." Tần Vũ thật thà nói.

"Bên ngoài mới hơn hai ngàn năm, vậy không phải là cực hạn của thời gian gia tốc trong không gian của con cao hơn tầng ba Khương Lan giới của ta nhiều sao?" Khương Lan tính toán một lượt liền đưa ra tỷ lệ.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Khương Lan trầm ngâm một lúc, trịnh trọng nói: *"Tiểu Vũ, con xác định là con có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí?"*

Tần Vũ nghe thấy Lan thúc hỏi trong lòng vô cùng tự tin.

Buồn cười. Chỉ sử dụng vật liệu phổ thông Tần Vũ đã nắm chắc trăm phần trăm luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí, nếu dùng vật liệu trân quý luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí tự nhiên Tần Vũ mười phần tự tin.

Nếu vận khí tốt, đạt đến trạng thái đỉnh điểm, nói không chừng còn giống như Xa Hầu Viên, luyện chế ra một kiện thượng phẩm thiên thần khí ngang với nhị lưu hồng mông linh bảo.

"Con xác định con tuyệt đối có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí!" Tần Vũ trịnh trọng nói đầy tự tin.

Khương Lan nhìn Tần Vũ, cuối cùng khẽ gật đầu.

"Vậy thì tốt. Tiểu Vũ, nếu cón đạt đến trình độ đó rồi thì đã có tư cách trực tiếp đề cập chuyện cầu thân với Bắc cực thánh hoàng rồi." Khương Lan nghiêm túc nói.

Cầu thân?

Tần Vũ cảm thấy tim đập thình thịch, đối với chuyện cầu thân Tần Vũ luôn mong mỏi, còn có chút……..

"Nếu con cảm thấy mọi thứ đã chuẩn bị đầy đủ thì trực tiếp báo cho ta, ta sẽ nói với Bắc cực thánh hoàng để ông ấy trực tiếp an bài chuyện chiêu thân." Khương Lan lại nói.

Lúc này Tần Vũ đã bình tĩnh lại.

"Lan thúc, tạm thời không cần gấp. Lần này con muốn quay về quan sát Âu Nghiệp Tử luyện khí, sau đó còn đem chuyện này nói với Đông cực thánh hoàng…" Trong lòng Tần Vũ đã có kế hoạch cho mọi chuyện.

Năm xưa đáp ứng lời mời của Đông cực thánh hoàng Tần Vũ đã từng nói lúc nào cũng có thể rời đi.

Hơn nữa, nếu Đông cực thánh hoàng đáp ứng chuyện cầu thân của Tần Vũ, Tần Vũ cũng có thể tiếp tục phục vụ cho Đông cực thánh hoàng. Dù gì thì… việc cầu thân và đảm đương chức vụ điện chủ Lam Huyền điện không có gì mâu thuẫn.

Ngay cả ba người Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm, Chu Hiển cũng đều không phải là người của Phiêu Tuyết thành, đi làm con rể Phiêu Tuyết thành thì cũng giống như Lam Huyền điện chủ, hoàn toàn bình thường.

"Tiểu Vũ. Ta có một kiến nghị."

Khương Lan đột nhiên tươi cười, *"Kiến nghị này có thể làm con gặp nguy hiểm nhưng đối với việc cưới Lập nhi lại vô cùng có lợi."*

Trong lòng Tần Vũ vui mừng.

Gặp nguy hiểm? Tần Vũ chẳng sợ rắc rối.

"Lan thúc, kiến nghị gì thế?" Mắt Tần Vũ long lanh nhìn Khương Lan.

Khương Lan mỉm cười nói: *"Rất đơn giản, con ở Đông cực Huyễn Kim sơn tìm một cơ hội thi triển thực lực luyện khí của con, luyện chế ra một kiện thượng phẩm thiên thần khí, sau đó… con công khai là tân chủ nhân của Mê Thần điện!"*

Con ngươi của Tần Vũ co rút lại.

Tân chủ nhân của Mê Thần điện?

Trong lòng Tần Vũ nhanh chóng suy tính, công khai chuyện này vừa tốt vừa xấu. Nhưng những cái gọi là *"xấu"* đó Tần Vũ cũng không thèm để tâm.

Với thực lực của Tần Vũ như bây giờ còn sợ ai nữa.

Nhưng điểm tốt của việc công khai chuyện này có thể thấy rõ, với dư uy của *"Tượng thần"*, Tần Vũ lại luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí, vậy thì địa vị của Tần Vũ khẳng định sẽ tăng lên vùn vụt, lúc cầu thân tự nhiên có thêm trọng lượng.

"Được, lần này con quay về Huyễn Kim sơn tìm đúng thời cơ nhất

định sẽ công khai chuyện này." Mắt Tần Vũ sáng lên đầy hưng phấn.

Khương Lan mỉm cười gật đầu: *"Vậy chuyện này tạm thời quyết định như thế đi. Lúc con công khai thân phận tân chủ nhân của Mê Thần điện ta sẽ báo với Bắc cực thánh hoàng để ông ấy chuẩn bị công khai chiêu thân, con thấy thế nào?"*

Trong lòng Tần Vũ hiểu rõ.

Bất kể ra sao, lần chiêu thân này mình khẳng định phải đấu với bốn người kia một trận, Tần Vũ không tin với thực lực và địa vị của mình cùng với lợi ích do luyện khí tông sư mang lại mà không làm Bắc cực thánh hoàng động lòng.

Chưa nói gì khác, chỉ với hơn một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí đã đủ để làm tám đại thánh hoàng chấn động rồi.

"Được. Lan thúc, khi con công khai thân phận tân chủ nhân Mê Thần điện sẽ tới Phiêu Tuyết thành cầu thân ngay." Trong mắt Tần Vũ tinh quang lấp loé.

Khương Lan vui vẻ gật đầu.

Ba thần vương cao thủ của Đông cực Huyễn Kim sơn đều không phát hiện Tần Vũ đã quay về Lam Huyền điện. Tần Vũ nghỉ ngơi ở Lam Huyền điện, mấy ngày sau mới được mời tới Đông cực thánh hoàng điện.

Nghênh khách đại điện trong Đông cực thánh hoàng điện.

Trên đại điện, bốn người vợ chồng Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương, Kim Kiếm thần vương ngồi trên cùng, khách của Lôi Phạt thành ngồi một bên, bốn đại điện chủ bọn Tần Vũ thì ở bên còn lại.

"Cơ đại ca. Người cầm đầu của ba người ở phía đối diện có phải là Âu Nghiệp Tử không?" Tần Vũ dùng thần thức truyền âm hỏi

Thiên Hoang điện chủ Cơ Luật Thánh ở bên cạnh.

Đang ngồi ở phía đối diện của bốn đại điện chủ bọn Tần Vũ là ba vị thượng bộ thiên thần của Lôi Phạt thành.

Ba vị thượng bộ thiên thần này có một vị lão giả, một người trung niên và một thiếu niên. Ba người này toàn thân mặc đồ trắng, trên mặt đều có thần sắc bình thản, tóc dài ngang vai, giữa hai chân mày có một loại khí tức tự tin.

Người tu luyện không thể phán đoán thân phận qua vẻ bề ngoài, vì thế Tần Vũ không cách nào phán đoán được ai là Âu Nghiệp Tử.

"Âu Nghiệp Tử chính là người trung niên."

Cơ Luật Thánh dùng thần thức truyền âm nói: *"Lão giả và thiếu niên hai bên Âu Nghiệp Tử là hai đại thủ lĩnh của đội hộ vệ riêng cho Âu Nghiệp Tử."*

"Đội hộ vệ riêng? Hai thủ lĩnh của đội hộ vệ còn là thượng bộ thiên thần?" Tần Vũ kinh ngạc.

Bản thân là Lam Huyền điện chủ, tuy thống lĩnh hai chi thiên thần quân đội nhưng hoàn toàn nghe lệnh của hắn cũng chỉ có bốn trung đội thiên thần tinh anh, thủ lĩnh bất quá chỉ là trung bộ thiên thần mà thôi.

Thượng bộ thiên thần? Những hai người. Gia thế của Âu Nghiệp Tử còn lớn hơn mình nhiều.

Thiên Hoang điện chủ Cơ Luật Thánh biết Tần Vũ đang nghĩ gì, tiếp tục nói: *"Âu Nghiệp Tử này không phải là người của Chu gia mà là nhân sĩ tự do. Vì thế năm xưa Chu gia bỏ ra rất nhiều tiền bạc mới mời được Âu Nghiệp Tử ở lại Chu gia. Dù gì thì địa vị của một luyện khí tông sư rất tôn quý, cũng chẳng thua kém thần vương bao nhiêu."*

"Địa vị của luyện khí tông sư cao thế ư." Tần Vũ thầm kinh hãi.

Nhưng đồng thời Tần Vũ lại vui mừng.

Địa vị của luyện khí tông sư càng cao càng tốt.

Cơ Luật Thánh dùng thần thức truyền âm nói: "Tần Vũ, cậu phải biết thần vương cao thủ tuy lợi hại nhưng bình thường thì có tác dụng gì? Bất quá chỉ là uy hiếp người khác thôi. Nhưng một luyện khí tông sư thì sao? Điều mà một cao thủ thiếu là vũ khí, cả thần giới này người có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí cũng chỉ có ba người. Trong đó một người đã thất tung rồi nên cả thần giới giờ chỉ còn có hai luyện khí tông sư. Còn thần vương ư? Cả thần giới có rất nhiều đó."

Vật vì hiếm mà quý, đạc biệt vũ khí còn là cái mà các đại cao thủ còn thiếu, địa vị của luyện khí tông sư cao cũng vô cùng bình thường.

Vào lúc này Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự đang ngồi trên cao lên tiếng.

"Âu Nghiệp Tử, lần này có thể mời ông đến Đông cực Huyễn Kim sơn của ta, ta rất cao hứng, yến tiệc hôm nay là chuẩn bị để đón tiếp ông." Trên mặt Hoàng Phủ Ngự đầy tươi cười thân thiết.

Âu Nghiệp Tử dung mạo như một trung niên … khuôn mặt cực kỳ bình thản. Hai mắt sâu hoắm, góc cạnh phân minh giống như chim ưng.

Đôi mắt đó nhìn về phía Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Âu Nghiệp Tử đứng lên khẽ cúi người sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực nói lớn: *"Thánh hoàng bệ hạ muốn mời tại hạ thì tại hạ làm sao dám trái lệnh?"*

Âu Nghiệp Tử nở nụ cười hiếm hoi: *"Bệ hạ tổ chức yến tiệc rất lớn, nhưng lần này tại hạ tới là để luyện khí cho bệ hạ, chưa luyện*

khí mà đã dự yến tiệc thì trong lòng không yên, xin bệ hạ chuẩn y cho tại hạ đi luyện khí sau khi dự yến tiệc."

Tần Vũ nghe câu này không khỏi bật cười thầm nhủ: *"Người này thật kỳ lạ."*

Phu nhân *"Nhứ Ngạn"* của Đông cực thánh hoàng cười lên tiếng: *"Âu Nghiệp Tử tông sư lúc luyện khí rất cẩn thận, không sai sót gì, điều này nhiều người biết, bệ hạ mời Âu Nghiệp Tử tông sư chính là vì điểm này."*

Âu Nghiệp Tử lại bình thản, trong mắt có một tia tiếu ý.

Rất hiển nhiên là câu nói của phu nhân Đông cực thánh hoàng làm trong lòng ông rất thoải mái.

Thời gian yến tiệc không lâu, chỉ gần một thời thần đã kết thúc, Tần Vũ vốn cho là Âu Nghiệp Tử sẽ lập tức luyện khí, không tưởng được Âu Nghiệp Tử còn muốn tĩnh tu *"điều chỉnh trạng thái"* đến tận sáng sớm hai ngày sau mới bắt đầu luyện khí.

Trong hoàng thành có một cung điện chuyên môn dùng để luyện khí.

Trong đại điện này có rất nhiều người đứng bên quan sát, bốn đại điện chủ trừ Hắc Phong điện của Cổ … không tới ra, ba vị điện chủ còn lại đều tới. Ba đại thần vương cũng tới đủ, còn có Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Liệt Hoả, thậm chí cả Hoàng Phủ Lưu Thuỷ đang làm cường đạo bên ngoài cũng quay về.

Âu Nghiệp Tử mặc một cái quần dài, thân trên mang trường bào, đứng cô ngạo tại trung ương của đại điện.

Âu Nghiệp Tử nói lớn: *"Chư vị. Trong quá trình ta luyện khí điều tối kỵ là bị quấy nhiễu, chung quanh chỗ luyện khí ta sẽ bố trí một cấm chế để cách âm đề phòng có người quấy nhiễu. Ta hy vọng… đừng ai đụng vào cấm chế làm ta phân tâm, nếu không thì luyện khí*

thất bại thánh hoàng bệ hạ cũng đừng trách ta."

"Điều đó là tự nhiên. Âu Nghiệp Tử, ông cứ toàn tâm luyện khí, bọn ta chỉ làm người quan sát, tuyệt đối không đến gần." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự cười nói.

Âu Nghiệp Tử khẽ gật đầu.

Âu Nghiệp Tử hất tay cởi trường bào ở thân trên ra, Âu Nghiệp Tử ở trần, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái bàn đá màu nhũ bạch, trên mười đầu ngón tay của Âu Nghiệp Tử đều đeo chỉ sáo kim sắc.

Nhìn thấy cảnh này mắt Tần Vũ khẽ sáng lên: *"Phương pháp luyện khí của Âu Nghiệp Tử không lẽ là… cực hạn của trận pháp lưu .. "*Thập tuyệt luyện" ư?"*

Trận pháp lưu là một loại phương pháp luyện khí thuộc dạng dựa vào tính toán, dùng trận pháp hỗ trợ luyện khí.

"Thập tuyệt luyện" là một dạng phương pháp luyện khí cao nhất của trận pháp lưu mà Tần Vũ thấy được đề cập trong quyển trục.

Chương 556

Tranh Luận

Mười ngón tay ngắn dài đều đeo kim sắc chỉ sáo.

Nét mặt Âu Nghiệp Tử mỉm cười, mười ngón tay giống như gảy đàn, nhẹ nhàng phất lên, chỉ thấy từng đạo kim sắc chỉ mang bắn ra, sau đó lấy Âu Nghiệp Tử làm trung tâm, trên dưới trái phải trước sau, các phương hướng đều tràn đầy kim sắc chỉ mang.

Kim sắc chỉ mang hình thành nên một cái lồng kim sắc hình lập phương.

Âu Nghiệp Tử đột nhiên nổi lên cách mặt đất gần hai mét, đúng vào trung ương của cái lồng kim sắc, cái bàn đá màu nhũ bạch cũng lơ lửng trước mặt.

Âu Nghiệp Tử mỉm cười phất tay, trước mặt liền xuất hiện gần trăm khối vật liệu.

"Xa xỉ!" Tần Vũ nhìn thấy cảnh này không nhịn được thốt lên.

"Tần Vũ huynh, sao thế?"

Hoàng Phủ Lưu Thuỷ đứng bên cạnh hiếu kỳ hỏi: *"Sao huynh lại nói xa xỉ?"* Hoàng Phủ Tĩnh cũng ngoảnh đầu nhìn Tần Vũ.

Gần trăm khối vật liệu đó không chỉ cực kỳ trân quý mà số lượng cũng rất nhiều. Tần Vũ thấy nhiều vật liệu như thế đủ để luyện chế ra năm-sáu kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Tần Vũ hỏi ngược lại: *"Tĩnh công chúa, Lưu Thuỷ, không lẽ các người thấy Âu Nghiệp Tử sử dụng quá nhiều vật liệu sao?"*

"Nhiều ư?" Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Lưu Thuỷ nhìn nhau

một cái, trong mắt đầy mê hoặc.

Tần Vũ nín cười.

Mình nói chuyện luyện khí với hai người căn bản không hiểu luyện khí thì bọn họ làm sao mà hiểu được.

"Những vật liệu này tốt đấy, không quá nhiều đâu." Đột nhiên một đạo thanh âm vang lên, Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn qua, người nói lại là Kim Kiếm thần vương *"Hoàng Phủ Lôi"*.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự lên tiếng: *"Tần Vũ, Kim Kiếm thần vương cũng có nghiên cứu luyện khí đấy."*

Hoàng Phủ Lôi tiếp tục nói: *" "*Thập tuyệt luyện*" thuộc về trận pháp lưu, thập phần phức tạp. Thập tuyệt chi luyện, mỗi lần luyện đều phải cẩn thận, loại phương pháp luyện chế này rất dễ xảy ra việc vật liệu bị huỷ, số lượng vật liệu Âu Nghiệp Tử sử dụng không nhiều lắm."*

Tần Vũ khẽ gật đầu.

*"Có thể vận dụng trận pháp để luyện khí, lại còn luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí, Âu Nghiệp Tử cũng rất phi thường rồi. Chỉ có điều trận pháp lưu có nhiều hạn chế, chỉ mới xem lý thuyết đã quyết định… dùng trận pháp lưu luyện khí thì vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới của "*Tượng thần*" Xa Hầu Viên."* Tần Vũ khàn khàn nói.

Tần Vũ giờ đây lại mang khí khái chỉ điểm giang sơn.

Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi hơi kinh ngạc nhìn Tần Vũ một cái, trên mặt hiện lên nét tiếu dung: *"Nghe Tần Vũ điện chủ nói như vậy hình như rất tinh thông luyện khí."*

Tần Vũ cũng không khiêm tốn.

Vì Tần Vũ đã chuẩn bị để tìm cơ hội công khai mình là tân chủ

nhân của Mê Thần điện.

"Luyện khí. Bao nhiêu năm nay ta tiềm tu nghiên cứu cũng xem là có chút thành tựu." Tần Vũ mỉm cười nói.

*"Đối với trận pháp lưu ta cũng có chút nghiên cứu, lý luận cơ bản nhất của trận pháp lưu chính là… thông qua các loại phương pháp bất đồng, tiến hành sàng lọc hết lần này đến lần khác. Sau khi các vật liệu đã được "*sàng lọc*" xong thì nhận định là hoàn toàn thuần tịnh, thần vương đại nhân, người thấy ta nói có đúng không?"*

Kim Kiếm thần vương gật đầu thừa nhận.

*"Chính xác là như thế, bất quá "*Thập tuyệt luyện*" của Âu Nghiệp Tử cũng đã đạt tới mức gần như hoàn mỹ. Ta tin rằng, một kiện vật liệu trải qua chục lần luyện hoá kỹ càng thì chắc chắn phải thuần tịnh rồi."* Kim Kiếm thần vương hiển nhiên rất tôn sùng Âu Nghiệp Tử.

Sắc mặt Tần Vũ trở nên nghiêm túc.

"Thần vương đại nhân. Câu này của ngài ta không tán đồng." Tần Vũ nói thẳng.

"Hả?" Hoàng Phủ Lôi nhìn Tần Vũ.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương cũng mỉm cười đầy hứng thú nhìn Tần Vũ, bọn Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Liệt Quân cũng thế.

Phản đối thần vương một cách chính diện, đúng là có can đảm.

"Trận pháp lưu, lý luận căn bản đó có một sai lầm rất lớn! Đó chính là khi luyện khí tuyệt đối không được cho rằng điều đó là đương nhiên. Cần phải hiểu rõ một điểm… bất kể là qua mười lần luyện hoá hay hai ngươi lần luyện hoá, chúng ta cũng đều không được cho rằng một kiện vật liệu đã hoàn toàn thuần tịnh."

Tần Vũ nhìn Kim Kiếm thần vương: *"Có vị tiền bối đã nói với ta một câu rằng một vị thần vương mà không phát hiện được tạp chất trong một kiện vật liệu là do thực lực của ông ta chưa đủ. Thiên tôn không phát hiện được cũng do thực lực không đủ! Một kiện vật liệu vĩnh viễn không được nhận định rằng nó thuần tịnh."*

"Chỉ có luôn luôn nghĩ như thế mới tìm cách truy cầu cực hạn, truy cầu cảnh giới cao hơn của luyện khí, vĩnh viễn không tự mãn!" Trên thân Tần Vũ tự nhiên có một cổ khí thế lăng lệ.

Mắt Kim Kiếm thần vương sáng lên.

"Vĩnh viễn không thấy đủ, vĩnh viễn không tin rằng vật liệu thuần tịnh. Vĩnh viễn truy cầu cực hạn, truy cầu cảnh giới cao hơn..." Kim Kiếm thần vương lẩm bẩm nói, trên mặt từ từ xuất hiện nét tiếu dung.

Hai mắt Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi phóng ra tinh quang, ông mỉm cười nhìn Tần Vũ: *"Tần Vũ. Ta rất mong đợi cảnh ngươi luyện khí sau này."*

"Cảm ơn, tin rằng không lâu sau thần vương đại nhân sẽ được nhìn thấy." Tần Vũ khẽ nghiêng mình nói.

Tần Vũ tự cao như thế Kim Kiếm thần vương chẳng hề nổi giận mà còn có chút vui mừng.

Sau đó Kim Kiếm thần vương lại yên lặng nhìn Âu Nghiệp Tử luyện khí không nói tiếp. Hai người Đông cực thánh hoàng, Bách Hoa thần vương cười với Tần Vũ.

"Oa, Tần Vũ đại ca, huynh lại dám nói như thế với đại bá?" Hoàng Phủ Lưu Thuỷ dùng thần thức truyền âm nói với Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Lưu Thuỷ ở bên cạnh: *"Sao lại không dám?"*

"Đại bá ông ấy rất nghiêm túc." Sắc mặt Hoàng Phủ Lưu Thuỷ có chút sợ sệt. *"Ta từ nhỏ đến lớn chưa nói được bao nhiêu câu với đại bá. Đại bá rất ít khi nói chuyện, lúc nào cũng cứ lạnh băng."*

Tần Vũ cười nhẹ.

Tần Vũ không cảm thấy Kim Kiếm thần vương lạnh lùng mà hắn hiểu ông ấy không thích nói chuyện. Ông chỉ thích cô độc mà thôi. Một khi ông có hảo cảm thì sẽ đối đãi với người ta rất tốt.

Luyện khí vô cùng tốn thời gian. *"Thập Tuyệt luyện"* còn là một phương pháp luyện khí vô cùng phức tạp, cần phải qua mười lần luyện chế. Từ khi Âu Nghiệp Tử bắt đầu luyện khí đã hơn nửa năm trôi qua.

Chúng nhân đứng quan sát có người đã rời khỏi, phần lớn thì đang rảnh rỗi tán dóc.

"Tần Vũ!"

Đột nhiên một đạo thanh âm vang lên trong đầu Tần Vũ. Tần Vũ lập tức ngoảnh đầu nhìn.

Là Đông cực thánh hoàng!

"Bệ hạ. Có chuyện gì thế?" Tần Vũ lập tức lên tiếng hỏi.

Đông cực thánh hoàng mỉm cười gật đầu với Tần Vũ sau đó truyền âm nói: *"Lúc ở yến tiệc ta không chú ý, vừa rồi mới cảm nhận được thiên thần chi lực trong thể nội cậu hình như đã cực kỳ tinh thuần, đạt đến cấp độ thượng bộ thiên thần rồi, chuyện gì đã xảy ra thế?"*

Độ tinh thuần của thiên thần chi lực cũng có quan hệ với cảnh giới.

Linh hồn nguyên anh ở nơi sâu nhất trong đầu, rất khó tra xét.

Bình thường để biết cảnh giới của người khác đều thông qua việc cảm nhận độ tinh thuần của thiên thần chi lực.

"Tại hạ đã đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần rồi." Tần Vũ thật thà đáp.

"Sao lại có thể? Lần trước ta thấy thực lực của cậu còn ở cảnh giới hạ bộ thiên thần mà." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự có chút khó tin.

Đến hôm nay mới đi hỏi mình?

Tần Vũ thầm bật cười. Thực lực của bản thân được đề cao, Tần Vũ đã sớm dự liệu một khi về tới Huyễn Kim sơn sẽ bị người ta hỏi han, vì thế trong lòng hắn đã sớm có biện pháp ứng đối.

"Bệ hạ. Nghiên cứu trận pháp cũng làm cho linh hồn cảnh giới đề thăng. Hơn nữa… tại hạ có một kiện không gian thần khí, trong đó qua nghìn năm thì ngoại giới mới chỉ một năm. Tuy thấy là mới hơn hai ngàn năm nhưng thực tế tại hạ đã tu luyện hơn hai trăm vạn năm rồi." Tần Vũ trả lời.

Tại thần giới, không gian thần khí tuy ít nhưng đối với thánh hoàng mà nói cũng thường thấy.

Không gian thần khí thường thấy, nhưng không gian thần khí có thời gian gia tốc thì cực kỳ hiếm thấy.

"Bên trong ngàn năm thì ngoại giới mới chỉ một năm?" Hoàng Phủ Ngự biến sắc.

Có thể bố trí ra không gian như thế khẳng định là thần vương. Hơn nữa khẳng định là người có lĩnh ngộ một phần *"Thời gian gia tốc"* trong thời gian pháp tắc.

Không gian có thời gian trong ngoài không giống nhau thì không được ổn định, rất dễ tan vỡ.

Khương Lan năm xưa hao phí nhiều vật liệu với lại một đạo hồng mông linh khí mới luyện chế ra Khương Lan giới, giữ ổn định ba không gian.

"Có phải là sư tôn của cậu không?" Hoàng Phủ Ngự tra hỏi.

Năm xưa tranh đoạt chức điện chủ Lam Huyền điện, Tần Vũ cho thủ hạ dùng hai kiện thượng phẩm thiên thần khí. Từ lúc đó trở đi Hoàng Phủ Ngự đã đoán sau lưng Tần Vũ có một cao thủ.

"Không phải là sư tôn, nhưng lại là một vị tiền bối có ơn chỉ đạo tại hạ. Trong lòng tại hạ địa vị của người đó cũng như sư tôn." Tần Vũ dùng thần thức truyền âm nói.

Hoàng Phủ Ngự khẽ gật đầu sau đó không gặng hỏi nữa.

Thì ra là tu luyện hơn hai trăm vạn năm rồi, hai trăm vạn năm đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần cũng có thể chấp nhận được. Có điều vẫn được xem là nhân vật thiên tài. Hoàng Phủ Ngự tán thưởng.

Đối với phi thăng giả mà nói tốc độ này căn bản không có cách nào tưởng tượng được.

Nhưng nhân vật thiên tài trong tám đại thần tốc thì có tốc độ tu luyện rất khủng bố. Đó là do huyết mạch của tám đại thần tộc vô cùng đặc biệt và kỳ lạ.

Ví như Đoan Mộc Ngọc, tuy luyện đến cảnh giới thượng bộ thiên thần có tốc độ rất nhanh, còn nhanh hơn Tần Vũ nhiều.

"Tiếp tục xem Âu Nghiệp Tử luyện khí đi." Hoàng Phủ Ngự nói rồi không hỏi nữa.

Thời gian trôi đi, Âu Nghiệp Tử trong bước *"Luyện chế khí phôi"* hao phí mất ba năm. Thời gian *"Thối hoả"* là ngắn nhất, còn *"Khải linh"* lại mất hơn ba ngàn năm mới bố trí xong một cái lục cấp đại

trận.

Lúc lục cấp đại trận được bố trí thành công Âu Nghiệp Tử mới thở ra một hơi dài.

Lục cấp đại trận quả đúng là vô cùng phức tạp. Tần Vũ thầm lắc đầu.

Trình độ phức tạp của lục cấp đại trận khủng bố đến cùng cực. Loại đại trận này nếu bố trí trong khu vực có diện tích cả ngàn dặm thì còn dễ, hiện tại lại phải bố trí trên một kiện vũ khí nhỏ nhoi.

Phạm vi càng nhỏ thì độ khó càng tăng.

Hô!

Đoàn người đứng xem cũng thở ra một hơi. Xem người khác luyện khí tốn mất hơn ba ngàn năm đối với các cao thủ của thần giới cũng không đáng kể gì.

Hơn ba ngàn năm chỉ là một khoảng thời gian ngắn.

"Tần Vũ. Kiện vũ khí này luyện chế như thế nào?" Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi đột nhiên lên tiếng.

Tần Vũ khẽ gật đầu nói: "Kiện vũ khí này tiêu phí bao nhiêu vật liệu trân quý như thế nhưng luyện chế ra chỉ mới miễn cưỡng đạt tới cánh cửa thượng phẩm thiên thần khí. Xem ra Âu Nghiệp Tử sử dụng *"Thập Tuyệt luyện"* đến trình độ này cũng khá lắm rồi."

Tất cả đều ngạc nhiên.

"Tiêu phí nhiều như thế", *"miễn cưỡng đạt tới"*, *"xem ra"* …

Khẩu khí của Tần Vũ làm mọi người đều kinh ngạc, đây là thượng phẩm thiên thần khí do luyện khí tông sư Âu Nghiệp Tử luyện chế mà.

"Trẻ con miệng còn hôi sữa cũng dám bàn luận luyện khí?" Một đạo thanh âm bình thản vang lên.

Âu Nghiệp Tử mang trường bào vào, bình thản bước tới. Vừa rồi lúc Tần Vũ nhận xét Âu Nghiệp Tử đã giải trừ cấm chế tự nhiên đã nghe thấy, đối với lời bình của Tần Vũ ông không hề để ý.

"Vì sao không được bàn?" Tần Vũ hỏi ngược lại.

Âu Nghiệp Tử liếc Tần Vũ một cái: "Ai chẳng nói được. Nhưng người chân chính có khả năng luyện khí thì có những ai? Nghe câu vừa rồi của cậu hình như rất xem thường *"Thập Tuyệt luyện"* của ta. Ta muốn hỏi lại là dựa vào đâu mà xem thường chứ?"

Tần Vũ cười nhạt.

Chưa nói đến cái khác. Trong quá trình *"Thập Tuyệt luyện"* ông đã lãng phí mất bốn mươi tám khối vật liệu. Tần Vũ nói thẳng.

Âu Nghiệp Tử cười nhạt nói: *"Luyện khí thì có hao tốn, điều này rất bình thường, ai cũng biết cả."*

"Âu Nghiệp Tử, ông là luyện khí tông sư chắc phải biết… cùng là thượng phẩm thiên thần khí cũng phân ra thượng hạ. Thượng phẩm thiên thần khí cấp thấp thì ngay cả tam lưu hồng mông linh bảo cũng không bằng. Thượng phẩm thiên thần khí bình thường ngang với tam lưu hồng mông linh bảo, còn thượng phẩm thiên thần khí lợi hại có thể ngang với nhị lưu hồng mông linh bảo!" Tần Vũ nhìn Âu Nghiệp Tử.

"Thượng phẩm thiên thần khí ngang với nhị lưu hồng mông linh bảo, cái này, trên thế gian cũng chỉ có một kiện mà Tượng thần ở trong trạng thái đỉnh điểm cộng với một chút vận khí mới luyện chế ra thôi!" Âu Nghiệp Tử nói thẳng.

"Ông nói như thế chắc chắn là đồng ý với tại hạ thượng phẩm thiên thần khí có phân biệt cao thấp. Ông nói xem kiện thượng phẩm

thiên thần khí này của ông có bằng được tam lưu hồng mông linh bảo không?" Tần Vũ hỏi tiếp.

Sắc mặt Âu Nghiệp Tử khẽ biến đổi: *"Cũng gần được!"*

Tần Vũ bật cười.

Âu Nghiệp Tử nói như thế hiển nhiên là thừa nhận kiện thượng phẩm thiên thần khí này không bằng tam lưu hồng mông linh bảo.

"Chỉ dựa vào những vật liệu kia luyện chế ra kiện thượng phẩm thiên thần khí này đã là tốt lắm rồi. Còn việc thượng phẩm thiên thần khí này có uy lực không được ở mức cao nhất là vì vật liệu không đủ tốt, không liên quan tới trình độ luyện khí của ta."

Âu Nghiệp Tử lạnh lùng nói: *"Luyện chế vũ khí phải dùng "*Hắc Vân thạch*" nhưng tìm không thấy nên ta dùng một khối "*Thiên Vân thạch*" để thay thế nến mới có kết quả này."*

Tần Vũ đột nhiên bật cười lớn.

Nói dóc mà không biết xấu hổ. Tần Vũ nhìn Âu Nghiệp Tử: "Dùng những vật liệu trân quý như thế mà còn bảo vật liệu không tốt. Ta hỏi ông nhé. Hai bước luyện chế thứ ba và thứ bảy của *"Thập Tuyệt luyện"* nếu không phải do ông sai lầm thì uy lực của kiện thượng phẩm thiên thần khí được luyện chế ra có như thế không?"

Nghe thấy mấy từ *"Đệ tam tuyệt"*, *"Đệ thất tuyệt"*, sắc mặt Âu Nghiệp Tử đỏ bừng, ông giận dữ chỉ tay vào Tần Vũ: *"Ngươi, ngươi…"*

Lúc đầu Âu Nghiệp Tử chưa phát nộ là vì chưa bị chỉ đúng chỗ hiểm.

Khi ông nghe thấy Tần Vũ nói huỵch toẹt hai chỗ sai lầm liền

không nhịn được mà phát nộ.

Lúc này cả đoàn người Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi, Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương cùng bọn Hoàng Phủ Tĩnh, Hoàng Phủ Lưu Thuỷ… đều đứng run run nghe hai người Tần Vũ và Âu Nghiệp Tử bàn luận.

Không có nghiên cứu nhất định đối với luyện khí sao dám xen vào?

Hừ!

Âu Nghiệp Tử hất mạnh tay: *"Ta không thèm tranh luận với ngươi. Cao thủ lý luận của cả thần giới này rất nhiều. Người có thể động thủ chân chính thì có mấy ai? Có bản lĩnh thì ngươi dùng cùng những loại vật liệu đó luyện chế ra một kiện thượng phẩm thiên thần khí mạnh hơn của ta đi!"*

"Cùng loại vật liệu?" Tần Vũ cười to: *"Không cần đâu, ta chỉ cần một nửa số vật liệu của ông là đủ rồi!"*

Chương 557

“phệ Linh”

Âu Nghiệp Tử cười chế giễu: *"Trẻ con miệng còn hôi sữa, một nửa vật liệu? Nói dóc cũng có mức độ chứ. Không lẽ ngươi cho rằng mình không làm hao tốn vật liệu? Ta hỏi ngươi. Ngươi đã thí nghiệm luyện khí được bao lâu rồi?"*

"Chưa lâu lắm, mới vài trăm vạn năm mà thôi." Tần Vũ nói thẳng.

"Mới mấy trăm vạn năm, ngươi có biết lão phu luyện khí bao lâu rồi không?" Đôi mắt Âu Nghiệp Tử như cặp mắt chim ưng chứa đầy thiểm điện nhìn chằm chằm vào Tần Vũ: *"Thời gian lão phu luyện khí lấy ức vạn năm làm đơn vị đó!"*

Thần giới có lịch sử một ức hai nghin vạn ức năm.

Thời gian luyện khí của Âu Nghiệp Tử dùng vạn ức năm để đo cũng có khả năng lắm.

"Thời gian luyện khí dài thì có tác dụng gì chứ, cả thần giới này người có thời gian tu luyện đo bằng vạn ức năm rất nhiều đây? Nhưng có bao nhiêu thượng bộ thiên thần chứ. Còn ta… mới tu luyện vài trăm vạn năm bây giờ cũng đã là thượng bộ thiên thần!" Tần Vũ lạnh lùng nói.

"Thượng bộ thiên thần? Tần Vũ huynh, huynh đã là thượng bộ thiên thần rồi ư?" Hoàng Phủ Lưu Thuỷ nhìn Tần Vũ đầy khó tin.

Hơn hai ngàn năm trước Tần Vũ còn là một tiểu nhân vật tranh đấu với Hắc Long *"Đàm Cửu"* ở Uý Trì thành mà thôi, lúc đó chỉ mới vừa bước vào cảnh giới hạ bộ thiên thần.

Tần Vũ vung tay, đằng xa xuất hiện một khối nhỏ không gian tháp hãm huỷ diệt.

Không gian huỷ diệt!

Chiêu bài của thượng bộ thiên thần!

Mọi người tại trường đều khẳng định, người biết trước Tần Vũ là thượng bộ thiên thần không nhiều, chỉ có Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Bách Hoa thần vương cùng mấy người hay nói chuyện mà thôi.

"Âu Nghiệp Tử, ta gọi ông một tiếng tông sư nhưng sau này đừng phán đoán người khác qua thời gian tu luyện ngắn dài. Thời gian ta nghiên cứu luyện khí tuy ngắn nhưng… về mặt trận pháp thì tựa như ông không bằng ta." Trên thân Tần Vũ tự nhiên tán pháp một cổ cuồng ngạo chi khí.

Sắc mặt Âu Nghiệp Tử biến đổi.

Lúc này ông mới nhớ ra Tần Vũ trước mặt chính là người bố trí ra *"Trận pháp không gian"* trong truyền thuyết, là người ở trên mặt trận pháp đã đạt tới mức độ lấy trận pháp để hình thành nên một không gian.

Cảnh giới đó có lẽ ngay cả *"Tượng thần"* cũng không so sánh được.

*"Trận pháp mạnh thì có tác dụng gì chứ, Tần Vũ, ngươi phải biết luyện khí được phân làm ba cửa ải "*Khí phôi*", "*Thối hoả*", "*Khải linh*". Ngươi tối đa là lợi hại hơn một chút về mặt trận pháp, còn Khí phôi, còn Thối hoả thì sao chứ?"*

Âu Nghiệp Tử cười lạnh nói: *"Cửa ải đơn giản hơn một chút là Thối hoả cần có thối hoả tề. Ngươi có làm được không? Thượng phẩm thiên thần khí cần có Hàn mông chi khí để thực hiện Thối hoả tề đó!"*

Sắc mặt Âu Nghiệp Tử lại xuất hiện sự cao ngạo của tông sư.

*"Còn có cửa ải "*Khí phôi" quan trọng nhất nữa chứ. Phương pháp luyện chế khí phôi cần có kinh nghiệm của ngàn vạn lần thí nghiệm, từ từ tích luỹ mới có được. Một luyện khí tông sư muốn sáng tạo ra phương pháp luyện khí thích hợp nhất cho mình cần phải trải qua vô số lần thí nghiệm không đếm xuể. Điều đó rất lâu dài, thời gian nghiên cứu của ngươi thì ngắn như thế, về mặt luyện chế khí phôi có được bao nhiêu thành tựu chứ?"

Âu Nghiệp Tử nói đến đây câu nào cũng dồn ép người ta.

"Âu Nghiệp Tử, ta dùng câu nói của ông hồi nãy trả lại cho ông. Cao thủ lý luận tại thần giới rất nhiều nhưng người chân chính có thể luyện khí thì có mấy ai? Ông cứ ở đây mà xem ta luyện khí, thế nào?" Mục quang của Tần Vũ nhìn thẳng vào Âu Nghiệp Tử, trong nhãn thần ẩn chứa một cổ áp bức.

Âu Nghiệp Tử hít sâu một hơi.

Phì một tiếng rồi nói: *"Được, Tần Vũ, ngươi là điện chủ Lam Huyền điện, lại được xem là người đứng đầu về trận pháp. Hôm nay ta ở tại đây xem ngươi luyện khí, để xem thực lực luyện khí của ngươi có lợi hại như miệng lưỡi không !"*

Tần Vũ chỉ cười nhạt, không thèm tranh luận.

Hắn bước từng bước dài tới trung ương đại điện.

"Tần Vũ..." Hoàng Phủ Tĩnh nhìn thấy cảnh này không nhịn được lên tiếng. Trong lòng cô lo lắng thay cho Tần Vũ. Hoàng Phủ Tĩnh chỉ biết, hơn hai ngàn năm trước Tần Vũ mới được Đông cực thánh hoàng tặng cho hơn ngàn cuốn kim sắc quyển trục.

Theo Hoàng Phủ Tĩnh nhận định thì thực lực luyện khí của Tần Vũ làm sao bằng được luyện khí tông sư Âu Nghiệp Tử.

Nếu Tần Vũ thất bại thì Âu Nghiệp Tử sẽ khinh khi Tần Vũ?

"Được!" Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự đột nhiên lên tiếng. Chỉ thấy Hoàng Phủ Ngự mỉm cười nhìn mọi người: *"Chư vị, lần này mọi người có thể đại khai nhãn giới rồi. Có thể quan sát liên tục hai đại cao thủ luyện khí, cơ hội rất hiếm có, mời mọi người bình tĩnh quan sát đi."*

Đông cực thánh hoàng lên tiếng, mọi người đều trầm tĩnh hẳn.

Hừ. Âu Nghiệp Tử hừ nhẹ một tiếng rồi bước sang một bên ngồi xuống yên lặng nhìn Tần Vũ ở trung ương của luyện khí đại điện.

"Đại nhân. Tên Tần Vũ đó..." Lão giả bên cạnh Âu Nghiệp Tử lên tiếng.

Âu Nghiệp Tử he hé mắt, hàn quang loé ra: *"Tên Tần Vũ đó có thực lực trận pháp rất mạnh. Vì thế về mặt Khải linh có khả năng là rất tốt. Bất quá, ta không tin là hai bước "*Khí phôi*", "*Thối hoả*" của hắn cũng lợi hại. Hắn cho rằng luyện khí tông sư là dễ đạt tới sao?"*

Lão giả đó khẽ gật đầu.

Tần Vũ đứng ở trung ương đại điện, hất tay lên giũ bỏ trường bào trên thân, cao thủ luyện khí bình thường đều cởi trần vì lo trong khi luyện khí y phục sẽ làm cản trở. Nếu xuất hiện một chút sai sót nào thì có thể làm cho luyện khí thất bại.

Tần Vũ đưa một tay ra, trong tay liền xuất hiện cây Toàn Kình Phá Không Chuỳ, trước mặt cũng hiện lên một cái bàn bằng đá hắc sắc.

"Tần Vũ, vật liệu ở đây." Hoàng Phủ Ngự lên tiếng, đồng thời chỉ thấy gần trăm khối vật liệu bay về phía Tần Vũ.

Tần Vũ hất tay, gần một trăm khối tài liệu đó chỉ có một nửa

bay tới trước mặt hắn, nửa còn lại bay ngược về phía Đông cực thánh hoàng.

"Một nửa là đủ rồi!" Tần Vũ cười bình thản nói.

Cuồng vọng! Âu Nghiệp Tử hừ lạnh.

Trên mặt Tần Vũ lại tràn đầy tiếu dung rất vui vẻ. Không gian chi lực của tân vũ trụ từ từ lan ra, bao phủ lấy khu vực chung quanh Tần Vũ.

Trong phạm vi không gian chi lực bao phủ, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Loại cảm giác hoàn toàn kiểm soát này làm Tần Vũ đầy tự tin.

Hô .. Tay trái của Tần Vũ vung lên, chỉ thấy Hắc sắc thần hoả, Bạch sắc tịnh hoả với lại li ti những tia Hư vô nghiệp hoả phun ra. Đám hoả diễm đó lưu chuyển bám lấy mặt bàn giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Âu Nghiệp Tử nhìn thấy cảnh này lập tức biến sắc.

"Lực khống chế hoả diễm lợi hại thật." Âu Nghiệp Tử thầm nhủ.

Mọi người ở trong luyện khí đại điện đều nín thở nhìn.

Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Tần Vũ không chớp mắt, trong mắt cô, nét tiếu dung đầy tự tin của Tần Vũ, những động tác tiêu sái gần như hoàn mỹ của hắn làm cho tâm linh của cô run rẩy.

Bắt đầu thôi. Quang mang trong mắt Tần Vũ giống như thực chất. Tay phải cầm cây Toàn Kính Phá Không chuỳ vung lên!

Tiếng động vang lên. Lúc cây Toàn Kính Phá Không Chuỳ đập lên những vật liệu trên cái bàn đá lập tức có chín cơn gió xoáy bắn ra. Tốc độ vung búa của Tần Vũ đột nhiên nhanh lên, chỉ thấy vô số gió xoáy nhỏ quyện lấy cả cái bàn đá hắc sắc.

Trên mặt bàn đá hắc sắc, cả không gian phảng phất như bị uốn khúc, các loại vật liệu chấn động trong gió xoáy. Hắc sắc thần hoả, Bạch sắc tịnh hoả, Hư vô nghiệp hoả lúc này cũng toả nhiệt nóng bừng.

Bồng! Bồng! Bồng! Bồng! …

Trong cả luyện khí đại điện không có âm thanh nào khác ngoài tiếng búa phát ra gió xoáy phá không gian. Tiếng búa đập lúc thì gấp gáp như gió mưa bão bùng, lúc lại nhẹ nhàng như mưa xuân…

Chỉ mỗi tiếng búa đập kết hợp với tiếng gió đã đản sinh ra một loại âm nhạc gần như hoàn mỹ.

Hầu như mọi người đều đang hưởng thụ loại âm nhạc này.

Có người không thể hưởng thụ, lúc này Âu Nghiệp Tử giống như con kiến bò trong chảo nóng, trên trán mồ hôi lấm tấm: *"Chuỳ pháp đó có dấu vết của "*Thiên chuy bách luyện*" của Xa Hầu Viên, còn có gió xoáy và hoả diễm kia nữa. Sao lại phối hợp hoàn hảo đến thế? Kết hợp lại còn hoàn mỹ hơn cả "*Thiên chuy bách luyện*" nữa."*

Âu Nghiệp Tử đã từng xem Xa Hầu Viên luyện khí.

Cảnh Xa Hầu Viên thi triển *"Thiên chuy bách luyện"* khi xưa ông không thể nào quên. Nhưng hiện tại nhìn Tần Vũ luyện khí lại còn hoàn mỹ hơn cả Xa Hầu Viên.

Làm sao ông không chấn kinh cho được?

Loại chuỳ pháp này còn có gió xoáy áp bức không gian, còn có hoả diễm phối hợp, trình độ thành thục đến mức này, phối hợp đến cảnh giới tự nhiên như trời đất thế này… *"Không thí nghiệm hàng vạn ức năm sao lại thành công được nhỉ?"* Âu Nghiệp Tử cảm thấy toàn thân run rẩy.

Người ngoài cuộc thì xem náo nhiệt, người trong cuộc mới

nhìn thấy *"đạo"*.

Âu Nghiệp Tử có thể nhìn ra sự lợi hại trong luyện khí của Tần Vũ, còn phần lớn những người khác thì đang hưởng thụ cái cảm giác mỹ diệu lúc Tần Vũ vung búa mang lại.

Tần Vũ tựa như dán chặt mắt vào vật liệu trên bàn đá.

Gió xoáy gào rít, thổi tung tóc Tần Vũ.

Nhìn tình cảnh đang diễn ra, chúng nhân tất cả đều không ai lên tiếng.

Đúng là mỹ diệu thật. Toàn thần Tần Vũ như bước vào một trạng thái mỹ diệu, bản thân hắn cũng vô cùng hưng phấn, lúc vung búa cũng cảm thấy vô cùng thuận lợi.

Trạng thái mỹ diệu này kéo dài hơn nửa năm.

Bồng!

Tiếng búa cuối cùng làm chấn động linh hồn từ từ tiêu tan, khí phôi cuối cùng đã thành công rồi. Đây là một thanh chiến đao dài và hẹp, sự sắc bén của nó có thể cảm nhận được từ xa.

Luyện chế khí phôi đã thành, lúc này những người đứng xem mới thở phào một hơi, mọi người truyền âm bàn luận với nhau, hiển nhiên ai ai cũng đều đặt lòng tin vào Tần Vũ.

"Âu Nghiệp Tử, Tần Vũ hắn luyện khí như thế nào?" Hoàng Phủ Ngự dùng thần thức truyền âm hỏi.

Sắc mặt Âu Nghiệp Tử lúc này có chút khó coi, nhưng ông vẫn truyền âm đáp: *"Thánh hoàng bệ hạ, nếu chỉ xét việc luyện chế khí phôi thì hắn đúng là rất lợi hại. Nhưng chưa tiến hành "*Thối hoả*", "*Khải linh*", mọi việc để sau hãy nói cũng chưa muộn."*

"Được. Để sau vậy. Xem xem vũ khí mà Tần Vũ luyện chế ra như

thế nào." Hoàng Phủ Ngự mỉm cười.

Thối hoả!

Tần Vũ đột nhiên nhíu mày. *"Chết rồi, bao nhiêu năm nay mình luyện chế đều dùng vật liệu phổ thông, đối với thuộc tính của những vật liệu trân quý này không hiểu rõ lắm. Thối hoả tề thì cứ sử dụng cách đó nhưng thời gian thối hoả bao lâu thì vừa?"*

Phương pháp luyện khí *"Cửu toàn liệt không"* của Tần Vũ là theo lời Xa Hầu Viên, dựa vào cảm giác để khử tạp chất.

Tuy chưa từng tiếp xúc với vật liệu trân quý nhưng dựa vào cảm giác, về mặt *"Luyện chế khí phôi"* Tần Vũ vẫn hoàn thành vô cùng hoàn mỹ, nhưng còn Thối hoả thì sao?

Chỉ biết dựa vào phản ứng thôi. Tần Vũ cắn răng vung tay, một dòng Nhất nguyên trọng thuỷ và một dòng Kim nguyên trọng thuỷ đột nhiên hiện ra.

Thanh chiến đao trong tay cũng bay thẳng vào giữa hai dòng thuỷ lưu.

Hiện tại chỉ biết dựa vào sự cảm ứng qua không gian chi lực vậy. *"Không gian chi lực"* của Tần Vũ là không gian chi lực của tân vũ trụ, nó có sức cảm ứng rất linh mẫn.

Hiện tại chỉ biết dựa vào sự cảm ứng qua không gian chi lực vậy. *"Không gian chi lực"* của Tần Vũ là không gian chi lực của tân vũ trụ, nó có sức cảm ứng rất linh mẫn.

Một chút thời gian đó đủ để làm cho Thối hoả không được hoàn mỹ, nhưng Tần Vũ không có biện pháp nào khác vì đối với vật liệu trân quý không hề có kinh nghiệm!

Kinh nghiệm là vô cùng quan trọng trong *"Thối hoả"*.

Oa oa…

Hai dòng thuỷ lưu khẽ lưu chuyển chung quanh chiến đao từ từ tiến hành thối hoả.

Tần Vũ dùng không gian chi lực cảm ứng thanh chiến đao đang từ từ trở nên sắc bén, dẻo dai…

Nhưng …

Giống như rơi xuống một sơn cốc, trạng thái của chiến đao tại thời điểm đạt tới đỉnh điểm đột nhiên hạ xuống, không gian chi lực cảm thấy ngay, Tần Vũ lập tức cách tuyệt hai dòng thuỷ lưu.

Tuy không phải đỉnh điểm nhưng cũng rất tốt.

Lúc này chưa có kinh nghiệm, Tần Vũ chỉ biết cố gắng hết sức mình.

Chỉ còn bước cuối cùng là Khải linh nữa thôi.

Tông sư Âu Nghiệp Tử hao phí thời gian hơn ba ngàn năm mới bố trí nên một lục cấp đại trận phức tạp đến cực điểm, còn Tần Vũ thì sao, chỉ thấy Tần Vũ mỉm cười, từ đầu ngón tay bắn ra mấy đạo bích lục quang mang.

Trận pháp *"Càn Khôn"*.

Khải linh thành công! Mắt Tần Vũ sáng lên.

Chỉ nghe thanh chiến đao ngân lên một tiếng, bề mặt toàn là màu đen của chiến đao lại có một tia bích lục sắc ấn văn rất khó nhận ra.

Tần Vũ vươn tay ra, thanh chiến đao liền bay tới, hiện tại trọng yếu nhất là kiểm tra hiệu quả đặc thù của kiện thượng phẩm thiên thần khí này. Hiệu quả đặc thù quyết định một kiện thượng phẩm thiên thần khí có lợi hại hay không.

Hiệu quả đặc thù *"Phệ linh"*! Lúc Tần Vũ nhìn thấy hiệu quả đặc thù này lập tức vui sướng.

Phệ linh hầu như không thấy trong thượng phẩm thiên thần khí, chỉ có hồng mông linh bảo bình thường mới có. Duy nhất chỉ có Tàn Tuyết thần thương mới có hai hiệu quả đặc thù "Phệ linh", "Toái thể".

Trong luyện khí đại điện mọi người đều nhìn Tần Vũ đang đứng ở trung ương, riêng Âu Nghiệp Tử sắc mặt có chút tái nhợt.

Thành công rồi ư? Âu Nghiệp Tử cảm thấy khổ sở.

Bản thân Khải linh hao phí thời gian mấy ngàn năm, còn Tần Vũ thì sao? Chỉ vài hơi thở. Chênh lệch quá lớn.

Mắt Âu Nghiệp Tử sáng lên, quan sát kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Phệ linh? Vừa phát hiện hiệu quả đặc thù này, Âu Nghiệp Tử ngây người.

Có hiệu quả đặc thù *"Phệ linh"*. Kiện chiến đao này tuyệt đối ngang với tam lưu hồng mông linh bảo, thậm chí gần bằng nhị lưu hồng mông linh bảo.

"Âu Nghiệp Tử. Thượng phẩm thiên thần khí do Tần Vũ luyện chế so với của ông như thế nào?" Hoàng Phủ Ngự lên tiếng, những người khác cũng nhìn về phía Âu Nghiệp Tử đợi câu trả lời của ông.

Chương 558

Tân Chủ Nhân Mê Thần Điện

"Đại nhân." Hai đại thủ lĩnh hộ vệ là lão giả và thiếu niên nhìn về phía Âu Nghiệp Tử.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Âu Nghiệp Tử: *"Âu Nghiệp Tử cũng là luyện khí tông sư, chắc chắn phải biết rất rõ chất lượng của hai kiện thượng phẩm thiên thần khí này, đúng không?"*

Sắc mặt Âu Nghiệp Tử rất khó coi.

Ông luyện chế ra một kiện thượng phẩm thiên thần khí hao phí gần một trăm khối vật liệu, hơn nữa thời gian còn mất hơn ba ngàn năm cuối cùng luyện chế ra một món miễn cưỡng được xưng là *"Thượng phẩm thiên thần khí"*.

Còn Tần Vũ chỉ hao phí một nửa vật liệu so với ông, trong thời gian chưa tới một năm đã luyện chế ra tác phẩm có thể nói là đỉnh điểm của thượng phẩm thiên thần khí.

Ai mạnh ai yếu chỉ nhìn đã biết.

Thanh âm của Âu Nghiệp Tử rất lạnh lùng: *"Kiện thượng phẩm thiên thần khí này của Tần Vũ đích xác có chất lượng thượng thừa, xem ra chỉ có Xa Hầu Viên mới hơn được một chút. Lần luyện khí này Âu Nghiệp Tử ta tự nhận không bằng!"*

Nhận thua rồi!

Sau khi Tượng thần thất tung, một trong hai đại luyện khí tông sư là Âu Nghiệp Tử đã nhận thua rồi. Đám người đứng xem trong luyện khí đại điện lập tức ồn ào cả lên, khuôn mặt mọi người đều sáng rỡ.

Đặc biệt là Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự.

Ông luôn khổ sở vì Đông cực Huyễn Kim sơn của mình không có luyện khí tông sư, nhưng chưa bao lâu thì trận pháp tông sư mà ông mời về đã đạt được trình độ luyện khí làm ông vui sướng.

"Tần Vũ, phương pháp luyện khí này của ngươi do ai sáng tạo, tên của nó là gì?" Âu Nghiệp Tử đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, mục quang như điện.

Âu Nghiệp Tử không thể nào quên cảnh Tần Vũ luyện khí vừa rồi. Cảnh vung búa, gió xoáy, hoả diễm phối hợp có thể nói là hoàn mỹ, thậm chí còn làm lòng người chấn động hơn cả cảnh Tượng thần Xa Hầu Viên luyện chế khí phôi.

"Phương pháp luyện khí này do chính ta sáng tạo." Tần Vũ nói lớn, trên mặt lộ quang mang tự tin.

Tần Vũ nhìn Âu Nghiệp Tử tiếp tục nói: *"Phương pháp luyện khí này ta đã kết hợp mấy chục phương pháp luyện khí như "*Thiên chuy bách luyện*", "*Toàn không luyện*",… thí nghiệm hàng ngàn hàng vạn lần mới sáng tạo ra. Phương pháp luyện khí này của ta gọi là "*Cửu toàn liệt không*"."*

"Cửu toàn liệt không?" Âu Nghiệp Tử lẩm bẩm, toàn thân phảng phất như người mất hồn.

"Cửu toàn liệt không, cửu là cực điểm, cửu toàn phối hợp tam…" Âu Nghiệp Tử lẩm bẩm trong miệng, mọi người chung quanh nhìn thấy Âu Nghiệp Tử như thế không khỏi kinh ngạc.

Âu Nghiệp Tử không phải là bị đả kích tinh thần nên có vấn đề chứ.

"A, Thiên chuy bách luyện. Thiên chuy bách luyện…" Âu Nghiệp Tử đột nhiên tỉnh lại sau đó mục quan như điện nhìn chằm chằm vào Tần Vũ: *"Vừa rồi ngươi nói kết hợp "*Thiên chuy bách luyện*".*

"Thiên chuy bách luyện" lại là tuyệt kỹ của Xa Hầu Viên. Tuyệt kỹ luyện khí của Xa Hầu Viên trước giờ chưa có truyền ra ngoài, vì sao mà ngươi biết?"

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương, Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi… đám người này cũng có phản ứng.

Đúng rồi, Tần Vũ nói kết hợp mấy chục phương pháp với *"Thiên chuy bách luyện"* sau hàng ngàn hàng vạn lần thí nghiệm mới sáng tạp ra phương pháp luyện khí mới. Nếu Tần Vũ chưa từng nhìn thấy phương pháp luyện khí *"Thiên chuy bách luyện"* thì làm sao mà kết hợp chứ?

Không lẽ…

Tần Vũ có quan hệ với Tượng thần Xa Hầu Viên?

Tần Vũ mỉm cười nhìn Âu Nghiệp Tử: *"Âu Nghiệp Tử, đúng như ông nghĩ, ta và Tượng thần Xa Hầu Viên tiền bối có chút liên hệ. Ông ấy có ân chỉ đạo ta. Hơn nữa còn đem Mê Thần điện tặng cho ta!"*

"Mê Thần điện tặng cho ngươi?" Mắt Âu Nghiệp Tử trợn tròn.

Đám Đông cực thánh hoàng cũng chấn kinh nhìn Tần Vũ, phàm là nhân vật thượng tầng của thần giới ai mà không biết địa vị của Tượng thần, ai mà không biết Mê Thần điện là nơi ở của Tượng thần Xa Hầu Viên.

"Đúng thế, ta chính là tân chủ nhân của Mê Thần điện." Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn Hoàng Phủ Tĩnh: *"Tĩnh công chúa, chắc công chúa biết Phúc bá chứ… Chắc công chúa biết quản gia của Mê Thần điện được gọi là A Phúc chứ?"*

"A Phúc, Phúc bá?" Hoàng Phủ Tĩnh khẽ run.

Thì ra, thì ra là như thế. Ngay cả Đông cực thánh hoàng cũng

mang dáng vẻ đột nhiên hiểu ra.

Khôi Lỗi, người có địa vị cao đều có thể mua được. Khôi Lỗi không có linh hồn, hơn nữa lại có thể biến đổi dung mạo. Vì thế nên ngay cả thần vương cao thủ cũng không có khả năng nhận ra Phúc bá chính là A Phúc năm xưa.

Vì căn bản là không có phương thức nào để nhận ra Khôi Lỗi.

Cũng chỉ có duy nhất chủ nhân của Khôi Lỗi mới có thể dựa vào phương thức *"Nhận chủ"* để hoàn toàn khống chế.

Âu Nghiệp Tử nhìn Tần Vũ, trầm mặc hồi lâu sau đó cười nhẹ lẩm bẩm: *"Tân chủ nhân của Mê Thần điện. Tần Vũ, ngươi không hổ danh là người kế thừa Tượng thần. Ta thua là đúng."*

"Tần Vũ."

Âu Nghiệp Tử nhìn thẳng vào Tần Vũ: *"Về "*Khải linh*" ngươi đã hơn Tượng thần rồi, về "*Luyện chế khí phôi*" cũng tương đương với Tượng thần. Chỉ có "*Thối hoả*" còn hơi yếu một chút, nhưng nâng cao trình độ "*Thối hoả*" không khó. Ta nghĩ là một tân Tượng thần đã đản sinh rồi."*

Nói rồi Âu Nghiệp Tử nhìn về phía Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự: *"Thánh hoàng bệ hạ, tuy người mời ta tới luyện chế ba kiện thượng phẩm thiên thần khí cho người nhưng hiện tại xem ra thánh hoàng bệ hạ đã không cần ta ra sức nữa rồi, vậy thì ta xin cáo từ!"*

Âu Nghiệp Tử chắp tay!

"Âu Nghiệp Tử…" Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự vừa muốn nói nhưng Âu Nghiệp Tử lại quay đi, đồng thời trầm giọng nói với hai thủ lĩnh hộ vệ: *"Chúng ta đi."*

Âu Nghiệp Tử cứ thế mang hai thủ lĩnh hộ vệ đi khỏi luyện khí

đại điện.

"Âu Nghiệp Tử, ông còn chưa nhận thù lao theo thoả thuận, xin đợi một chút." Đông cực thánh hoàng đột nhiên cao giọng nói.

Lúc trước Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự và Âu Nghiệp Tử đã có ước định, sau khi luyện khí hoàn tất Đông cực thánh hoàng sẽ trả thù lao căn cứ theo chất lượng của thượng phẩm thiên thần khí được luyện chế ra.

"Lão hủ đã làm lãng phí vật liệu của thánh hoàng bệ hạ, còn mặt mũi nào mà nhận thù lao…" Thanh âm từ đằng xa truyền lại, Âu Nghiệp Tử đã đưa hai thủ lĩnh hộ vệ biến mất khỏi tầm mắt của chúng nhân.

Lần này Âu Nghiệp Tử bị đả kích quá thảm.

Đường đường là luyện khí tông sư lại bại trước mặt Tần Vũ về phương diện *"Luyện khí"* mà ông tự hào nhất! Âu Nghiệp Tử lúc này còn mặt mũi nào mà nhận thù lao chứ?

Loại nhân vật tông sư như Âu Nghiệp Tử này xem trọng thể diện nhất!

Trong luyện khí đại điện.

Giờ đây toàn bộ mười mấy người tại đây bao gồm ba đại thần vương bọn Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Thiên Hoang điện điện chủ Cơ Luật Thánh, Liệt Quân điện điện chủ Hoàng Phủ Liệt Quân cùng với Hắc Phong điện điện chủ Cổ Trang khi nghe nói Tần Vũ luyện khí cũng tới xem… đều nhìn Tần Vũ, mục quang ẩn chứa đầy ý tứ.

Tần Vũ… Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nhìn Tần Vũ. Địa vị tân chủ nhân Mê Thần điện còn cao hơn Lam Huyền điện điện chủ của ta đó.

Quang mang của mười mấy người tại trường làm Tần Vũ nhất thời không biết nói gì, chỉ cười cười.

Nhất thời không khí trong cả đại điện phảng phất như bị ngưng kết.

Đột nhiên một tràng cười trong trẻo vang lên. Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương nhìn Hoàng Phủ Ngự: *"Nhị ca, mang bộ dạng như thế làm gì, doạ tân luyện khí tông sư à? Hoàng Phủ Lưu Hương cười nhìn Tần Vũ. Tần Vũ, môn nhân của ta có mấy thượng bộ thiên thần, bọn họ đều không có thượng phẩm thiên thần khí, không biết cậu…"*

"Tần Vũ." Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi ngắt lời Bách Hoa thần vương: *"Ta rất hào hứng với luyện khí, có điều về trình độ luyện khí ta còn lâu mới bằng cậu, không biết lúc cậu luyện khí có thể để ta quan sát không. Vừa rồi nhìn phương pháp luyện khí "*Cửu toàn liệt không*" của cậu ta đã có chút cảm ngộ."*

"Được thôi."

Khuôn mặt của Đông cực thánh hoàng nghiêm lại : *"Tần Vũ là Lam Huyền điện điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn ta, bình thường cũng cần có thời gian cho bản thân. Ân, còn nữa, nhân thủ của mấy trung đội tinh anh hội vệ không đủ, ta phải điều ngay mấy đội thiên thần tinh anh của hoàng thành tới."*

Rất hồ hởi, thái độ của ba đại thần vương đối với Tần Vũ hoàn toàn bất đồng với trước đây, thậm chí làm hắn có cảm giác ba đại thần vương đã xem hắn như nhân vật cùng đẳng cấp.

Luyện khí tông sư, tuy thực lực không bằng thần vương nhưng địa vị không thua kém thần vương là mấy…

Luyện khí tông sư, tuy thực lực không bằng thần vương nhưng địa vị không thua kém thần vương là mấy.

Không chỉ có ba đại thần vương, mấy đại điện chủ với lại cả đám tử đệ hoàng tộc ai ai cũng nhiệt tình với Tần Vũ đến mức kinh nhân.

Rất nhiều tử đệ hoàng tộc cũng mơ mộng bản thân có thượng phẩm thiên thần khí.

Vì thượng phẩm thiên thần khí quá ít ỏi.

"Tần Vũ, thanh chiến đao này để ta xem thử nào, đáo để nó tốt đến mức nào mà vừa rồi Âu Nghiệp Tử mới nhìn thấy đã không nói nổi lời nào." Hoàng Phủ Lưu Thuỷ cầm lấy chiến đao trong tay Tần Vũ.

Lập tức …

"Phệ linh. Hiệu quả đặc thù của thanh chiến đao này lại là Phệ linh!" Lúc Hoàng Phủ Lưu Thuỷ quan sát cẩn thận thanh chiến đao hoàn toàn chấn kinh.

Vừa rồi Âu Nghiệp Tử quan sát nhưng không hề nói cho người khác biết hiệu quả đặc thù của thanh chiến đao này.

Đến khi Hoàng Phủ Lưu Thuỷ cầm lấy thanh chiến đao từ tay Tần Vũ rồi kinh hãi hô lên thì mọi người mới biết chỗ kinh nhân của kiện thượng phẩm thiên thần khí này.

Phệ linh? Ba đại thần vương nhìn nhau đờ ra một lúc.

Có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí đã là luyện khí tông sư rồi. Nhưng kiện thượng phẩm thiên thần khí do Tần Vũ luyện chế này còn có hiệu quả đặc thù là *"Phệ linh"*, đó tuyệt đối là tác phẩm đỉnh điểm trong thượng phẩm thiên thần khí.

Chỉ có *"Tàn Tuyết"* do Tượng thần luyện chế năm xưa mới hơn được.

Tần Vũ nhìn thây mục quang ba đại thần vương nhìn mình trong lòng có chút bất lực. Xem ra đã thi triển thực lực quá nhiều rồi, bất quá để thêm phần chắc chắn về chuyện chiêu thân Tần Vũ không thể không thi triển thực lực.

Vô số lôi điện lập loè, cuồng phong từ trên cao cuộn xuống, trong khu vực diện tích cả ngàn dặm toàn là lôi điện. Người ngoài căn bản không thể tới gần, nhưng ở giữa lôi điện có một toà thành trì đang lơ lửng.

Toà thành trì lôi điện này là một trong tám đại thành trì của thần giới – Tây Bắc Lôi Phạt thành.

Trong thánh hoàng điện của Lôi Phạt thành, Tây Bắc thánh hoàng *"Chu Hoắc"* toàn thân mang tử sắc trường bào đang ngồi thoải mái trên ghế, cười nhẹ nói: *"Âu Nghiệp Tử, sao về nhanh thế? Ba kiện thượng phẩm thiên thần khí chắc phải cần thời gian cả vạn năm mà. Không lẽ thực lực luyện khí của Âu Nghiệp Tử ngươi đã tiến bộ rồi?"*

"Bệ hạ đừng cười ta nữa." Âu Nghiệp Tử ngồi sang một bên, toàn thân buông thõng vô lực: *"Lần này ta thua rất thảm."*

"Thua rất thảm, chuyện gì đã xảy ra?" Thân thể Chu Hoắc lập tức ngồi thẳng lên nghi hoặc nhìn Âu Nghiệp Tử.

Thái độ của Chu Hoắc đối với Âu Nghiệp Tử vô cùng tốt, vẫn luôn đối đãi như với hảo bằng hữu của mình, từ trước tới nay chưa bao giờ dùng địa vị thánh hoàng để cưỡng ép.

Vì luyện khí tông sư trong cả thần giới, trừ Tượng thần đã thất tung, chỉ có hai người. Người kia là tử đệ trực hệ của Nam cực Kính Quang thành, căn bản không thể đầu nhập gia tộc khác.

*"Lần này ta tới Đông cực Huyễn Kim sơn làm sao mà tưởng tượng được ở đó lại có truyền nhân của "*Tượng thần*", tân chủ nhân của*

Mê Thần điện chứ." Âu Nghiệp Tử cười tự trào: *"Ta luyện khí hơn ba ngàn năm, còn gã Tần Vũ đó lại chỉ cần thời gian chưa tới một năm đã luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí còn tốt hơn của ta nữa."..*

Toàn thân Chu Hoắc đứng bật dậy.

"Truyền nhân của Tượng thần? Thực lực luyện khí còn mạnh hơn ông?" Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc trở nên trịnh trọng.

Âu Nghiệp Tử cười khổ nói: *"Đúng, ta thừa nhận là thực lực luyện khí của hắn mạnh hơn ta. Tuy hiện tại thực lực luyện khí của hắn còn yếu hơn Tượng thần một chút nhưng ta nghĩ… không lâu nữa hắn sẽ là tân Tượng thần."*

"Bệ hạ, ta cảm thấy trận pháp lưu đã đến cực trí, lần này ta muốn bế quan để tiếp tục nghiên cứu phương pháp luyện khí. Trong thời gian này ta không thể luyện khí cho bệ hạ đâu." Âu Nghiệp Tử đột nhiên đứng lên.

Trận pháp lưu, vốn đã đi sai đường.

Trên con đường này có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí đã là đỉnh điểm rồi. Dù nỗ lực hơn nữa cũng không có khả năng đạt tới cảnh giới của Tượng thần.

"Được, ông cứ đi đi, ta sẽ không cho người quấy rầy ông đâu." Chu Hoắc nói rất thành khẩn.

Nhìn bóng Âu Nghiệp Tử rời đi, Chu Hoắc nhíu mày, lại một luyện khí tông sư đản sinh, hơn nữa Âu Nghiệp Tử còn thừa nhận bản thân không bằng, điều này có ý nghĩa rất lớn.

Thiên hạ không có chuyện gì giấu kín được, bất kể là Đông cực Huyễn Kim sơn hay Lôi Phạt thành đều nhanh chóng truyền ra tin tức liên quan tới việc tân luyện khí tông sư mới đản sinh.

Thế lực của các phe khác tại thần giới đều nhanh chóng nắm

được việc này. Bọn họ cũng biết một chuyện là thực lực luyện khí của Tần Vũ đến Âu Nghiệp Tử cũng tự nhận không bằng.

Lập tức, các đại thánh hoàng và cả thủ lĩnh của ba thế lực phi thăng giả đều thấy hối hận không nguôi.

Lúc trước khi Tần Vũ bố trí ra trận pháp không gian, bọn họ chỉ phái thiên thần đi mời, cuối cùng bị Đông cực thánh hoàng chiếm mất địa lợi, thành công đầu tiên.

Nếu năm xưa tự thân thánh hoàng đi mời có lẽ Tần Vũ đã về phe họ rồi.

Nhưng mà ai tưởng được Tần Vũ lại trở thành luyện khí tông sư chứ, hơn nữa xem ra… Tần Vũ rất có hy vọng trở thành tân tượng thần.

Chương 559

Minh Ngôn

Bắc cực Phiêu Tuyết thành.

Vân Tường phủ.

Vân Tường phủ tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành cũng được xem là một toà phủ đệ rất tốt. Đó cũng chính là nơi ở của hoàng tử Lôi Phạt thành *"Chu Hiển"*, trong đình viện yên tĩnh của Vân Tường phủ.

Hoa tuyết phiêu phiêu đậu lại trên ngọn cây, Chu Hiển mày nhíu chặt nhìn hạ bộ thiên thần trước mặt.

"Ngươi nói thần giới đã đản sinh một tân luyện khí tông sư có thực lực luyện khí còn mạnh hơn cả Âu Nghiệp Tử?"

Chu Hiển chất vấn: *"Hơn nữa, người đó chính là trận pháp tông sư "*Tần Vũ*"?"*

Hạ bộ thiên thần đó cung kính nói: *"Đúng vậy thưa đại nhân, hơn nữa, đó là do tự thân Âu Nghiệp Tử đại nhân nhận rằng mình không bằng Tần Vũ."*

Tần Vũ, Tần Vũ…

Chu Hiển càng nhíu chặt mày hơn sau đó hất tay: *"Ngươi lui xuống trước đi."*

"Vâng thưa đại nhân." Thân hình hạ bộ thiên thần đó loé lên nhanh chóng rời khỏi đình viện. Trong đình viện chỉ còn lại một mình Chu Hiển đứng đó, bông tuyết rơi lên trên thân hắn cũng chẳng buồn gạt.

"Tần Vũ, luyện khí tông sư vừa mới xuất hiện sao lại mang tên này nhỉ?" Trong lòng Chu Hiển có chút phiền não.

Chu Hiển không thích cái tên *"Tần Vũ"* này vì hắn biết lúc Lập nhi ở phàm nhân giới khi trước có quen một thanh niên tên là Tần Vũ.

"Hai người đều tên là Tần Vũ, không biết có quan hệ gì không?"

Chu Hiển lập tức cười tự trào. *"Ta cũng điên thật, hơn vạn năm trước tên Tần Vũ kia còn là tu chân giả của phàm nhân giới, tốc độ tu luyện có nhanh đến mấy cũng không có khả năng thành luyện khí tông sư của thần giới."*

Trong lòng Chu Hiển, một tu chân giả của phàm nhân giới chỉ là một con trùng nhỏ, trước giờ hắn chưa bao giờ thèm để ý.

Nhưng Chu Hiển đã quên rằng…

Trên thế giới này có một kiện không gian thần khí có ẩn chứa thời gian gia tốc. Hơn một vạn năm gia tốc lên nghìn lần sẽ là hơn ngàn vạn năm.

Lúc Chu Hiển nhận được tin này, *"Khương Lan"* trong Mộc phủ của Phiêu Tuyết thành cũng nhận được. Án chiếu theo hiệp nghị của ông với Tần Vũ lúc trước, một khi thân phận *"Tân nhiệm chủ nhân của Mê Thần điện"* của Tần Vũ được công khai thì ông sẽ đi gặp Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm nói rằng có thể bắt đầu công khai chiêu thân.

Trong Mộc phủ.

"Lập nhi bây giờ vẫn đang ở trong vũ trụ không gian của Tiểu Vũ à?" Khương Lan nhìn về hướng Đông Nam. *"Để Tiểu Vũ có thêm chút thời gian chuẩn bị đi, mười năm nữa mình sẽ đi nói với đại ca."*

Mười năm đối với cao thủ thần giới mà nói là vô cùng ngắn

ngủi.

Khương Lan làm như thế cũng là để Tần Vũ có thêm chút thời gian chuẩn bị.

Tần Vũ mất hơn nửa năm lại luyện chế ra thêm một kiện thượng phẩm thiên thần khí. Lúc trước Đông cực thánh hoàng muốn nhờ Âu Nghiệp Tử luyện chế ba kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Âu Nghiệp Tử đã luyện chế được một kiện, vì thế, cộng thêm cả thanh chiến đao kia Tần Vũ đã luyện chế hai kiện.

"Thánh hoàng bệ hạ, qua lần luyện khí này thuộc hạ thấy về mặt luyện khí bản thân còn có chút thiếu sót nên phải quay về tu luyện thêm." Tần Vũ nói với Đông cực thánh hoàng lúc giao thượng phẩm thiên thần khí.

Tâm tình của Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự lúc này rất tốt.

Huyễn Kim sơn của mình có một luyện khí tông sư thì khác hẳn. Gã Âu Nghiệp Tử kia đòi giá cao như thế, còn Tần Vũ thì sao? Căn bản chẳng đòi điều kiện gì, mình chỉ phải giao cho Tần Vũ một số vật liệu mà thôi.

"Tần Vũ, cậu cứ toàn tâm tu luyện, có yêu cầu gì thì cứ nói, ta nhất định sẽ toàn lực để làm cậu vừa lòng." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự cười lớn nói.

"Cảm ơn thánh hoàng bệ hạ." Tần Vũ khẽ hành lễ nói.

Tần Vũ cũng cảm thấy rõ bây giờ gặp ba đại thần vương thì họ không còn ngạo khí như lúc trước nữa mà đối với hắn rất thân thiết.

Còn những người khác, ba đại thần vương vẫn giữ ngạo khí

như trước.

"Lập nhi đợi lâu chắc đang lo lắm." Trong lòng Tần Vũ có chút khắc khoải, bản thân ở bên ngoài đã hơn ba ngàn năm, vậy thì thời gian Lập nhi tu luyện khẳng định đã hơn mấy ngàn vạn năm rồi.

Sau khi Tần Vũ quay về Lam Huyền điện, dặn dò không để bất kì người nào quấy rầy mình rồi trực tiếp tiến nhập vào vũ trụ của hắn.

Tân vũ trụ, trong Tử Huyền tinh.

Trên một ngọn núi nhỏ trong dãy Đông Lam sơn trùng điệp có một bạch y nữ tử đang đứng trông rất phiêu hốt, đó chính là Lập nhi đã ngừng tu luyện.

"Tần Vũ đại ca, huynh ấy lúc nào mới quay lại đây?" Trong mắt Lập nhi có chút buồn bã.

Lập nhi đột nhiên cảm thấy có người từ phía sau ôm chặt lấy cô, bất giác trong lòng Lập nhi hơi hoảng, nhưng khí tức quen thuộc truyền tới đã báo cho cô biết thân phận của người đó.

"Lập nhi." Thanh âm đã chờ đợi bấy lâu vang lên bên tai.

"Tần Vũ đại ca." Lập nhi quay đầu lại vui mừng nhìn Tần Vũ. Cuối cùng huynh cũng đã quay lại, thực là thực là quá tốt đi.

"Vì sao muội lại ở ngoài mà không tu luyện trong luyện khí đại điện thế?" Tần Vũ hỏi, như Tần Vũ thấy thì chìm vào tu luyện thời gian sẽ qua đi rất nhanh.

Lập nhi nhìn Tần Vũ, hơi bĩu môi, yêu kiều lắc đầu nói: *"Không, thời gian trong luyện khí đại điện trôi qua quá chậm, trong luyện khí đại điện qua cả vạn năm thì bên ngoài mới một năm, vì thế nên muội mới ra ngoài chờ huynh. Quả nhiên chỉ mới đợi một chốc thì huynh đã về tới."*

Nghe câu này trong lòng Tần Vũ rất cảm động.

Một chốc?

Tần Vũ là chủ nhân của vũ trụ này mà, thời gian Tần Vũ luyện khí trong lòng đã biết Lập nhi rời khỏi luyện khí đại điện lên đỉnh núi ở Đông Lam sơn chờ hắn rồi.

Nhưng hắn đang luyện khí, không thể phân tâm.

Vì thế cứ chịu đựng đến bây giờ, Tần Vũ càng thêm cảm động vì ý tốt của Lập nhi, càng thêm yêu Lập nhi: *"Lập nhi, huynh đã công khai thân phận tân chủ nhân Mê Thần điện rồi."*

"Đã công khai rồi?" Trong mắt Lập nhi lập tức dâng lên sự vui mừng.

Trong lòng Lập nhi vô cùng hiểu rõ, một khi Tần Vũ công khai thân phận tân chủ nhân Mê Thần điện thì Lan thúc sẽ nói với phụ hoàng của cô để Bắc cực thánh hoàng bắt đầu chính thức công khai chiêu thân.

"Tần Vũ đại ca, huynh, huynh sẽ tới Phiêu Tuyết thành tham gia chiêu thân sao?" Lập nhi hỏi lại.

Tham gia chiêu thân, độ khó khăn rất lớn.

Tần Vũ không có thân phận *"Luyện khí tông sư"*, *"Chủ nhân Mê Thần điện"* thì không có hy vọng gì. Nhưng bây giờ Tần Vũ đã có đủ thực lực để đấu với bốn người kia rồi.

"Yên tâm, bất kể ra sao huynh đều không để người khác đoạt mất muội." Tần Vũ ôm Lập nhi vào lòng, cảm nhận sự ấm áp.

Tần Vũ chỉ ở lại một ngày trong tân vũ trụ.

Một ngày sau.

"Lập nhi, huynh sẽ lập tức đi nói việc này với Đông cực thánh hoàng, tin rằng ông ấy sẽ không làm khó huynh. Sau đó huynh sẽ đi thẳng tới Bắc cực Phiêu Tuyết thành!" Tần Vũ mỉm cười nhìn Lập nhi.

Lập nhi tươi cười khẽ gật đầu.

"Tần Vũ đại ca, có đúng là Đông cực thánh hoàng sẽ không làm khó huynh?" Trong mắt Lập nhi có chút lo lắng.

"Không đâu, trừ phi ông ta bức huynh phải rời bỏ Đông cực Huyễn Kim sơn." Thanh âm của Tần Vũ có chút lạnh lùng.

Vì Lập nhi, Tần Vũ có thể làm mọi chuyện. Bất kể là ai cũng không thể ngăn cản hắn và Lập nhi ở cùng nhau. Tần Vũ cũng có hảo cảm với Đông cực thánh hoàng nhưng lúc trước Đông cực thánh hoàng mời mọc hắn cũng là vì coi trọng thực lực của hắn.

Nếu ông ta ngăn cản Tần Vũ, Tần Vũ đành phải chọn cách bỏ đi.

Tần Vũ quay về Lam Huyền điện.

"Phúc bá, Thu Trọng Phục. Các ngươi thu xếp đi, ta chuẩn bị đi xa, các ngươi phải đi cùng với ta." Tần Vũ trực tiếp nói nhanh.

Hai người Phúc bá, Thu Trọng Phục nhìn nhau một cái, trong mắt đầy nghi hoặc.

"Chủ nhân, người muốn đi đâu thế?"

"Đại nhân, người muốn đi?" Chỉ thấy hai nữ hài khả ái cũng từ bên cạnh đi tới, hai nữ hài này chính là Hồng Vũ, Lục Thuỷ đã độ qua thần kiếp.

Đám Ốc Lam đã độ qua thần kiếp.

"Tới… Bắc cực Phiêu Tuyết thành!" Tần Vũ nói rõ ra.

Mắt Phúc bá lập tức sáng lên, Phúc bá biết rất nhiều chuyện của Tần Vũ. Ông đương nhiên biết Tần Vũ đi Bắc cực Phiêu Tuyết thành để làm gì, Phúc bá lập tức nói: *"Chủ nhân, tôi sẽ chuẩn bị ngay."*

Tần Vũ khẽ gật đầu sau đó rời khỏi Lam Huyền điện, đi tới Đông cực thánh hoàng điện.

Trong hậu hoa viên tại Đông cực thánh hoàng điện..

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, hoàng hậu Nhứ Ngạn cùng con gái là Hoàng Phủ Tĩnh đang nói chuyện. Hai người Hoàng Phủ Ngự, Nhứ Ngạn trên mặt tràn đầy tiếu dung.

"Tiểu Tĩnh, con ngại cái gì chứ? Tần Vũ thật sự rất tốt, ta biết con đối với nó có hảo cảm, vậy để phụ hoàng nói thẳng với nó, thế nào?" Hoàng Phủ Ngự cười ha ha nói.

Quan hệ giữa hai người Hoàng Phủ Tĩnh và Lam Huyền điện điện chủ Tần Vũ vô cùng tốt. Điều này hầu như mọi người trong Huyễn Kim thành đều biết.

Hơn nữa, bọn Hoàng Phủ Linh, Hoàng Phủ Liệt Hoả, Hoàng Phủ Lưu Thuỷ cũng thường nói bên tai Đông cực thánh hoàng.

Tần Vũ trước đây tuy rất tốt nhưng khả năng để Đông cực thánh hoàng chủ động gả con gái cho là không không lớn. Nhưng Tần Vũ bây giờ làm Đông cực thánh hoàng rất hài lòng.

Một luyện khí tông sư, hơn nữa rất có khả năng sẽ thành tân tượng thần.

Luyện khí tông sư này không phải là tử đệ trực hệ của Hoàng Phủ gia nhà ông.

Vì thế, Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự hy vọng dùng biện pháp cưới hỏi để giữ luyện khí tông sư này về phe mình.

"Phụ hoàng, người nói thẳng thừng thế không phải là làm con khó xử sao." Hoàng Phủ Tĩnh có chút xấu hổ.

Một nữ hài mà chủ động trong chuyện này có được không chứ?

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự và thê tử Như Ngạn nhìn nhau một cái, hai người bật cười lớn làm mặt Hoàng Phủ Tĩnh đỏ bừng.

"Tiểu Tĩnh. Con yên tâm đi, lời của phụ hoàng khẳng định rất có mức độ, tuyệt đối không làm con khó xử đâu." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự ha ha cười lớn nói. Con là con gái của Đông cực thánh hoàng, cũng là thượng bộ thiên thần, rất xứng với Tần Vũ.

"Tiểu Tĩnh."

Như Ngạn cũng cười nói. *"Con thấy bọn ta làm như thế có được không?"*

Hoàng Phủ Tĩnh mặt đỏ bừng, mấp máy môi: *"Mọi sự tuân theo sự an bài của phụ mẫu."* Thanh âm rất nhỏ nhưng hai người Đông cực thánh hoàng lại nghe rất rõ. Điều này làm hai phu phụ Đông cực thánh hoàng bật cười.

Tại thần giới, loại vợ chồng vừa có địa vị tương đương vừa tình đầu ý hợp rất hiếm thấy. Đông cực thánh hoàng vui vì con gái mình có được trượng phu như thế, đồng thời còn vui vì làm quan hệ giữa Tần Vũ với Đông cực Huyễn Kim sơn của mình thêm thân mật.

Bệ hạ.

Đột nhiên một tên thị vệ từ bên ngoài chạy vào đến gần Đông cực thánh hoàng khom người báo. Lam Huyền điện điện chủ Tần Vũ đang ở bên ngoài có việc muốn cầu kiến.

"Ha ha, vừa nói đến thì nó đã tới rồi. Tiểu Tĩnh này, nói không chừng chẳng cần ta mở miệng thì nó đã chủ động rồi." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự cười vui sướng sau đó nói với thị vệ: *"Mau đi gọi Tần Vũ vào đây."*

"Vâng."

Tên thị vệ đó lập tức lùi ra.

Hai người Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Nhứ Ngạn cười tủm tỉm nhìn Hoàng Phủ Tĩnh ở bên cạnh một cái. Hoàng Phủ Tĩnh hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh nhưng mặt vẫn hơi đỏ.

Tiếng bước chân vang lên.

Phu phụ Đông cực thánh hoàng, Hoàng Phủ Tĩnh không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa, nhìn thấy Tần Vũ toàn thân mang hắc sắc trường bào đang men theo con đường nhỏ đi tới.

"Thánh hoàng bệ hạ, hoàng hậu nương nương, Tĩnh công chúa." Tần Vũ hơi nghiêng mình chào.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Nhứ Ngạn cùng mỉm cười gật đầu với Tần Vũ, chỉ có Hoàng Phủ Tĩnh vẫn đang trong trạng thái tim đập nhanh, sắc mặt hơi đỏ.

"Tần Vũ, không phải cậu mới quay về có một ngày thôi sao? Có chuyện quan trọng gì thế?" Đông cực thánh hoàng cười nói. Có chuyện gì cứ nói đi.

Tần Vũ nghe thấy Đông cực thánh hoàng nói như thế trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Sau đó Tần Vũ nói thẳng ra mục đích của mình: *"Thánh hoàng bệ hạ, ta tới Đông cực Huyễn Kim sơn đã lâu nhưng có một chuyện vẫn chưa nói với bệ hạ."*

"Ô, cậu còn có bí mật?" Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự vẫn tươi cười nhìn Tần Vũ. Trừ bí mật Mê Thần điện ra ta cũng muốn biết còn có bí mật gì nữa?

Nghe đến hai từ *"bí mật"* ngay cả Hoàng Phủ Tĩnh cũng dỏng tai lên nghe.

Tần Vũ cười xấu hổ: *"Cũng không phải là chuyện lớn gì. Rất lâu trước đây lúc công lực của ta còn rất yếu đã quen biết với công chúa Khương Lập của Bắc cực Phiêu Tuyết thành… sau này ta mới biết Bắc cực thánh hoàng công khai chiêu thân. Người tham gia chiêu thân phần lớn đều phi phàm, lúc trước ta tính là đến khi có thành tựu về mặt luyện khí mới tới Bắc cực Phiêu Tuyết thành."*

"Hiện tại về mặt luyện khí ta xem như cũng có chút thành tựu, ta chuẩn bị lập tức lên đường tới Bắc cực Phiêu Tuyết thành tham gia chiêu thân. Hy vọng thánh hoàng bệ hạ cho phép." Tần Vũ nói luôn một hơi, nói xong mới nhìn Đông cực thánh hoàng.

Trong lòng Tần Vũ, đây bất quá chỉ là làm cho phải phép, chỉ cần Đông cực thánh hoàng không phải là kẻ ngốc sẽ không làm khó Tần Vũ.

Nhưng mà …

Nghe Tần Vũ nói xong, sắc mặt Hoàng Phủ Tĩnh ở bên cạnh trở nên trắng bệch. Mẫu thân Như Ngạn của Hoàng Phủ Tĩnh cũng nhíu mày.

Còn Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự vốn đang tươi cười liền vụt tắt, sắc mặt trầm tĩnh: *"Tần Vũ, có đúng là cậu thật sự muốn tham gia chiêu thân của Khương Lập?"*

Chương 560

Tâm Kết

Tần Vũ lập tức chú ý tới biến hoá trên mặt mấy người Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, bất quá Tần Vũ cũng đã dự liệu được Đông cực thánh hoàng sẽ có khả năng không cao hứng lắm.

Có điều việc tham gia chiêu thân hắn không thể không làm.

"Bệ hạ, việc này ta vẫn luôn giấu kín trong lòng, đồng thời đó cũng là nguyên nhân căn bản của việc ta luôn nỗ lực tu luyện, nỗ lực nghiên cứu luyện khí." Tần Vũ trịnh trọng nói.

Năm tháng tu luyện dài đằng đẵng, hầu như trong lòng đại bộ phận tu luyện giả đều có một tâm niệm.

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự nghe tới đây cũng biết tâm niệm của Tần Vũ chính là *"Khương Lập"*. Ông biết khó mà khuyên được Tần Vũ. Bất kể ra sao Tần Vũ cũng là một luyện khí tông sư, luyện khí tông sư tại thần giới là người có giá nhất. Nếu ông quá đáng thì Tần Vũ rất có khả năng sẽ rời bỏ Huyễn Kim sơn.

Hoàng Phủ Ngự đương nhiên sẽ không làm thế.

Sắc mặt Hoàng Phủ Ngự khôi phục lại như bình thường, ông khuyên: *"Tần Vũ. Nếu cậu muốn làm như thế ta cũng không có cách nào khác, có điều ta muốn đề tỉnh cậu, người tham gia chiêu thân có không ít kẻ có sức ảnh hưởng rất lớn tại thần giới. Dù cậu tham gia thì sự khó khăn cũng rất lớn."*

Tâm niệm bao nhiêu năm nay của Tần Vũ sao có thể bị ngăn trở bởi một chút khó khăn chứ?

"Cảm ơn thánh hoàng bệ hạ." Tần Vũ mỉm cười cúi người không

nói gì thêm.

Vừa rồi Hoàng Phủ Ngự nói như thế rõ ràng là không ngăn cản Tần Vũ.

"Tần Vũ, không phải lúc trước huynh nói với muội là không quen Khương Lập sao?" Một đạo thanh âm trong trẻo vang lên, Tần Vũ quay đầu nhìn, chính là Hoàng Phủ Tĩnh với sắc mặt trắng bệch.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Tĩnh, phản ứng đầu tiên của Tần Vũ chính là … nhức đầu!

Trong lòng Tần Vũ, Hoàng Phủ Tĩnh là một cô gái vô cùng tốt. Có điều Tần Vũ không có lấy một chút cảm giác với cô. Từ khi trong lòng đã có Lập nhi thì những cô gái khác không cách nào làm Tần Vũ động lòng.

"Tĩnh công chúa. Năm đó công lực của ta còn yếu, nói thế cũng chỉ là nói dối, ta không muốn bị hạ nhục. Vì thế lúc trước ta phải nói như thế, hy vọng Tĩnh công chúa không để tâm." Tần Vũ thành khẩn nói.

Hắn thực sự hy vọng Hoàng Phủ Tĩnh không quá giận dữ vì chuyện này, nếu không trong lòng Tần Vũ sẽ áy náy.

Hoàng Phủ Tĩnh buồn bã cười tự trào mấy tiếng: *"Lúc trước muội hỏi huynh chuyện liên quan tới Khương Lập là đã hoài nghi huynh và cô ấy có liên hệ. Thì ra là như thế."*

"Tiểu Tĩnh!"

Một tiếng quát uy nghiêm trầm trầm vang lên, người quát chính là Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự. Nét mặt Hoàng Phủ Ngự hoàn toàn đanh lại nhìn Hoàng Phủ Tĩnh: *"Tiểu Tĩnh, Tần Vũ là Lam Huyền điện điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn ta. Cậu ta thích ai, truy cầu ai, ta tuy thân là thánh hoàng nhưng cũng không thể cưỡng cầu."*

"Phụ hoàng, con biết rồi." Hoàng Phủ Tĩnh khẽ gật đầu.

Trong lòng Tần Vũ hơi sợ, đồng thời hắn quan sát Hoàng Phủ Tĩnh thật cẩn thận, thầm thở phào: *"May quá, ít nhất thì Hoàng Phủ Tĩnh không quá kích động."*

"Tần Vũ. Cậu muốn đi Phiêu Tuyết thành tham gia chiêu thân nếu có điều gì cần ta giúp thì cứ nói." Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự mỉm cười nói với Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ thấy rất thoải mái.

Đông cực thánh hoàng không những không cản trở hắn mà còn muốn giúp đỡ. Điều này làm cho hảo cảm của Tần Vũ với Đông cực thánh hoàng đại tăng.

Quang mang loé lên trong mắt Hoàng Phủ Tĩnh, cô ngẩng đầu nhìn Tần Vũ: *"Tần Vũ, trước khi huynh đi có thể ghé qua chỗ muội nói chuyện một chút không?"*

"Tiểu Tĩnh." Đông cực thánh hoàng tựa như có chút giận dữ.

Hoàng Phủ Tĩnh tươi cười nói với Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự: *"Phụ hoàng, người yên tâm đi, con chỉ muốn nói chuyện với Tần Vũ thôi, tuyệt đối không có ý gì khác."*

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự khẽ gật đầu.

Vô luận ra sao, Hoàng Phủ Tĩnh cũng là một thượng bộ thiên thần, tu vi linh hồn cao như thế thì sức chịu đựng không thể nào thấp được.

"Tần Vũ, huynh có đồng ý tới chỗ muội một chuyến không?" Hoàng Phủ Tĩnh mỉm cười với Tần Vũ.

Tần Vũ cảm thấy rợn da gà.

Nhưng hắn có thể làm gì đây.

"Tĩnh công chúa có lời mời thì ta đương nhiên vui vẻ nhận lời rồi." Tần Vũ vẫn bình tĩnh nói một cách khiêm tốn.

Hoàng Phủ Tĩnh khẽ gật đầu sau đó quay lại cúi chào Đông cực thánh hoàng: *"Phụ hoàng, mẫu hậu, hài nhi xin cáo lui trước."* Hoàng Phủ Tĩnh nói xong liền xoay người rời khỏi, lúc ra đi còn nhìn Tần Vũ một cái.

Tần Vũ cũng chắp tay nói: *"Thánh hoàng bệ hạ, hoàng hậu nương nương, ta cũng xin cáo lui."*

"Được. Các ngươi đi đi." Hoàng Phủ Ngự mỉm cười nói.

Tần Vũ cứ thế đi theo Hoàng Phủ Tĩnh. Hai người một trước một sau rời khỏi. Còn phu phụ Đông cực thánh hoàng sau khi thấy hai người Tần Vũ, Hoàng Phủ Tĩnh rời khỏi mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

"Bệ hạ, Tiểu Tĩnh nó…" Nhứ Ngạn có chút lo lắng.

Bà rất rõ vì sao vừa rồi Đông cực thánh hoàng làm như thế. Vì Tần Vũ không phải là loại người mà bọn họ có thể chỉ huy. Luyện khí tông sư là người các đại thế lực tại thần giới đều muốn tranh giành.

Hoàng Phủ Ngự mỉm cười, trầm ngâm nói: *"Nhứ Ngạn, nàng cứ yên tâm, thứ nhất là tâm tính Tiểu Tĩnh kiên định, sẽ không vì điều này mà nghĩ quẩn đâu, thứ hai là Tần Vũ đi tham gia chiêu thân không nhất định là thành công."*

Nhứ Ngạn lập tức nghĩ tới những *"tuấn kiệt"* của thần giới tham gia chiêu thân, không khỏi gật đầu tán đồng.

Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm, Khuê Nhân Hầu, Chu Hiển. Bốn người này đâu dễ đối phó? Tần Vũ dù là luyện khí tông sư, thua kém bốn người không nhiều nhưng muốn giành thắng lợi trong chiêu thân cũng chỉ có hai thành hy vọng mà thôi.

"Đến khi Tần Vũ chiêu thân thất bại nói không chừng sẽ đến với Tĩnh nhi." Hoàng Phủ Ngự cười híp mắt nói.

Nhứ Ngạn khẽ gật đầu than nhỏ: *"Chỉ còn biết hy vọng Tần Vũ thất bại thôi."*

Tại phủ đệ của Hoàng Phủ Tĩnh trong hoàng thành.

Trời tối dần, *"Hắc ám dạ mạc"* từ Bắc cực Phiêu Tuyết thành đã bao phủ cả thần giới, trong đêm tối, dưới ánh đèn khi mờ khi tỏ Tần Vũ và Hoàng Phủ Tĩnh đang ngồi trên một cái cành cây.

Phía sau lưng bọn họ chính là một cây liễu cổ thụ, hàng ngàn hàng vạn cành liễu phất phơ bên cạnh hai người.

Tần Vũ trầm mặc, nhất thời không biết nói gì, khẽ nhìn Hoàng Phủ Tĩnh ở bên cạnh một cái. Tóc Hoàng Phủ Tĩnh đang bay bay trong gió phiêu đãng trước mắt Tần Vũ.

Tần Vũ đột nhiên cảm thấy Hoàng Phủ Tĩnh thật đáng thương.

"Tần Vũ, tốc độ tu luyện của huynh quả thật rất nhanh." Hoàng Phủ Tĩnh lên tiếng trước.

"Ách, may thôi." Tần Vũ vụng về đáp.

Hoàng Phủ Tĩnh lúc này mới thở dài: *"Đến bây giờ muội mới biết huynh nỗ lực tu luyện như thế thì ra là vì Khương Lập muội muội. Đúng, con người của Khương Lập muội muội thật sự rất tốt, phàm những ai đã tiếp xúc với cô ấy hầu như đều thích."*

"Đúng, con người của Lập nhi rất tốt." Tần Vũ không kìm được liền nghĩ tới Lập nhi.

Một khi nghĩ tới Lập nhi, Tần Vũ không kìm được, để lộ một tia tiếu dung điềm tĩnh. Hoàng Phủ Tĩnh nhìn Tần Vũ một cái, thấy biểu tình trên mặt Tần Vũ không khỏi cười khổ.

"Tần Vũ. Huynh nói xem nguyên nhân vì sao mà một người yêu một người khác lại khó khăn đến thế? Ở thần giới bao nhiêu năm nay muội không hề để nam nhân nào trong mắt. Nhưng khi muội tiếp xúc với huynh một thời gian lại cảm thấy huynh hấp dẫn muội, vì sao thế? Bản thân muội cũng không hiểu." Hoàng Phủ Tĩnh phảng phất như nói về người khác, cứ nói từ từ, không hề e ngại.

Tần Vũ phát run.

Nét tươi cười lập tức biến mất.

"Hoàng Phủ Tĩnh đang nói gì thế nhỉ?" Tần Vũ cảm thấy đau đầu, hắn nhìn Hoàng Phủ Tĩnh ở bên cạnh một cái.

Có điều trong lòng Tần Vũ đã sớm có quyết định, đành phải chấn định tâm tình nói thẳng ra: *"Tĩnh công chúa, về phương diện này ta cũng không rõ lắm."*

"Vậy huynh và Khương Lập muội muội thì sao?" Hoàng Phủ Tĩnh truy hỏi, đồng thời nhìn Tần Vũ.

Đề cập tới Khương Lập, toàn thân Tần Vũ lại tươi cười: *"Làm sao mà nói đây? Tĩnh công chúa, còn nhớ từ khi ta sinh ra và lớn lên, ta luôn chìm đắm trong tu luyện khắc khổ và chiến đấu, thậm chí ta còn rất thích loại cảm giác đầy tính khiêu chiến đó."*

Nhưng mà… ánh mắt của Tần Vũ trở nên mông lung: *"Khi ta ở cạnh Lập nhi, ta cảm thấy trong lòng rất thoải mái, phảng phất như một con thuyền nhỏ cô độc về tới bến bờ. Tại phàm nhân giới ta đã quen Lập nhi mấy chục năm, giữa bọn ta cũng chưa có chuyện gì kinh thiên động địa, cũng chẳng có chuyện sinh ly tử biệt khó quên. Những gì ta có chỉ là nhớ nhung, khắc khoải."*

"Một ánh mắt, một nụ cười, bọn ta đều cảm nhận được suy nghĩ của nhau." Trên mặt Tần Vũ tự nhiên xuất hiện nét tiếu dung.

Hoàng Phủ Tĩnh yên lặng nghe, nàng nhìn Tần Vũ.

"Nụ cười của Tần Vũ thật sự rất ôn nhu. Có điều nó được dành cho Khương Lập muội muội." Hoàng Phủ Tĩnh thầm nghĩ.

"Cô ấy đánh cờ, ta ngồi một bên xem. Ta nói chuyện với người khác, Lập nhi ở bên cạnh châm trà hay rửa hoa quả… những ngày tháng đó ta vĩnh viễn ghi nhớ."

Tần Vũ không kìm được, hắn nhắm mắt lại.

Tận trong sâu thẳm đáy lòng hắn kỳ thực rất mệt mỏi. Chỉ khi ở cạnh Lập nhi hắn mới hoàn toàn phóng túng.

Hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức, một lúc sau Tần Vũ mới tỉnh lại.

Lúc này Tần Vũ mới nhớ ra mình đang nói chuyện với Hoàng Phủ Tĩnh.

"A, xin lỗi muội." Tần Vũ nhìn Hoàng Phủ Tĩnh.

Biểu tình trên mặt Hoàng Phủ Tĩnh đã trở nên bình tĩnh, cô cứ nhìn Tần Vũ, chờ Tần Vũ mở mắt ra rồi cười với Tần Vũ: *"Không cần nói xin lỗi đâu. Nghe huynh nói muội đã cảm nhận được tình cảm của hai người."*

Hoàng Phủ Tĩnh cười tự trào nói: *"Tần Vũ, nói huynh đừng cười nhé, trước giờ muội chưa từng nói tới chuyện tình cảm nam nữ, về phương diện này không hiểu một chút gì ngoài một chút cảm giác như trong mộng. Nghe huynh nói muội mới biết… hạnh phúc của nữ nhi chính là có một nam nhân luôn bảo vệ, lo lắng cho cô ấy. Muội rất hâm mộ Khương Lập muội muội chỉ vì… cô ấy có huynh."*

Hoàng Phủ Tĩnh thở dài sau đó đứng lên mỉm cười với Tần Vũ: *"Tần Vũ, người truy cầu Khương Lập muội muội rất nhiều, muội cũng chỉ biết ở nơi này chúc cho huynh thành công."*

Tần Vũ thầm thở phào.

Hắn cảm nhận được tuy trong lòng Hoàng Phủ Tĩnh còn nghẹn ngào nhưng đã tốt hơn lúc ở Đông cực thánh hoàng điện nhiều.

"Cảm ơn muội." Tần Vũ trịnh trọng nói.

Sau đó, Tần Vũ rời khỏi phủ đệ của Hoàng Phủ Tĩnh.

Tần Vũ tịnh không nói nhiều, hắn chỉ có thể làm như thế. Trong lòng hắn chỉ có một mình Khương Lập. Không thể vì một cô gái có cảm tình với hắn mà hắn phải có cảm tình lại.

Có lúc phải vô tình một chút.

Trong đại sảnh tại trung ương Lam Huyền điện.

Tần Vũ nhìn hai người sau lưng một cái, mỉm cười hạ lệnh: *"Xuất phát!"*

"Vâng, thưa chủ nhân."

Hai người Thu Trọng Phục, Phúc bá cung kính nói. Lần này Tần Vũ không mang theo nhiều người. Ngoài mặt thì chỉ có hai người Thu Trọng Phục, Phúc bá nhưng bên trong thì Tần Vũ đem hơn một trăm thiên thần người hầu bỏ vào trong Vân Vụ sơn trang tại Tử Huyền tinh của tân vũ trụ.

"Lập nhi, huynh xuất phát tới Phiêu Tuyết thành đây." Tần Vũ truyền âm trong lòng.

Tân vũ trụ là do Tần Vũ sáng tạo. Một cái tâm niệm của Tần Vũ có thể biến thành thanh âm vang lên bên tai Lập nhi.

"Ây." Thanh âm có chút kích động của Lập nhi cũng vang lên trong lòng Tần Vũ.

Ba người Tần Vũ, Thu Trọng Phục, Phúc bá cứ thế đi thẳng ra khỏi Lam Huyền điện, sau đó rời Đông cực Huyễn Kim sơn đến nơi đặt truyền tống trận, sau đó thông qua truyền tống trận tới bên

dưới Bắc cực Phiêu Tuyết thành.

Chương 561

Nhập Phiêu Tuyết Thành

Ba người bọn Tần Vũ vừa đi ra khỏi truyền tống trận liền cảm thấy mặt lạnh ngắt.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tuyết rơi đầy trời. Thu Trọng Phục ở sau lưng Tần Vũ lên tiếng: *"Phiêu Tuyết thành quanh năm có tuyết rơi, đúng là rất kỳ diệu."*

Tần Vũ khẽ gật đầu, ánh mắt dán chặt vào toà thành trì cự đại lơ lửng trên không trung.

Hoa tuyết rơi lả tả nhưng toà thành trì cự đại vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, tường thành toàn màu đen đó, thể tích to lớn đó mang tới cho người ta cảm giác áp bức.

"Phiêu Tuyết thành, đây chính là Phiêu Tuyết thành." Tần Vũ nhìn Phiêu Tuyết thành lẩm bẩm nói.

Đây là lần đầu tiên Tần Vũ nhìn Phiêu Tuyết thành từ bên ngoài. Phúc bá ở bên cạnh nói: *"Chủ nhân. Chúng ta trước hết hãy bay tới ngoài cửa thành của Phiêu Tuyết thành đi đã."*

"Được, chúng ta đi." Tần Vũ mở rộng không gian lĩnh vực mang theo Phúc bá

Bay thẳng lên trên. Thu Trọng Phục cung kính bay theo, trong chốc lát Tần Vũ đã bay tới trước cửa thành của Phiêu Tuyết thành.

Nơi cửa thành có một cái cầu thanh diện tích hơn trăm mét. Ba người bọn Tần Vũ hạ xuống đó.

"Các người là ai? Nơi đây là Bắc cực Phiêu Tuyết thành, không phận sự miễn vào." Một thanh âm cao vút từ cửa thành truyền tới.

Nơi hữu danh có khác.

Tần Vũ mỉm cười nhìn về cửa thành, ở đó có hai thiên thần thủ vệ, trên tường thành còn có một thiên thần thủ vệ khác.

Thu Trọng Phục lập tức bước lên lạnh lùng nói: *"Đại nhân nhà ta là Lam Huyền điện điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn, ngươi mau mau đi bẩm báo."*

Lam Huyền điện điện chủ?

Hai thiên thần thủ vệ đó nhìn nhau một cái, điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn có địa vị chí tôn khó bì.

Thượng bộ thiên thần đã là cao rồi. Thái độ của hai thiên thần thủ vệ này lập tức thay đổi lớn, bọn chúng tươi cười chào đón Thu Trọng Phục: *"Xin đợi một chút, tại hạ sẽ nhanh chóng đi bẩm báo."*

Chưa có lời mời, dù thực lực có mạnh hơn cũng phải chờ bẩm báo.

Chỉ vài hơi thở, trên tường thành nhanh chóng có một thanh niên tuấn mỹ toàn thân mặc ngân sắc chiến giáp xuất hiện. Thanh niên tuấn mỹ này vừa nhìn đã biết trong ba người thì Tần Vũ là thủ lĩnh.

"Tại hạ là Chu Kiếm Phi, trung đội trưởng của trung đội hộ vệ thành môn, xin ra mắt Tần Vũ điện chủ." Tuấn mỹ thanh niên đó cười khiêm tốn nói với Tần Vũ.

"Ngươi biết ta?" Tần Vũ có chút kinh ngạc, bản thân hình như chưa báo danh mà.

Chu Kiếm Phi mỉm cười nói: *"Đại danh của Tần Vũ điện chủ đã lan khắp thần giới. Ai mà không biết Tần Vũ điện chủ là tân luyện khí tông sư, thực lực luyện khí còn mạnh hơn cả Âu Nghiệp Tử tông sư."*

Tần Vũ nghe Chu Kiếm Phi nói trong lòng liền nghĩ ra nhiều chuyện.

Chuyện mình luyện chế thượng phẩm thiên thần khí đã được bao lâu đâu? Không ngờ là một trung đội trưởng của trung đội thiên thần tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành cũng biết. Xem ra chuyện này đã được truyền đi khắp.

"Tần Vũ điện chủ lần này tới đây có phải là vì chuyện chiêu thân của công chúa?" Chu Kiếm Phi mỉm cười hỏi.

Tần Vũ kinh dị nhìn Chu Kiếm Phi một cái.

"Tần Vũ điện chủ đừng thấy lạ, bao nhiêu năm nay các tuấn kiệt đến Phiêu Tuyết thành có đến tám chín phần mười là vì công chúa." Chu Kiếm Phi nói tiếp.

Tần Vũ khẽ gật đầu nói thẳng: *"Không sai, lần này ta tới là để tham gia chiêu thân."*

Trên mặt Chu Kiếm Phi xuất hiện một tia vui mừng, hắn nói: *"Tần Vũ điện chủ có địa vị cao, hơn nữa còn là tân luyện khí tông sư, trong cả thần giới này chẳng có mấy người so sánh được. Lần chiêu thân này Tần Vũ điện chủ có hy vọng rất lớn đó. A, trước hết tại hạ phải phái người báo chuyện này cho hoàng thành."*

Chu Kiếm Phi lập tức vẫy tay gọi một người tới.

"Đại nhân." Thiên thần chiến sĩ đó khom người chờ lệnh.

*"Luyện khí tông sư "*Tần Vũ điện chủ*" của Đông cực Huyễn Kim sơn lần này tới đây là để tham gia chiêu thân. Ngươi mau mau đem chuyện này bẩm báo cho hoàng thành."* Chu Kiểm Phi lập tức ra lệnh.

"Vâng, thưa đại nhân." Thiên thần chiến sĩ đó vừa nghe thấy mấy chữ *"điện chủ", "luyện khí tông sư"* liền cảm thấy toàn thân run rẩy, gã len lén nhìn Tần Vũ một cái sau đó lập tức bay hết tốc lực

về phía hoàng thành.

Nếu là người bình thường tới tham gia chiêu thân, tối đa là Chu Kiếm Phi tuỳ tiện an bài một nơi ở, ngay cả việc thông báo về hoàng thành cũng không làm. Chỉ có một số đại nhân vật chân chính thì bọn chúng mới lập tức báo tin về hoàng thành cho Bắc cực thánh hoàng biết.

"Tần Vũ điện chủ, xin mời theo tại hạ về hộ vệ phủ nghỉ ngơi trước, đợi chút nữa thánh hoàng bệ hạ khẳng định sẽ an bài cho người." Chu Kiếm Phi khiêm cung nói.

"Làm phiền Chu huynh đệ vậy." Tần Vũ mỉm cười với Chu Kiếm Phi.

Tần Vũ vô cùng hảo cảm với Chu Kiếm Phi.

Tin tức *"Tần Vũ đến Phiêu Tuyết thành"* được truyền qua vài lượt, cuối cùng được người thân cận với Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm tự mình đi tới nơi ông đang nghỉ ngơi bẩm báo lại.

Bên bờ ao của một khu rừng ở khu vực phía Đông Bắc cực thánh hoàng điện.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đang nhàn nhã câu cá, một mỹ nữ mặc một cái la sam xanh nhạt bước nhanh về phía Khương Phạm. Khương Phạm không hề quay đầu lại, ông hỏi: *"Vũ Thương, có chuyện gì thế?"*

*"Bệ hạ, vừa rồi có tin từ cửa thành truyền tới, Lam Huyền điện điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn, cũng chính là tân luyện khí tông sư "*Tần Vũ*", vừa mới vào thành."* Vũ Thương cung kính nói.

Khương Phạm lập tức đứng lên xoay người lại nhìn Vũ Thương, trong mắt tràn đầy vui mừng: *"Ngươi nói kẻ đó là Tần Vũ, người có thực lực luyện khí cao hơn cả Âu Nghiệp Tử?"*

"Vâng, thưa bệ hạ." Vũ Thương cung kính đáp.

"Nhanh. Ngươi tự mình dẫn người đi chiêu đãi, thu xếp cho hắn ở, hầy, ở… Phiêu Vân phủ! Đúng, Phiêu Vân phủ!" Khương Phạm nói ngay.

Phiêu Vân phủ tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành là một toà phủ đệ trứ danh. Bắc cực Phiêu Tuyết thành cũng không có luyện khí tông sư, Khương Phạm cũng có lúc phiền não vì chuyện thiên thần khí.

Kết giao với một vị luyện khí tông sư là chuyện vô cùng quan trọng.

"Bệ hạ, tin tức từ cửa thành truyền tới nói rằng lần này Tần Vũ tới là để tham gia chiêu thân!" Vũ Thương nói thêm.

Khương Phạm giật mình.

Chiêu thân? Khương Phạm giờ đây dở cười dở khóc.

Trong lòng vừa vui mừng đã trở nên phiền não. Vui là vì ngay cả luyện khí tông sư Tần Vũ cũng đến tham gia chiêu thân. Phiền não chính là… ngày chiêu thân mãi không có cách nào xác định.

"Nhị đệ ơi là nhị đệ, đệ cứ luôn luôn bảo vệ Lập nhi. Đệ bảo ta làm sao mà đối diện với người trong thiên hạ đây?" Khương Phạm cảm thấy bất lực với Khương Lan. Khương Lan liều mạng vì chuyện ngày chiêu thân, Khương Phạm ông có thể làm gì chứ?

Thực lực của nhị đệ của ông tuyệt đối không yếu hơn ông.

Hơn nữa, dù cho không thể cử hành chiêu thân cũng không được liều mạng với huynh đệ của mình.

"Bất quá, người như Tần Vũ, là tân luyện khí tông sư, còn có hy vọng trở thành tân Tượng thần, cũng tới tham gia chiêu thân." Trong

lòng Khương Phạm rất cao hứng.

"Vũ Thương, ngươi đi thu xếp chuyện để Tần Vũ ở lại Phiêu Vân phủ. Nhớ rằng nếu Tần Vũ cần gì thì phải đáp ứng đầy đủ." Khương Phạm lập tức giao phó.

"Vâng, thưa bệ hạ." Vũ Thương cung kính nói.

"Được, ngươi đi đi." Khương Phạm xua tay ra hiệu cho Vũ Thương lui ra, mày nhíu chặt, trầm ngâm trong lòng. Bây giờ đến luyện khí tông sư mới xuất hiện là *"Tần Vũ"* cũng đã tới. Xem ra quá trình chiêu thân càng thêm phức tạp.

Khoé miệng Khương Phạm xuất hiện một nụ cười.

Muốn cưới con ta, ai cũng phải thể hiện chút thành ý. Kế hoạch chiêu thân trong lòng Khương Phạm càng thêm chi tiết.

Nhạc phụ tương lai của mình đối đãi với mình đúng là rất nhiệt tình. Tần Vũ nhìn toà phủ đệ tinh xảo trước mặt, đi một hồi lâu tại Phiêu Tuyết thành thì thấy là *"Phiêu Vân phủ"* trước mặt tuyệt đối là một trong mười phủ đệ đẹp nhất.

Nhìn sang đám thị nữ trước mặt.

"Tần Vũ điện chủ, những thị nữ này là do bệ hạ thu xếp đưa tới. Bọn chúng sẽ phục thị cho Tần Vũ điện chủ trong cuộc sống hàng ngày. Nếu Tần Vũ điện chủ có yêu cầu gì cứ phân phó cho bọn chúng. Bọn chúng sẽ thông báo lại cho hoàng thành, chúng ta nhất định sẽ đáp ứng đầy đủ các yêu cầu của người." Vũ Thương mỉm cười nói.

Tần Vũ hơi nghiêng mình: *"Cảm ơn Bắc cực thánh hoàng bệ hạ, cũng cảm ơn cả Vũ Thương cô nương nữa."*

"Tần Vũ điện chủ, ta xin cáo từ."

Đưa mắt tiễn Vũ Thương, Tần Vũ nói với Thu Trọng Phục:

"Trọng Phục, ngươi thu xếp cho những thị nữ này đi, ta và Phúc bá có chuyện cần bàn."

"Vâng, thưa chủ nhân." Thu Trọng Phục đi thẳng về phía đám thị nữ.

Còn Tần Vũ thì mang theo Phúc bá đi thẳng vào Phiêu Vân phủ, đi một hồi lâu Tần Vũ mới chọn một khu vườn, trong khu vườn đó Còn Tần Vũ thì mang theo Phúc bá đi thẳng vào Phiêu Vân phủ, đi một hồi lâu Tần Vũ mới chọn một khu vườn, trong khu vườn đó có một toà lâu các.

Bước vào vườn.

"Phúc bá. Chúng ta hiện tại đã tới Phiêu Tuyết thành, ông nói bây giờ phải làm sao đây?" Tần Vũ hỏi ý kiến của Phúc bá.

Phúc bá cười trung hậu, nói: *"Chủ nhân, chuyện này người hỏi tôi cũng vô dụng, người thật sự nên hỏi chính là Khương Lan đại nhân."*

"Lan thúc." Tần Vũ khẽ run, sau đó bật cười.

Đúng.

Lan thúc chắc chắn là người rành rẽ các mối quan hệ, các thế lực trong Phiêu Tuyết thành nhất. Lan thúc nhất định sẽ đưa ra kiến nghị thích hợp nhất.

"Tiểu Vũ."

Một đạo thanh âm quen thuộc từ nơi cách đó không xa truyền tới, Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn, không nhịn được vui mừng nói: *"Lan thúc?"*

Người tới chính là Khương Lan.

Khương Lan toàn thân mặc ám kim sắc trường bào, mỉm cười

đi tới: *"Ta vốn còn cho rằng con phải một thời gian nữa mới tới nên dự định mười năm sau mới để Bắc cực thánh hoàng bắt đầu chính thức chiêu thân. Ai ngờ hôm nay con đã tới đây."*

"Cảm ơn Lan thúc, con luôn khắc khoải về chuyện này nên đương nhiên là muốn càng sớm càng tốt." Tần Vũ đáp.

"Còn chưa đưa Lập nhi ra? Chính thức chiêu thân đâu thể thiếu Lập nhi." Khương Lan cười mắng Tần Vũ, Tần Vũ lập tức tỉnh ngộ, tâm ý vừa động.

Chỉ thấy Khương Lập đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

"Tần Vũ đại ca." Lập nhi vui mừng nói.

Lập nhi đi ra, đầu tiên là nhìn thấy Tần Vũ sau đó mới tới Lan thúc, cô liền chào ông: *"Lan thúc. Thúc đã tới rồi à?"*

"Đương nhiên phải tới rồi. Ta đi nói phụ hoàng của con bắt đầu công khai chiêu thân thì đương nhiên con cũng phải đi cùng, con tự nói ra mới xem là danh chính ngôn thuận chứ." Khương Lan cười bình thản nói.

Lập nhi khẽ gật đầu.

"Tiểu Vũ, vậy để ta mang Lập nhi đi nhé." Khương Lan nhìn Tần Vũ.

"Chậm một chút." Tần Vũ nói ngay.

"Tiểu Vũ, còn có chuyện gì sao?" Khương Lan nghi hoặc nhìn Tần Vũ, Tần Vũ lập tức đem chuyện trong lòng nói ra: *"Lan thúc, con tới đây rồi thì nên làm gì? Ít nhất cũng phải có quan hệ tốt với một số người của Phiêu Tuyết thành chứ."*

Tần Vũ hiện tại đối với Bắc cực Phiêu Tuyết thành hoàn toàn mờ mịt.

Khương Lan bật cười.

"Tiểu Vũ, con lo lắng quá rồi, con chỉ cần ở trong Phiêu Vân phủ thôi." Khương Lan mỉm cười nói.

Ở trong Phiêu Vân phủ? Điều này làm Tần Vũ nghĩ không ra.

Khương Lan gật đầu khẳng định: *"Đúng, ở trong Phiêu Vân phủ. Bây giờ căn bản con không cần ra ngoài, con xem… tin tức con tới Phiêu Tuyết thành sẽ nhanh chóng truyền khắp Phiêu Tuyết thành. Đến lúc đó khẳng định có không ít người tới chào hỏi con. Người muốn kết giao với luyện khí tông sư vô cùng nhiều."*

"Ha ha. Đúng…" Tần Vũ cũng bật cười.

Ở ngoài thì sáng còn trong cuộc thì quáng! Việc có liên quan tới hôn nhân giữa mình và Lập nhi nên đầu óc cũng đâm ra lẩn thẩn. Mình quên mất mình là luyện khí tông sư

Đối với các cao thủ thần giới mà nói, thiên thần khí vô cùng quan trọng.

Dù một thượng bộ thiên thần đã có thiên thần khí tốt rồi, kẻ đó còn có hảo bằng hữu hay là thân nhân. Người đó vì bằng hữu, vì thân nhân cũng phải lân la làm quen với Tần Vũ.

"Con chỉ cần đối xử tốt với những người đó là được."

Khương Lan mỉm cười nói tiếp: *"Được rồi, con đã tới Phiêu Tuyết thành rồi, hai ngày nữa ta sẽ cùng Lập nhi đi gặp Bắc cực thánh hoàng, nói ông ấy chuẩn bị công khai chiêu thân."*

"Được, mọi sự con đã chuẩn bị xong rồi." Tần Vũ gật đầu khẳng định.

Sau đó, Tần Vũ đưa mắt tiễn Khương Lan và Lập nhi rời đi.

Những ngày tiếp theo quả đúng như Lan thúc nói. Luyện khí

tông sư Tần Vũ tới Phiêu Tuyết thành, không ít người bắt đầu tới bái phỏng Phiêu Vân phủ, người Tần Vũ làm quen, kết giao càng ngày càng nhiều.

Người tới dù có thân phận, địa vi hơi kém tại Phiêu Tuyết thành, Tần Vũ đều tiếp đãi chu đáo.

Trong khách sảnh của Phiêu Vân phủ.

*"Chủ nhân, hoàng tử "*Chu Hiển*" của Lôi Phạt thành đang ở bên ngoài cầu kiến."* Phúc bá cung kính nói với Tần Vũ, hắn khẽ run.

"Phúc bá vừa nói ..? Người tới là ai?" Tần Vũ hỏi lại lần nữa.

"Hoàng tử của Lôi Phạt thành, Chu Hiển!" Phúc bá nhắc lại.

Trong đầu Tần Vũ không kìm được, nhớ lại cảnh năm xưa. Năm đó, Chu Hiển vung tay lên, không gian vỡ nát, một toà thành trì của phàm nhân giới hoàn toàn bị huỷ, thậm chí cả tiểu hài tử khả ái thích ăn kẹo hồ lô cũng mất mạng.

"Ta còn hiểu trời hơn ngươi!" Câu nói của Chu Hiển năm xưa, Tần Vũ vẫn còn nhớ rõ trong lòng.

Tần Vũ cũng nhớ rất rõ nhãn thần trước khi chết của tiểu hài tử khả ái đó.

Chu Hiển ư? Tần Vũ khép hờ mắt, khoé miệng nhếch lên: *"Phúc bá, để Chu Hiển vào đi. Ta muốn chiêu đãi vị hoàng tử của Lôi Phạt thành này thật chu đáo."*

Chương 562

Gặp Mặt

Chu Hiển quan sát kỹ càng toà phủ đệ trước mắt, hắn không thể không thừa nhận, Phiêu Vân phủ thực sự tốt hơn *"Vân Tường phủ"* của hắn, bất kể là độ lớn hay bố cục đều hơn một bậc.

"Không lẽ trong mắt di phu ta không bằng luyện khí tông sư Tần Vũ này?" Trong lòng Chu Hiển có chút bất mãn. Nơi ở của người tham gia chiêu thân tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành đều do người của hoàng thành an bài.

Địa vị thấp thì một số người phụ trách có thể quyết định nơi ở.

Còn những kẻ có địa vị cao như Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc, Tần Vũ thì do đích thân Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm chỉ định phủ đệ. Phủ đệ của Tần Vũ tốt hơn của Chu Hiển một chút, từ điểm này có thể nhìn ra Bắc cực thánh hoàng đối đãi Tần Vũ tốt hơn một chút.

"Chu Hiển đại nhân, Tần Vũ đại nhân đang ở khách sảnh. Mời ngài qua bên này." Một thiên thần thị nữ xinh đẹp do Bắc cực thánh hoàng thu xếp cấp cho Tần Vũ mỉm cười nói.

Lúc này Chu Hiển mới tỉnh lại, khẽ gật đầu với thị nữ.

Mang theo hai thiên thần tuỳ tùng, Chu Hiển đi sánh vai với thị nữ đi thẳng tới khách sảnh của Phiêu Vân phủ. Lúc đi tới bên ngoài đại môn của khách sảnh.

"Xin thứ lỗi, mời hai vị tuỳ tùng ở lại bên ngoài." Thanh âm bình thản vang lên.

Chu Hiển quay đầu nhìn, người nói chính là Thu Trọng Phục đang đứng ở cổng, Chu Hiển dặn dò: *"Các ngươi ở bên ngoài, đừng có bước vào."* Nói rồi đi thẳng vào khách sảnh.

Trong khách sảnh chỉ có hai người.

Một là Khôi lỗi, trong lòng Chu Hiển lập tức hiểu rõ, vị lão giả trước mắt chính là quản gia Phúc bá của Mê Thần điện trong truyền thuyết. Còn luyện khí tông sư Tần Vũ…

Chu Hiển dời ánh mắt sang, dán chặt vào người của hắc bào thanh niên ở giữa đại sảnh đang đứng quay lưng lại với hắn.

"Tần Vũ huynh phải không? Tại hạ là Chu Hiển của Lôi Phạt thành!" Trên mặt Chu Hiển có nét tiếu dung đầy thân thiện.

Hắc bào thanh niên vẫn luôn quay lưng lại với Chu Hiển xoay người lại, trên khoé miệng nở một nụ cười đầy thâm ý, nhìn vào Chu Hiển: *"Chu Hiển huynh, rất vui mừng được gặp huynh!"*

Con ngươi của Chu Hiển rút lại, toàn thân phát run.

Chu Hiển đã nghe qua đại danh của luyện khí tông sư *"Tần Vũ"*. Hắn không biết chút gì về hình dạng của tân luyện khí tông sư mới quật khởi này, nhưng khi vừa nhìn thấy, hắn kinh hãi…

Năm xưa, tên tu luyện giả phổ thông của phàm nhân giới, tên phàm nhân có quan hệ rất tốt với Khương Lập cũng có tên là Tần Vũ.

Dung mạo giống hệt *"Tần Vũ"* trước mặt.

Người của thần giới rất nhiều, tên gọi giống hệt cũng không có gì lạ. Nhưng còn dung mạo? Sự tình có xảo hợp cũng không đến mức đó, không chỉ tên giống hệt mà ngay cả dung mạo cũng giống.

Tần Vũ này không lẽ chính là tên Tần Vũ của phàm nhân giới?

Trong lòng Chu Hiển nghi hoặc.

Có điều Chu Hiển không tiện hỏi thẳng. Dù gì thì năm xưa quan hệ giữa hắn và Tần Vũ của phàm nhân giới vô cùng xấu. Chu Hiển chỉ có thể chọn con đường nói bóng gió.

"Chu Hiển huynh tới nhà ta sao không nói lời nào?"

Tần Vũ mỉm cười nói sau đó đưa tay chỉ cái ghế bên cạnh: *"Chu Hiển huyenh, chúng ta ngồi xuống trước đã, vừa uống trà vừa nói chuyện, huynh thấy sao?"*

Chu Hiển đang suy nghĩ làm sao để bóng gió hỏi dò ra thân phận chân chính của Tần Vũ bừng tỉnh lại: *"À, được, được. Chu Hiển bây giờ không còn vẻ tiêu sái như trước."*

Tần Vũ cũng không nói gì thêm mà chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế của mình trước.

Sau đó Chu Hiển cũng ngồi xuống, giờ đây hắn đã bình tĩnh lại, trên mặt giữ nụ cười thân thiện nhìn Tần Vũ: *"Tần Vũ huynh, ta tuy ở Bắc cực Phiêu Tuyết thành nhưng cũng đã nghe đại danh của huynh. Tân luyện khí tông sư, tân chủ nhân Mê Thần điện, quả thật phi phàm. Ta đang nghĩ vì sao Tần Vũ huynh lại ở Đông cực Huyễn Kim sơn chứ? Nếu ở Lôi Phạt thành của ta không phải rất tốt sao. Như thế thì ta có thể thường thường uống rượu trò chuyện của Tần Vũ huynh rồi."*

"Ta cũng cảm thấy đáng tiếc. Có điều ta đã quen với Đông cực Huyễn Kim sơn rồi." Tần Vũ cười bình thản đáp.

Vừa nhìn Chu Hiển Tần Vũ đã không kìm được, nhớ lại cảnh năm xưa.

Thân ảnh cuồng ngạo đó.

Không gian bị phá nát đó, những phàm nhân đáng thương chết

trong tuyệt vọng, tiểu nam hài thích ăn kẹo hồ lô. Tần Vũ vĩnh viễn không thể nào quên những cảnh đó.

Những điều không thể nào quên còn có những lời cuồng ngạo của Chu Hiển năm đó .. *"Tần Vũ, thiên có thiên đạo, ngươi là một phàm nhân, làm sao biết cái gì gọi là thiên đạo. Sát nhân? Dù ta giết hết người trên đại lục này thì ông trời cũng không trừng phạt ta một tí nào. Ha ha… Tần Vũ, ngươi phải nhớ lấy một điểm. Ta còn hiểu trời hơn cả ngươi!"*

Trong lòng đang nghĩ về những chuyện đó nhưng ngoài mặt Tần Vũ vẫn nở nụ cười bình thản.

"Chu Hiển huynh, lần này huynh tới chỗ này của ta không biết có chuyện gì không?" Tần Vũ nhìn Chu Hiển.

Chu Hiển cười tươi như hoa: *"Ha ha, Tần Vũ huynh, ta tới đây bất quá chỉ là muốn xem mặt mũi của luyện khí tông sư trong truyền thuyết để thoả mãn hiếu kỳ thôi. A, Tần Vũ huynh, nói thật nhé, huynh rất giống một người quen cũ của ta, người đó cũng tên là Tần Vũ."* Lúc này trong mắt Chu Hiển lấp loé lôi điện.

"Người quen cũ?" Tần Vũ nhướng mày.

Chu Hiển nhịn không nổi nữa sao?

"Chu Hiển, huynh cũng rất giống một người quen cũ của ta, tên người đó cũng là Chu Hiển." Tần Vũ cũng nhìn thẳng vào mắt Chu Hiển.

Chu Hiển biến sắc.

Giờ đây hắn đã xác định, Tần Vũ trước mặt chính là Tần Vũ tại phàm nhân giới năm xưa.

"Ha ha, thật là xảo hợp, có điều ta nghĩ là người quen cũ của ta có tu luyện cật lực đến mấy cũng không bằng Tần Vũ huynh. Đừng nói

là đạt tới cảnh giới tông sư trên phương diện luyện khí." Chu Hiển cười ha ha nói.

Tuy Chu Hiển xác nhận Tần Vũ trước mắt chính là Tần Vũ tại phàm nhân giới năm xưa.

Có điều, hiện tại Chu Hiển không muốn trở mặt với Tần Vũ. Vì thế hắn đành giả vờ không quen.

*"A, có điều người quen cũ tên "*Chu Hiển*" của ta thực lực rất cường hãn. Hắn còn nói với ta là hiểu trời hơn cả ta."* Tần Vũ cười híp mắt nói.

Khiêu khích.

Tuyệt đối là khiêu khích.

Nụ cười trên mặt Chu Hiển cứng đơ, sau đó khôi phục lại như bình thường: *"Ô? Quả đúng như thế sao? Tần Vũ huynh cũng là thượng bộ thiên thần, về đạo luyện khí lại càng kinh nhân. Người hiểu trời hơn cả huynh rất ít."* Chu Hiển đối diện với câu gây hấn của Tần Vũ cũng quật lại.

"A." Chu Hiển đứng phắt lên, sau đó nói với Tần Vũ với vẻ bất lực: *"Tần Vũ huynh, thật xin lỗi, ta đã quên mất là còn có chuyện quan trọng phải làm, hôm nay ta đi trước, sau này Tần Vũ huynh có thời gian ta lại tới thăm."*

Tần Vũ cũng đứng lên: *"Chu Hiển huynh đi tự nhiên, xin thứ cho ta không tiễn."*

Chu Hiển mỉm cười, nho nhã lễ độ khom người sau đó quay mình đi ra đại môn. Lúc đi đến cửa đại sảnh, thân hình Chu Hiển dừng phắt lại sau đó quay lại nhìn Tần Vũ, mỉm cười hỏi: *"Nghe nói lần này Tần Vũ huynh tới đây cũng là vì biểu muội?"*

"Đúng, chắc Chu Hiển huynh đã biết quyết tâm của ta." Mục

quang của Tần Vũ bắn thẳng vào Chu Hiển.

"Quyết tâm của ta cũng không thua Tần Vũ huynh, đợi đến lúc chiêu thân bắt đầu, mỗi người trông vào thủ đoạn của mình thôi. Cáo từ." Chu Hiển mỉm cười đi ra khỏi đại sảnh, dân hai thiên thần tuỳ tùng rời khỏi.

Tần Vũ đưa mắt tiễn ba chủ tớ Chu Hiển đi khỏi, nét tươi cười trên mặt hoàn toàn tiêu tan, hết sức bình tĩnh.

"Chủ nhân?" Phúc bá nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ nhíu mày: *"Năm xưa lúc gặp mặt Chu Hiển lần đầu tại phàm nhân giới còn cho là Chu Hiển quá cuồng ngạo. Hiện tại xem ra tên Chu Hiển này tuyệt không phải người dễ đối phó."*

Vân Tường phủ.

Kẻng.

Trong đại sảnh truyền ra thanh âm cực kỳ lạnh lẽo, mấy thiên thần người hầu hoảng sợ rời khỏi. Lúc này trong đại sảnh chỉ còn một mình Chu Hiển.

Chu Hiển bây giờ hoàn toàn không còn vẻ nho nhã lễ độ như bên chỗ Tần Vũ, mặt mày hung dữ, trong đôi con ngươi lôi điện điên cuồng lấp loé.

"Tần Vũ, chưa tới hai vạn năm ngắn ngủi, không ngờ một còn trùng nhỏ như người lại đạt tới cấp độ hiện tại." Chu Hiển chống hai tay lên mặt bàn, gân xanh nổi đầy, mười đầu ngón tay cắm chặt vào mặt bàn như rễ cây lâu năm.

"Thật là hối hận, năm xưa không giết phứt ngươi đi!"

Trong mũi Chu Hiển phun ra hai luồng khí lớn.

Bồng!

Cái bàn bằng cổ một của thần giới dưới sự gia tăng công lực của mười ngón tay liền hoá thành bụi phấn.

Chu Hiển hốii hận. Năm xưa trong mắt hắn thì một tên Tần Vũ còn chưa đạt tới thiên tiên cảnh giới căn bản chỉ là một con kiến. Thậm chí còn lâu mới bằng con kiến của thần giới.

Nhưng Chu Hiển quả thật không ngờ được.

Chưa tới hai vạn năm ngắn ngủi.

Hai vạn năm đối với cao thủ thần giới mà nói là thời gian vô cùng ngắn ngủi. Trong đoạn thời gian ngắn này tên tiểu nhân vật tại phàm nhân giới chịu sự chà đạp của hắn lại trưởng thành, trở thành đại nhân vật một phương trong thần giới.

Lam Huyền điện điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn, tân luyện khí tông sư.

Chỉ luận địa vị, tuyệt đối không thấp hơn cái chức hoàng tử Lôi Phạt thành của hắn.

Luận mức độ hoan nghênh, luyện khí tông sư nhận được sự hoan nghênh tuyệt đối của các đại thế lực. Bất kể là thế lực phương nào đều không muốn đối địch với luyện khí tông sư.

"Còn chưa tới hai vạn năm!" Chu Hiển đại hận trong lòng.

Chỉ trong chớp mắt, tiểu nhân vật của phàm nhân giới lại biết thành luyện khí tông sư được thần giới tôn sùng!

"Lần này khẳng định tên Tần Vũ muốn dùng sức mạnh để tranh đoạt biểu muội với ta, có điều, biểu muội cuối cùng nhất định sẽ thuộc về ta, bất kể là ai cũng đừng mong đoạt đi."

Âm thanh cuồng bạo phát ra cơ hồ làm tê liệt hư không.

"Thần vương, ta đã đợi rất lâu rồi..."

Khương Lập chính là cơ hội thành thần vương trong mắt rất nhiều người.

Những ngày này của Tần Vũ rất thoải mái, rất nhiều người ở Bắc cực Phiêu Tuyết thành tới thiết lập quan hệ tốt với Tần Vũ.

Bạch trú chi quang chiếu rọi, trong hoa viên Tần Vũ nằm dài trên ghế hưởng thụ sự ấm áp của nó.

"Thân phận luyện khí tông sư quả là hữu dụng. Nếu ta không phải là luyện khí tông sư, cái chức Lam Huyền điện điện chủ có thể chỉ hữu dụng ở Đông cực Huyễn Kim sơn chứ ở Bắc cực Phiêu Tuyết thành này ai thèm để ý chứ?"

Tần Vũ lấy một chén rượu trong vắt từ cái bàn ở bên cạnh, ngẩng đầu uống một hớp.

Nhưng với thân phận của luyện khí tông sự, không cần mình chủ động xuất kích mà ngược lại những người đó chủ động kết giao với mình. Thực lực đúng là cội nguồn của mọi thứ. Trong lòng Tần Vũ càng cảm thấy được sự quan trọng của thực lực.

Luyện khí tông sư cũng là một phương diện của thực lực.

Vào lúc này, thiên thần thị nữ mỹ lệ đang nâng gót sen đi tới trước mặt Tần Vũ, cung kính nói: *"Đại nhân, Khương Nghiên công chúa ở bên ngoài cầu kiến."*

"Khương Nghiên công chúa?" Tần Vũ giật mình.

"Mau, mau mau mời vào đây." Tần Vũ nói thẳng, hắn không thích tiếp đãi bằng hữu chân chính một cách chính quy ở khách sảnh, như thế quá câu thúc.

"Vâng, thưa đại nhân."

Thiên thần thị nữ mỹ lệ đó lập tức đi truyền lệnh, chỉ một

chốc Tần Vũ đã nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc, Khương Nghiên đang đưa Ngân Hoa bà bà đi tới.

Nhãn lực của Tần Vũ bây giờ đã tốt hơn nhiều.

Vừa nhìn một cái đã biết thực lực của Ngân Hoa bà bà, thượng bộ thiên thần! Đây chính là thực lực của Ngân Hoa bà bà.

"Xem ra từ khi Khương Nghiên quay về thần giới đã tu luyện rất khắc khổ, đã đạt tới cảnh giới hạ bộ thiên thần rồi." Tần Vũ thầm nhủ.

Đồng thời, Tần Vũ đứng lên mỉm cười nói: *"Nghiên nhi muội muội, lâu quá không gặp."*

Khương Nghiên vẫn khả ái như lúc còn ở tiên ma yêu giới, Khương Nghiên nhìn Tần Vũ một cái, chun mũi hừ một tiếng rồi nói: *"Tần Vũ đại ca tới thần giới bao lâu nay mà chẳng thèm tới thăm ta một lần. Đúng là …"*

"Không phải ta tới rồi sao?" Tần Vũ cười bảo.

Khương Nghiên lập tức bật cười: *"Ha ha, trêu huynh thật vui, có điều Tần Vũ đại ca huynh quả là lợi hại. Muội nghe thấy đại danh của huynh vẫn không dám tin là Tần Vũ của tiên ma yêu giới. Đến lúc nhìn thấy huynh thì muội mới hoàn toàn xác định đó!"*

Khương Nghiên bẻ ngón trỏ mấy cái. *"Tân chủ nhân Mê Thần điện, luyện khí tông sư, vừa rồi bà bà còn nói với muội huynh đã là thượng bộ thiên thần. Ách… điều này, điều này đả kích người ta quá."* Khương Nghiên mang bộ dạng bị *"đả kích nghiêm trọng"*.

Tần Vũ mỉm cười.

Mỗi lần nhìn thấy muội muội Khương Nghiên của Khương Lập, Tần Vũ liền cảm thấy tâm tình rất tốt. Cô bé Khương Nghiên này là một nha đầu khả ái.

"Tần Vũ điện chủ." Ngân Hoa bà bà mỉm cười khẽ hành lễ.

"Bà bà, lâu quá không gặp." Tần Vũ cũng hành lễ đáp. Nói chuyện với Lập nhi bao lâu này Tần Vũ cũng biết, Ngân Hoa bà bà đã trông coi tỷ muội Lập nhi từ nhỏ tới lớn. Ngân Hoa bà bà đối với bọn họ hết mực yêu thương.

"Cũng không thể xem là lâu quá không gặp. Có điều, Tần Vũ điện chủ, sự tiến bộ của cậu lão thái bà tự thân nhìn thấy cũng rất khó tin." Ngân Hoa bà bà cảm thán.

Ngân Hoa bà bà tuy là thượng bộ thiên thần nhưng tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành, nếu luận địa vị thì không bằng cả *"điện chủ"*.

Còn Tần Vũ?

Không chỉ là Lam Huyền điện điện chủ mà còn là luyện khí tông sư. Chỉ luận địa vị thì đã cao hơn Ngân Hoa bà bà nhiều.

Một tiểu nhân vật năm xưa ở tiên ma yêu giới, bây giờ có địa vị còn cao hơn cả mình. Ngân Hoa bà bà không thể không cảm thán về sự thay đổi to lớn của cuộc đời.

"Chủ nhân." Phúc bá đột nhiên từ đằng xa đi tới.

"Phúc bá, có chuyện gì thế?" Tần Vũ cười nhìn Phúc bá.

Phúc bá liền đưa ra một quyển trục ám kim sắc: *"Vừa rồi Bắc cực thánh hoàng sai người đưa thiếp mời, chính là thiếp mời chính thức tham gia chiêu thân."*

"Đã phát thiếp mời rồi sao? Không lẽ sắp bắt đầu chính thức chiêu thân?" Khương Nghiên ở bên cạnh kinh ngạc hỏi.

Trong mắt Tần Vũ liền lóe lên một tia quang mang.

"Cuối cùng đã bắt đầu rồi sao?" Tần Vũ lẩm bẩm tự nhủ.

Chương 563

Ngày Chiêu Thân

Ngày chiêu thân, cảnh tượng Phiêu Tuyết thành quanh năm không ngừng có tuyết rơi rất hiếm có đã không còn nữa, trên không của Phiêu Tuyết thành có một cái cầu vồng mỹ lệ, rực rỡ đến động nhân.

Bắc cực thánh hoàng điện là nơi tổ chức lần chiêu thân này, từng người một nối tiếp nhau đi vào.

"Vì lần chiêu thân này xem ra Bắc cực thánh hoàng đã mất không biết bao tâm tư." Tần Vũ nhìn Bắc cực thánh hoàng điện đằng xa, còn có số hộ vệ ở bên ngoài nhiều gần gấp mười lần so với trước đây, không nhịn được bật cười nói với Phúc bá ở bên cạnh..

"Bắc cực thánh hoàng đã tuyên bố công khai chiêu thân từ lâu, nhưng ngày chiêu thân trì hoãn mãi tới hôm nay. Lần chiêu thân này đương nhiên ông ta phải mất chút tâm tư rồi." Phúc bá cười đáp.

Tần Vũ cười nhẹ.

Tần Vũ mang theo Phúc bá đi thẳng tới chỗ ngoài cùng của Bắc cực thánh hoàng điện, lúc đi tới đó liền bị thị vệ ngăn lại.

"Tần Vũ đại nhân, người hầu của đại nhân không được vào." Sau khi thị vệ nhìn thiếp mời của Tần Vũ mới cung kính nói với hắn.

- Ô?

Tần Vũ nhíu mày.

"Chủ nhân, thế thì tôi ở bên ngoài." Phúc bá lập tức khom người nói. Tần Vũ chỉ biết gật đầu sau đó bước vào chủ điện của Bắc cực

thánh hoàng điện.

Chủ điện của Bắc cực thánh hoàng điện phòng ốc rộng rãi, bốn cái trụ lớn màu đen làm cả đại điện trang nghiêm hơn nhiều.

Trong đại điện, đám thiên thần thị nữ mặc vũ y màu lục nhạt giống như hồ điệp bay lượn khắp nơi, mang tới cơ man là đồ ăn. Những cái bàn nhỏ dài bằng ngọc được đặt khắp đại điện.

"Tần Vũ đại nhân, vị trí của người ở đây. Xin mời đi theo tôi."

Tần Vũ vừa tiến vào liền có một thiên thần thị nữ mỹ lệ mỉm cười nói với hắn rồi sau đó đưa hắn đi thẳng tới một vị trí.

Vị trí đặt những cái bàn trong đại điện rất đặc biệt.

"Tần Vũ huynh." Tần Vũ vừa ngồi xuống liền nghe bên cạnh có người gọi mình, Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn thì thấy Chu Hiển đang tươi cười nhìn mình.

Tần Vũ tới hơi trễ, lúc này người tới đã rất đông.

"Không ngờ Chu Hiển huynh tới đây sớm như thế." Tần Vũ cười nhẹ bảo, vừa nói hắn vừa nhìn chung quanh, người trong đại điện Tần Vũ biết được phần lớn.

Nơi cao nhất của đại điện được sắp đặt mười ba vị trí.

Ở bên dưới có mười mấy vị trí, vị trí của Tần Vũ cũng trong số đó. Tần Vũ hiện đang ở phía bên trái của Chu Hiển.

"Tần Vũ huynh, bên tay phải của ta là Đoan Mộc huynh. Huynh có quen không?" Chu Hiển cười chỉ người bên cạnh.

Đoan Mộc huynh, không lẽ là Đoan Mộc Ngọc?

Mục quang của Tần Vũ nhìn về người đó, người mà Chu Hiển chỉ vô cùng tuấn mỹ, ngân sắc trường phát xõa trên vai càng tôn

thêm khí chất thê lương, đặc biệt là đôi mắt lờ đờ tạo cảm giác u uất.

Đoan Mộc Ngọc nghe thấy hai người Tần Vũ, Chu Hiển nói chuyện cũng ngoảnh đầu sang nhìn, cười hữu hảo với Tần Vũ: *"Tần Vũ huynh, tại hạ Đoan Mộc Ngọc, thời gian gần đây tuy có nghe Tần Vũ huynh tới Phiêu Tuyết thành nhưng không rảnh để tới bái kiến, mong lượng thứ."*

"Phải là ta đến bái kiến Đoan Mộc huynh mới đúng." Tần Vũ khiêm tốn nói.

Tần Vũ không thể không thừa nhận, Đoan Mộc Ngọc nhìn thì cô độc lạnh lùng, khí chất u uất buồn bã đó làm người ta sợ hãi. Nhưng khi hắn mỉm cười lại làm trong lòng người ta ấm áp.

"Đúng là một người rất khó làm người ta nảy sinh ác cảm." Tần Vũ thầm than.

Đoan Mộc Ngọc được xưng là nhân vật gần như hoàn mỹ, ngay cả Lan thúc cũng tán thưởng ra miệng, điều này không phải là không có đạo lý.

"Xin chào." Đột nhiên một đạo thanh âm vang lên bên tai mấy người bọn Tần Vũ. Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc đều nhìn về phía đó, người nói là một hồng phát thiếu niên tuấn mỹ.

Hồng phát thiếu niên tuấn mỹ này sau khi chào hỏi ba người bọn Tần Vũ liền đi tới ngồi cạnh Tần Vũ.

*"Tần Vũ huynh, vị này chính là thiếu niên thiên tài "*Thân Đồ Phàm*" trong truyền thuyết của thần giới. Thời gian tu luyện của huynh đệ ấy chưa lâu nhưng đã là thượng bộ thiên thần rồi. Có điều huynh đệ ấy quá thẹn thùng mà thôi. Hôm nay có thể cất tiếng chào hỏi bọn ta đã rất hiếm có rồi."* Đoan Mộc Ngọc mỉm cười bảo, đưa đôi mắt u uất giờ đây còn có thêm tiếu ý ấm áp nhìn Thân Đồ

Phàm.

Tần Vũ nhìn Thân Đồ Phàm ở bên cạnh.

Thân Đồ Phàm bị mấy người nhìn chăm chú, khuôn mặt anh tuấn hồng hồng.

Quả nhiên có chút thẹn thùng. Trên mặt Tần Vũ không nhịn được để lộ một tia tiếu ý, cất tiếng chào hỏi. *"Thân Đồ huynh, tại hạ Tần Vũ."*

Thân Đồ Phàm hơi đỏ mặt gật đầu với Tần Vũ: *"Tại hạ Thân Đồ Phàm. Nói xong liền im lặng cúi đầu nhìn đồ ăn thức uống trên bàn."*

"Ha ha, Đoan Mộc huynh, Chu Hiển huynh, Tần Vũ huynh, còn có Thân Đồ tiểu huynh đệ, không ngờ các huynh đệ đều đã tới, ta lại là kẻ tới sau cùng." Tiếng cười lớn sảng khoái vang lên.

Một thanh niên có thân hình cường tráng, dung mạo khá tuấn tú bước tới.

"Khuê Nhân huynh." Chu Hiển mỉm cười lên tiếng đầu tiên.

Người tới chính là một trong ba điện chủ của Bắc cực Phiêu Tuyết thành, Khuê Hầu điện điện chủ *"Khuê Nhân Hầu"*, nhìn thì chỉ là thanh niên nhưng thời gian tu luyện lại rất lâu rồi, sáu tỷ năm trước đã là thượng bộ thiên thần rồi.

Có điều từ thượng bộ thiên thần lên thần vương quá khó khăn.

Thời gian lâu như thế, hắn vẫn là thượng bộ thiên thần như trước.

Tần Vũ cũng chào hỏi Khuê Nhân Hầu, khi trước lúc Tần Vũ vừa tới Phiêu Tuyết thành không lâu, Khuê Nhân Hầu đã tới bái kiến Tần Vũ, tiếp xúc một thời gian ngắn Tần Vũ cảm thấy Khuê

Nhân Hầu là một người cực kỳ lỗi lạc.

"Những người kia chắc cũng tham gia chiêu thân nhỉ." Tần Vũ nhìn đám người được sắp đặt cùng chỗ với mình, cười nhẹ bảo.

Khuê Nhân Hầu gật đầu đáp: *"Đúng, những người đó đều tham gia. Người tụ tập tới Phiêu Tuyết thành tham gia chiêu thân rất nhiều nhưng không ít kẻ tự nhận là không có hy vọng nên đã bỏ đi, những người còn lại ở đây đều cảm thấy có chút hy vọng hoặc là… trong lòng mong mỏi có chút may mắn."*

"Hừ, việc chiêu thân tuyệt đối công bằng, bọn chúng còn có tâm lý trông chờ vận may. Đúng là nằm mơ." Chu Hiển cười lạnh nói.

Đám người được sắp đặt cùng chỗ với Tần Vũ hình như nghe thấy mấy người Tần Vũ nói chuyện, có vài người không nhịn được nhíu mày, bất quá họ đều nhẫn nhịn.

"Ai ai cũng có quyền theo đuổi mộng tưởng, dù có thất bại thì ít nhất họ cũng đã thử sức, sẽ không hối hận." Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ bảo.

Câu nói này làm sắc mặt của đám người kia dễ coi hơn một chút.

Chu Hiển chỉ hừ lạnh một tiếng.

Đột nhiên…

"Thánh hoàng bệ hạ tới!" Một đạo thanh âm vang rền khắp đại điện, lập tức bọn Tần Vũ đều đứng lên, Tần Vũ nhìn chăm chú vào cửa đại điện.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm cùng với thê tử *"Thuần Vu Nhu"* nắm tay nhau đi tới.

Bên cạnh là Lập nhi mặc một bộ đồ màu đỏ đoan trang mỹ

miều.

"Lập nhi." Mắt Tần Vũ sáng lên.

Khương Lập vừa vào đại điện liền nhìn lướt bốn phía, mục quang dừng lại ở chỗ bọn Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm một lúc rồi đi theo phụ hoàng của cô lên phía trên.

Sau lưng phu phụ Bắc cực thánh hoàng và Lập nhi chính là Lan thúc cùng với một thanh niên anh tuấn.

Thanh niên đó sánh vai với Lan thúc mà đi, chắc chắn là thần vương thứ ba của Bắc cực Phiêu Tuyết thành, Thiên Tâm thần vương Khương Hình. Tần Vũ thầm phán đoán thân phận của người đó.

Phía trên của Bắc cực thánh hoàng điện tổng cộng có đặt mười ba cái bàn nhỏ dài bằng ngọc.

Phu phụ Bắc cực thánh hoàng ngồi ngay chính giữa, Lập nhi ngồi cùng với Lan thúc, Khương hình ngồi phía bên kia. Lúc này mới có ba chỗ có người ngồi, còn có mười chỗ bỏ không.

"Mười chỗ ngồi đó? Không lẽ..." Tần Vũ không khỏi kinh ngạc trong lòng.

"Xem ra lần này ngoài bảy đại thánh hoàng còn có người của Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo, Tu La hải tới nữa." Khuê Nhân Hầu mỉm cười nói thì thầm.

Trong lòng Tần Vũ lại càng nghi hoặc.

Ba thế lực phía Tu La hải thuộc về phe phi thăng giả được xem là đối địch với tám đại thánh hoàng mà hôm nay cũng tới đây?

"Bích Ba hồ Tây Nam thánh hoàng tớiiiiii..." Lại một đạo thanh âm vang lên.

Bọn Tần Vũ vẫn đứng yên, chỉ thấy một phụ nữ quý phái mỹ miều với khuôn mặt tươi cười ấm áp nhẹ nhàng đi vào đại điện, sau lưng còn có hai thanh niên một nam một nữ.

Điểm hấp dẫn nhất của người phụ nữ quý phái này chính là mái tóc dài màu xanh nước biển. Mái tóc đó giúp bà ta có một sự hấp dẫn động nhân.

Tây Nam thánh hoàng lại là nữ. Tần Vũ hơi kinh ngạc.

Tây Nam thánh hoàng mỉm cười gật đầu với Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm sau đó ngồi vào một vị trí bên cạnh Khương Lan. Hai thanh niên đi theo cũng ngồi xuống ở sau lưng.

"Kính Quang thành Nam cực thánh hoàng tớiiiii…"

Một trung niên nho nhã mặc hoàng bào bạch sắc quý phái đi vào đại điện, sau lưng cũng có hai thanh niên.

"Hỏa Diễm sơn Tây cực thánh hoàng tớiiiii…"

"Lôi Phạt thành Tây Bắc thánh hoàng tớiiiii…"

Từng thánh hoàng một nối tiếp nhau bước vào đại điện. Phảng phất như đã thương lượng kỹ với nhau, bọn người Tần Vũ cung kính đứng chào đón trong đại điện.

"Huyễn Kim sơn Đông cực thánh hoàng tớiiii…"

Tới đây thì tám đại thánh hoàng đã tới đủ.

Lúc Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự vừa bước vào đại điện đã nhìn thấy Tần Vũ, Hoàng Phủ Ngự mỉm cười với Tần Vũ, Tần Vũ chỉ biết cười đáp lại.

Sau lưng Hoàng Phủ Ngự chính là hai cô con gái Hoàng Phủ Tĩnh và Hoàng Phủ Linh.

Tám đại thánh hoàng ngồi vào vị trí, chúng nhân trong đại điện thì thầm thảo luận.

"Tám đại thánh hoàng đã ngồi vào chỗ rồi, hiện tại còn lại ba vị trí, đúng là không ngờ lần này ngay cả ba phe đó cũng tới." Chu Hiển thì thầm cảm thán.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ bảo: *"Từ khi Tiêu Diêu thiên tôn thành thiên tôn thứ ba, thế lực phe phi thăng giả đã hoàn toàn được củng cố. Sáu tỷ năm trở lại đây tám đại thánh hoàng và ba phe phi thăng giả tranh đấu cũng không tới mức ngươi chết ta sống nữa. Kẻ dưới chém giết nhau chứ các thần vương đối xử với nhau rất hữu hảo."*

Tần Vũ nghe xong liền minh bạch.

Kẻ dưới có chém giết thê thảm tới đâu thì những thần vương trên cao vẫn đối xử với nhau hữu hảo.

"Có điều ta rất mong đợi, người đại biểu cho Tu La hải lần này là ai?" Trong mắt Đoan Mộc Ngọc lóe lên một tia quang mang.

Đại biểu của Tu La hải? Trong lòng Tần Vũ hơi nghi hoặc, đại biểu của Tu La hải là ai mà Đoan Mộc Ngọc lại mong đợi nhỉ?

Thiếu niên thẹn thùng Thân Đồ Phàm vốn một trầm mặc lên tiếng: *"Ta cũng rất mong đợi, hy vọng là Tu La thần vương tự mình tới đây."*

"Tu La thần vương, người được thần giới công nhận là thần vương đệ nhất à." Chu Hiển thì thầm nói, sấm sét lóe lên trong mắt.

Tần Vũ nghe thấy lời của Chu Hiển liền chấn động trong lòng.

Công nhận là thần vương đệ nhất?

Tần Vũ đã từng nghe qua về thủ lĩnh của Tu La hải - *"Tu La*

thần vương" là kẻ vô cùng lợi hại. Nhưng hiện tại lại được Chu Hiển nói thành *"được công nhận là thần vương đệ nhất"*.

"Tu La thần vương quả thật lợi hại đến thế sao?" Tần Vũ thầm nhủ.

Nhưng nhìn thấy nhãn thần của mấy người Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển, Thân Đồ Phàm thì trong đáy lòng Tần Vũ đã có đáp án.

"Song Vực đảo Phiêu Miễu thần vương tớiiii…"

Mục quang của Tần Vũ lập tức chuyển về phía cửa đại điện, đại biểu của Song Vực đảo trong ba thế lực lớn của phi thăng giả đã tới.

Phiêu Miễu thần vương là một nữ tử tóc dài vô cùng xinh đẹp mặc bạch bào. Phiêu Miễu thần vương đi vào, sau lưng là hai thị nữ mỹ miều.

"Huyết Yêu sơn Huyết Yêu vương tớiiii…"

Câu này vừa vang lên, tiếng thì thầm trong đại điện liền im bặt, mọi người đều nhìn ra cửa đại điện. Tần Vũ chấn động trong lòng.

Huyết Yêu vương. Một thần vương nổi danh nhờ việc giết chóc, mức độ hung tàn mọi người trong thần giới đều biết.

"A?" Tần Vũ kinh dị nhìn người bước vào đại điện.

Một nữ tử xinh đẹp mỹ miều mặc hồng bào thản nhiên đi vào đại điện, sau lưng là hai thanh niên tuấn tú. Huyết Yêu vương môi son đỏ chót đầy nhục cảm, mục quang lướt qua chúng nhân trong đại điện, khóe miệng khẽ nhếch lên cười khẩy.

Huyết Yêu vương cũng là nữ? Trong lòng Tần Vũ có chút kinh ngạc.

"Tu La thần vương chắc cũng tới rồi." Đoan Mộc Ngọc nói nhỏ.

Tần Vũ thu lại tâm tình, tiếp tục nhìn cửa đại điện. Người được công nhận là thần vương đệ nhất của thần giới trong truyền thuyết, thủ lĩnh của Tu La hải, *"Tu La thần vương"* có hình dáng như thế nào đây?

"Tu La hải Tu La thần vương tớiiii…"

Cả đại điện lập tức tĩnh lặng, ngay cả các thần vương ở trên cùng cũng yên tĩnh hẳn. Âm thanh hô hấp cũng không còn.

Chỉ thấy một thanh niên nho nhã thân mặc trường bào màu xanh lơ mỉm cười đi vào, nếu nói có điều gì đặc biệt thì chỉ có mái tóc đỏ được buộc lại trên đầu.

Đây chính là Tu La thần vương? Trong lòng Tần Vũ thấy kinh dị.

Sau khi thanh niên nho nhã mặc bộ trường bào xanh lơ đi vào đại điện, đằng sau cũng có hai thanh niên một nam một nữ đi vào. Hai người này mặc hoàng bào kim sắc.

Nam thanh niên đi vào rồi, mục quang lướt qua bốn phía, sau đó nhìn chằm chằm vào Tần Vũ toét miệng cười.

"Phí Phí?"

Trong lòng Tần Vũ giật thót, sau đó vui mừng đến phát điên.

Chương 564

Tam Kiện Lễ Vật

- La huynh, huynh có thể tự mình tới đây làm ta rất cao hứng đó.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đứng lên mỉm cười nói với Tu La thần vương.

Huyết Yêu vương cười yêu kiều:

- Thời gian trước ta tới Tu La hải tìm La huynh, huynh lấy lý do đang bận đóng cửa dạy dỗ đệ tử để tránh mặt, không ngờ hôm nay La huynh lại có thời gian.

Hầu như mọi người trong đại điện đều nhận ra sự giận dỗi trong lời nói của Huyết Yêu vương.

Tu La thần vương cười nhẹ đáp:

- Vũ Sát, ta thực sự là bận dạy dỗ đệ tử.

- Tên đệ tử đó hôm nay có tới đây không?

Huyết Yêu vương *"Vũ Sát"* lập tức truy hỏi, lúc này Tu La thần vương đã đi tới vị trí của mình, ông ngồi xuống rồi mới đáp:

- Hắn tới rồi, đang ở ngay sau lưng ta đây.

Nói xong ông nhìn Hầu Phí.

Lập tức mọi người trong đại điện đều nhìn về phía Hầu Phí.

"Phí Phí đã trở thành đệ tử của Tu La thần vương?" Trong lòng Tần Vũ vô cùng vui mừng.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ một cái, chẳng nói gì hết. Hai huynh đệ chỉ cần nhìn ánh mắt của nhau liền biết người kia đang nghĩ gì. Vào lúc này mà hai huynh đệ nói chuyện trong đại điện thì không tiện lắm. Tần Vũ, Hầu Phí đều quyết định đợi đến khi rời khỏi đại điện mới gặp nhau hàn huyên.

- Văn bối Hầu Phí ra mắt các vị thần vương.

Hầu Phí lễ phép chào hỏi.

- Ha ha…

Một tràng cười sảng khoái vang lên, chỉ thấy Tây cực thánh hoàng của Hỏa Diễm sơn lên tiếng bảo:

- La huynh không thích thu đệ tử, điều này bọn ta đều biết. Không rõ là lần này vì sao lại thu đệ tử thế? Có lẽ nào tên tiểu hóa tử tên "Hầu Phí" này có chỗ nào đặc biệt?

Tu La thần vương cười nhẹ đáp:

- Hôm nay là ngày Bắc cực thánh hoàng chiêu thân cho con gái, mọi người không nên bàn chuyện đệ tử của ta.

Tuy Tu La thần vương nói chuyện rất thân thiện nhưng tám đại thánh hoàng vốn hiểu rõ con người ông ta đều biết rằng Tu La thần vương đã có chút khó chịu.

Đại biểu của tám đại thánh hoàng và ba thế lực của phi thăng giả đều đã ngồi vào chỗ.

- Chư vị.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đứng lên, mặt tươi cười.

– Hôm nay là ngày con gái ta công khai chiêu thân. Mấy năm nay rất nhiều người muốn tham gia chiêu thân, bất quá thông qua vòng sơ tuyển thì chỉ còn lại mười tám tuấn kiệt của thần giới.

Bắc cực thánh hoàng nói rồi chỉ tay về phía hàng người bọn Tần Vũ.

Cả hàng tổng cộng có mười tám người, đằng trước là Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm, Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc, phía sau cứ theo thứ tự mà sắp xếp.

Các thần vương ở phía trên đều gật đầu mỉm cười với mười tám ứng cử viên.

Khá nhiều người ở bên dưới đều có quan hệ với các thần vương. Không chỉ có năm người bọn Tần Vũ mà mười ba người kia cũng thế, có thể vượt qua vòng sơ tuyển thì người nào cũng có địa vị cao. Tối thiểu cũng phải là cấp hoàng tử.

- Khương huynh, ở đây có tới mười tám ứng cử viên, đứa con gái bảo bối của huynh không thể nào gả cho mười tám người được. Tóm lại, phải có phương pháp xét tuyển cho công bằng, nếu không bọn ta không công nhận đâu.

Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc của Lôi Phạt thành cười ha ha nói.

- Ta đồng ý với những lời Chu huynh nói. Mười tám người thì phải loại mười bảy. Phương pháp loại bỏ này phải làm mọi người trong chúng ta phục.

Nam cực thánh hoàng của Kính Quang thành cũng lên tiếng.

Lập tức, ở trên đại điện, tám đại thánh hoàng, còn có Huyết Yêu vương, Phiêu Miễu thần vương đều cười nói bàn luận, không khí rất thân mật. Còn những kẻ ở bên dưới thì lắng nghe các thần vương cười nói.

- Chư vị cứ yên tâm.

Khương Phạm cười đến đỏ cả mặt.

– Ta đương nhiên có phương pháp tuyển chọn rất công bằng. Thực tế thì mười tám người tuấn kiệt này ai ai cũng đều ưu tú, phải loại bỏ ai trong số họ ta cũng đều thấy tiếc. Ha ha… Có điều, trượng phu của con gái ta chỉ có thể là một người.

Khương Phạm cười nhìn Khương Lập ở cạnh bên.

Ở phía dưới có nhiều người nhìn Khương Lập, Khương Lập là nhân vật chính của lần chiêu thân này.

- Còn phương pháp tuyển chọn cụ thể ra sao thì ta nhường cho phu nhân của ta nói cho mọi người biết. Đương nhiên là phương pháp này sẽ làm hài lòng tất cả mọi người.

Khương Phạm mỉm cười nói, sau đó ông ngồi xuống.

Phu nhân của Khương Phạm – Thuần Vu Nhu – lập tức đứng lên.

Đám Tần Vũ, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm… đều nhìn lên Thuần Vu Nhu, muốn nghe xem phương pháp tuyển chọn như thế nào.

- Các vị.

Khuôn mặt Thuần Vu Nhu rất thân thiết.

– Ta nghĩ, con rể của ta phải thật lòng yêu thương con gái ta. Trong cuộc sống bình thường phải quan tâm chăm sóc con gái ta. Hơn nữa, cậu ta cũng phải có địa vị và thực lực tương xứng. Chư vị, ta nói có đúng không?

Những người ở bên dưới đều gật đầu, có điều mọi người đều ngầm hiểu, không ai lên tiếng ngắt lời bà.

Thuần Vu Nhu nói tiếp:

- Để xét mấy điểm trên, ta và trượng phu của mình đã chọn ra một phương pháp tuyển chọn.

Thuần Vu Nhu giơ ba ngón tay ra.

Ba món lễ vật, tương ứng với ba chỉ tiêu.

Những người ở bên dưới giật mình, sau đó đầu óc suy nghĩ rất lung, phương pháp tuyển chọn mà Thuần Vu Nhu nó rốt cuộc là như thế nào.

Trong lòng Tần Vũ cũng có suy đoán của riêng mình: Ba món lễ vật, tương ứng với ba chỉ tiêu? Bắt bọn ta dâng lễ vật rồi sau đó mới quyết định ra ba chỉ tiêu ư?

Suy nghĩ của những người ở phía dưới đều hao hao như của Tần Vũ.

- Để ta nói tường tận phương pháp tuyển chọn.

Thuần Vu Nhu mỉm cười bảo.

– Để khảo nghiệm trong mười tám người ai là kẻ thật lòng với con gái ta nhất, chúng ta đã đưa ra phương pháp để chọn chỉ tiêu đầu tiên, mỗi người trong mười tám người đưa ra một món lễ vật đại biểu cho sự thành tâm của mình.

- Chỉ nhìn món lễ vật thì làm sao mà phán đoán có thật lòng hay không?

Phiêu Miễu thần vương nhẹ nhàng hỏi.

Những người bên dưới cũng thầm gật đầu.

Lễ vật có thể phân chi mức độ quý trọng nhưng làm sao mà nhìn ra ai là người thật lòng chứ? Người có địa vị không giống nhau, nếu cùng đưa ra một món lễ vật, chỉ nhìn vào lễ vật thì làm sao nói là hai người đều thật lòng như nhau được?

Khương Phạm ở bên cạnh liền đứng lên, mỉm cười nói:

- Mọi người đừng gấp, sau đây ta sẽ giải thích cặn kẽ, nhất định mọi người sẽ cho là công bằng.

Tần Vũ thầm gật đầu.

Ở đây còn có bảy đại thánh hoàng kia với lại đại biểu của ba thế lực phi thăng giả, Khương Phạm khẳng định không nói những lời dở hơi.

Thuần Vu Nhu nói tiếp:

- Lễ vật của ai được bầu là lễ vật có thành tâm nhất, vậy thì… người đó là kẻ lấy được chỉ tiêu đầu tiên.

Khương Phạm cũng lên tiếng:

- Còn người tiến hành bình chọn lễ vật chính là… mười ba vị thần vương ở đây, bao gồm cả ta. Mọi người thấy thế nào?

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Mười ba vị thần vương ở phía trên, ngoại trừ ba vị của Bắc cực Phiêu Tuyết thành, mười vị còn lại đại diện cho các thế lực khác nhau. Địa vị của bọn họ lại cao, để bọn họ bình chọn tuyệt đối không lo có vấn đề.

Mọi người ở phía dưới đều không có dị nghị.

- Món lễ vật thứ hai cũng quyết định chỉ tiêu được chọn thứ hai. Món lễ vật này dùng để kiểm nghiệm mức độ chăm chút của mọi người. Món lễ vật này không quan trọng ở mức độ quý giá mà quan trọng ở sự mới lạ, đặc biệt. Nó cũng do mười ba vị thần vương tiến hành bình chọn. Món lễ vật nào được chọn là có mức độ chăm chút cao nhất thì người dâng nó sẽ được chọn.

Thuần Vu Nhu nói tiếp:

- Còn món lễ vật thứ ba là xét thực lực, địa vị của các ứng cử viên. Món lễ vật này xét ở mức độ quý báu. Lễ vật của ai quý nhất thì người đó giành được chỉ tiêu thứ ba.

Nghe tới phương pháp phán đoán để chọn chỉ tiêu thứ hai và thứ ba xong hầu như mọi người ở bên dưới đều thở phào.

Khảo nghiệm xem mức độ chăm chút của ai cao nhất?

Điều này làm cho những kẻ có địa vị, thực lực hơi thấp có chút hy vọng.

Khảo nghiệm lễ vật của ai quý giá nhất?

Lại làm cho bọn Chu Hiển tràn đầy lòng tin.

Rất hiển nhiên… mọi người đều có hy vọng.

Khương Phạm nói lớn:

- Sau khi quyết định được ba chỉ tiêu, ba người được chọn sẽ dâng sính lễ. Ta và phu nhân của ta sẽ xem xét trên mọi phương diện để chọn ra ai là người thích hợp nhất, khi đó bọn ta sẽ tiếp nhận sính lễ của người đó, còn sính lễ của những người khác sẽ được trả lại.

Mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Dù chọn ra được ba chỉ tiêu nhưng người được chọn cuối cùng sẽ do vợ chồng Khương Phạm quyết định.

Chu Hiển đột nhiên đứng lên:

- Dượng à, con có chuyện chưa rõ, ba món lễ vật quyết định ba chỉ tiêu nhưng nếu cả ba món lễ vật của một người đều được chọn thì làm sao?

Khương Phạm bật cười:

- Ha ha, hỏi rất hay, nếu có vị tuấn kiệt nào ở dưới mà dâng ba món lễ vật đều được chọn thì chỉ còn lại một mình… đến lúc đó vợ chồng ta khỏi phải tuyển chọn. Người đó sẽ chính là chồng của con gái ta.

Những người ở bên dưới lập tức rì rầm bàn luận.

Trong lòng Tần Vũ đã hoàn toàn hiểu rõ phương pháp tuyển chọn.

Việc tuyển chọn được chia làm ba vòng, mỗi vòng đều yêu cầu mọi người dâng lễ vật của mình, từ đó sẽ quyết định chỉ tiêu.

Sau ba vòng sẽ quyết định được ba chỉ tiêu.

Nếu có khả năng thì ta muốn giành hết cả ba chỉ tiêu. Tần Vũ thầm nhủ, hắn không muốn có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chỉ muốn được cưới Lập nhi một cách ổn thỏa.

- Khương huynh, với món lễ vật được chăm chút nhất bọn ta còn phán đoán được qua mức độ mới lạ, món lễ vật quý giá nhất thì chẳng nói làm gì, nhưng món lễ vật thể hiện sự thật lòng thì làm sao mà bọn ta quyết định đây?

Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự mỉm cười lên tiếng hỏi.

Khương Phạm mỉm cười gật đầu.

- Điều này ta phải nói cặn kẽ, để căn cứ vào lễ vật mà quyết định ai là người thật lòng nhất, thực sự thì… có khả năng chỉ tiêu này sẽ phải bỏ đi.

Bọn Tần Vũ, Chu Hiển dỏng tai lên, chỉ sợ mình nghe lầm.

Bỏ đi?

Làm sao mà bỏ chỉ tiêu đi được chứ?

Tần Vũ không thể nào hiểu nổi.

- Để xét ai thật lòng nhất thì vợ chồng bọn ta quyết định nhờ các thiên tôn giúp!

Khuôn mặt Khương Phạm sáng bừng.

Thiên tôn?

Các thần vương đều nhìn Khương Phạm đầy kinh ngạc.

- Mọi người đừng ngạc nhiên, cửa ải này phải làm phiền mười tám ứng cử viên đi tới "Sơn Hải cung". Nếu ai có thể làm thiên tôn cảm động, nhận được lễ vật của thiên tôn thì người đó được xét là chân thành. Nếu chỉ có một người nhận được lễ vật của thiên tôn thì kẻ đó được chọn. Nếu hai người nhận được lễ vật thì mười ba

thần vương chúng ta sẽ căn cứ vào lễ vật mà xét ưu điểm nhược điểm của nó rồi mới quyết định ai được chọn!

Khương Phạm mỉm cười nói.

Mọi người đều đã rõ.

Tới Sơn Hải cung hy vọng nhận được lễ vật của thiên tôn?

Thiên tôn đâu dễ gặp được như thế? Đó là những nhân vật trong truyền thuyết đấy. Rất có khả năng mọi người không nhận được lễ vật, vì thế chỉ tiêu này phải bỏ đi.

Có điều…

Lôi Phạt thiên tôn kia chẳng phải là người nhà họ Chu sao? Tần Vũ nhíu mày liếc Chu Hiển ở bên cạnh một cái, lúc này trong mắt hắn đang đầy vui mừng.

Chương 565

Thụ Nhân Sở Thác

Phương pháp tuyển chọn đã được xác định, mọi người trong đại điện liền bàn luận với nhau.

- Tới Sơn Hải cung, muốn được thiên tôn ban tặng lễ vật?

Đoan Mộc Ngọc cười nhạt lắc đầu sau đó nâng chén uống cạn.

- Đoan Mộc huynh, thiên tôn có thường xuất hiện trong Sơn Hải cung không? Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ thực sự không rõ lắm đối với Sơn Hải cung.

Đoan Mộc Ngọc mỉm cười lắc đầu đáp:

- Không, ba đại thiên tôn là nhân vật trong truyền thuyết, vô cùng khó gặp. Sơn Hải cung chính là hành cung duy nhất được công khai của ba vị thiên tôn. Có điều khả năng ba đại thiên tôn xuất hiện tại Sơn Hải cung rất thấp, nhưng mà… chỉ cần chúng ta tới Sơn Hải cung thì ba đại thiên tôn khẳng định là biết được.

Tần Vũ hiểu rõ điều này.

Sơn Hải cung là một nơi ở của ba vị thiên tôn.

Người khác đến nơi ở của ba vị thiên tôn thì làm sao mà không biết được chứ?

- Nhất cử nhất động của chúng ta trong Sơn Hải cung khẳng định là ba vị thiên tôn đều biết. Nếu có thể được bọn họ ban tặng lễ vật thì

chúng ta xem như là thành công rồi.

Khuê Nhân Hầu cũng lên tiếng nói xen vào sau đó cười nhìn Chu Hiển.

– Chu huynh, việc tranh đoạt chỉ tiêu thứ nhất này khá có lợi cho huynh nhỉ.

Khuê Nhân Hầu đã sống ở thần giới rất lâu rồi, biết nhiều chuyện hơn Tần Vũ, đương nhiên là biết được thân phận của Lôi Phạt thiên tôn.

- Khó nói lắm, một khi đã thành thiên tôn thì chúng ta không dự liệu được tính tình đâu, ta có lấy được lễ vật hay không còn rất khó xác định.

Chu Hiển khiêm tốn đáp.

- Nào, đừng bàn chuyện đó nữa. Có tới ba chỉ tiêu cơ mà, sau này mọi người nỗ lực tranh đoạt là được rồi. Hiện tại uống đi đã.

Khuê Nhân Hầu cười lớn bảo.

Trong Phiêu Vân phủ.

Ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đang ở cùng nhau tại một nơi, sau khi yến tiệc kết thù Tần Vũ liền dùng thần thức truyền âm nhờ Lan thúc đưa Hắc Vũ quay về để ba huynh đệ được đoàn tụ.

- Tốc độ tu luyện của các huynh nhanh thật, đệ lại là người chậm nhất.

Hắc Vũ cố ý nhíu mày bảo.

Lúc này Tần Vũ đã là thượng bộ thiên thần, Hầu Phí cũng là thượng bộ thiên thần, chỉ có Tiểu Hắc Vũ mới là trung bộ thiên thần.

- Tốc độ tu luyện của Tiểu Hắc thì ta biết. Tiểu Hắc, đệ ở trong Mộc phủ cũng gần sáu ngàn năm, tức là sáu trăm vạn năm trong tầng ba Khương Lan giới. Sáu trăm vạn năm từ hạ bộ thiên thần đạt tới đỉnh điểm của trung bộ thiên thần thì tốc độ rất nhanh đó.

Tần Vũ gật đầu nói.

- Chỉ có Phí Phí, tốc độ tu luyện của đệ…

Tần Vũ nhìn Hầu Phí.

Phương thức tu luyện của Hắc Vũ cực kỳ đặc biệt, tự nhiên có thể cảm ngộ được thời gian pháp tắc, tốc độ nhanh cũng chẳng nói làm gì.

Phân thân của Tần Vũ lúc nào cũng lĩnh ngộ phần cảm ngộ về không gian do Sinh Mệnh thần vương lưu lại, tốc độ nhanh cũng rất bình thường.

Nhưng còn Hầu Phí thì sao?

Chia tay ở Úy Trì thành tới nay mới gần vạn năm mà thôi, Hầu Phí lại có thể dễ dàng đạt tới thượng bộ thiên thần, tốc độ quá kinh người.

- Ha ha, nói đến điều này đệ cũng có chút mơ hồ. Hầu Phí xoa bụng. Lúc trước ban đầu đệ bị vị tiền bối Hầu tộc mang đi, nhưng khi về tới Tu La hải thì chưa tới một năm sau Tu La thần vương đã tới bảo muốn nhận đệ làm đồ đệ. Vị tiền bối Hầu tộc kia liền vui mừng giao đệ cho Tu La thần vương.

Hai người Tần Vũ, Hắc Vũ chăm chú lắng nghe.

Hầu Phí nói tới đây liền cụp mắt xuống:

- Sau đó, sau đó Tu La thần vương bố trí nên một không gian, đem thời gian trong không gian đó gia tốc lên gấp vạn lần, trong đó một vạn năm thì bên ngoài chỉ mới một năm. Tuy có vẻ là đệ mới tu luyện gần vạn năm nhưng thực tế thì đã gần trăm triệu năm rồi. Trong gần trăm triệu năm nay Tu La thần vương luôn luôn tự mình dạy dỗ đệ.

Tần Vũ, Hắc Vũ nhìn nhau một cái, không thể không cảm thán về sự may mắn của Hầu Phí.

Tần Vũ đột nhiên nghi hoặc.

- Không đúng.

Tần Vũ nhíu mày bảo.

- Phí Phí, như ta biết nếu mà bố trí một không gian có thời gian chênh lệch như thế thì không ổn định, rất dễ sụp đổ. Muốn ổn định không gian đó rất khó, tỷ lệ thời gian chênh lệch càng lớn thì việc giữ nó ổn định càng khó.

Tần Vũ nhìn Hầu Phí.

– Vừa rồi đệ nói Tu La thần vương trực tiếp bố trí nên một không gian mà không dựa vào không gian thần khí ư?

- Đúng. Là trực tiếp bố trí nên một không gian. Đệ khẳng định.

Hầu Phí kiên định gật đầu.

- Duy trì một không gian có tỷ lệ gấp vạn lần trong gần một vạn

năm, điều này, điều này quá khó tin.

Tần Vũ thấy khó mà tin nổi.

Năm xưa Lan thúc luyện chế nên *"Khương Lan giới"* cũng chỉ có tỷ lệ thời gian tối đa là một ngàn lần mà thôi.

Quả nhiên không hổ là đệ nhất thần vương. Tần Vũ thầm cảm thán trong lòng, Tu La thần vương đúng là phi phàm.

Hắc Vũ đột nhiên lên tiếng:

- Hầy, Hầu tử? Ta thấy thật kỳ quái, vì sao Tu La thần vương lại vô duyên vô cớ nhận huynh làm đệ tử của ông ta, lại còn duy trì một cái không gian có tỷ lệ thời gian lên tới vạn lần trong gần vạn năm? Ông ta muốn gì?

Nghe Hắc Vũ nói, Tần Vũ cũng cảm thấy nghi ngờ.

Tu La thần vương muốn gì chứ?

- Ta cũng cảm thấy nghi ngờ nên đã từng hỏi Tu La thần vương, cũng chính là vị sư phụ kia của ta.

Hầu Phí hình như không quen với việc gọi Tu La thần vương là sư phụ.

- Thế Tu La thần vương trả lời sao?

Tần Vũ lập tức truy hỏi.

Trong mắt Hầu Phí có một tia nghi hoặc:

- Lúc đó Tu La thần vương không cười cũng chẳng nói nhiều ngoài một câu… chịu sự ủy thác của người khác!

Tần Vũ, Hắc Vũ nhìn nhau, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Chịu sự ủy thác của người khác?

Có người nhờ Tu La thần vương giúp dạy dỗ Hầu Phí?

Người này là ai?

Cả thần giới có bao nhiêu người đủ tư cách nhờ Tu La thần vương giúp đỡ chứ. Hơn nữa Tu La thần vương còn tình nguyện duy trì một cái không gian cả vạn năm?

- Loại người như Tu La thần vương chắc chắn không thèm nói dối. Nhưng người ông ta nói rốt cuộc là ai? Bí mật này có lẽ chỉ có bản thân Hầu Phí mới tra ra.

Tần Vũ cười nhìn Hầu Phí.

Hầu Phí bất lực đáp:

- Bản thân đệ cũng biết thế, Tu La thần vương từng nói, đợi đến khi đệ đạt tới cảnh giới thần vương thì ông ta sẽ nói cho đệ biết. Ai. Phiền quá đi, cảnh giới thần vương ư. Ông ta cho đó là cái gì chứ? Dễ đạt được vậy sao?

- Hầu tử, không nói tới chuyện của đệ nữa, ngày mai đại ca phải xuất phát tới Sơn Hải cung rồi.

Hắc Vũ cười nhìn Tần Vũ.

– Đại ca, chỉ có mười tám người được đi Sơn Hải cung, bọn đệ không thể ở cùng với huynh được.

Chỉ có mười tám người tham gia chiêu thân tới Sơn Hải cung, còn những người khác không được tới đó quấy rầy.

Sơn Hải cung?

Tần Vũ hạ giọng bảo:

- Chỉ tiêu đầu tiên này dù thế nào đi nữa ta cũng phải toàn lực tranh thủ.

Lần chiêu thân này Tần Vũ bắt buộc phải thắng không được thất bại.

Thông qua truyền tống trận ở bên dưới Bắc cực Phiêu Tuyết thành, bọn Tần Vũ được truyền tống tới truyền tống trận ở tận cùng cực Bắc của thần giới một cách nhẹ nhàng.

Cả đám người tụ tập bên bờ biển.

Đi tiếp về phía Bắc chính là biển cả vô biên, đứng cách đó không xa đã có thể nghe thấy tiếng sóng đập liên hồi lên bờ biển.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm nói lớn với mười tám ứng cử viên:

- Các vị, mỗi một vòng tuyển chọn đều có thời gian mười năm để chuẩn bị. Mười năm sau ta và các thần vương kia sẽ đợi mọi người ở Bắc cực Phiêu Tuyết thành. Nếu trong các vị có ai chậm trễ thì sẽ bị xem là bỏ cuộc.

Từ nơi đây tới Sơn Hải cung chả có cái truyền tống trận nào.

Muốn tới đó thì phải bay.

Chỉ mỗi chuyện bay đi bay về đã mất mất mấy tháng trời. Thêm vào đó còn phải tìm vận may ở Sơn Hải cung nữa. Thời gian mười năm không phải là dài.

- Mọi người chuẩn bị xong chưa?

Bắc cực thánh hoàng tươi cười.

– Vậy thì chư vị có thể xuất phát được rồi. Nhớ lấy một điểm, ngày này mười năm sau phải về tới Phiêu Tuyết thành. Có thể sớm hơn chứ không được muộn hơn!

- Thánh hoàng bệ hạ, xin cáo từ!

Cả đám người cung kính hành lễ sau đó từng người một đạp chân lên vũ khí bay hết tốc lực về phương Bắc, còn Tần Vũ thì đạp lên Tàn Tuyết thần thương.

Tàn Tuyết thần thương nếu chỉ nhìn bề ngoài thì ngay cả thần vương cũng rất khó phán đoán được uy lực của nó.

- Huyền Hoàng chi khí thì có lẽ thần vương cũng chưa từng thấy qua.

Tần Vũ thầm nhủ. Chưa từng nhìn thấy Huyền Hoàng chi khí thì làm sao mà biết được uy lực khủng bố của nó khi dung nhập vào trong vũ khí chứ?

Chân đạp lên Tàn Tuyết thần thương nên tốc độ bay của Tần Vũ cực kỳ nhanh.

Chỉ có Đoan Mộc Ngọc là người duy nhất bay ngang với Tần Vũ, những người khác đều rớt lại phía sau.

Bên dưới là biển cả vô tận, sóng đào dữ dội. Hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc vừa nói chuyện vừa bay hết tốc lực về phía Sơn Hải cung.

Trong chớp mắt đã gần hai tháng trôi qua.

Giao tiếp với nhau gần hai tháng, quan hệ của hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc đã tốt hơn rất nhiều.

- Tần Vũ huynh, vòng xét tuyển này ngàn vạn lần đừng quá hy vọng. Ưu thế của Chu Hiển quá rõ, huynh càng hy vọng bao nhiêu thì lại càng thất vọng bấy nhiêu.

Đoan Mộc Ngọc cười bảo Tần Vũ.

Tần Vũ có cảm giác bất kể là nói chuyện gì, làm việc gì thì hình như Đoan Mộc Ngọc đều không để ý lắm. Thất bại thì chẳng sao cả mà thành công cũng chẳng thèm để ý.

Hình như…

Không có cái gì có thể làm cho hắn nổi giận hoặc kinh hãi cả.

- Đoan Mộc huynh, ta muốn hỏi là nếu huynh chẳng giành được chỉ tiêu nào trong ba chỉ tiêu thì sẽ làm gì?

Tần Vũ nhìn Đoan Mộc Ngọc.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ:

- Vì sao lại hỏi vấn đề này chứ? Thất bại thì là thất bại thôi, có gì khác thường đâu? Huống chi thất bại đâu nhất định là thất bại hoàn toàn, trong thất bại có thể rút ra một số kinh nghiệm cũng có thể coi là thành công mà. Vì thế chuyện thành công hay thất bại đâu phải là tuyệt đối.

Tần Vũ chỉ biết lắc đầu cười bất lực.

- Huynh theo đuổi Lập nhi là vì cái gì?

Tần Vũ lại hỏi tiếp.

Lần này Đoan Mộc Ngọc lại trầm mặc một chốc rồi mới trả lời:

- Truy cầu đột phát, hy vọng có thể đạt tới cảnh giới thần vương đó.

Tần Vũ cảm thấy hậm hực trong lòng.

Quả nhiên…

Những người tham gia chiêu thân, kể cả Đoan Mộc Ngọc mà Tần Vũ cho là rất tốt, cũng chỉ vì muốn thành thần vương mà nỗ lực theo đuổi Lập nhi.

- Tần Vũ huynh, đã tới Sơn Hải cung rồi.

Đoan Mộc Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Tần Vũ nhìn về phía trước, chỉ thấy một quần đảo quây quần, chung quanh Sơn Hải cung có rất nhiều đảo, được xưng là *"thiên đảo"*, quả thực con số đạt tới hơn ba ngàn.

Hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc vạch nên hai đạo hồng quang bay thẳng tới một hòn đảo ở giữa ba ngàn đảo. Sơn Hải cung nằm ở trên đó.

Chương 566

Giai Thê

Nhìn từ trên cao xuống, ba nghìn hòn đảo tụ tập trông như những hòn đá cuội óng ánh, còn hòn đảo lớn nhất ở giữa – *"Phù Không đảo"* – lại giống như một viên minh châu ở giữa bầy đá cuội óng ánh đó.

Ánh sáng chói lọi từ giữa Phù Không đảo bắn ra bốn phía.

Hạ xuống Phù Không đảo, nhìn *"Sơn Hải cung"* ở đằng xa, mắt Tần Vũ sáng rực, miệng cảm thán:

- Không hổ là hành cung của ba đại thiên tôn, tuy không xa hoa nhưng khí độ này ngay cả thánh hoàng điện cũng còn lâu mới bằng.

Sơn Hải cung nằm cao hơn bề mặt Phù Không đảo gần chục trượng.

Chính là vì bậc thang.

Vừa mới nhìn thì thấy từng bậc từng bậc thang đơn giản cũ kỹ nối nhau đi lên thông thẳng tới chính điện của Sơn Hải cung. Ở trên cùng của cầu thang. Tại khoảng không phía trước chính điện của Sơn Hải cung có hai trung niên một nam một nữ đang chầm chậm đi tuần.

- Tần Vũ huynh, nói tới khí thế thì Sơn Hải cung này là một tòa cung điện do ba đại thiên tôn tự tay luyện chế, khí thế sao yếu được? Huynh thấy những bậc thang kia không?

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ đưa ngón tay mảnh khảnh lên chỉ về phía tầng tầng lớp lớp bậc thang.

Các bậc thang có điều gì đặc biệt sao?

Tần Vũ cẩn thận xem xét một lượt, cái cầu thang này có tới chín mươi chín bậc, mỗi bậc đều mang một màu đen đơn giản, cổ kính. Trên bề mặt bậc thang còn điêu khắc cỏ cây muông thú các thứ.

Càng nhìn Tần Vũ càng cảm thấy cái cầu thang này có điểm đặc biệt nhưng hắn không cách nào phát hiện ra bí mật của nó.

Đoan Mộc Ngọc thấy Tần Vũ nhăn tít mày liền cười bảo:

- Tần Vũ huynh, cái cầu thang đó chính là "Thông Thiên Thai Giai" trong truyền thuyết.

- Thông Thiên Thai Giai? Cái cầu thang này sao lại có tên đó?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Tuy Tần Vũ đã tới thần giới một thời gian rồi nhưng phần lớn thời gian là tu luyện, hắn chỉ biết một số chuyện đại khái của thần giới, còn những bí mật thì chẳng biết chút gì.

Đoan Mộc Ngọc mỉm cười nói:

- Bắc cực thánh hoàng đã nói với bọn ta phải để thành tâm của chúng ta làm cảm động thiên tôn, nhưng muốn như thế thì phải làm sao? Ta chỉ nghĩ ra một biện pháp, đó chính là nhờ vào "Thông Thiên Thai Giai".

Tần Vũ cũng nghi hoặc mãi là làm sao để thiên tôn cảm động.

Bây giờ nghe Đoan Mộc Ngọc nói như thế không nhịn được bật hỏi:

- Nhờ vào Thông Thiên Thai Giai? Bằng cách nào?

- Ta biết được một truyền thuyết, trong đó nói rằng chỉ cần có ai đó không phải là thần vương cao thủ mà leo lên được chín mươi chín bậc của Thông Thiên Thai Giai thì… thiên tôn nhất định sẽ hiện thân gặp người đó.

Đoan Mộc Ngọc nói rõ ra.

Tần Vũ kinh ngạc nhìn cái cầu thang cổ kính ở đằng xa.

Mỗi bậc thang rộng chục mét, có chín mươi chín bậc.

- Đoan Mộc huynh, không lẽ cái cầu thang này có điểm kỳ dị? Ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không cách nào leo nổi?

Tần Vũ cảm thấy khó tin.

Cầu thang mà cũng có điểm đặc biệt ư?

- Từ trước tới nay chưa từng có cao thủ nào chưa đạt tới cảnh giới thần vương mà leo được tới đỉnh Thông Thiên Thai Giai.

Đoan Mộc Ngọc tiếp tục nói với giọng bình thản.

Vào lúc này, trên hai người một nam một nữ đi tuần ở phía trên cùng của cầu thang bước ra bay thẳng tới trước mặt hai người bọn Tần Vũ.

- Đoan Mộc huynh, lâu lắm không gặp.

Nam trung niên cười nói với Đoan Mộc Ngọc.

Tần Vũ vừa nhìn biểu tình của hai người đã biết họ có quen nhau. Lúc này Đoan Mộc Ngọc cũng lên tiếng:

- Đúng là lâu lắm không gặp, lần cuối gặp nhau cũng đã cách đây tám trăm vạn năm rồi nhỉ. Đúng rồi, Hạo Tuấn, huynh thân là môn nhân của Tiêu Diêu thiên tôn, trong tám trăm vạn năm nay có từng gặp ông ấy chưa?

Đồng thời Đoan Mộc Ngọc cũng nói ngay với Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh, hai người này phân biệt là Hạo Tuấn – môn nhân của Tiêu Diêu thiên tôn và Dao Lâm – môn nhân của Lôi Phạt thiên tôn.

- Tần Vũ ra mắt hai vị.

Tần Vũ khẽ hành lễ chào hỏi.

Với nhãn lực hiện tại của Tần Vũ có thể nhìn ra hai người trước mặt đều ở cảnh giới thượng bộ thiên thần. Hạo Tuấn mỉm cười với Tần Vũ sau đó mới cười khổ đáp lời Đoan Mộc Ngọc:

- Đoan Mộc huynh. Thiên tôn ông ấy tiêu diêu khắp bốn phương, ta từ khi bái nhập làm môn hạ của thiên tôn tới giờ cũng chỉ được ông ấy chỉ đạo tu luyện thời gian đầu, về sau ông ấy để ta tự sinh tự diệt. Từ lần trước huynh đến cách đây tám trăm năm tới nay ta chưa từng gặp thiên tôn.

Hạo Tuấn nói rồi nhìn sang người phụ nữ trung niên xinh đẹp bên cạnh.

– Cô Dao Lâm này may mắn hơn một chút, mấy năm trước có gặp Lôi Phạt thiên tôn một lần.

Đoan Mộc Ngọc cười nói với Tần Vũ ở bên cạnh:

- Tần Vũ huynh, nghe thấy chưa? Ngay cả hai môn nhân của thiên tôn cũng rất hiếm khi gặp được thiên tôn một lần. Chúng ta lần này tới

muốn gặp thiên tôn để xin ban tặng lễ vật thì độ khó vô cùng cao.

Tần Vũ không thể không thừa nhận.

Chỉ tiêu đầu tiên do Bắc cực thánh hoàng đưa ra lần này quả thật có khả năng phải bỏ đi.

Không gian chi lực của Tần Vũ từ từ tản ra, bây giờ đã đạt tới Vũ Trụ chi cảnh được sáu ngàn năm rồi, không gian chi lực của Tần Vũ hiện tại đã bao phủ được phạm vi cả trăm dặm.

Tuy còn chưa hoàn toàn bao phủ Phù Không đảo nhưng có thể bao phủ *"Sơn Hải cung"* rất dễ dàng. Tần Vũ trực tiếp quan sát Sơn Hải cung.

Trước kia chưa quan sát thì còn có chút hiếu kỳ.

Nhưng vừa quan sát Tần Vũ lại phát hiện, Sơn Hải cung này chẳng có chỗ nào thần bí cả, nó cũng chỉ là một cái cung điện có cấu tạo hơi phức tạp mà thôi. Hơn nữa, trong cả Sơn Hải cung chẳng có lấy một người.

- Hạo Tuấn, Dao Lâm.

Tần Vũ mỉm cười nói với hai người.

– Hai vị một người là môn nhân của Tiêu Diêu thiên tôn, một người là môn nhân của Lôi Phạt thiên tôn, thế còn Phiêu Vũ thiên tôn thì sao? Ông ấy có môn nhân không?

Hai người Hạo Tuấn, Dao Lâm nhìn nhau một cái, cả hai đều bật cười.

Đoan Mộc Ngọc liền nói với Tần Vũ:

- Tần Vũ, hiểu biết của huynh về Phiêu Vũ thiên tôn quá ít, Phiêu

Vũ thiên tôn là người thần bí nhất trong ba đại thiên tôn, cũng là người khó gặp nhất. Đừng nói là huynh, ngay cả tám đại thánh hoàng có lẽ là số lần gặp được Phiêu Vũ thiên tôn cũng ít tới mức đáng thương.

- Hai người bái làm môn hạ của thiên tôn bọn ta trong bao nhiêu năm nay cũng chỉ mới gặp Phiêu Vũ thiên tôn có một lần. Hơn nữa tính khí của ông ấy cũng rất quái dị, cũng chưa từng thu môn nhân.

Dao Lâm mỉm cười nói.

Hạo Tuấn nói còn nhỏ hơn:

- Phiêu Vũ thiên tôn vô cùng lợi hại, hai vị thiên tôn kia thường tranh cãi nhưng không ai dám làm ồn trước mặt Phiêu Vũ thiên tôn hết.

Từ miệng của hai môn hạ của thiên tôn, Tần Vũ càng cảm thấy rõ hơn về sự thần bí của *"Phiêu Vũ thiên tôn"*.

Hạo Tuấn, Dao Lâm có thể nói nhiều như thế với Tần Vũ là do nể mặt Đoan Mộc Ngọc.

- Huynh có biết cách nào hay không? Đoan Mộc Ngọc hỏi.

Hạo Tuấn chớp mắt cười:

- Đoan Mộc huynh, muốn gặp thiên tôn rất dễ. Chỉ cần huynh từ bên từ từ leo lên từng bậc một đến hết "Thông Thiên Thai Giai" thôi.

- Điều này đương nhiên là ta biết, có điều muốn leo lên hết chín mươi chín bậc thang thì trừ phi đạt tới cảnh giới thần vương, nếu không làm sao mà leo nổi?

Đoan Mộc Ngọc lắc đầu bảo.

Hạo Tuấn, Dao Lâm nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy tiếu ý.

- Đoan Mộc huynh, ta biết đám các huynh tới đây để làm gì? Mọi việc trước đó đã được Bắc cực thánh hoàng báo cho bọn ta rồi. Ta không thể thiên vị giúp đỡ ai cả. Huống chi, muốn thiên vị giúp đỡ cũng chẳng có cách nào. Muốn gặp thiên tôn chỉ có thể dựa vào biện pháp leo "Thông Thiên Thai Giai" thôi.

Hạo Tuấn cười hi hi nói.

Hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc cảm thấy bất lực.

Thì ra người ta đã sớm biết hết rồi.

Phải lấy được lễ vật do thiên tôn ban tặng? Tần Vũ trầm ngâm.

Leo Thông Thiên Thai Giai chỉ là biện pháp bất đắc dĩ. Mấy ngày trời Tần Vũ luôn nghĩ cách ở trên Phù Không đảo. Thực tế thì ở Sơn Hải cung ngoài một điện chính còn có ba điện phụ.

Ba điện phụ này lần lượt tương ứng là hành cung của Tiêu Diêu thiên tôn, Lôi Phạt thiên tôn với Phiêu Vũ thiên tôn. Cầu thang của ba cái điện phụ này cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tần Vũ đã từng dạo quanh ba cái điện phụ này một lúc.

Nhưng mà Sơn Hải cung vắng vẻ ngoại trừ một mình hắn ra chỉ có hai môn nhân của thiên tôn với lại Đoan Mộc Ngọc. Đoan Mộc Ngọc hiển nhiên cũng chẳng có tiến triển hay đột phá nào.

Xem ra thực sự phải thử leo Thông Thiên Thai Giai rồi! Tần Vũ ngồi trên một tảng đá xanh lớn, miệng lẩm bẩm.

- Tần Vũ huynh.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn. Đoan Mộc Ngọc đang nhíu mày đi tới:

- Tần Vũ huynh, Khuê Nhân Hầu đã tới rồi.

- Khuê Nhân Hầu tới rồi ư? Tần Vũ liền đứng dậy.

Tốc độ bay của hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc là nhanh nhất nên tới trước những người khác gần hai tháng, người tiếp theo là Khuê Nhân Hầu bây giờ mới tới Phù Không đảo.

- Không thể lãng phí thời gian nữa, chúng ta bao nhiêu ngày nay chẳng tìm được biện pháp nào khác, chỉ có một phương pháp duy nhất thôi.

Đoan Mộc Ngọc sắc mặt nghiêm túc, trịnh trọng nói với Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

- Đi. Chúng ta tới chỗ Thông Thiên Thai Giai.

Hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc bước từng bước dài đi tới chỗ Thông Thiên Thai Giai của Sơn Hải cung. Nhưng hai người họ vừa đi được một chốc liền phát hiện Khuê Nhân Hầu đang đứng cách Thông Thiên Thai Giai không xa.

Khuê Nhân Hầu nhìn thấy hai người bọn Tần Vũ đang đi thẳng về phía Thông Thiên Thai Giai không khỏi kinh ngạc mở to mắt.

- Tần Vũ huynh, Đoan Mộc huynh, hai người các huynh không phải đầu óc có vấn đề chứ? Đây là Thông Thiên Thai Giai, chỉ có thần vương cao thủ mới leo lên nổi. Tuy truyền thuyết bảo rằng "không phải thần vương cao thủ mà leo lên được Thông Thiên Thai Giai thì thiên tôn sẽ ra mặt gặp gỡ" nhưng có thật thế hay không còn rất khó xác định. Hơn nữa, một khi chưa đạt tới cảnh giới

thần vương không thể nào leo lên nổi đâu.

Khuê Nhân Hầu nói thẳng với hai người bọn Tần Vũ.

Thân hình Tần Vũ không khỏi run lên.

Tuyệt đối không có khả năng sao?

Tần Vũ nhìn về phía Khuê Nhân Hầu, lúc này Đoan Mộc Ngọc cũng nhìn hắn ta:

- Khuê Nhân Hầu, huynh không cần khuyên đâu, hơn nữa truyền thuyết này là thật đó, không tin thì huynh có thể hỏi hai người Hạo Tuấn, Dao Lâm đi. Bọn họ là môn nhân của thiên tôn nên biết rõ nhất.

- Cho dù là thật đi thì sao?

Khuê Nhân Hầu phản bác:

– Bắc cực thánh hoàng cũng đã từng nói với ta, trừ phi hoàn toàn cảm ngộ được không gian pháp tắc, nếu không thì không thể nào leo được tới đỉnh.

- Ha ha…

Chỉ nghe một trận cười lớn vang lên, Chu Hiển chân đạp một thanh trọng kiếm màu vàng kim đang bay tới, thanh bào phất phới, trên thân có một cổ khí tức cuồng ngạo.

- Tần Vũ huynh, Đoan Mộc huynh, hai người các huynh đang đứng trước Thông Thiên Thai Giai làm gì thế, không phải muốn nếm mùi đau khổ đấy chứ? Ha ha, phụ hoàng ta đã từng bảo, Thông Thiên Thai Giai này trừ khi thành thần vương ra tuyệt đối không có cách nào leo lên tới đỉnh.

Chu Hiển vừa nói xong liền hạ xuống.

Tần Vũ nhìn về đằng xa, chỉ thấy đằng sau từng người liên tiếp bay tới, tổng cộng sáu người. Sáu người này đều là thượng bộ thiên thần, trong đó có cả thiếu niên xấu hổ Thân Đồ Phàm.

Sáu người cũng hạ xuống.

- Khuê Nhân huynh, các người đang tranh chấp chuyện gì à? Một thanh niên vạm vỡ vừa tới lên tiếng hỏi lớn.

- Ô, Thiên Lang điện chủ, chẳng tranh chấp gì đâu, có điều Đoan Mộc huynh và Tần Vũ huynh đang chuẩn bị leo Thông Thiên Thai Giai. Khuê Nhân Hầu cười đáp.

Lập tức Thiên Lang điện chủ nhìn hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc với bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Tần Vũ không nhịn được cau mày.

Đám người này sao lại giống như đang xem trò hề thế?

- Tần Vũ huynh, không cần để ý tới bọn họ.

Đoan Mộc Ngọc sắc mặt bình tĩnh, không hề để những người khác vào trong mắt.

- Khuê Nhân huynh, ta và môn nhân Hạo Tuấn của thiên tôn có chút giao tình, huynh và ta cùng tới hỏi hắn một phen xem có cách gì khác không.

Thiên Lang điện chủ cười nói.

Khuê Nhân Hầu gật đầu đáp:

- Như vậy cũng được. Sau đó nhìn hai người bọn Tần Vũ: - Tần Vũ huynh, Đoan Mộc huynh, hai người có đi cùng không?

- Không cần đâu.

Đoan Mộc Ngọc bình thản đáp.

Tấn Vũ không nói nhiều, trong lòng thầm nghĩ: *"Các ngươi muốn đi, Hạo Tuấn, Dao Lâm hai người, ta và Đoan Mộc Ngọc đã sớm hỏi qua."*

Khuê Nhân Hầu bọn người liền hướng Thiên điện đi tới, chuẩn bị dọc theo cầu thang Thiên điện đi lên.

Đột nhiên!

- Chu Hiển điện hạ.

Chỉ nghe một tiếng gọi thân thiết từ phía trên truyền đến. Đúng là Dao Lâm, trên mặt Dao Lâm còn có nụ cười.

Chu Hiển vừa nhìn thấy Dao Lâm liền tới hành lễ.

Dao Lâm lên tiếng nói:

- Thiên tôn, người vừa mới truyền lệnh, để cho Chu Hiển điện hạ nhập điện.

Dao Lâm chính là môn nhân của Lôi Phạt thiên tôn, nàng chính là đại diện cho lời nói của thiên tôn.

Chu Hiển có chút sững sờ, sau đó trên mặt hiện lên một trận vui mừng.

Bọn người Khuê Nhân Hầu không khỏi hướng Chu HIển nhìn lại, trong mắt đều hiện lên một tia ghen tỵ, thấp giọng nói:

- Chu Hiển này…

- Chu Hiển…Lôi Phạt thiên tôn vừa truyền lệnh, thật là thiên vị rõ ràng a.

Trong lòng tần Vũ không khỏi có một trận tức giận.

Chương 567

Kiên Trì

Vào lúc này Chu Hiển mặt mày tươi cười khiêm tốn nói với bọn Tần Vũ:

- Chư vị, ta đi gặp thiên tôn trước nhé, Chúc chư vị được thiên tôn ban tặng lễ vật.

Nói xong Chu Hiển bước lên cầu thang của *"Lôi Phạt điện"*, lúc leo lên tới trước Dao Lâm liền hành lễ vô cùng lễ phép:

- Dao Lâm sư tỷ, đa tạ tỷ.

Dao Lâm chỉ mỉm cười sau đó đưa Chu Hiển vào Lôi Phạt điện.

Hai người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc đứng đằng xa nhìn cảnh đó trong lòng cảm thấy khó chịu, còn mấy người bọn Khuê Nhân Hầu thì giận dữ bất bình.

- Đoan Mộc huynh, bây giờ tiếp tục leo Thông Thiên Thai Giai chứ?

Tần Vũ nhìn Đoan Mộc Ngọc.

Thời khắc này trong lòng Tần Vũ đầy buồn bực: *"Thực không ngờ Lôi Phạt thiên tôn lại ngang nhiên giúp đỡ vãn bối trong nhà như thế, Bắc cực thánh hoàng cho bọn ta mười năm chuẩn bị. Vì sao Lôi Phạt thiên tôn không chờ hai, ba năm nữa rồi hãy triệu Chu Hiển vào mà khi hắn vừa tới Sơn Hải cung lại trực tiếp hiện thân gặp Chu Hiển. Thiên vị giúp đỡ một cách quá lộ liễu."*

Lộ liễu tới mức làm Tần Vũ cũng có chút thở gấp.

Với tâm cảnh vào lúc này mà muốn leo lên đỉnh Thông Thiên Thai Giai là không thể.

- Tần Vũ, trước tiên hãy nghỉ ngơi nửa ngày, điều tiết lại tâm cảnh tới mức tốt nhất rồi hãy leo.

Thanh âm của Đoan Mộc Ngọc vẫn thân thiết như trước.

Có điều Tần Vũ cảm nhận được tâm cảnh của Đoan Mộc Ngọc cũng bị sự tình vừa rồi làm ảnh hưởng, có một chút dao động.

- Đúng là phải điều tiết tâm cảnh.

Tần Vũ đi tới ngồi trên một bãi cỏ bên cạnh, thời gian chuẩn bị những mười năm, chẳng cần quá gấp gáp. Điều chỉnh trạng thái về mức tốt nhất mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhìn Thông Thiên Thai Giai cách đó không xa, Tần Vũ nhíu chặt mày:

- Thông Thiên Thai Giai này trong lịch sử thần giới chưa có cao thủ nào không phải thần vương mà có thể leo tới đỉnh. Độ khó chắc chắn không bình thường, lần này phải dựa vào không gian chi lực của tân vũ trụ rồi.

Tần Vũ rất rõ thực lực của mình.

Lúc bốn người đồng thời làm một chuyện mà người khác cho là điên rồ thì mới có sự đồng cảm với nhau.

- Mọi người tiếp tục đi, nói không chừng ba vị thiên tôn thấy bọn ta nỗ lực leo lên như thế sẽ phá lệ ra mặt gặp gỡ.

Đoan Mộc Ngọc cười bảo nhỏ.

Tần Vũ, Khuê Nhân Hầu cùng gật đầu.

- Ừ, nỗ lực thôi.

Ba người tiếp tục leo lên.

Lúc leo tới bậc tám mươi ba, Tần Vũ cũng cảm thấy áp lực của không gian lớn rất lớn, vượt quá mức chịu đựng của hắn, tưởng chừng như thấy bản thân sắp ngã xuống.

- Bỏ đi.

Cuối cùng Tần Vũ cũng đã sử dụng không gian chi lực của tân vũ trụ. Không gian chi lực chịu sự khống chế hoàn toàn của Tần Vũ, bao bọc bảo hộ cho hắn trụ lại.

Lực áp bức lập tức giảm đi hơn chín, mười phần trăm.

- Hầy, nói không chừng mình còn có hy vọng leo tới đỉnh ấy chứ.

Tần Vũ cảm nhận được hiệu quả bảo hộ của không gian chi lực, trong lòng dâng lên một tia hy vọng.

Một bước, hai bước…

Trên trán của hai cao thủ đã đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu lấm tấm mồ hôi, đã lên tới bậc tám mươi ba.

Từ đó trở về sau, mỗi một bậc đều vô cùng gian nan.

Tần Vũ vốn trước đó còn có hy vọng đã phát hiện mỗi khi lên một tầng thì cảm giác áp bức tăng lên quá nhiều. Dựa vào không gian chi lực cũng chưa chắc leo nổi lên đỉnh. Trong lòng Tần Vũ lo

lắng. Chỉ đáng tiếc là không gian chi lực ta có thể sử dụng quá ít.

Tân vũ trụ đang trong quá trình trưởng thành.

Nếu Tần Vũ có thể sử dụng một phần trăm không gian chi lực thì có thể dễ dàng leo lên đỉnh rồi. Nhưng hiện tại… không gian chi lực mà Tần Vũ sử dụng chỉ bao phủ được hơn trăm dặm mà thôi.

Đem so với cả vũ trụ thì phạm vi còn quá nhỏ do đó không gian chi lực quá ít.

Chỉ vì Tần Vũ có thể hoàn toàn không chế không gian chi lực nên mới làm uy lực của nó phát huy cực đại.

Bậc chín mươi.

- Bồng!

Chỉ thấy Khuê Nhân Hầu sắc mặt đỏ bừng, toàn thân phảng phất như bị một cổ lực lượng khủng bố đập trúng, máu tươi phun tung tóe, rơi thẳng xuống.

Tần Vũ vô cùng hiểu rõ.

Đó là sự áp bức to lớn của không gian, ép người ta phải thổ ra máu. Bởi vì lúc này Tần Vũ cũng cảm thấy sự áp bức mạnh mẽ đó.

Tần Vũ nhìn Đoan Mộc Ngọc bên cạnh một cái, nỗ lực thốt ra hai từ:

- Cố lên.

Đoan Mộc Ngọc mồ hôi như mưa, sắc mặt trắng bệch, hắn chỉ có thể cười cười với Tần Vũ, lúc này Đoan Mộc Ngọc đã không thể thốt lên lấy một tiếng.

Hai người tiếp tục kiên trì.

Bậc chín mươi mốt!

Tần Vũ cảm thấy ngực mình thóp lại, không gian chi lực chung quanh đã bị ép đến mức hơi chấn động.

Bậc chín mươi hai!

- Bồng!

Tần Vũ chỉ nghe thấy một trận chấn động trong không trung, máu tươi phun ra từ miệng Đoan Mộc Ngọc, toàn thân hắn vô lực rơi xuống, lúc gần tới mặt đất Đoan Mộc Ngọc nỗ lực xoay người, quỳ trên mặt đất.

Đoan Mộc Ngọc ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, cười khích lệ nói:

- Cố lên!

Trong lòng Tần Vũ xúc động, nhìn mấy bậc thang cuối cùng, Tần Vũ cắn răng leo tiếp. Mười mấy người bên dưới nhìn Tần Vũ gian nan leo từng bậc một đều nín thở.

- Đã tới bậc chín mươi lăm, kỷ lục cao nhất đấy.

Khuê Nhân Hầu cảm thán.

- Nói không chừng huynh ấy thực sự có thể thành công.

Đoan Mộc Ngọc nói nhỏ.

Bậc chín mươi sáu.

Sắc mặt Tần Vũ trắng bệch như giấy, toàn thân lắc lư nhưng

vẫn bước thêm một bước.

Bậc chín mươi bảy.

- Bồng!

Hầu như mọi người đều nghe thấy âm thanh chấn động trong không khí, Tần Vũ sắc mặt trắng bệch như không có máu, phun ra một vòi máu tươi, vô lực rơi xuống.

Tần Vũ lúc này chẳng có lấy một chút sức lực nào để động đậy.

- Tần Vũ huynh, huynh sao rồi?

Mấy người bọn Đoan Mộc Ngọc lập tức đỡ lấy Tần Vũ.

Chỉ trong phút chốc, Tần Vũ nỗ lực đứng dậy, sau khi rời khỏi cầu thang thì thương thế của Tần Vũ đã hồi phục với tốc độ kinh người.

- Ta đã thất bại rồi.

Thân thể Tần Vũ khẽ run rẩy, vừa rồi lúc bước lên bậc chín mươi sáu, thực tế Tần Vũ đã muốn rơi xuống nhưng hắn liều mạng trụ lại, có điều khi bước lên một bậc nữa thì bị ép rơi thẳng xuống không chút kháng cự.

- A, Chu Hiển đã đi ra rồi kìa.

Đột nhiên có người lên tiếng bảo.

Tần Vũ quệt sạch máu tươi bên mép, đứng lên nhìn về phía Lôi Phạt điện. Chỉ thấy Chu Hiển sắc mặt tràn đầy tươi cười đang cầm một cây Như Ý màu đen đi ra khỏi Lôi Phạt điện.

Chương 568

Đề Tỉnh Của Lôi Phạt Thiên Tôn

Trước sự chú ý của mọi người, Chu Hiển cầm một cây Như Ý màu đen mỉm cười bước từng bậc một đi xuống cầu thang. Sau đó nhìn về bọn Tần Vũ rồi cười tủm tỉm đi tới.

- Tần Vũ huynh, huynh sao thế? Trước khi ta vào Lôi Phạt điện thấy huynh còn khỏe mạnh lắm mà, hiện tại sao lại thụ thương rồi?

Chu Hiển nhìn thấy trên y phục của Tần Vũ có vài vết máu, hỏi với bộ dạng tốt bụng nên *"quan tâm"*.

Tần Vũ lúc này mới chú ý thấy trên y phục của mình có vết máu, hắc sắc trường bào rũ một cái, những vết máu đó liền biến mất.

- Không sao cả.

Tần Vũ lạnh nhạt đáp.

Tần Vũ không đáp nhưng có người lên tiếng bảo:

- Chu Hiển huynh, vừa rồi bọn Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, tổng cộng bốn người thử leo lên Thông Thiên Thai Giai, có điều không thành công bị rơi xuống mà thôi.

Chu Hiển *"Ô"* lên một tiếng với bộ dạng ngạc nhiên sau đó nhìn Tần Vũ, chép miệng cảm thán:

- Tần Vũ huynh, không lẽ các huynh không biết… Thông Thiên Thai Giai này nếu chưa tới cảnh giới thần vương thì tuyệt đối không

có khả năng leo tới đỉnh. Không ngờ trong quá trình ta vào Lôi Phạt điện, các huynh lại vẫn cứ leo lên.

Tần Vũ khẽ nhíu mày, trong đầu có chút giận dữ:

- Tên Chu Hiển này thật là, bản thân hắn đã có được lễ vật do thiên tôn ban tặng, hiện tại còn đi châm chọc sao?

Tần Vũ tức giận trong lòng nhưng vẫn trầm mặc, không thèm lý tới Chu Hiển.

Khuê Nhân Hầu lại rất rộng lượng, vẫn tươi cười bảo:

- Chu Hiển huynh, huynh được Lôi Phạt thiên tôn ban tặng, tự nhiên không quá lo lắng. Nhưng bọn ta chẳng có biện pháp nào khác, chỉ biết thử leo lên một lần xem sao. Tuy không thành công nhưng thử một phen cũng chẳng mất mát gì.

Đoan Mộc Ngọc cũng cười nhẹ, không nói gì.

Người leo cầu thang cuối cùng trong bốn người là Thân Đồ Phàm lại nhíu mày, hiển nhiên là có chút phản cảm với Chu Hiển.

- Chu Hiển huynh, chúc mừng huynh được Lôi Phạt thiên tôn ban tặng, không biết huynh được ban tặng cái gì thế? Không biết có thể cho bọn ta chiêm ngưỡng một chsut không?

Đột nhiên có người lên tiếng hỏi.

Lập tức mọi người đều nhìn Chu Hiển.

Trong lòng Tần Vũ cũng muốn biết rốt cuộc Chu Hiển đã có được vật phẩm gì, không kìm được nhìn qua Chu Hiển.

- Ha ha…

Chu Hiển cười lớn, cây Như Ý màu đen hơi giơ lên một chút.

Khuê Nhân Hầu kinh ngạc hỏi:

- Chu Hiển huynh, món đồ do Lôi Phạt thiên tôn ban tặng không lẽ là cây Như Ý màu đen này? Vừa rồi nhìn sơ qua nên không để ý, hiện tại quan sát cẩn thận thì hình như nó có điểm đặc biệt.

Tần Vũ cũng nhìn cây Như Ý màu đen đó.

Không gian chi lực nhẹ nhàng tản ra, trực tiếp quan sát kỹ lương cây Như Ý màu đen đó. Vừa nhìn thấy Tần Vũ đã cảm nhận được một loại khí tức… khí tức của Hồng Mông Linh Bảo.

Quả nhiên là Hồng Mông Linh Bảo. Mi mắt Tần Vũ giật giật, ánh mắt ngưng tụ trên cây Như Ý màu đen đó. Chỉ không biết là Hồng Mông Linh Bảo này thuộc cấp nào.

Chỉ dùng thần thức hoặc không gian chi lực để quan sát không có cách nào hoàn toàn nhìn thấu được cây Như Ý màu đen này.

Chỉ có trích huyết nhận chủ mới hoàn toàn biết được mọi ngóc ngách của nó.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ nói:

- Thiên tôn ban cho sao có thể là vật bình thường được? Chắc chắn là Hồng Mông Linh Bảo rồi.

Những người khác nghe thấy lập tức bàn luận.

Những người đó không có *"không gian chi lực"* như Tần Vũ, hơn nữa bọn họ cũng không tiện dùng thần thức quan sát, như thế Chu Hiển sẽ phát hiện ra, rất lỗ mãng.

Những người đó bắt đầu hiếu kỳ:

- Đúng là Hồng Mông Linh Bảo?

Chu Hiển tự tin cười bảo:

- Rất đúng, cây Như Ý mà thiên tôn ban cho ta này là một kiện Hồng Mông Linh Bảo. Thiên tôn cũng biết ta việc ta tham gia chiêu thân, kiện Hồng Mông Linh Bảo này xem như là một món lễ vật.

- Lôi Phạt thiên tôn quả nhiên rất coi trọng Chu Hiển huynh. Chu Hiển huynh vừa mới tới Phù Không đảo đã được ban tặng rồi.

Có người ở bên cạnh cười nói.

Chu Hiển khẽ mỉm cười, trong mắt tràn đầy tự đắc.

Được thiên tôn ban tặng Hồng Mông Linh Bảo, Chu Hiển cho rằng chỉ tiêu đầu tiên của lần chiêu thân này khẳng định là thuộc về hắn. Trên mặt lộ ra vẻ đắc ý hiếm thấy.

- Hồng Mông Linh Bảo cũng có tam lưu, nhị lưu, nhất lưu. Không biết kiện Hồng Mông Linh Bảo này là cấp nào?

Khuê Nhân Hầu hỏi thẳng.

Không chỉ Khuê Nhân Hầu hiếu kỳ mà ngay cả Tần Vũ cũng muốn biết điều này.

Chu Hiển cười nhẹ, lật tay thu cây Như Ý màu đen lại, nhìn mọi người một cái rồi mới nói:

- Đừng nói tới chuyện cây Như Ý này thuộc cấp nào? Mọi người cũng biết quy củ vòng đầu tiên của lần chiêu thân này là lấy được lễ vật do thiên tôn ban tặng. Nếu chư vị không có ai được thiên tôn ban tặng thì đừng nói cây Như Ý này của ta là Linh Bảo, dù nó chỉ là một

kiện vật phẩm phổ thông thì ta cũng thắng. Vì thế, mọi người hãy nghĩ cách để được thiên tôn ban tặng đi.

Bọn Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm đều giật mình.

Câu này của Chu Hiển tuy có chút cuồng vọng nhưng mọi người đều biết hắn nói có lý.

Nếu bọn họ không lấy được lễ vật do thiên tôn ban tặng thì dù vật phẩm mà Chu Hiển nhận được có kém cỏi tới mấy cũng vẫn là vật phẩm do thiên tôn ban tặng. Chỉ tiêu đầu tiên cũng thuộc về hắn.

Mọi người liền phân ra, bốn người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm ngồi với nhau trên một bãi cỏ.

Bốn người đã từng leo cầu thang cùng nhau nên cảm tình đối với nhau đã tăng lên.

Nhìn ba người bên cạnh một cái, trong lòng Tần Vũ lại đang suy nghĩ làm sao để được thiên tôn ban tặng: - Bắc cực thánh hoàng cho tổng cộng mười năm để chuẩn bị, thời gian gia tốc của tân vũ trụ của mình đã hơn vạn lần. Mười năm xem như là mười vạn năm. Mười vạn năm khổ tu, lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc của phân thân của mình cũng không tăng được nhiều lắm.

Muốn leo lên Thông Thiên Thai Giai.

Chỉ có hai cách, một là cảm ngộ không gian, cái kia là khống chế không gian chi lực.

Mười vạn năm thì cảm ngộ đối với không gian tăng lên quá ít, còn không gian chi lực… không gian chi lực tăng lên theo sự diễn biến của vụ trụ. Không có chút quan hệ với thời gian gia tốc. Chưa đầy mười năm thì không gian chi lực tăng lên quá ít.

Tần Vũ nhíu chặt mày.

Làm sao bây giờ?

Thời khắc này Tần Vũ không nghĩ ra biện pháp nào.

Đột nhiên một đạo thanh âm vang lên bên tai Tần Vũ:

- Chu Hiển huynh được thiên tôn ban tặng rồi vì sao còn ở lại đây mà chưa quay về?

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn.

Thì ra Chu Hiển cũng ngồi bên cạnh, người vừa hỏi là Khuê Nhân Hầu.

Chu Hiển cười nhẹ:

- Tuy đã nhận được một món lễ vật nhưng thiên tôn có tới ba vị, nói không chừng ta còn có khả năng được Tiêu Diêu thiên tôn hay Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng chứ? Vì sao phải gấp gáp quay về chứ?

Nói xong câu này Chu Hiển khẽ giật mình sau đó mới nói tiếp:

- Hơn nữa, chưa tới mười năm mà, ta ở lại đây bồi tiếp chư vị huynh đệ cũng tốt mà.

Mấy người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm, Khuê Nhân Hầu chỉ cười không nói.

Nhưng lúc này trong đầu Chu Hiển đang nhớ lại lời Lôi Phạt thiên tôn bảo hắn:

- Hiển nhi, ta đề tỉnh con một chuyện, sau khi con nhận được cây Như Ý này thì không nên về ngay. Lần này không biết có chuyện gì mà Phiêu Vũ đại sư huynh trước nay hành tung bí ẩn lại

vô cùng quan tâm tới việc chiêu thân. Không chỉ có ta mà hai người Phiêu Vũ đại sư huynh và Tiêu Diêu sư đệ đầu ở trên mấy ngàn hòn đảo chung quanh Sơn Hải cung này. Có gặp được hay không thì phải trông chờ vào vận khí của con thôi.

Chu Hiển khẽ nhắm mắt lại sau đó từ từ thở ra, trong mắt lóe lên một tia chớp.

Phiêu Vũ thiên tôn?

Người có thực lực mạnh nhất, hành tung bí ẩn nhất, lai lịch bí mật nhất trong ba đại thiên tôn lại ở trên một hòn đảo nào đó quanh Sơn Hải cung.

Tin tức này quá chấn động.

Nếu người khác nói ra Chu Hiển lập tức cho là kẻ đó nói mớ, nhưng mà điều này do chính ông nội hắn – *"Lôi Phạt thiên tôn"* – tự mình nói ra.

Vì thế nên Chu Hiển không gấp gáp quay về.

Hắn dự tính trông chờ vận may trong mười năm xem sao, nói không chừng thực sự gặp được Phiêu Vũ thiên tôn ấy chứ.

"Vừa rồi mình đã leo lên tới bậc chín mươi bảy, nếu mình khống chế không gian chi lực cẩn thận hơn có khi tiến thêm được một bước."

Tần Vũ cắn răng đứng lên.

Bất kể ra sao, không được bỏ cuộc.

- Tần Vũ huynh, huynh làm gì đấy?

Thấy Tần Vũ đứng lên, bọn Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm và cả Chu Hiển ở bên cạnh đều nhìn qua.

- Tiếp tục leo Thông Thiên Thai Giai.

Tần Vũ đáp thẳng.

Tần Vũ miệng nói, chân bước từng bước dài đi tới Sơn Hải cung cách đó không xa, nhìn bóng Tần Vũ đi tới Thông Thiên Thai Giai từ đằng sau lưng, trong lòng mấy người bọn Đoan Mộc Ngọc có chút chấn động.

Cả mấy người không hẹn mà cùng đứng lên đi về phía Tần Vũ.

Lúc Tần Vũ vừa bước chân lên, Khuê Nhân Hầu liền lên tiếng bảo:

- Tần Vũ, Thông Thiên Thai Giai này thêm một bậc thì độ khó tăng lên nhiều lắm… tuy huynh đã leo lên đến bậc chín mươi bảy nhưng muốn leo lên bậc chín mươi tám căn bản là không thể. Cảm ngộ đối với không gian này căn bản không dễ đề cao như thế.

Thân hình Tần Vũ ngừng lại.

Trên mặt Tần Vũ nở một nụ cười khổ, thầm nhủ: *"Làm sao mà ta không biết chứ, nhưng mà ta không thể bỏ cuộc được."*

Tần Vũ vẫn bước tới leo lên.

Nhưng vào lúc này …

Không khí chấn động kêu ong ong, chỉ thấy một thanh niên áo trắng phá không bay tới, mục tiêu chính là Thông Thiên Thai Giai. Mấy người bọn Tần Vũ không nhịn được quay người nhìn.

Thượng bộ thiên thần! Tần Vũ đoán ra ngay thực lực của người tới.

Thanh niên áo trắng này Tần Vũ tuyệt đối chưa từng gặp qua, hắn cũng không phải là một trong mười tám ứng cử viên.

Thanh niên áo trắng này mặt mày lạnh lùng, không thèm để ý tới mấy người bọn Tần Vũ, trực tiếp hạ xuống bên cạnh Thông Thiên Thai Giai sau đó chẳng nói tiếng nào leo thẳng lên.

Tốc độ rất nhanh.

Thanh niên áo trắng này phảng phất như rất quen thuộc với Thông Thiên Thai Giai, chỉ trong chớp mắt đã leo liên tiếp năm mươi bậc, sau đó tiếp tục leo lên.

- Người này lại tới nữa.

Hạo Tuấn – môn nhân của Tiêu Diêu thiên tôn cười đi về phía mấy người bọn Tần Vũ.

- Hạo Tuấn huynh, chuyện này là sao? Người đó là ai?

Chu Hiển hỏi.

Hạo Tuấn cười nhẹ đáp:

- Mấy trăm vạn năm nay thanh niên áo trắng này thường tới leo Thông Thiên Thai Giai, mấy trăm vạn năm trước hắn chỉ mới là một hạ bộ thiên thần, bây giờ đã là thượng bộ thiên thần rồi.

- Trong mấy trăm vạn năm mà tiến bộ nhanh thế?

Khuê Nhân Hầu chấn kinh nói.

Tốc độ tu luyện quá kinh người.

- Thanh niên áo trắng này không thích nói chuyện, ta đã từng gợi chuyện với hắn nhưng hắn chả thèm lý tới ta. Có điều khoảng vài nghìn năm hắn lại tới leo một lần. Hạo Tuấn cười bảo.

Tần Vũ khẽ nhíu mày ngẩng đầu nhìn thanh niên áo trắng đang leo cầu thang.

- Không có cách nào leo tới đỉnh, hắn leo lên hết lần này tới lần khác làm gì thế?

Tần Vũ nghi hoặc trong lòng.

Tốc độ leo lên của thanh niên áo trắng đó lúc đầu còn nhanh, đến bậc thứ bảy mươi trở đi thì bắt đầu chậm dần, đến bậc tám mươi bước chân đã khó khăn, một bậc, lại thêm một bậc.

Mọi người đều thấy rằng thanh niên áo trắng đó vô cùng liều mạng.

Lúc lên tới bậc tám mươi lăm, thanh niên áo trắng đó bị hất rơi xuống. Khi rơi tới mặt đất thanh niên áo trắng nỗ lực đứng lên, thở hổn hển mấy cái, nói nhỏ:

- Tám mươi lăm, đã đạt được mục tiêu.

Sau đó thanh niên áo trắng này nhắm mắt bắt đầu điều tức.

- Huynh đệ.

Khuê Nhân Hầu lên tiếng, nhưng thanh niên áo trắng vẫn nhắm mắt điều tức ở bên cạnh, chẳng thèm lý tới Khuê Nhân Hầu.

- Vô dụng thôi, hắn chẳng lý tới ngươi đâu.

Hạo Tuấn cười bảo.

Qua một lúc sau thanh niên áo trắng đó mở mắt ra, nhìn lướt mọi người một cái rồi trực tiếp bay khỏi Phù Không đảo.

- Người này chỉ thích đơn độc.

Chu Hiển cười nhẹ, có điều trong ngữ khí có chút xem thường thanh niên áo trắng đó.

Hạo Tuấn lại tán thưởng:

- Tiến bộ của hanh niên áo trắng đó vô cùng lớn, lần trước hắn chỉ leo lên tới bậc tám mươi ba, ta vốn cho là lần này hắn có thể leo lên bậc tám mươi ta đã là rất lợi hại rồi. Ai ngờ lại leo lên được bậc tám mươi lăm.

- Tần Vũ huynh?

Khuê Nhân Hầu lại lên tiếng.

Lúc này Tần Vũ đã bắt đầu leo lên, qua lần leo trước Tần Vũ đã rành rẽ hơn một chút. Mấy chục bậc đầu tiên Tần Vũ leo với tốc độ khá nhanh lên một lèo bảy chục bậc.

- Tần Vũ sao lại cứng đầu thế nhỉ?

Chu Hiển lắc đầu cười phì.

Nhưng mấy người Thân Đồ Phàm, Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Hạo Tuấn lại ngẩng đầu nhìn Tần Vũ leo lên.

Chương 569

Bội Phục

Trán lã chã mồ hôi, ánh mắt của Tần Vũ nhìn chằm chằm lên phía trên .. bậc chín mươi chín của Thông Thiên Thai Giai.

Lúc này đã là bậc chín mươi lăm rồi.

Lần leo Thông Thiên Thai Giai này Tần Vũ từ đầu đã sử dụng không gian chi lực, Tần Vũ khống chế nó thành thục hơn một chút, cũng có thêm chút kinh nghiệm làm sao để chống lại sự áp bức của không gian.

Không gian chi lực chung quanh Tần Vũ lúc thì như sóng vỗ, lúc thì như dòng suối uốn quanh, lúc lại như một quả chùy tròn…

Tóm lại, dùng ít sức lực nhất để gạt bỏ các loại áp bức, trói buộc, giam cầm… của không gian.

Lần này chắc tốt hơn lần trước một chút. Tần Vũ mạnh mẽ bước thêm một bước.

Bậc chín mươi sáu rồi!

Lần trước bậc chín mươi sáu là cực hạn của ta. Vừa mới bước lên bậc chín mươi bảy đã bị hất xuống. Lần này… hình như tốt hơn một chút. Trong đầu Tần Vũ khó giấu nổi một tia vui mừng.

Tần Vũ tuyệt không gấp gáp leo lên bậc chín mươi bảy mà đứng lại ở bậc chín mươi sáu để làm quen với sự công kích ở mức cao hơn của không gian.

Mọi người bên dưới đều nín thở.

Kỷ lục cao nhất trước đây cũng chỉ là bậc chín mươi lăm, Tần

Vũ đã sớm đột phá được nên dù hắn thất bại thì trong lòng bọn họ cũng khâm phục.

- Tần Vũ huynh dừng lại ở bậc chín mươi sáu làm gì thế?

Thân Đồ Phàm nghi hoặc lên tiếng.

Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu cũng lắc đầu tỏ ý không biết.

Theo bọn họ thấy thì mỗi bậc thang là để khảo nghiệm lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc. Dừng lại lâu hơn ở mỗi bậc cũng chẳng có ích gì.

Nhưng bọn họ không biết.

Tần Vũ đang tích lũy kinh nghiệm sử dụng không gian chi lực để khống chế các loại công kích của không gian, thời gian càng dài thì kinh nghiệm của Tần Vũ càng nhiều.

Tần Vũ dừng lại ở bậc chín mươi sáu trong nửa thời thần.

- Lần trước Tần Vũ vừa mới bước lên bậc chín mươi bảy đã bị hất xuống, không biết lần này…

Khuê Nhân Hầu hạ giọng nói.

- Tần Vũ cử động rồi.

Hạo Tuấn đột nhiên lên tiếng.

Lúc này người bị cảnh Tần Vũ leo Thông Thiên Thai Giai hấp dẫn đã khá nhiều, những người này đều ngẩng đầu nhìn Tần Vũ leo thang, nghe thấy *"Tần Vũ cử động rồi"*, mắt mọi người đều sáng lên, ánh mắt hoàn toàn ngưng tụ trên người Tần Vũ.

Một bước!

Tần Vũ đã lên đến bậc chín mươi bảy.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, thân hình của Tần Vũ trên bậc chín mươi bảy khẽ lay động một lúc nhưng vẫn đứng vững, không bị hất xuống.

- Huynh ấy đứng vững rồi!

Bọn Khuê Nhân Hầu, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm đều chấn kinh.

Lần trước Tần Vũ vừa leo lên bậc chín mươi bảy liền bị hất xuống chứng minh rằng Tần Vũ không có cách nào chống đỡ công kích của không gian ở bậc chín mươi bảy.

Nhưng vì sao chỉ mới một lúc Tần Vũ đã có thể đứng vững trên bậc chín mươi bảy chứ?

Sự tiến bộ này quá lớn đi!

- Lĩnh ngộ đối với không gian có thể đề cao nhanh thế sao?

Chu Hiển lẩm bẩm đầy vẻ khó tin.

Cả đám người đứng quan sát bên dưới đều không biết được, thời gian giữa lần leo thứ nhất và thứ hai ngắn như thế, lĩnh ngộ đối với không gian đề cao được bao nhiêu chứ. Cái mà Tần Vũ đã đề cao chính là… kinh nghiệm vận dụng không gian chi lực để khống chế sự công kích của không gian.

Làm thế nào để dùng càng ít không gian chi lực thì càng hữu hiệu để khống chế sự công kích cường đại đó.

"Kiên trì, kiên trì đứng vững."

Trên bậc chín mươi bảy, Tần Vũ chọn dùng sách lược như ở

bậc chín mươi sáu, hắn không gấp gáp bước lên mà làm quen với công kích của không gian ở mức độ cao hơn.

Thân hình Tần Vũ lắc lư suốt nhưng hắn nhanh chóng khống chế không gian chi lực.

Vào lúc này, không gian chi lực đã bị áp bức thu lại trong phạm vi một mét, Tần Vũ điên cuồng điều chỉnh không gian chi lực để tìm biện pháp khống chế chống lại sự áp bức của không gian.

"Mình cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ có thể bị lật bất cứ lúc nào trong biển lớn đang động dữ dội." Tần Vũ cảm thấy rất mệt mỏi.

Mỗi lần chống lại công kích của không gian đều phảng phất như đã tới mức cực hạn của Tần Vũ.

Khiêu chiến cực hạn của Tần Vũ hết lần này đến lần khác.

Tần Vũ nỗ lực trụ lại.

- Bồng!

Chỉ một sơ suất nhỏ, Tần Vũ liền bị hất khỏi cầu thang, sự áp bức khủng bố của không gian làm cho xương trước ngực Tần Vũ vỡ nát, bộ ngực lõm xuống.

Hắn vô lực rơi xuống bên dưới.

- Tần Vũ huynh.

Mấy người Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu lập tức đỡ lấy Tần Vũ, thương thế của hắn trong phút chốc liền khôi phục, hắn lắc người, những vết máu cũng biến mất không còn tăm tích.

- Huynh không sao chứ? Đoan Mộc Ngọc nhìn Tần Vũ.

Lúc này sắc mặt Tần Vũ rất bình tĩnh, không có lấy một chút biến hóa, điều này làm Đoan Mộc Ngọc lo cho tinh thần của Tần Vũ.

- Không sao.

Tần Vũ nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào bậc chín mươi chín của Thông Thiên Thai Giai.

"Tích lũy kinh nghiệm, tích lũy kinh nghiệm… một khi mình có thể hoàn toàn đứng vững ở bậc chín mươi bảy, cố nỗ lực để trụ lại ở bậc chín mươi tám một chốc thì mình có thể nhanh chóng bước lên bậc chín mươi chín. Dù bị hất xuống ngay tức khắc nhưng ít ra… mình cũng leo tới đỉnh." Tần Vũ thầm tính toán.

Suy nghĩ của Tần Vũ rất đúng.

Theo Tần Vũ thấy, bản thân còn có một tia hy vọng đó.

- Tần Vũ huynh, huynh muốn làm gì?

Khuê Nhân Hầu chấn kinh hỏi.

Lúc này đám người chung quanh đều chấn kinh vì Tần Vũ lại tiếp tục leo lên! Đã thất bại hai lần mà còn muốn leo tiếp? Mọi người đều không hiểu Tần Vũ đang nghĩ gì.

- Không lẽ Tần Vũ cho là leo Thông Thiên Thai Giai có thể nâng cao lĩnh ngộ đối với không gian của hắn?

Chu Hiển nhíu mày nói.

Mọi người đều không rõ Tần Vũ nghĩ như thế nào nhưng Tần

Vũ cứ tiếp tục leo lên.

Lại một lần nữa Tần Vũ leo lên bậc chín mươi bảy.

Tần Vũ ngừng lại ở trên bậc chín mươi bảy, không ngừng làm quen với các loại công kích của không gian.

"Nếu ngay cả trên bậc chín mươi bảy mà mình cũng không đứng vững được thì có lẽ vừa bước lên bậc chín mươi tám là bị hất xuống ngay." Tần Vũ rất rõ sự chênh lệch giữa các bậc.

Thậm chí là nhắm mắt lại trong đầu Tần Vũ vẫn có thể vạch nên các loại công kích quỷ dị của không gian, hắn nỗ lực đứng vững trong đó.

Khoảng một tuần trà, Tần Vũ lại bị hất xuống.

Tần Vũ chống một tay xuống mặt đất đứng thẳng lên, mắt nhìn đỉnh Thông Thiên Thai Giai. *"Hiện tại mình giống như đi trên dây thép, lúc nào cũng có khả năng bị hất xuống, chưa có cách nào để đứng vững hoàn toàn."*

Sau đó Tần Vũ chẳng thèm lý tới lời của những người chung quanh, lại leo lên.

Mấy người Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm nhìn nhau một cái rồi đi qua bên cạnh yên lặng ngồi xuống chẳng nói nữa. Những người khác cũng từng người một tản ra.

- Tên Tần Vũ kia muốn bị hành hạ thì cứ từ từ thụ hưởng đi.

Chu Hiển cười lạnh một tiếng rồi đi qua bên cạnh, không quan tâm tới Tần Vũ nữa.

- Oanh!

Tần Vũ lại rơi xuống mặt đất lần nữa, Đoan Mộc Ngọc ngồi bên cạnh mở mắt ra nhìn một cái, Đoan Mộc Ngọc đã quên mất đây là lần thứ bao nhiêu Tần Vũ leo thang.

Đã nửa năm rồi!

Trong thời gian nửa năm, Tần Vũ hết lần này đến lần khác leo lên rơi xuống. Trong nửa năm này Tần Vũ cứ ở mãi bậc chín mươi bảy không chút tiến bộ.

- Tần Vũ…

Đoan Mộc Ngọc cảm thấy mình có một chút xúc động.

- Nếu năm xưa mình cũng kiên trì giống như Tần Vũ bây giờ có khi kết quả đã khác đi.

Trong mắt Đoan Mộc Ngọc đột nhiên lóe lên một tia đau khổ, sắc mặt trắng bệch:

- Không, kiên trì ư? Ta không làm thế được, nếu phải quỵ lụy như thế thì có được nàng còn ý nghĩa gì chứ?

Trong mắt Tần Vũ, hình như không có việc gì có thể khiến cho Đoan Mộc Ngọc dao động. Đúng thế. Một người có thể xưng là hoàn mỹ, lúc này lại đang đau khổ, thân thể run run. Có điều chỉ trong phút chốc Đoan Mộc Ngọc đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

- Nên bỏ đi thì cứ bỏ đi!

Sau đó Đoan Mộc Ngọc lại nhắm mắt.

Vẫn là bậc chín mươi bảy.

Lúc này Tần Vũ đã đứng trên bậc chín mươi bảy được gần nửa

thời thần rồi. Không gian chi lực biến hóa vô cùng trơn tru chung quanh thân thể, khống chế hết lần công kích này đến lần công kích khác một cách xảo diệu.

- Ổn rồi, có thể xông lên rồi!

Ánh mắt Tần Vũ đột nhiên trở nên linh lợi.

Bước thêm một bước!

Lúc này những người khác không có ai quan sát Tần Vũ nữa, nửa năm nay Tần Vũ không ngừng leo thử làm bọn họ thấy nhàm, thậm chí có người còn cho là Tần Vũ là một kẻ điên cố chấp.

Cảnh Tần Vũ bước lên bậc chín mươi tám tự nhiên không có ai chú ý.

Ngay lúc bước lên bậc chín mươi tám, Tần Vũ liền cảm thấy thân thể chấn động mạnh, Tần Vũ hai mắt đỏ vằn, nghiến răng nghiến lợi khống chế không gian chi lực để chống đỡ.

- Chỉ cần một chút thôi, bước thêm một bước nữa!

Trên bậc chín mươi tám, Tần Vũ cảm thấy thân thể lắc lư muốn quỵ xuống, lúc nào cũng có thể bị hất văng nên không quan tâm tới điều gì nữa, bước thêm một bước.

Bậc chín mươi chín!

Tần Vũ vừa bước lên bậc chín mươi chín liền cảm thấy một sự áp bức không thể chống nổi của không gian, toàn thân vô lực bị hất thẳng xuống.

- Bồng!

Tần Vũ đập người xuống đất, xương đầu bị vỡ làm mấy mảnh, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, nhưng mà…

Tần Vũ mỉm cười!

- Tuy thời gian rất ngắn nhưng ít nhất mình cũng đã leo lên bậc chín mươi chín.

Tần Vũ cảm thấy tim đập rộn lên.

– Nếu các thiên tôn giữ chữ tín thì mình leo lên được bậc chín mươi chín bọn họ sẽ hiện thân gặp mình.

Hai tay Tần Vũ vô tình nắm chặt lại, thân thể hơi run run.

Lưu Tinh lệ ở trong đầu bắn ra lục sắc quang mang, trong chớp mắt thương thế của Tần Vũ đã hoàn toàn hồi phục, Tần Vũ đứng lên, ánh mắt lướt về phía ba tòa điện phụ.

Đột nhiên …..

Hạo Tuấn xuất hiện ở trước cửa Tiêu Diêu điện.

- Tần Vũ nghị lực kinh người, cuối cùng đã leo lên bậc chín mươi chín của Thông Thiên Thai Giai, Tiêu Diêu thiên tôn vừa mới truyền chiếu lệnh để Tần Vũ vào Tiêu Diêu điện.

Thanh âm vang dội của Hạo Tuấn truyền khắp Phù Không đảo.

- A!

Nghe thấy thanh âm đó, mọi người đều chấn kinh, ngay cả Đoan Mộc Ngọc đang nhắm mắt tĩnh tọa cũng chấn kinh mở mắt ra nhìn Tần Vũ.

- Cái gì? Hắn leo lên bậc chín mươi chín rồi ư?

Chu Hiển đang cười nói với Dao Lâm quay phắt người lại nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt tràn đầy khó tin.

Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm… cùng với những người khác đều tụ tập lại nơi đây.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này trên mặt đầy tươi cười.

Đoan Mộc Ngọc đi tới trước mặt Tần Vũ, trong mắt đầy chấn kinh, cảm thán, kinh nghiệm, khâm phục. Sau đó hắn cười cảm thán:

- Tần Vũ, ta thật không ngờ huynh lại có thể leo lên bậc chín mươi chín, Đoan Mộc Ngọc ta bội phục huynh!

Khuê Nhân Hầu cũng bước lên, trong mắt tràn đầy vui sướng:

- Tần Vũ, huynh có thể leo lên chín mươi chín bậc, ta cũng bội phục huynh.

- Cả ta nữa.

Thân Đồ Phàm cũng đi tới.

Không giống với Chu Hiển, Tần Vũ nỗ lực leo lên hết lần này tới lần khác, trong nửa năm nay rốt cuộc Tần Vũ đã thất bại bao nhiêu lần, mọi người chung quanh không biết được. Nhưng bọn họ biết rằng… mỗi ngày Tần Vũ thất bại rất nhiều lần.

Nửa năm trời không ngừng leo.

Tần Vũ đã thành công!

Chưa đạt tới cảnh giới thần vương mà lại leo được lên đỉnh Thông Thiên Thai Giai.

Đây là một kỷ lục của thần giới!

- Tần Vũ huynh, thiên tôn người đang đợi huynh trong Tiêu Diêu điện.

Thanh âm của Hạo Tuấn từ phía trên truyền xuống, Tần Vũ khẽ gật đầu rồi ôm quyền nói với bọn Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm:

- Chư vị, ta đi trước đã.

Bọn Đoan Mộc Ngọc mỉm cười gật đầu.

Trước sự chú ý của mọi người, Tần Vũ trực tiếp leo lên cầu thang trước Tiêu Diêu điện. Phần lớn đều phâm phục, chỉ có người trước đó đã được thiên tôn ban tặng là Chu Hiển cảm thấy khó chịu.

Tần Vũ cũng được thiên tôn ban tặng.

Đến lúc đó, hắn và Tần Vũ đều được thiên tôn ban tặng, nhưng Tần Vũ do leo lên đỉnh Thông Thiên Thai Giai mà được tặng, còn hắn thì sao?

- Hạo Tuấn huynh.

Leo lên khỏi cầu thang, Tần Vũ hành lễ với Hạo Tuấn.

- Thiên tôn đang ở trong vườn phía sau Tiêu Diêu điện.

Hạo Tuấn chỉ dẫn cho Tần Vũ, Tần Vũ gật đầu cười cảm kích rồi bước vào Tiêu Diêu điện.

"Cuối cùng đã thành công." Bước chân trên đường, trong lòng Tần Vũ đầy kích động, nhưng lúc đến cửa vườn Tần Vũ lại cảm thấy có chút khẩn trương.

Thiên tôn!

Hắn sắp được gặp thiên tôn!

Thiên tôn như thần long chỉ thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết, ngay cả *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên cũng chưa từng gặp thiên tôn lấy một lần. Nhưng Tần Vũ hắn lại sắp được gặp thiên tôn.

Bước một bước qua cửa vườn.

Trong lòng Tần Vũ bình tĩnh lại, chuẩn xác mà nói thì không khí cổ kính trong vườn đã ảnh hưởng tới Tần Vũ, bước vào vườn rồi Tần Vũ đưa mắt nhìn lướt.

Bóng người gầy gò cô độc, tay chắp sau lưng, quay lưng lại với Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào bóng người mặc đồ tím này, chỉ nhìn từ sau lưng có thể chắc chắn là một nam tử. Trong lòng Tần Vũ khẽ chấn động: *"Người này chính là… Tiêu Diêu thiên tôn trong truyền thuyết sao?"*

Cùng lúc Tần Vũ đang nhìn nam tử áo tím này, ông ta cũng quay người lại.

"Tiêu Diêu thiên tôn có hình dáng như thế nào nhỉ?" Tần Vũ nhìn nam tử áo tím không chớp mắt, lúc ông ta quay lại, khuôn mặt lọt vào mắt Tần Vũ, hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt.

Cặp mắt đó có màu đỏ sậm.

Chương 570

Tiêu Diêu Thiên Tôn

---

*"Không. Không phải mắt đỏ sậm mà là…"*Tần Vũ ngưng thần quan sát kỹ lưỡng mới phát hiện ra trong mắt của nam tử áo tím này phát ra một đạo hồng quang lấp lóe.

Mắt của nam tử áo tím thực tế là màu đen nhưng vì khi ông ta nhìn Tần Vũ trong mắt phát ra một đạo hồng quang.

Vì thế làm cho Tần Vũ mới nhìn qua còn cho là mắt của ông ta mà mà đỏ sậm.

Phát ra hồng quang? Tần Vũ chấn động trong lòng, người hắn quen biết rất nhiều nhưng mắt phát ra hồng quang vô cùng ít. *"Phí Phí, đúng, Phí Phí!"*

Hầu Phí vốn là *"Hỏa Tình Thủy Viên"*, mỗi khi chăm chú quan sát một vật nào đó thì trong cặp mắt màu đen sẽ phát ra hồng quang lấp lóe, tình trạng giống hệt với nam tử áo tím trước mặt.

Mắt của nam tử áo tím trước mặt có thể phát ra hồng quang, là *"Hỏa Tình Thủy Viên"* sao? Hay là do tu luyện một loại công pháp đặc thù nào đó?

Tần Vũ không tiện hỏi vì hắn không thể nào nhìn ra thực lực của người trước mặt. Thực lực của Tần Vũ bây giờ là thượng bộ thiên thần, hắn nhìn không ra… đối phương ít nhất cũng phải là thần vương.

- Vãn bối Tần Vũ, không biết tiền bối có phải là Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối?

Tần Vũ cung kính hành lễ.

Nam tử áo tím nhếch miệng cười, ánh mắt dán vào người Tần Vũ:

- Tần Vũ? Ô, rất tốt. Đúng như ta nghĩ. Ta chính là Tiêu Diêu thiên tôn.

- Tới đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.

Tiêu Diêu thiên tôn cười tủm tỉm, Tần Vũ cảm thấy trên người ông ta không có lấy một chút áp bức. Nam tử áo tím trước mặt phảng phất như là một phàm nhân phổ thông vậy.

Nhưng mà người phàm không giống nam tử áo tím này, làm cho Tần Vũ nhìn không ra.

Tiêu Diêu thiên tôn lúc này đã ngồi xuống, ông nhìn Tần Vũ một cái rồi chỉ cái ghế ở bên cạnh cười nhẹ bảo:

- Còn chưa ngồi xuống?

-Vâng.

Tần Vũ vâng lời đi tới ngồi bên cạnh.

- Đừng quá câu nệ, cứ coi như đang nói chuyện với người lớn trong nhà là được rồi.

Tiêu Diêu thiên tôn có thể cảm thấy rõ Tần Vũ lúc này đang rất thận trọng.

Đừng quá câu nệ?

Trong lòng Tần Vũ phát khổ, trời ạ, người trước mặt là thiên tôn trong truyền thuyết đó, ngay cả *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên cũng chưa từng gặp thiên tôn lấy một lần.

Tiêu Diêu thiên tôn càng bảo Tần Vũ thả lỏng thì hắn càng cảm thấy khó thả lỏng.

Tiêu Diêu thiên tôn gật đầu cười bảo:

- Ngươi cũng khá đấy, trước mặt ta ít nhất cũng giữ được vẻ mặt bình tĩnh. Tám đại thánh hoàng kia ở trước mặt ta còn chẳng giữ được bình tĩnh.

Tần Vũ không kìm được kinh ngạc trong lòng.

Tám đại thánh hoàng?

Tiêu Diêu thiên tôn cười nói tiếp:

- Lần này ta tới gặp ngươi, nguyên nhân chủ yếu là vì ngươi đã leo lên bậc chín mươi chín của Thông Thiên Thai Giai! Án chiếu theo quy củ của bọn ta năm xưa, ngươi leo lên tới đỉnh rồi thì một trong ba đại thiên tôn bọn ta sẽ tới gặp ngươi. Vì thế ta mới tới đây.

Tần Vũ chỉ biết mỉm cười.

Giờ đây hắn không biết nên nói gì. Hình như nói gì cũng đều lo là lỡ lời.

- Tần Vũ. Chuyện chiêu thân lần này vì Đại sư huynh rất chú ý nên ta và Nhị sư huynh cũng quan tâm tới nó.

Tiêu Diêu thiên tôn nói tới đây nụ cười trên mặt Tần Vũ vụt tắt.

Tần Vũ có thể đoán ra người được Tiêu Diêu thiên tôn gọi là *"Đại sư huynh, Nhị sư huynh"* cũng chỉ có hai thiên tôn kia là Phiêu Vũ thiên tôn và Lôi Phạt thiên tôn.

Trong lòng Tần Vũ chợt động: *"Tiêu Diêu thiên tôn nói Phiêu Vũ thiên tôn rất chú ý tới việc chiêu thân, vì thế ông ấy và Lôi Phạt thiên tôn mới quan tâm. Chỉ mỗi điều này đã có thể thấy địa vị của Phiêu Vũ thiên tôn cao chừng nào. Có điều… vì sao Phiêu Vũ thiên tôn lại chú ý tới việc chiêu thân nhỉ?"*

Tần Vũ căn bản nghĩ không thông.

Lập nhi công khai chiêu thân có thể có ảnh hưởng rất lớn tại thần giới, nhưng đối với Phiêu Vũ thiên tôn mà nói thì đâu có gì hấp dẫn?

- Ta đang nghĩ vì sao Đại sư huynh lại chú ý đến chiêu thân? Tiêu Diêu thiên tôn nhíu mày.

- Đáng tiếc, ta nghĩ không ra.

Tần Vũ nhìn Tiêu Diêu thiên tôn ở trước mặt.

Tần Vũ biết rằng, Tiêu Diêu thiên tôn là người nắm được cơ hội trong cuộc chiến tranh không tiến khoáng hậu trong sáu triệu tỷ năm trước, trở thành thiên tôn mới nhất.

- Lúc ta quan tâm tới chiêu thân theo Đại sư huynh liền chú ý tới ngươi.

Tiêu Diêu thiên tôn cười nhìn Tần Vũ.

– Chú ý tới ngươi rồi thì ta cũng chú ý tới hai huynh đệ của ngươi, một người là Hầu Phí, một người là Hắc Vũ.

Sự chú ý của Tần Vũ hoàn toàn tập trung, trong lòng có chút lo lắng, Tiêu Diêu thiên tôn đề cập tới Phí Phí và Hắc Vũ làm gì?

- Tần Vũ. Tốc độ tu luyện của ngươi tuy nhanh, cũng lên bổng

xuống trầm. Bất quá ít nhất thì vẫn nằm trong quy luật. Có một chuyện ta thấy nghi hoặc, tên huynh đệ "Hắc Vũ" của ngươi hình như có một chút lĩnh ngộ đối với thời gian pháp tắc. Tiêu Diêu thiên tôn nhíu chặt mày.

Tim Tần Vũ nhảy lên.

"Lưu Quang thương đạo" của Hắc Vũ đúng là một dạng vận dụng thời gian pháp tắc.

- Theo đạo lý thì chưa đạt tới cảnh giới thần vương không có cách nào nghiên cứu tu luyện thời gian pháp tắc cả. Ta đã từng đem chuyện này hỏi Đại sư huynh, câu trả lời của Đại sư huynh làm ta càng thêm nghi hoặc, a aa .. a, nói nhiều quá, nói nhiều quá.

Tiêu Diêu thiên tôn cười tủm tỉm bảo.

Câu trả lời của Đại sư huynh?

Trong lòng Tần Vũ cảm thấy hiếu kỳ. Phiêu Vũ thiên tôn đã trả lời ra sao nhỉ?

Tần Vũ biết rằng với thần thông của thiên tôn, nhất cử nhất động của ba huynh đệ hắn có lẽ đều nằm trong tầm quan sát của họ.

- Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối.

Tần Vũ thốt lên một câu hiếm hoi.

Tiêu Diêu thiên tôn thấy Tần Vũ mở miệng, mắt sáng lên bảo:

- Có chuyện gì thì nói đi.

Lễ vật!

Điều trong lòng Tần Vũ mong mỏi nhất là được thiên tôn ban tặng, lần này tới gặp Tiêu Diêu thiên tôn là vì mục đích đó. Nhưng Tiêu Diêu thiên tôn nói tràng giang đại hải với mình như thế lại không hề đề cập tới chuyện lễ vật, Tần Vũ có chút lo lắng.

Không có lễ vật thì chuyện chiêu thân mình phải làm sao?

Gặp được thiên tôn nhưng lại không có lễ vật vẫn chưa có tư cách để tranh đoạt chỉ tiêu đầu tiên với Chu Hiển.

Nhưng mà, lễ vật này làm sao mà Tần Vũ mở miệng ra xin được chứ?

- Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối, tại hạ, hầy, tại hạ đang hiếu kỳ tiền bối Đại sư huynh đã nói gì? Tại hạ cũng cảm thấy kỳ quái đối với việc Tiểu Hắc cảm ngộ được một bộ phận thời gian pháp tắc.

Tần Vũ nói lảng đi.

Hắn không thể nào mở miệng xin lễ vật.

Trong mắt Tiêu Diêu thiên tôn lóe lên một tia châm biếm. Thân là thiên tôn làm sao mà không đoán ra Tần Vũ đang nghĩ gì chứ?

Nhưng Tiêu Diêu thiên tôn vẫn bình thản đáp:

- À, Đại sư huynh nói gì ư? Ta và Nhị sư huynh hỏi Đại sư huynh vấn đề này, huynh ấy bảo… "Tồn tại tất có đạo lý, không cần tìm hiểu".

Tồn tại tất có đạo lý. Trong lòng Tần Vũ thấy kinh dị với phản ứng của vị *"Phiêu Vũ thiên tôn"* kia.

Sau đó Tần Vũ bắt đầu hiếu kỳ.

Tiêu Diêu thiên tôn, Lôi Phạt thiên tôn có nghi hoặc sao lại đi

hỏi Phiêu Vũ thiên tôn nhỉ?

Tần Vũ cúi đầu thở ra một hơi, xua sự nghi hoặc ra khỏi đầu. Điều Tần Vũ lo nhất bây giờ là lễ vật, lễ vật do thiên tôn ban tặng.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn Tiêu Diêu thiên tôn.

Tiêu Diêu thiên tôn vẫn cứ cười nhẹ, nhìn biểu tình của Tần Vũ lúc này liền lộ vẻ nghi hoặc giống như muốn hỏi *"Có chuyện gì không?"*.

Nhưng Tần Vũ có thể mở miệng xin lễ vật không?

Lo lắng.

Ha ha… Tiêu Diêu thiên tôn đột nhiên cười lớn.

– Thú vị quá. Tần Vũ. Nếu có cái gương thì ngươi nên nhìn xem biểu tình và nhãn thần của mình vào lúc này, thú vị quá. Ha ha…

Tiêu Diêu thiên tôn đột nhiên vỗ bụng cười lớn vô cùng khoa trương.

- Tới đây, ngươi tự mình nhìn xem.

Tiêu Diêu thiên tôn vung tay, chỉ thấy rất nhiều giọt nước tụ lại hình thành nên một tấm gương, trên gương là biểu tình vừa rồi của Tần Vũ.

Thỏm thắc, mong mỏi, do dự không quyết, lo lắng…

Nhãn thần và biểu tình đó thực sự rất ngoạn mục.

- Được rồi, không trêu tiểu tử ngươi nữa. Ta cũng biết đám người tham gia chiêu thân các ngươi tới đây làm gì…

Tiêu Diêu thiên tôn lật tay, một cái hồ lô màu đồng cổ xuất hiện trên lòng bàn tay.

Ánh mắt của Tần Vũ lập tức dán vào cái hồ lô.

Tiêu Diêu thiên tôn cảm thán:

- Ài, bọn ta tuy là thiên tôn, nhưng mà… Hồng Mông Linh Bảo này là do trời đất sinh ra, trên ngươi bọn ta cũng rất ít ỏi. Cái "Bích Tuyền hồ lô" này là một kiện linh bảo mà năm xưa ta đã phát hiện trong lúc đang dạo chơi trong vũ trụ. Ngươi cầm lấy đi.

Bích Tuyền hồ lô từ tay Tiêu Diêu thiên tôn nổi lên rồi bay lơ lửng tới trước mặt Tần Vũ.

Tần Vũ nhận lấy Bích Tuyền hồ lô, trước tiên trích ra một giọt máu tươi, đây bất quá chỉ là bước đầu tiên của việc luyện chế Hồng Mông linh bảo, nhưng một khi trích huyết nhận chủ rồi thì ít nhất Tần Vũ cũng có được quyền khống chế Bích Tuyền hồ lô.

Bích Tuyền hồ lô có khả năng phóng ra dòng suối xanh biếc để trói buộc, công kích… Tần Vũ thoáng cái đã biết được công dụng đại khái của Bích Tuyền hồ lô, đồng thời trong lòng cũng có phán đoán về cấp bậc của nó.

Bích Tuyền hồ lô này là một kiện nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo.

"Có thể ban tặng cho mình một kiện nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo đã rất tốt rồi." Tần Vũ tự biết thế là đủ vì hắn biết rằng… nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo cực kỳ hiếm có trong thần giới.

Tuyệt đại đa số thần vương trong thần giới đều dùng vũ khí là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Năm xưa *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên vì luyện chế ra được một

kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo mà được phong là *"Tượng thần"*. Vì thế có thể biết nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo hiếm thấy tới mức nào.

- Rồi đó, có được Bích Tuyền hồ lô thì ngươi vừa lòng rồi chứ. *Tiêu Diêu thiên tôn cười nhẹ nói.*

– Hiện tại ngươi có thể đi được rồi.

Tần Vũ lật tay thu Bích Tuyền hồ lô lại sau đó cúi người cảm tạ:

- Cảm ơn Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối.

Tiêu Diêu thiên tôn phẩy tay:

- Đi đi.

Tần Vũ liền cúi người sau đó quay đi, lúc Tần Vũ đi tới cửa vườn Tiêu Diêu thiên tôn lại lên tiếng bảo:

- Tần Vũ, trước khi ngươi đi ta có một chuyện muốn nhắc nhở ngươi.

Tần Vũ dừng phắt lại, ngoảnh đầu nhìn Tiêu Diêu thiên tôn:

- Xin Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối chỉ điểm.

Tiêu Diêu thiên tôn cười bảo:

- Ta đã nói rồi, Đại sư huynh của ta rất chú ý tới lần chiêu thân này, vì thế… lần này không chỉ có ta và Nhị sư huynh, ngay cả Đại sư huynh cũng đang ở trên hòn đảo nào đó quanh Sơn Hải cung.

Phiêu Vũ thiên tôn đang ở trên hòn đảo nào đó quanh Sơn Hải cung? Trong lòng Tần Vũ cực kỳ ngạc nhiên.

- Đương nhiên Đại sư huynh vẫn là Đại sư huynh. Huynh ấy muốn gặp ngươi thì ngươi sẽ gặp được. Nếu huynh ấy không muốn gặp ngươi, dù ngươi chạy khắp ba ngàn hòn đảo quanh đây cũng chẳng thấy.

Tiêu Diêu thiên tôn cười nhẹ nói:

- Ta nhắc nhở ngươi là để ngươi biết đừng có gấp gáp quay về, cứ ở lại đây trước đã. Biết đâu lúc nào đó lại gặp được Đại sư huynh. Nếu ngươi gặp được huynh ấy. thế thì… ngươi may mắn lắm. Huynh ấy không có nghèo như ta và Nhị sư huynh đâu.

Nghèo?

Tần Vũ dở khóc dở cười.

Bất quá Tần Vũ cũng đã nghe qua có thể gặp được Phiêu Vũ thiên tôn thần bí chính là một chuyện vô cùng tốt đẹp. Bảo bối trên người Phiêu Vũ thiên tôn khẳng định là nhiều hơn Lôi Phạt thiên tôn với Tiêu Diêu thiên tôn nhiều.

"Chẳng trách Chu Hiển được Lôi Phạt thiên tôn ban tặng rồi còn ở lại đây." Tần Vũ đột nhiên hiểu ra.

- Cảm ơn Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối đã chỉ điểm.

Tần Vũ cảm kích nói.

Tiêu Diêu thiên tôn khẽ mỉm cười sau đó toàn thân biến mất.

Tần Vũ bước ra khỏi Tiêu Diêu điện, nhìn xuống phía dưới, quanh Sơn Hải cung có một đám người đang bàn luận với nhau.

Lúc Tần Vũ vừa đi ra, đám người này cùng đưa mắt nhìn về Tần Vũ.

Xuống khỏi cầu thang, Tần Vũ đi về phía nhóm Đoan Mộc Ngọc.

- Tần Vũ huynh, chúc mừng, chúc mừng.

Khuê Nhân Hầu cười lớn nói, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm cũng mỉm cười nhìn Tần Vũ. Đoan Mộc Ngọc hiếu kỳ hỏi Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh, không biết huynh gặp mặt Tiêu Diêu thiên tôn rồi có được ông ấy ban tặng lễ vật không?

Lập tức đám người chung quanh đều dỏng tai lên.

Chu Hiển đưa mắt nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười, lật tay lấy ra một cái hồ lô màu đồng cổ. Ánh mắt của mười mấy người chung quanh dán chặt lên cái hồ lô.

Hồng Mông Linh Bảo có khí tức đặc thù của Hồng Mông Linh Bảo, hơn nữa vũ khí được luyện chế ra bình thường rất hiếm khi mang hình dáng hồ lô. Hồ lô thường là do trời đất sinh ra.

Trời đất sinh ra thường là Hồng Mông Linh Bảo.

Bọn có nhãn lực tốt như Đoan Mộc Ngọc đã đoán ra, sắc mặt Chu Hiển càng thêm khó coi.

- Tần Vũ huynh, Tiêu Diêu thiên tôn cũng ban tặng cho huynh Hồng Mông Linh Bảo?

Khuê Nhân Hầu kinh ngạc hỏi.

- Đúng thế. Tần Vũ gật đầu.

Chương 571

Hạ Hỷ

Nghe Tần Vũ thừa nhận, chung quanh ồ lên, thậm chí một số người đứng xa xa còn bàn luận với nhau. Lại có thêm một người được thiên tôn ban tặng Hồng Mông Linh Bảo.

Chu Hiển nghe thấy tiếng thì thầm bàn luận chung quanh, trong lòng càng thêm khó chịu.

Bởi vì phần lớn mọi người đều đứng về phía Tần Vũ, Tần Vũ dùng nghị lực và thực lực leo lên Thông Thiên Thai Giai, còn Chu Hiển hắn thì sao? Chỉ dựa vào quan hệ với Lôi Phạt thiên tôn.

- Chu Hiển đi qua rồi kìa.

Đoan Mộc Ngọc nói nhỏ với Tần Vũ.

Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn, Chu Hiển ở đằng xa đang bước lại đây. Tần Vũ thực sự muốn biết Chu Hiển dịnh làm gì.

Đi tới gần Tần Vũ, Chu Hiển lộ vẻ tươi cười, tủm tỉm bảo:

- Tần Vũ huynh, thực sự chúc mừng. Không thể ngờ được Tần Vũ huynh có thể lập nên một kỷ lục có một không hai trong thần giới, leo thẳng lên bậc cao nhất của Thông Thiên Thai Giai. Hơn nữa nhờ đó còn được Tiêu Diêu thiên tôn tiếp kiến rồi ban tặng Hồng Mông Linh Bảo.

- Chu Hiển ta bội phục Tần Vũ huynh tận đáy lòng.

Tần Vũ khẽ giật mình sau đó gật đầu cười.

"Tên Chu Hiển này sao lại đảo ngược thái độ, tới chúc mừng mình nhỉ?" Tần Vũ nghi hoặc trong lòng, hắn không thể nào tin rằng Chu Hiển thật sự chân thành bội phục mình.

Chu Hiển nói tiếp:

- Tần Vũ huynh đã được Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng rồi sẽ tiếp tục ở lại hay quay về vậy?

Trong lòng Tần Vũ đột nhiên hiểu ra.

Mục đích của Chu Hiển hiển nhiên là điều này. Chu Hiển đã biết Phiêu Vũ thiên tôn đang ở trên một trong các hòn đảo quanh đây nên hắn hy vọng Tần Vũ bỏ đi sớm.

- A!

Tần Vũ mang dáng vẻ vừa bừng tỉnh sau đó nhìn mấy người bọn Đoan Mộc Ngọc nói:

- Đoan Mộc huynh, Khuê Nhân huynh, Thân Đồ huynh đệ, vừa rồi lúc ta gặp mặt Tiêu Diêu thiên tôn thì ông ấy có nói cho ta biết một chuyện.

- Chuyện gì thế?

Khuê Nhân Hầu, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm và những người khác đều nhìn Tần Vũ.

Chuyện thiên tôn nói ai mà không muốn nghe chứ.

- Tiêu Diêu thiên tôn nói rằng lần này không chỉ có Tiêu Diêu thiên tôn, Lôi Phạt thiên tôn ở quanh đây mà ngay cả Phiêu Vũ thiên tôn cũng đang ở trên một hòn đảo nào đó quanh Sơn Hải cung.

Mắt của cả đám người lập tức sáng lên.

- Nếu mọi người may mắn gặp được Phiêu Vũ thiên tôn thì đó là đại phúc duyên đấy.

Tần Vũ cảm thán, sau đó Tần Vũ nhìn Chu Hiển nói với vẻ tốt bụng:

- Chu Hiển huynh, huynh đừng gấp quay về mà lãng phí mất cơ hội này. Biết đâu huynh gặp được Phiêu Vũ thiên tôn thì sao.

Mắt Chu Hiển giật giật nhưng hắn vẫn tươi cười:

- Cảm ơn, cảm ơn Tần Vũ huynh đã chỉ điểm.

Chu Hiển trong lòng rất hận: *"Tần Vũ, ngươi được thiên tôn chỉ điểm cũng đâu cần phải nói ra."*

Những người tham gia chiêu thân đều tụ tập trên Phù Không đảo, không có ai đi dạo ở hơn ba ngàn hòn đảo kia.

Nhưng khi nhận được tin tức này có lẽ phần lớn đều đã qua các hòn đảo khác để tìm Phiêu Vũ thiên tôn. Chu Hiển ban đầu định đợi một, hai năm rồi giả vờ buồn chán đến các hòn đảo kia dạo chơi.

- À, không cần cảm ơn đâu. Việc này cũng đã để mọi người biết rồi mà.

Tần Vũ mỉm cười đáp.

- Cảm ơn Tần Vũ huynh.

Đoan Mộc Ngọc trịnh trọng nói.

Những người khác ai ai cũng đều biết sự quý giá của tin tức này, Tần Vũ có thể nói ra bí mật đó làm bọn họ đều có chút cảm kích.

- Đoan Mộc huynh. Các huynh cũng đừng quá hy vọng, Phiêu Vũ thiên tôn là nhân vật như thế nào chứ? Nếu ông ấy muốn gặp huynh thì huynh tự nhiên sẽ gặp, còn nếu ông ấy không muốn gặp thì huynh chạy khắp hơn ba ngàn hòn đảo cũng không gặp đâu.

Tần Vũ dặn dò.

Khuê Nhân Hầu lên tiếng:

- Tần Vũ, chuyện này bọn ta đương nhiên biết mà, huynh có thể nói cho bọn ta biết chuyện này ít nhất cũng để bọn ta có một tia hy vọng.

- Hô!

Vào lúc này hai bóng người trực tiếp phá không bay đi. Tần Vũ vừa nhìn liền biết ngay, hai người này khẳng định là muốn đi tìm Phiêu Vũ thiên tôn.

- Xem ra có người đợi không nổi nữa.

Đoan Mộc Ngọc cười bảo.

Có hai người đã xuất phát, lập tức nhiều người khác không nhịn nổi, từng người một bay lên rời khỏi Phù Không đảo. Chu Hiển cũng không nhịn được, hắn mỉm cười gật đầu với bọn Tần Vũ một cái rồi cũng bay đi mất.

- Tần Vũ huynh, chúng ta cũng xuất phát chứ?

Khuê Nhân Hầu nói.

- Được.

Bốn người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm cùng bay lên, bắt đầu cuộc hành trình tìm kiếm Phiêu Vũ thiên tôn ở mấy nghìn hòn đảo chung quanh Sơn Hải cung.

Thời gian trôi đi, ban đầu bốn người bọn Tần Vũ còn ở cùng một chỗ, về sau mọi người cũng phân ra, hơn ba nghìn hòn đảo, phạm vi mỗi cái cũng không nhỏ, muốn tìm qua một lượt toàn bộ các đảo cần thời gian rất dài.

Chớp mắt đã ba năm.

Trong thời gian ba năm, mười tám người tham gia chiêu thân đã tìm mấy lượt trên hơn ba ngàn hòn đảo nhưng không ai tìm thấy Phiêu Vũ thiên tôn.

Hoặc là…

Có người gặp được Phiêu Vũ thiên tôn nhưng không công khai.

Tần Vũ yên lặng đi bên cạnh một khe suối nhỏ nước chảy róc rách, mắt nhìn bãi hoa lớn mỹ lệ bên bờ khe, trong lòng vui vẻ.

"Nếu Phiêu Vũ thiên tôn không muốn gặp mình thì mình có nỗ lực đến mấy cũng như không." Tần Vũ tự than.

Nhìn thấy một bãi cỏ xanh phía trước Tần Vũ liền đi tới rồi nằm xuống. Tần Vũ không hề lo lắng, ít nhất hắn cũng đã có được một kiện Hồng Mông Linh Bảo.

"Có điều, không biết Bích Tuyền hồ lô của mình có tốt hơn cây Như Ý màu đen của Chu Hiển không nữa?" Tần Vũ không dám chắc

chắn.

Tần Vũ còn nhớ rõ.

Tiêu Diêu thiên tôn đã từng nói, Phiêu Vũ thiên tôn không *"nghèo"* như ông ta và Lôi Phạt thiên tôn.

- Tần Vũ huynh, đúng lúc quá?

Nghe thấy thanh âm, Tần Vũ chống một tay ngồi dậy nhìn về phía đó. Người tới chính là Đoan Mộc Ngọc:

- Đoan Mộc huynh, huynh có gặp được Phiêu Vũ thiên tôn không?

Đoan Mộc Ngọc đi tới ngồi xuống bên cạnh Tần Vũ:

- Ha ha, Phiêu Vũ thiên tôn này đâu phải nói gặp là gặp được đâu?

Tần Vũ nghe thấy biết ngay Đoan Mộc Ngọc cũng chưa từng gặp được Phiêu Vũ thiên tôn.

Mặt Đoan Mộc Ngọc vẫn tươi tỉnh:

- Có thể gặp Phiêu Vũ thiên tôn thì may quá, nhưng không gặp được là một chuyện vô cùng bình thường.

- Nào, Tần Vũ huynh, chúng ta uống vài chén nhé, thế nào?

Đoan Mộc Ngọc lật tay, trên bãi cỏ liền xuất hiện bầu rượu và hai cái chén.

Tửu hứng của Tần Vũ lập tức dâng lên.

Hai người ngồi trên bãi cỏ uống rượu nói chuyện. Đối với cao thủ của thần giới mà nói, thời gian vốn chẳng có ý nghĩa gì. Hai

người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc uống với nhau hơn sáu ngày chưa ngừng lại.

Uống hơn sáu ngày, câu chuyện giữa hai người đều có một chút say sưa.

- Đoan Mộc. Có một chuyện ta vẫn luôn muốn hỏi huynh, có được không. Cũng không tiện lắm.

Mắt Tần Vũ có chút mông lung.

- Có gì thì cứ hỏi đi.

Đoan Mộc Ngọc lúc này cũng để lộ hào khí hiếm thấy.

Nghĩ đến chuyện này đầu óc Tần Vũ tỉnh táo hơn một chút:

- Đoan Mộc huynh, ta đã từng nghe đến mối tình tuyệt thế của huynh, không biết là…

- Rắm thối. Cái gì mà mối tình tuyệt thế?

Đoan Mộc Ngọc nhíu mày chửi thẳng.

Tựa như ý thức được là mình không đúng, Đoan Mộc Ngọc cười với Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh, xin lỗi, bất quá phần lớn người của thần giới đem chuyện đó thổi phồng thành cái gì mà mối tình tuyệt thế, đúng là một chuyện nực cười. Đó bất quá chỉ là một chuyện tình cảm bình thường mà thôi.

- Ta thích cô gái đó, cô ta rất bình thường, rất phổ thông, ta rất cao quý, nhưng kết cục là cô ta lại bỏ rơi ta. Chỉ đơn giản thế thôi…

Trên mặt Đoan Mộc Ngọc có một nụ cười khổ, sau đó hắn chụp lấy bầu rượu, dốc thẳng vào miệng một hơi.

Tần Vũ tuyệt không mở miệng.

Tần Vũ có thể đoán ra sự tình tuyệt đối không đơn giản như Đoan Mộc Ngọc nói.

- Có lúc ta đã từng hận cô ấy, nhưng cũng có lúc ta hận chính mình… kỳ thực, bây giờ xét lại. Ái tình? Ha ha, có ái tình ư? Bất quá chỉ là một dạng nam nữ bị hấp dẫn lẫn nhau mà thôi.

Trong ngữ khí của Đoan Mộc Ngọc có một tia cuồng ngạo.

"Quả nhiên giống như trong truyền thuyết, Đoan Mộc Ngọc này không còn tin vào ái tình nữa." Tần Vũ thầm gật đầu.

Nhưng theo những gì Tần Vũ hiểu về tâm tính của Đoan Mộc Ngọc thì hắn đích thực là một nam tử hoàn mỹ, vì sao cô gái kia lại rời bỏ hắn nhỉ?

Đoan Mộc Ngọc không nói thêm gì nữa mà không ngừng uống rượu…

Một thời thần sau.

Đoan Mộc Ngọc nhìn Tần Vũ chằm chằm:

- Tần Vũ, ta hỏi huynh, nếu huynh thích một cô gái, huynh vì cô ta mà làm mọi thứ nhưng cô ta vẫn cứ vô tình rời bỏ huynh. Huynh tặng cô ta vũ khí tốt, linh dược, lại giúp đỡ cô ta tu luyện, không hề quan tâm đến hành vi của cô ta. Cô ta không hề cảm động mà ngược lại còn cho đó là lẽ thường… thậm chí cuối cùng cô ta còn bỏ huynh mà đi. Đến một ngày nào đó cô ta hối hận quay lại tìm huynh thì huynh có chấp nhận cô ta không?

Tần Vũ khẽ giật mình.

- Có dạng con gái như thế sao?

Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

Con người thì phải biết đủ, phải biết ơn. Đối xử với cô ta tốt như thế mà lại không hề có một chút cảm giác?

- Có.

Giọng của Đoan Mộc Ngọc nhỏ đi:

- Lúc ta và cô ấy chia tay, ta đột nhiên hiểu rõ, chắc chắn là do ta quá chiều chuộng cô ấy. Ta chỉ biết toàn tâm toàn lực để làm cô ấy thấy hạnh phúc nhưng cuối cùng lại thất bại.

- Phụ hoàng ta đã từng bảo ta là loại con gái như thế không có giá trị, nhưng tim ta lại trao cho cô ấy rồi, ta phải làm sao đây?

Trong mắt Đoan Mộc Ngọc có chút đau buồn.

– Ta cho rằng, nam nhân chỉ có một lần động chân tâm mà thôi, lần đó thất bại rồi thì tim cũng vỡ, sau này không thể có tình cảm chân thực nữa.

- Vì thế sau khi cô ta bỏ đi, cảm thấy sự khổ sở thực sự nên hối hận, quay lại tìm ta nhưng ta không tha thứ cho cô ấy… ta nói với cô ấy rằng lúc cô ấy rời bỏ ta thì tim ta đã vỡ rồi, tim vỡ rồi thì còn có ái tình không?

Đoan Mộc Ngọc nhắm mắt lại, trên bờ mi còn lấp lánh những giọt nước mắt.

- Nào, Tần Vũ, uống đi.

Đoan Mộc Ngọc lại cầm lấy một bầu rượu khác.

Tần Vũ liền nâng một chén rượu lên uống cùng Đoan Mộc Ngọc, có điều trong lòng Tần Vũ lại cảm thán thay cho Đoan Mộc Ngọc.

Nửa tháng sau, Tần Vũ và Đoan Mộc Ngọc lại chia tay. Bọn họ lại tiếp tục đi tìm Phiêu Vũ thiên tôn trên hơn ba ngàn hòn đảo, có điều lần chia tay này cảm tình của hai người rõ ràng đã sau đậm hơn nhiều.

Khi một người có thể nói ra với người khác một bí mật trong tận đáy lòng thì quan hệ của hai người đã rất gần gũi rồi.

"May mà người mình gặp là Lập nhi, không phải là người như người yêu của Đoan Mộc Ngọc." Tần Vũ thầm cảm thán.

Nếu yêu lầm loại con gái đó đích xác là một chuyện đau khổ.

Phiêu Vũ thiên tôn? Phiêu Vũ thiên tôn rốt cuộc là ở đâu chứ? Không gian chi lực của Tần Vũ tán phát ra cẩn thận tìm kiếm. Nhưng mặc cho Tần Vũ tìm kiếm như thế nào cũng không tìm được tung tích của Phiêu Vũ thiên tôn.

Tần Vũ bay trên không, ánh mắt nhìn vẩn vơ xuống dưới.

Bay khỏi một hòn đảo, ngang qua mặt biển rồi tiến vào một hòn đảo khác tiếp tục tìm kiếm…

Những ngày như thế cứ tiếp diễn.

Lại hai năm nữa trôi qua.

Mười tám người tham gia chiêu thân không có ai bỏ cuộc. Thân là cao thủ thần giới, sự nhẫn nại của mỗi người đều vô cùng cao. Mọi người ai cũng cẩn thận tìm kiếm.

Tần Vũ hạ xuống giữa rừng cây trên đảo, đi dạo loanh quanh

trong đó.

"Ô?" Tần Vũ đột nhiên giật thót.

Không gian chi lực của Tần Vũ lúc nào cũng tán phát trong phạm vi một trăm dặm, một khắc trước đó còn không có bất kỳ ai nhưng hiện tại… khoảng một trăm mét trước mặt lại xuất hiện một người.

Thuấn di!

Đột nhiên xuất hiện, người tới biết thuấn di, vậy thì ít nhất phải là thần vương! Trong lòng Tần Vũ trở nên kích động. *"Biết đâu người này có khả năng là Phiêu Vũ thiên tôn!"*

Tần Vũ cố nén kích động.

Hắn không đi thẳng tới gặp người này mà lại mang dáng vẻ đang tùy ý dạo chơi để tiến về vị trí đó một cách tự nhiên.

Nhưng mà …

Người đó lại đi thẳng về phía Tần Vũ, chỉ chớp mắt đã lọt vào tầm mắt của hắn.

Người tới là một thanh niên tuấn mỹ, lạnh lùng, mặc một bộ đồ đen viền vàng, mái tóc màu trắng bạc dài tận eo. Thanh niên tóc trắng bạc này còn có một cặp con ngươi màu trắng bạc.

Hơn nữa phía sau đầu hắn còn có ba cái sừng dài màu đen như ba cái mào.

Thanh niên tóc trắng bạc, con ngươi trắng bạc, có ba cái sừng màu đen này lạnh băng như hàn băng vạn năm. Vào lúc này trên mặt hắn lại tươi cười như xuân phong hóa vũ, mở miệng nói:

- Tần Vũ, xin chào.

- Xin, xin chào.

Tần Vũ run run chào lại.

Người trước mắt tựa hồ đến tìm mình.

- Sư tôn nói, Tần Vũ huynh sắp có đại hôn, nên lệnh cho ta tới đưa huynh ba kiện lễ vật chúc mừng.

Thanh niên tóc bạc trắng lật tay, ba kiện lễ vật xuất hiện.

Một viên châu màu đỏ, một thanh chiến đao màu đen trên mặt có quang mang màu đỏ lưu chuyển, một kiện vũ y màu tím.

Chương 572

Ba Kiện Linh Bảo

- Ba kiện lễ vật để chúc mừng?

Ánh mắt của Tần Vũ dán lên ba kiện vật phẩm. Không gian chi lực tự nhiên cũng đã bao trùm ba kiện vật phẩm đó, Tần Vũ có thể cảm thấy rất rõ khí tức đặc thù của Hồng Mông Linh Bảo.

Tần Vũ cảm thấy hơi thở của mình nghẹn lại.

Ba kiện Hồng Mông Linh Bảo?

Trong chốc lát Tần Vũ bừng tỉnh, nhưng trong lòng trở nên nghi hoặc: *"Người có mái tóc trắng bạc này nói thay sư tôn chuyển cho ta ba kiện lễ vật để chúc mừng, lại còn nói mình sắp kết hôn..."*

"Vậy là sư tôn của hắn khẳng định lần chiêu thân này mình nhất định giành được thắng lợi? Hơn nữa, hình như mình đâu quen biết nhân vật nào lợi hại như thế đâu."

Vô duyên vô cớ, không quen biết mà lại đem ba kiện Hồng Mông Linh Bảo tặng mình?

.....

Thanh niên tóc trắng bạc đó nhìn Tần Vũ chăm chú sau đó cười nhẹ, chỉ ba kiện vật phẩm nói:

- Hạt châu màu đỏ này là Hỏa Nguyên Linh Châu, công hiệu của nó vô cùng kỳ lạ và đặc biệt, Tần Vũ huynh trích huyết nhận chủ rồi sẽ biết được điểm thần kỳ của nó. Đây là quà của sư tôn tặng cho đứa con tương lai của huynh để nó sử dụng.

Tần Vũ không khỏi ngạc nhiên.

Tặng cho con của mình?

Mình còn chưa kết hôn cơ mà. Sư tôn của thanh niên tóc trắng bạc này nghĩ xa thật.

Thanh niên tóc trắng bạc đó chỉ kiện vật phẩm thứ hai, chính là một thanh chiến đao màu đen trên mặt có quang mang đỏ như máu đang lưu chuyển:

- Thanh chiến đao này là "La Vũ đao", đương nhiên là Tần Vũ huynh có thể không cần dùng nó nhưng huynh có thể đem tặng cho vợ tương lai hoặc một thân nhân nào đó sử dụng.

Tần Vũ chỉ biết đứng bên cạnh lắng nghe.

Thanh niên tóc trắng bạc đó chỉ kiện vật phẩm thứ ba:

- Bộ võ phục này là do trước đây không lâu sư tôn tự tay luyện chế cho chuyện cưới hỏi của Tần Vũ huynh, tên là "Tử Lâm vũ y". Chỉ cần vợ của Tần Vũ huynh mặc Tử Lâm vũ y thì trong cả thần giới chẳng có mấy người đả thương được cô ấy.

Toàn bộ tinh thần của Tần Vũ hoàn toàn trong trạng thái kìm nén sự hưng phấn.

Tử Lâm vũ y, một kiện linh bảo có tính phòng ngự!

Tần Vũ tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua loại linh bảo có tính phòng ngự như thế này. Không chỉ công hiệu tốt mà chỉ nhìn cách chế tác cũng cực kỳ hoàn mỹ.

"Ba kiện linh bảo này thuộc cấp độ nào nhỉ?" Tần Vũ thầm thắc mắc.

Chưa trích huyết nhận chủ, chỉ nhìn bề ngoài rất khó để nhận ra cấp độ của ba kiện linh bảo. Tần Vũ hít một hơi, đè nén sự kích động trong lòng. Giờ đây có một vấn đề rất quan trọng.

Rút cuộc là ai tặng lễ vật cho mình!

Không tìm hiểu rõ ai tặng lễ vật cho mình mà cứ thế nhận lấy thì chẳng còn ra thể thống gì?

- Tại hạ Tần Vũ, không biết sư tôn của huynh là…?

Tần Vũ nhìn thanh niên tóc trắng bạc.

Người này cười nhẹ:

- Tần Vũ, thân phận của sư tôn ta huynh không cần hỏi. Đợi đến khi huynh đủ thực lực tự nhiên sẽ biết, lúc đó cũng biết luôn quan hệ giữa ta và sư tôn!

"Quan hệ giữa ta và sư tôn?"

Tần Vũ hoang mang.

Trong đầu Tần Vũ, siêu cấp cao thủ mà hắn quen chỉ có mình Lan thúc.

Nhưng Tần Vũ nhìn không ra thanh niên tóc trắng bạc trước mắt, ít nhất phải là cấp thần vương. Sư tôn của nhân vật như thế có lẽ còn lợi hại hơn Lan thúc nhiều.

Mình có quen với người như thế sao?

- Tại hạ đã hoàn thành nhiệm vụ, cáo từ.

Thanh niên tóc trắng bạc khẽ cúi người sau đó đột nhiên biết mất, chỉ để lại ba kiện vật phẩm lơ lửng trong không trung.

Nói đi là đi?

Tần Vũ nhất thời dở khóc dở cười.

Không để lại tên, thậm chí chẳng thèm lưu lại chút tin tức nào, chỉ đem ba kiện Hồng Mông Linh Bảo quẳng trước mặt mình.

Nhìn ba kiện Hồng Mông Linh Bảo lơ lửng trong không trung, Tần Vũ cười thở dài: - Cũng không thể quẳng chúng ở đây. Một tay vung lên, ba kiện linh bảo bay tới trước mặt Tần Vũ.

"Ba kiện Hồng Mông Linh Bảo này thuộc cấp nào nhỉ?" Tần Vũ ngứa ngáy trong lòng, trích ra ba giọt máu tươi nhỏ vào ba kiện vật phẩm.

Trích huyết nhận chủ coi như là bước luyện hóa đầu tiên.

Thực hiện xong bước này, ít nhất cũng hoàn toàn hiểu rõ được toàn bộ tin tức của ba kiện Hồng Mông Linh Bảo.

Nhưng sau khi biết rõ, toàn thân Tần Vũ phảng phất như bị thiên lôi đánh trúng, đứng ngây ngốc:

- Cái này, cái này…

Trong cả thần giới thì tám đại thánh hoàng có truyền thừa linh bảo là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, còn đại đa số thần vương cao thủ đều sử dụng vũ khí là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Chỉ có hai, ba người sở hữu Hồng Mông Linh Bảo, chẳng hạn như Tu La thần vương được *"Tượng thần"* Xa Hầu Viên luyện chế cho.

Nhưng hiện tại…

"Ba kiện, ba kiện…"

Tần Vũ cảm thấy tim đập loạn, phảng phất như sét đánh ngang tai. Vào lúc này Tần Vũ cảm thấy trong đầu ong ong, tốc độ suy nghĩ chậm đến cực điểm.

Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, cả ba kiện đều là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo!"

Tần Vũ nuốt nước bọt đánh ực, nét mặt cứng đờ, qua một lúc lâu Tần Vũ mới từ từ khôi phục năng lực suy nghĩ bình thường.

- Hô, hô…

Tần Vũ khẽ thở hổn hển mấy cái, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba kiện Hồng Mông Linh Bảo trước mặt!

"Không ngờ lại là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, tận ba kiện …!" Tần Vũ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, đầu lấm tấm mồ hôi, quá kinh người đi.

Nếu là ba kiện nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo Tần Vũ đã vô cùng kích động rồi.

Đằng này, ba kiện đều là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, Tần Vũ không phải là kích động nữa mà là kinh khủng!

Nên biết, nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo của cả thần giới cũng chỉ có trên dưới mười kiện, trong đó tám kiện của tám đại thánh hoàng có từ khi thần giới sinh ra.

Xa Hầu Viên luyện chế ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo liền được phong là *"Tượng thần"*. Xa Hầu Viên đem kiên linh bảo này tặng cho Tu La thần vương, nhận được sự bảo hộ của ông ấy, không có ai dám động tới.

Có thể nói …

Một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo xuất thế sẽ làm cả

thần giới chấn động.

Nhưng vào lúc này Tần Vũ lại có được ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo ở trên một hòn đảo nhỏ quanh Sơn Hải cung, lại còn lấy danh nghĩa "Chúc mừng hôn lễ" *để tặng hắn.*

Tần Vũ đột nhiên đem ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thu vào trong thể nội.

Ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, bất kể ra sao cũng không được để đám thần vương của thần giới biết. Nếu bọn họ biết có khi sẽ giết mình để đoạt bảo. Tần Vũ không dám tưởng tượng đến cảnh đám thần vương đó biết được mình có ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì sẽ như thế nào.

Trừ "Thiên Tôn Linh Bảo" *mà thiên tôn sở hữu ra thì nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo là quý giá nhất.*

Đem ba kiện Hồng Mông Linh Bảo thu vào trong thể nội, Tần Vũ bình tĩnh hơn, yên lặng suy nghĩ lại toàn bộ quá trình của chuyện này. Tần Vũ đã có tính toán, đồng thời cũng có phán đoán về người tặng lễ vật cho mình.

"Người có thể đưa ra một hơi ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo… ngay cả Tiêu Diêu thiên tôn cũng không có khả năng." *Tần Vũ còn nhớ rõ lời Tiêu Diêu thiên tôn.*

Tiêu Diêu thiên tôn đã nói vô cùng rõ ràng… Đại sư huynh không nghèo như ông ta và Nhị sư huynh!

Có thể đưa ra một hơi ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thực sự là rất "giàu có". *Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tươi cười:* "Chuyện này trăm phần trăm là có quan hệ với Phiêu Vũ thiên tôn thần bí kia."

Nếu thanh niên tóc trắng bạc kia là thần vương thì sư tôn của hắn chắc chắn là Phiêu Vũ thiên tôn.

"Nếu thanh niên tóc trắng bạc đó là thiên tôn thì có khả năng hắn là Phiêu Vũ thiên tôn, còn sư tôn của hắn?" *Tần Vũ nghĩ tới đây thì không dám nghĩ nữa.*

Phiêu Vũ thiên tôn đã là người mạnh nhất trong ba đại thiên tôn rồi.

Ông ấy còn có sư tôn không?

"Hy vọng là ta nghĩ bậy."

Tần Vũ cười tự trào, chủ yếu là không có cách nào xác định thân phận và thực lực của thanh niên tóc trắng bạc đó.

Nếu có thể biết được thực lực của thanh niên tóc trắng bạc đó thì mới đoán ra được nhân vật sau lưng hắn.

"Bất kể ra sao… việc này khẳng định là có quan hệ tới Phiêu Vũ thiên tôn."

Tần Vũ cười tự tin. "Lúc tới Phiêu Tuyết thành, ta hoàn toàn có thể nói là được Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng."

Tần Vũ thầm đưa ra quyết định.

"Đầu tiên mình đưa Bích Tuyền hồ lô ra, nếu có thể giành được chỉ tiêu đầu tiên thì tốt, nếu không được thì hãy đưa ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo." Trong lòng Tần Vũ vô cùng tự tin.

Tần Vũ thực sự không tin một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh

Bảo mà không thể thắng được Chu Hiển.

Có được ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, đương nhiên là lòng tin của Tần Vũ tăng lên gấp trăm lần, những ngày còn lại Tần Vũ thoải mái đi dạo trên các hòn đảo chung quanh Sơn Hải cung.

Thời gian trôi đi.

Chớp mắt đám Tần Vũ đã tới Sơn Hải cung gần chín năm.

Tần Vũ bay trên mặt biển, trường bào màu đen bay phần phật, sắc mặt tràn đầy tươi cười: "Sư tôn của thanh niên tóc trắng bạc kia đúng là chuyên gia. Một khi dung nhập Hỏa Nguyên Linh Châu này vào thể nội thì đạt tới cảnh giới thần vương vô cùng đơn giản."

*Hỏa Nguyên Linh Châu là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo được sinh ra trong nguồn lửa của cả vũ trụ. Nếu dung nhập luyện hóa nó xong thì có thể dễ dàng khống chế hỏa diễm các cấp, hơn nữa còn dễ dàng dung nhập vào trong "*Hỏa chi nguyên*" để cảm ngộ vũ trụ pháp tắc vô cùng dễ dàng.*

"Đây đúng là lễ vật tốt nhất cho đứa con tương lai của ta." *Trong lòng Tần Vũ vô cùng thích thú.*

Hắn rất mong đợi đứa con của hắn và Lập nhi.

Còn Tử Lâm vũ y.

Cũng là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, một khi luyện hóa xong khoác lên người thì ngay cả thần vương cao thủ muốn giết người mặc Tử Lâm vũ y cũng vô cùng khó khăn.

"Đem tặng Lập nhi là tốt nhất." Tần Vũ thầm suy tính.

Lòng nghĩ tới chuyện này, trong chốc lát Tần Vũ đã bay tới phía trên Phù Không đảo. Vào lúc này đã có không ít người trên Phù Không đảo, những người tham gia chiêu thân mấy năm nay khổ cực truy tìm nhưng ngoại trừ Tần Vũ ra chẳng có ai gặp được Phiêu Vũ thiên tôn.

Phiêu Vũ thiên tôn muốn gặp ai khẳng định là gặp ngay.

Ông ấy không muốn gặp thì những người đó có nỗ lực đến mấy cũng tìm không ra.

Tần Vũ hạ xuống bên dưới Sơn Hải cung, lúc này hai người Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm đã ở đó. Quanh Sơn Hải cung, kể cả Tần Vũ, đã có mười một người.

- Thiên Lang điện chủ, mấy năm nay huynh thế nào, có tìm thấy Phiêu Vũ thiên tôn không?

Ở đằng xa trước mặt Tần Vũ có ba người đang bàn luận với nhau.

- Đừng nói nữa, mấy năm nay ta chẳng dám lơi lỏng lấy một khắc nhưng mà, ài, thôi đi, Phiêu Vũ thiên tôn đâu phải muốn gặp là gặp đâu.

Thiên Lang điện chủ bất lực than.

Một người khác an ủi:

- Thiên Lang điện chủ, không chỉ huynh mà mấy huynh đệ bọn ta cũng không ai gặp được Phiêu Vũ thiên tôn. Xem ra, chỉ tiêu đầu tiên này không thuộc về Tần Vũ tông sư thì cũng là của Chu Hiển.

Thiên Lang điện chủ gật đầu:

- Bất quá, ta ủng hộ Tần Vũ tông sư. Tần Vũ tông sư dựa vào nghị lực và năng lực leo lên đỉnh Thông Thiên Thai Giai. Ngươi

không biết đâu, trong gần nửa năm không biết ta đã thấy Tần Vũ tông sư bị hất từ Thông Thiên Thai Giai xuống bao nhiêu lần đâu.

Lúc này mọi người chung quanh đang bàn luận một số chuyện liên quan tới Phiêu Vũ thiên tôn hoặc việc chiêu thân.

- Tần Vũ, huynh cũng quay lại rồi à.

Khuê Nhân Hầu cười nói:

– Ta cũng mới quay về Sơn Hải cung nửa tháng trước, huynh không gặp được Phiêu Vũ thiên tôn cũng đừng quá để tâm. Ta tới bây giờ vẫn chưa nghe có ai trong mười tám người gặp được ông ấy cả.

Tần Vũ mỉm cười.

Tên Khuê Nhân Hầu này, mình còn chưa nói gì hắn đã cho rằng mình cũng không gặp được Phiêu Vũ thiên tôn. Chính mình đã gặp hay chưa gắp Phiêu Vũ thiên tôn cũng không dám khẳng định, nhưng mà mình đã có được ba kiện lễ vật.

- Đoan Mộc đại ca cũng tới.

Thân Đồ Phàm đột nhiên nói.

Tần Vũ, Khuê Nhân Hầu nhìn theo hướng Thân Đồ Phàm chỉ, Đoan Mộc Ngọc đang phá không bay tới. Đoan Mộc Ngọc liền trực tiếp phi tới cạnh ba người Tần Vũ.

Đợi Đoan Mộc Ngọc đáp xuống, Khuê Nhân Hầu lên tiếng hỏi:

- Đoan Mộc huynh đã gặp được Phiêu Vũ thiên tôn chưa?

Đoan Mộc Ngọc đạm cười lắc đầu.

- Ta không có gặp. Thế còn các ngươi thì như thế nào?

Đoan Mộc Ngọc nhìn về bọn người Tần Vũ.

Khuê Nhân Hầu và Thân Đồ Phàm lắc đầu, mà Tần Vũ chỉ là cười cười. Tần Vũ thật sự không biết nói như thế nào... dù sao, thân phận của ngân phát ngân đồng thanh niên, chính mình cũng không rõ ràng lắm.

Đoan Mộc Ngọc thấy Tần Vũ cười cười, còn tưởng rằng Tần Vũ không có gặp.

- CHư vị, lưu tại đây phỏng chừng cũng không có tác dụng gì, hơn nữa khỏang cách "mười năm Chi kỳ" kỳ hạn với Bắc Cực Thánh Hoàng cũng gần đến. Chúng ta nên trở về?

Đoan Mộc Ngọc nhìn về phía mọi người nói.

Tần Vũ, Thân Đồ Phàm, Khuê Nhân Hầu nhìn nhau gật đầu đồng ý.

Lập tức bọn người Tần Vũ trực tiếp bay khỏi Phù Không đảo, hướng phía thần giới lục địa bay đi.

Chương 573

Bình Phán

Hoa tuyết bay lả tả, bốn người Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Thân Đồ Phàm, Khuê Nhân Hầu đang đi trên con đường lát đá màu đen cổ kính của Bắc cực Phiêu Tuyết thành nói lời tạm biệt rồi phân ra.

"Cuối cùng đã quay về rồi." Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tươi cười.

Lúc có được ba kiện Hồng Mông Linh Bảo, Tần Vũ khẳng định chỉ tiêu đầu tiên của chiêu thân nằm gọn trong tay, trong lòng hắn đương nhiên là thấy nhẹ nhõm.

Đi đến trước Mộc phủ.

"Lan thúc và Lập nhi chắc đang ở trong đó nhỉ?" Tần Vũ đứng trước Mộc phủ thầm nghĩ, nhưng vào lúc này ---

- Tiểu Vũ, vào đi.

Thanh âm của Khương Lan vang lên trong đầu Tần Vũ.

"Thần thông của thần vương quả nhiên là phi phàm." Tần Vũ thầm cảm thán rồi đi thẳng về phía cửa Mộc phủ, hai hộ vệ canh cửa chắc đã nhận được lệnh của Khương Lan nên không ngăn trở hắn.

"Lan thúc và Lập nhi đang ở trong một đình viện phía trong cùng." Tần Vũ biết rất rõ, một là vì không gian chi lực của Tần Vũ đã bao phủ cả Mộc phủ, hai là vì… quan hệ của Lưu Tinh lệ mà Tần Vũ cảm nhận được vị trí của Lập nhi.

Hắn thành thục đi trên hành lang, một lát sau đã đến được

đình viện ở trong cùng.

Lập nhi đang đứng ở cửa đình viên ngóng chờ, lúc nhìn thấy Tần Vũ nàng lập tức vô cùng vui sướng chạy về phía Tần Vũ. Tần Vũ ôm choàng Lập nhi vào lòng.

Lan thúc cũng từ trong đình viện đi ra, nhìn thấy hai người bọn Tần Vũ như thế bật cười.

- Được rồi. Lan thúc đang nhìn đó.

Tần Vũ nói nhỏ bên tai Lập nhi, mặt nàng hơi đỏ lên, rời khỏi lòng Tần Vũ nhưng vẫn nắm chặt lấy tay hắn.

Khương Lan nhìn Tần Vũ cười hỏi:

- Tiểu Vũ, sao rồi? Có nắm chắc chỉ tiêu đầu tiên không?

Tần Vũ tươi cười:

- Có ạ, nắm chắc cả mười phần!

- Mười phần?

Nụ cười của Khương Lan thêm phần rạng rỡ.

– Tiểu Vũ, đừng có lừa ta nhé, ta nghe nói Chu Hiển nhận được lễ vật của Lôi Phạt thiên tôn mà.

Tần Vũ cười tự tin:

- Lan thúc, đến lúc mọi người tập trung ở thánh hoàng điện người nhìn sẽ biết, chỉ tiêu đầu tiên này nhất định thuộc về con.

- Lại còn giữ bí mật với cả ta?

Khương Lan cười ha ha bảo.

Tần Vũ cũng cười hăng hắc.

- Được rồi, thấy con nắm chắc cả mười phần thì ta cũng yên tâm. Bây giờ lão gia hỏa ta không quấy rầy hai đứa nữa.

Khương Lan cố ý nói rồi rời đi.

Sau khi Khương Lan rời đi, Tần Vũ và Lập nhi liền âu yếm nhau.

Qua một lúc lâu, Lập nhi nằm trong lòng Tần Vũ, ngẩng đầu cười hỏi:

- Tần Vũ đại ca, có thật là huynh nắm chắc cả mười phần về chỉ tiêu đầu tiên không? Muội nghe nói Chu Hiển nhận được một kiện Hồng Mông Linh Bảo cơ mà.

Tần Vũ mỉm cười búng mũi Lập nhỉ:

- Yên tâm đi, hắn được Lôi Phạt thiên tôn ban tặng nhưng huynh lại được tới hai vị thiên tôn là Tiêu Diêu thiên tôn và Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng.

- Hai vị thiên tôn? Phiêu Vũ thiên tôn kia không phải là…

Lập nhi kinh ngạc mở to mắt.

- Tuy huynh không có cách nào xác định thân phận của thanh niên tóc trắng bạc đó, nhưng lễ vật kia khẳng định là có quan hệ tới Phiêu Vũ thiên tôn.

Tần Vũ mỉm cười:

– Được rồi, muội cứ yên tâm.

Thời gian lúc ở cùng với Lập nhi trôi qua rất nhanh. Khi Tần Vũ rời khỏi Mộc phủ thì hắn đã ở trong đó ba ngày trời.

Về tới Phiêu Vân phủ, Tần Vũ mới phát hiện là bọn Phúc bá, Thu Trọng Phục đã mong chờ từ lâu.

Lúc Tần Vũ về tới Phiêu Tuyết thành, bọn Phúc bá liền biết ngay vì bọn họ có thể cảm ứng được vị trí của Tần Vũ, thế nên bọn họ đã chuẩn bị một bữa tiệc rất lớn, nhưng mà đợi ba ngày trời Tần Vũ mới từ Mộc phủ quay lại.

Những ngày ở Phiêu Vân phủ, Tần Vũ rất thoải mái, hắn chỉ việc yên lặng chờ đợi ngày tập trung ở thánh hoàng điện.

Trong hoa viên.

"Còn mười tám ngày nữa mới đến ngày bình xét chỉ tiêu đầu tiên thuộc về ai." Tần Vũ lẩm bẩm sau đó lấy một bầu rượu trên bàn uống một hơi.

Vào lúc này một thiên thần thị nữ từ đằng xa đi tới.

- Đại nhân, Khương Nghiên công chúa cầu kiến.

- Ô? Để bọn họ vào đây.

Tần Vũ nói ngay.

Khương Nghiên chạy tới đây không lẽ cũng là vì muốn tìm hiểu xem mình có nắm chắc chỉ tiêu này trong tay hay không?

Mấy ngày này có không ít người tới thăm dò ở phủ đệ của mình.

Trong đó có một phần là do Chu Hiển sai đi. Chu Hiển tịnh

không biết Tần Vũ có được ba kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo nhưng Chu Hiển biết Tần Vũ được Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng.

Trong lòng Chu Hiển cũng không nắm chắc là cây Như Ý màu đen của hắn có hơn được cái hồ lô của Tần Vũ hay không?

- Tần Vũ đại ca.

Khương Nghiên tới có một mình.

- Nghiên nhi, có chuyện gì sao?

Tần Vũ cười hỏi. Tần Vũ vừa nhìn thấy biểu tình của Khương Nghiên đã xác định là trong lòng Khương Nghiên khẳng định có một chuyện cao hứng.

Khương Nghiên vui vẻ nói:

- Tần Vũ đại ca, Lạc Vũ ca ca vừa mới phi thăng lên.

- Lạc Vũ? Quân Lạc Vũ?

Tần Vũ khẽ giật mình.

Khương Nghiên gật đầu liên tục:

- Đúng đó, muội luôn để ý tới huynh ấy, hai năm trước huynh ấy vừa mới phi thăng, muội còn tới gặp mặt nữa.

Trong lòng Tần Vũ cũng rất cao hứng.

- Khi muội gặp hắn thì hắn phản ứng như thế nào?

Tần Vũ rất muốn biết phản ứng của Quân Lạc Vũ vì trong mắt Quân Lạc Vũ thì Khương Nghiên chỉ là một tiên đế có thực lực

thấp, nhưng khi đến thần giới lại phát hiện ra thân phận thật sự của Khương Nghiên, thế thì…

Khương Nghiên cười đắc ý:

- Hắc hắc, cũng còn khá, lúc đầu Lạc Vũ ca ca vô cùng chấn kinh, bất quá sức chịu đựng của huynh ấy rất mạnh mẽ. Cũng nhờ muội mà Lạc Vũ ca ca được miễn ngàn năm đi khai khoáng đó.

- Ta về Phiêu Tuyết thành đã một thời gian rồi mà hôm nay muội mới tới đây, có phải mấy ngày trước ở mãi bên cạnh Lạc Vũ không?

Tần Vũ hỏi.

Khương Nghiên vui vẻ gật đầu:

- Đúng đó. Huynh ấy đang ở Loan Sam thành thuộc Bắc cực Phiêu Tuyết thành. Trì Thanh cũng đang ở đó.

- Trì Thanh, Thanh đế?

Mắt Tần Vũ sáng lên.

- Đúng rồi. Thực lực của Thanh đế rất tốt, lúc ông ta mới phi thăng thần giới đã là đỉnh điểm của trung cấp thần nhân rồi. Bây giờ là thượng cấp thần nhân, nhưng chưa tới cảnh giới thiên thần thì bà bà cũng không tiện đưa ông ấy vào Phiêu Tuyết thành.

Tần Vũ đột nhiên hiểu ra.

Chẳng trách mình ở Phiêu Tuyết thành bao nhiêu năm nay mà chưa một lần gặp Thanh đế.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi cảm khái, Thanh đế cũng dũng

mãnh thật, ở lại tiên ma yêu giới lâu như thế, linh hồn sớm đã đạt tới *"Linh hồn kim đan"*, chẳng trách lúc độ kiếp lại dễ dàng đối phó với bọn Bằng Ma hoàng.

- Tần Vũ đại ca, huynh có nắm chắc chỉ tiêu đầu tiên trong cuộc chiêu thân của tỷ tỷ muội không?

Khương Nghiên lắc tay Tần Vũ hỏi.

Tần Vũ mỉm cười:

- Điều này còn phải nói sao?

……..

Hôm nay thánh hoàng điện tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành lại náo nhiệt, mười tám ứng cửa viên tập trung tại thánh hoàng điện, mười ba vị thần vương ngồi ở trên cao của thánh hoàng điện.

Trong đại điện vang lên tiếng cười nói bàn luận không ngừng

- Tần Vũ, chỉ tiêu này chỉ có huynh và Chu Hiển tranh đoạt thôi.

Khuê Nhân Hầu cười bảo. Hai người Tần Vũ, Chu Hiển nhìn nhau.

Trên mặt hai người đều tràn đầy tự tin.

Đột nhiên Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc cùng mọi người đều nhìn lên phía trên. Lúc này Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm mỉm cười đứng lên, lập tức bên dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Khương Phạm nhìn thấy mọi người bên dưới đều đã yên lặng mới mở miệng nói:

- Chư vị, kỳ hạn mười năm đã tới, chỉ tiêu đầu tiên của cuộc

công khai chiêu thân cho con gái ta sắp sửa được xác định. Bây giờ xin mời mười tám ứng cử viên dâng lễ vật lên.

Ánh mắt của Khương Phạm lướt qua mười tám người bên dưới.

Nhưng vào lúc này phụ thân của Chu Hiển, Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc, lại cười lớn bảo:

- Khương Phạm huynh, đâu cần phải rắc rối thế, như ta biết thì lần đi Sơn Hải cung này chỉ có luyện khí tông sư Tần Vũ và Chu Hiển con ta được thiên tôn ban tặng, bảo thằng hai đứa nó dâng lễ vật lên là được rồi.

Khương Phạm cười gật đầu.

Chu Hiển đứng lên đầu tiên rồi đi tới giữa đại điện, sau khi cung kính hành lễ với mười ba vị thần vương ở phía trên rồi mới nói:

- Thưa dượng. Lễ vật của con là do Lôi Phạt thiên tôn ban tặng, tên là "Lưu Viêm Như Ý". Nó là một kiện nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Mười ba vị thần vương ở phía trên đều khẽ gật đầu.

Vợ Khương Phạm, Thuần Vu Nhu, gật đầu bảo:

- Lưu Viêm Như Ý này thứ nhất là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo, thứ hai là "Như Ý" vốn hàm chứa ý chúc mừng, dùng làm lễ vật để cầu thân vô cùng phù hợp.

Hầu Phí đứng ở sau lưng Tu La thần vương thì đang nháy mắt với Tần Vũ.

Tần Vũ không lo lắng nhưng Hầu Phí lại lo thay cho hắn. Tần Vũ mỉm cười với Hầu Phí, dùng ánh mắt bảo Hầu Phí yên tâm.

Lúc này Tu La thần vương đột nhiên mở miệng:

- Lễ vật của Chu Hiển đúng là rất tốt, nhưng chúng ta hãy xem lễ vật của Tần Vũ đã.

Trong lòng Khương Phạm cũng rất quan tâm tới luyện khí tông sư Tần Vũ, ông lập tức cười bảo:

- Ta cũng đã nghe nói lần này Tần Vũ leo lên đỉnh Thông Thiên Thai Giai nên được Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng.

Chưa tới cảnh giới thần vương mà leo lên tới đỉnh Thông Thiên Thai Giai, lập tức ánh mắt dành cho Tần Vũ của các vị thần vương ở phía trên thay đổi hẳn, những người ở bên cạnh truyền âm bàn luận với nhau.

- Tần Vũ, dâng lễ vật của cậu lên đi.

Khương Phạm cười nhìn Tần Vũ.

Lập tức ánh mắt của mọi người đều dồn vào Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười hành lễ với Khương Phạm, Khương Phạm là bố vợ tương lai của hắn, làm sao thất lễ được chứ?

Tần Vũ mỉm cười đứng lên sau đó đi tới giữa đại điện đứng sóng đôi với Chu Hiển. Tần Vũ còn chưa nói Chu Hiển đã lên tiếng:

- Tần Vũ huynh, huynh được Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng bảo vật gì thì đưa ra đi nào.

Tần Vũ không hề gấp gáp.

Lật tay đưa Bích Tuyền hồ lô ra, các vị thần vương ở trên cao vừa nhìn thấy cái hồ lô màu đồng cổ này đã cảm nhận được ngay khí tức đặc thù của Hồng Mông Linh Bảo phát ra từ nó.

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Cái này là Bích Tuyền hồ lô, Bích Tuyền hồ lô cũng là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo, nó có thể bắn ra bích tuyền để công kích, trói buộc.

Nghe thấy kiện vật phẩm của Tần Vũ cũng là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo, Chu Hiển mỉm cười.

- Cùng là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo, của ai tốt hơn đây?

Khương Phạm mỉm cười bảo:

– Án chiếu theo quy củ lúc trước, để mười ba vị thần vương tiến hành bình xét, trong hai người ai được nhiều thần vương ủng hộ hơn sẽ thắng.

Thuần Vu Nhu lập tức cười bảo:

- Hai kiện tuy cùng là nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo nhưng theo ta thấy, cây "Như Ý" này có hàm chứa ý chúc mừng nên tốt hơn một chút. Đáng tiếc là ta không có quyền bình xét.

Tần Vũ nhìn Thuần Vu Nhu.

Mẹ vợ tương lai hình như đang ủng hộ Chu Hiển. Khóe miệng Tần Vũ nhếch lên. *"Chỉ dựa vào Bích Tuyền hồ lô thì khả năng thắng không lớn. Đành phải..."*

Vào lúc này các thần vương ở phía trên bắt đầu chuẩn bị bình xét.

- Chờ đã.

Thanh âm của Tần Vũ vang khắp đại điện làm các thần vương ngừng lại, nhìn về phía Tần Vũ.

Chu Hiển nhíu mày nói:

- Tần Vũ huynh, hiện tại các thần vương đang suy xét chuẩn bị đưa ra lời bình luận, sao huynh lại cắt ngang chứ?

- Tần Vũ, có chuyện gì cứ nói đi.

Khương Phạm mỉm cười bảo.

Tần Vũ dù gì cũng là luyện khí tông sư, lời nói rất có giá.

Tần Vũ nhìn mười ba vị thần vương ở phía trên, nói lớn:

- Chư vị thần vương, ta còn chưa nói Bích Tuyền hồ lô này là lễ vật của ta, mọi người đừng có so sánh nó với Lưu Viêm Như Ý.

"Không phải là Bích Tuyền hồ lô?" Phần lớn người trong đại điện đều nghi hoặc.

Tần Vũ mỉm cười bảo:

- Vừa rồi Chu Hiển huynh bảo ta đem lễ vật Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng ra cho mọi người xem nên ta đưa ra thôi. Điều đó không có nghĩa lễ vật của ta là Bích Tuyền hồ lô.

- Đương nhiên là ta biết.

Tần Vũ liếc Chu Hiển rồi nhìn mười ba thần vương ở phía trên.

– Lễ vật của ta không phải là *"Bích Tuyền hồ lô"* do Tiêu Diêu thiên tôn ban tặng mà là *"La Vũ Đao"* do Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng.

Tần Vũ thu Bích Tuyền hồ lô lại, đồng thời trước mặt hiện ra một thanh chiến đao màu đen, trên bề mặt có quang mang đỏ như máu đang lưu chuyển.

"Phiêu Vũ thiên tôn?"

Chu Hiển biết sắc, đám thiên thần trong đại điện ai ai cũng chấn kinh. Ngay cả mười ba vị thần vương ở phía trên cũng đờ ra.

Phiêu Vũ thiên tôn, người mạnh nhất, bí ẩn nhất trong ba đại thiên tôn!

Tần Vũ nói lớn:

- Đao này tên là "La Vũ", nó là một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, để thể hiện thành tâm của ta chính là thanh La Vũ đao này!

Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng?

Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo?

Cả Bắc cực thánh hoàng điện hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm của Tần Vũ vang vọng trong đại điện.

Chương 574

Phong Ba

Bắc cực thánh hoàng điện hoàn toàn bị bao phủ bởi sự yên lặng đáng sợ đó, mọi người đều cảm thấy tức thở, đồng thời trong lòng có một sự sợ hãi trước nay chưa từng có.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đứng lên, nỗ lực khôi phục biểu tình như bình thường:

- Tần Vũ, ngươi vừa nói cây La Vũ đao kia là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo?

- Đúng thế.

Tần Vũ bình tĩnh đáp.

Giờ đây mười ba vị thần vương ở phía trên không thèm chú ý đến việc ai ban tặng La Vũ đao mà chỉ quan tâm tới việc… có phải nó là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo hay không.

Số lượng nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo trong cả thần giới cũng chỉ khoảng mười kiện.

Nhưng số lượng thần vương thì sao? Tính sơ sơ cũng hơn ba chục người. Hầu như mỗi thế lực đều có ba-bốn thần vương.

Trong cả thần giới chỉ có tám đại thánh hoàng, Tu La thần vương với lại một vị ẩn thế thần vương sở hữu nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Có khả năng còn có Hồng Mông Linh Bảo không công khai, nhưng dù có thì tối đa cũng chỉ một, hai kiện.

Hơn hai mươi vị thần vương không có nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Do đó có thể hiểu được sự hấp dẫn của nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo đối với thần vương.

Huyết Yêu vương Vũ Sát ở phía trên cười nhẹ bảo:

- Tần Vũ, cậu vì muốn lấy con gái của Bắc cực thánh hoàng mà dám bỏ ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo sao? Hơn nữa, đây mới chỉ là chỉ tiêu đầu tiên để tranh đoạt. Cho dù cậu dâng kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo này lên, cuối cùng có lấy được Khương Lập hay không cũng chưa nhất định. Tần Vũ, cậu nghĩ cho kỹ đi.

- Huyết Yêu vương, câu này của ngươi có ý gì?

Khương Phạm nhíu mày hỏi.

Khương Hình ở bên cạnh cũng hừ lạnh.

Huyết Yêu vương bĩu môi cười đáp:

- Ông cho là ta muốn nói gì? Những người ở đây ai mà không biết sự trân quý của nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo chứ?

Huyết Yêu vương Vũ Sát nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, cậu cưới Khương Lập có phải vì muốn thành thần vương không? Thế này đi cho đơn giản, cậu tặng kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo đó cho ta thì sẽ là phu quân của ta, cậu và ta song tu, hiệu quả có khi còn tốt hơn ấy chứ.

"Phu quân?" Tần Vũ bị dọa đến xanh mặt.

Huyết Yêu vương thực sự là một người vô cùng yêu kiều đến động nhân. Theo Tần Vũ biết thì trước giờ Huyết Yêu vương chưa từng kết hôn.

Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc nhíu mày bảo:

- Huyết Yêu vương, ngươi đang chọc cười sao?

- Chọc cười? Ta nói thật đấy.

Huyết Yêu vương cười nhẹ rồi nhìn Tần Vũ:

– Tần Vũ, cậu thấy đề nghị của ta như thế nào?

Tần Vũ cười lên hai tiếng.

- Huyết Yêu vương, tại hạ muốn cưới Lập nhi tuyệt không phải vì muốn thành thần vương mà là thực sự yêu cô ấy.… còn nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, nếu vì Lập nhi thì vì sao ta lại không thể bỏ ra chứ?

Tần Vũ đứng giữa đại điện nói lớn.

Tiếng Tần Vũ vừa dứt, một tiếng quát đột ngột vang lên ..

- Tốt!

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đứng lên, khuôn mặt tràn đầy cảm động.

– Tần Vũ, cậu nói rất hay. Có câu nói này của cậu, con gái ta mà được gả cho cậu thì đó là phúc khí của nó. Ha ha…

Giờ đây Khương Phạm đang phấn chấn.

Những thần vương khác ở đó phần lớn chỉ cười cười, trong lòng nghĩ gì không ai biết. Trong tám đại thánh địa, mỗi thánh hoàng có một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, tạo nên thế cân bằng.

Bây giờ, phe Bắc cực thánh hoàng có thêm một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì thế cân bằng đã bị phá vỡ.

- Chậm đã.

Chu Hiển ở bên cạnh Tần Vũ đột nhiên nói lớn, ánh mắt của mọi người dồn lên người hắn. Tần Vũ cũng nhìn Chu Hiển, mặt đầy tươi cười, trong lòng thầm nghĩ: *"Không biết tên Chu Hiển này còn muốn nói gì?"*

- Chu Hiển, có điều gì muốn nói sao?

Khương Phạm khẽ nhíu mày.

Chu Hiển gật đầu đáp:

- Thưa dượng. Nếu đúng La Vũ đao là một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì còn đáng nói, nếu như không phải…

- Không phải?

Khương Phạm nhíu mày.

- Để phán đoán cấp độ của một kiện linh bảo không thể dùng mắt thường. Tần Vũ nói nó là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì có nhất định là thế không?

Chu Hiển không chịu nhận thua dễ dàng như thế.

Chu Hiển nhìn Tần Vũ, trong lòng đầy giận dữ:

- Ta không tin là Tần Vũ lấy được kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo này dễ dàng như thế.

Vợ của Khương Phạm, Thuần Vu Nhu, cũng gật đầu nói:

- Đúng, trước khi chư vị bình xét thì phải kiểm tra La Vũ đao có đúng là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo như Tần Vũ nói hay không đã.

Khương Phạm gật đầu sau đó nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, cậu có đồng ý cho bọn ta kiểm tra một lượt không?

- Đương nhiên là được.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Khương Phạm.

– Bắc cực thánh hoàng là người chủ trì cuộc chiêu thân lần này, mời ông kiểm tra La Vũ đao có phải là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo hay không.

Tần Vũ giải trừ huyết chi khế ước.

Tâm ý vừa động, La Vũ đao trong tay liền bay lơ lửng lên phía trên đại điện, Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm vươn tay nắm lấy nó.

- Chư vị, ta tự mình kiểm tra thì mọi người không có ý kiến gì chứ?

Khương Phạm nhìn mọi người.

Mọi người đều mỉm cười tỏ ý không có ý kiến, ở đây ngoại trừ Khương Phạm ra còn ai có tư cách kiểm tra chứ?

Khương Phạm cười rồi trích huyết nhỏ lên La Vũ đao. Giọt máu tươi vừa mới dung nhập vào trong La Vũ đao, sắc mặt Khương Phạm tràn đầy kinh ngạc, sau đó vui mừng đến phát điên, nhìn Tần Vũ bảo:

- Quả thực là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, quả thực là thế.

Nghe lời nói của Khương Phạm, không khí trên đại điện không còn bình thường.

Khương Phạm cười ha ha bảo:

- Lễ vật của Tần Vũ là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, chỉ tiêu đầu tiên này cấp cho hắn chắc mọi người không ai có ý kiến nhỉ.

- Không có ý kiến.

Tây Nam thánh hoàng cùng các thần vương đều khẽ lắc đầu đáp.

Chu Hiển ở bên dưới trong mắt lóe lên một tia thất vọng, đến mức này rồi thì hắn cũng chẳng có biện pháp nào nữa. Trên mặt Tần Vũ xuất hiện nét tươi cười.

- Vậy thì tốt, ta tuyên bố …

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm cười nói.

- Chậm đã.

Phu nhân của Bắc cực thánh hoàng, Thuần Vu Nhu, đột nhiên bảo.

Khương Phạm nhìn vợ mình, không nhịn được nhíu mày hỏi:

- Phu nhân, bà còn chuyện gì nữa?

Thuần Vu Nhu cười đáp:

- Bệ hạ, ta nhớ là… lễ vật dâng lên phải do thiên tôn ban tặng,

đúng không?

- Đúng.

Khương Phạm gật đầu đáp:

– Thanh La Vũ đao này của Tần Vũ là do Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng, phù hợp với điều kiện mà. Có chuyện gì sao?

Thuần Vu Nhu bình thản nói:

- Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng? Phiêu Vũ thiên tôn dễ gặp được thế sao? Tần Vũ nói thế nhưng có phải như thế không? Có ai chứng minh không?

Thuần Vu Nhu nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi có biện pháp để chứng minh vũ khí này là do Phiêu Vũ thiên tôn tặng ngươi không? Hay là… ngươi có biện pháp để chứng minh ngươi đã gặp Phiêu Vũ thiên tôn không?

Tần Vũ giật mình.

"Chứng minh, ta làm sao mà chứng minh?" Tần Vũ thấy tâm thần rối loạn.

Thuần Vu Nhu thấy Tần Vũ run run không nói được tiếng nào liền cười nhạt bảo:

- Chư vị, La Vũ đao này đúng là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Nhưng mà theo quy củ của chúng ta, lễ vật phải do thiên tôn ban tặng. Tần Vũ có gặp Phiêu Vũ thiên tôn hay không rất đáng hoài nghi.

Cả đại điện lập tức vang lên tiếng rì rào, mọi người đều bàn luận.

Tần Vũ nhíu mày.

Thực sự bản thân không có cách nào để chứng minh mình đã gặp Phiêu Vũ thiên tôn.

Thậm chí… việc ba kiện linh bảo có quan hệ tới Phiêu Vũ thiên tôn cũng là do tự hắn suy đoán.

Chu Hiển lúc này trở nên hưng phấn nói lớn:

- Thưa dì, đúng như dì nói, lúc ở Sơn Hải cung, mười bảy người còn lại bọn con không ai nghe nói Tần Vũ gặp được Phiêu Vũ thiên tôn.

Mắt Chu Hiển sáng lên:

- Việc La Vũ đao là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo không phải là giả, nhưng như ta biết thì Tần Vũ lại là tân chủ nhân của Mê Thần điện. Mọi người cũng biết, chủ nhân đời trước của Mê Thần điện là Tượng thần Xa Hầu Viên. Ai cũng biết là ông ấy có năng lực luyện chế nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Ta hoài nghi… cây La Vũ đao này không phải do Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng mà do Tượng thần Xa Hầu Viên luyện chế ra.

Lúc này khí thế của Chu Hiển dâng lên bừng bừng.

Mười ba vị thần vương ở phía trên đều trầm mặc.

Đột nhiên …

- Không phải chỉ là con gái của Bắc cực thánh hoàng sao? Tần Vũ vì muốn lấy con gái Bắc cực thánh hoàng, đường đường là một luyện khí tông sư mà lại dùng một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo đi lừa người khác sao? Có khả năng đó không? Những người ngồi đây có ai không biết giá trị của nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo không?

Tu La thần vương hừ lạnh.

Tu La thần vương nhìn xuống Chu Hiển đang hưng phấn ở phía dưới lạnh lùng bảo:

- Chu Hiển, ta hỏi ngươi, nếu ngươi có một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì có đành lòng bỏ ra để đổi lấy Khương Lập không?

- Ngươi có đành lòng không?

Chu Hiển vừa mở miệng định đáp.

Ánh mắt của Tu La thần vương phát lạnh:

- Người đừng có nói láo trước mặt ta.

Chu Hiển há miệng ra nhưng không nói được tiếng nào.

Tu La thần vương nhìn mọi người, cười nhẹ bảo:

- Tần Vũ muốn lừa người khác cũng đâu cần dùng tới nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo chứ? Thuần Vu Nhu, suy nghĩ của ngươi ấu trĩ quá.

Quở trách Thuần Vu Nhu thẳng ngay trên đại điện.

- Phu nhân, bà ngồi ngoài đừng có chen vào.

Khương Phạm quát nhẹ. Thuần Vu Nhu chỉ biết cười cười, không nói gì nữa.

Tu La thần vương!

Người được thần giới công nhận là đệ nhất thần vương, hơn nữa còn sở hữu một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, với thực lực đó thì quở trách hoàng hậu của một thánh hoàng cũng chẳng thấm vào đâu.

- Khương huynh, lần này là chuyện riêng trong nhà của huynh, vừa rồi ta chỉ cảm thấy lời nói của phu nhân huynh quá buồn cười nên mới nói thế thôi. Thôi được rồi, ta cũng không nói nhiều. Bây giờ Khương huynh tự mình quyết định đi.

Tu La thần vương mỉm cười, không nói nữa.

Vào lúc này, bất kể là Thuần Vu Nhu hay Chu Hiển đều không dám lên tiếng.

Kỳ thực phần lớn mọi người đều biết, nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo trân quý đến mức nào chứ, nếu là bọn Chu Hiển lấy được một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo có lẽ là không đành lòng đưa ra.

Có người dám đưa nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo ra để lừa gạt sao?

Nếu quả thực là có.

Người đó đúng là kẻ ngốc.

Kỳ thực là trong lòng Khương Phạm thầm nhủ: *"Dù cho Tần Vũ nói dối thực thì ta cũng bằng lòng để bị lừa!"* Lấy được một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo là quá hời rồi.

Lúc này Chu Hoắc đang ngồi bên cạnh đột nhiên cười nhẹ bảo:

- Tu La thần vương nói rất có đạo lý, nhưng dù nói như thế cũng không có biện pháp nào để hoàn toàn bảo đảm rằng La Vũ đao của Tần Vũ là do Phiêu Vũ thiên tôn tặng. Nếu… nếu quả thực Tần Vũ nói dối thì sao? Cuộc chiêu thân này còn công bằng không?

Lời vừa nói ra không khí của cả đại điện lập tức trở nên do dự.

Chu Hoắc, một trong tám đại thánh hoàng. Luận thực lực thì có khả năng không bằng Tu La thần vương nhưng cũng không thua kém bao nhiêu. Quan trọng nhất là… phụ thân của Chu Hoắc chính là Lôi Phạt thiên tôn!

Tần Vũ nhìn mười ba vị thần vương ở phía trên.

Cục diện trở nên rất phức tạp, chiêu thân cần phải công bằng, nhưng không ai có thể khẳng định có phải Tần Vũ đã gặp Phiêu Vũ thiên tôn chưa.

- Chư vị thần vương.

Tần Vũ cười nhẹ bảo:

– Chuyện này thực sự ta không có người làm chứng, thế này vậy… chư vị thần vương, ai tin Tần Vũ ta thì ủng hộ ta, ai không tin thì ủng hộ Chu Hiển, đến lúc đó xem ai được nhiều người ủng hộ hơn.

- Nếu ta thắng thì chỉ tiêu đầu tiên này thuộc về ta, nếu ta thua thì thuộc về Chu Hiển. Ta lấy lại La Vũ đao, tạm thời rời đi.

Tần Vũ nhìn mười ba vị thần vương ở phía trên.

Khương Phạm nhíu mày trầm ngâm một lúc, cố nghĩ một biện pháp cho hoàn mỹ.

- Được, chư vị thần vương bình xét đi, chỉ tiêu này rốt cuộc giao cho ai?

Khương Phạm nhìn các vị thần vương, miễn cưỡng tuyên bố.

Huyết Yêu vương cười nhẹ bảo:

- Ta bắt đầu cho, vì không muốn La Vũ đao rơi vào tay Bắc cực thánh hoàng nên ta ủng hộ… Chu Hiển. Huyết Yêu vương cười tủm tỉm bảo:

- Tần Vũ, đề nghị kia của ta lúc nào cũng hữu hiệu hết.

Tần Vũ gượng cười.

- Cảm ơn Huyết Yêu vương tiền bối.

Chu Hiển cung kính nói.

Tiếp đó Tây cực thánh hoàng đã đứng lên, nhưng lúc Tây cực thánh hoàng chuẩn bị nói thì đột nhiên biến sắc sau đó ngồi xuống.

Không chỉ mình Tây cực thánh hoàng, cả mười ba vị thần vương đều biến sắc.

- Mọi chuyện đã rõ, ta tuyên bố… chỉ tiêu đầu tiên này thuộc về Tần Vũ!

Khương Phạm đột nhiên nói lớn.

Tần Vũ, Chu Hiển cùng với những người ở bên dưới đều giật mình.

Chu Hiển lập tức lên tiếng:

- Thưa dượng, việc bình xét vừa mới bắt đầu sao dượng lại tuyên bố…

- Không cần nói nhiều.

Khương Phạm cười nhạt:

– Vừa rồi Phiêu Vũ thiên tôn đã dùng thần thức truyền âm cho

các thần vương xác nhận La Vũ đao là do người tặng. Phiêu Vũ thiên tôn tự thân thừa nhận còn có thể giả sao?

Chu Hiển có chút tuyệt vọng đưa ánh mắt nhìn phụ thân *"Chu Hoắc"* của hắn.

Chu Hoắc khẽ gật đầu với Chu Hiển:

- Đúng là do Phiêu Vũ thiên tôn tặng.

Chu Hiển lập tức trầm mặc.

Tần Vũ nghi hoặc trong lòng:

- Phiêu Vũ thiên tôn thừa nhận? Xem ra, ba kiện linh bảo đúng là có quan hệ với ông ta. Có điều, Phiêu Vũ thiên tôn là thanh niên tóc trắng bạc hay là sư tôn của người đó nhỉ?

Chương 575

Mục Tiêu

Từ giờ phút này trở đi, chỉ tiêu đầu tiên vào vòng sau của cuộc chiêu thân đã thuộc về Tần Vũ. Khuôn mặt Tần Vũ tràn đầy tươi cười.

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm mỉm cười gật đầu.

"Tần Vũ là luyện khí tông sư, sau lưng còn có Tượng thần Xa Hầu Viên… hầy, nếu quả thực Lập nhi gả cho hắn thì rất tốt."

Khương Phạm thầm tính toán, nhìn Chu Hiển đứng bên cạnh Tần Vũ rồi nhíu mày. *"Chu Hiển này tuy thực lực bình thường nhưng sau lưng có Lôi Phạt thiên tôn, còn có… phu nhân!"*

Khương Phạm nhìn Thuần Vu Nhu ở bên cạnh.

Khương Phạm vô cùng yêu thương vợ ông, vì thế ý kiến của Thuần Vu Nhu cũng rất quan quan trọng. Thuần Vu Nhu là dì của Chu Hiển, mẹ Chu Hiển và Thuần Vu Nhu là hai chị em ruột, cảm tình của hai chị em vô cùng tốt, đối với con của chị mình, Thuần Vu Nhu đương nhiên là vô cùng yêu thích.

"Sau này còn hai chỉ tiêu, để xem Chu Hiển có được chọn không, nếu hắn chẳng giành được cái nào thì… chọn Tần Vũ làm chồng của Lập nhi vậy." Khương Phạm thầm quyết định.

Tần Vũ hành lễ với các vị thần vương ở phía trên, hơn nữa còn mỉm cười với Chu Hiển ở bên cạnh rồi mới quay về vị trí của mình.

Đối diện với nụ cười của Tần Vũ.

Chu Hiển lại trầm mặt xuống, sắc mặt cực kỳ khó coi, hừ nhẹ

rồi mới quay về chô của mình không nói gì nữa.

- Chư vị, chỉ tiêu đầu tiên đã định, mọi người ăn uống thoải mái đi, không cần quá câu nệ. Ha ha…

Khương Phạm cười ha ha nói lớn.

- Cảm ơn bệ hạ.

Những người ở phía dưới đồng thanh nói, sau đó Bắc cực thánh hoàng điện trở nên náo nhiệt. Mười ba thần vương ồn ào bàn luận với nhau, những người ở phía dưới cũng nói chuyện uống rượu.

Khương Phạm cứ cười ha ha mãi, mới chỉ mỗi chỉ tiêu đầu tiên ông đã có được một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, vì sao lại không mừng chứ?

Thậm chí ông còn có chút kỳ vọng.

Lễ vật thứ hai và lễ vật thứ ba, luyện khí tông sư Tần Vũ sẽ dâng lên cái gì?

Hai người Tần Vũ, Chu Hiển đều quay về chỗ ngồi, chỉ tiêu đầu tiên đã được định, mọi người liền rì rầm bàn luận với nhau.

- Tần Vũ huynh, chúc mừng, chúc mừng.

Một trung niên khí chất cao quý đi tới chúc mừng Tần Vũ.

Tần Vũ chỉ biết đáp lời.

Trong lòng Tần Vũ cười khổ: *"Đây hình như đã là người lạ thứ bốn mươi ba chúc rượu mình rồi."* Trong yến hội này có nhiều ngươi Tần Vũ không quen biết cũng tới làm quen với hắn.

Thân phận luyện khí tông sư của Tần Vũ.

Tần Vũ đưa ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Còn nữa… Tần Vũ được Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng.

Tất cả những thứ này trở thành cái cớ để chúc mừng Tần Vũ, hắn trở thành người bận rộn nhất trong quá trình yến hội. Không chỉ uống rượu nói chuyện với người quen mà còn phải ứng phó với một số người lạ.

"Hô. Cuối cùng cũng kết thúc." Tần Vũ thầm thở phào.

Người trong yến hội cũng có hạn, đương nhiên người tới làm quen uống rượu với Tần Vũ cũng có bao nhiêu đó thôi. Tần Vũ liền tụ tập cùng một chỗ với mấy người Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu.

- Tần Vũ huynh, huynh thật nở mày nở mặt, huynh nhìn Chu Hiển xem, hắn cứ một mực ngồi buồn ở bên cạnh kìa.

Đoan Mộc Ngọc nâng chén nói nhỏ với Tần Vũ.

Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn.

Thực vậy, Chu Hiển đang ngồi ở vị trí của mình, đơn độc uống rượu giải sầu. Chỉ nhìn vẻ mặt của hắn, không có ai dám tới hỏi han.

Khuê Nhân Hầu lên tiếng hỏi:

- Tần Vũ, lúc ở Sơn Hải cung ta hỏi huynh có gặp Phiêu Vũ thiên tôn không, lúc đó vì sao huynh bảo không gặp?

Tần Vũ cười:

- Ta có nói sao?

Khuê Nhân Hầu giật mình, sau đó nhớ lại cảnh lúc đó, không nhịn được bật cười:

- Ta nhớ ra rồi, đúng là huynh không nói mà chỉ cười cười, nhưng mà huynh cũng chẳng thừa nhận.

Đoan Mộc Ngọc cũng nói:

- Lúc đó ta thấy Tần Vũ cười còn cho là huynh ấy cười khổ, thì ra là Tần Vũ cố ý che giấu.

Tần Vũ áy náy nói:

- Điều này, là do liên quan tới một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Ta vốn nghĩ nếu có thể dùng Bích Tuyền hồ lô giành được phần thắng thì tạm thời đem giấu La Vũ đao đi. Ha ha, không ngờ cũng phải lôi ra.

Khuê Nhân Hầu hiểu ra gật đầu:

- Đúng. Đó dù sao cũng là nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Nếu ta lấy được một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo thì dù ta không chịu từ bỏ việc tranh đoạt chỉ tiêu đầu tiên này cũng không giao nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo ra.

- Khuê Nhân huynh thật thẳng thắn.

Đoan Mộc Ngọc cười bảo.

Tần Vũ ở bên cạnh mỉm cười nhìn, giao lưu với bọn Đoan Mộc Ngọc một thời gian, Tần Vũ đã có một số hiểu biết nhất định về Đoan Mộc Ngọc, Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm.

- Đại ca!

Thanh âm của Hầu Phí vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Đoan Mộc huynh, xin lỗi một chút.

Tần Vũ nói với mấy người Đoan Mộc Ngọc rồi xoay người đi về phía mép trên của đại điện. Lúc này Hầu Phí đang đợi hắn ở đó.

Hầu Phí vẫn mặc một bộ đồ màu vàng kim như trước.

- Đại ca, trước hết xin chúc mừng huynh đã giành được chỉ tiêu đầu tiên.

Hai mắt Hầu Phí sáng rực:

– Có điều là, đại ca, huynh đã chuẩn bị xong lễ vật thứ hai chưa?

- Lễ vật thứ hai.

Tần Vũ khẽ giật mình.

Lễ vật thứ hai là để kiểm tra mức độ dụng tâm, yêu cầu phải mới lạ, đặc biệt. Lễ vật của ai độc đáo nhất, được đa số thần vương tán đồng sẽ thắng.

- Lễ vật thứ hai này ta đã nghĩ sơ qua trong đầu, chưa có thực sự bắt tay vào làm.

Tần Vũ lên tiếng bảo.

- Huynh có tự tin không?

Cặp mắt long lanh của Hầu Phí nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Có tự tin không?

Tần Vũ cười bất lực, hắn thực sự không tự tin lắm.

Mới lạ, đặc biệt , độc đáo…

- Phí Phí, ta dám đảm bảo rằng mười tám ứng cử viên ai ai cũng sẽ dâng lên những lễ vật vô cùng đặc biệt mà họ cho là mới lạ nhất. Có điều… lễ vật của ai mới lạ, đặc biệt là do mười ba vị thần vương phán định. Trước khi công bố kết quả thì không có ai nắm chắc.

Trong ba món lễ vật của lần chiêu thân này, Tần Vũ hiện tại lo cho món lễ vật thứ hai nhất.

Còn món lễ vật thứ ba là để kiểm tra mức độ quý giá nhất.

Cái này đơn giản thôi… nếu không có cách nào khác thì Tần Vũ lại lấy ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo nữa. Có điều, món lễ vật thứ hai này… không phải xét mức độ quý giá mà là xét sự mới lạ, đặc biệt để kiểm tra mức độ dụng tâm của mười tám người.

- Ý nghĩ kia của huynh như thế nào, nói cho đệ nghe xem, đệ tham khảo giùm cho huynh.

Hầu Phí thôi thúc.

- Đợi đến khi yến hội kết thúc, đệ tới Phiêu Vân phủ của ta, ta sẽ nói cho đệ và Tiểu Hắc biết. Yến hội cũng sắp kết thúc rồi.

Nghe Tần Vũ nói thế, Hầu Phí gật đầu.

Lúc yến hội sắp kết thúc, Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm

lại đứng lên, những người ở phía dưới yên lặng, ngẩng đầu nhìn Khương Phạm.

Khương Phạm cười tủm tỉm nói:

- Chư vị, chỉ tiêu đầu tiên đã định, vì thế sẽ chuẩn bị tranh đoạt chỉ tiêu tiếp theo… mọi người cũng đã biết quy củ rồi, lần này ta cũng cho thời gian chuẩn bị là mười năm. Trong mười năm này mọi người đi chuẩn bị lễ vật của mình, đến lúc đó mười ba vị thần vương sẽ cùng phán đoán xem lễ vật của ai có mức độ dụng tâm cao nhất.

Tần Vũ vừa nghe thế, khuôn mặt tràn đầy tươi cười.

Mười năm?

"Mười năm đối với mình mà nói chính là mười mấy vạn năm, muốn luyện chế ra món lễ vật đó tối đã chỉ cần khoảng ngàn năm là đủ." Tần Vũ thầm nhủ.

Yến hội sắp tan, món lễ vật đầu tiên còn hạn chế mọi người phải tới Sơn Hải cung, nhưng lần này… không hề hạn chế.

Mười tám ứng cử viên muốn đi đâu thì đi.

Chỉ có một điểm cố định, mười năm sau phải đưa ra được một món lễ vật có thể đại biểu cho mức độ dụng tâm.

Tại tường thành cổ kính thâm nghiêm của Bắc cực Phiêu Tuyết thành. Lúc bọn Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển ra khỏi cửa thành, phần lớn đi về nơi ở của mình, còn Chu Hiển lại đi về phía Tần Vũ.

"Chu Hiển muốn làm gì đây?" Tần Vũ đứng yên, quay người nhìn về phía Chu Hiển.

Chu Hiển vẫn sầm mặt xuống, trong quá trình yến hội hắn chẳng nói lấy một câu. Chỉ thấy Chu Hiển đi tới trước mặt Tần Vũ,

trong con ngươi lóe lên một tia chớp, ánh mắt đột nhiên trở nên lăng lệ, nhìn chằm chằm vào Tần Vũ:

- Tần Vũ, ngươi nghe ta nói đây. Lần tới ta nhất định sẽ thắng. Chỉ tiêu thứ hai nhất định sẽ thuộc về ta.

Nói rồi Chu Hiển lạnh lùng xoay người đi khỏi.

Tần Vũ từ đầu tới cuối chỉ lạnh lùng nhìn tất cả, nghe Chu Hiển nói, trong lòng Tần Vũ lại thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Bởi vì loại đối thủ chỉ mới thua kém có một lần mà đã để lộ bộ mặt thật như thế này thì chẳng nguy hiểm mấy.

Đoan Mộc Ngọc cũng nhìn Chu Hiển rồi đi đến bên cạnh Tần Vũ mỉm cười nói:

- Tần Vũ huynh, món lễ vật thứ hai này sợ là huynh đã sớm chuẩn bị rồi nhỉ?

- Đoan Mộc, không lẽ huynh chưa chuẩn bị?

Tần Vũ hỏi ngược lại.

Đoan Mộc Ngọc bật cười:

- Ha ha, giống nhau thôi, giống nhau thôi… ta lần này đã chuẩn bị hai kế hoạch, một món lễ vật thì đang trong quá trình chuẩn bị còn một món khác thì ta phải nỗ lực. Nếu trong mười năm mà có thể lấy được nó, có khi chỉ tiêu thứ hai sẽ thuộc về ta.

- Tự tin vậy sao?

Tần Vũ có chút kinh ngạc.

Đoan Mộc Ngọc cười tự tin:

- Nếu món lễ vật này không phải đệ nhất thì ta cũng chẳng còn gì để nói nữa.

Trong ngữ khí của Đoan Mộc Ngọc ẩn chứa sự tự tin tuyệt đối.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi thấy hiếu kỳ.

Lễ vật mà Đoan Mộc Ngọc này muốn tìm đáo để là cái gì? Nghe khẩu khí của Đoan Mộc Ngọc, một khi lấy được món lễ vật này thì có thể giành được chỉ tiêu thứ hai.

- Tần Vũ huynh, cáo từ, hẹn mười năm sau chúng ta phân thắng bại ở Bắc cực thánh hoàng điện.

Đoan Mộc Ngọc cười bảo.

Tần Vũ gật đầu:

- Đến lúc đó để ta xem thử, món lễ vật của Đoan Mộc huynh rốt cuộc là vật gì?

Cạnh tranh công bằng!

Có điều… bất kể là Tần Vũ hay Đoan Mộc Ngọc đều không ngờ, sự tình lại phát triển theo một quỹ đạo khác.

Ở trong khu rừng xanh mượt, ba huynh đệ Tần Vũ đang ngồi chụm lại thương lượng xem lễ vật như thế nào thì mới lạ nhất.

Ba huynh đệ thì Tần Vũ toàn thân một màu đen, Hầu Phí màu vàng kim, Hắc Vũ toàn trắng. Ba huynh đệ ngồi ở đây tạo nên một loại cảm giác cực kỳ chấn hám.

Hắc Vũ sau khi tu luyện *"Lưu Quang thương đạo"*, người khác nhìn vào mắt hắn đều có cảm giác thời gian và không gian rối loạn.

Ánh mắt của Hắc Vũ chuyển sang Tần Vũ:

- Đại ca, ý tưởng của Hầu tử huynh thấy chưa đủ mới lạ, thế còn ý tưởng của huynh thì sao? Rút cuộc là huynh đã phác họa ra món lễ vật thứ hai như thế nào?

- Đại ca, đừng có úp úp mở mở nữa, nói đi. Hầu Phí ở bên cạnh cũng thấy gấp gáp.

Tần Vũ cười rồi bảo: - Ta suy nghĩ đã lâu, trong lòng nghĩ rằng lễ vật này yêu cầu phải dụng tâm. Thế nên vật liệu của nó phải càng hiếm thấy càng tốt. Nó càng hiếm thấy mà ta tìm ra thì mới chứng minh là ta càng dụng tâm.

Hầu Phí, Hắc Vũ gật đầu.

- Vật liệu càng hiếm thấy, hơn nữa khối lượng vô cùng nhiều! Vừa hiếm thấy vừa nhiều… mà ta lại tìm được, thế thì chứng minh ta đã dụng tâm rồi. Còn nữa… ta muốn dùng lượng lớn vật liệu này kết hợp lại, luyện chế ra một loại bảo vật. Kiện bảo vật này chính là lễ vật của ta.

Tần Vũ mỉm cười nói.

- Bảo vật gì thế?

Hầu Phí, Hắc Vũ đều nhìn Tần Vũ.

Bọn họ hiếu kỳ, dùng lượng lớn vật liệu luyện chế ra một món bảo vật, bảo vật này sẽ là gì chứ?

Tần Vũ nhếch mép cười:

- Món vật phẩm này chỉ riêng vật liệu đã cần hơn vạn loại.

Hầu Phí nhíu mày nói:

- Cần nhiều vật liệu thế ư? Đại ca, một kiện thiên thần khí bình thường chỉ cần mấy chục loại vật liệu là đủ rồi, huynh dùng nhiều vật liệu như thế để luyện chế cái gì chứ?

- Một nơi để ở, cũng là nơi để ta và Lập nhi cử hành hôn lễ!

Tần Vũ mỉm cười.

- Một tòa đại điện?

Hắc Vũ đoán:

– Giống như là Mê Thần điện?

Tần Vũ cười:

- Mê Thần điện chỉ có thể coi là một món đồ nhỏ. Ta dùng nhiều vật liệu như thế, lại dùng thêm một số vật liệu cơ bản nữa luyện chế ra một tòa phủ đệ hào hoa, ở giữa phủ là một cái hồ, trong hồ nay chính là… thần giới thứ hai.

- Thần giới thứ hai?

Hầu Phí, Hắc Vũ run rẩy.

Mắt Tần Vũ sáng rực:

- Đúng, ta chuẩn bị tạo nên toàn bộ các loại hình dạng, núi non… của thần giới trong thần giới thứ hai. Với tài nghệ trận pháp không gian của ta, chế tạo ra một thần giới thứ hai không khó. Một tòa phủ đệ trong đó dùng thần giới thứ hai để trang trí, thế nào?

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau.

- Hay hơn ý tưởng của đệ một chút, việc như thế cũng chỉ có đại ca mới nghĩ ra thôi.

Hầu Phí tán thưởng.

Luyện chế ra một thần giới thứ hai, trong đó núi đồi, thành trì, … các thứ đều giống hệt, chỉ thiếu mỗi thần linh chi khí thôi.

Thần giới thứ hai này bất quá mới chỉ là một cái hồ ở trong phủ đệ mà thôi.

- Tiểu Vũ.

Thanh âm của Lan thúc từ đằng xa truyền tới.

Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn, hình bóng của Lan thúc xuất hiện ở đằng xa.

- Tiểu Vũ à, con sử dụng cấm chế gì mà sao các con nói gì ta đều không nghe được?

Khương Lan ngạc nhiên vừa đi tới vừa hỏi.

Trong lòng Tần Vũ rất rõ, đấy chỉ là một cách vận dụng không gian chi lực của Tần Vũ mà thôi.

- Hây, không nói tới chuyện đó nữa, có một việc quan trọng ta muốn báo cho con.

Khương Lan sắc mặt trịnh trọng:

– Hai người Đoan Mộc Ngọc và Chu Hiển đã tới khu vực Nam Hải của thần giới rồi.

- Ta thấy có lẽ là… hai người bọn chúng đi tìm một món bảo vật cực kỳ đặc biệt trong truyền thuyết, Huyễn Linh kính, ai lấy được món bảo vật này thì có tới tám-chín phần mười là giành được chỉ tiêu thứ hai.

- Huyễn Linh kính?

Tần Vũ giật mình, hắn từ trước tới giờ chưa từng nghe nói tới món đồ này.

Chương 576

Nam Hải Khu Vực

Dịch + etc: halos

Nghe cái tên *"Huyễn Linh kính"* trong lòng Tần Vũ đã rõ, Huyễn Linh kính chắc chắn là một món bảo vật cực kỳ đặc biệt, nếu không thì Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển đã chẳng đi tìm.

Tần Vũ nhớ lại lúc Đoan Mộc Ngọc và mình chia tay nhau ở cửa hoàng thành, Đoan Mộc Ngọc đã nói một khi hắn lấy được món đồ đó nhất định sẽ giành thắng lợi. Bây giờ xem ra món vật phẩm này chắc chắn là Huyễn Linh kính.

- Lan thúc, Huyễn Linh kính này là món đồ gì thế?

Tần Vũ nhìn Khương Lan. Hầu Phí, Hắc Vũ cũng chờ Lan thúc giải đáp, hiển nhiên là bọn họ chưa từng nghe tới tên của Huyễn Linh kính.

Khương Lan khẽ gật đầu: - Huyễn Linh kính này mười tỷ năm trước đã từng xuất hiện ở thần giới, năng lực kỳ lạ của Huyễn Linh kính làm mọi người kinh ngạc. Nhưng mà, Huyễn Linh kính nhanh chóng biến mất, mấy ngàn vạn năm trước có người từng nhìn thấy nó ở khu vực Nam Hải của thần giới. Lần này Đoan Mộc Ngọc và Chu Hiển tới khu vực Nam Hải chắc là vì Huyễn Linh kính.

Tần Vũ nghe tới đây thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Bao nhiêu năm nay không có ai tìm thấy Huyễn Linh kính, muốn tìm thấy nó trong mười năm có lẽ là một việc bất khả thi.

"Chẳng trách..." Tần Vũ đột nhiên hiểu ra, *"Chẳng trách Đoan*

Mộc Ngọc muốn chuẩn bị hai kế hoạch, hiển nhiên là do không tin tưởng lắm về chuyện Huyễn Linh kính."

- Quác quác…

Hầu Phí cười quái dị rồi bảo. – Ba huynh đệ chúng ta cũng tới đó một chuyến, xem xem có cơ hội tìm được Huyễn Linh kính không. Đại ca, huynh nói được không?

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Tần Vũ cũng muốn chuẩn bị hai kế hoạch cho việc tranh đoạt chỉ tiêu thứ hai.

"Muốn luyện chế lễ vật ta đã nghĩ ra trước đó chỉ cần thời gian ngàn năm là đủ. Bây giờ thời gian gia tốc trong vũ trụ của mình đã hơn vạn lần… trong thời gian mười năm để chuẩn bị này mình chỉ cần một năm là đủ để luyện chế nên tòa phủ đệ rồi. Chín năm còn lại đi tìm Huyễn Linh kính một phen."

Tần Vũ thầm quyết định.

Cùng chuẩn bị hai kế hoạch. Nếu không lấy được Huyễn Linh kính thì luyện chế tòa phủ đệ kia để dâng lên.

- Tiểu Vũ. Khương Lan chăm chú nhìn Tần Vũ dặn dò. – Biển cả của thần giới rộng lớn vô biên, khu vực Nam Hải rất rộng, dù các con có bay cả ngàn năm cũng chưa được một phần vạn của nó. Tin tức cũng như sự hiểu biết về Huyễn Linh kính của các con quá ít. Còn ta… cũng không để tâm lắm tới chuyện này. Hiện tại chỉ có một biện pháp!

Tần Vũ giật thót trong lòng.

Đúng. Khu vực Nam Hải mênh mông, nếu không có manh mối gì thì đừng nói là mười năm mà ngàn vạn năm có khi cũng chẳng

nhìn thấy cái bóng của Huyễn Linh kính ấy chứ.

- Biện pháp duy nhất bây giờ chính là các con đi theo bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển. Hai kẻ đó chắc chắn đã chuẩn bị trước, căn cứ theo sự quan sát bằng thần thức của ta… phương hướng tiến tới của bọn họ giống hệt nhau. Tiểu Vũ, các con đi theo bọn họ đi. Còn ta sẽ thường xuyên đem phương hướng của chúng báo cho các con. Khương Lan trịnh trọng bảo.

Chỉ cần thần vương bằng lòng thì trong chớp mắt có thể dùng thần thức bao phủ khắp thần giới.

Đấy là một loại thần thông của việc nắm giữ không gian pháp tắc. Bất kể là hai người Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển trốn ở đâu, Khương Lan đều tìm ra trong chớp mắt rồi truyền âm báo cho Tần Vũ.

- Cảm ơn Lan thúc, đành làm phiền người vậy. Tần Vũ cảm kích nói.

Có thần vương Khương Lan giúp đỡ, khả năng tìm thấy Huyễn Linh kính của mình lớn hơn nhiều.

- Được rồi, không cần nói nhiều, các con mau chuẩn bị kỹ lưỡng rồi xuất phát mau lên. Khương Lan cười đáp, sau đó mỉm cười với Hầu Phí, Hắc Vũ rồi biến mất.

Nhìn Lan thúc biến mất, ba người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đang cung kính tiễn thì trong đầu hiện lên một hình ảnh.

Hình ảnh này miêu tả hình dáng của Huyễn Linh kính, đồng thời còn giải thích một số điểm đặc biệt của Huyễn Linh kính.

Trước giờ ba huynh đệ Tần Vũ chưa từng nhìn thấy Huyễn Linh kính, nếu Lan thúc không đưa hình ảnh này cho bọn họ thì có

khi ba người nhìn thấy Huyễn Linh kính cũng không nhận ra.

"Huyễn Linh kính này quả nhiên là vô cùng kỳ diệu." Trong lòng Tần Vũ tràn đầy kinh ngạc.

Hình dáng của Huyễn Linh kính thiên biến vạn hóa, chỉ có một điểm không đổi, nó là một cái gương. Đồng thời… nó có thể đọc được tâm linh của người ta.

Nó có thể làm người ta vui vẻ, cũng có thể làm họ điên cuồng.

Bất quá, tính công kích của nó không quá lớn, cũng chẳng được xem là linh bảo, có điều mức độ kỳ lạ đặc biệt của nó thì phàm những ai đã cảm thụ qua sẽ suốt đời không thể quên.

"Huyễn cảnh ư? Không đúng, nhưng mà cái gương này có thể đọc tâm linh, vậy, nó là cái gì chứ?"

Tần Vũ nghi hoặc trong lòng nhưng chỉ với một ít tin tức mà Lan thúc đưa cho, Tần Vũ hoàn toàn không có cách nào để hiểu rõ vì sao Huyễn Linh kính có thể đọc được tâm linh của người ta.

Quả là vô cùng kỳ lạ, đặc biệt.

Tần Vũ thầm tán thưởng. *"Nếu lấy được Huyễn Linh kính thì ba chỉ tiêu của việc chiêu thân có khả năng là mình giành được cả."*

- Hình như Huyễn Linh kính rất kỳ lạ, đệ phải đi xem ngay, không đợi được nữa. Hầu Phí hưng phấn nói.

Hắc Vũ cười nhẹ, ánh mắt nhìn về Hầu Phí nói: - Hầu tử, Hồng Mông Linh Bảo *"Phi Viên Thần Chu"* của đại ca trước kia đang trên người huynh mà. Luận tốc độ phi hành thì Phi Viên Thần Chu nhanh hơn nhiều, chúng ta cứ ngồi lên nó đi.

- Hắc hắc, tạp mao điểu, tốc độ của Phi Viên Thần Chu khẳng

định là nhanh hơn tốc độ bay của ngươi nhiều! Hầu Phí tự tin bảo.

Tiếng sóng vỗ bờ không ngừng.

Ba huynh đệ Tần Vũ đang đứng ở cực Nam của lục địa tại thần giới. Trước mặt bọn họ chính là Nam Hải vô tận. Từng cơn sóng dữ đập vào bờ, nước bắn lên ướt hết đầu tóc của cả ba người.

Hai người Hầu Phí, Hắc Vũ đều nhìn Tần Vũ.

Vừa rồi Lan thúc đã dùng thần thức truyền vào đầu Tần Vũ một tấm hải đồ của Nam Hải rộng lớn, trên đó còn có một số hòn đảo cùng với phương hướng đi của nhân mã hai phe Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển.

- Được rồi.

Tần Vũ mỉm cười nhìn Hầu Phí, dùng thần thức truyền vào đầu Hầu Phí hướng đi hoàn chỉnh. – Phí Phí, Phi Viên Thần Chu do đệ nắm giữ, đệ cứ theo đường này mà đi là được.

Chỉ trong chốc lát, Hầu Phí đã nắm rõ sơ đồ hướng đi.

- Quác quác ~~ Yên tâm đi, với tốc độ bay của chúng ta thì nhanh chóng đuổi kịp bọn họ thôi. Hầu Phí vung tay, chỉ thấy một con thuyền nhỏ xuất hiện trên mặt biển.

Đây chính là Hồng Mông Linh Bảo *"Phi Viên Thần Chu"*.

Phi Viên Thần Chu có phòng ngự ngoài bề mặt cực mạnh, đồng thời tốc độ bay cũng cực nhanh. Bởi vì nó là Hồng Mông Linh Bảo có thuộc tính bay nên nếu luận về tốc độ bay thì ngay cả nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo cũng không bằng nó.

- Lớn ra, lớn ra…

Hầu Phí cười hi hi chỉ Phi Viên Thần Chu, thể tích của nó lập tức biến lớn lên, chỉ chốc lát đã từ một con thuyền nhỏ dài bảy-tám mét biến thành dài gần ba chục mét.

- Chắc đủ rồi. Hầu Phí bay thẳng lên Phi Viên Thần Chu.

- Lúc trước Tượng thần Xa Hầu Viên lưu lại kiện Phi Viên Thần Chu này ta cũng chưa từng thử qua tốc độ của nó. Tần Vũ cười đạp một bước lên không, tiến lên Phi Viên Thần Chu.

Ba huynh đệ đứng sánh vai nhau ở mũi thuyền.

- Hô!

Chỉ nghe không khí rít lên, mặt biển ở phía dưới Phi Viên Thần Chu bị chấn động dữ dội, Phi Viên Thần Chu bắn đi giống như một tia chớp.

Tần Vũ quan sát kỹ lưỡng Phi Viên Thần Chu.

Dù sóng biển ở bên ngoài có dữ dội tới mấy cũng không chạm được vào nó một mảy may. Trên bề mặt Phi Viên Thần Chu này có một tầng cấm chế trong suốt, trên bề mặt có vô số quang mang lưu chuyển.

- Hầu tử, Phi Viên Thần Chu chỉ có thể đi trên mặt biển thôi sao? Hắc Vũ nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên là không phải, nếu không sao lại được xưng là Hồng Mông Linh Bảo chứ. Tâm ý của Hầu Phí vừa động, Phi Viên Thần Chu như tên rời khỏi cung bắn lên khỏi mặt biển, bay đi trên không.

Tần Vũ ngồi ở mũi thuyền nhìn xuống biển cả vô tận bên dưới.

- Hống~~

Tiếng gầm lớn từ bên dưới truyền lên, một con rắn lớn đang uốn lượn giữa biển cả. Tần Vũ nhìn lướt qua đã phán đoán ra nó dài vài vạn mét.

- Xuy~~ một con yêu thú hình trụ to lớn liền bị nuốt vào trong bụng.

- Con rắn lớn quá. Hầu Phí kinh hãi kêu lên.

- Con rắn này tên là "Phản Không xà", thuộc một loại yêu thú cao cấp nhất của thần giới. Có điều con này chỉ mới lớn, con nào trưởng thành rồi có chiều dài gấp mười nó. Tần Vũ cười bảo.

Đã xem bao nhiêu là tư liệu về kỳ trân dị thú trong Mê Thần điện rồi, Tần Vũ biết rất rõ về những loại phi cầm tẩu thú kỳ lạ này.

- Con này chỉ mới lớn ư? Hầu Phí thực sự kinh ngạc.

Thời gian trôi đi, sau khi bay ở trên Nam Hải gần một tháng, bọn Hầu Phí không còn thấy lạ nữa. Biển cả vô biên đã sản sinh ra rất nhiều thứ kỳ lạ đặc biệt.

Yêu thú to lớn trong biển cả có chiều dài cả vạn dặm. Bọn Tần Vũ cũng đã nhìn thấy một con Phản Không xà trưởng thành có chiều dài gần ngàn dặm. Khi cuộn lại trông giống như một hòn đảo.

- Ở đây quả nhiên có một quần đảo có mấy trăm hòn đảo. Bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển cách đây không xa, chúng ta hạ xuống trước đã. Tần Vũ nói.

Hầu Phí, Hắc Vũ cùng gật đầu.

Phi Viên Thần Chu đột nhiên biến mất, ba huynh đệ Tần Vũ bay trên không về phía hòn đảo gần nhất phía trước.

- Ngao~~

Một tiếng gầm quái lạ vang lên, trên mặt biển đột nhiên bắn lên một đạo lưu quang màu đen hướng thẳng về phía ba huynh đệ Tần Vũ. Tần Vũ chỉ lật tay vẫy một cái.

Lưu quang màu đen đó bị đánh văng đi với tốc độ còn nhanh hơn, rơi thẳng xuống bãi cát trên đảo.

- Thì ra là Lục Mục Mặc Nhiêm Sư. Tần Vũ nhìn con yêu thú đã bị trọng thương trên bờ biển của hòn đảo, cười nhỏ nói.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư toàn thân như một con báo đen, da bóng loáng, chỉ có trên mặt và cổ có râu dài màu đen, ở phía trên mũi còn có ba cặp mắt.

Chỉ thấy Lục Mục Mặc Nhiêm Sư lăn mình một vòng hóa thành một nam tử áo đen.

- Các ngươi là ai? Vì sao lại tới hòn đảo của ta? Nam tử áo đen này hạ giọng hỏi, có điều trong mắt vẫn có một tia hung ác.

Tần Vũ cười thầm.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư này đã tu luyện tới cảnh giới trung bộ thiên thần rồi, ở trong biển cả hoang vu này thì đúng là một bá chủ, nhưng bất kỳ ai trong ba huynh đệ của Tần Vũ đều có thể dễ dàng giết chết hắn.

Hầu Phí cười quác quác một cách quái dị bảo: - Mẹ nó chứ,

đến thế này rồi mà còn ngang ngược? Hung quang đột khởi trong mắt Hầu Phí, Lục Mục Mặc Nhiêm Sư lúc này mới ý thức được cục diện.

- Ngươi nghe đây, ta hỏi ngươi cái gì thì ngươi phải trả lời ngay cho ta. Hầu Phí hung hăng nói.

- Vâng. Lục Mục Mặc Nhiêm Sư chỉ dám vâng lời.

Hầu Phí hài lòng gật đầu: - Ba huynh đệ chúng ta tới đây là để tìm Huyễn Linh kính. Ta hỏi ngươi, ngươi có biết Huyễn Linh kính ở đâu không?

- Huyễn Linh kính? Đó là cái gì? Trong mắt Lục Mục Mặc Nhiêm Sư tràn nghi hoặc.

Hầu Phí lật tay, trong tay liền xuất hiện một thanh trường côn màu hỗn hợp vàng kim-đen, hai mắt bạo phát hung quang nhìn Lục Mục Mặc Nhiêm Sư: - Nói mau, nếu không nói thì cây gậy của Hầu gia ngươi sẽ không tha đâu.

Tần Vũ và Hắc Vũ đều thấy kinh dị.

Vũ khí của Hầu Phí vốn là *"hắc bổng"*, vì sao giờ đây lại biến thành cây trường côn màu hỗn hợp vàng kim-đen này? Bất quá, với nhãn lực của Tần Vũ có thể nhìn ra cây trường côn này còn lợi hại hơn *"hắc bổng"* nhiều.

- Thực sự là tôi không biết. Lục Mục Mặc Nhiêm Sư lo đến phát khóc.

- Mẹ nó, muốn chết.

Hầu Phí giơ cao trường bổng, khí tức hung ác bạo phát.

- Đợi, đợi một chút. Lục Mục Mặc Nhiêm Sư hoang mang bảo, trường côn của Hầu Phí ngừng lại trên đầu Lục Mục Mặc Nhiêm Sư, trong mắt Lục Mục Mặc Nhiêm Sư tràn đầy kinh khủng. – Đại nhân, tôi thực sự không biết, bất quá, có người chắc chắn là biết.

Hầu Phí lim dim mắt: - Nói!

- Mấy trăm hòn đảo này tên là Nam Dã quần đảo. Chủ nhân thực sự của Nam Dã quần đảo chính là đảo chủ "Trúc Lâm đảo". Các đại nhân muốn hỏi *"Huyễn Linh kính"*, tôi nghĩ nếu ngay đảo chủ Trúc Lâm đảo cũng không biết thì cả Nam Dã quần đảo này không có ai biết. Lục Mục Mặc Nhiêm Sư vội vàng bảo.

- Trúc Lâm đảo? Tần Vũ lúc này cũng bước tới.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư gật đầu liên hồi: - Đúng, đảo chủ Trúc Lâm đảo bình thường không quản chuyện gì nhưng cả Nam Dã quần đảo của bọn tôi không có ai dám bất kính với ông ấy, bởi vì ông ấy là một thần vương!

Thần vương!

Ba người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ đều chấn động trong lòng.

- Trúc Lâm đảo ở chỗ nào? Hầu Phí liền quát hỏi.

Chương 577

Trúc Lâm Đảo Chủ

Dịch + etc: halos

Sắc mặt Lục Mục Mặc Nhiêm Sư có chút lo lắng, ánh mắt nhìn qua nhìn lại ba người bọn Tần Vũ.

- Nói mau. Hầu Phí nhíu mày, dĩ nhiên đã có chút không nhẫn nại.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư lo lắng hạ giọng nói: - Ba vị đại nhân, Nam Dã quần đảo này có mấy trăm hòn đảo. Tôi có nói ra miệng cũng không miêu tả được rõ, chỉ có dùng thần thức đem sơ đồ truyền vào trong đầu đại nhân thì tốt hơn, nhưng chưa được ba vị đại nhân đồng ý nên không dám ngang nhiên truyền sơ đồ.

Bình thường có quan hệ thân mật hoặc là cao thủ đối với kẻ yếu hơn mới dùng thần thức trực tiếp truyền vào đầu đối phương.

Nếu không sẽ là hành vi thiếu lễ độ.

Tần Vũ bật cười, chắc là Lục Mục Mặc Nhiêm Sư bị Phí Phí dọa sợ quá. Tần Vũ liền lên tiếng bảo: - Ngươi cứ truyền đi, chuyện tập kích bọn ta vừa nãy, bọn ta không để ý đâu, đương nhiên là tha mạng cho ngươi.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư lập tức tuân lệnh.

Phút chốc, trong đầu Tần Vũ hiện lên tin tức chi tiết về mấy trăm hòn đảo của Nam Dã quần đảo, nhìn Lục Mục Mặc Nhiêm Sư đang thấp thỏm lo lắng, Tần Vũ cười nhẹ bảo: - Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta đi.

Hắc Vũ khẽ gật đầu.

Hầu Phí trừng mắt nhìn Lục Mục Mặc Nhiêm Sư một cái rồi mới bay theo sau lưng Tần Vũ rời khỏi đảo.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư nhìn ba người bọn Tần Vũ rời đi, lúc này mới thở ra một hơi: - Hô, từ lúc nào có nhiều thượng bộ thiên thần như thế nhỉ, lại còn chạy tới Nam Dã quần đảo hẻo lánh này nữa?

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư nghĩ không thông.

Vừa rồi chỉ giao thủ trong chốc lát nhưng Lục Mục Mặc Nhiêm Sư đã phán đoán được: - Thanh niên áo đen thủ lĩnh (Tần Vũ) tuyệt đối có thể giết ta trong nháy mắt. Còn thanh niên áo vàng cầm trường côn kia

Muốn giết ta cũng rất dễ dàng. Thanh niên áo trắng lạnh như băng xem ra thực lực cũng không thua kém mấy.

Lục Mục Mặc Nhiêm Sư nghĩ tới trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngự gió bay đi, với tốc độ của ba người Tần Vũ chỉ trong nửa ngày đã xuyên qua cả khu vực Nam Dã quần đảo. Lúc này ba người Tần Vũ đang bay thẳng về phía Trúc Lâm đảo.

"Thần vương..." Tần Vũ nhíu chặt mày.

Nghe nói Trúc Lâm đảo có thần vương tồn tại, điều này làm trong lòng ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ có chút nghiêm nghị, không dám khinh địch.

- Phí Phí, đến Trúc Lâm đảo đừng có vô lễ đó. Tần Vũ lo lắng nhất chính là Hầu Phí.

Hầu Phí chớp mắt cười: - Yên tâm đi đại ca, đệ làm việc đã bao giờ để huynh thất vọng chưa?

- Hầu tử. Hắc Vũ đột nhiên nhìn Hầu Phí. – Vừa rồi cây côn của ngươi sao thế? Ta nhớ vũ khí khi trước của ngươi là một cây hắc bổng mà?

Hầu Phí hạ giọng nói: - Đề cập tới chuyện này lại thấy nản. Tạp mao điểu, *"hắc bổng"* của ta và *"Xuyên Vân thương"* của ngươi đều được làm bằng cành của Cổ Thiết mộc. Cái này ngươi đã biết chưa?

- Cái này ta biết, lúc gặp Lan thúc thì thúc ấy đã nói cho ta biết rồi. Hắc Vũ gật đầu nói.

Tần Vũ cũng biết chuyện này.

"Hắc bổng" của Hầu Phí và *"Xuyên Vân thương"* của Hắc Vũ cứng rắn dẻo dai vô cùng nhưng chỉ có mỗi hiệu quả đó, không có gia tăng lực công kích hay hiệu quả đặc thù nào khác.

Nguyên nhân chân chính là do…

Một côn một thương này vốn chẳng phải thiên thần khí.

Cổ Thiết mộc thụ là một loại cây cổ xưa nhất. Thân và cành cây đều cực kỳ cứng rắn, dùng để luyện khí thì uy lực đương nhiên là rất lớn.

Nhưng mà năm xưa ở Phàm nhân giới, thực lực của Hầu Phí và Hắc Vũ còn yếu, vốn không luyện hóa được thần khí, thiên thần khí.

Vì thế… Lan thúc liền đem hai cành Cổ Thiết mộc gọt sơ thành hình trường côn và trường thương sau đó đem tặng cho hai người.

- Vũ khí lúc trước của các ngươi chỉ có thể xem là có hình dáng, còn chưa qua luyện hóa, chưa được thối hỏa, cũng chưa được khải linh. Thực sự không thể xem là thượng phẩm thiên thần khí. Tần Vũ

cười bảo.

Hắc bổng, Xuyên Vân thương lợi hại như thế cũng chỉ dựa vào sự cứng rắn dẻo dai của cành Cổ Thiết mộc thụ mà thôi.

- Sau khi Tu La thần vương biết vũ khí của ta là Hắc bổng thì rất bất mãn. Sau đó ông ấy cầm Hắc bổng đi cùng với một số vật liệu khác tới Nam cực Kính Quang thành nhờ một luyện khí tông sư giúp đỡ luyện thành. Ha ha, bây giờ xem ra hoàn toàn là lãng phí thời gian, cứ nhờ thẳng đại ca là được. Hầu Phí cười ha ha bảo.

Tần Vũ bật cười.

Nam cực Kính Quang thành. Vị luyện khí tông sư đó chắc chắn là Đoan Mộc Phong rồi.

"Cổ Thiết mộc này thực sự rất đặc biệt, tùy tiện lấy một cành, gọt sơ đã có thể sử dụng làm vũ khí rồi, thể tích còn có thể biến hóa." Tần Vũ tấm tắc mãi.

Thần mộc đệ nhất của thần giới, luận mức độ quý giá có lẽ Cửu Diệp Liên Hoa cũng không bằng.

- Đại ca, là Chu Hiển! Hầu Phí đột nhiên nói.

Tần Vũ ngừng suy nghĩ, ánh mắt nhìn về đằng xa, chỉ thấy năm người do Chu Hiển cầm đầu từ một hướng khác bay tới Trúc Lâm đảo.

Chu Hiển cũng nhìn thấy Tần Vũ, chỉ trong chốc lát nhân mã của hai phe đã hội tụ cùng một chỗ.

Chu Hiển nhếch mép, lạnh lùng nhìn Tần Vũ: - Ô? Là Tần Vũ huynh. Sao Tần Vũ huynh cũng tới Nam Dã quần đảo hẻo lánh này?

- Đương nhiên là vì Huyễn Linh kính. Tần Vũ nhìn thẳng Chu Hiển.

Mắt Chu Hiển giật giật, hạ giọng nói: - Cùng vì Huyễn Linh kính, vậy chúng ta mỗi người tự thi triển thủ đoạn của mình xem cuối cùng ai thành công. Chúng ta đi!

Chu Hiển hạ giọng quát rồi dẫn bốn tùy tùng sau lưng tăng tốc bay về phía Trúc Lâm đảo.

- Đại ca. Hầu Phí nhìn thấy Chu Hiển xuất phát trước, không khỏi có chút gấp gáp, lập tức gọi Tần Vũ.

Hắc Vũ lại nói: - Hầu tử, không cần gấp, đảo chủ Trúc Lâm đảo là thần vương. Muốn nhờ thần vương chỉ điểm một chút không dễ thành công trong phút chốc đâu.

- Tiểu Hắc nói đúng. Tần Vũ nhìn năm người bọn Chu Hiển đằng xa. – Ta đã cảm ứng được khí tức của Đoan Mộc Ngọc, hắn đang ở Trúc Lâm đảo. Xem ra, chúng ta là đoàn tới muộn nhất rồi.

Không gian chi lực của Tần Vũ bao phủ khu vực mấy trăm dặm.

Gần một nửa Trúc Lâm đảo cũng nằm trong phạm vi quan sát của Tần Vũ.

Lập tức ba huynh đệ Tần Vũ hóa thành ba luồng sáng đỏ bay thẳng tới Trúc Lâm đảo. Ba người Tần Vũ rất có quy củ, lúc tới mép Trúc Lâm đảo liền hạ xuống.

Trúc Lâm đảo vô cùng u tĩnh, tại khu vực mép Trúc Lâm đảo có những cây cổ thụ lá kim cao lớn, sau hàng cây đại thụ cao hơn trăm mét này chính là biển trúc vô tận.

Tuyệt đại bộ phận của cả Trúc Lâm đảo đều phủ đầy trúc.

Gió biển thổi tới vang lên tiếng rì rào.

- Phí Phí, tạm thời không được tiến vào. Tần Vũ đứng ở ven biển trúc, ngăn Hầu Phí đang muốn bước vào lại. Hầu Phí không khỏi nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

Hắc Vũ cũng tràn đầy nghi hoặc.

Ánh mắt của Tần Vũ lại nhìn biến trúc vô tận: - Cả thần giới này, người có thể nhìn ra biển trúc này thực tế là một cái đại trận chắc chỉ vài người nhưng có thể nhìn ra biển trúc này thực tế là một không gian linh bảo chắc chắng có một ai.

Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tự tin.

Lĩnh ngộ của bản thân về trận đạo cùng với hiệu quả quan sát của không gian chi lực mới giúp Tần Vũ phán đoán ra, biển trúc này không phải do trời sinh mà là do một không gian linh bảo hình thành.

- Không ngờ rằng rời thần giới mới mấy tỷ năm thì đã xuất hiện một nhân vật thiên tài. Chỉ nghe thấy một đạo thanh âm nhỏ nhẹ. Một bóng người đột nhiên từ trong rừng trúc đi ra.

Người tới có thân hình cao gầy, vẻ mặt trắng bệch của người đang có bệnh.

- Thần vương! Tim Tần Vũ nhảy lên.

Tần Vũ dùng không gian chi lực bao phủ mấy trăm dặm nên biết rất rõ. Thần vương này vừa mới thuấn di xuất hiện ở ven rừng trúc rồi đi ra.

- Tại hạ Tần Vũ, tiền bối chắc là đảo chủ Trúc Lâm đảo. Tần Vũ

mỉm cười nghiêng mình nói.

- Ta là đảo chủ Trúc Lâm đảo *"Dịch Phong"*. Tần Vũ, Tần Vũ? Cái tên này hình như trước nay ta chưa từng nghe qua? Dịch Phong khẽ nhíu mày bảo.

Hầu Phí bất mãn nói: - Đại ca ta là Lam Huyền điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn, tân luyện khí tông sư!

- Lam Huyền điện? Lam Huyền điện đã có điện chủ rồi à. Thần vương *"Dịch Phong"* đánh giá kỹ lưỡng

Tần Vũ một lúc rồi mới gật đầu bảo. – Tân luyện khí tông sư, thực lực thượng bộ thiên thần, thực sự có tư cách làm điện chủ Lam Huyền điện. Ngươi thân là luyện khí tông sư, có thể nhìn ra bản chất của biển trúc của ta, xem như không hổ danh.

Thần vương *"Dịch Phong"* đột nhiên mỉm cười hỏi: - Tám người giờ đây đang bị vây hãm trong biển trúc có quan hệ gì với các ngươi không?

Trong lòng Tần Vũ vô cùng rõ. Tám người này phân biệt là Đoan Mộc Ngọc và hai tùy tùng, Chu Hiển và bốn tùy tùng. Người của hai phe này đều bị vây hãm trong đó.

- Đám người thứ nhất là hảo hữu của tại hạ, còn đám người thứ hai không hề có quan hệ gì. Tần Vũ cười nhẹ đáp.

Thần vương *"Dịch Phong"* gật đầu: - Tạm để bọn chúng trong đó một lúc, biển trúc của ta khi không khống chế chỉ có hiệu quả vây khốn, tuyệt không công kích người ta.

- Tần Vũ, các ngươi tới đây là vì chuyện gì thế? Thần vương *"Dịch Phong"* cười nhẹ hỏi.

Bởi vì Tần Vũ vừa nhìn đã biết bản chất của biển trúc nên thái

độ của thần vương *"Dịch Phong"* đối với hắn tốt hơn nhân mã hai phe kia nhiều.

- Đảo chủ, lần này tại hạ tới là vì "Huyễn Linh kính", Tần Vũ nói thẳng.

- Huyễn Linh kính?

Thần vương *"Dịch Phong"* nhướng mày nhìn Tần Vũ, trong mắt tràn đầy tiếu ý: - Các ngươi muốn Huyễn Linh kính làm gì? Huyễn Linh kính đó chẳng có hiệu quả công kích gì cả.

Thần vương đã hỏi Tần Vũ đâu dám nói dối, nếu nói dối, sau này bị thần vương biết được thì phiền to.

- Đảo chủ, tại hạ cầu Huyễn Linh kính là vì chuyện chiêu thân. Tần Vũ nói huỵch toẹt.

- Chiêu thân? Thần vương *"Dịch Phong"* trở nên nghi hoặc. – Tần Vũ, ta thấy ngươi là thượng bộ thiên thần, lại là luyện khí tông sư… ngươi muốn cưới một người mà còn phải tham gia chiêu thân ư?

Tần Vũ vừa nghe liền rõ ngay.

Thần vương Dịch Phong này có lẽ đã lâu lắm rồi không chú ý tới chuyện của thần giới.

- Đảo chủ có điều chưa biết. Bắc cực thánh hoàng của Bắc cực Phiêu Tuyết thành đã tiến hành công khai chiêu thân cho con gái, người tham gia chiêu thân rất nhiều, vì thế Bắc cực thánh hoàng đưa ra cách loại trừ, tại hạ cầu Huyễn Linh kính…

- Ngừng lại.

Sắc mặt của đảo chủ Trúc Lâm đảo *"Dịch Phong"* vốn đang bình thản lập tức biến đổi, ông nhìn Tần Vũ chằm chằm hỏi: - Ngươi nói, Bắc cực thánh hoàng chiêu thân cho con gái? Có phải là đứa con lớn *"Khương Lập"*?

Tần Vũ phát lạnh trong đầu.

Xem bộ dạng này thì thần vương *"Dịch Phong"* cũng có chút quan hệ với Lập nhi.

- Đúng thế. Tần Vũ vẫn đáp y như trước.

Dịch Phong trầm mặc một chốc rồi mới cười nhạt: - Chẳng trách… chẳng trách để nhiều người tham gia chiêu thân như thế, thì ra là vì tiểu cô nương Khương Lập.

Dịch Phong nhướng mắt, ánh mắt nhìn Tần Vũ chăm chú: - Người bây giờ đang bị vây trong biển trúc cũng vì Khương Lập à?

- Đúng thế. Tần Vũ gật đầu đáp.

Hai người Hầu Phí, Hắc Vũ một mực đứng sau lưng Tần Vũ không nói, lúc này hai người bọn bọ cũng cảm thấy không khí hình như đã biết đổi.

- Hừ.

Dịch Phong hừ nhẹ, chỉ thấy tám bóng người đột nhiên xuất hiện bên đoàn người Tần Vũ. Đây là nhân mã của hai phe Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển.

Bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển cảm thấy quang cảnh chung quanh đột nhiên biến hóa, thấy kinh dị trong một chốc, quan sát chung quanh một lượt rồi mới bình tĩnh lại. Bọn họ nhìn thấy người lạ là thần vương *"Dịch Phong"* liền cho rằng việc này có khả

năng có liên quan tới ông ta.

- Ta hỏi các ngươi. Các ngươi tới đây có phải là vì Huyễn Linh kính? Ánh mắt Dịch Phong lướt qua đám người bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển.

Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển đều hơi ngạc nhiên.

- Đúng như tiền bối nói. Đoan Mộc Ngọc đáp trước tiên.

Chu Hiển cũng phản ứng: - Chúng tôi tới đây chính là vì Huyễn Linh kính, không biết tiền bối… Chu Hiển nhìn thấy sắc mặt Dịch Phong trầm xuống liền không dám nói nữa.

Sắc mặt Dịch Phong lúc này vô cùng khó coi.

Dịch Phong lúc thì nhìn Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc, lúc lại nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt ẩn chứa sự lạnh lùng.

- Chiêu thân cử hành tới bây giờ, Khương Phạm đã có được mối lợi nào chưa? Dịch Phong lạnh lùng hỏi.

Đoan Mộc Ngọc lên tiếng: - Cách loại trừ của lần chiêu thân này phân làm ba vòng, đã cử hành được một vòng, vòng trước Tần Vũ huynh đã dâng một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo do Phiêu Vũ thiên tôn ban tặng.

- Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo?

Dịch Phong kinh dị nhìn Tần Vũ, sau đó hạ giọng lẩm bẩm: - Khương Phạm dựa vào con gái để lấy nhất lưu linh bảo, nhận lấy mà không áy náy ư! Bọn Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc có thể nhìn thấy rõ sự oán hận trong mắt Dịch Phong.

Trong lòng Tần Vũ bắt đầu có chút lo lắng.

Có oán hận với Khương Phạm lộ ra trên mặt một thần vương, có thể thấy là oán hận của Dịch Phong đối với Khương Phạm sâu tới mức nào.

- Trong mười một người các ngươi có mấy người tham gia chiêu thân? Thần vương Dịch Phong hỏi lớn, ánh mắt như đao lạnh lẽo lướt qua mười một người bọn Tần Vũ.

Chương 578

Hải Để Phủ Để (Tòa Phủ Đệ Dưới Đáy Biển)

Tần Vũ thấy đầu thắt lại.

- Đại ca… Hầu Phí dùng thần thức truyền âm cho Tần Vũ, ngay cả Hắc Vũ cũng chuẩn bị sẵn sàng ra tay.

- Bình tĩnh.

Tần Vũ truyền âm cho hai huynh đệ của mình. – Nếu Dịch Phong thực sự muốn động thủ ta sẽ đưa các đệ vào trong tân vũ trụ sau đó ta cũng vào… chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì chúng ta đừng đối đầu với thần vương.

Nếu giao thủ với thần vương, Tần Vũ cũng có một số điểm để ỷ lại.

Liên Hoa phân thân có thể xưng là *"Bất Tử Chi Thân"*, *"Tàn Tuyết Thần Thương"* với lực công kích ngang với nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo, còn có năng lực thuấn di…

Cùng với không gian chi lực từ tân vũ trụ, mọi thứ đều là điểm ỷ lại của Tần Vũ.

Trong lòng Tần Vũ đã có sắp xếp, tuyệt không sợ hãi. Còn Chu Hiển lúc này trong lòng có chút hoảng sợ, sao hắn không nhận ra oán hận và địch ý trong mắt của vị thần vương thần bí này chứ.

- Tiền bối, ở đây chỉ có ba người tham gia chiêu thân, Đoan Mộc Ngọc tôi, còn có hoàng tử Chu Hiển của Lôi Phạt thành với lại Tần Vũ của Đông cực Huyễn Kim sơn. Đoan Mộc Ngọc ngược lại đáp một cách thản nhiên.

- Đoan Mộc Ngọc? Dịch Phong nhìn Đoan Mộc Ngọc. – Ngươi cũng tham gia chiêu thân?

- Đúng thế. Đoan Mộc Ngọc gật đầu đáp.

Dịch Phong cười khẩy: - Nghe nói Đoan Mộc Ngọc vô cùng chung tình nên không có tý hứng thú nào với nữ nhân khác, sao thế? Để trở thành thần vương nên ngươi cũng tham gia chiêu thân à?

Đoan Mộc Ngọc khẽ nhíu mày, nhìn Dịch Phong chậm rãi đáp: - Truy cầu đại đạo là mong muốn duy nhất của tại hạ lúc này.

Dịch Phong gật đầu sau đó nhìn Chu Hiển: - Chu Hiển, ngươi đường đường là hoàng tử Lôi Phạt thành mà lại sợ ta thế ư? Ngươi không cần lo, tuy giữa ta và phụ hoàng ngươi có chút cừu oán nhưng chưa đến mức đi đối phó với con cái của hắn đâu.

Trong lòng Tần Vũ máy động.

Dịch Phong không chỉ có cừu oán với Khương Phạm mà còn có Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc nữa.

- Ha ha… Dịch Phong đột nhiên cười lớn, ánh mắt lướt qua mấy người bọn Tần Vũ. – Các ngươi không phải muốn tìm Huyễn Linh kính sao? Ta báo cho các ngươi biết, Huyễn Linh kính đang ở trong một tòa phủ đệ sâu dưới nước chung quanh Trúc Lâm đảo, các ngươi có bản lĩnh thì đi tìm đi.

Bọn Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển đều thấy kinh dị, Dịch Phong không những không động thủ với bọn họ mà ngược lại còn báo cho họ Huyễn Linh kính đang ở đâu.

- Chiêu thân, chiêu thân… Khương Lập tiểu cô nương thế mà sắp kết hôn rồi. Dịch Phong hạ giọng lẩm bẩm sau đó biến mất trước mắt

mọi người.

Đợi Dịch Phong biến mất xong, lúc này mười một người mới hoàn toàn thở ra một hơi.

- Đại nhân, lời của đảo chủ Trúc Lâm đảo này có đáng tin không? Một tùy tùng sau lưng Chu Hiển hạ giọng hỏi, Chu Hiển cười khẩy: - Đảo chủ Trúc Lâm đảo là cao thủ thần vương, ông ta muốn động thủ thì đã làm rồi, cần gì phải bày trò khác. Đi, chúng ta xuống đáy biển.

Năm người phe Chu Hiển chẳng thèm để ý tới nhân mã hai phe Đoan Mộc Ngọc, Tần Vũ, xông thẳng xuống nước.

- Tần Vũ huynh, chúng ta cũng xuống thôi. Đoan Mộc Ngọc đi tới trước Tần Vũ cười bảo. Tần Vũ khẽ gật đầu, hai phe tổng cộng sáu người cũng lặn xuống đáy biển.

Nam Hải của thần giới sâu vô cùng.

Ngay khu vực chỗ Nam Dã quần đảo cũng đã sâu mấy vạn dặm. Người hai phe Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc không ngừng cùng nhau lặn xuống đáy biển.

- Tần Vũ huynh, đảo chủ Trúc Lâm đảo vừa rồi tên gì, huynh có biết không? Đoan Mộc Ngọc hỏi.

Tần Vũ nhớ lại, lúc nhân mã hai phe Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển tới thì Dịch Phong vốn chẳng nói tới tên mình.

- Vị đảo chủ Trúc Lâm đảo tên là Dịch Phong, Đoan Mộc huynh, huynh có biết ông ta không? Tần Vũ hỏi lại.

- Dịch Phong?

Khuôn mặt Đoan Mộc Ngọc tràn đầy chấn kinh. – Ông ta là Dịch Phong, người năm xưa theo đuổi Sinh Mệnh thần vương, công tử đẹp trai tiêu sái bất phàm, thần vương Dịch Phong?

- Người theo đuổi Sinh Mệnh thần vương? Trong lòng Tần Vũ có thể đoán ra một ít.

Trong mắt Đoan Mộc Ngọc tràn đầy khó tin: - Dịch Phong đẹp trai phong độ năm xưa lại biến thành dáng vẻ tiều tụy như thế này. Ngay cả dung mạo cũng đã biến đổi… chẳng trách, chẳng trách ông ta oán hận với mấy đại thánh hoàng như thế.

- Đoan Mộc huynh, năm xưa rốt cuộc Sinh Mệnh thần vương chết do nguyên nhân gì, huynh có biết không? Tần Vũ truy hỏi.

Ngay cả Lan thúc cũng không chịu nói rõ, Tần Vũ luôn nghi hoặc.

Đoan Mộc Ngọc lắc đầu than: - Tần Vũ huynh, cái chết của Sinh Mệnh thần vương năm xưa, tám đại thánh hoàng và một số thần vương có thể xem là hung thủ. Còn nguyên nhân, nói cũng chẳng làm gì. Trên mặt Đoan Mộc Ngọc có nét cười khổ.

Tần Vũ nhíu mày.

Sinh Mệnh thần vương, tám đại thần tộc…

Dịch Phong lại là người theo đuổi Sinh Mệnh thần vương.

- Đến đáy biển rồi. Đoan Mộc Ngọc lên tiếng. – Tần Vũ huynh, chúng ta chia tay ở đây, khu vực đáy biển rộng lớn, mọi người chia nhau ra tìm đi.

Tần Vũ cũng ngừng suy nghĩ: - Chúng ta chia tay ở đây.

Quan hệ của Tần Vũ và Đoan Mộc Ngọc rất tốt, nếu nhân mã hai phe cùng hành động, một khi đồng thời phát hiện Huyễn Linh kính thì lúc đó nó sẽ thuộc về ai đây?

Đưa mắt tiễn ba người Đoan Mộc Ngọc rời đi, ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ bắt đầu tìm kiếm.

- Ở đáy biển hiệu quả của thần thức quá yếu. Hầu Phí bất lực than.

Thần thức, nếu ở trong không khí, hạ cấp thần nhân không có cách nào tỏa ra ngoài cơ thể, trung cấp thần nhân chỉ tỏa ra được trên dưới mười mét, thượng cấp thần nhân khoảng trăm mét. Thần thức của hạ bộ thiên thần có thể tỏa ra cả ngàn mét, thần thức của trung bộ thiên thần có thể tỏa ra vài chục dặm còn của thượng bộ thiên thần có thể bao trùm phạm vi cả ngàn dặm.

Nhưng đối diện với các vật chất thực như chất rắn, chất lỏng thì bị giảm xuống rất nhiều.

Đạt tới cảnh giới hạ bộ thiên thần mới có thể miễn cưỡng thâm nhập vào vật thể có tính thực chất gần một mét, trung bộ thiên thần cũng chỉ gần trăm mét mà thôi.

Cự ly trăm mét còn chẳng bằng nhìn bằng mắt thường. Hầu Phí thì thầm.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ đi theo ta là được rồi. Tần Vũ cười bảo, trong lòng rất vui mừng. – Huyễn Linh kính ẩn trong đáy biển, xem ra sẽ rơi vào tay mình rồi.

Không gian chi lực bao phủ mấy trăm dặm, không gian chi lực này có thể quan sát không chỉ không trung mà còn có cả đáy biển.

Đáy biển cách mặt nước mấy vạn dặm, nước biển của thần

giới cũng rất nặng, ở mấy vạn dặm dưới đáy biển, áp suất của nước đạt tới mức khủng bố.

Ba người Tần Vũ bơi hết tốc lực dưới đáy biển, không gian chi lực của Tần Vũ nhanh chóng quan sát khu vực mấy trăm dặm chung quanh.

Còn nhân mã hai phe Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển chỉ dựa vào mắt thường và thần thức cẩn thận tìm kiếm, tốc độ vốn chẳng có cách nào bì được.

"Phủ đệ, phủ đệ… vừa rồi Dịch Phong nói Huyễn Linh kính đang ở trong một tòa phủ đệ?" Tần Vũ không ngừng tìm kiếm.

"Tìm thấy rồi."

Nhưng lúc Tần Vũ tìm thấy lại chấn kinh phát hiện ra bọn Chu Hiển đã ở ngoài cửa tòa phủ đệ này. Với tốc độ tìm kiếm của Chu Hiển mà tìm thấy được trước Tần Vũ, không thể không thừa nhận Chu Hiển may mắn.

- Đại nhân, cánh cửa này vốn không mở được, làm sao bây giờ?

Đám người của Chu Hiển đang bị khốn ở bên ngoài, bọn chúng bất kể làm gì cũng không có cách nào tiến vào.

- Tòa phủ đệ này rốt cuộc là do ai làm nhỉ? Chu Hiển nhíu mày, một cánh cửa mà năm thiên thần bọn hắn cũng đẩy lại không thể mở nổi.

Sao cái cửa này quái dị như thế?

- Tần Vũ? Chu Hiển đột nhiên nhìn thấy đám người Tần Vũ từ đằng xa tiến tới, không nhịn được chửi thầm. "Cái tên Tần Vũ này đúng là âm hồn không tan. Kẻ kiến tạo ra tòa phủ đệ này cũng đúng là

hỗn đản, nếu mở được cửa thì có lẽ Huyễn Linh kính đã vào tay ta rồi.

- Chu Hiển.

Ba người Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ cũng đã tới trước tòa phủ đệ.

- Tòa phủ đệ này được xây ở dưới đáy Nam Hải, quả thực đặc biệt. Tần Vũ tán thưởng, ánh mắt đặt trên tòa phủ đệ.

Không gian chi lực của Tần Vũ trong chớp mắt đã quan sát một lượt.

Tòa phủ đệ vô danh này cao chừng trăm trượng, trên tường mọc đầy thực vật dưới đáy biển. Xem ra tòa phủ đệ này đã tồn tại rất lâu rồi.

"Không có bất kỳ khe hở nào ngoài cửa chính, xem ra không có cách nào khác để tiến vào rồi." Tần Vũ nhìn mấy người bọn Chu Hiển. *"Chu Hiển cứ ở ngoài này, xem ra cửa chính cũng rất khó mở."*

Trên bề mặt cửa chính cũng mọc đầy thực vật màu lục dưới đáy biển.

Tần Vũ liền bước chân đi tới trước cửa.

- Tần Vũ, không cần phí sức, mở không nổi đâu. Chu Hiển ở bên cạnh cười khẩy, Tần Vũ lại đưa một tay vạch mạnh.

Chỉ thấy vô số lưỡi đao nước chém lên cửa.

- Xoảng!

Một âm thanh trong trẻo vang lên. Chỉ thấy toàn bộ thực vật

màu lục trên mặt cửa chính rơi hết, để lộ ra… một tấm kính sáng bóng. Cửa chính của tòa phủ đệ này sau khi thoát khỏi một tầng thực vật màu lục lại biến thành một cái gương lớn.

Nhìn trong gương có thể thấy rõ hình dáng của bọn Tần Vũ, Chu Hiển.

- Gương!

Mắt Chu Hiển sáng lên, đồng thời gần như điên cuồng muốn nhanh chóng gỡ cái gương này xuống. Còn Tần Vũ ở bên cạnh lại bình tĩnh đứng nhìn.

- Các ngươi tới đây gỡ cái gương với ta. Chu Hiển quát tùy tùng của mình.

Bốn thiên thần lao tới bên cạnh Chu Hiển nhanh như chớp, giúp Chu Hiển muốn gỡ cái gương lớn này mang đi.

- Đại ca. Hầu Phí trong lòng hơi lo cho Tần Vũ, không khỏi nghi hoặc nhìn Tần Vũ, Hầu Phí biết… Tần Vũ sẽ không làm những chuyện vô bổ.

- Không cần gấp, cứ nhìn xem sẽ biết. Tần Vũ có chút vui vẻ nhìn mấy người bọn Chu Hiển.

Năm người bọn Chu Hiển mắm môi mắm lợi cũng không cách nào làm cái gương lớn đó động đậy lấy một chút. Bọn Chu Hiển lại không dám dùng thủ đoạn *"không gian hủy diệt"*, lo sẽ hủy mất cái gương này.

Chu Hiển nhìn ba người Tần Vũ ở bên cạnh, trong lòng hiểu ra hắn đã bị chơi xỏ.

- Dừng tay đi. Chu Hiển ra lệnh chon bốn thiên thần.

- Đại nhân, cái gương lớn này không phải là vật bình thường, biết đâu nó chính là Huyễn Linh kính. Một thiên thần lên tiếng.

Chu Hiển lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn: - Nếu là Huyễn Linh kính thì Tần Vũ vì sao không tới cướp đoạt?

- Chu Hiển huynh, cái gương trước mặt huynh còn hơi nhỏ, ở đây có một cái lớn hơn này. Tần Vũ cười ha hả bảo, sau đó vung tay, chỉ thấy vô số lưỡi đao nước chém tới tòa phủ đệ.

Tòa phủ đệ này vì đã tồn tại dưới đáy biển trong thời gian quá dài nên khắp nơi trên tường đều được bao phủ bởi một tầng thực vật màu lục.

Nhưng giờ đây…

Toàn bộ các thực vật màu lục đó đều rơi xuống, vết tích của thời gian đã bị Tần Vũ hủy sạch, làm xuất hiện… một tòa phủ đệ to lớn sáng bừng.

Tòa phủ đệ dưới đáy biển này bất kể là vách tường, cửa chính hay phòng ốc, toàn bộ đều là nhưng cái gương sáng bóng.

Gương lớn như những cái tạo thành vách tường, cao cả trăm trượng, dài mấy trăm trượng, nếu đem so sánh thì cái gương làm cửa chính nhỏ hơn nhiều.

- Nhiều gương thế này… tòa phủ đệ này lại được tạo thành bởi gương ư? Chu Hiển kinh ngạc nhìn cảnh này.

Chỉ chốc lát, Chu Hiển liền phản ứng, nhất cử nhất động của Tần Vũ cho thấy… Tần Vũ đã sớm biết tòa phủ đệ này do gương tạo thành.

Tần Vũ cười nhạt không nói.

Hắn đương nhiên là biết, dưới sự bao phủ của không gian chi lực, những tấm gương lớn sau lớp thực vật màu xanh đen không thoát khỏi sự quan sát của hắn.

"Tòa phủ đệ bằng gương này làm sao để mở ra đây?" Tần Vũ cũng không có cách nào tiến vào trong.

Thực tế thì Tần Vũ còn có một biện pháp, để không gian chi lực tiến vào trong sau đó thuấn di. Nhưng Tần Vũ không dám.

Bởi vì…

"Dịch Phong vì sao cứ luôn dùng thần thức quan sát bọn ta thế nhỉ?" Dưới sự bao phủ của không gian chi lực, Tần Vũ dễ dàng phát hiện thần vương Dịch Phong đang dùng thần thức quan sát mọi người.

"Không lẽ đây là một âm mưu của Dịch Phong, nhưng mà ông ta là thần vương, nếu muốn giết người cần gì phải dùng thủ đoạn này?" Tần Vũ hoàn toàn nghi hoặc.

Có thần thức của Dịch Phong giám thị, Tần Vũ tự nhiên không dám thuấn di để đối phương phát hiện ra bí mật.

- Tần Vũ huynh. Nghe thấy thanh âm quen thuộc, Tần Vũ ngoảnh đầu lại, đoàn người Đoan Mộc Ngọc đang từ đằng xa bước tới. Cuối cùng ba người bọn Đoan Mộc Ngọc cũng tìm thấy nơi này.

- Tòa phủ đệ này quả thực độc đáo, đặc biệt. Đoan Mộc Ngọc cười nhìn tòa phủ đệ do toàn gương tạo thành.

Chính vào lúc này--

- Oanh long long~~ chỉ nghe một trận âm thanh chấn động kịch

liệt, cái gương lớn làm cửa chính đột nhiên từ từ mở sang bên cạnh để lộ một lối đi rộng rãi.

Trong lòng Tần Vũ chấn động.

"Ba người vừa mới tới đủ thì cái cửa này tự động mở ra!" trong lòng Tần Vũ càng thêm nghi hoặc.

Chương 579

Thiên Địa Dị Biến

Tòa phủ đệ do toàn gương cấu thành, lúc Đoan Mộc Ngọc vừa mới tới nơi liền tự mở ra. Điều này lại làm cho đám Tần Vũ, Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc trầm mặc.

Quỷ dị!

Tòa phủ đệ này bao nhiêu năm nay chưa mở ra vì sao bây giờ lại tự động mở? Xảo diệu đến cực điểm cũng là quỷ dị. Quỷ dị tới mức mọi người ở đó nhìn thấy rõ ràng lối vào phủ đệ nhưng nhất thời không dám tiến vào.

- Tần Vũ huynh, tòa phủ đệ này làm sao thế, ta vừa tới thì sao nó lại mở ra? Đoan Mộc Ngọc không rõ về tình huống.

Tần Vũ nhíu mày nói: - Trước khi huynh tới thì tòa phủ đệ này làm cách nào cũng không mở ra. Chu Hiển còn tới trước cả ta nữa. Nhưng Đoan Mộc huynh vừa tới thì cái cửa này tự động mở ra.

- Hừm, có gì đáng sợ chứ? Không phải chỉ là một tòa phủ đệ sao? Chu Hiển đột nhiên hạ giọng quát rồi đi thẳng vào lối đi của tòa phủ đệ bằng gương.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ: - Chu Hiển lại không sợ, cũng đúng… hắn có không gian thần khí, lúc nguy hiểm cứ trốn vào trong đó im lặng chờ bọn phụ hoàng tới cứu viện, quả thực rất an toàn.

Chỉ cần không phải thần vương tự tay xuất thủ thì chẳng có gì nguy hiểm. Đoan Mộc Ngọc nhìn Tần Vũ. – Tần Vũ huynh, chúng ta vào chứ?

Tần Vũ trầm ngâm.

Bản thân Tần Vũ vô cùng rõ, sau lưng tòa phủ đệ bằng gương này đang có một thần vương ẩn nấp. Nếu không… Dịch Phong sao lại cứ dùng thần thức quan sát mãi như thế?

Bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển không phát hiện ra nhưng Tần Vũ thì rất rõ.

"Bất quá, vì Huyễn Linh kính." Tần Vũ nhíu chặt mày, để đoạt được chỉ tiêu thứ hai Tần Vũ chẳng thèm quan tâm nhiều đến thế.

"Ngay cả thần vương, trong khu vực không gian chi lực của mình bao phủ cũng đừng hòng đả thương được huynh đệ của mình." Tần Vũ rất tự tin về không gian chi lực của mình.

Tần Vũ mỉm cười với Đoan Mộc Ngọc: - Được, chúng ta cũng vào đi.

- Không thể để Chu Hiển đoạt mất. Đoan Mộc Ngọc cười bảo, đồng thời toàn thân như tên rời khỏi cũng, bay vọt vào trong phủ đệ bằng gương.

Ba huynh đệ Tần Vũ cũng bay hết tốc lực vào trong phủ đệ.

Nhưng lúc ba huynh đệ Tần Vũ vừa mới bay vào, chỉ nghe âm thanh *"Oanh long long"* lại vang lên, cánh cửa chính bỗng nhiên đóng lại.

Ba huynh đệ Tần Vũ không kìm được, dừng ngay lại, ba người bọn Đoan Mộc Ngọc ở phía trước cũng nhìn ra sau.

"Tình huống càng lúc càng thú vị. Dịch Phong… rốt cuộc muốn làm gì?" Tần Vũ thầm suy nghĩ.

- Đại ca, tình huống hình như không hay. Hắc Vũ hạ giọng bảo.

Tần Vũ liền truyền âm nói: - Tiểu Hắc, Phí Phí yên tâm, hai đệ cứ ở bên cạnh ta, nếu có nguy hiểm gì thì ta sẽ đưa hai đệ vào trong tân vũ trụ luôn.

Hầu Phí, Hắc Vũ đều gật đầu.

- Chúng ta đi. Tần Vũ tiếp tục tiến tới.

Tòa phủ đệ dưới đáy biển này nhìn từ bên ngoài thì do gương tạo thành. Nhưng nhìn từ bên trong thì tường toàn một màu đen, ở một số vị trí trên thông đạo còn có một số minh châu phóng ra ánh sáng xanh mờ.

Tốc độ bay của ba huynh đệ Tần Vũ rất nhanh, nhanh chóng bay vào trong phủ đệ.

Chỉ một chốc đã tới hậu điện có thể tích lớn nhất. Hậu điện này rất rộng lớn nhưng được bố trí hết sức rối loạn.

Gương!

Vô số gương!

Trên mặt đất trong hậu điện rộng lớn có vô số gương quăng bừa bãi. Có cái chỉ bằng bàn tay, có cái cao mấy chục mét, số lượng rất nhiều, tuyệt đối hơn vạn cái.

Nhiều gương như thế làm cho không ít người tại hậu điện ngây ngốc.

- Nhiều gương như thế, cái nào mới là Huyễn Linh kính? Hầu Phí lẩm bẩm.

Vấn đề mà Hầu Phí thắc mắc cũng đang làm bọn Đoan Mộc Ngọc, Chu Hiển khốn khổ. Bọn họ đang cẩn thận quan sát từng cái gương một, nhưng biết quá ít về Huyễn Linh kính nên không biết

làm sao để phân biệt.

Tần Vũ đứng bất động giữa hậu điện.

"Trong này tổng cộng có chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái. Cái nào cũng tương tự nhau, không có cái nào có gì khác biệt." Tần Vũ dùng không gian chi lực quan sát, dễ dàng phán đoán ra.

Điều Tần Vũ cần là chỗ khác lạ.

Huyễn Linh kính thực sự khẳng định là có chỗ khác lạ so với những cái gương khác. Nhưng không gian chi lực của Tần Vũ cũng không phát hiện được.

Cả phủ đệ cũng chẳng lớn lắm, khu vực tiền điện này nọ còn hơi nhỏ, không gian chi lực của Tần Vũ cũng đã quan sát qua, những nơi đó vốn chẳng có cái gương nào.

Chỉ có hậu điện mới có một số lượng lớn gương như thế này.

*"Số gương trong đây cũng vô cùng đặc biệt, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín, con số này đại biểu cho cái gì nhỉ?"*Tần Vũ thầm nghĩ.

Có không gian chi lực, Tần Vũ vốn không cần khổ sở tìm kiếm như bọn Chu Hiển, Đoan Mộc Ngọc.

Hai người Hầu Phí, Hắc Vũ đang quan sát cẩn thận từng cái gương giúp Tần Vũ. Hắc Vũ ngoảnh đầu nhìn Tần Vũ, truyền âm bảo: - Đại ca, cái gương đó làm sao để phân biệt với cái khác, hình như chẳng có chỗ nào khác lạ.

Đột nhiên--

- Tiểu Song!

Chỉ nghe một tiếng kêu từ đằng xa truyền tới, không gian chi lực của Tần Vũ phát hiện ra ngay: - Đoan Mộc Ngọc bị sao thế? Hình như đã bị ảnh hưởng.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ ở bên cạnh ta, không được loạn động. Tần Vũ cảm thấy không hay.

"Thần thức, linh hồn chi lực?" Tần Vũ phát hiện ra sự huyền ảo nơi đây, vào lúc này từng đạo thần thức ba văn từ các phương hướng đang xâm nhập vào trong đầu Đoan Mộc Ngọc.

"Cường độ của những thần thức ba văn đó rất yếu, thậm chí chưa bằng cường độ của thần thức của hạ bộ thiên thần nữa, tuyệt đối không thể công kích người khác. Nhưng Đoan Mộc Ngọc vì sao lại đứng bất động ở đó? Không lẽ là vì Huyễn Linh kính?" Tần Vũ biết rằng Huyễn Linh kính có thể tra xét được tâm linh của con người, thậm chí còn làm người ta vui vẻ hay đau khổ.

"Không lẽ Huyễn Linh kính đang ở bên cạnh Đoan Mộc Ngọc?" không gian chi lực của Tần Vũ lập tức quan sát kỹ lưỡng.

Nhưng vào lúc này --

Tần Vũ cảm thấy một đạo thần thức ba văn đột nhiên bao trùm cả hậu điện, giống như thần thức ba văn xâm nhập vào đầu Đoan Mộc Ngọc.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, cẩn thận một chút. Tần Vũ dặn dò.

Tần Vũ không quá lo lắng, loại thần thức ba văn với cường độ này thì dù không phòng ngự, chỉ với cường độ của linh hồn nguyên anh của thượng bộ thiên thần thì nó cũng không thể làm tổn thương được.

Thần thức ba văn đó chỉ trong chớp mắt đã bao trùm cả hậu

điện.

Tương tự, đầu Tần Vũ cũng bị không ít thần thức ba văn xâm nhập.

Tần Vũ cảm thẩy quang cảnh mình nhìn thấy đột nhiên biến đổi. Hậu điện vốn có biến mất, xuất hiện trước mắt Tần Vũ là Bắc cực thánh hoàng điện.

Phía trên Bắc cực thánh hoàng điện, mười ba vị thần vương cùng tụ tập.

"Quang cảnh chân thật quá, đây là huyễn cảnh ư?" bản thân Tần Vũ cũng có cảm giác khó phán đoán, thân là trận pháp tông sư nhưng giờ đây Tần Vũ không có cách nào phán đoán ra.

Mọi thứ đều chân thật như thế.

Nhưng linh hồn của Tần Vũ còn liên hệ với tân vũ trụ, tự nhiên cũng có liên hệ với không gian chi lực, Tần Vũ biết rõ trong lòng… chỉ cần mình bằng lòng thì hoàn toàn có thể thoát ra khỏi trạng thái này trong chớp mắt, khôi phục trạng thái bình thường.

Thoát ra?

Trong lòng Tần Vũ lại có cảm giác không nỡ.

- Chư vị. Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm đứng trên cao, Khương Phạm trước mắt bất kể là khí thế hay nét tươi cười các thứ đều rất chân thật.

- Bây giờ ba chỉ tiêu đều đã được định, Tần Vũ liên tục đoạt được ba chỉ tiêu, cũng chính là… không còn nghi ngờ gì nữa, Tần Vũ trở thành con rể của ta, chồng của Lập nhi!

Nghe Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm tuyên bố ở trên, Tần Vũ cảm thấy toàn thân kích động.

Tất cả đều chân thật đến thế, sau đó tới cảnh mọi người chúc mừng, Chu Hiển giận dữ bỏ đi.

Trong phủ đệ do Tần Vũ đích thân luyện chế, Tần Vũ và Lập nhi cử hành hôn lễ rất lớn, nhiều người tụ tập chúc mừng, Tần Vũ hưng phấn uống hết những ly rượu mừng.

Đã bao lâu rồi?

Tất cả chẳng phải đều vì ngày hôm nay sao?

Đêm động phòng.

- Lập nhi. Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn Lập nhi chăm chú.

- Tần Vũ đại ca. Trong mắt Lập nhi lấp lánh giọt nước mắt hạnh phúc.

Trong lòng Tần Vũ rất rõ, mọi thứ đều không phải là thật. Nhưng mà… Tần Vũ lại vô cùng hưởng thụ cảnh này, hắn không nỡ phá nó đi.

Trong trạng thái này hình như thời gian trôi qua rất nhanh.

Những ngày vui vẻ bên Lập nhi rất dài, hai người bọn họ về sau đã có con, đó là một bé trai.

- Vũ ca. Lập nhi nằm trên giường với vẻ mặt đầy hiền từ của người mẹ, ôm trong lòng một đứa trẻ. – Con chúng ta nên gọi là gì? Huynh đặt tên cho nó đi.

- Chúng ta khi xưa chia cách lâu thế, luôn khắc khoải nghĩ về nhau, uhm… đặt tên cho con là Tần Tư đi. Tần Vũ âu yếm nhìn Lập nhi và đứa bé khả ái.

Vào lúc này…

Trong lòng Tần Vũ dâng lên sự thương yêu, quan tâm vô bờ bến.

Đột nhiên--

Quang cảnh bỗng nhiên tiêu tan, rồi tái hiện lại Bắc cực thánh hoàng điện.

- Chư vị, ba chỉ tiêu có hai cái do Tần Vũ giành được, cái còn lại thuộc về Chu Hiển. Cuối cùng ta và phu nhân đã lựa chọn châm chước cho Chu Hiển thành con rể của bọn ta, chồng của Lập nhi.

Tần Vũ rất bình tĩnh.

Bởi vì Tần Vũ biết đây là quang cảnh giả, có điều trong lòng vẫn có cảm giác đau đớn.

"Huyễn Linh kính quả thật kỳ diệu vô song, biết rõ là giả nhưng nhìn thấy cảnh đó vẫn có cảm giác phẫn nộ như thật." Tần Vũ thầm than.

Việc này rất đơn giản.

Bản thân dù biết một quang cảnh là giả nhưng khi làm nó giống hệt với thật. lúc bản thân người ta cũng không có cách nào phát hiện ra… mọi việc phát sinh vẫn làm cho người ta xao động trong lòng.

*"Chu Hiển muốn kết hôn với Lập nhi. Kết hôn? Không. Ta không thể nào để chuyện này phát sinh, tuyệt đối không thể nào! Tần Vũ nhìn sự tình tiến triển, bỗng nhiên có sự điên cuồng xóa bỏ mọi trở ngại đến mức "*hủy thiên diệt địa*".*

- Hừ!

Tần Vũ hừ lạnh, linh hồn chi lực của Linh Hồn Nguyên Anh chấn

động, mọi quang cảnh trước mắt lập tức sụp đổ.

Quang cảnh trước mắt lại khôi phục thành hậu điện của tòa phủ đệ dưới đáy biển. Tần Vũ nhìn thấy rõ bọn Hầu Phí, Hắc Vũ đều bị nhập vào trạng thái kỳ lạ đó.

"Đó còn là huyễn cảnh không?" *Tần Vũ thầm cảm thán.*

"Tất cả những điều này chỉ có duy nhất Huyễn Linh kính kỳ lạ đặc biệt đó mới làm được. Thực sự là không có lực công kích gì, chỉ cần bằng lòng thì có thể thoát khỏi trong chớp mắt. Nhưng mà… chỉ dựa vào nói mới có thể hưởng thụ những mục tiêu lý tưởng chưa thành hiện thực."

Đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần, huyễn cảnh bình thường vốn chẳng làm ảnh hưởng tới bọn họ.

Nhưng Huyễn Linh kính lại có thể làm cho bọn họ cảm nhận được chuyện vui sướng nhất hoặc đau khổ nhất, hơn nữa cảm giác đó vô cùng chân thật từ trong linh hồn.

"Rơi vào ảnh hưởng của Huyễn Linh kính cảm thấy thời gian rất dài, thực tế mới có hơn một tuần trà." Tần Vũ thầm tính liền ra ngay.

- Hô! Hắc Vũ cũng mở mắt ra.

- Đại ca, vừa rồi có chuyện gì thế? Thực quá chân thật đi! Khuôn mặt Hắc Vũ cũng kinh ngạc: - Đại ca, huynh có biết không? Vừa rồi đệ lại gặp được phụ thân và mẫu thân của mình, đệ chỉ thấy được bóng dáng của họ trong mộng nhưng vừa rồi lại như thực sự được ở cạnh họ. Mắt Hắc Vũ hơi ươn ướt.

Tần Vũ vỗ vai Hắc Vũ để an ủi.

- Có điều, một số quang cảnh bi thảm đệ thực sự không chịu đựng nổi, vì thế mới thoát ra khỏi trạng thái đó. Hắc Vũ cảm thán.

- Ta cũng thế, ta còn chịu đựng kém hơn đệ. Tần Vũ cười bảo.

Thời gian sau đó, bọn Hầu Phí, Chu Hiển từng người một tỉnh lại. Nhưng lúc càng có nhiều người tỉnh lại thì mọi người đều kinh dị.

- Đoan Mộc Ngọc vì sao còn chưa tỉnh lại nhỉ? Hầu Phí kinh dị nói.

Tần Vũ lắc đầu.

- Đoan Mộc Ngọc đã từng nói qua với ta về chuyện tình cảm, có điều ta nghĩ là hắn chỉ nói những gì giản lược nhất, còn tình huống thực sự có khi còn phức tạp hơn ta tưởng tượng. Giờ đây hắn đã rơi vào quá sâu. Tần Vũ hạ giọng cảm thán.

Đột nhiên Tần Vũ biến sắc.

Tòa phủ đệ dưới đáy biển này không lớn, không gian chi lực của Tần Vũ không chỉ bao phủ toàn phủ đệ mà còn tỏa ra ngoài, quang cảnh đáy biển bên ngoài cũng nằm trong sự quan sát.

Nhưng vào lúc này--

Chỉ thấy với trung tâm là tòa phủ đệ này, một xoáy nước lớn đã sinh ra, đồng thời mặt biển chung quanh toàn Nam Dã quần đảo động dữ dội.

Đám thiên thần trên mấy trăm hòn đảo đều bố trí cấm chế để ngăn biển cả đang gầm thét.

- Oanh long long ~~ trên không trung sấm chớp đì đùng.

Đồng thời, những đám mây đủ màu tụ tập trên không trung, tổng cộng có bảy màu, mây bảy màu không ngừng tụ tập, lôi điện giống như rắn lượn uốn éo quanh mây bảy màu.

Không gian chi lực của Tần Vũ chỉ có thể quan sát được sự biến đổi dưới đáy biển, không có cách nào quan sát biết hóa trên không trung.

Bọn Tần Vũ đang ở trong tòa phủ đệ dưới đáy biển cũng cảm thấy nó đang rung chuyển.

- Hô! Đột ngột tòa phủ đệ biến mất, bọn Tần Vũ nhìn thấy… tòa phủ đệ bằng gương to lớn đó đột nhiên bay lên đồng thời nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ một chốc đã biến thành một cái gương bằng bàn tay nằm trong tay người ta.

Người này chính là Dịch Phong.

Nhưng ánh mắt của Dịch Phong lại dán lên người Đoan Mộc Ngọc.

Chương 580

Tân Đích Thần Vương

Dịch giả : Halos

Nguồn :

- Thì ra bản thân tòa phủ đệ bằng gương đó chính là Huyễn Linh kính! Hầu Phí hạ giọng cảm thán.

Vào lúc này, đám Tần Vũ, Chu Hiển đều đã biết đáp án, trong những người đi tìm Huyễn Linh kính không một ai ngờ rằng bản thân cái tòa phủ đệ bằng gương lại chính là vật bọn họ đang tìm.

*"Cưỡi ngựa còn đi tìm ngựa, không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình, có điều "*con ngựa*" này ngụy trang quá giỏi."* Tần Vũ cười tự trào.

Tần Vũ vốn còn nghi hoặc đã hiểu rõ.

Thần vương Dịch Phong cứ luôn dùng thần thức quan sát mọi người, Tần Vũ còn cho là Dịch Phong có âm mưu gì. Nhưng bây giờ xem ra… Huyễn Linh kính này vốn là đồ vật của Dịch Phong.

"Huyễn Linh kính này là đồ của ông ta, ông ta lại chỉ điểm bọn mình tới đây tìm, vì sao thế nhỉ?" Tần Vũ thầm hỏi.

Tần Vũ liếc mắt nhìn những biến đổi kịch liệt đưới đáy biển.

Phía trên mười mấy người bọn Tần Vũ đã hình thành một xoáy nước to lớn, nó lớn tới mức đi qua toàn bộ cự ly mấy vạn dặm từ đáy biển lên tới mặt nước.

Cả khu vực Nam Dã quần đảo, sóng biển không ngừng xô bờ.

"Ô? Chuyện gì thế nhỉ, không lẽ hiện tượng lạ này do Dịch Phong tạo ra? Hay là..." Tần Vũ đột nhiên nghi hoặc, đạt tới cảnh giới thần vương thì chuyện dời núi lấp biển không hề khó khăn.

Tần Vũ nhìn đáy biển chấn động, sóng nước quẫy lượn, vốn là hắn cho rằng do thần vương Dịch Phong tạo nên.

"Hay là do Đoan Mộc Ngọc tạo thành?" Ánh mắt của Tần Vũ hoàn toàn đặt trên người Đoan Mộc Ngọc.

Một chốc trước đây Tần Vũ còn chưa quá chú ý, nhưng giờ đây Tần Vũ lại chấn kinh phát hiện ra, bản thân không có cách nào phát hiện được khí tức của linh hồn trên người Đoan Mộc Ngọc.

Đoan Mộc Ngọc như đã hòa với không gian của thần giới thành một thể.

"Không gian pháp tắc, đã hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc?" trong mắt Tần Vũ tràn đầy chấn kinh. *"Không lẽ, chỉ mới một lúc ngắn ngủi mà Đoan Mộc Ngọc đã đột phá được trở ngại cuối cùng để đạt tới cảnh giới thần vương rồi?"*

Đoan Mộc Ngọc lúc này vẫn nhắm chặt mắt trong đáy biển, khuôn mặt bình thản, chẳng có chút vui mừng hay buồn đau.

Mở mắt ra thì hai mắt giống như hàn băng.

Ánh mắt của Đoan Mộc Ngọc nhìn thẳng vào thần vương Dịch Phong ở phía trên, nói nhỏ: - Dịch Phong huynh, đa tạ.

Dịch Phong gật đầu cười nhẹ bảo: - Lúc Đoan Mộc huynh đạt tới thượng bộ thiên thần thì ta cũng mới bước vào cảnh giới thiên thần. Đoan Mộc huynh đã bị khốn ở thượng bộ thiên thần bao nhiêu năm nay, hôm nay cuối cùng cũng đã đột phá được cửa ải sau rốt, đều là do năng lực của bản thân huynh, không có mấy quan hệ tới ta.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ: - Dịch Phong huynh, nếu không có Huyễn Linh kính của huynh đem ta trải qua các trạng thái vui mừng, đau đớn để ta hiểu rõ mọi thứ thì sợ rằng ta vĩnh viễn không có cách nào để đột phá cửa ải sau cùng này.

Thời gian Đoan Mộc Ngọc đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần đã vô cùng lâu rồi.

Minh Ngọc điện của hắn là thủ lĩnh của ba điện tại Nam cực Kính Quang thành, bản thân hắn cũng là điện chủ đời thứ nhất. Sức ảnh hưởng của hắn tại Nam cực Kính Quang thành có thể bì với phụ thân *"Nam cực Thánh hoàng"*.

Còn thực lực, mị lực của cá nhân thì có thể thấy rõ.

Có điều trong đáy lòng lại luôn khắc khoải làm hắn mãi không có cách nào giải thoát, vì thế nên nhân vật thiên tài cứ bị khốn mãi ở đỉnh điểm thượng bộ thiên thần.

Một khi ngộ ra đột phá được liền đạt tới cảnh giới thần vương.

Đoan Mộc Ngọc ngẩng đầu nhìn xoáy nước xuyên từ đáy lên mặt biển, tựa như nhìn thấy mây lành bảy sắc vô tận ngập trời, lôi điện sấm chớp lấp lóe.

"Thần giới, mỗi lần một thần vương sinh ra, tám kiện trấn tộc linh bảo của thần giới sẽ chấn động dẫn khởi dị biến trên bầu trời thần giới, trước đây ta đã được xem mấy lần, mỗi lần đều đại biểu cho việc người khác thành thần vương. Hôm nay, dị biến lại sinh ra vì ta." Khuôn mặt Đoan Mộc Ngọc có nụ cười phơn phớt.

Đoan Mộc Ngọc mỉm cười với bọn Tần Vũ, Chu Hiển ở đằng xa.

Sau đó --

Vật chuyển sao dời. Tần Vũ cảm thấy rõ ràng không gian nơi mọi người đứng đã di động, bất quá Tần Vũ không phản kháng vì hắn tin Đoan Mộc Ngọc.

Chỉ trong chớp mắt.

Cả đám người Tần Vũ đã từ đáy biển sâu lên tới bầu trời phía trên.

- Đoan, Đoan Mộc Ngọc, ngươi, ngươi đã thành thần vương rồi? khuôn mặt Chu Hiển vô cùng ngoạn mục, phảng phất như nhìn thấy một việc không thể nào tin nổi.

Đoan Mộc Ngọc mỉm cười gật đầu với Chu Hiển.

Trong lòng Chu Hiển tràn đầy chua xót.

Chu Hiển hắn, luận xuất thân tuyệt đối không thua kém Đoan Mộc Ngọc. Bất quá tốc độ tu luyện của hắn chậm hơn Đoan Mộc Ngọc nhiều, có điều Đoan Mộc Ngọc bị khốn ở cảnh giới thượng bộ thiên thần quá lâu nên Chu Hiển cũng đã theo kịp.

Bao nhiêu năm nay Chu Hiển một mực cho rằng mình là nhân vật cùng một tầng lớp với Đoan Mộc Ngọc.

Thậm chí lúc bắt đầu chiêu thân, Chu Hiển còn cho rằng một khi bản thân cưới được Khương Lập rất có khả năng đột phá được tầng cuối cùng, đạt tới cảnh giới thần vương trước cả Đoan Mộc Ngọc.

Nhưng trong quá trình chiêu thân Đoan Mộc Ngọc lại có lĩnh ngộ như thế.

- Oanh long long ~~

Trời xanh vạn dặm toàn là mây lành bảy sắc, vô số lôi điện

xuyên qua, lôi điện bình thường do vũ trụ sinh ra đều chịu sự khống chế của Chu gia.

Nhưng dị biến sinh ra khi thần vương đản sinh lại do tám kiện trấn tộc linh bảo tự động dẫn khởi, không ai có thể ngăn cản hay khống chế.

- Đoan Mộc Ngọc. Dịch Phong nhìn Đoan Mộc Ngọc.

Đoan Mộc Ngọc cũng nhìn Dịch Phong, Dịch Phong cười nhẹ bảo: - Đoan Mộc Ngọc, lần này huynh tới đây chắc chắn là vì chuyện chiêu thân, bây giờ huynh đã thành thần vương. Xem ra cũng không cần Huyễn Linh kính nữa, có điều lúc ta chỉ điểm cho các người tiến vào trong phủ đệ để tìm kiếm thì đã quyết định. Trong ba người các ngươi ai có thể trải nghiệm hoàn toàn sự trui rèn linh hồn thì sẽ đem Huyễn Linh kính tặng cho người đó. Huyễn Linh kính này từ nay trở đi thuộc về huynh…

Một cái gương cổ kính từ trong tay Dịch Phong nổi lên lơ lửng, trên bề mặt hiện lên một giọt máu tươi. Mọi người đều rõ đó là do Dịch Phong giải trừ huyết khế chi ước.

- Hô!

Hóa thành một đạo lưu quang, Huyễn Linh kính bay tới trước mặt Đoan Mộc Ngọc.

Đoan Mộc Ngọc đưa tay nhận lấy, gật đầu nói: - Cảm ơn Dịch Phong huynh.

- Không cần, bản thân huynh đã trải nghiệm hoàn toàn sự trui rèn linh hồn nên có tư cách để nhận nó. Nói rồi Dịch Phong vung tay, một trận gió nổi lên, Dịch Phong biến mất không thấy đâu nữa.

Tần Vũ nhìn thấy cảnh này thầm than.

Tất cả đều đã rõ.

Huyễn Linh kính vốn thuộc về Dịch Phong, Dịch Phong để bọn họ tiến vào trong phủ đệ chính là để kiểm nghiệm ai có thể trải qua hoàn toàn sự trui rèn linh hồn. Người nào có thể hoàn toàn trụ vững.

Bản thân Tần Vũ hắn không kiên trì chịu đựng, hắn vốn không thể nào nhìn Lập nhi và Chu Hiển ở cùng nhau.

- Chư vị, ta còn có một chuyện quan trọng, trước tiên phải quay về Nam cực Kính Quang thành đã. Tần Vũ huynh, đến khi hoàn thành công việc ta sẽ tới Phiêu Tuyết thành thăm huynh. Đoan Mộc Ngọc gật đầu với Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười đáp: - Ta ở Phiêu Vân phủ đợi Đoan Mộc huynh.

Đoan Mộc Ngọc mỉm cười phất tay, biển cả vốn đang bạo loạn liền yên lặng trở lại, Đoan Mộc Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, mây lành bảy sắc cũng như ngàn vạn lôi điện đều tiêu tan.

Sau đó Đoan Mộc Ngọc bỗng nhiên biến mất.

- Thần thông của thần vương quả là phi phàm. Hầu Phí không nhịn được cảm thán.

Hắc Vũ nhíu mày, hạ giọng hỏi Tần Vũ: - Đại ca, Đoan Mộc Ngọc có tiếp tục tham gia chiêu thân không? Nếu hắn vẫn tiếp tục thì…

Rất hiển nhiên, nếu một vị thần vương tham gia chiêu thân, đối với Tần Vũ mà nói có sức uy hiếp lớn hơn Chu Hiển nhiều.

Tần Vũ nhìn về phía Nam cực Kính Quang thành: - Đoan Mộc Ngọc hắn tham gia chiêu thân là để thành thần vương, bây giờ hắn

đã là thần vương rồi chắc sẽ không tiếp tục tham gia chiêu thân đâu.

Trong lòng Tần Vũ cũng chẳng nắm chắc, đấy chỉ là một suy đoán của hắn mà thôi.

- Hừ!

Một tiếng hừ giận dữ vang lên: - Chúng ta đi!

Chu Hiển lạnh lùng mang bốn tùy tùng của mình, không thèm chào hỏi mấy người bọn Tần Vũ, trực tiếp bay lên không bỏ đi. Đoan Mộc Ngọc thành thần vương hình như đã đả kích Chu Hiển không nhỏ.

- Đại ca, chúng ta cũng đi thôi. Hầu Phí phất tay, một đạo lưu quang hạ xuống mặt biển, một con thuyền xuất hiện, chính là Phi Viên Thần Chu.

Ba huynh đệ bước lên Phi Viên Thần Chu, tốc độ đạt ngay tới đỉnh điểm.

Chỉ một chốc, ba huynh đệ Tần Vũ đã vượt qua mấy người bọn Chu Hiển, điều này làm cho Chu Hiển vốn tâm tình không được tốt càng thêm phẫn hận.

Lúc mây lành bảy sắc hình thành, không chỉ trên bầu trời Nam Hải mà của cả toàn bộ thần giới đều có mây lành vô tận, vô số điện xà lưu chuyển.

Các thần vương của thần giới đều rõ lại có một thần vương sinh ra.

Với thần thông của thần vương, lập tức biết ngay thần vương mới này lại là một trong mười tám người tham gia chiêu thân tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành, Đoan Mộc Ngọc.

- Đoan Mộc Ngọc, là Đoan Mộc Ngọc ư?

Sau khi Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm thầm tính toán, trong đầu không khỏi dâng lên nhiều ý niệm: *"Đoan Mộc Ngọc đã thành thần vương, nó còn tham gia chiêu thân nữa không? Nếu nó tiếp tục tham gia thì ta…"*

Nhận một vị thần vương làm con rể, điều này quả thực rất hấp dẫn người ta.

"Bất quá Đoan Mộc Ngọc đã thành thần vương, Nam cực Kính Quang thành có bốn vị thần vương, nhiều hơn Phiêu Tuyết thành của ta một người." Khương Phạm không khỏi nhíu mày.

Tại thần giới, thần vương đản sinh là một chuyện vô cùng hiếm thấy, thông thường cả ngàn tỷ năm cũng chưa có lấy một người. Đại danh của Đoan Mộc Ngọc lập tức được truyền bá qua miệng của không ít cao thủ trong thần giới.

Bắc cực Phiêu Tuyết thành, trong Phiêu Vân phủ.

Ba huynh đệ Tần Vũ ngồi bên bàn, uống rượu với nhau.

- Đại ca, Đoan Mộc Ngọc kia tuy là thần vương nhưng thần vương đâu phải không cần kết hôn? Hắn còn có Huyễn Linh kính, nếu quả thực hắn tham gia chiêu thân thì chỉ tiêu thứ hai có khi thuộc về hắn. Đợi sau khi ba chỉ tiêu đã được quyết định, lúc tuyển con rể biết đâu Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm lại chọn vị thần vương này thì sao. Hầu Phí lo thay cho Tần Vũ.

- Không cần nói nhiều.

Tần Vũ cười nhẹ nâng chén lên. – Đoan Mộc Ngọc có tiếp tục tham gia chiêu thân hay không không phải do chúng ta quyết định. Việc bây giờ chúng ta cần làm chính là nỗ lực tối đa. Huống chi…

Phí Phí, đệ cho rằng Bắc cực thánh hoàng chọn người khác là con rể thì ta chấp nhận sao?

Hầu Phí, Hắc Vũ mắt sáng rực nhìn Tần Vũ.

- Đại ca, ý của huynh là? Trong mắt Hầu Phí có một tia hưng phấn.

Tần Vũ cười nhạt, trong mắt phát ra hàn quang. – Hừ, ta tham gia chiêu thân là để Lập nhi không khó xử mà thôi. Nếu như kết quả cuối cùng bắt ta và Lập nhi phân khai… ta còn để ý tới điều gì khác sao? Ai ngăn trở ta cũng vô dụng, ta muốn xem xem dù là thần vương cũng làm sao để giết ta?

Trong mắt Hầu Phí, Hắc Vũ không giấu nổi hưng phấn.

Chém giết.

Đặc biệt là chém giết với siêu cấp cao thủ, đúng là điều làm người ta hưng phấn nhất.

Hai người bọn họ cũng biết những con chủ bài của đại ca Tần Vũ, biến dị Liên Hoa phân thân có thể xưng là *"Bất tử chi thân"*, còn có Tàn Tuyết thần thương với lại không gian chi lực của tân vũ trụ, thần thông thuấn di.

Tất cả đủ để Tần Vũ chiến đấu với thần vương.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, từ giờ cho đến cái hẹn mười năm còn hơn chín năm. Trong thời gian này dư sức để ta luyện chế vũ khí cho các đệ.

Tần Vũ mỉm cười bảo.

Tần Vũ sớm đã chuẩn bị để luyện khí cho hai huynh đệ của mình, nhưng từ sau khi thành luyện khí tông sư luôn bận rộn,

không có thời gian nhàn rỗi.

- Luyện khí? Hầu Phí. Hắc Vũ nhìn nhau.

Hắc Vũ để lộ nét tươi cười hiếm thấy: - Đại ca, vũ khí cấp nào thế?

Hầu Phí cũng nhìn Tần Vũ đầy mong đợi.

- Không yếu hơn nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo! Tần Vũ vạn phần khẳng định. Huyền Hoàng chi khí Tàn Tuyết thần thương chỉ mới hấp thu có một thành mà thôi, còn những chín thành.

Tần Vũ muốn luyện chế hai kiện vũ khí gần bằng Tàn Tuyết thần thương, sau đó cho chúng hấp thu Huyền Hoàng chi khí, Tần Vũ hoàn toàn tự tin có thể đạt tới uy lực của nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Dù gì thì lúc trước Tàn Tuyết thần thương mới hấp thu có một phần ngàn Huyền Hoàng chi khí đã đủ để sánh ngang với nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo rồi.

Chín thành còn lại của Huyền Hoàng chi khí, sử dụng một-hai thành cho huynh đệ của mình đâu thấm gì?

- Nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo? Đại ca, huynh đừng có phóng đại chứ. Hầu Phí có chút không tin tưởng.

- Đến lúc đó các đệ sẽ biết. Tần Vũ mỉm cười.

Tần Vũ không hề lo lắng, đợi đến khi Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn thấy vũ khí xuất hiện trước mặt chắc là sẽ biết sự lợi hại của chúng ngay thôi.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, vũ khí của các đệ có tiếp tục dùng một bổng, một thương không? Tần Vũ hỏi. – Có yêu cầu đặc biệt gì đối với vũ khí không?

Căn cứ vào yêu cầu của hai huynh đệ, Tần Vũ mới có thể luyện chế ra hai kiện vũ khí chuẩn xác.

- Cũng không cần đâu, tựa như Hắc bổng là được. Hầu Phí cười hi hi đáp.

- Đệ cũng thế, giống như Xuyên Vân thương là được. Điều kiện của Hắc Vũ cũng chẳng có gì.

Tần Vũ biết hai huynh đệ của mình không muốn làm khó mình: - Tiểu Hắc, Phí Phí, không bao lâu nữa các đệ sẽ biết sự lợi hại của hai kiện vũ khí này. Tần Vũ tự tin bảo.

Tần Vũ có chút mong đợi.

Ba huynh đệ sử dụng vũ khí đã hấp thu Huyền Hoàng chi khí, chỉ mới tưởng tượng đã thấy hưng phấn.

Chương 581

Thối Xuất Chiêu Thân

Dịch giả : Halos

Nguồn :

Việc luyện khí Tần Vũ tuyệt không gấp gáp, dù gì cũng còn thời gian hơn chín năm. Thêm vào đó tân vũ trụ bây giờ có cực hạn của thời gian gia tốc đạt tới hơn vạn lần, cũng có thể nói khi Tần Vũ tiến vào tân vũ trụ sẽ có gần mười vạn năm.

Hai năm luyện khí cho hai huynh đệ của mình.

Thời gian còn lại dư sức để luyện chế món lễ vật thứ hai.

Trên bãi cỏ trong khu rừng ở hậu viên của Phiêu Vân phủ, Tần Vũ đang nằm dài, trong lòng không ngừng suy tính.

"Phủ đệ, một tòa phủ đệ chứa cả thần giới. Hầy, đây thực sự là sự kết hợp trình độ cao nhất của trận pháp và luyện khí." Đối với món lễ vật này, hy vọng của Tần Vũ rất cao.

Luyện chế tòa phủ đệ này còn khó hơn thượng phẩm thiên thần khí cả trăm-ngàn lần.

Rất phức tạp, hơn nữa còn tiêu tốn quá nhiều vật liệu. Yêu cầu của Tần Vũ không chỉ có công hiệu mà còn phải có hiệu quả thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên, phải đạt tới mức tự nhiên như trời sinh.

Phủ đệ, phải thiết kế như thế nào đây.

Mỗi nơi của phủ đệ phải sử dụng vật liệu gì, làm sao để toàn bộ phủ đệ thêm phần hoàn mỹ, bố trí các loại quang cảnh sao cho

hòa vào tự nhiên.

Mỗi một vấn đề đều xoay chuyển trong đầu Tần Vũ.

Nhìn thì thấy Tần Vũ nằm dài trên đất không làm gì cả nhưng hắn luôn luôn suy nghĩ. Tần Vũ rất tự tin, với năng lực thi triển và thành tựu của bản thân trên mặt trận pháp, luyện khí, muốn giải quyết những vấn đề này chỉ cần

Một tháng là đủ rồi.

Thời gian trôi đi.

Trong đầu Tần Vũ, mô hình phủ đệ càng ngày càng rõ ràng, việc phối hợp các loại vật liệu, sử dụng trận pháp gì ở nơi nào, làm sao kết hợp cho hoàn mỹ cũng đã được xác định rõ.

- Chủ nhân.

- Ô?

Tần Vũ bừng tỉnh, mở mắt nhìn sang bên cạnh. Thì ra là Phúc bá. – Phúc bá, có chuyện gì thế?

Phúc bá cung kính nói: - Chủ nhân, thần vương Đoan Mộc Ngọc đang đợi người ở bên ngoài.

- Huynh ấy yên lặng chờ ở bên ngoài ư? Tần Vũ kinh ngạc.

Cao thủ cấp thần vương muốn tới nơi nào chỉ cần thuấn di là được. Đoan Mộc Ngọc lại chờ ở bên ngoài, rất hiển nhiên là vẫn xem Tần Vũ như ngang hàng, không vì đã trở thành thần vương mà lên mặt.

- Mau mời Đoan Mộc huynh vào. Ta tới phòng khách chờ huynh

ấy, không, để ta đích thân đi đón huynh ấy. Tần Vũ lập tức đứng lên.

Người ta thành thần vương rồi mà vẫn hạ mình chờ ở bên ngoài, bản thân không thể kẻ cả gọi người ta tới phòng khách được.

Trên đường đi tới cửa phủ đệ, Tần Vũ suy tính trong đầu: *"Đoan Mộc huynh tới đây vì chuyện gì nhỉ? Huynh ấy có tiếp tục tham gia chiêu thân không nhỉ?"*

Những vấn đề này Tần Vũ nghĩ mãi mà không ra đáp án, chỉ có hỏi thẳng Đoan Mộc Ngọc mới biết được.

Vòng qua một tòa lâu các Tần Vũ liền nhìn thấy xeo xéo một bóng người quen thuộc ngoài cửa, chính là Đoan Mộc Ngọc và hai cận vệ, Đoan Mộc Ngọc đang chắp tay đứng đó.

- Đoan Mộc. Tần Vũ vừa bước tới liền cười gọi.

- Tần Vũ. Đoan Mộc Ngọc cũng cười tủm tỉm bước tới, lúc hộ vệ gác cổng muốn ngăn hai cận vệ của Đoan Mộc Ngọc, Tần Vũ liền liếc mắt ra hiệu, khi đó bọn chúng mới để cho hai cận vệ tiến vào.

- Đoan Mộc, trong lòng ta rất khâm phục. Ta quen huynh chưa được bao lâu mà huynh đã là thần vương rồi. Tần Vũ sánh vai đi ngang Đoan Mộc Ngọc.

Phúc bá ở sau lưng với hai cận vệ kia đi thành một hàng.

Đoan Mộc Ngọc cười nhẹ: - Tần Vũ, thời gian chúng ta quen nhau tuy ngắn nhưng ta đã đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần lại vô cùng lâu rồi, trong trận đại chiến khoáng thế sáu trăm vạn tỷ năm trước ta đã đạt tới đỉnh điểm thượng bộ thiên thần rồi. Thế mà huynh còn cho là ta tiến bộ nhanh sao?

Sáu trăm vạn tỷ năm trước, chỉ mỗi con số này đã đủ làm Tần Vũ chấn động.

- Thực sự là rất lâu. Đoan Mộc, ta rất hiếu kỳ, huynh đạt tới cảnh giới thần vương là vì đã nhìn thông được mối tình kia ư? Tần Vũ hỏi. – Nếu không muốn nói thì cũng chẳng sao cả.

- Kỳ thực cũng chẳng có gì phải giấu.

Đoan Mộc Ngọc ngoảnh đầu nhìn hai cận vệ sau lưng, bọn họ lập tức khom người rút lui.

"Phúc bá, người cũng đi chào hỏi và thu xếp cho hai cận vệ đó đi." Tần Vũ dùng tâm niệm truyền âm cho Phúc bá, ông cũng rút lui.

Chỉ còn hai ngươi Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc đi cùng nhau.

Đoan Mộc Ngọc cười: - Huyễn Linh kính chỉ đưa ta đi qua một đoạn thôi. Ta đã từng mộng tưởng nhưng mãi không có cách nào biến nó thành hiện thực mà thôi.

Trong hư ảnh do Huyễn Linh kính tạo ra, ta đã trải qua hai quá trình tới cùng cực, cuối cùng ta đột nhiên nhận ra. Ánh mắt của Đoan Mộc Ngọc trở nên mông lung. Tất cả những gì rực rỡ rốt cuộc cũng chỉ là hư ảo. Nó có xinh đẹp tới đâu cũng chỉ như đóa hoa quỳnh, rồi sẽ điêu tàn thôi. Chỉ có chủ tâm của mình mới là vĩnh hằng.

Còn lại một phần ký ức đã đủ rồi.

Đoan Mộc Ngọc cười nhìn Tần Vũ. – Tần Vũ, huynh có hiểu không?

Tần Vũ mơ hồ hiểu ra.

Hạnh phúc, đau khổ, vui mừng,… tất cả đều như bong bóng xà phòng dưới ánh nắng, rực rỡ đủ màu nhưng rồi sẽ vỡ tan.

Tất cả đều thành hư không.

Ánh mắt của Đoan Mộc Ngọc trong veo: - Bất quá, tất cả mọi biến hóa đều không có cách nào làm chấn động chủ tâm của ta, bên ngoài có biến hóa phức tạp tới mức nào thì chủ tâm vẫn như một tấm gương sáng bóng. Gương tuy có thể phản chiếu mọi biến hóa của bên ngoài nhưng bản thân nó vẫn là nó… vĩnh viễn bất biến.

Tần Vũ có chút hiểu ra.

- Đoan Mộc, huynh cho rằng những thứ đó chỉ là hư không sao?

Tần Vũ mỉm cười: - Rực rỡ đủ màu cũng không hẳn là hư không. Có xinh đẹp rực rỡ như hoa quỳnh rồi cũng sẽ điêu tàn. Nhưng mà… chỉ cần nỗ lực vẫn có thể để thời gian tạm ngừng lại, dù chỉ trong một sát na cũng có thể biến nó thành vĩnh hằng.

Đoan Mộc, ta tin vào chính mình, cũng tin rằng chỉ cần nỗ lực thì tất cả đều có khả năng. Tần Vũ nhìn Đoan Mộc Ngọc.

Đoan Mộc Ngọc lắc đầu cười nhẹ: - Tần Vũ, cách suy nghĩ của huynh và ta không giống nhau. Bất quá, ta hy vọng huynh có thể thành công, Huyễn Linh kính này tặng cho huynh.

Đoan Mộc Ngọc đưa Huyễn Linh kính ra.

- Tặng ta? Tần Vũ thầm giật mình.

Có Huyễn Linh kính thì tám-chín phần mười là giành được chỉ tiêu thứ hai. Thế mà Đoan Mộc Ngọc lại đem Huyễn Linh kính tặng cho mình.

- Huynh thì sao? Tần Vũ truy hỏi.

- Ta ư, Tần Vũ, không lẽ huynh cho rằng sau khi ta thành thần vương rồi còn tiếp tục tham gia chiêu thân ư? Đoan Mộc Ngọc mỉm cười. – Tần Vũ, kỳ thực lúc ta nhìn thấy huynh đưa cả *"La Vũ đao"* ra để giành chỉ tiêu thứ nhất, ta đã biết… huynh có khả năng là người duy nhất trong mười tám người thực sự yêu thương Khương Lập, hơn nữa còn dám bất chấp tất cả.

Đem tặng nó cho huynh thì Khương Lập mới có thể có được hạnh phúc. Ta chỉ hy vọng huynh có thể thành công, vì thế nên mới đem Huyễn Linh kính tặng huynh.

Đoan Mộc Ngọc vẫn đưa Huyễn Linh kính ra trước mặt Tần Vũ.

- Cảm ơn.

Tần Vũ cầm lấy Huyễn Linh kính. – Đoan Mộc, ta thiếu huynh một món nợ ân tình. Nếu sau này huynh có điều gì cần ta giúp thì cứ nói.

Nắm chặt Huyễn Linh kính, Tần Vũ trịnh trọng nói.

- Ha ha… món nợ ân tình của luyện khí tông sư, hình như ta còn được lợi lớn đó. Đoan Mộc Ngọc cười bảo. – Được rồi, Tần Vũ, ta còn phải tới Bắc cực thánh hoàng điện một chuyến để đích thân nói với Khương Phạm, chứ cứ âm thầm lặng lẽ bỏ không tham gia chiêu thân nữa thì cũng không hay.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

Đoan Mộc Ngọc tìm Khương Phạm chính là để rút lui không tham gia chiêu thân nữa, trong lòng Tần Vũ đương nhiên hiểu rõ.

Đoan Mộc Ngọc rút lui không tham gia chiêu thân nữa, tuy Khương Phạm có chút thất vọng nhưng ông cũng không thể cưỡng

ép, chuyện này nhanh chóng được truyền ra ngoài.

Phiêu Tuyết thành, Phiêu Vân phủ.

- Tần Vũ đại ca, Đoan Mộc Ngọc đã rút lui không tham gia chiêu thân nữa, huynh có biết không?

Nhận được tin này Khương Nghiên liền hưng phấn chạy ngay tới Phiêu Vân phủ báo tin mừng cho Tần Vũ. Tần Vũ cả cười, tin này hắn còn biết trước cả Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm nữa ấy chứ.

- Ta biết rồi. Đúng rồi, mấy ngày nay muội ở bên cạnh Lập nhi phải không, gần đây Lập nhi có khỏe không? Tần Vũ hỏi.

Khương Nghiên gật đầu nói: - Hầy, gần đây tâm tình của tỷ ấy rất tốt, đặc biệt là huynh đã giành được chỉ tiêu đầu tiên, tỷ ấy còn cao hứng hơn nữa.

Tần Vũ bật cười.

- Nghiên nhi muội muội, muội có thể nói cho Lập nhi biết ta đã có được Huyễn Linh kính, hơn nữa ta có lòng tin rằng sẽ đoạt được cả ba chỉ tiêu của lần chiêu thân này. Tần Vũ muốn làm cho Lập nhi cao hứng.

Có được Huyễn Linh kính, Tần Vũ hoàn toàn tự tin về chỉ tiêu thứ hai.

Còn chỉ tiêu thứ ba, lễ vật quý giá hơn của mọi người thì Tần Vũ đương nhiên mười phần tự tin.

- Huyễn Linh kính? Khương Nghiên cũng biết rõ chuyện chiêu thân, đương nhiên biết rừng có được Huyễn Linh kính thì chắc là chỉ

tiêu thứ hai sẽ vào tay Tần Vũ.

Lúc này Chu Hiển ở Lôi Phạt thành sau khi nhận được tin Đoan Mộc Ngọc rút lui không tham gia chiêu thân đang vô cùng vui sướng.

"Rút lui không tham gia chiêu thân?" Chu Hiển cảm thấy nhẹ nhõm, tự nhiên bớt đi được một cường địch thì sao hắn không thoải mái hơn chứ?

Trong lòng Chu Hiển đột nhiên nghĩ ra một chuyện.

"Đoan Mộc Ngọc rút lui không tham gia chiêu thân, vậy không phải là Đoan Mộc Ngọc có được Huyễn Linh kính cũng không cần dùng tới ư?" trong mắt Chu Hiển tràn đầy vui mừng. *"Tốt, tốt quá. Mau, chuẩn bị các thứ, ta phải lập tức tới Nam cực Kính Quang thành."*

- Vâng, thưa đại nhân.

Hai cận vệ tùy thân lập tức tuân lệnh.

"Nếu ta có được Huyễn Linh kính thì chỉ tiêu thứ hai này thuộc về ta rồi." trong lòng Chu Hiển có một chút kích động.

Lúc này Chu Hiển còn chưa biết, Huyễn Linh kính đã được Đoan Mộc Ngọc tặng cho Tần Vũ trước đó rồi. Chuyện đó chỉ có hai người Đoan Mộc Ngọc và Tần Vũ biết thôi, người ngoài chưa rõ.

Sau đó Chu Hiển mang theo lễ vật đi thẳng tới Nam cực Kính Quang thành xin bái phỏng Đoan Mộc Ngọc.

Chương 582

Tử Huyền Phủ

Dịch giả : Halos

Nguồn :

Quang mang sáng rực bao quanh Kính Quang thành làm nó chói lóa như một hằng tinh, nhưng khi bước vào trong Kính Quang thành lại phát hiện không khí ấm áp như mùa xuân, rất thoải mái.

Minh Ngọc phủ!

Nam cực Kính Quang thành vừa mới xây một tòa Minh Ngọc phủ, chính là vì Đoan Mộc Ngọc vừa mới đạt tới cảnh giới thần vương, quanh minh chính đại lập phủ, chiêu thu một số môn nhân.

- Minh Ngọc điện chủ hôm nay khai trương phủ, nghe nói chỉ chiêu thu sáu môn nhân. Người muốn làm môn nhân của Minh Ngọc điện chủ vô cùng nhiều. Một thiên thần ở bên ngoài Minh Ngọc phủ hạ giọng nói với đồng bạn.

Đồng bạn của hắn cũng gật đầu nói: - Đại đội trưởng của chúng ta cũng muốn tham gia, nghe nói trong số người tham gia tuyển chọn chỉ riêng thượng bộ thiên thần đã hơn mười người rồi.

- Xem ra sáu môn nhân này đều là thượng bộ thiên thần rồi. Thiên thần kia gật đầu bảo.

Lúc này Chu Hiển mang theo hai tùy tùng đã tới bên ngoài Minh Ngọc phủ, hắn đương nhiên nghe được đoạn đối thoại giữa hai thiên thần cách đó không xa.

Nhìn Minh Ngọc phủ, trong mắt Chu Hiển lóe lên hàn quang: - Thượng bộ thiên thần cũng muốn làm người hầu của Đoan Mộc Ngọc, còn tùy tùng của ta… chỉ có hai thượng bộ thiên thần, lại còn là do phụ hoàng ra lệnh cho họ ở bên cạnh mình nữa.

Thượng bộ thiên thần đều muốn tiến thêm một bước nên chỉ ở bên cạnh thần vương.

Còn Chu Hiển? Thân phận ngang hàng, có thượng bộ thiên thần nào cam tâm nghe hắn ra lệnh chứ?

"Một ngày nào đó cũng sẽ để cho các thượng bộ thiên thần cầu xin muốn làm môn nhân của ta." Chu Hiển thầm hạ quyết tâm sau đó trên mặt ngụy trang bằng một nụ cười đi tới trước cửa Minh Ngọc phủ.

- Vào trong bẩm báo cho chủ nhân các ngươi là Chu Hiển của Lôi Phạt thành tới bái phỏng.

… …

Chỉ nửa thời thần, Chu Hiển lại từ trong Minh Ngọc phủ đi ra, sắc mắt rất khó coi

- Đại nhân? Hai tùy tùng hỏi nhỏ.

- Về Lôi Phạt thành! Chu Hiển lạnh lùng bảo, trong mắt lôi điện lấp lóe. "Không ngờ Đoan Mộc Ngọc lại đem Huyễn Linh kính tặng cho Tần Vũ… vậy thì, muốn giành được chỉ tiêu thứ hai này…

Chu Hiển càng nhíu chặt mày hơn.

******

Trong thánh hoàng điện ở Lôi Phạt thành.

- Phụ vương, tình huống là như thế. Bây giờ xem ra khả năng giành được chỉ tiêu thứ hai của con không lớn. Còn chỉ tiêu thứ ba, Tần Vũ vốn là luyện khí tông sư, hơn nữa còn là tân chủ nhân của Mê Thần điện, rất có khả năng sẽ đưa ra một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Vậy thì khả năng giành chỉ tiêu thứ ba của con cũng không lớn, vì thế, muốn cưới được biểu muội con buộc phải giành được chỉ tiêu thứ hai này. Chu Hiển đứng bên cạnh phụ hoàng hắn – Chu Hoắc.

Chu Hoắc cũng khẽ gật đầu sau đó trầm ngâm không nói gì.

Chu Hiển chỉ biết yên lặng đợi bên cạnh.

- Phụ hoàng? Chu Hiển trong lòng gấp gáp, không nhịn được gọi nhỏ.

- Con quay về trước đi. Chu Hoắc phẩy tay, đột nhiên Chu Hoắc ngoảnh đầu nhìn Chu Hiển bảo. – Trước đây để dự phòng không lấy được Huyễn Linh kính, lễ vật dự bị "Cửu Phượng quan" *đã chuẩn bị tới đâu rồi?*

Chu Hiển gật đầu đáp: - Tất cả đều đang được chuẩn bị, đã phái mấy trăm thiên thần xuống hạ giới đi tìm vật liệu rồi, khẳng định có thể hoàn thành được trước thời hạn mười năm.

- Tốt.

*Chu Hoắc khẽ gật đầu. – Bây giờ con cứ yên tâm phụ trách chuyện "*Cửu Phượng quan" đi, còn chỉ tiêu thứ hai ta sẽ nghĩ cách giành lấy cho con.

- Vâng, thưa phụ hoàng.

Chu Hiển lập tức khom người rút lui.

Một lát sau…

Chu Hoắc thuấn di rời khỏi Tây Bắc Lôi Phạt thành.

******

Mười tám ứng cử viên tham gia chiêu thân, Đoan Mộc Ngọc thành thần vương đã rút lui, bây giờ còn lại mười bảy người, mười bảy người này ai ai cũng nỗ lực chuẩn bị lễ vật.

Bọn các cao thủ sau lưng có thế lực lớn như Khuê Nhân Hầu, Thân Đồ Phàm cũng đang nỗ lực chuẩn bị lễ vật của họ.

Bắc cực Phiêu Tuyết thành.

Tần Vũ đã ra nghiêm lệnh cho Phúc bá, trong thời gian mấy năm hắn bế quan tuyệt không tiếp đãi khách khứa. Sau đó, Tần Vũ tiến thẳng vào tân vũ trụ bắt đầu tĩnh tâm chuẩn bị.

... ...

Tân vũ trụ, trong Tử Huyền tinh.

Tần Vũ đứng lơ lửng trên không, chỉ thấy một lượng lớn vật liệu đầy trời lơ lửng trước mặt Tần Vũ, những vật liệu này đều được chuẩn bị để luyện chế phủ đệ.

Tần Vũ nhắm mắt, trong đầu hiện lên mô hình hoàn chỉnh của phủ đệ, đồng thời các phương thức tường tận đệ kết hợp vật liệu thành các bộ phận.

- Hoắc--

Hắc Sắc Thần Hỏa, Bạch Sắc Tịnh Hỏa giống như hai con rồng dài vờn châu, uốn lượn cuộn lấy hai phần ba vật liệu.

"Vật liệu chủ yếu của phủ đệ là Thanh Yểm thạch."

Thân hình Tần Vũ cao lên, chốc lát đã biến thành một người khổng lồ cao trăm trượng, Toàn Kính Phá Không chùy trong tay

cũng đã biến lớn gấp mấy trăm lần, cái bàn đá màu đen trước mặt cũng thế.

Một búa đập xuống.

- Bồng!

Không gian chấn động, những cơn gió xoáy cuộn lấy lượng lớn Thanh Yểm thạch, Bạch Sắc Thần Hỏa, Hắc Sắc Thần Hỏi cũng tuồn vào trong một cách xảo diệu.

Tiếng Toàn Kính Phá Không chuy đập xuống như sấm sét, nhanh như điện, lượng lớn Thanh Yểm thạch bị Tần Vũ luyện hóa cực kỳ dễ dàng.

Thậm chí Tần Vũ còn nhắm cả hai mắt, dùng tâm linh cảm nhận một cách rõ ràng, phán đoán các thứ như có bao nhiêu tạp chất, nhiệt độ nóng chảy, nhiệt độ bay hơi,..

Tất cả đều nằm trong sự khống chế.

Thời gian trôi đi, qua hơn ba năm thì hình dáng đại khái của tòa phủ đệ này mới được luyện chế thành từ Thanh Yểm thạch.

"Tiếp theo là phải làm một số đồ trang trí cho phủ đệ." Tần Vũ mỉm cười.

Nói chuẩn xác thì phủ đệ do Thanh Yểm thạch tạo thành chỉ có thể xem là bán thành phẩm mà thôi, công trình bước tiếp theo mới là phức tạp nhất, quan trọng nhất.

Một kiện vật liệu bay tới cái bàn trước mặt Tần Vũ.

Thân hình Tần Vũ đã khôi phục trạng thái bình thường bắt đầu quá trình luyện chế phức tạp… thời gian trôi đi, cả phủ đệ từ từ biến hóa.

Trên tường của phủ đệ đã không còn mỗi màu của Thanh Yểm

thạch nữa, trên mặt Thanh Yểm thạch còn được bao phủ bởi một tầng đồ án cực lớn.

Cả tòa phủ đệ, phần phía Đông có quang cảnh hỏa diễm phun trào, phần phía Tây lại là cảnh băng tuyết ngập trời.

... ...

Khi hoàn tất trang trí ở bên ngoài phủ đệ, Tần Vũ bố trí các loại trang sức ở bên trong. Có luyện khí đại sư Tần Vũ ở đây thì các loại quang cảnh tưởng tượng đều được lần lượt tạo nên.

- Ha ha. Tần Vũ đột nhiên cười lớn, đưa tay chỉ vào khu vực hoa viên, lập tức trăm ngày loài hoa kỳ lạ đặc biệt đua nhau nở rộ.

Tần Vũ là chủ nhân của tân vũ trụ, trong tân vũ trụ này Tần Vũ có thể tạo thêm các loại vật liệu tưởng tượng hoặc thực vật trong phủ đệ mới luyện chế.

Tưởng tượng vô cùng.

Cả cái phủ đệ được Tần Vũ cải tạo càng thêm hoàn mỹ.

Còn có các loại vật phẩm trang sức có tác dụng "họa long điểm tình" (khi vẽ con rồng thường chừa con mắt lại, đến khi điểm mắt thì mới hoàn thành – Halos). Kỹ thuật luyện khí gần như đỉnh điểm của Tần Vũ làm cho tòa phủ đệ thêm phần hoàn mỹ.

Ba nghìn hai trăm hai mươi ba năm.

Mất thời gian lâu như thế Tần Vũ mới luyện chế ra tòa phủ đệ này, thời gian này còn lâu hơn cả Tần Vũ dự liệu khi trước.

Tần Vũ đưa mắt nhìn tòa phủ đệ lơ lửng trên không ở đằng xa.

Bên ngoài phủ đệ được bao phủ bởi một tầng hỏa diễm, hàn khí, trên tường còn có các loại hoa lá chen nhau như muốn ngoi ra ngoài.

Điều làm người ta sốc nhất là khí tức đại biểu cho thiên thần khí.

Đi vào bất kỳ chỗ nào trong phủ đệ này đều có thể cảm thấy khí tức đậm đặc của thiên thần khí. Đúng… trong phủ đệ có mấy trăm vật phẩm trang trí quan trong, những vật phẩm trang trí này đều do Tần Vũ dùng vật liệu hiếm thấy luyện thành.

Vật liệu hiếm thấy là do Tần Vũ truy cầu tính thực dụng và hiệu quả trang trí. Tuyệt không quan tâm tới tính quý giá của nó.

Lúc trước Tần Vũ chỉ dùng vật liệu phổ thông đã luyện chế ra hạ phẩm thiên thần khí, hơn ba nghìn năm nay luyện chế những vật phẩm trang trí, phần lớn đều là trung phẩm thiên thần khí, còn có không ít thượng phẩm thiên thần khí.

Một tòa phủ đệ đã có mấy trăm kiện trung phẩm thiên thần khí, ngoài ra còn có mấy chục kiện thượng phẩm thiên thần khí, điều này thực sự làm người ta sốc.

Trừ điều đó ra, trong phủ đệ còn có ba thế giới phần biệt là "thần giới thu nhỏ" *trong một cái ao,* "tiên ma yêu giới" *trong một bức tranh trên tường và* "phàm nhân giới Tử Huyền tinh" *trong một cái hồ.*

Đây thực sự là một kỳ công.

Tần Vũ có thần thông "trận pháp không gian" *mới có thể dễ dàng bố trí nên như thế, còn hai vị luyện khí tông sư kia lại chẳng có được năng lực đó.*

Trên mặt Tần Vũ tràn đầy tươi cười, rất nhiều bố trí trong phủ đệ này ẩn chứa hồi ức của Tần Vũ, cả phủ đệ được phân làm ba khu vực lớn.

Thần giới thu nhỏ là khu vực thứ nhất.

*Bức tranh "*Tiên ma yêu giới*" trên tường chính là khu vực thứ hai.*

*Trong phủ đệ này có một cái hồ, đó là khu vực thứ ba, "*Phàm nhân giới Tử Huyền tinh*" chính là khu vực này.*

*Các loại trang trí tại mỗi khu vực phần lớn đều có một số chuyện đặc biệt khi xưa, ví dụ như trong khu vực thứ ba, cung điện trong hồ mang hình dáng của "*Tinh Thần điện*" tại phàm nhân giới.*

Còn trong khu vực thứ hai thì có một số điêu khắc tả lại quang cảnh Ốc Lam chiến đấu với Vũ Hoàng.

... ...

*"*Phủ đệ này đặt tên là Tử Huyền phủ đi.*" Nói về chuyện tình cảm thì Tần Vũ có cảm tình nhất với quê hương Tử Huyền tinh, ở nơi đó hắn và Lập nhi quen nhau, cũng là nơi hắn bước chân vào con đường tu luyện.*

*"*Bản thân Tử Huyền phủ này có coi là một thiên thần khí to lớn, vật liệu đã tiêu tốn gần một nửa của Huyễn Kim sơn với lại một lượng lớn dự trữ của Mê Thần điện trước đây. Các món đồ trang trí trong Tử Huyền phủ còn có sáu mươi hai kiện thượng phẩm thiên thần khí.

Công trình của Tần Vũ lần này quả thực rất lớn.

Lượng lớn vật liệu hiếm thấy đã bị Tần Vũ đem dùng, những vật liệu này thực tế Tần Vũ có thể luyện chế thành rất nhiều thượng phẩm thiên thần khí mang tính công kích. Nhưng hiện tại Tần Vũ lại luyện chế thành đồ trang trí.

Tuy rất nhiều thượng phẩm thiên thần khí nhưng lại không có lực công kích.

Đạo lý rất đơn giản.

Cùng làm bằng sắt nhưng lực công kích của một cái đèn có bằng được chiến đao không?

Cùng đẳng cấp nhưng đáng tiếc là lúc luyện chế Tần Vũ chỉ làm cho mục đích trang trí.

"Thần giới có ai tìm ra nhiều thượng phẩm thiên thần khí làm đồ trang trí như thế này không?" trong lòng Tần Vũ rất tự tin. *"Quan trọng nhất là Huyễn Linh kính dùng làm một cái gương soi trong Tử Huyền phủ, nơi mình và Lập nhi sinh sống trong tương lai này.*

Tần Vũ bố trí rất đơn giản.

Chỉ đem Huyễn Linh kính làm một bộ phận của Tử Huyền phủ.

"Ta không tin bỏ ra nhiều công sức thế này mà không giành được chỉ tiêu thứ hai." *Tần Vũ bước đi trong Tử Huyền phủ, khuôn mặt tràn đầy tươi cười.*

Hít một hơi sâu, Tần Vũ vung tay thu Tử Huyền phủ lại.

******

Tử Huyền phủ đã luyện chế thành công rồi, hiện tại điều Tần Vũ muốn làm là luyện chế ra vũ khí thích hợp nhất cho huynh đệ Phí Phí, Tiểu Hắc của hắn.

"Luyện chế vũ khí tuyệt đỉnh chỉ dùng Kim Nguyên Trọng Thủy để thối hỏa thì chưa đủ." Tâm ý Tần Vũ khẽ động.

Chỉ thấy một đạo lưu quang bắn tới, chính là thanh bào Tần

Vũ, thanh bào Tần Vũ mỉm cười khom người chào: - Bản thể!

- Quá trình thối hỏa do ngươi phụ trách. Tần Vũ mỉm cười bảo.

Phân thân của mình tâm ý tương thông với bản thân, Tần Vũ biết gì thì phân thân biết cái đó, phân thân lĩnh ngộ được gì Tần Vũ đương nhiên cũng thế. Hai người vốn là một thể.

Tần Vũ ngửa tay, từ trong Mê Thần điện bay ra những vật liệu quý giá nhất, số vật liệu này được Tần Vũ chuẩn bị cho việc luyện khí cho Hầu Phí, Hắc Vũ.

- Bắt đầu thôi.

Tần Vũ vung tay, Toàn Kính Phá Không chuy nằm trong tay, hỏa diễm tự nhiên từ tay trái Tần Vũ phun ra.

... ...

Những ngày tháng ở cùng Tiểu Hắc lúc còn bé lướt qua mắt Tần Vũ, tình cảm của hai người tựa như anh em ruột, lúc Tần Vũ đang luyện khí liền tập trung toàn bộ sự chú ý vào đó.

Hầu Phí mồm năm miệng mười, thường trêu đùa mình, còn có quang cảnh chém giết với người khác ở tu chân giới ngoài hải ngoại lúc đang ở phàm nhân giới, Tần Vũ đều nhớ rõ mồn một.

... ...

Tiếng đập không ngừng, mỗi búa của Tần Vũ đều mang theo tình cảm của mình, mỗi búa hạ xuống đều đầy tự tin, tất cả tiến hành cực kỳ hoàn mỹ.

Khí phôi, thối hỏa, khải linh.

Ba giai đoạn lớn, trừ phương diện thối hỏa vì mới sử dụng Hàn Mông Chi Khí nên còn có chút bỡ ngỡ, hai phương diện còn lại

đều cực kỳ hoàn mỹ.

******

Một cây trường thương, một thanh trường côn, toàn thân màu xanh đen.

"Trên hai kiện vũ khí này đều có hai hiệu quả đặc thù." *Trong lòng Tần Vũ rất vui mừng, trên trường thương luyện chế cho Hắc Vũ có hai hiệu quả phụ trợ "*Xuyên thấu*", "*Phá không*", trên trường côn của Hầu Phí lại có hiệu quả đặc thù "*Bạo liệt*", "*Trọng quân*".*

"Tuy không có hiệu quả đặc thù *"Phệ linh"* nhưng có hai hiệu quả phụ trợ, chỉ luận uy lực cũng đã gần bằng nhị lưu Hồng Mông Linh Bảo rồi.

Trong lòng Tần Vũ rất cao hứng.

Tần Vũ vừa động, chín thành Huyền Hoàng chi khí còn lại liền xuất hiện trên không trung, trường thương và trường côn màu xanh đen liên bay thẳng vào trong đó.

"Đợi sau khi hai kiện vũ khí này hấp thu đầy rồi thì uy lực chắc chắn không yếu hơn Tàn Tuyết thần thương bao nhiêu." Tần Vũ ngoảnh đầu nhìn phân thân *"thanh bào Tần Vũ"* ở bên cạnh.

Thanh bào Tần Vũ lúc này đã ngồi giữa không trung bắt đầu yên tĩnh tu luyện.

Bản thân Tần Vũ cũng ngồi bên cạnh, một đạo quang mang bảy sắc từ trên người thanh bào Tần Vũ bay ra nhập vào đầu Tần Vũ, Tần Vũ cũng yên tĩnh linh ngộ phần không gian pháp tắc còn lại.

Một bản thể, một phân thân cứ thế yên lặng tu luyện.

Chương 583

Bình Phán

Dịch giả : Halos

Nguồn :

Thời gian trôi đi rất nhanh, chớp mắt chỉ còn cách ngày bình phán chỉ tiêu thứ hai của chiêu thân hơn một tháng.

Mười bảy ứng cử viên đều đã tới Bắc cực Phiêu Tuyết thành, bọn họ đang yên lặng chờ này bình phán.

Bắc cực Phiêu Tuyết thành, Phiêu Vân phủ.

Hoa tuyết bay lả tả, Hầu Phí, Hắc Vũ mặc quần áo của mình, sánh vai đi trên con đường nhỏ lót bằng gạch xanh.

- Hầu tử, ngày bình phán sắp tới rồi mà sao đại ca vẫn chưa trở về nhỉ? Hắc Vũ nhíu mày, có chút lo lắng.

Từ chín năm trước Tần Vũ tiến vào tân vũ trụ rồi ở mãi trong đó không quay lại.

Hầu Phí lắc đầu, chép miệng: - Tạp mao điểu, đừng quá lo lắng, đại ca huynh ấy bất kể ra sao cũng không quên ngày quan trọng ấy đâu. Cứ đợi đi, không phải còn hơn một tháng nữa sao? Ài, ta cứ mãi nghĩ vũ khí mà đại ca luyện chế cho bọn ta đáo để trông như thế nào?

Hắc Vũ mỉm cười: - Đại ca là luyện khí tông sư, vũ khí huynh ấy luyện chế ra tuyệt đối không phải là tầm thường.

- Không tầm thường, vậy ngươi cho rằng nó là vũ khí cấp nào? Một đạo thanh âm vang lên.

- Ít nhất là… Hắc Vũ đột nhiên giật mình.

Thanh âm vừa cất tiếng hỏi vốn không phải là giọng Hầu Phí, Hắc Vũ quay đầu, một thanh niên áo đen tóc dài đang đứng cách đó không xa, Hắc Vũ lập tức vui mừng gọi: - Đại ca!

Hầu Phí cũng thấy hưng phấn.

- Đại ca, lễ vật kia của đại ca đã chuẩn bị xong xuôi chưa? Hầu Phí hỏi ngay.

Nghĩ đến lễ vật đã chuẩn bị kia, trong lòng Tần Vũ liền dâng lên sự tự tin. *"Tử Huyền phủ"* do hắn luyện chế ra toàn thân có thể ngang với thiên thần khí, đồ trang trí bên trong còn có mấy trăm trung phẩm thiên thần khí, sáu mươi hai thượng phẩm thiên thần khí. Ngoài ra còn có ba không gian thu nhỏ, ngay cả Huyễn Linh kính cũng chỉ là một món đồ trang trí trong đó.

Nếu lễ vật này mà không được xem là đệ nhất thì bản thân Tần Vũ cũng phải hoài nghi tính công bằng của lần chiêu thân này.

- Lễ vật? Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ đợi xem ta giành lấy chỉ tiêu thứ hai vào tay đi. Tần Vũ tự tin nói. Thấy Tần Vũ tự tin như thế, trong lòng Hầu Phí, Hắc Vũ cũng nhẹ nhõm hẳn.

- Đúng rồi, Phí Phí, Tiểu Hắc, các đệ không muốn xem thử vũ khí mà ta luyện chế cho các đệ sao? Ánh mắt Tần Vũ lướt qua khuôn mặt hai người Hầu Phí, Hắc Vũ.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau cùng bật cười.

- Đại ca, mau đưa ra đi! Hầu Phí thôi thúc.

Tần Vũ mỉm cười nói: - Phí Phí, Tiểu Hắc, vũ khí của các đệ có cấp bậc không thấp đâu. Bây giờ đang còn hấp thu Huyền Hoàng chi khí,

Hiện tại đã hấp thu được gần mười vạn năm, mỗi kiện đã hấp thu được khoảng năm phần ngàn Huyền Hoàng chi khí,

Luận uy lực… tuyệt đối có thể ngang với nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

- Huyền Hoàng chi khí?

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau. Bọn họ cũng đã nghe Tần Vũ nói qua về Huyền Hoàng chi khí. Đó là một cổ năng lượng thần kỳ sinh ra lúc khai thiên tích địa, khi Tần Vũ bước vào

"Càn Khôn chi cảnh".

Ngay cả Tàn Tuyết thần thương của Tần Vũ cũng đã hấp thu một thành thì đã bão hòa, uy lực càng

Cực kỳ khủng bố.

Trong lòng Hầu Phí, Hắc Vũ đều có chút kích động, mong mỏi.

- Bây giờ hai kiện vũ khí này còn chưa hấp thu đến mức bão hòa, bất quá, các đệ có thể cảm nhận trước một chút.

Tần Vũ vừa động tâm ý, chỉ thấy một thanh trường thương và một cây trường côn màu xanh đen hiện ra lơ lửng trong không trung.

Hai thanh vũ khí toàn thân màu xanh đen đồng thời có những chấm cực nhỏ màu vàng sậm.

Vũ khí bay lên không.

Lập tức có một cổ khí tức đặc thù từ từ lan ra, loại khí tức này còn nặng nề, chấn nhiếp lòng người hơn cả Hồng Mông Linh Bảo.

Đây là khí tức đặc thù do hấp thu *"Huyền Hoàng chi khí"*.

- Đại, đại ca? Đây chính là vũ khí của bọn đệ? Hầu Phí lắp bắp,

Mắt nhìn trừng trừng vào cây trường côn, Hắc Vũ cũng nhìn chằm chằm vào thanh trường thương.

- Hai tên ngốc, vũ khí này không phải để tặng cho bọn đệ thì tặng cho ai chứ? Các đệ trích huyết nhận chủ trước đi. Tần Vũ cười ha hả bảo. Hầu Phí, Hắc Vũ cùng nhìn Tần Vũ cảm kích.

Bình thường có bảo vật gì ba huynh đệ đều không so đo, có điều hai món vũ khí mà Tần Vũ đưa ra

Quá kinh người, có uy lực ngang với nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

Cả thần giới chỉ có khoảng mười kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo. Bất quá, đây cũng là do Tần Vũ dựa vào Huyền Hoàng chi khí mới làm uy lực của hai món vũ khí lớn như thế. Hai giọt máu tươi, hai kiện Huyền Hoàng Linh Bảo.

Hắc Vũ đưa một tay ra nắm lấy thanh trường thương, chỉ thấy khi Hắc Vũ huy động một tay, thanh trường thương đó như du long xuyên qua không gian và thời gian.

Chung quanh thân thể Hắc Vũ phảng phất như thời gian và không gian đang biến ảo.

Bản thân Hắc Vũ đã cảm ngộ được một bộ phận thời gian pháp tắc, vừa hay thanh trường thương này lại có hiệu quả đặc thù *"Xuyên thấu"*, *"Phá không"*, đem phối hợp với Lưu Quang thương đạo thì uy lực càng lớn.

Thương ảnh đi tới đâu không gian dao động tới đó, mũi thương chấn động không gian liền xuất hiện khe nứt.

"Lưu Quang thương đạo quả nhiên là lợi hại." Tần Vũ thầm tán thưởng.

- Ông! Ông!

Toàn thân Hầu Phí giống như ảo ảnh, trường côn trong tay giống như cuồng lòng bay lượn, lúc thì làm thời gian, không gian tê liệt, lúc thì đâm tới phá tan.

Hầu Phí trước giờ vốn thích công kích bằng sức lực.

Hiệu quả đặc thù của cây trường côn này vừa hay lại là *"Bạo liệt"*, *"Trọng quân"* làm cho lực công kích của Hầu Phí tăng lên gấp bội. Đặc biệt là Huyền Hoàng chi khí lưu động trên hai thanh vũ khí này làm khí tức càng thêm kinh người.

"Có hai món vũ khí này thì thượng bộ thiên thần bình thường tuyệt đối không phải là đối thủ của Phí Phí và Tiểu Hắc nữa." Tần Vũ khẽ gật đầu.

Hắc Vũ đột nhiên dừng tay, một tay nắm thanh trường thương, mắt nhìn nó sáng rỡ vui mừng nói: - Đệ tu luyện Lưu Quang thương đạo, thanh trường thương này gọi là *"Lưu Quang"* vậy.

- Quác quác, cây côn này tốt thật, màu sắc cũng đã thay đổi rồi, tiếp tục gọi Hắc bổng thì không hay, hây, màu xanh đen lại còn có Huyền Hoàng chi khí… vậy gọi là "Huyền Thanh Nhất Khí côn" đi. Hầu Phí chụp lấy Huyền Thanh Nhất Khí côn, vui mừng cười ha hả. Lưu Quang. Huyền Thanh Nhất Khí côn.

- Tiểu Hắc, Phí Phí, thử thì cũng đã thử rồi, hai món vũ khí

này giao lại cho ta để đem chúng tiếp tục hấp thu Huyền Hoàng chi khí đến khi bão hòa đã. Tần Vũ cười bảo.

Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau, trong mắt đầy nuối tiếc.

Vũ khí tốt vừa mới vào tay ai nỡ rời xa chứ? Mặc dù là Tần Vũ chỉ muốn đem hai món vũ khí này tiếp tục hấp thu Huyền Hoàng chi khí để chúng càng lợi hại hơn.

- Đại ca, đừng gấp quá. Thời gian hấp thu Huyền Hoàng chi khí rất lâu, để bọn đệ ngắm nghía vài ngày trước đã, đợi đến khi đại ca kết thúc chiêu thân lại đem chúng đi tiếp tục hấp thu Huyền Hoàng chi khí nhé. Hắc Vũ đề nghị.

- Đúng đó, đợi đến khi chiêu thân kết thúc hẵng nói. Hầu Phí cũng tiếp lời, nói rồi hai tay nắm Huyền Thanh Nhất Khí côn chặt hơn.

Tần Vũ đương nhiên là hiểu tâm tư hai huynh đệ của mình.

- Ha ha, được, đợi đến khi chiêu thân kết thúc vậy. Cũng chẳng cần phải gấp trong một giờ nửa khắc, huống chi

Ngay bây giờ uy lực của hai món vũ khí này đã rất mạnh rồi.

Trước sự mong đợi của nhiều người, ngày bình phán món lễ vật thứ hai đã tới, sáng sớm ngày hôm đó

Mười bảy ứng cử viên, còn có nhiều thiên thần có địa vị được mời đến tập trung tại hoàng thành.

Tần Vũ cũng mang theo bọn Phúc bá đi về phía hoàng thành.

Đi tới cửa hoàng thành thì đoàn người của Chu Hiển cũng từ phía bên kia đi tới.

- Tần Vũ huynh. Chu Hiển cười tủm tỉm lên tiếng từ xa, Tần Vũ vốn tính giả vờ như không thấy.

Nhưng bây giờ Chu Hiển lên tiếng gọi hắn đành phải dừng lại.

- Thì ra là Chu Hiển huynh, đúng là xảo hợp quá. Tần Vũ khẽ tươi cười nói.

Tâm tình của Chu Hiển hình như rất tốt, nhìn kỹ Tần Vũ và Phúc bá ở sau lưng hắn cười nói: - Tần Vũ huynh hình như rất tự tin, có phải là vì đã có Huyễn Linh kính không?

Tần Vũ nhìn khuôn mặt tươi cười của Chu Hiển, cười nhẹ.

Bản thân có được Huyễn Linh kính, Tần Vũ biết rất rõ là Chu Hiển muốn tra sẽ tra được ngay. Hơn nữa, Chu Hiển chắc chắn là sẽ nghĩ biện pháp, nỗ lực để giành chỉ tiêu này.

"Biết rõ mình có Huyễn Linh kính mà còn tự tin như thế?" Tần Vũ thầm cười lạnh. *"May mà mình đã chuẩn bị đầy đủ, một tòa Tử Huyền phủ to lớn này ta không tin là không thắng được ngươi!"*

Tử Huyền phủ, luận bảo vật, luận thủ pháp luyện chế…

Nếu để hai vị luyện khí tông sư Âu Nghiệp Tử hoặc Đoan Mộc Phong luyện chế có lẽ phải hao phí thời gian rất dài đến hãi nhân.

Đồng thời, sợ là hai vị luyện khí tông sư đó sẽ không hao phí nhiều tinh lực đến thế chỉ để luyện chế một số vật trang trí cấp thượng phẩm thiên thần khí.

- Tần Vũ huynh, huynh không trả lời thì ta cũng biết. Bất quá, nếu huynh cho rằng có được Huyễn Linh kính… chỉ tiêu thứ hai sẽ vào tay thì cực kỳ sai lầm.

Chu Hiển cười tự tin sau đó quay người cười lớn bước vào cửa hoàng thành.

"Cười bây giờ là quá sớm đó." Tần Vũ cũng bước vào cửa thành,còn mọi người tham gia yến tiệc ở bên cạnh đều đứng xem trò.

Thần giới mênh mông, hiện tại tám đại thánh hoàng và ba vị thần vương của ba thế lực phi thăng giả đã tập trung

Tại Bắc cực thánh hoàng điện. Trường chiêu thân này có ảnh hưởng vô cùng lớn tới cả thần giới.

Lúc này.

Trong Bắc cực thánh hoàng điện, mười ba bị thần vương ngồi trên cao, phía dưới mười bảy ứng cử viên đang cười tủm tỉm ngồi đó.

- Tần Vũ huynh, nghe nói huynh có được Huyễn Linh kính? Khuê Nhân Hầu hạ giọng hỏi.

- Khuê Nhân huynh, huynh cũng biết ư? Tần Vũ kinh ngạc hỏi lại.

Việc này vốn chỉ có hắn và Đoan Mộc Ngọc biết, không ngờ đã truyền khắp như thế.

Khuê Nhân Hầu cười ha hả nói: - Trên thế giới này làm gì có bức tường nào mà không có gió lọt qua. Huynh có Huyễn Linh kính, ta cũng nghe nói Chu Hiển đã chuẩn bị một món lễ vật cực kỳ phi phàm. Bây giờ xem ra chỉ tiêu thứ hai chỉ thuộc về một trong hai người rồi.

- Đâu nhất định là thế, mười bảy ứng cử viên không có ai tầm thường. Biết đâu mỗi người đều đưa ra một món lễ vật làm người ta

chấn động thì sao. Tần Vũ cười bảo.

- Nói cũng đúng, chỉ tiêu thứ hai này là để kiểm tra *"dụng tâm"* với lại trình độ mới lạ, độc đáo. Kết quả ra sao cũng khó nói lắm. Khuê Nhân Hầu gật đầu tán đồng.

Tần Vũ nhìn thấy ở phía trên đại điện Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm bắt đầu đứng lên, lập tức hắn mỉm cười với Khuê Nhân Hầu. Hai người tự giác không nói nữa, cùng ngẩng đầu nhìn Khương Phạm, cả đại điện trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Khuôn mặt Khương Phạm đầy tươi cười thân thiết: - Các vị, hôm nay là ngày bình phán chọn lựa chỉ tiêu thứ hai. Trước đây mọi người cũng đã biết… hồi trước trong mười tám ứng cử viên có Đoan Mộc Ngọc của Nam cực Kính Quang thành, nhưng bây giờ cậu ta đã bước vào cảnh giới thần vương. Trong quá trình chiêu thân của con gái ta,

Cậu ta đã đột phá trở thành thần vương. Ta cảm thấy rất vinh hạnh.

Các vị thần vương ở phía trên đều gật đầu.

- Đoan Mộc thành thần vương rồi liền rút lui không tham gia chiêu thân, trong lòng ta cảm thấy nuối tiếc. Khương Phạm than nhỏ rồi cười. – Bất quá… hiện tại vẫn còn mười bảy ứng cử viên, một người đều là nhân vật tuấn kiệt của thần giới.

Ánh mắt của Khương Phạm lướt qua mọi người phía dưới, lúc nhìn Tần Vũ còn cười với hắn.

Trong lòng Tần Vũ biết rằng nhạc phụ tương lai rất ấn tượng với mình, thái độ rất tốt, điều này cũng bình thường, dù gì thì lần trước mình cũng đã hiến tặng một kiện nhất lưu Hồng Mông Linh Bảo.

- Ta biết điều mọi người muốn biết nhất là chỉ tiêu thứ hai của chiêu thân sẽ thuộc về ai? Ta cũng không kéo dài thời gian, bây giờ xin mời mười bảy ứng cử viên từng người một dâng lễ vật lên. Giọng Khương Phạm cao lên.

Chiếu theo thứ tự chỗ ngồi.

Người đầu tiên là ứng cử viên ngồi ở ngoài cùng, một hoàng tử của Đông Nam Địa để chi thành, thực lực mới chỉ là trung bộ thiên thần.

Vị hoàng tử này mỉm cười đi tới giữa đại điện.

- Chư vị thần vương, lễ vật của tôi là "Thiên loạn thiểm tinh", đây là do một lần tôi tự mình xuống một không gian vũ trụ của phàm nhân giới gặp được một tinh cầu kỳ lạ đặc biệt. Chỗ kỳ lạ đặc biệt của nó là mỗi lúc phát ra quang mang một khác. Vào buổi tối nhìn vô cùng rực rỡ. Tôi đem tinh cầu đó tiến hành luyện chế ra thành một món lễ vật nhỏ.

Vị hoàng tử này ngửa tay ra, một tinh cầu cỡ nắm tay liền bay lên lơ lửng trong lòng bàn tay, quang mang bảy sắc không ngừng biến đổi, thực sự rất kỳ lạ đặc sắc.

Đối với thiên thần mà nói, một tinh cầu của phàm nhân giới chẳng phải giống như đồ chơi?

Từng ứng cử viên nối tiếp nhau đưa ra lễ vật của mình, có nhiều lễ vật Tần Vũ không khỏi không kinh ngạc tán thưởng. Cấu tạo của chúng cũng vô cùng mới lạ đặc sắc.

Bên phải của Tần Vũ là Chu Hiển, bên trái là Thân Đồ Phàm, ở phía ngoài cùng bên trái là Khuê Nhân Hầu.

Chiếu theo thứ tự thì giờ đây đến lượt Chu Hiển, sau Chu Hiển

là Tần Vũ.

Khuôn mặt Chu Hiển tươi cười đầy tự tin, hắn bước vào giữa Bắc cực thánh hoàng điện: - Chư vị thần vương, lễ vật của tôi là *"Cửu Phượng quan"*, chỗ kỳ lạ đặc sắc của Cửu Phượng quan xin để lát nữa tôi sẽ nói kỹ lưỡng. Bây giờ xin mọi người quan sát nó trước đã.

Chương 584

Kinh Thán Đích Lễ Vật Đại

Trong đại điện mọi người đều tập trung ánh mắt lên tay Chu Hiển.

Từ tay phải của hắn xuất ra một toà phượng quan cao khoảng chín tấc. Phía trước phượng quan có chín kim long, đồng thời còn có tám kim phượng bằng ngọc. Ở mặt sau cũng có hình kim phượng tương tự.

Chín kim long, hoặc là ngẩng đầu phi lên, hoặc là tứ chi đứng thẳng, hoặc hành tẩu, hoặc bôn trì, tư thế khác nhau. Đồng thời trên đầu chín kim long đều có một viên linh châu.

Cả phượng quan đều phát ra các sắc quang mang chói lòa, làm cho người ta trong lúc nhất thời không khỏi nheo mắt.

"Cửu phượng quan này được xưng là 'Cửu Long Cửu Phượng Quan'. Toàn bộ Cửu phượng quan này đều là tài liệu trân quý, trong đó có ba ngàn sáu trăm khỏa linh châu. Mỗi một linh châu, đều là đến từ vũ trụ không gian khác nhau. Để tìm kiếm đủ linh châu này, mấy năm nay ta phải bôn ba không dưới chín vạn vũ trụ không gian mới tìm về được ba ngàn sáu trăm khỏa linh châu đồng dạng.

Chu Hiển chỉ vào cái vòng nhỏ trên Cửu phượng quan: "Xem đi, tỷ như một cái vòng này thôi cũng là mười tám khối bảo thạch trong suốt. Cả Cửu Phượng Quan này hao phí chín mươi tám bảo thạch, mỗi một khối bảo thạch cũng là từ các vũ trụ không gian khác nhau. Ngoài ra……'

Chu Hiển lại chỉ vào phía trên tòa phượng quan..., phía trên đầu chín kim long đều là chín đỉnh linh châu:

"Chín đỉnh linh châu chính là đồ trân quí nhất trong số ba ngàn sáu trăm khỏa linh châu. Chín khỏa linh châu này đều là hồng mông linh bảo. Có nhiều tài liệu cũng cần phải có trí nhớ cao siêu. Lôi Phạt Thành chúng ta đã mời Âu Nghiệp Tử đại sư cầm đầu, triệu tập tám mươi mốt luyện khí cao thủ phụ trợ, hao phí hơn nửa năm, mới luyện chế ra Cửu Long Cửu Phượng Quan. Ta chờ mong lúc ta và biểu muội thành hôn, biểu muội có thể mang nó vào."

Nói xong, Chu Hiển mỉm cười nhìn về phía mười ba vị thần vương ở phía trên, khuôn mặt rất tự tin.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Cửu Long Cửu Phượng Quan - Quả là quá xa xỉ!

Trong lịch sử thần giới ... Cửu Phượng Quan quả thật là xa hoa nhất, đặc biệt chín khỏa ...nhất lưu linh châu trân quí, mặc dù chỉ là tam lưu hồng mông linh bảo. Nhưng tìm kiếm là cũng rất khó rồi.

Quan trọng nhất, những tài liệu này đều là từ vũ trụ không gian khác nhau.

"Hảo, hảo Cửu Phượng quan." Phía trên đại điện, Bắc Cực Thánh Hoàng phu nhân 'Thuần Vu Nhu' lộ vẻ vui sướng ra mặt, lên tiếng than thở nói. Mười ba vị thần vương cũng không khỏi gật đầu.

Từ đầu đến bây giờ, nhìn qua trong số mười bốn kiện lễ vật, đích xác lễ vật của Chu Hiển này là rung động lòng người nhất.

Những lễ vật khác, xảo tắc thế nào đi nữa, tân kỳ thế nào đi nữa, chỉ là nói về dụng tâm, cũng là không bằng Cửu Phượng Quan xa hoa nhất trong lịch sử thần giới này rồi.

Chu Hiển mỉm cười, đồng thời còn nhìn qua Tần Vũ bên cạnh.

Chu Hiển tâm trung đang đợi sắc mặt khó coi của Tần Vũ, nhưng …… giờ phút này, Tần Vũ vẫn giữ nụ cười như trước, hơn nữa ánh mắt còn tán dương nhìn Cửu Phượng Quan.

Thấy Chu Hiển nhìn qua, Tần Vũ đối với Chu Hiển có chút gật đầu tán thưởng.

Chu Hiển nhìn thấy, cũng có gật đầu chào lại.

"Bất quá chín khỏa trang sức hồng mông linh bảo, tam lưu hồng mông linh bảo, thực ra chỉ cùng cấp bậc với thượng bộ thiên thần khí. Cấp bậc thế này, nếu cho các ngươi biết, trang sức dùng để trang trí Tử Huyền Phủ thôi cũng dùng thượng bộ thiên thần khí, ước chừng sáu mươi hai kiện, không hiểu các ngươi phản ứng thế nào?"

Tần Vũ trong lòng rất tự tin.

Cửu Phượng Quan này mặc dù trân quý, cũng chỉ nhiều nhất giống như 'Huyền Linh Kính'. Tử Huyền Phủ của mình còn có cả Huyền Linh Kính.

"Chu Hiển, Cửu Phượng Quan này quả thật là không vừa."

Phía trên, Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm cũng rất hài lòng gật đầu. *"Tiếp theo đến phiên Tần Vũ rồi."*

Chu Hiển thu hồi lại Cửu Phượng Quan, có chút khom người, liền lui về chỗ ngồi.

Tần Vũ giờ phút này đứng lên, đi tới thánh hoàng trung tâm đại điện. Có chút khom người, chào các vị thần vương phía trên. Lan thúc, Tu La thần vương, Huyết Yêu vương, bọn người đều nhìn Tần Vũ mỉm cười.

"Chư vị thần vương, lễ vật của ta, tên là 'Tử Huyền Phủ'."

Tần Vũ lãng thanh mỉm cười nói, *"Tử Huyền Phủ là phủ thành*

ta chuẩn bị để thành thân giữa ta và Khương Lập công chúa. Bất quá, đại điện thánh hoàng hơi nhỏ, khó có thể cấp mọi người quan sát, không bằng. ……"

"Tần Vũ."

Phía trên Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm mỉm cười nói. *"Không cần lo lắng. Bất quá không gian mà thôi."*

Ngón tay Bắc Cực Thánh Hoàng chỉ lên giữa không trung, giữa không trung trong thánh hoàng đại điện, xuất hiện thêm phương viên hơn mấy trăm mét.

"Ta đã bố trí liễu một không gian, mọi người vào trong đó xem 'Tử Huyền Phủ'. thế nào?" Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm nhìn về phía các vị thần vương.

Mộc phủ thần vương 'Khương Lan' người thứ nhất đứng lên. cười nói: *"Thú vị thú vị, Cửu Phượng Quan của Chu Hiển, để cho Lập Nhi mặc trong lúc kết hôn, 'Tử Huyền Phủ' Tần Vũ lại là nơi kết hôn của Lập Nhi, ha ha, thú vị, thú vị à."*

Các vị thần vương cũng cười đứng lên.

Lập tức, mười ba vị thần vương từng người tiến vào không gian Bắc Cực Thánh Hoàng bố trí, bọn người Tần Vũ cũng lần lượt tiến vào không gian này, ngay cả các thiên thần cũng tiến vào trong đó.

Bắc Cực Thánh Hoàng đã bố trí không gian bên trong.

Trong lúc Chu Hiển đi qua bên người Tần Vũ, truyền âm hỏi: *"Tần Vũ, lễ vật của ngươi là Tử Huyền Phủ chứ không phải Huyền Linh Kính à?"* Chu Hiển thấy rất kỳ quái.

Huyền Linh Kính là thần giới kỳ vật. Điều đó đương nhiên được công nhận.

Cho dù là Cửu Phượng Quan, cũng nhiều nhất chỉ so ngang với Huyền Linh Kính mà thôi. Tần Vũ có Huyền Linh Kính, Chu Hiển đương nhiên biết rồi, sao lại không đem Huyền Linh Kính ra để sử dụng đây?

Chu Hiển không rõ.

Đối mặt câu hỏi Chu Hiển, Tần Vũ chỉ là địa cười đầy ẩn ý, truyền âm nói: *"Chu Hiển huynh, cứ nhìn là biết liền."*

Tiến vào không gian này, tất cả mọi người an vị, ánh mắt đều tụ tập vào Tần Vũ ở trung tâm, tất cả mọi người kỳ vọng. Lần này Tần Vũ sẽ xuất ra nhất lưu hồng mông linh bảo, hay không?

Tần Vũ nhìn mọi người, mỉm cười nói: *"Chư vị. Tử Huyền Phủ như thế nào, mọi người xin mời quan sát?"*

Tần Vũ vừa khoa tay, nhất thời tất cả mọi người có cảm giác một trận thiên hôn địa ám. Ngẩng đầu nhìn lên, nguyên lai là một tòa phủ địa thật lớn đang bay lượn phía trước mọi người.

Cả phủ đệ. Diện tích chừng ngàn dặm.

"Hảo phủ đệ!" Tu La thần vương sợ hãi cảm thán nói.

Giờ phút này không ai để ý đến lời Tu La thần vương, bởi vì tất cả mọi người đều bị Tử Huyền Phủ hấp dẫn. Khí tức hỏa diễm phiêu phiêu lãng lãng, xung quanh lại còn có khí tức của băng tuyết làm cho cả Tử Huyền Phủ giống như có sương mù che chắn.

Cái hấp dẫn mọi người không phải là cái đó, mà là khí tức nồng nặc của thiên thần khí.

Có cả khí tức!

"Phủ đệ này chẳng lẽ chính là một thiên thần khí hay sao?" Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm nhìn về phía Tần Vũ, ra, lên tiếng

hỏi.

Tần Vũ mỉm cười trứ gật đầu nói: "Phải, Tử Huyền Phủ này là do ta dụng phương pháp luyện chế để luyện chế thiên thần khí. Đương nhiên, từ bên ngoài, mọi người đều không nhìn được gì, xin theo ta vào.

Tần Vũ đứng đó, tâm ý vừa động, Đại môn của Tử Huyền Phủ cũng mở ra, mười ba vị thần vương cũng đều đi vào trong đó.

Tiếp theo các vị thiên thần cùng với mọi người phía sau cũng đều đi vào bên trong.

Vừa tiến vào Tử Huyền Phủ, liền giống như tiến vào một thế giới thủy mặc. Các loại quái thạch tự nhiên, các loại thực vật đan vào cùng một chỗ, khung cảnh đều toát lên vẻ tự nhiên.

"Tử Huyền Phủ phân làm ba khu vực lớn. Khu đầu tiên ta gọi là thần giới khu vực." *Tần Vũ mỉm cười nói.*

*"*Thần giới khu vực, cái này là có ngụ ý gì?*" Huyết Yêu vương Vũ Sát cười cười nhìn về phía Tần Vũ.*

*Tần Vũ mỉm cười trứ nói: "*Huyết Yêu vương không cần vội vàng, đợi lát nữa người tự nhiên sẽ biết. Tần Vũ nói xong dẫn mọi người đi thăm trứ các phong cảnh.

Đột nhiên, Tây Nam Thánh Hoàng kinh dị nhìn về phía thạch điêu trong vườn hoa.

"Đó là?" Tây Nam Thánh Hoàng nhãn lực kinh người, liếc mắt, một cái nhìn ra thạch điêu này không tầm thường. Nàng nói xong, nhất thời dẫn tất cả mọi người qua xem.

Tần Vũ mỉm cười trứ gật đầu nói: *"Phải. Thạch điêu này trên thực tế là một kiện thượng phẩm thiên thần khí. Bất quá bản thể*

thượng phẩm thiên thần khí này chính là thạch điêu. Bởi vì ta luyện chế nó, nên trang sức này có ẩn chứa đặc thù hiệu quả là 'Tĩnh Tâm'."

Mọi người không khỏi chấn động.

Thượng phẩm thiên thần khí, đối với thần vương mà nói cũng là tương đối trân quý rồi. Cả thần giới, kể cả Tần Vũ, cũng chỉ có tam đại luyện khí tông sư.

Bình thường luyện chế thượng phẩm thiên thần khí chứ có bao giờ luyện chế trang sức thượng phẩm thiên thần khí đâu?

Cặp phượng nhãn của Huyết Yêu vương nhìn về phía Tần Vũ càng thêm nồng cháy.

"Phún thủy (ý chỉ cái tượng phun nước) Kim long kia, hình như cũng là thiên thần khí." nhất thời có người cũng phát hiện ra thiên thần khí.

"Phún thủy kim long, chỉ là trung phẩm thiên thần khí." Tần Vũ đạm cười nói.

Mọi người sửng sờ. Nói thật dễ nghe a! 'Chỉ Là' trung phẩm thiên thần khí! 'chỉ là*", mà thôi!*

*"*Cả Tử Huyền Phủ. trung phẩm thiên thần khí làm trang sức vật phẩm cũng có mấy trăm kiện hơn. Thượng phẩm thiên thần khí làm trang sức vật phẩm, tổng cộng có sáu mươi hai kiện." Tần Vũ mỉm cười nói.

Tất cả thiên thần đều nhìn Tần Vũ, kể cả mười ba vị thần vương.

Cho dù là Tu La thần vương hay cười cười, giờ phút này vẻ mặt cũng ngưng lại.

Thượng phẩm thiên thần khí, rất nhiều thượng bộ thiên thần

đều là không có thượng phẩm thiên thần khí. Thượng phẩm thiên thần khí rất thưa thớt, trân quý thế nào có thể tưởng tượng được. Tần Vũ một hơi luyện chế sáu mươi hai kiện.

Quan trọng nhất là …… này sáu mươi hai kiện cũng đều dùng để làm trang sức, mà không phải dùng để công kích, phòng ngự.

Bại gia tử a! (Phá gia chi tử)

Chính là ngoại trừ luyện khí tông sư. Ai có tư cách phung phí như vậy? Ngay như hai vị luyện khí tông sư Âu Nghiệp Tử và Đoan Mộc Phong hai người bọn họ luyện chế một kiện thượng phẩm thiên thần khí, đều tiêu hao rất nhiều thời gian... một lần luyện chế đối bọn họ mà nói, là một loại hành hạ.

Sao bọn họ có thể dễ dàng so với Tần Vũ được ?

"Tần Vũ, quả thật là đại thủ bút." *Khương Phạm chỉ dám tán thưởng một câu, cũng không còn gì nói thêm.*

Trong lòng mọi người, thái độ đối với Tần Vũ đều không giống nhau, có thể luyện chế sáu mươi hai kiện thượng phẩm thiên thần khí, mấy trăm kiện trung phẩm thiên thần khí, mặc dù chỉ là trang sức phẩm, nhưng đúng là thể hiện được năng lực.

"Cả phủ đệ, ngoại trừ thực vật, tường viện, phòng ốc là bình thường."

"Toàn bộ phần thân của 'Tử Huyền Phủ' đều là hạ phẩm thiên thần khí. " *Tần Vũ mỉm cười nói,* "chư vị xin theo ta, phía dưới, đó là một cái Trì lâm."

Dọc theo đường mòn được sắp bằng noãn thạch, mọi người đi vào Trì lâm.

Vừa mới tiến vào trong đó, tất cả mọi người đều hiểu được thiên toàn địa chuyển. Sau đó mọi người đều khiếp sợ nhìn hết thảy, đây là chẳng phải là không gian thần giới còn gì.

"Ta sử dụng 'Trận Pháp không Gian', bố trí thành Trì lâm, bên trong đó so với thần giới thế giới giống nhau y như đúc, duy nhất khác nhau chính là …… ở chỗ này, không có có thần linh khí, không có có thần giới trói buộc." *Tần Vũ mỉm cười trứ nói.*

Toàn bộ mọi người đều cảm giác được, ngay cả thiên thần đều có thể dễ dàng dụng thần thức bao trùm cả 'Đệ Nhị Thần Giới', nếu là ở thần giới thực, bọn họ thần thức nhiều nhất bao trùm mấy trăm dặm mà thôi.

"Hảo đại thủ bút." *nhất thời có người tán thưởng.*

Ra khỏi khu vực đầu tiên của Tử Huyền Phủ, mọi người tiếp tục đi tới khu vực thứ hai, đó là khu vực sống sau này, phạm vi nơi này rất lớn, có rất nhiều loại kiến trúc kỳ lạ.

"Đại sảnh này, chính là nơi sau này gia tộc tụ về. Phía sau bức họa trên đại sảnh …… cũng chính là một không gian, tên là 'Đệ Nhị Tiên Ma Yêu Giới'!" *Tần Vũ chỉ hướng bức họa lớn trên tường của đại sảnh.*

Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự kinh ngạc nói: "Tiên ma yêu giới ? Chính là vũ trụ không gian ngay dưới Đông cực Huyễn Kim sơn phải không ?'

"Đúng vậy." *Tần Vũ mỉm cười nói.*

"Đó là cố hương của Tần Vũ." Chu Hiển lạnh nhạt nói. Chu Hiển đối với xuất xứ của Tần Vũ khá rõ ràng địa.

Để làm một bích họa không gian, ngay cả thần vương cũng rất khó làm được. Bởi vì thần vương muốn cố định không gian thực sự là rất khó.

Tần Vũ ư?

Tần Vũ bất quá chỉ là bố trí một cái 'Trận Pháp không Gian', chỉ cần trận pháp không bị phá giải, không gian này sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Tử Huyền Phủ đệ nhị khu vực chính là địa phương mà Tần Vũ ở cùng với Lập Nhi trong tương lai.

"Mọi người có thấy phiến tiểu kính không ? Ngàn vạn lần đừng tưởng rằng nó là trang sức phẩm. Tiểu kính đó là thần giới đệ nhất kiện kỳ vật 'Huyền Linh Kính'." Tần Vũ mỉm cười nói.

Đám thần vương đều nhìn nhau.

Trong lòng rung động!

Chỉ là không ai nói thêm cái gì nữa, bởi vì bọn họ bị rung động cũng nhiều lắm rồi.

Đến giờ phút này Chu Hiển cũng hiểu được tại sao lễ vật của Tần Vũ không phải Huyền Linh Kính. Nguyên lai …… Huyền Linh Kính chỉ là một bộ phận của Tử Huyền Phủ mà thôi.

Ra khỏi Tử Huyền Phủ đệ nhị khu vực, mọi người tiến vào Tử Huyền Phủ đệ tam khu vực. Tử Huyền Phủ đệ tam khu vực là khu vực thư giãn.

Phương viên nơi này có hồ bạc rộng mấy trăm dặm, trên hồ bạc có vô số thuyền nhỏ, đồng thời còn có rất nhiều đình hóng mát, các đình này này nối tiếp nhau trải dọc mấy trăm dặm hồ.

"Hồ bạc này có rất nhiều đình hóng mát, đặc biệt ở bên kia bờ có

một cái đình khá lớn, trên thực tế rất giống với tràng cảnh của giới tinh cầu, nơi đó cũng là gia hương của ta." Tần Vũ chỉ tay vào đáy hồ, *"Tại đáy hồ, cũng có một tòa cung điện, cũng là chỗ ở sau này của ta và Khương Lập công chúa."*

Chương 585

Biến Đổi Bất Ngờ

Trong Tử Huyền Phủ, tùy thời đã có thể thấy trang sức trung phẩm thiên thần khí, không nghĩ qua là có thể phát hiện trang sức phẩm làm từ thượng phẩm thiên thần khí.

Tam đại không gian cố định.

Chỉ một phủ đệ, nhưng lại chứa tam đại không gian bên trong, ngay cả Huyền Linh Kính cũng bất quá chỉ là một trang sức phẩm mà thôi. Trang sức phẩm thượng phẩm thiên thần khí, trung phẩm thiên thần khí chỉ tùy ý là có thể thấy được. Thậm chí ngay cả cả phủ đệ, đều là thiên thần khí!

Giỏi cho một đại thủ bút.

Giỏi cho một đại khí phách!

Nạp cả thiên không gian vào bên trong, trung phẩm thiên thần khí, thượng phẩm thiên thần khí bất quá chỉ là trang sức phẩm …… phóng nhãn khắp thần giới, còn ai có khí phách như vậy?

Đi ra khỏi Tử Huyền Phủ mười ba vị thần vương, cùng chúng thiên thần trong lòng hoàn toàn bị chấn động. Qua một lát, chúng nhân mới tỉnh táo hơn. Tất cả mọi người rời khỏi không gian bố trí của Bắc Cực Thánh Hoàng về tới Bắc Cực Thánh Hoàng điện, đều tự quay lại chỗ ngồi.

"Ha ha …… giỏi cho một Tử Huyền Phủ." Bắc Cực Thánh Hoàng cười tán than, *"Ta hôm nay cuối cùng đã được khai nhãn giới rồi. Tần Vũ, Tử Huyền Phủ này, đích xác chưa từng có bao giờ, quả thực cực kỳ tân kỳ."*

"Phu quân."

Thuần Vu Nhu lại lên tiếng .

Tần Vũ nhất thời nhíu mày, này Thuần Vu Nhu nói chuyện dám chắc là bất lợi cho mình, chỉ là …… Thuần Vu Nhu lại chính là mẫu thân của Khương Lập. Tần Vũ chỉ có thể nhẫn nhịn.

"Phu nhân. làm sao vậy?" Khương Phạm nhìn về phía thê tử của mình.

Thuần Vu Nhu nhìn Tần Vũ cười nói: *"Tần Vũ, Tử Huyền Phủ, quả cũng làm ta đại khai nhãn giới, bất quá, kiện lễ vật thứ hai này, khảo nghiệm chính là 'Dụng tâm trình độ"*, khảo nghiệm là mức độ tân kỳ chứ không phải mức độ xa xỉ. Phủ đệ của Tần Vũ, bản thể là thiên thần khí, mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhưng thực sự là quá hơi xa xỉ rồi."

Tài liệu Tần Vũ dùng để luyện chế phủ đệ chủ yếu là 'Thanh ma thạch", mặc dù tài liệu dùng tương đối phù hợp, nhưng chỉ nhìn Tần Vũ có thể tìm được, đủ để luyện chế phương viên ngàn dậm cho phủ đệ này là đã biết, thanh ma thạch này không tính là trân quý.

Nếu để cho Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong luyện chế, dựa vào năng lực luyện khí của bọn họ, tuyệt đối không cách nào chỉ dựa vào *"Thanh ma thạch"* mà làm cả phủ đệ có thể so với hạ phẩm thiên thần khí như vậy.

Luyện chế một phủ đệ thiên thần khí, người khác chỉ tưởng tượng thôi, cũng không tưởng tượng ra được.

"Mọi người xin nhớ kỹ, lễ vật thứ hai này, khảo nghiệm không phải là trân quí cũng không phải xa xỉ trình độ, mà mức độ dụng tâm. Xét để đánh giá thì Cửu Phượng Quan Mỗi có ba ngàn sáu trăm khoả linh châu, mỗi linh châu đều đến từ các vũ trụ không gian khác nhau,

lại được chọn lựa từ hơn chín vạn linh châu khác."

Thuần Vu Nhu than thở nói.

Trên đại điện, Khương Lan vốn rất ít khi nói chuyện, giờ phút này rốt cục đã giận dữ.

"Đại tẩu, lời ngươi nói có phần không đúng rồi, chẳng lẻ luyện chế ra một phủ đệ thiên thần khí lại không dụng tâm ư? Luyện chế ra mấy trăm kiện trang sức trung phẩm thiên thần khí, hơn mười kiện trang sức thượng phẩm thiên thần khí lại không dụng tâm ư? Hơn nữa, ngươi cũng thể nhìn qua, bố trí của Tử Huyền Phủ có chỗ nào không dụng tâm ư?"

Khương Lan lạnh giọng nói.

"Nhị thúc nói cũng có đạo lý, chỉ là, đối với hai kiện lễ vật, ai dụng tâm hơn, cứ nhìn là biết ngay thôi. Ít nhất ta thấy rằng Tử Huyền Phủ chỉ là để Tần Vũ thể hiện năng lực luyện khí mà thôi."

Thuần Vu Nhu đạm cười nói, *"Bất quá. Quyết định cuối cùng là do chư vị thần vương bình phán, ta thân là mẫu thân của Khương Lập cũng chỉ nói ra một chút ý kiến mà thôi."*

Thuần Vu Nhu dù sao cũng là mẫu thân của Khương Lập, nàng cũng có quyền nói chuyện.

"Được rồi, hãy nhìn lễ vật tiếp theo đi." Khương Phạm lên tiếng nói.

Lúc này, phía sau Tần Vũ một vị thiếu niên hơi thẹn thùng đi lên – *"Thân Đồ Phàm"* đi tới trung tâm đại điện, xuất ra lễ vật của hắn.

Lễ vật của Thân Đồ Phàm và Khuê Nhân Hầu rất nhanh được xem qua. Sau khi thấy được Cửu phượng quan và Tử Huyền Phủ, những người mang lễ vật khác đều buồn bã thất sắc.

Tất cả mọi người hiểu được danh ngạch thứ hai này chỉ có thể rơi vào một trong hai người Tần Vũ hoặc Chu Hiển. Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm mỉm cười nói: *"Tốt rồi, mười bảy kiện lễ vật cũng đều xem qua, lễ vật mỗi người đều ẩn chứa tâm ý của chư vị. Danh ngạch thứ hai này cuối cùng đã đến lúc quyết định rồi, bây giờ mời chư vị thần vương bình phán. Ai được nhiều thần vương tán thành là người thắng ở danh ngạch thứ hai."*

Nhất thời, tất cả mọi người phía dưới đều nín thở.

Tần Vũ, Chu Hiển đều liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều có một tia lệ mang. Hai người đều sẽ không dễ dàng nhận thua.

"Ta ...đi tiên phong nhé." Tu La thần vương đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Tần Vũ, *"luyện chế hạ phẩm thiên thần khí, cũng là tài liệu trân quý, có thể luyện chế ra bản thể thiên thần khí có phạm vi lớn như vậy, cả thần giới, sợ là khó có thể tìm được nhiều tài liệu trân quí như thế. Đối với Tử Huyền Phủ này, ta ...làm ta cảm thấy ngạc nhiên nhất, nên xét về điểm này …… ta ủng hộ Tần Vũ!"*

Tần Vũ trong lòng có chút vui vẻ.

Tây Nam Thánh Hoàng, vị quý phụ xinh đẹp đứng lên, cũng gật đầu cảm than: *"Tử Huyền Phủ, cũng làm cho ta sợ hãi không thôi, chỉ là ta cảm giác Thuần Vu muội muội nói cũng có đạo lý. Tử Huyền Phủ này, chỉ là Tần Vũ dựa vào tài liệu luyện chế mà thành, là phô bày thực lực luyện khí, về phần dụng tâm …… ta cho rằng không bằng Chu Hiển. Ta ủng hộ Chu Hiển."*

Tần Vũ cảm thấy không ổn.

Đây mà là phô bày thực lực luyện khí ư? Tần Vũ cảm thấy buồn cười.

Cả tòa Tử Huyền Phủ to lớn như vậy, tuyệt đối chưa từng có

trên thần giới từ trước tới nay, tự nhiên phải tân kỳ.

Hơn nữa, lại có nhiều trang sức trung phẩm thiên thần khí, thượng phẩm thiên thần khí như vậy, nếu không phải Tần Vũ toàn lực chú tâm luyện chế đến thì ai làm được đây?

Chẳng lẻ luyện khí tông sư luyện chế thượng phẩm thiên thần khí cũng dễ dàng lắm hả?

Mỗi kiện thượng phẩm thiên thần khí, không hàm chứa tâm huyết của Tần Vũ sao?

Còn có …… Huyền Linh Kính nữa chứ? Huyền Linh Kính có tân kỳ không đây?

Mười ba vị thần vương, rất nhanh liền có sáu người ủng hộ. Trong sáu người này, có ba người ủng hộ Tần Vũ, có ba người ủng hộ Chu Hiển.

Ủng hộ Tần Vũ là ba người, thị Tu La thần vương, Huyết yêu vương và Lan thúc.

Hỏa diệm sơn, Tây Cực Thánh Hoàng cũng đứng lên, trìu mến nhìn qua nhi tử của chính mình Thân Đồ Phàm: *"Tiểu nhi này mười năm nay không ngừng không nghỉ chế tác kiện "*Thiên tâm oanh*", mặc dù chỉ dùng tài liệu là cây cối rất bình thường của thần giới, nhưng chính là …… mười năm liên tục, không ngừng tay, dụng tâm trình độ, khiến lòng ta cũng cảm động không thôi. Cho nên, ta ủng hộ Phàm nhi. Ta biết, danh ngạch này không có ai ủng hộ nhi tử của ta. Cho nên là một người cha, ta phải cổ vũ con trai mình."* Tây Cực Thánh Hoàng quay về phía Thân Đồ Phàm mỉm cười, sau đó ngồi xuống.

Các thần vương tiếp theo cũng có đối tượng lựa chọn của mình. Trong số mười ba vị thần vương, Tây Cực Thánh Hoàng và Nam Cực Thánh Hoàng là ủng hộ những người khác. Còn lại mười một vị thần vương, đều là ủng hộ Chu Hiển hoặc Tần Vũ.

"Nói về dụng tâm. Nhiều thượng phẩm thiên thần khí, trung phẩm thiên thần khí, như vậy nếu là để cho luyện khí tông sư luyện chế, dễ dàng thành công như vậy à? Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong, nhiều năm qua, bọn họ luyện chế ra bao nhiêu thiên thần khí? Luyện chế bao nhiêu thượng phẩm thiên thần khí? Bất quá hơn mười kiện mà thôi, Tần Vũ hắn một lần xuất sáu mươi hai kiện, đều là dùng làm trang sức. Kỳ thực có thể thấy rõ mức độ dụng tâm."

"Nói về tân kỳ, Tử Huyền Phủ này, cho tới bây giờ ta chưa thấy qua phủ đệ nào lại làm cho người ta sợ hãi như vậy, còn có Huyền Linh Kính …… cũng là thần giới kỳ vật. Tần Vũ chế tác như vậy khiến ta cũng bội phục không thôi. Hơn nữa, cả bố cục trong Tử Huyền Phủ, Tần Vũ lúc ấy giới thiệu công dụng các nơi, có thể thấy rất rõ ràng cuộc sống của hắn và Lập nhi sau này, cẩn thận như vậy, ta cũng muốn làm cho nữ nhi của ta cao hứng. Cho nên, ta ủng hộ Tần Vũ" Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm lên tiếng nói.

Giờ phút này, ủng hộ Tần Vũ cuối cùng cũng có bốn thần vương .

Mà ủng hộ Chu Hiển đã có năm thần vương .

"Ta ủng hộ nhi tử Chu Hiển." Chu Hoắc đứng lên, *"cũng không phải bởi vì quan hệ phụ tử, mà là bởi vì …… mấy năm nay, nhi tử ta vì Cửu Phượng Quan chuẩn bị, ta vừa nhìn xong, tự nhiên biết dụng tâm của nó."*

Sáu vị thần vương .

Ủng hộ Chu Hiển đã có sáu thần vương, ủng hộ Tần Vũ mới có bốn người. Có hai thần vương ủng hộ những người khác. Bây giờ chỉ còn lại một thần vương chưa có biểu ý.

Ta thua sao?"

Từ lúc bắt đầu bình phán, Tần Vũ đã cảm thấy phảng phất giống như một cơn ác mộng. Vốn tại Tử Huyền Phủ, không ít thần vương sợ hãi than thế nên không ít người cũng đều ủng hộ Chu Hiển .

"Ta ủng hộ Tần Vũ!" *Vị thần vương cuối cùng 'Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự đã nói lựa chọn của mình.*

Đáng tiếc cho Tần Vũ. Ủng hộ hắn mới có năm người. Mà sau lưng Chu Hiển đã có sáu!

Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm nhíu mày nhìn về phía các vị thần vương. Khi Đông Cực Thánh Hoàng nói xong, mọi người đều trầm mặc .

Thuần Vu Nhu nhẹ nhàng đẩy Khương Phạm một cái.

"Phu quân, mau tuyên bố kết quả." *Thuần Vu Nhu thấp giọng nói.*

*Khương Phạm hít sâu một hơi, sau đó đứng lên, nói to: "*Chư vị, bình phán đã chấm dứt, ủng hộ Chu Hiển có sáu vị thần vương, mà ủng hộ Tần Vũ chỉ có năm vị thần vương, cho nên …… danh ngạch thứ hai này, người thắng là Chu Hiển!"

Chu Hiển trên mặt lập tức hiện lên nụ cười.

Tần Vũ vẫn trầm nghiêm mặt.

Đột nhiên, Tần Vũ nở nụ cười, nụ cười rất cam chịu.

*Ngẩng đầu nhìn các các vị thần vương phía trên, nhìn qua một lượt mấy vị thánh hoàng: "*Chư vị thần vương, xin hỏi, ngay từ lúc

đầu chiêu thân, tất cả mọi người có đều bình phán công bình đúng với lòng mình không?"

"Nói nhảm." *Chu Hoắc quát to.*

Phía trên, sắc mặt các thần vương rất khó coi .

"Tần Vũ." *Khương Lan cũng quát khẽ một tiếng, Lan thúc hiểu được, lúc này không thể đắc tội với chúng thần vương ở phía trên. Nếu khiến họ tức giận, chắc chắn là không xong .*

Tần Vũ trong lòng cũng hiểu được, danh ngạch thứ hai đã định rồi, có công bình hay không, trong lòng các vị thần vương này rõ ràng nhất. Chỉ là chính mình không có khả năng thay đổi sự thật .

"Không có gì, chỉ là hỏi một chút thôi." *Tần Vũ mỉm cười,* "Bắc Cực Thánh Hoàng bệ hạ, có một việc không biết tại hạ có thể nói hay không."

Phía trên, các vị thần vương đều trầm mặc, bọn họ ... lo lắng Tần Vũ lại nói nhảm, nếu như vậy, tình huống chắc chắn không hay.

"Nói." *Khương Phạm nhìn Tần Vũ lộ vẻ tươi cười.*

Tần Vũ này mới nói: "Căn cứ quy củ lúc trước, xong danh ngạch, liền xem như sơ đi vào tuyển. cuối cùng kết quả do Bắc Cực Thánh Hoàng và hoàng hậu tự mình quyết định, đúng không?"

"Đúng vậy." *Khương Phạm gật đầu.*

"Ta muốn hỏi hai người, hôm nay, danh ngạch đã định. Danh ngạch thứ ba, ta và Chu Hiển, nếu hai người không đạt thắng lợi,

vậy trong hai người, mỗi người đều có một danh ngạch, liệu hai người này có gì khác nhau không ?" Tần Vũ trực tiếp nói.

Thất bại là thất bại. Danh ngạch thứ hai, chính mình đã không đoạt được.

Tần Vũ trong lòng tự nhiên tức giận, tự nhiên phẫn hận, chỉ là không có biện pháp, Tần Vũ rất hiểu được. Bối cảnh Chu Hiển như vậy không phải là mình có thể so sánh được.

Trên đời này, không có tuyệt đối công bình.

Cho nên, Tần Vũ bây giờ phải xem danh ngạch thứ ba này còn có gì khác không ?

Có khác nhau. Tần Vũ cũng cố gắng phải tranh đoạt, nếu như không có …… Tần Vũ cũng không buông tha, trực tiếp chuẩn bị sính lễ đến.

Tây bắc thánh hoàng Chu Hoắc cũng cười đứng lên: "ha ha, Tần Vũ này hỏi rất hay, Khương huynh, ngươi nói xem, cùng một danh ngạch, liệu trong danh ngạch của hai người có khác nhau không ?"

"Tự nhiên có."

Khương Phạm mỉm cười nói, "ta có thể nói rằng, hai người nhập tuyển danh ngạch và một người nhập tuyển danh ngạch thực sự khác biệt rất lớn.

"Tỷ như. nếu hai người đều xuất ra sính lễ, một khi sính lễ hai người chênh lệch không lớn, hoặc là cho dù chênh lệch lớn, nhưng không cách nào để cho ta và phu nhân hoàn toàn rung động, thì hai người nhập tuyển danh ngạch này, người được tuyển sau, nhất định là con rể ta." Khương Phạm mỉm cười nói.

Hoàn toàn rung động?

Tần Vũ nhướng mày, nói thế này thật sự quá mơ hồ .

"Cái gì mà hoàn toàn rung động?" Huyết yêu vương cười nói.

Khương Phạm mỉm cười trứ nói: "Rất đơn giản, tỷ như nhất lưu hồng mông linh bảo. Tỷ như, mấy trăm kiện thượng phẩm thiên thần khí …… tỷ như hơn mười vạn kiện thiên thần khí, đều có thể để cho ta hoàn toàn rung động."

"Ha ha, Khương huynh đang nằm mơ rồi." Nam Cực Thánh Hoàng cười vang nói, *"Cả thần giới, không phải chỉ có mười vạn kiện thiên thần khí thôi sao ?"*

Khương Phạm cũng giận dữ, chỉ là nói: *"Ta đã nói rồi, bất quá chỉ là giả thiết mà thôi."*

Phía trên, các vị thần vương đàm luận. Phía dưới, chúng thiên thần cũng tán gẫu.

Chu Hiển bên cạnh nhìn Tần Vũ mỉm cười, nhưng thần thức lại truyền âm nói: *"Tần Vũ huynh, danh ngạch thứ hai đã tới tay ta, danh ngạch thứ ba, ta tin tưởng vẫn là ta, dù sao, bình phán đều là thần vương, mà các thần vương này, tuyệt đại bộ phận đều có quan hệ với Chu gia ta, ha ha ……"*

Chu Hiển dùng thần thức truyền âm với Tần Vũ, mặt ngoài vẫn khiêm tốn nở nụ cười như trước, rồi quay đầu tán gẫu với người bên cạnh.

Tần Vũ cũng hờ hững, trong lòng đã hạ quyết định.

"Danh ngạch thứ ba nhất định phải đạt được, hơn nữa, sính lễ của ta phải hơn trăm vạn hạ phẩm thiên thần khí! Ta không tin Chu Hiển còn có thể xuất ra được cái gì."

"Nếu đạt được hai danh ngạch, sính lễ phải là trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí, nếu mà nuốt lời thì, hừ, vậy thì ……"

Sát ý trong lòng Tần Vũ nổi lên.

Bất quá bây giờ Tần Vũ đang phải ẩn nhẫn.

Việc này vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của Tần Vũ. Tần Vũ bây giờ còn phải suy nghĩ sao cho Lập nhi quang minh chánh đại gả cho mình. Nếu lâm vào đường cùng, thậm chí hắn sẵn sàng cướp Lập nhi mang đi.

Tần Vũ cũng không thể ẩn nhẫn thêm nữa.

Chương 586

Khảm Phạt

Danh ngạch thứ hai, người thắng là Chu Hiển, tin tức rất nhanh từ Bắc Cực Thánh Hoàng điện truyền bá khắp nơi, cả Phiêu Tuyết thành đều biết được, phàm là những ai tham dự yến hội Bắc Cực Thánh Hoàng, đối với 'Tử Huyền Phủ' của Tần Vũ đều là than thở không thôi, bàn tán qua lại ……

Cho dù như thế đi, cái chính là Tần Vũ không thắng ở danh ngạch thứ hai, điều này làm cho không ít người vì Tần Vũ mà cảm thấy tiếc hận.

Người khác còn cảm thấy đáng tiếc, vì vậy Tần Vũ tự đáy lòng cũng không vui vẻ gì, chỉ là mặt ngoài biểu hiện kiên cường mà thôi. Đi ra khỏi Bắc Cực Thánh Hoàng điện, Phúc bá đã đứng ở bên ngoài chờ đón.

"Phúc bá, chúng ta đi."

Tần Vũ căn bản cũng không nhìn Chu Hiển ở phía sau, trực tiếp mang theo Phúc bá hướng về phía cửa hoàng thành mà đi. Phúc bá cũng biết Tần Vũ tâm tình không vui, cũng không nói tiếng nào.

"Tần Vũ huynh ……" Chu Hiển ở phía sau gọi to.

Nhưng Tần Vũ, Phúc bá hai người vẫn bình thường đi tiếp như trước. Chu Hiển thấy như vậy cũng chỉ lạnh lùng cười cười, không gọi Tần Vũ nữa.

"Đại nhân." Tùy tùng của Chu Hiển bên ngoài cửa điện thánh hoàng điện đến hầu.

Chu Hiển nhìn thoáng qua tùy tùng, liền lạnh lùng nói: *"Chúng ta cũng trở về."* liếc bóng lưng Tần Vũ phía xa xa, thấp giọng mỉa mai: *"tu luyện tốc độ khá nhanh đấy nhưng thực lực mạnh thì có tác dụng gì? Dám so với ta ư?"*

Đối với Tần Vũ, trong lòng Chu Hiển vẫn còn rất phẫn hận.

Mấy ngàn năm trước, Tần Vũ bất quá chỉ là một con người, một tiểu nhân vật, trong mắt Chu Hiển, ngay cả một con kiến hôi cũng không bằng. Nhưng…

Giờ đây, lại làm Chu Hiển cảm thấy áp lực thật lớn giống như đại nhân vật một phương ở thần giới.

Tiến triển quá nhanh, tự nhiên Chu Hiển trong lòng rất khó chịu.

Lần này đánh bại Tần Vũ đúng là làm cho Chu Hiển thống khoái không thôi.

Nhưng nghĩ đến việc, lần này là nhờ phụ hoàng ngấm ngầm trợ giúp đi thỉnh cầu mấy vị thánh hoàng hỗ trợ, mới gian nan đánh bại Tần Vũ. Chu Hiển trong lòng cũng có chút không thoải mái.

Thật quá khó khăn để đánh bại một nhân vật mà hơn một vạn năm trước, bất quá chỉ là tiểu nhân vật ở nhân giới mà thôi.

"Hừ, tiếp theo, ta nhất định muốn cho Tần Vũ thua mà không hề có nửa câu oán hận." Chu Hiển đi về phía Phích Lịch Phong Mang thôn.

Phiêu vân phủ, trong khách sảnh.

Tần Vũ sau khi ngồi xuống, liền khoát tay nói: *"Phúc bá, ngươi lui xuống trước, đừng cho ai đến quấy rầy ta."* Phúc bá cung kính khom người thoái lui.

Cả khách sảnh lúc này chỉ có một mình Tần Vũ.

Khách sảnh thật yên tĩnh.

"Trong lúc bình phán, mấy vị thánh hoàng ủng hộ Chu Hiển, rõ ràng là nói dối lòng mình." Tần Vũ chân mày có chút nhíu lại, *"Kiện lễ vật khảo nghiệm thứ hai chỉ dùng để đo trình độ dụng tâm, bố trí của Tử Huyền Phủ, cho đến cách luyện chế, lại còn có trang sức phẩm thiên thần khí như vậy chẳng lẽ lại không thể nhìn ra dụng tâm của ta hay sao?"*

"Hơn nữa …… còn không nói chuyện, đường đường Huyền Linh kính cũng đủ so với Cửu phượng quan rồi. Trong lúc bình phán, bọn họ đều không đề cập tới Huyền Linh kính, coi như nó không tồn tại, sợ rằng….bọn họ cũng biết, bọn họ không có cớ để phủ nhận Huyền Linh kính là vật thần kỳ trong thần giới."

Tần Vũ trong lòng cười lạnh.

Các Thánh hoàng ngầm vụng trộm câu kết, Tần Vũ sao lại có thể nhìn không ra?

"Không biết lão tử của Chu Hiển, Tây Bắc Thánh Hoàng xuất ra cái gì để cho mấy thánh hoàng ủng hộ nhi tử của hắn."

Tần Vũ cười khinh một tiếng, trong mắt lãnh ý càng đậm.

Bên ngoài phòng khách là các thị nữ, căn bản không dám tiến đến.

Từ bên ngoài phòng khách, các nàng dễ dàng cảm nhận được khí tức lạnh như băng truyền ra từ khách sảnh, rất hiển nhiên, chính là chủ nhân Tần Vũ giờ phút này đang rất tức giận.

Chúng thị nữ nhìn nhau, trong mắt đều có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên, một thi nữ kinh dị nhìn vào khách sảnh, những thị

nữ khác cũng nhìn theo, kinh ngạc phát hiện …… trong khách sảnh

Vô duyên vô cớ xuất hiện một người. Chỉ là các nàng ở tiền sảnh không thấy ai đi vào.

Thuấn di?

Mấy thị nữ trong lòng chấn động. Người tiến vào phòng khách chẳng phải là thần vương sao?

"Lan thúc, sao ngươi lại tới đây?" Tần Vũ đã thấy Khương Lan xuất hiện ở giữa phòng khách. Lúc này hắn đã thu liễm lại khí tức, rồi đứng lên.

Khương Lan cười lắc đầu nói: *"Nhìn hình dáng ngươi vừa rồi, xem ra, ngươi thực sự tức giận."*

"Tức giận thì có tác dụng gì? Bất quá là phát tiết lửa giận mà thôi, con còn chưa đạt tới cảnh giới mỉm cười đối mặt với nhục mạ. Trong thánh hoàng điện chỉ có thể nhẫn, chứ về tới nơi đương nhiên phẫn hận trong lòng phải phát tiết rồi." Tần Vũ tùy ý nói.

Khương Lan gật đầu.

"Ta cũng biết. ngươi sẽ không vì việc nhỏ mà không kìm chế được. Ta đến trước là xem ngươi đã bình tĩnh chưa, hai là muốn hỏi ngươi, danh ngạch thứ ba, ngươi có nắm chắc không?" Khương Lan hỏi.

"Danh ngạch thứ ba à?"

Tần Vũ trầm mặc, tự nói với mình.

Tần Vũ hiểu rõ ràng, nếu xuất ra một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Tuyệt đối có thể đoạt được danh ngạch thứ ba. Chỉ là hiện nay, hắn chỉ có hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Một cái là Hỏa Nguyên linh châu, một cái là Tử Lâm Vũ Y.

Chỉ là Hỏa Nguyên linh châu này, Tần Vũ muốn chuẩn bị cho hài tử tương lai của hắn và Lập nhi, về phần Tử Lâm Vũ Y, thì chuẩn bị cho Lập nhi. Tần Vũ đều không muốn mang ra ngoài.

Ngoại trừ hai kiện ra, Tần Vũ căn bản kiếm không ra lễ vật có thể đánh bại Chu Hiển.

"Danh ngạch thứ ba, nếu con dùng hết sức, hoàn toàn nắm chặc được." Tần Vũ trả lời.

"Hết sức? Ý ngươi là, ngươi tự mình luyện chế?" Khương Lan dò hỏi.

Tần Vũ gật đầu. Thân là luyện khí tông sư, chính là một lợi thế, không có bảo vật, chính mình có thể luyện chế. Chính là …… nữ nhân dù có đảm đang nhưng không có gạo thì sao nấu thành cơm được.

Thực lực luyện khí của mình khá mạnh rồi, chỉ cần có các loại tài liệu trân quý, tự mình cũng có thể luyện chế thượng phẩm thiên thần khí. Cho dù trạng thái đạt cao nhất, cũng nhiều nhất có thể luyện chế nhị lưu Hồng Mông linh bảo vũ khí.

Chỉ là, nhị lưu Hồng Mông linh bảo không chắc đánh bại Chu Hiển.

"Tiểu Vũ, sau lưng Chu Hiển chính là Lôi Phạt thành, Lôi Phạt thành là một trong tám đại thánh hoàng của thần giới. Mặc dù nhất lưu Hồng Mông linh bảo chỉ có một kiện, nhưng nhị lưu Hồng Mông linh bảo chắc Lôi Phạt Thành có không ít. Đặc biệt Lôi Phạt thành nắm trong tay quyền quản lý hạ giới, cũng nắm trong tay thông đạo rời khỏi thần giới." Khương Lan cảm thán nói, *"Lôi Phạt thành tìm tòi bảo vật trong các vũ trụ không gian, trong số bát đại thánh chính là nơi nắm nhiều bảo vật nhất."*

Lôi Phạt thành có địa vị tối cao trong tám đại thánh

hoàng...ngoài ra còn có một siêu cấp nhân vật.

Trong Thần giới đại chiến, chỉ có Lôi Phạt thành không bị tạp vào trong. Hơn nữa sau lưng Lôi Phạt thành còn có một vị Lôi Phạt Thiên tôn, địa vị càng trở nên siêu việt.

Lôi Phạt thành, chưởng quản sấm chớp, cũng quản lý thần giới thông đạo xuống hạ giới.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

"Không trách được." Tần Vũ đột nhiên nở nụ cười. *"Không trách được bọn thánh hoàng vì nể mặt Tây Bắc Thánh Hoàng, phải ủng hộ Chu Hiển."*

Khương Lan nghe xong chỉ cười.

Sự tình như vậy, chỉ cần có đầu óc một chút đều có thể đoán được. Dù đoán được thì đã làm sao? Dù sao mấy vị kia đều là thánh hoàng, lời bọn họ nói ra, ai dám phản bác?

"Tiểu vũ, ngươi muốn thắng danh ngạch thứ ba này phải luyện chế được vũ khí, tuyệt đối phải đạt tới nhị lưu Hồng Mông linh bảo ...mà phải đạt tới cực đỉnh. Như vậy, mới có thể nắm chắc thắng được Chu Hiển." Khương Lan nhìn Tần Vũ trịnh trọng nói.

Tần Vũ trong lòng tự nhiên hiểu được.

Để thành thân với Khương Lập, Chu Hiển bỏ ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo nhưng tuyệt đối không xuất ra kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Cho dù hắn xuất ra …… Lôi Phạt thành cũng không cho xuất ra.

Cho nên, lễ vật của mình ít nhất phải là nhị lưu Hồng Mông linh bảo hơn nữa phải phải là loại tốt nhất...cái này cũng là dễ hiểu.

"Tiểu Vũ, nếu ngươi không có biện pháp, ta có thể giúp ngươi!" Khương Lan mỉm cười nói.

"Biện pháp gì?" Tần Vũ trong lòng vui vẻ.

Khương Lan mỉm cười nói: *"Trong phủ đệ của ta có một cây cổ thiết mộc thụ, cổ thiết mộc thụ địa này lịch sử của nó so với lịch sử thần giới cũng không ít hơn bao nhiêu, ước chừng một ức ức năm tuổi …… thân và cành của nó có thể dễ dàng luyện chế ra trung phẩm thiên thần khí."*

"Đương nhiên luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí cũng không phải việc khó. Cái trân quý nhất chính là 'Thụ Tâm', trong thân mình có ẩn chứa Hồng Mông linh khí, chỉ cần đủ kỹ nghệ cũng có thể luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo."

"Khỏa cổ thiết mộc thụ này, trong thần giới chỉ có một cây duy nhất. Dùng thụ tâm của cổ thiết mộc thụ có thể so sánh với tượng thần Xa Hầu Viên lúc trước, dụng trân quý tài liệu để luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Ngươi hãy dùng cổ thiết mộc thụ chuyên tâm luyện chế đi. Dựa vào kỹ thuật của ngươi ta tin tưởng rằng trong thần giới nhất định sẽ sản sanh ra kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Luyện chế thành công, danh ngạch thứ ba, ngươi dám chắc thắng lợi."

Tần Vũ sửng sốt.

Nhìn Lan thúc chằm chằm.

"Làm sao vậy?" Khương Lan mỉm cười nhìn Tần Vũ.

"Lan thúc?" Tần Vũ trong lòng cảm thấy xúc động. Cổ thiết mộc thụ đối với Lan thúc rất có ý nghĩa, Tần Vũ cũng nghe nói qua.

Lan thúc lúc trở thành thần vương mới có được khỏa cổ thiết mộc thụ.

Cổ thiết mộc thụ được xem như là bạn với Lan thúc.

Hơn nữa lúc trò chuyện với Lập nhi. Tần Vũ cũng biết được lúc trước Lan thúc mang Sinh Mệnh thần vương Tả Thu Mi chôn dưới tàng cây cổ thiết mộc, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng….

Chỉ là giờ phút này ……

Lan thúc, vì muốn mình đạt được danh ngạch thứ ba, cũng hy sinh cả cổ thiết mộc thụ?

"Lan thúc ……" Tần Vũ con mắt có chút đỏ lên.

Chính mình không phải cũng không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Hỏa Nguyên linh châu, Tử Lâm Vũ Y, đều là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, chỉ là chính mình bỏ không được, nhưng Lan thúc, vì mình, ngay cả cổ thiết mộc thụ - kỷ vật của thúc và người yêu đều bỏ được!

"Ngươi làm sao vậy? Không cần để ý, cổ thiết mộc thụ là của ta, coi như là của Khương gia nhờ ngươi luyện chế thành nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cuối cùng cũng cấp lại cho Khương gia. Chỉ là ta mượn tay ngươi đem nó cấp cho đại ca mà thôi. Cho nên, ngươi cũng không cần quá để ý." Lan thúc mỉm cười nói.

Tần Vũ như thế nào không rõ, Lan thúc nói như vậy chỉ là để cho Tần Vũ không cảm thấy có lỗi.

Chỉ là Lan thúc càng nói như vậy, Tần Vũ trong lòng càng khó chịu. Đặc biệt là nụ cười của Lan thúc ……

"Lan thúc, không cần." Tần Vũ hít sâu một hơi.

"Hài tử ngốc, hôn nhân của ngươi và Lập nhi, vô luận như thế nào, ta sẽ không để cho người khác phá hư được. Danh ngạch thứ ba này, ngươi phải thắng. Đã quyết định rồi, ngươi đừng từ chối nữa"

Lan thúc giống như là đang giáo huấn một đứa nhỏ.

"Không."

Tần Vũ lắc đầu, *"Con không phải…, mà là nghe thúc nói cổ thiết mộc thụ, con đã nghĩ tới đồ vật tương tự. Con đã có thể nắm chắc thắng được danh ngạch thứ ba rồi."*

"Hả?" Lan thúc có chút kinh ngạc liễu, *"Đồ vật gì?"*

"Phúc bá." Tần Vũ đột nhiên lên tiếng, Tần Vũ là chủ nhân của Phúc bá, Phúc bá đương nhiên cảm ứng được tâm niệm Tần Vũ, lập tức xuất hiện tại khách sảnh.

Khương Lan trong lòng đang đoán, Tần Vũ gọi Phúc bá đến làm gì?

"Lan thúc, theo con đến đây." Tần Vũ quay đầu nhìn Lan thúc nói, tâm ý lập tức linh động.

Khương Lan cảm nhận được không gian dời đi, hắn mặc dù có năng lực chống cự, bất quá hắn cũng không có chống cự …… quả nhiên như hắn suy nghĩ, đợi đến chung quanh cảnh tượng đã rõ ràng, hắn đã tới Tử Huyền Tinh trên tân vũ trụ.

"Con nói đồ vật đó là ở chỗ này." Tần Vũ chỉ vào một tòa cung điện trên Đông lam sơn.

"Đó là …… Mê Thần điện?" Khương Lan kinh ngạc nói.

"Đúng vậy." Tần Vũ bước vào Mê Thần điện, thông qua tiền điện, trực tiếp đi tới trong đình viện, Khương Lan cũng đi theo bên cạnh Tần Vũ, hắn cũng muốn nhìn xem, Tần Vũ nói rốt cục là định làm cái gì?

Phúc bá vẫn đi theo bên cạnh Tần Vũ.

"Lan thúc, người biết khỏa thụ này không ?" Tần Vũ chỉ vào khỏa

Hồng Đồng thụ to lớn trong Mê Thần điện.

"đây là …… Hồng Đồng cổ thụ?" Khương Lan nhìn một chút là nhận ra.

"Phải rồi, đây là Hồng Đồng cổ thụ, cũng là thần thụ cùng loại với cổ thiết mộc thụ." Tần Vũ trên mặt tràn đầy tự tin nói.

"Sao nơi này hữu Hồng Đồng cổ thụ?" Khương Lan nghi hoặc nói.

"Phúc bá, ngươi tới nói đi." Khương Lan nhìn về phía Phúc bá. Phúc bá cung kính khom người nói: *"Khương Lan tiền bối, Hồng Đồng cổ thụ, chính là năm đó Lôi Bộ thần vương, cũng chính là Lôi Phạt thành thánh hoàng, đã mời lão chủ nhân luyện chế kiện công kích nhị lưu Hồng Mông linh bảo, nên tặng cho lão chủ nhân Hồng Đồng cổ thụ này."*

"À ……" Khương Lan có chút gật đầu, *"Thụ tâm của Hồng Đồng cổ thụ mặc dù không thể so với Cổ thiết mộc thụ. Thụ tâm này nếu cho luyện khí tông sư, phỏng chừng cũng chỉ luyện chế ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo mà thôi. Dùng một kiện có thể luyện chế ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo thần mộc, trao đổi với một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo có tính năng công kích. Chu Hoắc tính toán quả không tồi."*

Lúc trước Chu Hoắc cũng không có biện pháp gì.

Có tài liệu thì cũng phải có kỹ nghệ chứ. Không có phương cách luyện chế, Hồng Đồng cổ thụ cũng chỉ giống như một cái trang sức phẩm mà thôi.

"Tần Vũ, ngươi nói đồ vật này chính là ……" Khương Lan nhìn về phía Tần Vũ.

"Phải, chính là Hồng Đồng cổ thụ." Tần Vũ vung ống tay lên, chỉ thấy cả không gian xuất hiện một vết nứt, vết nứt xẹt qua Hồng

Đồng cổ thụ, đánh bật gốc Hồng Đồng cổ thụ khiến nó ầm ầm ngã xuống!

Chương 587

Tàng Khố

Trong tân vũ trụ, Tần Vũ là vô địch. Cho dù cứng cỏi như Hồng đồng cổ thụ thì hắn cũng chỉ vung tay là chặt đứt, nhưng nếu là ở trong thần giới Tần Vũ có lẽ phải mất không ít khí lực.

Khương Lan nhìn Hồng đồng cổ thụ ngã xuống, gật đầu nói:

- Thụ tâm (lõi cây) Hồng đồng này đúng là cực phẩm nguyên liệu luyện khí, nhưng chỉ dựa vào nó thì cũng chỉ luyện ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Tiểu Vũ, dựa vào kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo ngươi có nắm chắc phần thắng không?

Tần Vũ mỉm cười:

- Lan thúc, hết thảy mọi việc để cho con, thúc không cần lo đâu!

Thực ra Tần Vũ không có tự tin hoàn toàn, hắn biết rõ chính mình. Nếu ở trạng thái tuyệt đỉnh, dùng thụ tâm Hồng đồng cổ thụ này chỉ có thể luyện chế ra một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo đỉnh cao.

Nhưng trạng thái luyện vũ khí lại rất khó nói trước, chỉ một lỗi rất nhỏ cũng làm cấp bậc giảm đi một chút.

- Tiểu Vũ, đừng lừa ta!

Khương Lan mỉm cười:

- Ta đối với luyện khí cũng có nghiên cứu qua, tuy không bằng ngươi nhưng nhìn xem Khương Lan giới đó, ngươi hẳn là biết ta cũng

có trình độ về luyện khí.

Tần Vũ không khỏi ngẩn ra.

Khương Lan chậm rãi:

- Hồng đồng cổ thụ này chính là tạo hóa của thiên địa, là thần thụ do thiên địa đản sanh ra. Trong thụ tâm ẩn chứa Hồng Mông linh khí. Nhưng lượng Hồng Mông linh khí cũng chỉ đủ luyện chế ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Nếu muốn luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì phải có nhiều Hồng Mông linh khí. Tiểu Vũ, ngươi xem ta nói đúng không?

Tần Vũ gượng cười, chỉ có thể thành thực gật đầu.

Hắn biết mình không thể lừa được Lan thúc. Lan thúc cũng rất tinh thông luyện khí.

Khương Lan nói tiếp:

- Lúc trước Tượng Thần Xa Hầu Viên, để luyện được nhất lưu Hồng Mông linh bảo đã phải dùng lại ba kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo, sáu kiện tam lưu Hồng Mông linh bảo mới có đủ Hồng Mông linh khí, sau đó cùng với tài liệu trân quý và kỹ nghệ tuyệt đỉnh mới luyện chế được nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Tần Vũ cẩn thận lắng nghe.

Hắn biết Tượng Thần Xa Hầu Viên đã thành công luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo, nhưng quá trình tường tận thế nào thì không rõ.

- Hồng Mông linh khí là khí tức phi thường thần kỳ trong thiên địa, bản thân nó không có lực công kích, nhưng nếu dung nhập vào vũ khí thì sẽ khiến cho vũ khí có linh tính, hơn nữa còn có rất nhiều thần

thông...

Khương Lan cảm thán nói.

- Dù cho ngươi kỹ nghệ luyện khí cao đến đâu, cũng phải có đủ Hồng Mông linh khí cùng với nhiều tài liệu trân quý. Tài liệu tốt thì chỗ ta không thiếu, thêm vào thụ tâm Hồng đồng cổ thụ thì có lẽ so với Tượng Thần Xa Hầu Viên lúc luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo cũng không kém bao nhiêu. Hiện giờ chỉ thiếu duy nhất chính là Hồng Mông linh khí, thụ tâm Hồng đồng cổ thụ có quá ít.

Tần Vũ gật đầu.

Trong lòng hắn cũng rõ, thụ tâm Hồng đồng cổ thụ không thể sánh với thụ tâm Cổ Thiết mộc thụ, Hồng Mông linh khí ít hơn rất nhiều.

Khương Lan cười nhẹ.

- Tiểu Vũ, ngươi yên tâm. Ta biết ngươi phỏng chừng tìm không ra vài món Hồng Mông linh bảo. Nếu có thì cũng chỉ là kiện Bích Tuyền hồ lô.

Tần Vũ gượng cười.

Đúng vậy!

Hồng Mông linh bảo của hắn chỉ có vài thứ như luyện hỏa thủ hoàn, nhưng luyện hoả thủ hoàn rất quan trọng đối với quá trình luyện khí, Tần Vũ sao có thể bỏ đi được?

Còn Toả Thần tháp? Nhưng Toả Thần tháp lại là bảo bối để trói buộc Thu Trọng Phục, Hắc Long Đàm Cửu và đám yêu thú.

Còn Bích Tuyền Hồ Lô do Tiêu Dao thiên tôn ban tặng? Cũng không được vì đã cho Hầu Phí và Hắc Vũ.

Hoả Nguyên Linh Châu và Tử Lâm Vũ Y? Đó là hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Tần Vũ trừ phi đầu óc có vấn đề mới hủy đi hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo này.

Nhìn vẻ mặt của Tần Vũ, Khương Lan trong lòng tự nhiên hiểu được.

- Tiểu Vũ, ngươi thấy chưa? Chín viên linh châu trên Cửu phượng quan của Chu Hiển đều là tam lưu Hồng Mông linh bảo, thực ra thì linh khí của chín Hồng Mông linh bảo này, thêm lõi cây Hồng đồng nữa là đủ!

Khương Lan mỉm cười nói.

Tần Vũ bất đắc dĩ nói:

- Lan thúc, nhắc Cửu phượng quan làm gì? Chẳng lẽ muốn đem Cửu phượng quan nấu chảy?

- Không, không!

Khương Lan bật cười lớn:

- Ta không có ý đó, chỉ là muốn cho ngươi hiểu được, trong số Hồng Mông linh bảo thì Hồng Mông linh bảo dùng để trang trí chiếm đa số, Hồng Mông linh bảo có tính công kích thật sự rất ít. Bởi vậy Chu Hiển mới dám một lúc đưa ra chín viên linh châu trang sức...

Tần Vũ gật đầu.

Nhưng dù là Hồng Mông linh bảo để trang trí thì hắn cũng không có.

- Ta biết, năm tháng tu luyện của ngươi quá ngắn. Tự nhiên sẽ

không có vài món Hồng Mông linh bảo. Bất quá lan thúc ta…

Khương Lan trên mặt nở nụ cười:

- Từ khi Thần giới xuất hiện thì ta đã sinh ra, thời gian là thần vương cũng rất dài. Ngươi xem, ngay cả Cổ Thiết mộc thụ ta cũng có, sá gì mấy thứ Hồng Mông linh bảo trang trí tầm thường đó?

Khương Lan mỉm cười nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ bây giờ đã hoàn toàn hiểu ra.

Ý của Lan thúc là đem Hồng Mông linh bảo cấp cho mình luyện chế.

- Đừng để ý nhiều, những Hồng Mông linh bảo đó toàn là đồ vô dụng, ta cũng chỉ để xem chơi. Ta có không ít, ta sẽ cấp cho ngươi sáu kiện tam lưu Hồng Mông linh bảo, và một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

Ngữ điệu của Khương Lan ẩn chứa khí thế không thể phản kháng lại.

Tần Vũ nhìn Lan thúc một chút, cuối cùng gật đầu.

- Ta đã nợ Lan thúc nhiều ít bao nhiêu rồi?

Tần Vũ không thể tính được.

Khi ở phàm nhân giới đã nhiều lần cứu hắn. Khi từ Tiên Ma Yêu giới đến Thần giới, Lan thúc cũng ngầm giúp nhiều lần, Tần Vũ cũng không cách nào nhớ hết được.

Tóm lại.

Trong lòng Tần Vũ, địa vị của Lan thúc không kém gì phụ thân.

- Đi, theo ta về Mộc phủ một chuyến. Mấy thứ Hồng Mông linh bảo không tác dụng đó ta đều cất trong tàng khố Mộc phủ.

Tần Vũ gật đầu.

Trong Mộc Phủ.

Đại tiệc trong Thánh Hoàng điện đã kết thúc, Khương Lan đến chỗ Tần Vũ, còn Khương Nghiên thì đến Mộc Phủ. Vì Khương Lập là nhân vật chính trong buổi cầu thân nên ngoài lần đầu tiên, ngoài ra hai lần bình chọn sau đều không ra mặt.

Ở sâu trong Mộc phủ, trong đình viện an tĩnh, dưới Cổ Thiết mộc thụ, hai tỉ muội Khương Nghiên, Khương Lập ngồi cạnh nhau.

- Muội muội, tần Vũ đại ca thua?

Khương Lập khẩn trương hẳn lên.

Khương Nghiên vội vàng nói:

- Tỷ tỷ, quá trình xảy ra tỷ vừa rồi đã được biết! Việc này không thể trách Tần Vũ đại ca được, muội thấy rõ ràng Tây Bắc Thánh Hoàng đã ngầm giở thủ đoạn, nếu không Chu Hiển sao có thể thắng được?

- Tỉ biết mà!

Khương Lập gượng cười:

- Chỉ là, tỷ lo cho tâm trạng lúc đó của Tần Vũ đại ca. Tỷ vẫn nhớ khi ở phàm nhân giới, Tần Vũ đại ca không thể chịu được nhục mạ. Nếu có người nhục mạ, Tần Vũ đại ca nhất định sẽ phản kháng, thậm chí chém giết lẫn nhau.

Khương Lập và Tần Vũ ở chung với nhau thời gian quá ngắn. Nàng cũng không biết, từ nhân giới đến thần giới, sau bao năm tu luyện Tần Vũ đã không còn dễ nóng giận như trước.

- Muội muội, có thật là mẫu thân đã thiên vị Chu Hiển không?

Khương Lập trong lúc hỏi, trên hàng mi cũng có chút sầu ý.

Khương Nghiên khe khẽ gật đầu.

Thuần Vu Nhu đối với các tỷ muội rất yêu quý, nhưng trong việc này lại khiến cho Khương Lập đau lòng.

- Ta biết quan hệ giữa mẫu thân và a di, nhưng…

Khương Lập định nói nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu.

- Tần Vũ đại ca nhất định rất buồn, huynh ấy vì không muốn ta khó xử nên mới tranh đấu như vậy, Tử Huyền phủ đó…

Khương Lập trong mắt lệ châu tuôn rơi.

Tất cả trong Tử Huyền phủ, Khương Nghiên đều miêu tả lại với nàng. Người khác không biết nhưng Khương Lập thì rất rõ, các bố trí trong Tử Huyền phủ đều ẩn chứa một chút chuyện xưa.

Từ mỗi một chỗ, Khương Lập đều rõ dụng tâm của Tần Vũ:

- Bọn họ nói Tần Vũ đại ca không dụng tâm?

Khương Lập trong lòng có chút không cam lòng.

- Không!

Ánh mắt Khương Lập đột nhiên kiên định trở lại:

- Muội muội, chúng ta đến Phiêu Vân phủ!

Khương Nghiên giật mình:

- Tỷ tỷ, tỷ muốn làm gì?

Khương Lập là nhân vật chính của buổi chiêu thân, nếu để bị phát hiện đến Phiêu Vân phủ thì không biết sẽ có bao nhiêu người bàn tán.

Khương Lập nhắc lại:

- Đến Phiêu Vân phủ!

- Tỷ tỷ.

Khương Nhiên kéo tay Khương Lập.

Khương Lập chỉ khẽ cười:

- Ta yêu mẫu thân, nhưng mẫu thân còn có muội, có các ca ca, đệ đệ. Không có ta đối với mẫu thân cũng không sao. Nhưng Tần Vũ đại ca từ nhân giới đến thần giới đã trải qua bao nguy hiểm? Những năm ấy ta làm gì? Chỉ ngồi trong Mộc phủ, chỉ biết đợi mà thôi.

Khương Lập trên mặt có một tia cười khổ.

- Mưa gió gì Tần Vũ đại ca đều hứng chịu, ta chỉ có thể đợi. Huynh ấy vì không muốn ta khó xử nên mới nỗ lực hết sức mình. Đệ nhất kiện lễ vật: nhất lưu Hồng Mông linh bảo, đệ nhị kiện lễ vật: Tử Huyền phủ… ta không hiểu các thần vương đó đều không nhìn thấy sao? Tấm lòng của Tần Vũ đại ca lẽ nào là giả? Ta không chấp nhận như vậy nữa, ta chỉ muốn vì Tần Vũ đại ca mà làm gì đó!

Khương Lập mỉm cười nhìn về phía muội muội.

Khương Nghiên đứng lặng người.

Đây có còn là nữ tử hiền lành ngoan ngoãn, luôn nghe lời song thân hay không?

Trước giờ Khương Nghiên chưa bao giờ thấy tỷ tỷ lại kiên quyết như vậy.

- Tần Vũ đại ca, nếu đình chỉ tu luyện thì đã yên ổn ở tiên ma yêu giới với phụ thân, huynh đệ rồi, nhưng Vũ ca trao trách nhiệm chăm sóc phụ thân cho huynh đệ, bản thân lại cam chịu rời xa phụ thân, huynh đệ đến thần giới xa lạ này, luôn phấn đấu vì ta...

Khương Lập trong mắt lệ tuôn rơi.

- Tần Vũ đại ca có thể làm như vậy, vì sao ta không thể? Hơn nữa cha và mẫu thân không chỉ có một mình ta là nữ nhi.

Bàn tay Khương Nghiên dần lơi ra...

Khương Lập quay về đối với Khương Nghiên cười, sau đó trực tiếp hướng cửa đình viện đi ra.

Tần Vũ cùng Khương Lan đã về đến Mộc phủ. Hai người dọc theo hành lang đi đến bê trong Mộc phủ. Ngay tại hành lang, Tần Vũ vui mừng khi nhìn thấy Khương Lập.

- Lập Nhi!

Tần Vũ trong lòng tràn đầy vui sướng.

Tất cả phiền não đau khổ đều trở thành hạnh phúc khi nhìn thấy Lập Nhi.

Khương Lập ngẩn người, một lúc sau mới lao vào trong lòng Tần Vũ, ôm chặt lấy hắn, trong mắt lệ tuôn ra.

- Lập Nhi, muội... muội sao vậy?

Tần Vũ cảm thấy ngực áo mình ướt đẫm. Nhìn về phía Khương Lan, Khương Lan cũng không hiểu.

Tần Vũ chỉ có thể an ủi Khương Lập.

Đang ở trong lòng Tần Vũ, Khương Lập bỗng ngẩng lên, nói một câu khiến Tần Vũ cũng kinh ngạc:

- Vũ ca, chúng ta bỏ tất cả đi được không? Không cần phiền não, không cần lo lắng về mọi việc nữa!

- Lập Nhi, đừng nghĩ lung tung!

Tần Vũ phút chốc hiểu ra, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động. Những lo âu phiền não có là gì? Chỉ cần Lập nhi hiểu tất cả điều này thì Tần Vũ đã đủ hạnh phúc rồi.

- Muội chỉ cần ngoan ngoãn chờ đợi, sau mười năm ta sẽ đạt được danh ngạch thứ ba. Đến lúc đó muội sẽ gả cho ta!

Tần Vũ mỉm cười nói. Khương Lập kinh ngạc nhìn Tần Vũ. Nàng nhìn không ra trong mắt Tần Vũ có chút phiền não nào. Tất cả chỉ là niềm vui sướng khi gặp nàng.

- Tần Vũ đại ca, muội...

- Được rồi!

Tần Vũ cười, nhìn Khương Lập:

- Đừng bỏ dở giữa chừng được không? Huynh hy vọng muội có thể danh chính ngôn thuận trở thành tân nương của huynh.

Khương Lập muốn nói gì đó lại thôi, chỉ cảm thấy trong lòng mình ngập tràn hạnh phúc. Sau khi Tần Vũ gặp Khương Nghiên. Mấy người nói chuyện một lúc, Khương Lập xem như hoàn toàn mở được nút thắt trong lòng. Bốn người cùng đi về tàng khố của Mộc phủ.

- Tàng khố, muội vẫn chưa vào bao giờ, không biết có những bảo bối gì nhỉ?

Khương Nghiên hưng phấn hai mắt tỏa sáng. Khương Lập chỉ là đi theo Tần Vũ. Với nàng bây giờ, chỉ cần được ở bên cạnh Tần Vũ là đã quá đủ rồi.

- Tàng khố này là một vận dụng đơn giản của phép tắc không gian, hãy theo ta!

Khương Lan đến trước cửa thông đạo dưới đất, cánh cửa lớn tự động mở ra.

Bọn người Tần Vũ liền đi theo Khương Lan vào tàng khố của Mộc phủ.

Chương 588

Hồng Mông Linh Khí?

Biên dịch + biên tập: gatre

Khi bước vào Mộc phủ tàng khố liền cảm thấy được một luồng không khí trong lành. Mộc phủ tàng khố, thực tế giống như chốn thế ngoại đào viên.

Bầu trời xanh ngắt, mây bay lãng đãng.

Dòng sông trôi lững lờ, ở cách bờ sông không xa là một toà lầu các tinh xảo, bọn Tần Vũ đang bước trên mặt cỏ mềm mại đi tới toà lầu này.

"Nơi này nhất định là tàng khố, có không ít thứ đã được ta đã tuỳ tiện giấu ở dưới mặt đất hoặc ở trong núi đá. Nhưng mà, Hồng Mông linh bảo tất cả đều ở trong lầu đó." Khương Lan chỉ lầu các mỉm cười nói.

Tần Vũ nhìn về phía ngôi lầu.

Đồng thời không gian chi lực từ tân vũ trụ trực tiếp phát ra bao trùm ngôi lầu các, mọi thứ trong đó đều được Tần Vũ xem xét rõ ràng.

"Quả nhiên có không ít Hồng Mông linh bảo." Tần Vũ trong lòng đã hiểu rõ. Chỉ với một ít Hồng Mông linh bảo vô dụng này, ta căn bản không thể so bì với các thần vương ở thần giới hiện nay.

Từ lầu các của Khương Lan tuỳ tiện mang ra chừng hơn hai mươi kiện Hồng Mông linh bảo, đại đa số là tam lưu Hồng Mông linh bảo, nhị lưu Hồng Mông linh bảo có bốn kiện.

Bất quá, những Hồng Mông linh bảo này đều chỉ dùng để

ngắm cho đẹp. Nói về sức công kích, có vẻ so với thiên thần khí thông thường cũng không bằng.

Đi dọc theo cầu thang gỗ tiến vào lầu các, trong lầu các này cực kì trang nhã cổ kính. Trên kệ gỗ ở một góc đặt một ít vật phẩm kỳ lạ.

"Trong mười tám vật phẩm trên kệ gỗ này có mười hai kiện Hồng Mông linh bảo. Mấy kiện Hồng Mông linh bảo này công dụng không lớn, dùng để ngắm cũng không tồi lắm." Khương Lan cười bước đến góc đại sảnh của lầu các này đi lên bậc thang.

Mọi người đi theo lên lầu hai.

Chỉ thấy trên một cái tủ gỗ đặt một loạt vật phẩm. Khường Lan tuỳ ý vẫy tay, chỉ thấy bảy kiện vật phẩm bay lơ lửng tới: *"Tiểu Vũ, trong bảy cái này có sáu kiện tam lưu Hồng Mông linh bảo, một kiện là nhị lưu hông mông linh bảo, tất cả giao cho ngươi."*

"Wa, Lan thúc, cái này thật là đẹp." Khương Nghiên đột nhiên chụp lấy một con ngựa vằn nhỏ bằng ngọc bích màu xanh, reo lên.

"Đó là một món phi hành linh bảo. Để cho ngựa vằn biến thành lớn, chỉ cần ngồi lên trên là có thể phi hành cực nhanh." Khương Lan nói.

Phi hành linh bảo đối với thần vương mà nói thực không có một chút tác dụng gì.

Trong đầu Khương Nghiên lập tức hiện ra cảnh Quân Lạc Vũ ngồi trước, nàng ở phía sau ôm eo Quân Lạc Vũ, sau đó tung hoành trên trời.

"Lan thúc, cho ta món này được không." Khương Nghiên mở to mắt nhìn Khương Lan.

Khương Lan chỉ có thể cười. Ông có thể phản đối sao?

Sau khi bọn Tần Vũ rời khỏi tàng khố của Mộc phủ, liền tập trung tại đại sảnh bắt đầu ăn uống. Mọi người vui vẻ cười nói với nhau, Khương Lan nhìn Tần Vũ, Lập Nhi cùng Khương Nghiên ba người trẻ tuổi, liên tục mỉm cười, *"Tần Vũ, khi nào ngươi chuẩn bị tiến hành tái luyện kiện Hồng Mông linh bảo đó?"* Tửu yến qua nửa thời gian, Khương Lan mới lên tiếng hỏi.

Tái luyện?

Tần Vũ cười nói: *"Không cần lo lắng, trong không gian của ta có thể gia tốc thời gian gấp hơn vạn lần, cho dù thế nào, thời gian vẫn đủ, như thế này, ba ngày sau, ta tiến nhập không gian của ta, bắt đầu tiến hành tái luyện Hồng Mông linh bảo này, và cũng bắt đầu luyện khí."*

Khương Nghiên lập tức nói ngay: *"A, ta cũng muốn xem ngươi luyện khí!"*

Khương Lập chỉ im lặng, mỉm cười nhìn Tần Vũ, cô không muốn để Tần Vũ cảm thấy khó xử.

"Nghiên nhi muội muội, ta luyện khí lần này thời gian có thể rất dài, vì trước khi tiến hành luyện khí, ta phải điều chỉnh trạng thái, nỗ lực đạt đến trạng thái tốt nhất mới tiếp tục luyện khí. Cho nên……ta không thể xác định rõ được thời gian luyện khí chuẩn xác." Tần Vũ khéo léo cự tuyệt.

Khương Nghiên phùng miệng hừ nhẹ.

"Ơ?"

Khương Lan đột nhiên rùng mình, nhất thời Tần Vũ, Khương Nghiên, Khương Lập ba người nhìn về phía Lan thúc, ánh mắt hàm chứa nghi vấn.

"Lan thúc. Có vấn đề gì phát sinh vậy?" Tần Vũ dò hỏi.

Khương Lan cười nói: *"Vừa rồi nghe ngươi nói luyện khí, ta liền nghĩ đến Chu Hiển, sau triển khai thần thức khắp thần giới dò xét thử, quả nhiên phát hiện Lôi Phạt thành đột nhiên thỉnh Đoan Mộc Phong đến."*

Thần vương cao thủ, chỉ cần một ý niệm có thể tra xét mọi biến động ở thần giới.

"Đoan Mộc Phong? Là luyện khí tông sư Đoan Mộc Phong?" Khương Nghiên lẩm bẩm. *"Lôi Phạt thành không phải đã có một luyện khí tông sư là Âu Nghiệp Kiền sao, sao còn mời Đoan Mộc Phong?"*

Khương Lan cười khẽ: *"Sợ rằng Lôi Phạt thành không đủ khả năng xuất ra kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo đủ lợi hại, nên phải mời một vị luyện khí tông sư đến luyện chế a."*

Mặc dù hai vị luyện khí tông sư tiến hành luyện chế, bình thường cũng phải cần khoảng thời gian mấy ngàn năm.

Tuy nhiên Bắc Cực Thánh Hoàng chỉ cấp thời gian vài chục năm, nhưng thần vương của Lôi Phạt thành có thể tự mình bố trí một không gian, hơn nữa Lôi Phạt thành thần vương đối với thời gian pháp tắc cũng có phần lãnh ngộ. Với việc gia tốc thời gian lên gấp ngàn lần không phải là vấn đề khó khăn.

Lúc này, Tần Vũ có chút nhíu mày.

Trong lòng nổi lên không ít nghi hoặc: *"Chẳng lẽ là để hai vị luyện khí tông sư liên thủ? Không đúng. Mỗi vị luyện khí tông sư đều có phương pháp luyện khí riêng của mình, hai người liên thủ có thể khiến cả hai cùng chịu ảnh hưởng."*

Cũng là luyện khí tông sư, Tần Vũ tự nhiên hiểu rất rõ.

"Có thể là……" Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một khả năng. *" Nếu đúng như vậy, Lôi Phạt thành quả thật rất cẩu thả rồi."*

Khương Lan cười nói: *"Ta thấy Lôi Phạt thành đó vì thắng lợi, có thể sẽ cho hai vị luyện khí tông sư chia ra luyện khí. Đồng thời cung cấp đủ vật liệu cùng với đủ số Hồng Mông linh khí, hai vị luyện khí tông sư ai luyện chế ra linh bảo tốt thì sẽ lấy của người đó"*

"Tiểu Vũ, xem ra Lôi Phạt thành là tình thế bắt buộc thôi." Khương Lan mỉm cười nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trên mặt thoáng cười:*" Luyện chế Hồng Mông linh bảo không phải cứ nhiều người là tốt."* Tần Vũ trong lòng rất tự tin.

Kĩ nghệ luyện khí cơ bản, *"cửu toàn liệt không"* của bản thân so ra cũng chỉ thấy *"vu chuy bách luyện"* của tượng thần Xa Hầu Viên là có thể so sánh.

Trong lúc tôi luyện, nếu phân thân giúp đỡ, một khi xuất ra khu vực hàn mông, đối với việc khống chế lực hàn mông chi khí nhất định sẽ phải mạnh hơn người khác rất nhiều.

Còn về khải linh?

Ai có thể hơn được mình?

"Chu Hiển, có lúc dựa vào người khác không bằng chính mình nỗ lực." Tần Vũ trong lòng thầm nói.

******

Vài ngày sau, bên trong Mộc phủ.

Khương Lan, Khương Lập, Khương Nghiên cùng nhìn Tần Vũ. Tần Vũ đã quyết định hôm nay sẽ tiến vào tân vũ trụ, bắt đầu tái luyện Hồng Mông linh bảo và luyện khí.

"Tiểu Vũ, đừng tự gây quá nhiều áp lực." Khương Lan vỗ nhẹ vai Tần Vũ.

"Ta hiểu, Lan thúc." Tần Vũ mỉm cười.

Khương Lập bước đến trước mặt Tần Vũ. Khương Lập hiểu, Tần Vũ vì việc chiêu thân mà nỗ lực hết mình, nhưng cô…. Thật sự chỉ có thể trong Mộc phủ lặng lẽ chờ đợi.

Kiễng chân lên, Khương Lập nhắm mắt nhẹ hôn Tần Vũ một cái.

Sau đó mở to mắt nhìn Tần Vũ, nhỏ giọng nói:*" Tần Vũ đại ca, muội ở đây chờ huynh."*

Tần Vũ mỉm cười nhìn Khương Lập.

"Oa…….trong mắt hai người như có lửa vậy." Khương Nghiên một bên la lớn, Tần Vũ, Khương Lập tức thì mỉm cười nhìn Khương Nghiên.

Tại Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ.

Tần Vũ đã ra lệnh cho Phúc bá, khoảng thời gian này Phiêu Vân phủ không tiếp bất kì ai.

"Việc tái luyện tốn nhiều thời gian nhất, bảy kiện Hồng Mông linh bảo cần mười ngày mới có thể hoàn toàn tái luyện thành công." Tần Vũ xoay bàn tay, lấy ra một viên đá kì lạ to bằng nắm tay.

Đây là một kiện tam lưu Hồng Mông linh bảo.

"Trước tiên tái luyện cái này". Tần Vũ động thân, liền xuất hiện trên đỉnh một đỉnh núi ở Đông Lam sơn. Ngồi xếp chân trên một tảng đá lớn trên đỉnh núi, Tần Vũ khoa tay một cái.

Chỉ thấy kiện Hồng Mông linh bảo đó trôi nổi trước người Tần Vũ.

Hồng Mông linh bảo luyện lại có phần đơn giản, nhưng có hai điều kiện. Điều kiện thứ nhất là Hồng Mông linh bảo luyện lại, phải là vô chủ. Nếu có chủ nhân , bên trong bị thấm thâu thiên

thần lực. Do đó không thể luyện lại.

Điều kiện thứ hai. Đối với Hồng Mông linh bảo vô chủ, tiến hành thiêu đốt trường kì, hơn nữa ngọn lửa phải là Hư Vô Nghiệp Hỏa.

Thông thường phải thiêu đốt một ngày thời gian mới có thể làm tam lưu Hồng Mông linh bảo hoàn toàn phân giải, ngoài ra còn chiết xuất được Hồng Mông linh khí, còn nhị lưu Hồng Mông linh bảo phải cần ba bốn ngày công phu.

"Với thực lực đại tăng của ta bây giờ, cộng thêm có luyện hoả thủ hoàn (vòng tay), hư vô nghiệp hoả dùng đã bắt đầu đơn giản hơn rất nhiều rồi." Trong cơ thể Tần Vũ trực tiếp phóng ra hư vô nghiệp hoả.

Hư vô nghiệp hỏa bao bọc lấy viên quái thạch lớn cỡ nắm tay.

Dưới sự thiêu đốt của hưu vô nghiệp hoả, mới đầu viên quái thạch này hầu như không chút biến đổi gì, một thời gian gần một canh giờ sau, bề mặt mới từ từ có chút biến hoá.

Từ trong cơ thể Tần Vũ không ngừng xuất ra hư vô nghiệp hoả, viên quái thạch thì biến đổi càng lúc càng nhiều.

Suốt trong nửa ngày sau, viên quái thạch nổ bốp một tiếng rồi tách làm ba, nhưng cũng vẫn không phát xuất ra tí Hồng Mông linh khí nào.

"Hồng Mông linh bảo này bị phân giải hoàn toàn mới có thể xuất ra Hồng Mông linh khí ư." Tần Vũ nở nụ cười thầm nghĩ.

Tần Vũ biết rất rõ Hồng Mông linh khí và linh bảo kết hợp với nhau vô cùng chặt chẽ. Với sự kết hợp chặt chẽ như vậy muốn lấy được Hồng Mông linh khí cần thời gian thiêu đốt rất dài.

Thời gian trôi đi.

Đảo mắt, một ngày công phu đã trôi qua.

Lúc này, quái thạch kia đã biến thành vô số mảnh nhỏ. Những mảnh nhỏ đột nhiên từng mảnh không ngừng rung động.

"Bồng." Một mảnh nhỏ hoàn toàn biến thành tro bụi. Đồng thời, một đạo khí lưu cực nhỏ xuất ra.

Hồng Mông linh khí.

"Hồng Mông link khí , là Hồng Mông linh khí!". Ánh mắtTần Vũ sáng rực. Lúc này, Tần Vũ hoàn toàn ngây người ra. Ngay sau đó, lại có một tia khí lưu xuất ra.

Bộ dạng Tần Vũ lại khôi phục như trước.

"Hồng, Hồng Mông linh khí là như thế này ư?" Tần Vũ cảm thấy trong đầu chấn động, lập tức khoa tay chộp lấy, trực tiếp khóa yên bộ phận không gian. Đem một chút Hồng Mông linh khí đó hoàn toàn nắm lấy.

Toàn thân Tần Vũ trong nháy mắt đã biến mất khỏi Đông Lam sơn.

Tân vũ trụ lúc này đã mở rộng ra cực đại, không gian vũ trụ được chứa bên trong rất nhiều, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện tại rìa tân vũ trụ.

Đứng tại rìa xa nhất, không gian ở đây chấn động, là khu vực hỗn loạn nhất.

"Định." Tần Vũ hét lớn, khu vực xung quanh hoàn toàn bình ổn lại.

Tần Vũ tập trung nhìn qua tầng ngăn cách, nhìn không gian đặc quánh mênh mang vô hạn bên ngoài, ánh mắt kì dị vô cùng. Mỗi lúc đều một lượng lớn khí lưu đặc quánh thấm qua tầng ngăn

cách hòa nhập vào trong tân vũ trụ, khiến cho tân vũ trụ không ngừng mở rộng.

Có thể nói, mỗi thời gian một hơi thở tân vũ trụ hấp thu lượng *"cưỡng hồ khí tức"* đủ để lấp đầy cả biển lớn.

Trước đây, trong lòng tần vũ, cưỡng hồ khí tức như là một loại năng lượng, tương tự năng lượng phổ thông cấu thành vũ trụ, nhưng lúc này, Tần Vũ không thể nghĩ vậy nữa.

"Hồng Mông linh khí? Cưỡng hồ khí tức?"

Tần Vũ nhìn Hồng Mông linh khí không ngừng phiêu động trong tay, lại nhìn cưỡng hồ khí tức bao trùm trời đất, vô cùng vô tận, đang không ngừng bị tân vụ trụ điên cuồng hấp thu.

Giống nhau cả!

Tần Vũ là tân vũ trụ đích chủ nhân, cưỡng hồ khí tức tiến vào tân vũ trụ. Tần Vũ tự nhiên có thể phân tích rõ ràng bản chất của cưỡng hồ khí tức. 'Hồng Mông linh khí' trong tay hắn cũng cảm nhận được một cách rõ ràng.

Hoàn toàn giống nhau.

Tim Tần Vũ đập mạnh hồi lâu!

Đây là thứ Hồng Mông linh khí mà phần đông thần vương của thần giới rất coi trọng ư? Vì luyện chế Hồng Mông linh bảo, muốn luyện lại một lượng Hồng Mông linh bảo vô dụng, cả thần giới mới có một ít Hồng Mông linh bảo, thì có bao nhiêu để bọn họ luyện lại?" *Tần Vũ lúc này thật sự rất kích động.*

Tâm ý vừa chuyển, xuất ra một trảo.

Không gian trong chu vi trăm dặm liền bị Tần Vũ tập trung lại, trong đó cưỡng hồ khí tức cũng bị Tần Vũ tập trung lại.

"Chu vi trăm dặm. Ha ha, tất cả Hồng Mông linh bảo tại thần giới đem luyện lại thì Hồng Mông linh khí cũng ko bằng 1% trong đây". *Tần Vũ toàn thân có chút phát run.*

"Vốn ta còn tưởng Hồng Mông linh khí là một loại năng lượng kì lại do vũ trụ sinh ra, bây giờ xem ra chỉ là một loại năng lượng rất cơ bản để tạo thành vũ trụ. Chả trách có công hiệu thần kì như thế". Tần Vũ hoàn toàn hiểu rõ.

Vì cái gì mà luyện chế Hồng Mông linh bảo nếu hấp thu một ít Hồng Mông linh khí tốc độ luyện chế sẽ nhanh hơn.

Nguyên lai, đối với Hồng Mông linh bảo quan trọng nhất là Hồng Mông linh khí.

Tỉnh táo, tỉnh táo lại.

Tần Vũ cuối cùng cũng ép mình tự bình tĩnh. Hắn còn phải luyện khí. Nếu tâm trạng kích động như hiện tại, việc luyện khí sẽ rất dễ xảy ra sai sót.

Nhưng ….

Trước mắt luồng cưỡng hồ khí tức vô cùng vô tận điên cuồng thấm vào vách ngăn của tân vũ trụ. Lại nhìn qua "cưỡng hồ không gian" *vô cùng vô tận bên ngoài.*

Những thứ này chính là Hồng Mông linh khí ư!

Nhìn vào cảnh tượng này, làm sao mà bình tĩnh được?

Tần vũ hít một hơi thật sâu, ngồi xuống nhắm mắt lại bắt đầu điều tiết trạng thái tâm hồn. Khổ tâm của Lan thúc, tâm ý của Lập nhi, Tần Vũ đều nhớ rõ.

Chạm vào môi, Tần Vũ vẫn nhớ cảm giác nụ hôn của Lập nhi.

"Có nhiều Hồng Mông linh khí như thế này, việc luyện khí còn sợ gì nữa?" Tần Vũ mỉm cười , toàn bộ tâm tình chậm rãi biến đổi. Khi trạng thái đạt đến đỉnh cao nhất, đó là lúc Tần Vũ bắt đầu việc luyện khí.

Chương 589

Thiên Địa Động

Tây Bắc Lôi Phạt thành.

Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc đã đích thân bố trí ra một không gian, thời gian bên trong gia tốc đến năm ngàn lần. Nếu duy trì thời gian gia tốc gấp năm ngàn lần, với Chu Hoắc mà nói là cả một sự khổ sở.

Chu Hoắc không phải là Tu La thần vương, có thể dễ dàng duy trì được thời gian gia tốc một vạn lần trong không gian.

- Phụ hoàng, hai vị tông sư này thực lực luyện khí rất mạnh, nhưng liệu có thể luyện chế được nhị lưu Hồng Mông linh bảo không vẫn còn khó nói, nếu không thành công…

Chu Hiển nhìn Chu Hoắc dò hỏi:

Chu Hoắc lắc đầu cười khổ. Vì nhi tử của mình này, hắn cũng hao phí rất nhiều tâm tư.

- Yên tâm đi, nguyên liệu luyện khí và Hồng Mông linh khí đều có đủ cả rồi. Theo đạo lý bọn họ có thể luyện chế được nhị lưu Hồng Mông linh bảo!

- Nhưng mà, nếu…

- Không cần lo lắng.

Chu Hoắc cắt ngang lời Chu Hiển.

- Nếu như hai vị luyện khí tông sư, luyện chế Hồng Mông linh bảo uy lực không lớn, không đạt yêu cầu. Ta sẽ cho con kiện Chấn Lôi Hống, như vậy được chưa?

Chấn Lôi Hống, trong số kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo tương đối nổi danh. Là kiện linh bảo lợi hại mà Chu Hoắc thường xuyên sử dụng, đó cũng xem như là vũ khí tùy thân của Chu Hoắc.

- Đa tạ phụ hoàng!

Chu Hiển nhất thời mừng rỡ.

Có được lời hứa đó của cha mình, hắn rất yên tâm. Chu Hiển cũng biết, phụ hoàng của hắn – Chu Hoắc là một trong bát đại Thánh Hoàng, thực ra linh bảo trấn tộc của Chu gia là một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, linh bảo đó xuất hiện cùng với sự đản sanh của thần giới.

Bởi vì kiện Hồng Mông linh bảo đó quá lợi hại nên Chu Hoắc ít khi sử dụng, bình thường chỉ dùng có Chấn Lôi Hống mà thôi, chỉ khi nào thật cần thiết mới sử dụng đến linh bảo trấn tộc.

- Có Chấn Lôi Hống, chỉ cần lễ vật của Tần Vũ không phải là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, thì ta nhất định sẽ chiến thắng!

Chu Hiển trong lòng thầm nghĩ.

Chấn Lôi Hống có thể được xem như là tuyệt đỉnh trong số nhị lưu nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Cho dù Tần Vũ có xuất ra một nhị lưu Hồng Mông linh bảo đỉnh cao thì cũng không thể nào sánh bằng.

Cuối cùng còn phải đến lượt mười ba vị thần vương tiến hành bình phán? Chỉ cần chênh lệch không lớn, Chu Hiển nhất định sẽ chiến thắng.

Đoan Mộc Phong, Âu Nghiệp Tử hai vị đại luyện khí tông sư đang khổ cực luyện khí. Thì giờ phút này trong tân vũ trụ, Tần Vũ lại đang khoanh chân tĩnh lặng.

Tâm cảnh càng thêm không linh, trạng thái dần đạt đến hoàn mỹ.

Yên tĩnh…

Tần Vũ tựu như vậy khoanh chân ngồi, cảm thụ không linh tâm cảnh, mỗi một khắc Tần Vũ đều cảm thấy cả người như đạt đến một trạng thái đỉnh phong.

Vì một nguyên do nào đó, Tần Vũ lúc này lại có cảm giác, hắn biết được rằng… lúc này luyện khí nhất định sẽ thành công. Một cảm giác phi thường huyền diệu. Tần Vũ nhẹ mở mắt ra, thời gian mà hắn khoanh chân ngồi đã hơn một vạn năm.

Trong phạm vi trăm thước xung quanh Tần Vũ, yên tĩnh lạ thường.

Ngoài phạm vi trăm thước, không gian chấn động, xoáy tròn. Bởi đây là biên giới của tân vũ trụ, đang không ngừng mở rộng phạm vi.

Tần Vũ đứng lên, trường bào nhất thời biến mất, cả thân trên lộ ra. Một tay Tần Vũ giơ ra, trong không gian xuất hiện một phá không trùy.

Tần Vũ phất tay, trước mặt xuất hiện chiếc bàn đập màu đen.

- Phân thân!

Tần Vũ khẽ hô. Bên cạnh liền xuất hiện một thanh bào Tần Vũ. Thanh bào Tần Vũ cung kính cúi chào:

- Bản tôn!

Tần Vũ mỉm cười.

Chính lúc này, thân Hồng đồng cổ thụ từ không trung xuất hiện. Tần Vũ vung tay, thân cây to ba bốn người ôm bỗng phân ra làm bốn mảnh. Giữa lòng cây lộ ra một lõi màu đỏ sẫm. Tần Vũ biết đó chính là phần quan trọng nhất của Hồng đồng cổ thụ - thụ tâm.

Hồng đồng cổ thụ, ngoại trừ thụ tâm là tài liệu tốt nhất. Còn có thân cây của thần mộc. Chỉ cần dụng tâm luyện chế, có thể luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí.

Giờ phút này Tần Vũ trong lòng có một loại cảm giác mãnh liệt xúc động, sử dụng thụ tâm cùng với thân cây của thần mộc, là có thể luyện chế ra một kiện Hồng Mông linh bảo.

Hô!

Tay trái Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa, ngọn lửa này chủ yếu là bạch sắc tịnh hỏa và hư vô nghiệp hỏa. Đối với loại nguyện liệu tinh túy như vậy, hắc sắc tịnh hỏa tịnh không có chỗ hữu dụng.

Thụ tâm Hồng đồng rơi xuống trên mặt bàn màu đen. Ngọn lửa trong lòng bàn tay bao quanh thụ tâm, trông giống như đang bồng bềnh trên mặt nước. Hư vô nghiệp hỏa và bạch sắc tịnh hỏa không ngừng thiêu đốt.

Cầm trong tay phá không trùy, Tần Vũ một trùy nện xuống.

Tiếng rít vang lên. Phá không trùy nện xuống, không gian nổi lên một chút sóng gợn, bao vây lấy thụ tâm, mà tay trùy của Tần Vũ liên tục nện xuống trung tâm thụ tâm.

Bồng!

Lõi Hồng đồng cứng rắn vô cùng, từng nhát đập của Tần Vũ ẩn chứa không gian chi lực, đã xuất hiện vết rách.

Cao thủ luyện chế thông thường, đối với thụ tâm hoàn mỹ này sẽ không phá hư. Nhưng Tần Vũ không phải là người bình thường, phá rồi lập, mới là chính đạo.

Tần suất vung trùy của Tần Vũ thay đổi liên tục, lúc mềm mại như gió xuân, lúc kịch liệt như sấm dậy. Lõi cây Hồng đồng đã biến thành một chất lỏng màu đỏ sẫm, không ngừng lưu động.

Đây chính là năng lượng tinh hoa của thụ tâm Hồng đồng cổ thụ.

Hô! Hô!

Từ phá không trùy tản mát ra tám đạo không gian, đem khối chất lỏng màu đỏ đặt vào trong ngọn lửa.

Thậm chí mắt thường cũng có thể thấy, trong khối dung dịch đỏ ấy có một đạo quang mang lưu động. Trên trán Tần Vũ chảy ra những giọt mồ hôi. Giọt mồ hôi trong nháy mắt tan biến mất. Trong quá trình luyện khí, Tần Vũ không cho phép thứ gì ảnh hưởng đến.

- Không sai biệt lắm!

Lần luyện khí này Tần Vũ sử dụng rất ít nguyên liệu, chỉ dùng thụ tâm và hai phần thân của thần mộc. Thân gỗ ba bốn người ôm ấy được tách thành bốn phần, Tần Vũ chọn lấy hai, nhưng là hai phần có thể tích lớn nhất. Hai phần kia Tần Vũ thu về.

Chính là, khi thu về thể tích cũng….

- Khí phôi đã thành.

Tần Vũ giơ tay, trong tay xuất hiện một cây quyền trượng màu đỏ. Quyền trượng dài chừng hai thước thậm chí tay cầm chỉ dài khoảng hai tấc.

- Phân thân, chuẩn bị thối hỏa (thổi lửa)!

Tần Vũ phất tay, cây xích huyết quyền trượng bay lên không, mà thanh bào Tần Vũ thân thể tự nhiên tản mát ra dòng khí màu xanh – hàn mông lĩnh vực. Trong hàn mông lĩnh vực còn có kim nguyên trọng thủy lưu chuyển giống như Du Long.

Thanh bào Tần Vũ dễ dàng khống chế hàn mông khí, kim nguyên trọng thủy bao vây lấy xích huyết cây quyền trượng.

Độ dẻo dai, bền cứng không ngừng tăng lên.

- Thành công!

Trên mặt Tần Vũ có một tia vui mừng, giờ phút này thanh bào Tần Vũ cũng thu hồi hàn mông lĩnh vực. Lúc này đây việc thối hỏa cũng gần như hoàn mỹ.

Xích huyết quyền trượng, bay trở lại trước mặt Tần Vũ.

- Hồng Mông linh khí!

Tần Vũ nhìn ra xa, ở vô cùng vô tận Cưỡng hồ khí lưu. Tay khẽ phất nhẹ, một lượng lớn Hồng Mông linh khí bay tới.

Hồng Mông linh khí trực tiếp bao quanh lấy xích huyết quyền trượng.

Tần Vũ nhắm mắt, giữa hai tay toát ra từng đạo lưu quang, nhập vào xích huyết quyền trượng. Nhất thời quyền trượng tỏa hào quang chói lòa. Thậm chí trên bề mặt còn có một đạo quang

mang màu xanh biếc lưu chuyển.

- Càn khôn trận pháp, khải linh (khởi động)!

Xích huyết quyền trượng, quang mang chói mắt. Còn có lấp lánh ánh quang mang xanh lục, ngưng tụ tại đỉnh quyền trượng.

Tần Vũ mỉm cười, giơ tay. Xích huyết quyền trượng bay tới trước mặt. Tần Vũ có cảm giác phi thường tốt.

- Chúc mừng bản tôn!

Thanh bào Tần Vũ khom mình nói..

Tần Vũ cũng mỉm cười gật đầu, thanh bào Tần Vũ biến mất. Ánh mắt Tần Vũ chuyển sang xích huyết quyền trượng, cẩn thận quan sát.

Cây quyền trượng này giống như màu xích huyết tinh ngọc, phía đỉnh trượng lại có màu ngọc bích.

- Không rõ cấp bậc của quyền trượng ra sao?

Tần Vũ mặc dù là người luyện khí, nhưng đối với Hồng Mông linh bảo lại không hề biết đánh giá. Duy chỉ có nhỏ máu nhận chủ mới có thể biết được cấp bậc của cây quyền trượng này.

- Hy vọng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Trong tâm Tần Vũ hy vọng. Từ đầu ngón tay nhỏ ra một giọt máu tươi. Máu tươi rơi vào đỉnh quyền trượng, tựa như giọt nước rơi vào biển lớn, trực tiếp bị hấp thu.

Trong lòng Tần Vũ đã dần biết được công dụng của quyền trượng.

- Lực công kích quả là mạnh.

Tần Vũ trong lòng vui mừng:

- Đúng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo!

Cây quyền trượng có uy lực ghê gớm, khiến cho Tần Vũ không khỏi run lên.

Quyền trượng xuất ra, có thể khống chế không gian. Đồng thời, đỉnh quyền trượng có thể biến thành ngàn vạn đỉnh, có tác dụng vây khốn đối phương. Khi bị vây khốn, cho dù thuấn di cũng vô pháp đào thoát.

Hơn nữa, thân cây quyền trượng cứng cỏi vô cùng, hoàn toàn có thể dùng công kích đối thủ.

- Nhất lưu Hồng Mông linh bảo quả nhiên lợi hại, bất quá nói về lực trói buộc vẫn không bằng tàn Tuyết thần thương có Huyền Hoàng khí a.

Tần Vũ nghĩ thầm.

Nét mặt Tần Vũ không thể che giấu nổi nụ cười.

- A, phải cho Lan thúc và Lập nhi xem.

Tần Vũ trong lòng nghĩ phải đem chuyện vui này nói cho bọn họ biết.

Tần Vũ trực tiếp biến mất khỏi tân vũ trụ.

Trong Mộc phủ.

Vừa về đến Mộc phủ, Tần Vũ vận không gian lực, tìm kiếm

Lan thúc và Lập nhi.

- Lan thúc, Lập Nhi! Ta thành công rồi!

Thanh âm Tần Vũ mang chút kích động trực tiếp truyền đến cho Khương Lan, Khương Lập.

Mà lúc này bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng: *"Oanh!"*. Vốn đang trong lành, bỗng xuất hiện những đám mây màu đỏ.

- Thành công?

Khương Lan nao nao:

- Chẳng lẽ tiểu Vũ?

Thần thức của Khương Lan đảo qua, đã phát hiện thấy Tần Vũ, đồng thời cũng chú ý đến cây xích huyết quyền trượng. Với kiến thức của Khương Lan, tự nhiên cảm thấy được sự bất phàm của quyền trượng.

Thân hình khẽ động, Khương Lan xuất hiện cạnh Tần Vũ. Mà Khương Lập cũng rất nhanh xuất hiện, trên mặt lộ vẻ kích động hưng phấn.

- A, chuyện gì xảy ra?

Tần Vũ lúc bấy giờ mới chú ý đến dị tượng của bầu trời.

Toàn bộ bầu trời đã chuyển sang một màu đỏ rực, ngay cả lục địa thần giới cũng ánh lên một màu đỏ. Cơ hồ mọi người trong thần giới đều thấy tràng cảnh này.

Khương Lan ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó con mắt sáng lên, trực tiếp nhìn tần Vũ hỏi:

- Tiểu Vũ, ngươi luyện chế thành nhất lưu Hồng Mông linh bảo?

- Lan thúc, thúc sao lại biết?

Tần Vũ cười hỏi lại.

Khương Lan bỗng bật ra tiếng cười sang sảng:

- Ha ha, tại thần giới. Chỉ có nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất thế mới có thể khiến cho thiên địa biến thành màu đỏ sậm, giáng hạ linh bảo chi lôi.

- Linh bảo chi lôi?

Tần Vũ không hiểu.

Lúc trước, Tượng Thần Xa Hầu Viên khi thành công luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo cho Tu La thần vương. Thần giới cũng xuất hiện dị tượng, nhưng mà Xa Hầu Viên không có miêu tả lại, tựa hồ đối với chuyện này không để trong mắt.

Đúng, nếu hiểu rõ Xa Hầu Viên. Mục tiêu của Xa Hầu Viên chính là thiên tôn linh bảo, chỉ có chế luyện thành công thiên tôn linh bảo mới có thể làm cho hắn cao hứng.

- Là một loại kiếp lôi, trong lịch sử thần giới cũng đã xuất hiện. Uy lực không lớn lắm. Ngươi hãy đem cây quyền trượng ngăn trở kiếp lôi. Ta xem… chỉ có nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất thế thì mới có dấu hiệu này.

Khương Lan không thèm để ý đến kiếp lôi.

Chỉ thấy khắp nơi đầy mây đỏ, có khắp cả bầu trời.

Từ bầu trời vô tận phóng tới các sắc lôi điện. Vô số sắc lôi điện

giống như pháo hoa chiếu sáng cả thần giới.

Cuối cùng, vô số lôi điện tụ lại, tạo nên một cầu vồng bảy sắc lôi điện, trực tiếp hướng Mộc phủ trong Phiêu Tuyết thành đánh xuống.

- Lôi điện, uy lực không lớn lắm.

Lôi điện vừa tiến nhập vào khu vực không gian của Tần Vũ. Tần Vũ đã cảm nhận ra được, bèn tùy ý cho quyền trượng bay lên...

Bồng!

Bảy sắc cầu vồng lôi điện đánh xuống quyền trượng, lôi điện bắn ra bốn phía. Chỉ là càng làm cho quyền trượng thêm chói lòa.

- Quả nhiên không thể tính là kiếp lôi.

Tần Vũ trong lòng thầm gật đầu.

Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến một chuyện:

- Theo như lời Lan thúc vừa nói, hồng vân bao phủ, linh bảo chi lôi giáng hạ là dấu hiệu nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất thế. Đây không phải là để cho cả thần giới biết ta ở trong Mộc phủ luyện chế được một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo sao?

- Ha ha, nhất lưu Hồng Mông linh bảo có lực hấp dẫn lớn a. Tần Vũ, đại ca ta đã tới.

Khương Lan đột nhiên quay về nhìn Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ nao nao.

- Ngay cả Khương Hình cũng đến!

Khương Lan lắc đầu, nở nụ cười một tiếng.

Ba đại thần vương của Phiêu Tuyết thành giờ phút này đã tề tựu tại Mộc phủ.

Chương 590

Tân Đích Tượng Thần

Hồng vân bao trùm thiên địa, linh bảo chi lôi giáng hạ.

Tin tức nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất thế, căn bản không cần truyền, phàm là những ai vốn biết chuyện Tượng Thần Xa Hầu Viên luyện chế Hồng Mông linh bảo năm xưa đều biết…

Thần giới vừa đản sanh một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

- Nhất lưu Hồng Mông linh bảo? Là ở Phiêu Tuyết thành!

Tại Lôi Phạt thành, Chu Hiển hướng ánh mắt về hướng Phiêu Tuyết thành, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

- Lẽ nào, lẽ nào là Tần Vũ…

Chuyện phi thường đơn giản. Thần giới chỉ có ba đại luyện khí tông sư, ngoại trừ Tượng Thần Xa Hầu Viên đã mất tích, thì còn có Đoan Mộc Phong và Âu Nghiệp Tử đang ở Lôi Phạt thành.

Mà tân nhất lưu Hồng Mông linh bảo chỉ có thể là Tần Vũ hoặc Tượng Thần Xa Hầu Viên hiện thân luyện chế.

Mặc kệ Xa Hầu Viên hay tần Vũ luyện chế. Ý nghĩa cũng không lớn lắm. Bởi vì Tần Vũ là tân chủ nhân Mê Thần điện, cũng coi như là truyền nhân của Xa Hầu Viên.

Cho dù là Xa Hầu Viên luyện chế, cũng là trợ giúp cho Tần Vũ.

- Phụ hoàng!

Chu Hiển nhìn về phía Chu Hoắc bên cạnh.

Thần sắc Chu Hoắc phức tạp, giọng nhỏ nhẹ:

- Con ở đây, ta đến Phiêu Tuyết thành xem sự tình thế nào!

- Vâng, phụ hoàng!

Chu Hiển chỉ có thể tại đáy lòng kiên trì, cuối cùng vô luận thế nào hắn cũng không chịu lùi bước.

Bên trong không gian của Chu Hoắc, hai vị luyện khí tông sư không biết bên ngòai phát sinh sự tình gì, căn bản bọn họ không thể biết được chuyện xảy ra ở thần giới.

Không chỉ có Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc mà Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự, Tu La thần vương, Nam Cực Thánh Hoàng… các cao thủ đều tụ họp về Phiêu Tuyết thành.

Một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, đủ để động lòng tất cả thần vương trong thần giới.

Bắc Cực Phiêu Tuyết thành giờ đây đã trở thành nơi tụ họp đông đủ của các thần vương. Hơn một nửa thần vương của thần giới đều ở đây.

Trong Mộc phủ.

- Quyền trượng này...

Khương Phạm đi tới, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cây quyền trượng đang lơ lửng giữa không trung.

Tần Vũ vung tay thu hồi quyền trượng.

Khương Phạm nhìn về phía Tần Vũ, mặt nở nụ cười:

- Tần Vũ! Quyền trượng đó có phải là tân nhất lưu Hồng Mông linh bảo không?

- Đúng là vậy!

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Đối với Khương Phạm, Tần Vũ trong lòng ấn tượng không tệ lắm. Khương Phạm chính là đã nhiều lần ủng hộ hắn.

- Nhất lưu Hồng Mông linh bảo này là do ai luyện chế?

Khương Phạm hỏi.

Khương Phạn tất nhiên hiểu rõ mối quan hệ của Tần Vũ và Xa Hầu Viên. Vì vậy mà không khỏi hoài nghi, có phải Xa Hầu Viên đến giúp đỡ Tần Vũ.

Khương Lan tại một bên cười nói:

- Cây Quyền trượng này là tự tay Tần Vũ luyện chế ra đó!

- A

Khương Phạm nhìn Tần Vũ, ánh mắt nhất thời sáng lên.

Tân Tượng Thần!

Trong lòng Khương Phạm, Tần Vũ lập tức được đưa lên vị trí hàng đầu. Khương Phạm nhìn sang Khương Lập, lúc này đang đứng bên Tần Vũ có chút bất an.

- Lập nhi, con cũng ở đây? Xem ra con quen biết Tần Vũ?

Khương Phạm mỉm cười nói, giờ phút này Khương Phạm càng thêm hy vọng Tần Vũ trở thành con rể hắn..

Để cho một tân Tượng Thần trở thành con rể, quả là một chuyện không gì tốt đẹp bằng.

Tân Tượng Thần nói lên điều gì? Nói rằng Phiêu Tuyết thành sẽ có thể có nhiều tân nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Mặc dù vậy cũng phải có đủ tài liệu. Còn phải có đủ Hồng Mông linh khí, cùng với tâm trạng đặc biệt tốt của Tần Vũ. Mặc dù ba điều kiện thỏa mãn rất khó, nhưng dù sao vẫn có hy vọng.

Một nam tử thanh niên thân mặc tử y trường bào đi tới.

- Đại bá! Nhị bá!

Là vị thần vương thứ ba của Phiêu Tuyết thành, Khương Hình.

Khương Hình thân là đệ tử đời thứ hai của Khương gia, có thể đạt tới thần vương cảnh giới. Nghị lực và thiên phú đều thật kinh người.

- Vừa rồi ta thấy hồng vân bao phủ khắp nơi, lại nhìn thấy linh bảo chi lôi giáng hạ xuống Phiêu Tuyết thành. Ta liền nghĩ, trong Phiêu Tuyết thành có người luyện chế được nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Ngoại trừ Tần Vũ huynh sợ không có người nào khác.

Khương Hình rất nhiệt tình nói. Đường đường là một thần vương, lại gọi Tần Vũ là *"Tần Vũ huynh"*

Tại thần giới, đối với một vị Tượng Thần, cơ hồ tất cả các thần vương đều muốn kết giao, đối xử rất lễ phép.

Bởi vì tất cả các thần vương đều muốn nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Có một kiện tất sẽ mong có được kiện thứ hai, nếu không có thì lại càng mong phải có. Điều này giải thích địa vị của Tượng Thần. Kể từ khi Xa Hầu Viên mất tích, rất nhiều thần vương đều

vô cùng thất vọng. Sự ra đời tân Tượng Thần đã làm cho các thần vương trong lòng có hy vọng.

Có được kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo là mong ước cao nhất của các thần vương

Đại bộ phận thần vương đều bị khốn ở tầng thứ nhất thời gian gia tốc. Một số ít thần vương ngay cả đến một chút thời gian pháp tắc cũng không biết.

Duy chỉ có một ngoại lệ, đó là Tu La thần vương.

Hắn lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc tầng thứ hai *"Thời gian tĩnh chỉ"*. Chính vì điều đó, Tu La thần vương được công nhận là đệ nhất thần vương.

Lúc trước khi không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, hắn dựa vào sự thần thông của *"Thời gian tĩnh chỉ"* mà không sợ bát đại Thánh Hoàng. Sau khi có được nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì cả bát đại Thánh Hoàng cũng không còn là đối thủ nữa.

- Ha ha, hôm nay thật sự là náo nhiệt a.

Khương Lan đột nhiên nở nụ cười.

Khương Phạm, Khương Hình cũng đều nở nụ cười. Khương Phạm nhìn về phía Khương Lan:

- Nhị đệ, những thần vương khác đều đến bên ngoài rồi, có nên mời họ vào không?

- Chư vị, xin mời vào đi!

Khương Lan cười vang.

Các thần vương đối với Khương Lan có một chút bận tâm.

Thực lực Khương Lan còn mạnh mẽ hơn cả Khương Phạm, quan trọng nhất là Khương Phạm vừa rồi có được nhất lưu Hồng Mông linh bảo La Vũ đao, lại đem cho Khương Lan.

Dù sao, chỉ cần có một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo là đã đủ dùng lắm rồi!

Khương Phạm đem La Vũ đao cho Khương Lan, mục đích là mong quan hệ giữa hai người có chút hòa hoãn, thứ hai là khiến thực lực của Bắc Cực Phiêu Tuyết thành được tăng cường.

- Hà hà… Ta quả thật rất hâm mộ Khương Phạm huynh a!

Một tiếng cười lớn vang lên. Một người trung niên tóc dài đỏ sẫm đi đến, đúng là Hỏa Diệm sơn Tây Cực Thánh Hoàng. Đi theo sau còn có một người, cũng tóc dài đỏ sẫm, hiển nhiên đây là một thần vương khác của Tây Cực Hỏa Diệm sơn.

- Tần Vũ a! Ngươi ở Đông Cực Huyễn Kim sơn bao nhiêu năm, không xuất ra được một kiện nhất lưu Hồng Mông inh bảo nào. Đến Phiêu Tuyết thành mới đưa cho Khương Phạm huynh một kiện La Vũ đao. Hôm nay chính mình lại luyện chế ra một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Ai, thật sự là để cho ta ghen tỵ a.

Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự từ trên không trung cười cười bay xuống.

Phía sau còn có hai người, Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương và Kim Kiếm thần vương Hoàng Phủ Lôi. Cả hai vị thần vương nhìn mọi người mỉm cười. Sau đó ánh mắt đều tụ tập lên người Tần Vũ.

- Tần Vũ, ngươi càng ngày càng lợi hại đấy! Ta biết mà, mắt ta nhìn không sai..

Một thanh âm nhu hòa vang lên, Huyết Yêu nữ vương dáng vẻ yêu mị đi tới.

Tần Vũ chỉ có thể cố gắng giữ nụ cười.

- Lão thiên, thần vương nhiều quá a.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy phát run.

Thần giới bát đại Thánh Hoàng, Đông Cực Huyễn Kim sơn, tam đại thần vương đều tề tựu tại đây. Các nơi đều có hai, ba vị thần vương đến, chỉ có Lôi Phạt thành thì một mình Chu Hoắc đến.

Có thể Lôi Phạt Thành cũng biết, cùng tranh đấu với nhau, Tần Vũ không có hảo cảm gì với họ.

Ngoài bát đại Thánh Hoàng và tam đại thế lực phi thăng còn có vô số thần vương. Các thần vương đều nhìn về phía Tần Vũ, ánh mắt càng thêm nóng cháy.

- Tần Vũ, còn nhớ ta chứ?

Một áo xám nam tử quay về đối với Tần Vũ cười nói.

Người này Tần Vũ không thể nào quên, chính là người lúc trước mang Hầu Phí đi. Giờ phút này cũng đi theo Tu La thần vương tới.

- Ta là Tu La hải Bình Thiên thần vương, lúc trước nhìn thấy ngươi không ghĩ tới ngươi chính là truyền nhân của Xa Hầu Viên. Đảo mắt một cái mà ngươi đã lợi hại như vậy.

Áo xám nam tử cười nói. Mộc phủ hôm nay vô cùng náo nhiệt. Thần vương đông đảo, tới hơn hai mươi vị.

Lúc trước tại Bắc Cực Thánh Hoàng điện, các thần vương đều cao cao tự tại, không để ý đến người khác…

Còn bây giờ…

Các thần vương đều nhìn Tần Vũ cười cười nói nói, thái độ vô cùng nhã nhặn.

- Luyện khí tông sư và Tượng Thần, tuy hơn kém nhau không bao nhiêu nhưng địa vị lại là cách nhau rất lớn a!

Tần Vũ thấy một màn như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán.

Rất bình thường. Luyện khí tông sư chỉ có thể luyện chế thượng phẩm thên thần khí, nhiều nhất là chỉ có thể luyện chế nhị lưu Hồng Mông linh bảo nhưng cũng hao phí một lượng lớn nguyên liệu và Hồng Mông linh khí. Nhị lưu Hồng Mông linh bảo đối với thần vương cao thủ thì lực hấp dẫn cũng không lớn.

Tượng Thần thì lại khác.

Có thể luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo, mới có đủ tư cách để tự xưng là Tượng Thần. Những thần vương này, ai mà không muốn có một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo chứ? Các thần vương đều tụ tập trong một phòng khách lớn của Mộc phủ dự tiệc. Ngoài Tần Vũ, những người khác nếu không phải là thần vương, ngay cả Khương Lập cũng không dự tiệc.

Trên đại điện có hai mươi bốn vị trí. Trong đó mười bảy vị trí thuộc về thế lực bát đại gia tộc, còn sáu vị trí thuộc thế lực tam đại phi thăng giả. Vị trí cuối cùng đó chính là Tần Vũ.

Tại yến tiệc, Tần Vũ là trung tâm của mọi người.

- Tần Vũ!

Tu La thần vương mỉm cười ngồi một góc xa nâng cốc chúc mừng, Tần Vũ lúc này cũng nâng chén. Tu La thần vương tiếp tục nói:

- Ngày đó Xa Hầu huynh luyện chế cho ta một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, ta vẫn còn nhớ như in. Không ngờ tới, hôm nay Xa Hầu huynh đã có truyền nhân. Tần Vũ, luyện khí tạo nghệ của ngươi đã vượt quá Xa Hầu huynh, trở thành tân Tượng Thần. Xa Hầu huynh mà nghe được tin này hẳn sẽ vui mừng lắm. Phải rồi Tần Vũ, không hiểu hiện giờ Xa Hầu huynh đang ở đâu?

Lời nói vừa dứt, cả phòng khách hoàn toàn im lặng.

Xa Hầu Viên ở đâu ư? Đây là một bí mật trong thần giới. Rốt cục thì Xa Hầu Viên ở đâu, các thần vương cũng không nắm rõ.

Họ không biết, Tần Vũ làm sao mà biết được?

- Xa Hầu tiền bối một lòng theo đuổi đỉnh cao của luyện khí. Để đạt đến thành tựu cao nhất của luyện khí, luyện chế Thiên Tôn linh bảo. Xa Hầu tiền bối sớm đã rời Mê Thần điện, tung tích của tiền bối, ta thực không biết.

Tần Vũ thành thật nói.

- Luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo ư?

Các thần vương trợn mắt nhìn nhau, thâm tâm ai nấy đều vô cùng kinh sợ. Nếu Xa Hầu Viên thành công luyện chế được Thiên Tôn linh bảo thì quả là một chuyện đáng sợ.

- Xa Hầu huynh theo đuổi luyện khí cực hạn, thật đáng kính phục. Ta xin được chúc mừng một chén!

Tu La thần vương cười, sau đó uống cạn.

Trong bữa tiệc không khí rất yên bình.

Tất cả mọi người không ai nói đến chuyện nhờ Tần Vũ hỗ trợ, nhưng là các thần vương đều cố ý muốn có quan hệ tốt với Tần Vũ, thái độ cũng rất lễ độ đúng mực, không có gì đáng chê trách.

Tần Vũ mặt ngoài vẫn cười cười nói nói.

Chính là Tần Vũ trong lòng cũng rất rõ ràng. Những vị thần vương này cao cao tại thượng, bây giờ đối với mình rất lễ độ. Cũng bởi vì chính mình luyện chế được kiện hất lưu Hồng Mông linh bảo.

Tần Vũ nghĩ thầm trong lòng: *"Có thực lực, thì mới có được sự tôn kính!"*

Yến tiệc kết thúc, các vị thần vương đều biết rõ một số chuyện, tất cả đều nhiệt tình đến chào hỏi cáo biệt Tần Vũ.

- Tần Vũ, nói thật lòng ta chỉ muốn ngươi thất bại lần chiêu thân này!

Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự khi chia tay, chợt nói với Tần Vũ:

Tần Vũ chỉ có thể cười khổ. Hắn cũng hiểu ý của Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự.

- Nếu ngươi thất bại, ngươi sẽ trở thành con rể ta. Chính là bây giờ xem ra cơ hội ngươi thất bại rất ít. Thật sự là ta ghen với Khương Phạm. Ngươi xem hắn cười nói vui vẻ chưa kìa?

Hoàng Phủ Ngự chỉ tay về phía Khương Phạm.

Tần Vũ chỉ có thể cười cười:

- Thánh Hoàng bệ hạ! Nếu tại hạ trở thành con rể của Bắc Cực Phiêu Tuyết thành thì cũng là khó ăn nói với cái chức vị Lam Huyền điện điện chủ. Nhưng nếu một ngày nào đó, bệ hạ cần Tần Vũ xuất lực, tại hạ sẽ không chối từ.

Tần Vũ nói.

Đông Cực Thánh Hoàng mỉm cười gật đầu:

- Có lời này của người ta cũng yên tâm rồi. Tốt lắm, cáo từ. Hẹn gặp tại Bắc Cực Thánh Hoàng điện!

Bắc Cực Thánh Hoàng điện?Tần Vũ hiểu được, lần gặp sau chính là để bình chọn danh ngạch thứ ba.

- Danh ngạch thứ ba, ta đã chắc chắn rồi!

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, không thắng mới là kỳ lạ. Huống chi…

Các thần vương khác, có ai là không muốn có quan hệt tốt với Tần Vũ?

Phỏng chừng lần trước, các thánh hoàng thiên vị cho Chu Hiển, trong lòng chắc cũng đều tỏ ra hối hận. Suy cho cùng, mối lợi nào đó có được từ Lôi Phạt thành đâu có thể bằng quan hệ tốt với sự trợ giúp của một Tượng Thần?

Mà đắc tội với Tượng Thần thì hao phí nhiều ít bao nhiêu khí lực để lập lại mối quan hệ tốt.

Là địch với Tượng Thần? Chỉ có điên mới nghĩ như vậy.

- Khoảng cách bình phán danh ngạch lần thứ ba cũng còn một đoạn thời gian nữa. Thời gian này ta sẽ tranh thủ thu thập nguyên liệu quý hiếm, kết hợp Hồng Mông linh khí vô cùng vô tận trong không gian cưỡng hồ luyện chế thêm một ít Hồng Mông linh bảo a!

Tần Vũ trong lòng đã có quyết định.

Chương 591

Đệ Tam Cá Danh Ngạch (Số Danh Lần Thứ Ba)

Tượng thần mới đã được sinh ra. Tin tức này như cơn gió lan truyền khắp mọi nơi trong Thần giới. Nhưng vị tượng thần mới *"Tần Vũ"* này khi kết thúc buổi tiệc rượu chiều hôm đó, đã trở lại Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ, bắt đầu luyện chế Hồng Mông linh bảo.

Mà Hồng Mông linh bảo này. Tần Vũ sẽ không thể nói với bất kỳ ai.

Suy cho cùng đem ra quá nhiều cũng rất khó để giải thích rằng, tại sao bản thân có thể có nhiều Hồng Mông linh khí như vậy. Người ta nói, bảo vật nhiều không áp chế được người, chút Hồng Mông linh bảo này, tự nhiên là nhiều tiện ích hơn.

Tại Lôi Phạt thành, Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong, hai vị luyện khí đại sư đã cực khổ luyện chế nhiều năm, thành quả của hai người đã xuất ra. Âu Nghiệp Tử ở trạng thái cực tốt, thế nhưng chỉ luyện chế ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo, Đoan Mộc Phong lại chỉ luyện chế ra tam lưu Hồng Mông linh bảo. Lãng phí vô ích nhiều vật liệu và Hồng Mông linh khí.

"Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc, luyện khí đến đây kết thúc được rồi." Chu Hoắc mỉm cười nói với hai vị tông sư luyện khí.

Âu Nghiệp Tử, Đoan Mộc Phong hai người nhìn nhau. Trong ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Dựa theo kế hoạch lúc đầu, Chu Hoắc chuẩn bị vật liệu đủ để luyện chế bốn kiện Hồng Mông linh bảo. Mỗi vị luyện khí tông sư phải luyện chế hai lần, hiện tại mới một lần mà thôi.

Âu Nghiệp Tử không khỏi nghi hoặc dò hỏi: *"Bệ hạ? Người?"*

"Ha ha, nói cho các người, trong lúc các người luyện khí. Trong Thần giới đã có một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo xuất thế." Chu Hoắc mặc dù cười, nhưng vẻ mặt không hoàn toàn dễ coi.

"Nhất lưu Hồng Mông linh bảo? Xuất thế? Là trời đất sinh ra hay là do người luyện chế thành?" Âu Nghiệp Tử kinh hoàng hỏi.

"Kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo kia xuất thế trong lúc các vị luyện khí, vì vậy cảnh tượng mây hồng che cả bầu trời các vị không thấy được." Chu Hoắc lắc đầu cười nói.

Mây hồng phủ bầu trời, cảnh tượng này chỉ có được do luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo .

"Ai đã luyện chế được? Chẳng lẽ Xa Hầu Viên đã trở lại?" Đoạn Mộc Phong hỏi.

Âu Nghiệp Tử nhẹ giọng: *"Phải chăng là Tần Vũ."*

Chu Hoắc gật đầu nói: *"Đúng, chính là Tần Vũ, hắn đã luyện chế ra một món nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Số danh ngạch thứ ba của lần chiêu thân này, Chu Hiển con ta không có hi vọng rồi."*

Chu Hoắc sau khi nhìn thấy Tần Vũ luyện chế được nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì đã có quyết định để con trai mình bỏ đi danh ngạch thứ ba.

Người bái phỏng Tần Vũ rất nhiều, nhưng không có một ai có thể tìm được Tần Vũ, bao gồm cả bọn Lan thúc, Lập nhi. Bởi vì Tần Vũ một mực luyện khí ở trong tân vũ trụ, không có sự đồng ý của y, ai có thể đi vào được tân vũ trụ?

Thời gian cứ trôi qua. Một năm, hai năm,... khoảng cách đến ngày bình phán danh ngạch thứ ba đã gần tới.

Tâm tình Khương Lập rõ ràng đã tốt hơn trước nhiều, Tần Vũ đã luyện chế ra một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Kẻ thắng lợi cuối cùng của lần chiêu thân* (kén rể) này cơ hồ đã được quyết định.

"Lan Thúc. Tần Vũ đại ca vài năm nay vẫn không ra ngoài sao?" Trong lòng Khương Lập cũng có chút sốt ruột.

Khương Lan mỉm cười nói: *"Đừng sốt ruột, năm ngoái, Tần Vũ từng ra ngoài một chút. Chỉ là y trở vào lại rất nhanh, cho nên ngươi không gặp được."*

"Năm ngoái?" Vẻ mặt Khương Lập hiện vẻ nghi hoặc.

"Năm ngoái y ra ngoài, là để mượn ta một ít vật liệu luyện khí. Dù sao năng lực luyện khí của ta cũng chẳng ra gì, chút vật liệu đó ta cũng không dùng tới. Cho nên đã đưa cả cho tiểu Vũ." Khương Lan nói kèm theo nụ cười nhạt.

Về việc luyện khí, Khương Lan đối với không gian thần khí có phần am hiểu, còn các vũ khí khác thì năng lực luyện chế của y còn chưa đủ.

"Mượn vật liệu luyện khí?"

Khương Lập nhíu mày nói. *"Tần Vũ đại ca y vẫn còn luyện khí sao? Dù cho luyện chế ra thiên thần khí thượng phẩm thì sao chứ. Đại ca nhất định phải khổ sở như vậy làm gì?"* Khương Lập không thể hiểu nổi.

Vô luận là Khương Lập hay là Khương Lan, lúc này cũng không biết được Tần Vũ có Hồng Mông linh khí vô cùng vô tận, sự tình đó Tần Vũ vẫn chưa kịp nói cho bọn Lập nhi.

Mồ hôi chảy xuống từ thái dương Tần Vũ, Tần Vũ cẩn thận xem xét một cây trường tiên trong tay. Trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

"Cuối cùng đã xong rồi"

Tần Vũ không khỏi cảm thán một tiếng. *"Cho dù có Hồng Mông linh khí vô cùng vô tận, cũng phải có đủ vật liệu luyện khí."*

Ròng rã tám vạn năm thời gian. Trong tám vạn năm này, trước mỗi lần luyện khí Tần Vũ đều dành một khoảng thời gian dài để điều chỉnh trạng thái, nỗ lực để trạng thái bản thân đạt đến mức tốt nhất.

Trong tám vạn năm, Tần Vũ đã luyện chế ra bảy mươi ba kiện linh bảo.

Bảy mươi ba kiện linh bảo, trong đó tam lưu Hồng Mông linh bảo là hai kiện, nhị lưu Hồng Mông linh bảo là bảy mươi kiện, nhất lưu Hồng Mông linh bảo là một kiện!

"Thật đáng tiếc, đáng tiếc, phần lớn vật liệu trân quý trước đây đều đã dùng để xây dựng Tử Huyền phủ rồi." Tần Vũ thở dài cảm thán, trước đó bản thân vì luyện chế Tử Huyền phủ, quả thật phải trả một cái giá rất lớn.

Các vật liệu trân quý đó, cuối cùng chỉ luyện chế ra những kiện thượng phẩm thiên thần khí để trang trí.

Mà vật liệu để luyện chế ra thượng phẩm thiên thần khí, thêm vào Hồng Mông linh khí, thì có thể luyện chế ra Nhị lưu Hồng Mông linh bảo rồi, những vật liệu trân quý trước đây Xa Hầu Viên để lại cũng không còn nhiều.

Sau cùng, Tần Vũ đến chỗ Lan thúc mượn một ít, nhưng y cũng không nghĩ rằng Lan thúc đưa cho mình nhiều vật liệu trân quý đến vậy, để bây giờ Tần Vũ một hơi luyện chế ra vừa đủ bảy mươi ba kiện Hồng Mông linh bảo.

"Nếu muốn luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì nhất định phải có đủ các yếu tố: vật liệu, Hồng Mông linh khí, năng lực luyện

khí, trạng thái. Thiếu một điều kiện cũng không thể được." Tần Vũ cũng không thể không cảm thán một tiếng.

Chế luyện ra bảy mươi ba kiện Hồng Mông linh bảo mà chỉ ra duy nhất một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo này vật liệu cũng thuộc loại cực kỳ trân quý, hơn nữa trạng thái Tần Vũ còn tốt hơn rất nhiều so với lúc luyện chế quyền trượng.

Tần Vũ lật tay, trong bàn tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh biếc, trên bề mặt trường kiếm này có vầng sáng lưu chuyển, đồng thời phát ra một cổ khí tức sắc bén khiến cho không gian chung quanh đều chấn động.

*"Kiếm này gọi là "*Phá Thuỷ*", tạm thời để ở trong tân vũ trụ vậy."* Tần Vũ trong lòng xoay chuyển, kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo này đã tiến vào trong Mê Thần điện.

Tần Vũ không dám đưa món vũ khí này đi đến Thần giới, sợ là một khi mang đi, lại tiếp tục dẫn đến hồng vẫn cái thiên (mây đỏ đầy trời). Đến lúc đó các vị Thần Vương có phản ứng gì, Tần Vũ cũng không dám nghĩ tới.

Cũng không cần gây ra nhiều phiền toái.

Hơn nữa. Còn thừa bảy mươi hai kiện Hồng Mông linh bảo. Tần Vũ cũng không có ý công khai, tạm thời để đó đã, đợi thời cơ thích hợp mới đưa ra cũng không muộn.

"Xem ra ngày bình xét danh ngạch thứ ba cũng không xa nữa, cũng nên ra ngoài thôi." Tần Vũ liền biến mất trong tân vũ trụ.

******

Tần Vũ trở lại Thần giới, Khương Lập trái lại cực kì cao hứng, liền ngồi cả ngày một chỗ cùng với Tần Vũ. Tần Vũ cũng như vậy,

vẫn ở trong Mộc phủ. Hầu Phí, Hắc Vũ cũng thường xuyên đến chơi ở Mộc phủ.

"Tiểu Vũ, ngày mai đã là ngày bình xét danh ngạch thứ ba rồi đó, ngươi đã chuẩn bị tốt lễ vật chưa?" Khương Lan nhìn TầnVũ, ông ta đã biết Tần Vũ luyện ra được một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Nhưng Tần Vũ có bỏ ra cái món nhất lưu Hồng Mông linh bảo kia làm lễ vật hay không, cũng rất khó có thể nói trước được.

Dù gì cũng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Tranh đoạt danh ngạch lần thứ nhất thì Tần Vũ đã giao ra một món đồ. Chẳng lẽ còn giao ra một món đồ nữa?

"Lần danh ngạch thứ ba này, trước tình thế bắt buộc." Tần Vũ phải đưa ra thanh quyền trượng.

*"Có nhất lưu Hồng Mông linh bảo quyền trượng "*Vạn Liễu*" này. Chu Hiển còn có thứ gì có thể cạnh tranh?"*

Trong lòng Tần Vũ, linh bảo chỉ là vật ngoài thân. Vì Lập nhi, còn thứ gì mà y không thể từ bỏ?

Khương Lan gật gật đầu hài lòng.

Ngày thứ hai, Bắc Cực Thánh Hoàng điện như thường lệ cực kì náo nhiệt, mười ba vị thần vương thần giới ngồi phía trên đại điện, bên dưới các vị thiên thần sôi nổi đàm luận. Lại thường xuyên có người đến bên Tần Vũ trò chuyện đôi câu.

Tần Vũ hiện hoàn toàn trở thành tiêu điểm tại đại điện.

"Tần Vũ huynh, nghe nói huynh luyện chế ra một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, vô cùng bội phục, bội phục." Chu Hiển ngồi bên cạnh Tần Vũ, quay qua cười nói, nhưng sâu trong ánh mắt hắn, ẩn chứa một tia phẫn hận.

Tần Vũ tự nhiên có thể đoán được tâm tình Chu Hiển lúc này.

"Ha ha, chỉ là vận khí mà thôi. Chu Hiển huynh, dường như đối với lần danh ngạch thứ ba có mười phần tự tin, không rõ lần này lễ vật huynh chuẩn bị là món gì?" Tần Vũ cười hỏi.

Biểu tình Chu Hiển tức thì trở nên khó coi.

"Ha, ha" Chu Hiển cười khan hai tiếng, *"Lễ vật dù tốt nhưng cũng không thể so nổi với Tần Vũ huynh"*.

Chu Hiển trong thâm tâm hiểu rất rõ, lần trước hắn có thể thắng. Tất cả là do phụ hoàng hắn ngầm giúp đỡ, để hắn có được sự ủng hộ của vài vị Thánh Hoàng.

Nhưng phương thức bình xét mặc dù có thể trợ giúp, nhưng cũng không thể quá lộ liễu được.

Như Tần Vũ một khi xuất ra kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Còn Chu Hiển xuất một kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Muốn trợ giúp, cũng không thể cưỡng từ đoạt lý, nhị lưu Hồng Mông linh bảo có thể so sánh được với nhất lưu Hồng Mông linh bảo được sao?

Chính vì khoảng cách quá lớn, bọn họ muốn giúp cũng không thể giúp được.

Mà hơn nữa….. Hiện địa vị của Tần Vũ đã thay đổi rất nhiều. Vốn đã là tân tượng thần, các vị Thánh Hoàng trước đây giúp đỡ Chu Hiển đều hối hận đã đắc tội với Tần Vũ, hôm nay, giúp Tần Vũ còn không kịp? Làm sao còn có thể giúp Chu Hiển?

Thậm chí nếu Tần Vũ và Chu Hiển cùng xuất ra kiện nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Và dù Tần Vũ có kém một chút, dễ dàng đoán được các vị Thánh Hoàng đều sẽ ủng hộ Tần Vũ.

"Các vị."

Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm đứng lên, khuôn mặt ngập nụ cười, cất cao giọng nói: *"Hôm nay là ngày bình xét danh ngạch thứ ba, chiếu theo quy củ trước đây, lễ vật hôm nay phải xem lễ vật người nào trân quý hơn, ha ha. Cuộc bình xét lần này so với lần trước dễ dàng hơn nhiều."*

Khương Phạm đảo ánh mắt xuống phía dưới, hơi dừng lại ở nơi Tần Vũ, nở nụ cười nhẹ với Tần Vũ.

"Hiện tại, mười bảy vị ứng viên hãy xuất ra các món lễ vật của mình. Bắt đầu từ vị trí cuối cùng." Khương Phạm trực tiếp tuyên bố.

Ngay lập tức, nhân tuyển sau cùng, hoàng tử thành Địa Để đứng dậy, bước ra giữa đại điện. Khẽ khom người nói: *"Chư vị Thần Vương, cuộc tỷ thí lần này. Tại hạ từ bỏ."*

Bỏ cuộc?

Trên sảnh đường các vị thiên thần lặng người, không khỏi quay nhìn nhau, chỉ có bên trên các vị Thần Vương vẫn nở nụ cười, Khương Phạm thong thả gật đầu: *"Hiền điệt, hãy lui ra trước. Vị tiếp theo."*

"Chư vị Thần Vương, cuộc tỷ thí lần này. Tại hạ cũng bỏ cuộc."

Liên tục mười ba vị nhân tuyển nối tiếp nhau bỏ cuộc, Một số vị thiên thần cảm thấy khó hiểu. Nhưng trong thâm tâm các ứng viên hiểu rất rõ một sự thật.

Lễ vật nào trân quý hơn?

Nếu cả món nhị lưu Hồng Mông linh bảo cũng không so được thì chỉ có thể bỏ cuộc. Mọi người đều biết, Tần Vũ luyện chế ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Còn Chu Hiển, còn mời cả hai vị luyện khí tông sư.

Từ điểm này có thể thấy Tần Vũ, Chu Hiển hai người tất

chiếm ưu thế.

"Vị tiếp theo." Khương Phạm điềm nhiên nói. Tính cả vị vừa rồi, thì đã liên tục mười ba người bỏ cuộc rồi, cũng khiến cho Khương Phạm trong lòng có chút mất hứng.

Lúc này Chu Hiển đứng dậy bước ra giữa đại điện.

"Chư vị Thần Vương". Chu Hiển cúi mình hành lễ sau đó cao giọng nói:*"Tần Vũ huynh đã luyện chế ra kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, tại hạ tự nhiên không có mặt mũi mà xuất ra lễ vật của mình, tại hạ.....cũng bỏ cuộc!"*

Toàn bộ đại điện, một bầu không khí im lặng hạ xuống, ngay sau đó trở nên huyên náo.

Cuộc chiêu thân hôm nay có hai đối thủ lớn, là Tần Vũ và Chu Hiển. Điều này mọi người đều đã nhận biết rõ, nhưng thực không nghĩ Chu Hiển đột nhiên trực tiếp nhận thua.

Tần Vũ nhìn Chu Hiển đang đứng ở giữa đại điện, khoé miệng hơi chút mỉm cười: *"Bỏ cuộc?* Ồ. *Ngươi bỏ cuộc à, thế ta đây…"* Tần Vũ trong lòng thầm có quyết định.

Chu Hiển lùi trở về vị trí của mình. Mỉm cười với Tần Vũ ở bên cạnh: *"Tần Vũ huynh, để xem huynh thế nào "*

"Vi tiếp theo." Khương Phạm chuyển ánh mắt về phía Tần Vũ.

Mọi người trên đại điện, bao gồm cả các vị Thần Vương đều quay lại nhìn Tần Vũ. Trên mặt các vị Thần Vương đều mang theo một nụ cười đối với lễ vật của Tần Vũ. Các Thiên Thần phía dưới đều cảm thụ được điều này.

Tần Vũ lập tức đứng dậy đi đến giữa đại điện.

Ánh mắt Khương Phạm sáng rực nhìn Tần Vũ, trong lòng lão

chờ mong nhất đó là… Tần Vũ có thể đưa ra món nhất lưu Hồng Mông linh bảo đó.

"Chư vị thần vương, lễ vật của ta là..." Tần Vũ tay phải đưa ra, trong tay đột nhiên xuất hiện một cây trường tiên,*"trường tiên này chính là vũ khí tối cao trong nhị lưu Hồng Mông linh bảo."*

Nụ cười Khương Phạm từ từ cứng lại. Ở trên các Thần Vương cũng ngẩn ra.

Chu Hiển ngồi ở bên trên cũng sững sờ.

Không phải là nhất lưu Hồng Mông linh bảo! Mà là vũ khí tối cao trong nhị lưu Hồng Mông linh bảo mà thôi.

Khương Phạm ngẩn ra trong một lúc mới phản ứng được. Lập tức trên mặt lộ ra nụ cười như trước: *"Trường tiên này là vũ khí cấp cao nhất trong nhị lưu Hồng Mông linh bảo à?* Ừm." Khương Phạm với bộ dạng hài lòng nói.

Tần Vũ mỉm cười. Sau đó lùi xuống.

Khi Chu Hiển bỏ cuộc, Tần Vũ đã có quyết định, không cần lấy ra nhất lưu Hồng Mông linh bảo, vũ khí tối cao trong nhị lưu Hồng Mông linh bảo này cũng đủ để giành được danh ngạch lần ba rồi.

Dù sao những người khác đều đã bỏ cuộc, còn lại Khuê Nhân Hầu và Thân Đồ Phàm hai người, chẳng lẽ có thể đưa ra được nhất lưu Hồng Mông linh bảo sao? Bọn chúng có đưa ra nhị lưu Hồng Mông linh bảo hay không thì cũng không chắc chắn, thậm chí dù đưa ra, thì đoán chừng sự ủng hộ của thần vương cho tân tượng thần Tần Vũ này khẳng định là lớn nhất.

Chương 592

Sính Lễ

- Xin mời vị tiếp theo!

Khương Phạm thanh âm lãng thanh tiếp tục vang lên, Thân Đồ Phàm lập tức đứng lên, đi đến giữa đại điện.

- Chư vị Thần Vương, ta bỏ cuộc.

Thân Đồ Phàm cũng bỏ cuộc. Thân Đồ Phàm trong khi quay về chỗ ngồi, còn nháy mắt cười với Tần Vũ. Tần Vũ cũng cảm giác được. Thân Đồ Phàm ngược lại rất vui vẻ, dù sao lần chiêu thân này, hắn cũng không muốn, là do phụ hoàng bắt buộc mà thôi.

Khuê Nhân Hầu tự động đi lên:

- Chư vị Thần Vương! Lễ vật của Tần Vũ huynh đã mang ra, ta tự thấy không bằng. Tốt nhất là không nên thi thố để khỏi phải xấu hổ, ta cũng xin bỏ cuộc!

Khuê Nhân Hầu cũng nói vậy. Khuê Nhân Hầu là một Điện chủ của Phiêu Tuyết thành, kỳ thật hắn cũng có nhị lưu Hồng Mông linh bảo, chính là do Khương Phạm ban cho. Hắn như thế nào có thể xuất ra lễ vật trân quý?

- Ngươi lui ra.

Khương Phạm mỉm cười nói. Hắn tự nhiên hiểu rõ thuộc hạ của mình.

Mười bảy người ứng thí đều đã nêu ý kiến, lần dâng lễ vật thứ

ba này diễn ra vô cùng kỳ lạ. Mười sáu trong số mười bảy người đã tự động rút lui, chỉ có duy nhất Tần Vũ dâng lễ vật

Kết quả đã rõ ràng.

- Tần Vũ huynh, chúc mừng!

Khuê Nhân Hầu trong khi đi xuống đại điện, đi ngang qua Tần Vũ cười nhẹ nói. Tần Vũ mỉm cười.

Khương Phạm đứng lên, nhìn mọi người nói:

- Chư vị, bây giờ xem ra không cần bình phán nữa.

- Mười sáu trong số mười bảy người đã rút lui, muốn bình phán cũng không được a…ha ha

Hỏa Diệm sơn Tây Cực Thánh Hoàng cũng cười nói.

Khương Phạm gật đầu nói:

- Chư vị, ta sẽ tuyên bố kết quả.

Các Thần Vương đều gật đầu. Khương Phạm nhìn xuống đám đông, dõng dạc tuyên bố:

- Lần tranh danh ngạch thứ ba này. Tần Vũ đoạt được.

- Tạ Thánh Hoàng bệ hạ.

Tần Vũ đứng lên.

Hơn nữa cây trường tiên trong tay cũng bay về phía Khương Phạm. Lẽ dĩ nhiên, có được danh hiệu thứ ba rồi thì lễ vật này phải thuộc về ông ta.

Khương Phạm giơ tay đón lấy trường tiên, đoạn nói tiếp:

- Chiêu thân ba danh ngạch đã định. Trong hai danh ngạch Tần Vũ đoạt được, một danh ngạch thuộc về Chu Hiển. Hai người đó có một người sẽ trở thành tế tử của ta. Ngày mai, hai vị hãy đem danh sách liệt kê sính lễ, giao lại cho Thánh Hoàng điện. Ta sẽ căn cứ danh sách sính lễ cùng với biểu hiện trong quá trình chiêu thân của hai vị, sẽ là căn cứ cho quyết định cuối cùng!

- Người chiến thắng sẽ phải dâng lên đủ sính lễ theo danh sách. Người thua thì tất nhiên không cần!

Khương Phạm đạm cười nói. Khương Phạm coi như không có lòng tham. Chỉ là nhìn xem danh sách, cũng không trực tiếp bắt hai người dạng lên sính lễ.

- Ngày mai, các ngươi đưa danh sách. Sau mười ngày ta sẽ ở Thánh Hoàng điện, chính thức tuyên bố ai là người trở thành con rể của ta, phu quân của Lập Nhi!

Phía dưới Tần Vũ, Chu Hiển cùng đưa mắt nhìn nhau.

- Mười ngày! Chỉ còn mười ngày nữa!

Tần Vũ trong lòng thầm nói. Sau mười ngày, Tần Vũ sẽ công khai cưới Khương Lập!

Sau đó mọi người uống rượu nói chuyện với nhau. Sau khi yến hội kết thúc, Tần Vũ mới thoát ly khỏi mọi người, đi ra khỏi Bắc Cực Thánh Hoàng điện.

Tại cửa Hoàng Thành...

- Tần Vũ!

Chu Hiển lần này rời khỏi Thánh Hoàng điện sớm hơn Tần Vũ. Hắn ở cửa thành lẳng lặng đợi Tần Vũ.

Chu Hiển muốn làm gì đây?

Tần Vũ mỉm cười nhìn Chu Hiển:

- Chu Hiển huynh! Ta thấy huynh sớm rời khỏi Thánh Hoàng điện, nguyên lai là đợi ta. Không hiểu huynh có chuyện gì quan trọng vậy?

- Không có gì, chỉ là muốn chúc mừng huynh thôi!

Chu HIển cười nói, lập tức dò hỏi:

- Dám hỏi huynh, huynh định đưa sính lễ là cái gì?

Biết người biết ta, mới có thể chắc chắn thắng.

Đây là chuyện mà Chu Hiển muốn hỏi? tần Vũ nhẹ nhàng nói:

- Sính lễ như thế nào, trong lúc nhất thời còn chưa quyết định được? Chẳng biết sính lễ của Chu Hiển huynh ra sao?

- Việc đó ta còn phải thương nghị với phụ hoàng một chút.

Chu Hiển cũng không trả lời.

Tần Vũ trong lòng cười lạnh. Sính lễ dám chắc là phải được quyết định từ sớm. Dù sao ngày mai cũng sẽ đưa danh sách sính lễ. Chu Hiển trả lời còn phải về thương nghị với phụ hoàng, rõ ràng là cố ý từ chối trả lời.

- Thế thì Chu Hiển huynh trở về thương nghị cho tốt, ta cũng không phụng bồi nữa!

Tần Vũ xoay người trực tiếp rời đi.

Chu Hiển nhìn thái độ coi thường của Tần Vũ, không khỏi có một trận tức giận, cười lạnh một tiếng rồi dẫn thuộc hạ rời đi.

Về đến phủ Phiêu Vân phủ, Tần Vũ, Hắc Vũ, Hầu Phí ba huynh đệ cùng ngồi lại với nhau.

- Đại ca, sính lễ của huynh thật sự là một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí, có dọa người quá không? Phỏng chừng khi huynh đưa danh sách như vậy Bắc Cực Thánh Hoàng cũng không dám tin.

Hầu Phí thầm nói.

Hắc Vũ cũng gật đầu nói.

- Hầu tử nói đúng, Bắc Cực Thánh Hoàng cũng không nhất định tin tưởng huynh có một trăm vạn hạ phẩm thiên thần khí.

Tần Vũ cười.

Một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí! Nếu danh sách sính lễ này là thật phỏng chừng trong đáy lòng Bắc Cực Thánh Hoàng dám chắc không hoàn toàn tin tưởng.

Dù sao, tất cả các tài liệu trân quý của thần giới cộng lại cũng không đủ luyện chế một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí.

Bắc Cực Thánh Hoàng bọn người cũng không biết, chính mình luyện chế hạ phẩm thiên thần khí, bất quá chỉ sử dụng một ít tài liệu thông thường mà thôi.

- Một trăm vạn kiện hạ phẩm thiên thần khí, đó là quyết định trước đây, còn giờ thì ta quyết định lại rồi.

Tần Vũ ra vẻ thần bí nói. Hầu Phí, Hắc Vũ đều nhìn Tần Vũ.

- Danh ngạch thứ ba này, đạt được tương đối dễ nhàng. Trước đây định chuẩn bị sử dụng vạn Liễu quyền trượng, nhưng mà vẫn chưa dùng đến. Cho nên ta quyết định sính lễ đó là Vạn Liễu quyền trượng.

Tần Vũ mỉm cười nói. Tần Vũ làm việc gì đều cố cho hoàn mỹ.

Một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo là sính lễ. Trong quá trình chiêu thân, Tần Vũ và Chu Hiển biểu hiện đều giống nhau, phỏng chừng đều có thể là người chiến thắng cuối cùng.

Huống chi trong quá trình chiêu thân Tần Vũ đã giành được hai danh ngạch, Chu Hiển thì chỉ có một, giờ đây sính lễ của mình là nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Còn có lý do nào mà không thắng?

Ngày thứ hai...

Tần Vũ một mình đến Thánh Hoàng điện, vừa mới đến cửa thì bị thị vệ ngăn lại.

Thiên thần thị vệ cũng nhận ra Tần Vũ, lúc này cung kính nói:

- Tần Vũ đại nhân, Thánh Hoàng bệ hạ có lệnh, tờ liệt kê sính lễ của đại nhân và Chu Hiển đại nhân, chỉ cần giao cho tại hạ là được. Tại hạ sẽ trao tận tay tới Thánh Hoàng bệ hạ. Thánh Hoàng bệ hạ dặn từ hôm nay đến ngày thứ mười công bố kết quả, Bệ hạ không gặp bất kỳ ai. Như thế mới là công bằng!

Tần Vũ trong lòng giật mình..

Bất quá tần Vũ cũng cảm thấy buồn cười. Không gặp mình và Chu Hiển, như thế có thể xác định công bằng ư?

Tần Vũ lật tay lấy ra một kim sắc quyển trục trao cho thiên thần thị vệ. Thiên Thần thị vệ khom người:

- Tần Vũ đại nhân, tại hạ sẽ trao cho Thành Hoàng bệ hạ!

Tần Vũ nhẹ gật đầu, đứng lại chỗ cửa Thành Hoàng điện. Không gian lực bao trùm Thánh Hoàng điện, cẩn thận giám thị gã thiên thần thị vệ.

Tuy Tần Vũ biết đây là Thánh Hoàng điện, thiên thần thị vệ tuyệt đối không dám giấu diếm danh sách sính lễ.

Nhưng muốn giành được thắng lợi trong cuộc chiêu thân, Tần Vũ không cho phép xảy ra bất kỳ sơ suất nào. Phải tận mắt nhìn thấy tờ liệt kê danh sách sính lễ được trao tận tay Bắc Cực Thánh Hoàng mới yên tâm.

Dưới không gian lực, Tần Vũ nhìn rõ Bắc Cực Thánh Hoàng đã nhận tờ liệt kê sính lễ, lại còn giở ra xem tỉ mỉ. Tần Vũ quan sát kỹ, thấy khuôn mặt Khương Phạm đầy vẻ hài lòng.

Trong tờ liệt kê sính lễ của Tần Vũ, có tên của nhất lưu Hồng Mông linh bảo Vạn Liễu quyền trượng.

- Ồ! Tần Vũ huynh đã đến rồi a.

Thanh âm Chu Hiển đột nhiên vang lên. Tần Vũ quay đầu nhìn lại, Chu Hiển đang mỉm cười đi tới.

Thiên thần thị vệ cũng vừa ra tới cửa Thánh Hoàng điện, thấy Chu Hiển vội nói ngay:

- Chu Hiển đại nhân. Thánh Hoàng bệ hạ có lệnh…

Thiên thần thị về đem những lời đã nói với Tần Vũ nhắc lại

một lần nữa với Chu Hiển.

Chu Hiển khẽ cau mày, nhìn thiên thần thị vệ, đồng thời lại nhìn sang Tần Vũ.

Tần Vũ đạm cười một tiếng:

- Chu Hiển huynh, đây là Thánh Hoàng điện, huynh còn sợ thiên thần thị vệ lừa gạt?

Chu Hiển nhìn thiên thần thị vệ, hừ lạnh một tiếng rồi mới lấy kim sắc quyển trục trao cho thiên thần thị vệ.

- Chu Hiển huynh tựa như đang lo lắng cho tờ liệt kê sính lễ. Lẽ nào huynh cho rằng còn hi vọng chiến thắng?

Tần Vũ khinh thường nói. Chu Hiển tự nhiên cảm thụ được.

Còn Tần Vũ trong lòng tự nhiên cũng cảm thấy nghi ngờ.

Nếu như Chu Hiển không còn hy vọng nào, việc gì phải dâng tờ liệt kê sính lễ? Chính là không biết được sính lễ của hắn là gì…

Chẳng lẽ có thứ so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo trân quý hơn?

Cứ cho lễ vật của Chu Hiển cũng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì với hai danh ngạch giành được, Tần Vũ cũng sẽ là người chiến thắng. Vì vậy mà hắn mới cố ý dùng lời khinh thường Chu Hiển, xem gã tỏ thái độ như thế nào.

- Ta không hi vọng là chiến thắng ư*?*

Chu Hiển nhìn Tần Vũ, liếc mắt một cái. Không thèm để ý đến lời châm chọc của Chu Hiển.

- Tần Vũ huynh đợi mười ngày sau sẽ biết kết quả.

Nói xong, Chu Hiển trực tiếp rời khỏi Thánh Hoàng điện.

Tần Vũ nhìn theo bóng lưng Chu Hiển, nhướng mày:

- Rốt cuộc thì Chu Hiển đã dâng lên cái gì? Chẳng lẽ cố ý ra vẻ tự tin?

Tần Vũ không dám suy đoán gì nhiều. Hắn không thể nghĩ ra lý do, tại sao đến bước này rồi Chu Hiển lại vẫn tin rằng sẽ chiến thắng?

Tần Vũ và Chu Hiển đã giao ra danh sách sính lễ.

Còn lại vài ngày, tất cả mọi người đều lẳng lặng đợi chờ Bắc Cực Thánh Hoàng tuyên bố. trong khoảng thời gian Thánh Hoàng điện không tiếp kiến bất cứ ai.

Trong Lôi Phạt thành.

- Phụ hoàng, Bắc Cực Thánh Hoàng sau khi xem danh sách có tuyển con là con rể không?

Chu Hiển cũng không có tự tin.

- Danh sách sính lễ của Tần Vũ không chừng chính là nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Chu Hoắc trầm ngâm:

- Hiển nhi, không nên nóng nảy. Nếu sính lễ của Tần Vũ thực sự là nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì sính lễ của chúng ta có tác dụng hay không cha cũng chỉ có ba thành nắm chắc.

Chu Hoắc nhíu mày nói:

- Bất quá, đây cũng là biện pháp cuối cùng. Dù sao ba danh ngạch con chỉ đoạt được một.

Chu Hiển nhẹ gật đầu.

Sau mấy ngày nữa Bắc Cực Thánh Hoàng điện sẽ công bố kết quả. Thắng lợi cuối cùng thuộc về ai, giờ phút này không ai dám chắc trăm phần trăm.

Một ngày dài như một năm, Tần Vũ bây giờ có loại cảm giác này. Thời gian trôi qua rất chậm. Đáy lòng tần Vũ luôn lo lắng. Đặc biệt thái độ và lời nói của Chu Hiển khi dâng tờ liệt kê sính lễ, càng làm cho Tần Vũ không yên.

- Lẽ nào Chu Hiển còn có thủ đoạn lợi hại?

Tần Vũ trong lòng thầm đoán.

- Không, không thể! Vô luận thế nào, ta nhất định phải thắng!

Tần Vũ đứng lên, không gian lực phát ra.

Không gian lực của Tần Vũ có thể bao trùm mấy trăm dặm phương viên.

Phiêu Vân phủ và Mộc phủ khá xa nhau, nhưng vẫn nằm trong phạm vi không gian lực.

- Không có Thần Vương giám sát!

Tần Vũ không gian lực bao trùm, nhất cử nhất động của thần vương đều được giám sát.

Tần Vũ đứng dậy, thuấn di đến Mộc phủ.

- Ô, tiểu Vũ!

Khương Lan ngồi trên bờ hồ quay đầu nhìn lại:

Tần Vũ lúc này đang từ cửa đình viện bước tới:

- Lan thúc!

Mặt Tần Vũ lúc này có chút đỏ hồng.

- Làm sao vậy?

Khương Lan vẫn bình tĩnh.

Nói đoạn lại bật cười:

- Được rồi, ta hình như không có phát hiện ngươi bước vào đại môn của Mộc phủ. Như thế nào lại đột nhiên đến đây?

Tần Vũ không có hứng thú nói chuyện này.

- Lan thúc, không nói chuyện này nữa! Hai, ba ngày nay con rất lo lắng. Nhớ tới vẻ mặt của Chu Hiển khi dâng tờ danh sách sính lễ, con nghĩ nhất định hắn còn có chủ bài. Con muốn nhờ thúc giúp đến Thánh Hoàng điện thăm dò xem thế nào? Nếu Bắc Cực Thành Hoàng thiên vị Chu Hiển thì thúc nói Thánh Hoàng bệ hạ hãy ra điều kiện, con sẽ tận lực đáp ứng!

Đến lúc này Tần Vũ đã có chút hoảng loạn.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Khương Lan quay về đối với Tần Vũ cười nói.

- Ưu thế của ngươi đã rõ ràng, chớ có quá lo lắng!

Tần Vũ chỉ có thể cười khổ.

Bao nhiêu năm nay, vì muốn cùng Lập Nhi ở chung một chỗ, hơn nữa trong suốt quá trình chiêu thân, Tần Vũ đã cố hết sức mình. Nếu thua, hắn sẽ phải làm gì đây? Bức bách mình đi đến tuyệt lộ? Nhìn vẻ mặt Tần Vũ, Khương Lan đành nhượng bộ:

- Được! Ta sẽ đích thân đến Thánh Hoàng điện một chuyến. Ta và đại ca sẽ nói chuyện.

Trong lòng Tần Vũ lúc này mới có chút an tâm:

- Cám ơn Lan thúc, làm phiền thúc nữa rồi.

Tần Vũ trong lòng cũng có chút áy náy, có điều nếu chuyện này nếu không thể sáng tỏ, hắn thực không yên được.

Khương Lan cười cười:

- Ta đi ngay đây!

Chỉ thấy Lan thúc trực tiếp biến mất.

- Hy vọng! Hy vọng mọi chuyện thuận lợi.

Tần Vũ trong đáy lòng âm thầm cầu mong.

Chương 593

Sinh Mệnh Linh Hồn Chi Lệ

Thánh Hoàng điện.

Khương Phạm một mình trong thư phòng. Cửa thư phòng đóng kín, cửa sổ cũng khép chặt. Cả thư phòng chìm trong bóng tối. Khương Phạm lẳng lặng ngồi trước thư bàn, một mình im lặng, an tĩnh.

Xoát!

Khương Lan bất ngờ xuất hiện giữa khoảng trống trước thư bàn. Khương Phạm ngẩng đầu lên nhìn Khương Lan, đôi mắt hiện lên những tia màu đỏ sẫm, hơi thở có vẻ nặng nề. Khương Lan không khỏi nhíu mày ngạc nhiên:

- Đại ca, huynh đang nghĩ gì vậy? Sao lại thế này?

Khương Lan cũng cảm thấy Khương Phạm có chút không bình thường.

Một Khương Phạm luôn tiêu sái tự nhiên, sao giờ lại trở nên như vậy? Hơn nữa, giờ đây Khương Phạm đã có được sính lễ, lẽ ra phải vui vẻ hài lòng mới đúng chứ.

- Nhị đệ, đệ đến rồi à?

Khương Phạm lãnh đạm nói.

Khương Lan nhíu mày:

- Đại ca, sính lễ của Tần Vũ chính là nhất lưu Hồng Mông linh

bảo. Tần Vũ giành được hai danh hiệu, sính lễ lại là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Hắn giành thắng lợi, lẽ ra là một chuyện không thể nghi ngờ mới phải. Huynh còn suy nghĩ gì vậy?

- Không thể nghi ngờ ư?

Khương Phạm nở nụ cười chế giễu:

- Nhị đệ, đệ nghĩ đơn giản quá!

- À, còn lễ vật của Chu Hiển? Lẽ nào còn quý giá hơn cả nhất lưu Hồng Mông linh bảo?

Khương Lan hoài nghi nói. Khương Phạm trầm mặc. Khương Lan và Khương Phạm là hai thân huynh đệ, ở bên nhau từ khi khi Thần giới được đản sanh nên phi thường quen thuộc. Khương Lan nhíu mày:

- Đại ca, Chu Hiển rốt cuộc đã dâng sính lễ gì vậy?

Khương Phạm như trước vẫn trầm mặc.

- Đại ca!

Khương Lan có chút tức giận.

- Đừng hỏi nữa!

Khương Phạm nhướng mắt, quát lạnh một tiếng. Khương Lan nhíu mày, hít một hơi kiềm chế cơn giận dữ:

- Đại ca, Tần Vũ là tân Tượng Thần. Huynh để hắn thắng, không chỉ là có được nhất lưu Hồng Mông linh bảo mà còn có con rể là một Tượng Thần. Địa vị Bắc Cực Phiêu Tuyết thành sau này sẽ là đứng

đầu trong bát đại Thánh Hoàng. Vì sao huynh vẫn còn do dự?

- Đừng làm phiền ta, để ta suy nghĩ một chút!

Giọng Khương Phạm trầm xuống. Khương Lan trong lòng tức giận. Nếu Khương Phạm đưa ra một lý do, trong lòng hắn còn thấy dễ chịu một chút, nhưng lúc này Khương Phạm lại nhất định không nói gì.

- Đi ra ngoài!

Khương Phạm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khương Lan. Khương Lan cố kiềm chế giận dữ, khẽ hừ một tiếng rồi trực tiếp triển khai thuấn di rời khỏi Thánh Hoàng điện. Khương Lan không muốn đối địch với Khương Phạm, dù sao quyền lựa chọn cuối cùng vẫn nằm trong tay Khương Phạm.

Trong Mộc phủ

Tần Vũ đang chờ đợi trong yên lặng, thậm chí Tần Vũ còn không đi tìm Khương Lập mà chỉ đứng yên lẳng lặng bên bờ hồ. Chỉ một lát sau, Khương Lan đã trở về.

- Lan thúc?

Nhìn sắc mặt của Khương Lan, trong lòng Tần Vũ chợt chột dạ.

Tình huống không ổn!

Khương Lan chậm rãi hít một hơi, sắc mặt dần khôi phục bình thường, đoạn nhìn về phía Tần Vũ, thở dài một hơi:

- Tiểu Vũ, tình huống giống như ngươi đã dự đoán, không được tốt đẹp lắm.

- Chuyện gì đã xảy ra? Bắc Cực Thánh Hoàng sẽ chọn Chu Hiển ư?

Tần Vũ trong lòng nóng nảy.

- Không phải!

Khương Lan lấy lại bình tĩnh.

- Ta hiểu rất rõ Khương Phạm, nếu hắn đã quyết định chọn Chu Hiển thì sẽ không có thái độ như vậy. Hắn… rõ ràng còn đang lưỡng lự.

- Lưỡng lự?

Tần Vũ nhíu mày.

- Đúng, giờ phút này trong đáy lòng Khương Phạm giống như không thể nào hạ được quyết tâm. Ta thật sự không ngờ được, danh sách sính lễ của Chu gia rốt cuộc là gì, lại khiến cho Khương Phạm do dự như vậy?

Khương Lan lắc đầu, nhíu mày nói:

- Ngươi đoạt được hai danh ngạch, sính lễ lại là nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Hôm nay ngươi lại trở thành tân Tượng Thần. Tất cả mọi việc như vậy mà cũng không thể khiến cho đại ca hạ quyết tâm tuyển ngươi. Rốt cuộc danh sách sính lễ của Chu Hiển là cái gì?

Tần Vũ lại nhíu mày. Không chỉ Khương Lan nghi ngờ, mà Tần Vũ cũng lấy làm lạ. Vốn Tần Vũ cho rằng, những sự chuẩn bị của mình đã đủ rồi, căn bản không thể thua mới phải. Thế nhưng sự thật lại nói rằng… sính lễ của Chu Hiển rõ ràng đã khiến cho Khương Phạm phải đắn đo do lự.

- Bất kể thế nào con cũng phải thắng!

Ánh mắt Tần Vũ sắc bén, mạnh mẽ trở lại.

- Lan thúc.

Tần Vũ nhìn về phía Khương Lan.

- Lúc này Bắc Cực Thánh Hoàng đang lưỡng lự. Nếu gia tăng thêm sính lễ thì Thánh Hoàng có ủng hộ con không?

Khương Lan trầm ngâm một lát.

- Tiểu Vũ!

Ánh mắt Khương Lan hướng về Tần Vũ:

- Lễ vật của ngươi đã rất lớn rồi, nhất lưu Hồng Mông linh bảo rất trân quý. Nếu lại dâng thêm nữa, phỏng chừng cũng không có tác dụng gì lớn!

Tần Vũ bất giác chau mày.

Khương Lan tiếp tục nói:

- Bất quá...

Nghe thấy hai chữ này, Tần Vũ lập tức chú ý nghe, xem ra vẫn còn chút hy vọng.

- Khương Phạm là tộc trưởng của Khương tộc, rất coi trọng những báu vật như nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Là vì muốn giúp cho gia tộc thêm lớn mạnh. Đã như vậy... chúng ta vẫn còn có hai phương

pháp.

- Hai phương pháp?

Tần Vũ căn bản không thể nghĩ được.

Khương Lan mỉm cười nói:

- Phương pháp thứ nhất, dựa vào tình phụ tử giữa đại ca và Lập Nhi. Mặc dù Khương Phạm công khai chiêu thân, nhưng không thể phủ nhận, đại ca rất yêu thương Lập Nhi. Ta sẽ đưa Lập Nhi qua bên đó, để Lập Nhi trực tiếp nói với đại ca… Người mà Lập Nhi yêu là ngươi, mong đại ca tác thành cho các ngươi.

- Hạnh phúc cả đời của nhi nữ, chắc chắn sẽ có sức ảnh hưởng đến phụ thân!

Khương Lan gật đầu nói.

Tần Vũ trong lòng cảm thấy hy vọng.

Đúng, nếu ta là Khương Phạm, chắc chắn sẽ không thể bỏ qua ý nguyện của nhi nữ.

- Phương pháp thứ hai.

Khương Lan tiếp tục nói.

- Khương Phạm không phải là muốn Phiêu Tuyết thành ngày càng lớn mạnh hay sao? Rất đơn giản, hãy nói thẳng với đại ca, ngươi đang giữ một giọt lệ sinh mệnh linh hồn!

Tần Vũ ngẩn ra.

Bí mật của Lưu Tinh lệ này rất ít người biết.

Khương Lan tiếp tục nói:

- Lập Nhi cũng có một giọt lệ sinh mệnh linh hồn, ngươi có một giọt. Các ngươi khi song tu, sự lĩnh ngộ sẽ được kết hợp hoàn toàn. Một trong hai người các ngươi sẽ có cơ hội dễ dàng trở thành thần vương.

- Hơn nữa, khi Sinh Mệnh thần vương chết năng lượng kỳ diệu trong thân thể đã biến thành hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn. Nếu hai giọt lệ này kết hợp lại, sức mạnh của Sinh Mệnh thần vương sẽ một lần nữa xuất hiện. Bất luận hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn này được trao cho ai, người đó cũng có khả năng trở thành tân Sinh Mệnh thần vương!

Khương Lan nói đến đây, Tần Vũ đã dần hiểu ra.

Lưu Tinh lệ của mình do hai bộ phận tạo thành, một là sự lĩnh ngộ về không gian pháp tắc, thứ hai chính là năng lượng của Sinh Mệnh thần vương. Năng lượng của Sinh Mệnh thần vương vô cùng kỳ diệu, thậm chí còn có thể chữa trị cho linh hồn.

- Hai người ở bên nhau, Lập nhi rất có thể sẽ trở thành thần vương. Nhi nữ của mình trở thành thần vương, điều này đối với Khương Phạm cũng có sức hấp dẫn rất lớn!

Khương Lan mỉm cười nói.

Tần Vũ gật đầu liên tục.

Đúng, hai cách mà Khương Lan nói đều rất đáng hy vọng.

- Thực hiện hai phương pháp này cùng lúc, khả năng thành công sẽ rất cao.

Khương Lan quay đầu về phía cửa viện.

- Lập Nhi, đừng đứng ở đó nữa, nhanh vào đây!

- Lập Nhi?

Tần Vũ không gian lực phát ra, quả nhiên… Khương Lập đang đứng sau cánh cửa viện, trong mắt đỏ hồng.

Vừa nãy cùng Lan thúc nói chuyện, tâm trạng Tần Vũ căng thẳng đến mức Lập Nhi đang đứng sau cửa mà cũng không phát hiện ra. Đương nhiên việc này cũng có lý do là Tần Vũ đã thu lại không gian lực.

- Tần Vũ đại ca, Lan thúc nói đúng, muội sẽ đi cùng Lan thúc!

Khương Lập bước tới, kiên định nói.

Tần Vũ hơi trầm ngâm, sau đó gật đầu:

- Phiền muội quá!

Tần Vũ nhìn Khương Lập cười khổ. Khương Lập liền lắc đầu.

Một lúc sau, Khương Lan đưa Khương Lập một lần nữa đến Bắc Cực Thánh Hoàng điện. Vẫn là thư phòng u tối, yên tĩnh.

- Một ức hai ngàn vạn năm, vẫn còn muốn tiếp tục nữa sao?

Khương Phạm thấp giọng thì thào, đột nhiên ngẩng đầu lên. Cùng lúc đó Khương Lập và Khương Lan xuất hiện tại thư phòng.

- Nhị đệ, đệ lại đến nữa?

Khương Phạm nhướng mày, sau đó thấy Khương Lập mới thở nhẹ một hơi:

- Lập Nhi, con đến có việc gì?

Khương Lập nhìn phụ hoàng kiên định nói.

- Phụ Hoàng, con hi vọng người sẽ chọn Tần Vũ đại ca!

- Con hi vọng?

Khương Phạm thoáng chau mày.

- Đúng vậy.

Khương Lập tức khắc gật đầu.

- Thực ra con và Tần Vũ đại ca, khi còn ở phàm nhân giới đã từng quen biết. Vũ ca vì con nên mới tu luyện lên thần giới!

- Con nói là Tần Vũ đó ư?

Khương Phạm trong mắt có chút không tin:

- Con xuống phàm nhân giới là sự việc cách hai vạn năm trước, Tần Vũ đó tu luyện nhanh thế sao?

- Đúng vậy, người không tin có thể hỏi Lan thúc, thậm chí có thể hỏi Chu Hiển!

Khương Lập trực tiếp nói.

Khương Lan cũng gật đầu tiếp lời:

- Đại ca, sự thật là như vậy! Tiểu Vũ đã rất cố gắng tu luyện. Hắn tu luyện nhanh như vậy, thậm chí cố gắng trở thành một Tượng Thần đều là vì Lập Nhi. Cho nên... hắn không hề do dự đem La Vũ đao dâng lên đại ca, cũng có thể dùng nhất lưu Hồng Mông linh bảo làm sính lễ!

Khương Phạm đã có phần tin tưởng:

- Chẳng trách... chẳng trách hắn có thể bỏ được hai kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo!

Khương Phạm gật đầu, nhíu mày hướng về phía Khương Lập:

- Lập Nhi, không lẽ con cho rằng biểu ca Chu Hiển đối với con không tốt?

Khương Lập lắc đầu nói:

- Ngoài Tần Vũ đại ca con không lấy ai hết!

Khương Phạm sững lại, hừ nhẹ một tiếng:

- Hỗn láo!

- Đại ca!

Khương Lan cũng có chút giận dữ:

- Đại ca, hôn sự của Lập Nhi lẽ nào bản thân nó không có quyền lựa chọn? Đệ thấy huynh như bị ma ám rồi, huynh nói đi, huynh đang suy nghĩ cái gì vậy?

Khương Phạm ngẩng đầu, căm tức nhìn Khương Lan.

- Sao? Muốn động thủ?

Khương Lan cười lạnh một tiếng.

- Đừng quên Tần Vũ đưa huynh La Vũ đao, huynh đã cấp cho đệ.

Có kiện La Vũ đao trong tay, Khương Phạm muốn đánh bại Khương Lan thật là không có khả năng.

Khương Phạm hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa. Dù sao hắn cũng đã có một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, đem La Vũ đao cấp cho Khương Lan cũng là để cho thực lực Phiêu Tuyết thành mạnh lên.

- Khương Phạm, hôm nay đệ phải nói rõ với huynh điều này. Tần Vũ chính là chủ nhân của một trong hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn, do A Mi đã để lại sau khi qua đời!

Khương Lan ánh mắt lạnh lẽo nhìn Khương Phạm,

- Đệ nói gì?

Khương Phạm ngẩn ngơ.

- Lẽ nào huynh quên nhanh như vậy?

Khương Lan cười nhạt:

- Lúc trước, một đám người hợp lực giết chết A Mi, trước khi A Mi chết đã để lại hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn, một giọt dung nhập vào thân thể Lập Nhi. Nếu không vì lý do ấy, cuộc chiêu thân này sẽ có mấy người tham gia đây?

Khương Phạm sững người.

Những người tham gia chiêu thân, nguyên nhân là do giọt lệ sinh mệnh linh hồn này.

- Hai người bọn họ, đệ xem như con của mình. Khương Phạm, huynh không nên quá vô tình.

Trong mắt Khương Lan loé lên ánh nhìn lạnh lẽo.

- Huống chi, khi hai người kết hôn, sau khi song tu. Hai giọt lệ sinh mệnh linh hồn sẽ kết hợp. Rất dễ dàng đản sanh tân Sinh Mệnh thần vương. Tiểu Vũ cũng đã đồng ý, giọt lệ sinh mệnh linh hồn này sẽ trao cho Lập Nhi!

Khương Lan tiếp tục nói:

- Nếu như vậy, huynh sẽ có một nhi nữ là Sinh Mệnh thần vương, lại còn một con rể là Tượng Thần...

- Có Tần Vũ, Bắc Cực Phiêu Tuyết thành sẽ trở thành thế lực hùng mạnh nhất trong số bát đại Thánh Hoàng. Điều đó không thể nghi ngờ. Đệ hỏi huynh, lúc này huynh còn do dự gì nữa?

Khương Lan căm tức nhìn Khương Phạm.

Tiếng thở nặng nề của Khương Phạm vang lên trong thư phòng:

- Nhị đệ, hãy để ta yên tĩnh một chút, được không?

Khương Phạm có chút bị thuyết phục.

Khương Lan thở phào nhẹ nhõm, thái độ ban đầu của Khương Phạm hiển nhiên khiến cho mình lo lắng, rõ ràng Khương Phạm có chút ủng hộ Chu Hiển. Thế nhưng bây giờ, Khương Phạm có vẻ đã bị thuyết phục, rõ ràng những lời vừa rồi đã ảnh hưởng đến Khương Phạm.

- Đại ca, đệ mong huynh sẽ không làm cho mọi người phải thất vọng. Huynh cũng biết... A Mi đối với đệ có ý nghĩa như thế nào. Hai tiểu nhi này cũng có ý nghĩa như thế nào với đệ?

Khương Lan quyết định một lần nữa tăng thêm áp lực.

Khương Phạm chậm rãi gật đầu:

- Nhị đệ, ta đã hiểu. Được, hai người về trước đi, ta cần tĩnh tâm một mình.

Khương Lan lạnh nạht nói:

- Được, đệ sẽ chờ vài ngày, chờ quyết định của huynh!

Lập tức Khương Lan kéo tay Lập Nhi, hai người biến mất. Thư phòng lại khôi phục vẻ u tối và im lặng, chỉ có tiếng thở dài không ngớt vang lên.

- Xem ra ta buộc phải quyết định rồi!

Khương Phạm lật tay, trong tay hiện lên bản danh sách sính lễ của Chu Hiển. Những gì viết trên đó, bất luận thế nào cũng khiến cho lòng Khương Phạm không yên.

Chương 594

Tuyên Bố

Trên giấy sính lễ, nội dung chỉ có hai điều.

1. Khương Phạm huynh, lần này sính lễ của Chu gia chúng ta chỉ là một lời nhắn cùng một lời hứa. Ta thay mặt cho nhi tử, trước tiên xin gửi cho huynh một lời nhắn. Trong vòng một ngàn năm nữa Thiên Tôn sơn sẽ giáng hạ! Nói vậy mong huynh sẽ hiểu rõ hàm ý của việc *"Thiên Tôn sơn"* giáng hạ. Sáu ngàn vạn ức năm trước Thiên Tôn sơn giáng hạ, chính là Tiêu Dao Thiên Tôn ra đời. Còn lần này ai sẽ trở thành Thiên Tôn? Mỗi một vị thần vương đều có cơ hội.

2. Về phần lời hứa, đó là do chính thân phụ ta Lôi Phạt Thiên Tôn hứa hẹn. Một khi Khương Phạm huynh để cho nhi tử ta Chu Hiển trở thành trượng phu của Khương Lập. Thân phụ ta Lôi Phạt Thiên Tôn sẽ hứa với huynh, trong trận quyết đấu tranh đoạt cơ hội giành ngôi vị Thiên Tôn, gia phụ sẽ ra tay tương trợ huynh một lần, còn về việc lúc nào ra tay thì do Khương Phạm huynh quyết định.

- Thiên Tôn sơn…

Khương Phạm thở dài một tiếng, trong đầu hiện lên cảnh tượng thảm khốc của sáu ngàn vạn ức năm trước. Một vị rồi lại một vị thần vương, vì muốn đoạt lấy một chút cơ hội trở thành Thiên Tôn mà liều mạng tàn sát nhau.

Từng người, từng người một lần lượt bỏ mạng...

- Lẽ nào ta lại bỏ qua cơ hội này?

Đôi chân mày Khương Phạm khẽ nhíu lại, trong mắt lộ vẻ vẻ u buồn.

- Két!

Cửa thư phòng mở, tiếng bước chân quen thuộc vang lên. Khương Phạm thở nhẹ một hơi, nhỏ giọng:

- Phu nhân, nàng đến rồi?

Người bước vào chính là Thuần Vu Nhu, thê tử của Khương Phạm.

- Phu quân, chớ nên phiền não. Cần làm thế nào thì cứ làm như vậy, thiếp ủng hộ phu quân!

Thuần Vu Nhu nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Khương Phạm, ôn nhu nói.

Trước mặt thê tử của mình, Khương Phạm trong lòng suy nghĩ gì một điểm cũng không cần dấu giếm.

- Phu nhân, đã một ức hai ngàn vạn ức năm rồi, thời gian lâu như vậy ta vẫn là Bắc Cực Thánh Hoàng, vĩnh viễn là Bắc Cực Thánh Hoàng… Loại cuộc sống này, ta đã chịu đựng đủ rồi. Ta thật sự rất muốn trở thành Thiên Tôn, một Thiên Tôn chí cao vô thượng!

Khương Phạm chậm rãi nói.

Thánh Hoàng mặc dù được tôn sùng. Có điều, với một người ngay khi sinh ra đã là Thánh Hoàng, đã tại vị một ức hai ngàn vạn ức năm, đương nhiên sẽ không cảm thấy địa vị Thánh Hoàng đó còn có gì giá trị.

Ngược lại càng chờ mong địa vị cao hơn - Thiên Tôn!

- Lần trước Thiên Tôn sơn giáng hạ. Mặc dù ta đã cố gắng, nhưng chính vào thời khắc cuối cùng, Phiêu Vũ Thiên Tôn lẳng lặng ra tay, bát đại Thánh Hoàng chúng ta đều thất bại, kẻ chiến thắng chính là Tiêu Dao Thiên Tôn!

Khương Phạm lắc đầu cười nhạt.

- Thiên Tôn sơn lại sắp giáng hạ, ta thật sự rất hi vọng.

Thuần Vu Nhu lấy từ trên thư án cuốn kim sắc trục quyển, bản kê sính lễ của Tần Vũ.

- Nhất lưu Hồng Mông linh bảo, Tần Vũ này quả nhiên không phải là người tầm thường!

Thuần Vu Nhu thầm thán phục. Khương Phạm liếc nhìn kim sắc quyển trục, gật đầu cười nhạt nói:

- Nếu không phải là Thiên Tôn sơn giáng hạ, con rể của ta nhất định là Tần Vũ. Chỉ tiếc là…

Khương Phạm lắc đầu:

- Nhất lưu Hồng Mông linh bảo tuy trân quý, nhưng ta vốn đã có Linh bảo trấn tộc. Linh bảo trấn tộc xuất hiện cùng lúc thần giới được đản sanh, lại có huyết mạch tương thông với Khương gia, uy lực vô cùng to lớn. Cho dù ta có nhất lưu Hồng Mông linh bảo của Tần Vũ thì cũng cấp cho nhị đệ hoặc Khương Hình. Bản thân ta vốn không cần.

Khương Phạm đích thực không cần.

Tần Vũ tặng La Vũ đao, Khương Phạm đã đưa cho nhị đệ

Khương Lan. Cho dù có nhận thêm một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì hắn ta cũng lại cấp cho vị thần vương thứ ba của Phiêu Tuyết thành.

Tất cả chỉ là giúp cho thực lực Phiêu Tuyết thành thêm lớn mạnh, đối với Khương Phạm mà nói cũng không có ảnh hưởng lớn.

- Bao nhiêu năm qua ta đều vì gia tộc, bây giờ cũng nên nghĩ cho bản thân. Thiên Tôn… thật là làm cho người ta phải chờ mong.

Khương Phạm ánh mắt có một tia chờ mong.

Thiên Tôn!

Chí cao vô thượng! Trước mặt Thiên Tôn thì Thánh Hoàng chỉ là một nhân vật tầm thường. Chỉ có Thiên Tôn mới có được ngôi vị chí cao.

- Phu quân, thiếp lo lắng một chuyện.

Thuần Vu Nhu nhẹ nhàng.

Khương Phạm quay đầu nhìn thê tử. Từ trước đến nay, Khương Phạm chưa bao giờ có ý nghi ngờ tình cảm của mình và thê tử. Hai người đã chung sống qua mấy ức ức năm, tình cảm sâu đậm đến mức không một ngôn từ nào tả được.

- Lôi Phạt Thiên Tôn hứa sẽ giúp chàng một lần. Nhưng nếu sau khi giúp chàng lại ra tay tương trợ kẻ khác nữa thì thế nào?

Thuần Vu Nhu thật ra lo lắng cho trượng phu mình.

Khương Phạm khẽ cau mày.

- Về chuyện này, đúng là ta cũng có chút thắc mắc. Có điều, lần trước Thiên Tôn sơn giáng hạ, trong trận đấu vốn không hề can thiệp. Chỉ đến cuối cùng thì Phiêu Vũ Thiên Tôn mới lẳng lặng ra tay, làm xoay chuyển cả thế cục. Rốt cuộc Tiêu Dao thần vương chiến thắng, giành được ngôi vị Thiên Tôn...

Khương Phạm nhíu mày.

- Chỉ là lần này Thiên Tôn liệu có ra tay nhiều lần không?

Thuần Vu Nhu lặng lẽ đứng bên. Hai vợ chồng lẳng lặng đàm luận. Những điều Khương Phạm nghĩ, trong lòng Thuần Vu Nhu đều hiểu rõ, tự nhiên cũng không có điểm bận tâm.

Nửa ngày sau...

- Ai?

Khương Phạm ngẩng đầu, giữa thư phòng đột nhiên xuất hiện một người, chính là Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc.

- Tỷ phu, sao huynh lại đến đây?

Thuần Vu Nhu nhẹ giọng cười hỏi.

Gương mặt Chu Hoắc thoáng nụ cười, trực tiếp nói:

- Tiểu Nhu, ta đến là muốn tự mình nói rõ với Khương Phạm một số chuyện. Trên danh sách sính lễ ta chỉ viết ngắn gọn, e là Khương Phạm huynh có một vài chuyện không được rõ lắm.

Khương Phạm ngẩng đầu nhìn Chu Hoắc:

- Chu huynh, đích thực là ta có một chút không rõ. Ta muốn hỏi

huynh… Thiên Tôn sau khi Thiên Tôn sơn giáng hạ, có thể tùy ý ra tay không?

- Đương nhiên là không thể..

Chu Hoắc vội đáp:

- Nếu như có thể trực tiếp ra tay, vậy thì lần trước cha ta tại sao lại không ra tay?

Khương Phạm nhẹ gật đầu.

Trong trận quyết đấu giành kỳ ngộ Thiên Tôn lần trước, Lôi Phạt Thiên Tôn từ đầu đến cuối không hề ra tay, chỉ có Phiêu Vũ Thiên Tôn cuối cùng lại ra tay.

- Có thể cho ta biết nguyên nhân không?

Khương Phạm dò hỏi.

Chu Hoắc gật đầu:

- Khương Phạm huynh, chuyện này ta cũng mới được biết cách đây không lâu, chính gia phụ đã cho hay… lần trước khi Thiên Tôn sơn giáng hạ, sở dĩ phụ thân không ra tay là do Phiêu Vũ Thiên Tôn đã ngăn cản.

- Phiêu Vũ Thiên Tôn?

Khương Phạm trong lòng có chút giật mình.

Phiêu Vũ Thiên Tôn có thể ngăn cản Lôi Phạt Thiên Tôn! Chỉ riêng điểm này đã có thể thấy, tuy cùng là Thiên Tôn nhưng địa vị vẫn có sự khác biệt.

- Lần trước, Phiêu Vũ Thiên Tôn vì muốn tạo thế cân bằng, đã trao cơ hội kỳ ngộ Thiên Tôn vào tay thần vương có xuất thân phi thăng giả. Còn lần này, Phiêu Vũ Thiên Tôn đã có lời với gia phụ là sẽ không động thủ, gia phụ vì thế có cơ hội một lần ra tay.

Chu Hoắc nhìn thẳng vào Khương Phạm.

Khương Phạm con mắt sáng ngời.

Lôi Phạt Thiên Tôn sẽ có cơ hội một lần ra tay? Và Chu gia lại không giành cơ hội đó cho bản thân mình? Sính lễ này thật khiến Khương Phạm không thể không động tâm.

- Chu Hoắc, những lời huynh nói là thật?

Khương Phạm không kìm được hỏi.

- Huynh vẫn còn lo ta dối gạt huynh sao?

Chu Hoắc cười nhạt.

- Khương Phạm huynh chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút. Nếu Thiên Tôn có thể ra tay nhiều lần, vậy thì quyết đấu cho kỳ ngộ Thiên Tôn chẳng phải vô nghĩa hay sao?

Khương Phạm cũng gật đầu.

Đúng vậy!

Nếu Lôi Phạt Thiên Tôn chỉ ra tay một lần tương trợ chính mình thì chỉ có thể nói là Khương Phạm đã có ba phần cơ hội trở thành Thiên Tôn. Tuy nhiên, nếu để Lôi Phạt Thiên Tôn được nhiều lần động thủ, việc ai trở thành Thiên Tôn không phải chỉ cần Lôi Phạt Thiên Tôn quyết định sao?

- Phiêu Vũ Thiên Tôn không thể để cho chuyện này xảy ra!

Chu Hoắc lại cười nhạt, lên tiếng.

- Vậy sao huynh không giành cơ hội này cho bản thân?

Khương Phạm nhìn về phía Chu Hoắc.

Chu Hoắc cười nhạt:

- Khương Phạm huynh, ta và huynh không giống nhau. Cho đến nay Chu gia ta vẫn là siêu nhiên vật ngoại, sau lưng lại có phụ thân ta là Lôi Phạt Thiên Tôn. Ta có thể hưởng thụ đến tận cùng cuộc sống thanh nhàn này, đối với việc trở thành Thiên Tôn ta không hề có chút si tâm vọng tưởng. Huống hồ, Phiêu Vũ Thiên Tôn sẽ không bao giờ để Chu gia có một lúc hai Thiên Tôn!

Khương Phạm khẽ gật đầu.

Tam đại Thiên Tôn, quyền quyết định thật sự vẫn nằm trong tay Phiêu Vũ Thiên Tôn.

- Ta đã tặng cho huynh cơ hội một lần ra tay của cha ta. Khương Phạm huynh chắc đã biết, chiêu thân quyết định nên chọn ai rồi chứ?

Chu Hoắc cười nhạt.

Khương Phạm khẽ cau mày.

Khương Phạm nhớ lại những lời của nhị đệ Khương Lan. Nếu chọn Chu Hiển, e là quan hệ giữa ông ta và nhị đệ sẽ trở lại đối đầu, hơn nữa tình cảm phụ tử với Khương Lập cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Đành vậy! Từ khi Tả Thu Mi chết đi, nhị đệ thật ra đã không hề

có quan hệ tốt với ta. Còn Lập Nhi… Thôi vậy!

Khương Phạm trong lòng thầm than.

Hắn có mấy người con gái, không thể chỉ vì một nhi nữ mà mất cơ hội mấy vạn ức năm mới có một lần...

- Chu Hoắc huynh, ta đã biết nên chọn lựa ra sao. Huynh có thể về được rồi!

Khương Phạm lạnh nhạt nói.

Chu Hoắc nhìn Khương Phạm, hi vọng có thể nhận thấy sự lựa chọn qua nét mặt, nhưng hắn nhìn không ra. Chỉ có thể cười nhạt:

- Vậy ta sẽ đợi xem sự lựa chọn của huynh!

Nói rồi Chu Hoắc biến mất khỏi thư phòng.

Chớp mắt thời hạn mười ngày đã đến, cả Phiêu Tuyết thành, các đại điện chủ, Hoàng tộc đệ tử, đại đội trưởng thiên thần đại quân… đã tề tựu đông đủ tại Bắc Cực Thánh Hoàng điện.

Bắc Cực Thánh Hoàng điện một lần nữa lại vô cùng náo nhiệt, ai nấy đều rất vui vẻ.

Chỉ có Tần Vũ là ngồi một bên, thật sự hắn cười không nổi. Giờ phút này, trong lòng Tần Vũ đang phiền não vô cùng, đặc biệt là khi nhận được tin từ Lan thúc. Hiển nhiên cơ hội chiến thắng của hắn giờ chỉ còn một nửa.

- Tần Vũ huynh!

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn lên, thấy Khuê Nhân Hầu tay cầm chén rượu đang mỉm cười đi tới.

- Tần Vũ huynh làm sao vậy? Lẽ nào huynh vẫn còn lo lắng? Chẳng phải huynh đã là một trong hai người cuối cùng rồi hay sao, ta nghĩ việc huynh chiến thắng chắc chẳng còn gì trở ngại.

- Đa tạ những lời may mắn của huynh!

Tần Vũ cố nở nụ cười.

- Đúng rồi, Tần Vũ huynh, sính lễ của huynh là gì vậy? Mà cho dù sính lễ của Chu Hiển có hơn thì huynh vẫn còn hy vọng thắng!

Khuê Nhân Hầu vẻ nhiệt thành.

- Sính lễ ư?

Tần Vũ cười nhạt:

- Chính là thứ mà ta mới luyện thành, nhất lưu Hồng Mông linh bảo!

- Có phải kiện linh bảo mà dẫn đến hồng vân cái thiên, linh bảo chi lôi giáng hạ không?

Khuê Nhân Hầu nhìn Tần Vũ, vỗ vỗ vai hắn:

- Tần Vũ huynh cứ yên tâm, sính lễ của huynh quý giá như vậy, bất luận thế nào huynh cũng thắng chắc rồi!

Tần Vũ đột nhiên nhìn về phía sau Khuê Nhân Hầu. Khuê Nhân Hầu hướng phía sau nhìn. Nguyên lai là Chu Hiển đang đi đến.

Trong mắt Chu Hiển thoáng chút buồn phiền giả tạo, ngồi vào chỗ của mình.

- Tình huống không ổn!

Tần Vũ cau mày.

Nếu như Chu Hiển không có chút hi vọng thắng nào, phải tỏ ra bất cần hoặc sắc mặt thâm trầm, không thể trông bộ dạng sầu khổ thế này được!

Tần Vũ đang trầm tư, bỗng cả đại điện im lặng, an tĩnh. Tần Vũ quay đầu lại, chỉ thấy vợ chồng Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm cùng Khương Lập bước vào. Các thần vương nối bước theo sau.

Khương Phạm nở nụ cười, khẽ gật đầu với những người trong điện.

Mười ba vị thần vương lần lượt an tọa, Khương Lập ngồi cạnh Thuần Vu Nhu, bàn tay nắm chặt lấy tay bà.

- Lập nhi!

Tần Vũ khẽ gọi, cố giữ cho mình bình tĩnh lại.

Khương Lập ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vũ. Trong mắt ẩn chứa tình ý nồng nàn như dồn hết lên đôi mắt, Tần Vũ giật mình, mang một dự cảm.

Đợi đến khi các thần vương hàn huyên xong, tất cả mọi người ngồi yên.

- Khương huynh, không nên mất nhiều thời gian. Hãy tuyên bố thẳng, cuối cùng huynh chọn ai làm hiền tế?

Huyết Yêu nữ vương nhẹ giọng lên tiếng.

Khương Phạm khẽ cười, gật đầu:

- Ta cũng không muốn mất nhiều thời gian nữa!

Những người bên dưới đều nín thở. Chu Hiển nhìn chằm chằm vào Khương Phạm. Mà Tần Vũ dường như ngưng thở. Tất cả chú ý đều dồn lên người Khương Phạm.

Khương Phạm nhìn quanh một lượt, mỉm cười chậm rãi nói:

- Lần chiêu thân này đã trải qua ba mươi năm. Trong thời gian đó, Đoan Mộc Ngọc đột phá trở thành thần vương. Tần Vũ, Chu Hiển mỗi người đều được Thiên Tôn tứ dư. Tần Vũ còn luyện chế được nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Đều là đại hỷ sự. Quá trình chiêu thân xảy ra những việc này, ta cũng hết sức vinh dự. Cuối cùng còn lại hai người là Tần Vũ và Chu Hiển. Bất cứ ai trong hai người cũng đều hét sức ưu tú, tiếc rằng trở thành hiền tế của ta thì chỉ có một người. Hy vọng người nào thất bại cũng đừng quá để tâm!

Khương Phạm cười, nhìn về phía Chu Hiển và Tần Vũ.

Tần Vũ cảm thấy tim mình đang đập như muốn vỡ tung lồng ngực.

Khương Phạm mãi vẫn chưa nói ra tên, cảm giác này thật khiến người ta lo sợ, nhưng Tần Vũ chỉ có thể cố chịu đựng.

- Trải qua nhiều đắn đo suy nghĩ, cuối cùng ta đã quyết định chọn ra người sẽ làm hiền tế. Người đó chính là…

Khuôn mặt Khương Phạm nở nụ cười rạng rỡ.

Tất cả những người bên dưới đều lặng im, các vị thần vương bên trên cũng chăm chú lắng nghe.

Khương Lập nhìn chằm chằm vào phụ thân. Còn Tần Vũ, thời khắc này càng cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, chậm đến nỗi

muốn phát điên lên.

- Người đó chính là, Chu Hiển đến từ Tây Bắc Lôi Phạt Thành!

Khương Phạm cười lớn nói.

- Ta?

Cả người Chu Hiển phảng phất như tê cứng, sửng sốt trong chốc lát. Cuối cùng trên mặt tràn đầy nét vui mừng.

Khương Lập khó có thể tin nhìn phụ hoàng của mình.

- Chu Hiển? Là Chu Hiển?

Trong thời khắc đó, Tần Vũ cảm thấy cả thế giới chỉ còn lại một mình, bên tai vẫn còn vang vọng lời tuyên phán cuối cùng của Khương Phạm.

Đúng vậy, là tuyên phán!

Phán tội chết cho cả hắn và Lập Nhi!

- Không, phụ hoàng, người không thể…!

Khương Lập mạnh mẽ lên tiếng.

Khương Phạm quay lại lạnh lùng nhìn Khương Lập, chỉ thấy Khương Lập mở miệng thế nào cũng không thể phát ra thanh âm.

Giờ khắc này, Tần Vũ chợt bừng tỉnh.

Các cơ thịt trên mặt giật giật, lồng ngực phập phồng vì tức giận, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Khương Phạm đứng phía trên.

- Người chọn Chu Hiển?

Khương Phạm mỉm cười với Tần Vũ:

- Tần Vũ, đừng quá để tâm! Này...

- Đừng quá để tâm?

Tần Vũ rất muốn cười lên lạnh lùng. Chình mình vì ngày này mà bản thân đã nỗ lực bao nhiêu. Vì chiêu thân mà hắn đã khổ công nghiên cứu luyện khí, hao phí mấy trăm ngàn năm thơi gian. Vì muốn được quang minh chính đại cưới Lập Nhi, cả La Vũ đao, Tử Huyền phủ… tất cả các linh bảo, Tần Vũ đều không để trong mắt.

Vậy mà bây giờ…

Khương Phạm vẫn còn có lòng tốt an ủi ta, bảo mình đừng nên để tâm?

Có thể không để tâm được sao?

- Câm miệng!

Tần Vũ đột nhiên quát, Khương Phạm chợt giật mình, có chút sững sờ, sắc mặt sa sầm. Tất cả các vị thần vương đều kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Giờ phút này khí thế của Tần Vũ chợt mạnh mẽ, gương mặt sắt có một tia lãnh ý, nhìn Khương Phạm, Chu Hoắc liếc mắt một cái:

- Là do các ngươi bức ta, các ngươi bức ta!

Ánh mắt Tần Vũ nhìn sang Khương Lập. Khương Lập cũng

nhìn đáp lại.

Ánh mắt hai người giao nhau. Chỉ qua ánh mắt, cả hai đều đã hiểu những gì người kia đang nghĩ. Trên mặt Khương Lập nở nụ cười, Tần Vũ cũng vậy.

- Lập nhi, không ai có thể chia cắt được chúng ta, tuyệt đối không!

Tần Vũ nhẹ giọng nói.

- Tần Vũ, ngươi muốn làm gì?

Khương Phạm tức giận quát một tiếng, hắn đã cảm thấy không khí có chút ngột ngạt.

- Ha ha, làm gì ư? Ngươi hỏi ta làm gì ư? Ha ha. Ngươi nói xem ta muốn làm gì đây?

Thanh âm Tần Vũ vang lên khắp đại điện, trên mặt nụ cười trở nên vô cùng lạnh lẽo, trong mắt mang theo một tia điên cuồng!

Chương 595

Phân Đạo Dương Tiêu

Dịch giả : Binhchi

Trên Bắc cực Thánh Hoàng điện, chúng vị thần vương hứng thú nhìn quang cảnh trước mặt. Chỉ vì một nữ nhân, tân tượng thần mới quật khởi gần đây tại thần giới Tần Vũ không cần biết tiến thối đối đầu cùng thần vương.

Thật thú vị.

Tuy thật lực Tần Vũ rất cao nhưng vẫn không phải là thần vương. Trong mắt chúng vị thần vương cho dù là thượng bộ thiên thần lợi hại cũng không đả thương được thần vương.

Người chưa đạt đến cấp độ thần vương bất quá chỉ là... , sao có thể làm lay động một cây đại thụ?

- Không biết tự lượng sức.

Chu Hiển ở một bên trong lòng hỉ duyệt, đắc ý liếc Tần Vũ. Trong mắt có một tia xem thường.

- Hung hăng với Bắc cực Thánh Hoàng à, với nhạc phụ đại nhân của ta như thế đúng là tự tìm khổ.

Nhưng sắc mặt của Khương Phạm lúc này hết sức ngưng trọng

Bởi vì ...

- Đại ca, huynh không chịu để ý đến ý nguyện của bản thân Lập nhi, cũng không quan tâm đến cảnh cáo của đệ đi tuyển chọn Chu

Hiển.

Thanh âm của Khương Lan vang lên trong đầu

Bảy phần chú ý của Khương Phạm tập trung trên người của Khương Lan, chỉ có hai phần tập trung trên người Tần Vũ, bất quá ngoài mặt Khương Phạm lạnh lùng ngó Tần Vũ.

- Tần Vũ, ta có thể lí giải tâm trạng của ngươi. Chỉ là lần này chiêu thân là do chúng vị thần vương công bình quan sát tiến hành, ngươi nên chấp nhận kết quả này đi thôi.

Khương Phạm lạnh lùng nói. Tần Vũ giương mắt nhìn vào mắt Khương Phạm bật cười.

- Công bình?

Mục quang Tần Vũ lướt qua phía chúng vị thần vương:

- Chúng vị thần vương, lần chiêu thân này biểu hiện của Tần Vũ tôi mọi người cũng đã thấy. Ba tiêu chuẩn tại hạ giành được hai, Chu Hiển kia được có một cái. Hơn nữa… sính lễ của tại hạ là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo. Tại hạ thật sự muốn biết trong tình huống này ông còn tuyển chọn Chu Hiển, ai dám nói công bình?

- Nhất lưu hồng mông linh bảo?

Các thần vương trên điện cùng nhau đàm luận:

- Khương Phạm, không lẽ sính lễ của Chu gia là thiên tôn linh bảo? Nếu không vì sao ông tuyển chọn Chu Hiển chúng ta cũng nghĩ không thông đó.

Huyết yêu nữ vương ở một bên cố ý nói với giọng điệu cổ

quái. Các vị thần vương còn lại cũng dùng mục quang hoài nghi nhìn Khương Phạm. Đích xác, trước đó Tần Vũ có được hai tiêu chuẩn nhập tuyển, ngoài ra sính lễ còn là nhất lưu hồng mông linh bảo. Tình huống như thế tại sao lại thua? Sắc mặt Khương Phạm nhất thời trầm xuống. Chu Hoắc liền đứng lên liếc Tần Vũ một cái rồi mới nói rõ ràng:

- Chư vị, mọi người chắc còn nhớ khi trước Khương Phạm huynh nói sính lễ chỉ cần làm cho huynh ấy kinh hỉ, kích động hoặc là thích thú là thắng. Sính lễ của Chu gia chúng ta cấp cho Khương gia, đối với Khương Phạm huynh mà nói thực sự trân quý hơn nhất lưu hồng mông linh bảo.

Khương Phạm cũng gật đầu nói:

- Ta xin bảo chứng, sính lễ này đối với ta mà nói thực sự trọng yếu hơn nhất lưu hồng mông linh bảo nhiều. vì thế, ta tuyển chọn Chu Hiển là cực kỳ công bình.

Lưỡng đại Thánh Hoàng đồng thời nói như thế, các thần vương còn lại trong lòng cũng tin tưởng. Con người trọng yếu nhất là thể diện. Không ai tin lưỡng đại Thánh Hoàng đi nói dối.

- Cực kỳ công bình?

Tần Vũ cả cười, đặt chân lên cầu thang, từng bước từng bước chậm rãi tiến về đại điện.

- Tại sao ta không thấy công bình ở đâu hết? Khương Phạm, Bắc cực Thánh Hoàng bệ hạ! Ông nói đi, sính lễ đó là cái gì?

Tần Vũ nói xong chân lại tiếp tục bước từng bậc thang đi về phía đại điện.

Chu Hoắc lạnh lùng hô:

- Ngừng bước. Tần Vũ. Ở đây không phải là nơi để ngươi hung hăng, mau lùi lại.

Tần Vũ nghe nói liền khinh thường liếc Chu Hoắc:

- Ta đang nói chuyện với Bắc cực Thánh Hoàng, ngươi chõ mồm vào làm gì?

Chu Hoắc ngạc nhiên, mọi người có mặt ở đại điện đều sửng sốt. Phiến khắc, sắc mặt Chu Hoắc đỏ bừng như tích huyết. Nhất ức lưỡng thiên vạn ức niên qua, ai dám nói với Tây bắc Thánh Hoàng như thế?

- Tần Vũ, ngươi… - Chu Hoắc muốn xuất thủ.

- Chu Hoắc huynh. - Khương Lan lạnh lùng cất tiếng. - Đừng gấp. Tần Vũ bất kính với ông đợi chút nữa hãy xử lý. Hiện tại ta đối với sự công bình của lần chiêu thân này cũng rất hoài nghi. Ta cũng muốn biết trên danh sách sính lễ của Chu gia nhà ông đáo để liệt kê những gì.

Thanh âm băng lãnh của Khương Lan bình thản vang khắp đại điện. Các thần vương còn lại đều kinh ngạc. Khương Lan là nhị đệ của Khương Phạm, sao lúc này lại có ý phản đối quyết sách của Khương Phạm?

Tần Vũ và Khương Lan nhìn nhau một cái rồi lập tức phân khai. Hai người đều hiểu rõ suy nghĩ trong lòng người kia. Mục quang Tần Vũ lướt qua Khương Phạm rồi nhìn về phía Khương Lập ở cạnh bên, thê tử của Khương Phạm - *"Thuần Vu Nhu"* lạnh lùng ngó Tần Vũ, phảng phất như muốn dùng mục quang ngăn trở Tần Vũ.

- Lập nhi, xin lỗi. - Tần Vũ nhẹ nhàng nói

Khương Lập nhè nhẹ gật đầu, cô hiểu rõ hàm nghĩa lời xin lỗi của Tần Vũ là do Tần Vũ không thực hiện được sự bảo đảm khi trước về việc để Khương Lập cô được quang minh chính đại gả cho Tần Vũ. Hiện tại xem ra sự bảo đảm khi xưa không thể nào thành hiện thực.

- Chúng ta đi thôi. - Tần Vũ mỉm cười

Mọi người có mặt nghe Tần Vũ nói đều cảm thấy kỳ lạ. lúc này Khương Lập đang ở sau lưng Khương Phạm, chung quanh còn có chúng vị thần vương. Không lẽ trong tình huống này Tần Vũ còn có thể cướp người đi được sao?

- Tần Vũ. Hôm nay cho dù ngươi được thần vương giúp đỡ cũng đừng mong cướp đoạt con gái ta.

Khương Phạm bình thản cười nói, lúc này không gian chung quanh Khương Lập đã bị cấm cố rồi. Các thần vương khác cũng đừng mong dùng không gian chi lực mang người đi. Tần Vũ căn bản không thèm ngó Khương Phạm, xem Khương Phạm như không khí, mục quang của hắn hoàn toàn tập trung trên người Khương Lập. Đối với những lời tuân vấn của Tần Vũ, Khương Lập đều gật đầu.

- Từ hôm nay trở đi chúng ta vĩnh viễn không phân khai. - Tần Vũ mỉm cười nói.

Không gian chi lực của tân vũ trụ đã sớm bao phủ khu vực vài trăm dặm. Thánh Hoàng điện này tự nhiên cũng đã bị bao phủ. Tần Vũ tâm ý nhất động, Khương Lập vốn đang ở sau lưng Khương Phạm đột nhiên tiêu thất.

Tiêu thất.

Trước mặt mười ba vị thần vương, trong Bắc cực Thánh Hoàng điện, trước sự chú ý của chúng vị thiên thần, Khương Lập cứ thế tiêu thất.

- Lập nhi đâu? - Khương Phạm cả người ngây ngốc.

Việc này quá kinh hãi, các thần vương khác cũng cảm thấy kinh ngạc. Khương Phạm phi thường khẳng định bản thân đã hoàn toàn cấm cố không gian chung quanh Khương Lập, thần vương cao thủ cũng không thể dùng thần giới không gian chi lực để mang Lập nhi đi.

Nhưng …

Không gian chi lực mà Tần Vũ sử dụng không phải của thần giới mà là của tân vũ trụ do tự thân Tần Vũ sáng tạo. Tân vũ trụ không gian chi lực, thần vương cao thủ cũng không thể tra ra.

- Tần Vũ. Trả thê tử của ta lại đây! - Chu Hiển đột nhiên hét lớn.

- Thê tử?

Mục quang Tần Vũ phát lãnh, quay đầu về hướng Chu Hiển muốn xuất thủ nhưng lúc này Tần Vũ phát hiện Chu Hoắc, Khương Phạm đồng thời cũng muốn tự thân xuất thủ.

Không gian chi lực bao phủ nhưng phản ứng của Tần Vũ nhanh đến kinh nhân.

- Hô!

Trước sự chú ý của mọi người có mặt, Tần Vũ phi thường dễ

dàng bước từng bước về phía Chu Hiển, mục quang chăm chú nhìn vào người Chu Hiển phảng phất như không phát hiện lưỡng vị thần vương sau lưng.

- A!

Chúng vị thiên thần ở dưới không khỏi lo lắng cho Tần Vũ.

Nhưng sự việc phát sinh sau đó làm cho mọi người có mặt đều một mực mục trừng khẩu ngốc. Đột nhiên có một cá nhân từ thể nội Tần Vũ ảo hóa xuất hiện, là một Tần Vũ khác, thanh bào Tần Vũ. Hắc bào Tần Vũ tiếp tục tìm giết Chu Hiển còn thanh bào Tần Vũ mỉm cười đối diện với lưỡng đại thần vương.

Phân thân chi thuật?

Khương Phạm và Chu Hoắc đều chấn kinh nhưng vẫn trầm mặt công kích Tần Vũ. Khương Phạm nhất chưởng tựa như bao dung thiên địa làm người ta không thể né tránh.

Chu Hoắc cả người như một đạo lôi đình trực tiếp phách lên Tần Vũ. Lưỡng đại thần vương hợp kích, tình huống phi thường bất diệu.

- Đại ca!

Một thanh âm vang lên trong đầu Khương Phạm đồng thời Khương Lan xuất hiện trước mặt Khương Phạm, đơn thủ nhất quyền kích xuất ngạnh tiếp Khương Phạm nhất chưởng. Không gian biến động dữ dội. Quyền chưởng giao kích, không gian hoàn toàn băng hội.

- Nhị đệ. - Khương Phạm giận dữ nhìn Khương Lan

Đối lại Khương Lan chỉ cười lạnh!

- Không hay.

Lúc này bọn Thân Đồ Phàm đều lo lắng cho Tần Vũ. Khương Lan có thể ngăn trở một người nhưng không thể ngăn người thứ hai, Tây bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc cả người hóa thành một đạo lôi đình đã phách tới:

- Không được đả thương con ta! - Thần thức truyền âm vang lên trong đầu Tần Vũ.

- Con ngươi chết chắc.

Thanh bào Tần Vũ đột nhiên nhất quyền kích xuất về phía đạo lôi đình. hính diện giao thủ với Tây bắc Thánh Hoàng? Chúng vị thần vương ở trên điện đều cảm thấy buồn cười, phân thân này của Tần Vũ không lẽ là muốn tống tử?

- Bồng!

Quyền đầu chàng kích cùng đạo lôi đình hung ác.

"Hoa…" Không gian chung quanh giống như một bức tranh bay lượn lên xuống bị chấn động tê liệt phá tổn. Cường đại cấm chế thủ hộ của Thánh Hoàng điện cũng bị băng hội, mặt đất hoàn toàn vỡ nát, toàn bộ không gian trong Thánh Hoàng điện chấn động, các thạch trụ của Thánh Hoàng điện đổ sập.

Các thiên thần hoang mang phi tốc thối lui. May là trong Thánh Hoàng điện có uẩn hàm cường đại cấm chế thúc phược lực rất lớn, nếu không lần giao thủ này có thể làm cho không gian vài dặm băng hội tê liệt.

- Hảo ngạnh quyền đầu. - Chu Hoắc chấn kinh.

Thanh bào Tần Vũ chính là do liên tâm của cửu diệp hoa liên dung hợp với kim sắc viên châu tạo nên, bổn thể là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo, ngạnh độ của nhất lưu hồng mông linh bảo làm sao xác định được?

Nhưng trên mặt Chu Hoắc vẫn có một chút tiếu dung. Thần thông của thần vương đâu phải chuyện đùa? Thần vương tối lợi hại chính là khống chế không gian!

- Hô!

Không gian chung quanh thanh bào Tần Vũ đột nhiên tháp hãm. Thanh bào Tần Vũ liền bị hãm nhập vào không gian giáp phùng.

- Lực lượng thôn phệ thật khủng bố.

Hãm nhập không gian giáp phùng, thanh bào Tần Vũ trong lòng cũng phải tán thưởng, chớp mắt công phu, không gian khôi phục bình thường nhưng thanh bào Tần Vũ đã bị đưa vào trong không gian giáp phùng.

- Hừm. - Chu Hoắc bình thản cười

Nhưng Chu Hoắc không biết, thân phân của Tần Vũ bị hãm nhập trong không gian giáp phùng một chút liền thuấn di trực tiếp quay về tân vũ trụ.

****

Lúc Chu Hoắc giao thủ cùng thanh bào Tần Vũ, chân thân Tần Vũ cũng tìm giết Chu Hiển. Bất quá lúc Chu Hoắc thi triển không gian công kích, không chỉ công kích phân thân của Tần Vũ mà còn tiến hành công kích cả chân thân của Tần Vũ.

- Ân?

Tần Vũ cảm thấy không gian chung quanh mình băng hội.

- Định.

Trong tay Tần Vũ đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương, chính là Tàn Tuyết thần thương, huyền hoàng chi khí trên thân Tàn Tuyết thần thương luân chuyển, không gian muốn băng hội liền ngưng kết lại.

Huyền hoàng chi khí có một công hiệu đặc biệt: định ngũ hành. Ổn định vũ trụ không gian!

- Phốc!

Lúc này Tàn Tuyết thần thương trực tiếp xuất ra. Chu Hiển thấy sát chiêu của Tần Vũ tới, trong mắt hết sức xem thường, thầm nhủ:

- Tần Vũ, ngươi bất quá chỉ là thượng bộ thiên thần, không dùng trận pháp mà muốn giết ta? Nằm mơ đi.

Trên tay Chu Hiển liền xuất hiện một cây trường tiên điện quang thiểm thước, hung ác quất về phía trường thương của Tần Vũ.

Chu Hiển thực sự không biết, Tần Vũ vừa rồi mới chịu công kích của *"không gian hủy diệt"*, có thể dễ dàng đối phó với không gian hủy diệt, thực lực như thế đâu phải như hắn nghĩ?

"Hưu!"

"Bồng!"

Cây trường tiên điện quang thiểm thước của Chu Hiển quấn lấy Tàn Tuyết thần thương của Tần Vũ. Tàn Tuyết thần thương chấn động một trận, cây trường tiên liền trực tiếp bị chấn đoạn thành mười mấy khúc.

- Không!

Vì không gian hủy diệt không công hiệu, Chu Hoắc vốn đang chấn kinh nhìn thấy một thương khủng bố như thế của Tần Vũ liền cảm thấy hoảng sợ.

- A!

Bản thân Chu Hiển cũng bị dọa cho ngây người. Nhị lưu hồng mông linh bảo *"Điện Quan Tiên"* đã bị chấn đoạn như thế, vậy vũ khí trong tay Tần Vũ là cấp nào? Không lẽ lại là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo?

Đáng tiếc, Chu Hiển thực sự không biết, Tàn Tuyết thần thương còn khủng bố hơn nhất lưu hồng mông linh bảo.

Nói thì chậm, thực tế tốc độ xuất thương của Tần Vũ căn bản ý nghĩ của người khác không bắt kịp. Các vị thần vương trên điện mới giật mình thì trường thương của Tần Vũ đã đến bên người Chu Hiển.

- Bồng!

Một thương công kích lên người Chu Hiển, cả người Chu Hiển phảng phất như cát bụi cực tốc phi xuất, nện mạnh vào tường trên Thánh Hoàng điện, tiên huyết phun đầy tường.

- Lạ quá, còn chưa chết? - Tần Vũ phát hiện sự việc thật quỷ dị

- Tần Vũ. Buông tay!

Tây bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc trên tay xuất hiện một kiện ám hắc sắc chuy tử, Tây nam Thánh Hoàng trên tay cũng xuất hiện một kiện lam sắc trường kiếm mỏng như cánh ve, Nam cực Thánh Hoàng trên tay xuất hiện một kiện bạch sắc trường thương.

- Tam đại Thánh Hoàng. Tam kiện trấn tộc linh bảo?

Tần Vũ bật cười. Đừng nói ba người, chỉ một Thánh Hoàng toàn lực xuất thủ Tần Vũ cũng chống không nổi, ba người toàn lực xuất thủ nếu không chạy chỉ là tìm chết.

- Muốn giết ta? Nằm mơ đi!

Tần Vũ đột nhiên cười lớn.

- Xem ra mạng ngươi lớn.

Tần Vũ cười lạnh liếc Chu Hiển vừa mới đứng dậy, cả người bằng không tiêu thất trong đại điện.

Chương 596

Thệ Yếu Sát Chi

Dịch giả : Binhchi

Lúc Tần Vũ thuấn di tiêu thất. Đám người Phúc bá một mực ở lại ngoài điện đợi Tần Vũ cũng bị Tần Vũ thu nhập vào tân vũ trụ.

"Xoát!"

Tần Vũ thuấn di một cái tới phía trên đường lớn của Phiêu Tuyết thành.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta đi thôi.

Tần Vũ truyền âm trực tiếp vào đầu Hầu Phí, Hắc Vũ. Hầu Phí, Hắc Vũ lần này không hề đến Thánh Hoàng điện.

Bởi vì Tần Vũ đã sớm chuẩn bị một lối khác, nếu như Khương Phạm đúng là không chọn hắn, Tần Vũ hắn chỉ có thể chọn đem Lập nhi đi trốn.

- Mẹ nó, gã Khương Phạm có mắt không tròng.

Hầu Phí nhận được thần thức truyền âm của Tần Vũ không nhịn được giận dữ chửi bới, liền đó cũng bị thu nhập vào tân vũ trụ.

Huynh đệ Phí Phí, Tiểu Hắc và bọn Thu Thân Phục ở Phiêu Vân phủ đều bị Tần Vũ thu nhập vào tân vũ trụ. Tần Vũ thuấn di như thiểm điện liền rời khỏi Phiêu Tuyết thành.

Cự ly mỗi cái thuấn di của Tần Vũ khoảng vài trăm dặm.

Hai lần thuấn di ra khỏi Phiêu Tuyết thành, sau đó liền tiêu thất trong thiên địa chi gian, cho dù thần vương muốn liều mạng tìm kiếm cũng không thể tìm ra thân ảnh của Tần Vũ.

******

- Muốn giết ta? Nằm mơ đi!

Tuy Tần Vũ đã tiêu thất nhưng âm thanh cười lớn vẫn còn vang vọng trong Thánh Hoàng điện.

Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc, Bắc cực Thánh Hoàng Khương Phạm và bọn mấy vị Thánh Hoàng thấy Tần Vũ đột nhiên tiêu thất đều giật mình, thuấn di? Tần Vũ làm sao lại biết thuấn di? Chỉ một sát na, các vị Thánh Hoàng này mau chóng phản ứng, hầu như đồng thời triển khai thần thức bao trùm cả thần giới.

Nhưng mà tốc độ thuấn di của Tần Vũ làm sao định nghĩa?

Hai cái thuấn di bất quá chỉ trong chớp mắt. Đợi đến khi các vị Thánh Hoàng phản ứng thì Tần Vũ đã tiêu thất tại thiên địa chi gian. Kể cả nhân mã của Tần Vũ ở trong Phiêu Vân phủ cũng tiêu thất không còn một ai.

- Không thể nào.

Chu Hoắc hô nhỏ, thần thức điên cuồng khám xét cẩn thận cả thần giới, bao trùm cả hải dương vô biên. Khám xét từng hòn đảo một nhưng vẫn không tìm thấy khí tức của Tần Vũ.

Cả đại điện tĩnh lặng một cách khủng bố, các thiên thần bên dưới cũng bị dọa đến choáng váng.

Vừa rồi đáo để phát sinh sự tình gì?

Gã Tần Vũ đó coi thường Bắc cực Thánh Hoàng, Tây Bắc

Thánh Hoàng, lên án Tây Bắc Thánh Hoàng như thế, lại còn trên Thánh Hoàng điện ngang nhiên muốn giết Chu Hiển, hơn nữa gã Tần Vũ đó còn thuấn di li khai.

- Đang nằm mơ phải không? - một vị trung bộ thiên thần bên dưới thánh hoàng điện nói nhỏ.

Nhưng trong Thánh Hoàng điện, thạch trụ đổ vỡ, mặt đất nát bấy, lại còn tiên huyết do Chu Hiển phún xuất trên tường. Tất cả thuyết minh rằng vừa rồi chính là sự thật.

- Các ngươi quay về trước đi. - Khương Phạm lạnh lùng nói.

Đám thiên thần vội vàng từng người một li khai. Đám thiên thần này biết… lần này vị Tần Vũ đó đúng là….

****

Trong Thánh Hoàng điện chỉ còn mười lăm người, mười ba vị thần vương với lại Thuần Vu Nhu, Chu Hiển. Lúc này sắc mặt Chu Hiển trắng bệch, trong mắt uẩn hàm một trận kinh sợ.

- Phụ hoàng. - Chu Hiển đứng một bên Chu Hoắc.

- Không sao chứ? - Chu Hoắc hỏi.

- Dĩ nhiên là không sao.

Chu Hiển gật đầu nói. Lúc này cả người Chu Hiển tâm thần cực kỳ rối loạn,

- Phụ hoàng, công kích của gã Tần Vũ đó làm sao lại mạnh thế?

Chu Hoắc nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt ông cũng có chút nghi

hoặc

- Kì thật, ta cũng rất muốn biết.

Trong lòng Chu Hoắc nhủ thầm, Chu Hoắc nhớ lại cảnh năm xưa khi Chu Hiển sinh ra, phụ thân ông là Lôi Phạt thiên tôn tặng lễ vật

- Chu Hoắc, kiện ngọc bội này là trân quý tài liệu do ta thu thập, còn hao phí trăm năm thời gian luyện chế ra một kiện đồ chơi nhỏ để cho Chu Hiển tích huyết nhận chủ. Ngọc bội này có khả năng bảo vệ nó. Về lực phòng ngự… ngọc bội này có thể chống lại vài lần công kích của thần vương bình thường. Nếu ngươi dùng trấn tộc linh bảo công kích, ngọc bội này cũng có thể chống được một lần mới bị vỡ.

Lời của phụ thân còn thoảng bên tai.

Nhưng …

Gã Tần Vũ này mới đạt cảnh giới thượng bộ thiên thân lại có thể dùng thanh trường thương đó trực tiếp chấn vỡ ngọc bội do Lôi Phạt thiên tôn tặng.

- Gã Tần Vũ này đáo để thật lực như thế nào, thanh trường thương đó khẳng định là nhất lưu hồng mông linh bảo rồi, làm sao mà lại không ai phát hiện ra dấu hiệu của nhất lưu hồng mông linh bảo xuất thế?

Chu Hoắc cũng cảm thấy sự thần bí của Tần Vũ.

Trong lòng Chu Hoắc chỉ có thể xác nhận thanh trường thương đó là nhất lưu hồng mông linh bảo.

Chứ thanh trường thương của Tần Vũ không thể nào là thiên tôn linh bảo. Điều này Chu Hoắc muốn nghĩ cũng không dám nghĩ

vì ngay cả mỗi vị thiên tôn cũng chỉ được thiên địa tặng cho một kiện thiên tôn linh bảo vào lúc thành thiên tôn.

- Ha. Hình như mọi người đều xem nhẹ gã Tần Vũ này rồi. - Huyết Yêu nữ vương nói.

Thánh Hoàng mất mặt, thật ra bà chỉ vui mừng xem kịch.

- Ta thấy, sau lưng Tần Vũ nhất định có một thần vương cao thủ, nếu không Tần Vũ làm sao có thể thuấn di li khai Thánh Hoàng điện được?

Nam cực Thánh Hoàng nhíu mày nói,

- Khương Phạm huynh, huynh nói thế nào? Vừa rồi Khương Lập chắc là bị vị ẩn tàng thần vương cao thủ đó giấu đi thì phải.

Khương Phạm trầm ngâm. Chân chính tình huống bản thân ông rất rõ, thực tế bản thân ông đã dùng không gian cấm cố với Khương Lập. Người khác đừng mong mang Khương Lập đi. Nhưng Khương Lập vẫn bị mang đi. Vô luận ra sao. Khương Phạm cũng nghĩ không thông, nếu muốn chuyển di không gian thì phải thông qua không gian chi lực, dù cho thiên tôn tới cũng phải thông qua không gian chi lực. Nếu không dùng thần giới không gian chi lực làm sao mang người thuấn di đây?

Nghĩ không thông.

- Không lẽ, vừa rồi lúc ta bố trí không gian cấm cố có điều sơ sót?

Khương Phạm quay lại hoài nghi bản thân, nếu không dùng không gian chi lực tuyệt đối vô pháp thuấn di. Đây là điều căn bản. Đáng tiếc Khương Phạm vô luận như thế nào cũng nghĩ không ra Tần Vũ dùng không gian chi lực của một vũ trụ khác.

- Gã Tần Vũ này có thể thuấn di, có thể mang Lập Nhi đi. Nhất định sau lưng có một vị thần vương rồi. - Khương Phạm cũng gật đầu nói sau đó cười lạnh, - Mặc kệ như thế nào nhất định phải tìm Lập Nhi về.

- Khương Phạm huynh, tại sao huynh không tiến hành không gian cấm cố chung quanh Lập Nhi vậy. Nếu không thì Lập Nhi không thể nào bị mang đi.

Đột nhiên có thần vương nói. Khương Phạm cười khổ trong lòng.

- Điều ta không nghĩ đến là sau lưng hắn còn có ẩn tàng thần vương cao thủ.

Khương Phạm xấu hổ cười nói, ông chỉ có thể nói như thế thôi. Không thể nói,

- Ta đã bố trí không gian cấm cố rồi chỉ là phát sinh sơ sót.

Thần vương chưởng khống không gian pháp tắc, bố trí *"không gian cấm cố"* phát sinh sơ sót tuyệt đối là một chuyện cực kỳ đáng cười.

- Gã Tần Vũ đó cũng thật lợi hại, cây tiên của Chu Hiển nhất định là một kiên linh bảo đó. Thế mà dễ dàng bị băng đoạn, xem ra kiện trường thương trên tay Tần Vũ phải là nhất lưu hồng mông linh bảo rồi. Điều lợi hại nhất của gã Tần Vũ này là… không biết được trong tay hắn đáo để có mấy kiện nhất lưu hồng mông linh bảo.

Huyết Yêu nữ vương ở một bên nói.

Không đúng sao?

Tần Vũ đã công khai tam kiện nhất lưu hồng mông linh bảo rồi, một kiện La Vũ đao hiến cấp Khương Phạm, một kiện quyền trượng, còn có một kiện trường thương vừa nhìn thấy.

- Khương Phạm. Ta thấy ông tuyển nữ tế sai rồi đó. - Huyết Yêu nữ vương nói.

- Vũ Sát. Bà đừng đứng một bên châm chọc nữa.

Khương Phạm nhíu mày nói, uyết yêu nữ vương cười nhỏ vài tiếng rồi yên lặng một bên không nói nhiều.

- Chư vị. Không còn gì để nói nữa. - Sắc mặt Chu Hoắc rất khó coi, - Gã Tần Vũ này mục vô tôn trưởng, công nhiên gây hấn với Thánh Hoàng lại còn ngang nhiên muốn giết con ta Chu Hiển. Mọi người cũng đã thấy, hơn nữa… gã Tần Vũ này còn cướp đoạt con dâu của Chu gia ta Khương Lập.

Trong mắt Chu Hoắc hàn quang thiểm thiểm:

- Lần này chiêu thân là do các vị cùng bình phán, hắn làm như vậy rõ ràng là không thèm để chư vị trong mắt, ta đề nghị… chúng ta mười một phương cùng nhau truy sát gã Tần Vũ này!

- Hi, đừng nói mười một phương, - Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát liền lên tiếng - Các người muốn truy sát Tần Vũ đừng có lôi kéo Huyết Yêu sơn chúng ta vào.

Nghe Vũ Sát lên tiếng, Chu Hoắc không khỏi nhíu mày, Chu Hoắc cảm thấy vị Huyết Yêu nữ vương này thật đáng ghét nhưng mà vì ngại thân phận của Huyết Yêu nữ vương nên Chu Hoắc cũng không thể nói gì.

Tu La thần vương *"La Phàm"* cười nhạt nói:

- Tần Vũ cũng là phi thăng giả xuất sinh, cũng có thể nói là thuộc về phi thăng giả chúng ta, muốn chúng ta đi truy sát Tần Vũ, nằm mơ. Chư vị, các người muốn truy sát Tần Vũ ta không thể phụng bồi, cáo từ!

La Phàm vung tay, không quan tâm đến phản ứng của người khác, *"súc địa thành thốn"* đi thẳng một lèo ra khỏi Thánh Hoàng điện.

Song Vực đảo Phiêu Miễu thần vương cũng mỉm cười rồi li khai Thánh Hoàng điện, còn Huyết Yêu nữ vương tự nhiên cũng li khai.

Tam đại thế lực phi thăng giả do Tu La thần vương làm chủ, Tu La thần vương phát thoại, có thể nói là thái độ của phi thăng giả tam phương thế lực này đã được quyết định.

- Hừm. - Chu Hoắc nhìn thấy cảnh này không khỏi hừm nhỏ một tiếng.

Bất quá phi thăng giả tam phương thế lực sau lưng có Tiêu Diêu thiên tôn cũng không e ngại bát đại thần tộc bọn họ.

- Chư vị, các vị thấy sao? Có thể cùng nhau truy sát gã Tần Vũ đó không?

Tây bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc lại nhìn về phía mấy người còn lại. Tối hậu mục quang dừng lại trên người Khương Phạm.

Khương Phạm cũng nhìn Tây bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc nói:

- Chu Hoắc huynh, thật xấu hổ. Con gái ta bị gã Tần Vũ cướp mất rồi, về sính lễ ta không dám tiếp thụ.

Chu Hoắc cười lạnh trong lòng.

- Khương Phạm này trì hoãn không hưởng ứng thì ra là do lo lắng về sính lễ.

Chu Hoắc liền cười nói:

- Khương Phạm huynh, đừng nói như thế, án chiếu theo danh sách sính lễ chỉ cần Khương Phạm huynh tuyên bố con rể là con ta. Sính lễ này bọn ta đã giao cho huynh, còn việc con dâu bị Tần Vũ cướp đi… bọn ta tự nhiên muốn đoạt lại.

Khương Phạm trong mắt quang mang lóe lên.

- Đúng. Đương nhiên phải đoạt lại. - Trên mặt Khương Phạm xuất hiện một tia giận dữ - Gã Tần Vũ này, ngang nhiên cướp đoạt con gái ta tại Thánh Hoàng điện, vô luận thế nào ta cũng muốn hắn trả giá đắt. Chu Hoắc huynh, việc truy sát Tần Vũ, Phiêu Tuyết thành của ta tán thành.

- Ta cũng tán thành.

Tây cực Thánh Hoàng vốn một mực đứng về phe Bắc cực Thánh Hoàng lên tiếng.

- Chu Hoắc huynh, ta cũng tán thành. - Nam cực Thánh Hoàng cũng gật đầu nói.

Chu Hoắc nghe Nam cực Thánh Hoàng nói không nén được vui mừng vì Nam cực Thánh Hoàng nói ra thì hai thế lực khác khẳng định sẽ ủng hộ. Quả nhiên…

- Gã Tần Vũ này coi thường Thánh Hoàng, thật quá đáng. Ta cũng tán thành với đề nghị của Chu Hoắc huynh. – Bích Ba hồ Tây nam Thánh Hoàng cũng gật đầu.

- Ta cũng tán thành. - Lâm Hải chi thành Đông bắc Thánh Hoàng cũng gật đầu nói.

Chỉ một lúc đã có lục đại Thánh Hoàng đồng ý.

Thần giới bát đại Thánh Hoàng, Phiêu Tuyết thành, Hỏa Diễm sơn là một phe, Kính Quang thành, Bích Ba hồ, Lâm Hải chi thành là một phe. Hai phe này vốn đối lập nhau.

Huyễn Kim sơn và Địa Để chi thành không theo phe nào.

Nhưng Lôi Phạt thành chính là….

- Hoàng Phủ huynh, ông nói sao?

Chu Hoắc nhìn về phía Đông cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự, Hoàng Phủ Ngự lạnh nhạt nói:

- Tần Vũ vốn là Lam Huyền điện chủ của Đông cực Huyễn Kim sơn bọn ta. Lần này mặc dù hắn hơi quá đáng, bất quá… trước đây hắn vốn là người của ta, hiện tại ta truy sát hắn truyền ra ngoài không phải chuyện hay. Huống chi, có lục đại thần tộc liên thủ, thiếu một mình ta cũng chẳng là gì.

- Địa Để thành bọn ta không muốn tham gia chuyện này. - Đông nam Thánh Hoàng cũng nói.

Chu Hoắc nhất thời nhíu mày, Chu Hiển ở một bên cũng có chút gấp gáp, vừa muốn mở miệng Chu Hoắc đã ngăn lại. Chu Hoắc mỉm cười nhìn Đông cực Thánh Hoàng, Đông nam Thánh Hoàng:

- Hoàng Phủ huynh, Phổ Thai huynh. Lưỡng vị quả nhiên không muốn tham gia ta cũng không cưỡng bách. Bất quá ta muốn tuyên bố với bên ngoài là bát đại Thánh Hoàng cùng nhau truy sát Tần Vũ, ta

không yêu cầu lưỡng vị xuất lực, chỉ cần lưỡng phương các vị không giúp Tần Vũ là được, thế nào?

Đông cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự hơi nhíu mày, vừa muốn nói thì được Đông nam Thánh Hoàng thần thức truyền âm ngăn lại.

- Vậy… được rồi, - Hoàng Phủ Ngự lạnh nhạt nói - Vậy các người cứ thương lượng làm sao truy sát Tần Vũ đi, ta đi trước.

Hoàng Phủ Ngự trực tiếp thuấn di li khai.

- Ta cũng cáo từ - Đông nam Thánh Hoàng mỉm cười, cũng li khai.

- Hừm.

Một thanh âm nhỏ vang lên, khi chúng vị thần vương chuyển đầu nhìn, Mộc phủ thần vương Khương Lan cũng tiêu thất không thấy đâu.

- Khương Phạm huynh, Khương Lan này sao thế…

Nam cực Thánh Hoàng không khỏi nghi vấn nhìn về Khương Phạm, Khương Phạm tự nhiên nhớ tới lời cảnh cáo khi trước của Khương Lan.

Một khi tuyển chọn Chu Hiển xem như triệt để quyết liệt với nhị đệ của mình.

- Từ khi Tả Thu Mi chết đi, quan hệ của nhị đệ và ta không tốt. Được rồi, mọi người mau bàn luận xem làm sao để truy sát Tần Vũ đi. - Khương Phạm cười nhạt nói.

Sự tình của Tả Thu Mi mấy vị Thánh Hoàng đây đều biết tự

nhiên cũng không hỏi nữa.

- Ai!

Khương Lan thuấn di về Mộc phủ, đi đến ngoài lâu các khi trước Khương Lập ở không khỏi thở dài.

Nhưng chính lúc này.

- Lan thúc, đừng phản kháng.

Một thanh âm quen thuộc vang lên trong đầu Khương Lan.

- Tiểu Vũ?

Khương Lan không nén được vui mừng, hít một hơi, Khương Lan liền bằng không tiêu thất trong Mộc phủ.

Chương 597

Công Khai

Dịch giả : Binhchi

Trên Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ.

- Muốn tìm thấy ta? Đáng tiếc, các ngươi không biết chút gì về tân vũ trụ của ta, tự nhiên không thể cảm ứng được không gian chi lực của ta. - Tần Vũ đứng tại đỉnh Đông Lam sơn tự nói một mình.

Tần Vũ trực tiếp tiến nhập tân vũ trụ từ trên không trung bên ngoài Phiêu Tuyết thành. Bởi vì tiếp điểm của tân vũ trụ và thần giới chính là ở vị trí đó. Không gian chi lực của tân vũ trụ thông qua mấy tiếp điểm đó chậm rãi tán khai bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Không gian chi lực tự nhiên cũng thẩm thấu tiến nhập vào Phiêu Tuyết thành, Mộc phủ vừa hay nằm trong phạm vi đó.

Tần Vũ một mực yên lặng quan sát, bạo nộ của mấy vị Thánh Hoàng khi sử dụng thần thức điên cuồng tra xét, lúc lướt qua khu vực do không gian chi lực của Tần Vũ bao phủ, Tần Vũ đều biết rõ

Trên đỉnh núi gió lạnh.

Đám người Phúc bá, Thu Thân Phục, Hầu Phí, Hắc Vũ, Khương Lập đều bên cạnh Tần Vũ, Tần Vũ một tay ôm Khương Lập, bọn Hầu Phí, Hắc Vũ, Phúc bá, Thu Thân Phục ở một bên nghị luận.

- Lập nhi, ta xin lỗi.

Tần Vũ cúi đầu xuống Khương Lập ở trong lòng nói nhỏ một

cách hối tiếc.

Khuôn mặt Khương Lập khẽ mỉm cười, nhìn Tần Vũ nhè nhẹ lắc đầu, hít một hơi rồi gục đầu vào ngực Tần Vũ. Có thể cùng Tần Vũ ở một chỗ, Khương Lập không còn đòi hỏi gì khác.

- Đại ca, gã Khương... - Hầu Phí nhìn Khương Lập một cái rồi đổi giọng, - Cái ông Bắc cực Thánh Hoàng lại ngang nhiên bênh vực gã hỗn đản Chu Hiển đúng là quá đáng. Ah, đệ thật không chịu nổi, đợi khi đệ đạt tới thần vương cảnh giới phải đi tìm giết bọn chúng một phen.

Hắc Vũ cũng không nhịn được bật cười *"phốc xích"*.

- Cười cái gì mà cười? - Hầu Phí bực mình nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ mỉm cười nói:

- Hầu tử, đợi đến khi ngươi đạt đến thần vương cảnh giới thì phải đợi đến lúc nào đây? Thần vương cảnh giới đâu phải dễ dàng đạt đến.

Hầu Phí tắc tị hừm một tiếng rồi im lặng.

- Lan thúc quay lại rồi.

Tần Vũ đột nhiên vui vẻ nói. Hầu Phí, Hắc Vũ hai người cùng nhìn Tần Vũ.

Không gian chi lực của Tần Vũ thực sự đang quan sát Mộc phủ, đợi đến khi Lan thúc vừa quay về Mộc phủ Tần Vũ lại cảm thấy không có thần thức của thần vương tiến hành quan sát liền trực tiếp dùng thần thức tham nhập thần giới tiến hành thần thức truyền âm.

Chỉ một sát na.

Khương Lan mặc một bộ ám kim sắc trường bào xuất hiện trước mặt mấy người Tần Vũ. Khi Khương Lan nhìn thấy Tần Vũ, Khương Lập hai người trong mắt liền hiện lên nét vui mừng, tán thưởng:

- Tiểu Vũ, con quả nhiên không làm ta thất vọng.

- Lan thúc, đi. Chúng ta tới Vân Vụ sơn trang nghỉ ngơi trước đã. - Tần Vũ tâm tình cũng rất vui.

Mang theo Khương Lan, khi chúng nhân về đến Vân Vụ sơn trang, lúc này Vân Vụ sơn trang rất náo nhiệt. Đương nhiên có hơn một trăm người hầu thiên thần của Tần Vũ, còn có bọn Ốc Lam, Điểu Hách, Hồng Vũ, Lục Thủy ở đó.

- Đại nhân.

Hồng Vũ, Lục Thủy từ Vân Vụ sơn trang đi ra, hành lễ với Tần Vũ.

Vân Vụ sơn trang còn là một tòa trang viện được trang trí cực đẹp. Dù sao cũng là một hành cung của Trấn Đông vương khi xưa. Đám người Tần Vũ, Khương Lan, Khương Lập, Hầu Phí, Hắc Vũ cùng đi vào trong đại sảnh.

******

- Tiểu Vũ, còn nhớ lời năm xưa ta nói với con tại phàm nhân giới không?

Khương Lan nhìn Tần Vũ, Khương Lập hai người, trong mắt ánh lên sự hài lòng.

Tần Vũ bật cười.

- Lan thúc, con nhớ lúc đầu gặp mặt Lập Nhi thúc còn cảnh cáo con không được yêu Lập Nhi. Nếu không con sẽ không thể giữ được cái mạng nhỏ của mình. Lúc đó con chỉ là một tu chân giả của phàm nhân giới, người mạnh hơn con đếm không xuể. Lúc đó địa vị của con và công chúa của một trong thần giới bát đại thần tộc có một khoảng cách đúng là rất rất lớn. - Tần Vũ nghĩ tới cũng cảm thấy thần kỳ.

Lần đầu gặp Lập Nhi, Tần Vũ làm sao nghĩ được Lập Nhi là nhân vật lợi hại như thế.

Phàm nhân giới tu chân giả và thần giới công chúa, khoảng cách đúng là rất lớn.

- Bất quá sau này không phải là ta đã ủng hộ bọn con rồi sao? - Khương Lan cũng bật cười - Nói thật, hôm nay ta nhìn thấy con và Lập Nhi chọc giận các Thánh Hoàng tại Thánh Hoàng điện, trong lòng ta cũng cảm thấy rất sợ.

Nói rồi Khương Lan sắc mặt trở nên rất phức tạp.

Năm xưa, tuy ông có thể phản kháng nhưng quyết tâm phản kháng không triệt để. Khi bị đại ca Khương Phạm ngăn trở ông không chống lại được đại ca.

Nếu như một thần vương thật sự liều mạng, đại ca ông tuyệt đối không chống lại được nhưng năm xưa Khương Lan chần chừ, vì thế… về sau đã làm Khương Lan hối hận khôn nguôi.

- Sư tôn người làm sao… - Hầu Phí nói nhỏ.

Hắc Vũ ở một bên trừng mắt nhìn Hầu Phí, lúc này Khương Lan cũng tỉnh lại, Khương Lan nhìn Hầu Phí cười nói:

- Hầu Phí, ngươi xưng ta là sư tôn nhưng cái chức sư tôn này ta không dám nhận.

Hầu Phí trong đầu cảm thấy có chút không tốt.

- Năm xưa ta tìm thấy ngươi, mang ngươi theo đến Tử Huyền tinh cũng chỉ để ngươi tùy ý trưởng thành. Tuy rằng ngươi gọi ta là sư tôn nhưng mà bản lĩnh của người không phải do ta truyền dạy. - Khương Lan cười nói.

Khương Lan nhìn Tần Vũ:

- Tiểu Vũ. Về sau con chuẩn bị làm thế nào?

- Làm thế nào? Điều này còn phải nói. Có thù thì nhất định phải báo. - Hầu Phí liền nói.

Hắc Vũ hạ giọng nạt một tiếng:

- Đừng lắm chuyện.

Tần Vũ tức thì trầm ngâm. Về sau làm sao đây? Vì Khương Phạm tuyển chọn Chu Hiển chứ không tuyển chọn hắn, lại còn chọc giận các Thánh Hoàng, trực tiếp mang Khương Lập từ đó đi, nhưng về sau thì sao?

- Không được lựa chọn. Chính là làm kẻ địch của bọn họ. - Tần Vũ chậm rãi nói.

Phần tử bạo lực *"Hầu Phí"* trong mắt quang mang đột nhiên sáng lên, trong mắt Hắc Vũ hàn quang cũng lóe lên. Nhưng Khương Lập lại lo lắng nhìn Tần Vũ.

- Bất quá… hiện nay thực lực của con còn quá yếu, chỉ có thể ẩn

nhẫn. - Tần Vũ trịnh trọng nói.

Khương Lan gật đầu.

- Lan thúc, con có một chuyện muốn làm phiền thúc.

Tần Vũ sắc mặt có chút đỏ, Khương Lan khẽ run nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Khương Lập ở một bên rồi cười nói:

- Con chuẩn bị kết hôn với Khương Lập, tuy không thể mang đến cho Lập Nhi một hôn lễ hoàn mỹ nhưng muốn làm cho nó được viên mãn. Lan thúc người làm đại diện họ nhà gái nhé.

- Ha ha… - Khương Lan đột nhiên bật cười.

Sắc mặt Khương Lập cũng đỏ bừng, đứng bên Tần Vũ hạ giọng nói,

- Huynh không chịu nói trước với muội.

- Không lẽ muội không chịu?

Tần Vũ cố ý mở to mắt nhìn Khương Lập, Khương Lập bị trêu chọc không tránh khỏi đỏ bừng mặt.

Tần Vũ cả cười ôm Lập nhi vào lòng.

- Được, ta làm đại diện họ nhà gái, vậy đại diện họ nhà trai đâu? - Khương Lan nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này sắc mặt nghiêm túc:

- Lan thúc, nói đến chuyện này cần phải nhờ Lan thúc người giúp

đỡ rồi. Phụ vương và đại ca, nhị ca của con đều ở tiên ma yêu giới. Trong lòng con lo lắng Lôi Phạt thành tìm thân nhân của con gây chuyện.

- Không. Không cần lo lắng. - Khương Lan lắc đầu nói - Điều này con cứ yên tâm, các Thánh Hoàng xem trọng nhất là gì? Thân giữ Thánh Hoàng chi vị đã bao lâu nay, bọn họ xem trọng nhất là thể diện. Mấy đại Thánh Hoàng liên thủ đối phó con đã là cực hạn của bọn họ rồi, bọn họ không thể dùng người của tiên ma giới để uy hiếp con đâu, nếu không thì sợ rằng mặt mũi của Thánh Hoàng mất hết.

Trong lòng Tần Vũ thấy nhẹ đi. Quan tâm tắc loạn. Bản thân kết hôn, mấy người như phụ vương Tần Vũ dĩ nhiên phải mời.

- Cái này… - Khương Lan hơi nhíu mày.

Tần Vũ, Khương Lập nhìn nhau, không lẽ Lan thúc có điều gì khó xử? Bất quá dùng thần thông của thần vương có thể tiến nhập vũ trụ không gian của hắn.

- Lan thúc, có chuyện gì khó xử sao? - Tần Vũ tuân vấn.

Khương Lan nhìn Tần Vũ, nhíu mày nói:

- Tần Vũ, ta đang lo một chuyện, nếu như con cùng ta đi tới Đăng Hỏa Thư thành, khẳng định trước hết phải quay lại thần giới sau đó ta mới có thể mang con tiến nhập tiên ma yêu giới… nhưng mà một khi quay lại thần giới nếu như gặp đúng lúc thần vương dùng thần thức tra xét, một khi bị mấy đại Thánh Hoàng bao vây thì đúng là phiền toái.

- Thánh Hoàng có trấn tộc linh bảo. Trấn tộc linh bảo cũng là nhất lưu hồng mông linh bảo cấp biệt, hơn nữa khi hòa cũng huyết

mạch của các đại gia tộc uy lực càng đáng sợ, một vị Thánh Hoàng cũng đã cực kỳ lợi hại, mấy vị Thánh Hoàng liên thủ cho dù ta muốn mang con đi cũng phi thường nguy hiểm. - Khương Lan lo lắng nói.

Khương Lan lo cho Tần Vũ.

Nếu như một mình Khương Lan cho dù có vài vị Thánh Hoàng đến công kích, ông không địch lại cũng có thể đào tẩu, nhưng mang theo Tần Vũ thì khác.

- Lan thúc, để con nói cho thúc biết bí mật chân chính của vũ trụ không gian này. - Tần Vũ cười nói.

- Bí mật? - Khương Lan hiếu kỳ nhìn Tần Vũ.

Khương Lan đối với vũ trụ không gian này của Tần Vũ rất hiếu kỳ, cho dù là không gian do thần vương bố trí thì không gian pháp tắc vẫn là không gian pháp tắc của thần giới. Trong không gian đó mới có thể sử dụng không gian pháp tắc.

Nhưng trong vũ trụ không gian của Tần Vũ, *"Không gian pháp tắc"*, *"Thời gian pháp tắc"* của thần giới hoàn toàn vô dụng.

- Tần Vũ, ta hoàn toàn không hiểu được, trên Thánh Hoàng điện ta từng muốn thuấn di mang Lập nhi đi nhưng mà Khương Phạm đã bố trí không gian cấm cố chung quanh Lập nhi. Ta hết sức nghi hoặc con làm sao có thể mang Lập nhi đi? Hiện tại xem ra, không gian cấm cố của Khương Phạm, thần giới không gian cấm cố chi lực đối với tân vũ trụ không gian chi lực của con không có chút uy lực.

Tần Vũ gật đầu.

- Đúng. Không gian chi lực của con có thể bao phủ phạm vi vài trăm dặm. Thần thức của thần vương có tra xét hay không con biết rất

rõ. - Tần Vũ tự tin nói.

Khương Lan nhìn về phía Tần Vũ mục quang sáng lên.

- Tiểu Vũ, tuy rằng ta không rõ con tu luyện theo đường nào nhưng ta có cảm giác… con không giống với bất kỳ ai trong thần giới. Bọn họ truy cầu thần vương cảnh giới, truy cầu thiên tôn cảnh giới. Còn con… lại đi theo một con đường khác.

Khương Lan lúc này cũng cảm giác được tân vũ trụ này đáo để là cái gì. Hơn nữa, tân vũ trụ đang trong quá trình phát triển, không gian chi lực mà Tần Vũ có thể sử dụng còn rất ít.

Nếu như…

Một khi tân vũ trụ hoàn tất phát triển, đạt tới trạng thái hoàn mĩ thì thật lực của Tần Vũ đạt tới mức nào?

- Lan thúc, mới đây có thần vương dùng thần thức tra xét, con quan sát thấy đó là thần thức của Chu Hoắc. Bất quá hiện tại không ai tra xét thần giới. - Tần Vũ cười nói.

Khương Lan gật đầu.

- Tiểu Vũ, trên Thánh Hoàng điện con chọc giận mấy vị đại Thánh Hoàng ta thấy rất thống khoái, nhưng lại lo cho tương lai của con và Lập Nhi, lo rằng các con phải một mực trốn tránh. Nhưng hiện tại lòng tin của ta đối với con hết sức vững vàng. - Khuôn mặt Khương Lan tràn đầy tiếu dung.

- Tiểu Vũ, con hiện tại muốn đi tiên ma yêu giới? - Khương Lan lúc này đã có thể đi rồi.

Tần Vũ nhìn Khương Lập một cái, hai người nhìn nhau liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nhau.

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn về Khương Lan, mở miệng nói:

- Hiện tại đi thôi.

- Được.

Khương Lan nhè nhẹ gật đầu, Tần Vũ nhìn Khương Lập cười:

- Lập nhi, rất nhanh thôi. Nửa ngày là đủ rồi.

Tần Vũ tâm ý nhất động. Tần Vũ, Khương Lan hai người liền tiêu thất trong đại sảnh. Tần Vũ, Khương Lan hai người chỉ xuất hiện trên không ngoài Phiêu Tuyết thành trong chớp mắt, sau đó họ lại tiêu thất tại thần giới tiến nhập vào tiên ma yêu giới.

Chương 598

Tiên Ma Yêu Giới

Dịch giả : Binhchi

Tiên ma yêu giới, tiên giới Sí Dương tinh hệ, trên Ngụ Đức tinh. Bên ngoài Ngụ Đức tinh thành trì, một dãy núi uốn lượn như một con sóng lớn, dãy núi này là của Tần thị nhất tộc.

Tần gia.

Tại tiên ma yêu giới, Tần gia là một gia tộc vô cùng thần bí. Vô luận là yêu giới, tiên giới hay là ma giới, thủ lĩnh ba giới này đều vô cùng hữu hảo với Tần gia. Hơn nữa thật lực bản thân Tần gia cũng vô cùng khủng bố, đặc biệt là những 'sủng vật' năm xưa Tần Vũ đã giải cứu, cơ hồ thật lực của mỗi người đều vô cùng kinh nhân. Trên một ngọn cô phong có hai thanh niên đang ngồi đối mặt nhau uống rượu đàm luận.

Hai người này, một là người thanh niên có khí tức ôn hòa thân mang hắc sắc trường bào, trường bào được vén sang một bên, còn có một thanh niên mặc hoàng sắc trường bào, trên người mang một cổ bá khí. Hai người này chính là đại ca và nhị ca của Tần Vũ.

- Đại ca, nghe nói tiểu thiên tại của Tần gia ta đã đột phá kim tiên cảnh giới đạt tới nhất cấp tiên đế cảnh giới rồi đó. - Tần Chính trên mặt phớt nụ cười nâng chén nói.

Tần Phong cười một tiếng nói:

- Đệ nói tới Tiểu Nam hả, tiểu tử đó đúng là rất khá.

- Bất quá… - Tần Phong đột nhiên cảm thán, - Nói đến thiên

tài, tốc độ tu luyện của Tiểu Nam còn chậm hơi tam đệ Tiểu Vũ nhiều lắm.

Nhắc đến Tần Vũ, Tần Chính cũng cảm thán:

- Tiểu Vũ nó đã phi thăng thần giới, luận tư chất hai người bọn ta, sợ rằng tiên đế cảnh giới cũng khó mà đạt tới chứ đừng nói phi thăng thần giới, cũng chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp mặt Tiểu Vũ.

- Ngày đó chia tay, ta cũng đã nghĩ rằng sợ là không bao giờ gặp lại được. - Tần Phong ngẩng đầu nhìn thiên không.

Thực lực hai người đều rất khá, có thể nhìn thấu qua khí quyển của Ngụ Đức tinh, nhìn thấy không gian vô biên. Nhưng nhìn thấy không gian vô biên thì có tác dụng gì? Cũng vô pháp nhìn thấy thần giới, nhìn thấy thân huynh đệ bọn họ Tần Vũ!

- Ô!

Tần Phong đột nhiên kinh dị thốt lên, giương mắt nhìn thẳng vào không trung. Tần Chính cũng giương mắt nhìn không trung, chớp hai mắt nỗ lực quan sát cẩn thận.

Chỉ thấy hai đạo kim quang lóe lên trong không trung, cơ hồ trong chớp mắt liền hạ xuống trên tòa cô phong. Hai đạo hào quang này liền hóa thành hai người.

Tần Phong, Tần Chính run run nhìn người mới tới.

- Nhị đệ, ta không nằm mơ chứ?

Tần Phong run rẩy nói với Tần Chính, Tần Chính hai mắt trừng trừng nhìn Tần Vũ:

- Đệ cũng vô pháp xác định có phải là đang nằm mơ hay không.

- Không lẽ có người cố ý biến hóa thành hình dạng của Tiểu Vũ? - Tần Phong ngơ ngẩn nói, - Nhưng mà khí tức vì sao giống thế, nhãn thần đó…

- Đại ca, nhị ca! - Người tới mở miệng nói.

- Tiểu Vũ!

Tần Phong chạy tới ôm chầm lấy Tần Vũ,

- Tiểu tử ngươi đi một lèo hơn vạn năm mới chịu quay lại. - Miệng mắng xong mắt Tần Phong cũng ươn ướt.

Năm xưa chia tay, cơ hồ mọi người đều biết muốn gặp lại rất khó.

Thậm chí không ít người nhờ vả Tần Nam, sau khi Tần Nam đến thần giới gặp mặt Tần Vũ thì chuyển lời tới Tần Vũ giùm họ.

- Tiểu Vũ quả nhiên quay lại rồi. - Tần Chính bên cạnh cũng cao hứng kích động đến đỏ mặt.

- Đi, nhanh lên, nhanh đi về. - Tần Chính đột nhiên nói liền hồi - Phụ hoàng biết được đệ quay về khẳng định rất cao hứng. Mau đi gặp phụ hoàng.

Tần Vũ liền gật đầu.

Cảm giác ở chung một chỗ cùng thân nhân rất thoải mái, giống như một con thuyền nhỏ cuối cùng cập được bến cảng an toàn.

Khương Lan đứng một bên mỉm cười nhìn cảnh này. Lúc này trong lòng ông cũng hâm mộ Tần Vũ.

****

Tại tiên ma yêu giới, Tần Vũ không sợ bị các thần vương phát hiện. Nguyên do là thần thức của thần vương tối đa chỉ tra xét được thần giới, muốn tra xét các không gian khác thì trước tiên phải thuấn di đến không gian đó rồi mới tra xét.

Trong đại điện Tần phủ.

Trong cả đại điện đặt rất nhiều bàn, trong đại điện có vài trăm người cơ hồ toàn bộ đều là người của Tần thị nhất tộc. Trừ đại điện ra, bên ngoài đại điện cũng đặt rất nhiều bàn lộ thiên.

- Bãi yến, khánh hạ!

Đây là lời của Tần Đức ra lệnh cho hạ nhân sau khi gặp Tần Vũ. Bao nhiêu năm nay Tần Đức chưa hề cao hứng như hôm nay. Mặc dù Tần Vũ lúc trở về đã nói đại khái sự tình tại thần giới cho Tần Đức nghe. Biết tình huống của Tần Vũ có thể có chút nguy hiểm với ông nhưng Tần Đức vẫn rất cao hứng.

Đám người Tần thị nhất tộc đều biết Tần Vũ là nhân vật đã phi thăng thần giới, nhưng người này quả nhiên từ thần giới quay về đúng là một việc kinh nhân. Trong lòng đám tử đệ Tần thị cực kỳ khâm phục Tần Vũ. Sau khi yến tiệc xong, Tần Vũ cùng với Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính, Phong Ngọc Tử cùng một bộ phận thành viên chủ yếu của Tần thị nhất tộc tụ tập tại một nơi.

- Phụ vương, tình huống ở thần giới các người đã biết rồi. Xin lỗi, các người nếu muốn tới thần giới chí thiểu tạm thời không thể được. - Tần Vũ áy náy nói.

Tôn tử của Tần Phong 'Tần Nam' cũng đã trở thành một thanh niên tuấn mĩ.

- Tam gia gia, cái đám Thánh Hoàng ở thần giới là đồ chẳng ra gì, đến thần giới làm gì? Trước đây con còn rất muốn tới thần giới nhưng hiện tại nghe ra đến thần giới còn phải làm công nhân khai khoáng. Điều kiện sống như thế rõ ràng là thảm hại hơn tiên ma yêu giới nhiều. Không đi đâu, có mời con cũng không tới thần giới. - Tần Nam nói liên tục một hơi.

- Tiểu Nam, người lớn nói chuyện đừng có chen miệng vào. - Tần Phong hạ giọng nói.

Tần Đức bật cười:

- Lời của Tiểu Nam tuy đường đột nhưng có đạo lí, nguyên bổn trong lòng ta đối với thần giới thần bí cũng rất mong mỏi, tưởng tượng nhiều điều thần kì mĩ hảo. Nhưng hiện tại xem ra… - Nói xong Tần Đức nhè nhẹ lắc đầu.

- Tiểu Vũ, theo lời con nói thì những gì con làm trên Thánh Hoàng điện ta cũng tán đồng. - Tần Đức mỉm cười nói - Còn việc đến vũ trụ không gian của con, ta cũng đã nghĩ qua rồi, thế này đi… Tần thị nhất tộc chúng ta, nếu muốn đi thì đi cùng ta, không muốn đi thì để họ tiếp tục sống tại đây.

- Nhất thiết án chiếu theo ý phụ vương. - Tần Vũ gật đầu nói.

****

Kì thật Tần thị nhất tộc sinh sống ở tiên ma yêu giới rất thoải mái. Tuyệt đại đa số người đều không có khả năng phi thăng thần giới. Tối hậu không ít người quyết định đến vũ trụ không gian của Tần Vũ.

Trên Tử Huyền tinh của tân vũ trụ.

Hơn hai trăm tử đệ Tần thị nhất tộc bằng không xuất hiện trên không trung Tử Huyền tinh, đám tử đệ Tần thị nhất tộc này đều chấn kinh nhìn Tử Huyền tinh.

- Chúng ta quay về phàm nhân giới rồi à? - Không ít người chấn kinh hỏi.

- Đây là một vũ trụ không gian khác, tinh cầu này là do thái thượng tam trưởng lão sáng tạo ra. Hình dáng giống như quê hương của chúng ta, chỉ có điều là không có người sinh sống. - Tần Chính cười nhẹ nói.

- Sáng tạo?

Đám tử đệ Tần thị nhất tộc đều chấn kinh không nói nên lời:

- Đây là do thái thượng tam trưởng lão trong truyền kỳ của Tần thị nhất tộc chúng ta sáng tạo, sáng tạo…

Hủy diệt thì dễ, sáng tạo khó. Đặc biệt là sáng tạo một tinh cầu, ở tiên ma yêu giới bọn họ chưa từng tưởng tượng ra. Tử đệ Tần thị nhất tộc đến đây cũng đã được vài ngày. Hôn lễ của Tần Vũ và Lập Nhi cũng đang được chuẩn bị khẩn trương và náo nhiệt.

Ánh trăng như nước, Tần Vũ và Lập Nhi ngồi dựa vào nhau cùng ngắm trăng

- Lập Nhi, mấy ngày này nói chuyện với đám vãn bối Tần gia không quá buồn chứ? - Tần Vũ hi hi cười nói.

Tần Vũ rất rõ, tử đệ Tần thị nhất tộc đối với thái thượng tam trưởng lão rất sùng bái, lần này đám cưới của Tần Vũ và Khương

Lập, đám tử đệ Tần thị nhất tộc đó khẳng định rất hiếu kì.

Khương Lập cười gật đầu:

- Vẫn tốt. Phụ vương huynh, còn có đại ca nhị ca. Năm xưa muội đều đã nhận biết tại phàm nhân giới vì thế nên không cần giữ kẽ lắm.

Tần Vũ nhẹ gật đầu.

- Vũ ca. - Khương Lập đột nhiên nói với Tần Vũ - Ba ngày sau chúng ta kết hôn đúng không?

Tần Vũ vuốt tóc Khương Lập cười nói:

- Ba ngày sau đại hôn. Không phải muội đã biết rồi sao? Sao thế, hiện tại trong lòng thấy lo à?

- Có một chút. - Khương Lập nói nhỏ.

- Rất bình thường, thực tế hiện tại trong lòng huynh cũng có chút khẩn trương. - Tần Vũ mỉm cười nói.

- Huynh mà khẩn trương?

Khương Lập ngẩng đầu nhìn Tần Vũ một cái, bĩu môi nói.

- Nếu không tin muội nghe tim huynh đập nè.

Tần Vũ cười nói với giọng trêu chọc. Khương Lập còn cố ý ghé vào ngực Tần Vũ lắng nghe.

Đột nhiên.

Hai người đều yên lặng. Tần Vũ cảm thụ được hơi ấm từ thân thể Khương Lập, ngẩng đầu ngắm trời đêm, trong lòng hết sức

phức tạp. Tần Vũ rất rõ, Lập Nhi chỉ cần ở bên cạnh hắn tại một chỗ, không cần biết đó là nơi nào.

Nhưng mà Hầu Phí, Hắc Vũ thì sao? Còn tử đệ Tần thị nhất tộc thì sao? Hoặc là, con của hắn và Lập Nhi trong tương lai thì sao?

Không lẽ để con mình một mực trốn tại vũ trụ không gian này vĩnh viễn không ló mặt ra? Phải một mực giấu đầu giấu đuôi? Tình cảnh này Tần Vũ vô luận thế nào cũng quyết không để nó phát sinh.

- Vì mấy người phụ vương, vì tử đệ Tần thị nhất tộc, vì bọn Phí Phí và Tiểu Hắc. Cũng là vì con cái trong tương lai của mình và Lập Nhi… Vô luận ra sao ta cũng phải chân chính giao phong với đám Thánh Hoàng một trận. Vô luận ra sao ta cũng phải chiến đấu tại thần giới vì bọn họ một phen.

Tần Vũ tự nhủ trong long. Lúc này hắn cảm thấy trách nhiệm. Tuy Lập Nhi không yêu cầu nhưng chính hắn sẽ không tha thứ cho bản thân.

- Thần giới. Ta còn phải quay lại thần giới. - Tần Vũ tự nhủ trong long.

Thần giới, đó chính là chiến trường của Tần Vũ và thần vương!

Chương 599

Động Phòng Hoa Chúc Dạ

Dịch giả : Hoabeo

Cánh tay thiểm điện thô kệch, giống như một cái rễ nối với bầu trời, trong toàn bộ không gian có vài con điện xà tách ra, mà ở giữa bức tường của tòa thành đó treo lơ lửng có hai người đang đứng kề vai.

- Nhị thúc người đã điều tra tiên ma yêu giới phải không?

Chu Hiển Lược lo lắng hỏi nam tử cao gầy đứng bên cạnh.

Nam tử cao gầy này chính là một trong Lôi Phạt thành tứ đại thần vương 'Lôi Vũ Thần Vương' Chu Thông, được coi là vị lợi hại nhất trong các thần vương.

Sự biến mất đột ngột của Tần Vũ, các vị thần vương trên thần giới cũng tìm không thấy, tự nhiên hoài nghi Tần Vũ có phải là đã trốn đến trong không gian vũ trụ bên dưới. Chu Hiển cũng biết Tần Vũ đến từ tiên ma yêu giới, tự nhiên đối với tiên ma yêu giới càng coi trọng.

- Hiển nhi, ta đến tiên ma yêu giới dò xét một lần, cả tiên ma yêu giới không hề có khí tức của hắn và Khương Lập.

Chu thông sắc mặt lạnh lùng nói:

- Bất quá Hiển nhi ngươi cũng không cần lo lắng, Tần Vũ đó, không ngờ coi thường Lôi Phạt Thành ta, công khai tranh giành tức phụ của Lôi Phạt thành, Lôi Phạt Thành ta bất luận ra sao sẽ không

tha cho hắn.

- Đúng, vô luận như thế nào cũng không thể tha thứ. - Chu Hiển nói theo.

Lôi Phạt Thành là người tối siêu nhiên trong bát đại thánh ở thần giới. từ xưa đến nay, không một thế lực nào dám bất kính với Lôi Phạt thành. Nhưng lần này, tại Thánh Hoàng điện, Tần Vũ chẳng những công nhiên bất kính với Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc, còn tranh giành tức phụ của Lôi Phạt Thành, chuyện này đã giáng một *"bạt tai"* rất mạnh trên mặt Lôi Phạt Thành.

Tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành, vô luận là ai cũng không chịu được khẩu khí này.

- Hiển nhi, ta chuẩn bị đến vũ trụ khác điều tra một chút, xem tên Tần Vũ này có ẩn trốn trong đó không. Lôi Vũ Thần Vương 'Chu Thông' nói, trong nháy mắt biến mất khỏi tường thành.

Chu Hiển lập tức khom người.

Đợi đến khi Chu Thông ly khai, Chu Hiển mới một mình đứng trên tường thành, lẳng lặng nhìn lôi điện vô tận chung quanh Lôi Phạt thành.

- A!

Chu Hiển đột nhiên nắm chặt hai tay. Trong mắt lôi điện lóe lên dữ dội, tiếng gầm nhẹ trong tiếng sấm dần dần tiêu tán.

Chu Hiển hắn, chỉ đứng thứ hai sau thượng bộ thiên thần của vu thần vương, lại là hoàng tử của Lôi Phạt thành. Vị trí chí tôn…. cũng là nhân vật hàng đầu tại thần giới.

Nhưng thanh danh của hắn hôm nay không dễ nghe chút nào. Dù sao dựa theo việc đối ngoại công khai của bát đại Thánh

Hoàng, Khương Lập phải là thê tử của Chu Hiển, Tần Vũ lại giành mất.

Tần Vũ! Chu Hiển thầm kêu lên khe khẽ.

Hơn mười ngàn năm qua, Tần Vũ bất quá chỉ là một tiểu nhân vật của phàm nhân, Chu Hiển hắn muốn dẫm chết đều là chuyện phi thường dễ dàng. Nhưng trong chớp mắt, nhất thời không lưu ý… cả thần giới Thánh Hoành môn hợp lực, vậy mà đều không thể tóm được Tần Vũ.

Chu Hiển hắn, càng là một kẻ thất bại hoàn toàn.

Cây thương đó, Chu Hiển nhớ rõ Tần Vũ thích sát hắn một thương trước đó.

- Nếu không phải gia gia cho ta hộ thân chi bảo, ta có lẽ đã chết. gã Tần Vũ đó thực lực thật sự mạnh.

Trước mặt Tần Vũ, Chu Hiển hắn đã không có sức đánh trả.

- Không đến hai vạn năm ngắn ngủi, thực lực chênh lệch của ta và hắn đã hoàn toàn điên đảo. - Chu Hiển cảm thấy rất sỉ nhục, - Nhất định phải bắt lấy hắn, nhất định.

Cơ mắt Chu Hiển hơi co giật.

Đột nhiên mắt Chu Hiển sáng lên.

- Đúng rồi, đám thân nhân của Tần Vũ. Không, không được, phụ hoàng bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý dính líu tới thân nhân của Tần Vũ. - Chu hiển lắc đầu.

Hắn hiểu rất rõ, Lôi Phạt thành tứ đại thần vương không phải là kẻ cao ngạo, nếu không sẽ không đuổi giết Tần Vũ khắp thế

giới. Nhưng sẽ không đụng đến thân nhân của Tần Vũ.

- A!

Ánh mắt Chu Hiển đột nhiên sáng ngời, ngay lập tức hóa thành một đạo lưu quang cực nhanh hướng quân doanh của Lôi Phạt thành bay đến, sau một hồi, Chu Hiển đã bay đến trước mặt một thượng bộ thiên thần.

- Điện hạ.

Vị thượng bộ thiên thần thấy Chu Hiển vội hành lễ.

- Lưu Sam, ngươi tuyển một trung đội thiên thần tinh anh, theo ta dạo một vòng tiên ma yêu giới, đến dạo chơi một vòng phàm nhân giới trong chốc lát.

Chu Hiển cười nhạt nói.

Lưu Sam mặc dù nghi hoặc, nhưng quyền điều phái một trung đội tinh anh, Chu Hiển cũng có.

- Dạ, điện hạ.

Chu Hiển gật nhẹ, lập tức mục quang nhìn vào hư không. Khóe miệng phát ra một nụ cười lạnh lùng:

- Tần Vũ, ta vẫn không tin, một chút ngươi cũng không tiếp xúc với thân nhân.

Không lâu sau đó, Chu Hiển lại mang theo một trung đội thiên thần tinh anh, thông qua thần giới không gian chi môn mà Lôi Phạt thành chưởng quản, tiến về tiên ma yêu giới

trong khi các vị thần giới Thánh Hoàng toàn lực truy tầm, Tần Vũ và Khương Lập chính là ở trong tân vũ trụ Tử Huyền tinh - Tử Huyền phủ cử hành hôn lễ long trọng.

Quá trình hôn lễ, hoàn toàn là dùng các phương thức bái thiên, nhập động phòng mà Tần vương triều trong quá khứ lưu truyền lại.

Tử Huyền phủ của Nặc Đại lơ lửng giữa không trung của hải dương, chung quanh mây mù vờn quanh, hai đầu của Tử Huyền phủ có hỏa diễm, hàn khí quấn quanh, mà bên trong tử huyền phủ lại có không ít người.

Trong Hoàn Vũ điện của Tử Huyền phủ mọi người tụ tập, ở giữa chính là Tần Vũ và Khương Lập mặc đại hồng hỉ bào.

- Nhất bái thiên! - Phúc bá đứng bên cạnh cao giọng hô.

Tần Vũ và Khương Lập đều quay về bái bầu trời bên ngoài điện một bái, đứng bên cạnh có Hầu Phí, Hắc Vũ. Còn có thê tử Hắc Vũ cùng nữ nhân của mọi người, ai nấy đều trông rất vui vẻ, cười nói với nhau.

- Nhị bái cao đường. - Thanh âm của Phúc bá lại vang lên.

Tần Vũ và Khương Lập xoay người, bái hai người Khương Lan, Tần Đức ngồi đối diện phía trên, Khương Lan và Tần Đức trên mặt cười tươi như hoa

- Ha ha, hảo hảo. - Khương Lan cười to nói.

Tần Đức càng cười ha hả nói:

- Trong ba đứa con trai của Tần Đức ta, đứa thứ ba là kết hôn trễ

nhất, ha ha…

Có phải như vậy không? Tần Phong và Tần Chính cả tằng tôn cũng có.

- Phu thê giao bái!

Tần Vũ và Khương Lập quay đầu đối mặt nhau bái một bái, không biết là khẩn trương như thế nào, hai người đụng đầu vào nhau một cái, thật sự làm tiếng cười vang lên trong Hoàn Vũ điện.

- Cùng nhập động phòng.

Mặc dù nói là cùng nhập động phòng. Bất quá Tần Vũ còn chưa kịp cùng Khương Lập nói gì nhiều, đã bị kéo đi bồi mọi người uống rượu.

- Chúc mừng đại bá.

Nữ nhân của Hắc Vũ Hắc Đồng` nâng chén, nhìn Tần Vũ cười nói.

- A, Tiểu Đồng.

Tần Vũ tự nhiên nhớ rõ đứa nhỏ Hắc Đồng này, nhất là trong lúc này. Một vị cô nương xinh đẹp đứng bên cạnh Hắc Đồng, nâng chén nói với Tần Vũ:

- Chúc mừng đại gia gia.

Tần Vũ ngớ ra.

- Đại bá, đây là con gái của ta và Quách Phàm ca ca.

Hắc đồng nói ngay.

- Chúc mừng đại gia gia.

Lại có một thanh niên hành lễ với Tần Vũ, Hắc Đồng cũng vội vàng nói:

- Đại bá, đây là con trai của ta và Quách Phàm ca ca.

Chính Tần Vũ mới vừa kết hôn, lúc đầu hắn chăm lo cho Hắc Đồng lớn lên, không ngờ hắn đã có hai đứa hài tử rồi.

Những người trong bàn nhìn vẻ mặt của Tần Vũ. Nhất thời cười rộ lên. Hầu Phí càng cười to, ôm bụng cười sặc sụa:

- Ha ha. Đại ca, biết là mình chậm rồi hay sao, bất quá đừng có lo, sau này cùng tẩu tẩu cố gắng. Sanh ra vài đứa con nít.

- Ngươi còn nói ta.

Tần Vũ nhìn ra không ngờ người nói câu đó chính là Hầu Phí.

- Tam đệ, ngươi đứng đó làm gì, nhanh đến đây, nơi này còn có một đám người đang chờ. - Tần phong cười kéo Tần Vũ đến bàn bên cạnh.

- Đây là con của con gái thứ ba của ta, đây là chồng của con gái ta, đây là…

Người trong bàn này đều là văn bối của Tần Phong, trong lúc bồi tửu, Tần Vũ cảm thấy xấu hổ, dường như ngoại trừ Hầu Phí, huynh đệ của mình mỗi người đều có một đám con cháu rồi.

Đến nửa đêm, Tần Vũ mới thoát khỏi vòng vây của mọi người, bước vào động phòng. Ánh sáng từ ngọn nến đỏ phảng phất làm

cho cả căn phòng như bị bao trùm bởi một màn sa mỏng, làm cho người ta trong lòng càng thêm một chút túy ý, nhìn Lập Nhi ngồi ở đầu giường lẳng lặng chờ mình, Tần Vũ cảm thấy rất thỏa mãn.

- Ta vậy mà cũng đã kết hôn rồi. - Tần Vũ ngẫm lại, cảm thấy thật là mơ hồ.

Đã bao nhiêu năm mong chờ ngày này, nhưng khi việc này trở thành sự thật, Tần Vũ dù sao cũng cảm thấy như mình đang trong giấc mộng.

Hít một hơi sâu. Tần Vũ bước tới bên cạnh Khương Lập, nhẹ nhàng vén khăn cô dâu, lộ ra khuôn mặt ửng hồng.

- Vũ ca. - Khương Lập dịu dàng nói.

Tần Vũ lại nhìn Lập Nhi đến ngây ngốc. Da thịt nàng trong suốt như bạch ngọc, đến gần có thể ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng tựa hồ càng thêm hấp dẫn hắn.

Tần Vũ và Lập Nhi bắt đầu hôn nhau. Hắn cởi bỏ quần áo của Lập Nhi, có chút run rẩy, Tần Vũ chậm rãi cởi bỏ quần áo của Lập Nhi, lộ ra da thịt nhu nhuyễn như ngọc dương chi.

Đêm

Bị phiên hồng lãng, chỉ có vài tiếng rên rĩ mơ hồ vang lên.

Trong lúc hai người đạt đến cao trào, linh hồn nguyên anh của Tần Vũ cùng nguyên anh của Lập Nhi cũng kết hợp với nhau, suy nghĩ trong lòng của hai người đều không hề giữ lại.

Linh dục dung hợp.

Đột nhiên một giọt nước mắt từ linh hồn nguyên anh của Tần Vũ bay ra, muốn dung nhập vào linh hồn nguyên anh của Khương

Lập.

- Vũ ca, chàng muốn làm gì?

Khương Lập suy nghĩ nhưng cũng đã biết.

Hai giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ, ẩn chứa năng lượng bổn nguyên của sinh mệnh thần vương, một khi ngươi đã hấp thu được hai giọt, ngươi liền có toàn bộ sinh mệnh thần vương, tin rằng ngươi hiểu được không gian pháp tắc của sinh mệnh thần vương lưu lại. cũng có trợ giúp.

Linh hồn hai người kết hợp với nhau, ý niệm trong đầu hai người có thể dễ dàng cảm nhận được.

Lưu Tinh Lệ cũng chính là sinh mệnh linh hồn chi lệ. Mặc dù hàm chứa năng lượng sinh mệnh thần vương, hơn nữa loại năng lượng này thần kỳ phi thường. Bất quá Tần Vũ không thèm để ý, đem tặng cho Lập Nhi.

Dù sao Tần Vũ cũng có một vũ trụ.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua rèm cửa rũ xuống, Tần Vũ ngồi tựa trên giường, Khương Lập dựa đầu vào ngực Tần Vũ. Hai người nhấm nháp mùi hương cơ thể của nhau, cùng nhau rúc rích chuyện vợ chồng.

- Đúng rồi, Lập Nhi.

Tần Vũ đột nhiên nói chuyện nghiêm chỉnh,

- Lập Nhi, món "tử lâm vũ y" ta cho nàng có quan hệ với Phiêu Vũ thiên tôn. "Tử lâm vũ y" này nàng mang vào thần giới cũng không sao, đừng để người khác phát hiện. Bất quá, ta tặng nàng món Phá Thủy, là hồng mông linh bảo nhất lưu do ta tự mình chế luyện, chưa bao giờ

xuất hiện tại thần giới, khẳng định sẽ gợi lên sự biến hóa của thần giới thiên.

Ban đầu, sau khi, Tần Vũ phát hiện mễ hồ khí tức chính là hồng mông linh khí, liền chế luyện ra một món quyền trượng vạn liễu, sau khi cùng hao phí tốn nhiều thời gian và vật liệu trân quý, chế luyện ra bảy mươi ba kiện hồng mông linh bảo, trong bảy mươi ba kiện đó, chỉ có một món là nhất lưu hồng mông linh bảo.

Món hồng mông linh bảo này chính là Phá Thủy thần kiếm. Trước lúc kết hôn, Tần Vũ đã đem phá thủy và vũ lâm tử y giao cho Lập Nhi. Tần Vũ còn nhớ rõ, vẻ mặt khả ái kinh ngạc của Khương Lập khi thấy hai món nhất lưu hồng mông linh bảo lúc trước.

- A, ta biết.

Khương Lập ngã vào lòng Tần Vũ thì thầm. Vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Hai món hồng mông linh bảo mặc dù trân quý, nhưng Khương Lập thấy được hai món này ẩn chứa tình cảm của Tần Vũ đối với nàng, nàng càng thấy cảm động.

- Lập Nhi, muốn luyện hóa hai món này, phỏng chừng mất bao lâu? - Tần Vũ dò hỏi.

Khương Lập nhíu mày, trầm tư suy nghĩ. Tần Vũ bất giác bị cảnh Khương Lập nhíu mày hấp dẫn, chỉ mỉm cười nhìn nàng.

- Hai món này đều là nhất lưu hồng mông linh bảo, hóa luyện so ra rất phiền toái. Phỏng chừng tối thiểu cũng phải vài thập vạn năm công phu.

Khương Lập mơ hồ nói.

- A. chàng nhìn cái gì? - Khương Lập lúc này mới phát hiện Tần Vũ đang thất thần.

- A. - Tần Vũ nói tiếp, - Không thấy cái gì, ta có nghe, đúng thật. A, nàng vừa mới nói hóa luyện món nhất lưu hồng mông linh bảo, tối thiểu cũng vài vạn thập niên công phu đúng không.

Khương Lập hoài nghi nhìn Tần Vũ. Tần Vũ trong lòng thầm thở phào:

- May mắn ta là chủ nhân tân vũ trụ, sự tình phát sinh trong vũ trụ ta chỉ cần một ý niệm trong đầu là biết.

- Lập Nhi, có một việc muốn nói cho nàng biết, hóa luyện hồng mông linh bảo có một phương pháp rất nhanh, chính là để hồng mông linh bảo bản thân hấp thu một ít hồng mông linh khí. - Tần Vũ nói tiếp.

- Hồng mông linh khí? nó ở đâu đến, đừng nói là hơn vài thập vạn niên chỉ sinh ra được một ít hồng mông linh bảo, chuyện đó quả là không đáng, Vũ ca, chàng từ nay về sau, nếu muốn cùng thần vương tranh đấu, không thể tùy tiện lãng phí hồng mông linh khí, - Khương Lập trái lại tính toán cho Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này mới nhớ tới, mẽ hồ khí tức là hồng mông linh khí, bản thân mình đến bây giờ cũng chưa nói cho Lập Nhi biết.

- Lập Nhi, nàng xem qua hồng mông linh khí chưa? - Tần Vũ dò hỏi.

- Đương nhiên đã xem qua. Lúc đầu, Tượng thần Xa Hầu Viên tại Phiêu Tuyết thành chế luyện một món hồng mông linh bảo hạng nhì, chúng ta cũng đứng bên cạnh quan sát - Khương Lập nói ngay.

- Ta đây sẽ mang nàng đến một nơi có rất nhiều hồng mông linh khí. - Tần Vũ mỉm cười nói.

- A.

Khương Lập nhìn Tần Vũ.

- Đừng có trố mắt ra như vậy, nhanh bận quần áo vào. - Tần Vũ cười thúc giục.

Chương 600

Thực Lực Đột Thăng

Tân vũ trụ của Tần Vũ tạo ra đến nay, không gian vũ trụ của phàm nhân giới đã có khoảng hơn tám trăm vạn không gian vũ trụ, nhưng vũ trụ này vẫn trong giai đọan lớn lên, ngay cả bộ phận phàm nhân giới cũng chưa hoàn toàn hoàn thiện.

Dựa theo lập luận của Tần Vũ.

Vũ trụ theo đó mà chia làm ba bộ phận, phàm nhân giới một tầng, tiên ma yêu giới có vô số các không gian cùng cấp bậc thành một tầng. ngoài ra cao nhất là thần giới. có vẻ như là giống hình kim tự tháp.

Tại bên bờ của vũ trụ, một khối không gian vỡ vụn đang trôi phiêu phù, khi thì ngưng kết, khi thì vỡ vụn. Khí tức cuồng bạo lưu tán ra chung quanh, loại kinh khủng cuồng bạo kình khí này giống như là bất cứ thứ gì cũng có thể bị chúng dễ dàng phá hủy.

Đột nhiên!

Một đôi nam nữ đứng cạnh nhau xuất hiện tại nơi này, chung quanh hai người họ cuồng bạo khí tức dường như không thể đến gần một chút nào. Tại vùng biên của vũ trụ này, đột nhiên lại xuất hiện một nơi tuyệt đối an toàn.

- Vũ ca, huynh nói nơi có rất nhiều hồng mông linh khí là chỗ này sao? - Lập Nhi hỏi dò.

Lập Nhi lần đầu nhìn thấy hồng mông linh khí, chỉ là một chút mà thôi. Trong lòng Lập Nhi nghĩ, hồng mông linh khí mà có nhiều, chỉ vào khoảng trên dưới hai - ba mét đã là nhiều lắm rồi.

- Ừ?nàng nhìn không ra? - Tần Vũ hỏi lại.

Lập Nhi nhất thời quay đầu lại nhìn Tần Vũ. Tần Vũ tiếp tục cười nói:

- Nàng hướng phía trước nhìn xem, ở đó đó. - Tần Vũ chỉ về phía trước.

Phía xa xa, một mảnh khôn cùng hỗn độn khí lưu phảng phất giống như hải dương phô thiên cái địa tiến vào trong tân vũ trụ, làm cho tân vũ trụ không ngừng phát triển.

- Đó, đó… - Khương Lập trợn tròn cả hai mắt.

- Chúng ta tới gần mà nhìn cho rõ.

Tần Vũ nắm tay Khương Lập, đấu chuyển tinh di. Tần Vũ mang theo Lập Nhi trong chốc lát đã tới vùng biên xa nhất của vũ trụ, lúc này bao quanh người đều là hồng mông linh khí.

Trong khoảng cách khoảng ba bốn mét bên cạnh Tần Vũ đã là những vùng trống không của vũ trụ.

- Cái này, cái này đều là…?

Khương Lập cảm thấy cổ họng mình như khô khốc, khí lưu trôi nổi không ngừng ngay trước mắt, khí tức của nó đều giống với hồng mông linh khí.

Cái này đúng là hồng mông linh khí sao?

Khương Lập thật sự không dám tin.

Một kiện hồng mông linh bảo hồi lô, luyện cho ra lại hồng mông linh khí chỉ vào khoảng trên dưới một nắm tay mà thôi. Vì

vậy mà hồng mông linh khí dù chỉ có một chút cũng rất là trân quý.

Nhưng trước mắt…

- Vũ ca, đây là nơi mà chàng nói là có rất nhiều hồng mông linh khí à? – Khương Lập khó tin nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười:

- Đúng, chẳng lẽ hồng mông linh khí ở đây còn chưa đủ nhiều?

Khương Lập lúc này đã chẳng còn biết nói gì.

- Nếu mà còn sợ không đủ, đừng lo, nàng xem.

Tần Vũ chỉ về một biên phía bên cạnh nói,

- Đó là một tầng giao nhau, vũ trụ giao nhau. Ở bên ngoài vũ trụ luôn luôn xuất hiện không ngừng "cưỡng hồ không gian". A, không gọi là cưỡng hồ không gian, đúng ra nên gọi là hồng mông không gian.

Lập Nhi theo hướng chỉ tay của Tần Vũ nhìn kĩ về phía đó.

Xuyên quan tầng giao nhau, Lập Nhi có thể thấy được hồng mông không gian.

Trong hồng mông không gian, hồng mông linh khí tựa như nước trong một dòng suối, chậm rãi lưu động.

Hồng mông linh khí nhiều… nhiều tới mức làm cho người ta phải sôi máu lên!!!

- Thế gian vẫn còn một địa phương như thế này. Ta vì sao trước

nay chưa từng nghe qua? Phụ hoàng, Lan thúc bọn họ không biết, thiên tôn cũng không nhất định là không biết. - Khương Lập nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trong lòng mọc ra một cảm giác tự hòa.

Được nữ nhân mình yêu thương dùng mục quan như thế nhìn, loại cảm giác thỏa mãn này không thể dùng từ ngữ mà diễn tả được.

Cùng Lập Nhi với cuộc sống hôn nhân, Tần Vũ trải qua rất nhiều khoái lạc. Tần Vũ thân là tân vũ trụ chủ nhân, không gian pháp tắc của tân vũ trụ đã hoàn tất. Tần Vũ liền đem toàn bộ không gian pháp tắc của tân vũ trụ truyền cấp cho Lập Nhi. Loại sự tình này,Tần Vũ đã sớm muốn làm.

Tần Vũ có tư cách truyền cho bất kì người nào không gian pháp tắc của vũ trụ của mình.

Cũng chỉ duy nhất hắn có thể truyền cho.

Chỉ là cho dù Lập Nhi đã nhận được, nhưng để hoàn toàn lĩnh ngộ, có lẽ cũng mất một đoạn thời gian.

- Lập Nhi cứ từ từ mà luyện hóa hai kiện hồng mông linh bảo kia, ta sẽ làm cho thời gian gia tốc chỗ nàng đạt đến cực hạn.rất nhanh…. ở ngoài chỉ cần một năm thì nàng đã thành công rồi. - Nhìn thấy Lập Nhi ánh mắt mong chờ, Tần Vũ an ủi nói.

Có hồng mông linh khí để tăng tốc luyện hóa, luyện hóa một kiện hồng mông linh bảo có lẽ mất khoảng một vạn năm. Hơn nữa tân vũ trụ thời gian gia tốc tới cực hạn, có lẽ cũng nhiều hơn một vạn lần.

Một năm thời gian cứ như vậy mà trôi qua.

- Lần này có lẽ một đoạn thời gian nữa Lập Nhi sẽ thành công.

Tạm phân ly với Lập Nhi, Tần Vũ trong lòng không muốn chút nào. Chỉ là Lập Nhi thực lực cần phải mạnh lên.

Phòng ngự có nhất lưu hồng mông linh bảo Tử Lâm Vũ Y. Công kích có nhất lưu hồng mông linh bảo Phá Thủy, hai kiện này đều phải qua một đoạn thời gian mới luyện hóa được. Có hai kiện linh bảo này bên thân nàng, Tần Vũ cũng an tâm thêm một chút.

Chỉ là Lập Nhi tại vùng biên của vũ trụ, dựa vào hồng mông linh khí luyện hóa chưa đến một tuần trà thì đột nhiên đi ra.

- Vũ ca.

Khương Lập bay tới bên cạnh Tần Vũ.

- Có chuyện gì vậy? - Tần Vũ cười nói, - Chẳng lẽ nàng không chịu được việc phân ly với ta sao?

- Không. – Khương Lập lắc đầu.

- Vậy thì làm sao? - Tần Vũ nghi hoặc hỏi.

- Muội… - Khương Lập muốn nói lại thôi.

- Nàng có gì thì nói đi. Ừ, nói đi.

Tần Vũ dùng ngữ khí như một tiểu hài tử để dẫn dụ Khương Lập nói, Khương Lập lúc này mới rụt rè nói:

- Muội luyện hóa hồng mông linh bảo khoảng trên dưới một tháng thì đột nhiên phát hiện, bụng của muội… giống như… là có rồi.

Chỗ Tần Vũ mặc dù mới chỉ qua thời gian không đến một tuần trà, nhưng tại chỗ Khương Lập thời gian gia tốc hơn một vạn lần, trải qua một tháng cũng không lạ.

Khương Lập nói rất chậm, tựa như rụt rè. Tần Vũ nghe càng thấy gấp gáp.

Nhưng nghe được đến câu cuối cùng, Tần Vũ sửng sốt.

- Lập Nhi, nàng vừa nói cái gì? - Tần Vũ phải hỏi lại một lần nữa.

Khương Lập liền đỏ mặt như trái táo, cả vành tai cũng đỏ hồng lên. Nhưng đối mặt với ánh mắt nồng nhiệt của Tần Vũ, Khương Lập vẫn nhỏ giọng nói:

- Muội nói, trong bụng muội đã có mang rồi.

- Có?

Tần Vũ phảng phất như bị ngây ngốc, miệng nói lắp bắp.

- Tần Vũ ta sắp có hài tử sao? Ta sắp thành cha rồi sao?

Tần Vũ cảm thấy giống như người đang bay lên, nhẹ nhạng phiêu lãng. Trong lòng vui sướng… A, thật sự thì nó vượt ra khỏi phạm trù vui sướng rồi.

Tần Vũ lắc mạnh đầu tỉnh táo lại.

- Lập Nhi tạm thời không cần luyện hóa Hồng Mông linh bảo nữa, chúng ta mau trở về.

Tần Vũ liên tục nói. Trong đáy lòng Tần Vũ, Lập Nhi đúng là một bảo bối, ngay cả trong lời nói cũng hàm chứa lo âu.

Tần Vũ lôi kéo Lập Nhi, nhanh chóng trở về Tử Huyền phủ.

Tiến vào trong Tử Huyền phủ, Hắc Vũ, Hầu Phí đang đứng trên thảm cỏ nói chuyện liền ngừng lại, bên cạnh có Hắc Đồng và rất nhiều người cũng nhìn qua.

- Đại ca, ngươi chẳng phải nói đi luyện hóa linh bảo sao? - Hầu Phí nghi hoặc nói. - Vì sao mà trở về nhanh như vậy?

Hắc Vũ cũng nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

- Hai người các ngươi mau tránh đường ra nào. - Tần Vũ sau đó ra phía sau nói, - Hồng Vũ, Lục Thủy, hai nha đầu các ngươi mau đến đây.

- Đại nhân.

Hồng Vũ, Lục Thủy thấy Tần Vũ gấp gáp như vậy, liền vội đi tới.

- Từ hôm nay trở đi hai người các ngươi đi theo phu nhân, một bước không rời cho ta. Nhớ cẩn thận mà phục thị, không được xảy ra chuyện gì khác hiểu không? - Tần Vũ tiếp tục nói.

- Vâng, đại nhân.

Hồng Vũ, Lục Thủy mặc dù thấy ngữ khí của Tần Vũ kì lạ, nhưng vẫn nghe lời như cũ.

- Đại ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? - Hầu Phí nghi hoặc nói.

Hắc Vũ nhìn Tần Vũ từ trên xuống dưới:

- Hầu Tử, nhìn biểu hiện cùng với nhãn thần của đại ca, ta có

cảm giác… tẩu tẩu có khả năng là đã có thai rồi.

Hầu Phí lập tức mở to hai mắt ra nhìn Tần Vũ.

Ngay lập tức Tần Vũ cười, cười một cách rất sảng khoái:

- Ha ha, Tiểu Hắc thật là có kinh nghiệm a.

Hắc Vũ lúc này cũng cười.

- A, thẩm thẩm có rồi sao? Đại bá, người sao lại để hai nha đầu đi phục thị vậy. Bọn chúng không có một chút kinh nghiệm nào. - Hắc Đồng tức thì bất mãn nói.

Tần Vũ hơi giật mình.

Đúng, Hồng Vũ, Lục Thủy không hề có kinh nghiệm hầu hạ phụ nữ mang thai, Tần Vũ trong lòng nhất thời lại càng gấp lên.

- Tiểu Đồng, ngươi nhanh đi nhanh đi. - Tần Vũ liền nói.

- Được rồi mà, đại bá người cứ yên tâm.

Hắc Đồng lập tức đi ra ngoài. Ngay lúc đó thê tử của Hắc Vũ là Bạch Linh nói:

- Đại ca, mặc dù Hắc Đồng có nhiều kinh nghiệm, chỉ là Tiểu Đồng làm việc không trầm ổn, huynh thế nào có thể giao việc này cho nó được?

Tần Vũ nhất thời nghĩ đến tính cách của Hắc Đồng – quỷ tinh linh. Để cho Hắc Đồng đi chiếu cố Lập Nhi? Bản thân sao có thể hồ đồ như vậy.

- A, không thể cho nó đi. - Tần Vũ cả người có chút gấp gáp.

- Đại ca, chuyện này để cho ta làm là được rồi.loại sự tình này ta cũng đã kinh qua vài lần rồi.

Bạch Linh cười nói. Tần Vũ lập tức gật đầu đáp ứng.

Sau khi Bạch Linh rời đi. Tần Vũ phát hiện… những người ở xung quanh đang nhìn vào mình.

- Thái thượng tam trưởng lão. Người giống như là khác với trước đây.

Một thanh âm nhỏ nhẹ của nữ nhân từ phía Tần gia hậu bối vang lên, đồng thời còn nhìn trộm Tần Vũ vài lần.

Tần Vũ trong lòng cười khổ.

- Rối loạn, hoàn toàn rối loạn rồi!

Ngay khi biết mình sắp trở thành cha, Tần Vũ rất kích động, hoảng loạn. Chỉ là sau đó Tần Vũ đã ổn định đi nhiều, trong quá trình chờ đợi cũng làm cho cảm giác gấp gáp dần mất đi.

Khương Lập có thai, thoáng chốc đã ba năm, bụng chỉ là hơi nhô lên một chút.

- Có thai mười tháng, con dâu của ta thì sao? - Tần Đức cũng không hiểu.

Khương Lan mỉm cười nói:

- Đừng quá lo lắng, thần giới đại đa số người có thai đều là mười tháng, bất quá trong bát đại thần tộc, cũng có lâu hơn, mà lâu nhất chính là hoài thai ba năm sáu tháng.

- A? Lâu như vậy sao? - Tần Vũ ở bên cạnh lập tức hỏi.

Tần Vũ thật sự vẫn lo lắng.

Nếu mà sinh ra thì đã tốt, nhưng mà Lập Nhi vẫn cứ như vậy mà mang thai, không chịu sinh hạ. Thậm chí tới bây giờ bụng cũng chỉ hơi nhô lên một chút, nếu mà không nhìn kĩ, nhất định sẽ không nhìn ra.

- Hoài thai ba năm sáu tháng, giống như Đoan Mộc Ngọc của Đoan Mộc gia tộc, hắn nằm trong bụng mẹ ba năm sáu tháng mới chịu xuất thế. - Khương Lan cười nói.

- Đoan Mộc Ngọc?

Tần Vũ trong lòng cảm thấy sửng sốt, không nghĩ tới hoá ra lại là Đoan Mộc Ngọc.

- Theo ta được biết, ở thần giới thời gian nằm trong bụng mẹ càng lâu, thiên phú càng cao. - Khương Lan vừa cười vừa nói. - Tiểu vũ, xem hài tử của ngươi, sinh ra là đã phi thường a.

Tần Vũ trong lòng cũng vui lên đôi chút.

- Ba năm sáu tháng, hi vọng sau sáu tháng nữa hài tử có thể ra đời, bất quá…. lúc này bụng của Lập Nhi chỉ mới nhô lên có một chút a. - Tần Vũ trong lòng có chút lo lắng.

Lo lắng, ba năm sáu tháng cũng không sinh ra.

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã mười năm qua, Khương Lập hoài thai thoáng chốc cũng đã mười năm, nhưng bụng so với bảy năm trước, cơ hồ không có gì thay đổi.

- Chỉ hơi nhô lên một chút, ta cũng đã thấy được. - Tần Vũ cười khổ an ủi bản thân.

Bản thân may mắn là chủ nhân của vũ trụ, có thể phát giác ra bụng của Khương Lập từ từ nhô ra một chút xíu, nếu là những người khác, nhìn đến mù mắt cũng chẳng thể nhìn ra được.

- Vũ ca.

Lập Nhi đứng ở bên cạnh Tần Vũ, giương mắt nhìn Tần Vũ:

- Vũ ca, được rồi, muội có cảm giác rằng hài tử trong bụng cho tới khi sinh ra còn rất lâu, chỉ là nếu mà cứ chậm như vậy, muội tiếp tục luyện hóa hồng mông linh bảo, muội không tin một vạn năm sau, hài tử này vẫn không chịu sinh ra.

Kì thật đối với một thượng bộ thiên thần mà nói, sinh một hài tử không hề có một điểm nguy hiểm nào.

Tần Vũ chỉ là quan tâm quá mà thôi.

Cũng như có thai, luyện hóa hồng mông linh bảo, cũng đồng dạng không có nguy hiểm. Tần Vũ sau đó gật đầu nói:

- Được rồi, Lập Nhi, nàng cứ luyện hóa hồng mông linh bảo, ta ở bên cạnh quan sát một chút.

Tần Vũ trong lòng không tin chuyện ma quỷ.

- Một vạn năm, đứa hài tử này. Một vạn năm còn chưa chịu ra? - Tần Vũ quyết định thử nhìn xem.

Tại vùng biên của vũ trụ, Tần Vũ và Lập Nhi khoanh chân ngồi sát nhau, Tần Vũ trong lòng hơi động làm cho thời gian gia tốc chỗ

hắn và Lập Nhi ngồi tăng lên đến cực hạn.

Lập Nhi đang chầm chậm luyện hóa hồng mông linh bảo, nhưng Tần Vũ lại là thường xuyên chú ý tới bụng của Lập Nhi.

- Năm ngàn năm qua đi, bụng cũng chỉ hơi nhô lên có một chút. Tốt thật, ánh mắt mình có thể thấy rõ được sự nhô lên của bụng. - Tần Vũ chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Xem tình hình….

Nói không chừng, hài tử này cứ nằm yên trong bụng mẹ nó đến hai vạn năm.

"Ông!"

Vũ trụ Tần Vũ đang đứng đột nhiên có một trận chấn động, loại chấn động này, có lẽ cả bọn người Khương Lan, Tần Đức đều có thể nghe thấy rõ ràng. Tần Vũ là chủ nhân của vũ trụ này, tự nhiên càng nghe thấy rõ ràng hơn.

Hơi sửng sốt một chút.

- Vũ trụ chia làm ba tầng, có lẽ nào tầng thứ nhất đã hoàn thiện rồi?

Tần Vũ rõ ràng cảm nhận được vũ trụ này đã không còn phát triển về bốn phía nữa.

Phàm nhân giới của vũ trụ này đã hoàn toàn đại thành.

- Thời gian pháp tắc cũng hoàn thiện rồi, lại còn…

Tần Vũ ánh mắt đột nhiên hiện lên vẻ kinh hỉ, hắn lúc này đã cảm nhận được khi vũ trụ phàm nhân giới hoàn toàn hoàn thiện,

thực lực của hắn cũng được đề thăng.

Chương 601

Thông Đạo

Vũ trụ chủ yếu do vô số không gian là phàm nhân giới, các tiên ma yêu giới cùng một tầng không gian, và thần giới tổng cộng ba tầng cấu trúc cấu thành, toàn bộ tương tự như Thiên Kim Tự Tháp.

Mà tầng phàm nhân giới, chính là toàn bộ nền móng của vũ trụ!

Tầng vũ trụ của phàm nhân giới là tầng lớn nhất trong ba tầng, cũng là hao phí tối đa hồng mông linh khí chất liệu ấp ủ mà tạo ra.

- Cuối cùng, cuối cùng cũng thành công rồi.

Tần Vũ hai mắt sáng rực, trong lòng mừng rỡ vô cùng,

- Trước kia ta có thể dùng tân vũ trụ không gian lực cũng chỉ bao phủ mấy trăm dặm mà thôi. Mà hiện tại, ước chừng bao phủ toàn bộ thần giới cũng là dễ dàng.

Trong quá khứ, Tần Vũ sáng tạo ra vũ trụ này vẫn bị khó khăn vì trạng thái phát tiển quá non yếu. Tầng phàm nhân giới không hoàn thiện nên không đủ ổn định, vì vậy Tần Vũ sở năng điều động không gian lực cũng rất yếu ớt.

Hôm nay…

Tầng vũ trụ phàm nhân đã thành, cơ sở đã vô cùng kiên cố, phải biết rằng tầng vũ trụ phàm nhân này, phạm vi thật lớn hơn thần giới ngàn, vạn lần!

Tần Vũ chỉ cần điều động một phần vạn không gian lực của toàn bộ phàm nhân giới vũ trụ là có thể thoải mái bao phủ cả thần giới. Muốn làm được điều này, đối với Tần Vũ ngày nay mà nói, thật phi thường dễ dàng.

- Chỗ lợi hại của thần vương là có thể nắm trong tay toàn bộ thần giới không gian lực! Mà hiện tại ta có thể sử dụng không gian lực, tuyệt đối có thể bao phủ hết thần giới. Hơn nửa… bọn họ đối với tân vũ trụ không gian lực, hoàn toàn không hiểu gì.

Tần Vũ trên mặt thoáng một tia cười.

Dù hắn không thật hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc, nhưng có khác nhau gì?

Tân vũ trụ không gian lực bao trùm toàn bộ thần giới, hắn có thể tùy ý thuấn di xuất hiện tại thần giới bất kể chỗ nào, Tần Vũ theo đó có thể dùng tân vũ trụ không gian lực, kềm chế đối thủ và giết chết đối thủ!

- Hôm nay, ta với thần vương chân chánh giao chiến. Tính ra, cả thần vương cũng không phải là đối thủ của ta rồi. - Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Tân vũ trụ không gian lực của hắn so với thần vương không gian pháp tắc, có thể xem như không thua gì, thậm chí còn hơn một chút!

Mà chính hắn phân thân vẫn còn có thể so với nhất lưu hồng mông linh bảo, hơn nữa còn có tàn tuyết thần thương, so với nhất lưu hồng mông linh bảo còn là vũ khí kinh khủng hơn nhiều!

Tần Vũ quay đầu nhìn Khương Lập ở bên cạnh, Khương Lập vẫn ngồi yên, bình tĩnh luyện hóa hai kiện nhất lưu hồng mông linh bảo.

- Lập Nhi, vẫn là ta vì đứa con của Lập Nhi. - Tần Vũ ánh mắt chuyển qua bụng của Khương Lập. - Ta có thể cam tâm ẩn thế, nhưng không thể nào để đứa con của ta cũng dấu khuất, còn có Phí Phí, Tiểu Hắc, cùng với đệ tử Tần thị một tộc… vì bọn họ ta cũng cần cùng đám thần vương đấu một trận.

Tần Vũ trong mắt ẩn chứa tia lạnh.

Quyết chiến, tương sát!

Không thể nào trốn tránh, trừ phi chính hắn cam lòng để thân nhân, bằng hữu đều ẩn trốn, nếu không nhất định phải cùng đám thần vương tương sát.

Tại thần giới, chỉ thật lực mới hoàn toàn được đối phương thừa nhận, tài năng chính mình chánh đại quang minh tại thần giới.

Tần Vũ nhẹ nhàng nhắm mắt, bình tĩnh bắt đầu tu luyện.

Tại tân vũ trụ một góc không gian, Tần Vũ phân thân 'Thanh Bào Tần Vũ' cũng yên tĩnh ngồi, không ngừng lĩnh ngộ không gian cảm ngộ của sinh mệnh thần vương để lại.

- Vũ trụ, quả thật thần kì.

Nhắm mắt, trong đầu Tần Vũ tự nhiên hiện ra toàn thể diễn biến của vũ trụ, hôm nay tầng phàm nhân giới đã hoàn thiện. Thời khắc này, tân vũ trụ phía trên phàm nhân giới đang dần dần bắt đầu biến hóa ra một không gian mới…

Tần Vũ rất rõ ràng, các không gian kia phải là tiên ma yêu giới một tầng không gian, rõ ràng không gian trình độ ổn định phải cao hơn không ít.

- Thật mong muốn, vũ trụ kia hoàn thành chỉ trong một giây thôi. - Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Nơi Tần Vũ, Khương lập ngồi, không gian thời gian tăng mau đến mức tận cùng, so với trong Tử Huyền tinh thời gian đã nhanh hơn nhiều lắm. Khương Lập đã luyện hóa nhất lưu hồng mông linh bảo đến hơn chín ngàn năm , Khương Lập cuối cùng mở mắt ra.

Khương Lập vừa mở mắt, tức thì đã thấy Tần Vũ mỉm cười nhìn nàng.

- Thành công? - Tần Vũ mỉm cười cất tiếng hỏi.

- Vâng.

Khương Lập vui vẻ gật đầu, rồi vội cúi nhìn bụng mình, sau đó đành nhìn Tần Vũ.

- Vũ ca, đã chín ngàn năm hơn, đứa nhỏ này…

- Không cần vội, chúng ta có thời gian. - Tần Vũ an ủi, - Hơn nữa ta cũng cảm giác được rõ rệt, đứa nhỏ của chúng ta một mực trường thành. Dầu thong thả, nhưng vẫn một mực trường thành, chỉ cần nó sinh trưởng, chúng ta cũng không cần lo lắng.

Nghe được Tần Vũ an ủi, Khương Lập trong lòng quả nhẹ nhàng đi.

- Hoài thai lâu như vậy, thật không hiểu đứa nhỏ của chúng ta sẽ ra hình dạng gì nữa. - Khương Lập thoáng lo lắng.

- Lo cái gì? Chỉ cần sắp xếp cho đứa nhỏ chúng ta. - Tần Vũ nắm lấy tay Khương Lập. - Đi, chúng ta về Tử Huyền phủ, ta có sự tình trọng yếu.

Tần Vũ, Khương Lập hai người nắm chặt tay, trong nháy mắt đã nhập vào biên giới vũ trụ, đi tới giữa không trung Tử Huyền tinh, cách đó là Tử Huyền phủ.

- Vũ ca, huynh có sự tình trọng yếu gì? - Khương Lập thắc mắc hỏi.

Tần Vũ quay ra nhìn Lập Nhi:

- Lập Nhi, nàng theo ta ẩn nấp ở chỗ này, nàng và ta có thể nguyện ý, thế nhưng đứa nhỏ của chúng ta trong tương lai thì sao? Còn có đám bằng hữu huynh đệ? Ta không nghĩ để bọn họ vì ta mà phải ẩn lánh, không thể trở lại thần giới.

Khương Lập lúc này cũng nghĩ đến tương lai của đứa nhỏ.

Bất kể ra sao nàng cũng không muốn để đứa con mình vĩnh viễn ẩn trốn.

- Vũ ca, huynh nói muội cũng đồng ý, thế nhưng phụ hoàng muội, còn có Tây Bắc Thánh Hoàng kia cùng một đám người liên thủ, chúng ta làm sao đấu cùng họ đây? - Khương Lập lo âu nói.

- Yên tâm, ta đã có biện pháp. - Tần Vũ mỉm cười.

Bước vào Tử Huyền phủ, Tần Vũ liền truyền âm cho đám người Khương Lan, Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính để họ cùng tề tựu tại Suy Tự điện.

Phía ngoài Suy Tự điện, Khương Lan, Tần Đức cùng nhau hướng Suy Tự điện đi tới.

- Khương Lan tiền bối. - Tần Đức thấy Khương Lan, vội vàng chào.

Tần Đức cũng rất rõ ràng, Khương Lan kia là thần giới thần vương, đã vì Khương Lập mà chiếu cố Tần Vũ thật nhiều.

- Tần Đức, ngươi nói Tiểu Vũ hắn tìm chúng ta làm gì? - Khương Lan cười ha hả, đoán ngay. - Chẳng lẽ vì Lập Nhi sắp sanh rồi?

Tần Đức trong mắt đầy niềm vui.

- Nếu thật như vậy là tốt rồi. - Tần Đức cũng rất quan tâm đến tôn tử của mình.

Tần Đức, Khương Lan, Tần Phong, Tần Chính, Hầu Phí, Hắc Vũ đoàn người bước vào Suy Tự điện, lúc này đã có hai người Tần Vũ cùng Khương Lập.

Tần Vũ thay một bộ nguyệt bạch trường bào ít thấy mặc, Lập Nhi dĩ nhiên trên người cũng khoác nhất lưu hồng mông linh bảo 'Tử Lâm Vũ Y' đã luyện hóa.

- Phụ vương, Lan thúc. - Tần Vũ tiến tới nghênh tiếp .

Khương Lan, Tần Đức đám người vừa tiến đến cùng nhìn về bụng Lập Nhi, liền mừng rỡ. Khương Lan thêm cao hứng:

- Mới nửa năm, bụng Lập Nhi so với trước kia lớn hơn nhiều, xem ra trong một hai năm tới có hy vọng sanh rồi.

- Ha ha, đại ca cũng sắp có hài tử. - Hầu Phí tại một bên hai mắt chiếu sáng.

Hắc Vũ cười phì một tiếng:

- Hầu tử, hiện tại còn thua ngươi một đứa.

Hầu Phí lập tức im lặng.

Tần Chính và Tần Phong cũng đều buồn cười.

Nhưng Khương Lan, Tần Đức, Hầu Phí cả một đám người đều không hiểu rõ.

Bọn họ tuy chỉ mới nửa năm, Tần Vũ và Lập Nhi ở tại địa phương, thời gian tăng tới một vạn năm nhiều hơn. Trên thực tế Lập Nhi mang thai đã hơn chín ngàn năm rồi.

- Lan thúc. - Khương Lập mặt đỏ bừng.

Tần Vũ lại còn không ý tứ nói:

- Lan thúc, phụ vương, không phải nửa năm… ta cùng Lập Nhi ở một nơi, là ta làm thời gian gia tốc một vạn lần nhanh hơn, Trên thực tế, đã quá hơn chín ngàn năm.

- Chín, chín… - Hầu Phí trợn tròn hai mắt.

- Hơn chín ngàn năm?

Tần Đức giật mình nhìn Tần Vũ, liền ngay trầm ổn như Khương Lan lúc này cũng bị kinh ngạc:

- Tiểu Vũ, ngươi khẳng định, không phải chín năm, mà là hơn chín ngàn năm?

Tần Vũ và Khương Lập nhìn nhau, chỉ có thể gật gật đầu.

Khương Lan, Tần Đức mọi người cùng nhìn bụng Khương Lập, nhất thời đều nói không ra lời. Tại thần giới, trên lịch sử thời gian mang thai dài nhất cũng chỉ ba năm lẻ sáu tháng mà thôi.

Thế nhưng hài tử của Tần Vũ cùng Lập Nhi, hiện tại đã hơn chín ngàn năm, hơn nữa nhìn độ cao của bụng vẫn còn chưa quá cao.

- Xem ra, đứa nhỏ của Tiểu Vũ sau này thật là đặc biệt a. - Khương Lan than dài, - Ở thần giới mang thai dài ba năm lẻ sáu tháng cũng đã là hiếm hoi, trong đó có ba người trở thành thần vương, yếu nhất cũng là thượng bộ thiên thần.

Tần Vũ nghe xong cũng không khỏi cười.

- Lan thúc, tạm thời không nói về chuyện đứa nhỏ. Hôm nay tìm mọi người là muốn thông báo cho mọi người một việc! - Tần Vũ trên mặt đầy ý vui vẻ, - Ta đi qua vũ trụ này và thần giới, chỉ có cùng một địa điểm, cũng chính là địa điểm mà lúc ta ra khỏi thần giới, thế nhưng hiện tại… không giống vậy nữa.

- Đại ca, ý là sao? - Hầu Phí hỏi liền.

Bọn họ cũng hiểu rõ, Tần Vũ mỗi một lần từ thần giới đến tân vũ trụ, sau đó trở về cũng chỉ trở lại chỗ trước đó đã rời đi.

- Tiểu Vũ, ý ngươi là, thần giới liên điểm đã không còn là cùng một điểm? - Lan thúc hỏi tiếp, trong mắt đã có tia lóe sáng.

Tần Vũ gật đầu nói:

- Có thể lý giải, nói cho đúng… tân vũ trụ này tầng phàm nhân giới đã hoàn toàn vững chắc, ta hoàn toàn có thể kiến tạo giữa tân vũ trụ và thần giới một liên tiếp không gian thông đạo! Một thông đạo có thể cố định tồn tại, mọi người tùy có thể đi thần giới, cũng có thể trở lại tân vũ trụ.

Vũ trụ ba tầng, tầng phàm nhân giới này phảng phất giống

như đắp nền để cây dựng nhà.

Trước đây 'nền' chưa xong, Tần Vũ động dụng không gian lực tự nhiên cần cẩn thận, bây giờ khác rồi, hoàn toàn có thể kiến lập một thông đạo ổn định.

- Tiểu Vũ, loại thông đạo này có thể kiến tạo nhiều ít? - Khương Lan hỏi tiếp.

- Rất nhiều, rất nhiều. - Tần Vũ mỉm cười nói.

Khương Lan trong mắt tức thì có sắc vui mừng:

- Nếu vậy thật quá tốt, chúng ta hoàn toàn có thể tại thần giới lựa chọn một số địa phương bố trí thông đạo, đồng thời tại tiên ma yêu giới cũng có một số vũ trụ không gian, đặt liên tiếp thông đạo, như thế… chúng ta cũng có thể tùy thời đến không gian đó.

Trong tân vũ trụ từng có một khuyết điểm phi thường lớn.

Khuyết điểm này là… không thể tự do trở lại thần giới!

Bất luận là đến thần giới, hoặc là từ thần giới đến tân vũ trụ, đều cần có Tần Vũ khống chế. Dù sao đi nữa… Tần Vũ chính là chủ nhân của tân vũ trụ, có hắn trợ giúp, là có thể đi vào tân vũ trụ.

Nhưng một khi có thông đạo.

Dù không có Tần Vũ hỗ trợ, bọn họ vẫn có thể qua lại tân vũ trụ, cũng có thể trở lại thần giới!

- Ha ha, thật tốt quá, rảnh rỗi qua thần giới chơi. Gặp người nào của Lôi Phạt thành. đả sát một hồi, đánh không lại chạy trốn thẳng tới tân vũ trụ, hắc hắc… nếu những người đó tiến vào tân vũ trụ, hừ

hừ… - Hầu Phí trong mắt có sắc tàn nhẫn.

Tần Vũ lắc đầu nói:

- Phí phí, ta bố trí thông đạo chỉ để các ngươi có thể đi vào. Những người thần giới đó sẽ bị thông đạo bài xích thẳng, không thể đi vào.

Thần giới nhân nếu có thể đi vào, hoàn toàn do Tần Vũ quyết định.

Tần Vũ là chủ nhân của tân vũ trụ, hắn không muốn cho những người đó đi vào, họ dĩ nhiên đi vào không được.

- Tình huống bình thường, tuyệt đối không thể để cho người thần giới đi vào tân vũ trụ. - Tần Vũ sắc mặt nghiêm túc nói, - Nếu khi đó ta có ở đây, có thể dễ dàng đối phó bọn họ, nhưng nếu lúc đó ta đang tĩnh tu, một khi đám thần vương kia giết tới…

Tần Vũ lắc lắc đầu.

- Dù không thể sử dụng không gian pháp tắc, chỉ riêng tám đại thần tộc đặc thù huyết mạch, phối hợp với hồng mông linh bảo, uy lực rất lớn… cũng không có bao nhiêu người ngăn trở nổi. - Tần Vũ sắc mặt nghiêm túc nói.

Năng lượng trong cơ thể thần vương, trình độ tinh thuần so với thiên thần cao hơn nhiều lắm.

Chỉ dựa vào năng lượng cùng với hồng mông linh bảo, thần vương đều có thể dễ dàng giết chết đám thiên thần bình thường của Tử Huyền phủ, về Tần thị đệ tử trong tộc, tại trước mặt thần vương, căn bản không có khả năng phản kháng.

- Đúng! Đúng! - Hầu Phí về sau cũng nghĩ ra.

Tần Vũ dầu đưa tân vũ trụ không gian pháp tắc truyền cho Hầu Phí, Hắc Vũ, nhưng bọn họ muốn hoàn toàn lĩnh ngộ, cũng cần thời gian khá dài.

Không hoàn toàn lĩnh ngộ trước, đối diện thần vương cường lực công kích, thật khó địch nổi.

- Lan thúc, cùng ta đi xem thần giới một phen, ta tại thần giới bố trí vài liên tiếp thông đạo cho tân vũ trụ. - Tần Vũ mỉm cười nhìn Khương Lan.

Khương Lan liền gật đầu.

- Vũ ca, muội cũng đi với huynh. - Khương Lập liền nói.

Tần Vũ nhìn Khương Lập, đột nhiên phì cười.

- Làm sao vậy? - Khương Lập nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ cười nói:

- Lập Nhi, không lẽ nàng quên rồi sao, ta cho nàng thanh 'Phá Thủy', phá thủy là nhất lưu hồng mông linh bảo, hơn nữa chưa từng xuất hiện tại thần giới. Một khi nàng đi thần giới, phá thủy nhất định sẽ khiến cho thiên địa dị biến, đến lúc đó toàn bộ thần giới đều sẽ biết rõ nàng và ta ở chỗ nào.

Lập Nhi trong lòng tức thì hiểu được.

Chương 602

Chúc Mục

Dịch giả : Binhchi

- Phá thủy? nhất lưu hồng mông linh bảo mới sao? - Khương Lan kinh dị nhìn Tần Vũ. - Tiểu Vũ, ngươi đã luyện chế ra một món nhất lưu hồng mông linh bảo lúc nào?

Khương Lan đối với sự tình này thật không rõ ràng lắm.

Tần Vũ tinh ngịch cười nói:

- Lan thúc, người còn nhớ ta lúc trước luyện chế ra nhất lưu hồng mông linh bảo 'Vạn Liễu', đã bế quan tiếp tục luyện chế linh bảo? Nhưng lại đến xin người một ít trân quý vật liệu.

Khương Lan lập tức nhớ lại sự tình lúc trước, quả đúng như thế.

- Đúng là trong đoạn thời gian kia ta luyện chế không ít hồng mông linh bảo, bất quá trong đó cũng chỉ có một nhất lưu hồng mông linh bảo. Là kiện 'Phá Thủy' này, cũng là công kích vũ khí của Lập Nhi. - Tần Vũ mỉm cười nói.

Khương Lan trong lòng không khỏi cảm thán.

Thần giới trân quý vô cùng chính là nhất lưu hồng mông linh bảo, Tần Vũ một người tạo ra vài kiện như chơi?

- Lập Nhi. - Tần Vũ nhìn qua Khương Lập.

Khương Lập gật đầu hiểu biết:

- Biết rõ rồi. Vũ ca, muội không nên đi thần giới làm ảnh hưởng đến huynh.

Tần Vũ cười lắc đầu:

- Không cần quan tâm điều này, ta chỉ muốn nói với muội… chờ ta và Lan thúc thiết kế thông đạo hết thảy thật tốt, vậy muội chuẩn bị cùng ta đến thần giới một chuyến.

- Đến thần giới? - Khương Lập nghi hoặc nhíu mày, - Không phải muốn tạo ra thiên địa dị động làm đám thần vương kia đều chú ý tới huynh sao?

Tần Vũ mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Đúng là ta muốn bọn họ chú ý!

- Tiểu Vũ, ngươi muốn làm gì?

Khương Lan thần tình lập tức thấy rõ rất khẩn trương, chẳng riêng Khương Lan. những người khác đều lo lắng khẩn trương nhìn Tần Vũ.

Khương Lập đến thần giới, nhất lưu hồng mông linh bảo Phá Thủy chắc chắn sẽ gây ra hiện tượng mây hồng che phủ bầu trời, kèm theo linh bảo chi lôi, đến lúc đó toàn bộ thần vương ở thần giới đều sẽ chú ý tới chổ đó.

Làm như vậy… không phải là Tần Vũ chọc vào mắt bọn người thần vương sao?

- Tiểu Vũ, bọn Thánh Hoàng này không thể trêu chọc được. Ngươi sao lại làm như vậy. - Khương Lan có đôi chút nóng nảy.

Tần Vũ mỉm cười:

- Lan thúc, người yên tâm. Tân vũ trụ tầng phàm nhân giới này đại thành, không chỉ làm ta nắm được năng lực bố trí thông đạo mà thôi.

Khương Lan nhãn tình lập tức sáng ngời, kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Hắn trong lòng cũng thắc mắc, tầng phàm nhân giới vũ trụ đại thành cuối cùng làm Tần Vũ thật lực gia tăng bao nhiêu?

- Xong việc, lúc này không có thần vương dụng thần thức dò xét.

Tần Vũ và Lan thúc hai người lăng không xuất hiện tại Liễu Phiêu Tuyết ngoài thành, Tần Vũ, Khương Lan hai người nhìn lại Phiêu Tuyết thành lơ lửng tại giữa không trung. Nhìn nhau cười, nháy mắt, hai người cùng tan biến.

Toàn thể thần giới khung viên thật rộng. Tám phương hướng tại khu vực thần giới, phân biệt tọa lạc tám đại thần tộc, trong đó Đông cực Huyễn Kim sơn với Đông Bắc Lâm Hải chi thành thuộc loại tương lân hai thế lực.

Bất quá thần giới Đông bộ, và thần giới Đông Bắc bộ, trong khu vực của hai thế lực lớn này còn có một 'Mê Vụ Chiểu Trạch' rộng lớn. Mê vụ chiểu trạch ở thần giới là một vùng đất rất nguy hiểm.

Mê vụ chiểu trạch chiếm vùng đất rất rộng, có thể so với toàn bộ Đông cực Huyễn Kim sơn phạm vi thế lực.

Trong Mê vụ chiểu trạch, thần nhân chỉ cần tiến vào mười người chết chín. Bởi vì thần nhân vô pháp phi hành, chỉ đi sâu vào chiểu trạch sẽ bị một số yêu thú trong chiểu trạch giết chết.

Còn thiên thần…

Chiểu trạch phía trên vô tận sương mù che kín. Trong sương mù chiểu trạch căn bản không thể phân biệt được phương hướng, dù là thiên thần muốn băng qua chiểu trạch sương mù vô tận cũng phi thường khó khăn.

Mê vụ chiểu trạch căn bản là rất hiếm người qua.

Thế nhưng lúc này bên bờ sương mù chiểu trạch lại có hai người lăng không đứng.

- Thông đạo thứ nhất nên bố trí tại phía mê vụ chiểu trạch. Chổ này sát gần Đông cực Huyễn Kim sơn, Đông cực Huyễn Kim sơn và ta quan hệ hoàn toàn không tệ. - Tần Vũ nhẹ cười nói.

Khương Lan cũng nhẹ gật đầu.

Tần Vũ mỉm cười nhìn về vô tận sương mù phía trước, trong đầu hiện ra toàn bộ thần giới tình hình các nơi. Tân vũ trụ không gian lực lúc này đã hoàn toàn bao phủ toàn bộ thần giới. Thần giới hết thảy đều không thể trốn khỏi sự quan sát của Tần Vũ.

Cả tám đại Thánh Hoàng tóm lại đang làm gì Tần Vũ đều rõ ràng.

- Thần giới, cho dù lục địa và chung quanh vô tận hải dương cộng lạ. cũng không bằng một trong vạn phần của phàm nhân giới vũ trụ. - Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Bao phủ cả thần giới, sử dụng tân vũ trụ không gian lực so với trong dự liệu của Tần Vũ còn muốn thiếu nhiều.

- Không ngờ thần giới hóa ra là nơi ngọa hổ tàng long, bề mặt là mười một thế lực lớn, tổng cộng quả là nhiều thần vương. Thế nhưng

tại trong vô tận hải dương vẫn có vài ẩn thế thần vương. Tuy phần lớn đều tại bất đồng địa phương, nhưng cộng lại toàn bộ thế lực cũng thật kinh người. - Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Ẩn thế thần vương? - Khương Lan kinh dị nhìn Tần Vũ.

- Làm sao vậy Lan thúc? - Tần Vũ cười nhìn Khương Lan.

- Ngươi có thể phát hiện đám thần vương kia? Ta cũng nghe nói qua thần giới có vài ẩn thế thần vương. Đám thần vương đó phần lớn không thích tranh quyền đoạt lợi, vẫn nằm yên ở chổ ẩn náu tại thần giới. Bọn họ là thần vương đều có bố trí ra một không gian thần thông, thần vương khác muốn truy tìm bọn họ thật phi thường khó khăn. - Khương Lan giải thích.

Tần Vũ trong lòng rõ ràng.

Thần vương đều điều khiển được không gian pháp tắc. Đám ẩn thế thần vương kia phong tỏa không gian chỗ của họ, thần vương khác về phương diện không gian pháp tắc cùng ẩn thế thần vương cũng hơn kém không nhiều, rất khó tìm ra.

- Bất quá tân vũ trụ không gian lực của Tiểu Vũ ngươi muốn dò tìm bọn họ, thật ra dễ dàng quá. - Khương Lan cũng tán thán.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu. Tần Vũ đột nhiên nghĩ đến.nếu hắn có thể làm đám ẩn thế thần vương kia trợ giúp hắn, chính mình một phương thật lực không càng mạnh hơn sao?

- Nếu bọn họ có thể trợ giúp ta, nào…

- Đừng suy nghĩ. - Khương Lan lắc đầu, - Đám thần vương kia sở dĩ ẩn thế chính vì không thích quyền lợi đấu tranh. Bọn họ hưởng thụ chính là sinh hoạt yên tĩnh, nếu không phải do nguyên nhân đặc thù. bọn họ không thể nào xuất thế.

Tần Vũ gật gật đầu. Bất quá đáy lòng Tần Vũ vẫn ghi sâu mỗi một nơi chốn của ẩn thế thần vương. Thần giới Đông Nam Địa Để chi thành cùng Nam cực Kính Quang thành, trước đây là thần giới thêm vào một hiểm địa 'Thôn Phệ Sa Mạc'. thôn phệ sa mạc khu vực rộng lớn, chỉ có đạt tới thiên thần cảnh giới mới có thể từ phía trên an toàn bay qua.

Tần Vũ, Khương Lan hai người tại phía bờ thôn phệ sa mạc trong một khu rừng nhỏ. Tuyển định địa điểm thông đạo thứ hai.là khu rừng này, thị thuộc về khu vực của Địa Để chi thành.

- Thần giới bố trí ba thông đạo, thông đạo thứ ba bố trí ở đâu? - Tần Vũ nhìn Khương Lan.

Khương Lan trầm ngâm một chút, sau đó nhìn về phương bắc nói:

- Bố trí tại Bắc cực Phiêu Tuyết thành, đặt trong một ngon núi non.

- Phiêu tuyết thành?

Tần Vũ tự hỏi một chút liền mỉm cười gật đầu.

Tần Vũ cùng Khương Lan tại thần giới lúc này bố trí liên tiếp ba tân vũ trụ thông đạo. Đồng thời tại tiên ma yêu giới, khủng long giới, huyễn ma giới vũ trụ không gian để lại khoảng mười hai không gian thông đạo.

Rồi sau đó đến phàm nhân giới không gian đặt xuống ba mươi tám không gian thông đạo. Trong ba mươi tám phàm nhân giới không gian này bao hàm cả Tử Huyền tinh vũ trụ, cũng bao hàm luôn gia hương của sư tôn 'Lôi Vệ'của Tần Vũ, địa cầu trên mặt đất không gian.

Địa cầu trên mặt đất không gian, Tần Vũ đã đi rồi sau đó cũng cảm thán không thôi.

Từ lưu ngôn của Lôi Vệ sư tôn, Tần Vũ đối với khoa kĩ đã hiểu không ít. Thế nhưng khi tới không gian kia, trong lòng càng kinh thán. Chỉ lợi dụng một ít tài liêu bên ngoài mà có thể thực hiện năng lượng chuyển hoán, đích xác thật kỳ lạ.

- Bất quá, hướng đi của loại khoa kĩ này căn bản cũng chỉ đảo ngược, duy có ở trên tinh cầu địa cầu, có không ít người tu chân.

Không gian lực bao trùm cả không gian. Khoa kĩ không gian hết thảy Tần Vũ hoàn toàn hiểu thấu.

****

Lôi Phạt thành, trong hoàng thành nơi Chu Hiển ở.

- Lưu Sam, tóm lại xử lý sạch sẽ chưa? - Chu Hiển đạm nhiên hỏi.

Thượng bộ thiên thần Lưu Sam lập tức cung kính đáp:

- Điện hạ. trên Ngụ Đức tinh nhân mã Tần thị một tộc bọn họ cùng chúng ta tiếp xúc kí ức, kẻ theo sau đã hoàn toàn tiêu trừ.

- À. - Chu hiển gật gật đầu.

Đối phó với Tần Vũ, chỉ xét một chút là 'Tiên' cảnh giới mà thi triển thủ đoạn với Tần thị một tộc đệ tử, sự tình này truyền ra được, cũng là thật mất mặt.

- Điện hạ, theo những người đó tự nói, Tần Vũ kia mang theo một ít người đã đi tới một đặc thù không gian nào đó…

- Ta hiểu rồi.

Chu Hiển 'xì' cười một tiếng, trong mắt có hàn ý *"ước chừng"* Tần Vũ kia thi triển trận pháp không gian. Rồi sau đó vẫn núp trong trận pháp không gian. 'Trận Pháp Không Gian' này thần thông, thật khá rắc rối. Chỉ là Tần Vũ kia cũng cam nguyện chịu rút đầu như con rùa, không biết hắn làm con rùa rút đầu muốn trốn đến ngày nào!

Chu Hiển đột nhiên nhớ tới cái gì liền quay về phía Lưu Sam nói:

- Ngươi trở về đi.

- Thị điện hạ.

Lưu Sam lập tức thối lui. Chu Hiển tại phòng khách trầm ngâm một lúc,

- Phụ hoàng đã bỏ nhiều thời gian một mực tìm kiếm Tần Vũ ở vũ trụ không gian khác. Hiện tại xem ra sợ là căn bản phụ hoàng suy tính trật đi rồi.

Chu Hiển sau đó rời phòng khách, đi về hướng tây bắc Thánh Hoàng điện.

Đông bộ thần giới, trong Úy Trì thành.

Tại một ngôi tửu lâu.

Hình Viễn cùng thê tử của mình đang ăn uống. Bọn họ mấy ngày này cũng nghe nói sự tình của Tần Vũ, trong lòng cũng vì Tần Vũ mà không ngớt lo âu.

Thế nhưng Hình Viễn rất rõ ràng.

Tần Vũ hôm nay thật lực là thượng bộ thiên thần, đồng thời còn là tân tượng thần. Còn hắn chỉ là một thượng cấp thần nhân,

muốn trợ giúp cho Tần Vũ tóm lại không có cách nào.

- Tưởng tượng Tần Vũ đại nhân, tại Thánh Hoàng điện…

Một vị bạch y thanh niên tại tửu lâu hùng hồn luận thuyết. Đại đa số trong lòng người ở thần giới, Thánh Hoàng đều là cao vời vợi, Bọn họ tại sâu xa trong đáy lòng kì thật cũng có khát vọng nhục mạ Thánh Hoàng. Tuy nhiên loại khát vọng này thật buồn cười, chỉ là không thể phủ nhận. Rất nhiều người trong đáy lòng đều có loại khát vọng này, chỉ là không có người nào có khả năng thực hiện. Mà Tần Vũ hiện tại với Thánh Hoàng sẵn đã làm vậy, dù hắn cùng các thần nhân này không hề có quan hệ, thế nhưng các thần nhân bọn họ vẫn cảm thấy rất thống khoái.

- Vương huynh, tại Bắc cực Thánh Hoàng, trên điện Tần Vũ đại nhân công khai cướp cô dâu, đúng là người của Úy Trì thành chúng ta. - Phía bên cạnh, một thanh niên áo xám đắc ý nói.

- Ai mà không biết? Lúc trước Tần Vũ đại nhân tại Mê Nhĩ sơn bày ra đại trận, biết bao nhiêu thiên thần tới công kích mới là tối hậu chứ? - Bên cạnh tức thì có người bắt đầu nói.

- Bất quá lúc này đây Tần Vũ đại nhân thật sự khổ quá sức. Tám đại Thánh Hoàng cùng hợp sức truy sát, thật không hiểu kết quả ra sao đây.

Bạch y thanh niên cảm thán nói.

- Đúng vậy, bất quá Tần Vũ đại nhân thật rất lợi hại. Nghe nói ngày đó hồng vân cái thiên, đúng là Tần Vũ đại nhân tại Phiêu Tuyết thành luyện chế ra nhất lưu hồng mông linh bảo đó! - Hôi y thanh niên gật đầu nói.

- Hồng vân cái thiên?

Hình Viễn đột nhiên đứng lên, kinh ngạc nhìn ra bầu trời bên ngoài tửu lâu.

Chỉ thấy thần giới cả bầu trời lại có hồng vân bao phủ. Vô số điện xà tại hồng vân ngoằn nghèo qua lại. Trong tửu lâu mọi người phát hiện cảnh này đều sững sờ.

Giờ khắc này, không chỉ riêng trong tửu lâu mà khắp cả Úy Trì thành, thậm chí cả thần giới, tất cả mọi người đều ngửa đầu kinh ngạc nhìn bầu trời.

Hồng vân cái thiên, thiên hàng linh bảo chi lôi. Đúng là nhất lưu hồng mông linh bảo xuất thế!

Thấy được cảnh này, phản ứng thứ nhất của mọi người là… ai luyện chế nhất lưu hồng mông linh bảo? Trừ Tần Vũ với Xa Hầu Viên vậy còn ai có năng lực này.

Nhưng Xa Hầu Viên đã sớm mất tích.

- Tần Vũ, Tần Vũ đại nhân đã luyện chế ra một bộ nhất lưu hồng mông linh bảo rồi!

Đây là phản ứng của tuyệt đại đa số người.

- Tần Vũ kia đã luyện chế ra một món nhất lưu hồng mông linh bảo?

Chu Hiển nhìn bầu trời, trong lòng căn bản không cách nào tin được.

Nhất lưu hồng mông linh bảo, từ lúc nào lại dễ dàng luyện chế như vậy?

Đứng bên cạnh Chu Hiển, Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc thần thức ngay lập tức bao phủ cả thần giới:

- Tần Vũ hắn đang ở tại thần giới phía bầu trời Đông hải hải vực.

- Đại ca.

Lúc này lại có hai nam tử xuất hiện bên cạnh, chính là trong bốn đại thần vương - Lôi Vũ thần vương và Lôi Yểm thần vương.

- Đại bá.

Một gã tuấn mỹ thanh niên hướng về Chu Hoắc khẽ hành lễ, Chu Hoắc mỉm cười:

- Là Chu Nhiên à.

Thanh niên này chính là - Chu gia thế hệ thứ hai của Lôi Phạt thành - một thần vương duy nhất, đồng bối với Chu Hiển.

- Tần Vũ này vậy mà đã luyện chế ra một bộ nhất lưu hồng mông linh bảo. Đại bá, nhị bá, phụ thân, chúng ta cùng đi xem xét nhé. - Chu Nhiên cười nói.

Bốn đại thần vương lập tức cười gật đầu, mang theo Chu Hiển. Như thế Lôi Phạt thành năm người liền trực tiếp thuấn di đi tới thần giới Đông hải bầu trời.

- Nhất lưu hồng mông linh bảo? Tần Vũ tiểu huynh đệ quả thật không tệ.

Huyết yêu nữ vương ngẩn đầu nhìn trời, lập tức cũng thuấn di đi tới thần giới Đông hải hải vực.

Nam cực Thánh Hoàng ngửa đầu nhìn bầu trời.

- Phụ thân, ta đã sớm nói qua. Chúng ta ở tại Kính Quang thành tốt nhất không cần nhập bọn đi tới. - Đoan Mộc Ngọc lắc đầu thở dài một tiếng nói. - Ta đã ở cùng Tần Vũ một thời gian, luôn cảm giác trên người hắn có một đại bí mật, chỉ là ta vô luận như thế nào cũng nhìn không thấu hắn.

- Có thể, ngươi đúng. - Nam cực Thánh Hoàng cười nhẹ một tiếng, - Bất quá, ta đã nói rồi, thật không thể đổi lời.

Nam cực Thánh Hoàng lăng không biến mất ở Kính Quang thành.

Giờ khắc này, cả thần giới, từng vị, rồi từng vị thần vương hướng về thần giới Đông hải bầu trời theo nhau tới.

Mà ở Đông hải bầu trời chỉ có Tần Vũ và Khương Lập hai người sóng vai đứng.

- Lập Nhi, hành động ra sao?

Tần Vũ nhìn đám thần vương xuất hiện chung quanh, đành quay qua Khương Lập bên cạnh cười nhẹ hỏi.

Khương Lập chỉ tựa hồ như ngừng hô hấp lại.

- Vũ ca, có phải là làm quá lớn rồi không? - Khương Lập thấp giọng hỏi.

- Lớn sao?

Tần Vũ mục quang đảo qua đoàn thần vương chung quanh, khóe miệng tiếu ý nâng lên.

- Bất kể ra sao thì khí thế này quả là quá đủ, không phải sao?

Chương 603

Linh Hồn Công Kích

Thần giới Đông Hải hải vực rộng lớn vô biên, mặt nước màu lam theo những đợt gió biển không ngừng nhất nhô. Ở tại một nợi trên bầu trời thần giới hải vực, lại có hơn chục nhân ảnh đang lăng không đứng đó.

Tại đây, mỗi một người trên thân đều tán phát ra một cổ khí tức nhàn nhạt.

- Ngao…

Phía dưới cách một khoảng không xa đột nhiên vang lên tiếng rống quái lạ, sau đó cả hải vực cuộn trào lên, một dòng xoáy thật lớn xuất hiện tại trung ương hải vực, vô số hải vực yếu thú thân bất do kỷ mà bị nuốt vào bên trong.

- Thành Thục kỳ Phản Không Xà?

Tần Vũ nhìn qua phía dưới, xuyên qua một tầng nước biển mỏng manh. Rõ ràng thấy được phía dưới có một con Phản Không Xà rất lớn đang xoay chuyển.

- Ồn ào.

Đột nhiên một vị nam tử thân mặc ngân sắc trường bào hừ lạnh một tiếng, chỉ thấy vài vạn dặm hải vực phía dưới đột nhiên đông kết lại. Sau đó… *"bồng"* một tiếng. Mấy vạn dặm hải vực đã bị đông kết hoá thành vô số mảnh nhỏ.

Con Thành Thục kỳ Phản Không Xà cũng bị cắt ra làm vô số

mảnh.

Cả hải vực khôi phục lại sự bình yên, chỉ là trên bề mặt hải vực loang một màu đỏ mà thôi.

- Tiểu An.

Tu La thần vương nhướng mày, liếc nhìn ngân bạch sắc trường bào nam tử ở bên cạnh, ngân bạch sắc trường bào nam tử này liền nhẹ gật đầu im lặng đứng một bên. Không khí giữa chúng vị thần vương lúc này như đông lại.

Đặc biệt là bốn vị thần vương của Lôi Phạt thành cùng với Chu Hiển, đều nhìn Tần Vũ, Khương Lập. Đặc biệt là khi nhìn thấy cái bụng hơi nhô lên của Khương Lập, sắc mặt bọn họ đều biến thành cực kỳ khó coi.

- Ha ha, hiện tại có trò vui để xem rồi. - Huyết Yêu nữ vương cười nhẹ nói.

Bên cạnh Huyết Yêu nữ vương là một trung niên nhân nho nhã cười nói:

- Giỏi cho Chu Hoắc và Khương Phạm hai vị Thánh Hoàng. Đối ngoại thì tuyên bố là Tần Vũ bắt cóc Khương Lập, còn nói là muốn đoạt Khương Lập về… nhưng hiện tại xem ra Khương Lập đã mang thai hài tử của Tần Vũ rồi.

- Không chỉ có vậy, ngươi xem thần tình của Khương Lập kìa, hiển nhiên là thực sự yêu thích Tần Vũ. Ta thấy rõ là Khương Phạm, Chu Hoắc muốn dùng vũ lực để chia rẽ một đôi tình nhân. - Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát cười nhẹ nói.

Mặc dù thanh âm rất nhỏ. Nhưng chúng vị thần vương có mặt ở đây đều nghe thấy rõ ràng. Bốn vị thần vương của Lôi Phạt

thành cùng với Chu Hiển nghe vậy sắc mặt càng thêm khó coi. Khi bọn họ tuyên bố với bên ngoài dĩ nhiên đã coi Khương Lập là con dâu của Lôi Phạt thành.

Bây giờ, con dâu của Lôi Phạt thành lại mang thai con của người khác. Cái này không phải là cho Lôi Phạt thành *"một cái tát"* đau điếng sao?

- Phụ hoàng.

Chu Hiển ở bên cạnh Chu Hoắc nhẹ giọng nói, nhưng sắc mặt Chu Hiển lại tràn đầy sự âm trầm, trong mắt càng loé lên những tia phích lịch, nộ khí đến ngay cả những người ở bên cạnh cũng cảm nhận được.

Chu Hoắc hừ nhẹ một tiếng:

- Hiển nhi, bình tĩnh lại.

Chu Hoắc ngửng đầu nhìn về phía Tần Vũ, thanh âm băng hàn như mang theo gió lạnh từ nơi cửu u địa ngục:

- Tần Vũ, Khương Lập là người của Lôi Phạt thành ta, là vợ của Chu Hiển con ta. Ngươi mau giao trả Khương Lập lại cho Lôi Phạt thành ta.

Nghe nói như thế, Tần Vũ nhất thời nhướng mày, mục quang chiếu thẳng đến nhóm năm người của Lôi Phạt thành đang đứng lăng không ở gần đó.

- Vũ ca.

Khương Lập nhẹ nhàng nắm tay Tần Vũ, lúc này Khương Lập cũng vì Tần Vũ mà lo lắng.

Tần Vũ cúi đầu mỉm cười với Khương Lập:

- Yên tâm, mấy người của Lôi Phạt thành, bất quả là một đám không biết giảng đạo lý, tự nghĩ là mình đúng mà thôi. - Tần Vũ liền đó ngửng đầu nhìn về phía mấy người Chu Hoắc.

Không giảng đạo lý? Tự cao tự đại?

Mấy người Chu Hoắc nhất thời nộ khí dâng lên, còn một đám thần vương đang ở xung quanh xem không khỏi kinh ngạc nhìn Tần Vũ, Tần Vũ dám đứng trước mặt Lôi Phạt thành mà đối nghịch, không phải là ngu ngốc thì tất phải có chỗ dựa.

- Đại ca, đệ nghe huynh nói Tần Vũ này ở trên Thánh Hoàng điện đối với Chu Hoắc rất là coi thường, đệ còn không tin lắm. Hiện tại xem ra, có vẻ Tần Vũ này so với đại ca miêu tả phải có "đảm lượng" hơn! - Ngân bạch sắc trường nam tử nọ nói với Tu La thần vương.

Tu La thần vương nhè nhẹ cười.

- Tần Vũ này quả không bình thường. Bất quá, chúng ta ở bên cạnh xem các vị thần vương của Lôi Phạt thành xử lý chuyện này cũng đủ rồi. - Tu La thần vương cười nhạt nói.

- Ai chà, thật không biết mấy vị thần vương của Lôi Phạt thành xử lý như thế nào? Chẳng lẽ muốn lấy nhiều hiếp ít? Mấy thần vương vây công một thượng bộ thiên thần. Sách sách…

Huyết Yêu nữ vương ở bên cạnh cảm thán nói.

- Vũ Sát, mấy vị thần vương của Lôi Phạt thành làm việc vẫn còn rất phong độ, nhất thiết không làm ra chuyện gây nhục đến thận phận vậy đâu.

Trung niên nho nhã cạnh đó nói. Thần vương của phi thăng giả tam đại thế lực ở một bên xem trò vui, còn thế lực bát đại Thánh Hoàng phần lớn thấp giọng nói chuyện với nhau, đối thủ cũng chỉ là Tần Vũ, Khương Lập hai người. Lôi Phạt thành xuất thủ là đủ rồi.

- Không giảng đạo lý, tự nghĩ là mình đúng? - Chu Hoắc cười lạnh một tiếng, - Tần Vũ, một thiên thần nho nhỏ như ngươi, trong mắt thần vương bất quá chỉ là con kiến hôi mà thôi. Ngươi ba lần bốn lượt đối với ta bất kính, tại Thánh Hoàng điện lại công khai bắt đi con dâu của Lôi Phạt thành ta, hôm nay ta…

- Ha ha…

Tần Vũ hốt nhiên ngừng cười lớn, tiếng cười khiến cho không gian chấn động cả lên, nước biển cũng gầm thét, làm Chu Hoắc không thể tiếp tục nói nữa.

Rồi đột nhiên hai mắt Tần Vũ như điện nhìn thẳng Chu Hoắc:

- Thiên thần nho nhỏ? Ngươi lẽ nào nghĩ mình cao quý lắm sao? Còn nữa… đừng có mở miệng rồi ngậm miệng là lại nói Lập Nhi là con dâu của Lôi Phạt thành. Đó là thê tử mà ta đã chính thức bái đường, hơn nữa nàng còn đang mang thai hài tử của ta!

Ngón trỏ của Tần Vũ chỉ tới nhóm năm người Lôi Phạt thành:

- Bọn người Lôi Phạt thành các ngươi nghe rõ cho ta. Từ hôm nay trở đi, không được nói Lập Nhi là con dâu của Lôi Phạt thành các ngươi nữa, nếu như còn để ta nghe lại, khi đó… đừng trách ta hạ thủ vô tình.

Chu Hoắc còn giữ được bình tĩnh, bên cạnh Chu Hiển mặt đã đỏ bừng lên vì giận.

- Tần Vũ. Lập Nhi là thê tử của ta. Điều này đã được đông đảo thần vương trên Thánh Hoàng điện chứng kiến, cuối cùng chính thức tuyên bố, ngươi dám tại đây ăn nói quàng xiên, ta…

Chu Hiển vừa định xuất thủ nhưng nghĩ đến thực lực của Tần Vũ, bất giác không thể nói tiếp được. Lúc này, bạch y thanh niên tuấn mỹ ở bên cạnh Chu Hoắc là Chu Nhiên nghiêng người nói:

- Đại bá, Tần Vũ này liên tiếp vũ nhục Lôi Phạt thành ta, còn nói cái gì mà hạ thủ vô tình, quả thực là buồn cười quá sức. Tiểu điệt thỉnh cầu được xuất thủ, thu thập cuồng đồ này.

Chu Hoắc nhìn thoáng qua Chu Nhiên trong lòng rất là hài lòng.

Chu Nhiên dù sao cũng là một vị thần vương. Thần vương xuất thủ đối phó với Tần Vũ. Theo như Chu Hoắc thấy, bất kể thế nào cũng đã rõ rồi, do vậy lập tức nói:

- Chu Nhiên, vậy ngươi mau xuất thủ thu thập cuồng đồ này.

- Vâng, đại bá. - Chu Nhiên khum người.

- Có trò vui để xem rồi.

Tu La thần vương *"La Phàm"* khẽ cười một tiếng nhìn màn kịch hay này. Những thần vương còn lại mỗi người đều mang tâm trang xem trò vui mà nhìn mọi thứ.

- Lập nhi, nàng ở một bên xem. - Tần Vũ mỉm cười nói.

Khương Lập nhè nhẹ gật đầu, nhu thuận đứng qua một bên. Tần Vũ liền đó quay đầu nhìn về phía Chu Nhiên kia. Bạch bào tung bay phần phật, Chu Nhiên chắp tay đứng lăng không, chờ Tần

Vũ chuẩn bị xong xuôi.

- Chuẩn bị xong chưa?

Chu Nhiên cười nhạt nói, chỉ là trong mắt có một tia lãnh sắc. Tần Vũ hai tay khoa lên, trong tay đột nhiên xuất hiện bạch sắc thủ sáo, Tần Vũ cười nói:

- Thủ sáo này tên là Tuyết Hoa, là nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

Tần Vũ lúc trước luyện chế được bảy mươi ba kiện hồng mông linh bảo, một kiện là nhất lưu hồng mông linh bảo, nhị lưu hồng mông linh bảo là bảy mươi kiện, tam lưu Hồng Mông linh bảo hai kiện. Kiện thủ sáo *"Tuyết Hoa"* này, chính là nhị lưu hồng mông linh bảo mà Tần Vũ thích nhất. Có ẩn hàm hiệu quả đặc thù *"Phệ linh"* và *"sắc bén"*, là vũ khí tương đối cao nhất trong nhị lưu Hồng Mông linh bảo.

Chu Nhiên đưa tay ra, liền xuất hiện một thanh trường kiếm.

- Kiếm này tên là "Trảm Sầu", cũng là một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo. - Chu Nhiên lạnh nhạt nói một tiếng.

Hốt nhiên…

- Tần Vũ, thanh trường thương của ngươi đâu? - Chu Hoắc lên tiếng nói.

Lúc trước những người tại Thánh Hoàng điện đều rõ, Tần Vũ có một thanh trường thương tối thiểu phải là nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

- Ngươi còn có vũ khí lợi hại hơn? - Chu Nhiên nhướng mày.

- Đối phó ngươi, dùng thủ sáo *"Tuyết Hoa"* này là đủ rồi. - Tần Vũ mỉm cười.

Vốn lạnh nhạt trên mặt Chu Nhiên cũng nhất thời bao trùm một tầng màu xám:

- Ngông cuồng.

Chu Nhiên một tay chỉ tới Tần Vũ, nhất thời không gian xung quanh Tần Vũ hoàn toàn đống kết lại.

Không gian phong toả!

Thần vương sở dĩ có thể dễ dàng giết chết thượng bộ thiên thần, chính là dựa vào sự lợi hại của không gian pháp tắc, có thể dễ dàng đem đối phương giam cầm lại, thậm chí xé tan.

- Hử?

Ở bên cạnh quan sát, Tu La thần vương khẽ cau mày nghi hoặc, còn Khương Lập thì có chút lo lắng.

Chu Hiển từ xa nhìn thấy cảnh này, trong mắt đầy một màu tàn nhẫn.

- Liệt! - Chu Nhiên sắc mặt lạnh lùng từ trong miệng thoát ra một từ.

Chỉ thấy không gian xung quanh Tần Vũ vỡ vụn ra như pha lê. Còn Tần Vũ… ngay khi bị vỡ vụn cũng đột ngột biến mất không thấy đâu nữa.

Thuấn di!

- Không hay.

Chu Nhiên vốn sắc mặt lạnh lùng đột nhiên đại biến. Cả người phản ứng đầu tiên chính là trực tiếp thuấn di rời khỏi vị trí ban đầu.

- Phốc!

Chu Nhiên chỉ cảm thấy cánh tay có một cơn đau đớn kịch liệt, máu tươi từ cánh tay chảy xuống, còn tại vị trí lúc đầu của Chu Nhiên, Tần Vũ đang đứng ở đó.

- Ngươi phản ứng rất nhanh. - Tần Vũ mỉm cười nói.

- Ngươi biết thuấn di? - Chu Nhiên có chút khó tin.

Các thần vương đang xem xung quanh cũng đều kinh hãi. Thuấn di là thần thông mà thần vương mới có. Một thượng bộ thiên thần, sao lại biết thuấn di?

- Tần Vũ, ngươi khi ở trong Thánh Hoàng điện thuấn di biến mất, lẽ nào không phải được thần vương khác trợ giúp?

Chu Nhiên nhíu mày nói. Chu Nhiên cũng nghe qua chuyện Tần Vũ biến mất trong Thánh Hoàng điện..Nhưng các Thánh Hoàng này đều tưởng rằng sau lưng Tần Vũ có một vị ẩn thế thần vương.

- Ta có nói qua sao? - Tần Vũ lạnh nhạt cười. - Bất quá là do các ngươi tự nghĩ vậy, tự suy đoán như vậy mà thôi.

Ánh mắt Tần Vũ lạnh nhạt quét qua mấy người Lôi Phạt thành đang ở một bên quan sát, khi nhìn thấy ánh mắt oán độc của Chu Hiển. Tần Vũ khẽ cười một tiếng:

- Hèn nhát.

Chu Hiển sắc mặt biến đổi. Nhưng trong khi ánh mắt Tần Vũ nhìn về phía Chu Hiển. Chu Nhiên lại đột nhiên biến mất, hắn chính là thừa dịp giờ phút Tần Vũ không chú ý đến hắn này, tiến hành thuấn di công kích!

- Ta chính là đợi lúc này.

Không gian chi lực của Tần Vũ trong thời khắc này đang bao trùm lên nhất cử nhất động của Chu Nhiên, há có thể tránh được phản ứng của hắn.

Chỉ thấy…

"Hưu!" Trường kiếm Trảm Sầu bằng không xuất hiện, hơn nữa còn đâm xuyên qua đầu Tần Vũ, sau đó thân thể Chu Nhiên mới xuất hiện. Trên mặt Chu Nhiên có một nụ cười tự tin, nhưng chuyển mắt một cái sắc mặt Chu Nhiên liền đại biến.

"Ba!"

Đột nhiên một cánh tay xuất hiện trên đỉnh đầu Chu Nhiên. Hơn nữa còn hung hãn đánh lên đầu Chu Nhiên, đầu Chu Nhiên vừa mới nổ tung, hắn đã hoảng sợ thuấn di biến mất. Còn trước đó thân thể Tần Vũ bị Chu Nhiên đâm xuyên lại như một làn khói tan biến đi. Kỳ thật khi Chu Nhiên đâm xuyên qua đầu Tần Vũ liền cảm giác không đúng, căn bản không phải là cảm giác đâm xuyên qua đầu, mà là như xuyên qua không khí. Hắn khi đó mới bừng tỉnh, đó chỉ là tàn ảnh của Tần Vũ!

Chỉ là khi đó đã không còn kịp rồi.

Tần Vũ xoay người nhìn về phía Chu Hoắc. Giờ phút này Chu Nhiên đang ở bên Chu Hoắc. Hơn nữa sắc mặt nhợt nhạt vô cùng.

- Ngươi làm sao biết ta công kích ngươi? Không thể nào, thần thức của ngươi không có tản ra, hơn nữa con mắt lại không nhìn thấy ta, làm sao biết ta thuấn di?

Chu Nhiên sắc mặt trắng bệch nhìn Tần Vũ gắt gao, như chờ mong một đáp án.

Tần Vũ lạnh nhạt cười.

Bản thân có không gian chi lực của tân vũ trụ, những người khác làm sao có thể tưởng tượng được?

- Ngươi không làm được cũng đừng cho rằng người khác làm không được? - Tần Vũ cười nhạt nói. - Ngươi trúng một chưởng của ta, linh hồn hẳn là đã bị trọng thương rồi. Không có vạn năm công phu tu dưỡng, sợ là ngươi không thể động thủ lại.

Chu Nhiên hừ lạnh một tiếng, liền không nói nữa.

Muốn giết chết một cao thủ cỡ thần vương, cái đó gần như không có khả năng, bởi vì thần vương có thể thuấn di. Khi bọn họ gặp nguy hiểm có thể trực tiếp thuấn di bỏ chạy.

Nhưng, cho dù khó có thể giết chết, làm bọn họ trọng thương vẫn là có thể.

Ví như, thủ sáo *"Tuyết Hoa"* này của Tần Vũ có hai hiệu quả đặc thù là *"phệ linh"* và *"sắc bén"*, Chu Nhiên kia trúng một chưởng của Tần vũ vào đầu. Dĩ nhiên linh hồn đã bị công kích rồi.

Linh hồn phi thương hai đặc thù, nếu muốn khôi phục có thể dựa vào thời gian để cho tự nhiên khôi phục, hoặc là dựa vào một số đan dược hiếm thấy, không thì là để cho *"Sinh mệnh thần vương"* giúp đỡ.

"Ba ba!" Chỉ thấy Tu La thần vương mỉm cười vỗ tay.

- Tuyệt vời, tuyệt vời. Khoảng thời gian này thần giới cũng không có phát sinh dấu hiện thần vương đản sinh, điều này nói lên Tần Vũ còn chưa phải là thần vương. Nhưng một thượng bộ thiên thần, có thể làm được thuấn di. Thậm chí là đánh bại một vị thần vương, thực là hiếm có, hiếm có à!

Chương 604

Chu Thông

Dịch giả : Binhchi

Trên bầu trời Đông Hải hải vực, chúng vị thần vương đứng giữa không gian nhìn về phía Tần Vũ với mục quang phức tạp hẳn lên. Một thượng bộ thiên thần không ngờ có thể thuấn di, thậm chí là đánh bại một vị thần vương, đây thật sự là một chuyện không thể tưởng tượng.

- Chu Nhiên này hẳn là thuộc loại thần vương sơ đẳng, đánh bại hắn, cũng không tính là gì. - Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Tất cả thần vương có mặt tại đó, bao gồm Tu La thần vương đều kinh ngạc một trận.

Lời nói này quá ngông cuồng.

Cùng là thần vương, đích xác là có phân thượng hạ, tối sơ đẳng thần vương. Chính là chỉ chưởng khống không gian pháp tắc, đối với thời gian pháp tắc một khiếu cũng không thông, như Chu Nhiên, Đoan Mộc Ngọc…

Thần vương cao hơn một tầng, chính là có được lĩnh ngộ đối với *"thời gian gia tốc"*.

Còn cao hơn một tầng nữa, chính là lĩnh ngộ cấp bậc cao hơn trong thời gian pháp tắc: *"thời gian tĩnh chỉ"*. Như thần vương mạnh nhất trong thần giới là Tu La thần vương.

Còn cao hơn nữa… lĩnh ngộ được *"thời gian đảo lưu"*, đó không còn là thần vương, mà là thiên tôn rồi!

Tuyệt đại đa số thần vương đều kẹt lại ở trình độ lĩnh ngộ *"thời gian gia tốc"*. Bất quá cùng ở trong một tầng thứ, thành tựu của mỗi người cũng bất đồng.

Yếu thì chỉ có thể gia tốc thời gian lên gấp mười lần, trăm lần. Kẻ mạnh có thể gia tốc thời gian đến vạn lần thậm chí cao hơn… thời gian gia tốc bất đồng, khi chiến đấu cũng khiến cho cách biệt thành rất lớn.

Huyết Yêu nữ vương đột nhiên bật cười duyên:

- Đánh bại một vị sơ đẳng thần vương, cũng không tính là gì. Lời này nói hay lắm, nói rất hay.

Sắc mặt bốn vị thần vương Lôi Phạt thành đều rất là khó coi.

- Vũ ca.

Khương Lập lúc này bay đến bên cạnh Tần Vũ, trong mắt lộ vẻ vui sướng. Khương Lập đối với thực lực của Tần Vũ cũng tương đối hiểu rõ.

Nàng biết, trượng phu của nàng ngay cả *"Tàn Tuyết thần thương"* cũng chưa lấy ra. Thậm chí phân thân cũng không có sử dụng. Hiển nhiên Tần Vũ còn lưu lại dư lực.

Tần Vũ Sát hại như vậy, Khương Lập làm sao trong lòng không tự hào cao hứng cho được?

- Nhiên nhi, không sao chứ?

Một trong bốn vị thần vương Lôi Phạt thành là Lôi Yểm thần vương Chu Vô Luyến nhẹ giọng nói. Chu Nhiên chính là nhi tử của Chu Vô Luyến.

Sắc mặt Chu Nhiên vẫn tái nhợt như trước:

- Phụ thân, thủ sáo của Tần Vũ có hiệu quả "Phệ Linh", khi công kích đến thân liền gây thương tổn linh hồn.

Chu Vô Luyến nhè nhẹ gật đầu.

- Đại ca.

Chu Vô Luyến nhìn Chu Hoắc, lạnh nhạt nói:

- Thực lực của Tần vũ này chúng ta buộc phải thừa nhận, hắn đã có được thực lực của thần vương. Hắn làm thương tổn đến Nhiên nhi, vậy sẽ do ta xuất thủ đối phó hắn.

- Tam đệ, đối phó với Tần Vũ nhỏ bé, sao lại cần đệ ra tay, ta đi là được rồi.

Ở bên cạnh Lôi Vũ thần vương Chu Thông trực tiếp mở miệng nói. Trong bốn đại thần vương của Lôi Phạt thành, luận thực lực bản thân, mạnh nhất kỳ thật chính là Lôi Yểm thần vương Chu Vô Luyến. Chu Hoắc kia dựa vào trấn tộc linh bảo đã từng cùng Chu Vô Luyến đọ sức qua, cho dù là dựa vào trấn tộc linh bảo, Chu Hoắc cũng chỉ có thể là miễn cưỡng thắng được một chút.

Đối với lĩnh ngộ *"thời gian gia tốc"*, Chu Vô Luyến này có thể nói đã đạt đến mức tận cùng.

- Tạm đệ, để lão nhị đi giải quyết Tần Vũ.

Chu Hoắc cười nhạt một tiếng nói, hắn cũng cho rằng để Chu Vô Luyến xuất thủ đúng là đại tài tiểu dụng. Hơn nữa, thực lực của Lôi Vũ thần vương *"Chu Thông"* cũng cực kỳ mạnh, đủ để đối phó Tần Vũ rồi!

- Làm phiền nhị ca rồi. - Chu Vô Luyến quay qua nói với Chu Thông.

Chu Thông gật đầu, liền quay đầu nhìn về phía Tần Vũ đứng cách đó không xa, quát một tiếng nói:

- Oắt con Tần Vũ, để Chu Thông ta dạy dỗ ngươi.

Thanh âm của Chu Thông như làn sóng, lan đi trong không gian. Không gian phía trước Tần Vũ từ từ vỡ vụn, Tần Vũ lập tức tâm ý khẽ động, trong nháy mắt đem Khương Lập dời đi đến nơi xa, bản thân cũng thuấn di tránh đi một chiêu này.

- Lôi Vũ thần vương Chu Thông hẳn là có được lĩnh ngộ đối với "thời gian pháp tắc.

Tần Vũ tâm thần thu liễm, hắn cũng cẩn thận lại. Không gian chi lực hoàn toàn bao trùm lấy Chu Thông, mọi thời khắc đều quan sát nhất cử nhất động của Chu Thông.

Thời gian pháp tắc!

Tần Vũ là lần đầu tiên đối mặt với thần vương sử dụng *"thời gian gia tốc"*. Tần Vũ đã cùng Hắc Vũ đọ sức qua nên hắn hiểu rất rõ ràng *"thời gian gia tốc"*, lực công kích kinh khủng như thế nào!

- Chuẩn bị chịu chết đi.

Chu Thông sắc mặt lạnh lẽo, đồng thời bản thân Chu Thông cũng trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Phản ứng đầu tiên của Tần Vũ chính là dời sang bên cạnh cự ly mười thước, còn nắm đấm lấp loé điện quang của Chu Thông xuất hiện tại vị trí lúc đầu của Tần Vũ.

- Oanh!

Vị trí không gian bị công kích hoàn toàn sụp đổ, lấy vị trí đó làm trung tâm, không gian khu vực xung quanh không ngờ cũng bắt đầu tháp hãm, thoáng chốc liền công kích đến trước mặt Tần Vũ. Tần Vũ lập tức thuấn di tránh đi.

- Lần công kích này, uy lực thực là lớn a. - Tần Vũ trong lòng thầm than.

"Hoa!"

Tần Vũ còn chưa phản ứng kịp, bản thân Chu Thông hốt nhiên đã tới trước mặt Tần Vũ. Cặp mắt loé lên sấm sét nhìn chằm chằm Tần Vũ.

"Bồng!"

Nắm đấm công kích cực nhanh, vượt xa sự tưởng tượng của Tần Vũ,

Thuấn di!

Tần Vũ phản xạ theo điều kiện liền trực tiếp thuấn di, nhưng phần bụng của hắn đã bị thương nhẹ.

- Tốc độ thật nhanh.

Tần Vũ cũng cảm thấy khẩn trương. Thuấn di của Chu Thông này thậm chí bắt kịp phản ứng của Tần Vũ, Tần Vũ rất rõ… Chu Thông kia nhất định là tiến hành gia tốc thời gian với chính hắn.

- Bình tĩnh, bình tĩnh. - Tần Vũ nỗ lực khống chế bản thân.

- Ha!

Khuôn mặt dữ tợn đó lại hiện ra trước mặt Tần Vũ. Tần Vũ lập tức sáng mắt, tay phải thành chưởng đao lập tức bổ ra, nhưng tốc độ xuất thủ của hắn cho dù đạt đến cực hạn, vẫn chậm hơn Chu Thông cả vạn lần.

Chậm hơn vạn lần là khái niệm gì?

Chính là tay Tần Vũ vừa động, công kích của đối phương đã đến người rồi

"Bồng!"

Tần Vũ ngay tại giây phút đón nhận công kích trong lòng cười khổ không thôi:

- Thuấn di!

Tần Vũ biết, chỉ có dựa vào thuấn di mới có thể bảo đảm không bị dày xéo quá thảm khốc.

"Oanh !" "Oanh !" "Oanh !" "Oanh !" "Oanh !"…

Chỉ nghe thấy trong trời đất vang lên từng tràng tiếng nổ. Phàm là nơi nắm đấm Chu Thông đi qua, không gian nơi đó tất cả đều bị huỷ diệt tháp hãm. Còn Tần Vũ thì điên cuồng thuấn di.

- Khó trách muốn giết chết một vị thần vương rất khó. - Tần Vũ trong lòng thầm cảm thán. - Thần vương có thuấn di, công phu đào mệnh quá lợi hại.

Giờ phút này Tần Vũ đã cảm nhận được uy lực bảo mệnh của thuấn di.

Cho dù đối phương xuất thủ so với mình nhanh vạn lần,

nhưng Tần Vũ thuấn di bỏ chạy vẫn rất hữu hiệu.

Bất quá Tần Vũ tuyệt không biết… Chu Thông có thể trong thời gian ngắn gia tốc thời gian lên vạn lần cũng chỉ thuộc loại thần vương tương đối phổ thông, Nếu như là Lôi Yểm thần vương Chu Yểm xuất thủ, có lẽ trong chớp mắt là có thể gia tốc thời gian lên trăm vạn lần. Khi đó Tần Vũ ngay cả thuấn di đào mệnh cũng rất khó khăn.

Kỳ thật không chỉ Chu Vô Luyến, ngay Khương Lan, Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát đều có thể làm đến trình độ đó. Còn Tu La thần vương, càng có thể khiến thời gian đứng yên!

- Xem ra, có một số thần thông không thể dấu giếm nữa rồi. - Tần Vũ trong lòng thầm than một tiếng.

Đột nhiên…

Không gian vị trí thân thể Tần Vũ, thời gian lưu tốc đột ngột biến hoá. Trong nháy mắt, Tần Vũ đã để thời gian xung quanh mình gia tốc lên ngàn lần.

Thời gian gia tốc!

Phải!

Lúc xưa vũ trụ phàm nhân giới của tân vũ trụ trong khi phát triển. Không gian pháp tắc đã được sinh ra, còn thời gian pháp tắc vẫn chưa hoàn thiện. Tần Vũ chỉ có thể sử dụng một bộ phận không gian chi lực, còn thời gian chi lực căn bản không cách nào sử dụng.

Nhưng…

Hiện tại vũ trụ phàm nhân giới đã đại thành, thời gian pháp tắc đã hoàn thiện rồi. Thời gian pháp tắc một khi hoàn thiện, Tần

Vũ tự nhiên cũng có thể sử dụng một bộ phận thời gian chi lực.

Thời gian gia tốc!

Đây chính là phàm nhân giới đã khiến Tần Vũ có được một đại thần thông khác!

"Bồng!"

Hữu quyền của Tần Vũ và hữu quyền của Chu Thông va chạm cùng một chỗ. Chu Thông chỉ cảm thấy nắm đấm của mình phảng phất như bị vô số mũi châm xuyên qua.

Còn Tần Vũ cũng cảm thấy hữu quyền như bị sét đánh đến tê dại.

- Di? - Chu Thông kinh di nhìn về phía Tần Vũ.

Hắn không phải kinh ngạc vì lực công kích của Tần Vũ. Hắn kinh ngạc chính là… tốc độ công kích của Tần Vũ này không ngờ miễn cưỡng bắt kịp được mình.

Tần Vũ lúc này đã khiến thời gian xung quanh mình gia tốc tăng lên ngàn lần, cùng Chu Thông chỉ chênh lệch mười lần. Chênh lệch mười lần, Tần Vũ đã ứng phó được rồi.

- Hình như còn tuyệt vời hơn!

Thần vương đang vây quanh xem đều kinh ngạc nhìn cảnh này, tốc độ công kích của Tần Vũ bất ngờ thoáng chốc tăng lên ngàn lần, đã ngạnh chóng phá được công kích của Chu Thông.

- Sao lại có thể? - Ở đằng xa Chu Hiển trợn trừng mắt.

Tần Vũ cùng Chu Thông lần lượt giao thủ mạnh mẽ, hai người

bọn họ đều không thi triển không gian phong toả, bởi vì cả hai đều biết đối phương có năng lực thuấn di.

- Không lãng phí thời gian nữa.

Ánh mắt Tần Vũ liếc qua chúng vị thần vương ở xung quanh còn đang kinh hãi. Khoé miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

"Bồng!"

Nắm đấm của Tần Vũ lần nữa va chạm mạnh mẽ với nắm đấm của Chu Thông, không gian nhất thời hoá thành vô số mảnh nhỏ. Nhưng tại giây phút này, sau lưng Chu Thông, đột nhiên xuất hiện một người.¬¬¬ Một thân thanh bào Tần Vũ.

Nhìn thấy cảnh này, mấy người Lôi Phạt thành đều khẩn trương lên. Chu Hoắc liền lập tức dùng thần thức truyền âm:

- Nhị đệ, cẩn thận.

Chỉ là, không kịp nữa rồi. Chu Thông còn chưa kịp nghe Chu Hoắc truyền âm đã bị thanh bào Tần Vũ công kích.

- Bồng!

Thủ chưởng hung hãn bổ xuống đầu Chu Thông đang không phòng bị. Vừa mới bổ đến đầu Chu Thông, Chu Thông đã hoàn toàn bừng tỉnh lại, cả người với một cái thuấn di biến mất.

Chu Thông thuấn di xuất hiện tại bên cạnh Chu Hiển.

"Phốc!"

Chu Thông trong miệng phun ra một ngụm máu tươi màu đen, toàn thân lộ ra màu đen sẫm, trên mặt cũng bao trùm một tầng hắc

khí như vậy. Chu Thông khó tin nhìn hắc bào, thanh bào hai Tần Vũ. Cuối cùng mục quang dừng lại trên thân thanh bào Tần Vũ:

- Đó là "Hàn Mông công kích" đặc hữu của Bích Ba hồ!

Chương 605

Tọa Khán Chúng Thần Vương

Bích Ba hồ, một trong thần giới bát đại thánh địa, bát đại thần tộc huyết mạch phi thường thần kì, như Tây cực Hỏa Diễm sơn, đối với hỏa chúc tính năng lượng phi thường tinh thông, Đông cực Huyễn Kim sơn đối với kim chúc tính năng lượng phi thường tinh thông.

Tây nam Bích Ba hồ cũng vậy, đối với thủy chúc tính năng lượng cũng tương đối tinh thông!

Hàn mông khí thuộc loại cực trí thủy chúc tính năng lượng!

Lúc trước kim sắc viên châu có thể đống triệt (làm đóng băng, phá hủy) linh hồn, mà phân thân Tần Vũ dùng là dung hợp kim sắc viên châu cùng cửu diệp hoa liên liên tâm hai đại thủy chúc tính linh bảo mà thành, công kích lực so với kim sắc viên châu còn mạnh hơn nhiều, hàn mông khí đối với công kích linh hồn càng kinh nhân. Chu Thông trúng phải chiêu này đương nhiên bị trọng thương.

Trên toàn bộ chiến trường một mảng yên tĩnh.

Tần Vũ đánh bại Chu Thông, Chu Thông không phải là Chu Nhiên, Chu Nhiên chỉ là một sơ đẳng thần vương, mặc dù Chu Thông đối với thời gian gia tốc cũng có điều lĩnh ngộ.

******

- Một vị thượng bộ thiên thần, thế nhưng có thể thuấn di, thậm chí đánh bại một vị thần vương đối với thời gian pháp tắc cũng có điều lĩnh ngộ, điều này có khả năng sao? - Chu Hiển trong lòng lộ vẻ bất

phẫn.

Lúc này, Chu Hiển cảm thấy hết thảy sự thật quá bất công.

Vì sao lúc trước Tần Vũ chỉ là tiểu nhân vật phàm nhân giới, hôm nay ngay cả thần vương đều có thể đánh bại? Vì sao lúc trước chỉ là tiểu nhân vật thế nhưng phát triển đến cấp độ có thể coi rẻ hắn.

- Phụ hoàng. - Chu Hiển nhìn về phía Chu Hoắc.

Chu Hoắc lúc này lại giương mắt nhìn thanh bào Tần Vũ, trán nhăn nhăn.

- Tần Vũ, phân thân của ngươi không phải là đã bị ta sử dung không gian hủy diệt tiêu diệt sao?

Chu Hoắc đột nhiên mở miệng nói, hắn còn nhớ rõ mồn một màn phát sinh trong thánh hoàng điện.

- Dùng không gian hủy diệt mà đã nghĩ diệt được phân thân của ta, quả nhiên là tự tưởng.

Tần Vũ cười nhẹ một tiếng, đồng thời thân hình vừa động liền đến bên cạnh Khương Lập. Chu Hoắc nghe được Tần Vũ nói, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

- Chu Hoắc huynh, chẳng lẽ ngươi còn muốn tiếp tục xa luân chiến? - Bên cạnh Tu La thần vương La Phàm cười nhạt một tiếng nói.

Chu Hoắc nhất thời nhướng mày, nhìn về phía Tu La thần vương La Phàm.

- La huynh, thực lực của Tần Vũ thế nào huynh cũng đã nhìn

thấy, tuyệt đối là cấp bậc thần vương cao thủ, liên tục hai lần kích bại Lôi Phạt thành lưỡng đại thần vương, chẳng lẽ Lôi Phạt thành ta ngồi yên không lí đến? Huống chi Tần Vũ tựa hồ không có bị thương. - Chu Hoắc nhìn về phía Tần Vũ.

Đối với cao thủ mà nói, chỉ cần linh hồn không thụ thương, thương thế thông thường đều không cần quan tâm.

- Cáp cáp, Chu Hoắc, ngươi nói rất có đạo lí.

Hắc bào tần Vũ cười to, thanh bào Tần Vũ đột nhiên giống như một trận vụ khí tiêu tan, tất cả mọi người đã vô pháp nhìn thấy thanh bào Tần Vũ.

- Lôi Phạt thành tổng cộng tứ đại thần vương, ta hôm nay cũng đánh bại hai vị, còn lại hai vị, nếu muốn khiêu chiến ta thì tới lúc nào cũng được.

Trong ngữ khí của Tần Vũ ẩn chứa một cỗ cảm giác ngạo nghễ.

- Tần Vũ, ngươi đừng quá vội càn rỡ. - Một bên Chu Hiển đã sớm bực bội không chịu được đột nhiên gầm lên nói.

Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát liếc mắt nhìn Chu Hiển cười nhạt một tiếng:

- Chu Hoắc huynh, nơi này có một nhóm thần vương tụ tập ở đây, không ít thần vương đều không lên tiếng, nhi tử của huynh lại xen vào, chẳng lẽ không biết tôn ti sao?

Chu Hoắc kẽ cau mày.

- A a....

Trên trường không ít thần vương đều cười, đều hướng về phía Chu Hiển thoáng liếc mắt. Lúc này một nhóm người trên không Đông hải đích xác xem địa vị của Chu Hiển như thấp nhất. Tần Vũ tuy không phải thần vương, nhưng kì thật thực lực cũng đã được mọi người thừa nhận.

Chu Hoắc cũng cảm thấy lúng túng.

- Hiển nhi. - Chu Hoắc liếc mắt nhìn Chu Hiển.

Chu Hiển minh bạch ý tứ của cha mình, chỉ có thể cố nén nộ khí đứng bên cạnh Chu Hoắc, một câu cũng không dám nói. Trên tràng, phi thăng giả tam đại thế lực hợp lại thành một đoàn, còn trong thế lực bát đại thánh địa, Đông cực Huyễn Kim sơn cùng Địa Để thành chỉ là xem kịch, còn dư năm đại thánh địa đều nhìn Lôi Phạt thành.

- Khương Phạm huynh, Khương Lập là con gái của huynh, huynh nói xem nên làm gì bây giờ? - Chu Hoắc lúc này ngược lại muốn kéo theo Khương Phạm.

Khương Phạm một mực trầm mặc một bên, đành phải bay đến bên cạnh Chu Hoắc, ngay lập tức nhìn về phía Tần Vũ, Khương Lập hai người, mục quang dừng lại trên bụng Khương Lập, cuối cùng mới nhìn thẳng Khương Lập, nhẹ giọng nói:

- Lập Nhi, theo ta trở về.

- Không. - Khương Lập kiên quyết lắc lắc đầu.

- Khương Phạm, ngươi muốn làm gì! - Thanh âm Tần Vũ ẩn chứa nộ khí vang lên.

Tần Vũ đối với Khương Phạm vẫn có oán khí. Trong khi chiêu thân Tần Vũ tự hỏi, hết thảy mọi điều hắn làm đều tối hoàn mĩ, vô luận là theo phương diện nào đều có thể xem như làm đến cực hạn.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Khương Phạm vẫn như trước lựa chọn Chu Hiển, còn nói sính lễ của Chu Hiển so với hắn tốt hơn.

- Tần Vũ, chuyện ngươi làm ta còn chưa tính sổ với ngươi. - Khương Phạm trong mắt hàn quang lóe lên, lạnh lùng nhìn Tần Vũ, - Hiện tại ta với con gái ta nói chuyện, ngươi trước tiên đứng một bên im lặng một chút, nhớ kĩ, Khương Lập là con ta!

Lúc này, khí thế của Khương Phạm thình lình biến đổi. Khương Lập trên mặt biểu tình rất phức tạp.

- Lập Nhi, đừng lo lắng, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng cướp muội đi từ bên ta. - Tần Vũ nhẹ giọng nói.

Khương Lập thong thả gật đầu, lúc này mới thoáng bình tĩnh xuống. Tần Vũ quay đầy nhìn về phía Khương Phạm, lại nhìn về phía Chu Hiển, đột nhiên cười nhạt:

- Chu Hiển, Khương Phạm, ha ha…. buồn cười, buồn cười a.

- Ngươi cười cái gì? - Khương Phạm nhướng mày.

Lúc này Khương Phạm cũng cảm giác thấy một trận không thoải mái, nhân vì biểu hiện vừa rồi của Khương Lập, rất hiển nhiên là nghe lời Tần Vũ, ngược lại đối với cha mình có chút kháng cự.

- Ta cười cái gì?

Tần Vũ tay phải nắm tay Lập Nhi, tay trái lại chỉ Khương Phạm, Chu hiển

- Các ngươi hai người, một người là phụ thân của Lập Nhi, một người muốn làm trượng phu Lập Nhi. - Nói lời này, Tần Vũ trong đáy lòng đang bừng lên một trận tức giận.

Dù sao dựa theo những gì Khương Phạm đã công khai thì Lập Nhi là thê tử của Chu Hiển. Điểm này khiến cho Tần Vũ phẫn nộ.

- Khương Phạm, lúc trước trong khi lựa chọn nữ tế, ngươi lựa chọn Chu hiển. Ta muốn hỏi ngươi trong khi lựa chọn Chu hiển, ngươi có hay không nghĩ tới ý nghĩ của con gái ngươi? - Tần Vũ nhìn thẳng Khương Phạm.

Khương Phạm cứng lại, nhất thời không nói ra lời. Tần Vũ lại nhìn về phía Chu Hiển:

- Chu Hiển, ngươi tham gia chiêu thân, ngươi muốn làm trượng phu của Lập Nhi? Từ đáy lòng ngươi thật sự yêu thương Lập Nhi sao? Ngươi có thể vì Lập Nhi mà bỏ qua nhất lưu hồng mông linh bảo không? Ngươi bỏ được không?

Chu Hiển sắc mặt nhất thời khó coi.

Có các vị thần vương ở đây, Chu Hiển hắn cũng không có nghị lực nói dối.

- Hanh, một người ngay cả hôn nhân của nữ nhi cũng không để ý đến ý nghĩ của con mình, một người lấy vợ chỉ vì muốn trở thành thần vương. Khương Phạm, ngươi còn có mặt mũi tại đây khoa tay múa chân? Chu Hiển, ngươi còn có mặt mũi trước mặt ta hô to gọi nhỏ? Huống chi Lập Nhi đã cùng ta chính thức thành

thân, hơn nữa cũng đã có mang con của ta, muội ấy là thê tử của ta, người của ta, hiểu chưa?

Ánh mắt Tần Vũ đảo qua trên mặt hai người Khương Phạm, Chu Hiển.

Khương Phạm, Chu Hiển đều bị Tần Vũ nói làm bọn họ rất tức giận, nhưng không thể biện bác.

- Lập Nhi, bọn họ đã thất bại rồi, muội trước hết hãy quay về… ta sẽ nhanh chóng gặp muội. - Tần Vũ nhìn Lập Nhi nhẹ giọng nói.

Khương Lập cũng biết bản thân ở đây chỉ khiến cho Tần Vũ không thể chuyên tâm.

- Vũ ca, huynh cũng phải cẩn thận.

Tần Vũ gật đầu, trong lòng vừa máy động Khương Lập đã biến mất ở giữa không trung.

- Đừng có gấp, hôm nay ta ở tại đây, các người ai muốn cùng ta giao chiến, thậm chí xa luân chiến, ta cũng vui vẻ phụng bồi. Đương nhiên… nếu các người thật sự không đánh lại ta, không biết xấu hổ đến quần công đánh ta, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó.

Tần Vũ phất tay một cái, chỉ thấy một cái ghế dài trống rỗng xuất hiện tại giữa không trung.

Tần Vũ cứ như vậy lăng không ngồi trên ghế, cười cười nhìn các vị thần vương xung quanh.

Ngay cả trước cái nhìn của một đám thần vương, Tần Vũ vẫn như vậy ngồi cười nhìn mọi người, không có chút lo lắng. Chỉ phần khí độ này, đảm lượng này, thật ra đã khiến cho không ít thần vương trong lòng thầm bội phục.

Khương Phạm nhẹ thở dài một hơi, cố nén nộ khí trong lòng.

Khương Phạm, Chu Hoắc cùng liếc mắt, bọn họ hai người đều cảm giác được chỗ không ổn. Như hôm nay Tần Vũ ngồi đấy, bọn họ nên làm gì bây giờ?

- Chu Hoắc huynh, bây giờ đối phó với Tần Vũ như thế nào? - Khương Phạm thần thức truyền âm nói.

Trong lúc này, hắn cùng Chu Hoắc cũng chỉ có thể thần thức truyền âm, bọn họ không dám trực tiếp nói chuyện.

Chu Hoắc trong lòng cũng khó chịu.

Nguyên trong kế hoạch nhẽ ra có thể dễ dàng tiêu diệt Tần Vũ, thế nhưng hắn như thế nào cũng không ngờ rằng sự việc lại khó giải quyết như vậy, ngay cả nhị đệ Chu Thông cũng bị Tần Vũ đánh trọng thương.

- Tần Vũ rất khó đối phó a. - Chu Hoắc truyền âm nói.

Đồng thời nhìn tại giữa không trung, Tần Vũ vẫn đang ngồi trên ghế để ý các vị thần vương.

Khương Phạm cũng tán đồng:

- Trường thương kia của Tần Vũ còn không xuất ra, chỉ dựa vào phân thân hắn đã đánh bại được Chu Thông. Nếu như hắn xuất ra trường thương, cho dù là huynh hoặc ta muốn đánh bại Tần Vũ cũng rất khó.

Chu Hoắc trong lòng một trận co giật.

Theo như lời Khương Phạm, Chu Hoắc mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng đây đích xác là sự thật. Tần Vũ không có Tàn

Tuyết thần thương đã có thể đánh bại Chu Thông, thực lực mạnh có thể tưởng tượng thấy.

- Khương Phạm, huynh nói Tần Vũ hắn căn bản không phải là thần vương, vì sao thực lực lại mạnh như vậy? - Chu Hoắc trong lòng phiền muộn không thôi.

Thực lực Tần Vũ mạnh như vậy cũng khiến kế hoạch đối phó của Chu Hoắc hoàn toàn thất bại. Lúc này, Chu Hoắc cũng có chút ứng phó không kịp.

……..

Khương Phạm, Chu Hoắc hai người không ngừng đưa ra chủ ý, mà Nam cực thánh hoàng, Tây cực thánh hoàng mọi người tự nhiên cũng sẽ không chuốc lấy phiền lụy.

Tần Vũ đã thấy biểu tình của hai người Chu Hoắc, Khương Phạm, miệng không khỏi lộ vẻ tươi cười:

- Thánh hoàng? Địa vị tôn sùng thánh hoàng? Dù cho có tôn sùng, hôm nay ta cũng mạnh hơn các ngươi một phần.

Ẩn thân ở trong tân vũ trụ lâu như vậy mà lần này là lần đầu tiên ra tay, Tần Vũ quyết định dùng uy thế mạnh mẽ để xuất tràng.

Hết thảy đều theo đúng như kế hoạch của Tần Vũ.

Chu Hoắc bọn họ đối với thực lực của Tần Vũ căn bản không hề biết, lần đầu tiên phái xuất chỉ là phổ thông thần vương, liên tiếp bại hai lần, Chu Hoắc một phương đã lâm vào thế yếu.

- Chu Hoắc, ngươi suy nghĩ cái gì đó? Nếu như Lôi Phạt thành các ngươi không muốn khiêu chiến, ta đây cũng nên rời khỏi. - Tần Vũ trực tiếp nói rõ ràng.

Huyết Yêu nữ vương than thở vài tiếng nói:

- Ánh mắt ta lúc trước nhìn quả là không sai, Tần Vũ tiểu huynh đệ quả nhiên bất phàm a.

Trầm mặc.

Lôi Phạt thành một phương vẫn trầm mặc, cảnh này khiến Lôi Phạt thành các vị thần vương cùng với Khương Phạm trong lòng đều cảm thấy nổi giận không thôi, nhưng bọn họ có thể làm gì bây giờ?

Xa luân chiến?

Cũng có thể không biết xấu hổ mà quần công?

-Khương Phạm huynh, không cần để ý, dù sao phi thăng giả một phương với chúng ta không cùng một đường. - Chu Hoắc thần thức truyền âm nói, - Tên Tần Vũ này tại thánh hoàng điện cướp đoạt Khương Lập, hơn nữa còn điếm ô (cưỡng bức) Khương Lập, đây là tử tội. Đã phạm vào tử tội, chúng ta sao phải cùng hắn lãng phí nhiều thời gian? Trực tiếp đánh, huynh cùng ta xuất thủ, liên thủ giết hắn.

Quần công!

Đây là quyết định của Chu Hoắc, lúc đầu hắn cho rằng Tần Vũ chỉ là một thượng bộ thiên thần, thủ đoạn Chu Hoắc dùng đối phó với Tần Vũ cũng để ý đến thể diện.

Chính là lúc này Chu Hoắc cảm thấy sự uy hiếp cường đại của Tần Vũ, liền bất chấp thể diện, giống như lúc trước giết chết Sinh Mệnh thần vương, thậm chí cũng đã quần công. Khương Phạm mặc dù cảm thấy loại phương pháp này không thích hợp, nhưng có thể làm gì bây giờ?

- Được rồi. - Khương Phạm đồng ý.

Chu Hoắc thong thả gật đầu, sau đó nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, nói rõ ràng:

- Tần Vũ, Bắc cực thánh hoàng công khai chiêu thân, thập tam vị thần vương cùng bình phán, vô luận là quá trình hay kết quả, đều công bình.

Nghe xong câu này trên mặt Tần Vũ không khỏi hiện ra một tia cười lạnh.

Công bình? Còn dám nói công bình?

Chu Hoắc lại không để ý đến, hắn đột nhiên đơn thủ chỉ hướng Tần Vũ tiếp tục nói:

- Mà Tần Vũ ngươi… tại thánh hoàng điện cướp đi Khương Lập, hơn nữa còn muốn giết chết Chu Hiển con ta, hôm nay đã cưỡng bức Khương Lập công chúa khiến cho nàng mang thai, tội ác cực lớn không thể tha. Hôm nay ta…

- Ồ, lại muốn giống năm đó giết hại Sinh Mệnh thần vương sao? - Thanh âm bình thản vang lên, cắt ngang lời Chu Hoắc. Người nói là Tu La thần vương La Phàm. La Phàm liếc mắt nhìn Chu Hoắc:

- Chu Hoắc, năm đó các ngươi bát đại thần tộc xuống tay đích xác rất quyết đoán, cả ta đến cứu viện cho Tả Thu Mi cũng không kịp. Hôm nay, ta đang ở đây, ngươi còn muốn quần công? Ha ha…

La Phàm cười to.

- Ha ha…

Tiếng cười không ngừng vang lên trong thiên địa, Chu Hoắc không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhưng tiếng hừ lạnh vừa vang lên đã đột nhiên dừng lại.

Gió đã ngừng, không gian ba động cũng dừng lại, cả không gian hết thảy đều dừng lại.

Chương 606

Bế Quan

- Sao lại thế này? - Trong lòng Tần Vũ đột nhiên cả kinh. Tần Vũ cảm thấy mình không thể di động, rõ ràng cảm giác rất kỳ lạ, thế nhưng trong lòng thập phần khẳng định không phải là không gian giam cầm.

- Vẫn còn liên lạc được với tân vũ trụ.

Tần Vũ thầm thở phào, hắn tuyệt đối tin rằng chỉ cần một ý niệm trong đầu, hắn liền có thể trở lại tân vũ trụ.

- Hình như những người khác cũng không thể di động được, sao lại thế này? - Tần Vũ tự hỏi, đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Thời gian tĩnh chỉ!

- Đây là thời gian tĩnh chỉ? - Tần Vũ thầm nghĩ.

Nhưng không gian lực của tân vũ trụ không bị thời gian tĩnh chỉ ảnh hưởng. Tần vũ xem xét cẩn thận, một lát sau có thể hiểu ra:

- Thời gian tĩnh chỉ chính là làm cho thời gian lưu tốc trong một khối khu vực hoàn toàn dừng lại. Thời gian lưu tốc dừng lại thì cả không gian ba động cũng đọng lại, thời gian tĩnh chỉ chính là ý này.

- Hừ!

Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm, Tây bắc thánh hoàng Chu Hoắc, Đông cực thánh hoàng Hoàng Phủ Ngự, Nam cực thánh

hoàng... cả đám thánh hoàng bên ngoài thân đều phát ra một trận quang mang.

Bên ngoài thân Khương Phạm phát ra quang mang màu đen. Chu Hoắc bên ngoài thân phát ra lôi quang, Hoàng Phủ Ngự bên ngoài thân phát ra kim quang... mấy vị thánh hoàng vừa ra tay, thời gian lưu tốc của không gian lại khôi phục bình thường.

- Bát đại thần tộc huyết mạch phối hợp trấn tộc linh bảo, uy lực quả nhiên rất lớn, ngay cả thời gian tĩnh chỉ cũng có thể phá được. - La Phàm cao giọng tán thưởng.

Đương trường tám vị thánh hoàng sắc mặt cũng trầm xuống.

- Chỉ có điều đây là tám vị thánh hoàng đồng thời ra tay. Nếu ta một đấu một với bất kỳ người nào trong các ngươi, muốn phá được thời gian tĩnh chỉ sợ là phải mất thời gian hơn. - La Phàm cười nhạt nói.

Tám vị thánh hoàng đều hiểu rõ, một đối một thì không ai là đối thủ của La Phàm.

Dù sao muốn phá được thời gian tĩnh chỉ cũng không phải dễ dàng như vậy, nếu mà một vị thánh hoàng một mình đối mặt với chiêu này, khẳng định phải mất một ít thời gian, khi đó La Phàm có thể lấy đi tính mạng rồi.

- La Phàm, ngươi muốn gì thì nói đi. - Chu Hoắc nhìn về phía La Phàm.

La Phàm sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo:

- Nếu các ngươi chỉ một đối một giết chết Tần Vũ ngay trước mặt ta, ta cũng mặc kệ, nhưng hôm nay nếu các ngươi tưởng có thể không

coi ta vào đâu, sử dụng quần công đối phó Tần Vũ, hừ... các ngươi có thể thử xem.

Bọn người Khương Phạm, Chu Hoắc sắc mặt biến đổi.

La Phàm nói ra những lời này bọn họ đều hiểu, hôm nay muốn giết Tần Vũ sợ là không có khả năng.

- Tần vũ. - La Phàm quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ cũng đứng dậy khỏi ghế, quay sang La Phàm mỉm cười:

- Tu La thần vương, cám ơn đã hỗ trợ. Kỳ thật, bọn họ cho dù có quần công, ta cũng không thèm để ý.

- Tần Vũ, ngươi sai rồi. - La Phàm trịnh trọng nói - Tám vị thánh hoàng mặc dù là người không ra gì, nhưng mà trấn tộc linh bảo trên người bọn họ phối hợp với đặc thù huyết mạch, uy lực cũng rất kinh người đó.

Tần Vũ thong thả gật đầu, trong lòng cũng không quá để ý.

- Tần Vũ, không nên quá chủ quan, trấn tộc linh bảo của bát đại thần tộc đều có đặc thù hiệu quả đống kết không gian, một khi chung quanh ngươi không gian bị đống kết thì không gian ba động cũng sẽ bị đình chỉ, ngươi không thể thuấn di được. Ngươi cũng có thể nghĩ được nếu không thể thuấn di thì kết quả sẽ như thế nào, cũng vì nguyên nhân này mà Sinh Mệnh thần vương không thể chạy thoát. - La Phàm có lòng tốt nhắc nhở.

Đống kết không gian?

Tần vũ đột nhiên nghĩ tới bản lĩnh của trung bộ thiên thần. Hạ bộ thiên thần có thể phi hành, trung bộ thiên thần có không gian lĩnh vực. Trong không gian lĩnh vực có thể dùng không gian lực

chế ngự đối phương.

Sử dụng không gian lực để chế ngự, tức là phong tỏa không gian. Phong tỏa không gian và đống kết không gian là hai khái niệm khác nhau.

Đống kết không gian là làm cho một khu vực không gian chung quanh mình đóng băng, khu vực không gian này không hề có sự ba động, mà khu vực không gian không có ba động thì sẽ cắt đứt liên lạc giữa hắn và không gian.

- Đống kết không gian, không thể thuấn di, thì ra là như thế! - Tần Vũ thầm giật mình.

Thuấn di chính là đi xuyên qua không gian, mà không gian đã bị đống kết, vậy thì thuấn di thế nào đây?

- Bất quá, - Tần Vũ thật ra không thèm để ý – Đống kết không gian của các ngươi chỉ là đóng băng không gian lực của thần giới. Còn không gian lực của tân vũ trụ ta, các ngươi đống kết thế nào đây?

Tần Vũ trong lòng rất tự tin.

Chính mình là chủ nhân của tân vũ trụ, người khác chẳng lẽ có thể đống kết không gian lực của mình?

- Tần Vũ, nếu ngươi đồng ý thì có thể gia nhập Tu La hải, chỉ cần ngươi gia nhập Tu La hải chúng ta, ta đảm bảo... không ai dám đối phó ngươi. - Tu La Thần vương La Phàm đột nhiên nói.

Bọn người Khương Phạm, Chu Hoắc thất kinh.

- Nếu Tần Vũ thật sự gia nhập Tu La hải, vậy thì phiền phức rồi. - Chu Hoắc trong lòng cảm thấy khẩn trương. Sự khủng bố của La

Phàm đã được chứng minh bằng máu của thần vương, không một ai nghi ngờ.

Tần Vũ lúc này trong lòng rung động.

Gia nhập Tu La hải?

Tần Vũ thừa nhận, đó là một đề nghị phi thường hấp dẫn, chỉ là tận đáy lòng Tần Vũ muốn dựa vào thực lực của bản thân.

- Tu La Thần vương, ta sẽ suy nghĩ về đề nghị của người. - Tần Vũ mỉm cười nói.

La Phàm trong lòng có chút thất vọng, nhưng vẫn mỉm cười gật đầu.

.....

Tần Vũ quét mắt về phía mấy vị thần vương Lôi Phạt thành, cũng có nhìn thoáng qua Khương Phạm, căn bản hắn không thèm quan tâm đến sự có mặt của Chu Hiển. Tần Vũ mỉm cười nói:

- Tất nhiên Lôi Phạt thành các ngươi không dám một đối một đánh nhau với ta, Tần Vũ ta tại đây cũng bỏ qua cho các ngươi, cáo từ! - Tần Vũ lạnh lùng nói.

- Tu La thần vương, Huyết Yêu nữ vương. Chư vị... cáo từ.

Tần vũ mỉm cười với các thần vương đại diện ba thế lực lớn của phi thăng giả, chắp tay chào, cả người liền biến mất giữa không trung.

Bọn người Chu Hoắc, Khương Phạm như còn muốn nói gì nhưng Tần Vũ đột nhiên biến mất, bọn họ căn bản không kịp nhiều lời.

- Lôi Phạt thành lần này tổn thất lớn!

Huyết Yêu nữ vương âm thanh lảnh lót như chuông, đồng thời cũng thuấn di biến mất.

- Chu Hoắc huynh, Khương Phạm huynh, chư vị... cáo từ.

La Phàm cũng chắp tay chào rồi trong nháy mắt biến mất.

Sáu vị thần vương đại diện thế lực của phi thăng giả trong nháy mắt đều biến mất, chỉ còn lại hơn mười vị thần vương của thế lực tám vị thánh hoàng, đám thần vương này trên mặt đều có nét cười khổ.

Cuối cùng các thần vương cũng từ biệt nhau, rời khỏi.

Lúc này hầu như không có thần vương nào bị thương, chỉ có Lôi Phạt thành, tứ đại thần vương trọng thương mất hai người!

****

Thời gian trôi qua, tin tức Tần Vũ xuất hiện tại thần giới. Trên bầu trời Đông hải, hơn nữa còn giao chiến với hai đại thần vương của Lôi Phạt thành, nhanh chóng lan truyền khắp cả thần giới.

Người của Lôi Phạt thành đều rất tức giận. Bọn họ cũng đoán được tin tức này là do người của thế lực phi thăng giả truyền ra. Từ khi tin tức truyền ra, cả thần giới vô số người bàn luận về Tần Vũ, thậm chí có không ít cao thủ thần giới trở nên sùng bái Tần Vũ.

Trận pháp tông sư, luyện khí Tượng thần, chỉ ở cảnh giới thượng bộ thiên thần đã đánh bại hai đại thần vương.

Tất cả những điều này làm cho Tần Vũ được bao bọc trong một lớp hào quang thần bí, đặc biệt việc thượng bộ thiên thần đánh bại thần vương, căn bản là chuyện không thể tưởng tượng

nổi.

Từ thuở sơ khai, thần giới đã có một câu nói: *"Thiên thần ở trước mặt thần vương chỉ có thể xem như con kiến hôi mà thôi, không có một thiên thần nào có thể đánh bại thần vương, cho dù bao nhiêu thiên thần cũng vô dụng"*.

Câu nói này thậm chí được coi là định tắc(bất di bất dịch). Hôm nay coi như Tần Vũ đã phá vỡ định tắc này.

.....

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mấy trăm năm. Suốt mấy trăm năm này, cả thần giới coi như yên tĩnh, chỉ là thường xuyên có không ít lời đồn, lúc thì nói Tần Vũ xuất hiện tại Phiêu Tuyết thành, lúc lại có người nói Tần Vũ xuất hiện tại Lôi Phạt thành. Tóm lại... Tần Vũ trở thành tiêu điểm chú ý của thần giới, rất nhiều người ở thần giới đều khâm phục Tần Vũ không thôi, ngược lại đối với Chu Hiển bọn họ rất là khinh thường.

Trên một tửu lâu tại Úy Trì thành.

Trong lầu hai của tửu lâu đã có mười mấy người, chợt có tiếng bước chân từ thang lầu truyền tới, chỉ thấy ba thanh niên liên tiếp đi lên.

- Lão bản, rượu và thức ăn ngon, nhanh lên một chút.

Thanh niên mặc kim y lớn tiếng nói, không ít người trong tửu lâu không khỏi nhíu mày nhìn về phía kim y thanh niên này, chỉ là ánh mắt kim y thanh niên đảo qua mọi người, tịnh không thèm để ý.

- Phí phí, ngồi xuống. - Tần Vũ nói.

Từ sau trận chiến tại Đông hải, mấy trăm năm rồi Tần Vũ mới

trở lại thần giới, mà lần này còn mang theo cả Hầu Phí, Hắc Vũ.

- Đại ca, huynh đừng lo lắng, đại tẩu nhất định không xảy ra việc gì. - Hắc Vũ nhẹ giọng nói.

Tần Vũ cũng hiện vẻ mặt tươi cười.

Kỳ thật Tần Vũ lần này tới thần giới là để cho tâm thần được thư thái. Hơn một trăm năm trước, Tần Vũ cùng phân thân rốt cục đã hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc do Tả Thu Mi để lại.

Bất quá, Tả Thu Mi truyền cho Tần Vũ chỉ là một nửa không gian pháp tắc, một nửa không gian pháp tắc còn lại ở trên người Lập Nhi.

Khoảng vài chục năm sau khi Tần Vũ hoàn toàn lĩnh ngộ một nửa không gian pháp tắc đó, sau một lần Lập Nhi cùng Tần Vũ song tu linh hồn nguyên anh, thì hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ bắt đầu dung hợp trong cơ thể Lập Nhi.

Việc dung hợp này làm cho Tần Vũ không được thoải mái. Bởi vì... Khương Lập tiến vào một trạng thái đặc thù phi thường, Tần Vũ căn bản không dám quấy rầy, chỉ có thể đứng chờ một bên, một hơi đã mất trăm năm làm cho Tần Vũ sốt ruột, cho nên lần này rủ Hầu Phí, Hắc Vũ đi cho khuây khỏa.

.....

- Nghe nói Tần Vũ đại nhân xuất hiện tại Úy Trì thành. - Đột nhiên một câu nói trong tửu lâu làm cho ba huynh đệ Tần Vũ sửng sốt.

Ba người Tần Vũ cùng nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Chỉ thấy một nam tử vận hoàng bào đang kích động nói:

- Mới ngày hôm qua, một huynh đệ của ta tại khu vực Mê Nhĩ sơn Úy Trì thành đã thấy một vị hắc bào thanh niên, huynh đệ của ta là người Hắc Long đàm, đã từng gặp mặt Tần Vũ đại nhân, hắn tuyệt đối không nhìn sai được. Xem ra, Tần Vũ đại nhân rất có cảm tình đối với Mê Nhĩ sơn. Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ ba huynh đệ nhìn nhau sửng sốt.

- Mê Nhĩ sơn? Hình như hôm nay ta mới đến thần giới mà. - Tần Vũ dở khóc dở cười.

- Chuyện đó đã là gì, hơn mười năm trước, sư phụ của đại bá ta, biết ai là sư phụ của đại bá ta không? - Mặt khác một gã hắc bào nam tử nói.

- Biết rồi, ngươi đã nói với ta bao nhiêu lần rồi, sư phụ của đại bá ngươi là một vị hạ bộ thiên thần, đúng không. - Hoàng bào nam tử nọ cười nói.

Hắc bào nam tử gật đầu nói tiếp:

- Sư phụ của đại bá ta là một vị thiên thần hộ vệ của Lôi Phạt thành. Người đã từng thấy một vị hắc bào xuất hiện tại Lôi Phạt thành, hơn nữa còn tiến vào phủ đệ của Chu Hiển.

- Chu Hiển? - Hoàng bào nam tử trên mặt không giấu nổi một tia khinh thường, - Loại người này cũng dám tranh giành thê tử với Tần vũ đại nhân, thật là tự chuốc nhục vào thân. Được rồi nói tiếp đi, Tần Vũ đại nhân, à không, sau khi hắc bào thanh niên đó tiến vào phủ đệ của Chu Hiển thì như thế nào?

.....

Nghe cuộc nói chuyện này, Tần Vũ không khỏi cười khổ. Tại thần giới có rất nhiều chuyện kể về Tần Vũ, người kể đều là có nhân chứng đàng hoàng. Khi Tần Vũ nghe được những chuyện này

đều hoài nghi chính mình trong lúc mộng du đã đi đến những nơi đó.

- Đại ca, huynh thật sự rất lợi hại. - Hầu Phí quay sang Tần Vũ giơ ngón cái lên.

Tần Vũ tự cười mình:

- Nhanh dùng bữa thôi.

Trận chiến tại Đông hải đã qua đi được mấy trăm năm, các vị thần vương tất nhiên không thể cứ liên tục dùng thần thức tìm kiếm khắp thần giới, Tần Vũ cũng thoải mái đứng ở thần giới. Nếu có thần vương dụng thần thức tìm được hắn, Tần Vũ lập tức biết ngay. Rời khỏi tửu lâu, ba huynh đệ đi dạo quanh Úy Trì thành, đi được một lúc, Tần Vũ đã nghe được thêm vài sự tích về mình.

Ánh sáng ban ngày dần tắt, màn đêm bắt đầu buông xuống.

- Phí Phí, Tiểu Hắc, chúng ta trở về thôi. - Tần Vũ nói.

Sau đó ba huynh đệ liền thuấn di rời khỏi thần giới, trở về Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ.

Tử Huyền tinh, bây giờ cũng là buổi hoàng hôn.

Ánh sáng cuối ngày chiếu khắp mặt đất, không gian như nhuộm một màu đỏ, ba huynh đệ Tần Vũ lăng không thả bộ, chậm rãi đi về phía Tử Huyền phủ.

Đột nhiên Tần Vũ cảm ứng được nơi Khương Lập bế quan phát sinh biến hóa.

- Đi mau. - Nói xong Tần Vũ đã thuấn di biến mất.

- Đại ca làm sao vậy?

Hầu Phí, Hắc Vũ hai người nhìn nhau ngơ ngác, sau đó cũng vội vàng tiến về Tử Huyền phủ.

Trong Tử Huyền phủ, Tần Vũ xuất hiện bên ngoài một căn lầu tĩnh lặng.

Hiện giờ, khắp căn lầu phát ra ánh sáng xanh biếc, chính là ánh sáng màu xanh biếc của sinh mệnh lực. Tần Vũ đứng lại bên ngoài, không dám bước vào bên trong nửa bước.

Chương 607

Bế Quan (2)

Ánh sáng màu xanh biếc chậm rãi lưu chuyển bên ngoài tòa lầu, chung quanh tòa lầu tựa như cũng bị sinh mệnh lực ảnh hưởng, hoa cỏ không ngừng sinh trưởng.

- Rốt cục có dung hợp thành công không? - Tần Vũ nhìn tòa lầu trước mặt.

Trong tầng hai, Khương Lập tóc dài sát đất, khoanh chân lẳng lặng ngồi, tỏa ra hào quang trong suốt của sinh mệnh, toàn thân bao phủ bởi sinh mệnh lực.

Những người có công lực cao như Khương Lan, Hầu Phí, Hắc Vũ đều cảm ứng được biến hóa ở nơi này liền nhanh chóng chạy tới ngoài tòa lầu. Bọn họ cũng biết đây là giờ phút tối quan trọng của Khương Lập, cả bọn tụ tập ngoài tòa lầu, không ai dám tự tiện bước vào.

- Hô!

Không khí đột nhiên chấn động, ánh sáng xanh biếc nọ co rút lại, tất cả ánh sáng màu xanh biếc trong nháy mắt từ bên ngoài tòa lầu co rút lại rồi biến mất, cả tòa lầu khôi phục dáng vẻ bình thường.

Đôi mắt Tần Vũ sáng ngời.

- Tiểu Vũ, bên trong thế nào rồi? - Khương Lan nhỏ giọng hỏi.

Trong lòng ai cũng lo lắng cho Lập Nhi, nhưng chỉ có Tần vũ là

có tâm linh cảm ứng với Khương Lập. Hơn nữa Tần Vũ là chủ nhân của tân vũ trụ, đối với tình trạng của Khương Lập tự nhiên là nắm được.

Tần Vũ ánh mắt vẫn tập trung trên tầng hai tòa lầu, nghe Lan thúc hỏi bèn quay đầu sang Lan thúc, mỉm cười nói:

- Hiện giờ hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ trong người Lập Nhi đã hoàn toàn dung hợp thành một thể, hơn nữa còn dung hợp hoàn toàn với linh hồn nguyên anh của Lập Nhi, có lẽ... một lát nữa Lập Nhi sẽ ra gặp chúng ta thôi.

Khương Lan thở dài nhẹ nhõm:

- Như vậy là tốt rồi.

- Đại ca, vậy sao Lập Nhi tỷ tỷ còn chưa ra? - Hầu Phí nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ đối với chuyện này cũng có chỗ không hiểu, hắn có thể cảm giác được chắc chắn Lập Nhi đã thành công, vì sao Lập Nhi vẫn chưa ra?

- Hầu Tử, không nên nóng vội, chờ thêm lát nữa. - Hắc Vũ hạ giọng nói.

Hầu Phí bĩu môi, trừng mắt liếc Hắc Vũ nhưng cũng không nói thêm gì. Tần Vũ cùng mấy người im lặng chờ đợi bên ngoài tòa lầu, ai nấy thắc mắc không hiểu Lập Nhi rốt cuộc ở lại trong đó làm gì.

Nói là một lát, nhưng cũng phải khá lâu.

Một...

Một nhưng là quá lớn.

Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ, Khương Lan bốn người chờ suốt một ngày mà Khương Lập vẫn không có một dấu hiệu gì là sắp ra đến nơi.

- Đại ca, có biết đại tẩu sao lại lâu thế này không?

Hắc Vũ hạ giọng nói, Tiểu Hắc này cũng bắt đầu lo lắng.

Tần Vũ nhíu mày lắc đầu nói:

- Ta chỉ biết là hiện tại bên ngoài thân Lập Nhi không có chút năng lượng dao động, chỉ là linh hồn nàng đã tiến vào trạng thái tu luyện.

- Hả? - Khương Lan nhướng mày, - Chẳng lẽ… chẳng lẽ Lập Nhi đã hiểu được không gian pháp tắc?

- Trừ chuyện này ra cũng không có nguyên nhân nào khác. - Tần Vũ nói.

Trong lòng cũng thầm mong như thế, dù sao việc dung hợp hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ tới bây giờ cũng chưa có ai làm. Thoạt nhìn thì không có gì nguy hiểm, nhưng thực tế có nguy hiểm hay không cũng rất khó nói.

Bọn người Tần Vũ ở chỗ này một thời gian dài, làm cho Tần Phong, Tần Chính đang đi tìm Tần Vũ cũng tìm được đến nơi.

- Tiểu Vũ.

Tần Phong, Tần Chính hai người đột nhiên từ ngoài đi vào, Tần Phong thấy Tần Vũ mấy người đứng ngoài tòa lầu trong lòng thầm than. Tần Phong tất nhiên biết Khương Lập đang bế quan,

mà tình cảm của tam đệ mình với Khương Lập, Tần Phong cũng biết rõ.

Tần Phong lên tiếng khuyên:

- Tiểu Vũ, không cần đứng đợi ở đây. Khi nào đệ muội thành công, tự nhiên sẽ gặp nhau.

Gần như đúng lúc Tần Phong vừa dứt lời, Tần Vũ như tia chớp đã bay vào tầng hai tòa lầu, mà cửa sổ tầng hai cũng tự động mở ra đón Tần Vũ tiến vào bên trong.

Bọn người Hầu Phí, Hắc Vũ nhìn nhau.

- Xem ra Lập Nhi đã tỉnh rồi. - Khương Lan mỉm cười nói.

Tầng hai tòa lầu rất trống trải, bên trong tán phát ra khí tức đặc trưng, mà Khương Lập lại đang khoanh chân ngồi trên giường, màu tím của vũ y cũng thả dài trên mặt đất.

Khương Lập vừa mới mở mắt đã thấy Tần Vũ đứng trước mặt, nhưng vẫn ngồi yên nhìn hắn.

- Vũ ca. - Khương Lập nhẹ gọi, trong mắt ánh lên vẻ mừng rỡ.

Tần Vũ chăm chú quan sát Khương Lập, trong lòng không khỏi than thầm. Hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ hoàn toàn dung hợp quả nhiên thần kỳ. Ngay cả khí chất của Lập Nhi cũng có sự thay đổi, mà dung mạo lại thay đổi càng nhiều. Mái tóc dài vốn là màu đen, giờ trên mỗi sợi đều có ánh sáng màu xanh biếc lưu chuyển, thậm chí cả đồng tử trong mắt cũng có một hạt bích lục.

- Vũ ca, nhìn cái gì vậy? Chẳng lẽ chàng không thích ta biến thành bộ dạng thế này? - Khương Lập cố ý chu miệng hỏi.

Tần Vũ cười:

- Đương nhiên không phải. Đúng rồi Lập Nhi, ta cảm ứng được ngày hôm qua hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ đã hoàn toàn dung hợp, thế mà sao đến bây giờ nàng mới tỉnh lại?

Khương Lập bỗng nhiên có chút đỏ mặt. Nhìn thấy phản ứng của Khương Lập, Tần Vũ trong lòng không khỏi càng thêm nghi hoặc. Kỳ thật quá trình hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ hoàn toàn dung hợp chính là sở học của Tả Thu Mi hoàn toàn dung nhập Khương Lập, trong quá trình này Khương Lập thậm chí còn biết chuyện một đời của Tả Thu Mi.

Trong quá trình đó, lĩnh ngộ không gian pháp tắc được truyền lại hoàn toàn vào trong cơ thể Khương Lập, còn một ngày sau khi sinh mệnh linh hồn lệ hoàn toàn dung hợp thành công, trên thực tế là Khương Lập đang... nhớ lại tình cảnh lúc song tu linh hồn nguyên anh cùng Tần Vũ.

Bởi vì trong lúc song tu, Khương Lập cũng có thể phát hiện một chút lĩnh ngộ không gian pháp tắc của Tần Vũ. Một ngày nhớ lại, thế nhưng làm cho Khương Lập lĩnh ngộ được phần không gian pháp tắc còn thiếu trong sở học của Tả Thu Mi. Nói cách khác... Khương Lập đã hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc.

Chỉ có điều hiện tại Tần Vũ không hề biết tới điều đó.

Dù sao, lĩnh ngộ của Khương Lập chính là đối với không gian pháp tắc của thần giới, trong tân vũ trụ của Tần Vũ căn bản không có một chút tác dụng.

- Làm sao vậy, chẳng lẽ có cái gì không đúng? - Tần vũ cười nói.

Khương Lập đỏ mặt, hạ giọng gần như thì thầm:

- Chính là… chính là lĩnh ngộ không gian pháp tắc nên giờ mới tỉnh lại.

- Hả?

Tần Vũ kêu lên, nhất thời không kịp phản ứng.

- Nàng nói cái gì? - Tần vũ tròn mắt kinh ngạc nhìn Khương Lập - Nàng nói đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc?

Khương Lập gật đầu, ngước mắt nhìn Tần Vũ, tươi cười nói:

- Thế nào?Không được à?

- Lập Nhi, nàng không có nói quá chứ?

Tần Vũ trong lòng mừng như điên. Nếu Lập Nhi trở thành thần vương thì sự an toàn coi như không phải quá lo ngại. Đồng thời, chính hắn làm việc cũng không cần quá sợ đầu sợ đuôi nữa.

Một lúc lâu sau.

Khuôn viên rộng trăm dặm trong hậu viện Tử Huyền phủ có một cái đình. Bên trong, Tần Vũ, Khương Lập, Khương Lan ba người ngồi quanh một bàn đá màu xanh.

- Tiểu Vũ, ngươi nói Lập Nhi đã lĩnh ngộ không gian pháp tắc, trở thành thần vương?

Khương Lan vừa nghe Tần Vũ nói, há miệng kinh ngạc. Khương Lập tu luyện mất bao nhiêu năm mới vừa đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần, trong một thời gian ngắn không ngờ có thể nhanh chóng đạt tới thần vương cảnh giới. Thật là chuyện không thể ngờ đến.

Tần Vũ nhìn sang Khương Lập cười.

- Lan thúc, người bảo Lập Nhi tự nói ra đi.

Tần Vũ nhớ lại lúc mới nghe Khương Lập giải đáp ở trong tòa lầu, đến bây giờ trong lòng vẫn còn cảm thấy rung động.

Khương Lập nhìn về phía Khương Lan:

- Lan thúc, là nhờ Tả Thu Mi a di.

- A Mi? - Khương Lan sắc mặt thoáng biến đổi.

Khương Lập nhẹ gật đầu:

- Đúng vậy, sau khi hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ hoàn toàn dung hợp, rồi dung nhập vào linh hồn của con, tiêu tán trong đó, cùng với con đã hoàn toàn trở thành một, con đã được biết hết mọi chuyện.

Khương Lan im lặng nghe tiếp.

- Nghiên cứu của Tả Thu Mi a di đối với linh hồn đã đạt tới cảnh giới cực kỳ cao, thậm chí có thể nói hoàn toàn thấu hiểu về linh hồn. Thế nhưng đối với Chân Linh trọng yếu hơn, Tả Thu Mi a di lại không thể lĩnh ngộ. - Khương Lập chậm rãi nói.

Đối với sự tình của Tả Thu Mi, thế gian này không ai biết rõ bằng nàng.

- Tả Thu Mi a di năm đó trong khi bị các thánh hoàng công kích, không gian bị đống kết, người không thể thuấn di chạy thoát, hai đại hộ vệ giả, một chết tại chỗ, một trọng thương. Đối mặt với sự hợp công của thánh hoàng môn, Tả Thu Mi a di biết không thể thoát khỏi kiếp nạn nên trước khi chết đã mang lĩnh ngộ đối với

không gian pháp tắc và tất cả năng lượng, linh hồn của mình dung nhập hết vào hai giọt nước mắt. Chỉ có chân linh bị công kích là tiêu tán tại chỗ. - Khương Lập thanh âm có chút ngẹn ngào, đôi mắt cũng hơi đỏ lên.

Năm đó Tả Thu Mi đối đãi với Khương Lập như đối đãi nhi nữ của mình, Khương Lập giờ phút này trong lòng tự nhiên khó chịu.

- Nếu là thần vương khác tuyệt không thể làm được chuyện này. Chính là Tả Thu Mi a di đối với nghiên cứu linh hồn đã đến cực trí, mới có thể thực hiện được.

- Sau khi hai giọt sinh mệnh linh hồn lệ hoàn toàn dung hợp, tất cả tri thức của Tả Thu Mi a di ta đều nắm được. Đối với không gian pháp tắc Tả Thu Mi a di để lại cũng rất dễ dàng lĩnh ngộ. - Khương Lập nói xong liền im lặng.

Giờ phút này Khương Lan trở nên trầm tư.

Khương Lập có thể trong chốc lát đạt tới cảnh giới thần vương rất dễ giải thích, trên thực tế chính là nhờ Tả Thu Mi một tay tạo nên, qua linh hồn trực tiếp mang rất nhiều điều truyền lại cho Khương Lập. Tần Vũ cùng Khương Lập quay sang nhìn nhau.

Hai người bọn họ đều có thể tưởng tượng tâm tình của Khương Lan lúc này.

Khương Lan nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt ngược lại có vẻ tươi cười, nhìn hai người nói:

- Tiểu Vũ, Lập Nhi, hôm nay hai ngươi đều có thực lực thần vương rồi, tiếp theo các ngươi định làm gì?

Khương Lập đưa mắt nhìn Tần Vũ, trong lòng nàng, Tần Vũ quyết định thế nào, nàng nhất định nghe theo.

Đối với chuyện tương lai, Tần Vũ đã có kế hoạch.

- Lan thúc, thế lực của chúng ta hôm nay vẫn còn chênh lệch không nhỏ so với các thánh hoàng, nên con quyết định chia làm hai bước. - Tần Vũ nói - Bước đầu tiên, xem như tiềm ẩn, thời gian này ta không có làm động tác gì quá lớn. Dù sao cũng đợi sau khi Lập Nhi sinh con sẽ tiến hành bước thứ hai.

Khương Lan nhìn qua bụng của Khương Lập, mặc dù bụng không còn nhỏ, nhưng khoảng cách sinh nở vẫn còn một đoạn thời gian.

Khương Lan nhẹ nhàng gật đầu.

Tần Vũ nói tiếp:

- Trong thời gian tiềm ẩn này, con có hai việc muốn làm, một là tăng cường thế lực của ta, hai là làm giảm sĩ khí của các thánh hoàng, hơn nữa chia rẽ sự đoàn kết của bọn họ.

Đôi mắt Khương Lan sáng ngời.

- Ngươi nói rất hợp lý, nhưng ngươi tay trắng, định tăng cường thế lực bằng cách nào? Chỉ dựa vào tu luyện thì không thể tăng cường được đâu. - Khương Lan cười nói.

Tần Vũ cũng mỉm cười gật đầu:

- Điểm ấy con đã biết, con chuẩn bị... thuyết phục ẩn thế thần vương tới trợ giúp.

- Thuyết phục ẩn thế thần vương? - Khương Lan trợn mắt nhìn.

Trong lòng Tần Vũ hiểu rõ, khả năng có thể thuyết phục ẩn thế thần vương rất thấp, nhưng hắn cũng đã có một chút chuẩn bị.

- Lan thúc, con biết Tả Thu Mi tiền bối có một bằng hữu tên là Dịch Phong, hôm nay Lập Nhi đã trở thành Sinh Mệnh thần vương, con tin rằng Dịch Phong thần vương có thể sẽ nể mặt Lập Nhi, lại thêm con thuyết phục một chút sẽ đồng ý trợ giúp chúng ta.

Mục tiêu đầu tiên của Tần Vũ chính là vị đảo chủ Trúc Lâm đảo tại quần đảo Nam Dã, Dịch Phong.

- Dịch Phong?

Đôi mắt Khương Lan sáng lên, lập tức gật đầu nhẹ:

- Nếu các ngươi thuyết phục hắn chính xác là có hy vọng. Bất quá Tiểu Vũ... ngươi từng gặp Dịch Phong rồi à? Ngươi biết hắn ở đâu chứ?

- Lan thúc người yên tâm, lần trước đi tìm Huyễn Linh kính con đã gặp qua Dịch Phong. Cho nên đối với khí tức của hắn rất quen thuộc, cho dù hắn rời khỏi quần đảo Nam Dã, con cũng có thể thông qua không gian lực dễ dàng tìm được hắn. - Tần Vũ tự tin nói.

Tần Vũ cười:

- Còn một số ẩn thế thần vương... mặc dù thuyết phục bọn họ rất khó khăn, nhưng mà dù sao con cũng là một Tượng thần.

Khương Lan trầm ngâm lắc đầu:

- Dựa vào hồng mông linh bảo thuyết phục thần vương, khả năng

thành công không cao. Trừ phi ngươi nguyện ý dùng đến nhất lưu hồng mông linh bảo để mời họ.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ hiểu rõ, ẩn thế thần vương có thể trường kì ẩn nặc, khẳng định không phải dễ dàng mời đến. Chỉ là... bất luận thế nào cũng nên thử xem, nếu có thể mời được hai, ba vị thần vương, thêm Tần Vũ cùng với phân thân, còn có Khương Lập và Lan thúc ngấm ngầm hỗ trợ, thế lực của Tần Vũ như vậy cũng đủ hùng bá một phương rồi.

Chương 608

Thủy Mạc

- Con nói làm giảm sĩ khí của Thánh Hoàng Môn. Phá bỏ sự đoàn kết của họ, con chuẩn bị làm như thế nào?

Khương Lan hỏi:

Tần Vũ cười nhẹ nói:

- Làm giảm sĩ khí của bọn họ rất dễ dàng, chỉ cần con với người xuất thủ hai ba lần. Kích bại thần vương của bọn họ vài lần, sự tình này nếu truyền bá khắp thần giới, sĩ khí của Thánh Hoàng một phương tự nhiên sẽ giảm xuống.

- Huống chi, Thánh Hoàng bọn họ chỉ cần cùng con giao thủ vài lần, sẽ hiểu được rằng…."*không gian đổng kết*" không có hiệu quả đối với con.

Tần Vũ trên mặt đầy vẻ tự tin nói tiếp.

- Không cần biết họ bao vây con thế nào, con cũng có thể trực tiếp tiến vào tân vũ trụ, hơn nữa, con lần trước trong khi đối chiến với Chu Thông, đã thi triển thời gian gia tốc gấp một ngàn lần. Kỳ thật thời gian gia tốc gấp một ngàn lần, còn xa mới đạt tới cực hạn của con.

Khương Lan trong lòng chấn động. Hắn cũng không thể không cảm thán, thanh niên phàm nhân giới lúc trước, hôm nay đã trở thành cao thủ một phương của Thần giới.

Hiện nay, phàm nhân giới của tân vũ trụ đã hoàn thành. Thời gian pháp tắc cũng đã hoàn thiện. Chỉ là cùng với sự phát triển của

vũ trụ lên một tầng cao hơn, về phương diện *"thời gian pháp tắc"* Tần Vũ chỉ có thể thi triển *"thời gian gia tốc"*.

Đối với *"thời gian tĩnh chỉ"* cùng *"thời gian đảo lưu"*, Tẫn Vũ lại không làm được. Dù là thời gian gia tốc, Tần Vũ gia tốc trong nháy mắt, cũng vượt rất xa mức gia tốc một ngàn lần.

Lúc trước sở dĩ chỉ thi triển gia tốc một ngàn lần, đó là bởi vì……ở trình độ này, cùng với tốc độ phản ứng của Tần Vũ, đã đủ để ngăn trở công kích của đối phương.

- Chỉ cần bát đại Thánh Hoàng một phương, liên tiếp bại vài lần, ta xem bọn họ còn gì là sĩ khí?

Tần Vũ tiếp tục nói,

- Về phần phá hoại đoàn kết của bọn họ rất dễ dàng. Bởi vì…..hiện tại bát đại Thánh Hoàng không hề đoàn kết.

Tần Vũ nhớ rất rõ ràng. Khi ở bầu trời Đông Hải, Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự ánh mắt lại có ý. Ánh mắt đó, đã làm cho Tần Vũ hiểu được rằng, Hoàng Phủ Ngự đáy lòng là hướng tới Tần Vũ.

- Tất cả những điều này, đều chỉ là bước đầu "Tiềm phục kỳ" mà con muốn làm. Lập Nhi nàng đang hoài thai, con cũng chỉ có thể muốn yên ổn, sau khi Lập Nhi sinh hạ. Con liền tiến hành bước thứ hai. Tiến hành công kích với thế lôi đình vạn quân Lôi Phạt thành!

Tần Vũ trong mắt hiện lên một tia lãnh lệ. Khương Lập, Khương Lan hít vào một hơi khí lạnh.Tiến hành công kích với Lôi Phạt thành ư?

Lôi Phạt thành, chính là một trong tám đại thánh tối siêu nhiên, sau lưng lại có một vị Lôi Phạt Thiên Tôn, điều này khiến

cho vô số năm qua, không có ai dám động đến Lôi Phạt thành.

- Người khác sợ Lôi Phạt Thiên Tôn đó, nhưng con thì……

Tần Vũ lạnh lùng cười.

Thiên Tôn cao thủ, bất quá là lãnh ngộ không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc, đáng tiếc….Cái mà Thiên Tôn lĩnh ngộ, chỉ là không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc của Thần giới. Một khi tiến vào trong Tân vũ trụ. Thần thông đó không cánh nào thi triển được.

Tần Vũ cảm thấy rất rõ ràng trách nhiệm trên vai mình.

Bản thân hiện tại. Không phải là một người cô độc, mà đã có thê tử, thậm chí trong tương lai lại còn có hài tử, tất cả những điều này làm cho Tẫn Vũ đối với nguy hiểm phải mãnh liệt cảnh giác. Lôi Phạt thành tồn tại, là sự uy hiếp đối với thân nhân của mình.

Đã tồn tại uy hiếp, Tần Vũ sẽ không để mặc sự uy hiếp này tiếp tục tồn tại.

- Tiểu Vũ, con nói bước thứ hai là tiến hành công kích với Lôi Phạt thành, phải chuẩn bị thoả đáng hoàn hảo. Nếu không nắm chắc mười phần, thì không thể phát động.

Khương Lan trịnh trọng nhắc nhở.

- Dù sao thì Lôi Phạt Thiên Tôn, không phải là dễ động vào.

- Con biết, cho nên con mới đưa việc này làm bước thứ hai.

Tần Vũ mỉm cười.

Khương Lan gật gật đầu. Đối với cách làm việc của Tần Vũ, Khương Lan chính là rất an tâm.

Tử Huyền tinh dần dần trở nên lạnh, trên trời đã xuất hiện hoa tuyết như lông ngỗng. Tần Vũ cùng Khương Lập đang ở bên trong một cái đình giữa hồ trong Tử Huyền phủ, ngắm hoa tuyết phiêu lãng.

- Vũ ca, muội lúc trước trong khi còn ở Phiêu Tuyết thành tại thần giới, ngày nào cũng thấy hoa tuyết. Ai, cũng không biết Nghiên nhi, muội ấy bây giờ thế nào.

Khương Lập nhẹ nhàng nói. Tần Vũ quay về phía Khương Lập mỉm cười:

- Lập Nhi, muốn xem Nghiên nhi đang làm gì không?

Khương Lập lập tức nghi hoặc nhìn Tần Vũ. Tần Vũ liền vung tay lên, nhất thời không trung trước đình, xuất hiên một cái màn nước khổng lồ. Trên màn nước cũng xuất hiện cảnh ở thần giới.

Tần Vũ bản thân ở tân vũ trụ. Tân vũ trụ không gian lực vẫn như trước có thể thông qua thông đạo tiến vào thần giới. Hơn nữa còn bao trùm cả thần giới. Cho nên Tần Vũ đối với thần giới hết sức rõ ràng. Hiện tại…..Tần Vũ chỉ là đem những gì đã thấy, chuyển qua màn nước mà thôi.

- A, Phiêu Tuyết thành.

Khương Lập kinh hãi nói. Trên màn nước khổng lồ, xuất hiện Phiêu Tuyết thành đang lơ lửng.

- Không biết Nghiên nhi có ở trong thành không.

Khương Lập mong chờ nhìn Tần Vũ. Tần Vũ cười nói:

- Khương Ngiên muội không ở trong Phiêu Tuyết thành, mà là…

Tần Vũ mỉm cười. Ánh mắt chuyển hướng màn nước.

Chỉ thấy cảnh trong màn nước lập tức biến hóa. Một tòa thành trì thật lớn xuất hiện trên màn nước. Thành trì này rất nhanh được phóng lớn lên. Sau đó một cái sân lớn xuất hiện trên màn nước. Vượt qua tường viện, chỉ thấy Quân Lạc Vũ mặc một bộ quần áo trắng đang cùng Khương Nghiên ngồi trên bãi cỏ, tán gẫu với nhau.

- Nghiên nhi muội rất cao hứng.

Khương Lập nhìn màn nước, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười.

- Lập Nhi, chúng ta đi làm việc này nhé?

Tần Vũ đột nhiên nói bên tai Khương Lập.

Khương Lập kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tẫn Vũ:

- Bây giờ đi làm gì?

- Vâng, một thời gian dài như vậy, hiện tại có thể làm được rồi.

Tần Vũ cười nói, Khương Lập trên mặt cũng có vẻ mong chờ, gật gật đầu.

Tần Vũ cùng Khương Lập đột nhiên biến mất khỏi cái đình giữa hồ.

Thần giới, trên bầu trời của hải vực Đông hải, ở khu vực lần trước Tần Vũ và hai đại thần vương của Lôi Phạt thành chiến đấu.

Tần Vũ cùng Khương Lập đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

- Thời gian dài như vậy không có đến thần giới, lần này đến đây, lại muốn làm cho thần giới chấn động một phen.

Tần Vũ cười nhìn về phía Khương Lập, Khương Lập thì ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Chỉ thấy.

Hải vực vốn đang yên bình, phảng phất như bị cự nhân khuấy động, dần dần trở nên cuồn cuộn hung dữ, mà trên trời lại còn xuất hiện từng đóa từng đóa các đám mây thải sắc. Các loại đám mây đủ màu sắc tụ tập càng ngày càng nhiều. Màu sắc chia ra thành đỏ cam vàng lục xanh lam tím bảy màu. Đúng là Thần vương đản sinh mới xuất hiện *"Thất sắc tường vân"*.

Xung quanh mỗi đám mây, lại có các loại ánh sáng đủ màu lưu chuyển tráng lệ, vô cùng chói mắt.

"Xuy!" một đạo lôi điện xuyên qua không gian, lập tức một đạo lại một đạo lôi điện đột nhiên xuất hiện, vô số điện xà bay trên không, thất thải tường vân càng ngày càng nhiều.

- Vũ ca?

Khương Lập nhìn về phía Tần Vũ.

- Không khác lắm, đi thôi, đám thần vương đều đã chú ý tới chỗ này rồi.

Tần Vũ cười, rồi nắm tay Khương Lập lập tức biến mất khỏi

bầu trời Đông hải của Thần giới.

Ngàn dặm trên không, hiện lên thất thải tường vân. Lôi điện tề tựu, âm thanh cực lớn, vang vọng khắp cả thần giới, các thần vương ở thần giới tự nhiên đều chú ý tới sự việc này.

Tình cảnh này biểu thị một tin tức rất rõ ràng là lại có một vị thần vương đản sinh.

Chu Hiển trong Lôi Phạt thành, bị sự huyên náo này khiến cho sắc mặt trở nên âm trầm.

- Lại đã có một vị thần vương đản sinh?

Những năm gần đây, Chu Hiển tự cảm thấy mình phi thường không may.

Đoan Mộc Ngọc đã trở thanh thần vương. Tần Vũ kia cũng đột nhiên quật khởi. Tuy không có trở thành thần vương, chỉ là Tần Vũ kia thực lực mạnh, so với thần vương bình thường còn mạnh hơn!

Mà Chu Hiển hắn….

Bao nhiêu ức năm qua đi, hắn vẫn là một thượng bộ thiên thần như trước.

Thượng bộ thiên thần đến thần vương, một bước này đích thực là rất khó. Hắn không đạt đến cũng là bình thường. Nhưng mà liên tiếp có Đoan Mộc Ngọc, Tần Vũ xuất hiện. Tự nhiên làm cho Chu Hiển trong lòng cảm thấy bất bình.

Đặc biệt…..

Hôm nay lại có thần vương đản sinh.

- Phụ hoàng, thần vương mới đản sinh là ở phương nào?

Thấy Chu Hoắc ở giữa không trung, Chu Hiển lập tức bay qua hơn nữa còn vội vàng hỏi.

Chu Hoắc chau mày, nghi hoặc nói:

- Căn cứ vào vị trí xuất hiện của thất thải tường vân. Khu vực trung ương của thất thải tường vân, hẳn chính là vị trí của vị thần vương kia. Nhưng mà vị trí đó, lại là…

- Lại là thế nào?

Chu Hiển có chút nóng lòng.

- Lại là vị trí mà lần trước Chu Nhiên và nhị thúc ngươi cùng Tần Vũ đại chiến.

Chu Hoắc cũng trở nên nghi hoặc.

Vô luận là Chu Hoắc, hay là những người khác đều không thấy Tần Vũ, Khương Lập. Chính là do Tần Vũ dùng không gian lực quan sát cả thần giới. Những thần vương này vừa mới cảnh giác, Tần Vũ lại đã mang theo Khương Lập trở về.

Thần vương chỉ có thể căn cứ vào vị trí của thất thải tường vân. Suy ra vị trí vừa rồi của *"Tân Thần Vương"*.

Tân thần vương trong khi vừa mới đản sinh, liền sẽ bị thần giới cảm ứng được, trong thiên địa sẽ sinh ra dấu hiệu này. Bọn người Chu Hoắc xem ra…

Dấu hiệu đản sanh, vị tân thần vương kia hẳn là do đốn ngộ được.

- Hiển nhi, ngươi ở đây. Ta đi Đông Hải xem.

Chu Hoắc đột nhiên nói.

- Phụ Hoàng, con cũng muốn đi.

Chu Hiển đối với vị tân thần vương này cũng rất hiếu kì, dặc biệt….vị tân thần vương này, nơi trở thành thần vương lại là vị trí lần trước đại chiến với Tần Vũ.

Chu Hoắc đối với yêu cầu của nhi tử, chỉ có thể gật đầu. Thần giới có không ít người rất tò mò với vị tân thần vương này, đặc biệt hắn lại đột nhiên biến mất. Cũng không một ai biết thân phận của vị tân thần vương.

Ở Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ. Ở cái đình giữa hồ trong Tử Huyền phủ. Tần Vũ, Khương Lập lại trở về nơi này.

- Vũ ca, những thần vương đó chắc nghĩ đến vỡ đầu cũng không biết, vị trí mà muội trở thành thần vương, căn bản không phải ở đó.

Khương Lập cũng cười rất vui vẻ.

Khương Lập ở tân vũ trụ hoàn toàn lĩnh ngộ không gian pháp tắc của thần giới.

Chỉ là, thiên địa của thần giới, như thế nào cũng không cảm ứng được Khương Lập khi ở trong tân vũ trụ.

- Lập nhi, muội xem này.

Tần Vũ chỉ lên phía trước.

Phía trước của cái đình giữa hồ, trên màn nước khổng lồ, hiện lên tình cảnh trên bầu trời của Đông hải. Lúc này lại có hai vị thần vương xuất hiện trên bầu trời Đông hải.

Trên bầu trời của Đông hải.

Trong chốc lát đã có mười một người xuất hiện ở chỗ này. Trong những người này cũng chỉ có Chu Hiển không phải là thần vương. Còn lại mọi người đều lên tiếng gọi lẫn nhau, toàn bộ đều nằm trong Bát đại thần tộc, về phía phi thăng giả thế lực lại không có một người tới.

- Chư vị, trong các người ai có thể nói, vị tân thần vương này là ai không?

Hoàng Phủ Ngự là người đầu tiên nói.

Nhất thời những thần vương này đều quay ra nhìn nhau. Một lát sau, tất cả mọi người đều hiểu, những thần vương này cũng không ai biết thân phận của vị thần vương kia.

- Vị tân thần vương này sao lại che giấu thân phận?

Khương Phạm chau mày hỏi.

Bát đại Thánh Hoàng, đối với cao thủ thần giới đều muốn điều tra rõ ràng, hôm nay có một tân thần vương đột nhiên biến mất. Làm bọn họ không cách nào điều tra.

- Ẩn tàng thận phận không nói làm gì, quan trọng nhất là…vị tân thần vương kia, vì sao vị trí đốn ngộ đột phá, lại là chỗ này.

Chu Hoắc sắc mặt nghiêm túc nói:

- Nơi này, chính là vị trí một lần Tần Vũ xuất hiện. Ta không thể tin tưởng, vừa vặn lại có một thượng bộ thiên thần, ở chỗ này đốn ngộ, trở thành thần vương. Xảo hợp như vậy? Cơ hồ hơn một nửa thần vương ở đây không thể tin được. Thần giới hải vực vô cùng rộng

lớn. Ức vạn dặm vẫn chưa hết, như thế nào lại xảo hợp như vậy?

- Ý tứ của Chu Hoắc huynh, là vị tân thần vương này với Tần Vũ có quan hệ?

Tây Cực Thánh Hoàng nói.

Chu Hoắc lúc này cũng trầm ngâm một chút mới nói:

- Mặc dù không nắm chắc trăm phần trăm. Nhưng khả năng là rất lớn. Mọi người cũng thận trọng chuẩn bị một trận đại chiến. Ta có một đề nghị với mọi người.

- Chu Hoắc huynh, chuyện này mọi người cứ từ từ nói, ta xin cáo từ trước.

Hoàng Phủ Ngự cười ha ha, vung tay thuấn di biến mất.

Chu Hoắc liếc chỗ Hoàng Phủ Ngự vừa biến mất một cái, khẽ cau mày lại cũng không nói nhiều nữa. Trong đình viện giữa hồ ở Tử Huyền phủ trong tân vũ trụ, Tần Vũ cùng Khương Lập nhìn thấy cảnh này rất rõ ràng.

- Vũ ca, Chu Hoắc quả nhiên có ác tâm. Lại muốn đối phó với huynh như lúc trước đối phó với a di.

Khương Lập trên mặt lại có nộ khí.

Tần Vũ lạnh nhạt cười:

- Yên tâm, Lập nhi. Chu Hoắc này rất nhanh sẽ rõ. Kế hoạch của hắn, chỉ là vô dụng phí công mà thôi. Ta thực sự muốn xem xem, khi hắn cho rằng đổng kết không gian, ta không cách nào đào thoát được, thì sau đó, ta lại đột nhiên biến mất. Sắc mặt của hắn sẽ như thế nào.

Một năm sau.

Bầu trời Nam hải thần giới. Tần Vũ, Khương Lập hai người ngự gió mà đi. Trong nháy mắt đã xuyên qua không gian, trực tiếp đi đến bên ngoài quần đảo Nam Dã.

- Vũ ca, vị Dịch Phong thần vương đó ở chỗ này à?

Khương Lập nhìn về phía Tẫn Vũ hỏi. Tần Vũ mỉm cười nhẹ:

- Vị thần vương Dịch Phong này ở Trúc Lâm đảo giữa Nam Dã quần đảo. Không tưởng được sau lần lộ diện lần trước, cũng không rời đi chỗ khác, vẫn ở Trúc Lâm đảo như cũ.

Lập tức Tần Vũ nắm tay Khương Lập, hóa thành hai đạo lưu quang, trực tiếp tiến vào trong Trúc Lâm đảo.

Chương 609

Khuyến Thuyết

Gió biển thổi qua, cả rừng trúc mênh mông trên đảo cũng bị thổi nghiêng đi tạo thành từng đợt sóng, đồng thời vang lên những tiếng xào xạc, phải một lúc sau mới im ắng trở lại.

Tần Vũ, Khương Lập hai người sánh vai đi trên bãi biển của Trúc Lâm hải.

- Thật là một biển trúc tuyệt đẹp, không ngờ trên đảo này lại có nhiều trúc như vậy.

Khương Lập nhìn thấy mỗi cây trúc đều ánh lên một màu xanh biếc giống như ngọc bích không khỏi cảm thán nói. Tần Vũ đối với rừng trúc này tương đối quen thuộc, lúc này chỉ về biển trúc phía trước:

- Lập Nhi, cả một biển trúc này đều không phải do tự nhiên sinh ra, mà là do một kiện pháp bảo cực kì lợi hại tạo thành ảo ảnh, một khi tiến nhập vào đó liền bị vây khốn ở trong. Đương nhiên, muội hiện tại đã là thần vương , cho dù vào trong đó cũng có thể dễ dàng thoát ra được.

- Pháp bảo tạo thành? - Khương Lập kinh ngạc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười:

- Chờ một chút, lúc gặp vị Dịch Phong thần vương kia muội sẽ biết.

- Chẳng lẽ là pháp bảo Vạn Lý Giang Sơn của Dịch Phong thần

vương?

Khương Lập bỗng nhiên kinh ngạc nói:

- Đó là kiện không gian linh bảo duy nhất trong số nhất lưu hồng mông linh bảo.

Tần Vũ kinh dị nhìn Khương Lập, Lập Nhi làm sao mà biết được việc này?

Khương Lập thấy vẻ mặt Tần Vũ không khỏi bật cười nói:

- Vũ ca, sau khi hai linh hồn chi lệ hoàn toàn dung hợp với muội, muội đối với ký ức của Tả Thu Mi a di cũng rõ được một hai việc. Dịch Phong thần vương này từng là một trong hai thần vương đi theo Tả Thu Mi a di, cũng là chủ của nhất lưu hồng mông linh bảo Vạn Lý Giang Sơn. Năm xưa nhờ có Vạn Lý Giang Sơn mà Dịch Phong thần vương mới có thể thoát khỏi sự vây công của bát đại thánh hoàng, chạy trốn giữ mạng.

Tần Vũ gật gật đầu.

Đối với cuộc chiến năm đó, Tần Vũ cũng hiểu được đôi điều. Các đại thánh hoàng liên thủ công kích có thể đống kết không gian khiến bọn Tả Thu Mi vô pháp thuấn di, dưới tình huống đó, bọn Tả Thu Mi quả là trời không có lối, đất không còn đường.

Trước khi Tần Vũ xuất hiện, số nhất lưu hồng mông linh bảo được biết tới ở thần giới chỉ có mười kiện.

Bát đại thánh hoàng mỗi người một kiện, Tu La thần vương một kiện, cuối cùng là của Dịch Phong thần vương, chỉ là Vạn Lý Giang Sơn của Dịch Phong thần vương là không gian linh bảo, nếu luận công kích lực không thể bằng chín người kia, nhưng nếu về năng lực vây khốn người khác để chạy chốn thì lợi hại hơn rất nhiều.

- Vũ ca…

Khương Lập bỗng nhiên nhíu mày, buồn rầu nói:

- Nếu như Dịch Phong thần vương ở trong biển trúc, chúng ta làm sao có thể nói chuyện với y? Trúc hải này bản thể có lẽ là kiện nhất lưu hồng mông linh bảo Vạn Lý Giang Sơn. Một khi tiến nhập, cho dù là thần vương cũng không thể dễ dàng thoát ra.

Tần Vũ mỉm cười.

- Sao lại nói vậy? Trực tiếp nói chuyện không được sao.

Tần Vũ nhìn về phía trúc hải, nói lớn,

- Dịch Phong thần vương, tại hạ Tần Vũ, còn đây là thê tử của tại hạ Khương Lập, mong Dịch Phong thần vương ra đây gặp mặt một lần.

Âm thanh của Tần Vũ cực lớn, giống như tiếng sét đánh ngang qua bầu trời, chỉ là âm thanh vô luận ra sao đều bị kìm hãm trong phạm vi vài ngàn dặm.

- Khương Lập ?

Một âm thanh kinh ngạc vang lên, chỉ thấy một nam tử cao gầy mặc trường sam màu trắng xuất hiện trước mắt, Tần Vũ vừa nhìn đã nhận ra đây chính là Dịch Phong thần vương. So với lần trước gặp mặt, Dịch Phong thần vương xem ra còn gầy hơn, thân thể giống như của một người bệnh yếu đuối vậy.

- Dịch Phong thúc thúc. - Khương Lập nhu thuận hành lễ.

Dịch Phong nhìn về phía Khương Lập, một tiếng *"Dịch Phong thúc thúc"* này làm Dịch Phong cảm thấy cực kì cao hứng, trên mặt cũng không dấu được một nụ cười hiền hậu:

- Khương Lập tiểu cô nương, không ngờ sau lần gặp trước của chúng ta khi gặp lại ngươi đã thành thê tử của người, hơn nữa còn đạt tới thần vương cảnh giới.

- Là do Tả Thu Mi a di giúp đỡ, nếu như không phải nhờ hai giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ của Tả Thu Mi a di, con muốn đạt tới thần vương cảnh giới sợ không biết phải mất bao nhiêu năm. - Trong mắt Khương Lập lộ ra vài phần thương cảm.

- Tả Thu Mi? A Mi?

Dịch Phong hơi ngẩn ra, ánh mắt cũng trở nên mờ đi, tựa như đang nhớ lại những năm tháng bên cạnh Tả Thu Mi khi xưa.

- Khương Lập tiểu cô nương, căn cứ theo tin tức ta được biết, ngươi chỉ có được một giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ mới đúng, sao lại có cả hai giọt vậy? - Dịch Phong nhìn Khương Lập hỏi, - Chẳng lẽ giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ thứ hai là của trượng phu Tần Vũ hiện tại của ngươi?

Khương Lập nhìn về phía Tần Vũ đứng bên cạnh, trong mắt ẩn hiện những tia hạnh phúc:

- Dạ, là Vũ ca đem giọt sinh mệnh linh hồn chi lệ còn lại tặng con.

Dịch Phong nhìn Tần Vũ gật đầu hài lòng nói:

- Khương Lập tiểu cô nương, trượng phu của ngươi quả thực không tồi, không ngờ có thể hi sinh đem sinh mệnh linh hồn chi lệ cho

ngươi.

- Hơn nữa lần trước sau khi bọn Tần Vũ đi tìm Huyễn Linh kính rời đi, ta cũng đã chú ý tới một số sự việc phát sinh tại thần giới. Những năm gần đây, tin tức liên quan tới Tần Vũ tại thần giới thực sự là không ngừng được truyền đi, trượng phu của ngươi quả thực phi thường. - Dịch Phong dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Tần Vũ.

- Có thể đem cô gái mình yêu đi trước mặt đám thánh hoàng, thậm chí ở thần giới Đông Hải hải vực liên tiếp đánh bại hai đại thần vương. Khương Lập tiểu cô nương, ngươi có thể tìm được một trượng phu như vậy ta cũng cảm thấy cao hứng vì ngươi. Nếu như A Mi còn sống, nàng nhất định cũng rất cao hứng vì ngươi.

Được người ta khen ngợi như vậy, Tần Vũ trong lòng cũng cảm thấy vui sướng.

- Bất quá, hai phu thê các ngươi cũng đừng quá đắc ý. - Dịch Phong thần vương sắc mặt trầm xuống.

- Giữa thần giới bát đại thần tộc đã có hiệp định chung, bọn họ đều quyết không để cho bất cứ thế lực nào phát triển thêm nữa, nhất định sẽ tiêu diệt từ trong giai đoạn manh nha tiến hành. - Dịch Phong nhìn Tần Vũ, Khương Lập hai người trịnh trọng nói.

Tần Vũ nhíu mày. Khương Lập càng thêm nghi hoạc nói:

- Thần giới không phải có tam đại phi thăng giả thế lực sao? Tam đại phi thăng giả thế lực này sao có thể xây dựng được cơ sở tại thần giới?

Dịch Phong mỉm cười nói:

- Sự quật khởi của tam đại phi thăng giả thế lực có những nguyên nhân ngẫu nhiên nhất định. Thứ nhất bởi vì sáu nghìn vạn ức năm trước Tiêu Diêu thiên tôn xuất hiện, việc này khiến cho phe phi thăng giả có chỗ dựa. Thứ hai là sự quật khởi của Tu La thần vương, hơn nữa Huyết Yêu nữ vương cùng Tu La thần vương có chút quan hệ ám muội, còn như thần vương của Song Vực đảo cũng cực kì lợi hại. Chính bởi những nhân tố trên, tam đại phi thăng giả thế lực mới có thể quật khởi.

- Sau khi bọn họ quật khởi thành công, bát đại thần tộc muốn tiêu diệt bọn họ nhất định sẽ phải chịu tổn thất cực kì lớn, thêm nữa đã có ám chỉ của Tiêu Diêu thiên tôn. Cuối cùng bát đại thần tộc cùng tam đại phi thăng giả thế lực đã duy trì trạng thái hòa bình.

Dịch Phong cười lạnh một tiếng:

- Nhưng bát đại thần tộc đã có hiệp định với nhau, tam đại phi thăng giả thế lực xuất hiện thì sớm sẽ có thế lực phi thăng giả thứ tư xuất hiện. Một khi đã chịu đựng tới cực hạn, bọn họ sẽ không cho phép thế lực phi thăng giả thứ tư xuất hiện, chỉ cần có dấu hiệu, bát đại thánh hoàng sẽ tiêu diệt đối phương từ trong giai đoạn manh nha.

- Khi xưa ta cùng đại ca đi theo A Mi, bởi vì có ba đại thần vương tập hợp cùng một chỗ, hơn nữa A Mi còn có năng lực lãnh đạo, thủ hạ tụ tập dưới trướng không ít, làm cho bát đại thần tốc cảm thấy bị uy hiếp, cho nên mới quyết định tiêu diệt thế lực mới chưa hoàn toàn phát triển này. Bát đại thần tộc ra tay cực kì quả đoán, một khi xuất thủ tuyệt không lưu lại chút sinh cơ, chính bởi vì vậy đại ca của ta đã chết, A Mi rốt cuộc cũng chết, chỉ có mình ta miễn cưỡng chạy trốn giữ được tính mạng.

Trên mặt Dịch Phong có chút tự chế giễu bản thân.

Dịch Phong đột nhiên nhìn về phía Tần Vũ, Khương Lập:

- Tần Vũ, nếu như ta đoán không sai, cách đây không lâu thần giới có dấu hiệu của một thần vương mới, có lẽ chính là Khương Lập tiểu cô nương đây.

- Đúng vậy. - Tần Vũ gật đầu thừa nhận.

Dịch Phong kiểm sắc nghiêm túc nói:

- Tần Vũ, thực lực của ngươi tại lần đại chiến trước ở thần giới Đông hải đã khiến cho bát đại thần tộc hoàn toàn minh bạch. Một mình ngươi tuyệt đối sánh ngang với một thần vương lợi hại, thêm cả Khương Lập cũng là thần vương, quan trọng nhất các ngươi với bọn chúng có mâu thuẫn. Ta nghĩ… bát đại thần tộc… sợ rằng sẽ chân chính ra tay với các ngươi.

- Không sợ. Vũ ca lần trước đã đánh bại hai vị thần vương đó thôi. - Trong lòng Khương Lập có một niềm tin tuyệt đối với Tần Vũ.

Dịch Phong lắc đầu.

- Các ngươi sai rồi, lần đó do bát đại thần tộc không kịp ứng phó, bọn họ ban đầu còn tưởng rằng Tần Vũ chỉ là một thượng bộ thiên thần, cho nên đối với vấn đề về Tần Vũ cũng không có nhiều lo lắng, nhưng nếu như bọn họ ra tay lần nữa sẽ không như vậy. Bởi vì bọn họ đã biết được thực lực của Tần Vũ, một khi bọn họ ra tay, khẳng định tuyệt đối sẽ nắm chắc phần thắng, đợi tới khi các ngươi hối hận thì đã không kịp nữa rồi!

Dịch Phong hai mắt sáng rực nhìn hai người Tần Vũ, Khương Lập:

- Ta khuyên các ngươi tốt nhất nên gia nhập với Tu La thần vương La Phàm, thực lực của La Phàm mạnh đến kinh người, đặc biệt y có

được một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo, thực lực càng thêm khủng bố, cả bát đại thần tộc cũng không muốn gây chuyện với hắn.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Dịch Phong nói nhiều như vậy, trong lòng Tần Vũ cũng hiểu rất rõ. Bất quá Dịch Phong này không biết được chỗ mạnh thực sự của Tần Vũ, bản thân có chỗ dựa là tân vũ trụ, bát đại thần tộc sở dĩ có thể giết được Tả Thu Mi là nhờ đống kết không gian, khiến Tả Thu Mi không cách nào trốn thoát.

Nhưng, có người có thể ngăn chặn Tần Vũ thuấn di li khai hay sao?

Không có!

- Dịch Phong thần vương, người nghe ta nói đã. - Tần Vũ nhìn Dịch Phong thần vương.

Dịch Phong thần vương gật đầu nhìn Tần Vũ:

- Nói đi.

- Dịch Phong thần vương, ta cùng Lập Nhi có thể ẩn nấp khiến cho bát đại thần tộc không thể tìm ra được. Nhưng Lập Nhi hiện tại đã có mang, ta không cách nào chịu đựng được khi con của ta cũng phải trốn tránh, cũng không cách nào nhìn người thân, hảo hữu bởi vì có quan hệ với ta mà không quang minh chính đại sinh sống, cho nên ta muốn cùng đám thánh hoàng kia đấu một trận. Ta tới đây là muốn nhờ Dịch Phong thần vương người giúp đỡ. - Tần Vũ đã nói ra thỉnh cầu.

Tần Vũ cũng không muốn nói quá nhiều những lời thừa thãi, dù sao đối phương là thần vương, Dịch Phong sẽ tự có cân nhắc của mình.

- Đấu?

Trong mắt Dịch Phong không ngờ lại có chút tức giận,

- Tần Vũ, ngươi đừng quá tự đại, ngươi nghĩ thánh hoàng là ai? Thánh hoàng đã luôn luôn ở thần giới từ khi thần giới sinh ra, làm sao có thể đối phó? Ngươi dù có muốn tìm chết cũng đừng để cho Khương Lập phải chịu tội cùng ngươi, còn ta, ta cũng không phát cuồng cùng ngươi đâu.

Dịch Phong hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi về phía rừng trúc, chỉ mới hai ba bước đã tiến nhập vào trong rừng trúc.

- Dịch Phong thần vương.

- Dịch Phong thúc thúc。

Tần Vũ, Khương Lập đồng thời lên tiếng, nhưng Dịch Phong vẫn không quay lại, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên bên tai Tần Vũ:

- Tần Vũ, đừng để thảm kịch của A Mi năm xưa tái diễn nữa, cũng ngàn vạn lần đừng vì ngươi đánh bại hai thần vương mà nghĩ rằng có thể cùng thánh hoàng tranh đấu. Công kích lực khi thánh hoàng phối hợp với trấn tộc linh bảo ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu.

Đợi tới khi âm thanh biến mất, cho dù Tần Vũ cùng Khương Lập có nói gì, Dịch Phong thần vương cũng không hề phản ứng lại, chỉ còn những tiếng xào xạc của rừng trúc.

Một lát sau, Tần Vũ, Khương Lập hai người bất đắc dĩ phải thừa nhận, mọi nỗ lực đều đã thất bại!

- Không ngờ mục tiêu đầu tiên, cũng là mục tiêu ta cho rằng có hy vọng cao nhất lại không thành công. Xuất xư bất lợi! - Tần Vũ tự giễu một tiếng.

Khương Lập cũng mỉm cười bất đắc dĩ.

- Vũ ca, sao huynh không nói ra đống kết không gian của đám thánh hoàng vô dụng đối với huynh. Nếu như nói vậy, có thể Dịch Phong thần vương sẽ xem xét lại. - Khương Lập quay sang hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ bất đắc dĩ cười:

- Y nói một hồi rồi lập tức bỏ đi, huynh kịp nói sao? Hơn nữa, cho dù huynh có nói, Dịch Phong thần vương hẳn cũng không tin. Lập Nhi, nếu như không phải đã từng tiến vào tân vũ trụ, muội có tin không có một loại không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc khác, cùng vô cùng vô tận hồng mông linh khí.

Khương Lập ngẩn người.

Đúng, có những việc liên quan tới Tần Vũ quá sức kì bì, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không cách nào tin nổi.

- Ồ?

Tần Vũ chợt nhíu mày, một màn thần vương thần thức từ Hỏa Diễm sơn đột nhiên bao trùm khắp thần giới, đúng lúc phát hiện ra Tần Vũ cùng Khương Lập, Khương Lập lúc này cũng cảm ứng được có thần vương đang dùng thần thức tra xét, Khương Lập lập tức nói với Tần Vũ:

- Vũ ca, có thần vương đã phát hiện ra bọn ta, hay là chúng ta trở về đi.

Hai mắt Tần Vũ bỗng nhiên sáng rỡ, cười lớn:

- Lập Nhi, Dịch Phong thần vương này không chịu giúp bọn ta nguyên nhân chủ yếu là vì nhận thấy bọn ta không thoát được sự vây công của bát đại thần tộc, nếu như ta ở trước mặt y cùng đám thánh hoàng đánh một trận, biểu diễn một chút thủ đoạn cho y tận mắt nhìn thấy, có lẽ y sẽ tin tưởng.

Khương Lập trầm ngâm một lúc, cũng gật đầu đồng ý.

- Chỉ là không biết lần này bát đại thần tộc sẽ phái bao nhiêu thần vương tới đối phó bọn ta. - Tần Vũ cười nói, - Lập Nhi, nếu như gặp phải nguy hiểm, muội hãy lập tức tiến nhập tân vũ trụ, biết chưa?

Chỉ luận về phòng ngự, Khương Lập kì thực còn mạnh hơn Tần Vũ, trên người Khương Lập có nhất lưu hồng mông linh bảo Tử Lâm vũ y, thần vương bình thường công kích không thể làm khó nổi nàng, tuyệt đối vô cùng an toàn, bất quá Khương Lập vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng.

Tân vũ trụ không gian chi lực của Tần Vũ bao trùm khắp cả thần giới, trong bát đại thánh hoàng của thần giới ngoại trừ Đông cực Huyễn Kim sơn cùng Địa Để chi thành ra, thì sáu đại thánh địa còn lại đều phái người xuất động.

- Ồ, không ngờ chỉ là sáu thần vương, bất quá, cả sáu đều là thánh hoàng. Lục đại thánh hoàng liên thủ, lần này ra tay mạnh như vậy, chẳng lẽ lục đại thánh hoàng này muốn diệt trừ một kẻ đang ở trạng thái manh nha có thể uy hiếp bọn họ là ta?

Tần Vũ nhẹ giọng nói, trong mắt lấp lánh những tia hưng phấn.

Chương 610

Hỏa Nguyên Linh Châu

- Đùng đùng!!

Những tia chớp khổng lồ tựa như những con hắc long bỗng nhiên lóe lên giữa trời đất, cả bầu trời trở nên u ám, Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc toàn thân ẩn hiện một lớp điện quang, đứng giữa tầng không của Lôi Phạt thành, xung quanh vô số những tia chớp tựa như đứa trẻ đùa giỡn vờn quanh thân người của y.

- Chư vị, mọi người hẳn vẫn nhớ, ngày trước khi thần vương mới xuất hiện là Khương Lập, án chiếu theo ước định khi đó, nếu như thần vương mới xuất hiện là người của phe Tần Vũ, chúng ta sẽ trực tiếp tiêu diệt y.

Sắc mặt Chu Hoắc lạnh lùng, trong mắt hung mang thiểm thước, những lời của y vang vọng trong đầu của bảy Thánh Hoàng còn lại.

Lập tức, bảy Thánh Hoàng còn lại đều cẩn thận lắng nghe.

- Chu Hoắc huynh nói có lý, Tần Vũ đã ở vào thế đối lập với bát đại Thánh Hoàng bọn ta, một mình Tần Vũ đã mạnh hơn so với hai đại thần vương, nếu như thêm cả năng lực luyện khí của y, một khi để mặc cho y phát triển, sau này uy hiếp đối với chúng ta sẽ càng lớn.

Âm thanh của Nam Cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Vân vang lên rõ ràng trong đầu của những Thánh Hoàng còn lại.

- Khương Phạm huynh, Khương Lập là con gái của huynh, huynh

thấy thế nào?

Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự lên tiếng. Đông Cực Thánh Hoàng Hoàng Phủ Ngự vừa nói xong, bát đại Thánh Hoàng liền trở nên trầm mặc, một lúc sau Khương Phạm mới điềm đạm nói:

- Cứ theo như hiệp nghị khi trước, trực tiếp diệt trừ uy hiếp!

- Ha ha ….

Chu Hoắc cười lớn.

- Khương Phạm huynh không cần phải quá khắc nghiệt, chúng ta chỉ cần giết Tần Vũ là được, về phần Khương Lập… có thể giữ lại tính mạng của nó, bất quá không thể để lại nghiệt chủng của nó với Tần Vũ ….

- Nghiệt chủng này tất nhiên không có cơ hội tồn tại.

Khương Phạm lạnh nhạt nói .

- Được.

Chu Hoắc liền an bài,

- Theo như biện pháp lần trước bàn luận, Hoàng Phủ huynh cùng Phổ Thai huynh hai người không cần phải tham gia vào việc vậy công Tần Vũ, chỉ cần lo việc ngăn cản La Phàm xuất hiện mà thôi sáu người chúng ta thì trực tiếp xuất phát.

Tây Bắc Thánh Hoàng Chu Hoắc , Bắc Cực Thánh Hoàng Khương Phạm, Nam Cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Vân, Tây Cực Thánh Hoàng Thân Đồ Diêm, Tây Nam Thánh Hoàng Thang Lam,

Đông Bắc Thánh Hoàng Mộc Khâm .Lục đại Thánh Hoàng trực tiếp thi triển thuấn di, đồng thời xuất hiện trên quần đảo ở phía Nam nơi trời đất u ám, cả hải dương vô biên cũng không ngừng quay cuồng gào thét.

- Bồng!

Một cơn sóng lớn đột nhiên đánh vào một hòn đá màu đen cực lớn trên hải đảo, nhưng hòn đá vẫn không hề suy chuyển còn cơn sóng lớn lập tức bị tan vỡ, hóa thành vô số bọt biển rơi xuống bãi cát.

Trên hòn đá màu đen đó, Tần Vũ, Khương Lập hai người đứng kề vai nhau, sáu đại Thánh Hoàng vừa xuất hiện đã bao vây ngay lấy Tần Vũ cùng Khương Lập.

Ánh mắt Tần Vũ quét qua sáu đại Thánh Hoàng, mỉm cười nói:

- Sáu đại Thánh Hoàng hôm nay cùng lúc tới quần đảo hoang dã này, không biết là muốn làm gì? Chẳng lẽ là đi tham quan ngắm cảnh, hình như không phải, chẳng lẽ là ….

Ánh mắt Tần Vũ chợt trở nên sắc bén,

- Vì Tần Vũ ta mà tới?

Chu Hoắc, Khương Phạm,Đoan Mộc Vân,Thân Đồ Diêm,Thang Lam,Mộc Khâm, lục đại Thánh Hoàng gồm năm nam một nữ, trong mắt cả sáu người đều ánh lên nét băng lãnh, đối với một người sắp bị giết, bọn họ tự nhiên là lạnh lùng!

- Tần Vũ, ngươi cũng là một thiên tài, nếu như ngươi có thể tự giác, chịu tuân theo quy củ, có lẽ thành tựu tương lại của ngươi sẽ càng thêm kinh người, nhưng … ngươi đã không còn tương lai nữa.

Chu Hoắc cười nhạt một tiếng, đồng thời trên đỉnh đầu của Chu Hoắc đột nhiêt xuất hiện một khối linh châu lấp lánh điện quang lơ lửng.

Linh châu này vừa xuất ra, Tần Vũ đã cảm thấy không gian xung quanh chấn động, sau đó cả không gian xung quanh phạm vi vài vạn dặm không còn một chút dao động nào nữa.

- Đây là đống kết không gian sao? Quả nhiên là lợi hại.

Tần Vũ thầm than.

Tần Vũ nắm rất rõ nguyên lý của việc đống kết không gian. Bình thường không gian liên tục ở trong trạng thái dao động, chỉ có như vậy, thần vương mới có thể nhờ sự dao động của không gian để thuấn di di chuyển, một khí không gian không dao động, họ cũng không cách nào thuấn di.

Bất quá…

Đống kết không gian chỉ có tác dụng đối với thần vương bình thường, đối với bản thân y lại không có tác dụng gì cả.

- Chu Hoắc, tiểu linh châu ẩn chứa điện quang hẳn là trấn tộc linh bảo của Lôi Phạt thành trong truyền thuyết? Bảo bối nhất lưu Hồng Mông linh bảo?

Tần Vũ cười hỏi.

Chu Hoắc, Khương Phạm, Thân Đồ Diêm, Thang Lam tất cả không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ có thể khẳng định, Tần Vũ nếu có thể thuấn di thì chắc chắn phải cảm thấy không gian đã bị đống kết, tương tự Tần Vũ khẳng định cũng biết mình không cách nào thuần di chạy trốn được nữa, trong tình huống biết không cách nào chạy trốn, đối

diện với sáu đại Thánh Hoàng, chẳng những không quan tâm tới việc giữ mạng, ngược lại còn thăm dò tin tức về Hồng Mông linh bảo của đối phương.

Có đảm sắc (chí khí)!

Chu Hoắc đã làm cho không gian đống kết xong, tự nhiên không sợ Tần Vũ chạy thoát, gật đầu cười nói:

- Khi thần giới mới được tạo ra, trấn tộc linh bảo của bát đại thần tộc đã xuất hiện cùng với bát đại thánh địa, linh châu này chính là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cũng là trấn tộc linh bảo của Lôi Phạt thành ta, tên gọi Lôi nguyên linh châu. phối hợp với huyết mạch của Lôi gia ta, uy lực càng mạnh.

Gương mặt Chu Hoắc không nén nổi vẻ tự hào.

- Lôi nguyên linh châu ?

Tâm ý Tần Vũ máy động, thầm nghĩ:

- Khi trước ta tới Sơn Hải cung, sư tôn của thiếu niên tóc bạc đã cho ta ba kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, trong đó có một kiến tên gọi Hỏa Nguyên Linh châu , lôi nguyên linh châu này cùng với Hỏa Nguyên Linh châu, không biết khác nhau ra sao?

- Đáng tiếc, thần giới vừa mới xuất hiện một tân tượng thần, mà giờ đã phải chết.

Một âm thanh nhu hòa vang lên, người nói chính là tây Nam Thánh Hoàng Thang Lam, nữ nhân duy nhất trong số Thánh Hoàng, bên trên mái tóc dài màu lam mĩ lệ của Thang Lam tương tự là một viên linh châu lơ lửng, chỉ là bên trong viên linh châu này ẩn chứa những dòng nước lưu chuyển.

- Chết, cũng không trách được ai.

Đông bắc Thánh Hoàng Mộc Khâm lạnh lùng nói, trên đỉnh đầu cũng có một viên linh trâu màu xanh nước biển lơ lửng.

Sáu đại Thánh Hoàng, trên đầu mỗi người đều có một viên linh châu lơ lửng, màu sắc khác nhau, năng lượng dao động phát tán ra cũng có sự khác nhau, chỉ là khí tức, đều ẩn chứa một sức mạnh có thể khiến cho thiên đại chấn động.

- Tần Vũ, chịu chết đi.

Chu Hoắc lạnh lùng nói, lời này vừa nói xong, cũng tương đương với việc phát ra tín hiệu công kích, lập tức khí thế của sáu đại Thánh Hoàng đại tăng.

- Khoan đã.

Tần Vũ bỗng nhiên hét lên.

- Sao thế? Sợ chết rồi à? Hối hận rồi sao?

Chu Hoắc trào phúng nói, Chu Hoắc cực kì chờ đợi kẻ sắp phải chết này, tỏ ra mềm yếu trước mặt của y.

- Tây Cực Thánh Hoàng.

Tần Vũ nhìn chằm chằm vào viên hồng sắc linh châu trên đỉnh đầu của Thân Đồ Diêm.

- Viên linh châu này của ngươi , phải chăng được gọi là Hỏa Nguyên Linh châu ?

Thân Đồ Diêm tuy nghi hoặc Tần Vũ tại sao lại đề cập tới việc

này, nhưng vẫn gật đầu nói:

- Bát đại trấn tộc linh bảo , chính là bát đại bổn nguyên linh châu , Thân đồ gia tộc ta nắm giữ năng lượng thuộc tính hỏa, trấn tộc linh bảo là Hỏa Nguyên Linh châu, chẳng lẽ có gì kì quái sao?

- Tần Vũ này, sợ rằng đang kéo dài thời gian sống mà thôi, ha ha….

Chu Hoắc cười lạnh nói

Trong lòng Tần Vũ lúc này đang không ngừng suy tưởng. Khi nhìn thấy viên linh châu trên đỉnh đầu Thân Đồ Diêm, Tần Vũ từ khí tức cùng màu sắc các loại của linh châu, cũng đã có cảm giác …. Trấn tộc linh bảo của Thân đồ gia tộc này, cùng với Hỏa Nguyên Linh châu mình có được từ thiếu niên tóc bạc giống nhau y hệt.

- Ngay cả tên cũng giống nhau, đồng dạng là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, theo như lời đám Thánh Hoàng này, bát đại trấn tộc linh bảo xuất hiện khi thần giới được sinh ra, theo đạo lý, loại linh bảo này bình thường phải là độc nhất vô nhị, tại sao thiếu niên tóc bạc kia lại đem cho ta một viên Hỏa Nguyên Linh châu?

Tần Vũ trong lòng nghi hoặc

- Hơn nữa, Hỏa Nguyên Linh châu của Thân đồ gia tộc xuất hiện khi thần giới mới vừa sinh ra, sư tôn của thiếu niên tóc bạc kia, làm sao lại có một viên Hỏa Nguyên Linh châu y hệt đây? Hai viên Hỏa Nguyên Linh châu, không chừng bảy viên linh châu còn lại, cũng không chỉ có duy nhất một viên?

Trong lòng Tần Vũ lập tức xuất hiện rất nhiều nghi vấn.

Nhưng, lúc này sáu đại Thánh Hoàng quyết không để cho Tần

Vũ thỏa thích suy ngẫm, gió biển thổi càng lúc càng mạnh, hất tung mái tóc của Tần Vũ.

Chu Hoắc bỗng nhiêu hét lên một tiếng, toàn thân của y đồng thời tỏa ra vô số lôi điện, tựa như lôi thần đồng thời trong tay Chu Hoắc cũng xuất hiện một cây trường tiên hoàn toàn do lôi điện tạo thành, trên trường tiên bằng lôi điện này, có màu đen, màu tím thậm chí màu trắng, tóm lại là được bao quanh bởi các màu khác nhau của lôi điện.

Hô!

Trường tiên rung lên, giống như thần long duỗi mình, chỉ thấy trướng tiên vừa mới rung lên, đã dài ra hơn trăm thước tràn đầy bá khí, lôi điện trường thương này vừa mới đánh bao trùm lên phía trên Tần Vũ, không gian xung quanh vị trí của Tần Vũ liền bị bao bọc bởi vô số lôi điện.

- *Hưu* !

Một tiếng rít chói tai vang lên, trường tiên đã đánh tới đỉnh đầu Tần Vũ.

Hai tay Tần Vũ như lưu quang, đột nhiên chộp về hướng lôi điện trường tiên. Một đôi găng tay màu bạc tự động xuất hiện trên tay của Tần Vũ, nhìn thấy Tần Vũ không ngờ lại muốn dùng tay bắt lấy lôi điện trường tiên, Chu Hoắc chỉ cười lạnh một tiếng.

- *Bồng* !

Hai tay Tần Vũ tựa như nắm lấy cả trời đất, trực tiếp nắm lấy lôi điện trường tiên, nhưng chỉ trong nháy mắt Tần Vũ đã cảm thấy một loại đau đớn kịch liệt từ hai cánh tay truyền lại, đồng thời đã hoàn toàn không còn cảm giác gì nữa.

- Đây là lôi điện thuộc cấp bậc gì ?

Tần Vũ trong lòng cảm thấy chấn động , bản thân được bảo vệ bởi một đôi găng tay nhị lưu Hồng Mông linh bảo, không ngờ cũng bị thương.

- Vô tri.

Chu Hoắc hừ lạnh một tiếng, đồng thời xung quanh thân thể Chu Hoắc trong nháy mắt đã xuất hiện hơn vài chục cây trường tiên cực lớn, lúc này chư hoặc tựa như một con bạch tuộc, còn vài chục cây trường tiên kia chính là xúc giác của nó.

Một cây lôi điện trường tiên đã lợi hại như vậy, vài chục cây nếu như cùng đánh tới … Tần Vũ nghĩ tới cảnh này, toàn thân liền nổi da gà.

- Khi nãy ta còn dùng găng tay để tiếp xúc với cây trường tiên kia, mà cánh tay vẫn bị mất cảm giác, nếu như thân thể trực tiếp tiếp xúc, xem ra thân thể sẽ bị biến thành tro bụi mất.

Tần Vũ trong lòng thất kinh, rồi bỗng bật cười.

- Ta không phải là phân thân, phòng ngự cũng không thể chống đỡ nổi công kích của đối phương, ưm … hôm nay đánh toàn lực kiểm nghiệm thực lực của mình vậy.

Quang mang trong mắt Tần Vũ lóe lên.

- Hô !

Năm vị Thánh Hoàng còn lại lúc này cũng không vội ra tay, chỉ bàng quang đứng nhìn, hiện tại bọn họ bỗng thấy Tần Vũ không ngờ đã biến thành hai người.

Một thanh bào Tần Vũ, một hắc bào Tần Vũ,hắc bào Tần Vũ nhanh chóng lùi ra sau, còn thanh bào Tần Vũ thay vào đó lại đứng yên nghênh đón những cây lôi điện trường tiên này.

- Đối mặt với lôi điện bổn nguyên chi lực mà vẫn ngạnh kháng, muốn chết sao?

Các Thánh Hoàng xung quanh nghĩ thầm trong lòng.

"Bồng !"

Vài chục đạo lôi điện trường tiên đánh lên người của thanh bào Tần Vũ. Sắc mặt thanh bào Tần Vũ trơ trơ. Thân thể không hề có chút hao tổn gì!

- Làm sao có thể!

Chu Hoắc hai mắt trợn trừng, năm Thánh Hoàng còn lại cũng đều chấn động:

- Vô luận thân thể phòng ngự lợi hại ra sao, cũng không có khả năng ngạnh kháng được lực lượng của lôi điện bổn nguyên.

Chu Hoắc căn bản không cách nào tin nổi.

Nhưng lục đại Thánh Hoàng làm sao biết được, thanh bào Tần Vũ , bản thân thực tế là một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, từ lúc thần giới sinh ra tới giờ, vẫn chưa có chuyện nhất lưu Hồng Mông linh bảo bị đánh nát.

Dù sao, nhất lưu Hồng Mông linh bảo quả thực quá cứng rắn.

Thân thể phòng ngự của thanh bào Tần Vũ, tự nhiên cũng cực kì khủng bố. hơn nữa … cho dù đánh tan được thanh bào Tần Vũ, thanh bào Tần Vũ vẫn có thể hóa thành hàn mông chi khí.

Bất tử chi thân !

- Chu Hoắc, đây chính là sức mạnh của ngươi? Chư vị Thánh Hoàng, chẳng lẽ các người nghĩ rằng một mình Chu Hoắc có thể đối phó với Tần Vũ ta được sao?

Hắc bào Tần Vũ đứng cách đó không xa cười nhạt nói, lúc này trong tay hắc bào Tần Vũ đã xuất hiện một thanh hắc sắc trường thương đơn giản, trên trường thương còn có vài điểm màu vàng.

Tàn Tuyết thần thương, so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo còn kinh khủng hơn, Tần Vũ cuối cùng đã xuất ra.

- Xét về công kích lực? công kích lực của Tàn Tuyết thần thương, chẳng lẽ lại không bằng nhất lưu Hồng Mông linh bảo của các ngươi?

Trong lòng Tần Vũ đã có chút cảm giác hưng phấn chiến đấu, đã rất lâu rồi không có được cảm giác này.

- Khương Phạm huynh, huynh đi đối phó với Khương Lập, còn Tần Vũ, bọn ta sẽ cùng đối phó.

Nam Cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Vân dùng thần thức truyền âm,

- Thanh bào Tần Vũ này, Chu Hoắc huynh, Thang Lam, ba người chúng ta sẽ đối phó, còn về phần hắc bào Tần Vũ, Thân Đồ huynh cùng Mộc huynh sẽ đối phó, mọi người thấy sao?

Sắp xếp của Nam Cực Thánh Hoàng các vị Thánh Hoàng đều không có ý kiến.

Giết gà cũng cần phải dùng tới dao mổ trâu, chiến đấu, là phải dùng toàn lực! Hơn nữa thực lực thanh bào Tần Vũ vừa mới lộ ra,

rõ ràng là mạnh hơn hắc bào Tần Vũ, chỉ là lúc này bọn Chu Hoắc, Khương Phạm vẫn chưa cảm nhận được uy lực của Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ!

- *Hô* !

Thân hình như ánh chớp di động Chu Hoắc, Thang Lam, Đoan Mộc Vân trong chớp mắt đã bao vây thanh bào Tần Vũ, Thân Đồ Diêm, Mộc Khâm hai đại Thánh Hoàng đồng thời tới trước mặt Tần Vũ, còn như Khương Phạm, lại đứng đối mặt với Lập Nhi.

Chương 611

Vạn Lí Giang Sơn

Khương Phạm nhìn nhi nữ của mình. Như hôm nay Khương Lập rất khác so với quá khứ, tóc dài lóe lên bích lục quang mang, trong hai mắt ẩn chứa một điểm sinh cơ lục sắc, toàn bộ điều này khiến Khương Phạm nhớ tới Sinh Mệnh thần vương Tả Thu Mi.

Khương Lập bây giờ, chỉ nhìn bề ngoài cùng với khí tức cũng vô cùng giống Tả Thu Mi lúc trước, nhưng bên trong hai người lại có khác biệt rất lớn. Cá tính Tả Thu Mi rất độc lập, mạnh mẽ, mà Khương Lập lại có một loại ôn nhu như thủy.

- Phụ hoàng. - Khương Lập nhẹ giọng nói.

Khương Phạm nhướng mày, lạnh nhạt nói:

- Lập nhi, ngươi hiện tại quay đầu lại, ngoan ngoãn theo ta trở về, rồi đem nghiệt chủng trong bụng ngươi diệt trừ đi, ngươi sẽ vẫn là con của Khương Phạm ta, vẫn là công chúa của Phiêu Tuyết thành như cũ.

- Nghiệt chủng? Diệt trừ?

Khương Lập sắc mặt biến đổi, mục quang vẫn nhu hòa đột nhiên trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào Khương Phạm.

- Phụ hoàng, đây là hài tử của con cùng Vũ ca, không phải là nghiệt chủng, càng không thể diệt trừ.

Hoài thai nhiều năm như vậy, Khương Lập cơ hồ lúc nào cũng cảm thấy sự rung động của tiểu sinh mệnh trong bụng, đấy là cảm giác cốt nhục tương liên, khiến Khương Lập đối với hài tử chưa

sinh ra này thương yêu như mạng mình.

Phụ hoàng muốn diệt trừ hài tử của nàng? Khương Lập làm sao có thể đáp ứng.

- Ngươi không muốn, ta đây liền tự thân xuất thủ, diệt trừ nghiệt chủng đó.

Khương Phạm lạnh nhạt nói một tiếng, đồng thời tốc độ toàn thân nhanh đến mức tận cùng, nhanh chóng tới bên cạnh Khương Lập, đồng thời trong tay Khương Phạm xuất hiện một thanh hắc sắc trường côn, hắc sắc trường côn này đen nhánh, thậm chí thôn phệ (hấp thu, nuốt chửng) ánh sáng.

Trường côn đánh đến.

Khương Lập phản ứng rất nhanh, trong tay lập tức xuất hiện trường kiếm Phá Thủy.

"Bồng!"

Khương Phạm thân hình lui về phía sau, nhìn trường kiếm trong tay Khương Lập không khỏi kinh dị một tiếng:

- Trường kiếm của ngươi uy lực không nhỏ, có thể ngăn đỡ được hắc ám bổn nguyên lực.

- Đây là Vũ ca cấp cho con. - Khương Lập trên mặt hiện lên một tia tự hào.

- Lại Vũ ca? Hừ!

Khương Phạm khẽ hừ một tiếng, xung quanh thân thể Khương Phạm không gian thời gian gia tốc gấp hơn mười vạn lần. Khương Lập còn chưa kịp phản ứng, Khương Phạm một bổng đánh đến

trên người nàng. Ngay lúc đánh đến, trong chốc lát một đạo tử sắc quang mang từ trên người Khương Lập tỏa mạnh ra.

Khương Lập thân hình bay ngược ra sau.

- Ân, không có một điểm thương tích.

Khương Phạm nhất thời thực sự chấn kinh, chính bản thân hắn chịu một bổng hắc ám bổn nguyên lực cũng không có khả năng an toàn vô sự, Khương Phạm mục quang lập tức nhìn chằm chằm tử sắc vũ y trên người Khương Lập.

Khương phạm đã cảm giác được Khương Lập sở dĩ không bị thương là có liên quan đến tử sắc vũ y kia.

- Khương Phạm, ngươi thực tàn nhẫn! - Đột nhiên một tiếng quát giận dữ vang lên.

Chỉ thấy một đạo hắc sắc, một đạo thanh sắc, hai đạo tàn ảnh cơ hồ lóe lên liền đến trước thân Khương Phạm, sát ý kinh khủng khiến Khương Phạm trong lòng kinh hãi, mặt khác ngũ đại thánh hoàng cũng lập tức đuổi đến.

- Nha!

Tần Vũ tay cầm Tàn Tuyết thần thương, đơn thủ đột nhiên chấn động, Tàn Tuyết thần thương liền quay tròn đâm tới Khương Phạm. Trong khi Tàn Tuyết thần thương đâm tới, không gian nguyên bổn bị đống kết đều chấn động, dường như muốn tan vỡ.

- Không tốt!

Khương Phạm sắc mặt đại biến, may mắn hắn đã khống chế thời gian lưu tốc, khiến bản thân tốc độ nhanh hơn mười vạn lần,

lúc này mới thấy rõ một thương của Tần Vũ. Từ chấn động khiến cho không gian trong nhất thời có thể sụp đổ, Khương Phạm có thể biết một thương này kinh khủng như thế nào.

Trong nháy mắt, đỉnh đầu Khương Phạm, một viên hắc sắc linh châu hạ xuống, ánh sáng chói lòa bao trùm toàn thân Khương Phạm, Khương Phạm bản thân trong tay đã xuất hiện một hắc sắc thuẫn bài (lá chắn)

"Bồng!"

Hắc sắc thuẫn bài vỡ vụn, đầu thương của Tàn Tuyết thần thương ngang nhiên đâm vào luồng ánh sáng trên người Khương Phạm, hắc sắc quang nhấp nhô dao động như muốn tiêu tán dưới công kích của Tàn Tuyết thần thương. Nhưng…

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Khương Phạm, Ám Nguyên linh châu nhẹ rung động, phảng phất như muốn rơi xuống.

Bên ngoài thân Khương Phạm hắc sắc quang đã trực tiếp tiêu thất.

"Phốc!"

Bản thân Khương Phạm cũng đã trốn ra xa, may mắn Ám Nguyên linh châu phóng ra hắc ám bổn nguyên lực ngăn trở trong chốc lát mới khiến Khương Phạm chỉ bị thương nhẹ.

Tần Vũ thu thương mà đứng, bên cạnh thanh sắc ảo ảnh ngưng tụ thành một nhân ảnh thanh bào Tần Vũ.

Tần Vũ lạnh lẽo nhìn Khương Phạm ở xa xa:

- Khương Phạm, ta xem ngươi là cha của Lập Nhi nên không để ý chuyện ngươi năm lần bảy lượt truy tận sát tuyệt, nếu như lần sau ngươi còn như vậy thì đừng trách ta vô tình.

- Truy tận sát tuyệt? - Khương Phạm cười lạnh, hắn xem ra nghĩ Tần Vũ cố ý nói mạnh miệng.

Khương Lập lại rất rõ ràng Tần Vũ không có nói mạnh miệng, bởi vì mới vừa rồi trong khi Tần Vũ công kích Khương Phạm, không có phóng xuất huyền hoàng khí, một khi huyền hoàng khí lưu chuyển quanh đầu thương được phóng ra, lúc đó mới là công kích mạnh nhất của Tàn Tuyết thần thương.

Lúc này ngũ đại thánh hoàng đều đã bay đến bên cạnh Khương Phạm.

- Khương Phạm huynh, không sao chứ? - Chu Hoắc thần thức truyền âm hỏi.

Khương Phạm cười nhạt một tiếng, thần thức truyền âm nói:

- Hừ, trường thương của hắn có năng lực công kích linh hồn, bất quá có bổn nguyên linh châu bảo hộ linh hồn, hắn còn không đả thương được ta.

Chu Hoắc lúc này mới nhẹ gật đầu:

- Khương Phạm huynh, tên Tần Vũ này khó đối phó a. Phân thân của hắn phòng ngự rất kinh người, mà còn có thể hóa thật thành hư, muốn tiêu diệt hắn rất khó.

Mới rồi ba người Chu Hoắc, Thang Lam, Đoan Mộc Vân đã nếm thử uy lực của phân thân Tần Vũ.

Tuy công kích của phân thân này bọn họ cũng chống được, nhưng vô luận như thế nào bọn họ cũng không tiêu diệt được phân thân Tần Vũ.

Hai người Thân Đồ Diêm, Mộc Khâm công kích bản thân Tần

Vũ sắc mặt lại có chút hơi tái nhợt, Thân Đồ Diêm thần thức truyền âm nói:

- Chư vị, phân thân của Tần Vũ cũng không lợi hại lắm, chí thiểu không thể đánh trọng thương chúng ta, có thể trường thương trên tay hắn uy lực rất kinh người, cả đống kết không gian đều thiếu chút nữa hỏng mất, may là ta cùng Mộc huynh dựa vào bổn nguyên linh châu như cũ cố giữ đống kết không gian.

- Uy lực của trường thương kia không dưới nhất lưu hồng mông linh bảo. - Chu Hoắc thần thức truyền âm nói.

Chu Hoắc rõ ràng nhớ kỹ phụ thân mình là Lôi Phạt thiên tôn có đưa cho Chu Hiển hộ thân linh phù, chính là bị Tần Vũ một thương phá hủy, công kích lực của trường thương kia không nghĩ cũng biết.

Mặc dù lục đại thánh hoàng đối với thực lực của Tần Vũ đều cảm thán nhưng bọn họ cũng không lo lắng. Bát đại thần tộc, há chỉ có một chút thủ đoạn vậy sao?

- Xem ra…

Chu Hoắc mục quang quét về phía năm đại thánh hoàng, lục đại thánh hoàng chỉ giao lưu một chút ánh mắt liền biết suy nghĩ trong lòng của nhau.

- Khương Phạm huynh cùng Đoan Mộc huynh là chính, Mộc huynh, Thang Lam, Thân Đồ huynh là phụ, ta chủ trì đại cục. - Chu Hoắc lạnh nhạt nói.

Mặt khác ngũ đại thần vương đều gật đầu, thần giới bát đại thánh hoàng tùy tiện xuất ra mấy người đều có thể tìm ra phương pháp liên hợp công kích tốt nhất. Như hôm nay lục đại thánh

hoàng tại đây, theo như lời Chu Hoắc công kích đại trận cũng là phương pháp tốt nhất.

Hắc ám quang minh lưỡng đại bổn nguyên lực là chính, còn lại là phụ, lôi điện lực khống chế chủ trận.

Hợp lực công kích!

Loại công kích kết hợp bổn nguyên lực, uy lực không như vừa rồi các đại thánh hoàng tùy ý công kích có thể so sánh được, luận uy lực… lục đại thánh hoàng liên thủ, kể cả Tu La thần vương sợ rằng cũng không trụ được.

Mà lúc này…

Tần Vũ cùng Khương Lập không một ai biết, ngay cả bát đại trấn tộc linh bảo Tần Vũ cũng vừa mới biết, đừng nói đến chuyện phối hợp của bát đại thánh hoàng, còn Khương Lập… nàng sinh ra quá muộn, biết về chuyện này cũng cực kì ít ỏi.

Tần Vũ cùng Khương Lập hai người căn bản không biết đại nạn đã đến trước mắt.

- Bọn họ muốn làm gì?

Tần Vũ đột nhiên nhướng mày, chỉ thấy phía trước giữa không trung, Khương Phạm cùng Đoan Mộc Vân một tả một hữu sóng vai mà đứng, Khương Phạm trên người mạnh mẽ phóng ra ngàn vạn hắc sắc quang mang, còn Đoan Mộc Vân trên người mạnh mẽ phóng ra ngàn vạn bạch sắc quang mang.

Hai người trên thân ánh sáng hỗ trợ lẫn nhau.

Đồng thời, Thân Đồ Phàm, Mộc Khâm, Thang Lam ba người thành ba vị trí bao quanh Khương Phạm, Đoan Mộc Vân hai người, còn Chu Hoắc đứng phía trên không hai người Khương Phạm,

Đoan Mộc Vân.

Sáu viên bổn nguyên linh châu, quang mang đồng thời đại thịnh.

- Không tốt.

Tần Vũ đáy lòng cảm thấy có một tia nguy cơ, lúc này tâm niệm truyền âm nói với Khương Lập:

- Lập Nhi, nàng trước tiên nên trở về.

- Không sao đâu Vũ ca, muội có Tử Lâm vũ y. - Khương Lập lúc này nói.

Chu Hoắc đứng phía trên ngũ đại thánh hoàng, mục quang lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, đột nhiên, Chu Hoắc đơn thủ giơ lên cao, nhưng trong lúc này…

Chỉ thấy vô số cây trúc từ trên không hạ xuống, những cây trúc này phiêu phiêu sái sái vô cùng vô tận, vừa hạ xuống đã hoàn toàn bao vây lục đại thánh hoàng. Lục đại thánh hoàng cảm thấy bản thân đã hãm nhập vào trong một bầu trời khác, căn bản không cảm giác thấy Tần Vũ.

Tần Vũ, Khương Lập cũng sững sờ.

Sao lại thế này? Tần Vũ có thể thấy vừa rồi Chu Hoắc chuẩn bị ra tay, như thế nào lại xuất hiện vô số cây trúc? Cây trúc? Chẳng lẽ là…

Tần Vũ trong lòng liền nghĩ đến một người.

- Tần Vũ, Khương Lập tiểu cô nương, nhanh chạy.

Dịch Phong nhanh chóng bay đến trước mặt hai người Tần Vũ. Trong mắt y lộ vẻ bực mình,

- Các ngươi nhanh chạy, lục đại thánh hoàng liên thủ, kể cả Tu La thần vương cũng không dám ngạnh chống, nhanh chạy!

Tần Vũ cùng Khương Lập đều minh bạch, có thể vây khốn lục đại thánh hoàng trong chốc lát, trong nhất lưu hồng mông linh bảo cũng chỉ có duy nhất một kiện linh bảo Vạn Lý Giang Sơn.

Nhưng cho dù là Vạn Lý Giang Sơn, đối mặt với lục đại thánh hoàng liên thủ có thể trụ được bao lâu đây?

- Dịch Phong thúc thúc. - Khương Lập trong lòng một trận cảm động.

- Dịch Phong thần vương.

Tần Vũ đối với Dịch Phong thần vương này sinh ra hảo cảm, Dịch Phong thần vương có thể trong thời điểm này liều mạng tới cứu mình cùng Lập Nhi cũng đủ thấy được chân tâm.

Dịch Phong thần vương thần thức truyền âm gấp gáp nói:

- Chạy mau, ngay cả Tu La thần vương cũng không dám ngăn cản hợp lực công kích này, các ngươi không muốn sống sao? Đống kết không gian khu vực chỉ có mấy vạn dặm, với tốc độ phi hành của các ngươi sẽ rất nhanh bay ra được, ta còn có thể chống giữ trong chốc lát, chạy nhanh!

Dịch Phong thần vương sắc mặt đột nhiên đỏ lên, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi, Tần Vũ có thể cảm nhận thấy, xa xa rừng trúc lơ lửng trên không không ngừng chấn động, lục đại thánh hoàng bị khốn bên trong hiển nhiên cũng điên cuống muốn thoát ra khỏi.

- Ta sẽ nhanh chóng không chống giữ được.

Dịch Phong gấp đến độ con mắt gắt gao nhìn thẳng Tần Vũ, nghiến chặt răng nói.

- Tần Vũ, A Mi đã chết, đã chết một Sinh Mệnh thần vương, đừng khiến Khương Lập tiểu cô nương - một tân Sinh Mệnh thần vương cũng chết. Nếu không ta chết cũng không nhắm mắt.

Dịch Phong đột nhiên trừng mắt nhìn Tần Vũ. Tần Vũ trong lúc này còn không mau đưa Khương Lập chạy trốn, điều này khiến Dịch Phong rất phẫn nộ, cũng vô cùng lo âu.

Trong lòng Dịch Phong, Khương Lập đã dung hợp hai giọt lệ linh hồn sinh mệnh, có thể xem như sinh mệnh Tả Thu Mi được kéo dài. Lúc trước Tả Thu Mi chết, Dịch Phong trong tim đau khổ muốn chết, sống không thể yên, như hôm nay hắn cũng cam tâm vì Khương Lập mà chết.

Chỉ vì Khương Lập là sinh mệnh Tả Thu Mi kéo dài. Chỉ thấy rừng trúc đột nhiên đổ sập vỡ tung ra, vô số trúc lại bay trở về trong cơ thể Dịch Phong, Dịch Phong đã thấy lục đại thánh hoàng phá vỡ, lại liếc nhìn Tần Vũ, Khương Lập hai người, ngay lập tức thở dài một tiếng:

- Ai, thôi, thôi…

- Dịch Phong thần vương, có thể người đúng, sáu người này liên thủ công kích, uy lực thực sự rất lớn. - Tần Vũ hốt nhiên cười nhẹ.

Lục đại thánh hoàng trong lúc này một điểm cũng không lãng phí thời gian, Chu Hoắc khống chế chủ trận đơn thủ nhất chỉ (một ngón tay) hướng về Tần Vũ, nhất thời một dải lục sắc kéo dài trực

tiếp đánh tới Tần Vũ.

- Chết đi.

Lục đại thánh hoàng lạnh lẽo nhìn tất cả.

Lúc này, Dịch Phong đã tuyệt vọng, nhãn tình nhè nhẹ nhắm lại, trên mặt ngược lại có một tia cười điềm tĩnh.

- Phá!

Tần Vũ đột nhiên nhẹ nói một chữ.

"Qanh!". Trong nháy mắt, khu vực mấy vạn dặm không gian đột nhiên sụp đổ. Trong mấy vạn dặm khu vực, mọi người đều bị hãm nhập vào trong hỗn loạn khe hở không gian, lục đại thánh hoàng sắc mặt đại biến.

Đống kết không gian đã bị phá. Không gian vỡ vụn sụp đổ, tỏ rõ đống kết không gian đã bị phá, mà đống kết không gian bị phá, cũng nói lên… Tần Vũ, Khương Lập bọn họ có thể thuấn di đào tẩu.

- Có thể, ta thực sự không ngăn chặn được hắn.

Nhìn phía trước lục sắc trường long vẫn như cũ hướng về phía mình bay nhanh, Tần Vũ cười lãnh đạm, liền mang theo Khương Lập, Dịch Phong biến mất tại không gian hỗn loạn.

Lục đại thánh hoàng nhìn cảnh vừa rồi đều thở dài một hơi, đồng thời cũng thuấn di li khai khỏi không gian hỗn loạn.

……

Vết rách mấy vạn dặm không gian, mất một hồi lâu thời gian

mới hoàn toàn tự động phục hồi, mà lục đại thánh hoàng còn lại lăng không đứng trên không trung đại dương, không ai nói gì.

- Như thế nào Tần Vũ lại phá hủy được đống kết không gian? Như thế nào phá được? - Chu Hoắc sắc mặt có chút khó coi.

Ngoài hắn, ngũ đại thánh hoàng trong mắt đều hiện lên nét nghi hoặc, khó có thể tin, bọn họ không ai hiểu được rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Chương 612

Thánh Hoàng Quyết Liệt

Trên không trung nơi đại dương, lục đại thánh hoàng đều trầm mặc. Sau một hồi lâu, âm thanh Khương Phạm trầm thấp vang lên:

- Đống kết không gian, theo ta biết chỉ có phi thường cường lực công kích mới có thể phá vỡ.

- Cường lực công kích? Không có khả năng. - Chu Hoắc lắc đầu nói.

- Chúng ta vừa mới liên thủ thi triển Nhất Khí Lục Nguyên, Nhất Khí Lục Nguyên do lục đại bổn nguyên lực dung hợp tiến hành công kích, Nhất Khí Lục Nguyên công kích lực kinh nhân cỡ nào? Vì phòng ngừa nhất khí lục nguyên khiến không gian vỡ vụn, chúng ta sáu người phải đồng thời dựa vào bổn nguyên linh châu đống kết không gian, sáu người liên thủ đống kết không gian, trình độ đống kết không gian đã đạt tới cấp độ khủng bố phi thường, ngay cả nhất khí thất-bát nguyên công kích đều không thể khiến đống kết không gian chấn động, Tần Vũ làm thế nào có thể phá?

Ngoài hắn ra ngũ vị thánh hoàng còn lai đều gật đầu.

Các thánh hoàng một khi dựa vào trận pháp liên thủ công kích, việc trước tiên là bọn họ đều đồng thời dựa vào bổn nguyên linh châu đống kết không gian, sáu người hợp lực, không gian đống kết trình độ có thể cực cao.

Nhất khí lục nguyên công kích, công kích lực loại này đã tới cấp độ đáng sợ.

Chỉ là ngay cả không gian chấn động cũng không có, nhưng

Tần Vũ lại dễ dàng phá vỡ đống kết không gian, tại sao?

- Chẳng lẽ Tần Vũ có riêng một phương pháp phá sập không gian mà chúng ta không biết? - Thang Lam đột nhiên nhẹ giọng nói.

- Muốn khiến cho không gian bị phá, thực chất có trên hai loại phương pháp, một loại là khống chế không gian lực, một loại là cường lực công kích vượt quá trình độ chịu đựng của không gian. Loại phương pháp thứ nhất là khiến bản thân không gian tự tan vỡ, loại này rất đơn giản, thượng bộ thiên thần đều làm được. Nhưng mà, vừa rồi không gian đã bị đống kết, không gian lực không thể bị khống chế. - Nam cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân phân tích.

Đoan Mộc Vân phân tích đạo lí này mọi người đều biết.

- Nếu như trong lúc không gian bị đống kết, không gian lực còn có thể khống chế, vậy Tần Vũ đã sớm thuấn di chạy đi rồi. - Chu Hoắc cười nhạt một tiếng. - Nhưng công kích của Tần Vũ nếu như vượt quá Nhất Khí Lục Nguyên, vậy hắn muốn giết chúng ta chỉ là chuyện một cái nhấc tay.

Mâu thuẫn!

Công kích lực của Tần Vũ không có khả năng vượt quá Nhất Khí Lục Nguyên của lục đại thánh hoàng liên thủ.

Vậy Tần Vũ như thế nào lại phá vỡ được không gian?

Tân vũ trụ, trên không của Tử Huyền tinh. Tần Vũ, Khương Lập, Dịch Phong ba người đồng thời xuất hiện tại tân vũ trụ, Dịch Phong lúc này vẫn còn có điểm mụ mị, đống kết không gian như thế nào đột nhiên sụp đổ, bọn họ như thế nào đột nhiên thoát

được tính mạng?

- Tần Vũ, như thế nào ngươi lại phá vỡ được không gian đống kết đó? - Dịch Phong vội vàng hỏi.

Từ đáy lòng Tần Vũ đối với Dịch Phong đã rất có hảo cảm, liền cười nói:

- Dịch Phong thần vương, ta muốn hỏi một chuyện: Muốn phá vỡ một không gian thì có biện pháp gì?

- Rất đơn giản, một là giống như thượng bộ thiên thần thông thường, vận dụng sự lĩnh ngộ đối với không gian pháp tắc, khống chế không gian lực, khiến cho không gian tự nhiên sụp đổ, còn có một cách nữa là cường lực công kích vượt quá cực hạn chịu đựng của không gian, ngươi hỏi điều này làm gì? Mới rồi không gian bị đống kết, căn bản không thể khiến cho không gian tự nhiên hỏng mất.

Dịch Phong thần vương chằm chằm nhìn Tần Vũ.

- Ngươi cũng đừng nói, công kích lực của ngươi có thể khiến đống kết không gian sụp đổ.

- Ta chính là dùng phương pháp thứ nhất. - Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Phương pháp thứ nhất? Khống chế không gian lực, khiến cho không gian tự nhiên sụp đổ? - Dịch Phong thực sự mụ mị, - Không gian đều đống kết, ngươi làm sao sử dụng được không gian lực?

Tần Vũ nhẹ cười một tiếng:

- Cái ta sử dụng không phải là thần giới không gian lực.

Tần Vũ sử dụng tân vũ trụ không gian lực, tân vũ trụ không gian lực đồng dạng bao trùm cả thần giới, chỉ cần Tần Vũ nguyện ý, hoàn toàn dựa vào tân vũ trụ không gian lực khiến cho toàn bộ thần giới trong nháy mắt sụp đổ.

- Một không gian đang tồn tại hai loại không gian lực. Vậy… khống chế bất kỳ không gian lực đều có thể khiến một không gian sụp đổ. - Tần Vũ trong lòng thầm nói.

Mà vừa rồi…

Tần Vũ là dựa vào tân vũ trụ không gian lực, khiến cho một khối khu vực hoàn toàn sụp đổ.

- Vũ ca, huynh vừa rồi vì sao không trực tiếp mang chúng ta về tân vũ trụ? - Khương Lập trong lòng có chút nghi hoặc.

Khương lập rất rõ ràng, đống kết không gian-đống kết thần giới không gian lực, tân vũ trụ không gian lực lại không chịu ảnh hưởng, Tần Vũ hoàn toàn có thể trực tiếp mang theo Khương Lập cùng Dịch Phong quay về.

- Không có gì, ta chỉ là ngẫu nhiên nghĩ đến cho nên mới làm như vậy, cảm giác như thế này… bọn họ sẽ không cảm thấy nghi hoặc tại sao ta có thể thuấn di, bọn họ chỉ nghi hoặc ta làm sao phá được đống kết không gian của bọn họ. - Tần Vũ cười một tiếng nói.

- Tần Vũ, ngươi nói ngươi sử dụng không phải là thần giới không gian lực? - Dịch Phong lên tiếng.

Dịch Phong lúc này vẫn còn nghi hoặc, tại thần giới làm sao có khả năng sử dụng không gian không phải là thần giới không gian lực? Dịch Phong căn bản không thể tưởng tượng, một không gian

có hai loại không gian lực.

Tần Vũ nhìn về phía Dịch Phong.

Chỉ cần nhìn Dịch Phong có thể không cần tính mạng đến cứu hai người bọn họ, chính xác là cứu Khương Lập, loại hành vi này cũng đã khiến Tần Vũ nói cho Dịch Phong biết một chút bí mật.

Thần giới trên không Nam hải.

Lục đại thánh hoàng trầm mặc, nói chính xác là Chu Hoắc có chút tức giận nhìn về phía Đoan Mộc Vân, Thân Đồ Diêm, Thang Lam, Mộc Khâm tứ đại thánh hoàng, mà cả tứ đại thánh hoàng đều im lặng.

- Khái khái khái.

Đoan Mộc Vân ho khan hai-ba tiếng mới nói:

- Chu Hoắc huynh, đi lần này mọi người đều rõ ràng thực lực của Tần Vũ, có thể khẳng định một điểm… Tần Vũ này có thần thông đặc thù của riêng mình, có thể phá vỡ đống kết không gian.

- Phải, Chu Hoắc huynh, Tần Vũ có loại thần thông của riêng mình, chúng ta mặc dù không rõ nhưng tất cả đều là sự thật. Có thần thông này cũng nói rõ… chúng ta muốn giết hắn là chuyện không có khả năng. - Thân Đồ Diêm cũng trịnh trọng nói.

Mộc Khâm gật đầu nói:

- Nếu không giết được Tần Vũ, chuyện truy sát Tần Vũ nên dừng tay thôi.

- Dừng tay? - Chu Hoắc trong lòng vô cùng tức giận, - Chúng ta hiện tại mới chỉ xuất động lục đại thánh hoàng, nếu như bát đại thánh hoàng đồng thời đống kết không gian, ta không tin Tần Vũ có khả năng phá hủy.

- Đủ rồi. - Đoan Mộc Vân nhướng mày nói, - Chu Hoắc huynh, xuất động lục đại thánh hoàng đều khốn không được Tần Vũ, nếu như xuất động bát đại thánh hoàng mà cũng không khốn được, bát đại thánh hoàng ta còn mặt mũi nào? Chuyện này nên dừng lại, kết quả xấu nhất cũng chỉ là thần giới thêm một thế lực phi thăng giả thôi, ba thế lực phi thăng giả và bốn thế lực không quá khác biệt.

Bốn người Đoan Mộc Vân, Thân Đồ Diêm, Thang Lam, Mộc Khâm bọn họ cùng Tần Vũ quan hệ không tính là quá ác liệt, dù sao Tần Vũ chân chính đối địch là Chu gia.

Chỉ luận công kích lực, Tần Vũ bổn tôn thêm phân thân, bất kỳ một thánh hoàng nào đều không có khả năng đánh bại Tần Vũ.

Hơn nữa, Tần Vũ còn có thực lực phá vỡ đống kết không gian, loại địch nhân như vậy muốn giết cũng không giết được, tốt nhất là đừng nên trêu vào.

Khóe mắt Chu Hoắc nhẹ co giật, gắt gao nhìn chằm chằm bốn người trước mắt.

- Chu Hoắc huynh, cáo từ.

Đoan Mộc Vân thong thả chắp tay, lập tức cả người liền biến mất, Chu Hoắc sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi.

- Mộc huynh, Thang Lam, Thân Đồ huynh, chẳng lẽ các ngươi cũng muốn từ bỏ? - Chu Hoắc vội vàng nói.

- Muốn giết Tần Vũ cơ hồ là không có khả năng, chúng ta vì

sao lại phải phí khí lực? Nếu Chu Hoắc huynh có biện pháp mười phần giết chết được Tần Vũ, chúng ta nhất định sẽ cố gắng tương trợ. - Thang Lam cười nhẹ một tiếng, lập tức cũng phất tay thuấn di biến mất.

Thân Đồ Diêm, Mộc Khâm hai người cùng hướng Chu Hoắc chắp tay cười nhẹ, không để ý sắc mặt khó coi của Chu Hoắc, như trước nói hai câu khách sáo liền thuấn di li khai. Lục đại thánh hoàng một chốc bốn người đã rời khỏi, chỉ còn lại Chu Hoắc cùng Khương Phạm hai người.

- Khương Phạm huynh? - Chu Hoắc nhìn Khương Phạm.

Khương Phạm lúc này trong lòng rất phức tạp, Tần Vũ biểu lộ thực lực đã hoàn toàn rung động hắn, đặc biệt Tần Vũ còn có năng lực luyện chế nhất lưu hồng mông linh bảo.

Khương Phạm rõ ràng nhớ kỹ, Khương Lập sử dụng thanh trường kiếm chống lại công kích của y, cũng giống như sau đó là kiện Tử Lâm vũ y….

- Thanh trường kiếm đó dễ dàng ngăn trở lực công kích của ta, tuyệt đối không phải là nhị lưu hồng mông linh bảo, mà kiện tử sắc vũ y kia chịu một bổng của ta, Lập Nhi lại không hề tổn thương, tử sắc vũ y kia cũng không có khả năng là nhị lưu hồng mông linh bảo, chẳng lẽ đều là nhất lưu hồng mông linh bảo?

Khương Phạm ngẫm lại đều cảm thấy rung động. Con gái y có hai kiện nhất lưu hồng mông linh bảo, bản thân Tần Vũ còn có thanh trường thương và quyền trượng Vạn Liễu, ngoài ra còn có kiện La Vũ đao.

- Tần Vũ này rốt cuộc có bao nhiêu kiện nhất lưu hồng mông linh bảo? Chẳng lẽ hắn có thể dễ dàng luyện chế một kiện nhất lưu hồng

mông linh bảo?

Khương Phạm trong lòng lộ vẻ không cam. Khương Phạm cũng không thể phủ nhận lúc này ở sâu kín đáy lòng, hắn cũng có một điểm hối hận. Mặc dù có đáp ứng Chu Hoắc thì Lôi Phạt thiên tôn có thể trợ giúp hắn cho một lần.

Chỉ giúp hắn một lần, để cho hắn trở thành thiên tôn tối đa cũng chỉ có ba thành hy vọng mà thôi.

- Nếu như… nếu như Tần Vũ trở thành con rể của ta, với thực lực của Tần Vũ, lại có nữ nhi ta là thần vương, hơn nữa có nhiều hồng mông linh bảo, thế lực to lớn như vậy cũng có thể khiến ta trong quá trình tranh đoạt Thiên Tôn sơn linh bảo chiếm hết ưu thế.

Khương Phạm hiện lên ý niệm như vậy trong đầu.

- Nếu như Tần Vũ thành con rể của ta, nhị đệ cùng ta quan hệ sẽ tốt hơn, Lập Nhi cũng tiếp tục ở bên cạnh ta. - Khương Phạm đáy lòng có chút hối hận.

Nhưng mà, trên đời không có thuốc hối hận để uống.

- Khương Phạm huynh? - Chu Hoắc lại nói to một tiếng.

Khương Phạm tỉnh táo lại, đưa một chút ý niệm trong đầu vừa rồi vứt bỏ đi. Bản thân là thánh hoàng, nếu đã ra quyết định, đã lựa chọn con đường này thì đừng nên hối hận.

- Chu Hoắc huynh, có chuyện gì sao? - Khương Phạm nhìn Chu Hoắc.

Chu Hoắc bất đắc dĩ thở dài một hơi:

- Cảnh vừa rồi huynh cũng đã thấy, tứ vị thánh hoàng sau khi nhìn thấy thần thông của Tần Vũ, tất cả đều quay lưng lại.

- Không có hy vọng giết chết Tần Vũ, bọn họ không nguyện ý bỏ phí công phu cũng là chuyện bình thường. - Khương Phạm cười nhạt nói.

Chu Hoắc nhìn về phía Khương Phạm:

- Khương Phạm huynh, thực lực của Tần Vũ huynh cũng đã nhìn thấy, muốn giết hắn cực kỳ khó khăn, nhưng mà Tần Vũ đối với Lôi Phạt thành ta "trăm lần ô miệt", vô luận như thế nào ta cũng không chịu đựng được khẩu khí này. Khương Phạm huynh, huynh có nguyện ý trợ giúp Lôi Phạt thành ta không?

- Chu Hoắc huynh yên tâm.

Khương Phạm gật đầu nói:

- Nếu như muốn xuất thủ đối phó với Tần Vũ, chỉ cần nói với ta một tiếng là được. Bất quá Chu Hoắc huynh, huynh có biện pháp đối phó với Tần Vũ sao?

Sắc mặt Chu Hoắc nhất thời tươi cười:

- Điều này thật sự đa tạ Khương Phạm huynh, còn về biện pháp đối phó với Tần Vũ… không quá trăm năm nữa Thiên Tôn sơn cũng phủ xuống, nếu như trong vòng trăm năm còn không giải quyết được Tần Vũ, chỉ có đến khi Thiên Tôn sơn phủ xuống, phỏng chừng tuyệt đại bộ phận thần vương đều điên cuồng. Đến lúc đó hãm hại Tần Vũ một phen cũng không phải là việc khó.

- Thiên Tôn sơn? - Khương Phạm cũng cười.

Sáu ngàn vạn ức năm trước, Thiên Tôn sơn phủ xuống làm cho

rất nhiều thần vương chết đi, phải biết rằng chuyện thần vương chết là phi thường hiếm thấy, nhưng khi Thiên Tôn sơn phủ xuống… đã khiến một lượng lớn thần vương đều quan tâm hết thảy.

Có thể tu luyện đến thần vương cảnh giới, cơ hồ tất cả thần vương đối với con đường tu luyện cuối cùng… thiên tôn đều có dục vọng mãnh liệt.

Dục vọng sẽ làm con người điên cuồng.

Một trận chiến đã xảy ra ở thần giới Nam Hải hải vực, người biết chuyện này rất ít, Tần Vũ cũng không truyền bá ra ngoài, lục đại thánh hoàng càng không để lộ chuyện xấu của mình.

Cho nên, phần đông thần giới người thường đối với chuyện này cũng không biết được. Người thường không hiểu, một ít người cao tầng lại biết như… Chu Hiển.

- Liên minh các thánh hoàng đã tan vỡ, nếu chỉ có mình Lôi Phạt thành ta, làm sao giết được Tần Vũ? Cho dù có thêm Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm, sợ rằng cũng không đủ.

Chu Hiển đứng tại trên tường thành của Lôi Phạt thành, nhìn trước mắt vô số lôi điện trong lòng thầm nghĩ.

- Tần Vũ này, thực lực bất ngờ lại không thua kém thánh hoàng, thậm chí lợi hại hơn…. Cho dù là thiên tài cũng không có khả năng đạt đến trình độ như vậy, đây là mới chưa đến hai vạn năm a. - Chu Hiển nghe được từ chính phụ hoàng của hắn sau khi trở về đã tự nói về trận đại chiến, cả người Chu Hiển rung động.

Thực lực của Tần Vũ bất ngờ lại mạnh mẽ như vậy.

Một đối một, ngay cả thánh hoàng cũng không có hi vọng chiến thắng, hơn nữa Tần Vũ còn có loại thần thông quỉ dị phá vỡ được đống kết không gian.

- Đây không phải là tên tiểu tử ngu ngốc năm đó ở phàm nhân giới sao? - Chu Hiển trong lòng lộ vẻ bất lực.

Tới lúc này, Chu Hiển cũng cảm giác được Tần Vũ cao cao tại thượng, hắn chỉ có thể ngước nhìn Tần Vũ, cho dù trong lòng vẫn bất bình thì cũng chỉ là vô dụng, chênh lệch quá lớn. Đối mặt với Tần Vũ, Chu Hiển hắn trong lòng ghen ghét, căm phẫn đều biểu lộ ra trên tiếng cười.

- Thực lực, thực lực.

Chu Hiển nhướng mày, lúc này dưới chân vừa động hóa thành một đạo lưu quang bay về nơi ở của mình. Vào trong phủ đệ, hắn chỉ lạnh lùng nói một tiếng:

- Từ hôm nay, bất luận là ai đến cũng đừng tới quấy rầy ta.

Sau đó Chu Hiển liền bắt đầu trường kì bế quan.

Chương 613

Lôi Phạt Thiên Tôn Đích Hàng Lâm

Trong phòng mờ tối chỉ có một ngọn nến hồng đang cháy, ngọn lửa nhẹ nhàng đung đưa. Lôi Yểm thần vương Chu Vô Luyến chằm chằm nhìn ngọn nến hồng không nháy mắt. Ngọn nến càng lúc càng ngắn, cho đến khi tắt hẳn.

- Ồ.

Sau khi nến tắt, trong phòng mờ tối mới vang lên một tiếng thở dài. Qua hồi lâu, trong gian phòng mờ tối lại tỏa sáng hiện lên một cây nến hồng, nến tiếp tục cháy…

Cũng không biết cháy hết nhiều ít bao nhiêu cây nến.

- Tam đệ, nhanh đến Thánh Hoàng điện một chuyến.

Thanh âm Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc đột nhiên vang lên trong đầu Chu Vô Luyến, Chu Vô Luyến thong thả động đậy, hai mắt đột nhiên mở ra, một đạo lôi điện như chớp lóe lên, ngọn nến đang cháy bình thường trực tiếp biến thành hư vô.

"Chi nha."

Đẩy cửa phòng bước ra, Chu Vô Luyến ngẩng đầu nhìn lên không trung, trên không trung có vô tận lôi điện lóe lên, trên không Lôi Phạt thành vĩnh viễn có vô số lôi điện tràn ngập.

Mặc dù vừa rồi Chu Hoắc truyền âm có vẻ tương đối cấp bách, nhưng Chu Vô Luyến vẫn không có chút gấp gáp nào. Chậm rãi li khai phủ đệ của mình, từng bước hướng Thánh Hoàng điện đi đến.

Cho đến khi đến đại môn Thánh Hoàng điện.

- Là Yểm Nhi? - Một đạo thanh âm ôn hòa truyền ra từ trong Thánh Hoàng điện.

Chu Vô Luyến từ lúc bắt đầu có vẻ chán nản, nhưng lúc này khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi, đi nhanh hơn hẳn, bước vào trong Thánh Hoàng điện. Chỉ thấy trên đại điện của Thánh Hoàng điện có một ngân phát lão giả ngồi đó, lão giả này có đôi mắt sắc sảo như chim ưng, môi mỏng có chút đỏ tía. Mà mỗi một sợi tóc dài ngân sắc đều lóe ra quang mang trong suốt, nếu không quan sát cẩn thận, căn bản không chú ý đến ở giữa hai lông mày có một nốt chấm đỏ rực.

Dưới đại điện, Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc đứng đó, Lôi Vũ thần vương Chu Thông cùng nhi tử của Chu Vô Luyến, Chu Nhiên. Thái độ của tam đại thần vương lúc này đều rất lễ phép.

- Phụ thân.

Chu Vô Luyến cúi người nói. Ngân phát trường bào lão giả này chính là một trong thần giới tam đại thiên tôn Lôi Phạt thiên tôn. Chỉ nhìn bề ngoài cùng ánh mắt là biết Lôi Phạt thiên tôn là một người cực kì nghiêm khắc, lãnh khốc.

- Yểm nhi. - Lôi Phạt thiên tôn đối mặt Chu Vô Luyến, trên mặt lại có chút cười nhẹ.

Lôi Phạt thiên tôn vì sao xưng hô với Chu Vô Luyến lại gọi là Yểm Nhi? Thực ra Chu Vô Luyến vốn tên là Chu Yểm, Lôi Phạt thiên tôn có ba người con—đại nhi tử Chu Hoắc, nhị nhi tử Chu Thông, tam nhi tử Chu Yểm.

Chỉ là sáu ngàn vạn ức năm trước, Chu Yểm đổi tên thành Chu

Vô Luyến.

- Không biết phụ thân đại nhân lần này trở về là có chuyện gì? - Chu Vô Luyến lãnh đạm nói, chỉ là trong ánh mắt có một tia lễ phép đối với phụ thân.

Lôi Phạt thiên tôn liếc nhìn tam nhi tử của mình trong lòng thầm than. Lôi Phạt thiên tôn rất rõ ràng, bản thân tam nhi tử trong tim sớm đã chết, sống không thể yêu, sợ rằng không có sự tình gì có thể khiến hắn kích động hưng phấn. Mỗi lần nghĩ đến việc nhi tử của mình đổi tên thành Chu Vô Luyến, trong lòng y liền thấy bất lực.

- Lần này ta trở về chủ yếu là vì gần đây thần giới đột nhiên xuất hiện một người tên Tần Vũ, nghe nói Tần Vũ làm Lôi Phạt thành ta rất hỗn loạn? Chuyện này có thật không? - Lôi Phạt thiên tôn ánh mắt quét nhìn bốn người phía dưới.

Chu Hoắc trên mặt phảng phất có vẻ hổ thẹn, lúc này lên tiếng:

- Phụ thân, chuyện này đích xác là thật.

Lôi Vũ thần vương Chu Thông nói rõ hơn:

- Phụ thân, Tần Vũ này căn cứ theo lời Chu Hiển, hai vạn năm trước hắn chỉ là một tiểu nhân vật ở phàm nhân giới. Mà như hôm nay hắn lại có thể luyện chế ra nhất lưu hồng mông linh bảo, hơn nữa thực lực phi thường quỷ dị!

- Ha ha… thực lực này tại sao lại nói là quỷ dị? - Lôi Phạt thiên tôn cười nhạt nói.

Lôi Phạt thiên tôn bình thường căn bản không thích quan tâm

sự tình của Lôi Phạt thành, bởi vì y tin rằng không có người nào dám chọc giận Lôi Phạt thành. Chỉ là lần này y phiêu du tại hạ giới mới trở lại thần giới, ngẫu nhiên nghe được có người diễn tả lại sự tình của Lôi Phạt thành, vậy y mới biết được đại khái sự tình.

- Gia gia. - Chu Nhiên cung kính nói, - Tần Vũ hắn cũng chưa trở thành thần vương, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy nghi hoặc là… Tần Vũ có thể tiến hành thuấn di, thậm chí có thể thi triển thời gian gia tốc.

- Có thể thuấn di, thời gian gia tốc? Chưa thành thần vương? - Lôi Phạt thiên tôn nhẹ gật đầu, trên mặt lại không có quá nhiều kinh ngạc.

- Kinh khủng nhất là hắn có thể phá vỡ đống kết không gian của lục đại thánh hoàng đồng thời thi triển.

Trực tiếp phá hỏng không gian, Chu Nhiên trong lời nói ẩn chứa cảm thán.

- Ồ?

Lôi Phạt thiên tôn mi mắt dựng lên, y cuối cùng cũng kinh ngạc.

- Phụ thân đại nhân, hình như đối với Tần Vũ có điều gì hiểu rõ? - Chu Hoắc dò hỏi.

Lôi Phạt thiên tôn gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên, không lâu trước đây, Tần Vũ tại Sơn Hải cung đã bước lên bậc cao nhất thông thiên thai giai, ta tự nhiên có chú ý đến hắn. Vì thế ta cũng cùng đại sư huynh, tam sư đệ đã bàn luận chuyện

liên quan đến Tần Vũ, bất quá theo lời đại sư huynh… những gì tồn tại liền có đạo lý, không cần tìm hiểu tới cùng.

- Phiêu Vũ thiên tôn?

Chu Hoắc cổ họng như nghẹn lại một chút mới dò hỏi:

- Phụ thân đại nhân, Phiêu Vũ thiên tôn cùng Tần Vũ có chút quan hệ? Nếu như Phiêu Vũ thiên tôn phi thường coi trọng Tần Vũ, Lôi Phạt thành chúng ta cho dù nhẫn nhịn một chút khẩu khí cũng không tính là gì cả.

- Nhịn?

Lôi Phạt thiên tôn hừ lạnh một tiếng, nốt chấm hồng giữa mi tâm sáng ngời:

- Các ngươi yên tâm, ta đã dò hỏi đại sư huynh, Tần Vũ cùng huynh ấy không có quan hệ, các ngươi muốn đối phó như thế nào với Tần Vũ thì cứ toàn quyền xuất thủ, nếu thực sự không thành… lão già ta cũng có thể xuất thủ.

Lời này vừa ra, trong đại điện bốn đại thần vương tất cả đều kinh ngạc, ngay cả Lôi Yểm thần vương Chu Vô Luyến cũng kinh ngạc nhìn phụ thân hắn.

Lôi Phạt thiên tôn lạnh lùng nói:

- Tại đây-đại địa vũ trụ ta cam đoan, Lôi Phạt thành là nguồn gốc của ta, cũng là nguồn gốc của các ngươi, vô luận như thế nào tuyệt đối không cho phép có người vũ nhục lôi Phạt thành, chà đạp lên tôn nghiêm của Lôi Phạt thành.

- Dạ, phụ thân đại nhân.

Chu Hoắc trong lòng mừng rỡ, có lời này của Lôi Phạt thiên tôn, hắn đã có thể hoàn toàn yên tâm. Để bọn họ mấy người chiến đấu không bằng để phụ thân tự mình ra tay, điều này không phải là chắc thắng sao?

Thực lực của Lôi Phạt thiên tôn căn bản không phải hoài nghi?

- Bất quá…. - Lôi Phạt thiên tôn đột nhiên trầm ngâm nói.

Phía dưới tứ đại thần vương đều im lặng nghe, có từ *"bất quá"* này xem ra muốn Lôi Phạt thiên tôn xuất thủ đối phó với Tần Vũ cũng không phải đơn giản như vậy.

- Bất quá đại sư huynh đã giao phó cho ta việc Thiên Tôn sơn sắp phủ xuống, từ lúc Thiên Tôn sơn phủ xuống cho đến khi tân thiên tôn sinh ra, tại đây trong khoảng thời gian này, ta chỉ có thể xuất thủ một lần. Trong đoạn thời gian này ta không thể xuất thủ đối với một người nào, để tránh phá vỡ cân bằng khi tranh đoạt tân thiên tôn.

Lôi Phạt thiên tôn nhìn phía dưới tứ đại thần vương:

- Các ngươi có rõ ràng ý tứ của ta không, nếu như muốn để ta xuất thủ đối phó với Tần Vũ chỉ có hai giai đoạn, một là trước khi Thiên Tôn sơn phủ xuống, hai là sau khi tân thiên tôn sinh ra, còn giữa khoảng thời gian này… ta không có khả năng xuất thủ, nếu không đại sư huynh cùng tam sư đệ cũng tìm đến ta làm phiền.

Chu Hoắc, Chu Thông, Chu Nhiên đều ngầm thở dài một hơi.

- Phụ thân đại nhân, Tần Vũ này chúng con nhất định phải giải quyết trước khi Thiên Tôn sơn phủ xuống. Nếu như chúng con giải quyết không được, lúc đó làm phiền phụ thân đại nhân cũng không muộn. - Chu Hoắc cung kính nói.

Lôi Phạt thiên tôn gật đầu.

- Nhỡ kỹ, đừng có quá cậy mạnh. - Lôi Phạt thiên tôn giao phó một tiếng.

- Dạ, phụ thân đại nhân (gia gia).

Phía dưới tứ đại thần vương đều cúi người nói.

- Ân, khoảng thời gian này ta ngụ ở chỗ cũ, các ngươi không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta.

Lôi Phạt thiên tôn bình thản nói một tiếng, lại nhìn thoáng qua Chu Vô Luyến rồi nhanh chóng biến mất trên đại điện. Đợi cho Lôi Phạt thiên tôn biến mất, tứ đại thần vương đều mới đứng thẳng dậy.

- Tốt. - Chu Hoắc vỗ mạnh hai tay, trong mắt lộ vẻ hưng phấn, - Ha ha, có lời này của phụ thân, ta sẽ không phải sợ đầu sợ đuôi nữa. Phải, phụ thân nói rất phải… tôn nghiêm của Lôi Phạt thành ta không người nào có thể chà đạp. Bên cạnh, Chu Thông cùng Chu Nhiên sắc mặt cũng tràn đầy hân hoan:

- Lần này Tần Vũ chắc chết không còn nghi ngờ. - Chu Thông cũng cười lên tiếng nói.

Bọn họ tam đại thần vương đều rõ ràng, khi một thiên tôn xuất thủ, uy lực đều vượt quá bát đại thánh hoàng liên thủ.

Tuyệt đối là vô địch. Dưới Thiên tôn không ai có thể làm rung động nổi thiên tôn.

- Đại ca, nhị ca, Nhiên nhi, ta trước tiên trở về, nếu như các ngươi cần ta trợ giúp đối phó với Tần Vũ, nói với ta một tiếng là

được.

Nói xong Chu Vô Luyến liền phất tay chuyển thân thong thả li khai. Chu Nhiên nhìn dáng vẻ buồn thảm của phụ thân mình trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Trong lúc Lôi Phạt thiên tôn đi đến Lôi Phạt thành, tại tân vũ trụ Tử Huyền tinh trong Tử Huyền phủ, Tần Vũ cùng một nhóm người lại vô cùng huyên náo.

- Lên mã, chiếu tướng!

Tần Vũ vừa di động mã, lập tức miệng cười to nói:

- Phí Phí, mở to mắt mà nhìn, song mã chết, đệ chết chắc. - Tần Vũ lúc này cười cực kỳ vui vẻ.

Hầu Phí nhìn bàn cờ trước mắt liền gấp gáp liên tục gãi tai, lại nhìn Hắc Vũ bên cạnh, Hắc Vũ cũng nhướng mày, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Xuống tượng, cộng cả các ngươi hai người cũng không phải là đối thủ của ta. - Tần Vũ tự tin nói.

Hầu Phí bĩu môi:

- Đại ca, có bản sự đừng cùng ta với tạp mao điểu đánh, đến cùng Lập Nhi tỷ tỷ đánh đi, ngày hôm qua huynh cùng Lập Nhi tỷ tỷ đánh mười ván, huynh thắng được mấy ván?

Tần Vũ nhất thời ấp úng.

Mười ván? Không thắng được ván nào!

- Nếu như không phải bị Lập Nhi đánh cho thua thê thảm, bản thân ta việc gì phải đến quấy rầy hai người các ngươi? Di, Hầu tử, Lan thúc đâu?

Tần Vũ tâm ý vừa động, toàn bộ sự việc xảy ra trong tân vũ trụ hết thảy đều ở trong đầu hắn.

- Lan thúc không có mặt trong tân vũ trụ?

- Ồ phải rồi, buổi sáng trong khi huynh còn đang ở trên giường cùng Lập Nhi tỷ tỷ, Lan thúc có nói với đệ rằng sẽ trở về Phiêu Tuyết thành.

Chương 614

Tỷ Tỷ Tả Thu Mi

- Phiêu Tuyết thành? Cũng đúng, Lan thúc đã lâu rồi không trở về. - Tần Vũ gật đầu nói.

Hầu Phí cũng đồng ý:

- Đệ thấy sư tôn lần này trở về có lẽ cũng không cao hứng gì. Ở Phiêu Tuyết thành, trong số đệ tử của Khương gia thì chỉ có Khương Nghiên là Lan thúc có chút quan tâm mà thôi, còn những người khác, sư tôn xem chừng không để ý tới.

- Đúng vậy. - Tần Vũ gật đầu nói.

Phiêu Tuyết thành hiện tại, đối với Khương Lan mà nói quả thực không còn gì hấp dẫn, nếu nói không thể bỏ được có lẽ chỉ là những lão bộc ở trong Mộc phủ đã theo Khương Lan cả vạn ức năm.

- Đại ca, chúng ta bao giờ mới tạo dựng cơ sở ở thần giới đây? Hiện tại bọn ta đã có huynh, Lập Nhi tỉ tỉ, Dịch Phong thần vương - ba đại cao thủ, đệ cùng tạp mao điểu cũng miễn cưỡng tính là cường giả. Đúng rồi, còn có cả Lan thúc, thực lực chúng ta như vậy cũng đủ để tạo lập cơ sở ở thần giới rồi. - Hầu Phí mong ngóng dò hỏi.

Hầu Phí mong chờ nhất chính là chiếm cứ một phương của thần giới, trở thành một thế lực ở thần giới, ngang hàng với bát đại thánh địa, tam đại phi thăng giả thế lực.

- Không phải vội, đợi đến khi Lập Nhi sinh hạ xong đã. - Tần Vũ cười nói.

- Tần Vũ.

Chỉ nghe thấy một tiếng gọi vang lên, từ phía ngoài có một người đi tới, chính là Dịch Phong mới từ thần giới trở về. Dịch Phong từ khi phát hiện Tần Vũ phá giải được đống kết không gian thần thông thì trong lòng cũng minh bạch, Tần Vũ có đủ tư cách để tranh đấu với bát đại thánh hoàng. Cho nên, Dịch Phong liền quyết định trợ giúp Tần Vũ.

Dù sao từ khi Tả Thu Mi chết đi, cuộc sống của Dịch Phong cũng rất khổ sở. Có thể vì Tả Thu Mi phục thù, Dịch Phong trong lòng vẫn luôn luôn mong mỏi, lúc trước chỉ vì nhận thấy Tần Vũ cùng Lập Nhi đi báo thù chính là tìm chết cho nên mới không đáp ứng.

- Dịch Phong thúc. - Tần Vũ nhìn thấy Dịch Phong liền đứng lên.

Dịch Phong thúc là do Tần Vũ thuận miệng gọi theo Khương Lập.

- Ồ, các ngươi đang đánh cờ à?

Dịch Phong mỉm cười nhìn bàn cờ, hai tay của Hầu Phí liền khua loạn lên, chớp mắt đã khiến cho bàn cờ trở nên hỗn loạn, sau đó Hầu Phí quay sang Dịch Phong cười nói:

- Ha ha, Dịch Phong thần vương, xin chào.

- Xin chào. - Dịch Phong không biết nên khóc hay nên cười.

Tần Vũ lúc này bỗng nhiên nhớ tới quyển trượng Vạn Liễu, một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo tự mình luyện chế được, hắn là phải đem kiện bảo vật này tặng cho một cao thủ, đặc biệt người này phải là người mà hắn tin tưởng.

- Dịch Phong thúc, quyền trượng này chính là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo do ta luyện chế, giờ tặng người. - Tần Vũ khẽ phất tay xuất ra một chiếc quyền trượng.

Ánh mắt Dịch Phong thần vương nhìn theo thân quyền trượng màu đỏ, sau đó dừng tại đầu quyền trượng màu xanh biếc.

- Nhất lưu hồng mông linh bảo? - Dịch Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Y cũng nghe nói Tần Vũ là tân tượng thần, nhưng giờ một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo lại xuất hiện ngay trước mắt y, đặc biệt kiện hồng mông linh bảo này là giành cho mình khiến Dịch Phong không khỏi chấn động. Phải một lúc sau tâm tình của Dịch Phong mới bình tĩnh trở lại.

- Tần Vũ, tâm ý của ngươi ta đã tiếp thu, còn kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này cứ cho là ta đã nhận rồi đi. - Dịch Phong mỉm cười nói.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi khâm phục Dịch Phong, đối diện nhất lưu hồng mông linh bảo mà không chịu nhận, có thể làm được như vậy quả khiến người khác khâm phục.

- Dịch Phong thúc, không cần phải từ chối. Thần vương cao thủ bên ta có Lan thúc, Dịch Phong thúc người, còn có Lập Nhi, Lập Nhi cùng Lan thúc đều đã có nhất lưu hồng mông linh bảo. Quyền trượng này người hãy nhận đi. - Tần Vũ liền nói.

Dịch Phong mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng thái độ lại cực kì kiên quyết.

- Không phải thế, Tần Vũ, ta đã có nhất lưu hồng mông linh bảo

rồi, có kiện Vạn Lý Giang Sơn này đối với ta cũng đủ rồi. - Dịch Phong cười nói.

Nhất lưu hồng mông linh bảo Vạn Lý Giang Sơn. Vật này khiến cho Tần Vũ nhớ lại cảnh tượng tại quần đảo phía nam năm nào. Khi đó Dịch Phong trong lúc nguy cấp đã trực tiếp sử dụng Vạn Lý Giang Sơn vây khốn sáu đại thánh hoàng trong đó, cùng lúc ngăn cản sáu đại thánh hoàng cũng kiên trì được khoảng mười lần hô hấp. Phải biết rằng, cùng lúc sáu đại thánh hoàng liên thủ mà vẫn bị vây khốn trong vòng mười lần hô hấp, nếu như chỉ có một thành hoàng, xem ra muốn phá có lẽ cũng phải mất một lúc mới thoát được.

Bởi vậy có thể tưởng tượng được sự lợi hại của kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này.

- Dịch Phong thúc, Vạn Lý Giang Sơn kia cũng không tính là linh bảo công kích, chỉ là vây khốn người ta mà thôi. - Tần Vũ lại nói.

Dịch Phong lắc đầu mỉm cười:

- Có thể vây khốn kẻ khác là đủ rồi, có Vạn Lý Giang Sơn này trong tay, thần vương bình thường căn bản không cách nào thoát được. Kì thực, đôi khi giam hãm kẻ khác so với giết chúng lại khiến cho địch nhân đau khổ hơn.

Tần Vũ nhất thời cảm thấy bất lực, Dịch Phong thần vương kiên quyết không nhận. Giờ nên làm thế nào?

- Tần Vũ, kiện nhất lưu hồng mông linh bảo của ngươi còn có thể sử dụng vào việc quan trọng hơn nhiều. - Dịch Phong bỗng nói.

- Sử dụng vào việc quan trọng hơn nhiều? - Tần Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn Dịch Phong. - Chẳng lẽ là dùng kiện hồng mông

linh bảo này để mời những ẩn thế thần vương khác? Đưa cho bọn họ, ta không thể yên tâm.

Tần Vũ thấy rằng, bảo bối chỉ có thể đem cho những người mà hắn tin tưởng.

Dịch Phong cười nói:

- Ta quả thực là muốn ngươi mời một vị thần vương, về phần vị ẩn thế thần vương này ngươi có thể hoàn toàn yên tâm, bởi vì… nàng chính là tỉ tỉ của Tả Thu Mi – Tả Thu Lâm.

- Tả Thu Lâm? - Tần Vũ ngẩn ra.

Sanh mệnh thần vương có tỉ tỉ sao.

- Tả Thu Lâm? Dịch Phong thúc thúc, người nói đó là tỉ tỉ của Tả Thu Mi a di. Thúc vì sao lại đề cập tới người. - Lúc này Khương Lập đã từ bên ngoài đi vào.

Tần Vũ không khỏi giật mình, nói về người quen thuộc nhất với mọi việc của Tả Thu Mi, tự nhiên là Khương Lập rồi.

- Lập Nhi, Dịch Phong thúc muốn ta cầm theo kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này đi mời Tả Thu Lâm. - Tần Vũ nói.

Khương Lập thay vào đó nhíu mày nói:

- Theo như kí ức của muội, Tả Thu Lâm tuy là tỉ tỉ của Tả Thu Mi a di nhưng quan hệ của bọn họ rất xấu, luôn luôn đối lập với nhau, muốn Tả Thu Lâm vì Tả Thu Mi báo thù, việc này…

Hiển nhiên Khương Lập không hề nắm chắc.

- Đối lập?

Dịch Phong giật mình nói:

- Không lạ là bao nhiêu năm như vậy mà ta chưa bao giờ thấy A Mi đi gặp tỉ tỉ Tả Thu Lâm của nàng, chỉ là nàng từng nói qua mình có một tỉ tỉ tên là Tả Thu Lâm là một vị ẩn thế thần vương.

Dịch Phong đối với Tả Thu Lâm tựa như không biết chút gì, chỉ biết Tả Thu Lâm là tỉ tỉ của Tả Thu Mi mà thôi.

- Khương Lập tiểu cô nương, Tả Thu Lâm kia thực lực ra sao cô nương có biết không? - Dịch Phong nhìn về phía Khương Lập.

Khương Lập ngập ngừng nói:

- Ừm, Tả Thu Lâm rất giống với Tả Thu Mi a di, đều là nghiên cứu linh hồn tới mức thấu triệt, thực lực… không kém Tả Thu Mi a di, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

- Mạnh hơn một chút? - Dịch Phong cảm thấy kinh ngạc.

Năm đó Tả Thu Mi bị bọn thánh hoàng vây công giết chết, đương nhiên thực lực của Tả Thu Mi rất mạnh, nếu không sao lại bị vây công như vậy? Thực lực của Tả Thu Mi cũng tiếp cận với thực lực của thánh hoàng.

Tả Thu Lâm này không ngờ còn mạnh hơn một chút?

- Theo như kí ức của Tả Thu Mi a di có lưu lại chút ít tin tức thì Tả Thu Lâm này còn có một danh xưng khác là… Tử Vong thần vương! - Khương Lập nghiêm túc nói.

Tần Vũ, Dịch Phong, thậm chí cả Hầu Phí, Hắc Vũ ở bên cạnh

đều cả kinh.

Tử Vong thần vương?

Chỉ với tên gọi này đã đánh giá được thực lực của Tả Thu Lâm, những thần vương bình thường không ai dám tự xưng như vậy.

Khương Lập tiếp tục nói.

- Tả Thu Mi a di cùng tỉ tỉ đều nghiên cứu thấu triệt linh hồn, Tả Thu Mi a di là nghiên cứu đạo sống, thông qua nghiên cứu linh hồn để biết làm sao có thể cứu người tốt hơn. Còn như tỉ tỉ của dì là nghiên cứu đạo tử vong, thông qua nghiên cứu linh hồn để biết làm sao có thể giết người dễ hơn.

Tần Vũ, Dịch Phong, Hầu Phí và Hắc Vũ trong lòng không khỏi chấn động.

Tả Thu Mi có thể dễ dàng chữa trị linh hồn mới được xưng danh là Sinh Mệnh thần vương, còn tỉ tỉ của nàng thì sao? Đồng dạng nghiên cứu thấu triệt linh hồn, thủ đoạn giết người của nàng sẽ lợi hại như thế nào. Giết người đơn giản, cứu người dễ dàng. Thủ đoạn tương tự nhau, thi triển để giết người càng thêm đáng sợ.

-Không ngờ có người biến thái đến thế, nghiên cứu linh hồn chỉ để giết người? - Hầu Phí không khỏi thốt lên.

Tần Vũ khẽ nhíu mày:

- Lập Nhi, như muội nói… nếu như chúng ta muốn mời Tử Vong thần vương thì y có chịu trợ giúp hay không?

Khương Lập trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Ừm, cũng khó nói, muội từ kí ức của Tả Thu Mi a di biết được, Tả Thu Mi a di năm xưa rất tốt với tỉ tỉ, chỉ là về sau thực lực của họ càng ngày càng mạnh thì bọn họ mới hoàn toàn đối lập. Theo như suy đoán của muội, bọn họ có lẽ vẫn còn có vài phần tình cảm tỉ muội, chỉ là trong kí ức… Tả Thu Lâm rất hung dữ…

Khương Lập nhớ lại những hình ảnh từ ký ức của Tả Thu Mi.

- Ồ?

Tần Vũ bắt đầu cân nhắc. Một lát sau Tần Vũ lên tiếng:

- Lập Nhi, muội có biết giờ Tả Thu Lâm ở đâu không?

- Theo muội biết hiện y đang ở tận cùng của Bắc hải, tại đó có một khối băng to bằng cả lục địa trôi nổi trên mặt biển, y chính là người thống trị tối cao ở đó. - Khương Lập nói.

Trong đầu Tần Vũ liền hiện ra vị trí của hơn mười vị ẩn thế thần vương tại thần giới. Ở tận cùng Bắc hải quả thực là có một vị ẩn thế thần vương, chỉ là khí tức của vị ẩn thế thần vương này rất mơ hồ, hơn nữa còn sung mãn một loại khí tức tử vong.

- Quả nhiên là y. - Hai mắt Tần Vũ sáng lên. - Lập Nhi, chúng ta hãy đi tới Bắc hải tham quan một phen, thế nào?

Tần Vũ mỉm cười nói, Khương Lập cũng nở nụ cười rạng rỡ gật đầu đáp ứng.

Chương 615

Bắc Hải Chi Cực

Bốn phía thần giới bị vây quanh bởi hải dương vô tận. Tại khu vực cực bắc của Bắc hải có một đại lục bằng băng rất lớn trôi nổi, lục địa này diện tích cũng tới hơn vạn dặm, tại Bắc hải cũng có thể tính là một khối băng khá lớn.

Ở trên băng đảo hàn khí bao phủ quanh năm, thường xuyên có gió lạnh thổi qua.

Từng đạo ánh sáng màu trắng từ trên cao khó khăn xuyên qua được lớp hàn khí chiếu vào, trong cảnh mơ mơ hồ hồ tựa như thấy được hai người sóng vai nhau từ xa đi tới, hai người này chính là Tần Vũ và Lập Nhi. Tần Vũ cùng Lập Nhi thuấn di tới được khối băng đảo này cũng không vội đi tìm Tả Thu Lâm, thay vào đó lại từ từ thưởng thức cảnh tượng của băng đảo.

- Nơi đây quả thật là lạnh, thần nhân bình thường xem ra đều phải mặc thần khí chiến y mới có thể chịu được.

Tần Vũ cười nói, một tay nắm tay Lập Nhi, tay còn lại khẽ vòng qua eo nàng.

Ở trên băng đảo còn có những kiến trúc khác tựa như đều do những khối băng trong suốt cấu tạo nên. Những khối băng ở tại cực bắc của thần giới này trải qua cả trăm triệu vạn năm chưa từng bị tan chảy, độ kiên ngạnh tuyệt đối không kém hơn những loại đá cứng bình thường.

Dưới sự phản xạ của ánh sáng tòa bộ bề mặt của khối băng đảo phát ra một thứ ánh sáng mĩ lệ, giống như đang bước vào một thế giới trong mơ vậy.

- Quả thật là đẹp, nếu như ở lại nơi đây cũng không phải là không tốt. - Khương Lập nhìn khắp bốn phương, ánh mắt tràn đầy vui sướng.

- Vũ ca, chúng ta không phải là muốn tới tìm Tả Thu Lâm sao? Tại sao lại không trực tiếp đi gặp? - Khương Lập hỏi.

Từ khi bước lên băng đảo trong lòng đã cảm thấy nghi hoặc về việc này, chỉ là cảnh quan dọc theo đường đi quả thật rất đẹp nên nàng mới không hỏi.

Tần Vũ cười:

- Cảnh sắc nơi đây quả thực rất đẹp , cho nên muốn để cho muội ngắm nhìn thêm lát nữa.

Khương Lập lập tức bật cười. Tần Vũ cũng lắc đầu cười nói:

- Kì thực huynh không đi gặp Tả Thu Lâm kia ngay chủ yếu là muốn thông qua việc dò hỏi những thiên thần trên băng đảo này để thu thập một vài tin tức về Tả Thu Lâm. Dẫu sao thì hiểu biết của chúng ta với Tả Thu Lâm vẫn quá ít.

Khương Lập suy nghĩ một chốc cũng cho rằng Tần Vũ suy nghĩ chu đáo.

- Dù sao bọn ta tới đây không phải để đánh nhau mà là muốn mời Tả Thu Lâm, tự nhiên không thể đắc tội với y. - Tần Vũ mỉm cười, nắm tay Lập Nhi tiếp tục đi lên.

Tần Vũ trên đường cũng đã lập ra được kế hoạch, theo tuyến đường này sẽ gặp được một vị thượng bộ thiên thần, vị thượng bộ thiên thần này cũng là cao thủ đứng sau Tả Thu Lâm trên băng đảo. Tần Vũ tin rằng thiên thần ở bên cạnh Tả Thu Lâm bao nhiêu năm như vậy, chắc hẳn sẽ biết được không ít tin tức.

Sau thời gian uống một chén trà, hàn khí bắt đầu từ từ tản ra. Một tòa phủ đệ do hàn băng trăm triệu vạn năm tuổi cùng với những khối đá màu xanh rất lớn tạo nên đã xuất hiện trước mắt, diện tích của tòa phụ đệ này tịnh không lớn, phạm vi bất quá cũng chỉ vài trăm thước mà thôi, ở bên trên có khắc ba chữ Bạch Băng phủ.

Chủ nhân của Bạch Băng phủ - Bạch Dật Cư ở trên đảo này cũng có uy tín rất lớn, tuy trên Bạch Băng đảo vẫn chưa hề có ai hoàn toàn có thể gọi là đảo chủ, nhưng hầu như trong lòng tất cả cư dân trên băng đảo sớm đã xem Bạch Dật Cư như đảo chủ.

Bạch Dật Cư thực lực mạnh, lại là người tốt. Trong Bạch Băng phủ cũng không có nhiều người, tổng cộng chỉ có hơn mười người. Người trong Bạch Băng phủ đều biết rõ, phủ chủ đại nhân của bọn họ rất thích được một mình uống trà ngắm hoa băng vào buổi sáng sớm.

Trong hậu viện của Bạch Băng phủ, những khối băng được điêu khắc thành từng bông hoa, thật đến không ngờ, lại được ánh bình minh phản chiếu càng khiến cho người ta động lòng. Bạch Dật Cư mái tóc hoa râm mặc trên mình bộ áo trắng đang ngồi trên một chiếc ghế bằng trầm hương, tay cầm một chén trà tỏa ra hơi nóng, hưởng thụ sự yên tĩnh này.

Bạch Dật Cư nghĩ lại lựa chọn trước đây của mình không khỏi cảm thấy mình quả là sáng suốt.

- Nếu như lúc trước ta vẫn còn ở lại Lôi Phạt thành, sợ rằng đã không có được cuộc sống nhàn hạ như hôm nay. - Bạch Dật Cư than thầm trong lòng. - Chỉ là cuộc sống dù tốt nhưng ở sâu trong băng đảo có Tử Vong thần vương, quả là đem lại rất nhiều phiền toái.

Vừa nghĩ đến vị vua không ngai của cực bắc Bắc hải, Bạch Dật Cư trong lòng liền cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Tử Vong thần

vương sống ở một nơi rất sâu trong hải đảo, tuy không lạm sát người trên băng đảo, nhưng sự tồn tại của Tử Vong thần vương quả thật khiến cho lòng người trên đảo cảm thấy bất an.

- Bất quá Tử Vong thần vương này rốt cuộc cũng không phải là kẻ điên cuồng hiếu sát, chỉ cần không bước vào khu vực của y, y cũng không giết người. - Bạch Dật Cư cười khổ.

Nếu như Tử Vong thần vương quả thật điên cuồng hiếu sát có lẽ người trên băng đảo này đã sớm chạy hết rồi.

- Thật là tao nhã, trang trí rất hay.

Một âm thanh thanh nhã vang lên bên tai Bạch Dật Cư, toàn thân Bạch Dật Cư không khỏi run lên, có thể tới gần thượng bộ thiên thần như y, thậm chí khiến cho y không hề phát giác ra, người đến thực lực ra sao?

Bạch Dật Cư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi toàn thân trắng toát đang mỉm cười đi tới.

- Hai người này thật là lợi hại.

Bạch Dật Cư phát hiện ra đối phương tuy đứng trước mặt y nhưng y lại không hể cảm nhận được thực lực của đối phương, chênh lệch lớn như thế quả khiến cho Bạch Dật Cư kinh hãi, thậm chí y còn đoán rằng – hai người trước mặt đều là thần vương! Chỉ có điều chính y cũng không dám tin.

Bạch Dật Cư lập tức đứng lên, hơi cúi mình cung kính nói:

- Tại hạ Bạch Dật Cư, không biết hai vị tới tòa phủ đệ nhỏ bé này của tại hạ có việc gì? Nếu như có việc, Bạch Dật Cư nhất định hết sức giúp đỡ.

Trong khi nói chuyện, Bạch Dật Cư cũng đã ghi nhớ được hình dáng của hai người trước mặt.

- Hai người thân thiết như vậy, nhìn bụng của nữ tử kia chắc là vừa mới mang thai, xem ra là một đôi vợ chồng. Một đôi vợ chông là thần vương? Thần giới có sao? - Bạch Dật Cư nghĩ thầm trong lòng.

Tần Vũ mỉm cười hỏi:

- Ta muốn hỏi ngươi một chuyện có liên quan tới băng đảo này.

Bạch Dật Cư vội vàng nói:

- Hai vị có gì xin cứ hỏi, Dật Cư ở trên băng đảo này cũng đã được trăm triệu vạn năm, trên đảo này chắc chắn không có việc gì mà Dật Cư không biết.

- Ngươi biết Tả Thu Lâm không? - Khương Lập trực tiếp lên tiếng.

- Tả Thu Lâm? - Bạch Dật Cư liền ngẩn ra.

Y thực sự chưa từng nghe qua cái tên này, dù sao Tử Vong thần vương cho tới giờ gần như chưa bao giờ ra khỏi phủ đệ của mình, hơn nữa Tả Thu Lâm đâu có đủ nhẫn nại để nói tên thật của mình cho một thiên thần:

- Chính là thần vương cư ngụ trên băng đảo này.

Sắc mắt của Bạch Dật Cư bỗng nhiên đại biến:

- Hai vị nói tới Tử Vong thần vương?

- Đúng vậy, ngươi có thể đem những việc có liên quan tới Tử Vong thần vương tử tế thuật lại cho bọn ta được không? Không cần lo tới Tử Vong thần vương, y cũng biết được rằng bọn ta đã gặp ngươi. - Tần Vũ mỉm cười hỏi.

Bạch Dật Cư sắc mặt đã có vẻ hòa hoãn, lúc này mới nói:

- Hai vị, Dật Cư cũng không lo lắng Tử Vong thần vương biết được hai vị đã gặp Dật Cư, chỉ là ta có phần lo lắng cho hai vị.

- Tại sao thế? - Tần Vũ nhìn Bạch Dật Cư.

Bạch Dật Cư lúc này liền mở lời:

- Nói đến Tử Vong thần vương này thì y đã ở trên băng đảo từ rất lâu, có lẽ không có mấy người biết rõ, bất quá Tử Vong thần vương tuy có thanh danh bên ngoài là vậy nhưng lại là một người rất giữ lời hứa.

- Giữ lời hứa? Là lời hứa gì? - Tần Vũ lập tức hỏi.

Bạch Dật Cư gật đầu nói:

- Cách đây rất rất lâu, khi đó ta còn chưa tới băng đảo này thì ở đây đã lưu truyền một việc – Tử Vong thần vương từng hứa chỉ cần không tiến nhập vào phạm vi Băng Phủ Địa Ngục, y sẽ không làm tổn thương tới bất kì người nào trên băng đảo, nhưng một khi bước vào phạm vi phủ đệ của y chỉ có một con đường chết.

- Trước đây có người không tin, nhưng… trong lịch sử mà bọn ta biết được, bất cứ ai bước vào phạm vi của Băng phủ địa ngục đều đã chết. - Trong mặt Bạch Dật Cư ẩn hiện một chút kinh sợ.

- Trong phạm vi phủ đệ của Tử Vong thần vương này tràn ngập một lớp khí màu đen, cực kì dễ phân biệt, chỉ là lớp khí màu

đen này rất hay thay đổi, lúc thì khuếch tán, khi thì lại thu hẹp. Ta đã từng thấy khi lớp khí màu đen này đột nhiên khuếch tán, có một vị trung bộ thiên thần không cẩn thận bị rơi vào trong đó, liền bị lớp khí này cuốn lấy, trung bộ thiên thần này lập tức ngã xuống đất. Đợi tới khi lớp khí màu đen thu hẹp lại, ta cùng một người bạn của trung bộ thiên thần kia đã nhanh chóng thu hồi thân thể của y về, nhưng bọn ta lại phát hiện ra… y đã không còn linh hồn nữa.

Không còn linh hồn, tự nhiên là đã chết. Tần Vũ cùng Lập Nhi đưa mắt nhìn nhau, trong lòng cũng không quá kinh ngạc. Bọn họ đều biết rõ Tử Vong thần vương này giống như Sinh Mệnh thần vương, đối với linh hồn đã nghiên cứu đến mức cực kì thấu đáo, Sinh Mệnh thần vương thì chữa trị cho linh hồn của kẻ khác, còn như Tử Vong thần vương lại là hủy diệt linh hồn.

Dễ dàng giết được một trung bộ thiên thần cũng không có gì là lạ.

- Chỉ là không biết, Tử Vong thần vương có chủ tâm giết trung bộ thiên thần này không, hay là đám khí màu đen kia đã tự động giết y. - Tần Vũ nghĩ thầm.

Nếu như Tử Vong thần vương chủ tâm giết một trung bộ thiên thần thì quả không được tính là lợi hại ghê gớm. Còn nếu chỉ bằng vào lớp khí màu đen bao quang Băng phủ địa ngục của Tử Vong thần vương lại có thể dễ dàng giết chết một trung bộ thiên thần, điều này mới thực sự quá khủng bố.

- Hai vị, tại hạ biết hai vị đều là những người thực lực rất mạnh, chỉ có điều Tử Vong thần vương là người tàn nhẫn tuyệt tình, y thích nhất là giết người, đặc biệt lại là cao thủ.

Bạch Dật Cư trịnh trọng nói:

- Hai vị chắc cũng nhận thấy rằng, trên vài ngàn hòn đảo xung quanh trăm triệu vạn dặm của băng đảo này không có lấy một bóng người.

Tần Vũ không khỏi ồ lên kinh ngạc.

Bạch Dật Cư này không nói thì Tần Vũ cũng không để ý tới. Số hải đảo trên Bắc hải quả thực rất nhiều, phần lớn trong số đó đều có không ít người cư ngụ.

Nhưng những hòn đảo xung quanh băng đảo này đều không có lấy một bóng người.

- Tuy Tử Vong thần vương đã hứa rằng chỉ cần người trên băng đảo không hiến nhập vào phạm vi Băng phủ địa ngục của y thì sẽ không giết người, nhưng người ngoài băng đảo y vẫn cứ giết. Hơn nữa… mỗi năm đều giết! Cùng với việc y không ngừng giết chóc, phạm vi bỏ hoang xung quanh băng đảo càng ngày càng lớn.

- Vậy các ngươi có thể trở về thần giới. - Khương Lập nói.

Bạch Dật Cư cười khổ một tiếng rồi lắc đầu nói:

- Bọn ta là người trên băng đảo, từ trước tới nay không dám rời khỏi băng đảo, bởi vì… khoảng cách tới thần giới quả thực là rất xa. Đừng nói là tới đại lục của thần giới, chỉ những khu vực bỏ hoang xung quanh băng đảo, trong vòng một năm bọn ta tuyệt đối không thể vượt qua, mà nếu bọn ta không cách nào vượt qua được khu vực bỏ hoang, một khi Tử Vong thần vương muốn giết người, những kẻ rời khỏi băng đảo ắt chết không sai.

Tần Vũ, Khương Lập không khỏi giật mình.

Thiên thần dù lợi hại cũng không bằng thần vương. Đám thiên thần của Bạch Dật Cư không cách nào thuấn di, chỉ có thể phi hành, muốn trong một thời gian ngắn bay qua được khu vực bỏ

hoang quanh băng đảo căn bản là không có khả năng.

- Bất quá hai vị không cần phải lo cho bọn ta, cuộc sống trên băng đảo của bọn ta cũng coi như đã quá yên bình. Phạm vi của băng đảo cũng không tính là nhỏ, dân số lại không ít, hơn nữa phạm vi Băng phủ địa ngục của Tử Vong thần vương tịnh không lớn, chỉ cần bọn ta tránh xa ra thì cũng không gặp phải nguy hiểm đến tính mạng. - Bạch Dật Cư cười nói.

Tần Vũ cùng Khương Lập đưa mắt nhìn nhau, đối với vị Tử Vong thần vương dấu mặt Tả Thu Lâm này, trong đầu bọn họ cũng có thể xem là hiểu biết được chút ít.

Tả Thu Lâm tuy lãnh khốc vô tình, nhưng ít nhất cũng là người biết giữ lời.

- Vậy bọn ta cũng xin cáo từ. - Tần Vũ liền nói.

Hắn lúc này cũng không muốn hỏi nhiều nữa, bởi vì từ những gì Tần Vũ nghe được… thì hiểu biết của người trên băng đảo này về Tả Thu Lâm là cực ít.

Bạch Dật Cư vội vàng khom người hành lễ. Tần Vũ vừa cùng Lập Nhi xoay mình định rời đi, bỗng nhiên Bạch Dật Cư với tay nói:

- Hai vị, Dật Cư chợt nhớ tới một truyền thuyết về Tử Vong thần vương.

- Ồ, nói xem? - Tần Vũ quay đầu lại.

Bạch Dật Cư liền nói:

- Trước khi Bạch Dật Cư tới băng đảo, trên băng đảo có một

truyền thuyết nói rằng Tử Vong thần vương đã từng giết chết một vị thần vương.

Trong lòng Tần Vũ chấn kinh. Giết chết thần vương? Thần vương có thể thuấn di, muốn giết chết một thần vương sao có thể dễ dàng như vậy.

- Rồi sau đó lại có một vị thần vương tới đây đánh trọng thương Tử Vong thần vương, từ đó Tử Vong thần vương gần như chỉ ở trong Băng phủ địa ngục, rất ít khi ra ngoài đại khai sát giới. - Bạch Dật Cư nói - Đương nhiên đó chỉ là truyền thuyết, đối với tính chân thực của truyền thuyết tại hạ cũng không dám khẳng định.

Tần Vũ gật đầu mỉm cười:

- Cảm ơn.

Rồi Tần Vũ lập tức sóng vai cùng Lập Nhi trực tiếp thi triển thuấn di rời khỏi Bạch Băng phủ, tới khu vực trung tâm của băng đảo. Khu vực trung tâm của băng đảo cũng là nơi duy nhất trên băng đảo không có người.

Ở đây hắc khí tràn ngập, quả thật là một tuyệt địa .

Về phần Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm, Tần Vũ cảm thấy Tả Thu Lâm hiện đang ở rất sâu phía dưới của hải đảo. Độ sâu của băng đảo này thật ra đã hơn trăm ngàn dặm. Phần lộ ra trên mặt biển tuy chỉ có vài vạn dặm, nhưng càng đi sâu xuống dưới, lớp băng lại càng dày lên. Xuống tới đáy biển diện tích ước chừng phải đến mười vạn dặm. Còn Tả Thu Lâm đang ở trong một băng huyệt cung điện nằm dưới mặt biển khoảng vài ngàn dặm.

Chương 616

Băng Phủ Địa Ngục

- Không khí quả là quỷ dị.

Tần Vũ, Khương Lập giống như một đôi tình nhân thần tiên nhẹ nhàng đi tới trước đám hắc khí. Nhìn đám hắc khí khi thì khuếch trương, khi thì thu hẹp, Tần Vũ không khỏi lên tiếng cảm thán. Trong mắt của cư dân trên băng đảo, đám hắc khí đang lởn vởn trước mặt họ chính là đại biểu cho tử vong.

- Vũ ca, loại hắc khí này là một chủng năng lượng đặc thù, tương phản hoàn toàn với sinh mệnh nguyên lực của muội. Nói chính xác, nó có chút đặc biệt hơn so với sinh mệnh nguyên lực. - Khương Lập khẽ nhíu mày.

Khương Lập giờ đã là tân Sinh Mệnh thần vương, đối với linh hồn cũng nắm rõ như Tả Thu Mi khi xưa.

- Lập Nhi, muội nói hắc khí này lợi hại hơn sao? - Tần Vũ đối với việc này quả là một khiếu không thông.

Khương Lập gật đầu khẳng định:

- Sinh mệnh nguyên lực của muội chẳng những có thể chữa trị cho linh hồn đồng thời còn có thể chữa trị cả những vết thương trên cơ thể. Còn hắc khí này chỉ hoàn toàn nhắm vào linh hồn, không có chút công kich lực nào với cơ thể cả.

- Chỉ công kích linh hồn sao? - Tần Vũ mỉm cười - Lập Nhi chúng ta tiến vào thôi.

Tử Vong thần vương này có lợi hại hơn cũng không thể nào chỉ dựa vào lớp hắc khí này đả thương được Tần Vũ, chứ đừng nói tới người kế thừa Tả Thu Mi như Khương Lập.

Vừa mới bước vào trong phạm vi của hắc khí, Tần Vũ liền cảm thấy đám hắc khí này như ăn sâu vào trong thân thể, muốn làm tổn thương linh hồn của mình.

- Chỉ là trò trẻ con.

Tâm ý Tần Vũ máy động, lớp huyền hoàng chi khí trên bề mặt tàn tuyết thần thương lơ lửng bên cạnh linh hồn nguyên anh khẽ rung lên, đám hắc khí liền nhanh chóng bị đẩy lui, căn bản không cách nào tiến lại gần.

Huyền hoàng chi khí là một chủng năng lượng thần kì sinh ra trong quá trình khai thiên tích địa, đám hắc khí này không thể so bì về uy lực, căn bản không cùng một cấp độ.

Tần Vũ nhìn Khương Lập đứng bên cạnh, xung quanh thân thể Khương Lập ẩn hiện một lớp quang mang lục sắc, hắc khí tương tự cũng không cách nào tiếp cận Khương Lập.

Trong khu vực của hắc khí có một tòa phủ đệ do hàng ức vạn khối hàn băng cấu thành, phủ đệ này tuy được xây dựng rộng lớn mênh mông nhưng bên trong lại không có lấy một bóng người. Tần Vũ cùng Lập Nhi đều dễ dàng phát hiện, ở chính điện của phủ đệ của một thông đạo ăn sâu xuống bên dưới.

- Vũ ca, thông đạo trước mặt kéo dài vài ngàn dặm dẫn thẳng xuống Băng huyệt cung điện, giờ chúng ta đi qua thông đạo hay là trực tiếp thuấn di tiến nhập? - Khương Lập nhìn về phía Tần Vũ.

Tần Vũ trầm ngâm một lúc.

- Trực tiếp thuấn di tới trước cửa cung điện vậy.

Trong phạm vi không gian chi lực của Tần Vũ bao trùm, mọi vật trên hải đảo đều hiện ra rõ ràng, thông đạo này quả là vô cùng âm u, hơn nữa còn tràn ngập hắc khí.

Ở khu vực trung tâm của băng đảo bên dưới vài ngàn dặm là một khoảng không trống rỗng vô tận. Một huyệt động hàn băng to lớn như vậy gần như hoàn hảo để tạo nên một tòa hàn băng cung điện.

Cung điện này diện tích lên tới vài ngàn dặm, ở bên trong hàn khí phiêu hốt như có như không, còn bên ngoài là một lớp hắc khí vô tận. Nói cũng thật kì lạ, đám hắc khí này lại không hề thâm nhập vào trong cung điện.

Tần Vũ cùng Khương Lập bỗng lăng không xuất hiện trước cửa cung điện.

- Trong cung điện này, ngoài Tử Vong thần vương còn có mười hai nữ thiên thần, bất quá trong mười hai vị nữ thiên thần này không ngờ lại không có một ai tới canh cửa. - Tần Vũ không khỏi bật cười nói.

Cũng không trách được mười hai vị nữ thiên thần này, kẻ có thể vượt qua được lớp khí tử vong tới trước cửa điện, bọn họ làm sao mà ngăn cản nổi.

- Tử Vong thần vương đang ở tại một tòa đại điện bên dưới chính điện, vũ ca chúng ta đi. - Khương Lập đã cảm ứng được vị trí của Tử Vong thần vương.

Tần Vũ khẽ gật đầu.

Không gian chi lực vừa mới phát tán Tần Vũ đã quan sát được rất rõ ràng, phía bên dưới băng điện cung điện còn có một tòa

cung điện khác, chi là trong cung điện đó ẩn chứa một luồng hắc khí hung hãn vô tận. Hắc khí ở bên ngoài chính là từ trong cung điện đó truyền ra.

Trên hành lang bên ngoài chính điện của Băng huyệt cung điện có hai nữ tử mặc áo màu xanh biếc đang sánh vai.

- Nhị tỉ, cung chủ đã sắp tới lúc xuất quan, những ngày tháng an nhàn của bọn ta cũng chẳng còn bao lâu nữa. - Một nữ tử nhỏ nhắn khẽ lên tiếng.

- Thất muội… - Nữ tử còn lại bỗng nhìn chằm chằm vào trong chính điện.

- Sao vậy?

Nữ tử nhỏ nhắn được gọi là thất muội kinh ngạc nhìn nhị tỷ của mình.

- Ta vừa rồi có nghe thấy một tiếng gì đó, hình như là từ trong thông đạo dưới thánh điện truyền tới. - Nhị tỉ có chút lo lắng.

Thất muội nghe thấy nhị tỉ nói vậy tựa như không thèm để ý cười nói:

- Nhị tỉ yên tâm, cung chủ đang tu luyện ở bên dưới, ai dám vào chứ? Cho dù có người đi vào cũng là tìm chết mà thôi.

- Cũng đúng.

Nhị tỉ gật đầu tán đồng, nhưng vẫn đưa mắt nhìn qua thông đạo trong chính điện một lượt rồi mới cùng với thất muội bỏ đi.

Hắc khí dày vô tận bao trùm lên toàn bộ cung điện, chỉ dựa

vào mắt thường căn bản không thể nhìn thấy gì, may mà Tần Vũ cùng Khương Lập đều đã nắm rõ đường đi. Trong cung điện này có một thông đạo hình xoắn ốc, Tần Vũ sóng vai cùng Khương Lập từng bước đi sâu xuống bên dưới.

Tần Vũ lần này tới đây là muốn mười Tử Vong thần vương, tự nhiên không muốn chọc giận y. Từ trong thông đạo bỗng vang lên:

- Tại hạ Tần Vũ, cùng… - Âm thanh của Tần Vũ chợt ngưng lại.

Bởi vì…

Vô số tiếng chuông chói tai đã vang lên, mỗi tiếng chuông đều không giống nhau, nhưng khi tất cả những tiếng chuông này kết hợp với nhau không ngờ lại ẩn chứa một lực xuyên thấu vô cùng quỷ dị. Tần Vũ không khỏi cảm thấy choáng váng đầu óc, tuy vậy chỉ cảm thấy hơi choáng, ảnh hưởng tịnh không lớn.

- Vũ ca, đây là một loại công kích phổ thông của Tả Thu Lâm – Dẫn Hồn Chi Âm, tuy đối với linh hồn tổn thương không lớn nhưng lại khiến cho đối phương không cách nào tập trung tinh thần. Bình thường tuy không tính vào đâu, nhưng trong lúc chiến đấu ảnh hưởng lại cực lớn. - Khương Lập truyền âm nói.

Tần Vũ âm thầm gật đầu.

- Tại hạ Tần Vũ cùng thê tử Khương Lập tới đây thỉnh Tử Vong thần vương…

Tần Vũ còn muốn nói thêm mấy lời nhưng bỗng nhiên một giọng nói cộc cằn như của một lão phu nhân vang lên:

- Câm mồm, dám bước vào nơi ta tu luyện coi như đã phạm vào tội chết.

Đồng thời, những tiếng chuông kia bỗng vang lên kịch liệt hơn. Tần Vũ chỉ cảm thấy linh hồn đau đớn giống như bị người ta lấy kim đâm vào. Tàn Tuyết thần thương bên cạnh linh hồn nguyên anh liền khẽ kêu vang một tiếng, theo tiếng kêu của thương, cảm giác đau đớn của linh hồn Tần Vũ cùng giảm đi rất nhiều.

- Huyền hoàng chi khí mặc dù huyền diệu nhưng ta chỉ có thể thông qua Tàn Tuyết thần thương sử dụng được một ít mà thôi. - Tần Vũ thầm than trong lòng.

Sự thần kì của huyền hoàng chi khí Tần Vũ tự nhiên hiểu rõ, nhưng hiện tại Tần Vũ cũng chỉ có thể khiến cho huyền hoàng chi khí dung nhập vào vũ khí, còn lại không có cách nào khác để sử dụng huyền hoàng chi khí.

- Vũ ca, không sao chứ?

Lập Nhi nắm lấy tay Tần Vũ, một đạo sinh mệnh nguyên lực liền thâm nhập vào đầu của Tần Vũ, linh hồn nguyên anh của Tần Vũ lập tức hấp thu đạo sinh mệnh nguyên lực này.

Tần Vũ bỗng cảm thấy linh hồn nguyên anh sung mãn hơn trước nhiều.

- Hừ, sinh mệnh nguyên lực?

Một tiếng hừ lạnh cộc lốc vang lên, theo đó Tần Vũ cùng Khương Lập đều cảm thấy một trận khí kình. Chỉ thấy vô số những chiếc chuông màu đen mang theo kình phong hướng về phía Tần Vũ Khương Lập đánh tới.

Trong lòng Tần Vũ không khỏi có chút giận dữ. Chỉ là bản thân không muốn gây chuyện với Tử Vong thần vương, chẳng lẽ Tử

Vong thần vương lại nghĩ rằng hắn đánh không lại y?

- Tử Vong thần vương ta tới đây không hề có ác ý.

Âm thanh đê trầm của Tần Vũ vang vọng khắp cung điện hắc ám, đồng thời trong tay Tần Vũ đã xuất hiện Tàn Tuyết thần thương, toàn lực đánh tới.

Cánh tay khẽ rung lên, Tàn Tuyết thần thương liền tạo thành vô số đạo thương ảnh, mỗi đạo thương ảnh đều như trường long phá không bay tới, trong chốc lát đã đánh lui được đám chuông kia.

- Quả nhiên là có bản lĩnh.

Tiếng nói kia lại vang lên, một tấm lụa bỗng phóng tới bao vây xung quanh Tần Vũ.

- Vũ ca, đó là vũ khí công kích của Tử Vong thần vương Chiêu Hồn Lăng, một khi bị cuốn lấy, linh hồn nguyên anh của thần vương bình thường cũng không chống đỡ nổi. - Khương Lập lập tức truyền âm nói.

Nghe thấy Khương Lập nói vậy, trong lòng Tần Vũ không khỏi càng thêm tức giận. Bản thân dù đã nhẫn nhịn, nhưng Tả Thu Lâm này không ngờ lại muốn giết hắn. Tần Vũ liền trực tiếp thuấn di tránh khỏi Chiêu hồn lăng, rồi hừ lạnh một tiếng:

- Tả Thu Lâm, nếu như người còn tiếp tục lấn tới, sau này người cũng không còn cơ hội để sử dụng Chiêu hồn lăng nữa đâu.

Vừa rồi khi đối diện với đòn tấn công của Chiêu hồn lăng, Tần Vũ hoàn toàn có thể dùng Tàn Tuyết thần thương đánh tan Chiêu hồn lăng, chỉ là một khi đánh tan rồi thì càng khó nói chuyện với

y.

- Hừ, có bản lãnh thì thử xem.

Chiêu hồn lăng trong chớp mắt lại lao tới phía trước Tần Vũ, Chiêu hồn lăng mới chỉ tới gần thôi mà đã khiến cho linh hồn nguyên anh của Tần Vũ cảm thấy chấn động. Tần Vũ không còn dám nghi ngờ, một khi bản thân bị Chiêu hồn lăng trói buộc, linh hồn nguyên anh sợ rằng sẽ bị chấn vỡ.

- Hừ.

Thân thể Tần Vũ chợt run lên, lướt sang ngang vài thước, đồng thời Tàn Tuyết thần thương trong tay máy động, bắt đầu mãnh liệt công kích Chiêu hồn lăng. Lớp huyền hoàng chi khí bên ngoài Tàn Tuyết thần thương lưu động càng nhanh hơn.

Hốt nhiên…

Chiêu hồn lăng bỗng nhiên tung ra, biến mất không còn thấy đâu nữa.

- Hô!

Hắc khí dày đặc bao phủ khắp cung điện cũng bị thổi bay, toàn bộ hắc khí không ngờ đều tiêu tán như vậy. Cung điện dưới mặt đất cuối cùng cũng lộ ra diện mạo thật của mình.

Cung điện này tương đối thông thoáng, điều khiến cho Tần Vũ kinh ngạc nhất chính là cung điện này được cấu tạo bởi những khối băng màu đen. Cẩn thận quan sát những khối băng này mới thấy được bên trong không ngờ lại ẩn chứa những luồng khí hắc sắc từ từ chuyển động.

Ở giữa cung điện, trên một đóa hắc sắc liên hoa là một nữ tử

xinh đẹp khoác trường bào màu đen đang ngồi xếp bằng. Ở trên tấm trường bào màu đen này có vài đồ án cùng những chiếc chuông màu đen, trên hai tay nàng là một tấm lụa cũng màu đen.

Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm.

Lúc này Tả Thu Lâm đang nhìn về phía Tần Vũ cùng Khương Lập cười lạnh, khàn khàn nói:

- Tần Vũ, ngươi quả nhiên không nói dối, trường thương trên tay ngươi quả có đủ sức để đánh tan được Chiêu hồn lăng của ta. Xem ra thái độ của ngươi cũng rất khiêm nhường, ta cho ngươi một cơ hội. Nói đi! Các ngươi tìm ta có chuyện gì?

- Quả là giống như trong ký ức. - Khương Lập nhìn Tả Thu Lâm, nét mặt lộ vẻ vui sướng.

Dung mạo của Tả Thu Lâm cùng Tả Thu Mi cơ hồ giống nhau như đúc, chỉ có khí chất của hai người bọn họ hoàn toàn bất đồng mà thôi. Nhìn thấy dáng vẻ của Tả Thu Lâm giống Tả Thu Mi như vậy trong lòng Khương Lập tự nhiên có chút kích động.

Dù sao khi trước nàng cũng đã trưởng thành bên cạnh Tả Thu Mi.

- Tả Thu Lâm tiền bối. - Tần Vũ khiêm tốn. - Đây là thê tử Khương Lập của tại hạ, chắc hẳn người cũng đã nhìn ra, thê tử của tại hạ có sinh mệnh nguyên lực.

- Hừ.

Ánh mắt Tả Thu Lâm lạnh lùng liếc qua Khương Lập, khàn khàn nói:

- Muội muội của ta có sinh mệnh nguyên lực đặc trưng, ta đương

nhiên nhìn ra được. Bất quá muội muội ngốc của ta đã chết rất lâu rồi, các ngươi còn tìm tới ta làm gì?

Khương Lập liền nói:

- Dì Tả Thu Lâm…

- Im ngay.

Tả Thu Lâm hai mắt trợn trừng, cười lạnh nói:

- Đừng cố làm thân với ta, ta với ngươi không có quen biết, có việc gì thì mau nói, nói xong rồi thì đi đi.

Tần Vũ không khỏi nhíu mày, Tả Thu Lâm này làm người thật là quá hà khắc.

- Tả Thu Lâm tiền bối. - Tần Vũ trực tiếp nói. - Tả Thu Mi tiền bối là đại ân nhân của Lập Nhi, người chết rồi bất quá đã chọn Lập Nhi làm người kế thừa, trở thành tân sinh mệnh thần vương. Nói thật, hiện tại bọn ta cùng Lôi Phạt thành đang có mâu thuẫn rất lớn. Ta hi vọng tiền bối có thể trợ giúp, cùng với chúng ta chống lại Lôi Phạt thành, đương nhiên… cũng có thể tính là vì Tả Thu Mi tiền bối mà báo thù.

- Nói nghe hay như khiếu hót vậy.

Tả Thu Lâm cười lạnh một tiếng,

- Muội muội ngu ngốc của ta chết đi có liên quan gì tới ta, muốn ta vì nó mà đấu với Lôi Phạt thành? Quả là chuyện nực cười.

- Tả Thu Lâm tiền bối xin hãy yên tâm, Lôi Phạt thành bất quá chỉ có bốn đại thần vương, tại hạ một mình cũng có thể chọi được hai kẻ, Lập Nhi cùng với Dịch Phong thần vương cũng có thể xuất

thủ, có thêm người gia nhập chỉ là để cho bọn ta chiếm được ưu thế áp đảo mà thôi. - Tần Vũ vội nói.

Tả Thu Lâm cười xùy một tiếng.

- Các ngươi có thể đi rồi. - Tả Thu Lâm lạnh nhạt nói.

Tần Vũ, Khương Lập không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

- Không có lợi gì mà muốn ta xuất thủ quả là nằm mộng. - Tả Thu Lâm lại tiếp tục ngồi xếp bằng, - Đường đường là tân Tượng thần, tới mời ta không ngờ chỉ có mấy câu nói xuông, thật là buồn cười.

Âm thanh của Tả Thu Lâm tuy nhỏ nhưng Tần Vũ lại nghe thấy rất rõ ràng.

- Ồ?

Tần Vũ cùng Khương Lập đưa mắt nhìn nhau không khỏi ngẩn ra. Thế rồi trên mặt bọn họ đều lộ vẻ vui mừng.

- Tả Thu Lâm tiền bối, là bọn ta không đúng, không biết tiền bối muốn thứ gì, vãn bối khẳng định sẽ tận lực đáp ứng. - Tần Vũ vội vàng nói.

Tả Thu Lâm liếc mắt nhìn Tần Vũ, từ từ chậm rãi nói:

- Nhất lưu hồng mông linh bảo được không? Không có, nhị lưu hồng mông linh bảo ta cũng có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Nghe xong lời này trong lòng Tần Vũ bắt đầu cảm thấy nghi hoặc.

Tả Thu Lâm này vừa rồi cự tuyệt cương quyết là vậy, hiện tại

sao lại dễ dàng nói chuyện như thế?

Chương 617

Đông Hải Lão Quỷ

Tần Vũ trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhíu mày:

- Tả Thu Lâm này lãnh khốc vô tình, xem ra lúc đầu ra tay với ta và Lập Nhi căn bản không hề lưu tình, giờ sao lại có thể chỉ vì một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo mà lại đồng ý trợ giúp đây?

Cực kì khả nghi!

Nhị lưu hồng mông linh bảo tuy trân quý, nhưng lại không trân quý tới mức đó. Dẫu sao Tả Thu Lâm đã không lao vào vòng tranh đấu của thần giới suốt bao nhiêu năm, nhưng bây giờ chỉ vì một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo y đã đồng ý sao?

Tả Thu Lâm vẫn giữ nguyên vẻ băng lãnh ngồi xếp bằng trên bông hắc sắc liên hoa, lạnh lùng đưa mắt nhìn Tần Vũ:

- Tại sao lại không có phản ứng gì? Chẳng lẽ tân Tượng thần mà ngay cả một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo cũng không lấy ra nổi, đã không có thành ý như vậy thì các ngươi hãy mau mau biến đi.

Tần Vũ lúc này mới giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Tần Vũ liền mỉm cười nói:

- Tả Thu Lâm tiền bối, ta đương nhiên có nhị lưu hồng mông linh bảo, chỉ là vừa rồi tiền bối đột nhiên đồng ý khiến ta quá vui mừng mà thôi.

Tả Thu Lâm hừ lạnh một tiếng:

- Đừng có nịnh bợ ta, ta chỉ vì không có một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo như ý mà thôi. Ta hỏi ngươi, ngươi có loại linh bảo nào trói buộc người ta không, chỉ cần có thể trói buộc trong một khoảng thời gian ngắn cũng được, loại linh bảo này chắc là ngươi có?

Tần Vũ tâm niệm máy động. Trói buộc kẻ khác? Bản thân hắn đã luyện chế được bảy mươi hai kiện nhị lưu hồng mông linh bảo, trong đó có tám kiện có thể trói buộc kẻ khác, quan trọng nhất là ngoại trừ tám kiện đó ra còn có một kiện…

- Quyền trượng Vạn Liễu, quyền trượng này là nhất lưu hồng mông linh bảo, đồng thời cũng có tác dụng trói buộc kẻ khác. Có đưa cho y hay không đây? - Tần Vũ trong lòng bắt đầu lưỡng lự.

Bản thân hiện tại trong tay có quyền trượng này là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo vô chủ, tuy hỏa nguyên linh châu cũng tính là vô chủ, nhưng Tần Vũ đã có ý định đem nó tặng cho đứa con mà Lập Nhi sắp sinh, như quyền trượng này có đưa cho Tả Thu Lâm hay không đây?

- Vũ ca.

Khương Lập bỗng nhiên truyền âm nói:

- Thái độ của Tả Thu Lâm bỗng nhiên trở nên mềm mỏng, trong lòng muội cũng có chút nghi hoặc, suy nghĩ một lúc, muội cảm thấy có một khả năng.

- Ồ, là khả năng gì? - Tần Vũ lập tức truyền âm hỏi.

Khương Lập liền nói:

- Theo như những gì miêu tả về Tả Thu Lâm từ ký ức trong linh hồn của Tả Thu Mi a di, muội đã cẩn thận phân tích. Tả Thu Lâm là người lạnh lùng, tuy đối địch với Tả Thu Mi a di nhưng

trước tới giờ chưa hề hạ sát thủ với dì, muội thấy Tả Thu Lâm này có lẽ là ngoài lạnh trong nóng. Biểu hiện của y đối với Tả Thu Mi a di tuy không hề quan tâm, nhưng xem chừng từ sâu tận đáy lòng, y vẫn quan tâm tới người thân duy nhất của mình.

Tần Vũ tâm ý máy động.

- Rất có khả năng, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được sự thay đổi thái độ của Tả Thu Lâm, thậm chí còn chủ động đề nghị một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo.

- Sao thế, không có à? - Tả Thu Lâm ngồi ở phía xa sắc mặt trở nên lạnh lẽo.

Tần Vũ cũng không vội vàng đáp trả, chỉ nhìn về phía Tả Thu Lâm, Tả Thu Lâm tuy sắc mặt thay đổi nhưng tịnh không lập tức từ chối Tần Vũ.

Từ điểm này, Tần Vũ có thể tự mình đoán định, Tả Thu Lâm muốn đòi một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo, xem ra chỉ là để tỏ ra rằng mình được lợi, y sợ rằng người khác nhận ra mình vì muội muội mà ra tay.

- Tả Thu Lâm này quả thật là vì muội muội của y, vậy…

Tần Vũ cuối cùng cũng hạ quyết định, lập tức vung tay xuất ra một quyền trượng màu đỏ, Tả Thu Lâm nghi hoặc nhìn quyền trượng trong tay Tần Vũ.

- Tả Thu Lâm tiền bối, quyền trượng này tên gọi Vạn Liễu, chính là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo có tác dụng trói buộc kẻ khác.

Tần Vũ tâm ý máy động, quyền trượng liền từ từ bay về phía Tả Thu Lâm.Tả Thu Lâm có chút kinh ngạc. Quyền trượng Vạn

Liễu bay tới trước mặt Tả Thu Lâm, nhưng Tả Thu Lâm lại không hề nhìn tới quyền trượng mà quay sang nhìn Tần Vũ chằm chằm:

- Tần Vũ, ngươi chịu đem kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này cho ta? Đối với độ trân quý của nhất lưu hồng mông linh bảo, ngươi hẳn là biết rõ?

- Ta thân là Tượng thần luyện khí, đối với độ trân quý của nhất lưu hồng mông linh bảo làm sao lại không rõ? - Tần Vũ cười nói.

- Nếu như ngươi không muốn sau này hối hận thì hãy thu lại đi. - Tả Thu Lâm khàn khàn cất tiếng.

Tần Vũ chỉ cười nhạt một tiếng:

- Tả Thu Lâm tiền bối, vừa rồi không phải muốn có bảo bối sao? Giờ đây bảo bối ở ngay trước mặt lại không dám cầm à.

- Hừ.

Tả Thu Lâm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đưa tay bắt lấy quyền trượng Vạn Liễu, lạnh lùng nhìn về phía Tần Vũ:

- Tiểu tử, ta cho ngươi cơ hội để lấy lại, về sau ngươi muốn lấy cũng không có cơ hội nữa đâu.

Tần Vũ thấy Tả Thu Lâm bắt lấy quyền trượng liền vỗ tay cười nói:

- Tả Thu Lâm tiền bối, hiện tại chúng ta lập tức xuất phát, thế nào?

- Trở về? Trở về thần giới đại lục? - Tả Thu Lâm nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu.

- Hiện giờ vẫn chưa được. - Tả Thu Lâm trực tiếp cự tuyệt nói.

Tần Vũ sắc mặt không khỏi trầm xuống, Khương Lập ở bên cạnh cũng nhíu mày.

Trong lòng Tần Vũ càng thêm lo lắng:

- Chẳng lẽ ta nhìn lầm người, Tả Thu Lâm đoạt được kiện nhất lưu hồng mông linh bảo vẫn không muốn cùng ta trở về? Không, không đúng. - Tần Vũ vẫn tin tưởng vào quyết định của mình.

Huống hồ…

Nếu Tả Thu Lâm muốn lừa y thì quả thật là ngu xuẩn, dù sao đến bây giờ Tần Vũ vẫn chưa để lộ ra thực lực chân chính.

- Tả Thu Lâm tiền bối, hiện tại không được, vậy tới lúc nào mới có thể được? - Tần Vũ không còn kiên nhẫn thêm được nữa.

Tả Thu Lâm cười lạnh một tiếng nói:

- Sự việc rất đơn giản, năm xưa ta bị một vị thần vương đánh cho trọng thương, ta đã từng giao hẹn với y, trước khi đánh bại được y, cho dù ra sao cũng sẽ không trở lại thần giới đại lục, chỉ có thể ở tại trong hải dương vô tận khắp bốn phương của thần giới.

- Tần Vũ, ta tuy đã nhận lễ vật của ngươi nhưng vẫn phải giữ lời hứa, trước khi đánh bại y, ta không thể quay về thần giới đại lục, cho nên… hiện tại ta không cách nào trở về được.

Tả Thu Lâm trực tiếp nói,

- Đương nhiên, có được kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này ta cũng đủ tự tin đánh bại được y, chỉ là muốn luyện hóa một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo cần phải tiêu tốn không ít thời gian.

Tần Vũ cùng Khương Lập đưa mắt nhìn nhau. Bọn họ đều không khỏi nhớ tới truyền thuyết mà thượng bộ thiên thần Bạch Dật Cư trên băng đảo lúc cuối cùng đã kể… Trong truyền thuyết Tả Thu Lâm đã từng giết chết một vị thần vương, sau đó bị một vị thần vương khác đánh trọng thương, xem ra truyền thuyết này là có thật.

Trong lòng Tần Vũ cảm thấy có chút tức giận. Phải đợi Tả Thu Lâm này luyện hóa xong kiện nhất lưu hồng mông linh bảo vậy phải đợi tới khi nào? Vì sao Tả Thu Lâm trước đó lại không nói cho y biết?

- Hừ, các ngươi yên tâm. - Tả Thu Lâm hừ lạnh một tiếng - Ta sẽ không cố ý kéo dài thời gian, khi xưa lão quỷ này đã cùng ta giao hẹn, ta cũng đã cho thêm một điều kiện, nếu như ta nhờ được người đánh bại y cũng tính là hoàn thành lời hứa. Chỉ là… khắp thần giới người có thể nắm chắc mười phần đánh bại lão quỷ này xem ra chỉ có Tu La thần vương, đáng tiếc, ta không quen biết Tu La thần vương, cũng không muốn nợ ân tình của y.

- Nhờ người đánh bại?

Tần Vũ tâm ý máy động nhìn về phía Tả Thu Lâm, Tần Vũ đã hiểu được ý tứ của Tả Thu Lâm. Tả Thu Lâm khẽ nhếch mép giống như đang cười, nhưng sắc mặt của y vẫn cứ băng lãnh như trước:

- Ngươi nghĩ không sai, ta chính là muốn nhờ ngươi xuất thủ. Vừa rồi ta đã cảm nhận được thực lực của ngươi, với thực lực đó, đặc biệt thêm vào thanh trường thương kia, đích xác là mạnh hơn ta. Hơn nữa với một số tin tức ta biết về thần giới mà suy đoán, ngươi hoàn toàn có thể đánh bại được lão quỷ kia.

Tần Vũ cười bất đắc dĩ. Xem ra bản thân đã bị Tả Thu Lâm dắt mũi rồi.

- Đương nhiên, ngươi cũng có thể không đi, nếu như ngươi không đi, chỉ cần đợi ta tầm hơn vài chục năm là được. Ta sẽ bố trí một không gian mà thời gian nhanh gấp vạn lần, duy trì trong vài chục năm cũng bằng với vài chục vạn năm công phu, đủ để ta luyện hóa một kiện hồng mông linh bảo. Ồ… đây lại là nhất lưu hồng mông linh bảo, thời gian ta cần để luyện hóa cũng không biết phải mất bao lâu, trước đây ta chưa từng luyện hóa qua loại hồng mông linh bảo cao cấp như vậy. - Tả Thu Lâm quả thực là không vội.

Vài chục năm?

Tần Vũ không có đủ kiên nhẫn để chờ đợi.

- Được, ta đi với tiền bối một phen, tới gặp lão quỷ đánh người trọng thương xem xem kẻ thần bí này thực lực ra sao. - Tần Vũ liền đưa ra quyết định.

Khương Lập ở bên cạnh không hề lo lắng về Tần Vũ.

Bởi Khương Lập nhận thấy… thần vương tại thần giới cho dù có thể đánh bại Tần Vũ, tối đa cũng chỉ khiến Tần Vũ phải bỏ chạy, muốn giết Tần Vũ là việc không thể.

- Được, có đảm lượng. - Tả Thu Lâm vỗ tay nói, âm thanh khàn khàn vang khắp cung điện.

Tả Thu Lâm trực tiếp đứng lên, lạnh lùng nói:

- Chúng bây giờ xuất phát ngay.

Tần Vũ cùng Khương Lập cũng mỉm cười gật đầu đồng ý, ba

người lập tức tiêu thất giữa đại điện hắc ám.

Đồng thời, trong Băng Huyệt cung điện bên dưới băng đảo vang lên một âm thanh khàn khàn.

- Bản cung chủ phải ra ngoài một thời gian, Bạch Diệp các ngươi hãy cứ ở trong cung điện chờ bản cung chủ trở về.

Âm thanh khàn khàn đó khiến cho tất cả mười hai vị nữ thiên thần đều chấn kinh, rồi đám thị nữ thiên thần này liền cảm thấy vui mừng.

Cung chủ vắng mặt, bọn họ có thể thoải mái chơi đùa được rồi.

Mặt ngoài của băng đảo bị bao phủ bởi một lớp sương mù, lớp sương mù này chính là hàn khí của hàn băng trăm triệu vạn năm. Bao nhiêu năm qua, người trên băng đảo căn bản không ai dám bỏ đi.

Bởi vì rời bỏ băng đảo sẽ được Tử Vong thần vương nhiệt tình chiêu đãi.

Lúc này, ba đạo nhân ảnh từ trong lớp hàn khí vô biên bay ra, hai trắng một đen chính là Tần Vũ, Khương Lập cùng với Tả Thu Lâm.

- Tả Thu Lâm tiền bối, người nói lão quỷ kia ở chỗ nào của thần giới? - Tần Vũ lên tiếng hỏi.

Tả Thu Lâm lạnh lùng nói:

- Lão quỷ đó cư trú tại Đông Hải hải vực của thần giới, am hiểu nhất là sinh mệnh năng lượng giống như muội muội của ta. Chỉ là nghiên cứu đối với linh hồn không bằng ta cùng muội muội, nhưng cho dù là vậy, ta cũng không phải là đối thủ của y.

Tả Thu Lâm rõ ràng là nhận thua, một chút cũng không che dấu.

- Thần giới Đông hải? Sinh mệnh năng lượng? - Tần Vũ tâm niệm máy động.

Không gian chi lực của tân vũ trụ đã bao trùm khắp thần giới, tại thần giới Đông hải quả thực có ba vị ẩn thế thần vương. Trong số ba vị ẩn thế thần vương này có một vị khí tức cực kì mơ hồ, nếu như không phải Tần Vũ dùng không gian chi lực quan sát cẩn thận, xem ra không thể phát hiện ra vị thần vương này.

- Vũ ca? - Khương Lập nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ biết rằng Khương Lập muốn hỏi mình việc gì, hắn chỉ mỉm cười gật gật đầu:

- Quả đúng là có một vị thần vương, ở một nơi cách bờ biển của thần giới Đông cực Huyễn Kim Sơn khoảng mười vạn ức dặm.

- Ngươi có thể phát hiện ra lão quỷ kia?

Tả Thu Lâm trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn về phía Tần Vũ, rồi lạnh lùng nói:

- Trước kia ta thấy ngươi chỉ nắm chắc năm-sáu phần đánh bại được lão quỷ, nhưng hiện tại xem ra có lẽ phải nắm chắc tới bảy-tám phần.

Những ẩn thế thần vương này có ai là không thu liễm khí tức, thậm chí còn dùng một số thủ đoạn đặc thù để che dấu kẻ khác, những thần vương khác muốn phát hiện gần như là việc không thể. Tần Vũ hiện tại dễ dàng phát hiện ra như vậy, tự nhiên khiến cho địa vị của Tần Vũ trong lòng Tả Thu Lâm tăng lên không ít.

Tần Vũ cũng không giải thích gì cả.

- Chúng ta thuấn di tới đó.

Tần Vũ nói xong, lập tức ba người đã tiêu thất giữa không trung bên ngoài băng đảo.

Thần giới Đông Hải hải vực rộng lớn, so với thần giới đại lục lớn hơn không biết bao nhiêu lần, ở Đông hải tự nhiên cũng có vô số các đảo.

Tại một hòn đảo hết sức bình thường, toàn bộ diện tích chỉ có vài trăm dặm, bên trên có một ngọn núi nhỏ, đồng thời trên đảo cũng có vô số hoa cỏ, hòn đảo này giống như một thế giới của thực vật, chỉ mới bước chân vào đã cảm thấy được sức sống vô tận trên hòn đảo.

Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người chợt xuất hiện trên bầu trời của hòn đảo.

Tả Thu Lâm lạnh lùng chỉ về phía hải đảo:

- Tần Vũ, hải đảo này chính là sào huyệt của lão quỷ kia. Ngươi cẩn thận một chút, ta tới đây sợ rằng y đã sớm cảm ứng được ta.

- Tả Thu Lâm, ngươi không ngờ dám tới đây tìm ta, chẳng lẽ ngươi nắm chắc việc đối phó với ta rồi sao? Ồ, còn có cả hai người

trẻ tuổi, chẳng lẽ ngươi cho rằng bọn họ có thể đánh bại được ta? - Một âm thanh ôn hòa vang vọng khắp trời đất.

- Lão quỷ, đừng xem thường hai người trẻ tuổi này, nói không chừng ngươi không đấu lại họ đâu. - Âm thanh khàn khàn của Tả Thu Lâm xen lẫn chút bất cam vang lên.

- Ha ha, để ta phải thử xem sao!

Âm thanh ôn hòa kia vừa mới dứt, toàn bộ hoa cỏ cây cối trên đảo bắt đầu phong cuồng phát triển, vô số những nhánh cây tựa như những chiếc xúc tu hùng hổ lao tới, chớp mắt đã vây bọc hoàn toàn ba người Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm.

Chương 618

Sanh Sanh Bất Tức

"Xuy xuy!".

Xung quay người Tả Thu Lâm lập tức phát tán ra môt lớp hắc khí tràn ngập khắp không gian, những đám cây cỏ đang mạnh mẽ mọc lên cũng phát tán ra những đạo lục sắc quang mang chói mắt, lục sắc quang mang cùng hắc khí không ngừng triệt tiêu lẫn nhau, những hoa cỏ cây cối ở gần Tả Thu Lâm đều trở nên khô héo.

Những cây cối xung quanh Khương Lập thì thú vị hơn nhiều, khi những cây đại thụ này tiếp cận Khương Lập, không ngờ lại bị Khương Lập khống chế, thay vào đó đi ngăn cản những cây phía sau không ngừng tiến lên.

Tần Vũ khẽ tung ra một chỉ. Chỗ nào chỉ của Tần Vũ lướt qua là vô số những đạo bạch sắc tịnh hỏa lan tới đó, mới có một lúc trước mặt Tần Vũ đã là một biển lửa, những loại hoa cỏ phát sáng lấp lánh đều bị đốt thành tro.

- Quả nhiên là có chút thủ đoạn. - Chỉ nghe thấy âm thanh ôn hòa kia lại vang lên.

Đồng thời những loại thực vật đang phong cuồng phát triển bỗng nhiên co rút trở lại, bọn Tần Vũ chỉ cảm thấy trời đất như bừng sáng, ở phía trên của hòn đảo cũng đã có một vị lão giả đang phi hành.

Mái tóc cùng bộ dâu dài xanh biếc. Một đôi lông mi màu xanh dài rủ xuống, đôi lông mi này lập tức khiến cho Tần Vũ chú ý. Dưới hai hàng lông mi là đôi mắt nhỏ, rất khó nhìn. Đông hải ẩn giả này thoạt nhìn quả thật là rất thú vị, đôi mắt nhỏ cùng chiếc

miệng tựa như lúc nào cũng đang mỉm cười, xem ra người này rất dễ gần.

- Không ngờ Tả Thu Lâm ngươi cũng chịu mất mặt nhờ người tới giúp, mà lại nhờ hai tên tiểu bối.

Đôi mắt của Đông hải ẩn giả này nheo lại, ánh mắt lướt qua Tần Vũ rồi mới hướng thẳng lên thân của Tả Thu Lâm.

- Tả Thu Lâm nói đi, lần này ngươi tới đây chắc cũng vì lới hứa năm xưa?

- Đó là đương nhiên.

Âm thanh khàn khàn của Tả Thu Lâm có chút phẫn nộ:

- Nếu không ta tới đây làm gì. Lão qủy, thanh niên bên cạnh ta chính là người ta mời tới, theo như quy định của bọn ta lúc trước, chỉ cần người ta nhờ có thể đánh bại ngươi, khi đó cũng tính là đã hoàn thành lời hứa.

Lục sắc trường mi lão đầu quay sang nhìn Tần Vũ mỉm cười nói:

- Ta tự biết tuân thủ quy định, chỉ cần đánh bại ta, ngươi muốn làm gì thì làm. Tiểu tử, ngươi có phải là Tần Vũ?

- Thì ra tiền bối biết tại hạ, không biết người tên gọi là gì? - Tần Vũ mỉm cười nói.

Tần Vũ không hề cảm thấy kỳ quái. Lần trước… khi kiện nhất lưu hồng mông linh bảo Phá Thủy xuất hiện tại thần giới đã làm cho thiên địa chấn động, sau đó thần vương các phương tụ tập tại Đông hải thần giới, cuối cùng gây ra một trường chém giết, Tần Vũ

liên tiếp đánh bại hai đại thần vương.

Quá trình chiến đấu đó chấn động lớn như vậy, xem ra cả thần giới không có một thần vương nào không biết, nhận ra Tần Vũ cũng không có gì là lạ.

- Ta là ai? Lão đầu tử ta tên gọi Mộc Ngư. - Lục sắc trường mi lão đầu cười híp mắt nói.

- Mộc Ngư?

Tần Vũ ngẩn ra, cả Khương Lập ở bên cạnh cũng có chút kinh ngạc.

- Chẳng lẽ giống như cao thủ trong song vực đảo Phật vực có tên là Mộc Ngư, cùng tên với y? - Tần Vũ hỏi.

Đông hải ẩn giả vui vẻ gật đầu:

- Đúng vậy.

- Mộc Ngư, họ Mộc? Am hiểu về sinh mệnh năng lượng - Tần Vũ tâm ý máy động, - Chẳng lẽ lão đầu Mộc Ngư này có quan hệ cùng với Mộc gia ở Đông bắc Lâm Hải chi thành trong bát đại thánh hoàng? Hơn nữa lão đầu này cũng có mái tóc màu xanh.

Tần Vũ thầm suy đoán.

- Tiểu tử, đừng nghĩ lan man nữa, muốn đánh thì nhanh lên. Lão đầu ta có rất nhiều việc, không có tinh lực lãng phí với ngươi đâu. - Đông hải ẩn giả Mộc Ngư lên tiếng.

Tần Vũ vẫn tỏ ra lễ phép:

- Tiền bối chúng ta nên giao chiến ở đâu?

- Ở đâu, đây chứ đâu. - Lục sắc trường mi lão đầu nói rất rõ ràng. - Tần Vũ tiểu tử, ngươi chuẩn bị xong chưa? Chuẩn bị xong rồi thì ta sẽ ra tay đây.

Tần Vũ đối diện với lục sắc trường mi lão đầu thật không dám chủ quan, dù sao với thực lực của Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm mà cũng từng bị lão đầu này đánh bại.

Thân thể của Tần Vũ lập tức lóe lên, từ một biến thành hai.

Một Tần Vũ áo trắng, một Tần Vũ áo xanh.

- Sớm đã biết là ngươi có phân thân tại trận chiến ở Đông hải khi xưa, dựa vào phân thân mà đánh bại được Chu Thông. Hôm nay, lão đầu tử ta cũng thử một chút xem sao.

Lục sắc trường mi lão đầu cười, đồng thời mái tóc màu xanh cũng mãnh liệt dài ra.

Giống như một thác nước, thâu lấy toàn bộ thiên địa. Vô số những sợi tóc bay về phía Tần Vũ, mỗi sợi đều sắc bén vô cùng, ngay cả thần giới không gian cũng bị chấn động, giống như bất kì lúc nào cũng có thể bị mái tóc này xé nát vậy.

- Quả thực là lợi hại.

Tần Vũ lập tức nắm lấy Tàn Tuyết thần thương, một thương đâm thẳng về phía mái tóc đang bao trùm thiên địa. Bổn tôn của Tần Vũ lùi lại phía sau, còn phân thân thanh bào Tần Vũ vẫn đứng yên bất động. Chỗ vừa bị Tần Vũ dùng Tàn Tuyết thần thương đâm thủng, chớp mắt đã khôi phục như cũ.

- Phong!

Thân thể của thanh bào Tần Vũ tán xuất ra một lớp hàn mông chi khí, hàn mông chi khí này đặc tính chí hàn, bị hàn mông chi khí bao phủ, bên ngoài của những sợi tóc màu xanh giống như bị bao bọc bởi một lớp băng lạnh không thể đông đậy được.

- Phá.

Cơ thể của thanh bào Tần Vũ rung mạnh, không gian xung quanh không ngờ xuất hiện vô số những đợt sóng không gian, những đợt sóng này truyền đi khắp bốn phương tám hướng, những đám tóc bị đông cứng hồi nãy giờ gặp phải những đợt sóng này chớp mắt đã hóa thành bụi phấn.

Như lục mi lão đầu mái tóc dài liền khôi phục lại bình thường, lão đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi cười nói:

- Hàn mông lĩnh vực, hàn mông lĩnh vực của Bích Ba hồ, không ngờ phân thân ngươi lại có, quả là phi thường… Vừa rồi sinh chi lĩnh vực của ta bị hàn mông lĩnh vực phá vỡ cũng không có gì xấu hổ, xem ra lão đầu ta phải xuất toàn lực rồi.

Lục mi lão đầu khẽ mấp máy môi.

- Hô!

Bốn điểm lục quang mãnh liệt phát triển, chớp mắt đã biến thành bốn cây thuộc loại thực vật *"cây ăn thịt người"* mà Tần Vũ đã từng gặp ở thần giới, bốn cái cây này bắt đầu bay xung quanh lục mi lão đầu.

- Hồng mông linh bảo?

Tần Vũ cảm thấy khí tức của hồng mông linh bảo phát ra từ bốn cái cây này, xem ra đây không phải loại thực vật bình thường.

- Hô!

Bốn cái cây bỗng nhiên dài ra, chốc lát đã như những con mãng xà dài tới vài trăm thước bao vây lấy thanh bào Tần Vũ, nhưng thanh bào Tần Vũ vẫn như cũ không hề nhúc nhích.

"Ông ông". Hàn mông chi khí lại xuất ra lần nữa, nhưng mặc cho hàn mông chi khí xâm nhập, đám cây kia lại không hề bị ảnh hưởng gì cả, lập tức bao vây lấy thanh bào Tần Vũ ở giữa.

Thanh bào Tần Vũ là do nhất lưu hồng mông linh bảo hóa thành, toàn thân kiên ngạnh vô cùng, tự nhiên không sợ gì cả. Nhưng bốn cái cây kia bỗng nhiên tạo thành mấy chục lớp trùng trùng bao vây lấy thanh bào Tần Vũ, từ bên ngoài nhìn vào thanh bào Tần Vũ giống như một người đã chết.

- Hây!

Thanh bào Tần Vũ đột nhiên dùng lực, mấy chục lớp đang bao vây y lập tức căng ra.

- Đám thực vật này quả là có lực lượng rất lớn, ngay cả phân thân của ta cũng không phá vỡ được. - Tần Vũ lên tiếng tán than.

Tần Vũ bổn tôn lúc này đang cầm trên tay Tàn Tuyết thần thương, đứng bên cạnh mỉm cười nhìn lão đầu.

Tần Vũ có cảm giác lục mi lão đầu này vẫn chưa hề ra tay công kích.

Lần này chỉ cần đánh bại đối thủ, không phải là quyết đấu sinh tử, cho nên Tần Vũ không hề phong cuồng công kích, mà là dùng chiêu tiếp chiêu. Tần Vũ muốn để cho đối thủ thua tâm phục khẩu phục.

- Phá vỡ? Bao nhiêu năm qua, ta chưa hề thấy một ai sau khi bị bốn kiện bảo bối này của ta trói buộc hoàn toàn mà còn có khả năng dùng sức phá vỡ, không có thần vương nào là không dùng thuấn di để né tránh. - Lục mi lão đầu tự tin nói.

"Phốc!"

Bỗng nhiên đám thực vật đang cuốn chặt trên người thanh bào Tần Vũ có một đoạn bị đứt ra. *"Phốc!"*. Lại thêm một đoạn nữa bị đứt, vài chục lớp thực vật kia cũng bị căng ra đến cực hạn, chỉ thấy tình trạng từ từ bị đứt đoạn của đám thực vật này, hoàn toàn có thể tưởng tượng được sức lực kinh người của thanh bào Tần Vũ khi nãy vừa tìm chết ở bên trong.

Lục mi lão đầu gương mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Quả là quá mạnh.

Tần Vũ không khỏi bật cười. Phân thân do nhất lưu hồng mông linh bảo biến thành, năng lượng làm sao có thể yếu được? Chỉ dựa vào sức mạnh xem ra cả thần giới không có ai có thể so được với thanh bào thân thân này.

- Tuy vậy, vẫn vô dụng thôi, không ai có thể phá được đâu. - Lục mi lão đầu cực kì tự tin.

Chỉ thấy ở trên những đoạn tua bị đứt, hàng đạo đạo lục quang đang di chuyển, những đoạn tua bị đứt đó không ngờ đã nối liền lại với nhau. Lục mi lão đầu nhìn Tần Vũ bổn tôn chế nhạo:

- Tần Vũ tiểu tử, chẳng lẽ ngươi không biết… sinh mệnh năng lượng quan trọng nhất là đặc tính sinh sôi không ngừng sao? Đứt ư, vẫn có thể khôi phục lại.

Chỉ thấy vài chục lớp thực vật căng cứng tới cực hạn đang bao

bọc lấy thanh bào Tần Vũ, cứ một lúc lại bị đứt một đoạn, nhưng chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại như cũ. Cứ như vậy… thanh bào Tần Vũ vô luận thế nào cũng không thể phá được đám thực vật này.

- Phân thân của ngươi quả thật lợi hại, bị bốn kiện bảo bối cuốn lấy mà vẫn không bị thương. - Lục mi lão đầu tán thán.

Bạch bào Tần Vũ nhìn lục mi lão đầu.

- Mộc Ngư tiền bối, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, những thủ đoạn vừa rồi đã không làm gì được ta, vậy người hãy xuất ra thực lực chân chính đi.

Tần Vũ hoành ngang trường thương trong tay, khí thế mãnh liệt tăng lên. Lục mi lão đầu nhìn Tần Vũ, hai mắt lấp lánh tinh quang.

- Ha ha, lão đầu tử ta chơi với ngươi một trận.

Chỉ thấy trong tay lục mi lão đầu bỗng nhiên xuất hiện một cây trường tiên màu đen, trên trường tiên còn có vô sô những vết hằn màu xanh.

- Tần Vũ cẩn thận, trường tiên này rất quỷ dị, ta mấy lần giao thủ với lục mi lão đầu đều bị trọng thương bởi chiếc trường tiên này. - Tả Thu Lâm tốt bụng truyền âm nói.

Tần Vũ cười nhạt một tiếng, nhìn về phía trường tiên màu đen. Tay phải của lục mi lão đầu vung lên, trường tiên như giao long phá không nhắm thẳng về phía cổ tay của Tần Vũ, trên hai tay của Tần Vũ cũng xuất hiện một đôi găng tay màu bạc, tay trái giống như ảo ảnh nhoáng lên, nhanh nhẹn nắm lấy một đoạn của trường tiên.

- Ồ? - Lục mi lão đầu kêu lên kinh ngạc, sau đó cả cười.

Tần Vũ bỗng nhiên cảm thấy trường tiên trong lòng bàn tay chuyển động như một con rắn, một loại cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay truyền lại, không gian chi lực của Tần Vũ nắm được rõ ràng những gì đang xảy ra trước mắt. Thì ra những đốm màu xanh giải khắp trường tiên bắt đầu bành trướng, giống như những con dao cắt vào lòng bàn tay của Tần Vũ, may mà đôi găng tay của Tần Vũ là một kiện nhị lưu hồng mông linh bảo nên mới có thể chịu được.

- Ồ! Không hổ là tân Tượng thần. - Lục mi lão đầu kinh ngạc nhìn đôi găng tay của Tần Vũ.

"Bồng!"

Trường tiên rung lên mãnh liệt, giống như một con mãng xà giãy dụa, sức lực của Tần Vũ mặc dù không yếu nhưng lúc này cũng cảm thấy có phần bất lực, đồng thời những đốm xanh dày đặc trên thân trường tiên không ngờ lại bay ra khỏi trường tiên.

Dày đặc, vô số những chiếc châm màu xanh hướng về phía Tần Vũ.

- Mộc Ngư tiền bối, nhìn rõ đây.

Tần Vũ hốt nhiên cười vang, Tàn Tuyết thần thương trong tay phải giống như một con cuồng long phá vỡ không trung, trên trời lưu lại vô số đạo thương ảnh, cùng một đạo tàn ảnh màu vàng.

Những chiếc châm màu xanh lập tức đều bị chấn lui. Lục mi lão đầu trợn mắt há hốc mồm, còn Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ đã cuốn lấy trường tiên của lão, huyền hoàng chi khí bên ngoài Tàn Tuyết thần thương chuyển động khiến cho trường

tiên rung lên dữ dội, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị đứt ra.

- Dừng! Ta nhận thua, mau dừng lại.

Lục mi lão đầu lập tức kêu lớn. Tần Vũ mỉm cười, liền thu hồi Tàn Tuyết thần thương. Dựng thương đứng sang một bên, Khương Lập cùng Tả Thu Lâm cũng đã bay tới, Tả Thu Lâm dù cố tỏ ra lạnh lùng nhưng lúc này cũng không khỏi cười vang:

- Lão quỷ, nhận thua chưa.

Lục mi lão đầu cẩn thận nhìn kỹ trường tiên của mình, yết hầu như bị chặn lại, có phần sợ hãi liếc mắt nhìn về phía trường thương của Tần Vũ, rồi lão nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ tiểu tử, trường tiên của ta cũng là đỉnh cấp bảo vật trong số nhị lưu hồng mông linh bảo, hơn nữa còn rất nổi tiếng, cho dù là thánh hoàng dùng trấn tộc linh bảo để phá nó cũng không phải dễ, trường thương của ngươi…

Lục mi lão đầu biết rõ, trường tiên này giống như đã hợp thành một thể với y, vừa rồi trường tiên đã sắp đứt, cảm giác của lục mi lão đầu tuyệt đối không sai, thế nên mới cao giọng nhận thua.

- Thương này tên gọi Tàn Tuyết. - Tần Vũ cũng không giải thích nhiều.

- Ồ, không tồi.

Trong lòng lục mi lão đầu rất cảm kích vì Tần Vũ đã hạ thủ lưu tình, trên mặt vẫn nở nụ cười, lão liền nhìn về phía thanh bào Tần Vũ đang bị đám thực vật cuốn lấy:

- Bất quá, phân thân của ngươi đã bị ta trói buộc, xem ra bọn ta cũng tính là kẻ tám lạng người nửa cân.

- Trói buộc? - Tần Vũ mỉm cười.

Thanh bào Tần Vũ trong nháy mắt hóa thành hàn mông chi khí, nhẹ nhàng bay ra khỏi đám thực vật, sau đó đám hàn mông chi khí này ngưng tụ lại bên cạnh Tần Vũ, biến thành thanh bào Tần Vũ.

- Ngươi… phân thân của ngươi, cái này…

Lục mi lão đầu tựa như nhìn thấy quỷ, nói cũng không nên lời.

Chương 619

Cao Thủ Chân Chính

Lục mi lão đầu chấn kinh. Vừa xong hắn mới cảm thụ được độ cứng rắn của phân thân Tần Vũ. Trong lòng hắn nhận định ra sự lợi hại của linh bảo công kích, làm cách nào cũng không thể thương hại được phân thân đó.

Sao có thể nghĩ được, phân thân cứng rắn đến cực hạn đó lại có thể hóa thành khí lưu. Phân thân như thế, ai có thể hủy diệt được.

Lại nghĩ đến cái Tàn Tuyết thần thương của Tần Vũ vừa thi triển thật làm người kinh hãi, khiến lục mi lão đầu phải tâm phục khẩu phục, lão cũng nhận định được, chắc là thánh vương nọ đã từ bỏ ý định đánh bại Tần Vũ.

- Cái trường thương đó…

Lục mi lão đầu nhìn khoảng đất thành trống không ở bên phải Tần Vũ trong lòng thầm kinh hãi:

- Cái trường thương đó, nếu so với trấn tộc linh bảo của thánh hoàng, lực công kích còn mạnh hơn, đánh một vòng làm địch nhân không thể xác định.

Dù sao lục mi lão đầu cùng thánh hoàng giao thủ cũng đã không dưới mười lần, đối với lực công kích của thánh hoàng tự nhiên biết rất rõ. Trường tiên của hắn tính mềm dẻo cao cũng bị đứt đoạn, hắn đối với Tàn Tuyết thần thương thêm phần sợ hãi.

- Không lạ là ngày đấy, thánh hoàng đó lại phải chịu nhận thua.

Ha, chịu nhận thua là chịu nhận thua, liên quan quái gì đến ta? Lão đầu tử ta đã sớm không quản đến bọn chúng, ta một mình ở Đông hải tự do tự tại rất tốt. - Lục Mi lão tổ trong lòng thầm nói.

Lập tức lục mi lão đầu cười hi hi nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, ta thua thật là đã tâm phục khẩu phục. Há… đã bao nhiêu năm qua, thua thảm đến thế này là lần đầu.

- Thắng không kiêu, không sai, không sai.

Lục mi lão đầu cười, nhìn hướng Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm đột nhiên khuôn mặt lão lạnh lại.

- Tả Thu Lâm, ta thua rồi, vì thế ngươi sau này có thể không cần tính lời giao hẹn lúc đầu. Ngươi không cần đắc ý, lần này thắng ta là Tần Vũ, không phải ngươi, hừm.

Lục mi lão đầu hừm một tiếng, lập tức chuyển thân rời khỏi.

- Lão quỷ, ngươi không cần đắc ý, lần tới ta lại cùng ngươi đánh một trận, xem xem cuối cùng là ai thắng.

Tả Thu Lâm tức mình vội nói, đã bao nhiêu năm qua, nàng đều bị lục mi lão đầu áp chế, tự nhiên muốn thắng lại.

Đặc biệt là Tần Vũ đã cho nàng một cái hồng mông linh bảo nhất lưu, Tả Thu Lâm đã tăng thêm nhiều tự tin.

Tần Vũ nhìn lục mi lão đầu một cái, không nhịn được cười.

Lục mi lão đầu đó, quả đúng là người khả ái.

- Lão quỷ đó làm thế nào đoán ra ta được Tần Vũ cấp cho linh bảo? - Lúc này Tả Thu Lâm đứng một bên vẫn còn có sự nghi hoặc đó,

Khương Lập đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc, lập tức nói với Tần Vũ bằng tâm niệm:

- Vũ ca, ta nghĩ đến một người. Năm đó ở Lâm Hải chi thành Mộc gia có một vị siêu cấp cao thủ, nhân xưng là "Lục Hiệp thần vương", thực lực cực kỳ kinh nhân… chỉ là sau đó, Lục Hiệp thần vương đó đã tiêu thanh ẩn tích rồi.

- A, Lục Hiệp thần vương? - Tần Vũ chưa bao giờ nghe nói đến nhân vật Lục Hiệp thần vương đó.

Căn cứ vào sự hiểu biết của Tần Vũ, trong thần giới bát đại thánh địa, Đông Bắc Lâm Hải chi thành, cùng Đông Nam Địa Để chi thành, mỗi cái đều có hai vị thần vương. Trong hai vị thần vương của Đông Bắc Lâm Hải chi thành không có nơi nào gọi là Mộc Ngư cả.

Khương lập nhìn lục mi lão đầu trước mặt một cái. Rồi tâm niệm truyền âm đến Tần Vũ nói:

- Vũ ca, Lục Hiệp thần vương tiêu danh ẩn tích là một sự việc rất sớm, chắc là sáu ngàn vạn triệu năm trước rồi, có người nói Lục Hiệp thần vương đã chết, có người lại nói Lục Hiệp thần vương đã ẩn thế rồi. Bất quá không ai biết hình dáng ngày nay của lão, lục phát lục mi. Lại xét về trường sinh mệnh năng lượng, có lẽ đây chính là vị Lục Hiệp thần vương. Đương nhiên muội chỉ đoán thôi, khi hắn mất tích, muội còn chưa ra đời nữa.

Tần vũ nhè nhẹ gật đầu.

- Lục Hiệp thần quân.

Tần Vũ nhìn lục mi lão đầu trước mắt, giờ người trước mặt đã là Lục Hiệp thần vương, Tần Vũ đương nhiên không thể phá vỡ cuộc suống ẩn thế yên tĩnh của người ta.

- Lão quỷ, ngươi đắc ý cái gì? Ngươi không phải là cũng bị Tần Vũ hoàn toàn đánh bại sao? Đến một chỗ để đứng cũng không có.

Tả Thu Lâm nọ lúc này lại bắt đầu cùng lục mi lão đầu tranh luận.

Lục mi lão tổ mặt không dừng được hóa đỏ:

- Ngươi… ngươi.

Rồi nhanh chóng chuyển thành cười một tiếng:

- Ha ha, đúng, ta thua rồi. Chi là thua cho Tần Vũ, hơn nữa Tần Vũ không phải là vô địch, nhân ngoại hữu nhân chuyên vô cùng bình thường, nghĩ lại lúc đầu ta ở Tây hải, bị người ta đánh bại càng thảm, đến mặt người ta cũng chưa thấy qua mà đã thua rồi. Ta nghĩ, vị siêu cấp cao thủ Tây hải có thể so với sự lợi hại của Tần Vũ. Trừ vị đó, còn có Tu La vương La Phàm…Vì thế không cần so sánh với những người khác làm gì, chỉ hai chúng ta so, ngươi so được hơn ta không?

Lục mi lão tổ cằm dưới dài ra, liếc qua Tả Thu Lâm một cái, trong mắt lấp loáng một tia khinh thường.

Tả Thu Lâm tức đến không nói ra lời.

Tần Vũ thực ra tai đã dỏng lên.

- Tây hải, siêu cấp cao thủ?

- Lục mi lão đầu này thực lực mạnh, tuyết đối không thua thánh hoàng nọ, ta không dùng Tàn Tuyết thần thương, e rằng cũng không địch được hắn… Thần giới này, ngoài Tu La thần vương La Phàm không ngờ còn có người có thể dễ dàng đánh bại Lục mi lão đầu, thậm chí đến Lục mi lão đầu cũng không thấy

được mặt người bị đánh.

Tần Vũ thực sự bị Tây hải siêu cấp cao thủ đó chấn kinh.

- Tây hải thực sự có dạng siêu cấp cao thủ đó sao? Ta là nhờ vào sức của tân vũ trụ không gian đã nghiên cứu kỹ thần giới Tây hải.

Đất Tây hải ẩn thế thần vương không ít. Có năm người, bất quá có thể cảm giác được, năm người đó chắc không lợi hại như thế.

Tần Vũ cho tới giờ đã thấy qua không ít thần vương cao thủ, nhãn lực đã cao lên. Thực lực của năm người đó, Tần Vũ tuy không cách nào phán định rõ ràng, song ít nhất có thể cảm giác được thực lực của năm người đó đều không bằng Lục mi lão đầu.

- Mộc Ngư tiền bối, người nói siêu cấp cao thủ đó ở Tây hải? Người xác định? - Tần Vũ nghi hoặc nhìn về hướng lục mi lão đầu.

Lục mi lão đầu trừng mắt lên:

- Ngươi không tin? Ta Mộc Ngư chưa bao giờ lừa người ta? Cho ngươi biết, siêu cấp cao thủ đó ở tại nơi cực tây của Tây hải - ở phía trong Huyết hải.

- Huyết hải?

Tần Vũ trong não tự nhiên hiện ra khu vực đó, khu vực Tây hải rộng vô cùng mà Huyết hải lại là biển trong biển phạm vi đem so với Tây hải thì không hề lớn. Bất quá đó là cùng với Tây hải so sánh, thực ra Tây hải đó phải có pham vi mười vạn lý.

- Người nói cao thủ đó ở trong Huyết hải? - Tần Vũ lại hỏi một lần nữa.

Tần Vũ căn bản ở trong Huyết hải không hề phát hiện có siêu cấp cao thủ nào.

- Đó là tự nhiên.

Lục mi lão đầu vạn phần khẳng đinh nói:

- Đương nhiên, đó là sự việc của rất lâu về trước, không biết hiện tại tay siêu cấp cao thủ đó còn hay không không còn ở trong Huyết hải.

Lục mi lão đầu nhìn Tần vũ:

- Cái gì? Ngươi muốn tìm siêu cấp cao thủ đó? Ha ha, Tần Vũ, không cần phải phí sức nữa, ta năm đó đến Huyết hải, trước khi bị siêu cấp cao thủ đó công kích, đã không hề phát hiện được người ở tại nơi đó.

Ở gần đối phương cũng không có cách nào phát hiện, từ đó có thể thấy được năng lực ẩn nặc của cao thủ thần bí này.

Đối với chủng loại siêu cấp cao thủ này, Tần Vũ có dã tâm muốn cùng người đó quá chiêu. Cũng tự biết đối phương có thực lực đại địa kinh nhân, chỉ là có thể nhiếp trụ đối phương hay không, Tần Vũ quả thật không quan tâm.

- Huyết hải, Huyết hải.

Tần Vũ với lực tân vũ trụ không gian quan sát kỹ Huyết hải.

Quan sát rất kỹ.

- Vũ ca, Vũ ca.

Khương Lập đứng ở một bên cất tiếng quát Tần Vũ, Tần Vũ

cũng không hề kháng cự. Lúc đó Tần Vũ thờ người ra, cả nội bộ Huyết hải căn bản không có một người, cho dù quan sát thế nào cũng không phát hiện ra được gì. Hiện tại Tần Vũ chỉ có thể phát hiện ra một địa phương đặc thù phi thường - Huyết hải, cùng vùng nước màu lam bình thường xung quanh rất bất đồng.

Huyết hải cùng hải dương bất đồng là bình thường, có thể quan sát tỉ mỉ so sánh ra được. Tần Vũ còn phát hiện, cả Huyết hải đều lờ mờ có một khí tức cực kỳ nhạt, đó là một loại khí tức sinh linh.

Thậm chí khi cả khí tức của Huyết hải hoàn toàn tụ lại cũng đều cực kỳ nhạt. Càng không phải nói đến cổ khí tức đó tán phát ra cả vạn dặm trong Huyết hải, khí tức đó nhạt đến mức nếu Tần Vũ không chú ý, lúc bắt đầu còn cho đó đơn giản chỉ là sự khác nhau của Huyết hải cùng hải dương bình thường. Hiện tại mới nhìn ra…

- Không lẽ. không lẽ…

Tần Vũ trong não hiện ra một ý nghĩ.

- Không lẽ Huyết hải này không đơn giản chỉ là một hải dương, hoặc là tay cao thủ đó đã luyện chế một thứ vũ khí đặc thù, bên trong có bám lấy linh hồn khí tức của người đó. - Trong lòng Tần Vũ đoán.

- Vũ ca.

Tiếng của Khương Lập cuối cùng cũng làm Tần Vũ tỉnh lại,

- Gì vậy Lập Nhi?

Khương Lập nở nụ cười không biết làm gì hơn:

- Mộc Ngư tiền bối vừa mới ly khai rồi, muội gọi huynh, hỏi huynh nên về hay không, nhưng huynh lại đứng u mê ở đây.

- Đi về? Chúng ta về đâu? - Tả Thu Lâm đột nhiên cất tiếng hỏi.

Tần Vũ lắc đầu nói:

- Không gấp, trước khi về chúng ta đến Tây hải Huyết hải một phen, xem xem biển trong biển cuối cùng có chỗ nào đặc biệt.

- Huyết hải? Vũ ca, huynh muốn thử gặp vị siêu cấp cao thủ đó? - Khương Lập cười nói.

Tần Vũ nhẹ lắc đầu.

- Bất quá vừa xong Mộc Ngư tiền bối nói rồi. Vị siêu cấp cao thủ đó rất có khả năng ly khai khỏi Huyết hải rồi mà. - Khương Lập nhíu mày nói.

Tần vũ lắc đầu:

- Muội cứ theo ta thì sẽ biết.

- Tả Thu Lâm tiền bối, người đồng ý đi chứ? - Tần Vũ nhìn về hướng Tả Thu Lâm.

- Đi. - Tả Thu Lâm gật đầu.

Tần Vũ nghiêm túc nói với Tả Thu Lâm:

- Tả Thu Lâm tiền bối, cao thủ thần bí đó nghe ra thật lực rất mạnh, vì thế lúc nguy hiểm ta có thể thi triển một phương pháp đặc thù cho người di chuyển tức thời, đến lúc đó thỉnh người không phản

kháng.

- Di chuyển tức thời, ai không làm được chứ? - Tả Thu Lâm cười lạnh nói.

- Ta chỉ là muốn người lúc nguy hiểm, không cần phản kháng di chuyển không gian, có được không?

Nhất thời, Tần Vũ không muốn giải thích về di chuyển tức thời của minh cùng di chuyển tức thời của thần vương có khác biệt. Tả Thu Lâm nhìn sâu vào Tần Vũ một cái, sau đó lạnh nhạt gật đầu.

- Nào chúng ta đi thôi.

Tần Vũ mỉm cười nói, tuy vừa rồi nói phải cẩn thận như thế, nhưng thật ra cuối cùng cũng chưa có ai thấy qua cao thủ Tây hải Huyết hải thần mật đó. Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người đã biến mất trong không trung như thế. Thần giới Tây hải rộng vô cùng, Ở khu vực cực tây của Tây hải có một khối khu vực nước toàn một màu hồng. Khu vực biển nước hồng, vì thế bị gọi là Huyết hải.

Bên trong Huyết hải không có sinh vật nào sinh tồn.Yêu nhân sống ở Tây hải gần Huyết hải đều biết, Huyết hải là một vùng đất chết, chỉ có chết, không có sự sống.

Trên bầu trời Huyết hải, Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người bỗng nhiên xuất hiện.

- Đây là nước biển Huyết hải, tịnh không phải huyết, ở đó không có một chút mùi tinh huyết nào. - Khương Lập ngửi một lúc rồi cười nói với Tần Vũ.

Tần Vũ cười gật nhẹ đầu.

- Tần Vũ, ta cảm giác có điều bất diệu. - Tả Thu Lâm thấp giọng nói, người người cẩn thận cảnh giới.

Tần Vũ đã biết Huyết hải này có một loại khí tức sản sinh ra một loại trường khí, chỉ cần ở trên thượng không của Huyết hải đều có thể cảm thụ được. Khương Lập xích vào bên thân Tần Vũ, đối với Khương Lập mà nói, chỉ cần ở bên cạnh Tần Vũ, dù trời có sập xuống cũng không sao.

Tần Vũ đột nhiên nói to:

- Tại hạ Tần Vũ, mộ danh mà đến, thỉnh tiền bối có thể lộ diện để tại hạ gặp mặt một phen.

Thanh âm của Tần vũ vang vọng khắp cả bầu trời Huyết hải, nhưng quỷ dị là, vô luân thanh âm của Tần Vũ to đến thế nào cũng không có cách nào xuyên qua bầu trời của khu vực Huyết hải.

- Vũ ca, huynh xác định có người? - Khương Lập nhẹ giọng hỏi.

Tả Thu Lâm nhìn Tần Vũ, lúc này Tả Thu Lâm chỉ cảm giác là có nguy hiểm, nhưng căn bản không thể cảm giác được đối phương ở chỗ nào.

Bỗng nhiên…

- Ngươi có thể cảm giác được ta?

Một tràng thanh âm của nữ nhân từ trong vùng huyết hải mênh mông vọng về, phảng phất như cả Huyết hải nơi nào cũng đều có người nói cùng một câu.

Khương Lập cùng Tả Thu Lâm lập tức mặt biến sắc.

Tần Vũ đã sớm đoán ra Huyết hải này đã bị vị cao thủ thần bí

đó luyện hóa rồi. Lập tức cười nói:

- Ta chỉ cảm thấy Huyết hải có một thứ khí tức đặc biệt hơn so với hải dương bình thường, hẳn phải thuộc về khí tức của một sinh linh.

- Ha ha… hứng thú, hứng thú. Này, ngươi phải lưu lại bồi tiếp ta đó.

Chi nghe thấy một tiếng cười lớn, sau đó nước biển màu đỏ máu đột nhiên nổi sóng lên, nước biển vô tận chồm lên cuốn cả trời đất, xé trời chùm đất… Bọn Tần Vũ ba người liền bị cuốn trôi vào thế giới trong Huyết hải.

Yên lặng!

Yên lặng đáng sợ. Vô số nước biển trong không trung đã ngừng xoay tròn, Tần Vũ thậm chí có thể nhìn thấy rõ từng giọt từng giọt nước biển màu hồng sắc dừng lại trong không trung.

Cũng giống như thế, Tần Vũ cảm thấy người không có cách nào cử động. Không những hắn, Khương Lập, Tả Thu Lâm ở một bên cũng đồng dạng như thế. Tình huống đó Tần Vũ đã cảm nhận qua một lần, là lần trước Tu La thần vương La Phàm thi triển thời gian tĩnh chỉ.

- Thời gian tĩnh chỉ, thần giới không ngờ còn có hai người có thể thi triển thời gian tĩnh chỉ. - Tần Vũ quả thật chấn kinh.

- Ba thần vương, đều thành huyết nô của ta. Không sai, không sai…! - Tràng cười nọ lại vang đến.

"Chạy."

Tần Vũ trong đồng tử sáng lên một đạo quang mang, lập tức Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người liền biến mất trong

không trung của Huyết hải, trực tiếp quay lại trong tân vũ trụ.

- Í.

Chỉ thấy vô số nước biển huyết hồng sắc ngưng tụ lại. Huyết hải phương viên trăm vạn mét đó nhưng thiểm điện lại tụ tập tại một nơi, cuối cùng hóa thành một người con gái tóc dài màu đỏ máu, mi dài màu đỏ máu, trường bào màu đỏ máu. Người con gái nọ tuy đẹp đến kinh người nhưng không hề có một chút yêu mị nào, lại có một cổ khí phách ngạo thị thiên hạ.

Thiếu nữ này đầu mày nhíu lại, dường như vừa mới có điều gì làm phiền nàng.

Chương 620

Vũ Trụ Bổn Nguyên

Trong Tử Huyền tinh của tân vũ trụ. Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung. Quay lại Tử Huyền tinh Tần Vũ mới có thể thầm thở phào, màn vừa xong quả thật làm Tần Vũ chấn kinh.

Thần giới đó, ngoại trừ Tu La thần vương La Phàm ra, không ngờ còn có người thứ hai có thể thi triển Thời gian tĩnh chỉ của thần vương.

- Vừa xong, vừa xong cái đó là thời gian chĩnh chỉ? Siêu cấp cao thủ này ta cho tới nay đều chưa hề nghe qua.

Giọng Tả Thu Lâm run rẩy vọng lại, trong mắt còn tia chấn kinh khó che dấu.

Khương Lập mặt trịnh trọng nói:

- Chúng ta quá khứ chỉ chú ý bát đại thánh cùng thế lực tam đại phi thăng giả là thần vương, ai cũng đều không chú ý đến ẩn thế thánh vương này. Không ngờ đến trong các ẩn thế thánh vương còn có nhân vật đáng sợ đến thế. Không lạ là… Mộc Ngư tiền bối của Đông hải ngay đến mặt đối phương cũng chưa thấy qua mà đã bị đánh bại rồi.

Tần Vũ nhãn quang ngưng lại, gật đầu nói:

- Xem ra, thực lực của thần giới thần vương không chỉ đơn giản như chúng ta vẫn nghĩ.

- Tần Vũ.

Tả Thu Lâm bỗng chiên trong mắt lóe ra sắc chấn kinh, nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, đây là… đây cuối cùng là nơi nào? Vì sao ta lại ở đây, đến không gian pháp tắc cũng như thời gian gia tốc đều không thể sử dụng?

Tả Thu lâm vừa mới thoát ra được cơn kinh hãi do Huyết hải cao thủ thần bí đó đem lại, giờ mới phát hiện ra một việc càng kinh khủng hơn. Đối với thần vương mà nói, vô luận là đến không gian nào của vũ trụ, thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc đều có thể sử dụng, dù sao vị thần vương này cũng chưa từng sang một vũ trụ khác.

Khương Lập ở một bên cười.

- Tần Vũ, cuối cùng đây là chuyện gì?

Tả Thu lâm nhìn Tần Vũ, thấy sợ hãi, thần vương không thể sử dụng không gian pháp tắc, vậy thì khoảng cách thực lực với thượng bộ thiên thần biến thành…

Tần Vũ mỉm cười nói:

- Là vì… đây là thế giới của ta. - Tần Vũ nói xong không kịp giải thích chi tiết hơn.

Vì lúc này, ở không trung trước mặt Tần Vũ ba người có mười mấy nam nữ trẻ tuổi sánh vai bay đến, mười mấy thanh niên nam nữ này nhìn thấy Tần Vũ lập tức đứng lại, cung kính hành lễ nói:

- Tham kiến thái thượng tam trưởng lão.

Mười mấy người này đều là Tần gia đệ tử, trong mục quang

mười mấy Tần gia đệ tử đối với Tần Vũ đều ẩn hàm sự sùng bái tuyệt đối.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu. Sau khi Tần Vũ băng qua tân vũ trụ thần giới, ma tiên yêu giới, phàm nhân giới v..v… Liên tiếp đi qua không ít vũ trụ không gian, rất nhiều Tần gia đệ tử càng thường xuyên đến tân vũ trụ Tử Huyền tinh. Thậm chí còn có không ít người đem phi cầm tẩu thú cấp cho Tử Huyền tinh.

Tả Thu Lâm thấy không ai trả lời, không tự chủ cũng thấp giọng hừ lên một tiếng không hỏi nhiều nữa. Nàng Tả Thu Lâm này quả là người cao ngạo, Tần Vũ đã không muốn nói, nàng cũng không thể thấp giọng hạ mình truy vấn.

Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm ba người cưỡi ba đạo hồng quang, trực tiếp đến bên ngoải cửa của Tử Huyền phủ.

- Lan thúc về rồi à.

Tần Vũ chỉ tâm ý nhất động đã phát hiện ra Khương Lan đang cùng Dịch Phong vừa nói chuyện vừa đánh cờ. Khương Lan cùng Dịch Phong hai người nói chuyện dường như rất cao hứng.

Tần Vũ dẫn theo Khương Lập, Tả Thu Lâm lập tức hướng nơi Khương Lan, Dich phong đi đến. Trên đường đi, Tần Vũ gặp không ít thiên thần bộc nhân cũng như Tần gia đệ tử.

Đi vào trong đình viện u tĩnh.

Khương Lan, Dịch Phong hai người tựa hồ đồng thời quay đầu về phía cửa viện nhìn. Khi thấy Tả Thu Lâm, Khương Lan và Dịch Phong đều mở to nhãn tình, không thể tự chủ đứng lên, sững người nhìn Tả Thu Lâm. Qua một lúc, Khương Lan, Dịch Phong hai người mới bình tĩnh lại.

- Giống quá, giống quá. - Khương Lan thấp giọng cảm thán nói.

Dịch Phong nhãn quang vẫn dừng lại ở trên mình Tả Thu Lâm như cũ, đến lúc này đã làm Tả Thu Lâm bất mãn lạnh giọng hừ lên một tiếng, Dịch Phong mới ngập ngừng cười:

- Vị này là Tả Thu Lâm thần vương sao?

Tả Thu Lâm liếc Khương Lan, Dịch Phong một cái rồi nhìn về hướng Tần Vũ lạnh lùng nói:

- Tần Vũ, an bài cho ta một nơi ở, ta không muốn nhìn thấy hai người này. - Tả Thu Lâm đến nhìn Dịch Phong cùng Khương Lan cũng chán ghét.

Dịch Phong cùng Khương Lan hai người nhìn nhau, chỉ có thể cười bất lực.

Tần Vũ trong lòng thầm cười. Hắn tự mình biết rất rõ, Tả Thu Lâm cùng Tả Thu Mi thân là tỷ muội nên rất giống nhau, duy có khí chất bất đồng mà thôi. Dịch Phong cùng Khương Lan hai người họ đối với Tả Thu Mi đều sớm mơ chiều tưởng, có lẽ đến mộng cũng mộng về Tả Thu Mi, bây giờ nhìn thấy Tả Thu Lâm làm sao có thể không u mê.

Đáng tiếc…

Tả Thu Lâm đối với bọ họ rất có phản cảm.

- Có thể, sâu trong thâm tâm Tả Thu Lâm, việc Lan thúc cùng Phong thúc không hề cứu muội muội của nàng làm nàng rất bất mãn. - Tần Vũ trong lòng thầm đoán như vậy.

Lúc này Tả Thu Lâm bất mãn nhìn Tần Vũ:

- Tần Vũ, còn không an bài cho ta một nơi để ở, nhìn hai tên trước mắt, trong lòng ta cảm thấy rất không thoải mái.

Nhận *"ác ngôn"* như thế của của Tả Thu Lâm, Khương Lan cùng Dịch Phong hai người chỉ có thể ở một bên ngại ngùng cười.

- Phúc bá. - Tần Vũ cất giọng nói.

Chỉ thấy Phúc bá như một ngọn gió lập tức xuất hiện ở trong đình viện, cúi người nói với Tần Vũ:

- Chủ nhân.

- Phúc bá, an bài một nơi tốt cho Tả Thu Lâm tiền bối. - Tần Vũ lập tức nói.

Cả huyền cung phủ này việc lớn việc nhỏ, Tần Vũ đều giao cho Phúc bá quản lý.

- Vâng, chủ nhân. - Phúc bá cúi người nói với Tả Thu Lâm. - Tả Thu Lâm tiền bối, mời đi theo tôi.

Lập tức Tả Thu Lâm theo con đường ở bên cạnh Phúc bá mà ly khai.

Tả Thu Lâm đi rồi, Khương Lan cùng Dịch Phong hai người mới cười khổ lắc đầu.

- Tiểu Vũ, không ngờ ngươi lại mời tỷ tỷ của A Mi tới đây.

Khương Lan cảm thán nói, chỉ là trong mắt thoáng qua một tia bất lực mờ nhạt. Dịch Phong vỗ lên vai Khương Lan một cái:

- Khương Lan, xem ra những ngày sau này phải chịu khổ nạn rồi.

Lan thúc sắc mặt nghiêm túc, hướng về phía Tần Vũ tra vấn nói:

- Tiểu Vũ, hiện tại ngươi đã mời người đến. Thực lực của Tả Thu Lâm ta biết rõ, với thực của nàng, Dịch phong, thậm chí ngươi, dù cho ta và Lập Nhi không xuất thủ cũng đủ đứng chân tại thần giới, ngươi hiện tại chuẩn bị làm gì?

Tần Vũ trong lòng hiểu rõ, cái Lan thúc nói *"không cần thiết phải xuất thủ"* là không muốn trở thành kẻ địch của bát đại thần tộc.

Dù sao Lan thúc cũng là người của Khương gia, Khương Lan đã không muốn trực tiếp ra tay kích sát người của bát đại thần tộc, chiếu theo cách nói của Lan thúc… người sẽ ở đằng sau bảo vệ Hầu Phí, Hắc Vũ, Tần Phong, Tần Chính mọi người.

Dịch Phong nhìn về phía Tần Vũ, hắn muốn biết Tần Vũ bước tiếp theo là muốn làm gì.

- Ta chuẩn bị ở thần giới kiến tạo một tòa thành trì! - Tần Vũ mỉm cười nói.

- Kiến tạo thành trì?

Khương Lan cùng Dịch Phong nhìn nhau rồi lập tức đều cười nhìn Tần Vũ:

- Tiểu Vũ, nói tiếp đi.

Tần Vũ gật đầu:

- Thần giới bát đại thánh, tam đại phi thăng giả thế lực. Ta một mặt phải chuẩn bị thành lập đệ tứ phi thăng giả thế lực, sau lưng có

tân vũ trụ hỗ trợ vô luận thế nào cũng đủ để đứng chân ở thần giới.

- Có tự tin đó Tần vũ, ngươi chuẩn bị tuyển mộ bên nào để kiến tạo thành trì? - Dịch Phong cười nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Khương Lập đứng ở bên cạnh một cái, hai người mục quang giao nhau, tâm đã hiểu ý nhau đều mỉm cười.

- Mê Vụ đầm lầy, nó thuộc nơi giao tiếp giữa cực đông Huyễn Kim sơn cùng Đông Bắc Lâm Hải chi thành, phạm vi có thể so được với Huyễn Kim sơn chỉ có phạm vi Mê Vụ đầm lầy đó.

Chọn Mê Vụ đầm lầy Tần Vũ cùng Khương Lập đã cùng nhau thương lượng nhiều ngày.

- Cái đầm lầy đó phạm vi rất rộng, bình thường dù là thiên thần cũng không thể dễ dàng đi vào trong. Đến như thần nhân bình thường tiến vào trong đó cũng rơi vào đầm lầy, sau đó bị yêu thú trong đầm lầy công công kích, chắc chết chứ không nghi, ngươi lại chọn nơi đó… - Dịch Phong nhíu đầu mày lại.

Tần Vũ mỉm cười nói,

- Đối với người khác những lời vừa rồi là khoác lác, nhưng lời của ta tuyệt không đơn giản như vậy.

- Dịch Phong thúc, Lan thúc. Hai người không nên quên, ta là một trận pháp tông sư.

Tần Vũ nói ra câu đó, Khương Lan cùng Dịch Phong liền lập tức hiểu ra.

Bọn họ giờ đã biết Tần Vũ cuối cùng muốn làm cái gì.

- Thế ngươi chuẩn bị lúc nào thì bắt đầu kiến tạo thành trì đó? - Khương Lan hỏi.

Tần Vũ cười nói:

- Ta cùng Lập Nhi đã thương lượng qua rồi, chúng ta đã quyết định, cần để hài tử của chúng ta phong phong quang quang xuất thế. Vì thế, chuẩn bị bao giờ thành trì kiến lập thành công mới sinh con.

Khương Lập xoa xoa bụng dưới, trên mặt đầy ánh sáng lan toả của từ mẫu, liền lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Vũ ở bên cạnh, sau đó cười nhìn Khương Lan, Dịch phong thúc thúc.

- Bọn điệt nhi hiện tại đang cùng Tả Thu Lâm di luyện hoá cái nhất lưu hồng mông linh bảo, Vũ ca có thể giúp nàng bố trí khối khu vực thời gian gia tăng thêm mười vạn lần, tính bằng mười năm công phu là đủ rồi.

- Nhất lưu hồng mông linh bảo?

Khương Lan nhãn tình sáng lên, lập tức cười nói:

- Ha ha, Tiểu Vũ, Tả Thu Lâm đó có nhất lưu hồng mông linh bảo, Dịch phong huynh cũng có, ta cũng có, Lập Nhi cũng có, ngươi cũng có… thế lực thứ tư của thần giới này ngươi có cơ sơ quả thật rất vững chắc đó.

Phóng mắt khắp thần giới, có cỗ thực lực nào có Tần Vũ nhất phương thần vương cao thủ…

Vũ trụ phàm nhân giới như bây giờ đã đến đại thành, làm thời gian gia tăng thêm mười vạn lần là rất dễ dàng. Tần Vũ ở nơi đó bố trí một không gian để Tả Thu Lâm luyện hoá quyền trượng Vạn Liễu. Sau đó Tần Vũ liền quay lại trong Tử Huyền phủ.

Hầu Phí cùng Hắc Vũ đều đang tu luyên, vì thế Tần Vũ khoanh chân tĩnh tu trên bồ đoàn ở phòng luyện công đem cả linh hồn hoàn toàn cùng vũ trụ dung hoà.

"Xuy xuy"

Vô số hồng mông linh khí bị hấp thu đến một tầng vũ trụ ở phía trên phàm nhân giới đã không ngừng trưởng thành. Mỗi thứ vũ trụ không gian cùng tiên ma yêu giới cùng cấp, khác biệt không nhiều đã hình thành sinh ra như thế.

- Í.

Mắt Tần Vũ đang nhắm đột nhiên mở ra, trong mắt loé ra một tia nghi hoặc, sau đó bản thân Tần Vũ liền lập tức thuấn di biến mất trong phòng luyện công.

Ở khu vực trung tâm của tân vũ trụ phàm nhân giới có một chỗ giao nhau tiếp cận ba cái vũ trụ không gian, trong không gian giao nhau năng lượng cuồng loạn, không gian đã vỡ tan hiên tại không ngừng trôi nổi lên.

Mà ở nơi trung ương của vũ trụ giao nhau, nơi mắt thường không để ý đến không ngờ lại có một khối xấp xỉ nắm tay sáng rực rỡ bay lên. Bản thân Tần Vũ xuất hiện giữa không trung ở nơi đó.

- Đây, đây chắc là vũ trụ nguyên bổn?

Tần Vũ trong mắt đầy sắc vui mừng, quan sát kỹ khối sáng rực rỡ to bằng nắm tay đó, đó là môt khối vũ trụ nguyên bổn thời gian sinh ra cực ngắn, chỉ mới sinh ra một lúc Tần Vũ đã phát hiện được.

- Ta vẫn thường nghi hoặc, thần giới bát đại Thánh Hoàng bọn họ đều có thể sử dụng năng lượng vũ trụ bổn nguyên, tân vũ trụ của ta vì

sao không có vũ trụ bổn nguyện, hiện tại thấy rồi, thì ra như thế, thì ra là như thế.

Lòng Tần Vũ đột nhiên hiểu rõ.

Trong quá trình diễn biến trưởng thành của một vũ trụ, thời kỳ bắt đầu là nhanh chóng hấp thu hồng mông linh khí để vũ trụ trưởng thành, thời kỳ đó thuộc về trạng thái nhập không đủ xuất.

Đó là lúc… phàm nhân giới đã kiến thành.

Tuy nhiên như Ma môn yêu giới tầng vũ trụ này vẫn như cũ đang trưởng thành. Theo lúc tiến hành trưởng thành, nhu yếu hồng mông linh khí càng lúc càng thấp, cuối cùng cả vũ trụ gần giống như một cái hình kim tư tháp, càng lên cao hao phí hồng mông linh khí càng thấp.

Đến lúc đó, tân vũ trụ hấp thu hồng mông linh khí đã vượt qua nhiều so với lượng hao phí, đó có thể nói là *"nhập nhiều hơn xuất"*.

Kinh qua quá trình hấp thụ, tinh thuần, tinh biến, hồng mông linh khí dư thừa đó cuối cùng hình thành lực vũ trụ nguyên bổn. Vũ trụ nguyên bổn hình thành, vô cùng phức tạp.

- Như bây giờ lượng hấp thụ đã nhiều hơn rất nhiều so với lượng tiêu thụ, đó còn có thể nói là… lực vũ trụ nguyên bổn sẽ càng lúc càng nhiều.

Trên mặt Tần Vũ không kìm được nụ cười.

Tần Vũ có thể cảm nhận rõ rệt, khối sáng rực rỡ này như có một sinh mệnh đang dần bành trướng rồi lại thu nhỏ, đồng thời thể tích của nó cũng dần dần to ra.

Có thể dự đoán, khi cả vũ trụ tiến vào thời kỳ đại thành, thể tích của lực vũ trụ nguyên bổn này sẽ đạt đến trình độ thế nào.

- Đây là vũ trụ nguyên bổn.

Tần Vũ nảy ra một ý, đem lực linh hồn hoàn toàn hoà nhập với lực của vũ trụ nguyên bổn. Đối với lực vũ trụ nguyên bổn, Tần Vũ trong lòng càng hoàn toàn hiểu biết.

Hỗn độn hoá âm dương, hình thành kim, mộc, thuỷ, hoả, thổ ngũ hành. Có âm thì sẽ có hắc ám, có dương thì sẽ có ánh sáng. Kim-mộc-thuỷ-hoả-thổ lại hình thành cả thế giới, lại có lực lôi điện chủ quản điều tiết, Tần Vũ trong lòng đột nhiên hiểu ra.

Vì sao mà bát đại thánh hoàng đó vĩnh viễn đứng ở trên cao tại thần giới, bây giờ Tần Vũ mới nhìn ra, là bát đại thánh hoàng đó chưởng quản bát đại lực lượng căn bổn nhất, giống như là quản gia của cả một vũ trụ.

Chương 621

Thần Vương Cảnh

Linh hồn của Tần Vũ chia thành tám phần, tạo thành một lớp ánh sáng bao bọc lấy tám cỗ năng lượng cơ bản, cẩn thẩn xem xét tám cỗ năng lượng này.

"Ồ?"

Trong lòng Tần Vũ có chút kinh ngạc:

"Năng lượng cơ bản của tân vũ trụ của ta, tại sao lại giống như năng lượng cơ bản của thần giới đến vậy."

Tần Vũ khẽ phất tay xuất ra một khỏa linh châu --- Hỏa Nguyên Linh châu.

Hỏa Nguyên Linh châu này, chính là do sư tôn của thiếu niên tóc bạc thần bí tặng cho Tần Vũ, để Hỏa Nguyên Linh châu bên mình, Tần Vũ tự nhiên quen thuộc đối với khí tức của năng lượng trong Hỏa Nguyên Linh châu.

Lúc này, Tần Vũ lại phát hiện, hỏa nguyên lực trong những năng lượng cơ bản của tân vũ trụ không ngờ lại có khí tức giống hệt năng lượng của Hỏa Nguyên Linh châu.

"Vũ trụ khác nhau, tại sao năng lượng cơ bản lại giống nhau? Ít nhất thì hỏa nguyên lực cũng giống nhau."

Tần Vũ nhíu mày bắt đầu trầm tư suy ngẫm.

Tân vũ trụ và thần giới là hai vũ trụ khác nhau, có thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc riêng biệt, làm sao năng lượng cơ bản lại giống hệt nhau như thế?

Trầm ngâm một lúc, đã mất mấy tháng.

Trong lúc suy nghĩ, Tần Vũ căn bản không cảm nhận thời gian trôi đi, mấy tháng trôi qua, những năng lượng cơ bản mới sinh ra này đã phát triển cao tới hơn nửa người.

"Chẳng lẽ…."

Trong đầu Tần Vũ hốt nhiên linh quang máy động, nhất thời có cảm giác như vén được sương mù tìm ra chân lí

"Năng lượng cơ bản liên hệ với vũ trụ, chẳng lẽ là như thế?"

Sau khi càn khôn thế giới sinh ra, trong lúc khai thiên lập địa xuất hiện huyền hoàng chi khí, Tần Vũ chỉ biết huyền hoàng chi khí định ra ngũ hành, là bảo bối để ổn định không gian.

Nhưng hiện tại, trong lúc vũ trụ phát triển, huyền hoàng chi khí này vô luận ra sao cũng không thể thoát ra khỏi vũ trụ, huyền hoàng chi khí chính là đang tạo sự ổn định cho toàn vũ trụ, đợi tới khi vũ trụ đại thành, huyền hoàng chi khí mới có thể thoát ly được vũ trụ.

Về phần năng lượng cơ bản của vũ trụ…

"Đúng, đúng."

Tần Vũ càng nghĩ càng nhận thấy quan điểm mình vừa nghĩ ra là chuẩn xác, đạo trời thường đơn giản, mà Tần Vũ lúc đầu lại nghĩ tới quan hệ phức tạp giữa năng lượng cơ bản và vũ trụ, không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc.

Hiện tại xem ra…

"Vô luận là vũ trụ của ta, hay là vũ trụ của thần giới kia, hẳn là đều hấp thu Hồng Mông linh khí mà thành. Đồng thời hấp thu Hồng Mông linh khí, thì giống như kiến tạo một căn nhà …. Sử dụng tại liệu

giống nhau đương nhiên về mặt chất thì hai căn nhà sẽ giống nhau, nếu như không tính tới thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc thì về bản chất hai vũ trụ sẽ hoàn toàn giống nhau."

Quan điểm của Tần Vũ không sai.

Trong Tử Huyền tinh của tân vũ trụ tương tử có thể sinh ra linh khí, cũng có thể hấp thu được, hành tinh như vậy…. cũng nói lên rằng, nếu không xét đến thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc, thì hai vũ trụ tựa như giống hệt nhau.

"Về phần thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc, cái này chỉ dùng để quản lí vũ trụ. Giống như chìa khóa để mở cửa phòng vậy. Hai ngôi nhà hình dáng giống nhau y hệt, nhưng chìa khóa để mở cửa của chúng thì lại khác nhau, thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc, đó là chìa khóa để khống chế vũ trụ."

Trên mặt Tần Vũ ẩn hiện nét cười.

"Về phần năng lượng cơ bản của vũ trụ ….. đều là do Hồng Mông linh khí chuyển hóa thành, về phần vật chất chuyển hóa, hai vũ trụ bản chất là giống nhau, không kể đến những loại vật chất này nọ hay là hành tinh các loại gì cả, năng lượng cơ bản chỉ có liên hệ với bản thân của vũ trụ, cho nên hai vũ trụ có năng lượng cơ bản giống nhau cũng có thể giải thích được."

Trong lòng Tần Vũ lập tức như được khai sáng.

Kì thực đạo lí tương tự.

Vô luận là không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc chỉ là một loại pháp tắc mà thôi! Không gian lực, thời gian lực đích xác không phải thuộc loại năng lượng của vũ trụ.

"Bọn thần vương cũng chỉ là thông qua pháp tắc điều khiển năng lượng. Việc tạo ra không gian pháp tắc cùng thời gian pháp tắc, hẳn là có liên quan tới vũ trụ sáng tạo giả."

Tần Vũ chỉ có thể nhận định như vậy.

Người khác nhau, có phương pháp tu luyện khác nhau để tạo ra vũ trụ, cũng là tạo ra thời gian, không gian pháp tắc khác nhau.

"Năng lượng cơ bản của vũ trụ, tên cũng như nghĩa thuộc một loại năng lượng tối căn bản của vũ trụ, những năng lượng này dao động, cũng có quan hệ với không gian lực cùng thời gian lực của vũ trụ."

Linh hồn của Tần Vũ hợp nhất cùng với nhóm năng lượng cơ bản của vũ trụ, Tần Vũ cảm nhận được rõ sự bành trường, co rút không ngừng của những khối này.

Năng lượng cơ bản của vũ trụ bành trường thu xúc, ẩn chứa một tiết tấu đặc thù, vừa vặn ứng với sự dao động của không gian lực, thời gian lực của tân vũ trụ.

Tần Vũ hai mắt bỗng nhiên sáng rỡ.

"Nếu là như vậy, ta ……" trong lòng Tần Vũ chợt nảy ra một ý nghĩ, *"Ta có thể căn cứ vào năng lượng cơ bản của tân vũ trụ, cảm nhận được không gian lực, thời gian lực của nó chuyển động, vậy ta không phải là có thể thông qua năng lượng cơ bản của thần giới, cảm nhận sự chuyển động của không gian lực, thì gian lực của thần giới hay sao?"*

Tần Vũ trong lòng có phần kích động.

Tần Vũ trụ cùng thần giới, tiên ma yêu giới cùng các vũ trụ không gian khác đều có liên hệ, Tần Vũ trực tiếp từ tân vũ trụ tới một vũ trụ không gian ở phàm nhân giới.

Đây chính là quê hương của Tần Vũ, vũ trụ không gian có chứa Tử Huyền tinh.

"Năng lượng cơ bản của thần giới vũ trụ này, về vị trí, hẳn là không khác tân vũ trụ của ta là mấy." Tần Vũ tâm niệm máy động,

cánh tay vừa vung ra đã xuất hiện một vết nứt không gian.

Tần Vũ trực tiếp tiến nhập vào trong vết nứt không gian.

Ở trong này không gian cực kì hỗn loạn, cả Tần Vũ cũng cảm thấy chật vật.

"Nơi đây không phải là vũ trụ của ta a." Tần Vũ trong lòng bất đắc dĩ nói, nếu như ở trong vết nứt không gian tại tân vũ trụ, Tần Vũ khẳng định thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng hiện tại …

Vết nứt không gian này, không gian lực cực kì hỗn loạn, muốn khống chế không gian lực cũng là rất khó khăn, dù là thần vương bình thường cũng không ai chịu khổ tiến vào vết nứt không gian.

Như Tần Vũ, liền khống chế không gian lực của tân vũ trụ, tận lực bảo vệ bản thân, Tần Vũ chính là chủ nhân của tân vũ trụ, việc khống chế không gian lực của tân vũ trụ, quả thực là dễ dàng.

"Tuy có chút khổ sở, nhưng bảo vệ bản thân thì vẫn nắm chắc." Tần Vũ mỉm cười, lập tức không gian lực bao phủ toàn bộ vết nứt không gian này, cẩn thận tìm kiếm năng lượng cơ bản của vũ trụ.

Cũng chỉ có Tần Vũ mới có thể ở trong vết nứt không gian dễ dàng sử dụng không gian lực, những thần vương khác khẳng định phải toát mồ hôi hột.

Không gian lực của tân vũ trụ không ngừng bành trướng, Tần Vũ càng lúc càng sử dụng nhiều không gian lực, khả năng quan sát của Tần Vũ bao trùm một khoảng gấp mười lần thần giới, cuối cùng đã phát hiện ra được sự tồn tại của năng lượng cơ bản của vũ trụ.

"Hô!"

Tần Vũ liền thuấn di ngay tới đó.

Chỉ là vừa nhìn thấy năng lượng cơ bản của vũ trụ, toàn thân Tần Vũ đã run lên.

"Năng lượng của tân vũ trụ của ta, hiện tại bất quá chỉ cao hơn nửa người một chút mà thôi, như năng lượng của vũ trụ hoàn thiện này, thực sự..."

Tần Vũ ngẩng đầu lên nhìn nhìn quả cầu ánh sáng khổng lồ trước mắt.

Quả cầu này, thể tích lớn tới mức kinh người, Tần Vũ một mình đứng bên cạnh nó, căn bản gần như không là gì cả.

Quả cầu ánh sáng khổng lồ từ từ xoay tròn, giống như một mặt trời vậy, không ngừng bành trướng, co rút lại.

"Năng lượng cơ bản của vũ trụ đã hoàn toàn đại thành, thể tích so với một điểm năng lượng cơ bản của vụ trụ do ta mới tạo ra, phải lớn đến gấp trăm, triệu vạn lần a." Tần Vũ mỉm cười.

Rồi lập tức cả người Tần Vũ hóa thành một đạo lưu quang phóng tới phía trên của quả cầu ánh sáng, sau đó ngồi xếp bằng giữa không trung, đồng thời linh hồn lực bắt đầu phát ra.

Linh hồn lực không ngừng phát ra, hơn nữa còn dung nhập vào bên trong của quả cầu.

Sau khi linh hồn lực của Tần Vũ tiếp xúc với quả cầu ánh sáng này, vẫn chưa phát sinh ra chuyện gì, nhưng khi Tần Vũ muốn đem linh hồn lực xâm nhập vào trong thì –

"Xuy ~ "

Năng lượng cơ bản của vũ trụ lúc đầu tràn đầy vẻ thân thiết này không ngờ lại phản kích, linh hồn lực của Tần Vũ liền lập tức

thu lại, vẻ mặt Tần Vũ cũng trắng bệch ra.

Tần Vũ trong nháy mắt đã hiểu được.

Bản thân khi nghiên cứu năng lượng cơ bản của vũ trụ của mình, cho dù nghiên cứu như thế nào, năng lượng này đều cực kì dễ điều khiển, cho dù Tần Vũ đem nó chia thành tám phần, thì năng lượng này cũng không công kích Tần Vũ.

Bởi vì … đó là vũ trụ của mình, mình là kẻ sáng tạo ra nó.

Nhưng kẻ sáng tạo ra thần giới vũ trụ này không phải là bản thân, một khối năng lượng vũ trụ khổng lồ như vậy, to lớn tới mức độ kinh người, so với một điểm năng lượng cơ bản mà bát đại Thánh Hoàng sử dụng lớn hơn không biết bao nhiêu lần, sao có thể để cho Tần Vũ tùy ý dung nhập vào trong được?

"Nếu như không có cách nào dung nhập, ta làm sao nghiên cứu đây?"

Tần Vũ bắt đầu thấy lo lắng.

Cau mày nhìn về phía khối cầu cực lớn trước mặt, Tần Vũ cuối cùng đành phải bỏ cuộc, năng lượng cơ bản này bài xích với bên ngoài quá mạnh.

Bỗng nhiên Tần Vũ nở một nụ cười: *"Đúng rồi, năng lượng cơ bản của tân vũ trụ tương tự với năng lượng cơ bản của thần giới vũ trụ, vậy ta … sử dụng chính năng lượng của tân vũ trụ, tới lúc đó làm sao có thể xảy ra việc gì?"*

Nghĩ là làm!

Tần Vũ trực tiếp thuấn di trở lại tân vũ trụ.

Một đám ánh sáng trong tân vũ trụ, cao bằng nửa người, bên trong ẩn chứa tám loại năng lượng cơ bản, linh hồn lực của Tần

Vũ dễ dàng dung nhập vào trong.

Tâm ý máy động!

Năng lượng cơ bản đó, liền tách ra thành một khối cầu nhỏ tầm vài phân, hơn nữa còn trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Tần Vũ, ngay cả một chút phản kháng cũng không có.

Khi Tần Vũ đem khối cầu này vào trong đầu, vẻ mặt của Tần Vũ không khỏi hiện ra chút kinh ngạc vui vẻ: *"Năng lượng cơ bản, quả nhiên kì diệu!"*

Đạo ánh sáng nó không ngờ đã bao bọc lấy linh hồn nguyên anh của Tần Vũ, linh hồn nguyên anh giống như nắng hạn gặp mưa rào: phong cuồng hấp thu lấy đạo ánh sáng này. Tần Vũ cảm nhận rõ ràng được sự biến đổi của linh hồn nguyên anh.

Năng lượng cơ bản của vũ trụ là một loại năng lượng cực kì huyền diệu, dù là bát đại Thánh Hoàng, cũng chỉ có thể thông qua trấn tộc linh bảo gián tiếp không chế nó để công kích kẻ khác, bọn họ không làm cách nào để cho năng lượng cơ bản dung nhập linh hồn được.

Nếu như cố dung nhập, bọn họ sẽ nhận lấy hậu quả giống như Tần Vũ trước đây, bị năng lượng này phản kích.

Chỉ có vũ trụ sáng tạo giả, mới có thể tùy tiện dễ dàng hấp thu năng lượng cơ bản, hơn nữa còn không bị nó công kích.

Khi Tần Vũ vừa mới dung hợp đạo năng lượng cơ bản này, y đã cảm thấy linh hồn tràn đầy sức sống, loại cảm giác này, so với cảm giác sinh mệnh nguyên lực của Lưu Tinh lệ dung nhập linh hồn còn mãnh liệt hơn.

Bản chất của linh hồn cũng từ đó mà chuyển hóa. Trong đám sương mù ở biên duyên của thần giới. Tần Vũ lăng không xuất hiện tại đây, Tần Vũ cảm nhận được một cách rõ ràng sự chuyển

động của toàn bộ thần giới không gian, loại chuyển động này, kết hợp hoàn mĩ với sự bành trướng, co rút của năng lượng cơ bản.

So với lúc trước rõ ràng hơn gấp trăm ngàn lần. Lúc trước đối với thần giới không gian, Tần Vũ giống như đang ngắm nhìn một mĩ nữ qua chiếc khăn che mặt, còn hiên tại khăn che mặt của mĩ nữ đã không còn nữa, cảm nhận đổi với sự chuyển động của không gian quả là rõ ràng.

"Ha ha, không gian pháp tắc, thì ra đây là không gian pháp tắc, đống kết không gian … không lạ gì lợi dụng năng lượng cơ bản có thể thi triển đống kết không gian."

Tần Vũ bỗng nhiên cười lớn, tiếng cười vang vọng. Tần Vũ vốn đối với không gian cảm ngộ đã đạt tới mức thượng bộ thiên thần đỉnh phong, cự ly tới thần vương cảnh giới chỉ còn cách một bước cuối cùng, hiện tại linh hồn biến đổi, giúp cho Tần Vũ lập tức lĩnh ngộ, vượt qua được rào cản cuối cùng, đạt tới thần vương cảnh giới.

"Bát đại thánh hoàng thông qua trấn tộc linh bảo gián tiếp khống chế năng lượng cơ bản, làm cho không gian đông cứng, đối với ta mà nói, cũng không phải việc khó, ta lại có thể làm trực tiếp, do linh hồn đã hấp thu năng lượng cơ bản, hơn nữa còn hấp thu cả tám loại!" Tần Vũ phất tay chỉ về phía trước, lẩm bẩm trong miệng mấy từ.

"Không gian đống kết!"

Chỉ thấy không gian trong phạm vi vạn dặm phía trước liền bị đông cứng, trong phạm vi vạn dặm đó sự chuyển động của không gian cũng bị ngừng lại.

"Ha ha, hai vũ trụ không gian, ngoại trừ thời gian pháp tắc, không gian pháp tắc khác nhau, ngoài ra quả nhiên không có gì khác biệt. Năng lượng cở bản của vũ trụ cũng giống nhau, dựa vào năng lượng vũ trụ của ta, tại thần giới vũ trụ này, cũng có thể làm đống kết không

gian." Tần Vũ trong lòng không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Trong đầu của Tần Vũ, linh hồn nguyên anh của Tần Vũ đã hóa thành màu lưu li, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa năng lượng cơ bản lưu chuyển.

Tần Vũ tâm ý máy động, không gian bị đông cứng liền khôi phục như bình thường.

Bỗng nhiên---

"Oanh long long ~ "

Bầu trời của Mê Vụ chiểu trạch (đầm sương mù) hoàn toàn chấn động, chỉ thấy những đám mây bảy màu bao phủ khắp cả vạn dặm thiên không, một tia sét khổng lồ đánh ngang qua bầu trời, rung động cả một phương!

Lúc này, cao thủ của toàn thần giới đều cả kinh, dấu hiệu trên bầu trời đại biểu cho một việc cực kì rõ ràng, đã có một tân thần vương sinh ra!

"Sau Đoan Mộc Ngọc, Khương Lập, thần giới không ngờ lại có thêm một thần vương sinh ra!" toàn bộ thần vương của thần giới đều triển khai thần thức, tìm kiếm trong Mê Vụ chiểu trạch, bọn họ đều muốn biết, tân thần vương rốt cuộc là ai!

Chương 622

Kiến Cơ (Làm Nền)

Dịch giả : Suthat

Đối mặt với sự tìm kiếm của đạo thần thức thần vương này đến đạo thần thức thần vương khác, Tần Vũ tuyệt không tránh né. Lại còn chắp tay sau lưng cười nhạt đứng cạnh bờ Mê Vụ chiểu trạch (đầm nước nhiều sương mù). Thậm chí còn chủ động phát tán khí tức bản thân.

- Không ngờ là Tần Vũ!

Đông cực Huyễn Kim sơn Hoàng Phủ Ngự trên mặt có tia tiếu ý.

- Thú vị. Thú vị, Tần Vũ này chưa đạt tới thần vương cảnh giới đã có thể thuấn di, thậm chí là thời gian gia tốc. Hiện tại đạt tới thần vương cảnh giới, còn cái gì đề thăng nữa đây?

Tu La thần vương La Phàm cầm ấm trà trong tay, ngay lập tức mỉm cười rồi đặt ấm trà lên trác kỷ (ghế) ở cạnh. Bản thân hắn sau đó trong nháy mắt đột ngột biến mất.

Bọn người Lôi Phạt thành Chu Hoắc, Chu Thông, Chu Nhiên sắc mặt đều có chút biến đổi.

- Hừ, đạt tới thần vương cảnh giới? Thậm chí đạt tới thần vương cảnh giới, rồi hoàn toàn cảm ngộ không gian pháp tắc. Đối với thần vương cũng chưa có gì uy hiếp. - Chu Hoắc trong lòng thầm nghĩ.

Chỉ là sâu trong đáy lòng đám người Chu Hoắc vẫn luôn có

một nghi hoặc vô pháp giải thích, Tần Vũ chưa đạt tới thần vương cảnh giới, vì sao có thể thuấn di?

Thần vương các phương Lôi Phạt thành, Địa Để chi thành, Huyễn Kim sơn, Hỏa Diệm sơn, Bích Ba hồ… Tu La hải, Song Vực đảo, Huyết Yêu sơn và một vài ẩn thế thần vương đều phát tán thần thức, hoàn toàn bao phủ Tần Vũ.

Bên bờ Mê Vụ chiểu trạch.

Tần Vũ chắp tay đứng, trên mặt mang nét cười, trong lòng lại đang mải nghĩ:

- Lần này ta trở thành thần vương thực là một cơ hội tốt để ra oai.

Hiện tại điều Tần Vũ muốn chính là hoành tráng. Bởi vì trong kế hoạch của Tần Vũ… sau khi Tử Vong thần vương hoàn toàn luyện hóa xong nhất lưu hồng mông linh bảo Vạn Liễu, chính là lúc Tần Vũ sẽ chính thức trước mặt các phương thế lực thần giới lộ ra thế lực kinh nhân của hắn.

Không gian chấn động, chỉ thấy một trung niên nam tử đầu trọc lốc mặc kim sắc trường bào cùng một nữ tử mỹ lệ bạch bào đột ngột xuất hiện trước mắt Tần Vũ, Tần Vũ nhận ra nữ tử áo trắng mỹ lệ đó chính là khi công khai chiêu thân ở Biểu Tuyết thành. (Quyền Chi Võng) mời thần vương các phương. Song Vực đảo đã cử ra nữ tử mỹ lệ này – Phiêu Miểu thần vương.

- Chúc mừng thần vương Tần Vũ.

Phiêu Miểu thần vương cười nhẹ hành lễ nói.

- Vị này là Phổ Pháp thần vương của Song Vực đảo ta.

Nam tử hói đầu mặc trường bào kim sắc đó lập tức chắp tay mỉm cười hướng Tần Vũ chào:

- Phổ Pháp ra mắt Tần Vũ thần vương.

- Phiêu Miểu thần vương, Phổ Pháp thần vương.

Mục quang Tần Vũ dừng lại chốc lát trên người Phổ Pháp thần vương. Tần Vũ biết Song Vực đảo này chính là một Tiên vực và một Phật vực.

Đương nhiên, hai chữ tiên phật trong Tiên vực, Phật vực chỉ đại biểu cho con đường tu luyện đã qua của bọn họ, dù sao bọn họ đều đã thành thần. Hơn nữa còn là thần vương.

Tiên, ma, phật, yêu ở trong vô số không gian thuộc về tầng cấp tiên ma yêu giới là bốn con đường tu luyện cực kỳ hay gặp.

Chỉ là vũ trụ không gian đó của tiên ma yêu giới chỉ có ba loại tiên, ma, yêu. Còn như ở vũ trụ không gian Khủng Long giới, chỉ có tu tiên và tu yêu khủng long, nhưng cũng có không gian tu phật.

Trong tiên ma yêu giới ba đại thế lực phi thăng giả, Huyết Yêu sơn chỉ nhìn danh tự cũng biết đa phần là tu yêu cao thủ tụ tập. Nhưng Song Vực đảo lại là cao thủ trưởng thành bắt nguồn từ tiên phật đạo. Còn về Tu La hải, chính thuộc về loại hình hỗn tạp.

Chỉ là bản thân Tu La thần vương, trước khi phi thăng tu luyện Tu La ma đạo, sau đó từng bước tiến bộ mới tới cảnh giới hiện tại.

- Hô! Hô! Hô!

Các thần vương liên tiếp xuất hiện xung quanh. Bất quá các thần vương xuất hiện lần này đều là thần vương của Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo. Còn về tám đại thánh địa, lại chẳng một thần vương nào tới.

- Mọi người đều đã đến.

Huyết Yêu nữ vương Vũ Bác mục quang quét qua chúng nhân ở quanh, dừng lại chốc lát trên người Tu La thần vương La Phàm, cuối cùng nhìn về Tần Vũ, cười trêu.

- Ai ôi. Tần Vũ. Xem ra ngươi lúc trước lựa chọn quả là chính xác, cưới Khương Lập rồi, không ngờ nhanh như vậy đã thành thần vương. Thêm vào Khương Lập… vợ chồng hai người đều là thần vương, thực làm người ta hâm mộ a. Thần giới phu thê đều là thần vương chỉ có một đôi các ngươi thôi.

Nói rồi Huyết Yêu nữ vương lại ngó Tu La thần vương La Phàm.

Thần vương ở quanh đều có thể lĩnh hội ngữ khí, nhãn thần của Huyết Yêu nữ vương, hơn nữa quan hệ giữa Huyết Yêu nữ vương và Tu La thần vương là biểu huynh muội. Không ít thần vương thần giới đều biết.

Tu La thần vương La Phàm lại như không chút nhận ra.

Sau khi cùng tam đại thế lực phi thăng giả chào hỏi một phen. Tần Vũ trong lòng đã biết được mục đích đến gặp của ba đại thế lực phi thăng giả. Vợ chồng Tần Vũ cùng Khương Lập đều là thần vương. Hơn nữa thực lực của Tần Vũ những thần vương đó đều hiểu. Bọn họ tự nhiên nghĩ tới để Tần Vũ gia nhập vào phe mình.

Dù sao phi thăng giả ba đại thế lực cùng tám đại thánh địa là ở trạng thái đối lập. Cũng chẳng sợ đắc tội tám đại thánh địa.

Chỉ là…

Tần Vũ bản thân sớm đã có kế hoạch, vì có thể dựa vào bản thân, sao còn muốn trông vào người khác?

Đột nhiên một đạo thần thức từ phía nam thần giới nhanh chóng bao phủ đến, đi thẳng vào trong đầu Tần Vũ:

- Tần Vũ huynh, chúc mừng huynh thành thần vương. Nếu có thời gian hãy tới Kính Quang thành cùng ta ôn chuyện cũ.

- Đoan Mộc huynh, một lát rồi ta sẽ tới Kính Quang thành bái hội.

Tần Vũ cũng dùng thần thức truyền âm.

- A? Ta sẽ đợi Tần Vũ huynh. Đoan Mộc Ngọc ngay lập tức thu hồi thần thức.

Tần Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc giao tình cực tốt. Chỉ là lúc này có phi thăng giả ba phương thế lực quanh minh chính đại tới chúc mừng Tần Vũ, Đoan Mộc Ngọc đó cũng khó mà trực tiếp tới gặp.

Chuyện Tần Vũ trở thành thần vương tựa như một viên đá ném vào mặt hồ. Sau khi đã tạo ra một trận sóng gió, không lâu… đã lại khôi phục sự bình lặng.

Thần giới cũng vẫn như trước.

Tám đại thánh địa vẫn được vô số thần nhân nhận định là nơi chí cao. Ba đại thế lực phi thăng giả cũng mỗi thế lực một cõi.

Nhưng Tần Vũ… từ sau khi thành thần vương, tựa như đã dẹp trống thu chiêng, không có thêm bất kỳ một động tĩnh gì, điều này trái lại làm người của Lôi Phạt thành bắt đầu nghi hoặc.

Tân vũ trụ, trong Tử Huyền phủ - Tử Huyền tinh.

Trong hồ rộng trăm dặm của Tử Huyền phủ có một hành lang hẹp xuyên qua cả hồ, Tần Vũ cùng Khương Lập đang sóng vai đi trên hành lang ấy. Tần Vũ thỉnh thoảng để mục quang hướng lên bụng Lập Nhi.

- Huynh nhìn cái gì vậy?

Khương Lập cười hỏi.

- Nhìn đứa con tương lai của ta.

Tần Vũ cũng cười trêu lại.

Khương Lập nét mặt không khỏi tràn đầy hạnh phúc tươi cười, lập tức nói:

- Vũ ca, Phí Phí hắn mấy năm nay rời tân vũ trụ đến thần giới, vẫn chưa có trở lại. Chàng có biết hắn làm cái gì không?

- Có thể làm gì chứ, chắc lại mấy trò ngu ngốc, bất quá có Tu La thần vương là sư tôn của Phí Phí, cũng không cần phải lo cho sự an toàn của hắn.

Tần Vũ trái lại rất phóng tâm.

Đột nhiên…

Một đạo bạch sắc quang mang từ không trung bắn tới, Tần Vũ mục quang dừng lại nhìn rõ người mới đến, chính là tam đệ Hắc Vũ của hắn. Hắc Vũ trên mặt đầy hỉ sắc, vừa mới hạ xuống, liền lập tức nói:

- Đại ca. Tử Vong thần vương đó đã trở lại rồi.

- Trở lại rồi?

Tần Vũ tâm ý vừa động, liền cùng cả tân vũ trụ hợp thành một thể. Tân vũ trụ phát sinh sự tình gì Tần Vũ đều hiểu rõ, Tử Vong thần vương chính là trước đó không lâu vừa mới luyện hóa xong nhất lưu hồng mông linh bảo, nhưng vào lúc đó, Tần Vũ chính đang bồi tiếp Khương Lập.

- Đại ca, chúng ta hiện tại có thể hay chưa? - Hắc Vũ trong mắt cũng có một tia hưng phấn khó giấu.

Tần Vũ nhìn Lập Nhi, rồi lại nhìn sang Tiểu Hắc, cười nói:

- Ta chính là chờ đợi ngày hôm nay. Hiện tại đã có thể hướng thần giới thể hiện thực lực của chúng ta.

Sau khi nói rõ cùng mấy người Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm. Tần Vũ liền bắt tay vào quá trình kiến cơ (xây dựng nền tảng). Muốn có chỗ đứng riêng tại thần giới, ít nhất cần có một chỗ để mà đặt chân.

Như Tần Vũ trước kia chọn lựa chính là… Mê Vụ chiểu trạch. Một khu sơn mạch hoang lương ở thần giới, Tần Vũ với bộ hắc sắc trường bào xuất hiện tại đó. Thần giới thành trì nhiều đến thế, nhưng tuyệt đại đa số địa phương khác đều cực kỳ hoang lương.

- Muốn kiến tạo thành trì, nguyên vật liệu để xây dựng là cực kỳ trọng yếu. Tân vũ trụ của ta hiện tại chỉ có phàm nhân giới vũ trụ đại thành, chất lượng vật chất ở đó thực tế rất kém, căn bản là vô pháp so được với đá của thần giới.

Tần Vũ trong lòng thầm than.

Đá thông thường của thần giới, ngay cả các thần nhân phổ thông muốn trực tiếp bổ vỡ cũng phải nhờ tới vũ khí, trình độ kiên ngạnh ấy người ta có thể tưởng tượng được… Còn đá của phàm

nhân giới, một thần nhân bất kỳ phỏng chừng phất tay cũng có thể khiến một tòa núi biến thành bụi phấn.

Căn bản không phải cùng một tầng thứ.

Tân vũ trụ của bản thân không có nguyên vật liệu trân quý cỡ đó. Tần Vũ liền đến thần giới lấy.

Vô danh sơn mạch trước mắt, trải dài vài vạn dặm, sơn mạch lớn đến như vậy, không biết Thần giới có bao nhiêu, nhưng trong sơn mạch này dĩ nhiên có không ít yêu thú sinh sống.

Thanh Phàn thạch của tòa sơn mạch này đích xác thuộc vào loại khoáng thạch kiên ngạnh. Không gian chi lực tân vũ trụ của Tần Vũ thoáng chốc bao trùm toàn thể sơn mạch.

Tâm ý vừa động, vô số yêu thú trực tiếp bị Tần Vũ nhanh chóng chuyển ra ngoài sơn mạch.

Lập tức…

Tần Vũ trực tiếp dùng không gian chi lực khổng lồ bao bọc toàn bộ sơn mạch, để cả sơn mạch vào trong tân vũ trụ. Sơn mạch lớn trải dài vài vạn dặm đó bỗng nhiên biến mất trước mắt vô số yêu thú, điều này làm những yêu thú ấy phải trợn mắt há mồm.

- Cái, cái gì xảy ra vậy?

Một đại mãng xà hắc sắc dài cả trăm mét miệng nói tiếng người hỏi các yêu thú ở cạnh. Các yêu thú đều ngẩn cả ra.

Tần Vũ vừa rồi để các yêu thú vốn phân bố khắp nơi trong sơn mạch đồng loạt di chuyển ra ngoài, hơn nữa lại cho vào cùng một chỗ. Bọn yêu thú này bình thường khó mà thấy đồng thời, lúc này lại ở cùng cả một nơi.

Vô số yêu thú ấy huyên náo, cùng nhau đàm luận.

Sơn mạch cự đại (khổng lồ) đó có thể xem như hang ổ của bọn chúng, bọn chúng sinh sống tại đó đã bao năm nay, ai ngờ lại đột ngột biến mất như thế.

- Người có thể chuyển đi sơn mạch dài tới vài vạn dặm, phỏng chừng chỉ có thần vương cao cao tại thượng. Vị thần vương đại nhân đó có thể tha cho chúng ta một mạng đã xem là tốt lắm rồi. Mọi người tốt hơn là đi tìm chỗ ở mới thôi.

Thanh âm của một cửu vĩ kim sắc hồ ly già nua vang lên. Sau đó nó liền ly khai trước nhất.

Đối với yêu thú mà nói, sơn mạch đó có biến mất cũng không tính là tổn thất lớn. Lúc này mỗi con đều đã dời đi tìm nơi ở mới. Giữa bầu trời vô biên của Tân vũ trụ, tòa sơn mạch dài vài vạn dặm đó nằm ngang giữa trời. Bất quá so với bầu trời sao, sơn mạch đó lại cực kỳ nhỏ bé. Bản thân Tần Vũ đang ở phía trước sơn mạch.

- Nếu là ở thần giới, có là thần vương cao thủ muốn chia cắt sơn mạch, lấy ra từ trong đó Thanh Phàn thạch tinh thuần vẫn phải cần hao phí cực nhiều tinh lực. Bất quá tại tân vũ trụ, lại nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tần Vũ tâm ý vừa động, sơn mạch cự đại trước mắt liền đã bị phân rã ra.

Vô số đá vụn treo lơ lửng ở giữa trời, đột nhiên từ bầu trời phía xa một đám vẫn thạch bay tới. Tần Vũ cũng không để tâm. Lúc đám vẫn thạch ấy tới đập vào chỗ đá vụn này liền vỡ nát, còn những tảng đá của Thần giới đến một điểm hư tổn cũng không có.

Luận về độ kiên ngạnh, sự khác biệt quả quá lớn.

Vô số loạn thạch tạp chất bị Tần Vũ loại sang một bên, Tần Vũ

chỉ lựa chọn Thanh Phàn thạch.

Đây là kiến tạo thành trì, không phải luyện chế binh khí, nếu là luyện chế binh khí, Tần Vũ cần phải đặc biệt cẩn thận loại trừ tạp chất.

Có điều hiện tại…

Tần Vũ chỉ là đem loại bỏ đi chút loạn thạch tạp chất là được rồi, chỉ lấy lại Thanh Phàn thạch.

- Thành trì…

Tần Vũ trong đầu lập tức hiện lên không ít đồ cảnh (hình ảnh, viễn cảnh) thành trì.

Như Úy Trì thành, như Huyễn Kim thành, như Biều Tuyết thành, những thành trì này kết cấu phần lớn đơn giản chất phác, chốc lát Tần Vũ đã tổng hợp trong đầu một bức đồ cảnh thành trì.

Khi trong đầu Tần Vũ xuất hiện bức đồ cảnh thành trì, thì vô số Thanh Phàn thạch cũng tự động bắt đầu tụ hợp. Tường thành, thành môn (cửa thành), hành loạt kiến trúc… toàn bộ thành trì không ngờ trong thời gian nháy mắt đã hoàn thành.

Tòa thành trì to lớn ấy lơ lửng giữa bầu trời. Tần Vũ song thủ kết xuất vài đạo thủ ấn.

- Trận pháp. Càn khôn!

Chỉ thấy cả thành trì từ tường thành cho tới phía bên trên đều có một vầng sáng chạy qua. Trình độ kiên ngạnh của cả thành trì chốc lát đã tăng lên vài tầng.

Tuy nhiên Thanh Phàn thạch lại thực sự là thừa thãi, kiến tạo một tòa thành trì, không ngờ đến một nửa cũng chưa đến. Tần Vũ

nhìn những Thanh Phàn thạch cùng vô số tạp thạch huyền phù (treo lơ lửng) ở bên đó, nhãn tình không khỏi bừng sáng.

Thần giới Mê Vụ chiểu trạch. Mê vụ vô tận vĩnh viễn bao phủ.

Trong mê vụ, Tần Vũ đột nhiên xuất hiện.

- Hô!

Bầu trời phía trên đầu Tần Vũ xuất hiện một hắc động cực lớn. Hắc động tối đen đó sâu không thấy đáy. Chỉ thấy vô số loạn thạch từ trong hắc động đó bay ra, trực tiếp rơi xuống giữa chiểu trạch phía dưới Tần Vũ.

- Khu vực chu vi vài vạn dặm là đủ rồi.

Loạn thạch của cự đại sơn mạch đặc biệt nhiều, chiểu trạch không phải là sâu, rất nhanh khu vực trung ương của vô biên Mê Vụ chiểu trạch bị loạn thạch vô tận lấp đầy.

Sau đó, các khối Thanh Phàn thạch hình dạng phù hợp theo thứ tự hạ xuống, ở trong chiểu trạch vô tận ấy xuất hiện một tấm nền Thanh Phàn thạch rộng lớn.

Chương 623

Mê Vụ Thành

Dịch Giả : Suthat

Không gian phía trên Mê Vụ chiểu trạch đột nhiên chấn động, chỉ thấy một thành trì khổng lồ chu vi gần vạn dặm đột ngột xuất hiện giữa trời. Tần Vũ lập tức tâm ý khẽ động, tòa thành trì cự đại này liền từ trên cao cực nhanh hạ xuống.

Tốc độ hạ xuống đặc biệt nhanh, nhưng khi gần tới nền Thanh Phàn thạch tốc độ rớt của thành trì đó lại chợt giảm, tòa thành trì tựa lông ngỗng nhẹ nhàng hạ xuống trên nền Thanh Phàn thạch.

- Ầm*!*

Âm thanh va chạm nhẹ nhàng vang lên, trên mặt Tần Vũ không khỏi hiện nét cười. Tòa thành trì này chính là trụ sở nhân mã của phe hắn. Thành trì chu vi gần vạn dặm, cho dù ngàn vạn người cũng có thể dễ dàng dung nạp.

Thành trì cự đại đó thực chất xung quanh bốn bề và cả bên trên, bên dưới đều hoàn toàn được *"Trận Pháp Càn Khôn"* bao phủ. Vô luận là người của thành hay bên ngoài đều không có cách nào từ không trung tiến nhập, chỉ cửa thành là nơi có thể vào ra.

Đương nhiên…

Như quả có thực lực thần vương, vẫn có thể trực tiếp thuấn di tiến nhập vào trong.

Tần Vũ lúc này đã xuống trước cửa thành. Nhìn lên trên cửa thành có một khối để trống, chiếu theo thiết kế, vị trí đó để viết danh tự của thành.

- Thành trì này gọi tên gì đây?

Tần Vũ trầm tư.

Đột ngột một thân ảnh xuất hiện cạnh Tần Vũ, chính là Khương Lập.

- Vũ ca.

Khương Lập bụng nhô cao hướng sang Tần Vũ.

- Chàng gọi thiếp tới, để…

Khương Lập đột nhiên chú ý tới thành trì cự đại ở cạnh, không thể không kinh hỉ nhìn Tần Vũ nói.

- Vũ ca. Chính là chàng kiến tạo thành trì này sao? Chúng ta sẽ lập tức chi địa (cắm chốt, lập cơ sở) ở thần giới à?

Tần Vũ gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, thành trì này cũng khá lớn, bất quá đối với chúng ta mà nói, kiến tạo thành trì dễ thôi, phiền phức nhất chính là… làm thế nào để thần linh chi khí trở nên bình ổn điều hòa.

Khương Lập cũng gật gật đầu.

Thần giới, nguyên thủy ngoại trừ chỗ các thành trì đó, các khu vực còn lại thần linh chi khí đều rất cuồng bạo. Làm thế nào để thần linh chi khí trở nên bình ổn điều hòa, để thần nhân có thể dễ dàng hấp thu, điều đó là sự tình khẩn yếu nhất.

- Vũ ca. Chàng không phải sở trường nhất về chuyện đó sao?

Khương Lập cười nói. Tần Vũ cũng cười. Muốn cho thần linh chi khí của một khu vực được bình hòa, kỳ thật có một biện pháp đơn giản. Bố trí ra một không gian thuộc về bản thân, ở trong không gian bản thân đó, để thần linh chi khí cuồng bạo biến thành bình hòa, tuyệt không phải việc khó.

Chỉ là muốn bố trí ra một không gian thuộc về bản thân, ít nhất phải có thực lực của thần vương. Hơn nữa… cho dù là thần vương, muốn trường kỳ duy trì một không gian cũng đặc biệt hao phí tinh thần. Nhưng Tần Vũ không như vậy, Tần Vũ chỉ cần bố trí ra không gian trận pháp, không gian trận pháp liền có thể tự động hấp thu thần linh chi khí cuồng bạo ở bên ngoài, nhưng bên trong không gian trận pháp năng lượng lại cực kì bình hòa.

- Vũ ca, chàng tìm thiếp tới làm cái gì vậy? Chỉ là xem kiệt tác này của chàng sao?

Khương Lập cười nói.

Tần Vũ chỉ vào cửa thành:

- Nàng nói xem thành trì này lấy danh tự gì cho tốt?

- Danh tự?

Khương Lập nhíu mày, nghĩ ngợi một lúc mới chậm rãi nói,

- Có thể nào như trước kia dùng hai chữ Tử Huyền, Tử Huyền thành? Có điều cảm giác dùng nhiều quá, muốn không… thông tục. Thành trì này là ở trung tâm Mê Vụ chiểu trạch, hay gọi là… Mê Vụ thành! Chàng thấy sao?

- Mê Vụ thành?

Tần Vũ ngẫm nghĩ một lúc, không kìm được nhãn tình bừng

sáng, hướng sang Khương Lập cười nói.

- Danh tự đó tuy là giản đơn, ý nghĩa lại rất rõ ràng, chọn nó thôi.

Tần Vũ phất tay áo, lập tức bên trên cửa thành xuất hiện ba chữ lớn như rồng bay phượng múa - Mê Vụ thành!

- Vũ ca, chàng…

Khương Lập cười méo miệng bất lực nói.

- Chàng cũng vội quá đi. Thiếp chỉ là đưa ra đề nghị, chàng là người quyết định. Chàng suy nghĩ lại một lát cũng không muộn mà.

- Đề nghị của nàng thực là vô cùng hay, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Tần Vũ cười nói.

- Đi, chúng ta vào trong thành.

Tần Vũ kéo tay Khương Lập, rồi trực tiếp tiến nhập Mê Vụ thành.

Các loại phủ đệ kiến trúc trong Mê Vụ thành đều rất rộng rãi thoải mái. Tuy là Mê Vụ thành chu vi tới vạn dặm, nhưng Tần Vũ vốn không nghĩ chiêu nạp người nhiều hay ít, đối với Tần Vũ… binh quý hồ tinh bất quý hồ đa.

Phe hắn cũng không tham gia đại chiến thần giới tranh đoạt thành trì, tự nhiên không cần nhiều thiên thần, còn về củng cố địa vị, cái cần chính là thần vương, thần vương cao thủ phía hắn dĩ nhiên đã đủ rồi.

- Vũ ca, cả trên trời và dưới đất Mê Vụ thành cũng như tường thành bốn phía đều đã được trận pháp của chàng bảo hộ, chỉ có cửa thành là có thể ra vào, nếu là người bên trong Mê Vụ thành, có thể bay cao không? - Khương Lập hỏi.

Nếu như ở trong thành mà không có cách nào bay cao, không phải quá khó chịu sao.

- Điểm đó không cần phải lo, độ cao không gian trận pháp nhìn từ bên ngoài chỉ có vài chục dặm, nhưng bên trong thực tế có thể bay cao vạn dặm, đây chính là chỗ kỳ lạ của không gian trận pháp này.

Tần Vũ cười nói.

- Lập Nhi, bây giờ chúng ta đưa Lan thúc bọn họ tới đây đi.

Chỉ thấy…

Trên cao trăm dặm của Mê Vụ thành xuất hiện một tòa phủ đệ cự đại treo lơ lửng, chính là Tử Huyền phủ, không ít Tần gia đệ tử trong Tử Huyền phủ phát hiện mình đột nhiên tới một môi trường mới, không khỏi hô hoán.

Ba người Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong đều thuấn di tới bên Tần Vũ. Còn bọn người Tần Đức, Hắc Vũ đều hướng Tần Vũ bay đến. Dù rằng là ở Thần giới… nhưng ở trong không gian trận pháp Mê Vụ thành đó, người ở trong không thấy áp bức gì.

Khương Lan mặt lộ hỉ sắc, nhìn ra bốn phương tám hướng, vui vẻ gật gật đầu, quay qua Tần Vũ cười nói.

- Tiểu Vũ, tòa thành trì này không tồi a. Không ngờ đều dùng Thanh Phàn thạch cấu tạo nên. Hơn nữa kiến tạo lại tự nhiên trôi chảy như vậy. - Khương Lan ca ngợi mãi.

Điều này căn bản là nhờ vào sự kiểm soát tân vũ trụ. Trực tiếp cho Thanh Phàn thạch cấu tạo nên tòa thành trì đó, có thể không tự nhiên trôi chảy sao?

Dịch Phong cũng hài lòng nhìn tòa thành trì.

- Tần Vũ, truyền tống trận đã bố trí chưa? - Âm thanh khàn khàn của Tả Thu Lâm vang lên.

- Truyền tống trận?

Tần Vũ lúc này mới nhớ ra điều cực kỳ trọng yếu là truyền tống trận. Người thần giới không phải đều có thể thuấn di như thần vương, truyền tống trận đối với một tòa thành trì là vô cùng trọng yếu. Nếu không tòa thành trì đó chỉ là một cô thành (thành trì đơn độc).

- Bố trí truyền tống trận không cần lo lắng, dù sao bố trí truyền tống trận cũng rất là đơn giản. - Dịch Phong thần vương cười nhẹ nói.

Bố trí truyền tống trận, thực tế là một kiểu vận dụng không gian pháp tắc, chỉ cần đạt tới cảnh giới thần vương, liền có thể dễ dàng bố trí ra truyền tống trận.

Tần Vũ đột nhiên nhướng mày.

- Lan thúc, Dịch Phong thúc, Tả Thu Lâm tiền bối, truyền tống trận đó bố trí không khó gì, nhưng điểm truyền tống tới, khẳng định là điểm truyền tống trọng yếu của người khác ở thần giới đúng không?

Tần Vũ phát hiện một chỗ phiền toái.

Dịch Phong thần vương cũng nhíu mày gật đầu nói:

- Các địa phương mà có nhiều truyền tống trận của thần giới

nhất, chính là nơi tập trung truyền tống trận của tám đại thánh địa, ở đó truyền tống trận cực kỳ dày đặc. Chúng ta chỉ cần bố trí ra tám truyền tống trận lần lượt thông tới tám đại thánh địa. Không cần phải bố trí lại mạng lưới truyền tống của kẻ khác… chỉ là nếu như vậy, tám đại thánh địa khẳng định sẽ phát hiện truyền tống trận mọc thêm ra đó, bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào?

Phản ứng tốt nhất, kệ cho phe Tần Vũ phát triển.

Phản ứng tệ hơn một chút, là thẳng tay phá hủy truyền tống trận của phe Tần Vũ.

Phản ứng tệ nhất, là lôi cái thế lực thần giới đệ tứ phương của Tần Vũ ra diệt trừ.

Tần Vũ tin rằng, tám đại thánh địa đó ngoại trừ Lôi Phạt thành và Khương Phạm, phỏng chừng các phương còn lại đều sẽ không lãng phí sức lực tấn công phe mình. Tuy nhiên nếu quả tám đại thánh địa phá hủy truyền tống trận của mình, thì đúng là phiền toái rồi.

- Đông cực Huyễn Kim sơn cùng Nam cực Kính Quang thành, có lẽ sẽ không phá hủy truyền tống trận do ta bố trí.

Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ. Hai phương đó cùng mình quan hệ không tồi,

- Tại cửa vào tám đại thần tộc bọn họ ta bố trí truyền tống trận, xem bọn họ có phá hủy hay không, từ đó có thể kiểm nghiệm thái độ của các phương đối với Mê Vụ thành của ta.

Lôi Phạt thành!

Tần Vũ ngẩng đầu nhìn tòa thành trì lơ lửng trên không với lôi

điện bao quanh. Dưới chân Tần Vũ là một truyền tống trận vừa mới kiến lập xong.

- Truyền tống trận thứ tám rồi, bây giờ tám truyền tống trận đều đã kiến tạo thành công, để xem phản ứng của các phương bọn họ thế nào.

Tần Vũ liền thuấn di thẳng về Mê Vụ thành.

Tần Vũ ở trong Mê Vụ thành đem không gian chi lực của tân vũ trụ bao phủ cả thần giới, sự chú ý của Tần Vũ tập trung tại tám đại thần tộc ấy.

Nhất cử nhất động của tám đại thần tộc, đều nằm trong quan sát của Tần Vũ.

Vị trí truyền tống trận của tám đại thánh địa mỗi ngày đều có người tiến hành truyền tống. Đại bộ phận sẽ không chú ý tới một truyền tống trận xuất hiện thêm. Dù có để ý thấy, cũng sẽ không xen vào việc của người khác.

Ngự Phương - Tây cực Hỏa Diệm sơn - là thiên thần chuyên tuần thị truyền tống trận.

Kỳ thật nhiệm vụ này cực kỳ nhàn, bởi vì trong tình huống bình thường truyền tống trận có thể xem như hàng trăm triệu năm cũng sẽ không có thêm một cái nào. Tuần thị truyền tống trận, có thể xếp vào một công việc nhàn nhã tới cực điểm.

Dù chiếu theo quy củ, yêu cầu mỗi ngày phải đi tuần thị, tuy nhiên đại đa số thiên thần tuần thị truyền tống trận này lại là mươi bữa nửa tháng mới qua một lần.

Ngự Phương nhàn nhã hạ xuống trước lô truyền tống trận dày đặc, tùy ý quét mắt qua, nhưng hắn đột nhiên sững người.

- Ối, sao, sao có thêm một truyền tống trận?

Tuần thị vô số năm, Ngự Phương đối với số lượng cùng vị trí truyền tống trận sớm đã thuộc nằm lòng.

Thoáng chốc sắc mặc Ngự Phương nghiêm túc trở lại:

- Có thể bố trí được truyền tống trận, tối thiểu cũng là cao thủ thần vương. Dính líu tới thần vương, sự tình này chắc chắn phiền toái rồi.

Ngự Phương cau mày, sau đó liền đi vào truyền tống trận mới có thêm đó, tiêu hao một ít thần linh thạch, đi thẳng tới nơi còn chưa biết.

Đột ngột, Ngự Phương xuất hiện ở trong truyền tống trận ngoài Mê Vụ thành.

Ngự Phương nhìn tòa thành trì trước mặt, rồi lại nhìn mê vụ vô tận ở bốn bên. Khi nhìn đến danh tự của thành trì, đồng tử của Ngự Phương không khỏi co rút lại:

- Mê Vụ thành? Làm sao tới giờ chưa từng nghe tới thành trì này? Lại còn… xung quanh có nhiều mê vụ đến như vậy, chẳng lẽ, nơi này chính là Mê Vụ chiểu trạch?

Thần giới có phạm vi mê vụ lớn đến như thế, cũng chỉ có Mê Vụ chiểu trạch thôi. Trong Mê Vụ chiểu trạch, còn có thành trì, điều này thực là lần đầu tiên nghe tới.

Ngự Phương nhìn Mê Vụ thành ở xa, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Bởi vì ở phía trên Mê Vụ thành không ngờ còn có một tòa phủ đệ thật lớn lơ lửng.

Tần Vũ trong Mê Vụ thành đang mỉm cười xem màn này.

Cùng với thời gian trôi đi, Tần Vũ đối với phản ứng của thần giới tám đại thần tộc cũng đã biết được cả.

Hỏa Diệm Sơn vẫn giữ im lặng, cũng không có phá hủy truyền tống trận.

Kính Quang thành cũng vậy không phá hủy truyền tống trận, Đoan Mộc Ngọc đó quả nhiên thông minh. Khi biết được có một tòa phủ đệ cự đại lơ lửng cũng đoán ra là Tử Huyền phủ.

Thần giới tám đại thánh địa, thì bảy đại thánh địa đều không phá hủy truyền tống trận, sau khi biết có một tòa phủ đệ cự đại lơ lửng, hầu như các đại thế lực đều đoán được thành trì cực lớn đột nhiên xuất hiện đó chắc hẳn là thuộc về Tần Vũ.

Tám đại thánh địa chỉ có Lôi Phạt thành, ngay ngày hôm đó đã phá hủy truyền tống trận bố trí bên dưới.

- Lôi Phạt thành này, giải quyết thật thẳng tay a. Phát hiện ra truyền tống trận đó liền phá hủy ngay trong ngày, không hiểu bọn chúng bước tiếp theo muốn làm gì?

Tần Vũ mỉm cười liền thu hồi không gian chi lực đi bồi tiếp thê tử của mình.

Vô luận Lôi Phạt thành muốn làm cái gì. Tần Vũ đều không có một chút sợ hãi lo lắng nào.

Lôi Phạt thành, trong vườn ở phía sau Tây bắc Thánh Hoàng điện.

Chu Hoắc sắc mặt khó coi ngồi ở ghế trên, xung quanh thị nữ thiên thần sớm đã lui ra, những thiên thần thị nữ ấy chỉ qua sắc mặt Chu Hoắc cũng đoán ra tâm tình Chu Hoắc có nhiều rối loạn.

Không gian có một trận rung động. Chu Thông xuất hiện trước mặt Chu Hoắc. Chu Thông trên mặt tràn đầy tức giận, nhìn Chu Hoắc nói:

- Đại ca, phủ đệ lơ lửng cự đại đó, cả Thần giới ngoại trừ Tần Vũ chẳng ai có, Mê Vụ thành đó khẳng định là của Tần Vũ! Giờ tất cả đều đã khẳng định như vậy, đại ca nếu chỉ là phá hủy một truyền tống trận, liệu có thể nuốt trôi cục tức này không?

Chu Hoắc trầm mặc.

- Đại ca! - Chu Thông cả mặt đã nóng bừng. - Tần Vũ đó đối địch với Lôi Phạt thành chúng ta. Cả Thần giới ai mà không biết? Nếu để Tần Vũ có chỗ đứng tại Thần giới cũng như là tát vào mặt Lôi Phạt thành chúng ta. Bất kể có thế nào, đều không thể để cho Tần Vũ phong quang (lên mặt) như thế tại thần giới. Hắn phong quang, chúng ta chẳng còn chút thể diện.

- Nhị đệ, ngươi muốn thế nào đây? - Chu Hoắc nhìn sang Chu Thông.

Chu Thông thanh âm ẩn hàm tức giận:

- Rất đơn giản. Hủy diệt! Hủy diệt Mê Vụ thành, hủy diệt Tần Vũ! Tứ đại thần vương Lôi Phạt thành chúng ta cùng xuất thủ. Cho dù giết không được Tần Vũ, cũng phải hủy diệt được Mê Vụ thành. Tần Vũ nếu như không chết… thì để phụ thân đại nhân ra tay giải quyết một lần, không thể lại để Tần Vũ tiếp tục tiêu dao như vậy.

Chương 624

Hãn Nhiên Lai Tập

Dịch thuật: khinhkhonghoc

Chu Hoắc trầm mặc, lông mi nhíu chặt

Đột nhiên Chu Hoắc ngẩng đầu, song nhãn lóe sáng, nhìn thẳng vào Chu Thông nói:

"Nhị đệ, đệ nói có lý, Tần Vũ hắn càng phong quang, Lôi Phạt thành ta ngày càng không có thể diện, khoái đao trảm loạn… lần này nên trực tiếp giải quyết Tần Vũ!"

Nghe Chu Hoắc nói, Chu Thông trong mắt không khỏi có một tia kinh hỉ.

"Bất quá sự tình này, cần phải nói với tam đệ cùng Chu Nhiên một tiếng. Cuối cùng cũng cần báo gấp cho phụ thân đại nhân biết!" Chu Hoắc nói.

"Tam đệ, Chu Nhiên, nhanh chóng đến Thánh Hoàng Điện." Chu Hoắc trực tiếp thần thức truyền âm.

Trong khi Lôi Phạt thành tứ đại thần vương gặp nhau thương lượng, trên không Mê Vụ thành trong Tử Huyền phủ tại Mê Vụ Đầm, Tần Vũ cũng đang gặp mặt Đoan Mộc Ngọc.

Trong Tử Huyền phủ, Tần Vũ cùng Đoan Mộc Ngọc sánh vai đi.

Đoan Mộc Ngọc cười nói: *"Tần Vũ huynh, trước khi đến đây ta lo lắng Tần Vũ huynh không đủ thực lực đứng vững, nhưng khi tới Tử Huyền phủ, ta một điểm cũng không lo lắng."*

Vào đến Tử Huyền phủ, Đoan Mộc Ngọc liên tiếp nhìn thấy Dịch Phong cùng Tả Thu Lâm hai vị thần vương.

Hai vị thần vương này, hơn nữa còn có Tần Vũ cùng Khương Lập, chỉ có Đoan Mộc Ngọc biết được đó là bốn vị thần vương, thế lực thế này đủ để đứng hiên ngang tại Thần giới.

"Tần Vũ huynh, có một chuyện không hiểu, không biết có nên hỏi hay không?" Đoan Mộc Ngọc đột nhiên có chút trịnh trọng.

Tần Vũ trong lòng máy động, nói: *"Đoan Mộc huynh xin cứ hỏi."*

Đoan Mộc Ngọc vẻ mặt có lỗi cười nói: *"Ta đến Mê Vụ thành này, tại trong Mê Vụ thành đã phát hiện không ít tu luyện giả chưa đến cảnh giới thần nhân, ta có chút nghi hoặc… chẳng lẽ Tần Vũ huynh đặc biệt cử người thuấn di xuống hạ giới, đưa bọn họ tới đây? Bọn họ là thân nhân của Tần Vũ huynh?"*

"Có thể xem như ta đưa bọn họ đến, bọn họ cơ hồ đều là Tần gia tử đệ, cho dù không phải, cũng là cùng ta có nhiều quan hệ." Tần Vũ mỉm cười trả lời.

Bí mật về tân vũ trụ, Tần Vũ không tùy tiện nói ra ngoài, Đoan Mộc Ngọc là người thế nào Tần Vũ hoàn toàn khẳng định, chỉ là thần vương Kính Quang Thành ngoài hắn ra còn những người khác, Tần Vũ không thể khẳng định.

Đoan Mộc Ngọc nhíu mày nói: *"Tần Vũ huynh, hành động này của huynh, xin thứ cho ta không tán đồng, huynh có thể cho người hạ giới cảm thụ một chút sinh hoạt của thần giới, nhưng những người hạ giới chỉ có thể ở trong Mê Vụ thành, không đạt đến cảnh giới thần nhân, bọn họ căn bản vô pháp tự tại sinh hoạt tại thần giới, cuộc sống lao ngục như thế còn không bằng để bọn họ sống tự tại ở hạ giới."*

"Đoan Mộc…"

Tần Vũ vừa muốn nói, đột nhiên sắc mặt chợt biến.

"Đoan Mộc huynh, phiền toái đến, ta trước tiên ra giải quyết một chút." Tần Vũ cười nói, rồi trực tiếp thuấn di biến mất bên cạnh Đoan Mộc Ngọc.

"Bồng!"

Một cỗ va chạm cực mạnh từ trong thiên địa dội lại, Lôi Phạt thành tứ đại thần vương lăng không đứng, người vừa xuất thủ là Lôi Vũ Thần Vương Chu Thông, nhìn Mê Vụ thành chịu một kích của hắn nhưng tường thành không sụp đổ mà chỉ bị chấn động một chút, điều này khiến hắn không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

"Trận pháp không gian?" Chu Hoắc trong chốc lát phán đoán ra.

Vẻ mặt lãnh đạm, Chu Vô Luyến lạnh nhạt lên tiếng: *"Đại ca, để ta lại phá hủy Mê Vụ thành."* Chỉ thấy Chu Vô Luyến trong tay đã xuất hiện một thanh đoản đao màu xanh.

"Hô!"

Đoản đao Chu Vô Luyến vừa động, chỉ thấy vô số đạo đao ảnh hướng Mê Vụ thành bay tới, mỗi đạo đao ảnh đều hàm chứa lực phá hủy kinh nhân.

"Bồng!"

Một bóng thanh bào đột ngột xuất hiện phía trước đao ảnh, vô số đạo đao ảnh liên tiếp bổ lên bóng thanh bào, đao ảnh tiêu tán, bóng thanh bào không một chút tổn hao, đồng thời một bóng hắc bào xuất hiện bên cạnh.

"Muốn hủy Mê Vụ thành của ta?" khóe mắt Tần Vũ có một tia sát khí. *"Không tuyên chiến mà tấn công, thủ đoạn đánh lén, đúng là Lôi Phạt thành các ngươi đều nhất quán cùng một thủ đoạn."*

Lôi Phạt thành tứ đại thần vương cơ hồ lông mi đều nhướng lên.

Chu Nhiên quát lên một tiếng: *"Tần Vũ, không cần làm bộ nói chuyện vòng vo, ngươi đối với Lôi Phạt thành không chỉ một mà liên tiếp ba lần vũ nhục, hôm nay Lôi Phạt thành ta đến trừng phạt cuộc sống của ngươi."*

"Trừng phạt?"

Chu Hoắc hơi ngẩng đầu, trong mắt hiện thoáng một tia tiếu ý: *"Tần Vũ, vốn định để ngươi sống lâu một chút, không nghĩ ngươi chính mình muốn tìm chết, tại thần giới quang minh chính đại kiến tạo Mê Vụ thành này."*

"Các ngươi muốn giết ta? Ta không nghe nhầm đấy chứ? Chẳng lẽ các ngươi có thủ đoạn gì?" Tần Vũ nhạo báng cười nói.

Chỉ là đáy lòng Tần Vũ đã bắt đầu cảnh giác.

Chu Hoắc tự tin một cách như vậy, đặc biệt sau khi biết mình có thủ đoạn phá trừ đổng kết không gian mà lại có lòng tin như vậy, điều đó chỉ có một cách giải thích – đằng sau Lôi Phạt thành Lôi Phạt Thiên Tôn có thể sẽ xuất thủ.

Tần Vũ cho tới bây giờ chưa thấy qua thiên tôn xuất thủ, đối với thực lực của thiên tôn Tần Vũ cũng không rõ ràng lắm.

Nhưng Tần Vũ biết… ngay cả như Tu La thần vương, tại trước mặt thiên tôn cũng không có năng lực hoàn thủ. Một khi thiên tôn đến, chính mình chỉ có một đường đào mệnh.

"Lập nhi, đưa tất cả mọi người nhanh chóng trở lại trong Tử Huyền phủ, nhanh!" Tần Vũ trực tiếp tâm niệm truyền âm cho Khương Lập.

Khương Lập lúc này cũng đã biết tính chất nghiêm trọng của sự tình, cũng không nói nhiều trực tiếp ra lệnh mọi người từ Mê Vụ thành trở lại Tử Huyền phủ.

Không gian lực của Tần Vũ đã bao trùm ra, một khi mọi người hồi đáo Tử Huyền phủ, Tần Vũ liền lập tức đưa Tử Huyền phủ vào trong tân vũ trụ, Tần Vũ tin rằng… chỉ cần trở về tân vũ trụ, thân nhân mình liền không có một chút nguy hiểm.

Tới khi đó, Tần Vũ mới không cố kị cùng người Lôi Phạt thành chiến đấu một trận.

"Vũ ca, ngoài các thần vương, còn lại toàn bộ đã trở về Tử Huyền phủ." Khương Lập rất nhanh tâm niệm truyền âm báo lại.

Tần Vũ trên mặt không khỏi lộ vẻ tươi cười tâm ý vừa động, Tử Huyền phủ đã trực tiếp bị đưa vào trong tân vũ trụ. Tần Vũ nhìn tứ đại thần vương trước mắt, trong mắt ẩn chứa một tia lãnh lệ: *"Vốn ta tưởng chỉ đối phó với một tên Chu Hiển, nhưng Lôi Phạt thành các ngươi liên tục bức hiếp, vậy thì không thể trách ta."* Trong lòng vừa nghĩ, Tần Vũ trong tay liền xuất hiện Tàn Tuyết thần thương.

Khi nhìn thấy Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ, tứ đại thần vương sắc mặt đều trở nên nghiêm túc.

"Tên Tần Vũ này ngay từ đầu liền triệu xuất ra phân thân, hơn nữa còn xuất ra Tàn Tuyết thần thương, xem ra hắn muốn liều mạng." Chu Hoắc cùng mọi người trong lòng đều cảnh giác.

Trong mắt Chu Hoắc cùng mọi người, Tần Vũ khẳng định là đã người chết, cho nên bọn chúng sẽ không nguyện ý cùng Tần Vũ liều mạng.

"Động thủ!"

Chu Hoắc thần thức truyền âm nói, nhưng Chu Thông, Chu Vô Luyến, Chu Nhiên tam đại thần vương chưa kịp xuất thủ, chỉ thấy vô số rừng trúc từ trên trời giáng xuống.

Nhất lưu linh bảo của Dịch Phong thần vương – Vạn Lý Giang

Sơn.

Chỉ thấy Dịch Phong thần vương, Tả Thu Lâm, Khương Lập ba người đều trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tần Vũ. Dịch Phong thần vương trên mặt mang theo nụ cười, hướng Tần Vũ nói: *"Tần Vũ, bọn họ bốn người bị khốn trong Linh bảo của ta, không tốn một tuần trà công phu, không thể ra được "*

"Hảo, ta đi vào đối phó bọn chúng." Tần Vũ thân hình vừa động, đã trùng nhập vào trong mảnh rừng trúc đang treo lơ lửng trên không.

Dịch Phong thần vương trong mắt xẹt qua một tia hung lệ, thần thức truyền âm nói: *"Tần Vũ, ta trợ giúp ngươi một chút lực."* Khương Lập cùng Tả Thu Lâm chỉ đứng một bên nhìn, lúc này căn bản không cần các nàng xuất thủ

Trong vô biên rừng trúc,

Lôi Phạt thành tứ đại thần vương lúc này đều bị khốn tại trong Vạn Lý Giang Sơn, mặc dù Chu Hoắc có trấn tộc linh bảo, nhưng muốn phá khai Vạn Lý Giang Sơn, cũng phải mất một hồi lâu.

Mà trong khoảng thời gian này sẽ là tối nguy hiểm đối với bản thân tứ đại thần vương.

"Đại bá, chúng ta làm sao bây giờ?" Chu Nhiên thần thức truyền âm nói, lúc này Chu Nhiên đáy lòng dĩ nhiên có một tia lo lắng.

Vạn Lý Giang Sơn chính là nhất lưu hồng mông linh bảo, Chu Nhiên căn bản không có thực lực để phá, trong bốn người bị vây khốn, chỉ có Chu Hoắc cùng Chu Vô Luyến miễn cưỡng có thực lực phá, hai người liên thủ có thể rút ngắn thời gian phá khai.

"Chu Nhiên, đừng lo lắng, nếu như gặp người công kích, thuấn di là được." Chu Hắc thần thức truyền âm nói. *"Vạn Lý Giang Sơn này, chỉ có công hiệu vây khốn, mặc dù muốn phá khai tương đối khó,*

nhưng bốn người chúng ta biết vị trí của nhau, người khác muốn giết chúng ta cũng không có nhiều khả năng."

Trong lúc Chu Hoắc thần thức truyền âm, một đạo thanh sắc khí lưu rất nhanh đột ngột tới trước mặt Chu Hoắc. đạo thanh sắc khí lưu này đột nhiên biến thành một cái chân.

Chân dài xé rách không gian, đột nhiên đá ra, kiện linh bảo Vạn Lý Giang Sơn rung lên từng hồi, nhất lưu hồng mông linh bảo hóa thành nhục thể công kích, cũng là cực kỳ kinh khủng, bất quá Chu Hoắc cũng có thực lực chống lại, chỉ là..

"Hô!"

Thế nhưng Chu Hoắc không chống lại, trực tiếp thuấn di tránh đi.

"Đáng tiếc." hắc bào Tần Vũ cũng đã xuất hiện, vừa rồi chỉ cần Chu Hoắc cùng phân thân của mình dây dưa trong chốc lát, Tàn Tuyết Thần Thương cuả mình liền đâm vào đầu hắn.

Tần Vũ chính là lo Chu Hoắc chạy trốn, mới sử dụng phân thân công kích yếu hơn so với công kích lực của Tàn Tuyết Thần Thương, không ngờ Chu Hoắc vẫn chạy trốn như vậy.

"Hô!" một nhân ảnh đột nhiên xuất hiện phía sau bổn tôn Tần Vũ, một đạo thanh sắc đao quang trực tiếp bổ về Tần Vũ, tốc độ rất nhanh, thậm chí Tần Vũ còn không kịp ngăn cản.

Người đánh lén, chính là Chu Vô Luyến tay cầm thanh sắc đoản đao.

Chương 625

Đống Kết

Dịch thuật: khinhkhonghoc

Tần Vũ phát hiện người đột nhiên đánh lén là Chu Vô Luyến, đáy lòng sự cảnh giác được đề thăng lên đến cực hạn.

Chu Vô Luyến này là người Tần Vũ úy kị nhất trong Lôi Phạt thành tứ đại thần vương, Chu Hoắc tuy có trấn tộc linh bảo tựa hồ sự uy hiếp còn lớn hơn, nhưng Tần Vũ như hiện nay đối với bổn nguyên lực lí giải cũng cao hơn rất nhiều, thậm chí là linh hồn cũng hấp thụ vũ trụ bổn nguyên lực.

Tri bỉ tri kỉ bách chiến bất đãi (biết người biết ta trăm trận không nguy hiểm).

Tần Vũ không thèm để ý đến Chu Hoắc, nhưng đối với Chu Vô Luyến thì không như vậy, theo tần Vũ biết vũ khí Chu Vô Luyến sử dụng chỉ là nhị lưu Hồng Mông linh bảo nhưng tực lực của hắn rất mạnh, hắn vì sao lợi hại như vậy, lợi hại ở nơi nào. Tất cả điều này Tần Vũ đều không biết, không biết đáng sợ nhất!

"Hô!"

Tố sắc đao mang cực nhanh hướng Tần Vũ chém tới, Tần Vũ có thể nhận ra xung quanh thanh sắc đao mang thời gian lưu tốc khi thì nhanh hơn trăm vạn lần, khi thì chỉ có mấy chục lần, nhưng thoạt nhìn thanh sắc đao mang này lại phối hợp rất tự nhiên, đồng thời…vô số trúc tử trong Vạn Lý Giang Sơn không thể ngăn cản đao mang một chút nào.

"Bồng!"

Trong lúc đao mang tới gần thân thể Tần Vũ đao mang đột nhiên chậm lại, một vùng không gian thế nhưng xuất hiện một bộ phận đao ảnh chỉnh tề, may mắn ở đây là trong không gian Hồng Mông linh bảo, tính ổn định không gian ngay cả nhất lưu Hồng Mông linh bảo cũng không thể dễ dàng phá khai.

Mà Tần Vũ bản thân cũng trực tiếp thuấn di rời đi.

Tần Vũ một lần nữa xuất hiện thì đã đến phía sau Lôi Yểm Thần Vương Chu Vô Luyến, không chút do dự Tàn Tuyết thần thương trong tay đâm ra, trên thân Tàn Tuyết thần thương ẩn chứa huyền hoàng khí lưu chuyển, Tàn Tuyết thần thương như giao long xuất thủy, mang theo tuyệt sát chi ý đâm tới Chu Vô Luyến.

Tốc độ quá nhanh.

Thuấn di, xuất thương, thời gian gia tốc, tất cả đều phối hợp với nhau một cách vô cùng hoàn mỹ.

"Chu Vô Luyến nếu không muốn chết cũng chỉ có thuấn di chạy đi!" Tần Vũ mắt nhìn Tàn Tuyết thần thương phá vỡ tất cả uy thế của Chu Vô Luyến, đối với Tàn Tuyết thần thương Tần Vũ tuyệt đối tin tưởng.

Mà lúc này,

"Bồng!"

Trúc xung quanh Tần Vũ thế nhưng đã bị đoạn liệt thành bột phấn, công kích của Tần Vũ quá mạnh mẽ, thậm chí khiến Vạn Lý Giang Sơn hứng chịu một cú đánh cực lớn.

"Nga?"

Chu Vô Luyến đã chú ý tới một thương này, thanh sắc đoản đao trong tay phiêu dật biến hướng, tạo thành một đường cong

quỷ dị, bất khả tư nghị ngăn cản lại một thương Tần Vũ đánh tới trước thân thể.

Chỉ là Tàn Tuyết thần thương có thể ngạnh chống sao?

"Di?" Tần Vũ đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Chỉ nghe thấy hai tiếng va chạm nhẹ. Tố sắc đoản đao của Chu Vô Luyến toát ra vẻ mềm mại nhẹ nhàng hai lần hạ xuống gần thương đầu của Tàn Tuyết thần thương, Tàn Tuyết thần thương liền mất đi độ chính xác.

Tần Vũ lần đầu tiên thấy có người sử dụng dĩ nhu khắc cương chống lại công kích của Tàn Tuyết thần thương.

Dĩ nhu khắc cương, để xem cương đạt đến trình độ nào.

Tàn Tuyết thần thương lực công kích kinh khủng, cả thần giới cũng không có mấy người có thể đạt tới trình độ như Chu Vô Luyến.

Hai tròng mắt Chu Vô Luyến như hồ sâu thăm thẳm yên tĩnh nhưng bây giờ cũng không khỏi kinh ngạc liếc mắt nhìn Tàn Tuyết thần thương của Tần Vũ, gật đầu lên tiếng: *"Tần Vũ, trường thương trong tay ngươi uy lực đích xác rất lợi hại, dựa vào va chạm nhẹ vừa rồi, ta cảm thấy sự áp bách của Tàn Tuyết thần thương mang đến… Bất quá chân chính thực lực của một người, vũ khí chỉ là một phần trong đó mà thôi."*

Tần Vũ nở nụ cười.

"Chu Vô Luyến, ngươi đang kéo dài thời gian sao?" Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ có thể đoán ra mục đích lúc này của Chu Vô Luyến, bởi vì lúc này Chu Hoắc đang toàn tâm muốn nhanh chóng phá khai Vạn Lý Giang Sơn đưa mọi người ra ngoài, mà Chu Vô Luyến chính

là đến để kiềm chế Tần Vũ, chỉ là qua giao thủ nhanh chóng vừa qua, Chu Vô Luyến đã biết chính mình không thể chính diện ngạnh chống Tần Vũ, cho nên dùng cách nói chuyện để kéo dài thời gian.

"Không sai!"

Chu Vô Luyến bình thản gật đầu, "Tần Vũ, ta biết thực lực của ngươi, tỷ như thời gian pháp tắc… ngươi đối với thời gian gia tốc đã đạt tới cảnh giới cực cao, ta cũng rất khâm phục thiên phú của ngươi, chỉ là thời gian gia tốc tịnh không phải nhanh là tốt, có lúc nhanh chậm kết hợp với nhau hiệu quả tốt hơn nhiều, đây là kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, như ta đây…phóng nhãn thần giới trừ Tu La thần vương, còn lại kể cả bát đại Thánh Hoàng mỗi người xuất thủ đều không có khả năng giết ta, thậm chí bọn họ tập hợp lại sử dụng không gian đống kết cũng không thể. đây là kinh nghiệm… Tần Vũ, lĩnh ngộ cho tốt nhé."

Tần Vũ trong lòng cũng không khỏi nở nụ cười.

Chu Vô Luyến mặc dù nói có đạo lí, nhưng mà đối với ta, có tác dụng sao?

Tần Vũ nhìn Chu Vô Luyến cười nói: *"Kinh nghiệm, đối với cao thủ cùng cấp có tác dụng, nhưng đối với cao thủ thực lực tuyệt đối cao thì không có tác dụng, giống như ngươi kinh nghiệm có nhiều, cũng không phải là đối thủ của Tu la Thần Vương"*, thời gian tĩnh chỉ một khi xuất ra, ngươi chỉ có thể mặc người áp bức."

"Hơn nữa…"

Tần Vũ hướng mũi Tàn Tuyết thần thương lên trên: "Tàn Tuyết thần thương của ta, vừa rồi ngươi thấy chỉ là một chút uy lực thôi" *Tần Vũ bĩu môi cười nói,* "Tốt lắm, Chu Hoắc phỏng chừng cũng sắp phá khai không gian này rồi, trước tiên tại đây đánh nhau với ngươi một trận cuối cùng!"

"Trận chiến cuối cùng?" *Chu Vô Luyến nhướng mày.*

Tần Vũ cũng không dài dòng, Tàn Tuyết thần thương vung ngang, miệng cười nói: "Cẩn thận!" *Lập tức Tàn Tuyết thần thương nhoáng lên, thương đầu ảo hóa xuất ra vô số thương tinh, từng đạo kình khí giống như quần mãng xuất động, hướng Chu Vô Luyến quét ngang.*

…

"Tam đệ, nhị đệ, các đệ tiếp tục kiên trì trong chốc lát, ta lập tức có thể phá khai không gian Vạn Lý Giang Sơn phong tỏa!" Nhìn liên miên lục sắc trúc tử lơ lửng trước mắt, Chu Hoắc toàn thần chăm chú thôi động uy lực chấn tộc linh bảo Lôi Nguyên Linh Châu.

Chỉ thấy lơ lửng trên đỉnh đầu Chu Hoắc điện xà quấn quanh linh châu, quang mang hoặc là co rút lại thành một điểm, ngay sau đó liền bành trướng ra cả vùng lớn.

Gần sát xung quanh trúc tử không ngừng nát bấy.

Sách lược của Chu Hoắc rất đơn giản, để Chu Vô Luyến cùng Chu Thông trước tiên cầm chân Tần Vũ, sau khi phá khai Vạn Lý Giang Sơn, sau khi trở lại thần giới bọn chúng mới có thể yên tâm thong thả.

Tại thần giới, bọn chúng có thể công kích Mê Vụ thành của Tần Vũ, nếu đánh không lại cũng có thể trực tiếp thuấn di chạy về Lôi Phạt thành, để cho Lôi Phạt Thiên Tôn xuất mã.

Lúc trước Phiêu Vũ Thiên Tôn có lệnh…lúc Thiên Tôn Sơn phủ xuống, trong đoạn thời gian chờ tân thiên tôn sinh ra, Lôi Phạt Thiên Tôn chỉ có thể xuất thủ một lần, bất quá trước khi Thiên Tôn Sơn phủ xuống, giết mấy thần vương, loại quyền lợi này thiên

tôn có.

"Tên Tần Vũ này vận khí sao lại tốt như vậy, bản thân thực lực đã cao thế nhưng còn có mấy vị thần vương hỗ trợ." *Chu Hoắc tận lực phá trừ tầng tầng trở ngại của Vạn Lý Giang Sơn.*

… …

Tần Vũ bổn tôn cùng Chu Vô Luyến giao chiến, còn phân thân của Tần Vũ cùng Chu Thông giao chiến, bề ngoài nhìn vào là bị Chu Thông kiềm chế, thật ra…

"Là muốn lại quấy rối Chu Hoắc, lại bị Chu Thông ngăn cản." Thanh bào Tần Vũ giống như một vô địch chiến thần, một quyền một cước, quyền cước lướt qua không gian chấn động.

Công kích đơn giản uy lực lại vô cùng đáng sợ.

Chu Thông gian nan ngăn trở thanh bào Tần Vũ, hắn có thời gian gia tốc, thanh bào Tần Vũ cũng có, Tần Vũ phân thân đồng dạng cũng có thần thông tân vũ trụ không gian lực, thời gian gia tốc.

"Bồng!"

Thanh bào Tần Vũ bản thân trực tiếp thuấn di đến trên không Chu Thông, đầu dưới chân trên, quyền đầu của Tần Vũ trực tiếp hướng phía dưới đột nhiên đánh ra, quyền đầu phổ thông này mang theo uy áp vô tận, giống như một ngọn núi từ trên không hạ xuống, ở dưới Chu Thông thậm chí cảm thấy trong lòng một trận run rẩy.

"Đang?"

Chu Thông trên mặt có một tia khổ tiếu, lựa chọn thuấn di tránh đi.

Lôi Vũ Thần Vương Chu Thông cũng nổi danh dũng vũ, thích nhất là lấy cứng đối cứng, phòng ngự nhục thể của hắn đích xác rất cao, nhưng gặp phân thân Tần Vũ bản thân là nhất lưu Hồng Mông linh bảo sở hóa mà thành, phòng ngự hắn tự hào, so sánh với Tần Vũ, như da mặt trẻ con so với da sắt thông thường.

Căn bản là không cùng đẳng cấp.

"Chu Thông, xem ra ngươi chỉ biết chạy trốn!" *Thanh bào Tần Vũ thân ảnh dừng lại, không tiếp tục công kích.*

*Thân ảnh Chu Thông cũng dừng lại, trong lòng hắn cũng mừng rỡ thấy Tần Vũ không xuất thủ, chỉ là nghe Tần Vũ nói, không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: "*Tần Vũ, ngươi ta không thể so sánh như vậy, đây là đấu tranh sinh tử, ta thừa nhận phòng ngự không bằng ngươi, nhưng chẳng lẽ bởi vậy ta sẽ để cho ngươi giết? Không có bản sự giết ta thì đừng tại đây nói nhiều lời. "

"Nga, cũng còn có lí?" thanh bào Tần Vũ cười nói.

Chu Thông nét mặt già nua cũng đỏ lên tức giận.

Tại thần giới, thần vương muốn giết thần vương khó khăn vô cùng, bởi vì thần vương có thể thuấn di, trừ phi gặp được Thánh Hoàng, bởi vì Thánh Hoàng có thể đông kết không gian khiến cho đối thủ không thể thuấn di, đương nhiên Tu La thần vương cũng có thể dễ dàng giết chết thần vương bọn họ.

Chỉ là Thánh Hoàng chỉ có tám người, lĩnh ngộ thời gian tĩnh chỉ càng ít đến đáng thương.

Cho nên…dưới tình huống bình thường, một vị thần vương đối mặt với một vị thần vương khác, một khi vị thần vương này luôn không ngừng thuấn di trốn tránh hơn nữa còn cùng đối thủ dây dưa, hành vi như vậy là trơ trẽn, bởi vì đánh không lại người

còn dây dưa với đối phương đích xác là không biết xấu hổ.

Chu Thông trong lòng tràn đầy nộ ý, hắn có nhiệm vụ tại thân, chính là quấn lấy phân thân Tần Vũ, cho nên vừa rồi dưới tình huống không đánh lại Tần Vũ hắn vẫn quấn lấy đối phương, bản thân hắn cũng bất lực.

Dù sao, trong tứ đại thần vương, Chu Vô Luyến cùng hắn giữ chân Tần Vũ bổn tôn cùng phân thân, Chu Hoắc công kích không gian Vạn Lý Giang Sơn còn Chu Nhiên… đối với thời gian pháp tắc một khiếu không thông, đối diện với thời gian gia tốc của phân thân Tần Vũ, căn bản vô pháp dây dưa, không chừng còn chưa kịp phản ứng đã bị một quyền đánh chết.

"Ân, muốn phá khai?" *Thanh bào Tần Vũ thấp giọng nói.*

Tần Vũ bổn tôn cùng phân thân, thực ra là một thể, bản thân linh hồn của phân thân chính là bộ phận linh thức của Tần Vũ kết hợp với hình thể mà thành, thanh bào Tần Vũ cũng có thể cảm ứng được tân vũ trụ không gian lực.

Lúc này, hắn rõ ràng cảm giác được Vạn Lý Giang Sơn sắp bị phá khai.

"Ông…" *không gian chấn động, từng cây trúc không ngừng bạo liệt hóa thành bụi, Chu Thông nhìn thấy cảnh này trên mặt không khỏi lộ ra một tia hỉ sắc.*

"Chu Thông, trước khi các ngươi ra khỏi, đầu tiên cho ngươi một lễ vật." *Thanh bào Tần Vũ bình thản nói.*

"Cái gì." Chu Thông nhìn thanh bào Tần Vũ trước mắt, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Bởi vì thanh bào Tần Vũ đã hóa thành một đạo thanh sắc khí

thể, hơn nữa đạo khí thể này đã tràn ngập, tại gần Chu Thông bộ phận thanh sắc khí thể đột nhiên hóa thành một cái chân, lăng lệ đá ra.

Chu Thông thuấn di né tránh.

Nhưng cái chân lại hóa thành tố sắc khí thể, Chu Thông lúc này có cảm giác…chỉ cần thêm một chút thời gian, không gian này sẽ hoàn toàn bị phá, cho nên lúc này hắn toàn tâm đề phòng thanh sắc khí thể như lưu thủy thông thường này.

"Phốc!"

Lại có bộ phận tố sắc khí thể gần sát Chu Thông biến thành một quyền đầu, nhanh chóng đánh tới, Chu Thông lại thuấn di!

"Bồng!" Chu Thông chỉ cảm giác thấy toàn thân căng thẳng, sau đó linh hồn cảm thấy một trận đau đớn: "Bất hảo." *Chu Thông trực tiếp thuấn di rời đi, mà lúc này không gian Vạn Lý Giang Sơn cuối cùng cũng hoàn toàn bị phá vỡ, Chu Vô Luyến vẫn đang kiềm chế Tần Vũ, liền thuấn di bay ra.*

******

Không trung bên ngoài Mê Vụ thành, Tần Vũ, Khương Lập, Dịch Phong thần vương, Tả Thu Lâm bốn người đều lăng không đứng thẳng, mà Chu Hoắc bốn vị Lôi Phạt thành thần vương sắc mặt đều khó coi.

*"*Nhị đệ, thế nào?*"* *Chu Hoắc nhìn bên cạnh Chu Thông thần vương sắc mặt tái nhợt.*

*Chu Thông sắc mặt tái nhợt, nhìn tương đối hư nhược: "*Không có gì, chỉ là nhất thời không chú ý, không ngờ phân thân Tần Vũ chẳng những biến thành khí lưu mà còn biến thành vũ khí của

hắn."

"Đại ca" Chu Vô Luyến liếc nhìn Chu Hoắc, nhẹ lắc đầu.

Chu Hoắc minh bạch ý tứ của tam đệ mình, hiển nhiên thực lực Mê Vụ thành quá mạnh, ngay cả bọn họ bốn người phá hủy Mê Vụ thành, phỏng chừng đều không được

Nhìn thoáng qua phía trước Mê Vụ thành tứ đại thần vương, Chu Hoắc lúc này liền muốn thần thức truyền âm để cho mọi người đồng thời chạy, xem ra thực sự muốn Lôi Phạt Thiên Tôn ra tay.

"Các vị thần vương Lôi Phạt thành, hôm nay chư vị muốn phá hủy Mê Vụ thành của ta, giết người Mê Vụ thành, ta cũng có lễ đáp lại!" *Tần Vũ đột nhiên cười nói.*

Chu Hoắc cùng mọi người trong lòng đều cười thầm, bọn họ đều chờ mong phụ thân của mình sẽ đến đây.

Nhưng hành động của Tần Vũ khiến bọn họ chấn kinh.

Tần Vũ mỉm cười đơn thủ nhất chỉ: "Không gian đông kết!"

Nhất thời, từ trung tâm Mê Vụ thành, không gian trong vòng phương viên vạn dặm tất cả hoàn toàn đống kết, không thể thuấn di.

Biểu tình mấy người Chu Hoắc đều ngưng trệ.

Tần Vũ trong lòng phát ra một tia hung lệ chi khí: "Xem ra đã đến thời điểm kết thúc."

Chương 626

Thần Vương Vẫn Lạc

Dịch thuật: khinhkhonghoc

"Điều này, điều này là… không có khả năng, không có khả năng!" Chu Hoắc sắc mặt trắng bệch. Thời khắc này không gian đã đông kết, không còn có chút dao động nào nữa, rõ ràng hắn biết đây là sự thật, chỉ là hắn vẫn không thể chấp nhận.

Cho dù tỉnh táo như Chu Vô Luyến trong mắt cũng hoảng sợ.

"Phụ thân, đây, đây là không gian đống kết?" Chu Nhiên toàn thân ngây ngốc đứng cạnh Chu Vô Luyến.

"Tên Tần Vũ này…" Tả Thu Lâm nhìn về phía Tần Vũ, trong nhất thời cũng không nói ra lời.

Trong khi Tần Vũ thi triển chiêu này, toàn trường ngoại trừ Khương Lập đã biết trước, còn lại mọi người đều bị chấn động.

Không gian đống kết!

Trong Thần vương chỉ có Thánh Hoàng mới có thể thi triển không gian đông kết!

Các Thánh Hoàng sở dĩ địa vị tôn sùng, bởi vì không gian đông kết, loại thần thông này khiến cho các thần vương đều cảm thấy sợ hãi, vô số năm trở lại đây các Thánh Hoàng thông qua trấn tộc linh bảo có thể gián tiếp đống kết không gian, cũng vì chiêu này bọn họ có thể xem như là đỉnh giả trong các thần vương. Thần thông đống kết không gian ngay cả mạnh như Tu La thần vương cũng không thể thi triển được.

Cơ hồ tất cả các thần vương đều có nhận định không gian

đống kết chỉ có bát đại Thánh Hoàng mới có thể thi triển được.

Nhưng…

Bây giờ thần thông không gian đống kết này lại xuất hiện trên người Tần Vũ!

"Các ngươi chuẩn bị tốt lắm." Tần Vũ trên mặt nở nụ cười tàn khốc, đơn thủ vung lên, Tàn Tuyết thần thương liền xuất hiện trên tay.

Chu Hoắc sắc mặt âm trầm như nước trong hàn đàm (hàn đàm chi thủy), mục quang u lãnh nhìn Tần Vũ cười lạnh: *"Tần Vũ, ngươi đích xác là một kỳ tích sáng tạo giả, chỉ là không gian đống kết này chỉ để chúng ta không thể thuấn di thôi, cho dù không thuấn di, chẳng lẽ ngươi có thực lực giết chúng ta?"*

Không thuấn di, chỉ dựa vào tốc độ cùng với công kích.

Tần Vũ muốn giết tứ đại thần vương cũng không phải là sự tình đơn giản.

"Hơn nữa…" Chu Hoắc thần thức tản khai, chỉ trong chốc lát liền kéo dài tới Lôi Phạt Thành. Thần thức của Chu Hoắc trực tiếp tiến nhập chỗ ở của phụ thân Lôi Phạt Thiên Tôn.

"Có đôi khi, kết cục ra ngoài liệu định của con người." Chu Hoắc trên mặt xuất hiện một nụ cười nhạt.

Chu Hoắc, Chu Nhiên, Chu Thông mấy người bị rung động bởi vì ngay từ đầu Tần Vũ thi triển ra không gian đống kết đã khôi phục lại tự tin nguyên như trước, Lôi Phạt Thành tứ đại thần vương đằng sau còn có một vị thiên tôn. Lôi Phạt Thiên Tôn!

Thiên tôn xuất thủ, kể cả Tu La thần vương cũng trong nháy mắt biến thành tro bụi.

"Thực là quá ngạo mạn, Tần Vũ, Tây Bắc Thánh Hoàng này để ta đối phó!" thanh âm khàn khàn vang lên, đồng thời Tả Thu Lâm liền bay lên

Tần Vũ quay về Tả Thu Lâm thân thủ dừng lại cười nói: *"Tả Thu Lâm tiền bối, bốn người bọn chúng, giao cho ta là đủ rồi."*

"Cuồng vọng!"

Chu Hoắc, Chu Thông cơ hồ đồng thanh quát, còn Chu Nhiên cùng Chu Vô Luyến cũng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh. Đống kết không gian, chỉ khiến người ta không thể thuấn di, phi hành thì có thể, muốn một người giết bốn người đơn giản là nằm mơ.

Lôi Phạt Thành, trong một tòa trang viên u tĩnh, tử bào ngân phát lão giả sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, chắp tay nhìn phương đông, mục quang tựa hồ xuyên qua không gian, không một chút bị hạn chế.

"Không gian đống kết? Tên Tần Vũ này quả nhiên không tồi nha." Lôi Phạt Thiên Tôn nhướng mày một cái thấp giọng nói, giữa mi tâm một nốt hồng đậu đỏ tươi cũng sáng rực.

Trầm mặc một lát.

Lôi Phạt Thiên Tôn nhẹ giọng nói: *"Yểm nhi… các ngươi bốn người nhanh chóng li khai khu vực không gian đống kết, một lát… mười vạn dặm xung quanh Mê Vụ Thành, đều trở thành lịch sử của thần giới."*

Âm thanh quỉ dị của Lôi Phạt Thiên Tôn vang lên bên tai Chu Hoắc, Chu Nhiên, Chu Thông, Chu Vô Luyến bốn người, âm thanh này đương nhiên chỉ có bốn người bon họ nghe được, Tần Vũ cùng mọi người đều vô pháp nghe thấy.

"Ân? Hình như có chuyện xảy ra?" Tần Vũ trong lòng khẩn trương, vừa rồi xảy ra sự tình gì căn bản Tần Vũ không thể biết rõ

ràng.

Lúc này Tần Vũ còn không hiểu đó là thời gian pháp tắc cùng không gian pháp tắc kết hợp lại thành một loại thần thông.

"Nhị đệ, tam đệ, Nhiên nhi, chúng ta trước tiên li khai!" Chu Hoắc trong mắt hiện lên một tia hỉ ý.

"Xem Tần Vũ lần này chết chắc!" Chu Thông đáy lòng chứa đầy oán khí với Tần Vũ, bất cứ ai cũng không bằng.

Lời Lôi Phạt Thiên Tôn vừa nói, bọn họ đều nghe hiểu được… rất hiển nhiên phụ thân bọn họ lần này quyết định là muốn biến xung quanh mười vạn dặm Mê Vụ Thành thành tro bụi!

Vung tay ra thiên địa sụp đổ đấy là thực lực của thiên tôn.

Thần vương tại trước mặt thiên tôn chỉ là đứa bé mà thôi. Lôi Phạt Thiên Tôn nói muốn xuất thủ hủy diệt toàn bộ khu vực mười vạn dặm tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

"Tẩu!"

Chu Hoắc, Chu Vô Luyến, Chu Thông, Chu Nhiên bốn người hóa thành bốn đạo lưu quang, trực tiếp hướng phía tây bay đi.

"Tần Vũ, muốn giết chúng ta, cáp cáp, nằm mộng!" Chu Thông cười to ẩn chứa nộ ý vang khắp thiên địa, mà lập tức..

"Tiểu Vũ." Khương Lan từ trong Mê Vụ Thành bay ra liền nói, *"Mau đuổi theo."* Khương Lan bản thân đã muốn xuất phát, nhưng Tần Vũ mỉm cười với Khương Lan: *"Lan thúc, không cần vội."*

"Không vội? Chẳng lẽ tốc độ phi hành của người nhanh hơn bọn chúng, khu vực vạn dặm bọn chúng rất nhanh sẽ bay ra khỏi!" Khương lan có chút vội vàng.

Tần Vũ nhìn xa xa bốn người đã rất nhanh biến mất trong mắt.

"Định!"

Tần Vũ nhẹ giọng nói một tiếng.

Chỉ thấy Chu Thông, Chu Nhiên, Chu Hoắc, Chu Vô Luyến bốn người đều như nhau dừng ở giữa không trung, căn bản không thể di động tiếp, tình huống này khiến Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Khương Lan đều chấn kinh.

"Đây là, thời gian tĩnh chỉ?" Khương Lan mấy người nhìn về phía Tần Vũ.

Cảnh tượng này với thời gian tĩnh chỉ vô cùng giống nhau, thời gian tĩnh chỉ cũng đồng dạng khiến mọi người đều không thể di động.

"Lan thúc, chẳng lẽ các người không biết… không gian đống kết bất quá là đống kết không gian lực mà thôi!"

Tần Vũ vừa mới nói xong, liền thuấn di biến mất trước mắt Khương Lan cùng mọi người.

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người đầu óc quay cuồng.

Vận dụng không gian đến công kích, uy lực vô cùng lớn chỉ là thần vương đều biết thuấn di, một chiêu này đã không có tác dụng, nhưng hiện tại…Tần Vũ thi triển không gian đống kết, các thần vương không cách nào thuấn di được!

Không gian đống kết, đống kết chính là thần giới không gian lực.

Tân vũ trụ không gian lực lại không chịu ảnh hưởng, Tần Vũ giống như vậy sử dụng tân vũ trụ không gian lực áp bách tứ đại thần vương. Tứ đại thần vương thực lực tuy không kém nhưng hiện tại không cách nào thuấn di, đối mặt vô cùng vô tận không

gian lực áp bách, bọn họ cũng rất khó phản kháng.

"Bất hảo!"

Trong Lôi Phạt Thành Lôi Phạt Thiên Tôn sắc mặt chợt biến, mặc dù hắn cũng không thể hiểu được Tần Vũ vì sao dưới tình huống này còn có thể thuấn di, chỉ là hắn biết…

Nếu hắn còn không xuất thủ, các con của hắn đều sẽ chết…

"Hanh, cho dù ngươi là cái gì thiên tài, đi chết đi!" Lôi Phạt Thiên Tôn hồng đậu giữa mi tâm càng thêm đỏ rực, chỉ thấy hắn đơn thủ một chưởng xuất ra, trong miệng nhẹ giọng nói: *"Nhất Khí Bát Nguyên"*.

Nhất Khí Bát Nguyên!

Lúc trước lục đại Thánh Hoàng liên thủ đối phó Tần Vũ, công kích mạnh nhất cũng chỉ là nhất khí lục nguyên, thậm chí bát đại Thánh Hoàng liên thủ công kích mạnh nhất cũng chỉ là nhất khí bát nguyên, nhưng thiên tôn có thể dễ dàng thi triển xuất ra nhất khí bát nguyên.

Lúc trước lục đại Thánh Hoàng đồng thời đống kết không gian.

Dưới công kích nhất khí lục nguyên đều rung động, nhất khí bát nguyên…dựa theo ý nghĩ Lôi Phạt Thiên Tôn phá khai đống kết không gian giết chết Tần Vũ là rất dễ dàng.

Tần Vũ một lần thuấn di đã xuất hiện trước mặt tứ đại thần vương.

"Ngươi, Tần Vũ, ngươi như thế nào còn có thể sử dụng không gian lực!" Chu Hoắc khó có thể tin được, lớn tiếng hỏi, tam đại thần vương còn lại trong mắt khiếp sợ, phẫn nộ, bất đắc dĩ cùng với hận ý.

Bị không gian lực áp bách đứng yên, bốn người đều rõ ràng, đây không phải thời gian tĩnh chỉ mà là không gian áp bách!

Nhưng rõ ràng không gian bị đống kết, Tần Vũ như thế nào lại sử dụng được không gian lực? Thật sự rất mâu thuẫn!

"Đừng nghĩ, các ngươi không nghĩ ra đâu, ta tiễn các ngươi một đường, từ hôm nay trở đi, Lôi Phạt Thành sẽ không còn thần vương." Tần Vũ tay cầm Tàn Tuyết thần thương trực tiếp tiến đến Chu Thông, người biểu đạt hận ý rõ ràng nhất.

Vung ra một thương bình thường, tốc độ cũng không nhanh.

Nếu là trước kia, Chu Thông có vô số phương pháp để tránh né, nhưng lúc này Chu Thông bị không gian lực áp bách đứng yên không cách nào di động, chỉ có thể trơ mắt nhìn một thương đâm tới hắn.

"Bồng!"

Một đạo tiếng nổ rất lớn vang lên.

Chỉ thấy xa xa Mê Vụ Thành to lớn có năng lượng kinh khủng ba động, cho nên trong chốc lát Mê Vụ Thành biến thành hư phế, vô tận bổn nguyên lực hướng xung quanh tám hướng tràn ngập tản ra. Mênh mông bổn nguyên khí tức, Tần Vũ cảm nhận được vô cùng rõ ràng, ngay cả đống kết không gian đều bị một trận rung động.

"Ân?"

Tần Vũ tay cầm trường thương vẫn như cũ xuất ra, đồng thời sắc mặt hơi đổi, lập tức điều động không gian lực áp bách đến, *"Lôi Phạt Thiên Tôn công kích? Uy lực thật mạnh, hắn muốn phá hủy Mê Vụ Thành, hơn nữa còn muốn phá hư không gian đống kết, nhưng hắn đã tính sai rồi."*

"Xuy.."

Xuyên thấu xương đầu huyết nhục, thanh âm rất rõ ràng, trường thương trực tiếp đâm vào trong ngực Chu Thông, vô số đạo kình khí trực tiếp theo đầu thương phát ra dọc theo cơ thể trực tiếp vào trong óc, trực tiếp phá vỡ linh hồn nguyên anh, chân linh cũng đồng dạng bị cắn, phá nát không thể phá hơn được nữa.

"Nhị đệ!"

"Nhị ca!"

"Nhị bá!"

Chu Hắc, Chu Vô Luyến, Chu Nhiên đều đau khổ hô lên

"Tần Vũ, ta Lôi Phạt Thành cùng ngươi thế bất lưỡng lập!" Chu Hoắc hình dáng điên cuồng.

"Chẳng lẽ trước đây chúng ta có quan hệ tốt lắm sao?" Tần Vũ điềm nhiên cười nói, Chu Hoắc cùng mấy người nhất thời ấp úng.

"Phụ thân!"

Chu Hoắc trong lòng đau khổ kêu lên, vì sao cha hắn thân là thiên tôn còn không có đến giết chết Tần Vũ, cứu bọn hắn?

Cầm Tàn Tuyết thần thương, Tần Vũ lại phi thân đến bên cạnh Chu Vô Luyến, mỉm cười nói: *"Có phải là nghi hoặc Lôi Phạt Thiên Tôn vì sao không cứu các ngươi?"*

"Đáng tiếc, ta sẽ không nói cho các ngươi biết."

Tần Vũ lại tiếp tục xuất một thương.

"Không có khả năng, cho dù bảy vị Thánh Hoàng liên thủ đống kết không gian, cũng chống không được nhất khí bát nguyên, chỉ có bát đại Thánh Hoàng đồng thời xuất thủ, tập kết bát đại bổn nguyên lực liên

hợp đống kết không gian, đống kết không gian mới đạt tới cực đại, Tần Vũ này chẳng lẽ có thể khống chế được bát đại bổn nguyên lực?"

Lôi Phạt Thiên Tôn đã tính sai.

Nguyên vốn tưởng một chiêu tất thắng không thể nghi ngờ, thế nhưng không thể phá được đống kết không gian của Tần Vũ?

"Thông nhi, phụ thân sẽ vì con báo thù" Lôi Phạt Thiên Tôn lần thứ nhất tính sai đã tổn thất một nhi tử, nhưng lần này, Lôi Phạt Thiên Tôn lấy ra vũ khí mạnh nhất của mình – Thiên tôn linh bảo Nguyên Tội Kiếm.

Một thanh cự kiếm rộng chừng bằng bàn tay xuất hiện trong tay Lôi Phạt Thiên Tôn, một loại kinh khủng ba động truyền đến.

Cự kiếm vung lên..

Không gian chỉ chấn động nhẹ rồi nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Đối mặt trường thương của Tần Vũ đâm đến, thế nhưng Chu Vô Luyến trên mặt lại có một tia cười giải thoát: *"Đã chết, đã chết sao, cũng bất tất như vậy đau khổ, chỉ là, ta vĩnh viễn không chờ được đến ngày nến cháy hết."*

"Phốc xích."

"Bồng!" Chu Vô Luyến toàn thân phát ra một loại ba động kinh khủng.

Tự bạo!

Thần vương tự bạo!

Tần Vũ bản thân phòng ngự còn xa mới bằng phân thân của mình, hôm nay hắn không dám ở gần chịu công kích thần vương tự bạo. Tần Vũ lúc này liên tục thuấn di lùi lại.

"Bất hảo."

Tần Vũ sắc mặt đột nhiên đại biến.

"Xuy!"

Giống như dao cắt giấy, một đạo kiếm khí trong suốt cực nhanh chém đống kết không gian, đống kết không gian không ngừng tán khai.

"Công kích thật khủng bố!" Tần Vũ trong lòng rung động, bản thân linh hồn dung hợp bát đại bổn nguyên lực, đống kết không gian đã đến mức cực hạn, nhưng công kích của đối phương như thể đã tới trình độ này.

Hơn nữa đạo kiếm khí này chính là hướng Tần Vũ chém đến, dưới tình huống đống kết không gian bị cắt, kiếm khí không ngừng làm cho nó yếu đi.

"Tán!"

Tần Vũ cũng không lùi bước, không ngừng phát động tân vũ trụ không gian lực chống lại kiếm khí, trong quá trình ngăn cản, kiếm khí này cũng đang không ngừng làm cho nó yếu đi.

Một đạo kiếm khí, chém vào đống kết không gian tiêu hao phần lớn không gian lực của Tần Vũ cuối cùng cũng hết, trong lòng Tần Vũ cũng thở dài một trận, một đạo kiếm khí thế nhưng công kích lực kinh khủng như vậy, Tần Vũ khẳng định, công kích lực so với Tàn Tuyết thần thương còn kinh khủng hơn. Tần Vũ còn không biết… lực công kích kinh khủng so với Tàn Tuyết thần thương nguyên nhân không chỉ vũ khí là thiên tôn linh bảo mà bản thân đối phương chính là thiên tôn.

"Phụ thân!"

Chu Nhiên thống khổ, phụ thân hắn Chu Vô Luyến tự bạo chết

đi!

"Chạy mau!" Chu Hoắc một trảo chụp lấy hắn, trực tiếp thi triển thuấn di đào tẩu, lúc này không chạy thì chạy lúc nào? Hiện giờ Lôi Phạt Thành đã mất đi hai đại thần vương, tổn thất lớn như vậy trước nay chưa từng có.

Tần Vũ, đã trở thành một ác mộng của Lôi Phạt Thành.

"Lôi Phạt Thiên Tôn sao?" Tần Vũ tâm ý vừa động, Khương lập, Khương Lan, Tả Thu lâm, Dịch Phong mọi người đều bị Tần Vũ thu vào trong tân vũ trụ. *"Tối thiểu, muốn cảm thụ thực lực thiên tôn một lần nữa!"*

Không hề lo lắng, Tần Vũ lúc này có chút háo hức để thử lại.

Trong Lôi Phạt Thành,

"Yểm nhi!"

Lôi Phạt Thiên Tôn chỉ cảm thấy con mắt tối sầm, đáy lòng hắn yêu quí nhất là tam nhi tử thế nhưng đã chết, Chu Yểm đã chết!

"Tần Vũ."

Lội phạt thiên tôn tay giữ Nguyên Tội Kiếm, dĩ nhiên không để ý gì cả chỉ muốn ra tay.

Đột nhiên lúc này…

"Oanh long long…"

Thiên địa chấn động, hồng vân phiên thiên, kim quang soi sáng thiên địa, một cỗ rung động con người, thiên địa chấn động vang lên, lúc này, toàn bộ mọi người thần giới đều dừng lại, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy một tòa sơn phong cực lớn lơ lửng từ trên hồng vân chậm rãi hạ xuống.

"Sư đệ, theo qui tắc, thiên tôn sơn phủ xuống chờ tân đích thiên tôn sinh ra, đệ chỉ có cơ hội xuất thủ một lần, mà cơ hội đó đệ đã hứa cấp cho Khương Phạm, như hôm nay thiên tôn sơn phủ xuống, nếu bây giờ ra tay đối phó với Tần Vũ…đó là vi phạm qui tắc, ta có thể thay đại sư tôn chấp hành thiên quy, trực tiếp giết ngươi! "

Một đạo nhân ảnh đã xuất hiện tại trước mặt Lôi Phạt Thiên Tôn, nhân ảnh dần dần hiện rõ, đích thị là người tuổi trẻ tóc vừa bạc vừa vàng. Mái tóc dài màu bạc buộc phía sau ót, giống như ba cái chỏm đầu màu đen của mũ quan.

Lôi Phạt Thiên Tôn thấy người vừa đến, sắc mặt đại biến, lúc này cung kính cúi người nói: *"Đại sư huynh!"*

Chương 627

Hàng Lâm

Đôi mắt lạnh lẽo của Phiêu Vũ thiên tôn quét qua Lôi Phạt thiên tôn.

- Sư đệ, sáu ngàn vạn năm trước khi Thiên Tôn sơn hàng lâm, lúc đó sư tôn đã xem trọng việc đó như thế nào chắc ngươi cũng biết. Hy vọng ngươi sẽ không khiến cho sư tôn bị mất hứng.

- Cái này, đại sư huynh, ta hiểu rồi. - Lôi Phạt thiên tôn vội vã trả lời.

Phiêu Vũ thiên tôn quay lưng lại với Lôi Phạt thiên tôn thản nhiên nói tiếp:

- Hiểu thì tốt. Năm đó nhờ sư tôn lựa chọn ngươi nên ngươi mới trở thành thiên tôn. Vì vậy ngươi nên có sự giác ngộ của một vị thiên tôn… hai đứa con của ngươi đều đã chết, điều này ta biết. Trong vô số năm qua ngươi còn có đứa thứ ba, đồng thời ở tại hạ giới che giấu thân phận sinh sống có lẽ đã có không ít người kế thừa. Vì vậy chết đi hai đứa cũng không thành vấn đề.

- Đại sư huynh dạy đúng lắm. - Lôi Phạt thiên tôn vội nói.

Ba vị thiên tôn bình thường rất ít khi ở tại thần giới. Đa số thời gian che giấu thân phận sinh sống tại hạ giới. Vì vậy đương nhiên là có lưu lại hậu duệ.

- Ngươi nói thì phải làm được.

Phiêu Vũ thiên tôn nói xong rồi biến mất trước mặt Lôi Phạt

thiên tôn.

Lôi Phạt thiên tôn cung kính đợi Phiêu Vụ thiên tôn rời khỏi mới uể oải đứng dậy than:

- Con của ta đúng là không ít. Chỉ đáng tiếc người mà ta thích nhất lại chính là Yểm Nhi.

Khi Chu Thông chết trong tâm của Lôi Phạt thiên tôn không hề nghĩ ngợi nhiều. Ông ta chỉ cảm thấy tôn nghiêm của mình bị xúc phạm, cảm thấy có chút giận dữ.

Nhưng khi Chu Vô Luyến chết thì Lôi Phạt thiên tôn cảm thấy trước mắt mình như bị một màu đen bao phủ, cả người như muốn điên lên.

- Báo thù?

Lôi Phạt thiên tôn nhíu mày, hai mắt ửng đỏ, trong lòng như tràn ngập sự kích động.

Ông ta thật sự rất muốn báo thù, chỉ là khi nghĩ tới câu nói uy hiếp của Phiêu Vũ thiên tôn… *"Nếu như hiện tại ngươi ra tay đối phó với Tần Vũ… thì coi như ngược với quy định. Cái này, ta chỉ còn có cách thay mặt sư tôn, chấp hành thiên quy trực tiếp giết chết ngươi!"*. Nghĩ vậy Lôi Phạt thiên tôn bất giác phát lạnh, tức thì bỏ kế hoạch báo thù của mình.

- Trong mắt sư tôn, ta cùng tam sư đệ đơn giản chỉ là công cụ mà thôi. Chỉ có đại sư huynh mới được sư tôn chân chính coi là đồ đệ.

Lôi Phạt thiên tôn khi nghĩ tới vị *"sư tôn"* của mình trong tâm bất giác phát sợ.

Sư tôn của ông ta thực lực thật sự quá mạnh, khủng bố tới

mực phát sợ.

Lôi Phạt thiên tôn có thể khẳng định một điều là nếu sư tôn muốn giết hắn có lẽ chỉ cần một cái chớp mắt là đủ. Hai người thật sự không ở cùng một đẳng cấp… hắn trở thành thiên tôn thật sự mà nói chỉ là do vận khí của hắn may mắn mà thôi. Lúc đó nhờ *"sư tôn"* truyền cho không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc mà hắn mới có thể may mắn trở thành thiên tôn.

Đã truyền được thì đương nhiên là lấy lại được. Lôi Phạt thiên tôn hiểu rõ thực lực khủng khiếp của sư tôn mình. Khủng khiếp tới mức có lẽ là vô địch.

- Sư tôn việc nào cũng giao cho đại sư huynh xử lý. Thậm chí tới mức trong vô số năm qua chỉ gặp ta có một lần nhưng cũng chỉ nói có mấy câu. Còn đại sư huynh? - Lôi Phạt thiên tôn cảm thấy chán nản.

Phiêu Vũ thiên tôn bất kì lúc nào cũng có thể diện kiến sư tôn.

Còn Lôi Phạt thiên tôn trong cả hai ngàn vạn triệu năm trở lại đây mặc dù có gặp sư tôn vài lần nhưng những lúc đó là do có sự việc quan trọng, hơn nữa nếu không được sư tôn cho phép thì hắn cũng chẳng biết kiếm sư tôn ở đâu.

Địa vị cách biệt quá xa dù cho có một mặt cũng nhìn thấy rõ ràng. Hơn nữa Phiêu Vũ thiên tôn lại còn có đặc quyền *"hạ sát"* các thiên tôn khác, toàn bộ quyền quản lý vũ trụ đều nằm trong tay Phiêu Vũ thiên tôn, việc này do đích thân sư tôn nói ra. Từ lúc xưa sư tôn đã nói quyền hạn của Phiêu Vũ thiên tôn là do trời định khiến cho Lôi Phạt thiên tôn từ trước tới giờ không hề dám bất kính với Phiêu Vũ thiên tôn.

- Nhưng cái chết của Yểm Nhi không thể không báo. Chỉ là phải nhẫn… đợi đến khi tân thiên tôn ra đời lúc đó sẽ là lúc hạ sát Tần Vũ.

Mối cừu hận trong tâm Lôi Phạt thiên tôn dần dần trầm xuống. Ánh kim quang chiếu sáng khắp nơi, thanh âm chấn động khắp trời đất. Vô số nhân sĩ tại thần giới ngước đầu nhìn lên thấy một áng mây hồng bao trùm khắp trời, một ngọn núi cực lớn được mây bao phủ xung quanh đang từ từ hạ xuống.

Tòa núi này thật sự rất lớn. Cả một ngọn núi, ước chừng phương viên trăm ngàn dặm. Một ngọn núi lớn như thế trong cả thần giới cũng không có ngọn núi nào như vậy. Trong phương viên trăm ngàn dặm, một ngọn núi lớn từ trên cao phủ xuống. Khắp bầu trời thần giới đều là bị huyết vân bao phủ. Huyết vân vốn nằm trên ngọn núi lớn, chậm rãi phủ xuống. Độ cao càng lúc càng thấp, phỏng chừng không tới vài ngày là có thể nhìn xuyên suốt đám huyết vân.

Một ngọn núi cực lớn chậm rãi hạ xuống, làm chấn động lòng người. Trong khu hải vực rộng lớn ở Đông hải đột nhiên xuất hiện một cái thông đạo. Hải thủy tự nhiên tách ra, một bóng người từ trong thông đạo đi ra. Chính là một gã nam tử tóc dài màu huyết hồng.

Ngẩng đầu nhìn lên trời.

- Thiên Tôn sơn. Ha ha, quả nhiên là Thiên Tôn sơn. Bất quá nếu so với lần trước thì màu sắc của Thiên Tôn sơn lần này thật sự có thay đổi, đã biến thành màu lục sắc rồi. Áng mây lam vân khi xưa bây giờ cũng đã biền thành hồng vân! Màu hồng… ta rất thích… xem ra lần này có hy vọng thành công rồi.

Ẩn thế từ sáu ngàn vạn triệu năm về trước cho tới bây giờ, khi Thiên Tôn sơn tái xuất hiện thì vị ẩn thế thần vương suốt đời truy cầu sự tu luyện này mới chịu bước ra ngoài.

Có thể tu luyện tới cảnh giới thần vương, hầu như ai cũng đều có một sự kì vọng mãnh liệt vào kết cục của sự tu luyện của mình.

Nếu như không có khát vọng, không có một mục tiêu cực hạn thì bọn họ có lẽ rất khó để mà tu luyện tới cảnh giới thần vương.

Lần Thiên Tôn sơn hàng lâm khi trước, bát đại thánh hoàng không có một ai được lợi cả, mà ngược lại còn bị một tiêu diêu thần vương mà bọn họ không để vào mắt thu được thắng lợi cuối cùng. Tiêu diêu thần vương có thể nói là một vị thần vương cũng chẳng lợi hại gì cho lắm, nhưng nhờ có Phiêu Vũ thiên tôn giúp đỡ nên một bước trở thành thiên tôn.

Cũng vì lý do đó mà Tiêu Diêu thiên tôn ra đời từ đó làm cho các thần vương khác càng thêm có hy vọng.

- Thiên Tôn sơn hàng lâm, đâu phải cứ ai có thực lực thì người đó trở thành thiên tôn. Nếu quả thật là như vậy thì còn tranh đoạt nhau để làm gì? Tiêu Diêu thần vương có thể trở thành thiên tôn thì ta nói không chừng cũng có thể.

Chỉ thấy một bóng thân ảnh từ một ngọn hoang sơn của thần giới bay vụt lên để rồi sau đó thuấn di biến mất.

Gần như tất cả các thần vương ai nấy đều động tâm. Thiên Tôn sơn hàng lâm, mọi người đều có cơ hội. Thực lực đương nhiên là rất quan trọng nhưng cũng không nhất thiết là đại biểu cho tất cả.

Trên bầu trời Tu La hải có bốn người đang đứng yên, một người đứng trước, ba người đứng sau. Người đứng chắp tay sau lưng chính là Tu La thần vương La Phàm. La Phàm trên khuôn mặt vẫn giữ một nụ cười lặng lẽ, đôi mắt thì nhìn chăm chú vào Thiên Tôn sơn đang ở không trung.

Ba người đứng đằng sau La Phàm phân biệt bởi nam tử mặc trường bào màu bạc, một nam tử khác mặc trường bào màu xám và một mỹ nữ lạnh lùng. Ba người này chính là ba thần vương

khác của Tu La hải, An Tầm thần vương, Tôn Luyện thần vương (còn gọi là Bình Thiên thần vương) và Liễu Liên thần vương.

- Mọi người, lần này vị trí thiên tôn ta nhất định phải giành được. Tiểu An, Tôn Luyện, Tiểu Liên, các người đều là thần vương do đó cũng đều có hy vọng. Vì vậy không cần phải giúp đỡ ta. - La Phàm thản nhiên nói.

Vài ngày nữa là Thiên Tôn sơn hàng lâm.

Khi xưa thì là minh hữu, bằng hữu… nhưng vào lúc này tất cả những cái đó chỉ là nói chơi, không có một ai có thể tin được. Bởi vì đã là thần vương thì ai lại không mơ tưởng trở thành thiên tôn chứ. Vào những lúc như thế này thì dù cho minh hữu cũng sẽ chỉ mở to mắt ra mà nhìn mình, nói không chừng không cẩn thận còn bị người ta giết mất cũng nên.

Cái gương của sáu ngàn vạn triệu năm trước vẫn còn đó.

- Đại ca, huynh không cần phải nói nữa. - Trên mặt An Bình vẫn giữ nét lãnh khốc - Lần này sẽ không có một ai có thể ngăn cản huynh trở thành thiên tôn được đâu.

- Đúng vậy, đại ca. - Liễu Liên đứng bên cạnh cũng gật đầu.

Tôn Luyện cũng gật đầu tán thành.

Hai mắt La Phàm quang mang vụt sáng, gật đầu nói:

- Tốt, lời cảm ơn cũng không cần nói làm gì. Tiểu An, Tiểu Liên, Tôn Luyện, đợi khi Thiên Tôn sơn ngưng hạ thì chúng ta sẽ tới đó.

- Vâng, đại ca.

An Bình, Tôn Luyện, Liễu Liên đều gật đầu. Mị lực của Tu La

thần vương thật sự là rất kinh hãi.

Trong mê vụ chiểu trạch của thần giới.

Mê Vụ thành sau khi bị Lôi Phạt thiên tôn hủy diệt thì bây giờ đã mọc lên một tòa thành so với khi xưa giống hệt như nhau.

Đối với Tần Vũ mà nói thì việc kiến tạo một tòa thành không thành vấn đề. Trên tường thành của Mê Vụ thành, Tần Vũ và Khương Lập nắm tay cùng đứng bên trên cảm thụ hương vị do những cơn gió nhè nhẹ thổi qua.

- Vũ ca, với địa vị của Mê Vụ thành như bây giờ có thể nói là đã được củng cố. Hiện tại là lúc Thiên Tôn sơn hàng lâm, ta cũng phải cáo từ… thiên tôn đối với ta có sức hấp dẫn rất lớn. - Thanh âm của Tả Thu Lâm vang lên.

Tần Vũ cùng Khương Lập quay lại nhìn Tả Thu Lâm. Tần Vũ cười nói:

- Tả Thu Lâm tiền bối cứ đi đi. Lần này Thiên Tôn sơn hàng lâm, các thần vương tới đó xem ra cũng rất nhiều.

Không gian chi lực tân vũ trụ của Tần Vũ đối với những sự việc phát sinh trên thần giới thì rất rõ ràng.

Trong lòng của Tả Thu Lâm cảm thấy rất dễ chịu. Mặc dù bà ta không hề e sợ Tần Vũ nhưng bà ta cũng đã thu lấy của Tần Vũ một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo. Vì vậy nếu không được Tần Vũ đồng ý mà đã li khai thì trong lòng cũng cảm thấy rất khó chịu.

- Vậy, xin cáo từ.

Tả Thu Lâm mặc dù rất cảm kích nhưng cũng không nói nhiều, chỉ gật nhẹ đầu, bay lên không trung rồi thuấn di biến mất trước mắt của Tần Vũ và Khương Lập.

Chương 628

Địa Vị

- Vũ ca, huynh cũng muốn trở thành thiên tôn? - Khương Lập dựa người ngẩng đầu nhìn Tần Vũ.

- Muội nghĩ như vậy sao? - Tần Vũ nhìn Khương Lập cười.

Khương Lập khẽ nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói:

- Có một chút, bởi vì dù gì thiên tôn cũng có địa vị tối cao trong thần giới mà.

- Chí cao, thật là chí cao sao? - Trong tâm Tần Vũ tự hỏi.

Thần giới là một vũ trụ đã sớm hoàn thiện. Trong mắt của rất nhiều người thì thiên tôn là một ngôi vị tối cao còn tồn tại. Nhưng nếu như thiên tôn thật sự là tối cao thì chủ nhân sáng lập ra vũ trụ là ai chứ?

- Vũ ca, huynh vẫn chưa nói là huynh có muốn hay không muốn? - Khương Lập chất vấn.

Tần Vũ cười lớn nói:

- Thật sự ta không có dã tâm lớn như vậy, ta chỉ cần thực lực đủ để bảo hộ những người ta yêu thương, những người ta quan tâm, vậy là đủ rồi. Hiện tại… ta cũng đã đạt được yêu cầu đó rồi.

Trên mặt Tần Vũ hiện ra nụ cười hạnh phúc.

- Bước chân của chúng ta hiện đang ở trên thần giới. Tại thần giới lúc này không một ai dám chọc tới Mê Vụ thành. Đối với việc tiêu diệt người của Lôi Phạt thành đã chấn động tới tất cả mọi người. Ta thật sự muốn sức ảnh hưởng của việc đó sẽ…

- Thân nhân của ta có thể nghĩ tới việc sinh sống bình thường. Ta cùng muội có thể sống cùng một chỗ mà không bị ai quấy nhiễu, cùng chờ đợi con của chúng ta ra đời. Như vậy ta cũng mãn nguyện. - Tần Vũ chầm chậm nói.

Khương Lập nghe rất cảm động úp mặt vào ngực Tần Vũ.

Tần Vũ đưa tay vuốt lấy mái tóc Khương Lập rồi cười, không nói gì nhiều.

Lúc này chỉ còn thanh âm của từng cơn gió nhẹ thổi qua.

Trong những ngày này, cả thần giới đều bị kim quang chiếu sáng. Bất luận dù cho vào ánh sáng ban ngày hay bóng tối ban đêm thì khi kim quang chiếu đều không có tác dụng gì nữa.

Thiên Tôn sơn vẫn từ từ hạ xuống.

Trong Tử Huyền phủ.

Bốn người Tần Vũ, Khương Lập, Hắc vũ, Bạch Linh đang ngồi cùng nhau uống trà.

- Tần Vũ.

Chỉ thấy Dịch Phong thần vương đang bước tới. Khương Lan lúc này cũng đi theo. Tần Vũ liền đưa mắt nhìn về phía hai người.

- Dịch Phong thúc, Lan thúc. - Cả bốn người tức thì đứng dậy nghênh đón.

Dịch Phong thần vương khoát tay nói:

- Các ngươi cứ tiếp tục đi. Ta đến chỉ muốn nói với ngươi một tiếng. Thiên Tôn sơn đã đình chỉ hạ lạc, ta chuẩn bị tới Thiên Tôn sơn để xem. Trong tâm của ta vốn không hề lo lắng cái gì. Chỉ là Thiên Tôn sơn thật sự khiến ta phải có chút động tâm.

Tần Vũ gật đầu.

Tần Vũ đương nhiên là hiểu rõ tâm tư của Dịch Phong thần vương.

- Lan thúc, người cũng muốn đi sao? - Tần Vũ quay về hướng Lan thúc hỏi.

Khương Lan cười gật đầu nói:

- Tiểu Vũ, thực lực của ngươi lúc này đã hoàn toàn khiến ta an tâm. Phóng mắt nhìn khắp thần giới… có lẽ không một ai là đối thủ của ngươi. Lần này Thiên Tôn sơn hàng lâm ta cũng muốn đi xem qua, nói không chừng có thể gặp được một số lão bằng hữu đã lâu không gặp.

Tần Vũ lại gật đầu.

- Tiểu Vũ, ta biết ngươi đối với việc Thiên Tôn sơn không có kì vọng gì nhiều. Chỉ là ta có ý khuyên ngươi nên tới xem qua cũng không sao. Thiên Tôn sơn thật sự có điều rất đặc biệt. - Khương Lan trước khi đi liền nói.

Tần Vũ bất giác có chút động tâm.

Thiên Tôn sơn? Thiên Tôn sơn sao lại đột nhiên hàng lâm. Ai là người khống chế việc này chứ?

Là thiên tôn sao?

Tần Vũ thật sự không quá tin vào điều này. Bởi vì Thiên Tôn sơn ẩn chứa kỳ ngộ để trở thành thiên tôn. Vì vậy một thiên tôn không thể tao ra Thiên Tôn sơn. Không lẽ là…

- Không lẽ cái vũ trụ thần giới này lại có chủ nhân? - Tần Vũ thoáng động tâm

- Tiểu Vũ, chúng ta đi trước.

Khương Lan, Dịch Phong nhìn đám người Tần Vũ cười rồi tiêu thất. Sau khi Khương Lan rời khỏi thì Tần Vũ vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ. Nếu như Thiên Tôn sơn thật sự do chủ nhân của thần giới tạo ra thì Thiên Tôn sơn này nhất định phải xem qua một lần.

- Xem một lần cũng không sao. - Trong tâm Tần Vũ lúc này thay đổi quyết định.

- Lập nhi, đợi dùng trà xong chúng ta cũng tới Thiên Tôn sơn xem thử?

Tần Vũ nhìn Khương Lập đề nghị. Khương Lập nghe xong bất giác kinh ngạc hỏi,

- Vũ ca, huynh sao lại thay đổi quyết định của mình vậy?

- Thiên Tôn sơn?

Hắc Vũ, Bạch Linh ở bên cạnh hai mắt sáng lên. Hắc Vũ liền nói:

- Đại ca, Thiên Tôn sơn thật ra là ngọn núi như thế nào, ta cũng có thể tới đó xem được không?

Tần Vũ lắc lắc đầu nói,

- Tiểu Hắc, Thiên Tôn sơn này là ngọn núi thế nào ta cũng không rõ. Đối với Thiên Tôn sơn thì ta biết rất ít. Khi xưa ta không hề có ý định đi xem nên cũng không hỏi Lan thúc nhiều. Bất quá ta biết một điều là trong Thiên Tôn sơn chỉ thần vương mới có thể tiến vào. Còn bất kì những người khác thì không thể tiến vào một bước.

- Còn nữa, quanh Thiên Tôn sơn lúc này đang tụ tập không ít thần vương. Thực lực của Tiểu Hắc miễn cưỡng thì cũng đủ nhưng vẫn sẽ gặp khá nhiều nguy hiểm, vì vậy ngươi không đi là tốt hơn. Nếu như thật muốn xem Thiên Tôn sơn thì chỉ cần đứng nhìn từ đằng xa là đủ rồi. Không cần thiết phải tiếp cận với khu vực xuất hiện thần vương làm gì. - Tần Vũ nói.

Hắc Vũ gật đầu. Từ khi lĩnh ngộ được thời gian gia tốc cùng với lưu quang trường thương do Tần Vũ luyện chế có uy lực không kém gì so với trấn tộc linh bảo của bát đại thánh hoàng, nếu so về lực công kích thì Hắc Vũ so với một vị thần vương còn mạnh hơn. Chỉ là Hắc Vũ không thể thuấn di… vì vậy khi phải đối diện với thần vương tất sẽ bị thua thiệt.

Bất quá thì bản thân Hắc Vũ cũng không hề bận tâm. Bởi vì hắn biết tốc độ tu luyện của mình như vậy đã là rất nhanh. Huống chi chỉ với một mình Tần Vũ như hiện tại thì cũng đủ để chấn nhiếp các phương trên thần giới rồi.

Địa vị y hệt như Tu La thần vương vậy.

- Không gian đông kết cùng với không gian chi lực của tân vũ trụ hai thứ kết hợp, uy lực tuyệt đối không hề thua kém thời gian tĩnh chỉ.

Khi xưa Tu La thần vương đã làm cho bát đại thánh hoàng rất e ngại. Nhưng hiện tại người mà bát đại thánh hoàng e ngại nhất lại chính là Tần Vũ. Lúc này Tần Vũ cùng Khương Lập tà áo phất phơ đang phi hành bên phía trên Tu La hải.

Nơi Thiên Tôn sơn hạ xuống chính là Tu La hải. Chỉ là phạm vi của Tu La hải so với Thiên Tôn sơn lớn hơn rất nhiều. Nếu như Thiên Tôn sơn thật sự hạ xuống mặt nước thì có lẽ nằm ở phía tây của Tu La hải.

Ngọn Thiên Tôn sơn lúc này vẫn còn cách mặt nước khoảng vạn mét. Cả Thiên Tôn sơn phát ra xích hồng sắc quang mang. Nếu như chăm chú nhìn kỹ sẽ thấy ẩn trong xích hồng sắc đó còn có thanh sắc, lục sắc cùng các màu sắc khác.

Trên Thiên Tôn sơn lúc này đã có hơn bốn mươi vị thần vương. Những thần vương này ngoài bát đại thần tộc ra còn có các thế lực của phi thăng giả, các thần vương ẩn thế. Hôm nay tụ tập khá nhiều thần vương như vậy chủ yếu là vì Thiên Tôn sơn. Chỉ có một điều quái dị là hơn bốn mươi vị thần vương lại chỉ tụ tập quanh một khu vực.

- Không ngờ lại có nhiều ẩn thế thần vương đến như vậy. Thực lực ẩn tàng thật sự rất hùng hậu. Nếu như cộng thêm thần vương của ba đại thế lực phi thăng giả thì hoàn toàn có thể so sánh với bát đại thần tộc của chúng ta.

Tây cực thánh hoàng Thân Đồ Diêm trầm giọng cười nói với người bên cạnh là Nam cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân. Đoan Mộc Vân gật đầu đồng tình.

- Tiềm lực của phi thăng giả thật sự rất lớn. Nhân số của bọn họ rất nhiều lại phân bố ở khắp các giới. Mặc dù thiên tài rất ít nhưng nếu tính ra con số thì cũng rất lớn. Thêm vào đó thời gian càng lâu thì

các cao thủ thần vương của phi thăng giả càng nhiều. Bát đại thần tộc của chúng ta huyết mạch ngày càng yếu, thiên phú càng ngày càng kém.

- Nói đến thiên tài, Tần Vũ hắn thật là… - Thân Đồ Diêm chỉ than dài rồi không nói gì thêm.

Năm xưa khi Tần Vũ cùng Lôi Phạt thành giao tranh đã gây chấn động lớn. Bất kì thần vương nào năm đó cũng đều có thể cảm ứng được. Vì vậy tuyệt đại đa số thần vương đều dụng thần thức để quan sát.

Tần Vũ có thể thi triển không gian đông kết khiến cho tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành vô pháp di động, hơn nữa lại còn sát hại hai vị thần vương. Nếu không phải có một siêu cấp cao thủ bí mật ra tay thì chỉ sợ tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành đều đã bị tiêu diệt.

Quá mạnh.

Tần Vũ quá mạnh khiến cho những người quan chiến ai nấy đều kinh hãi. Không gian đông kết đã khiến cho người ta sợ hãi nhưng Tần Vũ lại dựa vào không gian đông kết đó để thi triển cái tương tự như thời gian tĩnh chỉ khiến cho khống chế thân hình của đối phương (các thần vương không một ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của không gian chi lực của tân vũ trụ). Hai cái này mà kết hợp thì Tần Vũ muốn giết thần vương thật quá dễ dàng. Y hệt như Tu La thần vương. Là một Tu La thần vương mới, một cá nhân địa vị vượt qua cả bát đại thánh hoàng.

- Thân Đồ huynh, ngươi nhìn xem?

Đoan Mộc Vân đột nhiên nhìn về hướng Đông. Chỉ thấy ở hướng Đông đang có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang từ từ bay tới.

- Tần Vũ cùng Khương Lập. - Trong tâm Thân Đồ Diêm thoáng kinh hãi. Tần Vũ hiện tại ngay cả người của Lôi Phạt thành có Lôi Phạt thiên tôn đứng sau chống lưng còn dám giết, thì còn dám không giết ai chứ?

- Với tính cách của Tần Vũ, con trai ta đã từng nói qua, địch ý của bọn họ đối với chúng ta không nhiều. Bọn ta qua đó đi.

Thân Đồ Diêm nhìn Đoan Mộc Vân nói. Đoan Mộc Vân cũng gật đầu. Tần Vũ nắm lấy tay Khương Lập đi thẳng tới Thiên Tôn sơn. Vừa mới tiếp cận Thiên Tôn sơn thì Tần Vu đã cảm thấy từ Thiên Tôn sơn phát ra một khí tức rất nặng nề. Khi Tần Vũ quan sát sự lưu chuyển cùa xích hồng sắc quang mang bất giác biến sắc.

- Thiên Tôn sơn này thật quá khủng khiếp.

Tần Vũ lúc này hoàn toàn có đủ khả năng nhìn rõ bên trong. Đại khái phía ngoài Thiên Tôn sơn lúc này đang được một tầng xích hồng sắc bao trùm lấy hoàn toàn.

Nhìn từ xa thì có thể nghĩ bản thân Thiên Tôn sơn có màu xích hồng sắc.

- Tại hạ Động Hải Lam xin ra mắt phu phụ Tần Vũ thần vương , Khương Lập thần vương.

Chỉ thấy một trung niên nhân có vẻ cung kính nói với hai vợ chồng Tần Vũ.

- Tại hạ Tây Hải Ma Điền. Tại Tây hải đã từng nhiều lần nghe qua đại danh của phu phụ Tần Vũ thần vương, chỉ là bây giờ mới có cơ hội gặp mặt. - Một lão giả cũng vừa cười vừa hành lễ nói.

- Không biết Tần Vũ thần vương còn nhớ ta không?

Một thanh âm trong trẻo vang lên. Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương cũng phi hành bay lại. Từng vị thần vương cứ thế đi tới gặp hai vợ chồng Tần Vũ chào hỏi. Bất luận là thần vương của bát đại thần tộc hay là ẩn thế thần vương, tất cả đối với Tần Vũ đều rất niềm nở. Hơn thế, trong mắt của đa số các thần vương đều lộ nét kính phục.

Ngay cả đám người của Tây cực thánh hoàng, Tây nam thánh thoàng khi nói chuyện với Tần Vũ cũng phải xem xét từng lời nói. Bởi vì không một ai muốn vì một câu vô ý mà làm cho mối quan hệ xấu đi cả. Hầu hết các thần vương đều lấy sự thân mật ra đối đãi. Với cách đối xử như vậy thì ngay cả bát đại thánh hoàng cũng chưa được như vậy. Nếu xét lúc trước thì chỉ có Tu La thần vương là nhận được sự chào hỏi ân cần của hầu hết các thần vương mà thôi.

Khi các thần vương đi chỗ khác, Khương Lập lúc này mới nhìn Tần Vũ cười, trầm giọng nói khẽ:

- Vũ ca, bọn họ đối với huynh dường như có chút sợ hãi đó.

- Không chỉ với ta, sợ rằng đối với Tu La thần vương cũng như vậy. Các vị thần vương tới đây chính là vì muốn có lấy một cơ hội. Bọn họ ai cũng lo lắng đắc tội với ta, sợ ta đối với họ ra tay vô tình. - Tần Vũ suy đoán suy nghĩ của những người đó.

Nếu lúc bình thường thì các ẩn thế thần vương bọn họ chẳng ai phải lo lắng cái gì. Nhưng hiện tại, bọn họ đã tới đây đương nhiên là muốn cùng hai người Tu La thần vương, Tần Vũ - hai siêu cấp cao thủ có thể dễ dàng giết chết bọn họ - thiết lập một mối quan hệ tốt đẹp.

- Tần Vũ.

Một thanh âm quen thuộc vang lên. Tần Vũ quay đầu nhìn lại

thì thấy Tu La thần vương La Phàm cùng ba thần vương ở Tu La hải đang phi hành tới.

- Nguyên ban đầu ta còn muốn giúp đỡ ngươi. Ha ha, bây giờ mà nói thì thực lực của ngươi có lẽ cũng không hơn kém ta bao nhiêu.

Đồng thời lúc này, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Khương Lan ba người cũng từ xa bay tới

- Tu La thần vương.

Ba người cùng gật đầu chào rồi quay về hướng Tần Vũ. Việc Tần Vũ tới đây khiến cho cả ba đều cảm thấy vui mừng.

- Lan thúc, Thiên Tôn sơn thật ra xảy ra chuyện gì vậy, tại sao lại có một lớp hồng sắc bao phủ bên ngoài? Ta cảm thấy có một luồng năng lượng khí tức khủng khiếp bao trùm lên cả Thiên Tôn sơn. Chúng ta làm sao mà tiến vào trong đó được đây?

Sau khi trò chuyện một hồi, Tần Vũ liền cất tiếng hỏi.

- Cái này để ta trả lời cho.

Tu La thần vương La Phàm cười nói:

- Xem ra cấu trúc của Thiên Tôn sơn lần này cũng gần giống với lần trước. Lớp hồng sắc bao bên ngoài chính là "nhà tù của thần vương" đã vây lấy bọn ta năm đó.

- Nhà tù thần vương? - Những danh tự này bất giác khiến cho Tần Vũ thấy ngạc nhiên.

- Đặc tính của nhà tù này đợi chút nữa ta sẽ nói. Còn vào bằng

cách nào? Tuy hiện tại Thiên Tôn sơn đang bị "nhà tù thần vương" bao phủ nhưng đợi đến khi Thiên Tôn sơn ngừng hạ thì lúc đó sẽ xuất hiện một thông đạo rất đặc biệt – Phù Điêu thông đạo.

Tu La thần vương cười cười nói tiếp.

Phù điêu thông đạo?

Không gian chi lực của Tần Vũ tức thì bao phủ lấy Thiên Tôn sơn. Cả Thiên Tôn sơn cách bên ngoài khoảng vài chục mét đều do hồng sắc bao phủ. Như vậy thì cái phù điêu thông đạo này ở đâu chứ?

Chương 629

Phù Điêu Thông Đạo

"Tu La thần vương, phù điêu thông đạo này là thứ gì?" Tần Vũ hỏi.

Tu La thần vương cười rồi nhìn Khương Lan bên cạnh: *"Khương Lan, ngươi tới giải thích rõ ràng cho Tần Vũ đi."* Khương Lan cười nhẹ gật đầu, rồi nhìn Tần Vũ nói: *"Tiểu Vũ, lần trước Thiên Tôn sơn hàng lâm, thông đạo chúng ta tiến vào Thiên Tôn sơn chính là Phù Điêu thông đạo. Lần này có phải là phù điêu thông đạo không thì chưa chắc... Ta nói đại khái về phù điêu thông đạo lần thiên tôn sơn hàng lâm trước cho ngươi nghe."*

"Phù điêu thông đạo này, xuất hiện dưới chân Thiên Tôn sơn, tất cả thần vương chỉ cần bước một bước vào thì không thể phi hành, càng khỏi nói đến thuấn di nữa. Trong phù điêu thông đạo, chỉ có thể dùng hai chân di chuyển. Sau khi ra khỏi phù điêu thông đạo, chính thức bước vào trong thiên tôn sơn. Mới có thể phi hành, thuấn di..." Khương Lan tóm tắt qua một lượt.

Phù điêu thông đạo là cái gì, không cần biết quá rõ ràng. Biết là bước vào đó, không thể phi hành, thuấn di là đủ rồi.

"Không thể phi hành, thuấn di."

Tần Vũ nghĩ đi nghĩ lại, có thể khiến thần vương không thể thuấn di, chỉ cần đống kết không gian là được. Nhưng muốn làm tới mức thần vương không thể phi hành... thì quả là khủng bố.

Có thể khiến thần vương đi bộ, nhưng không thể phi hành. Đó là loại thần thông gì?

Ít ra Tần Vũ không làm được.

"Tần Vũ, ta đi chào mấy ông bạn già đây, xin lỗi." Giọng Tu La thần vương La Phàm cắt ngang luồng suy nghĩ của Tần Vũ.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu: *"Tu La thần vương đừng để ý đến ta."*

Sau đó Tần Vũ cùng Khương Lập, Khương Lan, Tả Thu Lân, Dịch Phong mấy người đứng chụm vào một chỗ, Thiên Tôn sơn đỏ rực từ từ hàng lâm.

"Vũ ca, huynh nói xem thần giới có bao nhiêu thần vương chưa tới đây?" Khương Lập cười hỏi.

Chỗ này số lượng thần vương khoảng bốn chục người, theo Khương Lập thấy, hầu như mỗi thần vương ở thần giới đều tới rồi. Số người chưa tới đếm trên đầu ngón tay.

Tần Vũ đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

"Có ba thần vương chưa tới, trong đó có vị ở huyết hải." Tần Vũ nói: *"Tất nhiên, nếu như có người có thể tránh được ta do tìm, thì không chỉ ba người. Nếu như có người đó tồn tại, chắc cũng chẳng hề kém thần vương ở Huyết hải."*

Trong lúc Tần Vũ và Khương Lập nói chuyện, Thiên Tôn sơn lơ lửng cuối cùng cũng hàng lâm xuống mặt biển Tu La hải, toàn đáy tiếp xúc với mặt biển Tu La hải, rồi hoàn toàn ngừng không hạ xuống tiếp.

"Keng."

Một tiếng kim loại chạm vào nhau đột nhiên từ dưới chân thiên tôn sơn truyền ra, phát tán bốn phương tám hướng, trong nháy mắt vang khắp cả thần giới. Toàn bộ thần vương đứng quanh thiên tôn sơn nghe thấy âm thanh đó đều chấn động trong lòng, sau đó mọi người chợt bừng tỉnh, không hẹn cùng bay tới nơi phát ra âm thanh đó.

"Âm thanh đó?" Tần Vũ có chút nghi hoặc, Khương Lập đứng cạnh cũng không hiểu?

"Phù điêu thông đạo mở rồi." Khương Lan cười nói, *"Tiểu Vũ, không cần lo lắng, hiện tại không có nguy hiểm gì. Chỉ cần tiến vào là được... mà dù có nguy hiểm. Sợ là cũng chẳng mấy người làm ngươi bị thương được."*

Liền đó Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người cười nói bay về phía chân thiên tôn sơn. Không gian lực trong tân vũ trụ của Tần Vũ bao trùm cả Thiên Tôn sơn, nháy mắt phát hiện được sự biến hóa của Thiên Tôn sơn.

Mặt nước Tu la hải dưới chân Thiên Tôn sơn hoàn toàn bình tĩnh, bình tĩnh như một mặt gương, không gợn sóng một chút nào.

Phía chân Thiên Tôn sơn, xuất hiện một thông đạo đi vào cao một người rộng nửa người, tỏa ra hào quang mầu đen vô hạn, đó là thông đạo duy nhất có lẽ là Phù điêu thông đạo mà Tu la Thần vương, Khương Lan nói tới."

"Khí tức quả là lợi hại."

Lúc không gian lực tân vũ trụ của tần Vũ chạm vào hào quang mầu đen ở cửa thông đạo, Tần Vũ cảm thấy thông đạo đó mang đến cho không gian lực của tân vũ trụ một cảm giác áp chế.

"Lập nhi, chúng ta đi xem xem sao." *Tần Vũ nhìn Khương Lập, Khương Lập mỉm cười gật đầu.*

Hai người sánh vai bay tới, thông đạo phát ra hào quang mầu đên chỉ cách mặt nước biển một xích.

Lúc này từng vị thần vương bước vào, không ít thần vương vẻ mặt bình thản, nhưng ánh mắt toát lên vẻ cẩn thận. Lúc thấy vợ chồng Tần

Vũ bay tới, một nhóm thần vương chuẩn bị bước vào lập tức lùi bước đứng sang một bên.

"Tần Vũ, xin mời vào trước." *Thần vương Đoan Mộc Lưu ở Nam cực Kính Quang thành cười nói.*

Tần Vũ cũng không từ chối, vì hắn biết từ chối cũng vô ích, liều cười với các vị thần vương xung quanh rồi nắm tay Lập Nhi bước vào thông đạo hào quang mầu đen. Lúc bước vào trong thông đạo, tâm trạng Tần Vũ hoàn toàn bình tĩnh lại.

"Hóa ra đây là phù điêu thông đạo." *Tần Vũ cười nhẹ, Khương Lập cũng nắm tay Tần Vũ, như đang du ngoạn, cẩn thận nhìn phù điêu thông đạo.*

Phù điêu thông đạo là một thông đạo thẳng tắp. Thông đạo cũng chỉ rộng cho hai, ba người đi ngang hàng, toàn bộ thông đạo được cấu tạo thành từ một loại khoáng thạch màu đen. Đồng thời hai bên tường các tác phẩm phù điêu từng cái một.

"Kỹ thuật điêu khắc này, quả là vụng về." *Tần Vũ nhìn một lúc lâu, rồi cúi đầu thờ dài,* "Tuy phù điêu phía sau so với phía trước tiến bộ rất nhiều, nhưng vẫn còn vụng về..."

Bước đầu tiên luyện chế khí phôi trong luyện khí, liên quan đến mô hình của phôi, với các họa tiết điêu khắc... Tần Vũ tất nhiên có tư cách phát ngôn về việc này.

"Muội thấy cũng khá." *Khương Lập cười nói,* "Phù điêu trong phù điêu thông đạo cái sau tốt hơn cái trước, không ngừng tiến bộ. Muội tưởng, đi đến hết... phù điêu chỗ đó có thể khiến kinh ngạc."

Tần Vũ cười.

Hắn cảm thấy rất kỳ quái, cuối cùng là ai đặt phù điêu ở đây, kể cả dạo tự nhiên cũng chưa nhập vào được được điêu khắc. Tác phẩm như vậy cũng mang ra, mất mặt rõ ràng.

"Theo ý kiến của Tu La thần vương, Lan Thúc... phù điêu thông đạo lần trước lúc thiên tôn sơn hàng lâm đã xuất hiện quá. Chẳng lẽ chủ nhân của vũ trụ này, cố ý mang ra cho mọi người xem?"

Tần Vũ lại bắt đầu tò mò.

Phù điêu này, cuối cùng là ngụ ý gì?

Càng tiến về phía trước, Tần Vũ càng lúc càng kinh ngạc, bởi vì càng ở sâu bên trong, kỹ thuật phù điêu càng lúc càng cao siêu. Tới tận cùng thông đạo, bức phù điêu cuối cùng, cả Tần Vũ cũng cảm thấy kinh hoàng.

Bức phù điêu cuối cùng là một thanh kiếm.

Kiếm khí tung hoàng, tê liệt không gian.

Không gì không phá hủy được.

"Kiếm ý thật kinh người." Nhìn bức phù điêu cuối cùng, sâu trong tim Tần Vũ như có một loại giao cảm, một cảm giác vô cùng kỳ diệu... giống như cảm giác lúc thế giới càn khôn vỡ ra, vũ trụ hình thành.

Cực kỳ đặc biệt, Tần Vũ chợt dừng bước, ánh mắt không rời bức phù điêu. Phía sau từng thần vương bước qua, chỉ có Tần Vũ tiếp tục đứng ở đó. Khương Lập đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên, vì sao Tần Vũ lại để ý đến bức phù điêu cuối cùng như vậy.

"Vũ ca, đến của phù điêu thông đạo rồi, chúng ta ra đi." *Một lúc sau, Khương Lập cuối cùng cũng lên tiếng."*Ồ." *Tần Vũ chợt tỉnh,* "Được, chúng ta ra ngoài."

Tần Vũ năm tay Khương Lập bước ra khỏi phù điêu thông đạo, khung cảnh trước mắt đã thay đổi. Lúc trước ở bên ngoài, toàn bộ thiên tôn sơn như đỏ rực. Thực ra, màu đỏ rực đó chỉ như một lớp da. Thiên Tôn sơn chủ yếu được cấu tạo bằng thanh thạch, hoàng thạch, ở đây, quái thạch khắp nơi, có lúc còn có nước rỏ tí tách, có chỗ cả một vùng tảo xanh, có thể nói thiên tôn sơn này cũng rất lâu đời rồi.

Phù phù phù...

Chỉ thấy không trung bên trong thiên tôn sơn từng bòng người liên tiếp bay lên trên không, phần lớn thần vương đã phi hành. Chỉ có điều phi hành thế nào cũng không thể xuyên qua lớp vỏ màu hồng, cũng chính là thần vương tù lung (nhà tù thần vương).

"Tiểu Vũ." *Khương Lan bay tới.*

"Lan thúc." *Tần Vũ và Khương lập ra chào.*

Khương Lan cười nói: "Thế nào? Cảm giác thiên tôn sơn này thế nào."

"Không tồi, phù điêu thông đạo để lại ấn tượng nhất cho cháu." *Tần Vũ lại nghĩ về bức phù điêu, đột nhiên nẩy ra ý,* "Đó chắc là quá trình phát triển của một cao thủ, từ từ làm phù điêu, bức phù điêu cuối cùng chính là tác phẩm đại thành."

"Ấn tượng?" *Khương Lan có chút kinh ngạc.*

"Lan thúc, chẳng nhẽ người không cảm thấy bức phù điêu cuối cùng không tầm thường?" *Tần Vũ cười trả lời.*

Khương Lan nói: "Bức phù điêu cuối cùng, cuối cùng đem kiếm ý trong kiếm đạo đặt vào, có gì khác nữa."

"Không, không phải thế."

"Tần Vũ lắc đầu, cháu có thể cảm nhận, bức phù điêu đó ẩn chứa một loại đạo cực kỳ đặc thù, chỉ là đạo lộ tu luyện của cháu và nó không giống nhau, không thể cảm nhận hoàn toàn, chỉ có thể liên kết tâm linh cũng làm cho cháu sốc rồi."

"Thật à?" *Khương Lan bắt đầu kinh ngạc. Nhiều năm rồi nhưng lão vẫn không thể phát hiện các phù điêu dùng để trang trí trong phù điêu thông đạo có chỗ nào đặc biệt. Tần Vũ vừa trả lời, nhưng lúc đó, từ trên đỉnh thiên tôn sơn cách chân núi hơn trăm vạn dạm, phát ra ánh sáng xanh dầy đặc. Với ánh sáng vô biên, ngay lập tức phủ khắp màu thanh tối lên toàn bộ thiên tôn sơn.*

"Xuất hiện rồi? Nhanh thế à?" Trong ánh mắt Khương Lan sáng lên chút vui mừng.

Chương 630

Huyền Phù Đích Thạch Bản

Tần Vũ thử dụng không gian lực của tân vũ trụ kéo dài ra, nhưng điều Tần Vũ khiếp sợ chính là không gian lực của tân vũ trụ kéo dài đến thanh quang nguyên thủy kia thì cũng không cách nào tiếp tục tiến gần được.

Cấm chế!

Tần Vũ lần lần đầu tiên phát hiện, có người có thể ngăn cản không gian lực của tân vũ trụ.

"Xuất hiện rồi sao? Lan thúc, cái gì xuất hiện?"

Tần Vũ chỉ có thể hỏi Khương Lan.

Khương Lan nhìn Tần Vũ thoáng cười:

"Tiểu Vũ, có phải là muốn dùng thần thức khám phá thanh quang nguyên thủy nọ, nhưng lại phát hiện thần thức không cách nào tới gần phải không?"

Nghe xong lời này, Tần Vũ trong lòng vẫn chưa minh bạch: *"Thanh quang nguyên thủy nọ tựa hồ có thể ngăn cách rất nhiều năng lượng, căn bản không cho thần thức của hắn tới gần, mặc kệ là không gian lực hay linh hồn lực."*

"Đó là một khối thạch bản huyền phù, cũng có thể xem như quy tắc thạch bản. mặt trên lưu lại không ít quy tắc, cũng là quy tắc chúng ta phải tuân thủ tại Thiên Tôn sơn. Chỉ có tuân thủ quy tắc, mới có cơ hội trở thành Thiên Tôn." Khương Lan cười nói.

Tần Vũ gật nhẹ đầu.

"Tiểu Vũ, đi thôi, mau đi xem một chút. Ta thật sự muốn biết quy tắc của lần này so với lần trước có gì khác nhau."

Khương Lan tiếp lời.

Tần Vũ nắm tay Lập Nhi, hai người cùng phi hành theo Khương Lan hướng ngọn núi bay tới.

Đỉnh núi Thiên Tôn sơn, phương viên bằng phẳng rộng tầm trăm thước, giờ phút này có hơn ba mươi vị thần vương đều tụ tập tại khu vực nho nhỏ bên trong, cơ hồ tất cả thần vương đều ngẩng đầu nhìn thạch bản huyền phù lơ lửng phía trên bình thai.

"Thạch bản huyền phù."

Tần Vũ, Khương Lập, Khương Lan ba người cùng hạ xuống trên bình đài (thanh thai), ánh mắt Tần Vũ tập trung vào trên thạch bản huyền phù, toàn bộ thạch bản huyền phù màu đen, chỉ là mặt ngoài thạch bản có chữ viết. Mỗi một chữ đều ấn sau vào trong thạch bản chừng ba phần, chữ nào cũng ẩn ẩn kim quang.

Thạch bản này chất liệu đặc thù phi thường, vô luận năng lượng gì để không thể chạm vào. Mọi người trong trường chỉ có thể dùng mắt mà nhìn.

1. Xuất nhập Thiên Tôn sơn, chỉ có theo phù điêu thông đạo.

2. Phá hư bất kỳ phù điêu nào trong phù điêu thông đạo, phạm tử tội.

3. Biện pháp trở thành Thiên Tôn, đó là... thu được Thiên Tôn tầm bảo hoặc lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc. Thiên Tôn linh bảo này, là vũ khí của Thiên Tôn mới.

4. Thiên Tôn linh bảo, được luyện trong *"Linh Bảo Mẫu đỉnh"* của Thiên Tôn sơn.

5. Linh Bảo Mẫu đỉnh, không thể phá hư, cứ khoảng mười năm, một bộ phận của Thiên Tôn linh bảo bay ra từ trong Linh Bảo Mẫu đỉnh. Một kiện Thiên Tôn linh bảo sẽ chia làm ba bộ phận phi xuất, trước sau tổng cộng trên dưới ba mươi năm.

6. Thiên Tôn linh bảo chia ra làm ba, trong mỗi bộ phận đều ẩn chứa bộ phận thời gian pháp tắc. Nếu có Thần Vương thiên tài, chỉ cần thông qua một hoặc hai phần sẽ lĩnh ngộ đầy đủ thời gian pháp tắc, hắn là tân Thiên Tôn, đồng thời mặt của một phần khác tự động bay vào tay hắn.

7. Nếu không cách nào thông qua bộ phận mà hoàn toàn lĩnh ngộ thời gian pháp tắc. Sau đó nếu có được cả ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo, sẽ trở thành tân Thiên Tôn.

Bảy quy tắc.

Bảy quy tắc này khiến cho Tần Vũ trong lòng không khỏi cảm thấy rung động.

Thật sự là trong lòng Tần Vũ đã đoán ra mục đích tạo ra quy tắc này, *"tranh đoạt, chém giết. Lại để cho một kiện đầy đủ Thiên Tôn linh bảo chia ra làm ba, để cho tranh đấu càng thêm thảm thiết."* Tần Vũ trong lòng cảm thán.

Quy tắc đã rất rõ rằng, nếu muốn trở thành Thiên Tôn, phải có cả ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo mới được.

Nếu chỉ có một bộ phận, hoặc là hai bộ phận. Nếu có thể thông qua bộ phận thiếu này, lĩnh ngộ đầy đủ thời gian pháp tắc cũng là Thiên Tôn mới. Vấn đề là phải lĩnh ngộ đầy đủ thời gian pháp tắc, không biết gian nan cỡ nào.

Tần Vũ xem ra chỉ có thể có một con đường để thành công là lấy được cả ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo.

Con đường này tuy có thể thành công, nhưng có thể tưởng

tượng được là sẽ chém giết nhau thảm thiết. Một một phận đã khiến người khác thèm khát, nếu cần cả ba phần, vậy không phải trở thành địch của tất cả thần vương trên Thần giới sao?

Khương Lan bên cạnh cười nói:

"Lập Nhi, không cần cảm thán, Thiên Tôn mới sinh ra là kéo theo không ít thần vương chết đi, đây là điều bình thường. Hôm nay không ít thần vương ở chỗ này, chính là đợi tân Thiên Tôn sinh ra, không biết có thể còn sống một nửa hay không."

Thanh âm Khương Lan không lớn, nhưng chỉ là trong phương viên trăm thước nên mọi thần vương cơ hồ đều nghe được.

"Chỉ còn sống một nửa? Có thể được một nửa là tốt rồi, sống hay chết là tùy vào dã tâm con người, nếu dã tâm quá lớn, mạng nhỏ có thể mất."

Thanh âm già nua từ bên cạnh vang lên, một lão hầu râu tóc màu đen nói:

*"Khương Lan, còn nhớ kỹ năm đó Tu La thần vương thực lực có thể so với "*Cửu U thần vương*" không? Năm đó Cửu U thần vương một mình tại cửa phù điêu thông đạo. Một người giữ quan, vạn người không phá nổi. Khí thế ra sao? Chính là cuối cùng bị quần công giết chết."*

"Cửu U thần vương..." Khương Lan tựa hồ nhớ lại chuyện năm đó, cũng cảm thán gật gật đầu.

Các thần vương sống sót qua lần tuyển chọn Thiên Tôn trước đã bắt đầu nói chuyện, còn lại cẩn thận nghe, hy vọng có thể tích lũy được một ít kinh nghiệm.

"Chặn thông đạo khẩu của Phù điêu thông đạo?"

Tần Vũ nghe được lời của lão đầu râu tóc đen vừa rồi, trong

lòng không khỏi có lóe lên một ý niệm.

Chung quanh Thiên Tôn sơn này bị màng đỏ bao trùm, lớp màng màu đỏ này, theo như lý giải của Tu La Thần vương và mọi người gọi là *"Thần Vương Tù Lung"* bởi vậy có thể nói, căn bản không có khả năng phá bỏ màng đỏ đó.

Hơn nữa, Tần Vũ cũng có thể cảm nhận được lớp màng đỏ có khí tức uy hiếp.

Trọng yếu nhất chính là theo như bảy điều quy tắc của huyền phù thạch bản kia, thì chỉ có một con đường duy nhất xuất nhập Thiên Tôn sơn, đó là phù điêu thông đạo.

Trong lòng Tần Vũ cũng hiểu được, bảy quy tắc nọ. Mặc dù nói là quy tắc, trên thực tế xem như bảy tin tức của Thiên Tôn nói cho mọi người biết, để cho những thần vương chưa một lần có kinh nghiệm về Thiên Tôn sơn hiểu trong lòng.

"Điều thứ hai trong bảy tin tức có cái gì rất là kỳ lạ" Tần Vũ vừa sực nhớ ra liền kinh ngạc.

"Phá hư một phù điêu trong phù điêu thông đạo, đều là tội chết." Đối với tin tức này, Tần Vũ khóc cười đều không xong. Mặc dù mỗi bức Phù Điêu đều làm cho Tần Vũ trong lòng rung động.

Nhưng trong toàn bộ phù điêu thông đạo có rất nhiều bức phù điêu, đặc biệt là bức phù điêu đầu tiên, chỉ nói về kĩ nghệ, phỏng chừng một tiên nhân cũng có thể so tài cao thấp. Thần vương mà phá hủy bức phù điêu không có giá trị đó, cũng phạm vào tử tội. Tính mạng của thần vương trong mắt người lập ra quy tắc kia quả thật là không đáng giá một xu.

Trong lúc đàm luận, các thần vương đều có ý thức kết hợp hai ba người thành một nhóm. Sắp bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt, bọn họ có thể nghĩ ra sẽ rất bi thảm, vì Thiên Tôn linh bảo chia làm ba,

sợ rằng tuyệt đại đa số thần vương đều chém giết đến lãnh khốc.

Giao tình?

Thể diện?

Trước kỳ ngộ trở thành Thiên Tôn đều là lời nói đùa. Không ai bận tâm tới thể diện, mọi người đầu là kẻ địch. Cho dù chỉ có một chút khả năng thành công. Vì một cái danh, tất cả mọi người đều nguyện ý đánh nhau.

"Oanh long long.."

Đột nhiên cả Thiên Tôn sơn bắt đầu chấn động kịch liệt, các thần vương thân ở trên đỉnh Thiên Tôn sơn đều bay lên không trung, chỉ thấy Thiên Tôn sơn càng rung chuyển dữ dội hơn.

Khe hở liên tiếp mở rộng, từ trên đỉnh Thiên Tôn sơn hình thành một khe hở kéo dài xuống dưới rồi không ngưng phân liệt. Không ngừng hướng phía dưới lan xuống, vết nứt kéo dài hơn mười ngàn dặm. Cuối cùng Thiên Tôn sơn cũng ngừng chấn động, tái khôi phục yên tĩnh.

Chỉ là lúc này vẻ ngoài của Thiên Tôn sơn đã thay đổi. Vốn là một ngọn núi bỗng chia làm hai. Vừa nhìn tưởng như hai ngọn núi. Chỉ là hai ngọn núi kia cùng tọa lạc một chỗ, khối huyền phù thạch bản vốn chỉ nằm trên một ngọn núi, bây giờ thành nằm tại hai ngọn núi. Trong lúc đó hạp cốc ở giữa hai ngọn núi ẩn ẩn có chút ba động.

"Hô!" "Hô!" "Hô!"

Liền thấy vô số thân ảnh của các thần vương xuất hiện giữa hạp cốc Thiên Tôn sơn, ai cũng đều đã phát hiện ra nơi đặc thù này.

Những chấn động ngầm trên bề mặt hạp cốc làm mặt đất lõm

xuống. Rồi sau đó một đỉnh khác từ từ lồi lên. Chiếc đỉnh này trông rất cổ và đơn điệu, trên mặt có chạm trổ các loại linh thú cổ. Thậm chí có cả hình khắc nổi, nhưng Tần Vũ cũng không nhận ra đó là loại linh thú kì dị nào.

"Linh Bảo Mẫu đỉnh!" Tu La thần vương cười nói.

Lần Thiên Tôn sơn trước, bọn người Tu La thần vương đã thấy qua Linh Bảo Mẫu đỉnh, lúc này đây tự nhiên rất dễ dàng phân biệt. Mà phần lớn mọi người đều chưa thấy qua Linh Bảo Mẫu đỉnh, Linh Bảo Mẫu đỉnh này cùng có một khí tức đồng dạng như *"huyền phù thạch bản"*, khiến cho không gian lực của Tần Vũ không cách nào chạm vào được.

*"Linh Bảo Mẫu đỉnh, mẫu đỉnh có thể luyện chế Thiên Tôn linh bảo."*Nhìn thấy đỉnh này, Tần Vũ cũng than thở trong lòng.

"Loại kỹ nghệ luyện chế này, không phải là cái loại phương pháp luyện chế nguyên thủy rồi." Tần Vũ trong lòng cảm thán. Không cách nào nghiên cứu Linh Bảo Mẫu được, Tần Vũ cũng vô pháp giải thích Linh Bảo Mẫu đỉnh vì sao lại có thể luyện chế linh bảo, thậm chí là Thiên Tôn linh tảo.

"Cứ mười năm bay ra một bộ phận. Lại là ba lần." Khương Lập một bên âm thầm lắc đầu.

"Lập Nhi, nói chính xác, là trên dưới mười năm trong đó lại bay ra một bộ phận. Cũng không phải chính xác mười năm." Khương Lan nói: *"Đúng là trên dưới mười năm, không chính xác là mười năm, vậy mới có thể khiến cho các thần vương không dám có chút phân tâm. Nếu không để ý một phần Thiên Tôn linh bảo bay ra, bị người khác đoạt đi mất rồi, thì có hối cũng không kịp."*

"Mặc dù có ba phần Thiên Tôn linh bảo. Chỉ cần sau khi lấy máu nhận chủ một phần, uy lực cũng cao hơn nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Hơn nữa trong đó còn ẩn chứa bộ phận thời gian pháp tắc."

Tẫn Vũ cũng âm thầm gật đầu.

Ba phần Thiên Tôn linh bảo này, hấp dẫn lực của bất kỳ phần nào đối với thần vương mà nói đều rất lớn.

"Vũ ca, trở về đi." Khương Lập đột nhiên nhìn Tần Vũ nói.

Tần Vũ thấy vẻ mặt Khương Lập, không khỏi cười nói: *"Tại sao mới đến chốc lát đã muốn về?"*

Khương Lập lắc lắc đầu nói: *"Muội chỉ cảm thấy không khí xung quanh có chút áp lực, không ít thần vương đều đề phòng lẫn nhau, đề phòng người khác đánh lén bọn họ."* Khương Lập cau mày.

Tần Vũ không khỏi cười.

Đích xác là thế, chỉ là thần vương này mặc dù đều cẩn thận đề phòng. Nhưng không ai dám tìm đến Tần Vũ phiền toái.

"Ừm?"

Tần Vũ ánh mắt đột nhiên liếc nhìn Khương Phạm ở xa xa, từ khi Tần Vũ đến Khương Phạm cùng Chu Hoắc căn bản là không tới gần Tần Vũ, cũng không chào hỏi Tần Vũ.

"Lập nhi, chúng ta trở về." Tần Vũ gật đầu nói.

"Lan thúc." Tần Vũ quay đầu nhìn Khương Lan,*"Con cùng Lập nhi đã sớm thương lượng thỏa đáng, sau khi thành lập xong Mê Vụ thành, liền chuẩn bị sinh hạ đứa nhỏ. Thông qua thời gian gia tốc... trong vòng một năm, đứa nhỏ tuyệt đối sẽ xuất sanh. Lan Thúc, nếu không, các người về Mê Vụ thành trước, xem đứa nhỏ ra đời, sau đó trở lại đây đoạt một bộ phận Thiên Tôn linh bảo cũng không muộn."*

"Đã chuẩn bị sinh rồi sao?" con mắt Khương Lan nhất thời sáng ngời, *"Tốt, nói là trên dưới mười năm, sớm là bảy tám năm, khi đó hài tử của ngươi phỏng chừng đã có thể ba sơn thiệp hải (sinh ra)*

rồi."

Trong mắt Khương Lan, hài tử của Tần Vũ và Khương Lập, so với Thiên Tôn linh bảo trọng yếu hơn.

"Ta cũng đi về trước." Dịch Phong nói.

Tả Thu Mi năm đó vẫn thân, sau đó hai giọt sinh mạng linh hồn chi lệ tuyển trúng một đôi thanh niên, hôm nay đưa nhỏ nếu xuất sinh, Dịch Phong làm sao có thể không xem?

Lập tức Tần Vũ, Khương Lập, Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm xuất phát trở về. Tần Vũ năm người rời đi khỏi Thiên Tôn sơn trở về Mê Vụ Thành.

Hạp cốc giữa Thiên Tôn sơn, Khương Phạm liếc mắt nhìn mấy người Tần Vũ xa xa, sắc mặt đạm bạc như trước.

Tần Vũ quật khởi cực nhanh, hơn nữa lần lượt biểu hiện ra thực lực kinh người. đả kích đối với Khương Phạm không cần nói cũng biết. Trong lòng không ít thần vương, Khương Phạm càng thành trò cười. Chỉ là đối với việc này, Khương Phạm vẫn bảo trì trầm mặc.

"Thiên Tôn! Thiên Tôn linh bảo chia làm ba, trong đó một cái nhất định là của ta, lúc này đây, ta nhất định sẽ trở thành Thiên Tôn." đáy lòng Khương Phạm đối với Thiên Tôn, có khát vọng vô hạn.

Ỷ trượng lớn nhất của hắn, đó là Lôi Phạt Thiên Tôn giúp hắn một lần. Nhìn phương hướng mấy người Tần Vũ rời đi, Khương Phạm nhắm mắt lại, khoanh chân lẳng lặng ngồi trên hạp cốc. Thời gian cứ như vậy trôi đi...

Chương 631

Nữ Hài Tử Hà

Mê Vụ thành quanh năm sương mù bao phủ, phía trên Mê Vụ thành có một tòa huyền phù phủ đệ (tòa phủ đệ lơ lửng giữa không trung) gọi là Tử Huyền phủ. Bên trong, Tần Vũ cùng năm vị thần vương đều đã trở lại. Ở giữa Tử Huyền phủ có một hồ nước.

Phương viên trăm dặm bên trong hồ, mặt hồ gợn sóng, chỉ thấy những làn gió nhẹ thổi trên mặt nước, một chiếc thuyền nhỏ đang chậm rãi phiêu đãng. Tần Vũ và Khương Lập đang ở cùng một chỗ. Hai người mặc cho chiếc thuyền tự trôi đi.

Xung quanh con thuyền, thời gian lưu tốc gấp mười vạn lần so với bình thường! Với thực lực của Tần Vũ hiện tại, tại Thần giới sử dụng thời gian gia tốc cũng rất dễ dàng.

"Vũ ca, thời gian gia tốc mười vạn lần, không phải huynh đã nói với Lan thúc bọn họ là chỉ cần mấy tháng thì đứa trẻ có thể được sinh ra?" Khương Lập dựa vào ngực Tần Vũ, nhẹ giọng nói.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu: *"Đúng vậy, bây giờ cái chúng ta cần phải làm là vượt qua đoạn thời gian nhàn nhã thảnh thơi này."* Vừa nói, tay phải Tần Vũ không kìm được vuốt nhẹ mái tóc Lập nhi, tay trái đặt lên bụng nàng.

"Ưm." Khương Lập nhẹ nhàng gật đầu, khuôn mặt ửng hồng tràn ngập hạnh phúc.

"Đúng rồi, Vũ ca, khi đứa bé được sinh ra, đặt tên nó là gì cho hay?" Khương Lập đột nhiên hỏi.

Tần Vũ thấy nao nao.

Đặt tên là gì?

Lúc này Tần Vũ không nhịn được nhớ lại năm đó trong khi chính mình đi tìm Huyễn Linh kính, tại Kính Tử phủ đã bị ảnh hưởng bởi tình cảnh, khi đó cũng từng cảm nhận được sẽ cùng Lập nhi kết hôn rồi sinh ra một đứa trẻ.

"Tần Tư. Không kể đứa trẻ đó là nam hay là nữ, đều gọi là Tần Tư. Thế nào?" Tần Vũ nói ra cái tên lúc trước tại Huyễn Linh kính, chịu ảnh hưởng mà thốt ra cái tên này.

"Tần Tư, Tư. Tư …"

Khương Lập trong lòng hiểu được ngụ ý trong cái tên này của Tần Vũ. Lập tức ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, ánh mắt chứa chan nhu tình làm cho Tần Vũ trong lòng hoàn toàn thoải mái. Cũng chăm chú nhìn Khương Lập.

Ánh mắt nhìn nhau, giống như xuyên qua thời gian. Lần đầu tiên gặp mặt dưới đáy biển của phàm nhân giới, khi đó bản thân bị ngất đi. Nhưng đã được Khương Lập cứu. Lần cuối cùng gặp mặt tại phàm nhân giới, dưới sự cường hãn của Chu Hiển, khiến cho mình và Lập Nhi phải chia lìa. Hai hình ảnh đó cùng xuất hiện lại trong đầu hai người. Tần Vũ nhẹ nhàng cúi đầu, môi chạm vào môi Lập nhi. Hai người đều nhắm mắt lại, hưởng thụ sự hạnh phúc, đồng cảm trong sâu thẳm tâm hồn.

"Vũ ca, nhiều năm như vậy Phí Phí vẫn không có trở về. Hắn đi đâu? Huynh biết không?" Khương Lập đột nhiên dò hỏi. Khương Lập cũng rất quan tâm đến Hầu Phí.

Tần Vũ tâm ý vừa động, tân vũ trụ không gian lực lập tức tản ra, bao trùm cả Thần giới.

"Ồ?"

Tần Vũ trên mặt thoáng cười.

"Như thế nào?" Khương Lập liên tục truy hỏi, nàng nhìn thấy vẻ mặt Tần Vũ, khẳng định đã xảy ra sự tình thú vị.

Tần Vũ nhìn về phía Khương Lập mỉm cười nói: *"Phí Phí, hắn hình như thích một cô gái. Đang đi phía sau người ta."*

"Không thể nào?"

Khương Lập có chút kinh ngạc, hai mắt mở to, *"Phí Phí hắn chỉ biết tới bạo lực, tảng đá đó mà cũng học theo đuổi con gái?"*

"Không nghĩ tới, ngoại trừ hắn yêu thương cô ta, nếu không như thế lâu như vậy cũng không trở lại đây một lần, với kẻ hiếu kỳ như hắn, khi Thiên tôn sơn xuất hiện đến nhìn qua cũng không thèm nhìn. Bởi vậy có thể phán đoán Phí Phí lần này sợ là thực sự rơi vào ái tình rồi." Tần Vũ cười nói.

"Cô gái đó ở nơi nào?" Khương Lập hỏi dồn dập.

"Nơi này không rõ lắm, nhưng cô gái đó hiện tại đang đi dạo tại Úy Trì thành." Tần Vũ cười nói, *"Úy Trì thành, huynh cảm giác Úy Trì thành này rất có duyên với mình."*

Thiên Tôn sơn xuất hiện. Cơ hồ tất cả thần vương ở Thần giới đều chấn động. Nhân số Thần giới đa phần là thần nhân bình thường, trước đó đều có cuộc sống bình phàm. Thiên Tôn sơn xuất hiện đối với những thần nhân này không có chút liên quan. Thậm chí họ còn không biết, trước đó vài ngày, Hồng Vân đầy trời, kim quang chiếu khắp nơi là do Thiên Tôn sơn xuất hiện gây ra.

Trong con mắt thần nhân. nếu là từ thần nhân biến thành thiên thần thì khi đó mới là vấn đề lạ thường và quan trọng. Nhưng vài ngày gần đây, Úy Trì thành Hình Viễn có bước tiến dài, tâm trạng phi thường cao hứng. Bởi vì hắn mới bước chân vào thiên thần cảnh giới, trở thành thiên thần. Cuộc sống của Hình Viễn lập tức có sự thay đổi. Trong quá khứ phải ở một nơi cô độc,

bây giờ được nhiều kẻ tới bái phỏng. Những người chung quanh nhìn mình, ánh mắt cũng trở nên khiêm cung.

Nhưng bây giờ Hình Viễn cũng có chút buồn rầu.

"Hình Viễn huynh, huynh chỉ cần chính thức trở thành một viên quân của Úy Trì thành. Bằng vào thực lực của huynh ngày nay, chắc sẽ có địa vị cao trong quân đội. Hơn nữa Úy Trì thành chủ đối đãi với thiên thần tốt như vậy, thiết nghĩ huynh cũng đã được nghe…" Hình Viễn lúc này đang đối diện với với một thanh niên trẻ, người này hướng về Hinh Viễn mỉm cười khuyên bảo. Hình Viễn chỉ im lặng, bộ dạng suy tư. Nhưng mà trong lòng phát khổ.

"Tiếp tục ở lại Úy Trì thành?"

Hình Viễn hoàn toàn rõ ràng, nếu ở lại tòa thành nhỏ như Úy Trì thành, tiếp nhận sự đãi ngộ, có thể tự coi như mình đạt được thành tựu.

Bên cạnh Hình Viễn là thê tử hắn, Tử Vân.

"Vương huynh, Úy Trì thành chủ đã đề nghị, ta sẽ suy nghĩ thật kỹ. Hôm nay ta cùng Tử Vân đi ra ngoài còn có một số việc, qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ thảo luận lại vấn đề này." Hình Viễn khéo léo hạ lệnh trục khách.

Thanh niên nam tử đối diện khuyên bảo Hình Viễn mỉm cười đứng lên: *"Ta xin đợi tin tức tốt lành từ Viễn huynh ."*

Đợi nam tử này rời đi, Hình Viễn thở một hơi dài. Đối mặt với thuyết khách của Úy Trì thành thành chủ, hắn cũng rất đau đầu.

"Hình Viễn ca, huynh lo lắng điều gì? Đã là thiên thần đại cao thủ, vậy mà lại sầu muộn buồn phiền." bên cạnh Tử Vân lầm bầm nói.

Hình Viễn lắc lắc đầu cười nói: *"Chúng ta dù sao cũng đã sống rất lâu ở Úy Trì thành, không thể quá đắc tội với Úy Trì thành chủ.*

Chỉ là ta căn bản không nghĩ tới, ta ... muốn tới … Mê Vụ thành!"

"Mê Vụ thành?" bên cạnh Tử Vân lập tức sáng mắt lên, "Hảo bằng hữu của huynh Tần Vũ, đã kiến lập Mê Vụ thành? Tần Vũ đại nhân thực sự quá lợi hại, nghe nói vài ngày trước đó, bên ngoài Mê Vụ thành đã gây nên sự kinh động a, hai đại thần vương của Lôi Phạt thành đều bị giết, chính là Tần Vũ đại nhân xuất thủ. Bây giờ không ít người đều muốn đến Mê Vụ thành này, mong muốn sự che chở của Tần Vũ đại nhân, làm thuộc hạ của ngài. An toàn ở nơi đó, khẳng định không cần phải nói nhiều."

Hai đại thần vương chết. Ảnh hưởng thật quá lớn, một trận chiến kinh thiên động địa rất nhanh đã được truyền ra ngoài bởi những người có tham vọng lớn. Điều đó giống như cơn bão. Những người để ý tới Mê Vụ thành hầu như đều biết đến sự việc này. Không ít thiên thần đều chuẩn bị gia nhập làm việc cho Mê Vụ thành. Mê Vụ thành mấy ngày nay liên tiếp có thiên thần đến xin gia nhập.

"Đến Mê Vụ thành, chúng ta cùng đến Mê Vụ thành." Tử Vân cuống quít đồng ý với quyết định này.

Như Tử Vân nhìn thấy, thứ nhất Tần Vũ thực lực quá mạnh, thứ hai Tần Vũ đối với bọn họ cũng có giao tình. Đến Mê Vụ thành tự nhiên tốt hơn rất nhiều so với các địa phương khác.

"Được. Chúng ta lập tức xuất phát, lưu lại đây chuyện phiền toái càng nhiều." Hình Viễn đứng lên, quyết định bây giờ xuất phát.

Tử Vân cùng Hình Viễn hành động phi thường nhanh. Nhanh chóng thu thập một chút đồ đạc. Hai người liền rời nơi mình ở, nhằm hướng truyền tống trận ở Úy Trì thành tiến đến.

"Tử Vân. Muội phải biết biết Tần Vũ cũng xuất thân từ Tiên Ma Yêu giới chúng ta?" Tại ngã tư đường, Hình Viễn cười dò hỏi.

"Huynh làm sao vậy?" Tử Vân nhìn phu quân mình.

"Theo ta được biết, hôm nay không ít thiên thần xuất thân từ Yêu giới đều chạy tới Mê Vụ thành, thí dụ như bên ngoài Úy Trì thành có Tử Đồng ngưu ma vương, còn có một số ít thiên thần Ám Tinh giới cùng với bọn ta cũng đi tới đó. Vậy thật sự là náo nhiệt a." Hình Viễn cười to nói.

Ở tại Thần giới lâu như vậy, Hình Viễn cũng biết không ít người, chẳng hạn như Ám Tinh giới tiền bối cao thủ. Cao thủ Ám Tinh giới. Trong lịch sử cũng là những thiên thần cực mạnh, nhưng cũng không có một người nào trở thành Thần vương, trở thành Thần vương cũng thật sự rất gian nan, khó khăn, số lượng quá ít.

"Hình Viễn ca, kia không phải Hầu Phí ?" Tử Vân đột nhiên chỉ về phía xa xa nói.

"Như thế nào có thể, Hầu Phí phải ở tại Mê Vụ thành mới đúng." ngoài miệng nói, Hình Viễn cũng nhìn theo hướng ngón tay Tử Vân chỉ, vừa thấy không khỏi cả kinh.

Chỉ thấy xa xa, Hầu Phí vận trường bào màu kim sắc đang đi cùng với hai nữ tử bên cạnh, thỉnh thoảng lơ đễnh nói chuyện với hai nữ tử này."

"Hầu Phí cùng nữ tử?" Hình Viễn cũng cảm thấy giật mình.

"Hình Viễn ca, không cần phải nhìn, cũng không phải đi theo. Chúng ta trước tiên hãy tới Mê Vụ thành. Sau này thấy Hầu Phí, lúc đó sẽ hỏi lại." Tử Vân cười nói. Hình Viễn nhìn về phía Hầu Phí cùng hai người cô gái biến mất tại ngã tư cuối đường, rồi quay đầu đi theo Tử Vân, tiếp tục hướng truyện tống trận của Úy Trì thành đến.

Ngã tư đường Úy Trì thành.

Hầu Phí sóng vai cùng một chỗ với hai nữ tử. Một người thì mặc hồng sam, một người thì mặc tử sắc la sam. Cô gái mặc tử sam cực kỳ trìu mến, còn cô gái mặc hồng sam trên mặt có một chút lạnh như băng.

"Tiểu Hoàng Ngư. nghe ngươi nói vậy thì đại ca ngươi rất lợi hại?" *bên cạnh hồng sam cô nương lạnh lùng châm chọc nói.*

*Hầu Phí trên mặt tràn đầy tự tin: "*Điều đó tuyệt đối không có nói dối. Các nàng khi thấy đại ca ta sẽ biết thực lực huynh ấy đích thực kinh người cỡ nào."

*"*Hoàng Ngư đại ca, người có đại ca thật là lợi hại." *tử sam cô gái còn lại là thần tình vui vẻ nói. Hầu Phí tự đắc cười: "*Đó là tự nhiên, nàng cũng không xem Hoàng Ngư ta là ai." Hầu Phí rời Tử Huyền phủ ra bên ngoài đã nhiều năm qua, từ gặp được một đôi tỷ muội này liền vẫn đi theo phía sau người ta, hai nữ tử này cũng không chán ghét Hầu Phí, không có cản hắn.

Hầu Phí, Hắc Vũ, Tần Vũ ba cái tên này, bởi vì Tần Vũ bản thân ở Thần giới, được không ít người biết đến, hơn nữa Hầu Phí trong lòng không muốn người biết được điều này. Hắn cố ý nói tên giả là Hoàng Ngư.

Ban đầu hắn muốn nói chính là Hoàng Vũ. Bởi Tần Vũ, Hắc Vũ vừa vặn kết hợp thành tên này. Chỉ là này hai cô gái này nghe nhầm nên gọi thành Hoàng Ngư, cho nên Hầu Phí chỉ có thể nhận chính mình là Hoàng Ngư.

"Tử Hà muội muội đã bị tên gia hỏa này lừa bằng miệng lưỡi ngon ngọt rồi, tỉ chắc là tám, chín phần là hắn khoe khoang, khoác loác. Đại ca của hắn nếu thực sự lợi hại, cung chủ chúng ta nhất định phải biết tên đại ca hắn. Tiểu Hoàng Ngư, ngươi nói tên đại

ca của ngươi đi!" *Cô gái mặc hồng sam nghiêm mặt nói.*

"Hồng Vân, Tử Hà, đại ca ta có nói với ta, ta không thể nói tên hắn ra bên ngoài. Ta muốn tự mình cố gắng. Không phụ thuộc vào đại ca, chỉ dựa vào bản thân!" *Hầu Phí ngẩng đầu nói.*

"Muội đừng có tin nha." *Hồng Vân nói.*

Tử Hà nhẹ nhàng đẩy Hồng Vân: "Hồng Vân tỷ tỷ đừng nói như vậy, Hoàng Ngư đại ca thực lực cũng rất cao. Đúng rồi, trước đó vài ngày huynh ấy dễ dàng đánh bại một hạ bộ thiên thần."

"Hạ bộ thiên thần cái gì, nếu có bổn sự hãy đánh bại một thượng bộ thiên thần cho chúng ta nhìn xem." *Hồng Vân thật ra không quan tâm đến điều gì.*

"Thượng bộ thiên thần cũng chỉ là thiên thần mà thôi, lúc nào đạt tới thần vương cảnh giới, Hồng Vân ta khẳng định cung kính với tiểu Hoàng Ngư này. Tiểu Hoàng Ngư, ngươi đã đạt tới thần vương cảnh giới?"

Hầu Phí nhất thời bất đắc dĩ.

"Vẫn chưa." *Hầu Phí giọng nói có vẻ yếu ớt, nhưng lập tức Hầu Phí hai mắt sáng ngời nói,* "Bất quá, không lâu nữa, chung quy cũng có một ngày ta sẽ đạt tới thần vương cảnh giới."

"Chung quy cũng có một ngày? Lời này ai cũng có thể nói được." *Hồng Vân khinh thường nói.*

Hầu Phí trong lòng lúc này đối với Hồng Vân có chút nộ khí.

Nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra. Khi hắn lần đầu tiên trông thấy Tử Hà trong lòng đã thực sự yêu thích nha đầu đáng yêu này, chỉ là Hồng Vân …

"Thật giống như tảng băng lạnh, nếu không phải vì Tử Hà, ta sẽ chịu đựng ngươi? đã sớm một bổng đánh bay đi rồi." *Hầu Phí trong bụng không ngừng chửi rủa.*

"Tiểu Hoàng Ngư, chúng ta phải đi ăn cơm, chuẩn bị xắp xếp một chút, ta cùng Tử Hà muội muội thích ăn cái gì ngươi đều biết rồi." *Hồng Vân đưa một ngón tay chỉ về tửu điếm phía trước trực tiếp nói.*

Hầu Phí đáp ứng ngay: "Chờ trong chốc lát." *Nói rồi Hầu Phí tiến về phía tửu điếm này. Hồng Vân cùng Tử Hà hai tỷ muội cũng đi vào trong đó.*

"Ngân long liên tử thang, bạch ngọc đôn hoàng ngư …" *Hầu Phí rất là thuần thục điểm tên các món ăn.*

Hồng Vân cùng Tử Hà đã lên trên ngồi, Hồng Vân khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, thi thoảng cũng liếc nhìn Hầu Phí một cái. Tử Hà vẫn không ngừng nhìn Hầu Phí, trong mắt lộ vẻ vui vẻ hạnh phúc.

"Phí Phí, ta cùng Lập nhi tỷ tỷ ngươi chuẩn bị sinh hài nhi, ngươi chẳng lẻ còn chưa chuẩn bị trở lại một chuyến?" *một đạo thanh âm đột ngột vang lên trong đầu Hầu Phí.*

Hầu Phí rùng mình, ngây người ngẩn ngơ. Lập tức khuôn mặt lộ vẻ vui mừng như điên. Chỉ là trong chốc lát liền bất đắc dĩ nhìn về phía Tử Hà, hắn không muốn rời xa Tử Hà, chỉ là đại ca đã nói hài nhi của đại ca chuẩn bị được sinh ra.

"Tử Hà, Hồng Vân. Ta phải đi trước đây." Hầu Phí bất đắc dĩ mở miệng nói, Tử Hà cùng Hồng Vân đều sửng sốt.

Chương 632

Nhi Tử Tần Tư

"Hoàng Ngư đại ca." Tử Hà đột nhiên đứng lên, trong mắt hiện lên vẻ tha thiết.

"Ngươi phải đi?" Hồng Vân nhướng mày nhìn Hầu Phí.

Hầu Phí bất đắc dĩ gật đầu nói: *"Đúng vậy, ta có việc quan trọng. Tử Hà, Hồng Vân các nàng yên tâm, qua một đoạn thời gian ta nhất định sẽ đi tìm các nàng."*

"Thật chứ?" trong mắt Tử Hà lộ ra một tia kinh hỉ, ánh mắt Hồng Vân cũng thoáng hiện lên, chỉ là trong nháy mắt liền biến mất, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như trước.

"Ai cần ngươi tìm?" Hồng Vân lãnh đạm nói.

"A, Hoàng Ngư đại ca, chúng ta đã ra ngoài chơi ba tháng rồi cũng đã đến lúc phải trở về. Lần này trở về, thật không biết lúc nào mới có thể lại được ra ngoài." Tử Hà nhẹ giọng nói.

"Đại nhân, các món ăn của người đây."

Lúc này tiểu nhị trong tửu lâu đã mang đồ ăn tới, chỉ là bọn Hầu Phí ba người không có tâm tình để ăn.

"Trở về? Tử Hà, nàng luôn nói các nàng sống ở tại cung gì đó, rốt cuộc là cung nào? Ở đâu? Nói cho ta biết. Sau này ta cũng có thể đi tìm các nàng." Hầu Phí hỏi.

Tử Hà cùng Hồng Vân nhìn nhau, cuối cùng hướng về phía Hầu Phí lắc lắc đầu.

"Cung chủ có lệnh, chúng ta không thể lộ tin tức ra ngoài." Tử Hà

bất đắc dĩ nói.

Ngay cả người dễ gần nhất là Tử Hà cũng không trả lời, Hầu Phí biết chính mình cũng không có biện pháp để Tử Hà cùng Hồng Vân nói ra, trong lòng thầm nghĩ: *"Hừ. xem ra đến lúc đó chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của đại ca để tìm kiếm nơi ở của Tử Hà."*

"Tử Hà, Hồng Vân, ta đi trước đây, các nàng trước hết hãy ăn đi đã." Hầu Phí nói.

Tử Hà, Hồng Vân đứng dậy, tiễn Hầu Phí ra khỏi tửu lâu, trong nháy mắt Hầu Phí đã hóa thành một đạo lưu quang biến mất trong tầm mắt các nàng.

"Hồng Vân tỷ tỷ, lần tới chúng ta khi nào mới có thể ra ngoài? Có thể xin với cung chủ. Cung chủ cũng rất thương yêu chúng ta mà." Tử Hà nhìn Hồng Vân.

Hồng Vân nhíu mày: *"Lần này Thiên Tôn sơn xuất hiện. Cung chủ bởi sự tình Thiên Tôn sơn đã rất phiền lòng, chúng ta lần này trở về, cũng không nên quấy rầy cung chủ. Đợi sự việc Thiên Tôn sơn giải quyết xong, chúng ta sẽ cầu cung chủ, đến khi đó tương đối dễ dàng thành công hơn."*

Tử Hà cũng nhẹ nhàng gật gật đầu. Tử Huyền phủ, tại một tòa tiểu viện u tĩnh, Tần Vũ đang đứng trong sân, lo lắng nhìn cửa phòng đang đóng, đi qua đi lại.

Bên trong sân không chỉ có Tần Vũ, còn có thân phụ Tần Đức, Phong Ngọc Tử, cũng có Tần Phong, Tần Chính, Hắc Vũ, Hầu Phí một đám hảo huynh đệ, đồng thời Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm cũng đang lẳng lặng chờ tại đây.

Tần Vũ lo lắng, không nhịn được đứng dậy.

"Tiểu Vũ, bình tĩnh lại." Khương Lan đứng bên cạnh nói.

Tần Vũ bất đắc dĩ cười, thê tử của mình đang ở bên trong, mình như thế nào mà bình tĩnh được. Trọng yếu nhất là …… Khương Lập đã ở bên trong rất lâu rồi.

"Hy vọng sinh nhanh lên một chút." Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ, sau đó cố nén lo âu ngồi xuống đợi.

Sau một lúc lâu, Tần Vũ nhịn không được lại đứng dậy.

Đột nhiên –

"Oa -" chỉ nghe tiếng khóc của hài nhi vang lên, các thần vương trong sân, Tần Đức, Tần Chính tất cả mọi người đều đứng hết dậy.

Tần Vũ phảng phất như bị lôi điện đánh trúng, đứng ở đó bất động.

"Ta có hài nhi rồi ?"

Tần Vũ đột nhiên bừng tỉnh. từng bước tiến tới trước cửa phòng.

"Chúc mừng!"

Thê tử của Hắc Vũ, Bạch Linh từ bên trong đi ra, trên mặt tràn đầy vui sướng, liền nói: *" Là con trai. Là con trai, một đứa bé rất đáng yêu."*

Tần Vũ trực tiếp đẩy cửa phòng lao vào. Trong phòng lúc này có mấy thị nữ hầu hạ. Khương Lập giờ đã thay quần áo khác, trên tay ôm một hài nhi, nhìn không chớp mắt vào hài nhi trong lòng, ánh mắt hiền hòa yêu thương. Tần Vũ có thể cảm thấy trên mặt Khương Lập tỏa ra thần thái của một người mẹ hiền. Thật khiến người khác phải chú ý. Khương Lập, ngẩng đầu nhìn Tần Vũ, mỉm cười nói: *"Vũ ca, là con trai, rất đáng yêu."* Tần Vũ lúc này liền đi tới bên Khương Lập, cẩn thận nhìn kỹ nhi tử trong lòng nàng. Ánh mắt đứa trẻ trong sáng, không chút tạp niệm, tò mò hướng về phía

Tần Vũ.

"Ô ô" - trong miệng phát ra thanh âm không rõ ràng lắm.

Tần Vũ nhất thời mỉm cười. Khương Lập cười nói: *"Đứa nhỏ này cũng rất kỳ lạ. Vừa sinh ra liền khóc một tiếng, sau đó thì thôi không khóc nữa. Mang thai ba vạn sáu ngàn năm, không biết đứa nhỏ này có gì đặc biệt."*

"Lại đây với phụ thân." Tần Vũ quay về phía hài tử nói. Hài tử nhìn Tần Vũ không chớp mắt, trong đôi mắt trong suốt kia tựa hồ có sự nghi hoặc.

"Gọi phụ thân nào, phụ thân, phụ thân." Tần Vũ liên tục nói vài tiếng, nhi tử của mình còn chưa có gọi mình là phụ thân. Tự mình kêu vài tiếng phụ thân để chúc mừng.

"Phụ thân!" một thanh âm vang lên.

Đầu tiên Tần Vũ chỉ hy vọng, lúc này nhất thời kinh hỉ, cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

"Lập nhi, muội nghe được chứ. Nó gọi ta là phụ thân, gọi ta là phụ thân a." Tần Vũ hưng phấn tiếp nhận nhi tử từ trong tay Khương Lập, để hài nhi càng thêm thoải mái, hai tay Tần Vũ trong lúc đó hoàn khống chế không gian lực nhu hòa bế lấy.

Khương Lập thần tình cũng hiện lên vẻ vui sướng: *"Tiểu Tư. Gọi mẫu thân đi. Mẫu thân. Mẫu thân."* Khương Lập nhìn về phía hài nhi liên tục nói vài tiếng.

Đứa trẻ mở to mắt, có chút ngây thơ, nhìn Khương Lập không chớp mắt, nhẹ nhàng nói: *"Mẫu thân!"*

Khương Lập nhất thời hưng phấn, khuôn mặt đỏ hồng.

"Tiểu Tư, ngươi xem." Tần Vũ trên mặt tràn đầy nụ cười, trong

tay còn lại xuất hiện một viên linh châu màu đỏ, đó chính là Hỏa Nguyên Linh châu. Hài nhi Tần Tư này thấy Hỏa Nguyên Linh châu, lập tức mở to mắt, nhìn không chớp mắt, tựa hồ thấy được lực hấp dẫn của bảo vật có sự quyến rũ thật lớn. Tần vũ vuốt nhẹ vào tay Tần Tư, lập tức có một giọt máu tươi xuất hiện tại lòng bàn tay Tần Vũ. Tần Tư cũng không hề hiện lên vẻ đau đớn, Tần Vũ liền nhỏ giọt máu của nhi tử mình lên Hỏa Nguyên Linh châu, trực tiếp dung nhập vào trong.

"Ô ô " cái miệng nhỏ nhắn của Tần Tư kêu lên vài tiếng, Hỏa Nguyên Linh châu liền hướng Tần Tư bay tới, sau đó bay vào trong lòng bàn tay của Tần Tư.

Tần Tư lập tức lộ ra vẻ vui thích, mỉm cười. Tần Tư đúng là một hài nhi thông minh tuyệt đỉnh. Hoài thoai ba vạn sáu ngàn năm. Tần Tư sau khi sinh, năng lực học tập phi thường nhanh. Gần ba ngày nó đã học xong cách nói chuyện, đã có thể đối thoại với mọi người. Đặc biệt sau khi Hỏa Nguyên Linh châu dung nhập vào cơ thể, mặc dù không có hoàn toàn luyện hóa nhưng thân thể Tần Tư đã nhanh chóng được cải tạo, rất nhẹ nhàng chạy nhảy khắp nơi, thậm chí có thể bay trên bầu trời. Ngay cả bạch sắc tịnh hỏa đều có thể tùy ý xuất ra, may mắn là Tần Tư cũng phân biệt rõ ràng, biết được không thể công kích chúng nhân, nếu không Tần gia đệ tử bình thường hoàn toàn không thể ngăn cản nó.

"Tiểu Tư." Tần Vũ đứng bên hồ hướng về phía xa gọi lớn.

Chỉ thấy trên mặt nước xa xa, xuất hiện một hỏa hồng nhân ảnh. Bên ngoài thân thể được lửa bao bọc, cơ hồ trong nháy mắt, bóng người nhỏ bé này đã xuyên qua không gian tới trước mặt Tần Vũ. Tần Tư khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, trong ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn.

"Phụ thân."

Tần Tư vừa đến liền nhảy vào trong lòng Tần Vũ, ôm lấy cổ

Tần Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn rất hưng phấn vui vẻ. Tần Vũ cũng rất yêu quý nó.

Từ khi sinh ra đến bây giờ mới chỉ có ba tháng. Nhưng Tần Tư đã hiểu chuyện như đứa trẻ bảy tám tuổi. Về phần thực lực …… lại càng đáng sợ. Cùng với Hỏa Nguyên Linh châu dung hợp nhất thể. Bởi vậy có thể tưởng tượng được thực lực kinh người cỡ nào.

"Tiểu Tư, hôm nay đã làm những việc gì. Nói cho phụ thân nghe đi." Giọng Tần Vũ tràn đầy yêu thương. Tần Tư vừa nhăn cái mũi nhỏ nhắn, vừa nói với một giọng rất trẻ con:

"Phụ thân, hôm nay hài nhi tới đáy hồ bắt mấy con cá, bắt bọn chúng chơi với hài nhi một lát, rồi hài nhi lại thả bọn chúng rời đi. Phụ thân, những con cá này đều rất sợ hài nhi, nhưng chúng cũng nói rất nhiều chuyện về phụ thân cho hài nhi biết."

Tử Huyền phủ, bên trong hồ có các loại động vật. Đều được Tần Vũ trực tiếp lấy từ trong biển của Thần giới, yêu thú Thần giới cơ hồ đều có thể mở miệng nói chuyện, cũng đều có đầy đủ trí tuệ.

Những yêu thú này không dám phản kháng Tần Tư. Bọn họ biết Tần Tư tại nơi này chính là tiểu chủ nhân, trên thực tế cho dù có ý tưởng phản kháng, bọn chúng cũng không có năng lực thương tổn Tần Tư. Tần Tư có Hỏa Nguyên Linh châu trấn gia, đồng thời Tần Vũ còn tạo ra một bộ phòng ngự nhị lưu Hồng Mông linh bảo cho nhi tử của mình.

"Bọn chúng kể lại câu chuyện của ta cho con? Câu chuyện nào?" Tần Vũ cười nói.

Tần Tư nghĩ qua một thoáng rồi mới nói: *"Bọn họ bảo là phụ thân là một vị thần vương thực lực lợi hại. Hài nhi có hỏi bọn họ thần vương lợi hại thế nào, bọn họ nói thần vương là lợi hại nhất tại nơi này."*

Tần Vũ mỉm cười. Những yêu thú Thần giới này, ngay cả thần nhân cảnh giới cũng chưa từng biết, biết ít tin tức đến nỗi đáng thương. Có thể biết thần vương đã là rất tốt rồi, trong mắt yêu thú này thần vương chính là vô địch.

"Phụ thân, thần vương có phải là lợi hại nhất không?" Tần Tư mở to mắt nhìn Tần Vũ, *"Hài nhi hai ngày trước đây cũng nghe hai thúc thúc bọn họ nói chuyện, thần vương tụ tập tại Thiên Tôn sơn gì đó. Hình như là vì trở thành Thiên Tôn. Vậy có phải là Thiên Tôn so với thần vương còn lợi hại hơn?"*

Nghe được lời này của Tần Tư, Tần Vũ nhất thời nở nụ cười.

"Đúng. Thiên Tôn so với thần vương còn lợi hại hơn nhiều." Tần Vũ gật đầu nói.

"Thế còn phụ thân? Phụ thân có lợi hại hơn Thiên Tôn?" Tần Tư nhìn Tần Vũ, trong mắt lộ vẻ chờ mong, trong lòng Tần Tư phụ thân hắn mới chính là lợi hại nhất.

Chương 633

Khắc Lôi Duy Cách

"Thiên Tôn, hiện tại cha không lợi hại bằng Thiên Tôn. Chờ đến khi ngươi lớn lên thì phụ thân có thể đạt được." Tần Vũ nói.

"Oh ……" Tần Tư điệu bộ trầm ngâm suy nghĩ, gật gật đầu, đột nhiên vui vẻ nhìn Tần Vũ nói, *"Cha, người không có biện pháp làm cho hài nhi lớn nhanh hơn sao? Người làm cho hài nhi lớn lên, hài nhi lớn lên thì phụ thân có thể lợi hại như Thiên Tôn rồi. "*

Tần Vũ ngẩn người, không thể nhịn cười. Tần Vũ có thể thông qua Thời gian gia tốc làm cho Tần Tư nhanh chóng lớn lên. Chỉ là tiến hóa của vũ trụ hoàn toàn không thể dựa vào thời gian gia tốc để gia tốc.

"Làm sao vậy? Cha, người cười cái gì? Phương pháp của hài nhi không tốt sao?" Tần Tư nhìn Tần Vũ, nghi hoặc hỏi.

"Không. Phụ thân rất cao hứng, cao hứng." Tần Vũ cười nói. *"Tiểu Tư, qua vài ngày nữa cha sẽ cho ngươi cử hành lễ trăm ngày, đến lúc đó Khương gia gia bọn họ đều phải đưa quà cho con."* Tần Vũ sờ sờ cái mũi nhỏ của Tần Tư.

"Quà ư?"

Tần Tư con mắt sáng ngời.

" Cha. Hay là người tổ chức một vài cái sinh nhật cho con nha." Tần Tư có chút ranh mãnh nói. *"Đầy tháng tổ chức một lần. Lúc này cử hành trăm ngày, sau đó là nửa năm, chín tháng, một năm ……"*

Tần Vũ khóc cười không được.

Tần Vũ còn nhớ kỹ, lần tổ chức đầy tháng cho Tần Tư, cảnh

Tần Tư ôm lấy nhiều quà thật sự quá đáng yêu, một tiểu hài nhi ôm một đống lễ vật so với hắn còn cao hơn nữa, chạy khắp nơi. Làm sao mà không yêu cho được? *"Tiểu Tư, cử hành đầy tháng, trăm ngày là phong tục ở quê hương cha lúc trước, con hiểu chưa? Chờ qua năm nay, sau này chỉ có ngày sinh nhật thôi."* Tần Vũ quay về phía Tần Tư cẩn thận dạy bảo.

Tử Huyền phủ, tại Hoàn Vũ điện, những người thân thuộc cùng ngồi xuống, tất cả mọi người đều cười nói, Tần Tư mặc một cái yếm đỏ, phảng phất như một tinh linh nghịch chạy khắp nơi.

"Tiểu Tư. Lại gia gia bảo." Tần Đức vẫy tay nói.

Tần Tư đưa mắt nhìn Tần Đức một cái, nhưng không lập tức đi mà là nhìn chằm chằm hai tay Tần Đức. Tần Đức cười cười, trên tay xuất hiện một món đồ chơi bằng gỗ. Món đồ chơi gỗ này chỉ khẽ dời động một chút liền biến thành một loại đồ chơi phi hành. *"Oa."* Tần Tư hóa làm một đạo hồng quang lao vào trong lòng Tần Đức, sau đó cầm lấy món đồ chơi bằng gỗ, cẩn thận chơi đùa. Món đồ chơi bằng gỗ này là do Tần Đức đi đến tiên yểm yêu giới thỉnh một vị năng công xảo tượng hao phí rất nhiều tâm tư mới luyện chế thành, có thể biến thành thành nhiều loại đồ chơi, hơn nữa còn có thể tự động phi hành, hành tẩu và nhiều công năng khác.

"Gia gia, sao Khương gia gia, Dịch gia gia, Tả Thu nãi nãi bọn họ còn không tới?" Tần Tư nhìn Tần Đức nghi hoặc dò hỏi.

Tần Đức cười nói: *"Không cần vội vàng. Khương gia gia bọn họ tới Thiên Tôn sơn xem một cái, họ sẽ rất nhanh trở lại thôi."*

"Thiên Tôn sơn? Ngay cả Khương gia gia bọn họ đều thích chỗ đó, cháu cũng muốn đi xem." Tần Tư thấp giọng nói, quay người chăm chú nhìn Tần Đức, *"Gia gia dẫn cháu đi được không?"*

Tần Đức sờ sờ cái đầu nhỏ của Tần Tư: *"Tiểu Tư, ngay cả gia*

gia cũng chưa từng đi qua một lần. Làm sao có thể dẫn ngươi đi?"

"Oh ……" Tần Tư lập tức uể oải cúi đầu.

Trong lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, từ ngoài Hoàn Vũ điện bọn người Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm đi tới, Tần Vũ cũng ở bên cạnh đang đi đến.

"Ha ha. Ta cũng có chút hối hận đã tới Thiên Tôn sơn ." Tần Vũ tự giễu cười nói.

"Oh. Có chuyện gì xảy ra sao?" Trong đại điện Tần Phong trực tiếp cất tiếng hỏi.

Tần Vũ cười nói: *"Lần này trong khi ta đi cùng Lan thúc bọn họ tới đó, thần vương ở cửa Thiên Tôn sơn lập tức khẩn trương hẳn lên. Hình như bọn họ nghi kị phòng ngừa lẫn nhau. Bất quá sau khi Lan thúc nói cho một vài người quen biết nhi tử của ta được sinh ra. Đám thần vương này đều gửi không ít quà cho tiểu Tư."*

"Quà ư?" Ánh mắt Tần Tư sáng ngời, giống như hầu tử chạy tới bên người Tần Vũ, ôm lấy ống quần Tần Vũ. Níu lấy Tần Vũ nói. *" Phụ thân, quà ở đâu?"*

"Con xuống trước đã, cha sẽ đưa cho con." Tần Vũ nói.

Tần Tư phản ứng phi thường nhanh chóng, từ trên người Tần Vũ nhảy xuống. Sau đó lùi lại vài bước nhìn Tần Vũ. Tần Vũ lúc này vung tay áo lên, Tần Tư chỉ thấy trước mặt lập tức xuất hiện không ít đồ nhỏ kỳ lạ. Đưa quà cho Tần Tư. Hầu hết đều không quá quý báu, nhiều nhất cũng chỉ có tam lưu Hồng Mông linh bảo mà thôi. Chỉ là loại vật phẩm này đối với tiểu hài tử thật là rất tốt.

"Oa." Tần Tư đột nhiên đảo tròn hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Tại yến tiệc náo nhiệt phi thường.

Tần Vũ cùng Khương Lập nhìn nhi tử của mình đang khả ái biểu diễn, đều nheo mắt mỉm cười, bất quá Tần Tư vui đùa trong chốc lát rồi chạy tới trong lòng Khương Lập ngủ.

"Tiểu Vũ, chúng ta chuẩn bị tốt lắm rồi. Ba ngày sau phải tới Thiên Tôn sơn, đợi đến khi bộ phận đầu tiên của Thiên Tôn Linh Bảo xuất thế." Khương Lan nhìn Tần Vũ nói.

"Vội vậy sao? Không phải còn rất sớm sao?" Tần Vũ có chút nghi hoặc, dù sao tại huyền phù thạch bản nọ có ghi lại là khoảng mười năm, nhưng hiện tại thời gian một năm cũng còn chưa đến. Vội vàng như vậy có phải là lãng phí thời gian không?

Khương Lan lắc đầu nói: *"Không, chẳng lẽ nhìn tình huống lần này ngươi không có phát hiện nơi đó đã ám đấu rất kịch liệt . Chúng ta phải tới sớm một chút. Lập mối quan hệ cùng một vài người tại đó. Nếu không đợi cho tới cuối cùng, cho dù chúng ta có cơ hội có được một trong ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo, phỏng chừng các thần vương khác đều sẽ đến vây công."*

Dịch Phong nhìn Tần Vũ gật đầu nói: "Tần Vũ, ngươi nên nhớ kỹ Thần Vương Tù Lung cùng với Phù Điêu Thông Đạo. Thần Vương Tù Lung bao vây cả Thiên Tôn sơn, khiến cho tất cả thần vương đều phải dựa vào Phù Điêu thông Đạo mới có thể rời đi. Mà cửa vào Phù Điêu Thông Đạo cũng không rộng, chỉ cần một người cố thủ, những người khác trước hết phải đánh bại người này mới có thể đi vào. Đến lúc đó nếu Tu La thần vương chặn cửa, chúng ta dù có thu được một trong ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo sợ rằng cũng vô pháp mang đi."

Tần Vũ gật gật đầu. Thiên Tôn sơn phảng phất như một cái Tù Lung, tiến vào trong đó chỉ có đi từ Phù Điêu Thông Đạo. Mà Phù Điêu thông đạo dài vạn thước, hơn nữa hoàn toàn không thể phi hành, thuấn di. Chỉ cần có một người thực lực mạnh cũng đủ chặn lại, những người khác muốn chạy không thể thể chạy.

"Cho nên, trước tiên chúng ta phải đánh gãy một vài liên minh. Lập quan hệ tốt, cuối cùng cũng biến thành tranh đoạt." Khương Lan nói.

Ba phần của Thiên Tôn linh bảo, cũng chính là ba bộ phận, không phải là một khối duy nhất. Điều này khiến mọi người sẽ không bởi vì một bộ phận liền lập tức đánh nhau sinh tử đến cùng.

"Tốt lắm." Tần Vũ gật gật đầu.

Đồng thời Tần Vũ trong lòng cũng đã có quyết định rồi . Cùng Lan thúc bọn họ tới Thiên Tôn sơn. Tự mình sẽ thi triển tân vũ trụ không gian lực, xuyên thấu qua Phù Điêu thông đạo cẩn thận xem xét bên trong bên trong Thiên Tôn sơn.

Tân vũ trụ không gian lực không thể tiếp xúc Linh Bảo Mẫu đỉnh, không thể tiếp xúc Huyền Phù Thạch Bản, cũng không thể xuyên thấu Thần Vương Tù Lung. Nhưng Phù Điêu thông đạo mở ra, không gian lực của Tần Vũ có thể phi thường dễ dàng thẩm thấu qua. Đợi đến khi yến tiệc tàn, mọi người cũng đều rời khỏi hoàn vũ điện. Tần Vũ cùng Khương Lập sóng vai hướng chỗ ở của mình đi đến. Trong lòng Khương Lập còn ôm Tần Tư đang ngủ.

"Tần Vũ."

Đột nhiên một thanh âm vang lên, thanh âm nọ phi thường quen thuộc.

"Thanh âm này, rất quen thuộc ……" Trong lòng Tần Vũ đột nhiên linh động, hắn nhớ tới thanh âm này là của ai rồi, chính là thanh âm của người trẻ tuổi lúc trước đưa ba kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo cho hắn, là thanh thanh âm của người trẻ tuổi ngân phát ngân đồng (tóc bạc mắt bạc).

Tần Vũ lập tức quay đầu lại, Khương Lập cũng quay đầu nhìn qua. Chỉ thấy một người trẻ tuổi ngân phát ngân đồng, mái tóc dài buộc sau ót mỉm cười nhìn Tần Vũ.

"Xin chào." Ngân phát ngân đồng trẻ tuổi nhìn Tần Vũ, hơi khom người nói. *"Lần trước ta thay mặt sư tôn, đưa ba kiện lễ vật cho ngươi, quả thật hôm nay Tần Vũ ngươi đã kết hôn hơn nữa còn có hài nhi."*

Tần Vũ nhớ lại lúc trước, cũng không khỏi xúc động không thôi.

Chuyện phát sinh năm đó cho tới bây giờ. Chỉ một khoảng thời gian ngắn. Nhưng bản thân đã có sự thay đổi lớn. Mình cùng Khương Lập chạy trốn, hoàn toàn là đối lập với Thánh Hoàng. Cho tới hôm nay thực lực đã là tuyệt cường tại Thần giới.

"Cám ơn. Chẳng biết ngươi là …… ta đến bây giờ còn chưa biết tên ngươi." Tần Vũ vội vàng nói.

"Ngươi có thể gọi ta …… Khắc Lôi Duy Cách!" Ngân phát ngân đồng trẻ tuổi mỉm cười nói.

"Khắc Lôi Duy Cách? cái tên này rất đặc thù." Tần Vũ mỉm cười nói.

Ngân phát ngân đồng trẻ tuổi cười nói: *"So với tên của người tại Thần giới, tên ta có chút đặc thù, hôm nay ta tới đây là bởi vì sư tôn muốn tự mình chúc mừng ngươi. Chúc mừng Tần Vũ ngươi đã đại hôn với Lập nhi."*

"Sư tôn của ngươi?" Tần Vũ trong lòng giật mình.

Thực lực của ngân phát ngân đồng trẻ tuổi này, cho đến tận bây giờ Tần Vũ căn bản cũng không nhìn rõ, cho dù Tu La thần vương có ở trước mặt hắn cũng sẽ không cho hắn cảm giác loại này, vậy sư tôn người tuổi trẻ này?

"Sư tôn trước đó vài ngày vẫn có chuyện trọng yếu cần xử lý. Vì vậy khi Tần Vũ ngươi đại hôn, người không kịp tới, định đến khi nhi tử của Tần Vũ ngươi được trăm ngày, sư tôn sẽ đến kịp. Bây giờ xem

ra trăm ngày cũng không đến kịp. Tần Vũ ngươi chờ trong chốc lát. sư tôn lập tức tới." Ngân phát ngân đồng tuổi trẻ mỉm cười nói. Nếu Lôi Phạt Thiên Tôn thấy Phiêu Vũ Thiên tôn băng lãnh, vô tình lại nói chuyện như thế, khẳng định sẽ khiếp sợ, chấn kinh trừng mắt mà nhìn.

Chương 634

Nhị Ca

Trong chốc lát? Tần Vũ tự nhiên sẽ không để phòng, người thanh niên ngân phát ngân đồng gọi là Khắc Lôi Duy Cách này thực lực thâm bất khả trắc như vậy, thực lực sư tôn hắn cũng hơn mình xa. Huống chi sư tôn thanh niên ngân phát ngân đồng này đã đưa cho mình ba kiện lễ vật, bản thân còn chưa có cảm tạ chút nào.

"Vũ ca, hắn là người thần bí đã đưa ba kiện linh bảo mà huynh nói? "

Khương Lập tâm niệm truyền âm nói với Tần Vũ. Nhìn hình dáng người trước mắt, Khương Lập nhớ lại lời Tần Vũ đã nói với nàng hình dáng người đã đưa ba kiện linh bảo. Thanh niên ngân phát nân đồng nhìn Tần Vũ cười nhẹ, rồi sau đó liền đứng tại đó một lời cũng không phát ra

Lẳng lặng chờ đợi.

Màn đêm đen tối đã sớm hạ xuống, lúc này trên hành lang yên lặng bao trùm, chỉ có xa xa đèn lồng lờ mờ có thể chiếu đến. Tần Vũ thấy người thanh niên ngân phát ngân đồng không muốn nói gì, liền cũng không có khơi chuyện, còn Khương Lập ôm Tần Tư ngủ say một bên.

"Hô!"

Thình lình, gió nổi lên!

Ngọn gió này phi tường kì quái, vô duyên vô cớ nổi lên, khiến Tần Vũ không khỏi cảnh giác, đột nhiên một đạo nhân ảnh từ xa xa giữa không trung chậm rãi đi tới, giống như đi trên cầu thang, từng bước từ giữa không trung đi xuống. Mỗi một bước, đều giống

như đi trên nhịp điệu ba động của toàn bộ không gian. Nhân ảnh xa xa, Tần Vũ không biết tại sao, căn bản không thể nhìn rõ, kể cả có ánh đèn mông lung trợ giúp, vẫn vậy thấy nhân ảnh đó xung quanh thân thể một mảnh mơ hồ. Đợi đến khi nhân ảnh đi xuống, bước vào hành lang nhân ảnh mới trở lên rõ ràng. Thân người cùng Tần Vũ không khác nhau mấy, chỉ là trông so với Tần Vũ còn muốn to lớn hơn, cả người khiến cho người ta một loại cảm giác vững vàng như núi, lại phiêu dật như gió, vững vàng cùng phiêu dật, hai loại phong cách hoàn toàn bất đồng đều tại trên người một người biểu hiện ra.

"Ông!"

Trong khi người này đến gần sát Tần Vũ, khu vực không gian xung quanh Tần Vũ mấy người, không gian ba động cùng ngoại giới thế nhưng bất đồng, phảng phất là hai khu vực không gian khác nhau.

"Không phải không gian đống kết, mà là cải biến không gian ba động?" Tần Vũ tâm trạng hoảng sợ, không gian ba động, cũng có thể thay đổi? Tần Vũ từ trước tới giờ không nghĩ tới.

"Sư tôn."

Thanh niên ngân phát ngân đồng lập tức cúi người xuống phi thường cung kính.

"Ân." Nhân ảnh nọ nhẹ nhẹ gật đầu, thanh niên ngân phát ngân đồng lúc này mới đứng thẳng người lên, rồi sau đó đi đến bên cạnh nhân ảnh nọ đứng bất động, giống như hộ vệ bình thường.

Tần Vũ nhìn kỹ người mới đến, đầu tiên chú ý đến đôi mắt người này. Con mắt là cửa sổ tâm linh, trong khi Tần Vũ nhìn mắt người này một chốc lát, liền cảm giác tâm linh một trận rung động, phảng phất giống như bản thân tâm linh như bị người xuyên qua.

Kiếm!

"Kiếm khí quá lợi hại, chỉ ánh mắt đã khiến linh hồn ta kinh hãi" Tần Vũ đáy lòng một trận sợ hãi. Nhân vật như vậy quá kinh khủng, thậm chí còn khiến Tần Vũ sợ hãi chỉ muốn lập tức đem thân nhân trốn vào trong tân vũ trụ.

Một đạo mục quang bình thường, có thể khiến linh hồn Tần Vũ kinh hãi. Nếu người đến có lòng đối phó Tần Vũ, vậy muốn giết Tần Vũ quả thực là chuyện cực kỳ dễ dàng. Bất quá trong mục quang này giống như ẩn chứa thiện ý thân thiết, lúc này mới khiến cho Tần Vũ không quá khẩn trương.

"Tại hạ Tần Vũ, không biết ngài là?" Tần Vũ lễ phép hỏi.

Người đến tóc dài một tông màu đen, hai mắt sâu kín như hồ sâu, trên mặt có một nụ cười khiến người ta cảm giác thân thiết. Hai vai to rộng khiến cho người khác cảm thấy hắn thật vững chắc, trầm ổn. Nhưng thân hình hắn cũng giống như một con báo, làm cho người ta cảm nhận được hắn sở hữu tốc độ, sức mạnh, linh mẫn.

"Một người gần như hoàn mĩ." Tần Vũ không thể không thừa nhận. Trải qua vô số năm, mới thấy một nhân vật khiến hắn run sợ, người trước mắt không có thanh nhã của Đoan Mộc Ngọc, không có băng lãnh của Hắc Vũ, lại có một loại khí chất đặc thù.

"Rất tốt, Tần Vũ, lần đầu gặp mặt, cho phép ta trước tiên giới thiệu, ta tên Lâm Mông! Lâm Mông cười nhẹ nói.

"Lâm Mông tiền bối, vị này là Khương Lập là thê tử của tại hạ, đây là nhi tử Tần Tư, nó hiện tại đang ngủ" Tần Vũ nhã nhặn nói.

Lâm Mông này thực lực quá khủng bố, đồ đệ thanh niên ngân phát ngân đồng đã khiến Tần Vũ kinh hãi, mà Lâm Mông…càng đáng

*sợ hơn nhiều so với thanh niên ngân phát ngân đồng, nhân vật như vậy, Tần Vũ cũng nên gọi một tiếng tiền bối . Lâm Mông bình thản cười lắc đầu nói: "*Không cần gọi cái gì tiền bối, nếu không chê, gọi ta nhị ca là được."

*"*Nhị ca?*" Tần Vũ trong lòng không khỏi nghi hoặc. Ngay cả thanh niên ngân phát ngân đồng đứng sau Lâm Mông cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Lâm Mông, vì cái gì muốn khiến Tần Vũ gọi hắn nhị ca? Chẳng lẽ còn có người để cho Tần Vũ gọi đại ca, hoặc là tam ca chẳng hạn?*

*"*Đệ chỉ cần gọi ta là nhị ca, ngày sau đệ tự nhiên hiểu được đạo lí này.*" Lâm Mông bình thản cười nói.*

Tần Vũ cười.

*"*Nhị ca.*" Tần Vũ cung thân hành lễ nói.*

*Khương Lập bên cạnh cũng sớm cung thân nói: "*Nhị ca."

*"*Ha ha…*" Lâm Mông nhếch miệng cười to, bất quá cho dù Lâm Mông cười, toàn thân đều có một loại cảm giác cực kì trầm ổn, "*Tần Vũ, đệ muội, không phải hành đại lễ, đây là hài tử của hai người phải không, quả nhiên rất khả ái, Oh, Hỏa Nguyên Linh châu còn chưa hoàn toàn luyện hóa."

Lâm Mông với tay ra.

Lâm Mông với tay ra, liền khiến người ta không tự chủ được nhìn lại, tay Lâm Mông nhìn như bình thường, nhưng mà lại có một loại ẩn quang trong suốt. Chỉ thấy tay phải Lâm Mông nhè nhẹ phất một cái trên người Tần Tư, tức thì Tần Tư trên thân hỏa quang sinh ra.

"A?"

Tần Tư mở to hai mắt, hắn cảm thụ thân thể toát ra hỏa diễm. Đột nhiên hai mắt tỏa ánh sáng mạnh: "A. Hỏa Nguyên Linh châu hoàn toàn luyện hóa. Thật tốt quá, thật tốt quá."

Tần Tư vô cùng ngac nhiên. Mà bên cạnh Tân Vũ, Khương Lập lập tức đáy lòng vui sướng đồng thời trong lòng cũng vô cùng chấn kinh. Đơn thuần một phất thủ, liền trong nháy mắt khiến cho người ta hoàn toàn luyện hóa một kiện Hồng Mông linh bảo, đây là cái gì thần thông? Tần Vũ căn bản không thể lí giải, điều này vượt hẳn phạm vi giải thích của Tần Vũ.

"Cha, ông ấy là ai vậy?" *Tần Tư kéo tay áo Tần Vũ, đầu ngón tay nhỏ chỉ về phía Lâm Mông nói.*

Tần Vũ lúc này nói: "Tiểu Tư, ông ấy là nhị ca của cha vừa kết giao, con có thể gọi ông ấy là nhị bá."

"Nhị bá?" *cái miệng nhỏ của Tần Tư lẩm nhẩm nhìn Lâm Mông, lập tức rất đáng yêu kêu,* "Nhị bá.."

Lâm Mông nghe được một câu này, nhất thời nở nụ cười.

"Nhị bá, con từ khi sinh ra đến nay, con từ khi sinh ra đến bây giờ. Phụ thân con, hoặc là gia gia bọn họ đều đưa cho con vài món lễ vật, nhị bá trong nhà cũng đã tặng cho con vài kiện, nhị bá, người thì sao?"

Lâm Mông cười to một tiếng.

"Nhưng ta đã cho con một kiện lễ vật, Hỏa Nguyên Linh châu

kia, lão già ta đã sớm tặng cho con." *Lâm Mông cười nói.*

"Thật sao?" *Tần Tư quay đầu nhìn về phía phụ thân mình.*

Tần Vũ khóc cười không được: "Tiểu Tư, sao gặp ai con cũng đòi lễ vật, bất quá Hỏa Nguyên Linh châu này đích xác là nhị bá Lâm Mông tặng cho con."

"Oh. Lễ vật Nhị bá tặng cho con có thể ít, một kiện cũng được, bất quá cha, cha còn chưa cho con một kiện lễ vật." *Tần Tư tính toán phi thương tinh minh.*

Tần Tư nhìn Lâm Mông, con mắt chớp chớp, không nói lời nào.

Lâm Mông cười cười, đơn thủ vung ra, trong tay liền xuất hiện một thanh kim sắc trường thương đưa cho Tần Tư: "Tiểu Tư, trường thương này không tính là cái gì bảo vật, cũng cùng một cấp bậc với Hỏa Nguyên Linh châu, đưa cho ngươi làm một món đồ chơi, vui vẻ chơi đi."

Tần Vũ, Khương Lập tâm trạng hoảng sợ. Tùy tiện vung tay đưa ra một thanh trường thương, là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, còn nói: không tính là cái gì bảo vật làm một món đồ chơi… lời này khiến Tần Vũ không nói được câu nào.

Ngay cả nhất lưu Hồng Mông linh bảo, đều có thể đáp ứng đưa cho đứa nhỏ thành một món đồ chơi từ đây có thể đoán Lâm Mông thật kinh khủng.

"Tần Vũ, không nên nghĩ nhiều, không bao lâu, đệ cũng không kém với ta nhiều ít bao nhiêu." *Lâm Mông thân thiết nói với Tần Vũ.* "Công pháp tinh thần biến kia của đệ, so với công pháp của ta có thể một điểm đều không kém."

Tần Vũ nhanh chóng tâm trạng quay ngược trở lại, trong lòng cũng đoán ra không ít chuyện.

"Nhị ca, đệ muốn hỏi người một vấn đề. Huynh có thể biết Thiên Tôn Sơn Nhất Dịch lần này, cuối cùng ai trở thành tân Thiên Tôn?" *Tần Vũ trực tiếp dò hỏi.*

Lâm Mông cười một tiếng nói: "Đệ trực tiếp hỏi, bất quá huynh chỉ có thể nói cho đệ…lần này Thiên Tôn sơn nhất dịch như hôm nay một đám người tại Thiên Tôn sơn, không có ai trở thành Thiên Tôn cả."

"Không một người nào thành? Tu La thần vương cũng không được?" Tần Vũ trong đầu nghĩ tới rất nhiều.

Tần Vũ có chút đoán thân phận người trước mắt, Tần Vũ có hơn nửa phần nắm chắc, Lâm Mông trước mắt sợ rằng là chủ nhân thần giới vũ trụ này, đương nhiên chỉ là đoán…Tần Vũ không dám hỏi. Chỉ là thực lực người trước mắt, không hề nghi vấn cường mạnh đáng sợ. Thậm chí so với Thiên Tôn còn đáng sợ, Tần Vũ gặp qua Tiêu Diêu Thiên Tôn, Tần Vũ có cảm giác…Thiên Tôn căn bản không thể so sánh với Lâm Mông trước mắt.

"Tần Vũ, đối với sự tình tương lai không nên muốn biết nhiều, nếu không sẽ không tốt, bất quá ta có thể nói cho đệ biết… qua không lâu nữa, đệ còn có một hài tử." Lâm Mông cười nói với Tần Vũ.

Tần Vũ, Khương Lập không khỏi ngẩn ra. Còn có một hài tử nữa?

Chương 635

Phù Thế Ấn

Dịch giả : khinhkhonghoc

Biên Tập : Deviouslove

Nguồn :

"Ha ha, hài tử đương nhiên càng nhiều càng tốt, nói thật, ta thích nhất hài tử, chỉ là nếu như hài tử quá nhiều, Lập nhi nàng sẽ chịu khổ nhiều." Tần Vũ cười nói như vậy khiến cho Lập nhi sắc mặt có chút đỏ hồng lên.

Tần Vũ lúc này nói: *"Nhị ca, chúng ta không nên đứng tại hành lang nói chuyện, hay là vào trong đình viện, cùng ngồi xuống từ từ đàm luận, như thế nào?"*

"Tốt." Lâm Mông gật đầu cười nhẹ. Lập tức Tần Vũ, Khương Lập, Lâm Mông, thanh niên ngân phát ngân đồng Khắc Lôi Duy Cách, kể cả đang tung tăng trên mặt đất vũ động kim sắc trường thương Tần Tư đều đồng thời hướng chỗ ở Tần Vũ đi tới. Trong viện, bên cây cổ thụ, Tần Vũ, Lâm Mông hai người đối diện mà ngồi, còn Ngân phát ngân đồng Khắc Lôi Duy Cách như một hộ vệ bình thường đứng sau Lâm Mông

"Khắc Lôi Duy Cách, ngươi về trước, sau một lúc nữa ta sẽ tự mình trở về." Lâm Mông quay về phía sau nói với thanh niên ngân ngân phát ngân đồng.

Ngân phát ngân đồng thanh niên nhân lúc này khom người: *"Dạ, sư tôn."*

Lập tức, thanh niên ngân phát ngân đồng toàn thân vừa thoáng

động, liền trực tiếp biến mất trước mắt Tần Vũ.

"Lập nhi, muội đưa tiểu Tư về phòng nghỉ ngơi cho tốt." Tần Vũ hướng Khương Lập bên cạnh nói, Khương Lập nhu thuận gật gật đầu, mang theo Tần Tư đi vào trong phòng. Nhất thời trong viện chỉ còn lại có Tần Vũ, Lâm Mông hai người.

Gió nhẹ thổi. Một bình rượu, hai chén rượu.

"Tần Vũ, ta rất bội phục đệ, biết không?" Lâm Mông cầm ly rượu, lời đầu tiên liền nói về chuyện này.

"Bội phục đệ?" Tần Vũ có chút mờ mịt.

"Lúc trước, đệ thu được công pháp chưa hoàn thiện của Lôi Vệ "tinh thần biến", lúc đó tinh thần biến công pháp chỉ xem như một loại tu luyện công pháp rất bình thường, thoáng có chút tân kì mà thôi. Chỉ là đệ lại từng bước liên tục tiến hóa, khiến bộ tinh thần biến công pháp đạt đến thành tựu trước giờ chưa từng có. Đệ… không có một ai trợ giúp, đã có thể đạt đến thành tựu như bây giờ, ta khâm phục…bởi vì, năm đó trong khi ta đạt đến thành tựu như cảnh giới của đệ bây giờ, là dưới sự trợ giúp của người mới thành công." Lâm Mông tự giễu cười nói.

Tần Vũ kinh dị nhìn Lâm Mông.

Lâm Mông biết mình có tân vũ trụ?

"Tần Vũ, Hắc động chi cảnh của đệ thực sự phi thường phi thường kinh nhân, không ngờ từng bước tự thân đem đan điền không gian phát triển thành Hồng Mông không gian, lúc trước ta phát hiện… thực sự ngây người." Lâm Mông than thở.

"Năm đó ta cũng từng lĩnh ngộ trong thân thể, đó là một lí luận vũ trụ, chỉ là ta cho tới bây giờ không có nghĩ tới, có thể đưa đan điền không gian trong thân thể cùng Hồng Mông không gian hợp lại. Dù sao lúc trước, ta không biết sự tồn tại Hồng Mông không

gian, đệ cũng không biết, nhưng đệ là người thành công. Thực sự quá biến thái, coi như là may mắn. Ha ha…kì thật thành công của một thiên tài, cũng là cần có một điểm may mắn." Lâm Mông ha ha cười to nói.

"Không thống khoái, không thống khoái a, bởi vì quy củ cản trở, đệ như bây giờ còn không có hoàn toàn thành công, cho nên không ít chuyện không thể nói rõ. Bất quá cũng nhanh…hơn mười năm thời gian là biết." Lâm Mông trên mặt tràn đầy nụ cười.

Tần Vũ đáy lòng vừa động.

"Lời này của lâm Mông là có ý gì? Hơn mười năm thời gian là biết, có phải là nói hơn mười năm thời gian, đủ để cho ta tân vũ trụ hoàn toàn diễn biến."

Tần Vũ đối với tốc độ phát triển của tân vũ trụ hoàn toàn hiểu rõ. Một vũ trụ chia làm ba tầng, phàm nhân giới một tầng, tiên ma yêu giới tầng cùng vô số không gian một tầng, thần giới một tầng. Trong đó phàm nhân giới là tầng lớn nhất, cũng rất tiêu hao thời gian, mà càng lên cao, bởi vì phải diễn biến không gian nhỏ đi, thời gian tiêu hao cũng ít hơn rất nhiều.

Lấy số lượng vũ trụ không gian so sánh khác nhau gấp trăm lần. Mười năm thời gian, chính xác có khả năng khiến toàn bộ vũ trụ diễn biến thành công.

….

Nói một ít về chuyện tinh thần biến công pháp, rồi sau đó Tần Vũ liền cùng Lâm Mông tùy ý nói chuyện, mà hai người nói chuyện trên trời dưới đất, đàm luận các loại sự tình kỳ lạ, nhưng thật đang thảo luận về tâm tính của nhau.

Màn đêm đen tối tiêu tán, ánh sáng ban ngày phủ xuống. Tần Vũ, Lâm Mông hai người vẫn như vậy mặt đối mặt ngồi tại hai bên

luận bàn.

"Nhị ca, đệ muốn hỏi, Linh Bảo Mẫu đỉnh trong Thiên Tôn sơn vì sao có thể luyện chế ra Thiên Tôn linh bảo?" Tần Vũ đáy lòng vẫn kỳ quái.

Lâm Mông cười: *"Điểm này đệ tạm thời không cần hỏi, hơn mười năm sau, đệ không hỏi cũng tự nhiên minh bạch."*

Tần Vũ cười khổ: *"Nhị ca, đệ phát hiện, đệ hỏi huynh có quan hệ một chút tới sự tình thần giới, huynh luôn không trực tiếp trả lời đệ, luôn đưa đệ vào mê vụ."*

"Ha ha, không có biện pháp, quy củ, quy củ. Ta là muốn tuân thủ quy củ." Lâm Mông cười a a nói.

"Vậy lần này xuất hiện Thiên Tôn linh bảo tên gọi là gì, cái này có thể nói cho đệ biết không?" Tần Vũ dò hỏi.

Lâm Mông bất đắc dĩ cười nói: *"Được rồi, điều này cũng không phải là tin tức trọng yếu gì, lần này sau khi Thiên Tôn sơn phủ xuống sanh ra Thiên Tôn linh bảo, gọi là Phù Thế ấn."*

"Phù Thế ấn?" Tần Vũ lại mơ hồ.

"Án chiếu qui củ, Phù Thế ấn sẽ chia thành ba phần, ba phần này phân biệt cách nhau mười năm từ trong Linh Bảo Mẫu đỉnh bay ra. Trong ba phần này, đều ẩn chứa bộ phận thời gian pháp tắc."

Lâm Mông cười nói.

"Phù Thế ấn, chia làm ba phần" Tần Vũ trong lòng âm thầm gật đầu.

"Phù Thế ấn vốn có thể một hóa thành ba, sau khi Phù Thế ấn chia làm ba phần, liền là ba kiện uy lực tương đương với nhất lưu Hồng Mông linh bảo, phân biệt là-Thương Thiên ấn, Hậu Thổ ấn cùng

với uy lực lớn nhất Vạn Dân ấn. Bất quá ai trở thành Thiên Tôn, có thể không phải là ai có thực lực mạnh là được, phải xem cá nhân… công đức!" Lâm Mông cười nhẹ nói.

"Công đức?" Tần Vũ ngạc nhiên, *"Ai trở thành Thiên Tôn, phải xem công đức?"*

Hắn lần đầu tiên nghe tới từ này. Hắn cho đến bây giờ không có từ trong miệng Thiên Tôn hoặc thần vương nói qua từ công đức.

"Oh, công đức cũng có thể gọi là cống hiến." Lâm Mông cười nhẹ nói, *"Là đối với vũ trụ có cống hiến, cho nên cống hiến lớn nhỏ, đều có phân xử. Cái gì gọi là công đức? Không phải như đệ nghĩ, đừng nói các ngươi, kể cả Thiên Tôn cũng không minh bạch cái gì gọi là công đức. Công đức là cứu người sao? Đệ cứu ức vạn người, cũng không có một phần công đức, đệ giết ngàn vạn người, cũng không tổn thất một phần công đức."*

Định nghĩa công đức, căn bản không phải thường nhân có thể hiểu được.

"Nhị ca, theo như lời huynh nói, ai làm Thiên Tôn, do công đức quyết định, chẳng lẽ tranh giành đều không được? " Tần Vũ nghi hoặc.

Thiên Tôn sơn nhất dịch, tranh đoạt các phần tách ra của Thiên Tôn linh bảo, nếu như một điểm tác dụng đều không có, nếu ngay cả Thiên Tôn sắp sinh ra đều là âm thầm xếp đặt xuống, vậy tranh giành còn có ý nghĩa gì?

"Không, hữu dụng."

Lâm Mông cười nói, *"Bởi vì ba phần linh bảo, trong mỗi một phần đều ẩn chứa bộ phận thời gian pháp tắc. Bọn họ một khi lấy được, cho dù không trở thành Thiên Tôn cũng có thể khiến bọn họ lĩnh*

ngộ đối với thời gian pháp tắc càng thêm sâu, nói không chừng bọn họ có thể chỉ dựa vào cố gắng của chính mình, trở thành Thiên Tôn."

"Thiên Tôn trên lịch sử, còn không có ai chỉ dựa vào chính mình có thể trở thành Thiên Tôn" Tần Vũ lại nói.

"Trên lịch sử không có, không đại biểu là không thể." Lâm Mông cười nói.

Tần Vũ ngẩn người, liền cười lại. Phải, tỷ như Tu La thần vương hôm nay dĩ nhiên đã lĩnh ngộ thời gian tĩnh chỉ, nếu như thông qua Thiên Tôn linh bảo, lĩnh ngộ ra thời gian đảo thối vậy tự nhiên đã là Thiên Tôn cao thủ. Bất quá lĩnh ngộ ra bộ phận cuối cùng rất khó khắn.

"Tốt lắm." Lâm Mông đứng lên, ngửa đầu nhìn trời, *"Trời đã sáng, ta cũng cần phải trở về."* Lâm Mông nhìn Tần Vũ cười nói, *"Chờ mười năm sau chúng ta gặp nhau tiếp, lần tới gặp mặt chúng ta liền có thể mở rộng tâm trí đàm luận không có cố kị."*

"Mười năm sau gặp lại." Tần Vũ cũng cười.

Hai người cùng cười, lập tức thân thể Lâm Mông liền dần dần biến mất như ảo ảnh, cuối cùng trực tiếp biến mất trước mắt Tần Vũ.

"Công đức? Định nghĩa công đức, sợ rằng là do chủ nhân vũ trụ thần giới quyết định." Tần Vũ trong lòng lắc đầu cười một tiếng liền không nghĩ nhiều, đối với chính mình mà nói, Thiên Tôn căn bản không có lực hấp dẫn, bởi vì công đức đối với hắn cũng không có tác dụng gì.

Đường đi của bản thân, chính là truy cầu đại thành diễn biến vũ trụ.

"Thiên Tôn linh bảo, Phù Thế ấn, ba phần Phù Thế ấn, một là Thương Thiên ấn, một là Hậu Thổ ấn, một là Vạn Dân ấn, không biết

lần thứ nhất xuất thế là phần nào?"

Tần Vũ mục quang nhìn về hướng tây, đồng thời tân vũ trụ không gian lực giống như sóng dữ bao trùm cả phạm vi thần giới. Tân vũ trụ không gian lực của Tần Vũ xuyên qua phù điêu thông đạo, tiến nhập vào trong phạm vi Thiên Tôn sơn, sau đó liền tiến nhập vào hạp cốc có chứa Linh Bảo Mẫu đỉnh. Chỉ là tân vũ trụ không gian lực của Tần Vũ không thể tiếp xúc Linh Bảo Mẫu đỉnh mà thôi.

Mấy ngày sau, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong tam đại thần vương liền tiến nhập trong Thiên Tôn sơn, bọn họ ba người thành một đoàn nhỏ rất nhanh liền dung nhập vào trong, xác định rõ quan hệ cùng các phương hoặc nồng hoặc nhạt, hoặc hữu hảo, hoặc là đối lập. Các phương thần vương đều ở vào trong tình trạng khắc chế lẫn nhau. Thiên Tôn linh bảo không xuất thế, tất cả thần vương đều có thể ẩn nhẫn, một khi Thiên Tôn linh bảo xuất thế, trên trường hơn bốn mươi vị thần vương đều muốn liều mạng tranh đoạt. Thời gian đợi chờ dần trôi qua, đảo mắt liền đã qua tám năm thời gian.

Chương 636

Thương Thiên Ấn

Dịch giả : hoabeo

Nguồn :

"Đinh đông!" Vài giọt nước rơi xuống từ trên cao, lóng lánh, trong suốt phản chiếu quang mang, một vài giọt cuối cùng rơi trên cự thạch đầy rêu xanh nằm bên rìa của hạp cốc rồi vỡ tung ra bốn phía. Bên cạnh cự thạch này, có hai nam một nữ đang ngồi xếp bằng. Chính là ba người Tả Thu Lâm, Khương Lan, Dịch Phong. Các khu vực của Thiên Tôn sơn, tùy ý phân bố hơn mười vị thần vương, vị trí nơi ở của chúng thần vương chính là tại trung tâm Linh Bảo Mẩu đỉnh. Linh Bảo Mẩu đỉnh tọa lạc tại trung tâm hạp cốc, mỗi mặt của nó đều phát ra một loại khí tức kỳ dị. Dịch Phong liếc nhìn Linh Bảo Mẩu đỉnh ở đằng xa, lại nhìn các vị thần vương khác. Rồi cười nói với Khương Lan: *"Khương Lan huynh, ngươi có nhận ra không, lần này đến Thiên Tôn sơn, chúng ta nhiều người tề tụ ở Thiên Tôn sơn như vậy, vị đại ca Khương Phạm của ngươi nhiệt tình vô cùng, ngày ngày cùng nhân mã các phương tiếp đón."*

Khương Lan cười lạt. Khương Phạm đích xác là một vị thần vương sôi nổi nhất trong hạp cốc, cùng thần vương các phương tiếp xúc. Ngay cả không ít vị thần vương ẩn thế cũng có quan hệ tốt với Khương Phạm.

"Đại ca ta? Hừ"

Khương Lan hừ lạnh. Lúc trước, trong khi lựa chọn nữ tế trên Bắc cực Thánh Hoàng điện, khi Tần Vũ chiếm hết ưu thế, Khương Phạm hắn vẫn lựa chọn Chu Hiển… từ lúc đó, ta đã biết đại ca

hắn hầu như để trở thành Thiên Tôn mới lựa chọn Chu Hiển. Ngoại trừ trở thành Thiên Tôn, căn bản không có khả năng khác có thể làm đại ca buông tha cho Tần Vũ.

Khương Lan nói tiếp.

"Buông tha cho Tần Vũ?"

Dịch Phong cười nói: *"Nói thật tức cười. Đại ca ngươi không ngờ lại bỏ qua cho Tần Vũ. Đừng nói thực lực và địa vị của Tần Vũ ngày nay. Ngay cả thực lực và địa vị lúc trước của hắn, cũng không thể động đến hắn."*

Hối hận?

Mục quang của Khương Lan không khỏi nhìn về Khương Phạm đang ở một góc của hạp cốc, Khương Phạm lúc này đang cùng một vị thần vương khác cười nói.

Khương Lan cười lạnh: *"Tuy nhiên Khương Phạm hắn ngoài mặt mỉm cười. Nhưng ngày nay, thành tựu của Tần Vũ ngày càng lớn. Trong lòng hắn càng hối hận hơn."*

"Hai người các ngươi yên lặng một chút."

Một giọng khàn khàn đột nhiên vang lên. Tả Thu Lâm nãy giờ vẫn nhắm mắt tỉnh tu đã mở mắt nhìn lướt qua Khương Lan Dịch Phong, hai người nhìn nhau cười cười rồi không nói nửa.

Tả Thu Lâm thấy vậy, bấy giờ mới hài lòng, tiếp tục nhắm mắt tĩnh tu.

"Khương Phạm huynh, những gì huynh nói, trong lòng ta đều hiểu rõ, so với Tu La thần vương, chúng ta đều yếu thế. Nếu chúng ta đối mặt vói Tu La thần vương mà không hoàn toàn đoàn kết…ba bộ phận này của Thiên Tôn linh bảo sẽ bị Tu La thần vương cướp đi toàn bộ, Khương Phạm huynh xin yên tâm, đến lúc đó ta sẽ tự đứng ra."

Nam tử đầu trọc mỉm cười nhìn Khương Phạm nói. Khương Phạm cũng vui vẻ gật đầu: *"Phổ Pháp thần vương quả nhiên hiểu chuyện, chỉ cần chúng ta và những người khác đều đoàn kết chống lại Tu La thần vương, Tu La thần vương cũng không có cách gì dựa vào thực lực cá nhân mà muốn làm gì thì làm."*

"Ta không quấy rầy Phổ Pháp thần vương nữa, cáo từ."

Khương Phạm chắp tay rồi rời khỏi chổ Phổ Pháp thần vương, trở về chổ tĩnh tu ban đầu của mình. Ngồi xếp chân lại, trong đầu Khương Phạm lại cảm thấy rất rắc rối.

"Thiên Tôn Linh bảo chia làm ba bộ phận. Dựa theo kinh nghiệm lần trước Thiên Tôn sơn giáng hạ, ba bộ phận Thiên Tôn Linh bảo này, bộ phận cuối cùng của Thiên Tôn Linh bảo là quan trọng nhất, ẩn chứa thời gian pháp tắc nhiều nhất, uy lực lớn nhất. Bộ phận cuối cùng này của Thiên Tôn Linh bảo ta nhất định phải đoạt được."

"Cho nên cơ hội duy nhất mời Lôi Phạt Thiên Tôn xuất thủ, đó là đoạt bộ phận cuối cùng của Thiên Tôn linh bảo, cho nên bộ phận đầu tiên của Thiên tôn Linh bảo khi bay ra sẽ thuộc về Tu La thần vương. Bất quá lần thứ hai chỉ cần ta nỗ lực cố gắng sẽ đoạt được."

Khương Phạm trong lòng suy nghĩ các khả năng có thể. Hiện giờ, trong các thần vương Thiên Tôn sơn. Thực lực của Tu La vương là mạnh nhất, làm trong lòng chúng thần vương đều sợ hãi Tu La thần vương, phần đông thần vương liên thủ chống lại. Tu La thần vương tối đa chỉ có thể được bộ phận đầu tiên của Thiên Tôn linh bảo.

"Nhân cơ hội đầu tiên, hơn mười vị thần vương cùng chung thực lực, ép Tu La thần vương phải lui bước, đợi Tu La lui bước, các vị thần vương còn lại ở đây thực lực sai biệt không bao nhiêu. Ngược lại trong Bát đại Thánh Hoàng, Chu Hoắc huynh, Thân Đồ huynh đã đáp ứng trợ giúp ta, vậy bộ phận thứ hai của Thiên Tôn linh bảo này lại còn không đến tay ta. Hừ!"

Dựa theo kế hoạch của Khương Phạm. Thiên Tôn linh bảo chia làm ba, bộ phận đầu tiên sẽ về tay Tu La thần vương, cho nên bộ phận thứ hai và thứ ba đều về tay Khương Phạm hắn.

"Hiện tại biến số duy nhất chính là …..Tần Vũ!"

Đồng tử Khương Phạm không khỏi co lại, hàn mang lấp lánh. Giờ phút này trong các thần vương ở Thiên Tôn sơn, Tu La thần vương là mạnh nhất rồi tiếp theo là bát đại Thánh Hoàng. Nếu không có những người khác chen vào. Kế hoạch của Khương Phạm có thể thực hiện được.

Chỉ là….

Tần Vũ ở đâu?

Thực lực Tần Vũ có thể so với Tu La thần vương, nếu trong thời khắc quan trọng hắn lại tiến nhập Thiên Tôn sơn? Không gian đống kết cộng thêm vũ trụ không gian lực, hai chiêu này kết hợp lại so với thời gian tĩnh chỉ chỉ có mạnh hơn mà thôi. Đặc biệt Tần Vũ còn có một kiện Tàn Tuyết thần thương.

Thực lực như thế. Một khi tiến nhập…

Thật không thể đoán được điều gì!

"Nếu Tần Vũ giúp ta, chuyện đó…." Khương Phạm lắc đầu cười khổ, đẩy ý niệm này khỏi đầu, muốn dùng thực lực trên cả bát đại Thánh Hoàng của Tần Vũ giúp hắn, trừ khi thời gian có thể quay lại.

Thời gian trôi qua, Thiên Tôn sơn giá lâm, chớp mắt đã qua chín năm thời gian, dựa theo miêu tả trên huyền phù thạch bản… cứ cách khoảng chừng mười năm. Sẽ có một bộ phận của Thiên Tôn linh bảo bay ra.

Chừng mười năm.

Mấy chữ rất mơ hồ. Giờ phút này, toàn bộ các vị thần vương trong hạp cốc Thiên Tôn sơn đều tuyệt đối cảnh giác, bọn họ đều trong thời khắc chuẩn bị cướp đoạt bộ phận Thiên Tôn linh bảo xuất thế.

"Đại ca!"

An Tầm nhẹ nhàng kêu lên, bên cạnh là Tôn Luyện, Liễu Liên đều nhìn Tu La thần vương La Phàm đang đứng phía trước, La Phàm là một vị thủ lĩnh ưu tú phi thường, cũng là người bọn Tôn Luyện cực kỳ tôn kính.

Tôn Luyện cũng nhíu mày cất tiếng: *"Đại ca, tình huống không ổn rồi, nhìn đám thần vương trao đổi với nhau, còn nhìn về chúng ta mấy lần. Sợ là không ít thần vương trở nên cảnh giác với chúng ta, nói không chừng còn cùng vây đánh chúng ta."*

La Phàm vẫn cười nhạt. Tựa như bầu trời có sập xuống cũng cảm thấy bình thường.

Tôn Luyện, Tiểu An, các ngươi không cần lo lắng, tâm tư bọn chúng, ta không đóan được sao? Bất quá một đám cừu không đồng lòng đấu không xong với một con sói, trong lòng ta hiện tại tối kỵ không phải là bọn chúng mà là một người chưa xuất hiện. Là …. Tần Vũ. La Phàm nhẹ giọng nói.

"Tần Vũ?"

Tôn Luyện, An Tầm, Liễu Liên đều sửng sốt. Tần Vũ mấy năm nay vẫn không xuất hiện tại Thiên Tôn sơn, trong ý thức bọn họ đều nghĩ rằng Tần Vũ không tranh đoạt bảo bối này. Thực lực của Tần Vũ so với ta không yếu hơn.

La Phàm nói nhỏ. Có thể kháng cự hai lần công kích của Lôi Phạt Thiên Tôn, cho dù là hai lần tùy ý công kích, thực lực này cũng đã làm cho người ta kinh hãi rồi. Lúc trước Tần Vũ cùng Lôi

Phạt thành thần vương chiến đấu, La Phàm hiểu rõ như ban ngày. Về sau, liên tục hai lần đột ngột công kích. Mặc dù không thấy ai ra tay xuất thủ. Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút đều có thể đóan ra.

Một chiêu nhất khí bát nguyên, một chiêu kiếm khí. Hai chiêu công kích loại này, bất luận ra sao một vị thần vương đều không có khả năng một mình sử ra.

Tần Vũ sẽ đến sao? Liễu Liên cũng lo lắng vì đại ca. Không biết nữa. La Phàm chầm chậm thở ra, mặc kệ Tần Vũ có đến không, bộ phận đệ nhất Thiên Tôn linh bảo nhất định là của ta. La Phàm trong mắt ánh lên vẻ mãnh liệt.

Thời gian trôi qua, tinh thần mỗi vị thần vương trong hạp cốc Thiên Tôn sơn càng ngày càng căng thẳng khẩn trương.

Mê Vụ thành , trong Tử Huyền phủ.

Bên bờ hồ trong Tử Huyền phủ có một bãi cỏ. bọn Tần Vũ, Khương Lập,Hắc Vũ, Bạch Linh ngồi trên cỏ, chơi cờ uống trà tán gẫu. Trên khoảng không của bãi cỏ bên bờ hồ, lúc này đang có một tấm màn nước rất lớn dài rộng mười thước. Trên tấm màn nước này đang hiển thị tình cảnh bên trong Thiên Tôn sơn hạp cốc. Hắc Vũ đi một nước cờ rồi ngẩng đầu nhìn tấm màn, trên tấm màn hiển thị Linh Bảo Mẩu đỉnh vẫn giống như trước kia.

"Đại ca đã hơn chín năm rồi Thương Thiên ấn này sao còn không xuất thế?" Hắc Vũ không khỏi lên tiếng dò hỏi.

Tần Vũ chậm rãi trả lời: *"Phải xuất thế thì tự nhiên sẽ xuất thế, hạ pháo, chiếu tướng! Một pháo một ngựa, ngươi kỳ này chết chắc rồi."*

Hắc Vũ sửng sờ. nhìn hồi lâu, chỉ có thể bỏ cờ nhận thua.

"Cha!"

Chỉ nghe một thanh âm trong trẻo vang lên. Tần Vũ không khỏi mỉm cười quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy xa xa một thiếu niên tuấn tú toàn thân đỏ rực một tay cầm kim sắc trường thương, chớp mắt đã bay vọt trên không đến trước mặt Tần Vũ, chạy tới ôm Tần Vũ.

"Thế nào, ở bên ngoài mấy ngày nay có tốt không?" Tần Vũ cười nói.

Tần Tư từ nhỏ đã cùng nhất lưu Hồng Mông linh bảo Hỏa Nguyên Linh châu dung hợp thành nhất thể. Thực lực có thể so với thiên thần, hơn nửa bởi vì có mối quan hệ với Hỏa Nguyên Linh châu rất dễ dàng cảm thụ vũ trụ bổn nguyên chi lực, đối với không gian pháp tắc lĩnh hội càng dễ dàng. Lúc này chưa đến mười tuổi đã là cảnh giới thượng bộ thiên thần.

Hỏa Nguyên Linh châu thêm vào cây kim thương này. Hai món nhất lưu Hồng Mông linh bảo…thực lực của Tần Tư thật là đáng sợ.

"Đám thiên thần bên ngoài đều quá yếu, còn có vài người muốn đánh cướp của con. Liền bị con phóng hỏa thiêu cháy mông, hắc hắc." Tần Tư cười hi hi.

Tần Vũ không khỏi bật cười.

Ngày nay, thần giới thần vương cơ hồ đều ở Thiên Tôn sơn, phóng mắt nhìn thần giới, trừ Tây Hải, Huyết Hải. Thật sự không có mấy người là đối thủ của Tần Tư.

"Tiểu tư." Khương Lập bên cạnh cũng mỉm cười đi tới.

"Mẹ." Tần Tư ánh mắt sáng ngời. Lập tức chạy đến bên cạnh Khương Lập, đôi mắt lập tức lướt qua bụng của nàng, mẹ. *"Khi nào thì con có đệ đệ, muội muội a?"*

Bụng Khương Lập hôm nay lại bắt đầu lớn. Hiển nhiên… lời tiên đoán lúc trước của vị Lâm Mông kia chuẩn xác phi thường

không chỉ có vẻn vẹn một hài tử.

"Lúc nào? Đệ đệ, muội muội con so với con sẽ ra sớm hơn, con ở trong bụng mẫu thân ngươi ba vạn sáu ngàn năm. Bây giờ mẫu thân lần này mang thai được hơn ba tháng, bụng đã lớn như vậy, lần này sợ là chỉ cần mang thai mười tháng là đủ rồi." Tần Vũ cười nói.

Sự tình thật là kỳ quái. Khương Lập lần này hoài thai ngoài ba tháng. Bụng lớn hơn một ít. Theo tiến độ này, hoài thai mười tháng cũng không sai biệt lắm. Vì sao hai thai khác biệt lớn như vậy.

"A, cha, đại đỉnh trên tấm màng nước kia sao lại sáng lên vậy?" Tần Tư hốt nhiên chỉ vào tình cảnh trong tấm màng nước nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Bạch Linh bốn người đều đồng thời nhìn về cảnh tượng trên thủy mạc. Chỉ thấy Linh Bảo Mẩu đỉnh cổ xưa lúc này đồ hình bốn phía ẩn ẩn có quang mang lưu chuyển, đồng thời phía trên Linh Bảo Mẩu đỉnh bắt đầu sáng lên. Tất cả thần vương trong hạp cốc đều đứng lên.

"Linh Bảo Mẩu đỉnh bắt đầu sáng lên? Thương Thiên ấn muốn xuất thế rồi?" Tần Vũ nhếch mép cười.

"Lan thúc muốn con giúp đỡ không"? Tần Vũ trực tiếp truyền âm.

Tại Thiên Tôn sơn hạp cốc.

Trên sân tất cả hơn bốn mươi vị thần vương đều đứng lên. Kìm lòng không được đều nhìn địa Linh Bảo Mẩu đỉnh nằm giữa hạp cốc phát ra ánh sáng.

Khương Lan nghe Tần Vũ truyền âm, chỉ lắc đầu.

"Tiểu Vũ. Thiên tôn linh bảo có giá trị đối với ta, có được nó hay không còn phải trông vào vận may của ta, nếu ta không có vận may thì

sẽ không được vật đó." Khương Lan cùng Tần Vũ thần thức tiếp xúc lẫn nhau, trao đổi một chút.

Đã biết tâm tính của Lan thúc, Tần Vũ cũng không nhiều lời. Lúc này trong hạp cốc, hơn bốn mươi vị thần vương chia thành từng nhóm nhỏ, nhóm có ba bốn người hay chỉ có một hai người.

"Linh Bảo Mẩu đỉnh này sao lại thế này?" Một vị thần vương thốt lên.

Các thần vương khác đều không cất tiếng. Phàm những người đã trải qua Thiên Tôn sơn hàng lâm lần đầu tiên, đều biết chuyện này là dấu hiệu Linh Bảo Mẩu đỉnh sắp nhả ra đệ nhất bộ phận.

Vù!

Linh Bảo Mẩu đỉnh hốt nhiên rung động. quang mang mặt ngoài mẫu đỉnh càng thêm tỏa sáng.

Sọat!

Cơ hồ cùng một lúc, hơn hai mươi đạo nhân ảnh *"soạt"* một tiếng đã tới bên trên Linh Bảo Mẩu đỉnh. Cùng lúc đó trong Linh Bảo Mẩu đỉnh cũng phun ra một đạo thanh sắc quang mang.

Hơn hai mươi đạo nhân ảnh đồng thời chụp về phía thanh sắc quang mang.

Hơn hai mươi người này, đều là kinh nghiệm qua lần đầu Thiên Tôn sơn giá lâm, biết Linh Bảo Mẩu đỉnh chấn động là thời khắc bộ phận Thiên Tôn linh bảo xuất thế.

"Cáp!" Thân Đồ Niên Tây cực Hỏa Diễm sơn một trong tam đại thần vương là người đầu tiên nắm lấy thanh sắc quang mang, khi rơi vào trong tay, quang mang lập tức thu lại, tối hậu biến thành một chiếc ấn màu xanh.

Mà hơn hai mươi người khác lập tức công về Thân Đồ Niên.

"Hừ," Thân Đồ Niên thấy những người khác đều muốn truy sát mình, liền triển khai thuấn di, nhân ảnh huyền ảo, nhưng…

Bạch sắc linh châu trên đrinh đầu nam cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Vân quang mang đại thịnh, nhân ảnh của Thân Đồ Niên không thể thuấn di được.

"Không gian đống kết!" Thân Đồ Niên sắc mặt đại biến, bất quá trong khi bắt được Thiên Tôn linh bảo đệ nhất bộ phận này hắn đã có chuẩn bị cho việc bị vây đánh.

Thời gian gia tốc!

Tốc độ cả người đạt tới mức cực hạn, giống như một trận ảo ảnh, lại quỷ dị biến thành hai người, hai người phân ra hai hướng chạy đi, mà trên người cả hai đều có khí tức của Thân Đồ Niên, chỉ dựa vào thần thức căn bản không thể nhận ra ai là người thật.

Rầm rầm rầm!

Các thần vương vây công cơ hồ đồng thời xuất thủ, từng đạo công kích phân biệt hai nhân ảnh mà kích tới, trong đó một nhân ảnh bị biến mất.

Chân thân của Thân Đồ Niên giống như điên cuồng chạy cực nhanh về hướng chân núi Thiên Tôn sơn.

"Hừ, ngươi cũng vọng tưởng lấy được Thiên Tôn linh bảo sao?" Trong tay Khương Phạm đột nhiên xuất hiện một cây hắc sắc trường tiên, cuộn thẳng tới chân thân của Thân Đồ Niên.

Sắc mặt Thân Đồ Niên biến đổi.

"Hô!"

Gió đột nhiên dừng lại, Khương Phạm, Thân Đồ Niên cùng với

ba vị thần vương gần đó đều bất động. Bọn họ phảng phất như bị định thân. Căn bản không thể di động. Thân ảnh phiêu dật từ bên cạnh Thân Đồ Niên bay qua,

Tu La thần vươngLa Phàm như một vị họa gia ưu nhã, ngón tay nhẹ nhàng đảo qua bên cạnh Thân Đồ Niên. Thanh sắc ấn cũng rơi vào trên người La Phàm.

"Phốc!"

Máu tươi phun ra như hoa nở, bắn lên không trung, thân thể Thân Đồ Niên nghiêng nghiêng chia làm hai nửa, hai mãnh thi thể như vậy mà ngã xuống.

Thân Đồ Niên! Đã chết!

"Thời gian tĩnh chỉ quả nhiên lợi hại." tại Tử Huyền phủ, trên bãi cỏ bên bờ hồ, thông qua thủy mạc quan sát chiến trường, Tần Vũ không khỏi cảm khái thở dài, bọn Hắc Vũ, tiểu Tần Tư。Tần Đức, Tần Phong, Tần Chính một đám đông đều tập trung tinh thần nhìn các thần vương đại chiến.

Thần vương xuất thủ, thực ra mỗi một chiêu có thể để lực công kích thiên băng địa liệt ẩn tàng bên trong, nhìn tựa như giản đơn, một khi trúng chiêu liền thụ trọng thương.

Bên cạnh Thiên Tôn sơn, các vị thần vương nhanh chóng bay tới.

"Bồng!"

Chỉ thấy bảy tám đạo quang mang tại khu vực thời gian tỉnh chỉ sáng lên, thời gian tĩnh chỉ đó liền bị phá, bọn Khương Phạm lập tức khôi phục hành động bình thường.

"Hừ." Tu La thần vương cười lạnh liếc đám người đó.

"Kẻ nào ngăn ta, chết!"

Giọng nói lãnh khốc đó của Tu La thần vương vang vọng Thiên Tôn sơn. Mà Tu La thần vương bốn người hỏa tốc hướng về chân núi Thiên Tôn sơn. Bởi vì phù điêu thông đạo này là thông đạo duy nhất ở đó.

Cho nên vì sao không thuấn di….

Khi cuộc hỗn chiến đã bắt đầu. bBát đại Thánh Hoàng phảng phất có ngầm hẹn trước đều thi triển không gian đống kết , bát đại Thánh Hoàng liên thủ thi triển , không gian đống kết này nhất định to lớn, chỉ là Thiên Tôn cũng phải dựa vào Thiên Tôn linh bảo mới có thể phá. Cho nên thần vương căn bản không thể phá được.

"Hô!"

Phi hành cực nhanh, tiếng gió gào thét.

Tu La thần vương La Phàm, phía sau là Liễu Liên, Tôn Luyện, An Tầm tam đại thần vương. Bốn vị thần vương này dùng khí thế thần cản sát thần, phật ngăn sát phật, một đường xông tới. Băng qua các nơi, không vị thần vương nào dám ngăn cản. Nhưng tốc độ phi hành của La Phàm dần dần chậm lại. Lông mày hắn cau lại thành một chữ Xuyên. Khi phi hành đến phía trước phù điêu thông đạo. hắn phải dừng lại. Hắn không thể đi tiếp. Bởi vì tại cửa phù điêu thông đạo, lúc này có hai mươi mốt vị thần vương đứng chặn, trong đó còn có bốn vị Thánh Hoàng. Trong lúc các thần vương khác đang kiềm chế hắn. Những người khác sớm đã chạy đến đây.

"Hô!" "Hô!" "Hô!"…… bọn Khương Phạm, Khương Hình, Thân Đồ Diêm một đám người từ phía sau bay tới, bọn họ bay đến bên cạnh hai mươi mốt vị thần vương, sau đó Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người cũng từ sau bay đến.

Một bên chỉ có bốn vị thần vương , một bên lại là bát đại

Thánh Hoàng cầm đầu. Nhân số sai biệt quá lớn.

"Vì đối phó La Phàm ta, vậy mà đám người các ngươi lại liên thủ," La Phàm vẫn cười lạt.

Hắn không hề lo lắng.

"La Phàm." Nam cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Vân lạnh lùng nói: *"Ngươi nếu nghĩ với thực lực cá nhân ngươi có thể cưỡng đoạt đệ nhất bộ phận Thiên Tôn linh bảo này. Ngươi là đang nằm mơ."*

"Đừng nói cái gì đệ nhất bộ phận Thiên Tôn linh bảo, nghe chướng lắm, ta nói cho các ngươi nghe danh tự của nó, cái ấn màu xanh này tên là Thương Thiên ấn." Tu La thần vương cầm Thương Thiên ấn màu xanh cười lạt.

"Thương Thiên ấn?"

Tất cả các thần vương đều nhớ kỹ danh tự này.

"Các ngươi muốn ngăn cản ta?" La Phàm nhẹ giọng chậm rãi hỏi.

Bọn Khương Phạm,Đoan Mộc Vân,Chu Hoắc nhìn nhau. Cuối cùng Khương Phạm đứng dậy, cao giọng nói: *"La Phàm, Thương Thiên ấn này về tay ngươi không phải không có khả năng. Bất quá ngươi phải đáp ứng chúng ta một điều kiện."*

"Nói!" La Phàm nói thẳng.

Khương Phạm mỉm cười nói: *"Rất đơn giản. Sau khi người có được Thương Thiên ấn, hai bộ phận sau của Thiên Tôn linh bảo, ngươi không được phép tái tranh đoạt! Chỉ cần ngươi hướng thiên phát thệ, chúng ta sẽ để ngươi đi."*

Các thần vương khác đều không dị nghị. Thực lực Tu La thần vương cường đại, chuyện đó không cần hoài nghi. Nếu làm Tu La

thần vương nổi giận. Các thần vương nơi này chết sẽ không ít. Nhưng nếu bỏ qua chuyện Tu La thần vương , sợ rằng hắn, sẽ còn dùng biện pháp giống như vậy để tranh đoạt Thiên Tôn linh bảo bộ phận thứ hai và thứ ba. Cho nên, chỉ có cưỡng ép hắn bỏ qua hai bộ phận sau.

"Không có khả năng," La Phàm nói thẳng.

Khương Phạm nói tiếp: *"La Phàm, ngươi đã hiểu được thời gian tĩnh chỉ, Thương Thiên ấn này cũng ẩn chứa bộ phận thời gian pháp tắc, ngươi thông qua nó, nói không chừng có thể hiểu được thời gian đảo lưu, đến lúc đó, ngươi còn không phải là Thiên Tôn sao?"*

"Hừ, buồn cười." La Phàm nghiêm mặt. *"Hai bộ phận sau của Thiên Tôn linh bảo, ta không thể buông tha."*

"Chuyện đó, không thương lượng linh động được sao?"

Bọn Khương Phạm, thân đồ diêm, Đoan Mộc Vân, Hoàng Phủ Ngự, Thang Lam sắc mặt đều biến đổi. Các thần vương khác đều trừng mắt lãnh đạm.

Lúc này, lập trường nhất định phải kiên định!

Nhất định phải đem Tu La thần vương tối cường giải quyết nhanh, bằng không các thần vương khác sẽ không có cơ hội.

Mê Vụ thành trong Tử Huyền phủ, Tần Vũ ngược lại đang cười.

"Dựa theo lời Lâm Mông trong khi mừng một trăm ngày của tiểu Tư, các thần vương tại Thiên Tôn sơn không một ai trở thành Thiên Tôn. Tự nhiên là bao gồm La Phàm cùng bát đại Thánh Hoàng…đấu đá thế nào, đều nhất định không thể thành công." Tần Vũ trong lòng cảm thấy đau buồn vì những người đó. Không biết rõ vận mệnh của mình, còn đấu đá với nhau.

Tại Thiên Tôn sơn.

Các vị thần vương tề tựu một chổ, ngay cả Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong mấy người cũng đứng ở một góc xa, cầm đầu chính là bát đại Thánh Hoàng.

Đối diện chính là Tu La thần vương La Phàm cầm đầu bốn vị thần vương.

"Bất luận ra sao, ta tuyệt đối sẽ không buông món Thiên Tôn linh bảo này, nếu các ngươi thật sự muốn ngăn cản ta. Hay lắm…hôm nay. Ta sẽ đại khai sát giới."

Tu La thần vương sắc mặt lạnh lùng. Trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây trường xích màu đỏ như máu.

Huyết xích đoạn mệnh.

Lúc trước Tượng Thần Xa Hầu Viên vì Tu La thần vương La Phàm tự thân luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo, cũng là một món có lực công kích cực kỳ khủng bố.

Nhìn thấy cây huyết xích, bát đại Thánh Hoàng sắc mặt hơi biến đổi.

Thời gian tĩnh chỉ thêm vào nhất lưu Hồng Mông linh bảo , muốn tiêu diệt Tu La thần vương, các thần vương ngày hôm nay, tối thiểu cũng chết hơn mười người. Chu Hoắc, Khương Phạm, Đoan Mộc Vân các Thánh Hoàng dùng truyền âm thần thức cho nhau, bàn bạc sôi nổi.

"Chậm đã!" Chu Hoắc đột nhiên nói.

"Còn có chuyện gì?" Tu La thần vương La Phàm lạnh lùng hỏi?

Chu Hoắc trịnh trọng nói: *"La Phàm, khiến ngươi từ nay về sau không thể tái tranh đoạt Thiên Tôn linh bảo, ngươi không chấp nhận.*

Tốt…chúng ta lùi một bước! Ngày mà bộ phận thứ hai và thứ ba của Thiên Tôn linh bảo xuất thế, ngươi không thể ra tay cướp lấy, đợi ngày thứ hai, ngươi mới có thể tranh đọat, ngươi thấy sao?"

Phương án này , đã là bát đại Thánh Hoàng bất đắc dĩ mới quyết định.

"Buồn cười, ai tìm được Thiên Tôn linh bảo, không phải lập tức cất giấu ngay sao? Một thần vương muốn giấu diếm há có thể dễ dàng tìm sao?" Huyết xích quang mang trong tay La Phàm bát đầu mạnh dần lên.

Tức khắc bát đại Thánh Hoàng sắc mặt đại biến.

Quả thực phải quyết chiến!

Chương 637

Đồ Lục

Bên trong Tử Huyền phủ, bầu trời phía trên thuỷ mạc, Tu La thần vương cùng chúng vị thần vương một phương đứng đầu là tám đại thánh hoàng đang giằng co. Cục thế chỉ cần động chạm một cái là bộc phát.

Tần Phong, Tần Chính, Tần Đức, Phong Ngọc Tử một đám người đều ngừng hô hấp.

- Bát đại thánh hoàng liên thủ, uy lực là phi thường khủng khiếp.

Trong lòng Tần Vũ cũng có chút tò mò, Tu La thần vương này rốt cuộc có chỗ dựa gì mà dám chính diện cùng bát đại thánh hoàng ứng chiến. Lẽ nào Tu La thần vương thực sự có tuyệt chiêu giúp thoát ra được sự phong toả của bát đại thánh hoàng?

- Tiểu An, Tôn Luyện, Tiểu Liên, ba người các ngươi nghe rõ, trong khi ta xuất thủ các ngươi chạy xa được chừng nào hay chừng ấy cho ta. Ba người các ngươi tìm một chỗ nào đó trên Thiên Tôn sơn mà nấp, đừng có ló đầu ra cũng đừng công kích người nào, nghe rõ chưa?
- Tu La thần vương La Phàm tay nắm Huyết Xích, đồng thời dùng thần thức truyền âm.

- Đại ca!

Tôn Luyện, An Tầm, Liễu Liên ba người trên mặt đều hiện lên

một tia lo lắng. Chỉ là quyết định của Tu La thần vương không ai có thể cải biến, hơn nữa ba người bọn họ chỉ cần cẩn thận suy nghĩ liền biết được tính toán của đại ca mình.

- Các ngươi không công kích bọn họ thì mấy người đó sẽ không tìm chết mà công kích các ngươi. Còn bọn họ muốn đối phó với ta? Hừ… từ sau khi có được Huyết Xích, còn chưa có chân chính đại sát một trận. - Khoé miệng Tu La thần vương hiện lện tiếu ý.

Còn lúc này…

Chu Hoắc, Khương Phạm, Đoan Mộc Vân, Thân Đồ Diêm, Hoàng Phủ Ngự, Thang Lam, Mộc Khâm, Phổ Thai Hồng tám vị thánh hoàng đồng thời hành động.

Trong tám vị thánh hoàng thì Chu Hoắc, Khương Phạm, Đoan Mộc Vân hình thành thế Tam Tài.

Hoàng Phủ Ngự năm vị thánh hoàng vừa vặn phân biệt thành kim-mộc-thuỷ-hoả-thổ ngũ hành chi lực, hợp thành Ngũ Hành chi trận. Chỉ thấy linh châu trên đỉnh đầu năm vị thánh hoàng - cầm đầu là Hoàng Phủ Ngự - đều quang mang đại thịnh, năm loại bổn nguyên chi lực bất đồng tương hỗ dung hợp, có hiệu quả hỗ trợ bổ sung cho nhau.

- Hoàng Phủ huynh, phù điêu thông đạo này ba người chúng tôi đứng chắn, năm người các vị đi giết La Phàm. - Khương Phạm trực tiếp nói.

Khương Phạm, Đoan Mộc Vân, Chu Hoắc, ba người là đủ để ngăn trở phù điêu thông đạo khiến La Phàm không cách nào tiến vào.

Hoàng Phủ Ngự, Thang Lam, Thân Đồ Diêm, Phổ Thai Hồng năm người cười tự tin. Năm người liền như một chỉnh thể nhắm hướng Tu La thần vương vọt đi.

Năm đại thánh hoàng phân biệt chấp chưởng kim-mộc-thuỷ-hoả-thổ ngũ hành chi lực liên thủ tạo thành lực lượng to lớn, so với lúc xưa trên Nam hải sáu vị thánh hoàng liên thủ còn mạnh hơn.

"Hưu!"

Đối diện với sự đánh tới của năm đại thánh hoàng, thân hình La Phàm như lợi tiễn cực nhanh bắn lui về phía sau, không ngờ ngay cả đỡ cũng không đỡ.

- Hèn nhát! - Hoàng Phủ Ngự hét lên một tiếng, tay vung lên…

Chỉ thấy một đạo đao quang năm màu từ lòng bàn tay Hoàng Phủ Ngự bổ ra, đạo đao quang năm màu này lập tức hướng theo La Phàm truy đuổi với một tốc độ kinh người.

Quỹ tích phi hành của La Phàm liền biến hoá, đao quang kia cũng đồng thời biến hoá. Tốc độ của đao quang năm màu phi thường nhanh, cho dù La Phàm chân đạp Huyết Xích, tốc độ dĩ nhiên cực nhanh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được đao quang năm màu kia đang không ngừng tới gần hắn.

- Hô!

Thân hình La Phàm đột nhiên ở giữa không trung vẽ thành một đường cong, bất ngờ phóng về hướng hơn chục vị thần vương ở đằng xa. Những vị thần vương đang tụ tập ở đó thần sắc đều đại

biến, lập tức tản ra tán loạn. Những thần vương này không hề quen nhau, cũng không có trận pháp để hợp lực, tụ tập tại một chỗ đối diện với Tu La thần vương còn không phải là bị giết sao?

Thấy những thần vương này hoảng loạn rời đi, khoé miệng La Phàm có một tia cười lạnh:

- Còn muốn chạy?

Hắn chân đạp Huyết Xích, tốc độ so với thần vương bình thường nhanh hơn nhiều. Một cái rẽ người liền lập tức tới gần nhóm thần vương này, còn lúc này đao quang năm màu đã sắp chạm tới người y.

- Ha!

Tốc độ của La Phàm bất ngờ tăng lên một chút, đồng thời Huyết Xích Đoạn Mệnh trực tiếp tới tay hắn.

"Bồng!"

Huyết Xích cùng đao quang năm màu kia ngang nhiên tiếp xúc, trong khoảnh khắc tiếp xúc, đao quang năm màu có ẩn chứa năm loại bổn nguyên chi lực hỗ trợ bổ sung nhau lập tức bạo phát, chỉ là La Phàm bất ngờ không chống cự mà cố ý đem năng lượng bạo phát của đao quang tận lực dẫn qua một phương hướng khác.

"Bồng!"

Giống như pháo hoa nở rộ, bổn nguyên chi lực năm màu phóng tới sáu thần vương đang bỏ chạy gần nhất.

- A!

Các thần vương này nhất thời thần sắc đại biến, tức thì lần lượt từng thần vương bắt đầu liều mạng sử dụng các thủ đoạn giữ mạng.

"Bồng!"

Âm thanh bổn nguyên chi lực và hồng mông linh bảo va chạm vang lên, máu tươi nhất thời nhiễu đỏ bầu trời, máu thịt xương cốt bắn tung toé, còn có thần vương từ trên cao rơi xuống.

Sau vụ nổ.

Trong sáu thần vương có ba thần vương ở xa một chút và một thần vương ở gần nhưng thực lực tương đối mạnh chỉ bị thổ huyết trọng thương. Còn hai thần vương ở gần với thực lực yếu thì bị năm loại bổn nguyên chi lực xé thành mảnh nhỏ ngay tại chỗ.

Còn Tu La thần vương La Phàm.

La Phàm có Huyết Xích triệt tiêu làm yếu, thân thể chỉ bị một bộ phận bổn nguyên chi lực trùng kích, hơn nữa trên người La Phàm còn có một bộ phòng ngự nhị lưu hồng mông linh bảo, lần công kích này hắn gần như không thụ thương.

- Không hay. - Sắc mặt Hoàng Phủ Ngự có chút khó coi.

- Hoàng Phủ huynh, xem ra không thích hợp dùng viên công đối phó La Phàm này, hắn có thể đem công kích của chúng ta dẫn đi công kích các thần vương khác. - Mộc Khâm nhíu mày nói.

Bọn họ đã không làm bị thương La Phàm, lại còn ngộ sát mất hai thần vương.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, phải chết bao nhiêu thần vương mới có thể giết được La Phàm?

- Viễn công tính khống chế kém, lực công kích cũng yếu đi, hay là cận công. - Hoàng Phủ Ngự chỉ có thể nghĩ ra quyết định này.

Cận công có chỗ hay của cận công. Viễn công có chỗ hay của viễn công.

Một khi chọn cận công.

Với tốc độ phi hành của các thánh hoàng, muốn đuổi kịp La Phàm chân đạp Huyết Xích là chuyện vô cùng khó.

- Ha ha, Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng, các người làm gì đó? Muốn nhận thua à?

La Phàm chân đạp Huyết Xích, lăng không đứng nhìn năm đại thánh hoàng lớn tiếng cười nói.

Mấy người Hoàng Phủ Ngự trên mặt đều trầm mặc không nói một lời.

- Khương Phạm huynh. - Hoàng Phủ Ngự trực tiếp dùng thần thức truyền âm. - Chúng tôi chuẩn bị cận thân công kích La Phàm, chỉ là tại phương diện tốc độ chúng tôi có thể không bắt kịp La Phàm. Các người mau bố trí một số thần vương hợp thành đại trận bảo vệ phù điêu thông đạo, ba người các vị cũng truy sát La Phàm. Chúng ta hai đội liên hợp công kích, đối với hắn tiến hành giáp

kích. Như vậy… hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Khương Phạm thoáng chốc đã đưa ra lựa chọn.

- Tốt, ta lập tức an bài, các người trước hết hãy kềm chế La Phàm một lúc.

Khương Phạm nhìn một đám thần vương ở cạnh đó:

- Chư vị, La Phàm kia rất giả hoạt, ba vị thánh hoàng chúng tôi cũng đi truy sát hắn. Bất quá phù điêu thông đạo này đành nhờ vả các vị rồi. Ta hiện tại tuyển ra mười sáu người bố trí một đại trận phòng thủ phù điêu thông đạo này, chư vị thấy thế nào?

Trong khi Khương Phạm an bài mười sáu vị thần vương bố trí đại trận, năm người Hoàng Phủ Ngự lại tiếp tục truy sát La Phàm.

- Hô!

Kình phong gào thét, La Phàm như một đạo lưu quang liền phóng tới một vị thần vương, Bích Ba hồ - Thang gia Thang Liễu.

Thang Liễu thấy La Phàm cực nhanh phóng tới, sắc mặt không khỏi lập tức tái đi, với tốc độ của hắn căn bản không thể so với La Phàm.

- Đại tỷ!

Thang Liễu lập tức hướng tới gia chủ Thang gia - Tây Nam thánh hoàng Thang Lam cầu cứu. Chỉ là lúc này Thang Lam đang bố trí Ngũ Hành đại trận, căn bản không kịp cứu hắn.

- Nhị đệ! - Sắc mặt Thang Lam cũng đại biến.

"Hưu!". Hoàng Phủ Ngự lúc này cũng bất chấp hắn, trực tiếp một hơi hoá ra ba đạo đao quang năm màu.

La Phàm chỉ cười lạnh một cái, liền đó Huyết Xích trong tay xẹt qua một đạo hồng quang thê lương, không gian bị xé rách, nhắm vào đầu Thang Liễu.

"Ách..."

Khi huyết xích hồng quang đến gần, Thang Liễu cảm thấy cả người tựa như bị *"định thân"* vậy, tuyệt không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt hoảng sợ nhìn huyết xích hồng quang đó xẹt qua phần cổ.

- Không…….. - Đáy lòng Thang Liễu rống lên một tiếng giận dữ.

Nhưng, vô dụng rồi.

Cái đầu trên cổ Thang Liễu như một trái banh lăn xuống, chân linh trong linh hồn Thang Liễu cũng bị hồng quang trực tiếp làm cho tan biến.

Lại một thần vương chết!

- Hô!

Tốc độ của La Phàm đạt đến cực điểm, bám theo sau hắn là ba đạo đao quang năm màu, La Phàm cứ như vậy cực nhanh phóng tới hai thần vương ở cách đấy không xa, hai thần vương đó nhìn thấy cảnh này lập tức khiếp sợ phân tán ra, theo hai hướng phóng đi.

Hai thần vương, La Phàm chỉ có thể đuổi theo một người.

La Phàm cũng không cần nghĩ, liền trực tiếp đuổi theo Bách Hoa thần vương Hoàng Phủ Lưu Hương của Hoàng Phủ gia tộc trong bát đại thần tộc. Hoàng Phủ Lưu Hương vừa rồi cùng một vị ẩn thế thần vương đàm luận, nào có thể tưởng được hoạ từ trên trời rơi xuống.

- Tên ma tinh này, sao lại đuổi theo ta?

Hoàng Phủ Lưu Hương hoảng sợ nhanh chóng trốn chạy, lúc này nàng căn bản không có một chút thong dong, đối diện Tu La thần vương, việc nàng có thể làm chính là chạy, ngay cả một ý niệm đề kháng cũng không có, La Phàm nhíu mày:

- Chạy cũng rất là nhanh đấy.

Giờ phút này ba đạo đao quang năm màu phía sau đang càng lúc càng tới gần La Phàm, nếu như không ngăn cản thì ba đạo đao quang này sẽ công kích đến thân thể y.

- Dừng!

La Phàm hốt nhiên thấp giọng hét một tiếng, tức thì vận dụng

tầng thứ hai thời gian pháp tắc thời gian tĩnh chỉ.

Không gian hoàn toàn dừng lại, năm đại thánh hoàng dừng lại, nguyên bổn đang cực tốc phi hành Hoàng Phủ Lưu Hương cũng dừng lại, ba đạo đao quang năm màu phía sau cũng dừng lại, duy nhất không dừng lại chính là bản thân La Phàm, La Phàm vẫn bay theo hướng Hoàng Phủ Lưu Hương.

"Bồng!"

Linh châu trên đỉnh đầu năm đại thánh hoàng quang mang đại thịnh, chỉ một lát sau, công phu thời gian tĩnh chỉ liền bị phá giải. Bất quá trong một lát công phu này La Phàm đã đến phía sau Hoàng Phủ Lưu Hương.

Phá đi thời gian tĩnh chỉ, ba đạo đao quang năm màu lại tiếp tục đuổi theo.

"Phốc!"

Huyết Xích trong tay La Phàm đâm tới, Hoàng Phủ Lưu Hương chỉ kịp vung ra một đạo thanh sắc ti đái.

- Phải chết sao?

Trong lòng Hoàng Phủ Lưu Hương chỉ là bất cam, nhưng đối diện Huyết Xích của La Phàm, nàng căn bản không có năng lực chống cự.

"Phanh!"

Một đạo kim sắc kiếm mang đột nhiên xẹt qua không gian, cùng Huyết Xích trong tay La Phàm va chạm khiến cho công kích của La Phàm đình trệ lại một chút, một lát công phu này đủ để Hoàng Phủ Lưu Hương đào thoát khỏi công kích của Huyết Xích.

- Đại ca.

Hoàng Phủ Lưu Hương thấy Hoàng Phủ Lôi ở cách đó không xa vừa cứu lấy tính mạng nàng, trong lòng không khỏi kích động phi thường. Hoàng Phủ Lôi vừa rồi chỉ là bắn ra một đạo kiếm mang, hắn căn bản đến không kịp.

- Hừ.

Khuôn mặt La Phàm có một tia lãnh ý, đối với bát đại thần tộc, hắn trước giờ giết không chùn tay, Huyết Xích lại vung lên.

- Thực phiền toái!

Sắc mặt La Phàm biến đổi, ba đạo đao quang phía sau đã tới gần thân thể rồi.

Thân hình hắn đột nhiên trượt ngang, đồng thời Huyết Xích trong tay liên tiếp ngăn cản ba đạo đao quang năm màu, ba đạo đao quang này đều nổ mạnh ra.

- Dừng!

Thời khắc này, La Phàm nỗ lực thi triển thời gian tĩnh chỉ.

Chỉ là ba đạo đao quang năm màu kia ẩn chứa bổn nguyên chi lực quá mạnh, đối diện với thời gian tĩnh chỉ cũng chỉ là đình trệ lại một chút rồi tiếp tục bạo phát ra.

"Bồng!". Vụ nổ kịch liệt, thậm chí khiến cho đá tảng trên Thiên Tôn sơn cũng nổ tung, vỡ vụn. Còn bản thân La Phần nhờ có thời gian tĩnh chỉ đổi lấy được một chút thời gian, khiến hắn chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

- La Phàm!

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên, sắc mặt La Phàm cũng biến đổi.

- Giáp kích?

La Phàm liền chú ý đến cách đó không xa, một con trường long hai màu đen trắng giao tạp, mặt ngoài còn có điện xà vờn quanh đang bay tới hướng hắn.

Đó chính là công kích của Chu Hoắc, Khương Phạm, Đoan Mộc Vân liên thủ tạo thành, uy lực của chiêu này La Phàm cũng không dám khinh thường.

- Phù điêu thông đao vẫn bị khoá chặt.

Thần thức La Phàm quét qua liền phát hiện mười sáu vị thần vương hợp thành đại trận, đem lối vào của phù điêu thông đạo phòng thủ chặt chẽ.

Vừa rồi năm vị thánh hoàng truy kích La Phàm, La Phàm còn tương đối dễ dàng.

Nhưng, một khi tám vị thánh hoàng phân thành hai đội giáp

kích La Phàm, vậy thì La Phàm hắn thực sự thảm rồi!

- Ha ha… xem ra các ngươi đều quên rồi. La Phàm ta trước khi phi thăng thần giới là kẻ tu luyện Tu La ma đạo!

Tiếng cười tuỳ ý ngông cuồng của La Phàm vang lên, trong tiếng cười sung mãn sát ý.

Sát ý tràn ngập trong ngực La Phàm, giết chóc bắt đầu.

La Phàm chân đạp Huyết Xích, cả người thân hình quỷ dị, tốc độ càng đạt tới cực hạn, hai đội nhân mã - tám đại thánh hoàng - lần lượt thay đổi không ngừng truy sát La Phàm.

- Hô!

La Phàm cùng một vị thần vương lao qua nhau, thân thể vị thần vương đó lập tức phân thành bốn khối lớn, từ không trung rơi xuống.

"Bồng!"

Còn cái giá chính là La Phàm lại nhận lấy một đợt công kích nữa của tám đại thánh hoàng. Chỉ là La Phàm dựa vào thời gian tĩnh chỉ và phòng ngự nhị lưu hồng mông linh bảo trên người, cùng với Huyết Xích triệt tiêu đi, mỗi lần chỉ bị thương nhẹ.

- Hô!

La Phàm lại lao qua từ bên người hai vị thần vương, một vị thần vương tức thì thân thể nổ ra hoá thành huyết vụ, còn vị thần

vương kia thì thổ ra một ngụm máu tươi, hắn may mắn giữ được mạng.

"Phốc!". La Phàm cũng phun ra một ngụm máu tươi.

Từng đợt giết chóc thảm khốc xảy ra dưới sự giáp kích của tám đại thánh hoàng, căn bản chính là *"đi dây thép"*, bản thân La Phàm cũng thụ thương không nhẹ.

- Cũng không sai biệt lắm rồi.

La Phàm nhìn tám đại thánh hoàng truy sát ở phía sau, trên mặt có một nụ cười nhạt. Sự tình phát triển, tất cả đều nằm trong tay hắn.

Hốt nhiên cả Thiên Tôn sơn đều có một trận chấn động nhẹ, đồng thời thanh quang chiếu khắp bầu trời, trong phạm vi Thiên Tôn sơn lập tức tràn ngập thanh sắc quang mang.

Chương 638

Thối Nhất Bộ

Trong toà Thiên Tôn sơn to lớn, giờ phút này trạng thái của các thần vương ngược lại có chút buồn cười, mười sáu vị thần vương hợp thành đại trận chặn trước phù điêu thông đạo. Còn có mấy vị thần vương thực lực tương đối yếu thì lại trực tiếp ẩn trốn bên trong phù điêu thông đạo, lo sợ La Phàm đến giết bọn họ.

Còn Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong cùng gần chục vị thần vương thực lực hùng mạnh thì lại tụ tập tại một chỗ, bọn họ ngược lại không sợ La Phàm đến giết. Đối với nhóm người Khương Lan, La Phàm thực không có năng lực miễu sát. Hà huống… Khương Lan, Dịch Phong mấy người đó sau lưng có Tần Vũ, cũng là người mà tại đáy lòng La Phàm kiêng kị nhất.

Đối diện bát đại thánh hoàng, La Phàm có thể dựa vào tốc độ mà chạy. Nhưng đối diện Tần Vũ thì sao?

Có phải đắc tội cùng bát đại thánh hoàng cũng không được dễ dàng đắc tội với Tần Vũ. Đây là điều mà La Phàm đã sớm ghi vào đáy lòng khi vạch ra một kế hoạch. Không phải hắn sợ Tần Vũ, mà là đối với Tần Vũ, tại đáy lòng hắn không hề nắm chắc.

Chuyện mà không nắm chắc thì không thể làm, trừ phi đến mức sơn cùng thuỷ tận phải liều mạng. Thanh quang mờ mịt, chiếu rọi cả Thiên Tôn sơn.

Bát đại thánh hoàng cùng với Tu La thần vương La Phàm đều dùng thần thức cẩn thận quan sát ngọn nguồn phát sáng, nhưng dọc theo phương hướng phát sáng, bọn họ lại phát hiện ngọn nguồn không ngờ chính là *"Huyền phù thạch bản"*. Chỉ là thần thức của bọn họ không cách nào chạm đến Huyền phù thạch bản, cũng

không biết Huyền phù thạch bản rốt cục có biến hoá gì.

- Chư vị, chúng ta trước hãy dừng tay đã, thế nào? - Tu La thần vương La Phàm quay đầu lại nhìn về phía bát đại thánh hoàng.

Bát đại thánh hoàng nhìn nhau, trong mắt thực có một tia phẫn nộ.

- Nếu như không phải La Phàm này có huyết xích "Đoạn Mệnh", tốc độ của hắn tuyệt đối không vượt qua được chúng ta, cũng không thể dựa vào tốc độ mà chạy! - Chu Hoắc, Khương Phạm mấy người trong lòng đều bất bình.

Bát đại thánh hoàng đồng thời xuất thủ, không ngờ lại không tóm được La Phàm. Liên thủ công kích uy lực thì lớn, nhưng thời gian tĩnh chỉ của La Phàm phối hợp với nhất lưu hồng mông linh bảo, cùng với phòng ngự linh bảo trên thân thể đủ để bảo vệ tính mạng.

- Một khi La Phàm này thực sự liều mạng... - Khương Phạm tại đáy lòng run lên.

Muốn trong nháy mắt giết La Phàm, đó thật là không có khả năng. Nếu như La Phàm liều mạng cùng bát đại thánh hoàng bọn họ chém giết, hôm nay, bát đại thánh hoàng cho dù có giết được La Phàm thì có lẽ cũng phải chết đi ba bốn thánh hoàng. Chết mất ba bốn người, hơn nữa ai chết là do La Phàm quyết định!

Bát đại thánh hoàng không muốn chết, bọn họ không muốn cùng La Phàm thí mạng.

- La Phàm, có gì thì ngươi nói nhanh đi. - Chu Hoắc lớn giọng nói, đồng thời bát đại thánh hoàng vô cùng ăn ý đều dừng động thủ.

Khoé miệng La Phàm hờ hững có một chút tươi cười. Giống như trong kế hoạch.

- Chuyện chúng ta không cần bàn vội, hiện tại Huyền phù thạch bản kia tựa hồ phát sinh dị biến gì đó. Chúng ta trước hãy đi xem xem huyền phù thạch bản kia rồi sau đó hãy bàn tiếp chuyện, thế nào hả?

Miệng La Phàm nói, huyết xích trong tay vẫn nhẹ nhàng đung đưa, tựa hồ tuỳ thời chuẩn bị xuất thủ. Tại đáy lòng bát đại thánh hoàng đều thầm mắng. Lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ là Tu La thần vương đã đủ đáng sợ rồi, Xa Hầu Viên không ngờ còn đem huyết xích Đoạn Mệnh có lực công kích kinh người cấp cho Tu La thần vương, không phải là như hổ thêm cánh sao?

- Tốt, vậy chúng ta theo như lời ngươi nói, trước hết đi xem xem Huyền phù thạch bản kia phát sinh biến hoá gì. Sau đó, lại giải quyết chuyện của ngươi và bát đại thánh hoàng chúng ta. - Chu Hoắc lạnh lùng nói.

La Phàm mỉm cười, liền đó phất tay áo, cả người hoá thành lưu quang bay tới hướng đỉnh núi Thiên Tôn sơn. Bát đại thánh hoàng liếc mắt nhìn nhau, đều âm thầm gật đầu, sau đó đồng thời cũng bay tới hướng đỉnh núi Thiên Tôn sơn.

- Chúng ta cũng đi xem xem. - Dịch Phong một mực quan sát nãy giờ cũng cười nói.

Tả Thu Lâm, Khương Lan cùng với các thần vương tương đối lợi hại đều gật đầu, đám người này cũng hoá thành từng đạo lưu quang bay tới đỉnh Thiên Tôn sơn. Còn mười sáu vị thần vương ở ngoài lối vào phù điêu thông đạo lại không dám rời đi, sợ La Phàm quay lại là bỏ chạy mất.

Mê Vụ thành - Tử Huyền Phủ phía trên bãi cỏ gần hồ, đám

người Tần Vũ đang nhìn tất cả những chuyện phát sinh trên Thiên Tôn sơn được hiển hiện trong thuỷ mạc.

- Tám vị thần vương à, chỉ một lúc ngắn ngủi không ngờ đã chết đi tám vị thần vương, Tu La thần vương này thật đúng là…

Hắc Vũ giờ phút này vẫn chắt lưỡi không thôi, vừa rồi cảnh tượng Tu La thần vương chém giết, bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ một lúc ngắn ngủi, liền có tám vị thần vương gục ngã.

- Cái này bất quá chỉ là bắt đầu mà thôi. - Tần Vũ cười nhạt nói.

Tần Vũ nhìn thấy vô cùng rõ ràng, vừa rồi ngay cả chết đi tám vị thần vương, đối với các thần vương khác ảnh hưởng căn bản không lớn, đặc biệt là bát đại thánh hoàng, gần như không có phản ứng gì. Loại thần vương thực lực kém cỏi đó còn vọng tưởng chiếm được *"Thiên Tôn linh bảo"*, chết có thể trách được ai đây?

- Huyền phù thạch bản?

Không gian chi lực của Tần Vũ bao trùm Thiên Tôn sơn, tự nhiên là nghe được đoạn đối thoại của mấy người La Phàm.

Chỉ là linh bảo mẫu đỉnh, Huyền phù thạch bản hai thứ này, không gian chi lực của Tần Vũ cũng không cách nào đụng chạm được. Trên Huyền phù thạch bản này rốt cuộc viết cái gì, Tần Vũ cũng không biết.

Chỉ thấy trên thuỷ mặc cảnh tượng biến hoá, không ít thần vương đều bay lên đỉnh Thiên Tôn sơn, đều nhìn lên Huyền phù thạch bản tại trung ương đỉnh núi đang tán phát hào quang vô biên. Chỉ là Tần Vũ cũng chỉ có thể mô phỏng ra một khối huyền phù thạch bản, còn trên huyền phù thạch bản viết cái gì, Tần Vũ cũng không cách nào xác định.

- Nhìn bộ dạng kinh hãi của đám người La Phàm, Khương Phạm, nội dung trên Huyền phù thạch bản chắc là đã cải biến rồi. - Tần Vũ trong lòng thầm suy đoán.

Quá khứ, trên Huyền phù thạch bản có khắc bảy điều quy tắc, hiện tại thì sao? Rốt cuộc là nội dung gì có thể khiến mấy người La Phàm kinh ngạc?

- Đại ca, trên thạch bản viết gì vậy? - Hắc Vũ dò hỏi.

Tần Vũ lắc đầu:

- Ta cũng không rõ nữa.

- Cha, người cũng nhìn không thấy ư? - Tần Tư đáng yêu nhướng mày lên.

Tần Vũ xoa xoa đầu Tần Tư, cười nói:

- Tư yêu quý, cha không phải cái gì cũng làm được. Người chế tạo ra Thiên Tôn sơn này, thực lực so với cha con mạnh hơn nhiều.

Nghĩ đến người chế tạo Thiên Tôn sơn, Tần Vũ không tự chủ được liền nghĩ đến Lâm Mông. Thực lực của Lâm Mông này, Tần Vũ cũng không hoàn toàn hiểu được, nhưng chỉ cảm nhận được một bộ phận nhỏ đã khiến cho Tần Vũ run sợ rồi.

Ánh mắt Tần Vũ chuyển hướng qua thuỷ mặc.

- Trên huyền phù thạch bản kia rốt cuộc là viết cái gì?

Lông mày Tần Vũ nhíu lại, liền lập tức cẩn thận lắng nghe đoạn đối thoại của nhóm người La Phàm và bát đại thánh hoàng, chỉ có từ trong đối thoại, mới có thể phán đoán ra trên huyền phù

thạch bản rốt cuộc viết cái gì. La Phàm, Chu Hoắc, Khương Phạm nhóm bát đại thánh hoàng, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Khương Lan mấy chục người, còn có An Tầm, Tôn Luyện, Liễu Liên ba vị thần vương của Tu La hải, đám người này đều ngửa đầu nhìn huyền phù thạch bản.

Trên thạch bản xuất hiện mấy hàng kim sắc tự thể….

*"Lần này Thiên Tôn linh bảo do Linh bảo mẫu đỉnh sinh ra, tên là "*Phù Thế Ấn*". Phù Thế Ấn chia làm ba bộ phận, phân biệt là Thương Thiên Ấn, Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn. Thương Thiên Ấn và Hậu Thổ Ấn uy lực tương đương, trong ba ấn thì Vạn Dân Ấn ẩn chứa thời gian pháp tắc tối đa, uy lực tối cường. Khi có người lấy được ba ấn, dung hợp thành Phù Thế Ấn, người đó liền thành tân nhất nhậm Thiên Tôn!"*

Mấy hàng chữ giản đơn nhưng lại khiến trong lòng mấy người La Phàm bắt đầu nổi sóng.

- Thương Thiên Ấn, Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn… - La Phàm thấp giọng tự nhủ, trong mắt tức thì quang mang loé lên.

Biết được sự mạnh yếu của ba ấn, kế hoạch của hắn cũng có thể cải biến rồi.

Còn Khương Phạm giờ phút này trong lòng lại mừng thầm.

- Cũng giống hệt như ta nghĩ, uy lực mạnh nhất, quan trọng nhất quả nhiên là bộ phận cuối cùng, Vạn Dân Ấn! Lôi Phạt thiên tôn xuất mã, Vạn Dân Ấn này ngoài ta còn ai có thể sở hữu nữa chứ.

Đáy lòng Khương Phạm tràn ngập tự tin. Ngay cả một Tu La thần vương cũng có thể khiến cho bát đại thánh hoàng phải chật vật như vậy. Nếu như Lôi Phạt thiên tôn ra tay thì có ai có thể ngăn cản? Vạn Dân Ấn nhất định là thuộc về Khương Phạm y rồi.

- Ha ha…

Hốt nhiên tiếng cười lớn sang sảng vang vọng khắp Thiên Tôn sơn, ngay cả mười sáu vị thần vương ở phía dưới ngăn trở phù điêu thông đạo cũng không khỏi phát thần thức ra, xem xem rốt cuộc là phát sinh chuyện gì.

- Chu Hoắc, Khương Phạm, tám người các ngươi đối với ta yêu cầu vậy ta cũng rất hiểu, nhưng mà muốn ta bỏ qua Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn, cái đó là không thể nào. Như cùng các ngươi thực sự thí mạng, La Phàm ta cũng tự biết mình, ta chạy không thoát. Nhưng, tám thánh hoàng các ngươi tối thiểu cũng phải chết một nửa. Điểm này, các ngươi có thừa nhận không? - La Phàm cười nhìn bát đại thánh hoàng.

Khương Phạm, Chu Hoắc, mấy người đều trầm mặc, Khương Phạm chỉ là hơi hơi gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Điểm này là không thể nghi ngờ được!

- Các ngươi nói xem, ngày mà Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn xuất thế, muốn ta không cướp đoạt, yêu cầu này quá hà khắc rồi. Nếu không như vậy đi… kể từ ngày hôm nay cho đến trước khi tân Thiên Tôn sinh ra, ta không bước vào Thiên Tôn sơn một bước, còn các ngươi lần này để ta bình yên đi ra ngoài, các ngươi thấy thế nào? - La Phàm mỉm cười nhìn bát đại thánh hoàng.

Bát đại thánh hoàng sững ra. Thoáng chốc, bát đại thánh hoàng liền hiểu được ý tứ của La Phàm. La Phàm này cầm được Thương Thiên Ấn rồi, trước khi tân Thiên Tôn sinh ra liền không bước vào Thiên Tôn sơn một bước. Mặc dù không bước vào Thiên Tôn sơn, nhưng mà La Phàm vẫn có thể ở bên ngoài phù điêu thông đạo ôm cây đợi thỏ.

- Ôm cây đợi thỏ cũng không phải là cách hay, La Phàm này không phải là Tần Vũ, không thể thi triển không gian đông kết, chỉ cần ta vừa bước ra khỏi phù điêu thông đạo, liền lập tức thi triển thuấn di thì vẫn có hy vọng chạy thoát. - Tại đáy lòng Khương Phạm âm thầm nghĩ kế.

Các thánh hoàng khác cũng cân nhắc đề nghị này của La Phàm.

Còn La Phàm mỉm cười nhìn bát đại thánh hoàng, yên lặng chờ câu trả lời.

Chương 639

Thệ Ngôn

Trên đỉnh Thiên Tôn sơn, bát đại thánh hoàng cùng Tu La thần vương đối mặt với nhau. Tình hình hiện tại chỉ còn chờ một câu nói của Tu La thần vương, cục diện lần nữa lại rơi vào thế giằng co.

Nếu không đáp ứng?

Bát đại thánh hoàng thật sự đau đầu.

- La Phàm này tuyệt đối không thể tha được. Nếu như tha đi thì hậu họa vô cùng. - Tây cực thánh hoàng Thân Đồ Diêm dùng thần thức truyền âm nói.

Cũng bởi huynh đệ của hắn là Thân Đồ Niên đã bị La Phàm giết hại nên Thân Đồ Diêm hận tới mức không thể không lập tức giết chết La Phàm.

- Không được. - Đoan Mộc Vân dùng thần thức truyền âm nói với các thánh hoàng. - La phàm có nhất lưu hồng mông linh bảo, lại sở hữu thần thông thời gian tĩnh chỉ. Một khi hắn liều mạng thì trong tám người chúng ta không chết vài người căn bản không có khả năng giết chết La Phàm. Mọi người ở đây ai nguyện ý chết chứ?

Truyền âm của Đoan Mộc Vân vừa nói ra, tức thời các vị thánh hoàng ai nấy đều trầm mặc.

……

- Có ý tứ, có ý tứ. La Phàm này lui một bước nhỏ, nhưng thật ra

bát đại thánh hoàng đều không dám quyết định. - Xem màn tràng cảnh trước mặt, Tần Vũ lộ nét cười nhạt.

- Thiên tôn lần này không biết cuối cùng sẽ thuộc về ai? - Trong lòng Tần Vũ bất giác thắc mắc.

Án theo lời của Lâm Mông thần bí đã nói - khi con của hắn được một trăm ngày - thì tất cả thần vương có mặt tại Thiên Tôn sơn đều không thể. Như vậy chỉ có thể tuyển chọn từ Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Khương Lập, Tần Vũ cùng vị Huyết hải nữ vương thần bí.

Đương nhiên trong thời gian đó có thể nảy sinh ra thần vương mới ra đời.

- Cũng không biết lời nói của Lâm Mông là thật hay giả? - Tần Vũ thầm nhủ.

Nếu theo hắn nhìn thì hiện tại Tu La thần vương đang có ưu thế cực lớn.

……..

- Khương Phạm, Chu Hoắc, các ngươi thấy thế nào?

Bát đại thánh hoàng hiện đang tranh cãi kịch liệt thì thanh âm của La Phàm vang lên. La Phàm vẫn như cũ giữ nụ cười trên môi, dáng vẻ như một vị nho sĩ. Chỉ là nếu người nào quen biết y thì mới biết y là một người giết người lãnh khốc vô tình.

- Thảo luận xong rồi.

Chu Hoắc đại diện lên tiếng, chỉ thấy Chu Hoắc lạnh lẽo nói:

- La Phàm, bát đại thánh hoàng bọn ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, bọn ta để ngươi rời khỏi đây. Bắt đầu từ hôm nay cho tới khi Thiên Tôn ra đời, ngươi không được tiến nhập vào Thiên Tôn sơn một bước.

- Ha ha… thật thống khoái. -La Phàm cười lớn.

- La Phàm, ngươi còn phải thề với trời bởi vì bọn ta thật khó mà tin lời của ngươi được. - Chu Hoắc không hề nể mặt La Phàm lạnh lùng nói.

La Phàm cũng không để ý cười nhẹ:

- Điều này đương nhiên. Ngay bây giờ ta sẽ thề giữa trời đất.

Lập tức, La Phàm quỳ ngay tại đỉnh Thiên Tôn sơn cao giọng nói:

- Từ hôm nay ta rời khỏi Thiên Tôn sơn, cho đến khi Thiên Tôn ra đời, trong khoảng thời gian đó La Phàm ta tuyệt không bước vào Thiên Tôn sơn một bước, nếu như tiến vào Thiên Tôn sơn… trời đất không dung!

"Trời đất không dung", "trời đất không dung", "trời đất không dung"…. Chỉ nghe âm thanh vang vọng khắp Thiên Tôn sơn. Nét mặt của bát đại thánh hoàng lúc này mới hòa hoãn trở lại.

- Ta bây giờ đã phát thệ rồi, các ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi. - La Phàm cười cười nhìn bát đại thánh hoàng.

Bát đại thánh hoàng đưa mắt nhìn nhau gật đầu. Cuối cùng, Chu Hoắc bay thẳng lên không trung nhìn xuống phía dưới nói lớn:

- Các vị thần vương ở phía dưới hãy mau mở rộng phù điêu thông đạo để cho La Phàm rời khỏi nơi đây.

- Cho đi? Không, không được.

Mười sáu vị thần vương trong phù điêu thông đạo tức thì có người lên tiếng phản đối.

- Chư vị thánh hoàng, Tu La thần vương đã liên tiếp sát hại tám vị thần vương, ngay cả hảo huynh đệ của ta cũng bị hắn giết hại, nhất định máu phải trả bằng máu.

- Giết Tu La thần vương, nhất định phải giết hắn. - Một vài vị thần vương tức thì hét lên.

Bất quá hầu hết chỉ la lớn như vậy chứ không có một ai muốn đối địch với La Phàm. Thực lực của La Phàm mới vừa rồi đã cho thấy rất rõ.

Giết phổ thông thần vương mà nói chỉ đơn giản giống như thái rau vậy thôi.

- Ha ha, ai muốn giết La Phàm ta thì cứ lên đây, La Phàm ta sẽ tiếp đón hết. - Tu La thần vương cười lớn, hào khí ngút trời.

La Phàm vừa dứt lời tức thì những thần vương đang la hét liền rơi vào trạng thái trầm mặc.

Cùng La Phàm giao đấu?

Mới vừa rồi bọn họ còn nghĩ cùng bát đại thánh hoàng xuất thủ, nhưng hiện tại bát đại thánh hoàng không ra tay thì thần vương bọn họ giao đấu với La Phàm chẳng phải đi tìm chết sao? Tự nhiên không một ai dám lên tiếng. Trong mười sáu vị thần vương có không ít người tự giác li khai mở đường cho phù điêu thông đạo.

Đã có thần vương rời khỏi, những thần vương còn lại cũng vội vàng li khai. Cuối cùng những người muốn tìm La Phàm báo thù cũng đành phải thối lui mở đường ra ngoài.

La Phàm nhìn thấy vậy chỉ cười thầm.

- Chu Hoắc, Khương Phạm, Đoan Mộc Vân…. Ta bây giờ thực hiện lời hứa li khai.

La Phàm cười cười rồi chân đạp huyết xích hóa thành huyết hồng sắc lưu quang bay thẳng xuống phía dưới.

Tôn Luyện, An Tầm, Liễu Liên ba vị thần vương Tu La hải cũng vội vàng bay theo sau.

Dưới sự quan sát của hơn ba mươi vị thần vương, bốn người La Phàm dễ dàng tiến vào phù điêu thông đạo để rồi sau đó biến mất khỏi tầm quan sát của các vị thần vương.

Bộ phận đầu tiên của thiên tôn linh bảo Phù Thế Ấn là Thương Thiên Ấn đã xuất thế, tạm thời bị Tu La thần vương đoạt được. Hơn nữa La Phàm còn trước mặt mọi người phát thệ là cho tới khi Thiên Tôn ra đời tuyệt đối không tiến vào Thiên Tôn sơn một bước.

- Hừm, Thương Thiên Ấn đã bị La Phàm đoạt được, Hậu Thổ Ấn lần tới nhất định phải thuộc về ta. - Ánh mắt Khương Phạm nhìn qua các vị thần vương.

Trong những nhóm người này, Khương Phạm nhận thấy mình có Chu Hoắc, Thần Đồ Diêm giúp đỡ, là nhóm mạnh nhất.

Hậu Thổ Ấn, nhất định phải đoạt được.

Còn vật quan trọng nhất là Vạn Dân Ấn thì đã có Lôi Phạt thiên tôn ra tay, Khương Phạm căn bản không lo lắng nhiều.

- Khương Lan, ngươi hãy nhìn xem. Khi La Phàm vừa đi thì bát đại thánh hoàng tức thì chia làm ba phái liền. - Dịch Phong khẽ cười nói.

Khương Lan nhìn rồi gật đầu:

- Đoan Mộc Vân, Thang Lam, Mộc Khâm một phe. Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng một phe. Còn ba người Khương Phạm một phe. Dù cho bát đại thánh hoàng giao tình không tệ nhưng đối với sự mê hoặc của hiên tôn thì vẫn bị chia rẽ.

- Dịch Phong, Tả Thu Lâm thần vương. - Khương Lan nhìn Tả Thu Lâm.

Đối với Tả Thu Lâm, Khương Lan vẫn rất là kính trọng.

- Có gì cứ nói. - Tả Thu Lâm thờ ơ trả lời.

Khương Lan cười:

- Như ta biết thì Lập Nhi hiện tại đã mang thai, lần mang thai này có lẽ khoảng mười tháng. Chúng ta có thể trở về Tử Huyền phủ một chuyến không?

- Mang thai? - Ánh mắt của Tả Thu Lâm chợt vụt sang.

Lập tức Tả Thu Lâm phất tay hóa thành một đạo tàn ảnh tiến vào phù điêu thông đạo phía dưới. Khương Lan cùng Dịch Phong đưa mắt nhìn nhau rồi cũng cười đuổi theo.

Sương khói bao quanh Mê Vụ thành, nơi đây là trụ sở thế lực thứ tư của phi thăng giả thần giới. Chủ nhân nơi này, Tần Vũ, là

thần vương thứ hai tại thần giới được xếp trên cả bát đại thánh hoàng. Cũng bởi có sự tồn tại của Tần Vũ mà hiện có không ít người tới gia nhập vào Mê Vụ thành, chỉ trong mười năm ngắn ngủi mà Mê Vụ thành đã sôi động lên rất nhiều.

Tử Huyền phủ nằm giữa lưng chừng không, Đây cũng chính là nơi mà mọi cư dân trong Mê Vụ thành muốn tiến vào, chỉ là nếu với tư cách một thiên thần thì không thể tiến vào được.

Trong Tử Huyền phủ.

Trước thủy mặc, nguyên bản có rất nhiều người đang quan sát, hôm nay đã thấy không ít thần vương rời đi. Thần vương tĩnh tu, mọi người cũng biết trong mười năm nữa sẽ yên bình, nhất thời không ít Tần gia đệ tử rời đi.

Mà tại đó chỉ còn Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ bọn người.

- Lập Nhi, Lan thúc và Dịch Phong thúc đang trở về, có lẽ chỉ một chút nữa là tới nơi. - Tần Vũ đối với những lời trò chuyện của bọn họ đều đã nghe rất rõ rang.

Khương Lập khẽ gật đầu.

- Mẹ, lần này con sẽ có đệ đệ hay muội muội vậy? - Tần Tư đưa tai ghé vào bụng Khương Lập, hai mắt khẽ nhíu lại. - Ồ, hình như nó đang chuyển động thì phải.

Thấy bộ dạng Tần Tư như vậy, Tần Vũ bất giác cười lớn.

- Được rồi Tiểu Tư, con mau đi chơi đi, đừng quấy nhiễu mẹ con nữa. - Tần Vũ cười nói.

Tần Tư lanh trí gật đầu trả lời:

- Dạ, cha. - Rồi lập tức bước đi.

Cuối cùng chỉ còn bốn người Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Bạch Linh nói chuyện.

- Đại ca, Phí Phí đã lâu không thấy trở về, không biết hắn ở bên ngoài làm những gì nữa. - Hắc vũ đột nhiên nghĩ tới Hầu Phí, bất giác lo lắng hỏi.

Tâm ý của Tần Vũ thoáng động, không gian chi lực tân vũ trụ tức thì chầm chậm mở ra bao trùm cả thần giới.

- Ồ, Phí Phí giờ đang ở cùng hai vị cô nương. Bất quá, hình như hắn đang gặp phải một chút phiền phức. - Khóe miệng của Tần Vũ bất giác có chút tiếu ý.

- Là như thế nào? - Hắc Vũ tức thì hỏi dồn.

- Vũ ca, Phí Phí làm sao thế? - Khương Lập cũng lo lắng hỏi.

Bạch Linh bên cạnh cũng đưa mắt nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ khẽ cười rồi phất tay, tức thì mặt nước phía trước xuất hiện hình ảnh Hầu Phí cùng Hồng Vân, Tử Hà đang ở cùng một chỗ.

……..

Trong lớp mây mù trên mặt biển bao la, Hầu Phí cùng Hồng Vân, Tử Hà chính là đang ở trong đó.

- Tử Hà, muội nói cái gì chứ? - Hai mắt của Hầu Phí như muốn trợn tròn.

Nét mặt của Tử Hà hiện lên nỗi đau khổ, quay lưng lại khẽ trả

lời Hầu phí:

- Hoàng Ngư ca, huynh đi đi, đừng đến tìm ta nữa. Từ nay về sau chúng ta không cần phải gặp nhau làm gì.

Khuôn mặt của Hầu Phí nhất thời trắng bạch.

- Tử Hà, những lần trước chúng ta gặp nhau không có gì, lần này chúng ta gặp nhau có thể…. - Hầu Phí không thể hiểu nổi nhìn Tử Hà.

- Không cần nói nữa. - Tử Hà tức thì ngắt lời - Hoàng Ngư đại ca, chúng ta ở chung với nhau sẽ không có kết quả tốt đâu, hãy quên hết đi thôi! - Vừa nói, từ mắt của Tử Hà bất giác tuôn ra hai dòng lệ.

Hồng Vân đứng bên cạnh không nói gì nhưng sắc mặt lúc này cũng thật sự khó coi.

- Tiểu Hoàng Ngư đừng quấy rầy Tử Hà muội muội nữa. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì không chỉ Tử Hà muội không có kết quả tốt mà kể cả ngươi cũng vậy. Người Huyết hải cung của bọn ta không ai là có tự do. - Hồng Vân lắc đầu tỏ vẻ bất lực, - Tử Hà muội muội nếu thật sự ở chung với ngươi, một khi chấp pháp của Huyết hải cung ra tay… hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

- Vớ vẩn.

Hai mắt của Hầu Phí lấp lánh hồng quang, cả người như rơi vào trạng thái điên cuồng.

- Huyết hải cung là cái chó gì chứ, bất kể đó là ai cũng đừng hòng cản trở ta và Tử Hà. Ai mà cản, ta một gậy đập chết.

Hầu Phí như phát điên. Cả người hóa thành một đạo tàn ảnh

tới bên cạnh Tử Hà nắm lấy tay nàng, hai mắt đỏ hồng nhìn chăm chú Tử Hà. Nhìn thấy trên khuôn mặt Tử Hà đầm đìa nước mắt, Hầu Phí đang phát cuống bất giác ngây người.

- Tử Hà muội, muội khóc sao? - Bất giác Hầu Phí đưa tay lên lau nước mắt trên khuôn mặt Tử Hà.

- Hoàng Ngư đại ca, huynh đi đi. - Tử Hà cố gắng lấy quyết tâm ngẩng đầu lên nói.

Trước đó không lâu, Tử Hà cùng Hồng Vân hai người trở về có thử hỏi cung chủ về việc người trong cung kết hôn với người ngoài. Bọn họ thật không ngờ thái độ của cung chủ quá kiên quyết khiến cho hi vọng của bọn họ hoàn toàn tan vỡ. Trong thâm tâm người Huyết hải cung thì cung chủ chính là sự tồn tại chí cao vô thượng.

Không một ai dám làm trái ý cung chủ vì làm trái thì chắc chắn phải chết.

- Tử hà, đừng lo lắng quá. Huyết hải cung thì đã sao, ai mà dám cướp nàng từ bổn hầu gia, ta sẽ trực tiếp đánh chết người đó… ta không tin có người lại dám cướp đoạt thê tử của bổn hầu gia. - Hầu phí đưa tay ôm lấy Tử Hà kéo vào trong lòng.

- Thê tử? - Tử Hà sững người.

Mặc dù Hầu Phí và nàng có quan hệ thân mật nhưng vẫn còn chưa tới mức có thể gọi là thê tử.

- Tử Hà, đừng lo lắng nữa. Dù xảy ra chuyện gì thì tất cả đều đã có ta gánh vác. - Hầu Phí ôm lấy Tử Hà khẽ nói bên tai.

Lúc này Tử Hà cảm thấy người bay bổng, như đang chìm trong cơn say.

- Nếu như có thể chết trong vòng tay của Hoàng Ngư đại ca thì cũng đáng lắm. - Tử Hà thầm nói với mình.

Nhìn thẳng vào ánh mắt Hầu Phí, Tử Hà gật đầu đồng ý. Tức thì Hầu Phí cười cười, một nụ cười rạng rỡ hạnh phúc.

- Tử Hà, muội hồ đồ lắm. Muội như thế này chẳng phải là tự làm hại bản thân sao, lại còn làm hại cả Tiểu Hoàng Ngư nữa. - Hồng Vân đứng bên cạnh lo lắng nói.

Hầu Phí nhíu mày cúi đầu nhìn Tử Hà, Tử Hà cũng nhìn hắn, hai bên cùng chăm chú nhìn nhau.

- Tử Hà, ta có việc này muốn nói thật với muội. Hoàng Ngư không phải tên thật của ta, tên ta là Hầu Phí. - Hầu Phí đột nhiên thấp giọng xuống nói.

Trên khuôn mặt Tử Hà hiện nụ cười hạnh phúc, nàng ta hoàn toàn không để ý, chỉ chăm chú nhìn Hầu Phí.

Đột nhiên!

- Tử Hà, Hồng Vân, hai ngươi thật to gan, dám trái lệnh của cung chủ. - Một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Chỉ thấy một nữ nhân tóc, lông mi, trường bào đều một màu huyết hồng đang đứng giữa không trung lạnh lùng nhìn ba người Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân.

Chương 640

Huyết Hải Nữ Vương

Dịch giả : bachthao82

Nguồn :

Vừa nhìn thấy nữ nhân mặc trường bào huyết hồng sắc đột nhiên xuất hiện, sắc mặt của Tử Hà cùng Hồng Vần tức thì trắng bạch, không còn chút huyết sắc. Cả hai người toàn thân run lẩy bẩy đến nỗi hai chân như mềm ra quỵ xuống đất.

- Cung chủ!

Tử Hà, Hồng Vân sợ đến nỗi một câu cũng không nói nên lời, chỉ là cung kính quỳ xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, toàn thân không ngừng run rẩy.

- Cung chủ? Bà ấy chính là cung chủ?

Hầu Phí nhíu mày, tịnh không có chút khiếp đảm, cẩn thận đánh giá nữ tử bận hồng sắc trường bào trước mặt.

Trong Mê Vụ thành - Tử Huyền phủ, Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Bạch Linh bốn người đang thông qua thủy mạc quan sát một màn tràng cảnh. Hắc Vũ giờ phút này cũng cảm thấy kinh ngạc:

- Đại ca, đột nhiên lại xuất hiện một nữ tử, người đó là ai? Hình như trong lòng Tử Hà, Hồng Vân, nữ tử đó… huyết sắc trường bào nữ tử đó thực lực phi thường kinh khủng.

Khương Lập nhíu mày một chút. Nàng cũng không nhận ra nữ

tử mang mái tóc huyết hồng sắc, trường mi huyết hồng sắc, trường bào huyết hồng sắc kia là ai. Người đặc thù như thế, chỉ cần gặp qua là nhớ kỹ.

Một lần Tần Vũ, Tả Thu Lâm, Khương Lập ba người đối diện với Huyết Hải thần vương tại Huyết hải, ba người trực tiếp trốn vào tân vũ trụ. Chờ cho ba người bọn họ biến mất, Huyết Hải thần vương mới xuất hiện, cho nên đối với hình dạng của Huyết Hải thần vương, căn bản bọn họ cũng không rõ ràng lắm.

Khương Lập tuy không rõ ràng, nhưng Tần Vũ đã có điểm phát hiện. Vì không gian lực của Tần Vũ bao trùm cả thần giới, cũng bao trùm cả huyết hải trường bào nữ tử nên phát hiện được khí tức trên người nàng ấy, khí tức đó giống với khí tức của Huyết Hải thần vương ngày ấy.

- Chẳng lẽ đó là vị siêu cấp cao thủ ở trong Huyết hải?

Tần Vũ nhướng đôi mày kiếm lên, thấp giọng nói.

- Huyết hải siêu cấp cao thủ?

Khương Lập kinh dị nhìn về phía Tần Vũ. Nhắc tới Huyết hải siêu cấp cao thủ, Khương Lập trong lòng hiểu vị siêu cấp cao thủ kia có thể thi triển thời gian tĩnh chỉ, thực lực cường đại vô bì.

- Huyết hải siêu cấp cao thủ?

Hắc Vũ, Bạch Linh hai người nghi hoặc nhìn qua. Tần Vũ khóe miệng có một tia cười nhạt.

- Tiểu Hắc, không cần gấp, bây giờ hãy xem… chuyện tình cảm của Phí Phí. Chuyện ngày càng hấp dẫn, tiếp tục xem thôi!

Hắc Vũ nhất thời nở nụ cười, nhìn đại ca mình cười hi hi. Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Bạch Linh bốn người đều hướng thủy mạc nhìn. Chỉ thấy trên thủy mạc Hầu Phí đang trực diện nhìn huyết hồng sắc trường bào nữ tử lớn tiếng.

- Cung chủ! Tiền bối chính là cung chủ của Tử Hà và Hồng Vân?

Hầu Phí khom người nói với Huyết Hải thần vương. Trong miệng mặc dù hắn gọi là tiền bối, nhưng trên thực tế trong tâm không hề tôn kính.

- Hoàng Ngư… Hầu Phí đại ca!

Tử Hà thấy ngạo khí của Hầu Phí như thế trong lòng không khỏi cuống quít, ánh mắt hàm ý nói Hầu Phí nên cung kính. Sau đó Tử Hà quay về phía Huyết Hải thần vương cung kính giải thích.

- Cung chủ! Hầu Phí đại ca không biết cung chủ nên mới buông lời bất kính, xin cung chủ thứ tội!

Huyết Hải thần vương hừ lạnh một tiếng.

- Thứ tội?

Huyết Hải thần vương cặp mắt băng lãnh nhìn lướt qua Hầu Phí, Hầu Phí cảm thấy toàn thân giống như bị đâm chém, không khỏi trong lòng run lên: *"Cung chủ này thật sự lợi hại a."*

- Tại hạ Hầu Phí, sống ở Mê Vụ thành, không biết cung chủ là ai?

Hầu Phí hạ thấp thân phận mình nói.

Dù sao hắn cũng là thích Tử Hà. Tử Hà dù gì cũng là người của Huyết Hải cung, Hầu Phí cũng không muốn lấy cứng chọi cứng với

cung chủ Huyết hải. Hầu Phí cũng là biết địa vị của đại ca mình cao, nên đem danh tự Tần Vũ nói ra, hy vọng đối phương nể mặt mũi.

- Mê Vụ thành, Hầu Phí?

Huyết Hải nữ vương liếc mắt một cái, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

- Đúng! Không biết cung chủ có biết thành chủ Tần Vũ của Mê Vụ thành?

Hầu Phí tiếp tục mỉm cười nói.

- Thần giới có Mê Vụ thành từ bao giờ?

Huyết Hải nữ vương nhíu mày hỏi lại.

- Thần giới có nhiều thành trì, nhưng ta chưa bao giờ nghe nói có Mê Vụ thành, thành này được lập từ lúc nào?

Huyết Hải nữ vương nhìn Hầu Phí.

- ….. - Hầu Phí trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Ở thần giới mà không biết Mê Vụ thành?

- Cung chủ, Mê Vụ thành là thành trì mới thành lập cách đây mười năm. Thành chủ Tần Vũ cũng là một thần vương lợi hại!

Hồng Vân vẫn đang quỳ dưới đất lên tiếng nói.

Hồng Vân biết rất rõ ràng, Huyết Hải nữ vương bình thường đều là khổ tu, đối với chuyện ở thần giới căn bản không quen

thuộc.

- Chỉ mới mười năm? Tần Vũ này có bao nhiêu lợi hại? So với Tu La thần vương, Cửu U thần vương thì thế nào?

Huyết Hải nữ vương trực tiếp hỏi.

Trong lòng Huyết Hải nữ vương cũng chỉ có Tu La thần vương và Cửu U thần vương làm cho nàng kinh sợ, chỉ là năm đó Cửu U thần vương thân tử. Cả thần giới, Huyết Hải nữ vương chỉ còn chú ý đến Tu La thần vương.

- Thuộc hạ không biết! Thật sự Tần Vũ thần vương phi thường lợi hại. Người đã từng đại chiến, giết hai đại thần vương của Lôi Phạt thành.

Hồng Vân nói.

Huyết Hải nữ vương khẽ nhíu mày, nhìn Hồng Vân nói:

- Thần vương của Lôi Phạt thành?

Thần giới bát đại thánh hoàng cũng chỉ có Lôi Phạt thành khiến cho Huyết Hải nữ vương e ngại một chút. Dù sao sau lưng Lôi Phạt thành cũng còn có vị thiên tôn. Khi Thiên Tôn sơn hàng lâm, Huyết Hải nữ vương cũng đã chứng kiến thực lực kinh khủng của thiên tôn.

- Dám giết thần vương của Lôi Phạt thành?

Huyết Hải nữ vương bắt đầu có chút để ý đến Tần Vũ.

- Vâng ạ!

Hồng Vân cung kính nói, mấy năm nay Hồng Vân và Tử Hà đối với chuyện bên ngoài thần giới biết rất rõ ràng.

- Tần Vũ giết hai vị thần vương là: Lôi Vũ thần vương Chu Thông và Lôi Yểm thần vương Chu Vô Luyến.

- Chu Yểm cũng đã chết? - Huyết Hải nữ vương nhất thời ngẩn người.

Huyết Hải nữ vương vẫn còn nhớ kỹ người thanh niên điên cuồng chém giết trong Thiên Tôn sơn, không nghĩ tới hiện giờ người thanh niên điên cuồng đó đã chết.

Huyết Hải nữ vương nhìn về phía Hầu Phí. Nàng chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra thực lực của Hầu Phí chỉ là thượng bộ thiên thần. Kỳ thật như Hồng Vân, Tử Hà chỉ là thị nữ, tại Huyết hải cung có rất nhiều, nàng căn bản không để ý trong mắt, bất quá Huyết Hải nữ vương rất coi trọng thể diện, nàng từng nói qua, con gái trong Huyết hải cung không thể cho phép xuất giá ra ngoài.

- Tần Vũ?

Huyết Hải nữ vương trong đáy lòng có chút nghĩ ngợi:

- Tần Vũ, ta chưa từng nghe nói qua. Sáu ngàn vạn ức năm trước cũng không có thần vương nào tên Tần Vũ, Tần Vũ rốt cuộc là ai?

Huyết Hải nữ vương nhìn về phía Hầu Phí.

- Hầu Phí!

Huyết Hải nữ vương lạnh lùng nói. Hầu Phí tại một bên thoáng khom người chờ đợi Huyết Hải nữ vương lên tiếng. Huyết Hải nữ vương tiếp tục nói:

- Hầu Phí, ta mặc kệ ngươi tới từ địa phương nào, bất quá nữ nhân trong Huyết Hải cung không thể lập gia đình. Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, ngươi bây giờ rời đi thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng.

Lần này Huyết Hải nữ vương đến đây cũng là vì chuyện Thiên Tôn sơn phủ xuống. Về phần chuyện của Tử Hà, Hồng Vân, Hầu Phí cũng chỉ là thuận tiện mà xử lý. Bởi vì Tần Vũ rất thần bí, cũng khiến cho Huyết Hải nữ vương nể mặt mà tha cho Hầu Phí một mạng,

- Tha ta một mạng?

Trong lòng Hầu Phí tức giận.

- Chẳng biết cung chủ định xử lý Tử Hà, Hồng Vân ra sao?

Huyết Hải nữ vương liếc mắt nhìn Tử Hà và Hồng Vân:

- Hai người đó! Tử Hà vi phạm mệnh lệnh ta, dám cùng với nam tử có tình ý, tự nhiên sẽ là tử tội, về phần Hồng Vân… giam giữ ức ngàn năm, chỉ là một sự trừng phạt nho nhỏ.

- Tạ cung chủ lưu lại tính mệnh Hầu Phí đại ca.

Tử Hà lúc này dập đầu cảm tạ.

Đồng thời Tử Hà nhìn về phía Hầu Phí, thần thức truyền âm nói:

- Hầu Phí đại ca, huynh mau đi đi, bất luận thế nào cũng không thể cãi lời cung chủ, huynh không cần lo cho ta.

Tử Hà kỳ thật đã sớm đoán được kết quả.

Chỉ là nàng cũng cảm thấy may mắn trong lòng. Hầu Phí sắc mặt có chút trầm xuống. Ánh mắt ẩn hồng sắc hỏa diễm, Hầu Phí nhìn chằm chằm Huyết Hải nữ vương:

- A, xú nữ nhân! Người ta thương cũng dám giết? Hôm nay ta phải mang Tử Hà đi, xem ngươi có thể làm gì được.

Toàn thân Hầu Phí toát ra khí tức bạo ngược.

- Hầu Phí đại ca!

- Tiểu Hoàng Ngư!

Tử Hà và Hồng Vân đều giật mình, một thượng bộ thiên thần chiến đấu với Huyết Hải nữ vương không phải là muốn chết sao? Hai người rơi nước mắt, không ngừng truyền âm khuyên bảo, Hầu Phí căn bản không để ý tới, chỉ là căm tức nhìn Huyết Hải nữ vương.

- Đồ ngu xuẩn!

Huyết Hải nữ vương lạnh lùng cười.

Huyết Hải nữ vương vung tay, nhất thời xuất hiện mười sáu nhân ảnh huyết hồng sắc tại bên cạnh nữ vương. Mười sáu người này đều mang một khí tức đặc thù.

- Mười sáu huyết nô?

Tử Hà và Hồng Vân thấy mười sáu người này nhất thời ngây người, đội ngũ cường đại nhất trong truyền thuyết Huyết Hải cung rốt cuộc đã xuất hiện.

Chương 641

Huyền Thanh Nhất Khí Côn

Trong Tử Huyền phủ.

- Mười sáu người này… - Tần Vũ nhíu mày.

Mười sáu người này có khí tức cực kỳ quỷ dị khiến cho Tần Vũ kinh hãi. Trong mười sáu người lại bỗng nhiên có hai vị thần vương.

- Hai vị thần vương sao lại cam tâm làm thủ hạ? - Trong thâm tâm Tần Vũ cực kỳ kinh ngạc.

Giả dụ như ba vị thần vương Tôn Luyện, An Tầm, Liễu Liên mặc dù là thủ hạ của Tu La thần vương nhưng ít nhất trên danh nghĩa vẫn xưng hô với nhau là huynh đệ - tỷ muội. Còn hai vị thần vương này, mình mặc hồng y, thái độ thì cung kính như nô tài.

- Không đúng, ánh mắt họ…

Tần Vũ cuối cùng mới để ý tới ánh mắt của mười sáu nhân ảnh này. Kể cả hai vị thần vương thì ánh mắt của họ cũng đều ngây dại như nhau. Ngây dại? Nếu như là một thần vương bình thường thì ánh mắt sao lại có thể ngây ngốc như vậy được?

Mười sáu nhân ảnh huyết hồng sắc, hai vị thần vương, mười bốn thượng bộ thiên thần.

Ánh mắt tất cả đều ngây ngốc, là vì nguyên nhân gì chứ?

- Không lẽ đây chính là Huyết nô?

Tần Vũ nhớ lại khi xưa tiến vào Tây hải, nhớ tới những lời mà huyết hải thần bí cao thủ kia nói. Khi xưa vị thần bí cao thủ đó cũng muốn đem ba người Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm luyện chế thành Huyết nô.

Trong thâm tâm Tần Vũ bất giác cảnh giác. Trên mặt biển mênh mông, giữa lưng chừng mây, mười sáu nhân ảnh huyết hồng đứng thành một hàng, ánh mắt tất cả đều ngây ngốc.

- Hầu Phí đại ca, đây chính là Huyết nô, toàn thân bọn họ không thể bị phá hủy. Huynh mau chạy đi. - Tử Hà lo lắng truyền âm nói với Hầu Phí.

Hầu Phí vẫn đứng yên một chỗ, căn bản không muốn bỏ chạy.

- Mười ba, mười bốn, mười năm, mười sáu, mau bắt Hầu Phí lại cho ta. - Huyết Hải nữ vương nói một cách hờ hững.

Tức thì bốn đạo huyết hồng nhân ảnh hóa thành bốn đạo quang mang bay thẳng tới Hầu Phí.

Trong mười sáu Huyết nô thì bốn Huyết nô này thực lực yếu nhất, bất quá chỉ đạt cảnh giới thượng bộ thiên thần. Chỉ là khi trở thành Huyết nô thì bọn họ cũng gần như trở thành bất tử chi thân, trừ phi sức công kích của đối phương cực kỳ khủng khiếp còn bằng không đừng hòng làm bị thương Huyết nô chi thân của bọn họ.

"Vù."

Kình phong rít lên, bốn đạo huyết hồng nhân ảnh cũng tới sát người Hầu Phí.

Hầu Phí chỉ cười lạnh rồi đột nhiên hét lên một tiếng, âm thanh vang vọng lên trời xanh, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một

cây côn, côn ảnh tức thì quét ngang một cái đánh trúng cả bốn đạo nhân ảnh.

- Vô dụng thôi, Huyết nô chi thân không phải dễ dàng bị phá hủy như vậy.

Thấy Hầu Phí xuất côn, trong thâm tâm Huyết Hải nữ vương tuyết đối tự tin. Bà ta thậm chí còn nghĩ rằng côn của Hầu Phí sẽ giống như đánh vào mây, căn bản không thể làm bị thương được bốn đạo huyết ảnh

"Bùng!"

Khí lưu bao phủ xung quanh Huyền Thanh nhất khí côn. Huyền Thanh nhất khí côn cắt qua không trung rồi đập thẳng vào bốn đạo huyết ảnh, bốn đạo huyết ảnh như trúng phải vết thương trí mạng liền kêu lên thảm khốc rồi rơi thẳng xuống đất. Khi đang rời giữa không trung thì bốn đạo huyết ảnh vỡ tan rồi tiêu thất trong không gian.

Huyết Hải nữ vương sững sờ, kinh hãi nhìn Hầu Phí.

- Sao lại có thể như vậy? Bất cứ thượng bộ thiên thần nào cũng không thể có khả năng đánh bại được Huyết nô chứ đừng nói là giết chết Huyết nô. - Huyết Hải nữ vương đối với Huyết nô do chính bản thân luyện chế tuyệt đối tự tin.

Một tay Hầu Phí nắm chặt Huyền Thanh nhất khí côn, cao ngạo nhìn Huyết Hải nữ vương.

- Ngươi còn thủ đoạn gì thì cứ đem ra, xem ngươi có thể làm gì được ta. - Hầu Phí tràn đầy tự tin.

- Ồ…

Huyết Hải nữ vương cẩn thận quan sát Hầu Phí. Lúc này mục quang của Huyết Hải nữ vương đều dồn hết về thanh Huyền Thanh nhất khí côn trong tay Hầu Phí. Tức thì….

Ánh mắt của Huyết Hải nữ vương bỗng nhiên sáng rực.

- Vũ khí này… không lẽ lại là…

Trong lòng Huyết Hải nữ vương như đoán ra cái gì đó, tức thì trầm giọng nói khẽ.

- A Nhị, mau tới bắt giữ lấy Hầu Phí, nên nhớ là không được sử dụng không gian pháp tắc, phải cho hắn một cơ hội.

Trong thâm tâm Huyết Hải nữ vương có chút nôn nóng.

- Nếu như cây côn của hắn có thể chánh diện đánh lui loan đao của A Nhị thì điều đó có nghĩa nó chính là nhất lưu hồng mông linh bảo. - Ngay lập tức Huyết Hải nữ vương cẩn thận quan sát.

- Vâng.

A Nhất cùng A Nhị trong mười sáu Huyết nô chính là hai vị thần vương cao thủ. Hai vị thần vương cao thủ này đã rơi vào tay của Huyết Hải nữ vương từ rất lâu rồi, cuối cùng bị Huyết Hải nữ vương luyện chế thành Huyết nô.

Chỉ thấy trong tay A Nhị xuất hiện một cây hắc sắc loan đao, A Nhị nắm chặt hắc sắc loan đạo, cả người như một đạo thiểm điện bay vụt tới trước mặt Hầu Phí. Hầu Phí tức thì nắm chặt Huyền Thanh nhất khí côn bắt đầu giao tranh cùng A Nhị.

Loan đao lúc ẩn lúc hiện, quỷ dị cực kỳ. A Nhị bản thân sử dụng thuấn di, Hầu Phí đối mặt với công kích của thần vương A Nhị không khỏi chật vật, chỉ có thể cố gắng sử dụng Huyền Thanh

nhất khí côn ngăn trở.

- A!

Hầu Phí trên mặt hiện lên sự tức giận, trường côn trong tay như giao long xuất hải, hướng bốn phương tám hướng phát ra. Nhưng A Nhị lại thuấn di tránh đi. Dù không sử dụng không gian pháp tắc để trói buộc Hầu Phí thì A Nhị cũng dễ dàng làm nhục Hầu Phí.

"Keng".

Hắc sắc loan đao cùng Huyền Thanh nhất khí côn chạm thẳng vào nhau.

Hắc sắc loan đao của A Nhị rung lên rồi tiêu thất, còn Huyền Thanh nhất khí côn thì vẫn mang theo một sức mạnh vô biên đánh thẳng vào A Nhị.

- Đúng rồi, đúng rồi…

Đứng một bên quan sát, ánh mắt của Huyết Hải nữ vương ngày càng sáng rực, trong tâm càng ngày càng kích động. Không biết bao nhiêu năm rồi. Trong tâm Huyết Hải nữ vương lúc nào cũng hy vọng sẽ có một thanh vũ khí lợi hại. Tu La thần vương có Đoạn Mệnh nhưng Huyết Hải nữ vương thì chỉ có nhị lưu hồng mông linh bảo. Nhị lưu hồng mông linh bảo, đối với Huyết Hải nữ vương đang sở hữu thời gian tĩnh chỉ mà nói không có tác dụng lớn. Huyết Hải nữ vương thật sự mong có được nhất lưu hồng mông linh bảo, dù cả trong giấc mộng thì nàng ta cũng mơ thấy là mình sẽ có được nhất lưu hồng mông linh bảo. Chỉ có điều nhất lưu hồng mông linh bảo lại cực kỳ ít. Trấn tộc linh bảo của bát đại thánh hoàng thì chỉ có bát đại thần tộc mới có thể kế thừa. Còn nhất lưu hồng mông linh bảo mà bà ta mong muốn thì còn ít đến mức chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. *"Vạn Lý Giang Sơn"* là một

không gian linh bảo có sức phòng ngự cực kỳ lợi hại, chỉ có điều đối với Huyết Hải nữ vương có bổn thể là huyết hải mà nói thì Vạn Lý Giang Sơn căn bản còn rất kém.

Cái mà bà ta cần chính là một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo có tính công kích thật mạnh.

Hiện tại bây giờ, một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo lại bỗng nhiên xuất hiện trong tay một thượng bộ thiên thần. Xuất hiện trong tay một thượng bộ thiên thần vậy chẳng phải là đem tặng cho Huyết Hải nữ vương hay sao?

- Có thể áp chế hoàn toàn kiện linh bảo của A Nhị thì chắc chắn là nhất lưu hồng mông linh bảo, cái tên Hầu Phí này kể ra cũng may mắn. Chỉ có điều từ hôm nay kiện nhất lưu hồng mông linh bảo này lại là của ta. - Trên khuôn mặt Huyết Hải nữ vương hiện lên một nụ cười lãnh khốc.

Huyết Hải nữ vương lạnh nhạt nói:

- A Nhị, đừng chơi với hắn nữa, giết chết Hầu Phí cho ta.

- Cung chủ.

Tử Hà tức thì kêu gấp.

- Muốn giết ta?

Hầu Phí cắn chặt môi, tay nắm chặt Huyền Thanh nhất khí côn mà Tần Vũ đã luyện chế cho hắn, chuẩn bị thời cơ ra tay.

Thân ảnh của A Nhị bất chợt xuất hiện.

- A… - Hầu Phí phẫn nộ hét lớn, nắm chặt Huyền Thanh nhất khí

côn như muốn giết chết A Nhị.

A Nhị lạnh lùng nhìn Hầu Phí. Đột nhiên, Hầu Phí chợt cảm thấy không gian xung quanh như bị phong tỏa. Một không gian chi lực vô tận bỗng nhiên ép mạnh vào hắn khiến cho hắn không thể động đậy.

Không gian xung quanh Hầu Phí tức thì chấn động, nhìn thấy điều này Huyết Hải nữ vương lại càng hưng phấn.

- Tốt, một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo thật tốt. - Vũ khí càng tốt càng khiến cho nàng ta vui mừng.

"Vù vù". Không gian lại một lần nữa ngưng tụ, Hầu Phí cảm thấy áp lực không gian ngày càng lớn. Dù cho hắn bây giờ có muốn liều mạng thì cũng vô pháp di động được một bước. Khi khoảng cách chênh lệch quá xa thì vũ khí cũng là vô dụng.

- Giết chết hắn. - Huyết Hải nữ vương lạnh lùng hạ lệnh.

Giết Hầu Phí căn bản không cần chính Huyết Hải nữ vương xuất thủ, một thượng bộ thiên thần thì phái Huyết nô cũng đủ rồi.

"Vù."

Nghe thấy mệnh lệnh của Huyết Hải nữ vương, A Nhị tức thì ra tay. Hắc sắc loan đao từ trong tay hắn hóa thành một đạo hắc sắc u mang chém thẳng tới trước mặt Hầu Phí.

- Đại ca! - Hầu Phí gầm lên một tiếng.

Chỉ nghe thấy.

Giống như gặp phải một trở lực lớn khủng khiếp, hắc sắc loan đao không thể tiến lên được phía trước dù chỉ một xích, cũng

không thể rút ra. Ngay cả A Nhị cũng không thể di động được một bước.

- Ngươi trói nhị đệ ta, ta trói lại ngươi, coi như là hòa nhau. - Một thanh âm lãnh đạm vang lên.

Liền đó, một nhân ảnh mặc hắc sắc trường bào xuất hiện giữa không trung.

Tần Vũ chỉ lắc đầu cười nói:

- Phí Phí, ngươi bây giờ mới biết thực lực của mình còn kém người khác quá xa. Lần này trở về phải lo tu luyện cho tốt.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ cười hì hì rồi bay tới bên cạnh Tử Hà cùng Hồng Vân, đoạn nâng hai người dậy rồi nói:

- Tử Hà, đại ca của ta đã tới rồi. Không sao đâu, từ nay về sau muội không cần để ý tới cung chủ gì nữa.

Hầu Phí đối với Tần Vũ rất là tin tưởng. Sắc mặt của Huyết Hải nữ vương tức thì trầm xuống, ánh mắt ngưng tụ lại trên người Tần Vũ, thanh âm băng lãnh vang lên.

- Thì ra ngươi chính là Tần Vũ? Thảo nào lại có thể từ trong thời gian tĩnh chỉ của ta thoát ra được.

Huyết Hải nữ vương cũng đã sớm nhận ra Tần Vũ.

- Ồ, thì ra cô nương chính là vị huyết hải cao thủ thần bí kia, hôm nay cuối cùng cũng đã nhìn ra được hình dáng của cô nương. Lần trước chưa kịp nhìn thấy cô nương đã phải sợ hãi bỏ chạy, thật xấu hổ quá, xấu hổ quá. - Tần Vũ cười cười nói.

- Cô nương?

Sắc mặt của Huyết Hải nữ vương càng ngày càng khó coi. Huyết Hải nữ vương tồn tại ở thần giới chính là khi bổn thể huyết hải của bà ta tồn tại, sau đó bắt đầu có linh trí rồi sau cùng tu luyện trở thành thần vương.

Với bối phận của bà ta như vậy thì hỏi có người nào có tư cách gọi bà ta là *"cô nương"* chứ?

Tử Hà cùng Hồng Vân đứng một bên nhìn thấy cảnh đang ở trước mắt mà thấy kinh dị. Một Huyết Hải nữ vương cả một đời cuồng ngạo vậy mà khi đối mặt với Tần Vũ lại vẫn chưa ra tay.

Tử Hà bất giác dùng thần thức truyền âm hỏi:

- Hầu Phí đại ca, Tần Vũ đại ca của huynh thật có thực lực đánh bại cung chủ sao?

Không chỉ Tử Hà mà kể cả Hồng Vân, không ai có cảm tình gì với Huyết Hải nữ vương, trong lòng bọn họ chỉ có một nỗi sợ hãi. Nếu như không phải vì khiếp sợ thực lực của Huyết Hải nữ vương thì có lẽ bọn họ đã sớm bỏ đi rồi.

- Tử Hà, Hồng Vân, các người an tâm. Có đại ca ở đây… chúng ta sẽ không sao đâu. - Hầu Phí tràn đầy tự tin nói.

Trong lòng Tử Hà cùng Hồng Vân ai nấy đều thấp thỏm không yên nhìn Tần Vũ cùng Huyết Hải nữ vương đang châm chích lẫn nhau. Giữa Tần Vũ thần bí với một Huyết Hải nữ vương cuồng ngạo, rốt cuộc ai là người mạnh hơn đây?

Huyết Hải nữ vương không hề chớp mắt lạnh giọng nói.

- Tần Vũ, bản lĩnh bỏ chạy của ngươi ta biết rất rõ. Hôm nay ta muốn nói cho rõ ràng… cây côn của Hầu Phí thuộc về ta thì ta sẽ cho các ngươi một con đường sống, kể cả Tử Hà cùng Hồng Vân, ta cũng có thể tha mạng cho bọn chúng.

- Cần ngươi tha cho ta? Ta muốn đi thì không ai có thể cản được ta. - Tần Vũ lãnh đạm cười.

Trong thâm tâm Huyết Hải nữ vương biết rất rõ. Khi xưa Tần Vũ, Tả Thu Lâm, Khương Lập có thể dưới thời gian tĩnh chỉ của nàng mà thuấn di bỏ trốn, lúc đó Huyết Hải nữ vương vẫn còn suy đoán là ai lại có thần thông như vậy. Bây giờ nghe Tần Vũ nói vậy thì chứng tỏ người đó chính là Tần Vũ rồi.

Huyết Hải nữ vương tức thì cười lạnh,

- Tần Vũ, ta biết ngươi có biện pháp để dẫn bọn họ bỏ chạy. Nhưng Tần Vũ ngươi nên hiểu rõ là hiện nay ngươi đã có căn cơ, Mê Vụ thành chính là địa bàn của ngươi, ngươi có thể chạy lúc này nhưng không thể chạy suốt đời. Nếu như ngươi thật muốn bỏ chạy thì ta sẽ tiêu diệt Mê Vụ thành của ngươi.

Huyết Hải nữ vương e sợ nhất chính là Tần Vũ dưới thời gian tĩnh chỉ mà vẫn có thể thuấn di biến mất.

- Tiêu diệt Mê Vụ thành? - Tần Vũ khẽ cười nhìn Huyết Hải nữ vương. - Huyết Hải nữ vương, hôm nay ta sẽ không thuấn di bỏ trốn, cùng ngươi quang minh chính đại đấu với nhau một phen. Thế nào? Nếu ngươi thua thì từ hôm nay trở đi, ngươi không được quản đến chuyện giữa Hầu Phí và Tử Hà, Hồng Vân nữa.

- Không thuấn di bỏ chạy?

Huyết Hải nữ vương nhếch mép cười lạnh.

- Ha ha, Tần Vũ, nếu như ngươi quả thật không thuấn di bỏ trốn thì hôm nay ta sẽ cùng ngươi giao đấu một phen. Còn Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân, việc của Tử Hà và Hồng Vân ta cũng không quản tới, chỉ là Hầu Phí…. Hừm, cây côn trong tay hắn ta nhất định phải lấy.

Nhất lưu hồng mông linh bảo, Huyết Hải nữ vương đã mơ tưởng không biết bao nhiêu năm rồi, bây giờ thì làm sao lại có thể bỏ qua chứ.

Tần Vũ gật đầu.

- Cây côn đó sao? Ồ, *ngươi chính là vì nhất lưu hồng mông linh bảo?*

Tần Vũ tức thì hiểu rõ, nhất lưu hồng mông linh bảo chính là sự mong ước của thần vương vì giữa các thần vương hầu như không có khác biệt bao nhiêu.

Huyết Hải nữ vương gật đầu.

- Nếu như hôm nay cô nương thắng ta thì ta sẽ tặng cho cô một kiện nhất lưu hồng mông linh bảo. - Tần Vũ cười nhẹ nói.

- Ngươi? Ngươi có sao? - Huyết Hải nữ vương cười lạnh.

- Cung chủ, Tần Vũ chính là tân Tượng thần của thần giới đó. - Hồng Vân đứng bên cạnh liền nói.

Huyết Hải nữ vương nghe thấy bất giác đưa mắt nhìn Tần Vũ.

Chương 642

Thân Thể Đích Chàng Kích

Huyết Hải nữ vương đưa mắt nhìn Tần Vũ, trong ánh mắt ẩn chứa sự kinh ngạc. Nguyên ban đầu bà ta cũng nhận thấy Tần Vũ là một siêu cấp cao thủ mới xuất hiện nhưng bất luận thế nào thì bà ta cũng không ngờ Tần Vũ còn là một Tượng Thần. Nếu vậy thì đây quả là một thiên tài. Bởi muốn trở thành một vị luyện khí tông sư thì còn phải cần một thời gian rất lâu, kinh nghiệm từ đó không ngừng được củng cố, đề cao năng lực bản thân. Nhưng Tần Vũ thì mới xuất hiện được bao lâu chứ?

"Ha ha....." Huyết Hải nữ vương đột nhiên cười lớn. Mái tóc màu huyết hồng bay theo gió. Tấm trường bào cũng tung bay phần phật như hưởng ứng.

Tần Vũ chỉ tĩnh lặng đứng nhìn Huyết Hải nữ vương. Đối với vị Huyết Hải nữ vương này, trong thâm tâm Tần Vũ có chút gì đó bội phục. Có thể đem cao thủ đẳng cấp thần vương luyện chế thành huyết nô, điều này không phải người bình thường có thể làm được.

Tán thưởng.

Đối với Huyết Hải nữ vương, Tần Vũ giống y như một vị tiền bối cao thủ đang đưa mắt tán thưởng vãn bối. Từ khi biết được con đường tu luyện của mình thì Tần Vũ đã biết.....dù cho là thần vương, thậm chí kể cả Thiên Tôn thì một khi vũ trụ của mình đại thành thì những người đó sẽ chẳng là gì. Vì vậy Tần Vũ mới không đi tranh đoạt linh bảo trong Thiên Tôn sơn.

Tần Vũ bây giờ chỉ an cư tại tử huyền phủ trong Mê Vụ thành. Người khác không dám đụng tới Tần Vũ nhưng Tần Vũ lại dám đi

chọc giận người khác. Bởi vì với thực lực hiện nay….Tần Vũ hoàn toàn đủ khả năng bảo vệ chính mình.

"Ha ha, tân Tượng Thần, Tốt" Huyết Hải nữ vương đưa ánh mắt hưng phấn nhìn Tần Vũ, trên khuôn mặt tràn đầy sự hưng phấn. *"Tần Vũ, từ hôm nay ngươi chính là phó cung chủ của Huyết Hải cung ta. Tất cả các thị nữ, huyết nô trong Huyết Hải cung đều do ngươi an bày hưởng dụng. Ngươi muốn đem Tử Hà, Hồng Vân gả cho huynh đệ của ngươi cũng được, thế nào?"*

"Phó cung chủ?" Trong tâm Tần Vũ bất giác sững sờ.

Trường bào trên người Huyết Hải nữ vương bay phần phật theo gió nhưng bà ta thì cười lớn, *"Trong bảo tàng Huyết Hải cung không có vũ khí tốt. Ngươi là tân Tượng Thần, là người thích hợp nhất."*

Tần Vũ chợt thấy buồn cười.

"Muốn cưỡng bách ta làm phó cung chủ cho ngươi?" Tần Vũ khẽ cười đưa mắt nhìn Huyết Hải nữ vương.

Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân đứng bên cạnh đều giữ im lặng. Tần Vũ cùng Huyết Hải nữ vương là các cao thủ thuộc cùng đẳng cấp đang nói chuyện. Với bọn họ không một ai có tư cách đó.

"Ta hỏi ngươi có đồng ý hay không?" Huyết Hải nữ vương nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ chầm chậm lắc đầu. Huyết Hải nữ vương không quan tâm tới, vẫn cười nói *"Khi trước có Tượng Thần Xa Hầu Viên, ta cũng muốn mời ông ta làm phó cung chủ cho ta, luyện khí cho ta. Chỉ đáng tiếc lúc đó lại bị Tu La thần vương ngăn cản. Tu La thần vương khi đó đã nói là sẽ bảo vệ Xa Hầu Viên. Còn lần này ta xem ai sẽ tới để bào vệ ngươi."*

"Oh, mời không được nên chuẩn bị dùng vũ lực sao?" Tần Vũ

đứng yên trên không, chân đạp trên mây, hai tay khoanh trước ngực khẽ cười nhìn Huyết Hải nữ vương, trong ánh mắt chỉ thấy vẻ thản nhiên tự tin không hề có chút sợ hãi. Hai hàng mi của Huyết Hải nữ vương đột nhiên thẳng lại, cười lạnh một tiếng. Tay trái Huyết Hải nữ vương tùy tiện phất lên một cái. Chỉ thấy mười hai huyết nô hóa thành mười hai đạo huyết ảnh chui vào trong trường bào của Huyết Hải nữ vương. Cánh tay phải trắng muốt như ngọc của Huyết Hải nữ vương từ trường bào đưa ra. Đột nhiên một cỗ ảo ảnh huyết hồng sắc xuất hiện bao lấy xung quanh người Huyết Hải nữ vương, rồi ảo ảnh từ từ hóa nhỏ lại để rồi cuối cùng biến thành một cây trường xoa.

"Tần Vũ, binh khí này được ta dùng bổn nguyên năng lượng của bản thân, luyện hóa cả ngàn vạn năm mới thành, tên gọi là Huyết Xoa. Uy lực của nó có thể sánh với nhị lưu Hồng Mông linh bảo". Đôi môi hồng của Huyết Hải nữ vương khẽ nói, trên nét mặt đầy vẻ tự tin.

Hai tay của Tần Vũ duỗi về hai bên, trên hai tay tức thì xuất hiện một lớp bao da bảo hộ.

"Đôi bao tay này tên gọi là Tuyết Hoa, là nhị lưu Hồng Mông linh bảo do chính ta luyện chế". Tâm của Tần Vũ lúc này yên lặng như nước, tức thì một tay chỉ vào không trung, miệng phát ra bốn chữ *" Không gian đống kết"*.

Tức thì.

Trên bề mặt biển cả bao la, trong khuôn viên mười vạn dặm không gian trong nháy mắt như bị đình trệ. Không gian trong mười vạn dặm tức thì bị ngưng lại.

Tần Vũ thi triển không gian đống kết không giống như bát đại Thánh Hoàng phải dụng tới bổn nguyên linh châu. Linh hồn Tần Vũ sau khi hấp thụ bát đại bổn nguyên chi lực thì đã thi triển rất nhẹ nhàng. Hơn nữa trình độ thi triển không gian đống kết cũng từ đó đạt tới cảnh giới cực hạn.

"Không gian đồng kết? Tuyệt chiêu của bát đại Thánh Hoàng. Ngươi làm sao mà biết được?" Trong lòng Huyết Hải nữ vương nhất thời căng thẳng, sự tự tin trong lòng bất giác giảm đi rất nhiều, bắt đầu cẩn trọng hơn.

Tần Vũ chỉ cười không nói. Tần Vũ không thể không thừa nhận là Huyết Hải nữ vương với tin tức bên ngoài biết rất ít. Có lẽ bình thường bà ta không hề quan tâm tới việc xảy ra bên ngoài. Việc giao đấu giữa mình với các thần vương của Lôi Phạt thành gây ra chấn động cực lớn. Tuyệt đại đa số thần vương ai nấy đều biết. Vậy mà Huyết Hải nữ vương lại không hay biết gì cả.

"Hừm, có không gian đống kết thì làm gì chứ?" Huyết Hải nữ vương tức thì cười lạnh, tay cầm Huyết Xoa, cả người hóa thành một đạo huyết sắc bay thẳng tới trước mặt Tần Vũ.

Ánh mắt của Tần Vũ rực sáng, *"Tốc độ thật nhanh. Dù cho Tu La thần vương La Phàm chân đạp Huyết Xích Đoạt Mệnh thì tốc độ cũng sợ rằng không bằng được Huyết Hải nữ vương."*

Cùng lúc, song thủ của Tần Vũ như một đóa liên hoa. Vô số liên hoa ảo ảnh bay thẳng về Huyết Xoa. Huyết Hải nữ vương chỉ cảm thấy Huyết Xoa của mình giống như bị rơi vào một xoáy nước vô tận, trở lực ngày càng lớn, căn bản không có cách nào tiếp tục tiến về phía trước.

"Muốn so sức mạnh với ta?" Huyết Hải nữ vương phẫn nộ cười lạnh.

Huyết Xoa đột nhiên quấy mạnh khiến cho vô số ảo ảnh liên hoa như những bóng ảnh bị đánh tan vỡ. Huyết Xoa chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt Tần Vũ.

*"Oh?"*Trong thâm tâm Tần Vũ bất giác cảm thấy kinh dị, tức thì dùng hai tay đưa lên ngăn cản.

"Keng."

Bao tay Tuyết Hoa cùng trường xoa đánh thẳng vào nhau. Tần Vũ cảm thấy đôi tay như đau buốt khiến cho Tần Vũ chịu không nổi phải lập tức bay thẳng về phía sau để tránh lực công kích khủng khiếp đó.

"Đây là hị lưu Hồng Mông linh bảo sao? Uy lực tại sao lại lớn như vậy?" Tần Vũ kinh ngạc nhìn Huyết Xoa. Bao tay Tuyết Hoa của mình cũng là nhị lưu Hồng Mông linh bảo, tại sao lại cách xa nhau như thế? Không gian chi lực tân vũ trụ của Tần Vũ tức thì bao trùm lấy Huyết Hải nữ vương, cẩn thận cảm nhận khí tức trên người Huyết Hải nữ vương. Trong đầu Tần Vũ nghĩ tới một chuyện.

"Khi nãy Huyết Hải nữ vương có nói Huyết Xoa là do chính bà ta dùng bổn nguyên chi lực để luyện hóa mà thành. Vây bổn nguyên chi lực của bà ta là cái gì?" Trong thâm tâm Tần Vũ bắt đầu suy đoán.

Trên thực tế, bổn thể của Huyết Hải nữ vương chính là *"Huyết Hải"*. Còn Huyết Hải, chính là do đại dương vô tận trên thần giới sinh ra. Bổn nguyên chi lực chứa trong Huyết Hải có thể coi như là một loại bổn nguyên chi lực của đại dương vô tận trên thần giới, rất phi thường đặc thù.

Huyết Xoa, nếu do người khác sử dụng thì uy lực chỉ có thể tương đương với nhị lưu Hồng Mông linh bảo. Nhưng, Huyết Xoa lại do bổn thể Huyết Hải của Huyết Hải nữ vương sử dụng thì uy lực đã lớn hơn rất nhiều.

"Hừm, Tần Vũ, thời gian tĩnh chỉ của bổn cung chủ vẫn còn chưa sử dụng, ngươi còn chưa nhận thua hay sao?" Lúc này trên nét mặt Huyết Hải nữ vương đã lộ nụ cười. Với lực công kích của Huyết Xoa, đương nhiên bà ta hiểu rất rõ.

"Không, không, không." Tần Vũ cười lắc đầu." *Hồi nãy bất quá*

chỉ làm cho nóng người thôi."

Một tay Tần Vũ duỗi ra, trong tay bất chợt xuất hiện một cây trường thương bề ngoài màu đen nhưng bên trong lại ẩn chứa huyền hoàng chi khí. Đầu ngọn thương còn có những tia huyết ti.

Đệ nhất vũ khí của Tần Vũ --- Tàn Tuyết thần thương.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tàn Tuyết thần thương, ánh mắt Huyết Hải nữ vương bất giác lộ vẻ thèm muốn. Với nhãn lực của bà ta đương nhiên là có thể cảm thấy thần thương này bất phàm. Hơn nữa lúc này Tần Vũ mới đem ra hiển nhiên uy lực của trường thương so với bao tay mạnh hơn rất nhiều.

"Không lẽ đây chính là nhất lưu Hồng Mông linh bảo?" Trong thâm tâm Huyết Hải nữ vương thầm nhủ.

Huyết Hải nữ vương dù có trí tưởng tượng cũng không dám nghĩ là vũ khí trong tay Tần Vũ so với nhất lưu Hồng Mông linh bảo còn mạnh hơn rất nhiều.

"Hừm, dù là nhất lưu Hồng Mông linh bảo thì cũng phải xem coi nó nằm trong tay của ai". Trong đầu Huyết Hải nữ vương bất giác sinh ra sự đố kị, phẫn nộ. Tức thì Huyết Hải nữ vương hét lớn một tiếng, đồng thời Huyết Xoa trong tay nhanh như chớp xoay tròn.

"Vù!"

Bởi vì Huyết Xoa xoay tròn vì vậy tạo thành một vùng xoáy màu huyết hồng, lấy Huyết Hải nữ vương làm trung tâm. Hấp lực của vòng xoáy này càng lúc càng lớn.

"Đây là chiêu thức gì chứ?" Hầu Phí trợn tròn mắt. Ba người Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân trước khi Huyết Hải nữ vương cùng Tần Vũ giao chiến đã sớm bay ra phía xa. Bọn họ chỉ có thể đứng từ xa quan chiến.

Tần Vũ trong tay cầm Tàn Tuyết thần thương đứng sừng sững giữa không trung, một chút cử động cũng không có.

"Vù". Huyết Xoa mang theo một lực xoáy khủng khiếp vô tận hung hãn đánh thẳng về Tần Vũ. Tần Vũ thì chỉ đơn giản vung lấy Tàn Tuyết thần thương ở trong tay.

Huyết Xoa như đã dồn nén hồi lâu, tuôn trào như dòng suối chảy, lực lượng lớn mạnh thần kỳ. Còn Tàn Tuyết thần thương trên tay Tần Vũ cũng đánh ra. Huyền hoàng chi khí trong Tàn Tuyết thần thương cũng lưu chuyển.

"Bùng!" âm thanh va chạm vang lên dữ dội.

Cánh tay cầm Huyết Xoa của Huyết Hải nữ vương giống như phàm nhân chạm phải điện, cả người tức thì co giật đồng thời bị đánh văng ra xa.

"Oh?" Tần Vũ đưa mắt nhìn Huyết Xoa vẫn còn nguyên vẹn *" Oh, có thể trong nháy mắt khôi phục trở lại, kì diệu, kì diệu."*

Trúng phải sự phản kích kịch liệt từ Tàn Tuyết thần thương, nhị lưu Hồng Mông linh bảo tức thì bị đánh nát. Chỉ là trong nháy mắt Huyết Xoa đã được bổn nguyên chi lực trong cơ thể Huyết Hải nữ vương tu phục. Vì vậy vẫn còn nguyên vẹn. Huyết Hải nữ vương đứng tĩnh lập giữa không trung, nhìn về Tần Vũ, ánh mắt lạnh lẽo nói: *"Xem ra ta đã quá coi thường ngươi."*

"Có thủ đoạn gì thì cứ việc sử dụng. Ngươi không phải có thần thông thời gian tĩnh chỉ sao?" Tần Vũ nhìn Huyết Hải nữ vương cười nói.

Huyết Hải nữ vương cười lạnh nói, *" Ngươi? Ngươi mà cũng muốn bức ta sử dụng thời gian tĩnh chỉ sao?"*

"Oh?" Tần Vũ chợt cảm thấy hứng thú, đứng yên một chỗ. Hắn thật sự muốn xem Huyết Hải nữ vương muốn làm cái gì. Chỉ thấy

tay Huyết Hải nữ vương duỗi ra, Huyết Xoa trong tay tức thì biến mất.

"Ta, vũ khí lợi hại nhất chính là bất tử chi thân của ta". Huyết Hải nữ vương nhìn chằm chằm vào Tần Vũ, *"Dù cho là nhất lưu Hồng Mông linh bảo cũng khó mà làm thương tổn được thân thể của ta."*

Huyết Hải nữ vương bản thể chính là Huyết Hải, Huyết Hải cũng là một sinh linh. Nói về sự kỳ lạ, cũng là có biến dị phân thân. Do đó thân thể Huyết Hải nữ vương cũng đã đạt tới một mức cứng cỏi kinh khủng. Chính là nhờ vào bất tử chi thân mà Huyết Hải nữ vương tại lần Thiên Tôn sơn lần hàng lâm trước giữ lấy được tính mạng.

Tiềm ẩn tu luyện nhiều năm, bà ta càng lĩnh ngộ được về thời gian tĩnh chỉ. Nhưng cũng bởi vì bổn thể bà ta là Huyết Hải, vì vậy Huyết Hải nữ vương thích nhất là bế quan tu luyện. Mỗi lần tu luyện như vậy có thể lên tới cả triệu vạn năm. Đó cũng là lý do vì sao bà ta đối với những việc xảy ra bên ngoài lại biết rất ít.

"A!"

Nhân ảnh huyết hồng tức thì tới sát ngay bên cạnh người Tần Vũ. Cả người Huyết Hải nữ vương quay tròn, chân phải như một ngọn trường tiên mang theo một sức mạnh vô tận đá thẳng về Tần Vũ.

Đối điện với đợt tấn công này, Tần Vũ chỉ khẽ cười. Chỉ thấy một thanh sắc nhân ảnh từ trong người Tần Vũ bay ra, một chân cũng bắt chước y hệt Huyết Hải nữ vương đá thẳng ra.

"Bịch!"

Hai bên giao kích, đều là thân thể cứng cỏi. Tiếng va chạm trầm thấp vang lên. May mắn không gian đã bị đông kết, nếu

không đã sớm vỡ vụn. Bóng nhân ảnh huyết hồng không ngừng lắc lư để rồi cuối cùng ngừng lại kinh dị nhìn hắc bào Tần Vũ cùng thanh bào Tần Vũ.

"Đây chính là phân thân của ngươi?" Huyết Hải nữ vương chính là vừa rồi đã cảm nhận được sự rắn chắc của thân thể thanh bào Tần Vũ. Chỉ thấy Tần Vũ khẽ chắp tay lại nói, *"Huyết Hải nữ vương, ta cũng tự hào thân thể của ta rắn chắc vô cùng. Hai chúng ta thử giao đấu xem ai có than thể cứng rắn hơn, thế nào?"*

Huyết Hải nữ vương cười đầy tự tin. Với sự kiên nhận của thân thể mình, ba ta không tin ai lại có thể làm bị thương được.

"Được!"

Miệng vừa dứt lời, cả người Huyết Hải nữ vương đã tới sát bên người thanh bào Tần Vũ. Chân đá, tay đấm, lên gối…..toàn là sử dụng loại tấn công cận thân dã man.

"Bịch", "Bịch", "Bịch", "Bịch", "Bịch"…….

Lần lượt đánh, hai người điên cuồng giống nhau, trường bào vũ động. Trong lúc đó, Huyết Hải nữ vương chợt thối lui, cánh tay ngọc xuất hiện, chính là cánh tay này cứng cỏi như nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

"A!"

Thanh bào Tần Vũ cùng Huyết Hải nữ vương hai ngươi phân ra rồi lại lao vào nhau với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước.

"Ầm!"

Âm thanh ngạnh tiếp lấy hai người làm trung tâm vang vọng ra khắp bốn phương. Chỉ đơn giản là âm thanh nhưng cũng khiến cho những người đứng từ xa quan sát như Hầu Phí cũng cảm thấy khủng khiếp.

"Rắc, rắc" cả người thanh bào Tần Vũ giống như một hòn đá nứt ra rồi bể thành từng mảnh.

Huyết Hải nữ vương cười lớn. Nhưng thân thể bà ta cũng run lên rồi nứt toác ra hóa thành một dịch thể màu huyết hồng. Nhưng chỉ chớp mắt thì dịch thể này lại hóa thành Huyết Hải nữ vương. Lúc này Huyết Hải nữ vương tràn đầy hưng phấn, *" Ha ha, ngươi thua rồi."*

"Bùng!" Thanh bào Tần Vũ bị đánh thành một luồng khí màu xanh. Nhưng luồng khí này trorng chớp mắt đã ngưng tụ trở lại thành thanh bào Tần Vũ.

Huyết Hải nữ vương đang cười khoái trá bất giác ngây người sửng sốt.

Chương 643

Cải Biến Đột Ngột

Thần giới có một số cao thủ, phân thân của chính họ. Đều là tu luyện đến mức cứng cỏi cực hạn. Một khi gặp đối phương có lực công kích siêu việt vượt quá cực hạn cứng cỏi của phân thân, phân thân tựu sẽ bị đánh tan.

Mà Huyết Hải nữ vương bản thể chính là huyết hải, điều này khiến cho thân thể nàng tựa hồ vĩnh hằng bất diệt.

Nàng tự hào nhất là thân thể của mình, phóng nhãn khắp thần giới, nàng cho rằng lực phòng ngự của thân thể là cực mạnh. Chính là nàng không hề nghĩ đến, giờ đây nàng gặp một người cũng có phân thân cứng cỏi, có thể so sánh với nàng.

"Tần Vũ, ngươi làm ta rất khâm phục." Huyết Hải nữ vương lạnh lùng nhìn Tần Vũ, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Tần Vũ tâm ý nhất động, thanh bào Tần Vũ hóa thành một đạo tàn ảnh dung nhập vào trong cơ thể mình. Tần Vũ cầm trong tay Tàn Tuyết thần thương, bình tĩnh nhìn Huyết Hải nữ vương mỉm cười nói:

"Huyết Hải nữ vương, ta đã đủ tư cách để cho ngươi sử dụng thời gian tĩnh chỉ chứ?"

Huyết Hải nữ vương sắc mặt lãnh đạm.

"Quyết định!"

Huyết Hải nữ vương nhìn Tần Vũ, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường. Nhất thời chung quanh mây mù đình chỉ di động, ngay cả ngọn sóng phập phồng dưới biển cũng dừng lại, giọt nước giữa

không trung cũng ngừng rơi.

Một màn an tính!

Cả thế giới không có một thanh âm, không có vận động.

Tần Vũ trong mắt xuất hiện một tia mỉm cười.

Giờ phút này Tần Vũ cảm thấy cả người căn bản không cách nào di động, thời gian tĩnh chỉ đích xác phi thường huyền diệu. Bất quá Tần Vũ không hề lo lắng, hắn không thể di động, chẳng lẽ Huyết Hải nữ vương có thể di động?

"Tần Vũ, ngươi còn chưa nhận thua? Đừng ép ta sử dụng chiêu này!"

Huyết Hải nữ vương đạm cười nói.

"Ta cũng biết ngươi, có thể thuấn di chạy thoát, nhưng Song Vực đảo, Phật vực có một câu nói: Chạy được nhưng trốn không được. Ngươi chạy thoát, ta liền tiêu diệt mọi người trong Mê Vụ thành."

Huyết Hải nữ vương thanh âm băng lãnh đột nhiên ngừng lại.

"Hừ, hừ!" Huyết Hải nữ vương vẻ mặt không có gì là đắc ý. Giờ phút này nàng ở trong trạng thái khó hiểu. Căn bản nàng không thể di động.

Trói buộc, áp bách!

Vô cùng vô tận không gian lực, trực tiếp đem toàn thân nàng trói buộc, làm cho nàng không thể di động.

"Điều này sao có thể? Ngươi không phải là đang thi triển không gian đông kết sao? Như thế nào lại có thể sử dụng không gian lực áp bách ta?" Huyết Hải nữ vương thật sự hoảng sợ.

Không biết được sự thật thì sẽ hoảng sợ, giờ phút này Huyết

Hải nữ vương hoàn toàn mơ hồ. Nàng không cách nào hiểu được không gian lực trói buộc, áp bách nàng bằng cách nào.

"Xuy!" Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ không ngừng chấn động. Đồng thời huyền hoàng chi khí cũng lưu chuyển xung quanh tàn Tuyết thần thương.

"Phanh!"

Phảng phất gãy khúc, đứt đoạn giống nhau!

Chung quanh, Mê Vụ lại có thể di động. Vốn ngọn sóng biển đang đứng yên đột nhiên lại phập phồng trở lại. Những giọt mưa lại rơi xuống như trước.

Thanh âm sóng biển lại tiếp tục vang lên.

Thời gian tĩnh chỉ bị phá!

Tần Vũ mỉm cười nhìn Huyết Hải nữ vương. Giờ phút này trong mắt Huyết Hải nữ vương hiện lên vẻ hoảng sợ và khó tin.

" Huyết Hải nữ vương, ta cũng cần phải hao phí một đoạn thời gian mới có thể phá đi thời gian tĩnh chỉ của ngươi. Dưới tình huống bình thường, khoảng thời gian đó cũng đủ để ngươi giết ta, đáng tiếc,... ngươi cũng bị đông cứng. Ta có khả năng phá thời gian tĩnh chỉ của ngươi. Ngươi có khả năng phá chiêu này của ta?"

Vô tận không gian lực trong tân vũ trụ cuồn cuộn truyền tới. Tân vũ trụ không gian lực áp bách càng lúc càng lớn. Khí lực của Huyết Hải nữ vương cho dù có lớn cũng không đủ để ngăn chặn tân vũ trụ không gian lực phong bế.

"Tần Vũ, ngươi, ngươi lần trước không có lợi hại như vậy." Sắc mặt tái nhợt, mang vẻ khiếp sợ, Huyết Hải nữ vương chỉ có thể nói ra một lời.

Hơn một lần Huyết Hải nữ vương chuẩn bị sử dụng không gian đông kết trực tiếp bắt Tần Vũ, Khương Lập, Tả Thu Lâm để luyện chế thành huyết nô. Nếu lần đó Tần Vũ có lực phản kháng thì làm sao lại chạy trốn?

"Đúng! Lần trước ta còn chưa sử dụng được không gian đông kết!" Tần Vũ mỉm cười thừa nhận.

"Huyết hải nữ vương, không phải ngươi vừa bắt buộc ta làm phó cung chủ sao? A. a. bây giờ xem ra ngươi không có cơ hội này." Tần Vũ lật tay xuất ra Tàn Tuyết thần thương.

Lúc này, Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân từ xa bay tới.

"Đại ca!" Hầu Phí giờ phút này rất cao hứng. Hầu Phí bay tới bên cạnh Huyết Hải nữ vương. Tiếu mị nhìn Huyết Hải nữ vương, sau đó than thở vài tiếng:

"Huyết Hải nữ vương đúng không? Vừa rồi rất oai phong mà, bây giờ khác gì một con trùng!"

Hầu Phí đã khôi phục lại bộ dáng ngoan liệt.

"Hừ!"

Huyết Hải nữ vương lạnh lùng liếc qua Hầu Phí. Hừ một tiếng, sự khinh thường đối với Hầu Phí đều ẩn chứa trong cái tiếng Hừ lạnh này.

"Hồng Vân, Tử Hà!" Huyết hải nữ vương ánh mắt quét về phía hai người.

Hồng Vân, Tử Hà hai người trước mặt Huyết Hải nữ vương có vẻ là rất cẩn thận. Cho dù giờ phút này, Huyết Hải nữ vương đã mất đi khả năng di động.

Nhưng các nàng vẫn như trước cẩn thận, hai ngươi cung kính

nói:

"Cung chủ!"

"Đã ăn vào quá sâu!" Tần Vũ thấy tràng cảnh trước mắt, trong lòng không khỏi thầm than.

Con cọp cho dù đã bị bẻ nanh. nhưng trước động vật bình thường vẫn có vẻ uy nghiêm.

"Hầu Phí, đệ dẫn Tử Hà và Hồng Vân về trước đi. Ta còn có chuyện muốn nói với Huyết Hải nữ vương!"

Tần Vũ quay về phía Hầu Phí cười nói. Hầu Phí gật đầu.

"Hừ!"

Nghe tiếng hừ lạnh của Huyết Hải nữ vương vang lên, Tần Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Huyết Hải nữ vương:

" Này, Huyết Hải nữ vương tới giờ phút này ngươi vẫn còn không chịu hợp tác?"

Tần Vũ cũng biết Huyết Hải nữ vương khả năng di động không còn, vẫn làm bộ cao ngạo, thật là buồn cười.

"Ta nói rồi!" Huyết hải nữ vương ánh mắt đảo qua Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân. Lập tức ánh mắt dừng lại trên người Tần Vũ:

" Tần Vũ ngươi nếu nguyện ý làm phó cung chủ, ta sẽ để cho Tử Hà, Hồng Vân ở cùng với Hầu Phí. Nếu ngươi không đồng ý... Hầu Phí chỉ có thể cùng với hai người ấy trong mơ!"

Tần Vũ cảm thấy tức cười!

"Ha, ha! Con đàn bà tóc đỏ kia, ngươi nói cái gì?"

Hầu Phí nổi giận trực tiếp mắng Huyết Hải nữ vương.

"Ngay cả năng lực di động cũng không có, còn muốn cấm ta và Tử Hà ở cùng một chỗ. Thật là nằm mộng!"

Tần Vũ nhìn Huyết Hải nữ vương cười nói:

"Huyết Hải nữ vương, nhị đệ ta mặc dù lời nói cuồng ngạo, nhưng cũng là có đạo lý. Chẳng lẽ ngươi bây giờ còn có năng lực ngăn cản nhị đệ ta và hai nàng ở cùng một chỗ?"

Huyết Hải nữ vương lạnh nhạt cười.

"Tần Vũ, đừng bức bách ta, ngươi cũng quá là kiêu ngạo!"

Huyết Hải nữ vương bình tĩnh nói. Lập tức Huyết Hải nữ vương cả người trống rỗng tiêu tán.

"Oanh!"

Phảng phất như thiên địa sụp đổ, vô tận huyết hải thủy từ bốn phương tám hướng lao tới, huyết hải thủy rất nhiều. Có khắp trong thiên địa, cơ hồ trong nháy mắt bao trùm cả chu vi ngàn dặm bầu trời. Chẳng những bao trùm cả bầu trời Tây hải hải dương, mà cả khu vực thần giới lục địa cũng bị không ít huyết hải thủy bao trùm.

Cứ như vậy, tràn ngập cả không trung.

"Tần Vũ. Khi thần giới đản sanh, thần giới hải dương cũng đản sanh ra Huyết hải!"

Huyết Hải nữ vương thanh âm lạnh lùng vang vọng từ trong huyết hải thủy truyền đến.

"Huyết Hải không cạn, ta vĩnh hằng bất diệt. Phạm vi không gian đông kết của ngươi không nhỏ, phương viên mười ngàn dặm. Nhưng so sánh với phạm vi huyết hải lại ít hơn nhiều. Ngay cả một phần vạn cũng không tới.

Bản thể ta bao trùm cả khu vực, sớm vượt qua phạm vi của không gian đông kết. Giờ phút này ta có thể thi triển thuấn di. Tần Vũ, chỉ cần ta nguyện ý, tùy thời đều có thể hủy diệt Mê Vụ thành của ngươi!"

Huyết Hải nữ vương thanh âm lạnh lùng không ngừng vang lên.

Bất quá cũng có chỗ kỳ quái, than hâm của Huyết Hải nữ vương duy chỉ có Tần Vũ nghe được.

Ngay cả Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân bên cạnh cũng không nghe thấy.

"Hủy diệt Mê Vụ thành?"

Tần Vũ đạm cười nói.

"Ta có thể cam đoan, cho dù ngươi có hủy diệt được Mê Vụ thành cũng đừng mơ tưởng giết được người nào trong đó."

Tần Vũ hoàn toàn có thể đem cả thành trì thu vào tân vũ trụ.

"Điểm ấy ta tin tưởng."

Huyết Hải nữ vương thanh âm bình thản.

"Tần Vũ, thực lực của ngươi khiến ta tôn kính, ta đáp ứng không phá Mê Vụ thành của ngươi để làm điều kiện trao đổi. Ngươi không được xen vào chuyện của ta."

Tần Vũ tâm ý vừa động, liền đoán được Huyết Hải nữ vương muốn nói gì.

Có thể hấp dẫn Huyết Hải nữ vương, ngoại trừ nhất lưu Hồng Mông linh bảo, sợ rằng chỉ có Thiên Tôn sơn.

"Huyết Hải nữ vương, ta cũng hy vọng ngươi đáp ứng ta một

việc!"

Tần Vũ nhìn về phía Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân.

"Chuyện ba người bọn họ, sau này ngươi không được xen vào."

"Ha, ha nói đùa!"

Huyết hải vô tận bắt đầu rung động mãnh liệt.

"Vừa rồi ta đã nói qua, ngươi đáp ứng làm phó cung chủ, ta mới đáp ứng tha cho bọn họ. Đương nhiên nếu ngươi nguyện ý cấp cho ta một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, ta cũng không quản chuyện bọn họ!"

Tần Vũ trong lòng cũng có chút tức giận. Huyết Hải nữ vương thật là man trá, chẳng lẽ nàng tưởng rằng nhất lưu Hồng Mông linh bảo dễ dàng luyện chế.

" Phí Phí, các ngươi về trước đi, Tử Hà, Hồng Vân cũng đừng phản kháng."

Tân vũ trụ không gian lực của Tần Vũ trực tiếp thu ba người vào.

Tử Hà, Hồng Vân cùng Hầu Phí bị Tần Vũ đưa vào Tử Huyền phủ. Giờ phút này chỉ còn Tần Vũ đối diện với vô tận huyết hải.

"Huyết Hải nữ vương. Hầu Phí bọn họ đã đi, ngươi có thể làm khó được ta?"

Tần Vũ lạnh lùng nói.

"Từ hôm nay cuộc sống của ba người bọn họ, ngươi đừng mơ phá hư."

Vô tận huyết hải trong không trung bắt đầu cuộn lên. Đồng thời tại trước mặt Tần Vũ, ngưng tụ biến thành Huyết Hải nữ

vương.

Trong mắt bà ta hiện lên vẻ tức giận:

"Tần Vũ, Huyết Hải nữ vương ta cho tới bây giờ đều nói một là một, không nói hai lần. Ta nói rồi, trừ khi ngươi đưa cho ta một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo, nếu không Hầu Phí đừng mơ tưởng cùng người của Huyết Hải cung ở chung một chỗ. Tần Vũ, chẳng lẽ ngươi tưởng rằng Tử Hà và Hồng Vân không ở đây, ta tựu không khống chế được sinh tử của các nàng?"

Nghe thế, trong đáy lòng Tần Vũ run lên.

"Không ổn!"

Nghĩ đến năng lực luyện chế huyết nô kỳ lạ, ngay cả thần vương cao thủ cũng có thể bị mất thần trí, trở thành khôi lỗi do nàng khống chế. Bởi vậy có thể thấy được Huyết Hải nữ vương về phương diện khống chế người có trình độ rất cao.

"Này, Huyết Hải nữ vương, nếu Tử Hà, Hồng Vân..."

Sắc mặt Tần Vũ biến đổi. Huyết Hải nữ vương nhìn vẻ mặt biến đổi của Tần Vũ, trên mặt không khỏi hiện lên nụ cười:

"Tần Vũ, ngươi cũng nghĩ ta biết rõ ngươi có năng lực thuấn di người (đưa người khác thuấn di). Vì sao còn có thể tự tin ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ? Tốt lắm, Tần Vũ, bây giờ ngươi có nguyện ý đưa ta một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo không?"

Tần Vũ trầm mặc một lúc.

Tần Vũ trong đáy lòng tức giận. Hắn phi thường không cam lòng. Nói về thực lực...Huyết Hải nữ vương căn bản không phải là đối thủ của mình. Chỉ là bản thể của Huyết Hải nữ vương là vô tận huyết hải, muốn hủy diệt thật sự khó khăn.

"Chỉ sợ là mình chưa kịp hủy diệt huyết hải, Huyết Hải nữ vương đã giết chết Tử Hà và Hồng Vân."

Tần Vũ trong đáy lòng bất đắc dĩ. Hầu Phí, tại đáy lòng Tần Vũ giống như một đứa trẻ không lớn, tương đối ngoan liệt táo bạo. Khó có nữ hài tử nào được Hầu Phí thích, nếu nữ hài tử chết, chính mình làm như thế nào nhìn mặt huynh đệ?

Nhưng!

Nếu mình thực sự cấp cho Huyết Hải nữ vương một kiện nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

"Tiết Vân, nể mặt mũi ta, sau này không được gây khó khăn cho Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân. Cũng không được uy hiếp Tần Vũ."

Một đạo thanh âm đột ngột vang lên trong đầu Huyết hải nữ vương. Một đạo thần thức, mệnh lệnh này khiến cho vẻ mặt Huyết Hải nữ vương sắc mặt biến đổi.

"Không còn biện pháp nào khác..chỉ có thể đáp ứng."

Tần Vũ phân vân hồi lâu, cuối cùng đã có sự lựa chọn.

Ngay tại lúc này!

"Tần Vũ, từ hôm nay ngươi đừng phá hư chuyện của ta, ta cũng sẽ không quản chuyện Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân."

Huyết Hải nữ vương đột ngột nói.

Lập tức Huyết Hải nữ vương hóa thành một đạo hồng quang biến mất.

Tần Vũ sững sờ!

Chính mình vừa định đáp ứng, Huyết Hải nữ vương sao lại...

"Lạ kỳ! Lạ kỳ a!"

Tần Vũ đứng ở giữa không trung, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra vì sao Huyết Hải nữ vương lại buông tha.

Chương 644

Mười Năm

Huyết Hải nữ vương đột ngột bỏ đi, Tần Vũ nghi hoặc hồi lâu. Nếu không thể nghĩ ra, hắn tựu không suy nghĩ nhiều, trực tiếp thi triển thuấn di đến Tử Huyền phủ.

Trong Tử Huyền phủ, là một sự an bình, không ít Tần gia đệ tử hoặc là tu luyện, luận đàm, hoặc là pha trà luận đạo.

"Thái thượng tam trưởng lão!"

Thấy Tần Vũ đi đến, không ít Tần gia đệ tử đều cung kính hành lễ. Tần Vũ mỉm cười vuốt cằm, rồi sau đó trực tiếp hướng nơi ở của Hầu Phí, Hồng Vân, Tử Hà đi đến.

Đi đến giữa đình viện, Hầu Phí ba người đều quay đầu nhìn.

"Đại ca!"

Giờ phút này trong mắt Hầu Phí tràn đầy sự kích động hưng phấn, trực tiếp ôm chặt Tần Vũ. Sau đó lớn tiếng than vãn với Tần Vũ.

"Đại ca, người chính là cứu hạnh phúc cả đời của đệ. Nếu thật sự hôm nay bị Huyết Hải nữ vương…ta đã có thể sống không bằng chết!"

Tần Vũ ngẩn ra, trong lòng nén cười nói:

"Này Phí Phí, đệ bây giờ không giống như trong quá khứ a."

"Tiểu Hoàng, ách, Hầu Phí đã nói như thế nào?"

Hồng Vân trừng mắt nhìn Hầu Phí, liếc mắt nhìn Hầu Phí một cái sau đó cảm kích nói với Tần Vũ:

"Tần Vũ đại nhân, Hồng Vân và muội muội Tử Hà tạ đại nhân cứu mạng."

Tần Vũ nhìn Hầu Phí một chút rồi quay sang Tử Hà, Hồng Vân cười nói:

"Tốt rồi, ta cũng không quấy rầy các ngươi nữa.."

"Tần Vũ đại nhân…"

Hồng Vân còn muốn nói tiếp nhưng là Tần Vũ đã xoay người trực tiếp li khai.

" Không ở đây quấy rầy ba người chúng ta, đại ca có ý tứ gì?"

Hầu Phí nhíu mày, nhìn nhìn Hồng Vân bên cạnh một cái, sau đó tự nói thầm: *"Ta và Tử Hà muội muội là một đôi. Đối với Hồng Vân cũng không có quan hệ gì a."*

"Hầu Phí đại ca!"

Tử Hà quát khẽ.

Hồng Vân nghe xong, trầm mặc một chút, sau đó cả cười đứng lên nói:

"Tiểu Hoàng Ngư, ta với ngươi tựu không có quan hệ. Ngươi cho rằng ngươi là Tần Vũ đại ca? Bất quá chỉ là một thượng bộ thiên thần, ta không quan tâm! Nhưng ta cũng phải cảm kích ngươi, nhờ có ngươi mà từ giờ về sau ta mới thoát khỏi sự khống chế của cung chủ."

Hồng Vân lập tức nhìn về phía Tử Hà, nắm tay Tử hà cười nói:

"Tử Hà muội muội, muội sau này sống một chỗ cho tốt với Hầu Phí đại ca. Còn tỷ, tỷ trước tiên ở Tủ Huyền phủ một thời gian, nếu cảm thấy mệt mỏi, đúng rồi có thể chuyển ra sống ở Mê Vụ thành!"

"Hồng Vân tỷ tỷ…"

Tử Hà muốn nói, nhưng là bàn tay Hồng Vân đã chắn trước miệng nàng, ngăn nàng nói tiếp.

"Tốt rồi, sau này tỷ không ở Tử Huyền phủ. Tỷ sẽ sống ở Mê Vụ thành, tỷ muội chúng ta cũng sẽ gặp lại. Ây, tỷ không quấy rầy muội nữa."

Hồng Vân cười tiếu mị, sau đó xoay người trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Hồng Vân rời đi, Hầu Phí nhẹ nhíu mày.

"Chuyện gì đã xảy ra? Khi thấy nàng rời đi, tại sao lại có chút không cam lòng, chẳng lẽ ta đối với Hồng Vân cũng có chút ý tứ? Ta như thế nào lại có ý tứ với Hồng Vân."

Hầu Phí trong lòng thầm nghĩ.

Đột nhiên, Hầu Phí thân ảnh giống như bị lôi điện đánh trúng, ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước. Một giọt nước mắt trong suốt, giống như một giọt trân châu rơi xuống, chậm rãi chảy xuống. Phảng phất trong một thời gian dài, cuối cùng mới rơi xuống thạch bản trong đình viện, chỉ nghe một tiếng.

"Tách!"

Một tiếng vang trong suốt, yếu ớt mỏng manh. Giọt nước mắt vỡ vụn ra. Hầu Phí ngẩng đầu nhìn về bóng lưng của Hồng Vân, chỉ là giờ phút này Hồng Vân đã biến mất khỏi trước mặt hắn. Hầu Phí trên mặt không còn nụ cười, cảm giác có một chút nghiêm túc.

"Hầu Phí đại ca, huynh vừa rồi không nên làm vậy đối với Hồng Vân tỷ tỷ…"

Tử Hà nhìn Hầu Phí nói, khi nhìn thấy vẻ mặt của Hầu Phí thì trong lòng chấn động, khuôn mặt vốn luôn tươi cười của Hầu Phí rất ít khi biểu hiện như vậy.

"Hầu Phí đại ca, huynh làm sao vậy?"

Tử Hà vội vàng hỏi. Hầu Phí cũng tỉnh táo lại, nhìn về phía Tử Hà, cố ý cười to, lắc lắc đầu nói:

"Không có gì, vừa rồi huynh nghĩ đến cuộc sống hạnh phúc của tương lai chúng ta, cho nên mới vậy!"

Tử Hà nhìn Hầu Phí tươi cười, bất giác nở nụ cười theo. Chỉ là khi Tử Hà đàm tiếu với Hầu Phí, Hầu Phí có thoáng lơ đãng nhìn đại môn đình viện. Ở sâu trong đáy lòng, Hầu Phí cũng là chờ mong gặp lại một bóng hình đó lần nữa. Cuộc sống yên lặng, tràn ngập sự ấm áp.

Bụng của Khương Lập cũng càng ngày càng to hơn. Tần Vũ mỗi ngày đều lo lắng, Tả Thu Lâm, Khương Lan, Dịch Phong ba người cũng là cực kỳ quan tâm đến cái thai thứ hai này của Khương Lập. Gió nhè nhẹ thổi, lá cây theo gió phiêu lãng, phát ra thanh âm *"Sa, sa!"* Ở dưới một gốc cây đại thụ ba người ôm không hết, Tần Vũ, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong bốn người đang đàm luận về chuyện của Thiên Tôn sơn.

"Tu La thần vương thật lợi hại, trong thời gian ngắn ngủi ra tay đã giết chết tám vị thần vương."

Dịch Phong hớp một ngụm trà, cảm thán nói.

Tả Thu Lâm ở một bên cũng gật đầu, mà Khương Lan thì cười nói:

"Nghĩ kỹ lại, Tu La thần vương La Phàm ra tay giết thần vương là đều có sự chọn lựa, tám vị thần vương kia không ai là thần vương phi thăng giả một phương."

Tần Vũ ngẩn ra.

Trong đầu lập tức hiện lên cảnh La Phàm lúc trước ra tay giết

thần vương. Tám vị thần vương, Tần Vũ nhận thức biết không nhiều lắm, chỉ biết có ba vị. Ba vị thần vương này, chính là khi lần đầu tiên Tần Vũ luyện chế nhất lưu Hồng Mông linh bảo đã dẫn đầu các vị thần vương trong tám đại thần tộc đi đến.

Tần Vũ nhận thức biết chính xác ba vị, đều là người của tám đại thần tộc.

"Đúng, chết hết tám vị thần vương. Có bốn người thuộc tám đại thần tộc, còn có bốn vị ẩn thế thần vương."

Dịch Phong nói một hơi, nhưng thật ra thân phận các thần vương đều nhận biết rõ. Khương Lan đột nhiên nhìn về phía Tần Vũ:

"Tiểu Vũ, ta nghe Lập Nhân nói, trước đây không lâu ngươi và một vị siêu cấp cao thủ giao đấu. Lập Nhân thông qua thủy mạc thấy được, vị siêu cấp cao thủ đó là ai?"

"A, siêu cấp cao thủ là Huyết Hải nữ vương." Tần Vũ trực tiếp nói ra.

"Huyết Hải nữ vương?"

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người đều nghi hoặc nhíu mày.

Đột nhiên hai mắt Tả Thu Lâm sáng ngời:

"Tần Vũ, nghe ngươi nói huyết hải. Chẳng lẽ là người lần trước sử dụng thời gian tĩnh chỉ đối phó với chúng ta? Chúng ta ngay cả chân diện của vị siêu cấp cao thủ đó cũng không thấy được."

"Đúng vậy!" Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

"Thời gian tĩnh chỉ, ngươi nói thời gian tĩnh chỉ?"

Khương Lan, Dịch Phong bị dọa đến kinh ngạc, nhìn về phía

Tần Vũ.

Tần Vũ gật đầu nói:

" Vị Huyết Hải nữ vương, thực lực phi thường mạnh, lực phòng ngự cũng cực kỳ cường hãn. Có thể xem như là bất tử chi thân. Về phần lực công kích của bà ấy, có thể so với Tu La thần vương chỉ kém một bậc mà thôi."

Huyết Hải nữ vương thực lực rất mạnh, nhưng lực công kích lại không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Nói về lực công kích so với Tu La thần vương vẫn kém hớn một bậc.

"Bất tử chi thân, thời gian tĩnh chỉ?"

Khương Lan, Dịch Phong nhìn nhau. Bọn họ hai người đều không tưởng tượng được, thần giới từ lúc nào lại xuất hiện siêu cấp cao thủ như vậy.

Tần Vũ trong lòng vừa động, lập tức nói:

"Lan thúc, Dịch Phong thúc, căn cứ theo lời con và bà ấy nói với nhau, tựa hồ Huyết Hải nữ vương bản thể chính là huyết hải. Khi thần giới đản sanh đã có huyết hải, sau đó thì có bà ta. Con tin rằng, Huyết Hải nữ vương hơn một lần đã tham gia cuộc chiến Thiên Tôn sơn."

Tần Vũ vẫn còn nhớ kỹ, Huyết hải nữ vương nhắc nhở hắn không nên can thiệp vào chuyện của bà. Có chuyện làm cho Huyết Hải nữ vương quan tâm như vậy, sợ rằng chỉ có chuyện Thiên Tôn sơn. Hơn nữa, Huyết Hải nữ vương được đản sanh từ rất sớm, tin rằng đã hơn một lần tham gia Thiên Tôn sơn.

"Khương Lan huynh, huynh có biết?"

Dịch Phong, Tả Thu Lâm đều nhìn về phía Khương Lan. Trong ba người, Khương Lan đối với chuyện năm đó quen thuộc nhất.

Khương Lan trầm ngâm trong chốc lát, đoạn lắc đầu nói:

"Theo như lời tiểu Vũ nói, Huyết Hải nữ vương phi thường mạnh, chính là sáu ngàn vạn lần ức năm trước khi Thiên Tôn sơn phủ xuống, trong các thần vương lợi hại căn bản không có Huyết Hải nữ vương."

Thực lực càng mạnh, tại trận chiến Thiên Tôn sơn tranh đoạt càng dễ dàng tạo danh tiếng. Nhưng là Khương Lan đối với Huyết Hải nữ vương một điểm tin tức cũng không có.

"Lan thúc, không nghĩ ra thì cũng không nên nghĩ nữa. Có thể con đã suy đoán sai rồi."

Tần Vũ cười nói.

"Bất quá, phỏng chừng lần này Huyết hải nữ vương muốn đi Thiên Tôn sơn. Đến lúc đó con sẽ chỉ mặt nàng cho mọi người xem."

Khương Lan cười gật đầu:

" Nếu Huyết Hải nữ vương quả thật lợi hại theo như lời con nói. Không lâu trước khi Thiên ấn xuất thế, nàng sẽ không ra tranh đoạt, phỏng chừng ả sẽ che dấu thực lực, để cho Tu La thần vương trở thành đích nhắm của mọi người."

Tần Vũ nhẹ gật đầu. Như Tu La thần vương đã phát thệ, lần này trước khi tân Thiên Tôn đản sanh, hắn sẽ không bước vào Thiên Tôn sơn nửa bước. Huyết Hải nữ vương một khi tiến vào Thiên Tôn sơn, liền trở thành người cực mạnh trong Thiên Tôn sơn. Thời gian đảo mắt trôi qua đã mấy tháng.

Trong đình viện, phụ vương Tần Đức, huynh đệ Tần Phong, Tần Chính, Hầu Phí, Hắc Vũ, trưởng bối Phong Ngọc Tử, Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm.. tập trung lại.

Tần Vũ lẳng lặng ngồi, tay cầm một chén trà, mà chén trà lại có chút run run.

Tần Vũ cảm thấy rất khẩn trương, từ việc chén trà run run là có thể cảm giác được. Tần Đức bên cạnh cười, vỗ vai Tần Vũ nói:

"Vũ nhi, đều đã có kinh nghiệm từ lần trước. Lúc này đây sao lại khẩn trương?"

Tần Vũ nhìn phụ vương, bất đắc dĩ cười nói:

" Có một chút, con không muốn khẩn trương nhưng là không khống chế được bản thân." Trong lúc nói, ánh mắt Tần Vũ hướng căn phòng nhìn.

Thê tử mình giờ phút náy đang ở bên trong.

"Cha, người nói lần này mẹ sanh đệ đệ hay là muội muội?" Tần Tư ở bên cạnh mở to đôi mắt, giống như bảo thạch nhìn căn phòng.

Tần Vũ bế Tần Tư đặt lên đùi mình, sờ đầu Tần Tư nói:

" Tiểu Tư, mặc kệ là đệ đệ hay là muội muội, con cũng không được xem thường."

Chính đứa con thứ hai trong bụng Khương Lập, thời gian mang thai ngắn như vậy sợ rằng không có thực lực kinh người như Tần Tư.

Tần Tư nhăn mũi nói: *" Cha, nếu có ai dám khi dễ muội muội hay đệ đệ, con sẽ cho hắn một lổ thủng trên người."* nói rồi Tần Tư cầm cây tiểu kim thương múa múa.

Chung quanh, Tần Đức, Khương Lan, Dịch Phong một đám người đều nở nụ cười.

"Oa...." chỉ nghe tiếng trẻ con khóc vang lên.

Nhất thời trong đình viện tiếng cười liền im bặt, con mắt Tần Vũ sáng ngời, cả người vừa động liền đi tới cửa phòng. Tần Vũ

biết đứa con thứ hai của mình đã chào đời. Đảo mắt đã mười năm qua đi.

Trên bầu trời, bông tuyết phiêu lãng, vô số bông tuyết chậm rãi hạ xuống.

Bên trên mặt hồ nước trong Tử Huyền phủ có một cái đình, Tần Vũ , Khương Lập thân mặc bạch sắc trường bào đang ngồi ở bàn trà.

Trên bàn trà là một bầu rượu ấm áp, Tần Vũ và Khương Lập tại cái đình đang thưởng thức liệt tửu, ngắm cảnh tuyết rơi.

"Oanh long long..."

Mặt hồ vốn yên tĩnh đột nhiên chấn động hẳn lên, Tần Vũ và Khương Lập không khỏi nhìn lại, thấy mặt hồ nổi lên cơn sóng lớn cao ba thước, nước trong hồ không ngừng dao động.

Trên mặt nước, giờ phút này đang có một thiếu niên thân bận hồng sắc chiến bào, trên cổ thiếu niên còn có một hài đồng đáng yêu.

Khương Lập thấy hai người con trai của mình, con mắt hiện lên tia mỉm cười, trên mặt tràn đầy tình mẫu tử, lúc này lên tiếng gọi:

"Tiểu Tư, tiểu Sương!"

Thiếu niên mặc hồng sắc chiến bào quay đầu nhìn lại, còn đứa hài đồng đáng yêu hai mắt mở to, tựu thấy được Tần Vũ hai người:

"Cha, mẹ!"

Đứa hài đồng hưng phấn hô to.

"Ca, nhanh nào!"

Thiếu niên mặc hồng sắc chiến bào dưới chân vừa động, hóa thành một đạo hồng sắc lưu quang, sau đó bay vào giữa cái đình. Mà ngọn sóng cũng mất đi sự thôi động của hồng sắc thiếu niên cũng ầm ầm vỡ vụn, mặt hồ dần khôi phục vẻ yên tĩnh.

"Tiểu Sương, con lại nghịch ngợm rồi. Tiểu Tư, con cũng không thể lúc nào cũng mang theo đệ đệ con đi quậy phá vậy được. Đệ đệ con chưa có năng lực phi hành, một khi rơi xuống hồ, vậy rất phiền toái."

Khương Lập giáo huấn.

Tần Tư hôm nay đã cao lớn, không còn là đứa hài đồng tinh nghịch, đã hiểu chuyện rất nhiều. Về đứa con thứ hai của Tần Vũ Tần Sương, ngược lại phi thường tinh nghịch.

Chỉ là năng lực tu luyện của Tần Sương đích xác tầm thường. Một hài đồng bình thường ở thần giới, đều là hao phí rất nhiều thời gian mới vượt qua thần kiếp trở thành hạ cấp thần nhân.

"Không biết khi nào tiểu Sương mới độ thần kiếp."

Tần Vũ trong lòng không khỏi cảm thán. Tiểu Sương tư chất so với tiểu Tư kém hơn nhiều.

Chương 645

Hậu Thổ Ấn Xuất Thế

Đã mười năm trôi qua kể từ khi Thương Thiên ấn xuất thế, Linh Bảo Mẫu Đỉnh một chút động tĩnh đều không thấy, cũng không biết khi nào thì Hậu Thổ ấn xuất thế.

Bên trong đình giữa hồ nước, Tần Vũ một mình lẳng lặng khoanh chân ngồi.

Mà linh hồn Tần Vũ cùng tân vũ trụ đã hoàn toàn dung hợp, lúc này tân vũ trụ diễn biến càng lúc càng nhanh, vũ trụ công pháp phân làm ba tầng. Phức tạp nhất là tầng thứ nhất, nhân giới vũ trụ đã sớm thành công. Mà tầng không gian vũ trụ thứ hai tiên ma yêu giới cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

"Xuy..xuy!"

Vô số Hồng Mông linh khí điên cuồng, dũng mãnh tiến nhập vào tân vũ trụ tầng thứ hai, mà tầng không gian đó cũng đang không ngừng hoàn thiện.

"Phòng chừng còn có một hai năm thời gian nữa là tân vũ trụ tầng thứ hai hoàn toàn thành công." Tần Vũ hai mắt mở to, trên mặt lộ nét mỉm cười. Đối với sự hoàn thiện của tầng không gian vũ trụ thứ hai, trong đáy lòng Tần Vũ có chút chờ mong.

Hắn cũng đã nghĩ đến, một khi tầng thứ hai hoàn thiện, thực lực của mình sẽ gia tăng rất nhiều lần.

"Thiên Tôn sơn, Linh Bảo Mẫu Đỉnh vì sao một chút động tĩnh đều không có, Hậu Thổ ấn khi nào thì xuất thế?" Tần Vũ tâm ý vừa động. Tân vũ trụ không gian lực dọc theo phù điêu thông đạo tiến vào trong Thiên Tôn sơn.

Trong hạp cốc Thiên Tôn sơn.

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người như trước ngồi cùng một chỗ.. Giờ phút này trong hạp cốc, cơ hồ tất cả các thần vương đều căng thẳng. Hậu Thổ ấn tùy lúc đều có thể xuất thế.

So sánh số lượng khi chờ đợi Thương Thiên ấn xuất thế, số lượng thần vương lúc này cũng thiếu đi không ít. Thiếu Tu La thần vương La Phàm, còn có tám vị thần vương đã bị Tu La thần vương giết. Bất quá cũng còn nhiều vị thần vương khác…

Khương Lan hướng ánh mắt về phía vị huyết hồng sắc trường phát nử tử ở xa.

"Khương Lan huynh!" Dịch Phong tại một bên dùng thần thức truyền âm dò hỏi.

"Dựa theo lời Tần Vũ nói, huyết hồng sắc trường phát nữ tử kia có thể là thần bí cao thủ. Có thể thi triển thời gian tĩnh chỉ chỉ có siêu cấp cao thủ, huynh thật sự nhận không ra huyết hồng sắc trường phát nữ tử kia ư?"

Lúc trước, sau khi Tần Sương chào đời. Bọn người Khương Lan đã trở lại Thiên Tôn sơn. Tần Vũ lúc đó cũng nhận ra huyết hồng sắc trường phát nữ tử. Nhưng khi hỏi Khương Lan thì khi ấy Khương Lan lại không nhận biết được.

Bất quá theo thời gian trôi đi, Khương Lan vẫn không xác định được. Khương Lan khẽ cau mày, tựa hồ có chút do dự.

"Không xác định!" Khương Lan trả lời.

"Không xác định? Không nhận thức được hay nhận thức được, tại sao lại nói không xác định?" Dịch Phong có chút bất mãn.

"Khương Lan huynh, có chuyện gì huynh trực tiếp nói ra đi."

Khương Lan thần thức truyền âm nói: *"Dịch Phong huynh, Huyết Hải nữ vương này, nhìn khí thế ta hình như chưa bao giờ gặp qua. Chính là mấy năm gần đây, ta thường xuyên chú ý từ vẻ mặt đến nụ cười, đến từng động tác, ta phát hiện nàng có điểm giống với cố nhân của ta."*

"Cố nhân?" Dịch Phong nhìn về phía Khương Lan.

"Vị cố nhân kia tên gọi Tiết Vân, là một cô gái ít nói, thuần khiết, năm đó Tiết Vân theo Tiêu Diêu thần vương kết thành một nhóm. Cùng tranh đoạt Thiên Tôn sơn linh bảo." Khương Lan kể lại.

"Cùng Tiêu Diêu thần vương liên thủ? Tiêu Diêu Thiên Tôn?" Dịch Phong có chút kinh ngạc.

"Đúng! Chỉ là khi đó Tiêu Diêu thần vương vận khí tốt, lấy được Thiên Tôn linh bảo, trở thành tân nhiệm Thiên Tôn. Mà Tiết Vân như trước vẫn chỉ là thần vương bình thường, nàng sau đó cũng mai danh ẩn tính." Khương Lan nhíu mày nhìn Huyết Hải nữ vương đằng xa nói.

"Khi trước, thực lực Tiết Vân rất bình thường, hơn nữa khí thế, ánh mắt cũng không tàn nhẫn giống như vị Huyết Hải nữ vương này. Lúc trước thuần khiết như bạch ngọc, sao lại có biến hóa lớn như vậy. Ta không thể tin được."

"Chỉ là một ít động tác của nàng và Tiết Vân năm đó có điểm giống nhau. Cho nên ta mới hoài nghi nàng là Tiết Vân. Đương nhiên chỉ là hoài nghi thôi."

Khương Lan truyền âm nói. Dịch Phong gật đầu.

"Khương Lan huynh. Tả Thu Lâm thần vương." Dịch Phong đột nhiên thần thức truyền âm cho hai người. Tả Thu lâm cũng mở to mắt nhìn về phía Dịch Phong.

Dịch Phong mỉm cười, tiếp tục truyền âm nói:

"Ta nghĩ đến một việc, lúc này Tu La thần vương không có mặt bên trong Thiên Tôn sơn. Nói về thực lực, ba người chúng ta liên thủ xem như là một cỗ thế lực không nhỏ. Cũng có cơ hội đoạt Hậu Thổ ấn."

Tả Thu Lâm nhãn tình sáng ngời.

Tả Thu Lâm và Khương Lan không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, thực lực đã tiếp cận Thánh Hoàng. Hôm nay, Khương Lan có La Vũ đao, mà Tả Thu Lâm có Vạn Liễu quyền trượng. Thực lực hai người tuyệt đối tiếp cận siêu cấp Thánh Hoàng. Về phần Dịch Phong cũng có nhất lưu Hồng Mông linh bảo Vạn Lý giang sơn.

Ba người liên thủ tuyệt đối hơn hẳn ba Thánh Hoàng liên thủ.

"Đúng! Có hy vọng." Tả Thu Lâm trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn. *"Bởi vì Tu La thần vương không có mặt ở đây. Hôm nay tám đại Thánh Hoàng cũng không đoàn kết, Khương Phạm, Chu Hoắc, Thân Đồ Diêm ba người một phe. Đoan Mộc Vân, Thang Lam, Mộc Khâm ba người một nhóm. Còn thừa lại hai phương riêng lẻ…Tám đại Thành Hoàng không đoàn kết, mà Huyết Hải nữ vương không có lực công kích của nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút là có hy vọng."*

Khương Lan trầm ngâm trong chốc lát.

"Chúng ta thảo luận kế hoạch một chút." Khương Lan đối với Hậu Thổ ấn trong đáy lòng cũng có chút chờ mong. Lúc này ba vị thần vương đã bắt đầu đàm luận. Vì tranh đoạt Hậu Thổ ấn mà bàn mưu.

Khương Phạm, Chu Hoắc, Thân Đồ Diêm ba người đều tĩnh tọa.

Khương Phạm hướng trung tâm hạp cốc nhìn Linh Bảo Mẫu Đỉnh. Hậu Thổ ấn sắp xuất thế, trong đáy lòng Khương Phạm cũng

chờ mong hồi lâu. Trước tiên đoạt Hậu Thổ ấn. Sau nhờ Lôi Phạt Thiên Tôn đoạt Vạn Dân ấn. Nếu như thành công. Cơ hội Khương Phạm trở thành Thiên Tôn phi thường lớn. Khương Phạm theo quán tính hướng Linh Bảo Mẫu Đỉnh nhìn lại. Khi hắn sắp sửa thu hồi ánh mắt, đột nhiên hắn phát hiện Linh Bảo Mẫu Đỉnh mơ hồ có quang mang năng lượng.

"Di!"

Khương Phạm con mắt nhất thời sáng lên.

"Thân Đồ Diêm, Chu Hoắc, Hậu Thổ ấn sắp xuất thế!"

Khương Phạm lập tức phản ứngm thần thức truyền âm nói. Khương Phạm căn bản không dám có một chút động tĩnh, hắn e sợ khiến cho các thần vương chú ý. Khương Phạm còn muốn các thần vương kia phát hiện chậm một chút.

Nhưng là các thần vương đều kinh hãi.

Chung quanh ẩn ước quang mang biến hóa, cơ hồ làm cho tất cả các thần vương đều quay đầu nhìn lại.

"Hậu Thổ ấn xuất thế?"

Đang đứng ở trong một ngõ của hạp cốc, Huyết Hải nữ vương nhãn thần sáng rực. Huyết Hải nữ vương che dấu thực lực tiến vào Thiên Tôn sơn.

Những người khác, như tám đại Thánh Hoàng căn bản không có phát hiện được thực lực kinh người của nàng. Huyết hải nữ vương liếm môi một cái, liếc ánh mắt ra xa nhìn tám đại Thánh hoàng.

"Hừ, sáu ngàn vạn lần ức năm không gặp, không nghĩ tới có mấy người ta không nhận biết. Xem ra thay đổi thật sự rất lớn a. như vậy cũng tốt, không làm cho các ngươi chú ý. Ta càng thêm dễ dàng đoạt

được Hậu Thổ ấn."

Tu La thần vương không có mặt. Huyết Hải nữ vương tràn ngập tin tưởng.

"Xuy…xuy!"

Chỉ thấy Linh Bảo Mẫu Đỉnh cực lớn ẩn ước tán xuất quang mang, mà Linh bảo Mẫu Đỉnh quang mang càng thêm chói mắt. Tất cả các ánh mắt của thần vương cơ hồ đều tụ tập trên Linh bảo Mẫu Đỉnh.

"Ầm!"

Đột nhiên Linh Bảo Mẫu Đỉnh rung lên. Phía trên Linh Bảo Mẫu Đỉnh quang mang càng tỏa sáng, tuyệt đại thần vương cơ hồ đồng thời *" Xoát!"* trực tiếp bay đến Linh Bảo Mẫu Đỉnh.

"Không gian đông kết!"

Trong tám đại Thánh Hoàng, có năm đại Thánh Hoàng cơ hồ đồng thời thi triển không gian đông kết. Mặc kệ ai đoạt được Hậu Thổ ấn đều là không cách nào thuấn di trực tiếp đến phù điêu thông đạo.

"Hưu!"

Linh Bảo Mẫu Đỉnh đột nhiên chấn động, một đạo quang mang màu tro kinh khủng bắn ra.

Đạo quang mang này phi thường quỷ dị, sau khi bay xuống cái hồ nhỏ. Rồi sau đó trực tiếp bay vào đám sơn thạch của hạp cốc. Tiến vào sâu trong lòng đá của Thiên Tôn sơn.

Trợn mắt há mồm!

Vốn đang phi hành trên không trung, hơn mười vị thần vương đều đình trụ lại. Bọn họ lập tức sử dụng thần thức xuyến thấu vào

trong long Thiên Tôn sơn. Nhưng kết cấu đất đá Thiên Tôn sơn vô cùng đặc thù, thần thức của hơn mười vị thần vương không cách nào xuyên thấu vào trong được. Không ít thần vương đều triển khai thần thức, chú ý khắp nơi, mặc dù thần thức không cách nào xâm nhập được vào trong lòng Thiên Tôn sơn nhưng là bọn họ có thể đợi cho đến khi Hậu Thổ ấn bay trở lại.

Chính là….

Đợi một hồi lâu Hậu Thổ ấn một điểm động tĩnh cũng không có, phảng phất vẫn đang hoan hỉ ở bên trong Thiên Tôn sơn.

"Độn!"

Phổ Thai Đồ của gia tộc Phổ Thai quát khẽ một tiếng, tức thì thi triển độn pháp đặc thù của gia tộc…Am hiểu độn pháp nhất chính là Phổ Thai gia tộc, lần này lại không may mắn.

Phổ Thai Đồ thi triển mấy lần nhưng không cách nào tiến vào được.

"Xem ra chỉ có cách dùng vũ khí đào bới Thiên Tôn sơn mà thôi."

Khương Phạm nhíu mày. Nhưng khi nghĩ đến Thiên Tôn sơn thể tích lớn thế này, *"Núi đá Thiên Tôn sơn trình độ cứng rắn ra sao?"* Khương Phạm quan sát bề ngoài.

Đột nhiên!

"Bồng!" Một tiếng nổ lớn, chỉ thấy một vị thần vương ngang nhiên dùng một chiếc búa lớn bổ vào ngọn núi, một vài viên đá nhỏ văng ra, trên mặt núi chỉ lõm xuống nửa thước.

Rất hiển nhiên, không chỉ có Khương Phạm có ý niệm đào bới Thiên Tôn sơn, mà rất nhiều thần vương khác cũng nghĩ vậy. Hơn nữa còn có người đã ra tay hành động.

"Lực công kích tám mươi phần trăm nhưng chỉ bổ ra được một cái hố nhỏ mà thôi!" Vị thần vương kia thở dài một tiếng.

Khương Phạm giờ phút này đã hiểu được độ cứng rắn của Thiên Tôn sơn, lại đưa mắt nhìn vô số sơn mạch khổng lồ tựa hồ như vô biên than thầm: *"Với tốc độ đào bới như vậy, không biết đến khi nào mới có thể phá vỡ được cả Thiên Tôn sơn?"*

Huống chi!

Thiên Tôn sơn chính là từ trên trời giáng hạ, vạn bất đắc dĩ các thần vương cũng không dám đem cả Thiên Tôn sơn phá hư.

"Hô!" "Hô!" "Hô!" "Hô!"

Chỉ thấy đám thần vương bắt đầu bay ra bốn phương tám hướng. Dịch Phong nhìn về phía Khương Lan nói: *"Khương Lan huynh, giờ đây Hậu Thổ ấn đã ẩn bên trong Thiên Tôn sơn. Núi đá Thiên Tôn sơn vô cùng quái dị cực kỳ, thần thức không cách nào xuyên thấu được. Ai cũng không biết Hậu Thổ ấn từ chỗ nào bay ra. Chúng ta ba người tách ra tại ba nơi chờ đợi. Nói không chừng vận khí tốt, khi đoạt được Hậu Thổ ấn, còn có thể kịp rời đi."*

Dịch Phong nói, kỳ thật cũng có không ít thần vương nghĩ vậy.

Nếu một đám người đều ở trong hạp cốc, đợi đến khi Hậu Thổ ấn xuất hiện trở lại. Lúc đó đoạt được Hậu Thổ ấn hay không là dựa vào thực lực.

Thiên Tôn sơn phương viên hơn mười ngàn dặm. Độ cao cũng cận trăm ngàn dặm. Là một ngọn núi rất lớn. Bởi vì không gian đông kết đã được sử dụng nên không cách nào thuấn di. Việc phi hành cũng phải mất trong chốc lát.

"Dịch Phong huynh không cần vội."

Khương Lan đạm cười nói.

"Cái gì thuộc về chúng ta sẽ thuộc về chúng ta, nếu đã không phải của chúng ta, cho dù có liều mạng cũng không thể lấy được."

"Huống chi, một khi ba người chúng ta tách ra, thì cũng chỉ như ôm cây đợi thỏ. Nếu gặp may đoạt được cũng bị người khác cướp mất. Còn nếu ba người chúng ta đi cùng nhau, một khi đoạt được, ba người chúng ta liên thủ thì ai dám cướp đoạt." Khương Lan đưa mắt nhìn sang Dịch Phong.

Dịch Phong cười cười không nói thêm gì nữa. Ở bên cạnh Tả Thu Lâm đưa mắt nhìn Khương Lan, cuối cùng cũng trầm mặc không nói gì. Không có mấy vị thần vương giống như Khương Lan, không để Hậu Thổ ấn ở trong lòng, những thần vương khác đều phi hành đến các nơi khác nhau của Thiên Tôn sơn dùng thần thức chăm chú quan sát.

"Thân Đồ, Chu Hoắc. Hai người các vị không nên cách ta quá xa, khi một trong ba người có đoạt được Hậu Thổ ấn thì hai người còn lại có thể chi viện được." Khương Phạm lăng không thần thức phát tán ra.

Thân Đồ Diêm, Chu Hoắc hai người giữ cự li với Khương Phạm. Cự li gần vạn dặm. Hai người bọn họ cũng cẩn thận quan sát. Trong lúc chúng thần vương cẩn thận quan sát khắp nơi, thời gian tựa hồ trôi qua rất chậm.

Thời gian một tuần trà trôi qua, dài như cả trăm năm.

"Dịch Phong, huynh xem những vị thần vương này, từng người đều…" Khương Lan mỉm cười đưa mắt nhìn về phía các thần vương ở xa.

"Hưu!"

Đột nhiên, một đạo quang mang màu tro trực tiếp bay tới, rơi xuống dưới chân Khương Lan. Theo phản xạ tự nhiên Khương Lan

giơ tay nắm lấy đạo quang mang màu tro này.

"Phốc!" Bàn tay chấn động. Khương Lan nhìn vào trong tay mình. Chỉ thấy một cái ấn màu tro đang nằm trong tay Khương Lan. Trên mặt ấn có khắc ba chữ đặc thù, ba chữ này Khương Lan không thể thể nhận biết được. Nhưng không biết vì sao, trong đầu Khương Lan tự nhiên hiện lên ba chữ -- Hậu Thổ ấn.

"Hậu Thổ ấn!"

Khương Lan lặng người đi, ở bên cạnh Dịch Phong và Tả Thu Lâm đưa mắt nhìn sang cũng là sửng sốt.

"Còn nhìn gì nữa, mau chạy!" Khương Lan đột nhiên có phản ứng, dùng thần thức truyền âm cho Dịch Phong cùng với Tả Thu Lâm. Ba người lập tức biến thành ba đạo lưu quang cực nhanh hướng chân núi bay đi.

Sau khi thần thức phát hiện *"Hậu Thổ ấn"*, các vị thần vương ngay lập tức từ khắp nơi trong Thiên Tôn sơn điên cuồng lao về phía đám Khương Lan ba người.

Chương 646

Trọng Trọng Kiếp Sát

"Hậu Thổ ấn xuất hiện!" Thần thức của các Thần Vương lúc vừa bao phủ Thiên tôn sơn thì cơ hồ đồng thời phát hiện ra Hậu Thổ Ấn xuất hiện, không một chút do dự, tất cả các Thần Vương đều dùng tốc độ nhanh nhất, hóa thành mười đạo lưu quang từ mọi hướng nhằm mục tiêu là Khương Lan phóng tới.

"Hưu!"

Chân đạp nhất lưu Hồng Mông linh bảo La Vũ đao. Khương Lan tốc độ càng đạt tới mức kinh khủng. Ngay cả Tả Thu Lâm và Dịch Phong so với Khương Lan còn chậm hơn một chút.

"Án chiếu theo kế hoạch lúc trước!" Tả Thu Lâm thần thức truyền âm nói.

"Biết rồi." Khương Lan, Dịch Phong đều trả lời ngắn gọn, may mắn rằng lúc trước bọn họ có nghĩ qua, nếu bọn họ quả thật lấy được Hậu Thổ Ấn, làm thế nào để chạy trốn khỏi sự truy sát của rất đông các Thần Vương.

Thiên Tôn sơn này thật sự quá lớn, mà các Thần Vương phân tán cũng rất rộng, Khi Khương Lan phi hành xuống phía dưới được gần một nửa lộ trình. Mới có vị Thần Vương đầu tiên tới chặn lại. Bất quá sau vị Thần Vương này, liên tiếp không ngừng rất nhiều Thần Vương chạy đến cản lại.

"Một nửa lộ trình sau, xem ra tương đối khó khăn." Khương Lan trong mắt hiện lên một tia hưng phấn khó có được.

"Đã lâu, không có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này." Thời khắc này, Khương Lan cảm thấy huyết dịch toàn thân đều tựa hồ

như đang sôi trào, năng lượng sung mãn vô tận.

"Áo Thôn, mi cũng muốn ngăn cản ta?" Khương Lan quay về phía Thần Vương đầu tiên đang đuổi giết, trực tiếp thần thức truyền âm nói. Áo Thôn, chính là một trong tam đại Thần Vương của Huyết Yêu sơn, bất quá luận về thực lực, Áo Thôn so với Khương Lan yếu hơn rất nhiều, đừng nói đến hiện tại Khương Lan đã có nhất lưu Hồng Mông linh bảo.

Áo Thôn nghĩ đến sự chênh lệch thực lực. *"Ta thực lực yếu hơn, đây là muốn liều mạng, chịu chết sao?"* Áo Thôn trong lòng chần trừ, điều này không khỏi làm cho công kích của hắn chậm lại một chút.

"Hưu!"

Mốt đường cong xẹt qua. Khương Lan chân đạp La Vũ đao trực tiếp bỏ Áo Thôn rớt lại xa xa phía sau. Lúc này với tốc độ của Khương Lan, nếu mà đối thủ chỉ một thoáng chần chừ, liền bị Khương Lan bỏ xa.

Tiếng nổ lớn vang lên, tốc độ quả thật quá nhanh. Tả Thu Lâm cùng Dịch Phong cũng ở ngay phía sau Khương Lan, ba người khoảng cách với nhau cũng không xa.

"Hô!" "Hô!" "Hô!"……

Từ phía trước liên tiếp bốn vị Thần Vương phóng đến, trong bốn vị Thần Vương này có hai vị là Thánh hoàng, phân biệt là Khương Phạm, Chu Hoắc cùng với Chu Nhiên, Khương Hình. Bốn vị Thần Vương này tự nhiên đối với Khương Lan rất quen thuộc.

"Nhị đệ, đưa Hậu Thổ Ấn cho ta." Khương Phạm từ phía trước đi tới, lại còn dùng thần thức truyền âm nói.

"Hừ, buồn cười."

Khương Lan thần thức truyền âm nói. Mỗi bên thần thức truyền âm với nhau, hai bên nhân mã đã đi qua khoảng cách ngàn dặm trực tiếp chạm mặt nhau. Khương Lan dùng thần thức trực tiếp cuồng bạo trùng nhập vào trong đầu Khương Hình, Chu Nhiên: *"Các ngươi cũng muốn cản ta?"*

Khương Hình, từ nhỏ đã nghe truyền kỳ về sự trưởng thành của Khương Lan. Đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Khương Lan đang cực tốc phóng tới, trong lòng có thoáng chấn động. Không khỏi có chút chậm lại. Chu Nhiên cũng là người thông minh, biết rằng chênh lệch đôi bên rất lớn. *"Ta đi theo phía sau đại bá là được."* Chu Nhiên trực tiếp đi theo phía sau Chu Hoắc.

"Hậu Thổ Ấn, là do tình thế bắt buộc."

Khương Phạm lần cuối cùng thần thức truyền âm, Khương Phạm với Khương Lan khoảng cách chỉ trăm thước mà thôi, trăm thước cự li đối với tốc độ của hai vị đại Thần Vương, ngay cả thời gian nháy mắt cũng không kịp đã đối mặt rồi.

Đỉnh đầu Khương Phạm lơ lửng một viên linh châu màu đen, chính là trấn tộc chi bảo *"Ám Nguyên linh châu"*. Trên người lại hiện lên hắc sắc chiến y. Trong tay cũng xuất hiện một thanh hắc sắc trường thương. Mà La Vũ đao dưới chân Khương Lan trong nháy mắt đã ở trong tay.

Khương Phạm, Khương Lan nhìn nhau.

"Hô!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, Khương Phạm cùng Khương Lan va chạm vào nhau, Khương Lan tốc độ nhanh kinh hoàng, vòng qua bên cạnh Chu Hoắc. Về Phần Chu Nhiên, Khương Hình hai người càng không dám ngăn cản.

Tả Thu Lâm, Dịch Phong hai người vòng theo hai hình vòng

cung, bỏ qua bốn vị Thần Vương này, bọn người Chu Hoắc cũng không ngăn trở Tả Thu Lâm cùng Dịch Phong. Bởi vì Khương Phạm vùa giao thủ chính diện với Khương Lan, giờ phút này lại rơi xuống núi đá trên Thiên Tôn sơn.

"Khương Phạm huynh, làm sao vậy?" Chu Hoắc lập tức phóng tới bên cạnh Khương Phạm.

Khương Phạm khóe miệng có tiên huyết, quay đầu xuống phía dưới nhìn, lúc này bóng người Khương Lan đã sớm tiêu thất vô tung, chỉ là lờ mờ nghe được tiếng nổ kinh khủng lại còn có tiếng va chạm. Hiển nhiên phía dưới lại có giao thủ.

"Ta không sao." Khương Phạm lắc lắc đầu, đồng tử có chút co lại. *"Chỉ là không nghĩ tới, nhị đệ của ta đột nhiên sử dụng "*thời gian gia tốc*" đến mức xuất thần nhập hóa. Đối với "*thời gian gia tốc*" gần như vận dụng hết mức, đột nhiên khiến bổn nguyên chi lực của ta không thể thương hại tới hắn, hắn lại một đao chém trúng ta."*

Khương Phạm trong lòng ngẫm lại thực là một trận kinh hãi. Nếu như không phải trấn tộc linh bảo *"Ám Nguyên linh châu"* có công hiệu phòng ngự, Khương phạm thực sự trúng một La Vũ đao vừa rồi, sợ rằng không chỉ là thổ ra một búng máu.

"Lợi hại như vậy?" Chu Hoắc trong lòng cũng kinh ngạc.

"Ta cũng chỉ biết nhị đệ hắn rất lợi hại, lúc trước hắn không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, trong khi đó ta đối mặt với hắn, cũng không nắm chắc tất thắng. Hôm nay hắn có La Vũ đao, ta…đã không phải là đối thủ của hắn nữa." Khương Phạm trong lòng có chút hối hận.

Bởi vì, La Vũ đao chính là Khương Phạm đưa cho Khương Lan!

Lúc trước, trong khi công khai chiêu thân, đệ nhất kiện lễ vật mà Tần Vũ dâng hiến chính là *"La Vũ đao"*. Khương Phạm lúc đó

đang lo lắng về việc Phiêu Tuyết thành gia tăng thực lực, nên đưa *"La Vũ đao cho Khương Lan. Ai ngờ, cuối cùng trong khi tuyển con rể, hắn tự mình đã lựa chon Chu Hoắc. Làm Khương Lan hoàn toàn trở mặt với hắn. Tần Vũ đưa cho Khương Phạm La Vũ Đao, cuối cùng lại quay về với Khương Lan.*

….

Trong lòng vừa nghĩ đến Tần Vũ, đáy lòng Khương Phạm liền có một trận phiền muộn.

" Mặc kệ như thế nào, Hậu Thổ Ấn này nhất định phải lấy được." *Khương Phạm lại bay lên không.*

"Khương Phạm huynh, ngươi lại muốn đuổi theo?" *Chu Hoắc ở bên cạnh kinh ngạc, Khương Hình, Chu Nhiên cũng nhìn về phía Khương Phạm. Bọn họ đều cảm nhận được tốc độ phi hành của Khương Lan. Tốc độ phi hành của Khương Lan so với bọn họ nhanh hơn, đuổi theo từ phía sau, khoảng cách giữa đôi bên ngày càng xa, căn bản là không đuổi kịp.*

*Khương Phạm thần thức truyền âm nói: "*Đừng lo lắng, trên đường có người chặn lại, bọn họ dám chắc không cách nào bảo trì tốc độ cao. Huống chi…cửa phù điêu thông đạo còn có người cản trở. Toàn bộ Thiên Tôn sơn, chỉ có một phù điêu thông đạo để đi ra, nhị đệ ta hắn không có khả năng đi ra ngoài dễ dàng như vậy."

Lời nói còn quanh quẩn trong đầu Chu Hoắc,Chu Nhiên, Khương Hình ba người, Khương Phạm đã hóa thành một đạo hắc quang hướng phía dưới đuổi tới. Chu Hoắc, Chu Nhiên, Khương Hình ba người chần chừ một chút, ngáy sau đó cũng đuổi theo.

"Khương Lan huynh, dừng lại."

Từng đạo thần thức truyền âm liên tiếp vang lên trong đầu Khương Lan, những người đó phần lớn đều là người quen biết cũ của Khương Lan, không ít người cùng Khương Lan quan hệ đều không tồi. Bất quá khi dính líu đến Hậu Thổ Ấn, Những Thần Vương này sẽ khong hề nhường nhịn.

"Dừng lại?"

Khương Lan trong mắt có một chút lãnh ý, không ít Thần Vương trước đây cùng hắn quan hệ không tồi, chỉ là trong khi giao thủ vừa nãy, vài vị Thần Vương có quen biết lại tâm ngoan thủ lạt với hắn. Không chút nào lưu tình.

Trên trường bào Khương Lan giờ phút này cũng nhiễm đầy huyết tích, trong đó vết máu của chính mình cũng có, của người khác cũng có.

"Không cầu giết địch, chỉ cầu tốc độ nhanh nhất… phóng xuống phía dưới."

Đây là ý nghĩ của Khương Lan, điều này cũng khiến cho Khương Lan cho tới giờ này cũng không hạ sát chiêu đối với những Thần Vương này, chỉ là thoát khỏi những vị Thần Vương đó. Với tốc độ phi hành của Khương Lan, chỉ cần thoát khỏi đối phương, đối phương không thể lại đuổi theo hắn.

Luận tốc độ, Khương Lan chân đạp nhất lưu Hồng Mông linh bảo La Vũ đao, có lẽ chỉ có Tu La Thần Vương có thể so với hắn. Dù sao bát đại trấn tộc linh bảo, đều không phải là linh bảo dùng để giá ngự phi hành, tuy giống với mình đều là nhất lưu Hồng Mông linh bảo, tốc độ của bát đại Thánh Hoàng so với Khương Lan đều chậm hơn một chút.

"hô!""hô!"

Tả Thu Lâm, Dịch Phong hai người vòng theo hai đường vòng cung, cực tốc hướng tới phù điêu thông đạo phía dưới phi xuống. Bọn họ hai người thật ra vô cùng thoải mái. Đi một đường, không có vị Thần Vương nào ngăn trở bọn họ. Cơ hồ tất cả Thần Vương đều đi ngăn trở Khương Lan.

*"*Khương Lan huynh thoát khỏi những người đó tốc độ thật nhanh a.*" Dịch Phong trên mặt có một tia vui mừng.*

*Tả Thu Lâm mặt vẫn lạnh lùng như cũ. Trực tiếp thần thức truyền âm nói:"*Hừ, chỉ bất quá những Thần Vương này cũng không đoàn kết, hơn nữa Thần Vương thực sự lợi hại, phần lớn đầu không ra tay. Tại lối vào phù điêu thông đạo, sẽ có mấy vị Thánh Hoàng chờ đó."

Dịch Phong sắc mặt cũng nghiêm túc lại. Những Thánh Hoàng này nghĩ đều vô cùng đơn giản, bất quản thế nào, Khương Lan cuối cùng là muốn thông qua lối vào phù điêu thông đạo ra ngoài. Cho nên chỉ cần ngăn ở trước của vào phù điêu thông đạo, liền có thể ngăn Khương Lan lại.

Một đạo lưu quang màu đỏ phi tới chỗ cách phù điêu thông đạo vài trăm thước, lưu quang màu huyết hồng dừng lại hạ xuống, biến thành một nhân ảnh, chính là Huyết Hải nữ vương. Huyết Hải nữ vương khi phát hiện "Hậu Thổ Ấn*" bị Khương Lan lấy được, liền toàn lực phi hành tới phù điêu thông đạo, một đường không ai ngăn trở, hơn nữa bản thân tốc độ cực nhanh, Huyết Hải nữ vương đã sớm đi trước Khương Lan. Liền đến vị trí cửa vào phù điêu thông đạo.*

*"*Hừ, những Thánh Hoàng này, lại cứ tưởng rằng mình rất lợi hại.*" Huyết Hải nữ vương liếc mắt một cái đã thấy đứng ở trước cửa phù điêu thông đạo là bọn người Đoan Mộc Vân, Thang Lam, Hoàng Phủ Ngự.*

"Cho các người cùng Khương Lan mấy người đánh nhau trước. Sau đó…." *Huyết Hải nữ vương trong lòng định ra kế hoạch phi thường tốt.*

Nàng thực lực mặc dù không yếu, chỉ là một khi đối mặt với những Đại Thánh Hoàng và Khương Lan, lại là có chút nguy hiểm. Quan trọng nhất chính là….những Đại Thánh Hoàng này nàng căn bản không biết thực lực.

"Ẩn giấu thực lực."

Đến thời khắc mấu chốt ra tay!

"Phốc." *La Vũ đao mang theo một vệt máu tươi xẹt qua trường không, Khương Lan chân đạp La Vũ đao, tốc độ thoáng chậm lại một chút. Sau đó lại khôi phục cực hạn tốc độ. Tiếp tục bay xuống phía dưới.*

*Mà phía sau Khương Lan, Thần Vương "*Hoàng Phủ Lôi*" nhìn theo bóng Khương Lan phía xa, trong lòng vô cùng rõ ràng. Vừa rồi Khương Lan đã tha cho hắn một mạng. Chỉ cần Khương Lan bỏ thêm chút thời gian, là đủ để giết Hoàng Phủ Lôi. Lối vào phù điêu thông đạo, giờ phút này đã tụ tập mười một vị Thần Vương. Mười một vị Thần Vương này, có năm vị Thánh Hoàng cấp cao thủ, còn lại sáu người, phân biệt là Huyết hải nữ vương "*Tiết Vân*", ba vị Thần Vương của Tu La Hải: Tôn Luyện, Liễu Liên, An Tầm. Cùng với Huyết Yêu sơn Thần Vương ."*Huyết yêu nữ vương" Vũ Sát, cùng với Đoan Mộc Ngọc đứng xa xa một bên.

"Hô!"

Người còn chưa đến, không khí đã trở nên chấn động. Qua đó có thể thấy được tốc độ của Khương Lan.

"Thang Lam, Mộc Khâm huynh, chúng ta hai người liên thủ cản Khương Lan lại." *Đoan Mộc Vân nhìn chằm chằm lưu quang từ xa cực nhanh bay tới, đồng thời thần thức truyền âm an bài.*

Khương Lan, dù sao cũng chi là Khương Lan. Không phải là Tu La Thần Vương, cũng không phải Tần Vũ. Hai vị Thánh Hoàng liên thủ là đủ ngăn trở Khương Lan. Huống chi…nơi này còn có các vị Thần Vương khác.

"Chúng ta đừng có vội." *Hoàng Phủ Ngự đứng bên cạnh Phổ Thai Hồng truyền âm nói. Hai vị Thần Vương này là cùng một phe.*

"Xuất thủ!"

Đoan Mộc Vân đột nhiên thần thức truyền âm quát, Thang Lam, Mộc Khâm hai người mục quang lập tức bạo xạ, thân ảnh hai người lập tức hóa thành tàn ảnh mang theo hai cỗ năng lượng kinh khủng màu xanh và lam nhằm phía Khương Lan. "Mộc Khâm, Thang Lam?" Khương Lan mục quang trở nên lãnh lệ, La Vũ đao dưới chân đột nhiên tiêu thất, sau đó liền xuất hiện trong tay. Lúc này Tả Thu Lâm, Dịch Phong từ mặt bên đã tới bên cạnh cửa vào phù điêu thông đạo, bọn họ hai người đều nhìn Khương Lan, án chiếu theo kế hoạch, giờ phút này căn bản còn chưa tới lúc bọn họ ra tay.

Vô luận là như thế nào, địch nhân trong lúc này, chỉ cho phép Khương Lan một người rời đi.

"Khương Lan huynh, trông cậy vào ngươi."Dịch Phong trong lòng yên lặng chờ đợi, mà Tả Thu Lâm cũng lạnh lùng như trước, chỉ là ánh mắt vẫn dừng lại trên người Khương Lan. Nhìn kĩ chỗ đông đảo các Thần Vương, Khương Lan cùng Mộc Khâm, Thang Lam hai đại Thần Vương đã chính diện giao thủ.

Một đạo đao quang chói mắt. Không gian biến ảo, mọi người

nhìn kĩ thì, Khương Lan cả người trở nên mơ hồ, thời gian lưu tốc xung quanh thân thể không ngừng kịch liệt biến đổi. "Thời gian gia tốc" *lúc này dược dùng tới cựu hạn.*

"Thời gian gia tốc, cũng có thể sử dụng đến mức này?" *cách đó vài trăm thước Huyết Hải nữ vương trong lòng chấn kinh, nàng mặc dù đã lĩnh ngộ* "thời gian tĩnh chỉ"*, nhưng có thể sử dụng* "thời gian gia tốc"*, thì nàng không thể không thừa nhận, nàng cùng Khương Lan chênh lệch không nhỏ.*

"Phốc" một tiếng, tiên huyết rải đầy trời. Khương Lan, Mộc Khâm, Thang Lam ba người đan xen vào nhau. Khương Lan sắc mặt trắng bệch, cơ hồ không hề giảm tốc, chỉ để lại tàn ảnh liên tiếp, cực nhanh hướng tới phù điêu thông đạo phóng đi.

Chương 647

Tất Cả Để Cho Con

"Khương Lan hắn..." Thang Lam, Mộc Khâm đều dừng lại, xoay người nhìn về bóng lưng Khương Lan, trong lòng đều kinh hãi. Thực lực Khương Lan tuyệt đối so sánh với bọn họ chỉ có mạnh hơn chứ không kém, đối mặt với hai đại Thánh Hoàng liên thủ, cũng không có khả năng dễ dàng chạy thoát như vậy.

"Khương Lan này, thực lực rõ ràng có thể cùng chúng ta liều mạng, đã trọng thương như vậy mà tốc độ vẫn không giảm." Mộc Khâm, Thang Lam đều rất rõ sự tình. Bọn họ hai người một điểm thương tổn đều không có, mà Khương Lan lại bị thương. Đoan Mộc Vân sắc mặt biến đổi.

Đối mặt với Khương Lan khí thế đạt tới đỉnh điểm đang cực nhanh lao tới, Đoan Mộc Vân đáy lòng có chút sợ hãi. Hắn một người như thế nào có thể ngăn cản Khương Lan lúc này?

"Đoan Mộc huynh, chúng ta cùng tiến lên."

Thanh âm của Hoàng Phủ Ngự vang lên trong đầu, Đoan Mộc Vân không chút do dự, *"Ra tay!"*

Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng, Đoan Mộc Vân ba người vừa muốn chuẩn bị ra tay, chính là lúc này có người, đã có người so với bọn hắn ra tay sớm hơn một bước-chỉ thấy một đạo sóng biển màu đỏ hướng về Khương Lan vọt tới.

"Lui!"

Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng, Đoan Mộc Vân đều cảm thấy tim đập thình thịch.

"Rít, rít…."

Tiếng nước suối chảy đột nhiên vang lên, chỉ thấy một số hoa nhân, thảo nhân hạ xuống, trực tiếp bao vây đạo sóng biển màu đỏ. Hoàng Phủ Ngự đột nhiên hiểu ra.

"Vạn lý giang sơn!"

Hoàng Phủ Ngự, Đoan Mộc Vân bọn người năm đó khi giết Tả Thu Mi cũng đã từng đuổi giết Dịch Phong, Dịch Phong đã dùng Vạn Lý Giang Sơn cầm chân tám đại Thánh Hoàng, sau đó chạy thoát.

Vạn lý giang sơn. Linh bảo không gian. Có thể huyễn hóa thành nước chảy, cũng có thể huyễn hóa thành hoa cỏ, cây cối. *"Chuyện gì xảy ra?"*

Huyết Hải nữ vương cảm thấy tràng cảnh chung quanh đột nhiên biến đổi, chính mình cũng lâm vào một không gian. Hơn nữa không gian này lực trói buộc lớn đến dị thường. Nếu muốn phá, cũng không phải dễ dàng.

"Đây là cái gì? Ta như thế nào cho đến bây giờ không có nghe nói qua." Huyết Hải nữ vương trong lòng đầy ảo não và tức giận.

Nàng vừa mới thi triển thời gian tĩnh, nhưng Dịch Phong đã sớm ở bên cạnh lập tức ra tay. Dựa theo kế hoạch lúc trước Dịch Phong chính là chống lại Huyết Hải nữ vương. Huyết Hải nữ vương thực lực dù lợi hại, nhưng không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo công kích. Phải phá vỡ nhất lưu Hồng Mông linh bảo *"vạn lý giang sơn"*, cũng cần một thời gian dài.

Thời gian dài đủ để Khương Lan trốn thoát.

"Khương Lan huynh, vấn đề lớn nhất ta đã giúp huynh giải quyết, bây giờ phải trông vào hai người." Dịch Phong thần thức truyền âm nói. Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng, Đoan Mộc Vân thấy thần bí

cao thủ đột nhiên bị vạn lý giang sơn vây khốn, lập tức không hề do dự, ba người trên đỉnh đầu đều xuất hiện ba khỏa bổn nguyên linh châu.

Tam đại Thánh Hoàng liên thủ đối phó với Khương Lan. Nếu thất thủ, tam đại Thánh Hoàng đều không có mặt mũi nhìn người khác.

"Xuy xuy." chỉ thấy vô số rễ cành liễu màu xanh biếc phủ đầy trời hướng về phía tam đại Thánh Hoàng vọt tới.

Những cành liễu này rất nhiều, tam đại Thánh Hoàng căn bản vốn không kịp tránh, liền bị vô số cành rễ cây này trói buộc.

Nhất lưu Hồng Mông linh bảo - Vạn Liễu.

Quyền trượng Vạn Liễu, sở dĩ xưng là Vạn Liễu, đó là loại này có công hiệu trói buộc người.

Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm rốt cục đã ra tay.

"Phá!"

Hoàng Phủ Ngự, Đoan Mộc Vân, Phổ Thai Hồng ba người sắc mặt biến đổi. Nhưng ba người lập tức vận bổn nguyên lực đánh gãy những cành liễu này, nhưng bọn họ đã sai. Lần đầu tiên bọn họ vận bổn nguyên lực, chỉ làm cho những cành liễu chấn động một chút. Cũng không có đánh gãy.

"Hừ, muốn thoát khỏi trói buộc, đâu có dễ dàng vậy?" Tả Thu Lâm cười lạnh một tiếng, hắc quang trong mắt chợt lóe lên.

"Không tốt."

Hoàng Phủ Ngự ba người đều cảm thấy từ những cành liễu truyền đến một cỗ lực lượng quỷ dị, kỳ lạ, loại lực lượng này trực tiếp công kích linh hồn bọn họ. Hơn nữa, rất rõ ràng, lực lượng

này công kích linh hồn phi thường mạnh.

Tử vong thần vương công kích rất mạnh. Phối hợp quyền trượng Vạn Liễu, quả thực có thể nói là hoàn mỹ.

"Bồng!" tam đại Thánh Hoàng đều cảm thấy linh hồn mình phảng phất bị côn trùng cắn, chỉ là tam đại Thánh Hoàng tại đỉnh đầu, bổn nguyên linh châu quang mang đại thịnh, ba cỗ bổn nguyên lực đột nhiên đạt tới trạng thái kinh hoàng. Quyền trượng Vạn Liễu lập tức bị chấn động kịch liệt.

"Hừ, các ngươi thật may mắn."

Tả Thu Lâm cũng cảm thấy quyền trượng Vạn Liễu đã tới cực hạn, đồng thời trói buộc ba vị Thánh Hoàng, đối với quyền trượng Vạn Liễu áp lực là quá lớn. Bất quá một đoạn thời gian này, đã cho phép Khương Lan ở bên cạnh chạy vào giữa phù điêu thông đạo.

"Chúng ta đi."

Dich Phong nhìn Tả Thu Lâm, hai người cũng ngay sau đó nhảy vào cửa phù điêu thông đạo. Về phần Tôn Luyện, Liễu Liên, An Tầm, Huyết Yêu nữ vương cách không xa cửa vào phù điêu thông đạo căn bản không có ngăn trở. *"Hãy đi đi, hãy đi đi….. cho các ngươi cao hứng trong chốc lát."* An Tầm nhìn ba người biến mất tại giữa phù điêu thông đạo, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

An Tầm, Tôn Luyện, Liễu Liên ba người cũng không có ngăn trở. Bởi vì bọn họ biết rằng, Tu La thần vương La Phàm đang chờ ở cửa vào phù điêu thông đạo. Với thực lực của Tu La thần vương La Phàm, bắt được Khương Lan, đoạt Hậu Thổ Ấn. Điều đó dễ như trở bàn tay?

"Bồng!"

Trên không trung vô tận hoa cỏ đột nhiên biến mất, chính là

Dịch Phong đã thu hồi nhất lưu Hồng Mông linh bảo Vạn Lý Giang Sơn. Huyết Hải nữ vương vừa ra được, ánh mắt lập tức quét về tứ phương.

Chỉ là Khương Lan đã không còn đó.

"Khương Lan đâu?" Huyết Hải nữ vương Tiết Vân ánh mắt lăng lệ nhìn về phía An Tầm.

An Tầm phối hợp trả lời nói: *"Bọn Khương Lan mấy người đã tiến vào phù điêu thông đạo, sợ là đã tới nơi khác rồi."*

Huyết Hải nữ vương nghiến răng. Dùng mưu với người khác, lại bị mắc mưu! Huyết Hải nữ vương vốn tưởng thần vương đều không nhận ra nàng, cho dù nhận ra cũng không biết thực lực của nàng hôm nay. Duy nhất biết thực lực của nàng đạt đến thần vương cảnh giới là Tần Vũ, giờ phút này căn bản không có mặt.

Đáng tiếc……

Nàng cũng không biết, Tần Vũ có thể thông qua lực không gian vũ trụ trực tiếp quan sát mọi người đến Thiên Tôn sơn, hơn nữa đã đem thân phận và thực lực của nàng nói cho Khương Lan, Tả Thu Lâm và Dịch Phong.

Cố tình tính toán với vô tâm, Huyết Hải nữ vương há có thể không thất bại? Thiên Tôn sơn tọa lạc tại vô tận ngoài khơi Tu La hải, chân núi Thiên Tôn sơn, tại cửa phù điêu thông đạo trên mặt nước, có một chiếc thuyền nhỏ, có một người đang nằm trên đó.

"Thời gian pháp tắc quả thật rất thâm ảo, lịch sử thần giới lĩnh ngộ được Thời Gian Tĩnh Chỉ chỉ có mấy người, nhưng mà dựa vào năng lực chính mình lĩnh ngộ ra Thời Gian Đảo Thối lại không có một người." Tu La Thần Vương cảm thán một tiếng.

Từ lần trước lấy được Thương Thiên Ấn, La Phàm liền trở lại nơi ở của mình, bố trí thời gian gia tốc gấp vạn bội để tu luyện,

ngoại giới mặc dù qua đi mười năm, nhưng La Phàm đã nghiên cứu Thiên Ấn gần mười vạn năm.

Trong Thương Thiên Ấn, ẩn chứa bộ phận về thời gian pháp tắc, trong đó về Thời Gian Đảo Thối cũng có một bộ phận rất nhỏ. Chính là, trong đó ẩn chứa thời gian pháp tắc không trọn vẹn, đặc biệt Thời Gian Đảo Thối thật sự quá ít. La Phàm căn bản không cách nào từ đó lĩnh ngộ được Thời Gian Đảo Thối.

"Cũng không sai biệt lắm, đến rồi." La Phàm nhìn về phía lối vào phù điêu thông đạo, kỳ thật tại lối vào La Phàm đã bố trí một cấm chế nhỏ. Cẫm chế này đối với người không có thương tổn gì`, cũng không có chút trở ngại.

Nhưng mỗi khi có người vào cửa cấm chế liền tự động báo cho La Phàm biết.

La Phàm đến lúc đó trực tiếp thi triển Thời Gian Tĩnh Chỉ đoạt lấy Hậu Thổ Ấn, sau đó quang minh chính đại mang Hậu Thổ Ấn rời đi. Giờ phút này Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong ba người, một trước hai sau cực nhanh chạy trốn. Tại phù điêu thông đạo căn bản không thể phi hành, chỉ có thể chạy. Ba người tốc độ cực nhanh, đảo mắt liền tới cửa phù điêu thông đạo.

"Tới rồi."

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong nhãn tình không khỏi sáng lên.

"Chúng ta rốt cục đã thành công." Dịch Phong trong lòng mừng rỡ, thần thức trực tiếp truyền âm nói, *"Khương Lan huynh, Tả Thu thần vương, chúng ta vừa ra nơi này lập tức thi triển thuấn di về Tử Huyền phủ, không nên chần chờ, ta lo lắng Tu La thần vương đang ở bên ngoài."*

Tu La thần vương có thể ở bên ngoài, Khương Lan ba người

không có biện pháp gì, chỉ có thể dùng phản ứng kết hợp với tốc độ. Thấy Khương Lan ba người sắp thi triển thuấn di, Tu La thần vương nhanh chóng thi triển *"Thời Gian Tĩnh Chỉ"*.

"Phốc!"

Khương Lan chạy ra khỏi cửa trước nhưng không biết là khi hắn vừa mới vọt tới cửa vào, thì cấm chế nhỏ liền được khởi động. Một tiếng động Tu La thần vương trên thuyền ngoài biển không chút do dự trực tiếp thi triển *"Thời Gian Tĩnh Chỉ"*.

"Thời Gian Tĩnh Chỉ".

Tu La sóng biển chợt đình trệ, ngay cả chiến thuyền đang bồng bềnh cũng lặng xuống nhưng cuối cùng lại không rơi xuống. Mà lúc này, Khương Lan mới chỉ lao ra phù điêu thông đạo, Tả Thu Lâm, Dịch Phong cũng vừa đến cửa, chưa kịp thuấn di, thân hình liền bị ngưng lại. Muốn động nhưng không thể động.

"Không ổn!"

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong trong lòng đều cảm thấy không ổn, đồng thời trong lòng cũng thầm mắng, Tu La thần vương phản ứng quá nhanh. Chính là biết rõ như thế, bọn họ cũng không có biện pháp.

"Làm mọi việc cuối cùng hắn được hưởng!"

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong trong lòng lộ vẻ bất đắc dĩ cùng tức giận.

"Hậu Thổ Ấn?"

La Phàm trong lúc này cũng đã đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong ba người.

"Rất ảo não có phải không? Rất phẫn nộ? Bất quá, chỉ vô ích thôi.

Hậu Thổ Ấn là của ta."

La Phàm thân hình vừa động, hướng về phía Khương Lan. Ngay khi La Phàm đang hưng phấn thì…

"Hô!"

Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong biến mất ngay trước mắt hắn. Tu La thần vương hai mắt mở to, nhìn chằm chằm về phía trước: *"Như thế nào có thể, dưới Thời Gian Tĩnh Chỉ, làm sao có thể thuấn di?"* La Phàm đáy lòng chấn động.

Đột nhiên, La Phàm nhớ tới một người.

"Tần Vũ, chẳng lẽ là Tần Vũ?"

Chuyện này không thể, La Phàm cũng chỉ có thể nghĩ đến Tần Vũ. Tần Vũ lúc trước khi chém giết tứ đại thần vương Lôi Phạt thành. Thi triển không gian đông kết, vẫn có thể thuấn di. Chỉ với điểm này, có thể đoán ra. Hơn nữa Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong có quan hệ không tầm thường với Tần Vũ. Ngoại trừ Tần Vũ, La Phàm căn bản không thể tượng tượng được người nào có khả năng này nữa?

"Rất ảo não có phải không? Rất phẫn nộ? Bất quá, chỉ vô ích thôi. Hậu Thổ Ấn là của ta."

Lời La Phàm nói khi nãy lại vang lên trong đàu La Phàm. Tu La thần vương La Phàm cười khổ: *"Quả nhiên là ngươi, Tần Vũ."*

Nhưng mà đám người Thánh Hoàng thần vương có lẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Tu La thần vương La Phàm nhìn thoáng qua thông đạo, đang có người lao ra cực nhanh khỏi phù điêu thông đạo.

Trước hồ nước bên trong Tử Huyền phủ, phía trước mặt nước tụ tập không ít người nhìn Thiên Tôn sơn phát sinh chiên đấu.

Không khí chấn động. Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dich Phong ba người liền xuất hiện ở bên cạnh. Khương Lan ba người vừa rồi bị nhốt, giờ phút này đã tới Tử Huyền phủ, loại cảm giác trái ngược này làm ba người trong lòng vui sướng không thôi. Bọn họ nhìn bốn phía một chút, trong lòng liền hiểu được đã trở lại Tử Huyền phủ.

"Tiểu Vũ, cám ơn."

Khương Lan nhìn về phía Tần Vũ.

"Lan thúc, các người trước tiên tới tân vũ trụ bế quan, con sẽ bố trí một cung điện với thời gian gia tốc mười vạn lần tại Tử Huyền tinh Đông Lam sơn, các người tới đó nghiên cứu Hậu Thổ Ấn một chút đi." Tần Vũ cười nói.

"Án theo quy định của ba chúng ta, Hậu Thổ Ấn trước tiên rơi xuống tay Khương Lan, Hậu Thổ Ấn này do Khương Lan đoạt được." Thanh âm khàn khàn của Tả Thu Lâm vang lên.

Dịch Phong cũng gật đầu.

"Tốt lắm, Lan thúc, người khẩn trương nghiên cứu một chút." Tần Vũ cười nói, ngữ khí có một tia thúc giục. Bởi vì Tần Vũ đã phát hiện không ít thần vương từ phù điêu thông đạo vọt đến.

"Những thần vương này, sợ rằng sẽ không bỏ qua." Khương Lan nhíu mày nói.

Khương Lan rất rõ ràng, nếu là do Tu La thần vương đoạt được, phỏng chừng với thực lực của Tu La thần vương bọn họ sẽ không tiếp tục truy đuổi theo. Hôm nay chính là vì Khương Lan mà tới. Thực lực Khương Lan tuy mạnh, nhưng còn chưa tới mức như Tu La thần vương, loại người này không thể đối địch.

"Yên tâm, Lan thúc, tất cả để cho con."

Chương 648

Chấn Nhiếp Sát Chiêu

- Tiểu Vũ.

Khương Lan nhìn về phía Tần Vũ, trong mắt ẩn hàm lo lắng. Lần này đối thủ không phải chỉ có một hay hai người, mà là bát đại thánh hoàng cùng với rất nhiều thần vương, đồng thời còn có Tu La thần vương và Huyết Hải nữ vương.

Một khi những người này liên thủ, có lẽ Tần Vũ cũng không thể ngăn cản được.

- Yên tâm. Lan thúc. - Tần Vũ cười cười nói. - Bọn họ liên thủ đúng là có thể dọa người, bất quá ta cũng không phải kẻ ngu, cứng chọi cứng theo bọn họ, nếu thật sự ngăn cản không được, trực tiếp trốn vào tân vũ trụ là được.

- Ha ha…

Bên cạnh bọn Tần Đức, Tần Phong, Hầu Phí, Hắc Vũ, kể cả Khương Lan cũng nở nụ cười. Tần Vũ có ý niệm chạy trốn trong đầu là bọn họ đã an tâm rồi.

- Phúc bá.

Tần Vũ quay đầu nhìn lại phía sau. Phúc bá giờ phút này đang đứng sau mọi người, nghe Tần Vũ gọi, Phúc bá lập tức đi tới nhận mệnh lệnh.

- Ngươi đi an bài một chút, đóng cửa Mê Vụ thành. Cả Mê Vụ thành phải hoàn toàn cách li với ngoại giới. Một khi xuất hiện điều gì

nguy hiểm, ta liền mang cả Mê Vụ thành, kể cả Tử Huyền phủ đều chuyển vào tân vũ trụ. - Tần Vũ đạm cười nói.

Mê Vụ thành mặt ngoài là bao vây trứ trận pháp không gian đích. Một khi cửa thành đóng cửa, cả Mê Vụ thành hoàn toàn bị vây trong không gian trận pháp. Chỉ cần Tần Vũ nguyện ý, người bên trong Mê Vụ thành sẽ được Tần Vũ chuyển tới tân vũ trụ mà không hay biết gì.

- Vâng, chủ nhân. - Phúc bá trực tiếp tuân mệnh.

- Tiểu Vũ, ngươi như vậy là ta an tâm rồi, ta về Tử Huyền tinh trong tân vũ trụ trước.

Khương Lan nói với Tần Vũ một lát rồi sau đó trực tiếp hướng về phía Tử Huyền phủ bay đi.

Giữa Mê Vụ thành có một thông đạo thông với tân vũ trụ, đương nhiên ngoại nhân muốn đi qua thông đạo kia cũng phải được Tần Vũ đồng ý mới có thể đi vào, nếu không cho dù tới cửa thông đạo, cũng không thể tiến vào tân vũ trụ.

Nhìn Lan thúc rời đi, Tần Vũ trong lòng cũng có chút thỏa mãn.

- Cuối cùng Lan thúc cũng hiểu sự tình rồi.

Tần Vũ từ đáy lòng đối với Khương Lan thực sự cảm kích, chỉ là vẫn chưa có cơ hội báo đáp, may mà hôm nay cơ hội tới được. Tần Vũ quả thực cũng có thực lực. Tân vũ trụ không gian lực của hắn trực tiếp bao trùm cả thần giới, kể cả Thiên Tôn Sơn. Tự nhiên nhất cử nhất động của chúng thần vương, ngay cả một câu nói hay một ánh mắt, Tần Vũ đều biết được rõ ràng.

Bên ngoài Phù điêu thông đạo, bát đại thánh hoàng, hơn hai mươi vị thần vương cùng với thực lực cường đại thần vương như

Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương, đều tụ tập ở chỗ này, mà một đám thần vương chung quanh còn bố trí một trứ cấm chế. Đáng tiếc, cấm chế kia dễ dàng bị tân vũ trụ không gian lực của Tần Vũ xuyên qua.

- Không nghĩ tới Tu La thần vương ngươi lại đứng ở ngoài cửa Phù điêu thông đạo này. - Tây cực thánh hoàng Thân Đồ Diêm cười lạnh nói.

- Tưởng một lần, Tu La thần vương ngươi chính đại quang minh thề đối với thiên tôn linh bảo một chút dã tâm cũng không có, bây giờ xem ra, hừ hừ! - Mộc Khâm cũng cười lạnh nói.

Mộc Khâm và Thân Đồ Diêm đối với Tu La thần vương đếu oán hận phi thường bởi vì Đông Bắc Lâm Hải thành chỉ có hai đại thần vương, một là Mộc Khâm, một là Mộc Xiển.

Trong lần Thương Thiên Ấn xuất thế, Tu La thần vương kia đã giết chết tám vị thần vương, trong đó bốn vị là người nhà của bát đại thần tộc, lần lượt là Thân Đồ Ngũ, Thuật Xiển, Đoan Mộc Lưu, Thang Liễu bốn người. Hôm nay Đông Bắc Lâm Hải thành chỉ còn lại một vị thánh hoàng, Tây cực Hỏa Diệm sơn cũng chỉ còn lại có hai vị. Mộc Khâm và Thân Đồ Diêm tự nhiên phải hận Tu La thần vương.

- Ha ha, ta chưa có nói không hề tranh đoạt Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn, chỉ là nói không bước vào Thiên Tôn sơn mà thôi.

Tu La thần vương La Phàm từ đáy lòng rõ ràng. Hai người này không có việc gì nên gây sự.

- Được rồi. Chư vị im lặng một chút. - Chu Hoắc lạnh lùng nói.

Nhất thời không khí đột nhiên trầm xuống. Không ít thần

vương đều nhìn về phía Chu Hoắc, giờ phút này Chu Hoắc đứng bên cạnh Khương Phạm sắc mặt tương đối tái nhợt. Vừa rồi trong lúc ngắn ngủi giao thủ tranh đoạt đã có không ít cao thủ bị thương, Khương Phạm cùng với một số thần vương, đều là do Khương Lan đả thương. Mà Đoan Mộc Vân, Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng còn lại là bị Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm đả thương.

Tam đại thánh hoàng, chỉ là bị trúng một chiêu, nhưng linh hồn bọn họ đều bị xâm hại, nếu đơn thuần hưu dưỡng, không có mất ngàn năm thì đừng mơ tưởng phục hồi như cũ, mà hiện tại đây là thời khắc mấu chốt. Bọn họ cũng chỉ có phục dụng linh đan trân quý để chữa trị linh hồn.

- Sự việc Hậu Thổ Ấn lúc trước, ta muốn hỏi Tu La thần vương, Khương Lan kia sao có thể đào thoát khỏi ngươi? - Chu Hoắc nhìn về phía Tu La thần vương.

- Hỏi đi. - Tu La thần vương cười nói.

Chu Hoắc nghi hoặc hỏi:

- Tu La thần vương, ngươi ở ngoài Phù điêu thông đạo, dựa vào thực lực của ngươi tin rằng bắt Khương Lan không phải việc khó, nhưng Khương Lan hắn vì sao lại đào thoát được? Ngươi có thể giải đáp nghi vấn của chúng ta không?

- Tần Vũ! - Tu La thần vương lạnh nhạt nói một tiếng,

- Trong thời khắc mấu chốt, Tần Vũ ra tay cản trở ta, cứu đi bọn người Khương Lan.

Chu Hoắc nghe được tên Tần Vũ, trong mắt tiết xuất một đạo lãnh quang. Ngay cả Chu Nhiên ở phía sau cũng không khỏi nắm

chặt tay, ánh mắt phát ra sát khí không thôi. Lôi Phạt thành và Tần Vũ, cừu oán quá lớn. Lúc trước khi Thiên Tôn sơn phủ xuống, Tần Vũ giết chết Chu Vô Luyến, Chu Thông khiến cho thực lực Lôi Phạt thành giảm đi, thanh thế cũng giảm đi, ngay cả địa vị cũng xuống không ít.

- Giết cha ta và nhị bá…

Chu Nhiên trong lòng lại xuất ra vô tận sát ý. nhưng tưởng tượng đến thực lực của Tần Vũ, Chu Nhiên trong lòng liền có cảm giác vô lực. Chênh lệch giữa hắn và Tần Vũ thật sự quá lớn, đừng nói là hắn, kể cả thánh hoàng cũng không phải đối thủ của Tần Vũ, hắn làm sao báo thù đây?

- Muốn báo thù. ngoại trừ chờ mong ông nội tự mình ra tay, cũng chỉ có nhờ chúng thần vương này thôi.

Ánh mắt Chu Nhiên ẩn ẩn quét chung quanh chúng thần vương rồi nhìn bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương toàn bộ đều ở đây, một khi những người này liên thủ, muốn giết Tần Vũ tịnh không phải việc khó. Chu Hoắc và Chu Nhiên nhìn nhau, hai người thông qua thần thức trao đổi một chút.

- Mọi người nên biết Khương Lan, Dịch Phong cùng với nữ tử thần bí kia, đều là có quan hệ với Tần Vũ, mặc dù chúng ta bây giờ không biết Khương Lan ở nơi nào. Nhưng đến Mê Vụ thành của Tần Vũ, tuyệt đối là biện pháp trực tiếp nhất, cũng là tốt nhất. - Chu Hoắc lãng thanh nói.

Chung quanh bọn thánh hoàng, thần vương đều trầm tư, không khỏi gật gật đầu. Vô luận Khương Lan ở nơi nào, bọn họ muốn đối phó Khương Lan thì phải chuẩn bị đối phó với Tần Vũ. Hơn nữa hôm nay Khương Lan ở nơi nào bọn họ không thể xác định, chỉ có Mê Vụ thành của Tần Vũ, ngoại trừ nơi này ra, bọn họ

cũng không có biện pháp nào khác tốt hơn.

- Tần Vũ thực lực cường đại phi thường, mọi người nếu cứ phân tán, có lẽ sẽ bị Tần Vũ tiêu diệt! - Song Vực đảo Tầm Ngôn thần vương lạnh nhạt nói.

- Mọi người thực lực có mạnh có nhược, cho nên cũng dễ an bài, có điều phải chuẩn bị nhanh không thì muộn mất. Hơn nữa trải qua trận chiến vừa rồi, không ít thần vương cùng với thánh hoàng đều bị thương. Nếu cùng Tần Vũ giao thủ thì phải là ở trạng thái tốt nhất. Những ai không có linh đan chữa trị linh hồn, thì mượn các thần vương.

Song Vực đảo Tầm Ngôn thần vương nói xong, cũng có không ít người hưởng ứng. Cho dù là bọn người Khương Phạm cũng gật đầu đồng ý. Một đám thần vương nếu không đoàn kết, đối mặt Khương Lan còn có thể chiến đấu được, một khi gặp được thực lực mạnh như Tần Vũ, phỏng chừng đúng là bị Tần Vũ xem cả đám giống như những hạt đậu, đem toàn bộ ăn hết.

Chu Hoắc từ phía sau Chu Nhiên tiến lên một bước, nói:

- Hôm nay chúng ta có bát đại thánh hoàng, hai mươi lăm vị thần vương, cùng với Tu La thần vương. Về thực lực, Tu La thần vương cũng đủ đối phó Tần Vũ, bát đại thánh hoàng liên thủ lại càng thêm lợi hại. Hai mươi lăm vị thần vương còn lại hoàn toàn có thể bố trí thành hai đại trận. Một nhóm mười sáu người bố trí thành Tứ Tượng Huyễn Ngự Trận , một nhóm là chín người bố trí mà thành địa…

- Nực cười. - Huyết Yêu nữ vương của Huyết Yêu sơn cười. - Tạo thành đại trận ư? Ta lo lắng bát đại thần tộc các ngươi nói không chừng, không cẩn thận lại bị hại ngược lại.

- Ta cũng không đồng ý. - Huyết Hải nữ vương lạnh lùng nói, -

Tranh đoạt Hậu Thổ Ấn phải xem thực lực của mọi người.

Trong trung tâm Tử Huyền phủ, Tần Vũ nhắm mắt lại, thông qua tân vũ trụ không gian lực, cẩn thận nghe ngóng chúng thần vương biện luận, cuối cùng Chu Nhiên, Chu Hoắc, Khương Phạm bọn người xuống nước, nhất trí đạt thành hiệp nghị.

- Đến phiên ta xuất hiện rồi.

Đôi mắt Tần Vũ đột nhiên mở ra, sau đó đứng lên, bên cạnh Khương Lập và Bạch Linh đang vừa nói vừa cười.

- Vũ ca. - Khương Lập nghi hoặc nhìn về phía Tần Vũ.

- Lập Nhi, ta ra ngoài đây, các ngươi cứ ở đây.

Tần Vũ nhắc nhở một tiếng. rồi sau đó trực tiếp thuấn di ra khỏi Tử Huyền Phủ.

Bên ngoài Mê Vụ thành, vân vụ dày đặc, vô tận vân vụ ở xunh quanh Tần Vũ tụ tập thành một đóa phù vân, rồi sau đó hắn ngồi lên trên, trong người lấy ra một bàn trà, trên bàn trà có một hồ tửu, tư thế giống như một người nhàn nhã rong chơi, tự châm tự ẩm một mình.

Một lát sau.

"Hô!". Một tiếng thét tràn đầy năng lượng từ xa vọng đến. Vô tận vân vụ xung quanh Tần Vũ lập tức tiêu tán, trong phạm vi ngàn dặm nhất thời trở nên trong xanh, chỉ là năng lượng mênh mông kia ngay cả đến tóc của Tần Vũ cũng không làm rối loạn được chút nào.

Hơn ba mươi thân ảnh xuất hiện trước mặt Tần Vũ, bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương, một nhóm thần vương, tất cả đều kinh ngạc nhìn Tần Vũ. Giờ phút này đối

mặt với nhiều thần vương như vậy mà Tần Vũ vẫn thản nhiên ngồi đây uống rượu.

Tần Vũ ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chúng thần vương.

- Bây giờ mới đến à?

Tần Vũ lúc này mới đứng lên.

- Hồ tửu này, ta uống xong rồi, hơn nữa trước đó, ta ở trong phủ đệ còn ngủ một giấc nữa. Nói thật nha, tốc độ các ngươi thật sự chậm quá.

Tần Vũ đạm cười, ánh mắt chút không ngần ngại quét một lượt hơn ba mươi vị thần vương phía trước.

- Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương.

Ánh mắt Tần Vũ lúc nhìn hai người này thoáng có chút đình trệ, trong đống thần vương này, cũng chỉ có này hai người này là làm cho Tần Vũ thoáng có chút kiêng kị. Đương nhiên, bát đại thánh hoàng liên thủ cũng là rất kinh khủng.

- Tần Vũ, mau bảo Khương Lan giao ra Hậu Thổ Ấn đi, ngươi không tham gia Thiên Tôn sơn lại can thiệp vào sự tình bên trong, chẳng lẽ muốn chết hả? - Chu Hoắc lạnh lùng nói. Chu Hoắc đối với Tần Vũ phẫn hận vô cùng, nhưng giờ phút này hắn cũng không sợ hãi Tần Vũ.

- Bảo Lan thúc giao ra Hậu Thổ Ấn… thật sự là buồn cười! Ta muốn hỏi các ngươi, lần xuất thế trước, Thương Thiên Ấn là do Tu La thần vương tìm được, vì sao các ngươi không bảo Tu La thần vương giao ra Thương Thiên Ấn đi? Chẳng lẽ các ngươi thấy Lan thúc ta rất dễ bị khi dễ, hay nhận thấy Tần Vũ ta cũng dễ dàng bị

khi dễ?

Tần Vũ trong mắt hàn quang chợt lóe lên, hồ tửu trong tay nhất thời bị niết thành bột phấn. Tu La thần vương cười cười nói:

- Tần Vũ. ta tìm được Thương Thiên Ấn rồi sau đó cũng thề, không hề bước vào Thiên Tôn sơn một bước. Lúc này mới…

- Lan thúc cũng có thể thề, không bước vào Thiên Tôn sơn một bước.

Tần Vũ lập tức cắt lời Tu La thần vương, lập tức ánh mắt quét về phía bát đại thánh hoàng,

- Nếu Lan thúc thề. Các ngươi có nguyện ý buông tha người không?

Bát đại thánh hoàng không khỏi khó xử.

- Tần Vũ. - Chu Nhiên bên cạnh Chu Hoắc chỉ vào Tần Vũ quát. - Hôm nay bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, còn có rất nhiều thần vương khác đến đây để tìm ngươi nói chuyện, nhưng ngươi một chút thành ý đều không có, ngược lại cứ quỷ biện. Hừ, hôm nay rất nhiều vị thần vương tại đây đều muốn tìm được Hậu Thổ Ấn. Ngươi mau bảo Khương Lan giao ra, nếu như giao ra thì còn có thể nói chuyện, nếu như bằng không….

Lời này Chu Nhiên vừa nói ra, tám vị thánh hoàng đều tự giác bắt đầu tụ lại, tựa hồ chuẩn bị liên thủ. Ngay cả Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương cũng giương mắt nhìn Tần Vũ.

- Nếu như bằng không? Ngươi nói "nếu như bằng không" à?

Tần Vũ nhìn Chu Nhiên.

- Ngươi uy hiếp ta hả?

Lúc trước Tần Vũ vận dụng tân vũ trụ không gian lực quan sát chúng thần vương thảo luận lúc đó, Chu Nhiên này chỉ khuyên bảo liên hợp chúng thần vương, hiển nhiên Chu Nhiên đối với Tần Vũ chỉ có đại hận. Chu nhiên trong mắt lộ vẻ tức giận, sát ý từ đáy lòng phát ra:

- Uy hiếp ngươi thì sao…

- Không Gian Đông Kết!

Trong phạm vi không gian ngàn dặm lập tức đình chỉ ba động.

"Hưu!". Cơ hồ ngay lúc Tần Vũ thi triển không gian đống kết, liền trực tiếp thuấn di tới bên cạnh Chu Nhiên, Tàn Tuyết thần thương trong tay nhanh như chớp trực tiếp xuất ra, tốc độ nhanh đến mức tận cùng.

- Cẩn thận.

Chu Hoắc bên cạnh và chúng thánh hoàng đều động nộ. Chu Nhiên hẳn muốn thuấn di chạy trốn, nhưng không thể thuấn di được, sao tránh khỏi một thương này của Tần Vũ? Trong tay Chu Hoắc xuất hiện một đạo trường tiên màu đen hướng tới trường thương trong tay Tần Vũ. Chạm vào huyền hoàng chi khí bên ngoài Tàn Tuyết thần thương một tiếng, trường tiên màu đen liền bị đánh tan, Tàn Tuyết thần thương trực tiếp xuyên vào ngực Chu Nhiên. Kình khí trực tiếp xuyên vào tận óc Chu Nhiên.

"Bồng!". Đầu Chu Nhiên bạo liệt, bỏ mạng tại chỗ.

- Ta không thích người khác uy hiếp ta.

Tần Vũ cầm trong tay Tàn Tuyết thần thương, ánh mắt nhìn

qua các thần vương chung quanh, các thần vương này phát hiện chính mình không thể thuấn di nhưng Tần Vũ lại có thể thuấn di, đáy lòng bọn họ đều không khỏi có chút kinh hãi.

Chương 649

Lại Một Tu La Thần Vương

"Hô!" Một đám thần vương như đồng thời hoảng sợ, đều nhanh như chớp lùi về sau mấy trăm mét, tất cả thần vương có mặt, bao gồm cả bát đại thánh hoàng đều giữ khoảng cách với Tần Vũ.

- Tần Vũ, ngươi…

Chu Hoắc tức giận chỉ Tần Vũ, Chu Nhiên chết rồi, từ nay về sau, Lôi Phạt thành của hắn chỉ còn lại trơ trọi một thánh hoàng, trừ Chu Hoắc ra thì không còn một thần vương nào nữa.

Hơn nữa trước đây Chu Vô Luyến và Chu Thông cũng đều bị Tần Vũ giết chết. Chu Hoắc làm sao không oán hận Tần Vũ. Sự oán hận đó đã ăn sâu vào trong tâm linh.

- Thế nào? Tây Bắc thánh hoàng, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta à? - Tần Vũ cười nhẹ nhìn Chu Hoắc.

Tàn Tuyết thần thương trong tay giơ cao. Trông như đang chuẩn bị xuất thủ.

Chu Hoắc chỉ Tần Vũ, môi mấp máy, nhưng không nói được lời nào. Lúc này hơn ba mươi vị thần vương, mỗi người đều thầm tính. Những thần vương thực lực bình thường đều sợ Tần Vũ. Dưới tình huống bị đống kết không gian, Tần Vũ còn có thể thuấn di, các thần vương khác không thể thuấn di. Chỉ bằng một điểm đó, Tần Vũ đã hoàn toàn nắm quyền chủ động.

Trong ánh mắt của các thần vương. Hiện tại, trừ Tu La thần vương La Phàm, không một thần vương nào có thể chống lại được Tần Vũ. Những thần vương này đều không biết thực lực thật sự

của Huyết Hải nữ vương, dù sao lúc Huyết Hải nữ vương ở Thiên Tôn sơn cũng chưa kịp thi triển thời gian tĩnh chỉ thì đã bị Dịch Phong cầm chân rồi.

Ánh mắt Tần Vũ lướt qua các thần vương, nét mặt chợt hiện một nụ cười nhẹ.

Tất cả đều y hệt dự tính, đột nhiên giết chết Chu Nhiên, cái cảm giác sinh mệnh không thể tự bản thân kiểm soát đã làm cho đám thần vương lo sợ, cũng không hề tỏ ra bá đạo như trước.

- Hiện tại phiền phức nhất chính là Tu La thần vương và Huyết Hải nữ vương. Bọn họ đều có năng lực thi triển thời gian tĩnh chỉ. Một khi bọn họ thi triển, ta cũng không thể di động… Hơn nữa bát đại thánh hoàng liên thủ, lực tấn công cũng rất khủng khiếp.

Tần Vũ cũng cảm thấy áp lực.

Nếu như Tu La thần vương, Huyết hải nữ vương, bát đại thánh hoàng liên thủ, hắn cũng đành thuấn di bỏ chạy.

- Tần Vũ.

Giọng Huyết Hải nữ vương vang lên trong đầu Tần Vũ. Tần Vũ quay nhìn Huyết Hải nữ vương. Lúc hai người đối mặt với nhau. Huyết Hải nữ vương cười vẻ tự tin.

- Tần Vũ, tới lúc này chắc ngươi đã hiểu rõ, bát đại thánh hoàng một khi đã liên thủ thì ngươi không thể chống được, hơn nữa còn có Tu La thần vương và cả ta nữa… Tần Vũ, ngươi chắc chắn sẽ thua. - Giọng Huyết Hải nữ vương vang lên trong đầu Tần Vũ.

Ánh mắt Tần Vũ rời Huyết Hải nữ vương, dừng lại nơi bát đại thánh hoàng, nhưng vẫn chú ý theo dõi Huyết Hải nữ vương và Tu La thần vương, đồng thời truyền âm tới Huyết Hải nữ vương.

- Huyết Hải nữ vương, thực lực của ta ngươi chắc chắn rõ rồi. Ngươi nói đúng, một mình ta không thể chống lại nhiều người các ngươi được. Đặc biệt còn có ngươi và Tu La thần vương, chỉ là ngươi phải biết rõ. Nếu ta không thắng được các ngươi. Ta có thể chạy, lúc không gian đống kết, các ngươi không thể thuấn di, chỉ có ta có thể thuấn di. Chỉ cần như thế, ta đã đứng ở thế không thể bại trận, Huyết Hải nữ vương, ngươi có tin không?

Huyết Hải nữ vương lặng người, rồi nghiến răng, ánh mắt lạnh lùng, thầm mắng:

- Tên Tần Vũ này, làm sao có thể thuấn di lúc không gian đống kết? trong tất cả mọi người chỉ có hắn thuấn di được, nếu đánh cũng không thể bại.

Tần Vũ thấy biểu tình của Huyết hải nữ vương liền mỉm cười.

- Tần Vũ, để Khương Lan đưa Hậu Thổ Ấn ra, đối với ngươi ta thật sự không muốn động thủ, hy vọng ngươi đừng ép ta. - Giọng Tu La thần vương vang lên trong đầu Tần Vũ.

Tần Vũ nhìn Tu La thần vương, lúc này Tu la thần vương La Phàm cũng đang nhìn chằm chằm vào Tần Vũ.

Đột nhiên một tiếng hét lớn vang lên.

- Tần Vũ, trước mặt các vị thần vương mà ngươi dám giết Chu Nhiên, thật chẳng coi chúng ta vào đâu. Chẳng nhẽ ngươi tưởng một mình ngươi có thể thắng được bao nhiêu thần vương thế này?

Ánh mắt Khương Phạm bừng sang, toàn thân tràn đầy một luồng khí thế áp bức,

- Tần Vũ, bảo Khương Lan đưa Hậu Thổ Ấn ra, chúng ta có thể

tha cho ngươi một mạng. Nếu không…

Bát đại thánh hoàng như có liên hệ tâm linh, tám người di chuyển vị trí, hình thành một đại trận huyền ảo.

Tám viên bổn nguyên linh châu phát sáng chói mắt, các mầu sức mạnh bổn nguyên của vũ trụ không ngừng vận chuyển, dung hợp bổ trợ, một luồng khí khủng khiếp phát ra từ bát đại thánh hoàng.

Tần Vũ cảm thấy hơi lo.

- Bát đại thánh hoàng liên thủ, kể cả Tu La thần vương cũng không thể đỡ được. Nhất khí bát nguyên, uy lực khủng khiếp kinh người.

Tần Vũ vẫn nhớ khung cảnh Lôi Phạt thiên tôn thi triển nhất khí bát nguyên hủy diệt Mê Vụ thành. Nếu như đối mặt chính diện, tuyệt đối không thể đỡ. Chỉ có cách bỏ chạy.

- Ha ha…

Tần Vũ đột nhiên bắt đầu cười lớn, các thần vương đều suy tính trong lòng. Tần Vũ liền thôi cười, nhìn hướng Khương Phạm cùng bát đại thánh hoàng,

- Bát đại thánh hoàng. Hừ, nhất khí bát nguyên của các ngươi uy lực quả là kinh người. Nhưng muốn uy hiếp ta, ha ha… nằm mơ.

-Muốn tấn công thì tới đây.

Sương mù ở Mê Vụ triểu trạch từ từ tập trung hút về phía Tần Vũ. Giữa màn sương vô tận, Tần Vũ đứng vững giữa không trung, tay cầm Tàn Tuyết thần thương, cười nhẹ với bát đại thánh hoàng cùng các thần vương.

- Ta thông báo cho các ngươi biết, lúc các ngươi xuất thủ, cũng chính là lúc ra ra tay. Ta muốn xem xem, các ngươi giết ta trước, hay là ta giết các ngươi trước.

Tần Vũ tay cầm tàn tuyết thần thương, thân hình đột nhiên mờ mờ, từ một người biến thành hai người. Tần Vũ thanh bào cùng Tần Vũ hắc bào so vai đứng vững. Liền đó thanh bào Tần Vũ thuấn di biến mất trước mắt đám thần vương, trực tiếp tới sau lưng bát đại thánh hoàng cách khoảng mấy trăm mét.

Các vị thần vương đứng giữa hai Tần Vũ. Khương Phạm, Chu Hoắc, Đoan Mộc Vân, Thân Đồ Diêm đều ngập ngừng.

- Cái này… Khương Phạm huynh, tên Tần Vũ này có thể thuấn di, chúng ta lại không. Nếu như thật sự đấu với hắn, dù nhất khí bát nguyên có thể truy tung đối thủ, nhưng tổn thất của phe ta cũng cực kỳ lớn. - Đoan Mộc Vân truyền âm.

Bát đại thánh hoàng liếc mắt nhìn nhau. Trước đây bá khí ngút trời, lúc này lại do dự, mất hết sự quả quyết. Trong lúc Tần Vũ cùng bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải thần vương căng thẳng, Khương Lan đang ở trong một cung điện ở Đông Lam sơn trong tân vũ trụ tham ngộ.

Thời gian bên trong cung điện này gia tốc mười vạn lần. Lúc đầu Tần Vũ chờ các thần vương ở trong Tử Huyền phủ, rồi uống một hồ rượu, mọi người với đến. Tổng cộng khoảng hai ba tiếng.

Hai, ba tiếng, trong cung điện Khương Lan đã tu luyện hai, ba trăm nghìn tiếng. Gần hai vạn thời gian thiên địa, khoảng mấy chục năm. Mấy chục năm tĩnh tu. Đối với Khương Lan mà nói, tiến bộ cực lớn.

Trong Thương Thiên ấn, miêu tả thời gian gia tốc nhiều nhất. Thời gian tĩnh chỉ chỉ là phụ. Thời gian đảo lưu là ít nhất.

Trong Hậu Thổ Ấn, miêu tả thời gian tĩnh chỉ nhiều nhất, thời gian gia tốc là phụ, thời gian đảo lưu ít nhất.

Còn Vạn Dân Ấn quan trọng nhất, nội dung đề cập đến thời gian đảo lưu nhiều, thời gian gia tốc, thời gian tĩnh chỉ ít. Dù có được Vạn Dân Ấn, muốn lĩnh ngộ thời quang đảo lưu cũng cực kỳ khó khăn.

Bởi vì nội dung liên quan đến thời quang đảo lưu bên trong Vạn Dân Ấn. Hai bộ phận quan trọng nhất, phân biệt được chứa trong Thương Thiên Ấn và Hậu Thổ Ấn. Thiếu hai phần này, rất khó lĩnh ngộ.

Nội dung về thời quang đảo lưu trong Thương Thiên Ấn quá ít, điều đó khiến Tu La thần vương La Phàm nghiên cứu nhiều năm nhưng dường như không tiến bộ chút nào, dù gì hắn cũng chỉ có được Thương Thiên Ấn. Còn Khương Lan có được Hậu Thổ Ấn.

Bản thân Khương Lan, đối với sự lĩnh ngộ về thời gian phép tắc, trong đó phần thời gian gia tốc đã đạt đến cực hạn. Đối với thời gian tĩnh chỉ cũng đã hơi mơ hồ nhận thức. Chỉ là thiếu một bước nhận thức cuối cùng.

Trong Hậu Thổ Ấn chứa đựng nội dung về thời gian tĩnh chỉ nhiều nhất. Lúc này Khương Lan, như người lữ hành đang khát trong sa mạc gặp một vùng ốc đảo, phát hiện dòng nước ngọt mát, lập tức ngấu nghiến không ngừng nghiên cứu lĩnh ngộ. Khương Lan lúc này hoàn toàn chìm đắm trong thế giới thời gian phép tắc. Lúc Khương Lan nghiên cứu, thời gian trôi qua cũng không hề để ý.

Lúc y nghiên cứu được khoảng tám chục năm, Khương Lan khẽ rùng mình, rồi đột ngột mở to mắt, nét mặt như cười mà cũng như khóc.

- Thời gian tĩnh chỉ, thời gian tĩnh chỉ… hiện tại ta đã có thể khiến thời gian ngừng lại, nhưng không thể làm thời gian ngừng lại lúc ta và A Mi gặp nhau. - Nét mặt Khương Lan tràn đầy vẻ thất lạc.

Gần tám mươi năm, Khương Lan đã hoàn toàn xóa bỏ bức màn cuối cùng của thời gian tĩnh chỉ, lúc đột phá tầng này, y đã hoàn toàn hiểu ra. Có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy vì có một phần không nhỏ liên quan đến thành tựu của Khương Lan trong lĩnh vực thời gian phép tắc.

Chỉ là…

Lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ, trong lòng Khương Lan chẳng có chút vui mừng.

Lúc này trong đầu Khương Lan không ngừng tái hiện lại khung cánh lúc cùng với Tả Thu Mi, lúc cười như phát ngốc, lúc lại buồn bã thở dài…. Y muốn làm cho thời gian xưa kia dừng lại. Trở về những ngày có Tả Thu Mi, để những ngày đó vĩnh viễn dừng lại, để trạng thái đó trở thành vĩnh hằng.

Nhưng…

Không thể. Chân linh của Tả Thu Mi đã bị tan, dù là thiên tôn thi triển thời gian đảo lưu cũng không thể cứu sống Tả Thu Mi. Khương Lan nhớ lại khung cảnh lúc Tả Thu Mi sống những giây cuối cùng. Hai giọt nước mắt như trân châu lấp lánh bừng sang, cắt ngang không gian. Một giọt nhập vào cơ thể của Khương Lập, một giọt khác tiến vào vết rách không gian. Trôi nối bao nhiêu năm, cuối cùng nhập vào một thiếu niên bình thường ở phàm nhân giới.

- Tiểu Vũ, đúng rồi, Tiểu Vũ vẫn còn đang đấu với các thần vương ở bên ngoài.

Khương Lan đột nhiên sực tỉnh, y hoàn toàn bừng tỉnh thoát ra

khỏi hồi ức. Khương Lan đứng bật dậy. Lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ, Khương Lan cũng không có dã tâm tiếp tục tham ngộ thời gian đảo lưu. Một là nội dung liên quan đến thời gian đảo lưu bên trong Hậu Thổ Ấn quá ít, hai là…

Hiện tại Tần Vũ đang ở bên ngoài giúp lão đối phó với rất nhiều thần vương. Khương Lan trước đây chỉ có thể địch được một hai thánh hoàng, đối mặt với nhiều thần vương như vậy thì không có cách nào. Nhưng hiện tại y đã có thực lực kinh người. Có nhất lưu hồng mông linh bảo, lại có thời gian tĩnh chỉ. Hiện tại Khương Lan chính là một Tu La thần vương mới, so với Tu La thần vương, thực lực không hề thua kém.

- Hy vọng tới kịp.

"Hưu."

Khương Lan hóa thành một tia sang, trực tiếp bay ra khỏi cung điện, sau đó theo thông đạo trở về Tử Huyền phủ. Ra khỏi Tử Huyền phủ, xông thẳng tới chỗ Tần Vũ và các thần vương…

Cả Tu La thần vương và Huyết Hải nữ vương, đối với thái độ không thỏa hiệp của Tần Vũ đều tức giận. Tuy lo ngại Tần Vũ, nhưng nếu mọi người liên thủ thì cũng có lòng tin.

- La Phàm huynh, chuẩn bị xong rồi. - Khương Phạm truyền âm nói.

Lúc này bát đại thánh hoàng và Tu La thần vương đã bí mật kết thành đồng minh, quyết định cùng xuất thủ. Bát đại thánh hoàng không mời Huyết Hải nữ vương giúp đỡ, bởi vì bọn họ không biết sự lợi hại của Huyết Hải nữ vương.

Huyết Hải nữ vương cũng không nói gì. Nhưng Tần Vũ vẫn cẩn thận quan sát Huyết Hải nữ vương.

- Ha ha…

Tần Vũ cười rất thoải mái, đồng thời còn có chút điên cuồng, ánh mắt Tần Vũ lướt nhìn các thần vương chứa đựng một chút máu tanh.

- Đã rất đâu rồi chưa chém giết một trận sảng khoái, tới đi.

Tần Vũ tay cầm Tàn Tuyết thần thương, đối mặt với các thần vương không một chút sợ sệt. Bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương cùng các thần vương khác đều cực kỳ cẩn thận. Nhưng lúc đó, một luồng khí làm cho không gian chấn động không ngừng lao tới gần. Một bóng người từ Tử Huyền phủ xa xa bay tới như chớp. Tần Vũ ngạc nhiên quay đầu nhìn người đang tới, trong lòng không khỏi nghi hoặc:

- Lan thúc!

Chương 650

Tàn Sát Lạnh Lùng

Chỉ thấy Khương Lan thân vận thanh sam. Cước đạp La Vũ đao. Xé rách không gian hướng về phía Tần Vũ, các thần vương bay tới cực nhanh. Tốc độ khủng khiếp khiến không gian chấn động.

"Là Khương Lan!"

Hoàng Phủ Lưu Hương đứng cạnh bát đại thánh hoàng kinh ngạc nói. Lập tức sự chú ý của các thần vương đều tập trung lên Khương Lan vừa tới.

"Đúng là Khương Lan, tên Khương Lan này không ngờ lại tự chui ra." Ánh mắt Đoan Mộc Vân lóe lên vẻ vui mừng.

Tu La thần vương La Phàm và Huyết Hải nữ vương sáng rực mắt lên, ánh mắt hai người nhanh chóng quét tới Khương Lan, trong lòng kích động. Đối phó với Khương Lan, hai người bọn họ có đủ lòng tin. Khương Lan bay tới bên cạnh Tần Vũ. Nhìn Tần Vũ rồi mỉm cười gật đầu: *"Tiểu Vũ."* Tần Vũ nghi ngờ không hiểu. Lan thúc đáng nhẽ đang tu luyện trong tân vũ trụ mới đúng. Sao mới chỉ một lúc đã đi ra rồi?

Không chỉ Tần Vũ, mà cả các thần vương, bọn họ cảm giác cự ly giữa lúc tranh đoạt Hậu Thổ ấn trong Thiên Tôn sơn tới giờ mới chỉ có nửa ngày, tuy thế bản thân Khương Lan thực tế đã tu luyện mấy chục năm rồi, nhưng theo Tần Vũ, dù có tu luyện mấy chục năm. Lan thúc cũng không thể chỉ trong vòng mấy chục năm ngắn ngủi tăng cường thực lực được nhiều.

"Khương Lan, ngươi mau đưa Hậu Thổ ấn ra." Đoan Mộc Vân là người đầu tiên quát. Không chỉ Đoan Mộc Vân, hay là Khương

Phạm, bọn họ đều là những nhân vật có dã tâm, nếu không mỗi người cũng không thể lãnh đạo một phương, tranh đấu bao nhiêu năm trên thần giới rồi. Đoan Mộc Vân và Khương Phạm, đều muốn trở thành thiên tôn. Tự nhiên rất muốn có được Hậu Thổ ấn, một trong tam ấn.

"Nhị đệ, đưa Hậu Thổ ấn ra đi. Nếu không, hại mình hại người." Khương Phạm lạnh lùng nói. Khương Lan liếc nhìn đại ca Khương Phạm, rồi lại nhìn Chu Hoắc, Đoan Mộc Vân cùng các thánh hoàng khác, nét mặt bỗng trở nên khó coi. Bởi vì Khương Lan nhớ lại khung cảnh năm xưa Tả Thu My bị mấy đại thánh hoàng hợp lực giết chết. Hiện tại. So với năm xưa. Khung cảnh có nhiều điểm giống nhau. Thậm chí có phần lớn hơn.

"Muốn ta đưa Hậu Thổ ấn ra? Không bao giờ." Khương Lan chậm rãi trả lời.

"Khương Lan, hôm nay ngươi không đưa cũng phải đưa." Tu La thần vương La Phàm trầm giọng nói, đồng thời một đoạn huyết xích đột nhiên xuất hiện trên tay. Chính là huyết xích Đoạn Mệnh.

"Ngươi đã tới. Thì đừng mong chạy được." Huyết Hải nữ vương cũng lạnh lùng nói.

Chỉ thấy các thần vương người nào ánh mắt cũng lóe lên sát khí. Những thần vương bình thường lúc này cũng tin, đối phó với Tần Vũ bọn họ không dám chắc, tuy vậy đối phó với Khương Lan… chỉ cần mọi người liên thủ. Khương Lan có ba đầu sáu tay cũng phải chết.

"Hô!"

Hai luồng khí thế hùng mạnh đột nhiên từ hai phía trước sau bùng lên. Bát đại thánh hoàng. Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương mấy người lúc này chợt nhớ tới Hắc bào Tần Vũ và Thanh bào Tần Vũ đứng hai phía trước sau bọn họ.

"Giết Lan thúc? Hừ. Xem các ngươi còn mạng để làm không?"

Tần Vũ lạnh lùng nói. Rung thần thương Tàn Tuyết trong tay định xuất thủ, nhưng Khương Lan đứng cạnh ngăn cản Tần Vũ. Tần Vũ ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

Lan thúc vì sao lại ngăn mình?

Tần Vũ quay đầu nhìn Khương Lan, Khương Lan đứng im nhìn Tần Vũ, mỉm cười nói: *"Tiểu Vũ. Những thần vương này tới tìm ta. Để ta ứng phó bọn họ đi."*

"Lan thúc, một mình người à?" Tần Vũ kinh ngạc.

Không chỉ riêng Tần Vũ. Những thần vương phía xa nghe thấy cũng đều không hiểu, thực lực của Khương Lan bọn họ đều cảm thụ qua rồi. Thực lực của Khương Lan khá mạnh. Nhưng tối đa cũng chỉ bằng một hai thánh hoàng. Nếu như đối mặt với nhiều thần vương thế này liên thủ. Chắc chắn là chết.

Khương Lan chán sống hay sao?

Không ít thần vương nghi ngờ nhìn Khương Lan.

Lúc này Khương Lan đang truyền âm nói với Tần Vũ: "Tiểu Vũ. Mọi người ở ngoài nửa ngày nhưng ta đã ở trong tân vũ trụ tu luyện mấy chục năm rồi, trong vòng mấy chục năm này ta đã tiến một bước trong việc lĩnh ngộ thời gian phép tắc.

Tiến một bước?

Lan thúc đã đạt được trạng thái cao nhất của thời gian gia tốc, tiến thêm một bước chính là…

Lập tức Tần Vũ phản ứng. Nghĩ đến đáp án. Tần Vũ càng không giám tin. Mới chỉ có mấy chục năm, không ngờ Lan thúc đã lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ. Trừ Lan thúc cũng chỉ có Tu La

thần vương La Phàm và Huyết Hải nữ vương Tiết Vân mà thôi, khó khăn có thể tưởng tượng được.

"Lan thúc, thật à. Thật sự lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ."

*"Đừng nghi ngờ." Khương Lan nhìn Tần Vũ cười. Lão có thể đoán được Tần Vũ nghĩ thế nào. "*Tiểu Vũ. Ta có lúc nào lừa ngươi đâu, đúng là ta đã lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ. Những người này đều vì ta mà tới. Ngươi cứ đứng ngoài xem ta ra tay đi, nếu như không được, ngươi giúp cũng không muộn."

Tần Vũ do dự một lúc. Sau đó cũng gật đầu đồng ý.

*"*Được, Lan thúc. Người phải cẩn thận." Tần Vũ đối với Khương Lan gần như cực kỳ tin tưởng.

Khương Lan nhìn Tần Vũ rồi mỉm cười gật đầu. Sau đó Tần Vũ lạnh lùng nhìn bát đại thánh hoàng và các thần vương, hừ lạnh một tiếng rồi bay ra một bên, Hắc bào Tần Vũ bay tới trước mặt Tu La thần vương. Thanh bào Tần Vũ bay tới trước Huyết Hải nữ vương. Các thần vương theo dõi ánh mắt Tần Vũ và Khương Lan đều đoán được Tần Vũ và Khương Lan truyền âm đàm luận. Các thần vương tưởng Tần Vũ ngăn cản Khương Lan, không cho Khương Lan đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng khiến bọn họ kinh ngạc là… Tần Vũ không ngờ lại lui ra một bên. Xem tình hình. Tần Vũ đã bị Khương Lan thuyết phục rồi.

Mấy người Khương Phạm, Chu Hoắc đưa mắt nhìn nhau.

"Khương Phạm huynh. Nhị đệ của ngươi muốn đơn độc đối phó chúng ta à? Ngươi có biết nguyên nhân bên trong không?*" Chu Hoắc truyền âm hỏi Khương Phạm. Khương Phạm lắc đầu.*

*"*Chắc là, chắc là chuyện của mình thì muốn tự mình giải

quyết. Cũng chỉ có thể giải thích thế thôi." *Khương Phạm trả lời. Cái đáp án này ngay bản thân Khương Phạm cũng không tin tưởng lắm. Các thần vương tại đây, không có một ai có thể nghĩ được, chỉ có nửa ngày ngắn ngủi. Khương Lan lại từ chỗ chỉ lĩnh ngộ được thời gian gia tốc cực hạn lại biến thành một vị siêu cấp cao thủ lĩnh ngộ được thời gian tĩnh chỉ. Lúc này Khương Lan lạnh lùng nhìn mấy người bát đại thánh hoàng:* "Các ngươi không phải muốn Hậu Thổ ấn sao? Có bản lĩnh thì giết ta mà lấy Hậu Thổ ấn." *Khương Lan tay nắm La Vũ đao. Lạnh lùng nhìn mấy vị thần vương. Các thần vương đều dùng thần thức trao đổi sau đó cũng nhìn Tần Vũ. Tần Vũ lúc này. Bản thế Hắc bào Tần Vũ đối diện với Tu La thần vương. Còn thanh bào Tần Vũ đứng gần Huyết Hải nữ vương.*

"La Phàm huynh, ta không muốn động thủ với ngươi, hy vọng ngươi đứng bắt ta dùng binh khí đối mặt." *Tần Vũ nhìn Tu La thần vương, đồng thời dùng thần thức truyền âm nói,* "Ngươi cứ đứng im đó xem là được rồi."

Tu La thần vương nhíu mày nhìn Tần Vũ. Sau đó Tu La thần vương cười.

"Ngươi sao lại tin tưởng Khương Lan thế?" *Tu La thần vương thăm dò. Tần Vũ im lặng cười nhạt.*

"Huyết Hải nữ vương, Lan thúc với các thần vương khác giao thủ, hy vọng ngươi đừng xuất thủ, ngươi không xuất thủ ta cũng không xuất thủ. Nếu ngươi xuất thủ thì ta cũng đành xuất thủ với ngươi." *Tần Vũ truyền âm tới Huyết Hải nữ vương. Phân thân thanh bào Tần Vũ vẫn chăm chú theo dõi Huyết Hải nữ vương. Huyết Hải nữ vương Tiết Vân giận dữ, nàng ta hiểu rất rõ sự lợi hại của phân thân, thân thể phân thân cứng rắn so với nàng ta không phân thượng hạ, hơn nữa còn có thể thuấn di. Nếu thực sự đánh, sợ là rất phiền phức.*

"Hừ, ta không ra tay. Lan thúc của ngươi cũng chết." *Huyết Hải nữ vương bực tức truyền âm nói.*

"Không cần ngươi phải lo lắng."

Hắc bào Tần Vũ, thanh bào Tần Vũ phân biệt cầm chân hai siêu cấp cao thủ Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương. Còn Khương Lan đối mặt với bát đại thánh hoàng cùng các thần vương còn lại.

"Đáng cắt không cắt, ngược lại càng loạn thêm, ra tay." Đoan Mộc Vân truyền âm.

Các thánh hoàng còn lại đều điểm đầu.

Chỉ thấy…

Bát đại thánh hoàng đột nhiên tản ra, bát đại thánh hoàng chia thành Hoàng Phủ Ngự, Phổ Đài Hồng, Thân Đồ Diêm, Thang Lam, Mộc Khâm phân biệt khống chế nguồn gốc ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ. Cùng với Khương Phạm, Đoan Mộc Vân, Chu Hoắc.

Bát đại thánh hoàng chia ra làm hai trận hình.

"Hô!"

Bát đại thánh hoàng không hề do dự, lập tức hướng Khương Lan xuất thủ, dẫn đầu đại trận ngũ hành là Hoàng Phủ Ngự. Hoàng Phủ Ngự vẫy phất tay hiện ra một luồng đao mang năm mầu. Đao mang chém thẳng tới chỗ Khương Lan. Khương Phạm, Đoan Mộc Vân, Chu Hoắc cũng bắt đầu liên thủ, Chu Hoắc dẫn đầu, tay vừa vung lên hình thành hai đạo bản nguyên hình kiếm đâm tới hướng Khương Lan.

"Thực lực của Khương Lan, so với Tần Vũ còn kém xa. Một khi trúng đòn. Chắc cũng phải bị trọng thương, một khi trọng thương,

ta có thể giết hắn." *Ánh mắt Hoàng Phủ Lưu Hương lóe lên.*

Không chỉ riêng Hoàng Phủ Lưu Hương, các thần vương khác hầu như cùng lúc bay lên. Bọn họ không trực diện đối mặt với Khương Lan mà bay lượn xung quanh, bọn họ chờ Khương Lan thụ thương, một khi Khương Lan thụ thương sẽ đồng loạt sông lên giết chết Khương Lan, cướp lấy Hậu Thổ ấn.

"Muốn làm ngư ông đắc lợi."

Khương Lan cười nhạt một tiếng, đối mặt với đao mang, rồi cước đạp La Vũ đao, tốc độ đạt tới cực hạn. Trực tiếp lượn một đường cong bay tới một bên.

Đao mang cũng lượn theo, hơn nữa tốc độ của đao mang nhanh hơn nhiều so với Khương Lan. Khương Lan rẽ một cái, bay tới hướng một đám thần vương phi thăng. Đám thần vương bình thường cũng chia bè phái. Những người phi thăng đứng gần nhau, thần vương bên bát đại thần tộc cũng vậy.

"Không ổn. Khương Lan bay tới rồi."

Đám thần vương đứng gần định lợi dụng thời cơ như Áo Thôn thần vương, Tử Tín thần vương, Vũ Sát thần vương, Phiêu Miểu thần vương, Phổ Pháp thần vương, Tầm Ngôn thần vương, An Tầm thần vương, Liễu Liên thần vương, Tôn Luyện thần vương đều kinh hoàng.

Tuy vậy ngay lập tức các thần vương phe phi thăng đều tụ tập lại, chuẩn bị đối phó Khương Lan. Bọn họ không hề lo lắng, phe phi thăng nhiều thần vương thế này, còn sợ một kẻ chỉ lĩnh ngộ thời gian gia tốc đến cực hạn? Đám người này nắm chắc linh bảo trong tay.

"Hô!"

Đao mang trước mặt, hai luồng kiếm mang sau lưng, đao mang kiếm mang tốc độ đều nhanh hơn Khương Lan nhiều, nháy mắt đã tới gần Khương Lan. Lúc đó cự ly giữa Khương Lan và thần vương phe phi thăng còn mấy chục mét. Đám người Áo Thôn thần vương, Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát chỉ thấy Khương Lan khẽ nhếch mép.

Đột nhiên…

Cả thế giới không còn âm thanh, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, kể cả đao mang và hai luồng kiếm mang bát đại thánh hoàng tung ra cũng ngừng không tiến lên trước. Hơn nữa… Không một người nào trong bọn họ cử động được.

Nhìn thấy đao mang kiếm mang ngừng lại.

…

"Thời… thời gian tĩnh chỉ.

Khương Phạm ngây người.

Chu Hoắc ngây người.

Bát đại thánh hoàng đều kinh ngạc, mười vị thần vương phe phi thăng cũng ngây người. Những thần vương ẩn thế cũng trợn tròn mắt nhìn, kể cả những thần vương biết thời gian tĩnh chỉ là Tu La thần vương La Phàm và Huyết Hải nữ vương Tiết Vân đều trầm mặc.

Thần giới lại thêm một thần vương thi triển được thời gian tĩnh chỉ.

Mười thần vương phe phi thăng không thể cử động nhưng Khương Lan, người thi triển thời gian tĩnh chỉ lại có thể.

"Phốc…"

Đao mang mờ nhạt hóa thành một luồng sáng cong, xé toang

không gian.

Động tác của Khương Lan cực kỳ ưu nhã. La Vũ đao trong tay chém tới phe phi thăng. Nhưng bát đại thánh hoàng phản ứng chỉ trong nháy mắt, bản nguyên lực lập tức đại thịnh. Đồng thời năng lượng của mười vị thần vương phe phi thăng đều bùng lên.

"Bồng!"

Không khí lại chuyển động. Âm thanh cũng khôi phục. Đao mang cùng hai đạo kiếm mang lại bay.

Thời gian tĩnh chỉ đã bị phá.

Chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi của thời gian tĩnh chỉ. Chỉ trong nháy mắt đã có bốn vị thần vương phe phi thăng bị giết. Một vị thần vương trọng thương. Lúc này Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát cảm thấy sợ, nếu như không phải trong lúc quyết định thời gian tĩnh chỉ bị phá. Sợ là nàng ta cũng chết rồi.

Thi thể bốn vị thần vương máu phụt ra không gian. Cuối cùng vô lực rơi cắm thẳng xuống.

Bốn vị thần vương mà Khương Lan giết là Huyết Yêu sơn Áo Thôn thần vương, Tu La hải An Tầm thần vương và Song Vực đảo Phổ Pháp thần vương, Tầm Ngôn thần vương.

"Tiểu An!"

Tu La thần vương La Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng giận dữ. Hắc bào Tần Vũ đứng đối mặt với Tu La thần vương ánh mắt đột nhiên sắc lạnh. Bàn tay cầm Tàn Tuyết thần thương cũng nắm chặt hơn.

Chương 651

Lạt Thủ

Tứ đại thần vương ở Tu La hải, đứng đầu là Tu La thần vương La Phàm. Trong lòng La Phàm. An Tầm thần vường là một người em cực kỳ nghĩa khí, như em ruột vậy. Hiện tại bị người giết chết ngay trước mắt. Chán nản, hối hận, phẫn nộ. Nháy mắt. Các cảm xúc hỗn loạn xung đột trong lòng Tu La thần vương La Phàm. Sát tâm cũng theo đó bùng lên.

"Khương Lan…" La Phàm hét lên giận dữ. Huyết Xích Đoạn Mệnh trong tay phát ra ánh hồng chói lóa, Huyết Xích lượn dưới chân La Phàm. La Phàm lập tức cước đạp Huyết Xích. Xông tới hướng Khương Lan.

Tất nhiên, Tần Vũ không thể để cho La Phàm đối phó với Khương Lan. La Phàm từ đứng im trong nháy mắt tốc độ đã đạt đến cực hạn, nhanh chóng xông tới. Nhưng mới di chuyển được khoảng hai ba mét, La Phàm cảm giác như chạm phải một bức tường đá vô cùng cứng rắn.

"Bồng!"

La Phàm va vào bức tường không gian mà Tần Vũ tạo ra trong khoảnh khắc. La Phàm cảm thấy đầu óc quay cuồng. Lúc La Phàm chuẩn bị phá được bức tường không gian, nhanh chóng xông lên phía trước thì đột nhiên phát hiện…

Trước sau trên dưới trái phải. Các phương hướng đều có không gian lực hình thành các bức tường. La Phàm như đang bị cầm tù, chỉ có thể di động một hai bước trong một phạm vi nhỏ.

"Tần Vũ. Chắc chắn là Tần Vũ."

La Phàm lập tức nghĩ ngay đến Tần Vũ. Có thể cầm chân hắn. Trừ Tần Vũ ra không còn người nào khác. La Phàm lúc này như một con sư tử bị nhốt giận dữ. La Phàm phẫn nộ quay đầu nhìn Tần Vũ đang đứng giữa không trung. Lúc này Tần Vũ tay cầm Tàn Tuyết thần thương. Chỉ lạnh lùng nhìn La Phàm bất động.

"La Phàm. Đừng quên chúng ta đã định ước lúc trước." Giọng nói của Tần Vũ vang lên trong đầu Tu La thần vương La Phàm. *"Nếu như ngươi muốn động thủ, thì chính là bắt ta phải động thủ với ngươi rồi."*

La Phàm hít sâu một hơi. Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tần Vũ một lúc.

"Bức tường không gian…" La Phàm nhìn Tần Vũ, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn, theo La Phàm biết. Lúc này không gian đã bị đóng kết, theo lý mà nói không thể dùng không gian lực để trói người khác được. Nhưng mà Tần Vũ lại làm được. Hơn nữa không gian lực đang khốn trụ mình La Phàm không cảm ứng được, thân là một vị thần vương điều khiển không gian phép tắc. Nhưng lại không thể cảm ứng được không gian lực, nghe thì có vẻ đáng cười, nhưng đó là sự thật.

"Không gian phép tắc này, không phải không gian phép tắc của vũ trụ này." Tần Vũ mỉm cười.

Hắn có đủ tự tin. La Phàm nhìn Tàn Tuyết thần thương trong tay Tần Vũ. Tàn Tuyết thần thương không phải chưa từng thể hiện sức mạnh kinh người của nó. Dù là lúc trước trong Bắc cực Thánh Hoàng điện. Hay là lúc chém giết với các vị thánh hoàng khác trên nam hải. Uy lực của Tàn Tuyết thần thương không nghi ngờ gì đã được khẳng định.

"Sức tấn công có lẽ mạnh hơn ta. Lại có thể không chế không gian lực đặc thù trói ta trong tình trạng này. Đặc biệt là hắn có thể thuấn di." La Phàm cảm thấy đau nhói trong lòng.

Lý trí cho La Phàm biết. Hắn không thể thoát khỏi đòn trói của Tần Vũ.

"Tiểu An. Ta xin lỗi." La Phàm thầm nhủ trong lòng.

Cuối cùng. La Phàm lựa chọn im lặng. Bản thân xuất thủ chẳng có tác dụng gì. Ngược lại có thể khiến cho Tần Vũ hoàn toàn đối đầu với Tu La hải. Chuyện đó La Phàm không muốn xẩy ra.

Là một vị thủ lĩnh, đầu tiên phải suy nghĩ cho những người còn sống.

"Tần Vũ. Ta sẽ không xuất thủ. Chỉ là. Nhưng nếu như Khương Lan lại xuất thủ với người của Tu La hải. Chúng ta dù chết cũng không thôi." Tu La thần vương La Phàm dùng thần thức truyền âm.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

"Yên tâm. Lan thúc sẽ không giết người của Tu La hải nữa." Tần Vũ trả lời.

Sau đó ánh mắt Tần Vũ rời khỏi Tu La thần vương nhìn về phía Khương Lan. Lúc này khóe miệng Khương Lan đã rỉ máu. Nhưng thương thế không nghiêm trọng.

Lúc này Tần Vũ dùng không gian lực quan sát cuộc chiến rất rõ ràng, Lan thúc dựa vào La Vũ đao cùng thời gian gia tốc, thời gian tĩnh chỉ chặn đạo đao mang năm mầu và hai đạo kiếm mang. Bản nguyên lực tấn công uy lực quả là rất lớn.

"Đúng là tuyệt vời."

Tần Vũ nhìn Khương Lan tấn công. Khương Lan đối với thời gian lưu tốc đã vận dụng đến cực hạn. Thân thể Khương Lan tới đâu. Thời gian lưu tốc nơi đó không ngừng phát sinh biến hóa.

Thời không biến ảo. Tốc độ của Khương Lan cũng rất quỷ dị.

"Bát đại thánh hoàng muốn đuổi được Lan Thúc cũng rất khó, Tu La thần vương tuy đã ngộ được thời gian tĩnh chỉ. Nhưng thời gian gia tốc thì không bằng Lan thúc." Tần Vũ thầm nhẩm tính.

Thời gian gia tốc, gia tốc càng được nhiều lần. Thời gian gia tốc thành tựu càng cao, lúc đạt đến một đẳng cấp nào đó thì chính là cực hạn. Tiến thêm một bước chính là thời gian tĩnh chỉ.

Còn sử dụng thời gian gia tốc thế nào thì dựa vào kinh nghiệm. Có người chỉ biết gia tốc thời gian tới trăm vạn lần, nhưng Lan thúc lại khéo léo không ngừng thay đổi gia tốc thời gian, để đạt được các kết quả khác nhau. Đó là kinh nghiệm hoặc có thể nói là thiên phú chiến đấu.

Trong lòng bát đại thánh hoàng, Khương Phạm, Chu Hoắc, Đoan Mộc Vân… lúc này vô cùng phức tạp. Bọn họ không thể ngờ được trong bát đại thần tộc lại xuất hiện một cao thủ có thể so với Tu La thần vương.

Thời gian tĩnh chỉ.

Thần thông này bọn họ nằm mơ cũng muốn có. Hiện nay lại nằm trong tay Khương Lan.

"Nhị đệ!" Trong lòng Khương Phạm như nếm đủ các mùi cay đắng mặn ngọt. Chỉ thấy trong màn sương toán loạn giữa không trung, mấy chục luồng sáng không ngừng bay lượn. Đường bay của Khương Lan nhanh chóng uốn lượn. Không ít thần vương phổ thông tuy sợ Khương Lan, nhưng khi bọn họ thấy Khương Lan bị bản nguyên lực tấn công bị thương, từng người bị lòng tham thúc dục bay tới chuẩn bị xuất thủ.

"Viu!"

"Viu!"

Đột nhiên Khương Lan chém một đao theo quỹ đạo gần như

hoàn mỹ. Xông thẳng tới Hoàng Phủ Lôi. Hoàng Phủ Lôi tái mặt. Lập tức cũng dùng mọi thủ đoạn tấn công tới hướng Khương Lan, một hơi liên tục chém ra tám đạo kiếm mang đồng thời nhanh chóng ly khai. Tám đạo kiếm mạng, đó là sự tấn công mạnh nhất mà Hoàng Phủ Lôi có thể thực hiện, tám đạo kiếm mang giống như một tấm lưới, vây kín Khương Lan vào bên trong. Gần như mọi thần vương xung quanh đều nhìn Khương Lan. Xem Khương Lan làm sao ứng phó với những đạo kiếm mang này. Trong mắt những thần vương đó, Khương Lan dù không bị thương tốc độ cũng phải chậm lại một chút.

"Hô!"

Khương Lan cười nhạt. Dường như không thấy những đạo kiếm mang đó. Toàn thân như nhập vào một không gian khác. Không ngờ vượt qua được tám đạo kiếm mang mà không hề bị thương.

Bước vào một không gian khác?

Đương nhiên là không?

Tất cả thần vương có mặt ở đây đều không phải người bình thường. Bọn họ đều nhìn ra, đó là một cách vận dụng thời gian gia tốc đạt đến cực đỉnh. Tuy thế Khương Lan xuyên được qua tám đạo kiếm mang nhưng khoảng cách giữa lão và Hoàng Phủ Lôi càng thêm xa.

"Lợi hại." Hoàng Phủ Lôi thấy Khương Lan bay đi, trong lòng không khỏi bội phục.

"Lưu Hương, chúng ta lui thôi, Khương Lan không dễ đối phó đâu." Hoàng Phủ Lôi nhìn Hoàng Phủ Lưu Hương truyền âm nói. Lần chạm chán này, Hoàng Phủ Lôi nhận thức được sự cách biệt giữa hắn và Khương Lan.

"Không!"

Hoàng Phủ Lưu Hương nhìn chằm chằm vào Khương Lan. *"Đại ca, Khương Lan tuy mạnh nhưng ngươi có thấy không. Mỗi lúc hắn đỡ sự tấn công của bản nguyên lực. Thương thế lại nặng hơn sao?"*

Hoàng Phủ Lưu Hương vẫn chưa từ bỏ hy vọng.

Lưu Hương. Đừng nghĩ nữa, ngươi không thấy Tần Vũ đứng ngay cạnh sao? Ta thấy nếu như Khương Lan không chịu nổi thì Tần Vũ sẽ xuất thủ giúp đỡ Khương Lan rồi." *Hoàng Phủ Lôi khuyên.*

"Tần Vũ?"

Hoàng Phủ Lưu Hương nói một cách tự tin. "Đại ca, ngươi không thấy Tần Vũ đang cầm chân Tu La thần vương ư? Tần Vũ không có khả năng xuất thủ. Một khi hắn xuất thủ. Tu La thần vương cũng xuất thủ, vì thế không cần để ý đến Tần Vũ. Hơn nữa, Tần Vũ với chúng ta cũng có quan hệ, dù xuất thủ. Chắc cũng không hạ sát thủ với chúng ta.

Hoàng Phủ Lôi nửa khóc nửa cười.

Ngươi muốn giết Lan thúc của người ta. Người ta còn hạ thủ lưu tình với ngươi? Nếu như để Tần Vũ nghe thấy. Chắc cười đến vỡ bụng.

"Viu!"

Tiếng gió rít do chuyển động cực nhanh không ngừng vang lên. Nhưng tiếng đó đột nhiên dừng lại. Âm thanh lại một lần nữa biến mất. Mọi người đều hiểu, Khương Lan lại thi triển thời gian tĩnh chỉ rồi.

"Bồng!"

Đao mang lạnh lẽo u ám. Lúc trên lúc dưới. Chém qua một lão giả mặc trường bào mầu lục, Khương Lan dường như không để mắt tới. Tiếp tục nhắm thẳng phía trước phi hành.

"Bồng!"

Thời gian tĩnh chỉ biến mất rồi, lão giả mặc trường bào lục bất động tự nhiên động rồi, chỉ thấy từ đỉnh đầu đến háng của lão giả đó toác ra làm hai phần. *"Ọc ọc"* máu và cơ quan nội tạng ục ục trào ra.

Người bị chém làm hai phần, từ trên không rơi xuống. Còn chân linh của lão giả sớm đã bị chém tan rồi. Lại một vị thần vương chết. Không ít thần vương bị cảnh tượng này làm cho kinh hoàng, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng, thực lực của Khương Lan quá mạnh, hơn nữa lại có nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Tốc độ của bát đại thánh hoàng cũng không bằng Khương Lan.

"Vị thần vương vừa chết này có lẽ là ẩn thế thần vương." Tần Vũ lướt nhìn thi thể lão giả mặc trường bảo mầu lục.

Tần Vũ có thể hiểu Khương Lan làm thế để làm gì, Khương Lan muốn làm đối phương kinh hoàng, nếu như địch nhân tiếp tục truy sát lão. Thì Khương Lan sẽ tiếp tục giết. Giết từng người một, giết tới khi đối phương khiếp sợ. Giết tới khi đối phương không còn niềm tin.

Thật ra những đối tượng bị Khương Lan giết cũng là do được chọn lựa.

Từ lúc thần giới sinh ra. Tới hiện tại đã được một trăm hai mươi triệu năm. Khương Lan thuộc phe bát đại thần tộc. Sở dĩ có oán cừu với lão, đa số là phe phi thăng. Đương nhiên trong số bát đại thần tộc cũng có một phần nhỏ quan hệ không tốt.

"Bồng!"

Khương Lan lại dựa vào La Vũ đao, cùng với thời gian tĩnh chỉ để đỡ đao mang, tuy như vậy. Khương Lan vẫn cảm thấy thân thể như bị sét đánh xuyên qua. Máu từ họng trào theo khóe miệng chảy ra.

Khương Lan nhìn quanh bốn phía. Đột nhiên Khương Lan tập trung nhìn Hoàng Phủ Lưu Hương cách đó không xa lắm. Từ lúc Khương Lan mới xuất thủ đến bây giờ. Hoàng Phủ Lưu Hương luôn luôn lượn gần xung quanh, lúc nào cũng chuẩn bị xuống tay.

"Hoàng Phủ Lưu Hương. Ta đã tha cho ngươi hai lần rồi."

Khương Lan dùng thần thức truyền âm tới não của Hoàng Phủ Lưu Hương. Hoàng Phủ Lưu Hương kinh ngạc. Liền thấy Khương Lan hóa thành một luồng sáng xông thẳng tới hướng cô ta.

Thật ra. Từ đầu đến giờ Khương Lan có hai cơ hội giết được Hoàng Phủ Lưu Hương. Tuy thế Khương Lan thấy Hoàng Phủ Lưu Hương là người của bát đại thần tộc, vì thế Khương Lan chỉ bay qua người cô ta mà không ra tay.

Nhưng Khương Lan phát hiện.

Lão tha cho thần vương thuộc bát đại thần tộc. Nhưng bọn họ trừ Đoan Mộc Ngọc, Khương Hình mấy người. Còn những người khác đều hằm hè chờ thời cơ hạ sát thủ với lão. Khương Lan cuối cùng hạ quyết tâm, không để ý đến việc đối phương là người của bát đại thần tộc.

"A!"

Hoàng Phủ Lưu Hương hét lớn, liền đó vung tay. Chỉ thấy mấy luồng tơ màu lục bay tới chỗ Khương Lan. Ánh mắt Khương Lan lóe lên lạnh lùng, khẽ nhếch mép.

Thời gian tĩnh chỉ.

Luồng tơ màu lục ngừng bay, Hoàng Phủ Lưu Hương cũng bất động.

"Lưu Hương!" Hoàng Phủ Lôi sớm đã lui ra xa không kịp cứu viện. Chỉ có thể mở to mắt nhìn Khương Lan nhanh như chớp bay qua người Hoàng Phủ Lưu Hương, sau một lúc thời gian tĩnh chỉ tan biến. Thân thể Hoàng Phủ Lưu Hương vô lực từ không trung rơi xuống.

Thân Đồ Âm, Đoan Mộc Như Phong, Phổ Thai Đồ, Thang Tương mấy người cùng không ít thần vương ở bát đại thần tộc đều kinh ngạc.

Khương Lan cuối cùng cũng hạ thủ với người phe bát đại thần tộc.

"Lan thúc." Nhìn thấy thế. Tần Vũ mỉm cười gật đầu, Tần Vũ đã thấy, chiêu nặng tay vừa rồi của Khương Lan đã đạt được hiệu quả, không chỉ phe phi thăng. Mấy vị ẩn thế thần vương mà cả thần vương của bát đại thần tộc cũng không dám tới gần nữa.

Chương 652

Thối Lui

"Hô!" Đám thần vương của bát đại thần tộc đều cực nhanh nhằm bốn phương tám hướng mà rời đi. Còn mấy kẻ đi theo bát đại thần tộc tranh thủ đục nước béo cò chính là các ẩn thế thần vương. Khi đã nhìn thấy thần vương của thế lực phi thăng giả cùng với thần vương của bát đại thần tộc đều chạy xa, rồi quay lại nhìn về Khương Lan, kẻ có thân ảnh giết người cực nhanh. Mấy vị thần vương này, rốt cục cũng đồng dạng mà nhắm bốn phương tám hướng chạy trốn…

Đảo mắt thấy, gần xung quanh Khương Lan không còn có một vị thần vương nào nữa.

"Nên sớm như vậy." Trên mặt Chu Hoắc lại xuất hiện một tia hoan hỉ. Lúc này trong tay đột nhiên chém ra một kiếm quang ẩn chứa tam đại bổn nguyên lực, ba đạo kiếm quang liên tục nhằm hướng Khương Lan bay tới.

Lúc này năm đại Thánh Hoàng đã tạo thành Ngũ hành đại trận. Mà kẻ cầm đầu là Hoàng Phủ Ngự, trên mặt giống như bị bao phủ bởi một lớp sương lạnh. Ánh mắt gắt gao nhìn thẳng về Khương Lan ở phía xa xa: *"Khương Lan. Ta muốn ngươi phải chết!"*

Thời khắc này, trong lòng Hoàng Phủ Ngự lộ ra vẻ sát ý, dù sao Khương Lan vừa rồi cũng đã sát hại muội muội của hắn.

Hoàng Phủ Ngự lạnh lùng vung tay lên –

Một lần liên tục huy xuất ra ba đạo ngũ sắc đao mang, đây là cực hạn công kích của ngũ đại Thánh Hoàng, ba đạo ngũ sắc đao mang cực nhanh nhằm hướng Khương Lan bay tới.."

Ba đạo kiếm quang, ba đạo ngũ sắc đao mang, từ hai phương hướng đánh úp về phía Khương Lan, tốc độ cực nhanh, so với tốc độ phi hành của Khương Lan còn muốn nhanh hơn nhiều. Lúc này các thần vương đều đứng cách ly khá xa với Khương Lan. Khương Lan không kịp mà đối phó với các thần vương khác.

"Có chút không ổn."

Thấy được tình huống này, đôi mày của Tần Vũ, hơn có chút nhíu lại, "Sâu trong đáy lòng Lan thúc, cũng tương đối cao ngạo, đành chờ người ngăn cản không được, mới cứu cũng không muộn." *Tần Vũ cố nén sự xúc động không lập tức xuất thủ. Khương Lan khi đối mặt với ba đạo kiếm quang và ba đạo ngũ sắc đao mang đang công tới.*

"Thời gian gia tốc!"

Khương Lan ngược lại đối diện với đạo kiếm mang, đao mang có chút gia tốc. Chỉ là ba đạo kiếm mang, ba đạo ngũ thải kiếm mang, tổng cộng sáu đạo, trong đó mỗi đạo đều mang thời gian gia tốc bất đồng. Sáu đạo công kích, đồng thời xuất hiện theo thứ tự mà công kích lên người Khương Lan. Trong khi đạo đao mang thứ nhất đã gần sát người Khương Lan.

"Bùng!"

Thời gian tĩnh chỉ!

Khương Lan lại thi triển ra Thời gian Tĩnh chỉ, rồi lập tức khống chế La Vũ đao mà trực tiếp bổ vào đao mang trên. Nhất thời ngũ sắc đao mang nổ tung ra xung quanh. Bản thân Khương Lan vội tránh ra xa, nên bổn nguyên chi lực có cơ hội bùng nổ mà phá tan thời gian tĩnh chỉ.

"Bùng!", "Bùng!"……

Liên tục năm đạo cộng hưởng với nhau, Khương Lan trong thời gian này liên tiếp dùng La Vũ đao phá năm lượt công kích.

"Phốc!"

Trong miệng Khương Lan đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi lớn, sắc mặt tái nhợt như giấy trắng. Năm lượt công kích này, vì Khương Lan thi triển Thời gian gia tốc theo thứ tự trước sau, khiến cho Khương Lan không thể nhất thời mà đối mặt với nhiều công kích, phân ra liên tiếp làm năm lần, Khương Lan lại bị trọng thương như trước.

Bổn nguyên chi lực, có thể dễ dàng ngăn cản như vậy sao?

Cho dù có nhất lưu Hồng Mông linh bảo công kích. Cho dù có nhị lưu Hồng Mông linh bảo hộ thể. Mỗi lần Khương Lan đối mặt với công kích của bát đại Thánh Hoàng đều bị trọng thương.

"Thực lực của bát đại Thánh Hoàng quả nhiên mạnh. Nếu không có nhất lưu Hồng Mông linh bảo, hay là thần vương đã lĩnh ngộ thời gian tĩnh chỉ, thì không phải là đối thủ." *Trong lòng Tần Vũ sợ hãi than.*

Chu Hoắc, Hoàng Phủ Ngự bọn người cũng liên tiếp phát chiêu. Vừa rồi mấy đạo ngũ sắc đao mang. Kiếm quang liên tục bay ra. trong đó bổn nguyên chi lực kinh khủng dao động. Khương Lan cho dù còn chưa trực tiếp chạm phải, đã có thể cảm nhận được lực công kích quá mạnh mẽ.

"Lan thúc, có cần ta hỗ trợ hay không?" *Tần Vũ không nhịn được, liền dùng thần thức truyền âm hỏi.*

"Không cần" *Khương Lan đáp lại một cách quả quyết phi thường. Tần Vũ lo lắng không khỏi nắm tay chặt. Lúc này đám thần vương*

bình thường đều chạy trốn xa rồi, tại đó mới dùng thần thức quan sát trận chiến đấu đang diễn ra. Không có sự vướng víu tới bọn họ, bát đại Thánh Hoàng công kích cũng không cần chút bận tâm nào. Còn Khương Lan, cũng vô pháp giết thêm thần vương nào được nữa.

"Bồng!" "Bồng!" "Bồng!"

Khương Lan dựa vào La Vũ đao liên tục đón đỡ thêm ba đợt công kích nữa, sau mỗi lần sắc mặt liền tái nhợt thêm. Sau khi đỡ được ba lần, sắc mặt Khương Lan liền ảm đạm xám xịt tới mức chưa từng có. Cho đến lúc này tổng cộng liên tiếp có tới sáu đạo công kích, Khương Lan mới ngăn trở được ba đợt mà thôi. Trên mặt Hoàng Phủ Ngự nở nụ cười tàn nhẫn. Còn trong lòng Khương Phạm thấy rất phức tạp.

Bất quản như thế nào….

Thì Khương Lan này trước sau vẫn là thân đệ của Khương Phạm.

"Hô!"

Tần Vũ bất chấp trong lòng Lan Thúc đang nghĩ như thế nào, trực tiếp thông qua vũ trụ không gian chi lực mang Khương Lan, thuấn di tới bên cạnh mình…

"Người đâu?"

Chu Hoắc, Đoan Mộc Vân, Hoàng Phủ Ngự, cả một nhóm người vốn đang nhìn Khương Lan chuẩn bị chết. Nên khi thấy Khương Lan đột nhiên biến mất. Không khỏi nhìn quanh bốn phía.?

Lập tức, bát đại Thánh Hoàng đều hiểu, Tần Vũ vẫn đang ở bên cạnh Khương Lan.

"Tiểu Vũ, cám ơn." *Khương Lan quay về phía Tần Vũ mỉm cười.*

Lập tức nắm tay lật ra một viên linh đan, nuốt vào trong miệng. Thương thế của Khương Lan nhanh chóng được chữa trị

Không trung bên ngoài Mê Vụ thành đang bao phủ đầy mê vụ quanh quẩn. Mơ hồ có thấy bát đại Thánh Hoàng, tám người đang sóng vai nhau, lăng không đứng, trường bào phấp phới. Lạnh lẽo nhìn về phía Tần Vũ, Khương Lan.

"Khương Lan, mau giao Hậu Thổ Ấn ra!" *Trong bát đại Thánh Hoàng, Chu Hoắc lên tiếng phẫn nộ mà quát. Trên mặt Tần Vũ,không một chút cười, băng lạnh đến cực điểm. Ánh mắt như băng đao đảo qua trên người bát đại Thánh Hoàng mà đáp:* "Giao Hậu Thổ Ấn ra? Chu Hoắc, các ngươi có phải là quá tự tin? Thực sự các ngươi cho rằng bát đại Thánh Hoàng là vô địch hả?

Bát đại Thánh Hoàng, kỳ thật cũng làm cho Tần Vũ phải đau đầu. Trấn tộc linh bảo của bát đại thần tộc, có khả năng dùng để công kích, lại có khả năng dùng để phòng ngự. Chẳng những phòng ngự thân thể, lại còn bảo vệ cả linh hồn nữa. Tần Vũ đã từng sử dụng Tàn Tuyết thần thương để công kích qua Thánh Hoàng. Cho dù là Tàn Tuyết thần thương, cũng rất khó một kích mà giết chết được Thánh Hoàng.

Dựa vào Tàn Tuyết thần thương, chiêu thứ nhất làm trọng thương Thánh Hoàng, chiêu thứ hai mới có thể giết chết Thánh Hoàng. Còn thời khắc này, không chỉ là một vị Thánh Hoàng. Mà còn là tám vị Thánh Hoàng, Tần Vũ muốn đối phó với tám vị Thánh Hoàng tụ tập ở cùng một chỗ. Đích xác phi thường khó khăn.

"Tần Vũ, ngươi chống đỡ được công kích của chúng ta sao?" Chu Hoắc cười lạnh hỏi, ba vị thần vương của Lôi Phạt thành, đều bị Tần Vũ giết chết, Chu Hoắc đối với Tần Vũ, có thể xem như là thù sâu như biển.

"Đáng cười."

Ánh mắt Tần Vũ như chẳng để ý gì, quét lên bát đại Thánh Hoàng mà đáp. *"Ta có thể thuấn di, có thể dễ dàng mà tránh thoát được công kích của các ngươi, các ngươi thì sao? Dưới công kích của ta, không chết cũng bị trọng thương."*

"Bát đại Thánh Hoàng tạo thành đại trận, khởi tạo phòng ngự, ngươi có khả năng phá hả?" Chu Hoắc cầm đầu, trên mặt tràn đầy vẻ tự tin hỏi lại.

Tần Vũ thấy nao nao.

Đột nhiên Tần Vũ hiểu được, bát đại Thánh Hoàng một khi liên thủ, tám loại bổn nguyên lực liền hình thành sự bổ trợ cho nhau. Chẳng những công kích uy lực gia tăng rất nhiều. Mà ngay cả phòng ngự cũng tăng lên thêm không biết bao nhiêu lần. Phỏng chừng sau khi bát đại Thánh Hoàng tạo thành đại trận, đứng ở đây để cho chính mình công kích. Sợ rằng rất khó mà đả thương được đối phương.

"Chà. Không hổ là bát đại Thánh Hoàng. Có chút bản lãnh." Tần Vũ chế nhạo cười nói.

Nghe vậy Đoan Mộc Vân liên tiếng đáp: *"Tần Vũ, ngươi hiểu được là tốt rồi, nhanh bảo Khương Lan đưa Hậu Thổ Ấn giao ra đây. Sự tình hôm nay bỏ qua. Nếu không đưa… chúng ta sẽ…"*

"Nếu không, sẽ làm gì a? Nói đi. Ta rất muốn biết." Tần Vũ không chút sợ hãi nhìn Bát đại Thánh Hoàng.

Bát đại Thánh Hoàng cứng lại. Bọn họ đều biết, dưới tình huống Đống Kết Không Gian. Tần Vũ có thể thuấn di!. Còn bọn họ lại không thể thuấn di được. Như vậy cho dù lực công kích của bọn họ có kinh người, làm thế nào mà đả thương được Tần Vũ?

"Tần Vũ." Chu Hoắc quát lên: *"Nếu như các ngươi không giao ra*

Hậu Thổ Ấn, bát đại Thánh Hoàng chúng ta, Nhất Khí Bát Nguyên trực tiếp oanh tạc vào Mê Vụ thành. Đem Mê Vụ thành và Tử Huyền phủ của ngươi hóa thành tro tàn."

Con mắt Tần Vũ không khỏi nheo lại, hàn quang trong mắt phát ra.

"Oanh!"

Không gian chi lực khôn cùng của tân vũ trụ đột nhiên đem bát đại Thánh Hoàng trói buộc lại, bát đại Thánh Hoàng thấy eo của mình như bị một sợi dây thừng quấn lấy một vòng xung quanh, bản thân không thể động đậy.

"Là các ngươi muốn chết." Tần Vũ lạnh lùng nói.

Sắc mặt bát đại Thánh Hoàng đều là đại biến, bọn họ đều cảm thấy bản thân đều không thể di động. Tám người liền không chút do dự, mà đồng thời sử dụng loại tuyệt chiêu đặc thù của trấn tộc linh bảo.

"Ông ~ "

Tần Vũ chỉ cảm thấy cả thiên địa Thần giới một trận chấn động. Một cỗ lực lượng kinh khủng từ trên người bát đại Thánh Hoàng phát ra. Không gian chi lực của tân vũ trụ, đang trói buộc bát đại Thánh Hoàng, đột nhiên bị khai mở ra. Tám khỏa linh châu đang trôi nổi trên đỉnh đầu của bát đại Thánh Hoàng không ngừng xoay tròn, bổn nguyên lực từ đó kinh khủng mà bao trùm cả thiên địa. Tám khỏa linh châu này, lại hoàn toàn được bổn nguyên chi lực trong vũ trụ tiếp thêm vào. Tân vũ trụ chi lực của Tần Vũ đối diện với bổn nguyên chi lực của vũ trụ, vốn không đủ lực lượng để áp bách.

"A. Bát đại Thánh Hoàng quả nhiên không hổ là bát đại Thánh Hoàng, có chút bản lãnh." Ánh mắt Tần Vũ sáng lên. Lập tức toàn

thân vô thanh mà biến mất.

"Khoan!"

Hoàng Phủ Ngự, đột nhiên cao giọng hô lên môt tiếng. Thân ảnh Tần Vũ vừa xuất hiện trở lại ngay bên cạnh bát đại Thánh Hoàng, Tần Vũ vẫn cầm Tàn Tuyết thần thương, nhìn Hoàng Phủ Ngự: *"Hoàng Phủ Ngự, ta thiếu ngươi có một phần tình, nói đi, có chuyện gì."*

Hoàng Phủ Ngự cố xuất ra vẻ tươi cười với Tần Vũ: *"Tần Vũ, chúng ta cùng rút lui một bước, thế nào?"*

"Cùng rút lui một bước?" Trong lòng Tần Vũ nghi hoặc, *"Làm thế nào để rút lui?"*

Hoàng Phủ Ngự cùng Đoan Mộc Vân trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó Hoàng Phủ Ngự nói với Tần Vũ: *"Khương Lan đã có trong tay Hậu Thổ Ấn, chúng ta sẽ không muốn nữa, nhưng Khương Lan phải đáp ứng là, không được tranh đoạt Vạn Dân Ấn, thế nào?"*

Trong lòng Tần Vũ bực bội.

"Nhiều nhất thì giống như với Tu La thần vương, Lan thúc đáp ứng các ngươi, từ hôm nay tới lúc Thiên Tôn đản sanh, không bước trở vào trong Thiên Tôn sơn nữa." Tần Vũ lạnh lùng đáp.

Bọn người Hoàng Phủ Ngự lắc đầu.

Bọn họ không thể chấp nhận, nếu như vậy, cho dù bọn họ có ở trong đó đoạt được Vạn Dân Ấn. Khương Lan cũng có thể ở ngoài Phù Điêu thông đạo mà tranh đoạt luôn sau đó. Đối với Tu La thần vương như thế, mà đối với Lan thúc ta cũng như vậy, xem thường Lan thúc, cũng là xem thường ta?*" Sát khí trên người Tần Vũ oanh nhiễu.*

"Tiểu Vũ. Đáp ứng bọn họ đi."

Thanh âm của Khương Lan vang lên.

"Đáp ứng?" Tần Vũ quay đầu nhìn về phía Lan thúc. Tần Vũ có chút không rõ. Vì cái gì mà phải nhẫn nhịn? Tần Vũ một điểm cũng không e ngại bát đại Thánh Hoàng này. Muốn đánh thì đánh. Ai sợ ai?

Bát đại Thánh Hoàng đã muốn tiêu diệt Mê Vụ thành của mình. Chẳng lẽ mình không thể hủy diệt Lôi Phạt thành, Hỏa Diệm sơn, Bích Ba hồ và các thánh địa khác?

Khương Lan mỉm cười với Tần Vũ, sau đó nhìn về phía bát đại Thánh Hoàng, ánh mắt đảo qua các vị Thánh Hoàng: "Khương Lan ta, lúc này đối mặt thiên địa mà thề, chỉ cần chư vị Thánh Hoàng không có quấy rầy ta và người của Mê Vụ thành, ta sẽ không đi tranh đoạt Vạn Dân Ấn."

Bọn người Chu Hoắc nhìn nhau, cuối cùng là trầm mặc cả đám, rồi rời khỏi. Thông qua chuyện này, cùng Tần Vũ một lần nữa thống nhất. Các thần vương, Thánh Hoàng đều rõ ràng một chuyện. Mê Vụ thành, không thể xâm phạm. Mê Vụ thành là một phương. Có Tần Vũ và Khương Lan. Hai người này đều là siêu cấp cao thủ, cho dù là bát đại Thánh Hoàng cùng đến, cũng không làm gì được. Tất cả mọi người đã hiểu, nơi có thế lực cực mạnh nhất, không phải là Tu La hải, cũng không phải là bát đại thánh địa, mà là Mê Vụ thành!

Một trận chiến này. Đã củng cố thêm cho địa vị của Mê Vụ thành. Tần Vũ, Khương Lập đứng nhìn bát đại Thánh Hoàng cùng với các vị thần vương ở xa xa đang rời đi.

"Rốt cục đã đi rồi." *Tần Vũ cười nói.*

"Còn có người chưa đi kìa." *Khương Lập nhìn về phía bên cạnh, có hai người, Tu La thần vương La Phàm và Huyết Hải nữ vương Tiết Vân đều chưa chịu đi.*

Tu La thần vương La Phàm liếc mắt nhìn Khương Lan. Ánh mắt uẩn hàm một tia sát ý, bất quá thì cuối cùng La Phàm cũng quay đầu rời đi. Còn Huyết Hải nữ vương Tiết Vân thì hướng về phía Tần Vũ bay tới.

"Tần Vũ" *Huyết Hải nữ vương nhìn Tần Vũ,* "Vạn Dân Ấn, hi vọng ngươi không đi cùng ta tranh đoạt."

Trong lòng Huyết Hải nữ vương. Khương Lan cùng La Phàm thần vương đều không vào Thiên Tôn sơn, vậy Vạn Dân Ấn thuộc về bản thân? Chỉ là Tiết Vân còn có chút e ngại về Tần Vũ.

"Dựa vào cái gì?" *Tần Vũ liền nở nụ cười.*

Huyết Hải nữ vương lạnh lùng nói: "Dựa vào sự ước định giữa ta và ngươi. Ta tha cho Hồng Vân, Tử Hà một mạng, ngươi không được quấy rầy ta đoạt Vạn Dân Ấn."

Được, ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi tranh đoạt Vạn Dân Ấn. Còn nếu như ngươi không có năng lực để tranh đoạt Vạn Dân Ấn. Ta sẽ ra tay." Tần Vũ cười nói. Huyết Hải nữ vương hừ lạnh một tiếng. Bất quá, trong đáy lòng cũng hài lòng với sự trả lời của Tần Vũ. Với Huyết Hải nữ vương, xem ra dưới tình huống, Tu La thần vương, Khương Lan, Tần Vũ ba người, nếu không cùng nàng tranh đoạt Vạn Dân Ấn. Thì bản thân nàng cũng có khả năng sẽ đoạt được Vạn Dân Ấn.

"Huyết Hải nữ vương, ta đáp ứng việc này của ngươi, ta cũng muốn hỏi ngươi….Đã một lần. Ngươi ngay từ đầu định dùng sinh

mạng của Tử Hà, Hồng Vân để uy hiếp ta đoạt nhất lưu Hồng Mông linh bảo. Vậy vì cái gì mà về sau lại đột nhiên, buông tha cho ta?" Tần Vũ vẫn một mực mê hoặc về vấn đề này.

Chương 653

Dò Hỏi

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân nghe thấy vấn đề đó không khỏi nhướng mày một cái, không ngờ trên mặt đã có một nét cười mờ nhạt hiếm thấy, nhìn Tần Vũ nói:

- Tần Vũ, nếu ngươi thật muốn biết đáp án, thì ngươi hãy giúp ta đoạt được Vạn Dân Ấn, ta sẽ nói cho ngươi.

Tần Vũ nghe vậy, quả thực muốn mắng to Huyết Hải Nữ Vương đó một trận.

Bất quá là một vấn đề giản đơn, Huyết Hải nữ vương cứ giấu giấu diếm diếm.

Tần Vũ mỉm cười:

- Huyết Hải nữ vương, coi như ta chưa có hỏi qua đi.

Rồi tức thì Tần Vũ quay đầu nói với Khương Lan ở bên cạnh:

- Lan thúc, chúng ta quay về.

Khương Lan cũng nhẹ gật đầu. Hai người liền trực tiếp hóa thành hai đạo lưu quang bay về Mê Vụ thành phía xa. Huyết Hải nữ vương nhìn thân ảnh hai người họ biến mất ở Mê Vụ thành ẩn hiện thấp thoáng bên trong sương mù, nhẹ cười hai tiếng.

- Thú vị, thú vị.

Sau đó Huyết Hải nữ vương lắc mình một cái, liền biến mất ở

giữa làn sương mù. Vô số đạo lôi điện thô dày như cánh tay xuyên khắp trời đất, chính giữa bên trong chính là một tòa thành trì nổi lơ lửng – Lôi Phạt thành.

Lôi Phạt thành vẫn giống như trăm triệu vạn năm trước. Chỉ là hiện nay bốn thần vương của Lôi Phạt thành thì đã chết ba, còn lại một Tây Bắc Thánh Hoàng duy nhất Chu Hoắc. Lôi Phạt thành, bên trong tiểu viện u tĩnh nơi Lôi Phạt Thiên Tôn cư trú. Chu Hoắc bồn chồn đi tới bên ngoài cửa viện, trong lòng tràn đầy phiền não ưu sầu. Nhìn về cánh cửa đóng kín đó, Chu Hoắc do dự một lúc lâu, cuối cùng mới đưa tay gõ cửa. Khi hắn vừa mới đưa tay ra, cánh cửa liền kêu két một tiếng tự động mở ra.

- Hoắc nhi, vào đi.

Thanh âm Lôi Phạt Thiên Tôn vẫn vang rền có lực y như trước vang lên.

- Vâng, phụ thân đại nhân.

Chu Hoắc tiếp tiếng nhận lệnh, sau đó đi vào bên trong tiểu viện. Lúc này Lôi Phạt Thiên Tôn đang chắp tay sau lưng đứng ở trong sân, không đối diện với Chu Hoắc, vẫn là thân ảnh cao lớn như xưa!

Chu Hoắc nhìn thấy Lôi Phạt Thiên Tôn, phiền não ưu sầu cùng với sự ủy khuất liền dâng lên mạnh mẽ trong lòng. Lập tức buồn bã khom mình nói:

- Phụ thân đại nhân, Chu Nhiên cũng đã chết. Mong phụ thân đại nhân chủ trì công đạo a.

Chu Hoắc quả thực đã bất lực.

Đối mặt với Tần Vũ, Chu Hoắc không có biện pháp nào cả. Bát

đại thánh hoàng đều lợi hại, dù cho đối đầu với Tu La thần vương, cũng có thể trấn nhiếp Tu La thần vương một phen. Nhưng khi gặp Tần Vũ, sợ rằng muốn làm Tần Vũ bị thương cũng khó. Lần này, không ngờ thực lực Khương Lan đột nhiên tăng lên, thành một vị siêu cấp cao thủ có thể sánh với Tu La thần vương.

Mê Vụ thành hiện giờ có hai đại siêu cấp cao thủ Tần Vũ và Khương Lan. Dù là bát đại thánh hoàng cùng đi tới, cũng không làm gì được đối phương. Không thể không thừa nhận, nơi đó hiện giờ có thể xưng một cách tuyệt đối là thế lực số một ở Thần giới!

Muốn báo cừu, chỉ có nhờ vào phụ thân mình -- --Lôi Phạt Thiên Tôn!

- Hoắc nhi, cấm không được nóng vội.

Lôi Phạt Thiên Tôn đạm nhiên nói, trong thanh âm phảng phất như không có chút tức giận nào. Rồi tức thì Lôi Phạt Thiên Tôn xoay người lại, cặp mắt giống như mắt chim ưng nhìn về Chu Hoắc:

- Lần này Thiên Tôn sơn tới, vi phụ cũng phải chịu ước thúc cực nhiều, lúc này còn phải rất nhẫn nhịn.

- Phụ thân----

Nghe thấy Lôi Phạt Thiên Tôn nói như vậy, Chu Hoắc không khỏi thấy đau khổ.

Ánh mắt Lôi Phạt thiên lạnh lẽo, đạm nhiên nói:

- Hoắc nhi, không cần phải quá đau khổ. Chết thì đã chết rồi, người sống thì vẫn còn sống. Hiện giờ ngươi còn có nhi tử, thế hệ bọn Chu Hiển vẫn còn không ít con cháu.

Chu Hoắc thu lại tâm tình, cung kính đứng bên cạnh.

- Hiện giờ Thiên Tôn sơn phủ xuống, bất kể là ta hay là những Thiên Tôn khác đều không dám tùy tiện dấy động sóng gió. Hiện tại cứ để Tần Vũ đó tiêu diêu thêm vài chục năm nữa…

Cặp mắt ưng của Lôi Phạt Thiên Tôn lóe ra hàn quang:

-Đợi đến khi Thiên Tôn mới sinh ra, chính là lúc mà Nguyên Tội Kiếm của ta thẩm phán tội của nó.

Lôi Phạt Thiên Tôn tuy là Thiên Tôn nhưng trong đáy lòng vẫn có thứ phải ưu phiền.

Đứa con thứ ba Chu Yểm, cũng chính là Chu Vô Luyến, là đứa con mà Lôi Phạt Thiên Tôn cực kỳ yêu thích. Cái chết của Chu Vô Luyến, đã làm cho Lôi Phạt Thiên Tôn hận Tần Vũ đến tận xương tủy.

Chỉ là lời của đại sư huynh Phiêu Vũ Thiên Tôn vẫn đang bên tai -- --*"Sư đệ, theo quy tắc, Thiên Tôn sơn phủ xuống thì Thiên Tôn mới sẽ ra đời. Ngươi chỉ có một lần cơ hội xuất thủ, nhưng cơ hội đó ngươi đã hứa cho Khương Phạm rồi. Hiện giờ Thiên Tôn sơn đã đến, nếu ngươi xuất thủ đối phó Tần Vũ…chính là vi phạm quy tắc, vậy, ta chỉ có thể thay mặt sư tôn, chấp hành thiên quy, trực tiếp xóa bỏ ngươi!"*

Xóa bỏ!

Trực tiếp xóa bỏ!

Lôi Phạt Thiên Tôn nghĩ lại mà không khỏi phát run trong lòng. Phiêu Vũ Thiên Tôn từ trước tới giờ không nói đùa, Lôi Phạt Thiên Tôn cực kỳ rõ ràng điều đó. Hắn rất dám chắc, một khi mình thật sự xuất thủ đối với Tần Vũ, có lẽ chưa giết được Tần Vũ thì Phiêu

Vũ Thiên Tôn đã giết mình rồi. Phiêu Vũ Thiên Tôn có năng lực giết mình hay không, đối với điểm này, Lôi Phạt Thiên Tôn không hề hoài nghi!

"Chỉ có thể đợi, đợi đến khi Thiên Tôn mới ra đời." Cặp mắt của Lôi Phạt Thiên Tôn khẽ khép lại, cái nốt màu đỏ nơi my tâm càng sáng lên mê hồn,*"Ngày mà Thiên Tôn mới xuất hiện, chính là ngày chết của Tần Vũ!"*

Kỳ thật, Lôi Phạt Thiên Tôn còn có một cơ hội đối phó Tần Vũ, chính là Khương Phạm mời y xuất thủ. Nếu vậy, một khi Tần Vũ ngẫu nhiên tới đoạt bảo, y sẽ có lý do quang minh chính đại giết chết Tần Vũ.

Chỉ là…

Nếu Tần Vũ không đến đoạt bảo, mà an nhiên ở trong Mê Vụ thành, Lôi Phạt Thiên Tôn y sẽ chẳng có lý do gì để đi giết Tần Vũ.

Trong Tử Huyền phủ, Mê Vụ thành.

Trên cái hồ trong phương viên trăm dặm rộng lớn, nhìn tòa đình viện tọa lạc ở đó. Một con đường quanh co nối liền các tòa đình viện, xuyên qua toàn bộ bên trong hồ. Hai người Tần Vũ, Khương Lập đang chậm rãi đi trên con đường đó, nhìn hồ nước mênh mông. Đã qua một, hai năm thời gian từ cuộc chiến tranh đoạt Hậu Thổ Ấn, khoảng thời gian này, Tần Vũ sống rất thoải mái. Khương Lập thoáng nghi hoặc hỏi:

- Vũ ca, sao mà vài tháng gần đây muội không thấy Tiểu Hắc?

Bên trong Tử Huyền Phủ, Tần Vũ thường xuyên ở cùng Tiểu Hắc, Hầu Phí. Còn Khương Lập thì cũng hay ở cùng với Bạch Linh, Tử Hà, tự nhiên Khương Lập thường thấy Hầu Phí, Hắc Vũ.

Nhưng gần đây, Khương Lập lại không thấy Hắc Vũ.

- Ồ, *muội nói Tiểu Hắc a.*

Tần Vũ không khỏi nhớ lại cảnh vài tháng trước. Lần đó, Tần Vũ đang tán gẫu với Hắc Vũ, Hầu Phí, nói về thần vương các phương của Thần giới. Nhưng Hắc Vũ bỗng ngưng nói chuyện. Đến khi Tần Vũ, Hầu Phí nghi hoặc nhìn về Hắc Vũ, Hắc Vũ ngẩn ra giây lát, mới nói với Tần Vũ, Hầu Phí:

- Đại ca, Hầu tử, vừa rồi nói chuyện, hình như đệ cảm giác lĩnh ngộ được cái gì đó, đệ chuẩn bị lập tức bế quan đây.

Nói rồi, Hắc Vũ cũng không lãng phí thời gian, liền lắc mình một cái biến mất trước mặt hai người Tần Vũ, Hầu Phí.

Tần Vũ cười nói:

- Lập nhi, ta nghĩ Tiểu Hắc nó đã lĩnh ngộ được cái gì đó, cho nên đã bế quan. Nói không chừng, lần này Tiểu Hắc có thể đạt đến cảnh giới thần vương.

Khương Lập cũng gật đầu.

- Ồ, *Tiểu Sương đã đến.*

Khương Lập bỗng thấy trong một đình viện phía xa, Tần Sương đang nhảy lên hô lớn:

- Cha, mẹ, cha, mẹ---

Tần Sương gọi với vẻ vui mừng, rồi chạy nhanh tới. Khương Lập nhìn thấy nhi tử của mình, không khỏi cười vui, lập tức cao hứng đi lại. Tần Vũ cũng cười đi qua, nhưng vừa đi được hai bước, Tần Vũ liền biến sắc.

- Lập nhi.

Tần Vũ bỗng hô lên. Khương Lập không khỏi kinh ngạc quay đầu nhìn về Tần Vũ, trong mắt có nét nghi hoặc không hiểu. Tần Vũ nhướng mày, cười cổ quái:

- Lập nhi, xem ra ta cũng phải bế quan mươi bữa nửa tháng.

- Bế quan, Vũ ca, huynh phải bế quan ư?

Khương Lập tràn đầy khó hiểu.

Tần Vũ cười nói:

- Đệ nhị tầng của tân vũ trụ sắp hoàn thiện rồi.

Khương Lập nghe vậy không khỏi xuất hiện thần sắc vui mừng trên mặt:

- A, quá tốt rồi, Vũ ca, đệ nhị tầng của tân vũ trụ mà hoàn thành, thực lực của huynh sẽ tăng lên bao nhiêu?

Khương Lập đối với những chuyện này không biết rõ lắm.

Tần Vũ đáp:

- Đợi ta quay lại sẽ nói với muội, trước tiên ta đến tân vũ trụ đã.

- Ừm.

Lúc này, Khương Lập đã chạy tới bế lấy Tần Sương, nhìn Tần Vũ gật đầu.

- Cha, người phải đi sao?

Tần Sương bay đến như chim nghi hoặc nhìn Tần Vũ.

Tần Vũ cười xoa đầu Tần Sương:

- Sau mười ngày nửa tháng nữa, cha sẽ quay lại.

Sau đó Tần Vũ nhìn Khương Lập một cái, rồi liền biến mất trên hồ nước. Trong không gian của đệ nhị tầng tân vũ trụ.

Tần Vũ bỗng xuất hiện, vọng nhìn những ngôi sao vũ trụ vô biên xung quanh. Hắn liền nhắm mắt xếp bằng ngồi ở giữa không gian này, một mình cô độc ngồi giữa không trung, trong não hiện lên các mô hình đang không ngừng tiến hóa ở các nơi trong tân vũ trụ.

Lúc này đệ nhị tầng tân vũ trụ đa gần như hoàn thành. Cơ hồ tất cả các không gian của đệ nhị tầng tân vũ trụ đã hoàn thiện, chỉ có số ít không gian vũ trụ đang không ngừng sụp đổ, rung động rồi ngưng tụ lại, từ từ đi vào ổn định. Cuối cùng hình thành nên một không gian vũ trụ ổn định.

- Vù…

Khi các khối không gian ngưng kết thành bản với nhau, cuối cùng tất cả các không gian vũ trụ ở đệ nhị tầng tân vũ trụ đã hình thành một chỉnh thể hữu cơ. Đệ nhị tầng đã đại thành.

Chương 654

Súc Thế

Phàm nhân giới là một tầng của vũ trụ, Tiên Ma Yêu giới là một tầng cấp bậc năng lượng của vũ trụ. Hiện giờ, phần vũ trụ to lớn, đệ nhất tầng và đệ nhị tầng đều đã hoàn thiện rồi. Vô số không gian truyền qua lại lẫn nhau lực không gian, lực thời gian.

Lực khởi nguồn của vũ trụ cũng nằm ở trong từng không gian.

- Xuy xuy…

Hồng Mông linh khí vô tận tiếp tục từ trong Hồng mông không gian dung nhập vào tân vũ trụ. Tầng trên cùng của tân vũ trụ Tân thần giới cũng đã bắt đầu chầm chậm tiến hóa. Đó là tầng cuối cùng, khi mà tân thần giới hoàn thiện thì tân vũ trụ được coi là đại thành.

- Ồ?

Tần Vũ đang ngồi xếp bằng ở trong không gian mở mắt ra, nhẹ nhíu mày. Tâm ý thoáng động, bản thân Tần Vũ liền biến mất trong khoảng không đó, quay về trong Tử Huyền Phủ ở Mê Vụ thành tại Thần giới.

Trên mặt hồ ở Tử Huyền Phủ, Tần Vũ chân đạp hồ nước.

- Định!

Tần Vũ nhẹ giọng nói, trong phương viên vài dặm lấy Tần Vũ làm trung tâm, thời gian đang trôi giống như phải chịu một lực ước thúc cường đại bỗng ngưng lại. Hồ nước bập bềnh cũng trở

nên tĩnh lặng thăng bằng.

Thanh âm xung quanh biến mất hết.

Thế giới không tiếng động, thế giới tịch mịch. Bên trong khu vực nhỏ đó, trừ Tần Vũ ra, tất cả đều ngưng lại.

"Với sự thành công đệ nhị tầng của vũ trụ, bên trong Thần giới này, ta cuối cùng đã có thể thi triển ra Thời gian tĩnh chỉ." Tần Vũ có phần hưng phấn trong lòng. Bên trong tân vũ trụ, Tần Vũ chính là chúa tể.

Trong Thần giới, thì Tần Vũ lại chưa được tính là vô địch.

"Thời gian tĩnh chỉ…Thời gian tĩnh chỉ mà ta thi triển khác với của mấy người Tu La thần vương, Lan thúc a." Trên mặt Tần Vũ có một nụ cười lạt.

Thời gian tĩnh chỉ của Tần Vũ, chính là vận dụng lực thời gian của tân vũ trụ.

"Sử dụng Không gian áp bức là vô dụng đối với thần vương đã lĩnh ngộ Không gian pháp tắc. Đạo lý tương tự, sử dụng Thời gian tĩnh chỉ đối với thần vương đã lĩnh ngộ Thời gian tĩnh chỉ thì không có hiệu quả gì."

Tần Vũ hiểu rõ vô cùng. Bất kể là Khương Lan hay là Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương, Thời gian tĩnh chỉ của bọn họ chỉ có thể có tác dụng đối với bát đại thánh hoàng hay những thần vương khác. Còn Khương Lan lại không cách gì dựa vào Thời gian tĩnh chỉ làm dừng Tu La thần vương. Bởi vì ba người bọn họ đều đã lĩnh ngộ được Thời gian tĩnh chỉ. Lĩnh ngộ được chiêu này, nó tự nhiên vô hiệu đối với bọn họ.

"Bọn họ không sợ Thời gian tĩnh chỉ đến từ thời gian pháp tắc của vũ trụ Thần giới, nhưng lại sợ Thời gian tĩnh chỉ của ta." Tần Vũ càng thêm tự tin trong lòng.

Một khi mình thi triển Thời gian tĩnh chỉ.

Dù là Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương, cũng sẽ không thể cử động. Hai người đó không cách nào dựa vào lĩnh ngộ đối với thời gian pháp tắc để phá giải được chiêu này. Bọn họ chỉ có thể cố sức mà phá.

Dựa vào lực lượng cường hành để phá, như vậy phải mất không ít thời gian.

Thời gian này đủ cho Tần Vũ giết chết bọn họ.

"Huyết Hải nữ vương có thể biến về bản thể, nhưng dưới Thời gian tĩnh chỉ, ngươi căn bản không có cơ hội biến lại bản thể." Tần Vũ cười nhạt một tiếng. Hiện giờ có thể thi triển được Thời gian tĩnh chỉ, thực lực của Tần Vũ, tuyệt đối hơn xa Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương.

Phóng mắt nhìn khắp Thần giới.

Có thể khiến Tần Vũ úy kỵ sợ rằng cũng chỉ có Thiên Tôn thôi.

- Vũ ca!

Thanh âm của Khương Lập bỗng vang lên từ phía xa, Tần Vũ không khỏi quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bên bờ hồ, Khương Lập đang cùng mấy người Tần Sương, Tần Tư tập trung một nơi. Tần Vũ minh bạch, những người này đều là thân nhân, huynh đệ bằng hữu của mình.

Muốn bảo hộ thân nhân, bằng hữu, thì cần phải đủ thực lực. Thực lực càng mạnh, mới càng có những ngày thanh bình hạnh phúc. Thời gian trôi, nháy mắt đã qua bảy, tám năm. Bất quá Hắc Vũ vẫn đang luôn bế quan chưa có xuất quan. Qua khoảng thời gian này, người trong Tử Huyền Phủ không khỏi chú ý tới Thiên Tôn sơn.

Không ít người trong Tử Huyền Phủ thường xuyên đến bên bờ hồ nhìn màn nước đó, thông qua màn nước cẩn thận nhìn tình huống trong Thiên Tôn sơn.

Dựa theo thời gian, Vạn Dân Ấn có lẽ sẽ sắp xuất thế.

Bên trong Thiên Tôn sơn.

Số lượng thần vương bên trong Thiên Tôn sơn hiện giờ ít hơn không ít so với lúc Thiên Tôn sơn tới khi xưa. Hai lần ra tay tàn nhẫn của Tu La thần vương và Khương Lan đã giết mất hơn mười vị thần vương. Thần vương ở nơi này hiện giờ chỉ có hai mươi mấy vị mà thôi.

- Khương Phạm huynh, chúng ta không cần phải thương lượng làm thế nào để tranh đoạt Vạn Dân Ấn ư?

Thân Đồ Diêm đi tới bên cạnh Khương Phạm, dùng thần thức truyền âm nghi hoặc hỏi. Quan hệ giữa Thân Đồ Diêm và Khương Phạm vô cùng tốt. Lần trước Khương Phạm chính đã mời Thân Đồ Diêm, Chu Hoắc giúp đỡ tranh đoạt Hậu Thổ Ấn, hơn nữa còn bày không ít kế hoạch. Nhưng lần này, không ngờ từ lúc bắt đầu cho đến hiện giờ Khương Phạm chưa hề thảo luận với Thân Đồ Diêm một lần nào. Khương Phạm đang nhắm mắt ngồi khoanh chân trên mép, liền nhẹ mở mắt ra. Khương Phạm mỉm cười nói:

- Thân Đồ huynh, lần này huynh không cần phải xuất lực, chỉ cần ở bên cạnh tĩnh lặng nhìn là được.

Nụ cười của Khương Phạm mang vẻ điềm tĩnh, bình thản, nhưng trong ngữ khí bình thản đó lại ẩn hàm tự tin tuyệt đối. Trong mắt Khương Phạm, Vạn Dấn Ấn chính là vật trong túi của y.

- Khương huynh, tự tin vậy sao?

Thân Đồ Diêm không khỏi cười nhìn Khương Phạm. Khương Phạm cười thần bí một tiếng, tịnh không có giải thích nhiều:

- Thân Đồ huynh, hãy bình tĩnh đợi Vạn Dân Ấn xuất thế đi.

Nói xong, ánh mắt Khương Phạm nhìn về Linh bảo mẫu đỉnh ở trung ương hẻm núi.

"Vạn Dân Ấn, nhất định là của ta." Thanh âm bên trong đáy lòng của Khương Phạm rất kiên định.

Vì Vạn Dân Ấn này, Khương Phạm y đã bỏ ra bao nhiêu?

Để có thể chắc trăm phần trăm lấy được Vạn Dân Ấn, y đã bỏ đi nữ nhi, bỏ đi tình huynh đệ. Vị Tần Vũ nguyên là có thể thành người giúp đỡ y cũng bị y xô về phía đối lập.

Tất cả, đều là để có được sự giúp đỡ của Lôi Phạt Thiên Tôn.

Bỏ đi nhiều như vậy, Khương Phạm tuy là có phần bất cam trong đáy lòng, nhưng nếu để cho y lựa chọn một lần nữa, y vẫn sẽ chọn như vậy thôi. Bởi vì Thiên Tôn xuất thủ…có nghĩa là không thể sai sót.

Ánh mắt Khương Phạm quét về những thánh hoàng, thần vương xung quanh một cái, khóe miệng không khỏi có một nụ cười lạnh.

Những thần vương này, phần lớn đều có tâm tham lam đối với Vạn Dân Ấn, đều muốn có đại vận như Tiêu Diêu thần vương năm xưa, thành được tân Thiên Tôn. Để thành được tân Thiên Tôn, những thần vương này đều chấp nhận mạo hiểm.

"Các ngươi đều không thể thắng." Khương Phạm nhẹ nói trong lòng. Huyết Hải nữ vương cô ngạo đứng ở góc của hẻm núi, bất kể thần vương nào, nàng đều thờ ơ không chú ý tới.

- Tại hạ Đoan Mộc Vân, không biết nàng là…

Nam Cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân cười nhấp nháy mắt đi tới. Đoan Mộc Vân cũng có dã tâm đối với Vạn Dân Ấn. Từ vị trí của hắn mà nhìn, hiện giờ Khương Lan, Tu La thần vương đều không ở đây, hắn có khả năng rất lớn.

*- H*ừ.

Huyết Hải nữ vương nhìn Đoan Mộc Vân một cái, căn bản không thèm trả lời.

Đoan Mộc Vân không khỏi nhíu mày, cười khan hai tiếng, rất là lịch thiệp lùi về phía sau. Bất quá Đoan Mộc Vân đã đem Huyết Hải nữ vương ghi nhớ trong đáy lòng, dám đối với hắn như vậy, ít nhất cũng có đủ thực lực.

- Vạn Dân Ấn…

Huyết Hải nữ vương nhìn về Linh bảo mẫu đỉnh, trong mắt có một tia sáng chờ mong, *"Tiêu Diêu, lần trước ngươi thành Thiên Tôn. Lần này cũng đã đến phiên ta rồi."* Lần trước Hậu Thổ Ấn xuất thế đã qua mười năm rồi. Hiện giờ,Vạn Dân Ấn trong Linh bảo mẫu đỉnh lúc nào cũng có thể xuất ra, những thần vương đều không dám lơ là chuẩn bị.

Nếu nói ai nhẹ nhàng nhất, sợ rằng chính là Khương Phạm. Bên trong Thiên Tôn sơn có không nhiều thần vương như vậy, nhưng bên ngoài Thiên Tôn sơn, cũng vậy có một vị thần vương đang tĩnh lặng chờ đợi.

"Nếu ta đoán không sai, trong ba ấn, thì Vạn Dân Ấn này ẩn hàm nội dung nhiều nhất về Thời gian đảo thối." Tu La thần vương La Phàm đứng trên một chiếc thuyền nhỏ, nhìn về cửa vào được điêu khắc của thông đạo.

Tu luyện nhiều năm như vậy, nguyên vọng lớn nhất của La Phàm hẳn hẳn là trở thành Thiên Tôn chí cao.

Mỗi ngày trôi qua, hơn hai mươi thần vương bên trong Thiên Tôn sơn, một vị thần vương bên ngoài Thiên Tôn sơn, tất cả đều đang lẳng lặng chờ đợi. Đại khái qua được khoảng nửa năm thì----

- Ầm!

Rất là đột ngột, vô số tiếng sấm vang lên trong không trung, xuyên khắp cả Thần giới.

"Chuyện gì vậy?" Tu La thần vương La Phàm nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, thần thức đồng thời tỏa ra bốn phương tám hướng. Không ít thần vương bên trong Thiên Tôn sơn cũng đã nghe thấy tiếng ầm ầm của sấm.

Đoan Mộc Vân, Khương Hình và hơn mười vị thần vương liền trực tiếp ra khỏi thông đạo. Ngay cả Khương Phạm cũng đã đi ra.

- Ồ, La Phàm huynh.

Khương Phạm đi ra liền thấy Tu La thần vương La Phàm, mỉm cười chào hỏi. Sự tồn tại của La Phàm, Khương Phạm không hề để ý.

La Phàm cũng nhẹ gật đầu với Khương Phạm:

- Khương Phạm huynh, nghe tiếng sấm đó, hơn nữa bầu trời hướng Mê Vụ thành có vô tận đám mây bảy màu. Không lẽ Mê Vụ thành đó lại vừa có thêm một vị thần vương?

Thần thức của Khương Phạm cũng nhanh chóng phát hiện ra trong bầu trời ở Mê Vụ thành có mây bảy màu, lôi điện tràn ngập.

Khương Phạm rấy bình thản nói:

- Ở bầu trời của Mê Vụ thành, đương nhiên vị thần vương mới sinh ra đó là của Mê Vụ thành.

Tuy ngữ khí bình thản, nhưng trong lòng Khương Phạm lại co giật một cách dữ tợn. Thực lực của Mê Vụ thành đó thật là quá mạnh. Khi tiếng sấm từ từ biến mất trong trời đất, các thần vương cũng chuẩn bị đi vào trong thông đạo điêu khắc, đến bên trong Thiên Tôn sơn, nhưng chính lúc này –

- Ầm ầm bang…

Không ngờ cả Thần giới đã một lần nữa vang lên tiếng sấm vô biên.

- Đây, đây…

Không ít thần vương sững sờ. Nói chung Thần giới cần thời gian vô cùng lâu mới trong một lát sinh ra một thần vương, nhưng hiện giờ…hình như lại có thêm một vị thần vương sinh ra. Hai vị thần vương ra đời, không ngờ gần như cùng lúc. Lúc này, gần mười vị thần vương vốn là ở trong Thiên Tôn sơn chưa có ra thì cũng đã lần lượt xuất hiện.

Thân Đồ Diêm cũng kinh hãi than:

- Hai vị thần vương, chỉ trong một thời gian ngắn, không ngờ đã có hai vị thần vương ra đời. Từ khi Thần giới sinh ra đến giờ, lần này hình như là lần đầu tiên.

"Hai vị thần vương sinh ra, người đầu là ở Mê Vụ thành, người thứ hai…không ngờ là ở Lôi Phạt thành.

Đoan Mộc Vân lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt. Những thần vương này thoáng chốc đã phát hiện ra bầu trời Lôi Phạt thành cũng xuất hiện vô tận đám mây bảy màu.

Đoan Mộc Vân lập tức quay người nhìn Chu Hoắc cười chắp tay nói:

- Chu Hoắc huynh, chúc mừng, chúc mừng.

Trên mặt Chu Hoắc cũng thoáng ngạc nhiên, rồi tức thì lộ ra vẻ vui mừng. Sau đó y nhìn về những thần vương xung quanh chắp tay:

- Chư vị, trước tiên ta quay về một chuyến đã.

Sau khi y nói xong cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp thuấn di một cái biến mất trong tầm mắt của các vị thần vương.

Bên trong Lôi Phạt thành, tại tiểu viện u tĩnh của Lôi Phạt Thiên Tôn, lúc này Chu Hiển đang ở đây.

- Ha ha, Hiển nhi, tốt, tốt a.

Lôi Phạt Thiên Tôn luôn lãnh khốc trong quá khứ, lúc này lại đầy vẻ vui mừng, cười to cao hứng. Chu Hiển đứng bên cạnh cười nhạt.Lần trước Chu Hiển đã hạ quyết tâm, muốn bế quan, không đạt đến cảnh giới thần vương không xuất quan. Không ngờ tu luyện nhiều năm như vậy, quả thực đã đạt đến cảnh giới thần vương. Bất quá sau khi ra, Chu Hiển cũng biết tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành mình thì đã chết mất ba. Chủ Hiển không rõ gia gia mình vì sao mà không giết Tần Vũ báo cừu:

- Gia gia, Tần Vũ đó…

- Được rồi.

Lôi Phạt Thiên Tôn đưa tay cản Chu Hiển lại:

- Trong lúc Thiên Tôn sơn phủ xuống, gia gia cũng không thể tùy ý xuất thủ được.

Lôi Phạt Thiên Tôn vô cùng cưng chiều đối với Chu Hiển. Trong nhiều con cháu như thế của Chu gia, người mà Lôi Phạt Thiên Tôn chân chính thích chính là Chu Vô Luyến và Chu Hiển.

Bởi vì Chu Hiển là cháu đầu của y. Khi xưa, Chu Hiển ra đời, y đã hao phí lượng lớn tâm huyết luyện chế ra một kiện ấn phù cho Chu Hiển. Ấn phù này có thể giúp Chu Hiển chống được công kích của nhất lưu hồng mông linh bảo.

Chỉ từ điểm này, đã thấy được Lôi Phạt Thiên Tôn thích Chu Hiển thế nào rồi.

- Phụ thân đại nhân.

Chu Hoắc từ cửa đi vào, vừa đi vừa cung kính hô chào. Bất quá trên mặt Chu Hoắc có nét vui sướng.

Lôi Phạt Thiên Tôn mỉm cười gật đầu nói:

- Hiện giờ là lúc trọng yếu của sự xuất thế Vạn Dân Ấn, không ngờ ngươi cũng đã quay về. Bất quá cũng không có gì, Vạn Dân Ấn đó để cho Khương Phạm.

Chu Hoắc cũng gật đầu. Lôi Phạt Thiên Tôn tự mình xuất thủ, ai có thể cản y? Vạn Dân Ấn đó đương nhiên sẽ thuộc về Khương Phạm.

Chu Hiển dò hỏi:

- Gia gia, khi con đạt đến cảnh giới thần vương, hình như còn có một người cũng trở thành thần vương. Là người của Mê Vụ thành, gia gia người biết là ai không?

Đối với người gần như đồng thời trở thành thần vương với

mình, Chu Hiển còn có lòng hiếu kỳ mãnh liệt.

Sắc mặt Lôi Phạt Thiên Tôn nhẹ trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói:

- Chính là Hắc Vũ, huynh đệ của Tần Vũ!

- Hắc Vũ?

Trong lòng Chu Hiển đột nhiên nghĩ ngợi, hắn đối với những chuyện về Tần Vũ biết rất rõ. Hắn biết, Hắc Vũ cũng giống Tần Vũ, từ Phàm Nhân giới từng bước tu luyện lên.

"Ngay cả một tiểu tạp chủng điểu huynh đệ của Tần Vũ cũng có tốc độ tu luyện nhanh như vậy." Trong lòng Chu Hiển không khỏi có thêm một sự ghen ghét.

Lôi Phạt Thiên Tôn bỗng nhíu mày, tựa như cảm ứng thấy cái gì.

Y kinh dị hô lên:

- Ồ, *Vạn Dân Ấn đã xuất thế rồi.*

- Đã xuất thế?

Hai người Chu Hoắc, Chu Hiển cả kinh, rồi lập tức cả hai chắp tay đối với Lôi Phạt Thiên Tôn, chào cáo lui một tiếng. Sau đó họ đi thẳng ra khỏi tiểu viện thuấn di tới Thiên Tôn sơn.

Chương 655

Vạn Dân Ấn Xuất Thế

Trong Tử Huyền Phủ, sóng trên mặt hồ rộng hàng trăm dặm đó đang lăn tăn lên xuống, nhẹ nhàng đánh lên bờ hồ.

Trên bờ hồ.

Hơn trăm người của Tần tộc đang thoải mái nhàn rỗi ngồi quanh một cái bàn.

Nhóm người này vốn là đang nói chuyện cười đùa với nhau, nhưng hốt nhiên ----

- Linh bảo mẫu đỉnh sáng rồi!

Thanh âm kinh ngạc vui mừng của Tần Tư vang lên. Tức thì hơn trăm người cùng nhau quay đầu nhanh chóng nhìn về bức màn nước trong không trung. Mỗi người đều nhìn không rời mắt, ngưng cả hô hấp.

- Cuối cùng thì một vở kịch hay đã bắt đầu.

Tần Vũ mỉm cười phẩm trà quan sát.

Lần này, thần vương của Mê Vụ thành không có đến, vì lần trước Khương Lan đã phát thệ rằng y sẽ không tranh đoạt Vạn Dân Ấn. Khương Lan không đến, Tử Vong thần vương Tả Thu Lâm cùng Dịch Phong cũng không đến. Lúc này, nhóm thần vương của Mê Vụ thành gồm Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong đều đang uống trà thông qua bức màn nước để xem kịch. Không khí trong Mê Vụ thành thì thoải mái, nhưng lúc này ở Thiên Tôn sơn lại đang khẩn trương đến cực điểm.

- Hưu!

Hai đạo nhân ảnh bỗng xuất hiện bên ngoài thông đạo điêu khắc của Thiên Tôn sơn, chính là Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc và kẻ mới thành thần vương – Chu Hiển. Hai người vừa xuất hiện, liền chú ý tới Tu La thần vương La Phàm cách đó không xa.

Chu Hoắc, Chu Hiển nhìn nhau một cái, trong mắt có nét cười lạt. Bọn họ biết rõ, lần này Tu La thần vương La Phàm đã được chú định là chắc chắn sẽ thất bại rồi. Lôi Phạt Thiên Tôn muốn xuất thủ…ai có thể cản đây? Vạn Dân Ấn khẳng định sẽ thuộc về Khương Phạm.

- Ồ…

Tu La thần vương cũng chú ý hai phụ tử, không khỏi cười nhẹ một tiếng. Hai ngươi Chu Hoắc, Chu Hiển liền trực tiếp đi vào thông đạo đó. Sau khi đi vào, họ chạy đi rất nhanh. Thông đạo điêu khắc này cũng rất quái dị, căn bản không cách gì thuấn di, hay phi hành.

Chu Hoắc nhắc nhở:

- Hiển nhi, sau khi đi vào bên trong Thiên Tôn sơn, con cứ đứng yên bên cạnh ta và Khương Phạm huynh, không cần phải tranh đoạt Vạn Dân Ấn, để những người kia tự do tranh đoạt trong giây lát.

- Hài nhi hiểu rồi.

Trên mặt Chu Hiển cũng có nét cười nhạt.

- Đợi gia gia xuất thủ, những thần vương vốn nghĩ mình sẽ lấy được Vạn Dân Ấn, sẽ có biểu tình gì nhỉ? Thật là rất mong đợi được thấy.

Chu Hoắc cũng bật cười.

Hai phụ tử ngoài miệng nói chuyện, nhưng tốc độ không hề giảm chút nào, thoáng chốc đã vào tới bên trong Thiên Tôn sơn. Khi bọn họ vào đến nơi, không ngờ vừa hay có thánh hoàng thi triển Không gian đông kết.

- Hấp…

Hai phụ tử tuy ở chân núi Thiên Tôn sơn, nhưng vẫn nhìn thấy được ở trung ương hẻm núi bị vỡ ra của Thiên Tôn sơn có một cỗ ánh sáng, rất hiển nhiên lúc này Linh bảo mẫu đỉnh đã sáng lên.

Bên trong hẻm núi.

Huyết Hải nữ vương, Ma Điền cùng một số vị ẩn thế thần vương, mấy vị thần vương của phe phi thăng giả, còn có bát đại thánh hoàng cầm đầu hơn chục vị thần vương của bát đại thần tộc. Khi Linh bảo mẫu đỉnh sáng lên, phản ứng nhanh nhất là người của hai phương ---

- Vạn Dân Ấn!

Ánh mắt Đoan Mộc Vân lóe sáng, là người đầu tiên phóng lên trời, còn Mộc Khâm, Thang Lam ngay sau đó bay lên theo. Ba người này không chút do dự trực tiếp nhắm về Linh bảo mẫu đỉnh.

Ngoài mấy người này ra, còn có phe của Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng.

Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng nhìn thấy Linh bảo mẫu đỉnh bên trên quang mang sáng lên, đồng dạng không hề do dự vọt lên.

- Tranh đi, tranh đi.

Khương Phạm vẫn bình tĩnh đứng ở hẻm núi, chỉ ngẩng đầu nhìn chư vị thánh hoàng phóng lên trời tranh đoạt Vạn Dân Ấn đó. Thậm chí Khương Phạm còn thêm một phần lực, cũng thi triển Không gian đông kết, làm độ đông kết càng cao thêm.

-Hưu!

Trong Linh bảo mẫu đỉnh hốt nhiên có một đạo quang mang màu vàng bắn lên trời. Đạo quang mang đó vừa ra khỏi Linh bảo mẫu đỉnh, liền tự nhiên phát tán ra một cỗ vô tận khí thế tạo nên áp lực khắp thiên hạ. Chỉ cảm thụ khí thế đó, rõ ràng là so với Thương Thiên Ấn, Hậu Thổ Ấn phải cao hơn một bậc.

"Xem ra bát đại thánh hoàng cũng không đoàn kết. Đấu nhau trước đi, đấu đến lưỡng bại câu thương, ta sẽ xuất thủ." Huyết Hải nữ vương đứng bên cạnh bình tĩnh nhìn cảnh tượng đó. Nàng không hề vội vàng.

Phóng mắt nhìn cả Thiên Tôn sơn, trong số những thần vương ở đấy căn bản không có người có thể làm nàng úy kỵ. Chỉ cần bát đại thánh hoàng không đoàn kết, đấu với nhau lưỡng bại câu thương, việc Huyết Hải nữ vương nàng đoạt lấy Vạn Dân Ấn sẽ càng nhẹ nhàng hơn.

Quang mang màu vàng bắn ra rất nhanh.

Thân hình Đoan Mộc Vân loáng lên, không ngờ là người đầu tiên tiếp cận quang mang màu vàng nọ. Đoan Mộc Vân nhìn Vạn Dân Ấn ngay ở trước mắt, ánh mắt không khỏi cháy sáng. Bổn nguyên lực Quang Nguyên Linh Châu ở đỉnh đầu lập tức lay động.

Trong tay tự nhiên bao phủ bởi một tầng bổn nguyên chi lực, đơn thủ của Đoan Mộc Vân biến thành trảo, trực tiếp chộp tới quang mang màu vàng.

- Bồng!

Đoan Mộc Vân chỉ cảm thấy trong lòng dấy lên một chấn động kịch liệt, sau đó mới bình tĩnh lại. Đoan Mộc Vân chỉ vừa kịp bình tĩnh nhìn một cái, đó là một cái ấn màu vàng, bên trên có ba chữ viết vô cùng đặc biệt, căn bản không hiểu được. Nhưng nhìn thấy ba chữ viết đó, trong não tự nhiên hiện ra ba chữ Vạn Dân Ấn.

- Đoan Mộc huynh, cẩn thận.

Thần thức của Mộc Khâm truyền âm hét lên.Đoan Mộc Vân lập tức cảnh giác, chỉ thấy một bàn tay to màu vàng trực tiếp chộp tới tay mình. Đoan Mộc Vân lập tức phân biệt ra, cánh tay màu vàng đó chính là cánh tay hình thành bởi bổn nguyên chi lực của Hoàng Phủ gia tộc.

Đoan Mộc Vân cười truyền âm nói:

- Hoàng Phủ huynh, Vạn Dân Ấn này là của ta, ngươi hãy buông đi.

Cả người y mãnh liệt bay tới chân núi Thiên Tôn sơn.

- Hừ, Đoạn Mộc huynh, Vạn Dân Ấn là của ai, hiện giờ nói còn hơi sớm.

Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng gần như đuổi theo ngay sau đó.

Hai người Mộc Khâm, Thang Lam cũng từ phía sau đuổi theo Hoàng Phủ Ngự và Phổ Thai Hồng. Chỉ thấy năm đạo lưu quanh cực nhanh bay về phía chân núi Thiên Tôn sơn. Phía sau năm đạo lưu quang này ---

Thần vương của phe phi thăng giả, ẩn thế thần vương còn có

Khương Hình, Đoan Mộc Ngọc cùng không ít thần vương vây xem cũng đã cực tốc đuổi theo.

"Muốn đuổi ta, chỉ bằng tốc độ? Bát đại thánh hoàng chúng ta gần như tương đương." Thần thức của Đoan Mộc Vân chú ý tới Hoàng Phủ Ngự phía sau, trên mặt có nét cười tự tin.

Tốc độ của bát đại thánh hoàng tương đương nhau, Hoàng Phủ Ngự căn bản đuổi không kịp hắn. Nhưng chính vào lúc Đoan Mộc Vân rất nhanh bay tới cửa vào thông đạo ở chân núi Thiên Tôn sơn thì hắn bỗng phát hiện ra phía trước không ngờ bay đến hai người. Đoan Mộc Vân thoáng chốc đã nhận ra: *"Chu Hoắc, không hay, Khương Phạm tên giảo hoạt đó, không ngờ đã phái người chặn ta lại ở đây!"*

Đoan Mộc Vân tức thì căng thẳng trong lòng. Ba người Khương Phạm, Chu Hoắc, Thân Đồ Diêm thuộc một phái. Đoan Mộc Vân, Hoàng Phủ Ngự đều biết vậy. Vừa rồi Vạn Dân Ấn xuất thế, không ngờ Khương Phạm không tới tranh đoạt, Đoan Mộc Vân vẫn luôn nghi hoặc. Lúc này nhìn thấy Chu Hoắc từ phía dưới bay tới thì lập tức hiểu ra trong lòng.

Đoan Mộc Vân dùng thần thức truyền âm giận hét lên:

- Chu Hoắc, bằng vào ngươi cũng đòi cản ta?

Chu Hoắc bị tiếng truyền âm giận dữ đó làm cho mê hoặc.

"Cản hắn ư?"

Chu Hoắc cùng Chu Hiển căn bản là từ phía dưới bay về, để quan sát cảnh người khác tranh đoạt Vạn Dân Ấn, không ngờ lại bị Đoan Mộc Vân làm cho mơ hồ, bất quá phản ứng của Chu Hoắc cũng rất nhanh.

Chu Hoắc lập tức truyền âm cho Chu Hiển:

- Hiển nhi, chúng ta tránh ra.

- Vâng, phụ thân.

Chu Hiển cũng biết ý của phụ thân hắn.

Chỉ thấy hai người Chu Hoắc, Chu Hiển vẻ lên một đường cong, trực tiếp ngoặt qua một bên để tránh, mặc cho Đoan Mộc Vân tiếp tục tiến tới phía dưới, căn bản không cản trở.

"Ồ?" Đoan Mộc Vân thấy nghi hoặc trong lòng. Bất quá nghi hoặc thì cứ nghi hoặc, y vẫn bay tới cực nhanh xuống phía dưới. Chu Hoắc, Chu Hiển thoáng chốc đã thấy lúc này mấy người Khương Phạm, Thân Đồ Diêm không chút vội vã bay tới ở phía sau. Chu Hoắc lập tức hội hợp với Khương Phạm.

Khương Phạm cười nhạt nói:

- Quái nhỉ, không lẽ Hoàng Phủ Ngự đó để cho Đoan Mộc Vân chạy ra như vậy?

Chu Hoặc suy nghĩ một chút rồi nói:

- Sợ rằng, vừa rồi Hoàng Phủ Ngự nghĩ là chúng ta sẽ cản trở, do đó không có chân chính xuất thủ.

Khương Phạm cũng gật đầu tán đồng ý kiến này.

Chính xác.

Thần thức của Hoàng Phủ Ngự quét qua phát hiện thấy Chu Hoắc từ phía dưới bay lên, vẫn nghĩ là Chu Hoắc sẽ cản lại, không ngờ Chu Hoắc không làm vậy mà còn tránh sang một bên:*"Đoan Mộc Vân sẽ không tưởng rằng có thể bay đi đơn giản như vậy chứ."*

Lập tức Hoàng Phủ Ngự điều khiển tâm ý một cái.

- Hưu, hưu, hưu, hưu!

Một hơi đã có hơn trăm đạo quang mang màu vàng đâm tới Đoan Mộc Vân. Mỗi một đạo đều là bổn nguyên chi lực của kim loại, lực công kích vô cùng kinh người. Bất kể thế nào Đoan Mộc Vân cũng sẽ không thể mặc cho bổn nguyên chi lực đó công kích.

- Hô!

Bên ngoài thân thể Đoan Mộc Vân, quang mang màu trắng đại thịnh. Bổn nguyên chi lực của ánh sáng hình thành lên tầng phòng hộ. Đồng thời bản thân Đoan Mộc Vân vẫn rất nhanh trôi đi né tránh những công kích của các đạo quang mang màu vàng đó. Dù cho có một hai đạo công kích tới, dựa vào phòng ngự hắn vẫn chống đỡ được.

Nhưng ---

Hơn trăm đạo quang mang màu vàng bị Đoan Mộc Vân tránh được, hốt nhiên hóa thành hơn trăm dải băng màu vàng. Không ngờ chúng còn kết thành một cái lưới vàng thật lớn.

Lưới vàng khổng lồ đó vừa hay cản được trên đường tiến tới của Đoan Mộc Vân.

"Không hay, Hoàng Phủ Ngự tên gian xảo này." Đoan Mộc Vân nhìn thấy lưới vàng đó, thì hiểu rằng bản thấy không thể chỉ dựa vào phi hành mà trốn được, cũng không thể dựa vào công kích để phá cái lưới vàng đó. Còn nếu muốn tránh qua bên cạnh, thì với tốc độ phi hành của mọi người, thế nào cũng kịp tới cái võng do bổn nguyên chi lực cấu thành này.

Đoan Mộc Vân nhẹ dừng lại.

Hắn dùng thần thức truyền ấm hét lên:

- Hoàng Phủ huynh, ngươi thật muốn bức ta xuất thủ với ngươi?

Rồi tức thì trong tay hắn xuất hiện vài chục đạo roi sáng màu trắng, mỗi một đạo roi sáng đều có chiều dài trăm mét, dày bằng cánh tay. Vài chục đạo roi sáng lập tức xé trời trùm đất dẫn tới Hoàng Phủ Ngự. Hoàng Phủ Ngự đối diện với một chiêu này, liền biến sắc. Bên ngoài cơ thể lập tức hiện ra hào quang do bổn nguyên chi lực màu vàng cấu thành. Cả người rất nhanh tránh đi, nhưng roi sáng đó có chiều dài trăm mét, vài chục đạo cùng bắn tới, làm thế nào mà tránh được?

Không kén chọn, vừa qua được một cái roi sáng, Hoàng Phủ Ngự tức thì trốn trong một thứ giống như vỏ trứng màu vàng, mặc cho roi sáng công kích.

- Bồng! Bồng! Bồng!

Tiếng của một loạt tràng kích liên tiếp giữa bổn nguyên chi lực quang minh và bổn nguyên chi lực kim loại vang lên. May mắn là bổn nguyên chi lực kim loại khá tốt về phòng ngự, đối diện với vài chục cái roi liên tục, huyết dịch trong người chỉ chấn động mà thôi.

Đoan Mộc Vân nhẹ thu lại roi sáng.

- Hoàng Phủ huynh, ngươi cũng muốn tranh với ta?

Trên mặt Đoan Mộc Vân đầy vẻ tự tin.

- Hô! Hô! Hô!...

Lúc này, những thần vương phía sau đều đã tới. Hai đại thần vương Mộc Khâm, Thang Lam đều phi tới bên cạnh Đoan Mộc Vân. Phổ Thai Hồng cũng tới bên cạnh Hoàng Phủ Ngự, những thánh hoàng, thần vương khác chỉ đứng một bên yên lặng xem kịch.

Huyết Hải nữ vương vẫn luôn lạnh lùng cũng đứng điềm tĩnh ở một bên.

Các thánh hoàng ở đó căn bản không biết, vị Huyết Hải nữ vương này cũng hiểu Thời gian tĩnh chỉ. Chung quy từ trước tới giờ Huyết Hải nữ vương chưa từng thi triển qua chiêu đó trước mặt bọn họ.

Đoan Mộc Vân nhìn Hoàng Phủ Ngự nói:

- Có Mộc Khâm huynh và Thang Lam muội tử, muốn ngăn giữ hai người các ngươi, đó là chuyện hết sức nhẹ nhàng. Ta tự nhiên có thể dễ dàng ly khai.

Hai người Hoàng Phủ Ngự, Phổ Thai Hồng nhẹ nhíu mày.

Bọn họ chỉ có hai người, Đoan Mộc Vân lại có ba.

- Khương Phạm huynh…

Hoàng Phủ Ngự nhìn Khương Phạm, nhưng vừa mở miệng, Khương Phạm liền cười nói:

- Các ngươi tranh đoạt thì cứ tranh đoạt, ta ở một bên xem là được. Các ngươi không cần kéo ta vào.

Hoàng Phủ Ngự tức thì không còn gì để nói. Lời đó quá dứt khoát, chứng tỏ sẽ không nhúng tay vào. Các ẩn thế thần vương, thần vương của phe phi thăng giả hai lần liên tục chứng kiến qua Tu La thần vương và Khương Lan đồ sát nên không dễ dàng gì xuất

thủ. Bọn họ cũng biết, không đến cơ hội tốt nhất, tuyệt đối đừng xuất thủ, giữ mạng là số một!

Hoàng Phủ Ngự nhìn Đoan Mộc Vân, rồi lại nhìn Thang Lam và Mộc Khâm bên cạnh hắn. Thang Lam điều khiển bổn nguyên chi lực thuộc tính thủy, Mộc Khâm điều khiển bổn nguyên chi lực thuộc tính mộc. Hai người này đều là loại giỏi phòng thủ, giỏi vây khốn người. Họ tuyệt đối có thể dễ dàng ngăn giữ Hoàng Phủ Ngự và Phổ Thai Hồng.

Hoàng Phủ Ngự hừ một tiếng nói:

- Đoan Mộc huynh, ngươi đi đi, ta đứng xem ngươi đi. Ta không tin…ngươi có thể an nhiên quay về Kính Quang thành. Nhớ rằng bên ngoài còn có một vị Tu La thần vương nữa đấy.

- Không cần Hoàng Phủ huynh lo lắng, ta tự có biện pháp.

Đoan Mộc Vân cười nhạt một tiếng rồi nhìn các thần vương xung quanh một cái. Sau cùng hắn liền bay về phía chân núi Thiên Tôn sơn. Đoan Mộc Vân rất đắc ý, không ngờ lần này có thể dễ dàng mang được Vạn Dân Ấn đi.

- Không ngờ không có đánh nhau, thật làm cho người ta thất vọng.

Huyết Hải nữ vương lầm bầm một tiếng, lúc này nàng rút cục nàng đã xuất thủ. Phẩy tay đánh tới một cái, một làn sóng nước màu đỏ máu vọt tới Đoan Mộc Vân.

Tốc độ làn sóng nước này cực nhanh, nháy mắt đã tới trước mắt Đoan Mộc Vân.

- Hừ.

Đoan Mộc Vân vừa muốn điều động bổn nguyên chi lực vũ trụ,

nhưng hắn đột nhiên phát hiện -- --

Ngoài làn sóng nước màu đỏ máu đó ra có thể di động, khí lưu xung quanh đều đã ngưng lại. Ngay cả bản thân hắn cũng không thể cử động. Bổn nguyên chi lực vũ trụ cũng giống như bị trói buộc không cách gì di động được.

- Thời gian tĩnh chỉ!

Sắc mặt Đoan Mộc Vân thoáng chốc trắng ra, đến nỗi không có một tia huyết sắc nào.

Chương 656

Thánh Hoàng Gục Ngã

"Sao lại có người sử dụng được thời gian tĩnh chỉ? Không thể nào a. Khương Lan và Tu La thần vương đều không ở đây a." Trong lòng Đoan Mộc Vân lo lắng, sợ hãi tới cực điểm.

Thời gian tĩnh chỉ!

Chỉ để vây khốn mình hắn, hắn chỉ là một thánh hoàng, nếu mà bát đại thánh hoàng liên thủ, hoàn toàn có thể nhờ vào bổn nguyên chi lực cường đại mạnh mẽ phá đi Thời gian tĩnh chỉ. Nhưng hắn có một mình muốn phá chiêu đó, thì phải mất một thời gian ngắn.

- Vù…

Bạch sắc linh châu trên đỉnh đầu Đoan Mộc Vân mờ nhạt tỏa ra một trận quang mang. Nhưng quang mang đó phảng phất như phải chịu sự trói buộc to lớn, không cách gì bành trướng được. Dưới thời gian tĩnh chỉ, bổn nguyên chi lực quang minh hoàn toàn bị đình chỉ lưu động.

- Sao vậy nhỉ? Sao mà Đoan Mộc Vân không động đậy vậy?

Phía trên, Khương Phạm, Chu Hoắc, Hoàng Phủ Ngự cùng đám đông thần vương đều nghi hoặc. Lúc bọn họ đang nghi ngờ, một nhân ảnh màu đỏ máu gần như nháy mắt đã tới trước người Đoan Mộc Vân.

Đoan Mộc Vân vừa nhìn thấy Huyết Hải nữ vương thì liền nhận ra đó là thần vương luôn lạnh lùng không để ý tới bất cứ kẻ nào.

- Không, không----

Trong lòng Đoan Mộc Vân rống lên giận dữ. Nhưng ngoài mặt hắn không thể cử động, đến cả lời nói cũng không thể phát ra.

Một tay Huyết Hải nữ vương nắm một thanh Huyết Xoa, độc ác đâm vào đầu của Đoan Mộc Vân. Vì bổn nguyên chi lực quang minh chịu thời gian tĩnh chỉ căn bản không thể lưu động. Do đó, bên ngoài cơ thể Đoan Mộc Vân không hề có phòng ngự gì.

- Phốc!

Huyết Xoa cắm thẳng vào đầu Đoan Mộc Vân, máu tươi bắn ra -- --

Phía xa, Khương Phạm, Chu Hoắc, Hoàng Phủ Ngự cùng đám đông thần vương đều trợn tròn mắt, ngây ngốc. Từ lúc thân hình Đoan Mộc Vân ngưng lại, đến lúc Huyết Hải nữ vương xuất thủ chỉ là một cái nháy mắt, bọn họ căn bản không có phản ứng gì.

"Ồ? Linh châu này có phòng ngự đối với linh hồn."

Huyết Hải nữ vương kinh dị kêu một tiếng. Huyết Xoa cắm vào trong đầu Đoan Mộc Vân, khi lực lượng đặc biệt của nàng đánh vào linh hồn của hắn, không ngờ đã bị một tầng bổn nguyên chi lực bao phủ linh hồn chống cự lại.

- Phốc ----

Cây Huyết Xoa mãnh liệt độc ác đâm vào linh hồn, trong một tích tắc đã đâm hơn trăm lần.

Dưới Thời gian tĩnh chỉ, bổn nguyên chi lực bị ngừng lưu động. Tự nhiên, bổn nguyên chi lực phòng ngự linh hồn cũng không có sự bảo hộ liên tục của Quang Nguyên Linh Châu. Nháy

mắt, Huyết Xoa đã xé tan linh hồn của Đoan Mộc Vân, chấn tan chân linh của hắn.

"Sao, làm sao có thể, ta, ta…"

Vào khoảnh khắc chân linh bị chấn tan, Đoan Mộc Vân vẫn cảm thấy khó mà tin được trong lòng. Bản thân là một trong bát đại thánh hoàng thần vương, không ngờ cũng phải chết. Từ khi Thần giới sinh ra, chưa bao giờ thánh hoàng gục ngã, hôm nay không ngờ bản thân đã phải chết!

- Ha ha, ha ha ha…

Huyết Hải nữ vương rút Huyết Xoa ra, trong tay chính đang nắm Vạn Dân Ấn, không khỏi thống khoái cười lớn.

Đoan Mộc Vân đã chết, Huyết Hải nữ vương tự nhiên giải trừ đi Thời gian tĩnh chỉ. Thi thể Đoan Mộc Vân từ không trung vô lực rơi xuống dưới. Chỉ là quang mang của Quang Nguyên Linh Châu hốt nhiên đại thịnh.

- Ông ông…

Quang Nguyên Linh Châu đã mất chủ nhân, không ngờ quang mang đạt đến mức độ chưa từng thấy. Nhưng sự rung động của nó, lại giống như than vãn, than vãn cho cái chết của chủ nhân.

Nam Cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân đã chết!

Trầm mặc, tĩnh mịch!

Tất cả các thần vương đều trầm mặc, sợ rằng dù là Tu La thần vương có chết cũng không thể làm tất cả kinh hãi như lần này. Bởi vì loại cao thủ cấp Tu La thần vương, đã có người bị chết ở lần Thiên tôn sơn trước.

Nhưng, từ ngày Thần giới sinh ra, bát đại thánh hoàng tồn tại thì vẫn luôn tồn tại.

Bát đại thánh hoàng đều biết trách nhiệm của mình, là quản lý một loại bổn nguyên chi lực, của cả vũ trụ, quản lý sự vận chuyển ổn định của cả vũ trụ. Bọn họ cho rằng bọn họ vĩnh viễn không thể ngã gục.

Mặc dù, trên lý luận, mấy người như Tu La thần vương, Khương Lan có thể thi triển được thần thông Thời gian tĩnh chỉ, thì có thể giết được một hai người bọn họ.

Nhưng chung quy đó vẫn là trên lý thuyết. Trong hiện thật, chưa từng có qua thánh hoàng ngã xuống!

Lần này Thiên tôn sơn phủ xuống, từ lúc đó đến giờ, đã chết nhiều thần vương như vậy, nhưng các thánh hoàng vẫn sống khỏe mạnh. Các thánh hoàng đều nghĩ là bản thân vẫn sẽ không có chuyện gì y như trước, nhưng mới vừa rồi, Nam Cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân đã chết.

Chu Hoắc lặng người nói:

- Đoan Mộc, Đoan Mộc Vân đã chết ư?

Mấy người Khương Phạm, Thân Đồ Diêm bên cạnh cũng loạn hết lên ở trong lòng. Chấn động này đối với bọn họ quá lớn. Bát đại thánh hoàng tồn tại, nhưng không ngờ đã chết mất một người.

- Phụ thân ---

Hốt nhiên, một thanh âm thê lương vang lên. Sự thê lương khiến lòng người rung động. Vẫn luôn ở một bên, chưa hề tranh đoạt bảo bối, Đoan Mộc Ngọc đau khổ, toàn thân nhẹ run lên. Đôi mắt đỏ ửng, dắn mắt nhìn Tử Vong nữ vương nọ.

- Đại ca!

Đoan Mộc Như Phong cũng hét lớn lên. Lần trước khi Tu La thần vương tàn sát, một vị thần vương của Kính Quang thành là Đoan Mộc Lưu đã bị chết. Không ngờ mới qua không lâu, chủ gia tộc của Kính Quang Thành Đoan Mộc Vân cũng đã chết.

Thần vương của Kính Quang thành hiện giờ chỉ còn lại nữ lưu Đoan Mộc Như Phong cùng với Đoan Mộc Ngọc kẻ mới thành thần vương chưa lâu.

- Ha ha, bát đại linh bảo trấn tộc, hôm nay ta đã lấy được một cái.

Huyết Hải nữ vương cười lớn, đưa tay đắc ý bắt lất Quang Nguyên Linh Châu. Hiện giờ Huyết Hải nữ vương có đủ tự tin ở trong lòng.

Nhưng khi Huyết Hải nữ vương đang đưa tay ra chộp lấy thì
--- --

Bổn nguyên chi lực màu trắng của Quang Nguyên Linh Châu không ngờ mãnh liệt trào dâng, một cỗ lực lượng không cách gì kháng cực được bức Huyết Hải nữ vương sang một bên, làm cho nàng không thể tới gần được Quang Nguyên Linh Châu.

- Ồ, vật vô chủ vẫn có phản kháng?

Huyết Hải nữ vương không khỏi kinh dị kêu lên một tiếng.

- Hưu!

Lập tức Quang Nguyên Linh Châu hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp bay tới phía Đoan Mộc Như Phong, tựa hồ như có linh tính vậy. Nó bay đến trước mặt Đoan Mộc Như Phong, từ

ngón tay của Đoan Mộc Như Phong cũng có một giọt máu tươi rơi ra.

Sau khi Quang Nguyên Linh Châu hấp thu giọt máu đó, quang mang thấp thoáng, không ngờ đã trực tiếp bay tới đỉnh đầu của Đoan Mộc Như Phong. Rồi nó tỏa ra đạo đạo quang hoa, giống như dải băng ánh sáng bay tản ra. Sức mạnh to lớn phát tán ra của bổn nguyên chi lực căn bản không kém hơn Đoan Mộc Vân.

Tân nhiệm Nam Cực Thánh Hoàng Đoan Mộc Như Phong.

Bên trong Tử Huyền Phủ vang lên một trận tiếng kêu kinh dị.

- Hoàn toàn luyện hóa được đơn giản như vậy sao?

Tần Vũ cũng có phần kinh ngạc. Muốn luyện hóa một kiện hồng mông linh bảo, nói chung phải hao phí thời gian vô cùng dài. Nhưng Quang Nguyên Linh Châu này không ngờ nháy mắt đã bị Đoan Mộc Như Phong luyện hóa xong. Chung quy nếu không hoàn toàn luyện hóa, bổn nguyên chi lực tuyệt đối không cách gì vận dụng được nhiều như thế.

Khương Lan đứng bên cạnh cười nói:

- Điều này rất bình thường.

- Lan thúc, đáng nhẽ không phải thế a.

Tần Vũ nhìn Khương Lan. Mấy người Khương Lập, Hắc Vũ, Tả Thu Lâm, Dịch Phong cũng nhìn về Khương Lan.

Khương Lan cười nhạt nói;

- Nói thật, cái chết của Đoan Mộc Vân, đã làm ta rất chấn động. Lúc trước Thần giới ra đời, trên trời giáng xuống bát đại linh bảo trấn

tộc, vừa hay dung hợp với huyết mạch của bát đại thần tộc. Tám linh bảo này vô cùng kỳ lạ…bất cứ một viên linh châu nào đều chỉ có huyết mạch con cháu tương xứng mới có thể luyện hóa hấp thu được.

- Tám viên linh bảo trấn tộc đó, không nhìn vào người nào, chỉ nhìn vào huyết mạch.

Khương Lan hiểu rõ những bí mật này.

- Chỉ nhìn huyết mạch?

Tần Vũ suy nghĩ, rồi không khỏi gật đầu. Không trách Đoan Mộc Vân chết đi, Quang Nguyên Linh Châu vô chủ lại trực tiếp bay đến Đoan Mộc Như Phong.

"Không đúng." Tần Vũ nghĩ đến Hỏa Nguyên Linh Châu mà Lâm Mông đã đưa cho con của mình – Tần Tư. Viên ngọc đó giống với linh bảo trấn tộc Hỏa Nguyên Linh Châu của Thân Đồ tộc.

Tần Vũ hỏi:

- Lan thúc, Hỏa Nguyên Linh Châu của Tiểu Tư có lẽ giống với Hỏa Nguyên Linh Châu của Thân Đồ tộc, vì sao Hỏa Nguyên Linh Châu này, Tiểu Tư vẫn có thể luyện hóa nhỉ?

Khương Lan nhẹ sững người, rồi tức thì lắc đầu nói:

- Cái này ta cũng không rõ. Nhưng ta xác định chắc chắn, linh bảo trấn tộc của bát đại thần tộc cần phải có huyết mạch đặc thù của họ mới có thể luyện hóa. Người khác căn bản không thể làm vậy. Của Tiểu Tư tuy cũng là Hỏa Nguyên Linh Châu, có lẽ chỉ là nhìn giống nhau, nhưng hẳn vẫn có khác biệt với linh bảo trấn tộc của Thân Đồ tộc.

Tần Vũ thoáng động trong lòng. Hắn nghĩ đến nhị ca Lâm

Mông. Lâm Mông đó đem Hỏa Nguyên Linh Châu cho Tần Tư. Rồi sau đó phẩy tay một cái lên mình Tần Tư là đã làm cho Tần Tư luyện hóa hoàn toàn được Hỏa Nguyên Linh Châu.

"Sự tình mà dính dáng đến nhị ca thần bí của ta, tất cả đều có thể." Tần Vũ thầm nói trong lòng.

- Thánh hoàng cũ đã chết. Quang Nguyên Linh Châu liền tự mình chọn chủ. Đoan Mộc Như Phong và Đoan Mộc Ngọc đều là thần vương. Chỉ là Đoan Mộc Như Phong đã lĩnh ngộ được Thời gian gia tốc, không phải là Đoan Mộc Ngọc có thể so bì. Hơn nữa Đoan Mộc Như Phong còn là người thuộc thế hệ đầu tiên của Đoan Mộc gia tộc, đồng bối với Đoan Mộc Vân. Huyết mạch cũng tinh thuần hơn Đoan Mộc Ngọc.

Khương Lan cười nói:

- Nam Cực thánh hoàng mới là Đoan Mộc Như Phong điều này là lẽ đương nhiên.

Trên Thiên tôn sơn.

Sắc mặt các thánh hoàng trầm xuống, từng người bay tới Huyết Hải nữ vương. Nhưng Huyết Hải nữ vương lại như là chưa phát giác ra, vẫn đứng tại nguyên chỗ như trước, tay giữ Huyết Xoa, trường bào màu đỏ máu, tóc dài màu đỏ máy theo gió tung bay.

- Ha ha, các ngươi muốn giết ta sao? Ha ha. Huyết Hải nữ vương ta lại sợ các ngươi à?

Huyết Hải nữ vương đứng giữa không trung, thanh âm ẩn hàm bá khí tuyệt đối. Vẻ mặt của các thánh hoàng, bao gồm cả Nam Cực thánh hoàng tân nhiệm Đoan Mộc Như Phong đều âm trầm.

Giết chết một vị thánh hoàng, những thánh hoàng khác tự nhiên có cảm giác thỏ chết cáo khóc (xót xa cho bạn).

Chu Hoắc lạnh lùng nói:

- Ngay cả thánh hoàng ngươi cũng dám giết? Huyết Hải nữ vương, ngày hôm này, ngươi phải bồi táng cho Đoan Mộc Vân huynh.

Bảy vị thánh hoàng khác đều bao vây lại. Nhưng hình như Huyết Hải nữ vương Tiết Vân không hề lo lắng, vẫn đứng tại đó.

- Các ngươi muốn giết ta để bồi táng cho Đoan Mộc Vân? Có ý nghĩa, có ý nghĩa.

Huyết Hải nữ vương táo bạo mạnh mẽ, trên mặt có đầy vẻ tự tin:

- Ta Huyết Hải nữ vương dù phải chết, thì ít nhất bát đại thánh hoàng các người phải gục hai đến ba người. Chu Hoắc, Khương Phạm, Hoàng Phủ Ngự, các ngươi nói ta giết ai thì tốt đây?

Huyết Hải nữ vương mỉm cười hỏi.

Nhưng các thánh hoàng đều phát lạnh trong lòng. Vừa rồi Huyết Hải nữ vương giết Đoan Mộc Vân nhẹ nhàng như vậy, bọn họ đều đoán ra…Sở dĩ Đoan Mộc Vân không thể di động, sợ rằng chính là trúng phải Thời gian tĩnh chỉ.

Thời gian tĩnh chỉ!

Thần giới lại có một vị thần vương hiểu thần thông Thời gian tĩnh chỉ, các thánh hoàng vẫn luôn nghi hoặc. Huyết Hải nữ vương này vì sao sau khi đoạt được Vạn Dân Ấn không chạy đi. Không lẽ nàng thật muốn liều mạng với bọn họ?

Các thánh hoàng đều có phần nào khiếp sợ trong lòng.

"Không nên đánh, để Lôi Phạt thiên tôn xuất thủ?" Khương Phạm hạ quyết định trong lòng.

- Lôi Phạt thiên tôn tiền bối, Lôi Phạt thiên tôn tiền bối.

Khương Phạm trực tiếp truyền âm gọi. Y biết rất rõ, thần thức của Lôi Phạt thiên tôn vẫn luôn bao phủ cả Thiên tôn sơn.

- Khương Phạm, chuyện gì?

Thanh âm của Lôi Phạt thiên tôn trực tiếp vang lên trong đầu Khương Phạm.

Khương Phạm cung kính trả lời:

-Lôi Phạt thiên tôn tiền bối, tình hình hiện tại người cũng đã biết. Lôi Phạt thiên tôn tiền bối, người hãy khẩn trương xuất thủ, khống chế những thần vương bên trong Thiên tôn sơn, và cả Tu La thần vương bên ngoài Thiên tôn sơn. Có giết họ hay không, tiền bối tự mình quyết định, chỉ cần không để bọn họ trở ngại cho ta là được.

- Được!

Lôi Phạt thiên tôn đáp.

-Ha ha,…bát đại thánh hoàng, xem bộ dạng sợ hãi ngốc nghếch của các ngươi kìa. Một đám nhát gan, không lẽ cho rằng bản nữ vương thực muốn liều mạng với các ngươi à, buồn cười chết mất! Chư vị, tái kiến!

Huyết Hải nữ vương đắc ý cười to.

Tức thì --- --

- Ầm!

Chỉ thấy nước biển đỏ máu vô biên thoáng chốc đã tràn ngập cả Thiên tôn sơn. Nước biển này thật sự quá nhiều, nhanh chóng che đi cả Thiên tôn sơn, tràn ra thông đạo điêu khắc, thậm chí còn bao phủ quá nửa cả Tu La hải bên ngoài thông đạo. Huyết hải vô biên nổi lơ lửng ở bầu trời của Tu La hải.

- Hải dương đỏ máu thật lớn quá, làm sao mà hải dương này lại xuất hiện vậy?

Đám đông thần vương bọn Khương Hình đều trợn mắt há mồm. Bọn họ không biết vì sao hải dương to lớn như vậy thoáng chốc đã xuất hiện ở Thiên tôn sơn.

Hưu!

Huyết hải vô biên đó thoang thu nhỏ lại, trực tiếp hóa thành Huyết Hải nữ vương trong trường bào đỏ máu.

Huyết Hải nữ vương cười tươi nhìn Tu La thần vương La Phàm bên ngoài thông đạo của Thiên tôn sơn:

- La Phàm, ngươi đang đợi ta đúng không? Đáng tiếc, phương thức mà ta ra, gây bất ngờ lớn cho ngươi. Kỳ thật dù cho ngươi thi triển Thời gian tĩnh chỉ, đối với ta cũng vô hiệu.

Đã lĩnh ngộ được Thời gian tĩnh chỉ, hoàn toàn có thể dễ dàng phá giải được nó.

Tu La thần vương La Phàm nhìn Huyết Hải nữ vương, trầm mặc trong nhất thời. Thấy được bản thể của Huyết Hải nữ vương, hắn liền hiểu rõ, muốn giết nàng rất khó.

- Ha ha, cáo từ.

Huyết Hải nữ vương cười đắc ý.

- Tiểu cô nương.

Hốt nhiên một cánh tay nhẹ nhàng vỗ lên trên vai Huyết Hải nữ vương một cái. Nụ cười của Huyết Hải nữ vương nhanh chóng ngưng lại. Nàng quay đầu nhìn lại với vẻ khó mà tin được. Chỉ thấy một lão giả tóc bạc mặc trường bào màu tím đang đạm nhiên đứng đó. Ánh mắt y quét qua nàng một cái, liền giống như xuyên qua linh hồn nàng vậy.

- Cô không cần đi đâu, cứ đứng ở đây.

Chương 657

Thiên Tôn Xuất Thủ

Ánh mắt sắc bén của lão giả tóc bạc mặc trường bào màu tím đó làm cho Huyết Hải nữ vương phát run trong lòng. Nàng đặc biệt chú ý đến cái chấm màu đỏ hấp dẫn sáng rõ nơi my tâm của y. Chưa bao giờ thấy qua Lôi Phạt thiên tôn, Huyết Hải nữ vương tịnh không biết người đến chính là Lôi Phạt thiên tôn. Nhưng khí tức cổ quái của Lôi Phạt thiên tôn lại làm cho Huyết Hải nữ vương ngay cả ý niệm phản kháng cũng không dám có.

Chỉ thấy Lôi Phạt thiên tôn phẩy tay một cái, Vạn Dân Ấn liền bay vèo ra, trực tiếp đến trước người Lôi Phạt thiên tôn. Cặp mắt lợi hại của y nhìn một cái, cười nhạt nói:

- Vạn Dân Ấn,…tiểu cô nương, các người muốn đến tranh đoạt thì cứ đến. Thế nhưng Vạn Dân Ấn này sớm đã được chú định chủ nhân rồi.

"Chú định chủ nhân rồi?" Huyết Hải nữ vương không khỏi nghi hoặc trong lòng, chỉ là nàng tịnh không có truy vấn.

Lập tức Lôi Phạt thiên tôn liền bay về phía thông đạo của Thiên tôn sơn. Còn Vạn Dân Ấn cũng vậy lơ lửng trước người y bay tới thông đạo đó.

Từ lúc Lôi Phạt thiên tôn vỗ lên vai, Huyết Hải nữ vương đã phát hiện ra, mình không thể di động. Bất quá, nàng có thấy một sự may mắn ở trong lòng: *"Trói buộc? Y trói buộc được cả khi ta đã hóa thành bản thể không?"* Huyết Hải nữ vương đối với bản thể Huyết Hải của mình có tín tâm to lớn dị thường.

Lúc Huyết Hải nữ vương cố gắng khôi phục bản thể, thì lại

cảm giác thấy sự trói buộc xung quanh thân thể mình lớn khủng khiếp. Không ngờ lực trói buộc cường đại đến mức ngay cả việc mình vọng tưởng biến về bản thể cũng không làm được.

"Làm sao có thể?" Huyết Hải nữ vương kinh hãi trong lòng.

"Y, y là ai?" Huyết Hải nữ vương không khỏi chấn kinh nhìn về Lôi Phạt thiên tôn đang nhẹ nhàng bay về phía thông đạo điêu khắc.

Bản thể của Huyết Hải nữ vương chính là huyết hải rộng lớn trăm triệu vạn dặm. Muốn ước thúc huyết hải, lực trói buộc cần thiết phải lớn đến kinh người. Nhưng lão giả tóc bạc đó lại có thể ung dung trói buộc được nàng.

Chênh lệch thực lực lớn như thế, Huyết Hải chỉ nghĩ đến một loại khả năng.

"Phải chăng, phải chăng đó là thiên tôn?" Huyết Hải nữ vương nghĩ không ra, ngoài thiên tôn ra, còn ai có được thực lực như vậy.

Trong truyền thuyết, dù cho thần vương có mạnh hơn nữa, thì trước mặt thiên tôn cũng chỉ là tiểu nhân vật giống như con kiến hôi mà thôi. Hiện giờ xem ra, lời đồn đãi không phải là vô căn cứ.

Khi Lôi Phạt thiên tôn lấy Vạn Dân Ấn, bay tới gần vị trí thông đạo thì không khỏi quay đầu nhìn về Tu La thần vương La Phàm đang không thể động đậy đứng ở giữa không trung.

- Ngươi, ngươi là ai?

Trong lòng Tu La thần vương La Phàm kinh hãi vô cùng. Từ khoảnh khắc mà vị lão giả tóc bạc trước mắt này xuất hiện, y đã cảm thấy minh bị một lực trói buộc cường đại vô song hoàn toàn chế trụ. Lúc này, y căn bản không thể di động chút nào, chỉ có thể nheo mắt, mấp máy miệng mà thôi.

Đường đường Tu La thần vương, mà ngay cả đối phương xuất thủ thế nào cũng không có cảm ứng được, đã bị trói buộc mà không thể phản kháng. Độ cường hãn của thực lực đối thủ, có thể tưởng tượng ra được.

- Muốn làm thiên tôn? La Phàm, thiên tôn không phải dễ dàng mà làm được như vậy.

Lôi Phạt thiên tôn đạm nhiên cười một tiếng, rồi đi vào trong thông đạo.

Trong các thánh hoàng, không ít người chưa gặp qua thiên tôn. Còn Tu La thần vương La Phàm cũng chỉ thấy qua Tiêu Diêu thiên tôn, còn Lôi Phạt thiên tôn, Phiêu Vũ thiên tôn, lại chưa từng gặp được.

"Không lẽ đó là Lôi Phạt thiên tôn, hay là Phiêu Vũ thiên tôn?" La Phàm kinh hãi trong lòng.

Hắn hốt nhiên nghĩ tới, lần trước cách đây sáu nghìn vạn trăm ngàn năm, cũng đúng vào lúc cuối cùng tranh đoạt linh bảo, thì Phiêu Vũ thiên tôn đã âm thầm xuất thủ. Thay vào đó đã giúp đỡ Tiêu Diêu thần vương kẻ mà thực lực không được coi là mạnh nhất làm cho y trở thành thiên tôn.

"Không lẽ lần này giống với lần trước, lúc cuối cùng thiên tôn lại muốn nhúng tay vào?" La Phàm cảm thấy bất lực trong lòng.

Khi mà thiên tôn đã xuất hiện, tân thiên tôn là ai, sẽ không phải là mấy người La Phàm có thể quyết định được.

Trong Tử Huyền Phủ, trước bức màn nước bên trong hồ, không ít con cháu Tần thị đang mở to hai mắt nhìn lão giả tóc bạc mặc trường bào màu tím đó nhẹ nhàng bước vào thông đạo. Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương trước mặt y, không thể động đậy chút nào.

Tần Tư nuốt nước bọt xuống họng, không khỏi kinh thán kêu:

- Cha, lão đầu đó là ai mà lợi hại quá vậy?

- Tam đệ, lão giả tóc bạc đó, thực lực hình như khủng khiếp đến kinh người a.

Tần Phong cũng kĩnh hãi than. Địa vị của Tu La thần vương ở Thần giới, ai cũng biết. Nhưng hiện giờ y ở trước mặt lão giả tóc bạc đó, lại giống như một đứa trẻ vậy.

Tần Vũ nhìn bức màn nước, ánh mắt không khỏi lóe sáng, trên mặt cũng thấp thoáng có nét cười.

Tần Vũ thấp giọng thì thào:

- Lôi Phạt thiên tôn cuối cũng đã xuất thủ.

Tần Vũ đã gặp qua Tiêu Diêu thiên tôn. Thân phận của Phiêu Vũ thiên tôn, hắn cũng đại khái có thể xác định được. Chỉ có Lôi Phạt thiên tôn là chưa từng thấy qua. Khi mà một siêu cấp cao thủ chưa từng gặp mặt xuất hiện, Tần Vũ tự nhiên nhận định đó là Lôi Phạt thiên tôn, ngoài y ra, hắn nghĩ không ra còn có ai có được thực lực như vậy.

- Lôi Phạt thiên tôn!

Khương Lan kinh hãi hô lên một tiếng:

- Lôi Phạt thiên tôn sao lại xuất thủ vậy?

- Khương Lan huynh, người nói đó là Lôi Phạt thiên tôn, người nhận ra hắn ư?

Dịch Phong bên cạnh cũng có phần kinh ngạc. Lúc này, sự xuất

hiện của Lôi Phạt thiên tôn đã khiến cho tất cả những người quan chiến của Tử Huyền Phủ thấy khẩn trương ở trong lòng, bao gồm cả những thần vương.

Khương Lan nhẹ gật đầu:

- Đúng, năm xưa ta và Khương Phạm đã từng gặp qua một lần Lôi Phạt thiên tôn. Không ngờ cuối cùng Vạn Dân Ấn đã khiến cho thiên tôn ra mặt. Xem ra chủ nhân của Vạn Dân Ấn này sẽ là do thiên tôn đến quyết định.

- Ồ, cái đó chưa hẳn.

Thanh âm của Tần Vũ vang lên.

Khương Lan, Dịch Phong, Tả Thu Lâm, Hắc Vũ, Khương Lập cùng với nhóm đông người vây quanh đều kinh dị nhìn Tần Vũ. Bọn họ có phần kinh ngạc, vì sao Tần Vũ lại nói như vậy.

Tần Vũ nhìn xuyên qua bức màn nước, thấy bộ dạng tự tin nhàn nhã của Lôi Phạt thiên tôn, lực không gian của tân vũ trụ sớm đã quan sát thấy phản ứng của chúng thần vương bên trong Thiên tôn sơn. Đặc biệt là Khương Phạm, trong mắt có nét kinh hỉ tuyệt đối, không che giấu được Tần Vũ.

Lôi Phạt thiên tôn xuất hiện, Khương Phạm kích động như vậy. Kết hợp với lúc trước trên Bắc Cực thánh hoàng điện, về con rể, Khương Phạm vô duyên vô cớ chọn lấy Chu Hiển, Tần Vũ tự nhiên có thể đoán ra nội dung danh sách sính lễ của Chu gia.

"Không trách, cả nhất lưu hồng mông linh bảo mà Khương Phạm cũng không để ý tới, lại chọn Chu Hiển, sợ rằng chỉ có phần Thiên tôn linh bảo này, hơn nữa còn là bảo bối ẩn hàm kỳ ngộ thành được thiên tôn."

"Làm cho một người từ trên đỉnh vui sướng, rơi xuống vực sâu

tuyệt vọng, vậy tình cảnh sẽ thế nào đây?" Tần Vũ thầm nói trong lòng, rồi tức thì cười nhạt yên lặng nhìn cảnh tượng trong Thiên tôn sơn bên trên bức màn nước. Quy tắc của thông đạo điêu khắc, thiên tôn cũng không thể làm trái. Lôi Phạt thiên tôn đi từng bước trong thông đạo, nhìn những bức điêu khắc bên cạnh nó, trong mắt có nét kính cẩn. Đối diện với những bức điêu khắc từ đơn giản đến ẩn hàm đại đạo này, Lôi Phạt thiên tôn không dám coi thường chút nào.

Ra khỏi thông đạo.

Lôi Phạt thiên tôn đứng thẳng người lên một chút, khí thế cũng càng lăng lệ hơn phần nào. Vạn Dân Ấn màu vàng vẫn treo lơ lửng trước người y. Ánh mắt Lôi Phạt thiên tôn sắc bén, quét về xung quanh một cái. Phía trước có không ít thần vương lăng không đứng, chỉ là những thần vương đó lúc này không thể động đậy.

Hoàng Phủ Ngự kinh hãi hô lên một tiếng:

- Lôi Phạt thiên tôn tiền bối!

Tại đó không ít thánh hoàng thấy chấn động. Bọn họ đều chưa từng thấy qua Lôi Phạt thiên tôn, hiện giờ Lôi Phạt thiên tôn xuất hiện, sự rúng động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Khóe miệng Lôi Phạt thiên tôn có nụ cười lạt lãnh lẽo, trong lòng có phần thất vọng: *"Không ngờ Tần Vũ không có đến tranh đoạt Vạn Dân Ấn. Nếu mà hắn ở đây, ta sẽ có thể mượn cơ hội này giết hắn. Xem ra, cũng chỉ có đợi khi thiên tôn mới sinh ra, mới có thể đi giết hắn được."*

- Phụ thân đại nhân.

Chu Hoắc từ phía xa bay tới. Hiện giờ trong số hơn hai mươi vị thần vương ở Thiên tôn sơn, chỉ có ba người Chu Hoắc, Chu

Hiển, Khương Phạm là không có bị trói buộc. Ngoài họ ra, những người khác đều bị kiềm chế không thể động đậy.

Hai người Chu Hiển, Khương Phạm tự nhiên cũng bay theo tới. Khi cách Lôi Phạt thiên tôn vài chục mét, ba người dừng lại, cung kính hành lễ. Khương Phạm ngẩng đầu nhìn về Vạn Dân Ấn trước mặt Lôi Phạt thiên tôn, ánh mắt không khỏi cháy sáng.

Khi mà cái giá bỏ ra càng lớn, khi mà cuối cùng cũng lấy được bảo vật thì ngược lại càng khẩn trương hơn ở trong lòng.

"Vạn Dân Ấn, Vạn Dân Ấn! Nó cuối cùng đã thuộc về ta." Khương Phạm nhất thời thấy bồn chồn, kích động, đau khổ, hưng phấn. Các loại tình cảm đều tự nhiên dâng lên trong lòng.

Vì Vạn Dân Ấn, hắn đã bỏ qua đệ nhất nhân tuyển con rể Tần Vũ, bỏ đi cả nữ nhi, huynh đệ của mình. Trả một cái giá lớn như vậy, còn không phải là vì ngày hôm nay.

Đó là một kiện Vạn Dân Ấn trân quý nhất trong ba phần thiên tôn linh bảo!

Hoàng Phủ Ngự tuy không thể di động, nhưng vẫn có thể cười nói:

- Không ngờ được đích thân Lôi Phạt thiên tôn tiền bối sẽ xuất thủ. Tiền bối đã xuất thủ, Vạn Dân Ấn này thuộc về ai, tự nhiên sẽ do người quyết định rồi.

Lôi Phạt thiên tôn nhìn Hoàng Phủ Ngự, lại nhìn mấy người thánh hoàng Phổ Thai Hồng, Mộc Khâm, cười nhạt gật đầu.

Tha cho những thánh hoàng này, họ cũng không dám giở trò: Lôi Phạt thiên tôn có đủ tự tin trong lòng!

- Hô!

Chỉ cảm thấy không gian vang lên một tiếng đàn, mấy vị thánh hoàng khác thoáng chốc đã cảm nhận được sự trói buộc đã biến mất. Những vị thánh hoàng này đều có thể di động lại. Bất quá bọn họ hiểu rất rõ đạo tiến lui, nên tịnh không có đến gần Lôi Phạt thiên tôn, chỉ từ xa cung kính hành lễ, sau đó không dám lên tiếng nhiễu loạn.

Lôi Phạt thiên tôn cười nhạt nói:

- Khương Phạm, Vạn Dân Ấn này nên thuộc về ngươi.

Những thánh hoàng đứng bên kia không khỏi dâng lên một sự ghen ghét trong lòng. Nhưng đố kỵ thì cứ đố kỵ, ngoài mặt bọn họ đều cười hành lễ:

- Chúc mừng Khương Phạm huynh.

Chu Hoắc cũng cười nói:

- Chúc mừng Khương Phạm huynh lấy được Vạn Dân Ấn.

Lúc này Khương Phạm cười tươi như hoa nở, lập tức nhẹ hành lễ với những thánh hoàng kia và Chu Hoắc:

- Cảm ơn chư vị, cảm ơn chư vị.

Trong lòng y thấy hưng phấn biết ơn, mà không tìm được lời nào để nói với những người khác.

- Vạn Dân Ấn này, ngươi hãy thu lại.

Lôi Phạt thiên tôn phất tay một cái.

Chỉ thấy Vạn Dân Ấn màu vàng, lập tức bay về phía Khương

Phạm. Trên mặt Chu Hoắc, Chu Hiển đều có nét cười, còn Khương Phạm thì kích động hai tay không tự kiềm chế được mà nhẹ run lên.

- Cảm ơn Lôi Phạt thiên tôn tiền bối.

Khương Phạm lại nói một tiếng, bấy giờ mới đưa tay ra bắt lấy Vạn Dân Ấn đang bay tới.

Khi Vạn Dân Ấn rơi vào trong tay, Khương Phạm liền cảm thấy trong lòng thoáng chốc đã tĩnh lại. Vật chất của Vạn Dân Ấn này có chút lạnh lẽo, bất quá lại dễ dàng làm cho người ta bĩnh tĩnh trong lòng.

- Cuối cùng, cuối cùng đã lấy được.

Lúc này Khương Phạm cảm thấy cặp mắt có phần ươn ướt. Bỏ ra nhiều như vậy, trả giá nhiều như thế, khoảnh khắc nắm được Vạn Dân Ấn, Khương Phạm chỉ cảm thấy tất cả đều là xứng đáng. Từ cái năm đó khi công khai chiêu thân cho đến hiện giờ thì lúc này là khoảnh khắc mà y thấy vui sướng, cao hứng nhất.

Nhưng chính lúc này -- --

- Định!

Chỉ nghe thấy một thanh âm bình hòa, đồng thời trong khu vực của bốn người Khương Phạm, Chu Hoắc, Chu Hiển cùng với Lôi Phạt thiên tôn, thanh âm hoàn toàn biến mất. Thời gian đang trôi nhanh chóng bị ngưng lại.

Thời gian ngưng lại!

Tần Vũ trong một bộ hắc bào bỗng xuất hiện tại đây.

-Tần Vũ!

Đám thánh hoàng phía xa Hoàng Phủ Ngự, Đoan Mộc Như Phượng, Thân Đồ Diêm đều chấn kinh. Bất quá họ không dám xuất thủ, cũng không muốn xuất thủ. Hiện giờ có Lôi Phạt thiên tôn ở đây, còn cần bọn họ xuất thủ sao?

"Tần Vũ đã động thủ." Từ xa, Đoan Mộc Ngọc vẫn bất động cũng có phần rúng động trong lòng.

Không chỉ chúng vị thần vương ở trong Thiên tôn sơn, ngay cả các thần vương ở xa trong Tử Huyền Phủ tại Mê Vụ thành, rồi những con cháu Tần thị cũng từng người trừng to hai mắt. Tần Vũ vốn là đang ở cùng họ quan sát, không ngờ đột ngột đã đến trong Thiên tôn sơn.

- Tần Vũ, ngươi…

Khương Phạm cảm thấy bản thân không thể động đậy.

- Khương Phạm, Vạn Dân Ấn này thuộc về ta.

Thanh âm của Tần Vũ vang lên trong não Khương Phạm, còn bản thân Tần Vũ lại dứt khoát không chút do dự trực tiếp chộp lấy Vạn Dân Ấn trong tay y.

Trong lòng có muôn lần không muốn, nhưng bản thân Khương Phạm căn bản không thể động đậy. Dưới thời gian ngưng lại, cả nói cũng không thể.

Vì Vạn Dân Ấn, Khương Phạm đã bỏ qua bao nhiêu thứ. Vạn Dân Ấn có thể nói là mệnh căn của y.

- Đừng ---

Khương Phạm không cam, hét lên giận dữ ở trong lòng.

Nhưng Vạn Dân Ấn vẫn đến tay Tần Vũ. Khi mà nó biến mất trong tay Khương Phạm, Khương Phạm chỉ cảm thấy tim mình như rách ra vậy, đau đớn đến cực điểm.

Mưu toan cho đến bây giờ, cuối cùng chỉ là một sự trắng tay!

Chương 658

Thời Gian Đảo Lưu

Dịch : Bi_an

Biên tập : Deviouslove

Nguồn :

Nói thì chậm, nhưng trên thực tế động tác của Tần Vũ là vô cùng nhanh, vừa xuất hiện đã như tia chớp trực tiếp đoạt lấy Vạn Dân Ấn trong tay Khương Phạm.

- Tần Vũ!

Hai người Chu Hoắc, Chu Hiển không khỏi trợn mắt tròn xoe, trong mắt có sự phẫn nộ cùng với sự sợ hãi. Lúc này bọn họ căn bản không thể động đậy.

"Tần Vũ, cuối cùng ngươi đã không nhẫn nại được." Lôi Phạt thiên tôn nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện, trong lòng lại có sự hưng phấn lẫn kích động. Theo như quy tắc lúc xưa, y chỉ có thể xuất thủ một lần như vậy. Nếu trong lần này, hắn giết Tần Vũ, căn bản không tính là phạm quy.

"Thời gian tĩnh chỉ, bất quá là trò trẻ con thôi." Lôi Phạt thiên tôn rất tinh thông đối với thời gian pháp tắc, tâm ý thoáng động muốn giải trừ đi Thời gian tĩnh chỉ này.

"Ồ?"

Lúc này bị Thời gian tĩnh chỉ vây khốn, Lôi Phạt thiên tôn không khỏi kinh dị kêu lên một tiếng trong lòng, *"Đây là Thời gian tĩnh chỉ gì vậy? Làm sao mà không chịu sự không chế của ta?"* Lôi

Phạt thiên tôn nhất thời lo lắng trong lòng.

Thời gian tĩnh chỉ này, chính là bị lực thời gian của tân vũ trụ làm ngưng lại thời gian. Lực thời gian của tân vũ trụ, Lôi Phạt thiên tôn lại có thể không chế được sao?

Giải trừ Thời gian tĩnh chỉ, chỉ có hai biện pháp. Một là dựa vào lĩnh ngộ đối với thời gian tĩnh chỉ. Biện pháp còn lại là dựa vào bạo lực cường hành phá giải. Bất quá dựa vào bạo lực, nói chung phải tiêu hao một chút thời gian.

"Không hay, không hay!" Lôi Phạt thiên tôn thoáng chốc thấy khẩn trương ở trong lòng.

- Lôi Phạt thiên tôn, xin lỗi nhé.

Thanh âm lạnh lẽo của Tần Vũ vang lên trong não của Lôi Phạt thiên tôn. Chỉ thấy Tần Vũ sau khi đoạt lấy Vạn Dân Ấn từ tay Khương Phạm, trong tay đột ngột xuất hiện một thanh trường thương màu đen cổ xưa, những chấm vàng tối loang lổ trên cán thương.

Chính là thần thương Tàn Tuyết.

- Hưu!

Thân hình Tần Vũ mãnh liệt bắn ra. Cả người giống như cung tên cực nhanh bay tới, mũi thương của thần thương Tàn Tuyết trong tay chỉ thẳng tới người ở gần nhất Khương Phạm – Chu Hoắc. Khoảng cách vài mét, thật sự là quá ngắn.

"Không -----"

Bên trong cơ thể Lôi Phạt thiên tôn đã dẫn động trào dâng bổn nguyên chi lực, ngay cả năng lượng của Thiên tôn linh bảo Nguyên Tội Kiếm cũng đã bành trướng lên. Thời gian đang trôi tựa như

dây cung căng đến cực hạn lúc này phải đứt vậy.

Nhưng dù cho Lôi Phạt thiên tôn có mạnh hơn nữa, muốn phá Thời gian tĩnh chỉ đến từ Tân vũ trụ, cũng phải mất một chút thời gian. Khoảng thời gian đó, đủ để Tần Vũ giết chết Chu Hoắc rồi.

"Không ----" Chu Hoắc nhìn chằm chằm vào mũi thương càng lúc càng lớn trước mắt, trong lòng tràn đầy sự không cam.

Lúc này, hắn nghĩ đến Nam Cực thánh hoàng Đoan Mộc Vân trước khi chết. Đoan Mộc Vân cũng thế, bị đâm xuyên qua đầu. Còn kết cục của Chu Hoắc hắn thì tương tự vậy.

"Phụ thân!"

"Roạt roạt!"

Lúc trước khi Chu Hoắc chết, hắn còn hi vọng phụ thân Lôi Phạt thiên tôn có thể cứu hắn, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Thần thương Tàn Tuyết lạnh lẽo, vô tình trực tiếp đâm thẳng vào đầu Chu Hoắc. Khí kình đáng sợ trong thần thương dễ dàng xé tan phòng ngự của bổn nguyên chi lực bên ngoài linh hồn Chu Hoắc.

- Bồng!

Chân linh của Chu Hoắc trực tiếp tiêu tán. Lực công kích của Huyết Xoa của Huyết Hải nữ vương, ngay cả nhất lưu hồng mông linh bảo cũng không bằng, càng không thể nói đến so bì với thần thương Tàn Tuyết của Tần Vũ. Phối hợp với Thời gian tĩnh chỉ, giết thánh hoàng quả thực là rất dễ dàng.

- Hưu!

Vào khoảnh khắc thần thương Tàn Tuyết đâm xuyên Chu

Hoắc, tốc độ của trường thương không hề giảm chút nào, rất nhanh đâm qua.

- Bồng!

Công năng Toái Thể phụ trợ của thần thương Tàn Tuyết được phát động, cả người Chu Hoắc trực tiếp nổ tan ra, hóa thành vô tận máu tươi cùng với xương trắng bị đứt đoạn. Tần Vũ trên mình khoác bộ hắc bào, giống như thần tử vong, cầm thần thương Tàn Tuyết cực nhanh đâm tới.

Thần thương Tàn Tuyết chỉ nhẹ biến đổi phương hướng.

- Hưu!

Thần thương Tàn Tuyết, trực tiếp đâm về Chu Hiển cách đó không xa, tốc độ của thương vẫn nhanh y như trước. Tay của Tần Vũ rất vững, không chút chần chờ, ánh mắt càng nhìn chằm chằm gắt gao mắt của Chu Hiển.

"Đừng, ta không muốn." Chu Hiển nhìn thấy thần thương Tàn Tuyết đang nhanh chóng đâm tới, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Trước đó một chốc lát, phụ thân mình – Tây Bắc thánh hoàng Chu Hoắc đã bị hóa thành toái nhục, chân linh đã tiêu tán. Còn thực lực của Chu Hiển hắn, so với Tây Bắc thánh hoàng thì còn xa lắm mới bằng được.

Căn bản không cần phải hoài nghi, nếu thần thương Tàn Tuyết này đâm vào đầu, thì sẽ là kết quả thế nào.

"Không -- --"Chu Hiển có đầy sự không cam ở trong lòng.

Nhìn Tần Vũ trong hắc bào, lạnh lẽo vô tình ở trước mắt, Chu Hiển chỉ cảm thấy lão thiên đã quá trêu đùa với mình. Tiểu tử ở

Phàm nhân giới năm xưa, khi lần đầu tiên mình nhìn thấy hắn, Chu Hiển đã nghĩ, Tần Vũ này chỉ là một con kiến hôi mà thôi, mình phẩy tay là có thể giết được hắn.

Nhưng chưa tới hai vạn năm.

Tần Vũ đó đã thành Tân Tượng Thần của Thần giới, một nhân vật có địa vị quan trọng. Rồi nhiều năm sau đó, thực lực của Tần Vũ đã càng tăng lên với một tốc độ kinh người. Chưa thành thần vương, nhưng Tần Vũ đã có thể đánh bại Chu Thông. Thành được thần vương, Tần Vũ còn giết được cả mấy người Chu Vô Luyến, Chu Thông.

Sức mạnh của thực lực, so với Tu La thần vương, cao hơn một bậc. Hiện giờ, còn ngay trước mặt gia gia mình Lôi Phạt thiên tôn, muốn giết mình!

"Gia gia!"

Vào lúc thần thương Tàn Tuyết chỉ cách mắt Chu Hiển vài chục phân, Chu Hiển không cam lòng hét lên trong tâm trí.

- Bồng!

Lực thời gian của Tân vũ trụ ước thúc thời gian trôi đột nhiên sụp đổ. Thời gian lại khôi phục lại trạng thái bình thương. Thời gian tĩnh chỉ bị phá, Tần Vũ liền biến sắc:*"Lôi Phạt thiên tôn này, thực lực mạnh thật, phá được nó so với ta dự liệu còn nhanh hơn."* Tần Vũ không khỏi tăng tốc đâm tới của thần thương.

Nhưng -- --

Tần Vũ đã không thể đâm tiếp.

- Thời gian đảo lưu!

Một tiếng nghe thì bình đạm, nhưng lại ẩn hàm lửa giận vô tận vang lên trong não Tần Vũ. Giống như sấm vang cửu thiên, cả đầu Tần Vũ vang rền một trận tiếng sấm.

Đồng thời, Tần Vũ chỉ cảm thấy một loại sự tình cực kỳ quỷ dị đã phát sinh. Thời gian xung quanh đã biến ảo, khoảng cách của thần thương Tàn Tuyết của mình tới Chu Hiển không ngờ càng lúc càng xa.

Bản thân đang lùi lại phía sau!

Không, không phải là lùi lại, mà là trở về quá khứ!

Ánh mắt lợi hại của Lôi Phạt thiên tôn, nhìn dán chặt vào Tần Vũ. Sự chấn kinh của y căn bản không thể nói bằng lời, lúc này y có rất nhiều nghi hoặc. Tỷ như -- -- vì sao Tần Vũ không cần thông qua thông đạo điêu khắc, mà vẫn có thể vào thẳng trong Thiên tôn sơn.

Dù là thiên tôn, cùng phải thông qua thông đạo đó. Lực không gian của Thần giới trong Thiên tôn sơn bị trói buộc. Bất kể là ai, đều không cách gì thuấn di tiến vào Thiên tôn sơn. Ngoại trừ kẻ này. Y cũng nghi hoặc, Thời gian tĩnh chỉ của Tần Vũ, vì sao lại không giống Thời gian tĩnh chỉ bình thường. Vì sao y phá giải không được, chỉ có thể dùng bạo lực cường hành phá đi.

Bất quá, có nhiều nghi hoặc hơn nữa, cùng không thể ngăn được sự oán hận lẫn lửa giận vô cùng đối với Tần Vũ trong lòng Lôi Phạt thiên tôn!

- Chết đi ---

Trong tay Lôi Phạt thiên tôn xuất hiện một cự kiếm to dầy. Thanh cự kiếm này chính là thiên tôn linh bảo chí cao trong truyền thuyết – Nguyên Tội Kiếm.

Nguyên Tội Kiếm chỉ nhẹ lay động, tức thì một đạo kiếm khí đã bắn tới Tần Vũ. Tốc độ kiếm khí của Nguyên Tội Kiếm thật sự là quá nhanh. Tần Vũ còn đang trong Thời gian đảo lưu, liền bị kiếm khí đánh trúng.

Lúc trước Tần Vũ đấu với tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành, giết chết Chu Vô Luyến, Chu Thông, Lôi Phạt thiên tôn đã xuất thủ hai lần. Một lần là thi triển Nhất Khí Bát Nguyên, bất quá chiêu đó, không thể phá được Không gian đông kết. Chiêu thứ hai, chính là kiếm khí của Nguyên Tội Kiếm. Kiếm khí đó giống như một con dao cắt giấy vậy nhẹ nhàng cắt đứt không gian bị đông kết.

Sức mạnh lực công kích của kiếm khí, khủng khiếp hơn Nhất Khí Bát Nguyên.

"Chắc chắn phải chết." Lôi Phạt thiên tôn giải trừ đi Thời gian đảo lưu. Y vô cùng tự tin, dù là thiên tôn, nếu trúng một kiếm của Nguyên Tội Kiếm cũng phải trọng thương. Còn thần vương thì khẳng định là phải chết.

- Phụp!

Kiếm khí vào trong người, giống như kẻ bị lôi điện đánh trúng vậy, toàn thân đột nhiên run rẩy, co quắp kịch liệt.

- Phụp -- -

Tựa như nước thừa vậy, trong miệng Tần Vũ không ngừng thổ máu tươi ra ngoài. Cả người ở trong không trung liên tục run rẩy co quắp, trong mắt, trong mũi, không ngừng rỉ ra máu tươi. Sắc mặt càng tái nhợt như giấy, đáng sợ ghê người.

Trúng phải kiếm khí của Nguyên Tội Kiếm, chắc chắn sẽ chết!

- Hô!

Thất khiếu Tần Vũ chảy máu. Cả người bỗng biến mất khỏi Thiên tôn sơn, ngay trước mắt chúng thiên tôn thánh hoàng, thần vương.

- Gia gia, hãy đuổi theo. Chúng ta nhanh đuổi theo giết chết Tần Vũ.

Trong mắt Chu Hiển tràn đầy lửa giận, bi phẫn.

Lôi Phạt thiên tôn gật đầu, lạnh giọng nói:

- Tần Vũ đó đích xác có thần thông lợi hại, không ngờ có thể không cần thông qua thông đạo điêu khắc, thuấn di trực tiếp rời khỏi Thiên tôn sơn.

Muốn ra khỏi Thiên tôn sơn, cần phải đi qua thông đạo.

Điều này gần như đã thành một định lý. Nhưng vừa rồi Tần Vũ lại liên tục hai lần phá cái định lý này. Cái được gọi là định lý, trên thực tế chính là đã bị một vài nhân vật thiên tài vi phạm.

- Hưu!

Chỉ thấy một viên linh châu lôi điện vờn quanh từ trong máu thịt nát bét bỗng nhiên bay ra, trực tiếp bay về phía Chu Hiển. Linh châu này, chính là Lôi Nguyên Linh Châu, linh bảo trấn tộc của Chu gia. Hiện giờ Chu gia chỉ còn lại một vị thần vương Chu Hiển. Lôi Nguyên Linh Châu tự nhiên phải rơi xuống đầu Chu Hiển.

Lôi Phạt thiên tôn nói:

- Hiển nhi, hãy trích huyết nhận chủ đi.

Chu Hiển hiểu rõ trong lòng. Đầu ngón tay lập tức rơi ra một giọt máu tươi, trực tiếp dung nhập vào Lôi Nguyên Linh Châu. Sau đó Lôi Nguyên Linh Châu liền treo lơ lửng trên đỉnh đầu của Chu Hiển.

Tân nhiệm Tây Bắc thánh hoàng Chu Hiển.

Khương Phạm vội vàng nói:

- Lôi Phạt thiên tôn tiền bối, Vạn Dân Ấn đó đã rơi vào tay Tần Vũ. Chúng ta hãy nhanh chóng đuổi theo.

Y bỏ ra bao nhiêu, Vạn Dân Ấn chính là nguyện vọng của y. Tần Vũ đoạt đi Vạn Dân Ấn, y đương nhiên muốn lấy lại.

Lôi Phạt thiên tôn đạm nhiên gật đầu nói:

- Yên tâm, Tần Vũ trúng một kiếm của Nguyên Tội Kiếm. Chân linh của linh hồn chắc chắn sẽ tiêu tán, chết không nghi ngờ gì. Bất quá trước khi hắn chết đã thuấn di được mà đào tẩu thôi. Hiện giờ sợ rằng đã hồn phi phách tán mà chết rồi….Ồ, ta đi cùng các ngươi ---

- Sư đệ!

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên trong não Lôi Phạt thiên tôn.

- Nhiệm vụ mà Khương Phạm yêu cầu ngươi, ngươi đã xuất thủ làm rồi. Đã làm một lần, ngươi không thể xuất thủ thêm lần nữa. Hiện giờ ngươi không cần tham gia vào sự tranh đoạt giữa các thần vương. Mau chóng quay về.

Thanh âm của Phiêu Vũ thiên tôn, không hề có chút dư địa để thương lượng.

Lôi Phạt thiên tôn có vẻ cung kính trên mặt.

- Vâng, đại sư huynh.

Lôi Phạt thiên tôn lập tức dùng thần thức truyền âm trả lời.

Lôi Phạt thiên tôn không dám làm trái mệnh lệnh của Phiêu Vũ thiên tôn chút nào. Nếu làm trái, hậu quả đó, tuy Phiêu Vũ thiên tôn không nói, nhưng Lôi Phạt thiên tôn vẫn có thể tưởng tượng được.

Lôi Phạt thiên tôn hốt nhiên nhìn về chúng thánh hoàng, thần vương xunh quanh, đạm nhiên nói:

-Tần Vũ chắc chắn sẽ chết. Các ngươi cứ đến Mê Vụ thành đoạt lại Vạn Dân Ấn là được. Mê Vụ thành hiện giờ, cao thủ chân chỉnh cũng chỉ có mình Khương Lan. Hai người Tu La thần vương cùng với tiểu cô nương, đều đã lĩnh ngộ được thần thông Thời gian tĩnh chỉ. Bọn họ liên thủ thì có thể dễ dàng đánh bại được Khương Lan. Nhóm đông người các ngươi đi đoạt Vạn Dân Ấn là chuyện nhẹ nhàng. Ta không cần phải tham gia vào trong.

Lôi Phạt thiên tôn nói xong, gật nhẹ đầu với Chu Hiển, sau đó trực tiếp bay đến thông đạo điêu khắc, thông qua nó đi khỏi Thiên tôn sơn.

- Lôi Phạt thiên tôn tiễn bối.

Tu La thần vương không khỏi cung kính hành lễ.

Lúc này sự trói buộc đối với chúng thần vương đều đã được giải trừ. Câu nói cuối cùng vừa rồi của Lôi Phạt thiên tôn, ngay cả hai người Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương bên ngoài đều đã nghe rõ ràng.

Tần Vũ đã chết, chỉ còn mình Khương Lan là có uy hiếp, còn sợ cái gì đây?

- Hô.

Lôi Phạt thiên tôn trực tiếp thuấn di một cái đã biến mất trước mắt mọi người.

Còn bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương đều có một tia lãnh quang trong mắt. Tần Vũ đã chết, Vạn Dân Ấn tự nhiên là dễ dàng lấy được.

Bên ngoài Mê Vụ thành. Tần Vũ bỗng xuất hiện tại đây. Hắn tịnh không có lập tức thuấn di về Tử Huyền Phủ. Hắn lo thân nhân mình lo lắng.

- Phốc!

Tần Vũ lại phun ra một ngụm máu tươi.

- Công kích của Thiên tôn linh bảo, uy lực quả thật là đáng sợ.

Tần Vũ không khỏi cảm thán một tiếng. Thân thể chịu sự công kích, muốn khôi phục chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thương hại lớn nhất đối với Tần Vũ, là thương hại tới linh hồn!

Bên trong não của Tần Vũ.

Linh hồn nguyên anh thấp thoáng có tám loại quang mang lóe lên, lúc này vầng sáng đang không ngừng lưu chuyển. Lúc chịu công kích kiếm khí của Nguyên Tội Kiếm, linh hồn nguyên anh tựa như bị con dao cắt một vết thương lớn vậy. Khoảnh khắc đó, Tần Vũ thật đã cảm thấy mình tiếp cận với tử vong.

May mắn là sau khi bát đại bổn nguyên chi lực hoàn toàn dung hợp với linh hồn nguyên anh, sức mạnh của lực khôi phục đã đạt đến mức chưa từng có trước đây. Hơn nữa linh hồn của Tần Vũ đã hoàn toàn kết hợp với Tân vũ trụ. Nguồn của Tân vũ trụ thoáng chốc đã không ngừng truyền đến bổn nguyên chi lực giúp đỡ linh

hồn của Tần Vũ.

- Hô.

Lau qua dòng máu nơi khóe mình, Tần Vũ nở nụ cười: *"Lực công kích của Lôi Phạt thiên tôn không nhỏ. Sợ rằng hắn đã nghĩ là ta chắc chắn sẽ chết."*

"Ồ? Một nhóm thần vương muốn đến? Cũng nên nghênh tiếp thật tốt bọn chúng một phen."

Đơn thủ sấp một cái, kiện Vạn Dân Ấn mà người người tranh đoạt đã nhập vào trong người Tần Vũ. Sau đó Tần Vũ mỉm cười lắc mình một cái, trực tiếp quay về bên trong Tử Huyền Phủ.

Chương 659

Mộc Ngư

Mê Vụ thành, bên trong Tử Huyền Phủ. Hình dạng Tần Vũ thất khiếu chảy máu co quắp, đã làm mọi người sợ đến sững sờ. Bọn họ không dám tin, trụ cột của bọn họ - Tần Vũ, không ngờ cũng ngã xuống.

- Mẹ, cha không sao chứ, cha sẽ không có chuyện gì chứ?

Tần Sương nay đã trở thành một thiếu niên tao nhã, lo lắng hỏi Khương Lập.

Lúc này nhóm đông người Khương Lập, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Hắc Vũ đều đang loạn ở trong lòng. Từ khi thấy được bên trong bức màn nước, Tần Vũ bị một kiếm của Nguyên Tội Kiếm bổ trúng, thất khiếu chảy máu. Sau đó đồ hình trong bức màn nước do Tần Vũ khống chế nhanh chóng trở nên mơ hồ, tiếp theo bức màn nước liền trực tiếp sụp đổ hòa thành nước chảy vào trong hồ.

Thấy được cảnh đó, mọi người đều hoảng hốt. Tần Tư hét lên với Tần Sương:

- Nhị đệ, không phải lo lắng.

Tuy Tần Tư nói như vậy ngoài miệng, nhưng trong mắt hắn vẫn có nét ưu tư sợ hãi khó mà che giấu được.

Khương Lập khẳng định nói:

- Đừng sợ, đừng sợ, cha của các con không sao.

Khương Lập song tu linh hồn cùng với Tần Vũ, nên giữa họ tự nhiên có sự liên hệ. Tuy Khương Lập cảm ứng thấy Tần Vũ bị thương rất nặng, đặc biệt là lúc trúng kiếm khí của Nguyên Tội Kiếm, thậm chí thiếu chút nữa thì linh hồn tan vỡ. Nhưng nàng có thể cảm giác ra sự tồn tại của Tần Vũ, chung quy Tần Vũ chưa có chết.

Trọng thương, nhưng lại chưa chết!

Khương Lập an ủi hai hài tử Tần Sương, Tần Tư, an ủi những con cháu của Tần thị đã có phần hoảng loạn. Nhưng sâu trong đáy lòng, nàng cũng có đầy lo âu:*"Vũ ca, huynh ở đâu, mau về a?"*

Khương Lan, Hắc Vũ, Tả Thu Lâm…mấy vị thần vương cũng có phần bối rối trong lòng.

"Tiểu Vũ, bị thương lần này rất nặng." Sắc mặt Khương Lan rất khó coi, trong lòng rất là lo lắng.

Nguyên Tội Kiếm, chính là thiên tôn linh bảo! Bản thân thiên tôn linh bảo có uy lực kinh người, hơn nữa cho là do đích thân thiên tôn thi triển, uy lực đó căn bản là không cách gì có thể tưởng tượng được. Suy nghĩ trong lòng Khương Lan là thần vương nói chung sẽ chết không nghi ngờ gì. Chưa nói tới Lôi Phạt thiên tôn lần này giận dữ, trực tiếp vận dụng thiên tôn linh bảo. Lực phá hủy của một kiếm đó có thể tưởng tưởng được.

Chỉ là…

Khương Lan có tin tưởng đối với Tần Vũ. Nhìn thấy Tần Vũ trưởng thành từng bước, y có một loại tin tưởng đặc biệt với hắn.

- Đại ca, người chưa chết. Mọi người hãy yên tâm, đại ca ta tuyệt đối không có chết. Người sẽ quay lại trong giây lát.

Hắc Vũ vạn phần khẳng định nói với mọi người xung quanh,

ánh mắt kiên định nhìn họ.

Những con cháu Tần thị kinh hoảng lo lắng, thấy Hắc Vũ trầm tĩnh như vậy, cũng có phần bình tĩnh lại trong lòng.

- Hô!

Hốt nhiên, trên mặt hồ bỗng xuất hiện một thân ảnh mặc hắc bào. Thân ảnh quen thuộc đó, đã làm cho những con cháu Tần thị, và cả Khương Lập, Hắc Vũ, bọn họ, đều có chút ngây ngốc. Nhưng rất nhanh, bọn họ đã kích động lên.

- Cha!

Thanh âm rõ ràng vang vọng của Tần Tư, Tần Sương là thanh âm đầu tiên vang lên. Tần Tư, Tần Sương nhìn thấy thân ảnh quen thuộc đó, con mắt liền đã hơi ươn ướt.

- Đại ca.

Hầu Phí, Hắc Vũ cũng nhìn về Tần Vũ.

- Tiểu Vũ.

Trên mặt Tần Phong, Tần Chính cũng lộ ra nụ cười mừng rỡ, nhìn Tần Vũ, huynh đệ của mình, thân nhân của mình. Tần Vũ nhìn về nhóm đông người đó, từ trong ánh mắt xán lạn của họ, hắn cảm nhận được rõ ràng sự quan tâm, lo lắng của thân nhân huynh đệ đối với mình.

Tần Vũ không khỏi thấy ấm áp trong lòng. Tần Vũ áp chế kích động trong lòng lại, nói với chúng nhân:

- Ta không sao.

Rồi tức thì Tần Vũ bay về bên cạnh Khương Lập, Tần Tư, Tần Sương. Vài trăm người nơi này nhất thời vui cười một trận. Thấy được Tần Vũ không sao, mọi người đều cao hứng vô cùng.

- Vũ ca.

Từ lúc thấy Tần Vũ xuất hiện, lúc này Khương Lập mới nhẹ giọng hô lên. Tần Vũ nắm lấy tay của Khương Lập. Lòng bàn tay của Khương Lập, không ngờ có đầy mồ hôi lạnh. Tần Vũ an ủi:

- Lập nhi, ta xin lỗi.

Hắn hoàn toàn có thể cảm nhận được sự lo âu, sợ hãi của Lập nhi. Khương Lập nhẹ nhàng dựa vào ngực Tần Vũ, chỉ lẳng lặng không nhúc nhích. Lúc trước thấy cảnh Tần Vũ bị một kiếm đánh trúng ngã xuống đất, thất khiếu chảy máu, nàng thật đã bị dọa cho sợ hãi. Nàng không dám tưởng tượng, nếu Tần Vũ thật chết đi, nàng sẽ làm thế nào?

Hai tiểu tử Tần Tư, Tần Sương ở bên cạnh đang xì xào bàn tán với nhau, còn cười trộm chỉ chỉ trỏ trỏ về phía hai người Tần Vũ, Khương Lập. Sau đó một lát, Khương Lập quay đầu nhìn về Tần Tư, Tần Sương một cái.

Khương Lập cười mắng:

- Tiểu Tư, Tiểu Sương, hai tiểu quỷ các con đến bên kia đi.

Tần Tư, Tần Sương cười hi hi, đáp:

- Vâng, mẫu thân.

Hiện giờ, nhóm người ở nơi này của Tử Huyền Phủ đều đang rất vui mừng.

Khương Lập hốt nhiên nhìn Tần Vũ lo lắng dò hỏi:

- Đúng rồi, Vũ ca, hiện giờ bên Thiên tôn sơn đó ra sao rồi? Lôi Phạt thiên tôn sẽ truy sát huynh hay không?

Tần Vũ nghe vậy liền cười, lập tức hướng về giữa không trung phất tay một cái.

- Hô!

Chỉ thấy rất nhiều nước bên trong hồ trực tiếp bay tới không trung, sau đó hóa thành một bức màn khổng lồ. Bức màn đó rõ ràng giống như một tấm gương, hiện ra tình cảnh bên trong Thiên tôn sơn, thậm chí ngay cả thanh âm của các vị thần vương cũng đều bị Tần Vũ thi triển thần thông làm vang lên ở xung quanh. Nhất thời, đám đông người liền im lặng lại. Mọi người lặng lẽ nhìn bức màn nước.

Bên trong Thiên tôn sơn.

Chu Hiển kích động nói lớn:

- Chư vị thần vương, Tần Vũ đã chết. Bên trong Mê Vụ thành chỉ có một kẻ duy nhất là có uy hiếp chính là Khương Lan. Chúng ta tới đó đánh giết, là có thể dễ dàng đoạt được Vạn Dân Ấn.

Lúc này Chu Hiển tràn đầy tức giận trong lòng.

Vừa rồi, phụ thân Chu Hoắc của hắn đã chết trước mắt hắn. Hắn rất muốn đem Tần Vũ đó ra để lóc da lóc thịt hành hạ thật nhiều, báo mối cừu giết cha.

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân cười nói:

- Tần Vũ đó thật đã chết chưa, còn chưa xác định.

Lúc này, hai người Huyết Hải nữ vương, Tu La thần vương đều đã từ thông đạo điêu khắc đi vào bên trong Thiên tôn sơn. Đám thần vương đang ở nơi này thảo luận chuyện đi đoạt Vạn Dân Ấn. Đoan Mộc Như Phong lạnh lùng quát:

- Chính miệng Lôi Phạt thiên tôn đã nói, ngươi cũng dám hoài nghi?

Ánh mắt Đoan Mộc Như Phong nhìn Huyết Hải nữ vương ẩn hàm vô tận sát ý oán hận. Đoan Mộc Vân chính là bị Huyết Hải nữ vương giết chết. Nhưng muốn giết Huyết Hải nữ vương, thật sự là quá khó. Đặc biệt Huyết Hải nữ vương có thể hóa thành vô tận huyết hải, nhanh chóng chạy trốn.

Tôn Luyện của Tu La hải bình tĩnh nói:

-Tuy Lôi Phạt thiên tôn đã nói vậy, nhưng chung quy Tần Vũ đã thi triển thuấn di chạy khỏi Thiên tôn sơn. Hắn có thể thi triển thuấn di, nói lên rằng lúc đó hắn còn chưa có chết.

Không ít thần vương gật đầu.

Tôn Luyện lại tiếp tục nói:

-Đương nhiên, cái đó chỉ có thể nói lên rằng lúc Tần Vũ chạy thì chưa chết. Nhưng xem bộ dạng Tần Vũ trúng công kích của Lôi Phạt thiên tôn, có lẽ đã bị thương nặng đến cực hạn. Tần Vũ rất có thể đã thi triển thuấn di trước khi chết. Cứ cho là Tần Vũ chưa chết, nhưng linh hồn của hắn đã phải chịu trọng thương chưa từng có. Đó là điều không cần phải nghi ngờ.

Đám người bát đại thánh hoàng đều gật đầu, tán đồng cách nói cùng Tôn Luyện.

Lần này chính Lôi Phạt thiên tôn tự mình xuất thủ, còn sử dụng thiên tôn linh bảo! Công kích đó mạnh đến kinh người. Ngay cả Lôi Phạt thiên tôn cũng đã nói Tần Vũ chết chắc. Cho nên có thể tưởng tượng được uy lực lớn cỡ nào của một kiếm mà Tần Vũ trúng phải.

Chu Hiển vội nói:

- Chư vị, còn do dự gì nữa. Tần Vũ dù chưa chết, linh hồn cũng đã chịu trọng thương chưa từng có, e rằng hắn căn bản không cách gì xuất thủ được. Bây giờ cũng ta còn không ra tay, thì lúc nào mới làm đây?

Sắc mặt Khương Phạm âm trầm. Đã từng có lúc Vạn Dân Ấn ở rất gần y, vì Vạn Dân Ấn, y đã bỏ ra bao nhiêu? Nhưng hiện giờ lại không có được Vạn Dân Ấn.

Khương Phạm trực tiếp lên tiếng:

- Thân Đồ huynh, các vị thánh hoàng, không cần quản bọn họ, chúng ta bát đại thánh hoàng hãy xuất thủ trước.

- Đi.

Lời của Khương Phạm vừa buông ra, tức thì những thánh hoàng khác đều hưởng ứng. Bát đại thánh hoàng bọn không sợ một mình Khương Lan, còn Tần Vũ, e rằng đã là một người chết. Dù cho chưa chết, thì có lẽ cũng không thể động thủ tiếp được, vậy còn sợ gì nữa?

- Mộc Khâm, còn đấu cái gì nữa? Không lẽ ngươi muốn để thần vương của Lâm Hải thành chết hết sao?

Một thanh âm ẩn hàm tức giận vang lên. Đông Bắc thánh hoàng Mộc Khâm không khỏi quay đầu nhìn lại.

- Đại, đại ca!

Mộc Khâm khó mà tin được nhìn về người vừa nói. Đó vốn chỉ là một người trung niên phổ thông, nhưng dung mạo rất nhanh đã biến ảo thành lão đầu thần bí Mộc Ngư mà năm xưa Tần Vũ đã gặp ở Đông Hải. Đám người Khương Phạm, Thân Đồ Diêm đều kinh hãi hô lên:

- Lục Diệp thần vương!

Lục Diệp thần vương của Mộc gia, năm đó cũng nổi tiếng khắp Thần giới.

Lần này Mộc Ngư lão đầu biến ảo dung mạo vẫn luôn tĩnh lặng đứng ở một bên. Từ đầu đến cuối, Mộc Ngư lão đầu chỉ theo đám đông, chưa từng có dã tâm quá lớn.

Mộc Ngư lão đầu lạnh lùng quát:

-Mộc Khâm, hiện giờ Mộc gia chỉ có một thần vương ngươi, hi vọng ngươi khi làm việc thì hãy suy nghĩ cẩn trọng. Ngươi đi làm gì? Không lẽ ngươi muốn đoạt Vạn Dân Ấn đó?

- Không.

Mộc Khâm lập tức lắc đầu. Mộc Ngư lão đầu hư lạnh một tiếng:

- Không muốn? Không muốn Vạn Dân Ấn, thế ngươi liều cái gì vậy?

Mộc Khâm biện giải:

- Đại ca, thân là thánh hoàng, sao có thể lui bước một mình?

Mộc Ngư lão đầu cười lạnh một tiếng:

- Tốt lắm, ta cũng không thích nói nhiều với ngươi. Chỉ là hi vọng ngươi phải cẩn thận trong mọi chuyện. Chung quy thì Lâm Hải thành chỉ còn mình ngươi là thần vương.

Nói xong, Mộc Ngư lão đầu liền trực tiếp bay về thông đạo điêu khắc. Mộc Khâm lo lắng hô:

- Đại ca.

- Có chuyện gì thì nói đi?

Thân ảnh Mộc Ngư lão đầu dừng lại. Mộc Khâm mong đợi nói:

- Huynh có thể quay về Lâm Hải thành hay không?

Mộc Ngư lão đầu cười nhạt một tiếng, rồi tức thì càng bay nhanh hơn về phía thông đạo:

- Mộc Khâm, quyết định của ta sẽ không thay đổi. Còn về phần ngươi, hãy tự lo cho mình đi.

Nói xong, Mộc Ngư lão đầu liền đi vào thông đạo.

Thấy đại ca Lục Diệp thần vương của mình ly khai, Mộc Khâm biến sắc liên tục.

- Mộc Khâm huynh, huynh sẽ không buông chứ?

Khương Phạm nhìn Mộc Khâm, cả Chu Hiển cũng nhìn y.

Bọn họ lo nhất là Mộc Khâm ở trong lúc quan trọng này, chịu sự ảnh hưởng của Lục Diệp thần vương vừa đột nhiên xuất hiện

mà trực tiếp buông tay. Như thế bát đại thánh hoàng biến thành thất đại thánh hoàng, điều này rất không hay.

Mộc Khâm nhìn các thánh hoàng xung quanh gật đầu nói:

- Yên tâm, chư vị, ta sẽ không lui lại một mình.

Lúc này mấy người Khương Phạm mới an tâm.

Tu La thần vương hốt nhiên lên tiếng hỏi Huyết Hải nữ vương:

- Huyết Hải nữ vương, chúng ta đi chứ?

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân và Tu La thần vương La Phàm nhìn nhau một cái. Trên mặt hai người đều hiện lên nụ cười.

- Đi.

Hai người họ rất dứt khoát, trực tiếp bay về thông đạo điêu khắc. Lập tức hai vị thần vương khác của Tu La hải là Tôn Luyện và Liễu Liên cũng bay theo sát họ.

Khương Phạm hét lên:

- Nhất thiết không thể để Vạn Dân Ấn bị họ đoạt được.

Y cũng lập tức bay đi, đồng thời bảy vị thánh hoàng khác liền theo Khương Phạm bay về thông đạo. Sự xuất phát của bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương, cũng đã làm cho những thần vương khác của bát đại thần tộc là Khương Hình, Thân Đồ Âm, Phổ Thai Đồ, Hoàng Phủ Lôi, Thang Tương theo đi.

- Cô cô, cuộc chiến này, ta không đi.

Thần thức truyền âm của Đoan Mộc Ngọc vang lên trong não Đoan Mộc Như Phong.

Lúc này, Đoan Mộc Như Phong đã bay đến gần cửa vào thông đạo, quay đầu nhìn về Đoan Mộc Ngọc phía xa một cài rồi tức thì nhẹ gật đầu, truyền âm:

- Ngươi cứ về Kính Quang thành đi.

Ở trong lòng Đoan Mộc Như Phong, thực lực Đoan Mộc Ngọc không mạnh. Đi cũng không giúp được gì, để hắn trở về là hay. Phong Hân nhìn về hảo tỷ muội Vân Ẩn của mình nói:

- Vân tỷ, lần này đã chết mất năm vị ẩn thế thần vương, không lẽ ngươi còn muốn đi tới Mê Vụ thành đó sao? Nếu đánh giết, nói không chừng chúng ta sẽ mất mạng. Mộc Ngư lão đại ca đã quay về rồi, chúng ta cũng nên về thôi.

Vân Ẩn trầm mặc giây lát.

- Ma Điền huynh, ngươi thế nào?

Vân Ẩn nhìn về Ma Điền.

Lúc này các ẩn thế thần vương bên trong Thiên tôn sơn cũng chỉ còn ba người Phong Hân, Vân Ẩn và Ma Điền. Ma Điền hít sâu một hơi, ánh mắt lóe sáng, nhìn về thông đạo điêu khắc:

- Vân Ẩn, Phong Hân, các ngươi hãy về đi. Ta đã sống không biết bao nhiêu trăm ngàn vạn năm rồi, sống nhàm chán mãi vậy đối với ta mà nói không bằng tham gia một trường đánh giết cho rồi. Ta vẫn muốn liều xem. Nói không chừng, ta sẽ trở thành tân thiên tôn. Chung quy, ai là thiên tôn, ai có thể nói chuẩn xác được.

Lời của Ma Điền, làm hai người Vân Ẩn, Phong Hân trầm mặc.

- Hưu.

Ma Điền cũng hóa thành một đạo lưu quang bay về thông đạo điêu khắc.

Vân Ẩn thở dài một tiếng:

- Phong Hân, chúng ta về.

Từ khi Thiên tôn sơn giáng xuống đến giờ, bất quá mới gần ba mươi năm thời gian, nhưng số thần vương chết đi đã quá nhiều. Vân Ẩn, Phong Hân căn bản không cảm thấy được mình có hi vọng gì trở thành thiên tôn. Bọn họ quyết định buông tay.

Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát cười nói:

- Tử Tín, nói thật, ta không tin lắm là Tần Vũ tiểu huynh đệ sẽ chết. Đi, theo ta đi xem xem.

Thần vương của Tu La hải, Huyết Yêu sơn đều đã xuất phát. Hiện giờ chỉ còn hai vị thần vương của Song Vực đảo. Một là Phiêu Miểu thần vương, một là Phổ Dẫn thần vương.

- Phổ Dẫn, chúng ta đi hay không?

Phiêu Miểu nữ vương nhìn về Phổ Dẫn.

Phổ Dẫn cười nhạt một tiếng:

- Phiêu Miểu, hiện giờ Song Vực đảo, Phật Vực chỉ còn lại mình ta, Tiên Vực chỉ còn mình ngươi. Chúng ta nên an nhiên quay về. Nếu không thì Song Vực đảo rất có khả năng sẽ tan rã.

Lần này bát đại thánh hoàng, Huyết Hải nữ vương, Tu La thần vương, Tôn Luyện Liễu Liên, Thang Tương, Khương Hình, Hoàng Phủ Lôi, Phổ Thai Đồ, Thân Đồ Âm, Ma Điền, Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát, Tử Tính, tổng cộng hai mươi vị thần vương trước sau đều tới Mê Vụ thành.

Còn sáu vị thần vương Mộc Ngư, Vân Ẩn, Phong Hân, Đoan Mộc Ngọc, Phiêu Miểu thần vương, Phổ Dẫn thì buông tay.

"Hai mươi vị thần vương."

Bên trong Tử Huyền Phủ, Tần Vũ nhìn thấy bên trong bức màn nước, từng thần vương ở thông đạo điêu khắc thuấn di biến mất, trên mặt lộ ra nét cười:

- Lan thúc, e rằng bát đại thánh hoàng đã đến bên ngoài Mê Vụ thành. Chuẩn bị một chút, mọi người tiến vào tân vũ trụ nhé.

Đối diện với công kích của đám người bát đại thánh hoàng, Huyết Hải nữ vương, Tu La thần vương, Tần Vũ sớm đã có chuẩn bị.

- Được.

Khương Lan mỉm cười đáp.

Trên mặt mấy người Khương Lập, Hắc Vũ, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Hầu Phí đều có nụ cười. Thế cục đã hoàn toàn nằm trong sự điều khiển của bọn họ. Mấy người bát đại thánh hoàng, Huyết Hải nữ vương, Tu La thần vương có thể nghĩ là Tần Vũ đã chết, hoặc là trọng thương không thể động đậy.

Nhưng, mấy người họ không tưởng tượng được rằng, linh hồn của Tần Vũ hấp thu bát đại bổn nguyên chi lực, nên sở hữu lực khôi phục kinh người.

Ngoài ra, linh hồn của Tần Vũ đã hoàn toàn kết hợp với tân vũ trụ.

"Bổn nguyên chi lực vũ trụ quả nhiên thần kỳ." Tần Vũ tán thưởng trong lòng.

Bát đại thánh hoàng, cũng chỉ có thông qua bát đại linh châu mới có thể gián tiếp sử dụng được bổn nguyên chi lực vũ trụ. Còn cao thủ thiên tôn, cũng chỉ sử dụng được bổn nguyên chi lực. Bọn họ không cách gì để linh hồn hấp thu được bổn nguyên chi lực.

Bên trong một vũ trụ, chỉ có vũ trụ sáng tạo giả, mới có thể để linh hồn hấp thu được bổn nguyên chi lực.

Linh hồn hấp thu bổn nguyên chi lực đại biểu rằng linh hồn đó liên lạc kết hợp với nguồn của vũ trụ. Chỉ cần nguồn của vũ trụ không bị diệt, linh hồn của Tần Vũ sẽ bất diệt.

- Hô!

Bầu trời vài vạn dặm, vô tận sương mù đã tiêu tán hết. Đám thần vương do bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương dẫn đầu, đã vào trong Mê Vụ thành. Tần Vũ biết là những thần vương này sẽ đến, do đó cửa thành của Mê Vụ thành căn bản không có đóng.

Chu Hiển chỉ về Tử Huyền Phủ lơ lửng trong không trung, lạnh lùng nói:

- Bọn Tần Vũ, Khương Lan chính ở trong Tử Huyền Phủ kia. Vạn Dân Ấn chắc chắn cũng ở đó.

Tu La thần vương La Phàm nhìn về Tử Huyền Phủ, cân nhắc trong giây lát rồi liền cười nhạt, trực tiếp bay về Tử Huyền Phủ. Huyết Hải nữ vương thấy vậy, lập tức không chịu lạc hậu liền lên

theo.

"Muốn đoạt được Vạn Dân Ấn trước?" Đồng tử Khương Phạm co lại. Khương Phạm dẫn đầu, bát đại thánh hoàng cũng bay về Tử Huyền Phủ. Lập tức mười vị thần vương khác cũng vội vàng lên theo.

Nhưng chính lúc này -- --

Bầu trời Tử Huyền Phủ, hốt nhiên xuất hiên một lỗ đen khổng lồ trong phương viên ngàn dặm. Lỗ đen khổng lồ đó thâm u không thấy đáy, không ai biết đầu còn lại của lỗ đen đó là cái gì.

Chỉ thấy Tử Huyền Phủ vốn đang bất động đã hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp bay vào bên trong lỗ đen kia.

- Lôi Phạt thiên tôn xuất thủ rồi thôi, các ngươi còn muốn đuổi giết, thật là khi người quá đáng!

Thanh âm của Khương Lan từ trong Tử Huyền Phủ xa xa truyền lại. Sau đó cả Tử Huyền Phủ liền tiến vào bên trong lỗ đen. Đám quần vương bay tới trước mặt thông đạo màu đen khổng lồ phương viên cả nghìn dặm có vài phần sững sờ. Thông đạo màu đen thâm u không thấy đáy, đầu còn lại của nó là cái gì đây? Lúc này hai mươi vị thần vương có chút do dự.

- Hừ, có gì phải sợ chứ? Trong Tử Huyền Phủ cũng có thần vương, cũng có thiên thần, thậm chí còn có cả một vài thần nhân. Ngay cả những người đó đều dám tiến vào? Chúng ta có gì mà không dám vào đây.

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân cười xòa một tiếng, liền là người đầu tiên hóa thành một quang mang đỏ máu bay vào bên trong thông đạo màu đen khổng lồ kia.

Thông đạo màu đen, tựa như có thể thôn phệ tất cả vậy.

- Khương Lan đó cũng coi là lợi hại, không ngờ có thể trực tiếp tạo ra được một thông đạo giữa Thần giới và không gian hạ giới. Chúng ta đi…

Tu La thần vương La Phàm cười một tiếng cũng bay vào bên trong thông đạo màu đen. Phía sau, Tôn Luyện, Liễu Liên thần vương liền theo sau tiến vào.

Lúc này bát đại thánh hoàng cũng giật mình.

Khi nhìn thấy thông đạo màu đen đó, trong lòng có phần lúng túng. Nhưng nghe thấy mấy người La Phàm nói, suy nghĩ cẩn thận lại, bọn họ đều hiểu ra.

Thân Đồ Diêm ha ha cười lớn nói:

- Ha ha, đúng, thông đạo màu đen này, có thể thông tới đâu đây? Thần giới thông tới các không gian khác, tự nhiên những không gian đó chỉ có thể là hạ giới.

Khương Phạm hét lên một tiếng:

- Tiến vào hạ giới, trò trẻ con mà thôi. Ồ, nhanh lên, thông đạo đang nhanh thu nhỏ kìa.

Lập tức bát đại thánh hoàng hóa thành bát đại lưu quang, bay vào bên trong thông đạo màu đen. Phía sau, mấy người Hoàng Phủ Lôi, Khương Hình, Thân Đồ Âm cũng bay vào theo. Từ lúc đó, hai mươi vị thần vương bay vào trong thông đạo màu đen.

Tại tân vũ trụ, bên trong Tử Huyền Tinh.

Tử Huyền Phủ bay lơ lửng trên không. Mấy người Tần Vũ, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Hắc Vũ, Hầu Phí đều đứng ở trên không trung, trên mặt họ đều có một nụ cười nhạt. Thông đạo màu đen đó, chính là do Tần Vũ chế tạo ra. Thông đạo đi tới tân vũ trụ, cố ý dẫn dụ những thần vương kia tiến vào tân vũ trụ.

Khương Lan cười nói:

- Tiểu Vũ, chiêu này của ngươi, quả thật là độc ác a.

Hầu Phí cười quác quác nói:

- Hắc hắc, độc ác cái gì chứ? Những thần vương đó không hề nương tay đối với đại ca. Ta sớm đã không thuận mắt với chúng rồi. Đại ca, lần này hãy để đệ giày xéo bọn chúng.

- Ha ha, Hầu tử, ngươi muốn giày xéo những thần vương đó? Quá hèn hạ đi, ở trong tân vũ trụ mới đòi giày xéo chúng.

Hắc Vũ cũng cười lớn lên.

Bên trong tân vũ trụ, Hầu Phí được Tần Vũ truyền cho không gian pháp tắc của tân vũ trụ. Hiện giờ hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ. Ở nơi này, Hầu Phí có thể dễ dàng khống chế lực không gian của tân vũ trụ.

Nhưng những thần vương kia thì sao?

Bên trong vũ trụ của Thần giới, bọn họ có thể coi là thần vương.

Nhưng đến Tân vũ trụ, Không gian pháp tắc của bọn họ hoàn toàn không có tác dụng. Ngay cả Thời gian gia tốc cũng trở nên vô dụng. Và Thời gian tĩnh chỉ của Tu La thần vương và Huyết Hải nữ vương cũng vậy.

Bọn họ cũng không cách gì thuấn di mà chạy!

Bên trong Tân vũ trụ, bọn họ chỉ có thể chịu giày xéo!

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Tốt rồi. Đừng nói nữa, bọn họ tới rồi.

Lập tức tất cả mọi người nhìn về phía trước.

- Hô! Hô! Hô! Hô! …

Chỉ thấy người đầu tiên là Huyết Hải nữ vương bỗng xuất hiện giữa không trung, sau đó là Tu La thần vương, Tôn Luyện, Liễu Liên, bát đại thánh hoàng…mấy người thần vương liên tiếp tiến vào bên trong.

Hai mươi vị thần vương lăng không mà đứng.

- Tần Vũ, ngươi chưa chết?

Thấy Tần Vũ cười nhạt đứng ở giữa không trung, Huyết Hải nữ vương không khỏi chấn kinh.

Mấy người Tu La thần vương, Khương Phạm, Chu Hiển cùng bát đại thánh hoàng cũng khiếp sợ nhìn về Tần Vũ không xa trong không trung. Trong suy nghĩ của bọn họ, đáng nhẽ Tần Vũ phải chết rồi mới đúng. Dù cho chưa chết, cũng phải trọng thương gần chết.

Nhưng hiện giờ xem ra, hình như Tần Vũ không hề có chút thương thế nào.

- Ha ha….

Tần Vũ cười nhìn hai mươi vị thần vương:

- Hoan nghênh chư vị thần vương tới thế giới của Tần Vũ ta.

- Thế giới của ngươi?

Hai mươi vị thần vương bọn La Phàm, Tiết Vân, Khương Phạm, Chu Hiển đều thấy nghi hoặc. Dù cho không gian mà thần vương sáng tạo ra thì cũng có thể tính là một không gian, chứ còn xa lắm mới bằng thế giới.

"Tần Vũ nói như vậy là có ý gì?" Mấy người Khương Phạm không khỏi nhíu mày.

Đoan Mộc Như Phong là người đầu tiên nhẹ quát lên:

- Tần Vũ, đừng nói lời thừa nữa. Ngươi đã trúng phải công kích của Lôi Phạt thiên tôn tiền bối, không chết cũng trọng thương. Đừng ở trước mặt chúng ta mà ngụy trang…Mau mau giao Vạn Dân Ấn ra.

Chu Hiển quát lên một tiếng lạnh lẽo:

-Nói lời thừa với chúng để làm gì? Trực tiếp bắt lấy là được.

Chỉ thấy Chu Hiển là người đầu tiên bay lên, Khương Phạm, Thân Đồ Diêm, Mộc Khâm, Thang Lam…bát đại thánh hoàng cũng nhau xông lên theo.

- Bọn khốn. Lăn về!

Chỉ thấy Hầu Phí chợt quát một tiếng, rồi hắn cầm Huyền Thanh Nhất Khí côn tựa như đánh vào bao cát, độc ác đánh lên mình Chu Hiển. Chu Hiển chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên bị trói buộc, không thể cử động. Chỉ có thể nhìn Huyền Thanh Nhất Khí

Côn nện lên người mình.

"Thuấn di!" Chu Hiển muốn thuấn di.

Nhưng hắn hốt nhiên phát hiện, mình căn bản không cảm ứng được lực không gian dao động, nên không cách gì thuấn di.

- Bồng!

Huyền Thanh Nhất Khí Côn đánh lên mình Chu Hiển.

Bảy vị thánh hoàng phía sau cũng gặp phải điều y như Chu Hiển, không thể thuấn di, cũng bị trói buộc không thể di động, chỉ có thể nhìn bản thân bị đánh. Chỉ thấy Huyền Thanh Nhất Khí Côn đó liên tục đánh lên trên mình bảy người.

Tám vị thánh hoàng Chu Hiển, Khương Phạm giống như bao cát, không có chút phản kháng nào bị Hầu Phí đánh bay đi.

Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương cùng với những thần vương khác đầu ngây ngốc.

- Đây, làm sao có thể?

Bát đại thánh hoàng từ phía xa bay lại từng người một, không để ý tới máu tươi ở khóe miệng, trên mặt đầy vẻ khó mà tin được.

- Chúng ta làm sao mà không thể thuấn di? Làm sao không cảm ứng được không gian dao động, rồi cả thời gian trôi vậy?

Bát đại thánh hoàng kinh hoảng thất thố.

Hầu Phí giận dữ quát lớn:

- Tất cả câm miệng lại cho ta, nếu không sẽ ăn vài bổng nữa của

bản Hầu gia.

Tức thì bát đại thánh hoàng yên tĩnh lại. Bọn họ đều nghĩ tới chuyện vừa rồi mình đã bị Hầu Phí đánh bay đi như đánh bao cát.

Chương 660

Ngày Tàn Của Các Thần Vương

Giữa không trung của Tử Huyền Tinh, mây mù phiêu đãng. Mấy người Tần Vũ, Khương Lan, Khương Lập, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Hắc Vũ đều đứng ở phía xa, đạm nhiên cười với nhau, vọng nhìn hai mươi vị thần vương tiến vào tân vũ trụ. Hầu Phí vác trên vai Huyền Thanh Nhất Khí Côn nhìn hai mươi vị thần vương đắc ý hét lên:

- Nhìn cái gì mà nhìn, đến hiện giờ, các ngươi còn không biết tình cảnh của mình ư?

Lúc này, Hầu Phí ở my tâm đầy vẻ giễu cợt đắc ý. Phóng mắt nhìn Thần giới trải qua bao nhiêu năm như vậy, đã có ai có thể chỉ thẳng vào mũi của nhóm siêu cấp cao thủ bát đại thánh hoàng, Tu La thần vương, Huyết Hải nữ vương mà chửi sao, hơn nữa các cao thủ đó còn không thể phản kháng.

Chu Hiển là người đầu tiên kêu lên:

- Đây, rút cục nơi đây là nơi nào?

Trong mắt Chu Hiển có vô tận nghi hoặc, phẫn nộ, không cam, thấp giọng giận dữ nói:

- Làm sao lại tồn tại một nơi như vậy? Vì sao ở nơi này, không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc đều vô dụng.

- Một vũ trụ khổng lồ, vô số không gian, nhưng bất cứ một không gian nào đáng nhẽ không phải thế này, nên là thế khác a!

Hoàng Phủ Ngự nhíu mày thật sâu, sắc mặt cay đắng.

Một khi không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc không cách gì sử dụng được, thì những thánh hoàng này, còn không phải là những đồ chơi để mặc người ta giày xéo ư?

Sắc mặt đám người Khương Phạm, Thân Đồ Diêm, Đoan Mộc Như Phong đều rất là khó coi. Dù là Tu La thần vương La Phàm vẫn luôn tự tin bình đạm, hiện giờ trong mắt cũng có nét ưu tư khó mà tin được không thể che giấu.

Hai mươi vị thần vương đầy sợ hãi, lo lắng, khó tin ở trong lòng.

Khi mà Không gian pháp tắc cùng với một phần Thời gian pháp tắc mà bọn họ trông cậy nhất, không ngờ ở một nơi bí ẩn kỳ diệu đã hoàn toàn mất công hiệu. Làm sao mà bọn họ không kinh hoàng cho được?

Lúc này tâm trạng của hai mươi vị thần vương đang hỗn loạn nhất.

Khương Phạm bỗng trực tiếp nói với Khương Lập:

- Lập nhi, đây rút cục là chuyện gì?

Khương Lập hơi ngẩn ngươi rồi đang muốn trả lời nhưng Hầu Phí lập nổi giận, chỉ Khương Phạm mắng:

- Lão gia hỏa, sao ngươi lại nói với Lập nhi tỷ tỷ của ta?

Tần Vũ cười nhạt nói:

- Phí Phí, qua đây, để những thần vương này bình tĩnh giây lát. Hiện giờ e rằng từng người bọn họ đều đang hỗn loạn.

Hầu Phí gật đầu, sau đó hắn chỉ hai mươi vị thần vương:

- Hừ, đám người các ngươi, không lẽ đến hiện giờ còn chưa minh bạch tình cảnh của bản thân ư? Suy nghĩ cho kỹ đi, từng người hãy nghĩ cho thông, nên dùng thái độ gì nói chuyện với chúng ta.

Sau đó, Hầu Phí liền bay về bên cạnh Tần Vũ. Nhìn những đám mây phiêu đãng xung quanh, không khí cũng trong sạch dễ chịu.

Chỉ là hai mươi vị thần vương phát hiện, mấy người bọn họ đã bị khốn trong một cái vòng tròn nhỏ có phương viên trăm mét. Bọn họ căn bản không cách gì bay ra khỏi phạm vi đó. Khi đến nơi giới hạn, liền cảm thấy một vách tường ngăn cản trong suốt.

Khương Phạm thở dài nói:

- Không gian giam lao, Không gian giam lao rất phổ thông.

Hai mươi vị thần vương đoán thế nào cũng không ra. Không gian giam lao này, chỉ là một chiêu trong quá khứ các thần vương thường xuyên sử dụng để chà đạp các thiên thần. Chỉ cần chưa có lĩnh ngộ hoàn toàn Không gian pháp tắc, thì không thể nào thoát ra khỏi.

Nhưng hiện tại, hai mươi vị thần vương đang bị Không gian giam lao vây khốn. Nếu trước đây, có người nói với hai mươi vị thần vương rằng bọn họ có thể bị Không gian giam lao vây khốn, thì bọn họ nhất định sẽ không tin…Nhưng hiện giờ sự thật đã phát sinh.

Lúc này Chu Hiển không biết nên khóc hay nên cười:

- Không gian giam lao, đây, đây thật là…

- Bọn họ có thể thi triển không gian giam lao, nói lên một

điểm:

Tu La thần vương rất tỉnh táo:

- Ở nơi này, có thể thi triển Không gian pháp tắc, nhưng vì sao chúng ta không cách gì sử dụng được?

Những thần vương xung quanh đều gật đầu. Đối phương có thể sử dụng Không gian pháp tắc, vì sao bọn họ không thể sử dụng được?

Phổ Thai Hồng nhíu mày nói:

- Không lẽ Tần Vũ đó có một loại thần thông đặc biệt, làm cho chúng ta không cách gì sử dụng được không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc. Điều này ít có khả năng.

Những thần vương này đã hoàn toàn đi vào ngõ cụt.

Hiện giờ bọn họ vẫn nghĩ đối phương có thể thi triển Không gian pháp tắc, còn bọn họ không làm vậy được, là vì Tần Vũ đã sử dụng một thần thông đặc biệt nào đó.

- Ha ha, đại ca, huynh nói nên giải quyết đám thần vương này thế nào. Cái này đơn giản a, trực tiếp giết chết, không phải là rất đơn giản ư?

Thanh âm cười to của Hầu Phí từ phía xa vang lên.

Tức thì thanh âm thảo luận của hai mươi vị thần vương liền ngưng lại.

- Bọn chúng, bọn chúng đang thảo luận xử quyết chúng ta thế nào ư?

Lúc này, thần vương Khương Hình đã lo lắng.

Các thần vương đều trầm mặc.

- Không gian giam lao này, hoàn toàn cách tuyệt với ngoại giới, thanh âm tuyệt đối truyền không qua.

Tu La thần vương La Phàm đạm nhiên nói :

- Tiểu tử Hầu Phí đó là cố ý dùng thanh âm để cho chúng ta nghe thấy.

Trên thực tế, Tu La thần vương La Phàm có quan hệ sư đồ với Hầu Phí.

Lúc trước, Hầu Phí mới vào Thần giới không lâu, liền bị Tôn Luyện mang đi. Về sau Tu La thần vương dạy Hầu Phí, kỳ thật Tu La thần vương La Phàm tịnh không lo Tần Vũ đối với hắn thế nào.

Chu Hiển giận nói:

- Hầu Phí đó, không ngờ cố ý dọa chúng ta?

Thanh âm Khương Phạm có phần trầm thấp:

- Không, hắn không phải là dọa chúng ta. E rằng hiện giờ nhóm người Tần Vũ thật đang thương lượng xử quyết chúng ta thế nào. Ở nơi này, chúng ta căn bản không có lực phản kháng gì.

Các thần vương nhất thời trầm mặc. Bọn họ không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía xa. Nơi đó, mấy người Tần Vũ, Khương Lan, Tả Thu Lâm đang đàm luận chuyện gì đó với nhau. Những thần vương này muốn nghe nhưng không thể nghe được.

- Phổ Thai Hồng đó thì giết. Được rồi, đại ca, Đoan Mộc Như Phong thì thế nào?

Lại một thanh âm của Hầu Phí vang lên trong không gian giam lao. Hai mươi vị thần vương nghe vậy đều cảm thấy tim nhói lên một trận dữ dội. Còn Phổ Thai Hồng, sắc mặt đại biến.

-Phổ Thai huynh đệ đừng lo. Hầu Phí đó đang cố ý trêu đùa chúng ta.

Hoàng Phủ Ngự lập tức an ủi Phổ Thai Hồng. Phổ Thai Hồng cười khổ nói:

-Hoàng Phủ huynh, ta sao không biết Hầu Phí đang trêu đùa chúng ta. Chỉ là cũng có khả năng, lời của Hầu Phí chính là nội dung đang thương lượng của bọn họ, ai…

Tiếng thở dài của Phổ Thai Hồng làm cho chúng thần vương liền trầm mặc hẳn. Tiếng thở dài đó ẩn hàm vô tận sự vô lực, không cam. Nhưng thế thì sao đây? Ngoài sự bối rối lúc ban đầu vừa phát hiện ra không thể dùng Không gian pháp tắc, Thời gian pháp tắc, hiện giờ hai mươi vị thần vương đều minh bạch tình cảnh của mình. Bọn họ chính là cá thịt. Còn bọn Tần Vũ lại là dao thớt. Muốn giết muốn thịt hoàn toàn là do mấy người Tần Vũ quyết định. Các thần vương không kìm được nhìn về phía nhóm người Tần Vũ, thậm chí có thần vương còn vọng tưởng từ cử động môi của mấy người Tần Vũ, đoán ra được họ đang nói gì.

Chung quy….

Hiện giờ mấy người Tần Vũ có thể quyết định sinh tử của bọn họ!

Cảm giác mà tiểu mệnh bị người điều khiển, thật là rất đau khổ. Nhưng có đau khổ hơn, bọn họ cũng không thể cải biến được

sự thật. Đáy lòng của bọ có một nghi hoặc mà không cách gì giải đáp được:*"Nơi này rút cục là nơi nào? Vì sao có nơi như vậy?"*

Nơi này, trong suy nghĩ của những thần vương đáng nhẽ là không có tồn tại. Nhưng nơi này đã tồn tại, tồn tại có đạo lý của nó, làm cho những thần vương đành chịu cho Tần Vũ tùy ý chém giết.

"Tần Vũ đó, sáng tạo bao nhiêu kỳ tích." Tu La thần vương La Phàm vọng nhìn về Tần Vũ đang cười nói phía xa, thầm nói trong lòng.

Thi triển Không gian đông kết, rồi có thể dưới không gian đông kết vẫn thuấn di được, lại có thể trực tiếp thuấn di tiến vào Thiên tôn sơn….Đủ các thể loại sự tình, Tần Vũ đã sáng tạo ra các kỳ tích. Hiện giờ Tần Vũ đã đưa bọn họ đến một nơi như vậy.

Lúc này…

Kẻ sáng tạo kỳ tích Tần Vũ, càng nắm trong tay sinh tử của bọn họ. Trong mây trắng, mấy người Tần Vũ đang thương lượng giải quyết thế nào những thần vương kia.

- Đại ca, Lan thúc, các người không cần phải phiền toái vậy. Các ngươi không nhẫn tâm giết, ta sẽ đi giết. Tu La thần vương là sư tôn ta, tự nhiên không thể giết. Tôn Luyện là tiền bối của Viên tộc ta, cũng không thể giết. Khương Phạm đó.. tuy là người quá tồi. Nhưng cũng có duyên cha con với Lập nhi tỷ tỷ, nên tha cái mạng nhỏ của y. Những người khác, thì giết toàn bộ!

Hầu Phí đứng một bên, trong mắt hung quang lóe lên.

Hầu Phí lúc này, đang nghĩ mình một hơi giết hết nhiều thần vương như vậy, sự vinh diệu đó liền khiến hắn kích động lên.

Khương Lan mắng:

- Phí Phí, đừng ở một bên ồn ào.

Khương Lan cũng có chút nổi giận. Hầu Phí này cứ luôn ở bên cạnh cổ vũ Tần Vũ giết giết. Theo lời của Hầu Phí, hình như giết sạch gần như tuyệt đại đa số thần vương thì mới tốt.

- Vâng, Lan thúc.

Hầu Phí bĩu môi, liền đứng sang một bên không lên tiếng nữa.

- Khương Lan, ngươi cũng đừng có tâm của đàn bà, ta thấy Hầu Phí nói có lý đó. Hừ, những thần vương này lần lượt đuổi giết vào đây, đã từng có tâm nhân từ với chúng ta chưa? Bọn họ có thể đối với chúng ta như vậy, chúng ta giết họ thì thế nào?

Thanh âm của Tả Thu Lâm vang lên, đồng thời ánh mắt u lãnh nhìn về Khương Lan.

Lời này của Tả Thu Lâm vừa nói ra, Khương Lan không lên tiếng nữa.

Nếu thật nói Thần giới có một người làm Khương Lan có phần úy kỵ thì có lẽ chỉ có một vị thân tỷ tỷ Tả Thu Lâm của Tả Thu Mi này.

- Tần Vũ, nếu ngươi không muốn giết, ta động thủ thay ngươi là được. Khương Lập ngươi đừng nghĩ quá nhiều. Lúc trước Khương Phạm đối với ngươi không niệm tình cha con, ta cũng vì ngươi mà giải quyết hắn.

Sát khí ẩn hiện trên thân Tả Thu Lâm.

Thân là Tử Vong thần vương, Tả Thu Lâm giết ngươi không có cố kỵ gì cả.

Tần Vũ cười nhạt:

- Được rồi, Tả Thu Lâm tiền bối, ta cũng không cần khuyên bảo. Trong lòng ta đã có biện pháp riêng xử trí họ.

Nói rồi, Tần Vũ phẩy tay một cái.

- Hô!

Không gian giam lao trực tiếp tiêu tán. Hai mươi vị thần vương đều cảm thấy sự lưu động của không khí, tức thì họ không tự chủ được thấy lo ở trong lòng. Ánh mắt càng tập trung trên nhóm người Tần Vũ.

Bọn họ biết…e rằng mấy người Tần Vũ đã có quyết định xử trí bọn họ.

Hầu Phí lập tức dò hỏi:

- Đại ca, huynh đã có quyết định, muốn giết bao nhiêu?

Những thần vương này nghe thấy Hầu Phí nói như vậy, tức thì sắc mặt thoáng chốc đã trắng lại. Sau đó nhìn chằm chằm Tần Vũ, bọn họ rất muốn biết quyết định của hắn.

Tần Vũ không có nói, bay về hướng hai mươi vị thần vương. Mấy người Hầu Phí, Hắc Vũ, Khương Lan, Tả Thu Lâm, Dịch Phong, Khương Lập cũng bay theo. Cho đến trước những thần vương kia mười mét mới dừng lại.

Chu Hiển lập tức hét lên:

- Tần Vũ, bát đại thánh hoàng chúng ta chính là được trời đất ban cho.

Bất quá, lúc này Chu Hiển cũng có một sự sợ hãi.

- Trời đất ban cho ư?

Tần Vũ bật cười:

- Chu Hiển, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không?

Chu Hiển nhẹ sững sờ.

- Ta nhớ khi lần đầu chúng ta gặp mặt, ngươi phẩy tay thì đã có thể hủy diệt một tòa thành trì. Ta vẫn nhớ rõ ràng, lúc đó tiểu nam hài ăn kẹo đường hồ lô trước khi chết nhìn ta, ánh mắt hi vọng đó cả cuộc đời ta sẽ không quên được. Khi ta trách hỏi ngươi, giết nhiều người như vậy không sợ trời phạt ư. Ngươi lại trả lời ta Ai hiểu rõ trời hơn ta.

Tần Vũ thở dài một tiếng.

- Làm sao? Giết một vài phàm nhân thì sao, không lẽ không được?

Ánh mắt của Chu Hiển lạnh lùng. Xem bộ dạng như là công lý thuộc về hắn vậy.

- Ngươi nghĩ là ngươi hiểu trời. Nhưng, tại thế giới của ta…ta chính là trời.

Ánh mắt Tần Vũ nhìn Chu Hiển lạnh lùng đến cực điểm :

- Hiện giờ, ta tuyên bố, ngươi sẽ phải chịu trời trách, trời phạt!

Chu Hiển bật cười, lạnh nhìn Tần Vũ:

- Ngươi đúng là có năng lực giết ta. Nhưng trời trách trời phạt lại là ngươi có thể quyết định ư ? Huống chi Chu gia ta chính là chưởng quản lực lôi điện, chưởng quản năng lực trời phạt -----

- Ầm!

Một đạo lôi điện đen nhánh như mực từ giữa không trung đánh xuống, hiểm ác đánh lên người Chu Hiển. Toàn thân Chu Hiển đột nhiên co giật, nhưng hắn vẫn không thể tin được ngẩng đầu nhìn trời:

- Không, không thể nào, lôi điện không thể nào không chịu sự khống chế của ta.

- Chết đi.

Sắc mặt Tần Vũ lãnh đạm. Chỉ thấy màu vàng, màu xanh biếc…lôi điện đủ các màu không ngời hỗn hợp lại từ trên không trung mãnh liệt đánh lên người Chu Hiển, trực tiếp đánh cho Chu Hiển hóa thành bụi.

Chỉ có một viên Lôi Nguyên Linh Châu bay lơ lửng.

- Đã xử trí Chu Hiển, nên xử trí các ngươi thôi.

Tần Vũ cười nhạt nhìn mười chín vị thần vương ở đó. Mắt thấy Chu Hiển bị lôi điện đánh chết, chúng thần vương thoáng chốc đã thấy căng thẳng trong lòng.

Tần Vũ thấy biểu tình của các thần vương, cười nhạt nói:

- Có người kiến nghị giết hết toàn bộ các ngươi. Bất quá ta không có ác tâm như vậy. Trong mười chín người các ngươi, đích xác có bốn năm kẻ có thể không phải chịu sự trừng phạt nào mà rời khỏi đây. Ví như La Phàm huynh, hay vị nhạc phụ Khương Phạm của ta

Ánh mắt Tần Vũ nhìn về Khương Phạm.

Khương Phạm nghe thấy lời đó, ngược lại ngẩn người ra.

Chương 661

Tiêu Diêu Thiên Tôn

Vừa rồi trong khi Tần Vũ giết Chu Hiển không chút do dự. Khương Phạm đều đã nhìn thấy tận mắt, trong lòng Khương Phạm đã nghĩ, Tần Vũ cho dù không giết hắn, phỏng chừng cũng muốn làm nhục hắn một phen. Nhưng không ngờ, nghe ý tứ trong lời nói của Tần Vũ, hình như muốn trực tiếp phóng thích mình bình yên rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

"Tần Vũ, ngươi -" Khương Phạm nhìn Tần Vũ. Nhưng thật ra không biết nên nói gì cho ổn.

Ánh mắt Tần Vũ đảo qua các vị thần vương ở xung quanh, hắn có thể cảm nhận được đáy lòng các thần vương ở đây đều quá sợi hãi rồi. Liền trực tiếp tuyên bố: *"Những người sau, Tu La thần vương La Phàm, Khương Phạm, Hoàng Phủ Ngự cùng với Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát, bốn người này có thể an nhiên mà rời đi."*

Mười chín vị thần vương ở đây vẻ mặt đều thể hiện rất nhiều vẻ khác nhau. Tỷ như Hoàng Phủ Ngự này thì vừa vui mừng lại vừa phẫn nộ, vui mừng là bởi vì tính mạng của bản thân đã được bảo vệ. Còn phẫn nộ chính là …… Tần Vũ không buông tha cho huynh đệ của hắn - Hoàng Phủ Lôi.

Bốn người được Tần Vũ cho bình yên rời đi, đều là có những bối cảnh riêng, La Phàm là sư tôn của Hầu Phí. Khương Phạm dù sao cũng là phụ thân của Khương Lập, đại ca của Khương Lan. Hoàng Phủ Ngự lúc trước đối với Tần Vũ cũng có chút ân tình. Về phần Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát. Tần Vũ đã xem qua Thủy Mạc, thấy được cuộc thảo luận của chúng thần vương trong Thiên Tôn sơn rõ ràng từng lời, từng câu một. Cũng nhớ kỹ một câu nói của Huyết Yêu nữ vương *"Tử Tín, nói thật nhé, ta không quá tin tưởng*

rằng Tần Vũ tiểu huynh đệ sẽ chết. Đi, theo ta đi xem."

Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát sở dĩ tìm tới đây. Căn bản không phải vì muốn giết Tần Vũ. Mà vì nàng không tin Tần Vũ đã chết như vậy, nên bản thân muốn đến xem.

Tần Vũ vung ống tay lên-

Nhất thời cách đó không xa liền xuất hiện một cái hắc sắc thông đạo, mười chín vị thần vương đều hướng về thông đạo này mà nhìn lại. Bọn họ đều hiểu được, sợ rằng thông đạo này chính là thông đạo để trở về.

"Thông đạo này, đi thông ra Thần giới, La Phàm huynh, mấy người các ngươi kia có thể rời đi." Tần Vũ trực tiếp nói.

"Tần Vũ, huynh đệ ta Tôn Luyện, còn có muội muội Liễu Liên nữa?" Tu La thần vương La Phàm chưa đi mà nhìn chằm chằm Tần Vũ. Hắn không thể bỏ Tôn Luyện, Liễu Liên lại được.

Khương Phạm cũng không rời đi, mà nhìn Tần Vũ nói: *"Tần Vũ, còn Khương Hình của Phiêu Tuyết thành thì sao? Hắn cùng Lập nhi cũng có quan hệ huynh muội . Mặc dù không phải là thân huynh muội."* Khương Phạm trong lúc này. Cũng chỉ cố gợi ra sự quan hệ giữa Khương Hình và Khương Lập.

"Tần Vũ. Đại ca Hoàng Phủ Lôi của ta nữa, ngươi sẽ không giết chứ?" Hoàng Phủ Ngự nhìn Tần Vũ. Tần Vũ đã thấy những tình huống này, trong lòng càng hiểu được. Nhóm thần vương này, không ít người có liên quan đến nhau, muốn chỉ phóng thích mấy người, sợ là không được.

"Hừ, được rồi, La Phàm huynh, Hoàng Phủ huynh. ta liền nói cho các ngươi. Ta sẽ xử trí cho các thần vương kia như thế nào." Ngữ khí của Tần Vũ ngữ đột nhiên lạnh đi.

Trong đáy lòng mười chín vị thần vương nhất thời đều căng

thắng. Ánh mắt Tần Vũ đảo qua mười chín vị thần vương, lạnh lùng nói: *"Ngoại trừ La Phàm, Khương Phạm, Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát, Hoàng Phủ Ngự. Mười lăm vị thần vương còn lại, chỉ có hai con đường để lựa chọn."*

"Một con đường là chết, một con đường là trở thành người hầu cho Tử Huyền Phủ ta." Sắc mặt Tần Vũ không có chút thay đổi nói.

Mười chín vị thần vương ở đây đều ngẩn ra, ngay cả Hầu Phí, Khương Lan, Khương Lập cùng một đám người ở bên cạnh đều kinh ngạc. Vừa rồi bọn họ một mực thương lượng giết ai, tha ai.Thực không nghĩ tới Tần Vũ lại để cho những người đó trở thành người hầu.

"Thánh Hoàng trở thành người hầu, đúng rồi, đúng rồi." Hầu Phí ở bên cạnh mắt sáng rực lên.

"Tử lộ? Người hầu?" Thân Đồ Diêm nhướng mày, nhìn về phía Tần Vũ, *"Tần Vũ, nếu chúng ta lựa chọn thành người hầu của Tử Huyền Phủ của ngươi, chúng ta phải làm bao lâu? Chẳng lẽ là vĩnh viễn?"*

"Cũng không tính là vĩnh viễn. Chỉ là đợi cho lần Thiên Tôn sơn tiếp theo hạ xuống, các ngươi liền được khôi phục tự do." Tần Vũ cười nhạt nói, *"Đương nhiên từ nay về sau Thiên Tôn sơn có hạ xuống nữa hay không cũng không nhất định. Nói đơn giản. Khoảng sáu ngàn vạn ức năm. Trong mười lăm người các ngươi, đại bộ phận đều trở thành người hầu của Tử Huyền phủ trong sáu ngàn vạn ức năm. Sau sáu ngàn vạn ức năm, các ngươi liền được khôi phục tự do."*

"Đại bộ phận người?" Huyết Yêu nữ vương Vũ Sát nhìn Tần Vũ, *"Tần Vũ, trong mười lăm người này, chẳng lẽ còn có gì khác nhau?"*

Tần Vũ mỉm cười mà gật đầu: *"Đúng, trong mười lăm người này. Hoàng Phủ Lôi, Đoan Mộc Như Phong, Thân Đồ Diêm, Khương Hình, Tử Tín, Huyết Hải nữ vương, sáu người này chỉ cần trở thành người*

hầu của Tử Huyền phủ ta trong một ức năm, hết một ức năm, liền có thể được khôi phục tự do."

Hoàng Phủ Lôi, Thân Đồ Diêm và không ít người nhẹ nhõm một hơi. Đối với thần vương cao thủ mà nói. Một ức năm cũng không không tính là dài. Dù sao Hoàng Phủ Lôi, Thân Đồ Diêm đã sống rất lâu, khoảng chừng một ức hai ngàn vạn ức năm. Chỉ là làm người hầu một ức năm, cũng không phải không thể chấp nhận được.

"Đi, chư vị mời theo ta tiến vào Tử Huyền phủ, tới Tử Huyền phủ rồi từ từ nói chuyện, như thế nào?" Tần Vũ cười nhạt nói. Trong Tử Huyền phủ còn có khung cảnh rất đẹp. Chúng thần vương theo bọn người Tần Vũ chậm rãi vào trong Tử Huyền phủ. Tần Vũ đưa nhóm thần vương này trực tiếp đi tới giữa một viện tử trong Tử Huyền phủ: *"Nơi đây là Lưu Thủy viên, trong Lưu Thủy viên cũng có hơn mười lầu các, từ nay về sau các thần vương sẽ sống ở nơi này."*

Không ít thần vương đột nhiên hiểu ra. Trở thành người hầu của Tử Huyền phủ cũng không phải là chuyện khó có thể nhận.

"Người hầu? Tần Vũ, ngươi muốn chúng ta làm cái gì?" Phổ Thai Hồng đột nhiên nói. *"Phổ Thai Hồng ta dù sao cũng là Đông Nam Thánh Hoàng, mặc kệ như thế nào. Ngươi cũng đừng mơ tưởng vũ nhục được ta."*

Nhất thời Thang Lam, Mộc Khâm không ít thần vương đều nhìn về phía Tần Vũ, đối với cao thủ thần vương bậc này mà nói. Có khi tình nguyện chết chứ không muốn bị người khác vũ nhục. Tần Vũ nhìn các thần vương này, cười nhạt nói: "Yên tâm, ta sẽ không hèn mọn như vậy, một khi các ngươi lựa chọn thành người hầu của Tử Huyền phủ, các ngươi bình thường chỉ cần an cư tại Tử Huyền phủ, tùy ý mà chỉ đạo một ít hậu bối đệ tử của Tử Huyền phủ tu luyện, hoặc là đánh những kẻ khiêu khích sự tôn nghiêm của Tử Huyền phủ cho chúng phải tháo chạy. Ngoài các việc này ra, các ngươi không cần phải làm thêm chuyện gì cả. Hơn

nữa, đối với những người khác trong Tử Huyền phủ. Ta chỉ nói, các ngươi là một số nhân vật được ta mời tới. Như thế nào?"

Thang Lam, Mộc Khâm cùng các thần vương nhìn nhau, trong mắt cùng có sự vui mừng lên.

Nếu Tần Vũ thực sự làm như vậy, thì thể diện của bọn họ có thể được giữ lại..

Những người ở đây biết bọn họ là người hầu của Tử Huyền phủ. Nhưng người ngoài thì không biết được. Bọn người Thang Lam cũng khẳng định được, những người ở đây cũng sẽ không mang việc cực kỳ xấu hổ này nói ra ngoài.

"Đương nhiên. Trong số các ngươi có những người là Thánh Hoàng, có đôi khi cũng phải hiện thân! Các ngươi khi trở thành người hầu của Tử Huyền phủ ta, cũng không phải hoàn toàn bị trói buộc sự tự do. Như vậy đi…… mỗi một ngàn năm, các ngươi có một năm được rời khỏi Tử Huyền phủ ra bên ngoài, thời gian còn lại, phải ở trong Tử Huyền phủ." Tần Vũ nói.

Trong lòng Thang Lam, Mộc Khâm và những người còn lại thấy nhẹ nhàng.

Trong một số tình huống. Thánh Hoàng cũng cần phải hiện thân. Tần Vũ dĩ nhiên đã nói, cứ một ngàn năm cho bọn họ một năm tự do. Thời gian, đối bọn họ mà nói như vậy là đủ rồi.

"Được, ta đáp ứng." Đoan Mộc Như Phong là người thứ nhất đáp ứng. Trong mười lăm người. Có sáu người chỉ là người hầu trong vòng một ức năm thôi, Đoan Mộc Như Phong là một trong số sáu người đó. Nàng biết mình với Tần Vũ đã không có một chút lưu tình. Tần Vũ vẫn còn làm như vậy, sợ rằng mười thì có tám chín phần là dựa vào sự quan hệ với Đoan Mộc Ngọc mà nhân nhượng. Đoan Mộc Như Phong tự nhiên phải biết tiến lùi.

"Ta cũng đáp ứng." Mộc Khâm cũng đáp.

Đám thần vương liên tiếp đáp ứng. Làm cho trong lòng Tu La thần vương, Khương Phạm, Hoàng Phủ Ngự đều cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Tần Vũ chỉ là làm cho những người đó tại Tử Huyền phủ thành người hầu. Nhưng lại không công khai. Điều này làm cho trong lòng bọn họ đã rất hài lòng.

"Huyết Hải nữ vương. Chỉ còn lại có một mình ngươi thôi." Tu La thần vương nhìn về phía Huyết Hải nữ vương nói.

Đích xác, thời khắc này chỉ có Huyết Hải nữ vương là kẻ không biểu hiện thái độ gì.

"Huyết Hải nữ vương, bất quá thì cũng chỉ có một ức năm mà thôi. Ngươi ngay cả điều này đều không thể đáp ứng hả?" Ma Điển ở một bên nói.

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân lại nhìn Tần Vũ, trầm giọng nói: *"Tần Vũ, không biết có thể cùng ngươi nói chuyện riêng được không."*

"Hả. Nói chuyện riêng. Được." Tần Vũ trầm ngâm một chút cuối cùng gật đầu đáp ứng.

Tần Vũ, Huyết Hải nữ vương hai người tiến vào giữa một tiểu viện u tĩnh ở Tử Huyền phủ, trong phương viên gần ngàn dặm của Tử Huyền phủ, đích xác là một nơi rất u tĩnh trống trải.

"Huyết Hải nữ vương nói đi." Tần Vũ nhìn về phía Huyết Hải nữ vương.

"Ta không nghĩ trở thành người hầu trong Tử Huyền phủ của ngươi." Huyết Hải nữ vương Tiết Vân nhìn Tần Vũ, kiên định mà nói.

Tần Vũ nao nao.

"Huyết Hải nữ vương. ngươi với ta khả dĩ đã không có hạ thủ lưu tình, ta bây giờ chỉ là cho ngươi trở thành người hầu của Tử Huyền phủ ta trong một ức năm. Chẳng lẽ điều này cũng không được? Sanh lộ không chọn. Ngươi chọn tử lộ?" Thanh âm Tần Vũ lạnh đi.

Hình như, chính mình quá nhân từ rồi.

Huyết Hải nữ vương Tiết Vân lúc này lắc đầu nói: *"Không, không phải là ý này, chỉ cần ngươi không cho ta trở thành người hầu của Tử Huyền phủ. Ta liền nói cho ngươi …… nguyên nhân tại sao lúc trước ta vào thời điểm tối hậu trước mắt. Lại buông tha mà không đoạt lấy nhất lưu Hồng Mông linh bảo của ngươi."*

Tần Vũ nghe thế, đáy lòng không khỏi có một tia hứng thú. Huyết Hải nữ vương lúc trước dùng sinh mệnh của Tử Hà, Hồng Vân, để uy hiếp mình. Muốn đoạt lấy nhất lưu Hồng Mông linh bảo, rốt cục khi chính mình cũng chịu đáp ứng, thì Huyết Hải nữ vương này, lại đột nhiên buông tha cho, vì cái gì đây?

"Được, ta đáp ứng ngươi."

Một ức năm làm người hầu. Thiếu nàng cũng chẳng sao, Tần Vũ trực tiếp đáp ứng.

Trên mặt Huyết Hải nữ vương Tiết Vân không khỏi lộ ra một tia vui mừng, nàng chỉ là đinh thử một chút, không nghĩ tới sẽ thành công.

"Huyết Hải nữ vương, ngươi cũng nói mau đi." Tần Vũ nhướng mày. Huyết Hải nữ vương Tiết Vân hít sâu một hơi, rồi mới nói : *"Bởi vì vào thời điểm tối hậu trước mắt. Có một người trực tiếp dùng thần thức truyền âm với ta, làm cho ta không được uy hiếp ngươi. không được uy hiếp bọn Hầu Phí."*

"Có người dùng thần thức truyền âm với ngươi, ngươi còn nghe lời hắn như thế? Chẳng lẽ hắn là Thiên Tôn?" Tần Vũ một chút liền

suy đoán ra. *"Là Phiêu Vũ Thiên Tôn?"*

Trong lòng Tần Vũ một chút đã nghĩ tới Phiêu Vũ Thiên Tôn. Vì trong lòng Tần Vũ. Hắn đã có chút suy đoán, Phiêu Vũ Thiên Tôn mười phần thì có đến tám chín phần là ..kẻ thanh niên bạch phát ngân đồng trẻ tuổi kia. Nếu là hắn, thì hết thảy mọi việc liền có thể giải thích được.

"Đúng, là Thiên Tôn, bất quá, không phải là Phiêu Vũ Thiên tôn. Mà là kẻ năm đó với ta có chút giao tình là Tiêu Diêu Thiên Tôn." Huyết Hải nữ vương lúc này phi thường rõ ràng, trực tiếp nói ra.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn?" Tần Vũ nghe xong, hơi có chút kinh ngạc.

Không phải là Phiêu Vũ Thiên Tôn mà mình vừa đoán. Mà lại là Tiêu Diêu Thiên Tôn?

Tiêu Diêu Thiên Tôn. Đối Tần Vũ cũng xem như tương đối chiếu cố. Lúc trước, trong khi tại Sơn Hải cung, Tiêu Diêu Thiên Tôn này, đã trực tiếp hiện thân, cho Tần Vũ một món đồ linh bảo.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn này. Vì cái gì mà trợ giúp ta, trợ giúp cho Phí Phí đây?" Đáy lòng Tần Vũ liền nghi hoặc.

"Huyết Hải nữ vương, ngươi biết về Tiêu Diêu Thiên Tôn được bao nhiêu?" Tần Vũ nhìn về phía Huyết Hải nữ vương. *"Liệu có biết hắn trợ giúp ta, trợ giúp Hầu Phí vì nguyên nhân gì không?"*

Huyết Hải nữ vương trầm ngâm nói: *"Tiêu Diêu Thiên Tôn trước khi trở thành Thiên Tôn, đã cùng ta có một phần giao tình. Bất quá từ sau khi hắn trở thành Thiên Tôn, ta cơ hồ không có cùng hắn gặp mặt lại nữa. Cho nên, hắn vì cái gì mà trợ giúp ngươi, trợ giúp cho Hầu Phí, ta cũng không hiểu."*

Tần Vũ hơi gật đầu.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn ……" Trong lòng Tần Vũ không khỏi nổi lên một nghi hoặc.

Thần giới.

Từ Tử Huyền phủ trở về lại Thần giới, cả Thần giới hình như vẫn giống như trước, vì cả Thần giới cũng không có bao nhiêu kẻ biết được, các thần vương thuộc về tầng lớp chí cao trên thần giới, thế nhưng đã có nhiều người phải trở thành người hầu của Tử Huyền phủ.

Trong Tử Huyền phủ.

"Đại ca. Ngươi đành ở đây qua một ức năm vậy, một ức năm mà thôi. Sẽ qua rất nhanh." Hoàng Phủ Ngự an ủi Hoàng Phủ Lôi nói.

"Tôn Luyện, Liễu Liên, các ngươi ở lại đây mà tu luyện cho tốt. Tu La hải có ta, Thần giới cũng không ai động vào được đâu." Tu La thần vương La Phàm cũng an ủi nói.

Đám thần vương đều an ủi cáo biệt lẫn nhau. Rồi sau đó bọn Khương Phạm, Huyết Hải nữ vương theo thứ tự mà bay khỏi Tử Huyền phủ, các thần vương còn lại đều ở lại Tử Huyền phủ, bắt đầu kiếp sống người hầu của Tử Huyền phủ.

"La Phàm huynh, hãy chờ một chút." Đang lúc Tu La thần vương rời đi. Tần Vũ lên tiếng ngăn lại.

"Tần Vũ. Ngươi có chuyện gì?" La Phàm nhìn về phía Tần Vũ.

Đối với Tần Vũ. La Phàm cũng không có bao nhiêu oán hận. Dù sao bọn họ đối với Tần Vũ thực bất lưu tình, hôm nay Tần Vũ có thể làm được đến mức này, còn giữ lại thể diện cho các vị thần vương, đã rất tốt rồi.

"La Phàm huynh, ta biết ngươi lúc trước nhận dạy Hầu Phí, là do một người nhắc nhở, không biết người đó là ai, có thể nói cho ta biết

không?" Tần Vũ hỏi dồn.

Tu La thần vương ngẩn ra: *"Ngươi nói người đó?"*

Trầm ngâm một lát, Tu La thần vương gật đầu đáp: *"Được rồi. ta nói cho ngươi. Lúc trước người nhắc nhở ta dạy dỗ tốt Hầu Phí, chính là chỗ dựa lớn nhất của phi thăng giả một phương ta lúc này, Tiêu Diêu Thiên Tôn, một trong tam đại Thiên Tôn!"*

"Tiêu Diêu Thiên Tôn. quả nhiên là hắn." Con mắt Tần Vũ sáng ngời.

Chương 662

Kết Cục Mới

Sau khi cáo biệt Tu La thần vương, Tần Vũ trong lòng đã có những suy tư riêng, hắn trở về Tử Huyền phủ. Lúc này, Tần Vũ đã đoán được, Tiêu Diêu Thiên Tôn và Hầu Phí phải có chút quan hệ.

"Mặc kệ, cuối cùng Tiêu Diêu Thiên Tôn và Hầu Phí có quan hệ qua lại như thế nào, ta ở đây có nghĩ loạn lên cũng vô dụng. Chỉ có để hai người bọn họ gặp mặt nhau, mới hy vọng có thể minh bạch được."

Tần Vũ hơi hơi cau mày lại.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn này, không phải là thần vương, hắn đang ở nơi nào, ta muốn tìm cũng khó a." Tần Vũ tâm ý vừa động, tân vũ trụ không gian lực như một biển rộng bao trùm cả Thần giới. Hết thảy mọi thứ của Thần giới đều nằm trong sự quan sát của Tần Vũ.

"Tam đại Thiên Tôn. Một người cũng tìm không được." Trong lòng Tần Vũ có chút bất đắc dĩ.

Đột nhiên Tần Vũ nở nụ cười.

Mặc dù không phát hiện được tam đại Thiên Tôn. Nhưng Tần Vũ lại phát hiện được một đám thần vương đang làm người hầu trong Tử Huyền phủ kia. Người nào cũng triển khai thần thức, mà liên lạc với một số các cao thủ của gia tộc ở bên ngoài.

"Bát đại Thánh Hoàng Thần giới. Chỉ có vị luôn vọng tưởng trở thành Thiên Tôn - nhạc phụ kia cùng với Hoàng Phủ Ngự là được trở về, Chu Hiển thì đã chết, còn lại năm vị Thánh Hoàng. Thân Đồ Diêm và Đoan Mộc Như Phong thì phải ở lại đây đến hết một ức năm. Ba vị còn lại, phải hết sáu ngàn vạn ức năm." Tần Vũ nghĩ vậy, mà không

khỏi mỉm cười.

Lúc trước, một đám thần vương tiến nhập vào trong tân vũ trụ, Tần Vũ vì việc xử lý các thần vương mà phải suy nghĩ rất nhiều.

Bất quá, sau đó lại nghĩ.

Nếu đem các thần vương đó ra thảm sát, dù sao cũng chỉ là giải pháp nhất thời. Còn nếu tha cho họ, cho họ làm người hầu, thì ngược lại bản thân mình càng thấy thoải mái hơn, lúc này địa vị tối cao là bát đại Thánh Hoàng. Thì đã có tới năm kẻ trở thành người hầu cho mình, vinh hạnh này, ai đã từng có được chứ?

"Chu Hiển đã chết. Lúc này Lôi Phạt thành không còn một vị thần vương nào, mà thượng bộ thiên thần của Chu gia, thì thật ra chẳng có mấy người tốt cả. Lôi Nguyên linh châu này, ta đưa cho ai đây?" Tần Vũ liền cau mày suy tính.

Kính Quang thành.

Kính Quang thành lúc này cũng bình thường như Kính Quang thành mọi khi, tuy chỉ có một vị thần vương Đoan Mộc Ngọc, bất quá so với thất đại thánh địa. Kính Quang thành lại xem như ổn hơn.

"Không nghĩ tới được. Lúc này Bát đại thánh địa, lại chỉ có Phiêu Tuyết thành, Huyễn Kim sơn và Kính Quang thành ta, là có một vị thần vương. Trong đó, năm thành trì kia, cho dù có thần vương còn sống, cũng trở thành người hầu cho Tử Huyền phủ. Thậm chí Lôi Phạt thành, Thần vương còn chết sạch cả." Đoan Mộc Ngọc cười khổ rồi thở dài một tiếng.

Lúc này, Đoan Mộc Như Phong, đang thần thức truyền âm cùng Đoan Mộc Ngọc. Đoan Mộc Như Phong cũng không giấu diếm việc đã phát sinh trong tân vũ trụ nói lại cho Đoan Mộc Ngọc.

Đương nhiên là Đoan Mộc Như Phong cũng không biết, bọn họ bị Tần Vũ dẫn vào một nơi là tân vũ trụ, Đoan Mộc Như Phong cùng Đoan Mộc Ngọc chỉ biết gọi nó là thế giới của Tần Vũ.

"Đoan Mộc Ngọc, tính ra cô cô vận khí cũng tốt, tại vì ngươi cùng Tần Vũ có một phần giao tình, nên hắn chỉ để cho cô cô thời gian một ức năm làm người hầu thôi, như Thang Lam, Mộc Khâm, Phổ Thai Hồng, ba vị Thánh Hoàng, còn phải ở đó đến tận sáu ngàn vạn ức năm thời gian." Đoan Mộc Như Phong dùng thần thức truyền âm nói.

Các thần vương này, mặc dù không được phép vắng mặt khỏi Tử Huyền phủ. Nhưng thần thức của bọn họ vẫn bao trùm cả Thần giới. Tuy không rời Tử Huyền phủ, nhưng bọn họ cũng có thể cùng với người nhà tiến hành thần thức truyền âm được.

"Đoan Mộc Ngọc. Cô cô ở đây, mọi sự tình của Kính Quang thành đều giao lại hết cho ngươi." Đoan Mộc Như Phong tiếp tục nói, *"Đoan Mộc Ngọc, ngươi cùng Tần Vũ có giao tình là tốt. Cố mà duy trì mối giao tình này với Tần Vũ …… Tần Vũ này thực lực thật là đáng sợ, hơn nữa thực lực hắn còn gia tăng với tốc độ càng thêm kinh người, từ nay về sau cả Thần giới, không ai còn phản kháng được với hắn nữa, chỉ cần cùng Tần Vũ có quan hệ tốt. Kính Quang thành chúng ta, căn cơ càng thêm ổn định ."*

"Ta hiểu được rồi cô cô"

Không chỉ có Đoan Mộc Như Phong, mà Thân Đồ Diêm, Thang Lam, Mộc Khâm, Phổ Thai Hồng, bốn vị Thánh Hoàng này, đồng dạng cũng đang cùng nhân mã của mình liên lạc bằng thần thức truyền âm. Bất quá thì đối tượng để bọn họ liên lạc đều là các Điện chủ của thánh địa, một số ít các thượng bộ thiên thần mà thôi.

Dù sao trong thánh địa của bọn họ, chẳng còn một thần vương nào.

"Phàm nhi, phụ hoàng phải bế quan tu luyện một ức năm thời gian. Trong vòng một ức năm, mọi sự tình của Hỏa Diệm sơn ta, giao cho ngươi và mấy vị thúc thúc bá bá. Phàm Nhi…có sự tình lớn nhỏ gì, hãy cùng với các thúc thúc, bá bá mà bàn bạc thương lượng."

"Vâng, thưa phụ thân" Thân Đồ Phàm cũng đang ở Hỏa Diệm sơn trực tiếp dùng thần thức truyền âm với phụ thân mình.

Thân Đồ Phàm cũng không biết là, giờ phút này, phụ thân hắn đối với hắn còn có chút cảm tạ nữa. Nếu không phải Thân Đồ Phàm cùng Tần Vũ có chút giao tình, thì Thân Đồ Diêm làm sao mà chỉ phải làm người hầu trong Tử Huyền phủ có một ức năm thời gian được.

Một ức năm. Nếu đem so sánh với sáu ngàn vạn ức năm, cũng tức là gấp nhau tới sáu vạn lần a!

Bát đại thánh địa của Thần giới bắt đầu một cuộc sống bình lặng chưa từng có từ trước đến giờ. Còn trong tam đại thế lực phi thăng giả, Tu La hải, Huyết Yêu sơn, Song Vực đảo thì ba phương thế lực này cũng tĩnh lặng phi thường, không nhắc gì đến truyện tranh đấu.

Bởi vì, vô luận bát đại thánh địa, hay tam đại thế lực phi thăng giả, tất cả đều rõ ràng một điều:

Trung tâm của Thần giới hôm nay chính là Mê Vụ thành.

Không ai dám xâm phạm vào uy nghiêm của Mê Vụ Thành được.

Trong Đông Nam Địa Để chi thành.

"Phụ hoàng và nhị thúc sao lại thế được nhỉ? Tại sao lại bất quản mọi sự, còn nói từ nay về sau, sáu ngàn vạn ức năm nữa thì mới hiện thân. Sự tình của Địa Để chi thành, lại giao hết cho chúng ta."

Phổ Thai Phân cau mày nói.

"Đại ca…quái dị nhất là, phụ hoàng và nhị thúc lại còn không trở về Địa Để chi thành trước đã rồi mới…." Một đại hán bên cạnh cũng nhíu mày nói.

"Thật không biết Phụ hoàng và nhị thúc bây giờ ra sao nữa!"

Thần giới đã lâm vào một hoàn cảnh chưa từng có, một cục diện mà thần vương rất thưa thớt, trong bát đại thánh địa còn có ba, Tu La hải còn có một, Huyết Yêu Sơn cũng chỉ có một, duy chỉ có Song Vực là còn đủ hai người. Cả Thần giới, tuyệt đại bộ phận thần vương, hơn mười vị thần vương đều đang ở trong Tử Huyền phủ.

So với lúc Thiên Tôn Sơn phủ xuống, Thần giới có tới hơn bốn mươi vị thần vương. Chênh lệch thực quá lớn.

Số lượng thần vương rất thưa thớt, đại bộ phận thượng bộ thiên thần nắm giữ các quyền lợi. Dần dần…giữa thần giới, thiên thần càng lúc càng khó có thể nhìn thấy thần vương, thần vương dấu diếm tung tích, càng khiến cho thần vương trong mắt các thiên thần bình thường, càng thêm thần bí.

******

Trong Tử Huyền phủ.

Mười vị thần vương đều phi thường tuân theo quy củ. Mỗi người đều chỉ đạo Tần thị đệ tử tu luyện. Bình thường đều ở ngay tại Lưu Thủy viên an tĩnh tu luyện hoặc tán gẫu với nhau.

"Hắc hắc, thiên thần của bát đại thánh địa thần giới còn đang nghi hoặc, thần vương đang lưu lạc ở đâu, ha ha, thần vương đều tụ tập ở đây nè." Hầu Phí đi vào trong Lưu Thủy viên, nhìn thấy hai, ba vị thần vương. Trên mặt không khỏi nở một nụ cười đắc ý.

Phóng nhãn khắp Thần giới, nơi nào có thể có được thần vương nhiều như vậy?

Tần Chính lúc này cũng đang ở trong Lưu Thủy viên, hướng về một vị thần vương hỏi: *"Tiền bối, hôm qua người nói là sẽ dạy cho ta …."*

"Phải tự mình tập trung suy nghĩ đi, vấn đề này không thể nói ra được. Ngươi cứ chầm chậm tu luyện khắc thành, đừng có tới làm phiền ta."

Lúc này Phổ Thai Hồng đang cùng Thân Đồ Diêm đánh cờ, không đợi cho Tần Chính nói xong, không nhịn được, nói chặn họng luôn.

"Vâng, tiền bối." Tần Chính thấy Phổ Thai Hồng như thế. Liền đứng qua một bên. Chuẩn bị đợi cho Phổ Thai Hồng chơi hết ván cờ xong. Mới lại tiếp tục hỏi

Lúc này, Hầu Phí đi vào Lưu Thủy viên đã thấy hết mọi sự tình, nhất thời hai mắt trừng nộ. Hầu Phí bước ba bước, trực tiếp đi tới bên cạnh Phổ Thai Hồng mãnh liệt phách ba chưởng xuống mặt bàn cờ.

"Bồng!" Bàn cờ đột nhiên vỡ vụn.

Phổ Thai Hồng, Thân Đồ Diêm, hai người chấn động.

Phổ Thai Hồng không khỏi tức giận ngẩng đầu nhìn về phía kẻ mới đến. Hầu Phí trực tiếp chỉ thẳng vào mặt Phổ Thai Hồng quát: *" Giỏi cho Phổ Thai Hồng ngươi! Ngươi nghĩ là đại ca ta mời ngươi về làm khách hả? Hừ, giữ thể diện cho ngươi, ngươi lại còn tưởng rằng mình là ai chứ?"*

Bàn tay Hầu Phí nắm lại, trong tay liền xuất hiện Huyền Thanh Nhất Khí côn. Phổ Thai Hồng, Thân Đồ Diêm, hai người lập tức nhảy lùi lại.

"Hầu Phí, ngươi muốn kiếm chuyện?" Phổ Thai Hồng cả giận nói.

"Hầu Phí. Đối với tiền bối ta cũng nên lễ phép một chút." Tần Chính bên cạnh lại khuyên can Hầu Phí.

Hầu Phí vừa nghe, nhất thời càng thêm phát cáu. Hai mắt trợn lên nhìn về phía Phổ Thai Hồng: *"Phổ Thai Hồng, ta nói cho ngươi biết, ngươi ở đây, chính là làm người hầu cho Tử Huyền phủ. Đã làm người hầu, phải có tự giác của người hầu! Đại ca ta cho các ngươi thể diện, các ngươi lại nghĩ đại ca ta nhu nhược. Mẹ kiếp, nên sớm trực tiếp đem các ngươi giết chết hết."*

Nhất thời tất cả thần vương của Lưu Thủy viên đều tĩnh lặng lại. Bọn họ đều hiểu được mình là người hầu của Tử Huyền phủ, bất quá Tần Vũ nói cho người của Tử Huyền phủ, các thần vương này, đều là khách nhân do Tần Vũ mời tới, cho nên bọn người Tần Chính đối với những người này coi như rất lễ phép. Chỉ là vì luôn lễ phép như vậy, cũng khiến cho Phổ Thai Hồng dần dần có những xử sự kiểu cách như hồi còn là Thánh Hoàng.

"Người hầu?" Thời khắc này Tần Chính nghi hoặc nhìn về phía Hầu Phí.

Ánh mắt Hầu Phí đảo qua tất cả các thần vương ở đây, hừ lạnh một tiếng nói: *"Đại ca ta nói dối về hoàn cảnh của các ngươi, các ngươi lại thực sự ra vẻ. Các ngươi đều hiểu biết rất nhanh, tốt lắm! Đại ca để các ngươi lưu lại một phần thể diện. Trong lòng các ngươi cũng nên tự giác một chút, đừng có người nào cũng nghĩ, mình vẫn còn là Thánh Hoàng nữa!"*

"Phổ Thai Hồng, qua mà giảng giải cho Tần Chính nhị ca tận tình một chút...." Hầu Phí lạnh lùng nhìn Phổ Thai Hồng.

Phổ Thai Hồng nhướng mày, Mộc Khâm bên cạnh cũng chắp tay nói với Hầu Phí: *"Hầu Phí, bọn tại hạ mấy ngày nay, đích thực là*

hơi quá đáng, từ hôm nay trở đi, tuyệt đối sẽ không thế nữa" Mộc Khâm nhìn về phía Phổ Thai Hồng.

Toàn bộ các thần vương ở đây, đều phi thường rõ ràng. Thực lực của Tần Vũ, so với bọn họ còn cường mãnh hơn rất nhiều.

"Hầu Phí, thật có lỗi, thái độ của ta quá đáng rồi." Phổ Thai Hồng lúc này cũng nói mềm mỏng.

"Như vậy mới đúng chứ." Hầu Phí hừ lạnh một tiếng. Trong *"Tử Huyền phủ, người biết các ngươi là người hầu rất ít, cho nên nếu các ngươi không tự giác, còn tự cho mình là nhất, thì đến lúc đó không chỉ cả người trong Tử Huyền phủ biết, mà ngay cả mọi người trong Thần giới đều biết!"*

Các thần vương này, sắc mặt đều biến đổi. Nếu việc này, bị người của cả Thần giới biết được, thì các thần vương này, so với chết còn thê thảm hơn.

"Từ nay về sau, sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa." Phổ Thai Hồng lúc này nói.

Đương lúc Hầu Phí chỉnh đốn các thần vương. Thì bản thân Tần Vũ lại đang ở Lôi Phạt thành. Thời khắc này, Tần Vũ toàn thân vận một lam sắc trường sam, khẽ cười đi trên một con đường sát vách núi của Lôi Phạt thành.

"Tần Vũ, cám ơn"

"Không cần, kỳ thật ta đã giết đến vị thần vương cuối cùng của Chu gia. Nên thật ra ta phải xin lỗi nhị ca mới đúng. Vì đã khiến huynh thêm phiền toái."

Tần Vũ vừa đi vừa cùng Lâm Mông dùng thần thức truyền âm với nhau.

"Ngươi giết thì cũng không có gì là không được cả. Cho dù

đem cả bát đại Thánh Hoàng mà giết hết cũng sẽ có người kế thừa. Trong tám khỏa linh châu đều ẩn chứa Không gian pháp tắc. Ngươi chỉ cần đem Lôi nguyên linh châu, cấp cho bất kỳ một kẻ nào có huyết mạch của Chu gia, thì hắn đều có thể trong một thời gian rất ngắn mà lĩnh hội được hoàn toàn không gian pháp tắc, trở thành tân Thánh Hoàng của Lôi Phạt thành."

"Vậy Nhị ca, ngươi nói ta phải đem Lôi Nguyên linh châu cho ai đây?" Tần Vũ thần thức truyền âm đáp lại. Hiện tại Tần Vũ đã tới trước mặt Hoàng thành của Lôi Phạt thành, Hoàng thành không cho phép ngoại nhân đi vào.

"Cho ai hả?" Lúc này, trong phạm vi cách ngươi khoảng trăm bước, đang có một hài đồng, ta thấy cho hắn là đúng đó." *Lâm Mông truyền âm nói.*

"Hả?"

Tần Vũ hướng bốn phương tám hướng mà cố nhìn lại, chỉ thấy đúng là cách đó không xa, trên mép đường có một một hài đồng đang run rẩy. Tần Vũ liếc mắt quan sát hài đồng kia, thực lực vô cùng kém cỏi, chỉ là trung cấp thần nhân mà thôi.

"Chắc cũng là đệ tử của Chu gia, nếu không thì không có khả năng tiến vào Lôi Phạt thành." *Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.*

Tần Vũ liền mỉm cười hướng về hài đồng này đi đến. Đang run rẩy ở ngoài mép đường, hài đồng kia thấy có người đến, liền nghi hoặc mở to hai mắt nhìn về phía Tần Vũ.

"Ngươi sao lại đứng ở mép đường. Chẳng lẽ không sợ phụ thân, mẫu thân ngươi trách phạt hả?" *Tần Vũ cười nói.*

"Người là ai?" *Hài đồng này có vẻ cẩn thận hỏi dò.*

"Ngươi không biết trước khi hỏi tên người khác, phải nói tên mình trước sao?" *Tần Vũ có thêm hứng thú nói.*

Hài đồng này trầm mặc một lát. Rồi mới đáp: "Ta tên là Chu Thanh!"

"Ha, Chu Thanh. Sao ngươi lại ở đây đứng run rẩy như vậy?" *Tần Vũ cười dò hỏi.*

"Bởi vì ta muốn rời khỏi Lôi Phạt thành, sở dĩ trước khi đi cũng phải tập làm quen với thổ địa xung quanh Lôi Phạt thành đã." *Chu Thanh hài đồng trả lời, thật ra đã làm cho Tần Vũ có chút kinh dị.*

"Vì sao ngươi muốn rời khỏi Lôi phạt thành?" *Tần Vũ cười dò hỏi.*

"Ta trong hàng đệ tử nhất bối của Chu gia tu luyện chậm nhất. Tự nhiên sẽ bị đuổi ra ngoài." *Chu Thanh rất tự nhiên nói.*

Trong lòng Tần Vũ giật mình. Bát đại thần tộc phần lớn là có qui củ này. Bất quá thì cũng là để xúc tiến sự tu luyện của các đệ tử bên trong tộc được phát triển nhanh hơn. Và gia tăng cả sự cạnh tranh lẫn nhau nữa.

"Chu Thanh, ta và ngươi có duyên, ta tặng ngươi một món đồ." *Tần Vũ mỉm cười nói.*

"Tặng ta cái gì?" *Chu Thanh nghi hoặc nhìn Tần Vũ.*

Tần Vũ xoè tay ra, Lôi nguyên linh châu liền lơ lửng trong lòng

bàn tay Tần Vũ. Tần Vũ tâm ý nhất động. Ngón tay Chu Thanh liền rách ra một chút, một giọt máu tươi bay ra dung nhập vào Lôi nguyên linh châu, Lôi nguyên linh châu liền trực tiếp dung nhập trong cơ thể Chu Thanh.

"Tiểu Chu Thanh. Cáo từ." *Tần Vũ xoa đầu Chu Thanh, sau đó liền xoay người rời đi.*

Chu Thanh giờ phút này nhận thấy Lôi nguyên linh châu đang không ngừng truyền đến thông tin cho hắn. Hắn cố gắng mở to mắt nhìn khắp bốn phương tám hướng nhưng Tần Vũ đã biến mất không thấy đâu. Chu Thanh lớn tiếng gọi: "Người còn không có nói cho ta biết, người là ai?"

"Ta gọi là Tần Vũ!"

Thanh âm của Tần Vũ vang lên trong đầu Chu Thanh.

Chương 663

Thanh Tu Lão Giả

Trong Tử Huyền phủ của Mê Vụ thành.

Khương Lan, Dịch Phong hai ngươi đang thưởng trà đàm luận.

"Hầu Phí kia quả thực là bạo ngược a, hơn mười vị thần vương xem ra đã bị hắn dọa đi vào quy củ nhiều rồi. Hiện tại ,mỗi người đều đã rất khiêm tốn kìa." Dịch Phong cười ha ha cười nói.

Chuyện vừa nãy Hầu Phí giáo huấn răn đe chúng thần vương. Dịch Phong, Khương Lan, Tả Thu Lâm các vị thần vương của Tử Huyền Phủ đều đã biết hết. Nhưng chính những người này lại không một chút ngăn trở hành động của Hầu Phí.

Khương Lập hơi gật gật đầu: *"Một chút giáo huấn răn đe của Hầu Phí chắc gì đã là không tốt."*

"Đúng". Dịch Phong gật đầu đáp: *"Tần Vũ với bọn thần vương kia thì lại không so đo, bình thường không có có yêu cầu gì với bọn họ. Nên hơn mười vị thần vương lại coi Tử Huyền Phủ thành nơi để an nhàn, đám người này ở Lưu Thủy viên mà đánh cờ bàn luận, cứ coi như là các đấng tiền bối cao nhân vậy. Hừ, nếu không phải là Hầu Phí đã răn dạy họ, thì qua mấy ngày nữa, ta cũng phải đem chuyện này ra thương thảo với Tần Vũ mới được."*

Dịch Phong cũng đã sớm thấy chuyện này không vừa mắt rồi. Chiến bại. Tần Vũ đã tha cho đám thần vương này một mạng. Để cho đám thần vương này làm người hầu trong Tử Huyền Phủ. Thế mà họ lại dám ra vẻ, lên mặt như thế.

"Dịch Phong thúc. Lan thúc. Các người ở đây à." Thanh âm Tần Vũ vang lên.

Lúc này Tần Vũ cũng vừa mới từ Lôi Phạt thành trở về. Khương lan, Dịch Phong hai người đã thấy Tần Vũ, lúc này vừa rót thêm một chén trà, gọi Tần Vũ tới: *"Tần Vũ, ngươi cũng ngồi xuống cùng chúng ta uống trà đi."*

Tần Vũ đích xác cũng đang có chuyện muốn bàn bạc cùng Lan thúc. Nên cũng tự đến rồi ngồi xuống.

"Lan thúc, người còn nhớ vật này chứ?" Tần Vũ sau khi uống một ngụm trà, liền lật bàn tay ra, kim sắc Vạn Dân Ấn, cái vật mà Tần Vũ đã không coi Lôi Phạt Thiên Tôn vào đâu đoạt lại.

Nhìn kim sắc tiểu ấn trong tay Tần Vũ. Ánh mắt hai người Khương Lan, Dịch Phong đều sáng lên.

"Vạn Dân Ấn?" Trong mắt Khương Lan khó nén nổi sự tò mò hỏi.

Tần Vũ liền đưa Vạn Dân Ấn cho Khương Lan: *"Lan thúc, người đã có Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn này cũng tặng cho ngươi. Kể từ nay, cơ hội cho người trở thành Thiên Tôn, đích xác rất lớn."*

"Trở thành Thiên Tôn ư?" Khương Lan cười lạnh rồi lắc đầu nói. *"Đúng là trong quá khứ, ta đã muốn thành Thiên Tôn, còn bây giờ là cuộc sống yên bình tại Tử Huyền Phủ này. Nhàn rỗi thì hướng dẫn Tần Sương, Tần Tư, hai tên tiểu hài tử kia hoặc là cùng với Dịch Phong huynh, phụ thân ngươi mà nói chuyện trên trời dưới đất. Lúc này ta đối với vị trí Thiên Tôn, thật ra không còn ham muốn nữa rồi."*

Tần Vũ ngẩn người ra. Lan Thúc đã không muốn? Vậy Vạn Dân Ấn này đem đưa cho ai đây?

"Khương Lan huynh, Tần Vũ cũng là có ý tốt. Ngươi nên nhận lấy đi." Dịch Phong ở bên cạnh khuyên.

Tần Vũ cũng nhìn Khương Lan chờ mong, vì Tần Vũ mà Khương Lan đã chịu không ít thiệt thòi, có thể đền ơn một chút

cho Khương Lan thì Tần Vũ cũng có chút yên lòng hơn.

Khương Lan nhìn Tần Vũ một lát, rồi lập tức nhận lấy Vạn Dân Ấn. Cười đáp: *"Ài. Đối với ta, những thuật giảng về "*Thời gian đảo thối*" nằm trong Vạn Dân Ấn này, đích xác cũng có chút tò mò, có một phen để hiểu trước về nó cũng tốt. Bất quá thì khoảng cách tới thời điểm Thiên Tôn đản sanh cũng sẽ đến nhanh, thật không biết, tân Thiên Tôn sẽ là ai đây?"*

"Tân Thiên Tôn đản sanh cũng sẽ đến nhanh? Lời này thực là có ý gì?" Tần Vũ nhướng mày. Với lời nói này, Tần Vũ đã nghĩ sang một tình huống.

"Lan thúc. Muốn trở thành Thiên Tôn có phải chỉ có hai biện pháp hả. Một là có được cả ba phần của Thiên Tôn linh bảo, hai là hoàn toàn lĩnh ngộ được Thời gian pháp tắc. Nếu Lan thúc người cùng với Tu La thần vương La Phàm đều không thể lĩnh ngộ hoàn toàn được, hơn nữa lại không tập trung được ba bộ phận của Thiên Tôn linh bảo làm một, vậy tân Thiên Tôn kia, làm sao mà có thể đản sanh được chứ." Tần Vũ nghi hoặc nói.

Dựa theo lý giải của Tần Vũ.

Nếu Khương Lập và La Phàm, đều không thể lĩnh ngộ hoàn toàn được thời gian pháp tắc, lại không thể tập trung được cùng lúc ba ấn trên cùng một người. Thì vị tân Thiên Tôn kia, không nên đản sanh mới phải.

"Ha ha…….Tần Vũ. Chẳng lẽ ngươi vẫn tưởng rằng ta và La Phàm. Vĩnh viễn không có cách nào mà lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc. Nên tân Thiên Tôn kia sẽ vĩnh viễn mà không xuất hiện?" Khương Lan cười nhìn về Tần Vũ.

Tần Vũ có một chút ngạc nhiên.

Khương Lan cười, tiếp tục nói: *"Tình huống đó là không có khả*

năng. Đã có một lần, trong khi các thần vương còn đang không thể xác định được ai giành thắng lợi hoàn toàn. Thì các Thiên Tôn đã âm thầm ra tay. Khiến cho Thiên Tôn linh bảo liền trực tiếp bay tới Tiêu Diêu thần vương. Khiến cho hắn trở thành Thiên Tôn mới."

"Ta nghĩ, nếu lần này cả ta và La Phàm đều không có cách nào lĩnh ngộ hoàn toàn được Thời gian pháp tắc, hoặc không có cách nào mà tập trung được ba kiện Thiên Tôn linh bảo, sợ là các Thiên Tôn lại muốn ra tay lần nữa. " Khương Lan cười lạnh nói.

Tần Vũ nghe thấy thế, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: *"Thiên Tôn ra tay? Có khả năng quyết định được địa vị tân Thiên Tôn, e là không phải bất kỳ Thiên Tôn nào cũng có. Phỏng chừng, rốt cục là kẻ đã âm thầm ra tay, chính là nhị ca Lâm Mông…"*

Lúc này thì ba bộ phận của Phù Thế Ấn – Thương Thiên Ấn, Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn đều đã xuất thế rồi.

Thời điểm Tân Thiên Tôn đản sanh, cũng sẽ nhanh chóng tới. Khương Lan có Vạn Dân Ấn liền mang vào trong tân vũ trụ. Bởi vì ngay giữa thần giới thì cho dù là Tần Vũ, cũng khó mà duy trì một khu vực có gia tốc lên tới mười vạn lần được.

Còn trong tân vũ trụ, tùy ý có thể duy trì một khu vực có thời gian gia tốc lên tới trăm vạn lần. Màn đêm u ám đã biến mất, ánh sáng ban ngày rọi xuống. Bắt đầu một ngày mới.

Tần Vũ, Khương Lập, hai vợ chồng từ trong phòng đi ra. Bọn họ liền cùng Tần Tư, Tần Sương hai người con trai dùng bữa. Đừng nói đến cấp bậc của Tần Vũ, chỉ cần là một tu luyện giả thông thường. Đã không cần đến ăn uống rồi.

Chỉ là trong mắt bọn Tần Vũ. Chuyện dùng bữa cũng không phải là để lấp đầy cái bụng mà là một sự thư giãn hưởng thụ.

"Phụ mẫu, nhi tử nghĩ có chuyện cần trao đổi với hai người." Tần

Sương vừa mới ăn xong, liền nói với Tần Vũ, Khương Lập.

Tần Vũ, Khương Lập hai người nhìn nhau. Không khỏi tò mò, Tiểu Sương này rốt cục muốn làm gì, Tần Vũ cười nói: *"Tiểu Sương, có chuyện gì nói đi."*

Tần Sương hít sâu một hơi, sau đó mới nói: *"Phụ mẫu. Hài nhi biết Tử Huyền Phủ này có thông đạo đi thông sang tân vũ trụ, mà tân vũ trụ lại có thể đi thông được sang Tiên Ma Yêu giới. Từ đó có thông đạo đi sang được nhân gian giới, hài nhi nghĩ, muốn đi tới Tiên Ma Yêu giới, rồi tới nhân gian giới chơi chơi chút."*

"Tới Tiên Ma Yêu giới, nhân gian giới chơi hả?" Khương Lập nhíu mày lại.

"Tiểu Sương, vào lúc này ngươi ngay cả thực lực thần nhân còn chưa đạt đã vội vàng nghĩ đến chuyện ra ngoài. Đợi khi đạt được cảnh giới thần nhân, ta sẽ đáp ứng cho ngươi ra ngoài chơi." Khương Lập nói.

Tần Sương nhất thời có nét khổ sở trên mặt.

"Phải đợi đến khi đạt cảnh giới thần nhân a." Thanh âm của Tần Sương kéo dài thườn thượt.

"Nhị đệ, đừng có gấp. Đạt đến cảnh giới thần nhân rất dễ dàng mà." Tần Tư bên cạnh khuyên bảo.

"Hừ, đại ca, huynh xuất sinh không lâu đã đạt tới cảnh giới thượng bộ thiên thần, hơn nữa với thực lực của huynh bây giờ. Sợ rằng cũng có thể đấu được một trận với thần vương, đệ và huynh thực không có cách nào để so sánh được đâu." Tần Sương có chút ảo não nói, sau đó liền đứng dậy mà bỏ ra ngoài.

"Đứa hài tử này." Khương Lập lắc đầu thở dài mà nói. Tần Vũ cũng nhướng mày.

Tần Vũ biết. Đáy lòng Tần Sương vẫn có một sự bất bình, mặc dù Tần Tư đối với hắn cũng tốt phi thường. Nhưng vì tốc độ tu luyện của Tần Sương thực sự là quá chậm chạp.

"Tiểu Tư. Ngươi hãy đi ra ngoài trước, ta và mẫu thân ngươi có chút chuyện." Tần Vũ cười nói.

"Vâng. Phụ thân" Tần Tư lúc này đứng dậy rời đi.

Sau đó trong phòng chỉ còn Tần Vũ, Khương Lập hai người. Khương Lập nghi hoặc nhìn Tần Vũ: *"Vũ ca, có sự tình gì vậy?"*

"Chuyện về Tiểu Sương. Nàng không có cảm giác được gì hả?" Tần Vũ nhíu mày, *"Tiểu Sương là hài tử của ta và nàng. Chúng ta đều là thần vương, vậy theo đạo lý, tư chất của Tiểu Sương tối thiểu cũng phải bắt kịp với đệ tử của bát đại thần tộc? Đệ tử trong bát đại thần tộc, coi như trong khoảng năm, sáu tuổi là đã vượt qua thần kiếp, trở thành hạ cấp thần nhân rồi."*

"Vừa không lâu trước, trong khi ta tới Lôi Phạt thành, có gặp một hài đồng tên là Chu Thanh. Hài đồng này cũng khoảng trên dưới mười một, mười hai tuổi thôi, đã đạt tới cảnh giới trung cấp thần nhân. Mà trong số đồng lứa với nó, nó là một đứa có thực lực yếu nhất. Còn Tiểu Sương, lúc này đã tới hai mươi tuổi rồi, mà ngay cả hạ cấp thần nhân chưa đạt nổi." Tần Vũ cũng không khỏi lắc đầu than thở.

Hai nhi tử của bản thân mình. Đại nhi tử Tần Tư, tư chất lại tốt tới mức thần kỳ, còn nhị nhi tử Tần Sương, tư chất lại thực thấp tới mức kỳ lạ.

"Vũ ca, vậy huynh nói, ta phải làm gì bây giờ?" Khương Lập cũng không có biện pháp.

Tần Vũ trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu nói: *"Thay đổi tư chất của con người, can thiệp vào bản chất của linh hồn. Chính ngay cả Thiên Tôn cũng không làm được, phải đợi cho tân vũ trụ của ta hoàn*

toàn đại thành, đến lúc đó, phỏng chừng ta có phương pháp."

"Tân vũ trụ hoàn toàn đại thành?" Con mắt của Khương Lập sáng lên, *"Vũ ca, vậy tân vũ trụ của huynh còn bao lâu nữa thì đại thành vậy?"*

"Vốn ta vẫn vưởng là tân vũ trụ, hình thành tầng Thần giới, là tầng trên cùng cũng chỉ mất năm, sáu năm là ổn. Nhưng bây giờ ta mới thấy là, trong tầng thần giới này, lại chưởng quản năng lượng của vô số không gian ở phía dưới, nên tốc độ hình thành sẽ chậm hơn chút... phỏng chừng, mất khoảng trên dưới mười năm." Trong lòng Tần Vũ cũng có sự ước tính.

"Trên dưới mười năm, là đại thành?" Khương Lập gật gật đầu.

Lập tức nhìn về phía phòng ngoài: *"Ai, Tiểu Sương này. Chỉ có thể đợi tới mười năm nữa. Sau mười năm, phụ thân sẽ trợ giúp cho con."*

Hài tử là quan tâm của phụ mẫu. Trong lòng Tần Sương vì tốc độ tu luyện cực kỳ chậm chạm mà khó chịu. Tần Vũ và Khương Lập trong lòng cũng không vui, chỉ là lúc này cả hai cũng không có biện pháp gì.

Mươi năm, lúc vũ trụ đại thành, thần thông của Tần Vũ liền tăng lên nhiều lần.

Thời gian trôi qua. Trong quãng thời gian này, Chu Thanh từ lúc có Lôi Nguyên Linh Châu đã được hai năm, thần giới đã lại một lần nữa xuất hiện dấu hiệu thần vương đản sanh, thần giới lại có thêm một vị thần vương.

Một vị mà chỉ có thể xem là thiếu niên, thần vương thiếu niên.

Chu Thanh, tân nhiệm Thánh Hoàng của Lôi Phạt thành, cũng một trong số những nhân vật hiếm hoi ở trên đỉnh điểm. Trở thành Thánh Hoàng của Lôi Phạt thành. Chu Thanh đối với toàn bộ sự

kiện đại chiến sau khi Thiên Tôn Sơn hạ xuống, càng thấu hiểu được rõ ràng hơn.

Chu Thanh cũng hiểu được, Tần Vũ vì sao lại tặng Lôi Nguyên Linh Châu.

Mười phần thì đến tám chín phần do Tây bắc Thánh Hoàng Chu Hiển đã bị Tần Vũ giết, trước đó mấy vị thần vương của Lôi Phạt thành như: Chu Nhiên, Chu Vô Luyến, Chu Thông, Chu Hoắc, đều đã bị Tần Vũ giết.

Dù Chu Thanh sợ hãi về thực lực của Tần Vũ, nhưng bất quá thì Chu Thanh một điểm cũng không có hận Tần Vũ.

"Hừ, Chu Hiển? Chu Hoắc?" Chu Thanh đối với mấy thần vương đã chết này. Một chút cảm tình cũng không có, vì Chu Thanh chỉ là tầng lớp dưới cùng của Chu gia, thậm chí còn thiếu chút nữa đã bị trục xuất của Lôi Phạt thành rồi.

Ở sâu trong đáy lòng của Chu Thanh. Ngược lại còn có sự cực kỳ cảm kích, người đã làm cho hắn thoát thai hoán cốt, cho địa vị của hắn phát sinh sự kịch liệt chuyển biến chính là Tần Vũ!

Sau khi Chu Thanh trở thành thần vương, cả thần giới lại khôi phục sự bình ổn. Đại khái sau khi Chu Thanh thành thần vương khoảng ba đến bốn năm. Tại một con đường của Úy Trì thành, phía đông của Thần giới.

"Úy Trì thành? Thành trì mà Tần Vũ xuất phát từ đây?" Một vị thanh tu lão giả, vận thanh sắc trường bào, mỉm cười đi giữa đường.

Thanh tu lão giả này, sắc mặt hồng nhuận. Da dẻ trắng trẻo như là trẻ con, nét mặt có một vẻ mà người khác khi nhìn vào, cảm thấy có sự vui vẻ tha thiết. Ngay cả nụ cười cũng làm cho người xung quanh thấy ấm áp hẳn lên.

"Không nghĩ tới là mấy ngàn năm ngắn ngủi công phu. Tần Vũ đã có thể sáng tạo ra một đại cục diện như thế. Không sai, thực không sai." Lão giả râu dài mỉm cười gật gật đầu.

Cước bộ khẽ nhích. Chỉ hai ba bước, lão giả kia đã ra khỏi Úy Trì thành.

Vung tay lên, dưới chân lão giả đã suất hiện một khối thất sắc tường vân. Chân đạp lên thất sắc tường vân, thanh tu lão giả với tốc độ cực nhanh trực tiếp hướng về Mê Vụ đầm bay đi.

Xuyên qua Mê Vụ đầm không lâu. Đã phi tới ngoài Mê Vụ thành.

"Hả, ngoài cửa vào Mê Vụ thành còn có thủ vệ?" Thanh tu lão giả ngắm nhìn Mê Vụ thành, không khỏi lắc đầu than một tiếng.

Lúc này Mê Vụ thành xem ra không phải là nơi muốn đến là có thể đến được, chỉ thấy thân ảnh của lão giả này bỗng dưng mơ hồ dần. Cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa, khi xuất hiện trở lại, đã ở bên trong Mê Vụ thành.

Bên trong Mê Vụ thành ngày hôm nay, rất phồn vinh.

"Hả?" hạ bộ thiên thần Vũ Tuyền kinh dị trước chuyện vừa xảy ra trong nháy mắt. Hắn chỉ kịp cảm thấy trước mắt có một sự mơ hồ. Rồi một thanh tu lão giả đã xuất hiện phía trước mặt.

"Con mắt ta bị hoa hay sao?" Vũ Tuyền cảm thấy một sự nghi hoặc.

"Xin hỏi có phải thành chủ của Mê Vụ thành này. Có phải đang ở tòa thành trì lơ lửng phía trên kia không?" Lão giả này quay đầu về phía Vũ Tuyền cười dò hỏi.

Vũ Tuyền căn bản nhìn không thấu đối phương, lúc này đành cười đáp: *"Tiền bối, thành chủ Mê Vụ thành, Tần Vũ đại nhân. Coi*

như đang ở trong Tử Huyền phủ, chỉ là lúc này, người có ở đó hay không. Ta là một tiểu nhân vật, thật ra không thể nào mà biết được."

"Ừ. Cám ơn ngươi." Lão giả mỉm cười gật đầu đáp lại.

Rồi lập tức lão giả ngẩng đầu nhìn lên Tử Huyền phủ đang lơ lửng trên cao kia: *"Cả một cái phủ đệ, cũng là hạ phẩm thiên thần khí. Không thể được, không thể được."* Lão giả liền trực tiếp bay lên không, nhằm hướng Tử Huyền phủ hướng tới.

Một lát. Lão giả đã tới trước cửa của Tử Huyền phủ.

"Đây là Tử Huyền phủ. Ngoại nhân không được vào." Thủ vệ của Tử Huyền phủ lập tức quát lên.

Lão giả mỉm cười lắc lắc đầu: *"Cho gọi chủ nhân Tần Vũ của ngươi đến đi."*

Lúc này, quản gia Phúc bá cũng nghe được tiếng quát của thủ vệ, trong lòng kinh ngạc: *"Muốn gặp chủ nhân Tần Vũ? Người vừa đến này là ai?"* Phúc bá trực tiếp đi tới cửa chính. Vừa nhìn thấy người.

"Lão, lão chủ nhân!" Phúc bá hoàn toàn ngây người ra.

" A Phúc!" Thanh tu lão giả đã thấy Phúc bá, con mắt không khỏi sáng lên. Trên mặt tràn đầy sự vui vẻ.

Chương 664

Xa Hầu Viên

Trong lúc vị lục sắc lão giả đi tới trước cửa Tử Huyền phủ, thì bản thân Tần Vũ tại Tử Huyền phủ đang an tĩnh cùng Khương Lập hóng mát ở giữa hồ, cùng thưởng trà chơi cờ nói chuyện phiếm. Mà Tần Sương ở cách đó không xa, trong một góc khuất đang chú ý nghe từng câu từng chữ một.

"Tiểu Sương.... Hài nhi đó". Khương Lập liếc mắt nhìn Tần Sương ở xa xa, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, quay lại nhìn về phía Tần Vũ hỏi: *"Vũ ca, chúng ta khi nào đi thăm Nghiên Nhi muội muội, Ngân Hoa mỗ mỗ hai người bọn họ? Đã lâu rồi ta không có gặp bọn họ, muội rất nhớ Nghiên Nhi muội muội."*

Từ khi quan hệ giữa Tần Vũ cùng Phiêu Tuyết thành xấu đi, Khương Lập cũng rất ít khi liên lạc cùng thân nhân tại Phiêu Tuyết thành.

"Nếu chúng ta trực tiếp đến Phiêu Tuyết thành không phải là một cách tốt, sau này sẽ có cơ hội, tỷ muội các nàng đoàn tụ ở một thành trì." Tần Vũ suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Nói đến việc này, sâu trong lòng Tần Vũ cũng dấy lên một tia áy náy. Lúc trước chính mình đã công khai chiêu thân, để rồi cuối cùng bị thất bại. Bất đắc dĩ phải cùng Lập Nhi bỏ trốn, căn bản đã làm mối quan hệ với thân nhân ở Phiêu Tuyết thành trở nên xa cách.

"Ah... sau này sẽ có cơ hội." Khương Lập cũng gật đầu cười, chỉ là Tần Vũ phát hiện ra trong đáy mắt Khương Lập có một tia thất vọng.

Tần Vũ trong lòng càng thêm áy náy.

"Khương Phạm..... Khương Phạm." Tần Vũ trong lòng tự hỏi, ta cùng Phiêu Tuyết thành đối lập, thực chất nguyên do là vì quan hệ không tốt giữa Khương Phạm và ta. Mặc dù qua một đoạn thời gian, quan hệ giữa Tần Vũ và Khương Phạm có tốt lên một chút, không hề đối đầu nhưng Khương Phạm khi thấy Tần Vũ thì vẫn lạnh nhạt phi thường.

Đúng lúc này có thanh âm của Phúc bá truyền đến tai Tần Vũ: *"Chủ nhân, ở ngoài cửa viện có một vị Thần vương, khí tức rất giống với chủ nhân cũ của ta – Xa Hầu Viên."*

"A!" Tần Vũ ngạc nhiên.

"Chủ nhân cũ của Phúc bá đang ở bên ngoài." Tần Vũ nói với Lập Nhi.

"Vũ ca! Có phải Xa Hầu tiền bối?"

Khương Lập lúc này cũng kinh ngạc đứng lên, *"Nếu Xa Hầu Viên tiền bối tới, ta và Vũ ca cùng đi nghênh đón."*

Tần Vũ gật đầu, *"Đúng rồi đó là Xa Hầu tiền bối."*

"Vừa rồi Phúc bá nói ở ngoài cửa viện. Ở ngoài cửa viện chính là một vị Thần vương, chẳng lẽ Xa Hầu Viên tiền bối đã trở thành cao thủ cấp bậc Thần vương?" Khương Lập cũng sửng sốt. *"Trở thành Thần vương, vì sao không có dấu hiệu đản sinh?"*

Tần Vũ ngẩn ra.

"Đúng, trở thành Thần vương, vì sao Thần giới không có dấu hiệu Thần vương sinh ra?"

Tại Thần giới mỗi lần xuất hiện tân Thần vương đều có dấu hiệu, điều đó chứng tỏ một Thần vương mới đã sinh ra. Căn bản không có dấu hiệu đại biểu Xa Hầu Viên là Thần vương.

"Lập Nhi, không lẽ nàng đã quên, chúng ta đã nói qua Xa Hầu Viên tiền bối ở một không gian vũ trụ khác luyện chế linh bảo, phỏng chừng người trở thành Thần vương khi ở hạ giới, dấu hiệu Thần vương có lẽ xuất hiện ở hạ giới." Tần Vũ chỉ có thể suy đoán vậy.

Sự thật cũng như Tần Vũ nghĩ. Xa Hầu Viên ở không gian giữa phàm nhân giới, bất ngờ ngộ ra, đạt tới Thần vương cảnh giới. Lúc đó tại không gian vũ trụ thuộc phàm nhân giới, sấm nổ oanh trời, tường vân vô tận. Bất quá, tại Thần giới những người biết được việc này cực kỳ ít.

Tần Vũ sóng vai cùng Lập Nhi dọc theo tiểu lộ bằng đá, hướng bờ hồ đi tới.

"Trở thành Thần vương tại hạ giới, dấu hiệu Thần vương cũng chỉ xuất hiện tại hạ giới." Khương Lập nhíu mày, *"Nếu là như vậy, khi mà sắp trở thành Thần vương, một khi tiến nhập hạ giới trở thành Thần vương, vậy không phải tại Thần giới sẽ có rất ít người biết được việc này sao?"*.

Tần Vũ nở nụ cười: *"Lập Nhi, muội thật không suy xét kỹ lưỡng? Từ Thần giới tới hạ giới, đâu dễ dàng như vậy? Ngay cả thượng bộ thiên thần cũng không thể dễ dàng đi xuống được. Huống chi, trước khi trở thành Thần vương, ai biết lúc nào mình có thể trở thành Thần vương?"*

Khương Lập cười cười gật đầu, quả thật để trở thành Thần vương quá khó khăn. Đứa con cả của Tần Vũ và Khương Lập, Tần Tư tư chất hơn người, dung hợp với Hỏa Nguyên Linh châu, cùng với Hồng Mông linh bảo Kim Thương, lúc hài đồng là thượng cấp thiên thần, mà cho tới bây giờ Tần Tư vẫn chưa đạt tới cảnh giới Thần vương.

Đang bước trên bờ hồ, Tần Vũ thấy cách đó không xa, ở cửa viện có một thanh tu lão giả đang thưởng hoa. Tần Vũ gia tăng cước bộ, sau hai, ba bước đã tới bên cạnh, trong mắt ánh lên thần

sắc vui mừng. Tần Vũ vừa muốn nói chuyện, nhưng vị thanh tu lão giả đã chặn lại, sau đó nói: *"Ngươi là Tần Vũ?"*

"Đúng là vãn bối!" Tần Vũ lúc này đã thu liễm lại khí chất.

Xa Hầu Viên vừa nghe, trên mặt không khỏi hiện lên nét tươi cười: *"Tần Vũ, ngươi ở trước mặt ta không cần phải xưng hô cái gì vãn bối, lần này ta trở về, mặc dù chưa lâu, nhưng sự tích của ngươi, ta cùng Tu La Thần vương La Phàm huynh đã nói chuyện, cũng biết được nhiều việc. Với thực lực và địa vị của ngươi hôm nay, có thể gọi ta một tiếng Xa Hầu là được."*

"Tiền bối đại nhân, vãn bối thật không dám." Tần Vũ cũng phi thường cố chấp.

Mê Thần Điện đã trợ giúp cho Tần Vũ rất nhiều, tỷ như Tàn Tuyết thần thương, cách thức luyện khí, hết thảy đều giúp cho thực lực của Tần Vũ tăng rất nhiều. Vì vậy Tần Vũ tại thần giới mới nhanh chóng có được địa vị vững chắc.

"Vũ ca, Xa Hầu tiền bối giá lâm, huynh không thể cứ mãi ở cửa viện nói chuyện được. Chúng ta hãy vào trong đi. Phúc bá, ngươi nhanh đi chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn." Khương Lập cười phân phó cho Phúc bá.

"Vâng."

Phúc bá giờ phút này trên mặt hoan hỉ vô cùng, hôm nay lão chủ nhân đến, trong lòng Phúc bá cũng rất cao hứng.

"Tiền bối, mời!"

Tần Vũ nhường cho Xa Hầu Viên đi trước. Chúng ta cùng đi, nếu không cái mặt già này dù có dày hơn, cũng không dám nhận thịnh tình này của ngươi." *Xa Hầu Viên cười nói, Tần Vũ cũng cười ha ha. Khương Lập, Tần Vũ, Xa Hầu Viên cùng đi đến chỗ ở của Tần Vũ.*

Tần Vũ ba người đi trên đường, đàm luận nói chuyện với nhau.

"Ha ha.. Tần Vũ, ta cảm thấy trong Tử Huyền phủ có một vị Thần vương tới. Khí tức của Thần vương, ta phần lớn đều quen biết. Vị này là?" *Xa xa Dịch Phong Thần vương đã cười đi tới.*

Tần Vũ lúc này cười nói, "Dịch Phong thúc, vị này chính là tượng thần Xa Hầu Viên năm đó."

"Xa Hầu Viên?" *Dịch Phong Thần vương kinh dị nhìn thanh tu lão giả.*

"Dịch Phong huynh, chẳng lẽ huynh không nhận ra ta sao?" *Xa Hầu Viên mỉm cười nói.*

Dịch Phong Thần vương ngẩn ra: "Xa Hầu? Ngươi thế nào ngay cả khí chất đều thay đổi. So với trước kia ngươi hoàn toàn bất đồng."

Tần Vũ nghe thế liền kinh ngạc.

Thì ra, Dịch Phong thần vương hình như có quen biết Xa Hầu Viên, hơn nữa Xa Hầu Viên so với trước kia có biến hóa rất lớn.

"Khí chất đại biến? Ha ha... đúng. Vô luận là ngươi, hay La Phàm huynh lần đầu thấy ta đều không nhận ra. Duy có A Phúc có nhận ra ta một chút." *Xa Hầu Viên cười nói.*

A Phúc trước kia cùng Xa Hầu Viên hành tẩu ở Thần giới, không biết nhiều ít bao nhiêu ức năm, tự nhiên rất dễ dàng nhận ra Xa Hầu Viên.

"Ha ha. Xa Hầu, so với năm đó, bộ dáng ngươi thật lãnh khốc. Hôm nay ngươi lại làm cho người ta dễ thân cận." *Dịch Phong thần vương cười nói.*

Bọn Tần Vũ, Dịch Phong, Xa Hầu Viên vừa đi vừa cười nói.

Đang đi bỗng nhiên.

"Cái gì? Nơi này tại sao có nhiều Thần vương như vậy?" *Xa Hầu Viên kinh ngạc nhìn về phía Lưu Thủy viên. Hiện giờ Xa Hầu Viên cũng đã trở thành Thần vương, nên có thể cảm ứng được trong Lưu Thủy Viên có không ít Thần vương.*

"Xa Hầu Viên, người không biết? La Phàm huynh không có nói cho người?" *Tần Vũ kinh ngạc nói. Tần Vũ vừa rồi nghe Xa Hầu Viên nói qua, hắn đã cùng Tu La Thần vương nói chuyện. La Phàm cũng nói cho Xa Hầu Viên về sự tích của Tần Vũ, Tần Vũ còn tưởng rằng.... Xa Hầu Viên này biết chính mình làm cho một đám Thần vương trở thành người hầu tại Tử Huyền phủ.*

"La Phàm huynh? Hắn chưa nói, hắn chỉ nói người vài lần đại chiến mà thôi, làm sao vậy? Nơi này có nhiều Thần vương như vậy có quan hệ với ngươi sao?" Xa Hầu Viên vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tần Vũ, Dịch Phong, Khương Lập mấy người nhìn nhau, nhưng thật ra là đang cười. Rất hiển nhiên. Trong lòng Tu La Thần vương La Phàm, việc rất nhiều Thần vương nằm trong lòng bàn tay Tần Vũ, cuối cùng Tần Vũ để cho Tu La Thần vương chạy thoát. Mười vị Thần vương trở thành người hầu tại Tử Huyền phủ. Có lẽ La Phàm cho rằng... đây là một việc nhục nhã, nên không nói cho người ngoài biết. Tu La Thần vương dĩ nhiên chưa nói, Tần Vũ cũng không muốn vạch trần ra.

"Không có gì, chỉ là để mười vị Thần vương làm khách ở Tử

Huyền phủ, giúp ta dạy hậu bối đệ tử mà thôi." *Tần Vũ thản nhiên cười nói.*

"Để mười vị Thần vương, dạy hậu bối đệ tử?" *Xa Hầu Viên không khỏi tức cười.*

Tu La Thần vương trong khi nói với hắn đã nói có vài cuộc chém giết kinh thiên động địa. Thần giới đã mất đi mười vị Thần vương. Tất cả các Thần vương cộng lại, hôm nay ở Tử Huyền phủ này đã tập trung quá nửa. Thật sự quá kinh khủng.

"Xa Hầu, đừng nghĩ nhiều, những người đó đều là tự nguyện." *Dịch Phong cũng cười nói. Dịch Phong cũng hiểu được Tần Vũ không muốn vạch trần chuyện này, giữ thể diện cho các Thần vương kia.*

Trong khi đó xa xa truyền đến tiếng nói chuyện.

"Hắc... Tần Phong đại ca, huynh thấy không.... mấy Thần vương này bây giờ đối với huynh thế nào?"

"Thái độ đích xác phi thường tốt, với những điều kiện này trong một thời gian ngắn linh hồn cảnh giới của ta đã tăng lên rất nhiều. Khi nhị đệ nói, ta vốn có chút không tin. Hôm nay thử xem, quả thật như thế."

"Đúng vậy, phải làm cho những Thần vương nhớ, bọn họ là người hầu của Tử Huyền phủ. Còn phải thường xuyên nhắc nhở bọn họ, như vậy bọn họ mới làm việc thường xuyên chăm chú cẩn thận. Nếu không bọn họ lại lười nhác."

Thanh âm của Hầu Phí cùng Tần Phong xa xa truyền tới.

"Ủa, đại ca!" *Hầu Phí thấy Tần Vũ liền cười chạy tới. Bên cạnh Tần Phong thấy Tần Vũ mắt cũng sáng lên.*

"Tam đệ!" *Lập tức cũng chạy tới. Chỉ là trong khi tới, Tần Phong liền đến bên cạnh Hầu Phí dò hỏi:* "Hầu Phí, ngươi vừa rồi nói người hầu của Tử Huyền phủ, tại sao lại thế này? Tại sao ta không biết?"

"Phí Phi, đệ vừa là tự ý truyền bá sao?" *Tần Vũ nhướng mày.*

Hầu Phí hi hi cười to: "Đại ca, không có việc gì, ta cũng không nói cho quá nhiều người. Dù sao Tần Chính nhị ca cũng biết, giờ nói cho Tần Phong đại ca cũng không có gì."

"Thần vương làm người hầu cho Tử Huyền phủ? Sao lại thế này?" *Xa Hầu Viên bên cạnh bộ dáng kinh ngạc trợn mắt, há hốc mồm.*

Hầu Phí vừa nhìn thấy Xa Hầu Viên, hắn tuy không nhận ra Xa Hầu Viên nhưng thấy Dịch Phong, Khương Lập, Tần Vũ đi cùng, biết là khách quý. Lúc này cười nói: "Đúng vậy, mười Thần vương đó chính là người hầu của Tử Huyền phủ."

Xa Hầu Viên kinh hoàng quay đầu nhìn về phía Tần Vũ.

"Xa Hầu tiền bối, không có gì. Mấy vị Thần vương chiến bại, ta không giết họ. Chỉ để họ ở Tử Huyền phủ dạy hậu bối đệ tử coi như trừng phạt thôi." Tần Vũ thản nhiên cười nói.

Xa Hầu Viên sửng sốt trong chốc lát, sau đó liền cố khôi phục lại tâm cảnh hỗn loạn.

Trong lòng Xa Hầu Viên nghĩ, Tần Vũ từ một kẻ chạy trốn, đã

nhanh chóng làm cho hơn một nửa Thần vương tại đây làm người hầu. Hiện tại, thế lực của Tần Vũ lớn kinh người như thế nào đây?

Chương 665

Thiên Tôn Linh Bảo

Tần Vũ, Khương Lập yên tĩnh ở giữa đình viện, Xa Hầu Viên, Dịch Phong bốn người lần lượt ngồi xuống, còn Phúc bá đứng hầu ở một bên.

Còn lại Hầu Phí, Tần Phong bọn họ cũng không ngồi cùng, dù sao Hầu Phí bọn họ cùng Xa Hầu Viên cũng không có quan hệ gì, ở đây ngược lại còn không tốt.

"Năm đó tại Tiên Ma Yêu giới có được Mê Thần Điện, sau đó liền trực tiếp phi thăng Thần giới. Rồi một mạch đi lên cho đến lúc trở thành Đông cực Huyễn Kim sơn Lam Huyền Điện điện chủ, cuối cùng công khai chiêu thân tại Phiêu Tuyết thành. Bây giờ hồi tưởng lại, mọi việc hình như mới phát sinh ngày hôm qua." Tần Vũ nâng chén cười nói.

Khương Lập cũng cười lên, nàng cũng nhớ lại lúc bắt đầu sống cùng Tần Vũ.

"Ngắn ngủi hai vạn năm thời gian, đạt được thành tựu ở đỉnh cao của Thần giới. Tại Thần giới từ trước đến giờ, chưa có ai làm được vậy." Dịch Phong thần vương cười nói. *"Xa Hầu, ngươi để lại Mê Thần điện, cũng đã giúp ích nhiều cho Tần Vũ a."*

Sự trợ giúp của Xa Hầu Viên đối với Tần Vũ thật sự rất lớn. Trận pháp nhất đạo, cuối cùng làm Tần Vũ linh quang chợt lóe, sáng chế ra *"Càn Khôn"* trận pháp dùng để luyện khí. Cuối cùng trở thành tân tượng thần. Còn có bảo bối do Xa Hầu Viên lưu lại cho Tần Vũ.

Như Tàn Tuyết thần thương!

Đương nhiên Tàn Tuyết thần thương giờ đây sở dĩ lợi hại, lý do quan trọng nhất là đã hấp thu Huyền Hoàng khí, nếu không ban đầu Tàn Tuyết thần thương uy lực cũng chỉ là nhị lưu Hồng Mông Linh bảo mà thôi. Đến bây giờ độ cứng làm sao vượt qua nhất lưu Hồng Mông Linh bảo được.

"Con đường luyện khí, phải có thiên phú. Tương tự cần thời gian, kinh nghiệm tích lũy, ngắn ngủi hai vạn năm, cho dù thời gian có nhiều hơn nhiều lần đi nữa, cũng làm cho người ta khó có thể tin." Xa Hầu Viên ở một bên than thở nói.

Tần Vũ khiêm tốn: *"Về luyện khí, vãn bối cùng Xa Hầu tiền bối khoảng cách chênh lệch thật không nhỏ."*

"Không nhất định vậy." Bên cạnh Dịch Phong cười nói: *"Ngươi cũng có thể luyện chế nhất lưu Hồng Mông Linh bảo, nhưng không chỉ là một kiện, mà Xa Hầu Viên chỉ luyện chế có một kiện. Nói về kỹ thuật luyện khí, nói không chừng ngươi so với Xa Hầu có khi còn cao hơn."*

Dịch Phong thần vương, trước kia cùng Xa Hầu Viên cũng có một chút giao tình, nói chuyện với nhau không cần e ngại nhiều lắm.

"Dịch Phong, ngươi đúng là." Xa Hầu Viên cười lắc đầu.

"Nếu như so sánh với năm đó ta từ Thần giới đến Tiên Ma Yêu giới, thì có lẽ, ta còn thật sự không dám nói, kỹ thuật luyện khí có thể kém hơn Tần Vũ, nhưng bây giờ thì..." Xa Hầu Viên tự đắc nói.

"Sao, bây giờ làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi có tiến bộ vượt bậc, luyện chế thành Thiên Tôn Linh bảo phải không?" Dịch Phong thần vương cười nói.

Tần Vũ trong lòng chấn động.

Năm đó tại Mê Thần điện, Tần Vũ phát hiện Xa Hầu Viên để

lại tin tức thông qua ảo ảnh thuật, biết Xa Hầu Viên muốn theo đuổi luyện khí đến cùng. Không luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, thề không bỏ cuộc.

Tần Vũ thấy Xa Hầu Viên mỉm cười tự đắc, trong lòng không khỏi trấn kinh: *"Hiện nay thực lực của Xa Hầu Viên đột nhiên tăng mạnh, đạt tới Thần Vương cảnh giới. Nghe Dịch Phong thúc nói, thì khí chất của Xa Hầu Viên đã thay đổi lớn, chẳng lẽ…. Xa Hầu Viên thật sự luyện thành Thiên Tôn Linh bảo?"*

Thiên Tôn Linh bảo, Tần Vũ đã thấy qua uy lực của nó. Một kiếm Nguyên Tội Kiếm, đã khiến cho Tần Vũ phải nhận đau khổ.

"Xa Hầu, nhìn biểu tình của ngươi, thật không có khả năng, ngươi thật sự đã luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo rồi sao?" Dịch Phong thần vương giờ phút này kinh dị nhìn Xa Hầu Viên. Xa Hầu Viên cười sáng lạn, bộ dáng tự đắc.

Tần Vũ nhìn Xa Hầu Viên, nói ra tiếng: *"Ta nhớ rõ Xa Hầu tiền bối từng nói qua, người cần tìm các loại nguyên liệu, hướng tới đỉnh cao của luyện khí, nếu không luyện chế ra Thiên Tôn linh bảo, tuyệt đối không bỏ cuộc. Như giờ Xa Hầu tiền bối trở lại Thần giới, chẳng lẽ đã đại công cáo thành?"*

Dịch Phong, Tần Vũ hai người thay nhau nói, bên cạnh Khương Lập ánh mắt kinh dị nhìn về phía Xa Hầu Viên.

Xa Hầu Viên lúc này nở nụ cười, ánh mắt quét về phía Tần Vũ, Khương Lập, Dịch Phong ba người, ra vẻ thần bí thấp giọng nói: *"Lão già ta cuối cùng linh hồn đạt cảnh giới viên mãn, cuối cùng, ông trời thật không phụ ta, ha ha, ha ha ha ha…."* Nói đến đây, Xa Hầu Viên lại cười lên.

"Thật sự luyện thành?" Dịch Phong thần vương không khỏi hô lên. Bên cạnh Tần Vũ, Khương Lập nhìn nhau, thở lạnh, trong mắt cùng có vẻ khó tin.

Nhất lưu Hồng Mông Linh bảo, đã luyện chế cực kỳ khó.

Ví như Tần Vũ, cũng cần có các điều kiện tốt nhất, mới có thể luyện chế ra Nhất lưu Hồng Mông Linh bảo. Cho nên Thiên Tôn Linh bảo, Tần Vũ tuy có ý nghĩ trong đầu, nhưng hắn không làm được nếu không có Huyền Hoàng khí.

"Có lẽ phải cần Huyền Hoàng khí, mới có thể luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo." Tần Vũ nghĩ vậy.

Tần Vũ biết, chính mình sở hữu Huyền Hoàng khí, mới có thể luyện chế phẩm chất Linh bảo tăng lên, vậy còn Xa Hầu Viên? Xa Hầu Viên ước chừng không có Huyền Hoàng khí, như thế nào luyện chế ra Thiên Tôn linh bảo?

"Tần Vũ, việc ta luyện chế ra Thiên Tôn linh bảo, so với kỳ tích của ngươi, cũng có thể so sánh." Xa Hầu Viên hướng Tần Vũ cười chế nhạo. *"Nghĩ đến trong Tử Huyền phủ có mười vị Thần Vương làm người hầu, hiện giờ trong đáy lòng ta còn chút kinh hãi."*

Được Xa Hầu Viên chính miệng thừa nhận việc Thiên Tôn linh bảo, xem ra Xa Hầu Viện quả thật đã luyện chế được.

Thiên Tôn Linh Bảo.

Một vị Thần Vương luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo.

"Xa Hầu, ngươi thật đã luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo? Hô, ngươi thật đã khiến chúng ta đại khai nhãn giới. Nói thật nha, ta còn không có rõ ràng xem qua. Vậy Hậu Thổ ấn, Vạn Dân ấn cái gì không tính. Mấy năm trước, Lôi Phạt Thiên tôn ra tay đối phó Tần Vũ. Chỉ là Nguyên Tội kiếm động tác quá nhanh, ta chỉ nhìn thấy một đạo kiếm khí, ngay cả bóng Nguyên Tội kiếm cũng không thấy rõ. Đáng tiếc, đáng tiếc a." Dịch Phong ở một bên cảm thán nói.

Tần Vũ, Khương Lập hai người cũng nhìn Xa Hầu Viên.

"Xa Hầu Viên tiền bối, Thiên Tôn Linh bảo, có thể cho chúng ta xem không?" Tần Vũ trong lòng cũng rất chờ mong.

Hắn đặc biệt muốn biết, các loại tài liệu luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, rốt cuộc có hình dáng thế nào.

Xa Hầu Viên nhìn về phía Tần Vũ, Dịch Phong, Khương Lập ba người, cuối cùng cười: *"Được, nếu các người muốn xem, ta để các người xem, cái này ta đã hao phí vô số tâm huyết và bảo bối."*

Chỉ thấy Xa Hầu Viên vừa lật tay, đột nhiên một viên Hắc Sắc linh châu xuất hiện trên lòng bàn tay Xa Hầu Viên. Viên linh châu này tịnh không lớn, đại khái kích thước bằng một quả chứng chim cút.

Tần Vũ khi thấy Hắc Sắc linh châu xuất hiện, liền cảm thấy cả không gian xung quanh bị đè nén, đất đai nhẹ rung động. Tần Vũ trong lòng cảm thấy một trận áp lực. Áp lực này đúng là do Hắc Sắc linh châu mang lại.

"Không hổ là Thiên Tôn Linh bảo." Tần Vũ trong lòng kinh hãi. Bên cạnh Khương Lập, Dịch Phong hiển nhiên cũng cảm ứng được viên Hắc Sắc linh châu nhìn có vẻ bình thường này, thật không bình thường.

Xa Hầu Viên ánh mắt hướng về Hắc Sắc linh châu trên lòng bàn tay, ánh mắt hàm chửa vẻ tự hào: *"Thiên Tôn Linh bảo này, ta đã ở mấy triệu nơi của Vũ trụ không gian nhân loại giới, thu thập vô số tài liệu quý hiếm, rồi sau đó hao phí biết bao tâm huyết, thậm chí cả hồn phi phách tán, mới luyện chế ra món Thiên Tôn Linh bảo Định Nguyên Châu này."*

"Định Nguyên châu?" Bọn Tần Vũ đều nhớ kỹ tên này.

Đây là người Thần giới đầu tiên dựa vào chính năng lực bản thân luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo. Trước kia Thiên Tôn Linh

bảo đều là do trời đất ban cho, không ai có thể tự luyện chế.

"Xa Hầu tiền bối, người vừa rồi nói cả hồn phi phách tán, sự việc là thế nào?" Tần Vũ không khỏi nghi ngờ dò hỏi.

Xa Hầu Viên nở nụ cười: *"Tần Vũ, ngươi lúc trước tại Mê Thần điện đã thấy hình ảnh ta để lại. Ngươi có nhớ ta từng nói qua, ta có cảm ứng, khi ta luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, rất có thể là lúc ta hồn phi phách tán."*

Tần Vũ gật đầu.

Xa Hầu Viên thở dài một tiếng nói: *"Câu nói kia, không phải ta vô tình nói ra, mà là ta đã thề với trời đất, nếu không luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo tuyệt sẽ không bỏ cuộc. Rồi đột nhiên trong lòng có một trận cảm ứng."*

"Bất quá, cảm ứng đó rất mơ hồ. Chỉ là đợi đến khi ta luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, ta mới hiểu được tất cả." Xa Hầu Viên trên mặt mỉm cười.

"Muốn luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, linh hồn phải dung hợp vào trong đó. Lúc đó trong khi luyện chế, ta thầm nghĩ, luyện chế ra Thiên Tôn Linh bảo, cho dù có chết, ta cũng không hối hận." Xa Hầu Viên thở dài nói.

Bên cạnh Tần Vũ, Khương Lập, Dịch Phong trong lòng cũng phải khâm phục quyết tâm của Xa Hầu Viên.

"Chỉ là Định Nguyên châu quả nhiên rất kỳ diệu, ta lúc đầu vốn tưởng rằng không nghi ngờ gì nữa mình phải chết. Cho nên vụt qua ý nghĩ, hòa linh hồn vào Định Nguyên châu thành một thể. Ta không chết, đồng thời Định Nguyên châu này ta không cần luyện hóa, trực tiếp trở thành vũ khí của ta."

Xa Hầu Viên bất đắc dĩ cười nói: *"Ta, căn bản không thể đem Thiên Tôn Linh bảo đưa cho người khác, bởi vì linh hồn ta cùng Thiên*

Tôn Linh bảo liền một thể! Nếu ta cố gắng làm cho Định Nguyên châu thành vật không chủ, ta liền hồn phi phách tán." Tần Vũ cũng gật đầu.

Phương pháp luyện chế của Xa Hầu Viên, cũng không thể nói là tốt hay xấu.

"Bất quá, ta rất tự tin. Sức mạnh của Định Nguyên châu…. rất lớn. Đủ để ta đối với Thiên Tôn cũng không chút sợ hãi." Xa Hầu Viên trên mặt tràn đầy tự tin.

Bọn người Tần Vũ kinh ngạc.

"Xa Hầu, câu này của ngươi thật phóng đại ah? Ngay cả Thiên Tôn cũng không e ngại? Phải biết rằng Thiên Tôn cũng có Thiên Tôn Linh bảo, hơn nữa hắn có thể khống chế thời gian, sợ rằng chốc lát có thể chế trụ ngươi." Dịch Phong cười nói.

Xa Hầu Viên lắc đầu cười nhẹ.

"Không, Định Nguyên châu này các người không biết." Xa Hầu Viên nét mặt tuyệt đối tự tin.

Bọn người Tần Vũ không khỏi cẩn thận lắng nghe.

"Khả năng công kích của Định Nguyên châu, rất bình thường, chính là…..ném người ." Xa Hầu Viên cười nói: *"Định Nguyên châu tốc độ cực nhanh, mặc kệ cái gì, một khi bị nó đập trúng, sợ rằng cũng trực tiếp vỡ vụn."*

"Ném người?"

Ba người Tần Vũ nhìn nhau không nói lên lời, dùng một viên Hắc Sắc châu ném người, uy lực thật sự rất lớn sao?

Dịch Phong nhíu mày nói: *"Xa Hầu, ta vừa rồi nói. Thiên Tôn một khi thi triển thời gian tĩnh chỉ, sau đó dùng Thiên Tôn Linh bảo*

công kích ngươi, ngươi như thế nào ngăn cản? Ngươi không phải nói không e ngại Thiên Tôn?"

Xa Hầu Viên cười nói: *"Định Nguyên châu có hai khả năng. Khả năng công kích là ném người. Mà khả năng khác chính là cho người ta hãm nhập trong đó."*

"Hãm nhập trong đó, không gian linh bảo?" Khương Lập kinh ngạc nói.

Xa Hầu Viên lắc đầu nói: *"Rất giống với không gian linh bảo, cho nên không nói được có phải không gian linh bảo không. Hơn nữa bên trong Định Nguyên châu, không gian pháp tắc hoàn toàn không thể vận hành. Tại không gian đó có đất đai, các hành tinh rải khắp nơi, cả những cái gì như hằng tinh, ám tinh nữa."*

Tần Vũ, Khương Lập mấy người đều kinh sợ.

Định Nguyên châu này bên trong như một không gian vũ trụ? Hơn nữa không thể vận hành không gian pháp tắc?

"Chẳng lẽ cái đó giống một tân vũ trụ?" Tần Vũ không khỏi hoài nghi.

"Xa Hầu tiền bối, không biết bên trong Định Nguyên châu có thể có không gian pháp tắc khác không?" Tần Vũ không khỏi hỏi dồn.

"Không gian pháp tắc khác?" Xa Hầu Viên có chút nghi hoặc lắc đầu: *"Ngươi nói vậy là có ý gì? Bên trong Định Nguyên Châu chỉ là một không gian vô hạn. Không gian pháp tắc tại đó vô dụng, tự nhiên cũng không có cái gì không gian pháp tắc khác."*

"Xa Hầu tiền bối, muốn tiến nhập vào bên trong Định Nguyên châu, có những biện pháp nào?" Tần Vũ hỏi dồn.

Xa Hầu Viên cười nói: *"Người khác căn bản không thể tự mình tiến vào Định Nguyên châu, chỉ có ta có thể thuấn di tiến vào trong đó.*

Cho nên người khác, chỉ cần không phản kháng, ta cũng có thể để bọn họ tiến vào trong đó."

"Cho nên ta nói, ta không sợ Thiên Tôn. Bởi vì ta dựa vào…. Thiên Tôn Linh bảo Định Nguyên châu với ta linh hồn hợp nhất. Đối với việc thời gian ngừng lại, linh hồn ta sẽ không bị khống chế. Ta có cảm giác, chỉ cần ta trong lòng vừa động, liền có thể trở lại bên trong Định Nguyên châu. Định Nguyên châu, có thể tính là nhà của ta, thế giới của ta." Xa Hầu Viên cười nói.

Tần Vũ đột nhiên có loại cảm giác.

"Xa Hầu Viên và Định Nguyên Châu, như thế nào giống như một vũ trụ của chính mình?"

"Nếu nói khác nhau, sợ rằng Định Nguyên Châu này chỉ là một vũ trụ không gian mà thôi. Mà một tân vũ trụ, thật ra có vô số không gian, đồng thời còn có vũ trụ bổn nguyên và nhiều thứ khác. Nó cũng có không gian pháp tắc và thời gian pháp tắc của chính mình."

Hơn nữa một vũ trụ mới, cũng có thể cùng vũ trụ của Thần giới tạo ra thông đạo.

Còn Định Nguyên châu thì không làm được.

"Định Nguyên châu này, có thể xem như một vũ trụ không gian vô cùng lớn. So với Thần giới đều lớn hơn. Nhất lưu Hồng Mông Linh bảo, hễ mà ném thì tất cả đều vỡ vụn." Xa Hầu Viên tự tin nói: *"Nếu ta thuấn di vào trong Định Nguyên châu, sau đó điều khiển Định Nguyên châu ném đối phương…các ngươi nói, ta còn e ngại ai?"*

Chương 666

Tặng Dữ

- Đương nhiên điều này chỉ chứng minh là ta không sợ thiên tôn cao thủ, tịnh không có nghĩa là ta địch nổi thiên tôn…. Dù sao thiên tôn cũng không có đứng ở đó cho ta phá, bất quá ta đoán lực phòng ngự của *"Định Nguyên châu"* hẳn là rất phi thường.

Xa Hầu Viên cuối cùng cũng nói một câu khiêm tốn.

- Thiên Tôn linh bảo, Thiên Tôn linh bảo…

Dịch Phong thần vương cảm thán hai tiếng, gật đầu cười nói:

- Xa Hầu huynh, bây giờ ta đối với huynh quả thật bội phục, điều đó không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt a…. Đến đây, ta kính huynh một chén. - Dịch Phong thần vương tươi cười nâng chén.

Có được Thiên Tôn linh bảo, cũng không thể nói là có thể đấu với thiên tôn.

Vũ khí dù tốt cũng cần xem thực lực của người sử dụng.Tỉ như Tần Vũ, mặc dù có được Tàn Tuyết thần thương, nhưng nếu như quả đối diện đấu với thiên tôn, cũng không có bao nhiêu hi vọng.

Tiệc rượu vừa tan, Xa Hầu Viên nghe lời khuyên bảo của Tần Vũ liền ở lại Tử Huyền phủ, dù sao trong Tử Huyền phủ cũng có *"A Phúc "*quen thuộc, cũng có lão hữu của hắn là Dịch Phong thần vương. Hơn nữa trong Lưu Thuỷ viên còn có không ít thánh hoàng, thần vương môn mà hắn quen biết.

Đại khái sau một năm Xa Hầu Viên ở lại Tử Huyền phủ.

Tử Huyền phủ liền xảy ra đại sự.

Không biết như thế nào, Hầu Phí bỗng nhiên lại kết hôn. Lần đầu là Hầu Phí kết hôn với Tử Hà, lúc này lại là cùng với Hồng Vân. Hầu Phí quấn quýt với Hồng Vân, Tần Vũ tuy biết nhưng không có nhúng tay, một đôi oan gia đấu với nhau nhiều năm cuối cùng cũng đã hòa hợp cùng một chỗ.

Nhắc đến Tần Vũ, Hắc Vũ, và Hầu Phí, trong ba huynh đệ này chỉ có Hầu Phí là có hai người thê tử.

Ngày đại sự hôm ấy thật là huyên náo, tạm thời không nói đến, chỉ là có một vấn đề rất lạ thường ngay sau đó xảy ra.

- Tử Hà cùng Hầu Phí đã là phu thê bao nhiêu năm rồi vậy mà vẫn chưa hoài thai, thật không thể nghĩ Hồng Vân vừa mới kết hôn với Hầu Phí đã mang thai. Không phải chỉ có Hồng Vân mang thai, mà là cả Tử Hà cũng có tin vui. Việc này thực sự đặc biệt khác thường. - Hắc Vũ cười nói.

Giờ phút này, Tần Vũ, Hắc Vũ, Hầu Phí ba huynh đệ đang uống rượu đàm luận.

- Phí Phí, ngươi thật sự lợi hại đó. - Tần Vũ miệng cười giơ ngón tay cái lên.

Hầu Phí không một chút đỏ mặt. Ngược lại còn lấy làm đắc ý cười:

- Bình thường thôi, đại ca đã có hai hài tử, ta có hai thê tử cũng không nên tính toán gì, trong khi tạp mao điểu ngay cả tôn tử tôn nữ đều có được rồi. Đại ca, tạp mao điểu, hai hài nhi của ta phỏng chừng ra đời cũng được tám chín tháng rồi, các người nói một chút xem ta nên đặt tên gì cho hai nhi tử đây?

- Tên? Để ta nghĩ đã. - Hắc Vũ bắt đầu suy nghĩ ngay lập tức.

Tần Vũ lúc này đột nhiên nhíu mày. Bởi vì Tần Vũ bất ngờ cảm giác được Lan thúc từ trong tân vũ trụ đi ra. Sau khi ra ngoài, Lan thúc cũng không có ý hồi Tử Huyền phủ mà lại đi đến địa phương khác.

- Lan thúc mới thu được Vạn Dân Ấn cũng không lâu, đáng lẽ phải đang bế quan thật tốt để lĩnh hội mới đúng chứ? Như thế nào lại ly khai tân vũ trụ sớm như vậy? - Tần Vũ trong lòng có chút nghi hoặc.

Tất cả mọi việc xảy ra trong tân vũ trụ, mọi biến động phát sinh đều nằm trong tầm nhận thức của Tần Vũ. Lan thúc vừa ly khai Tần Vũ tự nhiên biết được.

- Ân, ta nghĩ ra rồi. Nam thì gọi là Hầu Ngân, nữ thì gọi là Hầu Âm.

Thanh âm Hắc Vũ vang lên.

Tần Vũ cũng không nghĩ lâu coi đến chuyện của Lan thúc, Lan thúc muốn làm gì tự nhiên có quyền tự do của người, Tần Vũ sẽ không quá quan tâm.

- Hắc Vũ, nói Thật đi. Cái tên đó ngươi đưa ra thật sự là rất thô tục.

Tần Vũ tươi cười bắt đầu gia nhập với hai đệ đệ mình thảo luận đặt tên hai nhi tử tương lai....

Bắc cực Phiêu Tuyết thành.

Giữa băng tuyết trắng xóa, một tòa hắc thành đang đắm chìm trong màn tuyết vô tận thật sự ẩn chứa một vẻ đẹp lãng mạn. Cả Phiêu Tuyết thành thiên thần môn vẫn y nguyên như trong quá

khứ. Liên tục trải qua vài lần thần vương đại chiến, đối với thiên thần tầm ảnh hưởng không được quan tâm lắm. Phiêu Tuyết thành hoàng cung ở giữa là Thánh Hoàng điện. Lúc này thê tử của Bắc cực thánh hòang Khương Phạm - Thuần Vu Nhu sau một hồi đứng bên ngoài thư phòng suy nghĩ đắn đo mới nhẹ nhàng đưa tay gõ cửa.

Ngay giữa thư phòng chính là phu quân của nàng – Khương Phạm.

Ước chừng khoảng bốn năm về trước, sau khi Khương Phạm trở lại Phiêu Tuyết thành thì chỉ một mình đứng giữa thư phòng, bình thường cơ hồ không thể nào nói chuyện, ngay cả nhi nữ của mình cũng không thể gặp. Cả Phiêu Tuyết thành cũng chỉ có Thuần Vu Tang mới có thể đến gần Khương Phạm cùng nói mấy câu.

"Keettt". Tiếng cửa gỗ mở ra.

Ánh mặt trời xuyên qua cánh cửa mở chiếu vào thư phòng, nhưng bên trong thư phòng phảng phất như là dương quang cấm địa, cả thư phòng bao phủ một tầng áp lực âm hàn, thân ảnh Khương Phạm cũng ẩn hiện ở giữa. Thuần Vu Nhu nhẹ nhàng thở phào trong lòng, trên mặt cũng hiện lên vẻ tươi cười, trực tiếp bước vào thư phòng. Nàng vừa mới tiến vào cánh cửa liền trực tiếp đóng lại.

- Phu quân, chàng không cần phải tự oán trách bản thân mỗi ngày như vậy. Kỳ thật, so với Phiêu Tuyết thành thì địa phương của nó cũng không thua kém, nghe nói thành trì của nó rất đông các thần vương qua lại, mà thành của chúng ta ngay cả một thần vương cũng không có. Phiêu Tuyết thành của chúng ta thật sự cũng rất tốt. - Thuần Vu Nhu mỉm cười nói.

Trầm mặc một hồi, nghe thê tử nói Khương Phạm không khỏi mỉm cười.

- Phu nhân, nàng chỉ cố làm cho ta cảm thấy thoải mái.... Nàng nói đúng, Phiêu Tuyết thành có thể cùng thành trì hắn so sánh đã là rất may mắn. Ta như là "Thằng chột làm vua xứ mù". - Khương Phạm tự giễu nói.

Thuần Vu Nhu trong lòng mừng thầm.

Trải qua mấy ngày này nàng không ngừng cùng Khương Phạm nói chuyện phiếm và đùa giỡn. Khương Phạm hôm nay đã không còn như lúc mới trở về, khuôn mặt trầm tư tự nhốt mình.

- Phu nhân. - Khương Phạm ngẩng đầu nhìn về phía Thuần Vu Nhu. – Nàng nghĩ xem, năm đó có phải ta đã sai lầm? Phu quân của Lập Nhi, ta lựa chọn "Chu Hiển" có phải là sai rồi?

Khương Phạm tâm tư đã không đủ kiên định.

- Phu quân, đều đã quyết định rồi, có hối hận cũng là vô dụng, vì sao còn cố sống trong sự thống khổ đó nữa? Dù sao giờ chàng cùng Bắc cực thánh hoàng không có gì tổn hại. - Thuần Vu Nhu an ủi nói.

Khương Phạm gật đầu.

- Ai! Chỉ là đáy lòng ta luôn có một chút không cam tâm!

Khương Phạm nghĩ đến lúc trước xem *"Vạn Dân Ấn"* như đã là vật trong tay, cuối cùng bị Tần Vũ đoạt được, trong lòng không khỏi có một trận đau nhức.

Địa vị Thiên tôn, mộng suy nghĩ vậy nhiều, hơn... năm.

Vì để trở thành thiên tôn, Khương Phạm đã nguyện ý bỏ đi rất nhiều, thậm chí không tiếc cùng thân huynh đệ trở mặt, không tiếc

phá vỡ tình phụ tử với nữ tử... chính là vì thiên tôn.

Đúng là nỗ lực rất nhiều, chờ mong cũng rất nhiều, khi thất bại đích thực vô cùng đau đớn.

- Trước vốn tưởng nhờ Lôi Phạt thiên tôn ra tay tuyệt đối không có gì phát sinh, ta đã quá tự mãn a! Thật chẳng biết Tần Vũ cuối cùng lại ra tay.... Ai, đúng là chờ mong càng nhiều, thất bại càng thê thảm.

Luôn nghĩ về sự tình này. Khương Phạm cảm thấy tâm tư không khỏi đau đớn.

Thật sự rất đau.

- Phu quân, thiên tôn không có thành, nhưng Tần Vũ đối với chàng vẫn nhớ tới một phần tình, từ nay về sau chỉ cần không có chọc hắn, hắn cũng không có đến gây chuyện với chúng ta. - Thuần Vu Nhu an ủi nói.

Khương Phạm bất đắc dĩ nở nụ cười.

Đường đường Bắc cực thành hoàng, địa vị há không cao sao? Không có nghĩ tới cảnh tượng bây giờ, phải cùng Tần Vũ nhẫn nhịn mới có cơ hội còn sống.

- Phu nhân, năm đó ta xuất hiện tại thần giới, ta lĩnh ngộ không gian pháp tắc nhanh hơn so với nhị đệ Khương Lan, vì vậy đạt được danh hiệu Bắc cực thánh hoàng. Đúng vậy, Bắc cực thánh hoàng ta đã làm chừng một ức hai ngàn vạn ức năm. - Khương Phạm tự giễu cười. - Phu nhân, nàng có biết nhiều năm như vậy, đáy lòng ta... ở chỗ sâu nhất nghĩ tới cái gì không?

- Là gì vậy? - Thuần Vu Nhu nhíu mày.

Căn cứ như nàng biết được, phu quân nàng điều muốn nhất chính là trở thành thiên tôn, điều này nàng hiểu rõ nhất. Chẳng hiểu vì sao Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm lại hỏi như vậy.

- Nàng nên biết điều này, không phải ta muốn trở thành thiên tôn, mà trên thực tế, tại đáy lòng ta... ở chỗ sâu nhất, rất muốn biết... chính xác thân phụ mẫu ta là ai? Rốt cuộc sao ta đến nơi này? - Khương Phạm lắc đầu thở dài một tiếng.

Thuần Vu Nhu kinh ngạc nhìn Khương Phạm.

Khương Phạm hít sâu một hơi:

- Một ức hai ngàn vạn ức năm trước, thần giới hình thành, ta cùng nhị đệ còn có tam đệ đều xuất hiện tại thần giới. Chỉ là khi đó chúng ta bị mất đi một đoạn trí nhớ, chúng ta chỉ biết, chúng ta là thân huynh đệ. Cả hắn đều không biết, một ức hai ngàn ức năm ta luôn nghĩ thân phụ, mẫu thân ta là ai? Ta rốt cuộc như thế nào xuất hiện, không nhẽ là thiên địa sinh ra? Ta lúc đó luôn nghĩ làm thế nào mới có thể biết được thân thế đây?

- Sau này, ta nghĩ phải trở thành Thiên tôn. Thiên tôn so với thần vương cường đại a, nên chắc cũng biết được nhiều hơn. Phỏng chừng trở thành thiên tôn là ta có thể biết, biết bát đại thần tộc đời thứ nhất rốt cục đến từ nới nào?

Khương Phạm tự giễu cười. Thuần Vu Nhu cũng nghi hoặc. Bát đại thần tộc đời thứ nhất, ngoại trừ Lôi Phạt thành có một trưởng bối thân phận cao là Lôi Phạt thiên tôn, còn lại các thần tộc, đời thứ nhất đều như nhau, không biết vì sao xuất hiện.

Khương Phạm, Khương Lan, Hoàng Phủ Ngự, Hoàng Phủ Lôi, Hoàng Phủ Lưu Hương, Thân Đồ Diêm, Thân Đồ Âm... một nhóm bát đại thần tộc đời thứ nhất, những người này phụ thân, mẫu thân rốt cuộc là ai?

Không lẽ, bọn họ vô thanh xuất hiện hoặc là do thiên địa sinh ra?

Vấn đề này, đích xác, tại thần giới là một mê đề, không ai biết bát đại thần tộc đời thứ nhất rốt cuộc như thế nào xuất hiện, vấn đề này đích xác không thể tham cứu, không thể truy tìm.

- Phu quân, chàng không phải cùng Lôi Phạt thiên tôn trao đổi qua? Chẳng nhẽ chàng không thể trực tiếp hỏi y? - Thuần Vu Nhu nghi hoặc dò hỏi.

Khương Phạm cười nhạt nói:

- Hừ! Lôi Phạt thiên tôn? Hắn như thế nào có thể nói cho ta biết sự việc. Ta đã từng hỏi hắn, chính vì vậy mà hắn giáo huấn ta một phen, cũng ra lệnh cho ta từ nay về sau không được hỏi lại vấn đề này. Ta có cảm giác hắn đích xác biết về thân thế của chúng ta, vì vậy hắn không có nói ra. Cho nên, ta phi thường muốn trở thành thiên tôn.

Thuần Vu Nhu nhẹ nhàng gật đầu.

Đột nhiên.

- Ngươi tới nơi này làm gì? - Khương Phạm nhíu mày.

Trong thư phòng đột ngột xuất hiện một người, người đến mặc quần áo màu lam trường bào, đích xác là Khương Lan. Khương Lan nhìn Khương Phạm, ánh mắt bình tĩnh:

- Đại ca!

Khương Phạm ngẩn ra:

- Ngươi…. ngươi gọi ta là đại ca? - Khương Phạm thật sự kinh

ngạc.

Từ sau khi hắn lựa chọn Chu Hiển làm vị hôn phu của Lập Nhi đến bây giờ, Khương Lan này xem như với hắn đoạn tuyệt. Sự tình trước mặt gọi hắn đại ca cơ hồ là không có khả năng xảy ra.

Giờ phút này, Thuần Vu Nhu bên cạnh từ đáy lòng cũng tràn ngập kinh ngạc.

Khương Lan cười nhạt nhìn Khương Phạm:

- Đại ca, dù sao chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, hai chúng ta phải đến mười vạn vạn năm mới làm được huynh đệ ở nơi này. Mặc dù ta đối ngươi có chút oán hận, chính là cho tới bây giờ Tiểu Vũ đi theo Lập Nhi cùng một chỗ. Ta nghĩ, chúng ta cũng không cần tiếp tục đối lập như vậy nữa, Tiểu Vũ và Lập Nhi đi theo các ngươi, bọn họ cũng không muốn tiếp tục giằng co như vậy.

Khương Phạm trên mặt không khỏi bao trùm một tầng ý nghĩ lạnh nhạt.

- Hứ, mục đích ngươi tới là khuyên bảo ta phải không? - Khương Phạm lạnh lùng cười. - Nhị đệ, ta lúc đó đã nói rồi. Ta không cách nào thu hồi lại thân phận, lúc đang làm điều đó có nhiều thần vương hiện diện, ta công khai tuyên bố Chu Hiển là thân phận con rể của ta. Vô luận như thế nào, ta bây giờ không cách nào đối diện với Tần Vũ, nên ngươi không cần nói về điều này nữa.

- Tại sao ngươi trở nên ngang ngược như vậy?

Khương Lan có chút nổi giận. Khương Phạm nhướng mày. Bản thân mình nhìn vào địa vị của nhị đệ Khương Lan.

Khương Lan nhìn chằm chằm Khương Phạm:

- Đại ca, liên tục mấy năm nay, Lập Nhi có gia đình không thể về, không thể để nó đi theo với thân phận tỷ muội, mà là đi theo với thân phận ca ca đệ đệ. Với thân phận ấy, nó đã gặp mặt thân thích bằng hữu. Ngươi có biết đáy lòng của Lập Nhi có rất nhiều khó chịu chăng? Chuyện con gái của ngươi cũng khó khăn, ngay cả thể diện của ngươi cũng không cản được?

Khương Phạm ngẩn ra, nói không ra lời.

Khương Lan nhăn nhăn mày, phiên ngang trong tay vô thanh vô thức xuất hiện hai phù ấn, một cái ấn màu xám, còn một cái ấn màu vàng.

- Đây là… - Khương Phạm con mắt liền sáng lên.

- Đây là Hậu Thổ Ấn với Vạn Dân Ấn. Ta biết ngươi đặc biệt muốn có được chúng, ta bây giờ có thể tặng cho ngươi. Ta chỉ là hy vọng, ngươi có thể cùng với bọn Lập Nhi có chút hảo cảm, giữa chúng ta không cần phải thù địch nữa.

Khương Lan vung tay, Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn trong tay liền bay tới tay Khương Phạm. Khương Phạm sững sờ nhìn sự việc này. Thuần Vu Nhu bên cạnh cũng chấn kinh. Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn trân quý ra sao, Khương Phạm như thế nào không rõ ràng? Lúc trước vì lưỡng ấn này mà đã chết không ít thần vương! Thế nhưng bây giờ Khương Lan thât sự đem lưỡng ấn này đưa đến trước mặt bọn họ.

- Nhị đệ, ngươi…… - Khương Phạm nói không ra lời.

- Có được những thứ này rồi, ngươi tâm nguyện thỏa mãn chứ, hy vọng ngươi không còn thù địch với Lập Nhi, Tiểu Vũ bọn họ nữa. - Khương Lan nhìn Khương Phạm.

Khương Phạm hít sâu một hơi, nhìn Khương Lan:

- Nhị đệ, chẳng lẽ ngươi đã quên. Lúc trước là ta ngăn cản ngươi, không cho ngươi đi cứu Tả Thu Mi. Chẳng lẽ ngươi không oán hận ta sao? Từ bỏ cả hy vọng trở thành thiên tôn mà đưa cho ta sao?

Khương Lan chuyển giao Hậu Thổ Ấn, Vạn Dân Ấn, đối với Khương Phạm thật là một chấn động lớn.

- Oán hận? Đương nhiên là có. - Khương Lan lạnh nhạt cười. - Chỉ là đại ca, ngươi phải hiểu được rằng, người chết cũng đã chết rồi, để cho những người còn sống được vui sướng mới là điều quan trọng nhất, ta chỉ là hy vọng Lập Nhi bọn họ sống thêm vui vẻ, sung sướng một chút thôi. Một trưởng bối như ta sẽ vì vậy mà cao hứng lắm.

Khương Phạm sắc mặt biến ảo.

- Phu nhân. Ngày mai nàng cùng Nghiên Nhi, Tuấn Nhi một đám người bọn họ đi Mê Vụ thành, thay ta trông coi bọn Lập Nhi. - Khương Phạm đột ngột hướng Thuần Vu Nhu bên cạnh nói.

Chương 667

Đây Là Số Mệnh

- Vâng, phu quân!

Từ trong tận đáy lòng của Thuần Vu Nhu vào lúc này rất vui mừng. Thuần Vu Nhu rất quan tâm đến con gái của mình, trên thực tế nàng vẫn canh cánh trong lòng. Hôm nay có thể giải quyết xong thì tất nhiên là nàng cao hứng vô cùng. Lại thêm chuyện Khương Phạm có được Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn nên nàng cũng cao hứng thay cho Khương Phạm.

- Ngày mai? Sao nhanh vậy? - Khương Lan hơi ngạc nhiên hỏi.

Khương Phạm lúc này đối mặt với Khương Lan, trong lòng có chút xấu hổ, nói:

- Không nhanh, không nhanh đâu. Tẩu tẩu của ngươi cũng vẫn thường nhớ đến Lập Nhi, chỉ vì vẫn còn lo lắng cho ta nên mới chưa đi gặp Lập Nhi. Bản thân ta lại đã từng đả thương Lập Nhi, ta trong lòng đối với phu phụ Tần Vũ hai người bọn họ có chút hổ thẹn, tạm thời không có mặt mũi đi gặp bọn chúng, vì vậy, ta không nên đi là hơn. Có tẩu tẩu của ngươi và đám Nghiên Nhi đi là đủ rồi.

Khương Lan chỉ gật nhẹ. Nghĩ đến Khương Lập, trong lòng Khương Lan liền cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Cùng ngày hôm đó, Khương Lan quay trở lại Tử Huyền phủ, sau khi trở lại, y đến trò chuyện cả nửa ngày với Xa Hầu Viên rất cao hứng, đầu đề cũng không ra khỏi những kiến thức cũ.

Ngày thứ hai.

Tần Vũ cùng với đám người Hầu Phí, Hắc Vũ, Lập Nhi, Tử Hà,

Hồng Vân, Bạch Linh ngồi nói chuyện phiếm với nhau, đang nói tới lúc cao hứng thì chợt thấy một thiên thần tỳ nữ chạy tới.

- Chủ nhân, bên ngoài có một đám người, họ nói là đến từ Phiêu Tuyết thành.

Thiên Thần tỳ nữ vừa thưa xong, liền khiến cho bọn người Tần Vũ đều im lặng hẳn đi.

- Phiêu Tuyết thành? - Tần Vũ nhướng mày hỏi.

Hầu Phí, Hắc Vũ và chúng nhân cũng đều kinh nghi đứng cả lên.

Lập Nhi chính là người đứng lên đầu tiên, trên mặt lộ vẻ hưng phấn và kích động vô cùng, kêu lên:

- Là người của Phiêu Tuyết thành. Vũ ca, thật là hay a!

Khương Lập cũng hưng phấn đứng bật lên, rồi lôi Tần Vũ chạy thẳng ra cổng chính của Tử Huyền phủ. Khương Lập trong lòng tràn ngập sự hưng phấn, kéo Tần Vũ chạy mau ra trước tiền viện của Tử Huyền phủ.

- Khương Nghiên, còn có vị kia là Thuần Vu Nhu…

Tần Vũ phát ra không gian lực, rồi dừng lại trước đám người của Phiêu Tuyết Thành quan sát một lúc. Hầu như những người này đều là người của Khương gia, đối với Khương Lập có tình cảm rất sâu đậm.

Trong lòng Tần Vũ bắt đầu có sự nghi hoặc.

Trong mấy năm gần đây tiếp xúc với Khương Phạm, Tần Vũ

cũng biết được y vốn không phải là loại người dễ dàng khâm phục kẻ khác. Hơn nữa, chính mình và y cũng có xích mích không nhỏ.

- Khương Phạm kia thân là thánh hoàng, tất nhiên là rất xem trọng thể diện. Theo lý mà nói, y hẳn sẽ không để cho người của Phiêu Tuyết thành đến đây mới phải, tại sao vậy nhỉ?

Tần Vũ đang nghĩ thầm trong đầu như vậy thì Khương Lập đang ở bên cạnh cũng lập tức hô lên.

- Vũ ca, mau tới đây. Không cần phải đứng một bên mà lo lắng như vậy, huynh có nhận ra mẫu thân của ta chăng?

Tần Vũ nghe hỏi liền thoát khỏi dòng suy nghĩ, chỉ mỉm cười hành lễ:

- Xin ra mắt nhạc mẫu đại nhân!

Rồi trong lòng lại nghĩ:

- Bất kể Khương Phạm đang suy tính điều gì, dù sao thì hắn cũng đang làm chuyện tốt đây.

Thì ra Khương Lập vốn vẫn nặng tình với thân nhân của nàng. Tần Vũ trước đây cũng có chút áy náy, nhưng hôm nay có thể xem là nhẹ nhõm thư thái đi rồi.

- Tần Vũ, ngươi vẫn tốt chứ? - Thuần Vu Nhu vừa nhìn thấy Tần Vũ liền gật đầu chào.

Lúc đầu, nàng dùng trăm phương ngàn kế để giúp cho Chu Hiển trở thành con rể của mình, nhưng cuối cùng thế nào? Tất cả tứ đại thần vương của Lôi Phạt thành, kể cả người sau này trở

thành thần vương là Chu Hiển, rốt cuộc đều theo nhau chết dần. Ngày hôm nay quả là thiên hạ của đám thiếu niên hậu bối, lại còn có thể trở thành thánh hoàng của Lôi Phạt thành nữa chứ.

Ngày trước, khi còn ở trong Bắc cực Thánh Hoàng điện, nàng có thể tùy tiện bình phẩm Tần Vũ lúc nào cũng được, nhưng hôm nay, luận về địa vị thì Tần Vũ đã vượt qua cả bát đại thánh hoàng mà trở thành thần giới đệ nhất nhân. Giờ đây, có lẽ chỉ có tam đại thiên tôn cao cao tại thượng kia mới có đủ tài để áp chế Tần Vũ mà thôi.

- Tần Vũ đại ca, những người này đa số huynh đều biết cả. Người này là ca ca của ta và Lập Nhi tỷ tỷ - Khương Tuấn. Vị này cũng là ca ca của ta và Lập Nhi tỷ tỷ, tên là…

Khương Nghiên lúc này rất tích cực, không ngừng giới thiệu chúng nhân với Tần Vũ. Tần Vũ đối với những người này phần lớn đều biết cả, vì dù sao chàng cũng đã từng ở Phiêu Tuyết thành một thời gian dài, mà cho dù có không biết ai thì cũng đã từng nghe Khương Lập nhắc tới. Hôm nay được Khương Nghiên lần lượt giới thiệu mọi người thì chàng cũng lập tức nhận ra.

Sự có mặt của đám người Phiêu Tuyết thành khiến cho toàn thể Tử Huyền phủ náo nhiệt hẳn lên, và người cao hứng nhất đương nhiên là Khương Lập, nhưng trong lòng Tần Vũ lại có điều nghi hoặc khó giải thích được.

Tần Vũ một mình đi tới chỗ nghỉ ngơi của Khương Lan.

Ngày hôm qua Khương Lan hàn huyên một lúc lâu với Xa Hầu Viên, nên hôm nay chỉ muốn chuyên tâm nghỉ ngơi. Lúc nãy vì cùng đến với đám người của Mê Vụ thành, nên y phải ứng phó một lúc, sau đó thì chỉ nghĩ tới việc trở về phòng nghỉ ngơi.

- Lan thúc, là con đây! - Tần Vũ vừa đến trước cửa đình viện liền

lên tiếng.

- Tiểu Vũ, vào đi! - Giọng của Khương Lan từ trong vọng ra, đồng thời, cửa đình viện cũng tự động mở ra.

Tần Vũ thấy vậy liền khoa chân bước vào. Lúc này Khương Lan đang ngồi độc ẩm, nhìn thấy Tần Vũ tiến vào, liền cười nói:

- Lại đây, uống với ta vài chén.

Tần Vũ mỉm cười ngồi xuống, bồi tiếp Khương Lan vài chén.

- Lan thúc, con có một việc muốn hỏi người. - Tần Vũ buông chén rượu, nhìn sang Khương Lan hỏi.

Khương Lan cười nói:

- Nhìn vẻ mặt của ngươi là ta đã biết có việc rồi, nói đi, chuyện gì vậy?

Tần Vũ gật đầu, nói:

- Lan thúc, Vạn Dân Ấn kia có ẩn chứa Thời gian pháp tắc rất thâm ảo, người chỉ mới ở trong tân vũ trụ tu luyện có bốn năm, cho dù thời gian có gia tốc thêm hàng trăm vạn lần thì với bốn trăm vạn năm… dùng bốn trăm vạn năm để hiểu được thời gian pháp tắc thì e rằng cũng chưa đủ. Hôm nay thấy Lan thúc trở ra, chẳng lẽ là đã thành công rồi?

- Thế nào?

Khương Lan nở nụ cười tươi:

- Tiểu Vũ, theo lời ngươi nói, nếu ta không thể lĩnh hội được thời

gian pháp tắc thì tịnh không thể trở ra?

- Không, không phải! - Tần Vũ vội nói tiếp, - Lan thúc, người biết là con phải có ý đó mà.

Khương Lan trông thấy bộ dạng ấy của Tần Vũ thì cả cười, nói:

- Được lắm, chỉ là ta đùa với ngươi một chút thôi. Ta rất hiểu ý của ngươi. Với thời gian tu luyện như vậy thì quả là rất ngắn để tham luyện thời gian pháp tắc. Sự tiến bộ của ta quả là không nhiều.

- Lan thúc, con rất muốn biết, việc người của Phiêu Tuyết thành đến đây có liên quan gì tới người không? Có phải người đã đến Phiêu Tuyết thành làm thuyết khách?

Khương Lan nhìn sang Tần Vũ, nhưng không nói gì.

- Con đoán rằng, sau khi Lan thúc trở ra từ tân vũ trụ, thì ngay ngày thứ hai đã đến Phiêu Tuyết thành, rồi mới cùng với người của Phiêu Tuyết thành đến đây, vì vậy cho nên con mới không nghĩ được thấu đáo về người.

Tần Vũ lại cười nói:

- Lan thúc, người đã làm một chuyệt tốt. Bất quá, con vẫn còn thắc mắc, người làm sao có thể thuyết phục được nhạc phụ?

- Đó chẳng qua là y bị chân tình đả động, và hiểu rõ đạo lý đấy thôi.

Khương Lan tùy ý trả lời, sau đó liền cạn luôn một chén.

- Bị đả động bởi chân tình và hiểu rõ đạo lý? Chỉ đơn giản thế

thôi? - Tần Vũ cảm thấy thật là khó tin.

Tính cách của Khương Phạm làm sao mà Tần Vũ còn chưa rõ? Từ sau khi gặp kỳ ngộ rồi trở thành thiên tôn, y chẳng hề thương tiếc đến nữ nhi của mình. Cả thân huynh đệ cũng có thể đoạn tuyệt tình cảm mà không do dự chút nào. Con người như vậy thì làm sao có thể bị thuyết phục dễ dàng được?

- Lan thúc, người đừng gạt con. - Tần Vũ nhìn chăm chăm vào Khương Lan nói.

Khương Lan bị chàng nhìn chằm chặp một lúc lâu, không khỏi bật cười, lắc đầu nói:

- Được rồi, ngươi là một hài tử, ta nói cho ngươi nghe cũng tốt. Kỳ thật, cũng không có gì là đại sự cả, chỉ là ta đã đem Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn tặng cho Khương Phạm mà thôi. Vị đại ca này của ta đã mong mỏi hai cái ấn này từ lâu, nay ta đột nhiên đem tặng cho hắn, tất nhiên là hắn rất cảm kích mà nghe theo lời của ta. Điều đó cũng dễ hiểu thôi.

Tần Vũ sững sờ.

- Lan thúc, người nói… người đã tặng Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn cho Khương Phạm rồi ư?

Lúc này Tần Vũ cũng không còn gọi Khương Phạm là nhạc phụ nữa. Tần Vũ vốn nghĩ là Lan thúc hẳn đã nỗ lực không ít và phải trả ra một cái giá nào đó thì mới có thể thuyết phục được đối phương, nhưng chàng lại không ngờ được rằng cái giá phải trả lại là hai món vật, một ẩn chứa kỳ ngộ để trở thành Thiên Tôn, và một kia là Tàn Khuyết thiên tôn linh bảo.

- Lan thúc, nếu như người có được Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn

thì sẽ có cơ hội để trở thành Thiên Tôn. Có hai vật đó, ngươi sẽ có thể so sánh với La Phàm kia, vậy tại sao ngươi… ngươi làm sao lại… - Trong lòng Tần Vũ có chút không cam lòng.

Khương Lan cười nhạt, nói:

- Không có Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn thì thôi, hai vật đó đối với ta cũng không có tác dụng nhiều. Giờ đây ta đối với cái ngôi vị Thiên Tôn không còn khát vọng như trước nữa, có làm được thiên tôn hay không cũng không sao.

- Lan thúc…- Tần Vũ nhíu mày.

- Tiểu Vũ, được rồi, Vạn Dân Ấn là vật ngươi đã cho ta, còn ta thì lại tặng nó cho người khác. Ngươi sẽ không giận ta chứ? - Khương Lan cười hỏi Tần Vũ.

Tần Vũ lúc này chỉ biết dở khóc dở cười.

- Khương Phạm này thật là…

Tần Vũ không khỏi có chút oán khí đối với lão. Trong lòng tức giận nói:

- Năm đó, Khương Phạm vì muốn đạt được kỳ ngộ để trở thành Thiên Tôn, y tịnh không nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ với Lan thúc. Thậm chí, trong lúc chiêu thân cũng không để cho ta có được một ưu thế nào, lại còn muốn để cho Chu Hiển làm con rể.

- Trước kia, lão thường hay châm chích ta, thậm chí còn hạ thủ ngoan độc đối với ta. Lúc đầu, khi thần vương, thánh hoàng rơi vào tân vũ trụ, sự sinh tử của lão ta rơi vào tay của ta, nhưng rốt cuộc, vì Lập Nhi mà ta đã nhân nhượng, để cho ông ta một con đường thoát thân. Vốn tưởng rằng lão ta sẽ ghi nhớ đoạn ân tình

nọ mà sẽ nghĩ đến lời khuyên nhủ của Lan thúc, rốt cuộc lão ta cũng bỏ ngoài tai tất cả, chỉ đợi sau khi Lan thúc tặng cho Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn thì mới chịu đáp ứng, loại người như vậy…

Trong lòng Tần Vũ bắt đầu cảm thấy xem thường Khương Phạm. Trước kia, chàng vốn vẫn nhận lão là nhạc phụ, nhưng giờ đây lại không muốn nhận nữa.

- Khi y thu nhận Vạn Dân Ấn và Hậu Thổ Ấn có biểu lộ gì không? Lan thúc, y có chối từ hay không? - Tần Vũ nhìn sang Lan thúc hỏi.

Lan thúc không nói năng gì cả. Lúc ấy, Khương Phạm quả thật là không hề từ chối khi nhận lấy Vạn Dân Ấn và Hậu Thổ Ấn.

- Được rồi, Tiểu Vũ. Khương Phạm vốn rất muốn trở thành thiên tôn, nay có dịp lấy được Vạn Dân Ấn và Hậu Thổ Ấn vào tay, tất nhiên là không thể bỏ qua. Chuyện đó cũng không can hệ gì, dù sao ta cũng không muốn làm thiên tôn này nọ, cứ nhường cho đại ca thực hiện nguyện vọng của y cũng không sao. - Khương Lan điềm đạm nói.

Khương Lan quả là người có lòng tốt, chuyện như thế cũng không để tâm chút nào.

- Trở thành thiên tôn ư?

Tần Vũ cười:

- Y có thể trở thành thiên tôn sao? Lan thúc, dù cho y có lấy được Vạn Dân Ấn và Hậu Thổ Ấn thì cũng sẽ không trở thành Thiên Tôn được. Đó là số mệnh. Y vốn không có phúc đó!

Khương Lan bị lời nói của Tần Vũ làm cho kinh hãi, giọng nói của chàng ẩn chứa đầy sự tự tin.

- Tiểu Vũ, sao ngươi lại dám chắc như vậy? - Khương Lan nghi hoặc hỏi.

Tần Vũ mỉm cười. Chàng nhớ lại năm đó cùng với nhị ca Lâm Mông đối thoại, lúc ấy mới vừa ra khỏi trăm ngày, Lâm Mông đã từng nói, những thần vương ở trong Thiên Tôn sơn lúc bấy giờ sẽ không có ai có thể trở thành Thiên Tôn được.

Lúc đó Bắc cực thánh hoàng Khương Phạm cũng đang ở trong Thiên Tôn sơn.

- Lan thúc, việc tân Thiên Tôn sẽ đản sanh thì người cũng đã biết, Khương Phạm quyết không thể trở thành Thiên Tôn được. - Tần Vũ lạnh nhạt nói.

Chỉ là đến thời khắc này mà Khương Phạm vẫn nuôi hoài bão, muốn thông qua Hậu Thổ Ấn và Vạn Dân Ấn mà tìm hiểu thời gian pháp tắc để khổ tu đây mà.

Thời gian trôi qua, đảo mắt nhìn lại thì thấm thoát đã được gần tám tháng. Tại Tử Huyền phủ, lúc này Hầu Phí đang tụ tập một nhóm người ở bên ngoài đình viện. Hơn một ngàn người của Tử Huyền phủ đang nhỏ giọng xầm xì với nhau, còn ở bên trong đình viện là đám người Hầu Phí, Tần Vũ. Hôm nay chính là ngày sinh nở của hai người thê tử của Hầu Phí là Tử Hà và Hồng Vân. Lúc này Hầu Phí đang khẩn trương đi tới đi lui trước cửa phòng, hai tay nắm chặt vào nhau, hai mắt thỉnh thoảng lóe lên ánh hồng quang, toàn thân năng lượng cũng run lên từng chập.

- Phí Phí, ngồi xuống đi, đừng lo lắng quá như vậy. - Tần Vũ lên tiếng khuyên nhủ.

Hầu Phí nhìn Tần Vũ một cái, rồi nói:

- Đệ ngồi được hay sao?

Nghe vậy, đám người trong đình viện nhất thời cùng thấy buồn cười, chỉ là lúc này ai nấy đều ráng giữ im lặng nên không ai dám cười ra tiếng, e sẽ làm kinh động đến hai nữ nhân đang trong lúc lâm bồn.

- Sao? - Tần Vũ nhướng mày hỏi.

"Xoạt!". Tần Vũ bỗng biến mất ngay giữa đình viện, những người ở xung quanh như Hắc Vũ, Khương Lập, Dịch Phong, Xa Hầu Viên tất cả đều kinh ngạc đứng bật dậy.

Tần Vũ lúc này lại đột ngột xuất hiện trên một con đường nhỏ của Tử Huyền phủ, trước mặt chàng là một trung niên nhân mặc tử bào đang tiến tới. Người này có dáng gầy ốm, lại có vẻ rất cao ngạo.

Đôi mắt của người đó lấp loáng ánh hồng quang, đảo nhanh qua Tần Vũ.

- Tiêu Diêu thiên tôn tiền bối đại giá quang lâm, vãn bối vui mừng đến nỗi không tự kiềm chế được. Chẳng hay lần này tiền bối hạ cố đến thăm, không biết là có chuyện gì chăng? - Tần Vũ chắp tay hỏi.

Người đang tiến đến chính là Tiêu Diêu thiên tôn. Lúc này trong lòng Tần Vũ có cảm giác rằng chuyến đến thăm này của Tiêu Diêu thiên tôn là có liên quan đến Hầu Phí.

Trên tầng không của thượng giới, tại nơi không gian cao nhất

của thần giới là nơi hoàn toàn cách ly với những nơi khác của thần giới, nơi mà các Thần Vương khác không thể phát hiện ra được. Tại cái nơi không gian độc lập lẻ loi này của thần giới tầng không, lại có một đám tường vân đủ màu sắc đang trôi lơ lửng, mà bên trong đó lại ẩn ước có một tòa cung điện. Lúc này, có một người đang đứng ở tại bên ngoài cửa cung điện, đôi mắt ưng của y nhìn xuống dưới. Hắn chính là người có thù oán với Tần Vũ, Lôi Phạt thiên tôn.

- Hừ, sư đệ rốt cuộc cũng đã gặp được nhi tử bảo bối của mình.

Lôi Phạt thiên tôn cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp:

- Bất quá thời gian cũng không ngắn lắm, năm năm, rồi lại năm năm. Năm năm sau khi tân nhiệm Thiên Tôn lựa chọn người kế tục, lúc đó ta sẽ không còn gì phải cố kỵ mà có thể giết chết Tần Vũ. Tần Vũ, ta cứ để cho ngươi sống thêm năm năm nữa vậy.

Trong mắt của Lôi Phạt thiên tôn lóe lên ánh hàn quang.

Chương 668

Phụ Thân?

Tử Huyền phủ trong thời khắc này vô cùng náo nhiệt, Hầu Phí ở bên ngoài đình viện, tầng tầng người vây xung quanh, nam nữ lão ấu đều cao hứng cùng nhau đàm luận,

"Mau tránh đường."

"Thái thượng tam trưởng lão đến, mau tránh."

Thấy Tần Vũ mang theo một người trung niên đi đến, hơn ngàn người tụ tập bên ngoài đình viện này đều tự giác mở ra một con đường nhỏ đủ cho ba người đi vừa, Tần Vũ cùng với Tiêu Diêu Thiên Tôn, mỉm cười tiến vào bên trong.

Khi Tần Vũ, Tiêu Diêu Thiên Tôn vùa mới vào trong đình viện, bên trong đình viện đó Hắc Vũ, Xa Hầu Viên, Khương Lan mấy người nghi hoặc nhìn qua thì khi đó…..

"Oa…." Liên tiếp hai tràng tiếng trẻ con khóc đột nhiên vang lên.

Mọi người ở đây trên mặt đều xuất hiện nét vui mừng, Tần Vũ nhìn thoáng qua Tiêu Diêu Thiên Tôn đang ở bên cạnh, cho dù luôn trầm ổn, giờ phút này trong mắt Tiêu Diêu Thiên Tôn cũng hàm chứa kích động, mục quang hoàn toàn dừng ở Hầu Phí bên ngoài cửa phòng.

"Chi nha!"

Cửa mở ra, Hầu Phí liền trực tiếp nhảy vào bên trong, Tần Vũ, Hắc Vũ, Khương Lan cùng rất nhiều người ở bên ngoài nhìn nhau cười to.

"Đúng là hiếm thấy, không tưởng được là hai đứa con của Hầu Phí một trước một sau, cơ hồ đồng thời xuất thế." Hắc Vũ ở bên cạnh than thở, mà lúc này….

Khương Lan ánh mắt cũng dừng trên người Tiêu Diêu Thiên Tôn, sắc mặt hơi đổi: *"Tiểu Vũ, không biết vị này là…?"* Khương Lan mặc dù miệng thì hỏi, nhưng xem vẻ mặt thì cũng đã đoán được.

Sáu ngàn vạn ức năm, lần đầu tiên Thiên Tôn sơn hàng lâm, Tiêu Diêu Thần vương cũng tham gia trong đó, cuối cùng trở thành Thiên Tôn. Mà lần đó, Khương Lan cũng nhận biết được Tiêu Diêu Thần vương này. Chỉ là so sánh với năm đó, Tiêu Diêu Thiên Tôn hiện nay, dung mạo cũng có một chút thay đổi. Quan trọng nhất là khí chất so với năm đó bất đồng.

"Khương Lan, sáu ngàn vạn ức năm không gặp, ngươi quả nhiên không nhận ra ta." Tiêu Diêu Thiên Tôn cười nhẹ nói.

Tần Vũ lúc này phi thường tự giác vung tay lên, cửa của đình viện liền đóng trở lại. Thân phận của Tiêu Diêu Thiên Tôn, tốt nhất là không cho đám hậu bối đệ tử bên ngoài biết được, nếu không thì không biết sẽ huyên náo đến mức nào.

"Lan thúc, vị này chính là Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối." Tần Vũ ở bên cạnh lên tiếng.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn?"

Bên cạnh là nhóm người Hắc Vũ, Bạch Linh, Tả Thu Lâm đều lộ ra ánh mắt khiếp sợ, phải biết rằng, vị Thiên Tôn này là thần long thấy đầu không thấy đuôi. Lại là Lôi phạt Thiên Tôn, không ít người chỉ là xuyên qua *"thủy mạc"* trông thấy mà thôi.

Cùng với Thiên Tôn chính diện nói chuyện, cả Thần giới cũng chẳng có bao nhiêu người có cái phúc khí này.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn đến đây làm gì?" Trong lúc này đáy lòng

Khương Lan không khỏi dấy lên nghi hoặc, bất quá mặt ngoài Khương Lan vẫn cung kính hành lễ như cũ: *"Không tưởng được lại là Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, tiền bối, mời ngồi bên này."*

Nguyên là đám người đang ngồi đều sớm đã đứng lên. Thiên Tôn đang đứng, ai mặt dày mà ngồi được chứ?

Tiêu Diêu Thiên Tôn trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Cười nhẹ phất tay nói: *"Khương Lan, bất tất phải khách khí, hôm nay ta đến là vì...."*

"Ha ha, đại ca. Ta được một trai một gái, mau đến đây xem a." Hầu Phí thanh âm mãnh liệt vang lên khắp đình viện, tất cả mọi người hướng về phía cửa phòng nhìn lại. Chỉ thấy Hầu Phí mỗi tay ôm một đứa trẻ con vọt đến. Cả người hưng phấn, nhãn tình lóe lên hồng quang.

"Một nam một nữ?" Hắc Vũ là người đầu tiên vọt đến, lập tức Khương Lập, Bạch Linh cùng một đám người đến vây xung quanh, mọi người nhìn hai đứa trẻ đều vô cùng cao hứng.

Tất cả mọi người trong đình viện đều không khỏi lộ ra một nụ cười vui sướng.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn lần này đến đây, phỏng chừng là bởi vì hai đứa con của Hầu Phí xuất thế." Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ, nhìn về phía Tiêu Diêu Thiên Tôn bên cạnh. Lúc này Tiêu Diêu Thiên Tôn đang kích động, dù là Tần Vũ, ngay cả con của Tần Vũ *"Tần Sương"* đều nhìn ra được.

Tiêu Diêu Thiên Tôn ánh mắt di chuyển đến trên người hai đứa trẻ, mục quang tràn ngập kích động và hưng phấn.

Có thể thấy là Tiêu Diêu Thiên Tôn cũng tự kiềm chế bản thân, không có đứng lên.

"Đại ca!" Hầu Phí ngẩng đầu nhìn. Thấy Tần Vũ không đi qua

đó, không khỏi nhíu mày nói:*"Đại ca, ngươi đứng xa như vậy làm gì, tới đây, mau tới đây, nhìn hai tiểu oa nhi này xem, ha ha."* Hầu Phí ánh mắt chỉ liếc qua người Tiêu Diêu Thiên Tôn một chút, mặc dù kinh ngạc người này trước nay chưa có gặp qua, nhưng Hầu Phí cũng không mấy để ý.

Chỉ thấy Hồng Vân, Tử Hà hai người từ trong phòng đi ra, thân là thiên thần cao thủ, việc sinh hài tử đối với thân thể ảnh hưởng tịnh không lớn, Hồng Vân trực tiếp hô: *"Hầu tử, đưa Hạnh nhi cho ta."*

"Hầu Hạnh, cái danh tự này nghe không hay lắm a, phu nhân của ta, nữ nhi khả ái như vậy lại gọi là cái gì Hầu Hạnh, hay là nghe ta đi, gọi là Hầu Điềm Điềm nhé. Điềm Điềm, rất tốt." Hầu Phí lập tức nói.

"Phốc!"

Nhất thời đám người đều nở nụ cười, Tần Vũ, Hắc Vũ hai người cũng chẳng giúp gì được, trước khi đứa nhỏ ra đời đã sớm thảo luận qua, bao nhiêu tên đề cập qua, Hầu Phí đều không muốn. Cuối cùng lại chọn cái tên xú mĩ *"Hầu Điềm Điềm"*.

"Không biết ta có thể đặt tên cho đứa trẻ này không?" Tiêu Diêu Thiên Tôn vẫn đang kích động, bồi hồi, cuối cùng cũng tìm được chút dũng khí nói ra được một câu như vậy.

Hầu Phí trong mắt tóe lửa, nhìn Tiêu Diêu Thiên Tôn, liếc nhìn Tiêu Diêu Thiên Tôn một cái: *"Ngươi là ai? Hài tử của ta, như thế nào lại để ngươi đặt tên?"*

Tiêu Diêu Thiên Tôn ngẩn ra, đám người trong đình viện cả kinh. Mọi người đều biết vị này là Tiêu Diêu Thiên Tôn, Hầu Phí lại nói với Tiêu Diêu Thiên Tôn như vậy.

"Phí Phí, vị này là Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, không được vô lễ." Khương Lan lập tức quát.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn?"

Hầu Phí đảo mắt, trong lòng máy động, lão thiên, đâm vào tổ ong rồi. Hầu Phí lập tức ngoan ngoãn khom người hành lễ: *"Vãn bối ra mắt Tiêu Diêu Thiên Tôn. Chỉ là đây là hài tử của vãn bối, danh tự tất nhiên là do vãn bối đặt, cũng không cần tiền bối phí tâm."*

"Nhìn tốt hơn rồi." Tần Vũ đảo mắt đứng trầm mặc một bên.

Tần Vũ đoán được từ đầu, Hầu Phí không cha không mẹ, là do Khương Lan phát hiện ra một cô nhi. Hôm nay, Tiêu Diên Thiên Tôn này, nói không chừng có quan hệ tới xuất thân của Hầu Phí.

Tiêu Diêu Thiên Tôn môi thì không động, nhưng lại dùng thần thức truyền âm nói: *"Hầu Phí, ta là phụ thân của con."*

"Oanh!"

Hầu Phí chỉ cảm thấy trong đầu giống như đang nổ mạnh, một khoảng trống rỗng, qua một chốc mới thanh tĩnh trở lại, hoàn toàn bị kinh hãi. Niềm nhưng phấn có nhi tử, nữ nhi lúc này hoàn toàn tan biến.

Có, thì là sự chấn kinh!

Hầu Phí nhìn Tiêu Diêu Thiên Tôn, mục quang lăng lệ. Tiêu Diên Thiên Tôn cũng nhìn Hầu Phí mong chờ, ãnh mắt vô cùng hiền lành, ông chờ mong Hầu Phí gọi một tiếng *"cha"*.

"Ha ha." Hầu Phí đột nhiên bật cười to, đưa hai đứa con trong tay phân biệt cho Tử Hà, Hồng Vân, sau đó mới chỉ vào Tiêu Diêu Thiên Tôn, bộ dạng *"khóc cười không được"* nói: *"Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, ngươi nói ngươi là cha ta? Ha ha, đừng có nói đùa chứ, ta Hầu Phí không cha không mẹ, mặc dù trong lòng cũng có lúc nhớ đến cha mẹ, nhưng cũng không nghĩ, tùy tiện một người đến nói với ta hắn là cha ta, ta liền nhận hắn làm cha."*

Cả đình viện đột nhiên yên tĩnh.

"Cha?"

Cơ hồ tất cả mọi người bị những lời này của Hầu Phí làm cho kinh hãi, vừa rồi phỏng chừng cũng là do Tiêu Diêu Thiên Tôn lo lắng ảnh hưởng, dùng thần thức truyền âm. Bây giờ Hầu Phí lại nói ra miệng, thật sự làm mọi người kinh hãi.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn này là cha của Hầu Phí?" Tần Vũ trong lòng thật ra không có kinh ngạc nhiều lắm.

"Hầu tử, ngươi không thể nói năng lung tung ở đây, chuyện đùa này không thể chấp nhận được." Hắc Vũ ở bên cạnh lập tức đề tỉnh.

Hầu Phí khóe miệng nhếch lên, tà nhãn nhìn Tiêu Diêu Thiên Tôn: *"Tạp mao điểu, không phải là ta nói đùa, mà theo ta vị Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối này mới đang nói đùa."* Lúc này Hầu Phí mặc dù đang cười, nhưng ánh mắt lại rất quỷ dị.

Tiêu Diêu Thiên Tôn khẽ cau mày, nói: *"Hầu Phí, không biết chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau hay không?"*

Tiêu Diêu Thiên Tôn tịnh không muốn việc gia đình của mình, bị một đám người xung quanh biết được. Dù sao ông cũng là Thiên Tôn, địa vị tôn sùng, cũng rất coi trọng mặt mũi.

"Một mình nói chuyện? Không thân không quen, nói cái gì chứ, muốn nói, nói ở đây luôn đi. Mọi người ở đây đều là thân bằng hảo hữu của ta. Hảo huynh đệ! Muốn nói thì nói đi, không nói thì thôi đi. Ta còn muốn chơi với hai đứa con của ta." Hầu Phí ngữ khí không chút khách khí.

Tần Vũ có thể cảm nhận được, tâm cảnh Hầu Phí lúc này dao động rất mạnh.

Lúc này Hầu Phí so với lúc bình thường hoàn toàn bất đồng.

Hầu Phí lúc bình thường, nếu như nhìn thấy Tiêu Diêu Thiên Tôn, lại dám nói như vậy sao?

"Mọi người trước tiên đi ra ngoài đi, không nên ở đây quấy rầy." Tần Vũ lập tức quay về phía mọi người xung quanh nói.

Khương Lan, Dịch Phong bọn họ cũng cảm thấy, Tiêu Diêu Thiên Tôn, Hầu Phí hai người không khí có chút đặc biệt, mọi người cũng đều rất biết ý chào hỏi Tiêu Diêu Thiên Tôn, rồi từng người rời khỏi đình viện. Cuối cùng ngay cả Tử Hà, Hồng Vân cũng mang hai đứa trẻ con rời đi.

"Phí Phí, cùng Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối thẳng thắn nói chuyện nhé, làm rõ sự tình đi." Tần Vũ nhắc nhở Hầu Phí một tiếng.

"Biết rồi, đại ca." Hầu Phí gật đầu lại với Tần Vũ.

Tần Vũ hành lễ với Tiêu Diêu Thiên Tôn một chút, rồi sau đó mới rời khỏi đình viện này. Sau khi Tần Vũ rời đi. Cả đình viện chỉ còn lại có Hầu Phí và Tiêu Diêu Thiên Tôn hai người.

Cách đình viện không xa có một cái ghế đá, Tần Vũ ngồi xuống.

"Đại ca, Hầu tử cùng Tiêu Diêu Thiên Tôn có quan hệ?" Hắc Vũ cũng tới ngồi lên chiếc ghế đá bên cạnh. Lập tức dò hỏi Tần Vũ.

"Đừng có gấp, đợi chút nữa là biết ngay, bây giờ có đoán cũng vô dụng." Tần Vũ chau mày, đồng thời không gian chi lực của tân vũ tru của Tần Vũ hoàn toàn tản ra, bao trùm cả đình viện.

Thần Vương khác không dám dùng thần thức điều tra. Sợ bị Tiêu Dieu Thiên Tôn phát hiện. Chỉ là Tần Vũ lại không sợ, tân vũ trụ không gian chi lực quan sát hết thảy bên trong đình viện rất rõ ràng.

Tần Vũ quan sát tất cả, trong lòng thầm nghĩ: *"Tiêu Diêu Thiên*

Tôn. Ngươi nói chuyện thì nói chuyện, nhưng đừng động thủ."

Bất quản là như thế nào, Tần Vũ đều sẽ không chịu đựng được huynh đệ của mình bị khi dễ.

Bên trong đình viện.

Hầu Phí, Tiêu Diêu Thiên Tôn hai người đều đứng thẳng, kỳ thật nếu chỉ nhìn diện mạo, Hầu Phí và Tiêu Diêu Thiên Tôn tương đối giống nhau. Chỉ là Hầu Phí trên người có một cỗ bạo ngược chi khí, Tiêu Diêu Thiên Tôn thì lại vô cùng đạm bạc.

"Có gì thì nói mau đi." Hầu Phí trực tiếp nói.

Tiêu Diêu Thiên Tôn không chút tức giận, nói: *"Hầu Phí, ta là phụ thân của ngươi. Điểm này không chút nghi ngờ nào. Từ khi ngươi sinh ra đến giờ, đã nhiều năm như vậy, ngươi phát sinh chuyện gì phần lớn ta đều biết được, ta cũng có thể dùng hình ảnh chiếu lại sự tình đó cho ngươi xem."*

"Hầu Phí, ta nếu như không phải thường xuyên quan sát ngươi, làm thế nào biết được ngươi đã từng phát sinh những sự tình gì? Thiên Tôn cũng không có cái năng lực tính toán được quá khứ, tương lai." Tiêu Diêu Thiên Tôn cười nói: *"Nếu không phải ngươi với ta có quan hệ, ta thân là Thiên Tôn, tại sao lại thường xuyên chú ý đến ngươi?"*

"Hầu Phí ngẩn ra?"

Hắn không thể không thừa nhận, Tiêu Diêu Thiên Tôn nói rất có đạo lý. Đoạn sự việc hồi còn ấu niên, cũng chỉ có Khương Lan, Khương Lập rõ ràng nhất. Về sau cùng Tần Vũ tung hoành thiên hạ, hắn đã làm những chuyện gì cũng chỉ có Tần Vũ, Hắc Vũ biết rõ ràng.

Tiêu Diêu Thiên Tôn muốn tra ra những sự tình trong quá khứ, trừ khi phải tiến hành *"sưu hồn"* Tần Vũ, Khương Lan mấy người.

"Chuyện trong quá khứ? Ai biết Thiên Tôn có những thần thông gì, ta lại không phải là Thiên Tôn. Bằng vào điểm này căn bản không thể nói ngươi là phụ thân của ta. Huống chi…ngươi có phải là phụ thân của ta hay không, cũng không có một điểm nào quan hệ tới ta."

Hầu Phí trên mặt mang theo nụ cười ta dị, *"Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, ta từ nhỏ cho tới giờ, kinh lịch cũng rất nhiều, cùng đại ca với tạp mao điểu, tại phàm nhân giới hải vực chém giết, trong tiên phủ chém giết, từng trường từng trường chém giết, từ phàm nhân giới lên tới thần giới, ta từng bước từng bước đi tới. Ta cả đời này, trong ký ức căn bản không có từ "*phụ thân*" này. Có hay không có cha, đối với ta không có ý nghĩa gì cả. Ta chính là từ tảng đá sinh ra."*

Nghe từng câu từng câu Hầu Phí nói, Tiêu Diêu Thiên Tôn sắc mặt không khỏi trở nên tái nhợt.

"Tốt, Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, ngươi là Thiên Tôn, Thiên Tôn cao cao tại thượng. Ngươi không cần ở đây trêu đùa ta. Nói thật đi….ngươi đột nhiên tới đây nói ngươi là cha ta, ta thật sự có điểm không thoải mái, bởi vì ta không thích có người quản ta. Ta thích được tự do tự tại, không có cha quản, không nuôi dưỡng, những ngày như vậy đều rất tốt."

Hầu Phí quay về phía Tiêu Diêu Thiên Tôn cười hi hi, rồi hướng về phía cửa đình viện đi tới.

"Hầu Phí." Tiêu Diêu Thiên Tôn quát lên.

"Tốt, ta nói vậy ngươi vẫn chưa minh bạch sao? Ta nói lại một lần nữa, không quản ngươi có phải là cha ta hay không, không liên quan gì đến ta cả." Nói xong Hầu Phí trực tiếp mở cửa đình viện đi ra bên ngoài.

"A, nhi tử, khuê nữ, cho cha ôm một cái." Giọng nói ầm ĩ của Hầu Phí lại vang lên.

Chương 669

Thiên Tôn Thị Tha

Thời gian trôi qua, chớp mắt là đã được năm năm kể từ ngày hai hài tử của Hầu Phí ra đời. Trong khoảng thời gian này Tiêu Diêu Thiên Tôn đến Tử Huyền Phủ mấy chục lần.

"Tiêu Diêu Thiên Tôn tiền bối, Phí Phí đang chơi đùa với hai hài tử tại hậu viên."

Tần Vũ nhìn Tiêu Diêu Thiên Tôn cười nói.

"Cảm ơn ngươi". Tiêu Diêu Thiên Tôn mỉm cười nói với Tần Vũ.

Nhìn bóng lưng Tiêu Diêu Thiên Tôn bước vào cổng hậu viên, Tần Vũ trong lòng cảm thán, gần năm năm qua Tiêu Diêu Thiên Tôn vẫn chưa được tha thứ, cho dù Tiêu Diên Thiên Tôn làm mọi cách, Hầu Phí đều căn bản không thèm để ý đến Tiêu Diêu Thiên Tôn. Nhưng ngược lại, hai hài tử của Hầu Phí thật sự rất thích Tiêu Diêu Thiên Tôn.

"Vũ ca đừng nghĩ nhiều, Phí Phí trong lòng hắn cũng có chỗ khó nói". Khương Lập đứng bên cạnh cười nói.

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

"Đúng rồi, Vũ ca. Tân vũ trụ của huynh sắp hoàn thành chưa?" Khương Lập đột nhiên nhớ đến sự kiện này. Tần Vũ nghe xong không khỏi mỉm cười, đối với diễn biến sự tình của tân vũ trụ, Tần Vũ luôn để ý quan sát.

"Khoảng cách đại thành a, phỏng chừng mất thời gian một năm nữa." Tần Vũ mỉm cười nói.

Khương Lập trên mặt không khỏi nở nụ cười vui sướng: *" Nếu*

Vũ ca đại thành thì có thể chúng ta sẽ có cách giúp hài tử Tần Sương, hài tử này càng ngày càng nghịch, không thể quản được."

Tần Sương tu luyện tiến triển rất chậm, mặc dù gia phụ, gia mẫu đều là thần vương, đại ca thì tốc độ tu luyện cực nhanh. Tự nhiên trong lòng Tần Sương cảm thấy không thoải mái, việc hắn trở nên ương bướng thì cũng là điều bình thường. Chỉ là Tần Vũ, Khương Lập đối với sự ương bướng của Tần Sương thì cũng không có biện pháp nào.

"Tốt lắm đợi thêm một năm nữa". Tần Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Qua khoảng nữa canh giờ, Tiêu Diêu Thiên Tôn từ hậu viện bước ra trên mặt vẫn giữ được nụ cười cao hứng, nhưng đối với Tần Vũ thì lại rất rõ ràng, Thiên Tôn cao hứng như thế là do đùa giỡn với hai đứa cháu của mình.

Gần năm năm qua, Thiên Tôn đối với việc làm cho Hầu Phí nhận người làm thân phụ, cơ hồ không có tiến triển.

"Tần Vũ, cáo từ". Tiêu Diêu Thiên Tôn mỉm cười nói.

Đối với bản lĩnh của Tiêu Diêu Thiên Tôn, tiến vào Tử Huyền phủ rất là dễ dàng, nhưng mỗi lần Thiên Tôn đến hoặc đi đều nói với Tần Vũ một tiếng, dù gì Tần Vũ cũng là chủ nhân ở nơi này.

Tần Vũ, Khương Lập hai người lập tức đứng lên chào.

"Này, Tần Vũ. Có việc này ta muốn nói với ngươi". Tiêu Diêu Thiên Tôn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn Tần Vũ cười nói: *"Đại khái là còn khoảng thời gian ba, bốn tháng nữa tân Thiên Tôn có thể được đản sanh."*

"Tân Thiên Tôn đản sanh? Ba, bốn tháng nữa?" Tần Vũ, Khương Lập cả kinh.

Trong lòng Tần Vũ nổi lên một trận suy nghĩ về chuyện bất

ngờ này. Thời gian đã xác định. Hiện giờ ba phần của Phù Thế ấn, hai phần là trong tay Khương Phạm và một phần do La Phàm nắm giữ. Người nào muốn tập hợp đủ ba phần thì thật sự là rất khó khăn.

"Thiên Tôn xuất thế, phải chăng là do một vị Thiên Tôn đứng sau quyết định?" Tần Vũ thầm nghĩ.

"Ta chỉ có tin tức này thôi, bây giờ thì tạm biệt."

Tiêu Diêu Thiên Tôn tùy tiện trực tiếp thuấn di, biến mất giữa không trung của Tử Huyền Phủ, trong lúc đó Tần Vũ, Khương Lập vẫn còn kích động trong lòng.

Tần Vũ lúc này quyết định triệu tập bọn người Lan thúc, Tả Thu Lâm. Tin tức này nhất định phải nói cho họ biết. Thời gian đản sinh vị Thiên Tôn mới chỉ còn khoảng ba, bốn tháng nữa. Tin tức này làm các vị Thần vương ở Tử Huyền Phủ chấn kinh. Bất quá ngoài họ ra, bên ngoài không một thần vương nào biết được sự tình này. Bất quản là Tu La Thần vương La Phàm, hay là Bắc cực Phiêu Tuyết thành Khương Phạm, đều chuyên tâm nguyên cứu tàn khuyết (các phần bị thiếu) Thiên Tôn linh bảo.

Khương Phạm bố trí một không gian có thời gian gia tốc gấp năm ngàn lần so với không gian bên ngoài. Đối với Khương Phạm mà nói, việc đấy cũng có chút ít khó khăn. Khương Phạm ngồi xếp bằng, trước mặt là hai cái ấn đang lơ lửng: một vàng, một xám. Trải qua không biết bao nhiêu thời gian tu luyện, Khương Phạm về *"Thời gian gia tốc"* chỉ tiến bộ một chút, còn *"thời gian tỉnh chỉ"* thì hoàn toàn không có cảm ngộ gì. Còn muốn lãnh hội được *"Thời gian đảo thối"* để trở thành Thiên Tôn thì đối với Khương Phạm là không có khả năng.

Từng tháng trôi qua. Chớp mắt ba tháng đã tới.

Bên trong Tử Huyền Phủ.

"Đại ca, án chiếu theo lời nói của Tiêu Diêu Thiên Tôn, thì đã đến thời gian tân Thiên Tôn đản sinh, thậm chí có thể không ngoại trừ là ngày hôm nay." Hắc Vũ đứng bên cạnh nói.

Tần Vũ, Khương Lập cả hai đều mỉm cười.

"Tốt a, Tiểu Hắc, không phải đệ đang mơ tưởng việc mình làm Thiên Tôn đấy chứ." Tần Vũ nhìn Hắc Vũ cười.

"Đệ không quản đến việc đấy, chỉ là thấy hiếu kỳ khi nghĩ đến việc sau bao nhiêu năm chém giết giữa các Thần vương, cuối cùng ai sẽ làm Thiên Tôn?"

Hắc Vũ mỉm cười giải thích.

"Oanh!"

Đột nhiên vang lên một tiếng nổ chấn thiên địa, tiếng nổ quá lớn, quá đột ngột.

Âm thanh tiêu thất.

Cả thần giới không có phát ra âm thanh nào, những người chưa đạt đến cảnh giới Thần vương, linh hồn ba động hoàn toàn bị đình chỉ. Duy chỉ có Thần vương và Thiên Tôn mới có khả năng tự suy nghĩ.

Đột nhiên, một trận âm thanh mỹ diệu vang lên khắp trong trí não các Thần vương.

Tất cả Thần vương trên thần giới đều như bị thôi miên, mọi người đều không tự kìm hãm được, cùng bay lên, hướng về phía Thiên Tôn sơn.

Không, vẫn còn một Thần vương giữ được linh hồn thanh tĩnh.

Chính là Tần Vũ!

Tần Vũ đã dung hợp vũ trụ bổn nguyên chi lực cùng với tân vũ trụ, linh hồn tỉnh táo phi thường. Âm thanh tuy rất mỹ diệu nhưng không thể làm cho Tần Vũ bị mê hoặc.

"Quái sự, quái sự". Tần Vũ dùng vũ trụ không gian chi lực phủ khắp thần giới.

"Cả Thần giới hình như đang bị thời gian tĩnh chỉ chi phối, chỉ có Thần vương không bị chi phối." Tần Vũ phát giác gió không thổi, sóng biển yên ả, mọi thiên thần, thần nhân, yêu vật nhất thời đều bất động, ngay cả nhãn thần cũng đờ ra.

Rõ ràng là, lúc này linh hồn họ đang đình chỉ dao động, không còn chút năng lực nữa.

Tần Vũ nhìn thấy Khương Lập, Tả Thu Lâm, Hắc Vũ, Dịch Phong, Khương Lan, Xa Hầu Viên, Khương Hình, Thang Lam, Phổ Thai Hồng…tất cả Thần vương đều đằng không bay ra khỏi Tử Huyền phủ.

"Thần vương cũng bị khống chế a?" Trong lòng Tần Vũ chấn kinh.

Tần Vũ tức thời cũng giả như chịu sự khống chế, cùng với các Thần vương bay ra, Tần Vũ dùng không gian chi lực của tân vũ trụ quan sát phía dưới, chỉ thấy các Thần vương khác của Thần giới như Bắc Cực Phiêu Tuyết thành Khương Phạm, Huyết hải Nữ Vương hải vực Tây Hải, Tu La Thần vương trong Tu La hải, Mộc Ngư của Đông Hải… lần lượt từng người ở các phương đều bay lên.

" Hô!"

Cơ hồ đồng thời, các Thần vương đều thuấn di đến khu vực Thiên Tôn sơn, Tần Vũ cũng thuấn di giống bọn Thần vương.

Nhãn tiền nhìn thấy Thiên Tôn sơn đỏ rực cao trăm vạn dặm,

Tần Vũ trong lòng chợt nghĩ: *"Cả Thần giới phảng phất như trúng phải thời gian tĩnh chỉ, ngay cả Thần vương cũng không có cảm giác, chỉ thuấn di được, như vậy là sao? Thứ âm nhạc đó thật sự kì diệu, có thể khống chế được cả Thần vương?"*

Trong lòng Tần Vũ mê hoặc không giải thích được.

Hiện tại, hơn ba mươi Thần vương của Thần giới đều tụ tập tại Thiên Tôn sơn, trừ Tần Vũ ra, không thần vương nào hoàn toàn tỉnh táo.

"Oanh!"

Tấm màn đỏ rực *"Thần vương giam lao"* che kín cả đỉnh Thiên Tôn sơn thành đột ngột tiêu thất, các Thần vương trực tiếp bay lên đỉnh Thiên Tôn sơn, hướng tới hạp cốc *"Linh bảo mẫu đỉnh"*.

Tần Vũ cũng tự nhiên bay theo.

Trong lúc các Thần vương tiến nhập vào hạp cốc, trên không trung, tấm màn đỏ lại tái xuất hiện.

Cùng lúc tấm màn đỏ xuất hiện, âm thanh trong trí não các Thần vương trỗi lên đột ngột tan biến, lập tức ba mươi mấy vị Thần vương hoàn toàn thanh tỉnh lại.

"Sao, sao lại thế này?". Không ít Thần vương kinh ngạc hô to.

"Thật sự là hảo thủ đoạn". Tần Vũ trong lòng thầm than một tiếng. Khiến tất cả những người chưa đạt tới cảnh giới Thần vương của Thần giới đều trúng *"thời gian tĩnh chỉ"*, linh hồn dao động cũng ngừng lại.

Toàn bộ thần giới đều thanh tĩnh, chỉ trừ Thần vương và Thiên Tôn.

"Đây chính là Thiên Tôn sơn, xem ra lần này cũng giống như lần

trước, tất cả chúng ta đều bị đưa đến nơi này, với lời giải thích là, đây là ngày tân Thiên Tôn xuất thế". Huyết Hải nữ vương *"Tiết Vân"* cười lạnh nói.

Giữa hạp cốc, hơn ba mươi vị thần vương đang đứng đứng rải rác khắp nơi, sáu ngàn vạn ức năm trước đều đã có kinh nghiệm về chuyện này. Tất cả thần vương nhanh chóng im lặng, lấy lại bình tĩnh.

"Thiên Tôn đản sanh! Đại ca, huynh nói người nào sẽ là Thiên Tôn?" Hắc vũ giờ phút này cũng cảm thấy rất là kích động.

"Đợi trong chốc lát rồi sẽ biết". Tần Vũ cười nói.

Nhưng trong hạp cốc không có thần vương nào cười, bởi vì ai cũng có cơ hội làm Thiên Tôn, tất cả đều thấy trong lòng rất khẩn trương. Bọn họ đều hy vọng, chính mình sẽ trở thành Thiên Tôn.

Thần giới có ức vạn thần nhân, thập vạn thiên thần đều hoàn toàn yên lặng. Thiên Tôn sơn cao hàng vạn dặm nằm giữa không trung ở vị trí trung ương tại thần giới, được bao phủ bởi một lớp màn khí màu đỏ rực. Tất cả Thần vương đều nín thở quan sát.

Linh Bảo mẫu đỉnh vẫn nguyên như cũ không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Thương Thiên ấn." Đột nhiên La Phàm la to một tiếng.

Trong hạp cốc các Thần vương không khỏi hướng ánh mắt về phía Tu La Thần vương, chỉ thấy một chiếc ấn xanh từ nội thể Tu La thần vương bay ra, lao nhanh về hướng Linh Bảo mẫu đỉnh, nhất thời một vị Thần vương phản ứng cực nhanh, trực tiếp nhảy lên dùng trảo chụp lấy.

"Bồng." Vừa tiếp xúc Thương Thiên ấn, vị Thần vương đó liền bị chấn đến thổ huyết.

La Phàm cũng lao tới chộp lấy Thương Thiên ấn, lập tức bên tai mọi người vang lên một tiếng nổ, toàn thân La Phàm bị hất văng ra, sắc mặt trắng bạch, khóe miệng rỉ máu.

"Tại sao như vậy, ta đã luyện hóa được Thương Thiên ấn rồi mà." Trong lòng La Phàm hoang mang một trận.

Nhất thời các Thần vương đều tỏ ra nghi hoặc, rõ ràng Thương Thiên ấn đã bị La Phàm luyện hóa, vì sao không chịu khống chế của họ La? Sự tình này chưa ai từng gặp qua.

Lần trước Thiên Tôn đản sanh, Tiêu Diêu Thần vương được Phiêu Vũ Thiên Tôn ngầm giúp nên trực tiếp lấy được các phần của Thiên Tôn linh bảo nên trở thành Thiên Tôn, nhưng sự việc lần này thì không giống như thế, ba phần của Thiên Tôn linh bảo rơi vào tay hai người.

"Sự tình này thật thú vị." Tần Vũ nhìn Thương Thiên ấn đang bay lơ lửng trên Linh Bảo mẫu đỉnh, bất giác không khỏi mỉm cười.

Thương Thiên ấn ẩn ẩn phát ra thanh quang nhưng không cho bất cứ Thần vương nào chạm vào.

"Hậu Thổ ấn!"

Mọi người lại thấy một chiếc ấn màu xám từ trong mình Khương Phạm bay ra. Bảo bối của mình thoát đi, đương nhiên Khương Phạm không muốn, mặc dù Tu La Thần vương đang nhìn, nhưng ông ta vẫn vung tay giữ lại.

Bồng!*" cũng không ngoại lệ, Khương Phạm bị chấn đến trọng thương. Các Thần vương khác không dám xuất thủ, vươn mắt nhìn Hậu Thổ ấn bay lên phía trên linh bảo mẫu đỉnh, sau cùng nó cũng lơ lửng trên đó, ngang hàng với Thương Thiên ấn.*

"Khương Phạm huynh, không tưởng Hậu Thổ ấn lại rơi vào tay huynh." *Thân Đồ Diêm nhất thời kinh thán.*

Hiện tại chỉ còn thiếu Vạn Dân ấn. Không ít người nhìn Tần Vũ, mọi người đều biết hắn đã đắc thủ lấy Vạn Dân ấn.

"Hô!"

Chỉ thấy Vạn Dân ấn phát xuất kim quang lại từ nội thể Khương Phạm bay ra, lần này ông ta không chộp, bởi biết rằng có làm thế cũng vô dụng. Tất cả Thần vương đều kinh ngạc, mọi người đều không ngờ cả hai chiếc ấn đều rơi vào tay Khương Phạm.

"Thương Thiên ấn, Hậu Thổ ấn, Vạn Dân ấn."

Ba chiếc ấn bay lơ lửng cạnh nhau trên không trung, hào quang không ngừng xạ ra bốn phương tám hướng.

"Thiên Tôn sơn giáng lâm, đến nay đã gần bốn mươi năm, Thiên Tôn linh bảo Phù Thế ấn xuất thế, Thiên Tôn mới sẽ đản sinh." *Một giọng nói lạnh lùng vang lên khắp Thiên Tôn sơn.*

Các Thần vương đều kinh hãi im lặng.

"Đại ca, ai đang nói?" *Hắc Vũ truyền âm hỏi Tần Vũ.*

Không chỉ Hắc Vũ nghi hoặc mà các Thần vương khác cũng thế, bất quá mọi người cũng minh bạch được, người phát âm thanh có quan hệ với người đã hí lộng các Thần vương đến đây.

"Tam ấn tụ tập, Phù Thế ấn, xuất thế!" *Giọng nói băng lãnh cực điểm.*

"Ong."

Chỉ thấy ba chiếc ấn trôi nổi trên không, quang mang đại thịnh, thanh sắc, hôi sắc, kim sắc toả ra rực rỡ, liên tục xoay tròn, từ từ dung hợp, mọi Thần vương đều nhìn vào ánh quang của ba chiếc ấn.

Sau cùng, hào quang nhạt dần, một chiếc ấn lớn cỡ bàn tay xuất hiện trên Linh Bảo mẫu đỉnh...Nó lơ lửng trên không trung, xung quanh tỏa ra một vầng quang mang nhàn nhạt.

Phù Thế ấn!

Thiên Tôn linh bảo "Phù Thế ấn".

Đương trường tất cả ánh mắt của các Thần vương đều không dấu vẻ thèm muốn. Phù Thế ấn xuất thế, Thiên Tôn mới sẽ đản sinh, trong các Thần vương của Thần giới, người có tư cách thành tân nhiệm Thiên Tôn là..."

Tất cả thần vương nhất thời đều ngừng hô hấp, những thần vương như Khương Phạm, La Phàm toàn thân đều run lên vì khẩn trương, lòng bàn tay xuất mồ hôi lạnh. Bọn họ đang đợi được đọc tên.

"...Thần vương Xa Hầu Viên." Thanh âm lạnh lùng đưa ra đáp án. Nhưng đáp án này khiến La Phàm, Khương Phạm, Huyết Hải Nữ Vương ngơ ngẩn.

"Xa Hầu Viên, sao có thể là hắn?" La Phàm, Khương Phạm, Huyết Hải Nữ Vương đều không thể tin nổi, *"Chúng ta chém giết nhau bao nhiêu năm, sao cuối cùng lại là hắn?"*

Chém giết bao năm, chết mất không biết bao Thần vương, cuối cùng người thành Thiên Tôn lại là kẻ không tham gia tranh đoạt. Tranh đấu bao nhiêu năm qua, thật ra vì cái gì?

Hết thảy công sức đều đổ xuống nước, cuối cùng trở về hư không!

Hiện tại Xa Hầu Viên cũng hoàn toàn kinh ngạc, nhưng Phù Thế ấn trực tiếp bay đến trên đỉnh đầu Xa Hầu Viên, chỉ thấy hào quang tam sắc từ Phù Thế ấn phát xạ, che kín toàn thân Xa Hầu Viên, đồng thời các Thần vương đều cảm giác chỗ Xa Hầu Viên đứng, không gian, thời gian đang gia tốc.

"Thời gian gia tốc kinh nhân thật, chắc phải gấp ức vạn lần." Nhìn thấy thời gian gia tốc đó, khiến Tần Vũ trong lòng khinh khiếp. Các Thần vương đều chăm chú quan sát Xa Hầu Viên đang được bao phủ bởi tam sắc hào quang bao phủ, bỏ ra không biết bao nhiêu năm nhưng sau cùng người thành Thiên Tôn lại là Xa Hầu Viên, vốn đến Thần giới muộn nhất. Lúc này Tần Vũ lại không biết rằng, trên bầu trời Thần giới, Lôi Phạt Thiên Tôn đang quan sát, đợi Xa Hầu Viên thành Thiên Tôn. Xa Hầu Viên trở thành Thiên Tôn thì cũng là lúc Lôi Phạt Thiên Tôn xuất thủ.

Chương 670

Hồng Mông Kim Bảng (Đại Kết Cục - Thượng)

Tam sắc quang mang bao lấy Xa Hầu Viên, lúc này, trong Thiên Tôn sơn ánh mắt của các thần vương đều tập trung vào Xa Hầu Viên, tâm tình của mọi người đều rất phức tạp, có đố kỵ, có hâm mộ, cũng có chút bất cam sâu kín. Chém giết lâu như vậy, chết hơn mười vị thần vương, càng có không ít thần vương thành người hầu của Tử Huyền phủ. Nhưng cuối cùng tân nhiệm Thiên Tôn, lại là vị Xa Hầu Viên này.

"Ông..."

Tam sắc quang mang vốn bao lấy Xa Hầu Viên, đột nhiên bắn ra khắp chung quanh, lập tức cả Thiên Tôn sơn hoàn toàn bị tam sắc quang mang bao phủ. Khí tức khổng lồ của Thiên Tôn linh bảo đó, cũng khiến hơn ba mươi vị thần vương kinh hãi trong lòng.

"Xa Hầu Viên thành Thiên Tôn rồi." Khương Lan đứng bên cạnh Tần Vũ nhẹ giọng nói.

Khương Lan đã trải qua lần Thiên Tôn sơn hàng lâm trước đây, tự nhiên rất rõ ràng sự việc phát sinh bây giờ, thuyết minh ngắn gọn một lúc, Xa Hầu Viên đã hoàn toàn lĩnh ngộ thời gian pháp tắc. Người khác cảm thấy chỉ mà một lúc, nhưng không gian Xa Hầu Viên đang đứng thời gian lại gia tốc nghìn tỷ lần, sớm đã không biết qua bao nhiêu năm rồi.

Đôi mắt mở ra, trên mặt Xa Hầu Viên cũng có một nụ cười nhạt.

"Ông..."

Lớp ngăn cách xích hồng sắc bên ngoài Thiên Tôn sơn đột

nhiên biến mất, sau đó Linh Bảo mẫu đỉnh và Huyền phù thạch bản ở trên đỉnh Thiên Tôn sơn, hai vật phẩm này không ngờ trực tiếp bay lên, hướng không trung bay đi.

"A?"

Tần Vũ không khỏi triển khai tân vũ trụ không gian chi lực truy tung hai kiện vật phẩm này, xem Linh Bảo mẫu đỉnh và Huyền phù thạch bản có thể bay đến nơi nào. Không chỉ Tần Vũ làm như vậy, không ít thần vương đều sử dụng thần thức truy tung quan sát.

Nhưng chỉ một lúc ngắn ngủi, tân vũ trụ không gian chi lực của Tần Vũ liền cảm thụ được điểm cao nhất của Thần giới. Không gian chi lực tới đó, Tần Vũ không thể tiếp tục tiến lên. Nhưng Linh Bảo mẫu đỉnh và Huyền phù thạch bản không ngờ bất chấp tầng ngăn ở nơi cao nhất của Thần giới, tiếp tục tiến tới…

"Hai kiện vật phẩm này bay đi đâu rồi? Phía trên Thần giới là cái gì?" Trong đầu Tần Vũ không khỏi có một trận nghi hoặc.

Lúc này, không ít thần vương đã hành lễ đối với Xa Hầu Viên.

"Bái kiến Xa Hầu Thiên Tôn!"

Từng trận thanh âm cung kính vang lên, kể cả năm đó Xa Hầu Viên trở thành Tượng thần cũng chỉ là một thượng bộ thiên thần. Nhưng bây giờ, Xa Hầu Viên đã là Thiên Tôn. Thân là Thiên Tôn, những thần vương này còn xa mới bằng được.

"Thiên Tôn? Tân nhiệm Thiên Tôn?"

Khương Phạm nhìn Xa Hầu Viên, trong lòng tràn đầy bất cam, đố kỵ.

Hắn có được hai trong ba bộ phận của Phù Thế Ấn, vì sao sau cùng trở thành Thiên Tôn lại là Xa Hầu Viên?

"Xa Hầu Viên, mau chóng theo ta đi bái kiến sư tôn." Một đạo thanh âm lạnh lùng trực tiếp vang lên trong đầu Xa Hầu Viên, còn các thần vương khác lại không nghe thấy.

Xa Hầu Viên sau khi thành Thiên Tôn, trong đầu cũng đã biết thêm nhiều, biết đệ nhất Thiên Tôn Phiêu Vũ Thiên Tôn, đệ nhị Thiên Tôn Lôi Phạt Thiên Tôn, đệ tam Thiên Tôn Tiêu Diêu Thiên Tôn, còn có một nhân vật càng lợi hại hơn. Sư tôn của các Thiên Tôn – Lâm Mông sư tôn.

"Vâng, đại sư huynh." Xa Hầu Viên cũng thần thức truyền âm trả lời.

Xa Hầu Viên ánh mắt nhìn lướt qua các thần vương chung quanh, sau đó nhìn mấy người Tần Vũ, mỉm cười nói: *"Tần Vũ, Dịch Phong, Khương Lan, cáo từ, sau này gặp lại."*

Liền đó Xa Hầu Viên lập tức biến mất.

"Oanh!"

Đột nhiên một tiếng nổ chấn động linh hồn vang lên. Chỉ thấy Thiên Tôn sơn rất đột ngột trực tiếp biến mất, cả Thần giới lại một lần nữa khôi phục bình thường, không khí bắt đầu lưu động, sóng triều bắt đầu tiếp tục cuộn lên, cả thần giới vô số thần nhân, thiên thần lại không phục lại bình thường, bọn họ tiếp tục công việc, nói chuyện tiếp tục nói chuyện, tu luyện tiếp tục tu luyện, phảng phất vừa rồi thiếu đi một khoảng thời gian căn bản không có phát sinh.

Thiên Tôn sơn biến mất, bởi vậy tất cả các thần vương đều đứng ở trên không.

"Ha ha, liều mạng chém giết mấy chục năm, chết nhiều thần vương như vậy, sau cùng tất cả cũng là vô dụng." Khương Phạm giận đến phải bật cười, sau đó trực tiếp một mình thuấn di về bắc cực

Phiêu Tuyết thành.

Tu La thần vương, Huyết Hải thần vương tất cả tâm tình đều phức tạp, sau cùng từng người đều quay về.

"Lan thúc, Dịch Phong thúc, Lập Nhị, chúng ta cũng về thôi." Tần Vũ nhìn thấy từng vị thần vương rời khỏi, liền nói với nhóm người Khương Lan, không chỉ mấy người Tần Vũ, kể cả hơn mười vị thần vương người hầu cũng từng người quay về.

Thuấn di về đến Tử Huyền phủ, Tần Vũ lập tức có quyết định.

"Khoảng cách tân vũ trụ đại thành, ước chừng cũng chỉ còn thời gian bảy, tám tháng, ừm, lập tức bắt đầu bế quan." Tần Vũ vô cùng rõ ràng, khoảng thời gian tối hậu tân vũ trụ đại thành, tân vũ trụ sẽ phát sinh không ít biến hóa, lúc này mình chuyên tâm cảm thụ lĩnh ngộ, đối với bản thân cũng là có lợi.

Trong Tử Huyền phủ.

Tần Vũ cùng thân nhân, huynh đệ giao phó dặn dò một chút, liền trực tiếp tiến vào tân vũ trụ, bắt đầu lần bế quan tu luyện cảm ngộ trước khi tân vũ trụ đại thành.

*****

Trên không trung của Thần giới, Tần Vũ, cùng với các thần vương khác đều nghĩ rằng đó là nơi cao nhất của Thần giới. Thực ra ở phía trên cái gọi là nơi cao nhất, vẫn còn một khối không gian. Nơi đó tường vân vô tận, ở tận cùng của tường vân chính là một tòa cung điện huyền ảo rực rỡ.

"Đại sư huynh, huynh vội cái gì chứ? Tuy tân nhiệm Thiên Tôn đản sinh, sư tôn muốn triệu tập mấy người chúng ta, nhưng ta xuất thủ giết Tần Vũ đó, bất quá chỉ cần một khoảng thời gian cực ngắn, ta giết Tần Vũ, rồi tới Bạch Vân điện gặp sư tôn, vẫn còn đủ thời gian. Đại sư huynh, huynh vì sao ngăn cản ta?" Lôi Phạt Thiên Tôn đối với

Phiêu Vũ Thiên Tôn tức giận nói.

Lúc này, hai người Phiêu Vũ Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn đang một trước một sau phi hành. Còn tân nhiệm Thiên Tôn Xa Hầu Viên và Tiêu Diêu Thiên Tôn ước chừng đã tới trung tâm quyền lợi của cả vũ trụ Bạch Vân điện rồi. Còn Phiêu Vũ Thiên Tôn chậm một nhịp, chính là bởi vì đi ngăn cản Lôi Phạt Thiên Tôn.

"Nhị sư đệ, là việc của sư tôn quan trọng, hay là việc của ngươi quan trọng?" Phiêu Vũ Thiên Tôn thanh âm lạnh lùng.

Trong lòng Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức run sợ, vừa rồi là vì vừa muốn xuất thủ bị Phiêu Vũ Thiên Tôn ngăn cản, hắn mới đầy bụng tức giận, hiện tại hắn mới nhớ tới thực lực của Phiêu Vũ Thiên Tôn, và sức ảnh hưởng ở trước mặt sư tôn. Cố nén tức giận trong lòng, Lôi Phạt Thiên Tôn cung kính khiêm tốn nói: *"Đa tạ đại sư huynh chỉ điểm, đích xác là việc của sư tôn quan trọng, nếu như không phải đại sư huynh chỉ điểm, ta thiếu chút nữa bị cừu oán che phủ tâm trí."*

"Biết thì tốt, đợi gặp xong sư tôn, ngươi muốn làm gì cũng không liên quan tới ta." Phiêu Vũ Thiên Tôn trên mặt vẫn có một tia lạnh lùng.

"Vâng, đại sư huynh." Lôi Phạt Thiên Tôn cố né ntức giận trong lòng, *"Tần Vũ, vậy để cho ngươi sống thêm một lúc."*

Lôi Phạt Thiên Tôn sớm đã muốn giết Tần Vũ, nhưng vì quy tắc sư tôn đặt ra, sợ hãi uy hiếp của đại sư huynh, hắn không thể không nhẫn nhịn. Nhưng bây giờ Xa Hầu Viên đã thành tân nhiệm Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn hắn cuối cùng đã có thể báo cừu giết chết Tần Vũ rồi, nhưng lúc hắn xuất thủ, lại bị ngăn cản. Hắn làm sao không oán hận phẫn nộ?

"Đến Bạch Vân điện rồi." Phiêu Vũ Thiên Tôn bình thản nói.

Phía xa, chính là nơi nằm sâu trong vô số tường vân, Bạch Vân điện, nơi trung tâm chưởng quản Thần giới, vô số tầng không gian Tiên ma yêu giới, vô số không gian Phàm nhân giới.

Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức thu liễm khí tức, vừa bước lên bậc thang Bạch Vân điện, cả người đều khiêm tốn đi không ít. Phiêu Vũ Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn một trước một sau bước vào trong Bạch Vân điện. Cả Bạch Vân điện vô cùng kỳ dị, thời gian lưu tốc trong Bạch Vân điện không ngừng biến hóa, có lúc thời gian gia tốc mấy lần, có lúc thời gian gia tốc trăm vạn lần, có lúc thời gian gia tốc có thể tới nghìn tỷ lần.

Tổng lại, thời gian lưu tốc của cả Bạch Vân điện không ngừng dao động. Trong một gian đại sảnh của Bạch Vân điện. Chỉ thấy hai người Tiêu Diêu Thiên Tôn và Xa Hầu Thiên Tôn đang cung kính đứng ở một bên, giữa đại sảnh có một người mặc trường bào hình dạng một thanh niên đang khoanh tay đứng.

Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức cung kính nói: *"Bái kiến sư tôn."*

"Bái kiến sư tôn." Phiêu Vũ Thiên Tôn cũng cung kính nói.

Lúc này trường bào thanh niên cũng cũng xoay người lại, hắn có một mái tóc dài màu nâu đen, đôi mắt thâm thúy, nụ cười khiến người ta cảm thấy thân thiết. Chỉ là đôi khi, trên người trường bào thanh niên lại có một luồng sức mạnh khủng bố khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Người này, chính là người đã bảo Tần Vũ gọi hắn là nhị ca, Lâm Mông.

Nhìn thấy sư tôn, cừu hận của Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức chôn sau trong lòng, trước mặt sư tôn hắn không dám có chút bất kính, bởi vì hắn biết, sư tôn có thể khiến hắn thành Thiên Tôn, cũng có thể khiến hắn trong chớp mắt mất đi tất cả.

*****

Trong thần giới của tân vũ trụ đã gần hoàn thành, Tần Vũ đang ngồi giữa không trung. Thần giới của tân vũ trụ, bây giờ rất hoang lương, không có một sinh mệnh nào khác. Linh hồn của Tần Vũ kết hợp với vũ trụ, tình huống diễn biến ở mọi nơi trong vũ trụ, Tần Vũ đều biết rõ ràng. Trong đầu Tần Vũ, càng có mô hình diễn biến của tân vũ trụ.

"Thần giới là tầng cao nhất của cả vũ trụ, chưởng quản kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ hành chi lực, chưởng quản âm dương chi lực, chưởng quản trừng phạt chi lôi điện chi lực. Vũ trụ bổn nguyên cũng cần kết hợp với chúng."

Tần Vũ cảm ứng được biến ảo của tân vũ trụ, trong lòng đối với sự vận hành của cả vũ trụ cũng rất rõ ràng.

"Ông…"

Cả Thần giới chấn động mãnh liệt, sau đó cả Thần giới phút chốc liền ổn định lại, Tần Vũ trên mặt cũng không khỏi có một tia vui mừng. Vũ trụ đệ tam tầng Thần giới cuối cùng đã hoàn thiện rồi.

"Thần giới kể cả hoàn thiện, khoảng cách cả tân vũ trụ đại thành ước chừng còn cần thời gian một, hai tháng." Tần Vũ lúc này vô cùng hiểu rõ. Hiện tại điều cần làm chính là, khiến Thần giới, Tiên ma yêu giới vô số không gian, Phàm nhân giới vô số không gian, ba tầng này hình thành một tổng thể kết hợp, khiến vũ trụ càng hoàn thiện.

Lúc này…

Tốc độ tân vũ trụ hấp thu Hồng Mông linh khí rất chậm, bởi vì cả vũ trụ đã đến bước hoàn thiện cuối cùng, thời gian trôi đi, tân vũ trụ cũng dần dần trở nên hoàn thiện.

"Hô!" Một cỗ Hồng Mông linh khí bị hút vào tân vũ trụ.

"Oanh!"

Cả tân vũ trụ đều một trận chấn động kịch liệt, trên mặt Tần Vũ phút chốc hiện lên vẻ cuồng hỷ, tân vũ trụ của mình cuối cùng đã đại thành rồi. Nhưng liền đó sắc mặt Tần Vũ liền nghiêm túc lại.

Trong đầu Tần Vũ.

Linh hồn nguyên anh màu ngọc lưu ly của Tần Vũ, nhân vì tân vũ trụ đại thành, từng luồng sức mạnh kỳ lạ, huyền diệu không ngừng dung nhập vào linh hồn của Tần Vũ. Linh hồn nguyên anh của Tần Vũ lập tức phát ra xích hồng, sau đó chuyển thành hoàng kim sắc, cuối cùng biến thành tử sắc mông lung, liền đó cả linh hồn đều bắt đầu biến thành mông lung, các luồng sáng các màu không ngừng bắn ra bốn phía, bao phủ cả bộ não.

"Ông…"

Linh hồn mông lung của Tần Vũ đột nhiên tan ra, biến mất không thấy đâu nữa.

"Ha ha. Nguyên lai như vậy, không ngờ là như thế này." Tần Vũ đột nhiên mở mắt, trong mắt là tinh vân lưu chuyển, vũ trụ diễn biến. Cả người Tần Vũ đứng thẳng dậy, *"Bây giờ, linh hồn của ta không ngờ có một nửa trực tiếp dung hợp cùng với tân vũ trụ! Vậy… chỉ cần tân vũ trụ bất diệt, ta liền vĩnh sinh bất diệt rồi."*

Vũ trụ đại thành, đẳng cấp linh hồn của Tần Vũ đột nhiên tăng mạnh, sau đó cả linh hồn trực tiếp phân thành hai nửa. Một nửa linh hồn trực tiếp dung hợp với cả vũ trụ. Một nửa linh hồn còn lại trực tiếp cùng với nhục thể bản thân của Tần Vũ dung hợp làm một.

Tần Vũ bây giờ, linh hồn trở thành một tồn tại hư vô, căn bản

không thể bị thương tổn.

Còn thân thể…

Tần Vũ mỉm cười vẫy tay một cái, lập tức một cỗ huyền hoàng chi khí bay tới trước mặt Tần Vũ. Cả vũ trụ đại thành, tự nhiên không cần huyền hoàng chi khí này định ngũ hành nữa. Lúc vũ trụ đại thành, trong đầu Tần Vũ tự nhiên cùng biết thêm nhiều thần thông kỳ lạ.

Vũ trụ đản sinh, huyền hoàng chi khí là kỳ diệu nhất.

"Chỉ cần sáu thành huyền hoàng chi khí trong đó, liền có thể luyện thành Huyền hoàng bất diệt chi thể." Tần Vũ tâm ý nhất động, huyền hoàng chi khí phần lớn liền dung nhập vào cơ thể Tần Vũ. Thân thể của Tần Vũ lập tức bắn ra vạn trượng huyền hoàng kim quang.

Tần Vũ giơ ra một ngón tay.

"Thiên Tôn linh bảo? Hiện tại xem ra, cũng chỉ là vũ khí bình thường mà thôi. Một khi thành tựu huyền hoàng bất diệt chi thể, một ngón tay đều có thể dễ dàng phá hủy Thiên Tôn linh bảo." Tần Vũ cười nhẹ.

Vũ trụ đại thành, không chỉ có thần thông như vậy.

Còn có không ít thần thông vô cùng kỳ lạ khác, trong đó có thần thông quan trọng nhất, Sáng tạo vận mệnh.

"Thần giới mới đản sinh này còn thật là hoang lương." Tần Vũ mỉm cười nhìn xuống thần giới mới đản sinh, lập tức thần giới hoang lương này xuất hiện hải thủy vô tận, cũng xuất hiện năm lục địa khổng lồ lơ lửng trên không ở năm phương vị đông, tây, nam, bắc, chính giữa.

So với Thần giới của Lâm Mông, Thần giới của Tần Vũ, diện tích lục địa thực ra lớn hơn không ít.

"Sinh mệnh quá ít."

Tần Vũ nhìn hải dương, chỉ thấy trong hải dương đó bắt đầu cuộn lên, một giao long dài vạn dặm cuộn lên trong hải dương, từng hải để yêu thú liền từ hư không xuất hiện. Liền đó vô số các loại yêu thú không ngừng đản sinh.

…

Tần Vũ chỉ sáng tạo một vài yêu vật, sau đó liền từ bỏ, muốn để cả tân vũ trụ sung mãn sinh mệnh và các loại văn minh, việc đó vô cùng phức tạp. Hiện tại Tần Vũ tạm thời không có tinh lực làm.

Là Sáng tạo giả của tân vũ trụ, thần thông sở hữu đích xác vừa nhiều vừa kỳ lạ." Tần Vũ cũng không vội vàng quay về Thần giới, mà bắt đầu thí nghiệm các loại thần thông.

*****

"Hô!" Bước ra khỏi Bạch Vân điện, Lôi Phạt Thiên Tôn thở dài một hơi.

"Mỗi lần đối diện sư tôn, áp lực đều không nhỏ." *Lôi Phạt Thiên Tôn trong chớp mắt liền nhớ tới Tần Vũ,* "Tần Vũ? Còn tốt, trong Bạch Vân điện lần này thời gian lưu tốc trên tổng thể không tính là quá nhanh, bên ngoài mới qua một năm mà thôi."

Ánh mắt nhìn xuống phía dưới, xuyên qua vô tận tường vân, Lôi Phạt Thiên Tôn phảng phất như nhìn thấy Tử Huyền phủ.

"Tần Vũ, giết ba nhi tử của ta, hai tôn nhi, hiện tại, chính là tử kỳ của ngươi." *Phẫn hận nộ khí trong đầu Lôi Phạt Thiên Tôn thoáng chốc tràn ngập lồng ngực, cả người cực tốc lao tới Tử Huyền phủ.*

…

Tử Huyền phủ vẫn yên tĩnh hiền hòa như trước, một ngân phát lão giả thân mặc tử bào cứ như vậy xuất hiện phía trên bầu trời Tử Huyền phủ. Lúc này nốt ruồi son ở mi tâm của lão giả yêu diễm chưa từng có.

Giống như một giọt máu.

"Không có mặt?" *Lôi Phạt Thiên Tôn nhíu mày, thần thức quét qua cả Tử Huyền phủ không ngờ không tìm thấy Tần Vũ, điều này khiến Lôi Phạt Thiên Tôn trong lòng bùng lên một trận nộ khí.* "Không có mặt, vậy cũng đơn giản, ngươi giết mấy nhi tử của ta, hiện tại ta liền lấy lại một chút lợi tức." *Lôi Phạt Thiên Tôn trên mặt có một nụ cười tàn khốc.*

"Tần Vũ, ra đây!"

Lôi Phạt Thiên Tôn đột nhiên hét lớn.

"Tần Vũ ra đây!" "Tần Vũ ra đây!" "Tần Vũ ra đây!"

…

Thanh âm của Lôi Phạt Thiên Tôn phảng phất như nghìn vạn tiếng sét không ngừng vang vọng trong Tử Huyền phủ, tất cả mọi người trong Tử Huyền phủ, bao gồm cả các thần vương từng người đều bị áp lực khủng bố bao lấy, sau đó toàn bộ bị đưa đến trên quảng trường rộng lớn phía trước Tử Huyền phủ.

Hơn một nghìn người đều bị đưa đến nơi này.

"Lôi Phạt Thiên Tôn!" *Mấy người Khương Lan, Tả Thu Lâm chớp mắt liền nhận ra, sắc mặt lập tức khó coi vô cùng. Không ít Tần thị tử đệ cũng nhận ra, bọn họ đều là thông qua Thủy mạc nhìn thấy hình ảnh của Lôi Phạt Thiên Tôn.*

"Nói, Tần Vũ đi đâu rồi?" *Lôi Phạt Thiên Tôn đứng trên không trung vô tận, giống như thần ma.*

Các thần vương ở phía dưới từng người đều sợ hãi trong lòng, càng đừng nói đến thiên thần và thần nhân, còn với Tần thị tử đệ vẫn còn là tiên nhân, trong lòng càng sợ hãi.

"Lôi Phạt Thiên Tôn, ngươi muốn làm gì?" *Hắc Vũ là người đầu tiên lạnh lùng hét lớn.*

"Ừm?" *Lôi Phạt Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.*

""*Phốc!*" Ngực Hắc Vũ giống như bị đánh một quyền hung ác, cả người trực tiếp hộc máu, lập tức rơi xuống, sắc mặt nhất thời trắng bệch. Thực lực của Thiên Tôn, căn bản không phải thần vương có thể ngăn cản.

"Ta hỏi một lần nữa, nếu như không có ai hồi đáp, ta liền trực tiếp tiến hành sưu hồn." Lôi Phạt Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Mẹ, cha lúc nào mới trở về?" Tần Tư đối với Khương Lập truyền âm nói.

Khương Lập nhẹ lắc đầu: *"Mẹ cũng không biết, bất quá nên trở về rồi, Tiểu Tư, bất kể thế nào, đều không thể để cha con rơi vào hiểm cảnh."*

Hơn một nghìn người trên quảng trường Tử Huyền phủ, dù cho cộng thêm thần vương người hầu, gần hai mươi vị thần vương, nhưng đối diện với Lôi Phạt Thiên Tôn sát khí đằng đằng, các thần vương đều là không có một chút lực kháng cự.

"Lần cuối cùng, Tần Vũ, ở đâu?" Lôi Phạt Thiên Tôn sắc mặt lạnh lùng.

"Ha ha… Lôi Phạt Thiên Tôn. Thủ đoạn này của ngươi xứng với một Thiên Tôn sao? Muốn giết thì giết, còn đại ca của ta, ngươi căn bản tìm không thấy. Đợi lúc ngươi tìm thấy, đại ca của ta đã có thực lực giết được ngươi." Hắc Vũ lạnh lùng nói.

Hắc Vũ theo Tần Vũ từ nhỏ đến lớn, luận tình cảm, sợ rằng cả Tần Phong, Tần Chính, cũng không thâm sâu bằng Hắc Vũ với Tần Vũ.

"Lôi Phạt Thiên Tôn. Tiêu Diêu Thiên Tôn là cha của Hầu Phí, quan hệ của Xa Hầu Thiên Tôn với Tử Huyền phủ của ta ngươi cũng biết. Ngươi đối phó chúng ta, ngay cả hai vị Thiên Tôn này, sợ rằng cũng không để ngươi dễ dàng." Khượg Lập cũng lớn tiếng nói.

"Được, được!"

Lôi Phạt Thiên Tôn giận quá mà phải bật cười. Tiêu Diêu Thiên Tôn? Xa Hầu Thiên Tôn? Người của Tử Huyền phủ căn bản không biết, Lôi Phạt Thiên Tôn căn bản không sợ hai vị Thiên Tôn đó, hắn sợ chỉ có Phiêu Vũ Thiên Tôn.

"Hô!" Lôi Phạt Thiên Tôn một tay giơ lên, nhẹ nhàng ấn xuống, hơn nghìn người trên sân đều cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố, không nhịn được đều quỳ xuống.

Miệng ngươi cứng nhất, ta liền thi triển Sưu hồn với ngươi." *Lôi Phạt Thiên Tôn cười lạnh nhìn Hắc Vũ, một tay duỗi ra. Hắc Vũ liền bay tới Lôi Phạt Thiên Tôn.*

"Tạp mao điểu!"

Hầu Phí lập tức cuống lên, còn thê tử của Hắc Vũ - Bạch Linh cũng lo tới phát khóc.

Nhưng vô dụng.

"Giết ta? Hừ, giết ta, ngươi sau này cũng phải chết." *Hắc Vũ nhìn Lôi Phạt Thiên Tôn, không chút sợ hãi.*

"Lôi Phạt Thiên Tôn, dừng tay." *Một đạo âm thanh ẩn chứa nộ khí vang lên, hơn nghìn người trên sân kể cả Lôi Phạt Thiên Tôn không khỏi quay nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy Tần Vũ thân mặc hắc bào từng bước đi tới.*

Tần Vũ sắc mặt âm trầm, nhìn Lôi Phạt Thiên Tôn.

"Tần Vũ?" *Không biết vì sao, nhìn thấy Tần Vũ xuất hiện, Lôi Phạt Thiên Tôn cảm thấy tim mình thắt lại, trong lòng không ngờ nổi lên một chút sợ hãi,* "Ta sợ hắn cái gì, hắn bất quá là một thần vương."

Lôi Phạt Thiên Tôn trong lòng hung ác: "Ha ha, dừng tay? Buồn cười, hôm nay ta muốn giết hắn, sau đó giết ngươi."

Trong tay Lôi Phạt Thiên Tôn đột ngột xuất hiện thanh Nguyên Tội kiếm. Nguyên Tội kiếm hóa thành một đạo tàn mang trực tiếp quét tới Hắc Vũ, tốc độ rất nhanh, các thần vương kia căn bản không kịp ngăn cản, cũng không dám ngăn cản.

"Đại ca, tái kiến." *Hắc Vũ căn bản không nhìn Nguyên Tội kiếm, mà quay đầu nhìn Tần Vũ, ánh mắt chăm chú nhìn Tần Vũ.*

"Tiểu Hắc, đệ sẽ không chết." *Thanh âm của Tần Vũ vang lên trong đầu Hắc Vũ, bản thân Tần Vũ lại đột ngột xuất hiện ở phía trước Hắc Vũ, Nguyên Tội kiếm trực tiếp chém lên người Tần Vũ.*

Giống như một thanh kiếm gỗ chém lên kim cương, Tần Vũ không chút tổn thương.

"Cái này, cái này…" *Lôi Phạt Thiên Tôn trợn mắt há mồm.*

Các thần vương ở phía dưới cũng ngây người, Nguyên Tội kiếm của Lôi Phạt Thiên Tôn là Thiên Tôn linh bảo, lực công kích rất mạnh ai cũng biết, nhưng không ngờ chém lên người Tần Vũ, không làm Tần Vũ bị thương chút nào.

Tần Vũ hai ngón tay duỗi ra, kẹp lấy Nguyên Tội kiếm.

"Không thể nào, không thể nào!" *Lôi Phạt Thiên Tôn tức giận rống lên, hắn căn bản không tin, không ngừng thôi động Nguyên Tội kiếm, nhưng bị hai ngón tay của Tần Vũ kẹp lấy, Nguyên Tội kiếm lại không thể động đậy, chỉ không ngừng kêu lên* "Ong ong…"

"Rất kinh ngạc ư?" *Tần Vũ cười lạnh một tiếng.*

Hai ngón tay bẻ một cái, "Phanh!" *Một tiếng thanh thúy, Nguyên Tội kiếm liền gãy rời. Tần Vũ hai ngón tay đưa ra, một đoạn gãy liền trực tiếp rơi xuống. Cảnh này, khiến cho Lôi Phạt Thiên Tôn ngây ngốc ra.*

"Đây, Đây là Thiên Tôn linh bảo sư tôn ban cho ta a!" *Lôi Phạt Thiên Tôn không dám tin.*

"Thiên Tôn linh bảo?" *Tần Vũ ngón giữa nhẹ búng lên Nguyên Tôi kiếm tàn khuyết, lập tức cả thân kiếm của Nguyên Tội kiếm tàn khuyết gãy ra từng đoạn, gãy thành mấy chục phần trực tiếp rơi xuống.*

Lôi Phạt Thiên Tôn đứng ở đó cả người không chút động đậy. Chỗ dựa mạnh nhất của hắn Nguyên Tội kiếm, dễ dàng bị Tần Vũ phá hủy như vậy, đả kích với hắn thật quá lớn. Chỉ một lúc, hắn liền khôi

phục lại.

*"*Sự tình không thể xảy ra, tuyệt đối không thể, không thể!!!*"* *Lôi Phạt Thiên Tôn quá kích động, rống trầm một tiếng, hai tay cử động, một luồng sức mạnh khủng bố lập tức hình thành giữa hai tay hắn, chính là Nhất khí bát nguyên.*

*"*Sư đệ, không được vô lễ!*"* *Chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn.*

Ngân phát ngân đồng thanh niên từ không trung bay tới, nhìn thấy người tới là đại sư huynh, Lôi Phạt Thiên Tôn không khỏi nhíu mày, nhưng Nhất khí bát nguyên trong tay vẫn vung tới Tần Vũ.

*"*Hỗn xược.*"* *Phiêu Vũ Thiên Tôn lạnh lùng hét một tiếng, tay vung lên, một đạo hắc sắc tàn mang lóe lên, Nhất khí bát nguyên đó liền trực tiếp tiêu tán.*

*"*Đại sư huynh, vì sao huynh ngăn cản ta?*"* *Lôi Phạt Thiên Tôn cuối cùng không nhịn được tức giận, chỉ về phía Tần Vũ, "*Đại sư huynh, Tần Vũ này liên tục giết ba nhi tử của ta, lại giết hai tôn nhi của ta. Thù này, ta và hắn không đội chung trời! Còn nữa, Nguyên Tội kiếm sư tôn ban cho ta, cũng bị hắn hủy mất, thù này hận này, sư huynh huynh nói xem, ta sao có thể không báo?*"*

Lôi Phạt Thiên Tôn khóe mắt rách ra, hai mắt đỏ bừng, nốt ruồi son ở mi tâm không ngừng run lên.

*Phiêu Vũ Thiên Tôn căn bản lại không để ý tới Lôi Phạt Thiên Tôn, mà cung kính bay tới trước mặt Tần Vũ, sau đó cúi người hành lễ nói: "*Bái kiến sư thúc, chúc mừng sư thúc đại công cáo thành, sư tôn người bảo đệ tử mời sư thúc tới Bạch Vân điện gặp mặt.*"*

*"*Sư, sư thúc?*"* *Lôi Phạt Thiên Tôn vừa rồi còn phẫn hận muốn*

giết người, lúc này hoàn toàn ngây ra. Tần Vũ mỉm cười nói: "Ồ, ta biết rồi, Khắc Lôi Duy Cách, ngươi đợi một chút, ta liền cùng với ngươi đi gặp nhị ca."

"Nhị, nhị ca?" *Lôi Phạt Thiên Tôn cảm thấy đầu óc mình trống rỗng.*

"Sư thúc, nhị sư đệ này của ta đại bất kính, bất quá xin sư thúc đại nhân đại lượng, để sư tôn lão nhân gia tự mình trừng phạt nhị sư đệ." *Phiêu Vũ Thiên Tôn cung kính nói.*

Tần Vũ hơi gật đầu: "Được, hắn là đệ tử của nhị ca, trừng phạt thế nào, liền để nhị ca quyết định đi."

Liền đó Tần Vũ quay đầu lại, một tay vung lên, một cỗ sinh mệnh chi lực mênh mang liền dung nhập vào cơ thể mỗi người ở phía dưới, thương thế của mọi người chớp mắt liền hoàn toàn khỏi hẳn. So với sinh mệnh thần lực của Sinh Mệnh thần vương thần kỳ hơn không biết bao nhiêu lần.

"Đại ca, huynh đại công cáo thành rồi?" *Hắc Vũ trong mắt tràn đầy hưng phấn.*

Tần Vũ nhìn Hắc Vũ, trong lòng không khỏi bùng lên một cỗ tình cảm huynh đệ nồng đậm, Tần Vũ nhất thời cùng không nói nên lời, chỉ vỗ vỗ vai Hắc Vũ.

"Vũ ca." *Khương Lập cùng bay tới, mấy người Khương Lan, Tần Tư đều bay tới.*

Vừa rồi mọi người nhìn thấy Tần Vũ hiển lộ thực lực khủng bố vượt xa Thiên Tôn, từng người đều kinh hãi. Không có giải thích nào

khác, chỉ có một khả năng – Tân vũ trụ của Tần Vũ cuối cùng đã đại công cáo thành.

*"*Lập Nhi, Lan thúc… Mọi người trước tiên cứ tạm nghỉ ở đây, ta ra ngoài một chuyến.*" Tần Vũ giao phó.*

Mọi người vừa rồi cũng đã nghe thấy, Tần Vũ phải đi gặp sư tôn của mấy người Phiêu Vũ Thiên Tôn, Lôi Phạt Thiên Tôn. Nghĩ đến đều cảm thấy sợ hãi, Thiên Tôn không ngờ còn có sư tôn.

*"*Vũ ca, huynh đi đi.*" Khương Lập gật đầu nói.*

*Tần Vũ mỉm cười với mọi người, liền đó quay đầu nhìn Phiêu Vũ Thiên Tôn: "*Khắc Lôi Duy Cách, chúng ta xuất phát thôi.*" Phiêu Vũ Thiên Tôn gật đầu, rồi hét lớn với Lôi Phạt Thiên Tôn: "*Nhị sư đệ, mau theo ta tới Bạch Vân điện."

*"*Sư thúc? Nhị ca?*"*

Lúc này Lôi Phạt Thiên Tôn hoàn toàn cảm thấy tất cả đều quỷ dị, Tần Vũ rõ ràng chỉ là một thần vương, làm sao có thể đột nhiên cá chép hóa rồng thành huynh đệ của sư tôn mình?

*"*Mau đi." Phiêu Vũ Thiên Tôn lạnh lùng hét một tiếng.

"Vâng, đại sư huynh." Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức theo sau hai người Phiêu Vũ Thiên Tôn, Tần Vũ, ba người trực tiếp bay thẳng lên trên, phút chốc liền biến mất khỏi tầm nhìn của hơn nghìn người ở Tử Huyền phủ.

"Khương Lan huynh, vừa rồi ta không nghe nhầm chứ? Vị Phiêu Vũ Thiên Tôn đó gọi Tần Vũ là sư thúc? Thiên Tôn không ngờ còn có sư tôn, vậy sư tôn của Thiên Tôn gọi là gì?" Dich Phong thần vương cũng bị chấn động rất lớn.

Không chỉ hắn, các thần vương người hầu Thang Lam, Phổ Thai Hồng, Thân Đồ Diêm, Hoàng Phủ Lôi… đều cảm thấy mình giống như đang nằm mơ. Bọn họ đều đang nghĩ…

Thiên Tôn lợi hại như vậy. Sư tôn của Thiên Tôn, lại lợi hại thế nào đây?

Mấy người Khương Lan, Tả Thu Lâm nhìn xuống mặt đất, nơi mấy chục mảnh vỡ của Nguyên Tội kiếm đang nằm đó, mọi người cảm thấy trong lòng run lên. Cảnh Tần Vũ nhẹ búng tay, khiến Thiên Tôn linh bảo Nguyên Tội kiếm vỡ thành mấy chục mảnh không khỏi hiện lên trong đầu.

"Đó là thực lực gì chứ?" Trong lòng các thần vương đều có một chút kinh sợ.

Chương 671

Hồng Mông Kim Bảng (Đại Kết Cục) - Cuối

Lúc này Lâm Mông đang đứng ở cửa Bạch Vân điện, sau lưng hắn là hai người Tiêu Diêu Thiên Tôn, Xa Hầu Thiên Tôn. Lâm Mông vừa nhìn thấy Tần Vũ, lập tức cười ha hả hô lên: *"Tần Vũ, chúng ta cuối cùng lại gặp nhau rồi."*

Tần Vũ cùng mỉm cười gật đầu: *"Nhị ca."*

"Đi, vào trong đại điện." Lâm Mông lập tức đi trước dẫn đường.

Vô luận là Xa Hầu Viên, hay là Tiêu Diêu Thiên Tôn, trong lòng đều chấn kinh. Nguyên lai vừa rồi như lời Lâm Mông nói sư thúc, không ngờ chính là Tần Vũ thần vương.

Trong đại điện Bạch Vân điện.

"Tần Vũ, ngồi." Lâm Mông, Tần Vũ hai người cùng ngồi trên đại điện, trong đại điện cũng có mấy thị nữ lập tức dâng lên các loại thức ăn tuyệt hảo. Còn mấy người Lôi Phạt Thiên Tôn, lại cung kính đứng giữa đại điện.

"Tần Vũ, trước lúc này, đem sự tình của Chu An giải quyết một lần." Lâm Mông nhìn thấy vẻ mặt của Tần Vũ, lập tức nói, *"Chu An, chính là tên của Lôi Phạt Thiên Tôn."*

Tần Vũ giờ mới hiểu.

"Đệ tử có tội, xin sư tôn trách phạt." Lôi Phạt Thiên Tôn Chu An trực tiếp quỳ xuống.

Tần Vũ cũng nhìn xuống Lôi Phạt Thiên Tôn ở dưới điện, lúc này trán Lôi Phạt Thiên Tôn mồ hôi lạnh ướt đẫm, hiển nhiên sợ hãi vô cùng. Con cái của Lôi Phạt Thiên Tôn rất nhiều, không chỉ

có ở Lôi Phạt thành, còn có lúc ở hạ giới lưu lại vài nhi tử. Đối với hắn mà nói, trên thực tế chết vài nhi tử cũng không có gì.

Chỉ là Lôi Phạt Thiên Tôn hắn thân ở địa vị cao đã lâu rồi, Tần Vũ đắc tội hắn, tự nhiên phải báo phục.

Hiện tại, hắn đã sợ hãi rồi.

"Ngươi cũng biết?" Lâm Mông điềm nhiên nói, *"Vậy tốt, Chu An. Ta cũng không trừng phạt quá nặng, từ bây giờ, ta liền lấy lại Thiên Tôn chi vị của ngươi, phá đi tất cả tu vi của ngươi, để ngươi trùng tân chuyển thế, ngươi là người hay là động vật, ngươi thành tựu thế nào? Xem vào vận khí của ngươi thôi."*

Một câu vừa dứt.

Lôi Phạt Thiên Tôn lập tức ngây người.

Tần Vũ trong lòng thầm than: *"Án chiếu theo ý tứ của nhị ca, Lôi Phạt Thiên Tôn tu vi hoàn toàn không còn, sau này sợ rằng phải kinh qua vô số kiếp nạn rồi."*

"Không, sư tôn, su tôn người năm đó không phải đã nói, Chu gia ta được định vĩnh cửu có Thiên Tôn chi mệnh sao, người làm sao có thể lấy lại Thiên Tôn chi vị của ta, vì sao?" Lôi Phạt Thiên Tôn không thể tiếp thụ.

Lâm Mông sắc mặt vụt lạnh: *"Chu gia ngươi đích xác được định vĩnh cửu có Thiên Tôn chi mệnh, nhưng không đại biểu ngươi không bao giờ chết, Chu An ngươi bản thân chỉ có hai diễn kỷ Thiên Tôn chi mệnh. Bây giờ hai diễn kỷ đã qua. Thiên Tôn chi mệnh của ngươi đã đến lúc kết thúc!"*

Sau khi vũ trụ đại thành, Tần Vũ cũng biết thêm nhiều tin tức.

"Diễn kỷ chính là phương pháp tính toán thời gian, mỗi sáu triệu tỷ năm, chính là một diễn kỷ.

Lâm Mông tiếp tục nói: "Còn Chu gia của ngươi, sau khi ngươi chết, qua không bao lâu, vị thiếu niên Chu Thanh đó liền sẽ trở thành người đầu tiên trong Lâm Mông vũ trụ này của ta dựa vào chính mình lĩnh hội ra Thời gian đảo thối, trở thành Thiên Tôn."

"Dựa vào chính mình lĩnh ngộ ra Thời gian đảo thối, chẳng trách nhị ca người lúc trước bảo ta đem Lôi nguyên linh châu đưa cho Chu Thanh đó?" *Tần Vũ ở bên cạnh cũng bắt đầu kinh ngạc. Tần Vũ rất rõ ràng, thân là Sáng tạo giả của một vũ trụ, mọi thứ trong vũ trụ đều khống chế trong tay.*

Ngay cả vận mệnh của bất cứ người nào trong vũ trụ, cũng có thể tính ra.

Bất quá đây là vũ trụ của Lâm Mông, Tần Vũ không thể tính ra vận mệnh của Chu Thanh đó, nhưng Lâm Mông lại có thể tính được.

"Chu Thanh? Không, làm sao có thể là hắn, Thiên Tôn của Chu gia phải là ta." *Lôi Phạt Thiên Tôn căn bản không thể tiếp thụ.*

"Hừ."

Lâm Mông hừ lạnh một tiếng, một tay vung lên, "Không…" Thanh âm kinh khủng của Lôi Phạt Thiên Tôn vừa vang lên, cả người lập tức hóa thành bụi phấn, chỉ còn một điểm sáng biến mất giữa thiên địa.

Ba vị Thiên Tôn phía dưới trong lòng đều có một chút run sợ.

Kỳ thật, ở đẳng cấp của Tần Vũ, Lâm Mông; Thiên Tôn căn bản không tính là gì. Bọn họ tùy lúc đều có thể khiến một người thành Thiên Tôn trong vũ trụ của mình.

*****

Giải quyết sự tình của Lôi Phạt Thiên Tôn, ăn xong, hai người Tần Vũ, Lâm Mông liền sánh vai bước ra khỏi Bạch Vân điện.

"Tần Vũ, vũ trụ của đệ bây giờ đại thành, cũng đến lúc nên đi gặp đại ca rồi." *Lâm Mông cười nói.*

*Tần Vũ trong lòng cũng thường xuyên suy nghĩ: "*Nhị ca là Lâm Mông? Đại ca là ai?" Tần Vũ đối với bên ngoài, còn có rất nhiều điều không biết. Bất quá nghe Lâm Mông nói, vị đại ca này chắc là ở trong Hồng Mông không gian.

Quá khứ, Tần Vũ căn bản không thể tiến vào Hồng Mông không gian, bây giờ tân vũ trụ đại thành, Tần Vũ rất dễ dàng liền có thể tiến vào Hồng Mông không gian.

Trong Hồng Mông không gian.

Hồng Mông linh khí vô tận chầm chậm lưu động, còn hai người Tần Vũ, Lâm Mông sánh vai phi hành, những nơi vượt qua, Hồng Mông chi khí tự động tách thành một con đường cho hai người.

Hồng Mông không gian vô cùng vô tận, hai người Tần Vũ, Lâm Mông lại nói chuyện rất vui vẻ.

"Nhị ca a, ta nhớ lúc trước ở Tiên ma yêu giới, đạt tới Hắc động chi cảnh, nghe thấy có người nói Tiểu hữu, chúng ta đợi ngươi, là huynh và đại ca à? Còn nói Ta không còn cô độc…" *Tần Vũ cười nói.*

Vấn đề này, Tần Vũ vẫn luôn suy nghĩ.

*Lâm Mông bật cười: "*Đệ nói chuyện đó, đúng, đích xác là ta cùng đại ca làm. Lúc đó hai người chúng ta thực là quá cao hứng.

Ta và đại ca quả thực không nghĩ tới, không ngờ có người có thể liên kết đến Hồng Mông không gian, lúc đệ liên kết tới Hồng Mông không gian, kỳ thực, đệ đi tới bước này, kể cả về sau công pháp không hoàn thiện, ta và đại ca đều có thể giúp đệ. Bất quá đệ rất lợi hại, từng bước từng bước, dựa vào chính mình đi tới mức hoàn mỹ nhất."

Tần Vũ cũng mỉm cười.

"Tần Vũ, đệ không thể tưởng được tâm lý của ta và đại ca a, ta đợi còn tình là ngắn, bất quá hơn hai diễn kỷ một chút, đại ca, lại đợi hơn một nghìn diễn kỷ rồi! Hai người chúng ta đều hy vọng người đồng đạo càng nhiều, sau cùng, chúng ta đã cô độc quá lâu rồi." *Lâm Mông cảm thán nói.*

Tần Vũ trong lòng run lên một trận.

Hơn một nghìn diễn kỷ? Một diễn kỷ là sáu triệu tỷ năm. Hơn một nghìn diễn kỷ, là bao lâu?

Vị đại ca đó, cô độc cũng quá lâu rồi.

"Lâm Mông đại ca, án chiếu lời nói của huynh, bây giờ trong cả Hồng Mông không gian, chỉ có ba vũ trụ?" *Tần Vũ nói.*

Lâm Mông gật đầu nói: "Đúng, chỉ có ba vũ trụ, vũ trụ do đại ca sáng tạo lâu nhất, vũ trụ do ta sáng tạo cũng có hai diễn kỷ rồi, còn của đệ a… Ước chừng cả sinh mệnh đều chưa sáng tạo."

Tần Vũ gật đầu: "Đúng, còn chưa kịp."

"Cái này không cần vội, bất quá Tần Vũ, nói đến, ta và đại ca đều vô cùng khâm phục đệ." *Lâm Mông cảm thán nói.*

"Ồ? Bội phục ta?" *Tần Vũ có chút kinh ngạc.*

Lâm Mông cười nói: "Đệ là không biết, lúc trước ta trực tiếp luyện ra Hồng Mông chi thân. Sau đó dựa vào lực công kích phách khai lớp ngăn cách vốn có của vũ trụ, tiến vào trong Hồng Mông không gian, sau đó gặp được đại ca, đại ca chỉ cho ta như thế nào sáng tạo vũ trụ, ta mới sáng tạo ra được."

"Còn đại ca? Đại ca vốn là sinh mệnh đầu tiên trong cả Hồng Mông không gian, sinh mệnh do Hồng Mông không gian sinh ra, sau khi người sinh ra, không biết qua bao lâu mới học được sáng tạo vũ trụ, sáng tạo một vài sinh mệnh."

"Đại ca thiên phú dị thường, sinh mệnh đầu tiên trong Hồng Mông không gian. Người sáng tạo ra vũ trụ cũng không có gì, còn ta? Ta chỉ là vượt ra khỏi vũ trụ vốn có mà thôi. Còn đệ… Không có giúp đỡ của ta và đại ca, tự mình hoàn thiện sáng tạo ra vũ trụ. Đệ nói, có thể làm đến mức này, ta và đại ca lại có thể không bội phục đệ sao?"

Tần Vũ mỉm cười.

Bất quá Tần Vũ cùng biết. Hồng Mông không gian là vô cùng nguy hiểm, trừ phi luyện thành Hồng Mông chi thân, thân thể và Hồng Mông linh khí hòa làm một thể không phân biệt. Tự nhiên không chịu thương tổn, hoặc giả là Huyền hoàng bất diệt chi thể, có thể kháng lại được.

Kể cả Thiên Tôn, cũng không thể tiến vào Hồng Mông không gian.

Bây giờ, cả vũ trụ có thể tiến vào Hồng Mông không gian, cũng chỉ có Tần Vũ, Lâm Mông, cùng với vị đại ca kia.

"Đúng rồi, nhị ca. Lần này Thiên Tôn sơn hàng lâm trong Lâm Mông vũ trụ, cuối cùng huynh chọn Xa Hầu Viên làm Thiên Tôn, đó là vì sao? Hắn công đức rất cao?" *Tần Vũ nghi hoặc hỏi.*

Tần Vũ căn bản không hiểu, Lâm Mông vì sao chọn Xa Hầu Viên.

"Xa Hầu Viên, ai, nói Xa Hầu Viên a, nói thật, hắn rất oan uổng." *Lâm Mông cảm thán.*

"Oan uổng?" *Tần Vũ kinh ngạc.*

Lâm Mông gật đầu nói: "Tần Vũ, đệ không biết. Xa Hầu Viên này thành tựu trên Luyện khí chi đạo đã đạt tới mức chí cao tuyệt đỉnh, hắn cuối cùng chế tạo ra Định Nguyên châu, căn bản chính là một nguyên hình của vũ trụ."

Tần Vũ nhớ lại Định Nguyên châu, bên trong Định Nguyên châu đó chỉ là một vũ trụ không gian mà thôi.

"Nguyên hình, nhị ca, câu này có ý gì? Định Nguyên châu ta cũng biết, tuy kỳ lạ, nhưng bên trong tịnh không có không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc a." *Tần Vũ nghi hoặc nói.*

Lâm Mông cười nói: "Ta và đại ca cẩn thận quan sát Xa Hầu Viên rất lâu rồi, trên thực tế quá trình Xa Hầu Viên sáng tạo Định Nguyên châu, với quá trình đại ca sử dụng Hồng Mông linh khí chế tạo vũ trụ cơ hồ giống hệt nhau."

"Giống hệt nhau?" *Tần Vũ nhìn Lâm Mông.*

"Đúng, chỉ là đáng tiếc, Xa Hầu Viên căn bản không thể tiến vào Hồng Mông không gian, tài liệu hắn sử dụng, chỉ là lấy từ các

phàm nhân giới không gian, cuối cùng phối hợp với nhau mà thành, hiệu quả gần giống với Hồng Mông linh khí. Nhưng rốt cuộc, các tài liệu đó không có hiệu quả của Hồng Mông linh khí. Cuối cùng chỉ là sáng tạo ra Định Nguyên châu."

Lâm Mông lắc đầu thở dài nói: "Xa Hầu Viên này, nếu như tài hoa dùng để tu luyện, sợ rằng vượt ra khỏi vũ trụ, sáng tạo một vũ trụ mới đều có khả năng. Chỉ là tinh lực của hắn đều hao phí ở luyện khí, bởi vì hắn không thể sử dụng lượng lớn Hồng Mông linh khí, kể cả tài hoa có cao nữa, Định Nguyên châu đó, cũng cách vũ trụ rất xa."

Tần Vũ cùng gật đầu, hắn đã có chút minh bạch.

"Rất đáng tiếc a, một kẻ căn bản có thể giống chúng ta, chỉ là đi sai đường, bởi vậy ta liền đền bù cho hắn một lần, để hắn thành Thiên Tôn. Chỉ là… ta vẫn vì hắn mà cảm thấy đáng tiếc." Lâm Mông lắc đầu thở dài.

Tần Vũ cũng cảm thấy tiếc nuối.

Lúc trước nhìn thấy Định Nguyên châu, Tần Vũ liền cảm thấy rất giống vũ trụ, trong Định Nguyên châu, cả không gian pháp tắc đều không thể vận dụng. Điểm này đã là nguyên hình thô sơ của vũ trụ rồi.

Đáng tiếc, sáng tạo vũ trụ cần lượng lớn Hồng Mông linh khí. Xa Hầu Viên này, kể cả chạy khắp trăm vạn phàm nhân giới vũ trụ không gian, thu thập các loại tài liệu để điều phối, hiệu quả có tốt, cũng không bắt kịp Hồng Mông linh khí nguyên thủy.

…

Tần Vũ, Lâm Mông trong lúc đàm luận, khoảng cách mỗi bước đều bằng cả độ dài của thần giới. Nói không bao lâu, hai người

Tần Vũ, Lâm Mông liền tới đích.

Ở sâu trong vô tận Hồng Mông linh khí, có một gian nhà tranh bay lơ lửng.

Một gian nhà tranh nhỏ, trước nhà có một cây quế thấp to, dưới cây quế, có một cái bàn đá, quanh bàn đá có ba chiếc ghế đá. Đó, chính là nơi ở của đại ca.

Chung quanh là vô tận Hồng Mông linh khí lưu động, ở giữa chỉ có một lục địa rộng mấy chục mét vuông bay lơ lửng.

Tần Vũ một bước tiến vào mảnh đất phía trước nhà tranh, ánh mắt liền dừng lại trên người trung niên nhân đang ngồi bên cạnh bàn đá, trung niên nhân này mặc một bộ trường sam đơn giản bàng vải gai, mái tóc dài tùy ý tung bay, cả người lộ vẻ cẩu thả. Lúc này hắn đang uống rượu từng chén từng chén, mắt đang chăm chú nhìn vào một quyển sách kim sắc.

"Đại ca." *Lâm Mông lập tức lên tiếng.*

*Trung niên nhân lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Mông, lại nhìn về phía Tần Vũ, lập tức đại hỷ: "*Ha ha, vị này chính là tam đệ Tần Vũ a. Ha ha, quá tốt rồi, cuối cùng gặp được tam đệ ngươi rồi." *Trung niên nhân này rất nhiệt tình, lập tức đứng dậy chào hai người Tần Vũ. Hai người Tần Vũ, Lâm Mông lập tức ngồi xuống.*

*"*Mau ngồi, mau ngồi, nếm thử rượu do ta làm, rượu này, chính là mỹ tửu ta thu thập không ít tài liệu trong vũ trụ của ta, cuối cùng luyện chế ra. Vô cùng không tệ." *Trung niên nhân phất tay áo một cái, trước mặt Tần Vũ, Lâm Mông liền xuất hiện hai chén rượu.*

*Lâm Mông mỉm cười nói với Tần Vũ: "*Tần Vũ, đại ca rất tốt, đệ không cần câu nệ, đúng rồi, còn chưa nói cho đệ tên của đại ca,

người tên là… Hồng Mông."

"Hồng Mông?" *Tần Vũ rùng mình.*

Hồng Mông cười nói: "Có gì nghi hoặc? Ha ha… Nói thật, bởi vì ta là sinh mệnh đầu tiên của không gian này, ta mới vì không gian này đặt tên là Hồng Mông không gian."

Tần Vũ giật mình.

"Tần Vũ, ta đợi hơn một nghìn diễn kỷ, mới đợi được Lâm Mông xuất hiện, nhưng không nghĩ tới, mới qua hai diễn kỷ, đệ lại xuất hiện, ta thật là quá cao hứng rồi. Ha ha…" *Hồng Mông cười lớn.*

Sinh mệnh đầu tiên của Hồng Mông không gian, lúc này cũng rất hưng phấn.

Chỉ có sáng tạo ra vũ trụ, mới có thể tính là sinh mệnh cùng đẳng cấp với Hồng Mông, có hai đồng loại, Hồng Mông tự nhiên rất cao hứng.

"Tần Vũ, ta còn có một việc muốn nói với đệ, vũ trụ đó của đệ còn chưa đại thành a." *Hồng Mông cười nói, liền đó hắn phất tay áo một cái, phía trước lập tức xuất hiện một tấm gương bằng nước, trên tấm gương xuất hiện ba vũ trụ khổng lồ.*

Tần Vũ quay đầu nhìn.

"Sao, sao lại thế này?" *Tần Vũ kinh ngạc.*

Tần Vũ thoáng chốc liền nhận ra, vũ trụ xa nhất bên phải là vũ trụ mình sáng tạo, hai vũ trụ khác là của Hồng Mông, Lâm Mông sáng

tạo.

"Biết sự khác nhau rồi chứ, vũ trụ của ta và Lâm Mông, trừ Chủ vũ trụ ở trung ương, chung quanh còn có bốn vũ trụ phụ thuộc. Thể tích vũ trụ phụ thuộc chỉ bằng một phần mười Chủ vũ trụ. Bất quá cái này lại có thể khiến Chủ vũ trụ càng thêm ổn định, loại trạng thái này cũng là trạng thái hoàn mỹ nhất."

Hồng Mông phất tay một cái, cây quế bên cạnh liền rơi xuống một chiếc lá.

Hồng Mông đưa chiếc lá đó cho Tần Vũ: "Tần Vũ, làm thế nào sáng tạo ra bốn vũ trụ phụ thuộc, biện pháp ở trên đó. Đệ cũng không cần vội, đợi lúc quay về rỗi rãi, sáng tạo một chút là được."

"Đa tạ Hồng Mông đại ca." *Tần Vũ lập tức nhận lấy.*

"Tần Vũ, hiện tại đệ chỉ có năng lực tính ra sinh linh vận mệnh trong vũ trụ của đệ thôi." *Hồng Mông cười nói.*

Tần Vũ gật đầu, nghi hoặc nói: "Hồng Mông đại ca, cái này chẳng lẽ có gì kỳ quái?"

"Ta và Lâm Mông, vận mệnh của bất cứ sinh linh nào trong vũ trụ đều có thể tính ra. Đợi vũ trụ của đệ có sinh linh, hai người chúng ta đều có thể tính được." *Hồng Mông thần bí nói.*

"Điều này là vì sao?" *Tần Vũ không hiểu.*

Lâm Mông cười nói: "Đại ca, đừng ở đó trêu chọc Tần Vũ nữa, đem Hồng Mông kim bảng triệu hoán ra đi."

"Hồng Mông kim bảng?" Tần Vũ lại nghe thấy một cái tên chưa từng nghe qua.

"Đệ đợi một chút thì biết." Hồng Mông một tay phất nhẹ, Tần Vũ nhìn thấy rõ ràng ở phía xa, một tấm bảng kim sắc, từ phía ngoài ức vạn dặm xuyên qua vô tận Hồng Mông linh khí bay tới.

Tấm bảng kim sắc đó bay tới phía trước ba người Tần Vũ, Hồng Mông, Lâm Mông.

""Hô." Tần Vũ cảm thấy tấm bảng kim sắc này, có một loại uy áp đặc thù. Không ngờ khiến hắn cảm thấy trong lòng run lên một trận. Tần Vũ cẩn thận nhìn lên trên tấm bảng.

Hồng Mông kim bảng này, dài sáu mét, rộng nửa mét. Cả Hông Mông kim bảng là kim sắc, còn phía sau Hồng Mông kim bảng, ẩn ước có một chữ đại tự to bằng Hồng Mông kim bảng.

Chữ này vô cùng kỳ lạ, Tần Vũ vừa nhìn liền nhớ lại, là giống hệt với ba chữ Vạn Dân ấn trên Vạn Dân ấn. Mắt không nhận ra, nhưng trong đầu tự nhiên hiện lên nguyên ý của chữ này."

Chữ khổng lồ đó chính là Mông.

*Bây giờ hàng đầu tiên của Hồng Mông kim bảng, cũng có hai chữ kề nhau, cũng là loại chữ phức tạp đó. Tần Vũ dễ dàng nhận ra, phân biệt là Hồng, Lâm. "*Tần Vũ, đây là Hồng Mông kim bảng, chỉ cần có tên trên Hồng Mông kim bảng, liền có thân phận Hồng Mông chưởng khống giả. Thân là Hồng Mông chưởng khống giả, tất cả trong Hồng Mông không gian, bất kể là một vũ trụ nào, cơ hồ vận mệnh của tất cả các sinh mệnh đệ đều có thể tính. Đồng thời năng lượng của bất cứ một vũ trụ nào đệ đều có khả năng sử dụng." *Hồng Mông cười nói.*

"Hồng Mông chưởng khống giả?" *Tần Vũ trong lòng chấn kinh.*

"Hồng Mông không gian vô cùng vô tận, cùng với thời gian trôi đi, tự nhiên có thể xuất hiện từng vũ trụ. Hồng Mông kim bảng này cũng là Hồng Mông không gian tự nhiên sinh ra, cũng giống như ta. Hồng Mông kim bảng này chính là dùng quản lý cả Hồng Mông không gian." *Hồng Mông cười nói.*

Lâm Mông cũng gật đầu: "Tần Vũ, đệ chỉ cần đem một tia linh hồn ấn ký dung nhập vào trong, liền thành Hồng Mông chưởng không giả."

"Ồ? Hàng đầu tiên của Hồng Mông, nhìn kích cỡ hai chữ Hồng Lâm, mới chiếm một nửa. Hàng đầu tiên này còn có thể viết thêm hai chữ a." Tần Vũ cười nói.

Tần Vũ tâm ý vừa động, một tia linh hồn chi lực của mình liền bay ra, dung nhập vào trong Hồng Mông kim bảng.

Chỉ thấy Hồng Mông kim bảng đột nhiên sáng rực, kim sắc quang mang từ trong Hồng Mông kim bảng bắn ra, chốc lát liền bao phủ cả không gian vô tận, cả ba vũ trụ cũng ở trong phạm vi bao phủ.

Một lát, Hồng Mông kim bảng khôi phục lại bình thường.

Hàng đầu tiên của Hồng Mông kim bảng, phân biệt là Hông, Lâm, Tần.

Trong đầu Tần Vũ phút chốc dâng lên tin tức vô tận, bao quát tin tức của Hồng Mông không gian, cũng bao quát tất cả tin tức trong hai vũ trụ Hồng Mông vũ trụ, Lâm Mông vũ trụ của đại ca, nhị ca.

Quả nhiên.

Thân là Hồng Mông chưởng khống giả, tin tức của bất cứ một vũ trụ nào đều biết được, vận mệnh của bất cứ một người nào đều có thể tính toán.

"Nguyên lai như thế." *Tần Vũ lúc này minh bạch, vì sao Hồng Mông kim bảng này một hàng có thể viết bốn chữ,* "Không nghĩ tới Hồng Mông chưởng khống giả cũng là phân đẳng cấp." *Lão tam Tần Vũ cười cảm thán nói.*

"Điều đó tự nhiên." *Đại ca Hồng Mông gật đầu nói,* "Ở hàng đầu tiên của Hồng Mông kim bảng, là nhất cấp Hồng Mông chưởng khống giả, là Hồng Mông chưởng khống giả đẳng cấp tối cao, trừ bốn người này, những người khác đều là phổ thông chưởng khống giả."

Tần Vũ cũng minh bạch.

Từ nay về sau thời gian lâu dài, người sáng tạo ra vũ trụ lần lượt sinh ra, tự nhiên có hệ thống đẳng cấp.

Bốn người đầu tiên, là nhất cấp chưởng khống giả.

Còn những người về sau, đều thuộc về phổ thông chưởng khống giả, là phải chịu những quy định của nhất cấp chưởng khống giả.

"Hồng Mông không gian tuy vô cùng vô tận, nhưng Hồng Mông kim bảng để cho Hồng Mông không gian ổn định, còn là chế định ra quy tắc. Trong cả Hồng Mông không gian, chỉ cho phép sinh ra bốn vũ trụ lớn nhất, Tần Vũ, vũ trụ của đệ và của ta, còn có vũ trụ của đại ca, đều to bằng nhau. Vũ trụ lớn như vậy, chỉ có thể có bốn cái… Còn từ nay về sau, kể cả có người lại sáng tạo ra vũ trụ, thể tích cũng chỉ bằng một phần trăm vũ trụ của chúng ta mà thôi." *Lâm Mông cười nói.*

Tần Vũ cùng gật đầu.

Tần Vũ cùng minh bạch, thực lực của vũ trụ sáng tạo giả là theo vũ trụ lớn nhỏ mà phân chia. Vũ trụ càng lớn, các loại thần thông càng thêm phi thường.

"Nhất cấp chưởng khống giả, chỉ có bốn người. Bây giờ đã có ba người rồi, không biết ai sẽ có may mắn, có được danh vị nhất cấp chưởng khống giả cuối cùng ." *Tần Vũ cười nói.*

Tần Vũ cùng biết, sau khi danh liệt Hồng Mông kim bảng, Tần Vũ liền có thêm một tên Tần Mông.

Tần Mông, vũ trụ của Tần Vũ, cũng gọi là Tần Mông vũ trụ.

"Người muốn sáng tạo vũ trụ, đều phải là người vận mệnh không thể tính được." *Hồng Mông cười nhẹ nói.*

Tần Vũ cũng gật đầu.

Trở thành Hồng Mông chưởng khống giả, Tần Vũ cũng có thể tính ra vận mệnh của gần như tất cả mọi người. Bất quá, chỉ là gần như! Trong một vũ trụ, còn có vận mệnh của vài chục người, Tần Vũ cũng không thể nắm chắc.

"Ví như Tần Vũ đệ, ví như Lâm Mông, lúc trước ta đều không thể tính được. Các đệ đều thành công rồi… Đương nhiên, người không tính được mệnh, mỗi một diễn kỷ, đều có hơn vạn người. Nhưng có thể thành công sáng tạo vũ trụ, lại hiếm thấy." *Hồng Mông lắc đầu cười nói.*

"Ồ?"

Hồng Mông đột nhiên kinh ngạc ồ lên một tiếng, "Lâm Mông,

trong vũ trụ của đệ, có một phàm nhân giới không gian, trong vũ trụ không gian đó không ngờ có sáu người vận mệnh bất định."

Cơ hồ không thể tin được!

Một diễn kỷ, một vũ trụ mới có hơn một vạn. Bình thường ở mỗi lúc, vận mệnh không thể xác định trong cả vũ trụ, cũng chỉ mấy chục người mà thôi. Nhưng một vũ trụ lại có nghìn vạn phàm nhân giới không gian.

Nghìn vạn phàm nhân giới không gian, không ngờ có sáu người vận mệnh bất định, ở cùng một không gian.

"Ồ? Không gian đó, ta cũng phát hiện rồi, đúng rồi, không gian đó là khoa kỹ vũ trụ không gian, là gia hương của Lôi Vệ, một trong các sư tôn của Tần Vũ." *Lâm Mông cười nói.*

Tần Vũ cũng tính ra rồi.

Gia hương của sư tôn Lôi Vệ của mình, khoa kỹ vũ trụ không gian đó bây giờ khoa kỹ đã vô cùng phát triển, trong phàm nhân giới không gian đó, không ngờ có sáu người thiên mệnh bất định, hơn nữa trong đó có ba người, tại Địa Cầu.

"Ha ha, Ta liền điền thêm một nét, xem trong không gian đó có thể đản sinh một vị Hồng Mông chưởng khống giả hay không." Hồng Mông cười nói, liền đó cầm một chén rượu lên, sau đó tùy ý vẩy một cái.

Rượu trong chén lập tức xuyên qua Hồng Mông không gian, trực tiếp bay vào trong phàm nhân giới khoa kỹ vũ trụ không gian, sau cùng bay tới Địa Cầu.

Tuy chỉ là một chén rượu, nhưng đó lại là do Hồng Mông tỷ mỷ chế tạo. Đối với mấy người Tần Vũ, Lâm Mông có thể không có

tác dụng, nhưng một chén rượu đó, kể cả đối với thần vương, Thiên Tôn tác dụng đều rất lớn.

"Đại ca, nhị ca, ta sau khi đại công cáo thành, còn chưa cùng thê tử, hài tử của ta đoàn tụ, Tần Mông vũ trụ đó, ta cũng chưa thực sự sáng tạo vạn vật. Vây ta cáo từ trước, đợi sự tình toàn bộ yên ổn, lại tới gặp gỡ đại ca, nhị ca." *Tần Vũ cười nói.*

Hai người Hồng Mông, Lâm Mông đều mỉm cười gật đầu.

"Từ nay tuế nguyệt vô cùng vô tận, thứ không thiếu chính là thời gian." *Hồng Mông cười nói.*

Tần Vũ lập tức rời đi, một lần thuấn di liền biến mất trong Hồng Mông vũ trụ vô tận, còn Hồng Mông và Lâm Mông, vẫn ở trong Hồng Mông không gian, trước gian nhà tranh bay lơ lửng đó, cùng nhau uống rượu nói chuyện.

*****

Tử Huyền phủ, trong đình viện tụ tập một nhóm người.

"Cái gì. Vẫn chưa tìm thấy!" *Khương Lập cả người bắt đầu lo lắng.*

Lúc này cả Tử Huyền phủ đều huyên nháo lên, không ít người đều ra ngoài tìm nhi tử của Tần Vũ Tần Sương, ai cũng không nghĩ đến, Tần Sương không ngờ đã một mình bỏ đi.

"Mẹ, đừng lo lắng, nhị đệ có thể tới nơi nào đó dạo chơi, không lâu nữa sẽ quay về." *Tần Tư ở bên cạnh an ủi.*

"Lập Nhị, đừng lo lắng, không ít thần vương đều đi tìm rồi, sẽ tìm được thôi." *Khương Lan an ủi.*

Hắc Vũ, Hầu Phí lúc này cũng ở đó. Tần Sương đột nhiên biến mất, đích xác khiến cả Tử Huyền phủ gà bay chó chạy. Thực lực của Tần Sương quá yếu, mọi người tự nhiên lo lắng cho hắn.

"Ai. Tiểu Sương hài tử này, ta chỉ là nói nó một chút, không ngờ lại đi mất. Đều trách ta, đều trách ta." *Khương Lập tức giận nói với bản thân.*

"Lập Nhi, làm sao vậy?"

Từ cửa đình viện, Tần Vũ thân mặc hắc bào mỉm cười đi tới, nhìn thấy Tần Vũ, mọi người trong đình viện thoáng chốc lòng đều bình tĩnh lại. Tần Vũ tới rồi, sự tình khẳng định sẽ rất nhanh được giải quyết.

"Vũ ca." *Nhìn thấy Tần Vũ, Khương Lập mau chóng bật khóc, Tiểu Sương không thấy đâu nữa, muội chỉ là nói với nó, Vũ ca công pháp đại thành, có thể giúp nó, khiến nó tốc độ tu luyện cực nhanh. Nhưng… Hài tử này không ngờ nổi loạn nói, dựa vào bản thân nó cũng có thể được. Muội lúc đó cũng không để ý. Không nghĩ đến vừa mới quay đầu, nó liền không thấy đâu rồi."*

Nhìn bộ dạng khóc lóc của Khương Lập: *"Được rồi, đừng lo lắng, Tiểu Sương nó hiện đang ở một phàm nhân giới không gian."* Tần Vũ tâm niệm vừa động, liền biết nhi tử của mình ở đâu."

"Phàm nhân giới không gian?" *Khương Lập trong lòng nhẹ đi.*

Ở phàm nhân giới, Tần Sương đó coi như an toàn.

Bản thân Tần Vũ cũng biết, tiểu nhi tử này của mình, khả năng bởi vì phụ thân, mẫu thân, ca ca thành tựu đều cao, áp lực quá lớn, dẫn tới tính cách nổi loạn.

"Lập Nhi, Tiểu Sương nó hiện đang ở gia hương của sư tôn Lôi Vệ của ta năm xưa, là khoa kỹ vũ trụ không gian đó." *Tần Vũ cười nhìn Tần Tư ở bên cạnh,* "Tiểu Tư, con cũng phải chuyên tâm tu luyện, nói không chừng, thành tựu sau này của Tiểu Sương so với con còn cao hơn."

"Ồ?" *Tần Tư có chút kinh ngạc.*

Bản thân Tần Vũ lại rõ ràng, tiểu nhi tử Tần Sương của mình chính là người thiên mệnh vô pháp xác định, bây giờ Tần Sương càng là đã tới phàm nhân giới khoa kỹ vũ trụ không gian có số lượng thiên mệnh vô pháp xác định nhiều nhất đó. Sau này nhi tử của mình sẽ đi con đường nào? Bản thân Tần Vũ cũng không thể xác định.

"Lập Nhi, Tiểu Hắc, Bạch Linh, Phí Phí, Tử Hà, Hồng Vân. Tần Mông vũ trụ đó của ta bây giờ đã đại thành, hiện tại chính là lúc sáng tạo vạn vật sinh mệnh, sáng tạo các loại sinh mệnh, mọi người cũng đi cùng ta, đồng thời đề xuất chủ ý."

Hầu Phí, Hắc Vũ hai mắt lập tức phát sáng.

"Oa, sáng tạo vạn vật sinh mệnh?" *Hầu Phí kích động thân thể phát run lên, ngay cả Hắc Vũ cũng cao hứng mỉm cười.*

"Lan thúc…" *Tần Vũ vừa muốn nói.*

Khương Lan cười nói: "Được rồi, ta cùng phụ thân ngươi mấy người đánh cờ thưởng trà nói chuyện, loại sinh hoạt động lòng người đó của các ngươi, các ngươi tự mình đi làm thì hơn."

Tần Vũ mỉm cười gật đầu.

"Dát dát, chúng ta đi!" *Hầu Phí hưng phấn hét lớn.*

Tần Vũ, Khương Lập, Hắc Vũ, Bạch Linh, Hầu Phí, Tử Hà, Hồng Vân, ba huynh đệ mang theo thê tử liền trực tiếp tiến vào tân vũ trụ, bắt đầu sáng tạo sinh mệnh, sáng tạo văn minh cho tân vũ trụ.

Sau khi tiến vào Tần Mông vũ trụ.

"Đại ca, vụ trụ này làm sao gọi là Tần Mông vũ trụ a?" *Hầu Phí hỏi.*

"Ồ, đó lài vì…" *Tần Vũ vừa muốn trả lời, nhưng Tần Vũ đột nhiên nhớ tới một việc…*

"Tần Sương tiểu tử đó, cũng là người thiên mệnh không thể xác định. Nếu như nó sau này thực sự trở thành Hồng Mông chưởng không giả, danh liệt Hồng Mông kim bảng, vậy không phải có hai Tần Mông? Cùng cha nó trùng tên rồi?"

Tần Vũ nghĩ tới không khỏi bật cười, trong lòng cũng có chút kỳ vọng tới con đường tương lai của Tần Sương. Liền đó, ba huynh đệ Tần Vũ, Hầu Phí, Hắc Vũ mang theo thê tử, bắt đầu hứng thú sáng tạo văn minh, sinh mệnh… Còn nhi tử của Tần Vũ Tần Sương cũng ở Địa Cầu bắt đầu con đường chói lọi không kém phụ thân hắn.

HẾT